Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong bối cảnh Hồng Hoang sơ khai, nơi vạn vật sinh sôi nhưng cũng đầy rẫy hiểm nguy và những toan tính thiên đạo.

Tại Thái Dương Tinh, nơi vốn dĩ theo thiên mệnh chỉ sinh ra hai con Tam Túc Kim Ô là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nay lại xuất hiện một biến số nghịch thiên: con Kim Ô thứ ba mang tên Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thực chất là một nhà khảo cổ học từ thế giới hiện đại xuyên không mang theo ký ức và một quan tài bí ẩn – Táng Thiên Quan, một Hỗn Độn Linh Bảo có khả năng chôn vùi cả Thiên Đạo.

Hiểu rõ dòng chảy lịch sử bi thảm của Lượng Kiếp Vu Yêu, nơi mà hai người anh trai Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ trở thành Yêu Hoàng rồi vẫn lạc thê thảm, Lăng Tiêu quyết tâm thay đổi vận mệnh.

Với phương châm "bảo vật của ta là của ta, bảo vật của ngươi cũng là của ta", Lăng Tiêu dẫn dắt hai đại ca đi lên con đường "Hồng Hoang thổ phỉ", chuyên cướp đoạt cơ duyên của người khác để làm giàu cho bản thân, đặc biệt là Tam Thanh (Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên) – những kẻ luôn tự xưng là Bàn Cổ chính tông nhưng liên tục bị ba anh em Kim Ô đánh cho tơi tả, cướp sạch pháp bảo từ Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đến Tiên Thiên Chí Bảo.

Điểm mấu chốt của cốt truyện là sự "lệch pha" so với kịch bản gốc của Thiên Đạo.

Lăng Tiêu kiên quyết ngăn cản hai anh trai lập Yêu Tộc và làm Yêu Hoàng, khiến Hồng Quân Đạo Tổ đau đầu nhức óc vì Vu Yêu Lượng Kiếp không thể diễn ra đúng lộ trình.

Thay vì đối đầu sinh tử với Vu Tộc (hậu duệ Bàn Cổ), ba anh em Kim Ô lại giữ mối quan hệ hòa hảo, thậm chí còn nhiều lần "bắt tay" ngầm hoặc giữ thế trung lập, khiến Vu Tộc bành trướng, chiếm lĩnh gần hết Hồng Hoang, đẩy các thế lực khác như Tiên Đình của Đông Vương Công hay Yêu Tộc (do Nữ Oa, Phục Hy miễn cưỡng lập nên) vào đường cùng.

Câu chuyện không chỉ dừng lại ở những màn tranh đấu pháp bảo hài hước mà còn đi sâu vào sự tu luyện.

Lăng Tiêu nhận ra phương pháp "Trảm Tam Thi" của Hồng Quân có lỗ hổng và là âm mưu kiểm soát thánh nhân, nên đã hướng dẫn các anh em tu luyện theo con đường "Pháp Tắc Chứng Đạo" gian nan nhưng hùng mạnh nhất, sử dụng Táng Thiên Quan để tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc.

Cao trào được đẩy lên khi Hồng Quân vì muốn ép dòng chảy lịch sử về đúng quỹ đạo đã ngấm ngầm tính kế, sử dụng Đông Vương Công làm quân cờ thí mạng, kích động mâu thuẫn.

Tuy nhiên, sự xuất hiện trở lại của Ma Tổ La Hầu dưới dạng tàn hồn đã làm đảo lộn bàn cờ.

Trong lúc nguy cấp, Hồng Quân buộc phải dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp ba anh em Kim Ô.

Kết quả ngoài sức tưởng tượng: Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không cần Hồng Mông Tử Khí mà trực tiếp dùng Thôn Phệ Pháp Tắc và Hỏa Chi Pháp Tắc để chứng đạo thành Đại Đạo Thánh Nhân, thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo, trở thành những biến số lớn nhất Hồng Hoang.

Về phần Lăng Tiêu, hắn vẫn ẩn nhẫn chưa vội thành Thánh để tối đa hóa lợi ích.

Hắn nắm giữ những vật phẩm quan trọng nhất cho sự ra đời của Nhân Tộc là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, đồng thời cũng giữ Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Lăng Tiêu dùng những thứ này để "mặc cả" với Hồng Quân, buộc Đạo Tổ phải nhượng bộ thêm thời gian tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Câu chuyện tạm kết ở giai đoạn Nữ Oa và Lão Tử nhận được vật phẩm cần thiết để chuẩn bị Lập Giáo và Tạo Nhân thành Thánh, mở ra thời đại Thánh Nhân.

Trong khi đó, Lăng Tiêu với tầm nhìn xa trông rộng, đã bí mật đến Bàn Cổ Thần Điện xin tinh huyết của Mười Hai Tổ Vu, hứa hẹn một kế hoạch hồi sinh đầy táo bạo trong tương lai, tiếp tục hành trình nghịch thiên cải mệnh, bảo vệ huynh đệ và đối đầu với những toan tính của Thiên Đạo Hồng Quân.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1

Hồng Hoang không tính năm, tu hành không ngày tháng.

Một ngày nọ.

Tại Hồng Hoang tinh không, trên Thái Dương Tinh.

"Ngô là Tam Túc Kim Ô, hôm nay hóa hình, tên gọi Đế Tuấn." Một giọng nói hồn hậu bá khí truyền ra, cửu cửu hồi thăng trên Thái Dương Tinh, sau đó vang vọng khắp cả thiên địa Hồng Hoang!

Tiếp đó, một đạo thân ảnh bá khí phóng lên tận trời.

Tóc vàng mắt hổ, diện mạo cương nghị, lưng mọc cánh vàng, toàn thân lượn lờ ngọn lửa màu vàng kim.

"Ngô là Tam Túc Kim Ô, hôm nay hóa hình, tên gọi Đông Hoàng Thái Nhất." Lại một giọng nói bá khí vang lên.

Ngọn lửa màu vàng bao bọc lấy một đạo thân ảnh phóng lên cao.

Cũng là tóc vàng mắt hổ, thân tư hùng tráng, mắt lộ hung quang, khiến người ta nhìn mà sinh úy kỵ.

Ngay tại lúc này, lại thêm một giọng nói vang lên.

"Ngô là Tam Túc Kim Ô, hôm nay hóa hình, tên gọi Lăng Tiêu." Thanh âm vừa dứt, một đạo thân ảnh phóng lên tận trời, lưng mọc cánh vàng, toàn thân lượn lờ kim sắc hỏa diễm, thân hình thon dài, diện mạo tuấn dật.

So với sự bá đạo vô song của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, con Kim Ô thứ ba này lại có vẻ phiêu dật xuất trần hơn hẳn.

Khác với sự bá khí của hai người trước, hắn mang theo một loại tiêu sái như trăng thanh gió mát.

“Lăng Tiêu, ra mắt nhị vị huynh trưởng.” Lăng Tiêu - con Kim Ô thứ ba vốn không nên xuất hiện tại thế giới Hồng Hoang - cười vang một tiếng, hướng về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay hành lễ.

Đúng vậy!

Lăng Tiêu là một người xuyên không.

Hắn vốn là nhà khảo cổ, khi tiến vào một ngôi cổ mộ và mở ra một cỗ quan quách, liền mạc danh kỳ diệu xuyên không đến Thái Dương Tinh thời Hồng Hoang, hóa thành con Kim Ô thứ ba.

Xuyên không đến Hồng Hoang, ý thức của Lăng Tiêu vẫn luôn tồn tại, chỉ khổ nỗi tu vi không đủ, hôm nay mới có thể hóa hình mà ra.

Cỗ quan quách kia cũng theo Lăng Tiêu cùng xuyên không tới đây.

Những năm này, Lăng Tiêu cũng đã tìm hiểu rõ chân diện mục của quan quách, đó là Đại Đạo hung sát dị bảo - Táng Thiên Quan.

Có thể chôn Thánh Nhân, thậm chí có thể chôn cả Thiên Đạo.

Chiếu theo sự phân chia bảo vật ở Hồng Hoang, Táng Thiên Quan thuộc về Hỗn Độn Linh Bảo, bên trong ẩn chứa tám mươi mốt đạo cấm chế.

Cho dù là hiện tại, Lăng Tiêu cũng mới chỉ kham khổ luyện hóa được mười đạo.

Nhập gia tùy tục.

Tam Túc Kim Ô, căn nguyên cũng là đỉnh cấp, nhất định có thể ở Hồng Hoang xông ra một vùng trời đất.

Chỉ có điều, Tam Túc Kim Ô nguyên bản chỉ có hai con, hiện tại biến thành ba con, Thiên Đạo và Hồng Quân khẳng định sẽ phát hiện ra điều không ổn.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu chắc chắn rằng Hồng Quân và Thiên Đạo không dám động đến hắn.

Tam Túc Kim Ô là nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp.

Mất đi Tam Túc Kim Ô thống soái Yêu tộc, Vu Yêu lượng kiếp còn tiến hành thế nào được nữa?

Nếu Hồng Quân và Thiên Đạo động đến hắn, hai vị huynh trưởng khẳng định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Lăng Tiêu xuyên không tới vào cuối thời kỳ Hung Thú lượng kiếp, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sinh ra ý thức vào trung kỳ Long Hán lượng kiếp, huynh đệ ba người bình thường dùng ý thức giao lưu, sớm đã có tình cảm rất sâu đậm.

"Thái Nhất, ra mắt đại ca, tam đệ." "Sau này có ta ở đây, không ai có thể động đến chúng ta." Đông Hoàng Thái Nhất bá khí ngẩng đầu.

Bao nhiêu năm qua, bọn họ sớm đã biết rõ gốc gác của nhau, mỗi người đều có pháp bảo cộng sinh, nhưng luận về công phạt chi lực, Hỗn Độn Chung trong tay Đông Hoàng Thái Nhất là mạnh nhất.

Tiên Thiên Chí Bảo, bốn mươi chín đạo cấm chế, Đông Hoàng Thái Nhất sớm đã luyện hóa hai mươi đạo, có thể ngự sử.

"Ta là đại ca, tự nhiên do ta bảo vệ các đệ.

Hỗn Độn Chung của đệ cố nhiên lợi hại, nhưng Hà Đồ Lạc Thư của ta cũng không kém." "Táng Thiên Quan của tam đệ nếu luyện hóa toàn bộ cấm chế, e rằng còn lợi hại hơn pháp bảo của hai ta." Đế Tuấn cũng bá khí ngẩng đầu, Hà Đồ Lạc Thư của hắn tuy chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng huyền diệu khó lường, có thể thôi diễn thiên cơ, bố trận, công phòng chi lực cũng không yếu.

"Táng Thiên Quan đệ mới luyện hóa mười đạo cấm chế, còn chưa thể ngự sử, sau này đành làm phiền hai vị huynh trưởng che chở vậy."

Lăng Tiêu mỉm cười.

Có hai vị huynh trưởng bao che khuyết điểm bảo vệ, dường như cũng không tệ.

Chương 2

Hết cách, người ta đó là pháp bảo cộng sinh chân chính, luyện hóa tự nhiên dễ dàng, chỉ là chịu tu vi hạn chế mới chưa hoàn toàn luyện hóa.

Còn Táng Thiên Quan về bản chất không phải pháp bảo cộng sinh của Lăng Tiêu, đẳng cấp lại cao, luyện hóa tự nhiên khó khăn.

Quan trọng hơn là, Táng Thiên Quan có thể chôn Thiên Đạo, Hồng Quân và Thiên Đạo tất nhiên không cho phép loại pháp bảo có uy hiếp này tồn tại.

Cho dù luyện hóa toàn bộ cấm chế, trước khi thực lực đủ mạnh, Lăng Tiêu cũng không dám lấy ra.

Cho nên, phải tìm pháp bảo khác để sử dụng, Táng Thiên Quan có thể không dùng thì không dùng.

"Đại ca, nhị ca, hiện nay Long Hán lượng kiếp vừa qua đi, thiên địa quy về bình tĩnh, chúng ta nên ra ngoài du lịch một phen, nói không chừng sẽ có cơ duyên gì đó." Lăng Tiêu rất nóng lòng, Hồng Hoang thực lực vi tôn, mà căn bản để đánh giá thực lực chính là tu vi và pháp bảo.

Pháp bảo đủ cứng, chuyện vượt cấp chiến đấu đều rất nhẹ nhàng.

Lăng Tiêu tuy có Táng Thiên Quan nhưng lại không dùng được, cấp thiết cần bảo vật để tăng cường thực lực.

Hơn nữa, Lăng Tiêu đã sớm muốn rời khỏi Thái Dương Tinh để thực sự lĩnh lược đại lục Hồng Hoang.

Trên Thái Dương Tinh ngoại trừ cây Phù Tang thì chẳng có cái gì, thật sự khô khan vô vị.

Hiện nay Long Hán lượng kiếp vừa qua, đạo ma chi tranh đã kết thúc với phần thắng thuộc về Hồng Quân.

Chẳng bao lâu nữa, Hồng Quân sẽ thành Thánh, mở Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Đó chính là danh trường diện của Hồng Hoang, nhất định phải đi xem, trước đó phải hảo hảo nâng cao thực lực một chút, sáu cái bồ đoàn đại biểu cho thánh vị kia cũng phải cướp tới tay.

Tuy rằng Hồng Quân sẽ không để bọn họ thành Thánh, nhưng chiếm được bồ đoàn, Hồng Quân không cho chút chỗ tốt thì cũng không nể mặt, đúng không?

"Ừ, tam đệ nói có lý.

Ở trên Thái Dương Tinh lâu như vậy, chúng ta cũng nên ra ngoài đi dạo." Đông Hoàng Thái Nhất gật gật đầu, hắn cũng buồn chán sắp chết rồi.

"Vậy chúng ta đi đâu?" Đế Tuấn hỏi.

"Thái Dương Tinh treo ở phía Đông, cự ly gần Đông Hải, chúng ta đi Đông Hải xem sao." Lăng Tiêu tìm một cái cớ.

Kiếp trước Lăng Tiêu đọc không ít tiểu thuyết Hồng Hoang, nhớ trong sách miêu tả Tam Tiên Sơn Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng giấu trong Đông Hải, bảo vật đầy đất.

Kỳ thực Lăng Tiêu cũng muốn bồi thường cho hai vị huynh trưởng một chút.

Bởi vì Lăng Tiêu ngoài ý muốn đến Hồng Hoang, trở thành con Kim Ô thứ ba vốn không nên xuất hiện, phân đi một phần bản nguyên của hai vị huynh trưởng, dẫn đến hiện tại hai người mới có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Chiếu theo quỹ tích nguyên bản, nhị vị huynh trưởng lẽ ra phải hóa hình vào hậu kỳ Long Hán lượng kiếp, hóa hình ra chính là tu vi Đại La Kim Tiên.

Vì sự xuất hiện của Lăng Tiêu mà bọn họ tụt hậu thực sự hơi nhiều, phải tìm Tam Tiên Sơn để tẩm bổ thật tốt.

"Được, vậy nghe tam đệ." Đế Tuấn gật đầu.

Nói làm liền làm, ba huynh đệ bay ra khỏi Thái Dương Tinh, hướng về phía Đông Hải mà đi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là thực sự đang du lịch, còn Lăng Tiêu thì nghĩ trăm phương ngàn kế tìm kiếm Tam Tiên Sơn.

Công phu không phụ lòng người, sau khi lượn lờ ở Đông Hải hơn một ngàn năm, Lăng Tiêu rốt cuộc cũng tìm được Bồng Lai Tiên Sơn.

Ba huynh đệ hợp lực dùng trăm năm thời gian phá vỡ hộ sơn đại trận.

"Hít, thật nhiều bảo vật." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, các loại linh bảo, linh căn đầy đất.

Ba người sau khi hết chấn kinh liền vội vàng điên cuồng thu thập, nhận qua nhổ lông, cuối cùng đi đến bên cạnh một hồ nước ở trung ương Tiên Sơn, nơi này thiên địa linh khí nồng đậm đến đáng sợ.

"Hít, đây là đệ nhất liệu thương chí bảo - Tam Quang Thần Thủy." Ba huynh đệ đều hít sâu một hơi.

Đệ nhất liệu thương chí bảo, chỉ nghe tên là biết trân quý cỡ nào.

Lăng Tiêu phân đi bản nguyên của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, tự nhiên cũng nhận được truyền thừa Thái Dương Tinh giống hai người.

Trong truyền thừa có công pháp tu luyện Thái Dương Chân Kinh,

còn có ghi chép về các loại tiên thiên bảo vật, tự nhiên có thể nhận ra Tam Quang Thần Thủy ngay lập tức.

Hồng Hoang thực lực vi tôn, tranh với trời, tranh với đất, bị thương là chuyện thường gặp nhất.

Tam Quang Thần Thủy là đệ nhất liệu thương chí bảo, một giọt cũng đủ khiến người ta tranh đến đầu rơi máu chảy.

Thời khắc quan trọng, một giọt Tam Quang Thần Thủy chính là thứ giữ mạng.

Mà hiện tại, ở đây có cả một hồ.

"Đó là...

Tịnh Thế Bạch Liên." Lăng Tiêu nhìn về phía trung tâm hồ nước, một đóa hoa sen trắng noãn không tì vết đang lẳng lặng nở rộ, tản ra bạch quang vô hạ.

Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên dưới tòa vỡ vụn, năm hạt sen rơi vào Hồng Hoang, cuối cùng bốn hạt hóa thành Thập Nhị Phẩm Liên Đài, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi cái có khả năng riêng.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên chính là một trong số đó, ẩn chứa tịnh hóa chi lực, khắc tinh của tà ma, lực phòng ngự số một số hai.

"Tốt quá rồi, Táng Thiên Quan của tam đệ tạm thời không dùng được, đóa Tịnh Thế Bạch Liên này vừa khéo có thể cho tam đệ dùng." "Không sai, tam đệ có Tịnh Thế Bạch Liên, ba huynh đệ chúng ta liên thủ, ai có thể địch lại." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt hưng phấn, đều mừng thay cho Lăng Tiêu.

"Đa tạ đại ca, nhị ca." Lăng Tiêu cổ họng nghẹn lại.

Đây chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, Hồng Quân nhìn thấy cũng phải động tâm, nhị vị huynh trưởng lại không chút do dự nhường cho hắn, chuyện gì cũng nghĩ cho hắn.

Lần này, có Lăng Tiêu ở đây, tuyệt đối sẽ không để nhị vị huynh trưởng luân lạc làm quân cờ cho Hồng Quân và Thiên Đạo, đi làm cái gì mà Yêu Hoàng.

Vu Yêu tranh bá, ai thích đi làm Yêu Hoàng thì đi, ba huynh đệ bọn họ tuyệt không tham dự.

Nói đi cũng phải nói lại, nhị vị huynh trưởng quả thực là hoàng giả trời sinh, uy vũ bá khí, tự mang theo một cỗ uy nghiêm của kẻ bề trên.

Nếu Lăng Tiêu không can dự, nhị vị huynh trưởng khẳng định sẽ trở thành Yêu Hoàng, dưới sự toan tính của Hồng Quân và Thiên Đạo, dẫn dắt Yêu tộc cùng Vu tộc đồng quy vu tận.

Cuối cùng, hai người song song chiến tử, mười đứa cháu nhỏ mười con Kim Ô chết mất chín, mạng không còn, người thân không còn, chẳng vớt vát được gì.

Lần này, có Lăng Tiêu, tuyệt đối sẽ không để sự tình như vậy phát sinh.

"Chúng ta là huynh đệ, đệ mạnh lên chính là chúng ta cùng nhau mạnh lên." "Tam đệ, đệ mau chóng luyện hóa Tịnh Thế Bạch Liên, ta và Thái Nhất lại đi tìm kiếm kỹ thêm một chút." Đế Tuấn lên tiếng, dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất đi chỗ khác tìm bảo vật.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, nén xuống sự cảm động trong lòng, bắt đầu luyện hóa Tịnh Thế Bạch Liên.

Vài ngày sau, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn trở về, hai người thế mà lại tìm được Hoàng Trung Lý - đứng đầu trong

Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn.

Hoàng Trung Lý, ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại qua ba ngàn năm mới có thể thành thục, một lần chỉ kết chín quả, ăn một quả liền có thể trực tiếp chứng đắc Kim Tiên quả vị.

Đẳng cấp tu luyện ở Hồng Hoang từ thấp đến cao lần lượt là: Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân.

Hiện nay ba huynh đệ bọn họ đều là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, đã vượt qua cảnh giới Kim Tiên, hiệu quả của Hoàng Trung Lý giảm đi nhiều, nhưng vẫn có thể dùng để nhanh chóng nâng cao tu vi.

Đế Tuấn làm chủ, chín quả Hoàng Trung Lý, ba huynh đệ mỗi người ba quả.

Ngoài Hoàng Trung Lý, ba huynh đệ còn tìm được rất nhiều tiên thiên linh quả, kỳ hoa dị thảo, không ít thứ có thể dùng để nâng cao tu vi, chỉ là so với Hoàng Trung Lý thì kém xa.

Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn chỉ có mười cây, đều là tồn tại đoạt thiên địa tạo hóa, căn nguyên cực kỳ thâm hậu, Thiên Đạo cũng không cho phép Tiên Thiên Thập đại Cực phẩm Linh căn hóa hình.

Chương 3

Bất quá, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, vẫn luôn có một đường sinh cơ.

Trong Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn, Nhân Sâm Quả thụ liền sinh ra ý thức.

Nhưng vì Thiên Đạo không cho phép nó hóa hình, chỉ có thể tự trảm căn nguyên, dùng một cành nhánh của Nhân Sâm Quả thụ để hóa hình, tên là Trấn Nguyên Tử.

Cho dù tự trảm căn nguyên hóa hình, căn nguyên của Trấn Nguyên Tử vẫn là đỉnh cấp ở Hồng Hoang, không kém Tam Thanh bao nhiêu.

Nếu có thể dùng cả cây Nhân Sâm Quả thụ hóa hình mà ra, căn nguyên của Trấn Nguyên Tử e rằng Hồng Hoang không ai sánh bằng, đủ thấy Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn nghịch thiên cỡ nào.

Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn còn có thể ngưng tụ khí vận, đây là năng lực độc nhất vô nhị, thể hiện nội hàm của giáo phái.

Có Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn đồng nghĩa với việc có thể bồi dưỡng ra càng nhiều đệ tử thực lực cường đại, nâng cao thực lực giáo phái.

Sau này Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thích sáng giáo, Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn chính là tồn tại được săn đón nhất.

Hiện nay ba huynh đệ đạt được Hoàng Trung Lý đứng đầu Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn.

Nếu muốn, hoàn toàn có thể dùng để bồi dưỡng thế lực.

Đương nhiên, hiện tại đối với ba huynh đệ mà nói, tác dụng của Hoàng Trung Lý vô cùng lớn, chính mình dùng còn không đủ.

Những ngày tiếp theo, ba huynh đệ bế quan trên Bồng Lai Tiên Sơn, luyện hóa thiên tài địa bảo đạt được để nâng cao tu vi, thiên địa linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm, cũng vô cùng thích hợp tu luyện.

Lăng Tiêu vừa nâng cao tu vi, vừa luyện hóa Tịnh Thế Bạch Liên.

Hồng Hoang pháp bảo đông đảo, không phải cứ có được là dùng được, cần phải luyện hóa cấm chế bên trong, luyện hóa càng nhiều cấm chế, uy lực phát huy ra càng mạnh.

Đẳng cấp pháp bảo bất đồng, số lượng cấm chế ẩn chứa cũng bất đồng.

Mạnh nhất là Hỗn Độn Chí Bảo, ẩn chứa ba ngàn đại đạo pháp tắc, tối đa có ba ngàn đạo cấm chế.

Hỗn Độn Linh Bảo, tối đa có một trăm linh tám đạo cấm chế.

Tiên Thiên Chí Bảo, như Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất - đệ nhất Tiên Thiên Chí Bảo, ẩn chứa bốn mươi chín đạo cấm chế.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tối đa ẩn chứa ba mươi sáu đạo cấm chế.

Tứ đại Thập Nhị Phẩm Tiên Thiên Liên Đài đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tối cường, ẩn chứa ba mươi sáu đạo cấm chế.

Tu luyện không biết ngày tháng, không biết đã qua bao nhiêu năm.

Ngày hôm đó, thiên địa chấn động, một giọng nói vang vọng khắp thiên địa Hồng Hoang.

"Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.

Bần đạo Hồng Quân, hôm nay chứng đạo thành Thánh, tại ba mươi ba tầng trời ngoại hỗn độn khai tịch đạo trường Tử Tiêu Cung, ba ngàn năm sau giảng đạo chúng sinh, người hữu duyên đều có thể đến lắng nghe." Nghe được lời này, Hồng Hoang sôi trào, vô số sinh linh tranh tiên khủng hậu (tranh trước sợ sau) chạy tới ba mươi ba tầng trời.

Cho dù biết rõ trong hỗn độn Địa Thủy Hỏa Phong tàn phá bừa bãi, muốn xuyên qua khó càng thêm khó, sơ sẩy một chút liền thân tử đạo tiêu.

Nhưng rất nhiều sinh linh không biết pháp môn tu luyện, chỉ có thể dựa vào bản năng thôn phệ thiên địa linh khí, tốc độ tu luyện cực chậm, lại sao chịu bỏ lỡ cơ duyên này.

"Đại ca, tam đệ, chúng ta đi hay không?" Trên Bồng Lai Tiên Sơn, Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Đi, khẳng định phải đi.

Chúng ta tuy có công pháp tu luyện, nhưng pháp môn tu luyện sau Thái Ất Kim Tiên vẫn rất mơ hồ.

Lắng nghe Thánh Nhân giảng đạo, tất định thu hoạch cực lớn." Đế Tuấn mười phần khẳng định.

"Đệ đồng ý với đại ca, bất quá, còn ba ngàn năm thời gian, chúng ta tiếp tục ở đây tu luyện, đi sớm vô dụng." Lăng Tiêu tán đồng nói.

Đi sớm thì Tử Tiêu Cung không mở cửa cũng chẳng có tác dụng gì.

Muốn xuyên qua Địa Thủy Hỏa Phong trong hỗn độn, ít nhất cần tu vi Thái Ất Kim Tiên, còn phải có pháp bảo lợi hại để chống cự cương phong mới có thể vạn vô nhất thất.

Hiện tại Hồng Hoang đại địa, sau khi đạo ma chi tranh kết thúc, nguyên khí chưa khôi phục, cao thủ như vậy cũng không nhiều, không sợ không giành được vị trí.

Hai ngàn tám trăm năm sau, tu vi ba huynh đệ lần lượt đột phá đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, pháp môn tu luyện tiếp theo lại trở nên mơ hồ không rõ.

Hiện tại trên Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Quân, tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ đã là mạnh nhất, rốt cuộc cũng đã đuổi kịp.

Mà Lăng Tiêu cũng đã luyện hóa Tịnh Thế Bạch Liên được hai mươi đạo cấm chế, có thể ngự sử.

Theo tu vi tăng lên, tốc độ luyện hóa cấm chế cũng càng nhanh.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đã luyện hóa được rất nhiều cấm chế của Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung.

Ba huynh đệ dùng pháp bảo của mình thu lấy toàn bộ Tam Quang Thần Thủy, lại vơ vét bảo vật trên Tiên Sơn một lần nữa, ngay cả cây Hoàng Trung Lý cũng đào đi, mang về Thái Dương Tinh trồng.

Thái Dương Tinh có Thái Dương Chân Hỏa đại trận thủ hộ, ngoại trừ ba vị Thái Dương Tinh Thần là bọn họ, sinh linh khác không vào được.

Thu xếp xong xuôi mọi thứ, ngày hôm đó, ba huynh đệ phóng lên tận trời, hướng về phía thiên ngoại hỗn độn mà đi.

Kỳ hạn ba ngàn năm sắp đến, bên ngoài Tử Tiêu Cung, khi ba huynh đệ đến nơi, những người có danh có tiếng ở Hồng Hoang sau này về cơ bản đều đã đến: Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Côn Bằng, Bạch Trạch, Thập Nhị Tổ Vu v.v...

Bạch Trạch, Cửu Anh - những Yêu Soái của Yêu tộc sau này -

đang cùng Thập Nhị Tổ Vu trừng mắt nhìn nhau, kiếm bạt nỗ trương.

Mâu thuẫn giữa Yêu tộc và Vu tộc đã bắt đầu nhen nhóm.

Trước cửa Tử Tiêu Cung, đại môn đóng chặt.

Thiên Đế Hạo Thiên và Vương Mẫu sau này, giờ phút này vẫn là hình tượng đồng tử, đứng canh ở cửa.

Lăng Tiêu hứng thú đánh giá các đại danh nhân Hồng Hoang tương lai.

Trong Tam Thanh, Thái Thanh Lão Tử nhắm mắt đả tọa, Ngọc Thanh Nguyên Thủy ánh mắt lạnh lùng, bộ dáng cô ngạo, Thượng Thanh Thông Thiên thì đang quan sát những người khác.

Thông Thiên, ngoại trừ lão hảo nhân Hồng Vân ra, chính là kẻ xui xẻo (đại oan chủng) lớn nhất Hồng Hoang.

Sau này trong Phong Thần lượng kiếp, bị huynh trưởng đâm sau lưng, bị Tây Phương Nhị Thích tính kế, đệ tử phản bội, Hồng Quân áp bức, thua đến trắng tay, thảm không nỡ nhìn.

Thông Thiên là kẻ xui xẻo về sau, còn kẻ xui xẻo trước mắt không ai khác ngoài lão hảo nhân Hồng Vân và "thánh liều" (bình đầu ca) Đông Vương Công của Hồng Hoang.

Hồng Vân làm người tốt đến mức rước họa vào thân, liên lụy Côn Bằng mất đi bồ đoàn đại biểu thánh vị ở Tử Tiêu Cung, bị Côn Bằng ghi hận.

Đông Vương Công thì tự mình tìm đường chết, tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, muốn làm bá chủ Hồng Hoang, cuối cùng hình như chính là bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giết chết.

Lăng Tiêu nhìn thêm hai người kia một chút.

Chiếu theo quỹ tích bình thường, sau khi Hồng Quân giảng đạo

lần ba kết thúc, hai vị này sẽ không còn thấy tăm hơi.

Bất quá, hiện nay ba huynh đệ bọn họ cướp đi bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, không làm Yêu Hoàng, liệu có thể thay đổi vận mệnh của hai người này hay không?

Chương 4

Hồng Hoang lại sẽ biến thành cái dạng gì đây? "Boong!" Vài ngày sau, kỳ hạn ba ngàn năm đã đến, đại môn Tử Tiêu Cung chậm rãi mở ra.

Mắt Lăng Tiêu sáng lên, đệ nhất danh trường diện của Hồng Hoang đến rồi, hắn hô hoán Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xông vào trong.

"Đại ca, nhị ca, xông lên, vào trước nói không chừng có chỗ tốt gì đó." Ba huynh đệ đứng ở vị trí cách cửa không xa, ngay lập tức xông vào Tử Tiêu Cung.

Lăng Tiêu liếc mắt liền thấy sáu cái bồ đoàn đặt ở vị trí đầu tiên trong đạo trường.

"Đại ca, nhị ca, chúng ta cướp bồ đoàn này!

Bồ đoàn đặt ở đây, nói không chừng đại biểu cho cơ duyên gì đó." Lăng Tiêu hô hoán Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhanh chóng chiếm lấy ba cái bồ đoàn.

Những người theo sau tiến vào cũng đều nhìn trúng bồ đoàn, xông tới tranh đoạt.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu bộc phát uy áp Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Hiện nay, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy... cũng đều là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, là nhóm đại lão mạnh nhất.

Cảm nhận được uy áp ba huynh đệ tỏa ra, lập tức không ai dám đi tranh đoạt, nhao nhao chuyển sang tranh ba cái bồ đoàn còn lại.

Nữ Oa đoạt được cái thứ tư, Phục Hy đứng bên cạnh hộ pháp.

Hồng Vân đoạt được cái thứ năm, bạn tốt Trấn Nguyên Tử cũng vội vàng bảo vệ Hồng Vân.

Cái cuối cùng bị Côn Bằng với tốc độ nhanh nhất đoạt được, bất quá Côn Bằng không có người giúp đỡ, nhất thời trở thành mục tiêu hàng đầu của những người khác.

Lăng Tiêu nhìn đến vui vẻ, Tam Thanh thế mà không đoạt được.

Cục diện này giống như ba huynh đệ bọn họ thay thế Tam Thanh vậy.

"Lông lá sừng sẹo, loài thấp sinh noãn hóa, có tư cách gì chiếm cứ bồ đoàn?

Ta Tam Thanh nãi Bàn Cổ chính tông, mau mau cút ngay." Nguyên Thủy lạnh lùng trừng mắt nhìn Côn Bằng, vừa mở miệng đã kéo đầy thù hận.

Yêu tộc hầu như đều là loại có lông đội sừng, sinh ra từ trứng ẩm ướt, nghe thấy lời này đều phẫn nộ nhìn về phía Nguyên Thủy.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng nổi giận, nếu không phải Lăng Tiêu ngăn cản, tuyệt đối sẽ lao vào đánh nhau với Tam Thanh.

"Ta dựa vào bản lĩnh mà đoạt được, dựa vào cái gì nhường cho các ngươi?" Côn Bằng quật cường không muốn nhường.

"Lông lá sừng sẹo, loài thấp sinh noãn hóa thì có bản lĩnh gì?

Ta Tam Thanh nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Bàn Cổ chính tông, khí vận gia thân, nên được chiếm bồ đoàn." Nguyên Thủy ngạo nhiên ngẩng đầu, lần nữa cường điệu mình là Bàn Cổ chính tông, tế ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngọc Như Ý.

Trước đó nói đến Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên vỡ vụn, hóa thành rất nhiều Tiên Thiên Linh Bảo.

Năm hạt sen, trong đó bốn hạt hóa thành Thập Nhị Phẩm Liên Đài.

Hạt sen thứ năm đoạt thiên địa tạo hóa, sinh trưởng đến ba mươi sáu phẩm, muốn tái độ hóa thành Hỗn Độn Thanh Liên, nhưng Thiên Đạo không cho phép, vỡ vụn hóa thành ba kiện Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo, bị Tam Thanh đoạt được.

Lão Tử có Thái Ất Phất Trần, Nguyên Thủy có Ngọc Như Ý, Thông Thiên có Thanh Bình Kiếm, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tương đối lợi hại.

Côn Bằng giờ phút này bị Nguyên Thủy bức đến mức lui cũng không được, không lui cũng không xong.

Lui thì mặt mũi mất hết, không lui lại đánh không lại ba người kia.

Thế là hắn nhìn về phía Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, ba người họ liên thủ thì hoàn toàn không cần sợ Tam Thanh.

Nhưng Hồng Vân lại hiểu sai ý, hòa thiện cười một tiếng, đứng dậy tránh ra: "Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch, Tam Thanh đạo hữu là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, thân phụ đại khí vận, phần cơ duyên này lẽ ra nên để Tam Thanh đạo hữu đoạt được." Lăng Tiêu một trận vô ngữ, đúng là Diêm Vương khó cứu quỷ muốn chết, cứu không được, căn bản cứu không được.

Ngươi làm người tốt thì cứ làm đi, còn nói cái gì mà "lẽ ra nên để Tam Thanh đoạt được", ngươi ngược lại không đắc tội Tam Thanh, nhưng lại đắc tội tất cả những người khác, đặc biệt là Côn Bằng.

Hiện tại hắn càng xấu hổ, tiến thoái lưỡng nan, không hận ngươi thì hận ai.

Quả nhiên là thiên mệnh khó trái, oan gia trời sinh, đã thế này rồi mà vẫn có thể đắc tội Côn Bằng được.

"Ngươi nhường hay không?" Thấy Hồng Vân thức thời như vậy,

Nguyên Thủy càng thêm ngạo nhiên, liếc xéo Côn Bằng.

Côn Bằng vẫn không muốn từ bỏ, nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy, nhưng huynh muội hai người nhắm mắt dưỡng thần không để ý.

Không kéo được đồng minh, hai quyền khó địch sáu tay, Côn Bằng hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Vân một cái, âm trầm mặt mày tránh ra.

Tam Thanh đạt được hai cái bồ đoàn, vẫn chưa thỏa mãn, nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy.

Côn Bằng thấy thế, lại thấy được cơ hội.

Nếu Tam Thanh động thủ với Nữ Oa và Phục Hy, hắn sẽ cùng Phục Hy, Nữ Oa liên thủ, ba đấu ba, nói không chừng còn có thể cướp lại bồ đoàn.

Tam Thanh hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, nhíu mày, nhìn về phía ba huynh đệ Kim Ô, người ta cũng là ba người, không dễ động.

"Đại huynh, nhị huynh, hai huynh ngồi đi, đệ ngồi phía sau là được." Thông Thiên biết chúng nộ nan phạm (khó phạm vào sự phẫn nộ của đám đông), mở miệng kết thúc lần tranh đấu này, ngồi xuống phía sau Lão Tử và Nguyên Thủy.

"Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh mới chiếm hai cái bồ đoàn, Kim Ô các ngươi dựa vào cái gì chiếm ba cái bồ đoàn?" Lúc này, Đông Vương Công đứng ra, cũng muốn tranh bồ đoàn.

Nguyên Thủy vừa nghe lời này, phi thường thụ dụng, ngạo nhiên mở miệng nói: "Không sai, ba kẻ lông lá sừng sẹo, loài thấp sinh noãn hóa, hà đức hà năng chiếm ba cái bồ đoàn." Lăng Tiêu nhíu mày, Nguyên Thủy này thật đáng ghét, người ta Vu tộc còn chưa nói gì, hắn suốt ngày treo Bàn Cổ chính tông bên miệng, cao ngạo không biên giới.

Đông Hoàng Thái Nhất tính khí nóng nảy nhịn không được, tế ra Đông Hoàng Chung, bá khí nói: "Chỉ bằng chúng ta đủ mạnh, không phục thì tới chiến!" Lăng Tiêu và Đế Tuấn cũng tế ra pháp bảo, người ta đã cưỡi lên đầu rồi, quản ngươi sau này là Thánh Nhân hay gì, ít nhất hiện tại chúng ta mạnh hơn.

Nhìn thấy pháp bảo của ba huynh đệ, tất cả mọi người biến sắc.

Đông Hoàng Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo, tuyệt đối là pháp bảo mạnh nhất hiện tại.

Đế Tuấn và Lăng Tiêu cũng đều có Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo tối cường.

Nguyên Thủy cân nhắc một chút pháp bảo của ba huynh đệ bọn họ, hình như không mạnh bằng người ta, đánh nhau sợ là phải chịu thiệt, lập tức sầm mặt xuống, quay đầu đi không nói gì nữa.

Lăng Tiêu nhìn bộ dạng khi nhuyễn phạ ngạnh (bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh) của Nguyên Thủy, càng nhìn càng khó chịu, thế là gây sự: "Tam Thanh các ngươi là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, người ta Thập Nhị Tổ Vu là Bàn Cổ tinh huyết sở hóa.

Lấy nhiều hiếp ít, mất mặt xấu hổ, Bàn Cổ chính tông chúng ta chỉ nhận Thập Nhị Tổ Vu, người ta đông người hơn nhưng không hề lấy nhiều hiếp ít, đức hạnh hơn đứt Tam Thanh các ngươi." Vu Yêu đại chiến?

Không tồn tại.

Trước tiên cứ tạo quan hệ tốt với Thập Nhị Tổ Vu, sau này các ngươi đánh các ngươi, Thập Nhị Tổ Vu đừng đến tìm ba huynh đệ bọn họ là được.

Nghe được lời của Lăng Tiêu, Thập Nhị Tổ Vu rất hài lòng, hòa thiện gật đầu với Lăng Tiêu.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông không phải chỉ để nói chơi, còn liên quan đến khí vận.

Hồng Hoang sinh linh cho rằng Tổ Vu bọn họ là Bàn Cổ chính tông, bọn họ sẽ nhận được càng nhiều khí vận, dưới sự gia trì của khí vận, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều.

Hiện tại công nhận Bàn Cổ chính tông là Tam Thanh, nhưng kỳ thực Thập Nhị Tổ Vu bọn họ cũng rất muốn cái danh hiệu này.

"Hừ, ngay cả nguyên thần cũng không có, chỉ là mãng phu, chú định không thể thành Thánh, tính là gì Bàn Cổ chính tông." Nguyên Thủy sầm mặt hừ lạnh một tiếng, lập tức đắc tội Thập Nhị Tổ Vu, trong Tử Tiêu Cung lần nữa kiếm bạt nỗ trương.

"Nhị đệ, chớ để người ta lợi dụng." Lão Tử vội vàng quát lớn.

Chương 5

Tổ Vu không có nguyên thần, chú định không thể thành Thánh, nhưng hiện tại Tam Thanh bọn họ cũng chưa thành Thánh, giống như Thập Nhị Tổ Vu, đều là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đánh nhau chính là ba đánh mười hai, khẳng định bị ngược.

Bị Lão Tử quát lớn, Nguyên Thủy cũng phản ứng lại là bị Lăng Tiêu châm ngòi ly gián, muốn lợi dụng Thập Nhị Tổ Vu đối phó Tam Thanh bọn họ, tức thì hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tiêu một cái.

Lăng Tiêu bĩu môi, đắc tội thì đắc tội, ba huynh đệ bọn họ là một trong những nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp tiếp theo, Hồng Quân còn không dám động đến, nhân quả lượng kiếp, cho dù là Thánh Nhân cũng không nguyện ý dính vào.

Hơn nữa, đợi sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần một, Tiên Thiên Bảo Hồ Lô trên Bất Chu Sơn thành thục, ba huynh đệ bọn họ sẽ đi cướp Tức Nhưỡng nơi Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sinh trưởng.

Không có Tức Nhưỡng, Nữ Oa sẽ không thể tạo nhân, Nhân tộc không ra, ai cũng không thành Thánh được.

Trong lúc Lăng Tiêu chuyển động tâm tư, hai cái đầu trọc vội vội vàng vàng lướt vào Tử Tiêu Cung.

Không cần nghĩ cũng biết, Tây Phương Nhị Thích Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã đến.

Vừa nhìn thấy sáu cái bồ đoàn đều bị chiếm, Chuẩn Đề lập tức bắt đầu khóc thảm, khóc huynh đệ hai người bọn họ từ phương Tây lặn lội đường xa vất vả thế nào, khóc phương Tây nghèo nàn ra sao.

Vây quanh sáu người chiếm bồ đoàn mà khóc lóc om sòm một hồi,

nhưng lần này không có lão hảo nhân Hồng Vân, cũng không có Côn Bằng để bọn họ bắt nạt, sáu người Lăng Tiêu hoàn toàn không để ý tới.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cuống lên, Kim Ô có ba huynh đệ, Tam Thanh cũng có ba người, không chiếm ưu thế.

Sáu cái bồ đoàn đặt ở đây, ai cũng biết chiếm được bồ đoàn rất có khả năng sẽ có cơ duyên, hai người không nguyện ý từ bỏ, chiếm một cái cũng tốt a.

Thế là bọn họ nhắm mục tiêu vào Nữ Oa và Phục Hy, tế ra pháp bảo Thất Bảo Diệu Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc định làm cứng.

"Bên trong Tử Tiêu Cung không được động thủ." Một giọng nói hồn hậu đột nhiên vang lên, ráng màu lấp lánh, đất trào sen vàng, Đạo Tổ Hồng Quân xuất hiện ở thượng thủ Tử Tiêu Cung.

"Bái kiến Đạo Tổ." Ba ngàn hồng trần khách vội vàng bái kiến.

Hồng Quân không nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu.

Mọi chuyện xảy ra trong Tử Tiêu Cung hắn đều biết, sáu cái bồ đoàn đại biểu cho sáu thánh vị thiên định, nhưng vì con Kim Ô dư ra này mà sự tình thoát khỏi quỹ tích.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, luôn có một tia biến số, nhiều thêm một con Kim Ô cũng không có gì.

Thiên Đạo đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể sửa, ba con Kim Ô tranh chiếm bồ đoàn cũng không sao, dù gì thánh vị là do hắn và Thiên Đạo định đoạt.

Nhưng Lăng Tiêu thế mà lại tỏ ra thân thiện với Thập Nhị Tổ Vu, khiến Hồng Quân ngồi không yên.

Yêu Hoàng tương lai và Thập Nhị Tổ Vu trở thành bằng hữu, Vu

Yêu lượng kiếp còn tiến hành thế nào được nữa.

Lại nhìn thấy Tây Phương Nhị Thích muốn động thủ với Nữ Oa, đây là đồ đệ tương lai của hắn, hiện tại đánh nhau thành cừu nhân thì hỏng bét, Hồng Quân không thể không ra mặt ngăn cản.

Lăng Tiêu bị Hồng Quân nhìn đến phát lông, lão gia hỏa này sẽ không nhìn ra lai lịch của hắn chứ?

Ngoài mặt, Lăng Tiêu nỗ lực giữ bình tĩnh, còn lộ ra một nụ cười ngây thơ vô số tội với Hồng Quân.

Nhìn chằm chằm Lăng Tiêu một hồi lâu, Hồng Quân không nhìn ra có gì không ổn, lúc này mới thu hồi ánh mắt, mở miệng nói: "Chỗ ngồi đã định, không thể thay đổi, sau này cứ theo thế mà ngồi." Vừa nghe lời này, Chuẩn Đề lập tức khóc lóc kể lể: "Đạo Tổ, huynh đệ ta từ phương Tây lặn lội mà đến, phương Tây nghèo nàn, cự ly Tử Tiêu Cung đường xá xa xôi, thân tâm đều mệt mỏi, cầu Đạo Tổ rủ lòng thương, cho cái chỗ ngồi." Mọi người một trận ghét bỏ, Tử Tiêu Cung lớn như vậy còn không đủ cho ngươi ngồi sao, động một tí là khóc sướt mướt, hoàn toàn không cần thể diện.

Tuy nhiên, giây tiếp theo bọn họ liền ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy Đạo Tổ vung tay lên, ba cái bồ đoàn phân biệt rơi xuống bên cạnh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Thông Thiên.

"Ba người các ngươi đều có đại cơ duyên, đại khí vận tại thân, ngồi xuống đi, ngày sau chỗ ngồi không thể biến đổi." Nghe được lời này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đại hỉ, vội vàng hỉ hả ngồi xuống.

Thông Thiên nhìn Chuẩn Đề một cái, chính mình hình như nợ cái tên đầu trọc không biết xấu hổ này một cái nhân quả.

Dù sao, vì Chuẩn Đề không biết xấu hổ bán thảm khóc lóc, hắn mới theo đó mà có được bồ đoàn.

Lăng Tiêu ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng thầm mắng.

Quả nhiên, thánh vị thiên định không có duyên với ba huynh đệ bọn họ, cướp được bồ đoàn cũng vô dụng, người ta có thể kê thêm chỗ ngồi.

Bất quá, chuyện này đã sớm dự liệu được.

Chín cái bồ đoàn (theo logic mới), sáu người kia đều được thánh vị, Hồng Quân không cho ba huynh đệ bọn họ bồi thường thì không nói nổi đâu.

Đến lúc đó nhất định phải hung hăng lừa Hồng Quân một vố.

Những người khác vừa thấy bán thảm có tác dụng, nhao nhao muốn học theo, nhưng Đạo Tổ không cho bọn họ cơ hội này, mở miệng nói: "Lần này giảng đạo, giảng Đại La chi đạo, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, hãy xem cơ duyên mỗi người." Nói xong, giảng đạo bắt đầu.

Theo đạo âm vang vọng, Tử Tiêu Cung hào quang vạn trượng, đất trào sen vàng.

Tất cả mọi người vội vàng thu liễm tâm thần lắng nghe.

Lăng Tiêu cũng nghe thập phần nghiêm túc, hắn tuy biết đại thế Hồng Hoang sau này, nhưng đối với pháp môn tu luyện sau Thái Ất Kim Tiên thì hắn thật sự không biết.

Tử Tiêu Cung giảng ba lần: lần thứ nhất giảng Đại La Kim Tiên chi đạo, lần thứ hai giảng Chuẩn Thánh chi đạo, lần thứ ba giảng Thánh Nhân chi đạo.

Sau ba lần giảng kết thúc, Hồng Quân sẽ thu Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm đồ đệ, ban xuống cơ hội thành Thánh là Hồng Mông Tử Khí và rất nhiều bảo vật.

Thời gian du du, ngàn năm trôi qua, lần giảng đạo thứ nhất kết thúc.

"Ba ngàn năm sau, giảng Chuẩn Thánh chi đạo." Hồng Quân để lại một câu, biến mất không thấy.

Trong ngàn năm thời gian, không ít người đốn ngộ, vốn dĩ kẹt tại Thái Ất Kim Tiên viên mãn, lắng nghe đạo âm liền hiểu ra, đột phá đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Nhất thời, số lượng Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang tăng lên không ít.

Trong đó, Lão Tử càng là đốn ngộ, đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhảy vọt trở thành người đứng đầu trong đám người.

Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, tu luyện nhục thân và pháp tắc, đạo mà Hồng Quân giảng đối với bọn họ vô dụng nên đi trước.

Những người khác cũng lục tục rời đi.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Lăng Tiêu nhíu mày chặt chẽ.

Đại La Kim Tiên chi đạo và Chuẩn Thánh chi đạo có thể nghe, nhưng Thánh Nhân chi đạo lần thứ ba thì không cần thiết.

Pháp thành Thánh Hồng Quân cho cần phải có Hồng Mông Tử Khí mới được, Hồng Quân không cho bọn họ Hồng Mông Tử Khí, huynh đệ ba người có tu luyện thế nào cũng không thành Thánh được.

Cho nên, Lăng Tiêu chỉ có thể tìm lối tắt, phải đi một con đường khác: Pháp tắc chứng đạo.

Ba ngàn đại đạo pháp tắc, bất kỳ một loại pháp tắc nào tu luyện tới cực hạn đều có thể thành Thánh.

Trở về sau này, phải gọi hai vị huynh trưởng cùng nhau bắt đầu

tham ngộ pháp tắc.

Tâm tư vừa chuyển, lại thấy Tam Thanh chặn đường bọn họ.

Nguyên Thủy vẻ mặt cao ngạo và oán độc nói: "Lông lá sừng sẹo, loài thấp sinh noãn hóa, có tư cách gì sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung?

Hỗn Độn Chung là do búa của Phụ Thần Bàn Cổ hóa thành, Hỗn Độn Chung là của Phụ Thần, chúng ta Tam Thanh nãi Bàn Cổ chính tông, Hỗn Độn Chung lý nên thuộc về Tam Thanh chúng ta." Nghe được lời lẽ không biết xấu hổ này, ba huynh đệ Lăng Tiêu lập tức nổi giận.

"Bảo vật người có tài mới chiếm được, không phải là Lão Tử đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ nên các ngươi lại cảm thấy mình ngon rồi sao?

Muốn cướp thì cứ nói thẳng, hà tất phải hư ngụy như thế.

Muốn đánh thì nhào vô, dựa vào bản lĩnh mà nói chuyện." Lăng Tiêu nói xong, tế ra Tịnh Thế Bạch Liên, đánh về phía Nguyên Thủy.

Chương 6

Lão già khốn kiếp này thật sự rất đáng ghét, hôm nay nhất định phải đánh cho một trận để hả giận.

Nguyên Thủy vội vàng tế ra Ngọc Như Ý.

Đông Hoàng Thái Nhất đối đầu Lão Tử, Đế Tuấn đối đầu Thông Thiên, đại chiến nhất xúc tức phát.

Nguyên Thủy ngự sử Ngọc Như Ý công kích, Lăng Tiêu đỉnh đầu Tịnh Thế Bạch Liên, tịnh thế chi quang thuần khiết vô hạ rải xuống, công kích của Nguyên Thủy căn bản không đột phá nổi phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên.

Cùng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có phân chia mạnh yếu, phương thức phán định tốt nhất chính là số lượng cấm chế ẩn chứa.

Tịnh Thế Bạch Liên có ba mươi sáu đạo cấm chế, Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy tối đa ba mươi ba đạo.

Tuy rằng Lăng Tiêu hiện nay trong tay không có pháp bảo công kích, nhưng thiên phú thần thông Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô cũng không phải để trưng, phô thiên cái địa Thái Dương Chân Hỏa lan tràn ra, bức cho Nguyên Thủy liên tục lui về phía sau, chật vật không chịu nổi.

Đế Tuấn và Thông Thiên điên cuồng đối công, nhưng Thông Thiên chỉ có Thanh Bình Kiếm, không có pháp bảo phòng ngự, rơi vào hạ phong.

Bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, Lão Tử đỉnh đầu Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo

Tháp.

Đây là pháp bảo cộng sinh của Lão Tử, lực phòng ngự không kém gì Hỗn Độn Chung nhưng không có công kích lực.

Lão Tử tu vi cao, tay cầm Thái Ất Phất Trần, nhưng cũng không đánh vỡ được phòng ngự của Hỗn Độn Chung, hai người giằng co không xong.

Không ít người vẫn chưa rời đi, đứng xem sáu người đại chiến.

Đông Hoàng Thái Nhất và Lão Tử giằng co, Nguyên Thủy và Thông Thiên lại bị Lăng Tiêu và Đế Tuấn đè lên đánh.

Côn Bằng - kẻ kết cừu với Tam Thanh - vẻ mặt hả hê: "Bàn Cổ chính tông, bất quá cũng chỉ như thế." Thụy thú Bạch Trạch, túi khôn của Yêu tộc, nhìn ba huynh đệ Kim Ô đại phát thần uy, ánh mắt càng lúc càng sáng.

Đây mới là hoàng giả chân chính, Yêu Hoàng thống lĩnh Yêu tộc.

Hiện nay Yêu tộc như một nắm cát rời, bị Vu tộc ức hiếp, chi bằng thuyết phục ba huynh đệ xưng hoàng, thống lĩnh Yêu tộc đối kháng Vu tộc.

"Tam đệ, cái mai rùa của lão già này đánh không vỡ, đệ vào đỡ một chút, nhị ca xử lý Nguyên Thủy trước." Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên quát lớn một tiếng.

"Được, nhị ca." Lăng Tiêu nhanh chóng kéo ra khoảng cách với Nguyên Thủy, đỉnh Tịnh Thế Bạch Liên lướt về phía Lão Tử.

Hắn tuy có thể đè Nguyên Thủy ra đánh, nhưng trong thời gian ngắn cũng không hạ được Nguyên Thủy.

Trong ba huynh đệ, luận sức chiến đấu, Đông Hoàng Thái Nhất là mạnh nhất.

Hiện nay, cũng chỉ có Đông Hoàng Thái Nhất trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo, những cái khác đều nằm trong tay Hồng Quân, giảng đạo lần ba kết thúc mới ban cho đám người Tam Thanh.

Hiện tại Tam Thanh cũng chỉ có pháp bảo cộng sinh Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử là có thể đem ra được, ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia cũng không tính là đặc biệt mạnh.

Chất lượng pháp bảo tổng thể, kém xa ba huynh đệ bọn họ.

Thấy Lăng Tiêu xông tới, Lão Tử vung Thái Ất Phất Trần, phất trần nháy mắt phóng đại, trần ti miên man trăm dặm như ngân hà phiêu đãng, quất về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu bị quất bay ra ngoài, nhưng không thể đánh vỡ phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên, Lăng Tiêu ổn định thân hình, lại lần nữa lướt về phía Lão Tử.

Hắn đánh không lại Lão Tử, nhưng công kích lực của Lão Tử bình thường, cũng không phá nổi Tịnh Thế Bạch Liên, ngăn cản Lão Tử thì vẫn có thể làm được.

Nguyên Thủy bên kia thì khác, trong tay không có pháp bảo phòng ngự. "Boong!" Hỗn Độn Chung vang lên, thời gian và không gian bị định trụ, thủ đương kỳ xung (đứng mũi chịu sào) Nguyên Thủy bị giam cầm trong nháy mắt.

Một cái chớp mắt này là đủ rồi.

Đông Hoàng Thái Nhất ngự sử Hỗn Độn Chung nện lên người Nguyên Thủy.

Sát na cuối cùng, Nguyên Thủy tránh thoát giam cầm, nhưng đã muộn, đã không tránh được công kích của Hỗn Độn Chung, chỉ có thể ngạnh kháng.

Kết quả chính là bị nện bay ra ngoài, trực tiếp thổ huyết trọng thương.

"Nhị đệ!" "Nhị huynh!" Lão Tử và Thông Thiên thấy thế thì cuống lên, vội vàng thoát khỏi Lăng Tiêu và Đế Tuấn, bay đến bên cạnh Nguyên Thủy.

Lão Tử toàn lực thôi động Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, bảo hộ cả Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Nhị ca, làm đẹp lắm." Lăng Tiêu bay đến bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, giơ ngón tay cái lên.

"Múc bọn hắn!

Ba huynh đệ chúng ta liên thủ, không tin không đánh vỡ được cái mai rùa này." Đế Tuấn cũng là một kẻ cuồng chiến đấu, Hà Đồ Lạc Thư tiếp dẫn tinh thần chi lực diễn hóa thao thiên đại hà, không ngừng xoát về phía Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Đông Hoàng Thái Nhất ngự sử Hỗn Độn Chung điên cuồng nện, Lăng Tiêu thôi động Thái Dương Chân Hỏa công kích.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự có mạnh hơn nữa, giờ phút này cũng có chút chịu không nổi, không ngừng chấn động.

Lão Tử hoảng rồi, vội vàng mở miệng: "Ba vị đạo hữu xin hãy dừng tay, có chuyện gì từ từ nói.

Chúng ta Tam Thanh nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, các ngươi nếu giết chúng ta sẽ phải gánh chịu nhân quả ngập trời." Lăng Tiêu nhướn mày.

Đúng vậy, Tam Thanh gánh vác công đức khai thiên của Bàn Cổ, thứ này tương đương với miễn tử kim bài, Hồng Quân cũng không dám động.

Phong Thần lượng kiếp, Thông Thiên ngỗ nghịch Hồng Quân, Hồng Quân cũng không dám động đến Thông Thiên, chỉ dùng Vẫn Thánh Đan để khống chế.

Hơn nữa, Hồng Quân cũng sẽ không cho phép bọn họ giết Tam Thanh.

Bất quá, không thể giết, không có nghĩa là không thể đánh.

"Chúng ta không giết các ngươi, nhưng đánh các ngươi rớt xuống Đại La quả vị vẫn là có thể.

Là các ngươi muốn cướp Hỗn Độn Chung gây chuyện trước, nhân quả thế nào cũng không tính lên đầu chúng ta.

Dám đánh cướp Kim Ô ba huynh đệ chúng ta, nhất định phải trả giá đắt." Lăng Tiêu ngẩng đầu, điên cuồng dùng Thái Dương Chân Hỏa oanh tạc.

Nghe đến chuyện đánh rớt Đại La quả vị, Tam Thanh đều cuống lên.

Hiện tại người chứng đắc Đại La quả vị không ít, bọn họ rơi xuống lại Thái Ất Kim Tiên, tu vi theo không kịp, phải nhìn sắc mặt người khác là một chuyện, mặt mũi Bàn Cổ chính tông biết để vào đâu.

"Chờ một chút, chúng ta nguyện ý bồi thường." Lão Tử cân nhắc một phen, vội vàng mở miệng.

"Bồi thường?

Có thể, đưa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ngươi cho chúng ta." Lăng Tiêu mắt sáng lên, trực tiếp công phu sư tử ngoạm.

"Không thể nào!" Giọng Lão Tử trở nên tiêm duệ.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, do công đức khai thiên hóa thành, là công đức chí bảo độc nhất vô nhị trong thiên địa, tồn tại bễ mỹ Tiên Thiên Chí Bảo, là chỗ dựa lớn nhất của Tam Thanh bọn họ.

"Ta có thể bồi thường Thái Ất Phất Trần cho các ngươi, là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi ba đạo cấm chế." Lão Tử bổ sung.

"Không đủ.

Các ngươi muốn cướp Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đánh không lại, bồi một kiện Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo mà muốn xong chuyện, làm gì có chuyện rẻ như vậy.

Thêm cả Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy nữa." Lăng Tiêu cường thế giơ tay chỉ vào Nguyên Thủy.

Thông Thiên - cái tên đại oan chủng kia, về sau còn thảm lắm, nên tạm thời tha cho.

Chương 7

“Không thể nào, có giỏi thì các ngươi động thủ.” Nguyên Thủy cuống lên, giận dữ cự tuyệt, hiện tại hắn chỉ có mỗi một kiện pháp bảo này.

“Không đưa?

Chúng ta tự mình cướp là được, tưởng đang thương lượng với ngươi chắc?” Đế Tuấn bá khí mở miệng.

“Chờ một chút, ta đưa Thanh Bình Kiếm cho các ngươi.” Thông Thiên không nỡ nhìn thoáng qua Thanh Bình Kiếm trong tay, ném ra ngoài.

“Của ngươi chúng ta không cần, chỉ cần Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy.” Lăng Tiêu mở miệng.

“Không sai, ba huynh đệ chúng ta chính là nhìn Nguyên Thủy không vừa mắt, chỉ cần của hắn.” Đông Hoàng Thái Nhất bá khí ngẩng đầu.

Một câu “lông lá sừng sẹo”, hai câu “thấp sinh noãn hóa”, trước khi Tử Tiêu Cung khai giảng, nếu không phải tam đệ ngăn cản, hắn đã sớm đánh Nguyên Thủy rồi.

Nghe được lời của Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu tộc - bao gồm cả Nữ Oa và Phục Hy - đều cực kỳ hả giận.

Lông lá sừng sẹo, thấp sinh noãn hóa, chửi chính là Yêu tộc.

Nếu không phải bọn họ đánh không lại Tam Thanh, trước đó ở Tử Tiêu Cung bọn họ cũng muốn động thủ.

Hiện tại nhìn thấy Nguyên Thủy bị thu thập, trong lòng thực sự hả giận.

Bạch Trạch nhìn về phía ba huynh đệ Kim Ô, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Không hổ là thiên mệnh hoàng giả, thật bá khí, hắn tự nhiên cho rằng ba huynh đệ Kim Ô nhắm vào Nguyên Thủy là đang bảo vệ Yêu tộc.

Vua của Yêu tộc, nên là như thế.

"Nhị đệ, giữ được núi xanh không sợ không có củi đốt." Lão Tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Nguyên Thủy.

Nếu không phải Nguyên Thủy khẩu đức kém, cũng sẽ không chọc đến ba huynh đệ Kim Ô, hơn nữa, chủ ý cướp Hỗn Độn Chung cũng là do Nguyên Thủy đưa ra.

Họa mình gây ra, mình còn không muốn gánh chịu hậu quả, trả giá đắt.

"Nhị huynh, huynh đưa Ngọc Như Ý cho bọn họ, đệ đưa Thanh Bình Kiếm cho huynh." Thông Thiên trọng tình, thấy không khí giữa hai vị huynh trưởng không đúng, vội vàng giảng hòa.

Tất cả mọi người ánh mắt quái dị nhìn về phía Nguyên Thủy, phảng phất như đang nói: Ngươi không biết xấu hổ mà lấy sao?

Nguyên Thủy bị nhìn đến da mặt không treo được nữa, hừ lạnh một tiếng: "Không cần ngươi làm người tốt." Nói xong, hắn ném Ngọc Như Ý ra ngoài, nén giận bỏ đi.

Nhiều người nhìn như vậy, hắn nếu lấy Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên, sau này còn mặt mũi nào đi lại ở Hồng Hoang.

Thông Thiên chính là cố ý, cố ý dùng nó để chương hiển chính mình đại độ, đạp lên hắn để tranh thủ hảo cảm.

Giờ khắc này, Nguyên Thủy ngay cả Thông Thiên cũng ám hận,

hiềm khích giữa Tam Thanh bắt đầu xuất hiện.

Lão Tử thở dài một tiếng, ném ra Thái Ất Phất Trần, cùng với Thông Thiên đuổi theo Nguyên Thủy.

"Đại ca, tam đệ, ta có Hỗn Độn Chung là đủ rồi, không cần pháp bảo khác, hai người cầm lấy dùng." Đông Hoàng Thái Nhất hào khí vung tay lên, Thái Ất Phất Trần và Ngọc Như Ý bay về phía Lăng Tiêu và Đế Tuấn.

"Tam đệ, công kích của đệ không đủ, công kích của Ngọc Như Ý này mạnh hơn một chút, đệ cầm lấy." Đế Tuấn đưa Ngọc Như Ý cho Lăng Tiêu.

"Được rồi, đa tạ đại ca nhị ca." Lăng Tiêu đổi Thái Ất Phất Trần cho Đế Tuấn, trong lòng cảm động không thôi, nhị vị huynh trưởng đem thứ tốt nhất đều nhường cho hắn, huynh trưởng như vậy, đốt đèn lồng cũng tìm không ra.

Cũng càng thêm kiên định ý nghĩ muốn ngăn cản nhị vị huynh trưởng nhập kiếp.

Những người phía sau nhìn thấy tình cảm của ba huynh đệ đều hâm mộ, người ta thế này mới là huynh đệ.

Tam Thanh là cái thứ gì, đặc biệt là Nguyên Thủy, đánh không lại liền giận cá chém thớt lên huynh đệ, thua trận lại còn thua người.

"Bạch Trạch, tham kiến ba vị đạo hữu." Đúng lúc này, Bạch Trạch không dẫn nổi lòng liền lướt tới.

"Đạo hữu có việc gì?" Đế Tuấn hỏi.

"Vu tộc hoành hành bá đạo, không ngừng khoách trương lãnh thổ, bá chiếm địa bàn Yêu tộc.

Yêu tộc như nắm cát rời, không thể cùng Vu tộc kháng hành.

Ba vị đạo hữu là thiên mệnh hoàng giả, nên làm Yêu Hoàng của Yêu tộc, xin ba vị đạo hữu dẫn dắt Yêu tộc đối kháng Vu tộc." Bạch Trạch nói tình chân ý thiết, quỳ rạp xuống đất.

"Yêu Hoàng!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nháy mắt mắt đều sáng lên.

Cái nên đến vẫn là đến rồi, Lăng Tiêu quay đầu nhìn thoáng qua Tử Tiêu Cung, đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Nhị vị huynh trưởng, ta đột nhiên sinh lòng cảm ứng, ta dường như có cơ duyên gì đó ở Bất Chu Sơn, chúng ta đi xem một chút." Nói xong, trực tiếp kéo hai người đi.

Bạch Trạch cuống đến mức gãi đầu, vội vàng đuổi theo.

Mọi người phía sau càng là ngây ngẩn cả người, cơ duyên gì có thể so được với làm Yêu Hoàng?

Làm vua Yêu tộc, liền có thể ngưng tụ khí vận Yêu tộc làm của riêng.

Chưa nói cái khác, chỉ riêng việc khí vận gia trì có thể nhanh chóng nâng cao tu vi điểm này, cũng đủ khiến người ta điên cuồng.

"Nhanh, cảm ứng trong lòng ta càng ngày càng mạnh rồi, cơ duyên kia sắp xuất thế." Thấy Bạch Trạch đuổi theo phía sau, Lăng Tiêu không ngừng thúc giục Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Không thể để Bạch Trạch xúi giục nữa.

Cơ duyên ở Bất Chu Sơn xuất thế cũng xác thực là thật.

Chiếu theo thời gian tuyến, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng trên Bất Chu Sơn chính là hiện thế sau lần giảng đạo thứ nhất ở Tử Tiêu Cung.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, đứng thứ hai trong Thập đại Tiên Thiên Cực phẩm Linh căn, kết ra bảy cái bảo hồ lô thất sắc, sau này toàn bộ

đều được tế luyện thành Tiên Thiên Cực phẩm Linh Khí uy danh hiển hách.

Chiếu theo quỹ tích nguyên bản: * Hồng sắc bảo hồ lô bị Hồng Vân đạo nhân luyện chế thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô. * Cam sắc bảo hồ lô bị Nữ Oa luyện chế thành Chiêu Yêu Phiên. * Hoàng sắc bảo hồ lô bị Đế Tuấn luyện chế thành Trảm Tiên Phi Đao, một câu 'Bảo bối xin hãy xoay người', tại thời kỳ Phong Thần khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật. * Lục sắc bảo hồ lô sau này lưu lạc đến tay Thiên Đế Hạo Thiên, có thể dựng dục vạn vật. * Thanh sắc bảo hồ lô bị Thông Thiên luyện chế thành Thủy Hỏa Hồ Lô. * Lam sắc bảo hồ lô bị Nguyên Thủy luyện chế thành Hỗn Độn Hồ Lô, nội hàm hỗn độn. * Tử sắc bảo hồ lô bị Lão Tử luyện chế thành Tử Kim Hồ Lô, dùng để đựng kim đan.

Nữ Oa dùng dây hồ lô tạo nhân, dây hồ lô thành Tạo Nhân Tiên, ẩn chứa nhân tộc khí vận và công đức tạo nhân, trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Thổ nhưỡng dựng dục Tiên Thiên Hồ Lô Đằng - Thổ Chi Tinh Tức Nhưỡng - càng là mấu chốt để tạo nhân.

Tạo nhân là bước ngoặt lịch sử vĩ đại của Hồng Hoang.

Nhân tộc là nhân vật chính tương lai của Hồng Hoang, Nhân tộc không ra, đám người Tam Thanh liền không thể chứng đạo thành Thánh.

Sau khi Nhân tộc xuất thế, Hồng Hoang mới tiến vào thời đại Thánh Nhân.

Hiện tại Lăng Tiêu đi cướp Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng, muốn chứng đạo thành Thánh, nằm mơ đi thôi.

Ba huynh đệ bọn họ không thành Thánh được thì Tam Thanh, Nữ

Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đều nhịn hết.

Chương 8

Đến Bất Chu Sơn, Lăng Tiêu chấn động không thôi.

Một tòa cự phong bạt địa nhi khởi (mọc lên từ mặt đất), đâm thẳng vào thiên khung, nguy nga, hùng vĩ đều không đủ để hình dung.

Tổ địa của Vu tộc nằm ngay chân núi Bất Chu Sơn.

Vu tộc tu luyện nhục thân, dùng sát khí đánh bóng nhục thân, giờ phút này phương viên ức vạn dặm quanh Bất Chu Sơn sát khí tràn ngập.

Tu sĩ tu vi không đủ căn bản không thể tới gần, dính phải sát khí, nhẹ thì nhục thân tiêu hủy, nặng thì nguyên thần bị ô nhiễm, biến thành hành thi tẩu nhục chỉ biết giết chóc.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu không làm phiền Vu tộc, bay vào trong Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn là do xương sống Bàn Cổ hóa thành, chống đỡ thiên địa, hiện nay uy áp của Bàn Cổ vẫn còn, Hồng Quân và Thiên Đạo đều không thể giám sát Bất Chu Sơn.

Đây cũng là lý do tại sao Hồng Quân và Thiên Đạo muốn phá hủy Bất Chu Sơn, bọn họ muốn tiêu trừ mọi dấu vết Bàn Cổ để lại, tu hú chiếm tổ chim khách, triệt để chưởng khống Hồng Hoang.

Chân tướng của Vu Yêu lượng kiếp, kỳ thực là Hồng Quân và Thiên Đạo lợi dụng Yêu tộc tiêu diệt Vu tộc, bởi vì Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ.

Mà Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, vì mang trên mình công đức khai thiên, Hồng Quân không dám động, cho nên thu làm đệ tử để dễ bề chưởng khống.

Thái Âm Tinh, Thái Dương Tinh nãi Bàn Cổ mắt trái mắt phải hóa thành, tinh thần được dựng dục tự nhiên cũng có liên hệ thiên ti vạn lũ với Bàn Cổ, cho nên ba huynh đệ Tam Túc Kim Ô Thái Dương Tinh Thần, Hi Hòa và Thường Hi Thái Âm Tinh Thần cũng phải chết.

Vu Yêu đại chiến, thuộc về Bàn Cổ hậu duệ tự tương tàn sát.

Nhân lúc hiện tại đang ở Bất Chu Sơn, Hồng Quân và Thiên Đạo không giám sát được, Lăng Tiêu định hảo hảo khuyên bảo nhị vị huynh trưởng.

"Đại ca, nhị ca, Yêu Hoàng chúng ta không thể làm.

Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ, Thái Dương Tinh là mắt Bàn Cổ hóa thành, chúng ta là Thái Dương Tinh Thần, cũng được tính là hậu duệ Bàn Cổ, chúng ta không thể tự tương tàn sát." "Nhưng chúng ta và Vu tộc lại không thân, làm Yêu Hoàng, chúng ta có thể ngưng tụ khí vận Yêu tộc, có vô cùng chỗ tốt." Đế Tuấn lắc đầu phản đối.

"Không sai." Đông Hoàng Thái Nhất cũng gật đầu tán đồng.

Lăng Tiêu có chút bất lực, trầm tư một hồi, mở miệng nói: "Nhị vị huynh trưởng có biết vì sao lại xuất hiện lượng kiếp không?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, ngẫm nghĩ rồi lắc lắc đầu.

"Khai Thiên lượng kiếp, Bàn Cổ khai thiên, ba ngàn ma thần thương vong hầu như không còn." "Sau đó là Hung Thú lượng kiếp, những hung thú kia hầu như đều có quan hệ với ba ngàn ma thần, ví dụ như Thú Hoàng Thần Nghịch chính là ma thần tàn tồn lại.

Hồng Hoang Thiên Đạo không cho phép ma thần uy hiếp đến Hồng Hoang, cho nên dẫn phát Hung Thú lượng kiếp, tiêu diệt hung thú." "Sau đó nữa là Long Hán lượng kiếp, tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân tranh bá.

Tam tộc vì là Tiên Thiên thần thai kỳ (thời kỳ thần thai bẩm sinh),

quá mức cường đại, uy hiếp đến Hồng Hoang Thiên Đạo, cho nên phải chết." "Các huynh ngẫm lại xem, sau Long Hán lượng kiếp, Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên đều không còn, pháp môn tu luyện từ Đại La Kim Tiên trở lên đều bị đoạn tuyệt.

Hồng Hoang không có cường giả, Thiên Đạo liền có thể dễ như trở bàn tay chưởng khống Hồng Hoang." Lăng Tiêu đem chân tướng lượng kiếp nói cho nhị vị huynh trưởng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe đến đại kinh thất sắc, lượng kiếp thế mà không phải do sinh linh dẫn phát, chân tướng lại là Hồng Hoang Thiên Đạo.

"Tam đệ, làm sao đệ biết được những thứ này?" Đế Tuấn kinh nghi nói.

"Đệ sinh ra ý thức trước hai vị huynh trưởng, lúc Hung Thú lượng kiếp đệ liền sinh ra ý thức, nhìn thấy rất nhiều." "Đệ hoài nghi, tiếp theo còn có lượng kiếp.

Thiên Đạo không cho phép Hồng Hoang xuất hiện bá chủ có sự uy hiếp.

Vu tộc muốn xưng bá Hồng Hoang, tất nhiên là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp." "Từ đó có thể suy đoán ra, mục tiêu của lượng kiếp lần này sẽ là hậu duệ Bàn Cổ, tiêu trừ dấu vết Bàn Cổ để lại, để dễ bề chưởng khống Hồng Hoang hơn.

Cho nên, chúng ta tuyệt đối không thể nhập kiếp, tuyệt đối không thể cùng Vu tộc đối địch, tự tương tàn sát." Lăng Tiêu phi thường nghiêm túc nói.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe đến sắc mặt không ngừng biến ảo, cuối cùng Đế Tuấn mở miệng nói: "Mặc kệ có phải như vậy hay không, chúng ta nhất định phải đề phòng, không thể làm

quân cờ của Thiên Đạo." "Tam đệ có một điểm nói không sai, mặc kệ là Hung Thú nhất tộc hay là tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, phàm là kẻ muốn xưng bá Hồng Hoang, kết cục đều thập phần thảm đạm.

Cho nên, cái chức Yêu Hoàng này chúng ta không thể làm.

Ba huynh đệ chúng ta liên thủ, ngoại trừ Đạo Tổ, ai cũng không phải đối thủ của chúng ta, lại cần gì phải mượn nhờ khí vận Yêu tộc." "Ừ." Đông Hoàng Thái Nhất ngưng trọng gật đầu, sau đó nhìn về phía Lăng Tiêu: "Cho nên, tam đệ đệ dẫn chúng ta tới Bất Chu Sơn, chính là vì nói cho chúng ta biết những thứ này, ngăn cản chúng ta làm Yêu Hoàng?" "Cũng không hoàn toàn là thế, đệ xác thực cảm ứng được Bất Chu Sơn có cơ duyên, các huynh không cảm ứng được sao?" Lăng Tiêu vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn về phía Đế Tuấn.

Lăng Tiêu cảm ứng được cái rắm, nhưng bảy cái bảo hồ lô có một cái bị Đế Tuấn đoạt được, đó là cơ duyên của Đế Tuấn, hoặc là Đế Tuấn có thể cảm ứng được, hắn chỉ phương hướng, dẫn đường phải dựa vào Đế Tuấn.

"Ừm, ta cũng có một chút cảm ứng, trên Bất Chu Sơn dường như có thứ gì đó đang khiên dẫn ta." Đế Tuấn gật đầu.

Lăng Tiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất Chu Sơn lớn như vậy, tìm loạn rất dễ bỏ lỡ.

Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng sự quan trọng đại, ít nhất Hồ Lô Đẳng và Tức Nhưỡng nhất định phải đoạt được.

Ba huynh đệ dạo một vòng trên núi Bất Chu, nói chính xác là Đế Tuấn dẫn đường, Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất đi theo.

Mà bởi vì trước đó Lăng Tiêu đã nói núi Bất Chu có cơ duyên, nên đám khách hồng trần đang quan chiến ngoài Tử Tiêu Cung đều chạy đến núi Bất Chu.

Nữ Oa, Phục Hy, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Côn Bằng, những đại lão này đều đã đến, tìm kiếm khắp nơi trên núi Bất Chu.

Thậm chí kinh động cả Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cũng lên đây góp vui.

Ngày hôm này, trên núi Bất Chu bảo quang trùng thiên, không gian vang lên tiếng nứt vỡ giòn tan, một tòa Tiên Thiên đại trận diễn hóa ra, bên trong Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng cũng hiện lên.

Vù vù vù!

Từng đạo lưu quang nhanh chóng lao đến. "Là Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng, xếp thứ hai trong thập đại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, bảy cái bảo hồ lô sắp thành thục rồi." Người đến trước phát ra tiếng kinh hô, trong mắt tràn ngập tham lam.

Một đám đại lão cũng lục tục chạy tới, người đã đông đủ, bảo quang do Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng phát ra càng thêm rực rỡ, kiếp vân trên không trung bắt đầu uấn nhưỡng.

Pháp bảo thành hình, linh căn thành thục, đều phải trải qua lôi kiếp tẩy lễ, được Hồng Hoang Thiên Đạo tán thành.

Ầm ầm!

Lôi kiếp bắt đầu giáng xuống, là Lục Cửu Lôi Kiếp, tổng cộng năm mươi bốn đạo, kẻ nào căn nguyên không đủ, căn cơ không vững, đối mặt với Lục Cửu Lôi Kiếp chắc chắn phải chết.

Trong tất cả các loại lôi kiếp, Lục Cửu Lôi Kiếp có thể xếp vào hạng trung thượng.

Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng có Tiên Thiên đại trận bảo hộ, ngạnh kháng đủ bốn mươi chín đạo lôi kiếp thì đại trận mới bị đánh tan, năm đạo lôi kiếp còn lại rơi vào trên thân Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng, ngược

lại làm cho bảo quang phát ra càng thêm sáng chói.

Lôi kiếp tan đi, bảo quang thu liễm, tụ tập trên bảy cái bảo hồ lô, cũng có nghĩa là bảo hồ lô đã thành hình, tất cả mọi người liền muốn xông lên tranh đoạt.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang lên, thời gian và không gian bị cấm chế, tất cả mọi người đều bị phong cấm trong một khoảnh khắc.

Đương nhiên, Lăng Tiêu và Đế Tuấn là ngoại lệ, huynh đệ hai người nhanh chóng bay qua, Đế Tuấn hái xuống bảy cái bảo hồ lô, Lăng Tiêu mắt tay lanh lẹ, thu lấy dây hồ lô và Tức Nhưỡng.

Hỗn Độn Chung giải trừ phong cấm, nhìn thấy bảy cái bảo hồ lô đều bị Đế Tuấn cướp đi, tất cả mọi người nháy mắt đỏ mắt. "Tam Kim Ô, các ngươi cũng quá bá đạo rồi đấy, bảy cái bảo hồ lô đều muốn độc chiếm." "Không sai, Tam Kim Ô các ngươi lợi hại, nhưng chúng ta nhiều đạo hữu liên thủ như vậy, cũng không sợ các ngươi." Đám người đỏ mắt uy hiếp, ỷ vào người đông thế mạnh, Nguyên Thủy lại bắt đầu giở thói cũ, kêu gào hăng nhất, ánh mắt nhìn chằm chằm vào lam sắc bảo hồ lô, hắn có thể cảm ứng được chiếc bảo hồ lô này có duyên với hắn.

Đây chính là thứ được Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng thai nghén ra, định là có thể luyện chế thành pháp bảo phi thường lợi hại, vừa vặn Ngọc Như Ý của hắn bị cướp đi, không có pháp bảo để dùng, sao có thể không sốt ruột cho được.

Chuẩn Đề cũng kêu gào rất hăng, bản tính thích vơ vét lộ rõ không bỏ sót. "Bảo vật người có tài mới chiếm được, không phục thì tới thử xem." "Ta xem ai không muốn sống." Đông Hoàng Thái Nhất đỉnh đầu treo Hỗn Độn Chung bay vút lên trời, bá đạo nhìn xuống đám người.

Vừa rồi còn kêu gào hăng hái, nhưng khi thật sự phải động thủ,

không một ai dám làm chim đầu đàn, Tam Thanh đều bị ba huynh đệ Kim Ô nhà người ta ngược tơi tả, huống chi là bọn hắn.

Bọn hắn nhiều người như vậy, khẳng định có thể đánh thắng, nhưng vấn đề là, ai ra tay trước thì kẻ đó xong đời.

Thái Dương Tinh có Tiên Thiên Thái Dương Chân Hỏa Đại Trận thủ hộ, nếu để cho Tam Kim Ô chạy về Thái Dương Tinh, người ra tay cứ chờ bị báo thù đi, bọn hắn không có khả năng vĩnh viễn đều tụ tập cùng một chỗ.

Chương 9

"Núi Bất Chu là do cột sống của Phụ thần Bàn Cổ biến thành, hết thảy mọi thứ trên đó đều là của Bàn Cổ Phụ thần, kẻ nào không phải hậu duệ Bàn Cổ, có tư cách gì mà tranh giành." Lăng Tiêu đi đến bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, ba huynh đệ bọn họ liên thủ, đánh về Thái Dương Tinh không thành vấn đề, nhưng nhân quả liên quan đến ba cái bảo hồ lô rất lớn, không thể lấy hết. "Không sai, đồ vật trên núi Bất Chu, chỉ có hậu duệ Bàn Cổ Phụ thần mới có tư cách sở hữu, kẻ nào không phải hậu duệ Phụ thần mau chóng rời đi." Đế Giang, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu hai mắt sáng lên, mở miệng nói.

Vu tộc tôn kính nhất Bàn Cổ Phụ thần, lời của Lăng Tiêu coi như là nói trúng tim đen của hắn.

Nơi này chính là đại bản doanh của Vu tộc, hiện nay Vu tộc thế lớn, ai cũng không muốn đắc tội Vu tộc, so sánh giữa bảo vật và cái mạng cái nào quan trọng hơn, từng người từng người bất tình bất nguyện lui đi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không muốn từ bỏ, lại bắt đầu khóc lóc kể lể phương Tây nghèo nàn.

Đế Giang tính tình cũng không tốt, nộ quát: "Phương Tây các ngươi nghèo nàn thì liên quan gì đến chúng ta, đây là bảo vật phương Đông, không có phần của các ngươi, cút." Không biết xấu hổ thì không biết xấu hổ, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn quý mạng sống, tranh thủ thời gian chuồn.

Cuối cùng, chỉ còn lại Thập Nhị Tổ Vu, Tam Kim Ô, Tam Thanh, Hồng Vân, Nữ Oa, Phục Hy, cùng hai vị Thái Âm Tinh thần là Hi Hòa và Thường Hi.

Nữ Oa và Phục Hy vốn là sinh linh sinh ra trên núi Bất Chu, Hồng Vân là do một ngụm khí Bàn Cổ thở ra trước khi chết biến thành, cũng coi như là hậu duệ Bàn Cổ. "Vu tộc tu luyện nhục thân và pháp tắc, cũng không dùng pháp bảo, lý ra nên có một phần của Vu tộc, chúng ta dùng linh quả trao đổi thì thế nào?" Lăng Tiêu nhìn về phía Vu tộc, đã quyết định không tham gia vào Vu Yêu tranh bá, vậy thì tận lượng không đắc tội Vu tộc. "Được, có thể." Đế Giang hòa ái gật đầu, câu nói Bàn Cổ Chính Tông chỉ nhận Thập Nhị Tổ Vu mà Lăng Tiêu nói tại Tử Tiêu Cung, còn có câu bảo vật trên núi Bất Chu chỉ có hậu duệ Phụ thần mới có tư cách sở hữu vừa rồi, đều làm cho hắn vô cùng hưởng thụ.

Hảo cảm đối với Lăng Tiêu tăng mạnh, hơn nữa, Vu tộc không có nguyên thần, xác thực dùng không được pháp bảo, không bằng đổi lấy linh quả, còn có thể dùng để tăng tu vi.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu trước đó thu thập linh quả trên Bồng Lai tiên sơn còn dư lại không ít, toàn bộ đưa cho Đế Giang. "Ba vị đạo hữu có thời gian thì đến Vu tộc ngồi một chút." Thấy Tam Kim Ô hào phóng như vậy, cho nhiều linh quả thế này, hảo cảm của Đế Giang đối với ba huynh đệ lại tăng thêm rất nhiều. "Nhất định." Lăng Tiêu cười gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Nữ Oa và Phục Hy: "Các ngươi là sinh linh được núi Bất Chu thai nghén, lý nên có một phần." Dứt lời, ném chiếc hồ lô màu cam cho Nữ Oa, đây là Yêu tộc thần khí Chiêu Yêu Phiên sau này, nhân quả với Yêu tộc quá lớn, không thể lấy. "Đa tạ Lăng Tiêu đạo hữu." Nữ Oa và Phục Hy đại hỉ, bọn họ là sinh linh núi Bất Chu thai nghén, nhưng không tính là hậu duệ Bàn Cổ, không nghĩ tới Lăng Tiêu còn có thể chia cho bọn hắn một cái bảo hồ lô. "Hồng Vân đạo hữu, ngươi là do một ngụm khí của Phụ thần biến thành, lý nên có một cái." Lăng Tiêu ném bảo hồ lô màu đỏ cho Hồng Vân.

Nhân quả của tên xui xẻo này cũng không thể dính vào, hồ lô màu đỏ vốn dĩ nên thuộc về Hồng Vân. "Đa tạ đạo hữu." Hồng Vân đại hỉ, Trấn Nguyên Tử không ở đây, chỉ có một mình hắn, vốn tưởng rằng không có phần của hắn rồi. "Đại ca, huynh chọn một cái tặng cho hai vị đạo hữu Thái Âm Tinh đi." Lăng Tiêu nhìn về phía Đế Tuấn.

Thái Âm Tinh thần Hi Hòa, Thường Hi cùng đại ca Đế Tuấn chính là nhân duyên trời định, âm dương kết hợp, sinh hạ mười con tiểu Kim Ô.

Đại ca cứ nhìn chằm chằm người ta mãi, dứt khoát thành toàn cho đại ca một chút, xúc tiến đoạn nhân duyên này.

Đế Tuấn suy nghĩ một chút, chọn cái hồ lô màu tím tặng cho Hi Hòa và Thường Hi.

Chiếc bảo hồ lô này vốn là của Lão Tử, Lão Tử trong minh minh cảm giác được tử sắc hồ lô có duyên với mình, nhìn thấy bị tặng cho Thái Âm nữ thần, rất gấp, nhưng lại không dám nói nhiều.

Sợ bị ba huynh đệ Kim Ô để mắt tới, bọn hắn hiện tại chỉ có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thanh Bình Kiếm, cũng không thể lại bị cướp nữa. "Đa tạ Đế Tuấn đạo hữu." Có khả năng là vì nguyên nhân nhân duyên trời định, ánh mắt Hi Hòa và Thường Hi nhìn về phía Đế Tuấn có chút hàm tình mạch mạch.

Lăng Tiêu ăn dưa rất vui vẻ, Tam Thanh thì mòn mỏi chờ mong, đến lượt bọn hắn rồi chứ.

Thế nhưng, Lăng Tiêu lại thu bốn cái bảo hồ lô còn lại lên. "Lăng Tiêu đạo hữu, Tam Thanh chúng ta là Bàn Cổ Chính Tông, bảo hồ lô cũng nên có một phần của chúng ta chứ." Nguyên Thủy không giữ được bình tĩnh nữa, hiện tại hắn một kiện pháp bảo lợi hại cũng không có, chỉ trông cậy vào dùng bảo hồ lô luyện chế pháp bảo đây. "Bàn Cổ Chính Tông chúng ta chỉ nhận Thập Nhị Tổ Vu, chính là

không chia cho các ngươi, không phục thì tới chiến." "Nếu lại thua, thứ chúng ta muốn chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp." Lăng Tiêu liếc xéo Tam Thanh, dù sao đều đã đắc tội, vậy thì tiếp tục đắc tội. "Ngươi..." Nguyên Thủy tức giận đến phát run, Lão Tử vội vàng ngăn lại, sợ Nguyên Thủy lại đắc tội Tam Kim Ô, Nguyên Thủy thì chẳng còn gì để cướp, nhưng người ta đang nhớ thương Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của hắn a. "Ha ha, Lăng Tiêu đạo hữu nói hay lắm, đi, đi đến Vu tộc ta ngồi một chút." Đế Giang cười to sảng khoái, bọn hắn cũng đã sớm nhìn Tam Thanh không thuận mắt, cứ luôn mồm tự xưng Bàn Cổ Chính Tông, lại bất kính Bàn Cổ Phụ thần. "Lần này thì không đi được rồi, chúng ta phải trở về tiêu hóa Đại La chi đạo mà Đạo Tổ giảng, lần sau sẽ tới bái phỏng." Lăng Tiêu uyển chuyển từ chối, không muốn cùng Vu tộc là địch, nhưng cũng không thể cùng Vu tộc có quá nhiều liên hệ, dù sao cũng là nhân vật chính của lượng kiếp, hơn nữa sẽ bị Hồng Quân và Thiên Đạo để mắt tới. "Đã như vậy, ba vị đạo hữu bất cứ khi nào tới Vu tộc làm khách, Vu tộc đều hoan nghênh." Đế Giang cũng không miễn cưỡng, mang theo các Tổ Vu khác cùng nhau rời đi.

Vừa nghe Đạo Tổ giảng đạo xong, ai nấy đều có rất nhiều nội dung cần bế quan tiêu hóa, Nữ Oa, Phục Hy, Hi Hòa, Thường Hi đều chào hỏi một tiếng rồi rời đi.

Lão Tử biết là vô duyên với bảo hồ lô rồi, kéo Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Chỉ còn lại Hồng Vân chưa đi, cười ha hả mời: "Ba vị đạo hữu, Nhân Sâm Quả của lão hữu Trấn Nguyên Tử nhà ta sắp thành thục rồi, chúng ta cùng đi Ngũ Trang Quán thưởng thức Nhân Sâm Quả, luận đạo một phen thế nào?" "Cái này có thể được, vậy làm phiền rồi." Mắt Lăng Tiêu sáng lên, Nhân Sâm Quả nha, đặc sản Hồng Hoang, là một trong số ít bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ.

Tuy nói ba huynh đệ bọn họ đã chứng đạo Đại La Kim Tiên, không còn chịu hạn chế tuổi thọ, nhưng Nhân Sâm Quả uẩn hàm thiên địa linh khí tinh thuần, có thể nhanh chóng tăng tu vi.

Ngoài ra, bọn hắn vừa vặn cũng chuẩn bị đi phương Tây một chuyến.

Sau Đại La Kim Tiên, muốn tăng tu vi, cần ngưng luyện Hung Trung Ngũ Khí, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Trong Ngũ Khí thì Canh Kim chi khí nồng đậm nhất chính là ở núi Tu Di phương Tây, đạo trường của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bản thân Tiếp Dẫn chính là do Tiên Thiên Canh Kim chi khí biến thành, nơi hóa hình chính là tại núi Tu Di.

Bốn người rời núi Bất Chu, đi về phía Tây hội hợp với Trấn Nguyên Tử, Lăng Tiêu lấy ra lục sắc bảo hồ lô tặng cho Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử trong tay nắm giữ Địa Thư, chưởng quản Hồng Hoang địa mạch.

Thứ đồ chơi này cũng là miễn tử kim bài, Hồng Quân cũng không dám động đến Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử có thể dùng Địa Thư dẫn nổ địa mạch Hồng Hoang, nhân quả như vậy Hồng Quân cũng gánh không nổi.

Hơn nữa, Địa Thư có thể mượn lực lượng địa mạch để phòng ngự, năng lực phòng ngự không yếu hơn Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Kết giao với Trấn Nguyên Tử khẳng định là có lợi không hại, Trấn Nguyên Tử người này cũng trọng tình nghĩa, sau khi Hồng Vân bị Côn Bằng và Minh Hà hại chết, ngày ngày đều nghĩ đến báo thù.

Còn lại ba cái bảo hồ lô, ba huynh đệ bọn họ vừa vặn mỗi người

một cái, Đế Tuấn muốn hoàng sắc bảo hồ lô, Đông Hoàng Thái Nhất muốn thanh sắc bảo hồ lô, Lăng Tiêu lấy lam sắc bảo hồ lô.

Nhận được một cái bảo hồ lô, Trấn Nguyên Tử thập phần vui vẻ, sau khi đến Ngũ Trang Quán, liền hái toàn bộ mười tám quả Nhân Sâm Quả xuống.

Nhân Sâm Quả mười vạn năm mới có thể thành thục một lần, một lần chỉ kết mười tám quả, lập tức hái hết mười tám quả xuống, Trấn Nguyên Tử cũng là bỏ vốn gốc.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu mỗi người ăn ba quả, sau khi luyện hóa, pháp lực trong cơ thể tăng lên rất nhiều.

Tiếp theo, năm người cùng nhau luận đạo ba trăm năm, lẫn nhau đều có thu hoạch rất lớn, Hồng Vân ở lại Ngũ Trang Quán bế quan cùng Trấn Nguyên Tử, chờ đợi Tử Tiêu Cung giảng lần hai.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu thì đi núi Tu Di bái phỏng.

Tiếp Dẫn bản thân chính là do Tiên Thiên Canh Kim chi khí biến thành, không cần phải ngưng luyện nữa, đi tìm khí khác, núi Tu Di chỉ có Chuẩn Đề ở đó.

Tam Thanh đều bị bạo đánh, hiện tại chỉ có một mình Chuẩn Đề, đâu dám cự tuyệt, ba huynh đệ Lăng Tiêu tượng trưng tặng cho Chuẩn Đề một ít thiên tài địa bảo, liền tiến vào núi Tu Di hấp thu Canh Kim chi khí tu luyện.

Cướp Tam Thanh một lần, cướp Tiên Thiên Hồ Lô Đằng một lần, ba huynh đệ bọn họ hiện tại là hung danh bên ngoài, người khác đều sợ bị bọn hắn cướp, sắp thành thổ phỉ Hồng Hoang rồi.

Chuẩn Đề thấy ba huynh đệ còn có thể cho chút thiên tài địa bảo, đã phi thường thỏa mãn, không bị cướp thì cứ trộm vui đi.

Ba trăm năm sau, ba huynh đệ ngưng luyện xong Canh Kim chi khí,

chạy tới Bất Tử Hỏa Sơn ở phương Nam hấp thu Ly Hỏa chi khí.

Sau Long Hán lượng kiếp, Phượng Hoàng nhất tộc vĩnh trấn phương Nam Bất Tử Hỏa Sơn, đây là một trong những nơi cuồng bạo nhất Hồng Hoang, Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, đối với Hồng Hoang tuyệt đối là một tràng tai nạn.

Không ít tu sĩ như Tam Thanh, Minh Hà, Côn Bằng... hiện nay đều đang ở ngoại vi Bất Tử Hỏa Sơn hấp thu Ly Hỏa chi khí.

Chương 10

Đơn thuần dựa vào bế quan tu luyện tại đạo trường, hấp thu ngũ khí du ly trong thiên địa thì quá chậm.

Lại nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô, Nguyên Thủy hận thấu xương, nhưng lại giận mà không dám nói gì.

Trăm năm sau, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Minh Hà, Côn Bằng... lần lượt đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, trên đỉnh đầu nở ra Địa Hoa, đều là hoa khai cửu phẩm.

Tam hoa theo thứ tự là Địa Hoa, Thiên Hoa, Đạo Hoa, thấp nhất tam phẩm, cao nhất thập nhị phẩm, phẩm cấp đại biểu cho thiên phú và căn nguyên, phẩm cấp tam hoa càng cao, pháp lực ngưng tụ càng hùng hồn, cùng đẳng cấp càng lợi hại.

Tam Thanh đều chỉ hoa khai cửu phẩm, hoa khai thập nhị phẩm e rằng chỉ có mười vị đại ma thần thời kỳ Hỗn Độn mới có thể làm được.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đại biểu cho ba ngàn đại đạo pháp tắc, pháp tắc có mạnh có yếu, trong đó mười đại chí cường pháp tắc là mạnh nhất.

Thời Gian vi vương, Không Gian vi tôn, Vận Mệnh bất xuất, Nhân Quả xưng hùng, Hủy Diệt vô lượng, Tạo Hóa vô song, Ngũ Hành vi chủ, Âm Dương khởi thượng, Sức Mạnh chí cao, Luân Hồi khống tràng.

Bàn Cổ đại thần chính là tu luyện Lực chi pháp tắc, Hồng Quân cũng là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nhưng tịnh không xuất sắc, không biết dùng biện pháp gì trốn qua Khai Thiên chi kiếp.

Ma Tổ La Hầu còn có một cái tên là Sát Lục Ma Thần, là tồn tại chỉ đứng sau mười đại ma thần, nếu không phải trong Khai Thiên chi kiếp bị trọng thương, thì lúc đạo ma chi tranh, Hồng Quân căn bản không có khả năng tranh thắng được La Hầu.

La Hầu thật sự đã chết sao?

E rằng Hồng Quân không có bản lĩnh như vậy.

Nước ở Hồng Hoang rất sâu.

Một đám đại lão sau khi đột phá liền lần lượt rời đi, đi tìm các loại khí khác.

Hai trăm năm sau, ba huynh đệ ngưng luyện xong Ly Hỏa chi khí, cũng đều đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, đồng dạng hoa khai cửu phẩm.

Sau đó, ba huynh đệ chạy tới Thái Âm Tinh.

Thủy chi cực là Âm, nơi có Khảm Thủy chi khí nồng đậm nhất Hồng Hoang không đâu khác ngoài Thái Âm Tinh.

Nhìn thấy là ba huynh đệ Kim Ô, Thường Hi và Hi Hòa phi thường vui vẻ mời ba huynh đệ tiến vào Thái Âm Tinh, Thái Âm Tinh đồng dạng có Tiên Thiên Thái Âm đại trận bảo hộ, hai vị Thái Âm nữ thần không cho, ít nhất dưới Chuẩn Thánh khẳng định không cách nào xông vào được.

Hấp thu xong Khảm Thủy chi khí, dưới sự mời mọc của Thường Hi và Hi Hòa, năm người luận đạo trăm năm.

Lúc rời đi, Đế Tuấn có chút không nỡ, Lăng Tiêu cũng không nói gì, thời cơ chứng Thiên Hôn còn chưa tới.

Còn lại, còn phải ngưng luyện Cấn Thổ chi khí và Tốn Mộc chi khí.

Cấn Thổ chi khí, nơi nồng đậm nhất Hồng Hoang không gì qua được Kỳ Lân Nhai - tổ địa của Kỳ Lân tộc.

Sau Long Hán lượng kiếp, Kỳ Lân nhất tộc lui về giữ Kỳ Lân Nhai, bế quan không ra.

Kỳ Lân Nhai có đại trận Thủy Kỳ Lân lưu lại thủ hộ, Thủy Kỳ Lân chính là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, Kỳ Lân nhất tộc không cho, ngoại trừ Hồng Quân không ai có thể vào Kỳ Lân Nhai.

Tốn Mộc chi khí, không có nơi nào đặc biệt nồng đậm, chỉ có thể chậm rãi ngưng tụ du ly trong thiên địa.

Thương lượng một phen, ba huynh đệ đi tới Bồng Lai tiên sơn, Tốn Mộc chi khí ở nơi đó tương đối nồng đậm hơn một chút, hơn nữa đã qua hơn hai ngàn năm, một số linh quả trên tiên sơn cũng đã thành thục lần nữa.

Ngưng luyện ngũ khí, nhưng pháp lực cũng phải theo kịp mới có thể đột phá.

Hiện tại còn chưa có pháp luyện đan, đường tắt nhanh nhất để tu sĩ tăng tu vi chính là phục dụng linh quả, linh quả đại đa số đều uẩn hàm thiên địa linh khí tinh thuần.

Khi trở lại Bồng Lai tiên sơn, ba huynh đệ lại phát hiện Bồng Lai tiên sơn bị Đông Hải Long tộc chiếm đoạt.

Đông Hoàng Thái Nhất đại nộ, tán phát ra uy áp khủng bố: "Đông Hải Long Vương, mau tới gặp ta." Thanh âm cuồn cuộn tản ra, hồi vang trong Đông Hải.

Bồng Lai tiên sơn là do ba huynh đệ bọn họ phát hiện, hộ sơn đại trận cũng là do ba huynh đệ thiên tân vạn khổ phá vỡ, cho nên, Bồng Lai tiên sơn lý ra phải là đạo trường của ba huynh đệ bọn họ.

Hiện tại bị Long tộc chiếm đoạt, sao có thể không giận. "Đông

Hải Long Vương Ngao Chiến, kiến quá ba vị đại tiên, chúng ta thực sự không biết Bồng Lai tiên sơn là đạo trường của ba vị đại tiên, xin ba vị đại tiên bớt giận, Long tộc nguyện ý bồi thường ba vị đại tiên." Đông Hải Long Vương Ngao Chiến chạy tới, tư thái đặt xuống rất thấp, nơm nớp lo sợ, một mực xin lỗi.

Lăng Tiêu nhìn mà cảm khái, bá chủ Hồng Hoang đã từng, nay lại rơi vào cảnh địa khom lưng uốn gối như vậy.

Tam tộc tranh bá, tử thương thảm trọng, càng chết người chính là kiếp khí nhập thể, tu vi khó mà tăng lên, chỉ có công đức mới có thể tiêu trừ kiếp khí.

Cho nên, cuối cùng của tam tộc tranh bá, mỗi bên đều phát hạ đại hoành nguyện, Long tộc trấn tứ hải, Phượng tộc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân trở thành thụy thú Hồng Hoang, đổi lấy công đức tiêu trừ kiếp khí.

Long tộc hiện nay e rằng Thái Ất Kim Tiên cũng không có mấy vị, không thể không ti cung khuất tất, khom lưng uốn gối không dám đắc tội người khác.

Nhìn Ngao Chiến lấy ra các loại Tiên Thiên linh quả, thái độ mười phần thành khẩn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng không tiện làm khó nữa.

Không thể không nói, Long tộc là thật sự giàu có, dù sao cũng quản lý tứ hải, tứ hải cộng lại còn lớn hơn lục địa nhiều, nhưng kiếp khí nhập thể, tu vi khó tăng, có giàu hơn nữa cũng vô dụng.

Đối với Long tộc mà nói, không có gì quan trọng hơn công đức, Lăng Tiêu trong lòng tính toán, Long tộc giàu có, mà hắn biết rất nhiều biện pháp hoạch lấy công đức, hoàn toàn có thể cùng Long tộc hợp tác.

Long tộc cho hắn bảo vật, hắn dạy Long tộc đạt được công đức.

Bất quá, hiện tại thời cơ còn chưa tới.

Để Long tộc rời đi, ba huynh đệ tiến vào Bồng Lai tiên sơn tiếp tục tu luyện.

Theo thời gian tuyến nguyên bản, ba tòa tiên sơn Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng là sau khi Tử Tiêu Cung giảng lần hai mới hiện thế.

Sau lần giảng thứ hai, Đông Vương Công được phong Nam Tiên Chi Thủ, Tây Vương Mẫu được phong Nữ Tiên Chi Thủ, Đông Vương Công bắt đầu con đường tìm chết, lập Tiên Đình tại Bồng Lai tiên sơn, muốn thống nhất Hồng Hoang.

Với thực lực ba huynh đệ bọn họ hiện nay, đi tìm Doanh Châu và Phương Trượng tiên sơn thực sự lãng phí thời gian, chờ sau khi Tử Tiêu Cung giảng lần hai xong hiện thế, bảo vật trên đó ai có thể cướp được qua ba huynh đệ bọn họ.

Ba huynh đệ bế quan tu luyện, cùng thế gian không tranh, một bên khác trên đại lục Hồng Hoang, hai tộc Vu Yêu đánh nhau nảy lửa, Vu tộc lấy núi Bất Chu làm trung tâm không ngừng khuếch trương, bức bách sinh linh Hồng Hoang chạy trốn khắp nơi. "Đại ca, chúng ta khuếch trương như thế này, e rằng sẽ dẫn tới vạn tộc liên hợp lại nhắm vào Vu tộc, chúng ta có nên hoãn lại một chút hay không." Tại Bàn Cổ thần điện ở núi Bất Chu, Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ mặt đầy lo lắng. "Liên hợp lại thì thế nào, Hồng Hoang là do Bàn Cổ Phụ thần khai tịch, chúng ta thân là hậu duệ Phụ thần, tự nhiên phải vì Phụ thần quản lý Hồng Hoang." "Hồng Hoang vốn dĩ là của Vu tộc chúng ta, vạn tộc chiếm đoạt Hồng Hoang do Phụ thần khai tịch, chúng ta lấy về thì có gì không thể." "Hơn nữa, các ngươi chẳng lẽ không cảm nhận được sao, theo việc chúng ta không ngừng khuếch trương, khí

vận Vu tộc tụ tập càng ngày càng nhiều, thực lực Vu tộc chúng ta cũng tăng lên càng ngày càng nhanh." "Chỉ cần chúng ta một mực khuếch trương tiếp, Vu tộc sẽ càng ngày càng mạnh, vạn tộc liên hợp lại thì làm gì được." Đế Giang bá đạo nói. "Thế nhưng, chúng ta khuếch trương quá nhanh, nếu như trước thời hạn dẫn tới vạn tộc liên hợp lại, thì phải làm thế nào?" Hậu Thổ vẫn lo lắng. "Hiện nay Đạo Tổ giảng đạo, đám đại năng Tam Thanh thực lực tăng lên nhanh chóng, mà Vu tộc chúng ta không tu luyện được đạo do Đạo Tổ truyền, hiện tại nếu không tranh thủ thời gian khuếch trương lãnh thổ ngưng tụ khí vận tăng thực lực..." "Chờ đến khi thực lực đám đại năng kia vượt qua chúng ta, chúng ta còn khuếch trương thế nào được nữa, hiện tại là thời cơ tốt nhất, bỏ lỡ rồi, Vu tộc nguy, khuếch trương tuyệt đối không thể dừng." Thái độ của Đế Giang kiên quyết. "Đại ca nói có lý, chúng ta hiện tại không động thủ, chính là ngồi chờ chết." Các Vu tộc khác nhao nhao tán đồng, Hậu Thổ cũng đành đồng ý.

Một bên khác, Bạch Trạch, Kế Mông, Quỷ Xa, Cửu Anh và các đại yêu khác, đã ý thức được nếu riêng rẽ chiến đấu thì căn bản đánh không lại Vu tộc, liền mỗi người dẫn đầu một nhóm Yêu tộc, tụ tập tại Vạn Yêu Sơn. "Bạch Trạch, ngươi trên thông thiên văn dưới tường địa lý, không gì không biết, ngươi nói hiện tại phải làm sao, Vu tộc càng ngày càng cường thế, càng ngày càng bá đạo, hơn nữa thực lực cũng càng ngày càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không còn nơi để sống." Các đại yêu nhìn về phía túi khôn Bạch Trạch. "Vu tộc hiện tại điên cuồng khuếch trương, là bởi vì bọn hắn không có nguyên thần, không tu luyện được đạo do Đạo Tổ truyền, gấp rồi, muốn thông qua khuếch trương lãnh địa, ngưng tụ khí vận để tăng thực lực." "Chúng ta cần liên hợp lại, tuyển ra một người tới thống lĩnh vạn tộc, mới có thể chống lại Vu tộc." Bạch Trạch nói. "Vậy chúng ta chọn ai, ai tới thống lĩnh chúng ta đối kháng Vu tộc?"

Kế Mông hỏi. "Tam Kim Ô, mệnh cách ba vị đó là thiên sinh hoàng giả, chú định làm Yêu Hoàng, hơn nữa thực lực bọn hắn cường kình, ngay cả Tam Thanh cũng không phải đối thủ." "Có ba vị đó dẫn đầu, cộng thêm chúng ta, định nhiên có thể chống lại Vu tộc." Bạch Trạch mười phần khẳng định nói. "Tam Kim Ô xác thực lợi hại, Vu tộc chẳng mấy chốc sẽ khuếch trương đến nơi này, chúng ta mau chóng đi bái phỏng Tam Kim Ô." Mười vị đại yêu ngay lập tức bay lên trời, hướng về phía Thái Dương Tinh mà đi. "Yêu tộc Bạch Trạch, đến đây bái phỏng Thái Dương Tinh thần." "Yêu tộc Kế Mông, đến đây bái phỏng Thái Dương Tinh thần." "..." Mười vị đại yêu dừng bên ngoài Thái Dương Tinh.

Thế nhưng, qua hồi lâu cũng không có hồi âm.

Chương 11

Lại hô một lần nữa, vẫn không có hồi âm, có Thái Dương Chân Hỏa đại trận ngăn cách, tiến cũng không tiến vào được, mười người gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Cuối cùng là Bạch Trạch hiến kế, tiến đến Thái Âm Tinh cách Thái Dương Tinh không xa hỏi thăm Hi Hòa và Thường Hi, từ trong miệng hai vị Thái Âm nữ thần mới biết được, ba huynh đệ Kim Ô căn bản không ở Thái Dương Tinh, không biết đã đi đâu.

Mười người đành phải quay về trước, thế nhưng, Thập Nhị Tổ Vu nhận được tin tức đã chặn giết mà đến.

Hai bên gặp nhau tại phụ cận núi Côn Luân, đại chiến hết sức căng thẳng, mười vị đại yêu vừa chạm trán đã bại, mọi người hiện tại đều là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Thập Nhị Tổ Vu chiếm cứ ưu thế.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Trạch, mười vị đại yêu thực hiện kế "gắp lửa bỏ tay người", chạy trốn về phía Đông Côn Luân, đạo trường của Tam Thanh.

Tam Thanh đang bế quan nghe thấy động tĩnh, đi ra xem xét, mặt đều xanh mét, hận không thể bóp chết mười vị đại yêu.

Nhưng Đế Giang không cho bọn hắn cơ hội, rõ ràng biết mười vị đại yêu là gắp lửa bỏ tay người, nhưng hắn đã sớm nhìn Tam Thanh không vừa mắt, vừa vặn thu thập luôn một thể. "Tam Thanh, ba tên bất hiếu tử các ngươi, cả ngày đánh lấy danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông, lại chưa từng kính Phụ thần, chưa từng bái qua Phụ thần một lần." "Bên ngoài Tử Tiêu Cung bị Tam Kim Ô bạo đánh, mất hết mặt mũi Phụ thần, các ngươi căn bản không xứng làm Bàn Cổ Chính Tông." "Hôm nay, chúng ta liền thay Phụ thần thu thập ba tên bất hiếu

tử các ngươi, từ nay về sau, Bàn Cổ Chính Tông chỉ có Thập Nhị Tổ Vu chúng ta." Dứt lời, Đế Giang thi triển không gian thần thông liền giết về phía Lão Tử, các Tổ Vu khác cũng ùa lên.

Tam Thanh mặt đen không thể đen hơn, hôm nay bọn hắn nếu không đánh mà chạy, thật sự không còn mặt mũi nào nói mình là Bàn Cổ Chính Tông nữa, hôm nay nhất định phải đánh một trận.

Nhưng bọn hắn cũng rõ ràng, đơn thuần dựa vào ba người bọn hắn khẳng định đánh không lại Thập Nhị Tổ Vu, lập tức mời mười vị đại yêu cùng nhau.

Mười vị đại yêu cầu còn không được liên hợp với Tam Thanh giết chết Thập Nhị Tổ Vu, lập tức đáp ứng, đại chiến nổ ra.

Không Gian Tổ Vu tu luyện không gian pháp tắc, thực lực cường hãn nhất, không gian pháp tắc quỷ dị khó lường, đối đầu với Lão Tử.

Lão Tử có phòng ngự chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Đế Giang cũng không phá nổi phòng ngự.

Bất quá, pháp bảo công kích của Lão Tử là Thái Ất Phất Trần trước đó đã bị ba huynh đệ Kim Ô cướp đi.

Dẫn đến Lão Tử không có pháp bảo công kích, giờ phút này chỉ có thể đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lên đầu bị động chịu đòn.

Một bên khác Nguyên Thủy thì càng thảm hơn, pháp bảo công kích Ngọc Như Ý bị ba huynh đệ Kim Ô cướp đi, pháp bảo phòng ngự cũng không có, giờ phút này chỉ có thể thi triển thần thông Ngọc Thanh Thần Lôi.

Đối đầu chính là Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Cường Lương tu luyện lôi chi pháp tắc, quanh thân lôi đình lượn lờ, nơi hai người đại chiến, lôi vân mật bố, lôi đình cuồng thiểm.

Cường Lương lĩnh ngộ Lôi chi nhất đạo mạnh hơn Nguyên Thủy nhiều, căn bản không sợ Ngọc Thanh Thần Lôi của Nguyên Thủy, Nguyên Thủy lại là không dám ngạnh tiếp lôi đình công kích của Cường Lương, bị đuổi chạy khắp nơi.

Trong lòng Nguyên Thủy mắng ba huynh đệ Kim Ô ngàn vạn lần, nếu như không phải Ngọc Như Ý bị cướp đi, hắn đâu đến nỗi chật vật như thế.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm là cường hãn nhất, một cái đánh Thông Thiên cùng đại yêu Cửu Anh mà không rơi vào thế hạ phong, thời gian pháp tắc so với không gian pháp tắc còn quỷ dị khó lường hơn.

Cửu Anh hiện ra bản thể, yêu thân to lớn che khuất bầu trời, thân thú đầu rắn, mọc chín cái đầu, phát ra thanh âm trẻ con khóc nỉ non, thanh âm quỷ dị mà chói tai.

Chín cái đầu phát ra công kích khác biệt: lôi đình, hỏa diễm, quỳ thủy...

Thông Thiên tu kiếm đạo, ngự sử Thanh Bình Kiếm, công kích sắc bén mà mau lẹ.

Nhưng đối mặt Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, công kích của bọn hắn căn bản vô dụng, Chúc Cửu Âm một tay thời gian hủ hủ, quanh thân sức mạnh thời gian lượn lờ, công kích còn chưa đụng tới Chúc Cửu Âm liền mục nát sụp đổ.

Càng đáng sợ chính là, Tổ Vu không chỉ pháp tắc công kích cường hãn, nhục thân càng thêm cường hãn, có thể dùng nhục thân ngạnh kháng pháp bảo, cùng cấp bậc, trừ phi có pháp bảo đặc biệt lợi hại, nếu không cơ bản đánh không lại Tổ Vu.

Những người khác còn dễ nói, đánh không lại cũng có thể giằng

co một khoảng thời gian, nhưng Nguyên Thủy không có pháp bảo dùng, thần thông mạnh nhất Ngọc Thanh Thần Lôi cũng không làm gì được Cường Lương, bị buộc liên tục né tránh.

Nhưng thủ lâu tất mất, cuối cùng, bị Cường Lương một kích lôi đình trọng thương.

Một người lạc bại, cả bàn đều thua. "Rút." Lão Tử quyết định thật nhanh, đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lướt qua, mang theo Nguyên Thủy tranh thủ thời gian chạy trốn, những người khác cũng tranh thủ thời gian đi theo Lão Tử triệt thoái. "Ha ha, bất quá cũng chỉ như vậy, từ nay về sau, Bàn Cổ Chính Tông chỉ có Thập Nhị Tổ Vu ta, Tam Thanh, ba tên bất hiếu tử các ngươi, nếu còn dám tự xưng Bàn Cổ Chính Tông, Vu tộc ta tất truy sát các ngươi đến chân trời góc biển." "Từ nay về sau, Đông Côn Luân thuộc về Vu tộc ta." Đế Giang cười lớn phóng khoáng. "Đại ca, chúng ta sao không nhân cơ hội này tóm gọn bọn hắn." Cường Lương một thân lôi điện lướt qua, còn chưa đánh đủ, Vu tộc hiếu chiến, các Tổ Vu khác cũng là bộ dáng chưa thỏa mãn. "Không cần đuổi nữa, mười hai Tổ Vu chúng ta không thể toàn bộ rời đi Vu tộc, phòng ngừa có người đi núi Bất Chu đánh lén, bọn hắn liên hợp lại cùng một chỗ, chúng ta muốn bắt bọn hắn cần rất nhiều thời gian." "Hiện tại quan trọng nhất là khuếch trương, không ngừng khuếch trương, lãnh địa càng lớn, khí vận Vu tộc chúng ta càng mạnh, thực lực chúng ta tăng lên càng nhanh." "Chỉ cần tu vi chúng ta vượt qua bọn hắn, thu thập bọn hắn dễ như trở bàn tay." Trong mắt Đế Giang lóe ra quang mang cuồng nhiệt, Hồng Hoang, là của Vu tộc. "Đại ca, trước đó nhận được tình báo, Bạch Trạch cùng đám đại yêu đi Thái Dương Tinh bái phỏng Tam Kim Ô, chúng ta có nên đi thu thập Tam Kim Ô hay không?" Cường Lương nói. "Không cần, Tam Kim Ô không tới, liền chứng minh không muốn cùng Vu tộc chúng ta là địch." "Tam Kim Ô không tệ, nhận Thập Nhị

Tổ Vu chúng ta là Bàn Cổ Chính Tông, bọn hắn cũng là hậu duệ Phụ thần, chỉ cần bọn hắn không cùng Vu tộc là địch, liền không cần quản bọn hắn." "Đi, về Bàn Cổ thần điện, tiếp tục tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ cần chúng ta tham ngộ đại trận, Đạo Tổ cũng phải nhượng bộ ba phần." Đế Giang lắc đầu, dẫn đầu chạy về núi Bất Chu.

Một bên khác, thấy Thập Nhị Tổ Vu không có đuổi theo, Tam Thanh đám người thở dài một hơi.

Thông Thiên tức hổn hển trừng mắt mười đại yêu: "Hỗn trướng, các ngươi dám gắp lửa bỏ tay người, liên lụy Tam Thanh chúng ta." Cho dù tu dưỡng của Lão Tử có tốt đến đâu, giờ phút này cũng là bạo nộ, vốn dĩ bọn hắn đang êm đẹp tu luyện tại Côn Luân sơn, kết quả gặp tai bay vạ gió, đạo trường mất, còn làm mất danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông, mặt mũi mất hết. "Ba vị, Vu tộc dã tâm bừng bừng, ý đồ xưng bá Hồng Hoang, bọn hắn sớm muộn cũng sẽ tìm đến các ngươi, chúng ta duy có liên hợp lại mới có thể đối kháng Vu tộc." "Hiện nay đạo trường các ngươi đã mất, không bằng cùng chúng ta đi Vạn Yêu Sơn." Bạch Trạch nói đầy trí tuệ.

Nếu lôi kéo được Tam Thanh, bọn hắn chí ít có tư bản chống lại Vu tộc. "Hừ, một đám lông lá sừng sẹo, sinh ra từ ẩm ướt trứng nước, há xứng cùng Tam Thanh chúng ta làm bạn." "Vu tộc là một đám man tử, vật đáng thương tiên thiên bất toàn, chẳng qua là ỷ vào người đông thế mạnh, Tam Thanh chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ lấy lại danh dự, đoạt lại danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông." "Đại huynh, Tam đệ, chúng ta đi tìm pháp bảo, nếu chúng ta có pháp bảo trong tay, sao phải sợ Thập Nhị Tổ Vu." Nguyên Thủy cao ngạo lạnh lùng hừ nói.

Lão Tử và Thông Thiên cũng cảm thấy Nguyên Thủy nói có lý, cùng nhau rời đi tìm kiếm pháp bảo.

Mười vị đại yêu tức giận đến sắc mặt thiết thanh, nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Nguyên Thủy. "Đáng ghét, đều bị đánh thành chó nhà có tang rồi, cũng không biết hắn còn cao ngạo cái gì." "Nếu không phải hắn phế vật lạc bại, chúng ta chưa chắc sẽ thua." "..." "Thôi, đi thôi, về Vạn Yêu Sơn, chúng ta hiện tại quan trọng nhất là phái vạn yêu tìm kiếm tung tích ba vị Yêu Hoàng." Bạch Trạch lắc đầu.

Tại Tử Tiêu Cung nơi thiên ngoại hỗn độn, Hồng Quân nhíu mày, sự tình phát sinh ở Côn Luân sơn hắn cũng nhìn thấy. "Tam Thanh làm sao lại đánh nhau với Thập Nhị Tổ Vu, Tam Kim Ô đâu, Thiên mệnh Yêu Hoàng, lúc này không phải nên đang dẫn đầu Yêu tộc đối kháng Vu tộc sao." Hồng Quân hai tay điên cuồng bấm đốt, rốt cục tính tới Tam Kim Ô đang bế quan tại Bồng Lai tiên sơn, lông mày nhíu càng chặt hơn.

Lúc này còn đang bế quan, vậy người nào tới thống lĩnh Yêu tộc đối kháng Vu tộc, cứ để Vu tộc khuếch trương tiếp, Yêu tộc sao có thể là đối thủ của Vu tộc.

Thôi diễn một phen, đại thế tịnh chưa phát sinh chuyển dịch, lông mày dần dần giãn ra. "Thôi được, Thiên Đạo đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể sửa, đến lúc đó âm thầm giúp một chút là được." Dứt lời, Hồng Quân nhắm mắt lại lần nữa lâm vào trong tu luyện.

Theo Yêu tộc không ngừng khuếch trương, Hồng Hoang gà bay chó chạy, một nửa phương Đông trở lên đều thành địa bàn Vu tộc.

Ba huynh đệ Kim Ô trốn ở Bồng Lai tiên sơn nơi sâu trong Đông Hải bế quan, Yêu tộc trước sau không thể tìm được, bị bức phải lui đến phương Bắc Hồng Hoang.

Phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giảng đạo chúng sinh, ngưng

tụ khí vận phương Tây về núi Tu Di.

Thoáng chớp mắt một ngàn năm trăm năm trôi qua, khoảng cách Tử Tiêu Cung giảng lần hai chỉ còn lại hai trăm năm, trên Bồng Lai tiên sơn, ba huynh đệ Kim Ô rốt cục kết thúc bế quan.

Giờ phút này, tu vi ba huynh đệ đều đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, kém một bước liền có thể đột phá đến hậu kỳ.

Tu vi tăng lên tuy rằng không lớn, nhưng thu hoạch khác của ba huynh đệ lại là cực lớn, cấm chế của pháp bảo mỗi người đều đã luyện hóa thêm không ít, có thể phát huy ra uy lực mạnh hơn.

Ngoài ra, ba chiếc bảo hồ lô cũng đều đã được tế luyện thành pháp bảo, toàn bộ đều đạt đến Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp uẩn hàm ba mươi lăm đạo cấm chế.

Đế Tuấn luyện chế hoàng sắc bảo hồ lô thành Trảm Tiên Phi Đao, Đông Hoàng Thái Nhất luyện chế thanh sắc bảo hồ lô thành Thủy Hỏa Hồ Lô, Lăng Tiêu luyện chế lam sắc bảo hồ lô thành Hỗn Độn Hồ Lô, bên trong chứa càn khôn hỗn độn.

Đây là pháp bảo do chính bọn hắn luyện chế, không cần luyện hóa cấm chế, có thể phát huy ra toàn bộ uy lực, đối với sức chiến đấu của bọn hắn tăng lên cực lớn. "Đi thôi, đi Tử Tiêu Cung nghe đạo." Ba huynh đệ nhìn nhau một cái, bay về phía thiên ngoại hỗn độn.

Khi ba huynh đệ chạy tới Tử Tiêu Cung, ba ngàn khách hồng trần hầu như đều đã đến, Vu tộc chỉ có Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ tới.

Ba ngàn năm không gặp, thực lực của ba ngàn khách hồng trần đều đã có tăng lên rất lớn.

Nổi bật nhất không ai qua được Tam Thanh, vậy mà đều đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng, Minh Hà, Tiếp

Dẫn, Chuẩn Đề...

Chương 12

những đại năng này cũng đều đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lăng Tiêu cũng không thất vọng, ba huynh đệ bọn họ hóa hình muộn, đuổi gấp đuổi mạnh vẫn là kém một bước, nhưng cũng chỉ là một bước mà thôi, lấy nội dung tình cốt của ba huynh đệ bọn họ, chênh lệch một bước này không quan trọng.

Nguyên Thủy nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô, hận đến nghiến răng, đem nợ bị Thập Nhị Tổ Vu bạo đánh đều tính lên trên người ba huynh đệ Kim Ô, cố ý phóng thích ra uy áp Đại La Kim Tiên hậu kỳ khiêu khích.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức liền nhịn không được, lại bị Lăng Tiêu ngăn lại, chỉ thấy Lăng Tiêu không nhanh không chậm lấy ra Ngọc Như Ý thưởng thức, giết người tru tâm.

Sắc mặt Nguyên Thủy lập tức liền đen, tức hổn hển tế ra pháp bảo mới liền muốn làm một trận, Lão Tử và Thông Thiên cũng đồng dạng như thế. "Ây da, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bát Cảnh Cung Đăng, Côn Luân Kính, Tử Điện Chùy, nguyên lai là tìm được pháp bảo mới, thảo nào dám khiêu khích." "Sao nào, có pháp bảo rồi lại ngứa đòn, lại muốn làm một trận sao?" Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý, không hổ là Tam Thanh, quả nhiên thiên sinh đại khí vận, nhanh như vậy đã tìm được pháp bảo mới, còn đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng mà thế thì sao, pháp bảo mới đạt được, cấm chế luyện hóa khẳng định không nhiều, hơn nữa chất lượng không bằng ba huynh đệ bọn họ, cho dù tu vi Tam Thanh cao hơn bọn hắn một chút, bọn hắn cũng có tuyệt đối tự tin bắt lấy. "Làm thì làm, lần trước là chúng ta sơ

suất, lần này chúng ta tuyệt đối sẽ không thua." "Ba con súc sinh lông lá sừng sẹo, sinh ra từ trứng nước kia, lần này muốn các ngươi trả lại gấp bội." Nguyên Thủy hung tợn nói.

Lời này vừa ra, người của Yêu tộc lập tức không vui, nổi nóng trừng mắt Nguyên Thủy. "Ngươi làm sao làm được việc cứ mở miệng ra là muốn ăn đòn thế nhỉ, được, ngươi đã ngứa đòn, chê pháp bảo nhiều, ba huynh đệ chúng ta thành toàn cho ngươi." Lăng Tiêu lập tức tế ra Tịnh Thế Bạch Liên, lão già khốn kiếp này đúng là thật sự chọc người ta ghét.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng riêng phần mình tế ra pháp bảo.

Đám người vội vàng lui lại, miễn cho bị vạ lây, hiện nay Tam Thanh tu vi cao, ba huynh đệ Kim Ô pháp bảo lợi hại, bọn hắn cũng tò mò bên nào mạnh hơn.

Ngay lúc này, Lão Tử kéo Nguyên Thủy đang muốn xông lên lại: "Nhị đệ tỉnh táo, chúng ta đạt được pháp bảo mới không lâu, cấm chế luyện hóa không nhiều, uy lực có thể phát huy ra có hạn, chờ luyện hóa nhiều cấm chế hơn rồi tìm bọn hắn báo thù cũng không muộn." Nguyên Thủy vẫn là rất nghe lời Lão Tử, hơn nữa Lão Tử nói có đạo lý, lập tức không cam lòng lạnh hừ nói: "Trước tha cho các ngươi một lần, quay đầu lại thu thập các ngươi." "Xùy, túng thì cứ nói là túng, còn thả lời hung ác." Lăng Tiêu bĩu môi. "Hỗn trướng, đường đường Tam Thanh chúng ta, há lại sợ ba con súc sinh lông lá sừng sẹo các ngươi." Sự cao ngạo của Nguyên Thủy căn bản không chịu nổi khích tướng như vậy, lập tức thôi động Côn Luân Kính liền muốn công kích.

Lăng Tiêu mắt sáng lên, chỉ cần động thủ, lại có đồ tốt để cướp rồi.

Nhưng ngay lúc này, đại môn Tử Tiêu Cung vậy mà mở ra, Hạo Thiên đồng tử đi ra quát bảo ngưng lại: "Trước cửa Tử Tiêu Cung không được ồn ào, không được động thủ, Đạo Tổ giảng đạo sắp bắt đầu, tiến điện." Lăng Tiêu bĩu môi, cửa mở kịp thời như vậy, khẳng định là Hồng Quân cố ý, biết đánh nhau Tam Thanh khẳng định sẽ lần nữa chịu thiệt. "Hừ, quay đầu lại thu thập các ngươi." Có bậc thang xuống, Nguyên Thủy lưu lại một câu ngoan thoại, lướt vào Tử Tiêu Cung, Lão Tử và Thông Thiên vội vàng đi theo vào. "Kẻ nhớ ăn không nhớ đánh, còn dám thả lời hung ác, chờ giảng đạo kết thúc, chúng ta chặn đường lại đánh cho bọn hắn một trận, đem pháp bảo bọn hắn đạt được cướp sạch." Đông Hoàng Thái Nhất khó chịu nói. "Được, chờ giảng đạo kết thúc chặn đường đánh tiếp một trận." Đế Tuấn và Lăng Tiêu gật đầu tán đồng, ba huynh đệ cùng nhau lướt vào.

Trong Tử Tiêu Cung vẫn giống như trước đó, phía trước nhất đặt chín cái bồ đoàn, ba huynh đệ trực tiếp lướt đến ba cái bồ đoàn đầu tiên ngồi xuống.

Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi trừng mắt Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nhắm mắt dưỡng thần không thèm để ý.

Phía sau, Côn Bằng nhìn chín cái bồ đoàn, càng nghĩ càng không cam lòng, ánh mắt thỉnh thoảng oán độc rơi vào trên thân Hồng Vân.

Hồng Vân mảy may chưa phát giác, ánh mắt lộ ra vẻ ngu xuẩn trong veo, đánh giá người khác, mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Theo ráng chiều nở rộ, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện tại chủ tọa, thật sâu nhìn thoáng qua ba huynh đệ Kim Ô, sau đó lại nhìn thoáng qua Tam Thanh, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trước bị ba huynh đệ Kim Ô bạo đánh, lại bị Thập Nhị Tổ Vu bạo đánh, mặt mũi đều mất hết.

Thiên thiên Tam Thanh không thể chết, Tam Thanh là mấu chốt để

hắn dung hợp Hồng Hoang Thiên Đạo. "Lần này giảng đạo, giảng Chuẩn Thánh chi đạo, thời hạn một ngàn năm." Hồng Quân thu hồi ánh mắt, bắt đầu giảng đạo, tất cả mọi người vội vàng thu liễm tâm thần lắng nghe, giảng chính là Trảm Tam Thi, dùng pháp lực hoặc là công đức trảm ra Thiện thi, Ác thi và Tự Ngã thi, dùng Tiên Thiên pháp bảo ký thác.

Lăng Tiêu lại biết, Hồng Quân giấu diếm một điểm quan trọng nhất, ký thác Tam Thi dùng pháp bảo, cần dùng Tiên Thiên pháp bảo đồng căn đồng nguyên, cuối cùng mới có thể làm được Tam Thi hợp nhất, có cơ hội thành Thánh.

Đây là con đường tu luyện bình thường, dùng Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, thuộc về là đi cửa sau.

Hồng Quân là muốn đoạn tuyệt hi vọng thành Thánh của chúng sinh.

Dù sao Thánh Nhân quá nhiều, sẽ thoát ly Hồng Quân chưởng khống.

Trong Tử Tiêu Cung Hồng Quân lừa gạt chúng sinh, trên đại lục Hồng Hoang đồng dạng náo nhiệt, nhân lúc các đại năng đều ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, Vu tộc điên cuồng khuếch trương, phương Đông đã hoàn toàn bị Vu tộc chiếm đoạt, tịnh thả bắt đầu hướng về phương Nam và phương Bắc khuếch trương.

Đạo trường Tây Côn Luân của Tây Vương Mẫu, đạo trường Hỏa Vân Động của Hồng Vân... toàn bộ bị Vu tộc chiếm đoạt, người tại Tử Tiêu Cung nghe đạo, kết quả nhà bị trộm mất.

Tuy nhiên Hồng Quân không giảng toàn bộ, nhưng cũng chỉ rõ phương hướng, năm trăm năm sau, ba huynh đệ Kim Ô trong lòng sinh cảm ngộ, lại thêm vừa nghe đạo vừa tu luyện, rốt cục đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trên đỉnh đầu Thiên Hoa nở rộ, hoa khai cửu

phẩm.

Nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô cũng đều đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trong lòng Tam Thanh trầm xuống, ưu thế duy nhất của bọn hắn đã không còn, giảng đạo kết thúc phải mau chóng chạy, nếu không pháp bảo mới đạt được sợ là giữ không được.

Năm trăm năm sau, lần giảng đạo thứ hai kết thúc, bất quá, lần này Hồng Quân tịnh chưa rời đi, thật sâu nhìn thoáng qua ba huynh đệ Kim Ô, mở miệng nói: "Hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo không trọn vẹn, kiếp khí lại nổi lên, bần đạo có ý để người hiệp trợ quản lý Hồng Hoang, tiêu trừ kiếp khí." Nghe được lời này, tất cả mọi người mắt sáng lên, nhất là Tam Thanh, mong đợi nhìn Hồng Quân, bọn hắn là do Bàn Cổ nguyên thủy biến thành, quản lý Hồng Hoang, phi bọn hắn mạc chúc. "Tây Vương Mẫu, ngươi là do tia thuần âm chi khí đầu tiên sau khi khai thiên biến thành, bần đạo ban cho ngươi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phượng Đầu Thoa, quản lý nữ tiên Hồng Hoang." "Đông Vương Công, ngươi là do tia thuần dương chi khí đầu tiên sau khi khai thiên biến thành, bần đạo ban cho ngươi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Quải, quản lý nam tiên Hồng Hoang." Lời này vừa ra, đám người kinh ngạc, bọn hắn vốn tưởng rằng không phải ba huynh đệ Kim Ô thì chính là Tam Thanh, không nghĩ tới Đạo Tổ sẽ chọn Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công.

Mà Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công hô hấp đều thô trọng hẳn lên, hưng phấn liên mang tiếp nhận Phượng Đầu Thoa và Long Đầu Quải: "Tạ Đạo Tổ, hai người chúng ta nhất định quản lý tốt chúng tiên Hồng Hoang." Nguyên Thủy không vui, mở miệng nói: "Đạo Tổ, Tam Thanh chúng ta là do Bàn Cổ nguyên thủy biến thành, Phụ thần khai tịch Hồng Hoang, lý ra nên do Tam Thanh chúng ta quản lý Hồng Hoang." Tây Vương Mẫu thì không nói gì, Đông Vương Công lại không vui, mở miệng nói: "Đạo Tổ chọn như vậy tự nhiên có

thâm ý của Đạo Tổ, ngươi muốn làm trái Đạo Tổ sao?" Lăng Tiêu khóe miệng giật một cái, pha bợ đỡ này tốt a, hơn nữa còn chặn họng được Nguyên Thủy, tiếp tục phản đối chính là làm trái Đạo Tổ. "Vạn sự vạn vật tự có thiên định, thiên ý như thế." "Các ngươi tán đi thôi, ba ngàn năm sau, bần đạo sẽ tại Tử Tiêu Cung giảng đạo lần cuối cùng, giảng Thánh Nhân chi đạo." Hồng Quân lưu lại hai câu, cuối cùng thật sâu nhìn thoáng qua ba huynh đệ Kim Ô, biến mất không thấy gì nữa.

Đạo Tổ vừa đi, đám người không còn câu nệ, bất cứ thời đại nào cũng không thiếu được kẻ nịnh nọt, không ít nam tiên đều vây qua, vây quanh Đông Vương Công điên cuồng tâng bốc.

Đông Vương Công đắc ý đến mức mặt mày hớn hở, cao cao ngẩng đầu, hưởng thụ chúng tiên thổi phồng.

Nguyên Thủy càng xem càng nổi nóng, chúng tinh phủng nguyệt vốn nên là Tam Thanh bọn họ mới đúng, càng nghĩ càng không cam lòng, lạnh hừ một tiếng ra khỏi Tử Tiêu Cung, Lão Tử và Thông Thiên cũng âm trầm mặt đi theo ra ngoài.

Ba huynh đệ Kim Ô nhìn nhau một cái, đuổi theo ra ngoài. "Bái kiến ba vị Yêu Hoàng." Bạch Trạch mang theo một đám đại yêu chặn ở cửa, trực tiếp đối với ba huynh đệ Kim Ô quỳ một chân trên đất.

Một màn này, dẫn đến những người khác nhao nhao nhìn sang, trong mắt Đông Vương Công hiện lên một vòng không vui, Đạo Tổ phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ, quản lý nam tiên Hồng Hoang.

Hiện tại đám đại yêu này lại muốn tôn Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng, không phải đang đánh vào mặt hắn sao. "Các ngươi đừng gọi bậy, có chuyện gì quay đầu lại nói." Lăng Tiêu đầy đầu hắc tuyến, chào hỏi hai vị huynh trưởng xông ra ngoài, Tam Thanh vừa nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô đuổi theo, vội vàng muốn chạy trốn.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang lên, Tam Thanh bị định trụ trong một khoảnh khắc, ba huynh đệ thừa cơ đuổi theo, chặn đứng Tam Thanh. "Nguyên Thủy, không phải muốn cùng ba huynh đệ chúng ta tính sổ sao, đến đây đi." "Ba kiện pháp bảo mới đạt được của các ngươi không tệ, ba huynh đệ chúng ta muốn." Đông Hoàng Thái Nhất hí ngược nhìn Tam Thanh.

Nguyên Thủy bị ánh mắt của Đông Hoàng Thái Nhất nhìn đến giận không kiềm được, mất trí nói: "Khinh người quá đáng, Tam Thanh chúng ta há lại sẽ sợ các ngươi, đem Hỗn Độn Chung đưa cho ta." Dứt lời, tế ra Côn Luân Kính liền công hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Lão Tử và Thông Thiên bắt đắc dĩ nhìn nhau một cái, đây không phải tìm ngược sao, đều đã nói chờ luyện hóa pháp bảo xong hãy báo thù, làm sao lại nghe không lọt tai.

Nhưng bọn hắn cũng không thể bỏ mặc Nguyên Thủy mà đi. "Nhị đệ, vi huynh đối phó Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi đi đối phó Lăng Tiêu." Lão Tử giờ phút này vẫn phi thường lý trí, biết Nguyên Thủy không phải đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất, sẽ bị coi như đột phá khẩu, lập tức đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đối đầu Đông Hoàng Thái Nhất.

Nguyên Thủy hận nhất chính là Lăng Tiêu, lập tức thôi động Côn Luân Kính tiếp dẫn Nhật, Nguyệt, Tinh tam quang chi lực chiếu về phía Lăng Tiêu, Nhật quang phá thể, Nguyệt quang hủ hồn, Tinh quang hủy nguyên.

Tam quang chi lực, phân biệt công kích nhục thân, nguyên thần và bản nguyên, công kích lực của Côn Luân Kính này có thể nói tương đương khủng bố.

Côn Luân Kính có ba mươi lăm đạo cấm chế, thuộc về đỉnh cấp

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng y nguyên không phá nổi phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên.

Trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên, hầu như coi là mạnh nhất rồi, đơn luận lực phòng ngự, không yếu hơn Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp. "Có bản lĩnh ngươi đừng dùng Tịnh Thế Bạch Liên." Nguyên Thủy tức đến giậm chân, cái mai rùa này căn bản đánh không phá. "Pháp bảo của ta tại sao không dùng, ngươi đánh không phá là do chính ngươi phế vật, nào có đạo lý bắt người khác đừng dùng pháp bảo, có muốn ta đứng im bất động để ngươi đánh hay không." Lăng Tiêu đều nghe đến phát cười.

Chương 13

Giờ phút này ba ngàn khách hồng trần cũng đều đi ra quan chiến, nghe được lời của Nguyên Thủy đều bị chọc cười, Nguyên Thủy đúng là mất trí thật rồi, lời nói vô lý như vậy cũng nói ra được.

Bất quá, cái cảm giác đánh không phá phòng ngự pháp bảo của người khác kia, xác thực nghẹn khuất. "Ngươi không được, đến phiên ta." Lăng Tiêu tế ra Hỗn Độn Hồ Lô, Hỗn Độn chi khí và Hỗn Độn cương phong phun ra ngoài, Hỗn Độn chi khí có thể đả thương người nhục thân, Hỗn Độn cương phong có thể đả thương người nguyên thần, tương đương lợi hại.

Hỗn Độn cương phong thổi một cái, mang theo Hỗn Độn chi khí phợp rợp trời đất dũng mãnh lao về phía Nguyên Thủy.

Côn Luân Kính không có năng lực phòng ngự, sắc mặt Nguyên Thủy đại biến, vội vàng tế ra pháp bảo phòng ngự sơ cấp để phòng ngự.

Nhưng pháp bảo sơ cấp làm sao đỡ được công kích của pháp bảo cao cấp, huống chi Hỗn Độn Hồ Lô là do Lăng Tiêu luyện chế, có thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Pháp bảo phòng ngự của Nguyên Thủy từng kiện tiếp từng kiện vỡ vụn, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Một bên khác, Đế Tuấn đại hiển thần uy, Thông Thiên đồng dạng không dễ chịu, Hà Đồ Lạc Thư tiếp dẫn tinh thần chi lực diễn hóa tinh quang trường hà, không ngừng quét về phía Thông Thiên, Thái Ất Phất Trần giấu trong tinh quang trường hà đánh lén, phối hợp hoàn mỹ.

Thông Thiên dốc hết toàn lực thôi động Tử Điện Chùy và Thanh

Bình Kiếm đối công.

Bên phía Đông Hoàng Thái Nhất và Lão Tử, song phương đều có phòng ngự chí bảo, ai cũng không làm gì được ai.

Nhìn xem hai bên đánh kịch liệt, Đông Vương Công tâm tư khẽ động, đây không phải lúc để hắn - Nam Tiên Chi Thủ biểu hiện sao, lập tức đứng ra lãng thanh nói: "Ngô lấy danh dự Nam Tiên Chi Thủ, mệnh lệnh các ngươi dừng tay." "Cút sang một bên, chỉ bằng ngươi cũng xứng ra lệnh cho Ngô." Đông Hoàng Thái Nhất tương đối táo bạo, tay vung lên, tế ra Trảm Tiên Phi Đao chém về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công vội vàng tránh đi, lại thấy Trảm Tiên Phi Đao đã khóa chặt hắn, không buông tha tiếp tục chém tới, Đông Vương Công sợ đến toát mồ hôi lạnh, tranh thủ thời gian tế ra pháp bảo phòng ngự Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, một trong Ngũ Phương Kỳ, Ngũ Phương Kỳ chính là do năm cánh sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, đều là đỉnh cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế.

Tiên Thiên Linh Bảo do Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, không có một kiện nào kém cỏi.

Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ lấy lực phòng ngự xưng danh, không kém hơn Tịnh Thế Bạch Liên.

Đỡ được Trảm Tiên Phi Đao, Đông Vương Công cảm thấy mình lại được rồi.

Nhưng ngay lúc này, Đế Tuấn tế ra Thủy Hỏa Hồ Lô, Thủy, Hỏa Kỳ Lân lao nhanh mà ra, Thủy Kỳ Lân là do Nguyệt Quang Thần Thủy biến thành, chuyên thương nguyên thần, nguyên thần thụ thương khó

khôi phục nhất.

Hỏa Kỳ Lân do Thái Dương Chân Hỏa biến thành, một trong thập đại thần hỏa của Hồng Hoang, lực sát thương cực mạnh.

Lại thêm một kiện pháp bảo gia nhập, Thông Thiên nháy mắt chịu không nổi, bị đánh thành trọng thương, Đế Tuấn lướt qua, trực tiếp cướp sạch cả Thanh Bình Kiếm và Tử Điện Chùy.

Bên này, Nguyên Thủy dưới công kích của Hỗn Độn chi khí và Hỗn Độn cương phong, đã là nỏ mạnh hết đà, Lăng Tiêu đột nhiên tế ra Ngọc Như Ý trước đó cướp từ trong tay Nguyên Thủy, một kích chế thắng, trọng thương Nguyên Thủy.

Dùng pháp bảo của ngươi trọng thương ngươi, giết người tru tâm.

Giải quyết xong Nguyên Thủy và Thông Thiên, Lăng Tiêu và Đế Tuấn vây hướng Đông Vương Công: "Ngươi mới vừa nói cái gì?

Mệnh lệnh chúng ta làm cái gì?" Nhìn huynh đệ hai người hổ thị đăm đăm, Đông Vương Công lập tức cứng rắn không nổi nữa, hai huynh đệ này pháp bảo quá nhiều, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không nhất định có thể kháng trụ công kích của hai huynh đệ này.

Nhưng nếu là nhận thua, uy nghiêm Nam Tiên Chi Thủ của hắn liền mất hết, sau này còn có ai nghe hắn.

Đánh lại đánh không lại, vậy thì chỉ có một biện pháp, mời chỗ dựa ra tay, lập tức hướng về phía Tử Tiêu Cung hô to: "Đạo Tổ, Tam Kim Ô mục vô tôn ti, trước cửa Tử Tiêu Cung đại đả xuất thủ, xin Đạo Tổ xuất thủ trừng trị." Thoại âm rơi xuống, chúng tiên đều tò mò nhìn xem, xem Đạo Tổ có thể chống lưng cho Đông Vương Công hay không. "Nam Tiên Chi Thủ chỉ biết cáo trạng?" Lăng Tiêu bĩu môi, thôi động Hỗn Độn Hồ Lô liền muốn công kích.

Hắn biết Hồng Quân còn muốn lợi dụng bọn hắn thống lĩnh Yêu tộc đối phó Vu tộc, ba huynh đệ Kim Ô bọn hắn là nhân vật chính thiên đạo định ra trong Vu Yêu lượng kiếp.

Hiện nay Hồng Quân còn chưa hợp đạo, làm trái thiên đạo, chỉ biết tăng độ khó dung hợp thiên đạo lên.

Cho nên, nhân quả như vậy Hồng Quân sẽ không gánh, Hồng Quân tuyệt đối sẽ không ra tay với ba huynh đệ bọn họ. "Haizz, đến đây thôi." Tiếng thở dài của Hồng Quân vang lên, ba bàn tay to lớn do pháp lực diễn hóa xuất hiện, tóm Tam Thanh ném vào Tử Tiêu Cung.

Lăng Tiêu nhanh tay lẹ mắt, cướp luôn Côn Luân Kính của Nguyên Thủy.

Chúng tiên trợn mắt há hốc mồm, Đạo Tổ đã ra tay rồi mà ngươi còn dám động thủ.

Đông Vương Công đại hỉ, tưởng rằng Đạo Tổ chắc chắn sẽ bị chọc giận mà ra tay giáo huấn Lăng Tiêu.

Tuy nhiên, đợi nửa ngày cũng không thấy Đạo Tổ động tĩnh gì, Đạo Tổ cũng chẳng thèm quản hắn, cả một giới trụ đều im lặng.

Huynh đệ ba người Lăng Tiêu cười không có ý tốt vây quanh Đông Vương Công.

Đông Vương Công hoảng hốt thất sắc, vội vàng lớn tiếng nói: "Ta là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ khâm định, các ngươi không thể động đến ta." "Giao Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ra đây, chúng ta bảo đảm không động vào ngươi, nếu không sẽ truy sát ngươi mỗi ngày." Lăng Tiêu uy hiếp.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng trực tiếp hơn, phóng ra Thủy Hỏa Kỳ Lân hổ thị đăm đăm, Hỗn Độn Chung đã treo lơ lửng trên đỉnh đầu Đông Vương Công, phong cấm không gian.

Đông Vương Công há miệng gào thét gọi Đạo Tổ, nhưng âm thanh căn bản không truyền ra được.

Giãy dụa nửa ngày, kêu trời trời không thấu, cuối cùng vẫn phải uất ức phá tài tiêu tai, giao ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ. "Đại ca, phòng ngự của huynh yếu nhất, huynh dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ này đi." Lăng Tiêu đưa Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn gật đầu, cũng không khách khí, nhị đệ có Hỗn Độn Chung, tam đệ có Tịnh Thế Bạch Liên, hoàn toàn không cần dùng đến Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Chúng tiên nhìn thấy mà cảm thán, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi sáu đạo cấm chế, Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cũng không thèm nhìn thêm một cái, tình cảm của ba huynh đệ này tốt hơn Tam Thanh nhiều.

Còn Đông Vương Công thì sắp khóc rồi, chỉ vì lắm mồm một câu mà mất đi pháp bảo mạnh nhất của mình, giận mà không dám nói, nhìn bóng lưng ba huynh đệ Kim Ô rời đi đầy vẻ oán độc.

Các tiên nhân khác thì trong lòng định sẵn chủ ý, tuyệt đối không thể trêu chọc ba tên thổ phỉ Hồng Hoang này, Đông Vương Công lắm mồm một câu liền bị cướp, quá tàn nhẫn.

Đông Vương Công tuy rằng mất hết mặt mũi, nhưng dù sao cũng là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ khâm định, vẫn có người nịnh bợ, điều này làm cho Đông Vương Công dễ chịu hơn không ít.

Mà Bạch Trạch cùng các đại yêu, nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô lần nữa đại hiển thần uy, ánh mắt càng thêm nóng rực, đây mới chính là sự cường đại và bá đạo mà Yêu Hoàng trong lòng bọn họ nên có.

Nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô rời đi, bọn họ vội vàng đuổi theo.

Dưới sự khuyên bảo của Lăng Tiêu, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất sớm đã quyết định chủ ý không dây dưa với Yêu tộc, đánh chết cũng không làm Yêu Hoàng.

Giờ phút này nhìn thấy Bạch Trạch cùng các đại yêu đuổi theo, họ toàn lực gia tốc chạy nhanh như tránh ôn thần.

Bạch Trạch cùng các đại yêu có chút ngẩn người, liều mạng đuổi theo phía sau.

Lần này nếu không đuổi kịp, ba huynh đệ Kim Ô không biết lại sẽ trốn đi đâu, nhất định phải thuyết phục ba huynh đệ làm Yêu Hoàng, không thể để Vu tộc tiếp tục bành trướng nữa.

Xem xong náo nhiệt, ba ngàn khách hồng trần cũng lục tục rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn Tam Thanh thảm không nỡ nhìn, trong lòng một vạn lần hận rèn sắt không thành thép, chưa nói cái khác, mặt mũi đã mất sạch rồi. "Đạo Tổ, ba con Kim Ô hiếp người quá đáng, hết lần này tới lần khác cướp đoạt pháp bảo của chúng ta, xin Đạo Tổ làm chủ cho chúng ta." Nguyên Thủy nhớ tới lúc giảng đạo lần một tại Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề khóc thảm thì Đạo Tổ liền ban bồ đoàn, giờ phút này cũng học theo Chuẩn Đề khóc lóc thảm thiết.

Hồng Quân một trận vô ngữ, Tam Thanh là mấu chốt để hắn hợp đạo, mặc kệ cũng không được.

Tam Thanh thân mang công đức Khai Thiên của Bàn Cổ, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không cho phép Tam Thanh xảy ra chuyện.

Hiện tại hắn là người đại diện của Thiên Đạo, nếu việc này cũng làm không xong, Thiên Đạo sẽ vứt bỏ hắn mà chọn người khác.

Năm xưa Đạo Ma chi tranh, kỳ thật chính là Thiên Đạo đang khảo nghiệm hắn và La Hầu, ai thắng, Thiên Đạo sẽ chọn người đó làm

người đại diện. "Đây là Tam Quang Thần Thủy, hai người các ngươi cầm lấy chữa thương đi." Hồng Quân vung tay lên, mười giọt Tam Quang Thần Thủy rơi vào tay Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Hai người mắt đều sáng lên, đây chính là đệ nhất thánh dược chữa thương, một giọt cũng đủ để trị khỏi thương thế của bọn họ, còn dư lại mỗi người bốn giọt, lãi to.

Chương 14

Mà bọn họ lại không biết, Tam Quang Thần Thủy mà ba huynh đệ Kim Ô sở hữu là cả một cái ao. "Đạo Tổ, pháp bảo của chúng ta bị ba con Kim Ô cướp rồi, cầu Đạo Tổ thương xót." Nếm được ngon ngọt, Nguyên Thủy vội vàng tiếp tục khóc thảm.

Hồng Quân lắc đầu, vung tay lên, chói lọi bảy đạo bảo quang hiện ra.

Mắt Tam Thanh đều nhìn thẳng: Bát Quái Lò, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Thất Tinh Kiếm, Luân Hồi Kính.

Toàn bộ đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Ngũ Phương Kỳ cũng có hai lá. "Cầm lấy đi." Hồng Quân vung tay lên, Tam Thanh cùng bảy kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lắc đầu, hắn cũng không dám ban cho Tam Thanh pháp bảo quá lợi hại, sợ Tam Thanh thật sự giết ba con Kim Ô, nhưng cũng không thể để Tam Thanh tiếp tục bị đánh, chỉ có thể ban nhiều thêm một chút cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, san bằng chênh lệch với ba con Kim Ô. "Đa tạ Đạo Tổ." Tam Thanh kích động vội vàng hướng về Tử Tiêu Cung bái tạ. "Đại huynh, tam đệ, có những cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, ba con Kim Ô không có gì đáng sợ nữa.

Đợi chúng ta luyện hóa xong những pháp bảo này sẽ đi tìm ba con Kim Ô báo thù, tìm Thập Nhị Tổ Vu cướp lại danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông." Nguyên Thủy nóng lòng không đợi được nói. "Ừm, vi huynh có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Bát Cảnh Cung Đăng, chỉ cần Bát Quái Lò luyện đan là tốt rồi." Lão Tử gật đầu, thu

lấy Bát Quái Lò. "Tam đệ, lực phòng ngự của Ngũ Phương Kỳ rất mạnh, chúng ta mỗi người một kiện, vừa vặn bù đắp điểm thiếu hụt phòng ngự của chúng ta." Nguyên Thủy thu lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ, đưa Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Thông Thiên. "Nhị huynh, đệ tu luyện Kiếm đạo, Thanh Bình Kiếm bị cướp đi, đệ muốn Thất Tinh Kiếm." Thông Thiên có chút hèn mọn đòi hỏi. "Được, Thất Tinh Kiếm và Luân Hồi Kính đệ dùng." Giờ phút này pháp bảo nhiều, lại nghĩ đến việc báo thù, Nguyên Thủy cũng hào phóng lên, chính mình thu lấy Dương Chi Ngọc Tịnh Bình và Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao.

Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao và Thất Tinh Kiếm chủ công kích, Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chủ phòng ngự, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình và Luân Hồi Kính là pháp bảo hỗ trợ công năng tính.

Lần này, huynh đệ hai người đều bổ sung đầy đủ trang bị, chỉ cần luyện hóa, chiến đấu lực sẽ tăng vọt.

Ba huynh đệ lần nữa hướng về phía Tử Tiêu Cung bái một cái rồi mới rời đi.

Ba ngàn khách hồng trần còn không biết Hồng Quân mở "bếp nhỏ" cho Tam Thanh, trở lại Hồng Hoang, tất cả đều ngẩn người.

Tốc độ bành trướng của Vu tộc quá nhanh, một phần ba đại lục Hồng Hoang đều bị Vu tộc bá chiếm, phương Đông trù phú nhất đã toàn diện luân hãm.

Tây Vương Mẫu, Hồng Vân bọn người càng ngẩn người hơn, đi nghe đạo trở về, nhà mất rồi. "Vu tộc thật sự là quá không ra gì, càng ngày càng cuồng vọng bá đạo, đòi hỏi vô độ, thật tưởng rằng không ai trị được bọn họ sao?" "Chư vị đạo hữu, chúng ta liên hợp lại, đi tìm Vu tộc tính sổ." Đông Vương Công giận không kềm được, đạo tràng của hắn ở phương Đông cũng bị Vu tộc bá chiếm rồi.

Lúc này, hắn là Nam Tiên Chi Thủ phải đứng ra, không có gì có thể tăng trưởng uy vọng hơn việc đánh lui Vu tộc.

Tuy nhiên, ý tưởng của hắn rất tốt, nhưng có rất nhiều người không thích tranh đấu, cũng không muốn đắc tội Vu tộc.

Ví dụ như Hồng Vân, trực tiếp đi theo Trấn Nguyên Tử về Ngũ Trang Quán ở phương Tây; Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bận rộn tụ tập khí vận phương Tây cũng đi mất.

Tây Vương Mẫu cũng không thích tranh đấu, nhận lời mời của Thường Hi và Hi Hòa đến Thái Âm Tinh.

Côn Bằng về Bắc Hải, Minh Hà về Huyết Hải.

Trong chốc lát, người đi hơn phân nửa, các đại năng căn bản không nể mặt Đông Vương Công, sắc mặt Đông Vương Công trở nên khó coi vô cùng.

Cũng may còn có một bộ phận nịnh bợ Đông Vương Công, làm cho hắn dễ chịu không ít, dẫn theo những người này đi phương Nam.

Phương Tây nghèo nàn không ai muốn đi, phương Đông bị Vu tộc bá chiếm, phương Bắc Yêu tộc tụ tập, bọn họ cũng chỉ có phương Nam để đi.

Bên kia, Bạch Trạch cùng các đại yêu đuổi theo ba huynh đệ Kim Ô, lại thấy ba huynh đệ chạy thẳng đến Bất Chu Sơn, đó là đại bản doanh của Vu tộc, bọn họ không dám tới, sắc mặt ai nấy đều khó coi vô cùng. "Bạch Trạch, bọn họ hình như cố ý tránh mặt chúng ta, không muốn làm Yêu Hoàng, phải làm sao bây giờ?" Các đại yêu cũng nhìn ra điểm không ổn, Thái Dương Tinh không về lại chạy đến đại bản doanh Vu tộc, rõ ràng là không muốn đắc tội Vu tộc.

Hơn nữa, Vu tộc còn không ngăn cản, rõ ràng cũng không muốn đắc tội ba con Kim Ô, người ta cùng là hậu duệ Bàn Cổ, quan hệ tốt

lắm. "Haizz, chỉ có thể tìm người khác làm Yêu Hoàng thống lĩnh Yêu tộc thôi, hiện tại vị cách đủ, chỉ có Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng ba vị đạo hữu." Bạch Trạch thở dài một tiếng, Yêu Hoàng lý tưởng nhất trong lòng hắn vẫn là ba huynh đệ Kim Ô.

Đúng lúc này, Nữ Oa và Phục Hy về Bất Chu Sơn, đi ngang qua nơi này. "Nhị vị đạo hữu xin dừng bước, Vu tộc tàn phá bừa bãi, xin nhị vị đạo hữu dẫn dắt Yêu tộc đối kháng Vu tộc." Bạch Trạch tiến lên chặn đường. "Các ngươi muốn huynh muội chúng ta làm Yêu Hoàng?

Các ngươi trước đó không phải tôn ba con Kim Ô làm Yêu Hoàng sao?" Nữ Oa nhíu mày. "Haizz, Kim Ô đạo hữu không biết vì sao tránh mặt chúng ta, chạy tới Bất Chu Sơn, chúng ta vào không được.

Trừ ba con Kim Ô ra, vị cách đủ làm Yêu Hoàng liền chỉ có nhị vị đạo hữu và Côn Bằng đạo hữu.

Nhị vị đạo hữu nếu làm Yêu Hoàng, có thể ngưng tụ khí vận Yêu tộc cho nhị vị huynh trưởng sử dụng, chỗ tốt vô cùng." Bạch Trạch cũng không giấu giếm.

Phục Hy nghe có chút động tâm, Nữ Oa lại nhíu mày.

Ngưng tụ khí vận Yêu tộc cho mình dùng, xác thực chỗ tốt vô cùng, nhưng ba con Kim Ô vì sao không làm, còn cố ý tránh né?

Nữ Oa cảm giác rất không đúng, nhưng sức hấp dẫn của ngôi vị Yêu Hoàng xác thực rất lớn, lập tức không từ chối cũng không đáp ứng: "Để huynh muội chúng ta suy nghĩ một chút." Nói xong liền kéo Phục Hy về Bất Chu Sơn, định tìm ba con Kim Ô hỏi cho rõ rồi mới quyết định.

Tình huống hiện tại của Yêu tộc đã phi thường bất ổn, Bạch Trạch rất gấp, để các đại yêu khác đi Bắc Hải tìm Côn Bằng, chính

mình ở lại đây chờ tin tức.

Bất Chu Sơn, Phục Hy và Nữ Oa tìm được ba huynh đệ Kim Ô.

Nữ Oa tò mò hỏi: "Ba vị đạo hữu vì sao không về Thái Dương Tinh mà lại chạy tới Bất Chu Sơn?" "Huynh đệ chúng ta ngưng luyện Ngũ Khí chỉ còn thiếu Cấn Thổ chi khí cuối cùng, Cấn Thổ chi khí ở Bất Chu Sơn nồng đậm hơn một chút." Lăng Tiêu bình tĩnh trả lời.

Ba huynh đệ xác thực đang hấp thu Cấn Thổ chi khí để tu luyện, Nữ Oa cũng không hoài nghi, chuyển sang hỏi: "Bạch Trạch đạo hữu nói các ngươi không muốn làm Yêu Hoàng, đây là vì sao?" "Haizz, Bạch Trạch đạo hữu tìm chúng ta làm Yêu Hoàng là để đối phó Vu tộc.

Nhưng chúng ta cùng Thập Nhị Tổ Vu đều là hậu duệ Bàn Cổ, quan hệ cũng không tệ, sao có thể huynh đệ tương tàn." Lăng Tiêu thở dài một tiếng, nói vô cùng chân tình ý thiết.

Ba huynh đệ Kim Ô trọng tình nghĩa là điều ai cũng thấy, Nữ Oa tin ngay: "Thì ra là thế." Lập tức cùng Phục Hy thương nghị một hồi, rời khỏi Bất Chu Sơn tìm đến Bạch Trạch, đáp ứng làm Yêu Hoàng.

Bọn họ chỉ là tiên thiên sinh linh trên Bất Chu Sơn, cũng không phải hậu duệ Bàn Cổ, không có quan hệ gì với Vu tộc, không cần có nhiều cố kỵ như vậy.

Chỗ tốt do khí vận Yêu tộc mang lại quá lớn, bọn họ cự tuyệt không được.

Cuối cùng cũng có Yêu Hoàng, Bạch Trạch đại hỉ, vội vàng dẫn hai người về phương Bắc.

Trong Tử Tiêu Cung, đôi mắt Hồng Quân xuyên phá ba mươi ba tầng trời, nhìn chằm chằm Bất Chu Sơn, mày nhíu chặt. "Đại yêu đều phát ra lời mời rồi, ba con Kim Ô không đi làm Yêu Hoàng, sao lại

chạy tới trong Bất Chu Sơn trốn?" Trên Bất Chu Sơn, uy áp của Bàn Cổ vẫn còn, ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng không cách nào cảm ứng tình huống bên trong, không biết ba con Kim Ô đang làm cái gì.

Bấm đốt thôi diễn, ngón tay đều sắp bấm đến bốc khói cũng không tính ra được điều gì bất thường, thiên đạo đại thế cũng không thay đổi.

Hiện nay hắn còn chưa dung hợp với Thiên Đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không hoàn chỉnh, không cách nào thôi diễn đến càng nhiều thiên cơ.

Nhưng hắn vẫn cảm giác được không đúng, những người khác đều đang đi theo quỹ tích Thiên Đạo.

Nữ Oa, Phục Hy vốn cũng là Yêu Hoàng thiên định, hiện nay theo quỹ tích Thiên Đạo đã thành Yêu Hoàng.

Chỉ có ba con Kim Ô và Tam Thanh là không đúng.

Ba con Kim Ô là Yêu Hoàng thiên định, sau lần giảng đạo thứ nhất ở Tử Tiêu Cung thì phải trở thành Yêu Hoàng, nhưng hiện tại vẫn chưa thành.

Chương 15

Tam Thanh bị các loại bạo đánh, còn mất cả danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông; Bàn Cổ Chính Tông không chỉ là một cái danh hiệu, còn có thể ngưng tụ hồng hoang khí vận, đối với Tam Thanh phi thường quan trọng.

Kim Ô vốn nên có hai con, kết quả biến thành ba con, đoạt ba cái bồ đoàn Thánh vị thiên định, từ đó dẫn phát biến cố.

Ngoài Tử Tiêu Cung, Tam Thanh uống lộn thuốc chạy đi tìm ba con Kim Ô gây sự, lần nữa dẫn phát biến cố, biến cố lần này càng lớn.

Ba con Kim Ô không đúng, Tam Thanh cũng không đúng, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu?

Hiện tại Nữ Oa và Phục Hy trở thành Yêu Hoàng, dẫn dắt Yêu tộc chống lại Vu tộc, lại thêm Đông Vương Công dẫn dắt chúng tiên, hẳn là có thể ngăn cản Vu tộc tiếp tục lớn mạnh, còn có thời gian, lại quan sát thêm xem sao.

Trên Bất Chu Sơn. "Đại ca, Nhị ca, ta cảm thấy trảm Tam Thi chi pháp mà Đạo Tổ giảng có chỗ không đúng.

Nếu không dùng pháp bảo đồng căn đồng nguyên để ký thác Tam Thi, pháp bảo tương khắc, làm sao Tam Thi hợp nhất?

Nếu không thể Tam Thi hợp nhất, con đường tu hành liền đến cùng rồi." Lăng Tiêu mở miệng nói.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trầm tư một hồi, cảm thấy có lý: "Vậy Đạo Tổ vì sao phải làm như vậy?

Ngộ nhỡ không tương khắc thì sao, sau khi ký thác Tam Thi, sẽ có

biến hóa gì cũng không chừng." "Không biết, nhưng chúng ta không thể đánh cược.

Ta cảm thấy chúng ta không thể đi con đường trảm Tam Thi, ta có dự cảm mãnh liệt, nếu chúng ta đi trảm Tam Thi chi đạo, rất có khả năng sẽ đi không thông." Lăng Tiêu lắc đầu, có một số việc hiện tại hắn còn chưa thể nói. "Nhưng chúng ta không đi trảm Tam Thi chi đạo thì cũng không có pháp môn tu luyện khác, chẳng lẽ giậm chân tại chỗ?" Đế Tuấn nhíu mày. "Có, chúng ta có thể học Vu tộc, đi con đường pháp tắc chứng đạo.

Vu tộc không có nguyên thần, không cách nào thành Thánh, nhưng chúng ta có, đi pháp tắc chứng đạo có khả năng thành công rất lớn.

Đạo Tổ không phải đã nói, tu luyện pháp tắc cũng có thể tấn nhập Chuẩn Thánh sao?

Chúng ta tu luyện pháp tắc nhập Chuẩn Thánh, nếu đi không thông thì lại trảm Tam Thi cũng không muộn." Lăng Tiêu dụ dỗ. "Nhưng Đạo Tổ từng nói, hiện nay Đại Đạo pháp tắc không hiển, pháp tắc chứng đạo đi không thông." Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày. "Đại Đạo pháp tắc không hiển, nhưng trong Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo ẩn chứa Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Pháp bảo cộng sinh Táng Thiên Quan của ta là Hỗn Độn Linh Bảo, ẩn chứa trọn vẹn tám mươi mốt đạo Đại Đạo pháp tắc, chúng ta có thể tham ngộ pháp tắc ẩn chứa trong Táng Thiên Quan để tu luyện." Lăng Tiêu nói.

Hiện nay ở Hồng Hoang, pháp bảo mạnh nhất chính là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng pháp tắc ẩn chứa trong Tiên Thiên Chí Bảo tịnh không hoàn chỉnh.

Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo hoặc là hạ lạc không rõ, hoặc là ở trong tay Hồng Quân.

Không phải pháp tắc chứng đạo đi không thông, mà là Thiên Đạo và Hồng Quân muốn chặt đứt pháp tắc chứng đạo, khống chế số lượng Thánh Nhân để dễ dàng chưởng khống Hồng Hoang hơn.

Táng Thiên Quan ở trong tay hắn thuộc về dị số, Thiên Đạo và Hồng Quân đều không biết.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, luôn lưu lại một đường sinh cơ, có lẽ Táng Thiên Quan chính là một đường sinh cơ Đại Đạo lưu lại, là cơ hội của bọn họ.

Đi trảm Tam Thi, Hồng Quân không cho Hồng Mông Tử Khí, bọn họ hầu như không có khả năng thành Thánh.

Hồng Quân cho Hồng Mông Tử Khí, cho dù thành Thánh cũng phải chịu sự chế ước của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Hồng Mông Tử Khí kia là sản phẩm của Thiên Đạo, có "công nghệ cao và thủ đoạn ngầm", không thể lấy. "Được, vậy nghe theo Tam đệ, thử một chút chúng ta cũng không tổn thất gì.

Nếu trảm Tam Thi chi pháp có khuyết điểm, chúng ta một khi trảm thi liền không quay đầu lại được.

Tu luyện pháp tắc, cho dù thật sự đi không thông, chúng ta cũng có thể đổi sang đi trảm Tam Thi chi đạo, có thể thử sai." Đế Tuấn cân nhắc một phen, quyết định. "Ừm, chúng ta ngưng luyện Cấn Thổ chi khí trước, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, sau khi Đại La Kim Tiên viên mãn liền bắt đầu tham ngộ pháp tắc." Đông Hoàng Thái Nhất cũng đồng ý.

Thấy hai vị huynh trưởng đáp ứng, Lăng Tiêu thở phào nhẹ nhõm, đồng thời rất cảm động, hai vị huynh trưởng thật sự tin tưởng hắn.

Hồng Hoang không tính năm tháng, chớp mắt hai trăm năm trôi qua.

Ngày này, phương Bắc đại lục Hồng Hoang bỗng có thanh âm vang vọng khắp thiên địa. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Nữ Oa lập Yêu tộc, sáng lập Yêu Giáo, dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chiêu Yêu Phiên trấn áp khí vận, ngô là Yêu Giáo Oa Hoàng." "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Phục Hy hiệp trợ Oa Hoàng sáng lập Yêu Giáo, là Yêu Giáo Hy Hoàng." "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Côn Bằng hiệp trợ Oa Hoàng, Hy Hoàng sáng lập Yêu Giáo, là Yêu tộc Yêu Sư." "Thiên Đạo ở trên, ngô Bạch Trạch, Kế Mông, Quỷ Xa, Cửu Anh... là Yêu tộc Thập Đại Yêu Soái." "Yêu Giáo, lập." Vạn yêu cùng kêu lên, âm thanh vang vọng Hồng Hoang.

Bàng bạc công đức chi lực giáng xuống, hai thành rơi vào người Nữ Oa, Phục Hy và Côn Bằng cũng mỗi người được hai thành, Thập Đại Yêu Soái cùng được hai thành, nửa thành rơi vào Chiêu Yêu Phiên, còn lại rơi vào thể nội các thành viên khác của Yêu tộc.

Dưới tác dụng của công đức chi lực, Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng lần lượt đột phá Đại La Kim Tiên viên mãn, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, đạo hoa nở rộ đều là cửu phẩm.

Thập Đại Yêu Soái tu vi cũng toàn bộ đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đỉnh đầu thiên hoa nở rộ, toàn bộ hoa khai bát phẩm.

So với Nữ Oa, Phục Hy và Côn Bằng, căn nguyên và vị cách của Thập Đại Yêu Soái vẫn kém một chút.

Ngày nay Thiên Đạo hạn chế, hoa khai cửu phẩm đã là cực hạn, thấp nhất hoa khai tam phẩm, người không khai được tam phẩm thì căn nguyên và vị cách quá thấp, không có tư cách chứng đạo Đại La Kim Tiên.

Các thành viên Yêu tộc khác được công đức chi lực tẩm bổ, tu vi đều có sự thăng tiến không nhỏ.

Màn này làm chấn kinh chúng tiên Hồng Hoang.

Hiện nay Hồng Hoang số lượng đông đảo nhất chính là Yêu tộc, Yêu tộc tụ tập lại, cuối cùng cũng có tồn tại có thể chống lại Vu tộc.

Những tiên gia bị Vu tộc bá chiếm đạo tràng, không nhà để về, giờ phút này đều đại hỉ, mong chờ Yêu tộc đánh lui Vu tộc, giúp bọn họ đoạt lại đạo tràng.

Còn những kẻ tâm tư linh hoạt, mắt thấy công đức chi lực nghịch thiên như thế, nhao nhao nghĩ cách làm sao hoạch lấy Thiên Đạo công đức.

Phương Nam Hồng Hoang, Đông Vương Công đột nhiên tâm tư khẽ động, phóng lên tận trời. "Thiên Đạo ở trên, ngô Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công, hôm nay lập Tiên Đình, thống lĩnh nam tiên Hồng Hoang, quản lý Hồng Hoang, duy hộ trật tự Hồng Hoang, dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Long Đầu Quải trấn áp khí vận.

Tiên Đình, lập." Âm thanh rơi xuống, quả nhiên có công đức chi lực từ trên trời giáng xuống, một nửa rơi vào người Đông Vương Công, một thành rơi vào Long Đầu Quải, còn lại rơi vào thể nội các tiên gia truy tùy Đông Vương Công.

Trong chớp mắt, khí tức Đông Vương Công bạo trướng, đỉnh đầu khai xuất đạo hoa, hoa khai cửu phẩm, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, đạt thẳng Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tùy thời có khả năng đột phá bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện nay Tiên Đình chỉ có hơn một trăm người, đều là ba ngàn khách hồng trần ở Tử Tiêu Cung, căn nguyên không yếu, giờ phút này được công đức chi lực tẩm bổ, toàn bộ tu vi bạo trướng.

Tiên thiên hòe mộc sở hóa Hòe Mộc Tiên, tiên thiên thủy linh Quỳ Thủy Tiên... lần lượt đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tiên Đình thực lực bạo trướng, Đông Vương Công đắc ý cất tiếng

cười to, cảm giác mình lại "ngon" rồi.

Phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không cam lòng yếu thế, dưới chân núi Tu Di, vạn linh triều bái, lắng nghe Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giảng đạo, khí vận phương Tây đều hội tụ về núi Tu Di.

Dưới sự gia trì của khí vận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đều đột phá đến Đại La Kim Tiên viên mãn.

Phương Bắc, nghe được Đông Vương Công lập Tiên Đình, Bạch Trạch vốn là trí nang tâm tư khẽ động, lấy ra một món pháp bảo đưa cho Nữ Oa, sau đó truyền âm cho Nữ Oa.

Mắt phượng Nữ Oa sáng lên, dẫn theo vạn yêu phóng lên tận trời, đi thẳng vào Cửu Trọng Thiên, phóng ra pháp bảo Bạch Trạch đưa, nháy mắt một tòa cung điện khổng lồ đứng sừng sững trên Cửu Trọng Thiên, biển hiệu đề tên: Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Nữ Oa dẫn dắt Yêu tộc sáng lập Thiên Đình, dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lăng Tiêu Bảo Điện trấn áp khí vận Thiên Đình, từ nay về sau, Yêu tộc quản Thiên.

Chương 16

Thiên Đình, lập." Âm thanh rơi xuống, trời lại giáng công đức.

Ba thành rơi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, Lăng Tiêu Bảo Điện trực tiếp trở thành một món Công Đức Linh Bảo.

Ba thành phân biệt rơi vào thể nội Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng; ba người tu vi đạt thẳng Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tùy thời có khả năng tấn nhập Chuẩn Thánh.

Hai thành rơi vào thể nội Thập Đại Yêu Soái, đều thiếu một bước là có thể đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Hai thành còn lại rơi vào thể nội vạn yêu, thực lực Yêu tộc lần nữa bạo tăng.

Dưới chân Bất Chu Sơn, Đế Giang bạo nộ: "Đáng ghét!

Nữ Oa, Phục Hy, các ngươi dám đối địch với Vu tộc ta." "Đại ca, xem ra công đức chi lực cũng giống như khí vận, đều có thể nhanh chóng tăng cao tu vi.

Vu tộc chúng ta cũng có thể hoạch lấy công đức chi lực để tăng cao tu vi.

Yêu tộc quản Thiên, Vu tộc chúng ta có thể quản Địa." Trong Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ là người thông tuệ nhất mở miệng nhắc nhở.

Đế Giang mắt sáng lên, lập tức phóng lên tận trời. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Đế Giang, dẫn dắt Vu tộc chưởng quản đại địa Hồng Hoang, duy hộ trật tự đại địa Hồng Hoang, dùng Bàn Cổ Thần Điện trấn áp khí vận." Thoại âm rơi xuống, quả nhiên có công đức chi lực giáng xuống, một nửa rơi vào thể nội Thập Nhị Tổ Vu, một thành rơi

vào Bàn Cổ Thần Điện, bốn thành còn lại rơi vào thể nội các Vu tộc khác.

Thực lực Vu tộc cũng tại lúc này bạo trướng, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ tăng lên tới Đại La Kim Tiên đại viên mãn; Hậu Nghệ, Hình Thiên cùng các Đại Vu đều đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Thấy tình hình này, sắc mặt Đế Giang cũng đẹp hơn, bá khí nói: "Yêu tộc kiến lập Thiên Đình cũng tốt, tụ tập cùng một chỗ để dễ một mẻ hốt gọn, đỡ tốn thời gian chúng ta đi tìm.

Nhi lang Vu tộc, tốc tốc chưởng ác tu vi vừa tăng lên, ngàn năm sau, theo ngô công đánh Thiên Đình." Trên Bất Chu Sơn, Lăng Tiêu vui vẻ. "Các ngươi cũng không sợ ép khô Thiên Đạo à?

Hóa ra Lăng Tiêu Bảo Điện lại là một món pháp bảo, đây chính là Thiên Đình thượng cổ.

Hồng Hoang chính thức tiến vào thời đại Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa, cũng có nghĩa là Vu Yêu lượng kiếp bắt đầu rồi." Lăng Tiêu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất trước mắt bọn họ tịnh không bị cuốn vào trong lượng kiếp.

Chỉ cần bọn họ duy trì không để ý tới Yêu tộc, không làm Yêu Hoàng, hẳn là có thể tránh được Vu Yêu lượng kiếp.

Đương nhiên, trước khi Vu Yêu lượng kiếp kết thúc, bọn họ phải thành Thánh.

Nếu không, khi bọn họ không còn là nhân vật chính của lượng kiếp, không có Thiên Đạo che chở, Hồng Quân rất có khả năng sẽ ra tay với bọn họ.

Chỉ có thành Thánh mới có sức tự vệ.

Bất quá, hiện tại bọn họ ngay cả Đại La Kim Tiên viên mãn đều chưa đạt tới, phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian Vu Yêu lượng

kiếp.

Còn có một biện pháp tự vệ, đó là hoạch lấy đại lượng công đức chi lực; chỉ cần công đức đủ nhiều, đó cũng là miễn tử kim bài, Thiên Đạo che chở, Hồng Quân cũng không dám động vào bọn họ.

Song quản tề hạ, đúng, cứ làm như thế. "Đại ca, Nhị ca, chúng ta khổ tu thế này quá chậm, bọn họ đều hoạch lấy công đức chi lực đi đường tắt, chúng ta cũng có thể học một chút." Lăng Tiêu nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất. "Nhưng chúng ta không phải đã nói không làm Yêu Hoàng sao, chúng ta làm sao lấy được công đức chi lực?" Đế Tuấn nghi hoặc. "Đại ca, trong Hà Đồ Lạc Thư của huynh không phải giấu một tòa đại trận sao?

Ngay vừa rồi, ta đột nhiên linh quang chợt hiện, chúng ta nãi là Thái Dương Tinh Thần, hoặc hứa đại trận này có liên quan đến tinh thần.

Yêu tộc chưởng Thiên, Vu tộc chưởng Địa, chúng ta quản lý tinh thần." Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Đại trận trong Hà Đồ Lạc Thư tự nhiên chính là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, trước đó hắn và Đông Hoàng Thái Nhất còn giúp Đế Tuấn tham ngộ qua.

Hồng Hoang có ba đại sát trận mạnh nhất: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Đế Tuấn, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Hiện nay Hồng Quân còn chưa ban cho Thông Thiên bộ Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, Tru Tiên Kiếm Trận coi như chưa xuất thế.

Thập Nhị Tổ Vu hẳn là đã đang tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Tuấn đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tham ngộ đã rất

sâu, chỉ là chưa tìm ra manh mối.

Chu thiên ức vạn tinh thần, một trăm linh tám chủ tinh, ức vạn phó tinh, quản lý tinh thần, công đức chi lực giáng xuống hắn là không ít.

Bố hạ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, ba huynh đệ bọn họ cũng có thêm một đòn sát thủ.

Được Lăng Tiêu nhắc nhở, Đế Tuấn đốn ngộ, lấy ra Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn.

Một trăm năm sau, Đế Tuấn mở mắt, tinh quang trán phóng: "Ta biết phải làm sao rồi.

Đi, tới Tử Vi Tinh." Nói xong, phóng lên tận trời, Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng đuổi theo.

Một trăm linh tám chủ tinh, Thái Dương Tinh đứng đầu, Thái Âm Tinh đứng thứ hai, Tử Vi Đế Tinh đứng thứ ba - tinh trung đế vương, quý không thể tả.

Tử Vi Tinh Thần, chính là Tử Vi Đại Đế sau này, cũng là người nổi tiếng ở Hồng Hoang, một trong ba ngàn khách hồng trần ở Tử Tiêu Cung, bọn họ cũng từng gặp qua.

Quan trọng nhất là, trên Tử Vi Tinh có Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ thuộc thập đại tiên thiên cực phẩm linh căn.

Chu Thiên Tinh Thần Quả có một trăm linh tám quả, nội uẩn chu thiên, ẩn chứa tinh thần chi lực thuần túy nhất, đối ứng một trăm linh tám chủ tinh, nãi là mắt trận của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Những điều này Lăng Tiêu đều biết, nhưng hắn không thể nói ra.

Biết quá rõ ràng sẽ làm cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghi kỵ, hắn không muốn ảnh hưởng đến tình cảm ba huynh đệ.

Cho nên, hắn chỉ có thể ẩn ý nhắc nhở.

Lúc trước khi ba huynh đệ còn chưa hóa hình, hắn đã bóng gió nhắc nhở Đế Tuấn tham ngộ đại trận trong Hà Đồ Lạc Thư.

Tới Tử Vi Đế Tinh, Tử Vi Tinh Thần vội vàng ra đón: "Ba vị đạo hữu tới đây, không biết là vì chuyện gì?" Lúc nói chuyện, Tử Vi Tinh Thần mặt đầy đề phòng, đại danh thổ phỉ Hồng Hoang ai mà không biết, bản thân sợ là bị nhắm trúng rồi. "Pháp bảo cộng sinh Hà Đồ Lạc Thư của ta ẩn chứa một tòa Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cần dùng Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ làm mắt trận, thống ngự quần tinh chi lực.

Ba huynh đệ chúng ta ý muốn hiệu phỏng Yêu tộc và Vu tộc: Yêu tộc quản Thiên, Vu tộc chưởng Địa, ba huynh đệ chúng ta thống ngự chu thiên tinh thần." Đế Tuấn trực tiếp nói rõ ý đồ.

Tử Vi Tinh Thần mắt sáng lên.

Sinh linh Hồng Hoang đều thấy, Yêu tộc quản Thiên, Vu tộc quản Địa, Thiên Đạo đều giáng xuống công đức chi lực, thành viên Yêu tộc và Vu tộc đều được chia phần.

Nếu ba huynh đệ Kim Ô thống ngự quần tinh, công đức chi lực giáng xuống, vậy các tinh thần khác tất nhiên cũng có thể được chia phần công đức.

Hiện nay hắn thiếu một bước là có thể đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mượn nhờ công đức chi lực, tất nhiên có thể đột phá thành công. "Được, ngô đi liên lạc các tinh thần khác tới đây." Tử Vi Tinh Thần phi thường sảng khoái đáp ứng.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng chia nhau đi liên lạc chúng tinh thần, chỉ có một trăm linh tám chủ tinh sinh ra tinh thần, không quá phiền phức.

Năm mươi năm sau, tinh thần của một trăm linh tám chủ tinh tề tụ

tại Tử Vi Tinh, lẫn nhau đều từng gặp qua, đều là khách hồng trần ở Tử Tiêu Cung, một nửa là tu vi Đại La Kim Tiên, một nửa là Thái Ất Kim Tiên.

Như Thiên Tuyền Tinh Thần của Bắc Đẩu Thất Tinh, Diêu Quang Tinh Thần...

Hai vị Thường Hi, Hi Hòa của Thái Âm Tinh cũng tới, do Đế Tuấn đi mời.

Đã đến đông đủ, ba huynh đệ Kim Ô liếc nhau, nhảy lên trời cao.

Chương 17

"Thiên Đạo ở trên, nay ngô Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Lăng Tiêu, thấy chu thiên tinh thần vận hành có khuyết điểm, nguyện liên hợp chư thiên tinh thần lập Tinh Đấu Cung, thống ngự chư thiên tinh thần, duy hộ tinh thần vận chuyển, dùng Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận, ba người chúng ta là Tinh Hoàng.

Tinh Đấu Cung, lập." Thoại âm rơi xuống, Thiên Đạo giáng xuống công đức chi lực, một nửa rơi vào thể nội ba huynh đệ, một thành rơi vào Hà Đồ Lạc Thư, bốn thành rơi vào thể nội chúng tinh thần.

Trong nháy mắt, đỉnh đầu ba huynh đệ đạo hoa nở rộ, hoa khai cửu phẩm, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, tu vi đạt thẳng Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tùy thời có khả năng nhập Chuẩn Thánh.

Giờ phút này trong lòng Lăng Tiêu chỉ có một ý niệm: Sướng, quả nhiên vẫn là đi đường tắt dễ đi hơn.

Thường Hi và Hi Hòa vốn đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hiện nay mượn công đức chi lực cũng đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tử Vi Tinh Thần được như nguyện đạt tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Các tinh thần khác cũng có sự thăng tiến không nhỏ.

Bắc Đẩu Thất Tinh và Nam Đẩu Lục Tinh, mười ba vị tinh thần đều đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn lại đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ hoặc Thái Ất Kim Tiên.

Ba huynh đệ liếc nhau, đều đại hỉ.

Đế Tuấn lập tức dùng Hà Đồ Lạc Thư làm trận đồ, Chu Thiên

Tinh Thần Quả Thụ làm mắt trận, tiếp dẫn chu thiên tinh thần chi lực bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất thì lấy ra linh nguyên liệu thu được ở Bồng Lai tiên sơn, luyện chế Tinh Đấu Cung.

Trong Thiên Đình, Bạch Trạch mộng rồi.

Yêu Hoàng các ngươi không làm, chạy đi thống ngự chu thiên tinh thần, khí vận ngưng tụ căn bản không thể so sánh với Yêu tộc.

Điên rồi sao, muốn thống ngự thì các ngươi thống ngự Yêu tộc a, muốn làm Hoàng thì các ngươi làm Yêu Hoàng a.

Trong Tử Tiêu Cung, mày Hồng Quân lần nữa nhíu lại, cũng bị thao tác của ba huynh đệ Kim Ô làm cho mộng.

Các ngươi là thiên mệnh hoàng giả mà!

Tinh thần cũng là Yêu tộc, Yêu Hoàng tử tế các ngươi không làm, chọn làm Tinh Hoàng; cái tốt không chọn lại chọn cái kém, uổng phí mệnh cách hoàng giả.

Không được, nhất định phải bắt ba con Kim Ô đi làm Yêu Hoàng.

Nữ Oa sau này chú định phải thành Thánh, sau khi thành Thánh không thể lại dính dáng đến nhân quả lượng kiếp, không thể lại quản việc của Yêu tộc.

Chỉ dựa vào Phục Hy và Côn Bằng, căn bản không thể đấu lại Vu tộc.

Hơn nữa, Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Đế Tuấn không làm Yêu Hoàng thì Yêu tộc sẽ không có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lấy cái gì đi ngăn cản đại trận của Vu tộc.

Không được, ba con Kim Ô nhất định phải làm Yêu Hoàng.

Hồng Quân lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, điên cuồng thôi diễn bố

cục, bố cục để ba con Kim Ô đi làm Yêu Hoàng.

Trăm năm sau, một tòa cung điện nguy nga sừng sững trong tinh không, chính là Tinh Đấu Cung - Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, gồm ba tòa chủ điện, một trăm linh năm tòa phó điện, dùng tên của một trăm linh tám chủ tinh để đặt tên.

Mà Đế Tuấn cũng bố thành Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ làm mắt trận, tiếp dẫn hấp thu chu thiên tinh thần chi lực, chỉ cần dùng Hà Đồ Lạc Thư bố hạ trận đồ, một trăm linh tám tinh thần đứng đúng trận cước là có thể thôi động đại trận.

Theo quỹ tích nguyên bản, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là do Đế Tuấn dẫn dắt cường giả Yêu tộc thôi động, uy lực cực kỳ khủng bố, có thể lay động Thánh Nhân.

Hiện nay do chu thiên tinh thần thôi động, thực lực của chu thiên tinh thần so với cường giả Yêu tộc kém xa, uy lực đại trận khẳng định sẽ giảm xuống.

Dù sao thì hiện tại những tinh thần này cũng là người mình, phải giúp đỡ nâng cao tu vi một chút.

Thực lực càng mạnh, uy lực Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận càng mạnh, đòn sát thủ này mới xứng danh là đòn sát thủ.

Đang nghĩ ngợi, cả Hồng Hoang đột nhiên chấn động, trong Đông Hải hà quang vạn trượng, bảo khí trùng thiên, tiên thiên chi khí tràn ngập. "Đông Hải có bảo vật xuất thế.

Đại ca, Nhị ca, chúng ta đi xem một chút." Mắt Lăng Tiêu sáng lên, hắn biết Tam Tiên Sơn xuất thế rồi.

Bồng Lai tiên sơn bị bọn họ sớm phá vỡ hộ sơn đại trận, hiện tại xuất thế là Doanh Châu tiên sơn và Phương Trượng tiên sơn.

Trong truyền thuyết, Tam Tiên Sơn là do Bàn Cổ khi khai thiên lực chiến ba ngàn Ma Thần, thổ ra ba ngụm tinh huyết biến thành, nãi là tiên thiên tiên sơn, trên đó dựng dục đều là tiên thiên chi bảo.

Đang sầu làm sao để nâng cao tu vi cho chúng tinh thần, tiên thiên linh quả trên Doanh Châu tiên sơn và Phương Trượng tiên sơn tự mình tới cửa.

Lập tức, ba huynh đệ dẫn theo chúng tinh thần chạy tới Đông Hải.

Trảm Tam Thi cần dùng Tiên Thiên Linh Bảo để ký thác, linh bảo ký thác càng mạnh, Tam Thi trảm ra càng mạnh, sau này Tam Thi hợp nhất, cơ hội chứng được Thánh Nhân đạo quả càng lớn.

Đây là lời Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo đã nói, nhưng số lượng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trên Hồng Hoang không nhiều, chúng đại năng thấy Đông Hải có bảo vật xuất thế, nhao nhao chạy tới.

Thập Nhị Tổ Vu cũng chạy tới Đông Hải, linh bảo bọn họ dùng không được nhưng có thể ngăn cản người khác đạt được, làm suy yếu thực lực người khác, để bọn họ càng dễ dàng nhất thống Hồng Hoang.

Mà linh căn, linh quả, Vu tộc cũng có thể dùng để nâng cao tu vi.

Vô số lưu quang bôn phó Đông Hải.

Ngày này, vạn tiên tề tụ Đông Hải, chúng đại năng toàn bộ có mặt.

Bồng Lai tiên sơn cũng lộ ra, lúc này Doanh Châu tiên sơn và Phương Trượng tiên sơn đều có tiên thiên đại trận thủ hộ, mà tiên thiên hộ sơn đại trận của Bồng Lai tiên sơn đã bị phá, chúng tiên ùa vào trong Bồng Lai tiên sơn. "Đây là đạo tràng của Thái Dương Tinh Thần, các ngươi không thể tiến vào." Đông Hải Long Vương dẫn theo Đông Hải Long tộc ngăn cản, nhưng hiện nay Long tộc thế yếu, căn bản ngăn không được. "Muốn chết!" Đúng lúc ba huynh đệ Kim Ô dẫn

theo chúng tinh thần chạy tới, ba huynh đệ đại nộ, giết vào. "Bồng Lai tiên sơn từ mấy ngàn năm trước đã là đạo tràng của ba huynh đệ chúng ta, cút!

Kẻ không lui, chết!" Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, uy áp khủng bố bạo phát.

Danh thanh thổ phỉ Hồng Hoang ai mà không biết, hai lần bạo đánh cướp bóc Tam Thanh, chúng tiên nhất trí cho rằng, người có thể chống lại Thập Nhị Tổ Vu chỉ có ba con Kim Ô.

Giờ phút này nhìn thấy ba con Kim Ô nổi giận, chúng tiên vội vàng lui ra ngoài.

Ba vị này ngay cả Tam Thanh cũng dám bạo đánh, còn có tiên thủ Đông Vương Công cũng bị cướp một lần, giết bọn họ căn bản không cần cố kỵ. "Hừ, các ngươi nói là của các ngươi thì chính là của các ngươi sao?

Tam Tiên Sơn mới hiện thế, ba huynh đệ các ngươi muốn bá chiếm một tòa tiên sơn, vị chi quá bá đạo.

Ai không biết các ngươi là Thái Dương Tinh Thần, đạo tràng là Thái Dương Tinh." Một giọng nói không hài hòa vang lên, Tam Thanh xuất hiện trên bầu trời Bồng Lai tiên sơn, người mở miệng là Nguyên Thủy. "Chỉ có thể có một đạo tràng sao?

Mắt ngươi mù à, nhìn không ra Bồng Lai tiên sơn sớm đã xuất thế?" Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn sang.

Tam Tiên Sơn ẩn chứa tiên thiên linh khí, có thể gia tốc tiên thiên linh căn thành thục rất lớn.

Chỉ nói Bồng Lai tiên sơn, đã có rất nhiều tiên thiên linh căn.

Tiên thiên linh căn cần tiên thiên thổ nhưỡng mới có thể di thực, lúc trước bọn họ phát hiện một nhúm nhỏ tiên thiên thổ nhưỡng ở

Bồng Lai tiên sơn mới di thực Hoàng Trung Lý về Thái Dương Tinh.

Tuy nhiên hiện nay trên người Lăng Tiêu có tiên thiên thổ nhưỡng Tức Nhưỡng, nhưng dùng để di thực tiên thiên linh căn quá lãng phí.

Hơn nữa, tiên thiên linh căn chỉ có ở trên Bồng Lai tiên sơn, mượn nhờ tiên thiên linh khí mới có thể nhanh chóng thành thục, kết xuất linh quả.

Chương 18

Mấy loại linh quả này đẳng cấp không đủ, đối với ba huynh đệ bọn họ hiện nay đã không còn tác dụng quá lớn, nhưng có thể dùng để nâng cao tu vi cho chúng tinh thần, đây là nội tại của Tinh Đấu Cung.

Cho nên, bọn họ sẽ không từ bỏ Bồng Lai tiên sơn.

Nguyên Thủy liếc qua, Bồng Lai tiên sơn xác thực sớm đã lưu lại vết tích, nhưng thì đã sao.

Tiên thiên linh sơn độc nhất vô nhị, trên đó có nhiều tiên thiên linh căn như vậy, đều là nội tại a.

Sau này hắn nếu thu đệ tử, có thể dùng những tiên thiên linh quả này nhanh chóng nâng cao tu vi đệ tử, Bồng Lai tiên sơn này hắn cũng muốn. "Hừ, bảo vật cường giả cư chi, ba con Kim Ô các ngươi chẳng qua là lũ có lông đội sừng, sinh ra từ ẩm ướt, có tư cách gì chiếm cứ Bồng Lai tiên sơn." Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, tế ra pháp bảo Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao và Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, cao ngạo ngẩng đầu nhìn xuống Lăng Tiêu.

Lão Tử cũng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Bát Cảnh Cung Đăng và Bát Quái Lò.

Thông Thiên tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thất Tinh Kiếm và Luân Hồi Kính. "Tê, toàn là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Bị ba con Kim Ô cướp bóc hai lần mà vẫn có thể tìm được nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, Tam Thanh không hổ là kẻ có đại khí vận." Chúng tiên bị giật mình một phen.

Lăng Tiêu thì đồng tử co rụt lại.

Những pháp bảo này, không phải sau lần giảng đạo thứ ba ở Tử

Tiêu Cung, Hồng Quân thu Tam Thanh làm đồ đệ mới ban cho Tam Thanh sao?

Chẳng lẽ Hồng Quân đưa trước?

Cũng đúng, Tam Thanh bị đánh quá thảm, đoán chừng Hồng Quân cũng nhìn không được nữa, mở "bếp nhỏ" trước thời hạn.

Hẳn là sau lần giảng đạo thứ hai ở Tử Tiêu Cung, bọn họ lại đánh Tam Thanh một trận, Hồng Quân bắt Tam Thanh vào Tử Tiêu Cung, lúc đó đã ban cho.

Hiện nay mới qua mấy trăm năm, cấm chế luyện hóa tất nhiên có hạn, pháp bảo nhiều thì thế nào, không phát huy được uy lực, vô dụng. "Đại ca, Nhị ca, nhiều bảo bối tốt như vậy, cướp bọn hắn thêm lần nữa.

Trước đó bọn hắn không lấy ra, khẳng định là gần đây mới đạt được, cấm chế luyện hóa tất nhiên không nhiều, uy lực có thể phát huy có hạn.

Thừa dịp hiện tại cướp luôn, nếu không sau này sợ là không còn cơ hội." Lăng Tiêu truyền âm cho hai vị huynh trưởng. "Được." Hai người mắt sáng lên, hồi lại một chữ. "Ý là ngươi rất mạnh rồi, đạt được pháp bảo lại cảm thấy mình 'ngon' rồi đúng không?

Vậy thì làm qua một trận, ai thắng người đó được Bồng Lai tiên sơn." Lăng Tiêu nhìn Nguyên Thủy, tế ra Tịnh Thế Bạch Liên và Hỗn Độn Hồ Lô.

Lão Tử cũng biết bọn họ đạt được pháp bảo không lâu, cấm chế luyện hóa có hạn, không phát huy được quá nhiều uy lực pháp bảo, vừa muốn ngăn cản Nguyên Thủy.

Nhưng Nguyên Thủy đã bị cừu hận làm cho mụ mị đầu óc, một miệng đáp ứng, bay lên trời cao.

Lăng Tiêu nhanh chóng đuổi theo.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người tế ra pháp bảo, nhắm vào Thông Thiên và Lão Tử.

Lão Tử thở dài một tiếng, bất đắc dĩ bay lên trời cao.

Sáu người đi tới trời cao, đều là đối thủ cũ, lẫn nhau thập phần quen thuộc, ai nấy bắt cặp chém giết.

Đế Tuấn đấu Thông Thiên, Đông Hoàng Thái Nhất đấu Lão Tử, Lăng Tiêu đấu Nguyên Thủy.

Hiện nay mọi người đều là Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tu vi như nhau, liền so pháp bảo và thần thông. "Tam Thanh đã bị ngược hai lần, lần này nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nếu lại bị ngược thì thật sự mất mặt." "Ta thấy 'toang', Tam Thanh hẳn là mới đạt được pháp bảo không lâu, cấm chế luyện hóa có hạn, không cách nào phát huy toàn bộ uy lực pháp bảo.

Không sai, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, Tịnh Thế Bạch Liên của Lăng Tiêu đều là sớm đã có, nói không chừng đã luyện hóa toàn bộ cấm chế.

Còn có Trảm Tiên Phi Đao, Thủy Hỏa Hồ Lô và Hỗn Độn Hồ Lô, ba con Kim Ô tự mình dùng tiên thiên hồ lô luyện chế, không cần luyện hóa cấm chế cũng có thể phát huy toàn bộ uy lực." Chúng tiên nghị luận ầm ĩ, toàn bộ đều không coi trọng Tam Thanh.

Các đại năng đều tới, lúc này cũng đang quan chiến.

Tam Thanh tuy rằng bị ngược ba lần, nhưng không thể phủ nhận, trừ ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu ra, thì Tam Thanh mạnh nhất.

Trên thương khung, Lăng Tiêu nhìn Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao do Nguyên Thủy đánh tới, căn bản không thèm để ý.

Hiện nay Tịnh Thế Bạch Liên hắn đã luyện hóa ba mươi đạo cấm chế, uy lực phát huy tăng lên rất nhiều.

Quả nhiên, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của tịnh thế chi quang; Nguyên Thủy điên cuồng đánh ra Ngọc Thanh Thần Lôi, cũng vô dụng.

Nguyên Thủy có chút tức hổn hển, tế ra Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, vô cùng vô tận Nguyệt Quang Thần Thủy chảy ra, ùa về phía Lăng Tiêu, nhưng vẫn không cách nào phá phòng. "Đến lượt ta." Lăng Tiêu cười khinh miệt một cái, tế ra Hỗn Độn Hồ Lô.

Hỗn độn chi khí trào ra, che khuất bầu trời, hỗn độn cương phong tàn phá bừa bãi, mang theo hỗn độn chi khí cuốn về phía Nguyên Thủy.

Trước đó Nguyên Thủy đã chịu thiệt thòi vì Hỗn Độn Hồ Lô, vội vàng thôi động Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Nam Minh Ly Hỏa trào dâng, hình thành một đạo hỏa diễm bình chướng ngăn cản hỗn độn chi khí và hỗn độn cương phong. "Chơi lửa với ta?" Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên một nụ cười lạnh, hiện ra bản thể Tam Túc Kim Ô, kim quang tứ xạ, kêu lên một tiếng lanh lảnh vang vọng vân tiêu, chấn cánh bay lên trời cao, từng đoàn Thái Dương Chân Hỏa phun ra, nện vào hỏa diễm bình chướng.

Hồng Hoang thập đại thần hỏa, Thái Dương Chân Hỏa đứng đầu; Nam Minh Ly Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa đều phải đứng sau.

Lấy lửa công lửa, hỗn độn cương phong trợ lực cho Thái Dương Chân Hỏa, Nguyên Thủy rất nhanh bị dìm ngập trong Thái Dương Chân Hỏa, dựa vào Ly Địa Diễm Quang Kỳ khổ sở chống đỡ.

Đồng thời ngự sử Dương Chi Ngọc Tịnh Bình đổ ra Nguyệt Quang Thần Thủy, ý đồ dập lửa.

Lăng Tiêu thao túng Ngọc Như Ý đập về phía Dương Chi Ngọc Tịnh Bình.

Dù sao Ngọc Như Ý vốn là của Nguyên Thủy, vỡ hắn cũng không đau lòng.

Nhưng Nguyên Thủy thì không nỡ để Dương Chi Ngọc Tịnh Bình bị hỏng, vội vàng thu hồi, dựa vào Ly Địa Diễm Quang Kỳ chết chống.

Bên kia, Thông Thiên cũng bị Đế Tuấn áp chế, dựa vào Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chết chống, không còn cách nào khác, uy lực pháp bảo có thể phát huy ra có hạn, đối đầu hoàn toàn bị áp chế.

Tinh xảo nhất là trận chiến giữa Đông Hoàng Thái Nhất và Lão Tử.

Lão Tử lĩnh ngộ ra độc môn thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh", một bản thể, ba hóa thân, hội đồng Đông Hoàng Thái Nhất.

Bản thể đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ngăn cản công kích của Đông Hoàng Thái Nhất; một hóa thân thao túng Bát Cảnh Cung Đăng, thần hỏa ngập trời ùa về phía Đông Hoàng Thái Nhất; một hóa thân thao túng Bát Quái Lò nhanh chóng biến lớn, che khuất bầu trời, chụp Đông Hoàng Thái Nhất vào trong, phảng phất muốn luyện hóa hắn; hóa thân cuối cùng từ phía dưới điên cuồng thôi động thần thông Thái Thanh Thần Lôi công kích.

Đông Hoàng Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung phòng ngự, thao túng Trảm Tiên Phi Đao công kích bản thể Lão Tử.

Hỗn Độn Chung và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự quá mạnh, đấu nửa ngày ai cũng không làm gì được ai.

Thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử xác thực chấn hám, hơn nữa nhìn bề ngoài coi như là áp chế được Đông Hoàng Thái

Nhất, giữ được chút mặt mũi cuối cùng cho Tam Thanh.

Bất quá, cũng chỉ là bề ngoài.

Đông Hoàng Thái Nhất nổi giận, toàn lực thôi động Hỗn Độn Chung, tiếng chuông không ngừng vang lên, Bát Quái Lò chịu không nổi, điên cuồng run rẩy.

Hỗn Độn Chung dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, mà Bát Quái Lò trong hàng ngũ cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tịnh không tính là đỉnh cấp.

Lão Tử sợ Bát Quái Lò bị tổn hại, vội vàng thu hồi.

Chương 19

Đông Hoàng Thái Nhất bạo nộ, chiến đấu lực mạnh đến đáng sợ, thao túng Hỗn Độn Chung định trụ ba cái hóa thân của Lão Tử, lại thao túng Trảm Tiên Phi Đao chém, phá vỡ thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử.

Cục thế nháy mắt nghịch chuyển, đè Lão Tử ra đánh tơi bời, bất quá vẫn không phá nổi phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hai người vẫn là ai cũng không làm gì được ai.

Nhưng hai bên còn lại đã phá vỡ thế cục bế tắc.

Tệ đoan Nguyên Thủy và Thông Thiên không phát huy được quá nhiều uy lực của Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đã hiện rõ, cuối cùng không kháng cự được Lăng Tiêu và Đế Tuấn cuồng oanh loạn tạc.

Phòng ngự bị đánh vỡ, hai người nháy mắt bị đánh trọng thương, vội vàng thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn chạy về phía Lão Tử.

Nhưng Lăng Tiêu và Đế Tuấn sao có thể để hai người chạy thoát?

Nếu để họ hội hợp với Lão Tử, có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ, muốn cướp bóc sẽ khó khăn.

Đế Tuấn thao túng Hà Đồ Lạc Thư phi tốc phóng đại, trực tiếp cuốn Thông Thiên, Nguyên Thủy và Lăng Tiêu vào trong.

Trong Hà Đồ Lạc Thư tự thành một vùng không gian, phảng phất như bàn tay Như Lai Phật Tổ, Nguyên Thủy và Thông Thiên ở bên trong căn bản không lật ra được.

Hai người đã trọng thương, Lăng Tiêu một chấp hai, đè hai người

ra đánh tơi bời, cướp sạch pháp bảo của hai người, xách hai người đi ra.

Nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên thảm không nỡ nhìn, chúng tiên đều nhịn không được đau lòng.

Thảm, quá thảm, liên tiếp bị ba con Kim Ô bạo đánh ba lần, pháp bảo lần nữa bị cướp sạch, đơn giản chính là "tán tài đồng tử" của ba huynh đệ Kim Ô.

Cũng may là có công đức Khai Thiên hộ thân, nếu không sớm đã bị ba con Kim Ô đánh chết rồi. "Lão Tử, giao pháp môn thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh ra đây, nếu không ta đánh rớt cảnh giới hai tên này xuống Đại La Kim Tiên." Lăng Tiêu xách Nguyên Thủy và Thông Thiên qua uy hiếp Lão Tử.

Bát Cảnh Cung Đăng và Bát Quái Lò hắn thật sự không để vào mắt lắm, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là ranh giới cuối cùng của Lão Tử, tuyệt đối sẽ không giao ra.

Hắn cũng không thể thật sự động thủ với Nguyên Thủy và Thông Thiên, Hồng Quân sẽ không cho phép.

Như vậy, chỉ còn lại thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nói là thần thông mạnh nhất Hồng Hoang cũng không quá đáng.

Ba huynh đệ bọn họ hiện tại nhiều nhất chính là pháp bảo, học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh, pháp bảo đều có thể dùng tới, chiến đấu lực tăng vọt.

Lão Tử thở dài một tiếng, hận rèn sắt không thành thép nhìn thoáng qua Nguyên Thủy: Ngươi gấp cái gì chứ, đợi luyện hóa pháp bảo xong rồi hãy báo thù không được sao?

Một ván cờ hay bị ngươi làm cho thành ra thế này.

Nhiều người nhìn như vậy, hắn cũng không thể mặc kệ Nguyên

Thủy và Thông Thiên, cực kỳ không cam lòng giao ra pháp môn thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Vốn dĩ dựa vào thần thông này, hắn đủ để ngạo thị quần hùng, kết quả hiện tại ba con Kim Ô cũng học được, ưu thế của hắn không còn.

Xác nhận không sai sót, Lăng Tiêu tâm mãn ý túc ném Nguyên Thủy và Thông Thiên cho Lão Tử. "Các ngươi chờ đó cho ta, mối thù này Nguyên Thủy ta tất báo!" Nguyên Thủy oán độc nhìn chằm chằm ba huynh đệ Kim Ô. "Nhị huynh, huynh bớt tranh cãi vài câu đi." Thông Thiên vội vàng khuyên can. "Huynh nếu không đi khiêu khích người ta, người ta sẽ động thủ sao?

Lần nào chẳng phải huynh khiêu khích người ta trước.

Ngay từ đầu nếu huynh không ở Tử Tiêu Cung mắng người ta, không xúi giục đi cướp Hỗn Độn Chung, sao có thể kết thù với ba con Kim Ô.

Họa do huynh gây ra, liên lụy ta bị đánh ba lần.

Thua thì nhận, còn thả lời hung ác có ý nghĩa gì." "Đệ sợ cái gì, chúng ta mang công đức Khai Thiên, bọn họ dám làm gì?" Nguyên Thủy bạo nộ dưới tình huống đó, mắng luôn cả Thông Thiên. "Làm gì?

Hiện tại thế này còn chưa đủ mất mặt sao?" Thông Thiên bạo phát, phẫn nộ trừng mắt nhìn Nguyên Thủy. "Câm miệng!

Thua người ngoài, chính mình còn muốn nội chiến sao?" Mắt thấy hai người sắp cãi nhau to, Lão Tử vội vàng mở miệng ngăn cản.

Đối với lời của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn rất nghe, lập tức ngậm miệng, không phục trừng mắt nhìn đối phương.

Tam Thanh bất hòa dĩ nhiên gia kịch. "Các vị, chúng ta hợp lực phá vỡ tiên thiên đại trận của hai tòa tiên sơn trước, bảo vật trong đó, các

bằng bản sự." Đông Vương Công lúc này đứng ra phát biểu.

Các bằng bản sự là công bằng nhất, chúng đại năng cũng không phản đối, bắt đầu phá trận.

Minh Hà cùng các đại năng đều kiêng kỵ tránh xa ba con Kim Ô, sinh sợ bị nhắm trúng.

Ba huynh đệ này tàn nhẫn cỡ nào, nhìn Tam Thanh thảm thế nào thì biết.

Bạch Trạch vẫn luôn nhìn chằm chằm ba con Kim Ô, ánh mắt vô cùng u oán và tiếc nuối, Yêu Hoàng hoàn mỹ nhất trong lòng hắn, thủy chung vẫn là ba huynh đệ Kim Ô.

Trong Tử Tiêu Cung, cho dù với tu dưỡng của Hồng Quân, giờ phút này gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Hắn ban cho nhiều cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, vẫn đánh không lại, lại bị ba con Kim Ô cướp đi.

Ba tên phế vật, chẳng lẽ không thể nhẫn nhịn một chút, luyện hóa pháp bảo xong rồi hãy đi báo thù sao?

Tranh nhau cướp nhau đi tặng pháp bảo cho người ta.

Hồng Quân lần này thực sự bị chọc tức không nhẹ.

Đông Hải.

Trăm năm sau, tiên thiên đại trận của Doanh Châu tiên sơn và Phương Trượng tiên sơn bị đánh vỡ.

Chúng tiên lập tức tranh tiên khủng hậu xông vào cướp đoạt bảo vật.

Ba huynh đệ Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu đều không muốn đắc tội đối phương, mỗi bên chọn một tòa tiên sơn, như vậy sẽ không sinh ra xung đột.

Lăng Tiêu chọn Doanh Châu tiên sơn.

Kiếp trước xem tiểu thuyết Hồng Hoang, đa phần nhắc tới thiên đạo hung sát dị bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích ở tại Doanh Châu tiên sơn, không biết có phải thật hay không.

Ba đại thiên đạo hung sát dị bảo: Thí Thần Thương, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Vẫn Thánh Đan.

Thí Thần Thương và Hồng Mông Lượng Thiên Xích không yếu hơn Tiên Thiên Chí Bảo, giết người không dính nhân quả.

Đương nhiên, giết Tam Thanh có gánh được nhân quả Khai Thiên hay không thì không biết, nhân quả Khai Thiên quá lớn.

Thí Thần Thương và Hồng Mông Lượng Thiên Xích dù sao cũng là pháp bảo cấp Thiên Đạo - Bàn Cổ khai thiên sau đó mới sinh ra Thiên Đạo.

Táng Thiên Quan của hắn thuộc về hung sát dị bảo cấp Đại Đạo, đối ứng Hỗn Độn Linh Bảo, cao hơn Thiên Đạo, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể mai táng, đồng dạng giết người không dính nhân quả, dùng để chôn Tam Thanh, khẳng định gánh được nhân quả Khai Thiên.

Bất quá, trước khi thực lực đủ mạnh thì không thể lấy ra để Hồng Quân và Thiên Đạo phát hiện, tuyệt đối sẽ tới cướp, dù sao Táng Thiên Quan cũng có thể uy hiếp đến bọn họ.

Vẫn Thánh Đan có thể ô nhiễm nguyên thần Thánh Nhân, giết chết Thánh Nhân được xưng là bất tử bất diệt, đang nằm trong tay Hồng Quân.

Thí Thần Thương là pháp bảo của Ma Tổ La Hầu, sau Đạo Ma chi tranh thì cùng Ma Tổ La Hầu biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 20

Hiện tại có hy vọng đạt được chỉ có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, bễ mỹ Tiên Thiên Chí Bảo a, còn giết người không dính nhân quả, bọn họ nếu đạt được, tất định thực lực đại tăng.

Tiến vào Doanh Châu tiên sơn, ba huynh đệ như cuồng phong quét qua, thấy bảo vật là thu. "Tiên Thiên Quỳ Thủy, mười hai viên Định Hải Thần Châu." Đi đến bầu trời phía trên một hồ nước, đôi mắt Lăng Tiêu sáng rực, vội vàng tế ra Tịnh Thế Bạch Liên thu lấy Tiên Thiên Quỳ Thủy và mười hai viên Định Hải Thần Châu.

Định Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên, có thể diễn hóa ba mươi sáu chư thiên, mỗi một viên đều trầm trọng vô cùng, có thể dùng để ném người, vây khốn người.

Hai mươi bốn viên nằm trong tay Hồng Quân, sau lần giảng đạo thứ ba tại Tử Tiêu Cung sẽ ban cho Thông Thiên.

Sau này Thông Thiên lập Tiệt Giáo thu đồ đệ, ban cho ngoại môn đại đệ tử Triệu Công Minh.

Trong trận chiến Phong Thần, Triệu Công Minh dùng hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu tỏa sáng rực rỡ, đánh cho đám mười hai Kim Tiên môn hạ Nguyên Thủy khổ không thể tả.

Không ngờ mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại thế mà lại ở Doanh Châu tiên sơn.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tụ lại, tuyệt đối là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đỉnh cấp nhất, hơn nữa còn có thể dùng để bố trận, giống như Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, dùng để bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận nếu bố thành, tuyệt đối không yếu hơn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể uy hiếp Thánh Nhân.

Chỉ có điều chưa ai từng tụ tập đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Hiện tại trong tay bọn họ đã có ba lá cờ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, không phải là không có cơ hội tụ tập đủ.

Tụ tập đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu dùng để bố trận, uy lực có khả năng không bằng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, nhưng cũng khẳng định rất mạnh.

Đợi Hồng Quân ban hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu cho Thông Thiên xong, có thể đi cướp thêm lần nữa.

Tiên Thiên Quỳ Thủy ẩn chứa lực tạo hóa, dùng để tẩm bổ Tiên Thiên Linh Căn, có thể gia tốc Tiên Thiên Linh Căn trưởng thành cực lớn, cũng là bảo bối tốt.

Tiếp tục thâm nhập, ba huynh đệ bọn họ tụ lại một chỗ thực sự lãng phí, Lăng Tiêu đề nghị chia nhau ra đoạt bảo.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đồng ý, mỗi người chọn một phương hướng thu lấy bảo vật.

Dù sao sức chiến đấu đơn độc của ba huynh đệ bọn họ cũng cực mạnh.

Mục đích của Lăng Tiêu là tìm kiếm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vơ vét các bảo vật khác chỉ là thuận tiện, tốc độ bay cực nhanh, thâm nhập vào trong Doanh Châu tiên sơn.

Các vị đại năng cũng đi thẳng đến chỗ sâu trong tiên sơn, Tiên Thiên linh khí ở nơi sâu nhất là nồng đậm nhất, bảo bối tốt chân chính khẳng định nằm ở đó.

Lăng Tiêu cùng Minh Hà, Côn Bằng đồng hành, tranh tiên khủng

hậu lao về phía sâu trong tiên sơn.

Lăng Tiêu liếc nhìn hai người một cái, sau này chính là hai gã này liên thủ giết chết Hồng Vân.

Côn Bằng thế mà lại hội hợp, liên thủ với Minh Hà, cũng thật là thần kỳ.

Minh Hà là Tiên Thiên sinh linh đản sinh từ Hồng Hoang Huyết Hải.

Hồng Hoang Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, sinh linh sau khi chết, huyết dịch đều sẽ chảy về Huyết Hải.

Máu tươi của đủ loại sinh linh kỳ quái hội tụ một chỗ, muốn không ô uế cũng không được.

Đổi một cách nói khác, Huyết Hải tương đương với bể phốt công cộng của Hồng Hoang, Minh Hà là sinh linh dựng dục ra từ bể phốt công cộng, trời sinh ô uế, đại năng Hồng Hoang đều không nguyện ý chơi cùng Minh Hà, chê hạ thấp đẳng cấp.

Đi đến chỗ sâu trong tiên sơn, một cỗ khí tức cường đại mà cuồng bạo đột nhiên hiện ra, đôi mắt ba người sáng lên, gia tốc lao đi.

Côn Bằng trực tiếp hiện ra bản thể, là con chim đại bàng che khuất bầu trời, cánh vừa vỗ, trong nháy mắt bắn ra mấy chục vạn dặm, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Tốc độ nhanh nhất Hồng Hoang chính là Côn Bằng, cái gì mà thần thông Tung Địa Kim Quang, Súc Địa Thành Thốn, so với tốc độ Côn Bằng đều kém xa.

Lăng Tiêu hiện ra bản thể Tam Túc Kim Ô, tốc độ cũng không bằng Côn Bằng.

Không thể để Côn Bằng đoạt trước, Lăng Tiêu cùng Minh Hà

trong nháy mắt đạt thành ăn ý, ra tay công kích Côn Bằng.

Côn Bằng bị ép phòng ngự, tốc độ chậm lại, một lần nữa hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lăng Tiêu cùng Minh Hà: "Ta nãi Yêu Tộc Yêu Sư, các ngươi muốn cùng Yêu Tộc làm địch sao?" Lăng Tiêu cùng Minh Hà đến để ý cũng không thèm, gia tốc lao đi, ai không biết kẻ địch lớn nhất của Yêu Tộc là Vu Tộc, bị ngốc mới có thể đi gây thù chuốc oán khắp nơi.

Côn Bằng cũng chỉ là mạnh miệng, muốn cùng bọn họ trở thành kẻ địch, Yêu Tộc không dám.

Hiện nay cường thế nhất Hồng Hoang là Mười Hai Tổ Vu và ba con Kim Ô liên thủ, Yêu Tộc lấy đầu ra mà đỡ.

Minh Hà tu thành thần thông Huyết Nguyên Tử, thân hóa ức vạn Huyết Nguyên Tử, Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết, tuyệt đối là tồn tại khó giết nhất Hồng Hoang.

Ai rảnh rỗi đi trêu chọc Minh Hà, giết lại giết không chết, bị Minh Hà nhớ thương tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Lần theo cỗ dao động cuồng bạo kia, ba người đi đến trung tâm nhất của Doanh Châu tiên sơn.

Một cây thước khổng lồ màu tím đen lơ lửng, cổ phác tang thương, lại tản ra hung lệ chi khí ngập trời, phảng phất như một thanh hung binh trần phong, muốn chọn người mà cắn nuốt. "Thiên Đạo hung sát dị bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Ba người đồng thời nhận ra, ánh mắt tham lam lao về phía Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đây chính là tồn tại sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện nay trên Hồng Hoang, chỉ có Hỗn Độn Chung là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, ba con Kim Ô có thể bạo đánh Tam Thanh, Hỗn Độn Chung không thể bỏ qua công lao.

Ba người đều muốn đoạt được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, quản ngươi thân phận gì, trực tiếp ra tay đánh nhau.

Lăng Tiêu tế ra Tịnh Thế Bạch Liên và Hỗn Độn Hồ Lô, Minh Hà tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cùng Tịnh Thế Bạch Liên giống nhau, cùng thuộc Tiên Thiên Tứ Đại Liên Đài; Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, là hung kiếm hung danh hiển hách.

Côn Bằng tế ra Bắc Hải Yêu Sư Cung và lông vũ Côn Bằng, đều là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

So sánh ra, pháp bảo của Lăng Tiêu mạnh nhất.

Minh Hà và Côn Bằng trong nháy mắt kết minh, chuẩn bị liên thủ xử lý Lăng Tiêu trước.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên tuôn ra nghiệp hỏa ngập trời, mang theo Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm giết về phía Lăng Tiêu.

Yêu Sư Cung cấp tốc phóng đại, che khuất bầu trời trấn áp về phía Lăng Tiêu, bốn mươi chín chiếc lông vũ Côn Bằng lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía hắn.

Tịnh Thế Bạch Liên tuy rằng có thể phòng ngự, nhưng một chọi hai cũng khó hoàn thủ, càng đừng nói đi cướp Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trong lòng Lăng Tiêu quyết tâm, một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đổi Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đáng giá!

Lập tức tế ra Luân Hồi Kính cướp được từ trong tay Thông Thiên, trực tiếp tự bạo.

Uy lực vụ nổ của Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo tương đối khủng bố, cả tòa Doanh Châu tiên sơn địa động sơn diêu, dao động bạo nổ càn quét, không gian phá toái, địa hỏa thủy phong dũng nhập vào tàn phá bừa bãi.

Phương viên vạn dặm bị nổ ra một cái hố sâu không thấy đáy, không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo bị hủy, Lăng Tiêu, Minh Hà, Côn Bằng toàn bộ bị chấn bay ra ngoài.

Lăng Tiêu cùng Minh Hà có Tịnh Thế Bạch Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự đều bị thương không nhẹ, Côn Bằng Yêu Sư Cung gánh không được, suýt chút nữa bị nổ nát, Côn Bằng trực tiếp trọng thương.

Lăng Tiêu là có chuẩn bị, cố ý điều chỉnh tốt phương hướng, bị chấn bay về phía Hồng Mông Lượng Thiên Xích, tay mắt lanh lẹ một phen chộp lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích thu vào. "Ngươi..." Minh Hà cùng Côn Bằng tức muốn chết, cái tên điên này, đó chính là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo a, cho dù Luân Hồi Kính chỉ có ba mươi đạo cấm chế, là loại yếu nhất trong Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, nhưng cũng là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Hiện nay không ít đại năng đều đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chuẩn bị dùng Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo trảm thi, bất kỳ một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo nào cũng đủ để tranh đến đầu rơi máu chảy.

Ngươi thì hay rồi, trực tiếp dẫn nổ một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, phung phí của trời a.

Nhưng ai bảo người ta nhiều Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo chứ, đều là Tam Thanh tặng cả, tốt thật.

Chương 21

"Hai vị, còn muốn cướp sao?

Hai vị huynh trưởng của ta nghe được động tĩnh tất nhiên sẽ chạy tới, các ngươi có lòng tin bắt được ta trước khi hai vị huynh trưởng của ta chạy đến sao?" Lăng Tiêu cười to một tiếng, tâm tình cực tốt, đồ vật muốn đạt được nhất đã lấy được, cho dù vì vậy tổn thất một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, bản thân còn bị thương không nhẹ, nhưng đáng giá, phi thường đáng giá. "Ngươi hiện tại bị thương không nhẹ, hai người chúng ta liên thủ, chưa hẳn không thể." Minh Hà vẫn không muốn buông tha. "Thế sao?" Lăng Tiêu không nhanh không chậm lấy ra ba giọt Tam Quang Thần Thủy phục hạ. "Đệ nhất liệu thương thánh dược Tam Quang Thần Thủy...

Coi như ngươi tàn nhẫn." Da mặt Minh Hà co rút, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi. "Hồng Mông Lượng Thiên Xích ngươi đạt được rồi, Yêu Sư Cung của ta suýt chút nữa bị hủy, thân chịu trọng thương, ngươi bồi thường ta chút Tam Quang Thần Thủy không quá phận chứ?" Côn Bằng mặt dày mày dạn nói.

Ba giọt Tam Quang Thần Thủy đủ để nhanh chóng chữa trị cho Lăng Tiêu, mà hắn hiện tại thân chịu trọng thương, Mười Hai Tổ Vu nếu biết, tuyệt đối chạy tới giết chết hắn, nhưng hắn không muốn buông tha các bảo vật khác trên tiên sơn.

Hiện tại chỉ có Tam Quang Thần Thủy có thể nhanh chóng chữa trị thương thế cho hắn, so với bảo vật, không cần mặt mũi thì không cần mặt mũi vậy. "Có thể." Lăng Tiêu vung tay lên, cho Côn Bằng mười giọt Tam Quang Thần Thủy, chủ yếu là không muốn cùng Yêu Tộc kết nhân quả.

Côn Bằng không nghĩ tới Lăng Tiêu không chỉ cho, còn cho mười giọt nhiều như vậy, vui mừng quá đỗi, nuốt vào một giọt, vội vàng thu hồi chín giọt còn lại, còn đối với Lăng Tiêu hành lễ một cái mới rời đi.

Ba giọt Tam Quang Thần Thủy đủ để đền bù tổn thất của hắn, kiếm được bảy giọt, cũng coi như thu hoạch tương đối khá.

Lăng Tiêu vui vẻ, đúng là kẻ nghèo thì nghèo chết, kẻ giàu thì giàu chết, ba huynh đệ bọn họ cộng lại, không biết có bao nhiêu giọt Tam Quang Thần Thủy.

Hiện tại trừ Hồng Quân, chính là ba huynh đệ bọn họ giàu có nhất.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích tới tay, Lăng Tiêu cũng không vội, chậm rãi ung dung thu lấy thiên tài địa bảo trong núi.

Đến Đại La Kim Tiên viên mãn, thiên tài địa bảo bình thường đã vô dụng, cũng chính là thu thập cho Chúng Tinh Thần dùng.

Hiện nay ba huynh đệ bọn họ là Tinh Hoàng, Chúng Tinh Thần là bộ hạ của bọn họ, tu vi Chúng Tinh Thần càng cao, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thúc giục càng lợi hại.

Nếu toàn bộ đạt tới Chuẩn Thánh, thôi động Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tuyệt đối có thể uy hiếp được Thánh Nhân.

Những nguyên liệu Tiên Thiên kia có thể dùng để luyện chế pháp bảo cho Chúng Tinh Thần dùng.

Pháp bảo luyện chế từ nguyên liệu Tiên Thiên thuộc về Tiên Thiên Linh Bảo.

Bất quá, ba huynh đệ bọn họ cũng không am hiểu luyện khí, luyện khí tốn thời gian tốn sức, bọn họ hiện tại cũng không có thời gian, phải tìm người khác luyện chế.

Luận Hồng Hoang ai am hiểu luyện khí nhất, không phải Nguyên

Thủy thì còn ai.

Tam Thanh: Lão Tử am hiểu luyện đan, Nguyên Thủy am hiểu luyện khí, Thông Thiên am hiểu trận pháp.

Với cừu hận giữa ba huynh đệ bọn họ và Tam Thanh, tìm Nguyên Thủy luyện khí là không thể nào.

Đến lúc đó hỏi thử Chúng Tinh Thần xem có ai am hiểu luyện khí không vậy.

Lăng Tiêu bên này nhàn nhã, bên Phương Trượng tiên sơn lại đánh nhau khí thế ngất trời, Nữ Oa và Phục Hy dẫn theo Thập Đại Yêu Soái và Mười Hai Tổ Vu đánh nhau kịch liệt.

Mười Hai Tổ Vu ngay từ đầu đã nghĩ kỹ, nhân cơ hội này diệt đi cao tầng Yêu Tộc, Yêu Tộc sẽ tan tác, liền không tạo thành uy hiếp.

Hiện nay Mười Hai Tổ Vu đều đạt đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, Nữ Oa và Phục Hy cũng là tu vi này, nhưng Thập Đại Yêu Soái thấp hơn một cấp, đều là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hai bên nhân số như nhau, đánh lên, phe Yêu Tộc hoàn toàn bị đè ra đánh.

Đông Vương Công và không ít cường giả Tiên Đình, nguyên bản đều cư trú tại phương Đông đại lục Hồng Hoang, bị Vu Tộc cướp mất đạo trường.

Giờ phút này thấy cao tầng Yêu Tộc và Mười Hai Tổ Vu đánh nhau, Đông Vương Công lập tức dẫn theo mười mấy cường giả Tiên Đình gia nhập, liên hợp cao tầng Yêu Tộc vây đánh Mười Hai Tổ Vu.

Vu Tộc hiếu chiến, thiện chiến, lấy ít đánh nhiều vẫn không rơi xuống hạ phong. "Đế Giang, chúng ta còn đánh tiếp, bảo vật trên Phương Trượng tiên sơn đều bị người khác cướp đi mất, chúng ta cái gì cũng không vớt được, ngươi đồ cái gì?" Nơi này là Đông Hải, hiện

tại phương Đông đại lục Hồng Hoang bị Vu Tộc bá chiếm, Phục Hy lo lắng tiếp tục đánh nữa sẽ dẫn những người khác của Vu Tộc tới.

Nếu nói đến chi viện, khẳng định Vu Tộc nhanh hơn. "Ngươi cho rằng các ngươi nhiều người là có thể bất bại sao, hôm nay liền diệt các ngươi trước, lại diệt Yêu Tộc!" "Đông Vương Công, ngươi muốn chết, Vu Tộc ta tất diệt Tiên Đình!" Đế Giang bạo nộ trừng mắt nhìn Đông Vương Công, nếu không phải gã này nhúng tay, cao tầng Yêu Tộc hiện tại đã xong đời rồi.

Hôm nay là cơ hội tốt nhất để diệt cao tầng Yêu Tộc, bỏ lỡ rất khó tìm lại được cơ hội như vậy, cho dù trả một cái giá lớn cũng không tiếc. "Cuồng vọng, Vu Tộc chi viện qua đây cũng cần thời gian, Mười Hai Tổ Vu các ngươi có thể làm gì được chúng ta?" Đông Vương Công ngẩng đầu, hoàn toàn không sợ Đế Giang.

Gần đây rất nhiều tiên gia gia nhập Tiên Đình, Tiên Đình càng ngày càng lớn mạnh, trừ Vu Tộc và Yêu Tộc, thì chính là Tiên Đình mạnh nhất.

Hắn là Tiên Đình chi chủ, một phương bá chủ, thân phận tôn sùng, liên hợp Yêu Tộc diệt Vu Tộc trước, lại quay đầu diệt Yêu Tộc, hắn chính là Hồng Hoang chi chủ.

Nhìn Đông Vương Công phách lối bành trướng, Đế Giang bạo nộ phun ra một câu: "Kết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, làm thịt cái thứ không biết sống chết này!" Mười một Tổ Vu khác cũng bị sự phách lối của Đông Vương Công chọc giận, nhanh chóng đi đến bên cạnh Đế Giang, kết thành trận pháp, huyết sát chi khí khủng bố từ trên thân Mười Hai Tổ Vu tuôn ra, hội tụ về trung tâm trận pháp.

Rất nhanh, một cỗ khí tức khủng bố tràn ngập ra, phảng phất có đại hung tuyên cổ nào đó đang thức tỉnh.

Một tôn hư ảnh huyết sắc dần dần hiện ra, cao tới vạn trượng, tay

cầm cự phủ, uy áp khủng bố đến cực điểm tràn ngập ra, tiên sơn chấn chiến, Đông Hải thương mang quay cuồng, dường như cũng đang sợ hãi.

Ngay cả tiên gia trên Doanh Châu tiên sơn cũng cảm nhận được cỗ uy áp khủng bố kia, một vài kẻ tâm tính không tốt, trực tiếp sợ đến mức quỳ trên mặt đất lẩy bẩy phát run. "Cỗ uy áp này, chẳng lẽ là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Mười Hai Tổ Vu thôi động?" Lăng Tiêu kinh hãi, phóng lên tận trời, bay đến trên vòm trời quan sát.

Quả nhiên, bên phía Phương Trượng tiên sơn, một tôn huyết sắc hư ảnh cao tới vạn trượng, tay cầm cự phủ, tản ra bạo lệ và uy áp hủy thiên diệt địa.

Trong Tử Tiêu Cung ngoài Hỗn Độn thiên ngoại, Hồng Quân cũng bị kinh động, đôi mắt xuyên qua Hỗn Độn và Tam Thập Tam Thiên, nhìn tôn hư ảnh kia, đáy mắt hiện lên một tia ngưng trọng cùng sợ hãi.

Trên Phương Trượng tiên sơn, đám người Đông Vương Công nhìn hư ảnh khổng lồ, trong lòng dâng lên sợ hãi vô hạn, sắc mặt trắng bệch. "Bàn Cổ hư ảnh, là Bàn Cổ hư ảnh!" "Mười Hai Tổ Vu thế mà có thể ngưng tụ ra Bàn Cổ hư ảnh!" "Mau trốn!" Cũng không biết ai hô một câu chạy trốn, toàn bộ bộc phát ra tốc độ nhanh nhất tứ tán mà chạy, từng người hận không thể mọc thêm hai cái chân.

Bàn Cổ, đó chính là Bàn Cổ a, Hồng Hoang đều là do Bàn Cổ khai tịch ra.

Cho dù chỉ là hư ảnh, cũng không phải bọn họ có thể ngăn cản.

Đối với Bàn Cổ kính sợ, là khắc vào trong xương cốt sinh linh Hồng Hoang. "Trảm!" Đế Giang phun ra một chữ, nhắm chuẩn Đông Vương Công.

Bàn Cổ hư ảnh huy động cự phủ, không gian lập tức vỡ nát, một đạo phủ quang to lớn chém ra, phảng phất muốn bổ đôi thiên địa này lần nữa.

Tất cả sinh linh nhìn thấy một búa này, cho dù là Lăng Tiêu, đều sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi, cảm giác nhỏ bé, không dám đi phản kháng.

Đáng sợ, chấn hám, khủng bố đến cực điểm.

Lăng Tiêu nhìn Đông Vương Công đang sợ hãi thảm thiết kêu gào, liều mạng chạy trốn, lắc đầu, gã này đúng là cao thủ tìm đường chết.

Mười Hai Tổ Vu thà rằng buông tha Nữ Oa và Phục Hy, cũng muốn chém chết Đông Vương Công, đây là kéo bao nhiêu cừu hận chứ.

Giờ phút này Đông Vương Công, đâu còn nửa điểm phách lối và bành trướng trước đó, chỉ còn lại sợ hãi.

Nhanh, tốc độ phủ quang chém tới quá nhanh, căn bản trốn không thoát, Đông Vương Công sợ đến mất lý trí, hai chân mềm nhũn quỳ giữa không trung, trong lòng bị tử vong sợ hãi tràn ngập, quên cả giãy dụa, hoặc là nói không dám giãy dụa, nhắm mắt chờ chết.

Ngay tại lúc phủ quang sắp chém vào Đông Vương Công, một bàn tay lớn do pháp lực ngưng tụ từ thiên ngoại đưa tới, một tay nắm lấy phủ quang, sau đó bóp nát.

Chương 22

"Trong vòng vạn năm, Hồng Hoang ngưng chiến." Thanh âm Đạo Tổ Hồng Quân vang vọng Hồng Hoang, lãnh mạc, uy nghiêm, không thể làm trái.

Mười Hai Tổ Vu giờ phút này cũng chống đỡ không nổi, Bàn Cổ hư ảnh tiêu tán, mồ hôi tuôn như mưa, sắc mặt trắng bệch, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quá mức cường đại, lấy tu vi hiện tại của bọn họ không chịu nổi.

Nhìn bàn tay lớn chậm rãi tiêu tán kia, trong mắt Mười Hai Tổ Vu tràn đầy không phục, không cam lòng. "Chúng ta tu vi không đủ, chỉ có thể chém ra một búa, đợi chúng ta đột phá Chuẩn Thánh, tất định có thể chém ra búa thứ hai, búa thứ ba, Đạo Tổ cũng không ngăn cản được nữa." Trong mắt Đế Giang trào dâng chiến ý hừng hực.

Trên vòm trời, Lăng Tiêu cũng không thể không cảm thán, Tổ Vu đúng là một đám điên cuồng chiến đấu, người khác đều đang kính sợ Đạo Tổ cường đại, Đế Giang lại nghĩ đến chém Đạo Tổ.

Đây mới là Bàn Cổ Chính Tông, kế thừa tinh thần Bàn Cổ vô cụ vô úy, Tam Thanh thì thôi đi, căn bản không xứng với danh đầu Bàn Cổ Chính Tông.

Phía dưới, Đông Vương Công đại nạn không chết trốn qua một kiếp, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, đâu còn dám nhớ thương bảo vật trên tiên sơn, sợ hãi nhìn thoáng qua Mười Hai Tổ Vu, sử xuất sức lực bú sữa tranh thủ thời gian chạy trốn.

Bất quá, gã này tham lam cũng là thật tham lam, trốn khỏi Phương Trượng tiên sơn, lại chạy đi Doanh Châu tiên sơn tìm bảo vật.

Đám người Nữ Oa cũng là không dám lưu lại tại Phương Trượng tiên sơn nữa, toàn bộ chạy đi Doanh Châu tiên sơn.

Những đại năng này đều chạy, các tiên gia khác đâu còn dám lưu, Phương Trượng tiên sơn trực tiếp mặc nhận quy về Vu Tộc.

Một búa của Bàn Cổ hư ảnh kia, lưu lại cho chúng tiên bóng ma không thể xóa nhòa.

Lăng Tiêu cứ ở trên vòm trời nhìn, đạt được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hắn cũng không nhớ thương cái khác nữa.

Nhìn thoáng qua thiên ngoại Hỗn Độn, Hồng Quân xuất thủ ngăn cản, nói rõ Hồng Quân gấp rồi.

Ba huynh đệ bọn họ không làm Yêu Hoàng, Yêu Tộc sẽ không có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sẽ không có thủ đoạn chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc.

Hiện tại Tiên Đình và Yêu Tộc liên thủ, mới có thể miễn cưỡng chống lại Vu Tộc, nếu Đông Vương Công bị chém chết, Tiên Đình sẽ tan, chỉ dựa vào Yêu Tộc như bây giờ, căn bản đối kháng không được Vu Tộc. "Ngươi tiếp theo sẽ làm thế nào đây?" Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một tia hiếu kỳ.

Hiện tại chỉ có hai biện pháp, một là để ba huynh đệ bọn họ đi làm Yêu Hoàng, dùng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hai là "thiên vị" cho Yêu Tộc, kiếm cho Yêu Tộc một trận pháp có thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trừ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, cũng chỉ có Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận do Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bố trí và Tru Tiên Kiếm Trận là có thể chống lại.

Nhưng Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ hiện tại có ba lá nằm trong tay

ba huynh đệ bọn họ, Hồng Quân tổng không đến mức đem Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ cho Yêu Tộc chứ.

Chuyến đi tiên sơn sau khi kết thúc, liền cùng hai vị huynh trưởng chạy đi Bất Chu Sơn trốn, làm sao bây giờ là nan đề của Hồng Quân, quan hệ đếch gì tới bọn họ.

Toàn bộ chạy lên Doanh Châu tiên sơn, không bao lâu Doanh Châu tiên sơn liền bị vơ vét sạch trơn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo Chúng Tinh Thần tới tìm Lăng Tiêu hội hợp, cùng nhau đi Bồng Lai tiên sơn. "Các ngươi ai am hiểu luyện khí?" Lăng Tiêu nhìn Chúng Tinh Thần hỏi. "Ta." Dao Quang Tinh Thần đứng ra. "Tốt, ngươi phụ trách tế luyện pháp bảo cho mọi người đi, quay đầu ta kiếm mấy quả Hoàng Trung Lý cho ngươi tăng lên tu vi." Lăng Tiêu đem thiên tài địa bảo không dùng đến toàn bộ lấy ra.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đi theo lấy ra, trực tiếp đống thành ba tòa núi, nhìn đến mức mắt Chúng Tinh Thần đều sáng lên. "Những vật này các ngươi dùng đi, chúng ta muốn đi Bất Chu Sơn, các ngươi muốn lưu tại nơi này cũng được, về tinh không cũng được." Lăng Tiêu lưu lại một câu, cùng Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng nhau đi.

Hiện nay bọn họ đã đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, nên tham ngộ tu luyện Đại Đạo pháp tắc.

Bất Chu Sơn có uy áp Bàn Cổ, Hồng Quân và Thiên Đạo không cách nào nhìn trộm, cũng chỉ có tại Bất Chu Sơn, Lăng Tiêu mới dám đem Táng Thiên Quan ra tham ngộ Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Đi đến Bất Chu Sơn, ba huynh đệ lại nhìn thấy sườn núi Bất Chu Sơn bảo quang trùng thiên, đây là có bảo vật xuất thế.

Ba huynh đệ vội vàng qua xem xét, bảo vật dựng dục trên Bất Chu

Sơn, cũng sẽ không kém. "Hóa ra là cây Ba Tiêu Tiên Thiên, hai phiến lá cây muốn hóa thành pháp bảo rồi." Đôi mắt Lăng Tiêu sáng lên, đây chẳng phải là Quạt Ba Tiêu sao.

Hai phiến lá Ba Tiêu hấp thu tinh hoa của cây Ba Tiêu Tiên Thiên, hóa thành một Phong, một Hỏa hai cây Quạt Ba Tiêu, là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Theo quỹ tích nguyên bản, là bị Lão Tử đạt được, sau này Quạt Ba Tiêu Hỏa bị Lão Tử dùng để quạt lửa luyện đan, Quạt Ba Tiêu Phong rơi vào tay Thiết Phiến công chúa.

Hai cây Quạt Ba Tiêu hợp lại, gió trợ thế lửa, uy lực không yếu hơn Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Giờ phút này đại năng đều ở Đông Hải, Vu Tộc kính sợ Bàn Cổ Phụ Thần, Bất Chu Sơn là cột sống Bàn Cổ sở hóa, Vu Tộc bình thường sẽ không lên Bất Chu Sơn, ba người bọn họ rất dễ dàng liền đạt được hai cây Quạt Ba Tiêu.

Tìm chỗ ngồi xuống, ba huynh đệ đem thu hoạch chuyến này toàn bộ lấy ra, bắt đầu chia chác.

Pháp bảo cướp từ trên thân Nguyên Thủy và Thông Thiên trước đó đều do Lăng Tiêu cầm, Đông Hoàng Thái Nhất thu hoạch không lớn, chính là tìm được một ít Tiên Thiên Linh Quả cực phẩm.

Đế Tuấn ngược lại là có thu hoạch, đạt được một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Xuyên Tâm Tỏa, thứ đồ chơi này tương đương lợi hại, một khi bị khóa lại, tước đi đỉnh thượng tam hoa, hung trung ngũ khí, trực tiếp đánh rớt cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn có thể khóa lại tam hồn thất phách, cầu sinh không được, cầu tử không xong. "Nhị ca, lực phòng ngự của Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ thập phần lợi hại, lá cờ Ly Địa Diễm Quang Kỳ này thích hợp với huynh nhất, sau này huynh dùng Ly Địa Diễm Quang Kỳ phòng ngự, là có thể rảnh tay thúc

giục Hỗn Độn Chung công kích." Lăng Tiêu đưa Ly Địa Diễm Quang Kỳ cho Đông Hoàng Thái Nhất. "Được." Đông Hoàng Thái Nhất không có cự tuyệt, trước đó đại chiến với Lão Tử, nếu là có pháp bảo khác phòng ngự, toàn lực thôi động Hỗn Độn Chung công kích, hắn cũng không đến mức bị Lão Tử áp chế. "Đại ca, lá cờ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ này trừ phòng ngự còn có thể khốn người, phối hợp Hà Đồ Lạc Thư, đem người vây khốn thì đừng hòng đi ra." Lăng Tiêu đưa Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho Đế Tuấn. "Vẫn là đệ cầm đi, lực phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư của ta cũng không yếu, đệ chỉ có Tịnh Thế Bạch Liên có thể phòng ngự, lực phòng ngự yếu một chút." Đế Tuấn lắc đầu cự tuyệt. "Đại ca nói đúng." Đông Hoàng Thái Nhất tán đồng gật gật đầu. "Được rồi, bất quá, kiện pháp bảo này huynh nhất định phải cầm." Lăng Tiêu thu Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lại, sau đó đem Hồng Mông Lượng Thiên Xích lấy ra đưa cho Đế Tuấn. "Thiên Đạo hung sát dị bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, tồn tại sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, đệ tìm được trong Doanh Châu tiên sơn?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc suýt chút nữa nhảy dựng lên. "Ừm, vì đoạt được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đệ dẫn nổ Luân Hồi Kính bức lui Minh Hà và Côn Bằng." "Một kiện Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đổi một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đáng giá." Lăng Tiêu cười gật gật đầu. "Hóa ra động tĩnh trong Doanh Châu tiên sơn lúc đó là do đệ dẫn nổ Luân Hồi Kính gây ra, uy lực vụ nổ của Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo thập phần khủng bố, đệ cũng bị thương đúng không?" "Minh Hà và Côn Bằng, hai cái tên khốn nạn đó dám liên thủ bắt nạt tam đệ ta, ta đi giết chết bọn hắn." Đông Hoàng Thái Nhất bao che khuyết điểm, muốn đi tìm Minh Hà và Côn Bằng tính sổ.

Trong lòng Lăng Tiêu ấm áp, vội vàng kéo Đông Hoàng Thái Nhất lại: "Hai người bọn hắn thương càng nặng hơn, đệ không chịu thiệt, đoạt bảo mà, rất bình thường, chúng ta hiện tại tu luyện pháp tắc quan

trọng hơn." "Đợi lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo lần ba, ta không thu thập hai tên đó một trận không được." Đông Hoàng Thái Nhất vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Lăng Tiêu cười kéo Đông Hoàng Thái Nhất ngồi xuống, sau đó nhét Hồng Mông Lượng Thiên Xích cho Đế Tuấn. "Không được, đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo, đệ tìm được, đại ca không thể nhận." Đế Tuấn ra sức lắc đầu cự tuyệt. "Đại ca, đệ có Hỗn Độn Linh Bảo Táng Thiên Quan, nhị ca có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, chỉ có pháp bảo của huynh là kém nhất, Hồng Mông Lượng Thiên Xích này huynh nhất định phải cầm." Lăng Tiêu phi thường nghiêm túc nói. "Thế nhưng Táng Thiên Quan hiện tại đệ lại không dùng được." Đế Tuấn vẫn lắc đầu. "Nhưng mà đệ có a, đại ca cũng nhất định phải có, sau này tìm được pháp bảo lợi hại gì, đệ lại lấy cũng không muộn." Lăng Tiêu cười nói. "Tam đệ nói có lý, nhất định phải có, ba huynh đệ chúng ta đều phải có pháp bảo lợi hại, sau này tìm được nữa thì cho tam đệ." Đông Hoàng Thái Nhất nói giúp vào. "Được rồi, sau này ta và Thái Nhất khẳng định tìm cho đệ kiện pháp bảo lợi hại dùng được." Đế Tuấn cảm động nói. "Ừm, tốt, Xuyên Tâm Tỏa này không tệ, đệ lấy, sau này Nguyên Thủy còn lải nhải, liền dùng để khóa Nguyên Thủy." Lăng Tiêu cười cầm lấy Xuyên Tâm Tỏa.

Phần tình huynh đệ này, rất nặng, rất đậm, rất thuần, hắn rất thích.

Còn lại Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình các loại, ba huynh đệ đều không quá để mắt, tùy tiện chia nhau.

Chương 23

Tiếp theo chính là sự tình quan trọng nhất, dùng Táng Thiên Quan tham ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư bố trí cái trận pháp, phòng ngừa bị quấy rầy.

Sau đó, Lăng Tiêu lấy ra Táng Thiên Quan, thông thể đen kịt, đen quỷ dị, tản ra sát khí màu đen, nhìn lâu có loại cảm giác nhiếp nhân tâm phách, làm cho người ta không kìm được tâm thần chấn động.

Hung uy khuấy động, phảng phất bên trong nhốt một con tuyệt thế đại hung. "Bắt đầu đi!" Ba huynh đệ nhìn nhau, thần thức trầm nhập trong Táng Thiên Quan bắt đầu tham ngộ pháp tắc.

Ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, phân thành mười đại Chí Cao pháp tắc, năm mươi Đỉnh Cấp pháp tắc, một trăm bốn mươi Cao Cấp pháp tắc, ba trăm Trung Cấp pháp tắc, hai ngàn năm trăm Sơ Cấp pháp tắc.

Bất kỳ một loại pháp tắc nào tu luyện tới đại viên mãn, đều có thể chứng đạo thành Thánh, nhưng pháp tắc có mạnh yếu phân chia, chứng đạo thành Thánh xong tự nhiên cũng có mạnh yếu phân chia.

Sơ Cấp pháp tắc chứng đạo thành Thánh xong, khẳng định không lợi hại bằng Hồng Quân trảm tam thi chứng đạo thành Thánh, Trung Cấp pháp tắc e rằng cũng huyền, dù sao cũng phải tu luyện, tự nhiên muốn tu luyện cái mạnh nhất.

Táng Thiên Quan bên trong ẩn chứa tám mươi mốt đạo Đại Đạo pháp tắc, Lăng Tiêu đã luyện hóa hơn hai mươi đạo cấm chế của Táng Thiên Quan, đối với Táng Thiên Quan có hiểu biết không cạn.

Táng Thiên Quan ẩn chứa pháp tắc mạnh nhất là Hủy Diệt pháp

tắc, một trong mười đại Chí Cao pháp tắc, tiếp theo là Sát Lục pháp tắc và Thôn Phệ pháp tắc, thuộc về Đỉnh Cấp pháp tắc.

Tích nhật nhân vật chính của lượng kiếp Hung Thú là Thú Hoàng Thần Nghịch, còn có một cái tên khác là Hủy Diệt Ma Thần, một trong mười đại Ma Thần, tu luyện chính là Hủy Diệt pháp tắc.

Nếu không phải trong Khai Thiên chi kiếp bị Bàn Cổ trọng thương, Hồng Hoang đã sớm biến thành của Thần Nghịch.

Sát Lục pháp tắc danh khí cũng phi thường lớn, Ma Tổ La Hầu có tên khác gọi là Sát Lục Ma Thần, tu luyện chính là Sát Lục pháp tắc, đồng dạng nếu không phải bị Bàn Cổ trọng thương, Hồng Quân không có khả năng đấu thắng được La Hầu.

Thôn Phệ Ma Thần ngược lại là không có lưu lại truyền thuyết gì, hẳn là đã bị Bàn Cổ gạt bỏ trong Khai Thiên chi kiếp.

Thời gian xoay chuyển, đã là trăm năm sau, một ngày này, ba huynh đệ mở mắt ra, tinh quang bạo xạ. "Ta tham ngộ được Thôn Phệ pháp tắc." Đế Tuấn mở miệng trước. "Ta tham ngộ được Sát Lục pháp tắc." Đông Hoàng Thái Nhất nói. "Ta tham ngộ được Hủy Diệt pháp tắc." Lăng Tiêu mỉm cười, Táng Thiên Quan là của hắn, hắn tự nhiên càng dễ dàng tham ngộ một chút. "Tốt, chúng ta thấp nhất đều tham ngộ được Đỉnh Cấp pháp tắc, nếu có thể tu luyện đại viên mãn, tất nhiên mạnh hơn Trảm Tam Thi thành Thánh." Đông Hoàng Thái Nhất tự tin tràn đầy, nhiệt tình mười phần.

Ba huynh đệ đơn giản giao lưu qua đi, tiếp tục tham ngộ pháp tắc, đắm chìm trong tu luyện.

Bởi vì Đạo Tổ phát thoại, trăm năm qua, Hồng Hoang tương đối bình tĩnh.

Mười Hai Tổ Vu trước đó thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát

Đại Trận, ý thức được tu vi không đủ, tại Phương Trượng tiên sơn mượn nhờ Tiên Thiên linh khí nồng đậm bế quan tăng lên tu vi.

Trước đó Doanh Châu tiên sơn bị vạn tiên lật tung đáy lên trời, hủy tổn nghiêm trọng, Vu Tộc đều chướng mắt.

Chúng Tinh Thần tại Bồng Lai tiên sơn bế quan tu luyện, ngại vì hung danh Hồng Hoang thổ phỉ của ba con Kim Ô, cho dù ba con Kim Ô không có ở đây, cũng không ai dám đi Bồng Lai tiên sơn giương oai.

Ba con Kim Ô chưa từng đắc tội Vu Tộc, Mười Hai Tổ Vu đối với ba con Kim Ô rất có hảo cảm, cũng không muốn cùng ba con Kim Ô làm địch, hai bên tại Đông Hải bình an vô sự.

Yêu Tộc đem Tiên Đình dọn đến Tam Thập Tam Thiên, hiện nay Yêu Tộc bá chiếm Tam Thập Tam Thiên và phương Bắc đại lục Hồng Hoang, địa bàn ngược lại còn lớn hơn Vu Tộc.

Đông Vương Công tuy rằng trước đó tại Phương Trượng tiên sơn bị Mười Hai Tổ Vu ngược, nhưng cuối cùng Đạo Tổ xuất thủ cứu Đông Vương Công, tin tức Đông Vương Công được Đạo Tổ che chở truyền ra, để Đông Vương Công lần nữa danh thanh đại táo, vô số tiên gia gia nhập Tiên Đình, Tiên Đình càng ngày càng lớn mạnh.

Đông Vương Công đem Tiên Đình dọn đến Lạc Già Sơn ở Nam Hải, nhìn Tiên Đình càng ngày càng lớn mạnh, Đông Vương Công lại bành trướng, muốn để Tây Vương Mẫu dẫn theo nữ tiên Hồng Hoang cũng gia nhập Tiên Đình.

Nhưng Tây Vương Mẫu vô tâm tranh đấu, bởi vì không có đạo trường, nên ở tại Thái Âm Tinh làm bạn với Thường Hi, Hi Hòa.

Cũng chính vì Tây Vương Mẫu vô tâm tranh đấu, mới có thể ẩn nhẫn đến cuối cùng, trở thành đại năng cường giả đỉnh đỉnh đại danh của Hồng Hoang.

Nói là Hồng Hoang ngưng chiến, chẳng qua là Vu, Yêu nhị tộc và Tiên Đình ngưng chiến, các đại năng Hồng Hoang vì tranh đoạt Tiên Thiên Linh Bảo để trảm thi, đánh đến đầu rơi máu chảy.

Trong đó liền bao gồm Tam Thanh, Tam Thanh chung quy không có da mặt dày như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, không tiện mặt mũi đi tìm Đạo Tổ Hồng Quân đòi pháp bảo nữa.

Lão Tử còn tốt, Nguyên Thủy và Thông Thiên hiện tại một kiện pháp bảo đều không có, ba huynh đệ đi khắp nơi tìm kiếm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngược lại là an phận, hai người bọn hắn chưa bị cướp qua, tại Tây Phương Tu Di Sơn cẩn thận tỉ mỉ giảng đạo ngưng tụ khí vận phương Tây.

Trong nháy mắt hai ngàn năm trôi qua, Tam Thanh chung quy là có đại khí vận, được Thiên Đạo chiếu cố, được không ít kỳ ngộ, Lão Tử người thứ nhất trảm thi thành công, bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tiếp theo là Tiếp Dẫn trảm thi thành công, sau đó là Nữ Oa, Phục Hy, Côn Bằng, có khí vận Yêu Tộc gia trì, lần lượt trảm ra Thiện Thi bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lại trăm năm sau, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Minh Hà, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu... các đại năng cũng đều bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mười Hai Tổ Vu cũng không cam chịu yếu thế, toàn bộ bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Mười Hai Tổ Vu tu luyện pháp tắc, không cần trảm thi, pháp tắc tiểu thành tức là Chuẩn Thánh sơ kỳ, đại thành là Chuẩn Thánh trung kỳ, viên mãn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đại viên mãn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể thử chứng đạo thành Thánh.

Bất quá, Mười Hai Tổ Vu không có nguyên thần, Tiên Thiên bất toàn, có thể chứng đạo thành Thánh hay không thì không biết được, nếu là Đại Đạo không tán thành, liền không cách nào chứng đạo thành Thánh.

Có pháp tắc hoàn chỉnh trong Táng Thiên Quan để tham ngộ, Kim Ô ba huynh đệ tu luyện pháp tắc tốc độ nhanh hơn Mười Hai Tổ Vu nhiều, một ngày này, cũng đều đạt đến tiểu thành, bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ. "Chúng ta có pháp tắc hoàn chỉnh trong Táng Thiên Quan để tham ngộ, tốc độ tu luyện không chậm hơn bọn hắn Trảm Tam Thi, nói rõ loại chứng đạo chi lộ này là khả thi." "Hiện tại chúng ta tu luyện pháp tắc chứng đạo, Đạo Tổ giảng đều là Trảm Tam Thi chứng đạo, chúng ta nghe cũng vô dụng, còn đi Tử Tiêu Cung nghe giảng hay không?" Đế Tuấn mở miệng nói. "Đi, đương nhiên muốn đi, không đi chúng ta chẳng phải uổng công cướp bồ đoàn, bồ đoàn chỉ có chín cái, khẳng định có chỗ tốt gì đó, chỗ tốt đáng là của chúng ta, nhất định phải lấy." Lăng Tiêu phi thường khẳng định nói.

Sau lần giảng đạo thứ ba ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thu đồ đệ, các loại Tiên Thiên Chí Bảo, Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo ban cho một đống cho Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ba huynh đệ bọn họ cũng đoạt được bồ đoàn, Hồng Quân cho đám người Tam Thanh bảo vật, tiện ý tứ không cho ba huynh đệ bọn họ sao?

Tuy rằng bọn họ hiện tại rất giàu có, nhưng đồ tốt vĩnh viễn không chê nhiều, đồ tốt trong tay Hồng Quân, đó đều là tinh phẩm. "Tam đệ nói có lý, đi, kỳ hạn giảng đạo đã gần, chúng ta không thể uổng công cướp bồ đoàn." Đông Hoàng Thái Nhất tán đồng gật gật đầu.

Ba huynh đệ phóng lên tận trời, đi về phía Hỗn Độn thiên ngoại.

Không gian Hỗn Độn thiên ngoại yên tĩnh, bởi vì Tử Tiêu Cung giảng đạo lần ba mà lần nữa náo nhiệt lên, ba ngàn khách hồng trần như ước hẹn mà tới.

Lần này còn nhiều thêm một ít gương mặt mới, Tiên Thiên Lôi Linh Lôi Trạch, Tiên Thiên Phong Linh Phong Trạch các loại đều hóa hình mà ra, vừa hóa hình chính là Đại La Kim Tiên đại viên mãn tu vi, sau này đều là đại năng danh tiếng lừng lẫy Hồng Hoang.

Nhìn thấy Kim Ô ba huynh đệ tới, Nguyên Thủy liền thả ra uy áp Chuẩn Thánh sơ kỳ muốn cho cái ra oai phủ đầu.

Lăng Tiêu ba huynh đệ tự nhiên không chiều Nguyên Thủy, thả ra uy áp Chuẩn Thánh áp trở về, Nguyên Thủy lập tức liền ngoan, sắc mặt khó coi vô cùng, dưới tu vi đồng đẳng, hắn không có khả năng là đối thủ của ba con Kim Ô.

Tuy rằng những năm này bọn hắn đạt được không ít kỳ ngộ, đạt được không ít Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng so với pháp bảo của ba con Kim Ô còn kém xa.

Đông Vương Công vẫn luôn cao ngạo ngẩng đầu, nhìn thấy Kim Ô ba huynh đệ tới, cũng là điệu thấp không ít, không dám nhìn thẳng Kim Ô ba huynh đệ.

Trước đó tại Phương Trượng tiên sơn suýt chút nữa bị Bàn Cổ hư ảnh chém chết, lưu lại cho hắn bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa, hiện tại nhìn thấy Mười Hai Tổ Vu đều sợ hãi.

Ba con Kim Ô chưa hẳn yếu hơn Mười Hai Tổ Vu, vẫn là không nên đắc tội thì tốt hơn.

Vu Tộc cũng tới người, vẫn như cũ chỉ có Hậu Thổ Tổ Vu tới.

So với các Tổ Vu khác, Hậu Thổ càng thêm có trí tuệ, càng thêm chấp nhất, không muốn tiếp nhận việc Vu Tộc không thể thành Thánh,

thề muốn vì Vu Tộc tìm được một con đường thành Thánh.

Theo đại môn Tử Tiêu Cung mở ra, ba ngàn khách hồng trần dũng nhập vào trong đó, các loại tìm vị trí ngồi xuống.

Chương 24

Không bao lâu, Đạo Tổ Hồng Quân buông xuống, nhìn thấy Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều bước vào Chuẩn Thánh, hài lòng gật gật đầu.

Nhưng khi ánh mắt rơi vào trên thân ba con Kim Ô, ánh mắt ngưng lại, nhìn ra ba con Kim Ô không đi con đường Trảm Tam Thi chứng đạo, mà là lựa chọn đi Pháp Tắc chứng đạo.

Đáy mắt hiện lên nộ khí: ba con nghiệt súc, hắn đã nói Đại Đạo quy ẩn, hiện nay Pháp Tắc chứng đạo đi không thông, ba con nghiệt súc cứ phải đối nghịch với hắn.

Trảm Tam Thi chứng đạo là do hắn sáng tạo, tự nhiên lấy làm kiêu ngạo, hơn nữa, sinh linh Hồng Hoang đều đi con đường Trảm Tam Thi chứng đạo, cũng thuận tiện cho hắn chưởng khống.

Ba con nghiệt súc đi Pháp Tắc chứng đạo, liền không nằm trong sự chưởng khống của hắn.

Nghiệt súc a.

Bất quá, ngay trước mặt nhiều sinh linh Hồng Hoang như vậy, hắn cũng không tiện phát tác, cần bảo trì nghi thái của Đạo Tổ.

Hơn nữa, đương kim Hồng Hoang, Pháp Tắc chứng đạo há lại dễ đi như vậy, ba con nghiệt súc tất có lúc hối hận, từ đầu đổi đi con đường Trảm Tam Thi chứng đạo.

Không nói Đại Đạo quy ẩn, Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép có người dùng Pháp Tắc chứng đạo thành Thánh, thoát ly Thiên Đạo chưởng khống.

Thu liễm tốt cảm xúc, Hồng Quân mở miệng nói: "Đây là lần cuối

cùng giảng đạo, giảng về Thánh Nhân chi đạo, kẻ nào có nghi vấn đều có thể đặt câu hỏi, thời hạn ba ngàn năm." Thoại âm rơi xuống, giảng đạo chính thức bắt đầu, Lăng Tiêu nghe rất nghiêm túc, rất nhiều thứ Hồng Quân giảng vẫn rất hữu dụng.

Ví dụ như Thánh Nhân cửu trọng thiên, trên Thánh Nhân còn có Hợp Đạo cảnh, Đại Đạo cảnh, Sáng Đạo cảnh.

Bàn Cổ lúc ban đầu liền đạt đến Đại Đạo cảnh, muốn khai thiên sáng đạo, cuối cùng không thể thành công mà vẫn lạc.

Còn có trên Chuẩn Thánh còn có một cái cảnh giới Á Thánh, tam thi hợp nhất có thể chứng Á Thánh, Á Thánh đỉnh phong cụ bị chín thành thực lực của Thánh Nhân.

Ba ngàn năm sau, giảng đạo kết thúc, đến thời gian đặt câu hỏi. "Đạo Tổ, Vu Tộc thật sự không thể chứng đạo thành Thánh sao?" Hậu Thổ không kịp chờ đợi mở miệng. "Vu Tộc Tiên Thiên bất toàn, không biện thiên cơ, không biết thiên số, nhiên Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, độn đi một, vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ, Vu Tộc thành Thánh cần đại cơ duyên, đại tạo hóa." "Tạ Đạo Tổ chỉ điểm." Đôi mắt Hậu Thổ sáng lên, tổng quy là có cơ hội. "Đạo Tổ, chỉ có Trảm Tam Thi mới có thể chứng đạo thành Thánh sao?" Lôi Trạch hỏi. "Thành Thánh chi pháp có ba loại: Thứ nhất Trảm Tam Thi chứng đạo, tam thi hợp nhất nhập Á Thánh, phá Á Thánh mà nhập Thánh, nếu có đạo cơ thì không cần nhập Á Thánh, tam thi hợp nhất trực nhập Thánh cảnh.

Loại thứ hai, Công Đức chứng đạo, thông qua thu hoạch đại lượng Thiên Đạo công đức nhập Thánh.

Loại thứ ba, Pháp Tắc chứng đạo, bất quá, hiện nay Đại Đạo quy ẩn, pháp tắc bất hiển, Pháp Tắc chứng đạo đã đi không thông." Nói đến cuối cùng, Hồng Quân ý vị thâm trường nhìn thoáng qua ba con

Kim Ô.

Kim Ô ba huynh đệ không cho là đúng, bọn họ có Táng Thiên Quan, có thể tham ngộ Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, Đại Đạo quy ẩn, pháp tắc bất hiển lại không ảnh hưởng bọn họ. "Đạo Tổ, Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo ai mạnh ai yếu?" Lão Tử hỏi. "Không phân mạnh yếu." Hồng Quân trả lời bốn chữ.

Lăng Tiêu bĩu môi, lão già này không nói thật, sau này Nữ Oa chính là Công Đức chứng đạo, là yếu nhất trong Lục Thánh.

Ba loại chứng đạo, Pháp Tắc chứng đạo mạnh nhất, Trảm Tam Thi chứng đạo thứ hai, Công Đức chứng đạo yếu nhất.

Đợi đến khi chúng tiên hỏi xong, Hồng Quân mở miệng nói: "Hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo bất toàn, sau khi lần giảng đạo này kết thúc, bần đạo sẽ lấy thân hợp đạo, bổ toàn Hồng Hoang Thiên Đạo, từ nay về sau, Hồng Quân tức Thiên Đạo, Thiên Đạo phi Hồng Quân." Lời này vừa ra, chúng tiên túc nhiên khởi kính, lấy thân bổ toàn Thiên Đạo, đây là đại vô úy, đại hy sinh cỡ nào, không hổ là Đạo Tổ.

Nhiên mà, Lăng Tiêu lại biết, Hồng Quân phân minh là muốn chưởng khống Hồng Hoang, lấy thân hợp đạo cũng là con đường tất yếu của Hợp Đạo cảnh, còn nói đại nghĩa lẫm nhiên như vậy, đạo đức giả. "Hồng Quân tức Thiên Đạo, Thiên Đạo phi Hồng Quân", lời này phân minh là nói cho Thiên Đạo Hồng Hoang nghe.

Ba lần giảng đạo là vì cái gì, chính là vì đạt được Thiên Đạo tán thành. "Sau khi bần đạo thân hợp Thiên Đạo, phi Hồng Hoang cự biến sẽ không xuất hiện, hôm nay bần đạo có ý thu đệ tử, thay bần đạo chăn dắt tứ phương, thủ hộ Hồng Hoang." Hồng Quân mở miệng nói.

Lời này vừa ra, ba ngàn khách hồng trần lập tức kích động lên, trở thành đệ tử Đạo Tổ, cơ hội thành Thánh khẳng định lớn hơn, tức tiện không thành Thánh, có Đạo Tổ che chở, ai lại dám trêu chọc.

Nhất thời gian, trong đại điện đều là tiếng hít thở ồ ồ, vưu kỳ là Đông Vương Công kích động nhất, hắn là Đạo Tổ khâm định nam tiên chi thủ, khẳng định có cơ hội trở thành đệ tử Đạo Tổ nhất.

Dù sao hắn cho là như vậy, nhưng hiện thực thường thường rất tàn khốc. "Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tam Thanh các ngươi nãi Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, thân cụ Khai Thiên công đức, có đại khí vận, đáng làm đệ tử của bần đạo." Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh.

Tam Thanh suýt chút nữa kích động nhảy dựng lên, vội vàng bái nói: "Đệ tử bái kiến lão sư." "Thiên Đạo tự có định số, ba người các ngươi thân cụ đại khí vận, hợp cai thành Thánh, đây là Hồng Mông Tử Khí, cơ sở của Thiên Đạo, hảo hảo tham ngộ tu luyện, sau khi tam thi hợp nhất, tự có thể thành Thánh, không cần kinh lịch Á Thánh chi cảnh." Hồng Quân vung tay lên, ba đạo Hồng Mông Tử Khí đánh vào trong cơ thể Tam Thanh. "Tạ lão sư." Thân thể Tam Thanh kích động run rẩy.

Các chúng tiên khác nhìn mà hâm mộ không thôi, Đạo Tổ khâm định Thánh Nhân, Tam Thanh muốn không thành Thánh cũng khó. "Nữ Oa, ngươi ngày sau có đại cơ duyên, đại công đức, cũng có thể làm đệ tử của ta, ngày sau có thể thành Thánh." Hồng Quân đem một đạo Hồng Mông Tử Khí đánh vào trong cơ thể Nữ Oa. "Tạ lão sư." Nữ Oa vội vàng bái tạ.

Người của Yêu Tộc kích động không thôi, Yêu Tộc có Thánh Nhân, Vu Tộc lấy cái gì đấu với Yêu Tộc.

Nữ Oa đều có phần, trong mắt Đông Vương Công hiện lên một tia không phục, trông mong nhìn Đạo Tổ.

Ngay tại lúc này, thanh âm Chuẩn Đề vang lên: "Đạo Tổ, huynh đệ chúng ta hai người một lòng hướng đạo, tại phương Tây khổ tu, giáo

hóa sinh linh phương Tây, nhưng phương Tây thực sự bần tích, cầu Đạo Tổ rủ lòng thương." Nghe được lời chủ động đòi hỏi này, Đông Vương Công không vui, vội vàng đứng ra biểu hiện: "Làm càn, duyên pháp thiên định, các ngươi sao có thể cưỡng cầu, Đạo Tổ muốn thu ai làm đồ đệ, tự có ý nghĩ." Lăng Tiêu bỉ di nhìn thoáng qua Đông Vương Công, cái tên liếm cẩu chết tiệt này.

Đông Vương Công cũng tự nhận liếm rất tốt, lần này Đạo Tổ hẳn là rất hài lòng về hắn đi, chỉ là vả mặt đến rất nhanh. "Hai người các ngươi phúc nguyên thiển bạc, nhiên lúc trước đạo ma chi tranh, bần đạo cùng La Hầu đại chiến tại phương Tây, La Hầu dẫn nổ địa mạch phương Tây, dẫn đến phương Tây bần tích.

Phần nhân quả này rơi vào trên người bần đạo, hai người các ngươi vì phương Tây bôn tẩu, giáo hóa sinh linh phương Tây, xác thực không dễ.

Cũng được, hai người các ngươi liền làm ký danh đệ tử của bần đạo, chấn hưng phương Tây, hoàn trả phần nhân quả này." Nói xong, Hồng Quân đem hai đạo Hồng Mông Tử Khí đánh vào trong cơ thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Tạ lão sư." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kích động vội vàng quỳ lạy.

Mặt Đông Vương Công đều xanh mét, thế này cũng được?

Hai tên này trừ khóc lóc kể lể bán thảm còn biết cái gì.

Bởi vì khóc thảm, đạt được bồ đoàn, hiện nay lại bởi vì khóc thảm, trở thành đệ tử Đạo Tổ, còn đạt được cơ hội thành Thánh Hồng Mông Tử Khí, dựa vào cái gì.

Tưởng hắn Đông Vương Công vì duy hộ trật tự Hồng Hoang, kiến lập Tiên Đình, chạy vạy khắp nơi, nhất định phải có phần của hắn.

Nghiến răng nghiến lợi, Đông Vương Công lập tức cũng muốn học tập Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không cần mặt mũi khóc thảm.

Nhưng ngay tại lúc này, thanh âm Đạo Tổ vang lên: "Thiên định có sáu Thánh vị, cứ như vậy đi." "Cái gì, chỉ có sáu cái Thánh vị?" Trong Tử Tiêu Cung lập tức xù lông, từng người bắt đầu học theo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bán thảm, Đông Vương Công và Côn Bằng khóc thảm nhất.

Lăng Tiêu khóe miệng giật một cái, từng tên như khóc tang, không biết còn tưởng rằng Đạo Tổ ngỏm rồi cơ. "Ai, thôi được rồi, ta chỗ này còn có một đạo Hồng Mông Tử Khí, duyên phận tự có thiên định, do Hồng Mông Tử Khí tự mình chọn đi." Hồng Quân thở dài một tiếng, phóng xuất một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí lượn một vòng trên đỉnh đầu ba ngàn khách hồng trần, cuối cùng dừng lại trước mặt Hồng Vân.

Thấy thế, những người khác lập tức không vui, vưu kỳ là Đông Vương Công và Côn Bằng, nhe răng trợn mắt, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chọn Hồng Vân.

Đông Vương Công cho rằng mình có cống hiến với Hồng Hoang, hắn là hắn; Côn Bằng thì cho rằng Hồng Mông Tử Khí lựa chọn Hồng Vân là bởi vì Hồng Vân từng ngồi qua bồ đoàn.

Hắn cũng ngồi qua bồ đoàn, nếu không phải bởi vì Hồng Vân, hắn sẽ không mất bồ đoàn, đây là Hồng Vân nợ hắn.

Nhưng bởi vì Đạo Tổ đã phát thoại, do Hồng Mông Tử Khí tự mình lựa chọn, bọn họ cũng không dám làm càn, chỉ là hung tợn trừng mắt nhìn Hồng Vân.

Chương 25

Hồng Vân gãi gãi đầu, thâm sâu nhìn thoáng qua Lăng Tiêu.

Trước khi tiến vào Tử Tiêu Cung, Lăng Tiêu truyền âm cho hắn nói một câu: "Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, có một số thứ không thể nhận, có mạng cầm không có mạng hưởng." Giờ phút này, hắn rốt cục minh bạch ý tứ Lăng Tiêu nói lời này, là bảo hắn đừng lấy đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Nhưng đây chính là cơ hội thành Thánh a, sinh linh Hồng Hoang ai không muốn thành Thánh, bất tử bất diệt, lịch vạn kiếp mà không tổn hại, ai lại có thể chống cự được dụ hoặc thành Thánh.

Lăng Tiêu lẳng lặng nhìn Hồng Vân, nể tình từng có tình phân luận đạo, cái cần nhắc nhở hắn đã nhắc nhở rồi, Hồng Vân cứ muốn tìm chết, hắn lại có thể làm sao.

Đạo Hồng Mông Tử Khí này chính là một cái cạm bẫy, nhằm vào Hồng Vân, cạm bẫy đòi mạng Hồng Vân.

Hồng Vân nãi là một ngụm huyết khí Bàn Cổ phun ra trước khi chết sở hóa, Hồng Quân lo lắng Hồng Vân là hậu thủ Bàn Cổ lưu lại.

Thiên đình chỉ có sáu Thánh vị, dựa theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí này, sau đó bị Côn Bằng, Minh Hà liên hợp Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hại chết.

Sau sự việc đạo Hồng Mông Tử Khí này biến mất không thấy gì nữa, hạ lạc không rõ, thực chất là bị Hồng Quân thu hồi, Hồng Quân chính là muốn dùng đạo Hồng Mông Tử Khí này làm mồi nhử, muốn Hồng Vân chết, tiêu trừ hết thảy nhân tố không ổn định.

Côn Bằng và Minh Hà giết Hồng Vân, tự nhiên là vì tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tính kế Hồng Vân, nãi là bởi vì Hồng Vân nhường chỗ tại Tử Tiêu Cung, mới cho huynh đệ hai người bọn họ cơ duyên thành Thánh.

Huynh đệ hai người bọn họ nợ Hồng Vân nhân quả tày trời, nhưng nếu Hồng Vân chết rồi, phần nhân quả này bọn họ tự nhiên cũng không cần hoàn trả.

Hai tên tiểu nhân âm hiểm, không có chút liêm sỉ và giới hạn nào.

Đương nhiên, hiện nay bởi vì hắn can dự, Hồng Vân là nhường chỗ cho Tam Thanh, người ngồi xuống là Lão Tử và Nguyên Thủy, là Lão Tử và Nguyên Thủy nợ nhân quả Hồng Vân, bồ đoàn của Thông Thiên là Hồng Quân sau này ban cho, không dính phần nhân quả này.

Nguyên Thủy và Lão Tử cũng là loại âm hiểm, có thể làm ra lựa chọn giống như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hay không, rất khó nói.

Giờ phút này, trong lòng Hồng Vân vạn phần rối rắm, hắn nhìn thấy ánh mắt hổ thị đam đam và sự tham lam nơi đáy mắt của các đại năng, đã minh bạch ý tứ "có mạng cầm không có mạng hưởng" mà Lăng Tiêu nói.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là đệ tử Đạo Tổ, không ai dám động, nhưng hắn không phải.

Hồng Mông Tử Khí đại biểu cho Thánh vị.

Không có Hồng Mông Tử Khí, liền phải nhập Á Thánh trước, lại nhập Thánh vị, cần tốn hao đại lượng thời gian, thời gian càng dài, phong hiểm càng lớn, hơn nữa nhập Á Thánh cũng không nhất định có thể thành Thánh.

Có Hồng Mông Tử Khí là có thể đi đường tắt, dụ hoặc là trí

mạng.

Hắn dám khẳng định, sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, một đám đại năng tất nhiên truy sát hắn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đây chính là cơ duyên thành Thánh a, ai lại nỡ bỏ qua.

Vạn bàn rối rắm, Hồng Vân nhìn thoáng qua lão hữu Trấn Nguyên Tử bên cạnh, hắn nếu bị truy sát, lão hữu nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, khẳng định sẽ ra tay giúp hắn, đến lúc đó lão hữu cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Giữa lão hữu và cơ duyên thành Thánh, Hồng Vân cuối cùng vẫn lựa chọn lão hữu, đánh Hồng Mông Tử Khí về phía Côn Bằng: "Côn Bằng đạo hữu, tích nhật bởi vì ta nhường chỗ cho Tam Thanh, hại ngươi đánh mất bồ đoàn, hôm nay ta dùng Hồng Mông Tử Khí kết thúc phần nhân quả này, như thế nào?" "Tốt, hai chúng ta thanh toán xong." Côn Bằng đương nhiên cầu còn không được, hưng phấn vội vàng đem Hồng Mông Tử Khí hút vào trong cơ thể.

Nhìn thấy một màn này, Hồng Quân nhíu mày, sự tình lại một lần nữa thoát ly chưởng khống, chẳng lẽ là Thiên Đạo phản đối việc Hồng Vân chết, Hồng Vân không phải là hậu thủ Bàn Cổ lưu lại?

Trừ nguyên nhân này, hắn không nghĩ ra lý do gì để Hồng Vân cự tuyệt Hồng Mông Tử Khí.

Hiện nay hắn còn chưa dung hợp với Thiên Đạo, ý nghĩ của Thiên Đạo hắn chỉ có thể dựa vào đoán.

Đương nhiên, chuyện Hồng Vân này có thể là Thiên Đạo can dự, nhưng sự tình ba con Kim Ô tuyệt đối không phải.

Ba con Kim Ô không làm Yêu Hoàng, Yêu Tộc lấy cái gì kháng hành với Vu Tộc.

Nữ Oa không thành Thánh, cộng thêm Phục Hy và Côn Bằng cũng

tuyệt đối đối kháng không được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc; sau khi Nữ Oa thành Thánh, không được tái can dự nhân quả lượng kiếp, Nữ Oa rời khỏi Yêu Tộc, Yêu Tộc càng không phải đối thủ của Vu Tộc.

Ba con Kim Ô không làm Yêu Hoàng, chạy đi làm Tinh Hoàng, vấn đề xuất hiện ở đâu, hắn đến nay nghĩ mãi không ra.

Nhất định phải để ba con Kim Ô đi làm Yêu Hoàng, nếu không Vu Yêu lượng kiếp còn tiếp tục thế nào được.

Mà ngay tại lúc này, Lăng Tiêu mở miệng: "Đạo Tổ, cùng ngồi ở trên bồ đoàn, Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đạt được Hồng Mông Tử Khí có thể thành Thánh, Kim Ô ba huynh đệ chúng ta thì sao?" Lời này vừa ra, chúng tiên đều hiếu kỳ nhìn qua, đúng vậy a, sáu vị ngồi trên bồ đoàn kia đều được cơ duyên tày trời, Kim Ô ba huynh đệ thì sao?

Hồng Quân bị hỏi câu này thì mộng, Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí kỳ thật có chín đoàn, hắn ngược lại là còn có thể lấy ra hai đoàn, nhưng để Kim Ô ba huynh đệ thành Thánh còn ra thể thống gì, còn dẫn dắt Yêu Tộc tiếp tục Vu Yêu lượng kiếp thế nào.

Bồ đoàn nãi là Thiên Đạo định da Thánh vị, ba con Kim Ô đoạt được bồ đoàn, lý ứng thành Thánh, hắn tư tự gia tăng thêm ba cái bồ đoàn đã là đang làm trái Thiên Đạo.

Đã nợ ba con Kim Ô nhân quả, nếu lại không cho ba con Kim Ô thành Thánh, nhân quả nợ ra sẽ càng thêm khủng bố.

Trầm tư một hồi, Hồng Quân vẫn cảm thấy hoàn thành Vu Yêu lượng kiếp quan trọng hơn, ba con Kim Ô chết tại trong lượng kiếp, phần nhân quả này tự tiêu, khiêng phần nhân quả này trước đã. "Cơ duyên của các ngươi không ở chỗ bần đạo, mà ở Yêu Tộc, làm Yêu Hoàng tự có thể khuy tham đến cơ duyên thành Thánh." Hồng Quân

mở miệng nói.

Lời này vừa ra, chúng tiên xôn xao, ba con Kim Ô cũng có thể thành Thánh.

Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn ba con Kim Ô, hắn còn nghĩ sau khi thành Thánh là có thể ngược ba con Kim Ô, nếu ba con Kim Ô cũng thành Thánh, hắn còn báo thù thế nào.

Người của Yêu Tộc thì ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm ba con Kim Ô, vưu kỳ là Bạch Trạch, ánh mắt kia gọi là một cái hỏa nhiệt, ba con Kim Ô vốn chính là Yêu Hoàng hoàn mỹ nhất trong lòng hắn.

Hiện nay Đạo Tổ đích thân phát thoại ba con Kim Ô cũng có thể thành Thánh, cộng thêm Nữ Oa thì Yêu Tộc có bốn vị Thánh Nhân, Vu Tộc căn bản không đáng để lo, Yêu Tộc đáng làm bá chủ chân chính của Hồng Hoang, thống trị Hồng Hoang.

Quay đầu nhất định phải thuyết phục ba con Kim Ô làm Yêu Hoàng.

Mà giờ khắc này, sắc mặt Lăng Tiêu thì thiết thanh, lão già khốn kiếp này, lúc này còn muốn lừa dối bọn họ, thật đúng là một chút chỗ tốt cũng không cho.

Hiện tại không cho, đợi lát nữa phân bảo xem ngươi có mặt mũi không cho hay không. "Các ngươi đã là đệ tử bần đạo, chỗ bần đạo có một số bảo vật, các ngươi cầm đi dùng đi." Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sáu người lại một lần nữa kích động lên, hưng phấn mà mong đợi nhìn về phía Hồng Quân.

Bảo vật Đạo Tổ cho, khẳng định không kém được. "Lão Tử, ngươi là người đứng đầu Tam Thanh, thủ đồ của bần đạo.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, do cán búa của Bàn Cổ

Phủ biến thành, có khả năng định địa hỏa thủy phong, nữu chuyển càn khôn, là chí bảo vây khốn đệ nhất, nay ban cho ngươi phòng thân." "Nguyên Thủy, ngươi là nhị đồ của bần đạo.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, do lưỡi búa của Bàn Cổ Phủ biến thành, công phạt chi lực đệ nhất, nay ban cho ngươi, nhớ kỹ, phi tất yếu không được động dụng." "Thông Thiên, ngươi là tam đồ của bần đạo.

Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm cùng Tru Tiên Trận Đồ, hợp lại cũng là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, do ánh sáng lưỡi búa Khai Thiên Phủ biến thành.

Một khi bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, phi bốn người đồng cấp không thể phá, sau khi thành Thánh bố hạ, phi Tứ Thánh không thể phá." "Nữ Oa, ngươi là tiểu đồ của bần đạo, ngày sau sẽ có đại cơ duyên.

Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu, có thể chứng Thiên, Địa, Nhân tam hôn thu hoạch công đức, có thể nện Thánh Nhân.

Còn đây là Tạo Vật Tiên Đỉnh, ngày sau tự có đại dụng." "Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tự thành thế gian, có thể vây khốn người, chính là bản đồ của Hồng Hoang." Hồng Quân một hơi ban xuống nhiều pháp bảo như vậy, cho Tam Thanh là Tiên Thiên Chí Bảo, cho Nữ Oa là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực thiên vị. "Tạ lão sư!" Tam Thanh kích động không thôi, bọn họ rốt cuộc cũng có Tiên Thiên Chí Bảo.

Xem sau này ba con Kim Ô còn kiêu ngạo thế nào được nữa.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, lại cảm thấy bản thân mình được rồi, ánh mắt khiêu khích nhìn về phía ba huynh đệ Kim Ô. "Lão sư, phương Tây bần hàn, huynh đệ hai người chúng ta không có pháp bảo

để dùng, cầu lão sư rủ lòng thương." Tiếng khóc thảm thiết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại vang lên, nước mắt rơi như không cần tiền, khiến chúng tiên nhìn mà cạn lời, thật là không biết xấu hổ. "Thôi được, các ngươi là ký danh đệ tử của bần đạo, cũng nên có chút bảo vật phòng thân.

Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, do hạt sen Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, phòng ngự cực mạnh, có thể trấn áp công đức." "Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tử Kim Bát Vu, Cẩm Lan Cà Sa, Bát Bảo Công Đức Trì, các ngươi hãy cầm lấy." Nói xong, lại lấy ra một đống bảo vật: Càn Khôn Đồ, hai mươi hạt Định Hải Thần Châu, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, Trấn Yêu Tháp, Lưu Ly Đăng, Ngư Cổ, Thiên Địa Bồ Đoàn, Thanh Liên Bồ Đoàn, Cực Lạc Bồ Đoàn vân vân, toàn bộ chia cho Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 26

Thoáng chốc, pháp bảo của sáu người chất thành núi, độ giàu có trực truy ba huynh đệ Kim Ô.

Lăng Tiêu nhìn mà đỏ mắt.

Có bối cảnh, có chỗ dựa đúng là tốt, nhẹ nhàng liền đạt được nhiều pháp bảo như vậy, còn pháp bảo của ba huynh đệ hắn đều là do bản thân tân tân khổ khổ kiếm về. "Đạo Tổ, sáu người bọn họ có bồ đoàn, đạt được nhiều pháp bảo như vậy, còn ba huynh đệ chúng ta thì sao?" Lăng Tiêu âm trầm nhìn Hồng Quân.

Lần này xem ông từ chối thế nào.

Hồng Quân còn chưa mở miệng, Nguyên Thủy đã nhảy ra: "Phóng túng!

Ngươi nói chuyện với Đạo Tổ kiểu gì vậy?

Chúng ta là đệ tử của Đạo Tổ, Đạo Tổ ban pháp bảo cho chúng ta có vấn đề gì?

Ngươi cùng Đạo Tổ có quan hệ gì?" Chúng tiên đều gật đầu tán đồng.

Xác thực, Đạo Tổ lại không thu ba con Kim Ô làm đồ đệ, bọn họ không được ban thưởng cũng đúng.

Thấy Tam Kim Ô không được gì, trong lòng họ lập tức thoải mái hơn nhiều. "Đạo Tổ, trời định sáu Thánh vị, nguyên bản trong Tử Tiêu Cung có sáu cái bồ đoàn, đại biểu sáu cái Thánh vị.

Ba huynh đệ chúng ta đã chiếm được ba cái, đáng lý chúng ta phải đắc Thánh vị." "Thế nhưng, Đạo Tổ lại thiết lập thêm ba cái bồ đoàn, đem Thánh vị vốn thuộc về ba huynh đệ chúng ta lấy đi.

Phần nhân quả Thánh vị này trả thế nào?" "Ba huynh đệ chúng ta lắng nghe ngài giảng đạo, nhân quả đó xa xa không đủ thường hoàn nhân quả Thánh vị." Giọng Lăng Tiêu đột nhiên đề cao, cương đến cùng, chắc chắn Hồng Quân không dám động đến bọn hắn.

Người khác không biết, hắn lại biết rõ sáu cái bồ đoàn đại biểu chính là Thánh vị, chính là Thiên Đạo định ra.

Hồng Quân tăng thêm ba cái bồ đoàn, đã là vi nghịch Thiên Đạo, lại lấy đi Thánh vị vốn thuộc về bọn hắn, nợ bọn hắn nhân quả to lớn.

Dưới sự kiềm chế của nhân quả, Hồng Quân đừng hòng dung hợp Thiên Đạo nếu dám ra tay với bọn hắn.

Thiên Đạo không cần một người đại diện có tư tâm bàng đại.

Thấy Lăng Tiêu ngạnh kháng Đạo Tổ, chúng tiên đều giật mình, kẻ này cũng quá càn rỡ, dám ép Đạo Tổ cho câu trả lời.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất càng là tim đập chân run, nhưng vẫn lựa chọn đứng cùng một chỗ với Lăng Tiêu, nhìn thẳng Đạo Tổ Hồng Quân đòi công đạo.

Nguyên Thủy thì cười trên nỗi đau của người khác nhìn Tam Kim Ô, chờ mong Đạo Tổ ra tay diệt ba kẻ kiêu ngạo cuồng vọng này.

Đông Vương Công cũng mong Đạo Tổ ra tay, hắn không dám đi tìm Tam Kim Ô báo thù đoạt lại Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, hắn cũng không được Đạo Tổ ban thưởng, tự nhiên không hy vọng Tam Kim Ô đạt được.

Thế nhưng, làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Đạo Tổ tịnh không có ra tay, chỉ lưu lại một câu: "Cơ duyên của các ngươi ở Yêu tộc, trên Phân Bảo Nham ở hậu sơn Tử Tiêu Cung còn có một số bảo vật, các ngươi đi lấy đi, các bằng cơ duyên." Nói xong liền biến mất.

Chúng tiên trợn tròn mắt, cảm giác này sao giống như Đạo Tổ lạc hoang mà chạy, không dám đối mặt với Tam Kim Ô vậy?

Đương nhiên, giờ khắc này quản nhiều như vậy làm gì, đoạt bảo quan trọng hơn.

Từng đạo lưu quang bắn ra khỏi đại điện, lao về phía hậu sơn.

Rất nhanh chỉ còn lại Tam Kim Ô và Hậu Thổ. "Ba vị đạo hữu, có thời gian có thể đến Vu tộc làm khách." Hậu Thổ để lại một câu mời, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung. "Tam đệ, hiện tại làm sao bây giờ?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giờ phút này đều rất phẫn nộ, Đạo Tổ lại thật sự nửa điểm chỗ tốt cũng không muốn cho bọn hắn.

Đạo Tổ không có phản bác, chứng minh Tam đệ nói đúng, Đạo Tổ lấy đi Thánh vị của bọn hắn, nợ bọn hắn nhân quả thành Thánh to lớn. "Đạo Tổ không cho, chúng ta tự mình đi lấy.

Đồ tốt đều cho bọn Tam Thanh rồi, hậu sơn sẽ không có đồ gì tốt đâu, chúng ta đi tìm Tam Thanh cướp Tiên Thiên Chí Bảo." "Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm chính là Bàn Cổ Phụ Thần Khai Sơn Phủ biến thành, Tam Thanh cầm được, chúng ta cũng cầm được." Lăng Tiêu híp mắt, cười lạnh một tiếng nói.

Dù sao Hồng Quân nợ bọn hắn nhân quả thiên đại, không dám động bọn hắn, bọn hắn cũng không cần ẩn nhẫn. "Tốt!

Đi!

Ba tên phế vật kia có tư cách gì cầm Tiên Thiên Chí Bảo." Đông Hoàng Thái Nhất là người bá khí và hiếu chiến nhất, dẫn đầu lao ra ngoài.

Ba huynh đệ đi tới hậu sơn, nhìn thấy Tam Thanh đang tranh đoạt bảo vật, trực tiếp tế ra pháp bảo. "Tam Thanh, ba tên phế vật các ngươi, giao Tiên Thiên Chí Bảo ra đây!" Lăng Tiêu hét lớn một tiếng,

truyền khắp Tử Tiêu Cung.

Chúng tiên kinh hãi, đây chính là ở trong Tử Tiêu Cung, Tam Kim Ô cũng dám động thủ cướp bảo, hơn nữa Tam Thanh hiện tại chính là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ.

Tam Kim Ô làm như vậy hoàn toàn không nể mặt Đạo Tổ a, gan này cũng quá lớn rồi. "Nơi này là Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Đạo Tổ, các ngươi dám động thủ thử xem?" Nguyên Thủy sắc mặt dữ tợn nhưng trong lòng lo sợ.

Bọn hắn mới đạt được Tiên Thiên Chí Bảo, đều còn chưa có luyện hóa, căn bản không dùng được, đánh nhau tuyệt đối đánh không lại Tam Kim Ô. "Chính ngươi đã nói, bảo vật cường giả cư chi.

Chúng ta mạnh hơn các ngươi, các ngươi không xứng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Tự mình giao ra, hoặc là chúng ta tự mình động thủ lấy." Lăng Tiêu căn bản không nuông chiều.

Lúc này, phía sau truyền đến thanh âm ra lệnh của Hạo Thiên đồng tử: "Trong Tử Tiêu Cung không được động thủ." "Tiểu tiểu đồng tử, còn chưa có tư cách ra lệnh cho ba huynh đệ chúng ta." Lăng Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn Hạo Thiên đồng tử, nhìn về phía Tam Thanh nói: "Đã các ngươi không đưa, chúng ta liền tự mình lấy." Nói xong, tế ra Hỗn Độn Hồ Lô liền động thủ.

Đế Tuấn tế ra Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung.

Thấy Tam Kim Ô thật dám động thủ trong Tử Tiêu Cung, hơn nữa còn là muốn đánh đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, chúng tiên kinh đến trừng lớn mắt, vội vàng lui thật xa. "Vô pháp vô thiên, các ngươi thật sự là vô pháp vô thiên!

Dám ở trong đạo tràng Đạo Tổ động thủ, chọc giận Đạo Tổ hậu quả các ngươi gánh không nổi, tốc tốc dừng tay!" Đông Vương Công tròng mắt xoay chuyển, đứng ra xoát cảm giác tồn tại.

Nơi này chính là đạo tràng của Đạo Tổ, Đạo Tổ không có khả năng mặc kệ, hắn hiện tại xuất hiện biểu hiện, nói không chừng Đạo Tổ vừa lòng cũng cho hắn cơ duyên thành Thánh. "Cút sang một bên!" Đông Hoàng Thái Nhất tính khí cũng không tốt, trực tiếp thao khống Hỗn Độn Chung đập về phía Đông Vương Công.

Đông Vương Công sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Vô Cực Tán mới đạt được để ngăn cản.

Kết quả, Vô Cực Tán trực tiếp bị Hỗn Độn Chung đập nát, Đông Vương Công bị đập bay ngược ra ngoài, bị thương không nhẹ.

Sắc mặt hắn khó coi vô cùng, không phải vì bị thương, mà là vì mất hết mặt mũi.

Tam Kim Ô căn bản không đem cái danh xưng Nam Tiên Chi Thủ của hắn để vào mắt, hơn nữa thật sự dám động thủ tại Tử Tiêu Cung.

Bản thân nhảy ra, giống như lại thành tên hề, mặt mất hết rồi. "Phóng túng!

Tiên Thủ chính là Đạo Tổ khâm định Nam Tiên Chi Thủ, các ngươi cũng quy Tiên Thủ quản, dám ở trong Tử Tiêu Cung động thủ với Tiên Thủ, các ngươi giản trực vô pháp vô thiên, thật coi Tiên Đình chúng ta không có người sao?" Một chúng đại năng Tiên Đình cũng cho rằng Đạo Tổ nhất định sẽ ra tay, bọn họ hiện tại đứng ra biểu hiện tốt, nói không chừng sẽ được cơ duyên gì đó.

Chương 27

"Động thủ!

Vì Đạo Tổ bắt lấy ba tên nghiệt chướng vô pháp vô thiên này!" Vừa thấy người của mình đều đứng ra, Đông Vương Công lại cảm thấy mình được rồi. "Muốn chết!" Đế Tuấn giận dữ, trực tiếp tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích. "Quá mạnh, không sợ hãi gì cả, thật dám động thủ ở Tử Tiêu Cung.

Đây mới xứng là Yêu Hoàng của Yêu tộc chúng ta.

Bạch Trạch, chúng ta động thủ giúp ba vị Yêu Hoàng đi." Kế Mông vẻ mặt sùng bái nhìn ba huynh đệ Kim Ô. "Không vội, chờ ba vị Yêu Hoàng chống không được chúng ta lại ra tay.

Như vậy ba vị Yêu Hoàng sẽ hiểu tầm quan trọng và chỗ tốt của một thế lực cường đại, tự nhiên sẽ nguyện ý làm Yêu Hoàng." Bạch Trạch duệ trí cười nói. "Ân, có lý, vẫn là não ngươi dùng tốt." Kế Mông hàm hàm gật gật đầu.

Thế nhưng, một màn tiếp theo trực tiếp làm cho bọn họ trợn tròn mắt.

Tiếng Hỗn Độn Chung vang lên, người của Tiên Đình vọt tới bị định trụ trong nháy mắt.

Cũng chính một cái chớp mắt này, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một thước phách thiên cái địa trảm xuống.

Năm cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn chạy phía trước trực tiếp bị oanh toái nhục thân, chỉ còn lại nguyên thần mang theo vô biên sợ hãi bạo xạ bỏ chạy.

Nhưng còn chưa chạy được bao xa, liền bị Hỗn Độn Chi Khí và

Hỗn Độn Cương Phong trong Hỗn Độn Hồ Lô của Lăng Tiêu trực tiếp mẫn diệt nguyên thần, chết đến mức không thể chết thêm.

Chúng tiên toàn bộ kinh đến trừng lớn mắt.

Ba huynh đệ vừa ra tay, một vòng hợp kích xuống, trực tiếp miểu sát năm vị cường giả Đại La Kim Tiên viên mãn, sức chiến đấu này quả thực nghịch thiên.

Pháp bảo của ba huynh đệ Kim Ô quá mạnh, căn bản không phải số lượng người là có thể bù đắp chênh lệch.

Chúng tiên Tiên Đình lập tức liền sợ, bao quát cả Đông Vương Công đều vội vàng lui lại.

Cho dù bọn họ ỷ vào người đông thế mạnh có thể bắt lấy ba huynh đệ Kim Ô, tất nhiên cũng sẽ có rất nhiều người bị đánh chết, ai cũng không muốn chết a.

Quan trọng hơn là, đều náo loạn đến hiện tại, ba huynh đệ Kim Ô đều sát sinh rồi, Đạo Tổ vẫn chưa xuất hiện.

Giờ khắc này, Đạo Tổ Hồng Quân đang trốn trong Tử Tiêu Cung điên cuồng chà xát Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn xem giải quyết việc này thế nào.

Muốn tiêu trừ nhân quả nợ Tam Kim Ô, phải đợi Tam Kim Ô chết đi, nhưng hắn nợ nhân quả lại không thể động thủ với Tam Kim Ô.

Tam Thanh không có luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo, lại không phải đối thủ của Tam Kim Ô.

Hiện nay cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu có thể đánh một trận với Tam Kim Ô, nhưng Thập Nhị Tổ Vu lại không có thù oán gì với họ, không có khả năng ra tay.

Hắn không thể động thủ, lại không ai là đối thủ của Tam Kim Ô,

chuyện này tựa hồ vô giải.

Tại hậu sơn, Bạch Trạch và Kế Mông trợn tròn mắt.

Quá mạnh, căn bản không cần bọn họ tương trợ.

Đồng thời, ánh mắt hai người càng thêm nóng bỏng, nếu có Tam Kim Ô gia nhập Yêu tộc, nhất định có thể đối kháng Vu tộc.

Hơn nữa, Đạo Tổ đều lên tiếng, nhất định phải để Tam Kim Ô làm Hoàng của Yêu tộc.

Ở đối diện, Tam Thanh thấy tình huống không đúng liền muốn bỏ chạy. "Chạy đi đâu?" Đông Hoàng Thái Nhất thôi động Hỗn Độn Chung định trụ Tam Thanh, Đế Tuấn và Lăng Tiêu nhanh chóng vây lại.

Lão Tử sắc mặt chợt biến, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Nguyên Thủy và Thông Thiên vội vàng trốn vào trong.

Đạo Tổ ban pháp bảo cố nhiên lợi hại, nhưng bọn hắn không có luyện hóa, dùng không được a.

Pháp bảo bọn hắn đã luyện hóa lại không chống nổi pháp bảo của Tam Kim Ô, chỉ có thể trốn dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp. "Hôm nay ngô không đập nát cái vỏ rùa đen này không được!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa nhìn thấy tháp này liền nổi giận, mỗi lần đều là cái vỏ rùa này làm hắn bó tay hết cách.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Lăng Tiêu tế ra Hỗn Độn Hồ Lô, ba huynh đệ vây quanh Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp điên cuồng đập.

Lão Tử mặt đều đen lại, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lực phòng ngự dù mạnh nữa cũng chịu không nổi bị đập như

vậy.

Trên thực tế huynh đệ Lăng Tiêu còn chưa động dụng toàn lực đâu.

Ở Bất Chu Sơn hơn hai ngàn năm, ba huynh đệ bọn họ tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc, nhưng các phương diện khác cũng không bỏ bê.

Đầu tiên chính là thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh bọn hắn đều tu luyện thành, sau đó chính là tế luyện pháp bảo.

Hỗn Độn Chung bốn mươi chín đạo cấm chế, Đông Hoàng Thái Nhất đã luyện hóa bốn mươi đạo, uy lực phát huy ra càng mạnh hơn.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ ba mươi sáu đạo cấm chế, Thái Nhất cũng luyện hóa ba mươi đạo.

Thủy Hỏa Hồ Lô không cần luyện hóa, Tử Điện Chùy ba mươi ba đạo cấm chế toàn bộ luyện hóa.

Bốn kiện pháp bảo này, sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, bản thể và hóa thân mỗi người cầm một kiện, sức chiến đấu bạo tạc.

Lăng Tiêu đã đem Tịnh Thế Bạch Liên ba mươi sáu đạo cấm chế toàn bộ luyện hóa, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ba mươi sáu đạo cấm chế luyện hóa ba mươi đạo, Hỗn Độn Hồ Lô không cần luyện hóa, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao ba mươi ba đạo cấm chế toàn bộ luyện hóa, đồng dạng bốn kiện pháp bảo.

Đế Tuấn thì Hà Đồ Lạc Thư toàn bộ luyện hóa, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ toàn bộ luyện hóa, Trảm Tiên Phi Đao không cần luyện hóa, Thái Ất Phất Trần ba mươi ba đạo cấm chế toàn bộ luyện hóa.

Hà Đồ Lạc Thư là hai kiện pháp bảo, bất quá Đế Tuấn quen liên hợp lại sử dụng, uy lực trực truy Tiên Thiên Chí Bảo, tính ra Đế Tuấn cũng là bốn kiện pháp bảo.

Nếu chiến lực toàn khai, sức chiến đấu của bọn hắn có thể tăng lên gấp đôi, bất quá, lưu một tay tổng quy là không sai.

Dưới sự oanh tạc điên cuồng của ba huynh đệ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng chịu không nổi, kịch liệt chấn động, phòng ngự tùy thời có khả năng bị đánh vỡ.

Tam Thanh sắc mặt khó coi đến cực hạn, Tiên Thiên Chí Bảo vừa tới tay lại sắp xong đời rồi sao?

Ba huynh đệ bọn họ giống như thật sự trở thành Đồng Tử Tống Tài cho ba huynh đệ Kim Ô vậy.

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân sắp chà xát Tạo Hóa Ngọc Điệp đến bốc khói cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Mắt thấy Tam Thanh sắp đỉnh không được, không thể không xuất diện: "Đủ rồi, dừng tay đi." "Đạo Tổ, thỉnh ngài không cần nhúng tay.

Nguyên Thủy tự mình nói, bảo vật cường giả cư chi, ba huynh đệ chúng ta mạnh hơn, Tiên Thiên Chí Bảo nên là của chúng ta." "Đạo Tổ quản được hôm nay, quản không được ngày mai, Tam Thanh chạy không thoát đâu." Lăng Tiêu một điểm mặt mũi cũng không cho, cứng rắn đến cùng.

Chúng tiên nghe mà tim đập chân run, rung động nhìn Lăng Tiêu.

Đây là lấy đâu ra tự tin mà dám cứng rắn với Đạo Tổ như vậy?

Đông Vương Công vẻ mặt đầy chờ mong, đều kiêu ngạo thành bộ dạng này rồi, Đạo Tổ nên ra tay giáo huấn đi chứ?

Một giây sau, Đạo Tổ vung tay lên, mang theo Tam Kim Ô biến mất không thấy. "Quá tốt rồi, Đạo Tổ ra tay rồi!

Dám đỉnh chàng Đạo Tổ, Tam Kim Ô không chết cũng phải lột da." Đông Vương Công cao hứng nhảy dựng lên, nói không chừng

Đạo Tổ còn có thể đem Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trả lại cho hắn.

Chương 28

"Hừ, ba con nghiệt chướng lông lá sừng sẹo, thấp sinh noãn hóa, không biết thiên số, đáng đời như thế." Nguyên Thủy cũng là mãn kiểm giải hận.

Yêu tộc và Chúng Tinh Thần bên kia thì đầy mặt lo âu.

Những người khác thì nhớ thương pháp bảo của Tam Kim Ô, nếu Tam Kim Ô chết, Đạo Tổ nói không chừng sẽ lấy ra chia cho bọn hắn.

Chúng tiên tâm tư khác nhau, đều không có rời đi. "Nói đi, ba người các ngươi muốn thế nào?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân bất đắc dĩ nhìn Tam Kim Ô. "Đạo Tổ thiên tâm, lấy đi Thánh vị thuộc về chúng ta, cái gì cũng không cho, chúng ta không phục." Lăng Tiêu trừng mắt nhìn Hồng Quân. "Không sai, chúng ta không phục." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phụ họa nói. "Bần đạo đã nói, cơ duyên của các ngươi ở Yêu tộc." Hồng Quân nói. "Đó là cơ duyên của chúng ta, nhưng chúng ta cướp được bồ đoàn cũng là cơ duyên chúng ta tranh thủ tới, đó chính là cơ duyên thành Thánh, Đạo Tổ dựa vào cái gì lấy cho người khác?" "Tam Thanh có Khai Thiên công đức thì không nói trước, Nữ Oa một giới nữ tiên, chúng ta có thể không tranh với nàng, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dựa vào cái gì?

Bọn hắn nơi nào so được với ba huynh đệ chúng ta?" Lăng Tiêu tràn đầy oán khí và nộ khí.

Hôm nay không móc ra được chút đồ tốt, tuyệt không bỏ qua, dù sao Hồng Quân nợ nhân quả không dám động bọn hắn.

Hơn nữa, Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai tịch, chủ nhân nên là những Bàn Cổ hậu duệ như bọn hắn, Hồng Quân tu hú chiếm tổ chim khách, vốn đã đáng hận. "Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên

Khánh Vân, là hạo nhiên chính khí trong lồng ngực Bàn Cổ biến thành, không chỉ có thể làm cho linh đài thanh minh, phòng ngự càng là chí cường, vạn pháp bất xâm, chư tà lui tránh.

Đổi lấy việc các ngươi một vạn năm không tìm Tam Thanh gây phiền toái, như thế nào?" Hồng Quân lấy ra một bảo vật, nói.

Lăng Tiêu mâu quang sáng lên.

Thứ này nguyên bản là bị Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, bởi vì Bàn Cổ Phiên sát phạt quá mức cường đại, Hồng Quân không cho tùy tiện động dụng, liền đem Chư Thiên Khánh Vân ban cho Nguyên Thủy phòng thân.

Trừ Hỗn Độn Chí Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo ra, Chư Thiên Khánh Vân lực phòng ngự là mạnh nhất, còn mạnh hơn Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ và Tiên Thiên Thập Nhị Phẩm Liên Đài. "Không đủ, tăng thêm Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ." Lăng Tiêu sư tử ngoạm.

Hiện tại trong tay ba huynh đệ bọn họ đã có ba mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, đây là cơ hội tốt nhất để tụ tập đủ.

Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ đang ở trong tay Hồng Quân, sau này ban cho Vương Mẫu, cũng chính là nữ đồng Dao Trì hiện tại ở Tử Tiêu Cung.

Còn Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hắn không biết ở đâu. "Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ có thể cho các ngươi, bất quá, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ còn chưa xuất thế, bần đạo cũng không biết hạ lạc." Hồng Quân lấy ra Tây Phương Vân Giới Tố Sắc Kỳ.

Lăng Tiêu nhìn Hồng Quân không giống như là nói dối, thu hồi Vân Giới Tố Sắc Kỳ, mở miệng nói: "Vậy chúng ta đổi cái yêu cầu,

chúng ta muốn mượn Sơn Hà Xã Tắc Đồ một ngàn năm, một ngàn năm sau quy hoàn Nữ Oa đạo hữu." "Có thể." Hồng Quân gật gật đầu, truyền âm cho Nữ Oa, sau đó vẫy tay một cái, Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay vào. "Đa tạ Đạo Tổ, trong vòng một vạn năm chúng ta sẽ không tìm Tam Thanh gây phiền toái, nhưng nếu bọn họ chủ động tìm chúng ta gây phiền toái, chúng ta tuyệt sẽ không thủ hạ lưu tình." Lăng Tiêu hành lễ.

Sau đó, ba huynh đệ nghênh ngang đi ra ngoài. "Nhớ kỹ, các ngươi muốn thành Thánh, cơ duyên ở Yêu tộc, các ngươi là Thiên Mệnh Yêu Hoàng." Hồng Quân không quên nhắc nhở một tiếng. "Đa tạ Đạo Tổ cáo tri." Huynh đệ Lăng Tiêu quay đầu hành lễ, tề tề trợn trắng mắt.

Đây là có bao nhiêu mong chờ bọn hắn đi làm Yêu Hoàng a.

Nhìn phản ứng của ba huynh đệ, Hồng Quân hài lòng gật gật đầu, dụ hoặc thành Thánh không ai có thể ngăn cản, lần này hẳn phải ngoan ngoãn đi làm Yêu Hoàng rồi chứ.

Bên ngoài, chúng tiên nhìn thấy ba huynh đệ Kim Ô nghênh ngang đi ra, thí sự không có, tập thể trợn tròn mắt.

Thế mà đều không có việc gì? "Tinh Hoàng." Chúng Tinh Thần vây lại. "Chúng ta không ngại." Lăng Tiêu lắc lắc đầu, nhìn thấy Bạch Trạch muốn đi qua, Lăng Tiêu lập tức như nhìn thấy ôn thần: "Đi, trở về." Nói xong, chào hỏi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tranh thủ thời gian chạy, cũng mặc kệ Chúng Tinh Thần có theo kịp hay không.

Bạch Trạch lại một lần nữa trợn tròn mắt.

Sao lại còn chạy?

Đạo Tổ đều nói, các ngươi làm Yêu Hoàng là có thể thành Thánh mà. "Rời đi thôi.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tiến vào." Lúc này, thanh

âm Đạo Tổ vang lên.

Thanh âm vừa dứt, lại thấy Lăng Tiêu cấp hống hống chạy về, đem tảng đá Phân Bảo Nham cô linh linh kia thu đi, sau đó lại cấp hống hống chạy mất.

Chúng tiên khóe miệng giật một cái, đây là cái tao thao tác gì?

Tùy tức phản ứng lại, Phân Bảo Nham thừa tải nhiều Tiên Thiên Pháp Bảo như vậy, sao có thể là phàm vật, e rằng còn lợi hại hơn cả bảo vật trên Phân Bảo Nham.

Nghĩ đến đây, từng người từng người thống tâm tật thủ, chính mình sao lại không nghĩ tới chứ, để Lăng Tiêu nhặt được cái đại lậu.

Đạo Tổ đã lên tiếng, từng người khóc tang mặt rời đi, chỉ lưu lại sáu người Lão Tử đi gặp Đạo Tổ. "Tam Thanh, trong vòng vạn năm Kim Ô sẽ không tìm các ngươi gây phiền toái nữa, các ngươi cũng không được đi trêu chọc Kim Ô.

Kim Ô lựa chọn Pháp Tắc Chứng Đạo, càng về sau tu vi càng khó tăng lên, vạn năm sau các ngươi tự nhiên sẽ mạnh hơn Kim Ô." Hồng Quân mở miệng nói. "Hanh, lão sư đã nói qua Pháp Tắc Chứng Đạo đi không thông.

Ba con súc sinh lông lá không biết thiên số, đáng đời vô duyên Thánh vị." Thông Thiên đại hỉ, Tam Kim Ô không cách nào chứng đạo, chẳng phải sẽ mặc cho hắn nắn bóp sao. "Lão sư, hiện tại ta và sư huynh trên người có không ít pháp bảo, Kim Ô nhớ thương ta và sư huynh thì làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề đột nhiên nghĩ đến, uy danh thổ phỉ Hồng Hoang của Tam Kim Ô ai mà không biết, là cuồng đồ dám ở trong Tử Tiêu Cung động thủ cướp đệ tử thân truyền của Đạo Tổ.

Hiện nay hắn và sư huynh trong tay pháp bảo đông đảo, rất có khả năng bị Tam Kim Ô để mắt tới.

Tam Thanh có ước hẹn vạn năm, Nữ Oa có Yêu tộc chống lưng, huynh đệ hai người bọn hắn làm sao bây giờ?

Hồng Quân cũng lăng một chút, quên còn có hai tên này, chỉ có thể kiên trì nói: "Các ngươi không đi trêu chọc Kim Ô, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ tìm các ngươi gây phiền toái, nợ xuống nhân quả." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thở dài một hơi, đối với lời của Đạo Tổ bọn hắn vẫn rất tin tưởng. "Nữ Oa, nhớ kỹ đạo của ngươi không tại Yêu tộc, chớ có cùng Yêu tộc dây dưa nhân quả quá sâu.

Thành Thánh về sau, không được lại can dự Lượng Kiếp." "Đi thôi, chớ có lại đến Tử Tiêu Cung, bần đạo sắp Hợp Đạo, phi đại kiếp không xuất." Hồng Quân phất phất tay, sáu người liền ra tới bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp lại thôi diễn một phen, Vu Yêu thế như nước với lửa, Thiên Đạo đại thế chưa đổi, lúc này mới an tâm bế quan dung hợp Thiên Đạo.

Bên kia, sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, Côn Bằng liền hóa ra bản thể, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa mọi người, trốn vào trong Hồng Hoang, chuẩn bị trốn đi luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Yêu tộc hắn không dám về, tuy nhiên hắn là Yêu Sư, nhưng Phục Hy và Nữ Oa mới là Yêu Hoàng, người ta còn là huynh muội, vạn nhất Nữ Oa muốn đem Hồng Mông Tử Khí cho Phục Hy, hắn không giao cũng phải giao.

Những người khác coi như ẩn nhẫn, nhưng Minh Hà và Đông Vương Công giả bộ đều không giả bộ một chút, ở phía sau tử truy Côn Bằng.

Bên khác, Bạch Trạch và Kế Mông thì đang tử truy ba huynh đệ Kim Ô, nhưng tu vi bọn hắn không bằng, tốc độ lại càng không bằng, không truy bao lâu liền không theo kịp nữa.

Trong Hồng Hoang, trừ Côn Bằng ra, tốc độ Kim Ô coi như là nhất đẳng. "Bạch Trạch, ngươi nói ba vị Yêu Hoàng nghĩ thế nào?

Chương 29

Đạo Tổ đều lên tiếng, còn trốn tránh chúng ta, chẳng lẽ bọn họ không muốn thành Thánh sao?" Kế Mông hàm hàm gãi đầu.

Bạch Trạch cũng mộng a, cũng nghĩ không thông vì sao, chỉ có thể tự mình an ủi nói: "Khả năng ba vị Yêu Hoàng có chuyện gì quan trọng phải làm đi, làm xong sẽ đến Yêu tộc." "Đạo Tổ hạ lệnh Hồng Hoang chỉ chiến vạn năm, hiện nay quá khứ năm ngàn năm, còn có năm ngàn năm, đầy đủ ba vị Yêu Hoàng làm xong việc." "Ân, khẳng định là như thế, nào có ai không muốn thành Thánh." Kế Mông dùng sức gật gật đầu, sau đó sung cảnh nói: "Thật muốn xem ba vị Yêu Hoàng và Thập Nhị Tổ Vu đánh một trận, không biết ai mạnh hơn." "Nghe nói Đế Tuấn Yêu Hoàng tại tinh không bố hạ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, và Thập Nhị Tổ Vu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thục cường thục nhược?" "Ta cảm thấy khẳng định ba vị Yêu Hoàng mạnh nhất." *** "Tam đệ, ngươi muốn Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm gì?" Bên này, Đông Hoàng Thái Nhất tò mò hỏi thăm Lăng Tiêu. "Sơn Hà Xã Tắc Đồ là bản đồ Hồng Hoang.

Thời kỳ Hung Thú Lượng Kiếp, thần thức của ta nghe được ngoài Thái Dương Tinh có người nói trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn có cây Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ tại một địa phương gọi là Vũ Di Sơn, còn chưa thành thục." "Chúng ta hiện tại đi xem một chút, không có Tiên Thiên Thổ Nhưỡng không cách nào di thực Tiên Thiên Linh Căn, nói không chừng vẫn còn.

Ngộ Đạo Trà có thể làm cho thần thức thanh minh, linh đài trừng triệt, giúp chúng ta lĩnh ngộ pháp tắc tốt hơn." Lăng Tiêu nói.

Hết cách rồi, hắn biết Ngộ Đạo Trà Thụ ở Vũ Di Sơn, nhưng

không biết Vũ Di Sơn ở đâu, có bản đồ thì không thành vấn đề. "Ngộ Đạo Trà Thụ?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức mâu quang sáng lên, ba huynh đệ vừa tham ngộ bản đồ, vừa đi đường.

Án theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ chỉ dẫn, bọn hắn tại phía Đông Nam đại lục Hồng Hoang tìm được Vũ Di Sơn.

Nơi này là địa bàn Vu tộc, trấn thủ nơi này là Đại Vu Hình Thiên, khôi ngô đến kỳ lạ, xách theo hai cây búa. "Đại Vu Hình Thiên, gặp qua ba vị Kim Ô đạo hữu, không biết ba vị đạo hữu tới đây có chuyện gì?" Hình Thiên thái độ thập phần hữu thiện hỏi thăm. "Tâm sinh cảm ứng, tới đây tìm bảo, Hình Thiên đạo hữu có hứng thú cùng nhau hay không?" Người ta nể mặt, Lăng Tiêu tự nhiên cũng nể mặt. "Được thôi, hiện tại cũng không có việc gì." Hình Thiên gật đầu đáp ứng.

Hiện nay Hồng Hoang chỉ chiến, Vu tộc đều đang bận rộn tu luyện tăng lên thực lực, chuẩn bị công đánh Yêu tộc.

Bốn người cùng nhau tìm kiếm trên Vũ Di Sơn, thế nhưng tìm mười năm, suýt chút nữa lật tung Vũ Di Sơn lên mà cái rắm cũng không tìm được. "Xem ra Ngộ Đạo Trà Thụ đã không còn ở nơi này." Đế Tuấn thất vọng lắc lắc đầu.

Mà đúng lúc này, một con khỉ vàng nhảy nhót chạy tới, mặt mũi lấm lem tro bụi, thập phần chật vật. "Muốn chết!

Yêu tộc dám tới địa bàn Vu tộc ta!" Hình Thiên giơ lên song phủ liền muốn chém con khỉ. "Khoan đã, Hình Thiên đạo hữu, cho ta cái mặt mũi." Lăng Tiêu vội vàng ngăn lại Hình Thiên, nhìn về phía con khỉ nói: "Ngươi là Lục Nhĩ Mi Hầu?" "Ân, cầu thượng tiên dạy ta pháp môn tu luyện." Lục Nhĩ Mi Hầu gật gật đầu, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục.

Lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ nhất, Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thế không lâu, tu vi không đủ, không cách nào xuyên qua Hỗn Độn, thế

là liền dùng thiên phú thần thông nghe trộm.

Lục Nhĩ Mi Hầu sáu cái lỗ tai, dưới có thể thiết thính Cửu U, trên có thể thiết thính Thiên Ngoại Hỗn Độn, thập phần lợi hại.

Khi đó Đạo Tổ phát hiện Lục Nhĩ Mi Hầu nghe trộm, lưu lại một câu: "Pháp bất truyền lục nhĩ".

Sau đó tại Tử Tiêu Cung bố hạ cấm chế, làm cho Lục Nhĩ Mi Hầu nghe không được. "Chúng ta cũng không dám truyền ngươi pháp môn tu luyện, Đạo Tổ định ra pháp bất truyền lục nhĩ." Lăng Tiêu lắc lắc đầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng là danh giác của Hồng Hoang a. "Ba vị thượng tiên, tiểu hầu biết Ngộ Đạo Trà Thụ ở đâu." Lục Nhĩ Mi Hầu nói. "Ngươi nghe được ba huynh đệ chúng ta nói chuyện?" Lăng Tiêu sững sờ. "Ân ân, ba vị thượng tiên tại Tử Tiêu Cung đại đánh nhau, đánh vỡ cấm chế Đạo Tổ bố hạ, tiểu hầu đều nghe được." "Nghe được ba vị thượng tiên muốn tới Vũ Di Sơn tìm kiếm Ngộ Đạo Trà Thụ, tiểu hầu giấu diếm nguy hiểm bị Vu tộc tru sát chạy tới, cầu ba vị thượng tiên nể tình tiểu hầu một lòng hướng đạo, truyền thụ tiểu hầu pháp môn tu luyện." Lục Nhĩ Mi Hầu ngoan ngoãn gật đầu, dập đầu liên tục.

Lăng Tiêu có chút không đành lòng, nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nói: "Đại ca, Nhị ca, con khỉ này cũng coi là thiên phú dị bẩm.

Bởi vì Đạo Tổ một câu nói, hắn đã vạn năm, đến nay vẫn là Thiên Tiên cảnh giới.

Hay là chúng ta thu hắn làm đồ đệ đi." "Ta thấy được, con khỉ này vì tu luyện, không tiếc mạo hiểm bị tru sát xông vào địa bàn Vu tộc, hướng đạo chi tâm rất kiên." Đông Hoàng Thái Nhất gật gật đầu. "Đạo Tổ nói qua, vạn sự vạn vật giai có một đường sinh cơ, dù sao

chúng ta cũng không phải lần đầu tiên vi nghịch Đạo Tổ.

Cổ kế con khỉ này chính là thấy chúng ta dám vi nghịch Đạo Tổ mới đến tìm chúng ta." Đế Tuấn cũng gật gật đầu.

Hình Thiên nghe mà mi mắt nhảy một cái, dám ở Tử Tiêu Cung đại đánh nhau, dám đối nghịch với Đạo Tổ, khó trách mười hai vị Tổ Vu đối với Tam Kim Ô nhìn với con mắt khác. "Được, từ nay về sau, ngươi chính là đồ đệ chung của ba huynh đệ Kim Ô chúng ta.

Cố gắng tu luyện, vi sư rất xem trọng ngươi." Lăng Tiêu nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hỗn Độn Ma Viên, tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc, một trong năm mươi đỉnh cấp pháp tắc, sức chiến đấu trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đều là tồn tại đỉnh tiêm.

Trong Khai Thiên Chi Kiếp, Hỗn Độn Ma Viên bị Bàn Cổ giết chết, bản nguyên chia làm bốn, rơi vào Hồng Hoang dựng dục ra Tứ Đại Tiên Thiên Linh Hầu: Xích Khào Mã Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu, Linh Minh Thạch Hầu.

Thiên phú của Tứ Đại Linh Hầu không phải bàn. "Hầu nhi đa tạ sư phụ, đa tạ sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu kích động dập đầu lia lịa.

Xác thực, hắn chính là vì nghe được Tam Kim Ô dám ở Tử Tiêu Cung đại đánh nhau, dám vi nghịch Đạo Tổ, lúc này mới đánh cược tính mệnh tìm tới, sự thật chứng minh hắn cược đúng rồi. "Đứng lên đi, trở về sẽ dạy ngươi pháp môn tu luyện, tiên nói cho chúng ta biết Ngộ Đạo Trà Thụ ở đâu?" Lăng Tiêu xoa xoa đầu khỉ lông xù của Lục Nhĩ Mi Hầu. "Ngay tại nơi đó, nơi đó có một tòa Tiên Thiên trận pháp ẩn nặc." Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ chỉ cách đó không xa.

Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, đi qua cẩn thận cảm ứng, quả nhiên phát hiện một tòa Tiên Thiên trận pháp ẩn nặc, khó trách bọn

hắn sống chết tìm không thấy.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức tế ra Hỗn Độn Chung mãnh liệt đập một cái, trực tiếp đập nát Tiên Thiên trận pháp.

Một đạo thanh hương di mạn mà đến, ngửi thấy tâm thần chấn động, thần hồn trong nháy mắt trở nên vô cùng thanh minh.

Ngước mắt nhìn lại, quả nhiên là Ngộ Đạo Trà Thụ, kết đầy lá trà, linh quang lấp lóe.

Phía dưới rơi rụng rất nhiều lá trà, có chút phát vàng, nhưng y nguyên tán phát ra linh vận, chỉ là so với lá trà trên cây thì linh vận yếu hơn một chút. "Ha ha, quả nhiên là Ngộ Đạo Trà Thụ." Lăng Tiêu lãng thanh cười to, đem lá trà rơi rụng trên mặt đất thu lại, chia một nửa cho Hình Thiên: "Hình Thiên đạo hữu, Ngộ Đạo Trà Thụ này là phát hiện tại địa bàn Vu tộc, lý ứng có Vu tộc một phần." "Lăng Tiêu đạo hữu khách khí, nếu không phải các ngươi, Vu tộc chúng ta cũng phát hiện không được." Hình Thiên lắc lắc đầu. "Cầm lấy đi, Vu tộc tuy rằng không có nguyên thần, nhưng tu luyện pháp tắc, Ngộ Đạo Trà này có thể làm cho linh đài thanh minh, lúc tham ngộ pháp tắc rất hữu dụng." "Chúng ta sẽ đem Ngộ Đạo Trà Thụ di thực đến Bất Chu Sơn, lá trà không còn thì đi tìm chúng ta." Lăng Tiêu đem lá trà trực tiếp nhét cho Hình Thiên. "Đã như vậy, liền đa tạ đạo hữu." Hình Thiên hành lễ cảm tạ, lại một lần nữa minh bạch vì sao Thập Nhị Tổ Vu đối với Tam Kim Ô nhìn với con mắt khác, xác thực cùng những người khác không giống nhau.

Tính cách vô cụ vô úy cũng phi thường hợp khẩu vị Vu tộc. "Quay đầu gặp lại." Lăng Tiêu lấy ra một nhúm Tức Nhưỡng, đem Ngộ Đạo Trà Thụ di thực lên, bỏ vào không gian Tịnh Thế Bạch Liên, chào hỏi Hình Thiên một tiếng liền rời đi.

Ba huynh đệ mang theo Lục Nhĩ Mi Hầu về Thái Dương Tinh

trước, bởi vì vạn năm trôi qua, Hoàng Trung Lý đã chín, vừa vặn cho Lục Nhĩ Mi Hầu dùng.

Hiện nay bọn hắn đã đột phá đến Chuẩn Thánh, Hoàng Trung Lý đối với bọn hắn tác dụng cũng cực kỳ bé nhỏ.

Thế nhưng, đi tới bên ngoài Thái Dương Tinh, liền thấy Bạch Trạch và Kế Mông đang canh giữ ở nơi này.

Nhìn thấy Tam Kim Ô, Bạch Trạch và Kế Mông đại hỉ, vội vàng sán lại gần. "Làm phiền hai vị đạo hữu đem Sơn Hà Xã Tắc Đồ trả lại cho Nữ Oa đạo hữu." Lăng Tiêu hoàn toàn không cho Bạch Trạch và Kế Mông cơ hội nói chuyện, đem Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhét cho Bạch Trạch, chào hỏi hai vị huynh trưởng và Lục Nhĩ Mi Hầu liền chui vào Thái Dương Tinh.

Có Thái Dương Chân Hỏa đại trận cách trở, hai người vào không được, lại một lần nữa trợn tròn mắt. "Bạch Trạch, hiện tại làm sao bây giờ?" Kế Mông hỏi.

Chương 30

"Ngươi đem Sơn Hà Xã Tắc Đồ tống về cho Oa Hoàng trước, ta ở chỗ này tiếp tục canh giữ." Bạch Trạch cắn răng một cái nói.

Trong Thái Dương Tinh, phát giác được Bạch Trạch không có rời đi, Lăng Tiêu bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thật đúng là một tên gia hỏa chấp nhất. "Di, đã lâu không trở về, Thái Dương Tinh thượng vậy mà dựng dục ra một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo." Đế Tuấn phát ra một tiếng kinh nghi.

Lăng Tiêu nhìn lại, một cái viên nhận màu vàng bị Đế Tuấn nắm trong tay.

Đế Tuấn cảm ứng một phen, mở miệng nói: "Nhật Tinh Luân, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai mươi tám đạo cấm chế, còn không tệ.

Hầu nhi, cho ngươi." Nói xong, trực tiếp ném cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bọn hắn đều có một đống lớn, căn bản dùng không hết, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo càng không bị ba huynh đệ Kim Ô để vào mắt.

Cấm chế bao nhiêu quyết định pháp bảo mạnh yếu, phẩm cấp cũng là dựa theo số lượng cấm chế phân chia. 1-12 đạo cấm chế là Hạ Phẩm, 13-24 đạo là Trung Phẩm, 25-30 đạo là Thượng Phẩm, 31-36 đạo là Cực Phẩm.

Sở hữu 36 đạo cấm chế Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tổng cộng có hai mươi kiện, bất quá không ít là tổ hợp lại mà luận.

Ví dụ như Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, đơn nhất đều là 36 đạo

cấm chế Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng thông thường sẽ tổ hợp lại tính là một kiện.

Tổ hợp lại vừa vặn mười kiện, cũng được xưng là Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo: Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Tiên Thiên Thập Nhị Phẩm Liên Đài, Càn Khôn Đỉnh, Hà Đồ Lạc Thư, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thất Bảo Diệu Thụ, Thiên Thư, Địa Thư, Minh Thư, Hồng Tú Cầu.

Đạt được một trong số đó, liền đủ để tại Hồng Hoang trổ hết tài năng.

Ví dụ như Trấn Nguyên Tử, có Địa Thư, sức chiến đấu trong chúng đại năng thuộc về nhất lưu, mạnh hơn Côn Bằng, Phục Hy.

Hiện nay ba huynh đệ bọn họ ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 36 đạo cấm chế cũng có một đống, một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 28 đạo cấm chế sao có thể để vào mắt.

Bất quá kiện Nhật Tinh Luân này lại có ý nghĩa khác.

Lục Nhĩ Mi Hầu không nghĩ tới Đại sư phụ vừa đến liền tặng hẳn Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phải biết rất nhiều đại năng dùng cũng chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đang kích động định nhận lấy, lại nghe Tam sư phụ mở miệng. "Đại ca, Thái Dương Tinh có thể dựng dục ra Nhật Tinh Luân, Đại Âm Tinh xác suất lớn sẽ dựng dục ra Nguyệt Tinh Luân.

Âm dương tương hợp, nhật nguyệt tương sinh, hẳn là một đôi linh bảo.

Huynh mỗi lần nhìn thấy Thường Hi tiên tử và Hi Hòa tiên tử đều nhìn chằm chằm người ta, một đôi linh bảo này huynh nỡ lòng tách ra sao?" Nghe lời nói mang theo vài phần trêu chọc này, Đế Tuấn lão kiểm đỏ lên, động tác trên tay lại là cực nhanh, đem Nhật Tinh Luân

thu lại.

Lục Nhĩ Mi Hầu thất lạc thu hồi tay, lại thấy Đế Tuấn đem Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Tinh Kiếm (có 31 đạo cấm chế) cướp được từ trong tay Tam Thanh đưa cho Lục Nhĩ Mi Hầu. "Tạ Đại sư phụ!" Lục Nhĩ Mi Hầu đại hỉ, vội vàng tiếp nhận.

Mất đi Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một số đại năng trong tay đều không có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đâu.

Ví dụ như Lôi Trạch, Phong Trạch, tu vi cao nhưng vừa hóa hình không lâu, trong tay đều không có pháp bảo. "Đại sư phụ ngươi đều tặng quà cho ngươi, ta và Tam sư phụ ngươi cũng không thể keo kiệt.

Cái Dương Chi Ngọc Tịnh Bình này ngươi cầm lấy đi, bên trong còn chứa một ít Tam Quang Thần Thủy." Đông Hoàng Thái Nhất cười cười, đang sầu pháp bảo quá nhiều dùng không hết, vừa vặn cho đồ đệ. "Cái Côn Luân Kính này có ba mươi ba đạo cấm chế, còn không tệ, ngươi cầm lấy đi." Lăng Tiêu cũng tặng một kiện pháp bảo.

Được rồi, toàn là cướp từ trong tay Tam Thanh, danh phó kỳ thực Tống Tài Đồng Tử, ba cái đại oan chủng. "Tạ Nhị sư phụ." "Tạ Tam sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu kích động không thôi, bái đúng sư rồi.

Gia để ba vị sư phụ quá hùng hậu, hắn mới bái sư liền tặng hắn ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn hiện tại còn giàu hơn cả Côn Bằng.

Kích động qua đi, Lục Nhĩ Mi Hầu gãi gãi đầu, cẩn thận từng li từng tí nói: "Ba vị sư phụ, hầu nhi muốn một kiện pháp bảo loại côn." Lăng Tiêu vui vẻ, xem ra khỉ thích chơi gậy là thiên tính a. "Tảng đá Phân Bảo Nham này chính là đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, phẩm chất cực cao, đang không biết luyện chế pháp bảo gì.

Ba người chúng ta không am hiểu luyện khí, quay đầu ngươi mang theo Phân Bảo Nham đi tìm Diêu Quang Tinh Thần, muốn pháp bảo dạng gì nói với nàng, nàng sẽ luyện chế." Lăng Tiêu đem Phân Bảo Nham lấy ra đưa cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Giờ khắc này, Đông Hoàng Thái Nhất đã đem Hoàng Trung Lý đã chín hái xuống, toàn bộ đưa cho Lục Nhĩ Mi Hầu: "Sáu quả ngươi dùng để tự mình tăng tu vi, ba quả mang đi cho Diêu Quang Tinh Thần." "Cảm ơn sư phụ." Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp cảm động khóc.

Ba vị sư phụ đối với hắn quá tốt rồi, bảo vật gì cũng cho hắn.

Một quả Hoàng Trung Lý trực tiếp có thể làm cho hắn đột phá đến Kim Tiên.

Sáu quả Hoàng Trung Lý cộng lại, hắn đều có khả năng trực tiếp đột phá đến Thái Ất Kim Tiên.

Hắn đà vạn năm, rốt cục khổ tận cam lai, sau này tuyệt đối không thể để ba vị sư phụ mất mặt, nhất định phải hảo hảo hiếu kính ba vị sư phụ.

Lăng Tiêu ba người cũng không nghĩ tới, ngày sau Lục Nhĩ Mi Hầu dựa vào thiên phú thần thông nghe trộm được rất nhiều bí tân, mang đến cho bọn hắn rất nhiều kinh hỉ.

Những ngày tiếp theo, ba huynh đệ luân phiên giảng đạo cho Lục Nhĩ Mi Hầu, truyền công pháp, truyền thần thông, phi thường coi trọng cái đồ đệ này.

Lục Nhĩ Mi Hầu tư chất cực giai, lại học phi thường nghiêm túc, trăm năm thời gian, dựa vào chính mình khổ tu và sáu quả Hoàng Trung Lý, tu vi một đường tiêu thăng đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ. "Được rồi, tu đạo quan trọng nhất là dựa vào chính mình, trong ma luyện mới có thể nhanh chóng trưởng thành.

Cầm lấy cọng lông vũ Kim Ô này, Hồng Hoang không ai dám động ngươi, Vu tộc cũng sẽ không động ngươi." "Đi Đông Hải Bồng Lai tiên sơn tìm Diêu Quang Tinh Thần luyện chế pháp bảo cho ngươi đi, muốn đi đâu thì đi đó, chúng ta đối với ngươi chỉ có một điểm yêu cầu: Không được làm mất mặt chúng ta.

Gặp phải phiền toái không giải quyết được thì tới Bất Chu Sơn, chúng ta tu luyện ở đó." Lăng Tiêu dặn dò Lục Nhĩ Mi Hầu một phen, cùng hai vị huynh trưởng rời đi Thái Dương Tinh.

Bạch Trạch và Kế Mông vẫn còn canh giữ ở bên ngoài.

Huynh đệ ba người như nhìn thấy ôn thần, tranh thủ thời gian chạy, cự tuyệt giao lưu. "Ba vị Yêu Hoàng, chúng ta hảo hảo nói chuyện, các ngươi đừng chạy a..." Bạch Trạch và Kế Mông ở phía sau vừa đuổi vừa hô, ủy khuất đến sắp khóc.

Làm Yêu Hoàng mà cứ như là chịu thiệt thòi lớn gì đó vậy.

Trên đường, ba huynh đệ gặp được Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang du lịch, luận đạo một phen.

Kỳ gian, Lăng Tiêu ẩn hối nhắc nhở hai người trảm Tam Thi dùng linh bảo đồng căn đồng nguyên.

Hồng Hoang tràn đầy biến số nhất định rất thú vị.

Sau khi chia tay hai người, ba huynh đệ đi thẳng đến Bất Chu Sơn, dùng Tức Nhưỡng đem Ngộ Đạo Trà Thụ trồng xuống, ngồi dưới tàng cây, vừa uống trà vừa tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc trong Táng Thiên Quan.

Có Ngộ Đạo Trà Thụ gia trì, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc của bọn hắn xác thực nhanh hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu rất bận, một bên tham ngộ pháp tắc, còn phải một bên luyện hóa Chư Thiên Khánh Vân.

Trước đó đã thương lượng xong, lại đạt được pháp bảo lợi hại thì cho hắn dùng, Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng đã cho hắn.

Hiện tại hắn một thân phòng ngự pháp bảo, lực phòng ngự có thể nói là đệ nhất Hồng Hoang, cảm giác an toàn tràn đầy.

Hiện nay Hồng Quân bế quan Hợp Đạo, không có thời gian quản chuyện Hồng Hoang, chính là thời gian tốt nhất để toàn lực tăng tu vi, không cần lo lắng bị Hồng Quân phát hiện sử ngáng chân.

Thời gian chỉ chiến chưa kết thúc, Vu tộc và Yêu tộc đều đang bận rộn tu luyện tăng lên thực lực, rất an định.

Tam Thanh bận rộn bế quan luyện hóa pháp bảo; Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bận rộn chấn hưng phương Tây.

Chương 31

Cũng chỉ có Tiên Đình hơi loạn chút, Đông Vương Công mang theo chúng tiên Tiên Đình khắp Hồng Hoang tìm kiếm Côn Bằng.

Minh Hà và không ít đại năng cũng đều đang tìm kiếm Côn Bằng, muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Vân phi thường may mắn nghe lời Lăng Tiêu, hắn không có bản sự trốn tránh như Côn Bằng, đại khái sẽ bị vây giết mà chết, còn sẽ liên lụy lão hữu.

Ngày này, Thập Nhị Tổ Vu biết được ba huynh đệ Kim Ô tu luyện pháp tắc, đến Bất Chu Sơn bái phỏng.

Hai bên luận đạo dưới tàng cây Ngộ Đạo Trà Thụ.

Cái gọi là một pháp thông vạn pháp, vạn biến không rời tông, cùng là Đại Đạo Pháp Tắc tất có chỗ tương thông, lẫn nhau luận chứng, lẫn nhau giao lưu tâm đắc, hai bên đều có thu hoạch cực lớn.

Cảm tạ ba huynh đệ Kim Ô tặng lá trà Ngộ Đạo, Thập Nhị Tổ Vu tặng một lượng lớn tiên thiên linh nguyên liệu, còn có tiên thiên linh bảo.

Lăng Tiêu cũng không khách khí, dù sao Vu tộc cũng không dùng được pháp bảo.

Trong đó có một kiện pháp bảo danh khí phi thường lớn tại Hồng Hoang: Lạc Bảo Kim Tiền, do Vu tộc cướp được lúc khoách trương trước đó.

Thứ này chỉ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, nhưng có thể làm rơi rụng tất cả linh bảo, điều kiện tiên quyết là tu vi phải đủ.

Ngoài ra, sử dụng Lạc Bảo Kim Tiền có tác dụng phụ rất lớn, cần

tiêu hao công đức, không có công đức thì tiêu hao khí vận.

Chỉ cần tu vi đủ, công đức đủ, đánh rơi Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phải không có khả năng.

Lăng Tiêu đã tính toán kiếm công đức, đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử cướp tới, mất đi cái vỏ rùa này, xem Lão Tử còn có hay không để khí.

Nghĩ đến kiếm công đức, Lăng Tiêu nhớ tới pháp bảo trấn áp khí vận Nhân tộc sau này khi Nhân tộc đản sinh: Không Động Ấn.

Lão Tử dùng Không Động Ấn nắm giữ khí vận Nhân tộc, một bên tính kế Nhân tộc, một bên hưởng dụng khí vận Nhân tộc.

Không Động Ấn hình như là bị Lão Tử phát hiện tại Thủ Dương Sơn, trước đó chưa thấy Lão Tử dùng qua, hẳn là còn chưa tìm được.

Mất đi Không Động Ấn, xem Lão Tử chứng đạo như thế nào, chưởng khống khí vận Nhân tộc như thế nào.

Nghĩ là làm, Lăng Tiêu lập tức rời khỏi Bất Chu Sơn đi một chuyến Thủ Dương Sơn, thu lấy Không Động Ấn.

Bản đồ Hồng Hoang mà Sơn Hà Xã Tắc Đồ ghi lại đã bị hắn nhớ trong đầu, nơi nào cũng đi được.

Không có Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng, Nữ Oa không cách nào tạo nhân chứng đạo.

Không có Không Động Ấn, Lão Tử khó lập giáo chứng đạo.

Cố gắng diên hoãn thời đại Thánh Nhân lai lâm, ba huynh đệ bọn họ liền có nhiều thời gian phát dục hơn.

Hồng Hoang bảo vật đông đảo, nhưng bảo vật có thể trấn áp khí vận cực ít, cũng chỉ có Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Chung (Hỗn Độn Chung), Chiêu Yêu Phiên, Long Đầu Quải, Bàn Cổ Phiên, Thập

Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Hạo Thiên Cảnh, Địa Thư, Thanh Bình Kiếm.

Lão Tử hiện tại trong tay không có pháp bảo năng trấn áp khí vận, Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên cũng bị bọn hắn cướp đi.

Các pháp bảo khác đều là vật có chủ, Hạo Thiên Cảnh trong tay Hồng Quân, cho dù ban cho Tam Thanh, Tam Thanh cũng chỉ có hai người có thể lập giáo chứng đạo.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng, hai thứ đồ này ở trong tay hắn, Nữ Oa không có hai thứ này liền không cách nào tạo nhân chứng đạo.

Nhân tộc không ra, Thánh Nhân không hiện.

Trên đường trở về, Lăng Tiêu gặp phải Côn Bằng đang bị Minh Hà và Đông Vương Công liên thủ truy sát, toàn thân là máu, chật vật không chịu nổi. "Lăng Tiêu đạo hữu, cứu ta!" Côn Bằng bệnh cấp loạn đầu y, đối với Lăng Tiêu cầu cứu. "Ta cùng ngươi lại không quen, dựa vào cái gì cứu ngươi?

Ngươi đem Hồng Mông Tử Khí ném đi không phải hết chuyện sao?" Lăng Tiêu vẻ mặt cạn lời.

Côn Bằng mới phản ứng được, người khác nhớ thương Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ Lăng Tiêu lại không nhớ thương sao?

Vội vàng đổi hướng khác chạy trốn.

Nếu nỡ bỏ, hắn đã sớm ném đi rồi.

Minh Hà và Đông Vương Công nhìn thấy Lăng Tiêu, trong mắt hiện lên nồng đậm kiêng kị, vội vàng đi truy Côn Bằng.

Phía sau, chúng tiên Tiên Đình, Lôi Trạch các loại đại năng cũng đang đuổi theo, thập phần náo nhiệt. "Côn Bằng đại khái sắp xong đời

rồi." Lăng Tiêu lắc lắc đầu.

Tính kế này của Hồng Quân quá ác, tổng phải chết một người.

Hồng Vân tránh thoát, Côn Bằng thành kẻ chết thay.

Côn Bằng cũng là có bệnh, muốn Hồng Mông Tử Khí không muốn mạng, không biết nghĩ thế nào.

Mà đúng lúc này, Nữ Oa và Phục Hy mang theo chi viện của Yêu tộc mà đến. "Các vị, Côn Bằng là Yêu Sư của Yêu tộc ta, đạo Hồng Mông Tử Khí kia cũng là của Yêu tộc ta, các ngươi muốn cùng Yêu tộc khai chiến sao?" Nữ Oa uy hiếp nói. "Đạo Tổ nói qua, đạo Hồng Mông Tử Khí kia hữu duyên giả đắc chi, là Hồng Vân tặng cho Côn Bằng, Côn Bằng phi hữu duyên giả, khi nào thành của Yêu tộc ngươi?" Đông Vương Công thấy Nữ Oa, Phục Hy mang đến người không nhiều, cũng không sợ. "Hừ, Côn Bằng không phải người hữu duyên, các ngươi cũng không phải, có tư cách gì đoạt?" Nữ Oa lạnh lùng hừ nói. "Nói nhiều vô ích, bảo vật cường giả cư chi.

Đông Vương Công, trước đem Hồng Mông Tử Khí cướp tới tay, chúng ta lại chia." Minh Hà trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng, tế ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa và Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm liền giết tới, ngạnh kháng Nữ Oa.

Đông Vương Công muốn đạt được Hồng Mông Tử Khí cũng đã điên cuồng, đối đầu Phục Hy.

Các thành viên Yêu tộc khác và chúng tiên Tiên Đình bắt đối tư sát.

Lăng Tiêu móc ra một mâm linh quả, ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Nữ Oa thỏa thỏa phú bà, linh bảo đỉnh cấp tặc nhiều: Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 36 đạo cấm chế.

Bất quá, Minh Hà sát phạt chi lực cực mạnh, dựa vào Nghiệp Hỏa

Hồng Liên lăng là không rơi xuống hạ phong.

Đông Vương Công làm Tiên Đình chi chủ, cũng lộng được không ít pháp bảo lợi hại.

Phục Hy làm Yêu tộc Yêu Hoàng cũng không kém, pháp bảo cộng sinh Phục Hy Cầm càng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 35 đạo cấm chế.

Lúc hai bên tư sát đang kịch liệt, Côn Bằng thừa cơ bỏ chạy.

Yêu tộc chạy tới hỗ trợ, ngươi thừa cơ chạy, đem cục diện rối rắm ném cho Yêu tộc.

Được rồi, đắc tội luôn cả Yêu tộc.

Vì Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng đã phong ma, ai cũng không tin.

Chính chủ chạy, hai bên cũng lục tục đình chiến.

Nữ Oa, Phục Hy sắc mặt thiết thanh, bị chọc tức không nhẹ.

Bạch Trạch mặc kệ những thứ này, đôi mắt hỏa nhiệt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, hưng phấn lướt tới.

Chương 32

Tên gia hỏa này thật sự là chấp nhất, Lăng Tiêu xoay người liền muốn chạy.

Nhưng đúng lúc này, lại thấy Thập Nhị Tổ Vu mang theo Đại Vu của Vu tộc chạy tới. "Dám đến địa bàn Vu tộc ta giương oai, hôm nay một kẻ cũng đừng hòng đi!" Đế Giang bá khí nói. "Đế Giang, Đạo Tổ nói qua Hồng Hoang chỉ chiến vạn năm, hiện nay vạn năm chi kỳ mới trôi qua một nửa, ngươi muốn vi nghịch Đạo Tổ hay sao?" Nữ Oa nhíu mày nói. "Hừ, các ngươi tiến vào địa bàn Vu tộc ta giương oai trước, khiêu khích Vu tộc ta trước, Đạo Tổ cũng không có lý do trách cứ Vu tộc ta." "Động thủ!" Dứt lời, Đế Giang trực tiếp dẫn đầu giết tới.

Vu tộc hiếu chiến, nín nhịn năm ngàn năm, đã sớm nhịn không được, hôm nay rốt cuộc tìm được lý do động thủ.

Hiện nay Đạo Tổ bế quan, vừa vặn thăm dò một chút xem Đạo Tổ còn có thể nhúng tay hay không.

Nữ Oa sắc mặt thiết thanh, nơi này xác thực đã tiến vào địa giới Vu tộc.

Tên Côn Bằng đáng chết, cho Vu tộc cái cớ động thủ, gây ra họa lớn như vậy, bản thân chạy thì nhanh, đem cục diện rối rắm ném cho bọn hắn.

Trước đó tại Phương Trượng tiên sơn, Đông Vương Công bị uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dọa sợ, hiện nay nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu chân liền phát run, xoay người bỏ chạy.

Chúng tiên Tiên Đình vừa thấy Đông Vương Công chạy, cũng đi theo chạy.

Minh Hà thừa cơ đi truy sát Côn Bằng, lưu lại Vu Yêu nhị tộc đại chiến.

Vu tộc có chuẩn bị mà đến, Yêu tộc rất nhanh liền chống không được, Bạch Trạch vội vàng hướng Lăng Tiêu cầu cứu: "Lăng Tiêu Yêu Hoàng, thỉnh ngài ra tay tương trợ!" Nghe được lời này, chúng nhân Vu tộc lập tức nhìn sang.

Lăng Tiêu đầy đầu hắc tuyến, nghiêm túc a xích: "Ngươi đừng gọi bậy, ta là Tinh Hoàng không phải Yêu Hoàng.

Ân oán Vu Yêu nhị tộc các ngươi, đừng lôi ta vào, ta rất yêu hòa bình." Câu nói sau cùng làm cho toàn bộ Vu Yêu nhị tộc khóe miệng giật một cái.

Chỉ ngươi còn yêu hòa bình?

Mấy lần bạo đánh Tam Thanh, tại trong Tử Tiêu Cung cũng dám đại đánh nhau, uy danh hãn phỉ Hồng Hoang ai mà không biết.

Tàn bạo nhất chính là ba con Kim Ô các ngươi, còn không biết xấu hổ nói yêu hòa bình.

Nghe được Lăng Tiêu không tham gia, Đế Giang không còn cố kỵ, lệ thanh nói: "Toàn lực xuất thủ, đừng để bọn hắn chạy, giết bọn hắn trước, lại diệt Yêu tộc!" Vu Yêu lần đầu tiên đối quyết bắt đầu.

Thập Nhị Tổ Vu cộng thêm mười vị Đại Vu, đối quyết Yêu tộc Oa Hoàng, Hy Hoàng, mười đại Yêu Soái cùng ba mươi sáu Yêu Tướng.

Thập Nhị Tổ Vu đều là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, mười vị Đại Vu là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Yêu tộc một bên, chỉ có Nữ Oa và Phục Hy là tu vi Chuẩn Thánh, mười đại Yêu Soái Đại La Kim Tiên viên mãn, ba mươi sáu Yêu Tướng đều là tu vi Đại La Kim Tiên.

Vu tộc tu vi cao, Yêu tộc số lượng nhiều.

Đế Giang đối đầu Nữ Oa, Không Gian Pháp Tắc quỷ dị, nhưng Nữ Oa có Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hộ thể, Đế Giang không cách nào phá phòng ngự, nhưng Nữ Oa cũng không cách nào tỏa định Đế Giang để công kích, song phương giằng co không xong.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm đối đầu Phục Hy, Thời Gian Pháp Tắc đồng dạng quỷ dị khó lường, thời gian hồi tố, thời gian hủ hủ các loại thần thông.

Phục Hy công kích cũng quỷ dị không kém, Phục Hy gảy đàn tấu âm ba, Bát Quái diễn hóa, đem công kích của Chúc Cửu Âm toàn bộ gạt đi.

Mười đại Yêu Soái liên hợp hai mươi vị Yêu Tướng đối đầu với mười vị Tổ Vu còn lại, tuy rằng bị Tổ Vu áp chế, nhưng miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Mười sáu vị Yêu Tướng còn lại đối đầu với mười vị Đại Vu, đều là những nhân vật có tên tuổi tại Hồng Hoang: Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Cửu Phượng, Xi Vưu, v.v.

Song phương đại đánh xuất thủ, đánh cho không gian phá toái, Địa Hỏa Thủy Phong trong Hỗn Độn tràn vào, may mắn là Hồng Hoang thế giới hiện nay đã ổn định, có thể tự hành tu phục không gian bích lũy.

Lần này, song phương cũng không có dốc toàn bộ lực lượng, chỉ là cao tầng đối quyết.

Yêu tộc có một trăm linh tám Yêu Tướng, lần này chỉ tới ba mươi sáu vị.

Vu tộc Vu Tướng cũng không thiếu, một cái đều không có tới.

Yêu tộc tới số lượng vẫn là không đủ nhiều, không cách nào di bổ

chênh lệch với Tổ Vu, mười đại Yêu Soái không thể đỉnh trụ, bại.

Tùy tức Yêu tộc một bên toàn diện luân hãm, thất bại thảm hại, liên tục bại lui, bị Vu tộc truy đánh. "Bố trí Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận." Phục Hy bị đánh đến đỏ mắt, từ lần trước kiến thức qua Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lợi hại, mấy ngàn năm nay, hắn vẫn luôn nghiên cứu trận pháp.

Ba mươi sáu vị Yêu Tướng nhanh chóng kết trận, lấy Phục Hy cầm làm mắt trận, tại dưới sự dẫn đạo của Phục Hy, pháp lực và yêu khí của ba mươi sáu Yêu Tướng tụ lại cùng một chỗ, một cỗ uy áp cường đại cùng chấn động tràn ngập mà ra.

Tiếp theo, một đầu Thanh Sắc Thôn Thiên Cự Mãng phù hiện mà ra, thân thể uốn lượn mười vạn dặm, cuộn tròn trên không trung, cảm giác áp bách mười phần. "Hừ, để xem trận pháp Yêu tộc các ngươi mạnh, hay trận pháp Vu tộc ta mạnh." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, trong mắt hưng phấn dị thường.

Năm ngàn năm nay, Thập Nhị Tổ Vu bọn họ vẫn luôn nghiên cứu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lấy được không ít đột phá, hơn nữa hiện nay tu vi của bọn họ cũng mạnh hơn.

Lăng Tiêu ở bên cạnh xem đến say sưa, Hồng Hoang hai đại trận pháp đại gia là Phục Hy và Thông Thiên.

Bất quá, lấy tu vi hiện nay của Phục Hy, không có khả năng nghiên cứu ra trận pháp so được với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Yêu tộc lần này thua khẳng định là thua, bất quá, uy lực của Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận này cũng xác thực không dung khinh thường.

Không có ba anh em Kim Ô gia nhập, không có Chu Thiên Tinh

Thần Đại Trận, Yêu tộc cũng đang tự mình tìm cầu đột phá, việc này liền thú vị rồi.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành, Bàn Cổ hư ảnh xuất hiện, cỗ uy áp Hồng Hoang khủng bố kia lại lần nữa càn quét, toàn bộ Hồng Hoang tựa hồ đều bất an hẳn lên.

Theo Thập Nhị Tổ Vu đột phá đến Chuẩn Thánh, Bàn Cổ hư ảnh lần này cao tới mấy chục vạn trượng, đỉnh thiên lập địa, phảng phất Bàn Cổ chân chính tái hiện, chống đỡ thiên địa, uy áp phát ra cũng so với lần trước càng thêm khủng bố.

Vu Yêu hai tộc lần đầu tiên trận pháp đối quyết.

Bàn Cổ hư ảnh một búa chém ra, Thôn Thiên Mãng hư ảnh phun ra thần quang hạo dãng, cột sáng khủng bố phảng phất muốn quán thông Hồng Hoang.

Uy thế hạo dãng, nhiên nhi Bàn Cổ hư ảnh một búa chém xuống, cột sáng giống như giấy dán, trực tiếp toái liệt, liên đới Thôn Thiên Mãng hư ảnh đều bị chấn nát.

Khí cơ dẫn dắt, Phục Hy và ba mươi sáu Yêu Tướng toàn bộ trọng thương thổ huyết bay ngược ra ngoài, sắc mặt thảm bạch. "Ha ha, Yêu tộc trận pháp, bất quá cũng chỉ như thế." Đế Giang càn rỡ cười to. "Đế Giang, ngươi chớ có đắc ý, Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận bất quá là một bộ phận của Yêu tộc Thiên Cương Địa Sát Đại Trận, nếu là Yêu tộc một trăm linh tám Yêu Tướng toàn bộ đến đông đủ, chúng ta chưa hẳn sẽ bại." Phục Hy không phục nói. "Hừ, Vu tộc ta Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chưa từng hấp thu Vu tộc nhi lang huyết sát chi khí, cũng chưa dùng ra toàn lực." "Đã bại, liền đi chết đi." Đế Giang khinh thường hừ lạnh một tiếng, thao túng Bàn Cổ hư ảnh huy động cự phủ tiếp tục chém xuống. "Đi." Nữ Oa vung tay lên, pháp lực hạo dãng dũng xuất, đem mười đại Yêu

Soái, Phục Hy, ba mươi sáu Yêu Tướng toàn bộ quét bay ra ngoài.

Sau đó, cắn răng ném ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dẫn bạo, bạo tạc chấn động khủng bố càn quét mà ra, làm cho Bàn Cổ hư ảnh khựng lại một chút.

Nữ Oa tắc trực tiếp bị tạc bay ra ngoài, dù cho toàn lực thôi động Tạo Hóa Thanh Liên phòng ngự, y nguyên bị thương không nhẹ. "Đi." Thừa dịp Bàn Cổ hư ảnh khựng lại kia, Nữ Oa tranh thủ thời gian mang theo Yêu tộc chúng nhân đào tẩu về trên trời.

Giờ khắc này, Nữ Oa tâm muốn giết Côn Bằng đều có, bởi vì Côn Bằng, Yêu tộc tổn thất một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không nói, chính mình và huynh trưởng còn có ba mươi sáu Yêu Tướng toàn bộ trọng thương.

Quan trọng hơn là, Yêu tộc bại bởi Vu tộc, đại đại trợ trướng uy phong Vu tộc. "Đại ca, chúng ta truy." Cường Lương còn chưa đánh đã ghiền, không muốn phóng đám người Nữ Oa đào tẩu. "Không cần, Nữ Oa làm Đạo Tổ thân truyền đệ tử, hiện nay trọng thương, Đạo Tổ cũng không xuất thủ, nói rõ Đạo Tổ hiện nay bế quan, không cách nào xuất thủ." "Đạo Tổ không cách nào xuất thủ, Hồng Hoang chỉ chiến thánh dụ tự đương phế trừ.

Chương 33

Mười Đại Vu, từ hôm nay trở đi, các ngươi dẫn đầu Vu tộc nhi lang toàn lực khuếch trương, lược đoạt Hồng Hoang khí vận cho Vu tộc ta sở dụng." Đế Giang bá khí giơ tay ngăn lại Cường Lương. "Đại ca, hiện nay Yêu tộc uy hiếp lớn nhất, thừa dịp Nữ Oa, Phục Hy trọng thương, chúng ta tiên diệt Yêu tộc." Chúc Cửu Âm đề nghị. "Nữ Oa dù sao cũng là Đạo Tổ thân truyền đệ tử, Nữ Oa gặp nạn, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không có khả năng khoanh tay đứng nhìn." "Nữ Oa phát ra chiêu lệnh, những đại năng kia rất có thể sẽ bán cho Nữ Oa mặt mũi, tương trợ Yêu tộc." "Chúng ta tiên diệt những người khác, để Yêu tộc không có bang thủ, có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tại, Yêu tộc không đủ gây sợ hãi." "Đi, trước diệt Đông Vương Công tên kia." Đế Giang một lời mà quyết, mang theo chúng Tổ Vu vãng Tiên Đình đạo tràng Nam Hải Lạc Già Sơn mà đi.

Mười vị Đại Yêu trở về dẫn đầu Vu tộc nhi lang toàn lực khuếch trương địa bàn.

Lăng Tiêu nhìn đến tắc lưỡi, ai nói Vu tộc đầu não đơn giản tứ chi phát đạt?

Đây không phải rất có trí tuệ sao, Hồng Hoang lại muốn náo nhiệt lên rồi.

Hồng Hoang càng loạn càng tốt, Nữ Oa, Tam Thanh đám người không có thời gian tu luyện, liền có thể kéo dài thời gian thành Thánh, ba huynh đệ bọn họ liền có thêm thời gian tu luyện.

Ngay lập tức, Lăng Tiêu hướng Bất Chu Sơn mà đi, không có lại đi theo xem náo nhiệt.

Phương xa, Côn Bằng và Minh Hà vì Hồng Mông Tử Khí đều đã

điên cuồng, Minh Hà đuổi giết Côn Bằng không buông.

Tích nhật Lăng Tiêu cho Côn Bằng mười giọt Tam Quang Thần Thủy, Côn Bằng lúc đó dùng ba giọt, hiện nay dùng hai giọt, thương thế đã khỏi hẳn.

Toàn thịnh trạng thái, Côn Bằng tốc độ bạo tăng, Minh Hà đuổi không kịp, nhưng Minh Hà giống như thuốc cao da chó chết đuổi theo không buông, Côn Bằng cũng không có thời gian luyện hóa Hồng Mông Tử Khí. "Minh Hà, ngươi đuổi không kịp Ngô, từ bỏ đi?" Côn Bằng nghiến răng nghiến lợi nói. "Hừ, Ngô không chiếm được Hồng Mông Tử Khí, ngươi cũng đừng hòng luyện hóa." Minh Hà hừ lạnh một tiếng, tiếp tục chết đuổi không buông. "Minh Hà, thật coi là Bản tọa đối phó không được cục máu đen nhà ngươi sao?" "Không có Đông Vương Công nhúng tay, Bản tọa hôm nay liền diệt ngươi." Côn Bằng đại nộ, cứ như vậy, căn bản không có thời gian luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, dứt khoát không chạy nữa. "Hừ, ngươi cũng xứng?

Hôm nay chúng ta liền lấy thắng bại quyết định Hồng Mông Tử Khí quy thuộc, ngươi có dám?" Minh Hà tế ra pháp bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm. "Có gì không dám?" Côn Bằng không cam lòng yếu thế, tế ra pháp bảo Phần Thiên Vũ Phiến và Phong Lôi Tiễn, Yêu Sư Cung và Côn Bằng Lông Vũ.

Phần Thiên Vũ Phiến và Phong Lôi Tiễn đều là pháp bảo Côn Bằng tìm được tại Doanh Châu Tiên Sơn lúc trước, đều là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Yêu Sư Cung là Côn Bằng dùng đại lượng Tiên Thiên linh nguyên liệu tế luyện mà thành, phẩm chất đạt tới Tiên Thiên Thượng Phẩm.

Côn Bằng Lông Vũ là Côn Bằng dùng lông vũ bản thân tế luyện mà thành, cộng bốn mươi chín mai, là một bộ, cũng đạt tới Tiên Thiên Thượng Phẩm, Côn Bằng là Tiên Thiên sinh linh, lông vũ trên thân tự

nhiên cũng thuộc về Tiên Thiên chi vật.

Hiện nay Hồng Hoang chúng tiên đều đang cướp đoạt Tiên Thiên linh nguyên liệu luyện chế Tiên Thiên pháp bảo trảm thi, Tiên Thiên linh nguyên liệu sẽ càng ngày càng ít, Hồng Hoang Tiên Thiên chi khí cũng càng ngày càng ít, lại khó cho phép Tiên Thiên linh nguyên liệu, về sau Hậu Thiên sẽ thay thế Tiên Thiên, Hậu Thiên Linh Bảo trở thành nhân vật chính.

Côn Bằng cũng là đủ thảm, thân là đỉnh cấp đại năng, kết quả trên thân một kiện Cực Phẩm Linh Bảo đều không có.

Song phương triển khai đại chiến, Côn Bằng pháp bảo nhiều, thả đều là công kích pháp bảo, công kích mạnh hơn, nhưng Minh Hà có Nghiệp Hỏa Hồng Liên hộ thân, Côn Bằng sống chết phá không mở.

Trên bầu trời, Minh Hà thôi động Hồng Liên Nghiệp Hỏa cuốn theo Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm công kích Côn Bằng.

Côn Bằng thôi động Phần Thiên Vũ Phiến, thao thiên liệt diễm tràn ngập, tạo hóa ra khổng tước, tiên hạc, đại bằng các loại phi cầm cuốn theo thao thiên Phần Thiên Tử Hỏa và Minh Hà đối công.

Phong Lôi Tiễn hóa thành cuồng phong và lôi điện, giao thoa, giống như hai đầu cự long uốn lượn, vọt vào trong thao thiên nghiệp hỏa.

Bầu trời đều bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa và Phần Thiên Tử Hỏa bao phủ, tiếng gió sấm đại tác.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa và Phần Thiên Tử Hỏa đều là Hồng Hoang thập đại thần hỏa, uy lực bất phân thượng hạ, Phong Lôi Tiễn đối đầu Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm cũng không rơi xuống hạ phong.

Nhưng Côn Bằng còn có Yêu Sư Cung và Côn Bằng Lông Vũ, trên phương diện công kích áp chế Minh Hà, nhưng không cách nào phá vỡ

Nghiệp Hỏa Hồng Liên phòng ngự.

Hai người đại chiến nửa ngày, ai cũng không làm gì được ai.

Côn Bằng lo lắng Đông Vương Công và Tiên Đình chúng tiên đuổi tới, lập tức không cùng Minh Hà dây dưa nữa, thu hồi pháp bảo, hóa ra bản thể, chấn cánh bay về phía đông.

Phía đông là Vu tộc chủ sân, sẽ để chúng tiên có chỗ kiêng kị.

Nhưng Minh Hà là Bàn Cổ máu đen biến thành, cũng thuộc về Bàn Cổ hậu duệ, tên này cùng Vu tộc cũng không thù, hoàn toàn không sợ Vu tộc.

Hai người lại triển khai một vòng truy đuổi chiến mới.

Bên này náo nhiệt, Nam Hải Lạc Già Sơn càng náo nhiệt, Thập Nhị Tổ Vu đánh lên Tiên Đình đạo tràng.

Vốn là tập hợp lực lượng Tiên Đình chúng tiên cũng có thể cùng Thập Nhị Tổ Vu giằng co một chút, không ít đại năng gia nhập Tiên Đình chia sẻ khí vận như Lôi Trạch, Phong Trạch, Tiên Thiên Hòe Mộc Tinh, Tiên Thiên Kim Thạch Tinh v.v., hiện nay đều đột phá đến Chuẩn Thánh.

Tiên Đình hiện tại túc túc có tám tôn Chuẩn Thánh đại năng.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu lưu lại cho Đông Vương Công bóng ma tâm lý cực lớn, Đông Vương Công vừa nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu liền chân mềm nhũn, chỉ nghĩ đến chạy trốn.

Kết quả chính là Thập Nhị Tổ Vu cũng mặc kệ Tiên Đình những người khác, cứ nhìn chằm chằm Đông Vương Công mà truy, cuối cùng đem Đông Vương Công chặn ở trong Nam Hải. "Đông Vương Công, tích nhật dám khiêu khích Thập Nhị Tổ Vu uy nghiêm, tử kỳ của ngươi đến." Cường Lương tay nắm lôi đình, oanh hướng Đông Vương Công.

Đông Vương Công thôi động pháp lực cản lại, tâm tư cấp chuyển, đột nhiên trong cái khó ló cái khôn, vội vàng nói: "Chư vị đạo hữu có chuyện hảo hảo nói, ta biết phương pháp Vu tộc thành Thánh." "Ngươi nói cái gì?

Ngươi làm sao biết được?" Đế Giang giật mình, vội vàng ngăn lại Cường Lương.

Thành Thánh đối với Vu tộc quá trọng yếu, Yêu tộc có Nữ Oa có thể thành Thánh, Tam Thanh cùng bọn hắn có thù, cũng có thể thành Thánh.

Vu tộc không cách nào thành Thánh, đợi Nữ Oa và Tam Thanh thành Thánh về sau, Vu tộc làm sao tự vệ. "Tiên Đình có một bảo vật tên gọi Thiên Cơ Bàn, có thể thôi diễn thiên cơ, ta ngày đêm thôi diễn thiên cơ, thấy được một tia thiên cơ Vu tộc thành Thánh." Đông Vương Công giờ phút này não cực kỳ linh hoạt, điên cuồng bịa chuyện. "Là cái gì?" Đế Giang hô hấp đều dồn dập hẳn lên. "Đạo Tổ đã từng nói qua, Vu tộc cần đại cơ duyên mới có thể thành Thánh, ta thôi diễn đến thiên cơ, Vu tộc cơ duyên tại trên thân Bàn Cổ." Đông Vương Công nói. "Phụ Thần?

Vu tộc ta phải làm như thế nào?" Đế Giang ánh mắt sáng lên. "Thứ nhất, tế bái Bàn Cổ đại thần, Vu tộc nãi là Bàn Cổ hậu duệ, thành tâm tế bái, tự được Bàn Cổ đại thần che chở." "Thứ hai, thu thập Bàn Cổ hậu duệ di thuế, ví dụ như Bất Chu Sơn, Bàn Cổ đại thần cột sống, Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, Bàn Cổ đại thần con mắt, tụ Hồng Hoang khí vận vào Vu tộc." "Thứ ba, Vu tộc có một trận đại công đức đại tạo hóa tại Huyết Hải, Vu tộc tạo sát vô số, vô số sinh linh tàn lưu thần hồn không chỗ có thể đi, tại Huyết Hải phiêu đãng, Vu tộc cần độ hóa những thần hồn kia, tẩy rửa sát nghiệt, cụ thể phải làm thế nào ta cũng không biết." Đông Vương Công nói có sách mách có chứng.

Minh Hà cũng đang nhớ thương Hồng Mông Tử Khí, nguyên bản Đông Vương Công nhắc tới Huyết Hải là muốn hố Minh Hà một vố, kết quả đánh bậy đánh bạ, nói ra ngày sau Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh chi pháp.

Ngày sau Hậu Thổ tại Huyết Hải thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, độ hóa sinh linh hồn phách, bổ toàn Hồng Hoang thiếu sót, tạo phúc Hồng Hoang, hạ xuống đại công đức, mới có thể thành Thánh.

Mà Vu tộc vốn là kính sợ Bàn Cổ Phụ Thần nhất, thường xuyên tế bái, Vu tộc cho rằng Hồng Hoang là Phụ Thần, muốn xưng bá Hồng Hoang, vì Phụ Thần quản lý Hồng Hoang, Đông Vương Công một phen nói cực hợp khẩu vị Đế Giang.

Bất quá, Đế Giang cũng không ngốc, mắt lạnh nhìn Đông Vương Công: "Ngươi không có lừa ta chứ?" "Không có, tuyệt đối không có, ta làm sao dám lừa các ngươi." Đông Vương Công gật đầu khom lưng liên liên khoát tay. "Đại ca, hắn hẳn là không có nói dối, ta ẩn ẩn cảm giác được có cái gì đang dẫn dắt ta, để cho ta đi Huyết Hải." Hậu Thổ đột nhiên mở miệng nói. "Chẳng lẽ là thành Thánh cơ duyên." Đế Giang mâu quang sáng lên, đại hỉ. "Có khả năng là." Hậu Thổ gật gật đầu. "Ha ha, tốt, nói rõ Đông Vương Công không nói dối, Vu tộc ta cũng có thể thành Thánh, chúng ta Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành Thánh, Hồng Hoang còn có ai có thể ngăn cản chúng ta." Đế Giang phóng thanh cười to. "Ta, ta biết đều nói cho các ngươi biết rồi, có thể thả ta đi chứ?" Đông Vương Công ti vi dò hỏi. "Hừ, nể tình ngươi nói cho Vu tộc ta thành Thánh chi pháp, lăn đi, về sau nhìn thấy Vu tộc ta, đi đường vòng mà đi." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, việc này đối với Vu tộc cực kỳ trọng yếu, hắn hiện tại đối với Đông Vương Công thậm chí có chút cảm kích.

Chương 34

"Đúng rồi, Hồng Mông Tử Khí nãi là thành đạo chi cơ, Vu tộc không có Nguyên Thần không dùng được, nhưng nói không chừng có thể tham ngộ ra cái gì đó." "Hơn nữa, Hồng Hoang nãi là Bàn Cổ đại thần khai tịch, Vu tộc nãi Bàn Cổ Chính Tông, Hồng Hoang ai có thể thành Thánh, cai do Vu tộc định đoạt." Đông Vương Công tròng mắt hơi chuyển, định đem Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề kéo xuống nước, hắn không chiếm được Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, Tam Thanh bọn người cũng đừng hòng thành Thánh.

Hơn nữa, hiện tại đem Vu tộc nịnh nọt dễ chịu, ngày sau cho hắn một đạo Hồng Mông Tử Khí, thành Thánh cơ duyên chẳng phải tới sao.

Tam Thanh cũng coi như thôi, Nữ Oa so với hắn mạnh ở chỗ nào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai kẻ không mặt không mũi, dựa vào cái gì có thể thành Thánh.

Lúc trước Đạo Tổ định ra Thánh vị xong, hắn liền vẫn luôn phi thường không phục. "Ân, có đạo lý, Hồng Hoang ai có thể thành Thánh, cai do Vu tộc ta định đoạt." "Việc này ngươi làm không tệ, ngày sau chờ Vu tộc ta tham ngộ xong Hồng Mông Tử Khí, ban cho ngươi một đạo." "Tam Thanh ba cái phế vật kia hiện tại ở nơi nào?" Đế Giang mâu quang sáng lên, Vu tộc mới là Bàn Cổ Chính Tông, Hồng Hoang Vu tộc định đoạt, lời của Đông Vương Công quá hợp khẩu vị của hắn. "Tam Thanh trốn đi luyện hóa Đạo Tổ ban cho Tiên Thiên Chí Bảo, ta cũng không biết Tam Thanh hiện tại trốn ở nơi nào, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện tại ngay tại Tây Phương Tu Di Sơn." Đông Vương Công đại hỉ, không chút do dự đem Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bán, Đạo Tổ không cho Hồng Mông Tử Khí, hắn liền tự

mình tranh thủ.

Sớm biết như thế, sớm biết Vu tộc dễ lừa gạt như vậy, sớm đã nên cùng Vu tộc liên thủ. "Đi, đi Tây Phương Tu Di Sơn thu thập Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai kẻ không biết xấu hổ, có tư cách gì thành Thánh." Đế Giang đã bị Đông Vương Công lừa gạt đến không thể chờ đợi.

Bởi vì Đông Vương Công một phen lừa gạt này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị hại thảm. "Đại ca, không thể, Tây Phương xa xôi, chúng ta hiện tại đi, nếu là dẫn tới Yêu tộc và Tam Thanh vây công, chúng ta nguy rồi.

Chi bằng trước tiên khuếch trương, đẩy mạnh đến Tây Phương lại đi thu thập Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Hậu Thổ tương đối so sánh tỉnh táo, vội vàng khuyên can. "Đúng vậy a Đại ca, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện tại cũng bất quá Chuẩn Thánh sơ kỳ, chúng ta có thời gian." Chúc Cửu Âm cũng đi theo khuyên can. "Ân, tốt, liền để hai kẻ không biết xấu hổ kia lại nhảy nhót một đoạn thời gian." Đế Giang vẫn là nghe đệ đệ muội muội khuyên.

Mà đúng lúc này, Cường Lương thanh âm vang lên: "Đó hình như chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Đám người thuận theo hướng Cường Lương chỉ nhìn sang, chỉ thấy hai cái đầu trọc lắc lư hướng bên này tới, không phải Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì là người phương nào.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gần nhất thu hai cái đệ tử căn nguyên phi thường không tệ là Địa Tạng và Di Lặc, nghĩ đến tới phương Nam đánh chút gió thu, cho đệ tử tìm hai kiện pháp bảo.

Giờ phút này hai người còn không biết sắp đại họa lâm đầu, không biết Vu Yêu hai tộc đã đánh qua một trận, còn tưởng rằng Đạo Tổ chỉ chiến thánh dụ đâu, nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu và Đông Vương Công,

còn chủ động sáp lại gần. "Chư vị đạo hữu làm sao tụ ở chỗ này, chẳng lẽ nơi này có bảo vật xuất thế?" Chuẩn Đề hai mắt phóng quang, nghèo sợ, liền nghĩ đến bảo vật. "Chính nghĩ đến thu thập các ngươi, các ngươi liền tự mình đưa tới cửa, động thủ." Đế Giang ra lệnh một tiếng, Thập Nhị Tổ Vu trong nháy mắt giết hướng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn. "Đế Giang đạo hữu, chúng ta cùng Vu tộc không oán không cừu, cớ gì đối với chúng ta động thủ, bảo vật chúng ta không tranh là được." Tiếp Dẫn cũng nghĩ đến bảo vật đâu, vội vàng tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phòng ngự. "Hai kẻ không mặt không mũi cũng xứng thành Thánh?

Giao ra Hồng Mông Tử Khí, có thể tha các ngươi một mạng." Đế Giang lệ thanh nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa nghe Thập Nhị Tổ Vu là muốn đoạt bọn họ Hồng Mông Tử Khí, lập tức gấp, vội vàng lái Công Đức Kim Liên đào bào, Thập Nhị Tổ Vu ở phía sau truy.

Nhìn xem Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bộ dáng chật vật, Đông Vương Công trong lòng kia gọi là một cái sướng, du tai trở về Tiên Đình. "Tiên Thủ, ngươi không sao chứ?" Nhìn thấy Đông Vương Công trở về, chúng tiên vội vàng vây lại quan tâm. "Không có việc gì, khu khu Thập Nhị Tổ Vu có thể làm gì được ta, từ nay về sau, Thập Nhị Tổ Vu không dám lại đến tìm Tiên Đình phiền phức, an tâm tu luyện đi." Đông Vương Công lại bành trướng, cao ngạo ngẩng đầu, một bộ đánh bại Thập Nhị Tổ Vu, ngưu khí hống hống bộ dáng. "Tiên Thủ, chẳng lẽ ngươi đánh bại Thập Nhị Tổ Vu?" Chúng tiên đại kinh. "Không có, đánh một cái ngang tay, ta tiêu hao nghiêm trọng, phải tranh thủ thời gian khôi phục, các ngươi cũng mau đi tu luyện đi." Đông Vương Công khiêm tốn phất phất tay, vội vàng rời đi, nếu lại truy vấn hắn làm sao đánh hòa Thập Nhị Tổ Vu, hắn cũng bịa không nổi nữa.

Một bên khác, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị bức phải tự bạo một

kiện pháp bảo, mới có thể đào xuất sinh thiên.

Tây Phương vốn là nghèo, tự bạo một kiện pháp bảo, nhưng làm hai người đau lòng hỏng rồi, không dám lại ở bên ngoài sóng, vội vàng chạy về Tây Phương Tu Di Sơn trốn tránh. "Đáng giận, đi, trở về tế bái Phụ Thần, sau đó toàn lực khuếch trương, thu thập Phụ Thần di thuế." Đế Giang nộ mạ một tiếng, mang theo đệ đệ muội muội môn phản hồi Vu tộc.

Hai lần đối với Đạo Tổ đệ tử xuất thủ, Đạo Tổ đều không có phản ứng, để Đế Giang ăn chắc Đạo Tổ bế quan không cách nào phân tâm.

Những ngày tiếp theo, Vu tộc không kiêng nể gì toàn lực khuếch trương, mười vị Đại Yêu dẫn đầu Vu tộc khuếch trương, Thập Nhị Tổ Vu tại Bàn Cổ Thần Điện bế quan tu luyện pháp tắc, tiếp tục tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vu tộc thiên tính hiếu chiến, không sợ trời không sợ đất, Thập Nhị Tổ Vu đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cực kỳ tự tin, cho rằng chỉ cần triệt để nắm giữ trận pháp này, không thành Thánh cũng có thể cùng Đạo Tổ đánh một trận.

Trên Bất Chu Sơn, Kim Ô ba huynh đệ y nguyên tại tĩnh tâm bế quan, không nghe thấy chuyện Hồng Hoang.

Mà Vu tộc không kiêng nể gì khuếch trương, làm cho Hồng Hoang sinh linh oán khí sôi trào, nhưng lại đánh không lại Vu tộc cường đại, bị Vu tộc bức đến không nhà để về, đông trốn tây nấp.

Nguyên bản Tây Phương bần tích, không ai nguyện ý đi, hiện tại rất nhiều sinh linh không có địa phương cư trú, bị bức phải trốn đi Tây Phương.

Tam Thanh nguyên bản trốn ở Bắc Hải bế quan luyện hóa Tiên

Thiên Chí Bảo, đều bị Vu tộc tìm được, cũng bị bức phải trốn hướng Tây Phương.

Trong Đông Hải, Minh Hà còn tại truy sát Côn Bằng, ngay cả Huyết Hải bị Vu tộc bá chiếm cũng mặc kệ, vì Hồng Mông Tử Khí, đã triệt để điên cuồng, đánh lại đánh không thắng, trốn lại trốn không thoát, Côn Bằng đều sắp bị tức điên rồi.

Cứ như vậy, căn bản không có thời gian luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, dẫn tới đại năng khác liền nguy hiểm.

Bị bức bất đắc dĩ, Côn Bằng và Minh Hà thương lượng, đem Hồng Mông Tử Khí một phân thành hai, mỗi người một nửa.

Minh Hà đồng ý, dẫn tới đại năng khác, hắn cũng không chiếm được lợi ích.

Trận truy đuổi chiến này rốt cục kết thúc, hai người riêng phần mình cầm một nửa Hồng Mông Tử Khí rời đi, tự tìm địa phương bế quan luyện hóa.

Chớp mắt ba ngàn năm sau, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề các loại đại năng, lục tục trảm xuất Ác thi, tu vi đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trên Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu lần nữa tới tìm Kim Ô ba huynh đệ luận đạo, dưới Ngộ Đạo Trà Thụ, riêng phần mình đốn ngộ, pháp tắc đại thành, cũng đều đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Mà trải qua ba ngàn năm khuếch trương, Vu tộc gần như bá chiếm một nửa Hồng Hoang đại lục, sinh linh đều bị bức phải vãng Tây Phương tụ tập, sinh linh nhiều, Tây Phương khí vận cũng càng nồng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ngừng cho sinh linh giảng đạo, ngưng tụ khí vận vì mình dùng, tu vi tăng lên bay nhanh, ẩn ẩn siêu việt Tam Thanh.

Còn có đại năng và sinh linh, lựa chọn gia nhập Yêu tộc và Tiên Đình, Yêu tộc và Tiên Đình cũng càng ngày càng cường đại.

Hiện nay Hồng Hoang, pha có một bộ tứ túc đỉnh lập giá thế.

Yêu Tộc Thiên Đình. "Oa Hoàng, Hy Hoàng, hiện nay Vu tộc lãnh thổ càng ngày càng lớn, tụ tập Hồng Hoang khí vận càng ngày càng nồng, Vu tộc thực lực tăng lên càng ngày càng nhanh." "Hơn nữa, Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thái quá cường đại, dù cho hiện nay không ít đại năng cường giả và sinh linh gia nhập Yêu tộc, Yêu tộc khủng bố cũng đấu không lại Vu tộc." Bạch Trạch mở miệng nói. "Đúng vậy a, Hy Hoàng sáng tạo Thiên Cương Địa Sát Đại Trận cố nhiên lợi hại, nhưng đối mặt Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vẫn là có chút không đủ." Kế Mông phi thường tán đồng, nhớ tới sự cường đại của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trong mắt phù hiện vẻ sợ hãi. "Không sai, Thiên Cương Địa Sát Đại Trận vẫn là không đủ, nhưng đây đã là trận pháp mạnh nhất ta hiện tại có thể sáng tạo ra." "Bạch Trạch, ngươi trời sinh minh biện thiên cơ, là Hồng Hoang trí thủ, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?" Phục Hy gật gật đầu, nhìn về phía Bạch Trạch.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nãi là Bàn Cổ đại thần lưu cho Vu tộc, hắn sáng tạo ra trận pháp không bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, không phải chuyện gì mất mặt.

Bạch Trạch là Hồng Hoang trí thủ, Yêu tộc trí nang, rất nhiều sách lược đều là Bạch Trạch đưa ra, hắn và Nữ Oa đều quen có việc hỏi Bạch Trạch. "Tam Kim Ô Đế Tuấn, Hà Đồ Lạc Thư trong tay có một Tiên Thiên đại trận, tên là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, định nhiên có thể đối kháng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." "Hơn nữa Tam Kim Ô thực lực cường hãn, gia nhập Yêu tộc định có thể áp chế Vu tộc, hơn nữa, Đạo Tổ cũng đã nói, Tam Kim Ô nãi Thiên Mệnh Yêu Hoàng, cơ duyên tại Yêu tộc." Bạch Trạch vẫn là đối với việc

Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng nhớ mãi không quên, lại sợ Nữ Oa và Phục Hy không vui, cố ý lấy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Đạo Tổ ra nói sự tình.

Nữ Oa và Phục Hy mày nhíu lại, Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng, thế tất phân đi đại lượng khí vận nguyên bản thuộc về bọn hắn, bọn hắn tự nhiên là không nguyện ý.

Nhưng bọn hắn cũng không thể không thừa nhận, chỉ dựa vào huynh muội bọn hắn dẫn đầu Yêu tộc, không cách nào đối kháng Vu tộc.

Tam Kim Ô xác thực lợi hại, nếu được Tam Kim Ô gia nhập, tất có thể đối kháng Vu tộc. "Nhưng Tam Kim Ô sống chết không nguyện ý làm Yêu Hoàng, hiện nay càng là trốn ở Vu tộc đại bản doanh Bất Chu Sơn bế quan, chúng ta cũng không cách nào liên hệ đến." Phục Hy nhíu mày nói. "Chỉ còn lại một cái biện pháp, toàn lực trợ Oa Hoàng thành Thánh, chỉ cần Oa Hoàng thành Thánh, tất có thể thu thập Vu tộc." Bạch Trạch nói.

Chương 35

"Chỉ sợ Vu tộc sẽ không cho Ngô thời gian, hiện nay ta cự ly trảm xuất Tự Ngã thi còn xa xa không hẹn, làm sao thành Thánh càng là hào vô đầu mối." Nữ Oa lắc đầu. "Hồng Tú Cầu.

Đạo Tổ đã nói, Hồng Tú Cầu có thể chứng Thiên, Địa, Nhân tam hôn hoạch thủ công đức, có công đức gia trì, tất có thể nhanh chóng tăng tu vi." Bạch Trạch nói. "Nhưng làm sao chứng Thiên, Địa, Nhân tam hôn?" Nữ Oa hào vô đầu mối. "Thiên địa vạn vật, Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị vi Âm Dương, Âm Dương tương hợp, tất là một trong số đó." "Thiên hôn đối ứng trên trời, âm dương không gì qua được Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, tám chín phần mười chỉ chính là Thái Dương Tinh Thần và Thái Âm Tinh Thần kết hợp.

Tử Tiêu Cung bên trong nghe đạo lúc, ta từng nhìn thấy Đế Tuấn nhìn về phía Thái Âm Tinh hai vị tiên tử." Bạch Trạch nói.

Nghe được lời này, Nữ Oa mâu quang sáng lên, có đầu mối, vội vàng lấy ra Hồng Tú Cầu tham ngộ. "Không sai, Thiên hôn xác thực là Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh kết hợp, Thái Âm Tinh hai vị dễ nói, nhưng Tam Kim Ô hiện nay trốn ở Bất Chu Sơn, chúng ta vào không được." Nữ Oa rất là khổ não, thiên cơ tham ngộ, nhưng không cách nào liên hệ Tam Kim Ô a. "Chuẩn bị kỹ càng lễ vật, ta bồi Oa Hoàng đi một chuyến Thái Âm Tinh đi.

Tây Vương Mẫu không phải đang ở tại Thái Âm Tinh sao, chúng ta có thể thuyết phục Tây Vương Mẫu hỗ trợ đi một chuyến Bất Chu Sơn tìm Tam Kim Ô." "Tây Vương Mẫu cùng Vu tộc không có ân oán quá sâu, nói không chừng Vu tộc sẽ không trở lại." Bạch Trạch có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể mặt dày làm như vậy.

Nữ Oa cũng bất đắc dĩ gật gật đầu, không có biện pháp khác, bọn hắn nếu là đi Bất Chu Sơn, chính là tự chui đầu vào lưới.

Hai người mang theo đại lượng linh quả, linh bảo tiến đến Thái Âm Tinh bái phỏng.

Hi Hòa và Thường Hi sớm đã có ý với Đế Tuấn, phi thường sảng khoái đáp ứng.

Mà Tây Vương Mẫu không có địa phương có thể đi, tại Thái Âm Tinh ở gần vạn năm, thấy Hi Hòa và Thường Hi nguyện ý gả Đế Tuấn, ngay lập tức cũng đáp ứng hỗ trợ, tiến về Bất Chu Sơn.

Nhi nhiên, Vu tộc căn bản không cho Tây Vương Mẫu mặt mũi, trực tiếp đuổi đi.

Nhìn xem Tây Vương Mẫu chật vật trở lại Thái Âm Tinh, Nữ Oa và Bạch Trạch xấu hổ không chịu được.

Bạch Trạch lại nghĩ ra một pháp, đi Bồng Lai Tiên Sơn tìm Tinh Thần hoặc Lục Nhĩ Mi Hầu đi Bất Chu Sơn liên hệ Tam Kim Ô, lần này Vu tộc tổng sẽ không trở lại.

Ý tưởng là tốt, nhưng chúng Tinh Thần và Lục Nhĩ Mi Hầu không nguyện ý đi, bởi vì Lăng Tiêu đã từng giao đại, không có chuyện tày trời đừng đi Bất Chu Sơn quấy rầy.

Thành hôn lúc nào cũng có thể, không tính chuyện tày trời.

Bạch Trạch nói hết lời, chúng Tinh Thần và Lục Nhĩ Mi Hầu chính là không đáp ứng, làm cho Bạch Trạch một điểm biện pháp không có, thất lạc trở lại Yêu tộc.

Mà lúc này, Hồng Hoang phát sinh một kiện đại sự, Tam Thanh ước chiến Thập Nhị Tổ Vu, muốn đoạt lại Bàn Cổ Chính Tông.

Ba ngàn năm thời gian, Tam Thanh đem Tiên Thiên Chí Bảo luyện

hóa bốn mươi đạo cấm chế, chí bảo tại tay, lại cảm thấy chính mình được rồi.

Mà Thập Nhị Tổ Vu cũng muốn đoạt thủ Tam Thanh Hồng Mông Tử Khí, rất thống khoái đáp ứng, song phương ước chiến tại Huyết Hải.

Ngày này, Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh đến Huyết Hải. "Một đám tiên thiên bất toàn khả bi chi vật, cũng đòi bá chiếm Bàn Cổ Chính Tông." Nguyên Thủy gặp mặt liền phun. "Hừ, ba cái phế vật, bị Tam Kim Ô bạo đánh bốn lần, bị Thập Nhị Tổ Vu ta bạo đánh một lần, nhan diện mất hết, còn có mặt mũi tới tranh Bàn Cổ Chính Tông." "Hôm nay, Bàn Cổ Chính Tông các ngươi cầm không đi, Hồng Mông Tử Khí cũng phải lưu lại." Đế Giang bỉ di nói.

Nhất nhắc tới Tam Kim Ô, Nguyên Thủy trực tiếp tức giận đến mất lý trí, đây là Tam Thanh bọn họ vết nhơ lớn nhất. "Hiện tại chúng ta có Tiên Thiên Chí Bảo tại tay, tiên đoạt lại Bàn Cổ Chính Tông, lại đi tìm Tam Kim Ô tính sổ." Nguyên Thủy nộ hống.

Một lòng nghĩ đến báo thù, Tiên Thiên Chí Bảo cho hắn đầy đủ tự tin.

Đạo Tổ đã từng nói trong vạn năm không được tìm Tam Kim Ô động thủ khuyên bảo, đã hoàn toàn bị Nguyên Thủy ném ra sau đầu. "Phế vật chính là phế vật, có Tiên Thiên Chí Bảo cũng y nguyên là phế vật." Đế Tuấn muốn bao nhiêu ghét bỏ Tam Thanh liền có bấy nhiêu ghét bỏ. "Đế Tuấn, ngươi muốn chết." Nguyên Thủy triệt để bị tức mất trí, tế ra Bàn Cổ Phiên liền giết hướng Đế Giang.

Những người khác cũng động thủ tư sát.

Trận đại chiến này, hấp dẫn Hồng Hoang tất cả đại năng chú ý, đều muốn nhìn một chút Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh đạt được Tiên Thiên Chí Bảo rốt cuộc có bao nhiêu mạnh.

Bàn Cổ Phiên sát phạt đệ nhất, Thập Nhị Tổ Vu cũng không dám đại ý, phân ra Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ và Băng Chi Tổ Vu Huyền Minh đối phó Nguyên Thủy.

Đế Giang nghịch chuyển không gian, Chúc Cửu Âm nghịch chuyển thời gian, Hậu Thổ lấy Thổ chi pháp tắc ngưng tụ đại địa, Huyền Minh băng phong Bàn Cổ Phiên.

Bàn Cổ Phiên không hổ công phạt đệ nhất, ngạnh sinh sinh đánh nát tứ đại Tổ Vu toàn lực phòng ngự, nhưng sức mạnh cũng bị suy yếu rất nhiều, Tổ Vu nhục thân cực mạnh, dùng nhục thân ngạnh kháng dư uy Bàn Cổ Phiên.

Dựa vào Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy lăng là áp lấy tứ đại Tổ Vu đánh, Đế Giang và Chúc Cửu Âm vẫn là hai cái mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Một bên khác, Thông Thiên bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, khốn trụ Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu.

Thông Thiên muốn dùng Tru Tiên Kiếm Trận chém giết tứ đại Tổ Vu, tứ đại Tổ Vu muốn phá trận mà ra, song phương giằng co không xong.

Một bên khác, Lão Tử dùng Thái Cực Đồ khốn trụ Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, Độc Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư.

Thái Cực diễn hóa, càn khôn luân chuyển.

Thái Cực Đồ cấm khốn chi lực cực mạnh, tứ đại Tổ Vu đều phá không mở, nhưng Lão Tử công phạt chi lực không đủ, cũng chỉ có thể khốn trụ tứ đại Tổ Vu, không thể đem tứ đại Tổ Vu làm gì được.

Song phương đánh thiên hôn địa ám, chúng đại năng nhìn đến chấn

hám, sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Tam Thanh xác thực mạnh đến đáng sợ.

Nhưng tức tiện như thế, Thập Nhị Tổ Vu cũng có thể kháng trụ, thật sự là ly phổ, Thập Nhị Tổ Vu còn có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chưa dùng đâu.

Hiện tại giằng co không xong, nhưng nếu như Thập Nhị Tổ Vu dùng ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền khó nói.

Tam Thanh ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm Lão Tử công đức chí bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đến tột cùng có thể hay không kháng trụ.

Song phương ác chiến hồi lâu, đều pháp lực tiêu hao nghiêm trọng.

Đế Giang xem xét cứ như vậy không được, không cùng Nguyên Thủy dây dưa nữa, lợi dụng không gian pháp tắc, trong nháy mắt na di đến ngoài Tru Tiên Kiếm Trận, phối hợp tứ đại Tổ Vu bên trong công kích trong ngoài, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Tứ đại Tổ Vu trốn tới, Đế Tuấn dùng không gian na di đi cứu ra tứ đại Tổ Vu bị khốn tại trong Thái Cực Đồ. "Phế vật, đánh không lại muốn đào tẩu sao?" Nguyên Thủy ngẩng đầu dương dương đắc ý. "Bố trận!" Đế Giang lạnh lùng phun ra hai chữ.

Sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Tam Thanh xác thực lợi hại, không dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, bọn họ thậm chí có chút rơi vào hạ phong.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành, Bàn Cổ hư ảnh tái hiện, đỉnh thiên lập địa, uy áp Hồng Hoang.

Hiện nay Thập Nhị Tổ Vu đều đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, ngưng tụ ra Bàn Cổ hư ảnh càng thêm khủng bố.

Cảm thụ được Bàn Cổ hư ảnh uy áp khủng bố kia, Tam Thanh

sắc mặt ngưng trọng lên, Nguyên Thủy cũng không dám lại cuồng vọng, ba huynh đệ vội vàng hợp lại một chỗ.

Lão Tử tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tráo tại đỉnh đầu, dưới chân Thái Cực Đồ diễn hóa, hai đại chí bảo đem lực phòng ngự kéo đến tối đa.

Thông Thiên và Nguyên Thủy toàn lực thao túng Tru Tiên Kiếm Trận và Bàn Cổ Phiên ngạnh cương Bàn Cổ hư ảnh.

Tru Tiên Kiếm Trận ngưng tụ ra vạn trượng kiếm ảnh, xé rách trường không đâm về phía Bàn Cổ hư ảnh, Bàn Cổ Phiên che khuất bầu trời đâm về phía Bàn Cổ hư ảnh.

Hồng Hoang chúng đại năng tim đều nâng lên, tròng mắt trừng thật lớn, không muốn bỏ qua bất kỳ một giây nào.

Chương 36

Tru Tiên Kiếm Trận và Bàn Cổ Phiên liên hợp công kích, tuyệt đối khủng bố, nhưng uy lực Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng khủng bố tuyệt luân.

Chí cường đối chí cường, đến tột cùng ai hơn một bậc. "Trảm." Đế Giang phun ra một chữ, Bàn Cổ hư ảnh huy búa chém xuống. "Oanh!" Cuồng bạo đối bính thanh vang vọng Hồng Hoang, toàn bộ Hồng Hoang phảng phất đều chấn động một chút, Huyết Hải quay cuồng, Huyết Hải thượng không không gian toàn bộ phá toái, Hỗn Độn cương phong mãnh quán mà nhập.

Trong Huyết Hải, Minh Hà và Văn Đạo Nhân muốn mắng nương, các ngươi đánh thì đánh đi, phi yếu chọn tại Huyết Hải thượng không, mạng của chúng ta không phải mạng a.

Thượng không, cuồng bạo ba động càn quét, không gian bích lũy vừa tu phục lại bị kích toái, không đoạn tuần hoàn.

Cuối cùng vẫn là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hơn một bậc, Tru Tiên Kiếm Trận ngưng tụ kiếm ảnh băng toái, Bàn Cổ Phiên bay ngược ra ngoài, Thông Thiên và Nguyên Thủy sắc mặt trở nên trắng bệch. "Dám đối với Phụ Thần hư ảnh xuất thủ, hôm nay ta liền vì Phụ Thần chém các ngươi ba cái bất hiếu tử." "Trảm." Đế Giang bạo nộ, thao túng Bàn Cổ hư ảnh lần nữa chém ra một búa, một đạo phủ quang mang theo uy áp đáng sợ, cùng khủng bố sát phạt chi khí không thể ngăn cản chém về phía Tam Thanh.

Tam Thanh sắc mặt ngưng trọng đến cực hạn, trán mồ hôi lạnh trực mạo, không biết Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cộng thêm Thái Cực Đồ có thể hay không cản nổi.

Nguyên Thủy nhe răng trợn mắt, đám man tử chết tiệt này, làm sao lại cường đại như vậy, rõ ràng Tam Thanh bọn họ kế thừa Khai Thiên công đức, là Đạo Tổ tuyển định Thánh Nhân, vì sao sở hữu ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo vẫn là đánh không lại. "Phanh!" Lại là một tiếng cự hưởng khủng bố truyền khắp Hồng Hoang, Hồng Hoang vì đó mà rung động, cuồng bạo ba động từ trung tâm va chạm điên cuồng càn quét mà ra, Huyết Hải thượng không không gian lại một lần nữa không đoạn phá toái.

Phía dưới, Huyết Hải phảng phất sôi trào, Minh Hà và Văn Đạo Nhân trốn ở nơi sâu nhất phá khẩu đại mạ.

Đột nhiên, tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ ngưng tụ ra kim quang bình chướng xuất hiện vết rạn, tiếp theo nhanh chóng lan tràn.

Tam Thanh sắc mặt đại biến, một giây sau, kim quang bình chướng phá toái, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Thái Cực Đồ liên đới Tam Thanh cùng một chỗ bị chém bay ra ngoài.

Tam Thanh sắc mặt trắng bệch, liên thổ mấy ngụm tinh huyết, vội vàng chạy trốn. "Ba cái phế vật, vĩnh viễn đều là phế vật." Đế Giang mạn mạ thanh vang lên.

Đám người tề tề nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu ánh mắt tràn ngập úy kỵ, ai cũng không biết đạo Bàn Cổ hư ảnh kia còn có thể chém ra búa thứ ba hay không.

Nhưng chỉ là chém ra hai búa, liền đủ để trọng thương Tam Thanh sở hữu ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo và một kiện công đức chí bảo, huống chi là bọn hắn một kiện chí bảo đều không có.

Giờ khắc này chúng đại năng trong lòng đều đản sinh ra một cái ý nghĩ giống nhau: Thập Nhị Tổ Vu không thể địch.

Quá đáng sợ, hiện nay Đạo Tổ bế quan không ra, tột cùng còn có ai có thể ngăn cản Thập Nhị Tổ Vu?

Tam Kim Ô?

Chỉ sợ không được, hơn nữa Tam Kim Ô và Vu tộc quan hệ tốt, Vu tộc đều có thể dung hứa Tam Kim Ô tại Bất Chu Sơn thượng bế quan.

Ngoại trừ Tam Kim Ô, lại không người nào có thể tới gần Bất Chu Sơn.

Tam Thanh tuy rằng bại, nhưng cũng kháng trụ hai búa, không ai dám coi thường Tam Thanh.

Hiện nay Tam Thanh có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo và một kiện công đức chí bảo, lại đối đầu Tam Kim Ô, ai sẽ mạnh hơn.

Tam Thanh chí bảo nhiều, nhưng Tam Kim Ô cũng có Hỗn Độn Chung và Hồng Mông Lượng Thiên Xích hai kiện chí bảo, còn có một đống đỉnh cấp Cực Phẩm Tiên Thiên phòng ngự linh bảo, đồng dạng không thể khinh thường.

Hiện tại còn không có người ngoài biết Lăng Tiêu từ trong tay Đạo Tổ xảo trá đi Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân. "Đi." Đế Giang tán đi Bàn Cổ hư ảnh, mang theo đệ đệ muội muội môn trở về Vu tộc.

Sự thật thượng, bọn họ hiện tại tu vi, chỉ có thể chém ra hai búa, chống không nổi búa thứ ba.

Tiêu hao nghiêm trọng, chúng đại năng đều nhìn chằm chằm, bọn họ cũng không tiện đi đuổi giết Tam Thanh.

Yêu tộc, nhìn xem Thập Nhị Tổ Vu cường hãn như thế, từng cái sắc mặt ngưng trọng, hoàn toàn không có lòng tin đối kháng Vu tộc.

Tam Thanh có bốn kiện chí bảo đều xém chút bị làm chết, Yêu tộc cũng không có một kiện chí bảo, trận pháp cũng không đủ nhìn, từ cái góc độ nào nhìn, đều đối kháng không nổi Vu tộc.

Yêu tộc sĩ khí đê đến đáy cốc, Vu tộc sĩ khí cao ngang, hò hét bắt đầu một vòng khuếch trương mới.

Không ai dám ngăn cản, cũng ngăn cản không được. "Oa Hoàng chứng đạo thành Thánh xa xa không hẹn, không được, chúng ta nhất định phải thỉnh Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng, chỉ có ba người bọn hắn có thể đối kháng Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có thể ngăn cản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Bạch Trạch ngưng trọng nói. "Thế nhưng bọn họ trốn ở Bất Chu Sơn, chúng ta căn bản liên hệ không được." Kế Mông khổ não nói. "Vì Yêu tộc, ta đi, lấy mạng làm bái thiếp, thỉnh bọn họ xuống núi." Bạch Trạch ánh mắt kiên định, thị tử như quy đi ra ngoài.

Đại nghĩa như vậy, chúng yêu đại thụ chấn hám.

Cùng Bạch Trạch quan hệ tốt nhất Kế Mông vội vàng ngăn lại Bạch Trạch: "Bạch Trạch, ngươi đừng như vậy, cho dù ngươi đi, Tam Kim Ô chỉ sợ cũng sẽ không làm Yêu Hoàng, ngươi không phải chết vô ích sao?" "Tổng phải thử một chút xem." Bạch Trạch sái thoát cười một tiếng. "Không được, ngươi là Yêu tộc trí nang, ngươi chết, ai cho Yêu tộc xuất mưu bày kế, ngươi không thể đi, ta đi." Kế Mông có chút ngốc, nhưng thập phần giảng nghĩa khí, bị Bạch Trạch đại nghĩa cảm nhiễm, gắt gao lôi kéo Bạch Trạch.

Đúng lúc này, Đông Hải chấn động, một đạo bảo quang trùng thiên mà lên, trực nhập ba mươi ba thiên, Hồng Hoang sinh linh đều có thể nhìn thấy.

Trong bảo quang, ẩn ẩn tản ra hỗn độn khí tức. "Hỗn độn khí tức, là chí bảo xuất thế, chí ít cũng là Tiên Thiên Chí Bảo." "Các ngươi

không cần tranh nữa, chí bảo như thế, Tam Kim Ô không có khả năng không động tâm, tất nhiên sẽ đi Đông Hải đoạt bảo." "Đi, đi Đông Hải." Nữ Oa kinh ngạc đứng lên. "Chúng ta có muốn triệu tập đại quân tiến đến hay không?" Phục Hy có chút lo lắng. "Không được, Đông Hải là Vu tộc địa bàn, triệu tập đại quân tiến đến, Vu tộc liền có lý do khai chiến, hiện tại còn chưa thể cùng Vu tộc toàn diện khai chiến." "Chỉ chúng ta tiến đến, liên hợp chúng đại năng, Vu tộc ngược lại không thể khai chiến, dữ Hồng Hoang tất cả đại năng cường giả là địch, Vu tộc cũng chịu không tiêu." "Cứ chúng ta đi, không cùng Thập Nhị Tổ Vu đánh, muốn rời đi, Thập Nhị Tổ Vu cũng khó lưu lại." Bạch Trạch lắc đầu phản đối.

Trên Bất Chu Sơn.

Lăng Tiêu ba huynh đệ bị động tĩnh làm bừng tỉnh, nhìn về phía Đông Hải bảo quang trùng thiên kia. "Hỗn độn khí tức, là chí bảo xuất thế, đi, đoạt bảo đi." Đế Tuấn trong mắt tinh quang trán phóng.

Lăng Tiêu lập tức thu hồi Ngộ Đạo Trà Thụ và Táng Thiên Quan, ba huynh đệ hóa ra bản thể hướng Đông Hải cấp tốc chạy tới.

Tiên Đình, Đông Vương Công cũng mang theo Tiên Đình cao thủ chạy tới Đông Hải.

Minh Hà, Văn Đạo Nhân chui ra khỏi Huyết Hải; Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu rời đi Thái Âm Tinh; Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử rời đi Ngũ Trang Quán; Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rời đi Tu Di Sơn; Tam Thanh phục hạ Đạo Tổ ban cho Tam Quang Thần Thủy, vừa chạy đi vừa chữa thương.

Chí bảo lực hấp dẫn không thể so với Hồng Mông Tử Khí kém, Hồng Hoang đại năng toàn bộ chạy tới Đông Hải.

Trong Đông Hải, bảo quang từ trên Bồng Lai Tiên Sơn trùng thiên mà lên, Tinh Thần và Lục Nhĩ Mi Hầu ở phía trên đều mộng.

Bồng Lai Tiên Sơn chính trung ương, đột nhiên hiện ra một tòa Tiên Thiên đại trận, bảo quang trùng thiên.

Nồng đậm Hỗn Độn chi khí và Tiên Thiên chi khí tràn ngập Bồng Lai Tiên Sơn, linh căn trên tiên sơn trong nháy mắt đều thành thục.

Trốn ở Đông Hải bế quan Côn Bằng, cảm ứng được về sau, cấp tốc chạy đến, muốn đoạt thủ chí bảo.

Nhưng có Tinh Thần thủ tại Bồng Lai Tiên Sơn, Bồng Lai Tiên Sơn lại là đạo tràng của Tam Kim Ô.

Côn Bằng cân nhắc một phen, cuối cùng tham dục chiến thắng lý trí, định đoạt xong liền chạy, Hồng Hoang lớn như vậy, trốn đi không xuất hiện, Tam Kim Ô cũng khó tìm được.

Nhưng, trên Bồng Lai Tiên Sơn cũng là có cao thủ, Tử Vi Tinh Thần, Bắc Cực Tinh Thần đều đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi, Bắc Đẩu Thất Tinh, Nam Đấu Lục Tinh mười ba vị Tinh Thần, đều đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Côn Bằng xông vào Bồng Lai Tiên Sơn, song phương đại đánh xuất thủ.

Chương 37

Côn Bằng tu vi cao, thực lực mạnh, nhưng đối phương người đông thế mạnh a.

Hơn ba ngàn năm đi qua, Lục Nhĩ Mi Hầu đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Hỗn Độn Ma Viên bản nguyên biến thành, trời sinh Chiến Thần, xách theo Diêu Quang Tinh Thần dùng Phân Bảo Nham luyện chế Hỗn Nguyên Vô Cực Côn, giết hướng Côn Bằng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Khai Thiên chi kiếp, Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thanh Liên băng toái, bốn hạt sen chưa thành thục hóa thành tứ đại Thập Nhị Phẩm Liên Đài, một hạt sen nửa thành thục trưởng thành đến hai mươi bốn phẩm, Hồng Hoang thiên đạo không dung, băng toái thành Thái Ất Phất Trần, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Năm cánh lá sen hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, rễ hóa thành Thí Thần Thương, đài sen một phân thành ba, khối lớn kia hóa thành Càn Khôn Đỉnh, hai khối nhỏ hóa thành Bảo Liên Đăng và Phân Bảo Nham.

Toàn bộ đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hỗn Nguyên Vô Cực Côn dùng Phân Bảo Nham luyện chế mà thành, Diêu Quang Tinh Thần còn gia nhập rất nhiều đỉnh cấp Tiên Thiên linh nguyên liệu, bỏ ra cực đại tâm thần, dùng túc túc hai ngàn năm mới luyện chế ra tới.

Đương nhiên, đối với Diêu Quang Tinh Thần tới nói, đáng giá, bởi vì nàng luyện chế ra pháp bảo mạnh nhất có thể luyện chế mà thành, cảm giác thành tựu mười phần.

Hậu Thiên có thể luyện chế thành pháp bảo mạnh nhất chính là ba

mươi lăm đạo cấm chế Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đây là cực hạn, ba mươi sáu đạo cấm chế Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ có thể là thiên sinh địa dưỡng mà thành.

Mà Hỗn Nguyên Vô Cực Côn liền đạt tới ba mươi lăm đạo cấm chế, kiếp này nàng khả năng đều không cách nào luyện chế ra kiện thứ hai.

Lục Nhĩ Mi Hầu xách theo Hỗn Nguyên Vô Cực Côn liền xông lên nện Côn Bằng, Côn Bằng xem xét Lục Nhĩ Mi Hầu cũng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ tu vi, căn bản không thèm để ý, kết quả cánh trực tiếp bị nện thương. "Con khỉ, ngươi muốn chết." Côn Bằng đại nộ, thôi động Côn Bằng Lông Vũ liền muốn giết Lục Nhĩ Mi Hầu. "Côn Bằng, ngươi dám, Lục Nhĩ Mi Hầu nãi là ba vị Tinh Hoàng cộng đồng đồ đệ, ngươi dám thương hắn, ba vị Tinh Hoàng tất cùng ngươi không chết không thôi." Tử Vi Tinh Thần lớn tiếng uy hiếp.

Nghe được lời này, Côn Bằng túng, bảo vật có duyên giả cư chi, đoạt bảo vật, còn có lý do nói được.

Nếu là giết đồ đệ người ta, Tam Kim Ô tuyệt đối đầy Hồng Hoang truy sát hắn, không chịu nổi a.

Con khỉ chết tiệt này tu vi tuy rằng thấp, nhưng pháp bảo xác thực lợi hại, đánh lại đánh không được, Côn Bằng chỉ có thể phân ra Yêu Sư Cung trấn áp lại Lục Nhĩ Mi Hầu, sau đó cùng chúng Tinh Thần đại chiến.

Lục Nhĩ Mi Hầu xách theo Hỗn Nguyên Vô Cực Côn cuồng nện Yêu Sư Cung, Hỗn Nguyên Vô Cực Côn là lợi hại, nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu tu vi thấp a, luyện hóa cấm chế có hạn, phát huy uy lực cũng có hạn, căn bản nện không động Yêu Sư Cung.

Lăng Tiêu ba huynh đệ đuổi tới thời điểm, song phương còn tại đại chiến, chúng Tinh Thần đều bị thương không nhẹ, Côn Bằng dù

sao cũng là đỉnh cấp đại năng, sức chiến đấu cực mạnh.

Nhìn xem Lục Nhĩ Mi Hầu bị Yêu Sư Cung trấn áp, Lăng Tiêu sững sờ, chẳng lẽ bị trấn áp chính là Tứ Đại Linh Hầu túc mệnh sao?

Xích Khào Mã Hầu Vô Chi Kỳ, thời Đại Vũ trị thủy bị bắt đi lấp hải nhãn; Thông Tí Viên Hầu Viên Hồng, Mai Sơn Lục Quái chi thủ, trong Phong Thần lượng kiếp bị trấn áp tiến Nữ Oa Sơn Hà Xã Tắc Đồ; Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không, Tây Du lượng kiếp bên trong tại dưới Ngũ Chỉ Sơn áp năm trăm năm. "Côn Bằng, ngươi muốn chết sao?" Đông Hoàng Thái Nhất một tiếng bạo quát.

Côn Bằng phát ra một tiếng kinh thiên đề minh, nhanh chóng huy động cánh chạy trốn, căn bản không dám lại nhớ thương chí bảo. "Sư phụ." Không có Yêu Sư Cung trấn áp, Lục Nhĩ Mi Hầu vui vẻ chạy tới, vây quanh ba vị sư phụ một hồi cọ.

Sau đó cúi đầu phảng phất hài tử làm sai sự tình, thất lạc nói: "Ta làm mất mặt ba vị sư phụ rồi." "Côn Bằng là Hồng Hoang đỉnh cấp đại năng, ngươi dám đối với Côn Bằng xuất thủ, rất không tệ, không có mất mặt." Lăng Tiêu cười xoa xoa đầu khỉ.

Nghe được lời này, Lục Nhĩ Mi Hầu lại vui vẻ hẳn lên, cầm Hỗn Nguyên Vô Cực Côn cho ba vị sư phụ xem. "Không sai, ba mươi lăm đạo cấm chế Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, toàn bộ Hồng Hoang cũng không có mấy kiện.

Diêu Quang Tinh Thần, vất vả ngươi." Lăng Tiêu hài lòng đối với Diêu Quang Tinh Thần gật gật đầu.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một đạo thanh âm: "Thật là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo quang lộng lẫy, cùng Tây Phương ta có duyên." Lăng Tiêu quay đầu nhìn lại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mãn nhãn tham lam nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên Vô Cực Côn.

Cũng chỉ có tên đần độn này mới có thể nói ra lời không biết xấu hổ như vậy. "Cái gì cũng cùng Tây Phương ngươi có duyên, pháp bảo của đồ đệ ta cùng Tây Phương ngươi có duyên, đồ đệ ta có phải hay không cũng cùng Tây Phương ngươi có duyên?

Cho ngươi, ngươi dám lấy sao?" Lăng Tiêu trừng hai người một cái. "Đa tạ Lăng Tiêu đạo hữu khẳng khái giải nang, sư huynh đệ ta hai người liền cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ đạo hữu viện trợ Tây Phương." Chuẩn Đề há mồm liền nói, là thật dám muốn.

Lăng Tiêu biết tên này da mặt dày, không nghĩ tới dày như vậy. "Ngươi có muốn thử xem đầu trọc của ngươi cứng hay Hỗn Nguyên Vô Cực Côn cứng?" Lăng Tiêu vung vung Hỗn Nguyên Vô Cực Côn. "Đạo hữu vừa mới đáp ứng tặng cho Tây Phương ta, đạo hữu uy chấn Hồng Hoang, nói ra lời làm sao có thể không giữ lời." "Mời đạo hữu đem pháp bảo của Tây Phương ta trả lại." Chuẩn Đề một mặt nghiêm túc, con mắt nhìn chằm chằm Hỗn Nguyên Vô Cực Côn, mấy câu nói trực tiếp đem Hỗn Nguyên Vô Cực Côn biến thành của Tây Phương.

Lăng Tiêu tam quan vỡ vụn, nói đến giống như hắn trộm pháp bảo của Tây Phương vậy, bản sự đổi trắng thay đen này của tên ngốc kia quả thực tuyệt.

Há miệng là tới, không da không mặt, cái gì cũng cùng Tây Phương có duyên, cái gì cũng có thể nói thành của Tây Phương. "Đạo Tổ ban cho các ngươi hai cái đồ tốt cũng không ít, ta cảm thấy cùng ta có duyên." "Đạo Tổ thân truyền đệ tử Tam Thanh và Nữ Oa đều ở Đông Phương, cũng chính là nói Đạo Tổ đạo thống tại Đông Phương, Tây Phương các ngươi dựa vào cái gì cầm Đạo Tổ pháp bảo, giao ra." Lăng Tiêu học theo, lấy ma pháp phản kích ma pháp.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng lui lại, vội vàng đổi giọng: "Bảo

vật này cùng Tây Phương ta vô duyên." "Hỗn Nguyên Vô Cực Côn là cùng Tây Phương ngươi vô duyên, nhưng hai cái bảo vật của các ngươi cùng ta có duyên." Lăng Tiêu cười xấu xa bức tới.

Đánh gió thu đánh tới trên đầu hắn, đây không phải vừa vặn cho hắn lý do cướp sao, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ thế nhưng là đồ tốt, ba mươi sáu đạo cấm chế đỉnh cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Đạo hữu nói đùa, chúng ta là Đạo Tổ ký danh đệ tử, Đạo Tổ ban cho chúng ta pháp bảo phòng thân, sao lại cùng ngươi có duyên." Chuẩn Đề đều sắp khóc, đánh gió thu đánh thuận tay, hơn ba ngàn năm không gặp, quên mất ba vị này mới là chân chính Hồng Hoang hãn phỉ a.

Lúc trước tại Tử Tiêu Cung sợ hãi bị ba vị này nhớ thương, hơn ba ngàn năm đi qua, quên mất.

Đúng lúc này, đại năng khác chạy tới, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức nhìn thấy cứu tinh, vội vàng lui đến bên cạnh Tam Thanh.

Nhìn thấy Tam Kim Ô, Nguyên Thủy đôi mắt lập tức bị oán hận bao phủ, nhìn thấy bên người Lăng Tiêu Lục Nhĩ Mi Hầu, Nguyên Thủy lập tức mâu quang sáng lên. "Tam Kim Ô, các ngươi thật to gan, Đạo Tổ pháp dụ: Pháp bất truyền Lục Nhĩ." "Các ngươi đảm cảm vi nghịch Đạo Tổ pháp dụ, truyền đạo cho Lục Nhĩ Mi Hầu." Nghe được lời này, Lục Nhĩ Mi Hầu sắc mặt biến đổi, cúi đầu không dám lên tiếng.

Lăng Tiêu xoa xoa đầu khỉ, khinh thường nhìn Nguyên Thủy nói: "Ba huynh đệ chúng ta cũng không phải lần đầu tiên vi nghịch Đạo Tổ, ngươi muốn làm gì?" Lời này xác thực đại nghịch bất đạo, chúng tiên giật mình, bất quá ngẫm lại cũng thế, ba vị này gan to bằng trời cũng không phải ngày một ngày hai, dám ở đạo tràng Đạo Tổ bạo đánh Đạo Tổ thân truyền đệ tử, còn một điểm sự tình không có.

Vi nghịch Đạo Tổ pháp dụ truyền đạo cho Lục Nhĩ Mi Hầu, giống như thật đúng là không phải đại sự gì.

Nghe được lời của Lăng Tiêu, Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩng đầu lên, cảm động không thôi, đồng thời cũng đối với ba vị sư phụ sùng bái không thôi.

Hồng Hoang trừ ba vị sư phụ, ai còn dám vi nghịch Đạo Tổ.

Mà Nguyên Thủy thì bị đổ đắc nói không ra lời, sắc mặt trướng hồng, cùng ba cái hãn phỉ vô pháp vô thiên giảng đạo lý, giảng được thông mới là lạ.

Đúng lúc này, Bạch Trạch và Kế Mông chui ra, đối với Tam Kim Ô chính là một quỳ: "Thỉnh ba vị Yêu Hoàng về Yêu tộc, dẫn đầu Yêu tộc đối kháng Vu tộc." Lăng Tiêu khóe miệng giật một cái: "Cùng ngươi đã nói bao nhiêu lần rồi, chúng ta là Tinh Hoàng không phải Yêu Hoàng, cùng Yêu tộc ngươi không có nửa điểm quan hệ, lại loạn hô đừng trách ta đánh ngươi." "Đạo Tổ đều đã nói, ba vị Yêu Hoàng cơ duyên tại Yêu tộc, chẳng lẽ ba vị Yêu Hoàng không muốn thành Thánh sao?" Bạch Trạch không nguyện từ bỏ. "Chúng ta nãi Bàn Cổ hậu duệ, tự có kiêu ngạo, cần gì mượn nhờ Yêu tộc thành Thánh, ngươi lại loạn hô ta thật đánh ngươi." Lăng Tiêu có chút cáu.

Cư tâm khó lường a, một ngày đến tối liền nghĩ đến hại ba anh em hắn.

Chúng tiên đều im lặng, để Đạo Tổ chỉ điểm đường chính không đi, cứ khăng khăng tự mình đi tìm đường rẽ mà đi, đây đều là tâm thái gì. "Các ngươi căn nguyên cũng là Yêu tộc, hiện nay Yêu tộc nguy tại sớm tối, cầu ba vị Yêu Hoàng dẫn đầu Yêu tộc mở ra một con đường sống." Bạch Trạch quật cường dập đầu một cái. "Không, căn nguyên của chúng ta là Bàn Cổ hậu duệ." Lăng Tiêu nghiêm túc bĩu môi lắc đầu.

Lời này làm Bạch Trạch hung hăng nghẹn một cái.

Bàn Cổ hậu duệ hình như xác thực so với Yêu tộc căn nguyên cao cấp hơn a.

Thái Dương Tinh là Bàn Cổ con mắt biến thành, Kim Ô là Thái Dương Tinh dựng dục ra tới, nói là Bàn Cổ hậu duệ, ai cũng phản bác không được. "Hừ, ba cái lông lá đội sừng, thấp sinh noãn hóa chi bối, cũng xứng tự xưng Bàn Cổ hậu duệ." Nguyên Thủy hừ lạnh nói.

Lăng Tiêu ba huynh đệ nổi nóng nhìn sang, đang muốn phát nộ, lại nghe Đế Giang thanh âm truyền đến: "Bọn họ không xứng, chẳng lẽ ba cái phế vật các ngươi xứng?" Chúng tiên nhìn lại, chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu chạy đến, từng cái vội vàng lui thật xa, mãn nhãn kiêng kị.

Chương 38

"Ba cái phế vật, còn dám tới địa bàn Vu tộc ta, lại ngứa da rồi phải không?" Đế Giang khinh thường nhìn Tam Thanh. "Bảo vật xuất thế, chúng ta là tới đoạt bảo, chúng đạo hữu cũng thế, chẳng lẽ Thập Nhị Tổ Vu các ngươi muốn cùng chúng đạo hữu là địch?" Nguyên Thủy vội vàng lôi kéo chúng tiên.

Đế Giang quét qua, ánh mắt rơi vào trên thân Yêu tộc: "Yêu tộc cũng dám đến địa bàn Vu tộc ta, muốn chết." "Chúng ta chỉ là tới đoạt bảo, Đông Hải cũng không hoàn toàn là địa bàn Vu tộc ngươi, Bồng Lai Tiên Sơn liền không thuộc về Vu tộc ngươi." Nữ Oa đạm mạc nói.

Lăng Tiêu lông mày nhướn lên, tâm cơ biểu a, châm ngòi cừu hận.

Đế Giang cũng không ngốc, lạnh giọng nói: "Không cần châm ngòi, thức thời lập tức cút, nếu không thì không cần đi nữa." Đông Vương Công vội vàng mang theo Tiên Đình chúng tiên và Yêu tộc bảo trì cự ly, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử các loại đại năng cũng phân phân cách thật xa.

Bọn họ liên hợp lại, khẳng định có thể thắng, nhưng đối mặt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, coi như thắng, khẳng định cũng sẽ chết không ít người, ai cũng không muốn chết a.

Yêu tộc lập tức bị cô lập, Nữ Oa mặt đen lại, nhìn về phía Đế Tuấn nói: "Đế Tuấn đạo hữu, ngươi và Thái Âm Tinh hai vị tiên tử nãi là thiên định nhân duyên, chứng Thiên hôn các ngươi đều có thể thu hoạch được công đức, Ngô nguyện dùng Hồng Tú Cầu vì các ngươi chứng Thiên hôn." Lời này vừa ra, chúng tiên ánh mắt đều rơi vào trên thân Đế Tuấn và Thái Âm Tinh hai vị.

Hi Hòa và Thường Hi nhìn xem Đế Tuấn, đáy mắt một mảnh chờ mong.

Đế Tuấn nhìn về phía Hi Hòa và Thường Hi, trong lòng hơi động, gật đầu nói: "Cái này ngược lại là có thể, trăm năm sau, Ngô và Thái Âm Tinh hai vị tiên tử thành hôn, hoan nghênh chư vị đạo hữu đến Bồng Lai Tiên Sơn chứng kiến." "Thành hôn này thế nhưng là Hồng Hoang lần đầu tiên, đến lúc đó chúng ta nhất định đến." Hồng Vân cười nói.

Cực khác chúng tiên cũng rất nể tình, đương nhiên, Tam Thanh ngoại trừ.

Tuy rằng không thể thuyết phục Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng, nhưng tối thiểu xúc thành Thiên hôn, Nữ Oa cũng tâm mãn ý túc mang theo Yêu tộc chúng nhân rời đi. "Các ngươi còn không đi?

Thiên hôn hôn kỳ tại trăm năm sau cơ." "Lần này bảo vật tại Bồng Lai Tiên Sơn xuất thế, Bồng Lai Tiên Sơn nãi đạo tràng ba huynh đệ ta, chư vị sẽ không phải không biết chứ?" Lăng Tiêu nhìn về phía chúng tiên, trong thanh âm mang theo cảnh cáo. "Hừ, tại đạo tràng các ngươi xuất thế thì thế nào?

Bảo vật cường giả cư chi." Nguyên Thủy hừ lạnh nói. "Thế nào, có Tiên Thiên Chí Bảo lại cảm thấy chính mình được rồi?" "Chúng ta đáp ứng Đạo Tổ trong vạn năm không tìm các ngươi gây phiền phức, nhưng các ngươi nếu là chủ động gây phiền phức, liền không tại bên trong ước định." "Tiên Thiên Chí Bảo nóng tay sao?" Lăng Tiêu khinh miệt nói. "Cuồng ngôn, tích nhật các ngươi bất quá là trượng vào pháp bảo lợi hại mà thôi, hiện nay Tam Thanh chúng ta có bốn kiện chí bảo, các ngươi chỉ có hai kiện." "Bồng Lai Tiên Sơn thượng chí bảo, chúng ta quyết lấy được." Nguyên Thủy tự tin nói.

Lão Tử và Thông Thiên gật gật đầu, bốn kiện chí bảo tại tay, làm

sao tính đều là bọn hắn mạnh hơn, đánh không lại Thập Nhị Tổ Vu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, còn đánh không lại Tam Kim Ô sao. "Được a, đã các ngươi chê Tiên Thiên Chí Bảo phỏng tay, vậy thì làm qua một trận." Lăng Tiêu cũng không nuông chiều, người ta tới đưa Tiên Thiên Chí Bảo, không có lý do không cần. "Tam đệ, ngươi đối phó Lão Tử lão ô quy kia." Đông Hoàng Thái Nhất tính tình tương đối hỏa bạo, sớm đã nhịn không được Nguyên Thủy lãnh trào nhiệt phúng, tế ra Hỗn Độn Chung và Ly Địa Diễm Quang Kỳ giết hướng Nguyên Thủy. "Làm qua một trận liền làm qua một trận, chí bảo trong tay các ngươi chúng ta cũng muốn định." Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên giết hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Đế Tuấn tìm tới lão đối thủ Thông Thiên, Lăng Tiêu đối đầu Lão Tử.

Chúng tiên vội vàng kéo ra cự ly, miễn cho tao ngộ tác động đến, rất là hưng phấn quan chiến, thần tiên cũng không tránh khỏi thích ăn dưa.

Vừa vặn nhìn một chút, hiện nay Tam Kim Ô và Tam Thanh, đến tột cùng ai mạnh hơn. "Khốn!" Lão Tử quát lên một tiếng, Thái Cực Đồ cấp tốc phóng đại, phô thiên cái địa ập tới.

Lăng Tiêu cũng chẳng phản kháng, cũng chẳng né tránh, mặc cho bản thân bị Thái Cực Đồ cuốn vào. "Chuyển!" Lão Tử lại quát thêm một tiếng, Thái Cực Đồ phi tốc xoay tròn, Địa Hỏa Thủy Phong phong ấn bên trong dũng mãnh hiện ra, cát bay đá chạy, nước lửa cùng tuôn, phảng phất như tận thế hàng lâm.

Lăng Tiêu tế ra Tịnh Thế Bạch Liên, trực tiếp nằm dài bên trong Thái Cực Đồ, bộ dáng kia gọi là một cái nhàn nhã.

Lực phòng ngự và lực phong cấm của Thái Cực Đồ đều cực mạnh, nhưng lực tấn công lại rất bình thường, dù sao cũng là cán búa

của Khai Thiên Phủ biến thành, nào có ai cầm cán búa đi chém người bao giờ.

Thao tác này của Lăng Tiêu khiến chúng tiên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đây căn bản là không để Lão Tử và Thái Cực Đồ vào trong mắt a.

Nói Lăng Tiêu cuồng vọng đi, nhưng Địa Hỏa Thủy Phong trong Thái Cực Đồ xác thực không cách nào phá vỡ phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên, Lăng Tiêu một chút sứt mẻ cũng không có.

Bị nhốt trong Thái Cực Đồ chỉ có hai phương pháp để thoát ra.

Một là tìm được Sinh Môn.

Thái Cực ẩn chứa Bát Quái, có tám cửa, chỉ có Sinh Môn mới ra được, nhưng Thái Cực Đồ luôn xoay chuyển, rất khó tìm ra.

Phương pháp thứ hai chính là cưỡng ép phá vây mà ra.

Năm xưa Tứ Đại Tổ Vu bị nhốt bên trong cũng không ra được, phải nhờ Đế Giang liên hợp các Tổ Vu khác trong ngoài hợp kích mới cứu được ra ngoài.

Nhưng hiện tại nhìn dáng vẻ của Lăng Tiêu, căn bản là không vội vã đi ra.

Cũng phải, phòng ngự của Lão Tử quá mạnh, có ra ngoài cũng không thể làm gì được y. "Lão Tử, ngươi không phá được giáp của ta, ta cũng không phá được giáp của ngươi, chúng ta hà tất uổng phí khí lực, cứ ở chỗ này quan chiến như thế nào?" Lăng Tiêu ung dung nói.

Hồng Hoang hiện nay, phòng ngự mạnh nhất chính là hắn và Lão Tử.

Lão Tử có hai kiện phòng ngự chí bảo, hắn có một kiện phòng ngự chí bảo cùng hai kiện Tiên Thiên Cực Phẩm phòng ngự linh bảo,

rốt cuộc ai phòng ngự mạnh hơn, thật đúng là khó nói.

Chư Thiên Khánh Vân hắn đều không muốn lấy ra, giữ lại một chiêu bài tẩy chung quy vẫn là tốt hơn.

Lão Tử không phản bác.

Tiên Thiên Chí Bảo há lại dễ dàng luyện hóa như vậy?

Hơn ba ngàn năm nay, y chỉ lo tế luyện Thái Cực Đồ, căn bản không có thời gian tế luyện pháp bảo khác, thủ đoạn tấn công quả thực rất yếu. "Ngươi cứ tự tin Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có thể đánh thắng Nguyên Thủy và Thông Thiên sao?

Đừng quên, Bàn Cổ Phiên là công phạt đệ nhất, sức tấn công mạnh hơn Hỗn Độn Chung.

Lực phòng ngự của Hỗn Độn Chung chưa chắc đã đỡ nổi công kích của Bàn Cổ Phiên." Lão Tử nói. "Chuyện đó chưa chắc đâu, còn phải xem là ai dùng.

Bàn Cổ Phiên để Nguyên Thủy dùng chưa chắc đã là công phạt đệ nhất.

Nhị ca ta dùng Hỗn Độn Chung, sức tấn công chưa chắc đã thua Bàn Cổ Phiên." "Bàn Cổ Phiên chắc Nguyên Thủy mới luyện hóa được bốn mươi đạo cấm chế đi?

Mà nhị ca ta đã luyện hóa Hỗn Độn Chung đến bốn mươi sáu đạo cấm chế rồi." Lăng Tiêu đạm nhiên cười.

Hắn đạt được Chư Thiên Khánh Vân cùng thời điểm với Tam Thanh, hơn ba ngàn năm nay hắn cũng vẫn luôn tế luyện cấm chế của Chư Thiên Khánh Vân, hiện giờ luyện hóa được bốn mươi đạo, Tam Thanh khẳng định cũng xấp xỉ như vậy. "Cho dù uy lực phát huy có yếu hơn một chút, nhưng Bàn Cổ Phiên dù sao cũng là đệ nhất công phạt chí bảo." Lão Tử mạnh miệng nói. "Hừ, đừng quên ba huynh đệ

chúng ta đi con đường Pháp Tắc Chứng Đạo.

Nhị ca ta tu luyện là Sát Lục Pháp Tắc, lực lượng pháp tắc có thể gia trì lên pháp bảo.

Thử tiêu bỉ trường, đủ để san bằng khoảng cách." Lăng Tiêu nhún nhún vai.

Pháp tắc gia trì vô cùng lợi hại, ví dụ như Thập Nhị Tổ Vu, dựa vào lực lượng pháp tắc và nhục thân, có thể cứng rắn đối chọi với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đây chính là một nguyên nhân lớn khiến trong ba loại phương thức chứng đạo, Pháp Tắc Chứng Đạo là mạnh nhất.

Lão Tử bị nói đến chột dạ, không biết phản bác thế nào.

Chương 39

Trong lúc nói chuyện, Đông Hoàng Thái Nhất và Nguyên Thủy đã đối đầu.

Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên.

Không có chiêu thức hoa mỹ gì khác, chính là ngạnh kháng.

Hai đại chí bảo va vào nhau, bộc phát ra dao động hủy diệt khủng khiếp, không gian sụp đổ.

Hai đại chí bảo bị đánh bật trở lại, liên lụy cả Nguyên Thủy và Đông Hoàng Thái Nhất đều bị chấn bay ra ngoài.

Một cú va chạm này, hai người bình phân thu sắc.

Nguyên Thủy mặt đầy không phục.

Bàn Cổ Phiên chính là đệ nhất công phạt chí bảo, sao có thể chỉ hòa với Hỗn Độn Chung?

Y tế ra Bàn Cổ Phiên tiếp tục công kích.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng không ngán, Sát Lục Pháp Tắc gia trì lên Hỗn Độn Chung, tiếp tục ngạnh kháng, đồng thời tế ra Ly Địa Diễm Quang Kỳ phòng ngự, uy lực phản chấn vừa rồi cũng không hề yếu. "Oanh!" Hai kiện chí bảo lại va vào nhau, không gian vừa khôi phục lại sụp đổ lần nữa.

Hai kiện chí bảo bị chấn bay ngược về, Nguyên Thủy và Đông Hoàng Thái Nhất cũng lại bị đánh bay.

Bất quá, Đông Hoàng Thái Nhất dùng Ly Địa Diễm Quang Kỳ đỡ được lực phản chấn, còn Nguyên Thủy không có pháp bảo phòng

ngự, chỉ có thể dùng thân mình ngạnh kháng.

Nguyên Thủy đã nổi điên, đủ loại không phục.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng là kẻ nóng tính, không sợ Nguyên Thủy.

Hai người cứ thế dùng chí bảo va chạm, phảng phất như muốn chứng minh rốt cuộc chí bảo của ai mới là công phạt đệ nhất.

Lão Tử sắc mặt ngưng trọng.

Người ngoài cuộc tỉnh táo, Đông Hoàng Thái Nhất có pháp bảo phòng ngự để ngăn cản lực phản chấn, cứ tiếp tục như vậy, Nguyên Thủy khẳng định sẽ chịu thiệt.

Nhưng hiện giờ Nguyên Thủy ngoại trừ Bàn Cổ Phiên cũng không còn thủ đoạn lợi hại nào khác để uy hiếp được Đông Hoàng Thái Nhất.

Lão Tử chỉ có thể ký thác hy vọng vào trên người Thông Thiên, mạnh miệng nói: "Tru Tiên Kiếm Trận của Tam đệ ta cần bốn người cùng đẳng cấp mới có thể phá, Đế Tuấn tất bại." "Ngươi có phải đã quên Nhất Khí Hóa Tam Thanh hay không?" Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý.

Lão Tử cả người cứng đờ.

Năm xưa y bị Lăng Tiêu bức ép giao ra thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lần này đúng là hại Tam đệ rồi.

Ba huynh đệ Kim Ô bất cứ người nào cũng đều có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận. "Không thể nào, các ngươi sao có thể tu luyện thành thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh nhanh như vậy được." Lão Tử duy trì sự quật cường cuối cùng.

Y còn chưa hóa hình đã bắt đầu tu luyện, mất mấy chục vạn năm mới thành công.

Tu luyện thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh cần phân liệt Nguyên Thần ra ba đạo phó Nguyên Thần để thao túng ba đạo hóa thân do pháp lực ngưng tụ ra.

Thương tổn Nguyên Thần vô cùng khó khôi phục, mỗi lần chỉ có thể phân liệt ra một tia, khôi phục xong lại phân liệt tiếp, không chỉ đau đớn mà còn cực kỳ hao phí thời gian. "Nếu như ba huynh đệ chúng ta có đại lượng Tam Quang Thần Thủy thì sao?" Lăng Tiêu cười nói.

Tam Quang Thần Thủy là đệ nhất thánh dược chữa thương, tu phục thương tổn Nguyên Thần bất quá chỉ là chuyện nhỏ.

Năm xưa ba anh em bọn hắn dùng ba trăm năm đã tu luyện thành thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cái giá phải trả chính là Tam Quang Thần Thủy thiếu mất một nửa. "Không thể nào, các ngươi sao có thể có nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy?" Lão Tử không muốn tin tưởng.

Tam Quang Thần Thủy trân quý nhường nào, Đạo Tổ cũng mới ban cho bọn họ hai mươi giọt, chứng tỏ Đạo Tổ cũng không có bao nhiêu.

Nhưng một màn tiếp theo liền khiến y không thể không tin.

Đế Tuấn phá trận mà ra, bên người đi theo ba đạo hóa thân.

Bản thể Đế Tuấn còn cướp được Hãm Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm, dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích trấn áp, khiến Thông Thiên không cách nào thao túng đoạt về. "Trả Hãm Tiên Kiếm lại cho ta!" Thông Thiên cuống lên rồi.

Thiếu mất một thanh, Tru Tiên Kiếm Trận liền không cách nào bố trí.

Tru Tiên Tứ Kiếm nếu đem ra dùng đơn lẻ cũng chỉ là Cực Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi. "Đây là chiến lợi phẩm của ta, có bản lĩnh thì ngươi tới mà lấy." Đế Tuấn ngạo nghễ cười lớn, đứng giữa không trung, khiêu khích nhìn Thông Thiên.

Thông Thiên đỏ mắt, thao túng ba thanh kiếm còn lại giết về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn thôi động Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một thước đánh bay cả ba thanh kiếm.

Ở bên kia, từng lần va chạm, từng lần bị chấn bay, Nguyên Thủy đã bị chấn đến nội thương, khóe miệng rỉ máu.

Nhưng Nguyên Thủy lúc này đã triệt để điên cuồng, bất chấp tất cả, tiếp tục cùng Đông Hoàng Thái Nhất ngạnh kháng.

Hai mắt y đỏ ngầu, tản phát huyết quang, đây là điềm báo nhập ma. "Xem ra ba huynh đệ chúng ta đã trở thành tâm ma của Nguyên Thủy.

Không ngờ Nguyên Thủy lại hận chúng ta như vậy, muốn thắng chúng ta như vậy.

Ngươi còn không ra tay, Nhị đệ tốt của ngươi sắp tiêu đời rồi." Lăng Tiêu trêu tức nói.

Đạo Ma chi tranh, Đạo thắng xuất.

Hồng Hoang không cho phép Ma tồn tại.

Nguyên Thủy một khi triệt để nhập ma sẽ bị Thiên tru mà chết.

Đương nhiên, Nguyên Thủy mang trên mình công đức Khai Thiên, Thiên Đạo có dám đánh hay không còn phải nói sau, nhưng Nguyên Thủy khẳng định sẽ không dễ chịu.

Lão Tử sắc mặt khó coi vô cùng, thả Lăng Tiêu ra, thu hồi Thái Cực Đồ, vội vàng lao đến bên cạnh Nguyên Thủy, dùng công đức kim

quang của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trấn trụ Nguyên Thủy.

Dưới sự tẩy rửa của công đức kim quang, Nguyên Thủy chậm rãi tỉnh táo lại.

Nhưng tỉnh lại rồi, Nguyên Thủy y nguyên mặt đầy không phục, vẫn muốn liều mạng với Đông Hoàng Thái Nhất. "Nhị đệ, dừng tay đi, chúng ta thua rồi." Lão Tử chỉ về phía Đế Tuấn đang cầm Hãm Tiên Kiếm trêu đùa Thông Thiên như xiếc khỉ.

Thông Thiên cuống muốn chết mà lại chẳng làm gì được Đế Tuấn.

Lão Tử nhìn bộ dạng chật vật kia của Thông Thiên, trong lòng chột dạ.

Thông Thiên hoàn toàn là bị cái thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh do y sáng tạo ra làm hại.

Nguyên Thủy trong nháy mắt xì hơi, cả người mất hết tinh khí thần.

Hết lần này tới lần khác bị đánh bại, bị sỉ nhục.

Chương 40

Hết lần này tới lần khác muốn đòi lại mặt mũi, kết quả có bốn kiện chí bảo vẫn đánh không lại.

Mệt mỏi rồi, hủy diệt đi. "Ba vị đạo hữu, là chúng ta thua.

Nhưng các ngươi muốn cướp đoạt Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có khả năng.

Có Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ở đây, chúng ta muốn đi, các ngươi cũng không giữ được." "Hãm Tiên Kiếm đơn lẻ chẳng qua chỉ là một thanh Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, còn xin trả lại cho Thông Thiên, chúng ta nguyện ý dùng pháp bảo khác để đổi." Lão Tử đứng ra chủ trì cục diện, tư thái đặt xuống rất thấp. "A, thiếu mất một thanh thì Tru Tiên Tứ Kiếm cũng phế.

Pháp bảo chúng ta có đầy, hủy đi một kiện Tiên Thiên Chí Bảo của các ngươi, chúng ta rất vui lòng." Đế Tuấn cầm Hãm Tiên Kiếm bay tới, cười lạnh: "Chúng ta không tổn thất gì, nhưng tổn thất của các ngươi thì lớn đấy." "Ta đem bảo vật khác trên người ta đưa cho ngươi, đổi lại Hãm Tiên Kiếm." Thông Thiên cuống không chịu được, sắp khóc đến nơi rồi.

Đồ tốt trong tay Thông Thiên quả thật không ít, một đống Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bọn hắn dùng không được nhưng có thể cho chúng tinh thần dùng, cho đồ đệ sau này thu nhận dùng.

Sau này Tiên Thiên Linh Bảo sẽ càng ngày càng ít.

Đặc biệt là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, hiện tại chỉ có thể coi là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cộng thêm

mười hai viên Định Hải Thần Châu trong tay hắn nữa là trọn vẹn ba mươi sáu viên, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Định Hải Thần Châu mỗi một viên đều có thể diễn hóa chư thiên.

Ba mươi sáu chư thiên dùng để bố trận, uy lực nâng cao một bước, cực kỳ khủng bố.

Không chỉ dùng để đập người, vây khốn người càng là nhất tuyệt.

Ba mươi sáu chư thiên tầng tầng lớp lớp, tuần hoàn lặp lại, bị nhốt vào thì đừng hòng ra ngoài.

Lăng Tiêu rất là thèm thuồng a.

Không trả Hãm Tiên Kiếm thuộc về hại người không lợi mình, vẫn là lợi mình thì tốt hơn. "Đại ca, thôi được rồi.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên cũng không tệ, trả lại cho hắn đi." "Chúng ta còn chưa dùng toàn lực bọn hắn đã không chịu nổi rồi.

Trả lại cho bọn hắn, bọn hắn cũng không tạo thành uy hiếp gì cho chúng ta.

Huống chi chúng ta lập tức lại sắp có được một kiện chí bảo, bọn hắn càng không có khả năng thắng chúng ta." Lăng Tiêu ra hiệu cho Đế Tuấn một cái, đem toàn bộ bảo vật Thông Thiên móc ra thu hết. "Thôi được rồi, Tam đệ ta đã mở miệng cầu tình giúp ngươi thì trả lại cho ngươi." Đế Tuấn tùy tay ném Hãm Tiên Kiếm trả lại cho Thông Thiên.

Kỳ thực bọn hắn chủ yếu là phiền Nguyên Thủy, đối với Lão Tử và Thông Thiên cũng không nói lên được hận thù gì sâu sắc. "Đa tạ!" Thông Thiên cảm kích hành lễ với Lăng Tiêu. "Sau này quản cho tốt cái miệng của Nguyên Thủy, đừng có suốt ngày nghe hắn xúi giục." Lăng Tiêu không quên gây sự, dù sao Tam Thanh sớm muộn cũng sẽ

phân gia, châm thêm bó đuốc cũng tốt.

Có cái đồ sao chổi Nguyên Thủy này ở đây, trong nhà có thể yên ổn mới là lạ.

Cũng là nhắc nhở Thông Thiên một chút, dù sao y cũng là nhân vật nổi tiếng Hồng Hoang mà hắn thích nhất ở kiếp trước.

Theo quỹ tích nguyên bản phát triển, Thông Thiên sẽ bị Nguyên Thủy và Lão Tử hại rất thảm, có thể nói là nam nhân thảm nhất Hồng Hoang, cuối cùng hai bàn tay trắng, ngay cả tự do cũng đánh mất.

Thông Thiên coi trọng nhất là tình nghĩa Tam Thanh, không có tiếp lời, nhìn Nguyên Thủy đang ủ rũ cụp đuôi, thất hồn lạc phách, thua đến triệt để mất hết tâm khí mà một trận đau lòng. "Nhị đệ, chấn tác lên!

Chúng ta tuy rằng đạt được Tiên Thiên Chí Bảo nhưng vẫn chưa phải lúc chúng ta mạnh nhất.

Chờ chúng ta triệt để luyện hóa cấm chế chí bảo, luyện hóa pháp bảo khác, trở về Đại huynh dạy các ngươi thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Lúc đó mới là lúc chúng ta mạnh nhất, đến lúc đó lại tới thỉnh giáo." Lão Tử mở miệng cổ vũ Nguyên Thủy. "Đúng!

Hiện tại vẫn chưa phải lúc chúng ta mạnh nhất, chúng ta còn không gian tăng trưởng rất lớn." Trong mắt Nguyên Thủy dần dần có ánh sáng, lại khôi phục thành cái bộ dáng đáng ghét kia, nhìn về phía ba huynh đệ Lăng Tiêu nói: "Lần tới, tất khiến cho các ngươi thảm bại." "Hồng Mông Lượng Thiên Xích giết người không dính nhân quả, hay là ta dùng ngươi thử xem Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể gánh được nhân quả Khai Thiên hay không nhé?" Đế Tuấn giơ Hồng Mông Lượng Thiên Xích lên. "Đi!" Lão Tử vội vàng kéo

Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Nhìn thân ảnh chật vật rời đi của Tam Thanh, Đế Giang lại mắng một câu: "Ba tên phế vật." Chúng tiên cũng nghị luận ầm ĩ. "Ta sao lại cảm giác Tam Kim Ô đánh giống như chơi đùa vậy, so với Thập Nhị Tổ Vu đánh bại Tam Thanh còn nhẹ nhàng hơn?" "Lăng Tiêu đạo hữu đều nói bọn họ chưa tận lực, không thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Lăng Tiêu đạo hữu đều không dùng thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh sao?" "Đúng vậy, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ dùng Hỗn Độn Chung, đều chưa dùng pháp bảo công kích khác, nếu không Nguyên Thủy đã sớm không chịu nổi." "Lăng Tiêu đạo hữu đã là thủ hạ lưu tình.

Nếu Lăng Tiêu đạo hữu tâm đen hơn một chút, ngăn Lão Tử lại, để cho Nguyên Thủy nhập ma, Tam Thanh liền xong đời." "Nhẹ nhàng đánh bại Tam Thanh như vậy, ta sao lại cảm giác Tam Kim Ô so với Thập Nhị Tổ Vu càng mạnh hơn?" "Ta cảm giác vẫn là Thập Nhị Tổ Vu mạnh hơn, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quá khủng bố." "Thật muốn xem Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu đánh một trận, xem thử rốt cuộc ai mạnh hơn." Chúng tiên mồm năm miệng mười nghị luận, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Vu Tộc hiếu chiến, nghe được những tiếng bàn tán này, chiến ý trong mắt Thập Nhị Tổ Vu thăng đằng, cũng muốn biết bọn hắn mạnh hơn hay là Tam Kim Ô mạnh hơn.

Lăng Tiêu nhìn thấy chiến ý trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, vội vàng chuyển chủ đề, lãng thanh nói: "Còn có ai không phục, còn có ai muốn cùng ba huynh đệ chúng ta tranh đoạt bảo vật nữa không?" Chúng tiên không một ai dám đáp lời. "Đế Giang đạo hữu, bảo vật kia ít nhất là Tiên Thiên Chí Bảo, các ngươi không động tâm sao?" Đông Vương Công mở miệng gây sự.

Đế Giang liếc mắt nhìn Đông Vương Công, nói: "Vu Tộc chúng ta không có Nguyên Thần, dùng không được pháp bảo, chỉ cần không để ba tên phế vật Tam Thanh và Yêu Tộc đạt được là xong." "Đông Vương Công, ngươi lại ngứa da rồi phải không?" Lăng Tiêu ánh mắt bất thiện nhìn qua.

Đông Vương Công vội vàng ngậm miệng, tranh thủ chuồn lẹ.

Nhìn thái độ của Thập Nhị Tổ Vu, rõ ràng sẽ không vì hắn mà đắc tội Tam Kim Ô. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không đi là muốn đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ tặng cho chúng ta sao?" Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía hai tên trọc đầu.

Nếu không phải đang bận đi xem chí bảo kia rốt cuộc là cái gì, hắn khẳng định sẽ cướp sạch hai tên trọc này một lần.

Vừa nghe Lăng Tiêu đã chỉ mặt gọi tên nhớ thương pháp bảo của bọn hắn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đầu cũng không ngoảnh lại, vội vàng chạy trốn. "Các vị, thay vì ở đây nhớ thương pháp bảo của chúng ta, chi bằng đi cướp Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng đi, Côn Bằng đang trốn ở trong Đông Hải đấy." Côn Bằng dám tới đạo tràng của bọn hắn giương oai, Lăng Tiêu sẽ không để cho Côn Bằng dễ chịu.

Quả nhiên, nghe được lời Lăng Tiêu nói, mâu quang chúng tiên sáng lên, tứ tán ra, lật tung Đông Hải tìm kiếm Côn Bằng.

So sánh ra thì thành Thánh vẫn có lực hấp dẫn lớn hơn, hơn nữa cũng đánh không lại Tam Kim Ô, tìm Côn Bằng cướp Hồng Mông Tử Khí còn có một tia hy vọng.

Nhất thời, chỉ còn lại Thập Nhị Tổ Vu cùng Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi. "Ba vị đạo hữu, chi bằng chúng ta so tài một chút, rốt cuộc xem ai mạnh hơn?" Đế Giang nóng lòng muốn thử nói.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng động tâm, lại nghe Lăng Tiêu một mực cự tuyệt: "Không so, đánh đánh giết giết thật không tốt, tổn thương hòa khí." Tuyệt đối không thể động thủ với Thập Nhị Tổ Vu, dính vào Lượng Kiếp nhân quả.

Nói xong, Lăng Tiêu bay vào trong Bồng Lai Tiên Sơn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng phản ứng lại, không thể kết nhân quả với Vu Tộc, đi theo bay vào Bồng Lai Tiên Sơn.

Thập Nhị Tổ Vu thấy thế có chút thất lạc, nhưng bọn hắn cũng không muốn đắc tội Tam Kim Ô.

Ép buộc người ta đánh, đắc tội Tam Kim Ô rồi người ta chạy đi làm Yêu Hoàng, Vu Tộc muốn áp chế Yêu Tộc sẽ không dễ dàng như vậy.

Bất quá bọn hắn cũng thực sự tò mò chí bảo dựng dục trong Bồng Lai Tiên Sơn rốt cuộc là cái gì, thế là đi theo vào.

Mấy người Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng đi theo vào.

Chương 41

Ba huynh đệ Lăng Tiêu không có ngăn cản, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra.

Quan hệ giữa họ với Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không tệ.

Hi Hòa, Thường Hi sau này chính là người nhà.

Tây Vương Mẫu là bạn tốt của Hi Hòa, Thường Hi thì cũng là bạn của bọn hắn, xem thì cứ xem đi.

Đi tới trung tâm Bồng Lai Tiên Sơn, một tòa Tiên Thiên Trận Pháp sừng sững, tản ra bảo quang lộng lẫy, ẩn ẩn có thể nhìn thấy bên trong lơ lửng một chiếc gương.

Tiên Thiên Trận Pháp này cũng không tính là mạnh, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, mấy cái liền đập tan.

Bên trong xác thực là một chiếc gương, gương lục giác, tản ra khí tức cổ xưa mà thần bí. "Tam đệ, đệ không có chí bảo tấn công, mau xem đây là pháp bảo gì." Đế Tuấn mở miệng, nhường chí bảo này cho Lăng Tiêu.

Hiện giờ hắn và Thái Nhất đều là công phòng vẹn toàn, Lăng Tiêu phòng ngự vô địch nhưng lực công phạt không đủ.

Lăng Tiêu cũng không khách khí, bay qua một tay nắm lấy chiếc gương cảm ứng, hồi lâu sau kinh ngạc mở mắt, liếc nhìn Tổ Vu Hậu Thổ một cái. "Tam đệ, là chí bảo gì?" Đông Hoàng Thái Nhất không kịp chờ đợi hỏi thăm. "Là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, tên gọi Thái Hư Kính, ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc, có thể soi rọi quá khứ, hiện tại, tương lai, có thể dùng Luân Hồi Chi Quang

công kích." Lăng Tiêu đơn giản giới thiệu một chút, lại nhìn Hậu Thổ một cái.

Vật này chính là pháp bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn của Hỗn Độn Luân Hồi Ma Thần sau khi vỡ vụn hóa thành.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn chia làm hai, một nửa hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, một nửa hóa thành Thái Hư Kính.

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, ngày sau Hậu Thổ sẽ đạt được Lục Đạo Luân Hồi.

Do Luân Hồi không trọn vẹn, Hậu Thổ phải thân hóa Luân Hồi.

Hiện tại xem ra, Luân Hồi không trọn vẹn chính là vì thiếu mất Thái Hư Kính.

Vậy thì theo quỹ tích ban đầu, Thái Hư Kính bị ai lấy đi rồi?

Thuộc về loại đem Hậu Thổ hại thảm, thân hóa Luân Hồi, bị cấm cố tại Địa Phủ không được ra.

Giờ phút này Hậu Thổ nhìn thấy Thái Hư Kính cũng không có nửa điểm phản ứng, hẳn là còn chưa lĩnh ngộ Luân Hồi, thời cơ chưa tới.

Nếu như ngày sau Hậu Thổ y nguyên xây dựng Lục Đạo Luân Hồi, có nên đưa Thái Hư Kính cho Hậu Thổ hay không, đây là một vấn đề.

Thôi được rồi, chuyện sau này để sau này hãy nói.

Lăng Tiêu lắc đầu, thu Thái Hư Kính lại. "Có thủ đoạn tấn công là được rồi, sau này ba huynh đệ chúng ta đều có chí bảo tấn công, Tam Thanh càng không đáng để lo." Đông Hoàng Thái Nhất hài lòng nói.

Lăng Tiêu chuyển chủ đề, nhìn về phía Hi Hòa và Thường Hi: "Hai vị đại tẩu, ta thấy các ngươi sắp trảm ra Nhị Thi, nhớ kỹ phải dùng Tiên Thiên Pháp Bảo đồng căn đồng nguyên để trảm thi, ngày

sau Tam Thi Hợp Nhất khẳng định sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Đây là đại tẩu tương lai, cũng không thể để Hồng Quân lừa được.

Trảm Tam Thi chứng đạo xác thực khả thi, nhưng nếu không dùng Tiên Thiên Pháp Bảo đồng căn đồng nguyên để trảm thi, ngày sau muốn Tam Thi Hợp Nhất sẽ khó càng thêm khó. "Có lý, dùng Tiên Thiên Pháp Bảo đồng căn đồng nguyên trảm thi, sau này dung hợp lại khẳng định sẽ dễ dàng hơn nhiều." Hi Hòa và Thường Hi mâu quang sáng lên, sau đó Thường Hi lại buồn bực nói: "Nhưng mà chúng ta không có pháp bảo đồng căn đồng nguyên.

Ta dùng Nguyệt Quế Cầm do cành cây Nguyệt Quế tế luyện để trảm thi, tỷ tỷ dùng Nguyệt Tinh Luân do Thái Âm Tinh dựng dục để trảm thi, hai kiện pháp bảo đều ẩn chứa Thái Âm Chi Lực." Bên cạnh, Tây Vương Mẫu thì ảo não không thôi, bởi vì nàng đã trảm ra Nhị Thi, dùng cũng không phải là pháp bảo đồng căn đồng nguyên, đã không còn đường hối hận để đi.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu nghe xong cũng bất lực, pháp bảo trong tay bọn hắn rất nhiều nhưng lại không có pháp bảo ẩn chứa Thái Âm Chi Lực. "Theo ta được biết, Bắc Hải Huyền Quy trong tay có một đôi Tiên Thiên Linh Bảo Nhật Nguyệt Châu, trong đó Nguyệt Châu chính là do Thái Âm Chi Lực hóa thành." "Bắc Hải Huyền Quy thân thể quá mức to lớn mà không cách nào hóa hình, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, hiện giờ e rằng cũng đã nhập Chuẩn Thánh, không biết có phải là dùng Nguyệt Châu trảm thi hay không." "Ta và Bắc Hải Huyền Quy quan hệ không tệ, nếu Bắc Hải Huyền Quy chưa dùng Nguyệt Châu trảm thi, ta ngược lại có thể dùng pháp bảo khác đổi Nguyệt Châu về." Hồng Vân mở miệng nói. "Vậy thì làm phiền Hồng Vân đạo hữu đi một chuyến Bắc Hải." Lăng Tiêu đôi mắt sáng lên, tên người hiền lành này đúng là với ai cũng có thể làm bạn.

Bắc Hải Huyền Quy cũng là một kẻ đen đủi, ngày sau Vu Yêu đại

chiến, Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên địa mất đi trụ chống trời muốn dung hợp lại, Bắc Hải Huyền Quy bị chặt đứt tứ chi luyện hóa thành thiên trụ chống trời, thảm vô cùng.

Về sau, Thông Thiên không đành lòng, lấy đi hồn phách của nó đưa vào Lục Đạo Luân Hồi trùng tu, cuối cùng hóa hình mà ra, được Thông Thiên thu làm thân truyền đệ tử Quy Linh Thánh Mẫu.

Nhưng kết cục y nguyên rất thảm, bị Văn Đạo Nhân hút khô tinh nguyên, triệt để hồn phi phách tán. "Làm phiền đạo hữu đi một chuyến." Lăng Tiêu đem Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngư Cổ và Tử Tiêu Phất Trần vừa mới lấy được từ trong tay Thông Thiên đưa cho Hồng Vân. "Chuyện nhỏ một cọc, Nguyệt Châu cũng chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện đổi một kiện, Bắc Hải Huyền Quy không có lý do gì không đổi." Hồng Vân cười sảng lãng, cầm hai kiện pháp bảo rời đi.

Hiện giờ Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo gần như đều nằm trong tay đỉnh cấp đại năng, càng ngày càng ít, tuyệt đại bộ phận đại năng cường giả đều chỉ có Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để dùng. "Đạo hữu, ta chỗ này có một ít nguyên liệu Tiên Thiên Linh ẩn chứa Thái Âm Chi Lực, các ngươi có thể tự mình luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo, coi như là hạ lễ." Trấn Nguyên Tử cười lấy ra một ít nguyên liệu linh khí. "Tốt, phần hạ lễ này ta rất thích, đa tạ đạo hữu." Đế Tuấn mắt sáng lên, vội vàng nói cảm tạ.

Đế Giang lúc này cũng mở miệng nói: "Trong bảo khố Vu Tộc ta có vô số nguyên liệu linh khí.

Vu Tộc không dùng pháp bảo, cũng dùng không tới, ba vị đạo hữu cứ tự đi lấy, coi như là hạ lễ của Vu Tộc chúng ta." "Nếu vậy liền đa tạ, ngày sau nhất định hoàn trả." Lăng Tiêu cũng không khách khí, chuyện của đại tẩu rất quan trọng.

Ngày sau nếu Hậu Thổ vẫn phải thân hóa Luân Hồi, liền đem Thái Hư Kính tặng cho Hậu Thổ trả lại phần tình ý này đi.

Dù sao hiện tại hắn tụ tập đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, cũng đã có thủ đoạn tấn công lợi hại.

Tiếp đó, Lăng Tiêu đi theo Thập Nhị Tổ Vu tới bảo khố Vu Tộc, lấy một lượng lớn Tiên Thiên Linh nguyên liệu ẩn chứa Thái Âm Chi Lực trở về.

Tây Vương Mẫu bồi tiếp Hi Hòa và Thường Hi về Thái Âm Tinh, chuẩn bị xuất giá.

Trấn Nguyên Tử lười chạy đi chạy lại, liền ở lại Bồng Lai Tiên Sơn, ba huynh đệ Lăng Tiêu bận rộn chuẩn bị sính lễ.

Hồng Vân thành công từ trong tay Bắc Hải Huyền Quy đổi được Nguyệt Châu.

Chúng tinh thần gấp rút đi gửi thiệp mời cho các đại năng cường giả.

Hôn lễ của đại ca sao có thể keo kiệt?

Hồng Hoang ai giàu có nhất, tất nhiên là Long Tộc.

Lăng Tiêu đích thân đi Long Cung, dùng pháp bảo đổi lấy một lượng lớn linh quả, đến lúc đó dùng để đãi khách mở tiệc.

Ngày này, hôn kỳ của Đế Tuấn cùng Thường Hi, Hi Hòa sắp đến.

Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất lái Cửu Long Đế Niện do Đế Tuấn luyện chế ra đi tới Thái Âm Tinh đón dâu.

Đế Tuấn hao phí đại lượng thiên tài địa bảo mới luyện chế ra, tuy rằng chỉ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo hai mươi lăm đạo cấm chế, nhưng cực kỳ oai phong.

Chín con long hồn to lớn mấy chục vạn trượng kéo xe, từ Đông

Hải phóng lên tận trời, hướng về phía tinh không mà đi.

Động tĩnh cực lớn khiến vô số sinh linh Hồng Hoang ngưỡng vọng.

Trên Thái Âm Tinh, Tây Vương Mẫu tiễn Hi Hòa và Thường Hi xuất giá, hai người một thân hồng giá y.

Năm người cùng ngồi Cửu Long Đế Niện từ tinh không hạ xuống, quay trở về Bồng Lai Tiên Sơn.

Mà các nhân vật nổi danh Hồng Hoang cũng nhao nhao chạy tới chúc mừng.

Hồng Hoang hiện nay, ai dám không cho Tam Kim Ô mặt mũi?

Chương 42

Đương nhiên, Tam Thanh không tới.

Từng người đều dâng lên hạ lễ.

Trấn Nguyên Tử cùng Hồng Vân đăng ký, Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất nghênh tiếp.

Yêu Tộc đưa tới hạ lễ nặng nhất.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần này cũng hào phóng một hồi, tặng ba hạt Bồ Đề Tử, thứ này tác dụng cũng xấp xỉ Ngộ Đạo Trà, có thể giúp linh đài thanh minh.

Yêu Tộc, Vu Tộc đều rất nể mặt Tam Kim Ô, không có châm chọc đối đầu, hiếm thấy ngồi cùng một chỗ.

Cơ hội như vậy, sau này sẽ không còn nữa.

Các nhân vật nổi danh Hồng Hoang như Đông Vương Công, Minh Hà, Lôi Trạch, Phong Trạch...

đều tới.

Ngay cả Văn Đạo Nhân, Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn không có giao tập gì cũng tới.

Thực lực Văn Đạo Nhân và Nhiên Đăng Đạo Nhân đều không yếu, đều là ba ngàn hồng trần khách tại Tử Tiêu Cung, chẳng qua hai người thập phần điệu thấp, vô cùng không gây chú ý.

Ngay cả Long Tộc, Kỳ Lân nhất tộc và Phượng Hoàng nhất tộc đã ẩn lui cũng phái người đến đây chúc mừng.

Kỳ Lân nhất tộc càng là ở trên không trung Bồng Lai Tiên Đảo diễn hóa tường thụy.

Mà Phượng Hoàng nhất tộc đến thế mà lại là Thái tử Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, khiến mắt Lăng Tiêu sáng lên.

Hai vị này cũng là danh nhân Hồng Hoang a.

Long Hán Lượng Kiếp, tam tộc tranh bá, cuối cùng gần như là đồng quy vu tận.

Tộc trưởng Phượng tộc Nguyên Phượng cuối cùng táng nhập Bất Tử Hỏa Sơn, lấy thân trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Trước khi tiến vào Bất Tử Hỏa Sơn, Nguyên Phượng dùng bản nguyên ngưng tụ ra hai quả trứng, sinh ra Ngũ Thải Khổng Tước Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng.

Hai huynh đệ là bản nguyên của Nguyên Phượng hóa thành, lại là con Khổng Tước và Kim Sí Đại Bàng đầu tiên trong thiên địa, căn nguyên và thiên phú đều cực kỳ nghịch thiên.

Kẻ đến sau lại vượt lên trước, trong Phong Thần Lượng Kiếp, Khổng Tuyên tỏa sáng rực rỡ, thiên phú thần thông "Vô Vật Bất Xoát", được công nhận là vô địch dưới Thánh Nhân.

Hiện giờ huynh đệ hai người rõ ràng hóa hình chưa lâu, mới có tu vi Chân Tiên.

Mầm mống tốt như vậy, không lôi kéo tới làm đồ đệ thì thật đáng tiếc.

Dù sao đều đã nhận Lục Nhĩ Mi Hầu làm đồ đệ, thu thêm vài người cũng không sao.

Lăng Tiêu đã nhớ thương hai huynh đệ này rồi.

Người đến đông đủ, giờ lành đã đến, Nữ Oa lấy ra Hồng Tú Cầu bay lên không trung. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Nữ Oa lấy Hồng Tú Cầu định Thiên Hôn, Thái Dương Tinh Thần Đế Tuấn và Thái Âm

Tinh Thần Hi Hòa, Thường Hi đế kết nhân duyên." "Âm Dương tương hợp, Thiên Đạo sử nhiên, định Tam Cương, lập Luân Lý, Thiên Đạo giám chi." "Thiên Hôn, thành!" Thanh âm rơi xuống, trời giáng công đức, đại biểu Thiên Đạo chuẩn thuận rồi, đây là sự tình tạo phúc cho Hồng Hoang.

Ba thành công đức rơi xuống người Nữ Oa, một thành công đức rơi vào Hồng Tú Cầu, Đế Tuấn, Thường Hi, Hi Hòa mỗi người được hai thành.

Công đức gia thân, toàn bộ bị Nữ Oa luyện hóa dùng để tăng cao tu vi, khí tức thoáng cái cường hãn hơn rất nhiều.

Thường Hi, Hi Hòa và Đế Tuấn không có luyện hóa.

Thường Hi và Hi Hòa hiện tại chưa dùng pháp bảo trảm ra Nhị Thi, phải trảm ra Nhị Thi tu vi mới có không gian tăng lên, hiện tại luyện hóa vô dụng.

Còn Đế Tuấn tu luyện pháp tắc, Thiên Đạo công đức thứ này không có tác dụng gì mấy.

Lần này Nữ Oa đã hài lòng.

Mọi người có thể tụ tập cùng một chỗ không dễ dàng, lại còn là tâm bình khí hòa ngồi cùng nhau, khánh hạ qua đi, chúng đại năng tại Bồng Lai Tiên Sơn luận đạo ba trăm năm.

Đạo âm miểu miểu, địa dũng kim liên, thỉnh thoảng tiên quang trán phóng, sinh linh Đông Hải đều tụ tập bên ngoài Bồng Lai Tiên Sơn nghe đạo, rất có loại thịnh huống Tử Tiêu Cung giảng đạo tái hiện.

Giảng đạo kết thúc, chúng tiên tán đi.

Lăng Tiêu ngăn cản Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng, học theo bài lừa gạt của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: "Hai vị đạo hữu cùng Tam Kim Ô ngô có một phần duyên phận sư đồ, có nguyện bái Tam Kim Ô ngô

làm sư?" "Chúng ta từ đâu tới duyên phận sư đồ?

Chúng ta tự có trưởng lão trong tộc dạy bảo, cần gì dùng Tam Kim Ô các ngươi dạy?" Kim Sí Đại Bàng cao ngạo ngẩng đầu.

Thân là Thái tử Phượng tộc, hắn có tư bản để cao ngạo.

Phượng tộc là xuống dốc rồi, nhưng Phượng Hoàng có thể dục hỏa niết bàn trùng sinh, cho nên năm đó tam tộc đại chiến, cao thủ Phượng tộc còn sống sót là nhiều nhất.

Chẳng qua bởi vì kiếp khí nhập thể, thực lực bị áp chế, không cách nào rời khỏi Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn.

Nhưng cũng không ai dám tới Bất Tử Hỏa Sơn giương oai, một khi những cao thủ Phượng tộc kia bất chấp tất cả liều mạng, không ai chịu nổi. "Phượng Hoàng nhất tộc và Kim Ô đều là phi cầm dựng dục trong lửa mà ra, có thể nói là cùng gốc, tự có một phần nhân quả ở đó." "Trưởng lão Phượng tộc có thể dạy bảo các ngươi, nhưng thời đại ngày nay đã khác, Phượng tộc chung quy đã thành quá khứ.

Hơn nữa, ta có thể giúp Phượng tộc hoạch lấy đại lượng công đức, tẩy rửa kiếp khí trong cơ thể." Lăng Tiêu mỉm cười.

Khổng Tước, Đại Bàng tuy là Thái tử Phượng tộc, nhưng lại cũng không phải thân Phượng Hoàng, lại thêm Nguyên Phượng hẳn là đã sử dụng thủ đoạn gì đó khiến huynh đệ hai người không chịu kiếp khí xâm nhiễm.

Hai huynh đệ không cần công đức tẩy rửa kiếp khí, nhưng Phượng tộc cần, hơn nữa là cần nhất.

Thành viên Phượng tộc ít nhất, vốn dĩ đã khó sinh ra hậu đại, kiếp khí gia thân lại càng như thế, nếu không tranh thủ thu hoạch công đức áp chế kiếp khí, Phượng tộc sớm muộn diệt tộc. "Ngươi nếu thực sự có thể giúp Phượng tộc đạt được công đức, huynh đệ hai người chúng

ta nguyện ý bái Tam Kim Ô các ngươi làm sư." Mâu quang Khổng Tuyên sáng lên.

Đại Bàng cao ngạo nhưng cũng biết công đức đối với Phượng tộc quan trọng bao nhiêu, giờ phút này cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Lăng Tiêu cười một tiếng, truyền âm cho huynh đệ hai người.

Phượng tộc, Long tộc, Kỳ Lân nhất tộc, bản chất đều thuộc về Yêu Tộc.

Theo quỹ tích nguyên bản, Côn Bằng sẽ sáng tạo ra Yêu Văn, hoạch được đại lượng Thiên Đạo công đức.

Nhưng hiện tại, tên Yêu Sư Côn Bằng kia đều sắp thành cừu nhân với Yêu Tộc rồi, vì Hồng Mông Tử Khí đã điên cuồng, nào có tâm tư đi sáng tạo Yêu Văn.

Nếu Phượng tộc có thể sáng tạo ra Yêu Văn, tất nhiên có thể đạt được hải lượng Thiên Đạo công đức, thuộc về việc nẫng tay trên Thiên Đạo công đức của Côn Bằng.

Nhưng mà thế thì đã sao?

Côn Bằng dám chạy đến Bồng Lai Tiên Sơn giương oai, phải trả cái giá lớn.

Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng nghe xong mắt sáng lên, lập tức quỳ xuống: "Đồ nhi bái kiến sư phụ." "Tốt, tốt." Lăng Tiêu hài lòng gật gật đầu, dẫn hai huynh đệ đi gặp Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Phượng tộc tuy rằng xuống dốc, nhưng làm bá chủ Hồng Hoang đã từng, nội tình y nguyên không thể khinh thường, người ta có truyền thừa công pháp, đại lượng thần thông tu luyện.

Căn bản không cần bọn hắn quan tâm, chỉ cần tặng ít pháp bảo là

được.

Cũng ngay trong ngày hôm đó, một hòn đảo nhỏ gần Bồng Lai Tiên Sơn truyền đến dao động hóa hình.

Không lâu sau, ba nữ tiên chạy đến ngoài Bồng Lai Tiên Sơn cầu bái sư.

Chương 43

Lăng Tiêu ra ngoài xem xét, ba nữ tiên mặc xiêm y mây, cực đẹp quỳ gối ngoài cửa. "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu bái kiến thượng tiên, cầu thượng tiên thu chúng ta làm đồ đệ." Ba vị nữ tiên nhìn thấy Lăng Tiêu, vội vàng dập đầu.

Tuy rằng các nàng hiện tại mới hóa hình, nhưng ý thức đã sớm thức tỉnh, nhìn thấy Tam Kim Ô hai lần tại ngoài Bồng Lai Tiên Sơn bạo đánh Tam Thanh, trong lòng sinh kính sợ, đã sớm quyết định sau khi hóa hình phải bái sư Tam Kim Ô.

Nghe được tên ba người, mắt Lăng Tiêu sáng lên.

Hóa ra hòn đảo nhỏ kia chính là Tam Tiên Đảo tiếng tăm lừng lẫy sau này, bởi vì là đạo tràng của Tam Tiêu mà nổi danh.

Tam Tiêu do ba đóa Tiên Thiên Vân Thải hóa thành, theo quỹ tích nguyên bản, ngày sau Tam Tiêu sẽ bái nhập Tiệt Giáo, bái Thông Thiên làm sư, trong Phong Thần Lượng Kiếp đại sát tứ phương, uy chấn Hồng Hoang.

Ba chị em bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, bạo ngược thập nhị Kim Tiên đệ tử của Nguyên Thủy, dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu gọt đi đỉnh thượng tam hoa, hung trung ngũ khí của Thập Nhị Kim Tiên, đánh rớt Đại La.

Nếu không phải nể tình Tam Thanh vốn một nhà, Thập Nhị Kim Tiên của Ngọc Hư Cung Nguyên Thủy tất chết không nghi ngờ.

Pháp bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu và Kim Giao Tiễn của Tam Tiêu là do Thông Thiên ban cho, hiện tại đang nằm trong tay hắn, đây không phải là trùng hợp sao?

Kim Giao Tiễn là kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Nguyên Kim Đấu càng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Đạo Tổ đích thân ban cho Thông Thiên, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận tàng tại bên trong Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Tam Tiêu cũng là danh nhân Hồng Hoang sau này, Tiên Thiên Vân Thải hóa hình, thiên phú và căn nguyên đều không kém.

Lăng Tiêu không do dự, dẫn Tam Tiêu vào Bồng Lai Tiên Sơn bái sư.

Lần này, ba huynh đệ bọn hắn có sáu đồ đệ: Đại đồ đệ Lục Nhĩ Mi Hầu, nhị đồ đệ Khổng Tuyên, tam đồ đệ Kim Sí Đại Bàng, tứ đồ đệ Vân Tiêu, ngũ đồ đệ Quỳnh Tiêu, lục đồ đệ Bích Tiêu.

Đồ đệ nhiều, những pháp bảo không dùng đến trên người cũng có chỗ dùng.

Thái Ất Phất Trần, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm đưa cho Khổng Tuyên, ba kiện pháp bảo này đồng căn đồng nguyên, có thể cho Khổng Tuyên dùng để trảm thi sau này.

Pháp Tắc Chứng Đạo quá khó tu luyện, kỳ thực chỉ cần có Tiên Thiên Pháp Bảo đồng căn đồng nguyên trảm Tam Thi, đi con đường Trảm Tam Thi Chứng Đạo vẫn là không tệ.

Hai cây quạt Ba Tiêu Phong, Hỏa đưa cho Kim Sí Đại Bàng.

Hỗn Nguyên Kim Đấu đưa cho Vân Tiêu.

Xuyên Tâm Tỏa đưa cho Quỳnh Tiêu, thứ này cũng có thể gọt đỉnh thượng tam hoa và hung trung ngũ khí, vừa vặn phối hợp với Hỗn Nguyên Kim Đấu sử dụng.

Kim Giao Tiễn đưa cho Bích Tiêu.

Hi Hòa và Thường Hi làm sư nương cũng tặng cho sáu người mỗi

người một bộ Hậu Thiên Thượng Phẩm Tiên Y.

Cùng cấp bậc thì Tiên Thiên Linh Bảo mạnh hơn Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng Hi Hòa và Thường Hi nghèo a, không có Tiên Thiên Linh Bảo có thể tặng.

Hai người cũng cảm thấy có chút keo kiệt, thế là đáp ứng giảng đạo cho sáu người, cái này ngược lại đỡ cho ba huynh đệ Lăng Tiêu không ít việc, có đại tẩu vẫn là tốt a.

Hi Hòa và Thường Hi cũng không về Thái Âm Tinh, Tây Vương Mẫu thực sự không có chỗ đi, Hi Hòa và Thường Hi đáp ứng cho Tây Vương Mẫu mượn Thái Âm Tinh để ở.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã nghe qua ba huynh đệ Lăng Tiêu giảng đạo, đối với việc này không có hứng thú lớn.

Ngày này, ba huynh đệ Lăng Tiêu đang định đi Bất Chu Sơn tu luyện, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên hưng phấn chạy tới: "Ba vị sư tôn, ta biết Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ở nơi nào." "Ở nơi nào?" Ba huynh đệ Lăng Tiêu mắt đều sáng lên, hiện tại bọn hắn chỉ thiếu Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là có thể tụ tập đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận. "Xích Khào Mã Hầu xuất thế rồi, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là pháp bảo cộng sinh của Xích Khào Mã Hầu, đang ở phương Bắc." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

Hỗn Thế Tứ Hầu đều sở hữu một ít truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, biết chính mình là bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, riêng phần mình kế thừa một ít bản mệnh thần thông và bản năng chiến đấu của Hỗn Độn Ma Viên.

Linh Minh Thạch Hầu: thông biến hóa, thức thiên thời, biết địa lợi, di tinh hoán đấu.

Lục Nhĩ Mi Hầu: thiện linh âm, năng sát lý, tri tiền hậu, vạn vật giai minh.

Thông Tí Viên Hầu: nã nhật nguyệt, súc thiên sơn, biện hưu cữu, càn khôn ma lộng.

Xích Khào Mã Hầu: hiểu âm dương, hội nhân sự, thiện xuất nhập, tị tử diên sinh. "Đi!" Lăng Tiêu không kịp chờ đợi, cuốn Lục Nhĩ Mi Hầu lên bay về phía phương Bắc.

Hỗn Thế Tứ Hầu nếu dung hợp, nói không chừng có thể tái hiện Hỗn Độn Ma Viên.

Đương nhiên, Thiên Đạo khẳng định sẽ không cho phép.

Coi như không dung hợp, lấy căn nguyên và tư chất của Hỗn Thế Tứ Hầu cũng là tồn tại đỉnh cấp Hồng Hoang, tụ tập đủ Hỗn Thế Tứ Hầu cũng rất thú vị.

Lục Nhĩ Mi Hầu coi như là thời kỳ Long Hán Lượng Kiếp dựng dục mà ra, Xích Khào Mã Hầu Vô Chi Kỳ là thời kỳ Vu Yêu Lượng Kiếp xuất thế, Thông Tí Viên Hầu là thời kỳ Phong Thần Lượng Kiếp xuất thế, Linh Minh Thạch Hầu là thời kỳ Tây Du Lượng Kiếp xuất thế.

Không tại cùng một thời kỳ xuất thế, sợ là Thiên Đạo cố ý.

Thiên Đạo cũng sợ Hỗn Thế Tứ Hầu tụ cùng một chỗ khiến Hỗn Độn Ma Viên tái hiện.

Lục Nhĩ Mi Hầu bị Hồng Quân một câu "Pháp bất truyền lục nhĩ" làm phế.

Vô Chi Kỳ tại thời kỳ Đại Vũ trị thủy bị bắt đi lấp hải nhãn.

Thông Tí Viên Hầu bị nhốt trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ còn lại Linh Minh Thạch Hầu, có chút quá nhắm vào Hỗn Thế

Tứ Hầu.

Tới phương Bắc, dưới sự chỉ dẫn của Lục Nhĩ Mi Hầu, rất dễ dàng liền tìm được Xích Khào Mã Hầu Vô Chi Kỳ.

Cùng là Hỗn Thế Tứ Hầu, trời sinh thân cận.

Dưới sự lừa gạt của Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ vừa mới xuất thế, mới có tu vi Chân Tiên đã bái Tam Kim Ô làm sư.

Lăng Tiêu cũng không lừa Vô Chi Kỳ, dùng Tịnh Thế Bạch Liên đổi đi Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Tụ tập đủ Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, căn bản không thiếu pháp bảo phòng ngự, Tịnh Thế Bạch Liên đối với hắn có cũng được mà không có cũng không sao.

Sau khi đưa hai con khỉ về Bồng Lai Tiên Sơn, ba huynh đệ Lăng Tiêu đi Bất Chu Sơn.

Lần này có việc để bận rộn: tham ngộ pháp tắc, luyện hóa pháp bảo, tham ngộ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tại trên thân Đế Tuấn, Ly Địa Diễm Quang Kỳ tại trên thân Đông Hoàng Thái Nhất, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tại trên thân Lăng Tiêu, đều đã được hoàn toàn luyện hóa.

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận chính là cùng một đẳng cấp với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một người không thể thôi động được.

Hiện tại còn có Vân Giới Tố Sắc Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ chưa từng luyện hóa.

Lăng Tiêu có Tiên Thiên phòng ngự chí bảo Chư Thiên Khánh Vân, cộng thêm Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lực phòng ngự dư xài.

Cuối cùng quyết định, do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất

luyện hóa Vân Giới Tố Sắc Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, như vậy vừa vặn một người hai kiện pháp bảo phòng ngự.

Hơn nữa, Lăng Tiêu còn phải bận rộn luyện hóa Thái Hư Kính và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, nào có thời gian đi luyện hóa Vân Giới Tố Sắc Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Những ngày tiếp theo, ba huynh đệ lâm vào bế quan, vừa tham ngộ pháp tắc, vừa tế luyện pháp bảo, thực lực vẫn luôn tăng lên.

Pháp bảo đổi một lượt, hiện tại lưu lại đều là tinh phẩm, một người bốn kiện, phối hợp Nhất Khí Hóa Tam Thanh sử dụng.

Lăng Tiêu lựa chọn Chư Thiên Khánh Vân, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Hỗn Độn Hồ Lô, Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thái Hư Kính.

Năm kiện, sau này có khả năng Thái Hư Kính sẽ tặng cho Hậu Thổ.

Chương 44

Đế Tuấn lựa chọn Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hà Đồ Lạc Thư, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Trảm Tiên Phi Đao (nhiều ra một lá cờ chủ yếu là để bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận).

Đông Hoàng Thái Nhất lựa chọn Hỗn Độn Chung, Thủy Hỏa Hồ Lô, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Vân Giới Tố Sắc Kỳ, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao.

Công kích và phòng ngự đều đủ cả.

Lăng Tiêu phòng ngự mạnh nhất, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn tấn công xấp xỉ nhau.

Nhưng chờ Thái Hư Kính và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu luyện hóa xong, rốt cuộc ai tấn công mạnh hơn cũng khó mà nói.

Tam Thanh có Hồng Quân mở bếp nhỏ, vẫn luôn tăng lên, nhưng ba huynh đệ bọn hắn cũng một mực đang tiến hóa.

Hồng Hoang bởi vì chứng Thiên Hôn, chúng tiên nể mặt Kim Ô ba huynh đệ nên an định được trăm năm.

Hiện giờ Thiên Hôn đã kết thúc, Hồng Hoang phong vân tái khởi.

Trảm Tam Thi, Tự Ngã Thi cuối cùng khó trảm ra nhất.

Nữ Oa chứng Thiên Hôn đạt được công đức gia trì, cự ly trảm ra Tự Ngã Thi y nguyên xa xa khó với.

Hồng Hoang hiện giờ chiến lực mạnh nhất vẫn là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tam Thanh chạy đến Ngọc Kinh Sơn trốn tránh tu luyện, nơi này

là đạo tràng của Đạo Tổ Hồng Quân trước khi thành Thánh.

Làm thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, tại đạo tràng của Đạo Tổ tu luyện cũng rất hợp lý.

Vu Tộc lo lắng kinh động Đạo Tổ, dù sao cũng là Đạo Tổ, mặt mũi vẫn phải cho, nên vẫn luôn không động đến Ngọc Kinh Sơn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tại Tây Phương Tu Di Sơn.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử tại Tây Phương Ngũ Trang Quán.

Minh Hà, Văn Đạo Nhân trốn ở trong Huyết Hải.

Tây Vương Mẫu tại Thái Âm Tinh.

Hi Hòa, Thường Hi tại Bồng Lai Tiên Sơn.

Đông Vương Công Tiên Đình chiếm cứ Nam Hải.

Yêu Tộc chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên.

Ngoại trừ Côn Bằng, Nhiên Đăng và một số đại năng trốn đi tu luyện, những người còn lại hoặc là gia nhập Tiên Đình, hoặc là gia nhập Yêu Tộc.

Không còn cách nào khác, Vu Tộc vẫn luôn điên cuồng khoách trương, không còn chỗ nào có thể đi.

Tiên Đình hiện giờ thực lực rất mạnh, nhưng vẫn không bằng Yêu Tộc và Vu Tộc.

Yêu Tộc vẫn luôn nghĩ trăm phương ngàn kế tăng lên thực lực, chạy đi lôi kéo Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc.

Nhưng tam tộc bị Lượng Kiếp kiếp khí hại thảm, hiện tại đâu còn dám dính dáng Lượng Kiếp, dính dáng nhân quả, toàn bộ cự tuyệt, trốn tránh không ra.

Tam tộc hiện tại tương đương với tội tộc Hồng Hoang, nhưng dù

sao cũng là bá chủ đã từng, nội tình vẫn phải có.

Được công nhận là Chúc Long, đệ đệ của Long Vương Long tộc còn sống, đó cũng là đỉnh cấp đại năng thời kỳ tam tộc tranh bá.

Phượng tộc có thể niết bàn trọng sinh, cao thủ sống sót nhiều nhất.

Kỳ Lân Nhai có đại trận phòng ngự, ẩn độn Thiên Ngoại Hỗn Độn, tình huống không rõ.

Nếu không cần thiết, không ai sẽ đi quá phận khi ức hiếp tam tộc.

Tam tộc tuy rằng không nguyện xuất thế, nhưng Vu Tộc bá đạo ngang ngược khoách trương, lại là chọc giận Ngũ Cực Thánh Thú: Đông Phương Thanh Long, Tây Phương Bạch Hổ, Nam Phương Chu Tước, Bắc Phương Huyền Vũ, Trung Ương Thổ Kỳ Lân.

Ngũ Đại Thánh Thú đều là cao thủ trong tam tộc thời tam tộc tranh bá hóa thành, vì tẩy rửa kiếp khí, phát hạ đại hoành nguyện, trấn thủ Hồng Hoang tứ cực và trung ương, trấn thủ ngũ hành, duy hộ Hồng Hoang vận chuyển.

Được công đức gia thân, Ngũ Cực Thánh Thú chịu ảnh hưởng của kiếp khí rất nhỏ, hiện giờ đều là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Vu Tộc vì muốn toàn diện khống chế phương Đông đại lục Hồng Hoang, đả thương Thanh Long đang trấn thủ tại phương Đông.

Thanh Long dưới cơn nóng giận, liên hợp bốn Thánh Thú khác, quyết định tương trợ Yêu Tộc diệt Vu Tộc.

Đạt được năm tôn đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong tương trợ, hơn nữa còn là đại năng tu luyện lực lượng pháp tắc, thực lực Yêu Tộc bạo tăng.

Trảm Tam Thi là do Hồng Quân sáng tạo, trước khi Hồng Quân

truyền đạo, sinh linh Hồng Hoang đạt tới Đại La Kim Tiên viên mãn về sau đều là tu luyện Đại Đạo Pháp Tắc.

Ngũ Cực Thánh Thú thuộc về đại năng thượng cổ rồi.

Hiện giờ Hồng Hoang đại năng, tu vi cao nhất chính là Nữ Oa, nhưng cũng chưa đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Ngũ Cực Thánh Thú không chỉ là tu vi cao nhất Hồng Hoang hiện nay, mà còn là tu luyện lực lượng pháp tắc, Hồng Hoang có thêm một tổ hợp chiến đấu lực bạo tạc.

Một số kẻ hiếu sự đều muốn để Ngũ Cực Thánh Thú và Tam Thanh đánh một trận, xem thử bên nào lợi hại hơn.

Muốn khiêu chiến Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu, phải thắng Tam Thanh trước mới có tư cách.

Tam Thanh có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Ngũ Cực Thánh Thú người đông thế mạnh, hơn nữa tu vi cao, lại là tu luyện lực lượng pháp tắc, đại năng thượng cổ mà, lại tự mang cảm giác thần bí, nghe xong liền cảm giác rất cường đại.

Tam Thanh có Tiên Thiên Chí Bảo vẫn bị Tam Kim Ô bạo đánh, đã chứng minh cho sinh linh Hồng Hoang thấy, đi con đường pháp tắc mạnh hơn.

Ít nhất hiện giờ Đại Đạo quy ẩn, pháp tắc bất hiển, con đường pháp tắc đi không đến cuối.

Ngàn năm sau, dưới sự khoách trương cường thế của Vu Tộc, phương Nam và phương Bắc đều bị Vu Tộc bá chiếm, Hồng Hoang đại lục chỉ còn lại phương Tây.

Hồng Hoang khí vận, đại địa chiếm sáu thành, thiên không chiếm hai thành, tứ hải chiếm hai thành.

Vu Tộc bá chiếm ba phần tư đại địa, một mình chiếm hơn bốn thành khí vận Hồng Hoang.

Địa bàn lớn cũng đồng nghĩa với việc có thể đạt được thiên tài địa bảo nhiều, lại thêm khí vận gia trì, thực lực Vu Tộc phi tốc tăng lên.

Thập Nhị Tổ Vu tại trong Bàn Cổ Thần Điện tăng cao tu vi, tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Dưới sự gia trì của khí vận, Thập Nhị Tổ Vu thế mà dẫn đầu đạt đến tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, đối với cảm ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng có tăng lên rất lớn, hiện giờ đã có thể thao túng Bàn Cổ hư ảnh trảm ra búa thứ ba. "Xem ra Đông Vương Công không lừa chúng ta.

Địa bàn càng lớn, chiếm cứ khí vận Hồng Hoang càng nhiều, đối với Vu Tộc chúng ta càng có lợi.

Chỉ cần chúng ta chinh phục Hồng Hoang, chiếm cứ toàn bộ khí vận Hồng Hoang, Vu Tộc chúng ta chính là bá chủ độc nhất vô nhị của Hồng Hoang." "Chúng ta là Bàn Cổ Chính Tông, chỉ cần chúng ta tụ tập đủ di thuế của Phụ Thần, Phụ Thần nhất định sẽ ban cho Vu Tộc chúng ta đại cơ duyên, để chúng ta thành Thánh." "Hồng Hoang là của Phụ Thần, không phải của Đạo Tổ.

Đạo Tổ không xứng làm chủ Hồng Hoang.

Thời điểm đã đến, đi!

Đi đánh hạ phương Tây, sáu thành khí vận của đại địa Hồng Hoang chúng ta muốn tất.

Thống nhất đại địa Hồng Hoang, lại đánh lên trời, diệt Yêu Tộc." Trong mắt Đế Giang dũng hiện vẻ điên cuồng.

Mười một vị Tổ Vu khác nghe lời Đế Giang cũng kiên tín không nghi ngờ lời Đông Vương Công nói về phương pháp thành Thánh của

Vu Tộc, đáy mắt một mảnh điên cuồng.

Chương 45

Thiên Đình, nhìn thấy thực lực Vu Tộc càng ngày càng mạnh, Yêu Tộc cuống lên rồi.

Có Ngũ Cực Thánh Thú gia nhập, Nữ Oa và Phục Hy hiện tại rất tự tin, quyết định không thể lại để cho Vu Tộc tiếp tục biến mạnh.

Ngày này, Thập Nhị Tổ Vu đang định mang theo Vu Tộc nhi lang công đánh phương Tây, thống nhất đại địa Hồng Hoang, lại thấy trên Tam Thập Tam Thiên, Nữ Oa và Phục Hy mang theo Yêu Tộc tiên đánh xuống. "Thằng nhãi ranh, vậy thì diệt Yêu Tộc trước, lại công đánh phương Tây.

Vu Tộc nhi lang môn, bị chiến!" Đế Giang căn bản không để Yêu Tộc vào mắt.

Hai bên không có lời thừa thãi, trực tiếp đánh nhau.

Ngũ Cực Thánh Thú đối đầu với Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu, Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ.

Hai bên đối bính lực lượng pháp tắc ngũ hành.

Ngũ Cực Thánh Thú có Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo Ngũ Hành Hoàn, Tổ Vu có nhục thân cường hãn, tu vi như nhau, hai bên đánh cái kẻ tám lạng người nửa cân.

Nữ Oa dựa vào Tạo Hóa Thanh Liên, Hồng Tú Cầu, Sơn Hà Xã Tắc Đồ - ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế, ngạnh kháng năm vị Vu Tộc.

Phục Hy gánh hai vị Tổ Vu.

Tên Yêu Sư Côn Bằng này không có mặt, Nữ Oa gánh tất cả áp

lực.

Thập Đại Yêu Soái đối đầu với mười vị Đại Vu của Vu Tộc.

Một trăm linh tám Yêu Tướng đối đầu với Vu Tương của Vu Tộc.

Yêu Tộc Hộ Pháp đối đầu với Vu Soái của Vu Tộc.

Cao tầng bắt đối chém giết.

Hai vị Yêu Hoàng, Ngũ Cực Thánh Thú và Thập Nhị Tổ Vu đều là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thập Đại Yêu Soái và mười vị Đại Vu đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Yêu Tộc Hộ Pháp và Vu Tộc Vu Soái là Đại La Kim Tiên.

Yêu Tướng và Vu Tương là Thái Ất Kim Tiên.

Những năm gần đây, thực lực Vu Tộc tăng lên nhanh chóng, số lượng Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên nhiều hơn so với Yêu Tộc, thực lực tổng thể tầng dưới chót cũng mạnh hơn Yêu Tộc.

Nhưng chân chính quyết định thắng bại là cao thủ Chuẩn Thánh.

Nữ Oa đặt hy vọng vào Thiên Cương Địa Sát Đại Trận của huynh trưởng và Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận của Ngũ Cực Thánh Thú.

Chỉ cần có thể gánh được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc, hết thảy đều dễ nói.

Vu Yêu nhị tộc toàn diện khai chiến, động tĩnh truyền khắp Hồng Hoang, Kim Ô ba huynh đệ trên Bất Chu Sơn cũng bị kinh động, đại năng Hồng Hoang đều đang quan chú. "May mà nghe lời Tam đệ, chúng ta nếu như làm Yêu Hoàng, tất nhiên phải đối đầu với Vu Tộc.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cường hãn vô cùng, muốn phân thắng bại, không phải thấy sinh tử là không thể." Đế Tuấn cảm khái nói.

Hiện giờ làm người đứng xem, nhìn đến rất rõ ràng.

Vu Tộc tiên thiên không trọn vẹn, vì để thành Thánh, điên cuồng khoách trương địa bàn lược đoạt khí vận Hồng Hoang.

Số lượng nhiều nhất ở Hồng Hoang chính là Yêu Tộc, Vu Tộc điên cuồng khoách trương địa bàn, Yêu Tộc liền không có chỗ để ở, diễn biến đến cuối cùng, tất nhiên tử chiến.

Tức biết hiện tại, ba huynh đệ bọn hắn cũng không nắm chắc có thể gánh được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Trận đại chiến này quyết định hướng đi tương lai của Hồng Hoang.

Yêu Tộc thắng, Vu Tộc tất định lọt vào phản phệ, phá vỡ thần thoại Vu Tộc không thể chiến thắng, sinh linh Hồng Hoang quần khởi công chi, Vu Tộc xuống dốc.

Vu Tộc thắng, Yêu Tộc tất định nguyên khí đại thương, khó mà kháng hành Vu Tộc, Vu Tộc thế sẽ không thể đỡ, trở thành bá chủ Hồng Hoang chân chính." Lăng Tiêu nhìn đến xa hơn một chút.

Vô luận kết quả thế nào, đối với bọn hắn sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì, bọn hắn sẽ không chết, thế là đủ rồi. "Ngũ Cực Thánh Thú kia nhìn cũng không yếu, có chút ý tứ." Đông Hoàng Thái Nhất hiếu chiến, nhìn thấy cao thủ liền nóng lòng muốn thử. "Ta cảm thấy Yêu Tộc thắng không nổi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận quá cường đại, nương theo thực lực Thập Nhị Tổ Vu tăng lên mà không ngừng trưởng thành.

Với sự cường đại của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận như hiện nay, e rằng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng không gánh nổi." Đế Tuấn ngưng trọng nói.

Nếu như không đỡ nổi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sau này khi Vu Tộc chĩa mũi nhọn vào bọn hắn, bọn hắn sợ là cũng chỉ có

thể đông trốn tây nấp. "Gần đây ta đã hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung, trong Hỗn Độn Chung cũng giấu một tòa đại trận, gọi là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Nếu như chúng ta có thể đem Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận dung hợp thành một tòa đại trận, nói không chừng có thể kháng hành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Lăng Tiêu mâu quang sáng lên, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận hoàn chỉnh rốt cục cũng sắp xuất hiện.

Rất lâu trước kia, hắn liền ám chỉ Đông Hoàng Thái Nhất trong Hỗn Độn Chung có giấu đại trận, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn không phát hiện, mãi đến khi hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung mới phát hiện.

Theo quỹ tích nguyên bản, Yêu Tộc dùng Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc va chạm đến đồng quy vu tận.

Hồng Hoang có ba tòa đại trận có thể vượt cấp mà chiến, Chuẩn Thánh bố trí có thể kháng hành Thánh Nhân: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận đều không được, không phải bốn người cùng cấp thì không thể phá, nhưng nếu Chuẩn Thánh thi triển, Thánh Nhân có thể nhẹ nhàng phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Ba tòa Thí Thánh Đại Trận, hiện tại trong tay bọn hắn có hai tòa, chẳng qua hiện tại còn chưa thể bố trí ra được.

Còn có quá nhiều việc phải làm, còn có quá nhiều không gian để tăng lên, ba huynh đệ tiếp tục bế quan, chỉ lưu lại một tia thần thức

quan chú Vu Yêu đại chiến.

Trận đại chiến này kéo dài ngàn năm lâu, hỗ có thắng bại, nhưng tổng thể mà nói, Vu Tộc vẫn luôn đè ép Yêu Tộc đánh.

Yêu Tộc lùi bước rồi lại lùi bước, hiện giờ đều lui đến cổng Thiên Đình Tam Thập Tam Trọng Môn.

Yêu Tộc đã không còn đường lui, quyết chiến bắt đầu. "Bố Thiên Cương Địa Sát Đại Trận!" Phục Hy thần tình lãnh tuấn gầm lớn.

Tất cả thành viên Yêu Tộc liều chết đánh cược một lần, đem toàn bộ pháp lực và yêu khí chú nhập vào trong đại trận.

Một đầu hư ảnh Thôn Thiên Mãng màu xanh đen hiện lên, thân dài ức vạn dặm, thân thể to lớn lấp kín cả Tam Thập Tam Thiên.

Uy áp khủng bố từ Tam Thập Tam Thiên trút xuống, uy áp toàn bộ Hồng Hoang.

Sinh linh nhỏ yếu bị áp nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy, đông đảo đại năng đều cảm nhận được áp bách cực lớn cùng uy hiếp trí mạng. "Phục Hy rốt cuộc vẫn là Phục Hy, Thiên Cương Địa Sát Đại Trận này quả thực không yếu.

Hóa ra Yêu Tộc còn có thủ đoạn cường đại như thế, thảo nào dám cùng Vu Tộc khai chiến, lần này có cái để xem rồi." Chúng đại năng tỉnh táo tinh thần.

Vu Tộc thực sự quá ngang ngược bá đạo, giờ khắc này đều hy vọng Yêu Tộc thắng.

Tu luyện tới Chuẩn Thánh, ai mà không tiếc mạng?

Chương 46

Ai cũng không muốn chết, bị Vu Tộc ức hiếp cũng đều nhịn.

Nếu sớm biết Yêu Tộc có thủ đoạn cường đại như thế, cao thấp cũng phải giúp Yêu Tộc diệt Vu Tộc.

Trước kia không dám là bởi vì không có lo lắng a, cho rằng giúp Yêu Tộc cũng đối kháng không nổi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc. "Bố trận!" Đế Giang ra lệnh một tiếng, Thập Nhị Tổ Vu cấp tốc kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mà lần này, không chỉ có Thập Nhị Tổ Vu bố trận, ức vạn Vu Tộc đều đem huyết sát chi khí thông qua Thập Nhị Tổ Vu chú nhập vào trong đại trận.

Bàn Cổ hư ảnh tái hiện.

Lần này tập hợp sức lực cả Vu Tộc, đáng sợ đến cực hạn.

Bàn Cổ hư ảnh to lớn chân đạp Nhất Trọng Thiên, đầu đội Tam Thập Tam Thiên, uy áp đáng sợ khiến cả Hồng Hoang đều vì đó mà run rẩy.

Chúng đại năng cường giả có thể cảm nhận rõ ràng, uy áp của Bàn Cổ hư ảnh mạnh hơn uy áp của Thôn Thiên Mãng rất nhiều.

Vốn đang nghĩ giúp Yêu Tộc, giờ khắc này toàn bộ đều dập tắt ý nghĩ kia trong lòng.

Cái này chống đỡ thế nào?

Căn bản không có khả năng chống đỡ được, căn bản không có khả năng chiến thắng Vu Tộc.

Chủ yếu là không ngờ tới những người khác của Vu Tộc cũng có

thể đem huyết sát chi khí chú nhập vào trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Loại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thi triển toàn lực này, đơn giản mạnh đến không biên giới, thậm chí bọn hắn đều hoài nghi Đạo Tổ tới có thể gánh được hay không. "Bố trận!" Ngay tại lúc này, Ngũ Cực Thánh Thú động, riêng phần mình hiện ra bản thể, dùng Ngũ Hành Pháp Tắc toàn lực thôi động Ngũ Hành Hoàn, hóa thành ngũ sắc thần quang dung nhập vào trong hư ảnh Thôn Thiên Mãng.

Nguyên bản hư ảnh Thôn Thiên Mãng màu xanh đen biến thành ngũ thải ban lan, thậm chí có chút cảm giác thần thánh tôn quý.

Mà đạt được Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận gia trì, uy áp của hư ảnh Thôn Thiên Mãng tăng lên rất nhiều, ẩn ẩn sắp đuổi kịp uy áp do Bàn Cổ hư ảnh tản phát ra.

Hai tòa hư ảnh khổng lồ giằng co tại Tam Thập Tam Thiên.

Chúng đại năng lại cảm giác được hy vọng, hậu thủ của Yêu Tộc cũng nhiều thật, hai tòa đại trận dung hợp, thật khó nói có thể gánh được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hay không.

Trên Bất Chu Sơn, Tam Kim Ô đều dừng tu luyện, toàn thần quán chú quan sát trận quyết chiến cuối cùng này. "Phục Hy rốt cuộc không hổ là một trong hai đại trận pháp tông sư của Hồng Hoang, thế mà có thể đem hai tòa trận pháp hào không tương quan dung hợp lại cùng nhau." "Hai tòa trận pháp này dung hợp lại cùng nhau uy lực không thể khinh thường, lần này thú vị rồi." Lăng Tiêu cảm khái nói. "Ba người chúng ta ngày ngày nghiên cứu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, cũng đều sắp thành trận pháp tông sư rồi." Đông Hoàng Thái Nhất thổ tào nói.

Hắn tính tình tương đối nóng nảy, ngày ngày nghiên cứu trận pháp loại việc tỉ mỉ này, hắn đều sắp chịu không nổi.

Cũng là nhờ có Ngộ Đạo Trà, Bồ Đề Tử, Chư Thiên Khánh Vân tam trọng gia trì, bảo trì linh đài thanh minh, đại đại tăng lên ngộ tính, nếu không hắn đã sớm bạo tẩu. "Thành trận pháp tông sư cũng không tệ, trận pháp gia trì đối với chiến đấu lực phi thường lớn.

Chúng ta nếu dung hợp thành Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, cộng thêm Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, kháng hành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thành vấn đề." "Chúng ta nếu đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, dựa vào hai tòa đại trận, Đạo Tổ tới nói không chừng đều có thể cương một cương." "Chúng ta nếu thành Thánh, dựa vào hai tòa đại trận, Đạo Tổ cũng phải cân nhắc một chút." Lăng Tiêu nói. "Cái này cũng đúng, chúng ta nếu tham ngộ được hai tòa đại trận này, ngoại trừ Đạo Tổ, chúng ta chính là mạnh nhất Hồng Hoang." Đông Hoàng Thái Nhất gật gật đầu, cỗ cảm giác muốn phát điên trong lòng tan đi một ít. "Mau nhìn, bắt đầu rồi." Đế Tuấn nhắc nhở một tiếng.

"Khai Thiên đệ nhất thức, trảm!" Tại Tam Thập Tam Thiên, Đế Giang quát lên năm chữ, hư ảnh Bàn Cổ khổng lồ huy động cự phủ chém về phía hư ảnh Thôn Thiên Mãng.

Uy áp khủng bố kia tựa như muốn hủy thiên diệt địa.

Thôn Thiên Mãng há miệng phun ra cột sáng yêu khí, ngạnh sinh sinh kháng cự lại búa này.

"Khai Thiên đệ nhị thức, trảm!" Đế Giang bạo nộ quát, một búa càng thêm cuồng bạo chém ra.

Phục Hy vội vàng tái độ phun ra cột sáng yêu khí chống đỡ, nhưng lần này không thể ngăn được, cột sáng yêu khí bị chém nát, lưỡi búa chém thẳng lên đầu Thôn Thiên Mãng.

Ngũ sắc thần quang dũng động, Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận phát lực, rốt cuộc cũng gánh được búa thứ hai này.

Giờ khắc này, ánh mắt của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều tập trung lên người Thập Nhị Tổ Vu, không biết Thập Nhị Tổ Vu còn có thể chém ra một búa nữa hay không.

Nếu chém được, Yêu tộc đại khái là sẽ bại.

Nếu không chém được, đại chiến lần này dừng ở đây, Yêu tộc có thể gánh được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vậy thì sinh linh Hồng Hoang mới dám phản kháng Vu tộc.

Dưới vạn chúng chú mục, Đế Giang lần nữa quát lên năm chữ: "Khai Thiên đệ tam thức, trảm!" Dứt lời, hư ảnh Bàn Cổ giơ cao cự phủ, chém ra búa thứ ba cuồng bạo gấp mấy lần.

Trái tim của sinh linh Hồng Hoang đều treo lên tận cổ họng, vậy mà còn có thể chém ra búa thứ ba, hơn nữa búa này so với hai búa trước cộng lại còn muốn cuồng bạo và cường hãn hơn.

Yêu tộc, e là bại rồi.

"Oanh!" Ba động khủng bố càn quét Tam Thập Tam Thiên, đứng mũi chịu sào là tầng trời thứ ba mươi ba và ba mươi hai trực tiếp bị đánh nổ.

Ba động cuồng bạo cuốn xuống, ba mươi mốt tầng trời còn lại đều bị xung kích đến ngàn thương trăm lỗ, dư uy trút xuống đại địa, khiến cả Hồng Hoang đại địa đều địa động sơn dao.

Nếu là khai chiến ở mặt đất, Hồng Hoang đại địa không bị đánh nát mới là lạ.

Tam Thập Tam Thiên là do Phượng tộc ban đầu kiến lập để chưởng khống bầu trời, dùng rất nhiều thiên tài địa bảo, bố trí rất nhiều trận pháp, nay đã bị đánh phế hơn phân nửa.

Chỉ riêng dư uy trút xuống đã khiến các đại năng đảm chiến tâm kinh, cảm nhận được uy hiếp tử vong, có thể thấy được chiến trường

chính diện đáng sợ đến mức nào.

Ba động cuồng bạo tan đi, hư ảnh Bàn Cổ y nguyên đứng sừng sững, còn hư ảnh Thôn Thiên Mãng đã tiêu tán không thấy, thắng bại đã phân.

Trận pháp bị bạo lực đánh nát, trừ Nữ Oa, những người khác toàn bộ trọng thương, bao gồm cả Phục Hy và Ngũ Cực Thánh Thú.

"Rút về Tứ Hải." Sắc mặt Nữ Oa khó coi vô cùng.

"Truy!

Giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu." Thập Nhị Tổ Vu lúc này sắc mặt trắng bệch, khí tức uể oải, hiển nhiên chém ra ba búa cũng đã đến cực hạn, bèn tán đi hư ảnh Bàn Cổ, dẫn đầu truy sát đám Yêu tộc trọng thương.

Lúc này Vu tộc tất cả mọi người đều tiêu hao nghiêm trọng, nhưng so với Yêu tộc đang trọng thương thì tốt hơn quá nhiều.

Nữ Oa tế xuất Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đón gió mà lớn, che khuất bầu trời, liều mạng toàn lực ngăn cản Vu tộc truy sát, tranh thủ thời gian cho Yêu tộc đào tẩu nhập Tứ Hải.

Tứ Hải vô biên vô tế, một vùng biển so với Hồng Hoang đại địa còn muốn lớn hơn, tản nhập vào trong Tứ Hải trốn tránh, Vu tộc cũng không làm gì được.

Đông Hải coi như là địa bàn của Vu tộc, cũng chỉ là Đông Hải Long tộc đáp ứng thần phục mà thôi.

Lấy số lượng Vu tộc hiện nay, khống chế Hồng Hoang đại địa còn khó, làm sao có thể khống chế đại hải.

Hồng Hoang đại địa chiếm cứ sáu phần khí vận, cho nên linh khí nồng đậm.

Tứ Hải chỉ chiếm cứ hai phần khí vận, trừ một số nơi đặc biệt ra thì đều có linh khí loãng.

Cho nên, không có sinh linh nào nguyện ý chạy ra biển sinh sống.

Nữ Oa liều mạng bị trọng thương để đoạn hậu, chung quy cũng không thể cản hết, Vu tộc truy sát xuống, những kẻ tu vi yếu, chạy chậm của Yêu tộc đều gặp đại kiếp.

Thẳng đến khi Yêu tộc độn nhập Tứ Hải, ước chừng có một phần ba Yêu tộc bị giết.

Chương 47

Cộng thêm thương vong trong ngàn năm đại chiến, Yêu tộc đã nguyên khí đại thương.

Chạy trốn quá gấp, Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Tộc Thiên Đình cũng không thể mang đi, bị Vu tộc bá chiếm.

Từ trên xuống dưới toàn bộ trọng thương, Yêu tộc chỉ riêng dưỡng thương cũng cần mấy trăm năm, hơn ngàn năm.

Nhìn thấy Yêu tộc bại thê thảm như thế, nỗi sợ hãi của sinh linh Hồng Hoang đối với Vu tộc tăng lên gấp bội.

Yêu tộc cường đại như thế, bài tẩy ra hết mà vẫn thảm bại, ai còn có thể địch lại Vu tộc?

Ngay cả chúng đa đại năng đều lưu lại bóng ma tâm lý: Vu tộc không thể địch, không nên địch, căn bản không ai cản được Vu tộc, sau này gặp Vu tộc thì mau chóng chạy.

"Yêu tộc thảm bại, Vu tộc không còn đối thủ, Hồng Hoang đại thế đã định, Vu tộc xưng bá.

Nhưng không quan hệ tới chuyện của chúng ta, tiếp tục tu luyện." Lăng Tiêu tắc lưỡi.

Thiên Đạo đại thế không thể nghịch, tiểu thế có thể sửa.

Nhưng tiểu thế sửa quá nhiều, như hôm nay đại thế đã biến, không biết đối với việc Hồng Quân hợp đạo có ảnh hưởng gì hay không.

Nếu khiến Hồng Quân không hợp được đạo, vậy thì đặc sắc rồi.

Trong Tử Tiêu Cung, Thiên Đạo đại thế thay đổi, Thiên Đạo chấn động, Hồng Quân phun ra một ngụm lão huyết.

Nhưng quá trình hợp đạo đã bắt đầu, không thể dừng lại, Thiên Đạo cũng không cách nào dừng lại.

Hồng Hoang thoát ly quỹ tích phát triển, nhưng giờ phút này Thiên Đạo cũng không quản được.

Hồng Quân lúc này không cách nào rời khỏi Tử Tiêu Cung, điên cuồng thôi động Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn sự việc phát sinh tại Hồng Hoang.

Thôi diễn đến việc Yêu tộc thảm bại, Vu tộc xưng bá, không người nào có thể địch.

Hồng Quân cố ý thôi diễn một phen về ba con Kim Ô.

Ba Kim Ô phần lớn thời gian đều trốn tại Bất Chu Sơn tu luyện, trên Bất Chu Sơn có uy áp Bàn Cổ, không thôi diễn được.

Chỉ thôi diễn ra Đế Tuấn cùng Hi Hòa, Thường Hi kết Thiên Hôn, đây là Thiên Đạo định ra quỹ tích, không có vấn đề.

Trừ việc không làm Yêu Hoàng, ba con Kim Ô ở các phương diện khác không có thoát ly quỹ tích, nhất là mấy ngàn năm nay, không làm chuyện gì thay đổi Thiên Đạo quỹ tích.

Hồng Quân thôi diễn một hồi, không tìm ra ba con Kim Ô có vấn đề gì, bèn chuyển sang thôi diễn những người khác.

Đầu tiên thôi diễn Tam Thanh, thấy Tam Thanh có bốn kiện Chí bảo, lại bị Thập Nhị Tổ Vu bạo đánh trước, sau đó lại bị ba con Kim Ô ngược đãi.

Nguyên Thủy suýt chút nữa nhập ma, hiện tại bị bức phải chạy về đạo tràng Ngọc Kinh Sơn trước khi thành Thánh để trốn.

Nhìn thấy những thứ này, lấy tu dưỡng của Hồng Quân cũng suýt chút nữa chửi má nó.

Tam Thanh là đệ tử thân truyền của hắn, đại biểu cho mặt mũi của hắn, phế vật như thế, đem mặt mũi của hắn đều ném sạch rồi.

Lại thôi diễn đến trên người Đông Vương Công, nhìn thấy là Đông Vương Công xúi giục Vu tộc khuếch trương địa bàn, thu thập di trạch Bàn Cổ, cướp đoạt Hồng Hoang khí vận, còn chuẩn xác chỉ điểm ra cơ duyên thành Thánh sau này của Hậu Thổ là tại Huyết Hải.

Đồng thời còn túng giục Thập Nhị Tổ Vu đi cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, dẫn đến Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều bị Thập Nhị Tổ Vu bạo đánh.

Hồng Quân xù lông, có thể chuẩn xác chỉ ra cơ duyên thành Thánh sau này của Hậu Thổ, không thích hợp, mười phần không thích hợp.

Dị số khiến Thiên Đạo đại thế thay đổi, khẳng định chính là Đông Vương Công.

Đông Vương Công là hậu thủ do ai lưu lại tại Hồng Hoang?

Bàn Cổ?

Thần Nghịch?

Vận Mệnh?

La Hầu?

Hay là Dương Mi?

Lông mày Hồng Quân nhíu thành một đoàn.

Năm đó Khai Thiên chi kiếp, Bàn Cổ muốn chém giết Tam Thiên Ma Thần, khai thiên sáng đạo.

Tam Thiên Ma Thần ước hẹn cùng nhau ngăn cản Bàn Cổ, liều mạng với Bàn Cổ.

Hắn tại trong Tam Thiên Ma Thần chỉ là một Trung cấp Ma Thần

không đáng chú ý, sợ hãi, trốn đi, bị thương nhẹ nhất.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, hắn trốn vào Hồng Hoang ẩn nấp.

Thẳng đến khi Bàn Cổ triệt để tử vong, tiêu thất, hắn mới dám đi ra, tìm kiếm Đệ Nhất Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp đã vỡ nát.

Tạo Hóa Ngọc Điệp uẩn hàm Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, theo Bàn Cổ đại chiến Tam Thiên Ma Thần, vỡ nát thành ba mươi sáu khối, hắn tìm được hai mươi bốn khối.

Hắn thoát qua Khai Thiên chi kiếp, nhưng những Ma Thần cường đại kia há lại dễ dàng chết như vậy.

Nhưng không một ngoại lệ toàn bộ trọng thương, một số trốn vào Hỗn Độn thâm xử, một số trước khi chết lưu lại hậu thủ, còn có một số trốn vào Hồng Hoang muốn cùng Bàn Cổ cá chết lưới rách.

Hung Thú lượng kiếp sau này, chính là do Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch và Vận Mệnh Ma Thần Vận Mệnh phát động, muốn hủy diệt Hồng Hoang thế giới do Bàn Cổ khai tịch, triệt để để Bàn Cổ tiêu thất.

Hồng Quân dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn thiên cơ, phát hiện Thiên Đạo tồn tại.

Thiên Đạo tính toán, Hồng Quân cùng La Hầu (người cũng đạt được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp) âm thầm hiệp trợ Thiên Đạo, phát động Hung Thú lượng kiếp diệt Thần Nghịch và Vận Mệnh.

Nhưng hai kẻ kia nãi là hai trong Thập Đại Ma Thần, nào có dễ giết như vậy.

Pháp bảo Diệt Thế Đại Ma và Vận Mệnh Thư của hai người biến mất tại Hồng Hoang, nói rõ hai người đã đào tẩu khỏi Hồng Hoang.

Sau đó, Thiên Đạo muốn chọn người đại diện, hắn và La Hầu trở thành ứng cử viên, thế là bọn hắn phát động Đạo Ma chi tranh.

Hắn đem đám Không Gian Ma Thần Dương Mi, Âm Dương Ma Thần Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Ma Thần Càn Khôn Lão Tổ và Ngũ Hành Ma Thần Ngũ Hành Lão Tổ (những kẻ đã tiến vào Hồng Hoang) toàn bộ tính kế.

Những Ma Thần này toàn bộ đều là trạng thái trọng thương, khi đó thực lực còn không bằng hắn.

Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ toàn bộ triệt để tử vong, Dương Mi trốn vào Hỗn Độn thâm xử, La Hầu cuối cùng cũng thua.

Nhưng hắn có thể xác định, La Hầu không chết, bởi vì pháp bảo Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu không thấy đâu, chỉ có mười hai khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà La Hầu đạt được là lưu lại.

Đến tận đây, hắn gom đủ ba mươi sáu khối mảnh vỡ, Đệ Nhất Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp tái hiện, đồng thời đạt được Thiên Đạo tán thành, trở thành người đại diện.

Hiện nay hắn cùng Thiên Đạo dung hợp, là muốn bổ toàn Thiên Đạo, để Hồng Hoang triệt để ẩn nặc, để những lão đối thủ kia đều tìm không thấy.

Hắn cùng Thiên Đạo đều sợ những lão đối thủ kia dưỡng tốt thương thế sẽ quay lại tính sổ.

Đương nhiên, hắn cũng có tư tâm của mình, bá chiếm Hồng Hoang thế giới mà Bàn Cổ lịch tận thiên tân vạn khổ khai tịch ra.

Thiên Đạo cũng có tư tâm của mình, nhưng chủ quan của bọn hắn không mưu mà hợp.

Hồng Hoang không cho phép bất kỳ dị số nào tồn tại, bởi vì hắn cùng Thiên Đạo đều sợ, sợ là hậu thủ do những lão đối thủ kia lưu lại.

Chương 48

Dị số Đông Vương Công này không thể lưu.

Nhưng hắn hiện tại đang dung hợp Thiên Đạo, không thể rời đi Tử Tiêu Cung, càng không thể xuất thủ.

Theo lần Vu Yêu đại chiến này, lượng kiếp kiếp khí đã sinh, hắn tuyển định sáu cái đồ đệ nãi là mấu chốt ổn cố Hồng Hoang, không thể dính dáng kiếp khí.

Hồng Quân điên cuồng thôi diễn một phen, sắc mặt dần dần hòa hoãn lại, định ra một kế hoạch hoàn mỹ, để Đông Vương Công tự tìm đường chết, đồng thời nắn lại Thiên Đạo đại thế.

Ngay lập tức, Hồng Quân lấy ra một đoàn Hồng Mông Tử Khí và Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn (đạt được sau khi tính kế chết Ngũ Hành Lão Tổ), gọi đồng tử Hạo Thiên tới: "Đem hai món đồ này đưa cho Đông Vương Công, nói cho hắn biết, liên hợp Yêu tộc phúc diệt Vu tộc." "Vâng, Đạo Tổ." Hạo Thiên tiếp nhận, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Khóe miệng Hồng Quân câu lên một nụ cười lạnh, để Đông Vương Công nhập kiếp mà chết.

Hỗn Độn Linh Bảo ở trong tay, liên hợp Yêu tộc chắc cũng có thể đối kháng Vu tộc đi.

Chỉ cần Đông Vương Công luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, liền sẽ bị Thiên Đạo hạn chế, dị số thì đã làm sao.

Trên Bất Chu Sơn, Lăng Tiêu cũng không biết Đông Vương Công đã trở thành dê thế tội, thay hắn trở thành dị số của Hồng Hoang.

Hết thảy chuyện này, chỉ vì Đông Vương Công tự mình muốn

chết, nói loạn hốt du Thập Nhị Tổ Vu, kết quả chó ngáp phải ruồi nói đúng, tiết lộ thiên cơ về sau.

Chính ứng với câu nói kia: Không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Trên Ngọc Kinh Sơn.

"Đại huynh, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận càng ngày càng mạnh, cho dù chúng ta đem Tiên Thiên Chí Bảo toàn bộ luyện hóa, e là cũng ngăn không được.

Nếu như Thập Nhị Tổ Vu giết tới Ngọc Kinh Sơn thì làm sao bây giờ?" Nguyên Thủy rất lo âu, nhìn thấy uy lực khủng bố vô địch của đại trận kia, Nguyên Thủy lại mất tự tin.

"Nhị đệ đừng suy nghĩ nhiều, Ngọc Kinh Sơn là đạo tràng của Đạo Tổ, Vu tộc có cuồng vọng nữa cũng không dám tới." "Mục tiêu của chúng ta là thành Thánh, những cái khác đều là tiểu đạo.

Vu tộc tiên thiên bất toàn, không cách nào thành Thánh.

Chúng ta có Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần chúng ta thành Thánh, ba con Kim Ô hay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều không đáng lo." Lão Tử an ủi.

"Đúng, thành Thánh, chỉ cần chúng ta thành Thánh, liền là vô địch." "Đạo Tổ đã nói, pháp tắc chứng đạo đi không thông.

Ba con Kim Ô đi con đường pháp tắc chứng đạo, chú định không thể thành Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu tiên thiên bất toàn, cũng không cách nào thành Thánh." "Chỉ cần chúng ta thành Thánh, ba con Kim Ô cùng Thập Nhị Tổ Vu đều là cặn bã." Nguyên Thủy lại có mục tiêu, lại phấn chấn lên.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của Đế Giang: "Ba tên phế vật, các ngươi là tự mình cút, hay là để chúng ta động thủ cho các ngươi cút?" Da mặt Lão Tử giật một cái, mới nói Thập Nhị Tổ Vu không dám tới nơi này làm càn, kết quả người ta liền đến, mặt có chút đau.

Lão Tử cố gắng bảo trì nghi thái, mang theo Nguyên Thủy và Thông Thiên đi ra ngoài, chỉ thấy Thập Nhị Tổ Vu đều đã tới.

"Đế Giang, Ngọc Kinh Sơn nãi là đạo tràng của Đạo Tổ, các ngươi đây là muốn khiêu chiến Đạo Tổ sao?" Lão Tử chất vấn.

"Hồng Hoang là Phụ Thần khai tịch, hết thảy Hồng Hoang đều là của Phụ Thần.

Chúng ta Vu tộc chỉ nhận Phụ Thần, không nhận Đạo Tổ." "Ba tên phế vật nhận giặc làm cha, không biết vì sao Phụ Thần lại cho các ngươi Khai Thiên công đức hộ thể.

Mau chóng cút!

Từ nay về sau, phương Đông đại địa đều thuộc về Vu tộc." Cũng không biết là vì đánh bại Yêu tộc nên tự tin đại tăng, hay là vì kiếp khí nhập thể, Đế Giang hiện nay càng phát ra điên cuồng và bá đạo.

"Ngươi mới là phế vật!

Dám can đảm bất kính Đạo Tổ.

Phụ Thần khai tịch Hồng Hoang, nhưng Đạo Tổ vì sinh linh Hồng Hoang giảng đạo, có tái tạo chi ân với Hồng Hoang, ngươi có tư cách gì bất kính!" Nguyên Thủy tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, bốn chữ "nhận giặc làm cha" vũ nhục tính quá lớn.

"Hừ, hắn cũng không có giảng đạo cho Vu tộc ta, Vu tộc ta không nhận!

Lập tức cút cho ta, Khai Thiên công đức có thể hộ các ngươi bất tử, nhưng ta không ngại phế đi các ngươi.” Đế Giang trừng đôi mắt hổ, sát khí đằng đằng.

Cường Lương bạo táo càng là thao khống lôi đình đánh tới.

Nguyên Thủy tế xuất Bàn Cổ Phiên muốn đánh chết Cường Lương, Lão Tử vội vàng kéo Nguyên Thủy lại.

“Nhị đệ, chúng ta đi.

Quên lời vi huynh nói rồi sao?

Thành Thánh mới là đại đạo, mục tiêu của chúng ta là thành Thánh.

Chỉ cần thành Thánh, hết thảy đều có thể lấy lại.” “Đúng a Nhị huynh, chỉ cần chúng ta thành Thánh, hết thảy đều có thể lấy lại.” Thông Thiên phụ họa một tiếng, cùng với Lão Tử lôi kéo Nguyên Thủy xám xịt rời đi.

“Hừ, ba tên phế vật còn muốn thành Thánh, cho dù thành Thánh thì có thể làm gì?” “Từ nay về sau, Hồng Hoang đại địa Đông phương, Nam phương, Bắc phương, Tam Thập Tam Thiên đều quy Vu tộc ta.

Đi, thừa thế xông lên, cầm xuống Tây phương.” Ánh mắt Đế Giang càng thêm điên cuồng, dẫn đầu đi về phía Tây phương.

Nam Hải Tiên Đình.

Lúc này Đông Vương Công cũng đang đắc ý, vẫn là cái chỗ dựa Vu tộc này đủ cứng a.

Tiếp theo, sau khi Vu tộc thống nhất đại địa và Tam Thập Tam Thiên, sẽ đi cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, tìm kiếm cơ duyên thành Thánh.

Đến lúc đó, Vu tộc chia cho hắn một đạo Hồng Mông Tử Khí, hắn

cũng liền có thể thành Thánh.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, các ngươi được Đạo Tổ thu làm đệ tử thì thế nào?

Toàn bộ đều là phế vật, một cái cũng không bằng Đông Vương Công ta.

Ngày này, Đông Vương Công đang trông về phía Tây, chờ mong Vu tộc nhất thống đại địa, Hạo Thiên đồng tử đã đến.

"Hạo Thiên đồng tử, ngươi sao lại tới đây?

Chẳng lẽ Đạo Tổ xuất quan rồi?" Đông Vương Công đại kinh thất sắc, nếu là Đạo Tổ xuất quan, biết hắn tính kế Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sợ là muốn diệt hắn.

"Đây là vật Đạo Tổ bảo ta giao cho ngươi, Đạo Tổ bảo ta nhắn với ngươi hãy hiệp trợ Yêu tộc diệt Vu tộc." Nói xong, đem Hồng Mông Tử Khí và Hồng Mông Ngũ Hành Sơn cho Đông Vương Công, sau đó đi du lịch Hồng Hoang.

Hắn còn chưa từng tới Hồng Hoang đâu, từ khi được Đạo Tổ điểm hóa, liền một mực đợi tại Tử Tiêu Cung.

Khó khăn lắm mới tới Hồng Hoang một lần, phải nhìn thật kỹ, trở về kể cho Dao Trì nghe.

"Hồng Mông Tử Khí, Hỗn Độn Linh Bảo." Nhìn hai kiện bảo vật trong tay, Đông Vương Công vừa mừng vừa sợ.

Hỗn Độn Linh Bảo a, Kim Ô và Tam Thanh đều không có.

Cơ hội thành Thánh Hồng Mông Tử Khí mà chính mình vẫn luôn mong nhớ ngày đêm muốn đạt được, thế mà lại lấy phương thức như vậy tới tay.

Hồi lâu sau, Đông Vương Công mới tỉnh táo lại, nhớ tới Đạo Tổ

từng nói Hồng Mông Tử Khí chỉ có bảy đạo, làm sao hiện tại lại lấy ra thêm một đạo?

Trong tay Đạo Tổ rõ ràng còn có Hồng Mông Tử Khí, lại không muốn lấy ra cho sinh linh Hồng Hoang, chỉ cấp cho đệ tử của mình.

Nghĩ tới đây, Đông Vương Công cảm giác Đạo Tổ cũng không còn cao thượng vĩ ngạn như vậy, Đạo Tổ cũng có tư tâm.

Vì sao Đạo Tổ lại cho hắn Hồng Mông Tử Khí cùng Hỗn Độn Linh Bảo vào lúc này?

Lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo lần hai, Đạo Tổ phong hắn làm Nam Tiên Chi Thủ, nhưng vẫn luôn đối với hắn chẳng quan tâm.

Chương 49

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của hắn bị ba con Kim Ô cướp đi bên ngoài Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đều không có quản.

Lúc phân chia Hồng Mông Tử Khí, mặc kệ hắn cung duy thế nào, Đạo Tổ đều không nhìn hắn một chút.

Vì sao hiện tại lại đột nhiên cho hắn?

Đúng rồi, là bởi vì Nữ Oa.

Nữ Oa thân là Yêu Hoàng, dẫn đầu Yêu tộc cùng Vu tộc đại chiến, kết quả thảm bại.

Đệ tử của mình thảm bại, Đạo Tổ không cách nào tiếp nhận, nhưng nay lại không cách nào xuất quan.

Mà Tiên Đình của hắn nãi là thế lực cường đại nhất ngoài Vu tộc và Yêu tộc.

Đạo Tổ không phải muốn tốt cho hắn, chỉ là muốn lợi dụng hắn giúp Nữ Oa giải quyết Vu tộc.

Sau khi Vu tộc diệt vong thì sao?

Mình hết giá trị lợi dụng, Đạo Tổ sẽ đối xử với hắn thế nào?

Hồng Mông Tử Khí khoan hãy nói, Hỗn Độn Linh Bảo trân quý bực nào, Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đạo Tổ đều không có ban cho, Đạo Tổ thật sự sẽ mặc kệ Hỗn Độn Linh Bảo ở trong tay hắn sao?

Dù sao hắn là không tin, đến lúc đó Đạo Tổ khẳng định sẽ thu hồi Hỗn Độn Linh Bảo, thậm chí có khả năng sẽ liên đới thu hồi luôn Hồng Mông Tử Khí.

Đạo Tổ nếu là nguyện ý để hắn thành Thánh, năm đó tại trong Tử Tiêu Cung liền đã ban cho hắn Hồng Mông Tử Khí.

Nghĩ đến những thứ này, Đông Vương Công trong lòng trầm xuống, không thể vui mừng nổi nữa.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có ràng buộc sư đồ với Đạo Tổ, cho nên Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí và rất nhiều pháp bảo.

Chính mình và Đạo Tổ cái gì ràng buộc cũng không có, Đạo Tổ dựa vào cái gì ban cho trọng bảo như thế, chính mình dựa vào cái gì mà cầm được.

Nhưng trọng bảo như thế, chắp tay nhường cho người, chính mình cũng làm không được.

Suy đi nghĩ lại, Đông Vương Công mâu quang sáng lên, rốt cục nghĩ ra một biện pháp: Kéo dài thời gian.

Đạo Tổ nói để hắn trợ giúp Nữ Oa, nhưng không có nói lúc nào giúp.

Chính mình hoàn toàn có thể chờ luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, chờ mình thành Thánh rồi hãy giúp.

Thành Thánh, cộng thêm trong tay có Hỗn Độn Linh Bảo, tưởng rằng Đạo Tổ cũng sẽ kiêng kị một hai.

Đúng, cứ làm như thế.

Đông Vương Công càng nghĩ càng thấy khả thi, vội vàng trở về bế quan.

Ngày này, tại Tây phương, Vu tộc chung quy là đã đánh tới.

Tây phương có thực lực nhất chính là Ngũ Trang Quán và Tu Di Sơn.

“Đi, tới Tu Di Sơn trước, diệt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đoạt Hồng Mông Tử Khí tới xem một chút.” Đế Giang mang theo Thập Nhị Tổ Vu đi Tu Di Sơn, Thập Đại Vu đẫn đầu Vu tộc khuếch trương, xua đuổi tàn sát sinh linh Tây phương.

“Không tốt, Vu tộc đánh tới.” Trên Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn bỗng nhiên mở mắt.

“Đáng chết Vu tộc, Tây phương cằn cỗi như vậy cũng không buông tha, thật là tham lam không biết chán.” Chuẩn Đề giận không kềm được.

Người khác bị xua đuổi, cũng chính là mất đạo tràng, mất nhà.

Bọn hắn không giống, bọn hắn ngưng tụ khí vận và tín ngưỡng của Tây phương, một khi rời khỏi Tây phương, một khi sinh linh Tây phương thối lui bỏ chạy, cố gắng của bọn hắn liền uổng phí.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, giao ra Hồng Mông Tử Khí, có thể tha các ngươi bất tử.” Thanh âm bá đạo của Đế Giang truyền đến, xé rách không gian, mang theo Tổ Vu giáng lâm.

“Đế Giang đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí dùng để dung hợp nguyên thần, Vu tộc các ngươi không có nguyên thần, muốn Hồng Mông Tử Khí cũng vô dụng.” Tiếp Dẫn nói.

“Hữu dụng vô dụng, ngươi nói không tính.

Cho dù vô dụng, bày tại trong Bàn Cổ Thần Điện làm đồ trang sức cũng không tệ.” Đế Giang bá đạo nói.

“Đế Giang, ngươi thật coi sư huynh đệ hai người chúng ta dễ bắt nạt hay sao?” Chuẩn Đề bạo nộ.

“Hai kẻ không biết xấu hổ, so với Tam Thanh còn phế vật hơn, khi dễ các ngươi thì thế nào?” Cường Lương tay nắm lôi đình đánh tới.

“Tín ngưỡng chi lực!” Tiếp Dẫn đưa tay vung lên, đại lượng tín ngưỡng chi lực hội tụ, một bàn tay to lớn màu vàng óng vỗ tới, trực tiếp đem Cường Lương vỗ bay ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này Hồng Hoang đại năng đều kinh hãi.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ghê gớm a, Tín Ngưỡng chi lực, thế mà đi ra con đường của riêng mình.” “Hai tên này mặt dày tim đen, năng lực lại là nhất đẳng, rốt cục minh bạch vì sao Đạo Tổ lại đối bọn hắn mắt xanh, thu bọn hắn làm ký danh đệ tử.” “Đúng thế, sáu vị đệ tử của Đạo Tổ không có một ai yếu.

Chỉ luận về lý giải đối với Đạo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã đi tới phía trước chúng sinh Hồng Hoang rồi.” Trong Nam Hải, trên một tòa tiên đảo, Tam Thanh ngồi xếp bằng tu luyện.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thế mà có bản sự này.” Thông Thiên ngạc nhiên.

“Hừ, hai kẻ không da không mặt, hà đức hà năng có bản sự này.” Nguyên Thủy khinh thường, không phục, thủy chung vẫn coi thường Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Nhị đệ, không được nói bậy.

Vi huynh đã sớm báo cho ngươi, chớ có xem thường chúng sinh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng coi là sư đệ của chúng ta, người một nhà.” Lão Tử quát tháo.

“Chúng ta là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, bọn hắn chỉ là ký danh đệ tử, không xứng cùng chúng ta tịnh liệt.” “Trước mặt Hồng Hoang đại năng, tại Tử Tiêu Cung khóc sướt mướt bán thảm, không hề cố kỵ mặt mũi, sư đệ như vậy ta không nhận.” “Đi ra con đường của riêng mình thì như thế nào, ở trước mặt Bàn Cổ Phiên đều là cặn bã.” Nguyên Thủy y nguyên cao ngạo.

“Nhị huynh, ta cảm thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng có rất nhiều chỗ đáng khen.

Bàn Cổ Phiên có mạnh hơn nữa chung quy là ngoại vật, chúng ta không có khả năng dựa vào ngoại vật thành Thánh, chúng ta cũng nên đi tìm kiếm con đường của riêng mình.” “Ta có loại dự cảm, duy có đi ra con đường của riêng mình mới có thể thành Thánh.” Thông Thiên nói.

“Hừ, ngươi cũng muốn giúp người ngoài nói chuyện sao?” “Đồ ăn cây táo rào cây sung, ba con Kim Ô vì sao đối với ngươi thủ hạ lưu tình?

Có phải hay không ngươi đã sớm cùng ba con Kim Ô có cấu kết?” “Lần trước nếu không phải ngươi kéo chân sau, để Đế Tuấn phá Tru Tiên Kiếm Trận, chúng ta làm sao lại bại?” Nguyên Thủy không dám nói Lão Tử, túm lấy Thông Thiên mắng một trận.

“Nhị huynh, ba con Kim Ô khi nào đối với ta thủ hạ lưu tình?

Pháp bảo của ta cũng bị cướp sạch, ta dùng toàn bộ pháp bảo khác mà lão sư ban cho mới đổi lại được Hãm Tiên Kiếm.” “Nói ta kéo chân sau, chuyện ngươi nhập ma sao không nói?

Ta chỉ là nói câu công chính mà thôi, làm sao lại thành ăn cây táo rào cây sung.” “Nếu không phải ngươi coi thường cái này, coi thường cái kia, chúng ta làm sao lại chọc tới ba con Kim Ô.” Thông Thiên giận, không còn nhường nhịn Nguyên Thủy.

“Ngươi là trách ta hay là sợ ba con Kim Ô?

Đồ hèn nhát.” Luận võ mồm, mười cái Thông Thiên cộng lại cũng nói không lại Nguyên Thủy.

“Đủ rồi, an tĩnh tu luyện.

Trước trảm xuất Tam Thi, lại đi tìm kiếm Đạo.” Mắt thấy hai

người càng cãi càng liệt, Lão Tử mở miệng a chỉ.

Nhìn như là giữ gìn tình nghĩa huynh đệ, ngăn cản hai người tranh cãi, nhưng rõ ràng là lỗi của Nguyên Thủy, Lão Tử lại xưa nay không nói.

"Đại huynh, ta vẫn luôn tìm không thấy thời cơ trảm xuất Tự Ngã Thi, ta ra ngoài đi một chút, có lẽ có thể tìm tới thời cơ." Thông Thiên trong lòng đè nén một bụng khí, phi thân một mình rời đi.

"Đồ hèn nhát, ngươi có gan thì đừng trở lại." Nguyên Thủy mắng càng phát ra ác độc, không hề cố kỵ tình huynh đệ.

Chương 50

Thông Thiên cắn chặt răng, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi.

Lão Tử thở dài một tiếng, nhắm mắt tu luyện.

Tây phương Tu Di Sơn.

"Còn dám đánh trả, muốn chết!" Đế Giang nhìn Cường Lương bị đánh bay, bạo nộ xuất thủ.

"Đế Giang, có gan một chọi một." Chuẩn Đề cũng không túng.

Nhưng ngay tại lúc muốn xuất thủ, lại bị Tiếp Dẫn ngăn lại.

"Sư đệ, chúng ta đi.

Trời cao đất rộng, nơi nào không đi được.

Mục tiêu của chúng ta là thành Thánh, đợi chúng ta thành Thánh, sẽ đoạt lại Tu Di Sơn." "Đi." Tiếp Dẫn vung tay lên, cuốn đi bảo vật trên Tu Di Sơn cùng hai tên đệ tử Địa Tạng và Di Lặc, hướng Tây Hải mà đi.

"Chạy đi đâu, lưu lại Hồng Mông Tử Khí." Thập Nhị Tổ Vu lần này chính là hướng về phía Hồng Mông Tử Khí mà đến, nơi nào chịu buông tha.

"Chưởng Trung Phật Quốc." "Thập Nhị Tổ Vu, nhân quả hôm nay, quay đầu thanh toán." Chuẩn Đề ngưng tụ Tín Ngưỡng chi lực, một tòa Phật quốc nguy nga màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, nện về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu bị nện khựng lại một chút, cũng chính nhờ một chút này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chạy mất dạng.

"Tiếp tục truy." Đế Giang nuốt không trôi khẩu khí này, tiếp tục

hướng Tây phương đuổi theo.

Hắn tu luyện Không Gian thần thông, có thể không gian na di, trên Hồng Hoang, trừ Côn Bằng ra, tốc độ của hắn là nhất đẳng.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không biết dùng thủ đoạn gì ẩn nấp khí tức và thân ảnh, đuổi nửa ngày thế mà không phát hiện.

"Đi, trước cầm xuống Tây phương, lại đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ cần bọn hắn còn tại Hồng Hoang, liền trốn không thoát." Sắc mặt Đế Giang thiết thanh.

Một bên khác, Ngũ Trang Quán.

"Lão Trấn, tiếp theo Thập Nhị Tổ Vu e là muốn đối chúng ta xuất thủ, chúng ta cũng không có bản sự như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, mau chóng đi." Hồng Vân nói.

"Chúng ta có thể đi, Nhân Sâm Quả Thụ làm sao bây giờ?

Không có Tiên Thiên thổ nhưỡng, chúng ta mang không đi Nhân Sâm Quả Thụ." Trấn Nguyên Tử không nỡ nhìn Nhân Sâm Quả Thụ, đây chính là bản thể của hắn a, một trong Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, căn nguyên quá mức cường đại, khó mà hóa hình, chỉ có Không Gian Ma Thần Dương Mi đại tiên dùng bản thể Không Tâm Dương Liễu hóa hình mà ra.

Những cái còn lại, chỉ có Nhân Sâm Quả Thụ và Bồ Đề Thụ đản sinh ra ý thức, hắn và Chuẩn Đề đều chỉ là dùng một đoạn chi nha của Nhân Sâm Quả Thụ và Bồ Đề Thụ hóa hình mà ra.

"Ta thấy Chuẩn Đề lúc mang đi Bồ Đề Thụ đã dùng Tiên Thiên Cấn Thổ.

Năm đó ta tại Doanh Châu Tiên Sơn cũng đạt được một nắm Tiên

Thiên Cấn Thổ, lấy cho Nhân Sâm Quả Thụ có thể dùng được không?" Hồng Vân xuất ra một nắm Tiên Thiên Cấn Thổ.

Nhân Sâm Quả đối với bọn hắn hiện tại đã vô dụng, nhưng tư vị kia thực sự mỹ diệu, hắn cũng không nỡ.

"Bồ Đề Thụ có thể dùng, Nhân Sâm Quả Thụ tự nhiên cũng có thể dùng, nhưng chúng ta đem Nhân Sâm Quả Thụ đi đâu?

Hiện nay Hồng Hoang đại địa đều bị Vu tộc bá chiếm." Trấn Nguyên Tử nhổ Nhân Sâm Quả Thụ lên, lại do dự.

"Chúng ta đi Bồng Lai Tiên Sơn đi, hiện nay cũng chỉ có đạo tràng của Kim Ô đạo hữu là an toàn." "Dù sao chúng ta đã thừa tình của Kim Ô đạo hữu không ít, lại nhiều thêm một chút cũng không sao.

Nếu là Vu tộc đánh tới Bồng Lai Tiên Sơn, chúng ta còn có thể giúp Kim Ô đạo hữu." "Kim Ô đạo hữu cường đại như vậy, tăng thêm hai chúng ta hỗ trợ, nói không chừng có thể ngăn được." Hồng Vân nghĩ nghĩ, nói.

"Ân, có lý, chúng ta đi." "Ở cùng một chỗ với ngươi lâu, da mặt ta đều biến dày rồi." Trấn Nguyên Tử gật gật đầu, xác thực không còn chỗ nào khác để đi.

Linh khí Bồng Lai Tiên Sơn còn nồng đậm hơn linh khí Hồng Hoang đại địa.

Trừ bỏ Hồng Hoang đại địa cùng Tam Thập Tam Trọng Thiên, hiện nay nơi linh khí nồng đậm tại Hồng Hoang liền chỉ có Tam Tòa Tiên Sơn, cùng một số tiên đảo tương đối đặc thù trong Tứ Hải, và Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, Tử Vi Tinh trong tinh không.

Ba ngôi sao này có Tiên Thiên đại trận bảo hộ, trong trận uẩn hàm Tụ Linh Trận, tụ tập linh khí.

Tiên đảo linh khí nồng đậm trong Tứ Hải, chỉ sợ cũng đã bị đại

năng khác chiếm cứ.

Thay vì đi tranh đoạt, không bằng đi Bồng Lai Tiên Sơn, Thập Nhị Tổ Vu và ba con Kim Ô quan hệ không tệ, nói không chừng sẽ không động ba con Kim Ô, có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Trên Bồng Lai Tiên Sơn, Hi Hòa và Thường Hi tọa trấn, nhìn thấy là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân tới, rất nhiệt tình để hai người đi vào.

Hai ngàn năm sau, Vu tộc chinh phục Tây phương, nhất thống Hồng Hoang đại địa.

Bát thành khí vận của Hồng Hoang bị Vu tộc bá chiếm, thực lực thành viên Vu tộc đều đang nhanh chóng tăng lên.

Thập Nhị Tổ Vu dưới sự gia trì của khí vận, cảm ứng được thời cơ đột phá, bèn về Bàn Cổ Thần Điện bế quan.

Hồng Hoang tạm thời khôi phục bình tĩnh.

Lần bế quan này, liền là một vạn năm.

Tự Ngã Thi phi thường khó trảm xuất, tha đà vạn năm, cũng chỉ có Lão Tử và Nữ Oa trảm xuất Tự Ngã Thi.

Hiện nay chúng đại năng cũng không chết bế quan nữa, thừa dịp Thập Nhị Tổ Vu bế quan, chạy đến trên Hồng Hoang đại địa tìm kiếm thời cơ đột phá.

Mà Nữ Oa và Lão Tử, bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, tìm kiếm cơ duyên Tam Thi hợp nhất, đột phá thành Thánh.

Ngày này, tại Nam phương Bất Tử Hỏa Sơn, một đạo thanh âm đánh vỡ sự yên tĩnh của Hồng Hoang.

Trên không trung Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước phù diêu nhi thượng, toàn thân liệt diễm bao khỏa, tiếng

phượng minh thanh thúy truyền khắp Hồng Hoang.

"Thiên Đạo ở trên, hôm nay Phượng tộc ngô lập Yêu Văn, giáo hóa Hồng Hoang Yêu tộc, lập Yêu tộc truyền thừa, tạo hóa Hồng Hoang." "Yêu Văn, lập!" Dứt lời, bên người Chu Tước bay ra từng cái văn tự Yêu tộc.

Sát na, trời giáng công đức, đại lượng công đức kim quang rơi xuống, một nửa rơi tại trên Yêu Văn, một nửa rơi tại trên thân Phượng tộc trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Được công đức tẩy lễ, trong Bất Tử Hỏa Sơn phát ra từng đạo tiếng phượng minh sảng khoái.

Yêu Văn xuất, khí vận vốn đang tiêu tán của Yêu tộc lại bắt đầu từ từ ngưng tụ.

Côn Bằng trốn ở trong Bắc Hải tu luyện, bỗng nhiên mở mắt, cảm ứng được chính mình dường như mất đi cái gì.

"Đáng chết!

Ta là Yêu Tộc Yêu Sư, Yêu Văn hẳn là do ta sáng tạo.

Phượng tộc, các ngươi dám can đảm cướp đi cơ duyên và công đức của ta!" Côn Bằng thôi toán một phen, giận tím mặt.

Nhưng hắn hiện nay không dám đi ra ngoài, chỉ cần vừa lộ diện, một đống đại năng sẽ truy sát hắn cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Bồng Lai Tiên Sơn.

"Thành công!

Phượng tộc thành công rồi.

Nhiều công đức như vậy, định có thể tẩy đi đại lượng kiếp khí, chí ít Phượng tộc hẳn là có thể đi ra Bất Tử Hỏa Sơn rồi." Khổng Tuyên và Đại Bằng kích động bay loạn trên không trung Bồng Lai

Tiên Sơn.

Chương 51

Hiện nay hơn một vạn năm trôi qua, Lục Nhĩ Di Hầu và Khổng Tuyên đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn.

Kim Sí Đại Bàng cùng Xích Khào Mã Hầu Vô Chi Kỳ kém một chút, nhưng cũng đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hỗn Thế Tứ Hầu cùng Phượng tộc Thái tử thiên phú thật đúng là không phải dạng vừa.

Tam Tiêu so với bốn tên biến thái này thì kém nhiều, hiện nay cũng mới vừa vặn đột phá Đại La Kim Tiên.

Đây còn là do bốn người Khổng Tuyên đem một đợt Hoàng Trung Lý chín mọng nhường cho ba người các nàng, Trấn Nguyên Tử cũng tặng sáu cái Nhân Sâm Quả.

Các Tiên Thiên Linh Quả khác cũng công không thể không, Bồng Lai Tiên Sơn cũng không có lọt vào phá hoại gì, Tiên Thiên Linh Căn sinh trưởng ở bên trên đều bảo tồn phi thường hoàn chỉnh.

Linh quả kết xuất thành thục thì ngắt lấy, linh căn một lần nữa bắt đầu dựng dục linh quả, tuần hoàn qua lại.

Thường Hi, Hi Hòa, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân còn bố trí mấy tòa Tụ Linh Đại Trận trên Tiên Sơn, tụ tập thiên địa linh khí tới, Bồng Lai Tiên Sơn linh khí càng ngày càng nồng đậm, tốc độ linh quả thành thục càng ngày càng nhanh.

Dưới sự gia trì của đại lượng linh quả, tu vi của các Tinh Thần cũng tăng lên cực nhanh, đã toàn bộ đạt tới Đại La Kim Tiên.

Tử Vi Tinh Thần có tu vi tốt nhất càng là đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Bắc Đẩu Thất Tinh Thần, Nam Đấu Lục Tinh Thần đều đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Phượng tộc, muốn chết!" Trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu vừa mới đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, phát giác được Phượng tộc lập Yêu Văn, khí vận Yêu tộc vốn đang tiêu tán lại bắt đầu ngưng tụ, giận tím mặt, xuất quan đi tới Bất Tử Hỏa Sơn.

"Phượng tộc, không cố gắng trốn tại Bất Tử Hỏa Sơn, dám can đảm trợ giúp Yêu tộc, muốn chết!" Ngày này, thanh âm Đế Giang vang lên tại Bất Tử Hỏa Sơn.

Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước từ Bất Tử Hỏa Sơn bay ra, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, cũng chính là hình người, hồng y tóc đỏ, mỹ diễm tuyệt luân.

"Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước, gặp qua Đế Giang đạo hữu.

Phượng tộc ta cũng không phải trợ giúp Yêu tộc, chỉ là vì thu hoạch công đức tẩy đi kiếp khí trong cơ thể." "Nếu không có công đức gia thân, Phượng tộc sắp phải diệt tộc." Chu Tước tư thái đặt xuống rất thấp.

"Phượng tộc ngươi diệt tộc quan hệ gì tới Vu tộc ta.

Yêu Văn xuất, khí vận Yêu tộc vốn đang tiêu tán lại bắt đầu ngưng tụ, hôm nay Vu tộc ta liền diệt Phượng tộc ngươi." Đế Giang ngang ngược nói.

Thấy Đế Giang ngang ngược bá đạo không nói lý như thế, Chu Tước cũng giận.

"Đế Giang, Vu tộc ngươi nếu dám động đến Phượng tộc ta, Phượng tộc ta liền dẫn bạo Bất Tử Hỏa Sơn, cùng toàn bộ Hồng Hoang đồng quy vu tận.

Chẳng lẽ các ngươi muốn một cái Hồng Hoang bị dung nham và hỏa diễm bao trùm, hoang vu rách nát?" Chu Tước trực tiếp phản lại uy hiếp, Phượng tộc trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn đã mấy chục vạn năm, tại trong Bất Tử Hỏa Sơn bố hạ rất nhiều thủ đoạn, hoàn toàn có năng lực dẫn bạo Bất Tử Hỏa Sơn.

Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, cả Hồng Hoang đều phải gặp tai ương.

"Ngươi dám!" Đế Giang căn bản nghe không lọt, liền muốn đối với Chu Tước động thủ.

"Đại ca, ngươi muốn diệt Phượng tộc?

Dù sao đều sống không được, bọn hắn có cái gì không dám." "Phượng tộc đã thành quá khứ, tha cho bọn hắn một con đường sống đi, chỉ cần bọn hắn đáp ứng không ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn trợ giúp Yêu tộc." Hậu Thổ vội vàng ngăn Đế Giang lại, trên mặt tràn đầy lo âu.

Đại ca càng ngày càng ngang ngược bá đạo không nói lý, chỉ nghĩ đến đánh và giết, không còn anh minh duệ trí của từng kia.

"Tiểu muội, ngươi tránh ra.

Dẫn bạo Bất Tử Hỏa Sơn thì như thế nào, ta cũng không tin Vu tộc chúng ta trấn áp không được Bất Tử Hỏa Sơn." Trong mắt Đế Giang tràn đầy bạo lệ.

"Đế Giang, không phải ta coi thường Vu tộc các ngươi, Phượng tộc ta thời kỳ đỉnh phong so với Vu tộc các ngươi càng mạnh hơn.

Tộc trưởng Nguyên Phượng đã đạt Á Thánh, kém một bước liền có thể thành Thánh." "Trong Phượng tộc, trưởng lão Chuẩn Thánh hậu kỳ không dưới mười vị, so với Vu tộc ngươi cường đại hơn nhiều." "Lúc đó, Bất Tử Hỏa Sơn tịnh vị bộc phát, cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ của Phượng tộc ta cộng thêm một nửa Phượng tộc hiến

tế, phương mới trấn áp được Bất Tử Hỏa Sơn." "Bất Tử Hỏa Sơn một khi bộc phát, Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể trấn áp được." Chu Tước lạnh giọng nói.

"Vu tộc ta có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Phượng tộc ngươi cũng xứng cùng Vu tộc ta so sánh?" Đế Giang khinh thường.

"Hừ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cố nhiên lợi hại, nhưng không có trấn áp chi lực.

Hôm nay ngươi cảm động Phượng tộc ta, Phượng tộc ta tất để cả Hồng Hoang chôn cùng." Chu Tước não nộ, tên điên này quả thực tự tin quá mức, căn bản nghe không lọt.

"Đại ca, ngươi tỉnh táo một chút.

Phượng tộc chỉ cần không ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, đối với chúng ta không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Chẳng lẽ ngươi muốn hủy thế giới Hồng Hoang mà Phụ Thần khai tịch?" "Phụ Thần sẽ trách tội chúng ta, một Hồng Hoang ngàn thương trăm lỗ, chúng ta cần thì có tác dụng gì?" Hậu Thổ chỉ có thể đem Phụ Thần ra áp đại ca, đại ca xưa nay kính trọng Phụ Thần nhất.

Quả nhiên, Đế Giang tỉnh táo lại một chút, đối với Chu Tước lạnh giọng nói: "Phượng tộc dám ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, sát vô xá." "Đa tạ Hậu Thổ đạo hữu." Chu Tước lười để ý tên điên này, đối với Hậu Thổ nói tạ ơn một tiếng, bay về Bất Tử Hỏa Sơn.

Trải qua Long Hán lượng kiếp, chứng kiến thịnh huống Tam tộc tranh bá, nàng thật đúng là có chút chướng mắt Vu tộc.

Vu tộc dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới có thể so sánh với một trong Tam tộc thời kỳ đỉnh phong.

Nếu là Tam tộc không có suy lạc, nào đến phiên Vu tộc phách lối.

Tộc trưởng Tam tộc Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân đều là Hỗn Độn Ma Thần biến thành, đều là cao thủ Á Thánh đỉnh phong, bởi vì Hồng Hoang Thiên Đạo hạn chế, khó mà thành Thánh.

Tam tộc tranh bá, tranh đoạt quyền chủ đạo Hồng Hoang, tranh đoạt Hồng Hoang khí vận, ai có thể đoạt được Hồng Hoang khí vận, tất nhiên có thể thành Thánh.

Cuối cùng thất bại, bọn hắn mới tỉnh ngộ, biết bị Thiên Đạo tính kế.

Vì đoạt được một tia sinh lộ cho tộc nhân, Phượng tộc vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, cao thủ Phượng tộc toàn bộ táng tiến trong hỏa sơn.

Long tộc vĩnh trấn Tứ Hải, cao thủ đều đi lấp hải nhãn Tứ Hải.

Kỳ Lân nhất tộc, cao thủ hóa thành Kỳ Lân Nhai, bay vào thiên ngoại, vĩnh trấn thiên ngoại hỗn độn, trấn áp Địa Hỏa Thủy Phong tàn phá bừa bãi Hồng Hoang.

Hết thảy đều là Thiên Đạo an bài tốt, đây là túc mệnh Thiên Đạo quy hoạch cho Tam tộc, dùng Tam tộc tới duy trì Hồng Hoang ổn định.

Tam tộc thời đỉnh phong, Vu tộc cho dù có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tại trước mặt bất kỳ tộc nào cũng nhảy nhót không nổi.

"Đi, đi Huyết Hải.

Hồng Hoang đại địa là của Vu tộc chúng ta, không cần người ngoài tồn tại.

Minh Hà và Văn Đạo Nhân không có tư cách tiếp tục đợi tại Huyết Hải." Không động được Phượng tộc, Đế Giang đem nộ hỏa nhắm ngay Huyết Hải.

Trên không trung Huyết Hải, Minh Hà vẻ mặt không phục: "Đế Giang, ngươi không khỏi quá bá đạo.

Ta nãi là máu đen của Bàn Cổ biến thành, cũng là hậu duệ Phụ Thần.

Thế giới do Phụ Thần khai tịch, dựa vào cái gì ta không thể cư trú?" Văn Đạo Nhân vẻ mặt xấu hổ, trực tiếp bay đi.

Minh Hà là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng hắn không phải a, hắn chỉ là Tiên Thiên sinh linh dựng dục ra trong Huyết Hải.

Thời kỳ đản sinh so với Minh Hà còn sớm hơn nhiều, đản sinh vào đầu thời kỳ Khai Thiên, là con muỗi đầu tiên trong thiên địa.

Thời kỳ Hung Thú lượng kiếp, một trong Thượng Cổ Ngũ Đại Hung Trùng của Hung Thú nhất tộc là Thị Huyết Hắc Văn.

Thượng Cổ Ngũ Trùng: Thị Huyết Hắc Văn, Cửu Đầu Trùng, Đa Mục Ngô Công, Lục Sí Kim Thiền, Cửu Vĩ Địa Hạt.

Thượng Cổ Ngũ Trùng, bất tử bất diệt.

Trong Hung Thú lượng kiếp, toàn bộ trọng thương, bốn con trùng khác bị Thượng Cổ đại năng phong ấn, chỉ có hắn trốn vào trong Huyết Hải, bởi vì trọng thương nên lâm vào ngủ say.

Chương 52

Đợi hắn lần nữa tỉnh lại, đã là cuối thời Long Hán lượng kiếp, tu vi thụt lùi về Thái Ất Kim Tiên, trong Huyết Hải cũng nhiều thêm tên Minh Hà này.

Hiện nay, cũng nên đi xem mấy vị huynh đệ kia một chút, xem có thể phá vỡ phong ấn thả ra hay không.

"Hừ, đứa con bất hiếu xưa nay không tế bái Phụ Thần, có tư cách gì cư trú tại đại địa do Phụ Thần biến thành?

Hoặc là cút, hoặc là chết." Đế Giang mắt lạnh nhìn Minh Hà.

"Hừ, Huyết Nguyên Tử thần thông của ta đã tu thành, Huyết Hải không khô, Minh Hà ta bất tử, các ngươi đuổi không được ta." Minh Hà hừ lạnh nói.

"Tập hợp lực lượng Vu tộc ta, sớm muộn có một ngày có thể luyện khô Huyết Hải, ngươi có thể thử một chút." Đế Giang nói.

"Kẻ điên, khinh người quá đáng.

Ba con Kim Ô cũng không tế bái Phụ Thần, vẫn luôn ở tại Bất Chu Sơn do cột sống Phụ Thần biến thành, sao không thấy các ngươi đi xua đuổi?

Chẳng lẽ là sợ hãi ba con Kim Ô?" Minh Hà gây sự khích tướng nói.

"Hồng Hoang đại địa chỉ có Vu tộc ta có thể ở, đuổi ngươi đi xong, tự nhiên sẽ đi xua đuổi ba con Kim Ô." Đế Giang rất dễ dàng liền bị chọc giận.

"Hừ, cẩn thận đánh không lại người ta." Minh Hà lại khích tướng một câu, mới rời khỏi.

Đế Giang hiện nay bị thắng lợi làm cho hôn mê đầu óc, bị kiếp khí ảnh hưởng đầu óc, trở nên cực kỳ tự phụ và bá đạo.

"Đi, đi Bất Chu Sơn." Đế Giang vung tay lên, đi thẳng tới Bất Chu Sơn.

"Đại ca, thật muốn xua đuổi Kim Ô đạo hữu sao?" "Chúng ta từng cùng Kim Ô đạo hữu luận đạo, đạt được thu hoạch rất lớn, Kim Ô đạo hữu cũng coi là bằng hữu của Vu tộc chúng ta a." Hậu Thổ khuyên nhủ.

"Vu tộc không cần bằng hữu.

Thái Dương Tinh, Thái Dương Tinh và Chu Thiên Tinh Thần đều là di trạch của Phụ Thần, nên lấy về rồi." Đế Giang ngang ngược đáp một câu.

"Rốt cục đột phá." Trên Bất Chu Sơn, huynh đệ Lăng Tiêu nhìn nhau cười một tiếng, rốt cục là pháp tắc viên mãn, đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thập Nhị Tổ Vu có khí vận gia trì, bọn hắn có Ngộ Đạo Trà, Bồ Đề Tử và Chư Thiên Khánh Vân bảo trì linh đài thanh minh, đề cao ngộ tính, lại có Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh trong Táng Thiên Quan để tham ngộ.

Tu luyện, bọn hắn so với Thập Nhị Tổ Vu muốn dễ dàng hơn nhiều, nhưng lại đột phá muộn hơn Thập Nhị Tổ Vu.

Nguyên nhân tự nhiên là bởi vì bao nhiêu năm nay, bọn hắn bận bịu phân tâm luyện hóa pháp bảo, phân tâm tham ngộ trận pháp, đồng thời phân tâm tham ngộ Ngũ Hành pháp tắc.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đã bị bọn hắn hoàn toàn luyện hóa, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận cũng tham ngộ thấu, nhưng thôi động Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận cần Ngũ Hành pháp tắc.

Trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ uẩn hàm một bộ phận Ngũ Hành pháp tắc, bọn hắn dùng năm ngàn năm tham ngộ Ngũ Hành pháp tắc trong đó, đem Ngũ Hành pháp tắc đều tu luyện đến đại thành.

Ngũ Hành pháp tắc phía sau không có, hoặc là tìm tới Hỗn Độn Linh Bảo uẩn hàm hoàn chỉnh Ngũ Hành pháp tắc, hoặc là chỉ có thể dựa vào chính mình một chút xíu đi tìm tòi.

Ngũ Hành pháp tắc đại thành, bọn hắn đã có thể bố trí và thôi động Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Còn có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cũng bị bọn hắn thành công dung hợp thành Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Hiện nay tạo nghệ trận pháp của bọn hắn tuyệt đối không yếu hơn Thông Thiên và Phục Hy.

Pháp bảo cũng đã toàn bộ luyện hóa, Thái Hư Kính có thể khống chế thời gian lưu tốc, Lăng Tiêu sau khi toàn bộ luyện hóa, có thể để thời gian lưu tốc dưới sự bao phủ của Thái Hư Kính chậm lại gấp đôi, bên ngoài một ngày, bên trong hai ngày.

Năm ngàn năm trước, Lăng Tiêu liền đem Thái Hư Kính luyện hóa, cho nên, trên thực tế bọn hắn tu luyện nhiều hơn người khác năm ngàn năm.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Lăng Tiêu cũng đã toàn bộ luyện hóa, đồng thời lĩnh ngộ ra Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận, dùng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bố trí, bị khốn ở trong đó, muốn đi ra không dễ dàng như vậy.

Hiện nay ba huynh đệ bọn họ, sức chiến đấu đã tăng lên tới đỉnh phong của cảnh giới này.

Lại muốn tiếp tục tăng lên sức chiến đấu, chỉ có ba con đường có

thể đi: Thứ nhất, tăng tu vi; Thứ hai, tham ngộ Ngũ Hành pháp tắc, tăng lên uy lực Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận; Thứ ba, tìm kiếm pháp bảo càng thêm cường đại.

Mà đúng lúc ba huynh đệ đang vui vẻ, Thập Nhị Tổ Vu đã tới.

"Chư vị đạo hữu, đã lâu không gặp.

Chư vị đạo hữu cũng pháp tắc viên mãn đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, không bằng luận đạo một phen như thế nào?" Lăng Tiêu nhiệt tình phát ra lời mời.

Không nói cái khác, Tổ Vu cũng tu luyện Ngũ Hành pháp tắc, đồng thời tu luyện tới viên mãn.

Luận đạo, bọn hắn đối với Ngũ Hành pháp tắc nhất định sẽ có thu hoạch phi thường lớn.

"Luận đạo thì miễn đi.

Hôm nay chúng ta là tới thông báo ba vị đạo hữu, Hồng Hoang đại địa đã về hết Vu tộc ta, mời các ngươi rời đi Bất Chu Sơn, nhường ra tinh không.

Nể tình cảm ngày xưa, chúng ta sẽ không làm khó dễ các ngươi." Đế Giang rất lãnh mạc nói.

Ngữ khí này khiến ba huynh đệ Lăng Tiêu nhíu mày, Lăng Tiêu mở miệng nói: "Để chúng ta rời đi Bất Chu Sơn có thể lý giải, nhưng khí vận uẩn hàm trong tinh không cực ít, các ngươi muốn tinh không làm gì?" "Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh nãi là con mắt Phụ Thần biến thành, ức vạn tinh thần nãi tóc Phụ Thần biến thành, đều là di trạch của Phụ Thần.

Các ngươi đã không tế bái Phụ Thần, Vu tộc chúng ta tự nhiên muốn thu hồi di trạch Phụ Thần." "Tụ tập đủ di trạch Phụ Thần, Phụ Thần tự sẽ che chở Vu tộc, ban cho Vu tộc cơ duyên thành Thánh."

Đế Giang thẳng thắn nói.

"Tụ tập đủ di trạch Phụ Thần liền có thể thành Thánh?

Ai nói?" Lăng Tiêu sững sờ, cái này bao nhiêu có chút xàm xí, nhưng ai cũng chưa thử qua, ai biết sẽ thành hay không.

Chiếu theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Vu tộc cũng chưa làm qua như vậy.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu Yêu tộc, Vu tộc ngay cả bá chiếm Hồng Hoang đại địa đều không làm được.

"Việc này ngươi không cần quản nhiều.

Rời đi Bất Chu Sơn, nhường ra tinh không.

Đúng rồi, Bồng Lai Tiên Sơn nãi là máu loãng Phụ Thần phun ra biến thành, cũng coi là di trạch Phụ Thần, nhường lại đây." Đế Giang băng lãnh đạo.

Cảm ứng được Thập Nhị Tổ Vu và ba con Kim Ô đối đầu, thần niệm của các đại năng Hồng Hoang đều ném qua.

"Rời đi Bất Chu Sơn cũng thì thôi, ngay cả tinh không cũng muốn, đó chính là nơi Kim Ô đản sinh.

Bồng Lai Tiên Sơn cũng không buông tha, khinh người quá đáng." "Các ngươi nói ba con Kim Ô có nhường hay không?" "Ta cảm thấy sẽ không, ba con Kim Ô cao ngạo như vậy, ngay cả mặt mũi Đạo Tổ cũng không cho, há lại sẽ để Thập Nhị Tổ Vu khi phụ?

Đoán chừng sắp đánh nhau rồi." "Nếu là thật đánh nhau, các ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?" "Dù sao ta hi vọng ba con Kim Ô thắng.

Ba con Kim Ô cao ngạo, nhưng không bá đạo, không chủ động đi trêu chọc ai.

Ba con Kim Ô cũng sẽ không bình bạch khi phụ người khác, so với

Tổ Vu giảng đạo lý nhiều." "Ta thấy khó, ba con Kim Ô xác thực lợi hại, nhưng đừng quên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Năm đó chém ra hai búa, Tam Thanh có bốn kiện Chí bảo liền gánh không được.

Hiện nay Thập Nhị Tổ Vu có thể chém ra ba búa, hơn nữa có thể tụ toàn bộ huyết sát chi khí của Vu tộc, căn bản không thể địch." Thần niệm của chúng đại năng điên cuồng giao lưu, cuối cùng đều trầm mặc, bọn hắn đương nhiên đều hi vọng ba con Kim Ô có thể đánh bại Vu tộc, như vậy bọn hắn liền có thể trở lại trên đại địa.

Nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thực sự quá kinh khủng, số lượng Vu tộc quá nhiều, tập hợp lực lượng Vu tộc ngưng tụ hư ảnh Bàn Cổ quá kinh khủng, ba con Kim Ô không có khả năng ngăn cản được.

"Đại huynh, ngươi cảm thấy ba con Kim Ô dám ứng chiến không?" Trên một tòa tiên đảo, Nguyên Thủy tương đương hưng phấn, Thập Nhị Tổ Vu và ba con Kim Ô đều là cừu nhân của bọn hắn, cừu nhân tương tàn, không nên quá đặc sắc.

"Ta cảm thấy dám.

Thập Nhị Tổ Vu khinh người quá đáng, lấy sự cao ngạo của Kim Ô tuyệt đối sẽ không lui bước." Thông Thiên mười phần khẳng định.

Chương 53

"Ta không có hỏi ngươi, năm đó rời đi không phải rất kiên quyết sao, còn trở về làm cái gì?" Nguyên Thủy liếc xéo trừng Thông Thiên một cái.

"Tốt, ta đi." Thông Thiên nắm chặt nắm đấm, lần nữa rời đi.

Lão Tử từ đầu đến cuối đều không nói gì, mâu thuẫn Tam Thanh đã ngày càng sâu.

Bên ngoài Bất Chu Sơn.

"Đế Giang, ngươi quá đáng rồi." Lăng Tiêu nổi nóng, bọn hắn không muốn cùng Vu tộc, Yêu tộc có nhân quả, nhưng hiện tại Đế Giang thực sự quá phận, muốn bọn hắn đem đạo tràng toàn bộ nhường lại.

"Đại ca, hay là thôi đi, để bọn hắn ở cũng sẽ không ảnh hưởng đối với Vu tộc." Hậu Thổ đứng ra khuyên.

"Hừ, chúng ta thay Phụ Thần chưởng quản Hồng Hoang, vốn chính là của chúng ta.

Bọn hắn không bái Phụ Thần, có tư cách gì cư trú." "Bớt nói nhảm, hoặc là tự mình rời đi, hoặc là chúng ta tiễn các ngươi rời đi." Đế Giang căn bản là nghe không lọt.

"Đế Giang, ngươi đã nhập kiếp, chẳng lẽ ngươi không phát giác được Hồng Hoang càng ngày càng không thích hợp sao?" "Các ngươi Vu Yêu đại chiến, tạo sát vô số, lượng kiếp đã lên, các ngươi đã bị kiếp khí nhập thể ảnh hưởng thần trí, nếu không dừng lại, Vu tộc nguy rồi." "Từ khi khai thiên đến nay, Hung Thú nhất tộc, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, cái chủng tộc nhập kiếp nào có kết cục tốt?"

Lăng Tiêu nhíu mày nói.

“Nhập kiếp thì như thế nào, Vu tộc chúng ta nãi là hậu duệ Phụ Thần, Hồng Hoang là Phụ Thần khai tịch, tự có Phụ Thần che chở.

Hung Thú, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc làm sao có thể cùng Vu tộc ta so sánh.” Đế Giang khinh thường nói.

Lăng Tiêu im lặng lắc đầu, thật là Diêm Vương khó cứu quỷ muốn chết.

Bàn Cổ đều chết bao nhiêu vạn năm rồi, còn Bàn Cổ che chở cái gì.

“Đại ca, Lăng Tiêu đạo hữu nói đúng, ngươi bị ảnh hưởng, thay đổi, càng ngày càng ngang ngược bá đạo không nói lý.” Hậu Thổ lo lắng giúp đỡ khuyên.

“Hiện nay Hồng Hoang, ai còn có thể cùng Vu tộc ta là địch?

Không nói lý thì như thế nào, ai làm gì được Vu tộc ta?” “Không cần nhiều lời, chuyện Vu tộc chúng ta, không cần các ngươi tới quan tâm.

Đã các ngươi không nguyện ý nhường, vậy thì động thủ đi, xem các ngươi có thể giữ được tinh không và Bồng Lai Tiên Sơn hay không.” Đế Giang căn bản nghe không lọt.

Hậu Thổ kẹp ở giữa mười phần khó xử.

“Hậu Thổ đạo hữu, không cần khó xử.

Chúng ta cũng muốn biết, là Thập Nhị Tổ Vu các ngươi mạnh hơn, hay là ba huynh đệ chúng ta mạnh hơn.

Hôm nay liền làm một trận đi.” Lăng Tiêu mở miệng nói.

“Ân, ta cũng muốn biết.” Hậu Thổ cảm kích gật gật đầu.

“Nơi này không phải địa phương động thủ, chúng ta nếu là toàn lực xuất thủ, chỉ sợ Bất Chu Sơn đều sẽ bị đánh ngã.” “Đi, tới Tam Thập Tam Thiên làm một trận.” Lăng Tiêu dứt lời, cùng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bay lên trời, Thập Nhị Tổ Vu theo sát phía sau.

Thiên nguyên bản chỉ có một trọng, năm đó Phượng tộc xưng bá bầu trời, phàm là phi cầm giai quy Phượng tộc quản, số lượng quá mức khổng lồ, một trọng thiên ở không hết.

Mà ở giữa Thiên và tinh không, còn có cự ly bao la, Phượng tộc tiêu hao đại lượng thiên tài địa bảo, bố trí đại lượng trận pháp để cố định, kiến lập Tam Thập Tam Thiên.

Từ dưới nhìn lên trên, chỉ có thể nhìn thấy một trọng thiên, thiên ở bên trên bởi vì tác dụng của trận pháp cũng sẽ không che khuất tinh không, phi thường xảo diệu.

Trên Tam Thập Tam Thiên là tinh không, trên tinh không là thiên ngoại hỗn độn, có Hồng Hoang giới bích ngăn cản, có Kỳ Lân Nhai trấn áp, Địa Hỏa Thủy Phong trong hỗn độn không tiến vào được.

Các đại năng Hồng Hoang cũng đã sớm tò mò Thập Nhị Tổ Vu và ba con Kim Ô ai mạnh hơn, lúc này thấy hai bên đánh nhau, vội vàng đem thần niệm ném qua quan chiến.

Trên Bồng Lai Tiên Sơn, Hi Hòa và Thường Hi lo lắng không thôi.

“Nhị vị tiên tử không cần lo lắng, Kim Ô đạo hữu cho dù đánh không lại, muốn đi thì Thập Nhị Tổ Vu cũng giữ không được.” Hồng Vân an ủi.

“Ba vị sư tôn là mạnh nhất, sẽ không thua.” Lục Nhĩ Di Hầu ngữ khí kiên định, đầy mắt cuồng nhiệt sùng bái.

Khổng Tuyên, Đại Bằng, Tam Tiêu và Vô Chi Kỳ cũng cho là như vậy.

Hơn một vạn năm này, bọn hắn ra ngoài lịch luyện mấy lần, trên Hồng Hoang đều là truyền thuyết ba vị sư tôn vô địch, sư tôn sẽ không bại.

Tam Thập Tam Thiên, trước đó Vu Yêu đại chiến, đem tầng trời thứ ba mươi ba và ba mươi hai đều đánh nát.

Hiện nay Hồng Hoang có năng lực tu phục, chỉ sợ cũng chỉ có Vu tộc và Long tộc, giàu có a.

Nhưng loại sự tình tốn công mà không có kết quả này, Long tộc sẽ không đi làm.

Vu tộc không ở trên trời, cũng không thèm để ý.

"Đế Giang, đến đây đi, dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của các ngươi, nếu không, các ngươi không phải là đối thủ của chúng ta." Đi tới Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu mắt lạnh nhìn Đế Giang.

Người ta không nể mặt bọn hắn, bọn hắn cũng không cần lại nể tình.

"Cuồng vọng, không cần Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu tộc ta cũng đồng dạng là bất khả chiến bại." Đế Giang tự phụ đến cực điểm, không gian na di, trong nháy mắt đi vào trước mặt Lăng Tiêu, một quyền đấm về phía Lăng Tiêu.

Nhục thân Thập Nhị Tổ Vu có thể so với Tiên Thiên Linh Bảo, Lăng Tiêu cũng không dám ăn một quyền này, tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, quang thuẫn thổ hoàng sắc diễn hóa.

Đế Giang một quyền đấm vào trên quang thuẫn, quang thuẫn lắc đều không lắc một cái, hai người đều bị chấn lui lại.

Đế Giang đã ra tay trước, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không khách khí nữa, riêng phần mình tế xuất pháp bảo.

Đế Tuấn quanh thân Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lượn lờ.

Đông Hoàng Thái Nhất bên người Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Vân Giới Tố Sắc Kỳ vờn quanh, phòng ngự kéo căng.

Đế Tuấn tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích liền đánh về phía Đế Giang.

Đế Giang vội vàng thi triển không gian na di tránh đi, mười một Tổ Vu khác cũng đánh tới, riêng phần mình thôi động pháp tắc thần thông.

"Thời gian gia tốc." Chúc Cửu Âm đem thời gian thần thông gia trì tại trên pháp tắc thần thông của mười vị Tổ Vu khác, mười đạo công kích chớp mắt đã tới, nhanh đến cực hạn, bất quá đều không thể đánh vỡ phòng ngự của ba huynh đệ Lăng Tiêu.

Đại năng quan chiến đều kinh hãi, Thập Nhị Tổ Vu lại tiến hóa, uy lực pháp tắc càng ngày càng cường đại, hơn nữa học được pháp tắc phối hợp, sức chiến đấu càng lên một tầng lầu.

Thập Nhị Tổ Vu hiện nay, cho dù không dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng chỉ có ba con Kim Ô và Tam Thanh có thể gánh được.

"Định." Hỗn Độn Chung vang lên, không gian vì đó nhất định, Thập Nhị Tổ Vu đều bị định trụ sát na, bất quá rất nhanh liền tránh thoát.

Nhưng chính vào sát na thời gian này, công kích của ba con Kim Ô đã tới.

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Thủy Hỏa Hồ Lô diễn hóa Thủy Hỏa Kỳ Lân, mang theo Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao lao nhanh mà đi.

Đế Tuấn dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Trảm Tiên Phi

Đao chớp mắt đã tới.

Lăng Tiêu dùng Hỗn Độn Hồ Lô diễn hóa Hỗn Độn chi khí cùng Hỗn Độn cương phong, Thái Hư Kính đánh ra Luân Hồi Chi Quang.

Công kích của ba huynh đệ toàn bộ hướng về Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương mà đi, tựa như muốn nhất cử diệt Cường Lương.

Chúng đại năng nhìn đến mâu quang sáng lên, đáy mắt đều là mong đợi.

Chết một cái Tổ Vu, không biết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận còn có thể bố trí ra được hay không.

Nếu là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dùng không được, vậy thì bọn hắn toàn bộ liên hợp lại, định có thể chiến thắng Vu tộc.

Nhưng một giây sau bọn hắn liền thất vọng, Tổ Vu đâu có dễ giết như vậy.

Chương 54

Đế Giang thi triển không gian na di đem Cường Lương dời đi, tránh thoát tất sát của ba con Kim Ô.

Cường Lương sợ hãi, từng ngụm từng ngụm thở dốc, nếu không phải Đế Giang kịp thời đem hắn dời đi, hắn hẳn phải chết không nghi ngờ.

"Giết!" Đế Giang hét lớn một tiếng, bởi vì Hỗn Độn Chung có thể định trụ thời không, thực sự khó đối phó, Đế Giang và Chúc Cửu Âm tinh thông Thời Không pháp tắc, chủ động giết hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô và Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư tốc độ nhanh, cũng đi theo giết hướng Đông Hoàng Thái Nhất.

Cường Lương, Hậu Thổ, Cộng Công, Nhục Thu giết hướng Đế Tuấn; Xa Bỉ Thi, Chúc Dung, Huyền Minh, Cú Mang giết hướng Lăng Tiêu.

"Hừ, Tổ Vu cũng chỉ ỷ vào nhiều người, nếu là đơn đả độc đấu, Tổ Vu tất bại." Có đại năng nhìn thấy khó chịu.

"Nói cũng không thể nói như thế, Tổ Vu không có nguyên thần, không cách nào sử dụng pháp bảo, ba con Kim Ô pháp bảo nhiều a, cũng không tính là cái gì không công bằng." Cũng có người không thể không công nhận.

"Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận." Lăng Tiêu khẽ quát một tiếng, tế xuất ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận diễn hóa, trực tiếp đem Xa Bỉ Thi cùng bốn vị Tổ Vu vây khốn.

Bốn đại Tổ Vu bị khốn tại trong đó, đánh vỡ một Chư Thiên, còn có một Chư Thiên, Chư Thiên bị đánh vỡ lại từ từ tu phục, tái độ diễn hóa Chư Thiên.

Đây chính là chỗ biến thái của Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận, sẽ tự mình tu phục, nếu là không thể nhất cử đánh vỡ ba mươi sáu Chư Thiên, thì đừng hòng đi ra.

Lăng Tiêu còn vận dụng Hỗn Độn Hồ Lô và Thái Hư Kính, Hỗn Độn chi khí, Hỗn Độn cương phong cùng Luân Hồi Chi Quang không ngừng từ trong ba mươi sáu Chư Thiên bắn ra, công kích bốn đại Tổ Vu.

Bốn đại Tổ Vu ra không được, lại một mực bị công kích, công kích không chỗ nào không có mặt, căn bản không biết sẽ tới từ nơi đâu.

Bốn đại Tổ Vu luống cuống tay chân, trong lúc nhất thời nguy ngập nguy cơ.

Lăng Tiêu đều chưa động dụng toàn lực đâu, năng lực thao khống thời gian của Thái Hư Kính, còn có Chư Thiên Khánh Vân hắn cũng không dùng.

Lưu chút bài tẩy luôn luôn không sai, cứ lấy thủ đoạn trước mắt mà nói, đối phó bốn đại Tổ Vu đầy đủ.

Chúng đại năng nhìn Lăng Tiêu nhẹ nhàng linh hoạt liền đem bốn đại Tổ Vu bức đến nguy ngập nguy cơ, đều là đại vi chấn hám.

Trước nay, Lăng Tiêu là người công nhận công kích yếu nhất trong ba con Kim Ô, nhưng hôm nay, Lăng Tiêu cũng đem công kích đề thăng lên rồi.

Nhìn lại phía bên kia, Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa trận pháp, từng dải thiên hà tung hoành giao thắt, không ngừng quét về

phía Tứ đại Tổ Vu.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích công kích trực diện, Trảm Tiên Phi Đao tìm thời cơ đánh lén, đồng dạng ép Hậu Thổ cùng ba vị Tổ Vu khác vào tình thế ngập tràn nguy cơ.

Ở một hướng khác, Không Gian pháp tắc của Đế Giang và Thời Gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm tuy có thể khắc chế Hỗn Độn Chung đôi chút.

Nhưng Hỗn Độn Chung trừ khả năng định thời không, còn có năng lực công kích cực mạnh.

Hỗn Độn Chung, Thủy Hỏa Hồ Lô, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, ba kiện công kích pháp bảo điên cuồng tấn công.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư bị ép phải không ngừng né tránh, tiến công lại không phá được phòng ngự của Đế Tuấn, nhưng nếu bị Đế Tuấn đánh trúng thì tuyệt đối trọng thương.

Đế Tuấn tu luyện Thôn Phệ pháp tắc, gia trì lên pháp bảo, khiến lực sát thương của pháp bảo tăng mạnh.

Nhất thời, Thập Nhị Tổ Vu bị Tam Kim Ô toàn diện áp chế.

Các vị đại năng đều xem đến kinh hãi, việc này cũng quá mức nhẹ nhàng rồi.

Thập Nhị Tổ Vu không sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tuy Tam Kim Ô cũng dùng Tiên Thiên Chí Bảo để áp chế, nhưng không ngờ lại áp đảo đến mức này.

Vạn năm không xuất thế, thực lực của Tam Kim Ô càng thêm khủng bố, công kích và phòng ngự đều đã đạt đến đỉnh điểm, không còn điểm yếu.

Tam Thanh có bốn kiện chí bảo, nay Tam Kim Ô có ba kiện chí

bảo, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ cộng lại tuyệt đối có thể sánh ngang một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Cộng thêm các pháp bảo khác, tổng hợp lại, pháp bảo của Tam Kim Ô nhiều hơn Tam Thanh, chất lượng cũng không kém hơn.

Luận thần thông, Tam Kim Ô đã học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử, hơn nữa Kim Ô còn có bản mệnh thần thông Thái Dương Chân Hỏa.

Ngoài ra, Tam Kim Ô tu luyện pháp tắc, có pháp tắc chi lực gia trì, thủ đoạn công kích càng thêm mạnh mẽ.

Tổng hợp lại mà xem, Tam Kim Ô trực tiếp toàn diện nghiền ép Tam Thanh.

Nguyên Thủy nhìn thấy cảnh này, cũng không còn mạnh miệng được nữa, tâm khí lại mất hết.

Tu luyện thế nào cũng đánh không lại Tam Kim Ô, bản thân không ngừng biến cường, nhưng Tam Kim Ô lại biến đổi càng mạnh hơn.

Lão Tử đem thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh giao cho hắn và Thông Thiên, nhưng bọn họ không có nhiều Tam Quang Thần Thủy để tu phục nguyên thần như vậy, tu luyện cực chậm, không có vài chục vạn năm thì không thể thành.

Mà Tam Kim Ô đã sớm tu luyện thành công, thậm chí còn chưa thèm động dụng đến.

Nói cách khác, Tam Kim Ô còn chưa dùng toàn lực đã nhẹ nhàng áp chế Thập Nhị Tổ Vu.

Mệt mỏi rồi, hủy diệt đi!

Nguyên Thủy cảm thấy một trận tuyệt vọng, hắn hiện tại ngay cả dũng khí động thủ với Tam Kim Ô cũng không còn.

Tam Kim Ô đã trở thành tâm ma của hắn, mà tâm ma này, hắn dường như vĩnh viễn đều không chiến thắng được.

Sát giác được phản ứng của Nguyên Thủy, Lão Tử lại một lần nữa rót lời khích lệ: "Nhị đệ, Tam Kim Ô tu luyện pháp tắc chi đạo, định sẵn không thể thành Thánh, chỉ cần chúng ta thành Thánh, Tam Kim Ô liền không đáng để lo." "Thành Thánh mới là đại đạo, không thể thành Thánh, có mạnh hơn nữa cũng vô dụng." "Đúng, thành Thánh, ta muốn thành Thánh." Nguyên Thủy rất nghe lời Lão Tử, rất tin vào bát "canh gà" tâm hồn mà Lão Tử rót vào, lại một lần nữa chấn tác tinh thần.

Trên Tam Thập Tam Thiên, nhìn bốn người Xa Bỉ Thi đang giãy giụa, Lăng Tiêu thôi động Thái Dương Chân Hỏa và Hủy Diệt pháp tắc, thêm dầu vào lửa.

Dưới sự gia trì của Hủy Diệt pháp tắc, Thái Dương Chân Hỏa, Hỗn Độn Cương Phong, Hỗn Độn Chi Khí, Luân Hồi Chi Quang đều tăng mạnh lực sát phạt hủy diệt.

Nhóm bốn người Xa Bỉ Thi rất nhanh liền không gượng dậy nổi, bị đánh thành trọng thương.

Bên phía Đông Hoàng Thái Nhất, bốn đại Tổ Vu bị đánh cho chạy trốn tán loạn, hoàn toàn không có sức hoàn thủ.

Đế Tuấn dùng Thôn Phệ pháp tắc điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí để bổ sung pháp lực tiêu hao, luôn giữ vững trạng thái đỉnh phong, ổn định áp chế đối thủ.

"Xa Bỉ Thi, Cộng Công!" Nhìn thấy nhóm Xa Bỉ Thi trọng thương, Đế Giang đám người cuống lên, liền muốn qua cứu viện.

"Định!" Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa gõ vang Hỗn Độn Chung, định trụ bốn người Đế Giang, sau đó Hỗn Độn Chung cấp tốc

phóng đại, đem bốn người nhốt vào bên trong.

Bên phía Đế Tuấn, đồng dạng thôi động Hà Đồ Lạc Thư, vây khốn gắt gao nhóm bốn đại Tổ Vu đang muốn đi cứu viện Hậu Thổ.

"Lăng Tiêu đạo hữu, Vu tộc chúng ta không còn làm khó dễ các người, cầu xin ngươi đừng thương hại các ca ca tỷ tỷ của ta." Hậu Thổ khóc lóc, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu.

"Haizz, Hậu Thổ đạo hữu, ngươi đứng lên đi." Lăng Tiêu thở dài một tiếng, triệt đi công kích, thu hồi pháp bảo, dùng pháp lực nâng Hậu Thổ dậy.

Hậu Thổ giống như một cô em gái nhà bên ngoan ngoãn thiện lương, tiếng khóc này quả thực khiến người ta đau lòng.

Hơn nữa, hắn còn cần dùng Tổ Vu để tiếp tục thôi động Vu Yêu lượng kiếp, tranh thủ thời gian.

Thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, ba huynh đệ bọn họ là nhân vật chính thiên định của lượng kiếp, Hồng Quân không dám động bọn họ, nhưng qua Vu Yêu lượng kiếp thì khó mà nói trước được.

Khi đó Hồng Quân đã dung hợp Thiên Đạo thành công, sẽ không màng đến nhân quả nợ bọn họ, bọn họ vừa chết, nhân quả tiêu tan.

Vu tộc một ngày không diệt, Vu Yêu lượng kiếp liền không dừng được.

Vu tộc cần phải giữ vững sự cường đại, cường đại đến mức nếu Hồng Quân và ba huynh đệ bọn họ không xuất thủ, thì các sinh linh khác ở Hồng Hoang cộng lại cũng không đánh lại được.

Muốn đánh bại Vu tộc, chỉ có chờ Nữ Oa đám người thành Thánh.

Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng đang ở trong tay hắn, Nữ Oa không tạo được nhân loại, Nhân tộc không ra, chư Thánh không hiện.

Chương 55

Dĩ nhiên là tử cục, xu thế và sự phát triển của Hồng Hoang đều do hắn thao túng.

Muốn phá cục, chỉ có Hồng Quân xuất quan, tới cường đoạt Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng.

Cho nên, thời gian của bọn họ vẫn rất khẩn trương, phải đột phá Thánh Nhân trước khi Hồng Quân hợp đạo xuất quan.

Thiên Đạo đại thế thay đổi, hắn là sẽ sản sinh ảnh hưởng không nhỏ đối với việc Hồng Quân hợp đạo, tranh thủ cho bọn họ thêm nhiều thời gian.

Vì vậy, Tổ Vu không thể giết, Vu tộc cần phải giữ vững sự cường đại, không ngừng làm thay đổi Thiên Đạo đại thế.

Lăng Tiêu không biết là, còn có Đông Vương Công - tên "đại oan gia" kia đang ở trong đó điên cuồng đẩy sóng trợ gió, bị Hồng Quân nhận định là dị số, trở thành kẻ thế tội cho hắn.

"Đa tạ Lăng Tiêu đạo hữu." Hậu Thổ cảm kích hành lễ với Lăng Tiêu.

Nhóm bốn người Xa Bỉ Thi suýt chút nữa thì chết, dưới uy hiếp của tử vong, giờ khắc này cũng đều tỉnh táo lại, sự điên cuồng trong mắt đã tiêu tán rất nhiều.

"Đại ca, Nhị ca, thả người ra đi." Lăng Tiêu nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người gật đầu, thu hồi Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung.

Nhìn thấy nhóm Xa Bỉ Thi không chết, Đế Giang thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mà sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy Lăng Tiêu lại thả bốn đại Tổ Vu, tức giận đến mức muốn chết.

Nếu chết bốn Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tất nhiên không thể bố trí lại được nữa, đến lúc đó bọn họ liền có thể từ trong Tứ Hải đánh trở về, lấy lại đạo trường của chính mình.

Thế nhưng, Lăng Tiêu rõ ràng có thể giết chết bốn đại Tổ Vu, thay đổi cục diện Hồng Hoang, đánh vỡ mộng đẹp xưng bá Hồng Hoang của Vu tộc, nhưng thiên thiên Lăng Tiêu lại lựa chọn thả người.

"Tại sao lại thả?

Ngươi rõ ràng có thể giết mà!

Tổ Vu đã khi áp các ngươi như vậy, tại sao các ngươi lại tha?" Nhất thời, sinh linh Hồng Hoang đối với Lăng Tiêu oán khí trùng thiên.

Đế Giang cũng tịnh không cảm ân đái đức, lạnh lùng mà không phục trừng mắt nhìn Lăng Tiêu.

"Đế Giang, ta biết ngươi không phục, cho rằng thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì chúng ta tất bại." "Ngươi đã điên rồi, ta cũng không muốn nói nhiều với ngươi.

Tha cho bốn người bọn họ, ân, ta muốn các ngươi lấy Doanh Châu Tiên Sơn, Phương Trượng Tiên Sơn và cảm ngộ đối với Ngũ Hành pháp tắc của nhóm Hậu Thổ đạo hữu ra đổi." "Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ngươi nếu không phục, ngàn năm sau chúng ta tái chiến, có thể để cho các ngươi thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Lăng Tiêu ngẩng đầu nói.

"Được, phần ân tình thủ hạ lưu tình này, Vu tộc chúng ta trả.

Ngàn năm sau, chúng ta tại nơi này tái chiến." Đế Giang khó chịu

rời đi.

Hậu Thổ, Chúc Dung cùng các Tổ Vu tu luyện Ngũ Hành pháp tắc đem cảm ngộ phân biệt giao cho ba huynh đệ Lăng Tiêu.

"Ba vị đạo hữu, đa tạ." Hậu Thổ hướng về phía ba huynh đệ Lăng Tiêu thi lễ thật sâu rồi mới rời đi.

Ba huynh đệ cảm ngộ một chút về Ngũ Hành pháp tắc của Tổ Vu trong đầu, hài lòng mỉm cười.

Có những cảm ngộ pháp tắc này tương trợ, bọn họ tuyệt đối có thể đem Ngũ Hành pháp tắc thôi diễn đến viên mãn, phát huy ra uy lực càng thêm cường đại của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Hơn nữa, lĩnh ngộ pháp tắc càng nhiều, càng là cường đại.

Bàn Cổ tại sao có khả năng lực chiến ba ngàn Ma Thần?

Chính là bởi vì Bàn Cổ dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp, đem ba ngàn Đại Đạo pháp tắc đều tu luyện đến viên mãn.

Nay Tạo Hóa Ngọc Điệp nằm trong tay Hồng Quân, sau khi thành Thánh lại muốn tăng lên thì phải tu luyện pháp tắc.

Hồng Quân hiện nay tu luyện bao nhiêu pháp tắc, không ai biết.

Ba loại phương thức chứng đạo, kỳ thực chính là căn cơ thành Thánh bất đồng.

Pháp tắc chứng đạo thành Thánh, tu luyện chính là Đại Đạo pháp tắc.

Mà Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo, chỉ có thể tu luyện Thiên Đạo pháp tắc.

Thiên Đạo có thể hiểu là con trai của Đại Đạo, Đại Đạo nếu muốn, có thể diễn hóa ra vô số Thiên Đạo.

Thiên Đạo so với Đại Đạo kém xa, Thiên Đạo pháp tắc so với Đại Đạo pháp tắc tự nhiên cũng kém xa.

Pháp tắc chứng đạo, chứng chính là Đại Đạo Thánh Nhân.

Mà Trảm Tam Thi và Công Đức chứng đạo, chứng chính là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đồng cấp biệt, Đại Đạo Thánh Nhân có thể nghiền ép Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo cũng có khác biệt.

Công Đức chứng đạo thuộc về lợi dụng công đức đi đường tắt, căn cơ không đủ, về sau tu luyện Thiên Đạo pháp tắc sẽ so với Trảm Tam Thi chứng đạo khó khăn không ít.

"Tam đệ, đệ muốn Doanh Châu Tiên Sơn và Phương Trượng Tiên Sơn để làm gì?" Đế Tuấn tò mò hỏi.

"Doanh Châu Tiên Sơn có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Bồng Lai Tiên Sơn có Thái Hư Kính, đệ hoài nghi ba tòa tiên sơn đều riêng phần mình ẩn giấu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Phương Trượng Tiên Sơn chí bảo còn chưa tới thời điểm xuất thế." "Cho dù không có, thì linh căn trên núi cũng rất trân quý a.

Như hôm nay Hồng Hoang đại địa Tiên Thiên linh khí hầu như sắp không còn, thay vào đó là Hậu Thiên linh khí, đã không còn thai nghén Tiên Thiên sinh linh và Tiên Thiên linh vật nữa.

Chỉ có trên ba tòa tiên sơn đều là Tiên Thiên linh khí, còn có thể liên tục không ngừng thai nghén Tiên Thiên linh vật.

Chúng ta dùng không đến, nhưng đám đồ đệ dùng được a." Lăng Tiêu nói.

“Ừm, có đạo lý.

Dù sao thế nào chúng ta đều không chịu thiệt, Hậu Thiên so với Tiên Thiên chung quy vẫn kém không ít, nói không chừng sau này chúng ta còn sẽ thu đồ đệ nữa.” Đế Tuấn gật đầu.

“Chúng ta hiện nay cũng không cần lại đi Bất Chu Sơn bế quan nữa.

Đi, trở về thăm đại tẩu và đám đồ đệ.” Đông Hoàng Thái Nhất không kịp chờ đợi bay về hướng Đông Hải.

Lăng Tiêu có chút im lặng, đó cũng không phải là vợ của huynh, Đại ca còn chưa gấp đâu.

Hiện nay bọn họ xác thực không cần lại đi Bất Chu Sơn trốn nữa.

Hủy Diệt pháp tắc, Sát Lục pháp tắc và Thôn Phệ pháp tắc bọn họ đã tu luyện viên mãn, tiếp theo chính là dung hội quán thông, đã không cần lại tham ngộ pháp tắc trong Táng Thiên Quan.

Cái gọi là sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành tại cá nhân, dung hội quán thông cần bọn họ tự mình đi ngộ.

Cùng một loại pháp tắc, người khác nhau lĩnh ngộ đến cuối cùng đều sẽ có cảm ngộ không giống nhau.

Trở lại Bồng Lai Tiên Sơn, Thường Hi và Hi Hòa đã sớm mang theo mọi người đợi ở cổng sơn môn.

“Bái kiến hai vị tẩu tử.” Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, nháy mắt tâm lĩnh thần hội, đẩy Đế Tuấn qua.

“Ta đã về rồi.” Đế Tuấn cũng không câu nệ, trực tiếp ôm chầm lấy Thường Hi và Hi Hòa, bay về phía sâu trong tiên sơn.

“Nhị sư tôn, Tam sư tôn.” Lục Nhĩ Mi Hầu đám người vui vẻ bay tới.

Chương 56

Lục Nhĩ Mi Hầu, Khổng Tuyên, Đại Bằng và Vô Chi Kỳ vây quanh Đông Hoàng Thái Nhất.

Tam Tiêu vây quanh Lăng Tiêu, ríu ra ríu rít nói không ngừng, đại khái ý tứ chính là biết bọn họ đối chiến Thập Nhị Tổ Vu nhất định sẽ thắng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mang mệnh cách Hoàng giả trời sinh chân chính, lơ đãng liền sẽ toát ra bá khí áp bách mười phần.

Tam Tiêu có chút sợ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thân cận với Lăng Tiêu nhất.

"Ừm, không tệ, hai cái Đại La viên mãn, hai cái Đại La hậu kỳ." Đông Hoàng Thái Nhất coi trọng chính là tu vi, đối với bốn người Lục Nhĩ Mi Hầu phi thường hài lòng.

Nghe được lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Tam Tiêu chỉ mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ thất lạc cúi đầu.

"Đừng so với bốn người bọn họ.

Bốn người bọn họ, hai là Hỗn Thế Tứ Hầu, hai là Phượng Tộc Thái Tử, căn nguyên tại Hồng Hoang đều là tối đỉnh cấp.

Các ngươi mới hóa hình hơn một vạn năm liền đạt tới Đại La Kim Tiên, toàn bộ Hồng Hoang đều hiếm có người nào so được.

Đi trước không tính là gì, cười đến cuối cùng mới là quan trọng nhất.

Con đường tương lai rất dài, ai đi xa hơn còn rất khó nói." Lăng Tiêu rất ôn nhu an ủi.

“Vâng, Tam sư tôn, chúng con biết rồi.” Tam Tiêu một lần nữa chấn tác tinh thần, vui vẻ vây quanh Lăng Tiêu.

Bích Tiêu hoạt bát nhất, nhảy nhót tưng bừng, đúng là một tiểu nha đầu lanh lợi.

“Nhị vị đạo hữu, ta và lão Trấn không có chỗ để đi, mặt dày đến ở nhờ.” Hồng Vân cười ha hả mang theo Trấn Nguyên Tử đi tới.

“Không sao, Bồng Lai Tiên Sơn rất lớn, các ngươi muốn ở bao lâu đều được.

Lúc chúng ta không có ở đây, còn phải làm phiền nhị vị đạo hữu hỗ trợ tọa trấn.” Lăng Tiêu cười đáp lại.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hẳn được coi là cặp đôi đầu tiên của Hồng Hoang, Hồng Vân khai lãng, nói chuyện được với bất kỳ ai, Trấn Nguyên Tử trầm ổn, cứ chiều theo Hồng Vân.

Cảm giác như một tiểu muội hoạt bát và tổng tài bá đạo.

Hồng Vân tính tình đại khái, Trấn Nguyên Tử nghe Lăng Tiêu không trách tội liền thở phào một hơi.

“Tinh Hoàng.” Chúng Tinh Thần tới bái kiến.

“Các ngươi đi đem linh quả, linh nguyên liệu đã thành thục trên Doanh Châu Tiên Sơn và Phương Trượng Tiên Sơn thu hoạch toàn bộ, hiện tại hai tòa tiên sơn đều là của chúng ta.” Lăng Tiêu nói.

Doanh Châu Tiên Sơn trước đó bị phá hoại rất nghiêm trọng, nhưng trải qua thời gian lâu như vậy, dưới sự tư dưỡng của Tiên Thiên linh khí, cũng đã mọc lại lượng lớn thiên tài địa bảo.

Phương Trượng Tiên Sơn trước kia thuộc về Vu tộc, Vu tộc cũng chỉ hứng thú với linh quả, còn linh nguyên liệu thì bọn họ sẽ không nhìn thêm cái nào.

Tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn, nơi này đã đại biến dạng, chúng Tinh Thần luyện chế một đống cung điện.

Lớn nhất là Bồng Lai Tiên Cung, phía sau là ba tòa Kim Ô Cung, sau đó là Hi Hòa Cung, Thường Hi Cung, v.v.

Tiến vào Bồng Lai Tiên Cung, Lăng Tiêu nghiêm túc hẳn lên, nhìn bảy người đệ tử nói: "Hiện nay các ngươi đều là Đại La Kim Tiên, Lục Nhĩ và Khổng Tuyên càng là Đại La viên mãn, phương thức tu luyện phía trước đều không khác biệt nhiều.

Nhưng muốn đột phá Chuẩn Thánh, chỉ có hai con đường có thể đi: một là Trảm Tam Thi, hai là tu luyện Đại Đạo pháp tắc." "Đi đường Trảm Tam Thi sẽ nhẹ nhàng hơn so với tu luyện Đại Đạo pháp tắc rất nhiều, nhưng không mạnh bằng tu luyện Đại Đạo pháp tắc.

Các ngươi phải tự mình nghĩ kỹ muốn đi con đường nào." Nghe được lời của Lăng Tiêu, Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Sư tôn, con và Vô Chi Kỳ cùng là Hỗn Thế Tứ Hầu, trong truyền thừa của chúng con mỗi người có một bộ phận Chiến Chi Pháp Tắc.

Chúng con muốn tu luyện Chiến Chi Pháp Tắc, tái hiện uy danh của Hỗn Độn Ma Viên." "Vâng, con cũng muốn tu luyện Chiến Chi Pháp Tắc." Vô Chi Kỳ kiên định gật đầu.

"Tốt, sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Các ngươi đã quyết định rồi thì hãy kiên trì không ngừng đi tiếp.

Vi sư chỉ có thể cho các ngươi một số ý kiến, tu luyện Chiến Chi Pháp Tắc cũng không tệ.

Hỗn Thế Tứ Hầu các ngươi mỗi người đắc được một bộ phận truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, gom lại cùng một chỗ, hẳn là có thể ghép thành Chiến Chi Pháp Tắc hoàn chỉnh.

Đợi Thông Tí Viên Hầu và Linh Minh Thạch Hầu xuất thế, liền

mang về gia nhập Bồng Lai Tiên Sơn.” Lăng Tiêu gật đầu, Chiến Chi Pháp Tắc tốt xấu gì cũng có hy vọng gom đủ.

“Đã rõ, sư tôn.” Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ lúc này càng có lòng tin, càng thêm kiên định lựa chọn pháp tắc chứng đạo, muốn cường đại giống như ba vị sư tôn, không thể làm mất mặt sư tôn.

“Sư tôn, thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của con trời sinh uẩn hàm một bộ phận Ngũ Hành pháp tắc, con muốn tu luyện Ngũ Hành pháp tắc.

Hơn nữa Phượng tộc chúng con trời sinh khế hợp Hỏa chi pháp tắc, con đã tham ngộ một bộ phận Hỏa chi pháp tắc.” Khổng Tuyên nói.

“Ừm, ta cùng Nhị sư tôn, Đại sư tôn của các ngươi cũng tu luyện Ngũ Hành pháp tắc, có thể truyền cảm ngộ cho con.

Tu luyện Ngũ Hành pháp tắc có khả năng rất lớn đi thông.” Lăng Tiêu gật đầu, trực tiếp đem cảm ngộ Ngũ Hành pháp tắc của chính mình, còn có cảm ngộ của Ngũ Hành Tổ Vu truyền vào trong nguyên thần Khổng Tuyên.

“Đa tạ sư tôn.” Khổng Tuyên đại hỉ.

“Sư tôn, con cũng muốn tu luyện pháp tắc.

Con am hiểu tốc độ, nếu là tu luyện Phong chi pháp tắc, tốc độ định nhiên càng nhanh.” Đại Bằng cũng không cam lòng yếu thế.

“Được, ngàn năm sau tái chiến Thập Nhị Tổ Vu, vi sư sẽ bắt Thiên Ngô giao ra cảm ngộ đối với Phong chi pháp tắc.” Lăng Tiêu gật đầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu, Khổng Tuyên, Đại Bằng và Vô Chi Kỳ căn nguyên thập phần lợi hại, đi con đường pháp tắc chứng đạo có khả năng lớn đi thông.

Tam Tiêu căn nguyên kém hơn rất nhiều, căn nguyên không đủ đồng nghĩa với ngộ tính không đủ, đi con đường pháp tắc chứng đạo rất khó thông.

Tam Tiêu cũng hiểu rõ đạo lý này, Vân Tiêu trầm ổn nhất nói: "Sư tôn, căn nguyên chúng con không đủ, khó mà tham ngộ Đại Đạo pháp tắc, chúng con muốn đi con đường Trảm Tam Thi chứng đạo." "Ừm, tốt.

Trảm Tam Thi thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không tệ, tại bên trong Hồng Hoang có thể mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, không yếu hơn Đại Đạo Thánh Nhân.

Chỉ là đến trong Hỗn Độn, vô pháp mượn nhờ Thiên Đạo chi lực, sẽ yếu hơn Đại Đạo Thánh Nhân không ít.

Chỉ cần các ngươi không rời khỏi Hồng Hoang, sẽ không yếu hơn các Thánh Nhân khác.

Hiện nay các ngươi mới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, còn có rất nhiều thời gian.

Ta sẽ để Diêu Quang Tinh Thần luyện chế cho các ngươi Tiên Thiên Linh Bảo đồng căn đồng nguyên để trảm thi." Lăng Tiêu gật đầu.

Tam Tiêu căn nguyên không đủ, pháp tắc chứng đạo hầu như không có khả năng đi thông.

Dù sao đi nữa, thành Thánh luôn là tốt, sinh linh Hồng Hoang tu luyện chẳng phải là vì trở thành Thánh Nhân lịch vạn kiếp mà không diệt sao.

Thiên Đạo Thánh Nhân không bằng Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân.

Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, Thiên Đạo đã không sạch sẽ

nữa, nhưng Hồng Hoang không chỉ có Thiên Đạo, còn có Địa Đạo và Nhân Đạo.

Đây là Bàn Cổ định ra, Tam Đạo hỗ trợ chế hành lẫn nhau.

Nhân tộc xuất hiện tại Hồng Hoang vốn là Bàn Cổ định ra, ai cũng không thay đổi được.

Hiện nay Nhân tộc chưa xuất hiện, Nhân Đạo tự nhiên cũng chưa xuất hiện.

Còn về Địa Đạo, hiện nay Thiên Đạo độc đại, Địa Đạo không hiện, nhưng khẳng định là tồn tại.

Đợi sau này khi Tam Tiêu đạt tới yêu cầu thành Thánh, hắn sẽ để Tam Tiêu trở thành Địa Đạo Thánh Nhân hoặc là Nhân Đạo Thánh Nhân.

Chương 57

"Sư tôn, Trảm Tam Thi dùng Tiên Thiên Linh Bảo càng mạnh, có phải thi trảm ra càng mạnh, sau này Tam Thi hợp nhất thì căn cơ thành Thánh càng mạnh không?" Khổng Tuyên hỏi.

"Không biết, chúng ta cũng chưa từng tu luyện Trảm Tam Thi, nhưng trên lý thuyết hẳn là như vậy." Lăng Tiêu lắc đầu, lại gật đầu.

"Hiện nay Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên linh nguyên liệu càng ngày càng ít, hầu như đã không có khả năng lại luyện chế ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thái Ất Phất Trần, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm mà Sư tôn tặng con nãi là do Nhị Thập Tứ Phẩm Thanh Liên hóa thành, đồng căn đồng nguyên, con muốn tặng cho sư muội trảm Tam Thi." Khổng Tuyên nói.

"Nhị sư huynh, không được, đó là pháp bảo Sư tôn tặng huynh, sao có thể cho chúng muội dùng." Tam Tiêu đại vi cảm động, đó chính là ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a.

"Không sao, Ngũ Sắc Thần Quang của ta vô vật bất xoát, đủ để tự vệ." Khổng Tuyên tự tin nói.

"Đây cũng là một vấn đề.

Nhị ca, huynh thấy thế nào?" Lăng Tiêu nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đồ đệ của chúng ta, muốn dùng tự nhiên phải dùng thứ tốt nhất.

Thái Ất Phất Trần, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi ba đạo cấm chế, dùng để trảm thi xác thực không tệ, quay đầu sẽ bù đắp cho Khổng Tuyên.

Còn thiếu hai bộ, Bảo Hồ Lô của chúng ta tuy đều là từ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng kết ra, nhưng đồng căn bất thông nguyên, không thích hợp.” Đông Hoàng Thái Nhất cũng khó xử.

Đồng căn đồng nguyên Tiên Thiên Linh Bảo quá khó tìm, đồng nguyên so với đồng căn càng quan trọng hơn, thuộc tính giống nhau, dung hợp lại càng thêm dễ dàng.

“Có!

Trước đó trong số pháp bảo Thông Thiên đưa có một chiếc Thúy Quang Lưỡng Nghi Đăng, Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, hai mươi chín đạo cấm chế, coi như là mạnh nhất trong số Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Hỏa thuộc tính đăng loại pháp bảo cũng không thiếu: Lão Tử có Bát Cảnh Cung Đăng, Nguyên Thủy có Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Nhiên Đăng có Linh Cữu Đăng.

Linh Cữu Đăng là bản thể của Nhiên Đăng, Nhiên Đăng khẳng định sẽ không đưa, nhưng Bát Cảnh Cung Đăng và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng lộng tới tay không khó.” Lăng Tiêu mâu quang sáng lên, nói.

“Không tệ, vạn năm chi ước mà Đạo Tổ định ra đã sớm qua đi.” Đông Hoàng Thái Nhất khóe miệng câu lên một nụ cười xấu xa.

“Bộ cuối cùng, chúng ta đi tìm Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề có thể dùng một nhánh cây Bồ Đề luyện chế thành Thất Bảo Diệu Thụ, chúng ta đi đòi ba nhánh cây về luyện chế pháp bảo.” Lăng Tiêu trên mặt cũng câu lên một nụ cười xấu xa.

Dù sao cũng đắc tội, cũng không quan tâm đắc tội tàn nhẫn hơn một chút.

Lần trước Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến đánh lén bọn họ, đương nhiên phải đánh trả lại.

Thập đại Tiên Thiên Linh Căn, hiện nay trong tay bọn họ có ba cây.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng không thể động, đó là Tiên Tạo Nhân sau này, liên quan nhân quả quá lớn.

Nhân tộc có thể xuất hiện muộn, nhưng không thể không xuất hiện.

Hoàng Trung Lý, đứng đầu Thập đại Tiên Thiên Linh Căn, vạn năm mới thành thục một lần, hiệu quả tăng tu vi cực mạnh.

Nhân Sâm Quả tăng tu vi hiệu quả không kém Hoàng Trung Lý, còn có thể tăng tuổi thọ, nhưng phải mười vạn năm mới có thể thành thục một lần.

Bọn họ tự nhiên không nỡ động đến cây Hoàng Trung Lý, bẻ gãy nhánh cây sẽ tổn thương bản nguyên, sau này kết ra Hoàng Trung Lý hiệu quả khẳng định sẽ đại đả chiết khấu.

Ngộ Đạo Trà Thụ thì càng không nỡ động rồi.

Nhân Sâm Quả Thụ là của Trấn Nguyên Tử, không tiện ra tay với người quen, vậy chỉ có thể động đến cây Bồ Đề của Chuẩn Đề.

"Khổng Tuyên, con đã có lòng, cứ đem ba kiện pháp bảo cho Vân Tiêu đi, quay đầu sư tôn sẽ kiếm pháp bảo lợi hại bù đắp cho con." Lăng Tiêu nói.

"Vâng." Khổng Tuyên gật đầu, không có chút do dự đem ba kiện pháp bảo đưa cho Vân Tiêu.

"Tạ Nhị sư huynh.

Muội đem Hỗn Nguyên Kim Đấu cho Nhị sư huynh dùng nhé." Vân Tiêu cảm động không thôi.

"Không cần, pháp bảo của Nhị sư huynh các con, sư tôn tự sẽ nghĩ

biện pháp.

Hỗn Nguyên Kim Đấu bên trong ẩn giấu một tòa đại trận phi thường lợi hại, cần ba người thi triển, thích hợp nhất với ba chị em các con." Lăng Tiêu lắc đầu phủ định.

Không có Hỗn Nguyên Kim Đấu thì làm sao bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, sau này trở thành Tam Tiêu nương nương uy chấn Hồng Hoang được.

"Khổng Tuyên, con thấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất bình tĩnh hỏi.

Cái giá thế kia, cái ngữ khí kia, giống như Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã là đồ của mình vậy.

"Tạ sư tôn." Khổng Tuyên mắt đều sáng lên, đó chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi đạo cấm chế a, so với Thái Ất Phất Trần, Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm cộng lại đều trân quý hơn.

"Hài lòng là tốt, các con lui xuống tu luyện trước đi, quay đầu sư tôn sẽ đi lộng pháp bảo về cho các con." Đông Hoàng Thái Nhất cười gật đầu.

"Tạ sư tôn." Tam Tiêu cảm động, bốn người khác thì tràn đầy sùng bái.

Cướp pháp bảo của người khác tuy không đạo đức, nhưng ai bảo ba vị sư tôn nắm đấm to đâu, chính là cường thế.

Sau này cũng phải học tập ba vị sư tôn, không thể mất mặt.

Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất không biết là, bởi vì hai người bọn họ làm gương sáng, sau này đồ đệ đều thành "hãn phỉ" (kẻ cướp hung hãn) của Hồng Hoang.

Đợi Đế Tuấn và vợ ôn tồn xong, ba huynh đệ lại tụ cùng một chỗ thương nghị.

Chủ yếu là lo lắng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận không đỡ nổi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Dù sao Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là do mười hai Tổ Vu cùng nhau thi triển, mà Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận chỉ là ba huynh đệ bọn họ cùng nhau thi triển.

Mọi người tu vi xấp xỉ, nhân số nhiều đồng nghĩa với việc cung cấp pháp lực nhiều.

Cho nên dự định thêm một tầng bảo hiểm, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Nói làm là làm, ba huynh đệ mang theo chúng Tinh Thần bay về hướng tinh không, lấy Tử Vi Tinh và Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ làm mắt trận, lấy ức vạn tinh thần bản nguyên làm trận cơ, lấy Hà Đồ Lạc Thư làm trận xử, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Đại trận bố trí ngay trong tinh không, chỉ cần dùng Hà Đồ Lạc Thư là có thể thôi động.

Đế Tuấn một mình cũng có thể thôi động, chỉ là uy lực sẽ nhỏ đi rất nhiều, dù sao một mình Đế Tuấn có thể hấp thụ tinh thần bản nguyên chi lực có hạn.

Người thôi động càng nhiều, tu vi càng cao, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể phát huy uy lực càng mạnh.

Ba huynh đệ bận rộn bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận tại tinh không, Thập Nhị Tổ Vu cũng đang chuẩn bị chiến đấu, trở lại Bàn Cổ Thần Điện xong liền toàn lực tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bởi vì không có nguyên thần, bọn họ tham ngộ trận pháp không đủ

nhanh, đến nay đều chưa hoàn toàn tham ngộ thấu.

Bàn Cổ Khai Thiên cửu thức, hiện nay bọn họ mới tham ngộ đến thức thứ năm, chỉ dựa vào mười hai Tổ Vu, hiện tại chỉ có thể thi triển ra ba thức, tập hợp toàn thể Vu tộc chi lực mới có thể chém ra năm thức.

Bọn họ và Tam Kim Ô ước chiến, không thể mang theo toàn thể Vu tộc đi đánh Tam Kim Ô, như vậy thì cho dù thắng cũng mất mặt.

Mà ngàn năm thời gian, bọn họ không thể có tu vi đột phá lớn, chỉ có thể dùng để tham ngộ hoàn thiện Khai Thiên nhất, nhị, tam thức, tận khả năng tăng lên uy lực.

Bởi vì Lăng Tiêu không giết chết nhóm Xa Bỉ Thi, hiện tại sinh linh Hồng Hoang đối với Tam Kim Ô oán khí cực lớn, đặc biệt là Yêu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu chết bốn cái, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận rất có thể sẽ không bố trí được, không có đại trận này, Vu tộc liền là con hổ mất răng, Yêu tộc liền có thể đánh giết trở về.

Chương 58

Lăng Tiêu rõ ràng có thể giết bốn đại Tổ Vu lại không giết, không chỉ Yêu tộc, những sinh linh từng bị Vu tộc bắt nạt cũng đồng dạng đối với Lăng Tiêu oán khí trùng thiên.

Trong Tứ Hải, đối với Lăng Tiêu có thể nói là khẩu tru bút phạt.

"Kim Ô là Bàn Cổ hậu duệ, nhưng căn nguyên cũng là Yêu tộc.

Yêu tộc bị Vu tộc khi áp như thế, bọn họ chính mình cũng bị Thập Nhị Tổ Vu khi áp, tại sao không giết?" "Cơ hội tốt như vậy, tại sao lại bỏ qua?

Vu tộc không bố thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, bọn họ cũng không cần lo lắng tinh không và Bồng Lai Tiên Sơn bị xâm chiếm, ai lại có thể ngăn cản bọn họ đi Bất Chu Sơn tu luyện?" "Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Cơ hội tốt như vậy, bỏ lỡ liền không còn." "Kim Ô quá tự đại, lại dám nghĩ đến việc khiêu chiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trận pháp đó là thứ có thể chiến thắng sao?" "Đến lúc đó bại rồi, xem Thập Nhị Tổ Vu có tha cho các ngươi hay không, ngu xuẩn." Oán khí di mạn Tứ Hải, không có một người nào tin tưởng Tam Kim Ô có thể chống đỡ được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cho rằng cơ hội duy nhất có thể thu thập Vu tộc đã bị Tam Kim Ô bỏ lỡ.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để lại cho tất cả sinh linh Hồng Hoang bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa, cho rằng đại trận này là bất khả chiến bại.

Thời gian đối với Hồng Hoang mà nói là thứ không đáng tiền nhất, một ngàn năm rất nhanh trôi qua.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu mang theo chúng Tinh Thần bận rộn suốt một ngàn năm, rốt cục đã bố trí xong Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Ngày hôm nay, kỳ hạn ước chiến đã đến.

Thập Nhị Tổ Vu rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, bay về phía tinh không.

Tam Kim Ô ngồi xếp bằng tại tinh không tu luyện điều chỉnh trạng thái.

"Tam Kim Ô, lần này, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sẽ không bại." Đế Giang tự tin mười phần.

"Các ngươi từng bại, mà ba huynh đệ chúng ta chưa từng bại, cũng vĩnh viễn sẽ không bại." Lăng Tiêu hồi kích.

"Chúng ta bại là vì không dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chưa từng bại, cũng vĩnh viễn sẽ không bại.

Phế thoại ít nói, tới đi." Đế Giang có chút sốt ruột, ngàn năm trước bại bởi Tam Kim Ô chung quy đã để lại cho bọn họ sỉ nhục, lần này nhất định phải đánh bại Tam Kim Ô, rửa sạch sỉ nhục.

Vu tộc là bất khả chiến bại.

"Tự tin là chuyện tốt, nhưng tự phụ tịnh không phải chuyện gì tốt.

Ngươi quá mức tự phụ, đã nhập ma rồi.

Lần này ba huynh đệ chúng ta sẽ để cho ngươi nếm lại mùi vị thất bại, hy vọng ngươi có thể tỉnh táo." Lăng Tiêu lắc đầu.

Ba huynh đệ cùng nhau bay về phía Tam Thập Tam Thiên đã bị phá toái, Thập Nhị Tổ Vu đi theo phía sau.

Tam Thập Nhị Trọng Thiên và Tam Thập Tam Thiên đã vỡ nát, vừa vặn dùng để làm chiến trường, tránh việc lại đánh vỡ những nơi khác.

Tam Thập Tam Thiên đại danh đỉnh đỉnh sau này, nay lại trở thành chiến trường.

"Hừ, tự rước lấy nhục.

Rõ ràng có cơ hội phế bỏ Vu tộc, lại cứ tự cho là đúng muốn khiêu chiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đúng là tìm chết xuẩn ngốc." Nguyên Thủy mắng nhiếc.

Tuy rất hy vọng Tam Kim Ô xong đời, nhưng hiện tại hắn càng hy vọng Vu tộc xong đời.

Linh khí trong Tứ Hải so với Hồng Hoang đại địa thực sự kém xa.

Nếu được tu luyện trên đại địa, hắn hiện tại khẳng định đã sớm trảm xuất Tam Thi.

Lúc trước Tam Thanh bọn họ có bốn kiện chí bảo, chống đỡ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hai búa liền trọng thương.

Nay Thập Nhị Tổ Vu mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa có thể chém ra ba búa, Tam Kim Ô căn bản không có khả năng kháng cự.

Sinh linh Hồng Hoang khác cũng nghĩ như vậy, cho rằng Tam Kim Ô quá tự phụ, đối với Tam Kim Ô vừa oán vừa hận.

Trận chiến ngàn năm trước vạn chúng chú mục, sinh linh Hồng Hoang đều kỳ vọng Tam Kim Ô thu thập Thập Nhị Tổ Vu.

Mà trận chiến hôm nay, sinh linh Hồng Hoang đều lạnh mắt đứng nhìn, khiêu chiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thuần túy là tìm chết, không có bất kỳ huyền niệm gì.

"Kết trận." Đế Giang không dám lại đi thăm dò Tam Kim Ô, vừa

lên liền trực tiếp thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bàn Cổ hư ảnh tái hiện, uy áp từ Tam Thập Tam Thiên tịch quyển mà xuống.

Đương nhiên, so với Bàn Cổ hư ảnh do tập hợp toàn bộ Vu tộc chi lực ngưng tụ thì uy áp nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng đủ để khiến sinh linh Hồng Hoang cảm thấy sợ hãi.

Bàn Cổ hư ảnh do toàn bộ Vu tộc ngưng tụ, chân đạp Nhất Trọng Thiên, đầu đội tinh không.

Còn Bàn Cổ hư ảnh do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ chỉ khóa việt Tam Thập Nhị Trọng Thiên và Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng, vẫn không ai cho rằng Tam Kim Ô có thể kháng cự.

"Khai Thiên Nhất Thức, trảm!" Thanh âm lạnh lùng của Đế Giang rơi xuống, Bàn Cổ hư ảnh giơ lên cự phủ, chém về phía Tam Kim Ô một đạo phủ quang to lớn dài mấy chục vạn trượng, sát uy khủng bố di mạn, phảng phất muốn đem bầu trời chia làm hai, dọc đường đi qua, không gian đều chịu không nổi mà băng toái.

Hồng Hoang đại năng đều lộ vẻ kinh hãi, uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận càng thêm khủng bố.

Hơn một vạn năm trôi qua, Thập Nhị Tổ Vu đối với đại trận này tham ngộ rõ ràng đã sâu hơn rất nhiều.

Năm đó Tam Thanh còn có thể kháng cự hai búa, nay nếu để Tam Thanh lại lên, e rằng ngăn được một búa này đã là cực hạn.

Tam Kim Ô cố nhiên mạnh hơn Tam Thanh không ít, nhưng so với đại trận này thì tồn tại chênh lệch về chất, trừ Thánh Nhân ra, căn bản không ai có thể kháng cự được thần uy của nó.

Tam Kim Ô quá tự đại, cứ muốn khiêu chiến trận này, chú định

phải bại.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" "Hỗn Độn Chung!" "Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận." Đối mặt Khai Thiên phủ quang, ba huynh đệ Lăng Tiêu không những không sợ, còn lựa chọn chính diện ngạnh kháng, mỗi người tế xuất thủ đoạn công kích mạnh nhất.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích công kích mạnh nhất, Đế Tuấn đi đầu, Thôn Phệ pháp tắc và Thái Dương Chân Hỏa gia trì trên thước, lao về phía Khai Thiên phủ quang.

Thôn Phệ pháp tắc không ngừng hấp thụ thiên địa linh khí, Thái Dương Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt, uy thế của Hồng Mông Lượng Thiên Xích càng lúc càng thịnh.

Hỗn Độn Chung theo sát phía sau, gia trì Sát Lục pháp tắc và Thái Dương Chân Hỏa.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bọc hậu, diễn hóa Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận, Hủy Diệt pháp tắc và Thái Dương Chân Hỏa gia trì trong đó.

Sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi không thôi.

"Lại dám cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đối công, điên rồi sao?" Trong đầu sinh linh Hồng Hoang đều hiện lên suy nghĩ chung.

Công phạt chi lực của trận này vô cùng vô tận, đối công với nó hoàn toàn là tự tìm đường chết.

"Phanh!" Một tiếng vang thật lớn kinh thiên, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trực tiếp bị chém bay, Đế Tuấn thần sắc bình tĩnh triệu hồi thước về.

Tiếp theo là Hỗn Độn Chung, Sát Lục pháp tắc gia trì công kích rất lớn, cộng thêm lực phòng ngự của Hỗn Độn Chung cũng không yếu.

Hỗn Độn Chung không ngừng gõ vang, định trụ thời không, tốc độ của Khai Thiên phủ quang rõ ràng chậm lại, nhưng chung quy vẫn không thể định trụ hoàn toàn.

Cuối cùng, Khai Thiên phủ quang vẫn rơi vào trên Hỗn Độn Chung, giằng co vài giây, Hỗn Độn Chung cũng bị đánh bay đi.

Nhưng trải qua xung kích của Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ phủ quang rõ ràng yếu đi rất nhiều, cuối cùng rơi vào trên Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận.

Chương 59

Từng tầng Chư Thiên băng toái, uy thế của Bàn Cổ phủ quang cũng không ngừng bị suy yếu.

Khi Chư Thiên cuối cùng bị chém vỡ, uy năng của Bàn Cổ phủ quang cũng hao hết băng toái.

"Đỡ...

đỡ được rồi!" Sinh linh Hồng Hoang không dám tin trừng lớn mắt, đối công với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà lại đánh hòa.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đột nhiên cảm giác tốc độ dung hợp với Thiên Đạo tăng nhanh, trong lòng khẽ động, bấm tay thôi toán, tức thì hài lòng mỉm cười: "Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô chung quy vẫn đối đầu, đây là túc mệnh, không có khả năng thoát khỏi.

Thiên Đạo đại thế rốt cục trở lại quỹ đạo chính, xem ra Tam Kim Ô xác thực không phải dị số, dị số là Đông Vương Công." Nói xong, Hồng Quân lại lần nữa lâm vào bế quan, nhân lúc Thiên Đạo đại thế hồi quy chính quỹ, phải tranh thủ dung hợp Thiên Đạo.

Đông Vương Công trốn ở Nam Hải Tiên Đình tân tân khổ khổ bế quan, lại không biết cái "nồi" mình cõng trên lưng càng ngày càng lớn.

"Đỡ được rồi." Trên Tam Thập Tam Thiên, ba huynh đệ Lăng Tiêu nhìn nhau cười một tiếng, đối công đỡ được búa thứ nhất, xem ra không cần dùng đến Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chỉ do Thập Nhị Tổ Vu thôi động cũng không vô địch đến thế.

"Khai Thiên Nhị Thức, trảm!" Đế Giang thần sắc bình tĩnh, đỡ được búa thứ nhất không tính là gì, Tam Thanh cũng đỡ được.

Theo tiếng nói của Đế Giang rơi xuống, Bàn Cổ hư ảnh huy động cự phủ chém về phía Tam Kim Ô.

"Đỡ được một búa, đoán chừng chưa tới cực hạn của Tam Kim Ô, nhưng Tam Kim Ô tuyệt đối đỡ không nổi búa thứ hai, sắp bại rồi." Chúng đại năng lắc đầu.

Năm đó Tam Thanh có bốn kiện chí bảo đều không thể kháng cự búa thứ hai, nay búa thứ hai này mạnh hơn gấp mười lần so với lúc chém Tam Thanh, Tam Kim Ô không thể nào mạnh hơn Tam Thanh nhiều đến thế.

Chỉ là bọn họ quên mất, Tam Thanh cũng đang biến cường, tu vi tăng lên, cấm chế Tiên Thiên Chí Bảo toàn bộ luyện hóa.

Năm đó Tam Thanh đều có thể miễn cưỡng kháng cự búa thứ hai, nay tuy trận pháp mạnh hơn gấp mười nhưng tốc độ biến cường của Tam Kim Ô còn nhanh hơn Tam Thanh rất nhiều.

Lần này, ba huynh đệ lựa chọn phòng ngự.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ tế xuất, Đế Tuấn đầu đội Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung, Lăng Tiêu thì đem Chư Thiên Khánh Vân lấy ra.

"Tiên Thiên Chí Bảo!

Lại là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Tam Kim Ô đạt được lúc nào?

Trước đó chưa thấy dùng qua a." "Chẳng lẽ là đạt được tại Bất Chu Sơn?

Thảo nào Tam Kim Ô cứ hay chạy tới Bất Chu Sơn bế quan, thì ra là chờ Tiên Thiên Chí Bảo xuất thế." "Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thái Hư Kính, Chư Thiên Khánh Vân, nay Tam

Kim Ô cũng có bốn kiện chí bảo rồi.” Nhìn thấy Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện, cả Hồng Hoang đều sôi trào.

Dùng Tiên Thiên Linh Bảo trảm thi, chính là dùng Tiên Thiên Linh Bảo hóa tác thân thể cho Tam Thi trảm ra, một khi trảm thi thì kiện pháp bảo đó không dùng được nữa, phải chờ dung hợp Tam Thi mới có thể lấy linh bảo ra.

Theo số người đột phá Chuẩn Thánh ngày càng nhiều, Tiên Thiên Linh Bảo ngày càng ít, hiện nay một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo cũng đủ để các đại năng tranh cướp.

Cực phẩm linh bảo càng khiến Hồng Hoang sôi trào, huống chi là Tiên Thiên Chí Bảo còn mạnh hơn.

Chúng đại năng đỏ mắt không thôi, giờ khắc này trong lòng đều dâng lên một cỗ tham niệm, đợi sau khi Tam Kim Ô bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận giết chết sẽ động thủ cướp bảo.

Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, không dùng được pháp bảo, hẳn sẽ không ngăn cản bọn họ cướp.

Từng đạo lưu quang từ Tứ Hải bay lên, cấp tốc hướng về phía bầu trời.

Ngay cả Tam Thanh cũng động lòng, Nguyên Thủy và Lão Tử kết bạn đi về hướng Tam Thập Tam Thiên.

Thông Thiên ngồi xếp bằng trên lưng Bắc Hải Huyền Quy tu luyện, giờ khắc này cũng trùng thiên nhi khởi.

Không muốn đối mặt với bộ mặt khó ưa của Nguyên Thủy, lại không có chỗ đi, Thông Thiên nhiều năm qua đều làm bạn với Bắc Hải Huyền Quy, ngược lại kết hạ tình nghĩa không cạn.

Trên Bồng Lai Tiên Sơn, Hi Hòa đám người tự nhiên biết các đại năng muốn làm gì, toàn bộ âm trầm mặt mũi bay về hướng Tam Thập

Tam Thiên, ngay cả đám đệ tử Tam Tiêu cũng đi theo, muốn cùng sư tôn nhất vinh cộng vinh, nhất tổn câu tổn.

Thấy Hi Hòa đi, các Đại Vu, Vu Soái cao thủ của Vu tộc cũng bay lên trời.

Toàn bộ dừng ở Tam Thập Trọng Thiên quan chiến, chờ đợi cơ hội.

Trừ Côn Bằng, Đông Vương Công và Bắc Hải Huyền Quy ra, tất cả đại năng đều đến.

Côn Bằng sợ bị cướp Hồng Mông Tử Khí nên không dám lộ diện.

Đông Vương Công bận rộn luyện hóa Hồng Mông Tử Khí và Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Bắc Hải Huyền Quy thì thân thể quá mức to lớn, hắn vừa động một cái là Bắc Hải sinh linh đồ thán, tên to xác này lại rất thiện lương.

Trên Tam Thập Tam Thiên, ba huynh đệ Lăng Tiêu tự nhiên cũng cảm ứng được động tĩnh của chúng đại năng, sắc mặt băng lãnh.

Quả nhiên, đám người này từng kẻ một đều không phải thứ tốt lành gì, căn bản không đáng để bọn họ giúp, đáng đời bị Vu tộc khi áp.

Lúc này cự phủ chém xuống, ba huynh đệ thôi động Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đi đầu trận, cự phủ chém lên năm lá cờ, xung kích ba khủng bố khuếch tán ra, không gian Tam Thập Tam Thiên trực tiếp băng toái.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ chống đỡ một hồi lâu mới bị đánh bật ra, ba huynh đệ vội vàng thao túng Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư và Chư Thiên Khánh Vân đỉnh thượng.

Ba huynh đệ bị cự phủ ép cho không ngừng lùi lại, nhưng chung quy là đỉnh trụ được.

“Hít...

Cánh nhiên đỉnh trụ được!” Chúng đại năng hít sâu một hơi khí lạnh, chấn hám nhìn Tam Kim Ô.

Búa thứ hai thế mà hoàn toàn đỡ được, mạnh hơn Tam Thanh nhiều lắm a.

Bất quá ngẫm nghĩ kỹ lại thì cũng hợp lý, Hỗn Độn Chung lực phòng ngự không kém Thái Cực Đồ, Chư Thiên Khánh Vân lực phòng ngự không kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Mà Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ lực phòng ngự cộng lại e rằng còn mạnh hơn, Hà Đồ Lạc Thư lực phòng ngự cũng không kém.

Cộng lại, lực phòng ngự mạnh hơn Tam Thanh gấp đôi.

“Hừ, chẳng qua là trượng vào việc cướp được nhiều pháp bảo mà thôi.” Nguyên Thủy cảm thấy mất mặt, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lục Nhĩ Mi Hầu không vui, tế xuất Hỗn Nguyên Vô Cực Côn chỉ vào Nguyên Thủy mắng: “Có bản lĩnh thì ông cũng đi cướp đi!

Sư tôn ta đủ mạnh, cướp của các ngươi thì sao?

Các ngươi không đi trêu chọc sư tôn ta thì có bị cướp không?

Không có bản lĩnh còn đi trêu chọc sư tôn ta, bị cướp thì ráng mà chịu.” Chúng đại năng ánh mắt tề xoát xoát nhìn về phía Nguyên Thủy.

Xác thực, Tam Thanh không trêu chọc Tam Kim Ô thì cũng sẽ không bị cướp.

Ngoài Tam Thanh ra cũng chỉ có Đông Vương Công bị cướp, nhưng đó cũng là do Đông Vương Công tự mình tìm đường chết, lại dám ra lệnh cho Tam Kim Ô.

Trừ những việc đó ra, Tam Kim Ô cũng chưa từng cướp của ai

khác, ngay cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đánh võ mồm với Tam Kim Ô cũng không bị cướp.

Không hổ là đồ đệ của Tam Kim Ô, cũng ngông cuồng giống hệt sư phụ, dám chỉ vào mũi Nguyên Thủy mà mắng.

"Súc sinh lông lá sừng sẹo, cũng dám ăn nói lỗ mãng với bần đạo.

Tích nhật Đạo Tổ từng ban hạ pháp dụ: Pháp bất truyền Lục Nhĩ.

Chương 60

Kim Ô gan to bằng trời, dám làm trái Đạo Tổ truyền cho nghiệt súc ngươi pháp môn tu luyện, hôm nay bần đạo sẽ thay Đạo Tổ diệt nghiệt súc ngươi." Nguyên Thủy sắc mặt thiết thanh, liền muốn động thủ với Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Nguyên Thủy lão thất phu, chớ đụng đến đại sư huynh của ta." Khổng Tuyên đám người toàn bộ đứng ra, mỗi người tế xuất pháp bảo.

"Ta đi, nhiều Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy!

Thảo nào không thấy Lăng Tiêu sử dụng Tịnh Thế Bạch Liên, hóa ra lại ban cho đồ đệ rồi, thật là hào phóng." Chúng đại năng nhìn mà đỏ cả mắt.

Tam Thanh thì mặt đều đen lại, những pháp bảo này quá nửa là do Tam Kim Ô cướp từ tay bọn họ.

"Một đám nghiệt chướng tìm chết." Nguyên Thủy trong lòng khẽ động, vừa vặn nhân cơ hội này thu hồi lại pháp bảo.

"Nguyên Thủy, ngươi đúng là càng ngày càng không biết xấu hổ, lại muốn ra tay với tiểu bối." Hi Hòa đứng ra quát lớn.

"Lục Nhĩ nghiệt súc ăn nói lỗ mãng với bần đạo trước, bần đạo giáo huấn nó có gì không đúng?" Nguyên Thủy cường thế nói.

"Chúng nó gọi ta và tỷ tỷ là sư nương, ngươi dám đụng đến chúng thử xem." Thường Hi đứng đến bên cạnh Hi Hòa.

"Chỉ bằng hai người các ngươi?" Nguyên Thủy mặt đầy vẻ khinh thường.

"Vậy thêm cả hai chúng ta nữa thì sao?" Hồng Vân và Trấn

Nguyên Tử đứng ra.

"Việc này không liên quan đến các ngươi." Nguyên Thủy nhíu mày, Hồng Vân thì hắn không để vào mắt, nhưng Trấn Nguyên Tử trong tay có Địa Thư, tương đương nan giải.

"Chúng ta ở tại Bồng Lai Tiên Sơn, việc này chúng ta quản định." Hồng Vân ngẩng đầu nói.

"Không biết sống chết.

Đại huynh, Thông Thiên, cùng nhau xuất thủ." Nguyên Thủy nổi nóng nhíu mày.

"Chuyện ỷ lớn hiếp nhỏ ta làm không được." Thông Thiên lạnh lùng đáp một câu.

Bị huynh đệ nhà mình phá đám, Nguyên Thủy tức giận suýt xù lông, nhìn về phía Lão Tử, lại thấy Lão Tử ra hiệu nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Tam Kim Ô ánh mắt băng lãnh đang chằm chằm nhìn hắn.

Nguyên Thủy lập tức sợ hãi, vội vàng ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lão Tử, không dám gây chuyện nữa, trong lòng thì nguyền rủa Tam Kim Ô bị đánh chết, Tam Kim Ô vừa chết, pháp bảo bị cướp đều có thể lấy lại.

"Khai Thiên Tam Thức, trảm!" Bị đỡ được hai búa, Đế Giang thẹn quá hóa giận, đã không quản được nhiều như vậy, dốc hết toàn lực chém ra búa thứ ba.

"Đến đây là chấm dứt rồi." Chúng đại năng lắc đầu.

Tam Kim Ô đỡ được búa thứ hai đã là pháp bảo ra hết, không thể nào đỡ được búa thứ ba.

Đồng thời bọn họ rục rịch ngóc đầu dậy, chỉ cần Tam Kim Ô vừa chết, lập tức xông lên tranh đoạt chí bảo.

Hi Hòa đám người thì cả trái tim đều treo lên, khẩn trương không thôi.

"Sư tôn là mạnh nhất, sư tôn sẽ không bị đánh bại đâu..." Lục Nhĩ Mi Hầu đỏ mắt, trong miệng không ngừng lẩm bẩm.

Hắn là đại đồ đệ, tình cảm với ba vị sư tôn cũng sâu đậm nhất, nếu không phải ba vị sư tôn không tiếc làm trái Đạo Tổ truyền đạo pháp cho hắn, hắn căn bản sẽ không có ngày hôm nay.

Hồn hồn ngạc ngạc đi khắp nơi cầu đạo không cửa, hoặc có lẽ đã sớm chết rồi.

"Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận." Đột nhiên, thanh âm của Tam Kim Ô truyền khắp Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ thấy Kim Ô ba huynh đệ dùng Ngũ Hành pháp tắc chi lực thôi động Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ dung hợp cùng một chỗ, diễn hóa thành một đạo ngũ sắc quang luân quán triệt Tam Thập Tam Thiên.

Ngũ sắc quang luân từ từ chuyển động, ngũ hành luân chuyển, sinh sinh bất tức.

"Là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận." Ngũ Cực Thánh Thú kích động không thôi, Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận do bọn họ diễn hóa ra chính là thoát thai từ trận này.

"Sao bọn họ còn biết cả Ngũ Hành pháp tắc?" Chúng đại năng đều chấn kinh trừng lớn mắt.

Đạo Tổ từng nói pháp tắc chứng đạo đi không thông, tu một loại pháp tắc đã đủ gian nan rồi, thế mà Tam Kim Ô không chỉ tu luyện Hủy Diệt pháp tắc, Sát Lục pháp tắc và Thôn Phệ pháp tắc, lại còn tu

luyện cả Ngũ Hành pháp tắc.

Pháp tắc dễ tu luyện thế sao?

Là Đạo Tổ nói dối, hay là Tam Kim Ô quá nghịch thiên?

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, dùng Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bố trận, dùng ngón chân cái nghĩ cũng biết khẳng định rất lợi hại.

Không ngờ Tam Kim Ô còn có át chủ bài như thế.

Lần này, thắng bại thực sự có huyền niệm rồi.

"Hừ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận búa thứ ba uy lực đã vượt qua Chuẩn Thánh cảnh, bọn họ không thể nào đỡ được." Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, giờ khắc này hắn phi thường mong muốn Tam Kim Ô chết, sau đó động thủ cướp đoạt chí bảo, chỉ cần bọn hắn có đủ nhiều chí bảo liền không cần phải sợ Vu tộc nữa.

"Lão già kia, câm miệng." Lục Nhĩ Mi Hầu phẫn nộ trừng Nguyên Thủy.

"Hừ, đợi Tam Kim Ô chết rồi, xem ai còn có thể che chở được ngươi." Nguyên Thủy cười lạnh nói.

Trong lúc nói chuyện, cự phủ chém lên ngũ sắc quang luân.

"Oanh!" Biến động hủy diệt khủng bố truyền ra, không gian Tam Thập Tam Thiên vừa mới tu phục, liên đới cả không gian Tam Thập Nhị Trọng Thiên toàn bộ bị chấn vỡ.

Ngũ sắc quang luân phi tốc xoay tròn, ngũ hành luân chuyển, sinh sinh bất tức, liều mạng chống cự lại xung kích của búa thứ ba.

Kim Ô ba huynh đệ không ngừng dùng pháp lực diễn hóa Ngũ Hành pháp tắc, rót vào trong ngũ hành quang luân, cắn răng kiên trì.

Cái lúc này, ưu thế của Thôn Phệ pháp tắc liền hiển lộ ra, Đế Tuấn điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí bổ sung tự thân, diễn hóa

Ngũ Hành pháp tắc chi lực rõ ràng nhiều hơn Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất.

Trải qua trận chiến trước đó, pháp lực của Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất tiêu hao đều thập phần nghiêm trọng.

Huynh đệ hai người mỗi người lấy ra ba giọt Tam Quang Thần Thủy phục dụng, Tam Quang Thần Thủy không chỉ là đệ nhất thánh dược chữa thương, mà bổ sung pháp lực cũng tương đương lợi hại.

"Tam Quang Thần Thủy!

Là Tam Quang Thần Thủy!

Bọn họ thế mà một lần phục dụng sáu giọt." Chúng đại năng lại một lần nữa đỏ mắt.

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận kháng trụ búa thứ ba, ngũ hành luân chuyển, sinh sinh bất tức, búa thứ ba chém không vỡ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, song phương hiện tại liều chính là tiêu hao.

Đế Tuấn có Thôn Phệ pháp tắc, Đông Hoàng Thái Nhất và Lăng Tiêu có Tam Quang Thần Thủy.

Thập Nhị Tổ Vu dẫn đầu chống đỡ không nổi, Bàn Cổ hư ảnh tiêu tán, Thập Nhị Tổ Vu người nào người nấy giống như hư thoát, sắc mặt thảm bạch, mồ hôi ướt đẫm lưng, pháp lực và huyết sát chi khí tiêu hao nghiêm trọng.

Mắt thấy Thập Nhị Tổ Vu suy yếu như thế, Nữ Oa trong lòng khẽ động, mang theo Yêu tộc cao thủ giết qua, muốn nhân cơ hội giết chết Thập Nhị Tổ Vu.

"Làm càn!

Đây là chiến đấu giữa Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu, Yêu tộc các ngươi muốn làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất bạo nộ, tế xuất Hỗn

Độn Chung, tiếng chuông vang lên, Yêu tộc cao thủ đều bị định trụ.

Vu tộc cao thủ nhân cơ hội chạy tới hộ trụ Thập Nhị Tổ Vu, cảm kích nhìn thoáng qua Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó phẫn nộ trừng mắt nhìn Yêu tộc cao thủ.

"Đông Hoàng đạo hữu, Yêu tộc chúng ta cùng ngươi không oán không cừu, đạo hữu cớ gì đối với chúng ta động thủ?" Cơ hội tốt như vậy mất đi, Nữ Oa nổi nóng quay lại chất vấn Đông Hoàng Thái Nhất.

"Tam Kim Ô chúng ta và Thập Nhị Tổ Vu ước chiến, hiện nay đối quyết còn chưa kết thúc, không cho phép người ngoài nhúng tay." "Đường đường là thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, vậy mà lại làm ra chuyện hạ lưu sấn nhân chi nguy (thừa nước đục thả câu), ngươi cũng thật là có mặt mũi." Đông Hoàng Thái Nhất ghét bỏ nói.

Chương 61

Thập Nhị Tổ Vu bá đạo thì bá đạo, nhưng người ta tốt xấu gì cũng dám làm dám chịu, thua thì nhận, phải bồi thường thì bồi thường.

Nữ Oa hiện tại muốn sấn nhân chi nguy, quả thực hạ lưu, khiến hắn chán ghét.

"Xin Đông Hoàng đạo hữu chú ý ngôn từ, đối quyết của các ngươi đã kết thúc, Thập Nhị Tổ Vu đã không còn sức tái chiến, bọn họ đã thua, hiện tại là chuyện giữa Yêu tộc và Vu tộc chúng ta." Bị Đông Hoàng Thái Nhất nhục mạ trước mặt bao người, Nữ Oa triệt để nổi giận.

"Hừ, ngươi còn chưa đủ tư cách để phán định thắng phụ.

Cùng ba huynh đệ chúng ta ước chiến, thua thì phải nhận bồi thường.

Thập Nhị Tổ Vu còn chưa bồi thường chúng ta, chiến đấu liền không tính là kết thúc." "Sấn nhân chi nguy, Thập Nhị Tổ Vu xong đời, Vu tộc cũng liền xong đời.

Yêu tộc các ngươi xưng bá Hồng Hoang, ba huynh đệ chúng ta tân khổ đánh thắng Thập Nhị Tổ Vu, chỗ tốt đều để Yêu tộc ngươi hưởng, ba huynh đệ chúng ta còn phải gánh nhân quả Vu tộc phúc diệt." "Nữ Oa đạo hữu thật là toan tính giỏi, cái giá phải trả cho việc toan tính ba huynh đệ chúng ta, ngươi gánh không nổi đâu." "Vu Yêu nhị tộc các ngươi đánh thế nào, ba huynh đệ chúng ta không quản được, nhưng hôm nay là chúng ta cùng Thập Nhị Tổ Vu chiến đấu, ai dám sấn nhân chi nguy, ba huynh đệ chúng ta liền diệt kẻ đó." Lăng Tiêu đứng ra, bá khí nói.

Nữ Oa tạo nhân, Nhân tộc Thánh Mẫu, nghe thì rất vĩ đại, nhưng ả

đàn bà này cũng chẳng phải người tốt.

Chiếu theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Nữ Oa tạo nhân chẳng qua là vì thành Thánh mà thôi, tạo xong người liền không còn quản đến Nhân tộc nữa.

Đầu tiên là phóng túng Lão Tử lợi dụng Nhân tộc thành Thánh, để Lão Tử bá chiếm khí vận Nhân tộc, thà để Lão Tử nợ nhân quả cũng không nguyện che chở Nhân tộc do chính mình sáng tạo ra.

Về sau lại phóng túng Yêu tộc đồ sát Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm đối phó Vu tộc.

Cuối cùng trong Phong Thần chi chiến, càng là tham dự vào trong, khiến Nhân tộc trở thành nô lệ của Thiên Đạo, Nhân Hoàng biến thành Thiên Tử.

Nhân tộc đối với Nữ Oa mà nói chính là công cụ.

Luận về bạc tình bạc nghĩa, ả đàn bà này không kém gì Lão Tử và Nguyên Thủy.

Không nói đến thủ đoạn hạ lưu sấn nhân chi nguy khiến bọn họ nhìn không được, đối với bọn họ mà nói, Vu tộc không thể xong đời, bọn họ còn cần Vu tộc để kéo dài thời gian Vu Yêu lượng kiếp.

"Lăng Tiêu đạo hữu, đừng quên các ngươi cũng là Yêu tộc, Vu tộc tàn hại Yêu tộc, các ngươi rõ ràng có năng lực lại không động Vu tộc, chúng ta động Vu tộc các ngươi còn muốn ngăn cản.

Các ngươi cùng Vu tộc không chút liên quan, các ngươi giúp Vu tộc, người ta cũng sẽ không niệm tình phận các ngươi.

Hơn nữa, Vu tộc bá chiếm Hồng Hoang đại địa, đã chọc đến thiên nộ nhân oán, sinh linh Hồng Hoang không ai không muốn Vu tộc phúc diệt, các ngươi che chở Vu tộc, là muốn cùng toàn bộ sinh linh Hồng Hoang làm địch sao?" Nữ Oa đứng tại điểm cao đạo đức giận dữ

mắng mỏ.

"Cái tội danh lớn như thế, ba huynh đệ chúng ta gánh không nổi.

Đầu tiên, ba huynh đệ chúng ta nguyện ý thừa nhận mình là Bàn Cổ hậu duệ hơn, đừng lôi chúng ta vào Yêu tộc.

Thứ hai, các ngươi và Vu tộc có thù, đó là chuyện của các ngươi.

Chúng ta và Vu tộc cùng là Bàn Cổ hậu duệ, có không hợp nhau thế nào cũng sẽ không hạ tử thủ, ngươi xem Vu tộc có từng hạ tử thủ với Tam Thanh và Minh Hà - những Bàn Cổ hậu duệ khác không?

Cuối cùng, ức vạn Vu tộc phúc diệt, nhân quả lớn như vậy, ba huynh đệ chúng ta gánh không nổi.

Hôm nay để ngươi thực hiện được ý đồ, ba huynh đệ chúng ta ít nhất phải gánh một nửa nhân quả.

Hôm nay để các ngươi đắc ý, Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang, nhân quả lại để ba huynh đệ chúng ta gánh, ngươi nghĩ hay lắm.

Các ngươi đánh thế nào chúng ta không quản được, nhưng hôm nay thì không được." Lăng Tiêu bá đạo mà kiên định nói.

"Tam đệ ta nói không sai.

Các ngươi hôm nay chạy tới muốn làm gì?

Không phải là muốn đợi chúng ta bị Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận giết chết, các ngươi tiện đường cướp đoạt bảo vật của ba huynh đệ chúng ta sao?

Chúng ta còn chưa cùng các ngươi tính sổ, các ngươi ngược lại tính toán lên đầu chúng ta rồi.

Ba huynh đệ chúng ta cướp bảo vật quy cướp bảo vật, nhưng chưa từng khai sát giới.

Hôm nay ai dám làm loạn, chớ trách ba huynh đệ chúng ta đại khai sát giới.

Sát giới một khi mở ra, các ngươi đều phải chết.

Hồng Hoang có lớn hơn nữa, chúng ta cũng sẽ lôi các ngươi ra tỏa cốt dương hôi." Đế Tuấn một thân Hoàng giả uy áp di mạn tản ra, lạnh lùng quét mắt nhìn chúng đại năng.

Chúng đại năng có chút hoảng, không dám nhìn thẳng Đế Tuấn.

Đúng vậy, Tam Kim Ô bá đạo thì bá đạo, nhưng chưa từng khai sát giới, nếu Tam Kim Ô đại khai sát giới, nguy hại còn không kém gì Vu tộc.

Đánh lại đánh không lại, bị Tam Kim Ô truy sát đến chân trời góc biển, ai cũng chịu không nổi.

Thập Nhị Tổ Vu dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều không làm gì được Tam Kim Ô, đừng nói là bọn họ.

Một ngàn năm nay, sinh linh Hồng Hoang đều cho rằng Tam Kim Ô tự đại, khiêu chiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chính là tìm chết.

Hôm nay mới biết, người ta không phải tự đại, mà là thật sự có bản lĩnh này.

Thực lực của Tam Kim Ô, dĩ nhiên đã dẫn trước quá nhiều, vượt xa tưởng tượng của sinh linh Hồng Hoang.

Trước đó sinh linh Hồng Hoang vẫn luôn tò mò Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô rốt cuộc ai mạnh hơn, hôm nay cuối cùng đã có định luận.

Hai trận chiến, Thập Nhị Tổ Vu đều bại thảm hại.

Bất quá, chỉ là Thập Nhị Tổ Vu bại, Vu tộc chưa bại, nếu tập hợp

toàn bộ Vu tộc chi lực thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tam Kim Ô tuyệt đối đỡ không nổi.

"Dám nhớ thương bảo vật của ba huynh đệ chúng ta, liền phải trả giá đắt.

Lão Tử, Nguyên Thủy, giao ra Bát Cảnh Cung Đăng và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng; Chuẩn Đề, lấy ra ba cành cây Bồ Đề chi cán; Nữ Oa giao ra Tạo Hóa Thanh Liên.

Việc này coi như bỏ qua, nếu không thì cứ chờ bị ba huynh đệ chúng ta truy sát đi." Lăng Tiêu mở miệng nói.

Vừa vặn, dùng cái cớ này đem pháp bảo cho đồ đệ gom cho đủ.

"Lăng Tiêu, ngươi chớ có khinh người quá đáng?" Nguyên Thủy mặt đều đen lại, đã bị cướp nhiều lần như vậy, lại bị cướp nữa thì thật sự thể diện không còn.

"Khinh người quá đáng?

Ngươi ỷ lớn hiếp nhỏ, bắt nạt đồ đệ ba huynh đệ chúng ta thì sao không cảm thấy khinh người quá đáng?

Hôm nay giao ra Bát Cảnh Cung Đăng và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng thì thôi, nếu không ba huynh đệ chúng ta tất phế ngươi và Lão Tử." Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt chớp động hung mang nguy hiểm.

"Các ngươi vị miễn quá mức bá đạo, các ngươi thắng được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền cho rằng vô địch rồi sao?

Chúng ta nhiều đạo hữu liên thủ như vậy, há lại sợ các ngươi." Nữ Oa âm trầm mặt mũi.

Tạo Hóa Thanh Liên là cộng sinh pháp bảo của nàng, lại là một trong bốn đài sen mười hai phẩm, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp ba mươi sáu đạo cấm chế, trân quý vô cùng, nàng làm sao nỡ

giao ra.

“Hừ, vốn dĩ ba huynh đệ chúng ta nhớ thương chính là Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà, ai bảo ngươi nhảy ra trêu chọc ba huynh đệ chúng ta.

Đồ đệ ta thiếu kiện pháp bảo cầm được ra tay, ngươi tốt nhất nên giao ra đây.

Ngươi chớ không phải cho rằng ba huynh đệ chúng ta đã ra hết bài tẩy rồi chứ?

Các ngươi đại khái có thể liên hợp lại thử xem.” Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn Nữ Oa, ả đàn bà này chính là một kẻ “trà xanh”, tự mình gây họa liền muốn kéo người khác cùng chịu.

Minh Hà thì tim đập thót một cái, khóe miệng giật giật.

Chương 62

Ta có phải hay không còn phải cảm tạ các ngươi một chút?

Ừm, xác thực phải cảm tạ Nữ Oa đỡ đao, tranh thủ chuồn lẹ, nếu không Nghiệp Hỏa Hồng Liên e là giữ không nổi. "Hừ, các ngươi chỉ có ba người, cộng thêm chúng Tinh Thần cũng chỉ hơn một trăm người, chẳng lẽ các ngươi còn có thể lấy ra thủ đoạn sánh ngang với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do toàn thể Vu tộc thi triển hay sao?" "Hôm nay có nhiều đạo hữu ở đây như vậy, không dung thứ cho Tam Kim Ô các ngươi làm càn." Vì để giữ được Tạo Hóa Thanh Liên, Nữ Oa cũng không màng nhiều nữa, trực tiếp cùng Tam Kim Ô triệt để trở mặt. "Muốn chết." "Bày Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận." Đế Tuấn bạo nộ, bay về phía tinh không, chúng Tinh Thần đã sớm chuẩn bị đề phòng vạn nhất từ trong Tinh Đấu Cung bay ra.

Đế Tuấn tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận thành hình, Tinh Thần chi lực khủng bố diễn hóa ra Tinh Quang Trường Hà cuồn cuộn trong tinh không, vắt ngang trời sao, phảng phất như một thanh đại đao muốn chém Hồng Hoang thành hai nửa.

Uy áp tỏa ra còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu thi triển.

Chúng đại năng kinh hãi vô cùng, không ngờ Tam Kim Ô còn có sát chiêu chung cực khủng bố như vậy, không biết Đế Tuấn có động dụng toàn lực hay chưa, nhưng uy áp này đã không yếu hơn Thiên Cương Địa Sát Đại Trận do Yêu tộc toàn lực thi triển ngày đó.

Hoặc có lẽ Đế Tuấn chưa dùng toàn lực, nếu toàn lực thôi động, thật sự có khả năng sánh ngang với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại

Trận do Vu tộc toàn lực thi triển.

Quá đáng sợ. "Nữ Oa, Bản hoàng hỏi ngươi lần nữa, có giao Tạo Hóa Thanh Liên ra hay không?" Đế Tuấn lãnh mạc đứng giữa tinh không, đầu đội Tinh Quang Trường Hà, lạnh lùng nhìn Nữ Oa.

Chúng đại năng không chút nghi ngờ, chỉ cần Nữ Oa dám nói một chữ "Không", Đế Tuấn sẽ dám thôi động Tinh Quang Trường Hà chém về phía nàng.

Nữ Oa cũng không có Khai Thiên công đức hộ thể, đệ tử Đạo Tổ thì đã sao, Tam Kim Ô chính là những kẻ tàn nhẫn dám ra tay đánh nhau to ngay tại Tử Tiêu Cung. "Nữ Oa đạo hữu, ngã đẳng cáo từ." Chúng đại năng vừa thấy tình huống này liền tranh thủ chuồn lẹ, không trêu vào được, không trêu vào được, dù sao Tam Kim Ô cũng không phải muốn cướp bọn họ.

Thà chọc Vu tộc chứ đừng chọc Tam Kim Ô, Vu tộc tụ lại một chỗ mới mạnh, Thập Nhị Tổ Vu cũng vậy, tách ra không bố trí được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì chiến lực đơn lẻ cũng không mạnh bao nhiêu.

Nhưng Tam Kim Ô thì khác, người ta dù không bố trận, chiến lực đơn lẻ cũng đã mạnh đến nghịch thiên.

Bị Tam Kim Ô truy sát tuyệt đối còn đáng sợ hơn bị Vu tộc truy sát. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, muốn chết thì các ngươi cứ tiếp tục chạy." Thấy hai tên trọc đầu lẫn trong đám người muốn chuồn, thanh âm băng lãnh của Đế Tuấn vang lên. "Đế Tuấn đạo hữu, Tam Thanh bắt nạt đồ đệ các ngươi, Nữ Oa tính kế các ngươi, nhưng sư huynh đệ hai người chúng ta đâu có đắc tội các ngươi a." Tiếp Dẫn khổ sở nói. "Nhưng các ngươi là sư đệ của bọn hắn, có nạn thì phải cùng chịu." "Chúng ta cũng chỉ muốn ba cành Bồ Đề Thụ, nếu không nguyện ý, có thể dùng Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên

để gán nợ." Đế Tuấn nói.

Khóe miệng Chuẩn Đề giật một cái, cũng chỉ muốn ba cành Bồ Đề Thụ thôi sao?

Ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá.

Năm đó hắn dùng một cành cây hóa hình mà ra, lại dùng một cành cây luyện chế thành Thất Bảo Diệu Thụ, bản nguyên Bồ Đề Thụ tổn thương nặng nề, dùng lượng lớn thiên tài địa bảo tẩm bổ, nay mới miễn cưỡng khôi phục lại, ngươi vừa mở miệng đã đòi ba cành.

Nhưng câu nói phía sau của Đế Tuấn là sự uy hiếp trần trụi, không đưa thì sẽ động thủ cướp Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

So với hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi sáu đạo cấm chế này, đưa ba cành Bồ Đề Thụ dường như cũng không tính là gì. "Quay về chúng ta sẽ gửi tới Bồng Lai Tiên Sơn." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Nguyên Thủy và Nữ Oa, tức giận quay người rời đi, trong lòng đang rỉ máu.

Lần này bọn họ hoàn toàn là bị Nguyên Thủy và Nữ Oa làm liên lụy, chỉ là bọn họ không biết, bọn họ vốn dĩ đã bị nhớ thương từ trước rồi. "Đưa cho bọn hắn, đi." Lão Tử sợ Tam Kim Ô nhớ thương Tiên Thiên Chí Bảo của bọn họ, vội vàng bảo Nguyên Thủy cùng giao ra pháp bảo, tranh thủ chuồn lẹ.

Bát Cảnh Cung Đăng và Ngọc Hư Lưu Ly Đăng chỉ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo đỉnh cấp, đưa thì cứ đưa, ngàn vạn lần không thể để Tam Kim Ô nhắm vào Tiên Thiên Chí Bảo.

Tam Thanh cũng đi, chỉ còn lại cao thủ Yêu tộc, sắc mặt Nữ Oa âm trầm đến cực hạn, thực sự không nỡ giao ra Tạo Hóa Thanh Liên. "Ngươi đưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì thế nào?" Nữ Oa cắn răng, gần

đây nàng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, loáng thoáng sờ thấy thành thánh chi đạo của mình chính là Tạo Hóa chi đạo, Tạo Hóa Thanh Liên cực kỳ quan trọng. "Khổng Tuyên, ngươi cảm thấy thế nào?" Đế Tuấn nhìn về phía Khổng Tuyên, pháp bảo là cho Khổng Tuyên, tự nhiên do Khổng Tuyên tự mình chọn. "Đa tạ sư tôn, có thể." Khổng Tuyên sùng bái cúi đầu bái Đế Tuấn một cái, Đại sư tôn thật sự là quá bá khí, ngạo lập tinh không, một người ép chúng đại năng đến mức rắm cũng không dám thả một cái.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế, tự mang không gian, lực phòng ngự cực mạnh, không kém hơn Tạo Hóa Thanh Liên.

Nữ Oa không nỡ lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ném cho Khổng Tuyên, âm trầm mặt mũi mang theo cao thủ Yêu tộc rời đi, mặt mũi Yêu Hoàng của nàng coi như mất sạch rồi.

Chúng đại năng vẫn luôn dùng thần thức quan sát nơi này, thấy Tam Kim Ô đem Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế cho đồ đệ một cách nhẹ nhàng như vậy, hâm mộ không thôi, đều nhịn không được muốn đi làm đồ đệ cho Tam Kim Ô.

Người so với người tức chết người, đồ đệ Tam Kim Ô dùng pháp bảo còn tốt hơn cả bọn họ.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng và Lục Nhĩ Di Hầu, Vô Chi Kỳ, căn nguyên thập phần nghịch thiên, e là sẽ hậu lai cư thượng, đuổi kịp đám đại năng lão làng bọn họ.

Việc của người khác giải quyết xong, đến lượt tính sổ với Thập Nhị Tổ Vu. "Đế Giang, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, lần này đã phục chưa?

Hy vọng thất bại lần này có thể khiến ngươi thanh tỉnh một chút, Vu tộc các ngươi đã nhập kiếp, không cẩn thận chính là vạn kiếp bất

phục." Đế Tuấn từ tinh không hạ xuống.

Trên mặt Đế Giang vẫn không phục, bởi vì đây chỉ là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do Thập Nhị Tổ Vu thi triển, cũng không phải hoàn toàn thể.

Nhưng nếu không phải Tam Kim Ô ngăn cản Yêu tộc, bọn họ e rằng đã chết rồi, bọn họ nợ người ta ân tình tày trời, tự nhiên không tiện động thủ nữa. "Haizz, ngươi thật sự hết thuốc chữa rồi." Lăng Tiêu lắc đầu, Đế Giang chỉ nghĩ đến chuyện không chịu thua, căn bản nghe không lọt những thứ khác. "Thế này đi, hiện nay mọi người đều chưa tìm ra thành thánh chi pháp, chúng ta cũng muốn xem Vu tộc các ngươi bá chiếm Hồng Hoang rốt cuộc có thể thành thánh hay không." "Sau này ba huynh đệ chúng ta ở tại ba tòa Tiên Sơn, đợi các ngươi bá chiếm những nơi khác của Hồng Hoang, chúng ta sẽ nhường lại ba tòa Tiên Sơn để thành toàn cho các ngươi." "Tinh không chúng ta cũng có thể nhường, nhưng các ngươi không được tiến vào trong Tinh Thần chạm vào bất cứ thứ gì." "Chúng ta thành toàn cho Vu tộc các ngươi, nhưng làm trao đổi, Thập Nhị Tổ Vu các ngươi phải giao lĩnh ngộ Pháp tắc cho chúng ta." Lăng Tiêu chậm rãi mở miệng nói.

Đây là chuyện ba huynh đệ bọn họ đã sớm thương lượng xong, Vu tộc làm như vậy có thể thành thánh hay không thì khó nói, nhưng khẳng định có thể trở nên mạnh hơn, khiến Hồng Hoang càng loạn, tranh thủ thêm nhiều thời gian cho bọn họ.

Ngoài ra, lĩnh ngộ Pháp tắc đối với bọn họ quá quan trọng, dù cho bọn họ thành thánh xong, vẫn phải tiếp tục tu luyện Pháp tắc mới có thể trở nên mạnh hơn.

Thập Nhị Tổ Vu đối với mười hai loại Pháp tắc lĩnh ngộ đều đã viên mãn, chỉ thiếu bước ra đạo của chính mình để Pháp tắc đại viên mãn.

Lĩnh ngộ Pháp tắc đưa cho bọn họ, bọn họ có thể bớt đi rất nhiều đường vòng, dùng thời gian nhanh nhất đem những Pháp tắc này tham ngộ đến viên mãn, thực lực đại tăng. "Có thể." Đế Giang gật đầu, mỗi bên lấy thứ mình cần, bọn họ hoàn toàn không có lý do từ chối.

Còn một điểm nữa, hắn cũng không dám tiếp tục bức bách Tam Kim Ô, vạn nhất chọc Tam Kim Ô dẫn đầu sinh linh Hồng Hoang khác đối kháng Vu tộc thì không ổn.

Nhất là sau khi kiến thức qua Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận kia, nếu là Hồng Hoang sinh linh hợp lực thôi động, Vu tộc toàn thể thôi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận e là cũng không làm gì được.

Tam Kim Ô không làm địch với Vu tộc, mỗi bên lấy thứ mình cần, mỗi người tự tìm thành thánh chi pháp, đây là kết quả tốt nhất.

Ba huynh đệ thành công lấy được lĩnh ngộ Pháp tắc của Thập Nhị Tổ Vu, lúc này mới tâm mãn ý túc mang theo mọi người về Bồng Lai Tiên Sơn.

Tây Vương Mẫu ở tại Thái Âm Tinh cũng đi theo.

Huynh đệ Lăng Tiêu muốn về ở, Trấn Nguyên Tử bọn người không tiện quấy rầy, thế là Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Tây Vương Mẫu dời đạo tràng sang Doanh Châu Tiên Sơn.

Chúng Tinh Thần dọn sang Phương Trượng Tiên Sơn, Bồng Lai Tiên Sơn lưu lại cho Tam Kim Ô, Hi Hòa, Thường Hi và bảy đồ đệ ở.

Lăng Tiêu đem lĩnh ngộ Phong chi Pháp tắc của Thiên Ngô sao chép một phần truyền cho Đại Bàng.

Tiếp đó, mọi người ai nấy đều rơi vào bế quan.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu nhất thời không có manh mối để đẩy ba loại Pháp tắc chủ tu đến đại viên mãn hay tìm được thành thánh chi

pháp, dứt khoát tham ngộ các loại Pháp tắc khác.

Nhiều loại Pháp tắc tu luyện đến viên mãn, cơ hội tìm được thành thánh chi pháp sẽ lớn hơn một chút.

Chương 63

Thường Hi và Hi Hòa cũng bế quan tu luyện, ý đồ trảm ra Đệ Tam Thi.

Lục Nhĩ Di Hầu và Vô Chi Kỳ cùng nhau bế quan tham ngộ Chiến chi Pháp tắc, Khổng Tuyên bế quan tham ngộ Ngũ Hành Pháp tắc, Đại Bàng bế quan tham ngộ Phong chi Pháp tắc, Tam Tiêu bế quan đề thăng tu vi.

Bồng Lai Tiên Sơn khôi phục bình tĩnh, mà bên ngoài lại không hề bình tĩnh, không ít người chạy đến ngoài sơn môn Bồng Lai Tiên Sơn muốn bái sư.

Tam Kim Ô phá vỡ truyền thuyết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là bất khả chiến bại, ép sáu vị đệ tử Đạo Tổ phải cúi đầu, đã là cường giả công nhận mạnh nhất Hồng Hoang.

Trách Tam Kim Ô không giết Thập Nhị Tổ Vu thì sao chứ, cũng chỉ dám nói sau lưng mà thôi.

Hơn nữa, sinh linh Hồng Hoang giờ khắc này cũng biết vì sao Tam Kim Ô không động đến Thập Nhị Tổ Vu, hiện nay Vu tộc đắc tội hết sinh linh Hồng Hoang, đã không còn đường lui, Thập Nhị Tổ Vu vừa chết, ức vạn chúng Vu tộc thế tất đều bị sinh linh Hồng Hoang tàn sát mà chết.

Nhiều sinh linh tử vong như vậy, nhân quả quá lớn, ai cũng gánh không nổi, ai cũng không có tư cách hay lý do ép Tam Kim Ô đi gánh cái nhân quả tày trời này.

Nhân gieo xuống càng lớn, sau này quả phản phệ sẽ càng lớn.

Nữ Oa một phen tính kế, nhìn như là vì sinh linh Hồng Hoang, kỳ

thực chính là muốn diệt Vu tộc, để Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang, nhân quả lại để Tam Kim Ô gánh, quá bỉ ổi.

Sáu vị đệ tử Đạo Tổ, thật sự không có một ai là lương thiện, đều là những kẻ tàn nhẫn.

Người không vì mình trời tru đất diệt, chỉ nhìn kết quả không nhìn quá trình, cũng không ai có quyền đi chỉ trích Nữ Oa cái gì.

Mà hiện tại, điều sinh linh Hồng Hoang muốn làm nhất chính là trở thành đồ đệ Tam Kim Ô, không chỉ được Tam Kim Ô che chở, mà Tam Kim Ô đối với đệ tử cũng cực kỳ hào phóng, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế nói tặng là tặng.

Lăng Tiêu không biết, lúc này sinh linh tụ tập ngoài Bồng Lai Tiên Sơn có không ít là những nhân vật nổi danh Hồng Hoang sau này, ví dụ như Triệu Công Minh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vân vân.

Bên kia, Nguyên Thủy bị đồ đệ Tam Kim Ô chỉ vào mũi mắng, càng nghĩ càng không thoải mái, cũng bắt đầu thu đồ đệ, chính mình đánh không lại Tam Kim Ô, để đồ đệ mình đánh thắng đồ đệ Tam Kim Ô hình như cũng không tệ.

Thông Thiên vì muốn so kè với Nguyên Thủy, chứng minh đạo của mình mạnh hơn Nguyên Thủy, cũng bắt đầu thu đồ đệ.

Lão Tử thì lại không có ý tưởng về phương diện này.

Tam Thanh tuy rằng đánh đâu thua đó, nhưng trên Hồng Hoang, ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô ra thì chính là Tam Thanh mạnh nhất, vẫn có lượng lớn sinh linh Hồng Hoang tranh nhau cướp nhau bái sư.

Còn ngày tháng của Yêu tộc thì không dễ chịu rồi, Nữ Oa tính kế không thành, dẫn đến Thập Nhị Tổ Vu đại nộ, mang theo Vu tộc nhập Tứ Hải truy sát Yêu tộc.

Tứ Hải cũng không an định, bị Vu Yêu nhị tộc náo đến gà bay chó chạy.

Tứ Hải Long Tộc bị buộc thần phục Vu tộc, chuyên môn phụ trách cung cấp tung tích Yêu tộc cho Vu tộc, còn có Đông Vương Công cái tên nội ứng kia, các loại âm thầm báo cho Vu tộc biết tung tích Yêu tộc.

Tứ Hải đại loạn, sinh linh không chỗ có thể đi, thấy Vu tộc không động đến Tiên Đình, hứa đa gia nhập Tiên Đình tìm kiếm che chở, khiến cho thực lực Tiên Đình đại trướng, gió thổi cỏ lay trong Nam Hải đều không thoát được tai mắt Tiên Đình.

Yêu tộc còn một lòng muốn liên thủ cùng Tiên Đình, bị Đông Vương Công hãm hại thê thảm, Yêu tộc tiến vào Nam Hải trốn tránh rất nhanh sẽ bị Vu tộc phát hiện, sau đó thương vong thảm trọng.

Cứ như vậy ngàn năm sau, lượng lớn sinh linh Hồng Hoang vẫn lạc, đương nhiên nhiều nhất là Yêu tộc.

Ngàn năm thời gian, Phục Hy, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Minh Hà, Đông Vương Công, kế tiếp Lão Tử và Nữ Oa, lần lượt trảm ra Tự Ngã Thi.

Tự Ngã Thi phi thường khó trảm, ngoại trừ Thiên Định Lục Thánh ra, Phục Hy là dựa vào khí vận Yêu tộc mới thành công trảm ra Tự Ngã Thi, Côn Bằng và Minh Hà là dựa vào một nửa Hồng Mông Tử Khí trảm ra, Đông Vương Công cũng là dựa vào Hồng Mông Tử Khí mới trảm ra được.

Ngoại trừ mười vị này, các đại năng khác của Hồng Hoang hiện nay đều chưa thể trảm ra Tự Ngã Thi.

Còn về đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, thì còn có Ngũ Cực Thánh Thú, mượn nhờ khí vận Yêu tộc, thành công đột phá, năm người kẹt

tại Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong mấy chục vạn năm.

Nhưng đột phá cũng vô dụng, chút tăng lên này không thay đổi được gì, Vu tộc chiếm cứ hơn tám thành khí vận Hồng Hoang, tu vi tăng vùn vụt.

Thập Nhị Tổ Vu đều đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, mười vị Đại Vu đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, Vu Soái đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ có tới mấy chục người, Đại La Kim Tiên càng là cả đống.

Mà Yêu tộc bị Vu tộc truy sát ngàn năm, thương vong thảm trọng, không cần Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thực lực Vu tộc cũng đã mạnh hơn Yêu tộc quá nhiều.

Dù cho Yêu tộc và Tiên Đình liên hợp, thực lực tổng thể chưa chắc đã so được với Vu tộc.

Hiện tại, Yêu tộc chỉ có thể trốn chui trốn lủi khắp nơi, chỉ còn một con đường cầu nguyện Nữ Oa thành thánh để đi.

Hiện nay, Thiên Định Lục Thánh đều đang du lịch tứ phương, tìm kiếm cơ duyên thành thánh.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đột nhiên phát giác tốc độ Hợp Đạo trở nên chậm chạp, càng lúc càng chậm, gần như sắp đình chỉ, bấm tay tính toán, giận tím mặt.

Bạo nộ Đông Vương Công dương phụng âm vi, cầm bảo vật xong lại không ra sức, ngồi nhìn Yêu tộc bị Vu tộc tàn sát, thậm chí còn âm thầm câu kết Vu tộc hãm hại Yêu tộc.

Những việc Đông Vương Công làm, đám Nữ Oa thôi toán không ra, nhưng không giấu được Hồng Quân.

Cũng tức giận Tam Thanh vô năng, Nữ Oa không nghe lời, năm đó hắn đã răn dạy Nữ Oa đừng có liên can quá sâu với Yêu tộc, cứ khăng khăng tham đồ khí vận Yêu tộc không nghe.

Nay đã cùng Yêu tộc bảng định, nhân quả liên can quá sâu, chậm chạp không cách nào ngộ ra thành thánh chi pháp.

Cơ duyên thành thánh của Nữ Oa nằm ở Nhân tộc, bảng định cùng Yêu tộc thì làm sao có thể ngộ ra thành thánh chi pháp.

Theo quỹ tích Thiên Đạo định ra, sau hai lần Vu Yêu đại chiến, Nữ Oa tạo nhân thành thánh, Nhân tộc xuất hiện, sau khi sinh sôi lớn mạnh, Vu Yêu đại chiến lần thứ ba, đồng quy vu tận, Nhân tộc thay thế Vu Yêu nhị tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang.

Đại chiến lần thứ nhất, Yêu tộc bại, nhưng vẫn coi như bình thường, nay là Vu Yêu đại chiến lần thứ hai, lại diễn biến thành Vu tộc đơn phương đồ sát Yêu tộc, Thiên Đạo đại thế hoàn toàn loạn rồi.

Hợp Đạo, còn Hợp cái rắm Đạo, Nữ Oa là thân truyền đệ tử của hắn, Đông Vương Công là nam tiên chi thủ hắn định ra, đều đang làm loạn, Thiên Đạo đang xích trách hắn.

Nhưng Hợp Đạo một khi bắt đầu thì không thể dừng lại, hắn hiện tại lại không thể rời khỏi Tử Tiêu Cung. "Đông Vương Công, Hồng Mông Tử Khí của Bần đạo há lại dễ cầm như vậy, từ khoảnh khắc ngươi luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, liền đã là khôi lỗi của Bần đạo." Hồng Quân giơ tay chộp vào hư không, trong đôi mắt bình tĩnh đột nhiên bắn ra hai đạo quang mang hung lệ vô cùng.

Trong Tiên Đình ở Nam Hải, Đông Vương Công đang bế quan tu luyện, đột nhiên cảm giác Nguyên Thần thắt lại, phảng phất bị một bàn tay lớn bóp lấy, giây tiếp theo sẽ bóp nát Nguyên Thần của hắn.

Đông Vương Công phát ra một tiếng thảm thiết, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Nguyên Thần là nơi yếu ớt nhất cũng là nơi trí mạng nhất, một khi bị bóp nát liền là triệt để thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán.

Đúng lúc này, một đạo hư ảnh Đạo Tổ hiện ra trong thức hải hắn,

chỉ là Đạo Tổ này không có nửa điểm bình tĩnh và ôn hòa như lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, đôi mắt tràn đầy hung lệ, phảng phất như một con tuyệt thế hung thú. "Lập tức dẫn dắt Tiên Đình phò tá Yêu tộc đối kháng Vu tộc, nếu không, chết." Hư ảnh Đạo Tổ lạnh lùng nhả ra một câu, lãnh mạc, uy nghiêm, không dung làm trái.

Sắc mặt Đông Vương Công đại biến, chẳng lẽ việc mình làm Đạo Tổ đều biết rồi.

Dù hắn có ngu xuẩn đến đâu, giờ phút này cũng minh bạch, Đạo Tổ đã động tay chân trong Hồng Mông Tử Khí, có thể khống chế Nguyên Thần của hắn.

Cảm giác Nguyên Thần bị bóp ngày càng chặt, tùy thời sẽ bị bóp nát, Đông Vương Công sợ đến run lẩy bẩy, vội vàng quỳ trên mặt đất ra sức dập đầu: "Đạo Tổ, ta sai rồi, ta lập tức làm theo, dẫn dắt Tiên Đình đối kháng Vu tộc, cầu ngài tha mạng." Tu luyện đến tầng thứ này, kém một bước là có thể thành thánh, bất tử bất phôi, lịch vạn kiếp mà không diệt, đến tầng thứ này, so với sinh linh Hồng Hoang bình thường càng thêm sợ chết.

Nói xong, Đông Vương Công bỗng nhiên cảm giác Nguyên Thần buông lỏng, hư ảnh Đạo Tổ trong thức hải cũng biến mất không thấy. "Tạ Đạo Tổ." Đông Vương Công nặng nề thở ra một hơi, cả người đều xụi lơ, đáy mắt chớp động quang mang oán độc, quả nhiên, Đạo Tổ chỉ coi hắn như một công cụ mà thôi.

Tác dụng của hắn chẳng qua là phò tá Nữ Oa đối kháng Vu tộc, phò tá Nữ Oa chứng đạo thành thánh mà thôi, Nữ Oa thành thánh, hắn liền hết giá trị lợi dụng, đến lúc đó e rằng chính là tử kỳ của hắn.

Sớm biết vậy đã không nên tham tâm luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, Đạo Tổ thật sự thiên tâm a, Nữ Oa dẫn dắt Yêu tộc, bị Vu tộc đánh không hoàn thủ được, chẳng lẽ còn không thể chứng minh Nữ

Oa phế vật sao.

Đạo Tổ không trách cứ Nữ Oa, lại muốn lợi dụng hắn để trải đường cho Nữ Oa, không phục, không cam lòng, nhưng hắn lại có thể làm gì, Đạo Tổ khống chế Nguyên Thần hắn, hắn căn bản không phản kháng được.

Không, không được, tuyệt đối không thể để Nữ Oa thành thánh, một khi mình hết giá trị lợi dụng, liền là lúc hồn phi phách tán.

Trong lòng Đông Vương Công điên cuồng giãy dụa, hắn phản kháng không được Đạo Tổ, nhưng hắn cũng không muốn chết.

Đúng rồi, Tam Kim Ô.

Đông Vương Công đột nhiên mâu quang sáng lên, Tam Kim Ô tu luyện Ngũ Hành Pháp tắc, mà Hồng Mông Ngũ Hành Sơn là Hỗn Độn Linh Bảo, uẩn hàm Đại Đạo Ngũ Hành Pháp tắc hoàn chỉnh.

Chương 64

Chỉ cần mình bại lộ Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, Tam Kim Ô nhất định sẽ đến cướp.

Bởi vì Tam Kim Ô cướp đi Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, cho nên hắn đối kháng không lại Thập Nhị Tổ Vu, Vu tộc cường thịnh, Tiên Đình cộng thêm Yêu tộc cũng đối kháng không nổi.

Đều là do Tam Kim Ô cướp đi Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, đem trách nhiệm đều đẩy cho Tam Kim Ô, Nữ Oa không thành được thánh, mình sẽ còn giá trị lợi dụng, còn có thời gian, hoặc hứa chỉ cần mình thành thánh, sẽ có thể thoát khỏi sự khống chế của Đạo Tổ.

Đúng, cứ làm như vậy, đây là sinh lộ duy nhất của mình.

Hạ quyết tâm, giờ khắc này, Đông Vương Công hận không thể để Tam Kim Ô mau chóng tới cướp mình.

Trong Tử Tiêu Cung, giải quyết xong Đông Vương Công, Hồng Quân thôi toán những người khác, khi thôi toán đến Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô đều đã đem Pháp tắc tu luyện viên mãn, chỉ thiếu tìm được chứng đạo chi lộ là có thể chứng đạo thành thánh, sắc mặt Hồng Quân biến đổi. "Ba cái nghiệt chướng, lại có thể đem Pháp tắc tu luyện đến bước này, không hổ là Bàn Cổ hậu duệ, căn nguyên và tư chất thật sự nghịch thiên." Sắc mặt Hồng Quân ngưng trọng, Thập Nhị Tổ Vu hắn ngược lại không lo lắng, Vu tộc không có Nguyên Thần, chú định không có khả năng thành thánh, vĩnh viễn đều không thể bước ra một bước cuối cùng.

Không có Nguyên Thần, liền không câu thông được Đại Đạo, Đại Đạo sẽ không thừa nhận.

Nhưng Tam Kim Ô thì khác, Tam Kim Ô có Nguyên Thần, có thể

câu thông Đại Đạo, đạt được Đại Đạo nhận khả, chỉ cần Tam Kim Ô bước ra đạo của chính mình, hoàn thiện Pháp tắc, liền có thể lấy Pháp tắc chứng đạo thành thánh, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Đại Đạo Thánh Nhân không chịu sự ước thúc của Thiên Đạo, tự nhiên cũng không chịu sự ước thúc của Hồng Quân hắn, đây là điều Hồng Quân và Thiên Đạo đều không cho phép. "Biến số, biến số a." Sắc mặt Hồng Quân ngưng trọng, điên cuồng thôi toán, cách làm của Tam Kim Ô phi thường không hợp lý, nhưng lại không có đích thân can dự vào Thiên Đạo đại thế.

Vốn dĩ hẳn là chỉ có hai con Kim Ô, nhưng Đạo Ma chi tranh, tên điên La Hầu kia dẫn bạo địa mạch phương Tây công kích Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo trọng thương, Độn Khứ Kỳ Nhất, Thiên Đạo không hoàn chỉnh, Thiên Đạo thôi diễn có sai lầm cũng là bình thường.

Tam Kim Ô cũng không làm chuyện vi nghịch Thiên Đạo đại thế, ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung đều đi, Kim Ô trời sinh mệnh cách hoàng giả, Tam Kim Ô không làm Yêu Hoàng, nhưng làm Tinh Hoàng, không có vi nghịch mệnh cách.

Chứng Thiên Hôn cũng là tiến hành bình thường.

Một phen thôi diễn xuống, Hồng Quân tổng kết là do dị số Đông Vương Công gây ra biến số, khiến cho Nữ Oa và Phục Hy thành Yêu Hoàng trước một bước, Tam Kim Ô thiên mệnh hoàng giả, tâm cao khí ngạo, không nguyện có người ngồi bình khởi bình tọa với bọn hắn, cho nên mới không làm Yêu Hoàng, chạy đi làm Tinh Hoàng.

Tam Kim Ô không đúng lắm, nhưng hình như lại nằm trong tình lý, dị số chính là Đông Vương Công, lại còn biết cơ duyên thành thánh sau này của Hậu Thổ nằm ở Huyết Hải, đều là do dị số Đông Vương Công gây ra biến số.

Nhưng Hồng Hoang không cho phép có người siêu thoát khỏi sự

chưởng khống của hắn và Thiên Đạo, không thể để Tam Kim Ô chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng hiện nay hắn không thể ra tay, một phen thôi diễn, Hồng Quân có kế hoạch, để Nữ Oa mau chóng tạo nhân thành thánh, Nhân tộc xuất hiện, Chư Thánh hiện, đây là quy tắc phát triển Hồng Hoang do Bàn Cổ định ra, hắn và Thiên Đạo đều không thay đổi được.

Cừu hận giữa Tam Thanh và Tam Kim Ô gần như đã đến mức không chết không thôi, chỉ cần Tam Thanh chứng đạo thành thánh trước, Tam Kim Ô tất chết.

Kim Ô là nhân vật chính thiên định của Vu Yêu lượng kiếp, nhân quả cực lớn, bất quá, Tam Thanh có Khai Thiên công đức, khẳng định gánh được phần nhân quả này.

Nhân quả gia thân, sau này cũng có thể chưởng khống Tam Thanh tốt hơn.

Sơ thông những điều này, Hồng Quân hài lòng cười, trước người hiện ra hư ảnh một đạo Hồng Mông Tử Khí, Hồng Quân đưa tay điểm một cái, sau đó an tâm tiếp tục bế quan.

Trong Đông Hải, Nữ Oa đang du lịch tìm kiếm cơ duyên thành thánh, đột nhiên cảm giác Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần động một cái, tựa hồ chịu sự khiên dẫn gì đó, cứ giãy dụa về phía Tây. "Chẳng lẽ cơ duyên thành thánh của ta ở ngay gần đây, Hồng Mông Tử Khí cảm ứng được, đây là đang chỉ dẫn ta?" Nữ Oa ngẩn người một chút, lập tức đại hỉ, vội vàng dựa theo sự chỉ dẫn của Hồng Mông Tử Khí bay về phía Tây, một đường tiến vào đại địa Hồng Hoang.

Nữ Oa vội vàng ẩn giấu khí tức và thân ảnh, nàng phải trốn, trong Vu tộc ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu và mười vị Đại Vu ra, người khác tuyệt đối phát hiện không ra nàng.

Một đường đi tới, nàng đến một nơi gọi là Thiếu Dương Sơn ở phía Đông Hồng Hoang, Hồng Mông Tử Khí nhảy lên càng thêm lợi hại, không còn chỉ dẫn phương hướng nữa, tựa hồ đang nói cho nàng biết, cơ duyên thành thánh của nàng ở ngay tại đây.

Nữ Oa vội vàng ngồi xếp bằng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Nếu Lăng Tiêu ở đây, nhất định có thể nhận ra, Thiếu Dương Sơn chính là Nhân tộc tổ địa.

Nữ Oa vốn dĩ sáng tạo Nhân tộc tại Bất Chu Sơn, sau này đưa Nhân tộc đến Thiếu Dương Sơn, Nhân tộc lấy Thiếu Dương Sơn làm tổ địa, từng bước phát triển lớn mạnh.

Nữ Oa đang tham ngộ chứng đạo chi lộ của mình tại Bất Chu Sơn (nguyên tác ghi Bất Chu Sơn, có lẽ nhầm lẫn với đoạn trước, đoạn này nàng đang ở Thiếu Dương Sơn), trong Nam Hải, Đông Vương Công đột nhiên như phát điên, dẫn theo chúng tiên Tiên Đình đi khắp nơi tập kích Vu tộc.

Quá mức đột nhiên, Vu tộc hoàn toàn không phản ứng kịp, Vu tộc đang truy sát Yêu tộc tại Nam Hải thương vong thảm trọng, Vu Soái Chuẩn Thánh sơ kỳ vẫn lạc ba vị, Đại Vu Hình Thiên trọng thương.

Đông Vương Công còn dẫn dắt Tiên Đình liên lạc với Phục Hy, Tiên Đình và Yêu tộc liên thủ, quay lại khắp nơi tập kích Vu tộc.

Tin tức truyền về Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu đại nộ. "Đông Vương Công, tiểu nhân lật lọng, dám can đảm nuốt lời tập kích Vu tộc ta, thông đồng với Yêu tộc, muốn chết." "Phát binh Nam Hải Lạc Già Sơn." Đế Giang bạo nộ.

Ngày hôm đó, Thập Nhị Tổ Vu giáng lâm Lạc Già Sơn Nam Hải, đại bản doanh Tiên Đình. "Đông Vương Công, ra đây chịu chết." "Đã làm chó săn cho Vu tộc ta, dám can đảm quay lại cắn chủ nhân."

Thanh âm bạo nộ của Đế Giang truyền khắp Nam Hải.

Mà Đông Vương Công và Phục Hy đã sớm bố hạ mai phục, cao thủ Tiên Đình và Yêu tộc tiềm phục tại đây, đột nhiên tất cả cùng chui ra, bao vây Thập Nhị Tổ Vu. "Thập Nhị Tổ Vu, dám can đảm một mình đến đây, hôm nay chính là tử kỳ của các ngươi." Phục Hy đầy mắt vẻ điên cuồng, chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu chết, Vu tộc liền không đáng để sợ.

Cao thủ Tiên Đình và Yêu tộc đều ở đây, đủ để đối kháng Thập Nhị Tổ Vu thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Phục Hy, ngươi cho rằng kẻ tiểu nhân lật lọng như Đông Vương Công thật sự sẽ giúp Yêu tộc ngươi sao?" "Đông Vương Công đã sớm đầu kháo Vu tộc ta, trước đó vẫn luôn truyền đệ tin tức cho Vu tộc ta, báo cho biết nơi ẩn náu của cao thủ Yêu tộc các ngươi." "Yêu tộc đã nguyên khí đại thương, Đông Vương Công vì sao đột nhiên phản bội Vu tộc ta liên hợp Yêu tộc, tất nhiên là dòm ngó cái gì đó của Yêu tộc ngươi, ngươi thật sự dám tin hắn sao?" Thanh âm Đế Giang truyền khắp Nam Hải, cố ý để sinh linh Nam Hải đều biết đức hạnh của Đông Vương Công, để sinh linh Hồng Hoang đều trơ trẽn Đông Vương Công.

Phục Hy nghe xong, thần tình thập phần bất thiện nhìn về phía Đông Vương Công, thảo nào bọn hắn vô luận trốn ở đâu, Vu tộc đều có thể tìm được.

Với tu vi của bọn hắn, muốn trốn, Tứ Hải Long Tộc không có khả năng phát hiện được. "Phục Hy đạo hữu, chớ có nghe hắn châm ngòi ly gián, ta nhẫn nhục phụ trọng ủy thân cho Vu tộc, là vì một cái cơ hội, cơ hội tóm gọn Thập Nhị Tổ Vu." "Ngô nãi là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ khâm định, làm sao lại khuất phục Vu tộc, Vu tộc ngang ngược bá đạo, tạo sát vô số, nghiêm trọng phá hoại hòa bình ổn định của Hồng Hoang, ta thân là Hồng Hoang Tiên Thủ, tự phải ra sức vì

sinh linh Hồng Hoang." "Hiện nay thời cơ đã đến, thành công dẫn dụ Thập Nhị Tổ Vu tới, rơi vào trong mai phục của chúng ta, chỉ cần chúng ta liên thủ, định có thể diệt Thập Nhị Tổ Vu." Đông Vương Công vội vàng giảo biện, đem tham sống sợ chết nói thành nhẫn nhục phụ trọng đại nghĩa lẫm nhiên.

Không ít sinh linh Hồng Hoang còn thật sự tin lời quỷ quái của Đông Vương Công, dù sao Đông Vương Công thân là Tiên Thủ, xác thực không có lý do khuất phục Vu tộc.

Phục Hy tự nhiên là không tin, rõ ràng Đông Vương Công chính là một tên tiểu nhân, bán đứng Yêu tộc, khiến Yêu tộc thương vong thảm trọng, thù này không thể không báo.

Bất quá, hôm nay xác thực là cơ hội tốt đánh giết Thập Nhị Tổ Vu, nhưng dựa vào Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu muốn chạy, rất khó giữ lại, cần Tiên Đình giúp đỡ. "Ta tin Tiên Thủ, hôm nay tất diệt Thập Nhị Tổ Vu!" Phục Hy nghiến răng nói. "Đa tạ Phục Hy đạo hữu, hôm nay sẽ do ta ra tay trước, để biểu quyết tâm." Đông Vương Công cũng mặc kệ Phục Hy có thật sự tin hay không, mục đích hôm nay của hắn chính là để dẫn Tam Kim Ô đến cướp Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Thế là, vừa lên đã đại dao đại bãi tế xuất Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đập về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Ngũ Hành Thần Quang diễn hóa, Ngũ Hành lưu chuyển, Hồng Mông Ngũ Hành Sơn cấp tốc phóng đại, che khuất bầu trời, nửa cái Nam Hải đều bị bao trùm, mang theo uy áp khủng bố trấn áp về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Sinh linh Nam Hải, dưới Chuẩn Thánh toàn bộ bị uy áp ép nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy. "Uy áp thật khủng bố, Hỗn Độn Linh Bảo, tuyệt đối là Hỗn Độn Linh Bảo." "Đông Vương Công khẳng định là vì tranh thủ thời gian luyện hóa Hỗn Độn Linh Bảo mới cùng

Vu tộc hư dữ ủy xà, nay luyện hóa Hỗn Độn Linh Bảo, rốt cục có thể đối kháng Vu tộc mới bạo phát ra." "Quá tốt rồi, có Hỗn Độn Linh Bảo, khẳng định có thể trấn áp Thập Nhị Tổ Vu." Sinh linh Hồng Hoang đại hỉ, dâng lên hy vọng vô hạn, Tam Kim Ô có thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu lại mặc kệ, mặc cho Vu tộc hoành hành bá đạo, ép bọn hắn chỉ có thể đông trốn tây nấp trong Tứ Hải.

Nay Đông Vương Công lấy ra Hỗn Độn Linh Bảo, bọn hắn đem hy vọng đều ký thác vào Đông Vương Công, đó chính là Hỗn Độn Linh Bảo a, Hồng Hoang độc nhất một kiện, khẳng định có thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu.

Chúng đại năng cũng bị chấn kinh hung hăng, không ngờ Đông Vương Công lại có Hỗn Độn Linh Bảo, lập tức từng người mắt lộ tham lam, chạy tới Nam Hải.

Bao gồm Tam Thanh cũng ngồi không yên, đó là Hỗn Độn Linh Bảo a, để bọn hắn dùng ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo đổi một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, bọn hắn cũng một vạn cái nguyện ý.

Tiên Thiên Chí Bảo mạnh nhất cũng chỉ bốn mươi chín đạo cấm chế, mà Hỗn Độn Linh Bảo, kém nhất đều có bảy mươi hai đạo cấm chế, uy lực mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo không biết bao nhiêu lần.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, Tiên Thiên Chí Bảo ở dưới Thiên Đạo, mà Hỗn Độn Linh Bảo chính là cấp Đại Đạo, Tiên Thiên Chí Bảo căn bản không so được.

Trên Bồng Lai Tiên Sơn, ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng bị kinh động. "Đông Vương Công giấu cũng sâu thật, lại giấu một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, không biết đã hoàn toàn luyện hóa hay chưa, nếu hoàn toàn luyện hóa, nói không chừng thật sự có thể trấn áp Thập Nhị Tổ Vu." Đế Tuấn nói. "Hoàn toàn luyện hóa, không có khả năng, ta cũng mới luyện hóa Táng Thiên Quan được sáu mươi đạo cấm chế, đã là

cực hạn, trừ phi chứng đạo thành thánh, nếu không không thể hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Linh Bảo." Lăng Tiêu lắc đầu, chính hắn có Hỗn Độn Linh Bảo, phi thường rõ ràng, Đông Vương Công cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, kịch kim cùng hắn giống nhau luyện hóa sáu mươi đạo cấm chế.

Chương 65

"Xem ra là Ngũ Hành Hỗn Độn Linh Bảo, vừa vặn chúng ta hiện tại tu luyện Ngũ Hành Pháp tắc, cướp tới liền có Ngũ Hành Pháp tắc hoàn chỉnh tham ngộ, lại thêm Tổ Vu đối với Ngũ Hành Pháp tắc tham ngộ, chúng ta rất nhanh liền có thể đem Ngũ Hành Pháp tắc tham ngộ đến viên mãn." Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn nói. "Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi." Ba huynh đệ nhìn nhau cười một tiếng, bay ra khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, loại bảo bối tốt này, đương nhiên phải chiếm làm của riêng.

Nam Hải, thấy Đông Vương Công lại có Hỗn Độn Linh Bảo, Phục Hy lập tức lòng tin tăng mạnh, so với Hỗn Độn Linh Bảo, hắn càng muốn diệt Vu tộc. "Có Hỗn Độn Linh Bảo thì thay đổi được cái gì, thật cho là Tổ Vu chúng ta không não, chỉ có chúng ta tới sao?" Đế Tuấn (chỗ này bản gốc ghi Đế Tuấn, nhưng ngữ cảnh là Vu tộc nên là Đế Giang, hoặc Đế Tuấn trong bản dịch này là Kim Ô, nhưng câu nói này là của phe Vu tộc, khả năng là Đế Giang nói) đầy mắt khinh thường, thôi động Không Gian Pháp tắc chộp vào hư không, cao thủ Tổ Vu trốn trong hư không lập tức hiện ra. "Nhanh, bố trận." Sắc mặt Phục Hy đại biến, vội vàng hào triệu cao thủ Yêu tộc bố trí Thiên Cương Địa Sát Đại Trận, Ngũ Cực Thánh Thú cũng vội vàng bố trí Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận. "Hừ, không dẫn các ngươi ra, làm sao tóm gọn, hôm nay các ngươi đều phải chết." "Bố trận." Đế Giang hừ lạnh một tiếng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tái hiện, Bàn Cổ hư ảnh tái hiện, lần này có cao thủ Vu tộc cùng nhau bố trận, uy áp của Bàn Cổ hư ảnh so với lúc đối chiến Tam Kim Ô còn mạnh hơn rất nhiều.

Những người khác sắc mặt ngưng trọng, Đông Vương Công lại là

đáy mắt một mảnh vui mừng, hắn còn lo lắng Thập Nhị Tổ Vu không gánh được Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đây, lần này có thể yên tâm diễn rồi. "Khai Thiên Nhất Thức, Trảm!" Đế Giang không hề dài dòng, Bàn Cổ hư ảnh chém ra một búa, búa quang bàng nhiên chấn nát không gian, trực tiếp chém bay Hồng Mông Ngũ Hành Sơn ra ngoài.

Có cao thủ Vu tộc gia trì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng không phải chuyện đùa, Hỗn Độn Linh Bảo dù lợi hại, Đông Vương Công chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, phát huy không ra bao nhiêu uy lực.

Búa quang chém bay Hồng Mông Ngũ Hành Sơn xong, tiếp tục chém về phía đám người Phục Hy.

Thiên Cương Địa Sát Đại Trận tái hiện, Thôn Thiên Mãng hư ảnh tái hiện, phun ra yêu quang hạo đãng xông về phía búa quang, song phương đồng quy vu tận. "Khai Thiên Nhị Thức, Trảm." Đế Giang hoàn toàn không cho cơ hội thở dốc, tiếp đó chém ra búa thứ hai.

Ngũ Cực Thánh Thú vội vàng thao túng Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận dung hợp với Thiên Cương Địa Sát Đại Trận.

Nhưng hiện nay cao thủ Vu tộc nhiều hơn cao thủ Yêu tộc quá nhiều, cao thủ Tiên Đình không tham dự vào được, chỉ có thể đứng nhìn.

Thế là, hai tòa đại trận trực tiếp bị búa thứ hai chém nát, cao thủ Yêu tộc và Tiên Đình đều bị chém bay ra ngoài, toàn bộ trọng thương, bao gồm cả Đông Vương Công.

Đương nhiên, Đông Vương Công là cố ý, nếu dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn phòng ngự, không đến mức bị trọng thương, nhưng hắn không trọng thương, làm sao dẫn người khác tới cướp Hồng Mông Ngũ Hành Sơn chứ. "Chạy." Phục Hy nhả ra một chữ, vội vàng dẫn dắt cao thủ Yêu tộc tứ tán mà chạy. "Mau chạy." Đông Vương

Công cũng mang theo cao thủ Tiên Đình tranh thủ chạy. "Truy, giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu." Đế Giang ra lệnh một tiếng, cao thủ Vu tộc toàn bộ truy sát ra ngoài.

Tệ đoan lớn nhất của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chính là không thể di chuyển khắp nơi, chỉ có thể đứng tại chỗ duy trì trận pháp.

Bất quá, hiện nay cao thủ Yêu tộc và Tiên Đình toàn bộ bị trọng thương, khẳng định đánh không lại cao thủ Vu tộc.

Sinh linh Nam Hải đều mộng rồi, Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ thế thôi sao?

Là Đông Vương Công quá phế vật, hay là kiện Hỗn Độn Linh Bảo này quá phế vật?

Mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa tan, chúng đại năng liền truy sát hướng về Đông Vương Công, cướp đoạt Hỗn Độn Linh Bảo.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà bọn người đều tới, ngay cả Côn Bằng cũng không ức chế được tham niệm, từ Bắc Hải chui ra.

Đông Vương Công liều mạng chạy về phía Đông, ngay lúc sắp bị bao vây, rốt cục gặp được Tam Kim Ô đang chạy tới.

Đông Vương Công trực tiếp ném Hồng Mông Ngũ Hành Sơn cho Đế Tuấn, sau đó tiếp tục chạy về phía Đông.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu đều bị thao tác điên rồ của Đông Vương Công làm cho mộng, bọn hắn còn chưa động thủ đâu, Đông Vương Công trực tiếp tự mình đưa Hỗn Độn Linh Bảo cho bọn hắn, áp lực bọn hắn tạo ra lớn vậy sao?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, dù sao Đông Vương Công cũng

không có khả năng giữ được, bị nhiều đại năng truy sát như vậy, đem Hỗn Độn Linh Bảo tặng cho bọn hắn, họa thủy đông dẫn, ít nhất có thể bảo toàn bản thân. "Tam Kim Ô, các ngươi vị miễn quá bá đạo, cái gì các ngươi cũng muốn bá chiếm, các ngươi đã có nhiều pháp bảo đỉnh cấp như vậy, hà cớ gì còn muốn tới cướp." Nguyên Thủy sắp tức chết rồi, bọn hắn đuổi nửa ngày, lúc sắp đuổi kịp, Đông Vương Công trực tiếp đưa Hỗn Độn Linh Bảo cho Tam Kim Ô.

Tam Kim Ô đạt được Hỗn Độn Linh Bảo, trở nên mạnh hơn, hắn muốn báo thù càng khó hơn. "Không sai, các ngươi đã có nhiều pháp bảo đỉnh cấp như vậy, còn muốn tới cướp, có phải hay không quá phận rồi." Các đại năng khác cũng là giận không kềm được, pháp bảo đỉnh cấp Hồng Hoang, Tam Kim Ô đã bá chiếm một nửa, ai có thể không đỏ mắt. "Có sao nói vậy, con mắt nào của các ngươi nhìn thấy chúng ta cướp Đông Vương Công, phân minh là hắn tự mình tặng Hỗn Độn Linh Bảo cho chúng ta, các ngươi đừng mở mắt nói lời bịa đặt." Lăng Tiêu nghiêm trang nói.

Chúng đại năng bị nghẹn họng một cái, hình như sự thật xác thực là như thế, Tam Kim Ô còn chưa động thủ, Đông Vương Công đã ném Hỗn Độn Linh Bảo cho người ta, người ta chưa kịp cướp, thì không thể nói người ta cướp. "Ngươi không cướp, vậy giao Hỗn Độn Linh Bảo ra đây." Nguyên Thủy lẽ đương nhiên nói. "Dựa vào cái gì, người ta tặng chúng ta, tại sao chúng ta không lấy." "Lại nói, chính ngươi đã nói, bảo vật cường giả cư chi, chúng ta hôm nay đại khả có thể luận chiến tại đây, ai mạnh nhất, Hỗn Độn Linh Bảo quy về người đó." "Ba huynh đệ chúng ta pháp bảo tuy nhiều, lại không có Hỗn Độn Linh Bảo, dựa vào cái gì không lấy." "Ta lên trước, ai không phục cứ việc tới khiêu chiến." Lăng Tiêu đạp một bước về phía trước, tế xuất Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thái Hư Kính, Hỗn Độn Hồ Lô và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần

thông, bản thể và hóa thân mỗi người chưởng khống một kiện pháp bảo.

Chúng đại năng trong nháy mắt liền túng, năm đó Lăng Tiêu dùng bốn kiện pháp bảo này, nhẹ nhàng liền ngược bốn Đại Tổ Vu, lúc đó còn chưa sử dụng Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông đâu.

Lăng Tiêu nếu là hỏa lực toàn khai, đơn đấu không ai có thể đánh thắng, Lão Tử dựa vào hai kiện phòng ngự chí bảo, đỉnh đa cũng chỉ giữ được bất bại mà thôi. "Không ai khiêu chiến chúng ta đi đây." Lăng Tiêu ngoạn vị nói.

Chúng đại năng lăng là không một ai lên tiếng, bọn hắn đương nhiên có thể liên thủ, nhưng Tam Kim Ô có thể đào vong tinh không, thôi động Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận kia.

Đại trận đó uy lực quá khủng bố, bọn hắn không có tự tin có thể thắng, đánh không lại, thì chờ Tam Kim Ô từng người từng người báo phục đi, những người bọn hắn không thể vĩnh viễn đều tụ tại một chỗ.

Muốn nói giác ngộ, vẫn là Côn Bằng cao, vừa thấy không có cơ hội, tranh thủ chuồn lẹ, đương nhiên, chủ yếu là sợ chúng đại năng quay lại cướp Hồng Mông Tử Khí của hắn.

Hắn đã sớm nói rồi, Hồng Mông Tử Khí bị Minh Hà cướp đi một nửa, nhưng Minh Hà tặc biết diễn, lăng là không ai tin, Hồng Mông Tử Khí đã bị hắn luyện hóa, trừ phi hắn chết, Hồng Mông Tử Khí mới có thể thoát ly đi ra, hắn cũng không cách nào lấy ra chứng minh, chỉ có thể cõng cái nồi đen này.

Đắc tội Côn Bằng, tuyệt đối tốt hơn đắc tội Tam Kim Ô, vừa thấy Côn Bằng lén lút chuồn, không ít đại năng vội vàng đi đuổi theo Côn Bằng.

Chỉ lưu lại Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không cam tâm, lại không thể làm gì. "Nhị đệ, kiện Hỗn Độn Linh Bảo này đệ cầm đi." "Không được, huynh là đại ca, lý ứng cho huynh." "Không được, ta có Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, lúc ta thao khống đại trận, không có dư thừa tâm lực thao khống Hỗn Độn Linh Bảo, đệ cầm, mới có thể phát huy tối đa chiến lực của ba huynh đệ chúng ta." "Ân, đại ca nói đúng, nhị ca huynh cứ cầm đi, nếu lại đạt được một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, sẽ cho đại ca." Ba huynh đệ trực tiếp ngay trước mặt Tam Thanh bọn người phân phối quyền sở hữu Hỗn Độn Linh Bảo, Lăng Tiêu có Táng Thiên Quan, không nằm trong phạm vi cân nhắc, cuối cùng Lăng Tiêu và Đế Tuấn thuyết phục Đông Hoàng Thái Nhất nhận lấy.

Thông Thiên nhìn mà ngũ vị tạp trần, người ta đây mới là huynh đệ, đối mặt Hỗn Độn Linh Bảo đều hoàn toàn không tham tâm, chỉ cân nhắc làm sao để chiến lực ba huynh đệ tối cường hóa.

Tâm người ta là cùng một chỗ, không phân biệt ngươi ta, ngươi mạnh chính là chúng ta cùng mạnh, đâu giống Tam Thanh bọn hắn, đại huynh Lão Tử luôn là thiên vị, nhị huynh Nguyên Thủy đối với hắn lãnh ngôn lãnh ngữ, hận không thể đuổi hắn đi.

Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy một cái, thất vọng một mình rời đi.

Nguyên Thủy và Lão Tử nhìn tình huynh đệ hòa mục của Tam Kim Ô, cũng có chút bị xúc động. "Đi thôi, đi tìm Tam đệ trở về." Lão Tử nói một câu, đuổi theo hướng Thông Thiên, lần này Nguyên Thủy không có độc miệng nữa, yên lặng đi theo Lão Tử. "Còn không đi, chê pháp bảo nhiều a?" Đông Hoàng Thái Nhất trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Ba vị đạo hữu, chúng ta có thể dùng Bồ Đề Tử đổi lấy một ít Ngộ Đạo Trà không?" Tiếp Dẫn tiến lên hành lễ, bọn hắn đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, có Hồng Mông Tử Khí, bọn hắn chỉ cần

tìm được đạo của chính mình, Tam Thi hợp nhất liền có thể chứng đạo thành thánh.

Nhưng thực sự không có manh mối, tổng cảm giác Đạo đã phi thường gần, chính là bước không ra một bước kia.

Ngộ Đạo Trà có thể làm cho linh đài thanh minh, đề thăng ngộ tính, bọn hắn muốn thử một chút. "Tìm chúng ta đổi đồ?" "Hai con lừa ngốc các ngươi nghĩ thế nào, ba anh em chúng ta nhìn trúng thứ gì còn cần phải đổi?" "Bồ Đề Tử, xem ra ngươi có khá nhiều a, đồ tốt ba anh em chúng ta chưa bao giờ chê nhiều." Lăng Tiêu ngoạn vị nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Bồ Đề Tử xác thực là đồ tốt hiếm có, giống như Ngộ Đạo Trà có thể giữ cho linh đài thanh minh, tuy nhiên không thể gia tăng ngộ tính, nhưng có tác dụng hộ trụ Nguyên Thần vạn tà bất xâm.

Ngoài ra, Ngộ Đạo Trà là vật tiêu hao một lần, nhưng Bồ Đề Tử thì không, chỉ cần không bị đánh hỏng thì có thể dùng mãi.

Mức độ trân quý của hai loại bảo vật kẻ tám lạng người nửa cân, Ngộ Đạo Trà một vạn năm thành thục một lần, Bồ Đề Tử cần năm mươi vạn năm mới thành thục một lần, một lần chỉ có ba hạt, khó kiếm hơn Ngộ Đạo Trà nhiều.

Trước đó ba anh em bọn họ từ trong tay Chuẩn Đề vơ vét đi ba hạt, hiện tại còn tới đổi Ngộ Đạo Trà, hiển nhiên hai kẻ này phi thường cấp thiết muốn tìm được đạo của mình để thành thánh.

Đáng tiếc a, hai kẻ này không biết, Nhân tộc không ra, bọn hắn vĩnh viễn cũng không bước ra một bước cuối cùng.

Chương 66

Nghe được lời Lăng Tiêu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thân thể giật mình, choáng váng.

Chúng đại năng tuy nhiên rời đi, nhưng kỳ thực thần thức vẫn luôn chú ý bên này, thấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại muốn cùng Tam Kim Ô làm giao dịch, cũng là vui vẻ.

Cùng thổ phỉ làm giao dịch, đây là nghĩ thế nào, người ta cần phải cùng ngươi trao đổi sao, hiện tại hay rồi, bị nhớ thương rồi chứ gì. "Thôi được, nể tình hai huynh đệ các ngươi bình thường không trêu chọc gì ba huynh đệ chúng ta, cho các ngươi một cơ hội." "Ta chỗ này còn có một cân Ngộ Đạo Trà, muốn lấy, đem mười hạt Bồ Đề Tử tới đổi, cấm trả giá." Lăng Tiêu đột nhiên mở miệng, lấy ra một cân Ngộ Đạo Trà.

Sự chuyển biến đột ngột này khiến chúng đại năng choáng váng, từ khi nào thổ phỉ cũng giảng quy củ rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiên là vui mừng, sau đó lại là khổ sở, đây là công phu sư tử ngoạm a.

Ngộ Đạo Trà một vạn năm thành thục một lần, một lần sản xuất một cân trà, mà Bồ Đề Tử năm mươi vạn năm mới thành thục một lần, một lần mới kết ba hạt.

Một hạt Bồ Đề Tử đổi một cân Ngộ Đạo Trà đều lỗ vốn, Lăng Tiêu vừa mở miệng đã đòi mười hạt, cũng không sợ ăn no bể bụng.

Chuẩn Đề là cành Bồ Đề Thụ hóa hình mà ra, vốn chính là nguyên thần Bồ Đề Thụ, tại Long Hán lượng kiếp sơ kỳ liền đản sinh ra ý thức, vẫn luôn chú ý thu lấy Bồ Đề Tử đã thành thục.

Nay trong tay Chuẩn Đề số lượng Bồ Đề Tử không ít, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy.

Hai huynh đệ vốn dĩ đã nghèo đến sợ, vắt cổ chày ra nước, căn bản không nỡ lấy ra nhiều Bồ Đề Tử như vậy, nhưng dụ hoặc thành thánh lại quá lớn. "Thôi được, sư đệ, đổi đi, chỉ cần có thể thành thánh, hết thảy đều đáng giá." "Chỉ cần thành thánh, chúng ta liền bất tử bất diệt, có vô số thời gian chờ Bồ Đề Thụ kết ra Bồ Đề Tử." Xoắn xuýt rất lâu, Tiếp Dẫn than thở một tiếng, ai bảo bọn hắn hiện tại cần gấp Ngộ Đạo Trà cơ chứ, chỉ cần có thể thành thánh, một tia cơ hội cũng không thể bỏ qua.

Sự thật là, Lăng Tiêu chính là nắm lấy điểm này, biết hai người nhất định sẽ đổi. "Được." Chuẩn Đề cắn răng một cái, lấy ra mười hạt Bồ Đề Tử cùng Lăng Tiêu giao dịch. "Đa tạ ba vị đạo hữu." Giao dịch xong, hai người thậm chí có chút cảm động hành lễ rời đi.

Đối với bọn hắn mà nói, Tam Kim Ô không cướp bọn hắn, đã là thiện tâm đại phát, có lẽ là hôm nay không tốn sức chút nào đạt được Hỗn Độn Linh Bảo, nhất thời cao hứng mới thiện tâm đại phát.

Các đại năng khác cũng nghĩ như vậy, thổ phỉ đột nhiên phát một lần thiện tâm, cũng bình thường.

Tam Thanh cũng muốn Ngộ Đạo Trà, nhưng không dám đi đổi, Tam Kim Ô có thể phát thiện tâm, là vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không đắc tội gì Tam Kim Ô, nhưng bọn hắn thì khác, bọn hắn đã sớm đắc tội Tam Kim Ô thấu xương rồi.

Nhất là Nguyên Thủy, dám bảo đảm, đi cùng Tam Kim Ô giao dịch, tuyệt đối bị cướp.

Mà Thông Thiên không từ bỏ ý định, phi thường cấp thiết muốn thành thánh, thành thánh trước Nguyên Thủy, chứng minh mình mạnh hơn Nguyên Thủy.

Cắn răng một cái, Thông Thiên quay lại tìm Lăng Tiêu giao dịch: "Lăng Tiêu đạo hữu, ta cũng muốn giao dịch Ngộ Đạo Trà." Chúng đại năng nhìn thấy một màn này đều kinh ngạc đến ngây người, Thông Thiên đây là điên rồi, tự mình dâng mỡ đến miệng mèo. "Ngươi có thể lấy ra cái gì để giao dịch?" Lăng Tiêu dùng ánh mắt ghét bỏ quét một trận trên người Thông Thiên.

Thông Thiên bị ánh mắt Lăng Tiêu hung hăng đâm đau, hết lần này tới lần khác bị ba huynh đệ Lăng Tiêu cướp, nay hắn ngoại trừ Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, căn bản không có thứ gì lấy ra được, nghèo muốn chết. "Các ngươi cần gì, ta có thể đi kiếm." Thông Thiên kiên trì nói. "Thôi được rồi, xem ngươi cũng không lấy ra được đồ tốt gì, hiện tại Ngộ Đạo Trà trong tay chúng ta cũng không nhiều." "Ba ngàn năm sau, dùng cảm ngộ trận pháp của ngươi tới đổi, cho ngươi nửa cân." Lăng Tiêu ghét bỏ lắc đầu, hiện nay trên người Thông Thiên đáng để ba anh em bọn họ nhớ thương, ngoại trừ Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chỉ có cảm ngộ trận pháp của Thông Thiên thôi.

Tuy nhiên ba anh em bọn họ hiện tại cũng coi là tông sư trận pháp, nhưng tập bách gia chi trường tất có thể tiến thêm một bước.

Phong Thần lượng kiếp thời kỳ, Vạn Tiên Trận mà Thông Thiên làm ra, đó là tương đương ngưu bài. "Có thể." Thông Thiên gật đầu đáp ứng, hành lễ rời đi, hắn đối với Tam Kim Ô kỳ thực không có oán hận gì, hắn không có nhỏ mọn như Nguyên Thủy, biết nếu không phải Nguyên Thủy gây sự, Tam Thanh cũng sẽ không kết cừu với Tam Kim Ô.

Phe mình đi tìm phiền phức cho người ta trước, không có lý do không cho người ta hoàn thủ, đánh không lại thì nhận.

Mà một phen thao tác này của Thông Thiên, cũng làm cho chúng đại năng nhìn với cặp mắt khác xưa, Thông Thiên hoàn toàn không có

nửa điểm ý tứ ký hận Tam Kim Ô, Tam Kim Ô cũng không biểu hiện ra nửa điểm địch ý đối với Thông Thiên.

Một bộ dáng khoát đạt qua rồi thì cho qua, so sánh ra, lại có vẻ Nguyên Thủy và Lão Tử rất hẹp hòi. "Hừ, giả bộ cái gì, hướng cừu nhân cúi đầu, đồ mất mặt xấu hổ." Nguyên Thủy vốn dĩ muốn đi theo Lão Tử gọi Thông Thiên trở về, thấy Thông Thiên bộ dạng này, lập tức giận từ tâm khởi, lời nói ác độc buột miệng nói ra. "Ta mất mặt cũng là mất mặt chính ta, không liên quan tới ngươi." Thông Thiên lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy một cái, đi về phía Bắc. "Tam Thanh đây là nội hồng rồi, muốn phân gia sao?" Chúng đại năng nhìn đến say sưa ngon lành, hóng chuyện ai mà không thích.

Tam Thanh không chỉ vẻn vẹn là một cái thống xưng, có thể để khí vận Tam Thanh cộng hưởng, đối với cả ba người đều có lợi ích rất lớn, một khi phân gia liền không có chuyện tốt này nữa.

Lăng Tiêu cũng nhìn vui vẻ, xem ra Tam Thanh phân gia phải sớm hơn rồi. "Tam Thanh đúng là chuyện cười, còn không bằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người tuy rằng không cần da mặt, nhưng tình cảm rất tốt, thản thành đối đãi, mất mặt cùng nhau mất, hố người cũng chỉ hố người ngoài, đâu giống Tam Thanh câu tâm đấu giác." Đông Hoàng Thái Nhất ghét bỏ nói.

Sự thật là, đây cũng là một nguyên nhân lớn bọn họ không cướp Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ba huynh đệ bọn họ phi thường trọng tình cảm.

Trở lại Bồng Lai Tiên Sơn, ba huynh đệ thấy sinh linh muốn bái sư đông nghịt ngoài sơn môn, không có quản nhiều, bọn hắn hiện tại đang bận chứng đạo thành thánh, đâu có thời gian lại thu đồ đệ.

Trở lại trong Tiên Sơn, Lăng Tiêu tế xuất Thái Hư Kính bao trùm Bồng Lai Tiên Sơn, để thời gian lưu tốc chậm lại một lần, để bọn hắn có gấp đôi thời gian tu luyện.

Hi Hòa, Thường Hi, bảy đồ đệ cũng đi theo được lợi.

Lăng Tiêu không có tu luyện Thời Gian Pháp tắc, nếu không còn có thể để thời gian lưu tốc chậm hơn nữa.

Bên trong đi qua mười ngày, ngoại giới mới trôi qua một ngày, đó mới là thật sự sướng.

Lăng Tiêu lấy ra chín hạt Bồ Đề Tử chia cho bảy đồ đệ và hai vị đại tẩu, lúc này mới đi bế quan.

Đông Vương Công có Hỗn Độn Linh Bảo đều bại, Thập Nhị Tổ Vu đích thân dẫn dắt Vu tộc tại Tứ Hải truy sát Yêu tộc và thành viên Tiên Đình.

Dần dần, Vu tộc càng thêm điên cuồng, nhìn thấy sinh linh liền giết, tựa hồ muốn tàn sát hết sinh linh Hồng Hoang, để Hồng Hoang chỉ còn lại Vu tộc.

Tất cả sinh linh đều bị Vu tộc ép phải đông trốn tây nấp trong Tứ Hải, nương theo sát lục càng nhiều, kiếp khí giữa thiên địa càng nặng.

Đông Vương Công sớm không biết trốn đi đâu rồi, Tiên Đình cũng mặc kệ, căn bản dựa không được, Tam Kim Ô có thể đánh bại Thập Nhị Tổ Vu, lại khăng khăng không quản sự.

Chúng đại năng cũng bị Vu tộc truy sát, triệt để chọc giận chúng đại năng, liên hợp Yêu tộc, Tiên Đình cùng một chỗ đối kháng Vu tộc.

Vu Yêu lượng kiếp diễn biến thành đại chiến giữa Vu tộc và sinh linh Hồng Hoang khác, bọn người Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề toàn bộ bị cuốn vào.

Song phương chính thức mở ra đại chiến lần thứ hai, tập hợp toàn thể lực lượng Vu tộc ngưng tụ Bàn Cổ hư ảnh, chém ra búa thứ năm, sinh linh Hồng Hoang đại bại, chúng đại năng trọng thương đào tẩu.

Đế Giang lấy lại lòng tin, càng thêm điên cuồng, hạ lệnh đồ lục.

Chúng đại năng tụ lại một chỗ ẩn nấp, Phục Hy và Thông Thiên liên thủ thôi diễn đại trận, ý đồ chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thời gian nhoáng một cái liền là ngàn năm, sinh linh Hồng Hoang thảm tao đồ lục, cộng thêm Vu Yêu đại chiến chết đi trước đó, sinh linh Hồng Hoang trực tiếp mất đi một nửa.

Trên Thiếu Dương Sơn, Nữ Oa rốt cục tỉnh lại, rốt cục minh ngộ đạo của mình chính là Tạo Hóa, nay sinh linh Hồng Hoang thương vong thảm trọng, nàng muốn sáng tạo ra một chủng tộc để bù đắp sự thiếu hụt của Hồng Hoang.

Nhưng phải sáng tạo một chủng tộc gì, làm sao để sáng tạo, nàng còn chưa ngộ thấu, thế là bắt đầu du lịch Hồng Hoang tìm kiếm manh mối.

Bên kia, Phục Hy và Thông Thiên thôi diễn đại trận không thể thành công, bởi vì thiếu khuyết trận cơ, bột ngọt khó gột nên hồ. "Chúng ta phải chăng có thể đi tìm Tam Kim Ô mượn, mượn Hà Đồ Lạc Thư, hoặc là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ." "Vô luận là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ hay là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đều có thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Bạch Trạch xuất chủ ý. "Hừ, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy Tam Kim Ô sẽ cho mượn?" Nguyên Thủy hừ lạnh. "Đúng vậy, Tam Kim Ô xưa nay bá đạo, hơn nữa không muốn gánh vác nhân quả, cho chúng ta mượn pháp bảo và đại trận, Vu tộc diệt vong, bọn hắn cũng phải gánh vác nhân quả rất lớn." Phục Hy cũng không coi trọng.

Chương 67

"Tổng phải thử một chút, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sớm muộn đều phải chết, không bằng đánh cược một lần, triệu tập tất cả sinh linh tiến đến Bồng Lai Tiên Sơn, thỉnh Tam Kim Ô cho mượn pháp bảo và đại trận." "Hoặc là, chúng ta có thể lấy bảo vật ra đổi với bọn hắn." Bạch Trạch không từ bỏ ý định, trong lòng một mảnh buồn bã, hoặc hứa năm đó không nên tìm Nữ Oa Phục Hy làm Yêu Hoàng, toàn tâm toàn ý thỉnh Tam Kim Ô xuất sơn.

Đó mới là Yêu Hoàng hoàn mỹ nhất trong lòng hắn, nếu là Tam Kim Ô dẫn dắt Yêu tộc, e rằng hiện tại xưng bá Hồng Hoang chính là Yêu tộc. "Không có khả năng, Tam Kim Ô nếu muốn cứu sinh linh Hồng Hoang, đã sớm ra tay rồi, bọn hắn chỉ quan tâm chính mình, sẽ không quản sinh linh Hồng Hoang sống chết." "Hai tòa đại trận lợi hại như vậy, cho dù chúng ta dùng Tiên Thiên Chí Bảo đi đổi, bọn hắn cũng không có khả năng đổi, đừng uổng phí khí lực." "Thà đi cầu Tam Kim Ô, không bằng cầu nguyện chúng ta tranh thủ thời gian chứng đạo thành thánh, chúng ta thành thánh, liền có thể chế tài Vu tộc." Nguyên Thủy hừ lạnh nói. "Đúng vậy, thành thánh còn đáng tin cậy hơn một chút." Những người khác đều gật đầu.

Nay bọn hắn đều bị Vu tộc ép đến hết cách rồi, đâu còn lo được chuyện cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, chỉ hy vọng có người có thể thành thánh chế tài Vu tộc, bọn hắn mới an tâm tu luyện.

Bạch Trạch than thở một tiếng, hắn cũng cảm thấy Tam Kim Ô sẽ không đáp ứng, bất quá là bản thân tồn tại ảo tưởng mà thôi.

Ngày này, Nữ Oa trở về. "Hừ, thân tại Yêu Hoàng, không quản Yêu tộc, vừa biến mất liền là hơn ngàn năm, sao không đợi Yêu tộc

phúc diệt hãy trở lại." Nguyên Thủy một trận âm dương quái khí. "Đa tạ sư huynh giúp Nữ Oa trông nom Vu tộc, ta đã tìm được chứng đạo chi pháp của ta, nhưng ta không biết nên làm như thế nào." Nữ Oa hành lễ nói. "Là cái gì?

Nói ra, chúng ta cùng giúp ngươi nghĩ, dù sao cũng hơn ngươi nghĩ một mình." Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề toàn bộ đều sáng mắt lên, ánh mắt tham lam, đâu còn lo được chuyện trách cứ Nữ Oa. "Đạo của ta, là Tạo Hóa chi đạo, nay sinh linh Hồng Hoang tử thương vô số, ta muốn sáng tạo ra một chủng tộc lấp đầy thiếu hụt của Hồng Hoang." "Nhưng ta không biết sáng tạo chủng tộc gì, ta dùng đại pháp lực ngưng tụ rất nhiều loại chủng tộc khác nhau, nhưng đều không đúng, hữu hình mà vô thần, tiên thiên bất toàn." Nữ Oa rất hào phóng chia sẻ ra, nàng hiện tại cũng hy vọng có người tranh thủ thời gian thành thánh, chế tài Vu tộc, như thế, nàng cũng mới có thể an tâm tham ngộ. "Sáng tạo một chủng tộc." Lão Tử mâu quang sáng lên, tâm sinh cảm ngộ, lâm vào trong đốn ngộ.

Một trăm năm sau, Lão Tử bỗng nhiên mở mắt ra, kích động nói: "Ta cũng minh ngộ đạo của ta, Giáo Hóa chi đạo, giáo hóa chủng tộc sư muội sáng tạo." "Chủng tộc này thân mang đại khí vận, chính là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang tương lai." Nghe được Lão Tử cũng tìm được đạo của mình, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều là đại hỉ, tuy rằng hai người bọn họ bất hòa, nhưng vẫn rất kính trọng người đại huynh Lão Tử này.

Đại huynh có thể chứng đạo thành thánh, bọn hắn cũng cao hứng.

Nhất là Nguyên Thủy cao hứng nhất, đại huynh thành thánh, bọn hắn có thể đi tìm Tam Kim Ô tính sổ, đem pháp bảo của Tam Kim Ô cướp sạch. "Đã là thân mang đại khí vận, nhân vật chính của Hồng Hoang tương lai, vậy thì không thể dùng phàm vật sáng tạo, chúng ta đem bảo vật trên người đều lấy ra thử một chút." Thông Thiên đề

nghị.

Mọi người cũng tán đồng, đại năng Hồng Hoang tại giờ khắc này đoàn kết chưa từng có.

Một cuộc thực nghiệm này kéo dài túc túc ba ngàn năm, rốt cục tìm được phương hướng, phải dùng Tiên Thiên thổ nhưỡng và Tiên Thiên Thần Thai Thủy, cộng thêm Tạo Hóa chi lực Nữ Oa tu luyện.

Bọn hắn xác định Tiên Thiên Thần Thai Thủy phải dùng Tam Quang Thần Thủy, Nữ Oa có không ít, Tạo Hóa Thanh Liên là cộng sinh pháp bảo của nàng, mà Tạo Hóa Thanh Liên chính là dựng dục ra trong Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng bọn hắn không cách nào xác định Tiên Thiên Thần Thai Thổ là cái gì, Tiên Thiên Cấn Thổ, Tiên Thiên Mậu Thổ vân vân, bọn hắn đều dùng rồi, đều không đúng.

Tiên Thiên Thần Thai Thổ cũng chỉ có mấy loại, chỉ có Cửu Thiên Tức Nhưỡng là chưa thử, bởi vì bọn hắn không có, cũng không biết đang ở trong tay ai.

Năm đó Lăng Tiêu thu lấy Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng, liền không ai chú ý, Lăng Tiêu cũng chưa từng lấy ra.

Bọn hắn không xác định có phải là Cửu Thiên Tức Nhưỡng hay không, nhưng trước mắt đây là hy vọng duy nhất, thế là sinh linh Hồng Hoang tìm kiếm Cửu Thiên Tức Nhưỡng khắp Hồng Hoang, Vu tộc thì toàn lực truy sát.

Hồng Hoang triệt để loạn, Tử Tiêu Cung, Thiên Đạo đại thế triệt để loạn, Thiên Đạo chấn nộ, trực tiếp chủ động gián đoạn dung hợp với Hồng Quân.

Hồng Quân bỗng nhiên mở mắt ra, sắc mặt khó coi đến cực hạn, Thiên Đạo bởi vì Độn Khứ Kỳ Nhất, bất toàn, dẫn đến Thiên Đạo đản

sinh ra tư tưởng của mình.

Thiên Đạo muốn triệt để chưởng khống Hồng Hoang, nhưng không cách nào tu luyện, liền nảy sinh tâm tư dung hợp cùng hắn.

Nó cũng muốn tu hú chiếm tổ chim khách, khống chế Hồng Hoang, đem Hồng Hoang triệt để ẩn tàng đi, để những tử đối đầu kia không tìm thấy, cùng Thiên Đạo không mưu mà hợp.

Hồng Quân rất rõ ràng mình bao nhiêu cân lượng, một khi Vận Mệnh, La Hầu những Đỉnh tiêm Hỗn Độn Ma Thần kia khôi phục, tìm trở về, hắn của hiện tại căn bản không phải đối thủ.

Nay Thiên Đạo chủ động cự tuyệt dung hợp cùng hắn, là bất mãn đối với hắn, hắn nếu không giải quyết vấn đề, đem Thiên Đạo đại thế nắn lại cho đúng, Thiên Đạo sẽ không nguyện ý dung hợp cùng hắn nữa, cho rằng hắn không có tư cách.

Hồng Quân sắc mặt âm trầm, hắn thúc giục Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu thôi diễn xem Hồng Hoang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Đông Vương Công, ngươi muốn chết." Hồng Quân đầu tiên thôi diễn Đông Vương Công.

Chút kỹ lưỡng của Đông Vương Công khi chủ động tặng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn cho ba huynh đệ Kim Ô làm sao qua mắt được hắn.

Dương phụng âm vi, còn dám quay lại tính kế hắn, giả vờ trọng thương, bỏ mặc Tiên Đình, trốn đi tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mưu đồ thành Thánh. "Đã ngươi muốn chết, bần đạo thành toàn cho ngươi." Hồng Quân bắt đầu thôi toán vị trí ẩn nấp của Đông Vương Công, nhưng tính toán hồi lâu, lại không tìm ra hắn trốn ở đâu. "Hừ, dung hợp Hồng Mông Tử Khí, cho dù ngươi trốn trong Hỗn Độn, bần đạo cũng có thể tìm ra ngươi." Hồng Quân lần nữa câu động Hồng Mông Tử Khí, lần theo dấu vết tìm qua, phát hiện Đông Vương Công

đang trốn trong hải nhãn Bắc Hải.

Thần thức dò xét vào trong, sắc mặt Hồng Quân đại biến, bên trong tự thành một vùng không gian, ma khí ngập trời. "La Hầu!" Trong Tử Tiêu Cung, đồng tử Hồng Quân co rụt lại. "Kiệt kiệt, Hồng Quân, rốt cuộc cũng phát hiện ra sao, muộn rồi." "Chỉ bằng ngươi cũng xứng đấu với bản tọa?

Đợi ngày chân thân bản tọa hàng lâm, chính là lúc ngươi và Hồng Hoang bị diệt vong." Trong không gian ma khí, sương đen cuồn cuộn, phát ra tiếng cười quái dị chói tai.

Hồng Quân ngồi không yên nữa, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, bay vào trong hải nhãn Bắc Hải.

Một màn này, các đại năng Hồng Hoang đều chú ý tới. "Là Đạo Tổ, Đạo Tổ xuất quan rồi, ngày tàn của Vu tộc đến rồi." Các đại năng cuồng hỉ, nhao nhao chạy tới Bắc Hải, tìm Đạo Tổ tố cáo ác hành của Vu tộc. "Đạo Tổ xuất quan rồi, đại ca, làm sao bây giờ?" Vu tộc một mảnh mây đen bao phủ. "Đi, đến Bắc Hải, tóm gọn đám phế vật kia một lưới.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã có thể chém ra búa thứ sáu, sợ gì Đạo Tổ." Đế Giang điên cuồng vô tận.

Hậu Thổ muốn khuyên giải, nhưng nhìn các ca ca tỷ tỷ cũng đều chiến ý ngút trời, đành bất lực lắc đầu.

Nàng biết mình khuyên cũng vô dụng.

Cùng các ca ca tỷ tỷ đồng sinh cộng tử, cũng tốt.

Hậu Thổ lộ ra một nụ cười thuần chân, không nghĩ ngợi nhiều nữa, lặng lẽ đi theo.

Tại Bồng Lai tiên sơn, cảm giác được Hồng Quân xuất quan hàng lâm Hồng Hoang, Lăng Tiêu kinh hãi.

Ba huynh đệ bọn họ đều sắp tham ngộ ra Đạo của chính mình, Hồng Quân xuất quan lúc này, liệu có ngăn cản bọn họ hay không?

Hiện nay ba huynh đệ bọn họ đều đã tham ngộ viên mãn Ngũ Hành pháp tắc.

Bọn họ là Kim Ô, được sinh ra từ Thái Dương Chân Hỏa, thuộc tính Hỏa, trời sinh thân hòa với Hỏa chi pháp tắc.

Hủy Diệt, Thôn Phệ, Sát Lục - ba loại pháp tắc tu hành ban đầu không có tiến triển gì mấy, ngược lại lại tìm được thời cơ đột phá trong Hỏa chi pháp tắc. "Đạo Tổ không đến Bồng Lai tiên sơn mà lại đi Bắc Hải, muốn làm gì?

Chúng ta có cần đi xem thử không?" Đế Tuấn sắc mặt cũng ngưng trọng. "Cái gì nên đến rồi sẽ đến, trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, Đạo Tổ cũng không thể làm gì chúng ta, đi xem thử." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Đế Tuấn và Lăng Tiêu gật đầu, rời khỏi Bồng Lai tiên sơn, chạy tới Bắc Hải.

Giờ khắc này, Bắc Hải chấn động, hải nhãn Bắc Hải mở ra, hình thành một cái xoáy nước khủng bố, khuấy động cả Bắc Hải.

Chương 68

Ma khí ngập trời tuôn trào, quét ngang với tốc độ cực nhanh, trong chốc lát, hơn phân nửa Bắc Hải liền bị ma khí bao trùm.

Trung tâm xoáy nước, thân ảnh Đông Vương Công hiện ra, quanh thân ma khí tàn phá bừa bãi, đôi mắt đen kịt dọa người, tản ra khí tức bạo ngược, đâu còn tiên khí của ngày xưa. "Kiệt kiệt, Đông Vương Công, Đạo Tổ của các ngươi đến giết ngươi rồi, giờ phút này không thành Thánh, còn đợi khi nào?" Sau lưng Đông Vương Công, một đoàn ma khí cuồn cuộn, phát ra một trận cười quái dị, thanh âm vô cùng chói tai nhưng lại mang theo sự cổ hoặc không thể kháng cự. "Đạo Tổ, ngươi muốn giết ta, ta thiên vị muốn tranh với ngươi một phen!

Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, kẻ nào so được với ta?

Dựa vào cái gì ngươi thu bọn hắn làm đồ đệ mà lại không thu ta?" "Dựa vào cái gì ngươi ban cho bọn hắn Hồng Mông Tử Khí thì bọn hắn có thể thành Thánh, ban cho ta Hồng Mông Tử Khí lại muốn ta chết?" "Đợi ta thành Thánh, nhất định phải giết bọn hắn." Đông Vương Công oán độc nhìn về phía Hồng Quân đang lao tới.

Các đại năng đều nghe được lời của Đông Vương Công, đầu đầy sương mù.

Đạo Tổ ban cho Đông Vương Công Hồng Mông Tử Khí lúc nào?

Lại vì sao muốn giết Đông Vương Công? "Đông Vương Công, tỉnh lại, Ma giỏi nhất là mê hoặc lòng người." Hồng Quân trầm giọng quát mắng. "Hồng Quân, ngươi vẫn đê hèn như vậy, dám làm không dám nhận.

Đông Vương Công chẳng qua là trần thuật sự thật, bản tọa cổ hoặc bao giờ?" Trong ma khí truyền đến thanh âm của La Hầu. "La

Hầu, ngươi tìm chết." Hồng Quân nổi nóng, không thể để La Hầu và Đông Vương Công phá hỏng hình tượng của hắn, trực tiếp ra tay.

Hắn giơ tay chộp tới, vô tận pháp lực dung hợp pháp tắc chi lực đánh tới. "Mau đi thành Thánh." La Hầu phân phó Đông Vương Công một tiếng.

Ma khí cuồn cuộn, một cây trường thương màu đen mang theo hung lệ chi khí vô tận bắn ra, chính là Thiên Đạo dị bảo đã biến mất từ lâu - Thí Thần Thương.

Một thương trực tiếp xuyên thủng bàn tay do Hồng Quân diễn hóa, tiếp tục giết về phía Hồng Quân.

Đối mặt Thí Thần Thương, Hồng Quân không dám sơ ý, vội vàng tế ra pháp bảo Hỗn Độn Linh Bảo Càn Khôn Hồng Mông Xích, đánh bay Thí Thần Thương. "Hồng Quân, bản tọa thật sự là đánh giá cao ngươi.

Trôi qua năm tháng cửu viễn như vậy, ngươi thế mà vẫn chưa Hợp Đạo thành công." "Bản tọa năm đó thế mà lại bị con giun già nhà ngươi chơi một vố, thật sự là sỉ nhục.

Bản tọa hôm nay liền bồi ngươi chơi thật vui vẻ." Thanh âm La Hầu lần nữa truyền ra, ma khí cuồn cuộn, một cỗ uy áp khủng bố tràn ngập.

Sau khắc sau, vô tận ma khí cuốn theo Thí Thần Thương bay về phía nam Hồng Hoang. "Ngươi muốn dẫn nổ Bất Tử Hỏa Sơn?

Nằm mơ!" Hồng Quân trong nháy mắt hiểu được La Hầu muốn làm gì, vội vàng tế ra Càn Khôn Hồng Mông Xích ngăn cản. "Kiệt kiệt, bản tọa lại dẫn nổ địa mạch Hồng Hoang thêm một lần thì như thế nào?" Trong ma khí phát ra một tiếng cười quái dị, ma khí ngập trời chuyển hướng đi về phía bắc.

Sắc mặt Hồng Quân đại biến.

Năm đó Đạo Ma chi tranh, La Hầu dẫn nổ địa mạch phương Tây, khiến hắn nợ xuống nhân quả ngập trời.

Nếu để La Hầu dẫn nổ địa mạch thêm lần nữa, hắn đừng hòng dung hợp Thiên Đạo Hồng Hoang.

Mục đích của La Hầu vốn là hủy diệt Hồng Hoang, không chỗ cố kỵ.

Còn hắn phải bảo vệ Hồng Hoang, có rất nhiều cố kỵ, bị La Hầu dắt mũi đi.

Đây là một tia Nguyên Thần do La Hầu lưu lại, thế mà bộc phát ra tu vi Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Chân thân của La Hầu rất có thể đã khôi phục đến Hợp Đạo cảnh.

Biết Hồng Quân còn chưa Hợp Đạo, chân thân La Hầu rất có thể tùy thời hàng lâm Hồng Hoang, nhất định phải nhanh chóng diệt tia Nguyên Thần này, để chân thân La Hầu mất đi tọa độ. "Đây là một tia Nguyên Thần của Ma Tổ La Hầu, muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Đông Vương Công đã nhập ma, các ngươi ngăn cản Đông Vương Công chứng đạo thành Thánh." Hồng Quân để lại cho các đại năng một câu, vội vàng đuổi theo Nguyên Thần La Hầu. "Một tia Nguyên Thần mà đã khủng bố như thế." Các đại năng hít vào một ngụm khí lạnh, đối với Ma Tổ La Hầu thêm phần kính sợ nồng đậm.

Một tia Nguyên Thần liền bức Đạo Tổ luống cuống tay chân, thật sự là khủng bố.

Hung danh Ma Tổ La Hầu, sinh linh Hồng Hoang đều biết, nhưng hôm nay mới chân chính kiến thức được sự khủng bố của vị Ma Tổ này.

Lăng Tiêu cũng co rụt đồng tử.

Quả nhiên, Ma Tổ La Hầu chưa chết, Hồng Quân không có năng lực diệt sát La Hầu.

Trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ngoại trừ mười đại Ma Thần thì Sát Lục Ma Thần La Hầu là mạnh nhất, thậm chí mười đại Ma Thần đều kiêng kị La Hầu.

Còn Hồng Quân, bản thể chính là một con giun dế (Khúc Thiện), trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đều không xếp được hạng.

Chênh lệch quá lớn.

La Hầu dù bị thương nặng đến đâu, sa cơ lỡ vận thế nào, cũng không phải kẻ Hồng Quân có thể giết chết, thủ đoạn của người ta quá nhiều.

Hệ tại chẳng phải như vậy sao?

Người ta chỉ dùng một tia Nguyên Thần cũng có thể làm Hồng Quân luống cuống tay chân, đầy mắt kiêng kị và ngưng trọng. "Nhập ma cũng có thể thành Thánh sao?" Bên này, các đại năng nhìn Đông Vương Công quanh thân ma khí cuồn cuộn, nhất thời đều thập phần hiếu kỳ.

Lăng Tiêu cũng vô cùng hiếu kỳ.

Không phải nói Nhân tộc không ra, Chư Thánh không hiện sao?

Hiện nay Nhân tộc còn chưa xuất thế, Đông Vương Công thật sự có thể thành Thánh sao?

Tuy rằng Hồng Quân đã lên tiếng, nhưng giờ khắc này lại không ai động thủ.

Mọi người đều muốn thành Thánh, đều muốn quan sát thật kỹ, hấp thụ kinh nghiệm. "Ma Đạo tại thượng, nay Ma Tổ khâm định ngô

- Đông Vương Công là Hồng Hoang Ma Chủ, chưởng quản Hồng Hoang Ma kiếp.

Đạo trưởng Ma tiêu, Ma trưởng Đạo tiêu.

Từ nay về sau, sinh linh Hồng Hoang đột phá tu vi, đều cần trải qua tâm ma luyện tâm." "Ma Đạo, lập!" Thanh âm Đông Vương Công từ trong sóng ma cuồn cuộn truyền ra.

Tức thì, bầu trời sấm sét vang dội, một con mắt khổng lồ đột ngột xuất hiện, nhìn chằm chằm Đông Vương Công, băng lãnh không có chút tình cảm dao động nào. "Đây là Thiên Phạt Chi Nhãn!

Hồng Hoang chỉ có Thiên Đạo, đâu ra Ma Đạo?

Đây là Thiên Đạo nổi giận, muốn hạ xuống thiên tru diệt Đông Vương Công." Các đại năng kinh hãi.

Đang nói chuyện, trong Thiên Phạt Chi Nhãn vô tận lôi đình uẩn dục, khí tức hủy diệt tràn ngập, sinh linh nhỏ yếu sợ đến mức run lẩy bẩy.

Chương 69

"Đây là Hỗn Độn Lôi Kiếp mạnh nhất trong các loại lôi kiếp, mau tránh xa một chút." Thanh âm mang theo sợ hãi của Lão Tử truyền ra, các đại năng vội vàng lui lại.

Hỗn Độn Lôi Kiếp, trong truyền thuyết chỉ khi Hỗn Độn Thần Ma Hợp Đạo mới hạ xuống lôi kiếp này, có thể tuỳ tiện tồi hủy Thánh Nhân, khủng bố đến cực điểm.

Mà đúng lúc này, phía sau Lôi Kiếp Chi Nhãn thế mà lại hiện ra thêm một con mắt, đen kịt, tà ác, nhìn một cái liền cảm giác hồn phách muốn hãm sâu vào trong.

Trong lòng các đại năng hoảng hốt, vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn tới.

Mà con mắt tà ác này vừa xuất hiện, lôi đình đang uẩn nhưỡng trong Lôi Kiếp Chi Nhãn thế mà lại tiêu tán, phảng phất như bị con mắt tà ác kia khống chế. "Chẳng lẽ truyền thuyết kia là thật!" Lúc này, Bạch Hổ Thánh Thú trong Ngũ Cực Thánh Thú dường như nhớ tới cái gì. "Truyền thuyết gì?" Các đại năng tò mò nhìn sang. "Ngô từng nghe Thủy Kỳ Lân nói qua, Tam tộc tranh bá là do Ma Tổ La Hầu châm ngòi.

Ma Tổ La Hầu tu luyện Sát Lục pháp tắc, ý muốn giết sạch sinh linh Hồng Hoang để chứng đạo, hủy diệt thế giới Hồng Hoang trả thù Bàn Cổ." "Hắn cố ý xúi giục Tam tộc tàn sát lẫn nhau.

Khi Thủy Kỳ Lân tỉnh ngộ lại thì đã quá muộn.

Về sau Đạo Ma chi tranh, Đạo Tổ và Ma Tổ đối đầu, Đạo Tổ muốn bảo vệ Hồng Hoang, Ma Tổ muốn hủy diệt Hồng Hoang." "Lúc đó còn có một số Hỗn Độn Ma Thần lưu lại tại Hồng Hoang: Không

Gian Ma Thần Dương Mi, Ngũ Hành Ma Thần Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Ma Thần Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Ma Thần Âm Dương Lão Tổ." "Bốn vị Hỗn Độn Ma Thần này cũng không muốn hủy diệt Hồng Hoang, cho nên cùng Đạo Tổ đối phó Ma Tổ La Hầu.

Trận chiến kia, Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ đều chết, Dương Mi Lão Tổ trọng thương bỏ trốn vào Hỗn Độn." "Cuối cùng Đạo Tổ trả giá cực lớn mới chiến thắng Ma Tổ La Hầu.

Ma Tổ La Hầu tại quan đầu cuối cùng dẫn nổ địa mạch phương Tây công kích Thiên Đạo, khiến cho Thiên Đạo bản nguyên trọng thương, trong đó một tia Thiên Đạo bản nguyên bị bóc tách ra ngoài." "Ma Tổ La Hầu trước khi biến mất lập ra Ma Đạo, xưng 'Đạo trưởng Ma tiêu, Ma trưởng Đạo tiêu, Đạo bất vong Ma bất diệt'.

Chẳng lẽ một tia Thiên Đạo bản nguyên kia đã biến thành Ma Đạo?" Bạch Hổ Thánh Thú nói. "Tê, còn có chuyện này?

Khó trách Đạo Tổ nói Thiên Đạo không trọn vẹn, muốn lấy thân Hợp Đạo để bổ toàn Thiên Đạo." "Ma Tổ La Hầu thế mà cường đại như thế, bốn vị Hỗn Độn Ma Thần cộng thêm Đạo Tổ đều không thể triệt để tiêu diệt." Các đại năng nghe được mà kinh hãi.

Dẫn nổ địa mạch phương Tây công kích Thiên Đạo, bóc tách một tia Thiên Đạo bản nguyên biến thành Ma Đạo, thủ đoạn ngập trời này quả thực nghe rợn cả người, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Lăng Tiêu lại nghe mà bĩu môi, nhớ tới kiếp trước từng xem qua một số tiểu thuyết Hồng Hoang có nhắc tới, một tia Thiên Đạo bản nguyên kia được xưng là "Độn khứ đích nhất" (Cái Một vuột mất).

Cũng chính là câu thường nói "Đại Đạo 50, Thiên diễn 49", vạn sự vạn vật luôn có một đường sinh cơ.

Cái Một vuột mất kia, chính là một đường sinh cơ.

Một đường sinh cơ này vốn cũng là một phần của Thiên Đạo, không ngờ bị Ma Tổ La Hầu làm thành Ma Đạo, dùng để chế kìm Thiên Đạo.

Thủ đoạn này quả thực quá lợi hại, Ma Tổ đúng là Ma Tổ.

Bất quá, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không đơn giản.

Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ chính là bị Hồng Quân hố chết.

Nếu không phải không làm gì được thần thông không gian của Dương Mi Lão Tổ, thì Dương Mi Lão Tổ cũng phải xong đời.

Cái Hồng Mông Ngũ Hành Sơn kia hẳn là pháp bảo của Ngũ Hành Lão Tổ, cuối cùng thành chiến lợi phẩm của Hồng Quân.

Nhưng làm sao lại rơi vào tay Đông Vương Công?

Đông Vương Công coi như thành, vì sao lại dễ dàng ném cho ba huynh đệ bọn họ?

Hiện tại ngẫm lại, lúc trước khi Đông Vương Công ném Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, không có chút đau lòng nào, phảng phất như đang ném củ khoai lang bỏng tay.

Còn có chuyện Đông Vương Công nói trước đó là Đạo Tổ Hồng Quân ban cho hắn Hồng Mông Tử Khí.

Những chuyện này kết hợp lại, không đúng, mười phần không đúng.

Giữa Đạo Tổ Hồng Quân và Đông Vương Công khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó.

Mà nay Đông Vương Công hướng Ma Đạo chứng đạo, Thiên Đạo nhảy ra ngăn cản, Ma Đạo lại ngăn cản Thiên Đạo, càng ngày càng

đặc sắc.

Ma Đạo là một tia bản nguyên của Thiên Đạo, tuy rằng bị bóc tách ra, nhưng vốn là nhất thể, y nguyên có thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo.

Giống như dây xích, một mắt xích xảy ra vấn đề, cả dây xích đều vận hành không nổi.

Tâm tư xoay chuyển, Thiên Phạt Chi Nhãn trên cao giãy dụa muốn tiếp tục uẩn nhưỡng Hỗn Độn Lôi Kiếp đánh chết Đông Vương Công, nhưng vừa uẩn nhưỡng ra lại bị Ma Đạo can dự, tiêu tán mất.

Ma Đạo Chi Nhãn uẩn nhưỡng ma quang hạ xuống, muốn trợ Đông Vương Công thành Thánh, nhưng vừa rơi xuống lại bị Thiên Đạo can dự tiêu tán.

Hai con mắt hiện ra giữa không trung, phía sau là Ma Đạo và Thiên Đạo đang đấu pháp.

Sự tình dường như diễn biến thành Đạo Ma chi tranh lần thứ hai. "Làm sao bây giờ?

Có nên nhân lúc này vây giết Đông Vương Công?" Nguyên Thủy cũng không quyết định chắc chắn được, ánh mắt quét qua các đại năng, cuối cùng cứ liếc về phía ba huynh đệ Lăng Tiêu.

Ánh mắt các đại năng lảng tránh.

Thủ đoạn của Ma Tổ La Hầu quá cường đại, quá nghịch thiên.

Hiện tại Đông Vương Công bị bao bọc trong sóng ma, vạn nhất Ma Tổ La Hầu bố trí hậu thủ gì ở trong đó, e rằng không phải bọn họ có thể đối phó.

Ma uy của Ma Tổ La Hầu dĩ nhiên đã để lại bóng ma tâm lý cho mọi người. "Nhìn ba huynh đệ chúng ta làm gì?

Sáu vị các ngươi là đệ tử Đạo Tổ, càng là Thiên định Lục Thánh

do Đạo Tổ định ra, thay Đạo Tổ chăn dắt tứ phương." "Các ngươi đã được Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên nên thực hiện trách nhiệm.

Thời điểm các ngươi thể hiện đã đến, lúc này đương nhiên là các ngươi dẫn đầu xông lên, không thể chỉ được chỗ tốt mà không chịu trách nhiệm chứ." Lăng Tiêu bĩu môi.

Quỷ mới biết trong sóng ma kia có cái gì, tuyệt đối không thể làm chim đầu đàn.

Ma Tổ La Hầu là kẻ giảo hoạt khó đối phó nhất, để Đông Vương Công một mình ở đây, hắn không tin không lưu lại hậu thủ gì bảo vệ Đông Vương Công. "Ân, Lăng Tiêu đạo hữu nói có lý.

Các ngươi là đệ tử Đạo Tổ, Thiên định Lục Thánh, chăn dắt Hồng Hoang, lúc này lý nên các ngươi lên trước." Các đại năng nhao nhao tán đồng.

Bọn họ cũng sợ Ma Tổ La Hầu a, nhưng Đạo Tổ phân phó, không làm lại không được, đẩy đệ tử Đạo Tổ ra, nếu đệ tử Đạo Tổ đều không lên, vậy Đạo Tổ cũng không trách được bọn họ.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề suýt chút nữa tức chết, sắc mặt thiết thanh liếc nhìn ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu.

Lúc này các ngươi mới nhớ tới chúng ta là đệ tử Đạo Tổ à?

Lúc bắt nạt chúng ta sao không nhớ tới?

Nhưng nếu bọn họ không làm chút gì, không chỉ bản thân mất hết mặt mũi, Đạo Tổ cũng sẽ mất mặt, khẳng định sẽ nổi giận.

Đại địa Hồng Hoang phương Tây, Đạo Tổ Hồng Quân đuổi theo một tia Nguyên Thần của Ma Tổ La Hầu mà tới. "Càn Khôn Hồng Mông Xích... pháp bảo của Càn Khôn, lão giun đất, dùng có thuận tay không?" "Nếu Càn Khôn biết ngươi biến Càn Khôn Hồng Mông Xích thành của mình, ngươi đoán hắn có quay lại tìm ngươi không?" Trong

ma khí cuồn cuộn, thanh âm hí ngược của Ma Tổ La Hầu vang lên.

Chương 70

"Càn Khôn sớm đã chết hẳn, hắn không về được." Hồng Quân ngữ khí băng lãnh, kỳ thực trong lòng hoảng sợ tột độ.

Càn Khôn Lão Tổ cũng là một trong những Ma Thần đỉnh tiêm.

Ngũ Hành Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ càng là hai vị trong Thập Đại Ma Thần.

Năm đó bọn họ bị hắn hố chết, hoàn toàn là vì lúc Khai Thiên đại kiếp xông lên trước nhất, bị Bàn Cổ trọng thương chỉ còn lại một hơi thở. "Kiệt kiệt, cùng là Ma Thần đỉnh tiêm, lại cùng nhau đối phó qua Bàn Cổ, chung quy cũng có chút tình ý, ngươi thật cho là bản tọa sẽ hạ tử thủ?" "Một tia Nguyên Thần và bản nguyên của Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành đã bị chân thân bản tọa mang đi, hiện nay đã khôi phục đến Thánh Nhân cảnh.

Có một ngày, bọn họ sẽ quay lại tìm ngươi." Tiếng cười tà ác của La Hầu xộc thẳng vào đáy lòng Hồng Quân.

Hồng Quân toát mồ hôi lạnh, hoảng hốt vô cùng.

Ba vị này khôi phục đỉnh phong, chỉ cần tùy tiện tới một vị đều có thể nhẹ nhàng bóp chết hắn. "Còn có Thần Nghịch và Vận Mệnh, ngươi thật cho là bằng vào ngươi và cái Thiên Đạo Hồng Hoang không hoàn thiện này có thể giết chết bọn họ sao?" "Tính khí Thần Nghịch rất nóng nảy.

Nói cho ngươi một tin tức tốt, Thần Nghịch hiện tại đã khôi phục tu vi Hợp Đạo cảnh, đang lùng sục khắp Hỗn Độn để tìm Hồng Hoang." "Ngươi đoán hắn sẽ đối phó ngươi như thế nào?" Thanh âm La Hầu lần nữa vang lên. "Ma giỏi nhất là mê hoặc lòng người, ngươi cho rằng bần đạo sẽ tin quỷ thoại của ngươi?" "Hồng Hoang có

không gian bích lũy do ba ngàn Đại Đạo pháp tắc Bàn Cổ tu luyện ngưng tụ thành thủ hộ, ẩn nấp trong Hỗn Độn, không có tọa độ, các ngươi vĩnh viễn đều không tìm thấy." "Chỉ cần ta diệt tia Nguyên Thần này của ngươi, triệt để chặt đứt liên hệ giữa ngươi và Hồng Hoang, các ngươi vĩnh viễn đều không về được." Hồng Quân rất hoảng, nhưng vẫn giữ bình tĩnh. "Kiệt kiệt, tia Nguyên Thần này của bản tọa nếu không muốn bại lộ, ngươi vĩnh viễn đều không tìm thấy.

Nếu bản tọa đã lựa chọn bại lộ, ngươi cho rằng bản tọa sẽ không lưu lại hậu thủ khác mà ngươi không phát hiện được sao?" "Khu khu một cái trung cấp Ma Thần, cũng muốn đấu với bản tọa.

Nếu không phải năm đó bị Bàn Cổ trọng thương, bản tọa liếc mắt cũng lười nhìn ngươi." "Lại nói cho ngươi một tin tức, sau khi Bàn Cổ chém ra Hỗn Độn, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc diễn hóa ra ba ngàn thế giới, Hồng Hoang chỉ là một trong số đó." "Hiện tại Hỗn Độn rất đặc sắc.

Bất quá, Hồng Hoang nãi là Tổ địa, là thế giới hoàn chỉnh nhất, cất giấu rất nhiều bí mật.

Sẽ có một ngày, các Hỗn Độn Ma Thần đều sẽ tìm đến." "Chỉ bằng ngươi, không giữ được Hồng Hoang đâu." La Hầu lần nữa đả kích Hồng Quân. "Chớ hòng mê hoặc bần đạo.

Nếu chân thân ngươi hàng lâm, bần đạo tự nhiên không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi chỉ là một tia Nguyên Thần, bần đạo muốn diệt ngươi dễ như trở bàn tay." "Đợi bần đạo dung hợp Thiên Đạo, đợi Hồng Hoang triệt để hoàn thiện và ổn định, ngươi cho dù có tọa độ cũng không cách nào phá vỡ không gian bích lũy Hồng Hoang tiến vào." Hồng Quân nội tâm rất hoảng, mặt ngoài y nguyên giữ trấn định. "Hoàn thiện?

Thiên Đạo Hồng Hoang đều không hoàn chỉnh, ngươi làm sao

hoàn thiện?" "Biết vì sao năm đó bản tọa dẫn nổ địa mạch phương Tây, rõ ràng có thể giết ngươi, lại lựa chọn công kích Thiên Đạo không?

Bởi vì bản tọa chưa từng để ngươi vào trong mắt." "Thiên Đạo Hồng Hoang không trọn vẹn, vĩnh viễn đừng hòng triệt để hoàn thiện, vĩnh viễn đều tồn tại sơ hở." "Bất quá, bản tọa có thể giúp ngươi một chút, để Thiên Đạo và Ma Đạo dung hợp.

Hiện tại ngươi có hai lựa chọn: giữ Thiên Đạo hay là giữ đại địa Hồng Hoang?" "Kiệt kiệt..." Tiếng cười to càn rỡ của La Hầu vang lên.

Sắc mặt Hồng Quân đại biến.

Ma Đạo cùng Thiên Đạo dung hợp, vậy hắn vĩnh viễn không có khả năng dung hợp Thiên Đạo, bởi vì Thiên Đạo đã trở nên hoàn chỉnh.

Ngoài ra, Đạo Ma dung hợp, hắn cũng vĩnh viễn đừng hòng chưởng khống Hồng Hoang.

Năm đó tại trong Hỗn Độn, hắn chẳng qua cũng chỉ là tu vi Thánh Nhân cửu trọng, hắn còn phải dựa vào dung hợp Thiên Đạo bước vào Hợp Đạo cảnh đây.

Tư chất bản sự của hắn có hạn, nhưng dung hợp Thiên Đạo, khai tịch ra con đường tu luyện mới thì sẽ không giống nhau, hắn cũng có khả năng đạt tới Đại Đạo Cảnh, thậm chí Sáng Đạo Cảnh.

Tuyệt không thể để La Hầu phá hoại, chặn mất con đường của hắn.

Nhưng nếu để La Hầu phá hoại đại địa Hồng Hoang, Thiên Đạo cũng sẽ cho rằng hắn vô năng, sẽ không chọn hắn Hợp Đạo.

Làm sao bây giờ?

Sắc mặt Hồng Quân khó coi đến cực điểm. "Kiệt kiệt, xem ra ngươi không biết nên lựa chọn như thế nào, bản tọa giúp ngươi một tay đi." La Hầu phát ra một tiếng cười dữ tợn, thao túng ma khí ngập trời dũng mãnh lao về phía đại địa phương Tây. "Chớ hòng!" Hồng Quân sắc mặt âm trầm, vội vàng ra tay ngăn cản.

Nếu địa mạch phương Tây bị dẫn nổ lần nữa, phương Tây coi như phế thật. "Xem ra ngươi không muốn quản Thiên Đạo rồi." La Hầu điên cuồng gây áp lực.

Hồng Quân mặt sắt lại, uất ức muốn chết.

Một tia Nguyên Thần của La Hầu liền đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay, tiến thoái lưỡng nan.

Trong ba ngàn Ma Thần, hắn kiêng kị nhất chính là La Hầu và Vận Mệnh, bởi vì hai kẻ này là giảo hoạt khó chơi nhất, hoàn toàn không có giới hạn, không từ thủ đoạn.

Đột nhiên, mâu quang Hồng Quân sáng lên, ném Tạo Hóa Ngọc Điệp bay về phía Bắc Hải.

Tại Bắc Hải, Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sợ Hồng Quân trách tội, kiên trì tiến vào trong sóng ma tru sát Đông Vương Công.

Các đại năng đều rất khẩn trương nhìn chằm chằm.

Đột nhiên, sáu người bay ngược ra ngoài, toàn bộ trọng thương.

Trong sóng ma ngập trời, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiện ra. "Chỉ bằng sáu tên phế vật các ngươi?

Nơi này có kết giới do Ma Tổ đại nhân dùng Diệt Thế Hắc Liên bố hạ, phi Thánh Nhân không thể phá, các ngươi toàn bộ cộng lại cũng phá không nổi." "Đợi ngô thành Thánh, các ngươi đều phải chết.

Đế Giang, Vu tộc các ngươi sỉ nhục ngô, ngô sẽ đòi lại gấp vạn lần, đem Vu tộc các ngươi toàn bộ tỏa cốt dương hôi." "Cạc cạc..." Thanh âm Đông Vương Công phách lối mà biến thái truyền ra. "Muốn chết!

Bố trận, ta cũng không tin Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc ta không phá nổi Diệt Thế Hắc Liên." Đế Giang bạo nộ.

Tên này đã ký hận lên Vu tộc, không thể để hắn thành Thánh, nếu không Vu tộc nguy rồi.

Tập hợp toàn thể chi lực Vu tộc, hư ảnh Bàn Cổ tái hiện, đứng sừng sững trên không trung Bắc Hải. "Khai Thiên nhất thức, trảm!" Cự phủ huy động, một đạo phủ quang khủng bố chém vào trong sóng ma.

Ma khí ngập trời bị chém tan, Bắc Hải sôi trào.

Cũng may trước đó thấy tình huống không đúng, sinh linh Bắc Hải đã bỏ chạy, nếu không dưới xung kích như vậy, sinh linh Bắc Hải tất định tử thương vô số.

Ma khí bị chém tan, mọi người cũng nhìn rõ tình huống bên trong.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên nở ra từ trong hải nhãn Bắc Hải, bàng nhiên mấy chục vạn dặm, vô tận ma khí thấu qua Diệt Thế Hắc Liên diễn hóa thành bình chướng màu đen, bảo hộ Đông Vương Công ở bên trong. "Khai Thiên nhị thức, trảm!" Đế Giang thao túng hư ảnh Bàn Cổ chém ra búa thứ hai.

Cự phủ chém trên bình chướng màu đen, bình chướng màu đen thế mà không hề rung chuyển mảy may.

Xung kích ba khủng bố chấn nát không gian, Bắc Hải nhấc lên sóng to gió lớn.

Bắc Hải Long Vương nhìn mà đau lòng không thôi, dưới xung

kích như vậy, Bắc Hải Long Cung khẳng định hủy rồi. "Ha ha, Đế Giang, tên ngu xuẩn này, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì đã sao?

Chương 71

Đây là Ma Tổ bố hạ, cho dù thành Thánh cũng không nhất định có thể đánh vỡ, chỉ bằng đám phế vật tiên thiên bất toàn các ngươi cũng muốn đánh vỡ?" Đông Vương Công vốn dĩ hơi hoảng, vừa nhìn cấm chế Ma Tổ bố hạ thế mà lợi hại như thế, lập tức không kiêng nể gì cả phóng thanh trào phúng.

Đạo Tổ bị Ma Tổ giữ chân, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều đánh không vỡ cấm chế Ma Tổ, vậy thì Hồng Hoang không ai có thể đánh vỡ. "Khai Thiên lục thức, trảm!" Đế Giang bị chọc giận triệt để, trực tiếp thi triển một kích mạnh nhất.

Lần này, cấm chế La Hầu bố hạ bị chém nứt, ý vị một búa này đủ để uy hiếp được Thánh Nhân.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, Vu tộc không chịu nổi nữa, hư ảnh Bàn Cổ tan đi. "Cấm chế đã xuất hiện vết nứt, mọi người cùng nhau động thủ." Lăng Tiêu hô một tiếng, tế ra pháp bảo điên cuồng công kích vết nứt kia, những người khác cũng đều bắt chước làm theo.

Với sự điên cuồng của Đông Vương Công, một khi thành Thánh, khẳng định điên cuồng báo thù.

Ba huynh đệ bọn họ khẳng định nằm trong đối tượng báo thù, không thể để tên này thành Thánh. "Bản ma chủ đã nói rồi, cho dù thành Thánh cũng không nhất định có thể phá vỡ cấm chế Ma Tổ bố hạ, chỉ bằng đám phế vật các ngươi, đừng si tâm vọng tưởng nữa." "Đợi bản ma chủ thành Thánh, các ngươi đều phải chết." Tiếng cười điên cuồng của Đông Vương Công truyền ra.

Đám người sắc mặt ngưng trọng, không còn giữ lại, thủ đoạn ra

hết.

Đông Vương Công muốn giết sạch bọn hắn, vậy thì không thể để Đông Vương Công thành Thánh.

Nhưng cấm chế kia, bọn hắn đích thực không lay chuyển được.

Ngay cả ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng hết cách, hai tòa đại trận của bọn hắn đều thiên về phòng ngự, lực công kích kém xa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Ngay lúc các đại năng sắc mặt ngưng trọng, sầu vân bao phủ, một đạo lưu quang từ phương Tây bay tới. "Là Tạo Hóa Ngọc Điệp của Đạo Tổ, Đạo Tổ ra tay rồi." Nguyên Thủy đại hỉ.

Tuy nhiên, một giây sau Nguyên Thủy liền cười không nổi nữa, chỉ thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp bay đến đỉnh đầu ba huynh đệ Kim Ô, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc diễn hóa, bao phủ lấy ba huynh đệ Lăng Tiêu. "Cái này là...

Đạo Tổ ứng phó không nổi, muốn dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp chúng ta thành Thánh đi giúp hắn.

Nhanh, tham ngộ pháp tắc." Lăng Tiêu lập tức phản ứng lại, hô hào hai vị huynh trưởng lăng không bàn tọa, cảm ngộ pháp tắc.

Ngũ Hành pháp tắc, ba huynh đệ đều tham ngộ viên mãn.

Ngoài ra khác biệt chính là Lăng Tiêu tham ngộ Hủy Diệt pháp tắc, Đế Tuấn tham ngộ Thôn Phệ pháp tắc, Đông Hoàng Thái Nhất tham ngộ Sát Lục pháp tắc, đều đã tham ngộ viên mãn.

Mỗi người tham ngộ viên mãn sáu loại Đại Đạo pháp tắc, chỉ kém một bước cuối cùng.

Chỉ cần một trong số các pháp tắc hoàn thiện ra Đạo của chính mình, bước ra một bước cuối cùng, liền có thể chứng đạo thành

Thánh.

Ánh mắt các đại năng quái dị nhìn Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đạo Tổ thà tin tưởng giúp đỡ ba con Kim Ô thành Thánh, cũng không chọn sáu vị đệ tử của mình.

Đây là bày tỏ rõ ràng cho rằng sáu vị đệ tử không bằng ba con Kim Ô, tin tưởng người ngoài cũng không tin tưởng sáu tên phế vật này.

Tính sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

Sáu người bị các đại năng nhìn chằm chằm đến mức sắc mặt thiết thanh, nhất là Nguyên Thủy, răng đều sắp cắn nát. "Không đúng nha, Đạo Tổ không phải đã nói pháp tắc chứng đạo đi không thông sao?

Ba con Kim Ô tu luyện pháp tắc, vì sao hiện tại Đạo Tổ lại tin tưởng ba con Kim Ô mà không tin tưởng bọn Tam Thanh?" Minh Hà phát ra chất nghi. "Đạo Tổ nói là người bình thường, Kim Ô đạo hữu là người bình thường sao?

Các ngươi tham ngộ một cái Đại Đạo pháp tắc thử xem." "Đúng thế, Kim Ô đạo hữu có Tiên Thiên Chí Bảo, tuy rằng Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa không nghiêm mật, nhưng tối thiểu có đối tượng tham ngộ, ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo không?" "Hơn nữa Kim Ô đạo hữu cùng Thập Nhị Tổ Vu trước kia quan hệ không tệ, tại Bất Chu Sơn bế quan, khẳng định không thiếu việc cùng Thập Nhị Tổ Vu luận đạo, lại có Ngộ Đạo Trà tăng lên ngộ tính, người ta có nội hàm tu luyện pháp tắc." "Đúng vậy a, chúng ta cái gì cũng không có thì đừng nghĩ nữa.

Thiên phú thần thông của Thập Nhị Tổ Vu chính là pháp tắc, tu luyện pháp tắc tương đối dễ dàng, đáng tiếc không có Nguyên Thần, nếu không cũng có khả năng pháp tắc chứng đạo." Các đại năng nghị luận ầm ĩ.

Đối với việc ba Kim Ô pháp tắc chứng đạo, cũng chỉ có thể hâm mộ.

Bên ngoài nghị luận ầm ĩ, mà ba huynh đệ Lăng Tiêu giờ phút này đều lâm vào trong đốn ngộ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa ba ngàn Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, đồng thời ghi lại Khai Thiên chi chiến.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu xem Khai Thiên chi chiến, nhìn thấy Bàn Cổ đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngực đeo Hỗn Độn Châu, sau lưng Tích Địa Tạc, tay cầm Bàn Cổ Phủ, chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, độc chiến ba ngàn Ma Thần.

Các loại Đại Đạo pháp tắc bị Hỗn Độn Ma Thần diễn hóa đến cực hạn, ba huynh đệ nhìn xem rồi lâm vào đốn ngộ.

Một lần ngộ ba vạn năm, mà ngoại giới kỳ thực chỉ qua nửa ngày.

Chúng tiên đều khẩn trương nhìn ba con Kim Ô, nếu như ba con Kim Ô không thể thành Thánh, để Đông Vương Công thành Thánh, bọn họ đều phải xong đời.

Ngược lại, ba con Kim Ô thành Thánh đối bọn hắn sẽ không có nửa điểm ảnh hưởng, dù sao, ba con Kim Ô nếu muốn bắt nạt bọn hắn thì đã sớm bắt nạt rồi.

Dưới vạn chúng chú mục, đột nhiên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất động.

Đỉnh đầu Đế Tuấn hiện ra một cái xoáy nước, điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí.

Trên thân Đông Hoàng Thái Nhất Thái Dương Chân Hỏa sôi trào.

Huynh đệ hai người đồng thời mở mắt bay lên trên không. "Đại Đạo tại thượng, ngô - Đế Tuấn, hôm nay lấy Thôn Phệ pháp tắc

chứng đạo thành Thánh." "Đại Đạo tại thượng, ngô - Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay lấy Hỏa chi pháp tắc chứng đạo thành Thánh." Thanh âm hai huynh đệ rơi xuống, Hồng Hoang chấn động.

Vô tận thiên địa linh khí bị Đế Tuấn thôn phệ.

Nam Minh Ly Hỏa, Phần Thiên Tử Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa... các loại hỏa diễm bay về phía Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Hoàng Thái Nhất hoàn toàn bị bao bọc trong hỏa diễm.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn định dùng Sát Lục pháp tắc chứng đạo, nhưng quan đầu cuối cùng lại bị Lăng Tiêu âm thầm ngăn lại.

Trong minh minh, Táng Thiên Quan cảnh báo, nếu lấy Sát Lục pháp tắc chứng đạo, sợ có đại nhân quả.

Lăng Tiêu lúc này mới âm thầm truyền âm, để Đông Hoàng Thái Nhất lui mà cầu việc khác, lựa chọn dùng Hỏa chi pháp tắc trong Ngũ Hành pháp tắc, thứ khế hợp nhất với Kim Ô để chứng đạo. "Chuẩn!" Một đạo thanh âm tuyên cổ cửu viễn mà uy nghiêm vang vọng Hồng Hoang, đây là Đại Đạo chi âm.

Thanh âm rơi xuống, khí tức và uy áp trên thân Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất cấp tốc leo thang, hai người lơ lửng giữa không trung không ngừng thuế biến.

Mười hơi thở sau, trời giáng mưa vàng, đạo âm lượn lờ, chúc mừng thành Thánh.

Dị tượng trên thân Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tán đi, khí tức bá đạo lăng lệ trên người hai người nội liễm, có chút cảm giác phản phác quy chân, lượn lờ một cỗ khí tức uy nghiêm thần thánh, không dung xâm phạm.

Chỉ cần một ý niệm liền biết Hồng Hoang phát sinh chuyện gì, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đánh nát cấm chế La Hầu

bố hạ, một chiêu liền miểu sát Đông Vương Công đang trốn ở trong đó.

Các đại năng nhìn đến choáng váng, thành Thánh về sau thế mà lại cường đại như thế.

Đông Hoàng Thái Nhất vẫy tay một cái, thu đi Diệt Thế Hắc Liên.

Huynh đệ hai người nhìn thoáng qua Lăng Tiêu vẫn còn đang đốn ngộ, sau đó cùng nhau bay về phía thiên ngoại Hỗn Độn.

Chương 72

Nhìn thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thế mà thành Thánh trước, Nguyên Thủy đầy mắt oán độc và không cam lòng.

Không phải nói pháp tắc chứng đạo đi không thông sao?

Hắn vốn còn nghĩ sau khi thành Thánh tìm ba con Kim Ô tính sổ, hiện tại còn chơi cái rắm gì nữa.

Người ta đều thành Thánh rồi, dưới cùng tu vi, hắn căn bản đánh không lại ba con Kim Ô, về sau thành Thánh cũng đừng hòng báo thù.

Phương Tây, Nguyên Thần Hồng Quân và La Hầu vẫn còn đang triền đấu. "Lão giun đất, để đối phó bản tọa, thế mà lại phóng túng Đại Đạo Thánh Nhân xuất hiện.

Bọn hắn không chịu Thiên Đạo và ngươi ước thúc, tất thành biến số." La Hầu mở miệng đều là công tâm. "Hừ, bọn hắn chứng đạo thành Thánh cũng chẳng qua chỉ là Thánh Nhân nhất trọng thiên.

Thiên Đạo ước thúc không được bọn hắn, bần đạo muốn nắm thóp bọn hắn vẫn là rất nhẹ nhàng." "Hơn nữa, bọn hắn là hậu duệ Bàn Cổ, sẽ không nghĩ đến việc hủy diệt Hồng Hoang, bọn hắn sẽ vì Bàn Cổ thủ hộ Hồng Hoang, đối kháng với lũ Hỗn Độn Ma Thần các ngươi." Làm đối thủ cũ, Hồng Quân làm sao lại dễ dàng bị La Hầu cổ hoặc. "Ngươi xác định Bàn Cổ thật sự đã chết hẳn sao?

Để hậu duệ Bàn Cổ chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, siêu thoát chưởng khống, ngươi không sợ Bàn Cổ tái hiện?" La Hầu tiếp tục công tâm. "Bần đạo có tư tâm, nhưng cũng bảo vệ Hồng Hoang.

Bàn Cổ tái hiện cũng là tìm các ngươi tính sổ, các ngươi đều không sợ, bần đạo sợ cái gì." "Tính toán của ngươi thất bại rồi, Đế

Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đi bảo vệ Thiên Đạo.

Ngươi muốn để Ma Đạo cùng Thiên Đạo dung hợp, đã là không thể nào." "Bần đạo cũng có thể toàn lực diệt sát ngươi.

La Hầu, đi chết đi." Hồng Quân toàn lực xuất thủ, tế ra Càn Khôn Hồng Mông Xích giết về phía Nguyên Thần La Hầu. "Kiệt kiệt, lão giun đất, đây chỉ là bắt đầu." "Ngày sau còn dài, bần đạo bồi ngươi từ từ chơi." La Hầu phát ra một trận cười quái dị, ma khí cuốn theo Thí Thần Thương bay về phía nam. "Chớ hòng!" Hồng Quân trong nháy mắt hiểu được La Hầu muốn làm gì, vội vàng ngăn cản. "Ngăn cản bản tọa, ngươi làm không được." Nguyên Thần La Hầu ném Thí Thần Thương ra, cuốn theo ma khí ngập trời bao trùm về phía Hồng Quân, sau đó ầm vang bạo nổ, không gian sụp đổ, Hồng Quân bị bức lui. "Lão giun đất, lần sau bản tọa lại bồi ngươi chơi." La Hầu lưu lại một câu hí ngược cuối cùng, Nguyên Thần liên đới ma khí cùng nhau tiêu tán không thấy.

Hồng Quân sắc mặt âm trầm, vội vàng chạy tới phương nam, muốn ngăn cản âm mưu của La Hầu, nhưng đã không còn kịp.

Chỉ thấy Thí Thần Thương găm tại trong Bất Tử Hỏa Sơn, ma sóng cuồn cuộn, đem Bất Tử Hỏa Sơn đều bao trùm lại, Phượng tộc cư trú trong đó đều bị ép phải ra ngoài. "Đạo Tổ, đây là ý gì?" Đại trưởng lão Phượng tộc Chu Tước sắc mặt khó coi nhìn về phía Hồng Quân.

Phượng tộc từng phát hạ Thiên Đạo thệ ngôn, vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, hiện tại Bất Tử Hỏa Sơn ma khí ngập trời, bọn họ còn cư trú thế nào.

Hồng Quân không nói chuyện, dùng đại pháp lực phong ấn Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương đã đóng đinh tại trong Bất Tử Hỏa Sơn, một khi

rút ra, Bất Tử Hỏa Sơn khẳng định bộc phát, sẽ càng thêm phiền toái, lựa chọn tốt nhất chính là phong ấn.

Sau đó, Hồng Quân lại dùng Càn Khôn Hồng Mông Xích làm trận cơ, bố hạ Càn Khôn đại trận, phong ấn toàn bộ Bất Tử Hỏa Sơn. "Từ nay về sau, Phượng tộc liền cư trú tại ngoại vi Bất Tử Hỏa Sơn, thủ hộ Bất Tử Hỏa Sơn, bất luận kẻ nào không được tới gần.

Có bất cứ biến cố nào, lập tức chạy tới Tử Tiêu Cung báo cho bần đạo." Hồng Quân lưu lại một câu, cũng mặc kệ Phượng tộc đáp ứng hay không, gấp gáp chạy tới thiên ngoại Hỗn Độn.

Về đến trong Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều ở nơi này, còn có Thiên Đạo bản nguyên, mà Ma Đạo bản nguyên đã tiêu tán không thấy. "Ma Đạo bản nguyên đâu?" Hồng Quân trầm mặt hỏi. "La Hầu lưu lại hậu thủ trong Diệt Thế Hắc Liên, mang theo Ma Đạo bản nguyên độn nhập Hỗn Độn không thấy đâu nữa." Đế Tuấn nói.

Hồng Quân nhíu mày, thần tình biến ảo không ngừng, hồi lâu sau phát ra một tiếng thở dài. "Ma Đạo bản nguyên vốn là một tia Thiên Đạo bản nguyên hóa thành, không cách nào rời khỏi thế giới Hồng Hoang, tất nhiên là độn nhập nơi nào đó trong Hồng Hoang ẩn nấp rồi." "Tuy rằng chỉ là một tia, nhưng cũng có thể hạn chế Thiên Đạo.

Có tâm ẩn nấp, Thiên Đạo cũng tìm không ra.

Luận giảo hoạt, không ai có thể bằng La Hầu.

Nếu không thể tìm được Ma Đạo bản nguyên phong ấn lại, liền không cách nào triệt để cách tuyệt chân thân La Hầu liên hệ với Hồng Hoang." "Ngày khác La Hầu tu vi khôi phục, chân thân hàng lâm Hồng Hoang, tất nhiên sẽ mang đến tai nạn cho Hồng Hoang." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liếc nhau, Đế Tuấn hỏi: "La Hầu thật sự chưa chết?" "Với sự giảo hoạt của La Hầu, há có thể dễ dàng chết như

vậy.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực lực La Hầu xếp tại thê đội thứ nhất, ngay cả mười đại Ma Thần đều cực kỳ kiêng kị La Hầu." "Trong Khai Thiên chi chiến, La Hầu càng là đả thương qua Bàn Cổ.

Ngoại trừ La Hầu, còn có Nhân Quả Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần, Luân Hồi Ma Thần, Thời Gian Ma Thần...

đều vô cùng giảo hoạt, năng lực bảo mệnh cực mạnh." "Bọn họ hận thấu Bàn Cổ, muốn hủy diệt thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai sáng.

Trong Khai Thiên chi chiến, bọn họ đều trọng thương sắp chết, hiện nay trốn trong Hỗn Độn chữa thương." "Một khi bọn họ tìm đến, Hồng Hoang nguy rồi." Hồng Quân thở dài nói.

Nghe được lời này, thần tình Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều ngưng trọng lên.

Thế mà còn nhiều Hỗn Độn Ma Thần chưa chết như vậy, hơn nữa còn muốn hủy diệt Hồng Hoang.

Bọn họ là Đại Đạo Thánh Nhân, Hồng Hoang hủy diệt cũng sẽ không có ảnh hưởng gì tới bọn họ, nhưng đây dù sao cũng là do Bàn Cổ khai tịch, mà bọn họ là hậu duệ Bàn Cổ, không bảo vệ Hồng Hoang thì không thể nào nói nổi. "Chúng ta phải làm như thế nào mới có thể bảo vệ được Hồng Hoang?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi. "Thực lực Hỗn Độn Ma Thần quá mạnh.

Chỉ nói La Hầu, chân thân hiện nay e rằng đã khôi phục đến Hợp Đạo cảnh, một khi hàng lâm Hồng Hoang, bần đạo cũng vô năng vi lực." "Không cách nào đối kháng, liền chỉ có thể giấu Hồng Hoang đi, để bọn họ tìm không thấy.

Hồng Hoang là do Bàn Cổ dùng Hỗn Độn Chí Bảo - Hỗn Độn

Châu diễn hóa, chú nhập ba ngàn Đại Đạo pháp tắc hóa thành không gian bích lũy." "Nằm ở trong Hỗn Độn lại độc lập ngoài Hỗn Độn, có không gian bích lũy ẩn tàng, không có tọa độ, bọn họ hầu như không có khả năng tìm được.

Nhưng chỉ sợ bọn họ lưu lại hậu thủ, lưu lại tọa độ tại Hồng Hoang." "Biện pháp duy nhất chính là bần đạo Hợp Đạo, bổ toàn Thiên Đạo.

Hồng Hoang cần trải qua chín kiếp mới có thể triệt để ổn cố, đến lúc đó Thiên Đạo triệt để chưởng khống Hồng Hoang, tự có thể đoạn tuyệt hết thảy liên hệ với bên ngoài." Hồng Quân nói.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghe được thì nhíu mày.

Bọn họ chịu ảnh hưởng của Lăng Tiêu, biết Hồng Quân cũng không có đại công vô tư như vậy, cất giấu tư tâm rất lớn.

Hiện tại Hồng Quân nói đại công vô tư như thế, tổng cảm giác không đúng, đối thì hẳn là đúng, nhưng Hồng Quân khẳng định đã giấu giếm cái gì.

Bất quá, ý chí của bọn họ và Hồng Quân là giống nhau, đều không muốn Hồng Hoang hủy diệt. "Cần trải qua chín kiếp, hiện nay đã qua mấy kiếp?" Đế Tuấn nói. "Đã trải qua Khai Thiên chi kiếp, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp, hiện nay đang tiến hành Vu Yêu lượng kiếp, còn kém năm kiếp." "Các ngươi đã thành Thánh, biết thiên ý, biện thiên cơ, liền không được lại xuất thủ can dự Thiên Đạo đại thế, ảnh hưởng Hồng Hoang phát triển." "Các ngươi là hậu duệ Bàn Cổ, tự nhiên phải bảo vệ Hồng Hoang.

Ý chí của bần đạo và các ngươi là giống nhau.

Tuy rằng các ngươi không phải đệ tử bần đạo, nhưng chỉ cần các ngươi không ảnh hưởng Hồng Hoang phát triển, bần đạo cũng sẽ

không quản các ngươi nhiều." Hồng Quân mang theo vài phần uy hiếp nói.

Nghe được lời này, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức khó chịu. "Vậy nhân quả giữa chúng ta tính thế nào?

Bồ đoàn Tử Tiêu Cung đại biểu Thánh vị, Đạo Tổ không ban cho chúng ta Hồng Mông Tử Khí, đoạt đi Thánh vị, bức chúng ta chỉ có thể đi con đường pháp tắc chứng đạo." "Hiện nay chúng ta tuy rằng thành Thánh, lại là do chúng ta thiên tân vạn khổ tự mình tranh thủ được.

Chương 73

Đạo Tổ định thường hoàn phần nhân quả này như thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất một chút cũng không chiều, tưởng mỗi ngươi biết uy hiếp chắc. "Bần đạo tuy rằng đoạt đi Thánh vị của các ngươi, nhưng cũng dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp giúp các ngươi thành Thánh, nhân quả đã xong." Hồng Quân nói. "Tam đệ chúng ta còn chưa thành Thánh, sao có thể nói nhân quả đã xong?" Đế Tuấn phản bác.

Đây là lúc nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp bay tới, ba huynh đệ bọn họ liền truyền âm thương lượng tốt.

Cơ hội khó được, Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa ba ngàn Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, nhất định phải tranh thủ lợi ích tối đa hóa.

Hai người bọn họ thành Thánh trước, giải quyết nguy cơ.

Lăng Tiêu ép tu vi không thành Thánh, tận khả năng tham ngộ thêm nhiều Đại Đạo pháp tắc.

Sau đó, hai người bọn họ tìm Hồng Quân đàm phán, dùng nhân quả Thánh vị để nói chuyện, để Hồng Quân ngại thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp. "Thôi được, ba ngàn năm sau, bần đạo sẽ thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp." Hồng Quân nhìn thấu không nói toạc.

Ba người chơi tâm nhãn gì, hắn lại há có thể không nhìn xuyên.

Tư chất Lăng Tiêu không kém hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người kia đều thành Thánh rồi, Lăng Tiêu sao có thể không đột phá được, rõ ràng là cố ý ép không thành Thánh, muốn thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ thêm nhiều Đại Đạo pháp tắc.

Xác thực là nợ nhân quả, hơn nữa sinh linh Hồng Hoang đều đang

nhìn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hỗ trợ giải quyết nguy cơ, Lăng Tiêu lại lâm vào đốn ngộ, hắn cũng không tiện cưỡng ép thu hồi Tạo Hóa Ngọc Điệp, cắt ngang cơ duyên đốn ngộ và thành Thánh của Lăng Tiêu.

Nếu làm như thế, chính là giết lừa dỡ cối, còn duy trì hình tượng Đạo Tổ đại công vô tư, hư hoài nhược cốc của hắn thế nào được. "Tốt, vậy thì ba ngàn năm.

Vô luận Tam đệ ta có thể thành Thánh hay không, nhân quả toàn tiêu." Đế Tuấn gật đầu!

Trước khi đến, Lăng Tiêu đã dặn dò qua, tham quá nhiều, chọc cho lão già này nổi nóng cũng khó làm.

Cơ hội khó được, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lập tức rời khỏi Tử Tiêu Cung, trở lại Bắc Hải, ngồi xếp bằng bên cạnh Lăng Tiêu hộ đạo, đồng thời tự thân cũng bắt đầu tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hiện tại, các đại năng còn tụ tập tại Bắc Hải chưa rời đi.

Nhìn thấy một màn này, biết nguy cơ đã giải trừ, rất muốn hỏi một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thành Thánh là cảm giác gì.

Nhưng thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã lâm vào bế quan, trên thân như có như không dật tán ra uy áp Thánh Nhân nhàn nhạt, lại thâm biết hung danh hãn phỉ Hồng Hoang lừng lẫy của ba huynh đệ Kim Ô, giờ khắc này càng là không có một người dám mở miệng quấy rầy.

Trước đó búa thứ sáu của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều không thể phá vỡ cấm chế La Hầu bố hạ.

Đế Tuấn thành Thánh xong, một chiêu liền phá.

Thành Thánh và không thành Thánh chênh lệch quá lớn.

Chọc giận Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không khéo người ta một chiêu liền diệt sạch bọn họ.

Kiến thức qua sự cường đại của Thánh Nhân, các đại năng giờ khắc này cũng vô cùng khát vọng thành Thánh.

Nhất là Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bọn họ thân là đệ tử Đạo Tổ, lại đạt được Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại để người khác đoạt trước chứng đạo thành Thánh, trần trụi đánh vào mặt bọn họ.

Đạt được Hồng Mông Tử Khí mà còn bất kham như thế, thỏa thỏa là phế vật.

Mà đúng lúc này, trong đầu sáu người vang lên thanh âm Đạo Tổ, sáu người không nghi ngờ gì, vội vàng chạy tới Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn sáu vị đệ tử, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Sáu cái phế vật a.

Chiếu theo Thiên định, Nữ Oa đã sớm nên tạo nhân thành Thánh, năm người khác cũng đều nên thành Thánh.

Nếu sáu người thành Thánh, hắn lại há có thể cho phép ba con Kim Ô chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, siêu thoát chưởng khống.

Cho dù trong đó bởi vì dị số Đông Vương Công dẫn phát biến số, nhưng biểu hiện của sáu người thực sự quá phế vật.

Đông Vương Công cùng La Hầu làm ra chuyện như vậy, Hồng Quân hiện tại khẳng định, cùng với xác định biến số chính là Đông Vương Công, cho rằng Đông Vương Công chính là quân cờ của La Hầu, cố ý phá hoại, ảnh hưởng Thiên Đạo đại thế, không cho hắn Hợp Đạo thành công.

Ba con Kim Ô rất sạch sẽ, vô cùng sạch sẽ, vì biến số do Đông Vương Công dẫn phát mới khiến ba con Kim Ô thành Thánh.

Chung quy là Đông Vương Công gánh tất cả.

Chiếu theo quỹ tích nguyên bản, Đông Vương Công chính là bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giết chết, xoay một vòng, Đông Vương Công chung quy không thể đào thoát túc mệnh. "Nữ Oa, đã qua mấy vạn năm, vì sao còn chưa thành Thánh?" Hồng Quân cường áp lửa giận quét mắt nhìn sáu người. "Bẩm lão sư, đệ tử đã tìm được pháp môn thành Thánh của chính mình, nhưng lại tìm không thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng để hoàn thành bước cuối cùng." Nữ Oa rất là ủy khuất nói. "Tìm không thấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng?" Hồng Quân nhíu mày, hắn tự nhiên biết Nữ Oa muốn thành Thánh như thế nào, không có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Nữ Oa thành cái rắm Thánh.

Bàn Cổ định ra quy tắc: Nhân tộc không ra, Chư Thánh không hiển.

Hắn và Thiên Đạo đều không sửa đổi được.

Nữ Oa không tạo ra được Nhân tộc, năm người khác thành cái rắm Thánh.

Chí ít hắn và ba con Kim Ô có thể thành Thánh, đó là vì bọn họ chứng chính là Đại Đạo Thánh Nhân, không chịu quy tắc Hồng Hoang ước thúc.

Mà sáu người Nữ Oa muốn chứng chính là Thiên Đạo Thánh Nhân, chân chính thuộc về Thánh Nhân của Hồng Hoang.

Hồng Quân tự mình biết tệ đoan của Thiên Đạo Thánh Nhân, một khi rời khỏi Hồng Hoang, thực lực sẽ giảm bớt đi nhiều, cho nên bản thân hắn chứng cũng là Đại Đạo Thánh Nhân.

Đương nhiên, chứng Đại Đạo Thánh Nhân cũng là để tránh cho bị

Thiên Đạo thôn phệ.

Hắn muốn cùng Thiên Đạo dung hợp, Thiên Đạo sinh ra ý thức của mình, có tư tâm, sau khi dung hợp lấy ai làm chủ thì Thiên Đạo khẳng định là muốn tranh một chuyến.

Mà Thiên Đạo chỉ là sản vật của Đại Đạo, Hồng Quân chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo liền thôn phệ không được hắn, sau khi dung hợp sẽ lấy hắn làm chủ.

Đều là tính toán cả.

Hồng Hoang đều sắp biến thành Hồng Hoang của Vu tộc rồi, Thiên định Thánh Nhân thành Thánh đã lửa sém lông mày, Hồng Quân lập tức thôi toán xem Cửu Thiên Tức Nhưỡng ở nơi nào.

Khi thôi toán ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đều ở trong tay Lăng Tiêu, Hồng Quân bất đắc dĩ lắc đầu.

Thảo nào sáu cái phế vật này tìm không thấy, tìm thấy rồi sợ là cũng xin không được.

Hồng Quân biết Lăng Tiêu đốn ngộ đã sớm kết thúc, hiện tại là đang giả vờ, lập tức truyền âm bảo Lăng Tiêu giao ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng. "Đạo Tổ muốn Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng làm gì?

Đây đều là bảo bối khó được, cứ thế bị Đạo Tổ đòi đi, ta thiệt thòi lớn a?" Lăng Tiêu truyền âm đáp lại. "Có thể cho các ngươi tham ngộ thêm hai ngàn năm Tạo Hóa Ngọc Điệp." Hồng Quân đáp. "Đạo Tổ thế mà lại hào phóng như vậy, nợ ba huynh đệ chúng ta nhân quả thành Thánh mới dùng ba ngàn năm đền bù, dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng liền có thể đổi được hai ngàn năm." "Xem ra hai thứ này vô cùng quan trọng.

Chương 74

Đạo Tổ nói cho ta nghe một chút có tác dụng gì đi, ta còn đợi giá mà bán, ta cảm giác hai ngàn năm ít quá." Lăng Tiêu điên cuồng cò kè mặc cả.

Lăng Tiêu đương nhiên biết có tác dụng gì, nhưng hắn không thể biểu hiện ra ngoài. "Nguy cơ Hồng Hoang tưởng tất ngươi đã biết, hiện nay sinh linh Hồng Hoang điêu tàn, cần sáng tạo chủng tộc mới để lấp đầy.

Chủng tộc này gọi là Nhân tộc, nhân vật chính của Hồng Hoang trong tương lai." "Nhân tộc không ra, Vu Yêu lượng kiếp liền không cách nào kết thúc, làm trở ngại Hồng Hoang phát triển." Hồng Quân lấy đại nghĩa dụ dỗ. "Nhân vật chính của Hồng Hoang trong tương lai, vậy khí vận khẳng định không tầm thường.

Ta muốn Nhân tộc khí vận!

Ngươi đáp ứng thì ta giao ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nếu không ta tự mình đi tạo Nhân tộc, ta hiện tại sẽ toàn lực tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc." Lăng Tiêu lôi kéo nói.

Dù sao kiếp trước làm người, Nhân tộc khí vận Lăng Tiêu nhất định phải chưởng khống, không thể để Nữ Oa và Lão Tử tai họa. "Có thể.

Không Động Ấn cũng ở trên người ngươi, cùng nhau giao ra đi, Không Động Ấn là vật Thiên định trấn áp Nhân tộc khí vận." Hồng Quân vô cùng thống khoái đáp ứng.

Phản chính kẻ bị hố là Nữ Oa và Lão Tử, hắn không có bất kỳ tổn thất nào.

Ngoài ra, dính dáng quan hệ với Nhân tộc, ba con Kim Ô về sau càng thêm không có khả năng bỏ mặc Hồng Hoang, ngày sau còn có thể lôi kéo ba con Kim Ô nhập vào lượng kiếp, thu thập thật tốt.

Lăng Tiêu không ngờ Hồng Quân thế mà thống khoái đáp ứng như vậy, cảm giác tương đối không ổn, thế là nói: "Đạo Tổ ngươi thân khẩu đáp ứng đấy nhé, để ba huynh đệ chúng ta tham ngộ thêm hai ngàn năm Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Có thể." Trong Tử Tiêu Cung, gân xanh Hồng Quân đã nổi lên, con súc sinh lông lá tham lam vô độ này.

Nếu không phải hắn vội vã nắn lại Thiên Đạo đại thế về quỹ đạo, vội vã Hợp Đạo, đoạn nhiên sẽ không đáp ứng.

Trời đất bao la đều không lớn bằng Hợp Đạo.

Chỗ tốt đòi hỏi đã không ít, Lăng Tiêu cũng không tiện được một tấc lại muốn tiến một thước ép Hồng Quân nổi nóng, vung tay lên, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Không Động Ấn bay về phía Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhận được xong, đem Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng cho Nữ Oa, Không Động Ấn cho Lão Tử. "Tạ ơn lão sư." Nữ Oa và Lão Tử đại hỉ, nhìn thấy ba kiện bảo vật này, bọn họ liền triệt để minh bạch mình nên chứng đạo thành Thánh như thế nào. "Đi đi!" Hồng Quân phất phất tay, sáu người liền ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Nữ Oa không kịp chờ đợi chạy tới Thiếu Dương Sơn, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi theo phía sau.

Bắc Hải, Lăng Tiêu đình chỉ bế quan, chạy tới Bất Chu Sơn.

Vu tộc thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hiện tại rất suy yếu, lo lắng bị thừa lúc vắng mà vào, đã sớm rút về Bất Chu Sơn.

Lăng Tiêu chạy tới Bất Chu Sơn, trực tiếp đi vào Bàn Cổ Thần

Điện tìm Thập Nhị Tổ Vu. "Nữ Oa lập tức sắp thành Thánh, không muốn chết thì tranh thủ thời gian mỗi người cho ta một giọt tinh huyết của các ngươi, ngày sau nói không chừng ta còn có thể phục sinh các ngươi." Lăng Tiêu trực tiếp nói rõ ý đồ đến.

Lưu một tay chung quy là không sai, hơn nữa còn có thể để Hậu Thổ nợ một cái nhân tình ngập trời.

Hậu Thổ về sau thế nhưng là Địa Đạo đại ngôn nhân, tồn tại bình khởi bình tọa với Hồng Quân. "Ngươi muốn tinh huyết của chúng ta để làm gì?" Đế Giang lập tức cảnh giác, bọn họ nãi là tinh huyết của Bàn Cổ phụ thần biến thành, tinh huyết đối với bọn họ cực kỳ quan trọng, là nơi chứa đựng tinh nguyên, cũng giống như nguyên thần của các sinh linh khác. "Nữ Oa sắp thành Thánh, các ngươi cảm thấy nàng ta sẽ bỏ qua cho Vu tộc sao?

Thánh Nhân cường đại các ngươi cũng đã thấy rồi, các ngươi cảm thấy có thể đỡ được không?" Lăng Tiêu có chút nổi nóng nói: "Ta đã sớm nói với các ngươi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận không phải là vạn năng.

Ta nếu có mưu đồ gì với các ngươi, trực tiếp để hai vị huynh trưởng của ta đến cướp là được, các ngươi cảm thấy các ngươi có thể chống đỡ sao?" "Hai vị huynh trưởng của ta thành Thánh, nhìn trộm được thiên cơ, lần này là Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc và Yêu tộc đều phải nguyên khí đại thương, rút lui khỏi cuộc tranh đoạt nhân vật chính của Hồng Hoang, lượng kiếp mới có thể tiêu trừ." "Nếu không phải nể tình cùng là hậu duệ Bàn Cổ, ta mới lười quản các ngươi." Đế Giang tự cho là đúng và ngang ngược bá đạo, thực sự khiến người ta nổi nóng.

Nghe được lời của Lăng Tiêu, sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu trở nên khó coi vô cùng.

Quả thực!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã thành Thánh, muốn tính kế bọn họ, đối phó bọn họ đều dễ như trở bàn tay, căn bản không cần phí lời với bọn họ.

Hơn nữa nếu ba con Kim Ô muốn giết bọn họ, bọn họ đã sớm chết rồi.

Trong nháy mắt, Thập Nhị Tổ Vu đều xì hơi, không còn vẻ ngang ngược bá đạo ngày xưa.

Trước kia Thánh Nhân không xuất thế, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận không ai có thể địch.

Hiện giờ Thánh Nhân xuất thế, đại trận này trước mặt Thánh Nhân lại có vẻ vô lực như vậy. "Chẳng lẽ Vu tộc thật sự phải diệt vong?

Hồng Hoang rõ ràng là Phụ thần khai tịch, Vu tộc chúng ta nên là nhân vật chính, thay Phụ thần chưởng quản Hồng Hoang." Đế Giang mặt đầy vẻ không cam lòng. "Đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu sao?

Hồng Hoang là Phụ thần khai tịch, nhưng Phụ thần đã chết rồi, chưởng quản Hồng Hoang là Thiên Đạo.

Thiên Đạo muốn chính là ổn định, loại bỏ tất cả các nhân tố nguy hiểm." Lăng Tiêu thương hại nhìn Đế Giang: "Hung thú lượng kiếp, tiêu diệt Hỗn Độn Ma Thần; Long Hán lượng kiếp, đem Hỗn Độn Ma Thần triệt để thanh trừng; hiện giờ đến lượt tiêu diệt hậu duệ Bàn Cổ không nghe lời." "Sự tự cho là đúng của ngươi, bất quá chỉ là Thiên Đạo tính kế mà thôi." Rốt cuộc Vu tộc cũng đã giúp ba huynh đệ Kim Ô làm tấm khiên, tranh thủ được không ít thời gian, trơ mắt nhìn Vu tộc phúc diệt, chung quy vẫn là không đành lòng.

Huống chi, Vu tộc chính là quân cờ quan trọng nhất trong mưu đồ

ngày sau của Lăng Tiêu. "Thì ra là thế, thì ra là thế." Đế Giang rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, cả người đều suy sụp, không còn hùng tâm tráng chí. "Chẳng lẽ Vu tộc chúng ta thật sự không thể thành Thánh sao?" Hậu Thổ không cam lòng hỏi. "Không, ngươi có thể thành Thánh.

Hồng Hoang trừ Thiên Đạo, còn có Địa Đạo.

Cơ duyên thành Thánh của ngươi xác thực nằm ở Huyết Hải, Lục Đạo Luân Hồi." Lăng Tiêu đề điểm: "Nhưng sát nghiệp đã tạo hạ, Vu tộc không vong, kiếp khí khó tiêu.

Cho ta một giọt tinh huyết của các ngươi, ngày sau lợi dụng Lục Đạo Luân Hồi, nói không chừng còn có thể có một đường sinh cơ." Địa Đạo, Lục Đạo Luân Hồi.

Sáu chữ như sấm sét trùng kích não hải Hậu Thổ, như thể hồ quán đỉnh, trong minh minh tìm được cái gì đó.

Hồi lâu sau, Hậu Thổ mới hồi phục tinh thần, mở miệng nói: "Ta ẩn ẩn cảm ứng được cơ duyên thành Thánh, Lăng Tiêu đạo hữu không lừa chúng ta." Nói xong, Hậu Thổ lấy ra một giọt tinh huyết giao cho Lăng Tiêu, các Tổ Vu khác cũng làm theo. "Nếu ta thành Thánh, có thể che chở Vu tộc không?" Hậu Thổ chưa từ bỏ ý định hỏi. "Không thể, Vu tộc không vong, lượng kiếp không tiêu, trở ngại Hồng Hoang phát triển, Đạo Tổ sẽ ra tay." Lăng Tiêu lắc đầu.

Ánh sáng hy vọng vừa dâng lên trong mắt mười một vị Tổ Vu khác nháy mắt bị đánh nát, từng người tâm tình trầm trọng vô cùng. "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Đế Giang hỏi. "Hậu Thổ đạo hữu đi Huyết Hải tìm kiếm cơ duyên thành Thánh, chớ quản chuyện Vu tộc nữa.

Còn về phần các ngươi, dù sao cũng chết chắc rồi, muốn làm gì thì làm đó đi." Lăng Tiêu cầm mười hai giọt tinh huyết chuẩn bị rời đi,

nói thêm: "Bất quá, chớ đụng vào Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo, sinh cơ của các ngươi có thể lớn hơn một chút." Nói xong, Lăng Tiêu rời đi.

Thập Nhị Tổ Vu tâm tình trầm trọng thương nghị một phen, Hậu Thổ đi Huyết Hải, mười một Tổ Vu còn lại dẫn theo Vu tộc tiếp tục đi đánh Yêu tộc.

Dù sao cũng phải chết, đánh chết Yêu tộc giải hận rồi nói sau.

Ngày hôm đó, thanh âm Nữ Oa vang vọng Hồng Hoang.

Chương 75

"Thiên Đạo ở trên, nay ngô Nữ Oa cảm thấy Hồng Hoang sinh linh thiếu hụt, sáng tạo Tiên Thiên Đạo Thể gọi là Nhân, tạo hóa Hồng Hoang." "Nhân tộc, lập." Thanh âm hạ xuống, công đức chi lực bàng bạc vô cùng rơi xuống.

So với công đức chứng Thiên hôn, sáng tạo Yêu văn trước đó cộng lại đều không bằng một nửa lần này.

Bàng bạc công đức, một nửa rơi vào trên người Nữ Oa, một phần mười rơi vào trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, bốn phần mười rơi vào trên ba ngàn Tiên Thiên Nhân tộc do Nữ Oa sáng tạo ra, lập tức từng người tu vi phi thăng.

Mà Nữ Oa dưới sự bao trùm của hạo hãn công đức kim quang, trực tiếp lập địa thành Thánh, toàn bộ Hồng Hoang trời giáng mưa vàng, thiên hoa diệu trụy, tiên âm lượn lờ.

Nữ Oa thành Thánh, sinh linh Hồng Hoang đại hỉ, rốt cuộc có người có thể thu thập Vu tộc.

Cao hứng nhất không ai khác ngoài Yêu tộc, có Thánh Nhân chống lưng, Vu tộc còn nhảy nhót được cái gì.

Mà trừ Hậu Thổ ra, mười một Tổ Vu còn lại đã sớm có chuẩn bị tâm lý, hiện giờ hoàn toàn mang tư thái của kẻ liều mạng, triệt để mặc kệ, tiếp tục truy sát Yêu tộc.

Nữ Oa thấy mình thành Thánh mà Vu tộc vẫn không nể mặt, lập tức liền muốn động thủ đánh chết Vu tộc.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu vang lên thanh âm Hồng Quân: "Chớ có lại dính dáng lượng kiếp nhân quả, rời đi Hồng Hoang, đến

Thiên Ngoại Hỗn Độn khai tịch đạo trường." Hồng Quân nói phi thường nghiêm túc, càng giống như đang ra lệnh.

Nữ Oa không dám làm trái, cường áp lửa giận nói: "Nay ngô thành Thánh, sẽ tại Thiên Ngoại Hỗn Độn khai tịch Oa Hoàng Cung.

Ngàn năm sau, tại Oa Hoàng Cung giảng đạo, sinh linh Hồng Hoang đều có thể tới nghe." Nói xong, Nữ Oa ngoan ngoãn bay về phía Thiên Ngoại Hỗn Độn.

Yêu tộc ngẩn ngơ, không phải nên ra tay diệt Vu tộc sao?

Không ra tay thì thôi, ngay cả bọn họ bị Vu tộc truy sát, Oa Hoàng cũng mặc kệ, đây là ý gì?

Mắt thấy muội muội thành Thánh xong lại mặc kệ Yêu tộc, Phục Hy nổi giận, lập tức bay về phía Thiên Ngoại Hỗn Độn tìm Nữ Oa đòi lời giải thích.

Trên núi Thiếu Dương, Lão Tử đã sớm không thể chờ đợi được nữa, hắn đã sớm biết mình nên chứng đạo như thế nào, chỉ đợi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Thái Thanh Lão Tử, thấy Nhân tộc yếu nhỏ, dục truyền giáo Nhân tộc Kim Đan đại đạo, giáo hóa Nhân tộc, lấy Không Động Ấn trấn áp khí vận." "Nhân Giáo, lập!" Thanh âm Lão Tử truyền khắp Hồng Hoang, Thiên Đạo lần nữa hạ xuống công đức.

Tuy rằng không nhiều bằng công đức Nữ Oa tạo nhân, nhưng cũng không ít, bảy phần rơi vào trên người Lão Tử, ba phần rơi vào trên Không Động Ấn.

Lão Tử không giống như Nữ Oa trực tiếp mượn công đức chi lực lập địa thành Thánh, hết cách, công đức chi lực này không đủ để lập địa thành Thánh a.

Lão Tử tế ra Tam thi, dưới tác dụng của công đức chi lực và

Hồng Mông Tử Khí, Tam thi hợp nhất, chứng đạo thành Thánh.

Mắt thấy Lão Tử lập giáo thành Thánh, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đột nhiên mâu quang sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ, trong nháy mắt này đều minh ngộ đạo của mình.

Duy chỉ có Nguyên Thủy, cả ngày lẫn đêm chỉ nghĩ đến báo thù, hoàn toàn không nghĩ tới tham ngộ đạo của mình.

Tu vi theo kịp rồi, nhưng không đi ra được đạo của mình, có Hồng Mông Tử Khí gia thân cũng vô dụng.

Như Nữ Oa, đi ra Tạo Hóa chi đạo, mới có thể mượn nhờ Hồng Mông Tử Khí và hải lượng công đức lập địa thành Thánh.

Lão Tử đi ra chính là Kim Đan đại đạo, độc thụ nhất chí, toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có Lão Tử biết luyện đan. "Thiên Đạo ở trên, ngô nãi Thượng Thanh Thông Thiên, nay lập đại giáo tên là 'Tiệt', đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, vạn sự vạn vật đều có một đường sinh cơ.

Ngô lập Tiệt Giáo vì chúng sinh tiệt thủ một đường sinh cơ, lấy Long Đầu Quải trấn áp khí vận." "Tiệt Giáo, lập." Minh ngộ đạo của mình, Thông Thiên đột nhiên trùng thiên nhi khởi, thanh âm truyền khắp Hồng Hoang.

Mặt Nguyên Thủy lập tức đen lại.

Nữ Oa là sư muội, thành Thánh trước có thể nhịn; Lão Tử là đại huynh, thủ lĩnh Tam Thanh, thành Thánh trước cũng có thể nhịn.

Nhưng Thông Thiên dựa vào cái gì so với hắn thành Thánh trước?

Cướp ở trước mặt nhị huynh hắn thành Thánh, rõ ràng là cố ý đánh vào mặt hắn.

Giờ khắc này, Nguyên Thủy trong lòng điên cuồng cầu nguyện

Thông Thiên chứng đạo thất bại.

Tuy nhiên, làm hắn thất vọng rồi.

Bạn theo Thông Thiên dứt lời, thiên địa dị tượng tái hiện.

Thiên Đạo hạ xuống công đức, Thông Thiên và Lão Tử giống nhau, Tam thi hợp nhất, chứng đạo thành Thánh.

Mà càng làm cho Nguyên Thủy đau mặt hơn là, chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng thời trùng thiên nhi khởi. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thấy chúng sinh tật khổ, đặc lập đại giáo tên là 'Tây Phương Giáo', phổ độ chúng sinh, ngưng tụ tín ngưỡng, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận." "Tây Phương Giáo, lập." Thoại âm truyền khắp Hồng Hoang, Thiên Đạo hạ xuống công đức.

Phần công đức này không kém so với Thông Thiên lập Tiệt Giáo, nhưng bởi vì là hai người chia đều, kết quả chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hấp thu xong công đức, tịnh vị năng làm cho Tam thi hợp nhất.

Hai người gấp gáp, rõ ràng Hồng Mông Tử Khí chỉ dẫn chính là như thế, thế này đều không thể thành Thánh, về sau muốn ngộ đến cơ duyên thành Thánh nữa, không biết phải đến ngày tháng năm nào. "Ngu xuẩn, hai người cùng lập một giáo còn muốn thành Thánh." Nguyên Thủy cất tiếng trào phúng, trong lòng rốt cuộc cân bằng.

Chúng đại năng đều đem thần thức ném qua tới, quan khán trận thành Thánh đại điển này, giờ phút này đều thống nhất ghét bỏ Nguyên Thủy.

Người ta tốt xấu gì cũng ngộ ra đạo của mình, còn ngươi thì sao, còn mặt mũi trào phúng người ta.

Bất quá, Nguyên Thủy nói cũng là lời nói thật, lập giáo công đức

chỉ đủ một người thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lần này bị kẹt lại rồi.

Mà đúng lúc này, Chuẩn Đề cảm ứng được Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần có động tĩnh, trong mắt dần dần có một tia minh ngộ, vội vàng truyền âm báo cho Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tiếp đó, thanh âm hai người lại lần nữa vang vọng Hồng Hoang. "Đệ nhất nguyện: Giả sử khi ta đắc thành Phật, trong quốc độ của ta vẫn có địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh tam ác đạo, ta tức không lấy Vô Thượng Chính Giác." "Đệ nhị nguyện: Giả sử khi ta đắc thành Phật, trong quốc độ của ta chư thiên, nhân dân, thọ mệnh sau khi kết thúc, vẫn đọa lạc trải qua tam ác đạo, ta tức không lấy Vô Thượng Chính Giác." "Đệ tam nguyện..." ...

Hai người một hơi phát hạ bốn mươi tám đại hoành nguyện, Thiên Đạo lại lần nữa hạ xuống công đức, hai người rốt cuộc thành Thánh.

Nguyên Thủy xấu hổ không chịu nổi, vừa mới còn trào phúng người ta không thể thành Thánh, quay đầu liền bị đánh mặt.

Tại Bắc Hải, Lăng Tiêu nghe được mà vui vẻ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chung quy vẫn thành "Thánh nhân vay trả góp", phát hạ hoành nguyện phải hoàn thành, công đức thu được từ việc hoàn thành hoành nguyện phải trả lại Thiên Đạo.

Cũng chính là huynh đệ hai người hướng Thiên Đạo mượn công đức thành Thánh, ngày sau là phải trả.

Đạo Ma chi tranh, địa mạch phương Tây bị hủy, phần nhân quả này tính lên đầu Hồng Quân.

Kết quả, Hồng Quân cho phương Tây hai tôn thánh vị để thường hoàn nhân quả này, cũng chính là đem nhân quả chuyển giá lên người

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thường hoàn công đức, kỳ thật chính là đang thường hoàn nhân quả, thuộc về việc bị Hồng Quân lừa, nhưng Hồng Quân cũng xác xác thực thực để hai người thành Thánh.

So với thành Thánh, thường hoàn công đức đảo cũng không tính là gì, Thánh Nhân bất tử bất diệt, ngày sau còn dài, tổng có thể trả hết.

Hơn nữa, nợ Thiên Đạo công đức, cũng tương đương với việc có miễn tử kim bài hộ thân.

Trước khi trả hết công đức, Thiên Đạo sẽ không để cho hai tên này chết, nếu không thì đi tìm ai đòi công đức?

Trên núi Thiếu Dương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên nghe được Nguyên Thủy trào phúng trước đó, nếu không phải có Lão Tử và Thông Thiên ở đó, bọn họ hôm nay thế nào cũng phải thu thập Nguyên Thủy một trận. "Hừ!" Hai người đối với Nguyên Thủy lạnh lùng hừ một tiếng, hướng phương Tây mà đi.

Thiên Đạo đã chuẩn doãn lập giáo, tự nhiên là phải mau chóng về phương Tây đi thành lập Tây Phương Giáo, hoạch thủ công đức trả Thiên Đạo.

Chương 76

Vốn dĩ bọn họ là muốn đi thu thập Vu tộc, nhưng Đạo Tổ truyền âm không cho bọn họ can dự lượng kiếp nhân quả. "Đi thôi, về Côn Luân Sơn lập giáo!" Lão Tử nhìn thoáng qua Nguyên Thủy, không nói gì.

Thông Thiên vẫn là mềm lòng, nhìn bộ dạng suy sụp của Nguyên Thủy, mở miệng an ủi nói: "Nhị huynh không cần khí nỗi, Tam Thanh vốn là nhất thể, ta và đại huynh có thể thành Thánh, nhị huynh cũng tất định có thể thành Thánh, chỉ cần tĩnh tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, tìm được đạo của mình là được." Nguyên Thủy hiện tại hạ không được đài, lời này của Thông Thiên cho hắn bậc thang xuống, sắc mặt đẹp hơn không ít, gật gật đầu, không có lại cho Thông Thiên sắc mặt xem.

Đạo trường Tam Thanh tại Đông Côn Luân, ngày xưa bị Vu tộc bá chiếm, hiện giờ thành Thánh, tự nhiên là phải lấy về.

Chúng đại năng một trận thổn thức, một ngày năm Thánh xuất hiện, Hồng Hoang sắp biến thiên.

Bọn họ tự nhiên cũng muốn thành Thánh, nhưng phải đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ trước mới được.

Tự ngã thi phi thường khó trảm xuất, hiện giờ đi con đường trảm Tam thi đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ có Phục Hy, Minh Hà và Côn Bằng.

Lăng Tiêu và Ngũ Cực Thánh Thú tuy rằng cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng đi chính là Pháp Tắc Chứng Đạo.

Những người như Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Hi Hòa, Thường Hi, Tây Vương Mẫu... hiện giờ đều kẹt tại Chuẩn Thánh trung kỳ,

chần chờ trảm không ra tự ngã thi.

Mà điều làm cho sinh linh Hồng Hoang vô pháp tiếp thu chính là, một ngày năm Thánh xuất hiện, lại không ai đi thu thập Vu tộc, y nguyên để Vu tộc tàn phá bừa bãi, đại tứ tàn sát.

Lúc đầu, ba con Kim Ô mặc kệ, bọn họ chỉ có thể đem hy vọng ký thác tại Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành Thánh.

Hiện giờ thành Thánh, lại đối với Vu tộc chẳng quan tâm.

Bọn họ đều rất muốn đi chất vấn tại sao, nhưng không dám, người ta hiện tại là Thánh Nhân, Thánh Nhân không thể mạo phạm, đại khái cũng sẽ không gặp bọn họ.

Vô pháp tiếp thu nhất là Yêu tộc, Yêu Hoàng nhà mình thành Thánh, lại mặc kệ bọn họ sống chết, đây là vì cái gì, ngay cả trí nang Bạch Trạch cũng nghĩ không thông.

Mà người ngoài không biết chính là, Hồng Quân truyền âm cho Lão Tử và Nữ Oa, thu đi Không Động Ấn và Tạo Nhân Tiên.

Tạo Nhân Tiên chính là Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, sau khi công đức tẩy lễ biến thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Không Động Ấn cộng thêm Tạo Nhân Tiên, liền có thể chưởng khống Nhân tộc khí vận.

Lão Tử phi thường tham lam, trước đó phát thệ ngôn lập giáo, nói là giáo hóa Nhân tộc, dùng Không Động Ấn trấn áp khí vận, trấn áp chính là toàn bộ Nhân tộc khí vận.

Lão Tử bình thường một bộ vô vi thông thấu, phản phác quy chân, kỳ thật chính là âm hiểm hư ngụy, nhìn như người hiền lành, ngăn cản Nguyên Thủy và Thông Thiên cãi nhau, thực ra vẫn luôn là đang kéo lệch.

Ai đối với mình hữu dụng nhất, liền giúp người đó; trước kia giúp Nguyên Thủy, thấy Nguyên Thủy không thành Thánh, thái độ lập tức liền lạnh.

Không Động Ấn bị thu lại, Lão Tử chỉ có thể dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận, hẳn là bị Hồng Quân cảnh cáo qua, chỉ dùng Thái Cực Đồ trấn áp Nhân Giáo khí vận.

Mà Không Động Ấn và Tạo Nhân Tiên tự nhiên đến trong tay Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu phi thường hài lòng, đối với Hồng Quân đều có thêm một chút hảo cảm.

Ít nhất lão già này nói lời vẫn giữ lời.

Tạo Nhân Tiên vô pháp khống chế Nhân tộc khí vận, nhưng lại có thể đánh tan Nhân tộc khí vận.

Còn về Không Động Ấn, hiện tại chỉ là Hậu Thiên Thượng Phẩm Công Đức Linh Bảo, nhưng theo Nhân tộc khí vận tăng lên, phẩm cấp cũng sẽ đi theo tăng lên, nói không chừng có thể biến thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Đương nhiên, đối với Lăng Tiêu mà nói, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là về sau Nhân tộc khí vận nhất định phải nắm giữ trong tay mình.

Lăng Tiêu tuyệt sẽ không để chư Thánh tính kế Nhân tộc.

Phong Thần lượng kiếp, mặt ngoài là chèn ép Thông Thiên Tiệt Giáo, Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, thái quá kiêu trương.

Thực tế lại là Thiên Đạo chèn ép Nhân Đạo, lợi dụng Nhân tộc để hoàn thành Thiên Đạo phong thần, để Nhân tộc trở thành nô lệ của Thiên Đạo, Nhân Đạo tự nhiên triệt để bị Thiên Đạo áp chế.

Trước kia thực lực không đủ, chỉ có thể ẩn nhẫn không dính nhân quả.

Nhưng hiện tại, ba huynh đệ bọn họ đều có tư cách lên bàn đàm phán rồi.

Phong Thần lượng kiếp, nhất định phải biến đổi một chút.

Tại Thiên Ngoại Hỗn Độn. "Vì sao?

Ngươi thành Thánh, Yêu tộc đã cho ngươi sự giúp đỡ rất lớn, vì sao mặc kệ Yêu tộc?

Chẳng lẽ thành Thánh liền trở nên lãnh mạc vô tình như thế sao?" Phục Hy tìm được Nữ Oa, phẫn nộ chất vấn. "Huynh trưởng, không phải ta bạc tình.

Đạo Tổ có chỉ, Thánh Nhân không được can dự Hồng Hoang nhân quả.

Nợ Yêu tộc nhân quả, ta sẽ trả, ta sẽ nghiên cứu ra một tòa trận pháp có thể đối kháng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cho Yêu tộc." Nữ Oa bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đạo Tổ chỉ cần nói rõ ràng, thông cáo Hồng Hoang Thánh Nhân không được can thiệp nhân quả, thì chuyện gì cũng không có.

Nhưng Đạo Tổ cứ không nói rõ, đây là cố ý bức nàng và Yêu tộc ly tâm, triệt để đoạn tuyệt nhân quả liên lụy. "Thì ra là Đạo Tổ chỉ dụ, thôi được." Phục Hy thở dài một tiếng, hắn còn có thể nói cái gì đây. "Huynh trưởng, rời đi Yêu tộc đi, Yêu tộc chú định phải vong, tiếp tục làm Yêu Hoàng, huynh sẽ chết." Nữ Oa khuyên nhủ.

Thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nàng tự nhiên cũng có thể nhìn thấy một ít thiên cơ. "Không được, chúng ta hưởng thụ Yêu tộc khí vận, ta nếu lại rời đi Yêu tộc, huynh muội chúng ta thành cái gì?

Lợi dụng xong Yêu tộc liền qua cầu rút ván?" Phục Hy kiên quyết lắc đầu, gượng cười nói: "Yêu tộc tín nhiệm chúng ta, muội đã thoát ly Yêu tộc, ta tuyệt không thể lại rời đi.

Chết liền chết đi, muội đã thành Thánh, bất tử bất diệt, vậy là đủ rồi." Nữ Oa trong lòng đau xót, nàng có thể đối với Yêu tộc bạc tình, lại làm không được đối với huynh trưởng bạc tình.

Nàng biết huynh trưởng đây là muốn vì nàng gánh vác nhân quả với Yêu tộc, dùng mạng của mình để triệt để chặt đứt sự liên lụy giữa nàng và Yêu tộc. "Huynh trưởng, ta không muốn huynh chết, cho ta một tia nguyên thần của huynh.

Huynh có thánh cách, có thể thành Thánh, nhưng cơ duyên thành Thánh của huynh không tại Yêu tộc." Giờ khắc này Nữ Oa mới thật có dáng vẻ của muội muội, ai cầu nhìn Phục Hy. "Được rồi!" Phục Hy lập tức mềm lòng, hơn nữa thành Thánh, ai lại có thể cự tuyệt được chứ, lập tức trảm xuất một tia nguyên thần giao cho Nữ Oa.

Rời đi Thiên Ngoại Hỗn Độn, Phục Hy trở lại Yêu tộc, chỉ nói là thành Thánh xong không thể lại can dự Hồng Hoang nhân quả, tịnh không có đem Đạo Tổ khai ra, đồng thời báo cho Yêu tộc thành viên, Oa Hoàng sẽ nghiên cứu ra đại trận giúp Yêu tộc chống lại Vu tộc.

Oán khí của Yêu tộc lúc này mới tiêu tán không ít.

Những ngày tiếp theo, Phục Hy dẫn dắt Yêu tộc đông trốn tây nấp, tránh né Vu tộc truy sát.

Đế Giang và các Tổ Vu từ miệng Lăng Tiêu biết được túc mệnh của mình, nhất định phải chết, dứt khoát triệt để điên cuồng, chết cũng phải kéo Yêu tộc làm đệm lưng.

Đối với các sinh linh khác, Vu tộc ngược lại không có hạ sát thủ nữa, biết Hậu Thổ có thể thành Thánh, buông tha các sinh linh khác để

Hậu Thổ gánh vác nhân quả nhỏ đi một chút.

Thậm chí phát lời, Vu tộc chỉ nhắm vào Yêu tộc, các sinh linh khác có thể về Hồng Hoang đại địa tu luyện.

Tin tức này vừa ra, các sinh linh khác thử thăm dò một phen, phát hiện Vu tộc thật sự mặc kệ bọn họ, lập tức hoan thiên hỉ địa chạy về Hồng Hoang đại địa, oán khí đối với Vu tộc giảm đi rất nhiều.

Chương 77

Ngày hôm đó, sự kiện "ô long" lớn nhất Hồng Hoang đã xảy ra.

Huyết Hải thượng không, Minh Hà mặt đầy hưng phấn trùng thiên nhi khởi. "Thiên Đạo ở trên, ngô Minh Hà hôm nay sáng tạo một tộc, tên là 'Tu La', chưởng quản U Minh Huyết Hải, lấy Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên trấn áp khí vận." "Tu La tộc, lập." Thanh âm Minh Hà truyền khắp Hồng Hoang, lập tức đem thần thức của các đại năng Hồng Hoang hấp dẫn qua. "Minh Hà đây là muốn làm gì?

Học Nữ Oa tạo nhân, cũng muốn sáng tạo một cái chủng tộc ra, hoạch thủ công đức thành Thánh?" "Nói không chừng thật sự có thể được, dù sao Minh Hà cũng đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ thiếu mượn nhờ công đức chi lực Tam thi hợp nhất." "Ta cảm thấy không được, Minh Hà chỉ là bắt chước, tịnh vị đi ra đạo của mình.

Nữ Oa bọn họ sở dĩ có thể thành Thánh, không chỉ là tu vi đủ, hoạch thủ Thiên Đạo công đức, quan trọng hơn là người ta đi ra đạo của mình." "Đúng nha, Nữ Oa đi ra Tạo Hóa chi đạo, Lão Tử đi ra Kim Đan đại đạo, Thông Thiên đi ra Tiệt Thủ Sinh Cơ chi đạo, Tiếp Dẫn đi ra Tín Ngưỡng chi đạo, Chuẩn Đề đi ra Độ Hóa chi đạo.

Dù sao ta nhìn không ra Minh Hà đi ra đạo gì." "Có hình không thần, cái này mà đều có thể thành Thánh, về sau đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ đều bắt chước, không phải ai cũng có thể thành Thánh sao." Chúng đại năng nghị luận ầm ĩ.

Trong lúc nghị luận, Thiên Đạo hạ xuống công đức rồi, chỉ là ít đến đáng thương, còn không nhiều bằng lúc trước chứng Thiên hôn.

Còn có một nửa rơi vào trên người Tu La tộc do Minh Hà tạo ra, rơi vào trên người Minh Hà công đức có thể nói là có cũng như không.

Chúng đại năng thực sự nhịn không được, cất tiếng cười to, mặt Minh Hà đều đen lại, chưa từ bỏ ý định lại lần nữa khởi thệ. "Thiên Đạo ở trên, nay ngô Minh Hà thấy Huyết Hải sinh linh điêu tàn, đặc lập Tu La Giáo, giáo hóa Huyết Hải sinh linh, lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên trấn áp khí vận." "Tu La Giáo, lập." Tuy nhiên, thoại âm rơi xuống, hạ xuống không phải công đức, mà là sấm sét vang dội, giáng xuống thiên khiển, Thiên Đạo không cho phép.

Minh Hà bị hai đạo kiếp lôi đánh trúng, kiếp lôi uy lực không lớn, tịnh không có làm Minh Hà bị thương gì, nhưng tính vũ nhục cực mạnh.

Lần này không chỉ chúng đại năng nhịn không được, sinh linh nhìn thấy một màn này đều nhịn không được bật cười.

Tại Bắc Hải, ba huynh đệ Kim Ô đang bế quan tu luyện trực tiếp cười phun. "Từ nay về sau, Minh Hà phải thành trò cười của Hồng Hoang rồi.

Bất quá, Minh Hà cũng vì những người khác tổng kết ra kinh nghiệm, bắt chước phương pháp thành Thánh của người khác là không thông, phải đi ra đạo của mình mới có thể tiến thêm một bước." Lăng Tiêu nói. "Người khác thành Thánh đều lập giáo, chúng ta có muốn cũng lập giáo hay không?" Đông Hoàng Thái Nhất hứng thú bừng bừng nói. "Ừm, có thể.

Chúng ta thành Thánh, không tiện ra tay, có thể bồi dưỡng đệ tử thu thập đệ tử giáo phái khác.

Tam Thanh bọn hắn ngày ngày bị chúng ta đánh, đệ tử bọn hắn cũng phải bị đệ tử chúng ta đánh." Đế Tuấn cũng thấy hứng thú. "Vẫn là thôi đi, chúng ta là Đại Đạo Thánh Nhân, không có khả năng hướng Thiên Đạo lập giáo.

Hướng Đại Đạo lập giáo, loại chuyện nhỏ này Đại Đạo khẳng

định sẽ không để ý, đến lúc đó giống như Minh Hà mất mặt, xấu hổ biết bao." Lăng Tiêu lắc đầu: "Hơn nữa, chúng ta đã thu bảy đồ đệ, đập vô số tài nguyên vun trồng, đều phi thường ưu tú, đánh đệ tử Tam Thanh dư xài, lại cần gì lập giáo nữa." "Ừm, có lý.

Chúng ta là Đại Đạo Thánh Nhân, hướng Thiên Đạo lập giáo không thích hợp, hướng Đại Đạo lập giáo vạn nhất không hồi đáp, mất mặt liền lớn." Đế Tuấn gật gật đầu. "Đại ca nếu thật muốn chơi, có thể để đại tẩu lộng cái Nhật Nguyệt Thần Giáo ra, ta liền không thành Thánh, làm cái phó giáo chủ, chơi chết Tam Thanh bọn hắn." Lăng Tiêu khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa.

Dù sao Lăng Tiêu hiện tại cũng không vội vã thành Thánh, hắn muốn thành Thánh lúc nào cũng có thể, thành hay không thành Thánh đều giống nhau, đều có thể tham ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Sau khi thành Thánh phương thức tu luyện cũng giống nhau, chính là tham ngộ pháp tắc, tham ngộ pháp tắc càng nhiều, thực lực càng mạnh.

Không giống nhau chính là, bọn họ tham ngộ Đại Đạo pháp tắc, mà Tam Thanh bọn người chứng chính là Thiên Đạo Thánh Nhân, tham ngộ Thiên Đạo pháp tắc.

Thiên Đạo pháp tắc chính là phiên bản thiến của Đại Đạo pháp tắc, tham ngộ lên nhanh hơn, dễ dàng hơn, nhưng uy lực xa không bằng Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Tại trong Hồng Hoang còn tốt, có Thiên Đạo chi lực gia trì, cùng cảnh giới còn có thể cùng Đại Đạo Thánh Nhân bẻ tay, nhưng một khi rời đi Hồng Hoang, không có Thiên Đạo chi lực gia trì, lực chiến đấu ít nhất co lại một phần ba.

Thánh Nhân cảnh cần tham ngộ một trăm loại pháp tắc, Thánh Nhân cửu trọng thiên, một trọng mười loại pháp tắc, tham ngộ viên

mãn liền có thể đột phá đến Thánh Nhân nhị trọng thiên.

Cho nên, Lăng Tiêu hiện tại không đột phá Thánh Nhân cảnh cũng không sao, vẫn có thể tham ngộ pháp tắc.

Lượng lớn pháp tắc tham ngộ viên mãn, đến lúc đó vừa đột phá, trực tiếp tiêu thăng Thánh Nhân ngũ trọng thiên, lục trọng thiên.

Pháp tắc có mạnh yếu, tham ngộ pháp tắc không giống nhau, cùng cảnh giới liền cũng có phân chia mạnh yếu.

Ngộ tính tịnh sẽ không bởi vì đột phá Thánh Nhân cảnh liền có tăng lên, cho nên không đột phá cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới hắn, duy nhất có ảnh hưởng chính là pháp bảo và chiến lực.

Đầu tiên, Lăng Tiêu không đột phá, liền vô pháp tiếp tục luyện hóa cấm chế Hỗn Độn Linh Bảo Táng Thiên Quan, cũng vô pháp hoàn toàn phát huy ra uy lực Tiên Thiên Chí Bảo Thái Hư Kính.

Pháp bảo, luyện hóa cấm chế chỉ là thứ nhất, phải luyện hóa pháp tắc trong đó, mới có thể đem uy lực phát huy đến cực hạn.

Hỗn Độn Linh Bảo trở xuống, pháp tắc ẩn chứa tịnh không hoàn chỉnh, nhưng cũng không phải dễ dàng luyện hóa như vậy.

Tiên Thiên Chí Bảo uẩn hàm pháp tắc, cần Thánh Nhân cảnh mới có thể triệt để luyện hóa.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo uẩn hàm pháp tắc, cần Chuẩn Thánh đỉnh phong thậm chí Á Thánh mới có thể triệt để luyện hóa.

Thích hợp nhất cho Chuẩn Thánh sử dụng kỳ thật là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu pháp bảo đối ứng cảnh giới, Hỗn Độn Chí Bảo đối ứng Đại Đạo Cảnh, Hỗn Độn Linh Bảo đối ứng Hợp Đạo Cảnh, Tiên Thiên Chí Bảo đối ứng Thánh Nhân Cảnh, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

đối ứng Á Thánh Cảnh, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối ứng Chuẩn Thánh Cảnh, Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối ứng Đại La Cảnh.

Mà Lăng Tiêu hiện tại cảnh giới, chuẩn xác mà nói là Á Thánh Cảnh, bởi vì Lăng Tiêu tham ngộ viên mãn Đại Đạo pháp tắc đã vượt qua năm loại.

Pháp tắc chứng đạo và trảm Tam thi chứng đạo, kỳ thật trăm sông đổ về một biển, giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân đều kẹp một cái Á Thánh Cảnh.

Pháp tắc chứng đạo, năm loại pháp tắc viên mãn liền tính nhập vào Á Thánh Cảnh, năm loại pháp tắc gia trì, lực chiến đấu so với Chuẩn Thánh mạnh hơn quá nhiều.

Mà trảm Tam thi chứng đạo, nếu không có Hồng Mông Tử Khí gia trì, Tam thi hợp nhất tiên nhập Á Thánh.

Đối với Lăng Tiêu mà nói, hiện tại không vội vã nhập Thánh Cảnh, dù sao Hồng Quân đã nói, Thánh Nhân không thể lại can dự chuyện Hồng Hoang, dính dáng nhân quả.

Cũng chính là nói, Lăng Tiêu không thành Thánh, Tam Thanh bọn người không thể đối với hắn ra tay.

Thánh Nhân không ra tay, Hồng Hoang còn có ai có thể cản hắn?

Đợi đến Phong Thần lượng kiếp khởi, Lăng Tiêu đi đến Triều Ca đứng một cái, ai dám động?

Thành Thánh có Hồng Quân quản.

Còn đám chưa thành Thánh, không ai đánh lại hắn.

Như thế, tính tới tính lui, vẫn là tạm thời không thành Thánh có thể đạt được chỗ tốt nhiều hơn. "Ừm, đến lúc đó nói sau đi, hiện tại

tham ngộ pháp tắc quan trọng nhất.

Chờ Đạo Tổ thu hồi Tạo Hoá Ngọc Điệp, chúng ta muốn tham ngộ pháp tắc sẽ khó khăn hơn, nhân lúc này tham ngộ nhiều một chút." Đế Tuấn gật gật đầu, ba huynh đệ lần nữa lâm vào bế quan.

Một bên khác, Vu tộc mặc kệ các sinh linh khác, cứ nhắm vào Yêu tộc mà truy sát đến chết.

Yêu tộc áp lực đại tăng, ngay cả Đại Yêu đều bị đánh chết ba cái, cấp bậc Yêu Soái, Yêu Tướng nòng cốt càng là thương vong thảm trọng.

Hồng Hoang hiện nay chiến cục đã nghiêng hẳn về một phía.

Phục Hy lo lắng chờ Nữ Oa nghiên cứu ra đại trận cũng đối kháng không nổi Vu tộc.

Thoáng cái một ngàn năm trôi qua, đến kỳ hạn Nữ Oa giảng đạo.

Mặt mũi Thánh Nhân vẫn là phải cho, chúng đại năng bao gồm Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều chuẩn bị lễ vật đi tới bái phỏng.

Chương 78

Mà Yêu tộc bị Vu tộc bức đến không còn cách nào, Phục Hy chỉ có thể dẫn theo toàn bộ Yêu tộc chạy tới Oa Hoàng Cung nghe đạo, thuận tiện tránh né Vu tộc để lấy hơi.

Vu tộc chắc cũng không đến mức truy đến đạo trường Thánh Nhân động thủ chứ.

Tuy nhiên, Phục Hy vẫn là đánh giá thấp sự điên cuồng của Vu tộc.

Đế Giang hiện giờ đã biết Vu tộc phúc diệt là tất nhiên.

Vu tộc dấy lên lượng kiếp, gánh vác lượng kiếp nhân quả, nếu như chết trong tay Nữ Oa, đem nhân quả chuyển giá lên người Nữ Oa, cho dù Nữ Oa là Thánh Nhân, khẳng định cũng chịu không nổi.

Sát sinh liền phải gánh vác nhân quả, Vu tộc dấy lên Vu Yêu lượng kiếp nãi là thiên số.

Vu tộc thành viên hà chỉ ức vạn, nhân quả lớn vô biên!

Tại đạo trường Thánh Nhân động thủ, mạo phạm Thánh Nhân, có thể triệt tiêu một bộ phận nhân quả.

Nhân quả còn lại, cũng tuyệt đối đủ cho Nữ Oa - vị Yêu Hoàng này uống một bình.

Đế Giang và các Tổ Vu đã sớm thương lượng kỹ, dù sao cũng phải chết, kéo Yêu tộc làm đệm lưng, lôi Nữ Oa xuống nước, chết cũng đáng.

Lúc đầu Vu tộc sinh hoạt tại Bất Chu Sơn, số lượng càng ngày càng nhiều, hướng ngoại khuếch trương lãnh thổ, nhưng ra tay trước là Yêu tộc.

Yêu tộc ra tay trước giết người Vu tộc, lúc này mới khơi mào Vu Yêu chi tranh.

Tranh đấu nhiều năm như vậy, tuy rằng Vu tộc vẫn luôn đại thắng, nhưng thành viên Vu tộc chết trong tay Yêu tộc cũng vô số kể, song phương đã sớm là bất tử bất hưu.

Trước đó các đại Tổ Vu bị kiếp khí ảnh hưởng lâm vào cuồng bạo, sau lại được Lăng Tiêu đề điểm mới tỉnh ngộ, nhưng bọn họ chưa bao giờ hối hận.

Lại một lần nữa, bọn họ vẫn sẽ đối với Yêu tộc động thủ báo thù.

Tranh đấu vô số tuế nguyệt, là lúc nên vẽ xuống một cái dấu chấm tròn.

Thiên Đạo tính kế Vu tộc, Vu tộc phản kháng không nổi Thiên Đạo, nhưng cũng sẽ không để Thiên Đạo Thánh Nhân dễ chịu.

Phục Hy dẫn theo Yêu tộc hướng Thiên Ngoại Hỗn Độn mà chạy, mười một Tổ Vu mục lộ điên cuồng dẫn theo Vu tộc ở phía sau một đường truy đuổi. "Vu tộc đây là điên rồi sao?

Phục Hy rõ ràng muốn dẫn Yêu tộc đi Oa Hoàng Cung tránh nạn, chẳng lẽ Vu tộc còn dám đến đạo trường Thánh Nhân động thủ hay sao?" Hồng Hoang các sinh linh khác đều nhìn đến chấn kinh không thôi.

Một số sinh linh vốn định đi Oa Hoàng Cung nghe đạo, thấy bộ dạng điên cuồng này của Vu tộc, sinh sợ bị vạ lây, sôi nổi không dám đi.

Bên bờ Huyết Hải, Hậu Thổ nhìn một màn này, lệ rơi đầy mặt.

Nàng biết, các ca ca tỷ tỷ đây là đi cầu chết.

Mà nàng không thể đi, Thiên Đạo muốn diệt Vu tộc, nàng chỉ có

càng sớm thành Thánh, mới có thể tận khả năng lưu lại huyết mạch cho Vu tộc.

Bắc Hải, Lăng Tiêu cũng đoán được Vu tộc muốn làm gì, ưu tư than nhẹ.

Chưa nói Lăng Tiêu không có nghĩa vụ cứu Vu tộc, cho dù muốn cứu cũng cứu không được.

Cho dù ba huynh đệ Kim Ô đều thành Thánh, hiện giờ cũng tuyệt không phải đối thủ của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Bọn họ thành Thánh cũng chỉ là Thánh Nhân nhất trọng thiên, mà Hồng Quân đều sắp đến Hợp Đạo cảnh, chênh lệch quá lớn.

Tại Thiên Ngoại Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung.

Chúng đại năng đã đến, Phục Hy gấp gáp dẫn theo Yêu tộc xông vào Oa Hoàng Cung nghe đạo.

Nhìn phía sau Vu tộc phô thiên cái địa, khí thế hung hung đuổi theo, chúng đại năng vội vàng lui thật xa.

Vu tộc hiện tại không tìm bọn họ gây phiền phức, bọn họ hoàn toàn không có lý do gì sấn tới tìm không thoải mái cho mình.

Còn về phần nịnh bợ Nữ Oa, cũng không cần thiết.

Nữ Oa thân là Yêu Hoàng, dùng Yêu tộc khí vận được không ít chỗ tốt, kết quả vừa thành Thánh liền vội vàng đến Thiên Ngoại Hỗn Độn khai tịch đạo trường, hoàn toàn mặc kệ Yêu tộc sống chết.

Đối với Yêu tộc đều như thế, huống chi là bọn họ.

Nịnh bợ Nữ Oa, nói không chừng lúc nào đó bị lợi dụng xong liền ném sang một bên mặc kệ sống chết.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân muốn đích thân dẫn dắt Thiên Đạo đại thế, cho nên tịnh vị bế quan gấp gáp hợp đạo, tự nhiên nhìn thấy một

màn này ở Oa Hoàng Cung, phi thường hài lòng.

Vốn dĩ hắn nên mở miệng báo cho toàn bộ Hồng Hoang, thành Thánh xong không được lại can dự việc Hồng Hoang, nhưng trước đó Nữ Oa không nghe lời, hắn đã nghiêm túc cảnh cáo qua Nữ Oa không được dây dưa với Yêu tộc quá sâu, nhưng Nữ Oa cứ tham đồ Yêu tộc khí vận, không đem lời hắn để ở trong lòng.

Lần này, liền cho Nữ Oa một bài học, hủy danh thanh của nàng.

Thành Thánh rồi thì như thế nào, đây chính là cái giá phải trả cho việc không nghe lời hắn. "Làm càn, Thánh Nhân thánh uy không dung mạo phạm, Vu tộc đây là ý gì?" Nhìn thấy Vu tộc cử tộc đánh tới, hoàn toàn không cho nàng mặt mũi Thánh Nhân này, Nữ Oa nổi giận. "Hôm nay Vu tộc chúng ta cử tộc mà đến, là muốn hỏi Nữ Oa Thánh Nhân một vấn đề.

Nữ Oa Thánh Nhân rốt cuộc còn phải là Yêu tộc Yêu Hoàng hay không?" Đế Giang miệng hô Thánh Nhân, nhưng ngữ khí lại không có nửa điểm cung kính.

Đế Tuấn đã triển hiện qua sức mạnh Thánh Nhân cường đại cỡ nào, Bàn Cổ hư ảnh trảm xuất búa thứ sáu cũng không đủ để chống lại, trừ phi có thể thi triển ra trọn vẹn Khai Thiên Cửu Phủ.

Nhưng đây không phải là điều Vu tộc hiện nay có thể làm được.

Như vậy, liền chỉ có một biện pháp: cùng Yêu tộc đồng quy vu tận.

Đây là ý chí của Phục thần, cũng là ý chí bất khuất của Vu tộc.

Phụ thần khai thiên tích địa, chống trời mà chết, đến chết chưa từng ngã xuống, Vu tộc lại làm sao sợ chết? "Vấn đề này rất điêu toản a, ai nói Vu tộc không có não." Bắc Hải, Lăng Tiêu chậc lưỡi, trong lòng cảm khái.

Nữ Oa nếu trả lời không phải, đó chính là vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván, danh thanh tẫn hủy.

Lợi dụng xong Yêu tộc thành Thánh liền không hề quản Yêu tộc sống chết, về sau ai còn dám tiếp cận Nữ Oa, sợ là Nhân tộc đều sẽ không tôn Nữ Oa làm Thánh Mẫu.

Nữ Oa nếu trả lời phải, liền không phủi sạch được nhân quả Vu Yêu lượng kiếp.

Lượng kiếp nhân quả gia thân, tuyệt đối đủ Nữ Oa uống một bình.

Có nhân có quả, trồng ác nhân được ác quả, phải trả, đây là trật tự do Đại Đạo nhân quả pháp tắc định ra.

Cho dù hiện giờ Đại Đạo quy ẩn, nhưng pháp tắc định ra vẫn còn đó, Thiên Đạo cũng không bảo vệ được Nữ Oa. "Phải hay không phải, có liên quan gì tới Vu tộc ngươi?" Nữ Oa sắc mặt âm trầm.

Hiện giờ nàng thành Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên có thể nhìn trộm được một tia thiên cơ, Vu Yêu lượng kiếp là do Thiên Đạo định ra, lượng kiếp nhân quả, Thánh Nhân cũng cũng không nổi.

Đế Giang đem vấn đề này bức nàng vào cảnh địa lưỡng nan, hoặc là gánh vác lượng kiếp nhân quả, hoặc là danh thanh tẫn hủy.

Đồng thời, nàng cũng hiểu được đây là Đạo Tổ cho nàng bài học, bài học vì không nghe lời. "Tự nhiên có quan hệ, Vu tộc cùng Yêu tộc đã là bất tử bất hưu.

Chương 79

Nếu Nữ Oa Thánh Nhân không còn là Yêu tộc Yêu Hoàng, xin đừng lại can dự tranh đấu giữa hai tộc Vu Yêu." "Nếu Nữ Oa Thánh Nhân vẫn là Yêu tộc Yêu Hoàng, vậy thì hôm nay liền cùng nhau làm cái kết.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận không chống lại nổi sức mạnh Thánh Nhân, nhưng Vu tộc ta chưa bao giờ sợ chết.

Hôm nay cho dù là liều mạng diệt tộc cũng muốn Yêu tộc trả giá đắt." Đế Giang cường ngạnh nói.

Nghe được lời này, Yêu tộc toàn bộ đều nhìn về phía Nữ Oa, bọn họ cũng muốn biết Nữ Oa hiện tại còn phải là Yêu Hoàng hay không, vì sao thành Thánh liền không hề quản bọn họ sống chết. "Làm càn!

Mặc kệ bản tọa còn phải là Yêu Hoàng hay không, nơi này là đạo trường Thánh Nhân, thánh uy không dung mạo phạm, ai dám ở chỗ này động thủ, bản tọa tuyệt không tha thứ." Nữ Oa âm trầm mặt, chính là không trả lời trực diện. "Hôm nay, ân oán hai tộc Vu Yêu nhất định phải thanh toán." "Nếu Nữ Oa Thánh Nhân không còn là Yêu tộc Yêu Hoàng, sự hậu Vu tộc ta tự sẽ bồi tội xin lỗi, Nữ Oa Thánh Nhân muốn bồi thường gì, Vu tộc ta đều đáp ứng." "Nếu Nữ Oa Thánh Nhân vẫn là Yêu tộc Yêu Hoàng, cứ việc ra tay diệt Vu tộc ta." "Động thủ, giết!" Đế Giang căn bản không cho Nữ Oa cơ hội tiếp tục giảo biện, trực tiếp động thủ giết hướng Phục Hy.

Ức vạn Vu tộc, không một ai sợ hãi, người trước ngã xuống người sau tiến lên sát phạt. "Làm càn!" Nữ Oa bạo nộ, nâng tay vung lên, hạo hãn pháp lực ngưng tụ thành một đạo cự chưởng bổ về phía Lôi Chi Vu Tộc Cường Lương.

Nữ Oa cũng sợ gánh vác lượng kiếp nhân quả, ra tay rất có chừng mực, chỉ cần Cường Lương hơi chống đỡ một chút, tuyệt đối đánh không chết.

Nhưng làm nàng không nghĩ tới chính là, Cường Lương hoàn toàn không chống đỡ, một bộ thản nhiên chịu chết.

Nữ Oa sắc mặt đại biến, nàng là một kẻ tinh trí lợi kỷ chủ nghĩa, không muốn gánh vác tiếng xấu, cũng không muốn gánh vác lượng kiếp nhân quả.

Giết một vị Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận bố không thành, toàn bộ Vu tộc đều sẽ vì thế mà phúc diệt, nhân quả Vu tộc phúc diệt, nàng ít nhất phải gánh vác một nửa. "Cái đồ ngu xuẩn này." Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thiếu chút nữa tức chết, vội vàng nâng tay chộp một cái.

Một bàn tay lớn ngưng tụ từ pháp tắc thò ra từ trong hỗn độn, bóp nát công kích của Nữ Oa.

Nữ Oa là thân truyền đệ tử của hắn, Nữ Oa dính vào lượng kiếp nhân quả, hắn cũng phải chia sẻ không ít.

Hợp đạo ngay trước mắt, hắn nhất định phải là sạch sẽ vô hạ. "Đều dừng tay, Hồng Hoang chỉ chiến năm ngàn năm, trong năm ngàn năm, Vu tộc không được ra khỏi Bất Chu Sơn." "Thánh Nhân không được can thiệp Hồng Hoang nhân quả, Nữ Oa cấm túc Oa Hoàng Cung vạn năm." Thanh âm Hồng Quân vang vọng Thiên Ngoại Hỗn Độn, bàn tay pháp tắc kia đẩy một cái, trực tiếp đem Vu tộc tống về Hồng Hoang.

Hắn là thật sợ Nữ Oa lại làm bậy.

Ý của hắn kỳ thật đã rất rõ ràng: Vu Yêu năm ngàn năm sau tái chiến; Nữ Oa cấm túc vạn năm, vạn năm sau Vu Yêu chi chiến đã sớm

kết thúc rồi.

Đợi hắn hợp đạo hoàn thành, sẽ dạy dỗ Nữ Oa thật tốt.

Lần này hắn xuất hiện bảo trụ Nữ Oa, nhưng cũng không đại biểu cứ thế bỏ qua, Phục Hy chính là cái giá mà Nữ Oa phải trả.

Đều bị cấm túc, còn giảng đạo cái gì.

Tam Thanh bọn người đều nghe ra nộ ý trong ngữ khí Đạo Tổ, sinh sợ bị Nữ Oa liên lụy, vội vàng rời đi.

Những người khác vừa thấy Tam Thanh dẫn đầu rời đi, vội vàng cũng đi theo rời đi.

Nhất thời, ngoài Oa Hoàng Cung chỉ còn lại Yêu tộc chưa rời đi. "Đây là đại trận ngô nghiên cứu ra trong ngàn năm qua, tên là Cửu Chuyển Tạo Hóa đại trận, lấy Tạo Hóa Thanh Liên làm mắt trận, có thể chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận." "Hiện giờ ngô đem Cửu Chuyển Tạo Hóa đại trận, Tạo Hóa Thanh Liên cùng với Yêu tộc khí vận pháp bảo Chiêu Yêu Phiên cùng nhau giao cho Yêu tộc, từ nay về sau cùng Yêu tộc không còn quan hệ." Nữ Oa ngón tay điểm một cái vào mi tâm Phục Hy, đem Tạo Hóa Thanh Liên và Chiêu Yêu Phiên giao cho Phục Hy, xoay người tiến vào Oa Hoàng Cung.

Có đại trận đối phó Vu tộc, cộng thêm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tạo Hóa Thanh Liên để thường hoàn nhân quả nợ Yêu tộc, giao ra Chiêu Yêu Phiên, từ nay về sau không còn hưởng Yêu tộc khí vận.

Yêu tộc toàn bộ đều trầm mặc, khó khăn lắm Yêu tộc mới xuất hiện một Thánh Nhân, lại muốn cùng Yêu tộc chặt đứt nhân quả.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ cũng không thể đi trách cứ Nữ Oa, bởi vì Đạo Tổ đã lên tiếng, cấm túc vạn năm, chính là không cho Nữ Oa lại can thiệp chuyện Yêu tộc.

Nữ Oa cho bọn họ đại trận có thể đối phó Vu tộc, cũng coi như là

nhân chí nghĩa tận, hảo tụ hảo tán. "Haizz, đi thôi." Phục Hy thở dài một tiếng, như vậy cũng tốt, muội muội sẽ không lại đã chịu bất luận cái gì liên lụy.

Trong Hồng Hoang. "Đại ca, hiện tại làm sao bây giờ?" Cường Lương mày nhíu chặt, bọn họ đều đã làm tốt chuẩn bị chịu chết lôi Nữ Oa xuống nước.

Nhân quả khủng bố khi Vu tộc phúc diệt, nói không chừng đều có thể đem Nữ Oa kéo xuống thánh vị.

Mắt thấy sắp thành công, không nghĩ tới Đạo Tổ sẽ ra tay can dự. "Cơ hội đã bỏ lỡ, về Bất Chu Sơn đi." Giờ khắc này Đế Giang phá lệ bình tĩnh, hắn biết, Đạo Tổ đại biểu chính là Thiên Đạo.

Thiên Đạo muốn cho hai tộc Vu Yêu đều xong đời, Yêu tộc hiện tại không thể chống lại Vu tộc, Thiên Đạo, hoặc là nói Đạo Tổ khẳng định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tăng cường thực lực Yêu tộc.

Chỉ chiến năm ngàn năm, cũng đồng nghĩa với việc Vu Yêu quyết chiến sẽ diễn ra sau năm ngàn năm nữa.

Về đến Bất Chu Sơn, Đế Giang không có vội vã tu luyện tăng cường thực lực, mà là đăng thượng đỉnh Bất Chu Sơn, đầy mắt rối rắm.

Kỳ thật, trong truyền thừa của hắn có một thứ có thể thay đổi vận mệnh Vu tộc, nhưng hắn vẫn luôn không nguyện ý dùng.

Hơn nữa, thứ đó có lẽ cũng là trị ngọn không trị gốc.

Bên bờ Huyết Hải, Hậu Thổ thấy các ca ca tỷ tỷ không chết, nín khóc mỉm cười, chu miệng lau khô nước mắt, ánh mắt kiên nghị nỗ lực tham ngộ cơ duyên thành Thánh của mình.

Chỉ cần mình sớm chút thành Thánh, có lẽ là có thể giữ được Vu tộc.

Một trận đại chiến vốn dĩ thảm liệt bi tráng, bởi vì Hồng Quân Lão Tổ can dự mà tạm dừng.

Bắc Hải, Lăng Tiêu lắc đầu, thu liễm tư tự tiếp tục tu luyện.

Hồng Hoang lần nữa lâm vào an định, Vu tộc rút lui về Bất Chu Sơn, Hồng Hoang cũng lại lần nữa náo nhiệt lên.

Yêu tộc tụ tập tại phương Bắc Hồng Hoang đại địa, ngày đêm tham ngộ đại trận, muốn đem Cửu Chuyển Tạo Hóa đại trận, Thiên Cương Địa Sát đại trận và Hậu Thiên Ngũ Hành đại trận kết hợp lại, nhất cử đánh bại Vu tộc.

Côn Bằng hiện tại cũng rốt cuộc dám lộ diện.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều thành Thánh rồi, sẽ không lại nhớ thương Hồng Mông Tử Khí; Nữ Oa bị cấm túc, vô pháp đối với hắn ra tay; Phục Hy bận rộn tham ngộ đại trận, không thời gian để ý tới hắn; ba con Kim Ô cũng không cần Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Hoang hiện nay, người hắn đánh không lại đều không cần Hồng Mông Tử Khí, những người khác không đáng để lo, hắn muốn đi, những người đó giữ không được hắn.

Không ai dẫn đầu, những người đó cũng sợ hãi sự hậu bị hắn trả thù, không dám đối với hắn ra tay.

Cho nên, Côn Bằng hiện tại nghênh ngang xuất hiện, cũng không ai dám động hắn.

Bất quá, trong lòng hắn chỉ có thành Thánh, thế là chạy đến Huyết Hải đi tìm Minh Hà cùng nhau tham ngộ cơ duyên thành Thánh, bọn họ hai cái mỗi người có một nửa Hồng Mông Tử Khí, hợp lại cùng nhau tham ngộ, xác suất thành công khẳng định muốn lớn hơn một chút.

Hiện giờ Minh Hà đều thành trò cười của Hồng Hoang, cũng chỉ

có Côn Bằng nguyện ý cùng Minh Hà ở cùng một chỗ.

Ngàn năm sau. "Thiên Đạo ở trên!

Ngô Ngọc Thanh Nguyên Thủy, nay lập đại giáo tên là 'Xiển', lấy Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận." Rốt cuộc!

Nguyên Thủy cũng thành Thánh, lập Xiển Giáo, thuận ứng thiên mệnh, xiển thích thiên lý, dùng Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận.

Khả năng là bởi vì thành Thánh cao hứng, Tam Thanh lại lần nữa hòa hảo như lúc ban đầu, Tam giáo hợp lập tại Côn Luân Sơn.

Chương 80

Lão Tử lập Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy lập Ngọc Hư Cung, Thông Thiên lập Bích Du Cung, phân biệt làm chủ điện của Tam giáo.

Tam Thanh thông cáo Hồng Hoang, ngàn năm sau tại Côn Luân Sơn giảng đạo, người hữu duyên sẽ được thu làm đệ tử Thánh Nhân.

Cái này một chút, Hồng Hoang đều sôi trào.

Mặc dù hiện giờ danh thanh Tam Thanh không tốt, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân, trở thành đệ tử Thánh Nhân, ai dám đắc tội, đi ngang Hồng Hoang.

Vu tộc khinh thường để ý tới Tam Thanh, nhưng trừ Vu tộc, các sinh linh Hồng Hoang khác, bao gồm Yêu tộc, Long tộc, Kỳ Lân nhất tộc đều có người đi tới.

Vừa thấy Tam Thanh thu đồ đệ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không vui, cũng buông lời ngàn năm sau tại phương Tây Tu Di Sơn giảng đạo, thu đồ đệ.

Muốn tráng đại giáo phái, tất nhiên là phải thu đồ đệ, cũng không thể để Tam Thanh đem hạt giống tốt đều cướp đi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề năm đó tại Tử Tiêu Cung một khóc hai nháo ba treo cổ, liền chú định bị đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Mà Tam Thanh bị ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu bạo đánh rất nhiều lần, danh thanh song phương cũng không sai biệt lắm.

Nhưng phương Tây nghèo nàn a, cho nên sinh linh lựa chọn đi Côn Luân Sơn vẫn là muốn nhiều hơn một chút.

Cũng có không ít người quan vọng, muốn trở thành đệ tử ba con Kim Ô.

Ba con Kim Ô hoành hành bá đạo, rõ ràng có thể thu thập Vu tộc lại phóng túng Vu tộc bắt nạt Hồng Hoang, danh thanh cũng không tốt.

Nhưng ba con Kim Ô mạnh a, hơn nữa đối với đồ đệ là thật sự tốt, thật sự hào phóng, ngay cả Tịnh Thế Bạch Liên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ loại đỉnh cấp pháp bảo này đều nỡ cho đồ đệ.

Trở thành đồ đệ ba con Kim Ô, liền tương đương với một đêm chợt giàu, so với rất nhiều đại năng đều giàu có hơn.

Chỉ tiếc, ba con Kim Ô vẫn luôn tại Bắc Hải bế quan, mảy may không có ý tứ muốn lập giáo thu đồ đệ.

Ngàn năm sau, năm vị Thánh Nhân giảng đạo; lại ngàn năm sau, Tứ giáo thu đồ đệ.

Lần này không có thoát ly Hồng Hoang quỹ tích, Lão Tử đem Tiên Thiên Nhân tộc Huyền Đô tới Côn Luân Sơn nghe đạo thu làm đồ đệ, làm Đại sư huynh của Tam giáo phương Đông.

Nguyên Thủy thu mười hai đệ tử, cũng chính là mười hai Kim Tiên tương lai mất mặt xấu hổ trong Phong Thần lượng kiếp: Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Hoàng Long chân nhân, Cụ Lưu Tôn, Thái Ất chân nhân, Linh Bảo đại pháp sư, Văn Thù Quảng Pháp thiên tôn, Phổ Hiền chân nhân, Từ Hàng đạo nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Đạo Hạnh thiên tôn, Thanh Hư Đạo Đức chân quân.

Ngoài ra, Nhiên Đăng đạo nhân và Nam Cực Tiên Ông thành phó giáo chủ Xiển Giáo.

Nam Cực Tiên Ông căn nguyên là con tiên hạc đầu tiên của Hồng Hoang, căn nguyên bất phàm, bất quá hóa hình muộn, bỏ lỡ Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Nam Cực Tiên Ông đã là phó giáo chủ Xiển Giáo, nhưng cũng là đại đệ tử chân truyền của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thu đồ đệ liền chú trọng một cái căn nguyên và tiên duyên.

Bên phía Tiệt Giáo, Thông Thiên thu đồ đệ liền chú trọng một cái duyên phận, nhìn thuận mắt liền thu, cùng Nguyên Thủy hoàn toàn chính là hai thái cực.

Nguyên Thủy muốn chính là thà thiếu không ẩu, Thông Thiên là rải lưới khắp nơi.

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh thánh mẫu, Vô Đương thánh mẫu, Ô Vân Tiên, Kim Quang Tiên, Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Cô Tiên, Tì Lư Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Triệu Công Minh...

Thông Thiên thu vài chục đệ tử, trong đó Đa Bảo đạo nhân là Đại sư huynh thân truyền, Triệu Công Minh là Đại sư huynh ngoại môn.

Trừ việc thiếu Tam Tiêu, cái khác không thay đổi.

Theo nguyên bản quỹ tích, Tam Tiêu sẽ cùng Triệu Công Minh kết bái làm huynh muội, cùng nhau bái nhập Tiệt Giáo.

Mà hiện giờ, bởi vì Lăng Tiêu ra tay đem Tam Tiêu thu làm đồ đệ, dẫn đến Tam Tiêu và Triệu Công Minh liền chưa gặp mặt.

Bên phía Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thu không ít đệ tử, bất quá căn nguyên đều không tốt lắm, cầm được ra tay nhất cũng chỉ có Di Lặc và Địa Tạng đã thu làm đồ đệ từ rất lâu trước đó.

Tứ giáo thu đồ đệ, có thể nói là thịnh huống của Hồng Hoang, mây đen của Vu Yêu tranh bá đều tiêu tán không ít.

Vu Yêu tranh bá tuy rằng còn chưa hạ màn, nhưng kỳ thật đã tiến vào thời đại Thánh Nhân, Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận đều đối kháng không nổi sức mạnh Thánh Nhân, kết quả cuối cùng của hai tộc Vu Yêu kỳ thật đã không còn quan trọng như vậy.

Đương nhiên, sinh linh Hồng Hoang vẫn là hy vọng Yêu tộc có thể thắng, một khi Vu tộc thắng, khẳng định còn sẽ giống như trước đó điên cuồng khuếch trương, không chừng ngày nào đó lại sẽ đối với bọn họ động thủ, Hồng Hoang chỉ cho phép Vu tộc tồn tại.

Tứ giáo thu đồ đệ hạ màn, Hồng Hoang cũng lại lần nữa an định xuống.

Những đại năng như Lôi Trạch, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân...

đều đi ra du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên trảm xuất tự ngã thi.

Đại khái là chịu căn nguyên hạn chế, cũng có khả năng là cơ duyên không đủ, chúng đại năng kẹt tại Chuẩn Thánh trung kỳ, chần chờ vô pháp trảm xuất tự ngã thi.

Bế quan khổ tu vô dụng, trảm xuất tự ngã thi cần ngộ, ngộ ra tự ngã của chính mình.

Có một câu nói rất hay, người không hiểu rõ chính mình nhất thường thường là chính mình.

Tam Thanh bọn người có thể dễ dàng trảm xuất tự ngã thi như vậy, hoàn toàn là bởi vì Hồng Mông Tử Khí đang ăn gian.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn Hồng Hoang phát triển trở lại quỹ đạo, phi thường hài lòng, chỉ cần Vu Yêu tranh bá hạ màn, liền chính thức tiến vào thời đại Thánh Nhân.

Đến lúc đó, Nhân tộc đăng tràng trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang.

Hiện tại Nhân tộc phát triển cũng phi thường thuận lợi, chủ yếu chính là sinh sôi nảy nở, chỉ đợi Vu Yêu tranh bá hạ màn, kiếp khí tiêu tán, chính mình liền có thể an tâm bế quan hợp đạo.

Khoảng cách đến lượng kiếp sau còn thời gian rất dài, Đông Vương Công - cái dị số kia đã chết, chắc cũng không đến mức tái sinh ra chuyện tình làm thay đổi Thiên Đạo đại thế.

Cứ như vậy an định trôi qua hai ngàn năm, ước định mượn dùng Tạo Hoá Ngọc Điệp năm ngàn năm với Hồng Quân đã đến, Tạo Hoá Ngọc Điệp bị Hồng Quân thu hồi, ba huynh đệ Lăng Tiêu chỉ có thể kết thúc bế quan.

Mà ba huynh đệ thu hoạch khá phong phú, mỗi người tham ngộ được mười loại Đại Đạo pháp tắc, đều là bất đồng, hoàn toàn có thể truyền thụ cho nhau.

Đơn giản những thứ này, liền đủ để cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bước vào Thánh Nhân tam trọng thiên, lại cộng thêm cảm ngộ pháp tắc đạt được từ chỗ Thập Nhị Tổ Vu, sau khi ngộ thấu, tấn nhập Thánh Nhân tứ trọng thiên nhẹ nhàng.

Nhưng về sau, không có Thập Nhị Tổ Vu truyền thụ lý giải pháp tắc, không có Tạo Hoá Ngọc Điệp cung cấp cho bọn họ tham ngộ Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, lại muốn tăng lên liền khó khăn.

Rời khỏi Bắc Hải, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trở về Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu không đi cùng mà đi tới Bất Chu Sơn.

Trên đường đi, thần tình Lăng Tiêu ngưng trọng, hắn tham ngộ được một tia Vận Mệnh Pháp Tắc, thông qua tia pháp tắc này, hắn thôi diễn ra không ít bí tân, ví dụ như vận mệnh của Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh.

Tam thiên đại đạo pháp tắc, quỷ dị nhất là hai đại pháp tắc Vận Mệnh và Nhân Quả.

Hai loại pháp tắc này cũng là khó tham ngộ nhất.

Lăng Tiêu có thể xác định, Hồng Quân cũng chưa thể tham ngộ hai

loại pháp tắc này, nếu không căn bản không cần tính toán, chỉ cần dùng hai loại pháp tắc này trực tiếp thay đổi vận mệnh người khác, thao túng nhân quả gia thân là xong.

Theo bí tân mà Lăng Tiêu nhìn thấy, trực hệ hậu duệ của Bàn Cổ đều có thể thành Thánh, đây là phúc lợi mà Bàn Cổ để lại cho hậu đại.

Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, Kim Ô, Thái Âm tinh thần, Minh Hà đều là trực hệ hậu duệ của Bàn Cổ, đều có cơ hội thành Thánh.

Hồng Hoang sinh linh đều bị Hồng Quân và Thiên Đạo lừa gạt, bao gồm cả hắn trước kia cũng bị lừa.

Bàn Cổ để lại cho Hồng Hoang ba mươi sáu tôn Thánh vị, mười hai tôn Thiên Đạo Thánh vị, mười hai tôn Địa Đạo Thánh vị, mười hai tôn Nhân Đạo Thánh vị.

Thiên Đạo vì không trọn vẹn, sinh ra tự ngã ý thức, nay Thiên Đạo có thể định chín tôn Thánh vị, bị La Hầu bác ly ra luồng kia, cũng chính là Ma Đạo hiện nay, có thể định ba tôn Thánh vị.

Hồng Quân nói trời định sáu Thánh, hoàn toàn là sợ Thánh Nhân nhiều lên, bản thân không khống chế được, mà Thiên Đạo áp chế Địa Đạo và Nhân Đạo, muốn độc bá Hồng Hoang.

Hai kẻ này lang bái vi gian, bọn hắn không xác định Bàn Cổ có chết hẳn hay chưa, muốn tiêu diệt hậu duệ Bàn Cổ, xóa bỏ vết tích Bàn Cổ lưu lại tại Hồng Hoang.

Chương 81

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Tam Thanh vì có Khai Thiên công đức che chở nên không chết, Minh Hà tu luyện ra Huyết Nguyên Tử thần thông, Huyết Hải không khô Minh Hà không chết, cũng giữ được tính mạng.

Những người khác như Thái Dương tinh thần Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Âm tinh thần Hi Hòa, Thường Hi đều chết hết.

Thập Nhị Tổ Vu cũng chỉ có Hậu Thổ sống sót, nhưng cũng là vì Hồng Quân cần Hậu Thổ hóa thân luân hồi, bổ toàn Hồng Hoang.

Luân hồi không ra, Nhân tộc khó mà phát triển, Hồng Hoang cũng không phát triển tiếp được.

Còn về những kẻ sống sót, Minh Hà vì tu luyện Trảm Tam Thi chứng đạo mà luyện phế.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Tam Thanh bị Hồng Quân ép phục hạ Vẫn Thánh Đan để khống chế.

Ác!

Quá độc ác!

Không thể không nói, Hồng Quân là một kẻ tàn nhẫn!

Không chỉ chim tu hú chiếm tổ chim khách, còn muốn đem hậu duệ của Bàn Cổ diệt sát toàn bộ.

Theo mưu tính của Bàn Cổ, ba mươi sáu tôn Hồng Hoang Thánh Nhân, tu luyện Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo pháp tắc dễ dàng hơn tu luyện Đại Đạo pháp tắc nhiều, tại Hồng Hoang có Tam Đạo chi lực gia trì, chỉ cần trưởng thành, hoàn toàn có thể thủ hộ Hồng Hoang.

Dù sao ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sống sót cũng không nhiều.

Mà Hồng Quân vì bá chiếm Hồng Hoang, căn bản không quản Hồng Hoang phát triển, chỉ muốn trật tự Hồng Hoang hoàn thiện, giấu đi để những Hỗn Độn Ma Thần sống sót kia không tìm thấy.

Còn nữa, vì Thiên Đạo sinh ra tự ngã ý thức, Vu Yêu lượng kiếp đã bị soán cải không còn thuần túy.

Nguyên bản Vu Yêu lượng kiếp là để Địa Đạo phục sinh, Thập Nhị Tổ Vu căn bản không cần chết, Thập Nhị Tổ Vu sẽ nhục thân thành Thánh trở thành mười hai tôn Địa Đạo Thánh Nhân.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu chết, Địa Đạo liền không cách nào hoàn toàn phục sinh, sẽ bị Thiên Đạo vĩnh viễn áp chế.

Hiện tại Thiên Đạo đại thế đã bị soán cải, căn bản cũng không phải chân chính Thiên Đạo đại thế.

Nếu không phải Lăng Tiêu tham ngộ được một tia Vận Mệnh Pháp Tắc, thật đúng là bị Hồng Quân lừa dối.

Hồng Quân không động tới ba anh em hắn, hoàn toàn là vì chưa thể Hợp Đạo thành công, cũng sợ Hỗn Độn Ma Thần khác giết tới, cho nên giữ lại bọn hắn, lừa dối bọn hắn làm tay đấm miễn phí, một khi bọn hắn không nghe lời, chính là tử kỳ đến.

Cho nên, Lăng Tiêu tuyệt đối không thể để âm mưu của Hồng Quân thành công.

Vu Yêu lượng kiếp phi thường quan trọng, chỉ cần Địa Đạo hoàn toàn phục sinh, chống lại Thiên Đạo, liền có thể kiềm chế Hồng Quân.

Ba anh em hắn cần lôi kéo Thập Nhị Tổ Vu làm minh hữu, liên hợp Địa Đạo, Hồng Quân muốn động tới bọn hắn cũng phải cân nhắc.

Nếu không thành công, Địa Đạo bị Thiên Đạo triệt để áp chế, vậy

thì ba anh em hắn muốn thoát khỏi Hồng Quân khống chế, chỉ có thể đợi tu vi vượt qua Hồng Quân, nhưng Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp, bọn hắn muốn siêu việt Hồng Quân quá khó khăn.

Hiện tại phiền toái là Hồng Quân không bế quan, tùy thời có thể xuất thủ.

Nhưng bất kể thế nào cũng phải đánh cược một lần, đây cũng là cơ hội duy nhất của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu ngay cả chuyện chịu chết cũng làm được, khẳng định nguyện ý đánh cược.

Đi tới Bất Chu Sơn, Lăng Tiêu biết được Đế Giang đang ở đỉnh Bất Chu Sơn, lập tức chạy tới gặp Đế Giang.

Đế Giang đã đứng ở đỉnh Bất Chu Sơn mấy ngàn năm, do dự mấy ngàn năm.

Thiết huyết hán tử từng bá khí vô song, có tiến không lùi, vĩnh viễn không nói bại kia, nay cả người đều có chút uể oải suy sụp. "Ngươi đang do dự có nên đâm gãy Bất Chu Sơn, lấy ra Bàn Cổ Ngọc Tủy tàng trữ trong đó hay không?" Lăng Tiêu mở miệng nói. "Sao ngươi biết?" Đế Giang sắc mặt chợt biến, khiếp sợ nhìn về phía Lăng Tiêu.

Việc này chỉ có hắn biết, mười một Tổ Vu khác đều không biết. "Ngươi kính sợ Phụ Thần, không dám đâm gãy Bất Chu Sơn lấy ra Ngọc Tủy.

Hồng Hoang là do Phụ Thần dùng mạng khai tịch, ngươi sợ sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên địa sẽ khép lại, một lần nữa diễn hóa thành Hỗn Độn, ngươi sợ tâm huyết của Phụ Thần sẽ uổng phí." Lăng Tiêu tiếp tục nói ra, mỗi một chữ đều như trọng chùy nện vào tim Đế Giang. "Rốt cuộc làm sao ngươi biết Bàn Cổ Ngọc Tủy?

Ngươi cũng muốn đoạt lấy Bàn Cổ Ngọc Tủy?" Đế Giang ánh

mắt trở nên lăng lệ, đại khái một lời không hợp sẽ động thủ với Lăng Tiêu, "Ta biết ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng nếu ngươi muốn đánh chủ ý lên Bất Chu Sơn, Vu tộc ta sẽ cùng ngươi tử chiến đến cùng.

Vu tộc có thể vong, nhưng tâm huyết của Phụ Thần không thể hủy." "Đế Giang, ngươi có đôi khi rất thông minh, nhưng có đôi khi lại thực sự rất ngu xuẩn.

Ta muốn thành Thánh, tùy thời đều có thể, căn bản không cần Bàn Cổ Ngọc Tủy." Lăng Tiêu tức giận trừng mắt liếc Đế Giang, "Ngươi chẳng lẽ cho rằng ta thật sự không bằng Đại ca và Nhị ca ta, không cách nào chứng đạo thành Thánh?" "Vậy làm sao ngươi biết Bàn Cổ Ngọc Tủy?

Nói những thứ này lại muốn làm gì?" Trong mắt Đế Giang giới bị tán đi một chút.

Xác thực, ba con Kim Ô cùng xuất nhất mạch, biểu hiện của Lăng Tiêu từ trước đến nay không kém hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không lý do gì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều thành Thánh năm ngàn năm, Lăng Tiêu còn không cách nào thành Thánh. "Ta từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ được một tia Vận Mệnh Pháp Tắc, thông qua thôi diễn vận mệnh của Thập Nhị Tổ Vu các ngươi và Tam Thanh, phát hiện một ít bí tân.

Cũng không phải chỉ có Hậu Thổ mới có thể thành Thánh, Thập Nhị Tổ Vu đều có thể thành Thánh.

Chuẩn xác mà nói, trực hệ hậu duệ của Phụ Thần đều có mệnh cách thành Thánh, Hồng Hoang nên có ba mươi sáu tôn Thánh Nhân thủ hộ, chúng ta đều bị Hồng Quân lừa." Lăng Tiêu nói. "Thập Nhị Tổ Vu chúng ta đều có thể thành Thánh?

Thành Thánh như thế nào?" Mắt Đế Giang trừng lớn như chuông

đồng, kích động bắt lấy Lăng Tiêu. "Mấu chốt ngay tại Bàn Cổ Ngọc Tủy, đó là cơ duyên thành Thánh Phụ Thần cố ý để lại cho Thập Nhị Tổ Vu các ngươi." Lăng Tiêu cũng không trách cứ Đế Giang vô lễ.

Nói cho cùng, bọn hắn cùng là hậu duệ Bàn Cổ, cũng coi là đường huynh đệ. "Không được!

Bất Chu Sơn sụp đổ, vạn nhất thiên địa hợp nhất, Hồng Hoang hóa thành Hỗn Độn, tâm huyết của Phụ Thần liền hủy." Đế Giang kiên định lắc đầu. "Ngươi đúng là một đại hiếu tử." Lăng Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười.

Đế Giang hiếu thuận là thật sự hiếu thuận, ngốc cũng là thật sự ngốc, ở đỉnh Bất Chu Sơn đợi mấy ngàn năm, đại khái chính là đang do dự việc này. "Các ngươi bất hiếu, bất kính Phụ Thần, nhưng Vu tộc ta thì không thể." Đế Giang cố chấp lại phẫn hận nói.

Thân là hậu duệ Phụ Thần, Tam Thanh, ba con Kim Ô, hai vị ở Thái Âm tinh và Minh Hà, từ trước tới giờ không tế bái Phụ Thần, hắn sớm đã khó chịu rất lâu rồi.

Đặc biệt là ba tên phế vật Tam Thanh, trước kia cứ đỉnh lấy danh hiệu 'Bàn Cổ Chính Tông' đi lừa đảo, một bên nói mình là Bàn Cổ Chính Tông, một bên chưa bao giờ kính Phụ Thần, nếu không phải Tam Thanh gánh vác Khai Thiên công đức, hắn sớm đã làm thịt Tam Thanh. "Kính hay không không phải dùng miệng nói, mà là để ở trong lòng.

Biết Vu tộc các ngươi kính Phụ Thần, cho nên ba anh em chúng ta chưa bao giờ nhắm vào các ngươi.

Lúc đánh Tam Thanh, ba anh em chúng ta luôn hạ hắc thủ; còn lúc đánh Thập Nhị Tổ Vu các ngươi, chúng ta cũng không hạ trọng thủ." Lăng Tiêu nhún nhún vai.

Ba anh em bọn hắn là không kính Bàn Cổ, nhưng cũng chưa từng làm chuyện ngỗ nghịch.

Tam Thanh kia mới là nghịch tử thật sự, nhận giặc làm cha, bái Hồng Quân làm thầy.

Đế Giang ngẩn ra một chút, hình như xác thực là như thế.

Ba con Kim Ô lúc đánh Tam Thanh ra tay cực đen.

Chương 82

Mà Thập Nhị Tổ Vu bọn hắn hai lần bại bởi ba con Kim Ô, nhưng ba con Kim Ô đều không có nhục nhã bọn hắn.

Không mắng tiếp được nữa, Đế Giang hậm hực nói: "Tam Thanh ba tên nghịch tử kia chính là thiếu đánh, thật không biết vì sao Phụ Thần muốn đem Khai Thiên công đức cho bọn hắn." "Xác thực, bạch bạch lãng phí Khai Thiên công đức.

Từ khoảnh khắc bọn hắn bái sư Hồng Quân, luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, cũng đã phế đi." Lăng Tiêu tiếc hận lắc đầu.

Đó chính là Khai Thiên công đức a, độc nhất vô nhị, chân chính miễn tử kim bài.

Nếu là hắn cũng có, cần gì phải trốn trốn tránh tránh, hắn ngày ngày chạy đi chỉ vào mũi Hồng Quân mắng, Hồng Quân cũng không dám làm gì hắn. "Nói thế là sao?" Đế Giang nghe ra trong lời nói của Lăng Tiêu có hàm ý, nhíu mày. "Thân là hậu duệ Phụ Thần, cần gì bái Hồng Quân làm thầy, Hồng Quân hắn cũng xứng?

Kia Hồng Mông Tử Khí bị Hồng Quân giở trò, khoảnh khắc Tam Thanh luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, kỳ thật cũng đã bị Hồng Quân khống chế.

Cũng vì có Khai Thiên công đức hộ lấy, Hồng Quân không dám làm gì bọn hắn, bất quá, sau này cũng có cái cho bọn hắn chịu." Lăng Tiêu cũng không giấu diếm Đế Giang. "Không sai, Hồng Quân có tư cách gì làm sư phụ của hậu duệ Phụ Thần.

Ba tên phế vật, một điểm cốt khí cũng không có, mặt mũi của Phụ Thần đều bị bọn hắn ném sạch.

Hồng Hoang là Phụ Thần khai tịch, Hồng Quân hắn muốn bá chiếm Hồng Hoang, nằm mơ!

Nếu không phải Vu tộc ta không cách nào thành Thánh, tất nhiên giết lên Tử Tiêu Cung." Đế Giang thâm cảm tán đồng.

Hắn chướng mắt nhất chính là Tam Thanh.

Trước giờ nể mặt ba con Kim Ô, không phải bọn hắn sợ ba con Kim Ô, mà là vì ba con Kim Ô dám ở Tử Tiêu Cung đại đánh ra tay, căn bản không nể mặt Hồng Quân, hắn nhìn thấy sướng. "Không phải nói với ngươi rồi sao, Vu tộc các ngươi có thể nhục thân thành Thánh.

Chỉ cần Địa Đạo phục sinh, ban cho các ngươi Đại Địa Mẫu Khí, các ngươi liền có thể tham ngộ Địa Đạo pháp tắc, dùng Địa Đạo pháp tắc một mực tôi luyện, càng ngày càng mạnh." Lăng Tiêu nhắc nhở.

Tu luyện nhục thân chính là phương thức tu luyện của Vu tộc, cũng là phương thức tu luyện của Địa Đạo Thánh Nhân.

Hiện tại Vu tộc tu luyện là dùng sát khí ngao luyện nhục thân, nhục thân cường đại liền có thể dung nạp càng nhiều pháp lực.

Nhục thân thành Thánh, sau khi Địa Đạo phục sinh, có thể thông qua Đại Địa Mẫu Khí dẫn động Địa Đạo pháp tắc đến ma luyện nhục thân, nhục thân tu luyện tới cực hạn, ba ngàn đại đạo khó xâm.

Đại Địa Mẫu Khí là sản vật của Địa Đạo, cũng tương đương với Thiên Đạo sản xuất Hồng Mông Tử Khí.

Khác biệt chính là, Hồng Mông Tử Khí dung nhập nguyên thần, Đại Địa Mẫu Khí dung nhập nhục thân. "Không được, Vu tộc chúng ta có thể diệt, nhưng Hồng Hoang không thể trọng hóa Hỗn Độn." Đế Giang kiên định lắc đầu cự tuyệt. "Ngươi có phải bị ngốc hay không?

Bàn Cổ Ngọc Tủy là Phụ Thần chuyên môn để lại cho Thập Nhị Tổ Vu các ngươi, Phụ Thần tự nhiên lưu lại hậu thủ.

Sứ mệnh của Thập Nhị Tổ Vu các ngươi không chỉ là thủ hộ Hồng Hoang, còn có là để Địa Đạo phục sinh, để Hồng Hoang càng thêm hoàn thiện.

Địa Đạo nếu không phục sinh, Hồng Hoang vĩnh viễn không có khả năng đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Phụ Thần phú dư cho các ngươi sứ mệnh, Bàn Cổ Ngọc Tủy chính là cố ý để lại cho các ngươi, lại làm sao sẽ không lưu lại hậu thủ xử lý công việc sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ." Lăng Tiêu rất im lặng, gia hỏa này quá một gân, thuần túy là mãnh tướng, chơi âm mưu thật không được. "Hậu thủ gì?" Đế Giang giữ thái độ hoài nghi. "Trong Bắc Hải có con Huyền Quy kia, từ khai thiên chi sơ sống đến bây giờ, thể hình to lớn, không cách nào hóa hình, đó chính là hậu thủ Phụ Thần lưu lại.

Tứ chi Huyền Quy có thể luyện hóa thành Thiên Trụ, thay thế Bất Chu Sơn ch chống thiên địa.

Thiên Đạo hạ xuống công đức, cũng có thể để nguyên thần Huyền Quy từ trong thân thể giải cứu ra.

Thông qua Lục Đạo Luân Hồi do Hậu Thổ sở hóa đầu thai chuyển thế, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, đây là sứ mệnh của nó, cũng là cơ duyên của nó, nếu không nó vĩnh viễn không cách nào hóa hình, vĩnh viễn bị khốn tại Bắc Hải." Lăng Tiêu nói. "Thật?" Mắt Đế Giang lập tức sáng lên. "Ta lừa ngươi làm cái gì?

Ta có thể đạt được cái gì?

Hồng Quân và Thiên Đạo không chỉ muốn tiêu diệt những hậu duệ Phụ Thần như chúng ta, càng là muốn xóa bỏ hết thảy vết tích Phụ Thần lưu tại Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn nhất định phải sụp đổ, Hồng Quân và Thiên Đạo đều

không dung được.

Ta nhìn thấy vận mệnh Bất Chu Sơn, Vu Yêu quyết chiến cuối cùng, Cộng Công và Chúc Dung bị Hồng Quân thao túng kiếp khí ảnh hưởng thần trí, đại đánh ra tay, Cộng Công ngộ sát Chúc Dung, sau khi tỉnh lại không cách nào tiếp thu, giận đâm Bất Chu Sơn.

Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Bàn Cổ Ngọc Tủy xuất thế, ngươi biết bị ai cầm đi không?" Lăng Tiêu nói. "Hồng Quân!" Đế Giang phun ra hai chữ. "Không sai, còn chưa ngu đến mức không thể cứu chữa.

Hồng Quân muốn đạt được Bàn Cổ Ngọc Tủy, lại không muốn gánh vác nhân quả đâm gãy Bất Chu Sơn, không chỉ để Vu tộc các ngươi diệt tộc, mà còn đem nhân quả để Vu tộc các ngươi gánh.

Ngươi không lấy Bàn Cổ Ngọc Tủy, Hồng Quân có khối biện pháp đạt được." Lăng Tiêu nói.

Lời này hắn cũng không có nửa điểm khoác lác, hắn thấu qua tia Vận Mệnh Pháp Tắc kia xác thực nhìn thấy Cộng Công giận đâm Bất Chu Sơn, hậu thế cũng là truyền thuyết như thế. "Đáng chết, lão tặc khả ác này!" Đế Giang nghe được sắc mặt âm trầm, phẫn nộ ngẩng đầu nhìn về phía thiên ngoại hỗn độn.

Hồi lâu, Đế Giang mới áp xuống lửa giận, nói: "Bàn Cổ Ngọc Tủy, Vu tộc chúng ta lấy, tuyệt không thể tiện nghi lão tặc kia.

Nhưng Vu tộc chúng ta sẽ không luyện khí, làm sao luyện chế Thiên Trụ?" "Yên tâm, cái này không cần các ngươi quan tâm.

Hồng Quân muốn bá chiếm Hồng Hoang, hắn còn gấp hơn các ngươi, sẽ không cho phép Hồng Hoang trọng hóa Hỗn Độn, tự sẽ luyện chế Thiên Trụ chống trời." Lăng Tiêu thản nhiên cười một tiếng.

Đế Giang nghe được mâu quang lại sáng lên, sau đó nghĩ đến cái

gì, nhìn về phía Lăng Tiêu nói: "Vì sao ngươi muốn giúp Vu tộc?" "Thứ nhất, chúng ta cùng là hậu duệ Bàn Cổ, ta không đành lòng nhìn các ngươi bị Hồng Quân tính toán mà diệt tộc.

Thứ hai, ba huynh đệ chúng ta cần minh hữu.

Chúng ta tu luyện pháp tắc chứng đạo, chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, không chịu Thiên Đạo ước thúc, tự nhiên cũng siêu thoát Hồng Quân chưởng khống.

Chúng ta hiện tại đánh không lại Hồng Quân, Hồng Quân hiện tại không động tới chúng ta chẳng qua là muốn lợi dụng chúng ta cho hắn làm tay đấm, một khi chúng ta không nghe lời, tất tử.

Các ngươi nếu để Địa Đạo phục sinh, chứng đạo Thánh Nhân, Thiên - Địa - Nhân tam đạo là hỗ trợ chế ước lẫn nhau, một khi Địa Đạo hoàn toàn phục sinh, liền có thể chế hành Thiên Đạo.

Chúng ta lại liên thủ, Hồng Quân muốn động tới chúng ta cũng phải cân nhắc." Lăng Tiêu không có giấu diếm, giữa bọn hắn không có gì lợi ích xung đột, hơn nữa bọn hắn có cùng chung địch nhân là Hồng Quân. "Ân, có đạo lý, ta tin tưởng lời ngươi nói.

Nhưng làm sao ngươi khẳng định lão tặc Hồng Quân sẽ không giết chúng ta, một lần nữa áp chế Địa Đạo?" Đế Giang trầm tư một phen, gật gật đầu, sau đó lại nghi hoặc nhìn về phía Lăng Tiêu. "Không, hắn không dám.

Hoán tỉnh Địa Đạo cần Hậu Thổ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo Luân Hồi đối với Hồng Hoang phát triển rất quan trọng, không có Lục Đạo Luân Hồi, Hồng Hoang liền sẽ dậm chân tại chỗ, không cách nào tiếp tục phát triển.

Chương 83

Hồng Hoang không hoàn thiện, liền không cách nào triệt để ẩn tàng tại trong Hỗn Độn, những Hỗn Độn Ma Thần chưa chết kia sẽ tìm về.

Hồng Quân đánh không lại người ta, Hồng Quân sợ, tuyệt đối sẽ không để Lục Đạo Luân Hồi có sai sót.

Chỉ cần chúng ta dùng Lục Đạo Luân Hồi áp chế, Hồng Quân liền tuyệt đối không dám động tới chúng ta." Lăng Tiêu phi thường tự tin nói.

Đế Giang nghe được mâu quang sáng lên, sau đó tò mò hỏi: "Lục Đạo Luân Hồi là cái gì?

Phải diễn hóa như thế nào?" "Lục Đạo Luân Hồi chính là sinh linh sau khi chết, hồn phách tiến vào Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế trọng sinh, dựa theo thiện ác khi còn sống để lựa chọn đầu thai vào đạo nào.

Lục Đạo chính là Thiên Thần Đạo, Nhân Gian Đạo, Tu La Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo, Súc Sinh Đạo.

Ngươi đem những thứ này nói cho Hậu Thổ, Hậu Thổ hẳn là có thể lĩnh ngộ." Lăng Tiêu báo cho biết. "Tốt, ta hiện tại liền đi nói cho tiểu muội, chỉ cần nàng chứng đạo thành Thánh hoán tỉnh Địa Đạo, chúng ta lập tức đâm gãy Bất Chu Sơn, lấy ra Bàn Cổ Ngọc Tủy nhục thân thành Thánh." Đế Giang phi thường hưng phấn, rốt cục có biện pháp bảo toàn Vu tộc. "Ai, ngươi có thể động não một chút hay không?

Để Hồng Quân phát giác được không đúng, ngươi cho rằng hắn không dám động thủ hay sao?

Chúng ta cần chế định một kế hoạch, để Hồng Quân trở tay không kịp." Lăng Tiêu bất đắc dĩ ngăn lại Đế Giang. "Vậy chúng ta phải làm sao?" Đế Giang gãi gãi đầu, bảo hắn chơi âm mưu quỷ kế thực sự là làm khó hắn, mà hiện tại, hắn đã hoàn toàn tín nhiệm Lăng Tiêu. "Ta nói thật cho ngươi biết đi, Lục Đạo Luân Hồi cần Hỗn Độn Linh Bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn để diễn hóa.

Khai Thiên chi chiến, Lục Đạo Luân Hồi Bàn chia làm hai, trong đó một nửa Lục Đạo Luân Hồi rơi vào trong Huyết Hải, cho nên cơ duyên Hậu Thổ thành Thánh tại Huyết Hải.

Muốn diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi hoàn chỉnh, cần Hậu Thổ thân hóa luân hồi, vĩnh thế tù cấm trong đó không được ra." Lăng Tiêu nói. "Cái này...

Không được!

Tiểu muội thiện lương nhất, hiếu động nhất, mất đi tự do, vĩnh thế tù cấm trong đó, vậy nên đau khổ biết bao, ta có thể thay thế nàng hay không?" Đế Giang đau lòng không thôi, người hắn thương yêu nhất chính là tiểu muội Hậu Thổ. "Không được, ngươi tu luyện cũng không phải Thổ chi pháp tắc, Hậu Thổ tính thuộc Thổ, không ai có thể thay thế.

Bất quá, thân hóa luân hồi chỉ là tạm thời, một nửa kia của Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là Thái Hư Kính, chỉ cần đem Thái Hư Kính dung nhập trong đó, Hậu Thổ liền có thể thu hoạch được tự do.

Nhưng chúng ta nhất định phải để Hậu Thổ thân hóa luân hồi trước, như vậy Hậu Thổ mới có thể chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi uy hiếp Hồng Quân.

Một khi Lục Đạo Luân Hồi bổ toàn, không có Hậu Thổ cũng vẫn vận hành, liền không cách nào lại uy hiếp Hồng Quân, Hồng Quân trực tiếp động thủ cướp Lục Đạo Luân Hồi là xong.

Ngươi để Hậu Thổ thân hóa luân hồi trước, chỉ cần lúc nào chúng ta có năng lực đánh một trận với Hồng Quân, đó chính là lúc Hậu Thổ tự do." Lăng Tiêu nói. "Có thể cùng Hồng Quân đánh một trận?

Vậy phải bao lâu a." Đế Giang đau lòng không thôi. "Ngươi sợ cái gì, Thập Nhị Tổ Vu các ngươi thành Thánh, thi triển ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực tuyệt đối khủng bố vô cùng.

Ba huynh đệ chúng ta có Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận và Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Tách ra đánh không lại Hồng Quân, chúng ta lấy trận pháp ra gom lại, thời gian sẽ không quá lâu đâu." Lăng Tiêu tức giận nói.

Gia hỏa này hiện tại là đều không động não suy nghĩ, trước đó chịu chết không thành, tâm khí không còn. "Có đạo lý." Đế Giang mâu quang một lần nữa sáng lên. "Ta đã nghĩ xong kế hoạch, ngươi nghe ta nói." Lăng Tiêu thì thầm với Đế Giang một phen.

Sau khi hết thảy thương nghị xong, Lăng Tiêu rời đi, về Bồng Lai tiên sơn.

Đế Giang một lần nữa khôi phục đấu chí, xuống Bất Chu Sơn trở lại Bàn Cổ Thần Điện, sai người đi gọi Hậu Thổ trở về, đem đối thoại với Lăng Tiêu nói cho các Tổ Vu khác. "Lục Đạo Luân Hồi...

Ta biết rồi." Hậu Thổ nghe xong miêu tả về Lục Đạo Luân Hồi, mâu quang đại lượng, lâm vào đốn ngộ.

Sự thật thì Hậu Thổ rất đặc thù, không giống các Tổ Vu khác hoàn toàn không có nguyên thần, chỉ có thể thông qua thiên phú thần thông của chính mình để tu luyện pháp tắc, chung thân cũng chỉ có thể tu luyện một loại pháp tắc kia.

Mà Hậu Thổ là có một tia nguyên thần, có thể tu luyện pháp tắc khác.

Giờ phút này Hậu Thổ lâm vào đốn ngộ, chính là đang ngộ Luân Hồi Pháp Tắc.

Bên kia, Lăng Tiêu trở lại Bồng Lai tiên sơn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang giảng đạo cho bảy tên đồ đệ.

Hiện nay linh khí Hồng Hoang càng ngày càng mỏng manh, sau Đại La Kim Tiên, tu vi tăng lên cũng càng ngày càng khó, hiệu quả của linh quả không đủ nhìn, tức chính là Hoàng Trung Lý, đối với Đại La Kim Tiên tăng lên đều cực kỳ bé nhỏ.

Cho nên hiện nay tu vi Tam Tiêu mới tăng lên tới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Khổng Tuyên, Đại Bằng, Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ căn nguyên quá mạnh, hiện nay đều là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ truyền thừa Chiến Chi Pháp Tắc không hoàn chỉnh, hai người lại cứ phải tham ngộ Chiến Chi Pháp Tắc, tu vi có chút kẹt lại.

Khổng Tuyên có ba vị sư tôn cung cấp Ngũ Hành Pháp Tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, Hỏa Chi Pháp Tắc sắp tiểu thành, sắp bước ra một bước kia, bước vào Chuẩn Thánh cảnh.

Đại Bằng cũng có Phong Chi Pháp Tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, cũng sắp rồi.

Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Tây Vương Mẫu đều đi du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên trảm ra Tự Ngã Thi.

Hi Hòa và Thường Hi cũng kẹt tại Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chần chờ không cách nào trảm ra Tự Ngã Thi.

Lăng Tiêu ba huynh đệ không tu đạo Trảm Tam Thi, cũng không có

kinh nghiệm gì, không giúp được.

Tu vi của chúng tinh thần cũng kẹt lại, tựa hồ là tiềm lực hao hết, tu vi rất khó tăng lên nữa.

Tử Vi Tinh Thần căn nguyên mạnh nhất, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ; Bắc Đẩu Thất Tinh, Nam Đấu Lục Tinh - mười ba vị tinh thần thứ chi, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ; các tinh thần khác đều chưa thể đạt tới Chuẩn Thánh.

Có vài chục vị đều chưa thể đạt tới Đại La Kim Tiên, rất gấp, bởi vì chỉ có đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh, mới có thể siêu thoát tuổi thọ hạn chế.

Tiềm lực những tinh thần này cũng chỉ đến thế, sở cầu cũng chỉ là Đại La cảnh, thoát khỏi tuổi thọ hạn chế.

Đế Tuấn trực tiếp thi triển thủ đoạn Thánh Nhân, dùng đại pháp lực cưỡng ép đem những tinh thần này tăng lên tới Đại La cảnh.

Đại giới chính là những tinh thần này đời này đều không thể tiến thêm một bước, nhưng bọn hắn đã phi thường biết đủ, cũng không dám lại xa cầu càng nhiều.

Làm xong những việc này, Đế Tuấn liền muốn bế quan, bị Lăng Tiêu lừa đi bồi tiếp đại tẩu nhiều hơn, hắn còn muốn bế cháu trai lớn đây.

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Thập Kim Ô sớm đã xuất sinh, Khoa Phụ trục nhật, Hậu Nghệ xạ nhật, dẫn phát Vu Yêu tối chung quyết chiến.

Kết quả hiện tại, vì hắn đến, Đế Tuấn ngày ngày đi theo hắn và Đông Hoàng Thái Nhất bế quan, sáu chưa từng chung đụng với Thường Hi, Hi Hòa bao nhiêu, Thập Kim Ô liền chưa sinh ra.

Đế Tuấn đã biến thành một tên tu luyện cuồng, cứ thế này, hắn lúc

nào mới có thể bế được cháu trai lớn?

Một ngày này, Chuẩn Đề đột nhiên chạy tới Bồng Lai tiên sơn bái phỏng.

Chương 84

"U a, một mình cũng dám chạy tới nơi này, chậc chậc, cho là thành Thánh thì chúng ta không cướp được ngươi?" Lăng Tiêu trêu tức nói. "Lăng Tiêu đạo hữu nói đùa, bần đạo nào dám tới nơi này làm càn." Chuẩn Đề bồi cười, tư thái đặt xuống rất thấp.

Nói đùa cái gì, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chứng đạo thành Thánh, hơn nữa hiện nay đều là Thánh Nhân nhị trọng thiên, động thủ tuyệt đối bị ngược.

Lăng Tiêu khẳng định có thể thành Thánh, nhưng không biết vì sao không có thành Thánh.

Tức chính là như thế, người ta ba anh em hợp lực thi triển Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, còn có Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, cũng có thể nhẹ nhõm ngược bọn hắn.

Há không thấy Tam Thanh đều thành Thánh rồi cũng không dám tới đây giương oai.

Thành Thánh, cần mặt mũi, cái này nếu đánh không lại, uy nghiêm Thánh Nhân không còn sót lại chút gì.

Nguyên Thủy đều không dám nghĩ tới chuyện báo thù, thua không nổi a.

Trước kia bị ngược thì thôi, hiện tại thành Thánh, Hồng Hoang sinh linh kính ngưỡng, lại đều thu đồ đệ, nếu bị ngược nữa, làm sao đối mặt đồ đệ.

Chuẩn Đề sở dĩ dám tới đây, là hắn biết, chỉ cần không trêu chọc ba con Kim Ô, ba con Kim Ô cũng chính là ngoài miệng nói một chút, sẽ không thật sự không nói lý đi cướp ngang. "Nói đi, ngươi tới sở vì

chuyện gì." Ngữ khí Lăng Tiêu hòa hoãn một chút.

Gia hỏa này da mặt dày quy da mặt dày, nhưng không giống Nguyên Thủy làm cho người ta chán ghét như vậy. "Ta tới cùng đạo hữu làm giao dịch, đây là Công Đức Linh Dịch do Bát Bảo Công Đức Trì ngưng tụ, có tác dụng tăng lên tư chất, muốn cùng đạo hữu đổi lấy một ít tiên thiên linh nguyên liệu." Chuẩn Đề bồi cười nói.

Hắn và sư huynh là thật sự khổ a, Tây Phương nghèo nàn, các đồ đệ đều không có pháp bảo để dùng, đồ đệ Thánh Nhân lại không có nổi pháp bảo, nói ra đều mất mặt.

Hiện nay nơi có tiên thiên linh nguyên liệu ở Hồng Hoang cũng chỉ có trên ba tòa tiên sơn, nghĩ đến đổi một ít trở về cho các đồ đệ luyện chế pháp bảo.

Đã muốn luyện chế, vậy khẳng định là muốn luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiên Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo là cùng đẳng cấp, nhưng cùng phẩm cấp thì Tiên Thiên Linh Bảo mạnh hơn Hậu Thiên Linh Bảo. "Chậc chậc, đồ đệ không có pháp bảo dùng a, Thánh Nhân các ngươi có cần nghèo như vậy hay không?

Đồ đệ của ta pháp bảo nhiều đến dùng không hết." Lăng Tiêu điên cuồng chọc vào ống phổi Chuẩn Đề, nhưng xác thực cũng là lời nói thật, bảy tên đồ đệ của hắn, tên nào không có pháp bảo trọng lượng cấp bàng thân, dưới Tiên Thiên thượng phẩm Linh Bảo đều chướng mắt.

Không nói đồ đệ, những tinh thần kia đều là mỗi người hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, căn bản không thiếu pháp bảo!

Hết cách rồi, ai bảo ba tòa tiên sơn tiên thiên linh khí nồng đậm, thịnh sản tiên thiên linh nguyên liệu đâu.

Khóe miệng Chuẩn Đề điên cuồng co giật, ngươi cho rằng ai cũng giàu như ngươi a, Tam Thanh cũng chẳng khá hơn chút nào, bị ba anh em các ngươi cướp mấy lần, đồng dạng là tên khố rách áo ôm.

Trước đó Tam Thanh chạy đến Long tộc đi đánh cướp, bọn hắn đi chậm, không mò được chút mỡ nào, chỉ có thể nhịn đau lấy Công Đức Linh Dịch đến đổi. "Bát Bảo Công Đức Trì, bảo bối rất không tệ, hay là ngươi lấy Bát Bảo Công Đức Trì đến đổi." Lăng Tiêu không có ý tốt nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, Bát Bảo Công Đức Trì có thể ngưng tụ Công Đức Linh Dịch, Hồng Hoang độc nhất vô nhị.

Công Đức Linh Dịch đối với tư chất tăng lên không lớn, đương nhiên là tương đối với căn nguyên, đối với căn nguyên thiển bạc thì tăng lên vẫn là phi thường lớn.

Ngoài ra, Công Đức Linh Dịch còn có một tác dụng, có thể tẩy rửa kiếp khí. "Đạo hữu nói đùa, Bát Bảo Công Đức Trì cần dùng tín ngưỡng chi lực mới có thể ngưng tụ Công Đức Linh Dịch, đạo hữu muốn cũng dùng không được." Da mặt Chuẩn Đề run điên cuồng, vô luận như thế nào hắn và sư huynh đều không thể giao ra Bát Bảo Công Đức Trì, bọn hắn còn trông cậy vào dùng Bát Bảo Công Đức Trì ngưng tụ công đức để hoàn trả công đức nợ Thiên Đạo đây.

Bát Bảo Công Đức Trì là đem tín ngưỡng chi lực chuyển hóa thành công đức, cả Hồng Hoang chỉ có sư huynh hắn Tiếp Dẫn tu luyện Tín Ngưỡng Chi Đạo, chỉ có sư huynh hắn một người có thể sử dụng Bát Bảo Công Đức Trì. "Cũng đúng, không phải vậy thì Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sớm đã đi cướp rồi." "Ngươi có bao nhiêu Công Đức Linh Dịch?" Lăng Tiêu bắt đầu gõ Chuẩn Đề.

Cuối cùng lúc rời đi, Chuẩn Đề đau lòng đều sắp khóc, tân tân khổ khổ tích toàn một ngàn năm Công Đức Linh Dịch không còn.

Mà Lăng Tiêu thì hài lòng thỏa ý, dù sao bọn hắn không thiếu pháp

bảo, những tiên thiên linh nguyên liệu kia đối với bọn hắn đã vô dụng.

Mà Công Đức Linh Dịch đối với bọn hắn vô dụng, dù là đối với căn nguyên Tam Tiêu cũng vô dụng, nhưng đối với Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc lại có trí mạng dụ hoặc.

Lúc nào dùng tới ba tộc này, có thể lấy ra làm thẻ đánh bạc.

Thu hồi Công Đức Linh Dịch, Lăng Tiêu rời Bồng Lai tiên sơn đi tới Thiếu Dương Sơn, cũng là thời điểm đi xem Nhân tộc một chút.

Vừa đến, Lăng Tiêu liền nổi giận, Yêu tộc đang tàn sát Nhân tộc, chung quy Yêu tộc vẫn là phát hiện dùng máu Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm có thể phá phòng ngự nhục thân Vu tộc.

Kiếp trước, Lăng Tiêu vốn là Nhân tộc xuất thân.

Huống chi Nhân tộc hưng thịnh, quan hệ đến bố cục ngày sau của Lăng Tiêu đối với cả Hồng Hoang thiên địa.

Hiện nay nhìn thấy Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát, lại làm sao có thể ngồi nhìn mặc kệ.

Tế tế dò xét, lông mày Lăng Tiêu nhíu chặt hơn, hiện nay Nhân tộc nhỏ yếu đáng thương, Nữ Oa thân thủ tạo ba ngàn tiên thiên Nhân tộc kia căn nguyên coi như là phi thường mạnh, nhưng hiện nay Nhân tộc mạnh nhất cũng mới Kim Tiên tu vi, căn bản đối kháng không nổi Yêu tộc, chỉ có thể đông trốn tây tàng.

Lăng Tiêu lập tức biến hóa thành Nhân tộc, trà trộn vào trong đó nghe ngóng.

Hiện nay thủ lĩnh Nhân tộc là Toại Nhân Thị, người đầu tiên Nữ Oa tạo ra, cũng là Nhân tộc tối cường giả hiện nay, tu vi Kim Tiên hậu kỳ.

Ba ngàn tiên thiên Nhân tộc dẫn đầu Nhân tộc đối kháng Yêu tộc

đều chết hết, chỉ còn lại Toại Nhân Thị và Huyền Đô đã bị Lão Tử thu làm đồ đệ.

Lăng Tiêu nghe ngóng mới biết được, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc sớm đã bắt đầu, khởi đầu là vì thiên nộ.

Yêu tộc cho rằng Nữ Oa không còn che chở Yêu tộc là vì Nhân tộc, Nhân tộc là Nữ Oa sáng tạo, Nữ Oa đương nhiên càng hướng về Nhân tộc.

Về sau Ngũ Thánh giảng đạo, Huyền Đô chạy tới Côn Luân Sơn hướng Lão Tử - vị Nhân Giáo Giáo Chủ kia cầu cứu, kết quả bị Lão Tử thu làm đồ đệ xong liền một đi không trở lại, không còn quản Nhân tộc.

Càng làm cho Lăng Tiêu tức giận là, Lão Tử cái lão già khốn kiếp kia, lúc đầu lập giáo nói là giáo hóa Nhân tộc, truyền Nhân tộc Kim Đan Đại Đạo, kết quả cũng chỉ truyền một ít pháp môn tu luyện thô thiển, liền không còn quản Nhân tộc.

Toại Nhân Thị có thể tu luyện tới Kim Tiên cảnh, hoàn toàn là căn nguyên thâm hậu, tăng thêm Nhân tộc khí vận nồng hậu.

Quả nhiên, Nữ Oa và Lão Tử đều là hạng người bạc tình bạc nghĩa, bất quá là lợi dụng Nhân tộc thành Thánh mà thôi, Nhân tộc đối với bọn hắn mà nói chẳng qua là công cụ.

Nghe ngóng rõ ràng rồi, Lăng Tiêu liền không che giấu nữa, hóa ra diện mạo cũ, trùng thiên nhi khởi, tìm được Đại Yêu Cửu Anh cầm đầu Yêu tộc tàn sát Nhân tộc. "Cửu Anh, ngươi tìm chết!" Bạo nộ phía dưới, Lăng Tiêu trực tiếp tế ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu nện về phía Cửu Anh.

Cửu Anh tế ra pháp bảo, hiện ra bản thể ngăn cản, kết quả chênh lệch quá lớn, căn bản là ngăn không được, pháp bảo bị nện phế, chín

cái đầu bị nện nát tám cái, nháy mắt trọng thương thoi thóp. "Lăng Tiêu Tinh Hoàng, ta và Yêu tộc đều chưa từng đắc tội qua ngươi, cớ gì đối với ta xuất thủ?" Cửu Anh ủy khuất không thôi.

Lúc đầu bọn hắn đuổi theo cầu Lăng Tiêu làm Yêu Hoàng, chung quy là có chút tình nghĩa, kết quả hiện tại Lăng Tiêu vô duyên vô cớ xém chút đánh chết hắn. "Nhân tộc về sau do Lăng Tiêu ta bảo kê, Đông Hoang là lãnh địa Nhân tộc, mang theo Yêu tộc lập tức cút cho ta, còn dám tiến vào Đông Hoang, giết không tha!" Ngữ khí Lăng Tiêu băng lãnh, xen lẫn uy nghiêm không cho làm trái.

Thân là Tinh Hoàng, Lăng Tiêu trên thân Đế Hoàng chi khí so với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, tơ hào không yếu.

Thậm chí!

Ẩn ẩn ở giữa, càng là viễn siêu Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Ba con Kim Ô, ngoài mặt Lăng Tiêu là lão tam, nhưng thực tắc từ khi ba đại Kim Ô đản sinh đến nay, Đông Hoàng Thái Nhất cùng Đế Tuấn hai vị huynh trưởng này, giai đều lấy ý chí Lăng Tiêu làm chủ! "Đi!" Cửu Anh nào dám cùng Lăng Tiêu tranh biện, vội vàng mang theo huy hạ Yêu tộc rời đi.

Ba con Kim Ô thế nhưng là ngoan nhân dám ở Tử Tiêu Cung đại đánh ra tay, hắn tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần hắn dám cãi lại một câu, Lăng Tiêu sẽ để hắn hình thần câu diệt.

Chương 85

"Nhân tộc Toại Nhân Thị, bái kiến Thượng Tiên, đa tạ Thượng Tiên cứu giúp Nhân tộc." Thấy Yêu tộc thật sự bị dọa đi, Toại Nhân Thị vội vàng tiến lên bái kiến, Nhân tộc trốn tránh trong đại sơn cũng đều đi ra. "Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, mượn nhờ Nhân tộc thành Thánh xong liền mặc kệ Nhân tộc sống chết.

Nay ta lấy Nhân tộc khí vận chí bảo Không Động Ấn tuyên cáo: Nữ Oa không còn là Nhân tộc Thánh Mẫu, từ đây về sau, Nhân tộc cùng Nữ Oa không còn quan hệ!" "Lão Tử lập Nhân Giáo giáo hóa Nhân tộc, mượn Nhân tộc thành Thánh, lại chỉ truyền cho Nhân tộc một ít pháp môn tu luyện thô thiển lừa gạt Nhân tộc, Nhân tộc gặp nạn, thân là Nhân tộc chi sư lại mặc kệ không hỏi.

Nay ta lấy Nhân tộc khí vận chí bảo Không Động Ấn tuyên cáo: Lão Tử không còn là Nhân tộc chi sư, Nhân tộc không còn tín phụng Nhân Giáo, từ đây về sau, Nhân tộc cùng Lão Tử không còn quan hệ!" "Huyền Đô tự tư tự lợi, bái Thánh Nhân làm thầy xong liền mặc kệ Nhân tộc sống chết, từ đây khai trừ nhân tịch, không còn là người!" Lăng Tiêu cưỡng ép lấy lửa giận, tế ra Không Động Ấn tuyên cáo.

Như vậy tuy rằng không thể triệt để chặt đứt liên hệ giữa ba người cùng Nhân tộc, nhưng cũng có thể suy yếu thật lớn liên hệ giữa bọn hắn cùng Nhân tộc.

Còn muốn mượn nhờ Nhân tộc khí vận?

Muốn ăn rắm!

Hết cách rồi, hiện nay Nhân Đạo chưa hiển, hướng Thiên Đạo tuyên thệ, Thiên Đạo khẳng định sẽ không đáp ứng.

Muốn triệt để chặt đứt liên hệ giữa ba người cùng Nhân tộc, cần

phải đợi Nhân Đạo hiển hóa, hướng Nhân Đạo khởi thệ mới được.

Mà Lăng Tiêu lời này vừa nói ra, Nhân tộc choáng váng, nhưng vừa nghĩ, hình như Lăng Tiêu nói rất đúng.

Thánh Mẫu Nữ Oa tạo nhân thành Thánh xong liền không còn quản Nhân tộc.

Pháp môn tu luyện do Nhân tộc chi sư Lão Tử truyền, càng là không có tác dụng gì, trước đó bọn hắn còn tưởng rằng là tu luyện quá khó, hóa ra là pháp môn tu luyện Lão Tử truyền có vấn đề.

Huyền Đô càng là bạch nhãn lang, Nhân tộc đem hi vọng ký thác vào trên người Huyền Đô, sau đó Huyền Đô bái Lão Tử làm thầy, liền một đi không trở lại, mặc kệ Nhân tộc sống chết.

Nhân tộc bị Yêu tộc săn giết hơn hai ngàn năm, đều sắp bị diệt tộc, cuối cùng lại là một vị Thượng Tiên không tương quan với Nhân tộc cứu Nhân tộc.

Oa Hoàng Cung, nương theo Lăng Tiêu tuyên cáo, Nữ Oa đột nhiên cảm giác mình cùng Nhân tộc liên hệ trở nên rất yếu ớt, lại không cách nào mượn nhờ Nhân tộc khí vận, lập tức giận dữ.

Nhưng nàng bị cấm túc Oa Hoàng Cung, trước đó nàng đã chọc giận Đạo Tổ, hiện nay nếu lại vi nghịch Đạo Tổ, hậu quả nàng sợ là gánh chịu không nổi, chỉ có thể cưỡng ép lấy lửa giận nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Lão Tử không bị cấm túc, sẽ không mặc kệ đâu.

Các đại năng Hồng Hoang giờ phút này cũng đều đem thần thức hướng về phía Côn Luân Sơn.

Lăng Tiêu làm như vậy, hoàn toàn là đang đối nghịch cùng Thánh Nhân.

Nữ Oa bị cấm túc không động được, nhưng Lão Tử có thể động a.

Lão Tử đã thành Thánh, mà Lăng Tiêu tịnh vị thành Thánh, Lão Tử tổng không đến mức còn sợ hãi Lăng Tiêu chứ.

Vạn chúng chú mục, phương hướng Côn Luân Sơn, một cỗ Thánh Nhân uy áp cường đại hiển hóa, Lão Tử mang theo Huyền Đô xuất hiện.

Côn Luân Sơn cự ly Đông Hoang cũng không xa, rất nhanh Lão Tử liền mang theo Huyền Đô đi tới. "Nhân tộc nên có kiếp này, Lăng Tiêu đạo hữu cớ gì ô miệt bần đạo?" Lấy tu dưỡng của Lão Tử đều nổi giận, hai mắt phun lửa trừng mắt Lăng Tiêu.

Không có Nhân tộc khí vận gia trì, tốc độ tu luyện của hắn tất nhiên hạ thấp thật lớn, Nhân tộc khí vận đối với hắn phi thường quan trọng.

Hắn nghĩ mãi không ra, Không Động Ấn không phải bị Đạo Tổ thu đi rồi sao, làm sao lại xuất hiện tại trong tay Lăng Tiêu, nhưng sự tình quan Đạo Tổ, hắn không dám công nhiên hỏi thăm. "Đánh rắm!

Nhân tộc đều sắp diệt tộc, ngươi nói với ta Nhân tộc nên có kiếp này?

Cái gọi là kiếp này, chính là trợ giúp Yêu tộc dùng Nhân tộc huyết nhục tinh phách luyện chế Đồ Vu Kiếm đối phó Vu tộc.

Thân là Nhân tộc chi sư, lại vì trợ giúp Yêu tộc mà tàn sát Nhân tộc, ta thấy ngươi vẫn là đi làm Yêu tộc chi sư đi." "Còn có lúc ngươi thành Thánh hướng Thiên Đạo tuyên thệ lập Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc, kết quả cái gọi là giáo hóa của ngươi chính là tùy tiện truyền thụ một ít pháp môn tu luyện thô thiển, nhi hậu mặc cho Nhân tộc tự sinh tự diệt.

Ngươi là đang lừa gạt Nhân tộc, lừa gạt Thiên Đạo!

Hiện nay ta làm cho ngươi mượn nhờ không được Nhân tộc khí vận liền nóng nảy?

Từ nay về sau, ngươi đừng hòng lại đạt được một tia Nhân tộc khí vận gia trì, bởi vì ngươi không xứng!" Lăng Tiêu một trận chửi ầm lên.

Nhân tộc nguyên bản trải qua hai ngàn năm phồn diễn, số lượng đã từ ba ngàn biến thành hơn ức, kết quả bị Yêu tộc tàn sát hơn hai ngàn năm, hiện nay chỉ còn lại mấy vạn người, hắn làm sao có thể không giận. "Không phải như thế, Nhân tộc kiếp nạn đã viên mãn, lão sư đang chuẩn bị xuất thủ tương trợ, truyền thụ Nhân tộc chân chính đại đạo." Huyền Đô vội vàng nhảy ra giảo biện. "Cút sang một bên!

Ngươi không có tư cách nói chuyện.

Thân là Nhân tộc, lại trơ mắt nhìn Nhân tộc gặp kiếp, vô tình vô nghĩa, Nhân tộc không có loại cặn bã như ngươi." "Thân là Nhân tộc chi sư, lại trơ mắt nhìn Nhân tộc bị tàn sát mà thờ ơ, còn lấy loại lời nói đường hoàng như 'Nhân tộc nên có kiếp này' ra để lấp liếm.

Cứ phải để ta nói toạc ra sao?

Nhân tộc kiếp này, không phải chính là các ngươi lo lắng Yêu tộc đánh không lại Vu tộc, để Yêu tộc dùng Nhân tộc huyết nhục tinh phách đến luyện chế Đồ Vu Kiếm đối phó Vu tộc ư?

Hưởng thụ lấy Nhân tộc khí vận, lại ăn cây táo rào cây sung trợ giúp Yêu tộc, còn giả ra một bộ dáng đại nghĩa lẫm nhiên, buồn nôn!" Lăng Tiêu trực tiếp vạch trần Lão Tử hư giả.

Dù sao sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thành Thánh, có thể khuy tham đến thiên cơ, hắn công nhiên đem sự tình Đồ Vu Kiếm nói ra, Hồng Quân cũng sẽ không hoài nghi hắn cái gì. "Làm càn!

Ngươi dám tiết lộ thiên cơ, bần đạo hôm nay liền thay Thiên Đạo

hảo hảo giáo huấn ngươi." Lão Tử cũng không trang nữa, Lăng Tiêu đều đem sự tình Đồ Vu Kiếm nói toạc ra, hắn có giảo biện thế nào cũng che giấu không được.

Giảo biện không được, vậy thì lấy Thiên Đạo đại nghĩa ép Lăng Tiêu. "Hừ, giảo biện không được liền muốn động thủ?

Ngươi sẽ không cho rằng ta chưa thành Thánh thì ngươi có thể làm gì ta chứ?

Tam Thanh bên trong, ta chướng mắt nhất chính là ngươi.

Nguyên Thủy bỉ ổi vô sỉ, nhưng là chân tiểu nhân, có cái gì nói cái đó.

Mà ngươi, hư giả âm hiểm, ở sau lưng thôi ba trợ lan, ác danh toàn để Nguyên Thủy gánh.

Buồn cười Nguyên Thủy tên xuẩn ngốc kia, bị ngươi lợi dụng xong còn đối với ngươi vị đại huynh này cung kính có thừa." Lăng Tiêu điên cuồng trào phúng. "Làm càn, chớ có châm ngòi ly gián, uy nghiêm Thánh Nhân há dung ngươi khinh nhờn!" Lão Tử triệt để thẹn quá hoá giận, hạo đãng pháp lực diễn hóa thành một bàn tay lớn vỗ về phía Lăng Tiêu. "Nói lý nói không lại, liền ỷ vào tu vi Thánh Nhân uy bức, đây chính là thánh uy của ngươi?

Thật coi Bản hoàng sợ ngươi không thành?" Lăng Tiêu dùng pháp tắc chi lực ngưng tụ ra một bàn tay pháp tắc, chấn nát pháp lực đại thủ của Lão Tử, chưa rơi vào mảy may hạ phong.

Hiện nay hắn tổng cộng đem mười sáu loại đại đạo pháp tắc tu luyện viên mãn, cảnh giới đối ứng là Á Thánh đỉnh phong, tự thân cụ bị chín thành sức mạnh của Thánh Nhân nhất trọng thiên.

Lão Tử hiện tại cũng chỉ là Thánh Nhân nhất trọng thiên, hắn thật đúng là không sợ Lão Tử.

Các đại năng nhìn thấy Lăng Tiêu nhẹ nhõm như vậy liền đỡ được Thánh Nhân công kích, đều là trừng lớn mắt, cái này quá ly phổ, chênh lệch giữa Thánh Nhân và Chuẩn Thánh bọn hắn đều đã kiến thức qua.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đều không cách nào đền bù chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, mà Lăng Tiêu lại đỡ được một kích của Thánh Nhân mà không rơi hạ phong.

Bọn hắn giờ phút này thậm chí đều hoài nghi Lăng Tiêu có phải hay không lén lút thành Thánh. "Thiên ngoại hỗn độn đánh một trận." Lăng Tiêu khinh thường liếc mắt nhìn Lão Tử, bay về phía thiên ngoại.

Chương 86

"Tự tìm đường chết." Lão Tử hừ lạnh một tiếng, đi theo.

Rất nhanh, hai người đi tới thiên ngoại hỗn độn, chúng đại năng đều đem thần thức ném qua, Lăng Tiêu khẳng định là lén lút thành Thánh, nếu không nói không thông vì sao Lăng Tiêu có thể nhẹ nhõm ngăn cản một kích của Thánh Nhân.

Vừa vặn nhìn xem Pháp Tắc Chứng Đạo thành Thánh và Trảm Tam Thi thành Thánh rốt cuộc ai mạnh hơn. "Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận." Lăng Tiêu lười cùng Lão Tử nói nhảm, trực tiếp xuất thủ, tế ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, diễn hóa Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận vây khốn Lão Tử.

Sau đó, lại tế ra Hỗn Độn Hồ Lô, thôi động Thái Dương Chân Hỏa và mười sáu loại đại đạo pháp tắc chi lực quán tiến vào trong trận.

Nhất thời, hỗn độn cương phong, hỗn độn chi khí, Thái Dương Chân Hỏa che khuất bầu trời bao phủ về phía Lão Tử, đại đạo pháp tắc cũng diễn hóa thành công kích.

Lão Tử thần sắc trầm xuống, bởi vì hắn vậy mà cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Huyền Hoàng công đức kim quang rơi xuống, tất cả công kích toàn bộ bị ngăn trở. "Ngũ Hành nghịch chuyển." Lăng Tiêu thôi động Ngũ Hành Pháp Tắc, diễn hóa thành một Ngũ Hành Luân Bàn vây khốn Lão Tử, Ngũ Hành nghịch chuyển, Ngũ Hành Pháp Tắc lập tức trở nên cuồng bạo vô cùng, Lăng Tiêu lại đem Hủy Diệt Pháp Tắc chú nhập.

Ngũ Hành Luân Bàn lập tức trở nên càng thêm cuồng bạo, phảng phất tùy thời muốn bạo tạc, mà Ngũ Hành Pháp Tắc dưới trạng thái

cuồng bạo, sát phạt chi lực trở nên tương đương khủng bố.

Ngũ Hành Luân Bàn nghịch chuyển, đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rơi xuống công đức kim quang cắt chém đến không ngừng lay động. "Cái này sao có thể, vậy mà có thể dao động Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp phòng ngự." "Thành Thánh, Lăng Tiêu đạo hữu khẳng định là lén lút thành Thánh, hơn nữa, Pháp Tắc Chứng Đạo thành Thánh tựa hồ so với Trảm Tam Thi chứng đạo thành Thánh càng mạnh." Các đại năng thấy chấn hám không thôi.

Lão Tử thì sắc mặt âm trầm, thủ đoạn phòng ngự của hắn có thể xưng vô địch, nhưng thủ đoạn công kích lại là thiếu thốn, chủ yếu là không có pháp bảo công kích thuận tay. "Thái Thanh Thần Lôi." Lão Tử thi triển thần thông, Thái Thanh Thần Lôi đánh vào trên Ngũ Hành Luân Bàn, Ngũ Hành Luân Bàn lung lay, sau đó thí sự không có.

Lăng Tiêu cười lạnh, hắn dùng sáu loại đại đạo pháp tắc ngưng tụ công kích, muốn dùng thần thông phá vỡ, đùa à?

Ngũ Hành Pháp Tắc hợp lại, cùng Hủy Diệt Pháp Tắc, cũng đều vị thuộc về mười đại chí cường pháp tắc a.

Thấy thần thông phá không được công kích của Lăng Tiêu, Lão Tử chỉ có thể sử dụng pháp bảo, Bàn Long Quải Biển, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, pháp bảo công kích mạnh nhất hắn hiện tại có thể xuất thủ.

Bàn Long Quải Biển tế ra, Ngũ Hành Luân Bàn bị xuyên thủng, nhưng vậy thì như thế nào, Lăng Tiêu còn có thể một lần nữa ngưng tụ.

Lần này, hắn đem Thái Hư Kính cũng tế ra, Luân Hồi chi quang điên cuồng công kích Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Dưới thế công phợp trời đất, cả tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều kịch liệt lay động, phảng phất tùy thời muốn phá phòng.

Lão Tử nhíu chặt mày, cứ thế này chỉ có thể bị động bị đánh, quá bị động, thế là tế ra Bàn Long Quải Biển công kích Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận.

Dưới một kích, ba mươi tầng chư thiên bị hủy, nhưng không có tác dụng gì, không thể một lần đem ba mươi sáu chư thiên hủy hết, đại trận sẽ không bị phá, chư thiên bị hủy sẽ tự hành khôi phục.

Lão Tử thử ba lần, công kích của hắn thực sự thiếu thốn, thủy chung không cách nào một lần tính đánh vỡ ba mươi sáu chư thiên.

Mà Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lại bị Lăng Tiêu đánh lung lay sắp đổ, hết cách rồi, Lão Tử chỉ có thể tế ra Thái Cực Đồ.

Hai đại chí bảo phòng ngự, Lăng Tiêu cũng không thể làm gì.

Bất quá, Lão Tử chỉ có thể bị động bị đánh, không hoàn thủ được, vũ nhục tính cực mạnh.

Lăng Tiêu cũng biết phá không được phòng của Lão Tử, cố ý dũng pháp tắc chi lực ngưng tụ thành cái tát, cuồng phiến về phía Lão Tử, vũ nhục tính kéo căng.

Mặt Lão Tử đều tái đi. "Nghiệt chướng, tìm chết!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn không được, chạy tới giúp Lão Tử. "Chỉ các ngươi có huynh đệ phải không?

Tam đệ ta còn chưa thành Thánh đều có thể đè ép Lão Tử đánh, các ngươi còn muốn lấy nhiều khi ít, thật sự là càng sống càng thụt lùi, da mặt Thánh Nhân đều bị các ngươi ném sạch rồi.

Muốn đánh, tới!

Ta cùng Nhị đệ bồi các ngươi." Đế Tuấn mang theo Đông Hoàng Thái Nhất chạy tới. "Chưa thành Thánh, làm sao có thể?" Mắt chúng đại năng suýt chút nữa trừng ra ngoài.

Lăng Tiêu hiện nay đều đè ép Lão Tử đã thành Thánh đánh rồi...

Ngươi quản cái này gọi là chưa thành Thánh?

Chẳng lẽ Pháp Tắc Chứng Đạo mạnh đến mức ly phổ như vậy sao?

Chưa thành Thánh đều có thể đè ép Trảm Tam Thi chứng đạo Thánh Nhân đánh. "Đánh thì đánh!" Nguyên Thủy tại trên thân Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều cảm nhận được áp lực rất lớn, người khác cảm ứng không ra, cùng là Thánh Nhân, hắn lại là cảm ứng được, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đột phá đến Thánh Nhân nhị trọng thiên.

Nhưng thua người không thua trận, hôm nay nếu ngay cả động thủ cũng không dám, da mặt biết để đâu.

Ngay tại lúc đại chiến hết sức căng thẳng, Hồng Quân ngồi không yên, thanh âm từ Tử Tiêu Cung truyền ra: "Dừng tay!

Từ nay về sau, Thánh Nhân không được can dự chuyện Hồng Hoang, không được tùy ý sinh chiến." Một khi động thủ, Tam Thanh thiết định bị ngược, Tam Thanh với tư cách đệ tử của hắn, lại bị người khác ngược, cái mặt này hắn không ném nổi a.

Uy hiếp lực của Hồng Quân vẫn là đủ, chủ yếu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không muốn để Hồng Quân có lý do làm khó dễ, Lăng Tiêu cũng thu hồi pháp bảo thả Lão Tử. "Nghe được chưa, Thánh Nhân không được can dự chuyện Hồng Hoang.

Từ nay về sau, ngươi đừng hòng lại đạt được một tia Nhân tộc khí vận.

Thật cho là ta chưa thành Thánh ngươi có thể khi dễ?

Ngươi nếu không phục, muốn chiến ta tùy thời phụng bồi." Lăng Tiêu khinh thường liếc mắt nhìn Lão Tử, đây chính là chỗ tốt của việc không thành Thánh: Thánh Nhân không được can dự chuyện Hồng Hoang, nhưng hắn chưa thành Thánh, hắn có thể can dự. "Hừ, đi!" Thành Thánh đánh không lại chưa thành Thánh, Lão Tử nào còn mặt mũi đợi tiếp, hừ lạnh một tiếng, mang theo Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Bên phía Yêu tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm vô cùng quan trọng, thấy Lăng Tiêu nhúng tay, Phục Hy vốn định mang theo Yêu tộc đi giáo huấn Lăng Tiêu, kết quả nhìn thấy Thánh Nhân Lão Tử còn không chơi lại Lăng Tiêu, nào còn dám khinh cử vọng động.

Hiện tại Yêu tộc đại trận có thể đối kháng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng đối kháng không nổi Thánh Nhân.

Lăng Tiêu có thể đè ép Thánh Nhân đánh, phá Yêu tộc đại trận còn không phải dễ như trở bàn tay.

Chưa thành Thánh cũng có thể lợi hại thành dạng này, thật ly phổ.

Mà đại năng khác thì ngồi không yên, nhao nhao chạy tới hỏi thăm Lăng Tiêu là làm sao làm được, hiện tại rốt cuộc là cảnh giới gì. "Á Thánh đỉnh phong.

Đạt tới Á Thánh, pháp bảo đủ mạnh, đối kháng Thánh Nhân không phải mộng, cố lên." Lăng Tiêu nghiền ngẫm cười một tiếng, đi cùng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất về Bồng Lai tiên sơn, sau đó, mang theo Hi Hòa, Thường Hi và Tam Tiêu đi tới Đông Hoang. "Từ nay về sau, Thái Âm nữ thần Thường Hi tiên tử và Hi Hòa tiên tử là Nhân tộc Thánh Mẫu, che chở Nhân tộc, giáo hóa Nhân tộc.

Nhân tộc không đến lúc diệt tộc, Thánh Mẫu nương nương sẽ

không xuất thủ tương trợ.

Dựa vào ngoại nhân không bằng dựa vào chính mình, Nhân tộc đương tự cường.

Không muốn lại bị tàn sát, liền cố gắng để Nhân tộc trở nên cường đại, không ai dám trêu chọc.

Thánh Mẫu nương nương sẽ sáng tạo ra pháp môn tu luyện thích hợp cho Nhân tộc." "Từ nay về sau, Toại Nhân Thị là Nhân tộc đệ nhất đại Nhân Hoàng, dẫn đầu Nhân tộc tự lực cánh sinh, tự cường bất tức, phát triển lớn mạnh." Lăng Tiêu lấy ra Không Động Ấn tuyên cáo, hắn không muốn đối Thiên Đạo khởi thệ, không muốn để Nhân tộc và Thiên Đạo dính dáng quan hệ.

Mượn nhờ Nhân tộc khí vận, Hi Hòa và Thường Hi khẳng định có thể trảm ra Tự Ngã Thi, trở thành Nhân tộc Thánh Mẫu, ngày sau Nhân Đạo phục sinh, chứng đạo Nhân Đạo Thánh Nhân chính là nước chảy thành sông.

Chương 87

Mà Tam Tiêu căn nguyên không đủ, mượn nhờ Nhân tộc khí vận cũng có thể tăng lên tốc độ tu luyện, ngày sau mượn Nhân Đạo công đức Trảm Tam Thi, cũng có thể chứng Nhân Đạo Thánh Nhân. "Bái kiến Thánh Mẫu nương nương." Toại Nhân Thị vội vàng mang theo Nhân tộc khấu bái.

Nếu không phải Lăng Tiêu xuất thủ cứu giúp, Nhân tộc đã phải diệt tộc, cho nên hiện tại Nhân tộc đối với Lăng Tiêu là nói gì nghe nấy. "Đại tẩu, đây là Nhân tộc thánh vật Không Động Ấn, các ngươi cầm, Nhân tộc liền giao cho các ngươi." Lăng Tiêu đem Không Động Ấn giao cho Hi Hòa, sau đó đem lý niệm 'Dĩ Vũ Nhập Đạo' quán thâu cho Hi Hòa, Thường Hi cùng Tam Tiêu.

Hiện nay tiên thiên Nhân tộc chỉ còn lại Toại Nhân Thị, còn lại toàn bộ là hậu thiên Nhân tộc, hơn nữa trải qua mấy ngàn năm phồn diễn, tiên thiên huyết mạch càng ngày càng mỏng manh, đã thoái hóa thành phàm thể.

Hiện tại pháp môn tu luyện, toàn bộ là tiên đạo pháp môn, căn bản không thích hợp phàm nhân tu luyện, nhất định phải sáng tạo pháp môn tu luyện mới, trước để Nhân tộc tu luyện thành Tiên, sau đó lại tu luyện tiên đạo pháp môn.

Lão già khốn kiếp Lão Tử truyền thụ pháp môn tu luyện, không chỉ thô thiển, mà hiện tại Nhân tộc căn bản cũng tu luyện không được, hiện nay Nhân tộc có tu vi chỉ có Toại Nhân Thị, cũng chỉ có Kim Tiên cảnh tu vi.

Theo nguyên bản Nhân tộc phát triển, Toại Nhân Thị được xưng là Nhân tộc chi Tổ, địa vị cực cao, về sau Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện,

Toại Nhân Thị dần dần bị lãng quên.

Tam Hoàng Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, về sau lấy Nhân tộc chi thân chứng Thiên Đạo Thánh Nhân, thành Thánh là thành Thánh, lại trở thành quái vật nửa Nhân Đạo nửa Thiên Đạo, chỉ có thể đợi tại Hỏa Vân Động.

Lăng Tiêu thậm chí hoài nghi, đây cũng là âm mưu của Hồng Quân, mượn nhờ Nhân tộc Tam Hoàng đến khống chế Nhân Đạo, theo nguyên bản Hồng Hoang phát triển, Nhân Đạo vẫn luôn không có thức tỉnh.

Hiện tại hắn tới, cứ sở tác sở vi của Nữ Oa, còn muốn để Phục Hy mượn nhờ Nhân tộc thành Thánh?

Muốn ăn rắm!

Nhân tộc Nhân Hoàng sẽ không còn Phục Hy thị.

Giao đại xong, Hi Hòa, Thường Hi và Tam Tiêu liền ở lại Nhân tộc, bế quan tham ngộ pháp môn tu luyện thích hợp cho Nhân tộc.

Lăng Tiêu thì tự mình dạy bảo Toại Nhân Thị, truyền thụ pháp môn tu luyện hoàn chỉnh.

Toại Nhân Thị coi như là tiên thiên Nhân tộc, căn nguyên là phi thường thâm hậu, không kém hơn Tam Tiêu.

Nhân tộc đoạt thiên địa tạo hóa, sinh ra là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng tương ứng cũng có thiếu hụt rất lớn, chính là thọ mệnh kém xa các chủng tộc khác.

Toại Nhân Thị hơn bốn ngàn tuổi, Kim Tiên tu vi, lại đã là già yếu không chịu nổi, tuổi thọ sắp hết, nếu đổi thành chủng tộc khác, Kim Tiên tu vi chí ít đều có năm vạn năm tuổi thọ.

Bất quá, tuổi thọ đối với hắn không phải vấn đề, Lăng Tiêu trực

tiếp lấy ra một quả Nhân Sâm Quả do Trấn Nguyên Tử tặng cho Toại Nhân Thị ăn, sau đó giảng đạo cho Toại Nhân Thị.

Trăm năm sau, Toại Nhân Thị nắm giữ pháp môn tu luyện hoàn chỉnh, luyện hóa Nhân Sâm Quả, tu vi nhất cử đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, tuổi thọ gia tăng vạn năm.

Toại Nhân Thị muốn bái Lăng Tiêu làm thầy, Lăng Tiêu cự tuyệt, để Toại Nhân Thị đi bái Tam Tiêu làm thầy, thân là Nhân Hoàng chi sư, Tam Tiêu liền có thể mượn nhờ Nhân tộc khí vận tu luyện. "Thật tốt tu luyện, thật tốt dẫn đầu Nhân tộc phát triển lớn mạnh." Lăng Tiêu lưu lại cho Toại Nhân Thị hai quả Hoàng Trung Lý, lại đem thủ hỏa (lấy lửa), kiến phòng (xây nhà), hôn phối (cưới gả), định sinh tiêu (xác định con giáp) các loại sự tình vốn dĩ Phục Hy làm, tiềm di mặc hóa truyền cho Toại Nhân Thị, sau đó về Bồng Lai tiên sơn bế quan.

Bởi vì Lăng Tiêu uy hiếp, Yêu tộc không dám lại tàn sát Nhân tộc, bất quá, Đồ Vu Kiếm chung quy vẫn là luyện thành.

Lăng Tiêu đem Lão Tử ma sát một trận, sự kính sợ của các đại năng đối với Thánh Nhân cấp tốc hạ thấp.

Dù là không thể thành Thánh, chỉ cần đột phá đến Á Thánh, cũng có thể chống lại Thánh Nhân, còn kính sợ cái rắm.

Cùng với đi kính sợ Thánh Nhân, không bằng nghĩ biện pháp để cho mình đột phá đến Á Thánh.

Thế là, Hồng Hoang đại năng đều sinh hoạt hẳn lên, đầy Hồng Hoang du lịch, tìm kiếm pháp bảo, tìm kiếm cơ duyên trảm ra Tự Ngã Thi, gặp được thì luận đạo một phen.

Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu ba huynh đệ trao đổi lẫn nhau đại đạo pháp tắc tham ngộ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau đó bế quan lĩnh ngộ.

Thoáng một cái năm trăm năm trôi qua, Khổng Tuyên đem Hỏa Chi Pháp Tắc lĩnh ngộ được tiểu thành, đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ; Đại Bằng không dám lạc hậu, lấy Phong Chi Pháp Tắc nhập Chuẩn Thánh.

Lại trăm năm sau, Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ rốt cục cũng đem Chiến Chi Pháp Tắc tham ngộ đến tiểu thành, nhập Chuẩn Thánh.

Nhân tộc tổ địa Thiếu Dương Sơn, Hi Hòa, Thường Hi và Tam Tiêu rốt cục cũng nghiên cứu ra pháp môn tu luyện 'Dĩ Vũ Nhập Đạo' giao cho Nhân tộc.

Thổ nạp thiên địa linh khí, luyện khí hóa tinh, luyện tinh hóa thần, đem tinh, khí, thần tu luyện tới cực hạn, liền có thể phi thăng thành Tiên, từ đó tu luyện tiên đạo pháp môn.

Chuyện này nếu hướng Thiên Đạo cầu chứng, tất nhiên hạ xuống hải lượng công đức, nhưng Lăng Tiêu nhắc nhở qua, không nên để Nhân tộc và Thiên Đạo dính dáng quan hệ, cho nên Hi Hòa và Thường Hi tịnh vị hướng Thiên Đạo cầu chứng.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thấy Hi Hòa và Thường Hi không hướng Thiên Đạo cầu chứng, lông mày nhíu lại.

Việc này nguyên bản là Lão Tử về sau làm, hiện tại bị Hi Hòa và Thường Hi làm, nhưng lại không hướng Thiên Đạo cầu chứng, không để Nhân tộc và Thiên Đạo dính dáng quan hệ.

Dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn một phen, Thiên Đạo đại thế ngược lại là không đổi, điều này làm cho Hồng Quân không khỏi hoài nghi Thường Hi và Hi Hòa có phải hay không không biết việc này có thể thu hoạch được Thiên Đạo công đức. "Thôi, đại cục làm trọng, tiểu thế có thể đổi, đại thế không thể biến, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, Hợp Đạo làm trọng." Do dự mãi, Hồng Quân vẫn là quyết định tạm thời đừng sinh thêm sự cố, chỉ cần Thiên Đạo

đại thế không xảy ra vấn đề, hắn liền có thể an tâm Hợp Đạo, hết thảy chờ Hợp Đạo hoàn thành lại nói.

Hiện tại quan trọng nhất là Vu Yêu tối chung quyết chiến sắp đến, tiêu trừ Vu Yêu lượng kiếp.

Cự ly kỳ hạn năm ngàn năm ngưng chiến kết thúc chỉ còn ba trăm năm.

Yêu tộc đại trận Cửu Chuyển Thiên Cương Ngũ Hành Đại Trận đã tôi luyện thành thục, do Cửu Chuyển Tạo Hóa Đại Trận, Thiên Cương Địa Sát Đại Trận, Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận - ba tòa trận pháp dung hợp mà thành, có thể công có thể thủ.

Không thể không nói, Phục Hy tại trận pháp nhất đạo, xác thực thiên phú dị bẩm.

Trước đó Yêu tộc cao tầng thương vong thảm trọng, Yêu Soái đều chết ba cái, nhưng có Ngũ Cực Thánh Thú, còn có một ít cao thủ Tiên Đình nguyên bản gia nhập, Yêu tộc thực lực không giảm ngược lại tăng.

Những cao thủ Tiên Đình kia gia nhập Yêu tộc chính là vì nhìn thấy Thánh Nhân đều hướng về Yêu tộc, cho rằng Yêu tộc tất thắng, muốn mượn nhờ Yêu tộc khí vận tu luyện.

Hiện nay Yêu tộc chỉnh thể thực lực tăng lên, đại trận ma hợp thành thục, đều đang ma quyền sát chưởng, chỉ đợi kỳ hạn ngưng chiến kết thúc liền công đánh Vu tộc, diệt Vu tộc, lòng tin mười phần.

Mà Vu tộc bên này lại không có động tĩnh gì, Hậu Thổ vẫn cả ngày ngồi xếp bằng tại Huyết Hải biên ngộ đạo, cũng không về Vu tộc, các Tổ Vu khác trốn ở Bàn Cổ Thần Điện trong tu luyện.

Ngược lại là những Đại Vu kia mỗi ngày huấn luyện tộc nhân, tích cực bị chiến.

Sự thật thì Hậu Thổ được Lăng Tiêu nhắc nhở, đã tham ngộ Luân Hồi Pháp Tắc, đồng thời phát hiện tung tích Lục Đạo Luân Hồi tại trong Huyết Hải, tùy thời có thể chứng đạo thành Thánh, chỉ là thời điểm chưa tới.

Nàng phải đợi, đợi cơ duyên các ca ca tỷ tỷ thành Thánh đến.

Nàng hiện tại thành Thánh, một khi bị Hồng Quân phong cấm tại Địa Phủ, muốn cứu Vu tộc đều không thể, liền can dự không được Vu Yêu quyết chiến.

Nàng một người thành Thánh vô dụng, chỉ có thể hoán tỉnh Địa Đạo, cần Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành Thánh, mới có thể để Địa Đạo triệt để phục sinh, chế hành Thiên Đạo, đánh Hồng Quân một cái trở tay không kịp.

Bàn Cổ Ngọc Tủy cực kỳ quan trọng, bọn hắn nếu hiện tại đi đâm Bất Chu Sơn thì quá rõ ràng, phải để Hồng Quân trở tay không kịp, không kịp cướp đi Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Hơn nữa, đâm đổ Bất Chu Sơn nhân quả quá lớn, không thể để Vu tộc toàn gánh, phải để Yêu tộc đến phân đam.

Hồng Hoang không tính năm tháng, ba trăm năm thời gian chẳng qua chỉ như một cái búng tay.

Kỳ hạn ngưng chiến kết thúc, Yêu tộc sớm đã làm tốt chuẩn bị, đánh cược toàn bộ, Phục Hy dẫn theo tất cả thành viên Yêu tộc sát hướng Bất Chu Sơn.

Các đại năng đang du lịch tại Hồng Hoang đều vội vã chạy tới Bất Chu Sơn quan chiến, tò mò Yêu tộc rốt cuộc đã đạt được át chủ bài gì mà dám chủ động xuất kích công đánh Vu tộc.

Người có thể được xưng là đại năng, không có ai là kẻ ngu si.

Đạo Tổ hạ lệnh ngưng chiến, bản thân chính là đang thiên vị Yêu

tộc, nếu không thì năm ngàn năm trước, Yêu tộc đã bị Vu tộc giết sạch rồi.

Năm ngàn năm trước, Yêu tộc bị Vu tộc truy sát đến mức trốn chui trốn nhủi, năm ngàn năm sau, Yêu tộc thay đổi hẳn vẻ suy tàn, chủ động xuất kích công đánh Vu tộc, khẳng định là đã có được át chủ bài gì đó.

Mà át chủ bài này, chắc chắn là do Đạo Tổ hoặc các Thánh nhân khác ban cho.

Đạo Tổ đều thiên vị Yêu tộc, Vu tộc bá tuyệt Hồng Hoang vô số năm tháng, lần này e là thực sự phải xong đời rồi.

Chương 88

Vu tộc từng một thời bá chiếm đại địa Hồng Hoang, bảo vật thu thập được tuyệt đối nhiều không đếm xuể, một khi Vu tộc phúc diệt, bọn họ động thủ cướp lấy một ít, nói không chừng còn có thể đạt được cơ duyên gì đó.

Hồng Hoang hòa bình suốt năm ngàn năm lại một lần nữa náo nhiệt hẳn lên, Bất Chu Sơn trở thành tiêu điểm của toàn bộ Hồng Hoang.

Tại Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu tịnh chưa xuất quan.

Chủ ý hắn đã bày ra cho Vu tộc, có thể nghịch thiên cải mệnh hay không toàn xem vào bản lĩnh của chính Vu tộc.

Lúc này Lăng Tiêu nếu xuất hiện, rất dễ bị Hồng Quân để mắt tới, hiện tại ba huynh đệ Kim Ô còn đánh không lại Hồng Quân, bị Hồng Quân để mắt tới sẽ rất nguy hiểm.

Hơn nữa, Lăng Tiêu xuất hiện cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì đánh không lại Hồng Quân.

Yêu tộc trùng trùng điệp điệp sát đến lãnh địa Vu tộc, Vu tộc cũng không tử chiến, một đường rút lui về hướng Bất Chu Sơn.

Ba trăm năm sau, Vu tộc toàn bộ thu co lại dưới chân Bất Chu Sơn, Yêu tộc cũng áp sát đến đó. "Đế Giang, có dám đến Tam Thập Tam Thiên quyết một trận sinh tử hay không?" Phục Hy giờ phút này cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc của kiếp khí, trong mắt là một mảnh điên cuồng, đang mơ giấc mộng Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang.

Bất quá, gã vẫn còn bảo tồn được một chút lý trí, biết nơi này không phải địa phương quyết chiến. "Muốn đánh thì đánh, đâu ra lắm

lời thừa thải như vậy, hôm nay không phải Vu tộc vong, thì là Yêu tộc vong." "Bố trận." Đế Giang lạnh lùng nhìn Phục Hy, thật vất vả mới dụ được Yêu tộc tới nơi này, còn đi Tam Thập Tam Thiên quyết chiến cái gì, hắn lại không có bị điên.

Mắt thấy Đế Giang vẫn còn kiêu ngạo như thế, chút lý trí cuối cùng của Phục Hy cũng tang thất, đồng dạng ra lệnh cho Yêu tộc bố trận.

Hai bên đều hiểu, muốn phân thắng bại, duy chỉ có đại trận đối quyết.

Giờ phút này kiếp khí nồng đậm đến cực hạn, hai bên đều chịu ảnh hưởng sâu sắc, trong mắt tràn đầy sự điên cuồng và bạo lệ.

Hậu Thổ vẫn đang ở bên Huyết Hải ngộ đạo chưa về, vị trí của Hậu Thổ do mười vị Đại Vu đắp vào.

Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ biến thành, Thập Đại Vu là do tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu biến thành, tương đương với con cái của Thập Nhị Tổ Vu.

Mười vị Đại Vu này hiện nay đều là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi tuy rằng không yếu, nhưng chất lượng tinh huyết, căn nguyên bản thân, mười cái cộng lại cũng không cách nào so với Hậu Thổ.

Nói cách khác, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thi triển lúc này là có khuyết điểm.

Bất quá, đây cũng là điều Thập Nhị Tổ Vu mong muốn.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành, hư ảnh Bàn Cổ tái hiện, theo thực lực của Thập Nhị Tổ Vu và toàn thể Vu tộc tăng lên, hư ảnh Bàn Cổ hiện nay uy áp càng thậm.

Các đại năng đến xem chiến đều lùi ra thật xa, mặt lộ vẻ kính sợ.

Yêu tộc Cửu Chuyển Thiên Cương Ngũ Hành Đại Trận cũng đã bố thành.

Hư ảnh Tạo Hóa Thanh Liên nở rộ, che khuất bầu trời, dưới sự gia trì của Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, biến thành ngũ sắc quang liên.

Trên đài sen ngũ sắc, hư ảnh Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng cuộn mình, thân thể to lớn ức vạn dặm, đầu rắn dường như vươn tới tận trời cao, khí thế hoàn toàn không kém hơn hư ảnh Bàn Cổ. "Quả nhiên, Yêu tộc đã có át chủ bài, khí thế đại trận này không kém gì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thắng bại khó nói rồi." "Hậu Thổ không có mặt, căn nguyên của mười Đại Vu chung quy kém xa Tổ Vu, e rằng không chịu nổi huyết sát chi khí chuyển hóa." "Đúng vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cần người bố trận dùng thân thể chuyển hóa huyết sát chi khí do Vu tộc ngưng tụ rót vào trong hư ảnh Bàn Cổ, mười Đại Vu rất có thể sẽ không chống đỡ nổi." "Trận đại quyết chiến này, Yêu tộc có cửa thắng lớn hơn." "Cũng không thể nói như vậy, loại thời điểm này Hậu Thổ đều không trở lại, rất có khả năng đã ngộ được cơ duyên thành Thánh, nếu là Hậu Thổ đi trước một bước thành Thánh, kẻ thắng chính là Vu tộc." Chúng đại năng nghị luận ầm ĩ. "Khai Thiên nhất thức, Trảm!" Đang nói chuyện, đại chiến ngàn cân treo sợi tóc, hư ảnh Bàn Cổ vung búa, ánh búa khổng lồ xé rách thiên địa bổ về phía Yêu tộc.

Bên phía Yêu tộc, Phục Hy chủ trì đại trận, Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng phun ra cột sáng yêu khí kinh khủng va chạm với ánh búa.

Lần này, thứ bị đánh tan lại là ánh búa, cột sáng yêu khí tiếp tục trùng kích về phía Vu tộc. "Khai Thiên nhị thức, Trảm." Đế Giang thao túng hư ảnh Bàn Cổ vung ra búa thứ hai, ngăn trở cột sáng yêu khí. "Giết." Lần đầu tiên đại chiến với Vu tộc mà chiếm cứ thượng phong, Yêu tộc sôi trào, sự tự tin trước nay chưa từng có, toàn bộ sử

xuất toàn lực, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã diệt Vu tộc.

Thân thể khổng lồ của Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng khẽ động, há cái miệng to như chậu máu cắn xé về phía hư ảnh Bàn Cổ, khí thế kia phảng phất như muốn nuốt trọn cả Vu tộc. "Khai Thiên tam thức, Trảm." Đế Giang không hoảng hốt không vội vàng, thao túng hư ảnh Bàn Cổ chém ra búa thứ ba, cự phủ cùng đầu rắn va chạm, sóng xung kích kinh khủng nổ tung, không gian phương viên trăm vạn dặm toàn bộ vỡ nát, đại địa run rẩy.

Đất rung núi chuyển, Bất Chu Sơn cũng bị lan đến, đại lượng đất đá lăn xuống.

Hư ảnh Bàn Cổ cùng Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng lâm vào giằng co, hai bên điên cuồng rót năng lượng đối bính.

Bên phía Vu tộc, người bố trận liều mạng chuyển hóa huyết sát chi khí rót vào trong hư ảnh Bàn Cổ, Vu tộc còn đỡ, nhưng mười Đại Vu lại không gánh nổi sự chuyển hóa điên cuồng bực này, thân thể cật lực đều trướng đỏ, phảng phất tùy thời có khả năng bạo thể mà chết.

Yêu tộc nhìn thấy điểm này, càng thêm điên cuồng rót pháp lực cùng yêu khí, chỉ cần mười Đại Vu không chống nổi, Yêu tộc sẽ thắng.

Bên bờ Huyết Hải, Hậu Thổ thấy thời cơ không sai biệt lắm, bèn câu động Lục Đạo Luân Hồi đang giấu trong Huyết Hải.

Sáu cái vòng xoáy nổi lên mặt Huyết Hải, Huyết Hải quay cuồng, vô tận huyết khí bị sáu cái vòng xoáy cắn nuốt, phảng phất như muốn hút khô Huyết Hải vậy.

Minh Hà và Côn Bằng đang trốn ở sâu trong Huyết Hải bế quan ngồi không yên nữa, bay ra khỏi Huyết Hải.

Hậu Thổ không để ý đến hai người, bay đến phía trên Lục Đạo

Luân Hồi. "Địa Đạo ở trên, ngô nãi Vu tộc Tổ Vu Hậu Thổ, nay cảm thấy Hồng Hoang không trọn vẹn, sinh linh sau khi chết hồn không nơi nương tựa, vong linh phiêu đãng, khiến Huyết Hải oán khí tùng sinh, sát khí uất kết." "Nay ngô nguyện thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, làm Thiên Thần Đạo, Nhân Gian Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo và Địa Ngục Đạo, bổ toàn Hồng Hoang, khiến hồn phách có nơi nương tựa, sau khi chết nhập luân hồi trọng sinh, tiêu trừ thiên địa oán sát chi khí, từ nay về sau trần quy trần, thổ quy thổ, linh hồn quy về Hậu Thổ." "Lục Đạo Luân Hồi, lập!" Thanh âm của Hậu Thổ vang vọng Hồng Hoang, nháy mắt khi thanh âm rơi xuống, Địa Đạo có cảm ứng, đại địa dũng hiện vô lượng công đức kim quang, hội tụ lại một chỗ, từ trong Huyết Hải lao ra, bao bọc lấy Hậu Thổ và Lục Đạo Luân Hồi.

Lần này xuất hiện là Địa Đạo công đức, còn nhiều hơn Thiên Đạo công đức hàng xuống lúc Nữ Oa tạo nhân rất nhiều.

Một nửa bị Lục Đạo Luân Hồi hấp thu, một nửa bị Hậu Thổ hấp thu, khí tức Hậu Thổ không ngừng kéo lên, rốt cuộc phá vỡ tầng cấm cố kia, chứng đạo thành Thánh, trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Địa Đạo khánh hạ, đại địa dũng hiện kim liên.

Minh Hà đứng ngay bên cạnh nhìn, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, hắn sinh ra tại Huyết Hải, trong Huyết Hải cất giấu cơ duyên thành Thánh mà hắn thế nhưng lại không biết.

Giờ phút này hắn cảm giác như Hậu Thổ đã cướp đi cơ duyên thành Thánh của hắn, rất muốn phát điên, nhưng Hậu Thổ đã thành Thánh, hắn lại chỉ có thể nhịn, nghẹn đến mức suýt chút nữa tắt thở.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn một màn này, tịnh không có phản ứng gì quá lớn.

Đây vốn là một bước cực kỳ quan trọng trong Thiên Đạo đại thế, không có gì không đúng.

Hậu Thổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện thì Hồng Hoang mới có thể tiến thêm một bước phát triển, chuyển Tiên Thiên thành Hậu Thiên, từ nay về sau thiên địa gần như sẽ không còn sinh ra Tiên Thiên Thần Thai nữa.

Một mình Hậu Thổ chỉ có thể làm cho Địa Đạo thức tỉnh, tịnh không thể làm cho Địa Đạo hoàn toàn phục tô, Địa Đạo y nguyên vẫn phải bị Thiên Đạo áp chế.

Lục Đạo Luân Hồi quy thuộc về Địa Đạo, chỉ có Địa Đạo mới có thể hoàn thiện Lục Đạo Luân Hồi, nếu không, Thiên Đạo cũng sẽ không nhường cho Địa Đạo.

Địa Đạo công đức tán đi, thân ảnh Hậu Thổ biến mất không thấy, đã hóa vào trong Lục Đạo Luân Hồi, mang theo Lục Đạo Luân Hồi bay về phía Bất Chu Sơn. "Hậu Thổ thành Thánh." Tại chiến trường Bất Chu Sơn, cường giả Yêu tộc không ai không sắc mặt đại biến.

Yêu tộc Thánh Nhân Nữ Oa bị cấm túc trong Oa Hoàng Cung, nếu Hậu Thổ ra tay với Yêu tộc, Yêu tộc coi như xong. "Liều mạng với Vu tộc, trước khi Hậu Thổ đến, diệt Vu tộc, cùng lắm thì đồng quy vu tận!" Biết không còn đường lui, Phục Hy triệt để điên cuồng.

Toàn thể Yêu tộc tề tề phun ra một ngụm tinh huyết, siêu phụ tải thôi động pháp lực và yêu khí, bác mệnh cùng Vu tộc.

Bên phía Vu tộc, ba người yếu nhất trong mười Đại Vu không chống đỡ nổi nữa, trực tiếp bạo thể mà chết, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nháy mắt tan rã.

Mười một Tổ Vu và bảy Đại Vu toàn bộ thổ huyết bay ngược ra ngoài, bảy Đại Vu chỉ còn lại một hơi, thoi thóp, mười một Tổ Vu

cũng bị thương không nhẹ.

Hư ảnh Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng thừa thế sát nhập vào trong Vu tộc, trong nháy mắt, Vu tộc liền tử thương thảm trọng.

Chương 89

"Thắng rồi, thắng rồi, giết, giết!" Yêu tộc điên cuồng hô to.

Nhưng ngay giây tiếp theo, đột nhiên thiên dao địa động, ngọn núi Bất Chu Sơn nguy nga gãy đôi, sụp đổ.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, tề tề nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Hóa ra, mười một Tổ Vu bị đánh bay ra ngoài, đâm vào trên Bất Chu Sơn, đụng gãy cả Bất Chu Sơn.

Yêu tộc đã triệt để điên cuồng, chỉ ngẩn ra một chút liền thao túng Ngũ Thải Thôn Thiên Mãng tiếp tục đồ lục Vu tộc.

Mà chúng đại năng đang tỉnh táo thì lại hoảng sợ, Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên địa mất đi sự chống đỡ, liệu có hợp hai làm một, trọng hóa Hỗn Độn hay không?

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề...

đều ngồi không yên, vội vàng chạy tới Bất Chu Sơn.

Mà đúng lúc này, trong đống đổ nát của Bất Chu Sơn, bảo quang trùng thiên dựng lên.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhíu mày, hắn đều còn chưa xuất thủ, Bất Chu Sơn đã đổ.

Bất quá, như vậy cũng tốt, sẽ không dính dáng bất kỳ nhân quả gì với hắn, Bất Chu Sơn sụp đổ, tương hợp với Thiên Đạo đại thế, hoặc hứa là do Thiên Đạo làm.

Thiên Đạo đại thế không đổi là tốt rồi, Hồng Quân không nghĩ nhiều nữa, xuất thủ muốn tranh đoạt Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Bàn Cổ Ngọc Tủy chính là đồ tốt, đạt được liền có thể nhục thân

thành Thánh, thần thể song tu.

Nhưng không đợi Hồng Quân xuất thủ, Hậu Thổ mang theo Lục Đạo Luân Hồi chạy tới, từ trong Lục Đạo Luân Hồi hóa ra, nhìn về phía thiên ngoại Hỗn Độn.

Lục Đạo Luân Hồi xoay tròn phi tốc, càng ngày càng cuồng bạo, phảng phất giây tiếp theo sẽ nổ tung.

Hồng Quân nhíu mày, biết Hậu Thổ đang uy hiếp hắn không được xuất thủ, nếu không thì sẽ hủy đi Lục Đạo Luân Hồi. "Chỉ bằng ngươi cũng xứng uy hiếp bần đạo?

Ngươi không nguyện chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, tự có người nguyện ý.

Không có ngươi, bần đạo cũng có thể dùng Thái Hư Kính bổ toàn Lục Đạo Luân Hồi, Lục Đạo Luân Hồi đã xuất hiện, bần đạo sao có thể để ngươi hủy đi." Hồng Quân ánh mắt băng lãnh, định ra tay với Hậu Thổ.

Nhưng đúng lúc này, Bàn Cổ Thần Điện đột nhiên dị động, hư ảnh Bàn Cổ phù hiện.

Đạo hư ảnh Bàn Cổ này tịnh không quá mức to lớn, nhưng uy áp lại mạnh hơn vạn lần so với hư ảnh do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ.

Nháy mắt xuất hiện, toàn bộ Hồng Hoang đều vì đó mà run lẩy bẩy, ngay cả Thánh Nhân cũng nhịn không được muốn quỳ xuống bái lạy, không tự chủ được dâng lên sự kính sợ vô hạn.

Hơn nữa, đạo hư ảnh Bàn Cổ này dường như có tự ngã ý thức, sau khi xuất hiện, tự mình ngẩng đầu nhìn về phía thiên ngoại Hỗn Độn.

Ánh mắt kia, hằng cổ, cửu viễn, băng lãnh, uy nghiêm. "Bàn Cổ ý

chí!" Chỉ một ánh mắt, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và Thiên Đạo bản nguyên đã bị dọa sợ, Thiên Đạo bản nguyên vội vàng co rút lại, Hồng Quân càng là theo bản năng chạy trốn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Mà Bàn Cổ ý chí chỉ xuất hiện ba giây liền tiêu tán không thấy, uy áp tán đi, sinh linh Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm.

Chính trong ba giây này, Đế Giang đã lấy đi Bàn Cổ Ngọc Tủy, cùng các Tổ Vu khác xông vào trong Bàn Cổ Thần Điện.

Hồng Quân dừng bước chân chạy trốn, một lần nữa trở lại trong Tử Tiêu Cung, cùng Thiên Đạo bản nguyên đều kinh hồn chưa định, nhìn Bàn Cổ Thần Điện mà không dám xuất thủ.

Bọn họ không dám đánh cược, vạn nhất bọn họ xuất thủ, Bàn Cổ ý chí tái hiện ra tay với bọn họ, bọn họ đều phải xong đời.

Trong Bàn Cổ Thần Điện. "Nỗ lực ngàn năm của chúng ta rốt cuộc không uổng phí, mau, hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy thành Thánh." Đế Giang cười rất rạng rỡ, chia Bàn Cổ Ngọc Tủy thành mười hai phần, mỗi người một phần.

Hậu Thổ không có hấp thu, bởi vì nàng đã chứng đắc Địa Đạo Thánh Nhân, nhục thân thành Thánh, đại địa mẫu khí nhập thể, đã không cần Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Nhìn các ca ca tỷ tỷ dùng Bàn Cổ Ngọc Tủy, Hậu Thổ vui mừng cười, cười rất rạng rỡ, bọn họ đã viết lại vận mệnh Vu tộc, không cần bị diệt tộc nữa.

Ngàn năm này, các ca ca tỷ tỷ trốn trong Bàn Cổ Thần Điện tịnh không hoang phế, bọn họ lấy tinh huyết toàn thể Vu tộc làm dẫn, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm dùng Thời Gian Pháp Tắc vượt qua thời gian trường hà, từ thuở khai thiên dẫn động một luồng ý chí của Phụ

Thần vượt qua thời gian trường hà buông xuống Hồng Hoang.

Lấy Vu tộc tinh huyết làm môi giới, chỉ có thể để một luồng ý chí Phụ Thần hiển hóa ba giây.

Nhưng như vậy là đủ rồi, mục đích của bọn họ chính là hù dọa Hồng Quân và Thiên Đạo, khiến Hồng Quân và Thiên Đạo không dám xuất thủ, bọn họ thừa cơ đoạt được Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Cái giá bọn họ bỏ ra không uổng phí, kế hoạch đã thành công.

Hồng Quân và Thiên Đạo hiện tại khẳng định nghi thần nghi quỷ, không dám xuất thủ, sợ hãi ý chí Phụ Thần lần nữa hiển hóa. "Bàn Cổ ý chí buông xuống, bọn họ làm thế nào mà được?" Tại Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu cũng ngồi không yên, uy áp do Bàn Cổ ý chí tản mát ra khiến hắn cũng giật nảy mình, quá cường đại, quá kinh khủng.

Lăng Tiêu biết, Bàn Cổ ý chí tuyệt đối không phải tự mình hiển hóa, khẳng định là Thập Nhị Tổ Vu đã làm gì đó.

Những người khác đều đang chú ý Bàn Cổ ý chí, mà Lăng Tiêu lúc đó lại chú ý đến thiên ngoại Hỗn Độn, thần thức của hắn nhìn thấy Hồng Quân kinh hoảng thất thố chạy trốn khỏi Tử Tiêu Cung, chạy về hướng sâu trong Hỗn Độn, suýt chút nữa thì tè ra quần.

Hiện tại, Hồng Quân và Thiên Đạo tuyệt đối không dám xuất thủ đối với Bàn Cổ Thần Điện, chiêu cáo mượn oai hùm này của Thập Nhị Tổ Vu quá tuyệt.

Thập Nhị Tổ Vu có đôi khi rất ngốc, nhưng có đôi khi lại rất thông minh.

Theo kế hoạch của hắn, chỉ có thể đánh cược Hậu Thổ dùng việc hủy diệt Lục Đạo Luân Hồi để uy hiếp Hồng Quân, đánh cược Hồng Quân không dám xuất thủ.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu lại nghĩ ra kế hoạch hoàn mỹ hơn, hù dọa

cả Hồng Quân lẫn Thiên Đạo.

Bất quá, Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc làm thế nào để Bàn Cổ ý chí hiển hóa, Lăng Tiêu xác định cho dù là ba huynh đệ mình cũng không có bản lĩnh này, liệu Tam Thanh có thể làm được hay không?

Luận ra thì Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh mới là đích hệ của Bàn Cổ, những sinh linh thai nghén sau này như bọn họ chỉ có thể là bàng hệ.

Bàn Cổ có chút thiên tâm rồi, cho con cái đích hệ những thứ quá tốt quá nhiều.

Tại Bất Chu Sơn, theo Bất Chu Sơn sụp đổ, bầu trời xuất hiện một cái lỗ hổng cực lớn, nước Thiên Hà chảy ngược vào Hồng Hoang.

Yêu tộc cũng bị Bàn Cổ ý chí dọa sợ, đứng tại chỗ không dám động.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân do dự mãi, vẫn là muốn thử thăm dò một chút, chủ yếu là Thiên Đạo ý chí thúc giục hắn làm như vậy, bản thân hắn không dám động thủ, chỉ có thể để Yêu tộc động thủ.

Vì thế, hắn thao túng kiếp khí mê hoặc tâm trí Yêu tộc.

Dưới ảnh hưởng của kiếp khí, Yêu tộc nháy mắt lý trí toàn vô, sát hướng Bàn Cổ Thần Điện. "Làm càn, sao dám kinh nhiễu Phụ Thần ý chí!" Hậu Thổ thân ảnh hiển hóa.

Tuy nhiên, Yêu tộc đã triệt để điên rồi, mặc kệ không quan tâm, thế mà lại ra tay với Hậu Thổ.

Hậu Thổ đại nộ, tay vừa nhấc, Thổ Chi Pháp Tắc diễn hóa, đại địa dâng lên sóng bụi ngập trời, dễ như trở bàn tay đánh nát Cửu Chuyển Thiên Cương Ngũ Hành Đại Trận của Yêu tộc, tất cả thành viên Yêu tộc toàn bộ trọng thương bay ngược ra ngoài.

Yêu Hoàng Phục Hy đứng mũi chịu sào càng là bị đánh nát nguyên thần, trực tiếp chết đi.

Chúng đại năng lần nữa kiến thức được thủ đoạn của Thánh Nhân, kinh hãi đồng thời lại hướng tới vô cùng.

Đồng thời cũng có nhận thức mới về Hậu Thổ, Hậu Thổ tướng mạo nhu hòa, bình thường cũng hay khuyên can các Tổ Vu khác làm việc lưu một đường, tâm tồn thiện lương.

Nhưng lúc thật sự động thủ lại một chút cũng không lưu tình, trực tiếp giết chết Phục Hy.

Chương 90

Yêu Hoàng bị giết, Hồng Quân cũng không thể một mực thao túng kiếp khí, Yêu tộc giờ phút này đã tỉnh táo lại, trong ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ tràn đầy kinh khủng.

Ngũ Cực Thánh Thú vội vàng chạy trốn, chạy về đạo trường của mình trấn thủ thiên địa ngũ cực. "Rút!" Bạch Trạch phun ra một chữ, vội vàng dẫn đầu Yêu tộc lui về phía Bắc Vạn Yêu Sơn.

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn thấy huynh trưởng bị Hậu Thổ giết chết, trong mắt dấy lên cừu hận ngập trời, may là nàng trước đó đã lưu lại một luồng nguyên thần của huynh trưởng, còn có thể phục sinh huynh trưởng.

Hậu Thổ không có tiếp tục ra tay với Yêu tộc, bởi vì đại phiền toái đã tới, nước Thiên Hà liên tục không ngừng rót vào Hồng Hoang, đã dẫn phát hồng tai.

Càng chết người chính là, trời bắt đầu hạ xuống, thiên địa dường như muốn một lần nữa dung hợp hóa thành Hỗn Độn.

Hậu Thổ vội vàng bay đến phía dưới lỗ hổng kia, muốn dùng Thổ Chi Pháp Tắc bịt kín lỗ thủng, Thổ khắc Thủy, nhưng đáng tiếc sức mạnh của nàng không đủ.

Hậu Thổ cuống lên, nhân quả những sinh linh bị chết đuối đều phải tính lên đầu Vu tộc và Yêu tộc.

Không có ai nguyện ý nhìn thấy thiên địa dung hợp, Hồng Hoang hóa thành Hỗn Độn.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều chạy đến tương trợ.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng tới, không đến thực sự không thích

hợp.

Chúng đại năng cũng đều đi theo xuất thủ, dùng đại pháp lực rốt cuộc tạm thời chặn lại lỗ hổng, nhưng trời vẫn đang hạ xuống.

Hồng Quân giờ phút này cũng không lo được việc nhắm vào Tổ Vu nữa, tương lai còn dài, có thể từ từ tính kế Tổ Vu, nhưng nếu Hồng Hoang hóa thành Hỗn Độn thì tất cả đều xong đời.

Ngay lập tức tay vung lên, một đạo lưu quang bay về phía Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa cảm ứng được, giơ tay đón lấy, phát hiện lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh có một năng lực đặc biệt đặc thù: chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên, biến Hậu Thiên Linh Bảo thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhìn thấy Càn Khôn Đỉnh trong nháy mắt, Nữ Oa lập tức cảm thấy nguyên thần nhảy một cái, thiên cơ minh ngộ, vá trời là sứ mệnh của nàng, phải dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa cái gì đó để vá trời.

Đạo Tổ đưa Càn Khôn Đỉnh tới cho nàng, cũng đồng nghĩa với việc cấm túc đã kết thúc.

Vá trời, công đức đạt được nhất định rất nhiều.

Nữ Oa hai mắt tỏa sáng, vội vàng mang theo Càn Khôn Đỉnh rời đi, nàng là công đức chứng đạo thành Thánh, có thể thông qua việc hoạch lấy công đức để nhanh chóng tăng cao tu vi.

Đến lúc đó, liền có thể tìm Hậu Thổ báo thù cho huynh trưởng.

Hiện tại, trừ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ra, mọi người đều là Thánh Nhân nhất trọng thiên, ai cũng không mạnh hơn ai bao nhiêu.

Tới dưới bầu trời, Nữ Oa nói rõ thiên cơ mình cảm ngộ được với mọi người.

Nhìn Càn Khôn Đỉnh trong tay Nữ Oa, một đám đại năng Hồng Hoang đều không có nghi ngờ Nữ Oa, nhao nhao lấy ra dược liệu mình trân tàng để Nữ Oa thực nghiệm xem có thể vá trời hay không.

Nếu dược liệu mình cung cấp có thể vá trời, đến lúc đó Thiên Đạo hạ xuống công đức, chính mình khẳng định có thể được chia không ít, không ai chê công đức nhiều.

Tích toàn công đức đủ nhiều, nói không chừng cũng có thể công đức chứng đạo thành Thánh.

Thế là, từng người một hào phóng lạ thường.

Lăng Tiêu đương nhiên biết vá trời phải dùng đá ngũ sắc, nhưng hắn không thể nói ra, cũng không thể đi can dự, nếu để Hồng Quân phát hiện cái gì thì không ổn.

Thiên Đạo công đức Lăng Tiêu thật đúng là không muốn, quỷ mới biết Hồng Quân và Thiên Đạo có giở trò gì hay không.

Nữ Oa lập tức thực nghiệm từng loại một, kết quả đều thất bại.

Chúng đại năng hoặc là lựa chọn lưu lại dùng pháp lực chặn lỗ thủng trên trời, hoặc là lựa chọn đi tìm kiếm dược liệu.

Lưu lại chặn lỗ thủng, vãn cứu sinh linh Hồng Hoang, nhất định có thể đạt được công đức, nhưng khẳng định không nhiều.

Tìm kiếm dược liệu vá trời thì không giống vậy, nếu tìm được, công đức đạt được khẳng định rất nhiều.

Hậu Thổ cũng phát động Vu tộc đi tìm kiếm.

Vu tộc hiện nay đã bị kiếp khí nhập thể, kết cục sau này sẽ giống như Long tộc, tu vi không cách nào tăng lên, càng ngày càng xuống

dốc.

Biện pháp duy nhất chính là hoạch lấy công đức để tẩy xoát kiếp khí; Thiên Đạo công đức, Địa Đạo công đức, hoặc là Đại Đạo công đức đều được.

Ngoài ra, nhân quả Bất Chu Sơn sụp đổ đã rơi xuống trên người Vu tộc và Yêu tộc, hiện tại chưa biểu hiện ra, nhưng có nhân tất có quả, sẽ có một ngày ác quả này rơi xuống trên người hai tộc.

Sự phản phệ nhân quả kinh khủng đó nói không chừng sẽ làm cho hai tộc tiêu vong.

Hiện tại nếu Vu tộc có thể tìm được dược liệu vá trời, tất nhiên có thể tẩy xoát đi một bộ phận nhân quả.

Yêu tộc cũng giống như thế, Bạch Trạch cũng hạ lệnh cho toàn bộ Yêu tộc có thể cử động đi ra ngoài tìm kiếm dược liệu vá trời.

Yêu tộc đồng dạng bị kiếp khí nhập thể, cũng gánh vác nhân quả Bất Chu Sơn sụp đổ.

Rốt cuộc ai gánh vác nhân quả nhiều hơn thì không ai biết, trừ khi tham ngộ ra Nhân Quả Pháp Tắc.

Vu Yêu hai tộc chung quy là lưỡng bại câu thương, Yêu tộc chết Yêu Hoàng, tộc nhân Vu tộc tử thương thảm trọng, mười không còn một, Đại Vu đều chết mất ba, bảy người khác cũng đều thương tổn tới bản nguyên.

Bản nguyên và nguyên thần đều khó trị liệu như nhau, không chữa khỏi thì tu vi không thể nào tiến thêm.

Ngoài ra, điều người ngoài không biết là Vu tộc vì tiếp dẫn Bàn Cổ ý chí buông xuống đã phải trả cái giá cực lớn, Huyết Trì sáng tạo Vu tộc trong Bàn Cổ Thần Điện đã khô cạn, về sau sẽ không còn Vu tộc mới sinh ra nữa.

Hiện nay thành viên Vu tộc còn sống sót e rằng một ngàn vạn cũng không tới, điều này đối với Vu tộc là phi thường trí mạng.

So sánh ra thì kết cục của Yêu tộc ngược lại còn tốt hơn nhiều.

Nhưng nếu Đế Giang và các Vu tộc khác thành Thánh thì lại khác.

Thiên địa kiếp khí vẫn chưa tiêu tán, hai tộc giờ phút này đều đã không còn tâm trí tranh đấu nữa, đều đang nghĩ biện pháp hoạch lấy công đức tẩy xoát kiếp khí trong cơ thể.

Thoáng một cái đã trăm năm trôi qua, Nữ Oa vẫn chưa thể tìm được dược liệu vá trời, trời đã hạ xuống rất nhiều, đám người Lăng Tiêu dùng pháp lực chặn lỗ thủng trên trời đến mức tê cả người.

Hôm nay, Nữ Oa ngồi không yên, đích thân đi tìm kiếm dược liệu vá trời, nàng cũng gấp a, rất muốn đạt được phần công đức này.

Lỗ hổng tuy bị chặn lại, nhưng đã có lượng lớn nước Thiên Hà chảy vào Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn nằm ở trung tâm đại địa Hồng Hoang, lúc này đại địa Hồng Hoang còn chưa hình thành sông ngòi, dẫn đến lũ lụt lan tràn, sinh linh đều bị buộc phải trốn lên chỗ cao.

Ví dụ như Nhân tộc, Toại Nhân Thị dẫn đầu Nhân tộc trốn lên ngọn núi lớn ở Đông Hoang.

Nhân tộc hiện nay vẫn còn đang ở thời đại săn bắn, chưa tiến vào thời đại nông canh.

Sau lượng kiếp Hung Thú, Thú tộc xuống dốc, kẻ khai linh trí gọi là Yêu, kẻ chưa khai linh trí gọi là Thú.

Tính kỹ ra thì ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều thuộc về Yêu, chỉ là ba tộc từng xưng bá Hồng Hoang một thời, đặt tên cho tộc đàn của mình, có tên riêng, lại sao chịu xưng mình là Yêu.

Thời kỳ này, linh khí đại địa Hồng Hoang vẫn còn dồi dào, cho nên dù là dã thú, dưới sự tẩm bổ của linh khí, tuy linh trí chưa khai nhưng đều thập phần cường tráng, Nhân tộc muốn săn bắn tịnh không dễ dàng.

Lũ lụt tàn phá bừa bãi dẫn đến hoàn cảnh sinh tồn thu nhỏ lại, Nhân tộc và dã thú bị dồn vào một chỗ, ma sát không ngừng, hai bên đều xuất hiện thương vong rất lớn.

Nhân tộc chú định là đa tai đa nạn, nguyên bản trải qua ngàn năm an ổn phát triển, số lượng Nhân tộc từ vài vạn đột phá trăm vạn, hiện nay số lượng lại bắt đầu sụt giảm.

Chương 91

Mà những nhân quả này, đều phải tính lên trên người hai tộc Vu, Yêu.

Toại Nhân Thị ghi nhớ lời dạy của Lăng Tiêu: Nhân tộc phải tự cường, cho nên tịnh không đi làm phiền Thánh Mẫu và Tam Tiêu nương nương, dẫn đầu Nhân tộc gian khổ chiến đấu với dã thú.

Dưới lỗ thủng bầu trời.

Lăng Tiêu thôi động pháp lực chặn lỗ hổng, sự chú ý vẫn luôn đặt tại Bàn Cổ Thần Điện và hướng thiên ngoại Hỗn Độn.

Mười một Tổ Vu hiện tại trốn trong Bàn Cổ Thần Điện luyện hóa Bàn Cổ Ngọc Tủy, Hồng Quân và Thiên Đạo vẫn luôn không có xuất thủ, dường như bị Bàn Cổ ý chí dọa sợ.

Lăng Tiêu không nghĩ tới Hồng Quân và Thiên Đạo lại sợ hãi Bàn Cổ như thế, rất có một phen cảm giác "có tật giật mình".

Hoặc hứa sự cường đại của Bàn Cổ đã lưu lại bóng ma không thể xóa nhòa trong lòng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, chỉ một ánh mắt của Bàn Cổ ý chí đã dọa Hồng Quân sợ đến mức tè ra quần chạy trốn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Đợi sau này thực lực đủ để khiêu khích Hồng Quân, nhất định phải lấy chuyện này ra sỉ nhục lão một phen.

Hồng Quân và Thiên Đạo không dám động là chuyện tốt lớn đối với ba huynh đệ Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu, chỉ cần Địa Đạo hoàn toàn phục tô, Hồng Hoang sẽ không còn là Thiên Đạo định đoạt nữa.

Thiên Đạo muốn sửa đổi sự phát triển của Hồng Hoang, sửa đổi lượng kiếp, Địa Đạo sẽ không đáp ứng.

Bọn họ dựa lưng vào Địa Đạo, Hồng Quân muốn động bọn họ thì phải cân nhắc, sau này hành sự không cần phải cẩn thận từng li từng tí như vậy nữa.

Vá trời, ngăn cản thiên địa dung hợp trọng hóa Hỗn Độn, đây là chuyện mà tất cả sinh linh đều hy vọng, bao gồm cả Hồng Quân và Thiên Đạo.

Cho nên sự kiện lớn lần này không có người đảo loạn, tiến hành phi thường thuận lợi.

Một ngày này, Nữ Oa đi vào trong Hỗn Độn, cảm ứng được khí cơ dẫn dắt, phát hiện ra Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch.

Trong lòng Nữ Oa có minh ngộ, biết đây chính là dược liệu cần thiết để vá trời.

Lập tức mang theo Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch quay trở lại dưới lỗ thủng, dùng Càn Khôn Đỉnh bắt đầu dung luyện.

Nữ Oa vá trời thành công, còn dư lại một khối Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch.

Nữ Oa tiện tay ném một cái, Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch rơi vào trên một tòa tiên sơn ở Đông Hải.

Lăng Tiêu biết, tòa tiên sơn kia chính là Hoa Quả Sơn sau này, khối Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch kia sau này sẽ thai nghén ra Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không, nhân vật chính của thiên địa trong lượng kiếp Tây Du ngày sau.

Tất cả chuyện này quá trùng hợp, vá trời vừa vặn còn dư lại một khối Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch, trong khối đá này lại vừa vặn cất giấu một phần bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, ngày sau hóa thành Linh Minh Thạch Hầu.

Phảng phất như đã được an bài sẵn, Thiên Đạo hẳn là không có

bản lĩnh lớn như vậy, nếu không cũng không cần sửa đổi Vu Yêu lượng kiếp, lượng kiếp hẳn là do Bàn Cổ và Đại Đạo sớm đã an bài tốt, không có quan hệ gì với Thiên Đạo.

Thiên Đạo bị tổn thương, sinh ra tự ngã ý thức, muốn độc bá Hồng Hoang, không cam tâm làm công cụ, cho nên mới sửa đổi lượng kiếp.

Vá trời thành công, Thiên Đạo hàng xuống công đức, gần như sắp đuổi kịp công đức Nữ Oa tạo nhân.

Một thành công đức rơi về hướng Đông Hải, bị khối Hỗn Độn Ngũ Thải Thạch kia hấp thu; một thành công đức rơi về hướng đám đại năng chặn lỗ hổng như Lăng Tiêu; ba thành rơi trên Càn Khôn Đỉnh; năm thành còn lại rơi về phía Nữ Oa.

Nữ Oa lựa chọn toàn bộ hấp thu, khí tức phi tốc kéo lên, trực tiếp đột phá đến Thánh Nhân nhị trọng thiên.

Các đại năng khác đạt được công đức đều lựa chọn hấp thu, duy chỉ có ba huynh đệ Lăng Tiêu là thờ ơ, bọn họ là Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo công đức đối với bọn họ không có tác dụng lớn.

Thiên Đạo công đức đối với Thiên Đạo Thánh Nhân là đại bổ dược, có thể dùng để nhanh chóng tăng cao tu vi, mà bọn họ là Đại Đạo Thánh Nhân, tương ứng là Đại Đạo công đức, Thiên Đạo công đức cũng có thể bổ, nhưng hiệu quả rất nhỏ.

Những đại năng lựa chọn đi tìm kiếm dược liệu vá trời khác thì phí công nhọc sức một tràng, cái gì cũng không vớt được, hối hận a, sớm biết thế thì thà ở lại chặn lỗ thủng, vững vàng đạt được Thiên Đạo công đức chẳng phải thơm hơn sao.

Mà lỗ thủng đã được vá lại, tiếp theo chính là phải giải quyết làm thế nào để ngăn cản trời tiếp tục hạ xuống, tất cả Thánh Nhân và đại

năng tụ lại một chỗ thương nghị.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu không nói lời nào, chính là tới xem náo nhiệt, phản chính chuyện này đều đã sớm được an bài, sẽ được giải quyết, bọn họ thật sự không hiếm lạ chút Thiên Đạo công đức kia.

Bọn họ nếu mở miệng sẽ làm thay đổi an bài nguyên bản, rất dễ dẫn đến sự nghi ngờ của Hồng Quân và Thiên Đạo, chỉ vì một chút Thiên Đạo công đức mà mạo hiểm thì không đáng.

Cuối cùng, là Thông Thiên đề xuất dùng tứ chi của Bắc Hải Huyền Quy luyện hóa thành trụ trời, thay thế Bất Chu Sơn chống đỡ tứ cực thiên địa.

Chúng Thánh một phen thôi diễn, xác định khả thi.

Thông Thiên và Bắc Hải Huyền Quy quan hệ không tệ, bèn đi tới Bắc Hải thương nghị với Huyền Quy.

Thông Thiên đáp ứng giúp nguyên thần của Bắc Hải Huyền Quy giải thoát, nhập luân hồi chuyển thế trùng tu, tịnh thả thu làm thân truyền đệ tử, tự mình dạy bảo, giúp đỡ hóa hình.

Bắc Hải Huyền Quy phi thường thống khoái đáp ứng, tâm nguyện lớn nhất của nó chính là có thể hóa hình, không còn bị tù cấm trong Bắc Hải, có thể đi khắp nơi nhìn ngắm.

Lập tức, Thông Thiên dùng Tru Tiên Tứ Kiếm chém đứt tứ chi Bắc Hải Huyền Quy, rút ra nguyên thần của nó, mang cả mai rùa đi.

Mai rùa của Bắc Hải Huyền Quy tuyệt đối là dược liệu luyện khí đỉnh cấp nhất.

Mang về tứ chi Bắc Hải Huyền Quy, Nữ Oa bắt đầu dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế trụ trời.

Hiện tại chư Thánh một đoàn hòa khí, nhưng sau khi trụ trời luyện

ra, vì tranh đoạt công đức, nháy mắt trở mặt, môi thương lưỡi kiếm, thậm chí muốn tới thiên ngoại Hỗn Độn đánh một trận.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng không tham dự, đứng ngay bên cạnh xem náo nhiệt.

Cuối cùng là Nữ Oa và Thông Thiên rút lui, Nữ Oa luyện chế trụ trời, Thông Thiên mang về dược liệu luyện chế, dĩ nhiên có thể đạt được không ít công đức.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mỗi người mang theo một cây trụ trời đi tới tứ cực.

Bốn người này chính là làm gì cũng không xong, nhưng chia công đức thì đứng hạng nhất, mặt mũi cũng không cần.

Trụ trời lập hạ, Thiên đình chỉ hạ xuống, nguy cơ giải trừ, Thiên Đạo lần nữa hàng xuống công đức.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mỗi người được nửa thành; bốn cây trụ trời mỗi cây được nửa thành.

Thông Thiên và Nữ Oa mỗi người được một thành, nguyên thần Bắc Hải Huyền Quy được hai thành, Càn Khôn Đỉnh được hai thành.

Nữ Oa y nguyên đem công đức đạt được tự mình hấp thu toàn bộ.

Yêu tộc nhìn chằm chằm, hy vọng Nữ Oa có thể chia một chút công đức giúp đỡ bọn họ, nhưng Nữ Oa lựa chọn làm ngơ.

Giờ khắc này, Yêu tộc triệt để rét lạnh cõi lòng.

Mà Càn Khôn Đỉnh sau khi hoàn thành sứ mệnh liền bị Hồng Quân thu đi, năng lực chuyển Hậu Thiên hóa Tiên Thiên của Càn Khôn Đỉnh quá nghịch thiên, rơi vào trong tay bất kỳ một Thánh nào đều sẽ phá vỡ sự công bằng.

Ví dụ như rơi vào tay Thông Thiên, Tiệt Giáo mỗi người một kiện

thậm chí vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo, các giáo phái khác còn chơi cái rắm.

Hiện tại nguyên liệu Tiên Thiên phi thường hiếm có, gần như chỉ có thể luyện ra Hậu Thiên Linh Bảo, Hậu Thiên Linh Bảo đã trở thành nhân vật chính.

Mà cùng đẳng cấp, Tiên Thiên Linh Bảo có Tiên Thiên chi khí gia thành, uy lực sẽ mạnh hơn Hậu Thiên Linh Bảo không ít.

Nguy cơ giải trừ, đến lúc tính sổ rồi. "Hậu Thổ, giết huynh trưởng ta, hôm nay phải bắt ngươi đền mạng." Nữ Oa phẫn nộ nhìn về phía Hậu Thổ, hiện tại nàng là Thánh Nhân nhị trọng thiên, Hậu Thổ chỉ là Thánh Nhân nhất trọng thiên, nắm chắc phần thắng.

Lời của Nữ Oa vừa dứt, trong Bàn Cổ Thần Điện liền truyền ra thanh âm của Đế Giang: "Chỉ bằng ngươi cũng xứng bắt nạt muội tử Hậu Thổ của ta?" Thanh âm rơi xuống, mười một đạo khí tức cường đại từ trong Bàn Cổ Thần Điện bộc phát ra, mười một Tổ Vu bay ra ngoài. "Khí tức này..." "Tổ Vu thế mà toàn bộ thành Thánh?

Sao có thể!?" "Không phải nói Vu tộc không có nguyên thần, không cách nào thành Thánh sao?" Chúng đại năng trố mắt, suýt chút nữa lồi cả con ngươi ra ngoài.

Tam Thanh và chư Thánh cũng đều mộng.

Chương 92

"Không đúng, khí tức này không đúng, bọn họ là nhục thân thành Thánh." Tiếp Dẫn phát hiện manh mối.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và Thiên Đạo ngồi không yên.

Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành Thánh, Địa Đạo hoàn toàn phục tô, chiến lược chưởng khống Hồng Hoang của bọn hắn coi như chết yểu.

Bọn hắn tự nhiên là không nguyện ý, nhưng lại sợ hãi Bàn Cổ ý chí, do dự mãi vẫn là không dám động thủ, nỗi sợ hãi đối với Bàn Cổ đã xâm nhập cốt tủy.

Thành Thánh, Đế Giang lại có tiền vốn, lại khôi phục dáng vẻ hoành hành bá đạo ngày xưa, đối với thiên ngoại Hỗn Độn hừ lạnh một tiếng, cố ý khiêu khích Hồng Quân và Thiên Đạo.

Lăng Tiêu một trận im lặng, tên này đúng là "trẻ trâu".

Mà Nữ Oa thì cứng đờ người, cho dù nàng hiện tại là Thánh Nhân nhị trọng thiên, nhưng đánh mười hai Thánh Nhân nhất trọng thiên cũng tuyệt đối đánh không lại.

Thập Nhị Tổ Vu sau khi thành Thánh thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực tuyệt đối hủy thiên diệt địa, nàng có gánh nổi một búa hay không cũng khó nói.

Hậu Thổ không để ý tới Nữ Oa, bay đến bên cạnh Đế Giang, kích động đến phát khóc, bọn họ rốt cuộc đã triệt để thay đổi vận mệnh Vu tộc, mười hai huynh muội bọn họ có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Kích động qua đi, mười hai huynh muội mỗi người bức xuất một giọt tinh huyết, đánh vào trong địa mạch đại địa.

Chốc lát, đại địa chấn động, Địa Đạo triệt để phục tô. "Địa Đạo ở trên, ngô nãi Tổ Vu Hậu Thổ, nay cảm thấy Hồng Hoang không trọn vẹn, khai tịch U Minh Giới lập Lục Đạo Luân Hồi, làm nơi quy tụ cho vong hồn.

Từ nay về sau, Vu tộc lui về U Minh Giới, lập Địa Phủ, duy hộ Hồng Hoang luân hồi, lưu lại một đường sinh cơ cho sinh linh, lấy Bàn Cổ Thần Điện trấn áp khí vận." "U Minh Giới, lập!" "Địa Phủ, lập!" Hậu Thổ hướng về phía Địa Đạo tuyên thệ, thanh âm truyền khắp Hồng Hoang.

Đại địa chấn động, U Minh Giới khai tịch, Địa Đạo hàng xuống công đức, sáu thành bay về phía Hậu Thổ, hai thành rơi về phía các Vu tộc còn sống, hai thành rơi vào Bàn Cổ Thần Điện.

Hậu Thổ làm ra cử động hoàn toàn tương phản với Nữ Oa, không có độc chiếm công đức, tay vung lên, hai thành công đức đánh về phía mười một Tổ Vu khác, bốn thành còn lại cho toàn bộ thành viên Vu tộc.

Hai thành công đức đủ để tẩy xoát sạch sẽ kiếp khí trong cơ thể mười một Tổ Vu; công đức còn lại tuy không đến mức tẩy sạch toàn bộ kiếp khí trong cơ thể thành viên Vu tộc nhưng cũng có thể giảm thấp ảnh hưởng của kiếp khí đi rất nhiều.

Dưới tác dụng của công đức, thương thế của thành viên Vu tộc đều tốt hơn phân nửa.

Có sự tự tư tự lợi của Nữ Oa đi trước, thành viên Vu tộc giờ khắc này đều cảm động muốn khóc, quả nhiên vẫn là Vu tộc bọn họ đoàn kết hữu ái.

Yêu tộc cũng khóc, hâm mộ đến phát khóc, đối với vị Yêu Hoàng Nữ Oa này càng thêm lạnh lòng.

Sự đối lập mãnh liệt này khiến sắc mặt Nữ Oa xanh mét, đâu còn mặt mũi ở lại nơi này, hừ lạnh một tiếng rồi trở về Oa Hoàng Cung.

Từ đầu tới cuối, chưa từng nhìn qua Yêu tộc một lần, căn bản không quan tâm Yêu tộc sống hay chết.

Càng tuyệt hơn là, Nữ Oa trước đó thu thập di vật của Phục Hy, đã đem Chiêu Yêu Phiên trấn áp khí vận Yêu tộc thu đi.

Năm xưa Yêu tộc kiến lập, vì thuận tiện quản lý, mỗi một thành viên Yêu tộc đều hiến ra một luồng yêu hồn thả vào trong Chiêu Yêu Phiên, Yêu Hoàng có thể thông qua Chiêu Yêu Phiên khống chế mỗi một thành viên Yêu tộc.

Cũng chỉ có Phục Hy, Nữ Oa, Côn Bằng là không có, các thành viên Yêu tộc khác đều chịu sự khống chế của Chiêu Yêu Phiên.

Nữ Oa không quản Yêu tộc sống chết, còn thu đi Chiêu Yêu Phiên khống chế Yêu tộc.

Hiện tại Yêu tộc lấy Bạch Trạch cầm đầu, Bạch Trạch còn không có lý do đi đòi Chiêu Yêu Phiên, Chiêu Yêu Phiên vốn dĩ chính là pháp bảo của Nữ Oa.

Ngoài ra, tuy năm xưa Nữ Oa từng nói không còn quan hệ gì với Yêu tộc, nhưng tịnh không hướng Thiên Đạo khởi thệ không còn làm Yêu Hoàng, không hướng Thiên Đạo khởi thệ thì lời nói liền không có tác dụng gì.

Nữ Oa hiện tại vẫn hưởng thụ khí vận Yêu tộc cung dưỡng.

Đây là muốn ăn sạch sẽ Yêu tộc, thiên thiên Yêu tộc còn không dám trở mặt với Nữ Oa, Yêu tộc xuống dốc đã là chú định, chút liên hệ cuối cùng với Nữ Oa coi như là chiếc ô bảo hộ cuối cùng của Yêu tộc.

Lần này, bộ mặt của Nữ Oa coi như triệt để bại lộ không sót gì,

Lăng Tiêu một trận phúc phỉ: Hồng Quân không phải thứ tốt lành gì, đệ tử thu nhận cũng không có ai tốt lành, cũng chỉ có Thông Thiên là còn coi được.

Sau đó, kết cục của Thông Thiên lại thê lương, chính ứng với câu nói kia: khi sự vẩn đục trở thành một loại trạng thái bình thường, thì thanh bạch chính là một loại tội lỗi, vẩn đục không dung được thanh bạch. "Ngàn năm sau, Địa Phủ kiến lập, hoan nghênh chư vị đạo hữu đến Địa Phủ làm khách." Hậu Thổ lưu lại một câu, mang theo tất cả người Vu tộc đi về hướng Huyết Hải, lối vào U Minh Giới nằm ở phía dưới Huyết Hải.

Từ đây, Vu tộc chính thức rút khỏi đại địa Hồng Hoang.

Đây là điều Lăng Tiêu cùng Thập Nhị Tổ Vu đã sớm thương lượng xong, bởi vì bọn họ ỷ vào Địa Đạo cũng không phải đối thủ của Hồng Quân, lui thủ U Minh Giới, khiến Hồng Quân không có lý do làm khó dễ.

Trước tiên cứ ẩn nhẫn tăng cường thực lực, đợi thực lực đủ rồi lại tìm Hồng Quân thanh toán.

Xem náo nhiệt xong, ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng về Bồng Lai Tiên Sơn tiếp tục bế quan.

Chúng đại năng hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới Vu Yêu đại quyết chiến lại hạ màn với kết quả như vậy.

Vu tộc tuy tử thương thảm trọng, ức vạn Vu tộc chỉ còn lại chưa đến một ngàn vạn sống sót, nhưng Thập Nhị Tổ Vu đều còn sống, Thập Nhị Tổ Vu đã thành Thánh thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực đều không dám tưởng tượng.

Đạo Tổ không ra, Thập Nhị Tổ Vu lại nhảy lên trở thành mạnh nhất Hồng Hoang.

Thập Nhị Tổ Vu và ba con Kim Ô ai mạnh hơn, lại một lần nữa trở thành huyền niệm.

Vu tộc có được có mất, Yêu tộc thì thảm rồi, thua đến thảm bại, Yêu Hoàng chết, gánh vác kiếp khí, xuống dốc đã thành định cục.

Nữ Oa cũng không quản Yêu tộc, nói không chừng ngày nào đó Yêu tộc sẽ triệt để tiêu vong.

Mà Vu tộc lui về U Minh Giới, thu nạp vong hồn, duy hộ Hồng Hoang luân hồi, có thể không ngừng đạt được công đức, tích nước thành vực sâu, sẽ có một ngày có thể tẩy sạch kiếp khí trong cơ thể, Vu tộc vẫn bảo lưu khả năng xưng bá Hồng Hoang.

Quan trọng hơn là, Đạo Tổ từng nói, Vu tộc không có nguyên thần, thành Thánh cần đại cơ duyên, đại tạo hóa, khả năng cực kỳ bé nhỏ.

Hậu Thổ thành Thánh bọn họ có thể lý giải, kiến lập luân hồi, khai tịch sinh cơ cho vong hồn là công đức tày trời, thành Thánh không thể chê trách, mọi người đều phục.

Nhưng các Tổ Vu khác dựa vào cái gì?

Đối với Hồng Hoang chỉ có phá hoại, không có công đức, đụng gãy cả Bất Chu Sơn, suýt chút nữa hủy đi Hồng Hoang, thế mà vẫn có thể thành Thánh.

Giờ khắc này, bọn họ đều nhịn không được hoài nghi lời Đạo Tổ nói.

Đạo Tổ nói Pháp Tắc Chứng Đạo đi không thông, ba con Kim Ô đi thông rồi; Đạo Tổ nói Vu tộc khó có thể thành Thánh, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành Thánh. ...

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề giờ khắc này nghĩ tới chính là làm sao chia chác công đức và khí vận Địa Phủ.

Lục Đạo Luân Hồi không ngừng vận chuyển, Địa Phủ liền có thể liên tục không ngừng đạt được công đức, mỗi khi đưa một vong hồn đi luân hồi đều có thể đạt được công đức.

Tuy rằng rất ít, nhưng chịu không nổi tích lũy qua năm tháng, tích tiểu thành đại a.

Dù cho bọn họ hiện nay đã thành Thánh, công đức và khí vận gia trì đối với bọn họ vẫn phi thường to lớn.

Phương pháp hoạch lấy công đức của Địa Phủ có thể nói là đơn giản nhất, chỉ cần bọn họ có thể nhập trú Địa Phủ là có thể được chia công đức và khí vận, sao có thể không động tâm.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân sắc mặt âm trầm, đối mặt với Bàn Cổ ý chí, hắn chung quy đã túng, chiến lược áp chế Địa Đạo và Nhân Đạo để Thiên Đạo độc bá Hồng Hoang đã chết yểu, phải mưu tính lại.

Cũng may Nhân Đạo chưa phục tô, có hắn ở đây có thể dễ dàng áp chế mười hai Thánh Nhân Địa Đạo, y nguyên vẫn là do Thiên Đạo làm chủ, bọn hắn vẫn còn cơ hội độc bá Hồng Hoang.

Hiện tại quan trọng nhất là Hợp Đạo, Địa Đạo phục tô, Thiên Đạo cuống lên, Thiên Đạo ý chí đã không kịp chờ đợi thúc giục hắn Hợp Đạo, lần này Hợp Đạo nhất định rất nhẹ nhàng.

Biến cố lần này, Thiên Đạo sửa đổi đại thế bị lái về chính quỹ, Thiên Đạo thua thảm bại, mà hắn không thua, thứ hắn khát vọng nhất chính là Hợp Đạo.

Chương 93

Thiên Đạo ý chí nguyên bản là muốn cùng hắn tranh đoạt quyền chủ đạo, nhưng hiện tại Thiên Đạo ý chí chỉ muốn mau chóng Hợp Đạo, áp chế Địa Đạo, thuộc về là gián tiếp thành toàn cho hắn.

Hợp Đạo thành công, hắn liền là Hợp Đạo Cảnh Thánh Nhân, áp chế Địa Đạo Thánh Nhân càng thêm nhẹ nhàng, có khối thời gian đấu với Địa Đạo.

Dù đấu thế nào cũng là đấu tranh nội bộ Hồng Hoang, chỉ cần không dẫn đám Hỗn Độn Ma Thần như La Hầu tới, hết thảy đều dễ nói.

Địa Đạo đã khai tịch Địa Phủ, vậy thì Thiên Đạo cũng không thể lạc hậu.

Lập tức Hồng Quân gọi Hạo Thiên và Dao Trì tới. "Hạo Thiên, Dao Trì, các ngươi hầu hạ ngô đã nhiều năm, hiện nay bần đạo Hợp Đạo sắp tới, sau này bần đạo tức Thiên Đạo, không cần các ngươi hầu hạ nữa.

Niệm tình các ngươi khổ lao nhiều năm, bần đạo liền tặng các ngươi một phần cơ duyên." "Hạo Thiên, năm xưa ngươi đi đưa Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, du lịch Hồng Hoang, thu đi Lăng Tiêu Bảo Điện, nãi là thiên số sai khiến.

Thiên định Thiên Đình chưởng thiên, nhữ làm Thiên Đế, quản lý Hồng Hoang, bần đạo ban cho ngươi Hạo Thiên Kính trấn áp khí vận Thiên Đình, Thiên Đế Kiếm xử trí kẻ bất thần." "Dao Trì, nhữ làm Vương Mẫu, hiệp trợ Hạo Thiên chưởng quản Hồng Hoang, bần đạo ban cho ngươi Hỗn Độn Kim Trâm, Tiên Thiên Bàn Đào Thụ." Nói xong, Hồng Quân vung tay lên, ban xuống bảo vật. "Tạ Đạo Tổ." Hạo

Thiên và Dao Trì đầy lòng vui vẻ, ở tại Tử Tiêu Cung mấy chục vạn năm, bọn họ sớm đã chán ngấy, muốn đi ra ngoài nhìn xem thế giới bên ngoài.

Hiện tại Đạo Tổ không chỉ thả bọn họ rời đi, mà còn để bọn họ chưởng quản Hồng Hoang, hầu hạ Đạo Tổ nhiều năm như vậy, đáng giá. "Đi đi, có việc thì đi tìm sư huynh các ngươi." Hồng Quân vung tay lên, hai người không còn là bộ dáng đồng tử, đồng nữ nữa, không gian khẽ dời liền ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Hai người nhìn nhau, vui mừng hớn hở lao tới Hồng Hoang.

Tuy nhiên, bọn họ không biết là hiện tại ý khí phong phát bao nhiêu, tiếp theo sẽ chật vật bấy nhiêu.

Hồng Quân ngồi xếp bằng trong Tử Tiêu Cung, truyền âm bảo Lục Thánh giúp đỡ Hạo Thiên và Dao Trì kiến lập Thiên Đình, sau đó liền bế quan Hợp Đạo.

Côn Luân Sơn, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều ở đó, đang thương lượng làm sao nhập trú Địa Phủ, nghe thấy Đạo Tổ truyền âm đều nhíu mày. "Để một tên đồng tử lập Thiên Đình chưởng quản Hồng Hoang, lão sư nghĩ như thế nào vậy?" Nguyên Thủy trong mắt tràn đầy sự khinh thường đối với Hạo Thiên đồng tử. "Không sai, khu khu đồng tử cũng xứng chưởng quản Hồng Hoang, hắn có thể quản được ai?

Ta và sư huynh cùng lập một giáo, lý nên từ trong hai người chúng ta chọn một người làm Thiên Đế." "Hạo Thiên đồng tử chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, không nói Thánh Nhân, đám người Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử... hắn có thể quản được ai?" Chuẩn Đề cũng đầy mặt khinh thường, lập Thiên Đình chưởng quản Hồng Hoang khẳng định có thể đạt được rất nhiều khí vận và công đức, cho một tên đồng tử đúng là lãng phí.

Tam Thanh trong mắt hiện lên một vệt ghét bỏ: chuyện tốt gì các ngươi cũng muốn, đều muốn chiếm, nghĩ cũng đẹp thật. "Mệnh lệnh của lão sư không thể trái, Hạo Thiên đồng tử làm Thiên Đế, nhưng chúng ta không thể giúp không công, khí vận Thiên Đình chúng ta phải chia một phần." Tiếp Dẫn mở miệng. "Ân, có đạo lý." Bốn người khác mâu quang tỏa sáng, tề tề gật đầu, sau đó tiếp tục mưu tính công đức và khí vận Địa Phủ.

Bên này Ngũ Thánh mưu tính Địa Phủ, bên kia Lăng Tiêu đã đi tới Địa Phủ tìm Thập Nhị Tổ Vu, hắn phi thường tò mò Thập Nhị Tổ Vu rốt cuộc làm thế nào tạo ra được Bàn Cổ ý chí.

Nếu ba anh em hắn cũng có thể làm ra, lần sau dùng để hù dọa Hồng Quân, nhớ tới dáng vẻ Hồng Quân tè ra quần chạy trốn lúc đó, càng nghĩ càng sướng. "Lăng Tiêu huynh đệ, đa tạ.

Lần này nếu không phải ngươi báo cho chúng ta biết bí tân Địa Đạo, Vu tộc chúng ta đã bị lão tặc Hồng Quân và Thiên Đạo tính kế diệt tộc." Nhìn thấy Lăng Tiêu tới, Đế Giang đã tẩy hết kiếp khí, triệt để khôi phục thanh minh, thập phần nhiệt tình nghênh đón Lăng Tiêu vào Bàn Cổ Thần Điện.

U Minh Giới có Địa Đạo bảo hộ, không cần lo lắng Hồng Quân và Thiên Đạo dò xét, Lăng Tiêu cũng không cần phải cẩn thận từng li từng tí nữa. "Đế Giang đạo hữu khách khí rồi, chung quy chúng ta đều là hậu duệ Phụ Thần, há có thể trơ mắt nhìn lão tặc Hồng Quân tính kế." Lăng Tiêu cười ha hả, nhìn ra được Đế Giang lần này là thực sự cảm kích, xưng hô đều đổi, trực tiếp gọi huynh đệ.

Sau này còn phải hợp tác đối phó Hồng Quân, hắn cũng thuận nước đẩy thuyền, đổi xưng hô. "Nói đúng lắm, chúng ta đều là hậu duệ Phụ Thần, phải đoàn kết.

Khả hận ba tên phế vật Tam Thanh không hiểu chuyện, thế mà lại

đi làm tay sai cho lão tặc Hồng Quân, hào vô cốt khí, uy nghiêm của Phụ Thần đều bị bọn hắn làm mất hết." Chúc Dung là kẻ nóng tính, nghiến răng nghiến lợi, hai mắt phun lửa, hận không thể lập tức đi đánh chết ba tên nghịch tử kia. "Thôi, không nhắc tới ba tên phế vật kia, sau này bọn hắn sống hay chết chúng ta cũng không quản." "Lăng Tiêu đại ca, cảm ơn ngươi đã giúp Vu tộc chúng ta, cái này tặng ngươi." Hậu Thổ lấy ra một giọt Bàn Cổ Ngọc Tủy đưa cho Lăng Tiêu, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích, còn có một chút tình cảm khác lạ, ôn nhu, thâm thúy. "Bàn Cổ Ngọc Tủy?

Các ngươi không phải đã hấp thu rồi sao?

Sao vẫn còn?" Lăng Tiêu mí mắt giật một cái, đây chính là bảo bối tốt, nói không động tâm là giả.

Có Bàn Cổ Ngọc Tủy là có thể nhục thân thành Thánh, thần thể song tu, chiến đấu lực bạo tăng, giản trực chính là tiểu Bàn Cổ.

Bàn Cổ chiến lực vô song có một phần nguyên nhân rất lớn là do Bàn Cổ đã tu luyện nhục thân đến cực hạn. "Ta đã mượn nhờ Lục Đạo Luân Hồi thành Thánh, đại địa mẫu khí đã tiến vào trong cơ thể ta, có thể thời khắc câu động Địa Đạo Pháp Tắc luyện thể, không cần lại mượn nhờ Phụ Thần ngọc tủy, liền tiết kiệm được." Hậu Thổ giải thích. "Không được, thứ này quá quý trọng, ta không thể nhận." Lăng Tiêu tuy rằng rất động tâm, nhưng vẫn lắc đầu, một giọt Bàn Cổ Ngọc Tủy tương đương với một tôn Thánh vị, quá quý trọng, hắn không thích nợ nhân quả.

Tuy rằng đại địa mẫu khí không còn, dùng Bàn Cổ Ngọc Tủy nhục thân thành Thánh xong không cách nào câu động Địa Đạo Pháp Tắc luyện thể, việc tu luyện về sau sẽ rất gian nan, nhưng chí ít có thể thành Thánh a, nhân quả thành Thánh quá lớn.

Nhớ năm xưa, Hồng Quân nợ bọn hắn nhân quả thành Thánh, ba

anh em bọn hắn đại đánh xuất thủ tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đều phải hòa nhã vui vẻ đàm phán với bọn hắn. "Lăng Tiêu đại ca, ngươi cứ cầm lấy đi.

Vu tộc chúng ta nợ ngươi quá nhiều, năm xưa chúng ta còn ác ngữ tương hướng với ba huynh đệ các ngươi, trong lòng thực sự băn khoăn.

Giọt ngọc tủy Phụ Thần này chúng ta cầm cũng vô dụng, hiện tại Vu tộc trừ Thập Nhị Tổ Vu chúng ta ra, những người khác đều bị kiếp khí nhập thể, tu vi không cách nào tăng lên, chúng ta giữ lại cũng là lãng phí.

Hơn nữa, ta còn có việc muốn nhờ Lăng Tiêu đại ca giúp đỡ đây." Hậu Thổ trực tiếp nhét vào tay Lăng Tiêu. "Cái này...

Thôi được, ngươi nói xem có gì cần ta giúp đỡ." Lời đều đã nói đến nước này, Lăng Tiêu cũng không từ chối nữa, vốn dĩ hắn cũng rất muốn. "Ta muốn giống như Phụ Thần, thần thể song tu, tái hiện thần uy của Phụ Thần.

Ta không giống Đại ca bọn họ, lúc ta sinh ra đã có một luồng nguyên thần, nhưng thập phần yếu ớt.

Lúc thành Thánh, ta đem đại bộ phận công đức đều dùng để tẩm bổ nguyên thần, nguyên thần lớn hơn một chút nhưng y nguyên vẫn không đủ dùng.

Ta muốn nhờ Lăng Tiêu đại ca xem xem có biện pháp gì có thể tăng lên nguyên thần hay không." Hậu Thổ cũng không ngượng ngùng, nói ra khát cầu của chính mình.

“Đúng vậy, Lăng Tiêu huynh đệ, chúng ta thân là hậu duệ Phụ Thần, có cơ hội tự nhiên phải nỗ lực tái hiện thần uy của Phụ Thần.” Đế Giang hai mắt sáng lên.

Cô em gái út xưa nay ngoan ngoãn, không ngờ lại có hùng tâm tráng chí như vậy, hắn làm đại ca nhất định phải ủng hộ.

Hắn không có Nguyên Thần, đời này không thể nào đạt tới độ cao của Phụ Thần, nhưng nếu tiểu muội có thể tái hiện thần uy của Người, hắn làm đại ca trên mặt cũng có ánh sáng.

"Cái này..." Lăng Tiêu nhíu mày, Nguyên Thần là trời sinh, tu luyện Nguyên Thần là việc cực khó, cũng chưa từng nghe nói có công pháp hay thiên tài địa bảo nào có thể nâng cao Nguyên Thần.

"Nếu Lăng Tiêu đại ca cũng không có cách nào, vậy thì thôi." Hậu Thổ không cưỡng cầu, cười sái thoát, kỳ thực nàng vẫn luôn tìm kiếm biện pháp nâng cao Nguyên Thần, biết rõ căn bản không làm được.

Sở dĩ đề xuất yêu cầu này, chỉ là để Lăng Tiêu có thể chấp nhận Bàn Cổ Ngọc Tủy.

"Kỳ thực, cũng không phải là không có cách, nếu như ta có thể lĩnh ngộ Hồn Chi Pháp Tắc trong Tam Thiên Đại Đạo, hoặc giả có thể thôi diễn ra công pháp nâng cao Nguyên Thần." Ánh mắt Lăng Tiêu đột nhiên sáng lên.

Nguyên Thần chính là hồn phách, Hồn Chi Pháp Tắc chuyên môn nghiên cứu căn bản của hồn phách, quỷ dị khó lường, rất khó tham ngộ, thuộc về một trong những pháp tắc đỉnh cấp.

Ánh mắt Hậu Thổ lập tức sáng lên, dường như quả thật có lý: "Như thế, nếu ngày nào đó Lăng Tiêu đại ca tham ngộ Hồn Chi Pháp Tắc, tiểu muội còn khẩn cầu làm phiền Lăng Tiêu đại ca thử một lần, nếu là không thành cũng không sao, chứng tỏ ta không có cơ duyên này." "Không sai, Lăng Tiêu huynh đệ cũng không cần cố ý vì việc này, hết thảy tùy duyên.

Chương 94

Nếu Hậu Thổ muội tử không có duyên phận này, trọng trách tái hiện thần uy Phụ Thần liền giao cho Lăng Tiêu huynh đệ." "Lăng Tiêu huynh đệ, ngươi có thể Thần - Thể song tu, chúng ta cùng là hậu duệ Phụ Thần, vô luận ai có thể tái hiện thần uy của Người, đều là vinh quang của hậu duệ Phụ Thần chúng ta, chỉ cần có thể thủ hộ tốt Hồng Hoang do Phụ Thần khai tịch là tốt rồi." Đế Giang đi theo khuyên nhủ.

"Được, nếu có một ngày ta lĩnh ngộ Hồn Chi Pháp Tắc, tất định tận lực thử một lần, bất quản thành hay không, đều coi như có một câu trả lời cho nàng." Lăng Tiêu gật đầu với Hậu Thổ.

"Được, vậy quyết định như thế đi." Hậu Thổ lộ ra nụ cười ngoan ngoãn mà ngọt ngào.

"Lăng Tiêu huynh đệ, ngươi nãi Thái Dương Tinh Thần, dục hỏa nhi sinh, thể phách không yếu, nhưng vẫn chưa đủ.

Để đảm bảo có thể nhục thân thành Thánh, ngươi tốt nhất đem nhục thân thối luyện đến sánh ngang Chuẩn Thánh đỉnh phong, rồi hãy luyện hóa Phụ Thần Ngọc Tủy." "Vừa vặn, Phụ Thần Huyết Trì đã vô dụng, bên trong còn thừa một ít Phụ Thần Huyết Tinh, ngươi luyện hóa, tất nhiên có thể làm cho nhục thân ngươi tăng cường rất nhiều." Đế Giang mở miệng nói.

"Phụ Thần Huyết Trì sao lại vô dụng?

Đó không phải là căn bản của Vu tộc sao?" Lăng Tiêu ngẩn ra.

Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim Bàn Cổ biến thành, bên trong có một cái Huyết Trì, ẩn chứa tinh hoa huyết dịch của Bàn Cổ.

Thập Nhị Tổ Vu nãi là Bàn Cổ tinh huyết biến thành, chính là từ

trong Huyết Trì đản sinh ra.

Thập Nhị Tổ Vu đem tinh huyết bản thân nhỏ vào trong Huyết Trì làm vật dẫn, liền có thể liên tục không ngừng tạo ra Vu tộc.

Bàn Cổ Huyết Trì vô dụng, cũng liền có nghĩa là Vu tộc tuyệt hậu.

"Ai, chúng ta lấy tinh huyết Vu tộc và Phụ Thần Huyết Tinh trong Huyết Trì làm môi giới, dùng Thời Gian Pháp Tắc vượt qua thời gian trường hà trở lại thuở khai thiên, tiếp dẫn một luồng ý chí của Phụ Thần buông xuống." "Chúng ta lo lắng Hồng Quân lão tặc và Thiên Đạo sẽ bất chấp tất cả ra tay với chúng ta, cho nên muốn dùng ý chí Phụ Thần hù dọa bọn hắn.

Mục đích là đạt được rồi, nhưng Huyết Trì cũng khô cạn, không cách nào sáng tạo Vu tộc được nữa." "Lần này, chúng ta tuy rằng thành công, nhưng cũng thương vong thảm trọng.

Hơn nữa kiếp khí nhập thể, ngoại trừ chúng ta ra, các thành viên Vu tộc khác tu vi không cách nào tăng lên nữa." "Không nhập Đại La, tuổi thọ rồi sẽ có một ngày hao hết.

Bây giờ Vu tộc đạt tới Đại La Kim Tiên trở lên chỉ có mấy chục cái, hơn nữa Vu tộc là không thể sinh dục như Nhân tộc, hoặc giả vài vạn năm nữa, Vu tộc sẽ chỉ còn lại mấy chục người." Đế Giang bất đắc dĩ thở dài.

Lần này Vu tộc coi như thắng, nhưng cũng là thắng thảm.

"Thì ra là thế.

Ta còn tò mò các ngươi làm thế nào để ý chí Phụ Thần hiển hóa đây.

Lúc ấy ta vẫn luôn chú ý động hướng của Hồng Quân, các ngươi có khả năng không biết, lúc ấy ý chí Phụ Thần hiển hóa, Hồng Quân sợ đến tè ra quần chạy về phía Hỗn Độn thâm xử." Lăng Tiêu hiểu ra

gật đầu.

Nghe được lời này, Thập Nhị Tổ Vu cất tiếng cười to, có thể dọa Hồng Quân sợ đến tè ra quần, bọn họ trả cái giá lớn như vậy cũng coi như đáng.

"Kỳ thực, Vu tộc chưa hẳn đã tuyệt hậu.

Vu tộc sinh ra chính là Tiên Thiên Đạo Thể, chỉ là không có Nguyên Thần, cho nên không sinh sôi nảy nở được.

Nhưng Nhân tộc có Nguyên Thần, cũng là Tiên Thiên Đạo Thể, các ngươi có thể thử xem kết hợp với Nhân tộc, hoặc giả có thể đản sinh hậu đại, cũng coi như có một nửa huyết mạch Vu tộc." Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Tiền thế lưu truyền cố sự thần thoại Hồng Hoang, có thuyết về Hậu Thiên Vu Tộc và Vu Nhân, hẳn chính là hậu đại của Vu tộc và Nhân tộc kết hợp.

Cụ thể Lăng Tiêu cũng không biết, nhưng thử một chút cũng không tổn thất gì.

"Ngược lại có thể thử xem, nếu là thật sự được, ngược lại giải quyết vấn đề truyền thừa của Vu tộc." "Lăng Tiêu huynh đệ, vẫn là đầu óc ngươi tốt dùng, ngươi mau đi Huyết Trì luyện hóa Phụ Thần Huyết Tinh, ta đi tìm Nhân tộc nói chuyện đây." Đế Giang đại hỉ, không kịp chờ đợi.

"Được." Lăng Tiêu cũng không già mồm, đi vào Bàn Cổ Huyết Trì bế quan. ...

Bên kia, Nam phương Bất Tử Hỏa Sơn, Thượng Cổ Ngũ Trùng tề tụ.

"Hắc Văn, La Hầu giảo hoạt, chúng ta thật sự muốn cùng hắn hợp mưu?" Đa Mục Ngô Công thần tình ngưng trọng, đầy vẻ kiêng kị đối

với La Hầu.

"Sợ cái gì, chúng ta nãi là Ngũ Hành sát khí biến thành, Ngũ Hành chi khí trong thiên địa không dứt, chúng ta liền bất tử bất diệt, không ai có thể giết chết chúng ta, cùng lắm thì lần nữa bị phong ấn." Văn Đạo Nhân rất là bình tĩnh.

Ngũ Hành sát khí, là phế khí do Ngũ Hành chi khí bài xuất.

Ngũ Hành chi khí trong thiên địa không dứt, Ngũ Hành sát khí cũng sẽ không tuyệt.

Ngũ Hành Âm Dương nãi là căn bản của vạn vật, Hồng Hoang muốn duy trì vận chuyển, Ngũ Hành chi khí ắt không thể thiếu.

Nói cách khác, Hồng Hoang bất diệt, Thượng Cổ Ngũ Trùng bọn họ liền bất diệt.

"Lần này ta có thể cứu các ngươi ra, là do La Hầu truyền âm nói cho ta biết các ngươi bị phong ấn ở nơi nào." "Cũng là hắn truyền âm nói cho ta biết, chúng ta nếu muốn thành Thánh, liền mang theo Diệt Thế Hắc Liên đến Bất Tử Hỏa Sơn gặp hắn." "Dù sao chúng ta bất tử bất diệt, bị hắn tính kế, cùng lắm cũng chỉ là lần nữa bị phong ấn, chẳng lẽ các ngươi không muốn thành Thánh?" Văn Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Ân, ta cảm thấy cái hiểm này đáng để mạo, chúng ta thua được." Cửu Đầu Trùng mở miệng.

Lục Sí Kim Thiền, Đa Mục Ngô Công, Cửu Vĩ Địa Hạt suy nghĩ một chút, đều gật đầu.

"Được, vậy chúng ta đi gặp La Hầu." Văn Đạo Nhân lấy ra Diệt Thế Hắc Liên.

Căn bản không ai nghĩ tới, Diệt Thế Hắc Liên lại chạy đến trong tay Văn Đạo Nhân, ngay cả Hồng Quân và Thiên Đạo đều không

tưởng tượng nổi.

“Nơi này có trận pháp phong ấn do Hồng Quân bố hạ, chúng ta làm sao đi vào?

Một khi công kích trận pháp, Hồng Quân tất nhiên có thể cảm ứng được.” Cửu Đầu Trùng sắc mặt ngưng trọng.

Một khi Hồng Quân phát hiện bọn họ và La Hầu hợp tác, khẳng định sẽ phong ấn bọn họ lại lần nữa.

“Sẽ không, Ma Đạo bản nguyên giấu ở trong Diệt Thế Hắc Liên, có thể che đậy thiên cơ, che đậy hết thảy phát sinh nơi này, Hồng Quân và Thiên Đạo đều sẽ không cảm ứng được.” Văn Đạo Nhân lắc lắc Diệt Thế Hắc Liên trong tay, hóa ra bản thể, cái vòi muỗi sắc bén chích lên trận pháp một cái, lập tức chọc thủng trận pháp một lỗ nhỏ, mang theo bốn con sâu khác hóa thành lưu quang chui vào trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Nếu là Lăng Tiêu nhìn thấy một màn này, tuyệt đối sẽ không kinh ngạc.

Cái vòi của Văn Đạo Nhân, thế nhưng là có thể chích xuyên cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, hút đi ba phẩm, chích xuyên cái trận pháp chỉ là chuyện nhỏ.

“Khặc khặc, là Phệ Huyết Hắc Văn, Bản tọa quả nhiên không nhìn lầm ngươi.” Trong Bất Tử Hỏa Sơn, ma khí cuồn cuộn, tiếng cười quái dị của La Hầu vang lên.

Nếu Hồng Quân nghe được, nhất định da đầu tê dại, ngoại trừ Bàn Cổ, kẻ Hồng Quân sợ nhất hẳn chính là La Hầu.

“Ngươi, ngươi không bị phong ấn?” Nhìn ma khí ngập trời bên trong Bất Tử Hỏa Sơn, Văn Đạo Nhân thất kinh.

“Chỉ bằng tên xuẩn ngốc Hồng Quân kia cũng muốn phong ấn Bản

tọa, các ngươi vị miễn quá coi thường Bản tọa.” Ma khí quay cuồng, một đầu Hắc Sắc Ma Phượng bay ra, như ẩn như hiện trong ma khí đen kịt.

“Đây, đây là khí tức Nguyên Phượng.” Ngũ Trùng lần nữa thất kinh.

“Dục hỏa niết bàn trọng sinh, nãi là bản mệnh thần thông của Phượng tộc, Nguyên Phượng lại làm sao có khả năng thực sự chết đi.” “Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều là Hỗn Độn Ma Thần tàn hồn biến thành, các ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng bọn hắn sẽ dễ dàng khuất phục như vậy?” Trong thanh âm của La Hầu mang theo vài phần trào phúng.

“Ý của ngươi là Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng chưa chết?” Ngũ Trùng kinh hãi.

“Thủy Kỳ Lân không xác định, nhưng Long Vương nhất định chưa chết, Nguyên Thần trốn ở trong Long Vương Châu, dựa vào huyết mạch Long tộc từ từ khôi phục.” “Bản tọa sớm đã lưu lại ám chiêu trong cơ thể Nguyên Phượng, chờ chính là Nguyên Phượng niết bàn thành công.

Nếu không, Hồng Quân lại há có thể phát hiện Nguyên Thần Bản tọa tàn lưu tại Hồng Hoang?

Chẳng qua là Bản tọa cố ý để hắn phát hiện.” “Vẫn luôn trốn tránh quá vô vị, Bản tọa đoạt xá Nguyên Phượng trọng sinh, bồi Hồng Quân chơi đùa thật tốt.” Nói xong, La Hầu lại cười quái dị.

Ngũ Trùng nghe được trong lòng run rẩy, từ thời kỳ Long Hán lượng kiếp đã bắt đầu bố cục lưu lại hậu thủ, phần tâm cơ thủ đoạn này, thực sự đáng sợ.

Khó trách lúc trước thời kỳ Hung Thú lượng kiếp, Thú Hoàng

Thần Nghịch luôn dặn dò bọn hắn không được trêu chọc La Hầu.

Thần Nghịch chính là một trong Thập Đại Ma Thần, cũng kiêng kị La Hầu vô cùng.

Đạo Ma chi tranh, Hồng Quân nhìn như thắng, nhưng La Hầu cũng chỉ là thất bại một lần mà thôi, cũng chưa thua, lưu lại rất nhiều hậu thủ tra tấn Hồng Quân.

Chương 95

"Hồng Quân tên xuẩn ngốc kia thật sự cho rằng Bản tọa không làm gì được hắn, chẳng qua là chân thân Bản tọa hiện tại có việc quan trọng hơn phải làm, không có thời gian để ý tới hắn." "Các ngươi đã tới, nói rõ các ngươi muốn cùng Bản tọa hợp tác.

Chỉ cần các ngươi nghe theo Bản tọa điều khiển, đợi chân thân Bản tọa buông xuống, ban cho các ngươi thành Thánh." "Bản tọa hiện tại cũng có thể làm cho các ngươi thành Thánh, nhưng Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ bất chấp tất cả ngăn cản, các ngươi không thành được Thánh.

Trừ phi các ngươi có thể giống như ba con Kim Ô kia dùng Pháp tắc chứng đạo, nhưng các ngươi không có bản lĩnh đó, một luồng tàn hồn này của Bản tọa cũng không giúp được các ngươi." La Hầu trực tiếp bắt đầu đàm phán.

"Ngươi không phải muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?

Hồng Hoang hủy diệt, chúng ta cũng chết." Cửu Đầu Trùng cảnh giác nói.

"Lúc trước muốn diệt thế, chẳng qua là quá hận Bàn Cổ, muốn hủy diệt hết thảy dấu vết Bàn Cổ lưu lại, khổ tu vô tận tuế nguyệt đều bị Bàn Cổ hủy, sao có thể không giận." "Sự thật là, Hồng Hoang nãi là mấu chốt Sáng Đạo, Bàn Cổ đã trải đường xong rồi, chỉ cần Bản tọa khôi phục lại Đại Đạo Cảnh đỉnh phong, bá chiếm Hồng Hoang, lấy Hồng Hoang làm cơ sở, khả năng Sáng Đạo thành công sẽ lớn hơn rất nhiều." "Dương Mi, Thần Nghịch, Vận Mệnh bọn hắn đều đang bận rộn khôi phục tu vi, sau đó tới tranh đoạt Hồng Hoang." "Các ngươi không cần lại nghĩ tới Thần Nghịch, hắn thực lực rất

mạnh, nhưng đầu óc không tốt, người thắng cuối cùng có thể là Dương Mi, có thể là Vận Mệnh, có thể là Bản tọa, nhưng tuyệt đối không có khả năng là Thần Nghịch hắn." "Hiện tại đầu nhập vào Bản tọa, sau này các ngươi chính là Ma Sứ dưới trướng Bản tọa, Bản tọa có thể ban cho các ngươi sức mạnh còn cường đại hơn xa cảnh giới Thánh Nhân." La Hầu từng bước mê hoặc.

Ngũ Trùng nghĩ lại, Thần Nghịch hình như quả thực không có não, xúc động, táo bạo, đối đầu với La Hầu, rất có thể bị La Hầu chơi chết.

Mưu lược và tính kế của La Hầu quá đáng sợ, đi theo La Hầu hình như quả thực tốt hơn đi theo Thần Nghịch.

"Ngô đẳng bái kiến Ma Tổ." Nhìn nhau một cái, Ngũ Trùng vái chào La Hầu.

"Rất tốt, các ngươi đã làm một cái quyết định chính xác.

Hồng Quân bây giờ bận rộn dung hợp Thiên Đạo, không có thời gian quản nơi này, Bản tọa muốn đem nơi này hóa thành Ma Vực." "Phệ Huyết Hắc Văn, ngươi đem đóa Nguyên Thần Hắc Liên này đưa đi cho Nguyên Thủy." La Hầu rất hài lòng, ma khí cuộn trào về phía Diệt Thế Hắc Liên, ngưng tụ thành một đóa Nguyên Thần Hắc Liên to bằng bàn tay.

"Vì sao?" Văn Đạo Nhân khó hiểu.

"Nguyên Thủy đã từng nhập ma, đọa nhập Ma Đạo, lại há có thể dễ dàng thoát khỏi?

Ngươi chỉ cần đem đóa Nguyên Thần Hắc Liên này đưa tới trước mặt Nguyên Thủy, những cái khác không cần quản nhiều, Bản tọa sẽ giúp hắn nhập ma, khặc khặc..." La Hầu phát ra tiếng cười quái dị dọa người.

Ngũ Trùng trong lòng lại run lên một cái, thủ đoạn của La Hầu

thật sự quá đáng sợ.

"Bốn người các ngươi, đem bốn đóa Nguyên Thần Hắc Liên này giấu đến Vạn Yêu Sơn.

Yêu tộc thảm bại, hận Nữ Oa mặc kệ bọn họ sống chết, không ít kẻ đã nảy sinh tâm ma." "Nhớ kỹ tránh đi Bạch Trạch, Bạch Trạch nãi thụy thú, sẽ không có tâm ma, rất khó bị ma khí ảnh hưởng." "Làm xong những việc này, các ngươi đi nghĩ biện pháp đoạt lấy Tịnh Thế Bạch Liên.

Tịnh Thế Thần Quang của Tịnh Thế Bạch Liên nãi là khắc tinh của ma, lúc trước đại chiến Bàn Cổ, Bản tọa chính là bị Tịnh Thế Thần Quang do Hỗn Độn Thanh Liên tán phát làm trọng thương." "Chỉ cần hủy Tịnh Thế Bạch Liên, không còn bất cứ thứ gì có thể khắc chế Bản tọa." La Hầu an bài nhiệm vụ.

"Cái này không dễ làm đâu, Tịnh Thế Bạch Liên ở trong tay Vô Chi Kỳ - đồ đệ của Tam Kim Ô.

Vô Chi Kỳ vẫn luôn bế quan ở Bồng Lai Tiên Sơn, Tam Kim Ô cũng bế quan ở Bồng Lai Tiên Sơn, chúng ta đánh không lại a." Văn Đạo Nhân phạm nan, bọn hắn là bất tử bất diệt, nhưng bị thương rất đau.

Khoan hãy nói đoạt không được, khi dễ đồ đệ người ta, với cái tính khí kia của Tam Kim Ô, có thể truy sát bọn hắn đến chân trời góc biển, chịu không nổi a.

"Vô Chi Kỳ, Xích Khào Mã Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng bị Tam Kim Ô thu làm đồ đệ.

Các ngươi đi Mai Sơn, Thông Tí Viên Hầu sắp xuất thế rồi, đem đóa Nguyên Thần Hắc Liên này gieo xuống cho Thông Tí Viên Hầu." La Hầu rất nhanh liền nghĩ đến biện pháp, lại ngưng tụ ra một đóa

Nguyên Thần Hắc Liên.

Ma Đạo cùng Thiên Đạo dây dưa không rõ, chuyện Thiên Đạo biết, hắn đều có thể thông qua Ma Đạo biết được, đối với chuyện phát sinh ở Hồng Hoang rõ như lòng bàn tay.

"Vì sao?" Văn Đạo Nhân khó hiểu.

"Lúc trước đại chiến Bàn Cổ, Hỗn Độn Ma Viên - tên mãng phu kia đánh tiên phong, chết trận đầu tiên, hồn phi phách tán, nhưng bản nguyên lại bảo lưu xuống, một phân thành bốn, hóa thành Hỗn Thế Tứ Hầu: Lục Nhĩ Mi Hầu, Xích Khào Mã Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Linh Minh Thạch Hầu." "Lục Nhĩ Mi Hầu và Xích Khào Mã Hầu đều bị Tam Kim Ô thu làm đệ tử.

Căn nguyên Hỗn Thế Tứ Hầu đều là Hồng Hoang đỉnh cấp, Thông Tí Viên Hầu xuất thế, Tam Kim Ô định nhiên cũng sẽ không bỏ qua." "Dùng Nguyên Thần Hắc Liên khống chế Thông Tí Viên Hầu, cài cắm vào Bồng Lai Tiên Sơn, có khối biện pháp dụ Xích Khào Mã Hầu ra khỏi Bồng Lai Tiên Sơn.

Năm người các ngươi nếu là ngay cả một tên tiểu bối cũng thu thập không xong, vậy cũng không xứng làm thủ hạ Bản tọa." La Hầu nói.

"Ma Tổ yên tâm, chỉ cần tên Vô Chi Kỳ kia rời khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, không có Tam Kim Ô che chở, chúng ta nhất định cướp Tịnh Thế Bạch Liên về." Ngũ Trùng vội vàng tỏ thái độ, lại một lần nữa kiến thức được tâm cơ và tính kế đáng sợ kia của La Hầu.

"Đi đi." La Hầu nhả ra hai chữ.

Ngũ Trùng vội vàng đi làm, vừa muốn ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng cười quái dị của La Hầu: "Nguyên Phượng, hà tất lại giãy giụa, ngươi trốn không thoát lòng

bàn tay Bản tọa.” “Phượng tộc hiện tại sống chui nhủi hơi tàn, vất vả biết bao, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thần phục, Bản tọa có thể cho Phượng tộc lại lần nữa xưng bá Hồng Hoang.” “La Hầu, ngươi nằm mơ!

Hại Phượng tộc ta một lần không đủ, còn muốn hại lần thứ hai.” “Ta nếu hồn diệt, cả Phượng tộc đều sẽ cảm ứng được, bọn họ sẽ bất chấp tất cả giết vào đây, bọn họ sẽ không quan tâm Hồng Hoang có bị Bất Tử Hỏa Sơn hủy diệt hay không.” “Thậm chí sẽ chủ động dẫn bạo Bất Tử Hỏa Sơn, ngươi muốn có được Hồng Hoang, nằm mơ!” Thanh âm bạo nộ của Nguyên Phượng vang lên.

“Tịnh Liên Yêu Hỏa?

Ngươi sớm đã đề phòng Bản tọa.” Thanh âm La Hầu bình tĩnh.

Tịnh Liên Yêu Hỏa, một trong mười đại thần hỏa Hồng Hoang, ẩn chứa một tia tịnh hóa chi lực, bị Nguyên Phượng luyện hóa nhập vào trong Nguyên Thần.

Có Tịnh Liên Yêu Hỏa hộ vệ, hắn không cách nào thao khống ma khí xâm nhập Nguyên Thần Nguyên Phượng.

Dù sao hắn chỉ là một luồng Nguyên Thần, trước đó lại bị Hồng Quân trọng thương, hiện tại cũng chỉ có thể phát huy ra thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Không sai, lúc niết bàn, ta phát hiện ấn ký ngươi gieo trong Nguyên Thần ta, liền để Phượng tộc không tiếc hết thảy đại giá tìm kiếm Tịnh Thế Bạch Liên.

Tuy chưa tìm được, lại tìm được Tịnh Liên Yêu Hỏa.” Nguyên Phượng thản nhiên thừa nhận.

“Khặc khặc, ngươi nếu muốn chết, liền sẽ không phí hết thủ đoạn niết bàn trọng sinh.

Ngươi nhìn xem hiện tại Phượng tộc sống chui nhủi hơi tàn, lúc trước tính kế Tam tộc, cũng có Hồng Quân một phần.

Chúng ta có thể hợp tác đối phó Hồng Quân." La Hầu bắt đầu mê hoặc.

"Vọng tưởng!

Phượng tộc rơi vào tình cảnh như hiện tại, chẳng phải đều do ngươi và Hồng Quân tính kế sao?

Ta sẽ không để ngươi hại Phượng tộc nữa." Ngữ khí Nguyên Phượng kiên định.

"Khặc khặc, ngươi cho rằng Bản tọa đang đàm phán với ngươi sao?

Ngươi cho rằng ngươi có tư cách cự tuyệt sao?" "Bản tọa tuy rằng không cách nào động vào Nguyên Thần ngươi, lại có thể áp chế ngươi, biến thành dáng vẻ của ngươi đi mê hoặc Phượng tộc.

Chỉ cần bọn họ phạm sai lầm, ngươi cảm thấy Hồng Quân sẽ bỏ qua cho Phượng tộc sao?" Thanh âm hí ngược của La Hầu vang lên, Diệt Thế Hắc Liên rơi xuống phía trên Nguyên Thần Nguyên Phượng, trấn áp lại Nguyên Thần Nguyên Phượng.

Nguyên Thần Nguyên Phượng liều mạng giãy giụa cũng không cách nào thoát khốn.

La Hầu lộ ra nụ cười khinh thường, trước đó bó tay với Nguyên Thần Nguyên Phượng, chẳng qua là vì Diệt Thế Hắc Liên không ở trong tay.

Lúc trước hắn lập Ma Đạo, từ Diệt Thế Hắc Liên trấn áp khí vận Ma Đạo, Diệt Thế Hắc Liên sớm đã biến thành Ma Liên.

Ngũ Trùng nghe bên trong không còn động tĩnh, nhìn nhau một cái,

vội vàng rời đi.

Cùng La Hầu dính dáng quan hệ, sẽ không có kết quả tốt gì, bọn hắn cũng là cậy vào bất tử bất diệt mới dám đánh cược một phen.

Phượng tộc thảm thật, trước đó bị La Hầu tính kế xuống dốc, bây giờ lại bị La Hầu quấn lấy.

La Hầu là nhất định phải chơi cho Phượng tộc diệt tộc mới cam tâm đây mà. ...

Côn Luân Sơn.

Hạo Thiên mang theo Dao Trì đi tới.

"Hạo Thiên bái kiến năm vị sư huynh." Hạo Thiên rất cao hứng, ngây thơ cho rằng năm vị sư huynh là người một nhà, khẳng định sẽ hỗ trợ.

"Hừ, nho nhỏ đồng tử cũng xứng gọi chúng ta là sư huynh." Nguyên Thủy khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Chương 96

Lão Tử, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lộ ra biểu tình khinh thường.

Hạo Thiên cứng người, cắn răng nói: "Đạo Tổ để ta lập Thiên Đình chưởng quản Hồng Hoang, từ nay về sau ta là Thiên Đế, có việc thì tìm năm vị sư huynh hỗ trợ." Quanh năm đi theo Đạo Tổ, cũng nghe Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo, nhưng Đạo Tổ không cho bọn hắn Hồng Mông Tử Khí, bây giờ hắn và Dao Trì cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, trảm không ra Tự Ngã Thi.

Hắn không thể làm gì năm người Nguyên Thủy, chỉ có thể kéo da hổ Đạo Tổ làm cờ lớn.

"Đường đường Thiên Đế, lại cần gì chúng ta hỗ trợ." "Khu khu Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Lôi Trạch... ngươi trấn được ai?" "Không sai, ngay cả Yêu tộc, bây giờ tuy bắt đầu xuống dốc, nhưng Thất Đại Yêu Soái cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, Yêu tộc đều sẽ không để ý tới ngươi." "Càng đừng đề cập Tam Kim Ô, nhị vị ở Thái Âm Tinh, hay Tử Vi Tinh Thần kia, ngươi cũng chưa chắc là đối thủ." Nguyên Thủy và Chuẩn Đề kẻ tung người hứng, chê bai Hạo Thiên không đáng một đồng.

"Cho nên mới tới tìm năm vị sư huynh hỗ trợ, thỉnh năm vị sư huynh hỗ trợ tọa trấn." Hạo Thiên nguyên bản ý khí phong phát, giờ khắc này bị nói như vậy, hoàn toàn không còn khí thế, ti vi cúi thấp đầu.

"Thôi được, đã là ý chỉ của Lão sư, chúng ta liền giúp ngươi một tay, nhưng ngươi năng lực có hạn, độc chưởng không được đại

quyền.” “Thiết lập Lục Ngự.

Ngươi là Trung Ương Ngọc Hoàng Đại Đế, lấy ngươi cầm đầu, tứ giáo chúng ta giúp ngươi quản tứ phương.

Nhân Giáo ta quản Đông phương, thiết lập Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.” “Xiển Giáo ta quản Nam phương, thiết lập Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.” “Tiệt Giáo ta quản Bắc phương, thiết lập Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.” “Tây Phương Giáo ta quản Tây phương, thiết lập Tây Cực Câu Trần Đại Đế.” “Còn dư lại một cái, ngươi tự mình xử lý đi.” Ngũ Thánh kẻ một câu người một lời, trực tiếp chia năm xẻ bảy Thiên Đình.

Nếu không phải không có lý do cướp, lại không muốn để Tây Phương Nhị Thánh chiếm tiện nghi, cái vị trí cuối cùng cũng không có khả năng cho Hạo Thiên.

Sắc mặt Hạo Thiên trở nên khó coi vô cùng, tứ phương đều bị các ngươi chia cắt, lưu lại một cái vị trí có thể đi đâu?

Năm tên gia hỏa tham lam vô độ.

Thiên Đình đều còn chưa lập, liền đem hắn biến thành bù nhìn, đáng giận.

Thiên thiên hắn còn không thể không thỏa hiệp, không có tứ giáo hỗ trợ, Thiên Đình hắn lập không nổi, ai cũng sẽ không nghe hắn, trở thành trò cười, càng đừng đề cập lược đoạt khí vận Hồng Hoang.

Ai cũng quản không được, Thiên Đình có thể có cái khí vận rắm gì, kết quả chính là hắn cái gì cũng không vớt được, còn sẽ trở thành trò cười của Hồng Hoang.

“Được, đều theo lời năm vị sư huynh.” Hạo Thiên cố nén không cam lòng đáp ứng.

Ngũ Thánh hài lòng cười, tiểu tiểu đồng tử, còn không nắn bóp

được ngươi sao.

"Còn xin năm vị sư huynh hỗ trợ, tu phục Tam Thập Tam Thiên và Tam Thập Nhị Trọng Thiên, ta mới lập được Thiên Đình." Hạo Thiên cắn răng đề xuất yêu cầu, cái gì cũng không bỏ ra liền muốn lấy chỗ tốt, muốn ăn không chắc.

Ngũ Thánh nếu là không đáp ứng, hắn sẽ không lập Thiên Đình, chờ Đạo Tổ xuất quan làm chủ.

Nghe được yêu cầu của Hạo Thiên, sắc mặt Ngũ Thánh trầm xuống.

Tu phục Tam Thập Tam Thiên và Tam Thập Nhị Trọng Thiên cần hao phí tài nguyên tương đương khổng lồ, bọn họ ngược lại là có thể gom đủ, nhưng bọn họ không nguyện, làm việc này chính là bỏ sức mà chẳng được lòng ai.

"Tam Thập Tam Thiên và Tam Thập Nhị Trọng Thiên là Yêu tộc và Vu tộc đánh vỡ, Tam Kim Ô cũng có phần, đi tìm bọn hắn đi." Chuẩn Đề nổi nóng trừng mắt Hạo Thiên, muốn hắn xuất tài nguyên, đó không phải là muốn mạng hắn sao, vốn dĩ đã nghèo.

"Không sai, oan có đầu nợ có chủ, nhân bọn hắn gieo, lý nên do bọn hắn thường hoàn." Nguyên Thủy nghiêm trang gật đầu.

Nắm tay Hạo Thiên siết chặt, năm cái tên xấu xa không biết xấu hổ này là thật sự tính toán cái gì cũng không bỏ ra, tay không bắt sói, một lần lại một lần đổi mới hạ hạn vô sỉ.

Tam Thập Tam Thiên và Tam Thập Nhị Trọng Thiên không tu phục, hắn làm sao lập Thiên Đình?

Không nói để người ta chê cười, Thiên Đạo sợ là cũng sẽ không đáp ứng.

Yêu tộc có Thất Đại Yêu Soái, Vu tộc có mười hai tôn Địa Đạo

Thánh Nhân, người ta sẽ để ý tới hắn mới là lạ.

Càng đừng đề cập Tam Kim Ô, đó chính là pháp ngoại cuồng đồ ngay cả mặt mũi Đạo Tổ cũng không nể, hắn đi tìm phiền toái, Tam Kim Ô thiết định dám động thủ đánh hắn.

"Thôi, nếu năm vị sư huynh không nguyện hỗ trợ, vậy những gì đã nói trước đó coi như hủy bỏ, chờ Đạo Tổ xuất quan lại lập Thiên Đình." Hạo Thiên không nhịn, chuyển ra Đạo Tổ uy hiếp.

Ngũ Thánh nghẹn một chút, có việc liền tìm Đạo Tổ cáo trạng, cái thứ gì, chút bản sự không có, còn Thiên Đế đây.

Bất quá, ghét bỏ thì ghét bỏ, nếu là Đạo Tổ làm chủ, tay của bọn hắn sợ là sẽ không vươn vào được Thiên Đình.

"Thôi, ta đi tìm Yêu tộc nói chuyện, các ngươi đi Tứ Hải Long Cung." Lão Tử lên tiếng.

Luận giàu có, không ai bằng Long tộc, đề Long tộc ra mà vặt lông.

Yêu tộc hiện tại không có Thánh Nhân quản, cũng có thể vặt.

Hạo Thiên bĩu môi, cố ý ghê tởm nói: "Vậy Vu tộc và Tam Kim Ô thì sao?" Năm tên không biết xấu hổ, chính mình cũng không dám đi, còn để hắn đi.

Da mặt Ngũ Thánh giật một cái, hung hăng trừng mắt liếc Hạo Thiên, làm bộ không nghe thấy, xé rách không gian rời đi.

Ngũ Thánh không phí bao nhiêu thủ đoạn, hứa hẹn cho Yêu tộc và Tứ Hải Long tộc một ít chỗ tốt, Yêu tộc và Long tộc liền đáp ứng ra tay hỗ trợ tu phục Tam Thập Nhị Trọng Thiên và Tam Thập Tam Thiên.

Hai tộc kiếp khí nhập thể, tu vi khó có thể tăng lên, tu luyện tài nguyên đối với bọn họ công dụng không lớn, dùng để đổi lấy sự che

chở của Thánh Nhân càng thực tế hơn.

Rất nhanh, hai tộc hỗ trợ, tu phục Tam Thập Nhị Trọng Thiên và Tam Thập Tam Thiên khí thế ngất trời bắt đầu.

Hai tầng trời này là lúc trước Vu Yêu đại chiến đánh vỡ, sau lại Thập Nhị Tổ Vu chiến Tam Kim Ô, lại làm cho hai tầng trời vỡ càng thêm vỡ.

Nhưng Đạo Tổ không ra, ai dám đi tìm Tam Kim Ô và Vu tộc đòi bồi thường?

Bây giờ Vu tộc thế nhưng là có tới mười hai tôn Địa Đạo Thánh Nhân tọa trấn!

Càng không cần nói Kim Ô ba huynh đệ càng là hung danh hiển hách.

Trừ phi là ngu ngốc mới có thể đi tìm Vu tộc và Kim Ô xúc rủi ro!

Ngày này, Văn Đạo Nhân đi tới Côn Luân Sơn bái phỏng Nguyên Thủy.

Nhiên Đăng tự mình ra nghênh tiếp.

Văn Đạo Nhân từ thuở khai thiên liền tồn tại, thuộc về Thượng Cổ đại năng, lại là một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, bất tử bất diệt, cực kỳ biến thái.

Nhiên Đăng tuy rằng là một trong ba ngàn hồng trần khách tại Tử Tiêu Cung, nhưng so với căn cước của Văn Đạo Nhân, kém một cái đẳng cấp, cho nên Nhiên Đăng hoàn toàn không dám chậm trễ.

Văn Đạo Nhân thập phần thuận lợi tiến vào Ngọc Hư Cung gặp được Nguyên Thủy.

"Đạo hữu tới gặp Bản tọa, có chuyện gì?" Nguyên Thủy thái độ ngạo mạn.

Thượng Cổ đại năng thì thế nào, còn không phải là không cách nào thành Thánh, cần ngưỡng vọng hắn.

Đoán chừng là bị Minh Hà đuổi ra khỏi Huyết Hải, không chỗ có thể đi, đến đây đầu nhập vào hắn.

"Ta tới tặng Thánh Nhân kiện bảo bối." Khóe miệng Văn Đạo Nhân vi bất khả sát nhếch lên một tia cười lạnh, lấy ra Nguyên Thần Hắc Liên.

Cái thứ bị Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu luân phiên bạo đánh, còn dám dùng lỗ mũi nhìn hắn.

Cho dù thành Thánh, hắn cũng căn bản không sợ.

Đừng nói Nguyên Thủy, chính là Hồng Quân đích thân tới cũng giết không chết hắn, cùng lắm phong ấn hắn thôi.

Nguyên Thần Hắc Liên vừa ra, đột nhiên hóa thành một vệt lưu quang bắn vào mi tâm Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy vội vàng không kịp chuẩn bị, đều chưa phản ứng kịp.

Dù sao hắn không chỉ là Thánh Nhân, càng là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, hơn nữa thân phụ Khai Thiên Công Đức, ai dám mưu hại, cho dù là Tam Kim Ô cũng không dám đối với hắn đuổi tận giết tuyệt.

Nguyên Thần Hắc Liên tiến vào trong thức hải Nguyên Thủy, nhưng hắn cũng không sợ.

Chương 97

Thánh Nhân Nguyên Thần đã phi thường cường đại.

Nhưng một giây sau!

Sắc mặt Nguyên Thủy đột nhiên đại biến.

"Ma Tổ La Hầu?!" Kinh hô một tiếng, Nguyên Thủy căn bản không rảnh lo quản Văn Đạo Nhân, tâm thần vội vàng trầm nhập trong thức hải.

Văn Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, lẳng lặng xem kịch.

Không thể không nói, hung uy Ma Tổ đại nhân có thể nói ngập trời cái thế, sinh linh Hồng Hoang không ai không nghe tiếng mà biến sắc.

Không một hồi, Văn Đạo Nhân liền nhìn thấy thần tình Nguyên Thủy trở nên vặn vẹo, lúc thì trang nghiêm, lúc thì dữ tợn, giãy giụa giữa Đạo và Ma.

Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Ma Tổ đại nhân đang mê hoặc Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy có tâm ma là Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu, một lòng muốn báo phục rửa sạch sỉ nhục.

Chung quy, Nguyên Thủy vẫn là không kháng được Ma Tổ mê hoặc, nhập ma, hai mắt đỏ ngầu, ma khí dũng động, tản ra khí tức bạo lệ.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, Nguyên Thần lại khôi phục bình thường.

Nhưng Văn Đạo Nhân nhìn ra được, Nguyên Thủy thay đổi, ánh mắt trở nên băng lãnh hung lệ.

Đây là đã nhập ma, nhưng lo lắng bị Thiên Đạo hoặc là Lão Tử và Thông Thiên phát hiện, nên ẩn nặc khí tức.

"Thánh Nhân, món quà này của ta thế nào?" Văn Đạo Nhân châm chọc nhìn Nguyên Thủy.

"Hừ, chỉ bằng ngươi cũng xứng châm chọc Bản tọa." Trong mắt Nguyên Thủy hung quang lóe lên, pháp lực hạo hãn đánh ra, trực tiếp trọng thương Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân sắc mặt khó coi, quên mất tên này sau khi nhập ma cũng là Thánh Nhân.

"Cút!" Nguyên Thủy băng lãnh nhả ra một chữ.

Văn Đạo Nhân hậm hực rời đi, trong lòng lại ghi hận Nguyên Thủy, đợi chân thân Ma Tổ đại nhân buông xuống, hắn thành Thánh, tất báo thù này.

Bên kia, bốn con sâu khác cũng thần không biết quỷ không hay tiềm nhập Vạn Yêu Sơn, chôn xuống Nguyên Thần Hắc Liên.

Ngũ Trùng cuối cùng hội hợp tại Mai Sơn, tìm được Thông Tí Viên Hầu sắp sửa hóa hình xuất thế, đem Nguyên Thần Hắc Liên gieo vào. ...

Hồng Hoang bất ký niên, đảo mắt lại là ba trăm năm trôi qua.

Ngày này.

"Thiên Đạo tại thượng, ngô Hạo Thiên hôm nay lập Thiên Đình, quản lý trật tự Hồng Hoang, duy hộ Hồng Hoang phát triển, lấy Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Hạo Thiên Cảnh trấn áp khí vận!" "Thiên Đình, lập." Thanh âm Hạo Thiên vang vọng Hồng Hoang.

Thanh âm rơi xuống, Thiên Đạo hạ xuống công đức, sáu thành rơi về phía Hạo Thiên, hai thành rơi về phía Hạo Thiên Cảnh, hai thành

rơi về phía căn cơ Thiên Đình là Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên mượn nhờ Thiên Đạo công đức, thành công trảm ra Đệ Tam Thi.

"Chúc mừng sư huynh." "Chúc mừng Thiên Đế." Thiên Đình hiện tại chỉ có ba người: Hạo Thiên, Dao Trì và Thái Bạch Kim Tinh do Hạo Thiên điểm hóa.

Hạo Thiên đại hỉ, hiện tại trừ bỏ Thánh Nhân, hắn cũng coi như là nhân vật đứng ở đỉnh tiêm Hồng Hoang.

Dù sao trảm ra Đệ Tam Thi, ngoại trừ Minh Hà và Côn Bằng ra, chính là hắn.

Mà đại năng Hồng Hoang nhìn thấy một màn này, rất nhiều là khinh thường.

Hạo Thiên trảm ra Đệ Tam Thi cũng không thay đổi được thân phận từng là đồng tử.

Bất quá, Ngũ Thánh lại là không kịp chờ đợi, phái người nhập Thiên Đình chia sẻ khí vận.

Lão Tử phái Huyền Đô đại biểu Nhân Giáo nhập trú Thiên Đình, làm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Nguyên Thủy phái Nam Cực Tiên Ông đại biểu Xiển Giáo nhập trú Thiên Đình, làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Thông Thiên phái đại đệ tử Đa Bảo đại biểu Tiệt Giáo nhập trú Thiên Đình, làm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phái đại đệ tử Di Lặc đại biểu Tây Phương Giáo nhập trú Thiên Đình, làm Tây Cực Câu Trần Đại Đế.

Trừ bỏ Nam Cực Tiên Ông, ba người khác đều là tiểu bối, tu vi không cao, nhưng đại biểu là Tứ Giáo, sau lưng đứng Thánh Nhân, ai

lại dám đắc tội.

Bốn vị trí Tứ Ngự này không phải thuộc về bốn người Huyền Đô, mà là thuộc về Tứ Giáo.

Mà các sinh linh khác vừa thấy Tứ Giáo đều nhập Thiên Đình, tâm tư nguyên bản muốn gia nhập Thiên Đình chia sẻ khí vận lập tức tắt ngấm.

Có Tứ Giáo ở đó, bọn hắn còn có thể chia sẻ cái khí vận rắm gì.

Gia nhập Thiên Đình, khí vận chia sẻ không được, còn phải bị Hạo Thiên đồng tử sai khiến, có bệnh mới gia nhập Thiên Đình.

Hạo Thiên nghĩ rất hay, có Tứ Giáo chống lưng, chứng minh thực lực Thiên Đình, khẳng định một đống sinh linh tranh nhau cướp muốn gia nhập Thiên Đình.

Kết quả sự thật vừa vặn tương phản, người đến gia nhập Thiên Đình lác đác không có mấy, hơn nữa thực lực rất yếu, là tới tìm kiếm Thiên Đình che chở.

Sắc mặt Hạo Thiên trở nên thập phần khó coi.

Mà đúng lúc này, một đạo thanh âm vang lên.

"Thiên Đạo tại thượng, ngô nãi Tây Phương Giáo Địa Tạng, nay nhập Địa Phủ, độ hóa chúng sinh, địa ngục bất không thệ bất thành Phật." Thanh âm rơi xuống, Thiên Đạo lập tức hạ xuống công đức, một bộ dáng không kịp chờ đợi.

Tam Thanh thấy thế, không khỏi vui vẻ, hai cái trọc lừa vậy mà thành công, vội vàng phái môn hạ đệ tử đi tới Địa Phủ, muốn chia cắt khí vận Địa Phủ.

Trong Địa Phủ, sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu khó coi vô cùng, bởi vì chú ý Thiên Đình kiến lập, nhất thời phân thần, bị Địa Tạng dùi vào

chỗ trống.

Địa Tạng muốn làm gì, bọn họ biết rõ ràng.

“Tên trọc lừa đáng chết, ta diệt hắn.” Cường Lương tức giận muốn chết, Địa Tạng là hướng Thiên Đạo khởi thệ, đại biểu cho Thiên Đạo, cũng liền tương đương với gián điệp Thiên Đạo cài cắm tại Địa Phủ, hơn nữa còn có thể hưởng thụ khí vận Địa Phủ gia trì.

“Không thể, nếu là diệt hắn, Thiên Đạo sẽ có lý do hướng Địa Đạo làm khó dễ, Hồng Quân sẽ có lý do ra tay với chúng ta, chúng ta hiện tại còn không phải đối thủ của Hồng Quân.” Hậu Thổ vội vàng ngăn cản.

“Vậy cứ để tên trọc lừa kia bạch bạch chiếm tiện nghi?” Cường Lương nuốt không trôi cục tức này.

“Khí vận Địa Phủ chúng ta há dễ lấy như vậy?

Vong hồn oán khí không tan không cách nào nhập luân hồi, để hắn độ hóa oán hồn, làm khổ lực.” “Vừa vặn chúng ta sẽ không độ hóa, độ hóa oán hồn lấy được công đức thuộc về ngạch ngoại, Địa Phủ có thể chia đi một bộ phận.

Hắn hưởng thụ khí vận Địa Phủ, cũng có thể vì Địa Phủ sáng tạo công đức.” “Có giá trị, thì cứ giữ hắn lại trước, phái người đi nhìn chằm chằm hắn, một khắc cũng đừng cho hắn nghỉ ngơi, hắn tự mình chịu không nổi rời đi, Hồng Quân cũng không có lý do làm khó dễ.” Hậu Thổ phi thường tỉnh táo nói.

“Ân, vẫn là tiểu muội thông minh.” Khóe miệng Cường Lương nhếch lên một tia cười xấu xa, truyền âm cho Đại Vu Hình Thiên, để Hình Thiên đích thân đi giám sát Địa Tạng, dám lười biếng thì đánh một trận.

Cửa vào Địa Phủ, Ác Thi của Lão Tử dẫn đội, mang theo Quảng

Thành Tử của Xiển Giáo và Hỏa Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo muốn nhập Địa Phủ chia một chén canh.

Kết quả bị mấy vị Đại Vu chặn lại đánh một trận.

Tuy rằng hiện nay Vu tộc mười không còn một, nhưng có câu lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa!

Vu tộc có xuống dốc nữa, cũng là bá chủ thiên địa Hồng Hoang ngày xưa!

Chương 98

Huống chi bây giờ Vu tộc không những Đại Vu không tổn thất mấy người, ngay cả Thập Nhất Tổ Vu vốn nên vẫn lạc dưới sự liên thủ tính kế của Hồng Quân và Thiên Đạo cũng đều nhao nhao thành Thánh.

Ác Thi của Lão Tử, hiện tại cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ thực lực, Đại Vu lại đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, bị vây đánh cũng chống đỡ không nổi.

Kết quả chính là, cao thủ Tam Giáo nhập Địa Phủ bị đánh một trận tơi bời, một chút chỗ tốt đều không vớt được...

Quảng Thành Tử và Hỏa Linh Thánh Mẫu khóc lóc trở về cáo trạng, nhưng Nguyên Thủy và Thông Thiên cái rắm cũng không dám thả một cái.

Vốn dĩ là bọn hắn muốn chia cắt khí vận Địa Phủ, không chiếm lý.

Hơn nữa Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ thành Thánh, cho dù pháp bảo bọn hắn lợi hại, cũng chống đỡ không nổi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Ba huynh đệ thấy cứng rắn không được, chuẩn bị đến mềm, nghĩ biện pháp khác.

Hiện nay thành Thánh, bọn hắn cũng có thể nhìn trộm được một tia thiên cơ, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút đối với Địa Phủ cực kỳ quan trọng.

Chỉ cần bọn hắn đoạt được Minh Thư, Vu tộc muốn không cho bọn hắn nhập trú Địa Phủ cũng không được.

Chỉ bất quá Minh Thư hiện tại còn chưa hiện thế, thế là phái đệ tử

ra ngoài tìm kiếm.

Lão Tử bởi vì quan hệ với Lăng Tiêu, hiện tại có thể thu hoạch được Nhân tộc khí vận có thể nói là ít lại càng ít, gần như có thể bỏ qua không tính, phải nghĩ biện pháp làm được càng nhiều khí vận mới được, thế là cũng động ý nghĩ tráng đại Nhân Giáo, ra ngoài tìm kiếm đệ tử.

Quảng Thành Tử và Hỏa Linh Thánh Mẫu khóc, trong Địa Phủ, Địa Tạng khóc càng thảm hơn. "Địa ngục bất không thệ bất thành Phật" chính là nói một chút mà thôi, hắn chính là muốn chia sẻ khí vận Địa Phủ để gia tốc tu luyện.

Thông qua hắn, Tây Phương Giáo cũng có thể thu hoạch một ít khí vận Địa Phủ.

Kết quả, Thập Nhị Tổ Vu lại đem toàn bộ oán hồn giao cho hắn độ hóa, đồng thời phái Đại Vu Hình Thiên ngày đêm không ngừng nghỉ nhìn chằm chằm hắn.

Muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được, động tác chậm một chút, Hình Thiên liền đối với hắn quyền đấm cước đá.

Hắn mới là Thái Ất Kim Tiên, đâu phải đối thủ của Hình Thiên.

Chịu không nổi, căn bản chịu không nổi.

Thập Nhị Tổ Vu là coi hắn như trâu ngựa a.

Cho dù là Tiên Lư do Kim Ô ba huynh đệ nuôi cũng lăn lộn tốt hơn hắn...

Quá đáng hơn là, Hình Thiên cứ ở bên cạnh nhìn chằm chằm hắn, không cho hắn rời đi Địa Phủ, Địa Tạng muốn tìm Tây Phương Nhị Thánh cáo trạng cũng không được.

Hình Thiên nhìn Địa Tạng vừa khóc vừa độ hóa oán hồn, thật sự

nhịn không được, cười đến không ngậm được mồm.

Bên kia, Xi Vưu đại biểu Vu tộc đi cùng Toại Nhân Thị câu thông, Toại Nhân Thị đáp ứng để Nhân tộc cùng Vu tộc thông hôn.

Trải qua thí nghiệm chứng minh, nam tính Vu tộc và nữ tính Nhân tộc kết hợp, là có thể đản sinh hậu đại.

Đứa trẻ sinh ra, một nửa xác suất là Nhân tộc, một nửa xác suất là Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu nhận được tin tức, phi thường cao hứng.

"Đây khẳng định là Phụ Thần lưu lại cho Vu tộc một đường sinh cơ, Vu tộc không cần lo lắng vong tộc diệt chủng." Đế Giang đặc biệt cao hứng, Bàn Cổ Huyết Trì khô cạn, không thể sáng tạo ra Vu tộc được nữa.

Trước đó Vu Yêu quyết chiến, Vu tộc thương vong thảm trọng, hiện tại ngay cả một ngàn vạn cũng không có, không nhập Đại La, liền trốn không thoát hạn chế tuổi thọ.

Nếu là không có dòng máu mới bổ sung, qua vài vạn năm, Vu tộc liền chỉ còn Đại La trở lên.

Hiện tại Vu tộc Đại La Kim Tiên trở lên, cũng chỉ còn lại mấy chục cái.

Mấy chục cái, còn có thể xưng là tộc sao.

"Đế Giang đại nhân, Hậu Thiên Vu Tộc đản sinh ra, tư chất kém hơn Tiên Thiên Vu Tộc rất nhiều, bất quá, dưới sự che chở của khí vận Nhân tộc, bọn hắn chịu kiếp khí ảnh hưởng rất nhỏ, có thể tu luyện tăng lên tu vi." "Nhưng nếu là rời đi Nhân tộc, kiếp khí ảnh hưởng liền sẽ mở rộng, không cách nào tu luyện.

Hậu Thiên Vu Tộc và Nhân tộc thọ mệnh giống nhau rất ngắn, chỉ

có thể thông qua tu luyện gia tăng thọ mệnh.” Xi Vưu hối báo nói.

“Không sao, cứ để bọn hắn lưu tại Nhân tộc sinh hoạt đi, chỉ cần Vu tộc có thể truyền thừa tiếp là tốt rồi.” Đế Giang phất phất tay, cũng không thèm để ý.

Hiện tại Nhân tộc là Lăng Tiêu, cùng là hậu duệ Phụ Thần, lại thêm bọn họ đạt thành liên minh, căn bản không cần phân rõ ràng như vậy.

Hơn nữa, Hậu Thiên Vu Tộc chỉ có lưu tại Nhân tộc, mới có cơ hội trưởng thành lên.

“Ngươi tạm thời lưu tại Nhân tộc, che chở Nhân tộc.

Nhân tộc giúp Vu tộc chúng ta kéo dài truyền thừa, ai dám động Nhân tộc, chính là gây khó dễ với Vu tộc chúng ta.” Đế Giang dặn dò.

“Vâng, thuộc hạ minh bạch.” Xi Vưu ứng đạo.

“Nhân tộc muốn lớn mạnh, nhất định phải tự lập tự cường, phi diệt tộc nguy cơ, ngươi không cần ra tay.” Lúc này, một đạo thanh âm vang lên, Lăng Tiêu từ trong Bàn Cổ Huyết Trì đi ra.

“Ồ, Lăng Tiêu huynh đệ xuất quan, cảm giác thế nào?” Đế Giang nhiệt tình mở miệng.

“Cũng không tệ lắm, hiện tại nhục thân của ta so được với Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu là lại phục dụng Tổ Vu tinh huyết các ngươi tặng ta trước đó, hẳn là có thể đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể nếm thử phục dụng Bàn Cổ Ngọc Tủy nhục thân thành Thánh.” Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu.

“Cơ hội chỉ có một lần, chúng ta hiện tại thành Thánh, tinh huyết mạnh hơn rất nhiều, mỗi người lại tặng ngươi một giọt tinh huyết, tận khả năng nâng cao xác suất thành công.” Nói xong, Đế Giang trực tiếp lấy ra một giọt tinh huyết tặng cho Lăng Tiêu, các Tổ Vu khác

cũng là đồng dạng.

"Đa tạ." Lăng Tiêu cũng không chối từ, dù sao Bàn Cổ Ngọc Tủy chỉ có một giọt, cơ hội chỉ có một lần.

"Ai, giữa chúng ta không cần khách khí như vậy." Đế Giang phất phất tay, một giọt tinh huyết mà thôi, trăm năm thời gian bọn hắn liền có thể khôi phục.

"Được, vậy ta lại tặng Vu tộc một hồi tạo hóa, kiến lập trật tự Địa Phủ, hoàn thiện Địa Phủ, khẳng định có thể đạt được không ít Địa Đạo công đức." Lăng Tiêu đưa tay chỉ một cái, đem tin tức về trật tự Địa Phủ mà kiếp trước hắn biết chú nhập vào thức hải Hậu Thổ.

"Hành động này ắt có thể đạt được không ít công đức, đa tạ Lăng Tiêu đại ca." Hậu Thổ xem xong đại hỉ.

"Không phải nói giữa chúng ta không cần khách khí như vậy sao?" "Được rồi, ta về Bồng Lai trước." Lăng Tiêu cười cười, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

Hậu Thổ không nỡ nhìn thoáng qua, sau đó hưng phấn cùng các ca ca tỷ tỷ thương lượng kiến lập thập bát tầng luyện ngục, kiến lập biên chế Địa Phủ, Diêm La, Phán Quan, Vô Thường... các loại nhân tuyển.

Bên này, Lăng Tiêu nửa đường lại bị Nữ Oa ngăn lại.

"Lăng Tiêu đạo hữu, Nhân tộc là Bản tọa sáng tạo, ngươi để Nhân tộc không còn tín ngưỡng ta, chặt đứt khí vận kết nối giữa ta và Nhân tộc, có phải hay không phải cho ta một câu trả lời?" Sắc mặt Nữ Oa phi thường khó coi, hiện tại Nhân tộc khí vận nàng có thể thu hoạch được càng ngày càng ít, Nhân tộc không còn tín ngưỡng nàng, cung phụng nàng.

"Trả lời?" "Ngươi muốn trả lời cái gì?

Ngươi không phải coi Nhân tộc là công cụ thành Thánh của ngươi sao?

Sau khi thành Thánh có từng quản qua Nhân tộc?

Đừng nói ngươi không biết Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, cũng đừng nói cái gì Nhân tộc nên có kiếp này." "Ngươi sáng tạo Nhân tộc, nhưng Nhân tộc cũng giúp ngươi thành Thánh, ai cũng không nợ ai.

Ngươi sáng tạo Nhân tộc, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng là của ta." "Nhân tộc khí vận quy ta, là Đạo Tổ đáp ứng.

Ngươi nếu không phục thì đi tìm Đạo Tổ, muốn cùng ta động thủ cũng được, ta phụng bồi." Lăng Tiêu châm chọc nhìn Nữ Oa.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà, là chú giải tốt nhất đối với Nữ Oa - vị Nhân tộc Thánh Mẫu này.

Nữ Oa bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Hồ Lô Đằng, cũng chính là Tạo Nhân Tiên, cùng với Không Động Ấn của Lão Tử trấn áp khí vận Nhân tộc, lại rơi vào trong tay Lăng Tiêu.

Chương 99

Hóa ra là Đạo Tổ và Lăng Tiêu đã sớm đạt thành hiệp nghị.

"Ta tuy rằng thất trách, nhưng Nhân tộc dù sao cũng là ta sáng tạo.

Nhân tộc nên có Tam Hoàng, huynh trưởng Phục Hy của ta thân phụ hoàng giả mệnh cách, hợp cai chuyển thế nhập Nhân tộc, chiếm cứ một tôn Hoàng vị." "Chỉ cần ngươi hoàn thành việc này, ta sẽ hướng Thiên Đạo khởi thệ, từ nay về sau cùng Nhân tộc không còn quan hệ." Nữ Oa nói.

Hiện tại Nhân tộc khí vận nàng có thể nhận được có cũng được mà không có cũng không sao, không bằng dùng để đổi chút gì thực tế hơn.

"A, ngươi cùng Nhân tộc đoạn tuyệt quan hệ, Phục Hy thành Nhân Hoàng, dùng Nhân tộc khí vận cung dưỡng huynh trưởng ngươi?" "Nữ Oa, ngươi nghĩ cũng đẹp thật!" "Như thế, Nhân tộc vẫn là chạy không thoát sự chưởng khống của huynh muội ngươi." "Chưa nói tới Phục Hy là Yêu Hoàng, lại làm Nhân tộc Nhân Hoàng tính là cái gì?

Còn muốn chuyển thế?

Ngươi đi hỏi Hậu Thổ xem có để cho Phục Hy nhập luân hồi hay không!" Lăng Tiêu mặt đầy châm chọc.

Có hắn ở đây, làm sao còn có thể để người khác, hoặc giả nói là để Thiên Đạo nhúng tay việc của Nhân tộc.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân, Phục Hy tự nhiên đại biểu cho Thiên Đạo.

Nhân tộc nhất định phải bảo trì sạch sẽ, cắt đứt Thiên Đạo can dự, Nhân Đạo mới có khả năng xuất thế.

Thiên định Nhân tộc Thiên Hoàng thì thế nào?

Lăng Tiêu chính là không nhượng bộ.

Việc Thiên Hoàng Phục Hy làm, ví dụ như dạy Nhân tộc tạo lửa, xây nhà, lập sinh tiêu...

Lăng Tiêu đã để Toại Nhân Thị đang làm.

Toại Nhân Thị chính là Nhân tộc Thiên Hoàng, không cần Phục Hy.

Để đảm bảo Nhân tộc sạch sẽ, Lăng Tiêu đều không để Toại Nhân Thị phát hoành nguyện thu hoạch Thiên Đạo công đức.

Dựa theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, Nhân tộc Tam Hoàng sẽ biến thành bán Nhân Đạo bán Thiên Đạo Thánh Nhân, bị hạn chế tại Hỏa Vân Động, Thiên Đạo thông qua Tam Thánh áp chế Nhân Đạo.

Hiện tại có Lăng Tiêu ở đây, tuyệt sẽ không để loại chuyện này phát sinh.

Thiên Đạo đừng hòng lại nhúng chàm Nhân tộc.

Còn về nhân tuyển Nhân tộc Tam Hoàng.

Lăng Tiêu đã sớm định tốt!

"Huynh trưởng ta là Nhân Hoàng, không chỉ là Thiên định, càng là Bàn Cổ đại thần sở định, đạo hữu thân là hậu duệ Bàn Cổ, chẳng lẽ muốn ngỗ nghịch Bàn Cổ đại thần?" Nữ Oa nhíu mày, mặt lộ vẻ không vui.

Sau khi thành Thánh, nàng cũng nhìn thấy một ít thiên cơ, huynh muội bọn họ đản sinh tại Bất Chu Sơn, nàng thiên định thành Thánh, sứ mệnh là sáng tạo Nhân tộc.

Huynh trưởng Phục Hy thân phụ hoàng giả mệnh cách, cũng có cơ

duyên thành Thánh, sứ mệnh là dẫn dắt Nhân tộc hưng thịnh.

"Ngươi bớt lấy Phụ Thần áp ta.

Phụ Thần giao cho ngươi sứ mệnh sáng tạo Nhân tộc, cho ngươi cơ duyên thành Thánh, ngươi sáng tạo ra Nhân tộc xong lại làm cái gì?" "Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang về sau do Phụ Thần sở định, ngươi thành Thánh xong liền đối với Nhân tộc mặc kệ không hỏi, phóng túng Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, ngươi muốn làm gì?

Đảo phản thiên cương phù trì Yêu tộc thành nhân vật chính Hồng Hoang?" "Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, Phục Hy là Yêu Hoàng, là kẻ thù của Nhân tộc, còn muốn để Phục Hy trở thành Nhân tộc Nhân Hoàng, ngươi đang nghĩ cái gì thế?" Lăng Tiêu không chút khách khí châm chọc.

Bởi vì kiếp trước làm người, hắn đối với Nữ Oa chán ghét thậm chí vượt qua Nguyên Thủy và Lão Tử.

Ả đàn bà này bạc tình quả nghĩa, thật sự độc.

"Mặc kệ như thế nào, chung quy là Bàn Cổ đại thần định ra." Nữ Oa không buông tha, đây là cơ duyên của huynh trưởng, cũng là cơ duyên của nàng.

Huynh trưởng làm Nhân tộc Nhân Hoàng, liền có thể dẫn dắt Nhân tộc một lần nữa tín ngưỡng nàng, cung phụng nàng, nàng liền có thể một lần nữa đạt được Nhân tộc khí vận gia trì.

"Đại Đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, độn đi một, vạn vật đều có một đường sinh cơ, Phụ Thần cũng có khả năng chọn sai." "Hay là triệu tập hậu duệ Phụ Thần lại, do hậu duệ Phụ Thần biểu quyết là ủng hộ Phụ Thần hay là giúp Phụ Thần uốn nắn sai lầm?

Đây mới là việc con cái nên làm, mà không phải trơ mắt nhìn Phụ

Thần sai càng thêm sai." Vẻ trêu tức trên mặt Lăng Tiêu càng đậm, nói toạc trời hắn cũng không có khả năng để Phục Hy lại nhập Nhân tộc.

Mặt Nữ Oa đều đen lại, hiện tại hậu duệ Bàn Cổ chỉ có Tam Thanh, Tam Kim Ô, Thập Nhị Tổ Vu, Thái Âm Tinh nữ thần, Minh Hà, Hồng Vân.

Nàng có thể lôi kéo cũng chỉ có Tam Thanh và Minh Hà, biểu quyết cái rắm a.

"Huynh trưởng ta tu Âm Dương Bát Quái chi đạo, có thể làm cho Nhân tộc biện minh thiên cơ, đối với Nhân tộc vô cùng quan trọng." Nữ Oa vẫn như cũ không từ bỏ ý định.

"Xùy, làm như không có Phục Hy thì Nhân tộc không xong vậy.

Phục Hy có thể tu luyện ra, chẳng lẽ ta sẽ tu không ra sao?

Ta hoàn toàn có thể tự mình truyền cho Nhân tộc." "Ngươi thay vì ở chỗ này phiền ta, không bằng đi tìm Hậu Thổ.

Hậu Thổ không cho Phục Hy luân hồi chuyển thế, hết thảy đều là nói suông." Lăng Tiêu cười châm chọc một tiếng, vòng qua Nữ Oa rời đi.

Chỉ với cừu hận giữa Yêu tộc và Vu tộc, Hậu Thổ tuyệt không có khả năng để Phục Hy luân hồi chuyển thế, đều không cần tìm cớ cự tuyệt.

Nữ Oa dám nhập Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu có khả năng trực tiếp liền động thủ.

Sắc mặt Nữ Oa khó coi đến cực hạn, huynh trưởng chỉ còn lại một luồng Nguyên Thần, nếu không đi luân hồi chuyển thế, muốn khôi phục khó như lên trời.

Nhưng thái độ Lăng Tiêu thập phần kiên quyết, việc này phải làm

sao đây.

Đạo Tổ đang bế quan hợp đạo, cấm tất cả mọi người đi Tử Tiêu Cung quấy rầy, muốn thỉnh Đạo Tổ chủ trì công đạo đều không có cách nào.

Việc Nhân tộc nên có Tam Hoàng Ngũ Đế, năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác tự nhiên cũng biết.

Nữ Oa lập tức đi tìm Ngũ Thánh thương nghị, muốn gây áp lực cho Tam Kim Ô.

Đơn đấu đánh không lại, sáu đấu ba, Tam Kim Ô cũng nên phục mềm đi.

Lăng Tiêu sau khi trở lại Bồng Lai Tiên Sơn, nói với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chuyện nhục thân thành Thánh.

Bàn Cổ Ngọc Tủy chỉ có một giọt, chỉ có thể một người nhục thân thành Thánh, đây là cơ duyên Lăng Tiêu tranh thủ tới, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không có ghen ghét, chỉ có chúc mừng.

Ba huynh đệ bọn họ, đi ra những con đường khác nhau mới càng thú vị, cho nhau ấn chứng, cũng có thể đi được xa hơn.

Lăng Tiêu không có cùng hai vị huynh trưởng cùng nhau tham ngộ pháp tắc, mà là bận rộn luyện hóa Tổ Vu tinh huyết, trước đem nhục thân tu luyện đến cực hạn dưới Thánh Nhân.

Nhục thân thành Thánh cũng là Thánh, Lăng Tiêu không nóng nảy thành Thánh.

Không thành Thánh, Hồng Quân liền không có lý do quản hắn.

Ngày này, Lăng Tiêu vừa đem nhục thân tu luyện tới cực hạn, liền cảm ứng được Thiên Định Lục Thánh tới chơi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng xuất quan đến xem.

“Muốn làm gì?

Lại ngứa da?” Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung.

Hắn và Đế Tuấn cho nhau ấn chứng, cùng nhau tham ngộ pháp tắc, vừa đột phá Thánh Nhân tứ trọng thiên, đang muốn thử xem thực lực hiện tại đây.

“Đánh thì đánh.” Nguyên Thủy vừa nhìn thấy Tam Kim Ô liền mất lý trí.

Chương 100

"Nhị đệ!" Lão Tử vội vàng ngăn lại Nguyên Thủy.

"Ba vị chớ có ra tay, chúng ta hôm nay tới, nãi là có chuyện quan trọng thương lượng." Thông Thiên tiến lên, chắp tay thi lễ.

"Có việc thì nói." Đông Hoàng Thái Nhất thu hồi Hỗn Độn Chung, hoàn toàn không có ý tứ muốn mời Lục Thánh nhập Bồng Lai Tiên Sơn, tính vũ nhục kéo căng.

Lục Thánh giận mà không dám nói gì, bọn hắn còn có việc cầu Tam Kim Ô.

"Thiên cơ hiện, Nhân tộc nên có Tam Hoàng Ngũ Đế, dẫn dắt Nhân tộc phát triển lớn mạnh.

Nhân tộc nãi nhân vật chính Hồng Hoang tương lai, bây giờ Đạo Tổ bế quan, việc này nên do chúng ta cùng quyết định." Chuẩn Đề mở miệng.

"Các ngươi muốn quyết định thế nào?" Lăng Tiêu mặt lộ vẻ châm chọc, hóa ra là vì việc này mà đến.

Từng cái không biết xấu hổ, trước kia cũng không thấy quan tâm qua Nhân tộc, có chỗ tốt liền xông tới góp mặt, muốn mượn Nhân tộc thu hoạch công đức, chia đi Nhân tộc khí vận.

"Nữ Oa đạo hữu sáng tạo Nhân tộc, nên có một tôn Tam Hoàng chi vị; Lão Tử đạo hữu làm Nhân Giáo giáo chủ, chuyện của Nhân tộc, nên có một tôn Tam Hoàng chi vị; Lăng Tiêu đạo hữu hộ hữu Nhân tộc, cũng nên có một tôn." "Còn về Ngũ Đế, Tây Phương Giáo ta muốn hai tôn; Tiệt Giáo, Xiển Giáo mỗi bên một tôn; Đế Tuấn và Đông Hoàng đạo hữu một tôn." Chuẩn Đề cười ha hả, đây là bọn hắn

đã sớm thương lượng xong.

Ngũ Đế tuy rằng không bằng Tam Hoàng, nhưng cũng có thể chia được không ít khí vận và công đức Nhân tộc.

"Các ngươi muốn ăn không ngồi rồi hưởng lợi à?

Trước kia không thấy các ngươi quan tâm Nhân tộc, hiện tại có chỗ tốt liền sáp tới.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, mượn Nhân tộc thành Thánh, cho nhau thành tựu, ai cũng không nợ ai." "Lão Tử, ngươi làm sao có mặt mũi sáp tới?

Ngươi từng quản qua Nhân tộc sao?

Ngươi truyền những pháp môn tu luyện kia thích hợp cho Nhân tộc tu luyện sao?" "Mượn Nhân tộc thành Thánh xong liền qua cầu rút ván, thuận tay truyền xuống một ít pháp môn tu luyện qua loa cho xong chuyện, cũng mặc kệ có thích hợp Nhân tộc hay không, lấy đâu ra mặt mũi tự xưng Nhân tộc chi sư." "Ta không cùng ngươi thanh toán chuyện lợi dụng Nhân tộc thành Thánh thì ngươi cứ trộm vui đi.

Hiện tại Nhân tộc Thánh Mẫu là hai vị tẩu tử của ta, Nhân tộc chi sư là đồ đệ Tam Tiêu của ta, cùng các ngươi nửa điểm quan hệ không có." Lăng Tiêu một trận liên châu pháo oanh tạc, từng cái không biết xấu hổ, thật sự ghê tởm.

Lão Tử bị nói trúng tim đen.

Lúc đó hắn một lòng chỉ nghĩ đến việc thành Thánh, sau khi thành Thánh rồi, giá trị lợi dụng của Nhân tộc cũng nhỏ đi, liền không muốn lãng phí tinh lực quản lý Nhân tộc.

Chủ yếu là khi đó kiếp khí đang nồng đậm, thiên cơ bất minh, không nhìn thấy Nhân tộc chính là nhân vật chính của Hồng Hoang trong tương lai, nếu không hắn khẳng định sẽ không qua loa cho xong

chuyện.

Mà Nữ Oa so với Lão Tử da mặt càng dày hơn: "Bất kể nói thế nào, bởi vì ta mới có Nhân tộc." "A, chiếu theo ngươi nói như vậy, không có ta lấy ra Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, ngươi sáng tạo cái rắm Nhân tộc?

Không Động Ấn cũng là ta lấy ra." "Đạo Tổ và ta đã thương lượng xong, để các ngươi lợi dụng Nhân tộc thành Thánh, nhưng khí vận và công đức của Nhân tộc quy về ta, các ngươi muốn làm trái ý Đạo Tổ hay sao?" Ngữ khí Lăng Tiêu trở nên lạnh lẽo.

"Hừ, Đạo Tổ hiện tại đang bế quan, ai biết lời ngươi nói là thật hay giả?" Nguyên Thủy âm dương quái khí nói một câu.

"Các ngươi sau khi thành Thánh, Trấn Áp Nhân Tộc Khí Vận Tạo Nhân Tiên và Không Động Ấn bị Đạo Tổ thu đi, nay lại nằm trong tay ta, chẳng lẽ còn có thể là ba huynh đệ chúng ta từ trong tay Đạo Tổ cướp về được hay sao?" Lăng Tiêu liếc mắt nhìn sang, thứ cẩu này vẫn khiến người ta chán ghét như vậy.

Nguyên Thủy không nói gì nữa.

Nếu không phải Đạo Tổ chủ động cho, không có khả năng có người nào có thể từ trong tay Đạo Tổ cướp đi, lời Lăng Tiêu nói xác suất lớn là thật.

"Đạo Tổ để chúng ta chăn dắt Hồng Hoang, Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang tương lai, chúng ta tự có trách nhiệm hộ trì Nhân tộc phát triển." Tiếp Dẫn mở miệng.

"Hừ, không cần, nay Nhân tộc tôn ta làm Thánh Phụ, ta tự sẽ hộ trì Nhân tộc phát triển, mọi người đều trong lòng hiểu rõ, cần gì phải giả bộ mèo khóc chuột." "Các ngươi không phải là muốn chia cắt khí vận Nhân tộc, lợi dụng Nhân tộc hoạch lấy công đức sao?

Ta nói cho các ngươi biết, cửa cũng không có, các ngươi đừng hòng nhúng chàm.

Tam Hoàng Ngũ Đế tự ta sẽ định đoạt." Lăng Tiêu trực tiếp nói toạc ra.

"Lăng Tiêu đạo hữu muốn độc hưởng khí vận và công đức Nhân tộc, vị miễn quá bá đạo.

Tam Hoàng Ngũ Đế do đạo hữu định, chúng ta làm thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế tổng được chứ?" Chuẩn Đề lui mà cầu việc khác, làm thầy của Tam Hoàng Ngũ Đế cũng có thể đạt được không ít khí vận và công đức.

"Là ta dạy không được, hay là các ngươi mạnh hơn ta, biết dạy hơn ta?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

"Muốn độc chiếm chỗ tốt, Lăng Tiêu ngươi chớ có khinh người quá đáng." Nguyên Thủy nhịn không được.

"Không phục, vậy thì đi Thiên Ngoại đánh một trận, thắng làm vua thua làm giặc, kẻ thắng mới có tư cách ra quyết định." Đông Hoàng Thái Nhất chậm rãi tiến lên, khinh thường nói.

"Đánh thì đánh." Nguyên Thủy một miệng đáp ứng, sáu đấu ba, không tin còn đánh không lại.

"Được a, vậy thì tới đi." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bạo phát ra uy áp Thánh Nhân tứ trọng.

Sắc mặt Lục Thánh lập tức thay đổi.

Trong bọn họ, hiện tại Nữ Oa mạnh nhất, là Thánh Nhân nhị trọng thiên, năm người kia đều vẫn chỉ là Thánh Nhân nhất trọng thiên.

Ba con Kim Ô vốn dĩ lực chiến đấu đã bùng nổ, hai đánh một bọn họ cũng chưa chắc đánh thắng được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất.

Có thể lấy Lăng Tiêu làm đột phá khẩu, nhưng ba con Kim Ô biết hợp kích trận pháp, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận vừa mở, bọn họ sợ là gánh không được.

Chủ yếu là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mạnh hơn bọn họ hơi nhiều.

"Đi thôi, Thiên Ngoại Hỗn Độn đánh một trận." Đông Hoàng Thái Nhất hiếu chiến, nóng lòng muốn thử, vô cùng hưng phấn.

"Tây Phương chúng ta còn có việc, quay đầu lại luận bàn sau." Vừa nhìn tình huống không đúng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp chuồn mất.

Nếu là thua, ba con Kim Ô khẳng định tẩy kiếp bọn họ, nghèo sợ rồi, ngẫm lại đều đau lòng.

Bọn họ dám đến là vì cảm thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chỉ là Thánh Nhân nhị trọng mà thôi.

Đâu từng nghĩ tới, mấy trăm năm qua đi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trực tiếp tăng vọt đến Thánh Nhân tứ trọng, cái này còn đánh thế nào.

"Hừ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều chạy, Tam Thanh và Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, cũng tranh thủ thời gian chuồn.

"Phi, sáu cái phế vật còn dám tới kêu gào." Đế Tuấn khinh thường nhìn bóng lưng sáu người.

"Đại ca, Nhị ca uy vũ." Lăng Tiêu vỗ mông ngựa.

Bởi vì tu luyện nhục thân, hắn làm trễ nải mấy trăm năm, không nghĩ tới Đại ca và Nhị ca thế mà đột phá đến Thánh Nhân tứ trọng, cũng chính là nói, Đại ca và Nhị ca đã tham ngộ bốn mươi đạo Đại

Đạo pháp tắc.

"Ai, trước đó chúng ta tham ngộ Đại Đạo pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp sắp tiêu hóa hết rồi, về sau tu vi tăng lên sẽ trở nên vô cùng gian nan." Đế Tuấn than thở.

Thiên Đạo pháp tắc đơn giản hơn Đại Đạo pháp tắc nhiều, hơn nữa có thể thông qua Thiên Đạo tham ngộ, tốc độ tăng tu vi của Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ nhanh hơn bọn họ nhiều.

Hiện tại bọn họ dẫn trước, nhưng sớm muộn sẽ bị đuổi kịp, thời gian này sẽ không quá dài.

Chủ yếu là bọn họ không có mục tiêu tham ngộ.

"Chớ hoảng, chờ tiêu hóa hết, ta tự có hậu thủ." Lăng Tiêu đạm định cười một tiếng.

Táng Thiên Quan uẩn hàm tám mươi mốt đạo Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, bọn họ còn có thể dùng để tham ngộ.

Ngoài ra, hắn có thể đem Thái Hư Kính và Lục Đạo Luân Hồi dung hợp, hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn hoàn chỉnh.

Chỉ cần là Hỗn Độn Linh Bảo, trong đó liền uẩn hàm Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Còn có Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, cũng là Hỗn Độn Linh Bảo.

Trước Hợp Đạo Cảnh, bọn họ không cần lo lắng không có Đại Đạo pháp tắc cung cấp tham ngộ.

Chương 101

Thiên Định Lục Thánh sáu cái phế vật kia căn bản không cần lo lắng, chân chính cần quan tâm chính là Hồng Quân.

Một khi Hồng Quân hợp đạo thành công, cố kỵ sẽ trở nên ít đi rất nhiều, không chừng sẽ đối với ba huynh đệ bọn họ động thủ.

Nhân tộc là nhân vật chính thiên định, khí vận vô lượng, Hồng Quân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thiên Định Lục Thánh lược đoạt khí vận Nhân tộc, kỳ thật là Thiên Đạo đang lược đoạt khí vận Nhân tộc.

Lục Thánh là Thiên Đạo Thánh Nhân, bọn họ lược đoạt khí vận Nhân tộc, tương đương với việc đang cung dưỡng Thiên Đạo.

Sau khi hợp đạo, cung dưỡng Thiên Đạo cũng chính là đang cung dưỡng Hồng Quân.

Dựa theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế là do Thiên Định Lục Thánh định, cộng thêm Phong Thần lượng kiếp, Nhân tộc hướng Thiên cúi đầu.

Từ đó, thế gian không còn Nhân Hoàng, chỉ có cái gọi là Thiên Tử.

Nhân tộc cũng triệt để thành nô lệ của Thiên Đạo, dùng khí vận cung dưỡng Hồng Quân.

Hồng Quân còn không ngừng suy yếu Nhân tộc, để Nhân tộc dần dần mất đi năng lực phản kháng, Nhân Đạo từ đầu đến cuối đều chưa thể phục tô.

Nhân tộc Tam Hoàng đối với Nhân tộc rất quan trọng, phải định ra Tam Hoàng trước khi Hồng Quân xuất quan.

Toại Nhân thị thay thế Phục Hy thành Nhân tộc Thiên Hoàng.

Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên.

Dựa theo phát triển nguyên bản, Thần Nông là do một sợi nguyên thần bất diệt của Hồng Vân chuyển thế đầu thai mà thành.

Hiên Viên là do Tử Vi Tinh Thần chuyển thế đầu thai mà thành.

Hiện tại Hồng Vân và Tử Vi Tinh Thần đều là người bên hắn, không cần cải biến.

Ngũ Đế là Nhân tộc nội bộ tuyển cử, chỉ cần Lăng Tiêu định ra Tam Hoàng, Hồng Quân cho dù ra tay với Ngũ Đế, ảnh hưởng đối với Nhân tộc cũng sẽ trở nên nhỏ đi rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiêu lập tức gọi Hồng Vân và Tử Vi Tinh Thần đến.

Bên kia.

Thiên Định Lục Thánh lại tụ tập cùng một chỗ.

"Lão sư không phải nói Đại Đạo pháp tắc quy ẩn sao, vì sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất còn có thể tăng lên nhanh như vậy?" Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm, trước kia đánh không lại, tốt xấu gì tu vi cũng có thể theo kịp, hiện tại tu vi bị bỏ xa rất nhiều, báo thù ngày càng xa vời.

"Hẳn là nguyên nhân tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp trước đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp uẩn hàm trọn vẹn ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, trước kia bọn hắn tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp khẳng định tham ngộ không ít Đại Đạo pháp tắc." "Bất quá không cần lo lắng, Đại Đạo pháp tắc khó tham ngộ hơn Thiên Đạo pháp tắc nhiều, bọn hắn chỉ tham ngộ mấy ngàn năm, Đại Đạo pháp tắc tham ngộ được sẽ không nhiều đến đâu." "Thiên Đạo pháp tắc dễ tham ngộ hơn Đại Đạo pháp tắc nhiều, tại Hồng Hoang, có Thiên Đạo gia trì, uy lực Thiên Đạo

pháp tắc không yếu hơn Đại Đạo pháp tắc.” “Chúng ta trước nhịn một chút, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã bị Lão sư thu hồi, về sau tốc độ tăng lên của bọn hắn sẽ chậm hơn chúng ta rất nhiều, chúng ta sớm muộn có thể vượt qua bọn hắn.” Lão Tử rất bình tĩnh phân tích.

Doanh Châu Tiên Sơn.

Đúng lúc những ngày trước Hồng Vân và Tử Vi Tinh Thần đều du lịch trở về.

Hai người đều kẹt tại Nhị Thi Chuẩn Thánh, thủy chung không cách nào tiến thêm một bước.

Phảng phất như tiềm lực dùng hết, đã đến cực hạn vậy.

Nhưng căn nguyên hai người đều bất phàm.

Hồng Vân chính là hậu duệ Bàn Cổ, do một ngụm huyết khí Bàn Cổ thổ ra trước khi chết biến thành, làm sao có thể Nhị Thi Chuẩn Thánh liền đến cực hạn.

Tử Vi Tinh là một trong ba đại chủ tinh, ba đại chủ tinh đều có Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn bạn sinh.

Thái Dương Tinh có Phù Tang Thụ, Thái Âm Tinh có Nguyệt Quế Thụ, Tử Vi Tinh có Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ.

Từ điểm này liền có thể nhìn thấy Tử Vi Tinh bất phàm, thân là Tinh Thần của Tử Vi Tinh, làm sao có thể kém được.

“Tinh Hoàng.” “Lăng Tiêu đạo hữu.” Nhìn thấy Lăng Tiêu đến, Tử Vi Tinh Thần và Hồng Vân vội vàng chào hỏi.

“Xem ra các ngươi còn chưa tìm được khế cơ đột phá, ta có một pháp, có thể giúp các ngươi thành Thánh, không biết các ngươi có nguyện ý hay không.” Lăng Tiêu trực tiếp nói rõ ý đồ đến.

“Thành Thánh?

Pháp gì?" Nghe được hai chữ thành Thánh, Hồng Vân và Tử Vi Tinh Thần nháy mắt đánh lên mười hai phần tinh thần.

"Chuyển thế trọng tu!" Lăng Tiêu nhả ra bốn chữ.

"Chuyển thế trọng tu?" Hai người mộng.

"Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang tương lai, khí vận ngập trời.

Hồng Hoang có ba đạo Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo.

Bàn Cổ Phụ Thần chuyên môn vì Nhân tộc thiết lập Nhân Đạo, có thể thấy được Nhân tộc bất phàm cỡ nào, nhân vật chính của Hồng Hoang sau này sẽ là Nhân tộc." "Chuyển thế nhập Nhân tộc, làm Nhân Hoàng, dẫn đầu Nhân tộc cường thịnh, được khí vận Nhân tộc gia trì, thiên cơ hiển thị, Nhân tộc nên có Tam Hoàng, Tam Hoàng có thể chứng đạo thành Thánh, bất quá phải chờ Nhân Đạo phục tô, chứng đạo Nhân Đạo Thánh Nhân." Lăng Tiêu ngay cả thiên cơ cũng không che giấu, cái này là sau khi thành Thánh đều có thể thôi diễn ra, hoàn toàn không cần giấu giấu diếm diếm, coi như Hồng Quân biết cũng sẽ không hoài nghi hắn.

"Chúng ta nguyện ý." Hồng Vân và Tử Vi Tinh Thần không có mảy may do dự, Thánh Nhân vạn kiếp bất diệt, sinh linh Hồng Hoang không ai không khát vọng thành Thánh.

Đã có cơ hội, bọn họ sao có thể bỏ qua, không phải là chuyển thế trọng tu sao, dù sao bọn họ kẹt tại Nhị Thi Chuẩn Thánh, thủy chung không cách nào đột phá.

Những cái khác không nói, chuyển thế trọng tu bọn họ cũng có tự tin một lần nữa tu đến Chuẩn Thánh.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh tuy có thể thoát khỏi hạn chế tuổi thọ, nhưng cũng sẽ chết a, phía trên có Thánh Nhân áp chế, chung

quy không được tự do.

"Tốt." Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, nói với hai người một số công việc có thể nói.

Hiện tại còn không vội, sứ mệnh của Thiên Hoàng Toại Nhân thị còn chưa hoàn thành.

Ngược lại là có một việc phải để Hồng Vân đi làm, Hồng Vân cũng tu luyện Âm Dương Bát Quái chi đạo, phải để Hồng Vân đi thu Toại Nhân thị làm đồ đệ, truyền cho Toại Nhân thị Âm Dương Bát Quái chi đạo.

Thiên Hoàng dạy Nhân tộc biện thiên cơ, chính là định ra quy luật, việc này đối với sự phát triển của Nhân tộc rất quan trọng, Toại Nhân thị chỉ có hoàn thành mới có thể công đức viên mãn.

Làm sư phụ của Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng có thể đạt được không ít khí vận Nhân tộc gia trì, nếu là hướng Thiên Đạo khởi thệ, thậm chí có thể đạt được đại lượng Thiên Đạo công đức.

Vì áp chế Nhân Đạo, Thiên Đạo cũng sẽ không tiếc công đức.

Hồng Vân rất gấp, nghe xong, lập tức đi Nhân tộc tìm Toại Nhân thị.

Thiên Hoàng chi sư, lại là Địa Hoàng, hắn sẽ nhận được càng nhiều khí vận Nhân tộc gia trì, ngày sau ắt là người mạnh nhất trong Tam Hoàng.

Bên khác.

Năm vị Thánh khác có thể nhịn, Nguyên Thủy lại nhịn không được, muốn phá hư sự phát triển của Nhân tộc, để Thập Nhị Kim Tiên đi tính kế Nhân tộc.

Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, Thượng Cổ Ngũ Trùng trở về gặp

Ma Tổ La Hầu, mang về một thanh kiếm.

"Ma Tổ đại nhân, trên đường chúng ta trở về cảm ứng được bảo vật xuất thế, phát hiện bảo vật này, pha phần quái dị, cao tới bốn mươi chín đạo cấm chế, phẩm chất cực cao." "Đạt tới phẩm cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, nhiên lại khí tức hoàn toàn không có, phảng phất như phàm binh, còn xin Ma Tổ đại nhân giải hoặc." Ngũ Trùng thái độ cực kỳ cung kính.

"Hỗn Độn Ma Thần chính là do ba ngàn Đại Đạo pháp tắc dựng dục mà sinh, pháp tắc có mạnh yếu, mười đại Chí Cường Pháp Tắc tự nhiên không cần nói nhiều, năm mươi Đỉnh Cấp Pháp Tắc lấy Sát Lục của ta cầm đầu, cho dù là mười đại Ma Thần cũng đối với ta kiêng kị vô cùng." "Có thể khiến cho ta coi trọng, Tai Ách Ma Thần tính là một cái, Tai Ách chi đạo quỷ dị khó chơi.

Đại Đạo năm mươi, năm đó Hỗn Độn dựng dục ra mười kiện Hỗn Độn Chí Bảo, năm mươi kiện Hỗn Độn Linh Bảo, trong trận Khai Thiên chi chiến đại đa số đều vỡ nát." "Bây giờ Tiên Thiên Linh Bảo ở Hồng Hoang, chính là do Hỗn Độn Chí Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo sau khi vỡ nát hóa thành.

Tai Ách Ma Thần nắm giữ một kiện Hỗn Độn Linh Bảo Tai Ách Chi Kiếm." La Hầu hiếm thấy có kiên nhẫn giảng giải cùng Ngũ Trùng.

"Việc này chúng ta năm đó nghe Thần Nghịch nói qua, Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo nát đến lợi hại thì hóa thành Trung Phẩm và Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mảnh vỡ lớn hóa thành Thượng Phẩm và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mảnh vỡ lớn hơn một chút hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo." "Ý của Ma Tổ đại nhân là kiếm này chính là Tai Ách Chi Kiếm?" Lục Sí Kim Thiền mở miệng.

Chương 102

“Không sai, bất quá chỉ là một phần ba Tai Ách Chi Kiếm.

Tai Ách cùng ta quan hệ không tệ, năm đó trong Khai Thiên chi chiến ta có chú ý hơn một chút, Tai Ách Chi Kiếm bị một phân thành ba, một lớn hai nhỏ, có thể giữ vững nguyên hình Tai Ách Chi Kiếm, cái này hẳn là do khối mảnh vỡ lớn kia hóa thành.” La Hầu nói.

Ngũ Trùng đại hỉ, đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo a, bất quá, bọn họ cũng thức thời, cung cung kính kính dâng lên: “Thỉnh Ma Tổ đại nhân tiếu nạp.” “A a, các ngươi thật cho là mình vận khí tốt, phát hiện ra Tai Ách Chi Kiếm?” Ngữ khí La Hầu mang theo một tia nghiền ngẫm.

Ngũ Trùng liếc mắt nhìn nhau, không hiểu.

“Không phải các ngươi phát hiện ra Tai Ách Chi Kiếm, là Tai Ách Chi Kiếm phát hiện ra các ngươi, chuẩn xác mà nói là cảm ứng được trên người các ngươi có khí tức của ta.

Khí tức hoàn toàn không có, là bởi vì Tai Ách áp chế khí tức.” “Tai Ách, còn không mau ra gặp mặt?” Thanh âm La Hầu mang theo vài phần trêu tức.

Ngũ Trùng kinh hãi, Tai Ách Ma Thần cũng còn sống, đang trốn trong thanh Tai Ách Chi Kiếm này?

“A a, La Hầu không hổ là La Hầu, cái gì cũng không gạt được ngươi, không nghĩ tới ngươi và ta còn có ngày gặp lại.” Tai Ách Chi Kiếm tự động bay lên, hồng quang yêu dị lấp lóe, một đạo hư ảnh phù hiện mà ra.

“A, ta vẫn luôn biết ngươi chưa chết, lấy tâm cơ của ngươi, làm

sao có thể không lưu một tay, bất quá, ta ngược lại là không nghĩ tới ngươi thế mà lại lưu tại bên trong Hồng Hoang." Cố nhân tương kiến, La Hầu rõ ràng tâm tình cực tốt.

"Ta vốn muốn độn nhập bên trong Hỗn Độn, không nghĩ tới Hoàng Tuyền tên ngu xuẩn kia thế mà thừa cơ báo thù, muốn mạt sát ta, dẫn đến ta trọng thương lâm vào trầm thụy, bị ép lưu tại trong Hồng Hoang." Tai Ách Ma Thần phát ra một tiếng thở dài, hắn và Hoàng Tuyền Ma Thần ân oán cực sâu, nói xong cùng nhau đối phó Bàn Cổ, hắn không nghĩ tới Hoàng Tuyền sẽ thừa cơ ám toán hắn.

"Hoàng Tuyền khẳng định chết hẳn rồi, năm đó ta dùng Hoàng Tuyền đỡ một kích toàn lực của Bàn Cổ, cũng coi như báo thù cho ngươi." La Hầu mang theo chút hứa nanh ác cười.

"Ha ha, làm tốt lắm, ngươi hiện tại định làm cái gì, ta hiện tại mặc dù mới khôi phục lại Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đối phó Thánh Nhân bình thường cũng không thành vấn đề." Tai Ách Ma Thần sướng thanh cười to.

"Cùng Hồng Quân chơi đùa, chỉ bằng hắn khu khu một cái Trung Cấp Ma Thần cũng muốn bá chiếm Hồng Hoang, nằm mơ.

Ta đạt được một sợi bản nguyên Thiên Đạo Hồng Hoang, biết sự phát triển tương lai của Hồng Hoang." "Hồng Hoang cần trải qua chín cái lượng kiếp mới có thể hoàn mỹ, lượng kiếp tiếp theo là Phong Thần lượng kiếp, ta chuẩn bị tặng hắn một phần đại lễ." Trong thanh âm La Hầu lộ ra nghiền ngẫm và khinh thường.

"Hừ, Hồng Quân, năm đó trong ba ngàn Ma Thần chỉ là món đồ chơi không đáng chú ý, Hồng Hoang cũng là hắn có thể nhúng chàm?" "Ngươi muốn chơi, ta liền giúp ngươi một tay, ta năm đó thu bảy cỗ thi hài Ma Thần, tuy nhiên đều là Sơ Cấp Ma Thần thi hài, nhưng cũng đủ để tạo ra bảy tôn Thánh Nhân." "Luyện hóa pháp lực, tinh hoa và

pháp tắc uẩn hàm trong thi hài Ma Thần, tự có thể chứng đạo Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Hồng Hoang cũng ngăn cản không được.” Tai Ách Ma Thần tung ra một tin tức nặng ký, khiến cho mắt của Thượng Cổ Ngũ Trùng đều sáng lên.

Hiện tại năm người bọn họ là đại tướng đắc lực nhất dưới trướng Ma Tổ, thành Thánh tất có phần của bọn họ.

“Tốt, phần lễ vật này không tệ, Phong Thần lượng kiếp sẽ càng đặc sắc.

Bàn Cổ định ra Phong Thần lượng kiếp, vốn là vì hoán tỉnh Nhân Đạo, Nhân Đạo Phong Thần, Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang.” “Hồng Quân trộm long tráo phụng, muốn biến thành Thiên Đạo Phong Thần, ngăn cản Nhân Đạo phục tô, Thiên Đạo chúa tể Hồng Hoang, vậy chúng ta liền trộm long tráo phụng một chút nữa, diễn biến thành Ma Đạo Phong Thần.” La Hầu nói.

“Ma Đạo Phong Thần...

Hồng Quân sắp hợp đạo thành công rồi, lấy trạng thái hiện tại của hai chúng ta khủng khiếp không phải là đối thủ của Hồng Quân.” Ngữ khí Tai Ách Ma Thần ngưng trọng, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nếu là trước kia, hắn đều sẽ không thèm nhìn Hồng Quân một cái, nhưng hiện tại hắn không thể không kiêng kị Hồng Quân.

“Ma Đạo vốn nên tồn tại, Đạo Ma chi tranh, Hồng Quân tuy thắng, cho dù hắn đạt được Tạo Hóa Ngọc Điệp, y nguyên là cái đồ ngu xuẩn, lấy nhãn giới của hắn, sao có thể nhìn rõ thủ đoạn chân chính của Bàn Cổ.” “Âm dương tương sinh tương khắc, mới có thể duy trì ổn định.

Hồng Hoang nên có Lục Đạo, Dương Tam Đạo, Âm Tam Đạo, lẫn nhau khắc chế, duy trì cân bằng.” “Dương Tam Đạo là Thiên, Địa, Nhân tam đạo.

Âm Tam Đạo là Ma, Phật, Yêu tam đạo.

Đạo Ma tương sinh tương khắc, Phật Đạo cùng Địa Đạo tương khắc, Nhân Đạo cùng Yêu Đạo tương khắc." "Thiên, Địa, Nhân tam thư.

Thiên Thư Phong Thần Bảng, có thể dùng làm Thiên Đạo Phong Thần, cũng có thể dùng làm Ma Đạo Phong Thần.

Nhân Thư Sơn Hải Kinh, có thể dùng cho Nhân Đạo và Yêu Đạo Phong Thần.

Địa Thư Vô Tướng Lục, có thể dùng làm Địa Đạo và Phật Đạo Phong Thần." "Đến lúc đó chúng ta cướp đi Phong Thần Bảng và Địa Thư, tổng có một đạo Phong Thần, Phong Thần lượng kiếp mới có thể đi qua, chỉ cần Phong Thần Bảng và Địa Thư ở trong tay chúng ta, Hồng Quân liền không dám động thủ." Ngữ khí La Hầu mang theo đậm đặc tự tin, hắn hiểu rõ Hồng Hoang, xa thắng Hồng Quân.

"Vậy Nhân Thư đâu, chúng ta chỉ nghe nói qua Thiên, Địa, Minh tam thư, Minh Thư lại có tác dụng gì?" Cửu Đầu Trùng nhịn không được đặt câu hỏi.

"Nhân Đạo bị Thiên Đạo áp chế, Nhân Thư còn chưa hiện thế.

Minh Thư chính là vì duy trì Lục Đạo Luân Hồi mà sinh, Minh Thư đối với chúng ta không có tác dụng gì." La Hầu kiên nhẫn giải thích.

"Hiện tại hình như chỉ có Địa Thư hiện thế, đang ở trong tay Trấn Nguyên Tử." Văn Đạo Nhân nói.

"Không, Thiên Thư đã sớm hiện thế, ở trong tay Hồng Quân, đợi Phong Thần lượng kiếp khởi, Hồng Quân tự sẽ lấy ra.

Còn về Địa Thư, trước đừng đánh rắn động cỏ, các ngươi trước thành Thánh, đến lúc đó đem Thiên Thư và Địa Thư cùng một chỗ

cướp tới.” La Hầu nói.

“Vâng.” Ngũ Trùng đại hỉ, Ma Tổ ý tứ đã biểu đạt ra, để bọn họ thành Thánh.

“Ma Thần thi hài có bảy cỗ, có thể tạo nên bảy tôn Thánh Nhân ra, các ngươi đi tìm Minh Hà và Côn Bằng, bọn hắn nguyện ý gieo xuống Nguyên Thần Hắc Liên, liền để bọn hắn thành Thánh.” La Hầu nói.

“Vâng.” Ngũ Trùng rất sảng khoái đáp ứng, dù sao cũng không ảnh hưởng bọn họ thành Thánh.

Làm hàng xóm cũ nhiều năm, Văn Đạo Nhân rất có tự tin thuyết phục Minh Hà.

Minh Hà và Côn Bằng vì thành Thánh, cơ hồ đã phát điên.

“Ân, giúp ta tìm được hai khối mảnh vỡ còn lại của Tai Ách Chi Kiếm.” Tai Ách Ma Thần mở miệng.

“Chúng ta phải tìm như thế nào?” Văn Đạo Nhân mở miệng hỏi thăm.

“Ta thấu qua Tai Ách Chi Kiếm cảm ứng được, hai khối mảnh vỡ còn lại, một khối hóa thành Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lạc Bảo Kim Tiền, một khối hóa thành Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Căn Ôn Ách Thụ.” “Các ngươi cầm lấy ấn này, tới gần liền có thể cảm ứng được.” Tai Ách Ma Thần bắn ra năm đạo hồng quang chui vào lòng bàn tay Ngũ Trùng, lòng bàn tay Ngũ Trùng lập tức riêng phần mình xuất hiện một đạo hồng ấn.

“A, Hỗn Độn Linh Bảo còn có thể hóa thành Linh Căn?” Cửu Đầu Trùng sững sờ.

“Tự nhiên, Tiên Thiên Linh Căn ở Hồng Hoang, hoặc là tàn hài Hỗn Độn Ma Thần dựng dục, hoặc là mảnh vỡ Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo hóa thành, như mười đại Tiên Thiên Cực Phẩm

Linh Căn, chính là do Hỗn Độn Chí Bảo Tích Địa Tạc hóa thành." Tai Ách Ma Thần cấp giải hoặc một chút.

"Được rồi, mang theo hai cỗ thi hài Ma Thần đi tìm Minh Hà và Côn Bằng." La Hầu hạ lệnh.

Tai Ách Ma Thần đem bảy cỗ thi hài Ma Thần lấy ra, Ngũ Trùng mỹ tư tư riêng phần mình chọn lựa một cỗ, hai cỗ còn lại do Văn Đạo Nhân thu dâng lên, rời đi Bất Tử Hỏa Sơn.

Kết quả trên đường vừa vặn gặp được Lăng Tiêu đang du lịch, Tai Ách Ấn trong lòng bàn tay Ngũ Trùng nổi lên phản ứng.

Ngũ Trùng liếc mắt nhìn nhau, căn bản không dám động.

Trên người Lăng Tiêu có mảnh vỡ Tai Ách Chi Kiếm, nhưng bọn họ đánh không lại Lăng Tiêu a.

Lăng Tiêu tuy rằng không thành Thánh, nhưng có thể đánh cho Thánh Nhân Lão Tử mất tỳ khí, căn bản không phải bọn họ hiện tại có thể đụng vào.

"Thượng Cổ Ngũ Trùng?" Lăng Tiêu cũng phát hiện ra Ngũ Trùng, đây chính là tồn tại hung danh hiển hách thời Thượng Cổ, do ngũ hành ô khí hóa thành, bất tử bất diệt, chỉ có thể phong ấn.

Dựa theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, hình như đều bị Tây Phương Giáo thu.

Văn Đạo Nhân tự nhiên không cần nói nhiều, đem Quy Linh Thánh Mẫu hút khô, còn đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn hút đi ba phẩm, Tây Phương Giáo có thể buông tha Văn Đạo Nhân mới là lạ.

Lục Sí Kim Thiền chính là Như Lai Phật Tổ đại đồ đệ Kim Thiền Tử sau này.

Theo lý thuyết Như Lai cũng không có tư cách làm sư phụ Lục Sí Kim Thiền, cụ thể xảy ra cái gì, không biết.

Cửu Đầu Trùng, Đa Mục Ngô Công, Cửu Vĩ Địa Hạt, đều từng xuất hiện trong Tây Du Ký.

Cửu Đầu Trùng bị Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn liên thủ chém mất một cái đầu.

Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn liên thủ có thể đánh thắng Cửu Đầu Trùng?

Đoán chừng cũng là phối hợp diễn kịch.

Đa Mục Ngô Công và Cửu Vĩ Địa Hạt cũng không kém bao nhiêu, Tôn hầu tử đều bị hù dọa qua.

Tôn Ngộ Không xuất thế mới năm trăm năm, cho dù ăn rất nhiều Bàn Đào và Kim Đan, đỉnh chết tu vi Đại La Kim Tiên, so với Thượng Cổ Ngũ Trùng còn kém xa.

Chương 103

Cứ nói hiện tại, Thượng Cổ Ngũ Trùng đều là tồn tại Nhị Thi Chuẩn Thánh, đến Tây Du lượng kiếp, không có khả năng lại biến yếu đi chứ.

Mà bị Lăng Tiêu nhìn chằm chằm, thân thể Ngũ Trùng đều căng thẳng, Lăng Tiêu là thanh danh gì, Hồng Hoang hãn phỉ.

Một phương diện sợ Lăng Tiêu cướp bóc bọn họ, một phương diện sợ Lăng Tiêu phát hiện bí mật của bọn họ, chột dạ vô cùng, thực sự gánh không được áp lực, cuối cùng Ngũ Trùng quay đầu liền chạy.

"Ta có đáng sợ như vậy sao?" Lăng Tiêu rất vô tội sờ lên mặt mình.

Bất quá, hắn cũng không xoắn xuýt nhiều, tiếp tục du lịch, hắn không vội vã thành Thánh, cho nên tu luyện cũng không bức thiết như vậy.

Tìm được biện pháp để Nhân Đạo phục tô càng thêm bức thiết một chút, dù sao hiện tại Nhân tộc đăng tràng, tiếp theo chính là Phong Thần lượng kiếp, đối với sự phát triển của Nhân tộc rất quan trọng.

Nhân tộc về sau là tự mình làm chủ, tự lập tự cường, hay là luân vi nô lệ của Thiên Đạo, liền xem Nhân Đạo có thể thức tỉnh hay không.

Dựa theo tình huống Địa Đạo phục tô mà xem, cần pháp bảo gì cùng cơ duyên mới có thể hoán tỉnh Nhân Đạo.

Địa Đạo là do Lục Đạo Luân Hồi hoán tỉnh, đoán chừng Nhân Đạo cũng cần pháp bảo Nhân Đạo đặc thù mới có thể hoán tỉnh.

Pháp bảo Nhân Đạo, Lăng Tiêu cũng không biết là cái gì, duy nhất

có thể nghĩ tới chính là Nhân Thư Sơn Hải Kinh trong truyền thuyết kiếp trước.

Nhưng truyền thuyết về Sơn Hải Kinh rất nhiều, lưu truyền rộng nhất chính là Sơn Hải Kinh là vì biên soạn mà thành, cho nên Sơn Hải Kinh rốt cuộc có phải là pháp bảo Nhân Đạo hay không, Lăng Tiêu cũng không biết.

Còn có hai kiện pháp bảo, Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, cũng có thể là pháp bảo Nhân Đạo.

Huyết Hải.

"Thượng Cổ Ngũ Trùng!" Minh Hà và Côn Bằng đang bế quan bỗng nhiên kinh tỉnh, Thượng Cổ Ngũ Trùng đánh tới, đem bọn hắn bao vây.

Minh Hà và Côn Bằng mỗi người được nửa đạo Hồng Mông Tử Khí, tuy trảm ra đệ tam thi, nhưng lại chậm chạp không cách nào tiến thêm, chỉ có thể buông xuống ân oán quá khứ, cùng một chỗ bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đã lâu như vậy trôi qua, không có nửa điểm thu hoạch, căn bản không tìm thấy khế cơ thành Thánh.

"Văn Đạo Nhân, ngươi muốn tìm ta báo thù?" Minh Hà tế ra A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm.

Ngày xưa, hắn và Văn Đạo Nhân tuy cùng sinh hoạt tại Huyết Hải, nhưng ở chung tịnh không vui vẻ, vừa bắt đầu không ít lần đánh nhau.

Nguyên nhân là Văn Đạo Nhân không có pháp bảo gì lợi hại, nhớ thương Nghiệp Hỏa Hồng Liên và song kiếm của hắn.

Bởi vì có pháp bảo lợi hại gia trì, hắn thủy chung ổn áp Văn Đạo Nhân một đầu.

Chỉ bất quá Văn Đạo Nhân bất tử bất diệt, Minh Hà cũng không có biện pháp gì.

Mà sau khi Minh Hà tu thành Huyết Nguyên Tử thần thông, Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết, cũng cơ hồ là bất tử bất diệt.

Song phương ai cũng không giết chết được đối phương, lúc này mới an phận xuống tới.

Bây giờ Văn Đạo Nhân mang theo bốn con sâu khác cùng nhau đánh tới cửa, ngoại trừ báo thù đoạt bảo, hắn không nghĩ tới khả năng khác.

Bất quá, Minh Hà cũng không sợ, Ngũ Trùng đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, mà hắn và Côn Bằng đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, hai người đều có pháp bảo lợi hại gia trì, chưa chắc đã đánh không lại Ngũ Trùng.

"Ai, đây là ân oán giữa các ngươi, các ngươi tự mình giải quyết, ta liền xin cáo từ trước." Côn Bằng vừa nhìn tình huống không đúng, liền muốn chạy trốn.

Thượng Cổ Ngũ Trùng bất tử bất diệt, bị Thượng Cổ Ngũ Trùng để mắt tới cũng không phải chuyện tốt gì.

Minh Hà có Huyết Nguyên Tử thần thông, cũng cơ hồ bất tử bất diệt, nhưng hắn làm không được bất tử bất diệt a.

Hơn nữa, hắn còn nghĩ Minh Hà bị đánh nổ, hắn tốt cướp đoạt nửa đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Minh Hà.

Hợp thành Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh, nói không chừng hắn liền có thể tìm được cơ duyên thành Thánh.

Hắn tốc độ nhanh, Minh Hà phòng ngự mạnh, lẫn nhau không làm gì được, mới bình an vô sự.

Nhưng có cơ hội, bọn hắn đều sẽ không do dự dồn đối phương vào chỗ chết.

Mặt Minh Hà đều đen, quả nhiên đứa cháu này không đáng tin cậy.

"Hừ, Huyết Hải không khô, ta Minh Hà không chết, cho dù là Thánh Nhân cũng không có năng lực để Huyết Hải khô cạn, các ngươi lại cần gì phải lãng phí khí lực." Minh Hà kiên trì hừ lạnh, hắn là chết không được, nhưng bị đánh nổ một lần, hắn cũng phải mất thật lâu mới có thể hoàn toàn khôi phục lại.

"A a, đừng hiểu lầm, chúng ta không phải tới tìm phiền toái, mà là tới đưa cơ duyên thành Thánh cho các ngươi." Văn Đạo Nhân đạm đạm cười một tiếng.

Nghe được lời này, Côn Bằng đang chuẩn bị chạy trốn vội vàng dừng bước lại: "Cơ duyên thành Thánh?

Cái gì cơ duyên thành Thánh?" "Hừ, có cơ duyên thành Thánh, các ngươi sẽ tự mình không cần, hảo tâm nhường cho chúng ta?" Minh Hà so với Côn Bằng bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì hắn rõ ràng Văn Đạo Nhân là cái đức hạnh gì.

"Chúng ta đạt được bảy cái cơ duyên thành Thánh, chúng ta chỉ có năm cái, dùng không hết a." Văn Đạo Nhân nói.

"Không có khả năng, đâu có nhiều cơ duyên thành Thánh như vậy." Minh Hà căn bản không tin, cơ duyên thành Thánh nếu là dễ dàng đạt được như vậy, hắn và Côn Bằng cũng sẽ không một mực tại nơi này lề mề.

Thiên Định Lục Thánh có Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh, Thập Nhị Tổ Vu được Bàn Cổ Ngọc Tủy, cho dù là ba con Kim Ô, cũng là bởi vì Đạo Tổ dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp tương trợ mới có thể thành Thánh.

Chỉ bằng Thượng Cổ Ngũ Trùng, làm sao có thể lập tức đạt được bảy cái cơ duyên thành Thánh, hơn nữa dựa vào cái gì chia cho bọn hắn, giữa bọn hắn thế nhưng là có thù.

"Hỗn Độn Ma Thần thi hài hoàn chỉnh, uẩn hàm đại pháp lực, thánh ngân, thánh khu và Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, chỉ cần luyện hóa là có thể giống như Kim Ô chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân." Văn Đạo Nhân cũng không sợ Minh Hà và Côn Bằng cướp, lập tức lấy ra một cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần.

"Thật là thi hài Hỗn Độn Ma Thần." Cảm thụ được năng lượng cường đại đến khủng bố trong đó, Minh Hà và Côn Bằng đều nhảy dựng trong lòng, một cỗ dự cảm mãnh liệt dâng lên trong lòng, chỉ cần luyện hóa cỗ thi hài này, liền nhất định có thể thành Thánh.

Mắt Côn Bằng đều đỏ, tham lam cơ hồ muốn tràn ra ngoài.

Minh Hà ngược lại là còn có thể giữ vững tỉnh táo: "Các ngươi không có khả năng bình bạch vô cố tặng cho chúng ta, muốn cái gì, nói đi." Văn Đạo Nhân đưa tay bố hạ cấm chế, đem hai cái Nguyên Thần Hắc Liên lấy ra: "Để Nguyên Thần Hắc Liên tiến vào thức hải các ngươi, hai cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần chính là của các ngươi." "Nguyên Thần Hắc Liên...

Ma khí...

Ma Tổ La Hầu còn chưa chết?!

Các ngươi thế mà cùng Ma Tổ La Hầu cấu kết với nhau." Minh Hà và Côn Bằng kinh hãi.

Trước đó Ma Tổ La Hầu hiện thân ở Bắc Hải, cỗ ma uy khủng bố kia, bọn hắn đều từng kiến thức qua, một sợi nguyên thần liền bức Đạo Tổ giật gấu vá vai.

Vô luận là thực lực và kế mưu đều khiến người ta rùng mình,

Thiên Đạo đều có thể chém xuống một sợi đại khủng bố.

"Chết?

Tại Hồng Hoang chỉ là một sợi nguyên thần của Ma Tổ đại nhân, nếu chân thân Ma Tổ đại nhân hàng lâm, há dung Hồng Quân nhảy nhót.

Ma Tổ đại nhân xưa nay đều chưa từng để mắt tới Hồng Quân, còn tự xưng Đạo Tổ, buồn cười đến cực điểm." Cửu Đầu Trùng châm chọc.

Vừa bắt đầu bọn họ xác thực sợ hãi La Hầu, nhưng hiện tại, bọn họ đã từ sợ hãi biến thành sùng bái.

Ma Tổ đại nhân đơn giản không gì làm không được, một sợi nguyên thần đều có thể đem Hồng Quân xoay quanh, chênh lệch đã một mắt hiểu ngay.

"Cái gì, chân thân La Hầu còn sống." Minh Hà và Côn Bằng sắc mặt đại biến, vốn dĩ bọn hắn coi là La Hầu chỉ còn lại một sợi nguyên thần cẩu hoạt thôi chứ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương nhìn thấy chấn kinh, bất an và sợ hãi.

La Hầu quá khủng bố, hơn nữa vô cùng ngoan lạt, bảo hổ lột da, bọn hắn chỉ sợ sẽ chết nhanh hơn.

"Biến thành khôi lỗi của Ma Tổ, Thánh Nhân như vậy có ý nghĩa gì, chúng ta cự tuyệt." Minh Hà mở miệng.

Bọn hắn thành Thánh chính là muốn siêu thoát được tự do, không chịu ước thúc.

Chương 104

"Kiệt kiệt, các ngươi cho là hiện tại như vậy là tự do sao, hết thảy các ngươi đều bị Hồng Quân chưởng khống trong tay, bị Hồng Quân chặt đứt con đường tu luyện cũng không biết, hai cái xuẩn hóa." Tiếng cười quái dị của La Hầu vang lên, một đoàn ma khí từ trong một cái Nguyên Thần Hắc Liên phù hiện mà ra.

"La Hầu." Minh Hà và Côn Bằng sắc mặt đột biến, dọa đến liên tục lui lại.

"Các ngươi thật coi là lời Hồng Quân nói đều là thật?

Cái gì Thiên Định Thánh Nhân, đều là hồ ngôn loạn ngữ, sự thật là hậu duệ Bàn Cổ đều có thánh vị." "Bàn Cổ nếu là biết hậu duệ của mình bị một con giun dế xoay quanh, tự đoạn thánh lộ, không biết có thể hay không hối hận lưu lại đám ô huyết các ngươi." La Hầu hí ngược nhìn chằm chằm Minh Hà.

"Cái gì, hậu duệ Bàn Cổ đều có thánh vị." Sắc mặt Minh Hà trở nên khó coi.

"Ngươi Minh Hà, Tam Thanh đều là xuẩn hóa, Thập Nhị Tổ Vu cũng tốt không đến nơi nào, người thông minh chân chính duy có ba con Kim Ô." "Hồng Mông Tử Khí Hồng Quân cho há lại dễ cầm như vậy, hai người các ngươi xuẩn hóa ngốc nhân có ngốc phúc, Hồng Mông Tử Khí một phân thành hai, hỏng mất tay chân Hồng Quân lưu tại trong đó." "Thật sự là vận tốt, bất quá, nếu không phải như thế, bản tọa cũng sẽ không tìm các ngươi." Trong thanh âm La Hầu lộ ra châm chọc.

"Làm sao sẽ như vậy, vậy Thiên Định Lục Thánh sao không có việc gì?" Đồng tử Côn Bằng đều co lại.

“Hiện tại không có việc gì, không có nghĩa là về sau không có việc gì, một khi bọn hắn vi kháng Hồng Quân, liền là tận thế của bọn hắn, Hồng Quân tùy thời có thể diệt sát, thu hồi Hồng Mông Tử Khí tái tạo khôi lỗi Thánh Nhân nghe lời.” “Tam Thanh có Khai Thiên công đức hộ thể, giết không được, nhưng Hồng Quân sớm tại thời kỳ Hung Thú lượng kiếp liền thu thập ô huyết hung thú luyện chế ba viên Vẫn Thánh Đan, chuyên môn vì Tam Thanh luyện chế.” Ngữ khí La Hầu thấu lộ ra cực hạn châm chọc và khinh thường.

Tam Thanh, đích hệ của Bàn Cổ.

Bàn Cổ đem Khai Thiên công đức đều cho Tam Thanh, kết quả là ba cái xuẩn hóa.

“Các ngươi có biết chân tướng Tử Tiêu Cung tam giảng, thật sự cho rằng Hồng Quân vì lòng tốt truyền đạo như vậy?” Thanh âm La Hầu vang lên lần nữa.

Côn Bằng và Minh Hà lắc đầu, nội dung La Hầu nói quá mức rung động, giờ phút này bọn hắn căn bản không biết có nên tin La Hầu hay không.

Ma, giỏi nhất cổ hoặc nhân tâm.

La Hầu còn là lão tổ tông của Ma.

“Tử Tiêu Cung tam giảng, Hồng Quân chính là vì lược đoạt khí vận.

Long Hán lượng kiếp, Đạo Ma chi tranh về sau, Thiên Đạo sơ định, Hồng Hoang mới tính là chân chính đi vào quỹ đạo.” “Lúc đó có thể đi đến Tử Tiêu Cung, đều là hạng người có đại khí vận.

Các ngươi nghe Hồng Quân giảng đạo, xưng Hồng Quân là Đạo Tổ, khí vận liền sẽ cùng Hồng Quân có quan hệ mật thiết.” “Tiếp đó lan tràn hướng toàn bộ Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang kính sợ

Đạo Tổ, khí vận liền sẽ cung dưỡng Đạo Tổ." Nghe được lời này, Côn Bằng và Minh Hà chấn kinh đến tột đỉnh.

Lời La Hầu nói rất có thể là thật, tâm tồn kính sợ, khí vận liền sẽ bị người đó sử dụng, cái này cũng không phải bí mật gì.

Bây giờ sinh linh Hồng Hoang không ai không kính sợ Hồng Quân, khí vận tại bất tri bất giác cung dưỡng lấy Hồng Quân.

Trước đó Nữ Oa và Phục Hy thành lập Yêu tộc, không phải là vì lấy được khí vận Yêu tộc sao, mà Hồng Quân thu hoạch lại là khí vận của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang.

Càng đáng sợ chính là còn không ai phát giác được, không ai cảm thấy không ổn, cho rằng Đạo Tổ truyền đạo là tạo phúc Hồng Hoang, trong lòng kính sợ Đạo Tổ, căn bản sẽ không nghĩ Đạo Tổ về hướng xấu.

"Lại nói Trảm Tam Thi chi đạo, Hồng Quân chẳng qua là sao chép mà thôi.

Thời kỳ Hỗn Độn, Sinh Mệnh Ma Thần cảm thấy khô khan, sáng tạo ra giống loài mới để giải buồn, nhưng tu vi giống loài mới quá thấp, Sinh Mệnh Ma Thần liền làm ra Trảm Tam Thi chi đạo." "Hỗn Độn Ma Thần sinh mà là Thánh, căn bản không cần pháp môn dưới Thánh Nhân.

Bản thân Trảm Tam Thi chi đạo không có vấn đề, nhưng Hồng Quân động tay chân, đoạn tuyệt con đường thành Thánh của sinh linh Hồng Hoang." "Một đám xuẩn hóa, còn mỹ tư tư tu luyện." Thanh âm La Hầu lại lần nữa vang lên.

"Cái gì, Trảm Tam Thi có vấn đề." Côn Bằng và Minh Hà lại một lần nữa sắc mặt đại biến, việc này liên quan đến bản thân bọn hắn.

"Chuẩn xác mà nói, là Hồng Quân giấu diếm điểm quan trọng

nhất, cần dùng pháp bảo đồng căn hoặc là đồng nguyên ký thác Tam Thi, nếu không Tam Thi căn bản không có khả năng dung hợp, vĩnh viễn không cách nào thành Thánh." "Điểm này, hai người các ngươi hẳn là rõ ràng nhất." La Hầu nghiền ngẫm nhìn hai người, hai người đã trảm ra Tam Thi, chỉ thiếu Tam Thi hợp nhất.

Sắc mặt Côn Bằng và Minh Hà khó coi đến cực điểm, bọn hắn thủy chung không cách nào Tam Thi hợp nhất, vẫn luôn cho là cơ duyên chưa tới.

"Nhưng Thiên Định Lục Thánh vì sao có thể thành Thánh?" Côn Bằng đưa ra chất nghi, Lục Thánh cũng tu luyện Trảm Tam Thi a.

"Bởi vì Hồng Mông Tử Khí.

Thiên Đạo dựng dục Hồng Mông Tử Khí, Địa Đạo dựng dục Đại Địa Mẫu Khí, kỳ thật đều là thánh ngân, có thánh ngân là có thể thành Thánh.

Thiên Định Lục Thánh Tam Thi bọn hắn trảm ra vẫn còn, căn bản cũng không có dung hợp." "Hỗn Độn Ma Thần sinh mà là Thánh, có Đại Đạo phú dư thánh ngân, Đại Đạo không chỗ nào không có mặt, đi đến nơi nào cũng sẽ không chịu ảnh hưởng." "Mà Hồng Hoang Thiên Đạo, Địa Đạo phú dư thánh ngân, một khi rời xa Hồng Hoang, không cách nào mượn nhờ sức mạnh Thiên Đạo và Địa Đạo, thực lực liền sẽ giảm bớt đi nhiều." "Trong thi hài Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh uẩn hàm Đại Đạo thánh ngân hoàn chỉnh, các ngươi chỉ cần luyện hóa, lại tham ngộ một đầu Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh, thành Thánh dễ như trở bàn tay, không cần quan tâm Tam Thi." La Hầu kiên nhẫn giải thích một chút.

Khai trí cho đám xuẩn hóa này, cũng có thể miễn cưỡng thu hoạch được một ít cảm giác thành tựu.

Côn Bằng và Minh Hà thở dài một hơi, tốt xấu gì bọn hắn còn có

cơ hội vãn hồi.

"Công pháp dưới Thánh Nhân, đều là thời kỳ Thượng Cổ, Thánh Nhân tàn lưu tại Hồng Hoang sáng tạo, chúng ta cũng chưa từng nghe nói qua Trảm Tam Thi.

Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp bản chất chính là đang thanh trừ Hỗn Độn Ma Thần tàn lưu Hồng Hoang." "Dấu vết bọn hắn lưu lại bị thanh trừ, tu luyện chi pháp sáng tạo ra cũng liền thất truyền.

Hoặc hứa trong đó còn có thủ bút của Hồng Quân, pháp môn tu luyện đứt gãy, sinh linh Hồng Hoang không thể không đi nghe hắn giảng đạo, tu luyện pháp môn hắn truyền, hắn liền có thể cuồn cuộn không dứt hoạch được khí vận cung dưỡng." Văn Đạo Nhân mở miệng, hắn có pháp môn tu luyện Thần Nghịch truyền cho, tuy rằng đi nghe đạo, nhưng tịnh chưa tu Trảm Tam Thi.

Đi nghe đạo cũng chỉ là muốn nhìn xem có thể lấy được chỗ tốt gì hay không.

Không thể không nói, tiếp xúc với La Hầu nhiều, hắn đều cảm thấy mình thông minh hơn nhiều.

Côn Bằng và Minh Hà đều là một dạng, diện sắc ngưng trọng, La Hầu nói quá hợp lý, rất có thể là thật, tất cả mọi người bị Hồng Quân lừa.

Không, ba con Kim Ô không có, ba con Kim Ô đi nghe đạo, lại kiên quyết không đi theo Trảm Tam Thi chi đạo.

Hồng Quân luôn miệng cường điệu, Đại Đạo quy ẩn, pháp tắc chứng đạo đi không thông, nhưng ba con Kim Ô vẫn đi, đồng thời còn đi thông.

"Ba con Kim Ô có phải hay không đã phát hiện ra âm mưu của

Hồng Quân?" Côn Bằng nhìn về phía La Hầu.

"Hẳn là.

Hồng Quân nói nửa thật nửa giả, Đại Đạo quy ẩn xác thực là thật, đó là Bàn Cổ động tay chân, suy yếu liên hệ giữa Hồng Hoang và Đại Đạo, phòng ngừa Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn thuận theo Đại Đạo tìm tới Hồng Hoang." "Bàn Cổ tại nội bộ Hồng Hoang lưu lại Đại Đạo pháp tắc độc lập, hoàn chỉnh.

Thiên, Địa, Nhân tam đạo pháp tắc dung hợp, chính là Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh." La Hầu cũng không xác định, ba con Kim Ô không có mắc lừa bị lừa, nhưng rốt cuộc có phải hay không phát hiện cái gì, hắn cũng không cách nào xác định.

"Năm đó Đạo Ma chi tranh, ta dẫn bạo địa mạch Tây Phương công kích Thiên Đạo, trảm xuống một sợi bản nguyên Thiên Đạo, Thiên Đạo không toàn vẹn, đản sinh ra tự ngã ý thức, muốn thông qua sửa đổi lượng kiếp để từ từ độc chưởng Hồng Hoang." "Những lượng kiếp phía trước chính là vì thanh trừ Hỗn Độn Ma Thần, lượng kiếp phía sau là vì tăng cường Hồng Hoang.

Mà Thiên Đạo ý đồ suy yếu Hồng Hoang, để tiện khống chế tốt hơn, cùng Hồng Quân không mưu mà hợp." "Bàn Cổ chế định Vu Yêu lượng kiếp chính là muốn hậu duệ Bàn Cổ thành Thánh, tăng cường Hồng Hoang.

Thiên Đạo chế định Vu Yêu lượng kiếp lại là muốn tiêu diệt hậu duệ Bàn Cổ." La Hầu lần nữa bạo liệu ra một cái tin tức vô cùng bùng nổ.

"Cái gì?

Làm sao lại?" Côn Bằng và Minh Hà cảm giác người đều tê dại.

Quá đáng sợ, bọn hắn ở trước mặt Thiên Đạo, La Hầu, Hồng

Quân, chớ quá non nớt.

Người ta là đem toàn bộ Hồng Hoang đều đùa bỡn trong lòng bàn tay, bọn hắn cũng bất quá là quân cờ mà thôi.

"Tam Thanh có Khai Thiên công đức hộ thể, Hồng Quân và Thiên Đạo đều không dám giết, dứt khoát thu làm đồ đệ, dùng Hồng Mông Tử Khí cộng thêm Vẫn Thánh Đan khống chế." "Tử Tiêu Cung tam giảng, đạo Hồng Mông Tử Khí Hồng Quân lấy thêm ra kia, có phải hay không lựa chọn Hồng Vân.

Hồng Vân nếu quả thật tiếp, tất bị vây giết mà chết." "Dựa theo Thiên Đạo mưu tính, ba con Kim Ô làm Yêu Hoàng, Thái Âm Nữ Thần làm Yêu Hậu, cùng Thập Nhị Tổ Vu đồng quy vu tận, ngươi Minh Hà sẽ bị phong ấn." "Nhưng bởi vì ba con Kim Ô không có làm Yêu Hoàng, dẫn đến lượng kiếp thoát ly Thiên Đạo khống chế, tiểu thế cải biến quá nhiều, ảnh hưởng đến đại thế phát triển, có chút trở về quỹ tích phát triển lượng kiếp nguyên bản, Địa Đạo phục tô, Thập Nhị Tổ Vu thành Thánh." Nói, La Hầu đối với ba con Kim Ô hứng thú càng cao hơn.

Nói đến, là hắn yểm hộ cho ba con Kim Ô.

Hồng Quân cho là dị số là Đông Vương Công, cho là Đông Vương Công vừa bắt đầu chính là người của hắn.

Nhưng hắn lại biết, dị số chân chính là ba con Kim Ô.

Phải tìm cơ hội thăm dò một chút ba con Kim Ô, rất không thích hợp.

"Cái gì, Thiên Đạo đản sinh ra tự ngã ý thức, còn sửa đổi lượng kiếp." Côn Bằng và Minh Hà đại kinh thất sắc, mỗi một cái bí mật La Hầu nói đều đang trùng kích tâm thần bọn hắn.

Nếu La Hầu nói là sự thật, vậy đồ mưu của Hồng Quân và Thiên

Đạo quá đáng sợ, thế mà muốn tu hú chiếm tổ chim khống chế Hồng Hoang.

Chương 105

Thiên Đạo vốn nên là sản vật của Đại Đạo, công cụ duy trì Hồng Hoang vận chuyển, không nên có tự ngã ý thức.

Thật lâu sau đó, Côn Bằng mới hồi phục tinh thần lại, không hiểu nói: "Vậy vì sao Thiên Đạo muốn cùng Hồng Quân dung hợp?" "Bởi vì Thiên Đạo tuy đản sinh tự ngã ý thức, lại không có thực thể, không thể tu luyện, Thiên Đạo không cam tâm làm công cụ, cùng Hồng Quân hợp thành một thể, liền có thể tu luyện." "Nguyên bản Thiên Đạo muốn cùng Hồng Quân tranh đoạt quyền chủ đạo, nhưng Vu Yêu lượng kiếp mưu tính thất bại, Địa Đạo phục tô, Thập Nhị Tổ Vu và Kim Ô thành Thánh, Thiên Đạo hiện tại hẳn là rất gấp, rất có thể sẽ từ bỏ quyền chủ đạo, cùng Hồng Quân triệt để hòa làm một thể." La Hầu giải thích nói.

"Nếu là như thế, sau khi hợp đạo, Hồng Quân chính là Hồng Hoang Thiên Đạo, có phải hay không liền sẽ ra tay với Địa Đạo, ra tay với hậu duệ Bàn Cổ chúng ta." Minh Hà có chút hoảng.

"Hừ, hắn thành Hồng Hoang Thiên Đạo, tuy có thể khống chế Hồng Hoang, nhưng cũng sẽ chịu đến hạn chế, không dám làm quá mức, để Đại Đạo phát giác được, sẽ diệt hắn, một lần nữa làm một cái Thiên Đạo mới ra tới." La Hầu châm chọc hừ lạnh một tiếng, nguyên bản phương pháp hoàn mỹ nhất là khống chế Thiên Đạo, đem Thiên Đạo làm khôi lỗi nô lệ, năm đó hắn chính là định làm như thế.

Mà Hồng Quân không có năng lực này, chỉ có thể cùng Thiên Đạo dung hợp.

Thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Quân chẳng qua là Trung Cấp Ma Thần, tuy sinh mà là Thánh, nhưng vẫn luôn chỉ là tiểu lâu la cảnh giới

Thánh Nhân.

Nếu là không cùng Thiên Đạo dung hợp, Hồng Quân khủng bố ngay cả Hợp Đạo Cảnh cũng đột phá không được.

Không thể không nói, không tranh lại cái tiểu lâu la này, thực sự là sỉ nhục a.

Đều tại Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn ba cái lão đông tây kia.

Ba cái lão đông tây đồ mưu Hồng Hoang, sợ hắn thật đem Hồng Hoang hủy diệt, liên hợp Hồng Quân đối phó hắn.

Nếu không chỉ bằng Hồng Quân, hắn một tay đều có thể tuỳ tiện bóp chết.

Dương Mi ngược lại là chạy nhanh, Âm Dương và Càn Khôn hai cái xuẩn hóa bị Hồng Quân âm chết, nếu không phải Dương Mi mang đi một sợi nguyên thần của hai người, hai người thật sự liền hồn phi phách tán.

"Nếu như, nếu như không có Hồng Quân và Thiên Đạo giở trò quỷ, ta thật sự có thể thành Thánh?" Trong mắt Minh Hà dũng hiện ra mãnh liệt không cam lòng.

"Bàn Cổ khai thiên địa, không chỉ vẻn vẹn là khai tịch Hồng Hoang, mà là phách khai Hỗn Độn, khiến Hỗn Độn đi vào kỷ nguyên mới - Sinh Mệnh Kỷ Nguyên." "Bây giờ trong Hỗn Độn không chỉ có thế giới Hồng Hoang, còn dựng dục ra rất nhiều thế giới mới, ba ngàn thế giới do Đại Đạo dựng dục." "Bất quá, Đại Đạo cũng chỉ là công cụ, không có tự ngã ý thức, thế giới mới khác không có trải qua tỉ mỉ dựng dục, kém xa Hồng Hoang hoàn mỹ, hoặc là nói, thế giới mới khác chỉ là Đại Đạo chiếu theo Hồng Hoang copy mà thôi." "Có thể copy kỳ hình lại không thể copy kỳ thần, thần của Hồng Hoang là Bàn Cổ, Bàn Cổ vì Hồng Hoang bỏ ra toàn bộ tâm huyết, thậm chí là

mạng, há lại thứ thế giới mới hoang dại khác có thể so sánh.” La Hầu nói.

“Cái này cùng ta có thể hay không thành Thánh có quan hệ thế nào?” Minh Hà nhíu mày, tuy rằng tin tức này rất rung động, nhưng hắn càng quan tâm bản thân thành Thánh.

“Khai Thiên chi chiến, quan đầu cuối cùng Bàn Cổ đã Sáng Đạo thành công, Hồng Hoang chính là đạo của Bàn Cổ, Bàn Cổ quy hoạch tốt sự phát triển về sau của Hồng Hoang, thiết Lục Đạo, thỉnh Đại Đạo thay mặt giám quản.” “Cho nên, Hồng Hoang Thiên Đạo nghiêm khắc tính toán ra tịnh không phải sản vật của Đại Đạo, mà là Bàn Cổ làm ra, ký thác tại dưới Đại Đạo.” “Lục Đạo chia làm Dương Tam Đạo và Âm Tam Đạo, phòng ngừa một đạo độc đại.

Dương Tam Đạo là chính, Âm Tam Đạo vì chế hành Dương Tam Đạo mà tồn tại, bất cứ sự vật gì, âm dương cân bằng mới có thể hoàn mỹ.” “Khi một đạo độc đại, Âm Tam Đạo đối ứng liền sẽ xuất hiện, suy yếu Dương Tam Đạo đang độc đại.

Dương Tam Đạo là Thiên, Địa, Nhân tam đạo, mỗi đạo có mười hai đạo thánh ngân, cũng chính là ba mươi sáu tôn Hồng Hoang Thánh Nhân, là thủ hộ thần Hồng Hoang do Bàn Cổ cố ý thiết lập.” “Hậu duệ Bàn Cổ vốn nên đều có thể đạt được một đạo thánh ngân thành Thánh.

Địa Đạo thập nhị thánh là vì Thập Nhị Tổ Vu mà thiết lập, Nhân Đạo thập nhị thánh vì Nhân tộc mà thiết lập, ngươi hẳn là Thiên Đạo Thánh Nhân, là Hồng Quân và Thiên Đạo tước đoạt thánh vị của ngươi.” La Hầu ý vị thâm trường nhìn Minh Hà một chút, tiếp tục nói.

Minh Hà nắm chặt nắm đấm, giờ phút này hắn phi thường tin tưởng lời La Hầu, Hồng Hoang là Bàn Cổ khai tịch, hắn vẫn luôn cảm thấy, thân là hậu duệ Bàn Cổ, không có khả năng cái gì phúc lợi cũng

không có.

"Hồng Quân và Thiên Đạo muốn mượn Vu Yêu lượng kiếp tiêu diệt hậu duệ Bàn Cổ, xóa đi dấu vết Bàn Cổ lưu lại, bao quát Bất Chu Sơn sụp đổ, đều là do Hồng Quân và Thiên Đạo mưu tính." "Tam Thanh nếu không phải có Khai Thiên công đức hộ thể, cũng phải chết.

Hồng Quân và Thiên Đạo dùng Tử Tiêu Cung tam giảng chém đứt con đường thành Thánh của sinh linh Hồng Hoang, suy yếu Hồng Hoang, nuôi nhốt sinh linh Hồng Hoang, mưu đoạt khí vận Hồng Hoang." "Các ngươi hẳn là có thể cảm ứng được, linh khí Hồng Hoang ngày càng mỏng manh, nhất là Tiên Thiên linh khí cơ hồ đã tiêu hết, sau khi Địa Đạo phục tô, linh khí lại dần dần nồng đậm lên." La Hầu lại tung ra một bí mật.

"Không sai, đây là vì sao?" Côn Bằng gật gật đầu, trước đó linh khí Hồng Hoang xác thực đang không ngừng trở nên mỏng manh, nhưng sau khi Địa Đạo phục tô, linh khí lại dần dần trở nên nồng đậm.

"Thiên Đạo không muốn các đạo khác phục tô, nhưng cây độc khó chống, sự phát triển của Hồng Hoang bị cắt ngang, cộng thêm Thánh Nhân xuất hiện, linh khí do Thiên Đạo đản sinh đại bộ phận bị Thánh Nhân hút đi, linh khí tự nhiên ngày càng mỏng manh." "Thiên, Địa, Nhân tam đạo đều có thể liên tục không ngừng đản sinh linh khí, nếu là Địa Đạo không thể phục tô, Thiên Đạo độc bá, về sau Đại La Kim Tiên đều rất khó đản sinh, Hồng Hoang sẽ ngày càng yếu." "Thiên, Địa, Nhân tam đạo nếu là hoàn toàn phục tô, Hồng Hoang ngày càng hoàn thiện, linh khí Hồng Hoang sẽ tăng lên tới một cao độ mới, thành Thánh sẽ không còn khó khăn như thế." "Chí ít, thịnh huống Chuẩn Thánh đi đầy đất, Đại La nhiều như chó nhất định sẽ xuất hiện." La Hầu không ngừng vạch trần Hồng Quân và Thiên Đạo ác độc và hèn hạ.

“Đáng giận, Hồng Quân lão nhi, vì tư lợi bản thân, đoạn sự phát triển của Hồng Hoang, đoạn thánh lộ của tất cả sinh linh Hồng Hoang, thế mà còn có mặt mũi tự xưng Đạo Tổ.” “Đạo mạo ngạn nhiên, đem tất cả sinh linh Hồng Hoang đều lừa, đáng chết, đáng chết a.” Côn Bằng và Minh Hà triệt để tin tưởng La Hầu, giận không kềm được.

Giận Hồng Quân ác độc và vô sỉ, cũng giận bản thân ngu xuẩn, bị Hồng Quân xoay quanh.

Tại trước đó, bọn hắn cũng kính sợ Hồng Quân, cảm thấy Hồng Quân vĩ đại, truyền đạo Hồng Hoang.

Kết quả, bọn hắn cũng chỉ bất quá là trâu ngựa Hồng Quân nuôi nhốt mà thôi.

Chính mình thế mà ngu xuẩn như vậy, không cách nào tiếp nhận.

Một bên đoạn con đường tu hành của sinh linh Hồng Hoang, một bên hốt du sinh linh Hồng Hoang tín ngưỡng kính sợ hắn, thu hoạch khí vận sinh linh Hồng Hoang.

Giết người chẳng qua đầu chạm đất, bọn hắn đều so với vị Đạo Tổ đạo mạo ngạn nhiên này có điểm mấu chốt hơn nhiều.

“Hồng Quân ác độc như thế, chẳng qua là bởi vì năng lực không đủ, đối với bản thân không tự tin, sợ Hồng Hoang xuất hiện quá nhiều Thánh Nhân, trấn áp không được.

Dù sao thời kỳ Hỗn Độn, hắn chẳng qua là Trung Cấp Ma Thần không đáng chú ý, một cái tiểu lâu la.” “Nếu là đổi lại bản tọa chấp chưởng Thiên Đạo, chỉ sẽ gia tốc Hồng Hoang phát triển, Hồng Hoang càng cường đại, khí vận lấy được càng nhiều.” Ngữ khí La Hầu mang theo cực hạn khinh thường, từ đầu đến cuối, hắn chưa từng để mắt tới Hồng Quân, Hồng Quân làm hết thảy đều là hành vi

tiểu nhân.

Thời kỳ đỉnh phong, hắn cũng là tồn tại đạt tới Đại Đạo Cảnh đỉnh phong, tranh phong cùng mười đại Chí Cường Ma Thần, tồn tại trọng thương Bàn Cổ trong Khai Thiên chi chiến.

La Hầu thời kỳ đỉnh phong, không nói tại trong Hỗn Độn Thần Ma xưng vương xưng bá, lại cũng là tồn tại tuyệt đỉnh.

Ngoại trừ Bàn Cổ cùng số ít mấy cái tồn tại đỉnh cấp trong Hỗn Độn Thần Ma, La Hầu còn thật không để ai vào trong mắt qua!

Bàn Cổ cái tên thối không biết xấu hổ kia, được trời ưu ái, con ruột của Đại Đạo, một người độc đắc năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo bạn sinh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Thanh Liên, Khai Thiên Phủ, Tích Địa Tạc.

Nếu là hắn được năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo, khẳng định mạnh hơn Bàn Cổ.

Thời kỳ Hỗn Độn, hắn vẫn luôn nhìn Bàn Cổ không sướng, thường xuyên tìm Bàn Cổ gây phiền phức, khiêu chiến kẻ mạnh nhất, hắn cũng ngày càng mạnh.

Mười đại Chí Cường Ma Thần, ngoại trừ Bàn Cổ, Dương Mi, Thời Thần, Vận Mệnh, Nhân Quả ra, năm cái khác hắn đều không sợ, thậm chí có lòng tin cầm xuống.

Tự tin bắt nguồn từ thực lực, Hồng Quân con gà kia, không thực lực, nhãn giới cũng hiệp ải đến cực điểm.

"Những bí mật này, cho dù các ngươi biết cũng phản kháng không được Hồng Quân, y nguyên phải làm trâu ngựa Hồng Quân nuôi nhốt." "Làm trâu ngựa cho Hồng Quân phế vật kia, không bằng làm trâu ngựa cho bản tọa, chí ít bản tọa có thể để các ngươi thành Thánh,

có thể để các ngươi báo thù.

Thần phục bản tọa, khoái hoạt hơn nhiều so với thần phục Hồng Quân." La Hầu cổ hoặc nói.

Côn Bằng và Minh Hà liếc mắt nhìn nhau, hiện tại đang ở trên đầu khí, cộng thêm dụ hoặc thành Thánh bọn hắn cự tuyệt không được, lập tức tại chỗ quỳ xuống: "Bái kiến Ma Tổ đại nhân." "Rất tốt, các ngươi đã làm ra lựa chọn chính xác." La Hầu lập tức đem Nguyên Thần Hắc Liên đánh vào trong nguyên thần hai người.

Ngũ Trùng giờ phút này lại có chút đắc ý, chí ít bọn họ không có bị gieo xuống Nguyên Thần Hắc Liên, Ma Tổ càng tín nhiệm bọn họ.

Sự thật là căn cước bọn họ quá mức đặc thù, La Hầu dùng Nguyên Thần Hắc Liên cũng khống chế không được.

"Bàn Cổ thiết cửu trọng lượng kiếp, qua chín trọng lượng kiếp, Hồng Hoang sẽ đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp chính là vì tiêu diệt Hỗn Độn Ma Thần, Vu Yêu lượng kiếp chính là vì để Địa Đạo phục tô." "Tiếp theo là Phong Thần lượng kiếp, để Nhân Đạo phục tô, Hồng Quân sẽ ngăn cản, sửa đổi lượng kiếp, ngăn cản Nhân Đạo phục tô, nô dịch Nhân tộc." "Chúng ta âm thầm đồ mưu, chuyển biến thành Ma Đạo Phong Thần, để Ma Đạo triệt để phục tô, để Ma Đạo nô dịch Nhân tộc, nhân vật chính Hồng Hoang tương lai thần phục Ma Đạo, kiệt kiệt." La Hầu phát ra trận trận cười quái dị.

"A?

Ma Đạo không có phục tô sao?" Minh Hà có chút mộng.

"Ma Đạo chân chính, duy có khi Thiên Đạo độc đại mới có thể phục tô, Ma Đạo hiện tại, chẳng qua là bản tọa dùng sợi bản nguyên Thiên Đạo kia làm ra Ngụy Ma Đạo." "Bất quá, Ma Đạo chân chính

cũng có thể bởi vậy hoán tỉnh, Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương đều là pháp bảo Ma Đạo, đều ở trong tay bản tọa, tăng thêm Ma Đạo Phong Thần, tất có thể hoán tỉnh Ma Đạo chân chính." "Có khí vận Nhân tộc cung dưỡng, Ma Đạo sẽ nhanh chóng lớn mạnh, áp chế Thiên Đạo, áp chế Hồng Quân lão nhi." Nói, La Hầu lần nữa phát ra tiếng cười quái dị chói tai.

"Nếu là Hồng Quân ra tay với chúng ta thì làm sao bây giờ?" Côn Bằng có chút bất an, La Hầu trước mắt chỉ là một sợi nguyên thần, diệt thì diệt.

Thượng Cổ Ngũ Trùng bất tử bất diệt, tối đa bị phong ấn, cũng không sợ.

Minh Hà có Huyết Nguyên Tử thần thông, Huyết Hải không khô, Minh Hà không chết, Huyết Hải chính là bể hóa ô của Hồng Hoang, rất quan trọng, không thể thiếu, Hồng Quân không có khả năng vì giết Minh Hà mà hủy đi Huyết Hải.

Cũng chính là nói, Minh Hà cũng chết không được, tối đa bị phong ấn.

Nhưng hắn không giống a, không có át chủ bài bảo mệnh, thật sẽ chết.

"Trong tay bản tọa có một sợi Thiên Đạo bản nguyên, sau khi Hồng Quân hợp đạo, bản tọa có thể dùng sợi Thiên Đạo bản nguyên này hạn chế Hồng Quân, để hắn không cách nào ra tay, các ngươi chỉ cần đối phó Thiên Định Lục Thánh là được." "Nguyên Thủy cũng là người của bản tọa, ngươi sợ cái gì, chỉ cần Ma Đạo phục tô, bản tọa đem Thiên Đạo bản nguyên dung nhập trong Ma Đạo, có thể đem Hồng Quân hạn chế gắt gao." La Hầu có chút bất mãn, tên Côn Bằng này quá túng, không phải liệu làm đại sự.

"Vậy ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu đâu?" Côn Bằng vẫn là

không yên lòng, hắn vừa chết là chết thật, có thể không sợ sao.

Hắn muốn thành Thánh, nhưng cũng không muốn chết a.

Chương 106

"Yên tâm, bọn hắn sẽ không xuất thủ, hận không thể tọa sơn quan hổ đấu, xem Ma Đạo suy yếu Thiên Đạo, suy yếu Hồng Quân." "Ba con Kim Ô nhất định phát hiện cái gì, phòng bị Hồng Quân, Thập Nhị Tổ Vu tránh thoát Thiên Đạo bài bố, trong đó nhất định có thủ bút của ba con Kim Ô." La Hầu mười phần tự tin.

"Được rồi, các ngươi tốc tốc thành Thánh, tốt nhất rời đi Hồng Hoang, đi trong Hỗn Độn sau khi thành Thánh lại trở về, tận lượng đừng bại lộ, đến lúc đó tới cái xuất kỳ bất ý, đánh Hồng Quân một cái trở tay không kịp." La Hầu không muốn nghe Côn Bằng lải nhải nữa, nói xong, ma vụ tiêu tán không thấy.

"Ngươi sợ cái gì, cùng lắm thì trảm ra một sợi nguyên thần giấu đi, cho dù chết rồi, cũng có thể thông qua nguyên thần lưu lại trọng sinh, ta biết một loại pháp môn nguyên thần trọng sinh." Văn Đạo Nhân đều có chút ghét bỏ Côn Bằng, đem pháp môn nguyên thần trọng sinh truyền cho Côn Bằng.

Năm đó bọn họ thế nhưng là đi theo Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch lăn lộn, biết đến đồ vật rất nhiều.

"Dù sao chúng ta thành Thánh cũng không dùng đến Tam Thi, ngươi đem Tam Thi trảm ra thả ra, mang theo nguyên thần trảm ra giấu đi, muốn chết đâu có dễ dàng như vậy." Minh Hà cũng là có chút nhìn không được.

Đứa cháu này lúc cướp Hồng Mông Tử Khí thì dũng mãnh hơn ai hết, hiện tại lại túng làm người buồn nôn.

"Cũng đúng." Mâu quang Côn Bằng sáng lên, cái này yên tâm.

Lưu lại hậu thủ trọng sinh, liền có thể yên tâm đi theo La Hầu điên

cuồng.

“Đi thôi, đi trong Hỗn Độn.” Bảy người liếc mắt nhìn nhau, hướng Hỗn Độn mà đi.

Bên kia, Lăng Tiêu đi tới Đông Hải Long Cung.

“Đông Hải Long Vương Ngao Chiến bái kiến thượng tiên.” Ngao Chiến tư thái để rất thấp, cung cung kính kính.

Không nói Long tộc hiện tại xuống dốc không dáng vẻ ra sao, cho dù là thời kỳ Long tộc đỉnh phong, Long Vương cũng không phải đối thủ của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu tuy rằng không thành Thánh, lại đem Thánh Nhân cảnh Lão Tử hành cho ra bã, Long Vương có thể làm không được.

“Để Chúc Long tới gặp ta, ta có việc đàm luận cùng hắn.” Lăng Tiêu trực tiếp nói rõ ý đồ đến.

“Tốt.” Ngao Chiến không dám chậm trễ, truyền tin Chúc Long lão tổ.

Rất nhiều người đều suy đoán Chúc Long lão tổ còn sống, cho nên Long tộc tuy rằng xuống dốc, nhưng cũng không ai dám quá phận bức bách.

Quang mang lóe lên, một lão giả già nua xuất hiện: “Ra mắt Lăng Tiêu đạo hữu.” Lăng Tiêu cảm ứng một chút, Chuẩn Thánh đỉnh phong, hẳn chính là Chúc Long, lập tức vung tay lên, đem Ngao Chiến quét ra ngoài, sau đó bố hạ cấm chế, phòng ngừa nghe lén và tham tra.

“Long Vương hẳn là cũng chưa chết hẳn a?” Lăng Tiêu tiên thanh đoạt nhân, đại lão cỡ như Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, hắn cũng không tin sẽ tuỳ tiện chết đi.

Trước đó hắn liền từ trong miệng Khổng Tuyên biết được Nguyên

Phượng chưa chết, đang niết bàn trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Nguyên Phượng chưa chết, Long Vương đại khái cũng lưu lại hậu thủ gì.

"Không biết đạo hữu tìm ta có chuyện gì?" Chúc Long cười cười, không có thừa nhận, cũng không có phủ định.

"Đạo hữu từ lúc Khai Thiên mới bắt đầu liền đản sinh, sự tình biết khẳng định rất nhiều, ta muốn biết pháp bảo Nhân Đạo là cái gì?" Lăng Tiêu cũng không giấu giấu diếm diếm.

"Đạo hữu là muốn hoán tỉnh Nhân Đạo?" Chúc Long kinh hãi, hoán tỉnh Nhân Đạo, sau đó giống Hồng Quân chưởng khống Nhân Đạo.

Chẳng lẽ Lăng Tiêu chậm chạp không thành Thánh là đang đồ mưu Nhân Đạo?

"Không sai, nói cho ta biết, ta có thể dạy Long tộc biện pháp lấy được công đức." Lăng Tiêu gật gật đầu, cũng không nói nhiều.

"Công đức." Mâu quang Chúc Long sáng lên, hiện tại Long tộc cần nhất chính là công đức.

"Long Vương đại nhân từng cũng là Hỗn Độn Ma Thần, ta từng nghe Long Vương đại nhân nói qua, Hỗn Độn Linh Bảo Vận Mệnh Thư vỡ nát, một phân thành bốn, hóa thành Thiên, Địa, Nhân, Minh tứ thư." "Nhân Thư hẳn chính là pháp bảo Nhân Đạo, cụ thể ta cũng không rõ ràng, bây giờ cũng chỉ có Địa Thư hiện thế, đang ở trong tay Trấn Nguyên Tử." Lăng Tiêu nheo mắt lại, quả nhiên có thuyết pháp về Nhân Thư.

Vận Mệnh Thư, nghe tên liền biết là pháp bảo của Vận Mệnh Ma Thần, dùng để viết nên vận mệnh sinh linh.

Tạo Nhân Tiên và Không Động Ấn hẳn đã thử qua, không cách nào

câu thông Nhân Đạo, cũng chẳng phải pháp bảo dùng để hoán tỉnh Nhân Đạo.

Hồng Quân khẳng định cũng biết điểm này, nếu không e rằng sẽ chẳng trả lại cho hắn.

Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh nãi là Hậu Thiên đúc thành, đại khái cũng không thể câu thông Nhân Đạo.

Tính toán kỹ càng, duy chỉ có Nhân Thư này là có khả năng nhất để hoán tỉnh Nhân Đạo.

Chỉ là không biết Nhân Thư là chưa xuất thế, hay là đã rơi vào tay Hồng Quân, nếu là vế sau thì phiền phức to rồi. "Có biết hạ lạc của Nhân Thư không?" Lăng Tiêu hỏi. "Không biết, Tứ Thư cùng xuất từ một nguồn, hoặc giả đạo hữu có thể thử dùng Địa Thư để tìm kiếm." Chúc Long nói. "Ừm." Lăng Tiêu gật đầu, đây xác thực cũng là một biện pháp, Long Vương đại khái cũng không biết, nếu không đã sớm đem Nhân Thư đoạt tới tay rồi.

Thiên Thư, Địa Thư, Minh Thư đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi sáu đạo cấm chế, Nhân Thư khẳng định cũng kém không được.

Phong Thần lượng kiếp liệu có thể thay đổi vận mệnh Nhân tộc hay không, Nhân Đạo phục tô là cực kỳ quan trọng.

Hắn đang mưu tính vì Nhân tộc, Hồng Quân mưu tính vì Thiên Đạo, lại không biết La Hầu đang mưu tính vì Ma Đạo.

Ba vị tri hiểu thiên cơ, đã bắt đầu ván cờ bát dịch. "Không biết Long tộc nên hoạch thu công đức như thế nào?" Chúc Long nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, công đức đối với Long tộc mà nói, thực sự quá quan trọng. "Nhân tộc nãi là nhân vật chính của Hồng Hoang sau này, vẫn luôn như vậy, khí vận thao thiên, trợ giúp Nhân tộc phát triển, tự nhiên

có thể đạt được công đức." Lăng Tiêu nói: "Ví như vì Nhân tộc mà hành vân bố vũ, duy trì Hồng Hoang mưa thuận gió hòa.

Nhân tộc sẽ định ra mười hai con giáp (Thập Nhị Sinh Tiêu), Long tộc có thể chiếm một vị trí, cũng có thể thu được không ít công đức." Nói xong, Lăng Tiêu trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Loại chuyện này, chỉ cần nhắc nhở một chút, Long tộc tự nhiên biết nên làm thế nào.

Mà hắn sở dĩ gấp gáp rời đi, là bởi vì Phương Trượng Tiên Sơn phát sinh biến cố, bảo quang trùng thiên dựng lên, xông thẳng vào Tam Thập Tam Thiên, có bảo vật xuất thế.

Trước đó Lăng Tiêu liền suy đoán qua, trong Phương Trượng Tiên Sơn cũng tàng trữ bảo vật.

Bồng Lai Tiên Sơn tàng trữ Tiên Thiên Chí Bảo Thái Hư Kính, Doanh Châu Tiên Sơn tàng trữ Chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cùng là Tam Tiên Sơn, không có đạo lý Phương Trượng Tiên Sơn cái gì cũng không có.

Dị hưởng rất lớn, các đại năng toàn bộ bị kinh động, nhao nhao chạy tới Đông Hải.

Thiên Đạo Lục Thánh và Thập Nhị Tổ Vu cũng toàn bộ xuất động.

Năm đó Tam Tiên Sơn xuất thế, ba huynh đệ Kim Ô bá chiếm Bồng Lai và Doanh Châu, Vu tộc bá chiếm Phương Trượng.

Vu tộc tuy rằng lui nhập Địa Phủ, nhưng dù sao Phương Trượng Tiên Sơn từng thuộc về Vu tộc, bây giờ có Chí bảo tại Phương Trượng xuất thế, Vu tộc đương nhiên muốn tới tham gia náo nhiệt.

Lăng Tiêu vốn ngay tại Đông Hải, trở về rất nhanh.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu đều bị kinh động xuất quan. "Thế nào, có biết là Chí bảo gì không?" Lăng Tiêu đi tới bên cạnh mấy người. "Địa Thư dị động, hẳn là một trong ba cuốn Thiên, Minh, Nhân tam thư xuất thế." Trấn Nguyên Tử nói. "Ồ." Lăng Tiêu không nghĩ tới Trấn Nguyên Tử cũng biết Nhân Thư.

Thiên Thư khẳng định đã sớm nằm trong tay Hồng Quân, hiện tại xuất thế khẳng định là Nhân Thư hoặc là Minh Thư, đại khái là Minh Thư.

Bây giờ Địa Phủ kiến lập, Minh Thư cũng nên đến lúc xuất thế.

Không bao lâu, Chư Thánh và chúng đại năng toàn bộ chạy đến.

Chương 107

"Tam Kim Ô, Chí bảo xuất thế tại Bồng Lai và Doanh Châu đều bị các ngươi đạt được, lần này nên nhường một chút đi." Nguyên Thủy mắt đầy tham lam, hắn chỉ có một kiện Bàn Cổ Phiên là lấy ra được, đánh không lại Tam Kim Ô, nguyên nhân rất lớn chính là pháp bảo không bằng người ta.

Đế Tuấn có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, Lăng Tiêu có Thái Hư Kính, mỗi người một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cùng bọn hắn Tam Thanh ngang bằng.

Lão Tử còn có Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Lăng Tiêu cũng còn có Tiên Thiên Chí Bảo Chư Thiên Khánh Vân.

Mà những pháp bảo khác, Tam Kim Ô lại mạnh hơn bọn hắn quá nhiều.

Hà Đồ Lạc Thư, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu, ba cái Tiên Thiên Hồ Lô.

Toàn bộ đều là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngay cả đồ đệ dùng đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Tịnh Thế Bạch Liên, loại Cực phẩm Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế này đều cho đồ đệ dùng, quả thực giàu đến chảy mỡ.

Hơn nữa, trong tay Tam Kim Ô còn có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo nữa.

Năm đó Đông Vương Công không biết từ đâu đạt được Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, lúc bị truy sát ném cho Tam

Kim Ô.

Tam Kim Ô chưa bao giờ động dụng qua, bởi vì còn không có ai có thể bức bọn hắn động dụng, người ta dựa vào những pháp bảo khác là đủ rồi.

Các đại năng khác giờ phút này cũng phản ứng lại, bảo vật xuất thế ở Bồng Lai và Doanh Châu đều là Tiên Thiên Chí Bảo, vậy pháp bảo xuất thế ở Phương Trượng Tiên Sơn khẳng định cũng kém không được.

Nhưng bây giờ là Thánh Nhân tranh phong, Tam Kim Ô không đoạt thì cũng không tới tay bọn hắn, bọn hắn chính là tới xem náo nhiệt, nhìn xem là Chí bảo gì.

Thế là nhao nhao lui sang một bên, không dính vào cuộc giao phong của Thánh Nhân. "Xùy, ban đầu là ai nói pháp bảo kẻ có năng lực thì chiếm lấy, hiện tại lại muốn chúng ta nhường?

Đen trắng đều bị ngươi nói hết, chỉ có ngươi là có lý." Lăng Tiêu khinh miệt liếc mắt nhìn Nguyên Thủy.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết cảm thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô sỉ, tự thân trải qua về sau mới phát hiện Nguyên Thủy mới là kẻ vô sỉ nhất. "Chúng ta nãi là Đạo Tổ khâm điểm Thiên Đạo Lục Thánh, chăn dắt Hồng Hoang.

Ba kiện Chí bảo các ngươi đã được hai, chúng ta vất vả chăn dắt Hồng Hoang, cũng nên được một kiện." Nguyên Thủy biện bác nói. "Các ngươi vất vả?

Trước đó đối phó tàn hồn Ma Tổ La Hầu, hình như là Đại ca và Nhị ca ta xuất lực, các ngươi xuất lực gì?

Vất vả chỗ nào?" Lăng Tiêu đều bị sự vô sỉ của Nguyên Thủy chọc cười. "Đó là lúc ấy chúng ta còn chưa thành Thánh, sau này

Hồng Hoang nếu lại tao ngộ nguy cơ, chúng ta khẳng định xuất lực." Nguyên Thủy tiếp tục giảo biện.

So với Tiên Thiên Chí Bảo, thể diện tính là cái gì. "Vậy thì chờ sau này các ngươi xuất lực rồi hãy nói, hiện tại không có tư cách nói những thứ này với chúng ta." Lăng Tiêu hừ lạnh: "Không phục thì đánh một trận, như ngươi trước đó nói, kẻ có năng lực thì chiếm lấy." Lăng Tiêu có chút bị ghê tởm, đứng cạnh Nguyên Thủy, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có thể tính là quân tử.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện tại vết nhơ lớn nhất cũng chỉ là Thánh vị là do khóc mà có.

Nguyên Thủy so với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì vết nhơ nhiều hơn nhiều. "Được a, vừa vặn đã lâu không đánh các ngươi, tay đang ngứa." Đông Hoàng Thái Nhất đã bắt đầu hoạt động gân cốt.

Thiên Đạo Lục Thánh lập tức mặt liền đen lại.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tu vi cao hơn bọn hắn quá nhiều, đánh nhau bọn hắn rất có thể đánh không lại.

Huống chi Thập Nhị Tổ Vu cũng tới, Thập Nhị Tổ Vu khẳng định giúp Tam Kim Ô. "Nói câu công đạo, Phương Trượng Tiên Sơn là địa bàn của người ta Vu tộc, chúng ta đều không có tư cách tranh." Lăng Tiêu nói. "Vu tộc đều đã hướng Địa Đạo tuyên thệ lui thủ Địa Phủ rồi, Địa Phủ mới là địa bàn của bọn hắn, bọn hắn đều không có tư cách đi lên mặt đất." Nguyên Thủy nói. "Nguyên lai các ngươi biết Địa Phủ là địa bàn của Vu tộc a?

Cho nên Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi để đồ đệ chạy tới Địa Phủ đoạt địa bàn Vu tộc là có ý gì?

Cảm thấy Vu tộc ta xuống dốc dễ khi phụ, hay là cảm thấy Thập Nhị Tổ Vu chúng ta đề không động đao nữa?" Đế Giang nhìn về phía

hai cái đầu trọc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề não hỏa trừng mắt nhìn Nguyên Thủy một cái, ngươi xả chuyện này làm gì, có bệnh a?

Các ngươi chính mình không thể nhập trú Địa Phủ, liền muốn làm chúng ta? "Đế Giang đạo hữu nói đùa, Hồng Hoang là Hồng Hoang của tất cả sinh linh, Địa Phủ cũng là một bộ phận của Hồng Hoang, làm gì có chuyện khiêu khích." Chuẩn Đề kiên trì nói: "Địa Tạng thiên mệnh tại Địa Phủ, có duyên với Địa Phủ." "Ồ, Cường Lương, Huyền Minh, Cộng Công, thiên mệnh các ngươi tại Tây Phương, quay đầu các ngươi đi Tu Di Sơn nhập trú." Đế Giang hí ngược nhìn hai tên trọc.

Đám người xem vui vẻ, thành Thánh xong, Đế Giang vậy mà biến thông minh, bắt đầu biết dùng não.

Thiên mệnh cái rắm, Vu tộc các ngươi không có Nguyên Thần, biết cái rắm thiên mệnh.

Huống chi Cường Lương ba người đều thành Thánh rồi, còn cần cái thiên mệnh quái gì.

Ba đại Tổ Vu thật mà chạy tới Tu Di Sơn, Tây Phương Giáo xác định gà chó không yên. "Lăng Tiêu đạo hữu nói có đạo lý, Phương Trượng Tiên Sơn là của Vu tộc, pháp bảo dựng dục tự nhiên cũng là của Vu tộc." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phi thường thức thời nhận túng, lui sang một bên.

Ai bảo người ta Thánh Nhân nhiều a, không trêu chọc nổi.

Tam Thanh tốt xấu gì cũng có bốn kiện Chí bảo, có thể cùng Thập Nhị Tổ Vu va chạm một chút.

Sư huynh đệ hai người bọn họ nghèo muốn chết, chỉ có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ là lấy ra được, tư

cách va chạm cùng Thập Nhị Tổ Vu cũng không có.

Nữ Oa đều giàu có hơn bọn hắn, dù cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị Tam Kim Ô đoạt, nhưng vẫn còn Tạo Hóa Thanh Liên, Hồng Tú Cầu, hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế.

Phục Hy chết xong, Phục Hy Cầm, Đồ Vu Kiếm cũng rơi vào tay Nữ Oa, còn có Bảo Liên Đăng, Định Thiên Trâm, Chiêu Yêu Phiên các loại Cực phẩm Linh Bảo.

Nữ Oa từng làm Yêu Hoàng, pháp bảo Yêu tộc cầm cũng không ít.

Tây Phương Giáo toàn bộ pháp bảo cộng lại cũng chưa chắc bằng Nữ Oa.

Hết cách, ai bảo người ta là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, mà hai người bọn họ chỉ là ký danh đệ tử.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều tán thành lời Lăng Tiêu, cái này xấu hổ rồi. "Nhị huynh, thôi đi, tu hành một đường, vốn dĩ ở một chữ 'Tranh', tranh với người, tranh với trời, không tranh, cơ duyên sẽ không tự mình đưa tới cửa.

Quang minh chính đại mà tranh, tranh thua cũng không mất mặt, thực lực không bằng người, không lời nào để nói." Thông Thiên cũng có chút nhìn không được, loại cưỡng từ đoạt lý này, cùng tát bát lăn lộn có gì khác biệt, hắn đều cảm thấy mất mặt. "Đánh rắm!

Tu hành một đường nãi là thuận thiên ứng mệnh!" Bị huynh đệ ruột đâm sau lưng, Nguyên Thủy mắt đều đỏ, đây là đang đánh mặt hắn trước mặt mọi người a.

Bị Nguyên Thủy rống lên như vậy, Thông Thiên tì khí cũng lên, hai người ngay trước mặt mọi người không màng mặt mũi Thánh Nhân mà tranh luận.

Xiển Giáo giáo nghĩa chính là xiển minh thiên cơ, thuận thiên ứng

mệnh; Tiệt Giáo giáo nghĩa lại là vì chúng sinh tiệt lấy một đường sinh cơ.

Đạo của hai người hầu như hoàn toàn trái ngược, ai cũng không thuyết phục được ai, cực kỳ không tán thành đạo của đối phương, nếu không phải Lão Tử áp chế, khẳng định đã đánh nhau.

Chương 108

Đám người say sưa ngon lành ăn dưa xem kịch, mâu thuẫn giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên không phải ngày một ngày hai, phảng phất trời sinh có thù, tính cách trái ngược.

Lại nhìn Tam Kim Ô, người ta xưa nay không gây mâu thuẫn, lẫn nhau che chở đối phương, vì đối phương suy nghĩ.

Năm đó đạt được Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đều lẫn nhau nhường nhịn, cuối cùng là Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất ngạnh nhét cho Đế Tuấn.

Đổi thành Tam Thanh thử xem, chắc phải tranh đến đầu rơi máu chảy.

Ngay lúc này, bảo quang tán đi, pháp bảo Phương Trượng Tiên Sơn xuất thế lộ ra chân diện mục, một sách một bút, chính là Minh Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút. "Được rồi, cái này không cần tranh nữa, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, pháp bảo của Địa Đạo, là của người ta Địa Phủ.

Đừng nói các ngươi không biết, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút đối với Địa Phủ cùng Lục Đạo Luân Hồi là cực kỳ quan trọng." Lăng Tiêu mở miệng nói.

Biết thiên cơ thì thế nào, Nguyên Thủy không cam tâm cái gì tốt cũng không vớt được, trước đó hắn còn nghĩ đến việc tìm được Minh Thư để hiếp bức Địa Phủ nhượng bộ. "Hừ, để Xiển Giáo ta nhập trú Địa Phủ, chúng ta liền không tranh." Nguyên Thủy lạnh lùng nói. "A, Địa Phủ ta còn thiếu nợ ngươi chắc?

Ngươi tranh một cái thử xem, giống như Thập Nhị Tổ Vu chúng ta sợ các ngươi không bằng." Cường Lương đều vui vẻ.

Thật không biết Nguyên Thủy lấy đâu ra lòng tin nói câu này.

Nguyên Thủy tương đương bất bình lấy ra Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị gọi Lão Tử và Thông Thiên cường đoạt, chỉ cần đem Minh Thư đoạt tới tay, liền có tư bản đàm phán.

Kết quả còn chưa mở miệng, Thông Thiên thực sự nhìn không được, quay đầu bỏ đi, thật con mẹ nó quá mất mặt.

Lại quay đầu, Hậu Thổ đã đem Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút cầm vào trong tay.

Nguyên Thủy sắc mặt thiết thanh, toàn bộ đổ lên đầu Thông Thiên, trách Thông Thiên cản trở, khí thế hung hung đuổi theo Thông Thiên mà đi.

Hai người đều "thượng đầu" rồi, chạy vào trong Hỗn Độn đánh một trận, thiên thiên Nguyên Thủy còn không làm gì được Thông Thiên, Nguyên Thủy suýt chút nữa một hơi thở không ra.

Đánh không lại Tam Kim Ô cũng Thôi, ngay cả Thông Thiên đấu cũng không lại, quan trọng hắn còn là Nhị ca của Thông Thiên, mặt mũi lót dạ đều mất sạch, cái này càng oán hận Thông Thiên.

Thậm chí ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng oán hận lây, vì cái gì muốn đem Tru Tiên Kiếm Trận cho Thông Thiên?

Hắn là Nhị ca, Tru Tiên Kiếm Trận lợi hại hơn Bàn Cổ Phiên, không nên cho hắn Tru Tiên Kiếm Trận sao? "Xem ra Tam Thanh sắp phân gia rồi." Lăng Tiêu nói thầm một tiếng, mời Thập Nhị Tổ Vu và Trấn Nguyên Tử bọn người tiến vào Bồng Lai Tiên Sơn tụ họp.

Bố trí xong cấm chế, Lăng Tiêu đối với Trấn Nguyên Tử nói: "Đạo hữu biết Nhân Thư, có thể hay không tường tận nói một chút." Trấn Nguyên Tử biết Lăng Tiêu đang đồ mưu Nhân tộc, thế là đem những gì mình biết đều nói ra: "Địa Thư là cộng sinh pháp bảo của ta,

ta đạt được một chút tin tức truyền thừa.

Trong Khai Thiên chi chiến, pháp bảo Vận Mệnh Thư của Vận Mệnh Ma Thần một phân thành bốn, hóa thành Thiên, Địa, Nhân, Minh tứ thư." "Thiên Thư Phong Thần Bảng, Địa Thư Vô Tướng Lục, Nhân Thư Sơn Hải Kinh, Minh Thư Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

Minh Thư ghi chép và chưởng khống tuổi thọ sinh linh, ba cuốn sách còn lại thì có thể tiến hành Tam Đạo phong thần." "Ồ, Nhân Thư và Địa Thư cũng có thể phong thần?" Lăng Tiêu mâu quang sáng lên, nếu là đem Phong Thần lượng kiếp biến thành Nhân Đạo phong thần thì sẽ như thế nào đây?

Nhân Đạo phong thần, khẳng định năng hoán tỉnh Nhân Đạo, Nhân Thư Sơn Hải Kinh này khẳng định chính là chìa khóa hoán tỉnh Nhân Đạo. "Tứ Thư cùng xuất từ một nguồn, dùng Địa Thư liệu có thể cảm ứng được hạ lạc của Nhân Thư không?" Lăng Tiêu trong lòng nhất động, truy vấn. "Phải xuất thế mới có thể cảm ứng được.

Thiên Thư Phong Thần Bảng tại trong tay Đạo Tổ, năm đó lúc giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ta liền thông qua Địa Thư cảm ứng được.

Đối với Nhân Thư hào vô cảm ứng, hẳn là còn chưa xuất thế." Trấn Nguyên Tử lắc đầu.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, phản chính không lọt vào tay Hồng Quân là được, chưa xuất thế, liền mang ý nghĩa hắn có cơ hội đạt được.

Ngay lúc này, Địa Phủ truyền đến dị động, tựa hồ có bảo vật gì xuất thế, đám người vội vàng chạy tới Địa Phủ.

Vừa mới tán đi, Chư Thánh và chúng đại năng lại tề tề chạy về phía Địa Phủ. "Chư vị, pháp bảo Địa Phủ xuất thế, quy về Vu tộc ta, chư vị không ý kiến chứ?" Đế Giang đứng ra. "Địa Phủ cũng là một

bộ phận của Hồng Hoang, dựa vào cái gì bảo vật Địa Phủ xuất thế thì quy về Vu tộc?" Thanh âm Nguyên Thủy vang lên. "Nguyên Thủy, ngươi tốt xấu gì cũng là Thánh Nhân, có thể hay không cần chút mặt mũi?

Trước đó ngươi mới nói địa bàn Vu tộc tại Địa Phủ, hiện tại lại đổi giọng rồi?" Đế Giang nắm đấm đều nắm chặt, gia hỏa này vô sỉ quả thực không có giới hạn. "Đế Giang đạo hữu, ngô chỉ là đến xem là bảo vật gì xuất thế." Thông Thiên chào hỏi Đế Giang một tiếng, cách Nguyên Thủy xa xa, ý tứ chính là ngươi muốn đánh thì đánh hắn, ta cùng hắn không phải một bọn. "Thông Thiên!" Nguyên Thủy sắc mặt thiết thanh, cắn chặt răng hàm, Tam đệ cũng không gọi, một lần nữa ngay trước mặt mọi người bị Thông Thiên đâm sau lưng, phẫn nộ đã đạt cực hạn.

Càng não hỏa chính là hắn còn đánh không lại Thông Thiên.

Lăng Tiêu vui vẻ, Thông Thiên chọc tức Nguyên Thủy đúng là có một tay, lần này trở về, đoán chừng Tam Thanh phải phân gia rồi.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Thông Thiên và Nguyên Thủy thật giống như oan gia, không chỉ tín phụng đạo trái ngược hoàn toàn, ngay cả tính cách cũng trái ngược, trở mặt thành thù là chuyện sớm hay muộn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thông minh hơn nhiều, nơi này là Địa Phủ, bọn hắn tự tiện xông vào Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu đối với bọn hắn ra tay đều là có lý.

Cái lúc này không trốn đi, còn nhảy nhót khiêu khích Thập Nhị Tổ Vu, là phải bao nhiêu thiếu đánh. "Sư tôn, cứu cứu ta, Vu tộc khinh người quá đáng!" Ngay lúc này, một đạo tiếng khóc lóc kể lể truyền đến, Địa Tạng ba chân bốn cẳng chạy về phía bên này. "Địa Tạng đồ nhi, phát sinh chuyện gì?" Chuẩn Đề nghênh đón, ngăn lại Hình Thiên

đang đuổi theo phía sau.

Địa Tạng nhập Địa Phủ thì liền không còn trở về nữa, hắn cũng không biết Địa Tạng tại Địa Phủ trôi qua như thế nào, đã xảy ra những gì.

Bất quá, Tây Phương Giáo từ sau khi Địa Tạng nhập Địa Phủ, xác thực thu hoạch được một chút khí vận Địa Phủ, thậm chí có thể chia được một ít công đức Địa Phủ.

Bọn hắn là "Thánh Nhân vay nợ", hàng năm đều phải trả cho Thiên Đạo một bộ phận công đức, con đường hoạch thu công đức chủ yếu nhất của bọn hắn chính là dựa vào Tiếp Dẫn dùng Bát Bảo Công Đức Trì ngưng tụ tín ngưỡng chi lực chuyển hóa thành công đức.

Tây Phương Giáo môn nhân bốn phía truyền bá giáo nghĩa, ngưng tụ tín ngưỡng.

Từ khi Địa Tạng nhập Địa Phủ, Di Lặc nhập Thiên Đình về sau, thu hoạch được khí vận Địa Phủ và Thiên Đình gia trì, vận khí của Tây Phương Giáo đều biến tốt, thu hoạch được tín ngưỡng càng ngày càng nhiều, công đức ngưng tụ cũng nhiều lên.

Áp lực trả nợ công đức hàng năm cũng nhỏ đi không ít. "Sư tôn, Vu tộc khinh người quá đáng, bọn hắn hạn chế tự do của ta, bức bách ta độ hóa oán quỷ ác linh, một khắc cũng không cho nghỉ ngơi, còn phái người giám sát ta, ta chậm một chút liền ẩu đả ta..." Địa Tạng ôm đùi Chuẩn Đề khóc lóc kể lể, khóc đến là thảm, người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ.

Vừa nhìn liền biết là thật sự bị khi phụ thảm rồi.

Chuẩn Đề giận, đây chính là đại đệ tử hắn coi trọng nhất, đi theo hắn từ khi Tây Phương Giáo còn chưa lập giáo.

Mà ngay tại lúc hắn muốn chất vấn, Thập Nhị Tổ Vu vây quanh,

Đế Giang mở miệng nói: "Địa Tạng phát hạ đại hoành nguyện, Địa Ngục không trống thề không thành Phật, chúng ta giám sát Địa Tạng chấp hành hoành nguyện, không có vấn đề gì chứ?" "Không... không có vấn đề." Lửa giận trong lòng Chuẩn Đề lập tức dập tắt.

Nơi này chính là Địa Phủ, đối mặt chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Nhìn cái giá thế này của Thập Nhị Tổ Vu, hắn nếu là cảm thấy có vấn đề, sợ là ra không được Địa Phủ.

Quan trọng hơn là, Địa Tạng phát hạ hoành nguyện "Địa ngục bất không thệ bất thành Phật", người ta đốc thúc Địa Tạng độ hóa ác quỷ Địa Ngục, còn thật tìm không ra người ta làm không đúng chỗ nào. "Hình Thiên, đem người mang về, chậm trễ thời gian lâu như vậy, đều có thể độ hóa bao nhiêu ác quỷ rồi." Cường Lương mở miệng.

Chương 109

"Vâng." Hình Thiên cười xấu xa một tiếng, lôi kéo Địa Tạng đi về. "Sư tôn, cứu ta, ta không muốn lại đợi tại Địa Phủ..." Địa Tạng giãy dụa khóc thét, thảm không nỡ nhìn.

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Chuẩn Đề nhắm mắt lại, coi như không nghe thấy.

Đem Địa Tạng lộng đi, đừng nói Vu tộc không đồng ý, chính hắn cũng không nguyện ý.

Địa Tạng đi rồi, về sau đừng hòng lại nhập Địa Phủ, Tây Phương Giáo còn làm sao hoạch thu khí vận và công đức Địa Phủ?

Chỉ có thể khổ cho Địa Tạng rồi.

Khổ thì khổ một chút, nhưng thu hoạch vẫn là rất lớn.

Địa Tạng lúc nhập Địa Phủ là Thái Ất Kim Tiên, hiện tại đều chứng đắc Đại La đạo quả.

Độ hóa ác quỷ, có thể thu hoạch được công đức, khổ một chút, nhưng công đức gia thân, tu vi tăng vù vù.

Hiện tại tu vi của Địa Tạng đều vượt qua Di Lặc.

Trong Địa Phủ âm u, chỉ có tiếng khóc thét của Địa Tạng liên tục vang lên, Lăng Tiêu đều nghe đến vui vẻ, thỏa thỏa là đại oan chủng, kẻ làm công khổ bức đệ nhất Hồng Hoang.

Thành Thánh xong, Thập Nhị Tổ Vu đều biến thông minh, bắt đầu dùng não, còn chơi đến tặc lưu.

Tam Thanh lúc này đột nhiên có chút may mắn không đem đệ tử đưa vào Địa Phủ, nếu không khẳng định bị ngược đãi.

Ngay lúc này, trung ương Địa Phủ dâng lên bảo quang rồi tán đi, một đống bảo vật lơ lửng trong đó, có đường, có cầu, có sông...

Dùng thần thức dò xét, tin tức bảo vật và thiên cơ phù hiện: Hoàng Tuyền Lộ, Cầu Nại Hà...

Đây là bảo vật Địa Đạo chuyên môn dựng dục cho Địa Phủ.

Nguyên Thủy cũng mặc kệ, động thủ liền muốn cướp, cướp được tay thì chạy, sau đó lấy ra cùng Địa Phủ đàm phán.

Chỉ là, lý tưởng rất phong mãn, hiện thực rất cốt cảm, Thập Nhị Tổ Vu đã sớm phòng bị hắn.

Hắn vừa mới động, liền bị Thập Nhị Tổ Vu vây quanh, quanh thân pháp tắc chi lực dũng động. "Nguyên Thủy, ngươi muốn làm cái gì?" Đế Giang mục quang băng lãnh nhìn chằm chằm. "Ta rời đi Địa Phủ các ngươi cũng muốn quản a?" Nguyên Thủy vừa túng vừa cứng trả lời một câu, xám xịt chạy mất.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, chân thân ra không được Địa Phủ, trước đó đi Đông Hải là hóa thân Bình Tâm nương nương của Hậu Thổ.

Mà hiện tại ở Địa Phủ, chân thân Hậu Thổ đều tới, Thập Nhị Tổ Vu có thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngược hắn không cần quá nhẹ nhàng. "Xùy, phế vật." Đế Giang khinh miệt mắng một tiếng, xưa nay hắn coi thường nhất chính là Nguyên Thủy.

Mà Hậu Thổ đã đi xem xét những bảo vật kia.

Đế Giang bọn hắn không có Nguyên Thần, luyện hóa không được bảo vật, nhưng nàng có Nguyên Thần, có thể luyện hóa bảo vật.

Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ, Tam Sinh Thạch, Nghiệt Kính Đài, Cầu Nại Hà, Vong Xuyên Hà, Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Tổng cộng bảy kiện pháp bảo, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Địa Đạo ở trên, ngô nãi Tổ Vu Hậu Thổ, hôm nay lập Quỷ Môn Quan phân cách âm dương, hồn thể nhập Quỷ Môn Quan tắc nhập tịch sách Địa Phủ; Lập Hoàng Tuyền Lộ, tiếp dẫn quỷ hồn; Lập Tam Sinh Thạch, xem xét tam sinh tam thế sở tác sở vi.

Lập Nghiệt Kính Đài, chiếu rõ thiện ác sinh tiền của quỷ hồn; Lập Vong Xuyên Hà, ác hồn nhập Vong Xuyên, chịu hình phạt Nê Lê, tẩy địch oán khí.

Lập Cầu Nại Hà, cầu phân ba tầng, thiện giả đi trên, không thiện không ác giả đi giữa, ác giả đi dưới, lưu vong Vong Xuyên Hà.

Lập Thập Bát Tầng Địa Ngục, sinh tiền làm ác, nhập mười tám tầng địa ngục chuộc tội, tội nghiệt chuộc không rõ, không được nhập luân hồi." Hậu Thổ hướng Địa Đạo tuyên thệ. "Chuẩn." Một đạo thanh âm uy nghiêm vang vọng Địa Phủ.

Hậu Thổ dùng đại pháp lực thôi động bảy kiện bảo vật rơi vào các chỗ trong Địa Phủ, Địa Phủ hoàn thiện, Địa Đạo hạ xuống công đức, chừng bảy ngàn vạn.

Đơn vị đo lường công đức là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phát minh, thuận tiện cho việc hoàn trả công đức Thiên Đạo.

Nhiều công đức như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thèm muốn hỏng rồi, bọn hắn mỗi năm phải trả ba trăm vạn công đức, phải trả ba mươi vạn năm mới có thể trả hết.

Bảy ngàn vạn công đức a, đủ bọn hắn tiêu dao hai mươi năm.

Địa Tạng tại Địa Phủ làm công, bọn hắn cho Thiên Đạo làm công, thảm nột.

Vốn dĩ công đức bọn hắn nợ không có nhiều như vậy, nhưng bọn hắn không có công đức hoàn trả, chỉ có thể trả góp.

Đàm phán cùng Hồng Quân, lãi suất cao đến thái quá, bọn hắn không đáp ứng thì cơ hội bị đánh rớt Thánh vị, vì giữ được Thánh vị, bọn hắn thỏa hiệp.

Bất quá, cũng có chỗ tốt, trước khi trả hết công đức, Hồng Quân và Thiên Đạo đều luyến tiếc để bọn hắn xảy ra chuyện, con nợ mới là đại gia.

Công đức hạ xuống, một bộ phận rơi vào bảy kiện bảo vật, số còn lại toàn bộ rơi về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ không cần, tay vung lên, đem toàn bộ công đức đánh vào nội bộ thành viên Vu tộc, tẩy đi kiếp khí. "Lãng phí a!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm giác tim đang rỉ máu, nhiều công đức như vậy, nếu là luyện hóa, đủ để tăng lên một trọng tu vi Thánh Nhân cảnh.

Tới xem náo nhiệt không thiếu Đại Yêu của Yêu tộc, hâm mộ hỏng rồi, tề xoát xoát nhìn về phía Nữ Oa.

Nhìn xem người ta, đây mới là phong phạm Hoàng giả.

Lại nhìn xem ngươi, năm đó công đức Bổ Thiên, một tia đều không nguyện chia cho Yêu tộc, tự tư tự lợi.

Yêu tộc hiện tại là thật sự hận Nữ Oa, lợi dụng Yêu tộc xong liền mặc kệ không quan tâm.

Không có Yêu tộc cung cấp khí vận gia trì, tu vi Nữ Oa tăng lên đâu có nhanh như vậy, pháp bảo Yêu tộc, Nữ Oa cũng cầm không ít.

Vừa thành Thánh liền tá ma giết lừa, vứt bỏ Yêu tộc.

Nếu không phải đánh không lại, Yêu tộc chắc phải cùng Nữ Oa liều mạng.

Đối mặt với ánh mắt của các Đại Yêu, Nữ Oa lựa chọn làm lơ, lãnh mạc bạc tình đến cực hạn.

Náo nhiệt xem hết, chúng tiên cũng tán đi.

Nữ Oa còn cùng Hậu Thổ đàm phán, đưa nguyên thần Phục Hy nhập luân hồi, đầu thai chuyển thế Nhân tộc.

Kết quả trực tiếp bị Thập Nhị Tổ Vu đánh ra khỏi Địa Phủ.

Vu Yêu lượng kiếp, Phục Hy thân là Yêu Hoàng, đối với Vu tộc cũng không ít lần hạ tử thủ.

Bọn hắn hận không thể để Phục Hy chết, còn chuyển thế trùng sinh?

Nghĩ cái gì thế?

Nữ Oa sắc mặt khó coi, xem ra chỉ có thể chờ Đạo Tổ xuất quan làm chủ.

Chỉ là, chờ Đạo Tổ xuất quan, chỉ sợ Nhân tộc Tam Hoàng đã định.

Chương 110

Mà Địa Phủ y nguyên náo nhiệt.

Địa Phủ hoàn thiện, trật tự cũng nên hoàn thiện.

Dựa theo kiến nghị trước đó Lăng Tiêu đưa ra, thiết lập hai tôn Đại Đế, Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, Lục Án Công Tào, Phán Quan, Thập Đại Âm Soái các loại.

Hai tôn Đại Đế, do Đại Vu mạnh nhất là Hình Thiên đảm nhiệm Phong Đô Đại Đế, Xi Vưu đảm nhiệm Đông Sơn Đại Đế.

Ngũ Phương Quỷ Đế do Cửu Phượng, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Tương Liễu, Phi Liêm đảm nhiệm, tọa trấn Hồng Hoang ngũ phương, thiết lập Âm Ti tại các nơi trong Hồng Hoang, tiếp dẫn vong hồn.

Thập Điện Diêm La, Lục Án Công Tào thì do các Vu Soái, Vu Tướng cảnh giới Đại La Kim Tiên đảm nhiệm.

Còn có Mạnh Bà, Hậu Thổ dùng một giọt tinh huyết hỗn hợp một tia nguyên thần điểm hóa mà thành, tu vi trực đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, phụ trách dùng nước Vong Xuyên Hà nấu canh Mạnh Bà, tẩy đi ký ức quỷ hồn.

Bảy vị Đại Vu, đều là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ, đủ để tọa trấn một phương, sự tình để người phía dưới đi làm.

Chỉ là cái này vừa trải ra, đơn độc dựa vào Vu tộc liền bận rộn không xuể, thế là bắt đầu lục tục ngo ngoe điểm hóa quỷ hồn Nhân tộc nhậm chức tại Địa Phủ.

Trong Sổ Sinh Tử có ghi chép một môn pháp môn tu luyện hồn thể, có thể tu luyện tới Đại La Kim Tiên.

Tu luyện tới Đại La Kim Tiên, liền có thể thoát khỏi tuổi thọ hạn

chế, một lần nữa ngưng tụ nguyên thần và nhục thân.

Vu Soái, Vu Tướng của Vu tộc bận rộn tẩy đi kiếp khí trong cơ thể, đều học luyện chế hóa thân để thế chức vị, chân thân ẩn tại phía sau tẩy đi kiếp khí.

Dùng pháp lực cũng có thể tẩy đi một chút kiếp khí, chỉ là không có công đức rõ ràng như vậy.

Hậu Thổ cũng mặc kệ, đương nhiên hi vọng những cao thủ Vu tộc này đều có thể thoát khỏi kiếp khí khốn nhiễu.

Hơn nữa chuyện dùng hóa thân vẫn là nàng dẫn đầu.

Thế là, cao tầng Địa Phủ, toàn bộ biến thành hóa thân.

Vu tộc không có Nguyên Thần, không cách nào dùng Nguyên Thần luyện chế hóa thân, chỉ có thể là gieo xuống lạc ấn khống chế trong nguyên thần vong linh.

Sinh linh tuổi thọ hao hết, nhục thân và nguyên thần tử vong, linh hồn nhập Địa Phủ.

Rất nhiều vong linh đều phi thường nguyện ý gia nhập Địa Phủ, vừa nhập luân hồi thì cái gì cũng không còn, chỉ không định đầu thai thành cái gì, không bằng tại Địa Phủ làm khôi lỗi, làm Quỷ Tiên cũng rất tốt.

Tu Quỷ Tiên chi đạo, vạn nhất tu luyện tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn có thể ngưng tụ ra nguyên thần và nhục thân trùng sinh, tiêu dao giữa thiên địa.

Hơn nữa tại Địa Phủ nhậm chức còn có quyền lực, chỉ là mất đi một bộ phận tự do mà thôi.

Mà điều này cũng dẫn đến việc Địa Phủ mặt ngoài thực lực yếu đến đáng thương, Thập Điện Diêm La cũng chỉ có tu vi Kim Tiên.

Sinh linh tử vong xong, nhục thể và nguyên thần tiêu vong, tu vi cũng liền tán, Thập Điện Diêm La có thể có tu vi Kim Tiên, vẫn là do những Vu Soái, Vu Tướng kia dùng thiên tài địa bảo hỗ trợ đắp lên.

Vu tộc từng có một độ xưng bá Hồng Hoang, thu thập thiên tài địa bảo nhiều vô kể.

Muốn luận giàu có, Hồng Hoang hiện tại trừ Long tộc thì chính là Vu tộc giàu nhất.

Để cổ vũ những Quỷ Tiên này hảo hảo bán mạng làm việc, Vu tộc còn thiết lập chế độ thưởng phạt, nghiệp tích tốt, ban thưởng thiên tài địa bảo; dám làm loạn, trực tiếp đánh tan hồn phách.

Lăng Tiêu biết được xong liền vui vẻ, cho nên Tây Du bắt đầu, Tôn Ngộ Không đại náo Địa Phủ, Địa Phủ không phải diễn kịch, dưới tình huống cao thủ Vu tộc không xuất hiện, là thật đánh không lại Tôn Ngộ Không.

Địa Phủ oanh oanh liệt liệt cải cách, trên mặt đất cũng náo nhiệt.

Từ sau khi rời khỏi Địa Phủ không bao lâu, tin tức Tam Thanh phân gia truyền đến.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau không thuận mắt, tích oán càng ngày càng sâu, nếu không phải có Lão Tử làm người hòa giải, đã sớm đường ai nấy đi.

Mà Thông Thiên phi thường bao che khuyết điểm, Nguyên Thủy dung túng đệ tử khi nhục đồ đệ Thông Thiên, Nguyên Thủy cự tuyệt nhận sai, một câu một cái "lông lá sừng sẹo", "thấp sinh noãn hóa", triệt để chọc giận Thông Thiên.

Tam Thanh phân gia, Lão Tử dời Bát Cảnh Cung đi Thủ Dương Sơn; Thông Thiên cũng dời đi, đem Côn Luân Sơn nhường cho Nguyên Thủy.

Lão Tử đoán chừng cũng đã sớm chịu đủ việc Nguyên Thủy và Thông Thiên ngày ngày cãi nhau, phân gia cũng vui vẻ thanh nhàn, du lịch Hồng Hoang thu đồ.

Hết cách, không thể từ Nhân tộc hấp thu khí vận, lại đánh không lại Tam Kim Ô, chỉ có thể thu nhiều chút đồ đệ để tăng cường khí vận Nhân Giáo.

Thông Thiên dời Bích Du Cung, mang theo Tiệt Giáo môn đồ bốn phía tìm kiếm nơi đặt chân, cuối cùng chọn trúng Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, làm láng giềng cùng ba huynh đệ Kim Ô.

Thông Thiên tính tình thẳng, tuy rằng bị Tam Kim Ô thu thập mấy lần, nhưng cũng không có oán hận, chỉ cảm thấy chính mình thực lực không bằng người.

Năm đó nếu không phải quá để ý tình nghĩa Tam Thanh, hắn đều sẽ không đi theo Nguyên Thủy và Lão Tử đi đắc tội Tam Kim Ô.

Hiện tại làm láng giềng, Thông Thiên còn chủ động mang theo đệ tử đến Bồng Lai Tiên Sơn bái phỏng.

Lăng Tiêu tiếp đãi, hắn biết Thông Thiên không ti bỉ vô sỉ như Nguyên Thủy và Lão Tử, trong Phong Thần lượng kiếp bị tính kế thê thảm, cho nên Lăng Tiêu ngay từ đầu cũng không chán ghét Thông Thiên.

Đi theo Nguyên Thủy và Lão Tử quỷ hỗn, hoàn toàn là bởi vì quá trọng tình nghĩa.

Trong Phong Thần lượng kiếp, vì đồ đệ mà cùng năm Thánh khác trở mặt thành thù.

Làm đồ đệ Thông Thiên, tuyệt đối là may mắn.

Lăng Tiêu nhìn nhiều hai lần Trường Nhĩ Định Quang Tiên, trong Phong Thần lượng kiếp chính là tên này phản bội Thông Thiên, dẫn

đến Thông Thiên thất bại thảm hại.

Còn có Đa Bảo, sau khi Tiệt Giáo đại bại, gia hỏa này khí đạo nhập Phật, mang theo một bộ phận đệ tử Tiệt Giáo gia nhập Tây Phương Giáo, còn thành chưởng môn Như Lai Phật Tổ của Tây Phương Giáo.

Cũng không trách được Đa Bảo, Thông Thiên đều bị tù cấm tại Tử Tiêu Cung, hắn lại có thể làm sao?

Gia nhập Tây Phương Giáo, tốt xấu gì cũng bảo toàn được một bộ phận sư đệ sư muội.

Tổng tốt hơn chết xong lên Phong Thần Bảng, làm khôi lỗi Thiên Đình.

Mà người có cốt khí và trung nghĩa nhất, là nữ đệ tử của Thông Thiên, Tứ Đại Thánh Mẫu và Tam Tiêu, ninh tử bất khuất.

Tam Tiêu bị trấn áp dưới Kỳ Lân Nhai, hồn phi phách tán.

Hỏa Linh Thánh Mẫu và Kim Linh Thánh Mẫu bị bách lên Phong Thần Bảng, Quy Linh Thánh Mẫu bị Văn Đạo Nhân hút khô mà chết, chỉ còn lại Vô Đương Thánh Mẫu, cả ngày lẫn đêm nghĩ đến báo thù.

Quy Linh Thánh Mẫu chính là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, thảm nột, tứ chi bị chặt để chống trời, công đức vô lượng, kết quả cuối cùng rơi vào cái kết cục hồn phi phách tán.

Có khả năng là bởi vì kiếp trước là hảo hữu, Thông Thiên hiện tại đối với Quy Linh Thánh Mẫu tương đương sủng nịch, ôm cánh tay Thông Thiên nũng nịu, Thông Thiên cười ha hả, quả thực là coi như con gái mà nuôi.

Bởi vì Thông Thiên sủng nịch, Quy Linh Thánh Mẫu thiên chân lạn mạn, kiều tiếu hoạt bát, Lăng Tiêu cũng yêu thích vô cùng, tặng hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn là đồ trước đó cướp

từ trong tay Thông Thiên.

Thông Thiên đều nhìn đến xấu hổ, bất quá chuyển niệm nghĩ một chút liền tiêu tan, pháp bảo của chính mình vốn dĩ cũng là muốn tặng đồ đệ.

Nhìn thấy Lăng Tiêu tặng pháp bảo cho Quy Linh Thánh Mẫu, hơn nữa vừa tặng chính là hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đệ tử khác của Thông Thiên đều hâm mộ vô cùng.

Nhưng cũng chỉ là hâm mộ, bởi vì bọn hắn đều biết thân thế Quy Linh, kiếp trước là Bắc Hải Huyền Quy, cùng Sư tôn là hảo hữu.

Hiện tại Hồng Hoang còn tốt đẹp, toàn bộ nhờ tứ chi Bắc Hải Huyền Quy chống đỡ.

Bắc Hải Huyền Quy đối với Hồng Hoang cống hiến có thể nói công đức vô lượng, sinh linh Hồng Hoang ai không kính bội?

Năm đó công đức chống trời, Sư tôn đều không hấp thu, toàn bộ cho Quy Linh.

Biết kiếp trước của mình cũng không tốt, cho nên Quy Linh cự tuyệt giác tỉnh ký ức kiếp trước, lựa chọn làm một tiểu đồ đệ vô ưu vô lự.

Chương 111

Quy Linh thiên chân lạn mạn, bọn hắn đều rất thích. "Đạo hữu, không biết có thể thỉnh môn hạ cao đồ đi ra, cùng đám đệ tử bất thành khí này của ta luận đạo một chút, để bọn hắn biết thế nào là trời cao đất rộng." Thông Thiên cười ha hả, ngoài miệng khiêm tốn, trên mặt lại là thần tình đắc ý.

Hắn thu nhiều đệ tử, xuất sắc tự nhiên cũng nhiều.

Đa Bảo và Triệu Công Minh phá lệ tranh khí, đặc biệt là Đa Bảo, lực áp Xiển Giáo đại sư huynh Quảng Thành Tử và Tây Phương Giáo đại sư huynh Di Lặc, chỉ là yếu hơn một chút so với Nhân Giáo đại sư huynh Huyền Đô.

Cái này cũng hết cách, Nhân Giáo chỉ có một mình Huyền Đô là đệ tử, Lão Tử lại tinh thông luyện đan, cái gì đồ tốt đều cho Huyền Đô.

Lăng Tiêu vui vẻ, đâu không biết ý tứ của Thông Thiên, đánh bại đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, bành trướng rồi.

Bất quá, gia hỏa này dạy bảo đệ tử xác thực có một tay, thu đồ muộn, nhưng Đa Bảo và Triệu Công Minh đều đạt đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, Tứ Đại Thánh Mẫu và Tùy Thị Thất Tiên đều đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Thôi được rồi, bọn hắn đều bận rộn, cả ngày bế quan." Lăng Tiêu uyển chuyển cự tuyệt, sợ đả kích Thông Thiên.

Không nói Khổng Tuyên, Đại Bằng, Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ đều Chuẩn Thánh sơ kỳ, chỉ là Tam Tiêu, gần đây dưới sự cung dưỡng của khí vận Nhân tộc, cũng đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Người yếu nhất bên hắn cũng mạnh hơn người mạnh nhất bên Tiệt Giáo.

Lại có ba huynh đệ bọn hắn ban thưởng pháp bảo, Tam Tiêu bất kỳ một ai đều có thể nghiền ép Đa Bảo. "Không biết quý đồ như thế nào tu vi?

Tử Tiêu Cung ba ngàn hồng trần khách, người thu đồ đệ sớm nhất chính là Tam Ô đạo hữu, thu đồ Lục Nhĩ Mi Hầu." Thông Thiên có chút chưa từ bỏ ý định, cười ha hả khen ngợi: "Lục Nhĩ Mi Hầu căn nguyên bất phàm, nếu không phải năm đó nghe lén Đạo Tổ giảng đạo, Đạo Tổ định ra 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ', hắn trì hoãn quá nhiều tuế nguyệt, e rằng hiện tại cũng là đại năng nổi danh Hồng Hoang.

Năm đó Lục Nhĩ Mi Hầu dùng tu vi Thái Ất Kim Tiên liền dám đối với Côn Bằng ra tay, phần dũng khí này quả thực làm cho người ta thưởng thức." Ký nhiên không chịu đi ra, nghe ngóng tu vi một chút, so bì tu vi một chút tổng được chứ? "Ha ha, Hỗn Thế Tứ Hầu nãi Hỗn Độn Ma Viên bản nguyên sở hóa, trời sinh hiếu chiến, không sợ hãi, cho dù biết bất địch, vẫn như cũ dám lượng kiếm." Lăng Tiêu cười cười: "Chính như đạo hữu nói, tu luyện một đường vốn là một chữ 'Tranh', tranh với trời, tranh với đất, tranh với người.

Nếu ngay cả dũng khí tranh cũng không có, nọa phu mà thôi, lại có thể có bao nhiêu thành tựu." Tiệt Giáo giáo nghĩa hắn là phi thường tán đồng.

Xiển Giáo giáo nghĩa là hư ngụy nhất, cái gì thuận thiên ứng mệnh, chính là con mẹ nó Nguyên Thủy tranh lợi hại nhất, đánh lấy thuận thiên ứng mệnh làm cớ cưỡng hào đoạt thủ.

Cùng cái đức hạnh "đạo hữu có duyên với Tây Phương" của Tây Phương Giáo y hệt nhau. "Ồ, không nghĩ tới đạo hữu vậy mà tán đồng Tiệt Giáo giáo nghĩa của ta như thế!

Chúng ta đều là kinh lịch hoàn chỉnh Vu Yêu lượng kiếp, từ lúc Đạo Tổ giảng đạo bắt đầu, người nào không tranh?

Tử Tiêu Cung bên trong, vì sáu cái bồ đoàn tranh đến mặt đỏ tới mang tai; Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu tranh Bàn Cổ Chính Tông; Vu Yêu nhị tộc tranh; Đông Vương Công kiến lập Tiên Đình tranh; Tam Tiên Sơn pháp bảo tranh; Đạo Tổ cùng La Hầu tranh, người nào không tranh?

Trừ đi chúng ta thành Thánh, thì Côn Bằng và Minh Hà thành tựu cao nhất, hai kẻ này cũng là tranh hung nhất." Thông Thiên cảm giác rốt cục tìm được hạng người chí đồng đạo hợp, thần sắc đều hưng phấn lên, thao thao bất tuyệt nói cái không dứt.

Tự nhiên mà vậy, hắn đem Lăng Tiêu quy vào hàng ngũ Thánh Nhân.

Không chỉ là hắn, Hồng Hoang người nào không phải đem Lăng Tiêu coi như Thánh Nhân đối đãi.

Nói đến cao hứng, hai người bất tri bất giác triển khai luận đạo, thảo luận về Đạo mà chính mình kiên trì.

Đạo của hai người không hẹn mà hợp, chính là Tranh, phía trước có bụi gai, một lực trảm chi, nghịch lưu nhi thượng.

Luận đạo xong, quan hệ hai người kéo gần rất nhiều, Thông Thiên là kẻ tính tình thẳng thắn, cũng buông ra.

Chỉ là còn muốn tranh một chút, chính mình đánh không lại Tam Ô, vậy thì để đồ đệ tranh khẩu khí. "Ba huynh đệ chúng ta thu đồ sớm, Lục Nhĩ, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Vô Chi Kỳ đều đã đạt tới Chuẩn Thánh sơ kỳ, Tam Tiêu cũng đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Lăng Tiêu cười ha hả, là ngươi phi muốn tự chuốc nhục nhã, cũng đừng trách ta.

Nghe được lời này, Thông Thiên và một đám đệ tử toàn bộ cứng đờ, người ta đồ đệ yếu nhất đều mạnh hơn đồ đệ mạnh nhất của hắn.

"Là ta mạnh lãng." Thông Thiên da mặt co quắp một cái, từ đây không còn đề cập tới chuyện này.

Những ngày tiếp theo, Thông Thiên thường xuyên sẽ tới xuyến môn, Quy Linh Thánh Mẫu càng là thường xuyên chạy đến Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu thậm chí cho Quy Linh Thánh Mẫu một khối lệnh bài, có thể tùy ý ra vào hộ sơn đại trận Bồng Lai Tiên Sơn.

Thường xuyên tặng đồ tốt cho Quy Linh Thánh Mẫu, ví như Hoàng Trung Lý, Ngộ Đạo Trà các loại, hoàn toàn xem như khuê nữ mà đối đãi.

Quy Linh Thánh Mẫu hoạt bát linh động, tâm tư đơn thuần, cũng không nhận sinh, thường xuyên cùng Lăng Tiêu nũng nịu, Lăng Tiêu cũng giống như Thông Thiên, vui vẻ cười a a.

Tuy rằng chính hắn chưa từng kết hôn, nhưng đã là lão nam nhân sống không biết bao nhiêu năm, hơn nữa còn là hai đời làm người.

Bởi vì hai đời làm người, ngộ tính của hắn mạnh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không ít, cho nên hắn dù cho không thường xuyên bế quan, nhưng lĩnh ngộ đối với pháp tắc lại không kém hơn hai người.

Gần đây đang nghiên cứu chiết ghép Hoàng Trung Lý, cùng là Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, Bàn Đào có thể trồng trọt đại lượng, không có lý do gì Hoàng Trung Lý không được.

Trước đó hắn giữ lại một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng, dùng Tức Nhưỡng làm cơ sở, rễ cây Nhân Sâm Quả Thụ làm gốc, chiết ghép lên cành cây Hoàng Trung Lý, lại dùng Tam Quang Thần Thủy tưới nhuần, còn thật thành.

Cây ghép sống, nhưng có thể kết ra cái gì, hắn cũng không biết.

Chặt một cái rễ cây Nhân Sâm Quả Thụ, làm Trấn Nguyên Tử đau

lòng hỏng rồi, đối với gốc cây ghép linh căn này tặc để bụng, một ngày nhìn một lần.

Nếu là thật thành công, hắn cũng làm thêm một gốc cây Nhân Sâm Quả Thụ nữa.

Ngày này, Lăng Tiêu đang cùng Thông Thiên, hai vị đại lão hào vô hình tượng ngồi xổm trên mặt đất chiết ghép Hoàng Trung Lý và Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng.

Tiên Thiên Thập Đại Cực Phẩm Linh Căn, ba huynh đệ Kim Ô được ba loại: Phù Tang Thụ, Hoàng Trung Lý, Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cũng tính, bất quá đã không còn, Thái Âm Tinh Nguyệt Quế Thụ cũng tính là của bọn hắn, dù sao Thái Âm nữ thần đều gả cho Đế Tuấn.

Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, bọn hắn chiếm một nửa.

Ngoài ra, Bàn Đào Thụ ở Thiên Đình, Nhân Sâm Quả Thụ trong tay Trấn Nguyên Tử, Bồ Đề Thụ tại Tây Phương Giáo, Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng tại Xiển Giáo, Không Tâm Dương Liễu tại trong tay Không Gian Ma Thần Dương Mi đại tiên.

Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn mỗi loại đều có kỳ năng.

Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng uẩn hàm Ngũ Hành chi lực, Tiệt Giáo Tứ Đại Thánh Mẫu mỗi người tu một hành, còn thiếu Mộc hành tìm không thấy người thích hợp tu luyện.

Thông Thiên muốn gom đủ Ngũ Hành, lấy Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng làm trận cơ, hiệu phỏng Ngũ Cực Thánh Thú, bố trí Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Gần đây, Thông Thiên lại đang thu đồ, thu đệ tử đời thứ hai.

Hồng Hoang tam đại trận pháp tông sư: Phục Hy, Thông Thiên, Đế Tuấn.

Thông Thiên làm ra rất nhiều trận pháp, số lượng đệ tử không đủ bố trí. "Đạo hữu có nhân tuyển Mộc hành thích hợp chăng?" Thông Thiên rất gấp, hắn đều nghiên cứu ra Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận rồi, phi thường muốn thí nghiệm một chút thành quả, lại tìm không thấy người thích hợp để bố trí, liền rất gấp, cảm giác tâm huyết bị lãng phí. "Trước đó ta du lịch Hồng Hoang, tại Lục Dã Sơn thấy Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn Lục Liễu sắp hóa hình, hắn là rất thích hợp." Lăng Tiêu cười nói. "Ồ, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn hóa hình, căn nguyên bất tục, là hạt giống tốt." Thông Thiên mắt đều sáng lên. "Tam sư tôn, Thông Tí Viên Hầu xuất thế." Lúc này, vẫn luôn bế quan Lục Nhĩ Mi Hầu vội vội vàng vàng chạy ra. "Ồ, đi." Lăng Tiêu nháy mắt tỉnh táo hẳn lên, cuốn lên Lục Nhĩ Mi Hầu đi tới Mai Sơn.

Thông Thiên cũng đi theo tham gia náo nhiệt: "Đạo hữu đây là muốn gom đủ Hỗn Thế Tứ Hầu a.

Một mực tu hành vị miễn khô khan, tổng phải tìm chút niềm vui thú, gom đủ Hỗn Thế Tứ Hầu, hoặc hứa sẽ có thu hoạch không tưởng được." Lăng Tiêu cười cười.

Một đường đi tới Mai Sơn, Thông Tí Viên Hầu Viên Hồng đã xuất thế, một con khỉ trắng lớn, tại trên Mai Sơn nhảy lên nhảy xuống, khoái hoạt không chịu được.

Chương 112

Hỗn Thế Tứ Hầu, Xích Khào Mã Hầu và Thông Tí Viên Hầu là màu trắng, Lục Nhĩ Mi Hầu và Linh Minh Thạch Hầu là màu vàng, Hỗn Độn Ma Viên chính là màu vàng trắng. "Thông Tí Viên Hầu, nhận thức ta không?" Lục Nhĩ Mi Hầu hóa ra nguyên hình chạy tới cùng Viên Hồng giao lưu.

Viên Hồng cũng có một phần tư truyền thừa Hỗn Độn Ma Viên, nhận ra Lục Nhĩ Mi Hầu cùng hắn nhất mạch đồng nguyên, coi là thân nhân, rất cao hứng.

Hai con khỉ nói chuyện phiếm thật lâu, sau đó Viên Hồng liền hưng phấn đi theo Lục Nhĩ Mi Hầu chạy tới tìm Lăng Tiêu bái sư, căn bản không cần Lăng Tiêu phí nhiều miệng lưỡi. "Ha ha, bái sư không vội, Đại sư phụ và Nhị sư phụ ngươi không ở nơi này, chờ về Bồng Lai Tiên Sơn lại bái." Lăng Tiêu cười nói.

Lục Nhĩ Mi Hầu kể cho Viên Hồng nghe một loạt sự tích "hãn phỉ" của Tam Kim Ô bọn họ, Viên Hồng hiện tại nhìn hắn mặt đầy sùng bái, trời sinh phôi hãn phỉ.

Lúc này, phương xa kiếp lôi đại tác. "Lục Dã Sơn cự ly Mai Sơn không xa, ngay tại phương hướng kia, hẳn là Lục Liễu muốn hóa hình." Lăng Tiêu nói.

Vừa nghe lời này, Thông Thiên vội vàng đi về phía đó.

Lăng Tiêu mang theo Lục Nhĩ và Viên Hồng đi theo.

Xác thực là Lục Liễu hóa hình, dẫn tới Hóa Hình Lôi Kiếp.

Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Căn, căn nguyên coi là tương đương mạnh, Hóa Hình Lôi Kiếp tự nhiên cũng rất mạnh, nếu không

phải thời khắc mấu chốt Thông Thiên xuất thủ, Lục Liễu chắc bị đánh chết.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết không thấy cái tên Lục Liễu này, hẳn là không thể vượt qua Hóa Hình Lôi Kiếp, cho nên không lưu lại truyền thuyết gì.

Hai người đều thu được đồ đệ hài lòng, giai đại hoan hỉ, trở về Đông Hải.

Tại Hồng Hoang, thu đồ thế nhưng là đại sự, Lăng Tiêu để Lục Nhĩ Mi Hầu đi trước tới Thiếu Dương Sơn thông tri hai vị tẩu tử và Tam Tiêu.

Trở lại Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu truyền âm, đám người bế quan nhao nhao xuất quan. "Xích Khào Mã Hầu." Lại nhìn thấy một người thân đồng căn đồng nguyên, Viên Hồng rất cao hứng, nhảy nhót tưng bừng chạy đến bên cạnh Vô Chi Kỳ. "Không lớn không nhỏ, gọi sư huynh, ta gọi là Vô Chi Kỳ." Vô Chi Kỳ lời vừa nói xong, thần sắc biến đổi, tế ra Tịnh Thế Bạch Liên bao phủ lại Viên Hồng. "Sư huynh, ngươi làm gì?" Viên Hồng lập tức liền hoảng. "Sư tôn, vừa rồi Tịnh Thế Bạch Liên dị động, trong cơ thể hắn có ma khí." Vô Chi Kỳ ngưng trọng nhìn về phía ba vị sư tôn. "Ma khí?" Ba huynh đệ Lăng Tiêu lập tức thần sắc ngưng tụ, Ma Tổ La Hầu quá dọa người, Hồng Quân nghe được chữ Ma này đều bình tĩnh không được.

Ba huynh đệ vây quanh Viên Hồng, thôi động thần thức dò xét trong cơ thể Viên Hồng, nhưng cái gì cũng không phát hiện. "Tiểu Thất, thôi động Tịnh Thế Chi Quang." Lăng Tiêu phân phó.

Ma Tổ La Hầu quá dọa người, nhất định phải thận trọng đối đãi, cũng không thể để Ma tiềm nhập Bồng Lai Tiên Sơn.

Dưới sự chiếu rọi của Tịnh Thế Chi Quang từ Tịnh Thế Bạch Liên, ba huynh đệ Lăng Tiêu rất nhanh liền phát hiện Hắc Liên

Nguyên Thần tàng ẩn trong nguyên thần Viên Hồng. "Quả nhiên có vấn đề." Lăng Tiêu giơ tay bố hạ cấm chế, mở miệng nói: "Ma Tổ La Hầu, ngươi hẳn là đã bị phát hiện, đi ra đi." "Tứ tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài tương sinh tương khắc, Tịnh Hóa Chi Lực của Tịnh Thế Bạch Liên, tối là khắc chế Diệt Thế Hắc Liên ma khí, nếu ta đến thôi động Tịnh Thế Bạch Liên, xóa bỏ đóa Hắc Liên này cũng không khó." Thoại âm rơi xuống, Hắc Liên từ trong nguyên thần Viên Hồng bay ra.

Viên Hồng đều nhìn choáng váng, Lăng Tiêu lập tức minh bạch, Viên Hồng căn bản không biết, sợ là trước khi hóa hình liền bị gieo xuống Hắc Liên này. "Kiệt kiệt, bản tọa lại là không nghĩ tới, Tịnh Thế Bạch Liên đối với ma khí như thế mẫn cảm và khắc chế." Trong Hắc Liên truyền ra thanh âm La Hầu.

Lần này thật sự là người tính không bằng trời tính, tính kế rất tốt, duy chỉ không nghĩ tới Tịnh Thế Bạch Liên lại khắc chế ma khí như thế.

Hắc Liên Nguyên Thần giấu kín như vậy, ẩn tế như vậy, vậy mà vẫn bị Tịnh Thế Bạch Liên sát giác được.

Không chỉ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, còn bị Tam Kim Ô sát giác được sự tồn tại của hắn, cái này có chút phiền toái. "Ha ha, Ma Tổ đại nhân tính kế hay lắm, biết chúng ta có ý tứ tụ tập Hỗn Thế Tứ Hầu, tại lúc Thông Tí Viên Hầu còn chưa hóa hình liền gieo xuống Ma Liên.

Chờ chúng ta đem Thông Tí Viên Hầu mang về, liền tương đương với Ma Tổ đại nhân đem một cây đinh đóng vào Bồng Lai Tiên Sơn." "Như vậy, Bồng Lai Tiên Sơn có cái gì đáng giá để Ma Tổ đại nhân đồ mưu?

Tựa hồ trừ bỏ Tịnh Thế Bạch Liên cũng không có cái khác.

Hủy diệt Tịnh Thế Bạch Liên, Hồng Hoang không còn vật khắc

chế Ma Đạo nữa." Nói đến đây, Lăng Tiêu dừng lại một chút, ngoạn vị nói: "Nếu như chúng ta đem chuyện nguyên thần Ma Tổ đại nhân còn tồn tại ở Hồng Hoang nói cho Đạo Tổ, Ma Tổ đại nhân đoán xem Đạo Tổ sẽ làm thế nào?

Nếu như ta không đoán sai, nguyên thần Ma Tổ đại nhân hẳn là trốn ở trong Bất Tử Hỏa Sơn đi?

Đạo Tổ sẽ hay không liều mạng để Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, cũng muốn tiêu diệt nguyên thần Ma Tổ đại nhân?" Nghe được lời này, La Hầu trầm mặc một hồi.

Lấy sự sợ hãi và kỵ đạn của Hồng Quân đối với hắn, khẳng định sẽ làm.

Bất Tử Hỏa Sơn bộc phát, Hồng Hoang bị thương, nhưng Hồng Hoang y nguyên năng tồn tại.

Mà hắn tồn tại, Hồng Quân liền có khả năng mất đi sự chưởng khống đối với Hồng Hoang.

Nặng nhẹ thế nào, nhìn qua là thấy ngay. "Có Thiên Đạo giám thị, Ma Tổ đại nhân không dám tùy tiện hiện thân, cho nên chuyện gieo xuống Ma Liên cho Thông Tí Viên Hầu này, khẳng định không phải Ma Tổ đại nhân đích thân làm, có người đang vì Ma Tổ đại nhân làm việc." "Để ta đoán xem sẽ là ai đây...

Thượng Cổ Ngũ Trùng.

Trước đó ta thấy Thượng Cổ Ngũ Trùng đi về phía Nam, đụng phải ta xong, thập phần chột dạ.

Lúc ấy ta tưởng rằng bọn hắn sợ ta cướp bọn hắn, hiện tại xem ra, bọn hắn là sợ ta phát hiện đoan nghê." Lăng Tiêu tiếp tục phát ra suy luận. "Ha ha, thú vị, trong Bàn Cổ hậu duệ, ngươi là kẻ duy nhất có não.

Phao ra nhiều thẻ đánh bạc như vậy, nói đi, ngươi muốn cái gì?" La Hầu bình tĩnh trở lại.

Nếu như Lăng Tiêu muốn hắn chết, sẽ không cùng hắn nói nhảm, hiện tại phao ra nhiều thẻ đánh bạc như vậy, tất nhiên là muốn hòa đàm với hắn. "Ma Tổ đại nhân là tồn tại đỉnh tiêm nhất trong Hỗn Độn Ma Thần, bí tân biết được khẳng định rất nhiều, đối với Hồng Hoang hiểu rõ, thậm chí khả năng so với Đạo Tổ còn sâu hơn.

Ta người này thích nghe cố sự, cũng biết Hồng Quân không phải loại tốt lành gì, ta rất vui lòng nhìn thấy Hồng Quân cùng ngươi lưỡng bại câu thương, đương nhiên cũng có khả năng nguyện ý cùng Ma Tổ đại nhân hợp tác.

Liền xem thành ý của Ma Tổ đại nhân." Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Kiếp trước xem tiểu thuyết Hồng Hoang, đa phần là chuyện xưa cải biên lưu truyền mà thành, cố sự trong quá trình lưu truyền rất dễ dàng phát sinh sai sót.

Rất nhiều cố sự cũng có khả năng là bịa đặt mà thành.

Cho nên, Lăng Tiêu tuy rằng biết một ít đại thể, nhưng khó phân thật giả, cũng biết không tường tận.

Mà La Hầu cái người trải qua từ thời kỳ Hỗn Độn tung hoành đến hiện tại này, biết được càng nhiều càng tường tận, hoàn toàn chính là một quyển bách khoa toàn thư.

Hiện tại bắt được cơ hội này, không từ trong miệng La Hầu moi ra chút tin tức hữu dụng, quả thực phí của trời. "Hừ hừ, dù là thời kỳ Hỗn Độn, cũng không người nào dám uy hiếp bản tọa, dù là Bàn Cổ cũng không dám, ngươi khu khu Bàn Cổ hậu duệ lại dám uy hiếp bản tọa, thú vị." Thanh âm hí ngược mà lại ngoạn vị của La Hầu vang lên. "Ma Tổ đại nhân há không nghe 'Trò giỏi hơn thầy' (Thanh xuất vu

lam nhi thắng vu lam), huống chi hiện tại Ma Tổ đại nhân hổ xuống đồng bằng." Lăng Tiêu cũng không sợ, phản chính đều như vậy rồi, La Hầu ra tay với bọn họ trước.

Đều khi phụ đến trên đầu bọn hắn rồi, còn nhẫn nhịn?

Ba huynh đệ bọn hắn nhưng xưa nay chưa từng túng qua.

Chương 113

Dù cho là Ma Tổ La Hầu thì thế nào, đắc tội chết thì đắc tội chết.

Càng huống chi, La Hầu vậy mà dám nói chính mình không sợ Bàn Cổ, đó thuần túy là chém gió. "Ha ha, muốn uy hiếp bản tọa, ngươi còn chưa đủ tư cách, lưu tại Hồng Hoang bất quá chỉ là một tia nguyên thần của bản tọa, diệt cũng liền diệt." La Hầu cười lạnh. "Nhưng bị diệt như vậy, Ma Tổ đại nhân sẽ không cam tâm không phải sao?

Hoặc hứa chúng ta không cần làm địch nhân đâu?" Lăng Tiêu nhún nhún vai. "Xem ra, cái dị số kia là ngươi, ngươi vẫn luôn biết Hồng Quân không phải thứ tốt lành gì.

Nhắc tới cũng phải, ngươi phải cảm tạ bản tọa, bản tọa cố hoặc Đông Vương Công nhập ma, Hồng Quân cái tên ngu xuẩn kia đem lực chú ý đều đặt ở trên thân Đông Vương Công.

Tưởng rằng Đông Vương Công ngay từ đầu chính là quân cờ bản tọa an bài, tưởng rằng Đông Vương Công mới là dị số nhiễu loạn Vu Yêu lượng kiếp.

Bản tọa nếu là đem chân tướng nói cho Hồng Quân, ngươi cho rằng Hồng Quân sẽ hay không buông tha các ngươi?" La Hầu phản tướng một quân. "Xác thực phải đa tạ Ma Tổ đại nhân, nhưng kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, giữa chúng ta không có cừu oán gì, hà tất tự tương tàn sát để tiện nghi cho Hồng Quân đâu?" Lăng Tiêu cũng không hoảng hốt. "Ngươi nói có đạo lý, nhưng hợp tác, địa vị liền phải bình đẳng, lời uy hiếp, bản tọa không thích nghe.

Muốn biết bí tân, liền phải đồng giá trao đổi.

Bản tọa rất hiếu kì, ngươi là như thế nào nhìn thấu bộ mặt thật

của Hồng Quân?

Ngươi tựa hồ biết Thiên Đạo soán cải Vu Yêu lượng kiếp là nhắm vào Bàn Cổ hậu duệ, khắc ý không làm Yêu Hoàng." La Hầu nói.

Đây là điều hắn vẫn luôn muốn biết, tuy rằng La Hầu các loại mắng Bàn Cổ, nhưng không thể không thừa nhận, hắn phi thường kỵ đạn Bàn Cổ, lo lắng Lăng Tiêu là hậu thủ do Bàn Cổ lưu lại, Bàn Cổ sẽ một lần nữa trở về.

So với giết chết Hồng Quân, hắn càng thêm không nguyện ý nhìn thấy Bàn Cổ trở về. "Có thể đồng giá trao đổi, bất quá, hiện tại là Ma Tổ đại nhân rơi vào hạ phong, thỉnh Ma Tổ đại nhân nói trước đi, muốn biết bí mật của ta, phải xem thành ý của Ma Tổ đại nhân." Lăng Tiêu mỉm cười, La Hầu ký nhiên cảm hứng thú, vậy thì có thể đàm. "Thú vị, Bàn Cổ tên điên kia vậy mà có thể có hậu duệ có não như thế, được, bản tọa liền bồi ngươi chơi đùa.

Bàn Cổ bổ ra Hỗn Độn, Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc đản sinh ra ba ngàn thế giới, Hồng Hoang là Tổ địa, do Bàn Cổ lấy tự thân sở tu Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc dung hợp Hỗn Độn Châu diễn hóa mà thành." "Có thể nói Hồng Hoang chính là Hỗn Độn Châu dung hợp Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc mà thành, có thể tiến hóa thành thế giới hoàn mỹ nhất.

Cũng có thể nói Hồng Hoang là đạo quả Bàn Cổ bỏ ra toàn bộ tâm huyết lưu lại, cũng là Đạo do Bàn Cổ sở sáng tạo.

Hồng Quân tên ngu xuẩn kia nhãn giới hiệp ải, chỉ nghĩ đến bá chiếm Hồng Hoang, trốn ở Hồng Hoang xưng vương xưng bá, mượn nhờ khí vận Hồng Hoang tu luyện, bởi vì có Hỗn Độn Châu yểm hộ, cách tuyệt khí tức Hồng Hoang." "Mà Hỗn Độn vô biên vô tế, cảm ứng không thấy khí tức, không có tọa độ, căn bản không có khả năng

phát hiện Hồng Hoang.

Hiện tại những Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn, trốn ở thế giới khác khôi phục tu vi, chung có một ngày, bọn hắn sẽ trở lại Hồng Hoang, thưởng đoạt Hồng Hoang.

Hoặc giả nói là thưởng đoạt đạo quả của Bàn Cổ, mượn nhờ đạo quả của Bàn Cổ đạp nhập Sáng Đạo Cảnh.

Hồng Quân chưởng ác không được Hồng Hoang, hắn không xứng." Trong lời nói của La Hầu tràn đầy sự trào phúng và khinh thường đối với Hồng Quân. "Ta muốn biết, còn bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần còn sống?" Lăng Tiêu tịnh chưa cảm thấy có bao nhiêu chấn kinh.

Năm đó Khai Thiên nhất chiến tuy rằng hung hiểm dị thường.

Nhưng Hỗn Độn Thần Ma há lại hạng người hời hợt.

Bàn Cổ tuy mạnh, nhưng cũng không thể đem tất cả Hỗn Độn Thần Ma toàn bộ giết sạch.

Năm đó cá lọt lưới tồn hoạt dưới lưỡi búa Bàn Cổ không nhiều, nhưng cũng không ít.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng chấn kinh, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài.

Lục Nhĩ Mi Hầu bọn người, bởi vì Lăng Tiêu bố hạ cấm chế, nói chuyện gì bọn hắn nghe không được.

Viên Hồng rất muốn khóc, hắn đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nội tâm thảm thắc, khoan hãy nói còn có thể bái sư hay không, có thể sống hay không đều là ẩn số.

Mà La Hầu cũng không sợ nói cho Lăng Tiêu những thứ này, muốn đồ mưu Hồng Hoang, chí ít phải đạt tới Đại Đạo Cảnh hậu kỳ.

Lăng Tiêu ba người hiện tại mới Thánh Nhân cảnh, hiện tại Đại Đạo quy ẩn, không cách nào trực tiếp tham ngộ.

Đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, tăng lên sẽ rất khó, chờ Tam Kim Ô đạt tới Đại Đạo Cảnh hậu kỳ, e rằng bọn hắn đã sớm trở về.

Để Lăng Tiêu biết nhiều một chút, có thể ngáng chân Hồng Quân nhiều hơn chút. "Rất nhiều, Không Gian Ma Thần Dương Mi, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Vận Mệnh Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần đều là chí cường giả thời kỳ Hỗn Độn, nào dễ dàng chết thấu như vậy.

Bao quát Thần Nghịch, Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành những kẻ này đều chưa chết, năm đó thập đại chí cường ma thần, cơ bản đều chưa chết.

Như Sinh Mệnh, Sáng Tạo... những Ma Thần có năng lực bảo mệnh cực mạnh kia, cũng không dễ dàng chết như vậy.

Như Hồng Quân loại tham sống sợ chết kia, trốn ở phía sau giả chết tránh thoát một kiếp cũng có không ít." La Hầu cũng không giấu giếm. "Vậy mà nhiều như vậy." Lăng Tiêu nhíu mày. "Hỗn Độn Ma Thần sống vô số kỷ nguyên, trong tuế nguyệt dài đằng đẵng, tự nhiên sẽ nghiên cứu một ít thủ đoạn bảo mệnh.

Bàn Cổ cũng biết điểm này, cho nên dùng Hỗn Độn Châu diễn hóa Hồng Hoang, đem Hồng Hoang giấu đi.

Lại bố hạ Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp, tiêu diệt Hỗn Độn Ma Thần tàn tồn tại Hồng Hoang." La Hầu giải hoặc nói. "Như vậy, Đại Đạo vì cái gì sẽ quy ẩn?" Lăng Tiêu lại lần nữa đặt câu hỏi.

Hỗn Độn Ma Thần từng tu luyện qua Đại Đạo Pháp Tắc, chỉ cần ký ức vẫn còn, khôi phục hoặc là tu luyện lại sẽ phi thường dễ dàng,

không cần đi tham ngộ Đại Đạo.

Đại Đạo quy ẩn đối với Hỗn Độn Ma Thần ảnh hưởng không lớn, nhưng đối với bọn hắn ảnh hưởng rất lớn a, không cách nào tham ngộ Đại Đạo, chỉ có thể chính mình đi tìm kiếm Đại Đạo Pháp Tắc hoàn chỉnh để tham ngộ. "Thế giới mới khác cũng có Thiên Đạo tồn tại, Thiên Đạo nói trắng ra chính là đại ngôn giả của Đại Đạo, thay thế Đại Đạo duy hộ những thế giới mới kia vận chuyển.

Ngươi có thể hiểu Thiên Đạo là tử tự của Đại Đạo, giống như Nhân tộc sinh xong hài tử, mẫu thân sẽ có một đoạn thời kỳ suy yếu." La Hầu nói. "Ha ha, thuyết pháp này rất hình tượng." Lăng Tiêu vui vẻ.

Đại Đạo tựa hồ là cỗ máy quản lý của Hỗn Độn, không có bản ngã ý thức, chết lặng duy hộ Hỗn Độn vận chuyển.

Tâm sinh ba ngàn thế giới mỗi cái mỗi khác, Đại Đạo không thể dùng phương pháp giống nhau để quản lý, thế là liền sinh ra ba ngàn cái người máy nhỏ, phân biệt quản lý ba ngàn thế giới.

Thiên Đạo có bản nguyên, Đại Đạo khẳng định cũng có, sinh Thiên Đạo, hẳn là tiêu hao bản nguyên Đại Đạo, cho nên Đại Đạo lâm vào thời kỳ suy yếu, quy ẩn khôi phục. "Vậy thế giới khác cũng có Địa Đạo, Nhân Đạo những thứ này sao?" Lăng Tiêu tiếp tục đặt câu hỏi. "Không có, các thế giới khác chỉ có Thiên Đạo, cho nên nói Hồng Hoang là hoàn mỹ nhất, Lục Đạo vận chuyển, duy trì cân bằng." La Hầu nói. "Lục Đạo?" Lăng Tiêu ngẩn ra, hắn chỉ biết Thiên, Địa, Nhân tam đạo. "Xem ra ngươi chỉ biết Dương Tam Đạo là Thiên, Địa, Nhân tam đạo, mà không biết Âm Tam Đạo là Ma, Yêu, Phật tam đạo." La Hầu giải thích, "Âm Dương cân bằng mới có thể trường cửu, Âm Tam Đạo vì chế hành Dương Tam Đạo mà tồn tại, Đạo cùng Ma, Nhân cùng Yêu, Địa cùng Phật.

Khi Dương Tam Đạo có một đạo nào đó một nhà độc đại, Âm Tam Đạo tương ứng liền sẽ xuất hiện, suy yếu Dương Tam Đạo đang độc đại đó." "Được rồi, Bản tọa nói đã đủ nhiều rồi, đến lượt ngươi." Nói xong, La Hầu đột nhiên chuyển chủ đề.

Lăng Tiêu tiêu hóa một phen những tin tức này, đột nhiên có một cái suy đoán, Phật Đạo cùng Địa Đạo tương khắc.

Chương 114

Cho nên Tây Du lượng kiếp, Tây Phương đại hưng, Phật Đạo đại thịnh, là vì áp chế Địa Đạo.

Khẳng định lại là Hồng Quân và Thiên Đạo giở trò quỷ, sửa đổi Tây Du lượng kiếp, Tây Du lượng kiếp chân chính hẳn không phải là như thế.

Quá sức âm hiểm rồi.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại, bắt đầu bịa chuyện: "Ta tại thời kỳ Hung Thú lượng kiếp liền đã sinh ra ý thức, nhìn thấy rất nhiều, tổng kết ra một cái đạo lý, kẻ mưu toan xưng bá Hồng Hoang đều không có kết cục tốt đẹp.

Khi chúng ta ba huynh đệ đản sinh, mỗi người có một đạo pháp tắc bạn sinh, Đại ca ta là Thôn Phệ Pháp Tắc, Nhị ca là Hủy Diệt Pháp Tắc, mà ta là Vận Mệnh Pháp Tắc.

Ta khuy tham vận mệnh trường hà, phát hiện Hồng Quân là Hỗn Độn Ma Thần, cho nên vẫn luôn đề phòng." "Về sau tu vi tăng lên, Vận Mệnh Pháp Tắc ta tham ngộ càng sâu, khuy tham vận mệnh người khác, phát hiện lượng kiếp không đúng.

Thập Nhị Tổ Vu vốn nên thành Thánh, nhưng theo lượng kiếp kéo dài, tử khí trên thân Thập Nhị Tổ Vu càng ngày càng nặng.

Lượng kiếp không phải là vì để Thập Nhị Tổ Vu thành Thánh, mà là muốn Thập Nhị Tổ Vu chết.

Còn về việc chúng ta không làm Yêu Hoàng, hoàn toàn là bởi vì mưu toan tranh bá Hồng Hoang đều không có kết cục tốt đẹp." Lăng Tiêu đương nhiên không có khả năng nói mình là xuyên việt mà đến,

liền hồ trấu một trận, dù sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không nói, La Hầu cũng không biết hắn nói là thật hay giả.

Mà Lăng Tiêu cũng xác thực tham ngộ một tia Vận Mệnh Pháp Tắc từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vận Mệnh Pháp Tắc không hổ là pháp tắc quỷ dị nhất, phi thường khó tham ngộ, so với Không Gian và Thời Gian pháp tắc còn khó hơn. "Chỉ là như vậy sao?" La Hầu tổng cảm giác không đúng, rất hợp lý, nhưng chính vì quá hợp lý, quá đơn giản, cho nên cảm giác không thích hợp. "Khi đó Bàn Cổ ý chí xuất hiện là chuyện gì xảy ra?

Không có ngươi tham dự?" La Hầu thăm dò.

Cái khác hắn không sợ, chỉ sợ Bàn Cổ sẽ quy lai, Bàn Cổ ý chí xuất hiện, liệu có phải Bàn Cổ còn chưa chết hẳn hay không. "Ta nhưng không có bản lĩnh đó.

Thập Nhị Tổ Vu hiến tế Huyết Trì trong Bàn Cổ Thần Điện, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm thấu qua thời gian trường hà, từ thời điểm Khai Thiên tiếp dẫn một tia Bàn Cổ ý chí hàng lâm, chỉ có thể tồn tại ba giây.

Ta chỉ là thông qua Vận Mệnh Pháp Tắc phát hiện cơ duyên thành Thánh của Thập Nhị Tổ Vu giấu ở trong Bất Chu Sơn, bọn hắn tiếp dẫn Bàn Cổ ý chí hàng lâm nãi là vì hù dọa Hồng Quân, để Hồng Quân không dám xuất thủ đánh gãy bọn hắn thành Thánh.

Sự thật chứng minh, bọn hắn làm chiêu này rất có tất yếu, nếu không Hồng Quân khẳng định sẽ ra tay cướp đi Bàn Cổ Ngọc Tủy, hạn chế Địa Đạo." Lăng Tiêu cũng không giấu diếm.

Nói láo quá nhiều La Hầu nhất định sẽ phát hiện, thật giả nửa nọ nửa kia mới là phương thức nói dối cao minh nhất. "Thì ra là thế." La Hầu gật gật đầu, cái này hắn tin tưởng, bởi vì từ sau đó Vu Tộc không

còn thành viên mới đản sinh, hẳn là Bàn Cổ Huyết Trì đã khô cạn. "Ma Tổ đại nhân hiện tại là muốn mưu đồ lượng kiếp tiếp theo sao?

Vu Yêu lượng kiếp phục tô Địa Đạo, lượng kiếp tiếp theo hẳn là phục tô Nhân Đạo.

Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ không nguyện ý Nhân Đạo phục tô, Thiên Đạo tiến thêm một bước bị hạn chế, khẳng định sẽ lần nữa sửa đổi lượng kiếp, mà Ma Tổ đại nhân cũng muốn tham gia một tay, vì Ma Đạo mưu lợi đi." Lăng Tiêu chuyển hướng câu chuyện. "Không sai, ngươi chưởng khống Nhân Tộc, là muốn Nhân Đạo phục tô, độc bá Nhân Tộc khí vận đi.

Tiếp theo là Phong Thần lượng kiếp, vốn là Nhân Đạo phong thần, nhưng Hồng Quân sẽ sửa đổi thành Thiên Đạo phong thần.

Để Hồng Quân đạt được mục đích, Nhân Đạo rất khó lại phục tô, Nhân Tộc sẽ luân vi Thiên Đạo nô lệ." La Hầu không giấu diếm, muốn hợp tác thì có một số việc tổng quy phải nói rõ. "Cho nên, Ma Tổ đại nhân muốn tham gia một tay, biến thành Ma Đạo phong thần, để Nhân Tộc luân vi Ma Đạo nô lệ?" Lăng Tiêu híp mắt nói. "Ta thành hay không thành cũng không quan trọng như vậy, chỉ cần Hồng Quân đạt không thành mục đích, để hắn khó chịu, liền đủ rồi.

Đương nhiên, thành thì càng tốt, Ma Đạo đại hưng, Ma trướng Đạo tiêu, Đạo trưởng Ma tiêu, Ma Đạo đại hưng thì Thiên Đạo liền phải suy yếu, Hồng Quân có thể tức chết." La Hầu phát ra một trận cười quái dị.

Năm đó thua Hồng Quân thực sự là kỳ sỉ đại nhục, để hắn canh cánh trong lòng, tuyệt không thể để Hồng Quân thống khoái.

Hắn thà rằng tiện nghi cho Lăng Tiêu, cũng không để Hồng Quân đạt được mục đích. "Nhưng ta muốn Nhân Đạo phục tô, độc đắc Nhân Tộc khí vận, làm sao bây giờ?

Ma Tổ đại nhân muốn chính là phát triển hoàn mỹ Hồng Hoang.

Hồng Quân sửa đổi Hồng Hoang phát triển sẽ gia thâm Hồng Quân đối với Hồng Hoang khống chế, Hồng Hoang phát triển cũng sẽ sai lệch, xuất hiện tì vết.

Từ góc độ này mà nghĩ, Nhân Đạo phục tô tựa hồ đối với Ma Tổ đại nhân càng có lợi." Lăng Tiêu bắt đầu đàm phán. "Ha ha, Bản tọa có thể không cần Nhân Tộc làm Ma Đạo nô lệ, nhưng ngươi phải trợ giúp Bản tọa để Ma Đạo phục tô, tra tấn Hồng Quân." La Hầu tự nhiên biết Lăng Tiêu là muốn thuyết phục hắn.

Hắn có thể để Lăng Tiêu kiếm món hời này, nhưng hắn cũng phải đạt được chỗ tốt đủ lớn. "Ồ, Ma Đạo không phải đã tồn tại rồi sao?" Lăng Tiêu nghi hoặc. "Đó bất quá là Bản tọa dùng một tia Thiên Đạo bản nguyên sáng tạo ra Ngụy Ma Đạo.

Đợi chân chính Ma Đạo phục tô, Bản tọa tại trong Ngụy Ma Đạo gia nhập ý chí của ta, dung nhập Chân Ma Đạo, các loại cùng Thiên Đạo đối nghịch, tra tấn Hồng Quân." La Hầu nói xong, phát ra một trận cười quái dị. "Thì ra là thế." Lăng Tiêu gật gật đầu, cái này hắn rất vui lòng nhìn thấy, có Ma Đạo kiềm chế, Hồng Quân liền không có nhiều tinh lực như vậy đến nhằm vào bọn hắn. "Vậy Ma Đạo muốn như thế nào phục tô đây?" "Phong Thần.

Lượng kiếp sau là Phong Thần lượng kiếp, vốn là Nhân Đạo phong thần.

Bản tọa trong tay có Ma Đạo pháp bảo Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên, cộng thêm Thiên Thư Phong Thần Bảng tiến hành Ma Đạo phong thần, tất có thể hoán tỉnh Ma Đạo.

Thiên, Địa, Nhân tam thư, vốn chính là vì Phong Thần mà tồn tại.

Thiên Thư có thể tiến hành Thiên Đạo và Ma Đạo phong thần, Địa

Thư có thể tiến hành Địa Đạo và Phật Đạo phong thần, Nhân Thư có thể tiến hành Nhân Đạo và Yêu Đạo phong thần.

Phong Thần lượng kiếp, cũng không phải chỉ có một đạo phong thần, ta làm Ma Đạo phong thần của ta, ngươi làm Nhân Đạo phong thần của ngươi, chúng ta cũng không xung đột." La Hầu nói. "Nhưng đâu ra nhiều thần linh sắc phong như vậy?" Lăng Tiêu nào dám trăm phần trăm tin tưởng lời La Hầu. "Chết nhiều một chút không phải là được rồi sao.

Bản tọa sẽ để Yêu Tộc lần nữa nhập cuộc.

Yêu Tộc tuy rằng xuống dốc, nhưng cao thủ Đại La Kim Tiên trở lên là nhiều nhất.

Ngươi cũng có thể để Tứ Giáo thu đồ đệ nhiều hơn, bồi dưỡng nhiều một chút Đại La Kim Tiên đi ra.

Duy có Đại La quả vị mới có tư cách lên bảng Phong Thần." La Hầu không cho là đúng nói.

Lăng Tiêu vạn vạn không nghĩ tới, La Hầu vậy mà sẽ chằm chằm vào Yêu Tộc vừa mới vượt qua lượng kiếp, đây là muốn đem Yêu Tộc chơi đến diệt tộc a.

Bất quá, hiện tại Đại La Kim Tiên nhiều nhất giống như xác thực là Yêu Tộc.

Vu Yêu chung chiến, Vu Tộc vì yểm hộ Tổ Vu thương vong thảm trọng, mà Yêu Tộc thương vong cũng không lớn, chỉ là Yêu Hoàng Phục Hy bị Hậu Thổ đánh chết.

Yêu Tộc cao tầng chiến lực cũng không có tổn thất bao nhiêu, chỉ là đều bị kiếp khí nhập thể, không cách nào lại tăng lên tu vi.

Một đạo phong thần, chính thần 365 vị, ít nhất chính thần phải phong đủ thì Phong Thần mới tính là kết thúc.

Hai đạo phong thần, cũng chính là ít nhất cần 730 vị Đại La Kim Tiên lên bảng.

Chương 115

Yêu Tộc rất nhiều Đại La cao thủ tâm hôi ý lãnh, tị thế không xuất, chạy đến trong Tứ Hải ẩn cư.

Những Đại Yêu này cơ bản sẽ không đi ra tham gia Phong Thần lượng kiếp, chỉ chờ lấy Yêu Tộc hao tổn, thấu đủ một đạo phong thần cũng không tệ rồi.

Còn phải từ Tứ Giáo dạy dỗ, hiện tại có thể đại lượng bồi dưỡng được Đại La Kim Tiên cũng chỉ có Tứ Giáo.

Đương nhiên, Bồng Lai Tiên Sơn bọn hắn cũng có thể bồi dưỡng được đại lượng Đại La Kim Tiên cao thủ, nhưng để đệ tử chính mình nhập kiếp là không thể nào.

Còn có Tinh Thần Cung, có thể thấu ra mấy chục vị Đại La Kim Tiên.

Hiện tại trừ Yêu Tộc, hẳn là Tinh Thần Cung có Đại La Kim Tiên nhiều nhất.

Nhưng để người mình nhập kiếp là không thể nào.

Nếu như đến lúc đó Hồng Quân bức bọn hắn ký Phong Thần Bảng, liền thả Khổng Tuyên ra ngoài.

Đến đây đi, tổn thương lẫn nhau.

Khổng Tuyên khổ tu Ngũ Hành Pháp Tắc, bây giờ Ngũ Hành Pháp Tắc đều sắp tu luyện tới tiểu thành, phối hợp thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, cộng thêm Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Đến đây đi, Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông đều bắt hết cho ngươi.

Hiện tại Thánh Nhân không ra, Khổng Tuyên đều sắp vô địch, cũng chỉ có số ít mấy cái đại năng có thể uy hiếp được Khổng Tuyên. "Có thể, vậy chúng ta liền âm thầm kết minh.

Hai đạo phong thần, Yêu Tộc giao cho ngươi, Tứ Giáo giao cho chúng ta.

Bất quá, ta phải đề một cái yêu cầu, đồ đệ chúng ta Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bằng là Phượng Tộc Thái Tử, ta hi vọng Ma Tổ không nên thương hại Phượng Tộc." Lăng Tiêu mở miệng nói.

La Hầu trầm mặc một hồi, nói: "Có thể, Bản tọa có thể không thương hại Phượng Tộc, nhưng các ngươi cũng phải đáp ứng Bản tọa một cái điều kiện." "Ma Tổ mời nói." Lăng Tiêu không vội vã đáp ứng. "Nếu là Hồng Quân chó cùng rứt giậu, các ngươi phải bảo vệ Bản tọa một tia nguyên thần bất diệt, Bản tọa còn chưa chơi đủ đâu." La Hầu nói. "Có thể." Lăng Tiêu đáp ứng phi thường thống khoái.

Lấy năng nại của La Hầu, khẳng định lưu lại hậu thủ khác, tại Hồng Hoang lưu lại tọa độ.

Muốn lưu một tia nguyên thần bất diệt, đại khái thật sự chỉ là muốn cùng Hồng Quân chơi đùa.

Trừ La Hầu, như Dương Mi, Thần Nghịch những đại lão kia, cũng rất có thể tại Hồng Hoang lưu lại tọa độ.

Bọn hắn ngăn cản không được, nhưng những đại lão kia muốn khôi phục thương thế cũng cần tuế nguyệt dài đằng đẵng.

Từng cái bị Bàn Cổ đánh đến chỉ còn lại tàn khuyết nguyên thần đào thoát, nguyên thần bị hao tổn là phi thường khó khôi phục. "Ngươi cũng không sợ Bản tọa lừa ngươi, vẫn như cũ đối với Phượng Tộc dạy dỗ?" La Hầu nghiền ngẫm nói. "So với Hồng Quân, ta cảm thấy Ma Tổ đại nhân càng có thể tin tưởng.

Ma Tổ đại nhân là ác, nhưng ác quang minh lỗi lạc, chân tiểu nhân còn hơn ngụy quân tử.

Tựa như Ma Tổ đại nhân nhân vật cỡ này, có sự kiêu ngạo của riêng mình, lại há tiết làm ra chuyện lật lọng." Lăng Tiêu cười cười, thuận tiện vuốt mông ngựa.

Đương nhiên, hắn nói cũng xác thực là lời nói thật, La Hầu không thể nghi ngờ là phi thường kiêu ngạo, lại há tiết làm ra loại hoạt động ti liệt lật lọng kia. "Ha ha, thú vị, chỉ có người kiêu ngạo đồng dạng mới có thể nói ra lời như vậy.

Xem ra ba con Kim Ô các ngươi kế thừa chính là phong cốt của Bàn Cổ." La Hầu cao giọng cười to, trong tiếng cười mang theo thưởng thức. "Còn có một việc, không biết Ma Tổ đại nhân có biết Nhân Thư ở nơi nào?" Lăng Tiêu hỏi thăm.

Không có cách nào, hắn không có đầu mối, tìm không thấy a.

Không có Nhân Thư thì không cách nào tiến hành Nhân Đạo phong thần, hết thảy đều là nói suông. "Khi Nhân Tộc khí vận nồng hậu đến có thể hóa linh, Nhân Thư tự nhiên sẽ xuất hiện.

Tốt rồi, nói tiếp Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ phát giác được." Nói xong, La Hầu liền tự hành tiêu tán không thấy, chỉ để lại tòa nguyên thần hắc liên kia.

Lăng Tiêu thu lại.

Nhân Tộc khí vận hóa linh, nếu hắn không nhớ lầm thì Nhân Tộc thủ hộ thần là Huyền Điểu, nói cách khác, khi khí vận Huyền Điểu xuất hiện, chính là lúc Nhân Thư xuất thế.

Hình như đến Ngũ Đế hậu kỳ, Đại Thương thay thế, thống hợp Nhân Tộc khí vận, khí vận Huyền Điểu mới xuất hiện.

Hiện tại mới Thiên Hoàng thời kỳ, còn rất xa xôi đâu.

Lăng Tiêu cũng không nghĩ nhiều nữa, giải khai cấm chế. "Sư tôn." Khổng Tuyên, Đại Bằng đều xuất quan, tề tề hành lễ.

Viên Hồng ủy khuất ba ba nhìn xem Lăng Tiêu, hắn là thật cái gì cũng không biết a. "Không cần lo lắng, không có việc gì.

Viên Hồng cái gì cũng không biết, bị người ta tại trước khi hóa hình tính kế, hiện tại đã không sao, các ngươi đừng trách hắn." Lăng Tiêu mở miệng nói. "Ta đã nói ta cái gì cũng không biết, ta là bị oan uổng." Viên Hồng được giải oan, đều sắp khóc. "Được rồi được rồi, oan uổng ngươi, dám khóc ta đánh ngươi, đừng làm mất mặt Hỗn Thế Tứ Hầu chúng ta.

Này, cái này cho ngươi." Vô Chi Kỳ thu hồi Tịnh Thế Bạch Liên, ngoài miệng đe dọa, lại ném cho Viên Hồng hai quả Nhân Sâm Quả.

Trước đó hắn cùng Trấn Nguyên Tử đánh cược thắng tới.

Hỗn Thế Tứ Hầu, lấy hắn Xích Khào Mã Hầu thông minh nhất, hố Trấn Nguyên Tử đến không còn gì để nói. "Tạ ơn sư huynh." Viên Hồng một giây nín khóc mỉm cười, biết đây là đồ tốt, vội vàng thu lại.

Lúc này, Hi Hòa bọn hắn trở về.

Đương tức tổ chức bái sư điển lễ, Viên Hồng làm lão Bát, tiểu sư đệ.

Lăng Tiêu ba huynh đệ sớm đã vì Hỗn Thế Tứ Hầu chuẩn bị xong pháp bảo, luyện chế ra bốn cây côn loại pháp bảo, đều đạt đến Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo cấp bậc.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Côn mạnh nhất, dùng Phân Bảo Nham luyện chế mà thành, 35 đạo cấm chế.

Vô Chi Kỳ dùng Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn, 33 đạo cấm chế, dùng nửa đoạn Bất Chu Sơn luyện chế mà thành (nửa đoạn kia bị Nguyên Thủy tiệt hồ luyện thành Phiên Thiên Ấn, trong Phong Thần lượng

kiếp thanh danh đại táo).

Hiện tại cho Viên Hồng chính là Hỗn Nguyên Chân Dương Côn, dùng một đoạn thân cây Phù Tang Thụ luyện chế mà thành, cũng là 33 đạo cấm chế.

Còn có một cây Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, dùng Chu Thiên Tinh Thần Thụ chi cán, dung hợp vạn thiên tinh thần chi lực luyện chế mà thành, cũng là 33 đạo cấm chế, chuẩn bị cho Linh Minh Thạch Hầu.

Hỗn Nguyên Tứ Côn đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, so với Như Ý Kim Cô Bổng, Tùy Tâm Thiết Can Binh loại Hậu Thiên rác rưởi linh bảo kia mạnh hơn quá nhiều.

Còn có chiến giáp, mỗi khỉ một bộ, đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không có cách, Tam Tiên Sơn thịnh sản tiên thiên linh nguyên liệu, chính là giàu có như vậy.

Chương 116

Hiện tại có thể đại lượng luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo cũng chỉ có bọn hắn.

Hi Hòa, Thường Hi ở bên ngoài đạt được không ít linh quả, cho Viên Hồng một đống lớn.

Mà Hi Hòa còn mang về một tin tức: Mang thai.

Đế Tuấn cao hứng hỏng rồi, mang theo Hi Hòa và Thường Hi về Thái Dương Tinh.

Mang thai Tiểu Kim Ô, ở tại trên Thái Dương Tinh thụ Thái Dương Chân Hỏa hun đúc, năng lượng tăng lên bản nguyên và căn nguyên. "Ai, chỉ còn ta một người bế quan, thật là buồn chán." Đông Hoàng Thái Nhất rất phiền muộn, một mình ngay cả tâm tình bế quan cũng không có. "Nhị ca nếu là cảm thấy nhàm chán, cũng tìm cái đạo lữ đi." Lăng Tiêu cười nói. "Ta thì thôi đi, ta thích tự do tự tại.

Ngược lại là ngươi, cùng Hậu Thổ liếc mắt đưa tình, có thể cân nhắc cân nhắc." Đông Hoàng Thái Nhất phản tướng một quân.

Lăng Tiêu có chút chột dạ, hắn tự nhiên nhìn ra được Hậu Thổ đối với hắn có chút ý tứ, bất quá Lăng Tiêu cũng không có phương diện này ý nghĩ, tự do tự tại thật tốt.

Dù sao đại tẩu một lần sinh mười cái, mười cái tiểu chất tử, Tam Kim Ô bọn hắn không thiếu người thừa kế.

Hiện tại Vu Yêu lượng kiếp đều qua, sẽ không phát sinh sự kiện Hậu Nghệ xạ nhật.

Mười cái tiểu chất tử sau này lớn lên, thành hôn sinh con, tráng đại Kim Ô nhất tộc, làm ra một đống Kim Ô, ngẫm lại đều rất thú vị.

Đông Hoàng Thái Nhất một mình không muốn bế quan, một thân một mình đi ra ngoài du lịch buông lỏng đi.

Chỉ còn Lăng Tiêu lưu tại Bồng Lai Tiên Sơn, hoặc là cho Viên Hồng giảng đạo, hoặc là cùng Thông Thiên nói chuyện phiếm.

Quy Linh Thánh Mẫu và Tam Tiêu mới gặp mà đã như quen, lập tức liền thành bạn tốt.

Thông qua Quy Linh Thánh Mẫu, Tam Tiêu quen biết Triệu Công Minh, cũng là mới gặp mà đã như quen, trực tiếp kết bái làm huynh muội.

Lăng Tiêu không thể không cảm khái, đây đại khái chính là mệnh định đi, chuyển tới chuyển lui, không tại một giáo, Tam Tiêu và Triệu Công Minh vẫn là kết bái thành huynh muội.

Một ngày này, Chúc Long hiện thân, hướng Thiên Đạo thề, từ nay về sau Long Tộc vì Nhân Tộc hành vân bố vũ, Thiên Đạo hàng xuống tương đối khá công đức.

Chỉ là!

Không bao lâu, khi Tam Tiêu về Nhân Tộc lại ngoài ý muốn biết được Long Tộc làm loạn.

Nói là vì Nhân Tộc hành vân bố vũ, lại hạn hán chết, ngập lụt chết.

Còn phát hiện Xiển Giáo đệ tử giở trò quỷ, xua đuổi dã thú công kích Nhân Tộc trú địa, dẫn đến Nhân Tộc thương vong không nhỏ.

Hi Hòa và Thường Hi không tại, Tam Tiêu cầm không được chủ ý, Quỳnh Tiêu trở về hỏi Lăng Tiêu làm thế nào. "Bắt được liền đánh chết bỏ, đệ tử ở giữa tranh đấu, Nguyên Thủy nếu là dám xuất thủ, vi sư tự sẽ xuất thủ." Lăng Tiêu bá khí trả lời.

Nguyên Thủy thật sự là đang trên con đường muốn chết một đi không trở lại.

Ngày này, Xích Tinh Tử xua đuổi dã thú, bị Tam Tiêu bắt được, một trận bạo đánh.

Xiển Giáo đệ tử khác ngồi không yên, hiện thân bang Xích Tinh Tử.

Tam Tiêu và Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đánh nhau.

Tam Tiêu tu vi cao, Thập Nhị Kim Tiên người đông thế mạnh, đánh ngang tay.

Tam Tiêu bố hạ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Thập Nhị Kim Tiên ỷ nhiều hiếp ít còn hiếp ra tự tin, tự tin tràn đầy tiến trận phá trận, sau đó liền bị Hỗn Nguyên Kim Đấu đoạt trong ngực ngũ khí, trên đỉnh tam hoa, toàn bộ đánh rớt Đại La quả vị.

Mạnh nhất Quảng Thành Tử bị Quỳnh Tiêu dùng Xuyên Tâm Tỏa xuyên qua, giống chó đồng dạng bị kéo đi, mặt mũi mất hết, sống không bằng chết.

Tội khôi họa thủ Xích Tinh Tử càng là bị Bích Tiêu dùng Kim Giao Tiễn cắt nát nhục thân.

Những người khác trong nháy mắt túng, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Lúc Tam Tiêu muốn hạ sát thủ, Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông chạy đến cứu viện.

Hai cái xấu không biết xấu hổ ỷ lớn hiếp nhỏ.

Nam Cực Tiên Ông là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Nhiên Đăng càng là Chuẩn Thánh trung kỳ, Tam Tiêu không địch lại.

Hai người lúc ra Côn Luân Sơn, Lục Nhĩ Mỹ Hầu liền nghe được,

mang theo Vô Chi Kỳ kịp thời chạy tới. "Hai cái lão không biết xấu hổ, khi phụ sư muội ta, coi Bồng Lai Tiên Sơn chúng ta không người sao?" Lục Nhĩ Mỹ Hầu móc ra Hỗn Nguyên Vô Cực Côn liền giết hướng Nhiên Đăng, Vô Chi Kỳ móc ra Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn đối đầu Nam Cực Tiên Ông.

Nhiên Đăng tu vi cao, Lục Nhĩ Mỹ Hầu pháp bảo lợi hại, hai người đánh có qua có lại.

Mà Nam Cực Tiên Ông và Vô Chi Kỳ tu vi như nhau, pháp bảo so với Vô Chi Kỳ kém xa.

Vô Chi Kỳ tay cầm Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn, càng có Tịnh Thế Bạch Liên kiện này 36 đạo cấm chế Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công phòng nhất thể.

Nam Cực Tiên Ông không quá bao lâu liền chống đỡ không nổi, bị Vô Chi Kỳ đuổi theo đánh. "Sư tỷ, hai cái lão hóa này giao cho chúng ta, các ngươi đem đám chó má Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên diệt đi, một đám rác rưởi.

Mười hai cái đánh không lại ba vị sư tỷ ta, còn không biết xấu hổ gọi người già đến." Vô Chi Kỳ cuồng đỗi.

Lăng Tiêu tại Bồng Lai Tiên Sơn cười hắc hắc quan chiến, cái này ngược lại có loại cảm giác Phong Thần chi chiến sớm mở ra.

Theo nguyên bản Hồng Hoang quỹ tích, trong Phong Thần lượng kiếp, Thập Nhị Kim Tiên cũng bị Tam Tiêu dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đánh rớt Đại La quả vị. "Xem ra Đế Tuấn đạo hữu trận pháp tạo nghệ xác thực phi phàm, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận này, cùng cảnh giới cơ hồ không có khả năng phá được.

Phối hợp Xuyên Tâm Tỏa đồng dạng đoạt người Đại La quả vị, đơn giản tuyệt phối, không gì không đánh được.

Hỗn Thế Tứ Hầu quả nhiên thiện chiến.

Nhiên Đăng pháp bảo cũng không kém, Linh Cữu Đăng, Hào Thiên Cầm, Thái Cực Phù Ấn đều là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, lại là tiền bối, vậy mà không bắt được Lục Nhĩ Mỹ Hầu." Thông Thiên từ trung tâm tán thán. "Linh Cữu Đăng u minh quỷ hỏa, vừa vặn bị Dương Chi Ngọc Tịnh Bình khắc chế; Hào Thiên Cầm hoặc nhân tâm thần, nhưng Hỗn Thế Tứ Hầu chiến đấu ý chí cực kỳ kiên định, Hào Thiên Cầm ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ." Lăng Tiêu cười cười, Lục Nhĩ Mỹ Hầu đơn giản có loại cảm giác thiên khắc Nhiên Đăng.

Nam Cực Tiên Ông cũng chỉ trượng vào bản thể là phi cầm, tốc độ nhanh, nếu không sớm đã bị Vô Chi Kỳ đánh chết.

Nếu là thả Đại Bằng, Nam Cực Tiên Ông sớm chết hẳn.

Đại Bằng tốc độ vốn là nhanh, lại tu luyện Phong Chi Pháp Tắc, tốc độ trực bức Côn Bằng.

Nếu là thả Khổng Tuyên, một chấp hai nhẹ nhõm.

Khổng Tuyên tuy rằng là Nhị sư huynh, lại là mạnh nhất, Lục Nhĩ Mỹ Hầu, Vô Chi Kỳ, Kim Sí Đại Bằng ba người thực lực thì không sai biệt lắm. "Lớn mật!" Ngay tại lúc Tam Tiêu muốn hạ tử thủ, thanh âm Nguyên Thủy như là tình không tạc lôi vang lên, một bàn tay lớn do pháp lực ngưng tụ vỗ về phía Tam Tiêu. "Nguyên Thủy, ngươi thật sự là càng sống càng thụt lùi, đường đường là Thánh Nhân lại ra tay với ba tên tiểu bối.

Chương 117

Để Nhiên Đăng và Nam Cực ỷ lớn hiếp nhỏ đã đủ mất mặt rồi, còn đích thân xuất thủ.

Nhỏ đánh không lại kêu lớn, lớn đánh không lại kêu già, đây chính là đức hạnh Xiển Giáo các ngươi?" Lăng Tiêu thân ảnh hiện ra, đánh nát công kích của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy sắc mặt thiết thanh.

Ỷ lớn hiếp nhỏ?

Ngươi là con mắt nào trông thấy đồ đệ ngươi bị hiếp?

Không thấy là Vô Chi Kỳ đang đuổi theo Nam Cực Tiên Ông đánh sao.

Nhưng thiên thiên hắn còn giảo biện không được, Nam Cực Tiên Ông bối phận xác thực so với Vô Chi Kỳ lớn hơn nhiều.

Giảo biện chính là hắn dạy hư đồ đệ. "Tỷ thí mà thôi, hà tất hạ sát thủ." Nguyên Thủy đổi một cái phương hướng. "Ai cùng bọn hắn tỷ thí?

Bọn hắn xua đuổi dã thú công kích Nhân Tộc, trí sử Nhân Tộc thương vong thảm trọng.

Chúng ta nãi Nhân Tộc chi sư, tự nhiên muốn lấy mạng bọn hắn vì Nhân Tộc báo thù.

Chẳng lẽ Thánh Nhân là cảm thấy Nhân Tộc đáng chết, bọn hắn có thể hại Nhân Tộc, chúng ta cũng không thể hại bọn hắn?" Quỳnh Tiêu là linh nha lợi xỉ nhất, giờ phút này có Lăng Tiêu chỗ dựa, cũng không sợ Nguyên Thủy. "Nhân Tộc nên có kiếp nạn này." Nguyên Thủy băng lãnh nhìn xem Quỳnh Tiêu, nho nhỏ Đại La Kim Tiên cũng

dám đỉnh chàng hắn, căn bản không đem hắn để vào mắt. "Ha ha, mỗi lần đều là cái cớ này.

Xiển Giáo giảng thuận thiên ứng mệnh, người khác can dự cũng là thuận thiên ứng mệnh?

Cho nên, đánh lấy cờ hiệu thuận thiên ứng mệnh, làm hoạt động gì đều là đúng?

Ngươi hù dọa người khác thì cũng thôi, coi ta cũng không biết thiên mệnh?

Không phải là không cho Xiển Giáo ngươi chia cắt Nhân Tộc khí vận, liền ngáng chân trở ngại Nhân Tộc phát triển sao.

Ta xem ngươi là nhớ ăn không nhớ đánh." Lăng Tiêu trào phúng nói. "Hừ, Nhân Tộc khí vận vốn nên có Xiển Giáo một phần, ngươi ác ý ngăn cản, nghịch thiên mà đi, phương mới có sự tình hôm nay.

Nói nhiều vô ích, trong Hỗn Độn làm qua một tràng." Nguyên Thủy thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không tới, lực lượng mười phần.

Đơn đấu Lăng Tiêu hắn vẫn là có nắm chắc, coi như không bắt được Lăng Tiêu cũng không đến mức thua, Lăng Tiêu đến cùng chưa thành Thánh. "Nguyên Thủy, không phải Ngô xem thường ngươi, ngươi có thể phá được phòng ta sao?

Tưởng rằng Đại ca, Nhị ca ta không tại ngươi liền được rồi?

Ngươi đoán xem, Xiển Giáo môn nhân của ngươi có thể chống được bao lâu?" Lăng Tiêu nghiền ngẫm nhìn xem Nguyên Thủy.

Luận về ngụy thiện ti bỉ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều không bằng Nguyên Thủy, trực bức Hồng Quân.

Hồng Quân đệ nhất, Nguyên Thủy đệ nhị, Lão Tử đệ tam, Tiếp

Dẫn và Chuẩn Đề đều phải xếp sau.

Lão Tử so với Nguyên Thủy càng âm hiểm hư ngụy, chẳng qua Lão Tử cần mặt mũi, làm không được vô sỉ như Nguyên Thủy, minh mục trương đảm vô sỉ.

Nguyên Thủy sắc mặt biến đổi một chút.

Xiển Giáo môn nhân trên thân đều mang theo Xiển Giáo khí vận, nếu là treo, sẽ suy yếu Xiển Giáo khí vận.

Hơn nữa, hắn tại trên thân Thập Nhị Kim Tiên tốn rất nhiều tâm huyết. "Thả bọn hắn, việc này coi như thôi, Bản tọa không còn truy cứu." Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên uy hiếp. "Nguyên Thủy, ngươi thành Thánh làm sao đầu óc còn không dễ dùng đâu, ngươi làm rõ ràng, hiện tại là chúng ta muốn truy cứu.

Cùng Ngô chơi trò uy hiếp, ngươi còn chưa đủ tư bản.

Thử nhìn xem, là Bàn Cổ Phiên của ngươi công phá Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự trước, hay là đồ nhi ta giết chết Xiển Giáo môn nhân của ngươi trước." Lăng Tiêu đều bị chọc cười, tế ra Chư Thiên Khánh Vân.

Nguyên Thủy từ sau khi thành Thánh, càng phát ra tự đại cuồng ngạo không biên giới, đầu óc đều không tốt, cũng không biết đâu ra lực lượng uy hiếp hắn.

Nhìn thấy Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy sắc mặt trở nên khó coi.

Lăng Tiêu là chưa thành Thánh, nhưng đạt đến Á Thánh, có thể phát huy ra Thánh Nhân cảnh tám thành thực lực.

Bàn Cổ Phiên là Tiên Thiên Đệ Nhất Công Phạt Chí Bảo, nhưng Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự cũng cực mạnh, hắn coi như có thể đánh vỡ Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự, cũng cần thời gian rất dài.

Khi đó, Xiển Giáo môn nhân chỉ sợ sớm đã chết hẳn.

Hắn đến mục đích là vì cứu môn nhân a, cùng Lăng Tiêu liều cái ngươi chết ta sống, bị thiệt thòi vẫn là hắn.

Xiển Giáo môn nhân chết hết, chỉ còn hắn một cái tư lệnh quang can, Xiển Giáo khí vận tổn hao nhiều, hắn phải tốn phí cái giá cực lớn và thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại, được không bù mất. "Ngươi muốn thế nào mới chịu thả người?" Nguyên Thủy cưỡng ép đè ép lửa giận nói. "Thái độ này mới đúng.

Đồ đệ ngươi ám hại Nhân Tộc, tự nhiên phải bồi thường Nhân Tộc.

Nói thật Xiển Giáo ngươi những cái đồ rách rưới kia, ta còn thực chướng mắt.

Muốn cứu người, một người một trăm vạn công đức." Lăng Tiêu trực tiếp sư tử ngoạm.

Thiên Đạo công đức hắn không lạ gì, Nhân Tộc không thể nhiễm, nhưng hắn có thể giữ lại, dùng để thôi động Lạc Bảo Kim Tiền.

Lạc Bảo Kim Tiền tác dụng rất nghịch thiên, chính là sử dụng thời điểm cần tiêu hao công đức hoặc là khí vận.

Toàn đủ công đức, ngày nào đó đem Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy rớt qua đây.

Tên này có Khai Thiên công đức hộ thể, giết không được, lại ninh tử không giao ra Bàn Cổ Phiên.

Dùng Lạc Bảo Kim Tiền, nhưng do không được Nguyên Thủy giao hay không giao.

Trong Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên công phạt chi lực mạnh nhất, nói không nhớ thương là giả.

Tiên Thiên Chí Bảo hạn mức cao nhất là 49 đạo cấm chế, chỉ có mấy kiện như vậy.

Hắn Thái Hư Cảnh kém không ít, chỉ có 45 đạo cấm chế.

Hơn nữa hắn hiện tại lực phòng ngự đơn giản vô địch, nhưng phương diện công kích kém không ít, sớm muộn đem Bàn Cổ Phiên lấy tới. "Một ngàn hai trăm vạn công đức, ngươi sao không đi cướp luôn đi?" Nguyên Thủy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Một người một trăm vạn công đức, mười hai cái chính là một ngàn hai trăm vạn công đức.

Trước đó Bổ Thiên, hắn cũng mới thu hoạch được bảy trăm vạn công đức, hơn nữa đã sớm bị hắn hấp thu.

Chương 118

Xiển Giáo cũng không có Bát Bảo Công Đức Trì của Tây Phương Giáo có thể ngưng tụ công đức.

Hiện tại hắn thật đúng là không bỏ ra nổi một ngàn hai trăm vạn công đức. "Ta hiện tại không phải đang cướp sao?" Lăng Tiêu nghiến ngẫm nói. "Ta hiện tại nơi nào lấy được ra nhiều công đức như vậy?" Nguyên Thủy mặt đen không thể đen hơn. "Không có, ngươi có thể đi mượn mà.

Nữ Oa trước là tạo nhân sau là bổ thiên, Hồng Hoang lấy nàng công đức nhiều nhất, khẳng định còn giữ một ít.

Tây Phương hai tên dở hơi kia ngưng tụ tín ngưỡng chuyển hóa công đức, khẳng định có không ít công đức.

Các ngươi là sư huynh muội, Nguyên Thủy ngươi mặt lớn như vậy, bọn hắn khẳng định sẽ cho ngươi mượn." Lăng Tiêu trào lộng nói.

Nguyên Thủy tức giận muốn chết, hắn đường đường Thánh Nhân, Xiển Giáo Giáo chủ, đi cùng người khác mượn công đức, mặt để đâu, Lăng Tiêu rõ ràng tại nhục nhã hắn. "Ngươi không cần lo lắng trả không nổi, thu nhiều chút đệ tử, đã năng tăng lên Xiển Giáo thực lực, cũng năng tăng lên Xiển Giáo khí vận.

Khí vận nồng hậu, lấy được công đức càng dễ dàng.

Cứ như ngươi mười hai cái đồ đệ này, tất cả đều là bao cỏ, mười hai cái cùng lên, đánh không lại ta tu vi thấp nhất ba cái đồ đệ, ngươi cái Thánh Nhân da mặt này đều mất hết.

Nhìn xem Tiệt Giáo, về sau khẳng định Vạn Tiên Lai Triều, khí

vận thao thiên.

Lấy ngươi và Thông Thiên quan hệ, vạn nhất ngày nào đó hai giáo khai chiến, Tiệt Giáo ngược ngươi Xiển Giáo như chơi đùa.

Ngươi kiếm nhiều chút công đức, ta về sau cũng dễ đánh cướp, tha thứ ta nói chuyện chính là thẳng như vậy." Lăng Tiêu điên cuồng kích thích Nguyên Thủy.

Quỳnh Tiêu không kềm được, phốc phốc một tiếng cười đi ra.

Ba vị sư tôn, Đại sư tôn uy nghiêm nhất, Nhị sư tôn bá khí nhất, bọn hắn đều thân cận Tam sư tôn hơn một chút, bởi vì Tam sư tôn bình dị gần gũi nhất, chơi vui nhất.

Mỗi lần đánh võ mồm đều là Tam sư tôn phụ trách, nhất là tại phương diện chọc tức Nguyên Thủy, Tam sư tôn tuyệt đối là chuyên nghiệp nhất. "Hừ." Nguyên Thủy bị tức đến nói không ra lời, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Thập Nhị Kim Tiên một cái, sau đó đi Tây Phương mượn công đức đi.

Không thể không nói, Lăng Tiêu nói rất có lý, Thánh Nhân khác tự nhiên cũng đều nghe được.

Tiệt Giáo hiện tại đã có thế đầu Đệ Nhất Đại Giáo, vạn nhất về sau đánh lên, bọn hắn sẽ bị bắt nạt chết.

Đang du lịch thu đồ đệ Lão Tử càng thêm kiên định muốn thu nhiều một chút đồ đệ tráng đại Nhân Giáo.

Ngay cả Nữ Oa đều có ý nghĩ lập giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì là rất phiền muộn, Tây Phương nghèo a, bọn hắn còn phải trả công đức, không có nhiều tư nguyên như vậy bồi dưỡng đệ tử.

Nhưng đệ tử không được, Tây Phương Giáo lại sẽ bị giáo khác áp

qua, tựa hồ lâm vào tử tuần hoàn.

Hồng Hoang giàu có nhất chính là Đông Phương, một trăm cái Tây Phương cộng lại đều không bằng Đông Phương giàu có.

Thiên thiên bọn hắn có thể thành Thánh chính là bởi vì đáp ứng Đạo Tổ muốn chấn hưng Tây Phương, không có khả năng đem Tây Phương Giáo dời đi Tây Phương.

Lấy Tây Phương cằn cỗi, dù là bọn hắn là Thánh Nhân, muốn chấn hưng cũng khó như lên trời.

Tâm tư phiên chuyển ở giữa, Nguyên Thủy mượn công đức tới. "Sư huynh, ngươi cũng biết, chúng ta mỗi năm đều phải trả Thiên Đạo công đức, thực sự không có dư thừa công đức cho ngươi mượn." Chuẩn Đề trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Nguyên Thủy đen mặt, hai tên này trước đó Bổ Thiên, một người được bảy trăm vạn công đức, hắn có thể cảm ứng được hai người không có hấp thu công đức, hiện tại giàu có đây này, tuyệt đối mượn được đi ra một ngàn hai trăm vạn công đức. "Tây Phương cằn cỗi, sinh linh điêu tàn, khí vận đê mê, không tráng đại Tây Phương Giáo, các ngươi vĩnh viễn đừng mong chấn hưng Tây Phương.

Ngô có thể thuyết phục Đại huynh và Nữ Oa sư muội, để các ngươi đi Đông Phương đánh gió thu, thu một ít sinh linh khí vận nồng hậu nhập Tây Phương Giáo." Nguyên Thủy trực tiếp đưa ra điều kiện.

Khí vận là căn nguyên và tư chất thể hiện, căn nguyên càng sâu, tư chất càng cao, khí vận cũng liền càng nồng hậu.

Mà Đông Phương khí vận gia thân chi bối, nếu là nhập Tây Phương, sẽ suy yếu Đông Phương khí vận.

Cho nên, dù là sư huynh đệ, Tam Thanh và Nữ Oa cũng đạt thành

hiệp nghị, cấm chỉ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi Đông Phương cướp người, cướp đoạt Đông Phương khí vận.

Tứ Giáo lập giáo về sau, sinh linh càng là đều hướng Đông Phương chạy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi Nam Phương và Bắc Phương cũng khó khăn lắm mới thu được người có khí vận.

Hiện tại Hồng Hoang cách cục đã định, Bắc Phương bị Yêu Tộc chiếm cứ, Yêu Tộc hiện tại kiếp khí quấn thân, thu làm đệ tử còn phải tiêu hao công đức và giáo phái khí vận hỗ trợ tẩy xoát kiếp khí.

Cũng chỉ có Thông Thiên sẽ làm loại chuyện tốn công mà không có kết quả này.

Thông Thiên thu đồ đệ liền nhìn một cái nhãn duyên, nhìn trúng liền thu, Yêu Tộc không ít thu.

Trước đó lập giáo, bổ thiên hoạch được công đức đều dùng để cho đệ tử tẩy xoát kiếp khí. "Ai, được rồi, chúng ta vất vả một chút, gạt ra một ngàn hai trăm vạn công đức cho sư huynh mượn." Đạt được mong muốn, Chuẩn Đề lập tức đổi giọng.

Đồ đệ có thể trưởng thành đến độ cao gì không nói trước, thu hồi lại ít nhất năng tăng cường một ít Tây Phương khí vận.

Cầm tới công đức, Nguyên Thủy cũng lười để ý hai cái tên trọc hư ngụy này.

Vất vả cái rắm, hai cái đều là không thấy thỏ không thả chim ưng.

Trở lại Đông Phương, Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi chi trả công đức.

Tam Tiêu cũng đem Thập Nhị Kim Tiên thả.

Xích Tinh Tử nhục thân bị đánh nổ, bất quá chỉ cần nguyên thần

còn hảo hảo, một lần nữa đem nhục thân tu đi ra không phải việc khó gì. "Đem bọn hắn Đại La đạo quả trả lại." Nguyên Thủy giận nói.

Thập Nhị Kim Tiên Đại La đạo quả đều bị Hỗn Nguyên Kim Đấu thu đi.

Hỗn Nguyên Kim Đấu trước đó là Đạo Tổ ban cho Thông Thiên, Thông Thiên tên phế vật thành sự không có bại sự có dư này, phân gia rồi đều còn có thể hố hắn. "A, ta chỉ đáp ứng thả người, nhưng không đáp ứng trả bọn hắn Đại La đạo quả, muốn thì lấy Phong Lôi Tiên Hạnh đến đổi." Lăng Tiêu nghiền ngẫm cười một tiếng.

Phong Lôi Tiên Hạnh, đối với Đại Bằng trợ giúp tuyệt đối rất lớn.

Lôi Chấn Tử ăn Phong Lôi Tiên Hạnh biến thành quái vật nửa người nửa chim, nhưng sức chiến đấu lại là bạo tăng.

Đại Bằng vốn là chim, ăn cũng sẽ không biến dị.

Yêu cầu này không tính quá phận, Nguyên Thủy trong tay liền có một khỏa Phong Lôi Tiên Hạnh, đương tức ném cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ra hiệu một chút, Tam Tiêu đương tức đem Thập Nhị Kim Tiên Đại La đạo quả trả trở về. "Nguyên Thủy, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi!

Ngươi lại dám chơi âm thử nhìn một chút, lại dám nhằm vào Nhân Tộc, ta nhất định đồ ngươi Xiển Giáo mãn môn." Lăng Tiêu ngữ khí rất bình tĩnh, nhưng không ai sẽ đi nghi ngờ, Lăng Tiêu nói được thì làm được, Tam Kim Ô vô pháp vô thiên cũng không phải một ngày hai ngày.

Chương 119

"Sư tôn, làm thế nào mới có thể tăng lên tốc độ của ta?

Nếu không phải đuổi không kịp, ta sớm giết chết con chim trắng lớn kia rồi, chỉ biết chạy, không thú vị." Vô Chi Kỳ rất là khó chịu lại gần.

Nam Cực Tiên Ông chỉ biết chạy, đánh không hăng hái.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu thì là vẻ mặt chưa thỏa mãn, hắn cùng Nhiên Đăng ngược lại là đánh sướng rồi.

Nhiên Đăng đến cùng là Tử Tiêu Cung ba ngàn hồng trần khách một trong, thực lực vẫn phải có. "Ngươi bản thể là khỉ, tốc độ hạn mức cao nhất cứ như vậy, khẳng định không bằng phi cầm nhanh.

Ngươi muốn tăng lên tốc độ, chỉ có tu luyện Phong Chi Pháp Tắc, đi tìm Tam sư huynh ngươi." Lăng Tiêu cười nói.

Tăng lên tốc độ tựu hai loại phương pháp, một là tu luyện tốc độ thần thông, hai là tu luyện pháp tắc.

Không ít pháp tắc đều năng tăng lên tốc độ, ví dụ như Không Gian Pháp Tắc, Phong Chi Pháp Tắc, Lôi Điện Pháp Tắc các loại.

Tốc độ thần thông tựu mấy loại kia, Cân Đẩu Vân, Tung Địa Kim Quang, Súc Địa Thành Thốn, Hóa Hồng Chi Thuật, đại sai biệt không nhiều.

Vô Chi Kỳ tu luyện Tung Địa Kim Quang, nhưng Nam Cực Tiên Ông cũng biết, kém là kém tại phi cầm bản thân tốc độ đã nhanh.

Vô Chi Kỳ muốn tại trên tốc độ đuổi kịp Nam Cực Tiên Ông, chỉ có tu luyện pháp tắc. "Ta cái này liền trở về tìm Tam sư huynh." Vô Chi Kỳ bị Nam Cực Tiên Ông chọc tức, đương tức liền quay trở về

Bồng Lai Tiên Sơn đi. "Sư tôn, Long Tộc làm sao bây giờ?" Lục Nhĩ Mỹ Hầu thông tuệ ổn trọng hơn, không có vội vã rời đi. "Đương nhiên là đánh tới Long Cung.

Dương phụng âm vi, lợi dụng Nhân Tộc kiếm lời công đức, lại gây sự hố Nhân Tộc.

Rõ ràng biết Nhân Tộc do ta che chở, đây là căn bản không đem ta để vào mắt." Lăng Tiêu đương tức mang theo Lục Nhĩ Mỹ Hầu và Tam Tiêu, hạo hạo đãng đãng liền hướng Đông Hải mà đi.

Tám cái đệ tử, Lục Nhĩ Mỹ Hầu, Khổng Tuyên và Vân Tiêu tương đối ổn trọng; Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu ham chơi; Đại Bằng, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng, một cái so một cái ngốc.

Lục Nhĩ Mỹ Hầu mở đường, nhìn thấy Long Tộc liền đánh, một đường đánh tới Đông Hải Long Cung. "Ai, còn xin đạo hữu dừng tay, việc này là Long Tộc sai, Long Tộc nguyện ý bồi thường." Chúc Long đích thân đi ra chủ trì. "Ngô hảo tâm dạy Long Tộc hoạch thủ công đức, Long Tộc lại quay lại đánh mặt ta, mấy cái ý tứ, cảm thấy ta tính tình tốt?" Lăng Tiêu tế ra 36 khỏa Định Hải Thần Châu đập tới.

Chúc Long vội vàng tế ra Chúc Long Trượng ngăn cản, vẻn vẹn đỡ được 12 khỏa Định Hải Thần Châu công kích, Chúc Long Trượng liền bị đập bay ra ngoài.

Long Tộc nhục thân cường hãn, Chúc Long vội vàng hiện ra bản thể ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn như cũ bị đập thành trọng thương.

Chúc Long đại hãi, đối với Lăng Tiêu thực lực có trực quan cảm thụ, tuyệt đối so với Long Vương mạnh hơn, hơn nữa mạnh rất nhiều, tùy tiện công kích liền có thể để hắn trọng thương.

Nếu là Lăng Tiêu muốn, giết chết hắn tuyệt đối rất nhẹ nhàng. "Đa tạ đạo hữu thủ hạ lưu tình.

Ai, Long Tộc cũng là muốn cầu một con đường sống.

Bây giờ Hoàng Long bái tại Ngọc Hư môn hạ, Thánh Nhân đệ tử, là Long Tộc hi vọng a." Chúc Long than thở nói.

Long Tộc khổ a, vì Long Tộc tương lai, bọn hắn chỉ có thể đắc tội Lăng Tiêu. "Long Tộc hi vọng?

Lúc trước Long Tộc xuất dược liệu tu bổ Tam Thập Tam Thiên, Nguyên Thủy mới đáp ứng thu Hoàng Long làm đồ đệ đi?

Các ngươi con mắt nào trông thấy Nguyên Thủy hậu đãi Hoàng Long?

Hoàng Long thể nội kiếp khí, còn là các ngươi Long Tộc tự mình tốn phí tích súc công đức giúp tẩy xoát a?

Thông Thiên thu không ít Yêu Tộc làm đệ tử, đều là tự mình tốn phí công đức và khí vận cấp tẩy xoát kiếp khí, mà Nguyên Thủy qua loa cho xong, ngay cả cấp tẩy xoát kiếp khí cũng không nguyện ý.

Lại nói pháp bảo, Nguyên Thủy ban cho đệ tử khác không ít pháp bảo, Hoàng Long cái gì cũng không có, Thập Nhị Kim Tiên bên trong gà mờ nhất, các ngươi đâu ra ảo giác cho rằng Hoàng Long là Long Tộc hi vọng." Lăng Tiêu đều vui vẻ, Thập Nhị Kim Tiên bên trong phế nhất chính là Hoàng Long chân nhân, Nguyên Thủy căn bản không chào đón, nếu không phải cùng Long Tộc làm giao dịch, căn bản không có khả năng thu Hoàng Long.

Thu cũng là qua loa cho xong, mặc kệ không hỏi, mặc cho Hoàng Long chân nhân tự sinh tự diệt.

Long Tộc muốn thoát khỏi kiếp khí khốn nhiễu đều muốn điên rồi, cái này đều bắt đầu tự mình huyễn tưởng.

Chúc Long giật mình, giống như xác thực chỉ là bọn hắn một sương tình nguyện nghĩ như vậy, Nguyên Thủy căn bản cũng không

chào đón Hoàng Long. "Nếu là ngươi chết, ngươi đoán Long Tộc sẽ như thế nào?" Lăng Tiêu như cười như không nhìn xem Chúc Long, trong giọng nói là trần trụi uy hiếp. "Mời Thượng Tiên bớt giận, thả Long Tộc một con đường sống.

Long Tộc về sau lại không dám làm trái Thượng Tiên, nhất định hảo hảo vì Nhân Tộc hành vân bố vũ." Chúc Long sắc mặt đột biến, mặt mũi tràn đầy hoảng trương và kinh khủng.

Hiện tại Long Tộc tựu dựa vào hắn chống đỡ, bởi vì có hắn tại, người khác mới không dám quá phận khi nhục Long Tộc.

Nếu là hắn chết, Long Tộc không có cường giả tọa trấn, sẽ là tai hoạ ngập đầu, Long Tộc từ nay về sau đều chỉ có thể luân vi cá thịt trên thớt, mặc người chém giết.

Ai cũng biết Long Tộc giàu có, không có hắn tọa trấn, chủng tộc khác tất định chạy đến Long Tộc thiêu sát cướp bóc.

Tam Kim Ô hung danh, Hồng Hoang ai người không biết, vừa rồi Lăng Tiêu có thể mới gõ Nguyên Thủy một vố, kia thế nhưng là Thánh Nhân a.

Hắn cũng sẽ không cho rằng Lăng Tiêu chỉ là tại hù dọa hắn, cái này sát tinh chuyện gì không dám làm.

Trêu chọc sát tinh này tựa hồ so trêu chọc Thánh Nhân còn đáng sợ hơn, Thánh Nhân muốn da mặt, sát tinh này nhưng không có nhiều cố kỵ như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, quang hứa hẹn giống như còn chưa đủ, hắn vội vàng lấy ra một đống Long Tộc cất giữ đồ tốt chân chính đi ra. "Ha ha, Long Tộc quả nhiên giàu có, bảy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bất quá, làm ra chuyện sai lầm, chút đồ vật này liền muốn bỏ qua,

ngươi là coi thường ta sao?" Lăng Tiêu thản nhiên liếc qua, căn bản chướng mắt.

Đừng nói hắn, đồ đệ của hắn, cái nào trong tay không có một hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chúc Long đắng chát.

Nếu là ba vạn năm trước, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo xác thực tính không được bao nhiêu trân quý, nhưng theo chúng đại năng trảm thi, dùng Tiên Thiên Linh Bảo ký thác tam thi, Tiên Thiên Linh Bảo bị đại lượng tiêu hao, càng ngày càng ít.

Ai cũng biết trảm thi dùng Tiên Thiên Linh Bảo càng lợi hại, trảm đi ra Thi càng mạnh, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bị tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đủ để cho một chúng đại năng tranh đến đầu rơi máu chảy.

Hắn lấy ra trọn vẹn bảy kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tiện là Thánh Nhân cũng phải động tâm.

Nhưng trước mắt vị sát tinh này tài đại khí thô a, Tam Kim Ô đi pháp tắc chứng đạo, không trảm thi, ngay cả đồ đệ cũng đại đa số đi pháp tắc chứng đạo, trong tay pháp bảo đều giữ lại.

Tiên Thiên Chí Bảo người ta đều có mấy kiện, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo càng là một đống, đồ đệ dùng đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo giống như xác thực nhập không được mắt người ta.

Long Tộc là giàu có, nhưng luận về pháp bảo chất lượng, căn bản không thể cùng Tam Kim Ô so, Thiên Định Lục Thánh cộng lại, pháp bảo chất lượng mới có thể cùng Tam Kim Ô so một lần.

Chúc Long biết, lần này không đại xuất huyết, việc này không có

khả năng bỏ qua.

Chương 120

Hắn cắn răng một cái, lấy ra một vật, một tòa đài sen tản ra lam, bạch, hồng tam sắc quang mang. "Cực phẩm Tiên Thiên liên đài?" Lăng Tiêu ngẩn ra, Thập Nhị Phẩm Liên Đài không phải chỉ có năm tòa sao?

Dùng thần thức tìm tòi, phát hiện chỉ có 35 đạo cấm chế, so năm tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài kém một cái cấp bậc. "Năm đó Hỗn Độn Thanh Liên thực tế thượng dựng dục ra chín hạt sen, thành thục sáu hạt.

Trong đó năm hạt hóa thành năm tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài, dư lại một hạt trưởng thành đến Nhị Thập Tứ Phẩm, Thiên Đạo bất dung, băng toái một phân thành ba.

Việc này Thượng Tiên cũng biết, Nhị Thập Tứ Phẩm Thanh Liên băng toái về sau, hóa thành ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bị Tam Thanh đạt được (Thái Ất Phất Trần, Bát Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm), sau bị ba huynh đệ các ngươi cướp đi.

Dư lại ba hạt sen chưa từng thành thục, căn nguyên kém một chút, bị thượng cổ thời kỳ Thanh Thiên, Hoàng Thiên, Thương Thiên ba vị đại năng đạt được, Tam Thiên hóa hình tại tinh không.

Thanh Thiên đạt được hạt sen, hấp thu Nhật, Nguyệt, Tinh tam quang chi lực, hóa thành trước mắt toà này Tinh Thần Thánh Liên, tuy rằng so Thập Nhị Phẩm Liên Đài kém một chút, nhưng cũng là đỉnh cấp Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Về sau Tam Thiên gia nhập Hung Thú nhất tộc, Hung Thú nhất tộc bị thượng cổ đại năng liên thủ tiêu diệt về sau, Tinh Thần Thánh Liên trằn trọc rơi xuống trong tay Long Tộc." Chúc Long giải thích một

phen, đau lòng không được, đây chính là Long Tộc áp đáy hòm, một trong những pháp bảo mạnh nhất. "Ân, thứ này không tệ." Lăng Tiêu rất hài lòng, đưa tay thu hạ, lại nhớ thương lên hai tòa liên đài khác. "Mặt khác hai hạt sen đâu?" "Không có, Long Tộc chỉ lấy được Tinh Thần Thánh Liên, hai tòa liên đài khác không tại trong tay Long Tộc." Chúc Long suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, hôm nay rốt cục kiến thức đến cái gì là chân chính tham lam không đáy, thật con mẹ nó đen. "Ta lại không để ngươi lấy ra, nói một chút tình huống hai hạt sen khác." Lăng Tiêu có chút im lặng, suy nghĩ lung tung cái gì đâu.

Chúc Long thở dài một hơi, nói: "Thanh Thiên trong tay hạt sen hấp thu lôi đình sức mạnh, hóa tác Lôi Đình Tử Liên; Thương Thiên trong tay hạt sen hấp thu Tiên Thiên Quỳ Thủy, chí âm chí hàn, gọi là Quỳ Thủy Băng Liên.

Tam Thiên chết về sau, hai tòa liên đài hạ lạc không rõ." Lăng Tiêu gật gật đầu, Hung Thú nhất tộc là bị những thượng cổ đại năng kia liên thủ tiêu diệt, hẳn là bị những thượng cổ đại năng kia thu đi.

Thượng cổ đại năng, kỳ thật chính là những Hỗn Độn Ma Thần trọng thương sau tàn lưu tại Hồng Hoang, như Dương Mi Đại Tiên, La Hầu, Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ các loại.

Hỗn Độn Thanh Liên tại Thập Đại Hỗn Độn Chí Bảo bên trong xếp thứ hai, vỡ nát lợi hại nhất, mảnh vỡ hóa thành pháp bảo đều kém không được.

Ví dụ như Thập Nhị Phẩm Liên Đài, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Thí Thần Thương các loại; Bàn Cổ Phủ băng toái về sau hóa tác bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo; Hỗn Độn Thanh Liên hóa tác một đống Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Kém nhất Bảo Liên Đăng, cũng đạt đến Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, 33 đạo cấm chế, bị Hồng Quân ban cho Nữ Oa.

Dù sao Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành pháp bảo, kém không được.

Đột nhiên, Lăng Tiêu chuyển hướng câu chuyện: "Ai không biết Long Tộc pháp bảo lợi hại nhất là Long Vương Châu, Tiên Thiên Chí Bảo." Chúc Long trái tim vừa hạ xuống lại lần nữa đề lên, vội vàng biện giải: "Long Vương Châu nãi Long Tộc huyết mạch tẩm bổ mà thành, phi Long Tộc huyết mạch không cách nào sử dụng." Long Hán lượng kiếp thời kỳ, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc mỗi tộc có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo: Long Vương Châu, Phượng Hoàng Ấn, Kỳ Lân Kích.

Nguyên bản chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trấn áp tam tộc khí vận, khi đó tam tộc khí vận thao thiên, dùng huyết mạch, khí vận và vô số thiên tài địa bảo tẩm bổ, ngạnh sinh sinh để ba kiện chí bảo tăng lên thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng cũng bởi vậy cùng tam tộc dung hợp, chặt chẽ không thể tách rời, tam tộc chuyên chúc, phi tam tộc huyết mạch giả không cách nào luyện hóa ngự sử. "Ta chỉ là nói một chút, ngươi khẩn trương cái gì.

Long Vương chính là tại trong Long Vương Châu khôi phục đi, dùng Long Tộc huyết mạch các ngươi cung dưỡng?" Lăng Tiêu nghiền ngẫm nói.

Thấy Lăng Tiêu đều biết, Chúc Long dứt khoát cũng không giấu diếm: "Không sai.

Đáng tiếc bởi vì kiếp khí khốn nhiễu, Long Tộc tu vi càng ngày càng yếu.

Tu vi thấp, huyết mạch chi lực cũng bạc nhược, Long Tộc chỉ có thể toàn lực sinh sôi, lấy số lượng đền bù chất lượng." "Cho nên, Long Tộc các ngươi còn đem hi vọng ký thác tại trên thân Long

Vương.

Long Vương tỉnh lại cũng chỉ là Á Thánh tu vi, bây giờ đều bộ nhập Thánh Nhân thời đại rồi, Long Vương tỉnh lại lại có thể thay đổi cái gì?" Lăng Tiêu lắc đầu nói.

Kiếp khí này là thật hung ác, hoàn toàn là muốn diệt Long Tộc.

Nói đến, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc xuống dốc, hoàn toàn là đang vì Nhân Tộc nhường đường a.

Tam tộc huyết mạch chi lực quá mạnh, cứ nói Long Tộc, đỉnh phong thời kỳ, ấu long vừa ra đời chính là Kim Tiên, thậm chí Thái Ất Kim Tiên tu vi.

Cái này ai chịu nổi, tam tộc không xuống dốc, Nhân Tộc căn bản không có khả năng có ngày nổi danh. "Bây giờ Long Tộc bị kiếp khí khốn nhiễu, tu vi tăng lên dị thường gian nan, Long Vương đại nhân là tiếp cận thành Thánh nhất, chúng ta chỉ có thể đem hi vọng ký thác tại trên thân Long Vương đại nhân.

Nếu là Long Vương đại nhân thành Thánh, hoặc là có cơ hội tiêu trừ Long Tộc thể nội kiếp khí." Chúc Long rất bất đắc dĩ, bọn hắn cũng không muốn cái gì đều ỷ lại Long Vương đại nhân, ngay cả Long Vương đại nhân ngủ say đều không được an ổn, thế nhưng là bọn hắn không có cách nào a. "Long Vương lúc nào thức tỉnh đều không biết, cùng với đem hi vọng đều ký thác tại trên thân Long Vương, không bằng tuyển một cái tư chất tốt nhất cử toàn tộc chi lực bồi dưỡng." Lăng Tiêu có chút nhìn không được.

Long Vương cũng là tạo nghiệt a!

Than thượng như thế một đám hậu đại ăn bám. "Thượng Tiên có chỗ không biết, bây giờ Long Tộc sinh ra hậu đại, tư chất càng cao, thể nội kiếp khí càng đậm, Long Tộc đã không có khí vận để nói, kiếm

không được nhiều công đức như vậy tiêu trừ kiếp khí a.

Long Vương bản thể nãi là Cửu Trảo Kim Long, Long Tộc tư chất mạnh yếu liền là nhìn mấy trảo.

Trăm năm trước, Long Tộc từng đản sinh một đầu Cửu Trảo Thương Long, tư chất trực bức Long Vương đại nhân.

Nhưng thể nội kiếp khí cũng nồng đậm đáng sợ, muốn hoàn toàn tiêu trừ kiếp khí, chỉ sợ ít nhất cần một ức công đức." Chúc Long liên liên than thở, tư chất mạnh như vậy, nếu là không có kiếp khí khốn nhiễu, kia chính là Hồng Hoang đỉnh cấp căn nguyên nhất.

Hắn chỉ có tám trảo, đều có thể tu luyện tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cửu trảo, ít nhất có thể tu luyện tới Á Thánh.

Tư chất mạnh như vậy, đáng tiếc chỉ có thể bạch bạch lãng phí. "Ân?

Vậy mà có tư chất nghịch thiên như thế, Long Tộc các ngươi liền để đó mặc kệ?" Lăng Tiêu lông mày nhướn lên.

Đây thỏa thỏa mầm mống Thánh Nhân a. "Ngược lại là muốn quản, nhưng quản không được a.

Trước đó Long Tộc hướng Thiên Đạo thề vì Nhân Tộc hành vân bố vũ cũng chỉ lấy được hai ngàn vạn công đức, cộng thêm trước đó tích súc, Long Tộc hiện tại tổng cộng chỉ có năm ngàn vạn công đức, xa xa không đủ tẩy xoát Ngao Thương thể nội kiếp khí." Chúc Long một mặt bất đắc dĩ. "Mầm mống tốt như vậy, lãng phí thực đáng tiếc.

Đem công đức cho ta, ta thu hắn làm đồ đệ, tự sẽ giúp hắn thanh trừ thể nội kiếp khí." Lăng Tiêu tâm tư khẽ động, mầm mống tốt như vậy, cứ thế mà phế đi thực sự đáng tiếc.

Long Tộc tích súc năm ngàn vạn công đức, cộng thêm hắn từ chỗ Nguyên Thủy gõ tới một ngàn hai trăm vạn công đức, chỉ kém hơn ba ngàn vạn công đức là có thể đem Ngao Thương thể nội kiếp khí tẩy xoát sạch sẽ. "Thượng Tiên trong tay có nhiều công đức như vậy?" Chúc Long mâu quang sáng lên. "Không có, nhưng Thiên Định Lục Thánh có a." Lăng Tiêu nhún nhún vai, hắn không có, nhưng hắn có thể đi cướp.

Chúc Long khóe miệng giật một cái, suýt chút nữa quên vị này thế nhưng là hung danh hiển hách hãn phỉ.

Thiên Định Lục Thánh khi phụ người khác, Tam Kim Ô chuyên môn khi phụ Thiên Định Lục Thánh.

Giống như Tam Kim Ô thật đúng là không làm sao khi phụ qua người khác, cứ đè Thiên Định Lục Thánh ra khi phụ.

Cứ như vậy xem xét, Tam Kim Ô so Thiên Định Lục Thánh tốt hơn nhiều, ít nhất Tam Kim Ô không khi phụ kẻ yếu. "Tốt tốt, đa tạ Thượng Tiên.

Ngao Chiến, mau đi đem Ngao Thương mang tới." Lấy lại tinh thần, Chúc Long đại hỉ, Lăng Tiêu so với Nguyên Thủy đáng tin cậy hơn nhiều.

Chương 121

Ít nhất Tam Kim Ô dạy dỗ đồ đệ, một cái so một cái mạnh.

Để Ngao Thương đi theo Tam Kim Ô, thành Thánh khả năng so đi theo Thánh Nhân khác tỉ lệ muốn lớn hơn rất nhiều.

Long Tộc có hi vọng, không cần lại toàn trông cậy vào Long Vương.

Còn về Hoàng Long chân nhân, Long Tộc cho tới bây giờ không đem hi vọng đặt ở trên thân Hoàng Long chân nhân, chỉ là hi vọng cùng Thánh Nhân dính líu quan hệ, chấn nhiếp những người khác.

Không bao lâu, Ngao Chiến mang theo con Bạch Long sinh có chín trảo trở về. "Thượng Tiên, đây chính là Ngao Thương, xuất sinh liền có Thiên Tiên tu vi, nhưng bởi vì căn nguyên quá mạnh, không cách nào hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Ngao Thương, mau bái kiến Lăng Tiêu Thượng Tiên." Ngao Chiến giới thiệu một chút, đối với Ngao Thương thúc giục. "Ngao Thương bái kiến Thượng Tiên." Ngao Thương nằm rạp tại trước người Lăng Tiêu, phát ra trĩ nộn đồng âm.

Thiên Tiên có được mấy ngàn năm tuổi thọ, lại thêm Long Tộc thể phách cường đại, thọ mệnh vốn là đã dài, Ngao Thương hiện tại mới một trăm tuổi, dùng Long Tộc tuổi thọ để tính, thậm chí có thể tính là hài nhi. "Tốt, tư chất căn nguyên này, không so Hỗn Thế Tứ Hầu kém.

Đi theo ta, bái ta làm thầy, ngươi có nguyện ý?" Lăng Tiêu tìm tòi một phen, phi thường hài lòng. "Ngao Thương bái kiến Sư tôn." Ngao Thương đại hỉ, đây chính là ngoan nhân có thể đánh Thánh Nhân nột, đứng tại Hồng Hoang đỉnh tiêm nhất.

Từ khi ra đời đến nay hắn liền đang không cam lòng, đã không có hi vọng, lại vì sao muốn cho hắn tư chất nghịch thiên như thế.

Bây giờ có hi vọng, hắn nhất định phải gắt gao nắm lấy. "Bái sư trước không vội.

Tam Kim Ô chúng ta đồng tiến cộng thối, thu đồ đệ cũng là cùng một chỗ thu.

Ngươi thể nội kiếp khí ta sẽ giúp ngươi tiêu trừ, nhưng sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành tại cá nhân, hi vọng ngươi rõ ràng, trên người ngươi gánh vác Long Tộc hi vọng.

Chúng ta Kim Ô môn hạ hiện tại có tám vị đệ tử.

Nhị đệ tử Khổng Tuyên và Tam đệ tử Kim Sí Đại Bằng nãi Phượng Tộc Thái Tử, Phượng Tộc sáng tạo yêu văn, hoạch được cự lượng công đức, thanh trừ sạch sẽ bọn hắn thể nội kiếp khí.

Bọn hắn bái chúng ta làm thầy cũng bất quá mấy ngàn năm thời gian, bây giờ Khổng Tuyên cơ hồ sắp Thánh Nhân phía dưới vô địch.

Bọn hắn là Phượng Tộc hi vọng, ngươi là Long Tộc hi vọng, còn lại không cần ta nói thêm a?" Lăng Tiêu nói. "Ta minh bạch, ta sẽ cố gắng tu luyện, sẽ không so hai vị sư huynh yếu." Ngao Thương trả lời vang dội hữu lực. "Thánh Nhân phía dưới vô địch!" Chúc Long và Ngao Chiến khiếp sợ không được, tề xoát xoát nhìn về phía Lục Nhĩ Mỹ Hầu. "Nhìn cái gì mà nhìn, sư đệ cũng không thể so sư huynh mạnh sao?" Lục Nhĩ Mỹ Hầu đầy đầu hắc tuyến, hắn là Đại sư huynh, so Nhị sư đệ yếu làm sao rồi, hắn cũng không phải kẻ hay đố kỵ, huống hồ hắn có lòng tin đuổi kịp Khổng Tuyên.

Nhị sư đệ hiện tại xác thực lợi hại, thần thông Ngũ Sắc Thần Quang cực kỳ biến thái, hắn cùng Vô Chi Kỳ, Đại Bằng liên thủ đều chỉ có thể bị động bị đòn. "Chúng ta Hỗn Thế Tứ Hầu nãi Hỗn Độn

Ma Viên sở hóa, tu Chiến Đấu Pháp Tắc, duy có Hỗn Thế Tứ Hầu tụ tập, mới có thể tái hiện hoàn chỉnh Chiến Đấu Pháp Tắc.

Hiện tại ta là lạc hậu Nhị sư đệ một chút, nhưng chờ hoàn chỉnh Chiến Đấu Pháp Tắc tái hiện, ta tất năng hậu tích bạc phát, tuyệt sẽ không so Nhị sư đệ kém." "Tam Kim Ô chúng ta nhìn trúng đồ đệ, yếu không được.

Chúng ta đối với đồ đệ yêu cầu chỉ có một cái, không thể đồng môn tương tàn." Lăng Tiêu nói.

Lời này là nói cho Ngao Thương nghe, ba huynh đệ bọn họ tính cách tính tình không sai biệt lắm, ghét nhất loại cùng người mình lục đục với nhau. "Đệ tử nhớ kỹ." Ngao Thương nghiêm túc gật gật đầu.

Tam Kim Ô huynh đệ tình thâm kia là Hồng Hoang công nhận, đồng tiến cộng thối, Hỗn Độn Linh Bảo đều lẫn nhau thoái nhượng.

Tam Thanh nháo đến phân gia, Tam Kim Ô vẫn như cũ tình cảm thâm hậu đến không phân lẫn nhau. "Nhớ kỹ hứa hẹn của các ngươi, ta có thể giúp Long Tộc tự nhiên cũng có thể hủy Long Tộc, lại có lần sau, đừng trách ta vô tình." Lăng Tiêu lạnh giọng cảnh cáo. "Vâng, sẽ không lại có lần sau." Chúc Long và Ngao Chiến vội vàng cúi đầu xuống.

Lăng Tiêu tuy rằng không có nói rõ, nhưng bọn hắn rõ ràng, Lăng Tiêu giúp Long Tộc đại giới chính là muốn Long Tộc thần phục.

Long Tộc đều như vậy, còn có cái gì không bỏ xuống được, thần phục Lăng Tiêu không mất mặt.

Vốn là bọn hắn là muốn thần phục Nguyên Thủy, kết quả Nguyên Thủy căn bản chướng mắt Long Tộc.

Lăng Tiêu cũng không nói nhảm, đem một ngàn hai trăm vạn công đức toàn bộ đánh vào Ngao Thương thể nội.

Chúc Long cũng vội vàng đem Long Tộc tích súc năm ngàn vạn công đức toàn bộ lấy ra, đánh vào Ngao Thương thể nội.

Kiếp khí trong cơ thể đã bị tẩy rửa quá nửa, Ngao Thương thư sướng rên lên một tiếng.

Lăng Tiêu kiểm tra một chút: "Xem ra không cần đến một ức công đức, thêm hai ngàn vạn công đức nữa là có thể tẩy rửa sạch sẽ toàn bộ kiếp khí." Hiện tại, kẻ nắm giữ nhiều công đức nhất trong tay khẳng định là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Ngay khi Lăng Tiêu đang tính kế Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cả Hồng Hoang đột nhiên rung chuyển dữ dội, địa động sơn dao, nguồn gốc chấn động đến từ phương Tây. "Xảy ra chuyện gì vậy?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại làm cái gì rồi?" Khoảng cách quá xa, thần thức của Lăng Tiêu và Chúc Long đều không vươn tới được.

Hai người hóa thành hai đạo lưu quang bay ra khỏi Long Cung, hướng về phía Tây mà đi.

Lục Nhĩ Mi Hầu mang theo Ngao Thương, cùng với Tam Tiêu cũng đi theo xem náo nhiệt.

Đến địa giới phương Tây, thần thức của Lăng Tiêu và Chúc Long rốt cuộc cũng có thể thăm dò được tình hình.

Không chỉ bọn họ, rất nhiều đại năng, bao gồm cả Tam Thanh cũng chạy tới xem.

Lăng Tiêu không khỏi cảm thán, hóng chuyện không chỉ là thiên tính của nhân loại, mà là thiên tính của mọi sinh linh. "Đó là thứ quỷ quái gì vậy?

Hình như chui ra từ hải nhãn Tây Hải." Thông Thiên nhíu mày nói.

Thần thức quét qua, chỉ thấy một cái miệng khổng lồ vô cùng tận

đang lao về phía đại địa phương Tây, bộc phát ra lực hút cực kỳ khủng bố.

Nơi nó đi qua, sinh linh chạy trốn đều bị nuốt chửng toàn bộ.

Nhìn kỹ lại, đó là một con cá đuối khổng lồ hình tứ phương, che khuất bầu trời, thể hình còn lớn hơn cả bản thể Côn Bằng.

Hồng Hoang vốn dĩ bản thể lớn nhất là Côn Bằng, nhưng thứ quỷ quái này còn lớn hơn Côn Bằng gấp đôi có thừa.

Quan sát kỹ hơn nữa, bốn phương hướng của thứ quái vật này đều có một khuôn mặt cực kỳ xấu xí, giống như do bốn con quái vật dung hợp mà thành.

Sinh linh phương Tây vốn đã ít, chỉ trong chốc lát đã bị quái vật này nuốt không ít.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm sao có thể ngồi yên, lập tức ra tay thu thập quái vật.

Thần thông pháp lực của hai người đánh lên người quái vật, vậy mà không thể tạo thành nửa điểm thương tổn.

Chuẩn Đề tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ tấn công, cũng chỉ có thể đẩy lùi nó.

Chương 122

Tiếp Dẫn dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc tấn công ngược lại có chút tác dụng, quái vật bị định trụ trong nháy mắt.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc có thể phong ấn lục thức của sinh linh, khiến sinh linh mất đi sáu giác quan.

Nhân cơ hội này, Tiếp Dẫn tế xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp.

Quái vật phát ra tiếng rít chói tai, điên cuồng va chạm vào kim quang phong ấn của Công Đức Kim Liên.

Chuẩn Đề ở bên cạnh tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ, Kim Cương Xử cùng các pháp bảo khác toàn lực tấn công.

Cuối cùng cũng phá vỡ được phòng ngự của quái vật, nhưng sau khi bị thương, nó lại có thể khôi phục nhanh chóng.

Có lẽ vì bị đau, quái vật nổi giận, ba khuôn mặt còn lại cũng toàn bộ thức tỉnh.

Cái miệng lớn kia điên cuồng cắn nuốt linh khí, thân thể nhanh chóng bành trướng như một quả cầu khí khổng lồ.

Công kích của Chuẩn Đề rơi xuống lại bị phản đạn ra ngoài. "Hít, đây rốt cuộc là quái vật gì, vậy mà hoàn toàn không sợ công kích của Thánh Nhân." Chúng đại năng hít sâu một hơi khí lạnh.

Dùng thần thức thăm dò, vậy mà không nhìn ra nông sâu của quái vật này, phảng phất như không có tu vi.

Nhưng mạnh đến mức ly phổ như vậy, không thể nào không có tu vi.

Ngay cả Lăng Tiêu và Tam Thanh cũng không nhìn ra lai lịch của nó. "Là Tứ đại hung thú: Hỗn Độn, Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ." Chúc Long đột nhiên mở miệng. "Tứ đại hung thú không phải đã chết rồi sao?" Mọi người đồng loạt nhìn về phía Chúc Long. "Tứ đại hung thú cũng giống như Thượng Cổ Ngũ Trùng, đều là tồn tại bất tử bất diệt.

Thượng Cổ Ngũ Trùng do Ngũ Hành uế khí thai nghén mà sinh, còn Tứ đại hung thú thì do Tứ hung chi khí thai nghén mà thành.

Tứ hung chi khí bao gồm huyết khí, sát khí, lệ khí, ác khí.

Huyết khí thai nghén Hỗn Độn, có khả năng chữa trị siêu cường; Sát khí thai nghén Đào Ngột, giống như Vu tộc, nhục thân cực kỳ cường đại; Lệ khí thai nghén Cùng Kỳ, táo bạo, cuồng nộ; Ác khí thai nghén Thao Thiết, vạn ác tham làm đầu, Thao Thiết tham ăn, cái gì cũng ăn." Chúc Long giới thiệu một hồi.

Không hổ là lão quái vật sống từ thuở xa xưa, quả nhiên kiến thức rộng rãi. "Vậy quái vật trước mắt này là Tứ đại hung thú hợp thể?" Trấn Nguyên Tử hỏi. "Từng nghe Long Vương đại nhân nói qua, thời điểm đại quyết chiến Lượng kiếp Hung thú, không thấy bóng dáng Tứ đại hung thú.

Thú Hoàng Thần Nghịch có khả năng đã lợi dụng Tứ đại hung thú để lưu lại hậu thủ gì đó, chuyện trước mắt e là có liên quan đến Thần Nghịch.

Tứ đại hung thú vốn đều là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, ẩn nấp bao nhiêu năm nay, lại dung hợp với nhau, thực lực khó mà tưởng tượng nổi.

Thao Thiết cắn nuốt vạn vật, cung cấp năng lượng cuồn cuộn không dứt; Đào Ngột nhục thân cường đại, phòng ngự vô địch; Hỗn Độn cung cấp khả năng chữa trị siêu cường; Cùng Kỳ táo bạo, phụ

trách tấn công." Chúc Long tiếp tục giải thích. "Liệu đây có phải là pháp môn tu luyện mới do Thần Nghịch tạo ra, không thể dùng cảnh giới thông thường để đo lường, cho nên chúng ta mới không nhìn ra nông sâu?" Lăng Tiêu nói.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết không thấy đoạn này, chẳng lẽ là do La Hầu giở trò?

Tiểu thuyết rốt cuộc chỉ là tiểu thuyết, hắn cũng chưa từng tự mình trải qua, đó chỉ là truyền thuyết chắp vá cộng thêm tác giả cải biên.

Trên thực tế, từ khi Lăng Tiêu hóa hình, sự phát triển của Hồng Hoang đã ngấm ngầm bị thay đổi.

La Hầu lúc trước từ hải nhãn Bắc Hải chui ra liền chạy về phương Tây, điều này khiến hắn không thể không nghi ngờ chuyện này cũng là kiệt tác của La Hầu.

La Hầu biết Thần Nghịch lưu lại hậu thủ nên cố ý kích hoạt.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, La Hầu tỏ vẻ oan uổng.

Thông qua những Yêu tộc bị gieo Ma chủng, hắn có thể nhìn thấy tất cả những gì đang diễn ra ở đó. "La Hầu, đây là kiệt tác của ngươi?" Tai Ách cũng nghi ngờ là do La Hầu làm. "Ngô thật sự không biết Thần Nghịch lưu lại một chiêu này.

Nếu Ngô biết, tuyệt đối sẽ không kích hoạt vào lúc này.

Con tứ bất tượng này có chút thú vị, không có cảnh giới nhưng lại hoàn toàn không kém hơn Thánh Nhân." La Hầu nói. "Ước chừng là do Sáng Tạo làm ra.

Lão đông tây đó cứ thích nghiên cứu mấy thứ kỳ kỳ quái quái.

Sáng Tạo và Hủy Diệt vốn là đối lập, nhưng quan hệ của hai kẻ

đó lại cực tốt." Tai Ách nói. "Có khả năng.

Chắc là Thần Nghịch dùng phương pháp của Sáng Tạo làm ra thứ gì đó, lấy vật này làm hạch tâm, để Tứ đại hung thú dung hợp, Thao Thiết cắn nuốt năng lượng, rồi do vật này chuyển hóa thành của mình.

Giống như lúc trước Sáng Tạo chế tạo ra người máy, lấy linh nguyên liệu làm nguồn năng lượng, có thể bộc phát ra lực sát thương không nhỏ.

Lúc trước Thần Nghịch có lẽ ý thức được không địch lại khi bị vây công, cho nên muốn tạo ra một cái đại sát khí.

Chỉ là hắn rốt cuộc không phải Sáng Tạo, không thông thạo đến thế, dẫn đến Hung thú nhất tộc bị diệt vong, đại sát khí vẫn chưa thành hình, đến bây giờ mới thành hình.

Bất quá nếu lúc trước Thần Nghịch thật sự kịp thời làm ra cái đại sát khí này, kết quả thật đúng là khó nói." La Hầu phân tích một tràng.

Tại phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khổ chiến với Tứ hung thần, căn bản không làm bị thương được chúng.

Đột nhiên, thân thể đang bành trướng của Tứ hung thần xẹp xuống, trong miệng Cùng Kỳ phun ra một cột sáng khổng lồ, trực tiếp đánh bay Công Đức Kim Liên, quang mang của kim liên ảm đạm đi không ít.

Thao Thiết há miệng hút mạnh, thân thể khô quắt lại lần nữa bành trướng lên.

Tiếp đó, bốn cái miệng của Tứ hung thần cùng phun một cái, bốn sợi dây xích ngưng tụ từ đại pháp lực bắn ra, lao về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Hủy Diệt Pháp Tắc." Mắt Lăng Tiêu khẽ híp lại, chính hắn cũng tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc nên quen thuộc nhất.

Bốn sợi dây xích này ẩn chứa Hủy Diệt Pháp Tắc hoàn chỉnh,

chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Thần Nghịch.

Khí tức Hủy Diệt Pháp Tắc này lộ ra còn mạnh hơn hắn hiện tại đang nắm giữ.

Đến Hợp Đạo cảnh, chủ tu một đạo pháp tắc, đem các pháp tắc khác đã tham ngộ dung hợp vào chủ pháp tắc, gọi là Hợp Đạo.

Ví dụ như Thần Nghịch, chủ pháp tắc là Hủy Diệt Pháp Tắc, cho nên được gọi là Hủy Diệt Ma Thần.

Sợi xích Hủy Diệt Pháp Tắc mà Tứ hung thần phun ra trước mắt khẳng định là đã qua Hợp Đạo, nếu không không thể nào mạnh như vậy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều cảm nhận được nguy cơ tử vong, sắc mặt đại biến, vội vàng lui lại, đồng thời tế xuất pháp bảo hộ thể.

Nhưng vẫn bị xích Hủy Diệt Pháp Tắc quấn lấy, bó thành hai cái kén lớn.

Hủy Diệt Pháp Tắc điên cuồng xâm thực, pháp lực hai người tiêu hao cực nhanh.

Mạng hơn nữa là, hai người không ngừng bị kéo về phía Tứ hung thần, đây là muốn nuốt chửng cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 123

"Chậc chậc, Thần Nghịch đúng là chịu chơi, xem ra nguồn năng lượng kia dùng chính là Hủy Diệt Chi Tâm." La Hầu nhìn ra manh mối. "Thần Nghịch tên điên đó quả nhiên đủ điên cuồng.

Lúc trước Khai Thiên chi chiến, mắt thấy sắp bị Bàn Cổ chém chết, trực tiếp tự bạo nhục thân, Nguyên Thần cuốn lấy trái tim bỏ chạy.

Bản tọa tưởng rằng hắn muốn dùng trái tim làm cơ sở để đông sơn tái khởi, không ngờ lại dùng để tạo ra Tứ hung thần này.

Thứ này chiến lực không thấp, Hồng Quân gặp rắc rối rồi." Tai Ách hả hê. "Công kích, phòng ngự, chữa trị, tốc độ, chuyển hóa năng lượng đều không thể bắt bẻ.

Thần Nghịch ngược lại học được tinh túy của Sáng Tạo.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô không ra tay, thì Thiên Định Lục Thánh đám phế vật kia tuyệt đối giải quyết không được." La Hầu nói. "Ồ, ngươi vậy mà lại đánh giá cao Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô như thế?" Tai Ách có chút kinh ngạc. "Bàn Cổ truyền cho Thập Nhị Tổ Vu trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát thậm chí bất phàm, tuyệt đối có thể trọng thương Tứ hung thần, bị thương càng nặng, chữa trị lại khẳng định cần nhiều thời gian hơn.

Cộng thêm Tam Kim Ô, nói không chừng có thể trực tiếp đánh nổ Tứ hung thần.

Tam Kim Ô pháp bảo đông đảo, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, tâm tính cũng cực tốt, trưởng thành lên không yếu đâu." La Hầu đưa ra đánh giá cực cao. "Vô thú, tưởng rằng có thể thêm chút loạn cho Hồng Quân chứ." Tai Ách lập tức mất hứng. "Ngươi yên tâm, Thập Nhị Tổ

Vu và Tam Kim Ô sẽ không ra tay đâu.

Bọn họ biết đức hạnh của Hồng Quân, cơ hội hố Hồng Quân tốt như vậy, bọn họ sao có thể bỏ qua." La Hầu tự tin nói. "Ồ, vậy thì có náo nhiệt để xem rồi.

Hồng Quân hiện tại đang ở thời kỳ then chốt của Hợp Đạo, không thể ra tay, nếu bị cắt ngang Hợp Đạo, ước chừng phải tức chết." Tai Ách cười trên nỗi đau của người khác.

Hồng Quân hợp đạo không phải là hợp đạo chính thống, mà là đi đường tắt, dung hợp Thiên Đạo, rồi thông qua Thiên Đạo dung hợp pháp tắc.

Sau này trực tiếp từ trong Thiên Đạo tham ngộ pháp tắc, dung hợp lại sẽ vô cùng nhẹ nhàng.

Nói cách khác, Hồng Quân sau khi hợp đạo, ít nhất ở Hợp Đạo Cảnh, tu vi sẽ tăng lên rất nhanh.

Nhưng quá trình dung hợp Thiên Đạo một khi gián đoạn thì kiếm củi ba năm thiêu một giờ, phải bắt đầu lại từ đầu.

Với tư chất của Hồng Quân, nếu không đi đường tắt này, muốn nhập Hợp Đạo Cảnh khó càng thêm khó, cho dù nhập được Hợp Đạo Cảnh cũng là bước đi khó khăn. "Hồng Quân đây là lần thứ mấy bị cắt ngang Hợp Đạo rồi?

Nếu cứ mãi không hợp đạo được, vậy thì càng thú vị." La Hầu đầy vẻ nghiền ngẫm.

Thiên Định Lục Thánh hiện tại chính là hộ pháp của Hồng Quân, chỉ là hộ pháp này hiện tại thực sự không ra gì, Hồng Quân thỏa thỏa chọn phải sáu tên phế vật. "Sư huynh, mau giúp chúng ta!" Phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liều mạng cũng không thoát được, cuống lên kêu cứu.

Tam Thanh tuy rằng không ưa Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng dù sao cũng là sư huynh đệ, cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Lão Tử vội vàng tế xuất Thái Cực Đồ vây khốn Tứ hung thần, dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trấn áp.

Thái Cực Đồ diễn hóa Địa Hỏa Thủy Phong tấn công Tứ hung thần, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp rải xuống công đức kim quang trấn áp.

Hai đại chí bảo, công kích lực thực sự có hạn, chỉ vẻn vẹn áp chế được một chút Tứ hung thần.

Nguyên Thủy tế xuất Bàn Cổ Phiên mãnh công xiềng xích Hủy Diệt Pháp Tắc, nhưng Đệ nhất công phạt chí bảo Bàn Cổ Phiên vậy mà chỉ làm cho xiềng xích rung lên một cái.

Thông Thiên dùng Tru Tiên Kiếm Trận chém ra Khai Thiên kiếm khí, cũng chỉ làm cho xiềng xích rung lên. "Sao lại cứng như vậy?" Chúng đại năng đều kinh hãi.

Bán cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái nhân tình, mọi người vẫn rất nguyện ý, nhao nhao tiến lên tấn công xiềng xích Hủy Diệt Pháp Tắc.

Xiềng xích kịch liệt rung chuyển, nhưng chính là không đứt.

Lăng Tiêu vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, nếu là dùng pháp lực ngưng tụ, không thể nào cứng như vậy.

Chạy tới xem náo nhiệt Vô Chi Kỳ thúc giục thiên phú thần thông Phá Vọng Chi Nhãn, ngược lại nhìn ra manh mối: "Sư tôn, sợi xích này không phải do pháp lực hóa thành, bên trong thực chất là huyết quản." "Huyết quản?" Lăng Tiêu có chút mông lung.

Huyết quản?

Huyết quản của ai mà cứng như vậy, chẳng lẽ là Thần Nghịch? "Còn có thể nhìn ra được gì nữa?" Lăng Tiêu hỏi.

Hỗn Thế Tứ Hầu mỗi người đều có thiên phú thần thông.

Lục Nhĩ Mi Hầu thiên phú thần thông là Lục Nhĩ, có thể nghe hết thảy âm thanh thế gian; Vô Chi Kỳ thiên phú thần thông là Phá Vọng Chi Nhãn, nhìn thấu hết thảy hư vọng thế gian, mạnh hơn Hỏa Nhãn Kim Tinh do hun khói luyện ra của Tôn Ngộ Không sau này nhiều.

Viên Hồng thiên phú thần thông là song tí lực đại vô cùng, hơn nữa kiên cố không thể phá, vác núi cao, cầm nhật nguyệt cũng không phải là nói khoác, hiện tại Viên Hồng mới tu vi Thiên Tiên nhưng song tí đã có thể so với Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo. "Trong huyết quản ẩn chứa rất nhiều pháp tắc chi lực, lấy Hủy Diệt Pháp Tắc làm chủ, công kích đánh lên trên đó đa phần đều bị Hủy Diệt Pháp Tắc hóa giải." Vô Chi Kỳ nói.

Lăng Tiêu mày nhíu chặt, nghĩ không thông là tình huống gì.

Mà giờ khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Tứ hung thần kéo càng ngày càng gần, hai người hoảng hốt tột độ, vội vàng cầu cứu: "Lăng Tiêu đạo hữu, mau giúp bọn ta!" "Hai ngàn vạn công đức, đưa ta liền ra tay." Lăng Tiêu nhân cơ hội tống tiền.

Thập Nhị Tổ Vu thì không tới, đang ở Địa Phủ xem náo nhiệt đây.

Nghiệt Kính Đài không chỉ có thể soi thiện ác mà còn có thể thông qua Địa Đạo quan sát các nơi trong Hồng Hoang, tập nã u hồn.

Người ta cũng không cần ra khỏi Địa Phủ, dùng Nghiệt Kính Đài xem trực tiếp luôn.

Hạo Thiên trong tay có Hạo Thiên Kính cũng có công năng này, bất quá Hạo Thiên và Dao Trì đã tới hiện trường.

Đế Tuấn đang ở Thái Dương Tinh chăm sóc Hi Hòa, cũng không

tới.

Đông Hoàng Thái Nhất ra ngoài du lịch, cũng không biết chạy đi đâu, ước chừng chạy vào trong Hỗn Độn rồi, nếu không tràng diện náo nhiệt như vậy không có khả năng không xuất hiện.

Hiện tại có năng lực cứu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng chỉ có Lăng Tiêu, không nhân cơ hội làm một vố thì đợi đến khi nào.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn là gà sắt một cọng lông cũng không nhổ, nghe được lời này suýt chút nữa thổ huyết.

Những người khác thì âm thầm giơ ngón tay cái, không hổ là Hồng Hoang hãn phỉ, bất cứ lúc nào cũng không quên vơ vét chỗ tốt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nào nỡ bỏ ra, Lăng Tiêu cũng không vội, khoanh tay xem kịch.

Ngay khi khoảng cách đến Tứ hung thần chỉ còn một ngàn mét, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không giữ được bình tĩnh nữa: "Chúng ta đưa!

Mau cứu chúng ta!" Lăng Tiêu chậm rãi buông một câu: "Các ngươi đánh không đứt xiềng xích thì tấn công miệng Tứ hung thần ấy.

Thân thể phòng ngự vô địch nhưng miệng cũng không thể cứng như vậy chứ." Nói xong, Lăng Tiêu tùy tay móc ra một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ném vào miệng Thao Thiết kích nổ.

Cái miệng lớn của Thao Thiết run lên một cái, phát ra một tiếng kêu đau đớn, thu hồi pháp tắc xiềng xích, ngậm miệng lại để khôi phục.

Chương 124

Những người khác thấy có tác dụng, nhao nhao hướng miệng Tứ hung thần mà tấn công.

Tứ hung thần bị đau, phát ra tiếng kêu thảm, vội vàng thu hồi pháp tắc xiềng xích, ngậm chặt miệng.

Thoát khốn rồi!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lui lại kéo ra khoảng cách. "Hai ngàn vạn công đức, đưa đây." Lăng Tiêu sấn tới, cười như không cười nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người suýt chút nữa thổ huyết.

Lăng Tiêu chỉ tự bạo một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hai ngàn vạn công đức đổi một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhìn thế nào cũng là bọn họ lỗ vốn to.

Hai người đương nhiên là không muốn đưa, Chuẩn Đề ra hiệu mắt cho Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy hiểu ý, tuy rằng hắn nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không thuận mắt, nhưng càng không muốn thấy Lăng Tiêu chiếm được tiện nghi. "Ngươi chẳng qua chỉ bỏ ra một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chúng ta đều góp sức, chúng ta đều không đòi công đức, ngươi làm sao có mặt mũi mà đòi?" Nguyên Thủy cười lạnh nói. "Hừ, lại có chuyện của ngươi rồi?

Không có ta xuất chủ ý, hai người bọn họ hiện tại đã bị ăn rồi." Lăng Tiêu châm chọc. "Ngươi nói mọi người cùng nhau góp sức, vậy hai ngàn vạn công đức lấy ra mọi người cùng chia, ta cũng không có ý kiến.

Bất quá, ngươi hỏi bọn họ xem muốn công đức hay là muốn nợ nhân quả cứu mạng của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?" "Công đức chúng ta cũng không cần." Chúng đại năng lập tức mở miệng.

Hai ngàn vạn công đức là rất nhiều, nhưng nhiều người chia như vậy, mỗi người cũng chẳng được bao nhiêu.

Nhân quả nợ rồi là phải trả, nhất là đây còn là nhân quả cứu mạng.

Kẻ ngốc mới không cần nhân quả của Thánh Nhân.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở nên khó coi, bọn họ hình như bị Lăng Tiêu hố rồi.

Lăng Tiêu có biện pháp, vốn dĩ một mình hắn là có thể cứu bọn họ, lại cứ phải nói ra, để tất cả mọi người đều xuất lực, làm cho bọn họ lập tức nợ một đống nhân quả.

Nhiều người như vậy, bọn họ không quỵt được.

Quỵt một người, những người khác đều sợ nhân quả của mình sẽ bị quỵt, cho nên đám người này khẳng định sẽ thống nhất trận tuyến.

Trước kia vô sỉ thì vô sỉ rồi, nhưng hiện tại bọn họ đã lập Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo đi theo con đường tín ngưỡng, danh thanh hỏng rồi thì ai còn tín ngưỡng Tây Phương Giáo. "Các ngươi có thể không đưa công đức, bất quá, nhân quả của ta không dễ nợ như vậy đâu." Lăng Tiêu cười như không cười nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ý tứ uy hiếp không thể rõ ràng hơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng thắt lại.

Nợ nhân quả của tên hãn phỉ này, sau này hắn cướp bóc bọn họ khẳng định càng thêm không kiêng nể gì, e là Tu Di Sơn cũng bị dọn sạch mất.

Rốt cuộc là do Lăng Tiêu hiến kế bọn họ mới có thể thoát khốn, hai ngàn vạn công đức kết toán nhân quả, hình như cũng không phải khó chấp nhận như vậy.

Ngay lập tức, Tiếp Dẫn cũng chỉ đành bóp mũi, cực kỳ đau lòng lấy ra hai ngàn vạn công đức đưa cho Lăng Tiêu. "Thế mới đúng chứ, cứu mạng các ngươi mà ta chỉ lấy hai ngàn vạn công đức, các ngươi lời to rồi.

Ngẫm lại xem mạng của các ngươi chỉ trị giá hai ngàn vạn công đức sao?" Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý.

Thực ra hắn biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không chết được.

Thông qua Hồng Mông Tử Khí đã thiết lập liên hệ với Thiên Đạo, Hồng Mông Tử Khí tương đương với con trai của Thiên Đạo, có quan hệ cộng sinh với bản nguyên Thiên Đạo.

Thiên Đạo Thánh Nhân có chết cũng có thể từ trong bản nguyên Thiên Đạo hồi sinh lại, chẳng qua phải tiêu hao bản nguyên Thiên Đạo, còn bản thân cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, rõ ràng nhất chính là tu vi bị giảm sút.

Đương nhiên, Thiên Định Lục Thánh chưa từng chết qua nên không biết chuyện này.

Nghe lời Lăng Tiêu nói, tâm tình Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức tốt hơn nhiều.

Mạng của bọn họ đương nhiên quý giá hơn hai ngàn vạn công đức nhiều.

Giờ khắc này, bọn họ thậm chí cảm thấy Lăng Tiêu rất nhân nghĩa, vậy mà chỉ đòi hai ngàn vạn công đức.

Chỉ là, công đức tân tân khổ khổ tích lũy sạch bách, sau này lại phải cẩn thận cần cù kiếm công đức trả nợ, khổ a.

Bên này, Lăng Tiêu trực tiếp đem hai ngàn vạn công đức vừa tới tay đánh vào trong cơ thể Ngao Thương.

Dưới sự tẩy rửa của công đức, kiếp khí trong cơ thể Ngao Thương rốt cuộc toàn bộ bị tẩy sạch sẽ. "Tạ sư tôn." "Tạ thượng tiên." Ngao Thương và Chúc Long đại hỉ, vội vàng bái tạ.

Chúc Long giờ phút này hối hận vô cùng, trước kia sao lại quỷ mê tâm khiếu chọn lựa nịnh bợ Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ để Long tộc vào mắt.

Vẫn là Lăng Tiêu đáng tin cậy, đại khí, nói được làm được.

Hơn ba ngàn vạn công đức, mắt cũng không chớp một cái liền cho hết Ngao Thương.

Nguyên Thủy vì vài trăm vạn công đức đều phải tính toán chi li, mà Lăng Tiêu vài ngàn vạn công đức cũng không để vào mắt.

Cách cục, cao thấp lập tức phân rõ.

Nghe Ngao Thương gọi Lăng Tiêu là sư tôn, Nguyên Thủy lại khó chịu.

Hắn đương nhiên biết Ngao Thương là hạt giống tốt, lúc trước Long tộc cầu xin hắn thu Ngao Thương, nhưng hắn không nỡ vì một đệ tử mà tốn nhiều công đức như vậy, thế là liền chọn Hoàng Long tư chất bình bình.

Hoàng Long tư chất không được nhưng kiếp khí trong cơ thể cũng ít.

Hiện tại Lăng Tiêu thu Ngao Thương làm đồ đệ, đồng thời giúp Ngao Thương tẩy sạch kiếp khí, quả thực là đang đánh vào mặt hắn, mắng hắn keo kiệt.

Quan trọng hơn là, công đức Lăng Tiêu dùng giúp Ngao Thương tẩy rửa kiếp khí, lại là hố từ tay hắn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà có.

Giết người tru tâm a.

Trong lòng đám đại yêu Yêu tộc lại càng không dễ chịu.

Thập Nhị Tổ Vu đạt được hải lượng công đức, chia hết cho thành viên Vu tộc.

Lăng Tiêu vì đồ đệ tiêu công đức cũng là mắt không chớp một cái.

Nguyên Thủy dù vô sỉ thế nào cũng bỏ ra một trăm hai mươi vạn công đức cứu đồ đệ.

Duy chỉ có Nữ Oa, một tia công đức cũng chưa từng cho Yêu tộc.

Ai có thể ngờ được, kẻ tàn nhẫn nhất lại là Nữ Oa. "Vì sao không thấy Hung Thú?

Chương 125

Thú Hoàng đại nhân đâu?

Chúng ta thành công rồi, Thú Hoàng đại nhân vì sao không tới đón chúng ta?" Lúc này, Tứ hung thần đột nhiên mở miệng. "Hừ, Hung thú nhất tộc đã sớm diệt vong không biết bao nhiêu Nguyên hội, Thú Hoàng Thần Nghịch đã sớm chết hẳn rồi, đám dư nghiệt Hung thú các ngươi còn dám ra đây hưng phong tác lãng." Nguyên Thủy đang một bụng hỏa khí, thuận miệng mắng lại. "Không thể nào!

Chúng ta Hung thú nhất tộc là bá chủ Hồng Hoang, Thú Hoàng đại nhân là tồn tại mạnh nhất, ai có thể diệt Hung thú nhất tộc?

Ai có thể giết chết Thú Hoàng đại nhân?" Tứ hung thần không tin. "Ai quản ngươi tin hay không.

Hung thú nhất tộc đã sớm thành quá khứ.

Thần Nghịch tính là cái gì mạnh nhất, hiện tại mạnh nhất là Đạo Tổ, Hợp Đạo Cảnh Thánh Nhân sắp hợp đạo thành công, một đầu ngón tay là có thể chọc chết Thần Nghịch." Nguyên Thủy ngạo nhiên nói.

Lăng Tiêu nghe mà buồn cười, ngươi có muốn hỏi thử xem Hồng Quân chính mình có dám nói câu này không?

Đây chẳng phải là kéo cừu hận cho Hồng Quân sao, đúng là đồ đệ tốt.

Mà Nguyên Thủy tịnh không ý thức được có gì không đúng, ngạo mạn nói: "Các ngươi nếu thức thời liền ngoan ngoãn làm tọa kỵ cho Bản tọa.

Có thể làm tọa kỵ cho Thánh Nhân là vinh hạnh của các ngươi."

Lần này, chúng đại năng đều nghe không nổi nữa.

Ngươi thật đúng là dám nghĩ a, người ta hình như còn lợi hại hơn ngươi đấy, dựa vào cái gì làm tọa kỵ cho ngươi?

Dựa vào mặt ngươi lớn à? "Ranh con!

Dám can đảm vũ nhục chúng ta!" Tứ hung thần bột nhiên đại nộ, quang mang lóe lên, thân thể khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, một thân thể bốn cái đầu, xấu muốn chết, lại quỷ dị.

Cùng Kỳ há miệng, cột sáng màu đen phiếm khí tức hủy diệt bắn về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy cũng là thật sự cứng, tế xuất Bàn Cổ Phiên ngạnh kháng.

Sau đó, Bàn Cổ Phiên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, nếu không phải Lão Tử kịp thời tế xuất Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ trụ Nguyên Thủy, Nguyên Thủy không chết cũng phải trọng thương.

Chúng đại năng kinh khủng nuốt nước miếng một cái, một kích vậy mà cường đại như thế, Bàn Cổ Phiên công phạt mạnh nhất đều bị đánh bay.

Cái này nếu ra tay với bọn họ thì còn gì là mạng, Lão Tử chưa chắc sẽ ra tay cứu bọn họ.

Quá mạnh rồi, Thánh Nhân đều đánh không lại, huống chi là bọn họ.

Nghĩ đến đây, chúng đại năng vội vàng chạy trốn, đợi Tứ hung thần thu thập xong Nguyên Thủy rảnh tay ra, lại muốn chạy thì muộn rồi. "Đi." Lăng Tiêu cũng che chở đồ đệ môn rút lui.

Có Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở đây, Tứ hung thần thật muốn phát cuồng, Lăng Tiêu có thể hộ trụ chính mình nhưng chưa chắc có thể hộ trụ đám đồ đệ. "Lâm trận lùi bước, uổng vi Thánh Nhân!" Vừa thấy Lăng Tiêu muốn chạy trốn, Nguyên Thủy không vui. "Ta lại không phải Thánh Nhân.

Hơn nữa, chăn dắt Hồng Hoang là chức trách của Thiên Định Lục Thánh các ngươi, liên quan gì đến ta." Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý, mang theo đồ đệ trực tiếp chạy trốn.

Còn muốn chơi trò bắt cóc đạo đức?

Nằm mơ!

Lăng Tiêu căn bản không có đạo đức.

Cái này chẳng phải chỗ tốt của việc không thành Thánh đã lộ rõ rồi sao?

Dù sao Lăng Tiêu không phải Thánh Nhân, nói toạc trời cũng không trói buộc được hắn.

Chúng đại năng đều chạy, tại sao hắn không thể chạy, hắn lại không phải Thánh Nhân, ai có lý do lải nhải.

Nguyên Thủy mặt đen không chịu được.

Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn nhìn thấy một màn này, mỉm cười hội ý: "Đi, chúng ta vào trong Hỗn Độn tìm Nhị đệ.

Chỉ dựa vào ta và Tam đệ, tất nhiên không phải đối thủ của Tứ hung thần, phải mau chóng đi tìm Nhị đệ trở về." Hi Hòa và Thường Hi đều nghe mà buồn cười, cái cớ này tìm hay thật, chúng ta đi tìm Đông Hoàng Thái Nhất trở về cùng nhau đối phó Tứ hung thần, chúng ta đang vì Hồng Hoang mà suy nghĩ, ai có thể bôi đen được. "Chỉ để lại Tam đệ liệu có nguy hiểm không?" Thường Hi có chút lo lắng. "Không ngại, Tam đệ có Chư Thiên Khánh Vân và Mậu Kỷ Hạnh

Hoàng Kỳ, phòng ngự mạnh nhất.

Thực sự không được còn có thể chạy tới Địa Phủ tìm Thập Nhị Tổ Vu." Đế Tuấn lắc đầu, dắt tay Hi Hòa và Thường Hi chuồn mất. "Có nhìn rõ Tứ hung thần kia là tình huống gì không?" Lăng Tiêu quay sang hỏi Vô Chi Kỳ.

Không có cách nào, thiên phú thần thông Phá Vọng Chi Nhãn của Vô Chi Kỳ là độc nhất vô nhị, bẩm sinh đã có, hắn muốn học cũng không học được.

Tam nhân hành tất hữu ngã sư, đồ đệ không nhất định các phương diện đều không bằng sư phụ. "Nhìn thấy rồi.

Tứ hung thú dung hợp lại với nhau, bọn chúng không giống chúng ta, trong cơ thể bọn chúng có một trái tim uy áp thập phần cường đại.

Thao Thiết sau khi cắn nuốt thiên địa linh khí, thông qua trái tim kia chuyển hóa năng lượng để bọn chúng sử dụng.

Bốn sợi xích Hủy Diệt Pháp Tắc lúc nãy chính là huyết quản từ trái tim kia diên thân ra.

Huyết quản diên thân ra có rất nhiều, bọn chúng chỉ động dụng bốn sợi, không biết là chưa dùng toàn lực hay là chỉ có thể động dụng bốn sợi." Vô Chi Kỳ đem toàn bộ những gì nhìn thấy nói ra.

Lăng Tiêu lập tức nghĩ đến người máy, bộ chuyển hóa năng lượng.

Cho nên, Tứ hung thần này là tồn tại đặc thù do Thần Nghịch cải tạo ra, loại tựa như người máy.

Không phải Thánh Nhân, nhưng thông qua trái tim kia làm bộ chuyển hóa năng lượng, có thể phát huy ra chiến lực cấp Thánh Nhân.

Vậy thì, trái tim kia là lai lịch gì, vậy mà cường đại như thế?

Chẳng lẽ là Hủy Diệt Ma Thần Chi Tâm của Thần Nghịch?

Lăng Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, cũng chỉ có trái tim của Thần Nghịch Ma Thần mới có được Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực cường đại như vậy. "Sư phụ, chúng ta thật sự không quản sao?" Vân Tiêu mở miệng hỏi. "Tại sao phải quản?

Xuất lực không được nịnh.

Thủ hộ Hồng Hoang là trách nhiệm của Thiên Đình Lục Thánh bọn họ.

Lúc trước Tử Tiêu Cung giảng đạo, sáu cái bồ đoàn đại biểu sáu cái Thánh vị.

Chương 126

Ta và Đại sư tôn, Nhị sư tôn của các ngươi cướp được bồ đoàn, Đạo Tổ lão tất đăng kia lại thiên tâm không đem Thánh vị cho chúng ta.

Không làm thịt bọn họ đã là nể mặt Đạo Tổ, còn muốn chúng ta giúp bọn họ?

Nghĩ gì thế?

Đạo Tổ chính miệng nói, Thiên Định Lục Thánh chăn dắt Hồng Hoang.

Đạo Tổ coi trọng bọn họ như vậy, chút chuyện nhỏ này, bọn họ khẳng định có thể giải quyết." Lăng Tiêu khinh miệt cười.

Lời này hắn là cố ý nói cho Hồng Quân nghe, dù sao cũng phải tìm cái cớ, ta thù dai, không ra tay rất hợp lý chứ? "Vạn nhất bọn họ dẫn Tứ hung thần đến Bồng Lai Tiên Sơn hoặc là Nhân tộc trú địa thì làm sao?" Vân Tiêu lo lắng nói.

Người khác có thể sẽ không làm, nhưng Nguyên Thủy tuyệt đối làm được. "Không cần lo lắng, Tứ hung thần không ngu xuẩn như vậy, sẽ không bị bọn họ làm thương sử đâu." Lăng Tiêu đạm định cười.

Dẫn đến Bồng Lai Tiên Sơn hắn sẽ tiếp tục chuồn, dẫn đến Nhân tộc trú địa, Hồng Quân còn gấp hơn hắn.

Nhân tộc phát triển không nổi, Hồng Hoang còn phát triển cái rắm.

Hồng Hoang phát triển đình trệ thì không thể hoàn thiện, sẽ không cách nào hoàn toàn ẩn nấp trong Hỗn Độn, Hỗn Độn Ma Thần liền có khả năng tìm tới.

Hồng Quân sợ các Hỗn Độn Ma Thần khác sợ muốn chết, hận không thể để Hồng Hoang mau chóng phát triển hoàn thiện.

Cho nên, Hồng Quân tuyệt đối không có khả năng để Nguyên Thủy bọn họ đem Tứ hung thần dẫn tới Nhân tộc trú địa.

Còn dẫn tới Bồng Lai Tiên Sơn?

Tứ hung thần muốn Bồng Lai Tiên Sơn làm gì?

Cùng lắm thì hắn mang theo đệ tử bỏ chạy.

Dù sao chính là không ra tay, làm công cho Hồng Quân là không thể nào, đời này đều không thể nào.

Cuối cùng bức đến Hồng Quân gián đoạn Hợp Đạo, vậy thì hoàn mỹ.

Hắn vẫn luôn lo lắng Hồng Quân sau khi Hợp Đạo hoàn thành sẽ nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Hồng Quân không rảnh tay, thì chỉ với sáu phế vật Thiên Định Lục Thánh kia, đừng hòng nhiễm chỉ Nhân tộc.

Nghĩ đến đây, tâm tình Lăng Tiêu phi thường du khoái.

Ngươi tự mình chọn đệ tử phế vật, Hồng Quân tổng không còn mặt mũi trách hắn chứ.

Vừa về tới Bồng Lai Tiên Sơn, Xi Vưu đến bái phỏng: "Lăng Tiêu đại nhân, Địa Phủ sắp đóng cửa, đại nhân có muốn tới Địa Phủ tránh một chút không?" "Không cần, ta bảo vệ đồ đệ của ta không thành vấn đề." Lăng Tiêu cười cự tuyệt.

Thành Thánh xong, não của Thập Nhị Tổ Vu đúng là trở nên dễ dùng hơn rồi, làm càng tuyệt, trực tiếp đóng cửa Địa Phủ.

Thập Nhị Tổ Vu điều động Địa Đạo phong bế Địa Phủ, đừng nói Tứ hung thần, Hồng Quân e là cũng không vào được.

Về đến trong Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu nhàn nhã gọi Viên Hồng tới, giảng đạo cho Viên Hồng và Ngao Thương, đem Phong Lôi Tiên Hạnh cho Đại Bằng, đem Tinh Thần Thánh Liên ban cho Ngao Thương, lại ban thưởng thêm ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đều là do Chúc Long bồi tội tặng trước đó, lấy pháp bảo của Long tộc ban cho Long tộc, thật sướng.

Không có cách nào, trong kế hoạch ban đầu của Lăng Tiêu cũng không có dự định thu Ngao Thương làm đồ đệ, tự nhiên cũng không chuẩn bị pháp bảo cho Ngao Thương.

Tinh Thần Thánh Liên vẫn là không tệ, ba mươi lăm đạo cấm chế, Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn của Vô Chi Kỳ và Hỗn Nguyên Chân Dương Côn của Viên Hồng cũng chỉ có ba mươi ba đạo cấm chế.

Tinh Thần Thánh Liên có thể công có thể thủ, tương đương lợi hại, rốt cuộc là do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Lăng Tiêu bên này nhàn nhã, phía Tây bên kia, Nữ Oa cũng không thể không xuất quan chạy tới, đánh nhau với Tứ hung thần không thể tách rời.

Nguyên nhân là do Nguyên Thủy lắm mồm, để Tứ hung thần biết được Đạo Tổ là Hồng Quân.

Khai Thiên chi chiến, Hồng Quân trốn nhanh, bị thương nhẹ nhất, cho nên khôi phục lại sớm nhất rồi hóa hình mà ra, là sinh linh hóa hình đầu tiên của Hồng Hoang.

Lượng kiếp Hung thú Hồng Quân tự nhiên cũng tham dự, cho nên Tứ hung thần có quen biết Hồng Quân, muốn đi tìm Hồng Quân hỏi cho rõ ràng.

Mà Lục Thánh khẳng định không thể để Tứ hung thần đi quấy rầy

Hồng Quân Hợp Đạo, thế là song phương đánh nhau.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lo lắng phương Tây lại bị trọng thương, chỉ có thể dẫn Tứ hung thần vào trong Hỗn Độn.

Tứ hung thần chủ yếu là da dày thịt béo, kháng đòn, năng lực khôi phục lại mạnh.

Hủy Diệt Chi Tâm hoàn toàn không kém hơn Tiên Thiên Chí Bảo, lần này Tứ hung thần động thật, thúc giục tám sợi dây xích Hủy Diệt Pháp Tắc, lấy một địch sáu, ngạnh kháng đè Thiên Định Lục Thánh ra mà đánh.

Tam Thanh còn đỡ một chút, dù sao cũng có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay.

Lão Tử phụ trách phòng ngự, Nguyên Thủy và Thông Thiên phụ trách tấn công, đánh với Tứ hung thần có qua có lại.

Tứ hung thần cũng nể mặt Tam Thanh, dùng năm sợi dây xích Hủy Diệt Pháp Tắc đối phó Tam Thanh.

Nữ Oa và Tiếp Dẫn có Thập Nhị Phẩm Liên Đài hộ thân, cũng còn được, chỉ cần không bị pháp tắc xiềng xích quấn lấy là được.

Chuẩn Đề không có pháp bảo phòng ngự gì lợi hại, bó tay bó chân, hoàn toàn là đến cản trở.

Sức mạnh Thánh Nhân hà kỳ cường đại, song phương đại chiến ở thiên ngoại Hỗn Độn, dư ba sức mạnh cũng dẫn đến Hồng Hoang chấn động.

Chúng đại năng quan sát một màn này, muốn đi hỗ trợ nhưng lại không dám.

Công kích của Thánh Nhân đều không làm bị thương được Tứ hung thần, huống chi là bọn họ.

Mà công kích của Tứ hung thần khiến Lục Thánh đều bị áp chế, bọn họ dính một cái khẳng định chắc chắn phải chết.

Không ai nguyện ý nhìn thấy Hung thú nhất tộc tái hiện.

Hung thú tàn bạo hiếu sát, Hung thú nhất tộc nếu là tái hiện, Hồng Hoang sẽ không còn an ninh.

Giờ khắc này, bọn họ không khỏi nghĩ đến Tam Kim Ô.

Thiên Định Lục Thánh liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Tam Kim Ô, Thiên Định Lục Thánh cộng thêm Tam Kim Ô hẳn là có thể thu thập Tứ hung thần.

Chỉ là, mâu thuẫn giữa Tam Kim Ô và Thiên Định Lục Thánh rất sâu, liên thủ gần như không có khả năng.

Thập Nhị Tổ Vu càng đừng nghĩ, nếu không phải có Đạo Tổ trấn áp, việc đầu tiên Thập Nhị Tổ Vu làm sau khi thành Thánh chính là chém chết Thiên Định Lục Thánh.

Đạo Tổ chọn Thiên Định Lục Thánh, thực sự có chút phế a.

Lần trước Ma Tổ La Hầu tàn hồn xuất hiện, Thiên Định Lục Thánh không giúp được gì.

Lần này thành Thánh, sáu đánh một y nguyên bị Tứ hung thần đè ra đánh, thực sự mất mặt. "Xem ra ngươi đoán rất chuẩn, Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu sẽ không ra tay, hoặc có lẽ bọn họ đều muốn mượn tay Tứ hung thần cắt ngang Hồng Quân Hợp Đạo.

Phế vật chính là phế vật, chọn Thiên Định Lục Thánh này đủ mất mặt.

Bất quá, Tứ hung thần do Thần Nghịch sáng tạo ra quả thực có chút thú vị." Trong Bất Tử Hỏa Sơn, giọng nói của Tai Ách vang lên.

Chương 127

"Quả thực có chút thú vị, bất quá Hủy Diệt Chi Tâm chỉ có một trái, đáng tiếc.

Nếu Tứ hung thần đều đạt tới Hợp Đạo Cảnh, lại dung hợp Hủy Diệt Chi Tâm, tuyệt đối là một kiện đại sát khí.

Hồng Quân hiện tại ước chừng đứng ngồi không yên, mồ hôi ướt đẫm lưng rồi, Thần Nghịch ước chừng cũng không ngờ tới, hậu thủ lúc trước không kịp thành công, nay lại hố Hồng Quân chết đi sống lại." Nghĩ đến bộ dáng biệt khuất phẫn nộ của Hồng Quân lúc này, tâm tình La Hầu vô cùng thư sướng, phát ra từng trận cười quái dị.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân giờ phút này quả thực mồ hôi ướt đẫm lưng, sắp bị tức chết.

Sáu tên phế vật này, thành sự không có, bại sự có dư, chưa từng làm được một chuyện gì khiến hắn thuận tâm như ý, căn bản trông cậy không được.

Hiện tại hắn đang ở thời khắc quan trọng của Hợp Đạo, nếu như bị cắt ngang, lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Trước đó đã bị cắt ngang hai lần, lại bị cắt ngang nữa hắn thật muốn thổ huyết.

Thập Nhị Tổ Vu đám hố hàng kia trốn trong Địa Phủ không ra, có Địa Đạo che chở, hắn hiện tại cũng bó tay.

Tam Kim Ô còn ghi hận chuyện tước đoạt Thánh vị, rõ ràng muốn xem Thiên Định Lục Thánh chê cười, thậm chí là xem hắn chê cười.

Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô không ra tay, chỉ trông cậy vào Thiên Định Lục Thánh là thật không dựa dẫm được.

Tứ hung thần liên tục hấp thụ năng lượng, căn bản sẽ không mệt mỏi, tiếp tục đánh xuống, Thiên Định Lục Thánh tất bại.

Suy đi nghĩ lại, Hồng Quân thực sự không muốn lại bị cắt ngang Hợp Đạo, chỉ có thể truyền âm giao lưu với Lăng Tiêu. "Ra tay giải quyết Tứ hung thần, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo." Đột nhiên nghe được Hồng Quân truyền âm, Lăng Tiêu ngẩn ra một chút, suýt chút nữa không nhịn được cười phá lên.

Truyền âm cầu hắn, chứng tỏ Hồng Quân thật sự cùng đường mạt lộ không còn cách nào khác.

Bất quá, đồ tốt trong tay lão già này thật nhiều, thời Thượng Cổ không biết hố chết bao nhiêu đại lão.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo liền muốn hắn làm công?

Nghĩ gì thế?

Pháp bảo bọn họ hiện tại không thiếu, cái hắn muốn chính là Hồng Quân Hợp Đạo lần nữa bị cắt ngang.

Cũng chính là lo lắng Hồng Quân thẹn quá hóa giận ra tay với ba anh em bọn họ, nếu không ba anh em bọn họ đã sớm chạy tới Tử Tiêu Cung động thủ rồi.

Hiện tại tốt rồi, nhảy ra một cái Tứ hung thần, vừa vặn mượn tay Tứ hung thần cắt ngang Hồng Quân Hợp Đạo, Hồng Quân tổng không có đạo lý ra tay với ba anh em bọn họ chứ, ba anh em bọn họ chỉ là không giúp đỡ mà thôi.

Chăn dắt Hồng Hoang là chuyện của Thiên Định Lục Thánh, liên quan gì đến bọn họ, là ngươi tự mình chọn mà. "Ta chỉ muốn biết, Đạo Tổ lúc trước vì sao không chọn ba anh em chúng ta?

Lúc trước Đạo Tổ ban thưởng Chư Thiên Khánh Vân bồi thường, ba anh em chúng ta không có lại tìm bọn họ gây phiền phức.

Nhưng tính ra, là bọn họ cướp đi cơ duyên thành Thánh của ba anh em chúng ta, Đạo Tổ còn muốn chúng ta giúp bọn họ, vị miễn quá ép người quá đáng." Lăng Tiêu hỏi ngược lại, trong giọng nói mang theo oán hận nồng đậm. "Hồng Hoang rốt cuộc là do Bàn Cổ khai tịch, các ngươi thân là Bàn Cổ hậu duệ, chẳng lẽ muốn nhìn Hồng Hoang bị hủy?" Hồng Quân nói.

Lăng Tiêu cười lạnh, còn đạo đức bắt cóc sao?

Thật không biết xấu hổ, Hồng Hoang hiện tại đều bị ngươi chiếm đoạt rồi, hiện tại bọn họ ra tay bảo vệ Hồng Hoang, chính là cấp lão già này làm công miễn phí. "Đạo Tổ nói đùa, Tứ hung thần không phải Ma Tổ La Hầu, còn chưa có năng lực hủy diệt Hồng Hoang.

Đạo Tổ lúc trước chọn bọn họ mà không chọn chúng ta, vừa vặn để chúng ta nhìn xem bọn họ mạnh hơn chúng ta chỗ nào.

Đạo Tổ như hôm nay để ba huynh đệ chúng ta ra tay, không phải là đang tự đánh vào mặt mình sao?" Lăng Tiêu y nguyên giả bộ oán khí mười phần, phảng phất như chuyện lúc trước đã thành chấp niệm. "Bần đạo cũng có lúc nhìn lầm, lúc trước Bần đạo chưa chọn các ngươi, nhưng các ngươi cũng đã thành Thánh rồi, lại cần gì phải nắm chặt không buông." Hồng Quân đáp lại.

Vì để không bị cắt ngang Hợp Đạo, chỉ có thể tự mình vả mặt. "Bởi vì sự lựa chọn của Đạo Tổ, chúng ta đi con đường Pháp Tắc Chứng Đạo, tuy là đi thông, nhưng như hôm nay Đại Đạo quy ẩn, tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc thiên nan vạn nan, tu vi e là phải đình trệ không tiến." Lăng Tiêu nói. "Bần đạo lúc trước liền nói qua, Đại Đạo quy ẩn, Pháp Tắc Chứng Đạo đi không thông." Hồng Quân cạn lời, thì ra là vì tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc gian nan nên hối hận rồi, thảo nào oán khí nặng như vậy. "Nhưng đi con đường Trảm Tam Thi Chứng Đạo, ngoại trừ Thiên Định Lục Thánh ra, cũng không còn ai đi thông.

Không có Hồng Mông Tử Khí, Trảm Tam Thi Chứng Đạo thật sự khả thi sao?" Lăng Tiêu cố ý nghi ngờ. "Tự nhiên là có thể, không có Hồng Mông Tử Khí gia trì, chỉ là không có đường tắt có thể đi, chứng đạo thành Thánh há lại dễ dàng như vậy." Giọng Hồng Quân bình tĩnh.

Lăng Tiêu đều sắp nôn rồi, lão đông tây này nói dối đúng là mắt cũng không chớp một cái. "Như vậy đi, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại cho các ngươi tham ngộ ngàn năm, cộng thêm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo." Hồng Quân nói.

Hiện tại Tam Kim Ô không cách nào tăng cao tu vi, khát vọng nhất chính là tham ngộ pháp tắc, khẳng định ngăn cản không nổi dụ hoặc của Tạo Hóa Ngọc Điệp. "Có thể thì có thể, chỉ là Nhị ca ta đi vào Hỗn Độn du lịch, Đại ca ta đi tìm Nhị ca ta, chỉ có một mình ta đi hỗ trợ, e là cũng ngăn cản không nổi Tứ hung thần." Lăng Tiêu cố làm ra vẻ khó xử, động tâm nhưng lại không có cách nào.

Hồng Quân tịnh không biết hắn cái gì cũng biết, đây chính là ưu thế của hắn.

Hắn biết Hồng Quân đang diễn, mà Hồng Quân lại không biết hắn cũng đang diễn.

Hồng Quân im lặng, Đông Hoàng Thái Nhất trước đó chạy vào trong Hỗn Độn du lịch hắn là biết đến, Đế Tuấn đi tìm Đông Hoàng Thái Nhất có chút lộ liễu, rõ ràng là cố ý không muốn ra tay.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất xác thực là vô tâm, Tứ hung thần xuất hiện quá đúng lúc.

Hắn ngược lại cũng sẽ không nghi ngờ Tứ hung thần xuất hiện có liên quan đến Tam Kim Ô, dù sao hắn cũng không biết Tứ hung thần tồn tại. "Địa Phủ phong cấm, ta cũng không thể vào Địa Phủ đi thuyết phục Thập Nhị Tổ Vu ra tay.

Hay là Đạo Tổ ngài nghĩ cách gì đi, ta đi làm." Lăng Tiêu cố làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Tới đi, diễn với nhau, xem ai diễn lại ai, ta cũng không tin ngươi còn có thể nghĩ ra biện pháp gì.

Trong lúc giao lưu, Lăng Tiêu đột nhiên cảm ứng được Thiên Định Lục Thánh đang dẫn Tứ hung thần về phía Đông Hải, sáu cái con ba ba này rõ ràng muốn họa thủy đông dẫn, kéo hắn xuống nước. "Quá đáng rồi a Đạo Tổ, cái này ngài quản hay không quản?

Đây chính là Thiên Định Lục Thánh ngài chọn, lúc này rồi còn nghĩ đến việc tính kế ta, chính mình phế vật liền muốn kéo ta xuống nước." Lăng Tiêu một trận lên án.

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng là não hỏa với sáu tên phế vật này, làm gì hỏng nấy, chơi âm chiêu là đệ nhất, dùng phương thức này bức Lăng Tiêu ra tay, Lăng Tiêu thật có thể ra tay mới là lạ.

Ngay lập tức, liền truyền âm cho Lục Thánh.

Kết quả Lục Thánh tưởng rằng chiêu này của mình rất thông minh, vậy mà không nghe.

Hồng Quân tức đến hận không thể hiện tại liền cho Lục Thánh mỗi người ăn một viên Vẫn Thánh Đan.

Mà Lăng Tiêu thấy Lục Thánh tịnh không có ý muốn dừng lại, lập tức mang theo đồ đệ và chúng tinh thần đi về phía Tử Tiêu Cung.

Ngươi không quản, vậy ta liền đi Tử Tiêu Cung ngồi, muốn họa thủy đông dẫn, có bản lĩnh các ngươi liền dẫn tới Tử Tiêu Cung đi.

Hồng Quân suýt chút nữa tức chết, Lục Thánh không nghe lời, Lăng Tiêu lại giở thói vô lại.

Bắt nạt hắn hiện tại không thể ra tay đúng không?

Chương 128

Một cái hai cái đều không coi hắn ra gì.

Lục Thánh cũng sững sờ a, không ngờ Lăng Tiêu ngay cả nhà cũng không cần nữa.

Lăng Tiêu đều chạy, lại đem Tứ hung thần dẫn tới Đông Hải liền hào vô ý nghĩa.

Mà Tứ hung thần cũng phản ứng lại Lục Thánh là cố ý đem nó dẫn tới tìm Lăng Tiêu gây phiền phức, lập tức không truy sát Lục Thánh, cũng không để ý tới Lăng Tiêu, hiện ra bản thể.

Thao Thiết tham ăn, lại bắt đầu cắn nuốt sinh linh.

Nơi đi qua, thật đúng là không còn ngọn cỏ.

Quan trọng là hướng đi của Tứ hung thần vẫn là hướng Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy cuống lên, muốn dẫn Tứ hung thần đổi hướng khác.

Nhưng có chút quá lộ liễu, Tứ hung thần thiên cứ không chịu, càng không muốn cho nó đi, nó cứ nhất định phải đi.

Trong Ngọc Hư Cung, Thập Nhị Kim Tiên phát giác được Tứ hung thần đang đi về phía này, sợ đến mức vội vàng chạy trốn.

Loại thời điểm này, nơi nào an toàn nhất?

Đương nhiên là Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Đạo Tổ.

Đạo Tổ ra tay, Tứ hung thần chỉ là cặn bã.

Thế là, Thập Nhị Kim Tiên vội vàng đi theo Lăng Tiêu chạy về phía Tử Tiêu Cung.

Bị Thập Nhị Kim Tiên dẫn dắt như vậy, chúng sinh linh cũng phản ứng lại, nhao nhao chạy về phía Tử Tiêu Cung, đi tìm cầu Đạo Tổ che chở.

Lăng Tiêu suýt chút nữa cười chết, Hồng Hoang sinh linh tín ngưỡng Đạo Tổ, náo loạn như thế này, Hồng Quân muốn không ra tay cũng không được.

Cái này nếu là không ra tay, chính là thấy chết mà không cứu, sau này Hồng Hoang sinh linh còn có thể tín ngưỡng Đạo Tổ sao.

Hắn cũng không đến Tử Tiêu Cung, miễn cho đến lúc đó Hồng Quân nói là hắn dẫn đầu, chuyển hướng chạy về phía Thiên Đình.

Hắn chỉ là muốn chạy tới Thiên Đình, Hồng Quân cũng không thể trách lên đầu hắn được chứ.

Mà các sinh linh khác hoàn toàn coi nhẹ hắn, hạo hạo đãng đãng đi theo Thập Nhị Kim Tiên chạy về phía Tử Tiêu Cung, bọn họ đều phản ứng lại, lúc này Tử Tiêu Cung chính là nơi an toàn nhất.

Bị nhiều người đi theo như vậy, Thập Nhị Kim Tiên pha chút đắc ý, ngang đầu ưỡn ngực, vẻ mặt ngạo nhiên, dường như đang nói một đám xuẩn hỏa, vẫn là chúng ta thông minh.

Mà nhìn khí thế kia, giống như Thập Nhị Kim Tiên mang theo đại quân đi tấn công Tử Tiêu Cung vậy.

Lăng Tiêu suýt chút nữa không nhịn được cười, không hổ là đồ đệ tốt của Nguyên Thủy, thật đúng là giống Nguyên Thủy y đúc, vừa ngu xuẩn vừa kiêu ngạo, tự cho là đúng. "Kiến quá đạo hữu." Hạo Thiên nào dám chậm trễ, đích thân ra nghênh đón. "Đạo hữu khách khí, chúng ta cũng không vào, ở đây tránh đầu sóng ngọn gió là được." Lăng Tiêu khoát khoát tay, dừng lại bên ngoài Đông Thiên Môn.

Hạo Thiên khóe miệng giật một cái, nhà cũng không cần mà chạy,

ngươi cũng là tồn tại sánh vai Thánh Nhân, có thể hay không cần chút mặt mũi, tốt xấu gì cũng cùng Tứ hung thần qua hai chiêu a.

Lăng Tiêu nhìn thấu tâm tư Hạo Thiên, bĩu môi, mặt mũi có thể mất, nhưng làm công cho Hồng Quân là không thể nào.

Mà thấy nhiều sinh linh chạy về một hướng như vậy, Tứ hung thần đương nhiên là đi theo.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân suýt chút nữa tức chết, hận không thể bóp chết Thập Nhị Kim Tiên.

Lúc Lăng Tiêu chạy, mọi người không nghĩ tới chạy về phía Tử Tiêu Cung, hoàn toàn là do Thập Nhị Kim Tiên dẫn động.

Quan trọng là Thập Nhị Kim Tiên còn vẻ mặt đắc ý, một bộ dạng cứu vớt vạn thiên sinh linh, lập được đại công.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy người, lúc này đều tề xoát xoát nhìn về phía Nguyên Thủy, ngươi dạy đồ đệ thật dũng cảm, dám hố Đạo Tổ.

Đạo Tổ sau khi bế quan, Tử Tiêu Cung ẩn tại thiên ngoại Hỗn Độn, không ai dẫn đường, Tứ hung thần là tìm không thấy.

Hiện tại tốt rồi, Thập Nhị Kim Tiên dẫn đường cho Tứ hung thần, kinh nhiễu Đạo Tổ bế quan, họa này lớn rồi. "Nhìn cái gì mà nhìn, mau chóng ngăn cản!" Sắc mặt Nguyên Thủy thiết thanh, Lăng Tiêu quả nhiên không nói sai, mười hai tên phế vật thành sự không có bại sự có dư này, đây là muốn hại chết hắn a.

Hắn muốn hố Lăng Tiêu, kết quả bị đồ đệ đâm sau lưng, bị đồ đệ ruột hố đến chết.

Lục Thánh chạy tới ngăn cản Tứ hung thần, Nguyên Thủy sợ Đạo Tổ trách phạt, lần này là thật sự bỏ ra tử lực.

Lão Tử và Thông Thiên niệm tình nghĩa Tam Thanh từng có, cũng

bỏ ra tử lực ngăn cản.

Mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa rất rõ ràng là xuất công không xuất lực.

Dù sao cũng là đồ đệ của Nguyên Thủy bộc lộ vị trí Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đến lúc đó trách phạt xuống cũng là trách phạt Nguyên Thủy.

Dù sao cũng đánh không lại, nồi đã có người đeo, bọn họ cần gì phải đem chính mình hãm vào trong nguy hiểm.

Lăng Tiêu ở ngoài Đông Thiên Môn xem đến say sưa ngon lành, vở kịch này đặc sắc a.

Trong Bất Tử Hỏa Sơn, La Hầu đều sắp cười tắt thở.

Đồ đệ là phế vật, đồ tôn càng là hố hàng, Hồng Quân hiện tại khẳng định rất vui vẻ.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân trán nổi gân xanh, xác thực rất "vui vẻ".

Rất giận, nhưng hắn lại không thể ra tay với Thập Nhị Kim Tiên, hắn muốn động đến Thập Nhị Kim Tiên, vậy chính là ý tứ không muốn bảo vệ Hồng Hoang sinh linh, hình tượng vĩ ngạn hắn vất vả ngụy tạo liền vỡ nát.

Sau này Hồng Hoang sinh linh há còn có thể tín ngưỡng hắn, cung cấp khí vận cho hắn.

Cái thiệt thòi câm này hắn phải nuốt.

Lại nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa xuất công không xuất lực, thật sự là đồ đệ tốt của hắn a, một cái hai cái thật sự là hiếu thuận đến cảm động, sợ hố không chết được hắn.

Vốn dĩ sáu người ngăn cản Hồng Hoang sinh linh đi tới thiên

ngoại Hỗn Độn là được rồi, nhưng ai cũng không muốn gánh vác ác danh, hậu quả đều để hắn đến gánh.

Ai ngăn cản, kẻ đó chính là không muốn cho Hồng Hoang sinh linh sống, danh tiếng quét rác.

Cho nên, sáu người vì danh tiếng của mình, giả ngu giả ngơ, phóng túng sinh linh đi tới Tử Tiêu Cung, để hắn đến gánh vác hậu quả, thật sự là hiếu thuận a.

Hiện tại từng người một còn xuất công không xuất lực, sợ hố không chết hắn.

Sáu tên hỗn trướng, phải hảo hảo giáo huấn một chút.

Không cam lòng thôi diễn bấm đốt tính toán một hồi, trừ việc xuất quan ra đã không còn cách nào khác.

Hợp Đạo có thể làm lại, hình tượng hủy, mất lòng người, đó mới là phiền phức thật sự.

Đã không còn lựa chọn nào khác, Hồng Quân cũng không đợi sinh linh chạy đến Tử Tiêu Cung, lựa chọn chủ động xuất quan. "Nghiệt chướng!" Thanh âm ẩn chứa lửa giận của Hồng Quân truyền khắp Hồng Hoang, một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, vỗ lên người Tứ hung thần đang bức Thiên Định Lục Thánh phải liên tục bại lui.

Tứ hung thần cường thế vô cùng trực tiếp bị vỗ bay ra ngoài.

Bất quá, Tứ hung thần là thật sự kháng đòn, ăn một chưởng của Hồng Quân, tuy rằng bị đánh bay nhưng tịnh không bị thương.

Chương 129

Quang mang lóe lên, thân ảnh Hồng Quân xuất hiện giữa không trung, dù cho cực lực khắc chế và che giấu, Lăng Tiêu vẫn nhìn thấy sự phẫn nộ sâu sắc trong mắt Hồng Quân.

Hợp Đạo lần nữa bị cắt ngang, có thể không giận mới là lạ, khẳng định có kẻ phải xui xẻo rồi.

Mà kẻ xui xẻo này, tự nhiên chính là Tứ hung thần.

Hồng Quân hàm nộ xuất kích, tay vừa nhấc, một bàn tay lớn ngưng tụ từ mấy chục loại pháp tắc hiện ra, quất mạnh vào Tứ hung thần.

Tứ hung thần như quả bóng da liên tục bị quất bay.

Tứ hung thần bị tát một đường từ phương Đông sang phương Tây, hoàn toàn không có sức đánh trả.

Có thể thấy được, Hồng Quân là thật sự nổi giận rồi.

Đồng thời, cũng để Hồng Hoang sinh linh thực sự kiến thức được sự cường đại của Đạo Tổ.

Tứ hung thần mà Thiên Định Lục Thánh dốc hết toàn lực đều đánh không lại, Đạo Tổ ngay cả pháp bảo cũng không dùng, chỉ dùng pháp tắc sở tu liền đánh cho Tứ hung thần không có sức hoàn thủ. "Hồng Quân, chúng ta liều mạng với ngươi!" Tứ hung thần cũng không chịu nổi sự sỉ nhục như vậy, toàn lực phản kích, đủ mười sáu sợi dây xích Hủy Diệt Pháp Tắc giết về phía Hồng Quân. "Hừ, nghiệt chướng không biết sống chết." "Âm Dương Luyện Thiên Lô, trấn!" Hồng Quân tế xuất một vật, nghênh phong mà lớn, khoảnh khắc che khuất bầu trời, là một chiếc lò ba chân nửa đỏ nửa lam, uy áp khủng

bố cường đại càn quét Hồng Hoang. "Hỗn Độn Linh Bảo Âm Dương Luyện Thiên Lô!" Chúng đại năng kinh hãi.

Tuy rằng bọn họ hóa hình muộn, nhưng có rất nhiều cố sự truyền thuyết lưu truyền lại.

Âm Dương Luyện Thiên Lô, pháp bảo cộng sinh của Âm Dương Ma Thần Âm Dương Lão Tổ, là Hỗn Độn Linh Bảo.

Hồng Mông Càn Khôn Xích, Hỗn Độn Linh Bảo, bị Đạo Tổ dùng để đặt tại Bất Tử Hỏa Sơn trấn áp Thí Thần Thương, hiện tại Đạo Tổ lại lấy ra một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, Đạo Tổ rốt cuộc có bao nhiêu Hỗn Độn Linh Bảo?

Những người khác chỉ là kinh thán, Lão Tử và Nguyên Thủy trong mắt lại lóe lên sự bất mãn và âm trầm.

Đạo Tổ trong tay có nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy, lại chỉ ban cho bọn họ Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong lúc mọi người tâm tư khác nhau, mười sáu sợi xích Hủy Diệt Pháp Tắc đánh lên Âm Dương Luyện Thiên Lô, giống như đá chìm đáy biển, không nổi lên nửa điểm bọt nước.

Giây tiếp theo, Âm Dương Luyện Thiên Lô đảo ngược úp xuống, đem Tứ hung thần chụp vào trong, Âm Dương Thiên Viêm đỏ lam giao dung hừng hực bốc cháy.

Âm Dương Thiên Viêm, một trong Hồng Hoang Thập Đại Thần Hỏa, âm dương giao dung, có khả năng ngói giải cực kỳ khủng bố.

Trong Luyện Thiên Lô, vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương của Tứ hung thần.

Chúng đại năng kinh hãi, Thiên Định Lục Thánh dốc hết toàn lực cũng không làm gì được Tứ hung thần, trong tay Đạo Tổ vậy mà nhanh như vậy đã không chịu nổi.

Đạo Tổ đây là muốn luyện hóa Tứ hung thần sao?

Mạnh, quá mạnh rồi.

Giờ khắc này, trong lòng Hồng Hoang sinh linh đều dâng lên sự kính sợ nồng đậm, Đạo Tổ chính là vô địch, là tồn tại không thể khinh nhờn.

Lăng Tiêu ngược lại không có gì chấn kinh, Hồng Quân tu vi quá cao, Thánh Nhân Cảnh cửu trọng đỉnh phong, không dùng pháp bảo cũng có thể nhẹ nhàng thu thập Tứ hung thần.

Như hôm nay dùng pháp bảo, hơn nữa còn là Hỗn Độn Linh Bảo, thu thập Tứ hung thần quả thực dễ như trở bàn tay.

Bị Tứ hung thần cắt ngang Hợp Đạo, Hồng Quân giận dữ, ra tay mới tàn nhẫn như vậy.

Bất quá, giận thì giận, Hồng Quân rốt cuộc không mất đi lý trí, cứ thế mà giết Tứ hung thần thì quá mức đáng tiếc.

Đã cắt ngang hắn Hợp Đạo, thì phải chuộc tội.

Hồng Quân thu hồi Âm Dương Luyện Thiên Lô, thả Tứ hung thần ra, giờ phút này Tứ hung thần đã trọng thương thoi thóp. "Tứ hung thần, có nguyện làm tọa kỵ cho Bần đạo, từ nay về sau thủ hộ Hồng Hoang chuộc tội?" Hồng Quân lạnh lùng nói. "Hồng Quân, ngươi nằm mơ!

Chúng ta chỉ sẽ thần phục Thú Hoàng đại nhân!" Tứ hung thần cực kỳ cứng cỏi. "Có thể làm cho Tứ hung thần nhớ mãi không quên, thề chết đi theo như vậy, Thú Hoàng Thần Nghịch tất nhiên có phong thái tuyệt đại, nhân cách mị lực cực mạnh." Viên Hồng trong mắt lóe lên sự hướng về.

Thượng Cổ thời đại, Ma Thần tranh bá, Thần Nghịch có thể bộc lộ tài năng, trở thành bá chủ Thượng Cổ thời đại, đủ thấy tài năng của

hắn. "Nói nhảm, đó chính là Hủy Diệt Ma Thần trong Thập Đại Chí Cường Ma Thần, có thể không mạnh sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu liếc Viên Hồng một cái, tên này hóa hình không lâu, rất nhiều chuyện đều không biết. "Đả thương Hồng Hoang sinh linh, liền không do ngươi lựa chọn." Bên kia, Hồng Quân lấy ra một viên đan dược đen kịt.

Đan dược đen như mực, phiếm hắc khí, đó là ác khí, hung khí, tử khí... vạn ác chi khí hội tụ mà thành, viên đan dược này phảng phất chính là vạn ác chi nguyên, diệt thế đại hung.

Xuất hiện trong nháy mắt, trời quang sấm sét nổ vang, tựa hồ không dung thứ viên đan dược này tồn tại.

Lăng Tiêu đồng tử co lại một chút, đây khẳng định chính là Thiên Đạo dị bảo, Vẫn Thánh Đan có thể khống chế Thánh Nhân, độc sát Thánh Nhân.

Hồng Quân trực tiếp cưỡng ép bức bách Tứ hung thần nuốt xuống, lập tức Tứ hung thần toàn thân toát ra hắc quang, hắc khí, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ mà thê lương.

Tất cả sinh linh, bao gồm cả Thiên Định Lục Thánh đều lông tóc dựng đứng.

Nhất là Thiên Định Lục Thánh, ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân thêm phần nồng đậm sợ hãi.

Đạo Tổ đây là đang giết gà dọa khỉ, cảnh cáo bọn họ, cho dù bọn họ đã thành Thánh, cũng có thủ đoạn thu thập bọn họ.

Không bao lâu sau, Tứ hung thần liền không chịu nổi nữa, cầu xin tha thứ: "Chúng ta nguyện ý thần phục." Hồng Quân lạnh lùng đánh một luồng Thiên Đạo chi lực vào trong cơ thể Tứ hung thần, phong ấn dược lực của Vẫn Thánh Đan.

Tứ hung thần nằm rạp trong hư không, kiếp sau dư sinh há miệng

thở dốc, trong mắt đều là sự sợ hãi và kinh hãi đối với Hồng Quân. "Thiên Định Lục Thánh, Lăng Tiêu, theo Bần đạo về Tử Tiêu Cung." Hồng Quân đạp lên lưng Tứ hung thần, Tứ hung thần vội vàng ngoan ngoãn chở Hồng Quân bay về phía Tử Tiêu Cung.

Lăng Tiêu có thể lựa chọn không đi, nhưng cũng muốn xem thử Hồng Quân định làm gì, thế là để đồ đệ môn về Bồng Lai Tiên Sơn, chính mình đi theo.

Đại ca và Nhị ca không có ở đây, Tam Kim Ô không thể một mẻ hốt gọn, Hồng Quân hẳn là sẽ không làm gì hắn.

Khi vào Hỗn Độn, Hồng Quân nhìn thoáng qua Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, ánh mắt lạnh thấu xương, không có nửa điểm tình cảm.

Hắn rất muốn làm thịt mười hai tên phế vật này, nhưng hắn là Đạo Tổ được Hồng Hoang sinh linh kính ngưỡng, hắn phải bảo vệ Hồng Hoang, bảo vệ Hồng Hoang sinh linh, mới có thể liên tục không ngừng thu hoạch tín ngưỡng và khí vận.

Nếu như giờ phút này diệt Thập Nhị Kim Tiên, chính là đang nói cho Hồng Hoang sinh linh biết, sau này có việc đừng tới tìm hắn.

Vậy thì, sau này ai còn sẽ tín ngưỡng hắn.

Rất giận, nhưng lại không thể động đến Thập Nhị Kim Tiên, hắn đường đường là Đạo Tổ, có ngày lại bị mười hai tên phế vật làm cho biệt khuất vô cùng.

Mà Thập Nhị Kim Tiên tịnh không phát giác được sát ý của Hồng Quân, chỉ cảm thấy Đạo Tổ nhìn bọn họ, kích động không thôi, tự cho là đúng nghĩ rằng Đạo Tổ đang thưởng thức bọn họ, cho rằng bọn họ làm đúng.

Nguyên Thủy lại biết Đạo Tổ đã nổi sát tâm, trái tim đều đang run

rẩy.

Nhưng Thập Nhị Kim Tiên đã cùng Xiển Giáo khí vận tương liên, giết Thập Nhị Kim Tiên, Xiển Giáo khí vận đại tổn, không xuống tay được a. "Sau này ngươi liền canh giữ bên ngoài Tử Tiêu Cung." Hồng Quân phân phó Tứ hung thần một tiếng, mang theo Thiên Định Lục Thánh và Lăng Tiêu vào Tử Tiêu Cung.

Chương 130

Ý tứ đã rất rõ ràng, Thiên Định Lục Thánh không đáng tin cậy, còn không bằng để Tứ hung thần giữ cửa, hộ pháp cho hắn bế quan Hợp Đạo.

Thiên Định Lục Thánh chột dạ không thôi, tiến vào trong Tử Tiêu Cung cúi đầu, thở mạnh cũng không dám. "Bần đạo ban cho các ngươi cơ duyên thành Thánh, để các ngươi thành Thánh chăn dắt Hồng Hoang, các ngươi đều đã làm những gì?

Thành Thánh lâu như vậy, vẫn là Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên." Hồng Quân nỗ lực khắc chế lửa giận, nhìn Thiên Định Lục Thánh.

Nữ Oa cảm giác rất oan uổng, ngoại trừ Bổ Thiên, nàng vẫn luôn ở trong Oa Hoàng Cung bế quan a.

Năm kẻ kia xác thực đáng nói, suốt ngày chỉ nghĩ đến chấn hưng giáo phái, không có một ai hảo hảo tu luyện.

Thông Thiên và Lão Tử bận bịu thu đồ đệ, Nguyên Thủy bận bịu tính kế Tam Kim Ô, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề suốt ngày chỉ nghĩ kiếm công đức, tăng trưởng khí vận Tây Phương Giáo.

Nàng cái gì cũng không làm, chuyên tâm tu luyện, quả thực là tai bay vạ gió. "Lão sư, Ngô muốn tố cáo Lăng Tiêu!

Hồng Hoang nguy nan chi tế, hắn lại khoanh tay đứng nhìn." Nguyên Thủy biết mình sống không yên ổn, liền kéo Lăng Tiêu xuống nước.

“Nguyên Thủy, ngươi có bệnh à?

Liên quan gì đến ta?

Ta lại chưa thành Thánh, người khác chạy được, chẳng lẽ ta

không thể chạy sao?" "Đại ca, Nhị ca của ta không có ở đây, ta sợ bị ngươi và Lão Tử âm chết.

Hai kẻ các ngươi chắc chắn làm ra được loại chuyện này, đâm sau lưng ta, lợi dụng Tứ Hung Thần hại ta." "Hơn nữa, với chiến lực của Tứ Hung Thần, cộng thêm ta chỉ là một Á Thánh, có thể thay đổi được gì." Lăng Tiêu bực bội trừng mắt nhìn Nguyên Thủy, lão cẩu này càng ngày càng thiếu đánh.

Lục Thánh đầy đầu hắc tuyến, ngươi nghe xem lời ngươi nói có phải tiếng người không?

Đường đường một Á Thánh, đơn đấu thì sáu Thánh bọn họ không ai nắm chắc đánh thắng được Lăng Tiêu.

Vô sỉ, lời này cũng không biết xấu hổ mà nói ra được, đem trách nhiệm đẩy sạch sành sanh.

Bất quá, Lăng Tiêu nói cũng là lời thật.

Lão Tử khoan hãy nói, chứ với sự ti bỉ vô sỉ của Nguyên Thủy, tuyệt đối làm ra được chuyện ám toán Lăng Tiêu.

Cũng không trách Lăng Tiêu trốn tránh, không cùng bọn họ liên thủ, đổi lại là bọn họ cũng phải đề phòng Nguyên Thủy.

Vốn dĩ bọn họ cũng bực mình Lăng Tiêu, hiện tại nghe Lăng Tiêu nói như vậy, đột nhiên đều hiểu cho hắn, bao gồm cả Hồng Quân.

Nguyên Thủy còn muốn giảo biện, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt ẩn chứa lửa giận của Hồng Quân, lập tức không dám cãi lại, sợ Hồng Quân bắt hắn ăn Vẫn Thánh Đan.

"Lăng Tiêu, ngươi mau chóng thành Thánh.

Từ nay về sau, giữa các Thánh nhân không được tư tự ra tay, kẻ nào không nghe, đừng trách bần đạo bắt nuốt Vẫn Thánh Đan." Hồng

Quân rất phẫn nộ, trực tiếp buông lời uy hiếp.

Nhớ tới thảm trạng của Tứ Hung Thần trước đó, chúng Thánh đều rùng mình, không dám cãi lại.

"Đạo Tổ, việc này thứ cho Ngô không thể đáp ứng.

Ta bản nguyên không trọn vẹn, phải bổ tề bản nguyên mới thành Thánh.

Nếu thành Thánh, căn nguyên định cách, liền không cách nào bổ tề bản nguyên nữa, ảnh hưởng thành tựu ngày sau." Lăng Tiêu không kiêu ngạo không tự ti nói.

Trước khi đến, để đề phòng vạn nhất, Lăng Tiêu liền lén lút đem một bộ phận bản nguyên giấu vào Táng Thiên Quan, ngươi tra đi.

Táng Thiên Quan nãi là Đại Đạo cấp dị bảo, đệ nhất Hỗn Độn Linh Bảo, Hồng Quân muốn sát giác được thì lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung đã phát hiện ra rồi.

Thành Thánh là không có khả năng thành Thánh, nếu thành Thánh, Hồng Quân liền có lý do hạn chế hắn.

Hồng Quân tham tra một phen, quả nhiên phát hiện bản nguyên Lăng Tiêu không trọn vẹn, rốt cuộc cũng nghĩ thông vì sao Lăng Tiêu vẫn luôn không thành Thánh.

"Thôi được rồi, bần đạo biết ngươi vẫn luôn không buông bỏ được chuyện năm đó bần đạo không ban thánh vị cho ba huynh đệ các ngươi.

Hôm nay nói rõ ràng, để kết thúc phần nhân quả này, ngươi muốn cái gì." Hồng Quân thở dài một tiếng, lão là thật sự sợ đám nghiệt chướng này lại náo ra chuyện gì ảnh hưởng lão hợp đạo.

Hồng Hoang khí vận đối với lão chí quan trọng yếu, lão phải duy

hộ hình tượng quang huy vĩ ngạn của mình, không thể dùng biện pháp cứng rắn, chỉ có thể dùng biện pháp mềm mỏng.

Lăng Tiêu đều không nghĩ tới còn có chuyện tốt này, hắn chính là tìm cái cớ cự tuyệt ra tay, không nghĩ tới Hồng Quân lại coi là thật.

Hồng Quân đều để hắn đề yêu cầu, hắn nếu không đề thì không còn gì để nói.

"Ta muốn một kiện Tiên Thiên Chí Bảo loại công kích, cộng thêm mười ức công đức." Lăng Tiêu cũng không nói quá phận, nếu quá phận Hồng Quân khẳng định không cho, biết điểm dừng là tốt nhất.

"Có thể.

Tiên Thiên Chí Bảo bần đạo cho, công đức bần đạo có thể chi trả trước, do Lục Thánh hoàn trả." Hồng Quân gật gật đầu.

Trong mắt lão, ba con Kim Ô pháp tắc chứng đạo, hiện tại không có Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, tu vi không cách nào tăng lên, tâm sinh oán hận.

Nếu không hóa giải phần nhân quả này, ba con Kim Ô nhất định sẽ tìm đủ mọi cách gây phiền toái cho Lục Thánh, không chừng lại sẽ náo ra chuyện gì động trời.

Hiện tại ổn định là quan trọng nhất, lão chỉ muốn an tâm hợp đạo, thật sự là quá khó khăn.

"Lão sư, ngã không đồng ý!

Ta lại không cướp thánh vị của bọn họ, bồ đoàn là ta tự mình giành được." Nữ Oa bất nhạc ý.

"Lão sư, ngã và Đại huynh năm đó cũng là giành được bồ đoàn, lẽ ra nên để Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trả." Nguyên Thủy cũng bất nhạc ý, đó chính là mười ức công đức a.

Chia đều ra, bọn họ mỗi người cũng phải trả gần hai ức công đức, hắn còn chưa từng thấy qua nhiều công đức như vậy.

Tây Phương nhị ngốc có thể dùng Bát Bảo Công Đức Trì chuyển hóa công đức, bọn họ lại không có năng lực này, hoạch thủ công đức khó càng thêm khó.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức đến đỏ cả mắt, lão cẩu này quả thực một chút mặt mũi cũng không cần, quên mất tình phân mượn công đức năm đó, nhanh như vậy liền quay lại cắn bọn họ một cái.

Thông Thiên càng là tức giận muốn chết.

Năm đó ba huynh đệ bọn họ cùng nhau ra tay mới đoạt được hai cái bồ đoàn, hắn cảm thấy chính mình là Tam đệ, lý ứng khiêm nhượng, lúc này mới đem bồ đoàn nhường cho Lão Tử và Nguyên Thủy.

Được tiện nghi còn khoe mẽ, hiện tại đem nợ nần toàn đẩy lên đầu hắn.

Lại nhìn Lão Tử, giả câm vờ điếc, cũng không giúp đỡ nói câu nào.

Lăng Tiêu quả nhiên nói không sai, hư ngụy nhất chính là Lão Tử.

"Nếu luận như vậy, năm đó là ta giúp hai người các ngươi cướp được bồ đoàn, nhân quả này tính thế nào?" Thông Thiên phẫn nộ trừng mắt nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy, lần này hắn thật sự rét lạnh cõi lòng.

Dù là phân gia, hắn vẫn luôn niệm tình tam thanh, kết quả người ta chỉ nghĩ hố hắn.

Huynh trưởng như vậy, không cần cũng được.

"Không sai, Lão sư, chúng ta thành Thánh là hướng Thiên Đạo

mượn công đức thành Thánh, chúng ta nợ chính là Thiên Đạo, làm sao có thể đem món nợ thánh vị của ba con Kim Ô tính lên đầu chúng ta." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng kháng nghị.

Bọn họ trả công đức cho Thiên Đạo đã bận đến tối tăm mặt mũi, còn phải trả công đức cho ba con Kim Ô, đây không phải là muốn bức tử bọn họ sao.

Lục Thánh kịch liệt tranh cãi ầm ĩ.

Chương 131

Lăng Tiêu nhạc a a đứng bên cạnh xem kịch, còn có thể xem một màn Thiên Định Lục Thánh quyết liệt đại hí, chuyến đi này không lỗ.

Oan uổng nhất hẳn là Nữ Oa, Nữ Oa cùng chuyện thánh vị của ba huynh đệ bọn họ xác thực không có quan hệ gì.

Hồng Quân bị ồn ào đến đau đầu, sáu cái phế vật a, quả thực một chút cách cục cũng không có, một chút thể diện cũng không cần, mất mặt xấu hổ.

Giờ khắc này lão đều có xúc động muốn bóp chết sáu cái nghiệt chướng này.

Nếu là được chọn lại lần nữa, lão tuyệt đối không chọn sáu kẻ này.

Nếu năm đó lựa chọn ba con Kim Ô, Nữ Oa, Hồng Vân, Côn Bằng, hiện tại khẳng định bớt lo rất nhiều.

"Đủ rồi!

Nữ Oa xác thực chưa dính phần nhân quả này, để Nữ Oa trả công đức nói không thông, nhưng năm người các ngươi đều dính dáng đến nhân quả này, nhất định phải trả, mỗi người hai ức." Giọng Hồng Quân đột nhiên đề cao.

"Tạ Lão sư minh xét." Nữ Oa vui vẻ, vội vàng lui sang một bên, lúc này phải mau chóng đem chính mình tách ra.

Mà Ngũ Thánh vẫn là không phục, còn muốn tranh luận, Hồng Quân bực bội nói: "Các ngươi không đáp ứng, bần đạo cũng không quản, ba con Kim Ô muốn đối với các ngươi làm cái gì, các ngươi tự mình ứng phó." Lời này vừa nói ra, Ngũ Thánh an tĩnh lại.

Không có biện pháp, đánh không lại ba con Kim Ô a.

Không có Đạo Tổ áp chế, ba con Kim Ô tuyệt đối đem bọn họ cướp đến cái quần cộc cũng không còn.

"Hiện tại còn có ý kiến gì không?" Hồng Quân nhìn bộ dạng túng quẫn của năm người, càng thêm bực bội.

Năm đó nên nghe theo Thiên Đạo, ai giành được bồ đoàn ban cho người đó thánh vị.

Nếu là thu ba con Kim Ô làm đồ đệ, đâu ra nhiều chuyện phiền lòng như vậy.

Nếu là ba con Kim Ô ra tay, cái họa Tứ Hung Thần đâu cần đến lão xuất quan.

"Không có ý kiến." Ngũ Thánh cúi đầu, so với việc bị ba con Kim Ô cướp sạch, vẫn là trả công đức có lời hơn một chút.

"Lăng Tiêu, phần nhân quả này từ đây kết thúc, thế nào?" Hồng Quân nhìn về phía Lăng Tiêu.

"Ba cái thánh vị, ta chỉ đề hai cái yêu cầu, còn thiếu một cái." "Nhân tộc hiện tại là của ta.

Nữ Oa và Lão Tử phải hướng Thiên Đạo thề, đoạn tuyệt quan hệ với Nhân tộc, ngoài ra Lục Thánh không được ký du, nhúng tay chuyện của Nhân tộc, Nhân tộc hoàn toàn do ta định đoạt." Không sợ trộm, chỉ sợ trộm nhớ thương, ngàn ngày phòng trộm hắn cũng mệt, chi bằng nhân lúc này đề yêu cầu.

Hắn không nói không cho Hồng Quân nhúng tay, Hồng Quân hẳn là sẽ đồng ý đi.

"Chuẩn!" Hồng Quân bình tĩnh thốt ra một chữ, hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng bằng để lão an tâm hợp đạo.

Chờ lão hợp đạo thành công, muốn làm cái gì, ba con Kim Ô đều ngăn cản không được.

Chờ Phong Thần lượng kiếp sau, Nhân tộc thần phục Thiên Đạo, khí vận Nhân tộc đều quy lão sở dụng.

Chỉ cần lão hợp đạo thành công, hết thảy phiền toái đều không còn là phiền toái, chỉ dụ của lão không ai có thể làm trái.

"Lão sư, Nhân tộc là Ngô sở sang." Nữ Oa bất nhạc ý.

Dựa vào cái gì, Nhân tộc là nàng tạo ra, Nhân tộc khí vận thông thiên, lại cùng nàng không còn nửa điểm quan hệ, đây là cái gì, làm công cho Lăng Tiêu sao?

"Hừ, ngươi sáng tạo Nhân tộc, Nhân tộc cũng trợ ngươi thành Thánh, Nhân tộc không nợ ngươi.

Ngươi còn muốn cái gì?

Hay là ngươi tự phế thánh vị, ta để Nhân tộc y nguyên tôn ngươi làm Thánh Mẫu?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

Nữ Oa bị đỗi đến á khẩu không trả lời được.

Nàng sáng tạo Nhân tộc sơ trung chính là vì thành Thánh, mục đích đạt thành xong, nàng liền không còn quản qua Nhân tộc, nhưng không nghĩ tới Nhân tộc vậy mà lại là nhân vật chính của Hồng Hoang sau này.

Hiện tại không cam lòng, bất quá là tham tâm không đủ, tham lam khí vận Nhân tộc.

"Lão Tử, muốn hay không phân trần một chút?

Ngươi lợi dụng Nhân tộc thành Thánh, nói là giáo hóa Nhân tộc, lại qua loa cho xong chuyện, truyền xuống một ít pháp môn mà Nhân tộc căn bản không cách nào tu luyện." "Nhân tộc không nợ ngươi,

nhưng ngươi nợ Nhân tộc, nợ Nhân tộc thánh vị nhân quả." Lăng Tiêu nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử làm bộ nghe không được, không có biện pháp, chột dạ a, bởi vì Lăng Tiêu nói chính là sự thật.

"Được rồi, Lão Tử cải giáo, ngươi muốn Lão Tử thường hoàn phần nhân quả này như thế nào?" Hồng Quân hòa giải.

Sáu cái kẻ không tranh khí, thiếu thu thập, vừa lúc thông qua Lăng Tiêu để giáo huấn một chút.

Nên bồi thường thì bồi thường, thuận tiện một lần nói cho rõ ràng, để Lăng Tiêu không còn lý do sinh sự, nhất tiễn song điêu.

"Lão Tử lập Nhân Giáo thì hướng Thiên Đạo thề truyền Nhân tộc Kim Đan Đại Đạo, vậy thì đem Kim Đan Đại Đạo ra đây." Lăng Tiêu nói.

"Đạo hữu như vậy có phải quá đáng hay không, Kim Đan Đại Đạo nãi là vốn liếng lập thân của bần đạo." Lão Tử nhíu mày.

Cả Hồng Hoang chỉ có hắn biết luyện đan, cho nên kim đan trân quý vô cùng, nếu không còn độc nhất vô nhị, hắn cũng liền không còn đắt giá như vậy.

"Đủ rồi, chính mình nợ xuống nhân quả, tự nhiên phải trả, đem luyện đan chi pháp truyền cho Lăng Tiêu." Hồng Quân ngữ khí lạnh lẽo.

"Thị." Lão Tử sắc mặt biến đổi, không dám cãi lại.

Hắn là nhìn ra rồi, Đạo Tổ đang giận bọn họ, thông qua việc để bọn họ bồi thường Lăng Tiêu để giáo huấn bọn họ.

Đạo Tổ đứng về phía Lăng Tiêu, căn bản mặc kệ bọn họ sống chết, hận không thể để Lăng Tiêu công phu sư tử ngoạm, làm cho bọn

họ hung hăng đau một lần.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lão Tử sắc mặt khó coi, bất tình bất nguyện đem pháp môn luyện đan truyền cho Lăng Tiêu.

Càng cãi lại, chỉ sẽ càng thảm, Đạo Tổ chính là hướng về phía giáo huấn bọn họ mới làm ra màn này.

"Đây là mười ức công đức.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Hoàng Tuyền Thiên Bia, có khả năng công phạt và trấn áp, nãi là mảnh vỡ lớn nhất của Hỗn Độn Linh Bảo Sinh Tử Bia sau khi phá toái hóa thành." "Sinh tử vốn nhất thể, cực hạn của tử là sinh, cực hạn của sinh là tử, sinh tử cùng luân hồi tương phụ tương thành.

Sinh Tử Bia chia làm tám phần, bảy khối mảnh vỡ nhỏ còn lại, chính là Địa Phủ Thất Bảo." Hồng Quân giới thiệu một chút.

"Tạ Đạo Tổ!" Lăng Tiêu mỹ tư tư tiếp nhận.

Không thể không nói, hắn và Địa Phủ thật đúng là có duyên a.

Hắn có Thái Hư Kính và Lục Đạo Luân Hồi là nhất thể, hiện tại đạt được Hoàng Tuyền Thiên Bia này, lại cùng Địa Phủ Thất Bảo đồng xuất nhất nguyên.

Địa Phủ Thất Bảo, chính là Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ các loại.

Lăng Tiêu tự nhiên cũng nhìn ra được, Hồng Quân chính là cố ý mượn hắn giáo huấn Thiên Định Lục Thánh, đem hắn làm vũ khí sử dụng, để hắn kéo cừu hận.

Loại vũ khí này, hắn phi thường nguyện ý làm, Hồng Quân muốn dùng mấy lần cũng được.

"Lão sư, huynh trưởng Phục Hy của ngã mệnh trung có thánh

duyên, nên làm Nhân tộc Thiên Hoàng, ngày sau thành Thánh.

Lăng Tiêu lại ác ý ngăn cản, xin Lão sư làm chủ." Nữ Oa đột nhiên mở miệng cáo trạng, hy sinh lớn như vậy, tổng phải vớt vát chút gì đó trở về.

"Năm đó Phục Hy phóng túng Yêu tộc đồ lục Nhân tộc, Nhân tộc cùng Yêu tộc có huyết cừu không thể xóa nhòa, như hôm nay còn muốn để Phục Hy làm Nhân Hoàng, mượn Nhân tộc thành Thánh, ngươi nghĩ cũng thật đẹp." "Ta nghe mà thấy buồn nôn, không mặt không mũi.

Chương 132

Ngăn cản đã là nể mặt ngươi, không nể mặt ngươi ta liền mặc kệ Phục Hy chuyển thế nhập Nhân tộc, sau đó bóp chết, để hắn triệt để hồn phi phách tán." "Hay là ngươi thử xem, tống Phục Hy chuyển thế nhập Nhân tộc?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

Nữ Oa sắc mặt biến đổi, Lăng Tiêu nhất định làm ra được loại chuyện này, Lăng Tiêu là quyết tâm không cho Phục Hy nhập Nhân tộc.

"Được rồi, Phục Hy có thể thành Thánh, không nhất định phi phải mượn Nhân tộc thành Thánh.

Yêu tộc tuy xuống dốc, nhưng lại là nhất tộc không thể thiếu của Hồng Hoang, ngày sau sẽ có thời điểm tái quật khởi.

Phục Hy đã là Yêu Hoàng, liền làm Yêu tộc chi thánh." Hồng Quân ngữ khí hòa hoãn một chút, Nữ Oa rốt cuộc so với năm cái nghiệt chướng kia nghe lời hơn nhiều, đoạn thời gian này cũng không gây chuyện, chỉ chèn ép cũng không thích hợp.

"Tạ Lão sư chỉ điểm." Nữ Oa mâu quang sáng lên.

"Rời đi đi, hảo hảo tu luyện, chăn dắt Hồng Hoang, chớ có lại sinh sự đoan." Hồng Quân tay vung lên, bảy người toàn bộ đến ngoài Tử Tiêu Cung.

Tứ Hung Thần uất ức canh giữ ở cửa, phẫn nộ trừng mắt nhìn bảy người Lăng Tiêu.

"Ngươi đừng trừng ta, ta với ngươi nhưng không có thù, bọn họ tìm ta vây đánh ngươi, ta đều không đồng ý." Lăng Tiêu đem chính mình phủi đến sạch sành sanh.

Lục Thánh nghiến răng nghiến lợi, nói bọn họ không mặt không mũi, giống như da mặt ngươi dày bao nhiêu vậy.

Tên thối không biết xấu hổ này, ngươi đó là thấy không có chỗ tốt, bằng không ngươi so với ai đều tích cực.

Về đến Hồng Hoang.

"Thiên Đạo tại thượng, Ngô nãi Nữ Oa, hôm nay cùng Nhân tộc đoạn tuyệt quan hệ." Nữ Oa hướng Thiên Đạo thề.

Đạo Tổ đang nhìn chằm chằm bọn họ đây, bọn họ nếu là không làm, để Đạo Tổ ra tay thì sẽ không dễ nói chuyện như bây giờ.

"Chuẩn!" Thiên Đạo uy nghiêm thanh âm vang vọng Hồng Hoang.

"Thiên Đạo tại thượng, Ngô nãi Thái Thanh Lão Tử, hôm nay đổi Nhân Giáo thành Quy Nhất Giáo.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, đại đạo tam thiên, thù đồ đồng quy, quy nhất giả, giáo hóa vạn vật." Lão Tử đi theo hướng Thiên Đạo thề.

"Chuẩn." Thiên Đạo uy nghiêm thanh âm lại lần nữa vang lên.

Lão Tử đã lập qua một lần giáo, lần này là đổi giáo, cho nên cũng không có công đức.

"A, giáo hóa vạn vật?

Ngươi ngay cả giáo hóa Nhân tộc đều qua loa cho xong chuyện, cũng đừng lầm người đệ tử." Lăng Tiêu châm chọc nói.

Lão Tử coi như không nghe thấy, không muốn để ý đến thứ tiểu nhân đắc chí như Lăng Tiêu.

Mà thấy hai đại Thánh nhân đều cùng Nhân tộc thoát ly quan hệ, Hồng Hoang sinh linh nghị luận ầm ĩ, đều cảm thấy Nhân tộc phạm vào cái gì, bị Thánh nhân vứt bỏ, Nhân tộc sắp xong rồi.

Chỉ có Nhân tộc không nghĩ như vậy.

Tam Tiêu các loại truyền bá Nữ Oa và Lão Tử có bao nhiêu vô sỉ, hơn nữa Nhân tộc là thiết thân thể hội qua, phi thường cừu thị Nữ Oa và Lão Tử, hận không thể đoạn tuyệt quan hệ.

Ngay tại lúc này, thanh âm Nữ Oa lại lần nữa vang lên: "Thiên Đạo tại thượng, Ngô nãi Nữ Oa, tích nhật là Yêu tộc Yêu Hoàng, nay thấy Yêu tộc kiếp khí quấn thân, đặc lập Yêu Giáo, giáo hóa Yêu tộc, hóa giải kiếp khí." "Dùng Chiêu Yêu Phiên trấn áp Yêu Giáo khí vận.

Yêu Giáo, lập." Thanh âm rơi xuống, Thiên Đạo hạ xuống công đức, chừng hơn mấy chục triệu, một nửa quy về Nữ Oa, hai thành rơi vào Chiêu Yêu Phiên, ba thành rơi về phía Yêu tộc.

Năm Thánh khác hâm mộ không thôi.

Kiếm công đức, Nữ Oa quả nhiên có một tay.

Hồng Hoang lại một lần nữa ồ lên, Thánh nhân phóng khí Nhân tộc mà lựa chọn Yêu tộc, chẳng lẽ Yêu tộc muốn lại một lần nữa quật khởi?

Yêu tộc cũng mộng, Nữ Oa không phải không quản Yêu tộc nữa sao, làm sao đột nhiên lại đổi ý.

"Lúc không có giá trị thì vứt bỏ người ta, hiện tại biết Yêu tộc còn sẽ quật khởi, lại nhặt về." Lăng Tiêu ghét bỏ bĩu môi, thực tế nhất không ai qua được nữ nhân này.

Bất quá, dựa theo nguyên bản Hồng Hoang phát triển, hình như Nữ Oa cũng lập Yêu Giáo.

Ả đàn bà này thật ác độc, không đem Yêu tộc ăn sạch lau sạch thì không chịu thôi.

Yêu tộc cũng thật thảm, phải bị Nữ Oa tiếp tục áp bức, còn bị La

Hầu nhớ thương, nhất định sẽ bị chơi chết.

Nghĩ nghĩ, Lăng Tiêu hướng về phương Bắc mà đi.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Nữ Oa sắc mặt biến đổi, vội vàng đi ngăn cản Lăng Tiêu, tưởng rằng Lăng Tiêu là muốn đi cùng Yêu tộc tuyên dương nguyên nhân nàng lập Yêu Giáo.

Yêu tộc nếu là biết, sẽ hận chết nàng.

"Yên tâm, ta không có yêu thích lo chuyện bao đồng như vậy.

Ta học Đạo Tổ, đi kiếm ba con tọa kỵ, ngươi không có ý kiến chứ?" Lăng Tiêu ngoạn vị nhìn Nữ Oa.

"Không ý kiến." Nữ Oa cắn chặt răng hàm, Lăng Tiêu là đang uy hiếp nàng.

Nhưng phàm là nàng dám không đáp ứng, Lăng Tiêu nhất định chạy tới Yêu tộc hảo hảo tuyên truyền một phen.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, đều tới hứng thú, nhớ tới Đạo Tổ cưỡi Tứ Hung Thần oai phong bao nhiêu a, thế là nhao nhao chạy về hướng Bắc.

Đi đến phương Bắc Yêu tộc phúc địa Vạn Yêu Sơn, Yêu tộc Đại Yêu vội vàng đi ra nghênh tiếp.

Hiện tại Yêu tộc lấy Bạch Trạch vị Yêu Sư này cầm đầu.

Sự thật thì, người chân chính suy nghĩ cho Yêu tộc, chỉ có Bạch Trạch.

Bạch Trạch thông tuệ, từng muốn lấy thân làm bái thiếp, thỉnh ba huynh đệ Lăng Tiêu làm Hoàng chửng cứu Yêu tộc.

Vô tư vô úy, trung nghĩa duệ trí, một bầu hạo nhiên chính khí, là số ít người ở Hồng Hoang mà hắn bội phục.

“Bạch Trạch, Kế Mông, có nguyện làm Bồng Lai Tiên Sơn Thủ Sơn Đại Thần của ta không?” Lăng Tiêu nhìn hai người mở miệng.

Hắn có chút không đành lòng nhìn hai người bị Nữ Oa áp bức, bị La Hầu tai họa.

Bạch Trạch có hạo nhiên chính khí, Kế Mông suốt ngày đi theo Bạch Trạch, bị Bạch Trạch cảm nhiễm, tâm tính chính trực chính phái.

Bạch Trạch không có hồi thoại, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Tiêu.

Cho đến nay hắn vẫn cho rằng ba con Kim Ô là Yêu Hoàng hoàn mỹ nhất, nếu như năm đó ba con Kim Ô làm Yêu Hoàng, Yêu tộc tuyệt không đến mức như thế này.

Ba con Kim Ô là Hoàng giả lý tưởng nhất trong lòng hắn, hắn muốn đi theo ba con Kim Ô, nhưng Yêu tộc hiện nay như vậy, hắn lại làm sao bỏ xuống được Yêu tộc.

Lăng Tiêu nhìn thấu suy nghĩ của Bạch Trạch, nói: “Như hôm nay Nữ Oa Thánh nhân thành lập Yêu Giáo, Yêu tộc có Thánh nhân che chở, ngươi không cần lại thao tâm.” “Ngươi thao tâm cũng không thay đổi được gì, ngươi vì Yêu tộc bỏ ra quá lâu rồi, cũng nên vì chính mình mà sống, Yêu tộc về sau cũng không đáng để ngươi hy sinh nữa.” Bạch Trạch giật mình, nghe ra Lăng Tiêu lời nói có hàm ý, thật sâu liếc mắt nhìn Nữ Oa, đã đoán được đại khái.

“Ta muốn thành Thánh.” Bạch Trạch nhìn về phía Lăng Tiêu, ánh mắt kiên nghị thâm thúy.

Không có năng lực thay đổi, vậy thì sau khi thành Thánh liệu có năng lực thay đổi hay không.

“Ta giúp ngươi.” Lăng Tiêu thốt ra ba chữ, rất nhẹ, nhưng Bạch Trạch tin.

“Hảo, ta đi theo ngươi.” Bạch Trạch hít sâu một hơi.

“Vậy ta cũng đi theo ngươi.” Kế Mông hàm hàm gãi gãi đầu, hắn đầu óc không quá linh hoạt, mà sự thông tuệ của Bạch Trạch rất khiến hắn sùng bái, hắn chính là thích đi theo Bạch Trạch.

Chương 133

"Yêu Sư, chúng ta cũng đi theo ngài." Rất nhiều thành viên Yêu tộc đứng ra, bao quát Đại Yêu Cửu Anh, Quỷ Xa các loại.

"Không được, các ngươi đều đi, còn làm sao chấn hưng Yêu tộc." Nữ Oa cuống lên, đám Đại Yêu này đều đi, Yêu tộc còn có cái thá gì dùng.

Cũng chính là Lăng Tiêu nắm được thóp của nàng, bằng không nàng đều sẽ không để Lăng Tiêu mang đi Bạch Trạch và Kế Mông.

"Đem nguyên thần bọn họ cho ta." Lăng Tiêu nhìn về phía Nữ Oa.

Trong Chiêu Yêu Phiên có một luồng nguyên thần của Bạch Trạch và Kế Mông, có thể mượn nhờ khống chế Bạch Trạch và Kế Mông.

Sự đã đến nước này, Nữ Oa cũng không tiện không đưa, từ trong Chiêu Yêu Phiên lấy ra nguyên thần của hai người.

Lăng Tiêu đem nguyên thần trả lại cho hai người, mang theo hai người rời đi.

"Cung tống Yêu Sư!" Vô số Yêu tộc quỳ trên mặt đất tiễn biệt Bạch Trạch, đầy vẻ không nỡ.

"Ai, Bạch Trạch đã vì Yêu tộc bỏ ra quá nhiều quá nhiều, hắn nên vì chính mình mà sống, từ nay về sau, các ngươi tự hành trân trọng đi." Lăng Tiêu thở dài một tiếng.

Bạch Trạch hẳn là người có nhân cách mị lực nhất Hồng Hoang hiện nay, không, hẳn là yêu cách.

Có chút vị đạo của Gia Cát Thừa Tướng, vì Yêu tộc cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, ai lại có thể không kính nể chứ.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng bắt chước làm theo, muốn thu Đại Yêu làm Trấn Giáo Thần Thú, kết quả người ta để ý cũng không thèm để ý.

Bên này, Bạch Trạch cảm xúc kích động, hồi lâu mới bình phục lại.

"Trong lòng ngươi, ba con Kim Ô là Yêu Hoàng hoàn mỹ nhất, nhưng trong lòng ta Yêu Hoàng chỉ có một cái, chính là Bạch Trạch ngươi." Kế Mông mắt đỏ hoe.

"Ngươi rời đi, không phải từ bỏ Yêu tộc, mà là vì Yêu tộc tìm một chút sinh cơ.

Ngươi thành Thánh, Yêu tộc mới có thể được tự do." Lăng Tiêu đạm đạm mở miệng nói.

"Yêu tộc lại muốn luân vi quân cờ rồi sao?" Bạch Trạch nói.

"Ngươi đã đoán được, lại cần gì phải hỏi ta.

Với sự tư lợi bạc tình của Nữ Oa, nếu Yêu tộc không có giá trị lợi dụng, nàng lại làm sao sẽ lập Yêu Giáo.

Đạo Tổ nói Yêu tộc ngày sau còn sẽ quật khởi." "Hai người các ngươi không giống, tâm tính chính trực, có một bầu hạo nhiên chính khí.

Các ngươi đã vì Yêu tộc bỏ ra quá nhiều, ta thực không nỡ để các ngươi lại bị Nữ Oa áp bức, cho nên mới mang các ngươi rời đi." Lăng Tiêu không có giấu diếm.

"Đáng giận, ta đã biết nàng ta không an hảo tâm." Kế Mông nắm chặt nắm đấm.

"Phẫn nộ lại có thể thay đổi được gì, nàng ta hoàn toàn có năng lực dùng bạo lực nhiếp phục Yêu tộc.

Ta dù sao cũng là người ngoài, không tiện nhúng tay.

Ta đáp ứng Đạo Tổ không còn tìm Thiên Định Lục Thánh gây phiền toái, ta nếu ra tay, Đạo Tổ sẽ thu thập ta." "Muốn cứu Yêu tộc, thì nỗ lực thành Thánh đi, có tư bản ngồi lên bàn đàm phán." Lăng Tiêu nói.

"Cho nên, Nữ Oa và Lão Tử cùng Nhân tộc đoạn tuyệt quan hệ, là cái giá bọn họ phải trả?" Bạch Trạch nói.

"Ngươi xác thực rất thông minh, không sai, Nhân tộc là của ta, ta chê bọn họ bẩn, tâm lý không thoải mái." Lăng Tiêu gật gật đầu.

"Đúng vậy a, bọn họ rất bẩn, lợi ích là trên hết, không có ranh giới cuối cùng." Bạch Trạch cười khổ, người như vậy, thiên thiên lại thành Thánh.

Ba con Kim Ô hãn phỉ hung danh truyền khắp Hồng Hoang, nhưng chưa từng có khi dễ qua kẻ yếu, bá đạo thì bá đạo, nhưng chưa bao giờ khai sát giới.

Thả dám làm dám chịu, so với Thiên Định Lục Thánh có ranh giới cuối cùng, có nguyên tắc hơn nhiều.

Vì lợi ích, Tam Thanh đều náo đến phân gia.

Chỉ phương diện nhân phẩm, Thiên Định Lục Thánh căn bản so không được với ba con Kim Ô.

Không, các phương diện đều so không được.

Nếu là không có Hồng Mông Tử Khí, Thiên Định Lục Thánh chưa hẳn có thể thành Thánh, mà ba con Kim Ô hoàn toàn là dựa vào bản lĩnh của chính mình thành Thánh.

"Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta vốn dĩ liền không biết làm sao trảm ra đệ tam thi, không biết làm sao thành Thánh, bây giờ chúng ta

lại kiếp khí gia thân, chúng ta thật sự còn có thể thành Thánh sao?" Kế Mông hoàn toàn không có lòng tin.

"Ta trong tay có mười ức công đức, tẩy rửa kiếp khí trong cơ thể các ngươi không thành vấn đề.

Còn chuyện thành Thánh, trảm không ra đệ tam thi, không bằng thử đi con đường pháp tắc chứng đạo." "Bất quá, ta không biết các ngươi đã trảm thi rồi, pháp tắc chứng đạo còn có thể đi thông hay không." Lăng Tiêu nói.

"Chí ít có hy vọng, tổng phải thử một chút, vạn nhất có thể thành thì sao." "Pháp tắc chứng đạo gian nan, nhưng trảm tam thi chứng đạo lại có bao giờ không khó, trừ Thiên Định Lục Thánh, không còn ai đi thông." "Hoặc có lẽ, không có Hồng Mông Tử Khí, trảm tam thi chứng đạo căn bản đi không thông." Bạch Trạch lắc đầu, hắn cũng phát hiện ra manh mối.

Năm đó Tử Tiêu Cung ba ngàn khách hồng trần, trừ ba con Kim Ô, toàn bộ đều lựa chọn đi con đường trảm tam thi chứng đạo.

Từ đó về sau, trảm tam thi chứng đạo trở thành chủ lưu của Hồng Hoang.

Nhưng đi thông lại chỉ có Thiên Định Lục Thánh.

Những người khác, thậm chí ngay cả đệ tam thi đều trảm không ra, càng đừng đề cập tam thi hợp nhất.

Hiện nay trảm ra đệ tam thi chỉ có năm người: Côn Bằng và Minh Hà mỗi người được nửa đạo Hồng Mông Tử Khí, trảm ra đệ tam thi; Hi Hòa và Thường Hi mượn nhờ khí vận Nhân tộc trảm ra đệ tam thi; Hạo Thiên người đến sau vượt người đi trước, mượn nhờ công đức thành lập Thiên Đình trảm ra đệ tam thi.

Đạt được Hồng Mông Tử Khí, có thể dễ như trở bàn tay thành

Thánh.

Không có Hồng Mông Tử Khí, trảm ra đệ tam thi đều khó khăn như thế, phía sau tam thi hợp nhất lại phải khó đến mức nào.

Đạo Tổ nói pháp tắc chứng đạo đi không thông, nhưng ba con Kim Ô, Thập Nhị Tổ Vu đi pháp tắc chứng đạo, toàn bộ đều thành Thánh.

Dù cho Thập Nhị Tổ Vu là đạt được cơ duyên Bàn Cổ lưu lại mới có thể thành Thánh, nhưng dù sao cũng là thành Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu dựa vào cơ duyên Bàn Cổ lưu lại thành Thánh, Thiên Định Lục Thánh dựa vào Hồng Mông Tử Khí thành Thánh.

Duy chỉ có ba con Kim Ô, ngạnh sinh sinh dựa vào chính mình đi thông thánh lộ.

Như vậy liền rút ra một kết luận: Đi pháp tắc chứng đạo có thể dựa vào chính mình đi thông; đi trảm tam thi chứng đạo, không có Hồng Mông Tử Khí gia trì liền đi không thông.

Dù sao, đến hiện tại, không có Hồng Mông Tử Khí gia trì, nhiều người đi trảm tam thi chứng đạo như vậy, lại không một ai đi thông.

Không có Hồng Mông Tử Khí gia trì, trảm tam thi chứng đạo thật sự đi được thông sao?

Rất khó không để người ta hoài nghi.

Còn nữa, lời Đạo Tổ nói liền nhất định là thật sao?

Đạo Tổ nói pháp tắc chứng đạo đi không thông, kết quả ba con Kim Ô đi thông.

Đạo Tổ nói Vu tộc không có nguyên thần, không rõ thiên cơ, không thể thành Thánh, kết quả Thập Nhị Tổ Vu đều thành Thánh.

Bất quá, Đạo Tổ nói cũng không sai, Đại Đạo quy ẩn, không cách nào tham ngộ Đại Đạo pháp tắc, bọn họ muốn đi pháp tắc chứng đạo,

nhưng căn bản sờ không tới đầu mối, muốn tham ngộ Đại Đạo pháp tắc đều không biết bắt đầu từ đâu.

Đi tham ngộ loại tàn khuyết phá toái Đại Đạo pháp tắc trong Tiên Thiên Linh Bảo, căn bản không có khả năng tham ngộ ra được cái gì.

Cho nên, hắn cũng không xác định lời Đạo Tổ nói rốt cuộc là thật hay giả.

"Ngô dù sao không đi trảm tam thi chứng đạo, rốt cuộc có thể đi thông hay không, Ngô cũng không biết." "Bất quá, các ngươi nếu là muốn đổi sang đi pháp tắc chứng đạo, Ngô ngược lại có thể cung cấp cho các ngươi một ít cảm ngộ Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh." "Mỗi cái đều có lợi và hại đi.

Chương 134

Trảm tam thi chứng đạo cần cơ duyên, pháp tắc chứng đạo tham ngộ pháp tắc khó khăn." "Sau cảnh giới Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân trảm tam thi chứng đạo có thể tham ngộ Thiên Đạo pháp tắc để nhanh chóng tăng lên tu vi, mà Đại Đạo Thánh Nhân pháp tắc chứng đạo, phải đi tìm Đại Đạo pháp tắc tham ngộ, tu vi tăng lên xa không bằng Thiên Đạo Thánh Nhân." Lăng Tiêu cũng không tiện nói quá nhiều, Hồng Quân đang nghe đây, để Hồng Quân nghe ra manh mối, phút chốc liền diệt hắn.

"Thành Thánh đều làm không được, còn cân nhắc gì chuyện mai sau.

Cơ duyên đâu phải dễ tìm như vậy, tiếp tục đi trảm tam thi chứng đạo, hoàn toàn không nhìn thấy hy vọng." "Đổi sang đi pháp tắc chứng đạo, chí ít còn có hy vọng.

Làm phiền chủ nhân ban cho pháp tắc cảm ngộ." Bạch Trạch thở dài một tiếng, đối với Lăng Tiêu bái một cái.

"Gọi ta Tinh Hoàng là được, chúng ta từ lúc Tử Tiêu Cung giảng lần thứ nhất liền quen biết, bình bối, không cần sinh phân như vậy, ta rất không thích ứng.

Ta chỉ là muốn mang các ngươi thoát ly vũng bùn, không phải thật muốn các ngươi làm Thủ Sơn Đại Thần." Lăng Tiêu cười lắc đầu.

Về đến Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu dùng công đức giúp hai người tẩy rửa kiếp khí, trọn vẹn tiêu hao bốn ức công đức mới tẩy rửa sạch sẽ.

Lăng Tiêu đau lòng đến trực run rẩy, cũng phát hiện ra một cái quy luật: Căn nguyên càng mạnh, tu vi càng cao, kiếp khí trong cơ thể càng

nhiều.

Bạch Trạch và Kế Mông chiếm cả hai, kiếp khí trong cơ thể nhiều không kể xiết.

"Nhiều công đức như vậy, chúng ta đời này sợ là trả không hết." Bạch Trạch và Kế Mông rất là cảm động, nguyện ý bỏ ra nhiều công đức như vậy giúp bọn họ tẩy rửa kiếp khí, tuyệt đối là lấy thành tâm đãi bọn họ.

"Dù sao các ngươi đã siêu thoát tuổi thọ hạn chế, chỉ cần không bị giết chết, liền có thể sống sót mãi mãi, thời gian có rất nhiều, tổng có lúc trả hết." Lăng Tiêu cười cười, đây chính là bốn ức công đức, hắn còn chưa hào phóng đến mức không cần.

Huống hồ, hắn nếu nói không cần trả, Bạch Trạch và Kế Mông sẽ bất an.

"Kế Mông, ngươi và Long tộc có chút uyên nguyên, tính thuộc Thủy, tham ngộ Thủy chi pháp tắc sẽ dễ dàng hơn một chút." Lăng Tiêu chỉ một điểm tại mi tâm Kế Mông, đem cảm ngộ Thủy chi pháp tắc truyền cho Kế Mông.

Tham ngộ pháp tắc gì thành Thánh, ảnh hưởng không lớn.

Kỳ thật thành Thánh chính là vòng sơ tuyển, thành Thánh mới có thể tiếp tục đi về phía sau.

Quan trọng nhất là Hợp Đạo Cảnh, lựa chọn pháp tắc gì làm chủ pháp tắc, quyết định thượng hạn sau này.

Chủ pháp tắc càng mạnh, thượng hạn càng cao, rõ ràng nhất chính là thể hiện ở phương diện chiến đấu.

Ai cũng muốn chọn pháp tắc lợi hại nhất làm chủ pháp tắc, nhưng pháp tắc càng lợi hại càng khó tham ngộ.

Thiên Đạo Thánh Nhân cũng là như thế, chẳng qua tham ngộ chính là Thiên Đạo pháp tắc.

Kỳ thật hắn rất tò mò lão đăng Hồng Quân chọn chủ pháp tắc là gì.

Thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Quân chính là một con gà con, La Hầu các loại coi thường.

Nghe La Hầu nói, thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Quân đều không đạt tới Hợp Đạo Cảnh, chính là tiểu lâu la cảnh giới Thánh Nhân.

Lấy tư chất và thượng hạn của Hồng Quân, không chiếm được Tạo Hóa Ngọc Điệp, không dung hợp Thiên Đạo, đời này cũng không có khả năng đạt tới Hợp Đạo Cảnh.

Dung hợp Thiên Đạo, tư chất và thượng hạn của Hồng Quân tăng lên thật lớn, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, tương lai có vô hạn khả năng.

Hồng Quân khẳng định sẽ lựa chọn pháp tắc lợi hại làm chủ pháp tắc, không có khả năng tự đoạn thượng hạn.

Bất quá, La Hầu vẫn là chướng mắt Hồng Quân, bởi vì cách cục của Hồng Quân cũng chỉ đến thế, sâu kiến chính là sâu kiến, chỉ dám nghĩ leo lên ngọn cây, không dám nghĩ leo lên thiên khung.

Thu hồi suy nghĩ, Lăng Tiêu nhìn về phía Bạch Trạch, có chút khó làm.

"Ngươi là Thụy Thú, sơn trung tinh linh, là hóa thân của trí tuệ, trời sinh minh biện thiên cơ, vô hà vô cấu, cũng không có bất kỳ thuộc tính nào." "Theo lý thuyết, Dự Ngôn pháp tắc, Túc Mệnh pháp tắc... loại này thích hợp với ngươi nhất, nhưng ta không biết." Mấy loại pháp tắc này, thần bí thâm ảo, quỷ dị khó lường, là khó tham ngộ nhất.

Còn về Không Gian pháp tắc, Thời Gian pháp tắc, bản thân hắn

đều chưa tham ngộ đại thành, không có cách nào truyền cho Bạch Trạch.

"Ta cùng Kế Mông giống nhau tham ngộ Thủy chi pháp tắc là được, chúng ta còn có thể giúp nhau ấn chứng." Bạch Trạch cũng không cưỡng cầu.

Lăng Tiêu đều chưa tham ngộ ra được, hắn cứ một hai đòi, chẳng phải làm khó Lăng Tiêu sao.

"Cũng tốt, Khổng Tuyên tu luyện Ngũ Hành pháp tắc, đã tiểu thành, các ngươi có thể cùng hắn luận đạo tham thảo." Lăng Tiêu gật gật đầu, đem cảm ngộ Thủy chi pháp tắc truyền cho Bạch Trạch.

"Ngũ Hành pháp tắc đều tu luyện tới tiểu thành, Phượng tộc Thái tử quả nhiên bất phàm." Bạch Trạch giật mình.

Vốn cho rằng Lục Nhĩ Mi Hầu là đại đệ tử, là mạnh nhất.

Hiện tại xem ra, Khổng Tuyên vẫn luôn chưa lộ diện kia khủng khiếp mới là mạnh nhất, bọn họ e là đều không phải đối thủ của Khổng Tuyên.

"Khổng Tuyên uẩn ngũ hành mà sinh, trời sinh cùng Ngũ Hành pháp tắc khế hợp, tham ngộ dễ dàng hơn người khác nhiều." "Đại Bằng uẩn âm dương mà sinh, bất quá Đại Bằng sinh tính ham chơi, đối với tốc độ càng cảm hứng thú, tham ngộ chính là Phong chi pháp tắc." "Hai đứa nó xác thực căn nguyên phi phàm." Lăng Tiêu nói.

Luận căn nguyên, Khổng Tuyên và Đại Bằng căn nguyên tơ hào không kém gì Tam Túc Kim Ô bọn họ.

Bạch Trạch trời sinh Thụy Thú, độc nhất vô nhị, căn nguyên cũng không kém bọn họ, Kế Mông căn nguyên thì phải kém hơn một chút.

Bạch Trạch nguyên hình: đầu dê, sừng hươu, thân sư tử, toàn thân tỏa ánh sáng trắng, lông trắng tinh khiết vô hà phiêu dương, vừa soái

vừa thánh khiết.

Dù sao cũng là cùng thế hệ, quen biết đều vượt qua mười vạn năm, không quá tiện ý tứ, bằng không hắn đều muốn để Bạch Trạch làm tọa kỵ, tuyệt đối lạp phong.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ trở về, mang theo tọa kỵ tới khoe khoang: "Thế nào, ta chọn con Khuê Ngưu tọa kỵ này lạp phong chứ?" "Cũng được." Lăng Tiêu gật gật đầu, Thông Thiên Giáo Chủ chung quy vẫn là chọn Khuê Ngưu làm tọa kỵ.

"Đổi ba trăm vạn công đức, ta cho Khuê Ngưu tẩy rửa kiếp khí." Thông Thiên Giáo Chủ lấy ra một đống kỳ hoa dị thảo.

"Được." Lăng Tiêu tay vung lên, cho Thông Thiên Giáo Chủ ba trăm vạn công đức.

Hắn cầm pháp môn luyện đan của Lão Tử, về sau khẳng định sẽ luyện đan, mà kỳ hoa dị thảo chính là dược liệu luyện đan, Thông Thiên Giáo Chủ rất hiểu chuyện a.

Bạch Trạch và Kế Mông rất là kinh ngạc.

Thông Thiên và Nguyên Thủy, Lão Tử náo đến phân gia, không nghĩ tới cùng Lăng Tiêu quan hệ ngược lại cực tốt.

Hai người từng chính là tử đối đầu vừa thấy mặt liền hô đánh hô giết a.

"Chúng ta tâm sự." Thông Thiên cho Lăng Tiêu một ánh mắt, hai người tiến vào trong cung của Lăng Tiêu.

Thông Thiên vung tay bố da cấm chế, thần sắc trầm trọng hẳn lên: "Vẫn Thánh Đan kia quả thật khủng bố, ngay cả Tứ Hung Thần đều có thể khống chế." "Đạo Tổ tựa hồ cũng không có quang tiên vĩ ngạn, hạo nhiên vô tư như vậy, ngươi nói Đạo Tổ có một ngày sẽ hay không dùng Vẫn Thánh Đan khống chế chúng ta." Nghe được lời này,

Lăng Tiêu sửng sốt một chút, không nghĩ tới Thông Thiên vậy mà có giác ngộ này.

Xem ra bởi vì sự tồn tại của hắn, quấy nhiễu Hồng Hoang phát triển, để Thông Thiên Giáo Chủ sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Lão Tử và Nguyên Thủy, bị kích thích, không còn ngốc bạch ngọt như vậy, manh mục tin tưởng Nguyên Thủy, Lão Tử và Hồng Quân.

"A, ta đoán chừng là dùng không đến Vẫn Thánh Đan, Hồng Mông Tử Khí ban cho các ngươi sạch sẽ hay không đều khó nói." "Hồng Hoang là Phụ Thần khai tịch, nhưng hiện tại không sai biệt lắm đã thành của Đạo Tổ, tu hú chiếm tổ chim khách, ngươi tự mình nghĩ..." Lăng Tiêu cười lạnh, điểm phá một câu.

Thông Thiên sắc mặt đại biến, trước kia làm sao lại không nghĩ tới điểm này chứ.

Trầm mặc hồi lâu, Thông Thiên đột nhiên lấy ra một luồng nguyên thần: "Đây là năm đó cùng Lão Tử học Nhất Khí Hóa Tam Thanh trảm ra nguyên thần, không có bị Hồng Mông Tử Khí dính dáng." "Ta muốn giao cho ngươi, nếu như Hồng Mông Tử Khí thật có vấn đề, cũng coi như cho ta lưu một chút sinh cơ." Thông Thiên trịnh trọng nhìn Lăng Tiêu, hắn hiện tại có thể tin tưởng cũng chỉ có Lăng Tiêu.

"Được, có Khai Thiên công đức hộ thể, chết khẳng định là chết không được, nhưng lưu đường lui luôn luôn không sai." "Ngươi cũng đừng hấp thu Khai Thiên công đức đề thăng tu vi, đó là bùa hộ mệnh, không động được." Lăng Tiêu giơ tay tiếp nhận, dặn dò một tiếng.

Cái tên đại oan chủng đệ nhất Hồng Hoang này, thảm tuyệt nhân hoàn, có thể giúp thì giúp một tay đi.

Người tốt ở Hồng Hoang căn bản sống không nổi, Hồng Vân lão người tốt kia chính là ví dụ, không có hắn nhắc nhở, cỏ đầu mộ Hồng Vân đều mọc hết lớp này đến lớp khác.

Bao quát chính hắn cũng không phải người tốt gì, không thiếu tính toán.

Thông Thiên cũng không tính là người tốt, nhưng so với những người khác, chí ít có chút lương tri.

Thả Thông Thiên tâm hung khoát đạt, có ngạo cốt lại không ngạo khí, không thị cường lăng nhược, đối đãi đồ đệ đó là thật sự tốt.

Chương 135

Dù là từng là địch, náo đến phi thường không vui, sau khi Tam Thanh phân gia, Thông Thiên đều có thể buông xuống ân oán cũ, cùng hắn thản thành tương đãi, làm bạn tốt.

Hồng Hoang người hắn có thể để vào mắt không nhiều, Thông Thiên tính là một cái.

"Cho nên, ngươi vẫn luôn đề phòng Đạo Tổ, từ đầu tới cuối liền không nghĩ tới bái Đạo Tổ vi sư, mượn nhờ Hồng Mông Tử Khí thành Thánh.

Ngươi đang lừa Đạo Tổ, mượn nhân quả này từ trong tay Đạo Tổ thu hoạch chỗ tốt." Thông Thiên đột nhiên phản ứng lại.

"Phải.

Hồng Hoang nãi Phụ Thần khai tịch, chúng ta nãi Phụ Thần hậu duệ, tồn tại tôn quý nhất.

Đạo Tổ tuy mạnh, nhưng ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy hắn không có tư cách làm lão sư của ba con Kim Ô chúng ta." Lăng Tiêu đổi phương thức thừa nhận, hắn cũng không dám hoàn toàn tin tưởng Thông Thiên, vạn nhất Thông Thiên chạy tới Tử Tiêu Cung cáo trạng, biết hắn hiểu hết mưu đồ của Hồng Quân, còn hợp tác cùng La Hầu, Hồng Quân khẳng định không tiếc hết thảy đích thân đến diệt hắn.

"Ai, cùng là Bàn Cổ hậu duệ, ba con Kim Ô dám ở Tử Tiêu Cung ra tay đánh nhau, Thập Nhị Tổ Vu dám làm trái Đạo Tổ, đối với Đạo Tổ vung búa, kế thừa ý chí bất khuất của Phụ Thần." "Mà Tam Thanh chúng ta, tự hủ Bàn Cổ Chính Tông, lại tự cho là đúng nhận giặc làm cha, thậm chí còn vì vậy mà dính dính tự hỉ." "Cho nên các ngươi và Thập Nhị Tổ Vu đều thông qua phương thức của chính mình thành

Thánh, mà Tam Thanh chúng ta lại chỉ có thể dựa vào Đạo Tổ thành Thánh, cát hung chưa biết, tiền đồ phiêu dao." "Chúng ta, làm mất mặt Phụ Thần rồi." Thông Thiên tự giễu cười một tiếng, bị đả kích lớn.

"Ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình như vậy, đường là do chính mình đi ra, hiện tại còn đang trên đường, chưa tới điểm cuối, ai cũng không biết cuối cùng sẽ như thế nào." Lăng Tiêu an ủi một câu.

Nếu không phải dị số là hắn xuất hiện, kết cục Thông Thiên đã định, vĩnh viễn không thoát khỏi lòng bàn tay Hồng Quân, phục dụng Vẫn Thánh Đan, vĩnh viễn bị tù cấm ở Tử Tiêu Cung, Tiệt Giáo phúc diệt.

"Nếu thật đến ngày đó, Ngô sẽ không ngồi chờ chết, Ngô diệc có át chủ bài của riêng mình." Trong mắt Thông Thiên phù hiện ra một tia lăng lệ, khí tức cả người trong nháy mắt này như cùng một thanh bảo kiếm sắc bén.

"Phụ Thần hậu duệ, giai có cộng sinh pháp bảo.

Duy chỉ có Tam Thanh, chỉ có Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, ngươi và Nguyên Thủy lại không có.

Phụ Thần ban cho các ngươi không phải pháp bảo, hẳn là thứ khác đi, thứ đó chính là át chủ bài của ngươi phải không?" Lăng Tiêu mỉm cười, nói ra suy đoán của mình.

Dị số như hắn không tính, Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, Minh Hà có Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Tổ Vu có Bàn Cổ Thần Điện, Hi Hòa có Yêu Nguyệt Cầm, Thường Hi có Nghê Thường Tiên Y, Hồng Vân có Hỏa Vân Cung.

Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, không có đạo lý chỉ mỗi Nguyên Thủy và Thông Thiên là không có.

Nghê Thường Tiên Y của Thường Hi là Hồng Hoang duy nhất một kiện Tiên Y cấp bậc Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Yêu Nguyệt Cầm của Hi Hòa, không kém hơn Phục Hy Cầm của Phục Hy.

Hỏa Vân Cung của Hồng Vân, tức là đạo tràng của Hồng Vân, cũng là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uẩn hàm thế giới pháp tắc, tốc độ dòng chảy thời gian gấp ba lần, phi thường nghịch thiên, tu luyện trong đó làm ít công to.

Đây là Bàn Cổ chúc phúc cho hậu duệ, Nguyên Thủy và Thông Thiên nãi là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, không có đạo lý không chiếm được chúc phúc.

"Không sai." Thông Thiên gật gật đầu, Phụ Thần ban cho hắn và Nguyên Thủy tịnh phi pháp bảo.

Bởi vì Lăng Tiêu quá sớm đạt được Tịnh Thế Bạch Liên, sinh linh Hồng Hoang đều tưởng rằng Tịnh Thế Bạch Liên là cộng sinh pháp bảo của Lăng Tiêu, Thông Thiên cũng cho là như vậy.

Thấy Thông Thiên không muốn nói là cái gì, Lăng Tiêu cũng không cưỡng cầu.

"Tam Thanh các ngươi có công pháp tu luyện nguyên thần Cửu Chuyển Nguyên Công của Phụ Thần, Thập Nhị Tổ Vu có công pháp tu luyện nhục thân Cửu Chuyển Huyền Công của Phụ Thần.

Thập Nhị Tổ Vu đã đem Cửu Chuyển Huyền Công dạy cho ta, chúng ta trao đổi một chút như thế nào?" Lăng Tiêu mỉm cười.

Hai loại công pháp này tuyệt đối là mạnh nhất Hồng Hoang hiện tại.

Cửu Chuyển Huyền Công hắn mới tu luyện thành đệ nhất chuyển, nhục thân đã đạt Thánh Nhân chi hạ cực hạn.

Cửu chuyển đại thành, nhục thân tuyệt đối có thể ngạnh kháng công kích của Đại Đạo Cảnh Thánh Nhân.

Cửu Chuyển Nguyên Công tuy rằng không thể tăng lên cảnh giới, nhưng có thể tăng lên nguyên thần.

Nguyên thần mạnh, tốc độ tham ngộ pháp tắc sẽ đại tăng.

Hai loại công pháp hợp nhị vi nhất, chính là công pháp hoàn chỉnh Bàn Cổ tu luyện: Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết.

So với Thái Dương Chân Kinh mà ba con Kim Ô bọn họ truyền thừa mạnh hơn quá nhiều.

"Hảo!" Thông Thiên gật gật đầu, hắn không tu nhục thân, Cửu Chuyển Huyền Công đối với hắn không có tác dụng gì, bất quá có thể lấy về truyền cho đồ đệ tu luyện.

Công pháp Phụ Thần sáng tạo, định nhiên là tương đương huyền diệu.

Lăng Tiêu rõ ràng rất muốn Cửu Chuyển Nguyên Công, coi như là trả nhân tình cho Lăng Tiêu, cùng là Phụ Thần hậu duệ, truyền cho Lăng Tiêu cũng không có gì.

Hai người trao đổi công pháp, Thông Thiên liền về Kim Ngao Đảo.

Lăng Tiêu cũng bắt đầu bế quan, một là tu luyện công pháp, hai là luyện hóa Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Hoàng Tuyền Thiên Bia uẩn hàm Hoàng Tuyền pháp tắc và Tử chi pháp tắc, đáng tiếc Lăng Tiêu không có tham ngộ hai loại pháp tắc này, sau khi luyện hóa cũng không cách nào phát huy ra toàn bộ uy lực của Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Bất quá, Hoàng Tuyền Thiên Bia cùng Địa Phủ Thất Bảo là nhất thể, đến lúc đó có thể chạy tới Địa Phủ tham ngộ Địa Phủ Thất Bảo.

Lần bế quan này chính là ba trăm năm, đem Hoàng Tuyền Thiên Bia luyện hóa, lại đem Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết luyện thành.

Sau đó, Lăng Tiêu đem Bắc Đẩu Thất Tinh và Nam Đẩu Lục Tinh, mười ba vị Tinh Thần toàn bộ gọi tới, truyền cho bọn họ pháp môn luyện đan.

Thêm một loại thủ đoạn luôn luôn không sai, mười ba vị Tinh Thần đều nguyện ý học tập.

Bất quá, không phải ai cũng có thiên phú luyện đan.

Cuối cùng chỉ có Thiên Tuyền Tinh Thần, Thiên Xu Tinh Thần và Thiên Quyền Tinh Thần có cái thiên phú này.

Luyện đan cần thần hỏa, Lăng Tiêu nhưng không có thời gian luyện đan, thế là tốn hao rất lớn tinh lực ngưng luyện ra ba mai thái dương chân hỏa hỏa chủng để ba người luyện hóa, về sau dùng thái dương chân hỏa luyện đan.

Luyện đan còn cần luyện đan lô, Dao Quang Tinh Thần rất bận, biết luyện khí thì chỉ có mình hắn.

Lăng Tiêu đi Long Cung dùng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Long tộc bồi thường trước đó đổi một ít tiên thiên linh nguyên liệu về.

Ngao Chiến uất ức đến thổ huyết, dùng pháp bảo của Long tộc để đổi linh nguyên liệu Long tộc thu tàng, tính ra ngươi cái gì cũng không tổn thất.

Hiện tại có tiên thiên linh nguyên liệu, còn có thể luyện chế ra Tiên Thiên Linh Bảo, cũng chỉ có Long tộc và Kim Ô môn hạ.

Vu tộc đem Phương Trượng Tiên Sơn tặng cho ba con Kim Ô, hiện tại Tam Tiên Sơn đều là của ba con Kim Ô.

Đáy của Tam Tiên Sơn nối liền vào trong Hỗn Độn, tịnh thả thiên nhiên hình thành một cái tiên thiên đại trận, có thể đem hỗn độn linh khí chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Hiện tại nơi duy nhất ở Hồng Hoang còn tồn tại tiên thiên linh khí chính là Tam Tiên Sơn, chỉ có Tam Tiên Sơn mới có thể sinh trưởng ra tiên thiên linh căn.

Những nơi khác, trừ Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, những cái khác đều thoái hóa thành hậu thiên linh căn, người khác luyện khí cũng chỉ có thể luyện chế ra Hậu Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên Hậu Thiên Linh Bảo uy lực cũng rất mạnh, nhưng pháp bảo cùng cấp bậc thì Tiên Thiên Linh Bảo luôn phải mạnh hơn Hậu Thiên Linh Bảo một chút.

Quan trọng hơn là, Tiên Thiên Linh Bảo có thể dùng để trảm thi, Hậu Thiên Linh Bảo không được.

Hiện tại một kiện Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo đều có thể dẫn tới một đống Đại La Kim Tiên tranh giành.

Tiên Thiên Linh Bảo càng ngày càng ít, cũng chỉ Kim Ô môn hạ có một đống Tiên Thiên Linh Bảo.

Hậu Thiên Linh Bảo đã thay thế Tiên Thiên Linh Bảo trở thành chủ lưu.

Trong ba trăm năm, Tứ Giáo điên cuồng thu đồ, tăng lên thực lực và khí vận giáo phái.

Nữ Oa không làm những thứ này, Yêu tộc một đống cường giả, căn bản không cần thu đồ đệ bồi dưỡng.

Chương 136

Yêu tộc kiếp khí quấn thân, tu vi gần như không cách nào tăng lên, thu đồ đệ cũng vô dụng.

Từng cái học Xiển Giáo làm tổ hợp: Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Tây Phương Giáo Thập Đại Phật Tử, Quy Nhất Giáo Thái Thanh Thất Tiên, Tiệt Giáo Ngũ Linh Thánh Mẫu, Tùy Thị Thất Tiên.

Lăng Tiêu nghe mà cảm giác rất ngốc, duy nhất làm cho hắn cảm thấy hứng thú cũng chỉ có thủ đồ Thái Thanh Thất Tiên - Thiên Bồng.

Không nghĩ tới Thiên Bồng Nguyên Soái, Trư Bát Giới tương lai, lúc này liền xuất thế.

Quy Nhất Giáo đại đệ tử Huyền Đô hiện tại đang làm Đông Hoa Đại Đế ở Thiên Đình, mượn Thiên Đình khí vận tu luyện, tịnh không nằm trong Thái Thanh Thất Tiên.

Hồng Hoang dĩ nhiên từ chủng tộc tranh bá chuyển biến thành giáo phái chi tranh.

Lăng Tiêu chỉ là thoáng chú ý một chút, không có quản nhiều, đệ tử lại nhiều, có thể so được chất lượng chín cái đồ đệ của hắn sao.

Có kẻ nhiều chuyện còn đặt cho đệ tử môn hạ ba con Kim Ô một cái tên: Kim Ô Cửu Tử...

Ngũ Thánh đều bận rộn phát triển giáo phái, cộng thêm trước đó Hồng Quân chèn ép rất có hiệu quả, từng cái đều thành thật, không có lại gây chuyện, Hồng Hoang hiếm thấy an ninh lại.

Lăng Tiêu đem sự tình an bài xong xuôi, liền chạy tới Địa Phủ, tham ngộ pháp tắc trong Địa Phủ Thất Bảo.

Một bên khác, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Toại Nhân Thị,

nguyên khí tràn đầy khôi phục lại, một lần nữa phát triển lớn mạnh, địa bàn không ngừng khoách trương.

Thuộc về Nhân tộc Thiên Hoàng nhiệm vụ như: giữ lửa, xây nhà, hôn phối, định sinh tiêu... những cái này đều đã hoàn thành, chỉ kém truyền cho Nhân tộc Dịch Kinh Bát Quái, vì Nhân tộc khai trí.

Toại Nhân Thị một bên dẫn dắt Nhân tộc, một bên đi theo Hồng Vân học tập.

Ngày hôm đó, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Thường Hi và Hi Hòa trở về, còn mang về mười con Kim Ô nhỏ.

Lăng Tiêu cảm ứng được, lập tức rời đi Địa Phủ, về Thái Dương Tinh.

"Mấy tiểu gia hỏa, đây là Tam thúc của các con." Đông Hoàng Thái Nhất vui vẻ chọc mười cái tiểu gia hỏa chơi.

Mười cái tiểu gia hỏa mới sinh ra không lâu, không cách nào hóa hình, bay đến bên cạnh Lăng Tiêu, vây quanh Lăng Tiêu ríu rít gọi Tam thúc.

"Sao lại sinh ở trong Hỗn Độn?" Lăng Tiêu một bên chọc mười cái tiểu gia hỏa chơi, một bên hỏi.

"Tại du lịch trong Hỗn Độn hơi xa, chạy về không kịp, chỉ có thể sinh trong Hỗn Độn." "Đều chỉ có hai chân, tư chất so với chúng ta kém xa." Đế Tuấn có chút tiếc nuối.

"Ngươi còn muốn sản xuất hàng loạt Tam Túc Kim Ô a?

Chúng ta là Phụ Thần hậu duệ mới có thể sinh ra ba chân, độc nhất vô nhị, tuyệt vô cận hữu." "Thái Âm cùng Thái Dương kết hợp sở sinh, căn nguyên có thể kém đi nơi nào." Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Đế Tuấn.

Ghét bỏ con trai, có người làm cha như ngươi sao.

“Ngươi nếu ghét bỏ thì cút, con ta ta tự mình nuôi.” Hi Hòa buồn bực trừng mắt nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn ngượng ngùng sờ sờ mũi: “Ta đây không phải đang nghĩ làm sao tăng cường căn nguyên cho tụi nó sao, về sau cũng thành Thánh, vạn kiếp bất diệt mà.” Lăng Tiêu và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau cười một tiếng, vị đại ca uy vũ bá khí kia, chung quy sống thành thê quản nghiêm.

Hóa ra thê quản nghiêm từ Thiên Hôn đã bắt đầu rồi.

Đế Tuấn điên cuồng nháy mắt, hướng bọn họ ném tới ánh mắt cầu cứu.

“Cái kia, đặt tên chưa?” Lăng Tiêu buồn cười chuyển hướng chủ đề.

“Không dễ nhớ, cứ gọi là Đại Kim Ô, Nhị Kim Ô.” Đế Tuấn nói.

“Ta thật phục ngươi, các ngươi thích sao thì tùy, tên Tiểu Kim Ô ta đặt, về sau cứ gọi là Lục Áp.” Lăng Tiêu trừng mắt.

“Ta gọi Lục Áp, ta gọi Lục Áp, ta thích Tam thúc đặt tên cho ta.” Tiểu Kim Ô vui vẻ vây quanh Lăng Tiêu bay múa.

“Vậy ta cũng muốn đặt tên cho Tiểu Cửu, cứ gọi là Nhân Cảnh.” Đông Hoàng Thái Nhất không cam lòng yếu thế.

Hai đứa có tên, tám đứa khác tự nhiên cũng muốn, ríu rít ồn ào không ngừng.

Đế Tuấn và Hi Hòa chỉ có thể đều cấp đặt tên, một chén nước giữ thăng bằng: Bá Hoàng, Trọng Lang, Thúc Côn, Quý Tinh, Hiển Thụy, Lục Quân, Nhã Quỳnh, Đức Thân.

Bất quá, vẫn là gọi Đại Kim Ô, Nhị Kim Ô thuận miệng hơn.

Lăng Tiêu cũng chỉ biết dựa theo nguyên lai phát triển, mười con Kim Ô bị Hậu Nghệ bắn chết chín con, chỉ còn lại có Tiểu Kim Ô, sau Vu Yêu lượng kiếp quy ẩn, bị Yêu tộc tôn làm Yêu Hoàng.

Trong Phong Thần lượng kiếp xuất hiện qua mấy lần, tự xưng Lục Áp Đạo Quân.

Nguyên lai có phải tên là Lục Áp hay không không biết, dù sao hắn cứ đặt tên như vậy.

Hiện tại mười cái tiểu gia hỏa không cách nào khống chế bản thân thái dương chân hỏa bản nguyên, hoàn toàn chính là mười cái mặt trời nhỏ.

Một khi rời đi Thái Dương Tinh, tất định mang tai nạn đến cho Hồng Hoang đại lục.

Cho nên Đế Tuấn đem mười cái tiểu gia hỏa mang về Thái Dương Tinh, không đi Bồng Lai Tiên Sơn.

Muốn khống chế lại thái dương chân hỏa bản nguyên, phải đạt tới Thái Ất Kim Tiên cảnh giới mới được.

Dù sao trong thời gian ngắn, mười cái tiểu gia hỏa đừng hòng ra khỏi Thái Dương Tinh.

Nói đi cũng phải nói lại, chuyện Hậu Nghệ Xạ Nhật không phát sinh, Tứ Tượng Xạ Nhật Cung và Thập Phương Xạ Nhật Tiễn mà Hậu Nghệ dùng để bắn mặt trời cũng không thấy đâu.

Cho nên, Xạ Nhật Cung và Xạ Nhật Tiễn từ đâu tới, Lăng Tiêu cảm giác hẳn là Hồng Quân giở trò quỷ, kích hóa mâu thuẫn Vu Yêu, bất tử bất hưu.

Hiện tại bọn họ và Vu tộc là bằng hữu, Hồng Quân đang bế quan, chuyện bắn mặt trời này hẳn là sẽ không phát sinh nữa.

Bất quá, vì an toàn, vẫn là đem mười Kim Ô nhốt tại Thái Dương Tinh, chờ có thể khống chế thái dương chân hỏa bản nguyên mới thả ra ngoài.

Để tránh sinh linh đồ thán, để người khác có cớ thảo phạt mười con Kim Ô.

"Các ngươi lần này đi Hỗn Độn du lịch có thu hoạch gì không?" Lăng Tiêu vung tay bố trí cấm chế.

"Chỉ tìm được một ít thiên tài địa bảo tán lạc tại Hỗn Độn, thu hoạch không lớn.

Bất quá ngược lại là gặp Thượng Cổ Ngũ Trùng và Minh Hà, Côn Bằng, bảy người vậy mà toàn bộ thành Thánh." "Chúng ta tò mò bọn họ làm sao thành Thánh, đánh một trận, bức bảy người nói ra.

Bảy người là luyện hóa hấp thu thi hài Hỗn Độn Ma Thần.

Thánh Nhân thể nội có Thánh Ngân, Đại Đạo Thánh Nhân có Đại Đạo Thánh Ngân; Thiên Đạo, Địa Đạo Thánh Nhân cũng có Thánh Ngân.

Hồng Mông Tử Khí chính là Thiên Đạo Thánh Ngân, Vạn Vật Mẫu Khí là Địa Đạo Thánh Ngân." "Bọn họ luyện hóa hấp thu Đại Đạo Thánh Ngân trong cơ thể Hỗn Độn Ma Thần, chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Hẳn là La Hầu dạy bọn họ, bọn họ đầu nhập vào La Hầu, thi hài Hỗn Độn Ma Thần đại khái đều là La Hầu cho bọn họ." Đông Hoàng Thái Nhất giảng thuật nói.

"Ác, còn có thuyết pháp này.

Côn Bằng và Minh Hà tu luyện Trảm Tam Thi, đều có thể dựa vào Đại Đạo Thánh Ngân chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân.

Xem ra đi trảm tam thi chứng đạo, cải tu pháp tắc chứng đạo, nếu là đi không thông, có thể thông qua hoạch thủ Thánh Ngân để chứng đạo." "Chỉ là thi hài Hỗn Độn Ma Thần này không dễ kiếm a." Lăng Tiêu sờ sờ cái cằm, nếu là Bạch Trạch và Kế Mông đến lúc đó không cách nào thành Thánh, có thể kiếm hai cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần tới.

Kiếm không được, thì đi cướp Thánh Ngân của Thượng Cổ Ngũ Trùng và Minh Hà, Côn Bằng.

"Ngươi thì sao, Hồng Quân không làm khó dễ ngươi chứ?" Đế Tuấn nói.

Chương 137

"Không có, ta lấy nhân quả thánh vị ra nói chuyện..." Lăng Tiêu đem sự tình kể một lần.

"Chậc chậc chậc, lại gõ được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, vẫn là đệ biết gây chuyện." Đế Tuấn vui vẻ.

"Tới, so một chút, nhìn xem Hoàng Tuyền Thiên Bia của đệ lợi hại hay là Hỗn Độn Chung của ta lợi hại." Đông Hoàng Thái Nhất dấy lên chiến ý.

"Cùng Hỗn Độn Chung không so được, Hỗn Độn Chung là đỉnh cấp Tiên Thiên Chí Bảo, bốn mươi chín đạo cấm chế; Hoàng Tuyền Thiên Bia chỉ có bốn mươi lăm đạo cấm chế." Lăng Tiêu lắc đầu.

Thập Đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chính là mười kiện Tiên Thiên Chí Bảo mạnh nhất có bốn mươi chín đạo cấm chế: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Tru Tiên Kiếm Trận, Hỗn Độn Chung, Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thí Thần Thương, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Trấn Thiên Quan, Tai Ách Chi Kiếm.

Đây là hậu thế xếp hạng ra, dù sao thì lưu truyền như vậy.

Trấn Thiên Quan ở trong tay Hồng Quân, phong ấn Thi Tổ Tướng Thần.

Tai Ách Chi Kiếm không biết tung tích.

Thi Tổ Tướng Thần, đại hung thời kỳ Hung Thú lượng kiếp, do thi khí sở hóa, sát lục không ngừng, thi khí bất diệt, Tướng Thần cũng liền chết không được.

Sát lục vĩnh viễn không có khả năng đình chỉ, cho nên chỉ có thể

phong ấn Tướng Thần.

Nghe nói thi thân Tướng Thần còn cứng hơn cả Tổ Vu, toàn thân thi độc, thi độc nhập thể liền sẽ đem sinh linh chuyển hóa thành cương thi.

Tại thời Thượng Cổ quấy nhiễu ra họa đoan rất lớn, chúng đại năng liên thủ mới dùng Trấn Thiên Quan phong ấn Tướng Thần.

Còn về Tai Ách Chi Kiếm, tựa hồ không lưu lại truyền thuyết gì.

Lăng Tiêu trong tay hiện tại có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Chư Thiên Khánh Vân không có thủ đoạn công kích, Thái Hư Kính thuộc về loại phụ trợ, chỉ có Hoàng Tuyền Thiên Bia công kích lực mạnh.

Ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo cộng lại, công kích lực đều không mạnh bằng Hỗn Độn Chung.

"Ta hiện tại có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thôi động Tiên Thiên Chí Bảo rất tiêu hao pháp lực và tinh thần lực, ta dùng không hết, Thái Hư Kính các huynh ai muốn?" Lăng Tiêu đem Thái Hư Kính lấy ra.

"Đệ không phải nói Thái Hư Kính và Lục Đạo Luân Hồi là nhất thể, Thái Hư Kính và Lục Đạo Luân Hồi dung hợp liền có thể hợp thành Hỗn Độn Linh Bảo Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Hậu Thổ liền có thể giải thoát ra, không cần lại thân hợp luân hồi sao?" Đế Tuấn nói.

"Chúng ta hiện tại đánh không lại Hồng Quân, Hậu Thổ không thể rời đi Lục Đạo Luân Hồi, chúng ta phải dùng Lục Đạo Luân Hồi hiếp bách Hồng Quân không dám làm loạn." "Đem Lục Đạo Luân Hồi Bàn lộng ra, Hồng Quân trực tiếp cướp đi Lục Đạo Luân Hồi Bàn là xong, có thể không cần có bất kỳ cố kỵ nào đối với chúng ta ra tay." "Chờ chúng ta có thể đánh thắng Hồng Quân, tất nhiên là rất lâu về sau, dùng trước Thái Hư Kính đi." Lăng Tiêu nói.

“Chúng ta công phòng đều không thiếu, Thái Hư Kính đối với chúng ta không có tác dụng gì, giữ lại ở Bồng Lai Tiên Sơn, bố trí cái trận pháp, dùng để gia tốc thời gian, phụ trợ đồ đệ môn tu luyện đi.” Đế Tuấn nghĩ nghĩ, nói ra.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng tán đồng.

Hai người bọn họ công kích và phòng ngự đều đong đầy, pháp bảo loại phụ trợ bọn họ tịnh không thích dùng, là thật không hiếm lạ.

“Được, vậy cứ thế đi.” Lăng Tiêu gật gật đầu.

Tiên Thiên Chí Bảo nhiều đến dùng không hết, nếu là truyền đi, không biết muốn tức chết bao nhiêu người.

Bao nhiêu đại năng, năm đó ba ngàn khách hồng trần, ngay cả kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không có, không có Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải số ít.

Tiếp theo, Lăng Tiêu đem Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết truyền cho hai người.

Đây là công pháp mạnh nhất Hồng Hoang, hiện tại đồ đệ môn tu luyện đều là Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết.

Thích hợp nhất không ai qua được Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ, Viên Hồng và Ngao Thương.

Hỗn Thế Tứ Hầu và Long tộc thể phách vốn là phi thường cường đại.

Bất quá, không có cơ duyên đặc thù, muốn nhục thân thành Thánh phi thường khó khăn.

Trong Phong Thần Diễn Nghĩa cái loại động một chút là nhục thân thành Thánh, thật rất nhảm nhí.

Lý Tịnh, Kim Tra, Mộc Tra loại hàng sắc kia đều có thể nhục thân

thành Thánh, quá nhảm nhí.

Ở lại Thái Dương Tinh một đoạn thời gian, Lăng Tiêu về Địa Phủ tiếp tục tham ngộ pháp tắc, Đông Hoàng Thái Nhất về Bồng Lai Tiên Sơn tọa trấn, đem Thái Dương Tinh lưu cho gia đình Đế Tuấn.

Hồng Hoang bình tĩnh vượt qua ba ngàn năm.

Một ngày này, Lăng Tiêu rốt cục đem Hoàng Tuyền pháp tắc và Tử chi pháp tắc tham ngộ ra, hai loại này đều là đỉnh cấp pháp tắc, cộng thêm phân tán tại Hoàng Tuyền Thiên Bia và Địa Phủ Thất Bảo, rất khó tham ngộ.

Mà Hồng Vân cũng tới tìm hắn, nói là Toại Nhân Thị đã công đức viên mãn, chỉ kém Nhân Đạo phục tô, hướng Nhân Đạo tuyên thệ vì Nhân tộc làm cống hiến, Nhân Đạo hạ xuống công đức, liền có thể mượn nhờ công đức thành Thánh.

Lăng Tiêu tìm đến Hậu Thổ, thỉnh Hậu Thổ hỗ trợ để Hồng Vân luân hồi chuyển thế nhập Nhân tộc.

Hồng Vân duy nhất yêu cầu chính là để Trấn Nguyên Tử làm sư phụ, dẫn lão hữu hưởng ké khí vận Nhân tộc và công đức Nhân Đạo.

Hai mươi năm sau, Thần Nông Thị trưởng thành, Toại Nhân Thị thoái vị, đem trọng trách Nhân tộc giao tiếp cho Thần Nông Thị, Nhân tộc bước vào thời đại Viêm Đế Thần Nông.

Thoái vị xong, Toại Nhân Thị đi Bồng Lai Tiên Sơn bế quan.

Dưới sự gia trì khí vận khủng bố của Nhân tộc, hiện nay Toại Nhân Thị đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đi trảm tam thi chứng đạo là không thể nào, Lăng Tiêu truyền cho Toại Nhân Thị cảm ngộ Thủy chi pháp tắc.

Tu trước đã, chờ đem cảnh giới đề thăng lên, đến lúc đó Nhân Đạo

phục tô, mượn Nhân Đạo công đức trực tiếp thành Thánh, lại chuyển tu Nhân Đạo pháp tắc là được.

Cống hiến của Viêm Đế Thần Nông đối với Nhân tộc chính là phát hiện lương thực, Nhân tộc do đi săn chuyển nhập thời đại nông canh; còn có Thần Nông nếm bách thảo, dạy cho Nhân tộc y thuật.

Thời đại Thần Nông, còn có Thương Hiệt tạo chữ, Luy Tổ ươm tơ, cũng chính là phát minh ra văn tự và quần áo.

Lại nói, Thần Nông còn có một người con gái tên là Tinh Vệ, chính là người trong điển tích Tinh Vệ lấp biển.

Theo quỹ tích Hồng Hoang nguyên bản, nàng sẽ bị Long tộc gây sóng gió làm cho chết đuối.

Nhưng Lăng Tiêu đã đi gặp Trấn Nguyên Tử một chuyến, dặn dò khi nào Thần Nông có con gái thì Trấn Nguyên Tử hãy trông coi cho kỹ.

Vừa nghe con gái của bạn tốt sẽ gặp tử kiếp, Trấn Nguyên Tử vô cùng khẩn trương.

Tình cảm của hai người bọn họ, tuyệt đối là sâu đậm nhất Hồng Hoang.

Giao phó xong xuôi, Lăng Tiêu trở về Bồng Lai tiên sơn, cùng Đông Hoàng Thái Nhất bế quan.

Thời đại Thần Nông kéo dài hai ngàn năm, công đức viên mãn.

Trấn Nguyên Tử trả lại ký ức Hồng Vân cho Thần Nông, khiến hắn vừa là Nhân tộc Thần Nông, cũng là Bàn Cổ hậu duệ Hồng Vân.

Nhân tộc bước vào thời đại nông canh, phát triển phi tốc, địa bàn ngày càng mở rộng vì nhu cầu đất đai canh tác.

Lãnh thổ quá lớn khó bề quản lý, bèn chia thành từng bộ lạc, dấu

chân Nhân tộc đã biến bố khắp phương Đông Hồng Hoang.

Thần Nông thoái vị, Tử Vi tinh thần chuyển thế thành Hiên Viên thị, Nhân tộc bước vào thời đại Hiên Viên.

Hiên Viên thị dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục phát triển, Tây Vương Mẫu làm thầy của Hiên Viên.

Nhân tộc tiến vào phương Nam Hồng Hoang.

Khí vận Nhân tộc thao thiên, khí vận phương Nam đại tăng, nhưng cũng chiếm dụng lượng lớn tài nguyên.

Hứa đa sinh linh không nguyện ý, lấy đại năng Tiên Đình cũ là Hòe Mộc Tiên cầm đầu, xua đuổi Nhân tộc.

Chương 138

Hiên Viên thị mang theo Nhân tộc bắt đầu chinh chiến, khuếch trương địa bàn.

Lăng Tiêu dùng Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn ngưng tụ khí vận, để Dao Quang tinh thần luyện chế Hiên Viên Kiếm.

Lượng lớn khí vận chú nhập, phẩm chất Hiên Viên Kiếm trực đạt Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Kiếm này có linh, là Nhân tộc chi linh, không cần luyện hóa, chỉ cần được kiếm nhận khả liền có thể sử dụng, duy có Nhân Hoàng mới có thể làm cho Hiên Viên Kiếm nhận chủ.

Hiên Viên thị tay cầm Hiên Viên Kiếm, dẫn dắt Nhân tộc chinh chiến phương Nam, xây thành trì, dựng quan ải.

Tam Tiêu làm thầy của Nhân tộc, bày ra rất nhiều trận pháp, nâng cao chiến lực Nhân tộc.

Lăng Tiêu cảm thấy rất thú vị, tử đối đầu của Hiên Viên vốn là Xi Vưu, hiện tại lại biến thành Hòe Mộc Tiên.

Trải qua thời đại Toại Nhân thị và Thần Nông thị, Nhân tộc xuất hiện không ít thiên tài thoát phàm thành tiên, theo Hiên Viên thị chinh chiến, trong chiến đấu tu vi đột phá càng dễ dàng.

Thực lực Nhân tộc không ngừng biến cường, dần dần xuất hiện không ít Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên.

Chinh chiến hơn hai ngàn năm, Hiên Viên thị giác tỉnh ký ức Tử Vi tinh thần, dẫn động lực lượng Tử Vi Đế Tinh, lực trảm Hòe Mộc Tiên.

Từ đó không còn ai dám ngăn cản bước chân Nhân tộc.

Về phần người của Tứ giáo, biết Nhân tộc quật khởi trở thành nhân vật chính Hồng Hoang là thiên đạo đại thế, tự nhiên sẽ không ra mặt ngăn cản.

Hòe Mộc Tiên vừa chết, không còn ai dám ngăn Nhân tộc khoách trương, Hiên Viên thị dẫn dắt Nhân tộc chinh phục phương Nam Hồng Hoang.

Công đức viên mãn, Hiên Viên thị thoái vị, Nhân tộc bước vào thời đại Ngũ Đế.

Bởi vì địa bàn quá nhiều, hiện tại là đất rộng người thưa, Ngũ Đế lựa chọn hưu dưỡng sinh tức, dẫn dắt Nhân tộc ổn bộ phát triển.

Chủ yếu là tu trúc thành trì, khai khẩn lương điền, phồn diễn sinh tức.

Đến thời đại Đại Vũ, hậu quả của việc Bất Chu Sơn sụp đổ, thiên hà đổ ngược để lại đống hỗn độn bùng phát.

Năm đó nước thiên hà quán nhập Hồng Hoang đại địa, hình thành vô số nội hải, hồ lớn.

Trải qua gần vạn năm, sơn xuyên di vị, nước hồ nước biển vỡ đê tràn ra, không ngừng dẫn phát lũ lụt.

Đại Vũ dẫn dắt Nhân tộc trị thủy, đúc Định Hải Thần Châm trắc lượng mực nước, đúc Đại Vũ Cửu Đỉnh trấn áp địa mạch.

Đại Vũ Cửu Đỉnh là do Nhân tộc tự mình chú tạo, Lăng Tiêu đi xem qua, phát hiện Cửu Đỉnh này vậy mà có thể trưởng thành, theo Nhân tộc khí vận tăng lên mà tiến hóa, phi thường thần kỳ, độc nhất vô nhị tại Hồng Hoang.

Ai bảo Nhân tộc là nhân vật chính Hồng Hoang chứ, làm ra chuyện thần kỳ gì cũng đều hợp lý cả.

Mà nơi Đại Vũ Cửu Đỉnh trấn áp, chính là Cửu Châu đại địa của Nhân tộc ngày sau.

Định Hải Thần Châm, cũng chính là Như Ý Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký, vốn chỉ là công cụ đo mực nước của Đại Vũ, bất quá là Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Bảo mà thôi.

Bị chúng thần thổi phồng thành pháp bảo mạnh nhất, lừa con khỉ kia thê thảm.

Thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế qua đi, Lăng Tiêu cũng rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, thời kỳ quan trọng nhất đã qua, Hồng Quân muốn tính kế Nhân tộc thì chỉ có thể dựa vào Phong Thần lượng kiếp.

Trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế phát triển, Nhân tộc đã tương đương tráng đại, khí vận nồng đậm đến cực hạn, trừ bỏ Thánh Nhân, khí vận của các sinh linh khác cộng lại cũng không bằng Nhân tộc.

Lăng Tiêu vẫn luôn nhìn chằm chằm, thời điểm Nhân tộc khí vận hóa linh, Khí Vận Huyền Điểu xuất hiện, chính là lúc Nhân Thư xuất thế.

Không biết Hồng Quân hiện tại đã Hợp Đạo xong chưa, chỉ cần lấy được Nhân Thư, Nhân tộc phong thần, Nhân Đạo phục tô, liền có thể phá diệt mưu đồ của Hồng Quân, để Nhân tộc tránh khỏi cảnh luân vi nô lệ của Thiên Đạo.

Việc này đối với Nhân tộc là chí quan trọng yếu, việc này nếu thành, về sau sự phát triển của Hồng Hoang và Nhân tộc đều sẽ bị thay đổi.

Nhân tộc sẽ không còn càng ngày càng yếu nhược, càng ngày càng khó thành tiên, dần dần ngay cả Trúc Cơ cũng không xong, toàn bộ đều là phàm nhân, một đời ngắn ngủi trăm năm.

Việc này mưu hoạch thành công, Nhân tộc sẽ càng ngày càng

mạnh, trở thành chân chính nhân vật chính, thậm chí là bá chủ Hồng Hoang, giống như những bá chủ Hồng Hoang trước kia, Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên nhiều vô kể.

Hiện tại thực lực Nhân tộc đã không yếu, trước đó Lăng Tiêu đem những người có tư chất tu luyện khá mạnh trong Nhân tộc đưa đến Hồng Vân Cung bế quan tu luyện, bây giờ đã có đủ tám mươi mốt tôn Đại La Kim Tiên.

Tam Hoàng thị chú định thành Thánh, Ngũ Đế chưa từng tu luyện thành tiên, là phàm nhân, nhưng sau khi bọn họ chết, linh hồn tịnh chưa nhập luân hồi, mà là dung nhập vào trong khí vận Nhân tộc.

Khả năng Khí Vận Huyền Điểu chính là do Ngũ Đế sở hóa.

Nhân Đạo thập nhị tôn Thánh Nhân, Lăng Tiêu đều đã tính toán kỹ, Tam Hoàng, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử chiếm chín tôn, còn lại ba tôn thánh vị lưu cho hậu nhân Nhân tộc.

Nhân tộc bên này phát triển rất thuận lợi, mà Ngũ giáo đã bắt đầu ma sát không ngừng.

Trừ bỏ Yêu Giáo do Nữ Oa sáng lập, đệ tử Tứ giáo còn lại vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện, thường xuyên ra tay đánh nhau.

Đệ tử đời một, đời hai bắt đầu thu đồ đệ, từng kẻ bản sự không bao nhiêu nhưng cái giá lại rất lớn, học theo Đạo Tổ, học theo Lục Thánh thu tọa kỵ.

Tọa kỵ thì khẳng định là thu Yêu tộc làm tọa kỵ, cũng không thể dùng hoa cỏ cây cối làm tọa kỵ được.

Đệ tử Tứ giáo đến Yêu tộc hoành hành bá đạo, không chỉ cướp tài nguyên tu luyện, còn cưỡng ép nô dịch Yêu tộc làm thú cưỡi.

Điều này chọc giận Yêu tộc, nếu không phải Nữ Oa ước thúc, nếu không phải sợ tạo sát nghiệt khiến kiếp khí càng ngày càng nặng, Yêu

tộc đã sớm đại khai sát giới.

Thập đại yêu của Yêu tộc đều là đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ, năm đó Vu Yêu đại chiến chết ba người, Bạch Trạch và Kế Mông rời đi, nhưng cũng còn lại năm đại yêu tọa trấn.

Còn có Yêu Soái Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu Tướng Đại La Kim Tiên cũng có không ít, thực lực Yêu tộc vẫn rất mạnh.

Đệ tử Tứ giáo chạy tới khi phụ Yêu tộc, hoàn toàn là cậy vào có Thánh Nhân chống lưng, cáo mượn oai hùm.

Nếu không có Thánh Nhân chống lưng, Yêu tộc toàn lực xuất động, diệt Tiệt Giáo - giáo phái mạnh nhất hiện nay cũng là chuyện nhẹ nhàng.

Là hàng xóm, Lăng Tiêu biết rất rõ tình hình Tiệt Giáo, hiện tại đột phá Chuẩn Thánh cũng chỉ có Thất Tiên, Ngũ Linh Thánh Mẫu cộng thêm Đa Bảo và Triệu Công Minh.

Toàn bộ đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, căn bản không đủ cho Yêu tộc đánh.

Ba giáo kia Lăng Tiêu không quá chú ý, bất quá Quảng Thành Tử, Huyền Đô, Địa Tạng và Di Lặc khẳng định đã đột phá Chuẩn Thánh.

Huyền Đô vẫn luôn là kẻ mạnh nhất Tứ giáo, rất có khả năng đã đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đại Vũ băng hà, truyền ngôi cho con là Khải, Khải truyền ngôi cho con là Thang, Nhân tộc chuyển sang chế độ gia thiên hạ.

Ngày hôm ấy, để thuận tiện quản lý, Thang kiến lập Ân Thương vương triều, phân phong chư hầu cùng bộ lạc.

Thủ lĩnh các bộ lạc đến triều bái, Thang phân phong cho họ làm chư hầu, từ đây Nhân tộc lấy Ân Thương làm trung tâm.

Ân Thương kiến lập, định đô tại thành Triều Ca, khí vận Nhân tộc hướng về Triều Ca mà hội tụ.

Khí vận bàng bạc đến cực điểm tề tụ trên bầu trời Triều Ca, như thủy triều dập dờn phập phồng, diễn hóa ra vô vàn dị tượng, chấn động Hồng Hoang.

Dị tượng trực nhập cửu thiên, biến bố thiên khung, giống như một màn hình lớn chiếu rọi lên bầu trời Hồng Hoang, phát lại quá khứ của Nhân tộc.

Từ khi Lăng Tiêu khu trục Yêu tộc, phù lập Toại Nhân thị làm Nhân Hoàng.

Thánh Mẫu Hi Hòa, Thường Hi liên hợp cùng Thánh Sư Tam Tiêu sáng tạo công pháp tu luyện cho Nhân tộc.

Toại Nhân thị dẫn dắt Nhân tộc dùi gỗ lấy lửa, định hôn phối, xây nhà cửa, định mười hai con giáp, định thời thần, truyền Dịch Kinh Bát Quái để khai trí khải linh.

Thần Nông thị phát hiện hoa màu, dẫn dắt Nhân tộc canh tác, chuyển sang thời đại nông nghiệp.

Chương 139

Thương Hiệt tạo chữ, truyền thừa văn minh.

Luy Tổ nuôi tằm, Nhân tộc có áo mặc che thân...

Từng màn từng màn diễn hóa sự tự cường bất tức của Nhân tộc, chiến thắng từng khó khăn, ngày càng tốt đẹp, ngày càng mạnh mẽ.

Đến hôm nay, Nhân tộc đã thành nhân vật chính chân chính của thiên địa, dấu chân trải rộng phương Đông và phương Nam, chung quy sẽ có một ngày trở thành bá chủ Hồng Hoang, chủ nhân nơi này.

Từng màn hiện ra khiến Nhân tộc nhiệt huyết sôi trào. "Bái kiến Tam Hoàng Ngũ Đế!" "Bái kiến Tam Hoàng Ngũ Đế!" Ức vạn vạn Nhân tộc dập đầu tụng niệm, thanh âm vang vọng Hồng Hoang, vô cùng hùng vĩ.

Chúng đại năng chấn kinh, không ngờ Nhân tộc lại phát triển đến mức này, khí vận khủng bố đến trình độ như vậy.

Năm đó khí vận của Yêu tộc và Vu tộc cộng lại e rằng cũng không bằng Nhân tộc hiện nay, quả thực khủng bố như vậy.

Nhân tộc chẳng lẽ muốn nhất thống Hồng Hoang?

Trong lúc kinh thán, chỉ thấy trong biển khí vận Nhân tộc hoành tuyên trên bầu trời kia, năm đạo kim quang từ năm phương bay tới, va chạm trên bầu trời thành Triều Ca.

Kim quang chói mắt chiếu rọi khắp Hồng Hoang, phảng phất như Hồng Hoang lại có thêm một mặt trời.

Dị biến như vậy, chúng đại năng đều cho rằng có dị bảo xuất thế, nhao nhao chạy tới, bao gồm cả Thánh Nhân cũng xuất động.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng chạy tới.

Kim quang chói mắt từ từ nổi lên từ biển khí vận, ngay khoảnh khắc đó, từng tiếng hót thanh triệt du dương vang vọng.

Kim quang hóa thành một con chim huyền điểu màu vàng, bay vút lên chín vạn dặm, ưu nhã, duy mỹ.

Tiếp đó nó lao xuống, lượn vòng trên bầu trời Triều Ca. "Đây là Nhân tộc khí vận chi linh, Khí Vận Huyền Điểu, do linh hồn Ngũ Đế dung hợp khí vận Nhân tộc sở hóa, đời đời thủ hộ Nhân tộc." "Từ nay về sau, Huyền Điểu là đồ đằng của Nhân tộc, đời đời truyền thừa." Lăng Tiêu bay đến bầu trời Triều Ca, thanh âm truyền khắp Hồng Hoang. "Huyền Điểu!

Huyền Điểu!" Ức vạn vạn Nhân tộc tề thanh cao tụng.

Chúng đại năng chấn kinh đến cực điểm, khí vận Nhân tộc vậy mà nồng đậm đến mức hóa linh.

Từ khi khai thiên tích địa đến nay, bá chủ Hồng Hoang có Hung Thú nhất tộc; Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc; Vu tộc, Yêu tộc... nhưng chưa có tộc nào khí vận nồng hậu đến mức này.

Lão Tử và Nữ Oa mắt đều đỏ lên.

Nhân tộc tôn Lăng Tiêu làm Thánh Phụ, lập miếu thờ phụng, Lăng Tiêu có thể hưởng dụng khí vận Nhân tộc gia trì.

Bọn hắn lập giáo, quảng thu môn đồ, nhưng khí vận giáo phái so với khí vận Nhân tộc quả thực là một trời một vực.

Nhân tộc vốn nên thuộc về bọn hắn, đều tại Lăng Tiêu, là Lăng Tiêu cướp đi Nhân tộc, tên súc sinh lông lá chết tiệt này!

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đầy mắt tham lam, dù chỉ phân được một thành khí vận Nhân tộc cũng hơn xa khí vận lập

giáo của bọn hắn.

Đáng giận, vì sao chỗ tốt đều bị Lăng Tiêu chiếm hết?

Khí vận gia thân, mọi việc thuận lợi, tu hành tăng tốc, có vô vàn chỗ tốt.

Sau khi thành Thánh, thứ khát cầu nhất không gì qua được công đức và khí vận.

Đúng lúc này, Huyền Điểu đột nhiên chui xuống lòng đất Triều Ca, không bao lâu sau lại bay ra, trong miệng ngậm một cuốn sách kim quang tứ dật, bay về phía Lăng Tiêu. "Chẳng lẽ đây chính là Nhân Thư - Sơn Hải Kinh?" Lăng Tiêu mắt sáng lên, lập tức đưa tay đón lấy. "Cẩn thận!" Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất quát khẽ một tiếng, tế xuất Hỗn Độn Chung nện về phía trên đầu Lăng Tiêu.

Cùng thời gian, Thiên Định Lục Thánh phảng phất như nhận được chỉ lệnh gì đó, nhất tề động thủ đánh về phía Lăng Tiêu, dục muốn cướp đoạt Nhân Thư. "Các ngươi muốn chết!" Đế Tuấn bạo nộ, tế xuất Hà Đồ Lạc Thư, phi thân lên, chắn trước người Lăng Tiêu.

Tứ Hung Thần không biết từ lúc nào tái hiện Hồng Hoang, kẻ vừa đánh lén Lăng Tiêu bị Đông Hoàng Thái Nhất ngăn cản chính là bọn chúng.

Khí Vận Huyền Điểu phát ra một tiếng kêu vang, gia tốc phi hành, lao về phía Lăng Tiêu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mãn nhãn tham lam, bay về phía Huyền Điểu ý đồ cướp đoạt. "Trọc lừa, chết đi!

Hoàng Tuyền Thiên Bia!" Lăng Tiêu đại nộ, tế xuất Hoàng Tuyền Thiên Bia, đón gió mà lớn lên, khoảnh khắc hóa thành vạn trượng, tử khí màu đen tràn ngập, nện về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Công Đức Kim Liên!" Tiếp Dẫn vội vàng tế xuất Công Đức Kim Liên để

ngăn cản, ý đồ yểm hộ Chuẩn Đề cướp Nhân Thư. "Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Đế Tuấn tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh về phía Chuẩn Đề. "Thất Bảo Diệu Thụ!" Chuẩn Đề giật mình, vội vàng ngăn cản.

Hai đại Tiên Thiên Chí Bảo rơi xuống, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều bị đánh bay ra ngoài.

Hai người mặt đen lại, Tam Thanh và Nữ Oa tuyệt đối là cố ý, cố ý để Đế Tuấn công kích bọn hắn, không muốn cho bọn hắn cướp được Nhân Thư. "Thái Cực Đồ, Thiên Địa Luân Chuyển." Thanh âm Lão Tử vang lên giữa thiên địa, Thái Cực Đồ cực tốc phóng đại, cuốn về phía Lăng Tiêu, ý đồ vây khốn hắn trước, khiến hắn không thể lấy được Nhân Thư. "Bàn Cổ Phiên!" "Tru Tiên Tứ Kiếm!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng thời đánh về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn sắc mặt khó coi, Nguyên Thủy và Thông Thiên là hai kẻ công phạt mạnh nhất trong Lục Thánh, hắn không thể ngó lơ, chỉ có thể quay người ngăn cản. "Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận!" Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, tế xuất ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bố thành đại trận, ngăn cản Thái Cực Đồ.

Nữ Oa nhân cơ hội lao về phía Khí Vận Huyền Điểu. "Cút ngay!" Lăng Tiêu đại nộ, thôi động Hoàng Tuyền Thiên Bia nện qua.

Nữ Oa sắc mặt đại biến, liên mang tế xuất Tạo Hóa Thanh Liên ngăn cản, lập tức bị nện bay ra ngoài.

Thừa dịp Lăng Tiêu công kích Nữ Oa, ngăn cản Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại lần nữa nhân cơ hội lao về phía Khí Vận Huyền Điểu. "Hai con trọc lừa, cút ngay!" Thanh âm bá đạo của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên giữa thiên địa, Hỗn Độn Chung từ trên cao rơi xuống, trực tiếp chụp lấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếng chuông vang lên, thời không cấm cố, tất cả mọi người đều

bị định trụ, bao quát cả Thiên Định Lục Thánh.

Lăng Tiêu chớp lấy cơ hội, bay về phía Khí Vận Huyền Điểu.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay lớn phá không chộp tới. "Hoàng Tuyền Thiên Bia!" Lăng Tiêu căn bản không sợ, tế xuất Hoàng Tuyền Thiên Bia nện qua, lại bị bàn tay lớn đánh văng ra ngoài.

Nhìn bàn tay lớn không ngừng rơi xuống từ thiên khung, sắc mặt Lăng Tiêu trầm xuống, ánh mắt băng lãnh đáng sợ.

Uy lực thế này, chắc chắn là Hồng Quân xuất thủ.

Chương 140

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng sắc mặt ngưng trọng, tế xuất pháp bảo công kích nhưng toàn bộ đều bị đánh văng, căn bản không ngăn được.

Ánh mắt Lăng Tiêu âm trầm mà kiên nghị.

Nhân Thư tuyệt không thể rơi vào tay Hồng Quân, nếu không Nhân tộc xong đời.

Phải liều mạng!

Lăng Tiêu quyết tâm, chuẩn bị tế xuất Táng Thiên Quan, chỉ cần có thể ngăn cản một cái chớp mắt để hắn cướp được Nhân Thư là được.

Cùng lắm thì sau khi cướp được Nhân Thư sẽ bỏ chạy vào Hỗn Độn, chỉ cần Nhân Thư trong tay, Hồng Quân sẽ không có cách nào hoàn toàn nô dịch Nhân tộc, bọn hắn liền còn cơ hội. "Khai Thiên Cửu Thức!" Ngay lúc Lăng Tiêu muốn tế xuất Táng Thiên Quan liều mạng, thanh âm Đế Giang đột nhiên vang lên.

Một đạo búa quang khủng bố vô cùng, mang theo khí thế hủy diệt tất cả, không thể ngăn cản tập kích tới, chém về phía bàn tay pháp tắc do Hồng Quân ngưng tụ.

Thấy thế, huynh đệ Lăng Tiêu mắt sáng lên. "Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận!" Ba huynh đệ tế xuất Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bố trận.

Đại trận thành, ngũ sắc thần quang thiểm diệu Hồng Hoang. "Hồng Mông Ngũ Hành Sơn!" Đế Tuấn tế xuất Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Pháp bảo quá mạnh, nguyên bản lấy tu vi của Đế Tuấn thì không

phát huy được bao nhiêu uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, thượng hạn cũng chỉ là phát huy ra uy lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng nếu ba huynh đệ Kim Ô hợp lực thì sao?

Ba huynh đệ thôi động Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, đem ngũ hành chi lực chú nhập Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, lấy đại trận hợp lực ba người bọn hắn thôi động ngọn núi này.

Chúng đại năng đều nhìn đến ngây người, còn có thể chơi như vậy sao?

Sao đột nhiên lại đánh nhau loạn xạ, ngay cả Đạo Tổ cũng xuất thủ, quyển sách kia rốt cuộc có lai lịch gì mà có thể dẫn đến chư Thánh đại chiến?

Tại Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn, Tai Ách Ma Thần xem náo nhiệt bình phẩm: "A a, ba con Kim Ô này thật thú vị, vậy mà có thể nghĩ đến lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận làm môi giới, thôi động Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Pháp bảo thích hợp nhất với Thánh Nhân cảnh là Tiên Thiên Chí Bảo, muốn phát huy uy lực Hỗn Độn Linh Bảo, ít nhất phải đạt tới Thánh Nhân cảnh hậu kỳ mới phát huy được bảy tám phần.

Sức một người có hạn, nhưng hợp lực ba huynh đệ, ngược lại có thể phát huy ra bảy tám phần uy lực của Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, cộng thêm Thập Nhị Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, thú vị rồi đây." La Hầu cũng theo đó bình luận: "Hồng Quân còn thiếu một chút mới có thể Hợp Đạo thành công, vẫn chưa thể rời khỏi Tử Tiêu Cung, chỉ có thể điều động thiên đạo chi lực phong cấm Địa Phủ, ý đồ ngăn cản Thập Nhị Tổ Vu đảo loạn.

Không ngờ Thập Nhị Tổ Vu mượn nhờ Địa Đạo chi lực và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vậy mà phá khai thiên đạo áp chế!

Bàn Cổ đúng là lưu lại cho đám hậu duệ này một đống đồ tốt a, ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu này ngược lại là không làm nhục danh tiếng Bàn Cổ!

Bất quá, Thiên Định Lục Thánh đã chờ đợi cơ hội, hành động của Hồng Quân chẳng qua là đang tạo cơ hội cho Lục Thánh và Tứ Hung Thần, ba con Kim Ô muốn lấy được Nhân Thư, rất khó!" Trên bầu trời Triều Ca, dưới sự quán chú của ngũ hành chi lực, Hồng Mông Ngũ Hành Sơn quang mang đại phóng, một cái chớp mắt hóa thành vạn trượng, che khuất bầu trời, uy áp khủng bố trút xuống.

Nhân tộc phía dưới toàn bộ bị ép nằm rạp trên mặt đất, chúng đại năng thần sắc đại hãi, vội vàng lui lại, sợ bị vạ lây.

Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần giờ phút này cũng không dám khinh cử vọng động, sợ bị ngọn núi kia đập trúng.

Đúng lúc này, búa quang chém lên bàn tay pháp tắc, song phương giằng co một thoáng, bàn tay bị chém nát một nửa, búa quang cũng vỡ vụn.

Một nửa bàn tay còn lại tiếp tục lao về phía Khí Vận Huyền Điểu. "Trấn!" Ba huynh đệ Lăng Tiêu đồng thời phun ra một chữ, Hồng Mông Ngũ Hành Sơn nện về phía nửa bàn tay pháp tắc kia.

Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần mắt sáng lên, thừa dịp ba con Kim Ô lúc này không rảnh lo việc khác, liền lao về phía Khí Vận Huyền Điểu.

Huyền Điểu lúc này mới vừa đản sinh, không có lực công kích, chỉ có thể quay người mang theo Nhân Thư bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của nó làm sao so được với Thánh Nhân.

Sắc mặt ba huynh đệ Lăng Tiêu đều trở nên khó coi vô cùng, bọn hắn lúc này không phân thân được, nếu buông tha nửa bàn tay pháp

tắc kia thì càng đừng hòng cướp được Nhân Thư.

Trong Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu tuy rằng rất muốn đi hỗ trợ, nhưng Hồng Quân lại một lần nữa điều động thiên đạo chi lực phong cấm Địa Phủ, đợi bọn hắn phá vỡ phong ấn đi ra thì đồ ăn cũng đã lạnh ngắt. "Kết thúc rồi, kiệt kiệt, không có Nhân Thư, ba con Kim Ô chỉ có thể lựa chọn để Nhân tộc thần phục Thiên Đạo hoặc là Ma Đạo, so với Hồng Quân, bọn hắn hẳn là nguyện ý hợp tác với bản tọa hơn." Trong Bất Tử Hỏa Sơn, tiếng cười quái dị của La Hầu vang lên.

Hiện tại hắn tọa sơn quan hổ đấu, vô luận kết quả thế nào đều có lợi cho hắn.

Nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, phong lôi thanh vang lên.

Khi Lão Tử sắp chộp được Nhân Thư, một đạo kim tử quang mang lóe lên, cướp đi Nhân Thư trước Lão Tử một bước. "Kẻ nào?" Lão Tử đại nộ, vậy mà có người dám cướp đồ trong tay hắn. "Kiệt kiệt, lão già kia, Sư tôn ta tuy không rảnh tay, nhưng còn có đám đồ đệ chúng ta, muốn cướp bảo vật của Sư tôn ta, nằm mơ đi!" Kim tử quang mang dừng lại, lộ ra thân ảnh Kim Sí Đại Bàng.

Thân thể màu vàng uy vũ tôn quý hoành tuyên trường không, toàn thân tử sắc lôi hồ lượn lờ, đầu ngẩng cao, kiêu ngạo mà lại khinh miệt nhìn xuống Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần.

Chúng đại năng hai mặt nhìn nhau, không hổ là đồ đệ của Tam Kim Ô, cũng giống hệt sư phụ, kiêu ngạo bá đạo, không sợ trời không sợ đất, không chỉ dám cướp đồ từ tay Thánh Nhân mà còn dám miệt thị Thánh Nhân. "Làm đẹp lắm!" Lăng Tiêu đại hỉ, không ngờ còn có chuyển cơ, lại còn là đồ đệ mang đến, đồ đệ này thu quá đúng.

Bình thường Đại Bàng không đáng tin cậy nhất, thời khắc mấu chốt lại đáng tin cậy không tưởng. "Nghiệt chướng, giao ra Nhân Thư!" Nguyên Thủy đại nộ, tế xuất Bàn Cổ Phiên muốn giết Đại

Bàng. "Lão súc sinh, muốn hít khói à!

Đuổi kịp tiểu gia rồi nói tiếp, lêu lêu!" Đại Bàng chấn song sí, chớp mắt vạn dặm, nhanh đến mức ly phổ, Bàn Cổ Phiên lăng là đuổi không kịp!

Khiêu khích, trần trụi khiêu khích, Nguyên Thủy tức giận đến đỏ mắt, toàn lực thi triển thần thông Hóa Hồng Chi Thuật đuổi theo.

Kết quả, lấy tốc độ Thánh Nhân của hắn, lăng là không đuổi kịp Đại Bàng.

Cái mỏ Đại Bàng cực tiện, vừa chạy vừa trào phúng Nguyên Thủy, khiến hắn tức đến thất khiếu sinh khói.

Chúng đại năng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, tốc độ này thật ly phổ, Thánh Nhân cũng đuổi không kịp, không hổ là Tam Kim Ô dạy dỗ, quá trâu bò. "Đến đây, đến ngửi mông tiểu gia này!" Đại Bàng dắt Nguyên Thủy một vòng, bay trở lại khiêu khích các Thánh Nhân và Tứ Hung Thần còn lại.

Chọc cho Ngũ Thánh và Tứ Hung Thần tức điên, cùng nhau vây truy chặn đường Đại Bàng. "Đến đây, tiếp tục đuổi theo tiểu gia, Nguyên Thủy lão cẩu, Xiển Giáo của ngươi lập tức liền muốn phúc diệt!

Còn có Quy Nhất Giáo và Tây Phương Giáo nữa!" Đại Bàng vừa chạy vừa khiêu khích.

Chúng đại năng triển khai thần thức dò xét, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Thường Hi, Hi Hòa dẫn theo Mười Kim Ô đi công đánh Tây Phương Giáo.

Hiên Viên thị dẫn theo chúng Tinh Thần đi công đánh Quy Nhất Giáo.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Khổng Tuyên dẫn theo các sư đệ đi công đánh Xiển Giáo.

Tiệt Giáo Kim Ngao Đảo cũng không thể may mắn thoát khỏi, Toại Nhân thị, Thần Nông thị, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Bạch Trạch, Kế Mông đang công kích hộ giáo đại trận của Tiệt Giáo.

Thật ly phổ!

Chương 141

Đây là muốn lấy một địch bốn a?!

Kim Sí Đại Bàng chạy tới dắt mũi Lục Thánh, những người khác chạy đi trộm nhà, tuyệt diệu a!

Không hổ là người Tam Kim Ô dạy dỗ, chính là bá đạo như vậy, chính là ngông cuồng như vậy!

Lấy nhiều hiếp ít bắt nạt các sư phụ ta phải không?

Trộm nhà các ngươi!

Ai cũng đừng hòng sống yên ổn! "Hỗn trướng!" Ngoại trừ Nữ Oa và Tứ Hung Thần, năm vị Thánh Nhân còn lại cuống lên, giáo phái tân tân khổ khổ kiến lập xong đời thì còn chơi cái gì nữa.

Thông Thiên cuống nhất, công đánh Tiệt Giáo toàn là đại năng và hai vị Nhân Hoàng.

Đâu còn rảnh lo vây tiễu Đại Bàng, vốn dĩ hắn cũng chỉ là phụng mệnh Hồng Quân, không thể thoái thác nên mới làm bộ làm tịch, toàn trình vẫn luôn 'câu cá', đều không bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Giờ phút này vừa vặn có cớ thoát thân, vội vàng chạy về Kim Ngao Đảo.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng hoảng, nhao nhao không đuổi theo Đại Bàng nữa, muốn về giáo phái cứu viện. "Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?!

Coi ba huynh đệ chúng ta không có tính khí sao?!" Đúng lúc này, ba huynh đệ Lăng Tiêu rốt cục dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn trấn nát nửa bàn tay pháp tắc kia, bạo nộ giết về phía Ngũ Thánh và Tứ Hung Thần. "Đủ rồi!

Dừng tay đi!" Lúc này, thanh âm Đạo Tổ Hồng Quân truyền đến. "Đạo Tổ có ý gì?

Vì sao ra tay với ba huynh đệ chúng ta?" Lăng Tiêu giơ Hoàng Tuyền Thiên Bia, ngửa mặt lên trời chất vấn. "Nhân Thư đối với Hồng Hoang chí quan trọng yếu, không thể sơ thất, bần đạo đích thân bảo quản là tốt nhất!" Thanh âm Hồng Quân du du vang lên. "Nhân Thư là Nhân tộc chí bảo, ta là Nhân tộc Thánh Phụ, tự nhiên phải đích thân bảo quản, Nhân tộc Khí Vận Huyền Điểu đều chọn giao Nhân Thư cho ta bảo quản!

Đạo Tổ chẳng lẽ muốn bất chấp ý nguyện Nhân tộc, cưỡng ép cướp đoạt hay sao?!

Hồng Hoang chi thượng, trừ Đạo Tổ ra, ai còn có thể uy hiếp được ba huynh đệ chúng ta, Nhân Thư do ta bảo quản có thể xảy ra vấn đề gì?!

Đạo Tổ muốn Nhân Thư, mở miệng là được, cớ gì một lời không nói liền động thủ với chúng ta, không hỏi tự lấy, Đạo Tổ là cảm thấy ba huynh đệ chúng ta dễ bắt nạt sao?!" Lăng Tiêu bạo nộ chất vấn. "Làm càn, dám đối với Đạo Tổ bất kính như thế!" Nguyên Thủy cực kỳ cẩu thả mở miệng nịnh nọt. "Đạo Tổ nhục nhã ba huynh đệ chúng ta như thế, Nhân Thư này ta nhất quyết không đưa, Đạo Tổ muốn chiến, ba huynh đệ ta phụng bồi đến cùng!" Lăng Tiêu giơ tay khẽ hấp, từ trong hoàng cung Triều Ca, Hiên Viên Kiếm bay ra, rơi vào tay Lăng Tiêu. "Huyền Điểu!" Lăng Tiêu giơ cao Hiên Viên Kiếm.

Khí Vận Huyền Điểu nghe Lăng Tiêu hô hoán, mang theo hạo hãn khí vận Nhân tộc dung nhập vào trong kiếm. "Đạo Tổ, ngày xưa tại Tử Tiêu Cung, ngươi thân khẩu nói qua, Nhân tộc quy về ta.

Nhân Thư là Nhân tộc chí bảo, tự nhiên thuộc sở hữu của Nhân tộc, thuộc sở hữu của ta.

Hôm nay Đạo Tổ lại lật lọng, vì cướp đoạt Nhân Thư mà ra tay với chúng ta, cưỡng ép cướp đoạt.

Đạo Tổ bất công!

Hôm nay không cho chúng ta một lời giải thích, vậy thì không chết không thôi!" Lăng Tiêu tay cầm Hiên Viên Kiếm, chỉ về hướng Tử Tiêu Cung.

Nhân tộc khí vận đều dung nhập vào Hiên Viên Kiếm, điều này đại biểu Nhân tộc muốn tử chiến, khi khí vận Nhân tộc hao hết cũng là lúc Nhân tộc diệt vong.

Nhân tộc là nhân vật chính Hồng Hoang do Bàn Cổ định ra, Thiên Đạo và Hồng Quân đều không cải biến được.

Nhân tộc diệt, Hồng Hoang cũng xong, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đã không còn, không có khả năng tái tạo Nhân tộc.

Lăng Tiêu cũng không tin Hồng Quân dám để Nhân tộc diệt vong.

Chúng đại năng đã sợ đến ngây người, bao quát cả Nguyên Thủy cũng không dám nói chuyện nữa.

Rút kiếm chỉ Đạo Tổ, đây là hạng người ngông cuồng cỡ nào.

Bọn hắn vẫn là xem thường sự to gan của ba con Kim Ô. "Chúng ta là hậu duệ Bàn Cổ, sao có thể bôi nhọ ý chí bất khuất của Phụ Thần!

Có thù tất báo, thà đứng mà chết, tuyệt sẽ không nhẫn nhục chịu đựng.

Đạo Tổ bất công!

Đại ca, Nhị ca, chúng ta đánh lên Tử Tiêu Cung, đòi lại công đạo!" Lăng Tiêu tóc đen tung bay, một tay giơ Hoàng Tuyền Thiên Bia, một tay xách Hiên Viên Kiếm, thật sự muốn đánh về phía Tử Tiêu Cung.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không nói gì, chỉ dùng ánh mắt kiên định bồi tiếp Lăng Tiêu.

Chúng đại năng, bao quát chư Thánh toàn bộ miệng há hốc, thật... thật sự dám đánh lên Tử Tiêu Cung sao?

Quả thực vô pháp vô thiên! "Đây chính là ý chí bất khuất của Phụ Thần sao?" Thông Thiên nhìn một màn này, sống lưng thẳng tắp, so với ba con Kim Ô, chính mình quả thực là một kẻ nhu nhược.

Hắn lập tức tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm, muốn cùng ba con Kim Ô đánh lên Tử Tiêu Cung.

Trong Địa Phủ. "Đại ca, chúng ta mau phá vỡ thiên đạo chi lực, cùng ba con Kim Ô đánh lên Tử Tiêu Cung!" Hậu Thổ rất gấp, nàng không thể nhìn Lăng Tiêu đi chịu chết, muốn chết cũng phải chết cùng nhau. "Ai, ngông cuồng thì đúng là ngông cuồng giống Bàn Cổ, chỉ là quá xúc động." Tai Ách Ma Thần tại Bất Tử Hỏa Sơn thán tức một tiếng. "A a, không, không phải xúc động.

Hắn đem tất cả khí vận Nhân tộc đi đánh một trận chiến này, khí vận Nhân tộc băng tán thì Nhân tộc cũng diệt, Hồng Hoang cũng xong đời, đình trệ phát triển, không còn giá trị bao nhiêu!

Hắn là đang uy hiếp Hồng Quân!

Hồng Quân có thể đi bao xa bao cao, toàn nhìn vào Hồng Hoang thế nào, Hồng Quân không dám để Nhân tộc xong đời!" La Hầu lắc đầu, trong ma khí âm sâm, đôi ma nhãn hiện lên vẻ tán thưởng nồng đậm. "Ai, thôi được rồi.

Ngươi là Nhân tộc Thánh Phụ, Nhân Thư giao cho ngươi bảo quản, chớ để xảy ra sai sót gì!" Tiếng thở dài của Hồng Quân vang lên, thỏa hiệp rồi.

Một lời không hợp liền mang theo Nhân tộc tử chiến, ai mà chịu

nổi.

Nhân tộc xong đời, hắn còn tính kế cái gì?!

Nhân tộc xong đời, Hồng Hoang liền không cách nào phát triển nữa, không tiến ắt lùi, Hồng Hoang tất nhiên sẽ dần dần xuống dốc.

Chương 142

Hồng Hoang xuống dốc, Thiên Đạo suy vi, tất cả mưu đồ của hắn toàn bộ uổng phí.

Hồng Hoang cường, Thiên Đạo cường, hắn tắc cường; Hồng Hoang xuống dốc, Thiên Đạo suy vi, hắn cũng sẽ gặp phản phệ, nhẹ thì tu vi đi ngược chiều, nặng thì rơi khỏi Hợp Đạo cảnh, Thiên Đạo và hắn phân ly.

Giờ phút này thỏa hiệp, hắn còn có thể một lần nữa tính kế Nhân tộc.

Lăng Tiêu đạt được Nhân Thư chưa chắc đã biết cách dùng, hắn y nguyên có thể soán cải Phong Thần lượng kiếp, tính kế Nhân tộc thần phục Thiên Đạo.

Nhân Thư không nằm trong tay hắn là một ẩn hoạn, nhưng ẩn hoạn dù sao cũng tốt hơn kiếm củi ba năm thiêu một giờ. "Thế là xong rồi sao?

Nhân Thư vốn dĩ nên do ta chấp chưởng, món nợ Đạo Tổ ra tay với chúng ta tính thế nào?" Đều đã đến nước này, Lăng Tiêu làm sao có thể tuỳ tiện bỏ qua, ra tay với bọn hắn thì phải trả giá đắt. "Chớ có làm càn, bần đạo cũng là muốn tốt cho Nhân tộc, bần đạo chỉ là muốn bảo quản Nhân Thư để vạn toàn, không phải muốn động thủ với các ngươi." Thanh âm Hồng Quân trầm xuống, hắn đã làm ra nhượng bộ, còn được đằng chân lân đằng đầu, nếu tiếp tục thỏa hiệp, uy nghiêm Đạo Tổ của hắn để ở đâu. "Được, Đạo Tổ là vì Nhân Thư, nhưng Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần lại là thực đánh thực giết ra tay với chúng ta!

Hôm nay ba huynh đệ chúng ta cùng Thiên Định Lục Thánh và Tứ

Hung Thần chỉ có một bên được sống, mời Đạo Tổ chớ có nhúng tay!" Lăng Tiêu chĩa mũi nhọn vào Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần.

Tìm ngươi gây phiền phức không được, chúng ta tìm đồ đệ và thú cưỡi của ngươi gây phiền phức, không tin ngươi nhịn được.

Hồng Quân không nói gì, hắn cũng muốn nhìn xem Thiên Định Lục Thánh cộng thêm Tứ Hung Thần có thể thu thập được ba con Kim Ô hay không. "Hỗn Độn nhất chiến, bất tử bất hưu!" Lăng Tiêu giơ kiếm chỉ hướng chư Thánh.

Trong mắt Thông Thiên hiện lên một vòng bất đắc dĩ, hắn vốn dĩ không muốn tham gia, nhưng Hồng Quân truyền âm cho hắn, hắn không thể không đến, hiện tại chưa phải lúc hắn trở mặt với Hồng Quân.

Hồng Quân rốt cuộc có hố hắn, lợi dụng hắn hay không, hắn cũng chưa chắc chắn. "Đại Bàng, thông tri Sư nương các ngươi, tập trung toàn lực, diệt Xiển Giáo trước, lại diệt Quy Nhất Giáo, đem Ngũ giáo diệt sạch cho ta!" Đế Tuấn bá khí hạ lệnh. "Vâng, Sư tôn!" Đại Bàng nhanh chóng đi truyền lệnh.

Cái này, chư Thánh nào còn tâm tư đi Hỗn Độn nhất chiến, tứ tán ra, muốn đi cứu giáo phái. "Chạy đi đâu, lưu lại cho ta!" Đông Hoàng Thái Nhất rống to một tiếng, Hỗn Độn Chung vang lên, thời không cấm cố.

Lăng Tiêu ném Hiên Viên Kiếm về hoàng cung Triều Ca, tay nâng Hoàng Tuyền Thiên Bia, quanh thân Định Hải Thần Châu lượn lờ, giết về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đế Tuấn đơn đấu Tam Thanh, Đông Hoàng Thái Nhất cân Nữ Oa và Tứ Hung Thần.

Qua một vạn năm, Thiên Định Lục Thánh đều đạt đến Thánh Nhân tam trọng thiên, Tứ Hung Thần tương đương với Thánh Nhân ngũ trọng, lục trọng.

Mà Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Công nhận trong ba con Kim Ô, Đông Hoàng Thái Nhất là kẻ hiếu chiến nhất, mạnh nhất.

Mỗi lần đánh nhau, Đông Hoàng Thái Nhất thường thường đều chọn kẻ mạnh nhất mà đánh.

Giờ phút này cũng không ngoại lệ, Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần, rõ ràng Tứ Hung Thần là mạnh nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất sở dĩ mạnh nhất, nguyên nhân thứ nhất là vì hắn hiếu chiến, ý chí chiến đấu cực mạnh.

Thứ hai là vì Hỗn Độn Chung - đứng đầu Thập đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Hỗn Độn Chung công kích không bằng Bàn Cổ Phiên, Thí Thần Thương, Hồng Mông Lượng Thiên Xích; phòng ngự không bằng Thái Cực Đồ, Chư Thiên Khánh Vân, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nhưng Hỗn Độn Chung lại là toàn diện nhất, công kích tuy không bằng Bàn Cổ Phiên nhưng cũng chỉ kém một chút, phòng ngự cũng thế.

Ngoài ra, Hỗn Độn Chung uẩn hàm thời không pháp tắc, có thể phong cấm thời không, nội bộ tự thành không gian, còn trời sinh Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể bắt người, khốn người.

Công phòng nhất thể, công năng phụ trợ cũng mát tay.

Pháp bảo thích hợp nhất với Thánh Nhân cảnh chính là Tiên Thiên Chí Bảo, dựa vào Hỗn Độn Chung, Đông Hoàng Thái Nhất gần như đứng ở thế bất bại. "Thời không phong cấm!" Đông Hoàng Thái Nhất rống to một tiếng, tóc đen tung bay, Hỗn Độn Chung vang lên, Nữ Oa và Tứ Hung Thần đều bị định trụ.

Tiếp đó, Hỗn Độn Chung cực tốc phóng đại, từ trên trời giáng xuống, chụp Tứ Hung Thần vào trong. "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Đông Hoàng Thái Nhất thôi động đại trận bên trong Hỗn Độn Chung, vô tận tinh thần chi lực hạ xuống, hối tụ vào trong chuông, vây khốn Tứ Hung Thần. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Đông Hoàng Thái Nhất khí thế như cầu vồng, toàn thân Thái Dương Chân Hỏa lượn lờ, bá khí áp vạn cổ, sơn hà kinh cụ, chư thiên chấn động.

Ba đạo phân thân hiện ra, mỗi người cầm một kiện pháp bảo, hai lá cờ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ phụ trách phòng ngự, Thủy Hỏa Hồ Lô và Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao phụ trách công kích.

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Sát Lục Pháp Tắc gia trì, ngũ hành diễn hóa, uy lực bạo tăng.

Nữ Oa dựa vào Tạo Hóa Thanh Liên phòng ngự, Hồng Tú Cầu công kích.

Bất quá, Hồng Tú Cầu căn bản không đột phá được phòng ngự của Ngũ Phương Kỳ.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này tạm thời không thể dùng Hỗn Độn Chung, tuy rằng cũng không phá được phòng ngự của Tạo Hóa Thanh Liên, nhưng lại đánh cho Nữ Oa liên tiếp bại lui, không ngừng bị đánh bay, vũ nhục tính cực mạnh.

Sức một mình áp chế Tứ Hung Thần và Nữ Oa, hung hãn đến cực điểm.

Bên phía Đế Tuấn, lấy một địch Tam Thanh, đồng dạng khai khải Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Một đạo phân thân tay cầm Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, công phòng nhất thể, đối kháng Lão Tử.

Lão Tử phòng ngự vô song, đứng ở thế bất bại, nhưng tấn công không đủ, lăng là không phá được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Hai đạo phân thân cầm Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, chủ đánh phòng ngự, đối kháng Thông Thiên.

Bản thể cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Trảm Tiên Phi Đao ngạnh kháng Nguyên Thủy.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Bàn Cổ Phiên kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng Đế Tuấn hiện tại tu vi cao hơn Nguyên Thủy, đè Nguyên Thủy ra đánh.

Nguyên Thủy ngoại trừ Bàn Cổ Phiên ra, lại không có pháp bảo nào lợi hại hơn Trảm Tiên Phi Đao, sử dụng pháp bảo khác đều bị Trảm Tiên Phi Đao chém bay.

Thông Thiên bên kia vốn dĩ là đang 'câu cá', xuất công không xuất lực, nhìn như ngươi tới ta lui, Tru Tiên Tứ Kiếm bay đầy trời đánh rất hung, nhưng căn bản là sấm to mưa nhỏ.

Tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh cần xé rách nguyên thần, Thông Thiên và Nguyên Thủy không có Tam Quang Thần Thủy để khôi phục nguyên thần, đến nay vẫn chưa luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Đế Tuấn toàn lực thôi động Thôn Phệ Pháp Tắc, điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí, pháp lực cuồn cuộn không dứt, lấy một địch Tam Thanh, nhất thời hoàn toàn không rơi xuống hạ phong.

Bên phía Lăng Tiêu, đồng dạng khai khải Nhất Khí Hóa Tam

Thanh. "Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận!

Hoàng Tuyền Tọa Trấn!" Lăng Tiêu dùng Định Hải Thần Châu bố hạ Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận.

Lăng Tiêu biết rất rõ, theo tu vi Lục Thánh tăng lên, Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận đã không cách nào vây khốn được chư Thánh.

Nhưng mấy ngàn năm nay Lăng Tiêu cũng không nhàn rỗi, thường xuyên cùng Thông Thiên luận đạo, tạo nghệ trận pháp của hắn cũng phi tốc tăng lên.

Lấy ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu làm trận cơ, lấy Hoàng Tuyền Thiên Bia làm trận nhãn, đem Tam Thập Lục Chư Thiên Đại Trận thăng cấp thành Hoàng Tuyền Chư Thiên Đại Trận.

Hoàng Tuyền Pháp Tắc từ trên Hoàng Tuyền Thiên Bia bốc lên, Định Hải Thần Châu diễn hóa ba mươi sáu chư thiên, hoàng nê (bùn vàng) bao phủ.

Chương 143

Hoàng nê lấy nhu khắc cương, có thể hóa giải công kích, khiến lực phòng ngự đại trận tăng mạnh.

Đồng thời, Lăng Tiêu thôi động Tử Chi Pháp Tắc trong Hoàng Tuyền Thiên Bia, sâm sâm tử khí tràn ngập ba mươi sáu chư thiên.

Tử khí xâm thể không chỉ có thể tổn thương thân thể, còn có thể thương hại nguyên thần.

Lăng Tiêu còn đem Hủy Diệt Pháp Tắc chú nhập trong đó, khiến sát thương của tử khí tăng gấp bội.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phật quang hộ thể, tuy có thể ngăn cách tử khí nhưng cũng không dám phóng xuất thần thức, sợ bị tử khí dính vào.

Lăng Tiêu tuy chưa thành Thánh, nhưng hắn biết cực nhiều pháp tắc, cuồng cắn Cửu Chuyển Kim Đan khôi phục pháp lực, diễn hóa vô vàn pháp tắc chi lực chú nhập vào Hoàng Tuyền Chư Thiên Đại Trận.

Hoàng nê bao phủ, trong đại trận hôn ám vô cùng, hắc sắc tử khí tràn ngập, còn có hỗn độn chi khí từ Hỗn Độn Hồ Lô phóng ra, thiên không điện thiểm lôi minh, thỉnh thoảng lại có thiểm điện rơi xuống, uyển nhược tận thế.

Ngũ Hành Pháp Tắc, Băng Chi Pháp Tắc... diễn hóa vô vàn công kích.

Thật sự luận bàn, trừ phi là Thiên Định Lục Thánh cùng lên, nếu không đơn bằng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn còn thực không phải đối thủ của Lăng Tiêu.

Theo các loại thủ đoạn của Lăng Tiêu tề xuất, rốt cục phật quang

cũng không chịu nổi, Tiếp Dẫn tế xuất Công Đức Kim Liên phòng ngự, Chuẩn Đề phụ trách dùng Thất Bảo Diệu Thụ công kích, thế mà không phá nổi Hoàng Tuyền Chư Thiên Đại Trận.

Công kích rơi vào trong hoàng nê, không ngừng bị mượn lực suy yếu, cuối cùng thốn bộ nan hành, công kích bị tiêu trừ.

Nếu không thể một hơi công phá ba mươi sáu chư thiên, đại trận này sẽ không phá được, sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dùng Công Đức Kim Liên phòng ngự, sau đó liên thủ công kích, muốn phá trận.

Lăng Tiêu ở bên ngoài cuồng cắn Cửu Chuyển Kim Đan, cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề so sức chịu đựng, xem ai kiên trì đến cuối cùng.

Hiện tại người gấp cũng không phải là Lăng Tiêu.

Ngoài mặt, Lăng Tiêu dù sao cũng chưa thành Thánh, một số thủ đoạn tẩy bài không nghi bạo lộ.

Hiện nay vẻn vẹn chỉ là áp chế Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chỉ cần vây khốn hai người là được.

Gấp gáp là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bọn hắn không sao, nhưng không đại biểu Tây Phương Giáo không sao.

Khoảng chừng vạn năm, ba huynh đệ Kim Ô không còn xuất thủ, hôm nay vừa ra tay, vẫn cường hãn, bá đạo, vô địch như vậy.

Ba đánh bảy, một chút không rơi xuống hạ phong, hoàn toàn biến thành sân khấu biểu diễn của ba huynh đệ. "Lấy sức một mình vây khốn hai cái Thánh Nhân tam trọng thiên, đây là Á Thánh có thể làm được sao?

Quả thực còn Thánh Nhân hơn cả Thánh Nhân, thật ly phổ!" "Trước kia ba con Kim Ô còn phải một chọi một mới có thể ngược

Tam Thanh, hiện tại một mình Đế Tuấn là có thể chiến hòa Tam Thanh." "Mạnh nhất vẫn là Đông Hoàng Thái Nhất, năm đó Lục Thánh đều không thể làm gì được Tứ Hung Thần, một mình Đông Hoàng Thái Nhất lại vây khốn được Tứ Hung Thần." "Lục Thánh đều đang mạnh lên, nhưng tốc độ mạnh lên của ba con Kim Ô còn vượt xa Lục Thánh, đoán chừng Tam Thanh vĩnh viễn không có cơ hội đánh bại ba con Kim Ô rồi." "Không phải nói pháp tắc chứng đạo khó đi sao, ba con Kim Ô làm sao lại đi được xa như vậy?" Chúng đại năng nghị luận ầm ĩ, đầy vẻ kính sợ và ngưỡng mộ đối với ba huynh đệ Kim Ô.

Phong thái của bọn hắn, Hồng Hoang trừ Đạo Tổ ra, ai còn có thể so bì!?

Ngạnh kháng tất cả, dựa vào tác phong bá đạo, cường thế mà chiết phục vô số sinh linh Hồng Hoang.

Ba huynh đệ Kim Ô tuy bá đạo, nhưng xưa nay không phải kẻ mạnh hiếp yếu, suốt ngày chỉ nhè Lục Thánh ra mà khi phụ, đây mới là phong phạm cường giả.

Bọn hắn chưa từng cúi đầu bao giờ, dù đối mặt Đạo Tổ.

Năm đó dám tại Tử Tiêu Cung đại đả xuất thủ, trước mặt Đạo Tổ cướp bóc Tam Thanh, hôm nay càng là muốn đánh lên Tử Tiêu Cung, hoàn toàn không chịu thiệt thòi chút nào.

Cường thế, bá đạo, cuồng vọng, bất khuất, y như Bàn Cổ năm đó đỉnh thiên lập địa sáng tạo Hồng Hoang.

Ý chí chiến đấu của Bàn Cổ được Thập Nhị Tổ Vu kế thừa, ý chí bất khuất được ba con Kim Ô kế thừa.

Về phần Tam Thanh, không thiếu mặt mũi để mất, hình như chẳng kế thừa được phẩm đức ưu lương gì của Bàn Cổ, chỉ được cái xuất

thân tốt.

Thế mà còn không biết xấu hổ tự xưng là Bàn Cổ Chính Tông.

Thập Nhị Tổ Vu, Tam Kim Ô, ai chẳng mạnh hơn Tam Thanh?!

Ai chẳng có tư cách tự xưng Bàn Cổ Chính Tông hơn bọn hắn.

Vạn năm trôi qua, Tam Thanh đối mặt ba con Kim Ô vẫn bất kham như vậy, lại một lần nữa mất hết mặt mũi.

Ba con Kim Ô vẫn là ba con Kim Ô đó, vạn năm không động thủ, vừa ra tay liền là nhân vật chính tuyệt đối, là ác mộng của Thiên Định Lục Thánh.

Cường thế, bá đạo, tình nghĩa vô song, đây là nhân cách mị lực độc thuộc về bọn hắn.

Ai mà không muốn trở thành bá chủ vô song như ba huynh đệ Kim Ô, có những huynh đệ tốt cùng tiến cùng lui.

Tam Thanh nháo đến mức phân gia, còn ba huynh đệ Kim Ô thì sao?

Lăng Tiêu muốn đánh lên Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không nói hai lời, đi theo lên luôn.

Chân chính đồng sinh cộng tử, ai không hâm mộ và kính bội tình huynh đệ của bọn hắn.

Tam Thanh thỏa thỏa là tài liệu giáo dục phản diện, có Tam Thanh làm nền, càng hiển lộ tình huynh đệ của ba con Kim Ô di túc trân quý.

Ân, Tam Thanh vẫn là đá kê chân, là đồng tử tống tài, tặng cho ba con Kim Ô một đống bảo vật.

Ba con Kim Ô quật khởi, Tam Thanh tuyệt đối là công đầu.

Biệt không nói, Nhất Khí Hóa Tam Thanh chính là Lão Tử tặng,

thần thông này gia trì chiến lực cho ba con Kim Ô không cần quá lớn.

Mà bọn hắn không biết là, Chư Thiên Khánh Vân, Hoàng Tuyền Thiên Bia đều là nhờ Tam Thanh mà Lăng Tiêu mới đạt được, Hồng Quân dùng để chùi đít cho Tam Thanh.

Lăng Tiêu đều không thể không cảm thán một câu, Tam Thanh đúng là quý nhân của ba huynh đệ bọn hắn. "Oanh!" Đúng lúc này, chiến cục phát sinh biến hóa, Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên phóng xuất Tứ Hung Thần, thao khống Hỗn Độn Chung đâm về phía Nữ Oa.

Nữ Oa căn bản không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất sẽ chơi chiêu này, một cái sơ sẩy, trực tiếp trọng thương.

Coi như là được thả ra, Tứ Hung Thần bạo nộ, phun ra xiềng xích Hủy Diệt Pháp Tắc giết về phía Đông Hoàng Thái Nhất. "Thời không phong cấm!" Hỗn Độn Chung vang lên, thời không phong cấm, xiềng xích Hủy Diệt Pháp Tắc đều bị định trụ.

Đông Hoàng Thái Nhất thừa cơ tránh thoát.

Khi Tứ Hung Thần giãy thoát thời không phong cấm, Đông Hoàng Thái Nhất sớm đã tránh ra, xiềng xích vồ hụt.

Quả thực là thiên khắc Tứ Hung Thần. "Nghe nói các ngươi năm đó tàn phá bừa bãi Hồng Hoang, Thiên Định Lục Thánh chẳng làm gì được?

Các ngươi sẽ không cảm thấy mình hành hạ được sáu tên phế vật kia thì tưởng mình rất mạnh chứ?

Năm đó nếu không phải ta và đại ca đi Hỗn Độn du lịch, nếu không phải Tam đệ ta lo lắng Nguyên Thủy đâm lén, đánh lén sau lưng, thì loại như các ngươi cũng xứng tàn phá Hồng Hoang?" Đông Hoàng Thái Nhất châm chọc nhìn Tứ Hung Thần.

Chúng đại năng bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào năm đó không thấy

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện, thảo nào Lăng Tiêu sống chết không chịu ra tay.

Đánh lén sau lưng, nhân cơ hội xử lý Lăng Tiêu, đây xác thực là chuyện Nguyên Thủy có thể làm ra được.

Về phần mắng Thiên Định Lục Thánh là phế vật, người khác không có tư cách này, nhưng ba huynh đệ Kim Ô có, Thiên Định Lục Thánh còn không cãi lại được, không có cái lòng tin mà cãi lại a.

Chương 144

Thiên Định Lục Thánh chưa từng thắng ba con Kim Ô lần nào.

Tam Thanh thì không nói rồi, Nữ Oa bị ba con Kim Ô cướp đi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, về phần Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cành cây Bồ Đề đều bị ba con Kim Ô chặt sạch, suýt chút nữa quần cộc cũng bị cướp đi. "Chết!" Tứ Hung Thần giận tím mặt, lần nữa phun ra pháp tắc xiềng xích công kích. "Thời không phong cấm!" Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa dùng lại chiêu cũ, nhẹ nhõm tránh thoát, sau đó trực tiếp ngó lơ Tứ Hung Thần, đỉnh đầu Hỗn Độn Chung giết về phía Nữ Oa đang trọng thương.

Nữ Oa sắc mặt đại biến, vậy mà trực tiếp cắn răng giá ngự Tạo Hóa Thanh Liên bỏ chạy. "Hừ, chạy?

Chạy được hòa thượng không chạy được miếu, quay đầu lại tìm ngươi." Đông Hoàng Thái Nhất cũng không đuổi theo.

Cùng lúc đó, Lão Tử Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cuối cùng cũng đánh vỡ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, muốn đánh lén Đế Tuấn. "Thời không phong cấm!" Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa định trụ thời không, giết về phía Lão Tử.

Lão Tử sắc mặt đại biến, vội vàng quay người ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất.

Thừa dịp Đông Hoàng Thái Nhất dây dưa với Lão Tử, Đế Tuấn lần nữa bố hạ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận vây khốn Lão Tử.

Sau đó, huynh đệ hai người mười phần ăn ý hợp công Nguyên Thủy.

Lão Tử đội hai cái mai rùa, căn bản đánh không động, ai thèm đánh

với Lão Tử a.

Hỗn Độn Chung và Hồng Mông Lượng Thiên Xích giáp công, Bàn Cổ Phiên trực tiếp bị đánh bay.

Sau đó, Đông Hoàng Thái Nhất lần nữa dùng Hỗn Độn Chung định trụ Tứ Hung Thần, hai huynh đệ ăn ý tránh ra, Đế Tuấn nhân cơ hội dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích trọng thương Nguyên Thủy. "Ta có khai thiên công đức, các ngươi nếu giết ta, khai thiên nhân quả phản phệ, các ngươi tất chết!" Nguyên Thủy bị chặn đường, trốn không thoát, chỉ có thể lôi khai thiên nhân quả ra uy hiếp. "Chúng ta không giết ngươi, nhưng đánh ngươi rớt khỏi Thánh vị thì vẫn có thể!" Đế Tuấn cười lạnh.

Nguyên Thủy da mặt giật một cái, sắc mặt khó coi như ăn phải cứt, ngã xuống Thánh vị còn khó chịu hơn giết hắn. "Lão sư, cứu ta!" Nguyên Thủy cũng chẳng màng mặt mũi, vội vàng hướng Hồng Quân cầu cứu.

Chúng đại năng hai mặt nhìn nhau, quá mất mặt, nhưng ai bảo người ta có Đạo Tổ chống lưng chứ. "Ai, dừng tay đi.

Đây là Tiên Thiên Chí Bảo Phong Lôi Châu, chấm dứt nhân quả lần này!" Thanh âm Hồng Quân vang lên, một tím một trắng hai khỏa châu bay tới rơi xuống trước mặt Đế Tuấn. "Chúng ta có thể cùng Thiên Định Lục Thánh chấm dứt nhân quả, nhưng Tứ Hung Thần đánh lén Tam đệ ta, muốn giết Tam đệ ta, phần nhân quả này thì không thể chấm dứt được!" Đông Hoàng Thái Nhất bá khí đạo.

Tiến vào giai đoạn đàm phán, Lăng Tiêu cũng thả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra.

Ngũ Thánh vừa nghe nhân quả của bọn họ đã kết, vội vàng quay về cứu giáo phái.

Chỉ còn lại Tứ Hung Thần, xấu hổ rồi. "Luyện bọn hắn!" Ba huynh đệ liếc nhau, ăn ý vây quanh Tứ Hung Thần.

Đông Hoàng Thái Nhất lại lần nữa dùng Hỗn Độn Chung vây khốn Tứ Hung Thần.

Sau đó, ba huynh đệ cuồng phun Thái Dương Chân Hỏa, muốn đem Tứ Hung Thần luyện hóa.

Đây vẫn là đến từ sự gợi ý của Hồng Quân, năm đó Hồng Quân dùng Âm Dương Thiên Hỏa luyện Tứ Hung Thần đến mức sống dở chết dở.

Thái Dương Chân Hỏa và Âm Dương Thiên Hỏa đồng dạng là Hồng Hoang Thập đại thần hỏa, bọn hắn có thể học Hồng Quân mà, dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện Tứ Hung Thần.

Không bao lâu sau, tiếng kêu thảm thiết thê lương của Tứ Hung Thần từ trong Hỗn Độn Chung truyền ra, chúng đại năng nghe mà da đầu tê dại.

Tứ Hung Thần có thể ngược Thiên Định Lục Thánh, nhưng trước mặt ba huynh đệ Kim Ô, chỉ là một đám em út, bị nhẹ nhõm nắm thóp.

Lại một lần nữa để sinh linh Hồng Hoang nhìn thấy chênh lệch giữa Thiên Định Lục Thánh và ba con Kim Ô.

Còn chăn dắt Hồng Hoang cái gì, Thiên Định Lục Thánh căn bản không dựa vào được.

Bảy đánh ba không lại, tính ra chênh lệch giữa Thiên Định Lục Thánh và ba con Kim Ô còn lớn hơn cả một cái Tứ Hung Thần. "Năm trăm triệu công đức, kết thúc nhân quả." Thanh âm Hồng Quân lại lần nữa vang lên, Thiên Đạo giáng xuống nhân quả bàng nhiên, rơi về phía Lăng Tiêu.

Tứ đại hung thú là giết không chết, nhưng ba con Kim Ô có thể

luyện ra 'Hủy Diệt Chi Tâm' trong cơ thể bọn chúng, đó mới là đồ tốt chân chính.

Hủy Diệt Chi Tâm cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, hắn có thể rất nhẹ nhàng tham ngộ ra Hủy Diệt Pháp Tắc.

Hơn nữa, trong tay hắn vừa vặn còn một đạo Hồng Mông Tử Khí, vừa vặn có thể cho Tứ Hung Thần.

Như vậy, Tứ Hung Thần có Thánh Ngân, liền có thể tu luyện, về sau có thể biến thành một kiện đại sát khí trong tay hắn.

Hiện tại Tứ Hung Thần hoàn toàn dựa vào Hủy Diệt Chi Tâm, bởi vì không có Thánh Ngân, bản thân chưa thành Thánh, hoàn toàn không cách nào tu luyện, chỉ có thể dựa vào Hủy Diệt Chi Tâm phát huy ra chiến lực Thánh Nhân ngũ trọng, lục trọng.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng biết Hồng Quân hiện tại còn chưa thể rời khỏi Tử Tiêu Cung, thấy tốt thì thu, ép Hồng Quân quá mức, hắn từ Tử Tiêu Cung đi ra thì phiền phức to.

Bọn hắn có thể trốn vào Hỗn Độn, nhưng thân nhân, đồ đệ bọn hắn thì làm sao bây giờ?

Hiện tại, vẫn chưa phải lúc triệt để cùng Hồng Quân xé rách da mặt.

“Hung thú khát máu, tàn bạo, hy vọng Đạo Tổ về sau có thể ước thúc tốt Tứ Hung Thần!” Lăng Tiêu thu lấy công đức, cho đôi bên một bậc thang để xuống đài.

Đông Hoàng Thái Nhất phối hợp thả Tứ Hung Thần ra.

Bốn gã hung thần một giây cũng không dám dừng lại, vội vàng chạy trốn về phía hỗn độn thiên ngoại, bọn chúng thực sự đã bị đánh sợ rồi.

“Thánh Phụ, Thánh Phụ...” Nhân tộc nhìn đến nhiệt huyết sôi trào, nhao nhao vung tay hô cao.

“Nhân tộc không sợ hãi bất kỳ kẻ nào, hãy phát triển thật tốt.

Nhân Hoàng của Nhân tộc, nên có khí phách bễ nghễ hết thảy, rút kiếm hỏi trời.” “Đã Hiên Viên Kiếm lựa chọn ngươi, hãy dẫn dắt Nhân tộc cho tốt.” Lăng Tiêu nhìn Thang một cái.

“Vâng, Thang xin khắc ghi lời dạy của Thánh Phụ.” Thang khom người bái thật sâu.

Nữ Oa, Lão Tử là cái thá gì, chỉ có bá chủ như Lăng Tiêu mới có tư cách làm Thánh Phụ của Nhân tộc.

Bễ nghễ hết thảy, rút kiếm hỏi trời, Nhân tộc nên tự cường, tuyệt đối không cúi đầu trước chư thần.

Thánh Phụ dạy cho Nhân tộc chính là ý chí bất khuất của Bàn Cổ đại thần.

Nữ Oa trốn về Oa Hoàng Cung, năm vị Thánh Nhân còn lại cũng trở về giáo phái, căn bản không dám làm khó Thường Hi và những người khác.

Đạo Tổ xuất thủ, nhân quả mới kết toán xong, nếu bọn họ dám động thủ với người của Tam Kim Ô, Tam Kim Ô tuyệt đối sẽ lao đến chém giết ngay lập tức.

Nếu không phải Đạo Tổ lên tiếng ngăn cản, đánh tiếp nữa bọn họ chắc chắn thua, không chết cũng phải phế.

Căn bản đánh không lại Tam Kim Ô, giờ phút này bọn họ nào còn dám đắc tội.

Khi ba huynh đệ Lăng Tiêu trở lại Bồng Lai tiên sơn, đám người Khổng Tuyên cũng đã trở về.

Chương 145

"Làm rất đẹp!

Đại Bằng, lần này người đứng đầu công lao, đây là Tiên Thiên Chí Bảo Phong Lôi Châu do Đạo Tổ bồi thường, vừa vặn ngươi tu thành Phong Lôi pháp tắc, cho ngươi dùng đó!" Lăng Tiêu đưa Phong Lôi Châu cho Đại Bằng.

"Tạ ơn sư tôn!" Đại Bằng hí hửng nhận lấy, đắc ý khoe khoang: "Thấy chưa, vẫn là tốc độ mạnh nhất.

Tốc độ quyết định cự ly, công kích có mạnh nữa mà đánh không trúng thì có tác dụng gì." "Bằng gia lưu sáu Thánh Nhân như dắt chó đi dạo, chiến tích này còn ai có thể so sánh?" Vô Chi Kỳ tỏ vẻ không phục: "Chỉ biết chạy, không thể kết liễu đối thủ thì có ý nghĩa gì?" "Xùy, niềm vui khi dắt mũi Thánh Nhân ngươi không hiểu đâu!" Đại Bằng ngạo kiều bĩu môi.

"Được rồi, mỗi người có sở cầu riêng, mỗi người đều có con đường mình muốn đi, bất kỳ đạo nào đi đến cực hạn đều là mạnh nhất." Lăng Tiêu cười giảng hòa.

Có một đám đồ đệ "nhị hóa" (ngốc nghếch hài hước) này, niềm vui cũng nhiều.

Bình thường Đại Bằng là kẻ thiếu đứng đắn nhất, hắn luôn lo lắng, nhưng hôm nay, vào thời khắc mấu chốt, Đại Bằng lại vô cùng đáng tin cậy.

Sự thật chứng minh, nỗi lo của Lăng Tiêu là dư thừa, nên cho đồ đệ thêm chút tự do và tin tưởng bọn họ nhiều hơn.

"Đáng tiếc, chỉ thiếu một chút nữa là chúng ta đã công phá đại trận

của Xiển Giáo.

Đám Xiển Giáo kia toàn lũ hèn nhát, trốn trong hộ giáo đại trận không dám ra ngoài!" Viên Hồng tiếc nuối nói.

"Đường còn dài, có rất nhiều cơ hội.

Cơ hội tới rồi thì cứ hung hăng mà ngược!" Lăng Tiêu cười nói.

"Đó là đương nhiên, sư phụ của bọn chúng bị sư phụ của chúng ta ngược đãi hơn mười vạn năm, chúng ta chắc chắn không thể làm mất mặt ba vị sư tôn, có cơ hội khẳng định sẽ ngược chết bọn chúng!" Viên Hồng hất cằm đắc ý.

"Không sai, cái gì mà cao đồ của Tứ giáo, toàn là cặn bã.

Đơn đả độc đấu không ai là đối thủ của ta, Nhị sư huynh mà ra tay, một người chấp hết bọn chúng!" Vô Chi Kỳ cũng ngạo nghễ ngẩng đầu.

Sự kiêu ngạo này bắt nguồn từ tự tin.

Trong chín đệ tử của Kim Ô, hiện tại Khổng Tuyên mạnh nhất, Ngũ Hành pháp tắc đại thành, Chuẩn Thánh hậu kỳ, dưới Thánh Nhân là vô địch.

Thậm chí nếu thật sự liều mạng, bất chấp tất cả vận dụng Ngũ Sắc Thần Quang, ngay cả Thánh Nhân cũng dám đối đầu trực diện.

Thứ hai là Đại Bằng, Chuẩn Thánh hậu kỳ, Phong chi pháp tắc đại thành, Lôi chi pháp tắc tiếp cận đại thành.

Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ đều là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tam Tiêu cũng đều trảm thi thành công.

Trảm hai thi đầu dễ dàng, Tam Tiêu lại có khí vận Nhân tộc gia trì, hậu lai cư thượng, hiện tại cũng đều là Nhị Thi Chuẩn Thánh, cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Gia nhập cuối cùng là Viên Hồng và Ngao Thương nhỏ tuổi nhất, hiện tại cũng đã đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thập Kim Ô đều đạt tới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Không còn cách nào khác, ai bảo bọn họ có nội tình phong phú, các loại thiên tài địa bảo dùng không hết.

Đặc biệt sau khi ba vị Tinh Thần thành công luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, căn bản không thiếu tài nguyên bồi dưỡng đệ tử.

Cửu Chuyển Kim Đan có rất nhiều loại: phục hồi pháp lực, tăng thăng tu hành, gia tăng tuổi thọ...

Tuy nhiên, sau khi đạt đến Đại La Kim Tiên, việc dựa vào ngoại lực để thăng cấp trở nên rất khó khăn.

Dưới Đại La Kim Tiên, tu pháp lực, tu nguyên thần, cái này dễ làm.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên cần hấp thu Tiên Thiên Ngũ Khí để đạt tới Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Cảnh giới Chuẩn Thánh, hoặc tu pháp tắc, hoặc trảm thi, rất khó mượn thêm ngoại lực, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tại Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn.

"Tên Đông Hoàng Thái Nhất kia vậy mà tham ngộ được Sát Lục pháp tắc, trời sinh là hạt giống chiến đấu, phi thường thích hợp tu luyện Sát Lục pháp tắc.

Hạt giống tốt như vậy khó tìm, ngươi không có hứng thú thu đồ đệ sao?" Tai Ách nói.

"Đông Hoàng Thái Nhất không tệ, nhưng ta đối với Lăng Tiêu càng hứng thú hơn.

Bất quá, bọn họ là hậu duệ Bàn Cổ, rất kiêu ngạo, không có khả

năng bái bất kỳ ai làm sư phụ.” La Hầu đáp.

“Đáng tiếc, không có người nào hợp duyên làm đồ đệ của ngô, nếu không ngô cũng muốn thu một đồ đệ chơi đùa một chút.” Tai Ách thở dài.

“Bảy người các ngươi rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn đi, có thể bắt tay chuẩn bị chuyện Phong Thần.” La Hầu nhìn về phía Thượng Cổ Ngũ Trùng, Minh Hà và Côn Bằng - những kẻ đã thành công dung hợp Hỗn Độn Thần Ma Đại Đạo Thánh Ngân từ hỗn độn ngoại vực.

“Vâng!” Bảy người ý chí chiến đấu sục sôi, rốt cuộc cũng đến lúc bọn họ xuất sơn.

Gần vạn năm nay, được La Hầu và Tai Ách truyền đạo, bọn họ cũng đã đạt tới Thánh Nhân tam trọng thiên.

La Hầu và Tai Ách còn truyền cho bọn họ rất nhiều thủ đoạn, hoàn toàn không kém gì Thiên Định Lục Thánh.

Hồng Quân sưu tầm rất nhiều pháp bảo, La Hầu cất giấu cũng không ít.

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân triệu tập Thiên Định Lục Thánh đến.

Khi rời đi, sắc mặt sáu vị Thánh Nhân ai nấy đều khó coi như ăn phải phân.

Rõ ràng là Hồng Quân truyền âm bảo bọn họ đi cướp Nhân Thư, nhưng cuối cùng nợ nần lại tính hết lên đầu bọn họ, bắt bọn họ dùng công đức bồi thường.

Một người đền mười ức công đức, bọn họ lấy đâu ra?

Cuối cùng đành phải trả góp, chịu lãi suất.

Phen này bọn họ đều thành “Thánh Nhân con nợ”.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt đỡ hơn một chút, dù sao bọn họ vốn dĩ là vay nợ để thành Thánh, nợ Thiên Đạo công đức nhiều không đếm xuể, thêm mười ức công đức cũng chỉ là muỗi đốt inox.

Rận nhiều không sợ ngứa, nợ nhiều không lo sầu.

Nợ Thiên Đạo công đức thực ra cũng có cái lợi, con nợ mới là đại gia, Thiên Đạo không nỡ để bọn họ chết, bọn họ mà chết thì công đức nợ ai trả?

Trở lại Tu Di Sơn.

"Sư huynh, chuyện lần này, tên Hạo Thiên đồng tử kia vậy mà không ra tay.

Chúng ta tuy thua, nhưng dù sao cũng đã ra tay tận lực." "Đạo Tổ tuy không nói, nhưng chắc chắn là bất mãn việc Hạo Thiên đồng tử không có mắt nhìn.

Chúng ta mưu đoạt khí vận Thiên Đình, Đạo Tổ nghĩ lại cũng sẽ không nói gì, mắt nhắm mắt mở cho qua." Chuẩn Đề nói.

"Ngươi có biện pháp gì tốt để mưu đoạt khí vận Thiên Đình?" Mắt Tiếp Dẫn sáng lên.

Hiện tại bọn họ tuy được chia không ít khí vận Thiên Đình, nhưng khí vận loại đồ vật này, không ai chê nhiều.

Chuẩn Đề cười xấu xa truyền âm cho Tiếp Dẫn.

Khóe miệng Tiếp Dẫn từ từ nhếch lên, cuối cùng hài lòng gật đầu: "Như thế, đành làm phiền sư đệ rồi." Thiên Đình, Hạo Thiên còn không biết mình lại bị nhắm vào, đang sầu muốn chết.

Đạo Tổ để hắn lập Thiên Đình quản lý Hồng Hoang, nhưng hắn có thể quản ai đây?

Chương 146

Những đại năng kia căn bản không nguyện ý gia nhập Thiên Đình, thậm chí là coi thường Thiên Đình.

Kim Ô môn hạ, Ngũ giáo, đều có Thánh Nhân tọa trấn, hắn quản được ai?

Không có người để dùng, hắn ngay cả mấy con tôm tép cũng quản không nổi, Thiên Đình hiện tại hoàn toàn là bài trí, là vật trang trí.

Cấu hình Thiên Đình hiện tại, ngoại trừ Hạo Thiên và Vương Mẫu, chỉ có Thái Bạch Kim Tinh, Dao Cơ, Thập Thiên Tử, Cự Linh Thần và mười vạn thiên binh.

Thái Bạch Kim Tinh là do hắn điểm hóa một luồng Canh Kim chi khí, hiện tại cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Dao Cơ là tiên linh của Ngọc Kinh Sơn hóa hình, nàng cùng Vương Mẫu đản sinh tại Ngọc Kinh Sơn, được Đạo Tổ điểm hóa nên hóa hình sớm.

Vì vậy, bọn họ nhìn thấy Dao Cơ cảm thấy đặc biệt thân thiết, liền nhận Dao Cơ làm muội muội.

Thập Thiên Tử là một cây Tiên Thiên Linh Căn Tiên Linh Thụ mà Hạo Thiên tìm thấy ở Ngọc Kinh Sơn, trên đó kết mười quả Tiên Linh Quả, hắn hao phí đại pháp lực để điểm hóa.

Cự Linh Thần cũng là một khối cự thạch trên Ngọc Kinh Sơn được Hạo Thiên điểm hóa hóa hình.

Tại Ngọc Kinh Sơn, Hạo Thiên đạt được Tiên Thiên Linh Bảo Thăng Tiên Trì, dùng nước trong trì điểm hóa ra mười vạn thiên binh.

Nhưng thiên binh được điểm hóa ra toàn bộ đều là Địa Tiên cấp

thấp nhất, tư chất cực kém, hiện tại đạt tới cảnh giới Thiên Tiên cũng không có bao nhiêu.

Thái Bạch Kim Tinh, Dao Cơ, Thập Thiên Tử, Cự Linh Thần, tất cả hiện tại cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

Nói cách khác, Thiên Đình to lớn như vậy, hiện tại ngoại trừ hắn và Vương Mẫu ra, ngay cả một Đại La Kim Tiên cũng không có.

Với thực lực này, quản lý Hồng Hoang cái nỗi gì, ai thèm để ý đến hắn.

Nhất là Thiên Định Lục Thánh, vui vẻ thì gọi hắn một tiếng Hạo Thiên sư đệ, không vui thì gọi là Hạo Thiên đồng tử.

Sinh linh Hồng Hoang chỉ biết Tứ giáo, những sinh linh sinh sau đẻ muộn thậm chí còn không biết Thiên Đình tồn tại.

Những đại năng kia thà gia nhập Tứ giáo cũng không thèm nhìn Thiên Đình một cái.

Không có Thánh Nhân tọa trấn, đây chính là sự chênh lệch về chất giữa Thiên Đình và Tứ giáo.

Hiện tại là thời đại Thánh Nhân, Thiên Đình không có Thánh Nhân tọa trấn, ai sẽ thèm nhìn nhiều?

Muốn gia nhập, chắc chắn chọn Tứ giáo có Thánh Nhân tọa trấn.

Thiên Định Lục Thánh bị Tam Kim Ô ngược đãi đủ kiểu, nhưng đó cũng chỉ là bị Tam Kim Ô ngược, Thập Nhị Tổ Vu ở Địa Phủ không ra, trên Hồng Hoang, ngoại trừ Tam Kim Ô, Thiên Định Lục Thánh chính là vô địch.

Quan trọng là Tam Kim Ô không lập giáo, những sinh linh Hồng Hoang kia ngược lại muốn bái Tam Kim Ô làm sư phụ, nhưng người ta không thu a.

So với Tứ giáo, Thiên Đình tính là cái gì, chỉ là vật bài trí mà thôi.

Những đại năng kia lại càng nhìn rõ ràng, cái gì mà Tứ giáo phái người giúp đỡ tọa trấn Thiên Đình, chẳng qua là phân chia khí vận Thiên Đình nhập vào Tứ giáo mà thôi.

Thiên Đình gặp chuyện, không có chỗ tốt, người xem Tứ giáo có chịu ra tay hay không.

Hạo Thiên đương nhiên cũng biết Tứ giáo đức hạnh ra sao, nhưng thực lực hắn không đủ, phản kháng không được.

Hạo Thiên đang buồn bực, Tứ giáo lại có động thái lớn.

Bị Kim Ô môn hạ ngược một đợt, bọn họ nhao nhao mời chào đại năng nhập giáo.

Kim Ô môn hạ, đồ đệ thì không nói, Thường Hi, Hi Hòa, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Hồng Vân, Bạch Trạch, Kế Mông đều là đại năng cấp nguyên lão, xuất thân là ba ngàn khách hồng trần trong Tử Tiêu Cung.

Điều này làm cho đồ đệ của các Thánh Nhân chơi thế nào được?

Sau này đánh nhau với Tam Kim Ô, Kim Ô môn hạ lại chạy sang "trộm nhà", ai mà chịu nổi.

Kim Ô môn hạ thực lực quá mạnh, bọn họ nhất định phải nâng cao thực lực giáo phái để phòng bị trộm nhà.

Mà phương thức nâng cao thực lực giáo phái nhanh nhất chính là mời chào đại năng gia nhập.

Hiện tại trên Hồng Hoang có thể xưng là đại năng, chính là ba ngàn khách hồng trần năm xưa tại Tử Tiêu Cung.

Một số đã phế, căn nguyên có hạn, kẹt tại Đại La Kim Tiên; một số chết trong Vu Yêu lượng kiếp do bị hai tộc Vu Yêu giết; một số

tranh đoạt bảo vật mà bị giết.

Hiện tại sống sót còn có vài chục người, đều là những kẻ có căn nguyên và khí vận rất mạnh, ít nhất đều là Nhất Thi Chuẩn Thánh.

Như Lôi Trạch, Phong Trạch, Liễu Tiên, Kim Thạch Tiên...

đều là thiếu một cơ duyên là có thể trảm ra đệ tam thi.

Nếu bỏ qua pháp bảo không tính, bọn họ cũng không kém gì đám người Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu.

Có những đại năng này gia nhập, thực lực Tứ giáo tăng mạnh.

Tây Phương Giáo vẫn là yếu nhất, bởi vì nghèo.

Phương Tây cằn cỗi, khí vận không tốt, tuyệt đại bộ phận đại năng không nguyện ý gia nhập.

Thông Thiên cao ngạo, càng thích tự mình dạy dỗ đồ đệ, cho nên chỉ mời chào Lôi Trạch và Băng Diễm Tiên Tử - những người có giao tình không tệ ngày xưa gia nhập, giữ chức Tiệt Giáo Phó giáo chủ.

Lôi Trạch là Lôi chi bản nguyên hóa hình, Băng Diễm Tiên Tử là Hồng Hoang thập đại thần hỏa Phần Thiên Băng Diễm sở hóa, đều là Hồng Hoang đỉnh cấp căn nguyên, tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Lôi Trạch từng gia nhập Tiên Đình do Đông Vương Công kiến lập, sau khi Tiên Đình phúc diệt liền trở về nơi sinh ra là Lôi Cốc ẩn cư, thu hai đồ đệ Lôi Công, Điện Mẫu.

Băng Diễm Tiên Tử độc lai độc vãng, sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung liền ẩn cư không ra.

Nếu không phải nể tình giao tình không tệ với Thông Thiên ngày xưa, sợ là sẽ không xuống núi.

Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo mời chào số lượng đại năng nhiều

nhất.

Đặc biệt là Xiển Giáo: Phong Trạch, Liễu Tiên, Kim Thạch Tiên, Cửu U Chân Quân..., cộng thêm Nhiên Đăng, ngạnh sinh sinh tạo ra chín vị Phó giáo chủ.

Quy Nhất Giáo cũng không ít, năm vị Phó giáo chủ, chưa chắc đã mạnh hơn Huyền Đô, nhưng bối phận người ta bày ở đó.

Huyền Đô căn nguyên cũng không kém, là một trong ba ngàn Tiên Thiên Nhân Tộc do Nữ Oa đích thân tạo ra.

Tiên Thiên Nhân Tộc, nay cũng chỉ còn lại Huyền Đô và Toại Nhân Thị.

Tây Phương Giáo xui xẻo kia chỉ mời được một vị Tịnh Lưu Ly, do Hồng Hoang thập đại thần thủy Lưu Ly Chân Thủy hóa hình, hiện tại là Tây Phương Giáo Phó giáo chủ Tịnh Lưu Ly Bồ Tát.

Những đại năng còn sống sót hiện nay đa phần là do các loại bản nguyên hóa hình: Tiên Thiên Thần Hỏa, Thần Thủy, Thần Phong...

Mỗi loại hình đều có hai loại bản nguyên hóa hình, tựa hồ là định số.

Như Tiên Thiên Thập Đại Thần Mộc (Thập Đại Linh Căn), Bồ Đề Thụ và Nhân Sâm Quả hóa hình chính là Chuẩn Đề và Trấn Nguyên Tử.

Vì căn nguyên Bồ Đề Thụ và Nhân Sâm Quả quá mức nghịch thiên, hai người đều dùng một đoạn cành cây để hóa hình ra.

Đương nhiên còn có Không Tâm Dương Liễu, bất quá đó thuộc về Dương Mi Đại Tiên đoạt xá Không Tâm Dương Liễu, không tính là hóa hình bình thường.

Trong Thập Đại Thần Hỏa: Phần Thiên Băng Diễm và Cửu Thiên

Huyền Hỏa hóa hình thành Băng Diễm Tiên Tử và Cửu Huyền Chân Quân (gia nhập Quy Nhất Giáo).

Thập Đại Thần Thủy: Nhược Thủy và Lưu Ly Chân Thủy hóa hình.

Chương 147

Thập Đại Thần Kim: Tiên Thiên Duệ Kim chi khí và Tiên Thiên Canh Kim chi khí hóa hình thành Tiếp Dẫn và Kim Thạch Tiên.

Thái Bạch Kim Tinh cũng là Tiên Thiên Canh Kim chi khí hóa hình, nhưng chỉ là một luồng nhỏ, bị Hạo Thiên cưỡng ép điểm hóa.

Còn có Thập Đại Thần Thổ: Cửu U Minh Thổ và Đại Hoang Vu Thổ hóa hình thành Cửu U Chân Quân và Hoang Vu Chân Quân.

Thập Đại Thần Phong: Cửu Muội Thần Phong và Cửu Thiên Thanh Phong hóa hình thành Phong Trạch và Thanh Phong Đạo Nhân.

Thập Đại Thần Lôi: Cửu Thiên Thần Lôi và Cửu Tiêu Tử Lôi hóa hình thành Lôi Trạch và Tử Lôi Chân Quân.

Còn có một số Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn hóa hình, ví dụ như Liễu Tiên (từ cây liễu thượng phẩm).

Bình thường nhảy nhót hăng nhất chính là Liễu Tiên, Phong Trạch, Kim Thạch Tiên.

Lúc đầu đi theo Đông Vương Công, Tiên Đình diệt vong thì theo Yêu Tộc, Yêu Tộc suy tàn thì chạy về phía Nam Hồng Hoang xưng vương xưng bá, hiện tại lại tập thể gia nhập Xiển Giáo.

Lăng Tiêu nhận được tin tức cũng phải bật cười: "Nguyên Thủy đúng là bệnh gấp loạn vái tứ phương, một chút cũng không kén chọn, cũng không sợ bị ba tên dở hơi này khắc chết.

Gia nhập Tiên Đình, Tiên Đình diệt, Đông Vương Công tèo.

Gia nhập Yêu Tộc, Yêu Tộc suy tàn, Yêu Hoàng Phục Hy tèo.

Thỏa thỏa là tai tinh, Nguyên Thủy cảm thấy mệnh mình cứng hay

là sao?" "Hình như đúng là có chuyện như vậy, Nguyên Thủy sợ là ỷ vào mình có Khai Thiên công đức hộ thể, cảm thấy áp chế được ba tên kia!" Đế Giang đến chơi nói.

Hắn qua đây chủ yếu là muốn nói với Lăng Tiêu một tiếng, trước đó không phải bọn họ không giúp đỡ, mà là lão già Hồng Quân dùng Thiên Đạo chi lực phong cấm Địa Phủ, bọn họ không ra được.

Lăng Tiêu tự nhiên sẽ không so đo, một đạo búa quang mà Thập Nhị Tổ Vu kiệt tận toàn lực chém ra kia đã giúp bọn hắn đại ân rồi.

Mà Lăng Tiêu không ngờ tới chính là, một phen chiến thuật "trộm nhà" lại khiến những đại năng tàn lưu kia đều bị kéo xuống nước.

Nhiều đại năng tham gia như vậy, đến Phong Thần lượng kiếp chắc chắn sẽ rất kích thích.

Gần đây, Tây Phương Câu Trần Đại Đế Di Lặc cứ hay chạy đến Thiên Đình chơi, thường xuyên cùng Dao Cơ luận đạo.

Hạo Thiên và Vương Mẫu cũng không để ý, cho đến một ngày phát hiện Dao Cơ không thấy đâu.

Dùng Hạo Thiên Kính soi mới biết, Dao Cơ vậy mà tư tự hạ phàm, hơn nữa còn kết hôn với một phàm nhân, sinh hạ hai trai một gái.

Hạo Thiên tức giận đến thất khiếu bốc khói.

Muội muội của đường đường Thiên Đế hắn vậy mà tư thông với một phàm nhân như sâu kiến, quả thực là mất giá, quả thực là đem mặt mũi Thiên Đế của hắn hung hăng chà đạp dưới đất.

"Thập Thiên Tử, hạ giới bắt giữ Trưởng công chúa!

Tên phàm nhân Dương Thiên Hựu và ba đứa nghiệt chủng kia, toàn bộ xử tử, tiêu diệt hồn phách!" Hạo Thiên bạo nộ hạ lệnh.

Ngày này, tại nơi trú ngụ của Nhân tộc, trong một ngôi làng nhỏ thuộc lãnh địa Tây Y Hầu (một trong tám trăm chư hầu Ân Thương), Thiên Đình Trưởng công chúa Dao Cơ cùng trượng phu Dương Thiên Hữu, trưởng tử Dương Giao, thứ tử Dương Tiễn, tiểu nữ nhi Dương Thiền đang sống hạnh phúc.

Đột nhiên, mây đen che đỉnh, Thập Thiên Tử khí thế hung hăng kéo đến.

"Các ngươi mau đi đi." Dao Cơ ý thức được không ổn, bảo Dương Thiên Hữu dẫn các con mau chóng chạy trốn.

Nhưng Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ đều không nguyện ý đi, muốn cùng Dao Cơ đối mặt.

Dao Cơ đáp ứng về Thiên Đình, nhưng Thập Thiên Tử nhận lệnh là phải khiến Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ hồn phi phách tán.

Dao Cơ đương nhiên không chịu, đánh nhau với Thập Thiên Tử.

Mọi người đều là Thái Ất Kim Tiên, nhưng một đánh mười, Dao Cơ rất nhanh đã bị đánh trọng thương.

Thập Thiên Tử ra tay rất nặng, mắt thấy Thập Thiên Tử còn muốn ra đòn sát thủ với Dao Cơ, Dương Thiên Hữu nhào tới, lấy thân xác phàm nhân liều chết bảo vệ nàng.

Ngàn cân treo sợi tóc, một bức họa quyển triển khai, che chở cho cả nhà Dương Thiên Hữu.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" "Bái kiến Khổng Tuyên đại tiên." Thập Thiên Tử giật nảy mình, vội vàng dừng tay.

Một trận gió nhẹ thổi qua, Khổng Tuyên hóa hiện ra, nhíu mày nhìn Thập Thiên Tử: "Vì sao ra tay với Nhân tộc?" Khổng Tuyên sớm đã tham ngộ Ngũ Hành pháp tắc đến đại thành, tiếp theo cần gia nhập lý giải của chính mình mới có thể viên mãn, không phải cứ bế quan

khổ tu là thành.

Cần cơ duyên, cho nên lần này hắn xuất quan du lịch, chuẩn bị về Bất Tử Hỏa Sơn một chuyến.

Về sự lý giải đối với lửa, không có ai sâu sắc hơn Phượng tộc.

Vừa hay đi ngang qua nơi này, phát hiện có tiên nhân ra tay với phàm nhân.

"Chúng ta là bộ hạ Thiên Đình.

Trưởng công chúa Dao Cơ tư thông với phàm nhân sinh hạ nghiệt chủng bán nhân bán tiên, chúng ta phụng dụ chỉ Thiên Đế đến bắt Trưởng công chúa về Thiên Đình, diệt sát nghiệt chủng." Thập Thiên Tử vội vàng giải thích, vị này chính là môn hạ của Tam Kim Ô, không phải người bọn hắn có thể đắc tội.

"Nghiệt chủng?

Trên người bọn họ chảy dòng máu Nhân tộc, các ngươi nói với ta bọn họ là nghiệt chủng?" Khổng Tuyên ánh mắt bất thiện nhìn Thập Thiên Tử.

Nhân tộc là do Tam sư tôn che chở, hắn tự nhiên có trách nhiệm duy hộ.

"Cái này..." Sắc mặt Thập Thiên Tử nháy mắt khó coi.

Vị này bọn họ đắc tội không nổi, nhưng cũng không thể vi kháng dụ chỉ Thiên Đế.

Những nhân vật nhỏ bé như bọn họ kẹp ở giữa, thật không biết nên làm thế nào, chỉ đành ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên Đình.

Quang mang lóe lên, Hạo Thiên mang theo lửa giận xuất hiện, đích thân tới: "Khổng Tuyên, đây là việc của Thiên Đình ta, chớ có lo chuyện bao đồng." "Sự tình quan hệ đến Nhân tộc thì không phải

chuyện bao đồng.” Khổng Tuyên đạm mạc nhìn Hạo Thiên, căn bản không cho Hạo Thiên mặt mũi.

“Hừ, muội muội ta đường đường là Thiên Đình Trưởng công chúa, phàm nhân đê tiện sao có thể xứng đôi?

Để tên phàm nhân đê tiện này và ba đứa nghiệt chủng sống sót chính là sỉ nhục của Thiên Đình ta.

Mời ngươi tránh ra.” Hạo Thiên sầm mặt lại.

“Hừ, muội muội ngươi rất tôn quý sao?

Hôm nay ta không tránh, ngươi làm gì được ta?” Khổng Tuyên khinh thường nói.

“Bệ hạ, là ta hạ giới chủ động tư thông với Dương Thiên Hữu, bọn họ đều là bị ta liên lụy.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, ta nguyện ý về Thiên Đình chịu phạt, cầu bệ hạ đừng liên lụy bọn họ!” Dao Cơ quỳ trên mặt đất cầu xin.

“Không biết liêm sỉ!

Đường đường Thiên Đình Trưởng công chúa sao có thể nói ra lời này!” Hạo Thiên đại nộ, một bàn tay pháp lực đánh về phía Dao Cơ.

Khổng Tuyên tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ đỡ lấy.

“Đây là việc Thiên Đình ta, tránh ra!” Hạo Thiên bạo nộ.

Dù hắn từng chỉ là một đồng tử, nhưng cũng là người hóa hình trước khi Tử Tiêu Cung giảng đạo, đồng bối với Thiên Định Lục Thánh.

Khổng Tuyên khu khu chỉ là một hậu bối, vậy mà dám động thủ với hắn.

“Việc quan hệ Nhân tộc, hôm nay chuyện này ta quản định.” Khổng Tuyên khinh thường nhìn Hạo Thiên.

Chương 148

"Tìm chết!

Hạo Thiên Kiếm!" Hạo Thiên bạo nộ, tế ra pháp bảo.

Một tên hậu bối cũng dám huyên hoang như thế, vừa vặn hôm nay lấy Khổng Tuyên lập uy Thiên Đế.

Hắn nãi Chuẩn Thánh hậu kỳ, có Hạo Thiên Kính, Thiên Đế Kiếm - hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế trong tay, tự tin dưới Thánh Nhân là vô địch.

"Ngũ Cực Kiếm!" Ngũ sắc quang hoa lóe lên, năm thanh bảo kiếm xuất hiện trước người Khổng Tuyên.

Đây là hắn dùng chính lông vũ của mình luyện chế, uẩn hàm Ngũ Hành pháp tắc.

Đơn lẻ một thanh chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hợp lại cũng là một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Năm thanh kiếm dung hợp thành một, lấp lánh ngũ sắc quang mang.

Hai thanh kiếm va chạm vào nhau, mỗi bên đều bị bắn bay ra ngoài.

"Hạo Thiên Kính!" Hạo Thiên tế ra Hạo Thiên Kính chiếu tới, Hạo Thiên Kính tiếp dẫn tinh thần chi quang, có thể thương tổn nguyên thần người khác.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Khổng Tuyên lười động chân cách với Hạo Thiên, vừa vặn dùng Hạo Thiên để thử nghiệm pháp bảo.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ trải rộng ra đỡ lấy, Hạo Thiên Kính một chút

biện pháp cũng không có.

"Ngũ Hành Kiếm Trận!" Khổng Tuyên lần nữa tế ra Ngũ Cực Kiếm, một phân thành năm, bao trùm Hạo Thiên.

Ngũ Hành chi lực diễn hóa, Ngũ Hành lưu chuyển, sinh sinh bất tức, vô tận Ngũ Hành kiếm khí phợp trời rợp đất chém về phía Hạo Thiên.

Trong nháy mắt cục diện đảo ngược, Hạo Thiên bị bức đến mức chỉ có thể phòng ngự, thôi động Thiên Đế Kiếm liều mạng công kích kiếm trận.

Nhưng Ngũ Hành Kiếm Trận này cũng không dễ phá, Ngũ Hành lưu chuyển, công kích của hắn sẽ bị triệt tiêu.

Hạo Thiên công kích một hồi lâu cũng không phá được trận, mặt mũi tối sầm.

Vốn định giết gà dọa khỉ, chọn quả hồng mềm để lập uy.

Kết quả Khổng Tuyên tuy hóa hình mới khoảng hai vạn năm, lại không phải quả hồng mềm mà là cục đá cứng, hắn bóp không nổi.

Khổng Tuyên rất hài lòng, xem ra Ngũ Hành Kiếm Trận mà hắn tham khảo từ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận của ba vị sư tôn làm ra vẫn rất không tệ.

Tại Đông Hải.

"Nhị sư huynh sao lại đánh nhau với Hạo Thiên rồi?

Tam sư huynh, chúng ta đi giúp đỡ!" Thập Kim Ô đi theo Đại Bằng quậy phá ở Đông Hải, nhìn thấy có đánh nhau thì hưng phấn vô cùng.

Hi Hòa và Thường Hi cực kỳ sủng ái Thập Kim Ô, mười đứa này đứa nào cũng nghịch ngợm phá phách, lại chịu ảnh hưởng từ Đông

Hoàng Thái Nhất nên cực thích đánh nhau.

Đế Tuấn làm cho Thập Kim Ô một cái Thập Phương Kim Ô Đại Trận, uy lực tương đương mạnh.

Mỗi người một bộ Kim Ô Thuẫn, Kim Ô Kiếm dùng Phù Tang Thụ luyện chế, đều là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trang bị hào hoa.

Dưới Chuẩn Thánh đúng là không đánh lại Thập Kim Ô.

"Không cần, Nhị sư huynh đều không thèm động chân cách với Hạo Thiên, nắn bóp tên Hạo Thiên đó nhẹ nhàng như không." Đại Bằng bĩu môi, căn bản không coi trọng Hạo Thiên, hắn còn có thể ngược chết Hạo Thiên huống chi là Nhị sư huynh.

Nhị sư huynh có thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang mạnh đến ly phổ, phối hợp thêm Ngũ Hành pháp tắc và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, các sư huynh đệ khác cùng lên cũng đánh không lại.

Thậm chí hắn còn có thể so chiêu với Tam sư tôn vài hiệp, cực mạnh.

Tại Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu bấm đốt suy tính, sững sờ: "Vậy mà là Nhị Lang Thần Dương Tiễn, thú vị!" Dương Tiễn, một đại thần rất có mị lực.

Trong Phong Thần lượng kiếp, phe Tây Kỳ hắn là người duy nhất Lăng Tiêu để mắt tới, những kẻ khác hoặc là đạo đức giả, hoặc là không có não.

Ví dụ như Na Tra, lóc thịt trả mẹ, róc xương trả cha, thật sự đáng thương sao?

Không phải Na Tra làm sai trước sao?

Tuổi còn nhỏ đã lột da rút gân Tam Thái Tử của Đông Hải Long

Vương, đủ thấy tâm tính độc ác thế nào.

Hai đồng tử của Thạch Cơ có lỗi gì, vì Na Tra ham chơi mà bắn chết người ta.

Một mạng đền một mạng rất hợp lý chứ, Thái Ất lão nhi dứt khoát giết luôn cả Thạch Cơ, còn tạo ra hình tượng Thạch Cơ bắt nạt hài đồng, là lỗi của Thạch Cơ.

Dương Tiễn bị Hạo Thiên và Dao Trì hại thảm, hắn cũng là nhân tài, cực kỳ thiện chiến, không thu nhập môn hạ thì đáng tiếc.

Bất quá, Lăng Tiêu cũng không quản nhiều, Khổng Tuyên thu thập Hạo Thiên dư xài.

Ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu, Đại Bằng, Vô Chi Kỳ cũng có thể thu thập Hạo Thiên, Tam Tiêu bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận thì giết Hạo Thiên càng nhẹ nhàng.

Bên kia, Khổng Tuyên còn đang dùng Hạo Thiên kiểm tra cường độ Ngũ Hành Kiếm Trận, đứng bên cạnh xem kịch.

Cảnh giới Chuẩn Thánh, tu pháp tắc mạnh hơn nhiều so với đi đường Trảm Tam Thi, bởi vì có thể vận dụng pháp tắc chi lực, mà Tam Thi trảm ra kém xa bản thể.

Giới hạn của Tam Thi là Chuẩn Thánh đỉnh phong, ví dụ như Thiên Định Lục Thánh, thi trảm ra cũng kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong thánh chiến không có tác dụng gì.

Hơn nữa thi vừa trảm ra chỉ có tu vi Đại La cảnh, chỉ có thể đi theo bản thể tăng lên, vĩnh viễn thấp hơn bản thể một trọng thiên.

Ví dụ bản thể Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tam Thi cực hạn chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cộng cả Tam Thi lại, cường độ vẫn không bằng pháp tắc chi lực

cường đại.

Hắn hiện tại còn chưa dùng đến pháp tắc chi lực.

Trong kiếm trận, Hạo Thiên chịu không nổi nữa, phóng ra Tam Thi.

Khổng Tuyên cười đầy ẩn ý, vừa định chú nhập Ngũ Hành pháp tắc chi lực, đột nhiên phát giác phía dưới có biến cố.

Chuẩn Đề không biết xuất hiện từ lúc nào, pháp lực cuốn về phía gia đình Dao Cơ, muốn bắt người đi.

"Tên trọc kia, càn rỡ!" Đối mặt Thiên Định Lục Thánh, Khổng Tuyên không dám chậm trễ, vội vàng tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ cướp người.

Tuy không biết Chuẩn Đề muốn làm gì, nhưng tên trọc chết tiệt này tuyệt đối không có ý tốt.

Khổng Tuyên phản ứng nhanh, dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ cuốn đi Dương Tiễn và Dương Thiền.

Dao Cơ, Dương Thiên Hữu và Dương Giao bị Chuẩn Đề bắt đi.

Hai người đều phi thường khó chịu nhìn đối phương, muốn cướp người từ tay kẻ kia.

"Khu khu tiểu bối cũng dám ra tay với bần đạo, quả thực càn rỡ.

Hôm nay bần đạo sẽ thay sư tôn ngươi quản giáo ngươi một chút." Chuẩn Đề tìm được một lý do xuất thủ rất hay.

"Chưởng Trung Phật Quốc." Chuẩn Đề thi triển thần thông, phật quang hạo đãng ngưng tụ thành một bàn tay lớn, trong tay ẩn chứa một quốc độ kim sắc, đó là chúng sinh chi lực, trấn áp về phía Khổng Tuyên.

Đương nhiên, Chuẩn Đề biết rõ bản tính "hãn phỉ" (trộm cướp

hung hãn) của Tam Kim Ô, nổi tiếng là bao che khuyết điểm.

Đối mặt Khổng Tuyên tự nhiên cũng không dám tùy tiện hạ sát thủ.

Chương 149

"Chỉ bằng ngươi cũng xứng quản giáo bản thái tử?" "Ngũ Sắc Thần Quang!" Khổng Tuyên hoàn toàn không sợ, trực tiếp tung chiêu cuối.

Sau lưng bùng phát ngũ sắc quang mang, tràn ngập nửa bầu trời.

Lông vũ ngũ sắc khổng tước cực kỳ lộng lẫy hóa hiện, giống như từng sợi dây leo nhanh chóng uốn lượn sinh trưởng, khoảnh khắc che khuất bầu trời.

Cuối cùng, tất cả tề chỉnh đâm vào Chưởng Trung Phật Quốc, trực tiếp đâm nát nó.

Hạo Thiên vừa mượn Tam Thi chi lực phá khai Ngũ Hành Kiếm Trận đi ra, trực tiếp mắt tròn mắt dẹt.

Mẹ nó, cái quỷ gì thế này, một kích đánh nát chiêu của Thánh Nhân?

Hóa ra vừa rồi Khổng Tuyên trêu hắn chơi, căn bản không dùng sức.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tiểu Dương Tiễn ánh mắt sùng bái nhìn ra.

Hắn tuy nhỏ nhưng cũng biết Chuẩn Đề Thánh Nhân, người đời thường bàn luận Thánh Nhân là vô địch, là tồn tại cường đại nhất.

Mà ân nhân cứu bọn họ vậy mà có thể đại chiến với Thánh Nhân, thật lợi hại.

Da mặt Chuẩn Đề cũng không khỏi giật mạnh.

Mẹ kiếp!

Sơ ý rồi!

Vừa rồi tuy ngại Tam Kim Ô, không dám hạ trọng thủ, nhưng uy thế của Thánh Nhân cũng tuyệt không phải Chuẩn Thánh tầm thường có thể ứng đối.

Trong dự liệu của Chuẩn Đề, Chưởng Trung Phật Quốc vừa ra, một tên Khổng Tuyên nho nhỏ còn không phải dễ dàng bị nắn bóp sao!

Kết quả, Khổng Tuyên vậy mà đánh nát thần thông của hắn.

"Tên trọc kia, ngươi cũng tiếp ta một chiêu!" "Ngũ Hành Tề Xuất!" Khổng Tuyên chiến ý trùng thiên, trực tiếp chủ động ra tay với Chuẩn Đề.

Một trăm linh tám cái lông vũ nhanh chóng uốn lượn, như linh xà bắn về phía Chuẩn Đề.

"Phật Quang Phổ Chiếu!" Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, tái thi thần thông, quanh thân bộc phát phật quang kim sắc, sáng chói như liệt nhật, nhìn như hoàng hoàng thiên uy, khủng bố chí cực.

Nhưng thời khắc mấu chốt, Chuẩn Đề vẫn phi thường "tòng tâm" (nhát gan/cẩn trọng) không dám thật sự hạ sát thủ với Khổng Tuyên.

Lông vũ Khổng Tước và phật quang kim sắc va chạm vào nhau.

Tuy không thể công phá phật quang, nhưng cũng đẩy lui Chuẩn Đề ba bước.

Hạo Thiên cắm suýt chút nữa rớt xuống.

Đẩy lui Thánh Nhân?

Có cần ly phổ như vậy không?

Nếu trước đó Khổng Tuyên động chân cách với hắn, dùng chiêu này, một chiêu là có thể giết chết hắn.

Các đại năng và chư Thánh dùng thần thức nhìn thấy một màn này cũng kinh ngạc không nói nên lời, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Cho dù Chuẩn Đề không dùng toàn lực, chỉ là va chạm thần thông với Khổng Tuyên, nhưng có thể đánh lui Chuẩn Đề ba bước...

Đơn giản chiến tích ngày hôm nay cũng đủ để Khổng Tuyên danh dương Hồng Hoang.

Khổng Tuyên, không hổ là đệ tử do Tam Kim Ô dạy dỗ!

Rốt cuộc là tư chất Phượng tộc thái tử quá nghịch thiên, hay là Tam Kim Ô quá biết dạy đồ đệ?

Trước có Lục Nhĩ Mi Hầu và Xích Khào Mã Hầu ngược đãi Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông, sau có Kim Sí Đại Bàng dắt mũi Lục Thánh, hiện tại lại có Khổng Tuyên chiến Thánh Nhân.

Một kẻ so một kẻ càng ly phổ.

Chư Thánh quay đầu nhìn lại đám đồ đệ của mình, càng nhìn càng thấy không thuận mắt.

Đánh nhau không lại Tam Kim Ô, dạy dỗ đồ đệ cũng không bằng, chơi không lại, căn bản chơi không lại.

"Ngũ Hành Nghịch Chuyển, Vô Vật Bất Xoát." Bên này, Khổng Tuyên tiếp tục phóng đại chiêu, lông vũ Khổng Tước che rợp bầu trời dã man sinh trưởng, bao bọc Chuẩn Đề cùng phật quang nghiêm nghiêm thực thực, muốn thu Chuẩn Đề vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh Nhân, Khổng Tuyên sống chết cũng không kéo nổi.

"Không hổ là Phượng tộc thái tử, thực lực như vậy có thể nói là Thánh Nhân chi hạ vô địch.

Tây Phương Giáo còn thiếu tôn vị Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát." "Ngươi cùng Tây Phương ta có duyên, để bần đạo độ hóa ngươi." Chuẩn Đề phá vỡ lông vũ chui ra, tế ra pháp bảo Tử Kim Bát Vu định thu phục Khổng Tuyên.

Phú quý hiểm trung cầu.

Chuẩn Đề cũng nhìn ra căn cước của Khổng Tuyên khủng bố đến mức nào!

Cùng lắm thì xong chuyện nhanh chóng độn về Tây Phương.

Chỉ cần chạy đủ nhanh, đến lúc đó lại có Khổng Tuyên làm con tin trong tay, Tam Kim Ô ném chuột sợ vỡ bình, cũng không thanh toán nổi hắn!

Không thể không nói, bàn tính như ý của Chuẩn Đề đánh thật sự vang, cho dù là Tam Thập Tam Thiên Ngoại đều có thể nghe thấy.

"Chuẩn Đề, ngươi muốn độ hóa ai a?" Thiên ngoại, thanh âm hí hước của Lăng Tiêu lúc này truyền tới.

Thần sắc Chuẩn Đề cứng đờ, vội vàng thu Tử Kim Bát Vu lại, bắt đầu giảng đạo lý: "Thiện tai thiện tai, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ.

Dương Thiên Hữu là đệ tử Tây Phương Giáo ta chuyển thế, bần đạo hôm nay đến đưa hắn về Tây Phương Giáo." "Ba đứa trẻ kia đã là con của đệ tử bần đạo, vậy chính là đồ tôn của bần đạo, lý nên do bần đạo đưa về Tây Phương Giáo dạy dỗ tử tế.

Còn xin Khổng Tuyên thí chủ thả người." Khổng Tuyên nhíu mày, phát giác việc này không đơn giản.

Dao Cơ tư thông với phàm nhân, sao lại vừa khéo chọn trúng chuyển thế thân của đệ tử Tây Phương Giáo?

Tên trọc chết tiệt này chắc chắn lại đang toan tính gì đó.

Dù sao cũng không đưa, không để hắn đắc ý là được.

"Đã chuyển thế làm người, liền là Nhân tộc.

Con cái cũng là Nhân tộc.

Nhân tộc là do Tam sư tôn ta che chở, chư Thánh không được nhiễm chỉ.

Muốn thả người cũng là ngươi thả!" Khổng Tuyên không cam lòng yếu thế phản kích.

"Vạn sự vạn vật, tìm căn nguyên, há không nghe Nhân tộc có câu lá rụng về cội.

Căn của Dương Thiên Hữu tại Tây Phương Giáo.

Nhân tộc sùng thượng hiếu đạo, lá rụng về cội, cội là chỉ nơi cha mẹ ở.

Dương Thiên Hữu đã chuyển thế làm người, cội chính là cha mẹ hắn..." Chuẩn Đề và Khổng Tuyên triển khai môi súng lưỡi kiếm.

Lăng Tiêu nghe mà bật cười, Chuẩn Đề là tên đại bịp bợm, Hồng Hoang e rằng không có ai nói lại Chuẩn Đề, không ngờ khẩu thiệt Khổng Tuyên cũng sắc bén như vậy.

Chương 150

Thảo nào Chuẩn Đề nói Khổng Tuyên và Tây Phương Giáo có duyên, có khả năng là có duyên thật.

Cười chết.

Khổng Tuyên và Chuẩn Đề tranh luận hồi lâu, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Hạo Thiên nghe không nổi nữa, xen mồm nói: "Nhị vị, Thiên Đình có thể không quản Dương Thiên Hữu và ba đứa nghiệt chủng, nhưng Dao Cơ là người Thiên Đình ta, còn xin giao Dao Cơ cho Thiên Đình ta xử trí." Hiện tại đã biến thành tranh chấp giữa Tây Phương Giáo và Kim Ô môn hạ, hắn đã không còn tư cách nhúng tay, nhưng nếu hắn không làm gì cả, cái danh Thiên Đế này thật sự sẽ trở thành trò cười.

Chuẩn Đề vung tay lên, ném Dao Cơ cho Hạo Thiên.

Dao Cơ hiện tại vô dụng rồi, ba đứa trẻ mới là trọng điểm.

Con của Thiên Đình Trưởng công chúa và đệ tử Tây Phương Giáo, thân mang khí vận của cả hai bên.

Ba đứa trẻ đi Tây Phương Giáo sẽ mang theo không ít khí vận Thiên Đình.

Khổng Tuyên nhìn Chuẩn Đề, đột nhiên nghĩ tới điều gì, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Hạo Thiên, Dao Cơ công chúa tư phàm hạ giới, đối tượng tư thông lại vừa khéo là chuyển thế thân của đệ tử Tây Phương Giáo, ngươi không cảm thấy quá trùng hợp sao?" Lời này vừa ra, Chuẩn Đề và Hạo Thiên đều biến sắc.

Hạo Thiên cũng không ngốc, trước đó chỉ là bị giận quá mất khôn, giờ phút này được Khổng Tuyên nhắc nhở, lập tức phản ứng lại,

phẫn nộ lại uất ức nhìn Chuẩn Đề.

Thảo nào Di Lặc trước đó ngày nào cũng chạy đi luận đạo với Dao Cơ, hóa ra là cổ hoặc Dao Cơ hạ giới.

Trưởng công chúa Thiên Đình hạ giới sinh con với đệ tử Tây Phương Giáo, đứa trẻ trời sinh mang theo khí vận hai bên, Chuẩn Đề lại đưa ba đứa trẻ về Tây Phương, liền có thể đem không ít khí vận Thiên Đình sang đó.

Tên trọc đáng ghét, thật sự âm hiểm.

Nhưng hắn cướp không lại a, lại có thể làm gì?

Đứa trẻ đã lớn, trừ khi giết, nếu không cho dù hắn giết Dao Cơ cũng không thể chặt đứt khí vận Thiên Đình gắn liền với ba đứa trẻ.

Nhưng trẻ con hiện đang trong tay Khổng Tuyên và Chuẩn Đề, hắn không có bản lĩnh giết.

"Như thế, vừa vặn nói rõ Dao Cơ công chúa và ba đứa trẻ cùng Tây Phương Giáo ta có duyên, còn xin Khổng Tuyên thí chủ giao ra hai đứa trẻ." Bị vạch trần, Chuẩn Đề cũng không thèm để ý, dù sao chỉ cần Đạo Tổ không giúp Hạo Thiên, Hạo Thiên biết thì làm được gì.

"Hừ, Dương Thiên Hữu hiện tại là Nhân tộc, ba đứa trẻ bán nhân bán tiên, liên quan gì đến Tây Phương Giáo nhà ngươi.

Dương Thiên Hữu ngươi có thể mang đi, giao đứa bé kia ra đây." Khổng Tuyên ghét bỏ hừ lạnh một tiếng, da mặt tên trọc chết tiệt này dày và vô sỉ đến mức đổi mới tam quan, đen cũng có thể nói thành trắng.

Chuẩn Đề lại chuẩn bị cùng Khổng Tuyên "xả da" (tranh cãi), lúc này Đại Bằng tới: "Nhị sư huynh, ta tới trợ ngươi, đập hắn." Đại Bằng trời không sợ đất không sợ, trực tiếp tế ra Phong Lôi Châu công

kích Chuẩn Đề.

Khổng Tuyên cũng lần nữa tung đại chiêu.

Chuẩn Đề không có khả năng giao người, vậy thì cướp.

Y bát "hãn phỉ Hồng Hoang" của ba vị sư tôn, bọn họ làm đồ đệ nhất định phải kế thừa.

"Ba vị, ngô có một chủ ý, chúng ta để ba đứa trẻ tự mình chọn lựa như thế nào?" Hạo Thiên mở miệng, đây là biện pháp có lợi nhất cho Thiên Đình mà hắn có thể nghĩ ra.

Mẫu thân ở Thiên Đình, con cái gần gũi với mẫu thân nhất, kiểu gì cũng có đứa chọn theo Dao Cơ.

Trẻ con đã lựa chọn, Khổng Tuyên và Chuẩn Đề cũng không đến mức không biết xấu hổ mà cướp nữa chứ.

"Có thể, để bọn trẻ tự chọn.

Chuẩn Đề, ngươi còn dám giở trò, đệ tử Tây Phương Giáo ngươi vĩnh viễn đừng hòng ra khỏi Tu Di Sơn, nếu không ngô thấy một tên diệt một tên." Khổng Tuyên uy hiếp Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề không nói gì, vung tay lên, khiến Dương Thiên Hữu giác tỉnh ký ức tiền kiếp, chính là đệ tử thứ sáu tọa hạ của hắn - Khẩn Na La.

"Khẩn Na La, ngươi là lục đệ tử tọa hạ của ngô, con của ngươi đương nhiên thuộc về Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề dặn dò một tiếng.

Lăng Tiêu vẫn luôn dùng thần thức quan chú bên này, nghe được lời Chuẩn Đề thì sững sờ.

Khẩn Na La?

Đó chẳng phải là Vô Thiên Phật Tổ sau này, túc địch của Như Lai

sao?

Thú vị, Dương Thiên Hữu vậy mà là Vô Thiên Phật Tổ.

Nguyên bản không phải như vậy, nhưng do bị đồ đệ của hắn kích thích, Tứ giáo thu đồ đệ đại lượng, mới khiến Khẩn Na La bị thu vào Tây Phương Giáo sớm.

Nếu không, Khẩn Na La lẽ ra phải đợi đến khi Tây Phương Giáo biến thành Phật Giáo mới gia nhập.

"Sư tôn!" Dương Thiên Hữu ánh mắt phức tạp nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lừa hắn, nói là tâm tính hắn không ổn, bảo hắn luân hồi chuyển thế ma luyện tâm tính, kết quả lại là đang lợi dụng hắn.

"Hết thảy đều là duyên.

Ngươi chưa giác tỉnh ký ức tiền thế, nay là Nhân tộc, không tính là phạm sắc giới, cho nên ngươi không cần lo lắng.

Vi sư sẽ không ngược đãi con của ngươi." Chuẩn Đề hiểu sai ý, ngược đãi là không thể nào, còn phải trọng điểm bồi dưỡng, ba đứa trẻ càng mạnh, hấp thu khí vận Thiên Đình càng nhiều.

"Haizz, phụ thân của chúng là Nhân tộc Dương Thiên Hữu, không phải Tây Phương Giáo Khẩn Na La.

Ba đứa trẻ nên quy về Nhân tộc." "Dao Cơ công chúa, xin lỗi, là ngô hại nàng." Dương Thiên Hữu thở dài một tiếng, áy náy nhìn về phía Dao Cơ.

"Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Sắc mặt Chuẩn Đề trở nên khó coi, nghiệt chướng này bị mất trí rồi sao.

"Ta chỉ hỏi chàng một câu, chàng muốn làm Nhân tộc Dương Thiên Hữu, hay là Tây Phương Giáo Khẩn Na La?" Dao Cơ nói.

"Ta..." Dương Thiên Hữu nhìn Chuẩn Đề, lại nhìn ba đứa con,

cuối cùng nhìn về phía Dao Cơ, hít sâu một hơi nói: “Ta muốn làm Nhân tộc Dương Thiên Hữu.” “Nghiệt chướng, vi sư đưa ngươi vào luân hồi ma luyện tâm tính, xem ra ngươi chưa ngộ thấu.” Chuẩn Đề suýt chút nữa tức đến dậm chân.

Muốn cướp ba đứa trẻ, hiện tại ngược lại đồ đệ của chính mình cũng sắp bị lừa chạy mất, thổ huyết.

Lăng Tiêu nghe mà buồn cười.

Hóa ra cái "phản cốt" của Vô Thiên đã có từ bây giờ, không thừa nhận giáo nghĩa Tây Phương Giáo (vốn là tiền thân của Phật giáo).

Đây tựa hồ là mệnh định, Khẩn Na La từ lúc bắt đầu liền chú định là người ứng kiếp của Phật Ma lượng kiếp sau này.

“Dương Thiên Hữu, chàng không có lỗi với ta, ta không hối hận, chỉ cần các con không sao là tốt rồi.” Dao Cơ phá lên cười, nụ cười dị thường thê mỹ.

Hạo Thiên nhíu mày: “Ngươi nói hai câu, bảo bọn trẻ về Thiên Đình.” “Huynh trưởng, xin lỗi.

Muội hy vọng các con có thể ở Nhân tộc làm người, làm người vui vẻ hơn làm thần tiên, muội hy vọng chúng nó vui vẻ.” Dao Cơ áy náy quỳ trước mặt Hạo Thiên.

Làm như vậy rất ích kỷ, nhưng nàng biết Thiên Đình áp ức thế nào.

Là một người mẹ, nàng không nhẫn tâm để con về Thiên Đình chịu khổ, trở thành công cụ đánh cờ giữa Thiên Đình và Tây Phương Giáo.

Luôn phải có lỗi với một bên, nàng chỉ có thể ích kỷ lựa chọn có lỗi với Thiên Đình.

Hạo Thiên đối xử với nàng thế nào, nàng đều nhận.

“Ngươi làm càn!

Vi huynh có chỗ nào không phải với ngươi, ngươi muốn hại Thiên Đình, hại vi huynh như vậy sao?!” Hạo Thiên tức đến đỏ mắt, nỗ lực áp chế lửa giận.

Nếu hắn hiện tại động thủ với Dao Cơ, vậy thì thật sự không tranh thủ được ba đứa trẻ.

Chương 151

“Hạo Thiên, đầu sỏ gây tội là Chuẩn Đề, Dao Cơ cũng là người bị hại.

Đường đường Thiên Đế mà khí lượng chỉ thế thôi sao?

Không dám đắc tội Chuẩn Đề liền lấy Dao Cơ trút giận!” Khổng Tuyên có chút nhìn không được.

Đồng tử vẫn là đồng tử, sợ đầu sợ đuôi, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, một chút khí phách và cốt khí cũng không có, thế mà còn chưởng quản Hồng Hoang Thiên Đế.

“Hết thảy đều là duyên, Khổng Tuyên thí chủ chớ có ăn nói hàm hồ!” Chuẩn Đề mắt cũng không chớp, há mồm là nói bừa.

“Hừ, ngươi coi tất cả mọi người là kẻ ngu sao?

Tam Sinh Thạch ở Địa Phủ có thể xem tiền thế kim sinh, đưa Dương Thiên Hữu và Dao Cơ công chúa đến trước Tam Sinh Thạch soi một cái là biết ngay.” Khổng Tuyên hừ lạnh.

“Có thể!” Chuẩn Đề cũng không sợ.

Hắn làm rất kín đáo, hơn nữa Chuẩn Đề tự tin với bản lĩnh Thánh Nhân của mình, rất nhiều thứ Tam Sinh Thạch cũng không soi ra được.

Chuẩn Đề vô sở úy cụ như vậy ngược lại làm Khổng Tuyên nhất thời không thể phản bác.

Tên trọc chết tiệt này nhìn là biết "quán phạm" (kẻ tái phạm nhiều lần), chắc chắn làm rất kín kẽ, không lưu lại chứng cứ.

Khổng Tuyên nhìn về phía Dương Thiên Hữu, có phải do Chuẩn

Đề làm hay không, Dương Thiên Hữu chắc chắn biết.

Dương Thiên Hữu bị kẹp ở giữa, cuối cùng bất lực cúi đầu.

Dù sao Chuẩn Đề cũng là sư tôn của hắn, hắn không thể khi sư diệt tổ.

"Thôi được rồi, để ba đứa trẻ chọn đi." Khổng Tuyên lắc đầu, không làm khó Dương Thiên Hữu, ép người ta khi sư diệt tổ cũng không phúc hậu.

Đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ không nói ra để hãm sư tôn mình vào bất nghĩa.

"Giao nhi, hãy mang theo đệ đệ muội muội sống thật tốt ở Nhân tộc." Dương Thiên Hữu ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn trưởng tử Dương Giao.

Hắn sẽ không khi sư diệt tổ, nhưng cũng tuyệt đối không để con trai làm quân cờ tranh đoạt khí vận giữa Tây Phương Giáo và Thiên Đình.

Chuẩn Đề hận không thể một tát đập chết tên nghiệt đồ này, nhưng hiện tại hắn không thể làm vậy.

Hắn mà làm thế chính là đẩy ba đứa trẻ về phía đối diện, mọi mưu tính toàn bộ uổng phí.

Đáng giận, đều tại Khổng Tuyên, nếu không phải Khổng Tuyên xen vào một chân, hắn đã sớm đại công cáo thành rồi.

Tam Kim Ô quả thực là khắc tinh của Thiên Đình Lục Thánh bọn họ.

Dương Giao nhìn phụ mẫu và đệ đệ muội muội, khóc lắc đầu: "Không, con muốn ở bên cạnh cha." Hắn đã lớn, hắn biết nếu không ai đi Tây Phương Giáo, cha nhất định sẽ chịu giày vò, thậm chí chết

đi.

Hắn tuy không biết những đại nhân vật này mưu tính gì, nhưng hắn biết ba huynh muội bọn họ rất quan trọng.

"Giao nhi, con lớn rồi, con phải bảo vệ đệ đệ muội muội." Dương Thiên Hữu cuống lên.

Dương Giao mặc kệ, nhìn về phía Chuẩn Đề nói: "Ta đi theo ngươi về Tây Phương Giáo, ta có thể nghe lời ngươi, nhưng ngươi không được làm khó cha ta." "Cái này tự nhiên, hắn là đệ tử bần đạo, bần đạo sao lại làm khó hắn." Chuẩn Đề cười đến méo cả miệng, dù sao cũng cướp được một đứa, không tính là uổng phí.

"Dương Tiễn, Dương Thiền, chi bằng cùng đại ca các ngươi đi Tây Phương Giáo, cả nhà các ngươi đều ở Tây Phương Giáo, tốt biết bao." Chuẩn Đề bắt đầu cổ hoặc Dương Tiễn và Dương Thiền.

"Mẹ ta có thể đi không?" Dương Tiễn hỏi.

"Mẹ ngươi là Thiên Đình Trưởng công chúa, bần đạo không thể đưa nàng về Tây Phương Giáo." Chuẩn Đề lắc đầu.

Dao Cơ mà nhập Tây Phương Giáo, hắn còn mưu đoạt khí vận Thiên Đình kiểu gì.

Dao Cơ đi đâu cũng được, chỉ là không thể đi Tây Phương.

Dao Cơ hiện tại là quân cờ bỏ đi (khí tử), không giáo phái nào nguyện ý nhận.

Để Dao Cơ gia nhập đồng nghĩa với việc tặng khí vận cho hắn, hắn có thể thông qua ba đứa trẻ, lại thông qua Dao Cơ không ngừng mưu đoạt khí vận.

Các thế lực khác không cần, Dao Cơ chỉ có thể thuộc về Thiên Đình.

Từ khi Hạo Thiên nhận Dao Cơ làm muội muội, giữa đôi bên liền có nhân quả dây dưa rất lớn, Hạo Thiên dù có giết Dao Cơ hay đuổi nàng khỏi Thiên Đình cũng vô dụng.

Có nhân ắt có quả, nhân quả không dứt, ba đứa trẻ và khí vận Thiên Đình liền nối liền với nhau.

Mà Hạo Thiên không có bản lĩnh chặt đứt nhân quả.

Hạo Thiên sắc mặt âm trầm, không cam lòng, uất ức.

Hắn đương nhiên biết Chuẩn Đề có tâm tư gì, Chuẩn Đề nói lời này quả thực là giết người tru tâm.

Tên trọc chết tiệt.

Mà Dương Tiễn nghe Chuẩn Đề nói, trong lòng trầm xuống.

Hắn từ nhỏ đã rất thông minh, đã Chuẩn Đề không nguyện ý mang mẫu thân đi, vậy thì Khổng Tuyên tất nhiên cũng như thế.

Khổng Tuyên đã cứu cả nhà bọn họ, hắn không thể lại để Khổng Tuyên khó xử.

Dương Tiễn nhìn chằm chằm mẫu thân, hắn muốn mang theo muội muội bồi bạn mẫu thân, nhưng mẫu thân sẽ nguyện ý bọn họ làm như vậy sao?

"Đừng!" Dao Cơ biết Dương Tiễn muốn làm gì, khóc không ngừng lắc đầu.

Hạo Thiên đỏ mắt, nhẫn nại đã đến cực hạn.

Dương Tiễn kéo Dương Thiền quỳ xuống, dập đầu ba cái với phụ thân và mẫu thân, khóc nói: "Hài nhi tuân theo ý nguyện của mẫu thân và phụ thân, sẽ mang theo muội muội sống tốt ở Nhân tộc." Nghe lời này, Chuẩn Đề còn muốn tiếp tục tranh thủ, nhưng Hạo Thiên nhẫn nại đã tới cực hạn, một chưởng đánh Dao Cơ rơi xuống mặt đất, lấy

ra một quả Bàn Đào ném xuống.

Bàn Đào hóa thành Đào Sơn, đè Dao Cơ dưới núi.

"Nương tử!" "Nương thân!" Dương Thiên Hữu và ba đứa trẻ nháy mắt đỏ bừng mắt, lao về phía Đào Sơn.

Dương Thiên Hữu tuy khôi phục ký ức nhưng không khôi phục pháp lực, vẫn là phàm nhân, dùng sức ném ba đứa trẻ ra phía sau, một mình xông tới, che chở Dao Cơ dưới thân.

Hắn biết Dao Cơ có tiên thể, sẽ không chết, nhưng hắn không muốn Dao Cơ chịu chút thương tổn nào, đây là hắn nợ Dao Cơ.

Tuy nàng cũng là người bị hại, nhưng kẻ đầu sỏ gây chuyện là sư tôn của hắn.

"Giao nhi, Nhị Lang, Thiền nhi, hãy sống thật tốt." Dương Thiên Hữu lưu lại một câu, bị đè chết tươi.

"Nương!

Cha!" Ba đứa trẻ khóc đến tê tâm liệt phế, giãy dụa muốn xông qua, nhưng đại sơn đã hạ xuống, ba huynh muội bị cách tuyệt bên ngoài.

Ba huynh đệ cầm đá ném vào Đào Sơn, nhưng Đào Sơn là Bàn Đào sở hóa, đâu phải thứ bọn họ có thể đập chuyển.

"Ngô nãi Đạo Tổ khâm định Thiên Đế, xin chư vị chớ có nhúng tay vào việc Thiên Đình ta!" Hạo Thiên lôi Đạo Tổ ra, nói xong, oán hận khó bình bay về hướng Tử Tiêu Cung.

Chuyện hôm nay hắn nhất định phải đòi một công đạo, nếu không sau này ai cũng nhớ thương khí vận Thiên Đình, ai cũng tính kế Thiên Đình.

"Sống thật tốt, nương không sao." Trong Đào Sơn truyền ra tiếng

Dao Cơ, ngay sau đó hồn phách Dương Thiên Hữu bị Dao Cơ dốc hết toàn lực đánh ra ngoài.

"Theo bần đạo về Tây Phương Giáo, bần đạo sẽ làm phụ thân các ngươi phục sinh." Chuẩn Đề thu hồn phách Dương Thiên Hữu, hiếp bức ba huynh muội Dương gia.

Chương 152

“Chuẩn Đề, ngươi cần chút mặt mũi đi.

Nếu không phải ngươi tính kế, sao lại có màn bi kịch này.

Con người ta đã đưa ra lựa chọn, ngươi còn lải nhải nữa, ngô hiện tại liền giết tới Tây Phương Giáo.” Khổng Tuyên thực sự nhìn không nổi tên trọc đạo mạo ngạn nhiên chết tiệt này.

Chuẩn Đề đảo mắt, muốn động thủ cưỡng ép bắt người về Tây Phương Giáo.

“Cút!” Lại nghe tiếng Lăng Tiêu truyền đến, ngay sau đó Hoàng Tuyền Thiên Bia phá không bay tới.

Chuẩn Đề giật nảy mình, biết còn lải nhải nữa Lăng Tiêu chắc chắn sẽ giết tới, vội vàng cuốn Dương Giao bỏ chạy.

“Ngô từng nói, chư Thánh không được tính kế Nhân tộc, cho đệ tử chuyển thế nhập Nhân tộc!” “Chuẩn Đề, xem ra ngươi không để lời ngô trong lòng.” “Khổng Tuyên, Đại Bằng, đi làm thịt Di Lặc và Địa Tạng, cho Chuẩn Đề Thánh Nhân nhớ lâu một chút!” Thanh âm bá đạo của Lăng Tiêu vang vọng khắp Hồng Hoang.

“Thánh Phụ uy vũ.” Ức vạn nhân tộc tề chỉnh quỳ bái, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bọn họ nghe ra được đây là thanh âm Thánh Phụ.

Thánh Phụ bảo vệ Nhân tộc như thế, thật là bá khí, Nhân tộc cũng nên bá khí như Thánh Phụ, không ngừng biến cường, có một ngày báo đáp Thánh Phụ.

“Đừng, đừng, có chuyện gì từ từ nói, bần đạo cũng chưa từng đồ mưu khí vận Nhân tộc.” Chuẩn Đề sợ hết hồn, lại hậm hực chạy về.

Giết Di Lặc và Địa Tạng còn được sao, đó là hai đệ tử ưu tú nhất của Tây Phương Giáo.

Nhất là Địa Tạng, bọn họ còn phải thông qua Địa Tạng mưu đoạt khí vận và công đức Địa Phủ, đối với Tây Phương Giáo vô cùng quan trọng, tuyệt không thể chết.

"Hừ, trên người Dương Giao chảy một nửa dòng máu Nhân tộc, ngươi nói không đồ mưu khí vận Nhân tộc?" Khổng Tuyên hừ lạnh.

Chuẩn Đề da mặt co giật một cái.

Nhân tộc hàng ức vạn, huống chi Dương Giao chỉ có một nửa huyết mạch Nhân tộc, lại còn không trọn vẹn.

Trong một nửa đó, Tây Phương Giáo còn phải chiếm một nửa, vậy Dương Giao có thể có bao nhiêu điểm Nhân tộc khí vận gia thân chứ?

Nhưng đối với Thiên Đình thì lại khác, con trai của Thiên Đình Trưởng công chúa, địa vị chí cao, Thiên Đình khí vận gia thân tất nhiên không ít. "Tây Phương Giáo nguyện ý bồi thường." Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Chuẩn Đề là thật sự sợ Khổng Tuyên và Đại Bàng chạy đi giết chết Di Lặc và Địa Tạng. "Dùng Bảo Liên Đăng bồi thường đi!" Thanh âm Lăng Tiêu vang lên.

Bảo Liên Đăng, pháp bảo chuyên thuộc về Dương Thiền.

Hắn đương nhiên có thể giữ Dương Giao lại, nhưng không có lý do gì để giữ hồn phách Dương Thiên Hữu lại.

Dương Giao đi Tây Phương Giáo, nể mặt Dương Giao, Chuẩn Đề sẽ không làm khó Dương Thiên Hữu, nhưng nếu Dương Giao không nhập Tây Phương Giáo, Dương Thiên Hữu tất nhiên sẽ tao ngộ tra tấn.

Đến lúc đó, Dương Giao ngược lại sẽ trách hắn.

Dương Thiên Hữu a, Vô Thiên Phật Tổ sau này, đều là nhân quả báo ứng.

Chuẩn Đề hôm nay gieo nhân, sau này phải trả.

Không cần Lăng Tiêu ra tay, Dương Thiên Hữu và Dương Giao sau này tự sẽ báo thù.

Cha con liên thủ cùng nhau lật đổ Phật môn, chẳng phải càng thú vị sao. "Được." Chuẩn Đề suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Bảo Liên Đăng a, đó chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo so với mười vạn năm trước trân quý hơn không biết bao nhiêu lần.

Mười vạn năm trước, Tiên Thiên Linh Bảo đầy đất, nhưng hiện tại, một kiện Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo đều vô cùng trân quý, thiếu một kiện liền là thiếu một kiện, khó mà tìm được cái khác bù vào.

Mười vạn năm trước, Tam Thanh bị ba con Kim Ô cướp đi bao nhiêu Cực phẩm, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu đổi thành hiện tại, Tam Thanh có thể đau lòng đến thổ huyết.

Nhưng muốn chấn hưng Tây Phương Giáo, khí vận quan trọng hơn pháp bảo.

Dương Giao đối với Tây Phương Giáo rất quan trọng, Chuẩn Đề dù đau lòng đến đâu, cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn đáp ứng.

Bảo Liên Đăng đang ở trong tay Nữ Oa, hắn phải đi đổi, thế là mang theo Dương Giao đi tới Oa Hoàng Cung. "Nhân quả tuần hoàn, báo ứng xác đáng.

Chuẩn Đề hôm nay gieo ác nhân, ngày sau tất gặp ác quả phản

phệ.

Huynh muội các ngươi không cần lo lắng cho Dương Giao và Dương Thiên Hữu.

Tương lai muốn như thế nào, do chính các ngươi lựa chọn.

Cầu người không bằng cầu mình, không muốn lại bị người ta coi như quân cờ mà ức hiếp, thì hãy nỗ lực trở nên cường đại." Thanh âm Lăng Tiêu truyền vào tai Dương Tiễn và Dương Thiền.

Dứt lời, Hoàng Tuyền Thiên Bia bay về hướng Đông Hải.

Dương Tiễn và Dương Thiền tinh thần chấn động, ngừng khóc lóc.

Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn Đào Sơn, ánh mắt trở nên kiên nghị, quỳ xuống trước mặt Khổng Tuyên: "Cầu Đại tiên thu ta làm đồ đệ, ta muốn theo Đại tiên học bản lĩnh, chung quy sẽ có một ngày ta muốn bổ ra Đào Sơn, cứu mẫu thân ta ra." Nhìn ánh mắt kiên nghị của Dương Tiễn, Khổng Tuyên bị xúc động một chút.

Mẫu thân của hắn, hà cớ gì không phải cũng đang bị vây khốn trong Bất Tử Hỏa Sơn?

Năm xưa Long Hán lượng kiếp cuối kỳ, mẫu thân hao hết tu vi, tụ Âm Dương, Ngũ Hành chi khí, sinh hạ hắn và Đại Bàng, rơi vào Bất Tử Hỏa Sơn niết bàn, đến nay chưa tỉnh.

Hơn nữa hiện nay La Hầu còn trốn trong Bất Tử Hỏa Sơn tác loạn, Bất Tử Hỏa Sơn bị Đạo Tổ phong ấn, mẫu thân cho dù niết bàn tỉnh lại cũng không ra được.

Tao ngộ của Dương Tiễn cùng hắn sao mà tương tự. "Cầu Đại tiên dạy chúng ta bản lĩnh." Dương Thiền cũng đi theo quỳ xuống.

Khổng Tuyên do dự một phen, mở miệng nói: "Ta muốn đi Nam

Minh Bất Tử Hỏa Sơn tu luyện, nếu các ngươi có thể đi đến Bất Tử Hỏa Sơn, ngô liền thu các ngươi làm đồ đệ." Nói xong, Khổng Tuyên bay về phương Nam.

Kim Ô môn hạ, không có một ai kém cỏi.

Nơi này nằm ở chỗ giao giới giữa phương Đông và phương Nam, cự ly đến Bất Tử Hỏa Sơn cực kỳ xa xôi.

Dương Tiễn và Dương Thiền hiện tại mới chỉ là hài đồng vài tuổi, cái gì cũng không có, trên đường còn phải đối mặt với dã thú tập kích.

Nếu hai người có thể đi đến Bất Tử Hỏa Sơn, như vậy liền chứng minh tâm tính hai người kiên nhận, là tài năng có thể đào tạo, có tư cách nhập Kim Ô môn hạ. "Nương, người chờ Nhị Lang, Nhị Lang nhất định sẽ học được bản lĩnh cứu người ra." "Cầu người không bằng cầu mình, Nhị Lang nhất định sẽ bái Khổng Tuyên Đại tiên làm sư phụ, đích thân cứu người ra.

Nhị Lang sẽ trở nên rất cường đại, chung quy có một ngày đón phụ thân và đại ca trở về, cả nhà chúng ta đoàn tụ, không ai còn có thể bắt nạt nữa." Dương Tiễn mang theo Dương Thiền dập đầu ba cái về phía Đào Sơn, rồi dẫn muội muội lên đường, một đường đi về hướng Nam.

Vị Đại tiên chưa lộ mặt kia nói rất đúng, cầu người không bằng cầu mình.

Lấy năng lực của Khổng Tuyên Đại tiên, đánh nát Đào Sơn dễ như trở bàn tay.

Nhưng hắn có tư cách gì cầu người ta giúp hắn cứu mẹ?

Cứu được một thời, không cứu được một đời.

Chương 153

Muốn một đời vô ưu, chỉ có bản thân cường đại.

Nếu hắn cường đại giống như Khổng Tuyên Đại tiên, ai còn dám ức hiếp cả nhà bọn họ nữa.

Bồng Lai Tiên Sơn.

Lăng Tiêu thở dài một tiếng, Khổng Tuyên ra cái khảo nghiệm này quá không hợp lý.

Hai đứa nhóc con, dựa vào hai chân đi đến Bất Tử Hỏa Sơn, đi đến già cũng không tới nơi.

Bất quá phải nói, Dương Thiên Hữu là một người đàn ông chân chính, là một người cha hợp cách, cũng là một người chồng hợp cách.

Lưu Ngạn Xương là cái thứ gì, vừa hèn vừa yếu, vừa làm đĩ vừa muốn lập đền thờ, tên thư sinh đạo đức giả.

Thảo nào Dương Tiễn sau này lại chán ghét Lưu Ngạn Xương đến thế.

Chỉ cần Lưu Ngạn Xương có một nửa sự đảm đương của Dương Thiên Hữu, học theo Dương Thiên Hữu bảo vệ Dương Thiền, Dương Tiễn đều có thể coi trọng hắn một chút.

Loại phế vật thư sinh kia, căn bản không xứng với Dương Thiền.

Hiện nay có Lăng Tiêu ở đây, sau này sẽ không có khả năng để Dương Thiền bị Lưu Ngạn Xương chà đạp.

Đừng nói, thật sự mong chờ Dương Thiên Hữu hắc hóa thành Vô Thiên, Chuẩn Đề đến lúc đó khẳng định tức đến thổ huyết.

Nghĩ nghĩ, Lăng Tiêu trảm xuất một luồng nguyên thần, điểm lên

một cây Tiên Thiên Linh Căn.

Tiên Thiên Linh Căn lập tức hóa hình thành một lão đầu.

Lăng Tiêu dùng pháp lực cưỡng ép đề thăng hắn lên tu vi Huyền Tiên, để hắn đi bảo vệ huynh muội Dương Tiễn, thuận tiện dạy hai huynh muội tu luyện.

Dựa vào đôi chân đi đến Bất Tử Hỏa Sơn là chuyện căn bản không thể nào, trừ phi tu luyện thành Tiên bay qua đó.

Dương Tiễn và Dương Thiền thể chất đặc thù, bán nhân bán tiên, chỉ cần kích hoạt tiên căn trong cơ thể, thành Tiên không khó.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên đang ở Tử Tiêu Cung khóc lóc cáo trạng với Hồng Quân, nước mũi một cái nước mắt một cái.

Hắn là thật sự ủy khuất, bị Thiên Định Lục Thánh ức hiếp thảm.

Năm xưa lúc lập Thiên Đình, hắn bị Lục Thánh vũ nhục thành cháu trai, chỉ thiếu chút nữa là quỳ xuống dập đầu cầu xin.

Cuối cùng, Hạo Thiên đều đồng ý thiết lập Lục Ngự để tứ giáo phân đi lượng lớn khí vận Thiên Đình, nhưng chư Thánh vẫn không thỏa mãn.

Hiện nay Chuẩn Đề còn tính kế hắn như thế, căn bản không coi hắn là người.

Xét đến cùng nguyên nhân chính là thực lực Thiên Đình quá yếu, chư Thánh căn bản không để hắn vào mắt.

Hồng Quân nhắm mắt lại, nghe Hạo Thiên khóc lóc, hồi lâu mới mở mắt ra, thanh âm truyền khắp Hồng Hoang: "Chư Thánh đến Tử Tiêu Cung nghị sự." Hiện nay hắn hợp đạo đã thành, Nhân Thư đã xuất thế, đại biểu Nhân tộc khí vận đã nồng đậm đến mức độ tương đương khủng bố.

Là lúc nên mở ra Phong Thần lượng kiếp, đoạt Nhân tộc khí vận cung dưỡng hắn.

Lục Thánh tâm tư khác nhau, cũng là lúc nên dạy dỗ một chút.

Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu nghe được thanh âm của Hồng Quân, đồng tử co rụt lại.

Xem ra sắp bắt đầu một sự kiện lớn nữa của Hồng Hoang, Tử Tiêu Cung nghị Phong Thần.

Kim Ô tam huynh đệ đến nay đều không lập giáo, chưa từng sát sinh, cũng không chiếm hữu khí vận Hồng Hoang, cùng bọn họ không có quan hệ gì.

Muốn để đồ đệ của hắn lên Bảng Phong Thần sao?

Hạo Thiên dám muốn ư?

Bất quá, đi xem náo nhiệt vẫn là không tệ. "Đại ca, Nhị ca, hai huynh tiếp tục bế quan đi, đệ đi Tử Tiêu Cung xem sao." Lăng Tiêu nói một tiếng, đi về phía Tử Tiêu Cung.

Phải đề phòng một chút, Hồng Quân hợp đạo thành công rồi, vạn nhất Hồng Quân ra tay với ba huynh đệ thì làm thế nào?

Chỉ cần ba huynh đệ bọn họ không ở cùng một chỗ, Hồng Quân không nắm chắc tóm gọn bọn họ một mẻ, thì sẽ không động đến bọn họ.

Đến Tử Tiêu Cung, Lăng Tiêu liền thấy Thiên Định Lục Thánh, Thập Nhị Tổ Vu căn bản không nể mặt Hồng Quân. "Cho ngươi." Chuẩn Đề vẻ mặt không nỡ ném Bảo Liên Đăng vừa đổi từ chỗ Nữ Oa cho Lăng Tiêu.

Nữ Oa có rất nhiều pháp bảo đỉnh cấp: Hồng Tú Cầu, Tạo Hóa Thanh Liên, Phục Hy Cầm, Chiêu Yêu Phiên... căn bản không dùng

đến Bảo Liên Đăng.

Nữ Oa một mình còn giàu có hơn cả Tây Phương Giáo.

Hắn phải lấy ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng thêm một ngàn vạn công đức mới đổi được, quả thực là công phu sư tử ngoạm, không coi người ta là người a.

Nữ Oa không dùng đến Bảo Liên Đăng, nhưng ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia, Tây Phương Giáo phi thường dùng được a!

Đó đều là lúc Vu Yêu quyết chiến, sau khi Đại yêu Yêu tộc chết hắn lén lút cướp đi.

Còn có công đức, con mẹ nó càng nợ càng nhiều, không biết năm nào tháng nào mới có thể trả hết. "Sao lại chỉ có ngươi đến, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đâu?" Nguyên Thủy lạnh lùng nói. "Ba huynh đệ chúng ta là một thể.

Đại ca, Nhị ca ta đang bế quan, ta đại biểu Tam Kim Ô đến tham nghị, có vấn đề gì không?" Lăng Tiêu liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, thứ chó má này chính là nhớ ăn không nhớ đánh.

Nguyên Thủy mặt đen lại, biết Lăng Tiêu là đang ám chỉ châm chọc Tam Thanh bọn họ phân gia: "Hừ, Đạo Tổ bảo Thánh Nhân đều đến, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không đến, là không nể mặt Đạo Tổ sao?" "Đạo Tổ đều không nói gì, chỉ có ngươi là lắm chuyện.

Thập Nhị Tổ Vu không phải cũng không đến sao, hay là ngươi đi gọi thử xem?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

Có gan thì ngươi đi, xem Thập Nhị Tổ Vu có đánh ngươi hay không. "Thập Nhị Tổ Vu là Địa Đạo Thánh Nhân, không đến cũng có thể lý giải." Nguyên Thủy cứng miệng nói.

Đi Địa Phủ gọi Thập Nhị Tổ Vu?

Hắn lại không ngốc, đi vào dễ đi ra khó, Thập Nhị Tổ Vu có thể lột sạch hắn ném ra ngoài, mười hai kẻ mãng phu kia chuyện gì mà không làm được. "Ngươi nói câu này nghe buồn cười thật, ba huynh đệ chúng ta cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân a, hay là ta đi về?" Lăng Tiêu bĩu môi, xoay người muốn rời đi. "Đủ rồi, lần này đến nãi là thương nghị chuyện Phong Thần.

Thập Nhị Tổ Vu không có nguyên thần, cùng chuyện Phong Thần không quan hệ." Hồng Quân rốt cuộc cũng chịu mở miệng. "Phong Thần?

Phong cái Thần gì?" Lăng Tiêu biết rõ còn cố hỏi, ngồi trở lại. "Thiên Đình phong thần.

Thiên Đình chưởng quản trật tự Hồng Hoang nãi là thiên đỉnh, hiện nay Thiên Đình thế yếu, chỉ có thông qua Phong Thần tăng cường thực lực Thiên Đình." Hồng Quân mở miệng giải thích.

Chương 154

Ngồi ở dưới cùng, Hạo Thiên lập tức eo cũng thẳng lên, rất là đắc ý, Đạo Tổ quả nhiên vẫn là che chở hắn. "Ồ, chuyện này cùng chúng ta có quan hệ gì, Thần này phải phong như thế nào?" Thông Thiên không hiểu. "Gần đây Hồng Hoang lại có kiếp khí xuất hiện, lượng kiếp tái khởi.

Bần đạo thôi diễn thiên cơ, lần này lượng kiếp là Phong Thần lượng kiếp, chỉ có hoàn thành Phong Thần, kiếp khí mới có thể tiêu tán." "Đây là Thiên Thư Phong Thần Bảng.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh sau khi chết, hồn và Đại La Đạo Quả lên Phong Thần Bảng, từ trên Phong Thần Bảng trọng sinh.

Tuy từ nay về sau tu vi không thể đề thăng, nhưng cũng không còn chịu tuổi thọ hạn chế." Hồng Quân lấy ra Phong Thần Bảng. "Đạo Tổ nói câu này nghe lạ nhỉ, chứng đắc Đại La quả vị, vốn dĩ đã không còn chịu tuổi thọ hạn chế." Lăng Tiêu bóc mẽ.

Hồng Quân bị nghẹn một chút, nói: "Người lên Phong Thần Bảng, bất tử bất diệt, sau khi chết cũng có thể từ trong Phong Thần Bảng lần nữa trọng sinh mà ra." "Cái này thì cũng được, nhưng lên Phong Thần Bảng, tất nhiên cũng bị Phong Thần Bảng hạn chế, mất đi tự do.

Tu sĩ chúng ta, theo đuổi chính là một cái siêu thoát và tự do." Lăng Tiêu tiếp tục phá đám. "Hiện nay lượng kiếp lại nổi lên, dưới lượng kiếp, sinh linh đồ thán, Thánh Nhân cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Phong Thần Bảng tổng cộng có 365 vị trí Chính Thần, cần điền đầy mới có thể tiêu trừ lượng kiếp." "Mà Chính Thần cần có Đại La quả vị.

Hiện nay các giáo hưng thịnh, kẻ đạt Đại La không ít, các ngươi

mỗi người tự thiêm áp Phong Thần Bảng, gom đủ vị trí Chính Thần, tiêu trừ lượng kiếp, các ngươi cũng sẽ không có nguy cơ vẫn lạc." Hồng Quân trực tiếp không thèm để ý Lăng Tiêu, tự mình nói. "Ý tứ của Đạo Tổ là, để chúng ta đem đệ tử tân khổ bồi dưỡng tống lên Phong Thần Bảng, giao cho Thiên Đình, do Hạo Thiên sai sử?" Thông Thiên nhíu mày.

Hồng Quân không nói gì, nhưng tương đương với mặc nhận.

Hạo Thiên suýt chút nữa vui sướng nhảy dựng lên. 365 vị Đại La Kim Tiên a, ai còn dám cùng Thiên Đình kêu gào.

Cái này đều không kém bao nhiêu so với Yêu tộc, Vu tộc thời đỉnh phong. "Ba con Kim Ô chúng ta không lập giáo, việc này cùng Kim Ô môn hạ ta không có quan hệ gì đi." Lăng Tiêu nhún nhún vai. "Ngươi không phải có đồ đệ sao?" Hạo Thiên theo bản năng nói. "Ngươi muốn đồ đệ ta lên bảng?

Ngươi nhận nổi sao?

Ngươi không sợ bọn họ giết chết ngươi?" Lăng Tiêu ném qua một ánh mắt sắc lẹm.

Hạo Thiên lập tức sợ hãi, Khổng Tuyên, Đại Bàng hắn thật đúng là không dám nhận.

Những kẻ khác do Tam Kim Ô dạy dỗ ra, khẳng định một thân phản cốt, thật có khả năng giết chết hắn.

Không dám nhận, không dám nhận. "Các ngươi không phải có Tinh Đấu Cung sao?

Tinh thần cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng không ít." Nguyên Thủy cười lạnh, đừng hòng trích xuất ra ngoài. "Tinh thần chết rồi, ngươi phụ trách tinh thần vận chuyển a?" Lăng Tiêu đốp lại. "Lên Phong Thần Bảng lại không phải thật sự chết, giống nhau có thể phụ

trách tinh thần vận chuyển." Nguyên Thủy cười càng rạng rỡ hơn. "Được a, Tinh thần từ Đại La Kim Tiên trở lên cộng lại có 38 vị, ta tống toàn bộ lên bảng, ngươi cũng đem đệ tử Đại La Kim Tiên của Xiển Giáo ngươi tống toàn bộ lên bảng đi." Lăng Tiêu cười lạnh.

Tới đi, muốn chơi thì chơi lớn, đồng quy vu tận. "Xiển Giáo ta Đại La Kim Tiên không nhiều, Tiệt Giáo hào xưng vạn tiên lai triều, đan đan Tiệt Giáo đệ tử liền sắp đủ điền Phong Thần Bảng." Nguyên Thủy lập tức chuyển mũi dùi về hướng Thông Thiên.

Lăng Tiêu tên điên này cái gì cũng dám làm, ngay cả chuyện giết lên Tử Tiêu Cung cũng dám làm, hắn cũng không muốn để đệ tử tân khổ tài bồi lên Phong Thần Bảng.

Đệ tử cùng giáo phái khí vận tức tức tương quan, lên Phong Thần Bảng, tương đương với việc đem khí vận Xiển Giáo chuyển giá cho Thiên Đình, kẻ ngu cũng sẽ không làm loại chuyện này.

Khí vận không còn, giáo phái tất định suy yếu, thậm chí tiêu vong.

Lăng Tiêu có Nhân tộc khí vận gia thân, không quan tâm chút khí vận của Tinh Đấu Cung, nhưng Nguyên Thủy để ý Xiển Giáo khí vận a. "Nguyên Thủy, ngươi có ý gì?

Để Tiệt Giáo đệ tử ta điền Phong Thần Bảng, muốn diệt Tiệt Giáo ta?" Thông Thiên bạo nộ. "Ai bảo Tiệt Giáo ngươi vạn tiên lai triều, đệ tử đông đảo.

Điền Phong Thần Bảng, tiêu trừ lượng kiếp, một lần nữa bồi dưỡng đệ tử là được." Nguyên Thủy không cho là đúng nói. "Chính phải, sư huynh đệ tử đông đảo, cao đồ vô số, sư huynh xưa nay đại nghĩa.

Lại nói, lên Phong Thần Bảng cũng không phải là chết." Chuẩn Đề vội vàng phụ họa.

Hắn ngày ngày tính kế, Tây Phương Giáo hiện tại vừa mới có chút khởi sắc, hắn cũng không muốn lại bị đánh về nguyên hình.

Để Tiệt Giáo đỉnh thượng là tốt nhất, không đủ cũng sẽ không chênh lệch quá nhiều, tứ giáo bọn họ và Tinh Đấu Cung lại mỗi bên xuất ra một điểm, vô thương đại nhã.

Loại chuyện có lợi cho Tây Phương Giáo này, nhất định phải ủng hộ. "Không sai, có bao nhiêu năng lực, xuất bao nhiêu lực.

Hiện nay Tiệt Giáo cường thịnh vô cùng, so được với Yêu tộc và Vu tộc thời kỳ đỉnh phong ban đầu, tự nhiên nên vì Hồng Hoang làm nhiều cống hiến." Lão Tử đại nghĩa lẫm nhiên nói. "Sư huynh xưa nay đại nghĩa, đều là vì Hồng Hoang.

Sau này sinh linh Hồng Hoang tất nhiên đều kính ngưỡng đại nghĩa của sư huynh, nhớ kỹ Tiệt Giáo vì Hồng Hoang làm hi sinh." "Không sai, sinh linh đều hướng về Tiệt Giáo, nguyện bái nhập Tiệt Giáo, Tiệt Giáo tất định càng thêm xương thịnh." Nữ Oa và Tiếp Dẫn điên cuồng đội mũ cao cho Thông Thiên.

Lăng Tiêu nghe mà đau lòng thay cho Thông Thiên.

Quá thảm, nghe thử xem từng kẻ này nói có phải tiếng người hay không?

Còn sư huynh đệ nữa chứ, đồng chung mối thù hùa vào hố Thông Thiên một vố. "Hừ, các ngươi coi ta là kẻ ngu sao?

Hiện nay thế hệ có khí vận thâm hậu của Hồng Hoang đều nhập các giáo." "Căn nguyên không được, thu nhiều hơn nữa lại có tác dụng gì?" "Đã các ngươi cảm thấy tốt như vậy, vậy các ngươi chính mình vì Hồng Hoang hi sinh đi.

Muốn đào căn cơ Tiệt Giáo ta?

Nằm mơ." "Thiêm áp Phong Thần Bảng thì có thể.

Các giáo các ngươi thiêm áp bao nhiêu, Tiệt Giáo ta thiêm áp bấy nhiêu, công bằng công chính.

Muốn để Tiệt Giáo ta toàn bộ gánh vác, không có khả năng." Thông Thiên giận không kềm được, thất khiếu bốc khói.

Chúng Thánh lập tức sắc mặt không tốt, tên này không dễ lừa dối a.

Muốn bọn họ xuất người?

Chương 155

Không có khả năng.

Thế là, Tử Tiêu Cung ồn ào như cái chợ vỡ, chư Thánh đều muốn chiếm tiện nghi, ít xuất người, thậm chí không xuất người.

Cãi cọ một hồi bắt đầu quay sang bóc phốt nhau, suýt chút nữa đánh nhau.

Lăng Tiêu lấy ra một mâm tiên quả, say sưa ngon lành ăn dưa xem kịch.

Hạo Thiên cũng mỹ mãn xem kịch, quả thực hả giận không chịu được, cho các ngươi trước kia ức hiếp ngô, coi ngô không ra người!

Đạo Tổ đã phát thoại rồi, lần này lượng kiếp là Phong Thần lượng kiếp, không đồng ý cũng phải đồng ý, Thiên Đình chú định muốn quật khởi.

Thế là Hạo Thiên ngồi xuống bên cạnh Lăng Tiêu cùng nhau ăn dưa xem kịch.

Hắn đối với Lăng Tiêu không có oán hận gì, dù sao Tam Kim Ô chưa từng ức hiếp hắn.

Lần trước Lăng Tiêu chạy tới Thiên Đình, xưng hắn là đạo hữu, đổi thành Thiên Định Lục Thánh, khẳng định gọi hắn là Hạo Thiên đồng tử.

Lục Thánh cãi nhau mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng cũng không cãi ra được kết quả, tan rã trong không vui.

Hồng Quân bảo chư Thánh trở về suy nghĩ thật kỹ, ba trăm năm sau lại bàn Phong Thần.

Thông Thiên bị nhắm vào khí thế hung hăng bỏ đi.

Năm Thánh khác đều có mục đích chung: để Tiệt Giáo đệ tử điền bảng, ai bảo Tiệt Giáo đệ tử nhiều chứ.

Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, thế đầu cực thịnh, chiếm cứ quá nhiều tài nguyên tu hành, bọn họ sớm đã khó chịu, vừa vặn nhân cơ hội này kéo Tiệt Giáo xuống ngựa.

Nữ Oa mời chư Thánh đi Oa Hoàng Cung thương nghị, thậm chí mời cả Lăng Tiêu.

Cái gọi là thương nghị, chính là bọn họ đạt thành liên minh, cùng nhau nhắm vào Thông Thiên Giáo Chủ.

Lăng Tiêu ngoài miệng đáp ứng, trên thực tế hắn biết, một khi Tiệt Giáo đệ tử không đủ số lượng điền Phong Thần Bảng, năm tên vô sỉ này khẳng định liên hợp lại nhắm vào Tinh Đấu Cung, lấy chúng tinh thần điền bảng.

Năm tên vô sỉ này tâm đen cực kỳ, một người cũng không muốn xuất.

Sau khi trở về, Lăng Tiêu liền bảo tinh thần từ Đại La Kim Tiên trở lên toàn bộ về Tam Tiên Sơn không được ra ngoài, để tránh bị ám hại.

Cái gì kiếp khí lại hiện, Hồng Quân nói hươu nói vượn.

Nếu Lăng Tiêu nhớ không lầm, là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên phạm vào sát kiếp mới dẫn phát lượng kiếp.

Hiện tại lượng kiếp hẳn là còn chưa bắt đầu đi.

Phản chính bất quản như thế nào, muốn để người của hắn điền bảng?

Nằm mơ.

Đại La Kim Tiên, Kim Ô môn hạ cũng không thiếu: Kim Ô Cửu Tử, Thập Kim Ô, Trấn Nguyên Tử...

đẳng đại năng, tinh thần, còn có gần trăm vị Nhân tộc Đại La Kim Tiên đang tu luyện trong Hồng Vân Cung, diễn luyện trận pháp.

Đề thăng chiến lực, không gì ngoài pháp bảo, thần thông, trận pháp.

Hiện tại Nhân Đạo, Ma Đạo, Thiên Đạo đều muốn Phong Thần, Phong Thần lượng kiếp này tất định mười phần thảm liệt, Lăng Tiêu phải tận khả năng đề thăng chiến lực của chính mình.

Hòa bình vượt qua lượng kiếp là không thể nào, Tử Tiêu Cung nghị luận Phong Thần lần hai kết quả bất quá cũng là các bằng bản sự, sống chết do mệnh.

Lăng Tiêu cảm ứng một chút, phân thân đã tìm được Dương Tiễn và Dương Thiền, đang ma luyện hai huynh muội.

Huynh muội hai người không phải tiên thể thuần chính, bán nhân bán tiên, tiên căn ẩn nặc, cần phải ở trong ma luyện tìm được cơ duyên kích hoạt.

Phân thân truyền cho hai huynh muội Nhân tộc võ đạo, tiên tu võ đạo, lại tìm cơ duyên kích hoạt.

Mãi cho đến mười bốn năm sau, Dương Tiễn hai mươi tuổi, Dương Thiền mười tám tuổi.

Ngày hôm này, hai huynh muội gặp phải yêu thú tập kích, dưới tình thế sinh tử một đường, rốt cuộc cũng kích hoạt được tiên căn.

Trải qua hơn mười năm ma luyện, tâm tính hai huynh muội đã cực kỳ kiên nhận, quanh năm cùng dã thú tư sát, luyện được một thân võ nghệ tốt.

Dao Cơ gen cực tốt, Dương Tiễn lớn lên gọi là đẹp trai ngời ngời, Dương Thiền cũng trổ mã đình đình ngọc lập.

Phân thân bắt đầu dạy huynh muội hai người tu luyện tiên pháp, tu luyện Đằng Vân Chi Thuật đi tìm Khổng Tuyên.

Dương Tiễn thiên phú dị bẩm, lúc kích hoạt tiên căn, lại ngoài ý muốn đạt được thiên phú thần thông Thiên Nhãn.

Thuộc về một loại đồng thuật thần thông, ví dụ như Vô Chi Kỳ Phá Vọng Chi Nhãn, chính là đồng thuật thần thông, nhìn thấu hết thảy hư vọng.

Mà Thiên Nhãn của Dương Tiễn cũng cụ bị một số năng lực phương diện này, nhưng mạnh hơn là năng lực công kích, pháp lực hội tụ một đường, bạo phát lực và xuyên thấu lực cực mạnh, hơn nữa có tính năng khóa chặt, chỉ có thể đỡ, không thể tránh.

Coi như là thiên phú thần thông rất mạnh.

Thiên phú thần thông tịnh không tính là hiếm thấy, ví dụ như Thái Dương Chân Hỏa của Kim Ô, Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Thuyết pháp kiếp trước nói Thiên Nhãn của Dương Tiễn là một kiện pháp bảo, nhưng sự thật là thiên phú thần thông, độc nhất vô nhị.

Tương so bên dưới, thiên tư của Dương Thiền so với Dương Tiễn muốn kém hơn rất nhiều.

Ngày này, huynh muội Dương Tiễn học được Đằng Vân Chi Thuật, sứ mệnh phân thân hoàn thành, hồi quy bản thể.

Lăng Tiêu không quản nữa, thế này mà còn đi không đến Bất Tử Hỏa Sơn thì cũng quá phế vật rồi.

Đó là đồ đệ của Khổng Tuyên, để Khổng Tuyên tự mình đi dạy.

Trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Dương Tiễn và Khổng Tuyên còn là đối đầu, hiện tại thành sư đồ.

Phong Thần Diễn Nghĩa đảo cũng không nói bừa, Dương Tiễn căn bản không phải đối thủ của Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên là chân chính Thánh Nhân chi hạ vô địch.

Thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang quá mạnh rồi.

Trấn Nguyên Tử đủ mạnh đi, có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư trong tay, nhưng khi đối mặt Khổng Tuyên, đều chỉ có thể ỷ vào Địa Thư miễn cưỡng tự vệ.

Ngũ Sắc Thần Quang hoàn toàn so được với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, trước mắt có thể nói là thần thông có năng lực công kích mạnh nhất, cùng đẳng cấp với Nhất Khí Hóa Tam Thanh, so với Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử đều phải cao hơn một bậc.

Thiên phú thần thông là từ căn nguyên diễn sinh ra, độc nhất vô nhị, người khác muốn học cũng học không được.

Trăm năm sau, Khổng Tuyên mang theo Dương Tiễn, Dương Thiền về Bồng Lai Tiên Sơn.

Để uẩn của Phượng tộc cũng dày, Khổng Tuyên hiển nhiên không ít cho hai huynh muội ăn thiên tài địa bảo.

Dương Tiễn đã là Chân Tiên tu vi, Dương Thiền kém hơn rất nhiều, mới Thiên Tiên đỉnh phong. "Sư tôn, đệ tử muốn thu hai đứa nó làm đồ đệ." Khổng Tuyên bẩm báo. "Chúng ta không có lập giáo, không có nhiều quy củ như vậy.

Các ngươi cũng đều là Chuẩn Thánh đại năng rồi, những việc này tự mình làm chủ, không cần hỏi ta." Lăng Tiêu cười cười.

Chương 156

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cả ngày bế quan, làm ông chủ chỉ tay năm ngón, những việc này đều là hắn quản.

Bởi vì duyên cớ hắn sống hai đời, nguyên thần cường đại hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rất nhiều.

Trước kia không có gì, từ sau khi bắt đầu tham ngộ pháp tắc, ưu thế của Lăng Tiêu liền đột hiển ra.

Nguyên thần cường đại, tham ngộ pháp tắc rõ ràng muốn dễ dàng hơn rất nhiều.

Cho dù hắn không thành Thánh, nguyên thần không cách nào đề thăng, tốc độ tham ngộ pháp tắc y nguyên nhanh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai người hiện tại đều Thánh Nhân cảnh ngũ trọng rồi, nguyên thần y nguyên không có cường đại bằng Lăng Tiêu.

Pháp tắc Lăng Tiêu hiện tại tham ngộ hoàn toàn không ít hơn hai người, chỉ cần Lăng Tiêu nguyện ý thành Thánh, trực tiếp liền có thể tiêu thăng đến Thánh Nhân ngũ trọng.

Cũng chính vì duyên cớ nguyên thần cường đại này, Lăng Tiêu mới một mực không có thành Thánh.

Dù sao cũng không ảnh hưởng tham ngộ pháp tắc, nếu không hắn đã sớm thành Thánh.

Người ta xuyên việt đều có bàn tay vàng, đây đại khái chính là bàn tay vàng của Lăng Tiêu. "Hôm nay hai đứa các ngươi liền chính thức bái sư đi." Khổng Tuyên cũng không lề mề, cử hành bái sư điển lễ, sau đó bắt đầu nhận người.

Lăng Tiêu, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất là sư tổ.

Thường Hi và Hi Hòa là sư bà.

Lục Nhĩ là sư bá, những người khác là sư thúc. "Các ngươi đã bái ngô vi sư, liền là Kim Ô môn hạ.

Sau này hành sự không cần câu thúc, thiết vật làm hỏng uy danh Kim Ô môn hạ, nhưng cũng không được làm điếm ô danh tiếng Kim Ô môn hạ." Khổng Tuyên dạy bảo. "Vâng, đồ nhi cẩn ghi nhớ." Hai người ngoan ngoãn đáp lại. "Bảo vật này tên là Khai Sơn Phủ, Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Bảo vật này tên là Nghê Hoàng Tiên Y, do lông vũ của Phượng tộc đại năng luyện chế mà thành, Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo.

Hôm nay liền ban cho các ngươi." Khổng Tuyên bắt đầu ban bảo.

Lăng Tiêu mí mắt giật một cái.

Khai Sơn Phủ, đó chẳng phải là cây rìu trong truyền thuyết kiếp trước Dương Tiễn dùng bổ Đào Sơn sao?

Cải biên vận mệnh Dương Tiễn, bảo vật này vẫn là rơi vào trong tay Dương Tiễn, chẳng lẽ đây chính là túc mệnh ư? "Khai Sơn Phủ ngươi kiếm từ đâu ra?" Lăng Tiêu hiếu kỳ hỏi. "Trên đường trở về nhìn thấy bảo vật hiện thế, ta qua xem xét, chính là bảo vật này xuất thế." Khổng Tuyên nói.

Lăng Tiêu có chút im lặng, quá trùng hợp rồi, Khai Sơn Phủ mạc không phải cảm ứng được Dương Tiễn mới xuất thế. "Hai kiện Tiên Thiên pháp bảo này đều không tệ, nhưng đối với Kim Ô môn hạ ta mà nói, chỉ có một kiện Tiên Thiên pháp bảo bàng thân, vẫn là hàn toan một chút!" "Ta nơi này có một số pháp bảo không dùng đến, các ngươi cầm đi dùng đi." "Vật này tên là Bảo Liên Đăng, do Hỗn Độn Thanh Liên toái phiến biến thành, ba mươi ba đạo cấm chế Tiên Thiên Cực

phẩm Linh Bảo.

Dương Thiền ngươi cầm đi." "Vật này tên Chân Quân Chiến Giáp, Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Vật này tên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, Hậu Thiên Cực phẩm Linh Bảo.

Dương Tiễn ngươi cầm đi dùng đi." Lăng Tiêu lại lấy ra ba kiện pháp bảo ban cho hai người.

Hai cái sau tuy là Hậu Thiên pháp bảo, nhưng lại là Lăng Tiêu sau khi xác nhận huynh muội Dương Tiễn và Dương Thiền sẽ bái nhập Kim Ô nhất mạch, tham khảo tạo hình Nhị Lang Thần trong "Bảo Liên Đăng Hậu Truyện" kiếp trước, chuyên môn vì Dương Tiễn lượng thân định chế, có thể nói phi thường phù hợp với Dương Tiễn.

Thật muốn luận uy lực thực chiến, mảy may không thua một số Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu dựa theo nguyên bản phát triển, Dương Tiễn cũng sẽ đạt được Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương, do Tam Thủ Giao hóa thành.

Tam Thủ Giao là cái rác rưởi gì, con giao long bàn cứ trên cột trụ Lăng Tiêu Bảo Điện, căn nguyên bình thường, hóa thành pháp bảo có thể lợi hại bao nhiêu chứ.

Cùng một phẩm cấp rác rưởi như đống đồng nát sắt vụn Kim Cô Bổng kia thôi. "Tạ sư tổ!" Hai huynh muội đại vi cảm động, thế mà lại ban cho bọn họ pháp bảo phẩm cấp cao như vậy. "Cố gắng tu luyện đi, chờ các ngươi khi nào có thể hoàn toàn luyện hóa Khai Sơn Phủ, liền có thể bổ ra Đào Sơn cứu mẫu thân các ngươi." "Nhưng ta cảm thấy các ngươi vẫn là không nên bổ thì tốt hơn.

Cho dù mẫu thân các ngươi cũng là người bị hại, bị Chuẩn Đề tên trọc kia tính kế, nhưng chung quy là mẫu thân các ngươi hố Hạo

Thiên, hố Thiên Đình.

Nàng lựa chọn duy hộ hai huynh muội các ngươi, liền là lựa chọn có lỗi với Hạo Thiên.

Nàng trong lòng hổ thẹn, áp dưới Đào Sơn cũng tốt.

Nếu không nàng ra ngoài, không mặt mũi đối mặt Hạo Thiên, sợ là sẽ tự tuyệt." Lăng Tiêu khai giải nói. "Thế nhưng, thế nhưng nương ta không phải Đại La Kim Tiên, tuổi thọ có hạn, chẳng lẽ cứ để nương ta vẫn luôn bị áp dưới Đào Sơn đến chết sao?" Dương Tiễn không cam lòng. "Cái này đơn giản, chờ ngươi luyện hóa Khai Sơn Phủ, phá cấm chế Hạo Thiên bố tại Đào Sơn, nương ngươi liền có thể ở bên trong tu luyện." "Nhân quả tuần hoàn, Chuẩn Đề sẽ gặp phản phệ, chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi.

Mệnh cách cha ngươi cũng không đơn giản, tương lai sẽ mang đến đại họa cho Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo nợ cả nhà các ngươi đều phải trả, đến thời gian đem khí vận Tây Phương Giáo tặng cho Thiên Đình, nương ngươi tự nhiên sẽ không còn nợ Hạo Thiên cái gì." Lăng Tiêu ung dung nói. "Cha đệ ấy là đệ tử Chuẩn Đề, sao lại mang đến đại họa cho Tây Phương Giáo?" Khổng Tuyên nhíu mày, hôm đó hắn đã nhìn qua Dương Thiên Hữu, không có gì đặc biệt a. "Tây Phương Giáo giáo nghĩa tuyệt tình, tuyệt ái, tuyệt nhân tính, cái gì mà phổ độ chúng sinh, đều là vì mưu cầu tín ngưỡng, lừa gạt chúng sinh, hư ngụy đến cực điểm." "Dương Thiên Hữu chí tình chí tính, cùng Tây Phương Giáo không phải người cùng một đường, chung quy có một ngày sẽ hoài nghi giáo nghĩa Tây Phương Giáo.

Khi vẩn đục trở thành thường thái, thanh bạch liền là tội lỗi.

Hắn sẽ bị bài trừ, bị chèn ép, sau đó hắc hóa." "Hồng Hoang cần trải qua chín cái lượng kiếp, mà Dương Thiên Hữu là nhân vật chính

của một cái lượng kiếp trong tương lai.

Khi hắn bắt đầu hắc hóa, liền là lúc lượng kiếp bắt đầu." Lăng Tiêu bố hạ cấm chế, ung dung nói. "Lượng kiếp nhân vật chính?

Thật hy vọng mau chóng đến, tốt nhất giết chết Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai tên trọc kia." Đại Bàng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn. "Cửu kiếp đã trải qua Khai Thiên lượng kiếp, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp lập tức muốn nổi lên." "Ta thôi diễn xuất thiên cơ, lượng kiếp Dương Thiên Hữu ánh chiếu là cái tiếp theo nữa.

Các ngươi phải nỗ lực tu luyện, đến lúc đó giúp cha các ngươi lật đổ Tây Phương Giáo." Lăng Tiêu tiếp tục nói. "Đa tạ sư tổ báo cho, chúng ta sẽ nỗ lực tu luyện." Dương Tiễn và Dương Thiền mâu quang đại lượng, phụ thân thế mà lại ra sức như vậy, bọn họ nhất định phải tu luyện thật tốt, đến lúc đó giúp phụ thân. "Đã nhập Kim Ô môn hạ, truyền bọn chúng Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết đi.

Vừa vặn Hoàng Trung Lý thành thục rồi, cho bọn chúng dùng đi.

Nhân Sâm Quả của lão Trấn cũng sắp chín rồi, đến lúc đó ngươi đi xin một cái để tăng thọ cho Dao Cơ." Lăng Tiêu ung dung an bài. "Tạ sư tổ." Thanh âm Dương Tiễn và Dương Thiền cảm động đều đang nghẹn ngào.

Cho bọn họ nhiều đồ tốt như vậy, còn nhớ thương mẫu thân bọn họ, sư tổ quá tốt rồi.

Chương 157

"Đi đi, thiết ký việc ngô nói hôm nay chớ có truyền ra ngoài." Lăng Tiêu phất phất tay.

Sau khi đám người rời đi, Đại Bàng cười hì hì sáp lại gần: "Sư phụ, ta cũng muốn thu đồ đệ chơi." "Ngươi thì thôi đi, suốt ngày không có cái chính hình, ham chơi phạm ngốc, đừng làm lỡ con cái nhà người ta.

Muốn chơi thì dẫn Thập Kim Ô đi chơi đi." Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Đại Bàng.

Đại Bàng ủy khuất ba ba chu mỏ, chạy đi dẫn Thập Kim Ô đi tát hoan.

Thoáng chớp mắt hai trăm năm trôi qua, dựa vào Hoàng Trung Lý, Dương Tiễn hai trăm năm liền đột phá đến Thái Ất Kim Tiên, Dương Thiền thì Kim Tiên trung kỳ.

Hoàng Trung Lý luyện hóa một quả liền có thể lập địa thành Kim Tiên.

Dương Thiền biết thiên phú mình không bằng nhị ca, hy vọng nhị ca mau mau biến cường, đưa nàng đi bổ ra cấm chế Đào Sơn, đưa nàng đi gặp nương thân.

Mười quả Hoàng Trung Lý, Dương Thiền chỉ lấy ba cái, còn lại toàn bộ cho Dương Tiễn, đây còn là Dương Tiễn phát nộ, nếu không Dương Thiền một quả cũng không cần.

Thái Ất Kim Tiên không thể hoàn toàn luyện hóa cấm chế Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phải Đại La Kim Tiên mới được.

Hạo Thiên phế vật, đó cũng là so với bọn họ, Hạo Thiên tốt xấu gì

cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cấm chế bố hạ dễ phá như vậy sao.

Mà ngày hôm này, Lăng Tiêu thật sự cảm ứng được kiếp khí, bấm đốt thôi toán, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đoạt bảo, đại khai sát giới, dẫn động lượng kiếp hàng lâm.

Đồng thời, Hồng Quân truyền âm chư Thánh tề tụ Tử Tiêu Cung.

Vẫn là Lăng Tiêu đại biểu Tam Kim Ô đi.

Hắn thôi toán ra chuyện tốt Thập Nhị Kim Tiên làm, chư Thánh khác tự nhiên cũng cảm ứng được.

Vừa đến Tử Tiêu Cung, từng người ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Nguyên Thủy. "Nguyên Thủy, lượng kiếp là do Xiển Giáo đệ tử ngươi dẫn phát, nên do Xiển Giáo ngươi phụ trách bình ổn lượng kiếp." Lăng Tiêu ném gạch dẫn ngọc, nếu không làm sao cãi nhau được. "Không sai, ai dẫn phát lượng kiếp người đó phụ trách.

Xiển Giáo đệ tử ngươi điền bảng, không đủ thì gia tăng tốc độ bồi dưỡng, dù sao chúng ta không quản." "Xiển Giáo không phải thuận thiên ứng mệnh, xiển thuật thiên cơ sao, chính là minh biện thiên cơ như vậy đó hả?" "Đại khai sát giới đoạt bảo cũng gọi là thuận thiên ứng mệnh?" "....." Ngũ Thánh đối với Nguyên Thủy khẩu tru bút phạt.

Thập Nhị Kim Tiên đại khai sát giới, bọn họ đều có môn nhân tại trường, tuy rằng Thập Nhị Kim Tiên đối với môn nhân của bọn họ có chỗ thu liễm, nhưng cũng toàn bộ bị đánh thành trọng thương.

Quả thực là đang đánh vào mặt bọn họ. "Đủ rồi, lượng kiếp đã hiện, hàng lâm là chuyện sớm hay muộn.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên chỉ là dụ nhân, không có bọn họ, lượng kiếp cũng sớm muộn sẽ hàng lâm." Hồng Quân mở miệng cắt ngang chư Thánh đang khẩu tru bút phạt Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thở phào nhẹ nhõm.

Lượng kiếp là do Thập Nhị Kim Tiên dẫn phát, đây là sự thật, hắn cũng không biết giảo biện thế nào.

Cũng may Đạo Tổ hỗ trợ đưa cái bậc thang đi xuống, nếu không Xiển Giáo tất thành mục tiêu công kích. "Đạo Tổ, câu này ngô không đồng tình.

Lượng kiếp tuy hiện, nhưng nếu không phạm sát giới, lượng kiếp đều không có lý do hàng lâm." "Ngô Kim Ô môn hạ, thể thượng thiên có đức hiếu sinh, chưa từng phạm qua sát nghiệt, việc này đối với Ngô Kim Ô môn hạ không công bằng." Lăng Tiêu lửa cháy đổ thêm dầu, điên cuồng châm ngòi. "Đúng, không công bằng." Chư Thánh lập tức đi theo ồn ào.

Dù sao lượng kiếp chính là do Xiển Giáo dẫn phát, Nguyên Thủy không xuất chút máu mà muốn việc này bỏ qua?

Không có khả năng.

Hồng Quân nhìn Lăng Tiêu một cái, gọi là tức a, cái tên đầu sỏ này, mỗi lần gây chuyện đều là cái tên đầu sỏ này. "Nữ Oa sư muội, ngươi có thể câm miệng đi, Yêu tộc kiếp khí quấn thân, còn chưa phạm sát nghiệt sao?" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tây Phương Giáo đệ tử các ngươi cưỡng ép độ sinh linh về Tây phương, dám nói không sát sinh?" "Đại huynh, Quy Nhất Giáo mời chào không ít đại năng gia nhập, những đại năng kia có không ít từng là người của Tiên Đình năm xưa, tham dự Vu Yêu lượng kiếp, huynh dám nói bọn họ không sát sinh?" Nguyên Thủy không phục, một cái một cái đốp lại.

Đến lượt Thông Thiên và Lăng Tiêu thì phạm nan rồi.

Thông Thiên đối với môn hạ đệ tử quản giáo rất nghiêm, đại năng gia nhập Tiệt Giáo chỉ có Lôi Trạch và Băng Diễm Tiên Tử.

Lôi Trạch sau khi Tiên Đình phúc diệt liền quy ẩn khổ tu, ít khi lộ diện.

Băng Diễm Tiên Tử càng là sau Tử Tiêu Cung tam giảng liền bế quan khổ tu không ra, gần đây nhận lời mời của Thông Thiên mới xuất hiện.

Hai vị này đều không dính líu Vu Yêu lượng kiếp, thật đúng là bới không ra tật xấu.

Còn về Kim Ô môn hạ, Tam Kim Ô từ Tử Tiêu Cung nhất giảng hoạt dược đến nay, hình như trừ Thiên Định Lục Thánh bọn họ ra, cũng không làm sao ngược qua người khác.

Mỗi lần chỉ đánh cướp, không sát sinh, thật đúng là chưa từng phạm qua sát nghiệt.

Đối với đệ tử và chúng tinh thần quản rất nghiêm, rất ít khi lang thang trên Hồng Hoang, càng đừng đề cập phạm sát nghiệt.

Nếu là phương diện khác, Nguyên Thủy còn có thể bới móc tật xấu, phương diện sát sinh này hắn thật bới không ra. "Nói a, Ngô Kim Ô môn hạ ai phạm sát nghiệt?" Lăng Tiêu khiêu khích nói.

Hắn đã sớm biết Phong Thần lượng kiếp là nhân sát kiếp mà sinh, cho nên ước thúc môn hạ, tịnh lấy mình làm gương không sát sinh.

Nguyên Thủy không còn lời nào để nói. "Phong Thần lượng kiếp nhân sát kiếp mà sinh, Ngô Kim Ô môn hạ chưa từng phạm sát nghiệt, bắt Kim Ô môn hạ ta ứng kiếp, không công bằng đi." Lăng Tiêu nói. "Tiệt Giáo ta cũng vậy." Thông Thiên theo sát.

Đừng nói Nguyên Thủy, Hồng Quân nhất thời cũng á khẩu không trả lời được.

Bới lông tìm vết, chui lỗ hổng, Lăng Tiêu là chuyên nghiệp. "Lượng kiếp hàng lâm, Thánh Nhân cũng không cách nào siêu thoát,

hiện tại quan trọng nhất là bình ổn lượng kiếp." Hồng Quân chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ. "Để đệ tử tứ giáo bọn họ điền bảng bình ổn lượng kiếp không phải là được rồi sao, tứ giáo bọn họ gom lại ba trăm sáu mươi lăm cái Đại La Kim Tiên vẫn là có thể làm được." Lăng Tiêu nhún nhún vai. "Không sai, Ngô Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ chưa từng phạm sát nghiệt, bắt người của chúng ta điền bảng, không công bằng, ta không nhận." Thông Thiên phụ họa nói. "Lần này lượng kiếp, do Nhân tộc đại tứ khuếch trương, tạo sát vô số mà uẩn nhưỡng, lần này lượng kiếp ứng tại Nhân tộc.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên chỉ là ở cuối cùng bổ một đao, khiến lượng kiếp uẩn nhưỡng viên mãn, từ đó hàng lâm." Hồng Quân nói.

Lăng Tiêu không nghĩ tới lão già này lấy Nhân tộc ra nói chuyện, là thật là giả không biết, nhưng Nhân tộc những năm này xác thực tạo sát vô số. "Được, ta nhận, nhưng tứ giáo các ngươi cũng phạm qua sát nghiệt, lượng kiếp hàng lâm có một phần công lao của các ngươi, đừng hòng chạy.

Chúng ta chia đều, mỗi phương thêm bảy mươi ba cái danh ngạch, vừa vặn." Lăng Tiêu cũng không giảo biện.

Hắn cũng không tin Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nguyện ý.

Còn về Nữ Oa, căn bản sẽ không để ý Yêu tộc sống chết.

Đặc biệt trong tình huống Thông Thiên trích xuất ra ngoài, một giáo thêm bảy mươi ba cái danh ngạch, thực lực đại tổn, mãi mãi không cách nào ngăn cản Tiệt Giáo làm lớn, một nhà độc đại. "Tuy rằng Tiệt Giáo không phạm sát nghiệt, nhưng cũng là một phần của Hồng Hoang, nên vì Hồng Hoang làm cống hiến." "Không sai, Tiệt Giáo chiếm dụng đại lượng tu luyện tư nguyên của Hồng Hoang, đây

là sự thật.

Chương 158

Lượng kiếp là tai nạn của toàn bộ Hồng Hoang, Tiệt Giáo dùng tư nguyên Hồng Hoang, thì nên xuất lực." "....." Ngũ Thánh tề tề đem mũi dùi nhắm chuẩn Thông Thiên.

Tiệt Giáo muốn độc thiện kỳ thân?

Nằm mơ. "Các ngươi, các ngươi quả thực vô sỉ." Thông Thiên tức đến phát run, vì kéo Tiệt Giáo xuống nước, lý do như vậy cũng nghĩ ra được. "Muốn nói chiếm dụng Hồng Hoang tư nguyên, ai không chiếm dụng?

Vậy thì toàn bộ nhập kiếp, các bằng bản sự, chết lên bảng, như vậy công bằng nhất." Thông Thiên trực tiếp bày lạn.

Kéo Tiệt Giáo xuống nước chứ gì, vậy thì ai cũng đừng chạy, ai cũng đừng hòng sống dễ chịu.

Tiệt Giáo đệ tử đông đảo, có hắn ban thưởng các loại đại trận, chiến lực cực mạnh, khẳng định sẽ không chịu thiệt. "Được a, vậy thì các bằng bản sự." Chư Thánh nhao nhao thống khoái đáp ứng.

Dù sao bọn họ trước đó đã kết thành đồng minh, đến lúc đó cùng nhau nhắm vào vây đánh Tiệt Giáo. "Nếu các ngươi đều tán thành, vậy thì các bằng bản sự đi." Hồng Quân gật gật đầu, hắn cầu còn không được như thế, như vậy mới có thể kéo Nhân tộc xuống nước. "Ngô có một cái yêu cầu, Thánh Nhân không được nhúng tay lượng kiếp." Thông Thiên cũng không ngốc, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cái đức hạnh gì, khẳng định sẽ không công bằng công chính.

Ngũ Thánh tề xoát xoát nhìn về phía Lăng Tiêu.

Năm phương bọn họ liên hợp, không nhúng tay cũng được, nhưng

nếu Lăng Tiêu không ly khai, chẳng phải đều do Lăng Tiêu định đoạt sao?

Ai làm lại Lăng Tiêu a.

Dù sao bọn họ và Lăng Tiêu quan hệ không hữu hảo, không dám tín nhiệm Lăng Tiêu. "Thánh Nhân không được nhúng tay thì có thể, nhưng Lăng Tiêu cũng phải lui trường." Nguyên Thủy nói. "Dựa vào cái gì?

Ta lại không phải Thánh Nhân.

Các ngươi có Tam Thi, đều là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, các ngươi để Tam Thi nhập trường, Kim Ô môn hạ ta chẳng phải rất chịu thiệt." Lăng Tiêu đương nhiên không vui, hắn không thành Thánh chính là đợi ngày này đây.

Lục Thánh tề tề trợn trắng mắt, ngươi nghe xem ngươi nói có phải tiếng người hay không.

Ngươi xác thực không phải Thánh Nhân, nhưng đơn đấu, hình như chúng ta không ai đánh lại ngươi thì phải.

Bất quá đừng nói, lúc này chỗ tốt của trảm Tam Thi liền đột hiển ra.

Bọn họ lui trường, nhưng có thể để Tam Thi lưu lại.

Bỏ qua Thông Thiên không tính, bọn họ có mười lăm tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chỉ cần Lăng Tiêu lui trường, như vậy quyền chủ đạo liền rơi vào trong tay bọn họ.

Lăng Tiêu nhất định phải lui trường, đối với bọn họ mới có lợi.

Thế là, song phương cứ thế đề tài này lại cãi vã ầm ĩ. "Đủ rồi, Lăng Tiêu không được nhúng tay, Lục Thánh Tam Thi chỉ có thể lưu

lại một cỗ." Hồng Quân nghe đến đau đầu, không thể không mở miệng cắt ngang, đưa ra một biện pháp chiết trung. "Vậy Khổng Tuyên và Đại Bàng cũng phải lui trường." Ngũ Thánh không nguyện ý.

Đại Bàng tên kia, tốc độ so với bọn họ Thánh Nhân còn nhanh hơn.

Khổng Tuyên càng là, đều có thể so vài chiêu với Chuẩn Đề, chiến đấu lực mạnh đến ly phổ.

Chỉ lưu lại một thi, thiết định đánh không lại hai ca này.

Lăng Tiêu thả Khổng Tuyên và Đại Bàng ra, bọn họ ứng đối thế nào? "Các ngươi có cần mặt mũi hay không?

Có muốn Kim Ô môn hạ ta toàn bộ bó tay chịu trói, trói lại để các ngươi giết không?" Lăng Tiêu đều tức cười rồi, còn Thánh Nhân cơ đấy, một chút da mặt cũng không cần. "Khổng Tuyên và Đại Bàng ly khai, Kim Ô môn hạ còn có Thường Hi và Hi Hòa hai tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngươi cũng không chịu thiệt." Nguyên Thủy nói. "Không chịu thiệt?

Chuẩn Thánh hậu kỳ và Chuẩn Thánh đỉnh phong là cùng một đẳng cấp sao?" "Ta Á Thánh, cũng chính là cao hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong một cái cảnh giới, Tam Thi các ngươi toàn bộ lưu lại, ta một đấu mười tám, các ngươi rất lời." Lăng Tiêu đốp lại.

Nói xong, lại cãi nhau.

Dù sao thế nào cũng có người cảm thấy chịu thiệt, ai cũng không thuyết phục được ai.

Cuối cùng chỉ có thể toàn bộ lưu lại, nhưng Lăng Tiêu và Thánh Nhân không được tùy tiện ra tay.

Chính là kiềm chế lẫn nhau, ai ra tay trước phá vỡ cân bằng, kẻ đó

sẽ trở thành mục tiêu công kích.

Lăng Tiêu rất khó chịu a, đám người không biết xấu hổ này cứ nhất quyết đem hắn tính vào hàng ngũ Thánh Nhân, cho nên hắn những năm này không thành Thánh, chẳng phải uổng phí công phu. "Phong Thần cần thiên mệnh ứng kiếp chi nhân đến chấp hành, ứng kiếp chi nhân lưng sinh phi hùng chi tướng.

Lượng kiếp do Xiển Giáo dẫn phát, liền do Xiển Giáo đi tìm ứng kiếp chi nhân." "Đây là Thiên Thư Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, ngày sau giao cho ứng kiếp chi nhân chấp chưởng." Hồng Quân đem Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên ban cho Nguyên Thủy. "Vâng." Nguyên Thủy đại hỉ, đây chẳng phải là để Xiển Giáo chiếm cứ tiên cơ sao?

Lăng Tiêu và Thông Thiên phi thường khó chịu, đang định mở miệng, Hồng Quân phất tay một cái đã tống bọn họ ra khỏi Tử Tiêu Cung, căn bản không cho bọn họ cơ hội mở miệng. "Hừ!" Thông Thiên không phục hừ lạnh một tiếng, trở về Hồng Hoang. "Chư vị, chúng ta nói xong liên minh, Tiệt Giáo đệ tử đông đảo, Đại La trở lên không ít, chúng ta hợp lực đem Tiệt Giáo đệ tử tống toàn bộ lên Phong Thần Bảng, không sai biệt lắm liền điền đầy bảng rồi." Nguyên Thủy vui rạo rực nói.

Hoàn toàn quên đi tình Tam Thanh từng có, liên hợp người ngoài đối phó tam đệ của mình, còn vui vẻ như vậy, Lăng Tiêu bị ghê tởm không chịu được. "Được, chúng ta trở về làm chuẩn bị." Chư Thánh gật đầu đồng ý, đi về phía Hồng Hoang.

Mà Lăng Tiêu thì đi về phía sâu trong Hỗn Độn.

Đám người không biết xấu hổ này, cứ nhất quyết tính hắn là Thánh Nhân, hắn không thành Thánh nữa cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Được, vậy ta liền thành Thánh.

Ta không thành Thánh, Lục Thánh các ngươi cộng thêm Tứ Hung Thần cũng không phải đối thủ của ba huynh đệ chúng ta.

Ép ta thành Thánh chứ gì, chờ các ngươi ai nhịn không được ra tay trước, xem ba huynh đệ chúng ta có giết chết các ngươi không.

Hỗn Độn trung, Lăng Tiêu thành Thánh.

Vạn dặm dũng kim liên, tiên âm lượn lờ, dị tượng hoành sinh.

Hỗn Độn vô biên tế, Lăng Tiêu trốn ở chỗ này thành Thánh, căn bản không ai biết.

Chương 159

Đại Đạo ở khắp mọi nơi, hắn ở đâu thành Thánh đều có thể, không giống Thiên Đạo, Nhân Đạo, Địa Đạo Thánh Nhân, chỉ có ở Hồng Hoang mới có thể thành Thánh. "Đại Đạo tại thượng, ngô Tam Túc Kim Ô Lăng Tiêu, hôm nay chứng đạo thành Thánh." Lăng Tiêu hướng Đại Đạo tuyên thệ. "Chuẩn!" Thanh âm uy nghiêm của Đại Đạo từ bốn phương tám hướng truyền đến, đồng thời một luồng bạch quang hàng hạ, đi vào trong cơ thể Lăng Tiêu.

Đây là Đại Đạo ban thưởng Thánh Ngân, cũng là cơ sở thành Thánh - Vạn Vật Mẫu Khí.

Giống như Thiên Đạo Thánh Nhân Thánh Ngân là Hồng Mông Tử Khí vậy, bất quá, Vạn Vật Mẫu Khí là Đại Đạo ban thưởng, so với Hồng Mông Tử Khí cao cấp hơn nhiều.

Thánh Ngân nhập thể, Lăng Tiêu đột phá cực hạn, khí tức liên tiếp leo thang, trực tiếp tiêu thăng đến Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Sau đó, Lăng Tiêu phục hạ Bàn Cổ Ngọc Tủy mà Hậu Thổ tặng hắn, bắt đầu nhục thân thành Thánh.

Lăng Tiêu trong cơ thể đã có Đại Đạo Thánh Ngân, không cần Địa Đạo Thánh Nhân Thánh Ngân - Đại Địa Mẫu Khí nữa.

Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, Tam Đạo pháp tắc hợp nhất, là vì hoàn chỉnh Đại Đạo pháp tắc.

Nói cách khác, Tam Đạo hợp nhất là vì Đại Đạo, như vậy, Tam Đạo sản xuất Thánh Ngân hợp nhất, là vì Đại Đạo Thánh Ngân.

Cho nên, Đại Đạo Thánh Ngân bao quát Địa Đạo Thánh Ngân.

Cũng tức là nói, Đại Đạo Thánh Nhân đều có thể nhục thân thành

Thánh, chỉ bất quá, nhục thân đột phá cực hạn thành Thánh cũng không dễ dàng.

Bàn Cổ Ngọc Tủy chỉ có một giọt, Lăng Tiêu cũng không có cách nào, không cách nào chia cho Đại ca và Nhị ca.

Lăng Tiêu nhục thân sớm đã thối luyện đến cực hạn, lúc này theo Bàn Cổ Ngọc Tủy luyện hóa, nhục thân tu luyện đột phá cực hạn, thuế tiên hóa thánh, hóa thành Thánh khu.

Ngay tại khoảnh khắc nhục thân thành Thánh, thân thể Lăng Tiêu chấn động, một đạo Bàn Cổ pháp tướng hiện lên từ phía sau.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn sang, có chút ngẩn ra.

Đế Giang bọn họ lúc thành Thánh, cũng không có chuyện này a.

Vừa rồi trong nháy mắt kia, trong thân thể có một cỗ sức mạnh không chịu khống chế chui ra, hóa thành Bàn Cổ pháp tướng này.

Bàn Cổ pháp tướng này không có uy áp gì, hắn tiện tay liền có thể đánh nát, pháp tướng chỉ có vài chục trượng, nhưng uy nghiêm cùng bá khí quan tuyệt cổ kim thiên địa kia, lại khiến hắn căn bản không dấy lên nổi dũng khí động thủ.

Trong lòng phảng phất có một thanh âm nói cho hắn biết, nếu động thủ tiết độc pháp tướng này, liền là tử tội thập ác bất xá, thiên địa bất dung.

Lăng Tiêu ngửa đầu nhìn, thấy pháp tướng này tựa hồ có ý thức, đôi mắt kia có thần, không giống Bàn Cổ hư ảnh mà Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra đờ đẫn như vậy.

Lăng Tiêu ngưng thị, đột nhiên, ánh mắt pháp tướng nhìn về phía hắn.

Lăng Tiêu trong lòng chấn động, muốn dời đi ánh mắt, lại phát

hiện mình bị định trụ, hoàn toàn không cách nào động đậy.

Tại một nháy mắt này, Lăng Tiêu cảm giác mình phảng phất bị ánh mắt pháp tướng quét hình một lần, tất cả bí mật đều không chỗ che giấu.

Lăng Tiêu trong lòng căng thẳng, pháp tướng sẽ không nhìn ra hắn là người ngoại lai, dị số không thuộc về Hồng Hoang, rồi diệt hắn đi chứ.

Vì sao lại như vậy?

Thập Nhị Tổ Vu lúc nhục thân thành Thánh, không có phát sinh chuyện này a.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn tu luyện hoàn chỉnh Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, thân là Bàn Cổ hậu duệ, luyện hóa Bàn Cổ Ngọc Tủy thành Thánh, lại tu luyện công pháp của Bàn Cổ, lúc này mới triệu hoán Bàn Cổ ra?

Hồi lâu, Lăng Tiêu loáng thoáng phảng phất nghe được pháp tướng phát ra một tiếng thở dài.

Hắn cũng không biết tiếng thở dài này là vì cái gì mà than thở.

Là bởi vì hắn là Bàn Cổ hậu duệ, pháp tướng không nỡ ra tay?

Hay là pháp tướng đọc được ký ức của hắn, biết Hồng Hoang sau này bị Hồng Quân mưu đoạt, trở nên rách nát không chịu nổi, hoàn toàn luân vi bãi chăn nuôi để Hồng Quân hấp thu khí vận, cho nên phát ra tiếng thở dài không cam lòng?

Tổng chi, cảnh tượng trước mắt hắn biến đổi, một mảnh Hỗn Độn, tử tịch vô thanh.

Một đạo thân ảnh vĩ ngạn ngạo lập trong Hỗn Độn, chung quanh nằm đầy thi thể.

Đây không phải Khai Thiên chi chiến sao?

Đạo thân ảnh vĩ ngạn kia chân đạp Hỗn Độn Thanh Liên, đỉnh đầu Tạo Hoá Ngọc Điệp, tay cầm Khai Thiên Phủ, Hỗn Độn Châu treo trước ngực, Tích Địa Tạc quấn ngang hông, không phải Bàn Cổ thì là ai.

Những thi thể kia, tự nhiên là Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ giết chết.

Đột nhiên, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hoá Ngọc Điệp, Tích Địa Tạc không chịu nổi gánh nặng bắt đầu vỡ nát.

Bàn Cổ huy động Khai Thiên Phủ chém ra một đạo phủ quang khủng bố, trực tiếp đem thương mang Hỗn Độn chia ra làm hai.

Sau khi chém ra một búa này, Khai Thiên Phủ cũng không chịu nổi gánh nặng vỡ nát, năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo, chỉ còn lại Hỗn Độn Châu.

Bàn Cổ thôi động Hỗn Độn Châu, đem xung quanh ức vạn dặm Hỗn Độn, liên đới bản thân và một bộ phận thi hài Hỗn Độn Ma Thần bao phủ vào trong Hỗn Độn Châu, vô số pháp tắc chi lực chú nhập Hỗn Độn Châu, ba ngàn pháp tắc chi lực diễn hóa vạn vật.

Không biết qua bao nhiêu tuế nguyệt, Hỗn Độn trong Hỗn Độn Châu dần dần diễn hóa thành thế giới Hồng Hoang.

Nhưng lúc này, thiên địa lại muốn dung hợp, Bàn Cổ không màng nghỉ ngơi, lấy thân thể chống đỡ thiên địa, cuối cùng cùng Hồng Hoang dung hợp thành một thể.

Đây là quá trình Bàn Cổ khai thiên địa.

Lăng Tiêu ngây người nhìn, trong đầu không ngừng hiện lên từng màn Bàn Cổ thôi động ba ngàn đại đạo pháp tắc.

Trong đó, những pháp tắc hắn đã tham ngộ, lúc này đều có lĩnh ngộ sâu hơn.

Bàn Cổ đối với lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo pháp tắc đều đạt đến cực hạn.

Họa diện nhất chuyển, Lăng Tiêu lại về tới Hỗn Độn, đối thị cùng Bàn Cổ pháp tướng.

Bất quá, hắn phát hiện mình có thể cử động. "Đây là người tặng ta cơ duyên sao, quan sát người vận dụng ba ngàn đại đạo pháp tắc, trợ ta lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc tốt hơn?" "Người muốn ta giúp người thủ hộ Hồng Hoang, đối phó Hồng Quân?" Lăng Tiêu thăm dò dò hỏi.

Pháp tướng không nói gì, trong mắt một đạo quang mang bắn vào trong mắt Lăng Tiêu, sau đó chậm rãi tiêu tán.

Lăng Tiêu không màng nghĩ cái khác, vội vàng tham ngộ xem đạo quang mang kia là cái gì.

Hồi lâu sau, Lăng Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt tinh mang bạo xạ.

Bàn Cổ cho hắn thế mà lại là lĩnh ngộ đối với Lực Chi Pháp Tắc, còn có một loại thần thông "Đại Đạo Pháp Tướng".

Lấy đại đạo pháp tắc làm cơ sở, ngưng luyện pháp tướng, có thể mượn đại đạo chi lực, lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc càng nhiều, ngưng luyện đại đạo pháp tướng càng mạnh.

Lại hàm chứa Tam Tự Bí: Đấu, Trấn, Ngự.

Đấu là công, Trấn là trấn áp, Ngự là phòng.

Hiệu quả thế nào không biết, dù sao chưa thử qua, nhưng Bàn Cổ sở truyền, khẳng định không kém được.

Bàn Cổ không có cần câu trả lời của hắn, hoặc hứa đã biết hắn

đang đối kháng Hồng Quân.

Nếu sớm biết thành Thánh có cơ duyên này, Lăng Tiêu đã sớm thành Thánh.

Chương 160

Nhưng sớm thành Thánh có lẽ liền không có cơ duyên này, dù sao khi đó Lăng Tiêu còn chưa tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết.

Có Bàn Cổ vận dụng ba ngàn đại đạo pháp tắc, lĩnh ngộ kỳ đại đạo pháp tắc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cái này có tính là bàn tay vàng hay không?

Người khác xuyên việt đều có bàn tay vàng, Lăng Tiêu xuyên việt tới không biết qua bao nhiêu cái nguyên hội, rốt cuộc hoạch đắc cơ duyên miễn cưỡng so được với bàn tay vàng, thật sự là quá khó khăn.

Cũng may Lăng Tiêu không thành Thánh trong Hồng Hoang, để Hồng Quân biết Lăng Tiêu thế mà triệu hoán ra Bàn Cổ pháp tướng, khẳng định nghĩ trăm phương ngàn kế cũng phải giết chết hắn.

Lực Chi Pháp Tắc a, Bàn Cổ thế mà đem cảm ngộ Lực Chi Pháp Tắc truyền cho Lăng Tiêu.

Nhất lực hàng thập hội, lực chi cực, hết thảy đều có thể dùng lực phá đi.

Trong mười đại chí cao pháp tắc, Lực Chi Pháp Tắc trực tiếp nhất, cũng là bá đạo nhất.

Lăng Tiêu nếu tham ngộ Lực Chi Pháp Tắc, lại tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, nhục thân cùng nguyên thần song thành Thánh, có tính là Tiểu Bàn Cổ hay không?

Lăng Tiêu một bên nghĩ, một bên mỹ mãn về Hồng Hoang.

Về tới Bồng Lai Tiên Sơn. "Tam đệ, đệ thành Thánh?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều sửng sốt. "Ân, Nguyên Thủy mấy kẻ

không biết xấu hổ kia cứ nhất quyết đem đệ tính là Thánh Nhân, không thành Thánh nữa cũng chẳng có ý nghĩa." Lăng Tiêu gật gật đầu, lập tức cũng không giấu diếm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bố hạ cấm chế, đem chuyện hắn thành Thánh triệu hoán ra Bàn Cổ pháp tướng báo cho biết.

Sau đó đem Đại Đạo Pháp Tướng và Tam Tự Bí thần thông cùng với cảm ngộ của Bàn Cổ đối với Lực Chi Pháp Tắc, đều phục khắc hai phần truyền cho hai người.

Kim Ô tam huynh đệ xưa nay một thể, đồng tiến cộng thối, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có đồ tốt gì đều sẽ chia cho Lăng Tiêu.

Đối mặt Đông Hoàng Thái Nhất cùng Đế Tuấn, Lăng Tiêu tự nhiên cũng sẽ không tàng tư.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chấn kinh chi dư, không kịp chờ đợi bế quan tham ngộ tu luyện Đại Đạo Pháp Tướng và Tam Tự Bí.

Lăng Tiêu đi một chuyến Địa Phủ, đem thu hoạch truyền một phần cho Hậu Thổ, còn về Hậu Thổ có thể tu thành hay không hắn cũng không biết.

Dù sao Hậu Thổ là Địa Đạo Thánh Nhân, phương thức tu luyện của Địa Đạo Thánh Nhân phi thường đặc biệt, không cần tham ngộ pháp tắc, chính là câu thông địa đạo pháp tắc, dùng địa đạo pháp tắc rèn luyện nhục thân.

Không có đại đạo pháp tắc chống đỡ, Hậu Thổ tự nhiên không có cách nào tu thành Đại Đạo Pháp Tướng.

Nhưng Hậu Thổ hiện tại cũng là có nguyên thần, vạn nhất Hậu Thổ tham ngộ đại đạo pháp tắc thì sao.

Hậu Thổ nhìn thấy Lăng Tiêu rất là vui vẻ, dẫn Lăng Tiêu thăm quan Địa Phủ hiện nay, chắp hai tay sau lưng, đi theo bên cạnh Lăng Tiêu líu ríu nói không ngừng, giống như cô em gái nhà bên hoạt bát khả ái vậy.

Nghe thanh âm Hậu Thổ thanh thúy vui tai, Lăng Tiêu cảm giác rất buông lỏng, bởi vì kiếp trước cũng có một cô em gái nhà bên, cũng như thế này, thường xuyên vây quanh hắn nhảy nhót tưng bừng, giống như một con chim sơn ca vui vẻ líu ríu nói không dứt.

Tới Hồng Hoang, ngày ngày ngươi lừa ta gạt, rất là nhớ nhung sự thoải mái của kiếp trước, giờ khắc này Hậu Thổ giống cực kỳ cô em gái nhà bên kiếp trước, Lăng Tiêu cảm giác rất nhẹ nhõm, tâm thần căng thẳng đều buông lỏng xuống.

Lượn một vòng Địa Phủ, Hậu Thổ dạy Lăng Tiêu như thế nào câu thông địa đạo pháp tắc thối thể.

Quả nhiên, Lăng Tiêu trong cơ thể có Đại Đạo Thánh Ngân, lại nhục thân thành Thánh, là có thể câu thông địa đạo pháp tắc tu luyện.

Nhục thân càng cường đại, dung nạp pháp lực càng nhiều, lấy đó để phân chia cảnh giới.

Đại Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân là giống nhau, thông qua tham ngộ pháp tắc để đề thăng nguyên thần, khuếch đại thức hải, pháp lực trữ tàng trong thức hải.

Địa Đạo Thánh Nhân không có nguyên thần, là trực tiếp đem pháp lực trữ tàng trong thân thể.

Mà Thập Nhị Tổ Vu hiện tại đều là Thánh Nhân tứ trọng cảnh giới, Hậu Thổ mạnh nhất, sắp đột phá đến Thánh Nhân ngũ trọng rồi.

Loại phương pháp tu luyện nhục thân này rất kỳ lạ, Lăng Tiêu càng tu luyện càng hăng say, chủ yếu cái thứ này không cần động não,

tu luyện nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mà hắn tại Địa Phủ bế quan, bên ngoài rất náo nhiệt a.

Hiện nay thiên cơ bất minh, các phương đều còn chưa biết Phong Thần lượng kiếp phải làm như thế nào.

Bất quá, tăng cường thực lực giáo phái khẳng định là không sai.

Ngũ giáo khắp thế giới tìm kiếm Minh Hà và Côn Bằng, hai vị này là Chuẩn Thánh hậu kỳ, gia nhập giáo nào, giáo đó thực lực đại tăng a.

Bọn họ còn không biết Minh Hà và Côn Bằng đã sớm thành Thánh.

Khả năng Minh Hà và Côn Bằng cũng không nghĩ tới, chính mình có một ngày sẽ đắt hàng như vậy.

Thiên Định Lục Thánh tìm Hồng Hoang một vòng cũng không tìm được Minh Hà và Côn Bằng, cứ tưởng rằng hai người đi Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên rồi.

Lại không biết Minh Hà và Côn Bằng hiện tại tu vi không yếu hơn bọn họ, người ta có tâm muốn trốn, bọn họ thật đúng là phát hiện không được.

Tìm không thấy Côn Bằng và Minh Hà, vậy thì chỉ có thể nghĩ biện pháp khác để thăng thực lực giáo phái, chạy đi lôi kéo Long tộc và Phượng tộc, Kỳ Lân tam tộc.

Tam tộc tuy rằng kiếp khí quấn thân, nhưng đều có cao thủ tọa trấn a.

Long tộc Chúc Long, Phượng tộc Chu Tước, Kỳ Lân tộc Đại trưởng lão Lân Thiên, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ đại năng.

Chỉ bất quá tam tộc tựa hồ đã sớm thương lượng xong, không dính líu.

Kỳ Lân tộc đều mang theo tổ địa Kỳ Lân Nhai trốn ra thiên ngoại

Hỗn Độn rồi, quyết tâm không còn dính líu chuyện Hồng Hoang.

Phượng tộc nếu không phải La Hầu đem Thí Thần Thương cắm vào trong Bất Tử Hỏa Sơn, khẳng định cũng là trốn trong Bất Tử Hỏa Sơn không ra.

Long tộc thảm nhất, thành viên quá nhiều, không chỗ có thể trốn, biến bố tứ hải, duy duy nặc nặc, sớm đã không còn phong thái thiên địa bá chủ thời Tích Nhật Long Hán sơ kiếp, ai cũng có thể giẫm hai chân.

Nguyên Thủy còn muốn thông qua Hoàng Long Chân Nhân hiếp bách Long tộc trạm đội Xiển Giáo, kết quả Chúc Long lôi ra chuyện Ngao Thương hiện tại là thân truyền đệ tử của Tam Kim Ô, Nguyên Thủy lập tức hết tỳ khí.

Hoàng Long là cái đẳng cấp gì, cùng Ngao Thương căn bản so không được.

Hoàng Long tu luyện nhiều hơn Ngao Thương mấy vạn năm, hiện tại mới Đại La hậu kỳ, mà Ngao Thương kẻ đến sau lại vượt lên trước, hiện tại đều Đại La trung kỳ rồi, tư chất hai người không cùng một đẳng cấp.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc lôi kéo không được, Lục Thánh lại đem Ngũ Cực Thánh Thú lôi ra.

Ngũ Cực Thánh Thú dính líu Vu Yêu lượng kiếp, vận khí cực tốt, không chỉ không bị liên lụy, còn đều đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trừ Thánh Nhân ra, chính là Ngũ Cực Thánh Thú mạnh nhất.

Ngũ Cực Thánh Thú và Khổng Tuyên đánh nhau, ai mạnh hơn thật đúng là không dễ nói.

Ngũ Cực Thánh Thú đơn nhất một cái khẳng định đánh không lại

Khổng Tuyên, Khổng Tuyên có thể một chiêu miểu sát.

Nhưng Ngũ Cực Thánh Thú hợp lại có thể bố Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, tại trước trung kỳ Vu Yêu lượng kiếp có thể nói đại hiển thần uy, gây ra cho Thập Nhị Tổ Vu không ít khốn nhiễu.

Vu Yêu lượng kiếp bên trong, Ngũ Cực Thánh Thú không chịu liên lụy, gan cũng lớn.

Cũng không biết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hứa hẹn cái gì, thế mà thuyết phục được Ngũ Cực Thánh Thú gia nhập Tây Phương Giáo.

Nhất thời gian Tây Phương Giáo thực lực đại tăng.

Một ngày nọ, Lăng Tiêu đang trong lúc tu luyện, chợt cảm thấy tinh tượng di chuyển, trong tinh không, Văn Khúc Tinh rung động.

Văn Khúc Tinh đã giáng sinh.

Người ứng với Văn Khúc Tinh này, chính là Hoàng thúc Tỷ Can của Nhân Hoàng Đế Tân - vị Nhân Hoàng cuối cùng trong quỹ tích Hồng Hoang vốn có, kẻ trong Phong Thần lượng kiếp bị moi tim mà chết.

Chương 161

Sự thật có đúng là như vậy không?

Chưa chắc!

Đế Tân thật sự hôn dung vô đạo sao?

Cũng chưa chắc.

Lịch sử đều do kẻ chiến thắng viết nên.

Ngày hôm đó, Lăng Tiêu đi tới Triều Ca thành.

Nơi này là nơi Nhân tộc khí vận nồng đậm nhất hiện nay, ngay cả thần thức của Hồng Quân cũng không thể tra xét tiến vào.

Thương triều trải qua gần bốn trăm năm, đã bắt đầu xuống dốc.

Đây là hậu quả của chế độ "gia thiên hạ".

Nhân tộc thiên tính tự tư, cho dù hậu đại không có ai có thể đạt được Hiên Viên Kiếm và khí vận Huyền Điểu tán thành, không xứng làm Nhân Hoàng, bọn họ vẫn như cũ không nguyện truyền ngôi cho người ngoài.

Hậu quả mang lại chính là vương triều lụi bại.

Ví dụ như Thương Vương Đế Ất hiện tại, liền không chiếm được Hiên Viên Kiếm và khí vận Huyền Điểu tán thành, chỉ là kẻ tầm thường, không xứng làm Nhân Hoàng.

Nhân tính cũng là tham lam, tám trăm chư hầu lúc đầu là không thỏa mãn với đất phong dưới quyền, công phạt lẫn nhau, cuối cùng lại là không cam lòng chỉ làm chư hầu.

Lại thêm Nhân Hoàng đương thời tầm thường, càng trợ trưởng khí thế của bọn hắn, cảm thấy chính mình mới nên làm chủ thiên hạ.

Trải qua bốn trăm năm, Nhân tộc đã không còn giống thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đoàn kết nhất trí, chúng chí thành thành, mang trong mình tinh thần đại vô úy hy sinh vì Nhân tộc.

Đây là điều tất yếu, bởi vì thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, nhân khẩu ít, không có nỗi lo tài nguyên không đủ hay phân phối không đều.

Hiện nay trải qua mấy ngàn năm nghỉ ngơi lấy sức, số lượng Nhân tộc đâu chỉ ức vạn vạn, biến bố khắp phương Đông và phương Nam đại địa Hồng Hoang.

Tài nguyên ở phương Đông và phương Nam chỉ có bấy nhiêu, số lượng Nhân tộc vượt qua giới hạn đó, liền sẽ phát hiện tình huống tài nguyên không đủ, phân phối không đều.

Để sống sót, chỉ có thể cướp của người khác, cứ thế mà sinh loạn.

Muốn giải quyết vấn đề này, hoặc là đem mâu thuẫn chuyển di ra bên ngoài, tiếp tục khuếch trương hướng ngoại, chinh phạt phương Bắc và phương Tây.

Hoặc là trị lý nội bộ, quản khống sinh dục, dời núi khai hoang...

Mà chế độ gia thiên hạ, sự truyền thừa tự tư trong nội bộ hoàng tộc, kẻ không chiếm được Hiên Viên Kiếm và khí vận Huyền Điểu tán thành, tất định không phải hạng người hùng tài đại lược.

An dật đã lâu, làm sao sẽ nghĩ đến đối ngoại khuếch trương.

Ví dụ như Đế Ất, quản lý hạt địa Đại Thương đều đã sứt đầu mẻ trán, lại đâu có dư thừa tinh lực đi quản chư hầu.

Chư hầu lớn mạnh, tự nhiên dã tâm nảy sinh.

Nội ưu ngoại hoạn, giới thì sinh chiến, lâm vào nội bộ tiêu hao.

Vương triều thay đổi, chiến loạn tần sinh, rất nhiều người chết trận, nhân số giảm bớt, tài nguyên lại có thể phân phối đủ, lại có thể

an ổn mấy trăm năm, cứ thế tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Đây là chuyện không có cách nào, Nhân tộc sinh sôi quá dễ dàng, quá nhanh, mà lại sinh ra là phàm nhân, cần phải ăn cơm.

Duy có bậc đế vương hùng tài đại lược, mới có thể làm dịu, mang đến thịnh thế.

Nhân tộc có con đường riêng của mình phải đi, hắn nếu cưỡng ép can thiệp ngược lại không tốt.

Nếu là hắn đem khó khăn gì cũng giải quyết giúp Nhân tộc, Nhân tộc sẽ mất đi phẩm đức tự lập tự cường, đối với hắn sinh ra tâm lý ỷ lại, nghĩ đến việc không làm mà hưởng, Nhân tộc ngược lại sẽ càng ngày càng yếu.

Năm ấy, Đế Tân giáng thế.

Huyền Điểu mấy trăm năm chưa động bỗng có động tĩnh, hóa hình mà ra, bay lượn trên không trung Triều Ca.

Thương Vương thất cho người tán bá tin tức nói là vương tử Đế Tân xuất sinh, Huyền Điểu chúc phúc, Đế Tân tất là Nhân Hoàng.

Lăng Tiêu biết đây là sự thật, có thể được Huyền Điểu tán thành, Đế Tân lại làm sao có thể là hạng người bạo ngược hôn dung, chẳng qua là bị tính kế, lại bị kẻ thắng lợi là Chu triều bôi đen mà thôi.

Thương triều vì sao lại vong?

Bởi vì Chu triều cúi đầu trước Thiên Đạo, bán rẻ Nhân tộc, được Thiên Thần tương trợ, thậm chí là Chư Thánh tương trợ.

Mà những chư hầu dã tâm bừng bừng kia không tin, bọn hắn tán bá lời đồn nói là Đế Tân nãi yêu nghiệt giáng thế, Huyền Điểu cảnh báo.

Nhất thời chúng thuyết phân vân, chia làm hai phái, có người cho

rằng là Nhân Hoàng giáng thế, có người cho rằng là yêu nghiệt giáng thế.

Lăng Tiêu cũng không can dự.

Từ một khắc Đế Tân giáng thế kia bắt đầu, Phong Thần lượng kiếp liền chính thức bắt đầu, thiên cơ sáng tỏ: Chu diệt Thương, Tây Kỳ hưng.

Chư Thánh bắt đầu bố cục, lượng kiếp thường thường nương theo tạo hóa, Chư Thánh muốn mưu cầu càng nhiều lợi ích, phái môn nhân nhập Nhân tộc thu đồ đệ, hoặc là chuyển thế nhập Nhân tộc.

Lăng Tiêu đều mặc kệ, vừa vặn dọn dẹp sạch sẽ những kẻ phản đồ Nhân tộc hướng Thiên Đạo khuất phục kia.

Ngày này, Đế Ất băng hà, Đế Tân kế vị, bắt đầu dốc lòng cầu trị, vãn hồi xu thế suy tàn của Đại Thương, nhậm dụng Tỷ Can, Thương Dung, Ngạc Hầu cùng các hiền thần.

Thương triều nằm ở phương Đông Hồng Hoang, mà Chư Thánh tự nhiên không muốn Thương triều chấn hưng trở lại.

Hai năm sau, chư hầu dâng sớ, phương hướng Đông Bắc, nơi tiếp giáp Bắc Hải có đại yêu tác quái, dẫn đầu yêu binh xâm phạm Nhân tộc, thỉnh cầu Đế Tân phát binh chinh thảo.

Đế Tân bèn triệu hồi Thái sư Văn Trọng đang theo Hỏa Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo học nghệ, để Văn Trọng dẫn binh đi Bắc Hải.

Nhân tộc lúc này vẫn rất mạnh, tướng lĩnh đều là Tiên nhân đã thuế phàm vi tiên, binh sĩ đều là người có thiên phú tu võ đạo, bọn hắn kết trận, năng lực có thể cùng Địa Tiên, Thiên Tiên đánh một trận.

Những trận pháp này đều là năm đó Thường Hi, Hi Hòa và Tam Tiêu truyền cho Nhân tộc, còn có Tam Hoàng sáng tạo.

Đệ tử Tiệt Giáo quá nhiều, Kim Ngao Đảo chen không lọt, cho nên rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo đều không ở tại Kim Ngao Đảo mà có đạo trường riêng bên ngoài.

Văn Trọng thiên phú dị bẩm, từ nhỏ bái Hỏa Linh Thánh Mẫu làm sư phụ, sớm đã thành Tiên, sống mấy trăm năm, vẫn luôn là Thái sư của Thương triều.

Giống như Dương Tiễn, hắn thức tỉnh thiên phú thần thông Thiên Nhãn, hiện nay đã là cao thủ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, pháp bảo Đả Vương Tiên là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, chiếm hữu khí vận Nhân tộc.

Đại La cao thủ của Nhân tộc thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đều đang bế quan ở Hỏa Vân Cung, Văn Trọng hiện tại hẳn là người có tu vi cao nhất trong Nhân tộc.

Lăng Tiêu nhìn rõ ràng, Đế Tân xác thực hùng tài đại lược.

Ngày hôm đó, Lăng Tiêu tiến vào hoàng cung gặp Đế Tân.

Đế Tân thân hình cao lớn, không giận tự uy, khí tràng rất mạnh, đang cùng Tỷ Can thương đàm trị quốc chi sách. "Người nào?" Đế Tân sát giác có người tiến vào, lập tức rút ra Hiên Viên Kiếm. "Không tệ, có thể rút ra Hiên Viên Kiếm, đại biểu được Hiên Viên Kiếm tán thành, có thể làm Nhân Hoàng, khí số Thương triều chưa tận." Lăng Tiêu hiện ra chân dung đi tới. "Đại vương, không thể khinh nhờn, đây là Nhân tộc Thánh Phụ." Tỷ Can vội vàng giữ chặt Đế Tân. "Làm sao chứng minh không phải có yêu tà giả trang Thánh Phụ?" Đế Tân vẫn như cũ đề phòng.

Chương 162

"Hồng Hoang hiện nay e rằng chưa có ai dám giả trang Ngô.

Ngô nếu là giả, Huyền Điểu đã sớm phát ra cảnh báo." Lăng Tiêu mỉm cười nói: "Tỷ Can, ngươi có biết kiếp trước ngươi là người phương nào không?" Đế Tân buông kiếm xuống, xác thực, nếu là yêu tà, ngay khoảnh khắc tiến vào Triều Ca thành, Huyền Điểu sẽ có dị động. "Không biết, còn xin Thánh Phụ nhắc nhở." Tỷ Can cung kính hành lễ. "Kiếp trước ngươi là Nhân tộc Thánh Sư Thương Hiệt, tạo chữ truyền thừa văn minh Nhân tộc.

Lúc ngươi xuất sinh Văn Khúc Tinh rung động, qua mấy ngàn năm mới luân hồi chuyển thế, ngươi giáng sinh vào lúc này, là Thiên Đạo tính kế, ta lại chưa từng sát giác." Nói đến đây, thần tình Lăng Tiêu ngưng trọng hẳn lên. "A?

Vì sao?

Thiên Đạo vì sao muốn tính kế ta?" Tỷ Can ngơ ngác. "Ngươi là Nhân tộc Thánh Sư, gánh vác đại lượng khí vận Nhân tộc, Thiên Đạo muốn mượn tay Nhân Hoàng giết ngươi, khiến khí vận Nhân tộc sụp đổ.

Thiên Đạo, hay nói cách khác là Hồng Quân muốn đoạt khí vận Nhân tộc." Lăng Tiêu híp mắt nói. "A?

Nhân Hoàng giết ta?" Tỷ Can nhìn về phía Đế Tân. "Cô làm sao có thể giết Hoàng thúc?" Đế Tân thì nhíu mày nhìn Lăng Tiêu. "Không có gì là không thể, bọn hắn sẽ an bài yêu tà mê hoặc tâm trí ngươi, để ngươi trở nên hôn dung tàn bạo, lạm sát hiền lương." Lăng Tiêu lắc đầu. "Vì sao?

Ngươi nói bọn hắn là ai?

Bọn hắn đồ mưu cái gì?" Lông mày Đế Tân nhíu càng chặt. "Bọn hắn a, Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bọn hắn muốn nô dịch Nhân tộc, để Nhân tộc cúi đầu trước Thiên Đạo, dùng khí vận Nhân tộc cung dưỡng bọn hắn, để Nhân tộc luân vi súc vật cung cấp khí vận cho bọn hắn.

Thiên Đạo chế bá Hồng Hoang, Nhân Đạo mãi không thể phục tô, Hồng Hoang thế tất luân vi mục trường săn bắn khí vận của bọn hắn, Nhân tộc vĩnh thế làm nô." Lăng Tiêu ung dung nói.

Tỷ Can cùng Đế Tân nghe được những lời này, lập tức kinh ngạc đến ngây người. "Lúc Thương triều thành lập, Nhân Thư Sơn Hải Kinh hiện thế, Nhân Thư cực kỳ trọng yếu, là mấu chốt để hoán tỉnh Nhân Đạo.

Ta đoạt Nhân Thư, không tiếc đối đầu với Đạo Tổ, không phải vì mặt mũi, mà là mưu cầu một chút sinh cơ cho Nhân tộc.

Nhân Thư nếu là rơi vào trong tay Đạo Tổ, Nhân tộc sẽ vạn kiếp bất phục.

Hồng Hoang có Lục Đạo, quan trọng nhất là ba đạo: Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo.

Nhân tộc có Nhân Đạo của riêng mình, cần gì thần phục Thiên Đạo." Lăng Tiêu tiếp tục nói.

Tỷ Can cùng Đế Tân chấn hám không thôi, hồi lâu hai người mới bình tĩnh trở lại. "Thánh Phụ cũng không phải Nhân tộc, Cô làm sao tin tưởng Thánh Phụ không phải cũng cư tâm khó lường?" Đế Tân cẩn thận nói.

Tỷ Can giật nảy mình, lời này là có thể nói sao? "Ngô không phải Nhân tộc, lại là hậu duệ Bàn Cổ Phụ Thần.

Phụ Thần khai tịch Hồng Hoang, há dung Hồng Quân kia tu hú

chiếm tổ chim khách, để Hồng Hoang luân vi mục trường của hắn.

Nhân Đạo phục tô, Nhân tộc vạn thế vĩnh xương.

Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang ngày sau do Phụ Thần định ra, Ngô đã là Nhân tộc Thánh Phụ, được Nhân tộc khí vận cung dưỡng, Nhân tộc càng cường đại, ta đạt được khí vận gia trì càng nhiều, ngươi nói ta đồ mưu cái gì?" Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Đế Tân. "Có lý." Đế Tân gật gật đầu, bị thuyết phục. "Vậy Thánh Phụ, chúng ta nên làm như thế nào?" Tỷ Can ngưng trọng nói. "Hiện nay lượng kiếp đã nổi lên, là Phong Thần lượng kiếp.

Năm đó Đạo Ma chi tranh, Ma Tổ La Hầu chém xuống một tia Thiên Đạo bản nguyên, dẫn đến Thiên Đạo không trọn vẹn, đản sinh ra tự ngã ý thức, cùng Hồng Quân cấu kết với nhau làm việc xấu, soán cải lượng kiếp, ý đồ đem Hồng Hoang chiếm làm của riêng.

Vu Yêu lượng kiếp, Phụ Thần định ra là để Địa Đạo phục tô, Thiên Đạo cùng Hồng Quân soán cải lượng kiếp, xí đồ mượn Vu Yêu lượng kiếp tiêu diệt hậu duệ Phụ Thần, xóa bỏ vết tích của Phụ Thần tại Hồng Hoang.

Ngô âm thầm trù mưu, trợ Thập Nhị Tổ Vu thành Thánh, phục tô Địa Đạo, khiến mưu đồ của Hồng Quân và Thiên Đạo thất bại.

Hiện nay Phong Thần lượng kiếp sắp mở, là vì phục tô Nhân Đạo.

Hồng Quân lại muốn lợi dụng Nhân tộc tiến hành Thiên Đạo Phong Thần, để Nhân tộc cúi đầu trước Thiên Đạo, để Nhân Đạo mãi mãi không cách nào phục tô." Lăng Tiêu ung dung mở miệng, giọng nói bình tĩnh.

Tỷ Can cùng Đế Tân rung động nhìn nhau một cái, Phụ Thần hậu duệ mạnh như vậy sao, vậy mà từ rất sớm trước kia liền cùng Đạo Tổ, cùng Thiên Đạo đánh cờ. "Vì sao Phong Thần sẽ để Nhân tộc

hướng Thiên Đạo cúi đầu?" Đế Tân không hiểu. "Bọn hắn sẽ thuyết phục một phương chư hầu hướng Thiên Đạo cúi đầu, làm nô lệ cho Thiên Thần, lại trợ giúp phương chư hầu này phúc diệt Đại Thương.

Từ đó về sau vua của Nhân tộc tự xưng Thiên Tử - con của Trời.

Nhân tộc không còn Nhân Hoàng, chỉ có Thiên Tử, dẫn đầu Nhân tộc kính bái Thiên Đạo.

Bọn hắn vì dã tâm của mình, quyền dục hun tâm, bán đứng toàn bộ Nhân tộc, để Nhân tộc trở thành nô lệ của Thiên Thần." Lăng Tiêu giải thích nói. "Đáng chết!

Nhân tộc phụng lời Thánh Phụ, Nhân tộc đương tự cường!

Bọn hắn là phản đồ Nhân tộc, là tội nhân!

Dám hỏi Thánh Phụ, cái gọi là 'bọn hắn' là người phương nào, Cô hiện tại liền phát binh diệt bọn hắn!" Đế Tân giận dữ.

Nhân tộc cường đại như thế, chỉ kính Thánh Phụ, Thánh Mẫu cùng Nhân Sư, cần gì hướng Thiên Đạo cúi đầu. "Không cần, vừa vặn đem những phản đồ Nhân tộc kia đều lôi ra, một lưới bắt hết.

Hiện tại Nhân tộc ô uế rồi, vừa vặn thanh tẩy một phen.

Cũng cho hậu nhân lưu một cái cảnh cáo: Kẻ phản bội Nhân tộc, sát vô xá." Lăng Tiêu lắc đầu.

Coi như hiện tại đem Tây Kỳ diệt cũng vô dụng, Thiên Đạo và Hồng Quân sẽ chọn lựa nâng đỡ chư hầu khác, tổng không thể diệt sạch tất cả. "Vậy, vậy chúng ta nên làm cái gì?" Tỷ Can nói. "Chúng ta rút củi dưới đáy nồi, Hồng Quân muốn Thiên Đạo Phong Thần, chúng ta âm thầm tiến hành Nhân Đạo Phong Thần.

Đây là Nhân Thư, có thể tiến hành Nhân Đạo Phong Thần, một khi Phong Thần thành công, tắc Nhân Đạo phục tô.

Chương 163

Tỷ Can, ngươi là Nhân tộc Thánh Sư, thân phụ đại khí vận Nhân tộc, do ngươi tiến hành Nhân Đạo Phong Thần là thích hợp nhất.

Đây là bản vẽ Phong Thần Đài, kiến tạo Phong Thần Đài, tiếp dẫn thần hồn nhập Nhân Thư, việc này thiết ký âm thầm tiến hành, chớ để Thiên Đạo phát hiện.

Ngày sau sẽ có yêu tà nhập Triều Ca mê hoặc ngươi, cổ hoặc ngươi xây Lộc Đài, phá hoại khí số Đại Thương, các ngươi ngoài mặt xây Lộc Đài, âm thầm xây Phong Thần Đài." "Đây là Bồ Đề Tử, có thể để thần thức ngươi thanh minh, không chịu yêu tà sở hoặc, bất quá ngươi phải giả bộ như bị cổ hoặc, diễn một vở kịch." Lăng Tiêu lấy ra một hạt Bồ Đề Tử đánh vào trong thức hải Đế Tân, đem Nhân Thư giao cho Tỷ Can. "Hai người các ngươi thiết ký không thể rời đi Triều Ca thành.

Triều Ca thành là nơi hội tụ khí vận Nhân tộc, có Huyền Điểu thủ hộ, cho dù là thần thức của Hồng Quân và Thiên Đạo cũng không dò xét được vào.

Đây là mười tấm Thế Thân Phù, người hiền lương mà yêu tà cổ hoặc ngươi giết, ngươi đem chân thân bọn hắn giấu đi, nhỏ một giọt máu của bọn hắn lên Thế Thân Phù, phù sẽ hóa thành thế thân giống bọn hắn như đúc, dĩ giả loạn chân." Lăng Tiêu lại lấy ra mười tấm Thế Thân Phù cho Đế Tân.

Sau đó dùng đại pháp lực điểm hóa cây bút của Đế Tân, cây bút này được Đại Thương chư vương sử dụng, được Nhân tộc khí vận uẩn dưỡng, ẩn chứa Nhân tộc khí vận bất tục.

Cây bút điểm hóa, biến thành giống Tỷ Can như đúc, Lăng Tiêu

dùng đại pháp lực phân ra một tia hồn phách của Tỷ Can chú nhập trong đó.

Hồn phách bị xé rách, Tỷ Can đau suýt chết, Lăng Tiêu cho Tỷ Can một giọt Tam Quang Thần Thủy để khôi phục. "Từ đó về sau ngươi liền ẩn ở phía sau màn, do thế thân này thay thế ngươi, hắn có ký ức trước đó của ngươi, đủ để dĩ giả loạn chân.

Hắn có hồn phách của ngươi, hắn chết, Văn Khúc Tinh cũng sẽ bị ảnh hưởng, mê hoặc Hồng Quân." Lăng Tiêu giải thích nói.

Tỷ Can trầm mặc một hồi, nói: "Thánh Phụ, nếu như chúng ta thua, Nhân tộc có phải hay không liền xong đời?" "Yên tâm, Ngô có bài tẩy, túng là các ngươi thua, kẻ thắng cũng nhất định sẽ không phải là Hồng Quân lão tặc." Lăng Tiêu tự tin cười một tiếng.

Có La Hầu ở trong đó quấy rối, Hồng Quân nhất định thắng không được.

Hồng Quân sợ La Hầu muốn chết, La Hầu hiện thế, Hồng Quân đâu còn có công phu quản Nhân tộc.

Chuyến này không thành, còn có cơ hội mưu toan Nhân tộc, La Hầu không trừ, Hồng Quân mắt cũng không dám nhắm.

Kẻ thắng có thể là Lăng Tiêu, có thể là La Hầu, nhưng tuyệt không thể nào là Hồng Quân. "Ghi nhớ, chuyện ngày hôm nay tuyệt đối không thể ngoại truyện, nếu không các ngươi chính là tội nhân Nhân tộc." Lăng Tiêu vô cùng nghiêm túc dặn dò. "Vâng, chúng ta minh bạch." Đế Tân cùng Tỷ Can dùng sức gật đầu.

Thánh Phụ vẫn rất mang lại cảm giác an toàn, dù sao tại Vu Yêu lượng kiếp bên trong đã đấu thắng Hồng Quân một lần, Thánh Phụ có kinh nghiệm. "Con cái của ngươi, con của Nhân Hoàng là Ân Giao cùng Ân Hồng, bọn hắn thân phụ đại khí vận Nhân tộc, Thiên Đạo

Thánh Nhân tất nhiên sẽ đánh chủ ý lên bọn hắn.

Qua mấy ngày ngươi đi Thánh Mẫu miếu kính bái, ta sẽ để Thánh Mẫu hiển linh, thu bọn hắn làm đồ đệ.

Đợi ta thu thập xong Chuẩn Đề con lừa trọc kia, sẽ dẫn bọn hắn đi Bồng Lai tiên sơn học nghệ." Lăng Tiêu nói. "Thu thập Chuẩn Đề?" Đế Tân cùng Tỷ Can sững sờ. "Ngô thôi diễn thiên cơ tính tới con lừa trọc kia sẽ giở trò quỷ vào lúc ngươi kính bái Thánh Mẫu, hoặc tâm trí ngươi, để ngươi đề thơ dâm ô khinh nhờn Thánh Mẫu, để tử dân cùng ngươi ly tâm ly đức.

Bồ Đề Tử không ngăn được thủ đoạn của Thánh Nhân, bất quá cũng không cần lo lắng, ta sẽ làm thịt Chuẩn Đề để lấy lại danh tiếng cho ngươi." Lăng Tiêu nói.

Hắn biết Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân liền không chết được, bất quá hắn đã sớm muốn biết, Thiên Đạo Thánh Nhân chết đi sống lại sẽ phải trả cái giá lớn gì. "Đồ Thánh!" Đế Tân cùng Tỷ Can đại kinh. "Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, bọn hắn liền không chết được, sẽ phục sinh, bất quá sẽ phải trả cái giá cực lớn.

Chờ Nhân Đạo phục tô, Nhân tộc cũng sẽ có Nhân Đạo Thánh Nhân của riêng mình." Lăng Tiêu nói.

Đế Tân lập tức mâu quang sáng lên: "Không biết Cô có thể thành Thánh hay không?" "Nhân Đạo Thánh vị cộng mười hai tôn: Tam Hoàng, hai vị Thánh Mẫu, ba vị Nhân Sư, đã chiếm đi tám cái.

Ngô sẽ lưu lại một cái, ngày sau xem xét, dư lại ba cái lưu cho đại hiền Nhân tộc về sau.

Nếu có thể hoán tỉnh Nhân Đạo, hai người các ngươi cư công chí vĩ, tất được đại tạo hóa, giới thì thả xem các ngươi cơ duyên đủ hay

không." Lăng Tiêu nói.

Sự thực bên trên, cơ hội của Tỷ Can rất lớn, dù sao Tỷ Can kiếp trước là Nhân tộc Thánh Sư, tạo chữ là đại công đức, lại thêm công tích kiếp này, giới thì Nhân Đạo sẽ hạ xuống thiên đại công đức.

Nói xong, Lăng Tiêu hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Ai lại không muốn thành Thánh đâu?

Cơ hội bày ở trước mắt, Đế Tân cùng Tỷ Can giờ phút này đều nhiệt huyết mười phần.

Mấy ngày sau, Đế Tân dựa theo lệ cũ, tiến về Thánh Mẫu miếu kính bái.

Ngay tại lúc kính bái tượng thần Thánh Mẫu, Chuẩn Đề trốn ở chỗ tối đem một vật bắn về phía lò hương đang thiêu đốt, mùi thơm tràn ngập ra.

Đế Tân dù có Nhân tộc khí vận che chở, nhưng thủ đoạn Thánh Nhân rốt cuộc khủng bố, chung quy vẫn là bị mê tâm trí, dâm tà nhìn chằm chằm tượng thần Thánh Mẫu. "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn thị nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi Trường Lạc thị quân vương." Đế Tân mê loạn ngâm ra một bài thơ.

Hai câu cuối cùng vừa ra, đại thần quỳ bên ngoài miếu sắc mặt đại biến, vậy mà muốn Thánh Mẫu thị phụng, Đại vương đây là điên rồi sao, vậy mà to gan như thế.

Trốn ở chỗ tối, Chuẩn Đề rất là đắc ý.

Việc này truyền ra, Đế Tân gánh vác ác danh khinh nhờn Thánh

Mẫu, tất định ly tâm ly đức.

Môn hạ Kim Ô biết được, tất định đại nộ, Nhân Hoàng cùng môn hạ Kim Ô ly tâm.

Giới thì, môn hạ Kim Ô tất định thuận ứng Thiên Đạo, phò Chu diệt Thương.

Hắn chiêu này, đơn giản hoàn mỹ.

Hiện nay kiếp khí càng đậm, dưới sự quấy nhiễu của kiếp khí, thiên cơ hỗn loạn, cho dù là ba con Kim Ô cũng thôi toán không ra là hắn làm.

Ngay tại lúc Chuẩn Đề đắc ý, trong lòng mãnh liệt dâng lên một cỗ nguy cơ tử vong, vừa xoay người, thình lình trông thấy Lăng Tiêu không biết từ lúc nào xuất hiện ở sau lưng hắn, ánh mắt ngoạn vị, cười như không cười nhìn chằm chằm hắn. "Lăng, Lăng Tiêu đạo hữu, ngươi, ngươi làm sao lại ở chỗ này?" Chuẩn Đề sợ đến nói chuyện đều không rõ ràng. "Ta nếu không ở nơi này, sao biết ngươi cẩu đảm bao thiên đến mức khống chế Nhân Hoàng khinh nhờn Nhân tộc Thánh Mẫu!

Con lừa trọc chết tiệt, dám cả gan khinh nhờn nhị vị tẩu tử của Ngô, hôm nay nếu không giết ngươi, Ngô Lăng Tiêu theo họ ngươi!" Lăng Tiêu thanh âm truyền khắp Triều Ca.

Tất cả mọi người đại kinh, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời.

Tại dưới thanh âm của Lăng Tiêu, Đế Tân trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Đại thần bên ngoài miếu cũng rốt cục minh bạch, vì sao Đại vương luôn luôn hiền minh, hôm nay sẽ trở nên đại nghịch bất đạo và bội đức như thế, nguyên lai là Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân giở trò.

Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, xong, vốn còn may mắn Lăng Tiêu không nhìn thấy đâu.

Lần này xong, khinh nhờn Thường Hi cùng Hi Hòa, Lăng Tiêu chính là giết hắn, Đạo Tổ cũng không tiện nói gì.

Chương 164

"Chuẩn Đề, an cảm khi Cô!

Huyền Điểu, tùy Cô giết con lừa trọc này, chính danh Nhân tộc ta, Nhân tộc không thể khinh!" Đế Tân từ Thánh Mẫu miếu đi ra, giận dữ, rút ra Hiên Viên Kiếm.

Theo thanh âm Đế Tân rơi xuống, từng tiếng đề minh thanh thúy vang vọng Triều Ca thành.

Khí vận Huyền Điểu hiện, bay đến trước miếu Thánh Mẫu, chở Đế Tân bay về phía Chuẩn Đề. "Nhân tộc tiên tổ môn, nay có dâm tặc dám cả gan khinh nhờn Thánh Mẫu, xin trợ Cô chém giết dâm tặc, hộ thanh danh Thánh Mẫu!" Đế Tân chân đạp khí vận Huyền Điểu, cao giơ Hiên Viên Kiếm, thanh âm truyền khắp Triều Ca thành. "Xin tiên tổ trợ Đại vương!" "Xin tiên tổ trợ Đại vương!" "....." Trong thành Triều Ca vô số Nhân tộc đều nổi giận, đối với tượng thần Tam Hoàng Ngũ Đế tại trung ương Triều Ca thành quỳ bái.

Đó là tiên tổ chí cao vô thượng nhất của Nhân tộc.

Thành Thang - chủ nhân khai lập Đại Thương, cũng không có tư cách đứng ở nơi đó.

Thánh Mẫu là tồn tại thánh khiết nhất trong lòng Nhân tộc, thậm chí địa vị so với Lăng Tiêu cái vị Thánh Phụ này còn muốn cao hơn một chút.

Dám cả gan khinh nhờn Thánh Mẫu, đơn giản là đang giẫm đạp vảy ngược của Nhân tộc.

Tượng thần Tam Hoàng Ngũ Đế hữu cảm, tụ Nhân tộc khí vận gia trì Hiên Viên Kiếm. "Lão tặc khinh ta thái quá, chết!" Đế Tân một

kiếm chém ra, Nhân tộc khí vận hóa thành một đạo kiếm khí màu vàng óng chém về phía Chuẩn Đề.

Kiếm khí vạn trượng, phảng phất muốn bổ ra thiên khung.

Chuẩn Đề không dám đại ý, Nhân tộc khí vận quá thịnh, vội vàng tế ra Tử Kim Bát Vu chặn lại, sau đó hướng thiên ngoại Hỗn Độn bay trốn.

Hắn rất rõ ràng, trốn về Tu Di Sơn thì sư huynh không bảo vệ được hắn, hiện nay có thể cứu hắn chỉ có Đạo Tổ, chỉ cần hắn trốn đến Tử Tiêu Cung, những cái khác không nói, khẳng định có thể giữ được tính mạng. "Trốn?

Ngươi có thể trốn đi đâu?

Hôm nay ngươi phải chết." Lăng Tiêu trực tiếp hiện ra bản thể, chấn cánh đuổi theo.

Đế Tân vốn cũng muốn cưỡi khí vận Huyền Điểu đuổi theo, nhưng nhớ tới Lăng Tiêu dặn dò trước đó là không thể rời đi Triều Ca thành, bèn cưỡi Huyền Điểu, đứng tại trên không Triều Ca quan chiến. "Giết!

Giết!

Giết!" Nhân tộc Triều Ca thành nhao nhao chấn tí cao hô, trợ uy cho Thánh Phụ.

Chuẩn Đề ở phía trước liều mạng trốn, nhưng tốc độ đâu sánh được bản thể là phi cầm của Lăng Tiêu. "Hoàng Tuyền Thiên Bia, trấn." Thanh âm đoạt mệnh của Lăng Tiêu truyền đến, Chuẩn Đề lông tóc dựng đứng, ngẩng đầu nhìn lên, Hoàng Tuyền Thiên Bia đối với hắn trấn áp mà xuống. "Tử Kim Bát Vu." Chuẩn Đề vong hồn giai mạo, vội vàng tế ra Tử Kim Bát Vu ngăn cản.

Kết quả, Tử Kim Bát Vu trực tiếp bị đập bay. "Ngươi, ngươi

thành Thánh?" Chuẩn Đề phát hiện không thích hợp, thần thức quét qua, Lăng Tiêu vậy mà đạt đến Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Vừa thành Thánh liền Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, có cần ly phổ như vậy hay không.

Nhưng giờ phút này, hắn cũng không lo được nhiều như vậy, tế ra Thất Bảo Diệu Thụ điên cuồng xoát bảy đạo thất sắc thần quang, mới tháo bỏ được sức mạnh của Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Thất Bảo Diệu Thụ không gì không thu, nhưng pháp bảo của Lăng Tiêu là thứ hắn có thể thu được sao? "Tam thập lục chư thiên Hoàng Tuyền Đại Trận." Thanh âm Lăng Tiêu lại lần nữa vang lên, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu bay tới, kết hợp Hoàng Tuyền Thiên Bia, Chư Thiên Hoàng Tuyền Đại Trận tái hiện, khốn trụ Chuẩn Đề.

Sau khi thành Thánh, uy lực của Chư Thiên Hoàng Tuyền Đại Trận cũng không thể so sánh nổi.

Lăng Tiêu cứ dùng hai kiện pháp bảo này vây khốn Chuẩn Đề, sau đó thôi động pháp tắc chi lực công kích.

Pháp bảo phòng ngự của Chuẩn Đề cũng chỉ có Tử Kim Bát Vu là lấy ra được.

Nhưng vừa tế ra, liền bị Lăng Tiêu thôi động Hoàng Tuyền Thiên Bia đập bay.

Chuẩn Đề hoảng không chịu nổi, lần này hắn là thật sự cảm nhận được nguy cơ tử vong, liều mạng thôi động Thất Bảo Diệu Thụ cùng Kim Cương Xử ngăn cản Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Thôi động pháp lực diễn hóa Phật quang chống ngự pháp tắc chi lực do Lăng Tiêu thôi động.

Nhưng, cản được sao?

Lăng Tiêu nếu là chưa thành Thánh, hắn còn có thể cản một cản.

Hiện nay Lăng Tiêu thành Thánh, lại còn là Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, hắn lấy cái gì cản.

Tại trước mặt thực lực tuyệt đối nghiền ép, Chuẩn Đề hoàn toàn không có chi lực phản kháng.

Hộ thể Phật quang rất nhanh liền bị từng đạo pháp tắc chi lực của Lăng Tiêu đánh kịch liệt lắc lư, tùy thời khả năng sụp đổ.

Nhìn xem Chuẩn Đề bị nghiền ép đến hoàn toàn không cách nào hoàn thủ, Chư Thánh cùng Hồng Hoang chúng đại năng đều là đại kinh thất sắc.

Lăng Tiêu thành Thánh, vậy mà nhảy một cái vọt tới Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, chiến lực khủng bố như thế.

Bọn hắn đều biết, Lăng Tiêu còn chưa vận dụng toàn lực đâu, pháp bảo chỉ dùng hai kiện, thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh cũng chưa dùng, liền đem Chuẩn Đề bức vào tuyệt cảnh.

Năm đó Lăng Tiêu chưa thành Thánh, Thiên Định Lục Thánh cộng thêm Tứ Hung Thần vây công ba con Kim Ô đều không đánh lại.

Hiện nay Lăng Tiêu thành Thánh, chiến lực tăng nhiều, nếu là tái chiến Thiên Định Lục Thánh cùng Tứ Hung Thần, sợ là rất nhanh liền có thể phân ra thắng bại.

Hồng Hoang ngày nay, e rằng cũng như đã từng, trừ Đạo Tổ ra, ba con Kim Ô vô địch.

Hoặc là nói là vẫn luôn như thế.

Ba con Kim Ô vừa ra tay, chỉ đánh cao đoan cục, càng đánh càng mạnh.

Thiên Định Lục Thánh, Tứ Hung Thần, Thập Nhị Tổ Vu, Đông

Vương Công... toàn bộ đều bị ba con Kim Ô đánh qua.

Gan của Chuẩn Đề cũng là thật lớn, dám cả gan khinh nhờn Thái Âm Nữ Thần, còn bị Lăng Tiêu bắt tại trận.

Ba con Kim Ô chưa bao giờ hạ sát thủ, nhưng hôm nay, Chuẩn Đề là dữ nhiều lành ít rồi.

Trong lúc đám người tâm tư khác nhau, hộ thể Phật quang của Chuẩn Đề bị phá, chỉ còn lại tầng phòng ngự cuối cùng, tiên y mặc trên người là một kiện Hậu Thiên Thượng Phẩm phòng ngự pháp bảo. "Lão sư, cứu ta." Chuẩn Đề hoảng sợ tột độ, đối với phương hướng Tử Tiêu Cung hô to.

Vốn dĩ Chuẩn Đề căn bản không muốn trêu chọc Lăng Tiêu cái sát tinh này.

Là Hồng Quân Lão Tổ truyền âm để hắn đi phá hoại thanh danh Nhân Hoàng.

Hiện bây giờ, Lão sư cũng không thể thấy chết không cứu a.

Chương 165

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân suýt chút nữa tức chết, Bần đạo là để ngươi đi phá hoại thanh danh Nhân Hoàng không giả, nhưng không để ngươi đi khinh nhờn đại tẩu nhà người ta a, còn bị người ta bắt tại trận, thứ ngu xuẩn không não.

Tình huống này, hiện tại lại lấy lý do gì cứu ngươi, ngươi khinh nhờn danh tiếng đại tẩu nhà người ta, người ta thu thập ngươi thiên kinh địa nghĩa.

Hồng Quân nếu là xuất thủ, thanh danh còn muốn hay không, lại mang một cái tiếng xấu bao che đệ tử, không phân thị phi.

Không được, lỗ vốn!

Tuyệt không thể xuất thủ, dù sao cũng không chết được.

Nghĩ như vậy, Hồng Quân hai mắt nhắm lại, coi như không biết.

Mắt thấy thật lâu không có hồi âm, trong lòng Chuẩn Đề dâng lên một mảnh tuyệt vọng, hắn tự nhiên cũng không dám nói ra là Đạo Tổ sai khiến, chủ yếu Đạo Tổ cũng không sai khiến hắn khinh nhờn Thái Âm Nữ Thần a. "Lăng Tiêu đạo hữu, việc này là lỗi của Chuẩn Đề, phải chăng có thể thỉnh đạo hữu thủ hạ lưu tình, Tây Phương Giáo ta nguyện ý bồi thường." Tiếp Dẫn làm không được trơ mắt nhìn xem Chuẩn Đề chết, chạy đến xuất hiện.

Trong lòng Chuẩn Đề cảm động, quả nhiên, đáng tin cậy nhất vẫn là sư huynh, so với Hồng Quân lão già khốn kiếp kia đáng tin hơn nhiều.

Chúng đại năng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đều không nghĩ tới Tiếp Dẫn lúc này dám xuất hiện, cũng không sợ dẫn lửa thiêu thân.

Tây Phương Nhị Thánh vô sỉ thì vô sỉ, nhưng tình cảm sư huynh đệ của người ta lại là chân thật.

Lúc này, lúng túng nhất chính là Tam Thanh.

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa có chút hoảng, Chuẩn Đề còn nợ nàng không ít công đức đâu, nếu là Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn đều treo, nàng đi tìm ai đòi công đức. "Dám cả gan khinh nhờn đại tẩu ta, Chuẩn Đề hôm nay phải chết, ngươi nếu muốn nhúng tay, Ngô liền ngươi cùng một chỗ giết." Lăng Tiêu băng lãnh liếc mắt nhìn Tiếp Dẫn. "Sư huynh, tâm ý của ngươi sư đệ biết, ngươi đi mau, đừng quản ta." Chuẩn Đề cảm động lại tuyệt vọng nhìn xem Tiếp Dẫn, cho dù hai người bọn họ liên thủ, cũng khẳng định không phải đối thủ của Lăng Tiêu, đừng lại đem Đông Hoàng Thái Nhất cùng Đế Tuấn hai sát tinh kia trêu chọc đến, đến lúc đó huynh đệ hai người ai cũng đi không thoát!

Không thể hại sư huynh!

Chuẩn Đề nói như vậy, Tiếp Dẫn càng làm không được mặc kệ Chuẩn Đề.

Sư huynh đệ bọn họ liên thủ, cố nhiên không phải đối thủ của Lăng Tiêu, nhưng chỉ cần bọn hắn có thể trốn đến Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ liền có lý do hộ bọn hắn.

Đánh cược một lần, còn có một tia sinh cơ, nếu không hôm nay Chuẩn Đề phải chết.

Lăng Tiêu đàm phán cũng không muốn đàm phán, rõ ràng quyết tâm muốn giết Chuẩn Đề.

Lúc này, trong lòng Tiếp Dẫn quyết tâm, tế ra pháp bảo Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cùng Lưu Ly Kim Đăng từ bên ngoài công kích Chư Thiên Hoàng Tuyền Đại Trận.

Chỉ cần công phá đại trận, liền cùng Chuẩn Đề cùng một chỗ trốn hướng Tử Tiêu Cung. "Ngươi muốn chết." Lăng Tiêu ánh mắt băng lãnh, con lừa trọc chết tiệt này căn bản không để hắn vào trong mắt. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Lăng Tiêu lúc này hóa ra phân thân duy trì đại trận.

Vừa vặn, hôm nay liền lấy con lừa trọc chết tiệt này thử một chút uy lực của Đại Đạo Pháp Tướng và Tam Tự Bí. "Đại Đạo Pháp Tướng!" Lăng Tiêu gầm thét một tiếng, tham ngộ tổng cộng năm mươi ba đạo đại đạo pháp tắc thôi động, giao chức cùng một chỗ, hình thành một tôn pháp tướng mơ hồ lại tràn ngập uy nghiêm cùng áp bách cảm ngự lập ở sau lưng.

Đám người kinh hãi, chiêu này chưa thấy ba con Kim Ô dùng qua a, nhìn qua giống như là thần thông, chẳng lẽ ba con Kim Ô lại tham ngộ ra thần thông lợi hại gì. "Đấu!" Lăng Tiêu phun ra một chữ, Đại Đạo Pháp Tướng hữu cảm, một phân thành chín, cự chưởng thò ra, từ bốn phương tám hướng chụp về phía Tiếp Dẫn. "Công Đức Kim Liên." Tiếp Dẫn sắc mặt biến hóa, vội vàng tế ra Công Đức Kim Liên phòng ngự.

Pháp tướng cự chưởng đập vào trên Công Đức Kim Liên, lại đánh Công Đức Kim Liên một trận kịch liệt lay động.

Đám người đại kinh, thần thông này vậy mà có thể rung chuyển phòng ngự của Công Đức Kim Liên.

Phải biết, lực phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đều là đệ nhất đẳng.

Cho dù Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên công kích, cũng phải phí không ít khí lực mới có thể phá vỡ.

Đủ để thấy lực công phạt của thần thông này mạnh bao nhiêu.

Ba con Kim Ô giống như lại biến mạnh.

Thần thông này, cảm giác đều có thể cùng Tiên Thiên Chí Bảo so găng một chút. "Đấu!" Lăng Tiêu tiếp tục thi triển Đấu Tự Bí, chín tôn Đại Đạo Pháp Tướng không ngừng công kích Công Đức Kim Liên.

Tam Tự Bí dựa trên thần thông Đại Đạo Pháp Tướng mới có thể sử dụng, chỗ biến thái nhất chính là có thể trưởng thành, lĩnh ngộ pháp tắc càng nhiều, uy lực càng mạnh.

Xem trong hình ảnh Khai Thiên Chi Chiến, Bàn Cổ cũng chưa dùng qua, nói không chừng là trải qua Khai Thiên Chi Chiến, Bàn Cổ có chỗ cảm ngộ mà sáng tạo ra.

Không hổ là Bàn Cổ, thần thông sáng tạo ra chính là mạnh.

Uy lực này, viễn siêu dự tưởng của hắn.

Tại sau khi liên tục công kích mười mấy lần, phòng ngự của Công Đức Kim Liên lại là ngạnh sinh sinh bị đánh vỡ. "Đấu!" Thanh âm Lăng Tiêu lãnh mạc, mang theo sát khí, lại lần nữa xuất thủ, thống hạ sát thủ, muốn một lần hành động đánh giết Tiếp Dẫn.

Chư Thánh cùng chúng đại năng đều là đại kinh, Lăng Tiêu là thật dám a.

Hồng Hoang ai vô pháp vô thiên nhất, không ai có thể hơn Lăng Tiêu, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề rốt cuộc cũng là đệ tử Đạo Tổ, đây là không nể mặt Đạo Tổ a.

Bất quá, chuyện này là Lăng Tiêu làm, giống như cũng không có ly phổ như vậy, dù sao Lăng Tiêu ngay cả chuyện giết lên Tử Tiêu Cung cũng dám làm.

Đều dám đối với Đạo Tổ xuất thủ, giết đệ tử Đạo Tổ giống như cũng không có gì. "Trượng Lục Kim Thân!" Tiếp Dẫn vội vàng thi triển phòng ngự thần thông.

Sư huynh đệ hai người bọn họ nghèo a, một người chỉ có ba kiện pháp bảo lấy ra được: Hắn có Công Đức Kim Liên, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Lưu Ly Kim Đăng; Chuẩn Đề có Thất Bảo Diệu Thụ, Kim Cương Xử, Tử Kim Bát Vu.

Bởi vì pháp bảo ít, bọn hắn chỉ có thể toản nghiên thần thông để tăng lên lực chiến đấu, ngược lại là toản nghiên ra không ít thần thông lợi hại, nhưng so với thần thông Lăng Tiêu hiện tại thi triển, kém xa.

Dùng thần thông liền có thể đánh vỡ phòng ngự của Công Đức Kim Liên, đơn giản ly phổ. "Phốc!" Trượng Lục Kim Thân hoàn toàn gánh không được, một kích bị phá, Tiếp Dẫn trọng thương thổ huyết.

Mắt thấy Lăng Tiêu còn muốn hạ sát thủ, Chuẩn Đề gấp: "Dừng tay, việc này không quan hệ tới sư huynh, đều do một mình ta làm, ngươi muốn giết cứ giết ta." Lời này vừa nói ra, lại nhìn Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề bị Lăng Tiêu đánh hoàn thủ không được, lộ ra phá lệ bi tráng.

Mặc kệ như thế nào, Tiếp Dẫn có thể xuất hiện liều chết cứu Chuẩn Đề, Chuẩn Đề có thể lấy cái chết đổi cho Tiếp Dẫn một con đường sống, phần tình nghĩa huynh đệ này, sao có thể không làm cho người ta cảm khái.

So sánh dưới, Tam Thanh náo đến phân gia, giờ phút này đều xấu hổ muốn lấy ngón chân móc xuống đất. "A, Ngô đã nói qua, hắn dám nhúng tay thì phải chết, Ngô cho qua hắn cơ hội, là chính hắn không cần." "Đấu!" Lăng Tiêu không có nửa điểm lưu tình, lại lần nữa thôi động Đấu Tự Bí, trực tiếp oanh sát Tiếp Dẫn, thân thể đều bị đánh nổ.

Thánh Nhân vẫn lạc, trời đổ mưa máu, giống như đang bi minh.

Tất cả mọi người đều nhìn ngây người, Lăng Tiêu vậy mà thật sự Đồ Thánh.

Thành Thánh khó như lên trời, Thánh Nhân lịch vạn kiếp mà bất diệt, cứ như vậy bị Lăng Tiêu giết.

Chương 166

Mà một khắc sau, đại năng Chuẩn Thánh Cảnh môn, nhao nhao hóa thành một đạo lưu quang, đi về phía nơi đại chiến.

Tiếp Dẫn treo, vậy đạo Hồng Mông Tử Khí mà Tiếp Dẫn luyện hóa đâu?

Hồng Mông Tử Khí là sẽ không tiêu vong, túc chủ sau khi chết, sẽ một lần nữa hiển hóa ra ngoài.

Nếu là đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí của Tiếp Dẫn, vậy bọn hắn cũng có thể nhanh chóng thành Thánh.

Mà tại nơi đại chiến, lông mày Lăng Tiêu nhíu chặt, Tiếp Dẫn bị đánh nổ, nhưng trong nháy mắt Tiếp Dẫn chết, nguyên thần cùng pháp bảo đều không thấy đâu.

Bị một cỗ sức mạnh hút đi, cỗ lực lượng kia cực kỳ cường đại, hắn không cách nào ngăn cản, hẳn là Thiên Đạo chi lực. "Ngươi dám Đồ Thánh, giết sư huynh ta, ta liều mạng với ngươi." Chuẩn Đề bị vây ở trong đại trận, lúc này lấy lại tinh thần, hai mắt đỏ bừng, lại là thiêu đốt thân thể đổi lấy sức mạnh cường đại hơn, điên cuồng thôi động Thất Bảo Diệu Thụ, muốn cùng Lăng Tiêu liều mạng.

Hoàng Tuyền Thiên Bia suýt chút nữa bị đánh bay, loại phương thức cực đoan này lấy được lực bộc phát rất mạnh.

Nhưng vậy thì thế nào đâu. "Hừ!" Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, bay vào trong đại trận, chân đạp Hoàng Tuyền Thiên Bia hướng Chuẩn Đề trấn áp mà xuống.

Dùng năm mươi ba loại pháp tắc chi lực toàn lực thôi động Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Chuẩn Đề liều mạng ngăn cản, thân thể thiêu đốt càng ngày càng nhanh.

Chuẩn Đề lại liều mạng thế nào, đỉnh tử bộc phát ra sức mạnh có thể so với Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Thất Bảo Diệu Thụ lại mạnh, chung quy không cách nào đột phá cực hạn của Tiên Thiên Linh Bảo.

Mà Lăng Tiêu vốn chính là Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, Hoàng Tuyền Thiên Bia là Tiên Thiên Chí Bảo, các phương diện nghiền ép Chuẩn Đề, Chuẩn Đề làm sao ngăn cản.

Không ngăn cản bao lâu, Thất Bảo Diệu Thụ bị đụng bay, Hoàng Tuyền Thiên Bia trùng điệp rơi xuống, trực tiếp đập chết Chuẩn Đề.

Tại trong nháy mắt Chuẩn Đề chết, Thiên Đạo chi lực lại hạ xuống, Chư Thiên Hoàng Tuyền Đại Trận đều không cách nào ngăn cản.

Lăng Tiêu giơ tay đi đoạt Thất Bảo Diệu Thụ, nhưng cỗ Thiên Đạo chi lực kia quá mạnh, trực tiếp đem hắn bắn ra.

Lăng Tiêu muốn chửi má nó, cẩu Thiên Đạo, ngay cả Chư Thiên Hoàng Tuyền Đại Trận này cũng ngăn cách không được.

Hồng Hoang nơi có thể ngăn cách Thiên Đạo, e rằng chỉ có Địa Phủ cùng Triều Ca thành.

Nhưng đem người dẫn đi Triều Ca thành đại chiến, dễ như trở bàn tay liền có thể hủy đi Triều Ca thành.

Dẫn đi Địa Phủ, cũng rất có thể đem Địa Phủ đánh nát, nghiệp chướng kia liền lớn.

Muốn triệt để làm chết Thiên Đạo Thánh Nhân, tựa hồ chỉ có dẫn đi chỗ sâu trong Hỗn Độn, rời xa Hồng Hoang, Thiên Đạo chi lực suy

yếu mới được.

Lại một tôn Thánh Nhân đẫm máu, mưa máu rơi xuống càng lớn, toàn bộ Hồng Hoang phảng phất đều đang ai minh.

Mà nơi Thánh huyết của Thánh Nhân rơi xuống, hoa cỏ cây cối lấy tốc độ cực nhanh sinh trưởng, phảng phất nhận được đại bổ.

Một con chuột không đi, gan rất lớn, từ lòng đất chui ra thôn phệ huyết nhục Thánh Nhân, tu vi trực tiếp tiêu thăng, không bao lâu trực tiếp tiêu thăng đến Chuẩn Thánh Cảnh.

Chúng đại năng chạy tới nhìn thấy một màn này, lập tức đỏ mắt đi tranh đoạt huyết nhục Thánh Nhân.

Nhưng một giây sau, bọn hắn liền thấy con chuột kia bị Thánh Nhân nhân quả phản phệ, trực tiếp bạo thể mà chết.

Chúng đại năng lập tức thân hình trì trệ, không dám lại hướng về phía trước.

Thánh Nhân nhân quả cũng không phải có thể tùy tiện dính dáng. "Dám hỏi Lăng Tiêu Thánh Nhân, không biết Hồng Mông Tử Khí của Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đi đâu rồi?" Phong Trạch hành lễ tuân hỏi. "Hai con lừa trọc chết tiệt kia không chết, bị Thiên Đạo chi lực tiếp đi rồi." Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Chúng đại năng sững sờ, Lăng Tiêu khẳng định không thèm nói láo, bọn hắn bận bịu tới đây đoạt Hồng Mông Tử Khí, còn muốn đoạt huyết nhục người ta, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề trở về sẽ không tìm bọn hắn tính sổ chứ.

Nhất thời, chúng đại năng đều có chút hoảng.

Ở phía dưới, Nhân tộc thì đang hoan hô, lại một lần nữa bị sự cường đại và bá khí của Thánh Phụ chiết phục.

Đế Tân nhìn Thánh Phụ ngạo lập thiên không, liên đồ hai Thánh, trong mắt hiện lên vô hạn hướng tới, hắn cũng muốn sở hữu sức mạnh cường đại như vậy.

Chính mình nhất định phải nắm chắc cơ hội, đối kháng Thiên Đạo, hoán tỉnh Nhân Đạo, chính mình nhất định phải thành Thánh.

Cùng lúc đó, tại Thánh Mẫu miếu, pháp tướng Thánh Mẫu hiển linh, hai đạo quang rơi vào trên thân Ân Giao cùng Ân Hồng. "Đế Tân duy hộ thanh dự Bản tọa, đối với Thánh Nhân rút kiếm, Bản tọa thu con của ngươi làm đồ đệ, để hoàn nhân quả." Thanh âm không linh mà uy nghiêm của Thường Hi vang vọng Triều Ca thành. "Thánh Mẫu hiển linh." "Thánh Mẫu hiển linh." Khắp thành bách tính hoan hô quỳ bái. "Tạ Thánh Mẫu, Giao nhi, Hồng nhi, đây là cơ duyên lớn lao của các ngươi, nhất định phải thật tốt đi theo Thánh Mẫu tu luyện." Đế Tân đối với Thánh Mẫu miếu cúi đầu. "Vâng, hài nhi cẩn ký." Ân Giao, Ân Hồng quỳ xuống đất, đối với Thánh Mẫu miếu cung cung kính kính dập đầu ba cái.

Giữa không trung, chúng đại năng sau khi kinh hoảng, tranh thủ thời gian chuồn, ai về phái nấy trốn đi, sợ Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tìm bọn hắn tính sổ.

Lăng Tiêu cũng thu hồi ánh mắt, quay trở về Triều Ca thành, cũng không nói gì, chỉ là đối với Đế Tân gật gật đầu, mang đi Ân Giao cùng Ân Hồng.

Mà cái gật đầu này của hắn, trong mắt bách tính chính là đối với Đế Tân tán thành.

Thánh Phụ tán thành Đại vương, Thánh Mẫu cũng tán thành Đại vương, đồng thời thu hai vị hoàng tử làm đồ đệ.

Đại vương làm sao lại là yêu nghiệt, phân minh chính là hiền minh Nhân Hoàng.

Nhất thời, uy vọng của Đế Tân tại trong lòng bách tính Thương triều tăng nhiều, dân tâm đại định, khí vận Triều Ca thành tựa hồ đều nồng đậm thêm mấy phần.

Giờ phút này, Tử Tiêu Cung. "Lão sư, ba mươi ức công đức có phải hay không nhiều lắm?" Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề đều sắp khóc, bọn hắn là phục sinh, nhưng lại là lấy công đức mua mạng, vốn là đang nợ một đống công đức, hiện tại càng ngày càng nhiều.

Trả không hết, căn bản trả không hết. "Chẳng lẽ mạng của các ngươi không đáng giá ba mươi ức công đức?!

Phục sinh các ngươi cần đại lượng Thiên Đạo bản nguyên, công đức cũng không phải cho Bần đạo, mà là bồi thường Thiên Đạo!" Hồng Quân nghiêm trang nói. "Thế nhưng là, thế nhưng là Lão sư ngài để ta đi Triều Ca thành." Chuẩn Đề ủy khuất không chịu nổi. "Bần đạo để ngươi đi Triều Ca thành không giả, nhưng không để ngươi khinh nhờn Thái Âm Nữ Thần." Hồng Quân trừng mắt Chuẩn Đề, một bộ dáng ngươi còn mặt mũi nói.

Chuẩn Đề cúi đầu, rất là bất bình, nếu không phải ngươi để ta đi Triều Ca thành, sẽ có chuyện này sao?

Nhưng hắn không dám nói ra. "Thôi được, liền miễn cho các ngươi hai mươi ức công đức, do Bần đạo tới trả." Hồng Quân nhìn bộ dạng ủy khuất của hai người, có chút băn khoăn.

Chuẩn Đề vẫn là ủy khuất, hai người bọn hắn cộng lại, lại nhiều thêm bốn mươi ức công đức nợ nần.

Chương 167

Mẹ nó, thay ngươi làm việc, chỗ tốt không mò được, ngược lại nhiều thêm bốn mươi ức công đức, sau khi phục sinh, tu vi còn tổn hại nhất trọng thiên, ngã xuống Thánh Nhân Nhị Trọng Thiên, lỗ vốn.

Hắn rất ủy khuất, nhưng hắn không dám nói, Đạo Tổ quá không giảng cứu, về sau không thể cái gì cũng đều nghe Đạo Tổ.

Xảy ra chuyện cũng không gánh vác, bọn hắn đều tu vi đi ngược chiều, đã bỏ ra cái giá thảm trọng, về tình về lý, Đạo Tổ nên đem công đức nợ nần toàn bộ gánh xuống mới phải.

Trước đó không ra tay cứu bọn hắn, hiện tại còn để bọn hắn lưng đeo bốn mươi ức công đức nợ nần, cho nên bọn hắn đồ cái gì?

Thời điểm rời đi Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề xụ mặt, sư huynh đệ hai người đều sắp khóc, tim đang rỉ máu.

Mà bọn hắn vừa muốn về Hồng Hoang, lại thấy Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên xuất hiện, chặn bọn hắn lại. "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi...

Ngươi muốn làm gì?" Hai người trong lòng dâng lên dự cảm không tốt. "Dám khinh nhờn đại tẩu ta, chết!" Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung vang, thời không phong cấm, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề bị định trụ.

Đông Hoàng Chung rơi xuống, đem Tiếp Dẫn chụp vào.

Chuẩn Đề phá vỡ phong cấm, quay người liền hướng Tử Tiêu Cung phương hướng trốn, không quản được Tiếp Dẫn, dù sao chết cũng có thể phục sinh.

Nhưng phục sinh phải dùng công đức mua mạng, ít chết một cái,

liền có thể bớt mấy chục ức công đức.

Đông Hoàng Thái Nhất thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lưu lại phân thân nhìn xem Hỗn Độn Chung và Tiếp Dẫn, sau đó hóa ra bản thể.

Tiếng Kim Ô đề minh thanh thúy du dương vang vọng thiên ngoại Hỗn Độn.

Chuẩn Đề đều sắp khóc, lại bị Kim Ô đuổi theo.

Sau đó hắn lại không chạy nổi, lại bị chặn lại.

Chuẩn Đề biết đánh không lại, trực tiếp bày nát, cũng không hoàn thủ, sau đó lại treo, Hồng Hoang lại một lần nữa rơi xuống mưa máu.

Tiếp Dẫn cũng thế, biết đánh không lại, trực tiếp bày nát chịu chết, còn có thể dứt khoát điểm, ít chịu chút tra tấn.

Chư Thánh cùng đại năng môn đều nhìn choáng váng, thản nhiên chịu chết, đều tuyệt vọng đến loại tình trạng này rồi sao?

Hai người thản nhiên như vậy, xem ra Thiên Đạo Thánh Nhân chết không được a, treo cũng có thể từ trong Thiên Đạo phục sinh, cái này mẹ nó liền ly phổ.

Bất quá, vừa rồi nhìn Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề khí tức yếu đi rất nhiều, phục sinh hẳn là muốn trả cái giá rất lớn.

Thực sự quá thảm, các ngươi chọc ai không tốt, nhất định phải chọc ba con Kim Ô, lần này xong đời, liên tiếp treo hai lần.

Hơn nữa chính chủ Đế Tuấn còn chưa xuất thủ đâu, chí ít phải chết thêm một lần nữa.

Cũng chính là Thường Hi, Hi Hòa cùng Kim Ô Cửu Tử chưa thành Thánh, nếu không lấy sự bá đạo của ba con Kim Ô cùng môn hạ Kim Ô, cao thấp cũng phải mỗi người giết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một lần.

Quá thảm, đều bị làm cho tuyệt vọng, thản nhiên chịu chết, đều không thèm giãy dụa một chút.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề lần nữa phục sinh, vậy mà đều có chút không đành lòng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề cũng không giãy dụa, không trả giá, tâm khí đều không còn.

Lại là sáu mươi ức công đức nợ nần, trả không hết, căn bản trả không hết.

Không chơi, hủy diệt đi. "Các ngươi cứ ở lại Tử Tiêu Cung tu luyện đi, tạm thời đừng đi ra ngoài.

Hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo này các ngươi cầm lấy dùng." Hồng Quân có chút hoảng, thật sợ hai tên này bày nát không chơi nữa, nợ nhiều công đức như vậy làm sao bây giờ.

Công đức chưa trả xong trước đó, hai tên này cũng không thể bày nát.

Hai tên xác thực có chút quá yếu, có Tiên Thiên Chí Bảo nơi tay, tối thiểu có thể hoàn thủ.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề nhìn Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, tâm tình phức tạp, nhất thời không biết nên hay không nên cao hứng, bọn hắn luôn luôn mơ ước có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng vì sao muốn muộn như vậy mới ban cho bọn hắn, hiện tại ban cho bọn hắn có làm được cái gì, đều bị đánh rơi về Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên.

Coi như có Tiên Thiên Chí Bảo thì thế nào?!

Lấy đầu cùng ba con Kim Ô đánh?!!

Nếu là Tử Tiêu Cung tam giảng thời điểm liền ban cho bọn hắn, bọn hắn làm gì đến mức bị ngược thảm như vậy.

Đạo Tổ hiện tại là cái gì?!

Đáng thương bọn hắn sao!

Tiên Thiên Chí Bảo a, chiếm món hời lớn như vậy, bọn hắn hẳn là cao hứng, nhưng giờ phút này căn bản cao hứng không nổi.

Tu vi đi ngược chiều, thiếu nợ nhiều công đức như vậy, tâm khí không còn, trả không trả, căn bản trả không hết, thích ra sao thì ra.

Chuẩn Đề đổi phế nằm vật xuống đất, triệt để nằm ngửa bày nát.

Hồng Quân rất bất đắc dĩ, hai tên này lần này là thật bị đả kích hỏng, nhưng hắn không có khả năng không cần công đức, phục sinh Thiên Đạo Thánh Nhân xác thực cần tiêu hao Thiên Đạo bản nguyên.

Nếu không thu công đức, về sau Thiên Đạo Thánh Nhân một lời không hợp liền bày nát chịu chết, lại nhiều Thiên Đạo bản nguyên cũng chịu không nổi tiêu hao a.

Pháp bảo cũng không thể lại ban thưởng, nếu không bốn Thánh khác lại cảm thấy không công bằng, tới tìm hắn đòi pháp bảo.

Hồng Quân pháp bảo là nhiều, nhưng cũng không thể loạn cho như thế.

Hắn là sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang hóa hình mà ra, đoạt tiên một bước, đoạt tiên thiên cơ, thu thập một đống bảo vật.

Về sau chúng thượng cổ đại năng liên thủ tru diệt Hung Thú nhất tộc, hắn lại đạt được không ít pháp bảo.

Cuối cùng Đạo Ma chi tranh, hắn hố chết Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ cùng Ngũ Hành Lão Tổ, liếm túi ba người.

Hiện tại trong tay Hồng Quân chí ít còn có bốn kiện Hỗn Độn Linh

Bảo, bảy kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn có Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh cực kỳ đặc thù, chuyển Hậu Thiên làm Tiên Thiên, hắn nếu muốn Tiên Thiên Linh Bảo, hoàn toàn có thể sản xuất hàng loạt. "Sư đệ, coi như chúng ta dùng công đức mua Tiên Thiên Chí Bảo, phấn chấn lên, Tiên Thiên Chí Bảo khó được, mà công đức tổng có một ngày có thể trả hết!" Tiếp Dẫn tâm tính so với Chuẩn Đề kiên cường hơn nhiều, phấn chấn lên, an ủi Chuẩn Đề.

Tại dưới sư huynh an ủi, Chuẩn Đề từ từ phấn chấn lên, biết Đế Tuấn khẳng định sẽ không bỏ qua bọn hắn, cũng không dám đi ra ngoài, trốn ở trong Tử Tiêu Cung tu luyện.

Bên ngoài, Đế Tuấn thấy hai con lừa trọc chết tiệt chần chờ không ra, trực tiếp chạy đến bên ngoài Tử Tiêu Cung canh chừng, một bộ dạng có gan các ngươi vĩnh viễn đừng đi ra, đi ra ta liền giết chết các ngươi.

Một màn này, thấy chúng đại năng tắc lưỡi không thôi, toàn bộ Hồng Hoang, dám làm như thế cũng chỉ có ba con Kim Ô.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn lần này là thật đá trúng thiết bản, thật sự thảm, đường đường Thánh Nhân bị bức thành dạng này.

Chuẩn Đề cũng là thật sự dũng, nhớ ăn không nhớ đánh, đều bị ngược hơn mười vạn năm, còn dám làm ra sự tình khinh nhờn thê tử người ta.

Thất đức, Đạo Tổ cũng không tiện xuất hiện bảo vệ.

Chương 168

Mà còn có thất đức hơn, thừa dịp Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề không dám ra khỏi Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy chạy tới Tây Phương Giáo đào người, muốn đem Ngũ Cực Thánh Thú và Tịnh Lưu Ly đào đi. "Nguyên Thủy, ta....." Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tại Tử Tiêu Cung tức giận đến chửi ầm lên, hàm lượng 'mẹ' cực cao.

Mặc dù Nguyên Thủy không có mẹ, nhưng dù sao phàm nhân cứ mắng như thế, mắng như vậy mới hả giận.

Hồng Quân đều có chút nhìn không được Nguyên Thủy vô sỉ, truyền âm cảnh cáo.

Nguyên Thủy vốn tuân thủ nguyên tắc "trộm không đi tay không", tới đều tới, liền đem Lục Căn Khổ Trúc vừa thành thục chặt mang đi. "Nguyên Thủy lão tặc, đợi huynh đệ ta đi ra ngoài, định cho ngươi đẹp mặt." Tiếp Dẫn luôn luôn ổn trọng đều nhịn không được.

Khổ Trúc là tồn tại gần với Thập Đại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, cùng sở hữu sáu cây, năm đó lúc hắn vừa hóa hình, dùng sáu cây Khổ Trúc luyện chế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có ba mươi lăm đạo cấm chế, có thể phong bế lục thức của người khác, tương đương lợi hại.

Đối mặt ba con Kim Ô thì vô dụng, đó là bởi vì ba con Kim Ô có một đống đỉnh cấp phòng ngự pháp bảo.

Năm đó Tứ Hung Thần cũng đều tại dưới Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ăn thiệt thòi lớn.

Năm đó hắn chưa hủy đi rễ của Khổ Trúc, nơi Khổ Trúc sinh trưởng có một nhúm Tiên Thiên Nhâm Thổ, dùng Tiên Thiên Nhâm Thổ cùng các loại linh dịch bồi dục hơn mười vạn năm, Khổ Trúc

tổng xem như một lần nữa sinh trưởng ra.

Vốn nghĩ để cho đệ tử luyện chế pháp bảo, kết quả lại tiện nghi cho Nguyên Thủy.

Khẩu khí này tuyệt đối không có khả năng nuốt trôi.

Hiện nay bọn hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, chờ tu vi một lần nữa tăng lên, nhất định phải tìm Nguyên Thủy đòi lại công đạo.

Vô sỉ đến cực điểm, đơn giản vô sỉ đến cực điểm, bọn hắn đều vô sỉ không đến tình trạng như thế.

Kẻ vô sỉ này, coi như còn có một đinh điểm nhân tính, không đem rễ Khổ Trúc nhổ đi.

Nhưng muốn để Khổ Trúc một lần nữa mọc ra, lại muốn hơn mười vạn năm, còn phải tốn hao vô số tài nguyên bồi thực.

Bởi vì Chuẩn Đề làm ra sự tình như vậy, Thánh Nhân đẫm máu, kiếp khí trong thiên địa lập tức nồng đậm rất nhiều, thiên cơ hỗn loạn, cho dù là Thánh Nhân cũng khó mà tiến hành thôi diễn.

Kiếp khí nồng nặc, phảng phất để Hồng Hoang đều trở nên vẩn đục, nặng nề, đè nén, thần thức Thánh Nhân đều nhận áp chế, không cách nào dò xét quá xa.

Điều này cũng mang ý nghĩa, tất cả mọi người biến thành kẻ mù, không cách nào lại kỹ càng dòm ngó động tĩnh Hồng Hoang.

Triều Ca, nương theo tin tức Đế Tân rút kiếm trảm Chuẩn Đề, cùng Thánh Phụ kề vai chiến đấu truyền ra, uy vọng Đế Tân tăng nhiều, tử dân Đại Thương đều kính ngưỡng Đế Tân.

Những chư hầu không có dã tâm kia, đều đối với Đế Tân bái phục.

Mà những chư hầu có dã tâm, thì dùng hết sức bôi đen Đế Tân, tán bá lời đồn.

Bắc Hải, Văn Trọng đang chinh chiến nghe nói Đại vương anh vũ hiền minh như thế, trong lòng an định, không còn nỗi lo về sau, toàn lực chinh phạt Yêu tộc Bắc Hải.

Năm đó Yêu tộc hưng thịnh bực nào, đại yêu thực lực cường đại đã sớm gia nhập Yêu tộc, hiện tại cư trú ở phương Bắc đại địa Hồng Hoang, đám yêu tộc tác loạn Bắc Hải này chẳng qua là đám ô hợp mà thôi.

Thủ lĩnh Viên Phúc Thông không biết vì sao vậy mà tránh thoát kiếp khí khốn nhiễu, chứng được Đại La quả vị.

Hồng Hoang hiện nay, Đại La Kim Tiên đã coi như là một phương cường giả.

Viên Phúc Thông bất mãn cư trú ở Bắc Hải, chỉnh hợp một nhóm yêu binh, ý đồ cùng Nhân tộc tranh đoạt địa bàn.

Viên Phúc Thông không phải đối thủ của Văn Trọng, đám ô hợp dưới tay cũng đánh không lại đại quân tinh nhuệ của Nhân tộc.

Nhưng đánh không lại liền chui xuống biển, người chưa thành Tiên của Nhân tộc không cách nào nhập hải truy kích, dẫn đến thủy chung không cách nào mở rộng chiến quả.

Văn Trọng đi theo Kim Linh Thánh Mẫu tu hành, sự tình biết được không ít, Yêu tộc chịu kiếp khí khốn nhiễu cực nặng, tu vi không cách nào tăng lên, Viên Phúc Thông vậy mà tránh thoát kiếp khí khốn nhiễu, chứng được Đại La quả vị, cái này rất không hợp lý.

Hơn nữa vừa chứng được Đại La quả vị, Viên Phúc Thông liền mang theo Yêu tộc Bắc Hải công kích Nhân tộc.

Sư tôn từng nói qua, lượng kiếp lại nổi lên, ứng tại Nhân tộc, Bắc Hải sớm không loạn muộn không loạn, hết lần này tới lần khác loạn vào lúc này, quá mức trùng hợp, không thể không khiến Văn Trọng

hoài nghi là có đại năng âm thầm giúp Viên Phúc Thông, tính kế Nhân tộc.

Viên Phúc Thông tên kia rõ ràng không phải đối thủ của Văn Trọng, lại chính là không lùi, tựa hồ cố ý đem hắn và tinh nhuệ Đại Thương kiềm chế tại Bắc Hải.

Ngày này, tin tức Tây Bá Hầu Cơ Xương giỏi bói toán, tính không bỏ sót truyền vào tai Đế Tân, Đế Tân phái người đem Cơ Xương tiếp vào Triều Ca, để Cơ Xương tính toán một chút tương lai Nhân tộc.

Cơ Xương trước đó tính ra Nhân tộc sẽ loạn, thiên mệnh tại Tây Kỳ, đâu dám nói thật, chỉ có thể lấy cớ thiên cơ hỗn loạn qua loa tắc trách.

Đế Tân bất mãn đáp án này, bèn đem Cơ Xương giam cầm tại Triều Ca, thiên cơ hỗn loạn, vậy thì cứ tính, mãi cho đến khi tính ra mới thôi.

Cơ Xương cũng không hoảng hốt, trước khi đến hắn đã vì chính mình bói một quẻ, có bảy năm tai ngục tù, bảy năm sau trở về Tây Kỳ, như rồng về biển lớn, giới thì chính là lúc Tây Kỳ chấn hưng.

Ngày này, con gái của Ký Châu Hầu Tô Hộ là Tô Đát Kỷ đã tới tuổi xuất các, mỹ danh truyền tứ phương, chư hầu nhao nhao phái người tiến về cầu thú.

Trong đó bao quát trưởng tử của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo ôn văn nhĩ nhã, rất có tài năng, ấu niên sau khi gặp qua Tô Đát Kỷ liền nhớ mãi không quên, về sau lại đi qua hai lần Ký Châu, cùng Tô Đát Kỷ tình đầu ý hợp.

Nguyên bản Tô Hộ là muốn đem nữ nhi gả cho Bá Ấp Khảo, cũng không biết là ai truyền ra mỹ danh của Đát Kỷ.

Tin tức truyền đến Triều Ca, đại thần dâng sớ để Đế Tân cưới Tô

Đát Kỷ.

Một là hậu cung Đế Tân chỉ có Khương Hoàng Hậu cùng Hoàng Quý Phi hai người, tử tự đơn bạc, hiện nay còn theo Thánh Mẫu đi tu hành, dưới gối không thể không có con cái, huống chi là Đại vương.

Hai là Ký Châu Hầu Tô Hộ rất có thực lực, Đế Tân cưới con gái Tô Hộ, chẳng khác nào cùng Tô Hộ thông gia, lôi kéo Tô Hộ.

Đế Tân cảm thấy có lý, bèn phái người tiến về Ký Châu tiếp Tô Đát Kỷ nhập Triều Ca.

Hiện nay Nhân tộc lấy Đại Thương làm chủ, Đế Tân là Nhân tộc cộng chủ, chí ít ngoài mặt không thể vi nghịch Đế Tân, Đế Tân vừa ra tay, ai còn dám cùng Đế Tân tranh Tô Đát Kỷ.

Bao quát Bá Ấp Khảo cũng là giận mà không dám nói gì, phụ thân còn bị vây ở Triều Ca, lúc này hắn cùng Đế Tân đoạt nữ nhân, e rằng sẽ hại chết phụ thân.

Ngày này, Nữ Oa dùng Chiêu Yêu Phiên liên hệ Hiên Viên Phần Tam Yêu.

Cũng là tại ngày này, Tô Đát Kỷ trên đường đi Triều Ca, bị Hồ Ly Tinh đoạt xá.

Vì sao chọn Hiên Viên Phần Tam Yêu?

Bởi vì Hiên Viên Phần là phần mộ Nhân Hoàng Hiên Viên Thị lập cho phụ mẫu, ba con yêu quái trốn ở trong đó tu luyện, dính dáng Nhân tộc khí vận, có thể lừa qua khí vận Huyền Điểu của Triều Ca thành.

Phái yêu quái khác đi cổ hoặc Đế Tân, vừa vào Triều Ca thành liền sẽ bị khí vận Huyền Điểu cảm ứng được, căn bản tiếp cận không được Đế Tân.

Là lừa qua khí vận Huyền Điểu, nhưng không lừa được Đế Tân.

Đêm đầu tiên nhập cung, Đát Kỷ liền cổ hoặc Đế Tân, lại không biết trong thức hải Đế Tân có một khỏa Bồ Đề Tử thủ hộ linh đài thanh minh, lấy đạo hạnh của ả, đâu phá được Bồ Đề Tử.

Đế Tân phát hiện về sau, bất động thanh sắc, giả vờ bị cổ hoặc, Đát Kỷ coi là chính mình đạt được mục đích.

Đế Tân bồi tiếp Đát Kỷ diễn một đoạn thời gian kịch, giả vờ trầm mê tửu sắc, đối với Đát Kỷ nói gì nghe nấy.

Đát Kỷ nói có hai cái muội muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không nỡ phân ly, Đế Tân liền phái người đi đón tới, chính là hai con yêu quái còn lại của Hiên Viên Phần: Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh (Tinh gà trĩ chín đầu) cùng Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Từ đây, Đế Tân mở ra hình tượng "từ đây quân vương bất tảo triều", đại thần khuyên can thế nào cũng vô dụng.

Đát Kỷ truyền tin tức cho Nữ Oa, Nữ Oa bèn báo cho Nguyên Thủy.

Chương 169

Nguyên Thủy để người mang thiên mệnh Phong Thần, lưng mang Phi Hùng chi tướng là Khương Tử Nha cùng Thân Công Báo xuống núi.

Nguyên Thủy tính cách cao ngạo, từ trước đến nay đều coi thường hạng người "bị mao đái giác, thấp sinh noãn hóa" (lông lá sừng sẹo, sinh ra từ ẩm ướt trứng nước).

Thân Công Báo là một con báo hoang trong núi thành tinh, không chỉ bị mao đái giác, thấp sinh noãn hóa, còn căn nguyên cực kém, Nguyên Thủy ghét bỏ không được.

Khương Tử Nha là do Nam Cực Tiên Ông cầm tay chỉ dạy, mà Thân Công Báo bị môn nhân Xiển Giáo tập thể ghét bỏ, không ai dạy, Thân Công Báo mặt dày đi theo Khương Tử Nha dự thính, mới học được một chút bản lĩnh.

Bị ghét bỏ như thế, Thân Công Báo hận thấu Xiển Giáo, hận thấu Khương Tử Nha.

Sau khi xuống núi, Khương Tử Nha đi Triều Ca.

Nguyên Thủy cùng Nam Cực Tiên Ông cũng không có tẩy não Khương Tử Nha, để Khương Tử Nha chính mình đi xem Đế Tân hôn dung, so với tẩy não càng hữu dụng hơn.

Khương Tử Nha đến Triều Ca, được bạn tốt ngày xưa tiến cử nhập cung, lại phát hiện trong cung có yêu khí, đả thương Đát Kỷ.

Đát Kỷ bèn giả trang tâm thống, cổ hoặc Đế Tân rằng duy có Thất Khiếu Linh Lung Tâm của Tỷ Can mới có thể trị, dù sao Nữ Oa chính là phân phó nàng như thế: Cổ hoặc Đế Tân tự tay giết Tỷ Can.

Nàng cũng không hiểu vì sao, làm theo là được.

Nàng không biết, Đế Tân lại là đã sớm biết.

Tỷ Can kiếp trước là Nhân tộc Thánh Sư, kiếp này là Nhân tộc Văn Khúc Tinh, gánh vác đại khí vận Nhân tộc.

Hắn nếu là tự tay giết Tỷ Can, phá hoại khí vận Nhân tộc, hắn cái Nhân Hoàng này còn có thể được Nhân tộc khí vận che chở sao, cái danh hôn dung vô đạo đeo chắc rồi.

Quả nhiên cùng Thánh Phụ nói giống nhau như đúc, may mắn Thánh Phụ sớm có phòng bị.

Thế là, Đế Tân bất động thanh sắc, tiếp tục diễn kịch, cho người mổ thế thân của Tỷ Can.

Một khắc Tỷ Can chết, Văn Khúc Tinh ảm đạm, khí vận Triều Ca cũng yếu đi không ít.

Tỷ Can thân phụ đại khí vận Nhân tộc, cũng nên đăng lên Phong Thần Bảng, Thiên Đạo có thể thông qua Tỷ Can phá hoại khí vận Đại Thương.

Chỉ là hiện tại còn chưa kiến tạo Phong Thần Đài, tạm thời không cách nào dẫn hồn phách Tỷ Can lên Phong Thần Bảng.

Mà Khương Tử Nha biết được tin tức này, cảm thấy là chính mình hại chết Tỷ Can, bèn quyết định nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của Tam Yêu, thế là tìm cơ hội đánh Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh hiện nguyên hình.

Khương Tử Nha vốn tưởng rằng Đế Tân sẽ tỉnh ngộ, kết quả Đế Tân lại phái người truy bắt.

Khương Tử Nha tâm như tro tàn, đào tẩu khỏi Triều Ca, đi về phía Tây.

Đại thần trong triều đều hiểu rõ Đại vương bị yêu tinh cổ hoặc, nhưng ngặt nỗi Đại vương không tin, chỉ biết than trời trách đất.

Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, vị tướng quân từ nhỏ cùng Đế Tân lớn lên, ra sức khuyên can nhưng vô dụng, ngược lại còn chọc giận Đát Kỷ.

Đát Kỷ bèn cổ hoặc Đế Tân thanh lý hậu cung, tàn hại Khương Hoàng hậu và Hoàng Quý nhân.

Hoàng Quý nhân vốn là muội muội của Hoàng Phi Hổ.

Hoàng Phi Hổ không biết rằng Khương Hoàng hậu và Hoàng Quý nhân đều đã được Đế Tân dùng thế thân phù đánh tráo, cảm thấy Đế Tân đã vô phương cứu chữa, bèn dẫn người phản xuất Triều Ca.

Phụ thân của Khương Hoàng hậu là Đông Bá Hầu Khương Hằng Sở vào Triều Ca đòi công đạo cho con gái, kết quả bị hại.

Con trai ông là Khương Văn Hoán giận dữ tự lập làm Đông Bá Hầu, khởi binh tạo phản.

Tuy nhiên, Khương Văn Hoán hữu dũng vô mưu, bị chặn đứng bên ngoài Du Hồn Quan, không thể tiến thêm một bước.

Có Khương Văn Hoán cầm đầu, những chư hầu có dã tâm khác đều rục rịch ngóc đầu dậy.

Thấy Đại Thương lâm vào cảnh tứ diện sở ca, Chư Thánh vô cùng hài lòng, tất cả đều đang phát triển theo hướng bọn họ tính toán.

Đại Thương từ thời Thành Thang đến nay, không kính thiên địa, chỉ kính Thánh Phụ, Thánh Mẫu, điều này tuyệt đối không được.

Phải diệt Đại Thương, nâng đỡ một con rối tại Nhân tộc, như vậy bọn họ mới có thể qua phân khí vận Nhân tộc.

Đát Kỷ cổ hoặc Đế Tân, họa loạn Triều Ca, Đại Thương đại loạn.

Thái sư Văn Trọng rất gấp, muốn quay về trừ yêu, ngặt nỗi bị Viên Phúc Thông kiềm chế, phân thân thiếu phương thuật.

Ngày hôm ấy, phượng gáy Kỳ Sơn, lời đồn Nhân tộc chân chủ tại Tây Kỳ được truyền đi huyên náo.

Đại thần thượng tấu Cơ Xương trưởng tử Bá Ấp Khảo vốn có hiền danh, e sợ thành họa hoạn, Nhân tộc chân chủ rất có khả năng chính là Bá Ấp Khảo.

Đế Tân bèn phái người truyền Bá Ấp Khảo nhập Triều Ca.

Bá Ấp Khảo là người rất hiếu thuận, không đi thì sợ phụ thân xảy ra chuyện, hơn nữa cũng muốn đi gặp Đát Kỷ một lần, bèn đem Tây Kỳ thác phó cho nhị đệ Cơ Phát, đi đến Triều Ca.

Khi nhìn thấy Đát Kỷ từng ôn uyển hiền thục nay trở nên yêu mị phóng túng, trái tim đang treo lơ lửng của Bá Ấp Khảo chết hẳn.

Mà Đát Kỷ thấy Bá Ấp Khảo sinh ra tuấn lãng, chủ động đầu hoài tống bão bị cự tuyệt, giận dữ đem Bá Ấp Khảo làm thành bánh bao nhân thịt cho Cơ Xương ăn.

Cơ Xương nén đau thương ăn hết, dùng cách này để chứng minh bản thân bất tài, ngay cả bánh bao làm từ thịt con trai mình cũng tính không ra.

Quả nhiên, Đế Tân sau khi nghe tin liền thả hắn rời khỏi Triều Ca.

Nhưng sau đó Đế Tân lại không yên lòng, bèn phái người truy sát.

Lúc nguy cấp, Cơ Xương được đứa con thứ một trăm, kẻ đã ăn Phong Lôi Tiên Hạnh biến dị là Lôi Chấn Tử cứu thoát.

Về đến Tây Kỳ, Cơ Xương biết được Khương Tử Nha đang ở Tây Kỳ, bèn đích thân đến thỉnh cầu Khương Tử Nha phụ tá.

Khương Tử Nha bị thành tâm của Cơ Xương đả động, đáp ứng.

Đồng thời, Khương Tử Nha tại Tây Kỳ phát hiện địa điểm xây dựng Phong Thần Đài, cũng phát hiện vong hồn Bách Giám, đại tướng của Nhân Hoàng Hiên Viên thị ngày xưa, cổ hoặc Bách Giám kiến tạo Phong Thần Đài.

Một năm sau, Triều Ca truyền ra càng nhiều lời đồn Đế Tân hôn dung vô đạo.

Tây Kỳ dựng lên cờ lớn phản Thương, tuyên bố Đế Tân tàn bạo vô đạo, không phối làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, chân chủ tại Tây Kỳ.

Tin tức vừa truyền ra, Đế Tân liền mệnh Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ phát binh công đánh Tây Kỳ.

Tây Kỳ còn chưa kịp xuất sư, suýt chút nữa không đánh lại Bắc Bá Hầu.

May nhờ Hoàng Phi Hổ chạy tới.

Hoàng Phi Hổ cùng đệ đệ Sùng Hầu Hổ là Sùng Hắc Hổ quan hệ rất tốt, muốn nhờ Sùng Hắc Hổ khuyên bảo Sùng Hầu Hổ phản Thương.

Kết quả Sùng Hầu Hổ trung tâm nghĩa liệt, không nguyện ý, muốn bắt Sùng Hắc Hổ giải về Triều Ca.

Sùng Hắc Hổ là kẻ có dã tâm, cũng tàn nhẫn, bán đứng Sùng Hầu Hổ, hại chết huynh trưởng.

Sùng Hắc Hổ kế nhiệm Bắc Bá Hầu, cùng Tây Kỳ ước định cùng phạt Đại Thương.

Cơ Xương đêm đêm mơ thấy Bá Ấp Khảo, thân thể vốn đã không tốt, Khương Tử Nha còn đem đầu người Sùng Hầu Hổ cho Cơ Xương xem.

Cơ Xương bị cái đầu máu chảy đầm đìa dọa sợ, không bao lâu liền bệnh mất.

Chương 170

Cơ Phát kế vị, xưng Võ Vương, bái Khương Tử Nha làm Tướng phụ, chính thức mở màn cuộc chiến phản Thương oanh oanh liệt liệt.

Thân Công Báo biết tin Khương Tử Nha làm Thừa tướng tại Tây Kỳ, muốn phản Thương, bèn cố ý đối đầu với Khương Tử Nha, chạy tới đầu quân Đại Thương, muốn chứng minh bản thân mạnh hơn Khương Tử Nha, chứng minh Nguyên Thủy chọn Khương Tử Nha là có mắt không tròng.

Đế Tân sớm đã từ miệng Thánh Phụ biết được Thân Công Báo, biết Thân Công Báo lưng mang tướng Phi Hùng, là người có mệnh Phong Thần, ngày sau Nhân Đạo Phong Thần còn phải dựa vào Thân Công Báo, vô cùng quan trọng.

Bèn bái Thân Công Báo làm Quốc sư, hậu đãi vô cùng.

Thân Công Báo chưa từng được coi trọng cảm động đến mức hỏng mất.

Đế Tân biết được chư hầu tạo phản, phái chư hầu phát binh công đánh Tây Kỳ, kết quả không ít chư hầu bị Tây Kỳ thuyết phục, gia nhập đại quân phản Thương, khiến cho Tây Kỳ ngược lại biến cường, chủ động phát binh công đánh Đại Thương.

Tại Kim Kê Lĩnh đánh vang trận chiến Phong Thần đầu tiên.

Nói tốt là Tiên nhân không được ra tay với phàm nhân, nhưng trận đầu không chiếm được tiện nghi, Xiển Giáo phái ra tam đại đệ tử Na Tra, dùng Cửu Long Thần Hỏa Tráo thiêu rụi đại quân Thương triều, tạo sát nghiệp vô số.

Đế Tân biết được đại nộ, Thân Công Báo mắng to Xiển Giáo vô

sỉ, nói là tìm người đối phó Na Tra, để báo ân hậu ái của Đại vương.

Thân Công Báo là yêu, mà đệ tử Tiệt Giáo đa phần là yêu, Thân Công Báo quan hệ với không ít đệ tử Tiệt Giáo đều không tệ.

Na Tra là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân - một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Thái Ất Chân Nhân kia mặt dày vô sỉ, trước đó tại Trần Đường Quan, rõ ràng là Na Tra làm sai, lại quay ngược lại vu khống Thạch Cơ, ỷ lớn hiếp nhỏ đánh lén, hại chết Thạch Cơ.

Thái Ất Chân Nhân là đệ tử đời thứ nhất của Xiển Giáo, Thạch Cơ là đệ tử đời thứ hai.

Trước đó Tiệt Giáo tìm Xiển Giáo đòi công đạo, Thông Thiên miệng vụng về, nói không lại Nguyên Thủy, trên dưới Tiệt Giáo đều nén một cục tức.

Sau Kim Kê Lĩnh là Tị Thủy Quan.

Thân Công Báo tìm được Nhất Khí Tiên Dư Nguyên, đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo gần Tị Thủy Quan.

Dư Nguyên vừa nghe đồ đệ Thái Ất Chân Nhân là Na Tra lại ra ngoài hại người, vô cùng thống khoái đáp ứng đến Tị Thủy Quan đối phó Na Tra.

Dư Nguyên là đồ đệ Thông Thiên thu nhận sau khi Tiệt Giáo dời đến Kim Ngao Đảo, thuộc hàng đệ tử đời thứ hai, căn nguyên bất phàm, tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thiên phú thần thông Kim Cương Bất Hoại.

Dư Nguyên dẫn theo đồ đệ Dư Hóa chạy tới Tị Thủy Quan, vừa lúc thấy Na Tra đang ở dưới quan kiêu ngạo khiêu chiến, Dư Nguyên xuất chiến.

Na Tra là Linh Châu Tử - đồng tử của Nữ Oa hạ phàm, căn nguyên tự nhiên lợi hại, đã là Kim Tiên đỉnh phong, nhưng so với Dư Nguyên còn kém xa.

Dư Nguyên tế xuất Hóa Huyết Thần Đao, một chiêu đả thương Na Tra.

Lôi Chấn Tử vội vàng bay ra cứu Na Tra, kết quả cũng bị Hóa Huyết Thần Đao đả thương.

Hóa Huyết Thần Đao có kịch độc, kịch độc có thể giết chết Tiên nhân, ngay cả Dư Nguyên cũng chỉ có ba viên giải dược.

Trước đó dấy lên phong trào thu đồ đệ, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo người nào cũng thu đồ đệ.

Trong đó Ngọc Đỉnh Chân Nhân không thu được Dương Tiễn, bèn thu một con hồ ly hóa hình là Hồ Hoàn làm đồ đệ, truyền thụ Bát Cửu Huyền Công và Thất Thập Nhị Biến, tu vi Thái Ất Kim Tiên, lúc này cũng đang trong trận doanh Tây Kỳ.

Buổi tối, Hồ Hoàn lẻn vào Tị Thủy Quan, biến thành bộ dáng Dư Hóa, muốn lừa gạt giải dược từ tay Dư Nguyên.

Kết quả Thân Công Báo vẫn chưa rời đi, bị Thân Công Báo nhìn thấu, Hồ Hoàn cũng bị Dư Nguyên đánh trọng thương đào tẩu.

Khương Tử Nha hết cách, chỉ đành về Ngọc Hư Cung cầu cứu.

Nguyên Thủy bảo Nam Cực Tiên Ông đi tìm Lão Tử xin ba viên Cửu Chuyển Giải Độc Đan, Cụ Lưu Tôn phái đồ đệ Thổ Hành Tôn mang theo Khốn Tiên Thằng xuống núi tương trợ.

Tiệt Giáo chỉ phái ra một đệ tử đời thứ hai, Xiển Giáo bên này cũng không tiện làm quá mức, chọc giận Tiệt Giáo trực tiếp cùng Xiển Giáo đại quyết chiến thì Xiển Giáo cũng hư.

Chủ yếu là liên minh bọn họ quá yếu ớt, nếu Tiệt Giáo quyết chiến, Tây Phương Giáo và môn hạ Kim Ô chưa chắc sẽ giúp Xiển Giáo.

Đơn độc dựa vào Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo, đối mặt với Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, vẫn là rất hư.

Khốn Tiên Thằng rất khắc chế Dư Nguyên.

Đêm đó, Dư Nguyên lẻn vào đại doanh Tây Kỳ, muốn một mạch giết chết Na Tra báo thù cho Thạch Cơ sư muội, kết quả bị Thổ Hành Tôn dùng Khốn Tiên Thằng trói gô lại.

Tuy nhiên, thần thông Kim Cương Bất Hoại của Dư Nguyên thập phần lợi hại, đám người Khương Tử Nha đao chém rìu bổ, lửa thiêu hạ độc đều không làm gì được Dư Nguyên.

Bất đắc dĩ, Khương Tử Nha chỉ đành cho người giải Dư Nguyên đến dưới Tị Thủy Quan, đủ kiểu sỉ nhục Dư Nguyên, đả kích sĩ khí Thương quân.

Tổng binh Tị Thủy Quan là Hàn Vinh đại nộ, xuất quan nghênh chiến.

Hàn Vinh chiến lực không mạnh, nhưng con trai là Hàn Thăng, Hàn Biến trong tay có một pháp bảo Vạn Nhận Xa, tương đương lợi hại, đại sát tứ phương trong quân Tây Kỳ.

Giết đến quân Tây Kỳ đại bại, cuối cùng là Na Tra ra tay, dùng Hỗn Thiên Lăng phá Vạn Nhận Xa, cục thế đảo ngược, Thương quân đại bại, lui về Tị Thủy Quan.

Phía Tây Kỳ mỗi ngày đều đem Dư Nguyên đến dưới quan sỉ nhục, sĩ khí Thương quân đại giảm.

Sau đó đệ tử của Dư Nguyên là Dư Hóa đi tới Bạch Cốt Khô Lâu Động, thỉnh sư thúc Nhất Khí Tiên Mã Nguyên xuống núi.

Mã Nguyên và Dư Nguyên là huynh đệ, đều do tiên thiên chi khí biến hóa mà thành.

Mã Nguyên sinh ra cực kỳ xấu xí, pháp bảo là một chuỗi Bạch Cốt Niệm Châu, vô cùng dọa người.

Bạch Cốt Niệm Châu thương tổn thần hồn, Mã Nguyên xuất chiến, liên tiếp đả thương Hoàng Phi Hổ, Lôi Chấn Tử.

Hồ Hoàn có Bát Cửu Huyền Công hộ thể, Na Tra là liên ngẫu hóa thân, không sợ Bạch Cốt Niệm Châu, nhưng hai người liên thủ cũng chiến không lại Mã Nguyên.

Thổ Hành Tôn tình thế cấp bách dùng Khốn Tiên Thằng trói Mã Nguyên, Dư Nguyên nhân cơ hội đào tẩu.

Khốn Tiên Thằng trói trúng Mã Nguyên, kết quả Mã Nguyên khí hóa chạy mất, Khốn Tiên Thằng không làm gì được y.

Thời gian qua bị đủ loại sỉ nhục, Dư Nguyên đại nộ, cùng Mã Nguyên liên thủ.

Hóa Huyết Thần Đao chuyên phá nhục thân, Bạch Cốt Niệm Châu thương thần hồn, hai người liên thủ vô kiên bất tồi.

Hồ Hoàn và Na Tra không sợ Bạch Cốt Niệm Châu, lại không đỡ được Hóa Huyết Thần Đao, Na Tra và Hồ Hoàn lần nữa bị Hóa Huyết Thần Đao đả thương.

Thổ Hành Tôn nếu không phải độn thổ chạy nhanh thì đã bị Dư Nguyên chém chết.

Đại tướng toàn bộ bị đả thương, Hàn Vinh dẫn binh thừa thắng truy kích, đại bại đại quân Tây Kỳ, trực tiếp đuổi đại quân Tây Kỳ lui về tám trăm dặm, một lần nữa đoạt lại phòng tuyến thứ nhất Kim Kê Lĩnh.

Thân Công Báo đem tin tức về Triều Ca, Đế Tân vui mừng khôn xiết, khánh công cho Thân Công Báo, thậm chí tặng cho hắn một kiện Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo là Hỗn Nguyên Ngũ Hành Đinh, có thể phá ngũ khí trong ngực Đại La Kim Tiên.

Ngày xưa Địa Hoàng Thần Nông thị giỏi chế thuốc luyện khí, đã luyện chế cho Nhân tộc không ít pháp bảo lưu truyền lại.

Ví như Đả Vương Tiên trong tay Văn Trọng chính là do Địa Hoàng Thần Nông thị ngày xưa luyện chế.

Đế Tân còn tặng cho Thân Công Báo một con thú cưỡi Bạch Ngạch Hổ.

Thân Công Báo cảm động muốn hỏng, càng thêm bán mạng.

Tây Kỳ trước đó công hạ Kim Kê Lĩnh, không ít chư hầu đều đã phản, Đại Thương tứ diện sở ca.

Thân Công Báo chạy đôn chạy đáo, dựa vào ba tấc lưỡi không nát, du thuyết đệ tử Tiệt Giáo và một số tán tu gia nhập Đại Thương, thủ quan cho Đại Thương.

Chương 171

Thật sự đem chính mình sống thành Đại Thương Quốc sư cúc cung tận tụy.

Thân Công Báo biết Tây Kỳ mới là kẻ địch chính, thề phải đè Khương Tử Nha ra mà ma sát, tìm không ít người giúp đỡ đến Tị Thủy Quan bên kia trợ trận.

Trong đó bao gồm Đào Tinh và Liễu Quỷ ở Kỳ Bàn Sơn là Cao Minh, Cao Giác.

Hai người tu vi tuy thấp nhưng lại có thần thông Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ.

Bên phía Tây Kỳ, Khương Tử Nha lại hết cách, chạy về Ngọc Hư Cung cầu viện.

Nam Cực Tiên Ông lại chạy đi tìm Lão Tử cầu thuốc.

Biết được là Thân Công Báo đang quấy rối, Nguyên Thủy suýt chút nữa tức chết, bảo Quảng Thành Tử đi bắt Thân Công Báo về.

Đồng thời, cho toàn bộ đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo xuống núi trợ trận, cũng chính là đồ đệ của Thập Nhị Kim Tiên.

Nam Cực Tiên Ông và Thập Nhị Kim Tiên là đệ tử đời thứ nhất, những người thu nhận sau, còn có đồ đệ của các đại năng thuộc về đệ tử đời thứ hai, đồ đệ của Thập Nhị Kim Tiên cùng đồ đệ của đệ tử đời thứ hai gọi là đệ tử đời thứ ba.

Còn phái đệ tử đời thứ hai, hai đồ đệ của Kim Thạch Tiên là Thạch Kiên, Thạch Cường xuống núi.

Hai người này là bàn thạch hóa hình, cứng rắn vô cùng, có thể phá Hóa Huyết Thần Đao và Bạch Cốt Niệm Châu.

Đồ đệ của Thập Nhị Kim Tiên và Nam Cực Tiên Ông lần lượt xuống núi, những người quen thuộc như Kim Tra, Mộc Tra, Hoàng Thiên Hóa v.v...

Nguyên Thủy còn ban cho Khương Tử Nha thú cưỡi Tứ Bất Tượng.

Bên này, Quảng Thành Tử tới tìm Thân Công Báo, Thân Công Báo chạy về Triều Ca trốn không ra, Quảng Thành Tử muốn xông vào, kết quả bị Khí Vận Huyền Điểu đánh chạy.

Khí Vận Huyền Điểu có sức mạnh ngang với Chuẩn Thánh đỉnh phong, không phải ai cũng có thể ăn vạ, ít nhất Quảng Thành Tử không được, nếu là Nhiên Đăng, Nam Cực Tiên Ông đến thì còn có thể thử một lần.

Lại nói bên Kim Kê Lĩnh, Khương Tử Nha mang về một đống người giúp đỡ, sĩ khí một lần nữa chấn hưng.

Dư Nguyên và Mã Nguyên tọa trấn Kim Kê Lĩnh, binh do hai con trai Hàn Vinh là Hàn Thăng và Hàn Biến thống lĩnh, bọn họ chuyên môn đối phó tu sĩ đối phương.

Cao Giác và Cao Minh dùng Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ thám thính tình báo, biết Khương Tử Nha mang về một đống trợ thủ, lại có Thạch Kiên, Thạch Cường chuyên môn đến khắc chế Dư Nguyên và Mã Nguyên.

Thạch thuộc Kim, mà Hỏa khắc Kim, Tiệt Giáo chơi lửa lợi hại nhất không ai qua được Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Bất quá, Xiển Giáo chưa xuất đệ tử đời thứ nhất, bọn họ cũng không tiện thỉnh Hỏa Linh Thánh Mẫu xuống núi, bèn mời đồ đệ của Hỏa Linh Thánh Mẫu là Hồ Lôi tới.

Hồ Lôi trong tay có một pháp bảo Hỏa Đấu, bên trong chứa Cửu

Thiên Lôi Viêm.

Cửu Thiên Lôi Viêm không nằm trong thập đại thần hỏa, nhưng cũng là thần hỏa cực mạnh.

Trong Hỏa Đấu còn có một luồng thần hồn thượng cổ hung thú Họa Đấu, khiến cho Cửu Thiên Lôi Viêm càng thêm cuồng bạo.

Ngày hôm ấy, Tây Kỳ treo miễn chiến bài nhiều ngày chủ động xuất binh khiêu khích, Hồ Hoàn và Na Tra làm tiên phong, còn muốn mê hoặc Thương quân một phen.

Dư Nguyên và Mã Nguyên xuất chiến, đè ép Hồ Hoàn và Na Tra mà đánh.

Ngay lúc Dư Nguyên và Mã Nguyên đắc ý thả lỏng cảnh giác, Thạch Kiên và Thạch Cường xông ra đánh lén.

Dư Nguyên và Mã Nguyên thu hồi pháp bảo công kích hai người, Hóa Huyết Thần Đao và Khô Lâu Niệm Châu đánh lên người bọn họ lại không thể thương tổn mảy may.

Hai người đắc ý cười to, liên thủ cùng Hồ Hoàn và Na Tra vây công Dư Nguyên và Mã Nguyên.

Song quyền nan địch tứ thủ, hai người bị đánh đến tiết tiết bại lui.

Chính vào lúc này, Hồ Lôi ra tay, tế xuất Hỏa Đấu.

Hồ Hoàn và Na Tra cẩn thận rút lui.

Thạch Kiên và Thạch Cường đắc ý quên hình, cậy vào phòng ngự cường đại của bản thân, không để Hồ Lôi vào mắt.

Trong Hỏa Đấu, Cửu Thiên Lôi Viêm và thần hồn Họa Đấu dung hợp, hóa thành hung thú Thực Hỏa Họa Đấu, mãnh liệt chui ra, nuốt chửng Thạch Cường và Thạch Kiên, thu vào trong Hỏa Đấu.

Hồ Lôi toàn lực thôi động Hỏa Đấu, sống sờ sờ luyện hóa Thạch

Cường và Thạch Kiên.

Vừa hay Bách Giám mới xây xong Phong Thần Đài, tay cầm Phong Thần Bảng chiêu hồn.

Hai huynh đệ trở thành Đại La Kim Tiên thứ nhất và thứ hai lên Phong Thần Bảng.

Côn Luân Sơn, Kim Thạch Tiên cảm ứng được đệ tử bị giết, đại nộ.

Nếu không phải Nguyên Thủy ngăn cản, Phong Thần chi chiến đã muốn thăng cấp thành Chuẩn Thánh đối chiến rồi.

Hiện tại Phong Thần chi chiến mới bắt đầu, chủ yếu là Xiển Giáo và Tiệt Giáo va chạm, song phương đều còn tương đối khắc chế.

Tại Kim Kê Lĩnh, thấy Thạch Kiên và Thạch Cường bị giết, đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo cùng nhau ra tay, muốn giết Hồ Lôi báo thù.

Mất đi khắc chế, Dư Nguyên và Mã Nguyên đại sát tứ phương, đánh mười mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo mất hết tính khí, còn giết chết Diệp Linh Tiên - đồ đệ của Từ Hàng Chân Nhân.

Diệp Linh Tiên thành Kim Tiên đầu tiên lên bảng.

Phong Thần Bảng trừ ba trăm sáu mươi lăm chính thần vị, còn có ba ngàn phó thần vị.

Yêu cầu cơ bản để hoàn thành Phong Thần là điền đầy ba trăm sáu mươi lăm chính thần vị, phó thần vị điền được bao nhiêu thì điền, dù sao càng nhiều càng tốt.

Phàm là lên Phong Thần Bảng đều thoát ly tuổi thọ hạn chế, nhưng cũng sẽ triệt để mất đi tự do, tu vi vĩnh viễn định cách.

Ai chẳng muốn tu đắc siêu thoát, ai lại nguyện ý mất đi tự do lên Phong Thần Bảng?

Lại đại bại, Tây Kỳ minh kim thu binh, sĩ khí đê mê.

Đại Thương bên này thì đại bày tiệc khánh công, Cao Giác và Cao Minh liệu địch tiên cơ, không nghi ngờ gì là đệ nhất công thần.

Vui vẻ nhất không ai qua được Hạo Thiên, tại Thiên Đình dùng Hạo Thiên Kính quan chiến, hận không thể để người trong các giáo chết nhiều thêm một chút, sau này đều là bộ hạ của hắn.

Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu dẫn các đệ tử cũng đang dùng Côn Luân Kính quan chiến. "Xiển Giáo cũng phế thật, người ta Tiệt Giáo mới xuất động hai đệ tử đời hai, một đệ tử đời ba.

Xiển Giáo xuất động nhiều đệ tử đời ba, hai đệ tử đời hai như vậy mà vẫn bị đánh không hoàn thủ được." "Sư tôn, ngài nói xem đệ tử Xiển Giáo tiếp theo sẽ làm thế nào?" Lục Nhĩ Mi Hầu thổ tào. "Hoặc là tìm đệ tử đời hai xuống núi, hoặc là quay về tìm sư môn trưởng bối lấy pháp bảo lợi hại thôi!" "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiện nay rúc trong Tử Tiêu Cung không dám lộ đầu, Tây Phương Giáo không người làm chủ." "Môn hạ Kim Ô chúng ta với Xiển Giáo quan hệ cũng chẳng hữu hảo gì, trước đó đạt thành liên minh cũng chỉ là trên miệng." "Nguyên Thủy hiện tại không dám cùng Tiệt Giáo toàn diện khai chiến, đánh nhỏ làm ồn thôi." Lăng Tiêu du nhàn ăn linh quả. "Hay là ta dẫn Dương Tiễn và Dương Thiền cũng đi góp vui!" Đại Bàng hưng phấn xoa tay, không chê chuyện lớn. "Lại xem đã, hiện tại chúng ta sư xuất vô danh." Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Đại Bàng, tên này thỏa thỏa là Hỗn Thế Ma Vương, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, cái náo nhiệt gì cũng muốn hóng hớt.

Trong lúc đó, tại Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy lại mày chau mặt ủ.

Phong Thần Đài đã xây xong, nhưng hồn phách Tỷ Can lại không chiêu được lên bảng.

Tỷ Can đối với việc làm tan rã khí vận Nhân tộc, làm tan rã Đại Thương là vô cùng quan trọng.

Thiên cơ hỗn loạn, một phen thôi toán, cái gì cũng không tính ra.

Chương 172

Trước đó Văn Khúc tinh tối tăm, khí vận Đại Thương bị tổn hại, có thể khẳng định là Tỷ Can chắc chắn đã chết, nhưng hồn phách chạy đi đâu rồi?

Đát Kỷ nhập Triều Ca, mê hoặc Đế Tân, họa loạn triều cương, dụ đạo Đế Tân giết Tỷ Can, hại chết Khương Hoàng hậu, Hoàng Quý nhân, bức đi Hoàng Phi Hổ, tất cả đều đang đi theo đúng mưu hoạch của bọn họ.

Nhưng một mắt xích quan trọng nhất, Tỷ Can không lên Phong Thần Bảng, hồn phách Tỷ Can rốt cuộc chạy đi đâu?

Đạo Tổ vì đề phòng Vu tộc xuất Địa Phủ đảo loạn, dùng Thiên Đạo chi lực phong cấm Địa Phủ, hiện nay sinh linh sau khi chết hồn phách không thể nhập Địa Phủ.

Cũng tức là, Tỷ Can không thể nào nhập Địa Phủ đầu thai chuyển thế, hồn phách nhất định còn ở trong Hồng Hoang.

Nhưng Phong Thần Đài và Phong Thần Bảng đều triệu không được hồn phách Tỷ Can, không đúng.

Đó là Thiên Thư, không thể nào triệu không được.

Trừ phi... hồn phách Tỷ Can bị người giấu đi hoặc là phong ấn!

Đạo Tổ đã âm thầm đem mục đích Phong Thần nói cho Nguyên Thủy, Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh.

Tỷ Can lên Phong Thần Bảng, phong làm Thiên Đạo thần linh, vô cùng quan trọng.

Nguyên Thủy ngồi không yên, đích thân rời Ngọc Hư Cung, chạy đến Phong Thần Đài ở Tây Kỳ để kiểm tra. "Nguyên Thủy muốn làm

gì?" Cảm ứng được Nguyên Thủy chạy đi Tây Kỳ, Thông Thiên cũng rời Kim Ngao Đảo, đuổi tới Tây Kỳ. "Ngươi tới làm gì?" Hai người đồng thời chất vấn đối phương. "Ta tới xem Phong Thần Đài xây dựng thế nào." Nguyên Thủy không nói mục đích thật sự.

Thông Thiên trời sinh phản cốt, cứ đối đầu với bọn họ.

Đạo Tổ cũng không tín nhiệm Thông Thiên, không đem mục đích Phong Thần chân chính nói cho Thông Thiên. "Hừ, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám không cần mặt mũi ỷ lớn hiếp nhỏ, vậy thì toàn diện khai chiến!" Thông Thiên tự nhiên không tin Nguyên Thủy đích thân chạy tới chỉ để xem Phong Thần Đài xây dựng thế nào. "Hừ, hà tất Bản tọa phải ra tay, Tiệt Giáo ngươi đều là một đám lông lá sừng sẹo, hạng thấp sinh noãn hóa, làm sao là đối thủ của đệ tử Xiển Giáo ta?" Nguyên Thủy lạnh lùng hừ nói. "Ha ha, ngươi mù rồi sao!

Hiện tại lên Phong Thần Bảng ba kẻ đều là đệ tử Xiển Giáo ngươi, Tiệt Giáo ta chỉ xuất ba người, Xiển Giáo ngươi đã xuất hơn mười người, kết quả bị ba đệ tử Tiệt Giáo ta đánh cho nhất bại tái bại." "Còn có Thân Công Báo, đệ tử giáo ngươi đều không nhận ngươi, đối đầu với ngươi, ta nhìn hắn rất thuận mắt đấy, làm tốt lắm, ta thấy hắn còn có bản lĩnh hơn Khương Tử Nha!" Thông Thiên cười lớn, mạnh mẽ chọc vào tim đen Nguyên Thủy.

Tử Tiêu Cung nghị Phong Thần, hắn cũng nhìn rõ ràng, Lão Tử và Nguyên Thủy căn bản không niệm nửa điểm tình nghĩa Tam Thanh ngày xưa, hận không thể để Tiệt Giáo một mạch của hắn chết hết.

Người ta muốn hắn chết, hắn cũng không cần phải khách khí nữa. "Thân Công Báo không phải đệ tử của ta, ta chỉ là mang hắn đến Ngọc Hư Cung!" Nguyên Thủy thẹn quá hóa giận, Thân Công Báo - kẻ phản cốt kia quả thực là nỗi nhục nhã kỳ lạ của Xiển Giáo.

Lần này ra ngoài, hắn đang định đích thân đi thu thập Thân Công

Báo đây. "Ồ, đã không phải đệ tử Xiển Giáo ngươi, vậy đệ tử này Tiệt Giáo ta muốn." Thông Thiên đùa cợt nói.

Khương Tử Nha có việc thì chạy về Ngọc Hư Cung cầu cứu, mà Thân Công Báo tứ xứ du thuyết, võng la nhân tài cho Đại Thương.

So sánh ra, Thân Công Báo so với Khương Tử Nha có năng lực hơn nhiều. "Hừ, đừng hòng, rác rưởi Xiển Giáo ta không cần cũng tuyệt đối không thể cho Tiệt Giáo ngươi!" "Phế vật kia cũng giống như Tiệt Giáo ngươi, đều là lũ xuẩn ngốc không biết thiên số.

Thiên mệnh tại Tây Kỳ, trời định diệt Thương hưng Chu, các ngươi lại dám đối kháng thiên số, tương trợ Đại Thương, nghịch thiên nhi hành, tất không được chết già!" Nguyên Thủy phá khẩu đại mạ. "Hừ, Tiệt Giáo ta không phải tương trợ Đại Thương, chỉ là đơn thuần đối phó Xiển Giáo ngươi.

Đại Thương và Tây Kỳ đánh nhau mặc kệ họ, đệ tử Tiệt Giáo ta chỉ phụ trách thu thập đệ tử Xiển Giáo ngươi, tiễn đệ tử Xiển Giáo ngươi lên Phong Thần Bảng!" "Còn về Thân Công Báo, hắn cùng Khương Tử Nha đồng dạng có tướng Phi Hùng lưng mang, ngươi lại vì căn nguyên của hắn mà đủ kiểu coi thường.

Hắn phụ tá Đại Thương chỉ là để đối đầu với Khương Tử Nha, chứng minh hắn mạnh hơn Khương Tử Nha, chứng minh ngươi có mắt không tròng!" Thông Thiên tiếp tục chọc ngoáy Nguyên Thủy. "Hừ, ngươi bớt đắc ý, hiện tại mới chỉ bắt đầu, hạch tâm đệ tử của Xiển Giáo ta còn chưa ra tay!" Nguyên Thủy mạnh miệng. "Hạch tâm đệ tử, Thập Nhị Kim Tiên?

Bị Tam Tiêu môn hạ Kim Ô coi như đồ chơi mà ngược đãi Thập Nhị Kim Tiên sao?" Thông Thiên tàn nhẫn bổ thêm một đao. "Thông Thiên, ngươi muốn chết." Nguyên Thủy xù lông, thẹn quá hóa giận trực tiếp tế xuất Bàn Cổ Phiên. "Ta sợ ngươi à, Hỗn Độn nhất chiến,

ta thắng, Thân Công Báo sau này chính là đệ tử Tiệt Giáo ta!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, bay về phía Hỗn Độn thiên ngoại.

Huynh đệ ngày xưa lại đại chiến tại thiên ngoại Hỗn Độn.

Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy là đệ nhất công phạt chí bảo, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên hào xưng không phải Tứ Thánh thì không thể phá.

Nguyên Thủy từ sớm đã muốn thử xem Tru Tiên Kiếm Trận có phải thật sự mạnh như vậy không, sau đó liền bị vây trong Tru Tiên Kiếm Trận không ra được...

Phá không nổi, thật sự phá không nổi, Nguyên Thủy liều cái mạng già mới trốn ra được, chật vật vô cùng. "Hừ, còn muốn đánh không?" Thông Thiên ngạo nhiên nhìn Nguyên Thủy, hắn còn chưa xuất toàn lực đâu.

Nguyên Thủy quá mức ỷ lại Bàn Cổ Phiên, bao nhiêu năm nay, tự thân đề thăng cực kỳ bé nhỏ.

Nguyên Thủy âm trầm mặt không nói lời nào, nhìn chằm chằm Tru Tiên Kiếm Trận, trong mắt chớp động vẻ hâm mộ ghen ghét.

Tại sao, rõ ràng Tru Tiên Kiếm Trận mới là mạnh nhất, Lão sư lại ban cho Thông Thiên mà không ban cho hắn. "Đã không đánh, sau này Thân Công Báo chính là môn đồ Tiệt Giáo ta." Thông Thiên cũng không thèm để ý Nguyên Thủy, trực tiếp đi Triều Ca thành thu đồ đệ.

Nguyên Thủy thì mặt mày âm trầm đi về phía Tử Tiêu Cung, hắn muốn đi hỏi Đạo Tổ, tại sao lại đem Tru Tiên Kiếm Trận cho Thông Thiên mà không cho hắn.

Bị Tam Kim Ô ngược đãi thì thôi đi, hiện tại ngay cả Thông Thiên đấu cũng đánh không lại, khiến hắn không cách nào chấp nhận. "Lão sư, Thông Thiên ỷ vào Tru Tiên Kiếm Trận hiếp người quá đáng.

Rõ ràng ta mới là nhị ca trong Tam Thanh, tại sao Lão sư năm đó lại đem Tru Tiên Kiếm Trận mạnh nhất ban cho Thông Thiên mà không phải cho ta!" Nguyên Thủy chạy đến Tử Tiêu Cung liền một trận chất vấn.

Lão Tử có Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hai cái mai rùa, hắn đánh không phá phòng ngự của Lão Tử.

Hiện tại ngay cả Thông Thiên cũng đánh không lại, cũng chỉ có thể bắt nạt Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một chút.

Hắn thành kẻ yếu nhất trong Tam Thanh, điều này khiến Nguyên Thủy không thể chấp nhận. "Hừ, chúng ta ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo còn không có, nói gì rồi sao?" Chuẩn Đề ung dung bồi thêm một đao. "Hừ, hai người các ngươi chỉ là ký danh đệ tử, có tư cách gì đòi Tiên Thiên Chí Bảo!" Nguyên Thủy đang trong cơn nóng giận, trực tiếp đốp chát lại.

Chuẩn Đề chịu thiệt thòi lớn, nhất là bị Nguyên Thủy - kẻ già đời âm hiểm này đánh lén sào huyệt, gần đây đang đầy bụng oán khí, giờ khắc này cũng không nuông chiều Nguyên Thủy: "Có sao nói vậy, cho dù ngươi và Thông Thiên đổi Tiên Thiên Chí Bảo, ngươi cũng đánh không lại Thông Thiên." "Ngươi nói cái gì?" Nguyên Thủy hai mắt đỏ ngầu, lời này ý gì, nói hắn chính là không bằng Thông Thiên, không liên quan đến pháp bảo? "Thông Thiên tinh tu Kiếm Đạo pháp tắc, ngươi có cái gì?

Suốt ngày ỷ vào Bàn Cổ Phiên hiếp người, ngươi cầm Tru Tiên Kiếm Trận cũng không phát huy ra uy lực như Thông Thiên!" Chuẩn Đề lần đầu tiên vô cùng cứng rắn bật lại.

Chương 173

Hồng Quân nhìn thoáng qua Chuẩn Đề, đột nhiên cảm thấy Chuẩn Đề cũng rất có mắt nhìn.

Xác thực, Chuẩn Đề nói vô cùng đúng, Thông Thiên tinh tu Kiếm Đạo pháp tắc, có thể đem uy lực Tru Tiên Kiếm Trận phát huy ra một trăm hai mươi phần trăm.

Tru Tiên Kiếm Trận ở trong tay Nguyên Thủy, đỉnh đa chỉ có thể phát huy chín mươi phần trăm uy lực.

Nguyên Thủy không tìm nguyên nhân ở bản thân, chỉ biết trách người khác.

Bàn Cổ Phiên uẩn hàm Sát Lục, Hủy Diệt, Tử Vong, ba đại công phạt pháp tắc, Nguyên Thủy một đạo pháp tắc cũng không lĩnh ngộ, căn bản không khai phát hết uy năng của Bàn Cổ Phiên.

Suốt ngày chỉ muốn hại người khác, không biết tự đề thăng chính mình, đến cùng đánh không lại người khác, thế mà lại chạy tới trách hắn.

Nếu không phải Nguyên Thủy còn có đại dụng, hắn đã sớm một tát đánh bay rồi. "Nếu năm đó cho ta Tru Tiên Kiếm Trận, ta khẳng định cũng sẽ tinh tu Kiếm Đạo pháp tắc!" Nguyên Thủy mạnh miệng nói. "Xì, vậy chủ pháp tắc uẩn hàm trong Bàn Cổ Phiên ngươi đã ngộ chưa?" Chuẩn Đề châm chọc. "Ngươi nói lại lần nữa xem, Nguyên Thủy ta thế nào không đến lượt ngươi nói!" Nguyên Thủy thẹn quá hóa giận. "Đủ rồi!" Hồng Quân bị ồn ào đau cả đầu. "Đây là Trấn Thiên Quan trong Thập đại Tiên Thiên Chí Bảo, bên trong phong ấn Thi Tổ Tướng Thần, ngươi cầm đi tế luyện.

Chưa đến lúc cần thiết ngàn vạn lần không thể động dụng, Tướng

Thần hiện thế tất dấy lên sát nghiệp ngập trời." Hồng Quân lấy ra một bảo vật đưa cho Nguyên Thủy. "Tạ Lão sư!" Nguyên Thủy lập tức trở mặt vui vẻ.

Thập đại Tiên Thiên Chí Bảo, hắn được hai cái, đợi hắn luyện hóa Trấn Thiên Quan, Thông Thiên lấy cái gì đấu với hắn. "Đi đi, hảo hảo tế luyện Bàn Cổ Phiên, tham ngộ chủ pháp tắc trong đó, dùng pháp tắc chi lực thôi động mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của Tiên Thiên Chí Bảo." Hồng Quân có chút không kiên nhẫn phất tay, tống Nguyên Thủy ra ngoài.

Ngươi dùng pháp lực thôi động Bàn Cổ Phiên, người ta Thông Thiên dùng Kiếm Đạo pháp tắc thôi động Tru Tiên Kiếm Trận, ngươi đánh không lại người ta trách ai. "Lão sư bất công, huynh đệ chúng ta chịu ủy khuất lớn như vậy, trong tay Lão sư rõ ràng có Thập đại Tiên Thiên Chí Bảo, lại dùng Tiên Thiên Chí Bảo bốn mươi lăm đạo cấm chế đuổi khéo chúng ta." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ủy khuất muốn chết. "Trong Trấn Thiên Quan phong ấn Thi Tổ Tướng Thần, một khi thả ra tất tạo vô biên sát nghiệp, Nguyên Thủy có Khai Thiên công đức, gánh được nghiệp lực phản phệ, các ngươi gánh được sao?" Hồng Quân không vui nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức thì không còn gì để nói, Tam Thanh thỏa thỏa là "phú nhị đại", mà sư huynh đệ bọn họ chưa từng giàu có, so căn nguyên thì thật sự so không lại.

Tử Tiêu Cung bên ngoài, Nguyên Thủy nhìn Đế Tuấn đang chặn ở cửa, bồi thêm một câu: "Hai con lừa trọc kia trốn trong Tử Tiêu Cung khôi phục tu vi, đoản thời gian sẽ không ra ngoài.

Thập đại Phật tử là căn bản của Tây Phương Giáo, ngươi đi bắt bọn hắn, hai con lừa trọc khẳng định sẽ ra." Trong Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe được, lần nữa tức giận mắng to, Nguyên

Thủy quả thực không phải người. "Oan có đầu nợ có chủ, Tam Kim Ô ta quang minh lỗi lạc, chưa từng liên lụy vô tội, ngươi cũng xứng dạy ta làm việc?" Đế Tuấn khinh miệt liếc nhìn Nguyên Thủy một cái.

Nguyên Thủy tức giận đến thở gấp, muốn phản bác, lại thấy Đế Tuấn tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vội vàng ngậm miệng rời đi.

Trong Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy xám xịt chạy trốn, nhất thời cảm giác Đế Tuấn nhìn quá thuận mắt.

Cho dù bọn họ luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo cũng không đánh lại Tam Kim Ô, dù sao đều là phải chết thêm một lần, chết muộn không bằng chết sớm, đỡ phải đến lúc đó tu vi khôi phục lên lại bị đánh rớt.

Huynh đệ hai người nghĩ như vậy, thản nhiên ra khỏi Tử Tiêu Cung phó tử.

Sau đó, hai người lại ngỏm, Thánh nhân đổ máu, trời cao đổ mưa máu.

Tại Kim Kê Lĩnh, đại quân Thương - Chu đang đánh đến khí thế ngất trời đều ăn ý đình chiến, ngửa đầu nhìn trời.

Giết xong hai người, Đế Tuấn cũng không dây dưa nhiều, trở về Bồng Lai tiên sơn.

Trong Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại phục sinh, lần nữa nợ Thiên Đạo sáu tỷ công đức.

Huynh đệ hai người cũng không thèm để ý, dù sao đã nợ nhiều như vậy rồi, rận nhiều không sợ ngứa, nợ Thiên Đạo công đức chưa biết chừng lại là một tấm bùa hộ mệnh.

Mà tu vi của bọn họ trực tiếp rơi xuống Thánh nhân nhất trọng thiên sơ kỳ, chết thêm lần nữa, bọn họ ước chừng phải rớt khỏi cảnh giới Thánh nhân.

Sát giác được Đế Tuấn đã đi, huynh đệ hai người thở phào nhẹ nhõm, chạy về Tây Phương Giáo.

Bọn họ đi chịu chết như vậy cũng là lo lắng Tây Phương Giáo không có bọn họ tọa trấn sẽ bị Nguyên Thủy hãm hại.

Triều Ca thành, Thông Thiên tìm được Thân Công Báo, nói rõ lai ý.

Thân Công Báo không chút do dự bái Thông Thiên làm sư phụ, gia nhập Tiệt Giáo.

Hắn xác thực không tính là đệ tử Xiển Giáo, Quảng Thành Tử tìm được hắn, đưa hắn về Ngọc Hư Cung, sau đó liền không ai quản hắn, cũng không ai thu hắn làm đồ đệ, dạy hắn tu luyện.

Pháp môn hắn tu luyện vẫn là lúc Nam Cực Tiên Ông dạy Khương Tử Nha, hắn mặt dày sán lại gần tự mình học theo.

Xiển Giáo chưa từng thừa nhận hắn, hắn tự nhiên không thể tính là đệ tử Xiển Giáo, trên người cũng không có nửa điểm khí vận Xiển Giáo.

Từ sau lúc đó, Thân Công Báo trở thành tiểu sư đệ của Tiệt Giáo.

Thông Thiên ban cho hắn một đống pháp bảo, trong đó có Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Vô Trần Y, Hỗn Nguyên Đồ, Thượng Thanh Bồ Đoàn.

Còn có Thượng Thanh Tiên Pháp, một đống linh quả đề thăng tu vi, còn giúp hắn tẩy trừ kiếp khí.

Sau khi hóa hình, hắn liền coi như Yêu tộc, kiếp khí nhập thể tuy không nhiều nhưng ảnh hưởng đến hắn cũng rất lớn, hắn chỉ có tu vi Thiên Tiên, Xiển Giáo cũng mặc kệ hắn, thảm vô cùng.

Gia nhập Đại Thương, Đế Tân đối với hắn cực kỳ coi trọng, hiện nay Thông Thiên Thánh nhân đích thân tới thu hắn làm đồ đệ, hắn

cũng coi như khổ tận cam lai. "Vi sư đối với con chỉ có một yêu cầu, giết chết đệ tử Xiển Giáo.

Vi sư sẽ truyền lệnh cho tất cả môn nhân Tiệt Giáo, bảo bọn họ phối hợp với con!" Thông Thiên bá khí nói. "Vâng, đồ nhi định không phụ sự hậu ái của Sư tôn!" Thân Công Báo cảm động, đồng thời đấu chí sục sôi, việc này hắn vô cùng thích làm.

Lúc ở Ngọc Hư Cung, đám đệ tử Xiển Giáo kia kẻ nào không phải dùng ánh mắt bỉ di nhìn hắn, hắn đã sớm chịu đủ rồi.

Hắn cứ như một con chó hoang đáng thương mà Xiển Giáo nhặt về, không, chó hoang cũng không bằng, Xiển Giáo ngay cả bố thí cho hắn cũng không nguyện ý.

Những khuất nhục này, rốt cuộc hắn cũng có cơ hội đòi lại.

Đối với Thông Thiên giáo chủ, Thân Công Báo cảm kích rơi nước mắt.

Để cho tất cả môn nhân Tiệt Giáo phối hợp với hắn, đây là sự coi trọng và tín nhiệm đến nhường nào, Xiển Giáo vĩnh viễn sẽ không bao giờ cho hắn cơ hội như vậy.

Bên khác, Nguyên Thủy chìm đắm trong niềm vui có được Trấn Thiên Quan, mỹ mãn chạy về Ngọc Hư Cung luyện hóa Trấn Thiên Quan, đều quên mất việc đi tìm hồn phách Tỷ Can.

Kim Kê Lĩnh, Tây Kỳ liên liên bại lui, bị bức phải treo cao miễn chiến bài, sĩ khí đê mê.

Đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo bị Dư Nguyên và Mã Nguyên đủ kiểu hành hạ như rau hẹ, chịu không nổi nữa.

Đồ đệ Xích Tinh Tử là Hổ Lân chạy về Côn Luân Sơn tìm sư tôn mượn pháp bảo Âm Dương Kính, định chiếu chết Mã Nguyên và Dư Nguyên.

Âm Dương Kính, Hậu Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, mặt âm chiếu chết, mặt dương chiếu sống, phòng bất thắng phòng.

Nhưng huynh đệ Cao Minh, Cao Giác lại lần nữa biết được kế hoạch của đệ tử Xiển Giáo.

Chương 174

Dư Nguyên và Mã Nguyên sau một phen thương nghị, để Dư Hóa đi thỉnh Cẩm Hà tiên tử - đồ đệ của Tiệt Giáo nhị đại đệ tử Ngoại môn đại sư huynh Triệu Công Minh xuống núi.

Cẩm Hà tiên tử do Triệu Công Minh điểm hóa một luồng ráng màu mà thành.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu kết nghĩa kim lan, có hảo cảm trời sinh với vân hà.

Trong tay Cẩm Hà tiên tử có một pháp bảo Hỗn Nguyên Kính, có thể phản đạn công kích, còn là do Tam Tiêu tặng.

Tam Tiêu phỏng theo Luân Hồi Kính luyện chế, Luân Hồi Kính chính là Tiên Thiên thượng phẩm pháp bảo.

Cẩm Hà tu vi thấp, sao luyện hóa được Tiên Thiên thượng phẩm pháp bảo, bèn phỏng chế Hỗn Nguyên Kính là Hậu Thiên trung phẩm.

Tuy chỉ là Hậu Thiên trung phẩm, nhưng với tu vi của Cẩm Hà lại vừa vặn có thể hoàn toàn phát huy uy lực.

Mượn được Âm Dương Kính, đệ tử Xiển Giáo lại cảm thấy mình "ngon" rồi, xuất doanh khiêu chiến.

Hổ Lân trốn trong bóng tối mưu toan dùng Âm Dương Kính đánh lén.

Cẩm Hà vẫn luôn nhìn chằm chằm Hổ Lân, thấy Hổ Lân bắn ra một đạo hồng quang đánh về phía Dư Nguyên, Cẩm Hà lập tức tế xuất Hỗn Nguyên Kính, đem hồng quang phản ngược trở lại, đánh lên người Kim Tra.

Kim Tra thẳng tắp ngã xuống.

Hổ Lân sợ tới mức vội vàng dùng mặt dương của Âm Dương Kính hoàn hồn cho Kim Tra.

Vốn dĩ Hỗn Nguyên Kính không thể nào phản lại công kích của Âm Dương Kính, nhưng Hổ Lân cũng chỉ có tu vi Kim Tiên, không phát huy được uy lực Âm Dương Kính.

Có Hỗn Nguyên Kính ở đây, còn dùng Âm Dương Kính chính là tự tìm khó chịu cho mình.

Một kế không thành, đệ tử Xiển Giáo lại sinh một kế, định đi thỉnh đồ đệ của Phó giáo chủ Phong Trạch là Phong Thiên Quân xuống núi, dùng Tam Muội Thần Phong công kích.

Tam Muội Thần Phong chuyên thương tổn mắt người, khiến Thương quân đều biến thành kẻ mù.

Tiên thần không được ra tay với phàm nhân, bọn họ đánh không lại Dư Nguyên và Mã Nguyên thì để đại quân Tây Kỳ diệt Thương quân.

Chỉ là, điều bọn họ không biết chính là kế hoạch của bọn họ đều bị Cao Minh và Cao Giác biết rõ mồn một.

Dư Nguyên và Mã Nguyên chuẩn bị đi phục kích Phong Thiên Quân.

Sau đó, Hoàng Giác - đồ đệ của Hoàng Long Chân Nhân đi thỉnh Phong Thiên Quân, trên đường đến quân doanh Tây Kỳ bị Dư Nguyên và Mã Nguyên xử lý.

Lại thêm một Đại La Kim Tiên và một Kim Tiên của Xiển Giáo lên bảng.

Kiếp khí di mạn, Thông Thiên tuy không cảm ứng được chuyện gì xảy ra nhưng có thể cảm ứng được động tĩnh của Phong Thần Bảng. "Ha ha, tốt, không hổ là đồ đệ Bản tọa, làm tốt lắm, chính là mạnh

hơn Xiển Giáo kia." Tâm tình Thông Thiên đại hảo.

Về đến Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều có chút nhìn không nổi nữa, Xiển Giáo xuất động nhiều đệ tử như vậy, kết quả bị bốn đệ tử Tiệt Giáo chặn ở Kim Kê Lĩnh tẩn cho đủ kiểu, quá mất mặt.

Phía Tây Kỳ rốt cuộc phát hiện không đúng, mấy lần giao thủ này, bọn họ có kế hoạch gì đối phương dường như luôn liệu được, chuẩn bị trước phương pháp phá giải.

Thế là đệ tử Xiển Giáo giao lưu đều dùng truyền âm, để Hồ Hoàn lẻn vào đại doanh Thương quân dò la hư thực.

Hồ Hoàn dò la được lai lịch của Cao Minh và Cao Giác, đối phó loại tinh quái này chỉ cần hủy đi bản thể thì sẽ tự diệt.

Thế là Khương Tử Nha phái Kim Tra và Mộc Tra đi Kỳ Bàn Sơn hủy bản thể Cao Minh và Cao Giác.

Cao Minh và Cao Giác cứ thế xong đời, bị buộc lên bảng.

Trong Tây Du Ký, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ canh giữ Nam Thiên Môn chính là hai vị này.

Tây Kỳ gỡ lại một ván, sĩ khí trọng chấn.

Sau đó, đệ tử Xiển Giáo thỉnh đồ đệ của Cửu U Chân Quân là U Tuyền tới, dùng Cửu U Bàn vây khốn Dư Nguyên và Mã Nguyên.

Hai vị nhị đại đệ tử Tiệt Giáo oai phong hồi lâu, đánh đệ tử Xiển Giáo ôm đầu chuột chạy chung quy vẫn ngã xuống dưới xa luân chiến.

Cửu U Bàn là dùng Cửu U Minh Thổ của Tiên Thiên Thần Thai luyện chế, cực kỳ lợi hại, một khi bị vây khốn liền sẽ hãm nhập trong đó, nhục thân và nguyên thần đông kết.

Dư Hóa bi thống vô cùng, muốn báo thù cho Sư tôn và Sư thúc,

thỉnh Ma Gia Tứ Tướng tới.

Bốn vị này cũng là nhị đại đệ tử Tiệt Giáo, đều có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Ma Gia Tứ Tướng xuất chiến, đại chiến tam đại đệ tử Xiển Giáo.

Pháp bảo Thanh Vân Kiếm của Ma Lễ Thanh phong lợi vô cùng, hơn nữa có thể phun ra hùng hùng liệt diễm, loại tựa Tam Muội Chân Hỏa, nước tạt không tắt.

Ma Lễ Hải có pháp bảo Bích Ngọc Tỳ Bà, trong lúc đàn tấu âm ba loạn lòng người, phong hỏa cùng tới.

Hai huynh đệ phối hợp, cuốn lên liệt diễm ngập trời, thiêu đệ tử Xiển Giáo tro bụi đầy mặt.

U Tuyền ở bên cạnh tế xuất Cửu U Bàn đánh lén, muốn đem Ma Lễ Thanh và Ma Lễ Hải vây vào trong bàn.

Ma Lễ Hồng sớm đã đề phòng, tế xuất Hỗn Nguyên Tán đỡ được Cửu U Bàn.

Ma Lễ Thọ lặng lẽ thả ra Tử Kim Hoa Hồ Điêu đánh lén, trực tiếp trọng thương U Tuyền.

Ma Lễ Thanh bồi thêm một đao, kiếm trảm U Tuyền.

Ma Lễ Hồng nhân cơ hội dùng Hỗn Nguyên Tán thu Cửu U Bàn.

Song phương như đánh lôi đài, anh hát xong tôi lên diễn, không ngừng gọi người.

Cùng lúc đó, Đế Tân biết được ba con trai của Tổng binh Trần Đường Quan Lý Tịnh đang giúp Tây Kỳ đối phó Đại Thương, bạo nộ.

Đát Kỷ dù nói đỡ cho Lý Tịnh thế nào cũng vô dụng.

Đế Tân phái người đi Trần Đường Quan bắt Lý Tịnh.

Lý Tịnh nghe tin, chạy trước, mặc kệ phu nhân Ân Thập Nương, đem sự vô tình vô nghĩa diễn dịch đến lâm ly tận trí.

Từ sau khi Na Tra lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, Ân Thập Nương liền không còn để ý đến Lý Tịnh nữa.

Na Tra sau khi trọng sinh cũng không quay về thăm Ân Thập Nương.

Kim Tra, Mộc Tra đi Côn Luân Sơn tu hành, cũng không quay về thăm Ân Thập Nương.

Bị con trai, trượng phu vứt bỏ, Ân Thập Nương không nghi ngờ gì là người đáng thương nhất, bi ai nhất, bị Nữ Oa hại thảm.

Hoài thai ba năm sinh hạ Na Tra, kết quả là một tên nghiệt chủng trời sinh hung hãn, bỏ ra bao nhiêu mẫu ái cũng cảm hóa không nổi.

Không thể cảm hóa, Lý Tịnh phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Lý Tịnh không nghi ngờ gì là kẻ tiểu nhân nịnh nọt, con trai gây họa, hắn nghĩ đến hi sinh con trai bảo toàn chính mình, bạc tình quả nghĩa càng đẩy Na Tra đi về phía cực đoan.

Na Tra đối với Ân Thập Nương khẳng định là có tình cảm, bằng không cũng sẽ không lóc xương trả thịt, nhưng trong mắt Na Tra, có lẽ tình yêu của Ân Thập Nương là một loại gánh nặng, sau khi lóc xương trả thịt thì một đao lưỡng đoạn, mỗi người một ngả.

Kẻ không giống con người nhất chính là Lý Tịnh, Kim Tra và Mộc Tra cũng bạc tình quả nghĩa, học theo Lý Tịnh.

Chương 175

Ân Thập Nương là một người mẹ tốt, đáng tiếc lấy nhầm người, bỏ ra toàn bộ, ba đứa con trai lại đều xa lánh bà, cuối cùng bị trượng phu vứt bỏ.

Đế Tân phái người tới, không bắt được Lý Tịnh, chỉ đành đưa Ân Thập Nương về Triều Ca, đồng thời cho biết sự việc của gia đình họ Lý. "Hừ, Lý gia một môn đều bạc tình quả nghĩa, nỗi nhục của Nhân tộc.

Ân Thập Nương, Cô cho ngươi một cơ hội, ngươi có muốn đi Tây Kỳ tìm con trai và trượng phu ngươi không?

Cô có thể thành toàn cho ngươi." Đế Tân nhìn Ân Thập Nương thất hồn lạc phách, như cái xác không hồn.

Nghe lời này, Ân Thập Nương hoảng hốt.

Những năm này, bà vẫn luôn tự an ủi mình, các con bận rộn tu hành, không có thời gian về thăm bà.

Đi Tây Kỳ, có lẽ hiện thực sẽ rất tàn khốc, sẽ chứng minh sự tự an ủi của bà chỉ là tự lừa mình dối người, hoặc có lẽ bà sẽ mất đi dũng khí để sống tiếp.

Nhưng mà, bà đã rất lâu không gặp ba đứa con trai, bà rất muốn đi xem một chút. "Đa tạ Đại vương!" Ân Thập Nương cuối cùng vẫn ôm tâm lý may mắn muốn đi thử xem. "Được, Cô liền thành toàn cho ngươi!" Đế Tân mang theo vài phần cười nhạo.

Con trai không thương, bị trượng phu vứt bỏ còn muốn sán lại gần, thật là bi ai. "Đại vương, thần đưa bà ta đi một chuyến." Thân Công Báo hiểu tâm tư Đại vương, muốn dùng Ân Thập Nương để

làm tan rã chiến ý của đại quân Tây Kỳ. "Được, làm phiền Quốc sư đi một chuyến." Đế Tân gật gật đầu.

Còn những đại thần kia không hiểu, cả nhà Lý Tịnh đều đầu quân Tây Kỳ, Đại vương còn đưa phu nhân người ta đi, Đại vương đúng là càng ngày càng hôn dung, quả thực vô phương cứu chữa.

Đát Kỷ thì vui vẻ, nàng làm vậy cũng coi như hoàn thành Nữ Oa Thánh nhân giao phó, bảo toàn tính mạng cả nhà Lý Tịnh.

Ngày hôm ấy, Thân Công Báo dẫn Ân Thập Nương tới Kim Kê Lĩnh.

Song phương tại nơi đây đánh khí thế ngất trời.

Trước đó Dư Nguyên và Mã Nguyên bị giết, Thương quân bị ép lui về Tị Thủy Quan, theo Ma Gia Tứ Tướng đến, Thương quân lại chiếm thượng phong, đoạt lại Kim Kê Lĩnh.

Khi Thân Công Báo đưa Ân Thập Nương tới, mười mấy tên đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo đang đại chiến Ma Gia Tứ Tướng.

Đệ tử Xiển Giáo tìm được Tiên Thiên Linh Bảo Tị Hỏa Châu.

Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, có ngũ hành tự cũng có vật khắc chế ngũ hành.

Tị Hỏa Châu này là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, khắc chế Hỏa hành.

Thanh Vân Kiếm của Ma Lễ Thanh và Bích Ngọc Tỳ Bà của Ma Lễ Hải lợi hại nhất là hỏa công, dưới sự khắc chế của Tị Hỏa Châu, uy lực đại giảm.

Nhưng Ma Gia Tứ Tướng dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, cho dù pháp bảo bị khắc chế, dùng các loại thần thông vẫn y nguyên đại chiến với mười mấy đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo không rơi xuống

hạ phong.

Thậm chí còn chiếm thượng phong, Ma Lễ Thọ thả ra Tử Kim Hoa Hồ Điêu, cắn Kim Tra trọng thương, làm cho đệ tử Xiển Giáo nhân tâm hoảng mang, gió thổi hạc kêu cũng sợ, thời khắc phòng bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu đánh lén. "Ha ha, bốn vị sư huynh thật lợi hại, đại dương oai phong Tiệt Giáo ta!" Nhìn bộ dáng sợ đầu sợ đuôi của đệ tử Xiển Giáo, Thân Công Báo vô cùng hả giận, cười lớn.

Năm đó lúc ở Côn Luân Sơn, đám người này không một ai dùng con mắt đàng hoàng nhìn hắn. "Thân Công Báo, tên phản đồ nhà ngươi, thế mà còn dám xuất hiện!" Hồ Hoàn chỉ vào Thân Công Báo chửi ầm lên. "Phản đồ?

Các ngươi có ai từng thừa nhận ta là đệ tử Xiển Giáo chưa?

Ai là sư phụ ta?

Ta ở Xiển Giáo có danh phận gì?" "Xiển Giáo không chứa người, tự có nơi chứa người.

Chọn Khương Tử Nha không chọn ta, ta chính là muốn gia nhập Tiệt Giáo, chứng minh Xiển Giáo các ngươi mắt mù tâm chột, chứng minh Xiển Giáo chính là không bằng Tiệt Giáo!" Thân Công Báo đốp chát lại, tâm tình cực sướng. "Ha ha, sư đệ nói không sai.

Xiển Giáo chỉ nhìn căn nguyên không nhìn năng lực, Khương Thượng thất phu kia chỉ biết về Xiển Giáo cầu cứu, có cũng như không.

Xem sư huynh giết lão thất phu đó cho đệ hả giận." Ma Lễ Thọ cười lớn, chỉ huy Tử Kim Hoa Hồ Điêu đánh lén.

Vừa rồi sự chú ý của mọi người đều bị Thân Công Báo hấp dẫn, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đánh lén đắc thủ, một ngụm cắn trúng cổ Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha kêu thảm một tiếng.

Nếu không phải thú cưỡi Tứ Bất Tượng cõng Khương Tử Nha khẩn trương bỏ chạy, Khương Tử Nha chắc chắn đã bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu ăn thịt rồi. "Sư thúc trọng thương, mau rút." Cũng không biết ai hô một câu, một đám đệ tử Tiệt Giáo (đoạn này văn bản gốc nhầm lẫn, ý là đệ tử Xiển Giáo) vội vàng đi cứu Khương Tử Nha. "Kim Tra, Mộc Tra, Na Tra, nhìn xem đây là ai, tốc tốc đầu hàng!" Thân Công Báo lôi Ân Thập Nương ra, một tay bóp cổ bà uy hiếp.

Ba huynh đệ thần tình phức tạp nhìn thoáng qua Ân Thập Nương, đầu cũng không ngoảnh lại rút lui. "Tây Kỳ đại quân, nhìn cho kỹ tướng quân của các ngươi, bạc tình quả nghĩa, ngỗ nghịch bất hiếu, ngay cả mẹ ruột cũng không cứu, các ngươi còn trông cậy vào bọn họ có thể thiện đãi các ngươi?

Bách thiện hiếu vi tiên, bọn họ đại bất hiếu, sao xứng làm người?" Thân Công Báo triển khai công kích tâm lý. "Hừ, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi chớ có nói hươu nói vượn!" Mộc Tra thẹn quá hóa giận, tế xuất pháp bảo Ngô Câu song kiếm công kích Thân Công Báo, bị Ma Lễ Hồng dùng Hỗn Nguyên Tán đỡ được. "Ha ha, quả nhiên là vô tình chí cực, trời sinh dòng máu xấu xa, lại muốn giết mẹ ngươi, hoàn toàn không màng sống chết của mẹ ngươi.

Xiển Giáo đệ tử máu lạnh vô tình, Bần đạo được đại khai nhãn giới.

Tây Kỳ nhậm dụng những kẻ xấu xa này làm tướng, chứng minh là cá mè một lứa, một đám xấu xa, còn dám nói các ngươi là phe chính nghĩa." Thân Công Báo tiếp tục "đầu độc" tâm lý. "Hừ, từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, con ta vì đại nghĩa chọn chữ trung, kẻ làm mẹ tự nhiên nên ủng hộ, cảm thấy hân hoan." Ngay lúc này, một tiếng hừ lạnh tuyệt tình truyền đến, tiếp đó một mũi tên chĩa thẳng vào Ân

Thập Nương.

Ma Lễ Thanh mắt sắc tay nhanh, tế xuất Thanh Vân Kiếm chém đứt mũi tên.

Mọi người quay sang nhìn lại, hóa ra là Lý Tịnh đã tới. "Ha ha, làm con người, ngay cả chữ hiếu cơ bản nhất cũng không làm được, còn bàn gì đến trung, bàn gì đến đại nghĩa!

Chỉ lo tiền đồ của chính mình, máu lạnh vô tình cũng nói nghe quan miện đường hoàng!

Chỉ mình Lý Tịnh ngươi cũng xứng bàn trung nghĩa?

Chính ngươi bất trung bất nghĩa nhất, phản chủ đầu địch, mặc kệ kết tóc chi thê, hiện nay càng là muốn giết vợ diệt khẩu, ba đứa con trai ngươi bạc tình quả nghĩa đều là học theo ngươi!" Thân Công Báo một trận trào phúng. "Hừ, Đế Tân hôn dung vô đạo, tàn hại trung lương, dân oán sục sôi, phượng gáy Kỳ Sơn, Nhân tộc chân chủ tại Tây Kỳ, ta là tuân hành Thiên Đạo mà làm!" Lý Tịnh hừ lạnh nói. "Ha ha, khéo cho cái thuyết từ đại nghĩa lẫm nhiên.

Làm thần tử, ăn lộc quân vương, quân vương làm sai không nghĩ khuyên can, chỉ nghĩ phản chủ đầu địch, ngươi nào có nửa điểm trung nghĩa đáng nói!

Chương 176

Ngươi muốn giết thê tử lại là ý gì?

Chẳng lẽ cũng là tuân theo Thiên Đạo, Thiên Đạo bảo ngươi giết vợ?" Thân Công Báo châm chọc.

Lý Tịnh sắc mặt đại biến, bôi đen Thiên Đạo chuyện này hắn cũng không dám làm, nếu hắn nói phải, Thiên Đạo phút chốc giáng xuống thiên phạt diệt hắn. "Bà ta rơi vào tay các ngươi, sao có thể sống?!

Ta chỉ là đề phòng các ngươi dùng bà ta để hãm hại con ta, ngăn cản con ta hành đại nghĩa thảo phạt bạo quân!" Lý Tịnh giảo biện. "Hừ, bà ta vì sao rơi vào tay chúng ta, chẳng lẽ không phải ngươi vứt bỏ bà ta tự mình đào tẩu?

Ai nói bà ta không thể sống?

Đại vương nhân nghĩa, cho dù cả nhà các ngươi phản chủ đầu địch, y nguyên không muốn làm khó bà ta, không nỡ nhìn cả nhà các ngươi phân ly, để Bần đạo đưa bà ta tới cho cả nhà các ngươi đoàn tụ!" Thân Công Báo cười lạnh, thả Ân Thập Nương ra.

Mà giờ khắc này, tâm Ân Thập Nương đã triệt để chết, ánh mắt chết lặng, tuyệt vọng, từng bước một đi đến giữa hai quân, nhặt lên một thanh thiết kiếm rơi trên mặt đất. "Lý Tịnh, ngươi không xứng làm người!

Nếu có kiếp sau, Ân Thập Nương ta tuyệt đối sẽ không gả cho ngươi, càng không sinh ra ba tên nghiệt chủng bạc tình quả nghĩa này!

Thiên Đạo bất công, bọn họ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, vì sao không giáng thiên phạt đánh chết bọn họ!" Ân Thập Nương ngửa mặt lên trời chất vấn, lệ rơi đầy mặt, cất tiếng cười bi

thương, cứa cổ tự vẫn.

Một màn này xung kích lực có chút lớn, chiến trường mấy chục vạn người giờ khắc này lặng ngắt như tờ. "Đại vương đã thả bà ta, là các ngươi bức tử bà ta, bà ta có lỗi gì, trượng phu muốn giết bà ta, con trai muốn hại bà ta.

Xiển Giáo diễn giải thiên cơ, thuận ứng Thiên Đạo chính là dạy các ngươi làm như vậy?

Hóa ra thuận ứng Thiên Đạo lại là bức tử mẹ ruột của mình, ha ha ha." Thân Công Báo cất tiếng cười trào phúng. "Phóng túng, sao dám vu khống Xiển Giáo, hôm nay ta liền thanh lý môn hộ, diệt tên phản đồ Xiển Giáo nhà ngươi!" Một đạo thanh âm bạo nộ truyền đến, Nam Cực Tiên Ông xuất hiện, tế xuất pháp bảo Bàn Long Trượng đánh về phía Thân Công Báo. "Nam Cực, ra tay với tiểu bối, ngươi còn cần mặt mũi không?" Một đạo thanh âm vang lên, Hỏa Linh Thánh Mẫu xuất hiện, ra tay cứu Thân Công Báo. "Hỏa Linh Thánh Mẫu, ta xử lý phản đồ Xiển Giáo ngươi cũng muốn quản?

Tiệt Giáo ngươi vị miễn quản quá rộng!" Nam Cực Tiên Ông âm trầm mặt. "Phản đồ Xiển Giáo?

Thân Công Báo là người nào của Xiển Giáo ngươi, ở Xiển Giáo ngươi có danh phận gì?

Ai nhận hắn làm sư phụ?

Ta chỉ biết hắn hiện tại là đệ tử Tiệt Giáo ta, là tiểu sư đệ của ta, ngươi động vào hắn thử xem." Hỏa Linh Thánh Mẫu bá khí ngẩng đầu nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Thân Công Báo nghe vậy lập tức đẫm lệ đầy mặt, môi khẽ run.

Tại Xiển Giáo chưa từng cảm nhận được cảm giác quy thuộc, hiện nay tại Tiệt Giáo rốt cuộc cũng cảm nhận được!

Từ nay về sau, Thân Công Báo hắn cũng là người sau lưng có sư môn che chở!

Nam Cực Tiên Ông không phản bác được, thẹn quá hóa giận cùng Hỏa Linh Thánh Mẫu đánh nhau.

Nam Cực Tiên Ông là cường giả lâu năm, Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hỏa Linh Thánh Mẫu là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Hỏa Linh Thánh Mẫu pháp bảo nhiều a: Kim Hà Quan (Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo), Hỏa Linh Trạc (Thông Thiên dùng Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng luyện chế, Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo), Hỏa Linh Trâm (Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo).

Cậy vào ba kiện thượng phẩm linh bảo cùng bản thân căn nguyên cường hãn, chiến đấu lực hoàn toàn không kém Nam Cực Tiên Ông.

Bản thể Nam Cực Tiên Ông là con tiên hạc đầu tiên sinh ra trong thiên địa hồng hoang, bản thân chiến đấu lực cũng không tính là mạnh.

Mà Hỏa Linh Thánh Mẫu nãi là Tiên Thiên Thần Thai Hỏa Kim Thánh Diễm hóa hình, Kim Thánh Diễm tuy chưa nhập thập đại thần hỏa, nhưng đã là hỏa, phá hoại lực liền cực mạnh.

Nam Cực Tiên Ông thả ra Thiện, Ác nhị thi, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, lúc này mới miễn cưỡng áp chế Hỏa Linh Thánh Mẫu, nhưng cũng không cách nào bắt được nàng. "Nam Cực, ngươi tại Tử Tiêu Cung tam giảng thì liền hóa hình, cùng chư Thánh cùng một thời kỳ, lớn hơn Hỏa Linh sư tỷ một vai, lại không làm gì được Hỏa Linh sư tỷ, bao nhiêu năm sống uổng phí rồi!" Thân Công Báo ở bên cạnh điên cuồng trào phúng.

Nam Cực Tiên Ông tức đến tâm thần đại loạn, kẹt tại Chuẩn Thánh trung kỳ đã lâu không cách nào trảm ra đệ tam thi, chỉ có thể trơ mắt nhìn tiểu bối đuổi kịp, hắn làm gì được?

Thân Công Báo - tên này phỉ báng Xiển Giáo, làm hỏng thanh danh Xiển Giáo, khiến khí vận Xiển Giáo cũng chịu ảnh hưởng.

Hôm nay nếu không thu thập Thân Công Báo, nhan diện Xiển Giáo còn đâu?!

Hai người đại chiến nửa ngày, cuối cùng Hỏa Linh Thánh Mẫu vì tu vi không bằng Nam Cực Tiên Ông, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, dần dần rơi xuống hạ phong.

Ngay lúc này, Xiển Giáo bắt đầu thể hiện sự vô sỉ.

Nhiên Đăng chạy tới, đột nhiên ra tay đánh lén, muốn nhân cơ hội giết Hỏa Linh Thánh Mẫu, không cho nàng cơ hội rút lui. "Nhiên Đăng, ngươi muốn làm gì?

Đường đường là Phó giáo chủ Xiển Giáo lại đi đánh lén tiểu bối." Triệu Công Minh chạy tới, kịp thời dùng Phong Hải Châu đánh bay Thái Cực Phù Ấn của Nhiên Đăng.

Phong Hải Châu là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo do Thông Thiên phỏng tạo Định Hải Thần Châu luyện chế, cộng ba mươi sáu viên, phỏng theo ba mươi sáu chư thiên đại trận của Định Hải Thần Châu.

Uy lực đương nhiên so với ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu kém xa, nhưng cũng coi như là một kiện pháp bảo vô cùng không tệ.

Triệu Công Minh đã đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, trực tiếp cùng Nhiên Đăng đánh nhau.

Cú đánh lén này của Nhiên Đăng chọc giận đệ tử Tiệt Giáo.

Bốn đại Thánh Mẫu khác chạy tới.

Xiển Giáo bên kia, Thập Nhị Kim Tiên cũng dốc toàn bộ lực lượng.

Ngũ Linh Thánh Mẫu liên thủ, bố hạ Ngũ Linh Đại Trận, đấu pháp cùng Nam Cực Tiên Ông và Thập Nhị Kim Tiên.

Trong Ngũ Linh Thánh Mẫu, Mộc Linh Thánh Mẫu yếu nhất, mới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân yếu nhất, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, những người khác đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Quảng Thành Tử mạnh nhất, đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngũ Linh Đại Trận không yếu, nhưng Nam Cực Tiên Ông và Thập Nhị Kim Tiên cứ nhắm vào Mộc Linh Thánh Mẫu yếu nhất mà công kích.

Mắt thấy Ngũ Linh Thánh Mẫu muốn chịu thiệt, Thập Thiên Quân chạy tới.

Thập Thiên Quân là đệ tử đời thứ nhất của Tiệt Giáo, lúc Tiệt Giáo thành lập liền bái nhập, đều là cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Xiển Giáo bên kia cũng tiếp tục xuất người, trực tiếp đến ba vị Phó giáo chủ: Phong Trạch, Kim Thạch Tiên, Cửu U Chân Quân.

Đồ đệ của ba vị này trước đó bị giết chết, nay đến để báo thù.

Mắt thấy loạn chiến sắp nổ ra, bỗng nghe tiếng gió sấm vang lên, một đạo kim quang chớp mắt đã tới, không phải Kim Sí Đại Bàng thì còn là ai.

Kim Sí Đại Bàng vừa xuất hiện, đệ tử hai giáo ăn ý nháy mắt dừng tay, cảnh giác nhìn Đại Bàng, không biết Đại Bàng đến giúp ai.

Chương 177

Đây chính là kẻ hung hãn dám lưu Thiên Định Lục Thánh, gia nhập bên nào bên đó tất thắng. "Đây là muốn toàn diện khai chiến sao, các ngươi đánh của các ngươi, không cần quản ta, ta chính là đến xem náo nhiệt!" Đại Bàng cười hì hì nói. "Đại Bàng, ngươi cút về đây cho ta." Thanh âm Lăng Tiêu tùy theo vang lên.

Đứa trẻ hư không lên tiếng thì thôi, lên tiếng khẳng định là đang làm chuyện yêu.

Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu rất tức giận, hắn đang thông qua Côn Luân Kính xem say sưa ngon lành, Đại Bàng chê không đã nghiền, vừa quay đầu đi đã chạy đến hiện trường xem.

Bị quấy rối thế này, người ta còn đánh thế nào nữa.

Kim Kê Lĩnh thượng không, nghe được tiếng Lăng Tiêu, Đại Bàng rụt cổ, ngoan ngoãn quay về Bồng Lai tiên sơn.

Mà bị Đại Bàng quấy rối một phen, đệ tử hai giáo cũng đánh không nổi nữa, chủ yếu song phương đều chưa làm tốt chuẩn bị toàn diện khai chiến, riêng phần mình hậm hực rời đi. "Hậu táng Ân Thập Nương, bọn họ bất trung bất hiếu, Đại Thương chúng ta không thể bất nhân!" Thân Công Báo tiếp tục ghê tởm Lý Tịnh một nhà bốn người.

Đại quân Tây Kỳ nhìn Lý Tịnh một nhà bốn người và các đệ tử Xiển Giáo khác ánh mắt đều thay đổi.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Cơ Phát, mang theo nghi ngờ.

Thời đại hiếu đạo thâm nhập lòng người, Võ Vương bọn họ lại

nhậm dụng người bất hiếu như thế làm tướng, Võ Vương thật sự là Thiên mệnh chân chủ mới của Nhân tộc sao?

Hoặc là bản thân Võ Vương cũng là kẻ đại bất hiếu.

Nhất thời, đại quân Tây Kỳ chiến ý toàn vô, sĩ khí đê mê.

Thân Công Báo thấy kế mưu thực hiện được, cười thập phần xán lạn.

Tại Bồng Lai tiên sơn, tiếng kêu thảm thiết của Đại Bàng vang vọng tận mây xanh.

Những người khác cũng đang xem đến gay cấn, kết quả bị Đại Bàng phá hỏng, Đại Bàng vừa về liền thảm tao vây đánh. "Sư nương, các người vậy mà cũng đánh con, trước kia các người thích con nhất mà." Đại Bàng ủy khuất ba ba nhìn Hi Hòa và Thường Hi. "Hừ, cho ngươi cái tội ảnh hưởng chúng ta xem náo nhiệt." Thường Hi ngạo kiều ném cho Đại Bàng một ánh mắt. "Côn Luân Kính không có tiếng, xem không đã nghiền mà." Đại Bàng ủy khuất nói.

Sau đó lại bị vây đánh, còn chê không có tiếng, sao không lên trời luôn đi.

Nhìn Đại Bàng thảm thương hề hề, Dương Thiền che miệng cười trộm, kỳ thật nàng cũng thích Đại Bàng nhất.

Nhà bọn họ bi khổ, Đại Bàng suốt ngày đủ trò quậy phá lại khiến Bồng Lai tiên sơn có vẻ rất ấm áp, khiến nàng lần nữa có cảm giác gia đình.

Đại Bàng quậy phá nhưng là người biết chăm sóc người khác nhất, thường xuyên khai giải nàng, đưa nàng ra ngoài chơi, đưa nàng chạy tới Thiên Đình đánh Thập Thiên Tử cho hả giận.

Hạo Thiên là Thiên Đình chi chủ, khẳng định là biết, nhưng Hạo Thiên chỉ có thể giả bộ không biết, bởi vì đánh không lại Đại Bàng,

biết thì làm thế nào.

Giả bộ không biết còn có thể giữ lại chút mặt mũi Thiên Đế.

Thiên phú tu luyện của nàng bình thường, một mực khổ tu cũng chỉ như vậy.

Nhị ca suốt ngày bận rộn bế quan, Sư tôn cao lãnh.

Thương nàng nhất ngược lại là Đại Bàng sư thúc nghịch ngợm nhất.

Sư tôn đủ loại bế quan, đủ loại thần thông Nhị ca học một cái liền biết, nàng thì rất ngốc, phải học rất lâu, đều là Đại Bàng sư thúc rất kiên nhẫn dạy nàng, đưa nàng ra ngoài bắt nạt người khác, để người khác làm bạn trò chuyện với nàng, tìm được thứ gì tốt đều cho nàng.

"Sư tôn, Ân Thập Nương thật thê thảm, người cứu nàng ấy đi được không?" Bên này, con gái Tinh Vệ của Hồng Vân khi chuyển thế vào Nhân tộc đang kéo tay Trấn Nguyên Tử làm nũng.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cưng chiều tiểu Tinh Vệ lên tận trời, tâm tư nàng đơn thuần, dù đã mấy ngàn tuổi nhưng tính cách vẫn như một tiểu nữ hài ngây thơ vô tà.

Quy Linh Thánh Mẫu cũng là được Thông Thiên cưng chiều đến mức không lớn nổi, hai người lần đầu gặp mặt đã trở thành bạn tốt, thường xuyên dính lấy nhau, vô cùng ấu trĩ.

"Haiz, tâm Ân Thập Nương đã chết, sống cũng chỉ còn lại thống khổ vô cùng vô tận, chết mới là giải thoát." Trấn Nguyên Tử thở dài lắc đầu.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Mà bọn họ không biết chính là, bởi vì Địa Phủ bị phong cấm, hồn phách Ân Thập Nương không cách nào nhập Địa Phủ, một đường bay

về hướng Tây, cuối cùng lại phiêu dạt vào bên trong Ma Uyên dưới chân núi Tu Di.

Núi Tu Di từng là đạo tràng của Ma Tổ La Hầu, năm đó sau cuộc Đạo Ma chi tranh, Hồng Quân vì không muốn gánh vác nhân quả nghiệp lực nên không hạ sát thủ, đem Ma tộc do La Hầu sáng tạo phong ấn tại Ma Uyên dưới chân núi Tu Di.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập Tây Phương Giáo tại núi Tu Di, cũng là để trấn áp Ma Uyên.

Ai cũng không chú ý tới, hồn phách Ân Thập Nương lại phiêu diêu tiến vào trong Ma Uyên.

Ma tộc không ngừng công kích phong ấn, trải qua mấy chục vạn năm, phong ấn xuất hiện lỏng lẻo, hồn phách Ân Thập Nương cứ thế xuyên qua phong ấn đi vào.

Hơn nữa còn dung hợp với một hạt sen rơi ra từ Diệt Thế Hắc Liên ở nơi đó, khoảnh khắc hóa thân thành ma.

Tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, giờ phút này Nguyên Thủy đang bực bội.

Trước đó Tiệt Giáo và Xiển Giáo suýt chút nữa đại quyết chiến, thế mà môn hạ Kim Ô, Tây Phương Giáo, Quy Nhất Giáo và Yêu Giáo lại không có ai phái người đến giúp đỡ.

Cái liên minh chó má, từng kẻ một đều không làm chuyện tiếng người, chỉ mong Xiển Giáo và Tiệt Giáo đồng quy vu tận.

"Nam Cực, đi Tây Kỳ, gọi toàn bộ đệ tử trở về, thuận tiện đưa cho Tử Nha một viên Cửu Chuyển Kim Đan trị thương." Nguyên Thủy ánh mắt âm trầm, muốn tính kế Xiển Giáo sao, coi Xiển Giáo là oan đại đầu sao, bản tọa không chơi nữa.

Kim Kê Lĩnh, đại doanh Tây Kỳ.

Khương Tử Nha bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn trọng thương, hôn mê bất tỉnh.

Sĩ khí đại quân đê mê, tiếng chất nghi không ngừng, dùng ánh mắt dị dạng nhìn bốn cha con Lý Tịnh.

Võ Vương Cơ Phát hiện tại cũng không biết nên làm thế nào, biện pháp tốt nhất để an ủi đại quân chính là để bốn cha con Lý Tịnh rời đi.

Nhưng đuổi người ta đi lại sẽ đắc tội Xiển Giáo, không có Xiển Giáo tương trợ, hắn còn công đánh Đại Thương cái nỗi gì.

Ma Gia Tứ Tướng thủ tại Kim Kê Lĩnh, hắn ngay cả Kim Kê Lĩnh đều qua không được.

Tiến thoái lưỡng nan a.

Muốn hỏi Tướng phụ làm sao bây giờ, kết quả Tướng phụ hiện tại trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Mà ngay tại lúc hắn khó xử, đều có chút muốn bỏ cuộc thì Nam Cực Tiên Ông đến, cứu tỉnh Khương Tử Nha, đồng thời mang đi một đám đệ tử Xiển Giáo.

Trước khi đi còn để lại cho Khương Tử Nha một câu, bảo Khương Tử Nha đi Quy Nhất Giáo, Tây Phương Giáo và Yêu Giáo thỉnh người giúp đỡ.

Cơ Phát thở phào nhẹ nhõm, cứ như vậy là có thể an ủi quân tâm, còn có thể tìm được người giúp đỡ lợi hại hơn.

Ưu điểm duy nhất của Khương Tử Nha chính là nghe lời, bị Xiển Giáo thuần hóa thành con cừu ngoan ngoãn phục tùng, lập tức cưỡi Tứ Bất Tượng chạy đi Tây Phương Giáo cầu viện.

"Ta đi, Nguyên Thủy đây là nhịn không được muốn lật bàn rồi sao." Lăng Tiêu vui vẻ, thông qua Côn Luân Kính, hắn tuy rằng không

biết xảy ra chuyện gì, nhưng có thể nhìn thấy Nam Cực Tiên Ông đem đệ tử Xiển Giáo đều mang đi, Khương Tử Nha đi về hướng Tây.

Tây Phương Giáo.

Chương 178

"Sư điệt à, Tây Phương Giáo không bằng Xiển Giáo, đệ tử căn nguyên yếu, thực lực thấp kém, đi cũng là chịu chết a, hay là ngươi đi Yêu Giáo hỏi một chút, Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên của Yêu tộc là nhiều nhất." Chuẩn Đề đem đệ tử lợi hại của Tây Phương Giáo đều giấu đi, chỉ cho Khương Tử Nha xem một ít Huyền Tiên, Chân Tiên cảnh.

Đối mặt với loại cáo già như Chuẩn Đề, Khương Tử Nha bị lừa đến mức căn bản không phản bác được, rời khỏi Tây Phương Giáo thế nào cũng không biết, bị lừa đến ngơ ngác.

Mà Nữ Oa cũng là kẻ già đời, Khương Tử Nha đến Yêu Giáo, Tướng Thần và Cửu Anh hiện đang giữ chức Phó giáo chủ Yêu Giáo liền lấy lý do Giáo chủ bế quan, Giáo chủ có lệnh Yêu tộc không được ra khỏi phương Bắc để đuổi Khương Tử Nha đi.

Giáo chủ không cho ra khỏi phương Bắc, Giáo chủ lại bế quan rồi, đây không phải rõ ràng là không muốn xuất lực sao.

Khương Tử Nha đương nhiên nhìn ra được, nhưng hắn phản bác không nổi a, chỉ có thể tiến về Quy Nhất Giáo.

Lão Tử vốn dĩ ngược lại không ngại xuất lực, nhưng Tây Phương Giáo và Yêu Giáo đều không xuất, Xiển Giáo lại rút lui.

Lúc này Quy Nhất Giáo nếu là xuất lực, chẳng phải lỗ vốn to.

"Sư điệt, ngươi cũng biết đấy, trong ngũ giáo thì số lượng đệ tử Quy Nhất Giáo ít nhất, Quy Nhất Giáo cho dù môn hạ đệ tử ra hết, dùng sức một giáo lại há là đối thủ của Tiệt Giáo?" "Như vậy đi, ngươi đi Bồng Lai tiên sơn, chỉ cần môn hạ Kim Ô phái người xuất chiến, Quy Nhất Giáo lập tức phái người xuất chiến!" Lão Tử đem

quyền lựa chọn đá cho môn hạ Kim Ô.

Khương Tử Nha giống như quả bóng bị đá qua đá lại.

Cuối cùng, Khương Tử Nha kiên trì đi đến Bồng Lai tiên sơn.

"Nhân Hoàng Đế Tân trước đó chém Chuẩn Đề để trút giận cho đại tẩu ta, hiện tại ngươi bảo môn hạ Kim Ô ta đi giúp Tây Kỳ phản Đế Tân?

Để môn hạ Kim Ô ta vong ân phụ nghĩa, ngươi nghĩ cái gì vậy?" Lăng Tiêu một câu chặn họng.

Khương Tử Nha há to miệng, muốn nói tuân theo thiên số, nhưng chung quy không thể nói ra khỏi miệng.

Khuyên hồng hoang hãn phỉ tuân theo thiên số, điên rồi sao.

Ba con Kim Ô nếu mà tuân theo thiên số thì cũng sẽ không có cái danh đầu "Hồng Hoang hãn phỉ".

Khương Tử Nha thất hồn lạc phách rời đi, không muốn lại bị đá như bóng nữa, chạy về Ngọc Hư Cung khóc lóc kể lể.

"Hừ, cứ chỉ chực chờ Xiển Giáo làm thương sai đâu đánh đó, vậy thì mọi người đều đừng chơi, ngươi cũng ở lại Ngọc Hư Cung đừng đi Tây Kỳ nữa." Nguyên Thủy hừ lạnh nói.

Sau đó, Khương Tử Nha thật sự ở lại Ngọc Hư Cung không đi nữa.

Thiên Đình, Hạo Thiên thấy các giáo đùn đẩy trách nhiệm, Xiển Giáo vừa gánh gánh nặng liền không làm nữa, lập tức sốt ruột, vội vàng chạy đi Tử Tiêu Cung cáo trạng.

Hồng Quân nghe xong tức giận không thôi, bảo Hạo Thiên đi thông báo Chư Thánh đến Tử Tiêu Cung.

Một đám hỗn trướng, làm gì cũng không xong, đùn đẩy, giở tâm

cơ thì đứng đệ nhất.

Chư Thánh lần thứ ba tề tụ Tử Tiêu Cung bàn việc Phong Thần.

"Các ngươi nói mỗi người dựa vào bản lĩnh chính là lẫn nhau đùn đẩy?" Hồng Quân mang theo lửa giận chất vấn.

"Không liên quan chuyện Tiệt Giáo ta, Tiệt Giáo ta vẫn luôn tham dự, hai đệ tử lên bảng, ta cũng chưa từng có oán ngôn." Thông Thiên đem chính mình tách ra ngoài.

Vốn dĩ là vậy mà, người tuân thủ quy tắc nhất chính là hắn, cũng không biết gọi hắn tới làm gì.

"Cũng không liên quan chuyện của ta, Đế Tân trước đó chém Chuẩn Đề, duy hộ đại tẩu ta, ta cũng không thể lấy oán trả ơn giúp Tây Kỳ chinh phạt Đế Tân." Lăng Tiêu cũng đem chính mình tách ra ngoài.

"Ngươi có ý gì?

Muốn giúp Đại Thương, đứng cùng một bên với Tiệt Giáo?" Nguyên Thủy nhíu mày.

"Có vấn đề sao?

Dù sao cũng là Phong Thần mà, đứng bên nào đều như nhau, đánh nhau là được." Lăng Tiêu nhún nhún vai.

"Thương diệt Chu hưng là thiên số, không tuân theo Thiên Đạo, ngươi muốn làm gì?" Nguyên Thủy bất nhạc ý, vốn dĩ đối phó Tiệt Giáo đã tốn sức, môn hạ Kim Ô lại đứng về phía Tiệt Giáo thì càng khó đánh.

Lăng Tiêu thả Khổng Tuyên và Đại Bằng ra, Thánh Nhân không xuất thủ thì ai đánh lại a.

"Ngươi có bệnh à, ta là Đại Đạo Thánh Nhân, ngươi bắt ta tuân

theo Thiên Đạo, ngươi cảm thấy Đại Đạo không bằng Thiên Đạo hay là coi thường Đại Đạo?" "Đại Đạo lại không yêu cầu ta, ta thích làm gì thì làm, đem Phong Thần lượng kiếp qua đi không phải được rồi sao." Lăng Tiêu dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu nhìn Nguyên Thủy.

"Nguyên Thủy, câm miệng!" Hồng Quân có chút bực bội quát lớn Nguyên Thủy một câu, bảo Đại Đạo Thánh Nhân tuân theo Thiên Đạo, loại lời nói ngu xuẩn này cũng nói ra được.

Thiên Đạo là sản vật của Đại Đạo, đổi một cách nói khác, Thiên Đạo chính là con trai của Đại Đạo.

Bắt cha lạy con trai, ngươi cũng không sợ trời đánh thánh vật.

Đảo phản thiên cương!

Đến lúc đó kích động Đại Đạo, mọi người đều phải xong đời.

"Thương diệt Chu hưng là lượng kiếp định số, đối kháng lượng kiếp, không hay đâu!" Hồng Quân nhìn Lăng Tiêu, thần sắc nghiêm túc.

Mục đích Phong Thần là gì?

Đoạn tuyệt truyền thừa Nhân Hoàng của Nhân tộc, nô dịch Nhân tộc, áp chế Nhân Đạo.

Ba con Kim Ô giúp đỡ phe Đại Thương, còn diệt Thương hưng Chu thế nào được, chủ yếu là Thiên đình Lục Thánh sáu cái phế vật này chơi không lại ba con Kim Ô a.

Huống chi Thông Thiên hiện tại cũng đứng ở phe Đại Thương.

Thông Thiên đứng ở phe Đại Thương, đây là tất nhiên, nếu không đều đi giúp Đại Chu, Phong Thần lượng kiếp còn đánh thế nào được.

Hiện tại phiền toái chính là ba con Kim Ô chọn phe Đại Thương.

"Đạo Tổ, Đế Tân chung quy đã từng bảo vệ đại tẩu ta, chuyện lấy

oán trả ơn ba huynh đệ chúng ta làm không được, dù sao đánh nhau hoàn thành Phong Thần không phải được rồi sao, đứng bên nào không đều như nhau." Lăng Tiêu giả vờ không biết mục đích của Hồng Quân, vẻ mặt vô tội.

"Lão sư đây là ý gì!

Môn hạ Kim Ô vì sao lại không thể đứng cùng một bên với Tiệt Giáo?

Chẳng lẽ lão sư là muốn bọn họ liên hợp lại đối phó Tiệt Giáo ta, lão sư cũng muốn diệt Tiệt Giáo ta?" "Đã như vậy, đệ tử hiện tại liền trở về, triệu tập tất cả đệ tử Tiệt Giáo về Kim Ngao Đảo, cử giáo bế quan, Phong Thần lượng kiếp đệ tử cũng không tham dự.

Lão sư nếu muốn diệt Tiệt Giáo, trực tiếp ra tay là được, cùng lắm thì đến lúc đó Tiệt Giáo ta một mạch từ ta bắt đầu, vươn cổ để lão sư giết là được, không cần phiền phức như vậy!" Thông Thiên đại nộ, công nhiên chất vấn Hồng Quân.

"Thông Thiên, ngươi làm càn!

Dám can đảm bất kính với lão sư?

Ngươi muốn làm gì?" Nguyên Thủy sấn cơ nhảy ra biểu trung tâm, dù sao theo phe Đạo Tổ khẳng định sẽ không sai.

Ngay tại lúc khó xử, Hồng Quân đột nhiên cảm ứng được cái gì, mâu quang sáng lên, nói: "Thôi được, đứng bên nào, các ngươi tự mình lựa chọn.

Bất quá, ai nếu là không tích cực tham dự bình ổn lượng kiếp, những người khác có thể hợp sức công kích, toàn giáo lên bảng, hoặc là bần đạo đích thân ra tay!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nguyên Thủy cùng Ngũ Thánh biến đổi, lời này của Đạo Tổ rõ ràng là đang cảnh cáo bọn họ, ai lại giở tâm cơ, vậy thì cử giáo điền bảng.

“Vâng, đệ tử tuân mệnh!” Đạo Tổ rõ ràng thật sự giận, Ngũ Thánh không dám lại cãi lại, ngoan ngoãn đáp ứng.

“Đi đi.” Hồng Quân phất tay một cái, đem bảy người tống xuất Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy nhíu nhíu mày, chính mình giống như quên chuyện gì ấy nhỉ.

Đúng rồi, hồn phách Tỷ Can.

Chương 179

Lại nhìn Chuẩn Đề, Nữ Oa bọn người, từng kẻ trong mắt lấp lóe quang mang tính toán.

Thôi được, quay đầu lại bẩm báo Đạo Tổ.

Hiện tại hắn quay lại Tử Tiêu Cung, Lão Tử, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khẳng định liên hợp lại sau lưng tính kế hắn.

Lăng Tiêu và Thông Thiên đi trước một bước, rời xa Ngũ Thánh, mỗi người tự tính toán.

"Ta có một kế, có thể làm cho tứ giáo chịu một cái thiệt thòi lớn!" Lăng Tiêu âm hiểm cười một tiếng, truyền âm cho Thông Thiên.

"Thiện!" Thông Thiên mâu quang sáng lên, cũng không kìm được lộ ra nụ cười xấu xa.

Trở lại Hồng Hoang, Thông Thiên đi bố trí, Lăng Tiêu thì đi Triều Ca tìm Đế Tân.

"Đây là Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh do Tam Hoàng ẩu tâm lịch huyết nghiên cứu ra, là tu đạo khí vận, ngươi là Nhân Hoàng đương nhiệm, khí vận Nhân tộc đều vì ngươi sử dụng, được trời ưu ái, tu hành lên tu vi tất định một ngày ngàn dặm, hảo hảo nắm chắc cơ hội." Lăng Tiêu đem pháp môn tu luyện truyền cho Đế Tân.

"Tạ Thánh phụ, tạ Tam Hoàng!" Đế Tân đại hỉ, hiện tại hắn tuy là Nhân Hoàng nhưng chẳng qua chỉ là một phàm nhân, công pháp này chuyên vì Nhân Hoàng chế định.

Cơ duyên thành Thánh ngay tại trước mắt, hắn tu vi càng cao, cơ hội thành Thánh tất nhiên càng lớn.

Mà tại Thiên Ngoại Hỗn Độn, Ngũ Thánh lại cãi nhau.

Nguyên nhân là Nguyên Thủy cảm thấy thiệt thòi, Xiển Giáo đều lên bảng mấy người rồi, muốn để tam giáo lúc nào cùng Xiển Giáo lên bảng số người như nhau thì Xiển Giáo mới lại ra tay.

Tứ Thánh đương nhiên không nguyện ý, nhưng Nguyên Thủy ỷ vào Xiển Giáo trước đó tích cực tham chiến, một lời không hợp liền muốn đi tìm Đạo Tổ cáo trạng.

Tứ Thánh sợ Đạo Tổ quái tội chuyện bọn họ đùn đẩy trước đó, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Ngũ Thánh sau khi rời đi, Hồng Quân đích thân xuất Tử Tiêu Cung, ẩn nặc khí tức đi Nam Hải Lạc Già Sơn, nơi từng là di chỉ Tiên Đình.

Mà Thượng Cổ Ngũ Trùng đang trốn ở trong đó tu luyện, khí tức chập trùng không định, vừa đột phá Thánh Nhân tứ trọng, khí tức không ổn.

Trước đó, Hồng Quân tại Tử Tiêu Cung chính là cảm ứng được khí tức đột phá của Ngũ Trùng.

"Bái kiến Đạo Tổ." Nhìn thấy Hồng Quân đến, Ngũ Trùng vội vàng nghênh đón, tịnh không khủng hoảng.

Bởi vì, đây là Ma Tổ đã tính kế tốt, để bọn hắn dẫn Hồng Quân tới, sau đó giả vờ được Hồng Quân sử dụng, nằm vùng bên cạnh Hồng Quân.

"Các ngươi làm sao thành Thánh?" Hồng Quân dùng Thiên Đạo Chi Nhãn quét hình Ngũ Trùng, cũng không phát hiện dị thường gì.

Thượng Cổ Ngũ Trùng cố nhiên căn nguyên nghịch thiên, nhưng còn chưa đủ tư cách thành Thánh, bây giờ lại cả Ngũ Trùng đều thành Thánh, nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

"Hồi Đạo Tổ, chúng ta du lịch Hỗn Độn, phát hiện thi hài Hỗn

Độn Ma Thần, sau khi luyện hóa hấp thu, không biết làm sao chúng ta liền thành Thánh." Văn Đạo Nhân trả lời.

Hồng Quân nháy mắt hiểu rõ, đây là hấp thu Thánh Ngân của Hỗn Độn Ma Thần, Ngũ Trùng ngược lại là chó ngáp phải ruồi, cơ duyên tốt.

"Các ngươi gặp bao nhiêu bộ thi hài Hỗn Độn Ma Thần?" Thi hài Hỗn Độn Ma Thần, đó là đồ tốt mà hắn cũng muốn.

"Hồi Đạo Tổ, cộng lại bảy bộ, Minh Hà và Côn Bằng hai tên tiểu nhân bỉ ổi kia đi theo đuôi chúng ta, chúng ta đánh một trận, pháp bảo hai tên đó lợi hại, chúng ta làm gì không được, cuối cùng chỉ có thể đáp ứng mỗi người một bộ." Văn Đạo Nhân nói.

Ma Tổ đại nhân dặn dò qua, đối mặt Hồng Quân thì phải nửa thật nửa giả, cố ý tung ra một ít tin tức để mê hoặc Hồng Quân.

"Minh Hà và Côn Bằng cũng đạt được?" Hồng Quân ánh mắt khẽ híp, khó trách lâu như vậy không thấy hai tên kia xuất hiện, sợ là trốn ở trong Hỗn Độn tu luyện.

Ngũ Trùng thế mà tu luyện đến Thánh Nhân tứ trọng thiên, hẳn là đã thành Thánh từ rất sớm, vẫn luôn bế quan khổ tu, tham ngộ Đại Đạo pháp tắc lưu lại trong thi hài Hỗn Độn Ma Thần, tranh khí hơn nhiều so với sáu tên phế vật Thiên định Lục Thánh kia.

"Bây giờ lượng kiếp lại nổi lên, lần lượng kiếp này, cho dù là Thánh Nhân cũng không cách nào trí thân sự ngoại, các ngươi đã thành Thánh, nên vì Hồng Hoang làm chút cống hiến, bình ổn lần lượng kiếp này!" Hồng Quân nói.

"Không biết Đạo Tổ muốn chúng ta làm cái gì?" Ngũ Trùng nghi hoặc.

"Nếu Thánh chiến mở ra, các ngươi cần phải giúp Thiên định Lục

Thánh đối phó ba con Kim Ô.” Hồng Quân nói thẳng.

“A?

Đạo Tổ, chúng ta tuy rằng thành Thánh, nhưng không có pháp bảo gì, vạn vạn không thể nào là đối thủ của ba con Kim Ô!

Ba con Kim Ô có một đống Tiên Thiên Chí Bảo, Thiên định Lục Thánh có Thiên Đạo che chở, chết cũng có thể phục sinh, chúng ta chết là thật sự chết, chúng ta chỉ muốn an tâm tu luyện, hay là chúng ta đi vào trong Hỗn Độn tu luyện, không dính dáng vào chuyện này.” Văn Đạo Nhân giả vờ kinh sợ, thực chất là gõ trúc giang Hồng Quân.

Hồng Quân đâu không biết ý tứ của Văn Đạo Nhân, muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn cỏ.

Bèn lấy ra một đống pháp bảo, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một đống Tiên Thiên Linh Bảo, đều là Tiên Thiên thượng phẩm và cực phẩm linh bảo.

Hắn sống từ thuở khai thiên đến bây giờ, bộ sưu tập là kinh người, lại có Càn Khôn Đỉnh trong tay, hoàn toàn có thể sản xuất hàng loạt Tiên Thiên Linh Bảo.

“Mấy pháp bảo này các ngươi cầm lấy dùng đi, theo bần đạo về Tử Tiêu Cung, bần đạo có thể cho các ngươi dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ Đại Đạo pháp tắc.” Hồng Quân nói.

“Tạ Đạo Tổ, chúng ta nguyện vì Đạo Tổ khu sử!” Ngũ Trùng đại hỉ, vội vàng chia chác pháp bảo, đi theo Hồng Quân về Tử Tiêu Cung.

Vừa có thể hoàn thành an bài của Ma Tổ, lại kiếm được nhiều pháp bảo như vậy, sướng rơn.

Hồng Quân hoàn toàn không nghĩ tới, chính mình lại bị La Hầu hố, giúp La Hầu vũ trang cho thủ hạ.

Giờ phút này tâm tình Hồng Quân phi thường sảng khoái, Thiên định Lục Thánh đánh không lại ba con Kim Ô, cộng thêm Thượng Cổ Ngũ Trùng và Tứ Hung Thần, thế này tổng không thể nào đánh không lại chứ.

Hiện nay hắn đã hoàn toàn hợp đạo thành công, Thập Nhị Tổ Vu bị hắn phong cấm trong Địa Phủ, không có khả năng phá vỡ phong cấm của hắn ra ngoài đảo loạn.

Lợi dụng Phong Thần lượng kiếp, giải quyết ba con Kim Ô cũng tốt, quay đầu lại thu thập Thập Nhị Tổ Vu.

Địa Đạo đã hoàn toàn phục tô, Địa Đạo bất diệt, Thập Nhị Tổ Vu liền giống như Thiên định Lục Thánh bất tử bất diệt, có thể dùng Địa Đạo bản nguyên phục sinh.

Giết không chết, nhưng có thể phong ấn a!

Diệt ba con Kim Ô, phong ấn Thập Nhị Tổ Vu, Hồng Hoang ai còn có thể đối đầu với hắn.

Đến Tử Tiêu Cung, Ngũ Trùng nhìn thấy Tứ Hung Thần, cố hữu gặp lại, hai mắt lưng tròng.

Thời kỳ Thượng Cổ, bọn hắn đều là lăn lộn theo Thú Hoàng Thần Nghịch, cao tầng Hung Thú nhất tộc, đại tướng dưới trướng Thần Nghịch, đều là tồn tại bất tử bất diệt.

Năm đó Hung Thú nhất tộc bị vây công, Tứ đại Hung Thú trì hoãn không xuất hiện, bọn hắn còn tưởng rằng Tứ đại Hung Thú sợ chiến trốn đi, vô cùng oán hận Tứ Hung Thần.

Haiz, đáng tiếc, Tứ đại Hung Thú dung hợp thành công quá muộn, thật là trời không phù hộ Hung Thú nhất tộc a.

Nếu như năm đó Tứ đại Hung Thú thành công kịp thời, kẻ thắng tất nhiên là Hung Thú nhất tộc.

Hiện tại Tứ Hung Thần bị Hồng Quân khống chế, Thượng Cổ Ngũ Trùng bọn hắn vì Ma Tổ La Hầu hiệu lực.

Nhưng trong lòng bọn hắn, vẫn như cũ hoài niệm Hoàng của bọn hắn, Thần Nghịch đại nhân.

Như La Hầu nói, Thần Nghịch không giỏi tính kế, là một kẻ mãng phu, nhưng mãng phu cũng có mị lực của mãng phu, Thần Nghịch đại nhân bá khí vô song, cực trọng nghĩa khí, cực kỳ bao che khuyết điểm.

Ai bị bắt nạt, Thần Nghịch đại nhân phút chốc liền mang theo toàn thể hung thú giết tới cửa.

Năm đó bọn hắn đều bị mị lực của Thần Nghịch đại nhân chiết phục, không sợ chết, thậm chí nguyện vì Thần Nghịch đại nhân mà chết.

Đây là mị lực độc thuộc về Thần Nghịch đại nhân.

Hồng Quân đê hèn, La Hầu quá mức tinh thông tính kế, đều không sảng khoái bằng năm đó đi theo Thần Nghịch đại nhân.

Chương 180

Chỉ là, rốt cuộc không trở về được nữa, Thần Nghịch đại nhân còn có thể lại lần nữa trở về hay không cũng khó nói.

Hồng Hoang đại địa, Nguyên Thủy sau khi trở về, bảo Khương Tử Nha một lần nữa xuất sơn đi Tây Kỳ.

Quy Nhất Giáo, Yêu Giáo và Tây Phương Giáo, đều tượng trưng phái một ít Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên qua đó.

Nếu nói Chuẩn Thánh là trụ cột vững chắc trong các giáo, vậy thì Đại La Kim Tiên chính là sức mạnh trung kiên, chết một người cũng rất đau lòng a.

Có thể chứng đắc Đại La quả vị, đều là căn nguyên bất tục.

Đại La Kim Tiên cũng là một cái ngưỡng cửa a, căn nguyên không đủ, lấy lại nhiều thiên tài địa bảo đắp vào cũng đột phá không nổi.

Ví dụ như Tinh Thần, Tinh Thần hóa hình có một trăm linh tám vị, đều là thời kỳ Tử Tiêu Cung giảng đạo đã hóa hình, tài nguyên tu luyện trong tay ba con Kim Ô nhiều cỡ nào, nhưng hôm nay mười mấy vạn năm trôi qua, đột phá Đại La Kim Tiên cũng kham khổ bất quá ba mươi tám vị.

Tinh Thần có một chỗ nghịch thiên nhất, bởi vì là Tinh Thần bản nguyên hóa hình, Tinh Thần bất diệt, họ bất tử, không chịu tuổi thọ hạn chế.

Đương nhiên, nếu là bị giết, vẫn sẽ chết.

Nếu không phải như thế, những Tinh Thần chưa từng đột phá Đại La Kim Tiên kia sớm đã chết rồi.

Sự thật, đối với Tinh Thần chưa đột phá Đại La Kim Tiên mà nói,

lên bảng thành Thần chưa hẳn không phải một chuyện tốt, dù sao tu vi cũng không cách nào tiến thêm một bước, lên bảng liền không cần lo lắng bị giết chết.

Tuy nói mất đi tự do, nhưng duy trì Tinh Thần vận chuyển đối với Hồng Hoang rất quan trọng, chỉ cần không phải quá mức phóng túng, phạm sai lầm lớn gì, tất nhiên sẽ không bị làm khó dễ.

Mà sự thật, những Tinh Thần chưa nhập Đại La kia đều nguyện ý lên bảng, chỉ bất quá bọn hắn nguyện ý làm là Nhân Đạo chi Thần.

Từ Tiên hạ xuống làm Thần, không cần lo lắng chết, Nhân tộc Thánh phụ cũng là Tinh Hoàng của bọn hắn, Nhân tộc còn có thể làm khó bọn hắn không thành.

Thành Thần xong, đi ra ngoài chơi cũng không sợ.

Dù sao cũng không chết được, những sinh linh Hồng Hoang kia đều phải cung cung kính kính với bọn hắn, động thủ giết không được bọn hắn, mà quay đầu bọn hắn đi báo thù, ai chịu được.

Bên phía Lăng Tiêu cũng phái người đi Kim Kê Lĩnh bên kia góp vui, liền phái Dương Tiễn đi qua.

Dương Tiễn ngày ngày bế quan khổ tu cũng không được, phải đi ma luyện ma luyện.

Chân Quân Chiến Giáp của Dương Tiễn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Khai Sơn Phủ tuy rằng không có hoàn toàn tế luyện, nhưng đó là bởi vì phẩm cấp pháp bảo quá cao.

Không có hoàn toàn luyện hóa, uy lực phát huy ra cũng không thể khinh thường.

Lại thêm Dương Tiễn có Thiên Nhãn thần thông, lực chiến đấu cực mạnh.

Dương Tiễn ở phương diện tu luyện thần thông thiên phú dị bẩm, học một cái là biết, như Thất Thập Nhị Biến, Hóa Hồng Chi Thuật này nọ.

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, nhục thân và nguyên thần cùng nhau tu luyện, nhục thân đã tương đương cường hãn, pháp bảo bình thường không làm thương tổn được.

Dương Tiễn hiện tại tuy rằng chỉ là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng lực chiến đấu không kém Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Mà Tiệt Giáo an bài tại Kim Kê Lĩnh thủ quan vẫn như cũ là Ma Gia Tứ Tướng, cộng thêm Dư Hóa và Hồ Lôi.

Đối với việc môn hạ Kim Ô chỉ phái một người đến, còn chỉ là một Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, đệ tử Tiệt Giáo vô cùng bất mãn.

Nhưng theo trận chiến đầu tiên, Dương Tiễn đem năm tên đệ tử Tây Phương Giáo phái tới, ba cái Thái Ất Kim Tiên, hai cái Kim Tiên toàn bộ giết chết, bọn hắn không dám bất mãn nữa, đều nói môn hạ Kim Ô chiến lực nghịch thiên, bọn hắn hôm nay là thật sự kiến thức được.

Dương Tiễn là thật hận Tây Phương Giáo, cứ nhắm vào đệ tử Tây Phương Giáo mà giết chết.

Tin tức truyền về Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề mặt đen không chịu nổi, báo thù!

Trần trụi báo thù!

Dương Giao mới vừa nhập Kim Tiên, Dương Tiễn đã luyện đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, lúc này mới qua hơn ba trăm năm, có cần nghịch thiên như vậy không.

Mẹ nó, sớm biết năm đó đã cướp Dương Tiễn.

Đương nhiên, cũng là bởi vì gia để của bọn hắn không bằng ba con Kim Ô, các loại tiên thiên linh quả, lại có đệ nhất linh căn Hoàng Trung Lý, còn có Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, heo cũng có thể nuôi thành thiên tài.

Lấy nội tình Tây Phương Giáo, hơn ba trăm năm bồi dưỡng Dương Giao từ một giới phàm nhân đến Kim Tiên, cũng đủ để thấy được Dương Giao thiên phú bất phàm.

"Sư phụ, chi bằng phái người đi bắt Dương Tiễn về Tây Phương Giáo, đã nói là mỗi người dựa vào bản lĩnh, Dương Tiễn bị bắt, trở thành tù binh Tây Phương Giáo, ba con Kim Ô cũng không có lý do đến Tây Phương Giáo đòi người!" Di Lặc hiến kế.

"Ân, có đạo lý, ngươi an bài mấy Đại La Kim Tiên đi, Dương Tiễn không phải nhắm vào Tây Phương Giáo sao?

Để bọn hắn thừa cơ bắt sống Dương Tiễn, mang về Tây Phương Giáo!" "Khu khu Thái Ất Kim Tiên, đối mặt Đại La Kim Tiên còn có thể lật trời không thành." Chuẩn Đề mâu quang sáng lên.

Sau đó, Tây Phương Giáo phái ba vị Đại La Kim Tiên sơ kỳ tham chiến.

Thu được tin tức, Nữ Oa, Lão Tử và Nguyên Thủy đều mộng, Tây Phương nhị ngốc làm sao đột nhiên trở nên tích cực như vậy.

Bất quá, đây là chuyện tốt, Tây Phương Giáo chết nhiều mấy người, tam giáo bọn họ liền có thể chết ít mấy người.

Hiện tại bọn hắn phái đi đều là kẻ vô vọng đột phá Đại La Kim Tiên, chết thì cứ chết.

Xiển Giáo có Lý Tịnh đi theo cùng một chỗ tới, Lý Tịnh vô cùng biết điều, nói cho Nhiên Đăng biết có hai vị tán tiên trong tay có một kiện pháp bảo rất lợi hại.

Nhiên Đăng đi cướp, thế mà là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Thước, Nhiên Đăng đại hỉ, trực tiếp thu Lý Tịnh làm đồ đệ, Lý Tịnh chính thức trở thành đệ tử Xiển Giáo.

Kim Kê Lĩnh, theo ba vị Đại La Kim Tiên Tây Phương Giáo gia nhập chiến trường, vừa khai chiến, ba người liền vọt tới hướng Dương Tiễn.

Dương Tiễn một đánh ba vẫn cứ không sợ, dùng Thiên Nhãn thần thông giết chết một cái, sau đó dùng biến hóa thần thông chạy mất.

Ma Gia Tứ Tướng đều nhìn đến cao trào, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ bị ba cái Đại La Kim Tiên sơ kỳ vây công, phản sát một cái còn thành công đào tẩu, có cần ly phổ như vậy hay không.

Đều nói môn hạ Kim Ô, Cửu Tử Kim Ô một người so với một người nghịch thiên, cùng cảnh giới vô địch, cái này đời thứ ba đệ tử cũng nghịch thiên như thế a.

Cũng không biết ba con Kim Ô dạy đồ đệ thế nào, quá ly phổ!

Ba đánh một bị phản sát một cái, hai đệ tử Tây Phương Giáo còn lại lập tức sợ hãi, không dám lại xuất chiến, vội vàng truyền tin tức về Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề tức điên, hung tợn trừng mắt nhìn Dương Thiên Hựu phía dưới.

Dương Thiên Hựu nhắm mắt dưỡng thần, giả vờ cái gì cũng không nghe thấy, trong lòng lại là vui nở hoa, người làm cha nào nghe thấy con trai có tiền đồ lại không cao hứng chứ.

Hơn ba trăm năm nay, hắn vẫn luôn lo lắng Dương Tiễn và Dương Thiền, hiện tại xem ra, hắn lo lắng có chút dư thừa, con cái sống khá giả hơn hắn nhiều.

Sau khi trở về Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo trọng điểm bồi

dưỡng Dương Giao, mà hắn bởi vì làm trái Chuẩn Đề, không mưu lợi cho Tây Phương Giáo, nếu không phải Dương Giao cầu tình, Chuẩn Đề ngay cả nhục thân cũng không muốn giúp hắn đắp nặn lại.

Sau khi trọng tố nhục thân, bây giờ tu vi của hắn khôi phục cũng không khác biệt lắm, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng chịu đủ chèn ép, không có tài nguyên nghiêng về, đệ tử Tây Phương Giáo toàn bộ đều đối với hắn mắt lạnh tương đãi.

Đối với việc này, Dương Thiên Hựu cũng không quan tâm, chỉ cần Dao Cơ và ba đứa bé không có việc gì là được.

Chỉ là, Chuẩn Đề một chút điểm mấu chốt cũng không có.

"Khẩn Na La, đây là Hậu Thiên thượng phẩm pháp bảo Nhân Chủng Đại, ngươi cầm bảo vật này đi bắt Dương Tiễn trở về!" Chuẩn Đề trầm giọng nói.

Dương Thiên Hựu sắc mặt biến đổi, để bọn hắn cha con binh đao gặp nhau, quả thực không có chút điểm mấu chốt nào.

Dương Tiễn dám ra tay với hắn sao, hắn lại làm sao xuống tay được với Dương Tiễn.

Chương 181

Tiếp Dẫn đều cảm thấy Chuẩn Đề quá đáng, bổ sung nói: "Dương Tiễn cùng Tây Phương ngô hữu duyên, lại là con trai ngươi, độ hắn đến Tây Phương Giáo, là vì muốn tốt cho hắn." Tốt?

Tốt cái rắm!

Ở môn hạ Kim Ô không thơm sao?!

Hai vị các ngươi bị ba con Kim Ô ngược thế nào, quên rồi?

Quả nhiên!

Tây Phương Nhị Thánh là nhớ ăn không nhớ đòn.

Bức hắn đi làm khó Dương Tiễn, không có khả năng, hắn tuyệt sẽ không để con trai khó xử.

Lập tức, Dương Thiên Hựu dứt khoát quyết tâm, trực tiếp tự phế tu vi, rơi xuống tới Chân Tiên cảnh.

"Sư tôn, đệ tử tu luyện xảy ra sai sót, sợ là không cách nào đảm nhiệm việc này." Dương Thiên Hựu một bên thổ huyết một bên bình tĩnh nói.

Đệ tử Tây Phương Giáo đều nhìn đến khiếp sợ không thôi, tự phế tu vi, người tàn nhẫn a!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng là kinh ngạc một chút, không ngờ tới Dương Thiên Hựu tàn nhẫn quả quyết như thế, tu vi khổ tu mấy vạn năm, nói phế là phế.

Ba đứa bé là nghịch lân của Dương Thiên Hựu, xem ra sau này không thể bức bách quá đáng, nếu không lấy sự tàn nhẫn quả quyết mà Dương Thiên Hựu vừa triển lộ ra, chuyện gì cũng làm được.

Đến mức để Dương Giao đi, không có khả năng, sợ là đi thì sẽ không trở về nữa.

Dùng thân tình bắt cóc chiêu này là không thông, chỉ có thể phái người khác đi, Chuẩn Đề để một đệ tử Đại La Kim Tiên trung kỳ, cầm Nhân Chủng Đại đi bắt Dương Tiễn.

Đây vẫn là lần đầu có Đại La Kim Tiên trung kỳ chính thức tham chiến, càng ngày càng kịch liệt.

Dương Tiễn suýt chút nữa thì bị âm, may mắn Ma Lễ Hồng phản ứng nhanh, tế ra Hỗn Nguyên Tán giúp Dương Tiễn một tay, để Dương Tiễn thành công đào tẩu.

Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu nhìn thấy một màn này, bèn phái Đại La Kim Tiên trung kỳ Thiên Sát Tinh Thần đi qua giúp đỡ.

Thiên Sát Tinh Thần có một pháp bảo Thiên Sát Kim Châm, là Tiên Thiên trung phẩm linh bảo thai nghén ra trên Thiên Sát Tinh.

Tuy rằng chỉ là Tiên Thiên trung phẩm, nhưng bảo vật này ẩn chứa vô biên sát khí, giỏi nhất là đánh lén, một khi đắc thủ, vô biên sát khí nhập thể, Chuẩn Thánh cũng phải gặp hạn.

Ngoài ra, Thiên Sát Tinh Thần còn có một pháp bảo, Định Thiên Đâu, Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo, do Dao Quang Tinh Thần luyện chế, chuyên môn dùng để vây người.

Ba vị Đại La Kim Tiên Tây Phương Giáo truy sát Dương Tiễn đang hăng.

Đột nhiên, vị Đại La Kim Tiên trung kỳ kia thân hình trì trệ, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Ngay sau đó, một cái túi tiên từ trên trời giáng xuống, đem ba người cùng Dương Tiễn đều trùm vào, thân ảnh Thiên Sát Tinh Thần cũng hiện ra.

“Đa tạ Thiên Sát Tinh Thần tương trợ.” Dương Tiễn cảm tạ một tiếng.

“Trước giải quyết bọn hắn đi.” Thiên Sát Tinh Thần mỉm cười, dẫn bạo sát khí, tên đệ tử Tây Phương Giáo Đại La Kim Tiên trung kỳ kia trúng Thiên Sát Kim Châm, vô biên sát khí tại thể nội dẫn bạo.

Hắn chỉ có thể liều mạng vận chuyển pháp lực, ngăn cản sát khí xâm nhập thức hải.

Nhưng đỡ được sát khí, Dương Tiễn đã giết tới, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương một thương đâm chết tên đệ tử Tây Phương Giáo vô lực phản kháng này, cướp đi Nhân Chủng Đại.

Sau đó chuyển chiến hai tên đệ tử Tây Phương Giáo khác.

Hai tên đệ tử Tây Phương Giáo này hoảng một nhóm, muốn đánh vỡ Định Thiên Đâu đào tẩu.

Nhưng Định Thiên Đâu chính là Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo, há là bọn hắn năng đánh vỡ.

Chờ Thiên Sát Tinh Thần thu hồi Định Thiên Đâu, ba tên đệ tử Tây Phương Giáo đã chết đến không thể chết lại.

Thiên Sát Tinh Thần cáo từ Dương Tiễn, trở về Bồng Lai tiên sơn.

Kim Kê Lĩnh, Ma Gia Tứ Tướng đánh lui đệ tử Yêu Giáo và Quy Nhất Giáo, đang muốn đi viện trợ Dương Tiễn, lại thấy Dương Tiễn tự mình trở về.

“Ba tên ngốc lư Tây Phương Giáo kia đâu?” Ma Gia Tứ Tướng hiếu kỳ dò hỏi.

“Chết rồi, Thiên Sát Tinh Thần chạy đến tương trợ.” Dương Tiễn đơn giản nói một chút.

Ma Gia Tứ Tướng hai mặt nhìn nhau, đây là cùng Tây Phương

Giáo triệt để giằng co, đã giết chết bốn Đại La Kim Tiên của Tây Phương Giáo.

Cái này còn chưa tính là xong, buổi tối, bên phía Tây Kỳ tưởng rằng Đại Thương bên này sẽ khánh công, lại không ngờ tới Dương Tiễn biến hóa thành con muỗi, mang theo Tử Kim Hoa Hồ Điêu của Ma Lễ Thọ tiềm nhập đại doanh Tây Kỳ đánh lén, đem đệ tử Yêu Giáo và Quy Nhất Giáo giết sạch.

Ma Gia Tứ Tướng đều có chút sợ Dương Tiễn, tên này là chân sát thần a, giết lên đệ tử tam giáo mắt cũng không chớp một cái.

Ba con Kim Ô trừ giết qua Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, liền chưa từng phạm qua sát nghiệp, làm sao lại dạy dỗ ra một đồ tôn sát thần thế này.

Tam giáo biết được Dương Tiễn đại khai sát giới, đại nộ, bèn đều phái Đại La Kim Tiên xuất chiến, chỉ một yêu cầu, giết chết Dương Tiễn.

Tây Phương Giáo càng là như thế, bởi vì Dương Tiễn, chết bốn Đại La Kim Tiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tim đều đang rỉ máu, trực tiếp phái ba cái Đại La Kim Tiên trung kỳ đi vây giết Dương Tiễn.

Bọn hắn cũng không dám phái tu vi quá cao đi, bọn hắn còn muốn tính kế, không muốn quá nhanh liền làm thành đại quyết chiến.

Dương Tiễn não tốt dùng, tinh thông chiến thuật, biết tam giáo còn sẽ tiếp tục phái người tới, thế là mang theo Ma Gia Tứ Tướng đi đến phương hướng Quy Nhất Giáo tới đây mai phục.

Hai Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ba đệ tử cảnh giới Thái Ất Kim Tiên của Quy Nhất Giáo còn chưa vào đại doanh Tây Kỳ liền bị xử lý.

Đệ tử Yêu Giáo và Tây Phương Giáo đến đại doanh Tây Kỳ xong, còn thương nghị làm sao vây giết Dương Tiễn.

Kết quả ngay đêm đó, Dương Tiễn lần nữa mang theo Tử Kim Hoa Hồ Điêu tiềm nhập đại doanh Tây Kỳ, đánh lén xử lý một tôn Đại La Kim Tiên sơ kỳ của Yêu Giáo.

Dọa đến những người còn lại chen chúc cùng một chỗ, không dám ở riêng nữa.

Ma Gia Tứ Tướng bất tri bất giác đều lấy Dương Tiễn cầm đầu, không có cách, Dương Tiễn tu vi tuy thấp nhưng chiến lực và chiến tích bày ở đó.

Lão Tử và Nữ Oa tương đối tỉnh táo, hoặc nói là tương đối bạc tình, đệ tử chết cũng không giống như Tây Phương Giáo bị kích động như vậy.

Ngược lại tương đối bình tĩnh để Xiển Giáo cũng xuất lực.

Tam giáo đều có đệ tử Đại La Kim Tiên lên bảng, Nguyên Thủy cũng không có lý do lại đùn đẩy, phái người đi tới trợ chiến.

Lần này, tứ giáo mỗi bên phái một tên Đại La Kim Tiên trung kỳ và một tên Đại La Kim Tiên sơ kỳ tiến về.

Nguyên Thủy vẫn là vô sỉ trước sau như một, đem đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo phái đi, chủ yếu là ké, kiếm công đức.

Thiên Đạo phong thần thành công xong, Thiên Đạo sẽ hạ xuống công đức.

Cộng thêm trước đó phái tới, tứ giáo chừng phái mười mấy Đại La Kim Tiên tới.

Ma Gia Tứ Tướng vẫn là có tự mình hiểu lấy, biết đánh không lại, bèn lấy Dương Tiễn làm chủ tâm cốt: "Dương sư điệt, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?" "Chờ!" Dương Tiễn chỉ nói một chữ.

Ngày thứ hai, Dương Tiễn trực tiếp để Hàn Thăng và Hàn Biến hạ

lệnh rút quân về Tị Thủy Quan, treo cao miễn chiến bài.

Liên tục ba ngày, Thương quân đều không xuất chiến, mặc cho phe Tây Kỳ mắng chửi thế nào.

Đệ tử tứ giáo biết, Ma Gia Tứ Tướng và Dương Tiễn khẳng định đang chờ viện binh.

Chương 182

Bèn dự định không quan tâm quy củ hai quân giao chiến miễn chiến, muốn cưỡng ép giết vào Tị Thủy Quan, trước khi viện binh đến, diệt Ma Gia Tứ Tướng, bắt sống Dương Tiễn.

Muốn bắt sống Dương Tiễn cũng không chỉ Tây Phương Giáo, tam giáo khác cũng muốn, dù sao Dương Tiễn tự mang khí vận Thiên Đình.

Phong Thần xong, Thiên Đình tất định khí vận tăng mạnh, giáo nào đạt được Dương Tiễn, liền mang ý nghĩa có thể chia một chén canh.

Hơn nữa, Dương Tiễn bản thân cũng thiên phú dị bẩm, cực kỳ thiện chiến, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ liền có thể nghịch phạt chém giết Đại La Kim Tiên, từ xưa đến nay, có thể làm được như thế lác đác không có mấy.

Thành tựu tương lai của Dương Tiễn tuyệt đối không yếu, chí ít cũng có thể chứng đắc Chuẩn Thánh.

Mà ngay tại lúc đệ tử tứ giáo chuẩn bị giết vào Tị Thủy Quan, lại thấy phương xa bảo quang trùng thiên mà lên.

"Có bảo vật xuất thế, đi, đi xem một chút." Trong mắt đệ tử tứ giáo nháy mắt leo đầy tham lam, nhao nhao vọt tới chỗ bảo quang.

Trong một tòa sơn cốc, một tòa trận pháp bao phủ, tử sắc bảo quang lấp lóe, dị hương phát ra.

"Dị hương bực này, có Tiên Thiên trận pháp bảo hộ, nhất định là thiên tài địa bảo gì ghê gớm." Đệ tử tứ giáo mãn nhãn tham lam, rơi xuống trong sơn cốc, công kích Tiên Thiên trận pháp.

Dị hương phát ra càng ngày càng nồng, đệ tử tứ giáo con mắt đỏ

lên, mang theo điên cuồng.

"Ta, là ta, một lần chứng đắc Chuẩn Thánh." "Là ta, vị trí Chuẩn Thánh là của ta." "....." Tất cả mọi người tại trường, giờ khắc này lý trí toàn bộ bị tham lam thay thế.

Mắt thấy trận pháp sắp bị đánh vỡ, vậy mà lại đánh lén người bên cạnh, mỗi người đại đả xuất thủ.

Nửa ngày sau, toàn bộ nằm xuống, trọng thương thì trọng thương, chết thì chết.

Tứ giáo Thánh Nhân nhìn đệ tử nhà mình từng cái từng cái lên bảng, cảm giác không thích hợp, vội vàng phái người đi tới xem xét, vì an toàn, đều phái đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ tiến về.

Xiển Giáo Kim Thạch Tiên, Quy Nhất Giáo Thanh Phong đạo nhân, Yêu Giáo Quỷ Xa, Tây Phương Giáo Tịnh Lưu Ly Bồ Tát.

Sau khi tới hiện trường xem xét một phen, mặt đều đen lại, đám ngu xuẩn này vậy mà lại tự tương tàn sát.

"Không đúng, dị hương này có vấn đề." Tịnh Lưu Ly Bồ Tát phát hiện không thích hợp.

"Nhìn xem đến tột cùng là thứ quỷ gì." Bốn người hợp lực, rất nhanh liền công phá trận pháp.

"Cái này hình như là Mộng Huyễn Tử La Đằng, có thể mê hoặc tâm trí người, ta nhớ thứ này mọc ở trong Bắc Hải, sao lại chạy đến nơi đây?" Thanh Phong đạo nhân nhíu mày.

"Thập Tuyệt Trận!" Ngay tại lúc này, mười đạo lưu quang từ bốn phương tám hướng bắn tới, đồng thời, dưới lòng đất mười thanh bảo kiếm hiện ra.

"Là Thập Tuyệt Kiếm!

Không xong!

Có mai phục, mau rút!" Bốn người sắc mặt đại biến, hiểu ra đây là Tiệt Giáo bố cục tính kế, muốn đào tẩu, nhưng đã quá muộn, Thập Tuyệt Trận đã thành, bốn người bị khốn trong trận.

Tiệt Giáo mạnh nhất chính là trận pháp chi đạo, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên mạnh nhất, thứ hai là Vạn Tiên Trận do đệ tử Tiệt Giáo cộng đồng bố trí.

Sau đó mạnh nhất đương nhiên thuộc về Tiệt Giáo Tùy Thị Thất Tiên với Chư Tà Thất Diệu Trận, Ngũ Linh Thánh Mẫu với Ngũ Linh Đại Trận, Thập Thiên Quân với Thập Tuyệt Trận.

Còn có Tứ Tượng Lưỡng Nghi Trận, Cửu Cung Bát Quái Trận, Kim Quang Đoạn Hồn Trận vân vân.

Luận tạo nghệ trận pháp chi đạo, cả Hồng Hoang lấy Thông Thiên cầm đầu, thứ hai là Đế Tuấn và Phục Hy.

Về cơ bản đệ tử hạch tâm Tiệt Giáo đều biết bố trận.

Kim Thạch Tiên bốn người rốt cuộc là hồng trần khách từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, tương đương không tầm thường, ở trong Thập Tuyệt Trận cứ thế chống đỡ ba ngày ba đêm, thậm chí suýt chút nữa phá Thập Tuyệt Trận.

Thập Tuyệt Trận do mười tòa trận pháp tạo thành, Thiên Tuyệt Trận, Địa Liệt Trận, Phong Hống Trận vân vân.

Mấy trận khác còn tốt, trong đó Lạc Hồn Trận làm cho bốn người đều kêu khổ thấu trời.

Trong bốn người, Quỷ Xa yếu nhất, sau khi Thập Thiên Quân thôi động Lạc Hồn Trận, ác thi bị đánh nổ, tu vi rơi xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lục Thánh thành Thánh, không có dung hợp tam thi, tam thi đối với bọn hắn ảnh hưởng không lớn, có thể coi là tồn tại độc lập.

Nhưng chưa thành Thánh, tam thi và bản thể ràng buộc cực lớn, tam thi đại biểu cho cảnh giới, nát một thi, cảnh giới liền phải rớt một trọng.

Cho nên, trong tình huống không nắm chắc, Chuẩn Thánh trảm tam thi bình thường sẽ không thả tam thi ra, sợ tam thi bị chém.

Nhân lúc ngươi bệnh, đòi mạng ngươi, cảnh giới Quỷ Xa bị đánh rơi xuống xong, Thập Thiên Quân thôi động Thập Tuyệt Trận đánh hội đồng Quỷ Xa.

Kim Thạch Tiên, Thanh Phong đạo nhân và Tịnh Lưu Ly đều là người tư lợi, cũng không giúp Quỷ Xa một tay, muốn thừa cơ phá trận.

Sau đó, Quỷ Xa bị giết chết, một lũ thần hồn bay ra, rơi vào trong Phong Thần Bảng.

Bất quá, ba người Kim Thạch Tiên cũng mượn cơ hội thành công phá vỡ Thập Tuyệt Trận.

Vừa phá trận, ba người bay trốn về ba hướng, Thanh Phong đạo nhân hóa thành cửu thiên thanh phong, nháy mắt liền không thấy đâu, Tịnh Lưu Ly hóa thành lưu ly thiên hỏa, tốc độ cũng là cực nhanh.

Thập Thiên Quân đuổi không kịp hai vị này, Kim Thạch Tiên tốc độ không được, liền xui xẻo, bị Thập Thiên Quân vây đánh.

Kim Thạch Tiên da dày thịt béo, cực kỳ kháng đánh, nhưng không chịu nổi Lạc Hồn Kiếm trong Thập Tuyệt Kiếm lạc hồn, cuối cùng bị Thập Thiên Quân vây đánh đến chết.

Quỷ Xa và Kim Thạch Tiên lên bảng, Tứ giáo Ngũ Thánh cũng phát giác được không ổn, đích thân xuất động, Lão Tử và Tây Phương

Nhị Thánh là chạy đến cứu Thanh Phong đạo nhân và Tịnh Lưu Ly Bồ Tát.

Nguyên Thủy và Nữ Oa thì là đến tính sổ.

Thập Thiên Quân biết sẽ kinh động Thánh Nhân, sau khi giết chết Kim Thạch Tiên liền chạy về Kim Ngao Đảo.

Ngũ Thánh chạy tới hiện trường thôi diễn một phen, bạo nộ, tiến về Kim Ngao Đảo thảo phạt Thông Thiên.

"Thông Thiên, tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, đi ra." Nguyên Thủy bạo nộ, Phó giáo chủ bị giết chết một vị, khí vận Xiển Giáo đều tán không ít.

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh còn đỡ, dù sao Thanh Phong đạo nhân và Tịnh Lưu Ly Bồ Tát đã trốn thoát.

Nữ Oa cũng giận, tuy rằng Yêu Giáo hiện tại không có khí vận gì, nhưng Quỷ Xa là một trong những chiến lực đỉnh cấp của Yêu Giáo, chết đi đối với thực lực Yêu Giáo ảnh hưởng rất lớn.

Năm đó Thập Đại Yêu Soái, trong Vu Yêu quyết chiến đã chết ba vị, Bạch Trạch và Kế Mông bỏ đi, chỉ còn lại năm vị, hiện tại lại chết một vị.

"Nguyên Thủy, ngậm cái miệng thối của ngươi lại, các ngươi tới Kim Ngao Đảo ta làm gì, muốn mở ra Thánh chiến sao?" Thông Thiên thân ảnh hiện ra, một điểm mặt mũi cũng không cho Nguyên Thủy.

Bồng Lai tiên sơn và Kim Ngao Đảo cự ly không xa, Lăng Tiêu nhàn nhã chạy tới xem náo nhiệt.

Môn hạ Kim Ô đều là người thích hóng hớt, toàn bộ đi theo Lăng Tiêu qua đây.

"Lăng Tiêu, ngươi muốn làm gì?" Chuẩn Đề vừa nhìn thấy trận

thế này liền có chút hoảng, hắn và sư huynh hiện tại mới vừa vặn ổn định tu vi Thánh Nhân nhất trọng thiên, lấy sức chiến đấu hiện tại của bọn hắn, có thể bắt được Khổng Tuyên hay không cũng khó nói.

Cái này mà đánh nhau, Khổng Tuyên và Đại Bằng kiềm chế hai người bọn họ khẳng định có thể làm được, Thông Thiên đối phó Nguyên Thủy, Lăng Tiêu một đánh hai đánh Lão Tử và Nữ Oa, hoàn toàn không phải vấn đề.

Đánh nhau, bọn hắn phải chịu thiệt thòi.

"Không làm gì, tới xem náo nhiệt không được sao?" Lăng Tiêu ung dung nói.

"Chúng ta lát nữa đánh nhau, ngươi sẽ không nhúng tay chứ?" Chuẩn Đề thăm dò nói.

"Tiệt Giáo hiện tại là minh hữu của môn hạ Kim Ô ta, các ngươi bắt nạt minh hữu ta, ngươi nói xem?" Lăng Tiêu ném qua một ánh mắt.

Chương 183

"Chuẩn Đề, tính kế một nhà đồ nhi ta, khinh nhờn thanh dự sư nương ta, ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta?!" "Ngũ Cực Kiếm Trận!" Khổng Tuyên trực tiếp ra tay với Chuẩn Đề, tế ra Ngũ Cực Kiếm vây khốn Chuẩn Đề.

"Lăng Tiêu đạo hữu, ngươi không quản sao?" Chuẩn Đề nhìn về phía Lăng Tiêu.

"Bọn hắn kính yêu sư nương, muốn trút giận cho sư nương, ta làm sao có thể ngăn cản bọn hắn tận hiếu đây?" "Đại Bằng, cùng nhị sư huynh ngươi lên!" Lăng Tiêu biết, Thánh Nhân chung quy là Thánh Nhân, dù là rơi xuống Thánh Nhân nhất trọng thiên, Khổng Tuyên cũng đánh không lại Chuẩn Đề.

"Được rồi!" Đại Bằng thân thể rung một cái, hóa ra bản thể.

Chuẩn Đề khóe miệng giật một cái, không phải đều qua rồi sao, sao còn nắm chặt không buông.

Bất quá, chỉ cần Lăng Tiêu không ra tay là tốt.

Bèn bay đến nơi xa, ba người đánh nhau.

Chuẩn Đề tế ra Kim Cương Hàng Ma Xử, trong nháy mắt phá Ngũ Cực Kiếm Trận của Khổng Tuyên, tiếp đó đánh về phía Khổng Tuyên.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Khổng Tuyên tung chiêu lớn, lông vũ khổng tước duy mỹ phợp trời rợp đất lan tràn ra, cuốn về phía Kim Cương Hàng Ma Xử, thế mà là muốn thu Kim Cương Hàng Ma Xử.

"Thất Bảo Diệu Thụ!" Chuẩn Đề giật nảy mình, quên mất Ngũ Sắc Thần Quang và Thất Bảo Diệu Thụ giống nhau, không gì không

quét.

Kim Cương Hàng Ma Xử hắn dùng phi thường thuận tay, cũng không thể để Khổng Tuyên thu đi.

Thế là, hai người đối quét, tranh đoạt Kim Cương Hàng Ma Xử.

Chư Thánh cũng rất hiếu kỳ, rốt cuộc là Ngũ Sắc Thần Quang quét lợi hại, hay là Thất Bảo Diệu Thụ quét lợi hại.

Đệ tử Tiệt Giáo đều từ Kim Ngao Đảo chạy ra xem náo nhiệt, bọn hắn biết, hôm nay có Lăng Tiêu ở đây, Chư Thánh không dám động thủ.

Đông Hải Long Vương đều mang theo long tử long tôn chui ra mặt biển xem náo nhiệt.

Khổng Tuyên và Chuẩn Đề nhất thời giằng co không xong.

"Quạt Ba Tiêu!" Đại Bằng tế ra hai cây quạt Ba Tiêu, nhất thời Tam Muội Chân Hỏa và Tam Muội Thần Phong đại tác, càn quét hướng Chuẩn Đề.

"Phật Quang Phổ Chiếu!" Chuẩn Đề thi triển thần thông phòng ngự.

Bất quá, phòng được lửa lại không phòng được gió, suýt chút nữa bị thổi bay, Chuẩn Đề vội vàng tế ra Tử Kim Bát Vu phòng ngự.

Bị thổi bay, Kim Cương Hàng Ma Xử khẳng định bị Khổng Tuyên cướp đi.

Đại Bằng không ngừng quạt, nhưng phá không được phòng ngự của Tử Kim Bát Vu.

"Phong Lôi Châu!" Đại Bằng trực tiếp đem Tiên Thiên Chí Bảo tế ra, phong lôi chi thanh đại tác, Hỗn Độn Thần Lôi nương theo Lục Giáp Thần Phong đánh về phía Chuẩn Đề.

Tử Kim Bát Vu bị đánh không ngừng rung động, Lục Giáp Thần Phong vô tướng vô hình, không lỗ không vào, có thể hóa tất cả vật chất hữu hình.

Chuẩn Đề sắc mặt biến đổi, cứ tiếp tục như vậy, Tử Kim Bát Vu không phải bị tổn hại không thể.

"Đô Thiên Hỗn Độn Tháp!" Chuẩn Đề trực tiếp tế ra Tiên Thiên Chí Bảo mới đạt được, trấn áp hướng Đại Bằng.

"Tật!" Đại Bằng cánh vỗ một cái, chạy mất, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đều còn chưa kịp phát huy.

Chuẩn Đề suýt tức chết, bèn đem Đô Thiên Hỗn Độn Tháp trấn áp hướng Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên cảm thấy vô tận trọng lực gia thân, muốn đè nát hắn.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Khổng Tuyên vội vàng tế ra pháp bảo phòng ngự.

Lúc này, Đại Bằng lại chạy về, dùng Phong Lôi Châu công kích Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Bất quá, dưới vô tận trọng lực của Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, tốc độ Hỗn Độn Thần Lôi và Lục Giáp Thần Phong đều bị áp chế chậm chạp vô cùng, còn chưa đánh tới thân tháp đã bị đè nổ.

Đại Bằng mới Chuẩn Thánh hậu kỳ, không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa, cái Đô Thiên Hỗn Độn Tháp này có chút ý tứ thiên khắc Phong Lôi Châu.

Chư Thánh đều híp híp mắt, tên trọc chết tiệt này thế mà có Tiên Thiên Chí Bảo, khẳng định là Đạo Tổ ban cho, Chuẩn Đề có, Tiếp

Dẫn khẳng định cũng có.

Một thoáng, trong lòng Nữ Oa liền cực độ mất cân bằng, trực tiếp đi về phía Tử Tiêu Cung.

Dựa vào cái gì, Thiên định Lục Thánh, năm vị khác đều ban cho Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ mình nàng không có.

Trong mắt Lăng Tiêu lấp lóe tinh quang, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp này không tệ, quay đầu cùng Chuẩn Đề đánh nhau thì dùng Lạc Bảo Kim Tiền thu đi.

Dùng Lạc Bảo Kim Tiền cần tiêu hao công đức hoặc khí vận, hắn còn mấy ức Thiên Đạo công đức, hẳn là đủ thu Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong Khai Thiên chi chiến, pháp bảo Đô Thiên Đấu Chiến Côn của Hỗn Độn Ma Viên một phân thành ba, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp này hẳn là do một trong số đó hóa thành.

Bên này, Đại Bằng thấy làm gì không được Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, thế là chạy đi công kích Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nghèo sợ, không dám liều, luyến tiếc Tử Kim Bát Vu bị hao tổn, thế là thu hồi Đô Thiên Hỗn Độn Tháp bao lấy chính mình, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp khả công khả thủ.

Đô Thiên Hỗn Độn Tháp thiên khắc Phong Lôi Châu, Đại Bằng là một điểm biện pháp cũng không có.

Chuẩn Đề đắc ý nhìn thoáng qua Đại Bằng, chuyên tâm cùng Khổng Tuyên đoạt Kim Cương Hàng Ma Xử.

Đại Bằng cũng không công kích Chuẩn Đề, dùng Phong Lôi Châu công kích Thất Bảo Diệu Thụ.

Chuẩn Đề suýt tức chết, vội vàng thôi động trọng lực Đô Thiên Hỗn Độn Tháp bảo hộ Thất Bảo Diệu Thụ.

Ba người lâm vào giằng co.

Thẳng đến khi Nữ Oa ánh mắt mang theo hỉ sắc trở về, rõ ràng là từ chỗ Đạo Tổ đòi được Tiên Thiên Chí Bảo.

Khổng Tuyên rốt cuộc tu vi không bằng Chuẩn Đề, không đoạt lại Chuẩn Đề, Kim Cương Hàng Ma Xử bị Chuẩn Đề cướp về.

Khổng Tuyên thẹn quá hóa giận, thôi động Ngũ Sắc Thần Quang công kích Chuẩn Đề, nhưng Ngũ Sắc Thần Quang tiến vào bên trong lĩnh địa trọng lực, tốc độ cũng biến chậm, uy lực không ngừng suy yếu, lúc đụng phải Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đã không còn bao nhiêu uy lực.

Chuẩn Đề phi thường đắc ý, đội Đô Thiên Hỗn Độn Tháp trên đầu, dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét ra từng đạo thần quang công kích Đại Bằng và Khổng Tuyên.

Có cái mai rùa Đô Thiên Hỗn Độn Tháp này tại, Khổng Tuyên và Đại Bằng chỉ có phần bị động bị đòn.

Đây chính là chỗ lợi hại của pháp bảo, nếu không có Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, Chuẩn Đề thiết định phải chịu thiệt thòi.

Có Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, Chuẩn Đề ổn chiếm thượng phong.

Lăng Tiêu phi thường thích kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, đáng tiếc hắn hiện tại không có lý do ra tay với Chuẩn Đề, hắn nếu không nói lý lẽ mà ra tay, Hồng Quân liền có lý do ra tay với hắn.

"Khổng Tuyên, Đại Bằng, trở về đi, chờ các ngươi thành Thánh lại thu thập hắn." Lăng Tiêu gọi Khổng Tuyên và Đại Bằng trở về, có Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, thực lực Chuẩn Đề tăng mạnh, Khổng Tuyên và Đại Bằng không thể nào là đối thủ của Chuẩn Đề.

Không ai sẽ coi thường Khổng Tuyên và Đại Bằng, không đánh thắng Thánh Nhân không phải chuyện gì mất mặt, có thể bức Thánh

Nhân thủ đoạn ra hết, đã vô cùng ghê gớm.

Nếu là đổi thành bọn hắn, Chuẩn Đề chỉ đơn thuần dùng thần thông, một chiêu liền có thể bắt bọn hắn lại.

“Thông Thiên, ngươi có phải hay không phải cho chúng ta một lời giải thích, ngươi xuất động Chuẩn Thánh vây giết Phó giáo chủ Xiển Giáo ta là có ý gì?” “Không sai, ngươi là ý gì, muốn toàn diện khai chiến sao?” “.....” Ngũ Thánh thảo phạt Thông Thiên.

“Tiệt Giáo ta khi nào xuất động Chuẩn Thánh?

Chương 184

Rõ ràng là Thập Thiên Quân luyện tập Thập Tuyệt Trận, tứ giáo các ngươi phái người ra tay với bọn hắn trước, Thập Thiên Quân bị ép hoàn thủ, người của tứ giáo các ngươi đánh không lại, làm sao còn có mặt mũi tới tìm ta đòi công đạo?" Thông Thiên vẻ mặt phẫn khái.

"Không sai, chúng ta luyện tập bố trí Thập Tuyệt Trận từ xa, đệ tử tứ giáo các ngươi công kích trận pháp trước, muốn cướp đoạt pháp bảo bố trận của chúng ta, chúng ta đều không có hoàn thủ." "Sau đó Kim Thạch Tiên, Thanh Phong đạo nhân, Tịnh Lưu Ly và Quỷ Xa đến, cũng muốn cướp đoạt pháp bảo chúng ta, chúng ta không thể không ra tay, các ngươi đều xuất động Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, chúng ta còn không thể hoàn thủ sao?" "Chúng ta cũng không lấy mạnh hiếp yếu, ra tay với đám đệ tử dưới Chuẩn Thánh của tứ giáo kia, là bọn hắn tự tương tàn sát." "....." Thập Thiên Quân mồm năm miệng mười chất vấn, có lý có cứ.

Tiện là Nguyên Thủy và Chuẩn Đề khéo mồm khéo miệng, cũng bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Người ta không đi tiền tuyến, tại cảnh nội nhà mình, đệ tử và Phó giáo chủ bọn hắn chạy đi động vào trận pháp phòng ngự người ta bố hạ.

Hơn nữa, người ta cũng không ra tay với đệ tử dưới Chuẩn Thánh của bọn hắn.

Biết rõ là Tiệt Giáo cố ý bố cục, nại hà người ta đem hết thảy đều nghĩ kỹ, bọn hắn không chiếm lý a.

Nguyên Thủy suýt chút nữa một hơi không lên được, Thông Thiên cái tính thẳng thắn kia, thế mà cũng học được chơi âm rồi, đem bọn

hắn đều chơi một vố, còn làm cho bọn hắn có lửa giận phát không ra.

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh còn đỡ một ít, dù sao Thanh Phong đạo nhân và Tịnh Lưu Ly đã chạy, bất quá, sau này phải đề phòng Thông Thiên một chút, tên này hiện tại cũng học được chơi âm rồi.

Khóe miệng Thông Thiên căn bản áp không được, thì ra chơi âm sướng như vậy, Lăng Tiêu dạy hắn, chiến quả to lớn a.

Lấy đạo của người trả lại cho người, Ngũ Thánh liên hợp lại suốt ngày âm hắn, lần này rốt cục ra được một ngụm ác khí.

Sướng, thật sướng.

"Tính ngươi tàn nhẫn, ngươi chờ đó cho ta." Nguyên Thủy thả một câu ngoan thoại, khí trùng trùng rời đi, lại tiếp tục nhìn bộ mặt đắc ý kia của Thông Thiên, hắn sợ chính mình sẽ trực tiếp bị tức chết.

"Đáng tiếc, Thanh Phong đạo nhân và Tịnh Lưu Ly chạy quá nhanh." Trương Thiệu trong Thập Thiên Quân rất là tiếc nuối.

Lão Tử và Tây Phương Nhị Thánh da mặt giật một cái, cũng khí trùng trùng rời đi.

Nữ Oa ngược lại là tâm tình không tệ, tuy rằng chết Quỷ Xa, nhưng được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, không lỗ.

Ngũ Thánh vừa đi, Thông Thiên cũng không trang nữa, tứ vô kỵ đạn cười to.

"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, giúp ta ra một ngụm ác khí, tới, mau mời vào, hảo hảo chúc mừng chúc mừng, vừa lúc tiên tửu ta ủ thành hình rồi." Thông Thiên cười to mời Lăng Tiêu vào Kim Ngao Đảo.

Khổng Tuyên bọn hắn cũng đi theo vào.

Dù sao cũng là hàng xóm, ngày thường không thiếu gặp qua, đều là

người quen, đệ tử Tiệt Giáo vây quanh Khổng Tuyên và Đại Bằng líu ríu, trong mắt mang theo sùng bái.

Ngay cả Đại sư huynh Tiệt Giáo là Đa Bảo, đều coi Khổng Tuyên và Đại Bằng là thần tượng.

Thông Thiên sai người mang đến tiên quả và tiên tửu, kéo Lăng Tiêu ngồi ở thượng thủ, đệ tử song phương ngồi ở hai bên.

Rốt cục để Ngũ Thánh chịu thiệt thòi một lần, tâm tình Thông Thiên tốt đến không thể tốt hơn.

Mà Lăng Tiêu thì đánh giá đệ tử Tiệt Giáo, ánh mắt trước tiên rơi vào trên thân Đa Bảo.

Đa Bảo người này rất phức tạp, dựa theo nguyên bản phát triển, sau khi Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, Tiệt Giáo xuống dốc, Đa Bảo mang theo một ít đệ tử Tiệt Giáo phản xuất Tiệt Giáo đầu nhập Tây Phương.

Nhưng càng nhiều hẳn là bất đắc dĩ đi.

Tại trước đó, Đa Bảo tịnh vô nhị tâm, Thông Thiên bị giam, Tiệt Giáo không có Thánh Nhân tọa trấn, phúc diệt là tất nhiên, Đa Bảo cũng là muốn mưu một con đường sống cho các sư đệ sư muội.

Đa Bảo nhập Tây Phương, cũng thiếu không được thủ bút của Lão Tử và Nguyên Thủy, hóa hồ vi phật, Tây Phương Giáo cũng không tốt lành gì.

Đa Bảo nhập Tây Phương, lại chưa nhập Tây Phương Giáo, mà là thành lập Phật Giáo.

Lão Tử và Nguyên Thủy hẳn là nhìn thấy thiên cơ, Tây Phương đại hưng, bèn để Đa Bảo nhập Tây Phương, cùng Tây Phương Giáo tranh đoạt khí vận.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đều chạy đi Phật Giáo, thật sự là phản biến sao, chưa chắc.

Về sau Phật Môn đại hưng, Tây Phương Giáo đều không còn, đệ tử bị ép gia nhập Phật Giáo, Tây Phương chỉ còn lại Phật Giáo.

Phật Giáo đại hưng, Nguyên Thủy, Lão Tử, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chia cắt khí vận Phật Giáo.

Ai cũng không thắng, cũng không thua, đều là tính kế.

Chỉ có Thông Thiên, thua thất bại thảm hại.

Đa Bảo là phản bội Tiệt Giáo, nhưng cũng bảo trụ không ít đệ tử Tiệt Giáo.

Mà chính mình lại luân lạc làm con chó bị Tứ Thánh khu sử, không thể không nghe lời, một khi không nghe lời, tất nhiên bị đuổi xuống đài, vị trí Phật Tổ đổi người làm, đệ tử Tiệt Giáo nguyên bản há có thể sống tốt.

Đa Bảo không thể nghi ngờ là một nhân vật bi tình.

Cuối cùng, ánh mắt Lăng Tiêu rơi vào trên thân Trường Nhĩ Định Quang Tiên, chính là con thỏ chết tiệt này phản bội Tiệt Giáo, trộm đi Lục Hồn Phiên chí quan trọng yếu, dẫn đến Vạn Tiên Trận bị phá, Tiệt Giáo thua thất bại thảm hại.

Không biết con thỏ chết tiệt này hiện tại có hay không bị Tây Phương Nhị Thánh mua chuộc.

Tuy rằng hiện tại bởi vì hắn, hướng đi Hồng Hoang đã phát sinh cải biến, nhưng con thỏ chết tiệt này không phải thứ tốt gì, không thể không phòng.

"Hảo hảo đề phòng Trường Nhĩ Định Quang Tiên một chút, Tiệt Giáo am hiểu trận pháp, cần nhiều người phối hợp, nếu là xuất hiện

phản đồ sẽ rất trí mạng.” Trước khi đi, Lăng Tiêu truyền âm nhắc nhở Thông Thiên một tiếng.

Sắc mặt Thông Thiên trầm xuống, hưng phấn trên mặt ẩn đi, ánh mắt bất thiện nhìn thoáng qua Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ bị nhìn đến thân thể căng thẳng, ánh mắt hoảng loạn, chẳng lẽ sư tôn phát hiện cái gì.

Thông Thiên không nói gì, dù sao không có chứng cứ, Lăng Tiêu hẳn là phát hiện cái gì, nhưng cũng không xác định, cho nên chỉ là để hắn phòng bị.

Tâm phòng bị người không thể không có, loại chuyện này vô cùng quan trọng, sai một bước có thể là thua cả bàn cờ.

Cho nên, hắn sẽ không đem Trường Nhĩ làm thế nào, nhưng cũng sẽ không lại trọng dụng.

Nhìn thấy Thông Thiên thu hồi ánh mắt, Trường Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hẳn là chính mình nghĩ sai, sư tôn hẳn là không phát hiện.

Mà ngay tại lúc này, trên Phong Thần Bảng lại thêm không ít cái tên, đệ tử đời thứ ba Xiển Giáo như Hồ Hoàn, Hoàng Thiên Hóa, Hổ Lân...

đều bị giết chết lên bảng.

Hóa ra là đệ tử tứ giáo trước đó bị Mộng Huyễn Tử La Đằng ảnh hưởng tâm thần tự tương tàn sát không chết, vừa chạy về đại doanh Tây Kỳ, kết quả Dương Tiễn và Ma Gia Tứ Tướng liền mang theo đại quân Đại Thương tập doanh.

Đệ tử tứ giáo trừ Lôi Chấn Tử lưng mọc hai cánh, chạy cực nhanh ra, những người khác toàn bộ bị giết chết.

Thông Thiên một phen tính kế này, giết chết hai vị Phó giáo chủ của tứ giáo, mười mấy đệ tử Đại La Kim Tiên, mấy chục người dưới Đại La Kim Tiên.

Thiên Đình, Hạo Thiên đừng nhắc tới có bao nhiêu cao hứng, hai đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ lên bảng, Thiên Đình về sau cũng có đại năng tọa trấn.

Gặp được phiền toái, rốt cục không cần hắn và Dao Trì đích thân xuất mã, có thể chỉ phái người đi tới.

Kỳ thật hắn cũng đỏ mắt Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng hắn không dám đi tìm Đạo Tổ đòi, dù sao hắn rốt cuộc không phải đệ tử Đạo Tổ.

Thân là đồng tử, lòng tham không đáy, không xác định rõ địa vị của mình, sợ là ngôi vị Thiên Đế đều không được làm.

Dù sao, Tiên Thiên Chí Bảo cũng không phải cải trắng, trong tay Đạo Tổ cũng sẽ không có bao nhiêu.

Mà Tứ giáo Ngũ Thánh thì là tức điên rồi, vốn dĩ cục thế cực tốt, bên phía bọn hắn chiếm thượng phong, kết quả bị Thông Thiên tính kế như thế, cục thế thuấn biến, bọn hắn tổn thất thảm trọng.

Đại quân Tây Kỳ lại bị đuổi tới ngoài Kim Kê Lĩnh, Cơ Phát cũng tê dại, Tị Thủy Quan cứ như có độc, sống chết công không phá được, tại Kim Kê Lĩnh giày vò qua lại.

Chương 185

Đừng nói sĩ khí đại quân đê mê, hắn đều không có lòng tin, tứ giáo cảm giác không ổn lắm a.

Ngọc Hư Cung.

Ngũ Thánh tề tựu, lại bắt đầu toan tính gây chuyện.

"Hừ, Thông Thiên khinh người quá đáng, dám cả gan tính kế Tứ giáo chúng ta.

Các ngươi có biện pháp gì báo thù này không?" Nguyên Thủy mở miệng trước, nói rõ mục đích mời chư Thánh tới đây.

"Hiện tại chính thần lên bảng đã có hai mươi người, Tiệt Giáo chỉ có hai, môn hạ Kim Ô một người cũng không có, toàn là đệ tử chúng ta lên bảng, trái ngược hoàn toàn với mưu tính ban đầu, không thể tiếp tục như vậy nữa." Chuẩn Đề híp mắt nói.

Tuy rằng Tịnh Lưu Ly thoát được một kiếp, nhưng Tây Phương Giáo cũng hy sinh vài tên Đại La Kim Tiên.

Nếu không phải Xiển Giáo và Yêu Giáo mỗi bên đều có một vị Chuẩn Thánh trung kỳ vẫn lạc, thì kẻ chịu thiệt thòi lớn nhất chính là Tây Phương Giáo.

Hiện tại thê thảm nhất là Xiển Giáo, đệ tử Đại La Kim Tiên chết mấy người, Phó giáo chủ cũng chết một người.

Nguyên Thủy ngày ngày tính đi tính lại, kết quả đến đầu đến đuôi Xiển Giáo nhất mạch lại chịu thiệt lớn nhất.

"Ngô có một pháp, định có thể báo thù, hạ gục Kim Kê Lĩnh và Tị Thủy Quan." Chuẩn Đề u u mở miệng nói.

“Pháp gì?” Tứ Thánh đều rất hiếu kỳ.

“Xích địa thiên lý Hạn Bạt!” “Thi đạo Ma Thần Hống sau khi bị Bàn Cổ chém chết, nguyên thần chia làm ba, thân thể hấp thu sát lục chi khí cùng thi khí sinh ra từ Hồng Hoang, hóa thành Thi Tổ Tướng Thần, bất tử bất diệt, thân thể kiên ngạnh có thể so với Tổ Vu.

Vào thời thượng cổ từng dấy lên tinh phong huyết vũ, sau bị phong ấn.” “Năm đó Nhân Hoàng Hiên Viên thị chinh chiến tứ phương, con gái là Nữ Bạt chiến tử, táng tại lưu vực Hoàng Hà.

Nơi đó vừa vặn có một luồng tàn hồn của Hống còn tồn tại thế gian, cùng thân thể Nữ Bạt dung hợp.

Hiện nay không sai biệt lắm đã dung hợp hoàn thành, kế thừa một hạng năng lực của Hống là xích địa thiên lý.” “Nơi đó cách Tị Thủy Quan không xa, để Nữ Bạt xuất quan, dẫn Nữ Bạt đi Tị Thủy Quan.” Chuẩn Đề nói.

“Bất quá chỉ là dung hợp một luồng nguyên thần của Hống, sợ là sẽ không quá lợi hại!” Lão Tử nhíu mày nói.

Nguyên thần của Hống lão biết, năm đó du lịch Hồng Hoang thu đồ đệ, Lão Tử từng vô ý tìm được một luồng nguyên thần của Hống.

Thứ này không có tự ngã ý thức, cường độ cũng chỉ tầm Đại La Kim Tiên.

Hống năm xưa là bị Bàn Cổ chém chết, chỉ lưu lại ba luồng nguyên thần tàn tạ đến mức không thể tàn hơn.

Trong truyền thừa của Tam Thanh bọn họ có hình ảnh trận Khai Thiên chi chiến, Hống là bị La Hầu tóm lấy làm tấm mộc che tên mới chết.

“Ta nơi này có một luồng nguyên thần của Hống, có thể dung nhập vào trong cơ thể Nữ Bạt, tất có thể làm cho thực lực của nàng

đại tăng!" Chuẩn Đề nói.

"Ta nơi này cũng có một luồng!" Lão Tử đồng tử co rụt lại, nếu là ba luồng nguyên thần của Hống dung hợp, thực lực Nữ Bạt khởi điểm ít nhất cũng là Chuẩn Thánh.

"Tốt, quá tốt rồi, thảo nào ngô vẫn luôn tìm không thấy luồng nguyên thần thứ ba của Hống." Chuẩn Đề đại hỉ.

"Ba luồng nguyên thần dung hợp, khẳng định không đủ để Thành Thánh, Chuẩn Thánh cũng không đủ a!" Nguyên Thủy nhíu mày, môn hạ Kim Ô phái ra Khổng Tuyên và Đại Bằng, Chuẩn Thánh gì cũng không đủ nhìn.

"Năm đó lúc Nữ Bạt hạ táng, nguyên thần còn chưa tiêu tán, cũng tức là nói Nữ Bạt còn chưa chết.

Đó là con gái của Nhân Hoàng Hiên Viên thị, chúng ta có thể khống chế nàng!" "Tam Hoàng ở trong lòng Nhân tộc có địa vị cực trọng, ai giết con gái Nhân Hoàng Hiên Viên thị, tất bị Nhân tộc coi là kẻ thù." "Đánh thắng được thì như thế nào?

Ai dám hạ sát thủ!" Chuẩn Đề cười lạnh nói.

Tứ Thánh tề tề nhìn về phía Chuẩn Đề, luận âm hiểm vẫn phải là ngươi a.

"Việc này liền làm phiền sư đệ." Lão Tử đem luồng nguyên thần Hống trong tay giao cho Chuẩn Đề.

Lão vẫn còn muốn giữ thể diện, việc đê hèn này không tiện đích thân đi làm.

Chuẩn Đề thì đã sớm không biết da mặt là vật gì, sau khi giở trò trên hai luồng nguyên thần của Hống, liền rời khỏi Ngọc Hư Cung.

Một bên khác, Doanh Châu Tiên Sơn.

Nhân sâm quả thành thục, Trấn Nguyên Tử thiết yến ăn mừng, Tây Vương Mẫu đột nhiên sắc mặt biến đổi: "Không ổn, có người động vào phần mộ Nữ Bạt." Năm đó Nữ Bạt là do Tây Vương Mẫu đích thân mai táng, bà ở chung quanh bố trí trận pháp bảo hộ.

Khi xưa Nữ Bạt bị yêu độc làm tổn thương nguyên thần, đợi bà chạy tới thì đã quá muộn.

Bởi vì việc này, bà vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Hiên Viên.

Hiên Viên nãi là Tử Vi Tinh Thần chuyển thế, vốn dĩ tính cách rất cởi mở, vì cái chết của Nữ Bạt mà cả người đều trở nên trầm mặc rất nhiều.

Tây Vương Mẫu vội vàng chạy tới nơi mai táng Nữ Bạt.

Trấn Nguyên Tử, Thần Nông, Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng đi theo.

Chuẩn Đề có khả năng không nghĩ tới Tây Vương Mẫu sẽ lưu lại một đạo thần thức thủ hộ trong trận pháp bố trí, phá trận sẽ bị Tây Vương Mẫu phát giác, nên cứ thế đứng tại chỗ giở trò.

Kết quả bị nhóm Tây Vương Mẫu bắt quả tang.

"Chuẩn Đề, ngươi làm cái gì?

Hưu tẩu!" Thấy Chuẩn Đề muốn chạy, nhóm Tây Vương Mẫu giận dữ, vây Chuẩn Đề lại.

Chuẩn Đề rất là xấu hổ, sao lại bị phát hiện rồi, lần này khó làm đây.

Tây Vương Mẫu và Thần Nông thì gã không sợ, nhưng Trấn Nguyên Tử, Khổng Tuyên, Đại Bằng liên thủ thì gã không thể không kiêng kị.

Thần Nông là Hồng Vân chuyển thế, Hồng Vân là triệt để buông

tha hết thảy chuyển thế làm Nhân tộc, trùng tu từ đầu, dù có vô tận khí vận Nhân tộc gia trì, hiện nay cũng mới Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Nhân tộc Tam Hoàng, Hiên Viên thị hiện nay bất quá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mạnh nhất là Toại Nhân thị, Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tây Vương Mẫu tuy rằng là đại năng lâu đời, nhưng trong tay không có pháp bảo đặc biệt lợi hại, lấy ra được cũng chỉ có cây Phượng Đầu Thoa do Đạo Tổ ban cho năm đó, là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Trấn Nguyên Tử thì không giống vậy, trong tay có Địa Thư.

Địa Thư có thể điều động chi lực địa mạch của Hồng Hoang, lực phòng ngự và năng lực vây khốn cực mạnh.

Mạng nhất là, phương Tây mới khôi phục được một chút nguyên khí, chọc giận Trấn Nguyên Tử, hắn dùng Địa Thư rút đi địa mạch phương Tây, phương Tây liền thật sự muốn hóa thành hoang vu, không chịu nổi a.

"Chuẩn Đề, đem Nữ Bạt lưu lại, giao đại rõ ràng ngươi muốn làm cái gì, nếu không ngô lập tức rút đi địa mạch phương Tây, Tây Phương Giáo vĩnh viễn đừng mong đại hưng." Trấn Nguyên Tử hoàn toàn không nể mặt Chuẩn Đề.

Mọi người đều là Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn hóa hình, ai cũng không kém ai, chẳng qua năm đó Đạo Tổ lựa chọn Chuẩn Đề mà không chọn hắn.

Các Thánh khác thì cũng thôi, đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hắn trước nay không phục, hai kẻ vay nợ để thành Thánh mà thôi.

Địa Thư trong tay, hắn ai cũng không sợ, dù là Đạo Tổ cũng không dám làm gì hắn, bởi vì hắn có thể dùng Địa Thư dẫn bạo địa mạch Hồng Hoang, ai cũng đừng mong sống yên ổn.

Cho nên, trước nay không ai sẽ đến tìm hắn gây phiền toái.

Dù là Thiên Định Lục Thánh nhìn thấy hắn cũng phải khách khách khí khí, vinh diệu độc nhất vô nhị dưới Thánh Nhân.

"Đừng đừng đừng, ngô đi ngang qua nơi này, thấy người này chưa chết, căn nguyên không kém, muốn mang về Tây Phương Giáo, không biết có liên quan đến các ngươi." "Các ngươi muốn, trả lại cho các ngươi là được." Chuẩn Đề vội vàng đem Nữ Bạt trả lại cho Tây Vương Mẫu.

Gã là thật sự sợ Trấn Nguyên Tử lão thất phu này động đến địa mạch phương Tây, gã cùng sư huynh làm hết thảy đều là vì chấn hưng phương Tây.

Chương 186

Địa mạch bị rút đi, phương Tây hóa thành đất hoang, linh khí trôi đi, còn chấn hưng cái rắm.

Trấn Nguyên Tử uy hiếp không được Tam Thanh và Nữ Oa, nhưng thật sự có thể uy hiếp gã và sư huynh.

Cũng may, gã động tác nhanh, hai luồng nguyên thần của Hống đã cùng Nữ Bạt dung hợp, trả thì trả, gã có thể khống chế Nữ Bạt, xem bọn Trấn Nguyên Tử có thể làm gì.

Ngay lập tức, Chuẩn Đề hóa thành lưu quang rời đi.

Đi xa xong, gã bấm pháp quyết khống chế Nữ Bạt.

Nữ Bạt trong lòng ngực Tây Vương Mẫu đột nhiên mở mắt, khí tức bạo trướng, tản mát ra nhiệt năng thao thiên, phảng phất muốn hóa thành mặt trời thứ hai, Tây Vương Mẫu đều bị bỏng rát, vội vàng bạo lui.

Mọi người đều bị nhiệt năng Nữ Bạt tản mát ra làm giật mình, lui ra xa xa, cẩn thận không dám tới gần.

Khí tức Nữ Bạt không ngừng leo thang, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí, vẫn luôn leo lên đến Chuẩn Thánh trung kỳ mới dừng lại.

Nhiệt năng trên người cũng càng ngày càng thịnh, hơi nước trong vạn dặm đều bị chưng khô, hóa thành đất chết.

Cũng may nơi này hẻo lánh, đều là núi lớn liên miên, không có Nhân tộc cư trú.

Nhưng dã thú trong núi đều trong nháy mắt biến thành xác khô.

Nữ Bạt thức tỉnh lại, nhìn về phía Tây Vương Mẫu, tức khắc hân

hoan bay về phía bà: "Sư tổ!" Tây Vương Mẫu lại sợ tới mức liên liên lui về phía sau.

Hiện tại nhiệt năng tản mát trên người Nữ Bạt quá khủng khiếp, dựa vào quá gần bà cũng không chịu nổi.

"Sư tổ, người... người không cần Nữ Bạt nữa sao?" Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Tây Vương Mẫu, Nữ Bạt thương tâm khóc, chỉ là nước mắt vừa chảy ra đã bị bốc hơi.

"Không, không phải..." Tây Vương Mẫu nhất thời không biết giải thích như thế nào.

Nữ Bạt tử nhi phục sinh bà rất cao hứng, chỉ là Nữ Bạt sợ là còn không biết bản thân hiện tại là tình huống gì.

"Nữ Bạt, thân thể con xảy ra một chút trạng huống, con cứ ở nguyên tại chỗ đừng cử động." "Đại Bằng, ngươi mau trở về tìm Tam sư phụ ngươi tới.

Ta đi tìm Chuẩn Đề, khẳng định là tên lừa trọc chết tiệt kia giở trò." Trấn Nguyên Tử lúc này là trấn định nhất, an bài xong liền hướng phương Tây mà đi.

Đại Bằng cũng hóa ra bản thể, cực tốc hướng Bồng Lai Tiên Sơn chạy về.

Mà ngay sau khi hai người rời đi, Nữ Bạt đột nhiên bay về hướng nam.

"Nữ Bạt, con khoan hãy động, sư tổ khẳng định sẽ làm cho con khôi phục!" Tây Vương Mẫu vội vàng trấn an.

"Sư tổ, con khống chế không được thân thể của mình!" Nữ Bạt rất ủy khuất, cực lực muốn khống chế, nhưng căn bản khống chế không được.

Nàng tỉnh táo, nhưng thân thể lại không quy nàng khống chế.

"Sao lại như vậy?" Ba người Tây Vương Mẫu không kịp nghĩ nhiều, thôi động pháp lực muốn khống chế được Nữ Bạt, nhưng pháp lực vừa mới đến gần liền bị nhiệt năng khủng bố dung hóa mất.

"Thổ khắc Thủy, Khổng Tuyên, ngươi mau dùng Thổ chi pháp tắc chi lực!" Thần Nông nói.

Khổng Tuyên vội vàng thôi động Thổ chi pháp tắc, nhiên nhi vừa đến gần, cũng bị dung hóa mất.

"Nàng cái này hình như không phải lửa, chính là đơn thuần nhiệt!" Khổng Tuyên nhíu mày, sau đó thôi động Hỏa chi pháp tắc, lần này đảo không bị dung hóa, nhưng vẫn không khống chế được Nữ Bạt.

"Ngũ Cực Kiếm Trận!" Khổng Tuyên tế xuất Ngũ Cực Kiếm bố trận, lợi dụng đặc tính ngũ hành tuần hoàn sinh sinh bất tức, muốn vây khốn Nữ Bạt.

Nhưng Nữ Bạt cứ một mực đâm đầu vào kiếm trận, phảng phất muốn tự vẫn.

Khổng Tuyên sợ làm bị thương Nữ Bạt, bất đắc dĩ rút kiếm trận, dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ thu Nữ Bạt vào.

Nhưng Nữ Bạt chạy loạn khắp nơi, điên cuồng phá hư thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Khổng Tuyên không tiện ra tay với Nữ Bạt, cứ như vậy sẽ làm Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị tổn hại, bất đắc dĩ chỉ có thể thả ra.

Động không được, thực sự nghẹn khuất.

Nguyên Thủy ẩn nặc khí tức qua bên này xem xét, nhìn thấy dáng vẻ bó tay bó chân của nhóm Khổng Tuyên đối với Nữ Bạt, vừa lòng gật gật đầu.

Xem ra dự đoán của Chuẩn Đề là đúng, những người này không nguyện làm bị thương Nữ Bạt.

Nữ Bạt một đường bay về hướng nam, đó là hướng Tị Thủy Quan.

"Sư tổ, con... con làm sao vậy?" Nữ Bạt kinh hoảng bất an, ủy khuất đến phát khóc.

"Chúng ta tạm thời cũng không biết, đừng sợ, sư tổ sẽ bồi con!" Tây Vương Mẫu nhu thanh an ủi.

"Khổng Tuyên, ngươi dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ đi thu Nhân tộc phía trước lại tạm thời.

Hướng này là đi Tị Thủy Quan, khẳng định là Chuẩn Đề giở trò.

Ngươi đi Tị Thủy Quan, thông tri thủ quân Đại Thương rút lui trước!" Thần Nông thần sắc ngưng trọng an bài.

Khổng Tuyên gật gật đầu, vội vàng đi làm.

Xích địa hoang vu nhanh chóng lan tràn, Khổng Tuyên cũng không rảnh giải thích, đem Nhân tộc dọc đường toàn bộ thu vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một đường đi tới Tị Thủy Quan.

"Sư tôn!" Nhìn thấy Khổng Tuyên tới, Dương Tiễn rất là vui vẻ.

"Nhanh, thông tri thủ tướng Tị Thủy Quan, chạy nhanh rút lui, lát nữa sẽ giải thích cho con!" Khổng Tuyên thúc giục nói.

Dương Tiễn nhìn thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ, biết sư tôn khẳng định không phải người khác giả mạo, vội vàng đi thông báo.

Đại quân Nhân tộc thời đại này ít nhất đều là võ đạo tiểu hữu sở thành, thể phách rất mạnh, năng lực hành động cũng cực cường, thực mau liền vận chuyển lương thảo rút lui về phía đông.

Một bên khác, đại quân Tây Kỳ cũng thu được tin tức, vội vàng lui

về phía sau.

Hoang vu xích địa lan tràn tới, Tị Thủy Quan hùng vĩ đều sa hóa sụp đổ.

Mà Lăng Tiêu cũng rốt cuộc cùng Đại Bằng chạy tới.

Kỳ thật Lăng Tiêu đã sớm biết, hắn vốn là có thể phòng ngừa, nhưng nếu ra tay ngăn cản nguyên thần Hống dung hợp cùng Nữ Bạt, Nữ Bạt sẽ chết chắc.

Không ngăn cản, Nữ Bạt còn có thể tử nhi phục sinh.

Đây vốn là một trong những bố cục và hậu thủ mà Lăng Tiêu lưu lại năm xưa.

Lúc ấy nguyên thần Nữ Bạt trúng độc, lấy nguyên thần của Nữ Bạt căn bản không chịu nổi, dù là Lăng Tiêu dùng Tam Quang Thần Thủy đều vô dụng, thật sự bó tay không biện pháp.

Mà Hống là Cương Thi Thủy Tổ, vạn độc bất xâm.

Nguyên thần Hống dung hợp cùng Nữ Bạt, có thể hóa giải yêu độc trong nguyên thần nàng.

"Bất quá, Nữ Bạt không nên cường đại như thế, tất nhiên là bị tên lừa trọc chết tiệt Chuẩn Đề giở trò gì đó!" Nữ Bạt một đường đi về Tị Thủy Quan chính là chứng minh tốt nhất.

Chương 187

Chuẩn Đề muốn dùng Nữ Bạt tới công đánh Tị Thủy Quan, liệu định Nữ Bạt là con gái Hiên Viên, không ai sẽ thương hại, làm cho bọn họ bó tay bó chân.

"Đi, đi Thái Dương Tinh trước!" Lăng Tiêu đã sớm nghĩ kỹ đối sách, trực tiếp dùng Ngũ Hành Pháp Tắc vây khốn Nữ Bạt, mang về Thái Dương Tinh.

Ngũ Hành Pháp Tắc của hắn so với Khổng Tuyên lợi hại hơn nhiều, sức mạnh Thánh Nhân so với Chuẩn Thánh mạnh hơn quá nhiều, cầm cố Nữ Bạt cũng không khó.

Trên Thái Dương Tinh vốn dĩ hoang vu một mảnh, không có gì để Nữ Bạt phá hoại.

Lăng Tiêu lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy hóa thành mưa hàng xuống, những vùng xích địa hoang vu bị Nữ Bạt phá hoại nhanh chóng biến thành ốc đảo xanh tươi.

Nhưng những dã thú, phòng ốc, cùng Tị Thủy Quan đã sa hóa băng tháp kia, dù là Lăng Tiêu cũng vô năng vi lực.

Khổng Tuyên đem Nhân tộc thu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ thả ra, đơn giản nói một chút, để ai về nhà nấy, chờ Nhân Hoàng cho người đưa lương thực tới.

Một bên khác, Trấn Nguyên Tử đuổi tới Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề cho người mở ra hộ giáo đại trận ngăn trở Trấn Nguyên Tử.

Nhưng dưới sự uy hiếp dùng địa mạch phương Tây của Trấn Nguyên Tử, gã không thể không ra gặp hắn.

“Đường đường Thánh Nhân, thế nhưng lại ti bỉ như thế, ngươi đã làm gì với Nữ Bạt?” Trấn Nguyên Tử phẫn nộ chất vấn.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu chớ có bằng không bôi nhọ sự trong sạch của bần đạo, là bần đạo cứu Nữ Bạt.

Các ngươi không cảm tạ thì cũng thôi, còn đốt đốt bức nhân như thế.” “Nữ Bạt cùng nguyên thần Hống dung hợp, quan hệ gì tới bần đạo?

Bần đạo lúc ấy đang nghĩ biện pháp giải quyết, các ngươi liền tới rồi, bần đạo cái gì cũng chưa làm!” Chuẩn Đề đương nhiên sẽ không nhận.

Tuy rằng không làm gì được đại quân Đại Thương, nhưng làm phế đi Tị Thủy Quan, Thương quân không còn hiểm để thủ, cũng coi như là thu hoạch.

“Hừ, ngươi tốt nhất thật sự không động tay chân gì, nếu không ngô khẳng định rút đi địa mạch phương Tây!” Trấn Nguyên Tử phát giác Lăng Tiêu đem Nữ Bạt đi Thái Dương Tinh, cũng lười cùng Chuẩn Đề xả da.

Trong miệng tên lừa trọc này không có một câu nói thật, còn không bằng đi hỏi Lăng Tiêu.

“Trấn Nguyên Tử, ngươi chớ có quá phóng túng.

Ngươi nếu hủy phương Tây, phá hư căn cơ của bần đạo cùng sư huynh, huynh đệ ta cũng không có gì để mất, tất diệt ngươi!” Bị Trấn Nguyên Tử năm lần bảy lượt uy hiếp, Chuẩn Đề cũng não, giở thói ngang ngược chứ gì, ai chẳng biết, bần đạo đường đường Thánh Nhân, còn có thể bị ngươi khi dễ.

“Hừ, phương Tây là tâm huyết sư huynh đệ các ngươi.

Các ngươi nếu là có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm cùng bần đạo đồng

quy vu tận, bần đạo tùy thời phụng bồi!" Trấn Nguyên Tử hừ lạnh một tiếng, hướng Thái Dương Tinh mà đi.

Chuẩn Đề mặt đều đen, đúng vậy, sư huynh đệ bọn họ vì phương Tây trả giá quá nhiều, phương Tây thật vất vả mới khá lên được.

Để tâm huyết mười mấy vạn năm hủy hoại trong chốc lát, bọn họ sao có thể tàn nhẫn hạ quyết tâm.

Đáng chết, hình như bị Trấn Nguyên Tử nắm thóp rồi, đáng giận.

Thái Dương Tinh.

Lúc nhóm Lăng Tiêu đến, Thập Kim Ô đã tới trước một bước, đang đợi bọn họ.

"Mười đứa các ngươi hấp thu nhiệt năng trên người Nữ Bạt, đối với các ngươi chính là đại bổ, có thể tăng lên bản nguyên các ngươi!" Lăng Tiêu phân phó nói.

Bản nguyên Thái Dương Tinh cũng không chỉ đơn giản là lửa, còn có nhiệt.

Lửa không nhất định chính là nhiệt, lửa cùng nhiệt là hai loại khái niệm.

Lửa là lửa, nhiệt là nhiệt, chỉ là đa số lửa đều ẩn chứa nhiệt năng.

Tỷ như Lưu Ly Tịnh Hỏa, U Minh Quỷ Hỏa, những thần hỏa này liền cùng nhiệt một chút quan hệ cũng không có, lại tỷ như Phần Thiên Băng Diễm, càng là lạnh băng.

Mà bản nguyên Thái Dương Tinh, chính là tổ hợp của lửa và nhiệt.

Kim Ô từ trong bản nguyên Thái Dương Tinh dựng dục mà ra, bản nguyên chính là lửa và nhiệt.

Thập Kim Ô bản nguyên không đủ cường đại, chỉ có hai chân.

Đế Tuấn gần đây vẫn luôn nghiên cứu làm sao để tăng lên bản nguyên Thập Kim Ô, vốn là muốn để Thập Kim Ô hấp thu thần hỏa, nhưng hấp thu không được, phản đảo là hấp thu nhiệt năng lại hữu dụng.

Bởi vì thuộc tính các loại thần hỏa không phải giống nhau như đúc, khó có thể kiêm dung.

Thập Kim Ô lấy Thái Dương Chân Hỏa làm bản mệnh bản nguyên, vô pháp lại dung nạp thần hỏa khác.

Nhưng nhiệt năng bất đồng, chỉ cần là nhiệt năng, thuộc tính đều là giống nhau.

Nhiệt bản thân cũng là một loại đại đạo pháp tắc, một loại đại đạo pháp tắc phi thường đơn nhất.

Tỷ như Thủy chi pháp tắc, có rất nhiều loại lý giải: công kích, trị dũ...

Nhưng Nhiệt chi pháp tắc chỉ có một loại lý giải, chính là nhiệt.

Đế Tuấn tìm vài loại thần hỏa trở về, để Thập Kim Ô hấp thu nhiệt năng trong đó, tăng lên không ít bản nguyên.

Bản nguyên mạnh yếu, đó là thể hiện của căn nguyên, căn nguyên cũng đại biểu cho tư chất.

Lấy căn nguyên của Thập Kim Ô, rất khó thành Thánh, không thành Thánh chung quy là con kiến, Đế Tuấn thương con sốt ruột, rất gấp.

Hiện tại Nữ Bạt xuất hiện, quả thực chính là đại cơ duyên đưa tới cửa cho Thập Kim Ô, có thể hung hăng đại bổ một đợt!

Thập Kim Ô vây quanh Nữ Bạt, hưng phấn điên cuồng hấp thu nhiệt năng Nữ Bạt tản mát ra.

“Đạo hữu, ngài có biết đây là có chuyện gì?

Có phải Chuẩn Đề đã làm gì với Nữ Bạt không?” Tây Vương Mẫu thấy Lăng Tiêu có biện pháp giải quyết nhiệt năng Nữ Bạt tản mát, nhẹ nhàng thở ra.

“Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần nãi là ba ngàn đại đạo pháp tắc biến thành, trong đó Hỗn Độn Ma Thần do Thi đạo pháp tắc biến thành tên là Hống.

Trong Khai Thiên chi chiến bị La Hầu bắt làm tấm mộc che tên, nguyên thần bị Bàn Cổ chém nát, chỉ còn lại có ba luồng tàn hồn không có ý thức.” “Ta vừa rồi dùng Vận Mệnh Pháp Tắc thôi diễn một phen, thân thể Hống dung hợp sát lục sinh ra thi khí, hóa thành Thi Tổ Tướng Thần, bất tử bất diệt, vào thời thượng cổ khuấy động tinh phong huyết vũ, cuối cùng bị đại năng liên thủ phong ấn tại Tiên Thiên Chí Bảo Trấn Thiên Quan.

Ba luồng nguyên thần của Hống cũng sẽ từng người tạo tựu ba tôn Thi Tổ, Nữ Bạt nãi là một trong số đó, tên viết Hạn Bạt.

Nữ Bạt thiên tính thiện lương, oán hận chính mình đồ thán thương sinh, lại không thể tự khống chế, sinh ra cảm xúc chán đời, đi hướng cực đoan.” “Kẻ cương thi, nhảy ra ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành.

Thi khí thế gian càng nặng, bọn họ càng mạnh.

Thi khí bất diệt, bọn họ bất tử.

Chủ yếu là ba luồng nguyên thần và thân thể của Hống đã cùng thi khí dung hợp, thi khí bất diệt liền vô pháp triệt để tiêu vong, tình huống xấp xỉ với Ngũ Trùng thời thượng cổ.” Lăng Tiêu giảng giải cho mọi người.

“Đây...

đây là túc mệnh của con sao?

Nhưng con không muốn biến thành quái vật, con không muốn hại người!" Nữ Bạt thương tâm nức nở.

Nàng muốn giống như trước đây bồi ở bên người phụ thân và sư tổ, nhưng hiện tại ngay cả sư tổ cũng vô pháp tới gần nàng, làm nàng vô pháp tiếp thu.

Chương 188

“Đây là túc mệnh, cũng là cơ duyên.

Ta vừa rồi xem xét qua, vốn dĩ ngươi vừa mới xuất thế, còn chưa hấp thu thi khí, không nên mạnh như vậy, nhưng mặt khác hai luồng nguyên thần Hống thế nhưng cũng cùng nguyên thần ngươi dung hợp.” “Mười có tám chín là Chuẩn Đề giở trò, đánh mặt khác hai luồng nguyên thần Hống vào trong cơ thể ngươi, tăng lên tu vi của ngươi, muốn lợi dụng ngươi công phá Tị Thủy Quan.” “Đây đối với ngươi mà nói là một cái cơ hội!

Ngươi tu Thi đạo pháp tắc, chưởng khống tu nguyên thần Hống, ngày khác lộng được thân thể Hống, cũng tức là Tướng Thần, ngươi đem nó hấp thu dung hợp, bản nguyên đại đại tăng cường, thành Thánh cũng không khó.” “Phụ thân ngươi chú định sẽ thành Thánh, sư tổ ngươi tương lai cũng rất có khả năng sẽ thành Thánh.

Ngươi nếu thật muốn vĩnh viễn bầu bạn với bọn họ, vậy nỗ lực làm chính mình cũng thành Thánh, nỗ lực khống chế được nguyên thần Hống, từ trong đó tham ngộ Thi đạo pháp tắc.” Lăng Tiêu nói.

“Nữ Bạt, đây là thiên đại cơ duyên, không cần lại thương tâm, không cần lại khổ sở.

Hảo hảo nỗ lực, cha sẽ bồi con, chúng ta phụ nữ cùng sư tổ con cùng nhau thành Thánh, vĩnh viễn ở bên nhau, vạn kiếp bất diệt.” Lúc này, Hiên Viên cũng tới rồi, nhìn thấy con gái lại sống lại, không cấm vui đến phát khóc.

“Cha, nhưng là... nhưng là con khống chế không được chính mình, con sẽ hại chết rất nhiều người.” Nhìn thấy người thân nhất, Nữ Bạt khóc đến không thành tiếng.

“Nguyên thần Hống bạo táo, phệ sát, lại bị Chuẩn Đề tên lừa trọc kia động tay chân, ngươi mới có thể khống chế không được thân thể.” “Chuẩn Đề tên lừa trọc chết tiệt kia động tay chân ta sẽ giải quyết.

Từ hôm nay trở đi, ta sẽ phong ấn ngươi và Thập Kim Ô cùng một chỗ tại Thái Dương Tinh.

Nhiệt năng ngươi tản mát, Thập Kim Ô sẽ giúp ngươi giải quyết.” “Thái Dương Tinh trọc lóc, cũng không có gì để ngươi phá hoại, ngươi chỉ quản an tâm từ trong nguyên thần Hống tham ngộ Thi đạo pháp tắc là tốt rồi.

Chỉ cần ngươi tham ngộ đến trình độ nhất định, là có thể chưởng khống nguyên thần Hống, cũng có thể chưởng khống nhiệt năng tản mát.” Lăng Tiêu nói.

“Tạ Thánh Phụ, vất vả mười vị hoàng tử.” Hiên Viên cảm kích liên liên hành lễ.

Ở Nhân tộc trải qua quá nhiều, đối với Nhân tộc có cảm tình cực kỳ thâm hậu, hắn càng thích thân phận Nhân Hoàng Hiên Viên thị này, không còn dùng thân phận Tử Vi Tinh Thần đối mặt người đời.

“Không vất vả, không vất vả, Nữ Bạt muội muội, muội có thể không cần nỗ lực như vậy, để chúng ta hấp thu nhiều chút nhiệt năng tăng lên bản nguyên.” Lục Áp tiện hề hề nói.

Lăng Tiêu tức giận cho một cái tát, tiểu gia hỏa này ngày ngày đi theo Đại Bằng nghịch ngợm gây sự, đều bị Đại Bằng dạy hư, tiện hề hề, thập phần thiếu đánh.

Mà Nữ Bạt lại bị chọc cười, nín khóc mỉm cười.

Có người không sợ nàng, không ghét bỏ nàng là quái vật, nguyện ý tới gần nàng, thật tốt.

“Đại Bằng, ngươi nhìn xem việc tốt ngươi làm, dạy bọn chúng

thành cái dạng gì!" Lăng Tiêu trừng mắt nhìn Đại Bằng một cái.

"Sao lại là lỗi của con, con chỉ mang bọn chúng chơi, cái gì cũng chưa làm!" "Vô Chi Kỳ và Viên Hồng bọn họ sao người không nói, mười đứa nó thích nhất quấn lấy Tam Tiêu sư muội, nói không chừng là Tam Tiêu sư muội dạy hư bọn chúng!" Đại Bằng ủy khuất không chịu được.

"Tam Tiêu có thể giống ngươi không đáng tin cậy?

Đi Tây Phương Giáo thông tri Chuẩn Đề, không lập tức giải khai khống chế đối với Nữ Bạt, ta đích thân đi bái phỏng." Lăng Tiêu trừng mắt nhìn một cái.

"Được, chuồn thôi chuồn thôi." Đại Bằng hóa ra bản thể, kêu gọi hướng phía Tây mà đi.

Khổng Tuyên che mặt, vớ phải đứa em trai nhị hóa thế này, lão mất mặt rồi.

Nhưng có sao nói vậy, Đại Bằng một ngày không có bộ dáng đứng đắn, nghịch ngợm gây sự, nhưng mà cảm tình với Tam sư tôn lại là tốt nhất.

Đừng nhìn Tam sư tôn thường xuyên huấn Đại Bằng, nhưng chưa bao giờ động thủ thật sự.

Đại Bằng có thể cười hi hi cùng Tam sư tôn làm nũng, Tam sư tôn còn các loại chiều chuộng, đãi ngộ độc nhất vô nhị.

Đại Bằng đi rồi, Lăng Tiêu tiếp đón mọi người rời đi Thái Dương Tinh, chỉ để lại Nữ Bạt và Thập Kim Ô.

Hiên Viên và Tây Vương Mẫu cũng không đi, muốn lưu lại bồi Nữ Bạt.

Lăng Tiêu mang theo Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên ra tới sau,

khởi động thủ hộ đại trận của Thái Dương Tinh - Thái Dương Chân Hỏa đại trận.

Tây Phương Giáo.

"Chuẩn Đề, Tam sư tôn ta bảo ta tới thông tri ngươi một tiếng, ngươi nếu không chủ động giải trừ khống chế đối với Nữ Bạt, Tam sư tôn ta sẽ đích thân tới bái phỏng!" Đại Bằng bay đến trời cao Tây Phương Giáo, bá đạo thông báo.

Thân ảnh Chuẩn Đề hiện ra, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Lăng Tiêu đạo hữu nói đùa, bần đạo khi nào khống chế Nữ Bạt?" "Sư tôn ta nếu không phát hiện cái gì, há sẽ để ta tới thông báo.

Ngươi sẽ không phải cảm thấy có Tiên Thiên Chí Bảo là có thể cùng sư tôn ta va chạm một chút đi, ta thấy ngươi gần đây rất tự tin a!" Đại Bằng châm chọc nói.

"Ha ha, đừng quên bần đạo vẫn là đệ tử Đạo Tổ, vô cớ ra tay với bần đạo, Đạo Tổ há sẽ ngồi yên không quản!" Chuẩn Đề như cũ ngoài cười nhưng trong không cười.

"Vô cớ?

Ngươi sợ là quên Nữ Bạt là Nhân tộc, càng là con gái Nhân Hoàng.

Sư tôn ta là Nhân tộc Thánh Phụ, ngươi tính kế con gái Nhân Hoàng, động thủ trước, sư tôn ta ra tay rất hợp lý đi?" Đại Bằng nói.

Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề cứng lại một chút, bất quá, gã vẫn rất tự tin chính mình làm rất bí mật, Lăng Tiêu tìm không thấy chứng cứ: "Nói bần đạo tính kế con gái Nhân Hoàng, vậy bần đạo tính kế như thế nào?" "Thật đủ mạnh miệng, trong cơ thể Nữ Bạt vốn chỉ có một đạo nguyên thần Hống, hai đạo tàn hồn Hống còn lại là ngươi đánh vào trong cơ thể Nữ Bạt, thật coi sư tôn ta phát hiện không được?

Đừng quên sư phụ ta tham ngộ Thời Gian Pháp Tắc, có thể Thời Gian Hồi Tố.” Đại Bằng não hỏa nói.

Phiền nhất là xả da với tên lừa trọc chết tiệt này, da mặt cực dày, cực kỳ giỏi giảo biện.

“Không có khả năng, muốn Thời Gian Hồi Tố, ít nhất yêu cầu đem Thời Gian Pháp Tắc tham ngộ đến đại thành.

Thời Gian Pháp Tắc thuộc về pháp tắc khó tham ngộ nhất trong các loại pháp tắc, Lăng Tiêu đạo hữu làm sao có khả năng đem Thời Gian Pháp Tắc tham ngộ đến đại thành.” Chuẩn Đề lắc đầu, trước kia đối chiến đều không thấy Lăng Tiêu thi triển Thời Gian Pháp Tắc, sao có thể đột nhiên tham ngộ đại thành, Đại Bằng khẳng định là đang lừa gã.

“Quên mất năm đó Thập Nhị Tổ Vu giao cho ba vị sư tôn ta cảm ngộ pháp tắc của từng người bọn họ, trong đó liền có Thời Gian Pháp Tắc.” “Ta cũng lười cùng ngươi vô nghĩa, hay là chúng ta đánh cuộc một phen, xem là ngươi đuổi kịp ta trước, hay là ta giết chết bảo bối đồ đệ Di Lặc của sư huynh ngươi trước?” Đại Bằng đã mất kiên nhẫn, hóa ra bản thể hướng Thiên Đình mà đi.

Sắc mặt Chuẩn Đề đại biến, trong đệ tử Tây Phương Giáo, Di Lặc không thể nghi ngờ là xuất sắc nhất, nhưng khẳng định sẽ không phải đối thủ của Đại Bằng.

Trong tay Đại Bằng có Tiên Thiên Chí Bảo, Di Lặc chống không được bao lâu.

Lấy tốc độ của Đại Bằng, thật có khả năng trước khi gã đuổi kịp đã giết chết Di Lặc.

“Từ từ, có chuyện hảo hảo nói, bần đạo giải trừ là được!” Chuẩn Đề cuối cùng vẫn là không dám đánh cuộc, Di Lặc chính là được gã và

sư huynh coi là tương lai của Tây Phương Giáo.

Mục đích lợi dụng Nữ Bạt công phá Tị Thủy Quan đã đạt tới, giá trị lợi dụng của Nữ Bạt giảm đi rất nhiều.

Hiện tại bị Lăng Tiêu nhốt tại Thái Dương Tinh, gã có khống chế thế nào, Nữ Bạt cũng ra không được, cùng lắm là khống chế Nữ Bạt tự vẫn, không có ý nghĩa gì.

Nữ Bạt chết rồi, gã lại không chiếm được nửa điểm ích lợi.

Đến lúc đó, lỡ như thật sự chọc giận Lăng Tiêu, gã còn phải chết thêm một lần...

Vì một quân cờ không còn giá trị lợi dụng bao nhiêu mà hy sinh chính mình và thủ đồ Tây Phương Giáo, thật sự không có lời.

"Ngươi tốt nhất đừng lại động tay chân gì, bằng không ta ngày ngày quang cố phương Tây, có giỏi thì đệ tử Tây Phương Giáo các ngươi vĩnh viễn trốn ở Tu Di Sơn đừng ra tới." Đại Bằng uy hiếp một tiếng.

Chuẩn Đề hóa ra một cái phù ấn bóp nát, sắc mặt rất khó xem, tên súc sinh lông lá này quả thực khinh người quá đáng.

Nhưng khổ nỗi gã và sư huynh không thuận tốc độ, lấy tên súc sinh lông lá này một chút biện pháp cũng không có.

Lực chiến đấu của Đại Bằng khẳng định không bằng Khổng Tuyên, nhưng so với Khổng Tuyên còn khó đối phó hơn, đến đi như gió, phi thường khó giữ lại.

Phiền nhất chính là bản thân tốc độ Đại Bằng đã cực nhanh, sau khi tham ngộ Phong Lôi Pháp Tắc càng là như hổ thêm cánh, dù là gã và sư huynh tham ngộ Phong Lôi Pháp Tắc, tốc độ cũng chưa chắc kịp được Đại Bằng.

Côn Bằng tên kia cũng không biết chết ở đâu rồi, Côn Bằng công nhận tốc độ nhanh nhất Hồng Hoang.

Chương 189

Năm đó bị nhiều Tử Tiêu Cung hồng trần khách như vậy vây truy chặn đường cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, đều dựa vào tốc độ sống sót.

Nếu là thỉnh Côn Bằng ra tay, có lẽ có thể bắt được Đại Bằng.

Càng nghĩ càng giận, Chuẩn Đề hướng Bắc Hải mà đi, lại đi tìm xem Côn Bằng tên kia.

Nhiên nhi, đừng nói Côn Bằng, Côn Bằng Yêu Sư Cung đều không ở Bắc Hải, lại đi Huyết Hải tìm một lần, vẫn là không có.

Minh Hà cũng không biết chết ở đâu rồi, chỉ có Tu La tộc do Minh Hà sáng tạo.

Trải qua mấy vạn năm, Tu La tộc hiện tại đã có hơn mười vị Đại La Kim Tiên.

Chuẩn Đề tròng mắt vừa chuyển, nhân lúc Minh Hà không ở, dứt khoát trực tiếp đem người ta cưỡng chế độ hóa đi phương Tây.

Cùng lúc đó, Tị Thủy Quan.

Nguy cơ giải trừ, Hàn Vinh dẫn dắt đại quân Đại Thương trở về, nhìn thấy Tị Thủy Quan đã sa hóa sụp đổ, trực tiếp ngốc luôn.

Mà đại quân Tây Kỳ cũng chạy tới, Võ Vương nhìn thấy Tị Thủy Quan biến thành phế tích, đại hỉ, hạ lệnh tiến công.

Tây Kỳ cử quốc chi lực công đánh Đại Thương, mà Đại Thương hiện tại tứ diện sở ca, bốn mặt đều phải phái binh phòng thủ, đại quân tinh nhuệ nhất do Văn Thái Sư dẫn dắt thì bị giữ chân ở Bắc Hải.

Cho nên, binh lực Đại Thương bố trí tại phương Tây không nhiều

bằng binh lực Tây Kỳ, trước kia dựa vào cửa quan để thủ nên cũng không sợ, nhưng hiện tại cửa quan không còn, Thương quân bên này lập tức liền rơi vào hoàn cảnh xấu.

Dương Tiễn và Ma Gia Tứ Tướng đang muốn động thủ, lại thấy mười mấy tên đệ tử Tứ giáo từ bốn phương tám hướng vây giết mà đến, toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên.

"Không xong, mau đi!" Ma Lễ Thanh sắc mặt đại biến, mang theo ba vị huynh đệ ý đồ hướng phía đông đột phá vòng vây.

Dương Tiễn biết Độn Địa thần thông, trực tiếp độn địa mà chạy.

Tứ giáo đã sớm tính kế tốt, Ma Gia Tứ Tướng rất mau liền rơi vào trùng vây.

Trốn không thể trốn, bốn huynh đệ chỉ có thể tử chiến.

Hồ Lôi và Dư Hóa bị giết trước.

Ngay tại lúc này, Dương Tiễn đột nhiên từ dưới đất chui ra, đánh lén giết chết một tên đệ tử Tây Phương Giáo.

Hành động này phi thường mạo hiểm, nếu không phải lui nhanh thì cũng sẽ bị bao vây.

"Dương sư điệt, chúng ta hôm nay sợ là đi không được rồi, ngươi mau đi đi, đừng quản chúng ta, Tử Kim Hoa Hồ Điêu sau này liền giao cho ngươi." Ma Lễ Thọ cởi xuống túi pháp khí bên hông ném cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn tiếp nhận, thần sắc khó coi, độn nhập ngầm.

Tất cả mọi người đều cho rằng dưới cục diện này, hắn khẳng định sẽ đi, nhưng hắn không đi.

Lúc đệ tử Tứ giáo vây ẩu Ma Gia Tứ Tướng, hắn lại từ lòng đất chui ra, dùng pháp bảo Nhân Chủng Đại đoạt được trước đó thu đi

một tôn Đại La Kim Tiên của Xiển Giáo.

Bị Dương Tiễn làm như vậy, đệ tử Tứ giáo bó tay bó chân, không dám lại toàn lực ra tay, sinh sợ bị Dương Tiễn đánh lén.

Thời gian này cùng Ma Gia Tứ Tướng kề vai chiến đấu, kết hạ hữu nghị rất thâm hậu, Dương Tiễn muốn cứu Ma Gia Tứ Tướng, nhưng nại hà tu hành ngày ngắn, tu vi không đủ, có tâm vô lực.

Song quyền nan địch tứ thủ, cuối cùng Ma Gia Tứ Tướng vẫn là ngã xuống.

"Dương sư điệt, chúng ta biết ngươi tận lực rồi, mau đi đi, ngày sau lại vì chúng ta báo thù." Ma Lễ Thanh cuối cùng lưu lại một câu nói như vậy.

Dương Tiễn không cam lòng lại không thể nại hà, cuối cùng chỉ có thể nén đau thương độn địa rời đi.

Song phương đại quân giao chiến, hai con trai của Tổng binh Hàn Vinh là Hàn Thăng, Hàn Biến đoạn hậu chiến tử.

Hàn Vinh cường nhẫn bi thống lui về Giai Mộng Quan, đại quân thương vong quá nửa.

Mà đệ tử Tứ giáo giải quyết xong Ma Gia Tứ Tướng, công nhiên xé bỏ ước định Tiên nhân không được ra tay đối với phàm nhân, truy sát mà đến, muốn đuổi tận giết tuyệt.

Thời điểm quan trọng!

Hạnh hảo đệ tử Tiệt Giáo là Cửu Long Đảo Tứ Thánh mang theo ba đồ đệ chạy tới, bố hạ Càn Khôn Tứ Tượng Trận, trọng thương hai tên đệ tử Tứ giáo, đánh lui đệ tử Tứ giáo khác, hộ tống Thương quân lui lại tiến vào Giai Mộng Quan.

Một bên khác, khi đệ tử Tứ giáo rút lui, Dương Tiễn đánh một cái

xuất kỳ bất ý, lại lần nữa từ lòng đất chui ra đánh lén, đem hai tên đệ tử Tứ giáo trọng thương kia dùng Nhân Chủng Đại thu đi.

Nhưng Dương Tiễn chính mình cũng bị trọng thương, cũng may phòng ngự của Chân Quân Chiến Giáp đủ cường, hơn nữa tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, nhục thân cường độ bản thân cũng cao.

Dương Tiễn trốn đến Giai Mộng Quan, đã là tinh bì lực tẫn, đem ba tên đệ tử Tứ giáo trong Nhân Chủng Đại thả ra.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh cùng Ma Gia Tứ Tướng quan hệ không tồi, bạo nộ đem ba tên đệ tử Tứ giáo trực tiếp băm vằm.

Đại quân thương vong thảm trọng, sĩ khí đê mê, hai con trai chiến tử, Hàn Vinh bi thống muốn chết.

Trước kia Thông Thiên một phen tính kế, Tứ giáo tổn thất thảm trọng.

Mà lần này, bị Tứ giáo phản công tính kế một phen, Ma Gia Tứ Tướng chiến tử, Kim Kê Lĩnh và Tị Thủy Quan thất thủ.

Song phương mỗi bên thắng một hồi.

Vốn dĩ lần này Tứ giáo hẳn là đại hoạch toàn thắng, nhưng bởi vì Dương Tiễn một phen thao tác hãn không sợ chết, làm chết bốn tên đệ tử Tứ giáo, coi như cùng Ma Gia Tứ Tướng một đổi một, Tứ giáo cũng không có thắng đẹp như vậy.

Tin tức truyền về Tứ giáo, Ngũ Thánh tức giận không nhẹ, như vậy mà còn bị người ta đánh thành một đổi một, một đám phế vật, đáng đời lên bảng.

Đối với bốn người lên bảng, Ngũ Thánh thế nhưng không cảm thấy đau lòng, ngược lại càng muốn đạt được Dương Tiễn.

Nghịch cảnh như vậy, còn có thể lấy yếu thắng mạnh giết chết bốn cái Đại La Kim Tiên, quả thực chính là trời sinh Chiến Thần, bắt về hảo hảo bồi dưỡng, không chỉ có thể đạt được Thiên Đình khí vận, còn có thể vì giáo phái gia tăng một cây trụ cột vững vàng.

Chuẩn Đề ảo não không thôi, năm đó tìm cái gì Dương Giao ma, Dương Giao tuy rằng cũng không tồi, nhưng so với Dương Tiễn kém xa.

Dương Giao mới Kim Tiên cảnh, còn đang bế quan khổ tu, mà Dương Tiễn đã ở Phong Thần chiến trường đại sát tứ phương, tỏa sáng rực rỡ, Đại La Kim Tiên đều làm chết mấy người.

Càng nghĩ càng ảo não, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận Khổng Tuyên.

Nếu không phải Khổng Tuyên hoành sáp một chân, Dương gia ba huynh muội đều là Tây Phương Giáo.

Dương Giao đang bế quan, mà Dương Thiên Hữu nghe chiến tích của con trai thứ hai, quả thực không cần quá tự hào.

Đương nhiên, hắn không biểu hiện ra ngoài, nếu không Chuẩn Đề thiết định các loại tra tấn hắn.

Hiện tại toàn bộ Tây Phương Giáo đều xem hắn không thuận mắt, nếu không phải trưởng tử Dương Giao có giá trị lợi dụng, hắn sợ là đã sớm bị làm chết.

Thiên Đình, Hạo Thiên có chút hối hận, đứa cháu ngoại thứ hai này của chính mình có chút mạnh a, sớm biết vậy năm đó liền lưu một đường, không cần làm tuyệt như vậy.

Ngày sau Dương Tiễn chân chính trưởng thành lên, vạn nhất tới tìm hắn tính sổ, hắn cũng không biết có khiêng được không.

Bồng Lai Tiên Sơn, nghe nói Dương Tiễn trọng thương, Dương

Thiền đau lòng khóc đến không kìm nén được.

Nàng biết Nhị ca liều mạng như vậy là vì muốn ma luyện chính mình tốt hơn, tăng lên chính mình, vì cả nhà bọn họ đoàn tụ mà nỗ lực.

Nhị ca đang liều mạng, nhưng nàng lại một chút vội đều giúp không được.

"Chút Tam Quang Thần Thủy này con đem đi cho Dương Tiễn, thương thế nặng nữa cũng có thể làm nó nháy mắt khôi phục, mấy viên kim đan này con cũng đưa cho nó." Nhìn Dương Thiền thống khổ, Lăng Tiêu có chút không đành lòng.

Chương 190

"Cảm ơn sư tổ!" Dương Thiền lau nước mắt, tiếp nhận đồ vật hướng Giai Mộng Quan mà đi.

Đại Bằng không yên tâm, âm thầm bảo hộ.

Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ, môn hạ Kim Ô đều là chiến lực cao đoan, vốn dĩ Thập Kim Ô là có thể ra tay, nhưng hiện tại phải ở trên Thái Dương Tinh giúp Nữ Bạt hấp thu nhiệt năng, trợ Nữ Bạt tham ngộ Thi đạo pháp tắc tốt hơn.

Mà các Tinh Thần cảnh giới Đại La Kim Tiên đều không muốn lên bảng.

Tinh Thần nãi là bản nguyên tinh tú biến thành, vốn dĩ không có tuổi thọ hạn chế, tuổi thọ của bọn họ là do tuổi thọ tinh tú quyết định.

Tinh tú không tắt lửa, là có thể vẫn luôn sống sót.

Mà Tinh Thần có thể chứng đắc quả vị Đại La Kim Tiên, tinh tú đại biểu đều là cực kỳ quan trọng, đâu có dễ dàng tắt lửa như vậy.

Loại Tinh Thần này tồn tại đối với toàn bộ Hồng Hoang đều là rất quan trọng, ai không có việc gì chạy đi giết Tinh Thần, làm tinh tú tắt lửa.

Tinh Thần chứng đắc Đại La Kim Tiên, coi như đã được siêu thoát, chỉ cần không đi chủ động trêu chọc thị phi, trên cơ bản sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, ai lại nguyện ý lên bảng bị gò bó tự do chứ.

Mà Tinh Thần không chứng đắc Đại La Kim Tiên đảo lại là muốn lên bảng, đều mười mấy vạn năm rồi, đều vô pháp chứng đắc Đại La quả vị, tu hành chi lộ trên cơ bản đã đến cuối.

Dù sao cũng tìm không được siêu thoát, còn không bằng lên bảng.

Người ta là Đại La Tinh Thần, bản thân cũng đã siêu thoát tuổi thọ hạn chế, hơn nữa tinh tú đại biểu rất quan trọng, tuổi thọ tinh tú rất dài, cơ bản sẽ không tắt lửa.

Nhưng bọn họ không giống vậy, tinh tú bọn họ đại biểu không quan trọng như vậy, nói không chừng ngày nào đó liền tắt lửa.

Mà bọn họ không có Đại La quả vị, sau khi tinh tú tắt lửa, bọn họ liền phải lo lắng vì tuổi thọ.

Bọn họ hiện tại tương đương với là đang hấp thu tuổi thọ tinh tú mới có thể vẫn luôn sống.

Cùng với việc sau này lo lắng cho tuổi thọ, còn không bằng hiện tại lên bảng, cơ hội vĩnh sinh cứ như vậy một lần.

Nhưng hiện tại chiến trường đã thăng cấp thành chiến trường Đại La Kim Tiên, mấy Tinh Thần này đi cũng không có ý nghĩa lớn gì, thật là phiền.

Hiện tại chỉ có thể trước dựa vào Tiệt Giáo chống đỡ, chờ cục diện cao đoan hơn sẽ lại phái môn hạ Kim Ô ra tay.

Hiện tại các giáo xuất động đệ tử càng ngày càng mạnh, Cửu Long Đảo Tứ Thánh của Tiệt Giáo đều là Đại La trung kỳ.

Chờ lúc nào xuất hiện Đại La Kim Tiên hậu kỳ, là có thể phái Viên Hồng và Ngao Thương lên sân khấu.

Giai Mộng Quan.

Đại quân Tây Kỳ một đường truy sát mà đến, ý đồ thừa thắng xông lên, một lần là xong.

Hàn Vinh cường nhẫn bi thống, chỉ huy đại quân phòng thủ.

Suýt chút nữa thất thủ.

Cuối cùng vẫn là Cửu Long Đảo Tứ Thánh ra tay.

Tọa kỵ của Cửu Long Đảo Tứ Thánh phi thường lợi hại, Bệ Ngạn, Toan Nghê, Hoa Ban Báo, Tranh Nanh, đều là thần thú đại danh đỉnh đỉnh.

Từng đều là Yêu tướng Yêu tộc, tu vi Đại La Kim Tiên, nghe nói là được Cửu Long Đảo Tứ Thánh cứu, toại nguyện làm tọa kỵ.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh vốn dĩ thực lực không yếu, phối hợp với tọa kỵ cảnh giới Đại La Kim Tiên, quả thực như hổ thêm cánh.

Bốn con thần thú tản mát ra uy áp cường đại, dọa tọa kỵ của đại quân Tây Kỳ mất khống chế, loạn thành một đoàn.

Tọa kỵ Tứ Bất Tượng của Khương Tử Nha đều bị dọa cõng Khương Tử Nha chạy loạn.

Võ Vương Cơ Phát ngồi trên chiến xa, ngựa kéo xe sợ hãi hí vang, không chịu khống chế chở Cơ Phát chạy loạn.

Đại tướng trong quân đều bận rộn cứu Cơ Phát và Khương Tử Nha, đâu có thời gian chỉ huy đại quân công quan.

Không thể một lần là xong, lại cường công cũng uổng phí, đại quân Tây Kỳ chỉ có thể tạm thời đình chỉ tiến công, an doanh hạ trại nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Mà đệ tử Tứ giáo chi viện tới lại lúng túng, trước đó đánh qua, không đánh lại Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Trong tay Cửu Long Đảo Tứ Thánh có bốn kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo: Khai Thiên Châu, Tích Địa Châu, Hỗn Nguyên Châu, Sơn Hà Châu, hợp xưng Càn Khôn Tứ Châu, là một bộ, có thể bố Càn Khôn Tứ Tượng Trận.

Lại phối hợp tọa kỵ Tứ Thần Thú, lực chiến đấu cực mạnh, trước

đó bọn họ không vào trận đều không đánh lại.

Muốn phá trận, liền phải đi vào trận trước, trừ phi thực lực tuyệt đối nghiền áp.

Bọn họ nhiều người như vậy, đánh không lại bốn đệ tử Tiệt Giáo, thật sự thật mất mặt.

Truyền tin tức trở về cũng không xong, không truyền cũng không xong.

Lần này Tứ giáo mỗi giáo phái bốn đệ tử tiến đến, đều là hai Đại La trung kỳ, hai Đại La tiền kỳ.

Nhiều người như vậy liên thủ xuất kích, còn bị một cái Thái Ất Kim Tiên trung kỳ giết chết bốn người, dư lại liên thủ đánh không lại bốn đệ tử Đại La Kim Tiên trung kỳ của Tiệt Giáo, thật sự mất mặt.

Việc này cũng trách không được bọn họ, Dương Tiễn đó là Thái Ất Kim Tiên đứng đắn sao?

Một đống pháp bảo đỉnh cấp, thần thông lại lợi hại, căn bản đánh không lại.

Mà trận pháp Tiệt Giáo xác thật lợi hại, trước đó bốn vị Phó giáo chủ Tứ giáo không đều ngã hai vị trong trận pháp Tiệt Giáo sao.

Nhưng tin tức truyền trở về, Chưởng giáo sẽ không nghĩ như vậy, chỉ sẽ cảm thấy bọn họ vô dụng.

Nhưng giấu giếm không báo, chậm trễ đại sự, bọn họ càng phải xong đời.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ phải kiên trì đem tin tức truyền trở về.

Sau đó, biện pháp giải quyết của Tứ giáo là phái những phế vật đệ tử không có hy vọng đột phá Đại La Kim Tiên tới tham chiến.

Đối với những đệ tử này mà nói, bọn họ phi thường nguyện ý lên

bảng, tốt xấu có thể thực hiện một loại vĩnh sinh khác không phải sao.

Đồng thời, Dương Thiền đưa dược tới cho Dương Tiễn, nhìn Nhị ca suy yếu, Dương Thiền đau lòng muốn chết, nước mắt ngăn không được mà chảy.

"Nhị ca không có việc gì." Dương Tiễn an ủi một tiếng, đem Tam Quang Thần Thủy phục hạ.

Lịch kinh mấy trận chiến, bình cảnh kẹt đã lâu của hắn buông lỏng, dưới tác dụng của Tam Quang Thần Thủy, hắn không chỉ thương thế khỏi hẳn, còn một lần là xong đột phá tới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Dương Tiễn rất là hân hoan, rốt cuộc minh bạch lời Sư tổ nói, ở trong chiến đấu càng dễ dàng tìm được khế cơ đột phá.

Bảo Liên Đăng có tác dụng chữa thương, Dương Thiền sợ Dương Tiễn bị thương, quật cường một hai phải lưu lại bồi Dương Tiễn.

Tính tình Dương Thiền rất bướng bỉnh, Dương Tiễn sinh khí đều vô dụng, đánh lại luyến tiếc đánh, có thể làm sao bây giờ.

Một ngày này, một phương Tây Kỳ tới dưới quan khiêu chiến, Cửu Long Đảo Tứ Thánh xuất chiến.

Mười hai đệ tử Tứ giáo cảnh giới Đại La Kim Tiên xuất chiến, bức Cửu Long Đảo Tứ Thánh bố trận, sau đó tám đệ tử cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đi vào tham trận.

Dương Tiễn liếc mắt một cái liền nhìn ra Tứ giáo là muốn hy sinh những đệ tử cảnh giới Thái Ất Kim Tiên này tới thăm dò hư thực Càn Khôn Tứ Tượng Trận, toại truyền âm cho Cửu Long Đảo Tứ Thánh, chính mình đi theo vào trận.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh chỉ thôi động công năng phòng ngự của trận pháp, để ngăn cản đệ tử Đại La Kim Tiên Tứ giáo vây công, đem

những đệ tử Thái Ất Kim Tiên Tứ giáo kia giao cho Dương Tiễn giải quyết.

Chương 191

Trận pháp hình thành một cái quang mạc bình chướng, từ bên ngoài có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống bên trong.

Dương Tiễn lấy một địch tám, giống như Chiến Thần, vận dụng các loại pháp bảo hành vân lưu thủy, các loại thần thông phối hợp Pháp Thiên Tướng Địa, Độn Thuật, Biến Hóa thần thông, Thiên Nhãn thần thông.

Năng lực cận chiến càng là vô địch.

Lấy một địch tám, lại có loại khí thế một người áp chế tám người đánh.

Nhân Chủng Đại tiến hành áp chế, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chủ công, Khai Sơn Phủ đánh lén, càng có Tử Kim Hoa Hồ Điêu phối hợp.

Một lát sau, tám đệ tử Tứ giáo toàn bộ bị Dương Tiễn giết sạch.

"Làm đến xinh đẹp!" Cửu Long Đảo Tứ Thánh đều từ đáy lòng phát ra tán thưởng, để cho bọn họ đơn đấu một đánh tám cùng cảnh giới, bọn họ tự nhận làm không được.

Không hổ là Chiến Thần có thể vượt cấp mà chiến, giết chết mấy cái Đại La Kim Tiên.

Tám người đánh không lại một người, cùng cảnh giới vô địch.

Từ nay về sau, chỉ sợ không ai sẽ lại coi Dương Tiễn như Thái Ất Kim Tiên mà đối đãi.

Đệ tử Đại La Kim Tiên Tứ giáo ở bên ngoài nhìn thấy một màn này, chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Dương Tiễn cứ như khắc tinh của Tứ giáo vậy, năm lần bảy lượt phá hư mưu tính của Tứ giáo.

Hy sinh tám Thái Ất Kim Tiên, cái gì cũng chưa thăm dò ra được.

Cũng may, không phải bọn họ ra chủ ý, thế nào cũng trách không được trên đầu bọn họ.

Tin tức truyền về Tứ giáo, Ngũ Thánh lần này động thật, Chuẩn Đề phái ra thân truyền đệ tử Thích Tạng.

Thích Tạng nãi là Vạn Hồn Thạch hóa hình, tư chất cực giai, tu hành năm ngàn năm liền đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy nói có Tây Phương Giáo khuynh tà tài nguyên bồi dưỡng duyên cớ, nhưng thiên tư Thích Tạng cũng là Hồng Hoang hiếm có.

Trước khi Luân Hồi chưa lập, sinh linh sau khi chết, vong hồn du đãng ở Huyết Hải, vô tận vong hồn hội tụ Huyết Hải, dựng dục ra Vạn Hồn Thạch, vào năm ngàn năm trước hóa hình, bị gã mang về Tây Phương Giáo, thu làm thân truyền đệ tử, lấy tên Thích Tạng.

Thích Tạng sau khi đột phá Đại La Kim Tiên, đem bản thể Vạn Hồn Thạch luyện chế thành một kiện Hậu Thiên Trung Phẩm pháp bảo Nhiếp Hồn Ấn, có thể nhiếp lấy hồn phách người khác, phòng bất thắng phòng.

Phẩm cấp tuy rằng thấp một chút, nhưng công năng bày tại nơi đó.

Nhiếp đi hồn phách Dương Tiễn, Dương Tiễn không nhập Tây Phương Giáo cũng phải nhập.

Một ngày này, đại quân Tây Kỳ lại lần nữa khiêu chiến, Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Dương Tiễn lại lần nữa xuất chiến.

Lúc đánh đang kịch liệt, Thích Tạng trốn trong đại quân Tây Kỳ tế xuất Nhiếp Hồn Ấn.

Nhiếp Hồn Ấn tản mát ra tà quang màu tím, bao phủ Dương Tiễn.

Dương Tiễn bị đánh trở tay không kịp, trực giác hồn phách không ngừng bị nhiếp hồn tà quang lôi kéo, muốn xả ra ngoài cơ thể hắn, nguyên thần bị định trụ, thần thông và pháp bảo nhất thời gian đều vô pháp thi triển.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh muốn cứu Dương Tiễn, lại bị Đại La Kim Tiên Tứ giáo gắt gao quấn lấy.

Hồn phách Dương Tiễn đã bị kéo ra một nửa, Thích Tạng đắc ý cười tà: "Dương Tiễn, nhớ kỹ tên của ta, Tây Phương Giáo Giáo chủ, Chuẩn Đề Thánh Nhân thân truyền đệ tử Thích Tạng.

Không cùng ngươi động thật, thật tưởng Tây Phương Giáo ta không có người sao?" Hạ gục Dương Tiễn, tất nhiên dương danh lập vạn, còn vì Tây Phương Giáo lập công lớn, đến lúc đó, tài nguyên Tây Phương Giáo cho hắn tất định càng nhiều, Thánh Nhân không dám tưởng, nhưng Chuẩn Thánh khẳng định thỏa rồi.

Mà ngay khi hắn đang nằm mơ đẹp, một ngọn đèn ngọc bích thúy lục bay tới, chụp lên đỉnh đầu Dương Tiễn, sái lạc một mảnh bích mang, ngăn cách nhiếp hồn tà quang của Nhiếp Hồn Ấn, đem hồn phách Dương Tiễn kéo về trong cơ thể.

"Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Bảo Liên Đăng, là ai?" Thích Tạng nhận ra lai lịch ngọn đèn này, sắc mặt đại biến.

"Kim Ô môn hạ, Dương Thiền." Dương Thiền đứng ở trên Giai Mộng Quan, rất là vui vẻ, nàng rốt cuộc có thể giúp được Nhị ca.

Dương Tiễn quay đầu cười, may mắn Tam muội ở chỗ này, may mắn Bảo Liên Đăng khắc chế loại pháp bảo nhiếp hồn này, bằng không hôm nay liền nguy hiểm.

Cũng may Tam muội bướng bỉnh, trước đó không nghe hắn về

Bồng Lai Tiên Sơn.

"Nhị ca, tẩn hắn!" Dương Thiền chu miệng, thao khống Bảo Liên Đăng bao phủ Dương Tiễn.

"Được!" Dương Tiễn trước đó nghe Thích Tạng kiêu ngạo nói năng lỗ mãng, đã sớm khó chịu, nắm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao liền giết hướng Thích Tạng.

Thích Tạng vội vàng tế xuất hai thanh bảo kiếm công hướng Dương Tiễn, Dương Tiễn một cú hoành tảo đánh bay hai thanh bảo kiếm.

"Chưởng Trung Phật Quốc!" Thích Tạng thi triển thần thông, một bàn tay to màu vàng chộp tới Dương Tiễn.

"Pháp Thiên Tướng Địa!" Dương Tiễn cũng thi triển thần thông, thân thể cực tốc biến đại, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao tùy theo biến đại.

Pháp Thiên Tướng Địa có thể tăng lên thật lớn lực phòng ngự và lực công kích, một đao chém nát Chưởng Trung Phật Quốc.

Sau đó, Dương Tiễn mở ra Thiên Nhãn phản kích, một đạo quang tuyến màu trắng lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía Thích Tạng.

"Phật Quang Phổ Chiếu!" Thích Tạng vội vàng thi triển thần thông phòng ngự, quanh thân hiện lên Phật quang màu vàng.

Lực xuyên thấu của Thiên Nhãn thần thông cực mạnh, cũng may tu vi Thích Tạng cao hơn Dương Tiễn rất nhiều, Phật quang màu vàng tuy rằng bị đánh nát, nhưng rốt cuộc là phòng được.

Bất quá, Thích Tạng cũng sợ tới mức mồ hôi lạnh toát ra, Thiên Nhãn thần thông này là thật sự mạnh, thảo nào sức chiến đấu của Dương Tiễn mạnh như vậy.

Mà ngay tại lúc này, Tử Kim Hoa Hồ Điêu đã trộm đi vào sau lưng Thích Tạng, đột nhiên phát động đánh lén, cắn về phía cổ Thích Tạng.

Thích Tạng lông tóc dựng đứng, theo bản năng thi triển thần thông Tùng Địa Kim Quang, hiểm lại càng hiểm tránh thoát Tử Kim Hoa Hồ Điêu đánh lén, phía sau lưng đã đầy mồ hôi lạnh.

Mà việc này còn chưa xong, Dương Tiễn tế xuất Khai Sơn Phủ bổ tới.

Thích Tạng tế xuất một viên Phật châu pháp bảo, đỡ được Khai Sơn Phủ, sau đó chạy nhanh lui về phía sau.

Lui đến trong đại quân Tây Kỳ, Thích Tạng mới nhẹ nhàng thở ra, trán đầy mồ hôi lạnh, trong mắt mang theo sợ hãi.

Vừa rồi chỉ cần hắn phản ứng chậm một chớp mắt, hôm nay coi như giao mạng ở chỗ này!

Khí tức Tử Kim Hoa Hồ Điêu ẩn tàng kín không kẽ hở, hắn hoàn toàn không phát giác, may mắn trong lòng dâng lên dự cảnh nguy hiểm, hắn kịp thời rời đi tại chỗ.

Dương Tiễn cùng hắn chính diện ngạnh kháng, liều mạng tiêu hao đại lượng pháp lực thi triển Thiên Nhãn thần thông, căn bản là không nghĩ làm gì hắn, mà là vì hấp dẫn sự chú ý của hắn, sáng tạo cơ hội cho Tử Kim Hoa Hồ Điêu.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu là một loại dị thú biến dị, có kỳ độc, bị cắn trúng yếu hại, tất tử vô nghi.

Dương Tiễn đối với việc nắm bắt chiến cơ thập phần mẫn cảm, hơn nữa pháp bảo lại nhiều lại lợi hại, một khi để Dương Tiễn bắt được cơ hội liền là tiến công liên miên không dứt, không cho cơ hội thở dốc, phối hợp với Tử Kim Hoa Hồ Điêu, quả thực như hổ thêm cánh, thảo nào nhiều Đại La Kim Tiên chết trong tay Dương Tiễn như

vậy.

Thủ đoạn lợi hại nhất của hắn chính là Nhiếp Hồn Ấn, đó là kỳ chiêu của hắn, nhưng có Dương Thiền và Bảo Liên Đăng ở đây, Nhiếp Hồn Ấn không còn tác dụng, hắn tương đương với gãy một cánh tay.

Nhiếp Hồn Ấn vô dụng, hắn muốn bắt Dương Tiễn, cơ bản không có khả năng, phiền toái a.

Mắt thấy Thích Tạng không đắc thủ, các đệ tử Tứ giáo khác cũng không hề cùng Cửu Long Đảo Tứ Thánh dây dưa, lui trở về.

Trở lại Giai Mộng Quan, Dương Sâm trong Cửu Long Đảo Tứ Thánh thập phần tức giận: "Đám tiểu nhân ti bỉ Tây Phương Giáo kia, chỉ biết đánh lén, ta chướng mắt nhất chính là Tây Phương Giáo.

Hôm nay may mắn có Dương Thiền muội tử ở đây." "Tam muội, đa tạ, nếu không có muội, Nhị ca ta hôm nay liền nguy hiểm." Dương Tiễn đi đến bên người Dương Thiền.

"Nhìn xem, muội lưu lại vẫn là có chút tác dụng." Dương Thiền kiều tiếu nghiêng đầu, đôi mắt cười thành trăng non, có thể giúp được Nhị ca, nàng thật sự rất vui vẻ.

Chương 192

Từ khi trong nhà chia năm xẻ bảy bắt đầu, Nhị ca vẫn luôn che chở nàng, năm đó, Nhị ca cũng mới sáu tuổi a.

Trên đường đi Bất Tử Hỏa Sơn, Nhị ca vĩnh viễn đều che ở trước mặt nàng, cùng dã thú vật lộn, cả người đầy thương tích, vài lần suýt chút nữa bỏ mạng miệng dã thú.

Sau khi có thể tu luyện, Nhị ca chưa lãng phí qua một tia thời gian, một mình ôm lấy trọng trách cứu mẫu thân.

Nhị ca sống quá khổ, nàng chán ghét chính mình vô dụng, nàng muốn giúp Nhị ca.

"Chúng ta có Bảo Liên Đăng, không sợ Nhiếp Hồn Ấn kia, chúng ta sao không lấy gậy ông đập lưng ông." Cao Hữu Càn trong Tứ Thánh híp mắt nói.

"Ý của Tam đệ là Tứ Hồn Phiên?" Dương Sâm lập tức phản ứng lại.

"Không sai, Tiệt Giáo chúng ta cũng có không ít pháp bảo loại nhiếp hồn.

Trấn giáo chi bảo Lục Hồn Phiên, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế, Sư tôn đều dị thường coi trọng." "Sau lại Sư tôn phỏng theo Lục Hồn Phiên luyện chế bốn kiện Hậu Thiên Thượng Phẩm pháp bảo: U Hồn Phiên, Lục Hồn Phiên, Bạch Cốt Phiên, Đoạt Hồn Phiên, hợp xưng Tứ Hồn Phiên." "Lưu Hoàn, Lý Bình, nhị nhân các ngươi đi một chuyến Thúy Hà Đảo, thỉnh Hoa Vận sư thúc các ngươi mang theo Đoạt Hồn Phiên tới một chuyến, chúng ta lấy gậy ông đập lưng ông." Cao Hữu Càn giải thích một phen, để hai cái đồ đệ đi thỉnh người.

Vài ngày sau, Lục Hoàn, Lý Bình đem người mời đến, Tiệt Giáo nhị đại đệ tử Hoa Vận Tiên Tử, Đại La Kim Tiên trung kỳ, bản thể là một con nai sao (mai hoa lộc).

Mà bên kia Tây Kỳ, vì bắt lấy Dương Tiễn, để Thổ Hành Tôn mang theo Khổn Tiên Thừng, đệ tử Nam Cực Tiên Ông là Tiên Hạc Đồng Tử mang theo Định Hồn Chung mà đến.

Có Bảo Liên Đăng ở đây, Nhiếp Hồn Ấn nhiếp không được hồn phách Dương Tiễn, vậy dùng âm ba định trụ Dương Tiễn, lại dùng Khổn Tiên Thừng trói Dương Tiễn đi.

Dương Tiễn chính mình cũng không nghĩ tới, giết đệ tử Tứ giáo càng nhiều, chính mình ngược lại càng được hoan nghênh.

Đệ tử Tứ giáo lại một lần tin tưởng tràn đầy, tiến đến khiêu chiến.

Dương Tiễn và Cửu Long Đảo Tứ Thánh lại một lần nữa xuất chiến.

Lúc đánh đang kịch liệt, Thổ Hành Tôn và Tiên Hạc Đồng Tử trốn trong đại quân Tây Kỳ đang chuẩn bị đánh lén.

Kết quả Hoa Vận Tiên Tử ra tay trước một bước, tế xuất Đoạt Hồn Phiên.

Từng sợi xích hư ảo màu đen tham xuất, lấy tốc độ cực nhanh đâm vào trong cơ thể mười mấy tên đệ tử Tứ giáo kia, không có tạo thành thương tổn thực chất.

Đệ tử Tứ giáo có chút ngốc, thứ đồ chơi gì vậy?

Mà giây tiếp theo bọn họ liền biết, xiềng xích hư ảo màu đen này trói chặt hồn phách bọn họ, lôi ra ngoài cơ thể, tác dụng xấp xỉ với Nhiếp Hồn Ấn.

Bất quá thứ này so với Nhiếp Hồn Ấn lợi hại hơn nhiều, một lần là có thể nhiếp hồn nhiều Đại La Kim Tiên như vậy.

Hồn nếu bị nhiếp đi, khẳng định chết thẳng cẳng, đệ tử Tiệt Giáo cũng sẽ không thủ hạ lưu tình, hồn phách nếu diệt, nguyên thần tiêu tán, quang lưu lại nhục thân có cái rắm dùng.

Vì thế, từng người chạy nhanh điều động thần niệm và pháp lực thủ hộ hồn phách, đồng thời công kích nhiếp hồn xiềng xích.

Nếu cứ lôi kéo như vậy, rất có khả năng tránh thoát, rốt cuộc một lần nhiếp hồn nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, vẫn là có khó độ.

Nhưng Dương Tiễn và Cửu Long Đảo Tứ Thánh sẽ không đứng nhìn.

Vì thế, đệ tử Tứ giáo liền thảm, nhất tâm nhị dụng, một mặt ngăn cản công kích của bốn người nhóm Dương Tiễn, một mặt chống cự Đoạt Hồn Phiên.

Độ khó này rất lớn.

Trong đó một kẻ tâm thần thất thủ, hồn phách bị lôi vào trong Đoạt Hồn Phiên, một màn này làm cho các đệ tử Tứ giáo khác rất hoảng.

Vừa hoảng, tâm thần càng dễ dàng thất thủ, một cái tiếp một cái hồn phách bị lôi vào trong Đoạt Hồn Phiên.

"Tiên Hạc Đồng Tử, các ngươi mau ra tay!" Trong đó một kẻ kinh hoảng hô to.

Một tiếng hô này, đem Tiên Hạc Đồng Tử và Thổ Hành Tôn đang tìm kiếm cơ hội bại lộ, hai người không thể không ra tay.

Thích Tạng và Tiên Hạc Đồng Tử đồng thời tế xuất Nhiếp Hồn Ấn và Định Hồn Chung đánh lén Dương Tiễn.

Dương Thiền đã sớm đề phòng, vội vàng tế xuất Bảo Liên Đăng bảo hộ Dương Tiễn.

Chỉ là, Bảo Liên Đăng ngăn được nhiếp hồn tà quang của Nhiếp Hồn Ấn, lại ngăn không được âm ba của Định Hồn Chung.

Dương Tiễn bị định tại chỗ, Thổ Hành Tôn nhân cơ hội dùng Khổn Tiên Thừng trói chặt Dương Tiễn lôi vào trong đại quân Tây Kỳ.

"Nhị ca!" Dương Thiền thanh tê lực kiệt hô một tiếng, liền muốn bất chấp tất cả xông lên cứu Dương Tiễn.

"Dương Thiền muội tử, đừng xúc động!" Cao Hữu Càn vội vàng ngăn cản Dương Thiền.

Vừa rồi hắn cự ly Dương Tiễn gần nhất, nhìn rõ ràng, Dương Tiễn ngay lúc tên Đại La Kim Tiên kia hô lên, liền lặng lẽ lấy ra một trương thế thân phù hóa thành bộ dáng chính mình, chân thân độn nhập lòng đất đi rồi.

"Đắc thủ, đi!" Thổ Hành Tôn và Tiên Hạc Đồng Tử đại hỉ, lo lắng Thích Tạng ra tay với bọn họ, liền muốn chạy nhanh đem Dương Tiễn về Xiển Giáo.

Thích Tạng lại là ánh mắt bất thiện nhìn qua, Thổ Hành Tôn phản ứng nhanh, túm Dương Tiễn nhanh chóng độn nhập lòng đất.

Thổ Hành Tôn mới Kim Tiên, Tiên Hạc Đồng Tử là Thái Ất Kim Tiên, hai người bọn họ đánh không lại Thích Tạng.

Nhưng Thổ Hành Thuật cũng không dễ học, chỉ cần độn nhập lòng đất, Thích Tạng cũng bó tay không biện pháp với hắn.

Tiên Hạc Đồng Tử cũng vội vàng hóa ra bản thể, hướng phương hướng Xiển Giáo bay đi.

Thích Tạng nghĩ nghĩ, đi theo truy hướng Tiên Hạc Đồng Tử, tổng phải thử một lần, không thể cứ như vậy tiện nghi cho Xiển Giáo.

Đến nỗi những đệ tử bị Đoạt Hồn Phiên trói lại kia, nhất thời gian thế nhưng không ai quản.

"Nhị ca!" Dương Thiền khóc đến thanh tê lực kiệt, tránh thoát Cao Hữu Càn liền muốn đi đuổi theo.

Cao Hữu Càn lại lần nữa ngăn cản Dương Thiền, đem hết thảy nhìn thấy truyền âm nói cho Dương Thiền, Dương Thiền tức khắc ngừng khóc thút thít.

"Nhị ca muội là người thông minh như vậy, sao có thể dễ dàng ngã ngựa như thế, muội khoan hãy nóng nảy, Nhị ca muội khẳng định là có tính toán của chính mình!" Cao Hữu Càn an ủi nói.

Dứt lời, mặt đất đột nhiên phun máu, tiếp theo, thi thể Thổ Hành Tôn bị ném lên.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người đều xem đến ngẩn ra. "Thấy chưa, Nhị ca của ngươi không sao đâu!" Cao Hữu Càn là người phản ứng lại đầu tiên. "Nhưng mà, nhưng mà Nhị ca sao vẫn chưa đi lên!" Dương Thiền rất sốt ruột, đáng tiếc nàng ngốc nghếch, không học được Độn Thổ Thuật và Thổ Hành Thuật, không chui xuống được. "Nếu ta đoán không sai, Nhị ca của ngươi hẳn là biến thành bộ dáng của Thổ Hành Tôn đi lừa gạt Tiên Hạc Đồng Tử và Thích Tàng rồi." Cao Hữu Càn híp mắt nói.

Trong đại quân Tây Kỳ, Khương Tử Nha trầm tư một lát, cũng nghĩ đến điểm này, vội vàng cưỡi Tứ Bất Tượng đi truy đuổi Tiên Hạc Đồng Tử và Thích Tàng.

Không bao lâu sau, Khương Tử Nha quay lại, chỉ có điều là hoảng hốt chạy bừa.

Dương Tiễn đuổi theo ở phía sau, trên Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao còn xiên thi thể của Tiên Hạc Đồng Tử và Thích Tàng, cực kỳ hung tàn.

Khương Tử Nha sợ hãi không thôi, may mà hắn đứng ở xa xa nhìn thấy Dương Tiễn biến thành bộ dáng Thổ Hành Tôn, đang cùng Tiên Hạc Đồng Tử và Thích Tàng tán gẫu.

Hắn vừa định mở miệng thì thấy Dương Tiễn đột nhiên xuất thủ đánh lén.

Khai Sơn Phủ chém chết Tiên Hạc Đồng Tử, Tử Kim Hoa Hồ Điêu từ phía sau phóng ra cắn trụ Thích Tàng, Dương Tiễn bồi thêm một đao, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đâm chết Thích Tàng.

Vận may rốt cuộc không có lần thứ hai chiếu cố Thích Tàng.

Chương 193

Lời nhắc nhở của Khương Tử Nha kẹt cứng trong họng, vốn định lén lút chuồn đi, kết quả vẫn bị Dương Tiễn phát hiện.

Nếu không phải tốc độ của Tứ Bất Tượng cũng tạm được, hắn đều chạy không thoát. "Giết!" Giờ khắc này đại quân Tây Kỳ quân tâm hoán tán, cơ hội khó được, Hàn Vinh đích thân dẫn binh xung sát qua.

Tứ Thánh Đảo Cửu Long mang theo đồ đệ lao thẳng về phía Võ Vương Cơ Phát.

Thương quân giờ khắc này ai nấy đều hưng phấn không thôi, xử lý xong Khương Tử Nha và Cơ Phát, bình định Tây Kỳ chỉ là chuyện sớm muộn, đây chính là công lao bằng trời.

Mắt thấy tình huống không ổn, Lôi Chấn Tử vội vàng mang theo Cơ Phát bay đi.

Tốc độ của Lôi Chấn Tử quá nhanh, Tứ Thánh Đảo Cửu Long đuổi theo một hồi không kịp.

Một bên khác, tốc độ Tứ Bất Tượng cũng không chậm, vốn dĩ Khương Tử Nha có thể chạy thoát, nhưng người xui xẻo thì uống nước lạnh cũng giắt răng, sống chết thế nào lại đâm đầu vào Thân Công Báo đang quan sát chiến huống ở Giai Mộng Quan. "Khương Tử Nha, ngươi cũng có ngày hôm nay, rơi vào tay ta rồi nhé!" Thân Công Báo hưng phấn xoa tay, tâm nguyện lớn nhất của hắn chính là giết chết Khương Tử Nha, chứng minh Xiển Giáo toàn là lũ mù, chứng minh quan điểm thu đồ đệ của Nguyên Thủy là sai lầm. "Sư tôn, cứu ta!" Trước có sói sau có hổ, Khương Tử Nha tuyệt vọng ngửa mặt lên trời cầu cứu. "Kêu đi!

Dùng sức mà kêu!

Kêu rách cổ họng cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu!" "Dương Tiễn sư điệt, để ta!" Thân Công Báo cực kỳ hưng phấn, muốn đích thân giết chết Khương Tử Nha.

Nhưng lúc này, Nguyên Thủy thật sự bị Khương Tử Nha gọi ra, Nguyên Thủy huyễn hóa ra một bàn tay khổng lồ vỗ về phía Thân Công Báo. "Cẩn thận!" Dương Tiễn thật sự dũng mãnh, xách Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao tới.

Ngay tại lúc này, tiếng phong lôi vang lên, Đại Bằng vẫn luôn âm thầm bảo hộ Dương Thiền hiện thân, chớp mắt vạn dặm, tóm lấy Dương Tiễn và Thân Công Báo tránh thoát công kích của Nguyên Thủy.

Khương Tử Nha ở khoảng cách phi thường gần, Dương Tiễn và Thân Công Báo tránh thoát, kẻ gặp tai ương liền biến thành Khương Tử Nha.

Cho dù Nguyên Thủy đã kịp thời thu tay lại, nhưng vẫn có một tia dư ba rơi vào trên người Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha cũng chỉ là tu vi Thiên Tiên, một tia sức mạnh dư ba của Thánh Nhân cũng đủ cho Khương Tử Nha chết vài vạn lần.

Nhìn thi thể Khương Tử Nha đang rơi xuống mặt đất, Nguyên Thủy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, vội vàng vung tay vớt lấy.

Tên xui xẻo này.

Không phải nói Thân Công Báo là Thiên mệnh suy tinh sao?

Sao kẻ xui xẻo luôn là Khương Tử Nha vậy?

Nguyên Thủy không thích Thân Công Báo, thứ nhất là vì căn nguyên xuất thân, thứ hai là vì mệnh cách Thân Công Báo đặc thù, không chỉ là người mang Thiên mệnh Phong Thần, mà còn là Thiên

mệnh suy tinh, kẻ xui xẻo bẩm sinh.

Nhưng Thân Công Báo xui xẻo đâu không thấy, chỉ thấy Khương Tử Nha gặp đủ loại xui xẻo.

Hóa ra Thiên mệnh suy tinh là hận ai thì kẻ đó xui xẻo, giống như nguyền rủa vậy. "Nguyên Thủy, ngươi có thể cần chút thể diện hay không, đường đường là Thánh Nhân, thế mà lại ra tay với hai tiểu bối." Đại Bằng mang theo Dương Tiễn và Thân Công Báo bay trở về, bạo nộ mắng. "Bản tọa chỉ là giáo huấn phản đồ Xiển Giáo, Dương Tiễn là tự mình đâm đầu vào, ngươi mù sao?" Nguyên Thủy giờ khắc này cũng là một bụng hỏa khí, hắn làm sao nỡ giết Dương Tiễn, hắn nghĩ là muốn bắt sống Dương Tiễn mang về Xiển Giáo. "Đánh rắm!

Ai là phản đồ Xiển Giáo?

Ta gia nhập Xiển Giáo lúc nào?

Xiển Giáo dạy ta cái gì?

Trên người ta có chỗ nào mang một tia khí vận của Xiển Giáo?" Có Đại Bằng ở đây, Thân Công Báo sức mạnh mười phần, trực tiếp đốp chát lại. "Láo xược!" Nguyên Thủy bạo nộ muốn ra tay.

Nhưng trước đó Nguyên Thủy ra tay động tĩnh quá lớn, Lăng Tiêu và Thông Thiên cùng chư Thánh đều đã nhận ra, giờ khắc này toàn bộ đều chạy tới. "Nguyên Thủy, ngươi động vào đồ đệ ta thử xem?

Xuất thủ tráo trở, ngươi cũng xứng làm Thánh Nhân!" "Lần trước đã nói xong, ngươi thua rồi, Thân Công Báo sau này chính là đệ tử Tiệt Giáo ta, thế nào, thua không nổi?" Thông Thiên đi tới che chắn trước người ba người Thân Công Báo. "Người mang Thiên mệnh Phong Thần đã chết, mau chóng nghĩ biện pháp cứu người trước đã.

Người mang Thiên mệnh Phong Thần không thể chết, chết rồi ai đến Phong Thần." "Ta là trong lúc tình thế cấp bách mới ra tay!"

Nguyên Thủy tự biết đuối lý, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, thuận tiện giảo biện một phen.

Trước đó Thân Công Báo dùng Ân Thập Nương làm hỏng thanh danh Xiển Giáo, vừa nhìn thấy Thân Công Báo là hắn nhịn không được. "Ngươi kia rõ ràng là đánh lén, Khương Tử Nha là do ngươi giết chết, tự mình nghĩ biện pháp đi." Đại Bằng phẫn nộ đáp trả. "Tiểu tiểu Thiên Tiên, ta cần gì phải đánh lén?" Mặt Nguyên Thủy đen lại, lời này có chút vũ nhục đến hắn. "Ngươi cứ nói Khương Tử Nha có phải do ngươi giết chết hay không đi?" Đại Bằng cười lạnh nói.

Nguyên Thủy á khẩu không trả lời được, xấu hổ nhìn về phía Lão Tử và Nữ Oa.

Lão Tử, Nữ Oa và Tây Phương Nhị Thánh đều cạn lời.

Đường đường là Thánh Nhân, giết một người còn có thể làm thất thủ, cũng là tuyệt phẩm, thật sự mất mặt.

Lão Tử im lặng lắc đầu, đút cho Khương Tử Nha một viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, Nữ Oa lại dùng Tạo Hóa chi lực trị liệu một phen.

Khương Tử Nha phục sinh, vẻ mặt u oán nhìn Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy chột dạ, ánh mắt né tránh. "Được rồi, hiện tại nên tính toán món nợ ngươi tự ý ra tay." Thông Thiên nói. "Hai tên đó muốn giết người Thiên mệnh, chẳng lẽ ta phải trơ mắt nhìn bọn hắn đúc thành sai lầm lớn?" Nguyên Thủy giảo biện. "Ngươi cứu Khương Tử Nha đi là được, hà tất phải ra tay với đồ đệ của ta?" Lời Nguyên Thủy nói hiện tại, Thông Thiên một câu cũng không tin. "Ta nhất thời tình thế cấp bách!" Nguyên Thủy cắn chết lý do này.

Thông Thiên tức điên, tên này xấu xa không biết xấu hổ, nhưng chơi mồm mép hắn trước giờ chơi không lại Nguyên Thủy. "Ngươi

hồ thuyết bát đạo, ta và Dương sư điệt chưa từng nói qua muốn giết Khương Tử Nha, chỉ là muốn bắt sống hắn." "Khương Tử Nha, hai chúng ta có từng nói muốn giết ngươi?" Thân Công Báo đứng ra.

Khương Tử Nha cẩn thận ngẫm nghĩ: "Hình như hai người bọn họ thật sự chưa từng nói muốn giết ta." Lời này vừa nói ra, Nguyên Thủy hận không thể bóp chết Khương Tử Nha.

Con mẹ nó, lão tử chạy đến cứu ngươi, ngươi lại ăn cây táo rào cây sung.

Khương Tử Nha cũng cảm thấy mình có chút hố, thế là bổ sung: "Bất quá, bộ dạng hai người bọn họ lúc đó phảng phất như muốn thiên đao vạn quả ta vậy, Sư tôn hiểu lầm cũng là bình thường." "Không sai, các ngươi nhìn xem Dương Tiễn, hiện tại còn một thân sát ý, tùy thân mang theo hai cái thi thể, ai nhìn mà không cho rằng hắn muốn giết Khương Tử Nha." Nguyên Thủy tiếp lời, nhìn về phía Khương Tử Nha ánh mắt hòa thiện hơn không ít.

Cũng may, tên này còn biết giúp hắn nói chuyện.

Chương 194

"Khoan đã, đây hình như là đệ tử Xiển Giáo ta." Đột nhiên, ánh mắt Nguyên Thủy rơi vào trên người Tiên Hạc Đồng Tử. "Đây, đây là thân truyền đệ tử Thích Tàng của ta, ngươi dám giết thân truyền đệ tử của ta?!" Chuẩn Đề lập tức đỏ mắt, hắn chính là ký thác kỳ vọng rất lớn đối với Thích Tàng, lúc để Thích Tàng xuống núi đã nhiều lần căn dặn Thích Tàng giữ mạng là quan trọng nhất. "Lúc đầu đã nói rõ các bằng bản sự, đồ đệ ngươi bản sự không được, ngay cả đồ tôn của ta cũng đánh không lại, chết là đáng đời." "Sao hả, ngươi còn muốn đánh đứa nhỏ xong đến lượt đứa già, xé bỏ ước định?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

Dương Tiễn ngay trước mặt Chuẩn Đề và Nguyên Thủy, từ trên hai cái thi thể lục soát lấy đi Nhiếp Hồn Ấn và Định Hồn Chung, ném thi thể trước mặt hai người: "Muốn thì trả cho các ngươi." Khiêu khích, trần trụi khiêu khích.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề suýt chút nữa thất khiếu bốc khói. "Không có khả năng, Dương Tiễn làm sao có thể là đối thủ của Thích Tàng?

Khương Tử Nha, đã xảy ra chuyện gì?" Chuẩn Đề căn bản không tin, chủ yếu là thân truyền đệ tử của hắn không đánh lại đồ tôn nhà người ta, quá mất mặt.

Khương Tử Nha coi như là người thành thật, thật thà kể lại toàn bộ sự việc xảy ra trong khoảng thời gian này. "Cái gì, đệ tử tứ giáo chúng ta chết hết rồi?" Sắc mặt đám người Chuẩn Đề khó coi, vừa cảm ứng, xác thực hôm nay tứ giáo bọn họ có rất nhiều người lên bảng. "Chơi đánh lén, ti bỉ!

Vô sỉ!" Nguyên Thủy tức giận chửi ầm lên.

Đã nói là để đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ lên bảng kia mà?!

Kết quả đệ tử tứ giáo bọn họ lên bảng càng ngày càng nhiều, vượt xa số lượng người Tiệt Giáo lên bảng!

Quan trọng là lần nào cũng lấy nhiều đánh ít mà đánh không lại.

Trước đó lần thứ hai quảng thu đệ tử, dẫn đến vàng thau lẫn lộn.

Nhưng Thông Thiên thu đệ tử càng nhiều hơn, sao lại cứ một đứa so với một đứa càng thêm tranh khí thế này.

Rốt cuộc là bọn họ không biết dạy đồ đệ, hay là mấy cái trận pháp Thông Thiên làm ra quá lợi hại.

Quá đáng nhất là Dương Tiễn, hiện tại số lượng đệ tử tứ giáo chết trong tay Dương Tiễn đã không dưới hai mươi người.

Đệ tử Tiệt Giáo lợi hại là bởi vì có trận pháp Thông Thiên làm ra gia trì.

Còn Kim Ô môn hạ lợi hại, thuần túy là do Tam Kim Ô quá giàu có, đồ tử đồ tôn người nào cũng trang bị đỉnh cấp.

Nhìn xem Dương Tiễn một thân này, một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, ba kiện Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Quả thực ly phổ, thân truyền đệ tử bọn họ cũng khó có được nhiều trang bị lợi hại như vậy. "Làm tốt lắm, hữu dũng hữu mưu, ta đều muốn cùng Khổng Tuyên tranh người." Thông Thiên vừa cao hứng vừa hâm mộ.

Chín tên đồ đệ của Tam Kim Ô kia, một người so với một người nghịch thiên, kết quả đồ tôn cũng là cực kỳ nghịch thiên. "Cần gì phải tranh, đệ tử Tiệt Giáo cũng tương đương lợi hại.

Đệ tử tứ giáo chỉ biết lấy nhiều hiếp ít, đồng đẳng tu vi, đồng

đẳng số lượng, căn bản không phải là đối thủ của đệ tử Tiệt Giáo." Dương Tiễn ghét bỏ nhìn đám người Nguyên Thủy. "Ha ha, nói hay lắm!

Năm kẻ tự tư tự lợi, lại làm sao sẽ không giữ lại chút gì mà dạy bảo đồ đệ." Thông Thiên cười vang, bảy phần đắc ý, ba phần trào phúng.

Hắn dạy đồ đệ, đó là thật sự dùng tâm để dạy, đem tạo nghệ trận pháp của mình truyền thụ không giữ lại chút gì cho đồ đệ, còn tốn hao tâm huyết nghiên cứu trận pháp thích hợp cho đồ đệ.

Các đồ đệ cũng sẽ tự sáng tạo trận pháp, ví dụ như Càn Khôn Tứ Tượng Trận chính là do Tứ Thánh Đảo Cửu Long tự sáng tạo, phi thường không tệ.

Mà Kim Ô môn hạ sở dĩ lợi hại, đó là Tam Kim Ô hào phóng ban cho một đống pháp bảo đỉnh cấp.

Ngay cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Tịnh Thế Bạch Liên, loại pháp bảo nằm trong hàng ngũ Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này cũng nỡ ban cho đồ đệ dùng.

Năm người Nguyên Thủy có nỡ sao?

Tỷ như Nữ Oa, pháp bảo đỉnh cấp cũng không thiếu: Tạo Hóa Thanh Liên, Hồng Tú Cầu, Phục Hy Cầm, Chiêu Yêu Phiên, Định Thiên Trâm, v.v...

Chính mình dùng còn không hết, lại một kiện cũng không nỡ ban cho đám Đại Yêu Yêu Tộc dùng, ích kỷ đến cực điểm. "Hừ, chúng ta dạy đồ đệ thế nào, không cần đến lượt ngươi khoa tay múa chân!" Sắc mặt Nguyên Thủy thiết thanh hừ lạnh.

Ở phương diện dạy đồ đệ, bọn họ hình như xác thực không bằng Thông Thiên.

Chủ yếu là đạo bọn họ chủ tu không thích hợp chiến đấu: Lão Tử luyện đan, hắn luyện khí, Nữ Oa làm công đức, Tiếp Dẫn làm tín ngưỡng, Chuẩn Đề làm độ hóa, đều không thiện chiến.

Chí ít không bằng Trận Pháp Chi Đạo của Thông Thiên về mặt thiện chiến. "A a, ta ước gì các ngươi cứ dạy đồ đệ như thế, đánh không lại đệ tử Tiệt Giáo, chết nhiều một chút, Tiệt Giáo liền có thể ít đi vài đệ tử lên Phong Thần Bảng." Thông Thiên nói lời giết người tru tâm.

Năm vị Thánh Nhân đều bị chọc trúng tim đen, sắc mặt thiết thanh. "Hừ, người đã bị ngươi tống lên Phong Thần Bảng, giao Khổn Tiên Thừng và Định Hồn Chung ra đây, đó là pháp bảo Xiển Giáo ta." Nguyên Thủy lạnh lùng hừ nói.

Khổn Tiên Thừng chính là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, Định Hồn Chung tuy rằng chỉ là Trung Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng công năng đặc thù, pháp bảo chuyên công kích hồn phách phi thường hiếm thấy, lực sát thương rất mạnh, thường thường có thể đạt tới hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Nếu Dương Tiễn lại có thêm Khổn Tiên Thừng và Định Hồn Chung thì càng khó đối phó. "Không sai, giao Nhân Chủng Đại và Nhiếp Hồn Ấn của Tây Phương Giáo ta ra đây." Vốn dĩ loại chuyện này Chuẩn Đề cũng ngại mở miệng, nhưng đã có Nguyên Thủy mở miệng rồi, vậy thì cùng nhau không cần mặt mũi đi.

Nhiếp Hồn Ấn thì không sao, nhưng Nhân Chủng Đại hắn dùng rất thuận tay, trước kia chạy đến phương Đông đánh gió thu, hắn chính là dùng Nhân Chủng Đại thu sinh linh về phương Tây. "Hai người các ngươi thật sự một điểm mặt mũi cũng không cần.

Đã ban cho đồ đệ, tự nhiên chính là của đồ đệ, là chiến lợi phẩm của sư điệt ta, các ngươi thật không biết xấu hổ mà đòi." "Mấy kiện

pháp bảo rách nát cũng muốn đòi về, các ngươi rốt cuộc nghèo túng đến mức nào a, còn là Thánh Nhân nữa chứ." Đại Bằng thật sự bị làm cho buồn nôn. "Đã chướng mắt, vậy thì trả lại đây." Chuẩn Đề dứt khoát không cần mặt mũi tới cùng. "Ngươi muốn ăn cứt sao?

Chiến lợi phẩm sư điệt ta tân tân khổ khổ đoạt được, hủy đi cũng không có khả năng cho các ngươi." "Thứ rác rưởi gì thế này." Đại Bằng nói xong, lôi ra pháp bảo Phật châu trên người Thích Tàng, trực tiếp cho nổ tung.

Tính sát thương không lớn, tính vũ nhục cực mạnh. "Làm tốt lắm, chơi không nổi còn lập giáo làm gì, mặt mũi Thiên Đạo và Thánh Nhân đều bị vứt sạch rồi!" Thông Thiên bồi thêm một đao.

Ngũ Thánh bị mắng đến không trả lời được. "Khụ, hiện tại đàm luận chuyện bồi thường đi.

Nguyên Thủy, ngươi phá hoại ước định, tự ý ra tay với Dương Tiễn và Thân Công Báo, ngươi sẽ không cho rằng cứ như vậy là xong chứ?" Lăng Tiêu vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng. "Đền cái gì, ta là vì cứu người Thiên mệnh!" Nguyên Thủy bày ra bộ dạng 'đạo lý thuộc về ta'. "Hừ, người Thiên mệnh?

Ngươi đừng quên Thân Công Báo cũng là người Thiên mệnh, cho nên chỉ chuẩn ngươi ra tay với người Thiên mệnh?" "Không tuân thủ ước định, thì phải chịu phạt.

Chương 195

Ngươi bớt nói nhảm với ta, nếu không tuân thủ ước định, chúng ta đều tùy ý ra tay, tàn sát đệ tử các giáo, Phong Thần Bảng lập tức liền có thể điền đầy, đơn giản biết bao!" "Nếu các ngươi muốn như vậy, ta rất vui lòng phụng bồi.

Không muốn như vậy, thì bồi thường, cho một bài học sâu sắc.

Nếu cái giá gì cũng không phải trả, vi ước không có đại giới, Nguyên Thủy ngươi khẳng định sẽ hết lần này đến lần khác tái phạm." Lăng Tiêu cười lạnh.

Cái đức hạnh xấu xa này của Nguyên Thủy, nếu như không có hắn can dự, dựa theo nguyên bản phát triển, Ngũ Thánh chẳng phải là từng lần một vi ước ra tay đối phó đệ tử Tiệt Giáo, bắt nạt Thông Thiên - kẻ thành thật này sao.

Hiện tại có hắn ở đây, đã ước định xong, liền phải tuân thủ ước định, muốn chơi xấu?

Nằm mơ. "Hừ, Thân Công Báo tính là cái thá gì người Thiên mệnh?

Ta đem Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên giao cho Khương Tử Nha, Khương Tử Nha chính là người Thiên mệnh duy nhất." "Ta không làm sai, dựa vào cái gì phải đền?

Ngươi tính là cái thá gì, ta dựa vào cái gì phải nghe ngươi?" Nguyên Thủy ngẩng đầu, mày xếch mắt trừng, ngữ khí hùng hổ dọa người, quả thực chính là đang khiêu khích Lăng Tiêu.

Mấy người Chuẩn Đề nhìn đến ngẩn tò te, Nguyên Thủy điên rồi sao, lấy đâu ra tự tin khiêu khích Lăng Tiêu.

Cái tư thế này là sinh sợ Lăng Tiêu không động thủ à.

Mấy người theo bản năng lui lại phía sau, miễn cho lát nữa bị vạ lây. "Ngươi thật to uy phong a!

Người Thiên mệnh do trời định, Thân Công Báo lưng mang tướng Phi Hùng, chính là Thiên ý, một câu nói của ngươi liền muốn phủ định?" "Thế nào, ngươi cái Thiên Đạo Thánh Nhân này còn muốn áp đặt lên trên Thiên Đạo hay sao?" "Còn nữa, ngươi làm rõ ràng cho ta, Hồng Hoang còn có Đạo Tổ ở đó, chuyện Phong Thần khi nào đến lượt Nguyên Thủy ngươi quyết định?" Lăng Tiêu cười lạnh, tên tiểu nhân này đột nhiên cứng cỏi như vậy, sợ là lại đạt được đồ tốt gì, hoặc là nói Đạo Tổ lại ban cho thứ gì tốt.

Ngoài ra, tên này đột phá đến Thánh Nhân Tứ Trọng Thiên, mà hiện tại ba huynh đệ Kim Ô vẫn kẹt tại Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Tu vi đuổi kịp, lại đạt được đồ tốt, tên Nguyên Thủy này lại cảm thấy mình được rồi. "Hừ, ngươi bớt khéo mồm khéo miệng, châm ngòi ly gián, Đạo Tổ đem chuyện Phong Thần giao cho ta, tự nhiên do ta quyết định!" "Các ngươi nói có phải đạo lý này hay không?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua mấy người Chuẩn Đề.

Tuy nhiên, mấy người đều không phụ họa.

Bọn họ không biết Nguyên Thủy lấy đâu ra tự tin khiêu khích Lăng Tiêu, nhưng bọn họ hiện tại thì không có tự tin khiêu khích Tam Kim Ô.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy rằng đạt được Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng tu vi rớt xuống Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên còn chưa khôi phục đâu.

Tu vi rơi xuống, có kinh nghiệm trước đó, khôi phục lại cảnh giới

nguyên bản cũng không khó, nhưng cũng cần thời gian a.

Nữ Oa cũng đạt được Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng còn chưa luyện hóa, dùng không được.

Lão Tử gần đây không có tăng cường gì, càng không cần phải nói.

Nguyên Thủy ngươi bành trướng thì đừng có kéo chúng ta xuống nước, chúng ta không cảm thấy hiện tại có thể đánh lại Tam Kim Ô.

Không ai phụ họa, tràng diện nhất thời rất xấu hổ. "Xem ra chỉ có một mình ngươi cảm thấy như vậy.

Ta thấy ngươi cũng không làm chủ được, hay là đi Tử Tiêu Cung để Đạo Tổ quyết đoán đi." "Hoặc là, ta thấy ngươi rất tự tin a, đều dám khiêu khích ta, hay là chúng ta làm một trận trước rồi hãy đi Tử Tiêu Cung?" Lăng Tiêu châm chọc nói.

Tuy rằng không biết Nguyên Thủy đạt được thứ đồ tốt gì, nhưng vô luận Nguyên Thủy đạt được cái gì cũng không có khả năng thắng Lăng Tiêu.

Đại Đạo Pháp Tướng và Tam Tự Bí Tiên không nói, gần đây Lăng Tiêu rốt cục đem tám mươi mốt đạo cấm chế của Táng Thiên Quan toàn bộ luyện hóa.

Hỗn Độn Linh Bảo cực hạn chính là tám mươi mốt đạo cấm chế.

Trong truyền thừa Lăng Tiêu đạt được có giới thiệu, Táng Thiên Quan có danh xưng Đệ Nhất Hỗn Độn Linh Bảo, Thiên Đạo cũng có thể chôn cất.

Tuy rằng tu vi hiện tại của Lăng Tiêu còn không cách nào hoàn toàn phát huy ra uy năng Táng Thiên Quan, nhưng chôn không được Thiên Đạo, chôn Nguyên Thủy vẫn là rất nhẹ nhàng.

Tên này có Khai Thiên Công Đức hộ thể, không dễ giết chết, bất

quá phong ấn vào trong Táng Thiên Quan là được rồi.

Nhưng Táng Thiên Quan có thể uy hiếp Thiên Đạo, định nhiên sẽ bị Hồng Quân kiêng kị, không đến vạn bất đắc dĩ không thể dùng.

Bất quá, tức tiện không dùng Táng Thiên Quan, Lăng Tiêu cũng nắm chắc mười phần thu thập tên Nguyên Thủy đang phiêu này. "Hừ, ngươi muốn xem át chủ bài của ta?

Đừng hòng!

Đi Tử Tiêu Cung thì đi Tử Tiêu Cung!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, hướng về phía Tử Tiêu Cung mà đi.

Nguyên Thủy cũng không ngốc, hắn hiện tại cho dù đánh thắng được Lăng Tiêu thì thế nào, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất há có thể ngồi nhìn mặc kệ, mà bốn tên phế vật Chuẩn Đề rõ ràng bị đánh sợ, không dám động thủ với Tam Kim Ô nữa.

Nói cách khác, dù cho hiện tại hắn thắng Lăng Tiêu cũng hào vô ý nghĩa, còn sẽ lộ ra át chủ bài, để Tam Kim Ô có chỗ phòng bị.

Hắn lại không ngu, há có thể làm loại chuyện xuất lực không có kết quả tốt này.

Lăng Tiêu cũng vui vẻ, tính cách Nguyên Thủy như thế, không sửa đổi được, mỗi lần có chút tăng lên đều sẽ cảm thấy mình lại được rồi, nhớ ăn không nhớ đánh.

Nguyên Thủy đại khái lại được Hồng Quân ban cho Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong tay Hồng Quân đồ tốt không ít, nhưng tuyệt đối không có khả năng ban cho Nguyên Thủy Hỗn Độn Linh Bảo.

Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Hồng Quân tuyệt đối sẽ không nhiều, dù sao Hỗn Độn Linh Bảo tổng cộng cũng chỉ bốn mươi chín kiện, rất

nhiều đều đã vỡ nát trong Khai Thiên Chi Chiến.

Hỗn Độn Chí Bảo tổng cộng mười kiện, sau khi vỡ nát, có khả năng một số mảnh vỡ lớn hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng cũng không có khả năng toàn bộ bị Hồng Quân đạt được không phải sao.

Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Hồng Quân, hiện tại Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đang ở trong tay Đế Tuấn, Càn Khôn Lượng Thiên Xích đang ở Bất Tử Hỏa Sơn phong ấn trấn áp La Hầu và Thí Thần Thương, trong tay Hồng Quân khẳng định không còn nhiều.

Hỗn Độn Linh Bảo cực hạn là tám mươi mốt đạo cấm chế, Hỗn Độn Chí Bảo cực hạn là ba trăm đạo cấm chế.

Kiếp trước xem tiểu thuyết nhắc tới Hồng Mông Linh Bảo và Hồng Mông Chí Bảo, đó là tồn tại còn cao cấp hơn Hỗn Độn Chí Bảo, cũng không biết có phải thật hay không, phản chính trong truyền thừa ba huynh đệ Kim Ô bọn họ chưa từng nhắc tới.

Hiện tại Hỗn Độn Chí Bảo ngoài mặt vỡ nát thì chỉ còn lại Tạo Hoá Ngọc Điệp, pháp bảo mạnh nhất còn lại chính là Hỗn Độn Linh Bảo.

Nghe nói Tạo Hoá Ngọc Điệp uẩn hàm Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc, có thể dùng để thôi diễn Đại Đạo, tịnh không có công năng công phòng.

Tạo Hoá Ngọc Điệp không cách nào dùng để chiến đấu, vậy thì Táng Thiên Quan, kiện Đệ Nhất Hỗn Độn Linh Bảo này, chính là pháp bảo chiến đấu mạnh nhất.

Nếu tu vi Lăng Tiêu đuổi kịp Hồng Quân, hẳn là có thể đem Hồng Quân cũng chôn luôn.

Nghĩ ngợi, Tử Tiêu Cung đã đến.

Từ khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu, Tử Tiêu Cung rất náo

nhiệt a.

Thất Thánh lần nữa tề tụ Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân một cái đầu hai cái to, từng người từng người đều không bớt lo, ba ngày hai đầu chạy đến Tử Tiêu Cung, liền không thể để hắn an tâm tu luyện sao. "Lần này lại vì chuyện gì?" Trong ngữ khí Hồng Quân mang theo nồng đậm không vui.

Hiện nay Hồng Hoang kiếp khí tràn ngập, thiên cơ hỗn loạn, hắn lại ở tại Thiên Ngoại Hỗn Độn, nếu không dùng Tạo Hoá Ngọc Điệp cố ý thôi diễn thì hắn cũng không biết Hồng Hoang xảy ra chuyện gì.

Chương 196

"Đạo Tổ, lúc đầu ước định Thánh Nhân không được tùy ý ra tay, nhưng trước có Chuẩn Đề xuất thủ tính kế con gái Nhân Hoàng Hiên Viên là Nữ Bạt, đem Nguyên Thần Ma Thần Hống đánh vào trong cơ thể Nữ Bạt, khống chế Nữ Bạt hủy Tị Thủy Quan." "Ta không nói gì, dù sao Chuẩn Đề không đích thân ra tay với Tị Thủy Quan.

Nhưng tiếp theo, Nguyên Thủy đích thân ra tay muốn giết Thân Công Báo và đồ tôn Dương Tiễn của ta!" "Ta chỉ muốn hỏi một câu, ước định lúc đầu còn tính hay không?

Nếu là không tính, ba huynh đệ chúng ta cũng muốn ra tay, không cần ba ngày liền có thể kết thúc Phong Thần Lượng Kiếp!" Lăng Tiêu mở miệng trước.

Mi mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Lão Tử giật một cái.

Tam Kim Ô nếu đại khai sát giới, khẳng định động đến Xiển Giáo, Quy Nhất Giáo và Tây Phương Giáo trước.

Đem đồ đệ tam giáo bọn họ tàn sát, xác thực có thể điền đầy Phong Thần Bảng. "Tính, đương nhiên tính!

Ta không đích thân ra tay với Tị Thủy Quan, không tính vi phạm ước định chứ!" Chuẩn Đề thật sợ Tam Kim Ô phát điên, chạy đi tàn sát Tây Phương Giáo mà hắn và sư huynh đã tốn bao tâm huyết gây dựng lên, vội vàng đứng ra mở miệng. "Ngươi nếu tự mình động thủ, lúc đầu người đi tìm ngươi cũng không phải là Đại Bằng!" Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thở dài một hơi, xem ra chuyện hắn làm lúc trước chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của Lăng Tiêu.

Nhưng một giây sau, lời nói của Lăng Tiêu suýt làm hắn thổ huyết: "Cho nên, ngươi cũng cảm thấy Nguyên Thủy quá phận rồi đúng không?" "Ta..." Chuẩn Đề suýt nữa phun ra một ngụm máu già, đây không phải trần trụi châm ngòi ly gián, để hắn đắc tội Nguyên Thủy sao. "Không sao, ngươi không cần nói ra, ta biết các ngươi là sư huynh đệ, không tiện làm quan hệ trở nên gay gắt." Lăng Tiêu cười ha hả, bộ dáng 'ta rất hiểu lòng người'.

Da mặt Chuẩn Đề co rút một cái.

Đen trắng đều để ngươi nói hết rồi, còn hỏi ta làm cái gì.

Nói Tây Phương Nhị Thánh ta và Nguyên Thủy vô sỉ, Lăng Tiêu ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. "Đạo Tổ, ta là vì cứu Khương Tử Nha, tình thế cấp bách mới ra tay.

Người Thiên mệnh nếu chết rồi, ai đến Phong Thần?" Nguyên Thủy trầm mặt giảo biện. "Khương Tử Nha không đấu lại Thân Công Báo, nói rõ ngươi chọn sai rồi, Khương Tử Nha cũng không phải người Thiên mệnh chân chính, đó là kiếp số của hắn!" "Thân Công Báo mới là người Thiên mệnh chân chính, ngươi ra tay cưỡng ép thay đổi Thiên mệnh, cùng giáo nghĩa thuận ứng Thiên mệnh của Xiển Giáo các ngươi cũng không tương phù a!" "Ngoài ra, ngươi nói người Thiên mệnh không thể chết, chính ngươi tự tay làm người Thiên mệnh chết lại là chuyện gì xảy ra?" Lăng Tiêu liên tục pháo oanh. "Hả?

Ngươi làm người Thiên mệnh chết rồi?" Hồng Quân sửng sốt. "Đó, đó là ngoài ý muốn!" Sắc mặt Nguyên Thủy lúc xanh lúc trắng, đều tại tên xuẩn hỏa Khương Tử Nha kia, hơi lui lại một chút cũng sẽ không bị lan đến, kết quả tên xuẩn hỏa kia đứng chết trân tại chỗ động cũng không động một cái.

Hồng Quân lấy ra Tạo Hoá Ngọc Điệp thôi diễn một chút, đầy đầu

hắc tuyến nhìn về phía Nguyên Thủy.

Loại chuyện lố bịch này cũng làm ra được, cũng là tuyệt phẩm. "Mở miệng ngậm miệng nói người Thiên mệnh không thể chết, kết quả ngươi tự tay giết chết người ta, cái này tính thế nào?" "Chỉ chuẩn ngươi giết chết, không cho phép người khác giết chết?" Thông Thiên mở miệng châm chọc. "Ta nói lại lần nữa, đó là ngoài ý muốn, hơn nữa, ta cũng đã cứu sống người rồi!" Nguyên Thủy nổi nóng trừng mắt nhìn Thông Thiên. "Đường đường là Thánh Nhân còn có thể xảy ra ngoài ý muốn, ngươi lừa ai hả?" Thông Thiên rất biết cách chọc vào tim đen Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy tức giận thở hổn hển, hung tợn trừng mắt Thông Thiên, hận không thể xé xác Thông Thiên. "Đạo Tổ, ta chỉ muốn hỏi một câu, Thân Công Báo cũng là người lưng mang tướng Phi Hùng, có phải là người Thiên mệnh hay không?" Lăng Tiêu ném vấn đề khó cho Hồng Quân.

Nói phải, liền chứng thực chuyện Nguyên Thủy ra tay với người Thiên mệnh.

Nói không phải, vậy lời Hồng Quân nói lúc trước chính là đánh rắm.

Hồng Quân lúc trước chính miệng nói, kẻ lưng mang tướng Phi Hùng chính là người Thiên mệnh. "Tự nhiên là phải!" Hồng Quân đã sớm bất mãn với Nguyên Thủy, đương nhiên sẽ không gánh tội thay cho Nguyên Thủy. "Nguyên Thủy, ngươi còn lời gì để nói?

Hạ tử thủ đối với người Thiên mệnh, hay là nói lời của ngươi so với Đạo Tổ còn có tác dụng hơn?" Lăng Tiêu mượn da hổ làm cờ lớn, dùng Hồng Quân để áp Nguyên Thủy. "Khương Tử Nha chưởng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, không thể chết, ta không làm sai." Nguyên Thủy sống chết không nhận nợ. "Kết quả thì sao?

Mở miệng ngậm miệng nói Khương Tử Nha không thể chết, kết quả ngươi làm Khương Tử Nha chết, cũng chẳng có gì là không thể mà." "Thả chưa nói đến Dương Tiễn và Thân Công Báo tịnh không có ý tứ muốn giết chết Khương Tử Nha, coi như giết chết, lấy năng lực của Nguyên Thủy ngươi, chẳng lẽ cứu không sống sao?" Lăng Tiêu hí ngược nói.

Ngươi đều giết người ta một lần rồi lại cứu sống, năng lực lớn thật đấy. "Lúc đầu không nói rõ ràng, hiện tại nói rõ ràng, không được hạ tử thủ đối với người Thiên mệnh, bao quát Khương Tử Nha và Thân Công Báo, được rồi chứ?" Nguyên Thủy tị trọng tựu khinh nói. "Ngươi bớt lảng sang chuyện khác cho ta, trọng điểm là ngươi tự ý ra tay, vi phạm ước định, nhất định phải trả giá đắt.

Nếu như vi phạm ước định không có đại giới, quay đầu ta liền vi ước ra tay đối với Xiển Giáo!" Lăng Tiêu cười lạnh. "Không sai, nếu như không trả giá đắt, vậy thì chư Thánh mỗi người ra tay một lần mới công bằng." Thông Thiên phụ họa nói.

Sắc mặt Nguyên Thủy trở nên khó coi vô cùng, nếu như chư Thánh mỗi người có thể ra tay một lần, nói không chừng đám người Chuẩn Đề đều sẽ chọn mục tiêu là Xiển Giáo, trước tiên liên hợp lại diệt Xiển Giáo.

Hắn có tiếp tục cắn chặt là vì cứu người Thiên mệnh cũng vô dụng, Đạo Tổ chính miệng khẳng định Thân Công Báo cũng là người Thiên mệnh, đến lúc đó để Thân Công Báo chạy đến Xiển Giáo kiếm chuyện.

Có đầy biện pháp tìm được lý do ra tay với Xiển Giáo, dù sao Lăng Tiêu khẳng định làm ra được chuyện này.

Lăng Tiêu nhiều lần cường điệu, để Đạo Tổ thừa nhận Thân Công Báo cũng là người Thiên mệnh, chẳng phải là muốn đoạn tuyệt tất cả

đường lui của hắn sao. "Cho ngươi, cho ngươi, được rồi chứ!" Nguyên Thủy cực kỳ không tình nguyện lấy ra mấy kiện Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo đưa cho Thông Thiên.

Tuy là có chút ít ỏi, nhưng hiện tại Tiên Thiên Linh Bảo càng ngày càng hiếm hoi, hắn cũng không lấy ra được quá nhiều, cũng không nỡ lấy ra.

Bốn kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, bồi thường này cũng không ít, Thông Thiên Giáo Chủ không nói thêm gì nữa. "Còn của ta đâu?" Lăng Tiêu nói. "Có liên quan gì đến ngươi?

Ta không ra tay với Dương Tiễn, là hắn tự mình đâm đầu vào!" Nguyên Thủy phẫn nộ đáp. "Ngươi nói lời này nghe được à, ngươi nếu không ra tay, Dương Tiễn sẽ đâm đầu vào sao?" Lăng Tiêu hí ngược nói.

Nguyên Thủy suýt chút nữa nghẹn chết, hoàn toàn không cách nào phản bác, nghiến răng nghiến lợi lại lấy ra hai kiện Thượng Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đến thẳng mắt, Nguyên Thủy tinh thông luyện khí, quả nhiên tài đại khí thô a. "Ta không cần pháp bảo, Kim Ô môn hạ ta không thiếu pháp bảo.

Xiển Giáo ngươi thứ ta có thể để mắt tới cũng chỉ có Phong Lôi Tiên Hạnh Thụ, ngươi đền cho ta đi!" Lăng Tiêu ghét bỏ nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mí mắt, bao quát cả Hồng Quân.

Đó chính là một trong Thập Đại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn, ở một số phương diện so với Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo giá trị còn cao hơn.

Chương 197

Thông Thiên đột nhiên cảm giác cách cục mình nhỏ hẹp quá, công phu sư tử ngoạm còn phải nhìn Lăng Tiêu a.

Không hổ là Hồng Hoang hãn phỉ, cướp bóc chính là chuyên nghiệp. "Ngươi nghe xem ngươi nói có phải tiếng người hay không, thích lấy thì lấy không thì thôi!" Nguyên Thủy tức giận đến thở hổn hển, ném hai kiện pháp bảo cho Lăng Tiêu.

Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn đều uẩn hàm khí vận không nhỏ, hơn nữa có khả năng tụ tập khí vận, đối với một cái giáo phái mà nói phi thường quan trọng.

Nữ Oa sau khi thành lập Yêu Giáo, còn đi Thiên Đình tốn cái giá lớn đổi lấy mấy cây Bàn Đào Thụ trồng tại Oa Hoàng Cung để tụ tập khí vận.

Lão Tử tìm khắp Hồng Hoang, tìm được Tiên Thiên Lục Liễu, Kim Liên, Bất Tử Thụ các loại mấy chủng loại Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Căn trồng tại Bát Cảnh Cung, nhưng năng lực tụ tập khí vận đều không bằng Cực Phẩm Linh Căn.

Kim Ô môn hạ có Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả Thụ, Phù Tang Thụ, Nguyệt Quế Thụ, Thập Đại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Căn túc túc chiếm bốn loại, thế mà còn không biết đủ.

Sáu loại còn lại: Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Không Tâm Dương Liễu đã phế, Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng tại Tiệt Giáo, Phong Lôi Tiên Hạnh Thụ tại Xiển Giáo, Bồ Đề Thụ tại Tây Phương Giáo, Bàn Đào tại Thiên Đình và Oa Hoàng Cung.

Đều là mệnh căn tử của các giáo, cực kỳ quan trọng.

Kim Ô môn hạ còn có Ngộ Đạo Trà Thụ và Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ nữa.

Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ cận kề tồn tại Thập Đại Cực Phẩm Linh Căn, Ngộ Đạo Trà Thụ càng là Hỗn Độn Linh Căn.

Từ đâu tới, ai cũng không biết, có một loại thuyết pháp là do đại não Bàn Cổ biến thành, có thể tăng lên ngộ tính, trợ giúp cực lớn đối với việc tham ngộ pháp tắc.

Hiệu quả này so với Thập Đại Cực Phẩm Linh Căn đều nghịch thiên hơn, cho nên bị định tính là Hỗn Độn Linh Căn.

Đạo Tổ cũng không có, đều là đồ tốt ai cũng thèm muốn.

Sau khi thành Thánh, bọn họ người nào không thèm khát, nếu không phải đánh không lại Tam Kim Ô, bọn họ đã sớm đi cướp.

Đạo Tổ thuộc về loại không bỏ xuống được mặt mũi, nếu không cũng sớm ra tay chiếm làm của riêng. "Ân, Lăng Tiêu đạo hữu muốn Phong Lôi Tiên Hạnh Thụ xác thực quá đáng!" Chuẩn Đề đứng ra mở miệng.

Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Chuẩn Đề, coi như tên ngốc này thức thời, biết hướng hắn lấy lòng.

Nhưng theo một câu tiếp theo của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy suýt chút nữa thổ huyết: "Phong Lôi Tiên Hạnh Thụ hẳn là đền cho Tây Phương Giáo ta.

Nguyên Thủy sư huynh trước đó đi Tây Phương Giáo trộm đi Lục Căn Khổ Trúc, liền dùng Phong Lôi Tiên Hạnh Thụ để đền đi!" "Ta đi, đường đường là Thánh Nhân, chạy đến nhà người khác ăn trộm đồ, ta coi như là mở rộng tầm mắt rồi!" Lăng Tiêu trừng to mắt, chuyện này hắn thật đúng là không biết. "Cũng may ở riêng sớm, nếu không ta thật không gánh nổi cái mặt này!" Thông Thiên cũng là mở rộng tầm mắt.

Lão Tử và Nữ Oa cũng chấn hám nhìn Nguyên Thủy, chuyện không biết xấu hổ như vậy cũng làm ra được, quả thực so với Tây Phương Nhị Ngốc còn không có điểm mấu chốt. "Đừng có nói hươu nói vượn, ta luyện khí, nhìn thấy dược liệu đỉnh cấp tự nhiên động tâm.

Với trình độ luyện khí của hai người các ngươi, quả thực là chà đạp, ta là nghĩ muốn giúp các ngươi luyện." "Vốn là nghĩ thêm vào các dược liệu đỉnh cấp khác, luyện ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã các ngươi lấy lòng tốt xem như lòng lang dạ thú, cầm về tự mình luyện đi." Nguyên Thủy âm trầm mặt, lấy ra Lục Căn Khổ Trúc ném cho Chuẩn Đề. "Liền không làm phiền sư huynh." Chuẩn Đề bĩu môi, nói nghe thật hay, hôm nay hắn nếu không nói, Nguyên Thủy chịu trả mới là lạ.

Đáng tiếc, tên Nguyên Thủy này thế mà còn chưa dùng Khổ Trúc luyện chế pháp bảo, nếu là dùng rồi, hôm nay hắn không phải sống chết dây dưa đến cùng, bắt Nguyên Thủy xuất huyết nhiều không thể.

Bất quá, có thể đòi lại Khổ Trúc cũng không tệ.

Sư huynh đệ bọn họ trình độ luyện khí tuy rằng không bằng Nguyên Thủy, nhưng dùng loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp như Khổ Trúc luyện chế ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vẫn là không khó, cùng lắm thì lại luyện chế thêm một cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc. "Pháp bảo ta không cần, ngươi đền hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan đi." Lăng Tiêu lần nữa mở miệng, đem hai kiện pháp bảo ném trả lại cho Nguyên Thủy. "Ngươi đừng có quá tham lam vô độ." Nguyên Thủy đỏ bừng mặt, ngươi coi Cửu Chuyển Kim Đan là cải trắng sao.

Kim Đan Đại Đạo nãi do Lão Tử làm ra, trước mắt Kim Đan chia bốn đẳng cấp: Tam Chuyển Kim Đan, Lục Chuyển Kim Đan, Cửu

Chuyển Kim Đan, Thập Nhị Chuyển Kim Đan.

Phía trên khẳng định cũng có, nhưng chính Lão Tử còn chưa nghiên cứu ra.

Thập Nhị Chuyển Kim Đan, Lão Tử cũng chỉ luyện ra được một lần, Thánh Nhân dùng, công năng tương tự như Ngộ Đạo Trà, có thể trong thời gian nhất định tăng lên ngộ tính, gia tốc đối với pháp tắc tham ngộ.

Dược liệu luyện chế Thập Nhị Chuyển Kim Đan cực kỳ trân quý, luyện chế cũng cực kỳ khó khăn, Lão Tử cũng chỉ thành công qua một lần.

Mà Cửu Chuyển Kim Đan cũng là phi thường trân quý, Chuẩn Thánh phục dụng đều có tác dụng không nhỏ.

Cửu Chuyển Kim Đan phân rất nhiều loại, ví dụ như Ngũ Hành Cửu Chuyển Kim Đan, có thể đại đại gia tốc Đại La Kim Tiên tu luyện.

Còn có Cửu Chuyển Kim Đan tăng lên pháp lực, dưới Đại La Kim Tiên phục dụng, tu vi tăng vù vù, hiệu quả tương tự Hoàng Trung Lý.

Tuy rằng không có nghịch thiên như Hoàng Trung Lý, nhưng cũng là cực kỳ trân quý.

Lão Tử cũng không có bao nhiêu, nếu không Quy Nhất Giáo chẳng phải là có thể sản xuất hàng loạt Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh sao, dùng phần lớn là Tam Chuyển Kim Đan và Lục Chuyển Kim Đan.

Lăng Tiêu vừa mở miệng liền đòi hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, quả thực công phu sư tử ngoạm, Lão Tử có thể lấy ra được nhiều Cửu Chuyển Kim Đan như vậy hay không đều không dễ nói. "Đừng vội mà, ngươi có thể đổi với Đại huynh ngươi mà.

Kim Đan là vật phẩm tiêu hao dùng một lần, nhưng pháp bảo là có

thể dùng mãi, Kim Đan hết rồi có thể luyện lại mà!" Lăng Tiêu nhàn nhã nói.

Kỳ thật Cửu Chuyển Kim Đan hắn là đòi cho ba vị tinh thần Thiên Cơ, Thiên Xu và Khai Dương.

Ba vị tinh thần gần đây vẫn luôn nghiên cứu kinh nghiệm luyện đan hố được từ chỗ Lão Tử trước đó, Tam Chuyển và Lục Chuyển Kim Đan đã có thể thông thạo luyện chế, nhưng luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan phi thường khó khăn, mới ngẫu nhiên thành công qua một hai lần.

Đây không phải sao, Lăng Tiêu từ chỗ Lão Tử lộng thêm một ít Cửu Chuyển Kim Đan trở về, để ba vị tinh thần hảo hảo phân tích một chút.

Cửu Chuyển Kim Đan a, sau này chính là tiền tệ mạnh, có thể tăng lên tu vi, giống như công đức, đều có thể coi như tiền tệ sử dụng.

Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Lăng Tiêu một cái.

Dương Tiễn vốn là tự mình đâm đầu vào, căn bản cũng không quan hệ gì tới Lăng Tiêu, bồi thường Thông Thiên hắn không lời nào để nói.

Nhưng bồi thường Lăng Tiêu, hắn là một vạn cái không phục.

Nại hà Lăng Tiêu quá biết nói chuyện, đen đều có thể nói thành trắng, hắn nói không lại a.

Tên khốn kiếp đáng chết, sớm muộn gì cũng giết chết ngươi.

Lăng Tiêu cứ như là khắc tinh của Nguyên Thủy vậy.

Từ lần nghe giảng ở Tử Tiêu Cung gặp mặt, liền vẫn luôn khắc hắn, khắc đến hiện tại, đều mười mấy vạn năm rồi, mỗi lần đối mặt

Lăng Tiêu, người chịu thiệt đều là hắn, một lần tiện nghi cũng chưa chiếm được.

Băng hoại, thật sự sụp đổ rồi.

Cùng Lão Tử truyền âm mật mưu một phen, Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi mở miệng nói: "Tối đa năm mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan, ngươi thích lấy thì lấy." "Lấy, đương nhiên lấy." Lăng Tiêu mâu quang sáng lên, hắn vốn dĩ cho rằng có thể hố được hai ba mươi viên đã không tệ, xem ra trong tay Lão Tử hàng tồn không ít a.

Nguyên Thủy và Lão Tử nhìn bộ mặt này của Lăng Tiêu liền biết trả giá cao rồi, suýt chút nữa thổ huyết.

Tên khốn kiếp này số lượng muốn không nhiều, lại vừa mở miệng liền hô giá trên trời, bày bọn hắn một đạo.

Nhưng nói đều đã nói ra miệng, bọn hắn cũng không tiện đổi ý.

Nguyên Thủy mặt mũi thiết thanh cầm mấy kiện pháp bảo đưa cho Lão Tử, Lão Tử lấy nửa hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan đưa cho Lăng Tiêu.

Chương 198

"Hôm nay liền định xong, sau này Thánh Nhân nào mậu nhiên ra tay, đều phải trả giá đắt.

Ngoài ra, không được động đến người Thiên mệnh Khương Tử Nha và Thân Công Báo." Lăng Tiêu hỉ tư tư thu hồi Cửu Chuyển Kim Đan.

Ước định kiểu này, người chịu thiệt khẳng định là Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha là người thành thật, không có khả năng gây sự như Thân Công Báo.

Có một cái bùa hộ mệnh này, Thân Công Báo càng có thể tứ vô kỵ đạn. "Lão sư, đệ tử muốn cầu giáo một chuyện." Nguyên Thủy không cùng Lăng Tiêu xàm xí nữa, hướng về phía Hồng Quân hành lễ một cái. "Nói." Hồng Quân đạm mạc phun ra một chữ. "Thân Công Báo nãi là Thiên mệnh suy tinh, nhưng hiện tại Thân Công Báo ngược lại thuận buồm xuôi gió, kẻ xui xẻo lại thành Khương Tử Nha bị Thân Công Báo ký hận." Nguyên Thủy nói.

Nghe được lời này, Lăng Tiêu cũng tới hứng thú, hắn tự nhiên cũng nhìn ra được Thân Công Báo là Thiên mệnh suy tinh, nhưng gần đây, Thân Công Báo quả thực là hồng vận đương đầu a.

Không chỉ thành Đại Thương Quốc Sư, còn bị Thông Thiên thu làm thân truyền đệ tử, càng là sống chết thế nào chặn ngay trên đường chạy trốn của tử đối đầu Khương Tử Nha. "Đạo trưởng ma tiêu, ma trưởng đạo tiêu, âm dương nhất thể, họa phúc tương y, thế gian vạn sự vạn vật đều có hai mặt, tịnh không cố định." "Thân Công Báo được Nhân Tộc khí vận gia thân, thời lai vận chuyển, hồng vận đương đầu,

mệnh cách suy tinh cũng xảy ra cải biến.

Ngươi bảo Khương Tử Nha gần đây không nên đi trêu chọc Thân Công Báo, hắn hiện tại thế đầu không bằng Thân Công Báo." "Thương diệt, không còn Đại Thương Quốc Sư, Thân Công Báo tự nhiên không còn Nhân Tộc khí vận gia thân, mệnh cách trở về bình thường." Hồng Quân giải hoặc nói. "Diệt Thương, khó a!

Tứ giáo có chút phế, đấu không lại đệ tử Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ ta." "Trước đó Đại Thương khí số chỉ còn hơn mười năm, nhưng hiện tại hình như càng ngày càng nhiều rồi." Lăng Tiêu hí ngược nói.

Vốn dĩ khí số Đại Thương còn dài, Thiên Đạo Thánh Nhân để Viên Phúc Thông tác loạn Bắc Hải, công kích Nhân Tộc; châm ngòi chư hầu tạo phản; lại để Hồ Ly Tinh nhập Triều Ca cổ hoặc Đế Tân, lạm sát hiền thần lương tướng, dẫn đến Đại Thương khí số cực tốc hạ xuống.

Khí số trời định, Thiên Đạo cũng không cách nào giám thị Triều Ca Thành, cho nên Thiên Đạo tịnh không biết đám hiền thần lương tướng Tỷ Can, Thương Dung, Khương Hoàng Hậu bị Đế Tân trộm long tráo phụng giấu đi, đưa ra đánh giá sai lầm, Đại Thương chỉ còn hơn mười năm khí số.

Thiên mệnh tại Tây Kỳ, nhưng mà đệ tử tứ giáo không biết cố gắng a, phò Chu diệt Thương, lại từng lần một ăn quả đắng trong tay đệ tử Tiệt Giáo và Dương Tiễn.

Lần này càng là Thừa Tướng và Võ Vương Cơ Phát đều suýt chút nữa bị làm thịt, dẫn đến Đại Thương khí số lại tăng lên, hiện tại đều tăng đến hơn ba mươi năm rồi.

Hồng Quân ánh mắt thâm thúy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quét mắt nhìn đám người Nguyên Thủy, Chuẩn Đề một cái, hắn cũng đang vì chuyện này mà phát sầu đây.

Phong Thần đều là thứ yếu, quan trọng nhất là diệt Thương, đánh vỡ chế độ Nhân Hoàng của Nhân Tộc, biến thành Thiên Tử chế.

Nhân Tộc từ đây kính sợ thượng thiên, kính ngưỡng Thiên Đạo, Nhân Tộc chi hoàng là Thiên Đạo chi tử, Nhân Tộc từ đây luân vi nô lệ của Thiên Đạo, dùng khí vận cung dưỡng hắn.

Nhưng đám người Nguyên Thủy thực sự phế vật, bốn đánh hai làm không lại Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ, thật không biết dạy đồ đệ kiểu gì.

Mấy tên phế vật này còn là đồ đệ của hắn đấy, hình như hắn cũng không biết dạy đồ đệ, sống chết đấu không lại Tam Kim Ô. "Hừ, mệnh số trời định, đã thiên cơ hiển thị hưng Chu diệt Thương, Thiên mệnh tại Tây Kỳ, các ngươi giúp đỡ Đại Thương như thế, chính là nghịch thiên mà đi, các ngươi muốn làm gì?" Nguyên Thủy hừ lạnh nói. "Ngươi bớt ở chỗ này nói hươu nói vượn, ai hưng ai vong đó là chuyện của Tây Kỳ và Đại Thương, chúng ta đấu là vì Phong Thần, nếu chúng ta thật nhúng tay, đã sớm đánh tới Tây Kỳ rồi." "Lại giả, mệnh số trời định, hiện nay Đại Thương khí số chưa tận, nói rõ còn chưa tới lúc Đại Thương phúc diệt, chẳng lẽ thiên cơ hiển thị còn không có quyền uy bằng lời nói của Nguyên Thủy ngươi?" "Đại Thương khí số chưa tận, Tây Kỳ hiện tại hưng binh chính là tạo phản.

Rốt cuộc là ai đang nghịch thiên mà đi, ta thấy ta và Thông Thiên đạo hữu chọn Đại Thương ngược lại là chọn đúng rồi, chúng ta mới là thuận ứng Thiên mệnh." Lăng Tiêu cười lạnh nói. "Hồ thuyết bát đạo, hưng Chu diệt Thương nãi là thiên định!" Nguyên Thủy giận không kềm được, Lăng Tiêu đây là đang âm thầm mắng bọn họ là phản tặc đây mà. "Thiên định?

Tuy nhiên Đại Thương khí số chưa tận, nói rõ thời điểm hưng Chu còn chưa tới." "Ta cũng lười cùng ngươi nói nhảm, chúng ta đem

chuyện Phong Thần hoàn thành, chuyện Nhân Tộc cứ để Nhân Tộc tự mình đi làm." "Tứ giáo các ngươi đều không cách nào giúp đỡ Tây Kỳ đánh tới Triều Ca, còn bàn cái rắm gì thiên định.

Các đệ tử đấu thế nào, các bằng bản sự, lên bảng nói rõ bản sự không đủ, không có gì để nói." "Nhưng các ngươi nếu còn dám không cần mặt mũi nhúng tay, đừng trách ba huynh đệ chúng ta cũng ra tay." Lăng Tiêu ngữ khí băng lãnh, mang theo nồng đậm ý uy hiếp.

Nguyên Thủy lần này không có cãi lại, tuy rằng hắn hiện tại rất tự tin, không sợ Lăng Tiêu, nhưng Tam Kim Ô cùng nhau ra tay, hắn khẳng định đỡ không nổi.

Tam Kim Ô xưa nay vô pháp vô thiên, chuyện đồ tận Xiển Giáo không phải không có khả năng làm ra.

Lượng kiếp lần này nãi là Phong Thần, tịnh không sợ sát nghiệp dính thân, giết chóc là vì hoàn thành Phong Thần, bình ổn lượng kiếp.

Cho dù Tam Kim Ô đem Xiển Giáo đồ sát sạch sẽ, cũng không cần gánh vác nhân quả nghiệp chướng. "Được rồi, đã bàn xong, liền rời đi thôi." Hồng Quân không kiên nhẫn vung tay lên, quét toàn bộ bọn họ ra khỏi Tử Tiêu Cung, sau đó gọi Văn Đạo Nhân trong Thượng Cổ Ngũ Trùng đến. "Đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Cơ Phù, có thể che lấp thiên cơ, khiến người ta không cách nào thôi diễn.

Ngươi đi săn giết đệ tử các giáo, vu oan giá họa lẫn nhau, gia tăng mâu thuẫn, đặc biệt săn giết nhiều đệ tử Tiệt Giáo, suy yếu thực lực Tiệt Giáo." Hồng Quân lấy ra một bảo vật ban cho Văn Đạo Nhân.

Văn Đạo Nhân nhìn Hồng Quân thần sắc bình tĩnh, phảng phất như đang làm một chuyện nhỏ bé không đáng kể, trong lòng phát lạnh.

Không hổ là tồn tại có thể làm cho Ma Tổ chịu thiệt, đủ tàn nhẫn, đủ âm hiểm. "Vậy Kim Ô môn hạ thì sao?" Văn Đạo Nhân thăm dò.

"Kim Ô môn hạ không ra khỏi Bồng Lai Tiên Sơn, hoạt động bên ngoài chỉ có Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Đại Bằng ngươi đuổi không kịp, Khổng Tuyên dưới Thánh Nhân vô địch, Khổng Tuyên nếu chết, tất dẫn tới Tam Kim Ô hoài nghi, chớ có đả thảo kinh xà, tạm thời đừng động vào Kim Ô môn hạ." "Đệ tử các giáo khác đều có thương vong, duy chỉ Kim Ô môn hạ không có, cũng có thể đem đầu mâu dẫn hướng về phía Kim Ô môn hạ." Hồng Quân nói. "Vâng, ta hiểu phải làm thế nào." Văn Đạo Nhân gật gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Một bên khác, Nguyên Thủy trở lại Ngọc Hư Cung, càng nghĩ càng giận, tâm thần chìm vào trong Nguyên Thần.

Tại trong Nguyên Thần của hắn, giấu một đóa Nguyên Thần Hắc Liên, chính là do Văn Đạo Nhân đưa tới trước đó. "La Hầu, ta muốn Tam Kim Ô chết, ngươi có biện pháp gì?" Thanh âm âm trầm của Nguyên Thủy vang lên.

Tuy nói Nguyên Thủy bởi vì trước đó nhập ma qua một lần, trong cơ thể có ma tính, nhưng Nguyên Thủy có Khai Thiên Công Đức hộ thể, La Hầu cũng không khống chế được hắn, giữa bọn họ thuộc về quan hệ hợp tác. "Kiệt kiệt, ngươi của hiện tại, không làm gì được Tam Kim Ô.

Đứng trước thực lực nghiền ép tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào đều vô dụng.

Tức tiện ngươi đạt được Trấn Thiên Quan, cũng không làm gì được bất kỳ ai trong Tam Kim Ô." "Ngươi thực lực không cách nào áp chế bọn họ, làm sao có thể phong ấn bọn họ vào trong Trấn Thiên Quan?

Bọn họ nếu muốn đi, ngươi giữ được sao?" "Phong ấn chi lực của Trấn Thiên Quan cố nhiên cường hãn, nhưng cũng cần ngươi có thể

áp chế đối thủ mới có thể đem đối thủ phong ấn vào trong." Thanh âm âm trắc trắc của La Hầu vang lên.

Sắc mặt Nguyên Thủy trở nên khó coi vô cùng, nguyên bản cho rằng đạt được Trấn Thiên Quan liền có thể thu thập Tam Kim Ô. "Vậy Tướng Thần thì sao, ta nếu thả hắn ra, có thể thu thập được đám đồ đệ kia của Tam Kim Ô!" Thu thập không được Tam Kim Ô, Nguyên Thủy đem ánh mắt chuyển hướng về phía đồ đệ Tam Kim Ô. "Tướng Thần nãi là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu thi đạo, hắn nãi là thân thể của Thi Đạo Ma Thần Hống biến thành, trong cơ thể vốn đã có thánh ngân, chỉ cần không ngừng hấp thu thi khí, tu vi liền có thể không ngừng tăng lên.

Chỉ cần thi khí đầy đủ, thành Thánh dễ như trở bàn tay." "Đây chính là nguyên nhân đại năng thượng cổ liên thủ đối phó Tướng Thần, ai cũng không nguyện nhìn thấy Tướng Thần thành Thánh.

Tướng Thần thành Thánh quá nhẹ nhàng, một khi thành Thánh, tại thời điểm đó, ai cũng không phải là đối thủ của Tướng Thần, Tướng Thần sẽ trở thành chúa tể Hồng Hoang." "Nhục thân Tướng Thần cực mạnh, so với nhục thân Tổ Vu cùng cảnh giới đều mạnh hơn, lại uẩn hàm thi độc, thi độc kia thậm chí có thể uy hiếp đến Thánh Nhân!" "Đối phó Khổng Tuyên và Đại Bằng có chút khó khăn, đối phó đồ đệ khác của Tam Kim Ô hắn là có thể.

Ngươi có thể cùng Tướng Thần hợp tác, giúp hắn hấp thu thi khí.

Toàn bộ Hồng Hoang nơi thi khí nồng nặc nhất không gì qua được Huyết Hải." "Ngươi cũng có thể tìm Nguyên Thần của Hống cho Tướng Thần dung hợp, đồng dạng có thể tăng lên thực lực Tướng Thần." La Hầu dạy bảo. "Nguyên Thần của Hống?

Chương 199

Sao trước đó ngươi không nói?" Nguyên Thủy nhíu mày một cái, Nguyên Thần của Hống đều bị Lão Tử và Chuẩn Đề tặng cho Nữ Bạt.

Hiện tại Nữ Bạt đang ở Thái Dương Tinh, có Thái Dương Chân Hỏa Đại Trận thủ hộ.

Thái Dương Tinh a, đó chính là sào huyệt của Tam Kim Ô, hắn nếu chạy đến Thái Dương Tinh rắc rối, Tam Kim Ô tuyệt đối xử lý hắn, còn là danh chính ngôn thuận xử lý hắn.

Chạy đến sào huyệt người ta rắc rối, cũng giống như cướp nhà người ta vậy, trần trụi khiêu khích. "Ngươi cũng không hỏi a, ngươi không phải tự cho là thông minh sao, để bản tọa hảo hảo xem năng lực của ngươi a?

Kiệt kiệt..." La Hầu trào phúng cười to.

Nguyên Thủy quá mức tự phụ, làm hắn thấy buồn nôn, hắn phải để Nguyên Thủy chịu thiệt một chút, mài bớt nhuệ khí của Nguyên Thủy.

Tam Kim Ô đều không dám đánh rắm trước mặt hắn, Nguyên Thủy ngược lại làm bộ làm tịch, lại không biết một khắc Văn Đạo Nhân mang theo Nguyên Thần Hắc Liên đến Ngọc Hư Cung bái phỏng kia, đã thành quân cờ.

Nguyên Thủy quá mức tự phụ, nếu như ngay từ đầu liền đánh nát Nguyên Thần Hắc Liên, còn có thể nhảy ra khỏi bàn cờ, nhưng Nguyên Thủy thế mà lại nghĩ muốn thuần phục hắn, chứng minh mạnh hơn hắn, muốn hắn thần phục.

Cũng không biết tên này nghĩ thế nào, lấy đâu ra tự tin, ngay cả Bàn Cổ cũng không dám nghĩ như vậy, thật cho là hắn chỉ là một sợi Nguyên Thần liền dễ bắt nạt.

Tên này còn dám giữ Nguyên Thần Hắc Liên lại, lại không biết Ma vô khổng bất nhập, không ít đệ tử Xiển Giáo đã sinh ra ma tính.

Tại điểm này, Lăng Tiêu rõ ràng so với Nguyên Thủy thông minh hơn nhiều.

Tuy rằng không hủy đi Nguyên Thần Hắc Liên, lại đem Nguyên Thần Hắc Liên phong ấn, bỏ vào trong Chư Thiên Khánh Vân.

Hạo Nhiên Chính Khí uẩn hàm trong Chư Thiên Khánh Vân tuy rằng không khắc chế Ma Đạo giống như Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng cũng có tác dụng áp chế, hắn muốn tác loạn đều làm không được. "Hừ!" Nguyên Thủy tức điên, La Hầu phân minh chính là cố ý chơi hắn: "Ngươi chẳng qua sống thời gian dài hơn ta, biết được bí tân nhiều hơn mà thôi, nếu như chúng ta sống dài như nhau, ngươi tất không bằng ta!" Nguyên Thủy vẫn là không phục.

La Hầu đều không muốn để ý tới tên xuẩn hỏa này, giao đàm cùng loại người ngu xuẩn lại tự cho là đúng này thực sự tốn sức.

Đột nhiên rất hoài niệm những lão đối thủ kia, kỳ phùng địch thủ mới có ý tứ.

Hiện nay Hồng Hoang, có thể làm cho hắn có chút hứng thú cũng chỉ có Hồng Quân và Lăng Tiêu, cũng chỉ có hai người này có thể cùng hắn đánh cờ một chút, kích khởi hứng thú của hắn.

Hắn là coi thường Hồng Quân, nhưng sẽ không khinh thị Hồng Quân, Hồng Quân chơi âm mưu vẫn là có một tay, làm cho hắn đều ăn một cái thiệt thòi lớn.

Mà thấy La Hầu không để ý tới hắn, Nguyên Thủy đổi chủ đề:

"Ngươi có thủ đoạn phá giải trận pháp gì tốt không?" Đệ tử Tiệt Giáo lợi hại là lợi hại ở trận pháp, nếu như có phương pháp phá trận gì, xem Thông Thiên còn cuồng thế nào. "Hừ, ngu không ai bằng.

Cùng Tiệt Giáo tử khái, tức tiện thắng, Xiển Giáo tất nhiên cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Mục đích của ngươi là suy yếu các giáo phái khác, để Xiển Giáo chế bá Hồng Hoang, ngươi cứ cùng Tiệt Giáo tử khái làm cái gì?" La Hầu khinh miệt hừ lạnh một tiếng, vừa ngu xuẩn lại xúc động, quả thực hết thuốc chữa. "Nhưng ta không cùng Thông Thiên tử khái, Thông Thiên cũng sẽ cùng ta tử khái, đâm lén người khác, đối với Xiển Giáo càng thêm bất lợi!" Nguyên Thủy nhíu mày nói. "Ngu xuẩn, cần gì phải đâm lén.

Kích hóa mâu thuẫn giữa Tiệt Giáo và ba giáo khác, Xiển Giáo xuất công không xuất lực, tọa sơn quan hổ đấu chẳng phải là tốt sao." La Hầu từng bước dụ dỗ.

Nguyên Thủy mâu quang sáng lên.

Đúng a, nhìn Tiệt Giáo và ba giáo khác lưỡng bại câu thương, Xiển Giáo chẳng phải thành mạnh nhất rồi.

Đến lúc đó lại nghĩ biện pháp thuyết phục các Thánh Nhân khác đem Tam Kim Ô từng cái đánh tan.

Nguyên Thủy lập tức cảm giác cả người đều thông thấu, cũng không dám cuồng trước mặt La Hầu nữa.

Ma Tổ rốt cuộc là Ma Tổ, đại hung có thể tung hoành ở thời kỳ Hỗn Độn, thủ đoạn so với hắn lão luyện hơn nhiều.

Thế là, Nguyên Thủy gọi Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông mà hắn tín nhiệm nhất tới.

Một bên khác, Thiên Đình.

Lăng Tiêu từ Thiên Ngoại Hỗn Độn trở về sau, tịnh không về Bồng Lai Tiên Sơn, mà là chạy đến Thiên Đình thỉnh giáo Hạo Thiên và Dao Trì kỹ thuật ghép cành linh căn.

Lăng Tiêu ghép cành Hoàng Trung Lý, sống thì sống được rồi, nhưng cần định kỳ dùng Tam Quang Thần Thủy tưới tắm, nếu không sẽ khô héo, hơn nữa sinh trưởng cực kỳ chậm chạp.

Chi phí ghép cành thực sự quá cao.

Mà Thiên Đình trồng trọt Bàn Đào, hiện tại đều làm ra được năm trăm cây Bàn Đào.

Thái độ Lăng Tiêu xưa nay tương đối hòa thiện, chưa từng giống như mấy người Nguyên Thủy, gièm pha xuất thân của Hạo Thiên và Dao Trì, cho nên Hạo Thiên và Dao Trì tịnh không kháng cự Lăng Tiêu.

Lại thêm Lăng Tiêu hứa hẹn nếu như đem Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả trồng ra được, có thể chia cho Thiên Đình một ít.

Đây là chuyện tốt đôi bên cùng có lợi, Hạo Thiên và Dao Trì rất sảng khoái đem kỹ thuật trồng trọt Bàn Đào không giữ lại chút nào toàn bộ nói cho Lăng Tiêu.

Chỉ có điều Lăng Tiêu lại đen mặt.

Trồng trọt Bàn Đào rất đơn giản, đem hạt quả Bàn Đào trồng vào trong tiên thổ, lại dùng linh thủy tưới tắm một phen, liền có xác suất không thấp sinh trưởng ra cây Bàn Đào mới.

Dao Trì được Hồng Quân ban cho Tam Quang Tinh Thần Thổ trong Thập Thiên Thần Thổ và Tiên Thiên Quý Thủy trong Thập Đại Thần Thủy, có thể bồi thực hàng loạt Bàn Đào Thụ. "Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả không có hạt a." Lăng Tiêu rất buồn bực.

Hạo Thiên và Dao Trì nhất thời á nhiên, cũng không biết nên làm

thế nào. "Cái này chúng ta cũng không biết, có lẽ chỉ có Bàn Đào Thụ mới có thể bồi thực số lượng lớn.

Bất quá mấy năm nay Thiên Đình bồi thực ra Bàn Đào Thụ, Bàn Đào kết ra chất lượng không bằng cây mẹ." "Chỉ có cây mẹ mới có thể kết ra Cực Phẩm Bàn Đào, một quả tăng thọ ba ngàn năm.

Thượng Phẩm Bàn Đào Thụ cực ít, một quả tăng thọ năm trăm năm.

Đa số là Trung Phẩm và Hạ Phẩm Bàn Đào Thụ, Trung Phẩm Bàn Đào tăng thọ trăm năm, Hạ Phẩm Bàn Đào tăng thọ năm mươi năm." "Trung Phẩm và Hạ Phẩm Bàn Đào có còn hơn không, thắng ở số lượng nhiều." Hạo Thiên giới thiệu một chút. "Thôi được rồi!" Lăng Tiêu lắc đầu, linh căn bồi thực ra không có khả năng có hiệu quả giống như cây gốc.

Tốn hao cái giá cực lớn, coi như đem Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả bồi thực ra cũng lỗ vốn.

Tam Quang Thần Thủy là tài nguyên không thể tái sinh, dùng một giọt thiếu một giọt, không thể lãng phí như vậy.

Vốn dĩ Lăng Tiêu là nghĩ làm ra một đống Hoàng Trung Lý và Nhân Sâm Quả, nhanh chóng tăng cường thực lực Nhân Tộc.

Là hắn nghĩ quá tốt rồi, trên đời đâu có đường tắt để đi, vẫn là để Nhân Tộc tự cường đi. "Cái kia, ta hiện tại thả Dao Cơ, có thể hay không để Dương Tiễn và Dương Thiền về Thiên Đình." Hạo Thiên xấu hổ cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

Năng lực Dương Tiễn triển hiện ra làm cho hắn động tâm, hảo hảo bồi dưỡng, sau này chính là Chiến Thần Thiên Đình, một tấm vương bài trong tay hắn. "Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ đến sao?

Ta sẽ không hạn chế tự do của bọn họ, ngươi nếu có thể thuyết

phục bọn họ đến Thiên Đình, ta sẽ không ngăn cản." Lăng Tiêu nhún nhún vai.

Hạo Thiên một trận xấu hổ, Dương Tiễn và Dương Thiền không xử lý hắn là tốt rồi.

Chương 200

Lúc trước thật sự là quá xúc động, nếu sớm biết Dương Tiễn có tiềm lực như thế... "Haizz, làm lại lần nữa, ta cũng phải trừng phạt Dao Cơ, nếu không uy nghiêm Thiên Đình ở đâu, Thiên Quy định ra chính là trò cười." Hạo Thiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng. "Chung quy Thiên Đình cũng là bị Chuẩn Đề hố, Dao Cơ đối với Thiên Đình trong lòng còn áy náy, chưa hẳn không thể hóa giải hận ý của Dương Tiễn và Dương Thiền đối với Thiên Đình." "Cứ như vậy trước đi, cừu hận là động lực tốt nhất, cứ coi như ngươi đang bồi dưỡng cháu ngoại đi.

Dương Tiễn có tư chất thành Thánh, nói không chừng sau này còn sẽ trở thành chỗ dựa cho người cậu như ngươi đấy." Lăng Tiêu vẽ ra một cái bánh nướng lớn.

Dương Tiễn về sau chẳng phải cũng bồi dưỡng cháu ngoại Trầm Hương như thế sao. "Ân, ta hiểu phải làm thế nào rồi!" Hạo Thiên híp mắt, hắn không có bản sự thành Thánh, nhưng nếu như Dương Tiễn thật sự thành Thánh, đi cướp Dương Thiên Hữu và Dương Giao về, phản hấp khí vận Tây Phương Giáo.

Phản chính là một nhà Dương Tiễn không về Thiên Đình, Thiên Đình không dễ chịu, Tây Phương Giáo cũng đừng hòng dễ chịu. "A a, Dương Tiễn đều tặng cho Thiên Đình ngươi bao nhiêu Đại La Kim Tiên rồi, cháu ngoại tốt biết bao." Lăng Tiêu trêu ghẹo một câu, hóa thành hồng quang rời đi.

Hạo Thiên xấu hổ nặn ra một nụ cười, đó là Dương Tiễn muốn tặng sao, phân minh là báo thù Tây Phương Giáo, chuyên môn đè đầu đệ tử Tây Phương Giáo mà giết.

Nếu Thiên Đình cũng tham dự trong Phong Thần Lượng Kiếp,

thiết định Dương Tiễn cũng mang theo nhân mã Thiên Đình mà giết.

Rốt cuộc là Kim Ô môn hạ, cái tính có thù tất báo giống y như đúc Tam Kim Ô. "Hừ, khí độ Tam Kim Ô so với Thiên Định Lục Thánh mạnh hơn nhiều, thật không biết lúc trước Lão gia vì cái gì không chọn Tam Kim Ô." Dao Trì đều cảm giác Tam Kim Ô oan uổng a, luận khí độ, luận năng lực, Thiên Định Lục Thánh so với Tam Kim Ô kém xa.

Chí ít Tam Kim Ô khinh thường chiếm tiện nghi người khác, chí ít Tam Kim Ô sẽ không chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà coi thường người khác.

Nếu đổi thành Thiên Định Lục Thánh, tuyệt đối không có khả năng cùng bọn họ nói cười vui vẻ như thế, tất nhiên là đối với bọn họ sai khiến hống hách, đối với bọn họ coi thường ra mặt cũng không thèm che giấu.

Một câu Hạo Thiên đồng tử, hai câu Dao Trì đồng tử, căn bản sẽ không tôn trọng bọn họ một chút nào, đem mặt mũi và tôn nghiêm của bọn họ đạp dưới lòng bàn chân. "Được rồi, Lão gia há lại để chúng ta có thể vọng tự nghị luận!" Hạo Thiên trừng mắt nhìn Dao Trì, ngươi sợ là muốn tiếp tục trở về làm đồng tử.

Tại Giai Mộng Quan, Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ đang chỉnh đốn tàn binh bại tướng, sĩ khí đại quân Tây Kỳ vô cùng đê mê.

Vua và Thừa tướng đều bị địch quân truy sát chạy trốn thảm hại, sĩ khí sao có thể tốt cho được.

Cơ Phát và Khương Tử Nha phải tốn rất nhiều công sức mới khôi phục được chút ít tinh thần cho đại quân.

Lần này tứ giáo rốt cuộc cũng chịu bỏ vốn liếng, phái ra tinh nhuệ đệ tử đến trợ trận, bày ra thế trận đối trận.

Ngũ Thánh tuy đạo hạnh trận pháp không tinh thông như Thông Thiên, nhưng cũng biết chút ít.

Quy Nhất Giáo phái người đến trước, Thanh Phong đạo nhân cùng bảy tên đồ đệ, gồm ba Đại La Kim Tiên trung kỳ và bốn Đại La Kim Tiên sơ kỳ, bố trí Thanh Phong Thất Tiệt Trận, muốn đấu trận với Cửu Long Đảo Tứ Thánh.

Trận pháp chi đạo vốn là hạch tâm của Tiệt Giáo, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đương nhiên không thể làm mất uy phong Tiệt Giáo.

Hai bên đấu trận, cuối cùng Cửu Long Đảo Tứ Thánh vì ít người, hậu kế không đủ, trận phá người vong.

Nhưng bảy tên đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân cũng chết bốn, ba kẻ còn lại trọng thương, bị Dương Tiễn và Cẩm Hà Tiên Tử thừa cơ đánh giết.

Hai bên lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Bên này đấu kịch liệt, trong bóng tối cũng đặc sắc không kém.

Nam Cực Tiên Ông mai phục ở phương Tây, đánh giết đệ tử Tây Phương Giáo phái tới trợ chiến ngay giữa đường, còn đặc ý ngụy trang một phen để hãm hại cho Tiệt Giáo.

Bên kia, Nhiên Đăng cũng giết sạch người do Yêu Tộc phái tới, cũng đổ vạ cho Tiệt Giáo.

Sau khi Cửu Long Đảo Tứ Thánh chết, Cẩm Hà Tiên Tử đau lòng bạo nộ, muốn trực tiếp tiêu diệt Tây Kỳ, bèn sai ba đồ đệ của Tứ Thánh đi thỉnh Ôn Thần Lữ Nhạc xuất sơn.

Kết quả, ba người bị Văn Đạo Nhân giết chết giữa đường, hãm hại cho Tây Phương Giáo.

Phong Thần Bảng đột nhiên hiện lên một loạt tên tuổi, chư Thánh

đều ngẩn ngơ.

Ngoại trừ Nguyên Thủy, ai nấy đều hoang mang. "Chuyện gì xảy ra?

Tiệt Giáo ta đâu có phái thêm đệ tử xuất chiến, đệ tử Yêu Giáo và Tây Phương Giáo sao lại chết?" Thông Thiên đang làm khách tại Bồng Lai tiên sơn, nghe tin tức cũng ngớ người.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh và đệ tử Quy Nhất Giáo đồng quy vu tận, tuy chết nhưng là lấy ít đánh nhiều, không làm mất mặt Tiệt Giáo.

Nhưng đệ tử Yêu Giáo và Tây Phương Giáo chưa đến chiến trường chính đã chết một cách mạc danh kỳ diệu, quả thực rất quái lạ.

Thông Thiên thậm chí hoài nghi tứ giáo đang lục đục nội bộ.

Lăng Tiêu thì nghĩ đến La Hầu, đại khái là La Hầu đã ra tay để gia tốc tiến độ Phong Thần.

Nhưng Lăng Tiêu không ngờ rằng, Hồng Quân cũng đã nhúng tay vào.

Tâm tư của Thông Thiên vẫn còn quá đơn thuần.

Tây Phương Giáo và Yêu Giáo tốc độ rất nhanh, lập tức phái người đi điều tra, tìm thấy dấu vết Tiệt Giáo để lại.

Chuẩn Đề và Nữ Oa cũng chẳng thèm so đo là thật hay giả.

Người cũng đã chết rồi, so đo thật giả có tác dụng gì?

Kể cả đối phương dám làm, tất nhiên nắm chắc không lưu lại dấu vết, đi điều tra mười phần thì tám chín phần cũng chẳng ra được gì.

Chi bằng nhân cơ hội đạt được mục đích của mình, cứ nhận định là Tiệt Giáo làm, đến lúc đó Thông Thiên vấn tội, bọn họ cũng có lý do để thoái thác.

Muốn tra thì để Thông Thiên đi tra, bọn họ cứ đạt được mục đích trước đã.

Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, Kim Ngao Đảo sao chứa hết, rất nhiều đệ tử phải sống ở bên ngoài.

Mà mục tiêu hãm hại của Nhiên Đăng, Văn Đạo Nhân chính là đám đệ tử Tiệt Giáo cư trú bên ngoài này.

Yêu Giáo và Tây Phương Giáo có lý do động thủ, phái ra lượng lớn đệ tử đi tập kích.

Nhất thời, liên tục có đệ tử Tiệt Giáo bị đưa lên bảng.

Thông Thiên đích thân đi điều tra, đâu thể không hiểu tâm tư của Yêu Giáo và Tây Phương Giáo.

Các ngươi không điều tra chứ gì, các ngươi chơi âm, lão tử chơi ngang với các ngươi, vậy thì triệt để khai chiến đi.

Nguyên Thủy giả vờ vô tội, còn phái đệ tử đi Giai Mộng Quan làm màu, ra vẻ ta đây cái gì cũng không biết.

Lão Tử thì thật sự không biết, môn nhân hắn phái đi đều đã chiến tử ở chiến trường chính diện.

Hắn vốn là kẻ âm trầm nhất, kết quả hắn còn chưa kịp chơi xấu thì người khác đã chơi trước rồi.

Chuẩn Đề phản ứng rất nhanh, làm xong việc xấu liền triệu hồi toàn bộ đệ tử về Tu Di Sơn trốn đi.

Sau đó, Yêu Giáo liền xui xẻo, Nữ Oa không thể nào triệu tập tất cả Yêu tộc về Oa Hoàng Cung.

Số lượng Yêu tộc quá lớn, đại bản doanh Vạn Yêu Sơn cũng chứa không hết.

Chương 201

Thông Thiên trong cơn thịnh nộ phái đệ tử Tiệt Giáo khuynh sào xuất động, càn quét phương Bắc, sau đó một đống đại năng Yêu tộc lên Phong Thần Bảng.

Nếu không phải Vạn Yêu Sơn có hộ sơn đại trận do Phục Hy bố trí năm xưa, đệ tử Tiệt Giáo đã trực tiếp đánh vào tận nơi.

Thông Thiên lần này triệt để điên cuồng, không nhịn nữa, công nhiên tuyên chiến tứ giáo.

Hắn biết chơi âm không lại bọn Nguyên Thủy, vậy thì lật bàn, thăm dò cái gì nữa, trực tiếp tung hết ra.

Hắn cho người quét sạch đệ tử Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo ở bên ngoài một lượt, Phong Thần Bảng chủ bảng thoáng cái đã điền kín hơn một trăm thần vị.

Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông sớm đã trốn về Ngọc Hư Cung, nhưng Văn Đạo Nhân vẫn còn quấy rối, lặng lẽ giết chết mấy đệ tử Tiệt Giáo, ngay cả hai đệ tử hạch tâm Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng bị giết.

Nguyên Thủy cũng ngẩn người, vốn định tính kế để ba giáo kia và Tiệt Giáo hỏa tịnh, không ngờ Thông Thiên trực tiếp lật bàn, công nhiên tuyên chiến tứ giáo, quả thực là một tên mãng phu.

Từ đó, Phong Thần chi chiến triệt để tiến vào cao trào.

Trước đó mọi người còn có chỗ khắc chế, muốn chiếm tiện nghi, tận lực bảo toàn thực lực giáo phái, chỉ xuất động Đại La Kim Tiên sơ kỳ và trung kỳ tiểu đả tiểu nháo.

Hiện tại tốt rồi, dưới Thánh Nhân toàn bộ xuất động. "Các ngươi

không phải đã sớm rục rịch, đi đi, đều đi náo nhiệt một chút." Tại Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu nhìn các đồ đệ đang dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử), ung dung nói.

Đại Bằng sớm đã ngứa tay khó nhịn, lập tức dẫn theo sư đệ sư muội ra ngoài tung hoành.

Khổng Tuyên và Lục Nhĩ Di Hầu tương đối ổn trọng, chưa đi vội.

Thông Thiên phóng lời, hẹn đệ tử tứ giáo đến Giai Mộng Quan đấu trận, không chơi hư chiêu nữa, hai bên trực tiếp bày ra trận thế, một trận định thắng thua.

Lần này, tứ giáo ngược lại đau đầu, cứ thế này, cho dù thắng được Tiệt Giáo, bọn họ tất định cũng tổn thất thảm trọng, đây không phải kết quả bọn họ mong muốn.

Ngũ Thánh tụ lại cùng nhau thương nghị. "Thông Thiên tên điên này, sao tự nhiên lại phát điên!" Nguyên Thủy dị thường não hỏa, vốn dĩ hắn tính kế rất tốt, kết quả Thông Thiên không theo lẽ thường ra bài, một chút kích thích cũng không chịu được, vừa lên đã chơi tất tay, thế này ai mà chịu nổi.

Thô lỗ, thực sự quá thô lỗ.

Hắn có cảm giác bất lực như tú tài gặp binh lính. "Hừ, còn không phải do ngươi giở trò!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng. "Ta giở trò gì?

Ngươi đừng ăn nói hàm hồ." Nguyên Thủy đương nhiên sẽ không thừa nhận, đến lúc đó bốn vị này khẳng định sẽ liên hợp lại đẩy Xiển Giáo ra ngoài. "Hừ, ngu xuẩn, đệ tử Quy Nhất Giáo tại Giai Mộng Quan cùng đệ tử Tiệt Giáo đồng quy vu tận, đệ tử Yêu Giáo và Tây Phương Giáo phái ra bị chặn giết nửa đường, đệ tử Tiệt Giáo cũng bị chặn giết, chỉ có đệ tử Xiển Giáo ngươi vô sự, ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc sao?" Nữ Oa hừ lạnh nói. "Hừ, ngu xuẩn, chỉ có đệ tử Xiển

Giáo ta vô sự, chẳng lẽ không phải người động thủ cố ý dẫn mũi nhọn về phía Xiển Giáo ta?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng.

Hắn chỉ bảo Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông đi chặn giết đệ tử Yêu Giáo và Tây Phương Giáo, quỷ mới biết đệ tử Tiệt Giáo thế mà cũng bị người chặn giết, làm loạn kế hoạch của hắn.

Chỉ có đệ tử Xiển Giáo vô sự, các giáo muốn không hoài nghi lên đầu Xiển Giáo cũng khó, thoáng cái ngược lại khiến Xiển Giáo trở thành mục tiêu công kích.

Hắn hiện tại phi thường hoài nghi có người cùng hắn có suy nghĩ giống nhau, kích hóa mâu thuẫn, tọa sơn quan hổ đấu.

Chặn giết đệ tử Tiệt Giáo khiến mũi nhọn chỉ hướng Tây Phương Giáo, chắc không phải Tây Phương Giáo làm, Nữ Oa và Lão Tử hiềm nghi lớn nhất.

Đều muốn tính kế đối phương, kết quả đụng nhau, tất cả đều loạn.

Mà Nguyên Thủy làm sao cũng sẽ không nghĩ tới mình bị Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân đồng thời tính kế.

Nguyên Thủy ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa và Lão Tử, mang theo vẻ thẩm vấn.

Cái nhìn này chọc giận Nữ Oa: "Ngươi có ý gì, còn muốn họa thủy đông dẫn lên đầu chúng ta?" "Hừ, chặn giết đệ tử Tiệt Giáo vu vạ cho Tây Phương Giáo, ngươi, ta, Lão Tử đại huynh đều có khả năng, mà ta biết không phải ta làm!" Nguyên Thủy lý trực khí tráng nói.

Chủ yếu chuyện này thật không phải hắn làm, đương nhiên một chút cũng không chột dạ, hắn còn thật sự muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đã phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Trong mắt Lão Tử nộ hỏa trào dâng, hắn thành thành thật thật làm theo quy củ phái đệ tử đến Giai Mộng Quan, bảy đệ tử đều cùng Cửu Long Đảo Tứ Thánh đồng quy vu tận, trong trận âm mưu tính kế này, hắn mới là kẻ vô tội nhất. "Đủ rồi, hiện tại quan trọng nhất là làm sao đối phó Tiệt Giáo, chẳng lẽ các ngươi còn muốn lúc này gây nội loạn phân kỳ hay sao?" Lão Tử kìm nén lửa giận trầm giọng nói.

Lão Tử là Đại sư huynh, lại có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp, đứng ở thế bất bại, uy tín trong Thiên Định Lục Thánh vẫn là rất cao.

Lão Tử vừa nổi giận, bốn người Nguyên Thủy đều không dám cãi nữa. "Việc này do Xiển Giáo gây ra, nên để Xiển Giáo đánh tiên phong!" Chuẩn Đề nói.

Tu luyện tới Đại La Kim Tiên, kẻ nào chẳng tiêu hao lượng lớn tài nguyên, tứ giáo hợp lực khẳng định có thể thắng Tiệt Giáo.

Trọng điểm là ở chỗ làm sao để tổn thất của giáo phái mình giảm xuống thấp nhất. "Hừ, ngươi một câu liền muốn tuyệt đối, nói là Xiển Giáo ta gây ra, lấy chứng cứ ra!" Nguyên Thủy đương nhiên không thể để Xiển Giáo đánh tiên phong, ai đánh đầu trận, khẳng định thương vong thảm trọng nhất.

Chuẩn Đề không phản bác được, thiên cơ hỗn loạn, thôi toán không ra, hắn xác thực không lấy được chứng cứ.

Nhưng hắn ít nhất có bảy phần nắm chắc xác định là Nguyên Thủy làm, đây là phong cách của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thấy Chuẩn Đề không nói được gì, lại dẫn mũi nhọn về phía Nữ Oa: "Yêu tộc Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên nhiều nhất, lý ứng do Yêu tộc đánh tiên phong." Nữ Oa đương nhiên cũng không vui, thế là lại cãi nhau ầm ĩ. "Đủ rồi, đều muốn chiếm tiện nghi, cứ cãi thế này thì tranh luận ra kết quả gì!

Nguyên Thủy, đi mời Thông Thiên và Lăng Tiêu đến thương nghị, để bọn họ bố phòng tại Giai Mộng Quan, Giới Bài Quan, Thanh Long Quan, Xuyên Vân Quan, do chúng ta công kích, mỗi giáo phụ trách công một quan." Lão Tử bực bội lên tiếng chủ trì đại cục.

Như vậy xác thực là công bằng nhất, chúng Thánh đều không nói nữa, Nguyên Thủy đi mời Thông Thiên và Lăng Tiêu qua.

Lão Tử nói ra đề nghị của mình. "Có thể!" Thông Thiên và Lăng Tiêu rất sảng khoái đáp ứng.

Lăng Tiêu thì không sao cả, Thông Thiên lại rất có lòng tin vào đệ tử của mình.

Tiệt Giáo đệ tử hạch tâm nhiều nhất, tứ giáo cộng lại cũng chẳng nhiều hơn Tiệt Giáo là bao.

Lại thêm có đệ tử môn hạ Kim Ô tương trợ, hắn rất tự tin.

Tiếp theo chính là quyết định giáo nào công quan nào.

Ai cũng không muốn xuất chiến trước, chỉ sợ Tiệt Giáo và môn hạ Kim Ô tập trung chiến lực mạnh nhất bố phòng Giai Mộng Quan, ai công Giai Mộng Quan người đó thiệt thòi.

Ngũ Thánh lại cãi nhau.

Cuối cùng vẫn là Lăng Tiêu đưa ra chủ ý, để tứ giáo mỗi bên phái một đệ tử phong ấn thần thức rút thăm, các bằng vận khí.

Lăng Tiêu khắc tên bốn quan lên bốn thẻ tre, mỗi giáo phái một đệ tử ra, phong ấn thần thức nên không thể thăm dò, đồng thời bịt mắt, tránh cho Ngũ Thánh nháy mắt ra hiệu gian lận.

Cuối cùng, mặt Nguyên Thủy đen xì, Xiển Giáo rút trúng công đánh Giai Mộng Quan.

Với ân oán giữa hắn và Thông Thiên, Thông Thiên tuyệt đối sẽ

trọng binh phòng thủ ở Giai Mộng Quan, chơi hắn tới chết.

Chương 202

"Các vị, để công bằng, sau khi về sắp xếp xong xuôi, đều lên Thiên Đình mà đợi, dùng Hạo Thiên Cảnh quan chiến, đệ tử các giáo các bằng bản sự, ai cũng đừng nhúng tay." Lăng Tiêu đề nghị.

Đây là cách công bằng nhất, ai cũng không tìm được lý do phản đối, đành phải đồng ý.

Sau đó, Lăng Tiêu và Thông Thiên cùng về Kim Ngao Đảo, Lăng Tiêu gọi môn hạ Kim Ô qua, cùng nhau thương nghị cách bài binh bố trận. "Phó giáo chủ Xiển Giáo nhiều nhất, thực lực mạnh nhất, kế đó là Yêu Giáo, Tây Phương Giáo, Quy Nhất Giáo, đều nói xem nên bài binh bố trận thế nào." Thông Thiên nói. "Thông Thiên đạo hữu, vì an toàn, hãy để Trường Nhĩ Định Quang Tiên đến Bồng Lai tiên sơn ở đi." Lăng Tiêu truyền âm cho Thông Thiên, hắn không biết hiện tại Trường Nhĩ Định Quang Tiên có bị Chuẩn Đề mua chuộc hay chưa, nhưng để vạn vô nhất thất, nhất định phải làm vậy.

Thông Thiên không biết vì sao Lăng Tiêu cứ luôn nghi ngờ Trường Nhĩ Định Quang Tiên, nhưng Lăng Tiêu không nghi ngờ người khác, cứ chằm chằm vào Trường Nhĩ, tất nhiên là đã phát hiện gì đó.

Mặc dù hắn rất tín nhiệm đệ tử, nhưng sai một bước, đối với Tiệt Giáo chính là vạn kiếp bất phục, cần phải cẩn thận. "Trường Nhĩ, theo vi sư đi, vi sư có việc giao cho ngươi." Thông Thiên nói một câu, cuốn lấy Trường Nhĩ Định Quang Tiên rời đi, không bao lâu sau một mình trở về.

Đệ tử Tiệt Giáo cũng không nghĩ nhiều, cứ tưởng sư tôn giao cho Trường Nhĩ nhiệm vụ bí mật quan trọng gì đó. "Đều nói đi, bài binh bố trận thế nào?" Thông Thiên về lại chủ tọa, mở miệng hỏi. "Tứ giáo

tư lợi, đều muốn chiếm tiện nghi, đều muốn tận lực bảo toàn thực lực, cho nên mới làm ra trò mỗi giáo phụ trách công một quan, ai cũng không muốn bỏ sức nhiều.

Đây là cơ hội của chúng ta, chúng ta là bên ứng chiến, nhưng bọn họ đã định, chúng ta lại chưa định, quyền chủ động nằm ở bên ta.

Chúng ta với Xiển Giáo, Tây Phương Giáo ân oán lớn nhất, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo lại vừa vặn công hai quan phía trước, chúng ta chi bằng toàn lực đối phó Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, thả lỏng hai quan phía sau, tượng trưng phái đệ tử thực lực yếu hơn phòng thủ, đến lúc đánh nhau thì trực tiếp bỏ quan rút lui.

Dù sao phía sau còn có ba quan Đồng Quan, Lâm Đồng Quan và Thằng Trì, bọn họ cũng không thể một mạch đánh tới Triều Ca." Dương Tiễn đứng ra nói kế hoạch của mình. "Cái này hay, ta đồng ý." "Ta đồng ý." "Ta đồng ý."...

Chiến thuật của Dương Tiễn nhận được sự đồng thuận nhất trí của mọi người.

Thông Thiên hâm mộ nhìn Lăng Tiêu một cái, môn hạ Kim Ô sao lại ưu tú thế này. "Tốt, như vậy, chúng ta phân phối một chút, Dương Tiễn, ngươi nói xem bố trí thế nào." Lăng Tiêu rất hài lòng cười gật đầu. "Xiển Giáo Phó giáo chủ nhiều, nhưng Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân, bọn họ khẳng định sẽ phái ra Tam Thi của mình, cũng tức là sẽ có tổng cộng sáu tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm Ngũ Cực Thánh Thú, uy hiếp còn lớn hơn Xiển Giáo.

Trong chúng ta, lấy sư tôn ta mạnh nhất, sư tôn ta khẳng định phải tọa trấn Giới Bài Quan, đối phó Tây Phương Giáo.

Giai Mộng Quan có thể do môn hạ Kim Ô chúng ta làm chủ lực, trừ sư tôn ta ra, đều trú thủ Giai Mộng Quan.

Thực lực Tiệt Giáo ta không hiểu rõ lắm, không tiện sắp xếp." Dương Tiễn nói. "Ừm, Tiệt Giáo ngoài Vạn Tiên Trận và Tru Tiên Trận, thì lấy Tùy Thị Thất Tiên Tru Tà Thất Diệu Trận mạnh nhất, Đa Bảo, ngươi thế chỗ Trường Nhĩ, bố trí Tru Tà Thất Diệu Trận.

Kế đến là Thập Tuyệt Trận, Ngũ Linh Trận, Cửu Cung Càn Khôn Trận, Bát Phương Âm Dương Trận.

Xiển Giáo nhiều Phó giáo chủ, để Thập Thiên Quân và Ngũ Linh Thánh Mẫu ở lại Giai Mộng Quan hiệp trợ, ít nhất có thể khốn trụ năm vị Phó giáo chủ Xiển Giáo." Thông Thiên sắp xếp. "Vâng, sư tôn." Thập Thiên Quân và Ngũ Linh Thánh Mẫu nhận lệnh. "Lữ Nhạc, ngươi tọa trấn Thanh Long Quan, đối phó Yêu Giáo, thành viên Yêu Giáo đông nhất, cho dù từ bỏ Thanh Long Quan cũng không để Yêu Giáo dễ chịu." Thông Thiên tiếp tục bố trí. "Vâng, đệ tử định nhiên không để Yêu Giáo sống yên." Lữ Nhạc lập tức hiểu ý sư tôn.

Tiệt Giáo sát lục mạnh nhất, không phải Tru Tiên Trận, cũng không phải Vạn Tiên Trận, mà là Ôn Hoàng Trận do hắn làm hạch tâm, ôn dịch tạo ra, Chuẩn Thánh sơ sẩy một chút cũng có thể chết. "Pháp Giới, ngươi tọa trấn Xuyên Vân Quan, Quy Nhất Giáo đánh tới ngươi liền dẫn người bỏ quan mà chạy, không cần dây dưa." Thông Thiên tiếp tục an bài. "Vâng." Pháp Giới nhận lệnh. "Các Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên khác, toàn bộ đi thủ Giới Bài Quan, thiết kỵ cẩn thận Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận của Ngũ Cực Thánh Thú.

Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận từng tỏa sáng trong Vu Yêu lượng kiếp, từng kháng được hai kích của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngàn vạn lần không thể đại ý ngạnh kháng." Thông Thiên vô cùng nghiêm túc dặn dò.

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận của ba anh em Kim Ô là thánh trận, trước đó đỡ được một kích của Đạo Tổ, Hậu Thiên Ngũ Hành Đại

Trận phỏng theo Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, tương đương không thể coi thường.

Lại thêm Ngũ Cực Thánh Thú tu vi cao, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy hiếp cực lớn.

Tru Tà Thất Diệu Trận rất có thể không phải đối thủ, e rằng phải để Tam Thi của hắn bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận mới phá được, tương đối khó giải quyết. "Sư tôn, nếu Chuẩn Đề giao Tiên Thiên Chí Bảo cho Tam Thi sử dụng thì làm thế nào, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cực kỳ khắc chế Khổng Tuyên sư huynh." Đa Bảo lo lắng nói. "Ha ha, không cần lo lắng, phi Thánh Nhân không cách nào phát huy toàn bộ uy lực Tiên Thiên Chí Bảo, ta tự có cách đối phó." Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Mọi việc thương nghị xong xuôi, ai nấy đi chuẩn bị.

Lăng Tiêu gọi Khổng Tuyên sang một bên, giao toàn bộ Thiên Đạo công đức và Lạc Bảo Kim Tiền cho Khổng Tuyên. "Bảo vật này tên là Lạc Bảo Kim Tiền, tiêu hao khí vận hoặc công đức cưỡng ép thu pháp bảo của người khác, chỉ cần khí vận hoặc công đức đủ, pháp bảo gì cũng thu được!

Nếu Chuẩn Đề giao Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cho Tam Thi sử dụng, ngươi tìm cơ hội dùng Lạc Bảo Kim Tiền cướp lấy tháp, chỗ Thiên Đạo công đức này hẳn là đủ rồi." Lăng Tiêu dặn dò. "Ồ, pháp bảo này lợi hại, mất Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, Tam Thi của Chuẩn Đề liền không đáng sợ." Khổng Tuyên mắt sáng lên, cái này hắn thích.

Chuẩn Đề nghèo đến sợ, khó khăn lắm mới được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nếu bị cướp mất, Chuẩn Đề cao thấp cũng phải thổ mấy ngụm huyết.

Kỳ hạn ba ngày đã tới, Lăng Tiêu và Thông Thiên cùng đến Thiên Đình, bọn Nguyên Thủy cũng đã tới. "Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đâu?" Nguyên Thủy lạnh mặt nói. "Đại ca và Nhị ca ta đang bế

quan, bọn họ sẽ không rời Bồng Lai tiên sơn, nếu không coi như chúng ta thua, tùy các ngươi xử trí." Lăng Tiêu đạm nhiên nói.

Lời đã nói đến mức này, Nguyên Thủy cũng không tiện lải nhải nữa.

Thất Thánh cùng tụ tập tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên và Dao Trì đều ngớ người. "Chư vị sư huynh, không biết đến Thiên Đình có việc gì?" Hạo Thiên rất hoảng, mấy lão già âm hiểm này tụ lại một chỗ, tuyệt đối không có chuyện gì tốt, sợ không phải lại đến mưu đồ gì đó với Thiên Đình. "Hừ!" Thiên Định Lục Thánh đều không cho Hạo Thiên sắc mặt tốt, vẻ khinh bỉ trong mắt không thèm che giấu chút nào.

Lăng Tiêu giải thích qua cho Hạo Thiên, Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, đồng thời oán khí với Thiên Định Lục Thánh càng nặng. "Chỉnh Hạo Thiên Cảnh về phía Giai Mộng Quan!" Nguyên Thủy hất hàm ra lệnh.

Hạo Thiên khuất nhục nắm chặt nắm đấm, tế ra Hạo Thiên Cảnh, phóng to, hiển thị tình huống Giai Mộng Quan.

Hạo Thiên Cảnh giám sát Tam Giới, điểm này mạnh hơn Côn Luân Kính, Côn Luân Kính có khả năng vượt thời không, tuy có thể xuyên qua thời không giám sát một nơi, nhưng không có âm thanh.

Hạo Thiên Cảnh ngay cả âm thanh cũng thu được, giống hệt xem tivi.

Trong hình ảnh, Tiệt Giáo Thập Thiên Quân, Ngũ Linh Thánh Mẫu, một trăm linh tám Tinh Thần, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, Đại Bằng, Lục Nhĩ Di Hầu, Tam Tiêu...

đều đã đến Giai Mộng Quan, đợi Xiển Giáo tới công.

Mặt Nguyên Thủy đen xì, biết ngay Thông Thiên và Lăng Tiêu sẽ

ra tay nặng với Xiển Giáo, Giai Mộng Quan vậy mà lấy môn hạ Kim Ô làm chủ tràng.

Chương 203

Bất quá, cũng không phải không thể đánh, Tam Thi của hắn, cộng thêm mười vị Phó giáo chủ, chiến đấu lực vẫn rất mạnh.

Mà bọn Chuẩn Đề thì có chút hả hê, chủ lực môn hạ Kim Ô đều đi đối phó Xiển Giáo, vậy áp lực của bọn họ liền giảm mạnh.

Chiến lực cao cấp của Xiển Giáo gồm Tam Thi của Nguyên Thủy, mười vị Phó giáo chủ, cộng thêm Quảng Thành Tử, Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Tổng cộng ba tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong, mười hai tôn Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh sơ kỳ có hơn mười người.

Bên Giai Mộng Quan, Chuẩn Thánh hậu kỳ có Đại Bằng, Thường Hi, Hi Hòa; Chuẩn Thánh trung kỳ có Lục Nhĩ Di Hầu, Tam Tiêu, Vô Chi Kỳ, Trấn Nguyên Tử.

Chuẩn Thánh sơ kỳ có Bắc Đẩu Thất Tinh Tinh Thần, Nam Đẩu Lục Tinh Tinh Thần, cộng thêm Bắc Cực Tinh Thần và Nam Cực Tinh Thần, còn có bốn người trong Thập Thiên Quân, Ngũ Linh Thánh Mẫu.

Về phần Đại La Kim Tiên, phe Xiển Giáo nhiều hơn.

Đánh lên cũng khá khó đoán, chủ yếu xem có kháng được Tam Thi của Nguyên Thủy hay không.

Lúc này, ưu thế của trảm Tam Thi chứng đạo liền thể hiện ra.

Đối chiến Tam Thi của Nguyên Thủy, Trấn Nguyên Tử dựa vào Địa Thư có thể cản được một thi, Đại Bằng có thể quấn lấy một thi, một thi còn lại khẳng định giao cho Thường Hi và Hi Hòa.

Mười vị Phó giáo chủ của Xiển Giáo, Thập Thiên Quân cộng thêm

Ngũ Linh Thánh Mẫu có thể quấn lấy năm người, năm người còn lại giao cho Lục Nhĩ Di Hầu, Vô Chi Kỳ và Tam Tiêu.

Xiển Giáo Chuẩn Thánh sơ kỳ đối đầu với đám Tinh Thần Chuẩn Thánh sơ kỳ kia.

Hai bên có thể đánh.

Trận này đáng xem.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn, La Hầu thông qua Nguyên Thủy đã biết tình huống bên ngoài, Nguyên Thần Hắc Liên chính là mắt của hắn, diễn hóa hình ảnh ra cùng Tai Ách Ma Thần và Văn Đạo Nhân vừa về bẩm báo cùng xem. "Ngươi cảm thấy bên nào sẽ thắng?" Tai Ách nói. "Xiển Giáo tất thua." La Hầu mười phần chắc chắn. "Ồ, ngươi coi thường Nguyên Thủy và Xiển Giáo như vậy?" Tai Ách có chút kinh ngạc, hai bên sàn sàn nhau, thậm chí Xiển Giáo còn có ưu thế, La Hầu vậy mà chắc chắn như thế. "Cho dù Nguyên Thủy đưa Bàn Cổ Phiên cho Tam Thi sử dụng, nhưng Tam Thi chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, không cách nào khôi phục toàn bộ uy lực Bàn Cổ Phiên, Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư kháng cự một khoảng thời gian hoàn toàn có thể làm được.

Đại Bằng trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo, đối đầu một thi của Nguyên Thủy, ổn chiếm ưu thế.

Thường Hi, Hi Hòa liên thủ, hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, triền đấu một thi của Nguyên Thủy tịnh không khó.

Ta không thấy Xiển Giáo có khả năng thắng." La Hầu nói. "Nhưng ngươi đừng quên, người của Xiển Giáo đều tu đạo trảm Tam Thi, mười vị Phó giáo chủ có thể hóa ra hai mươi tôn Chuẩn Thánh sơ kỳ thi." Tai Ách nói. "Ngươi quá coi thường Lục Nhĩ Di Hầu và Vô Chi Kỳ rồi, bọn chúng là bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên - tên mãng phu kia sở hóa, thiên sinh chiến thần, đối đầu với đám Phó giáo chủ

Xiển Giáo, gần như là loạn sát." La Hầu nói. "Đúng vậy, hai con khỉ này là truyền nhân của tên điên Hỗn Độn Ma Viên." Tai Ách không còn nghi ngờ La Hầu, nhớ lại lúc Khai Thiên chi chiến, Hỗn Độn Ma Viên xông lên đầu tiên, nhao nhao đòi đơn đấu với Bàn Cổ.

Tên điên đó cực kỳ hiếu chiến, cả ngày không phải đang chiến đấu thì là trên đường đi chiến đấu, bọn họ đều phải tránh, bị tên điên đó nhắm trúng là không dứt ra được, phiền muốn chết.

Hỗn Độn Ma Viên sinh ra là để chiến đấu, luôn có thể bạo phát ra hai trăm phần trăm chiến lực.

Trong Khai Thiên chi chiến ngạnh kháng với Bàn Cổ hồi lâu, cũng vì pháp bảo Đô Thiên Đấu Chiến Côn chỉ là Hỗn Độn Linh Bảo, không cứng lại Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ, bị đánh nát, mới bị Bàn Cổ chém.

Tên điên đó đánh nhau là toàn lực ứng phó, toàn lực tiến công, không chừa đường lui, cực kỳ điên cuồng.

Cho nên bị Bàn Cổ chém, chết thẳng cẳng.

Bản nguyên không tiêu tán, hóa thành Hỗn Thế Tứ Hầu, hẳn là do Bàn Cổ động tay chân.

Mấy ngày sau, đệ tử Xiển Giáo tề tụ đại doanh Tây Kỳ ngoài Giai Mộng Quan, lấy Tự Ngã Thi của Nguyên Thủy làm chủ. "Các ngươi cảm thấy nên làm thế nào thì có lợi nhất cho chúng ta?" Tự Ngã Thi của Nguyên Thủy nói. "Ta đã dùng thần thức thăm dò, trấn thủ Giai Mộng Quan lấy môn hạ Kim Ô làm chủ, môn hạ Kim Ô tuy mạnh nhưng nhân số ít, nếu đấu tướng, chúng ta khẳng định chịu thiệt.

Trực tiếp ước chiến, quyết một trận thắng thua, ngược lại có lợi nhất cho chúng ta." Nhiên Đăng mở miệng nói. "Được, vậy thương nghị xem bài binh bố trận thế nào là có lợi nhất." Tự Ngã Thi gật đầu.

"Đối phương tất nhiên sẽ phái Trấn Nguyên Tử, Đại Bằng, Thường Hi và Hi Hòa quấn lấy Tam Thi của Giáo chủ.

Trấn Nguyên Tử có Địa Thư, Đại Bằng tốc độ nhanh, trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo, Thường Hi và Hi Hòa hai đánh một, Tam Thi của Giáo chủ sợ là khó chiếm tiện nghi.

Chuẩn Thánh trung kỳ, đáng gờm nhất là Lục Nhĩ Di Hầu và Vô Chi Kỳ.

Nam Cực, ngươi và Phong Trạch tốc độ nhanh nhất, phụ trách quấn lấy Lục Nhĩ Di Hầu và Vô Chi Kỳ.

Tam Tiêu tất nhiên sẽ bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trận này có thể tiêu Tam Hoa trên đỉnh, Ngũ Khí trong ngực người ta, rất khó chơi.

Già Lam Đạo Quân, ngươi luyện hóa Tử Vi Thiên Hỏa, trong Linh Cữu Đăng của ta có U Minh Quỷ Hỏa, trong Lục Đinh Thần Hàm của Hoàng Nguyên Đạo Quân có Lục Đinh Thần Hỏa, chúng ta hợp lực dùng lửa phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Liễu Tiên, Cửu U Chân Quân, Hoang Vu Chân Quân, ba vị các ngươi phòng ngự mạnh nhất, phụ trách ứng phó Thập Tuyệt Trận.

Tử Lôi Chân Quân, Cửu Vũ Điệp Tiên Tử, Quảng Thành Tử, hai vị công kích lực mạnh nhất, phụ trách phá Ngũ Linh Trận, Ngũ Linh Trận tuy mạnh nhưng Mộc Linh Thánh Mẫu chưa nhập Chuẩn Thánh, là điểm đột phá.

Các ngươi dùng tốc độ nhanh nhất phá Ngũ Linh Trận, sau đó đi giúp những người khác.

Đạo Hạnh Thiên Tôn, ngươi dẫn những người khác đối phó môn hạ Kim Ô còn lại.

Vô luận là Chuẩn Thánh hay Đại La Kim Tiên, nhân số chúng ta

đều nhiều hơn đối phương, ưu thế tại chúng ta." Nhiên Đăng sắp xếp.

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy nghe mà gật đầu lia lịa, không hổ là Phó giáo chủ hắn coi trọng nhất, Nhiên Đăng sắp xếp là hoàn mỹ nhất, không bới ra được chút tỳ vết nào, đem lại ưu thế lớn nhất cho Xiển Giáo. "Lăng Tiêu đạo hữu, Xiển Giáo ta nhiều người hơn môn hạ Kim Ô của ngươi, không biết môn hạ Kim Ô định ứng phó thế nào?" Nguyên Thủy cảm thấy chắc thắng, lại khiêu khích Lăng Tiêu. "Binh quý tinh không quý đa, đến lúc đó ngươi đừng khóc là được." Lăng Tiêu ung dung nói. "Hừ, xem ngươi cứng miệng được đến bao giờ." Nguyên Thủy bĩu môi.

Hạo Thiên chuyển hình ảnh vào trong Giai Mộng Quan, chỉ thấy môn hạ Kim Ô và đệ tử Tiệt Giáo tịnh không thương nghị chiến thuật, ngược lại đang luận đạo, dị thường nhàn nhã, phảng phất căn bản không để Xiển Giáo vào mắt. "Cuồng vọng, không biết sống chết." Nguyên Thủy bực bội mắng một tiếng, cái này ít nhiều có chút coi thường Xiển Giáo, sỉ nhục đến hắn.

Lăng Tiêu và Thông Thiên đều không thèm để ý, quyền chủ động ở bọn họ, bọn họ sớm đã an bài xong chiến thuật, tự nhiên không cần thương nghị.

Tại Giai Mộng Quan, Nhiên Đăng phái người gửi chiến thư.

Ba ngày sau, hai bên đồng thời đến thiên ngoại hỗn độn quyết nhất thắng bại. "Kẻ nào dám cùng bản tọa một trận chiến?" Tự Ngã Thi của Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên, cùng một đức hạnh với Nguyên Thủy, cao ngạo ngẩng đầu. "Chuẩn Thánh đỉnh phong, tay cầm Đệ nhất công phạt chí bảo Bàn Cổ Phiên, có thể nói là vô địch, cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư mới chống đỡ được một khoảng thời gian." Chuẩn Đề bình phẩm.

Những người khác đều tán đồng gật đầu, lực phòng ngự của Địa

Thư là không thể nghi ngờ, mạnh hơn Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đơn lẻ và Thập Nhị Phẩm Liên Đài.

Chương 204

Có thể mượn lực địa mạch, điểm này rất nghịch thiên, công nhận là Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự đệ nhất.

Trong Tiên Thiên Linh Bảo, công kích mạnh nhất phải kể đến Hồng Tú Cầu, Thánh Nhân cũng có thể bị đập ngã.

Mà đối diện với sự khiêu khích của Tự Ngã Thi, môn nhân Kim Ô và đệ tử Tiệt Giáo không một ai lên tiếng. "Hừ, chẳng lẽ là sợ rồi?

Sợ rồi thì nhận thua!" Rốt cuộc là Tự Ngã của Nguyên Thủy, cao ngạo không chịu được. "Bố trận!" Hi Hòa có chút không nhịn được nữa, chán ghét nhìn Tự Ngã Thi một cái, thanh âm thanh lãnh vang vọng bát phương.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Thường Hi và Hi Hòa tế ra Hà Đồ Lạc Thư, diễn hóa thành trận đồ, một trăm linh tám vị Tinh Thần vào vị trí, mỗi người thôi động tinh thần chi lực, liên thông với Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận mà năm xưa Đế Tuấn bố trí trong tinh không.

Đại trận chi lực giáng lâm, vô tận tinh thần chi lực hội tụ thành một tinh cầu khổng lồ, nện về phía đệ tử Xiển Giáo.

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy lập tức xù lông, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, đó là thánh trận a, Hà Đồ Lạc Thư làm trận đồ, phối hợp chúng Tinh Thần tiếp dẫn tinh thần chi lực, cho dù không ở tinh không cũng có thể liên thông, tiếp dẫn đại trận chi lực giáng lâm. "Gian lận, ngươi đây là gian lận!" Nguyên Thủy xù lông hét lớn. "Gian lận chỗ nào?

Ngươi có thể đưa Bàn Cổ Phiên cho Tự Ngã Thi, Đại ca ta tặng Hà Đồ Lạc Thư cho đại tẩu ta, rất hợp lý chứ?" Lăng Tiêu hí hước nhún vai.

Nói xong, Lăng Tiêu lại cười cợt: "Chớ hoảng, hai vị tẩu tử của ta dù sao cũng không giống Tam Thi của ngươi, cùng ngươi là nhất thể, pháp bảo ngươi đưa không cần luyện hóa cũng dùng được.

Hai vị tẩu tử chưa hoàn toàn luyện hóa Hà Đồ Lạc Thư, chỉ có thể tiếp dẫn một bộ phận sức mạnh đại trận giáng lâm, chỉ là để đánh tan đội hình Xiển Giáo mà thôi." Nghe lời này, sắc mặt Nguyên Thủy mới khá hơn một chút, nếu Thường Hi và Hi Hòa có thể tiếp dẫn toàn bộ sức mạnh đại trận, vậy còn đánh đấm cái gì.

Đó là thánh trận, thôi động lên có thể uy hiếp Thánh Nhân, nếu là Thánh Nhân thôi động, uy lực càng không tưởng tượng nổi. "Ngươi cứ khánh hạnh là ba huynh đệ chúng ta không tu đạo trảm Tam Thi, pháp bảo chúng ta ban cho người khác, người khác còn cần thời gian luyện hóa." Lăng Tiêu bổ sung một câu, hắn cũng muốn cho đồ đệ mượn pháp bảo dùng, đáng tiếc đồ đệ cầm lấy cũng không có thời gian luyện hóa sử dụng.

Bất quá, pháp bảo của các đồ đệ cũng không tệ.

Trảm Tam Thi và Pháp Tắc Chứng Đạo, xác thực mỗi bên có lợi và hại riêng.

Thiên ngoại hỗn độn, đệ tử Xiển Giáo vừa thấy Thường Hi và Hi Hòa tiếp dẫn lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận giáng lâm, sợ quá hóa rồ, theo bản năng tứ tán bỏ chạy, trận hình đại loạn.

Tinh thần chi lực hội tụ thành tinh cầu nện vào khoảng không.

Thường Hi và Hi Hòa mới luyện hóa được mười mấy đạo cấm chế Hà Đồ Lạc Thư, không cách nào thao túng tinh cầu đuổi theo mà đập, nhưng mục đích của họ đã đạt được.

Đối phương đại loạn, quyền chủ động liền nằm trong tay họ. "Giết!" Thường Hi và Hi Hòa thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, dẫn đầu giết

tới.

Trấn Nguyên Tử nhắm Tự Ngã Thi truy kích, Vô Chi Kỳ sát hướng Thiện Thi, Thường Hi và Hi Hòa sát hướng Ác Thi.

Đại Bằng không đi đối phó Tam Thi như tưởng tượng, Vô Chi Kỳ có Tịnh Thế Bạch Liên, mà Bàn Cổ Phiên nằm trong tay Tự Ngã Thi, hai thi kia của Nguyên Thủy không có pháp bảo lợi hại, Vô Chi Kỳ dựa vào Tịnh Thế Bạch Liên chống đỡ một hồi vẫn không thành vấn đề.

Giờ khắc này, Đại Bằng vô nghi trở thành nhân vật chính.

Tại Thiên Đình, mọi ánh mắt đều dán vào Đại Bằng, sắc mặt Nguyên Thủy khó coi, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Chỉ thấy Đại Bằng hiện ra bản thể, quanh thân phong lôi quấn quanh, tốc độ nhanh đến cực hạn, trực tiếp vồ lấy Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông biết mình không phải đối thủ của Đại Bằng, hóa ra bản thể tiên hạc vội vàng chạy trốn, nhưng tốc độ của hắn sao bì được với Đại Bằng, không bao lâu đã bị Đại Bằng đuổi kịp.

Đại Bằng không chút lưu thủ, trực tiếp tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Phong Lôi Châu cường thế nghiền ép Nam Cực Tiên Ông.

Trên người Đại Bằng pháp bảo lợi hại không ít: Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu, Tử Điện Chùy, còn có Âm Dương Nhị Khí Bình lấy từ Phượng tộc.

Không quá mấy chiêu, Nam Cực Tiên Ông đã bị đánh trọng thương, phải tự bạo một thi để đào tẩu.

Đại Bằng không đuổi theo, mà nhắm vào Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Thập Thiên Quân bố trí Thập Tuyệt Trận khốn trụ Nhiên Đăng,

Liễu Tiên và Phong Trạch; Hoàng Nguyên Đạo Quân, Già Lam Đạo Quân, Ngũ Linh Thánh Mẫu dùng Ngũ Linh Trận khốn trụ Hoang Vu Chân Quân và Quảng Thành Tử.

Tam Tiêu dùng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận khốn trụ Cửu U Chân Quân, Cửu Vũ Điệp Tiên Tử, Tử Lôi Chân Quân.

Toàn bộ loạn rồi, bố trí trước đó của Nhiên Đăng loạn cả lên.

Đạo Hạnh Thiên Tôn đang bị Lục Nhĩ Di Hầu đuổi đánh, Đại Bằng bay qua, trước sau giáp kích cùng Lục Nhĩ Di Hầu, Đạo Hạnh Thiên Tôn phải tự bạo hai thi mới chạy thoát, tu vi trực tiếp rơi xuống khỏi Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên nhìn mà đau lòng không thôi, mấy tên này sao thích tự bạo Tam Thi thế, tu vi hạ xuống, lên Phong Thần Bảng tính là tu vi lúc chết.

Tự hạ tu vi này cũng là hạ thấp thực lực Thiên Đình a!

Hạo Thiên thì đau lòng, Nguyên Thủy thì sắc mặt âm trầm đến cực hạn, thần tình biến ảo không ngừng.

Thông Thiên và Lăng Tiêu một trái một phải kẹp chặt Nguyên Thủy, ý bảo ngươi đừng hòng rời Thiên Đình đi giở trò.

Đạo Hạnh Thiên Tôn vừa chạy, Đại Bằng và Lục Nhĩ Di Hầu rảnh tay, bắt đầu đại khai sát giới.

Viên Hồng và Ngao Thương cũng triển hiện chiến lực siêu cường, hai người như rồng bơi vào biển giữa đám Đại La Kim Tiên, cảnh giới này căn bản không ai là đối thủ của hai gã này.

Viên Hồng hiện ra bản thể, thi triển Pháp Thiên Tượng Địa, một con cự viên khổng lồ, hai cánh tay còn to hơn thân thể, cầm Hỗn Nguyên Chân Dương Côn quét ngang.

Ngao Thương cũng hóa bản thể Cửu Trảo Thương Long, đỉnh đầu có Tinh Thần Băng Liên phòng ngự, chín cái móng vuốt mỗi cái mang một loại thiên phú thần thông.

Thương Long Tật Hành, Long Hầu Huyền Âm, Long Ảnh Triền Hành...

Ngao Thương điên cuồng thi triển thần thông đại khai sát giới.

Dương Tiễn cũng đang đại hiển thần uy, chuyên môn săn giết kẻ dưới Đại La Kim Tiên, Kim Tra, Mộc Tra đều bị Dương Tiễn giết, Na Tra bị đánh trọng thương, trượng vào Phong Hỏa Luân tốc độ nhanh mới chạy thoát.

Trong chiến trường Chuẩn Thánh sơ kỳ, Bắc Đẩu Thất Tinh Tinh Thần thi triển Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, Nam Đẩu Lục Tinh Tinh Thần thi triển Nam Đẩu Lục Tinh Trận, Thất Sát Tinh Thần Thất Sát Ấn, Tham Lang Tinh Thần Tham Lang Kiếm, Phá Quân Tinh Thần Phá Quân Đao, ba đại hung binh đều đang đại hiển thần uy.

Những Tinh Thần này đều từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, thuộc hàng bối phận lớn nhất Hồng Hoang hiện nay, chiến lực từng người đều phi thường mạnh.

Chỉ vì được ba Kim Ô che chở, chưa từng xuất thủ, nay nhất minh kinh nhân, đệ tử Xiển Giáo hoàn toàn không biết thực lực đám Tinh Thần này, chịu thiệt thòi lớn.

Theo đà Đại Bằng và Lục Nhĩ Di Hầu giết tới, Thanh Hư Đạo Đức Thiên Tôn trong Thập Nhị Kim Tiên trực tiếp bị đánh bạo.

Cục diện vốn còn cân bằng nháy mắt nghiêng hẳn về một phía, Chuẩn Thánh sơ kỳ Xiển Giáo sợ đến mức liên tục lui lại.

Ngay lúc này, tràng diện xuất hiện biến hóa, Vô Chi Kỳ rốt cuộc tu vi thấp hơn một chút, mới nhập Chuẩn Thánh trung kỳ không bao lâu,

không chống đỡ nổi nữa, hô lớn: "Tam sư huynh, trợ ta." Đại Bằng quay đầu nhìn lại, Vô Chi Kỳ đang dùng Tịnh Thế Bạch Liên, bị Thiện Thi của Nguyên Thủy đánh cho tiết tiết bại lui, tịnh hóa thần quang rơi xuống cũng xuất hiện vết nứt.

Đại Bằng vội vàng qua cứu Vô Chi Kỳ. "Lão Thất, vất vả rồi, đi giúp Đại sư huynh, chỗ này giao cho ta!" Đại Bằng kịp thời chạy đến, dùng Phong Lôi Châu đỡ một kích của Nguyên Thủy. "Được rồi, ta đánh không lại ngươi, còn không đánh lại đồ đệ ngươi sao?" Vô Chi Kỳ phẫn uất trừng mắt nhìn Thiện Thi một cái, phi nhanh rút lui.

Trong Tam Thanh, Lão Tử am hiểu luyện đan, Thông Thiên am hiểu trận pháp, Nguyên Thủy thì am hiểu luyện khí nhất, pháp bảo cực nhiều, tuy không đỉnh cấp nhưng nhiều a, Thượng Thanh Bảo Châu, Vô Cực Trạc, Chỉ Mệnh Đao...

điên cuồng nện vào Đại Bằng.

Chương 205

Đại Bằng toàn lực thôi động Phong Lôi Châu, hình thành phong mạc phòng ngự, diễn hóa vô tận lôi đình, tạo thành một biển lôi điện nhấn chìm Thiện Thi, Đại Bằng dựa vào Phong Lôi Châu trực tiếp ngạnh kháng với Thiện Thi đến cùng.

Bên kia, Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư phòng ngự, Tự Ngã Thi dùng Bàn Cổ Phiên đập mạnh, không chút hoa mỹ.

Trấn Nguyên Tử liên tục dùng Địa Thư điều động địa mạch chi lực, diễn hóa thành vạn lý quang mạc, Tự Ngã Thi không phát huy được toàn bộ uy lực Bàn Cổ Phiên, một chút biện pháp cũng không có, muốn rời đi cũng bị Trấn Nguyên Tử gắt gao chặn lại, đánh không thủng, đi không xong, thật là nghẹn khuất.

Đặc sắc nhất phải kể đến màn đấu pháp giữa Thường Hi, Hi Hòa và Ác Thi.

Thường Hi và Hi Hòa rất ít ra tay, tính tình ôn hòa, nhưng không có nghĩa là thực lực kém.

Hi Hòa gảy Nguyệt Quế Cầm và Ngư Cổ, sóng âm công kích Ác Thi.

Thường Hi tế ra Nhật Tinh Luân, Thái Âm Diệt Tuyệt Thần Cầu, Thái Âm Diệt Hồn Thoa.

Mà Ác Thi trong tay cũng có mấy kiện pháp bảo lợi hại: Thiên Cơ Sách, Càn Khôn Đồ, Khánh Vân Kim Đẳng.

Hai bên đấu cực kỳ kịch liệt, Khánh Vân Kim Đẳng tương đương lợi hại, phòng ngự cực mạnh, là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Thiên Cơ Sách cũng phi thường bất phàm, bay ra từng chữ công

hướng hai người, Càn Khôn Đồ điên đảo càn khôn, phản đàn công kích.

Tại Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì xem mà chấn hám không thôi.

Nguyên Thủy ngày ngày bị Lăng Tiêu ngược, không phải do Nguyên Thủy gà mờ, mà là Lăng Tiêu quá mạnh.

Một thi trong Tam Thi của Nguyên Thủy, bọn họ chưa chắc đã là đối thủ.

Nhưng hiện tại, tình huống Xiển Giáo rất không ổn.

Tam Thi của Nguyên Thủy cố nhiên cường hãn, nhưng đệ tử không được.

Viên Hồng và Ngao Thương đang điên cuồng ngược sát Đại La Kim Tiên Xiển Giáo, Lục Nhĩ Di Hầu và Vô Chi Kỳ đang ngược sát Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Giờ khắc này, Hoàng Long Chân Nhân và Linh Bảo Đại Pháp Sư trong Thập Nhị Kim Tiên cũng đã bị làm thịt.

Còn có mấy đệ tử Nguyên Thủy thu nhận sau này cũng như môn nhân chiêu mộ được đều đã chết.

Nguyên Thủy đã có chút ngồi không yên, nhưng khổ nỗi bị Lăng Tiêu và Thông Thiên kẹp chặt.

Bất quá, hắn còn át chủ bài, còn cơ hội nghịch chuyển.

Ngay lúc này, chiến trường xuất hiện biến hóa, Ngũ Linh Trận bị Quảng Thành Tử dùng Phiên Thiên Ấn đập vỡ, Mộc Linh Thánh Mẫu yếu nhất thân tử, bốn vị Thánh Mẫu khác trọng thương.

Quảng Thành Tử và Hoang Vu Chân Quân thoát khốn, cục thế lập tức lại nghịch chuyển. "Đi chết đi." Quảng Thành Tử tế ra Phiên

Thiên Ấn định thừa cơ đập chết tứ đại Thánh Mẫu. "Chớ có càn rỡ." Lục Nhĩ Di Hầu kịp thời đuổi tới, dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Côn gạt Phiên Thiên Ấn ra, Vô Chi Kỳ cũng chạy tới, dùng Tịnh Thế Bạch Liên thu lấy tứ đại Thánh Mẫu đang trọng thương.

Hoang Vu Chân Quân tế ra pháp bảo Đại Hoang Vu Bi đánh lén, Vô Chi Kỳ tay cầm Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn một gậy đập bay, hai người đánh nhau.

Hoang Vu Chân Quân là Đại Hoang Vu Thổ sở hóa, một tay thần thông hoang vu thập phần khó chơi, bất quá có chút bị Tịnh Thế Bạch Liên khắc chế.

Lục Nhĩ Di Hầu cũng đánh với Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử dù sao cũng là kẻ mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, đánh với Lục Nhĩ Di Hầu có qua có lại.

Chủ yếu là Phiên Thiên Ấn lợi hại, pháp bảo Quảng Thành Tử cũng nhiều, hóa ra thiện ác nhị thi vây công Lục Nhĩ Di Hầu.

Chiến lực cao cấp hai bên đều xuất hiện tổn thương, giờ khắc này lại có chút giằng co không xong, nhưng tổng thể mà nói, môn hạ Kim Ô chiếm thượng phong.

Chủ yếu là Chuẩn Thánh sơ kỳ Xiển Giáo chết mất mấy người, Đại La Kim Tiên tuy đông nhưng không chịu nổi Viên Hồng và Ngao Thương quá mạnh.

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy đã bình tĩnh lại, chỉ là sắc mặt vẫn khó coi.

Để đối phó môn hạ Kim Ô và Tiệt Giáo, Nguyên Thủy cũng đã sớm lưu lại hậu thủ.

Từ trước khi chư Thánh tề tụ Thiên Đình, Nguyên Thủy dưới sự cổ hoặc của Ma Tổ La Hầu, đã vi nghịch lời dặn của Hồng Quân, giải

khai phong ấn Trấn Thiên Quan, lặng lẽ thả Tướng Thần ra, làm hậu thủ đối phó môn hạ Kim Ô và Tiệt Giáo.

Chỉ là hiện nay, tên hỗn trướng Tướng Thần kia vậy mà dám giở trò tâm cơ với hắn, hiện tại còn chưa xuất hiện, hại Xiển Giáo thương vong nhiều môn nhân như vậy, thực sự đáng hận.

Tưởng rằng ra khỏi Trấn Thiên Quan là ta không làm gì được ngươi sao?!

Đúng lúc này, biến cố lại sinh, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bị phá.

Bất quá, là phải trả cái giá cực lớn mới phá được.

Tử Lôi Chân Quân tự bạo, Cửu U Chân Quân cũng dẫn bạo cộng sinh pháp bảo Cửu U Bình, trọng thương Hỗn Nguyên Kim Đấu, mới khiến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận xuất hiện sơ hở mà chạy thoát ra.

Hóa ra Tử Lôi Chân Quân bị Bích Tiêu dùng Xuyên Tâm Tỏa đánh trúng, khóa mất Ngũ Khí trong ngực, mắt thấy chạy trốn vô vọng, bèn tự bạo liều mạng.

Bất quá không chết hẳn, nguyên thần chạy thoát, bị Cửu Vũ Điệp Tiên Tử thu đi, nhưng cho dù tu lại thân thể, tu vi cũng thế tất đại giảm, thiện ác nhị thi của hắn đều cùng tự bạo rồi.

Hỗn Nguyên Kim Đấu trọng thương, tạm thời không thể bố trí Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nhưng không bố trận, chiến lực Tam Tiêu vẫn không thể khinh thường.

Tam Tiêu đâu định tha cho Cửu U Chân Quân và Cửu Vũ Điệp Tiên Tử.

Vân Tiêu tế ra Luân Hồi Kính, Luân Hồi Thần Quang quét về phía hai người, thần quang này không có sát thương mấy, nhưng có thể quét sạch tu vi người ta.

Quỳnh Tiêu tế ra Kim Giao Tiễn, Bích Tiêu tế ra Xuyên Tâm Tỏa, Vân Tiêu đánh phụ trợ, đánh cho Cửu U Chân Quân và Cửu Vũ Điệp Tiên Tử không kịp trở tay.

Cuối cùng hai người thực sự chịu không nổi, bỏ chạy.

Tam Tiêu cũng không đuổi theo.

Hai người vừa chạy, Thập Tuyệt Trận bị phá.

Tam Tiêu nhanh tay lẹ mắt, ngay khoảnh khắc trận vỡ, toàn lực xuất thủ đánh lén.

Xuyên Tâm Tỏa xuyên trúng Hoàng Nguyên Đạo Quân đang tránh né không kịp, Quỳnh Tiêu dùng Kim Giao Tiễn cắt một cái, chết thẳng cẳng, trực tiếp lên Phong Thần Bảng.

Cửu U Chân Quân và Cửu Vũ Điệp Tiên Tử một trận xấu hổ, nếu vừa rồi bọn họ ráng chống thêm một chút, Hoàng Nguyên Đạo Quân đã không chết.

Tại Thiên Đình, Hạo Thiên miệng cười không khép lại được, lại thêm một đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ lên bảng, sẽ bị Thiên Đình sai khiến.

Nguyên Thủy thì tức đến thất khiếu bốc khói, giận hai kẻ Cửu U và Cửu Vũ phá hoại.

Hoàng Nguyên Đạo Quân thuần túy là bị hai kẻ này hại chết.

Cũng may hai người còn chút liêm sỉ, biết quay lại cùng Nhiên Đăng liên thủ đối phó Tam Tiêu và Thập Thiên Quân.

Tam Tiêu mỗi người quấn lấy một đối thủ, ba người còn lại do Thập Thiên Quân đối phó.

Trận pháp bị phá ảnh hưởng rất lớn tới Tam Tiêu và Thập Thiên Quân, hai bên đánh có qua có lại, ai cũng không chiếm được thượng

phong.

Hai bên lại một lần nữa giằng co.

Ngay lúc này, người phá cục lại xuất hiện, Lục Nhĩ Di Hầu dùng Côn Luân Kính đánh thương Quảng Thành Tử.

Côn Luân Kính có khả năng vượt thời không, còn có thể tiếp dẫn tinh quang ngưng tụ Tinh Quang Thần Thủy.

Chương 206

Thứ nước này chuyên thương nguyên thần, nguyên thần bị thương vô cùng trí mạng, Quảng Thành Tử nháy mắt mất đi sức chiến đấu, vội vàng bỏ chạy.

Lục Nhĩ Di Hầu không đuổi theo mà đi giúp Tam Tiêu.

Bích Tiêu đang dây dưa cùng Già Lam Đạo Quân, bản thể gã là biến dị thần thú Già Lam Hắc Văn Mãng, lại luyện hóa Tử Vi Thiên Hỏa trong Thập Đại Thần Hỏa, vô cùng lợi hại.

Giờ phút này hiện ra bản thể, toàn thân hắc văn quỷ dị lấp lóe, lực phòng ngự cực mạnh, Xuyên Tâm Tỏa vậy mà xuyên không thủng, miệng phun Tử Vi Thiên Hỏa, hoàn toàn áp chế Bích Tiêu.

Lục Nhĩ Di Hầu sát tới, một gậy đập lên thân Già Lam Đạo Quân, lại thấy hắc văn lóe lên, vậy mà tá đi sức mạnh của Lục Nhĩ Di Hầu, mảy may không thương tổn.

Lục Nhĩ Di Hầu liên tiếp đập mấy gậy, hoàn toàn không đả thương được.

Bích Tiêu tế ra Thiên Hoa Loạn Trụy Kỳ, cái này hữu dụng rồi, cờ này chuyên mê hoặc tâm thần, Già Lam Đạo Quân như bị nhiếp hồn, đứng yên tại chỗ không động.

Lục Nhĩ Di Hầu vội vàng tế ra Côn Luân Kính, đánh không thủng nhục thân ngươi, không tin nguyên thần ngươi cũng mạnh như thế.

Nguyên thần bị thương, Già Lam Đạo Quân phát ra tiếng thảm thiết, đồng thời cũng tỉnh lại, vội vàng bỏ chạy.

Lục Nhĩ Di Hầu và Bích Tiêu cũng không đuổi theo, mà đi giúp Quỳnh Tiêu đối phó Cửu U Chân Quân.

Bị ba người vây công, Cửu U Chân Quân hối hận xanh ruột, sớm biết thế đã không quay lại.

Pháp bảo lợi hại nhất trước đó vì phá Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã dẫn bạo rồi, hiện tại bị ba người cùng cảnh giới vây công, làm sao đỡ nổi, cuối cùng uất ức lên bảng.

Tại Thiên Đình, khóe miệng Hạo Thiên căn bản không ép xuống được, lại thêm một đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ lên bảng rồi.

Mà Nguyên Thủy đã không giữ được bình tĩnh, trong lòng điên cuồng chửi rủa Tướng Thần, tên vương bát đản đó hiện tại còn chưa xuất hiện, là thật không sợ hắn kích nổ Ngọc Thanh Phù đã chủng hạ lúc trước phế bỏ tu vi sao. "Kiệt kiệt, Tướng Thần nếu nghe lời, Hồng Quân sớm đã thu hắn làm của riêng rồi.

Tướng Thần bất tử bất diệt, cho dù ngươi kích nổ Ngọc Thanh Phù đánh rớt tu vi hắn, người ta cũng có thể hấp thu lại thi khí khôi phục, lại sao có thể thực sự sợ ngươi?

Trừ Vẫn Thánh Đan, chẳng còn thứ gì có thể chân chính khống chế Tướng Thần!" La Hầu trong nguyên thần Nguyên Thủy điên cuồng trào phúng. "Sao ngươi không nói sớm?" Sắc mặt Nguyên Thủy thiết thanh. "Ngươi cũng đâu có hỏi!" La Hầu lý sở đương nhiên đáp lại.

Người La Hầu thực sự kết minh là Lăng Tiêu, chưa tới lúc hại đồng đội, trước cứ hại Xiển Giáo đã.

Nguyên Thủy suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, cái gì cũng phải để ta chủ động mở miệng hỏi, vậy còn cần ngươi làm gì.

Cố ý, La Hầu tuyệt đối là cố ý.

Thiên ngoại hỗn độn, đại chiến vẫn tiếp tục.

Lục Nhĩ Di Hầu cùng Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Vân Tiêu cùng nhau

hội đồng Liễu Tiên.

Liễu Tiên không có lực phòng ngự như Già Lam Đạo Quân, bị đánh nổ tung.

Tiếp đó, Lục Nhĩ Di Hầu cùng Tam Tiêu đi giúp Thập Thiên Quân.

Nhiên Đăng phóng ra U Minh Quỷ Hỏa cản đường, vội vàng bỏ chạy, hợp cùng Cửu Vũ Điệp Tiên Tử, Phong Trạch cắm đầu chạy trốn.

Thập Thiên Quân thừa thắng truy kích, không muốn buông tha ba người.

Lục Nhĩ Di Hầu và Tam Tiêu thì đi hội đồng Hoang Vu Chân Quân.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng cười quái dị khiến người ta rợn tóc gáy vang vọng thiên ngoại hỗn độn.

Ngay sau đó, tiếng thảm thiết của Thập Thiên Quân vang lên, vậy mà trong thời gian cực ngắn, toàn bộ thân tử lên bảng.

Sắc mặt Lục Nhĩ Di Hầu và mọi người biến đổi kịch liệt, không màng quản Hoang Vu Chân Quân nữa, quay sang nhìn, chỉ thấy một cái đầu trọc xấu xí toàn thân đỏ rực, đôi mắt tỏa hồng quang quỷ dị, quanh thân thi khí lượn lờ, đang tóm lấy thi thể Thập Thiên Quân hút máu.

Ngoại trừ Tam Thi của Nguyên Thủy, những người khác đều lạnh gáy.

Bao gồm cả đám Nhiên Đăng, bọn họ cũng không biết Tướng Thần, không biết là phe nào.

Quá đáng sợ, Thập Thiên Quân gần như không có bao nhiêu sức phản kháng liền bị quái vật này giết.

Nhục thân mạnh đến đáng sợ, hoàn toàn phớt lờ công kích của Thập Thiên Quân, hơn nữa còn mang theo thi độc đáng sợ, Thập Thiên Quân chính là trúng thi độc mà chết. "Trấn Thiên Quan!" Nhân lúc mọi người phân thần, Ác Thi của Nguyên Thủy thừa cơ tế ra Trấn Thiên Quan, muốn bắt lấy Thường Hi và Hi Hòa.

Bắt được hai người này, không sợ ba anh em Kim Ô không đi vào khuôn khổ.

Tại Thiên Đình, sắc mặt Lăng Tiêu biến đổi, khóe miệng Nguyên Thủy thì nhếch lên, trực tiếp đưa tay tóm lấy Lăng Tiêu: "Lăng Tiêu đạo hữu, chớ có phá hoại quy củ, quy củ vẫn là do ngươi định ra!" Chuẩn Đề và những người khác cũng đều nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, chỉ cần Lăng Tiêu khẽ động, bọn họ sẽ liên hợp lại ngăn cản.

Trong việc đối phó ba Kim Ô, bọn họ vẫn là đồng thù địch khái, chỉ cần bắt được Thường Hi và Hi Hòa là có thể kiềm chế ba Kim Ô.

Tại Bồng Lai tiên sơn, khí tức của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bốc lên ngùn ngụt.

Ngay khi hai người định xuất sơn cứu người, Trấn Nguyên Tử và Đại Bằng đã dùng Địa Thư và Phong Lôi Châu đỡ lấy Trấn Thiên Quan.

Đại Bằng không dây dưa với Thiện Thi của Nguyên Thủy nữa, liều mạng chịu một kích, bay qua tóm lấy Thường Hi và Hi Hòa rút lui. "Mau đi, đó là thượng cổ đại hung, Thi Tổ Tướng Thần, mau lui!" Đại Bằng hô một tiếng, thu hồi Phong Lôi Châu.

Mà đồng thời, Tướng Thần cũng động, gầm lên một tiếng, vô tận thi khí cuộn trào như sóng triều, ập về phía Lục Nhĩ Di Hầu và những người khác.

Đại Bằng cố gắng không để bị trọng thương, vội vàng thúc giục

Phong Lôi Châu, Tam Muội Thần Phong thổi bay thi khí, mang theo mọi người vội vàng rút lui.

Tướng Thần không đuổi theo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà dị, điều khiển thi khí, lại định ra tay với các đệ tử Xiển Giáo.

"Tướng Thần, hưu đắc phóng tứ, ngươi còn muốn quay về Trấn Thiên Quan sao?" Nguyên Thủy ác thi đại nộ, điều khiển Trấn Thiên Quan lơ lửng trên đỉnh đầu Tướng Thần.

Tướng Thần cười tà một tiếng, không ra tay nữa mà ngồi xếp bằng, hấp thu thi khí tỏa ra từ những thi thể kia, đồng thời điều khiển thi khí bao phủ lấy chúng.

Các thi thể nhanh chóng bị thi hóa, chẳng mấy chốc đã biến thành một đội quân cương thi, vô cùng ngoan ngoãn quỳ trước mặt Tướng Thần.

Nhiên Đăng và những người khác đều nuốt nước bọt, không hổ là đại hung thượng cổ, quả nhiên kinh khủng.

Lúc này bọn họ cũng đã phản ứng lại, trong truyền thuyết Tướng Thần bị phong ấn trong Trấn Thiên Quan, nay Trấn Thiên Quan lại ở trong tay giáo chủ ác thi, vậy thì Tướng Thần chắc chắn là do giáo chủ thả ra.

Thả ra một đại hung như vậy, thực sự là có thương thiên hòa, nhưng hôm nay nếu không có Tướng Thần, Xiển Giáo nguy rồi.

Kim Ô môn hạ tuy đã rút lui, nhưng Xiển Giáo đã tổn thất thảm trọng.

Nguyên Thủy tam thi sắc mặt âm trầm, bọn họ cũng muốn để Tướng Thần đi truy sát, nhưng kẻ này kiệt ngao khó thuần, hiện tại đang hấp thu thi khí để nâng cao tu vi, bọn họ không thể nào thúc giục được.

Kẻ này muộn như vậy mới ra tay, chính là cố ý muốn có thêm nhiều người chết để hấp thu thi khí tu luyện.

Nếu kẻ này ra tay sớm hơn, Xiển Giáo sao đến nỗi chết nhiều người như vậy, đáng ghét.

Thật muốn đem cái thứ quỷ quái này phong ấn lại vào Trấn Thiên Quan, nhưng tiếp theo còn phải dựa vào nó để đối phó với Kim Ô môn hạ và Tiệt Giáo.

Còn có Đại Bằng và Trấn Nguyên Tử, hai kẻ đáng chết, phá hỏng chuyện tốt của bọn họ, suýt chút nữa là bắt được Thường Hi và Hi Hòa.

Chương 207

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy mặt đầy tiếc nuối, trong lòng cũng đang mắng Trấn Nguyên Tử và Đại Bằng, sớm muộn gì cũng phải xử lý hai kẻ phá đám này.

Hạo Thiên suýt nữa bật cười thành tiếng, Thập Thiên Quân đều đã lên bảng, Thập Thiên Quân bố trí Thập Tuyệt Trận, chiến lực sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ a.

Lăng Tiêu và Thông Thiên thì sắc mặt âm trầm.

Chỉ một chút nữa!

Chỉ một chút nữa thôi là đại tẩu đã gặp chuyện!

Trấn Thiên Quan chắc chắn là Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy, Lăng Tiêu lần đầu tiên không che giấu địch ý với Hồng Quân, phẫn nộ nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

"Thả ra loại đại hung thượng cổ này, Nguyên Thủy, đây chính là cái gọi là thuận ứng thiên mệnh của Xiển Giáo các ngươi sao?" Thông Thiên giận dữ nhìn Nguyên Thủy, Thập Thiên Quân a, đó là những đệ tử nòng cốt của Tiệt Giáo mà hắn đã dốc lòng bồi dưỡng, nhiều lần tỏa sáng rực rỡ, kết quả lại chết như vậy.

"Đại hung cái gì mà không đại hung, ai mà tay chưa từng dính máu, đừng có đánh không lại rồi lôi đại hung ra nói chuyện." Nguyên Thủy cười lạnh, Trấn Thiên Quan là Đạo Tổ ban cho hắn, Đạo Tổ mới là nguồn gốc, ai dám nói gì.

"Ngươi..." Thông Thiên mặt mày xanh mét, đấu võ mồm hắn căn bản không phải là đối thủ của Nguyên Thủy.

"Không cần nói nhảm với hắn, Trấn Thiên Quan là Đạo Tổ ban

cho hắn, thả ra loại hung vật này gây họa cho Hồng Hoang, các ngươi ra tay trước, các ngươi làm mồng một, đừng trách ta làm rằm." "Hóa ra gây họa cho Hồng Hoang là được phép, cứ như thể ai mà không biết chỗ nào giấu đại hung vậy, quay về ta cũng đi thả đại hung ra, xem các ngươi có chống đỡ nổi không." Lăng Tiêu ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Tử Tiêu Cung, có chút ý tứ tuyên chiến.

Đương nhiên, hiện tại thiên cơ hỗn loạn, Hồng Quân không biết, nhưng Nguyên Thủy chắc chắn sẽ chạy đi mách lẻo, hắn cũng không quan tâm, các ngươi ra tay trước, hắn chỉ bắt chước mà thôi.

"Lớn mật, ngươi có ý gì, muốn tuyên chiến với Đạo Tổ sao?" Nguyên Thủy mượn danh hòe.

"Hừ, ta chỉ là bắt chước, các ngươi làm mồng một ta làm rằm, nếu đã không có giới hạn, vậy thì tất cả cùng không có giới hạn." "Ngươi nói xem, làm gì có đại hung nào, sao nào, chỉ cho phép quan châu đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn sao?" Lăng Tiêu mỉa mai nói.

Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy Trấn Thiên Quan, ngầm chỉ Nguyên Thủy thả Tướng Thần ra, suýt nữa hại hai vị tẩu tử, đã chạm đến giới hạn của hắn.

Đại hung, ai mà không biết chứ.

Khi hắn hoàn toàn luyện hóa Táng Thiên Quan, hắn liền phát hiện trong Táng Thiên Quan ẩn giấu bí mật, có vật sống.

Có thể bị chôn trong Táng Thiên Quan, trải qua năm tháng dài đằng đẵng như vậy mà vẫn còn sống, đó mới là đại hung chân chính.

Thời gian này bận rộn, chưa kịp tìm hiểu kỹ, cứ chờ xem, nhất định sẽ không để Hồng Quân yên ổn.

"Hừ, ngươi có thể thả ra đại hung gì?" Nguyên Thủy khinh thường, đợi chuyện này qua đi, sẽ không còn quy định Thánh Nhân

không được ra tay, đến lúc đó bọn họ ra tay, Lăng Tiêu thả ra đại hung thì đã sao.

Hắn không tin Lăng Tiêu còn có thể thả ra đại hung cấp Hợp Đạo cảnh chắc!

Hạo Thiên và Dao Trì liếc nhìn nhau, nói thật thì Đạo Tổ và Nguyên Thủy đã làm quá đáng, nhưng không ảnh hưởng đến bọn họ, bọn họ cũng không dám nói gì.

Bọn họ từ rất sớm đã đi theo Đạo Tổ, biết Đạo Tổ tuyệt không phải hạng lương thiện, thậm chí còn hung ác, độc địa hơn cả Thiên định Lục Thánh.

Nếu không cũng không thể nào nổi bật giữa đám đại năng thượng cổ đó, cười đến cuối cùng.

Trong Hỗn Độn ngoài trời, Nhiên Đăng kiểm kê thương vong.

Xiển Giáo có mười hai vị Nhị thi Chuẩn Thánh, Nam Cực Tiên Ông bị ép tự bạo một thi, tu vi rơi xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, Đạo Hạnh Thiên Tôn tự bạo hai thi, tu vi trực tiếp rơi xuống Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tử Lôi Chân Quân tự bạo, chỉ còn lại nguyên thần trọng thương, không biết năm tháng nào mới có thể hồi phục.

Cửu U Chân Quân, Hoàng Nguyên Chân Quân, Liễu Tiên bị giết, Quảng Thành Tử và Già Lam Đạo Quân nguyên thần bị thương.

Phế ba người, trọng thương hai người, chết ba người.

Hoàn toàn lành lặn chỉ còn lại bốn người: Nhiên Đăng, Cửu Vũ Điệp Tiên Tử, Hoang Vu Chân Quân, Phong Trạch.

Quảng Thành Tử và Già Lam Đạo Quân có thể hồi phục trong thời gian ngắn, vậy là thương vong một nửa.

Chuẩn Thánh sơ kỳ, chết chỉ còn lại Xích Tinh Tử, Câu Lưu Tôn, Thái Ất Chân Nhân, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Ngọc Đỉnh.

Đại La Kim Tiên thì chết hơn năm mươi người.

Trận chiến này, Xiển Giáo thương vong quá nửa, nguyên khí đại thương.

Đối phương chết Thập Thiên Quân, Mẫu Linh Thánh Mẫu, Đại La Kim Tiên cảnh tinh thần chết mười người, Đại La Kim Tiên trở xuống tinh thần chết mấy chục người, cũng không khá hơn là bao.

Nhưng tổng thể mà nói, tổn thất nhỏ hơn Xiển Giáo nhiều.

Tướng Thần còn có thể hấp thu thi khí, Nguyên Thủy tự ngã thi ra lệnh nghỉ ngơi tại chỗ.

Tại Giai Mộng Quan, sau khi Đại Bằng và những người khác chạy về, chết không ít người, tâm trạng đều sa sút.

Đặc biệt là Tiệt Giáo Tứ Đại Thánh Mẫu, Thập Thiên Quân đã chết, hảo muội muội Mộc Linh Thánh Mẫu cũng đã chết.

"Được rồi, trước tiên hãy chữa thương đi, đợi Phong Thần kết thúc, tự nhiên sẽ gặp lại, không phải là không bao giờ gặp lại nữa." Thường Hi an ủi một tiếng, gần như tất cả mọi người đều bị thương, nàng lấy ra Tam Quang Thần Thủy mà Lăng Tiêu đưa cho, mỗi người một giọt, mau chóng chữa thương, đại chiến còn chưa kết thúc đâu.

Mọi người cũng tỉnh táo lại, lần lượt dùng thuốc chữa thương.

Đại Bằng chịu một đòn của Nguyên Thủy thiện thi, bị thương rất nặng, một lần dùng ba giọt Tam Quang Thần Thủy.

Giây phút cuối cùng, Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư chống lại Trấn Thiên Quan, bản thân chỉ điều động một phần địa mạch chi lực để phòng ngự, bị Bàn Cổ Phiên đánh nát, tiên y cũng bị chấn vỡ, bị

thương còn nặng hơn Đại Bằng, dùng năm giọt Tam Quang Thần Thủy.

Thường Hi và Hi Hòa nhìn Trấn Nguyên Tử và Đại Bằng, vừa cảm động vừa áy náy, nếu không phải vì cứu bọn họ, hai người cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

Lúc đó bọn họ bị đánh bất ngờ, bị lực trấn áp của Trấn Thiên Quan trấn trụ, không thể động đậy.

May nhờ Trấn Nguyên Tử và Đại Bằng dùng Địa Thư và Phong Lôi Châu chống đỡ lực trấn áp của Trấn Thiên Quan, Đại Bằng bay tới mang bọn họ đi, nếu không bọn họ chắc chắn đã bị Trấn Thiên Quan thu đi.

Hai bên đều đang nghỉ ngơi chữa thương, tạm thời khôi phục lại bình tĩnh.

Tại Thiên Đình, Lăng Tiêu càng nghĩ càng tức, không thể nhịn được chút nào, tạm thời không có chuyện gì, bèn để tâm thần chìm vào Táng Thiên Quan trong nguyên thần.

Không gian bên trong Táng Thiên Quan vô cùng rộng lớn, tử khí lượn lờ, giống như một bãi tha ma, từng sợi xích đen xuyên qua tử khí âm u, trên xích đầy những phù văn được khắc bằng đại đạo pháp tắc.

Thỉnh thoảng có thể thấy trên xích phù văn treo những bộ xương khô hoặc thi thể, đều đã chết hẳn, vô cùng quỷ dị và âm u.

Càng vào sâu, thi thể càng nhiều, một số thi thể tuột khỏi xích, cứ thế lơ lửng trong tử khí âm u.

Lăng Tiêu tâm thần vô cùng cẩn thận đi vào sâu bên trong, mặc dù Lăng Tiêu bây giờ đã hoàn toàn luyện hóa Táng Thiên Quan, nhưng không gian bên trong này đầy tử khí, thần thức không thể dò xét, chỉ có thể đích thân tâm thần tiến vào xem xét.

Tình hình bên trong hắn không rõ, trước đây Lăng Tiêu đã vào một lần, cảm nhận được dao động sinh mệnh.

Nói đến việc Lăng Tiêu xuyên không đến Hồng Hoang, đã qua hơn trăm vạn năm, thời gian lâu như vậy mà vẫn chưa bị Táng Thiên Quan luyện hóa, đó là một tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Bây giờ Lăng Tiêu không thể phát huy toàn bộ uy lực của Táng Thiên Quan, phải cẩn thận một chút.

Sau khi đến nơi sâu nhất, Lăng Tiêu một lần nữa cảm ứng được dao động của sinh mệnh, hắn đã lĩnh ngộ tử chi pháp tắc, vô cùng nhạy cảm với sinh cơ.

Đi theo dao động đó đến nơi sâu nhất, Lăng Tiêu nhìn thấy một cỗ quan quách, giống hệt Táng Thiên Quan, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu đã luyện hóa Táng Thiên Quan, tự nhiên biết thông tin về nó, quan tài trong quan này là hạt nhân của Táng Thiên Quan, yêu ma quỷ quái thông thường sẽ bị những sợi xích bên ngoài này phong ấn, dần dần bị tử khí xâm thực mà chết.

Đối với loại đại hung kia, phải đặt vào quan tài trong quan này để luyện hóa, tử khí trong Táng Thiên Quan chính là bắt nguồn từ quan tài trong quan.

Tử khí trong Táng Thiên Quan đã vô cùng nồng đậm, có thể tưởng tượng được tử khí ở nguồn gốc của nó, quan tài trong quan, còn đậm đặc đến mức nào.

Chương 208

Lăng Tiêu cẩn thận đến gần, dao động sinh mệnh đó chính là tỏa ra từ quan tài trong quan, bị phong ấn trong quan tài trong quan, qua ít nhất trăm vạn năm mà vẫn chưa bị luyện hóa, đó là một tồn tại đáng sợ đến mức nào.

Ngay khi Lăng Tiêu đến gần, một hồn thể hư ảo bay ra, Lăng Tiêu giật nảy mình, vội vàng kéo giãn khoảng cách định ra tay.

"Tiểu bối đừng hoảng, bản tọa không phải là vật trong quan, không có ác ý với ngươi." Hồn thể vội vàng ngăn lại.

Lăng Tiêu quan sát một hồi, hồn thể lúc ẩn lúc hiện, hư ảo vô cùng, có thể tiêu tan bất cứ lúc nào, căn bản không gây ra uy hiếp gì cho hắn.

"Ngươi là ai, sao lại ở trong Táng Thiên Quan?" Lăng Tiêu cảnh giác không đến gần.

"Ta là Hỗn Độn Ma Thần Quỷ Đạo Chi Chủ, chủ nhân của Táng Thiên Quan, không đúng, là chủ nhân đời đầu, bây giờ Táng Thiên Quan là của ngươi rồi." Hồn thể nói.

"Cái gì, ngươi là Quỷ Đạo Chi Chủ?" Lăng Tiêu trong lòng kinh hãi, hắn đương nhiên biết Táng Thiên Quan là pháp bảo cộng sinh của Quỷ Đạo Chi Chủ.

Quỷ Đạo Chi Chủ tu Quỷ Đạo pháp tắc, Quỷ Đạo pháp tắc thuộc loại pháp tắc đỉnh cấp.

Trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Quỷ Đạo Chi Chủ thuộc loại tồn tại đỉnh cấp, chỉ đứng sau những siêu cấp đại lão như Bàn Cổ, Thời Thần, Thần Nghịch, La Hầu.

Quỷ Đạo Chi Chủ cực kỳ giỏi tính kế, những siêu cấp đại lão kia cũng phải kiêng dè một hai.

Đại lão này lại vẫn còn sống, liệu có tranh Táng Thiên Quan với mình không, có nên nhân lúc hắn bệnh mà lấy mạng hắn không.

Cái hồn thể này là nguyên thần của hắn, chỉ là suy yếu đến mức sắp tiêu tán.

"Ai, ngươi mà không vào nữa, ta thật sự sẽ hồn phi phách tán mất, mau cho ta hấp thu chút linh khí, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, ta bây giờ thế này, không thể nào uy hiếp được ngươi." Quỷ Đạo Chi Chủ khẩn cầu nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, bộ dạng hiện tại của hắn, dù là một Địa Tiên cũng có thể dễ dàng tiêu diệt, quả thực không gây ra uy hiếp gì cho mình, bèn lấy ra mấy quả linh quả ném qua.

Quỷ Đạo Chi Chủ hấp thu linh khí trong linh quả, hồn thể ổn định hơn nhiều, không còn chập chờn nữa.

"Xem ra ta đã cược đúng, đại đạo không bỏ ta!" Quỷ Đạo Chi Chủ thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lăng Tiêu thì nhíu mày, nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại trận chiến khai thiên, ta đã xem rất nhiều lần, trong trận chiến khai thiên dường như không có bóng dáng của ngươi!" "Không sai, ta không tham gia trận chiến khai thiên, ta hy vọng Bàn Cổ thắng, ta muốn xem chân tướng có giống như ta phỏng đoán hay không!" Quỷ Đạo Chi Chủ gật đầu.

"Chân tướng?" Lăng Tiêu ngẩn ra.

"Hỗn Độn vô biên vô tế, mãi mãi không đi đến tận cùng, ta từng truy tìm tận cùng của Hỗn Độn trăm vạn năm, nhưng vẫn chưa thấy, ta không tin Hỗn Độn thật sự không có tận cùng, cho nên ta nghi ngờ

trong Hỗn Độn có bố trí trận pháp, một loại trận pháp siêu việt Đại Đạo cảnh, khiến cho chúng ta những Hỗn Độn Ma Thần đều không cảm nhận được." "Ta nghi ngờ Hỗn Độn là một cái lồng giam, chúng ta chỉ là những món đồ chơi do Đại Đạo tạo ra, ta muốn bổ ra Hỗn Độn để xem, mà chỉ có Bàn Cổ mới có năng lực này." "Nhát búa cuối cùng của Bàn Cổ, quả thực đã bổ ra Hỗn Độn, ta theo luồng ánh sáng từ nhát búa đó, quả thực đã rời khỏi Hỗn Độn." Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Rời khỏi Hỗn Độn, bên ngoài Hỗn Độn là gì?" Lăng Tiêu kinh ngạc, lòng hiếu kỳ bị khơi dậy.

"Là một cái cây, ta gọi nó là Thế Giới Thụ, nó lớn vô cùng, Hỗn Độn mà chúng ta đang ở, chẳng qua chỉ là một quả trên Thế Giới Thụ, ta đã dùng không biết bao nhiêu thời gian mới tìm được một quả khác, vừa đến gần liền bị hút vào." "Đó là một Hỗn Độn giống hệt, chỉ là vật chủng bên trong không giống, bên trong đó toàn là trùng, các loại kỳ trùng, ta xuyên qua đó, gặp một đối thủ vô cùng mạnh, tự xưng là Trùng Mẫu, muốn ăn ta!" "Ta và nó đánh một trận, ta thắng, phong ấn nó vào Táng Thiên Quan, sau đó phối ngẫu của nó là Trùng Hoàng đến, ta thua, để bảo mệnh, ta dùng Hỗn Độn Thời Thần Chung mở ra trường hà thời gian, trốn vào Táng Thiên Quan." "Ta không biết sẽ bị trường hà thời gian lưu đày đến đâu, ta chỉ có thể cược, cược quay về quá khứ, quay về Hỗn Độn của chúng ta, xem ra vận khí của ta không tệ, cược đúng rồi, trên người ngươi có khí tức của Bàn Cổ." Quỷ Đạo Chi Chủ có lẽ đã quá lâu không nói chuyện, nói một thôi một hồi không dứt.

"Hỗn Độn Thời Thần Chung, đó không phải là pháp bảo cộng sinh của Thời Gian Ma Thần Thời Thần sao?" Lăng Tiêu nghe mà rất chấn động, nhưng vẫn giữ thái độ hoài nghi.

"Lúc khai thiên chi chiến, ta trốn ở bên cạnh quan chiến, khi Thời

Thần bị Bàn Cổ chém nổ, ta đã trộm Hỗn Độn Thời Thần Chung đi, ngươi muốn thì cho ngươi." Quỷ Đạo Chi Chủ rất là phóng khoáng cười cười, sau đó quan tài trong quan lóe sáng, một món pháp bảo bay về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhìn thấy, miệng há to, lại thật sự là Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Thời Thần Chung, mà còn là hoàn chỉnh, nguyên vẹn.

Bây giờ Lăng Tiêu có chút tin lời của Quỷ Đạo Chi Chủ, kẻ này thật sự đã trộm Hỗn Độn Thời Thần Chung đi.

"Đây là Hỗn Độn Chí Bảo, ngươi thật sự cứ thế cho ta?" Lăng Tiêu rất không dám tin.

"Ta cầm cũng vô dụng, tình hình của ta thế này, không biết bao lâu mới hồi phục được, tên Thời Thần kia không dễ chết như vậy, hắn đã tu luyện Thời Gian pháp tắc đến cực hạn, chắc chắn sẽ tìm thấy dấu vết của Thời Thần Chung trong trường hà thời gian, rồi theo đó mà tìm đến." "Dù là lúc đỉnh phong ta cũng đánh không lại Thời Thần, không bằng cho ngươi, để hắn đến tìm ngươi." Quỷ Đạo Chi Chủ cười nhún vai.

Lăng Tiêu khóe miệng giật giật, dục vọng cầu sinh của tên này quả thực vô địch.

Hắn không biết Thời Thần mạnh đến đâu, nhưng bảo vật ở ngay trước mắt, không lấy thì phí, Thời Thần tìm đến thì đợi đến lúc đó rồi tính.

Lỡ như Thời Thần chết rồi thì sao, mọi chuyện đều có khả năng.

Không có lý do gì vì sợ một người sống chết không rõ mà bảo vật ở ngay trước mắt lại không dám lấy, vậy thì quá hèn.

Quỷ Đạo Chi Chủ chắc là không lừa hắn, vì truyền thuyết về Thế Giới Thụ Lăng Tiêu kiếp trước đã từng nghe qua.

Truyền thuyết kể rằng, Thế Giới Thụ chống đỡ Hồng Mông, trước có Thế Giới Thụ mới có Hồng Mông.

Hỗn Độn lại chỉ là quả mà Thế Giới Thụ kết ra, quả cần dinh dưỡng để nuôi dưỡng, mà dinh dưỡng đó có thể chính là ba ngàn đại đạo pháp tắc, Đại Đạo đến từ đâu, vậy là đã có nguồn gốc.

Kiếp trước lưu truyền Tam Thiên thế giới, có khả năng nào là nói Thế Giới Thụ kết ba ngàn quả không.

"Ngươi thấy Thế Giới Thụ kết bao nhiêu quả?" Lăng Tiêu hỏi.

"Ngươi tin lời ta nói?" Quỷ Đạo Chi Chủ rất ngạc nhiên, những lời này chính hắn cũng cảm thấy hoang đường.

"Tin, thực ra chúng ta là cùng một loại người, đều có những ý tưởng kỳ lạ, đều muốn truy tìm đáp án, ta vẫn luôn tò mò Đại Đạo đến từ đâu, vì sao lại đột nhiên sinh ra ba ngàn ma thần." "Đại Đạo pháp tắc có ba ngàn, Hỗn Độn Ma Thần có ba ngàn, Bàn Cổ bổ ra Hỗn Độn, trong Hỗn Độn cũng sinh ra ba ngàn thế giới, ngươi nói có khả năng nào Thế Giới Thụ cũng kết ba ngàn quả không." Lăng Tiêu cũng không sợ Quỷ Đạo Chi Chủ, đến gần trò chuyện.

"Không biết, Thế Giới Thụ quá lớn, ta đã tìm không biết bao lâu mới phát hiện ra một quả khác, nhưng ta nghĩ giống ngươi." "Đại Đạo là do Thế Giới Thụ sinh ra, nuôi dưỡng quả, sinh ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, là quá trình quả chín muồi, khi quả chín đến một mức độ nhất định, sẽ sinh ra một tồn tại đủ mạnh mẽ để bổ nó ra." "Giống như quả thông thường vậy, khi đủ chín, vỏ sẽ tự nứt ra, lúc đầu Bàn Cổ chưa thể hoàn toàn bổ ra Hỗn Độn, có thể là do quả chưa hoàn toàn chín muồi, Bàn Cổ trưởng thành quá nhanh." "Cũng có thể là sự sắp đặt của Đại Đạo, Hỗn Độn còn phải trải qua quá trình sinh ra thế giới mới mới có thể thực sự chín muồi." Tìm được người cùng chí hướng, Quỷ Đạo Chi Chủ rất vui, nói nhiều hơn.

“Có khả năng, ba ngàn đại đạo pháp tắc mỗi loại mỗi khác, ba ngàn Hỗn Độn chắc chắn cũng mỗi nơi mỗi khác, Hỗn Độn mà ngươi đến đó như thế nào, có thể nói chi tiết không.” Lăng Tiêu nói.

“Hỗn Độn ở đó vẫn chưa bị bổ ra, vẫn chưa sinh ra thế giới mới, có lẽ quả đó là kết sau.” “Ở đó cũng có ba ngàn đại đạo pháp tắc, cũng có Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, vật chủng ở đó toàn là trùng, các loại trùng, nhưng thực lực kém xa ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.” “Ta đã nghe truyền thuyết ở đó, cũng giống vậy, Đại Đạo ở đó diễn hóa ra một quả trứng, khác ở chỗ, Hỗn Độn của chúng ta nở ra ba ngàn ma thần, còn quả trứng ở đó sau khi vỡ ra, chỉ nở ra Trùng Hoàng và Trùng Mẫu.” “Trùng Hoàng và Trùng Mẫu sinh ra ba ngàn con trùng, chắc là tương ứng với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Hỗn Độn tuy lớn, nhưng Trùng Tộc sinh sôi quá nhanh, lấp đầy cả Hỗn Độn, vì tranh giành địa bàn mà không ngừng công phạt lẫn nhau.” Quỷ Đạo Chi Chủ kể lại những gì mình đã thấy và nghe ở đó.

“Ồ, vậy thực lực của ba ngàn con trùng đó thế nào?” Lăng Tiêu tò mò hỏi.

“Có mạnh có yếu, nhưng mạnh nhất cũng chỉ vừa đột phá Đại Đạo cảnh, mạnh nhất là Trùng Hoàng và Trùng Mẫu, Đại Đạo cảnh hậu kỳ.” “Trùng Mẫu Đại Đạo cảnh thất trọng, lúc đỉnh phong ta cũng có tu vi này, vì ta có Hỗn Độn Thời Thần Chung, Trùng Mẫu đánh không lại ta, bị ta phong ấn vào Táng Thiên Quan.” “Nhưng Trùng Hoàng kia cực kỳ lợi hại, Đại Đạo cảnh cửu trọng, có mấy món Hỗn Độn Chí Bảo, ta bị nó đánh nát thân thể, nguyên thần trọng thương, cuối cùng chỉ có thể liều mạng một phen, dùng sức lực cuối cùng dùng Hỗn Độn Thời Thần Chung mở ra thông đạo thời gian, nguyên thần còn sót lại chui vào Táng Thiên Quan lưu lạc trong trường hà thời gian.” “Trong Táng Thiên Quan không có linh khí, chỉ có tử khí vô tận, ta không thể hấp thu linh khí chữa thương, biến thành bộ dạng

quỷ quái như bây giờ, nếu không có ai vào, ta chẳng mấy chốc sẽ tiêu tán." Quỷ Đạo Chi Chủ cảm khái nói.

Hắn là người sợ chết nhất, thích chơi quỷ kế, không thích động thủ, kết quả cuối cùng suýt nữa tự mình hại chết mình.

"Vậy nên, trong quan tài trong quan phong ấn là Trùng Mẫu kia?" Lăng Tiêu nói.

"Không sai, sinh mệnh lực của con hàng này thật sự ngoan cường, đã qua không biết bao nhiêu năm tháng, mà vẫn chưa bị luyện hóa, còn có tu vi Hợp Đạo cảnh sơ kỳ." Quỷ Đạo Chi Chủ gật đầu.

Lăng Tiêu mắt sáng rực, tu vi Hợp Đạo cảnh sơ kỳ, chẳng phải giống hệt Hồng Quân sao, nếu thả ra, Hồng Quân sẽ có trò vui để chơi rồi.

"Ngươi và Bàn Cổ có quan hệ gì, trên người ngươi có khí tức của Bàn Cổ, bây giờ Hỗn Độn ra sao?" Quỷ Đạo Chi Chủ chuyển chủ đề, vô cùng tò mò hỏi.

Lăng Tiêu cũng không giấu diếm, kể lại chuyện sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Tên này hoàn toàn là mệnh lớn, lưu lạc trong trường hà thời gian, là lưu lạc trở về Hỗn Độn này, nhưng lại là trở về tương lai.

Sau đó bị Lăng Tiêu phát hiện khi đi khảo cổ, mang theo hắn cùng xuyên qua trường hà thời gian đến Hồng Hoang.

Trái Đất rốt cuộc có liên quan gì đến Hồng Hoang không, Lăng Tiêu thật sự không biết, Trái Đất quá nhỏ, đặt ở Hồng Hoang chỉ là một tinh thần nhỏ mà thôi.

Trong các tinh thần ở Hồng Hoang không có Trái Đất tồn tại, nhưng Trái Đất lại lưu truyền truyền thuyết về Hồng Hoang, Trái Đất có lẽ đã từng thuộc về một phần của Hồng Hoang.

Rất có khả năng sau này đã xảy ra chuyện gì đó, Trái Đất bị tách khỏi Hồng Hoang.

"Hồng Quân?

A!" Quỷ Đạo Chi Chủ nghe xong, ba phần khinh miệt, bảy phần khinh thường mà cười lạnh một tiếng.

"Hồng Quân thế nào ngươi đừng quản, chuyện Thế Giới Thụ kia cũng quá xa vời, ngươi trước tiên lo cho mình đi, sắp chết đến nơi rồi." Lăng Tiêu bĩu môi.

Quỷ Đạo Chi Chủ một phen lúng túng.

"Ngươi chắc là không biết chuyện bên ngoài?" Lăng Tiêu thăm dò một câu, nếu không có sự can thiệp của con người, sao hắn lại bị Táng Thiên Quan đưa đến Hồng Hoang, rất có khả năng chính là Quỷ Đạo Chi Chủ giở trò.

Chương 209

"Rất lâu trước đây thì có thể, ta cảm ứng được bị trường hà thời gian đưa đến một nơi không có linh khí, cảm ứng được bên ngoài có dao động sinh mệnh, lúc đó sức lực của ta còn thiếu một chút, thế là huyết tế sinh mệnh đó, lại một lần nữa tiến vào trường hà thời gian." Quỷ Đạo Chi Chủ vô cùng lúng túng và chột dạ nhìn Lăng Tiêu.

"Vậy là ngươi biết sinh mệnh bị huyết tế đó là ta!" Lăng Tiêu mặt đầy vạch đen, hóa ra chân tướng hắn xuyên không lại là như vậy.

"Ta không phải đã giữ lại hồn phách của ngươi, mang ngươi cùng xuyên không sao, còn tặng cả Táng Thiên Quan cho ngươi nữa." Quỷ Đạo Chi Chủ chột dạ nói.

"Ngươi là muốn giữ lại hồn phách của ta, để mưu cầu một biến số chứ gì." "Còn nói Táng Thiên Quan, ngươi đó gọi là tặng sao?

Rõ ràng là sức lực không đủ, tự mình giữ không nổi." Lăng Tiêu mặt đen lại nói.

"Chuyện đã đến nước này rồi phải không, ở thế giới kia, ngươi yếu ớt như vậy, còn bây giờ, ngươi là Thánh Nhân cảnh, cũng coi như là một loại cơ duyên mà." "Ta tặng luôn cho ngươi Hỗn Độn Chí Bảo của Trùng Mẫu kia, ân oán giữa chúng ta xóa sạch, thế nào?" Quỷ Đạo Chi Chủ sợ bị Lăng Tiêu giết, vội vàng tặng quà.

Là một pháp bảo hình kiếm, Lăng Tiêu đương nhiên không khách khí, nhận lấy cảm ứng một chút, khí tức vô cùng mạnh mẽ, giống như Hỗn Độn Thời Thần Chung trước đó, quả thực là Hỗn Độn Chí Bảo.

Thông tin cụ thể, phải luyện hóa cấm chế mới biết được.

"Được rồi, chuyện ngươi huyết tế ta, chúng ta xóa bỏ!" Lăng Tiêu

thu pháp bảo lại.

Kiếp trước, hắn sống rất khổ, huyết thân đều đã ly thế, hắn đối với thế giới đó đã không còn nhiều quyến luyến.

Còn ở đây, Lăng Tiêu đã có quá nhiều quyến luyến, có hai huynh trưởng tốt, có đại tẩu, có cháu trai, có đồ đệ, có bạn tốt.

Quỷ Đạo Chi Chủ thở phào nhẹ nhõm, rồi nói: "Nói chứ, thế giới mà ngươi vốn ở là nơi nào vậy, linh khí loãng đến thảm không nỡ nhìn, căn bản không đủ để sinh linh tu luyện." "Không biết, nhưng chắc chắn có liên quan đến Hồng Hoang, ở đó lưu truyền rất nhiều truyền thuyết về Hồng Hoang, có lẽ là sau này Hồng Hoang xảy ra biến cố gì đó, là một nơi bị thất lạc tách ra từ Hồng Hoang." Lăng Tiêu nói.

"Hắc hắc, này, ngươi đưa ta ra ngoài đi, chúng ta rất hợp nhau, lại ở chung mấy trăm vạn năm rồi, đợi ta hồi phục, ta giúp ngươi giết Hồng Quân." "Hai chúng ta liên thủ, nghĩ cách phá vỡ Hỗn Độn, rồi đi thăm dò Thế Giới Thụ kia." Quỷ Đạo Chi Chủ lấy lòng nói.

"Còn đi thăm dò Thế Giới Thụ, có tác dụng gì." Lăng Tiêu mặt đầy vạch đen.

"Không thể nói vậy được, chúng ta có thể đến các thế giới Hỗn Độn khác cướp Hỗn Độn Chí Bảo mà, thay vì ở đây đấu sống đấu chết với Thời Thần, La Hầu, không bằng chạy đến các thế giới Hỗn Độn khác làm bá chủ." "Hơn nữa, quả cuối cùng cũng có lúc chín và rụng xuống đất, đến lúc đó nói không chừng ba ngàn thế giới Hỗn Độn sẽ dung hợp thành một, đó mới là đại thế tranh đấu thực sự, chúng ta phải giành lấy tiên cơ." Quỷ Đạo Chi Chủ xúi giục.

Lăng Tiêu ánh mắt sáng lên, trên Hỗn Độn có Hồng Mông, có khả năng nào Hồng Mông chính là sự dung hợp của ba ngàn thế giới Hỗn Độn không.

Nếu là như vậy, việc giành lấy tiên cơ là rất cần thiết.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lăng Tiêu lắc mạnh đầu: "Những chuyện đó quá xa vời, ta bây giờ mới Thánh Nhân ngũ trọng thiên, ngươi là một kẻ phế vật, muốn phá vỡ Hỗn Độn, ít nhất cũng phải Đại Đạo cảnh đỉnh phong." Quỷ Đạo Chi Chủ đứng hình tại chỗ, cái gì gọi là phế vật, lời này rất tổn thương người khác có biết không.

"Ngươi cứ chờ đi, bên cạnh ta bây giờ có tai mắt của Hồng Quân, không tiện thả ngươi ra, đợi ta lo xong chuyện trước mắt rồi tính." "Đúng rồi, nếu ta thả Trùng Mẫu ra thì sẽ thế nào?" Lăng Tiêu nói, đưa cho Quỷ Đạo Chi Chủ một đống linh quả.

"Ngươi muốn lợi dụng Trùng Mẫu để đối phó Hồng Quân?" "Thủ đoạn của Trùng Mẫu quỷ dị, lỡ như Hồng Quân không xử lý được Trùng Mẫu, vậy thì đối với Hồng Hoang chính là tai họa diệt vong, Trùng Tộc tàn bạo hiếu sát, chúng có thể thông qua việc nuốt chửng sinh linh để tiến hóa, tăng cường căn nguyên." "Nếu Hồng Quân không xử lý được Trùng Mẫu, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho Trùng Mẫu, rủi ro quá lớn." Quỷ Đạo Chi Chủ khuyên nhủ.

"Đáng ghét, lão tặc Hồng Quân khinh người quá đáng, không gây cho hắn chút phiền phức, thực sự không nuốt trôi cục tức này." Lăng Tiêu tức giận nắm chặt nắm đấm, Hồng Hoang có quá nhiều thứ hắn quan tâm, nếu Hồng Quân đấu không lại Trùng Mẫu, người gặp tai ương đầu tiên chắc chắn là Nhân tộc, hắn không thể đem cả Nhân tộc ra đánh cược được.

"Ngươi muốn gây phiền phức cho Hồng Quân, ta có một cách, trên người Trùng Mẫu có năm mảnh vảy bản mệnh, tương ứng với Ngũ Hành, có thể hóa ra phân thân, lúc đầu đã bị ta đánh rụng hai mảnh." "Phân thân hóa ra có thể có tám phần tu vi của bản thể, tức là của

Trùng Mẫu, lại có năng lực riêng, lúc đầu năm phân thân vảy này cũng gây cho ta phiền phức rất lớn." "Trùng Mẫu bây giờ còn có tu vi Hợp Đạo cảnh nhị trọng, phân thân hóa ra chắc có thực lực Thánh Nhân bát trọng thiên, cửu trọng thiên, hai cái liên thủ, đủ cho Hồng Quân uống một bình, Hồng Quân có thể trấn áp được, sẽ không xảy ra vấn đề." "Hơn nữa, Trùng Mẫu ở trong tay chúng ta, lúc cần thiết, ta có cách khống chế hai phân thân đó." Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Cái này hay!" Lăng Tiêu ánh mắt sáng lên, lui ra ngoài.

Có lá bài tẩy này, tỷ lệ thành công của Nhân Đạo Phong Thần càng cao hơn.

Đến lúc đó thả hai phân thân Trùng Mẫu ra kiềm chế Hồng Quân, cộng thêm La Hầu, đủ cho Hồng Quân uống một bình, đâu còn thời gian gây phiền phức cho hắn.

Chỉ có ngươi mới biết thả Tướng Thần ra để làm ta ghê tởm thôi sao, lão tặc Hồng Quân, ngươi cứ chờ đấy.

Tâm thần quay về bên ngoài, Lăng Tiêu vừa mở mắt đã thấy Nguyên Thủy ánh mắt lấp lóe, không biết lại đang tính kế gì.

Cảm nhận được ánh mắt của Lăng Tiêu, Nguyên Thủy ngẩng mắt nhìn qua, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh đắc ý.

"Ngươi đắc ý cái gì, dù có Tướng Thần là đại sát khí thì đã sao?

Xiển Giáo của ngươi đã nguyên khí đại thương, dù cho Kim Ô môn hạ và Tiệt Giáo của ta cũng nguyên khí đại thương, người hưởng lợi cuối cùng cũng không phải là ngươi!" "Toàn làm lợi cho Yêu Giáo, Quy Nhất Giáo và Tây Phương Giáo, ngươi còn đắc ý!" Lăng Tiêu khinh bỉ nói.

Nụ cười trên mặt Nguyên Thủy lập tức tan biến, vừa rồi hắn đang nghĩ đến chính chuyện này.

Xiển Giáo hiện tại đã nguyên khí đại thương, mà Kim Ô môn hạ, trừ Khổng Tuyên, đều ở Giai Mộng Quan, tiếp theo sẽ là Tiệt Giáo cộng thêm Khổng Tuyên đối phó ba giáo còn lại.

Tiệt Giáo có mạnh đến đâu cũng khó một chọi ba, cách tốt nhất là tập trung sức mạnh đối phó một giáo trong số đó.

Kết quả cuối cùng là có hai giáo nhặt được của hời.

Trong số những người nhặt được của hời này không có Xiển Giáo, thật khó chịu, hai giáo này không bị tổn thương nguyên khí, sau này chắc chắn sẽ đè đầu Xiển Giáo.

Đều tại Tướng Thần, cái con chó đáng ghét, nếu ra tay sớm hơn, Xiển Giáo sao lại nguyên khí đại thương.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng muốn giết Tướng Thần, nhưng trớ trêu là tiếp theo vẫn phải dựa vào Tướng Thần.

Hơn nữa, bây giờ Xiển Giáo đã nguyên khí đại thương, sau này, Tướng Thần cũng vô cùng quan trọng đối với Xiển Giáo.

Còn Chuẩn Đề, Lão Tử và những người khác cũng đã nghĩ đến việc sau này Tiệt Giáo có thể sẽ tập trung sức mạnh đối phó một giáo trong số họ, chỉ xem ai sẽ là kẻ xui xẻo.

Chuẩn Đề, Lão Tử đều ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về phía Nữ Oa, Yêu Giáo phụ trách phá cửa ải cuối cùng, Tiệt Giáo rất có thể sẽ tập trung sức mạnh trấn giữ cửa ải cuối cùng, kẻ xui xẻo đó rất có thể sẽ là Yêu Giáo.

Chuẩn Đề nghĩ, khóe miệng không thể nào kìm lại được.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Yêu Giáo và Kim Ô môn hạ đều nguyên khí đại thương, Tây Phương Giáo muốn không đại hưng cũng không được.

Lăng Tiêu nhìn thấy bộ dạng của Chuẩn Đề, lập tức đoán được tâm tư của hắn, khóe miệng cũng sắp không kìm lại được rồi, kẻ xui xẻo đó chính là Tây Phương Giáo các ngươi, bây giờ cười vui vẻ, có lúc cho ngươi khóc.

Trong Hạo Thiên Kính, Tướng Thần vẫn đang tu luyện trong Hỗn Độn ngoài trời, các đệ tử Xiển Giáo chờ đợi có chút mất kiên nhẫn, bèn quay về đại doanh Tây Kỳ bên ngoài Giai Mộng Quan nghỉ ngơi trước.

Trong Giai Mộng Quan, Đại Bằng và những người khác vô cùng kiêng dè Tướng Thần, bèn để Hàn Vinh dẫn thương quân rút về Giới Bài Quan trước.

Nếu Tướng Thần đến công quan, thi khí lan tràn, đại quân Nhân tộc đều phải chết.

Hai bên nghỉ ngơi như vậy là hai năm thời gian.

Thường Hi và Hi Hòa không bị thương gì nhiều, hai năm thời gian liều mạng luyện hóa Hà Đồ và Lạc Thư.

Bởi vì bọn họ đã nghĩ ra một cách đối phó Tướng Thần, đó là dẫn Tướng Thần đến tinh không, lợi dụng Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận để đối phó.

Hai người tu vi cao, lại là phân ra luyện hóa Hà Đồ và Lạc Thư, hai năm thời gian đã hoàn toàn luyện hóa chúng, có Tam Quang Thần Thủy là thánh dược chữa thương số một, thương thế của mọi người cũng đã hồi phục.

Bên Xiển Giáo, trạng thái cũng đã điều chỉnh lại, bọn họ không có Tam Quang Thần Thủy, nhưng có một đống kim đan mà Nguyên Thủy đổi từ Lão Tử.

Những người khác thì không sao, thảm nhất không ai khác chính là

Nam Cực Tiên Ông, Đạo Hạnh Thiên Tôn và Tử Lôi Chân Quân.

Nam Cực Tiên Ông tự bạo một thi, tu vi lùi về Chuẩn Thánh sơ kỳ, Đạo Hạnh Thiên Tôn tự bạo hai thi, tu vi lùi về Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tử Lôi Chân Quân còn thảm hơn, chỉ có nguyên thần chạy thoát, bây giờ ngưng tụ lại nhục thân, nhưng tu vi trực tiếp lùi về Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mười vạn năm khổ tu hủy trong một sớm.

Hơn mười vạn năm trước, lúc Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai, Tử Lôi Chân Quân chính là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thật thảm!

Quảng Thành Tử, Già Lam Đạo Quân bị thương nguyên thần, bây giờ thương thế cũng chỉ vừa mới ổn định lại, thương thế nguyên thần là khó chữa nhất.

Hôm nay, Tướng Thần cuối cùng cũng tu luyện xong.

Hình như là cảm ứng được nguyên thần của Hống ở Thái Dương Tinh, Tướng Thần là do thân thể của Hống hóa thành, nguyên thần của Hống đối với hắn là vật đại bổ.

Hấp thu ba luồng nguyên thần của Hống, hắn có thể khiến Thi Đạo pháp tắc viên mãn, trực tiếp pháp tắc chứng đạo thành Thánh.

Chương 210

Dưới sự cám dỗ của việc thành Thánh, Tướng Thần cũng không quan tâm đến đám người Xiển Giáo, mang theo đại quân cương thi hùng hổ đi về phía tinh không Hồng Hoang.

Thường Hi và những người khác cảm nhận được Tướng Thần đã đến tinh không, vô cùng vui mừng, bèn toàn quân xuất kích, tiến đến tinh không vây giết Tướng Thần.

Tướng Thần là bất tử bất diệt, nhưng cũng sẽ bị thương, cũng sẽ bị lùi tu vi.

Tướng Thần hiện là chỗ dựa lớn nhất của Xiển Giáo, không thể xảy ra chuyện!

Cảm nhận được Kim Ô môn hạ đến tinh không vây giết Tướng Thần, đám người Xiển Giáo bị buộc phải đến tinh không trợ giúp Tướng Thần.

Tinh không tĩnh lặng bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Khi Kim Ô môn hạ đuổi đến, Tướng Thần đang dẫn đại quân cương thi tấn công đại trận phòng hộ Thái Dương Tinh là Thái Dương Chân Hỏa đại trận.

"Kiệt kiệt!" Thấy Thường Hi và những người khác đến, Tướng Thần phát ra một tiếng cười quái dị, chỉ huy đại quân cương thi ngăn chặn, bản thân tiếp tục tấn công Thái Dương Chân Hỏa đại trận.

Những cương thi này không có ý thức tự chủ, tàn bạo hiếu sát, sau khi nhận được lệnh của Tướng Thần, không sợ chết mà xông về phía Thường Hi và những người khác.

Mặc dù những cương thi này không có ý thức tự chủ, không biết

sử dụng thần thông và pháp bảo, nhưng thân thể lại vô cùng cứng rắn, không hề thua kém Vu tộc thời kỳ toàn thịnh, sức mạnh cực lớn, còn ẩn chứa thi độc.

Sinh thời tu vi càng cao, sau khi hóa thành cương thi, thân thể cũng càng cứng rắn, sức mạnh càng lớn, thi độc càng lợi hại.

Quả thực đã gây ra phiền phức rất lớn cho Thường Hi và những người khác.

Thấy Thái Dương Chân Hỏa đại trận sắp bị Tướng Thần phá vỡ, Đại Bằng tế ra Quạt Ba Tiêu, mấy cái quạt đã quạt bay toàn bộ đại quân cương thi ra ngoài.

Những cương thi này chỉ biết dùng thi khí, dựa vào thân thể và sức mạnh, tự nhiên không thể chống đỡ được Lục Đinh Thần Phong do Quạt Ba Tiêu quạt ra.

Không còn đại quân cương thi cản trở, mọi người lần lượt tế ra pháp bảo vây công Tướng Thần.

Tướng Thần phát ra tiếng cười quái dị, sóng triều thi khí lại hiện ra, pháp bảo đánh vào trong đó, lại bị thi khí ăn mòn.

Làm mọi người sợ hãi vội vàng thu hồi pháp bảo, chỉ có Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo trở lên mới chống đỡ được sự ăn mòn của thi khí, Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo cũng không được.

Đại Bằng tế ra Phong Lôi Châu, lại một lần nữa diễn hóa biển sấm, nhấn chìm Tướng Thần trong đó, vô số lôi đình chớp giật, lại đánh tan đi rất nhiều sóng triều thi khí.

Trấn Nguyên Tử ánh mắt sáng lên, vội nói: "Lôi điện khắc chế thi khí, mau dùng lôi điện thần thông tấn công thi khí." Lôi điện thần thông uy lực cực lớn, hầu như tất cả tiên gia đều sẽ cố ý tu luyện, thế là tất cả mọi người điên cuồng dùng lôi điện thần thông oanh tạc.

Tướng Thần cũng không chịu nổi nhiều lôi điện oanh tạc như vậy, thi khí vừa mới thúc giục toàn bộ bị nổ tan.

Ngay lúc mọi người định dùng lôi điện oanh tạc Tướng Thần, đám người Xiển Giáo cuối cùng cũng đến nơi.

"Bố trận!" Thường Hi và Hi Hòa lập tức tế ra Hà Đồ Lạc Thư, trận đồ thành, những tinh thần còn sống nhanh chóng vào vị trí.

Hiên Viên Thị đang ở trong Thái Dương Tinh, hắn là Tử Vi Tinh Thần trước đây, đối với Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận vô cùng quan trọng.

Bởi vì trận nhãn của Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận là Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ trên Tử Vi Tinh, chỉ có thông qua Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ, mới có thể thực sự điều động Chu Thiên tinh thần chi lực.

Những tinh thần bên ngoài kia, điều động chỉ là tinh thần chi lực của riêng mình.

Mà người có thể thực sự thúc giục Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ, chỉ có hắn, vì hắn là Tử Vi Tinh Thần, mà Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ mọc trên Tử Vi Tinh.

Trong Thái Dương Tinh, Hiên Viên Thị ngồi xếp bằng, liên kết với Tử Vi Tinh, kích hoạt trận nhãn Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ, Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ lập tức tỏa ra thần quang, dẫn dắt Chu Thiên tinh thần chi lực đến, rót vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong chốc lát, tinh thần chi lực nồng đậm lan tràn khắp tinh không, tỏa ra uy áp mạnh mẽ.

Đây mới là sức mạnh thực sự của Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Trước đó, tinh thần chi lực mà Thường Hi và Hi Hòa dẫn đến

trong Hỗn Độn ngoài trời, chỉ là tinh thần chi lực của một trăm lẻ tám tinh thần điều động mà thôi.

Cảm nhận được uy áp của tinh thần chi lực hội tụ từ Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, đám người Xiển Giáo, bao gồm cả Nguyên Thủy tam thi đều biến sắc.

Tướng Thần đang đại chiến với Đại Bằng cũng sắc mặt đột biến.

Thiên Đình.

"Đây là bọn họ tự mình chạy đến tinh không, không thể trách người khác được, trước đây ta đã cảnh cáo ngươi, đừng cười quá sớm!" Lăng Tiêu đầy hứng thú nhìn Nguyên Thủy đang biến sắc, trực tiếp thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hóa ra ba phân thân cùng bao vây Nguyên Thủy, ý tứ uy hiếp không thể rõ ràng hơn, ngươi dám động một cái ta giết ngươi.

"Không được, ta phải đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ chủ trì công đạo, đã nói là Thánh Nhân không được can thiệp, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận đó là do Đế Tuấn bố trí, đây là mượn thủ đoạn của Thánh Nhân, không công bằng!" Nguyên Thủy mặt đỏ bừng gầm lên.

"Bây giờ ngươi nói với ta là không công bằng?

Trấn Thiên Quan là Đạo Tổ đưa cho ngươi phải không, ngươi lại đưa cho ác thi, tính ra là Đạo Tổ đang can thiệp!" "Còn nữa, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận là do đại ca ta lúc Chuẩn Thánh cảnh bố trí ở tinh không, không thể coi là thủ đoạn của Thánh Nhân được!" "Ngươi đặc biệt còn thả cả Tướng Thần ra, giao Tiên Thiên Chí Bảo cho tam thi sử dụng, bây giờ nói với ta là không công bằng?

Cứ ngoan ngoãn ở đây cho ta!

Nếu không ngươi xem ta có phế tu vi của ngươi không!" "Bây giờ Bàn Cổ Phiên và Trấn Thiên Quan đều không ở trong tay ngươi,

ngươi đoán ta hạ gục ngươi cần mấy giây." Lăng Tiêu cười lạnh, ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn Nguyên Thủy.

Chư Thánh đều biến sắc, vì bọn họ đều đã giao pháp bảo lợi hại cho tam thi, bây giờ động thủ, bọn họ liên thủ có thắng được Lăng Tiêu hay không cũng khó nói.

Nguyên Thủy cũng không dám gầm nữa, người khác là uy hiếp, nhưng sát tinh Lăng Tiêu này là thật sự dám làm.

Chủ yếu là bọn họ đều đã hẹn trước, không được rời khỏi Thiên Đình, nếu hắn vi phạm, Lăng Tiêu phế hắn, Đạo Tổ cũng không có lý do gì để chủ trì công đạo cho hắn.

"Tinh Quang Phổ Chiếu!" Lúc này, trong Hạo Thiên Kính truyền đến giọng của Thường Hi, chỉ thấy vô tận tinh thần chi lực hội tụ ở tinh không, hình thành một quả cầu ánh sáng tinh quang khổng lồ mấy vạn trượng.

Theo giọng nói của Thường Hi, quả cầu ánh sáng bùng nổ vô tận ánh sáng, chỉ có điều ánh sáng đó là từng sợi xích tinh quang, dày đặc, nhanh chóng kéo dài, bắn về phía đám người Xiển Giáo và Tướng Thần.

"Mau lui!" Nguyên Thủy tam thi sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra pháp bảo yểm hộ môn nhân rút lui.

Tam thi hợp lực thúc giục Trấn Thiên Quan, Trấn Thiên Quan phóng đại mấy vạn lần, như một bức tường trời chắn ngang tinh không, chống đỡ xích tinh quang, tam thi chống đỡ vô cùng chật vật.

Vô tận xích tinh quang đánh vào Trấn Thiên Quan, đánh cho Trấn Thiên Quan và tam thi không ngừng lùi lại.

"Giết!" Nhân lúc Nguyên Thủy tam thi không thể ra tay, Lục Nhĩ Mi Hầu ra lệnh một tiếng, dẫn theo Kim Ô môn hạ và Tứ Linh Thánh

Mẫu xông về phía các đệ tử Xiển Giáo đang rút lui.

Trấn Nguyên Tử không đi, ở lại tại chỗ, tay cầm Địa Thư để phòng biến cố.

Bên này, những sợi xích tinh quang dày đặc bắn về phía Tướng Thần, Tướng Thần lại một lần nữa thúc giục sóng triều thi khí để chống đỡ.

Xích tinh quang quá nhiều, trong nháy mắt đã đánh tan sóng triều thi khí, Tướng Thần bị buộc phải co rút thi khí hình thành một quả cầu ánh sáng bảo vệ mình bên trong.

Tướng Thần quả thực lợi hại, lại chống đỡ được, chỉ có điều cũng đã đến cực hạn.

Đại Bằng không thể đứng nhìn, các loại pháp bảo cùng xuất ra, nghênh chiến Tướng Thần.

Tướng Thần cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, lớp bảo vệ thi khí bị đánh vỡ, những sợi xích tinh quang dày đặc đánh vào người Tướng Thần.

Nhưng nhục thân của Tướng Thần cực kỳ lợi hại, những sợi xích tinh quang dày đặc đánh vào người hắn, hắn lại chống đỡ được, không hề bị tổn thương.

Đại Bằng và Trấn Nguyên Tử đều ngây người.

"Ha ha, chỉ bằng các ngươi mà đòi phá được phòng ngự của bản tọa!" "Thời thượng cổ, những lão bất tử như La Hầu, Thần Nghịch, Càn Khôn, Âm Dương cũng không làm gì được bản tọa!" Tướng Thần ngông cuồng cười lớn.

"Đó là thời thượng cổ, những đại năng đó mạnh nhất cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, bây giờ đã là thời đại của Thánh Nhân, há để ngươi ngông cuồng?!" "Không nói sư tôn ta, dù là nhị sư huynh của ta

ở đây, cũng không đến lượt ngươi kiêu ngạo, ta không phá được phòng ngự của ngươi, ngươi cũng không làm gì được ta!" Đại Bằng không vui nói.

"Một tiểu bối cũng dám nói năng xấc xược với ta, tìm chết!" Tướng Thần đại nộ, thúc giục thi khí, diễn hóa vô tận đại quân thi khí xông về phía Đại Bằng.

Chương 211

"Cút cho ta!" Đại Bằng tế ra Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu điên cuồng quạt, trong tinh không Lục Đinh Thần Hỏa và Lục Đinh Thần Phong nổi lên, đại quân thi khí không bị quạt bay thì cũng bị thiêu hóa.

Gió trợ thế lửa, lửa trợ thế gió, hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, hai cây Quạt Ba Tiêu kết hợp, uy lực hoàn toàn không kém Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thi khí rất nhanh đã bị tiêu diệt, chỉ có điều nhục thân của Tướng Thần quá mạnh, Lục Đinh Thần Phong cộng thêm Lục Đinh Thần Hỏa cũng không làm gì được.

"Chết đi!" Tướng Thần giận dữ, từng cột sáng thi khí đánh về phía Đại Bằng, nhưng tốc độ của Đại Bằng quá nhanh, căn bản không đánh trúng.

Tướng Thần không thể không thừa nhận, Đại Bằng nói thật, Đại Bằng không làm gì được hắn, nhưng hắn cũng không làm gì được Đại Bằng.

Ngay lúc này, Thường Hi và Hi Hòa có động tác mới.

"Tinh Thần Ấn!" Chỉ thấy quả cầu ánh sáng tinh quang khổng lồ kia đột nhiên hóa thành một đại ấn, đập về phía Nguyên Thủy tam thi.

Đập bay cả Trấn Thiên Quan và Nguyên Thủy tam thi, tam thi miệng phun máu tươi, trực tiếp trọng thương.

"Tinh Quang Hà Lạc!" Thường Hi và Hi Hòa tiếp tục thúc giục đại trận, vô tận tinh quang lại hội tụ, đan xen ngang dọc, dệt thành từng tấm lưới lớn, lại giống như những dòng sông tinh quang giao nhau, từ bốn phương tám hướng bao vây Nguyên Thủy tam thi.

“Mau đi!” Nguyên Thủy tự ngã thi và ác thi có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, phá vỡ lưới tinh quang lớn mà chạy thoát.

Nguyên Thủy thiện thi thì xui xẻo, không có pháp bảo lợi hại, không phá được lưới tinh quang lớn.

Lưới tinh quang lớn không ngừng co lại, tinh quang lại ngưng tụ thành Tinh Quang Thần Thủy.

Tinh Quang Thần Thủy chuyên ăn mòn nguyên thần, Nguyên Thủy tự ngã thi và ác thi sắc mặt đại biến, thiện thi nếu bị nhiều Tinh Quang Thần Thủy như vậy xâm thực, chắc chắn sẽ chết.

Hai người quay lại, định cứu thiện thi, lại thấy Thường Hi và Hi Hòa điều khiển Tinh Quang Thần Thủy tấn công họ.

Hai người sắc mặt đại biến, tử đạo hữu bất tử bần đạo, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyên Thủy thiện thi cũng vang vọng khắp tinh không, trực tiếp bị Tinh Quang Thần Thủy hóa sạch nguyên thần, chết không thể chết hơn.

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy hừ một tiếng.

Mặc dù sau khi thành Thánh, mối liên hệ với tam thi không còn là quan hệ cộng sinh, nhưng tam thi chết, đối với bản thể vẫn sẽ có một chút ảnh hưởng.

Nguyên Thủy mặt đen lại, không thể nhịn được nữa mà đứng dậy, lại nghe thấy giọng nói của Lăng Tiêu chậm rãi vang lên: “Ta khuyên ngươi đừng cho ta lý do để xử lý ngươi!” Nguyên Thủy thất khiếu bốc khói, nhưng vẫn không dám động, cố nén phẫn nộ lại ngồi xuống.

Lăng Tiêu đến cả chuyện xông lên Tử Tiêu Cung cũng dám làm, phế hắn thật không phải là chuyện gì to tát, cho Lăng Tiêu lý do ra tay, Lăng Tiêu thật sự dám phế hắn.

Trong tinh không, thấy Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận lợi hại như vậy, Tướng Thần cuối cùng cũng sợ, không đánh với Đại Bằng nữa, quay đầu bỏ chạy.

Đại Bằng cũng không đuổi theo, dù sao cũng không giết được, bèn hóa ra bản thể, xông về phía các đệ tử Xiển Giáo đang rút lui, chuẩn bị thừa cơ đánh chó rơi xuống nước.

"Nói chứ sao ngươi không nhắc nhở Tướng Thần một chút, tinh không là địa bàn của tam Kim Ô chúng ta, bây giờ là thời đại của Thánh Nhân, không phải là nơi hắn có thể tác oai tác quái." Tại Thiên Đình, Lăng Tiêu một phen trào phúng.

Nguyên Thủy mặt đen không nói gì, hắn nào biết Đế Tuấn sẽ đưa Hà Đồ Lạc Thư cho Thường Hi và Hi Hòa, nào biết Tướng Thần sẽ tự tìm chết mà chạy đến tinh không.

Trong tinh không, Thường Hi và những người khác rút trận, vội vàng dùng kim đan bổ sung pháp lực, thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, đối với bọn họ tiêu hao vô cùng lớn, lúc này cũng không thể đi truy sát các đệ tử Xiển Giáo.

Dưới tinh không, Nguyên Thủy tự ngã thi và ác thi kịp thời đến nơi, bảo vệ môn nhân rút lui.

Nhưng cũng đã chết không ít đệ tử cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hai người đại nộ, định ra tay với Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác, lại thấy Đại Bằng dẫn Trấn Nguyên Tử đuổi đến, mặt đều đen lại, chỉ có thể bảo vệ môn nhân rút lui.

Đại Bằng và Trấn Nguyên Tử cũng không tiếp tục truy sát.

Dù sao bọn họ cũng ít người, đuổi theo, Tướng Thần bao vây lại, vậy thì nguy hiểm.

Đại Bằng dẫn mọi người quay về hộ pháp cho sư nương và các

tinh thần.

"Sư huynh, ta thấy chúng ta có thể chủ động xuất kích rồi, Trấn Nguyên Tử sư thúc và sư nương chặn Nguyên Thủy nhị thi, ngươi chặn Tướng Thần, chúng ta chắc chắn có thể diệt Xiển Giáo!" Vô Chi Kỳ hưng phấn nói.

Lời này vừa ra, mặt Nguyên Thủy ở Thiên Đình đen không thể đen hơn.

Hạo Thiên cố gắng nén cười, vậy thì tốt quá rồi, người bắt nạt hắn nhiều nhất chính là Nguyên Thủy, đưa hết đệ tử Xiển Giáo lên bảng, hắn ngày nào cũng bắt nạt cho Nguyên Thủy xem.

Bây giờ Phong Thần Bảng chính thần vị đã điền được hơn một trăm năm mươi, đệ tử Xiển Giáo chiếm một nửa, môn nhân Xiển Giáo đều đã chết hai phần ba.

Nhìn bộ dạng tức giận mà không dám động của Nguyên Thủy, thật sảng khoái.

Nói thật, làm đồ đệ của tam Kim Ô thật sướng, chỗ dựa đủ vững, không kiêng nể gì, Thánh Nhân cũng không để vào mắt.

"Tướng Thần không làm gì được ta, nhưng ta không làm gì được hắn, không cản được!" "Hắn nếu ra tay với các ngươi, ta cũng không làm gì được, đừng đại ý, vẫn phải lên kế hoạch cẩn thận." Trong tinh không, Đại Bằng cũng không ra vẻ ta đây, vô cùng bình tĩnh.

Dù sao không cản được loại đại hung thượng cổ như Tướng Thần cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

Chiến ý đang dâng cao của Vô Chi Kỳ và những người khác lập tức xìu xuống, nếu Tướng Thần ra tay với bọn họ, bọn họ không chống đỡ nổi.

Hãy xem Thập Thiên Quân trong nháy mắt đã bị Tướng Thần giết

sạch, Thập Thiên Quân trong Tiệt Giáo không phải là kẻ yếu.

Trong số bọn họ, nếu không phải đến tinh không mượn Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, cũng chỉ có Đại Bằng dựa vào tốc độ, Trấn Nguyên Tử dựa vào Địa Thư phòng ngự tuyệt đối, mới có thể đấu với Tướng Thần.

Tại Thiên Đình, Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, lúc không có nguy hiểm thì Đại Bằng là người không đáng tin nhất, lúc có nguy hiểm, Đại Bằng lại vô cùng đáng tin.

Chư Thánh đều ghen tị, sao lúc đầu lại để tam Kim Ô thu nhận cả Đại Bằng và Khổng Tuyên chứ.

Hai vị thái tử Phượng tộc này, bây giờ đang tỏa sáng rực rỡ, không ai có thể sánh bằng, các đại năng thế hệ trước đều bị vượt qua.

Ví dụ như Nam Cực Tiên Ông, bị Đại Bằng hành hạ hoàn toàn không thể chống trả, chưa được mấy chiêu đã tự bạo một thi bỏ chạy.

Cũng may lúc đó Đại Bằng không có thời gian đuổi theo, nếu không Nam Cực Tiên Ông sớm đã có tên trên bảng rồi.

Ngay cả loại đại hung thượng cổ như Tướng Thần cũng không làm gì được Đại Bằng.

Có Đại Bằng và Khổng Tuyên, Phượng tộc nói không chừng còn có khả năng trỗi dậy.

"Ân?" Ngay lúc này, Hạo Thiên nhíu mày, thúc giục Hạo Thiên Kính chuyển màn hình đến Giới Bài Quan, chỉ thấy Tướng Thần chạy đến Giới Bài Quan, thúc giục thi khí định hủy Giới Bài Quan, tàn sát sinh linh, hấp thu thi khí.

Nhưng không ngờ Khổng Tuyên đã sớm đến Giới Bài Quan trấn giữ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt biến đổi một chút, Khổng Tuyên ở Giới Bài Quan, Tiệt Giáo không phải là tập trung sức mạnh trấn thủ Giới Bài Quan chứ.

Nhưng may là không thấy đệ tử Tiệt Giáo, chỉ thấy Khổng Tuyên ra mặt.

Thấy hai tên ngốc thở phào nhẹ nhõm, Lăng Tiêu cười lạnh, còn thở phào à, chờ khóc đi.

Trước đó đã hẹn, sau khi Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ phân công người giữ quan, không được thay đổi nữa.

Ví dụ, sau khi Giai Mộng Quan thất thủ, người giữ Giai Mộng Quan không được đến các quan khác giúp đỡ.

Quy định như vậy là sợ Kim Ô môn hạ và đệ tử Tiệt Giáo trực tiếp bỏ Giai Mộng Quan, rút về giữ ba quan sau, càng về sau công quan càng thiệt thòi.

Đặc biệt là công quan cuối cùng, không ai chống đỡ nổi.

Lúc đó chưa bốc thăm, tất cả mọi người đều đồng ý.

Chương 212

Nguyên Thủy nếu biết Xiển Giáo là người đầu tiên công quan, chắc chắn sống chết cũng phải lôi ba giáo khác xuống nước, ai cũng đừng hòng yên ổn.

"Lăng Tiêu đạo hữu, ngươi thấy Khổng Tuyên có thể thắng Tướng Thần không?" Thông Thiên hỏi.

"Chắc chắn là có thể, ta lo là Tướng Thần sẽ đi tàn sát Nhân tộc, hấp thu thi khí tu luyện!" Lăng Tiêu nhíu mày nói.

"Nói khoác không biết ngượng, Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận còn không phá được phòng ngự của Tướng Thần, Khổng Tuyên chẳng lẽ còn mạnh hơn cả Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận chắc?" Nguyên Thủy lạnh lùng hừ.

"Vậy hay là chúng ta cược đi, Tướng Thần thua, ngươi đưa Trấn Thiên Quan cho ta, Khổng Tuyên thua, ta đưa Chư Thiên Khánh Vân cho ngươi." Lăng Tiêu lười nói nhảm với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lập tức im lặng, hắn chỉ là không vui, cố ý phản bác Lăng Tiêu, lúc đó Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận chủ yếu đối phó là tam thi của hắn.

Nếu chủ yếu đối phó Tướng Thần, Tướng Thần sớm đã bị thương rồi.

Hai người này đánh nhau, thắng bại thật khó nói.

Cược là không thể cược, nếu Khổng Tuyên thắng, đưa Trấn Thiên Quan cho Lăng Tiêu, chẳng khác nào đưa Tướng Thần cho Lăng Tiêu.

Ba đạo nguyên thần của Hống hiện tại đều ở trong tay Lăng Tiêu, để Lăng Tiêu tạo ra một Thánh Nhân, ngày tháng sau này của bọn họ

càng khó sống hơn.

Trong Hạo Thiên Kính, Tướng Thần và Khổng Tuyên giao chiến.

Tướng Thần ý đồ dùng thi khí nhấn chìm Giới Bài Quan, Khổng Tuyên thúc giục Ngũ Sắc Thần Quang, Ngũ Hành nghịch chuyển, đánh tan thi khí.

Thi khí tuy lợi hại, nhưng Ngũ Hành chi lực còn lợi hại hơn, Ngũ Hành pháp tắc, một loại riêng lẻ là pháp tắc cao cấp, không bằng Thi Đạo pháp tắc, nhưng hợp lại lại là một trong mười đại pháp tắc chí cường, lợi hại hơn Thi Đạo pháp tắc.

Tướng Thần đại nộ, dùng thi khí tấn công Khổng Tuyên, kết quả bị Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang chặn hết, sau đó hóa giải.

Lúc đầu Chuẩn Đề vẫn còn là Thánh Nhân tam trọng thiên, trong trường hợp không dùng pháp bảo cũng không hạ được Khổng Tuyên, Thánh Nhân chi hạ vô địch không phải là nói chơi.

"Ngũ Hành Tề Xuất!" Khổng Tuyên cũng bị Tướng Thần chọc giận, chủ động xuất kích, sau lưng hiện ra pháp tướng Khổng Tước, lông vũ Khổng Tước tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, che trời lấp đất tấn công Tướng Thần.

Tướng Thần vội vàng ngưng tụ lớp bảo vệ thi khí để phòng ngự.

Khổng Tuyên biết Tướng Thần đã giết Thập Thiên Quân, hại Đại Bằng và Trấn Nguyên Tử bị thương, vừa ra tay đã không lưu tình.

Đuôi lông vũ sắc nhọn của Khổng Tước đánh vào lớp bảo vệ thi khí, không phá vỡ được.

Tướng Thần lập tức kiêu ngạo: "Tiểu bối, Ngũ Hành thần thông của ngươi tuy có thể hóa giải thi khí của bản tọa, nhưng phòng ngự của bản tọa, há lại là ngươi có thể phá?" "Ngũ Hành Hợp Nhất!" Khổng Tuyên đại nộ, cũng không nói nhảm, lông vũ Khổng Tước đầy

trời hợp thành một, như một thanh thần kiếm ngũ sắc, giận dữ chém xuống, trong nháy mắt phá vỡ lớp bảo vệ thi khí, chém bay Tướng Thần ra ngoài.

Mặc dù phòng ngự nhục thân không bị phá, nhưng Tướng Thần cũng giật mình, sao sau khi ra khỏi Trấn Thiên Quan, đâu đâu cũng là cường giả, trước là Đại Bằng, bây giờ là Khổng Tuyên, một mình phá được lớp bảo vệ thi khí của hắn.

Chuyện thượng cổ, Hung Thú nhất tộc tàn bạo hiếu sát, Hồng Hoang thi khí lan tràn, hắn hấp thu thi khí, tu vi tăng nhanh chóng.

Lúc đó hắn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn những người khác chỉ có vài người đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, đơn đấu không ai là đối thủ của hắn.

Cuối cùng là bị mấy chục đại năng vây đánh, dùng trận pháp vây khốn hắn, mới phong ấn hắn vào Trấn Thiên Quan.

Còn Hồng Hoang bây giờ, một đống Chuẩn Thánh, hình như không phải là nơi hắn có thể tác oai tác quái.

Nhưng là tiền bối, sợ là không thể sợ.

"Tiểu bối, bản tọa cứ đứng đây, ngươi cũng không làm gì được bản tọa!" Tướng Thần kiêu ngạo chắp tay sau lưng.

"Không làm gì được ngươi sao, vậy thì ta sẽ phế ngươi!" "Ngũ Hành Tuyền Qua!" Giọng nói bá khí và cứng rắn của Khổng Tuyên vang lên, lông vũ Khổng Tước che trời lấp đất cuộn về phía Tướng Thần, diễn hóa thành một vòng xoáy ngũ sắc, cuốn Tướng Thần vào trong đó quay nhanh.

Chẳng mấy chốc, một lượng lớn thi khí thoát ra.

"Đáng chết!

Ngươi lại định hóa giải tu vi của ta?!" Giọng nói kinh hãi của Tướng Thần truyền ra, vội vàng dùng hết sức thoát khỏi vòng xoáy Ngũ Hành, nhìn về phía Khổng Tuyên ánh mắt đầy kiêng dè, Khổng Tuyên không làm gì được hắn, nhưng có cách hóa giải tu vi của hắn.

"Chết đi!" Tướng Thần bắn ra mấy đạo thi độc, vội vàng bỏ chạy.

"Đừng đi!" Khổng Tuyên dùng lông vũ Khổng Tước đánh tan thi độc, lông vũ này là do pháp tướng Khổng Tước của hắn huyễn hóa ra, không phải thực thể, cũng không sợ trúng độc.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Khổng Tuyên tế ra pháp bảo, định thu Tướng Thần vào trong đó, sau đó phế đi.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ che trời lấp đất mở ra, cuộn về phía Tướng Thần.

Tướng Thần sợ hãi, vội vàng độn thổ bỏ chạy.

Khổng Tuyên sát tâm đã nổi, Ngũ Hành độn thuật hắn mạnh hơn Tướng Thần, thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi độn thổ đuổi theo.

Toàn bộ Hồng Hoang, nói về Ngũ Hành độn thuật, trừ ba vị sư tôn, không ai có thể sánh bằng hắn, dù sao bọn họ đều tu luyện Ngũ Hành pháp tắc.

Thấy Khổng Tuyên nhanh chóng đuổi đến, Tướng Thần hoảng hốt, sao hôm nay mình lại xui xẻo thế này, vốn dĩ nên đại hiển thần thông, kết quả trước bị Đại Bằng đuổi, sau lại bị Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận dọa lui.

Định kiếm chút thi khí hấp thu, kết quả tùy tiện tìm một nơi lại gặp phải mãnh nhân tuyệt thế này.

Độn thổ không bằng, chỉ có thể chui ra khỏi mặt đất bay đi.

Khổng Tuyên đuổi ra, hóa ra bản thể, Khổng Tước ngũ sắc rực rỡ,

đẹp đến cực điểm, vỗ cánh một cái, bay càng nhanh hơn.

Tướng Thần muốn khóc, có cảm giác tuyệt vọng lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Đánh thì không lại, chạy cũng không thoát.

Chẳng lẽ hôm nay mình phải bỏ mạng ở đây sao.

Tại Thiên Đình, Nguyên Thủy ngây người, vốn tưởng Tướng Thần có thể năm năm với Khổng Tuyên, kết quả bị Khổng Tuyên toàn diện áp đảo, đánh thành bộ dạng này.

"Thấy chưa, lúc đầu không phải ta không được, là Khổng Tuyên quả thực có bản lĩnh, vận dụng Ngũ Hành chi lực đến cực hạn, phối hợp với thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, cùng cảnh giới, e rằng Ngũ Hành Lão Tổ cũng phải chịu thiệt!" Chuẩn Đề lên tiếng.

Hắn đã đấu với Khổng Tuyên hai lần, có quyền phát biểu nhất, thật sự không phải hắn yếu.

Bây giờ tu vi của hắn đã rơi xuống Thánh Nhân nhất trọng thiên, nếu không dùng pháp bảo, hắn có thắng được Khổng Tuyên hay không cũng khó nói.

Khổng Tuyên căn bản không phải là Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường.

Chính xác mà nói, Kim Ô môn hạ không có ai bình thường, một người còn dị thường hơn người kia, người duy nhất bình thường một chút hình như chỉ có Dương Thiền.

Nguyên Thủy lại một lần nữa không ngồi yên được nữa, bây giờ thiện thi của hắn đã mất, nếu Tướng Thần lại bị Khổng Tuyên phế đi, lấy gì để chống lại môn hạ Kim Ô, Xiển Giáo thật sự sẽ tiêu đời mất.

Tướng Thần tên khốn này, chọc ai không chọc, cứ đi gây sự với

Khổng Tuyên, đúng là tự tìm phiền phức.

Trước đó vênh váo tự đắc, không coi ai ra gì, kết quả vừa thực chiến đã không hạ được Đại Bằng, lại bị Khổng Tuyên hành cho ra bã.

Phế vật, đúng là phế vật, lão tử đã tin lầm ngươi.

"Hôm nay ngươi dám ra khỏi Thiên Đình thử xem." Nhìn Nguyên Thủy đang rục rịch, Lăng Tiêu trực tiếp tế ra Hoàng Tuyền Thiên Bia.

Nguyên Thủy mặt mày đen sạm, cuối cùng không dám động.

Hạo Thiên trong lòng sướng điên, lão già khốn kiếp, trước đây ngươi sỉ nhục trẫm thế nào, sướng thật!

Chuẩn Đề thì đang thầm may mắn, may mà đã đưa Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cho Tự ngã thi dùng, từ trường trọng lực của Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cực kỳ khắc chế Khổng Tuyên, Tây Phương Giáo công đánh Giới Bài quan chắc sẽ không có thương vong quá lớn.

Chương 213

Dưới hạ giới, Tướng Thần bị Khổng Tuyên truy đến đường cùng, sợ hãi la hét om sòm, trên đường liên tục phóng thích thi khí và thi độc để cản trở Khổng Tuyên.

Nhưng Khổng Tuyên đã quyết tâm phải phế hắn, một mực truy sát không buông.

Tướng Thần không biết phải chạy đi đâu, cuối cùng ánh mắt sáng lên, chạy thẳng về phía đại doanh Tây Kỳ bên ngoài Giai Mộng quan.

Lúc chạy đến nơi, Khổng Tuyên đã ở ngay trong gang tấc.

Đại Bằng và những người khác cùng các đệ tử Xiển Giáo đều bị kinh động, ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy Tướng Thần bị Khổng Tuyên truy sát thảm hại, mắt đầy kinh hoàng, chạy về phía ác thi của Nguyên Thủy, kinh hãi hét lớn: "Mau, mau lấy Trấn Thiên Quan ra thu ta vào đi!" Mọi người đều ngây ra, tình huống gì đây, sao lại cầu xin bị trấn áp thế này, đây là bị dọa sợ đến mức nào, thà bị Trấn Thiên Quan trấn áp lại còn hơn là đối mặt với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên đáng sợ đến vậy sao?

Ác thi của Nguyên Thủy tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn vội vàng lấy Trấn Thiên Quan ra thu Tướng Thần vào.

"Dám che chở cho tên này?!

Ngươi muốn chết!" Khổng Tuyên đại nộ, pháp tướng Khổng Tước sau lưng hiện ra, Ngũ Sắc Thần Quang bùng phát, ngũ hành cùng xuất, đánh về phía ác thi của Nguyên Thủy.

Tự ngã thi của Nguyên Thủy vội vàng tế ra Bàn Cổ Phiên đánh tới.

Bàn Cổ Phiên rất lợi hại, nhưng cần cảnh giới Thánh Nhân mới có

thể phát huy ra uy lực thật sự.

Bàn Cổ Phiên đối đầu với Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, vậy mà chỉ đánh ngang tay.

Ác thi của Nguyên Thủy nhân cơ hội tế ra Trấn Thiên Quan, định thu Khổng Tuyên.

Đại Bằng thấy vậy định lên giúp, thì nghe thấy giọng nói bá khí của Khổng Tuyên vang lên: "Lui ra, hôm nay ta sẽ phế hai con chó già này!" Nói xong, y tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ chống lại Trấn Thiên Quan.

Ác thi của Nguyên Thủy cũng không thể phát huy uy lực thật sự của Trấn Thiên Quan, Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy không bằng Trấn Thiên Quan, nhưng Khổng Tuyên lại có thể phát huy uy lực thật sự của nó.

Tu vi không đủ, pháp bảo lợi hại đến đâu cũng là lãng phí.

Khổng Tuyên trực tiếp một mình địch hai, đại chiến với hai thi của Nguyên Thủy.

Hai thi của Nguyên Thủy tế ra một đống pháp bảo, pháp tướng Khổng Tước sau lưng Khổng Tuyên cất tiếng hót vang, Ngũ Sắc Thần Quang chiếu rọi nửa bầu trời, lông vũ Khổng Tước bay rợp trời đất.

Song phương đấu vô cùng kịch liệt, Khổng Tuyên một địch hai hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, đại hiển thần uy, khiến đám đệ tử Xiển Giáo nhìn đến ngây người.

Đệ tử môn hạ Kim Ô thì ánh mắt lộ vẻ sùng bái, không hổ là nhị sư huynh, quá mạnh.

Đại Bằng cũng không thể không khâm phục, đại ca vẫn là đại ca, không thể so sánh được.

Hắn không làm gì được tên Tướng Thần kia, nhưng đại ca lại đánh cho Tướng Thần chạy đến đường cùng, phải trốn vào Trấn

Thiên Quan để lánh nạn.

Tam thi của Nguyên Thủy, hắn chỉ có thể đối phó một, nhưng đại ca lại có thể một mình đánh hai.

Bây giờ hắn có chút hối hận, sớm biết vậy hắn cũng tu bản nguyên pháp tắc.

Đại ca sinh ra từ ngũ hành, còn hắn sinh ra từ âm dương, nhưng hắn lại không tu âm dương pháp tắc, vì theo đuổi tốc độ cực hạn nên đã chọn tu luyện phong lôi pháp tắc.

Có lẽ nếu hắn tu luyện âm dương pháp tắc, cũng có thể mạnh mẽ như đại ca bây giờ.

Đánh qua đánh lại, Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang thu mất Khánh Vân Kim Đằng.

Trên Thiên Đình, Nguyên Thủy thấy cảnh này, không thể ngồi yên được nữa: "Phóng túng, khinh người quá đáng!

Khổng Tuyên trấn thủ Giới Bài quan, lại chạy đến Giai Mộng quan bắt nạt người." Nói xong, Nguyên Thủy liền định rời Thiên Đình đi xử lý Khổng Tuyên, Khánh Vân Kim Đằng là pháp bảo lợi hại nhất của hắn ngoài hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

"Khinh người quá đáng?

Ngươi thả Tướng Thần ra trước, Tướng Thần lại chạy đến Giới Bài quan gây sự trước, bây giờ ngươi nói với ta là khinh người quá đáng?" "Xiển Giáo chiếm thế thượng phong thì ngươi cười không khép được miệng, bây giờ yếu thế lại nói khinh người quá đáng?

Chẳng lẽ chỉ có Xiển Giáo các ngươi được bắt nạt người khác, còn người khác không được đánh trả?!" "Hôm nay ngươi ra khỏi Thiên Đình một bước, ta tất phế ngươi!" Lăng Tiêu điều khiển Hoàng Tuyền Thiên Bia đập xuống trước mặt Nguyên Thủy.

Sắc mặt Nguyên Thủy xanh trắng một trận, càng nghĩ càng đau lòng, không màng đến mặt mũi nói: "Đánh thì đánh, cướp pháp bảo làm gì, đó là pháp bảo của ta!" "Pháp bảo của ngươi thì sao?

Chẳng phải đều giao cho tam thi sử dụng rồi sao, ai có bản lĩnh người đó được.

Xiển Giáo các ngươi nếu có bản lĩnh, cũng có thể cướp pháp bảo của đệ tử ta, không nỡ thì đừng có mang ra!" Lăng Tiêu mỉa mai.

Khánh Vân Kim Đằng quả thực không tệ, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là bản nhái cao cấp của Chư Thiên Khánh Vân, phòng ngự cực mạnh, trừ tà bất xâm, hộ linh đài thanh minh.

Thông Thiên và Hạo Thiên thích thú xem kịch, Nguyên Thủy đúng là chơi không lại, bắt nạt người khác thì hăng hái lắm, bản thân chịu thiệt một chút là không chịu nổi.

Xử lý Nguyên Thủy vẫn phải trông cậy vào Lăng Tiêu, đánh không lại, nói cũng không lại, bị áp đảo toàn diện.

Hơn mười vạn năm qua, Nguyên Thủy cứ có chuyện là lại đi gây sự với Lăng Tiêu, nhưng chưa chiếm được chút lợi lộc nào.

"Dừng tay!

Đạo hữu không trấn thủ Giai Mộng quan, tại sao lại phá vỡ quy củ, chạy đến Giai Mộng quan ra tay với chúng ta?!" Phía dưới, hai thi của Nguyên Thủy không chịu nổi nữa, sợ Khổng Tuyên cướp mất cả Tiên Thiên Chí Bảo, vội vàng yêu cầu dừng chiến.

"Hừ, chỉ cho phép Tướng Thần chạy đến Giới Bài quan làm càn sao?

Giao Tướng Thần ra đây, nếu không hôm nay ta diệt các ngươi!" Khổng Tuyên hừ lạnh.

Da mặt hai thi của Nguyên Thủy giật giật, được lắm, lại là do tên Tướng Thần kia gây họa.

Gây sự với ai không gây, lại đi chọc vào sát tinh này, chọc xong đánh không lại liền chạy về trốn trong Trấn Thiên Quan, để lại đống hỗn độn cho bọn họ.

Khốn kiếp, dùng Tướng Thần làm con bài tẩy, nhưng hình như lại bị Tướng Thần hại rồi!

Trận đầu, phải đợi đến khi Xiển Giáo thương vong thảm trọng mới ra tay!

Trận hai, lại tự tìm chết chạy lên tinh không để người ta phát động Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, hại chết cả thiện thi!

Bây giờ lại chọc đến sát tinh Khổng Tuyên.

Mẹ nó, bị Tướng Thần hại thảm rồi!

"Đạo hữu nguôi giận, hiện tại ngô đã tự mình trấn áp Tướng Thần vào trong Trấn Thiên Quan!" Dù sao cũng là một phần của Nguyên Thủy, ác thi mặt dày, phát huy sự vô sỉ của Nguyên Thủy đến cực điểm.

"Sao lại ghê tởm thế nhỉ?!" Trên Thiên Đình, Thông Thiên cảm thấy buồn nôn.

Ngay cả mấy người Chuẩn Đề cũng có chút không nhìn nổi, lời này mà cũng nói ra được, đúng là không có giới hạn.

"Hừ, không cần ngươi nhiều chuyện, thả hắn ra đây cho ta, ta tự có cách phế hắn!" Phía dưới, Khổng Tuyên hừ lạnh.

Trấn áp?

Trấn áp cái con khỉ!

Trấn Thiên Quan ở trong tay ngươi, chẳng phải muốn thả là thả

sao!

“Chuyện này đã trấn áp rồi, không cần phiền phức như vậy nữa!” Ác thi của Nguyên Thủy cười dày mặt, thu Trấn Thiên Quan lại, ra vẻ không cần phiền phức nữa.

Cái bộ dạng không biết xấu hổ này, Khổng Tuyên bị làm cho cạn lời, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Chương 214

Rồi kẻ còn không biết xấu hổ hơn đã đến: "Đạo hữu, xin hãy trả lại Khánh Vân Kim Đằng cho bần đạo." "Hừ, ta không ngại phiền phức, muốn lấy lại pháp bảo, thì thả Tướng Thần ra!" Khổng Tuyên hừ lạnh một tiếng, lười cùng tên này đấu võ mồm, trực tiếp đưa ra lựa chọn, pháp bảo và Tướng Thần chỉ có thể chọn một.

Đồng thời phản đòn, dùng pháp bảo đổi Tướng Thần, nếu còn lằng nhằng nữa chính là cố ý bảo vệ Tướng Thần.

"Nếu đạo hữu đã thích, vậy tạm cho đạo hữu mượn!" Ác thi của Nguyên Thủy lập tức nghĩ ra cách hóa giải.

"Mượn?

Ngươi nhầm rồi, ta là cướp, có bản lĩnh thì tự đến cướp lại đi!" "Sư nương, Khánh Vân Kim Đằng này rất giống Chư Thiên Khánh Vân của tam sư tôn, trừ tà bất xâm, có tác dụng khắc chế thi khí nhất định!" Khổng Tuyên cười lạnh một tiếng, trực tiếp đưa Khánh Vân Kim Đằng cho Thường Hi.

"Nhị sư huynh uy vũ." Vô Chi Kỳ và mấy người khác lớn tiếng hò reo.

Thường Hi cười tươi như hoa nhận lấy, trước kia có phu quân và hai tiểu thúc tử che chở, bây giờ đồ đệ cũng che chở họ, họ tuyệt đối là những người hạnh phúc nhất Hồng Hoang.

Chỉ là đồ đệ quá xuất sắc, khiến hai người sư nương như họ có vẻ không có bản lĩnh.

"Muốn lấy lại pháp bảo thì dùng Tướng Thần để đổi, không muốn đổi thì câm miệng lại.

Còn lằng nhằng nữa, ta cướp sạch của các ngươi!" Thấy ác thi của Nguyên Thủy còn định nói, Khổng Tuyên một câu chặn họng.

Vô sỉ chứ gì, ta cứ chơi bài ngang ngược, tú tài gặp phải binh lính, có lý cũng nói không thông.

Lời đến miệng của ác thi Nguyên Thủy, đành phải nuốt ngược vào trong.

"Trận chiến ở Giai Mộng quan ta không can thiệp, nhưng Tướng Thần dám ra khỏi địa giới Giai Mộng quan, ta tất phế hắn!" Khổng Tuyên để lại một câu, rồi bá khí rời đi.

Ác thi của Nguyên Thủy không dám lằng nhằng nữa, hậm hực dẫn người lui về đại doanh.

"Đại Bằng, Tướng Thần cần ngươi kiềm chế, Khánh Vân Kim Đằng này ngươi cầm đi!" Thường Hi đưa pháp bảo cho Đại Bằng.

"Không cần, Tướng Thần không làm gì được ta, còn cần sư nương và Trấn Nguyên Tử sư thúc đối phó với hai thi của Nguyên Thủy.

Trấn Nguyên Tử sư thúc có Địa Thư phòng ngự thi khí, Khánh Vân Kim Đằng vừa hay đưa cho hai vị sư nương, để tránh bị Tướng Thần đánh lén!" Đại Bằng lắc đầu.

"Ta có Nghê Thường Tiên Y, Khánh Vân Kim Đằng ngươi cứ cầm đi." Hi Hòa nói.

Bây giờ ai cầm pháp bảo này hữu dụng nhất thì người đó phải cầm, muốn cho cũng phải đợi sau này.

"Được rồi." Thường Hi không từ chối nữa, quay về luyện hóa Khánh Vân Kim Đằng.

Trong đại doanh Tây Kỳ, ác thi của Nguyên Thủy thả Tướng Thần

ra, tức muốn chết: "Ngươi không có chuyện gì đi chọc tên Khổng Tuyên đó làm gì?" "Ta mới từ Trấn Thiên Quan ra, làm sao biết bây giờ Hồng Hoang có nhiều cường giả như vậy!" Tướng Thần cũng có lý.

Ác thi của Nguyên Thủy bị nghẹn họng một trận, tiếp theo còn phải dựa vào Tướng Thần, đành nén giận giới thiệu cho Tướng Thần, để tránh tên này lại đi gây thêm phiền phức.

"Hồng Hoang bây giờ không phải thời thượng cổ, bây giờ là thời đại Thánh Nhân.

Đạo Tổ mạnh nhất, thứ đến là Tam Kim Ô, sau đó là Thập Nhị Tổ Vu, Tứ Hung Thần, Thiên định Lục Thánh." "Đạo trường của Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn ngoài trời, Tứ Hung Thần là thần thú gác cổng Tử Tiêu Cung, Thập Nhị Tổ Vu ở Địa Phủ, những chuyện này ngươi tạm thời không cần quan tâm." "Tam Kim Ô là thần của Thái Dương Tinh, tinh không là địa bàn của Tam Kim Ô, có bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, sau này ngươi đừng lên tinh không tìm chết.

Đông Hải ngươi cũng đừng đến, đạo trường của Tam Kim Ô hiện ở Tam Tiên sơn tại Đông Hải." "Khổng Tuyên là nhị đồ đệ của Tam Kim Ô, được công nhận là vô địch dưới Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng từng chịu thiệt trong tay y!

Đại Bằng là tam đồ đệ của Tam Kim Ô, tốc độ còn nhanh hơn cả Thánh Nhân!

Trấn Nguyên Tử ngươi cũng không chọc nổi, trong tay ông ta có Địa Thư, có thể điều động địa mạch chi lực!" "Còn có Ngũ Cực Thánh Thú, bọn họ tu luyện ngũ hành pháp tắc, hợp kích trận pháp Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, trong đại chiến Vu Yêu đã tỏa sáng rực rỡ.

Khổng Tuyên có thể phế ngươi, Ngũ Cực Thánh Thú có lẽ cũng có thể!" Ác thi của Nguyên Thủy lần lượt giới thiệu cho Tướng Thần những người không thể chọc vào.

Dưới Thánh Nhân, đầu tiên phải kể đến Khổng Tuyên, sau đó là Ngũ Cực Thánh Thú, Trấn Nguyên Tử, Đại Bằng, Tướng Thần nhiều nhất cũng chỉ có thể xếp thứ năm, thời đại đã khác.

Tướng Thần nghe thấy nhiều người không thể chọc như vậy, lập tức nản lòng, không dám kiêu ngạo nữa.

Hồng Hoang bây giờ mạnh hơn thời thượng cổ quá nhiều, Đại La Kim Tiên nhiều như chó, Chuẩn Thánh đi đầy đất, Thánh Nhân cũng có hơn hai mươi người.

Trên Thiên Đình, Lăng Tiêu rất hài lòng gật đầu, Khổng Tuyên không cho Tướng Thần ra khỏi địa giới Giai Mộng quan, chắc cũng đã nghĩ đến Tướng Thần sẽ đi tàn sát nhân tộc để thu thập thi khí tu luyện.

Nghe ác thi của Nguyên Thủy xếp hạng, Chuẩn Đề có chút không vui: "Khổng Tuyên tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã chống đỡ được Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận của Ngũ Cực Thánh Thú." "Ngươi vội cái gì, đợi đến đại chiến Giới Bài quan, đánh một trận là biết.

Ngũ Cực Thánh Thú mỗi người tu một hành pháp tắc đến đại thành, còn Khổng Tuyên thì tu luyện cả năm hành pháp tắc đến đại thành.

Ngũ Cực Thánh Thú có Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang, đánh nhau quả thực rất đáng xem." Lăng Tiêu ung dung nói.

"Khổng Tuyên tuy mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ có một người!" Chuẩn Đề vẫn không phục.

“Nhưng ngươi đừng quên, Khổng Tuyên còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hơn nữa, ngươi đoán xem, Khổng Tuyên có biết thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh không?” Lăng Tiêu nói với vẻ đầy ẩn ý.

Chuẩn Đề lập tức không cười nổi nữa, trong tay Tam Kim Ô có rất nhiều Tam Quang Thần Thủy, để Khổng Tuyên trong thời gian ngắn tu thành thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh không phải là không thể.

Nếu Khổng Tuyên biết thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Ngũ Cực Thánh Thú rất có khả năng sẽ không đánh lại.

Nguyên Thủy nghe vậy sắc mặt âm trầm, hắn bây giờ còn chưa luyện thành thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đáng ghét!

Phân liệt nguyên thần, dù là Thánh Nhân, cũng là chuyện cực kỳ gian nan.

Thông Thiên thì ghen tị, Tam Kim Ô đúng là giàu có, hắn cũng là gần đây đổi được một ít Tam Quang Thần Thủy từ Lăng Tiêu mới luyện thành thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Nếu nói về thiên tài địa bảo số một Hồng Hoang, không gì khác ngoài Tam Quang Thần Thủy, cũng chỉ có trong tay Tam Kim Ô và Đạo Tổ.

Hồng Hoang thần thông ngàn vạn, trước đây Nhất Khí Hóa Tam Thanh xếp thứ nhất, nhưng bây giờ Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên vừa xuất, ai mạnh hơn thật khó nói.

Có lẽ vẫn là Nhất Khí Hóa Tam Thanh xếp thứ nhất, chủ yếu là vì Ngũ Sắc Thần Quang là thiên phú thần thông của Khổng Tuyên, chỉ có Khổng Tuyên có, người khác muốn tu luyện cũng không được.

Đại doanh Tây Kỳ.

“Chúng ta không thể đợi thêm nữa, đợi Thường Hi luyện hóa Khánh Vân Kim Đằng, phần thắng của chúng ta càng nhỏ.

Bây giờ chúng ta dùng thi khí ép lui môn hạ Kim Ô khỏi Giai Mộng quan.

Chỉ cần chúng ta chiếm được Giai Mộng quan, sẽ không cần phải đánh tiếp nữa!” “Xiển Giáo đã nguyên khí đại thương, nếu đánh tiếp, cho dù thắng, Xiển Giáo cũng phế!” Nhiên Đăng rất lý trí nói.

“Chúng ta tổn thất thảm trọng như vậy, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao?” Nam Cực Tiên Ông không nuốt trôi cục tức này.

“Vậy ngươi còn muốn thế nào?

Chúng ta không thể áp đảo toàn diện, ngươi muốn đánh đến cạn kiệt cả nội tình của Xiển Giáo sao?” “Giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt, bảo toàn thực lực, còn có cơ hội lật kèo báo thù.

Đánh cược tất cả, sẽ không còn hy vọng nữa, ngươi muốn Xiển Giáo bị diệt sao?” Nhiên Đăng quát.

Nam Cực Tiên Ông nghẹn lời, mặc dù không cam tâm, nhưng không thể không thừa nhận Nhiên Đăng nói có lý.

Trên Thiên Đình, Nguyên Thủy thở phào một hơi, bây giờ hắn không dám nghĩ đến việc diệt môn hạ Kim Ô nữa, chỉ hy vọng Xiển Giáo có thể bảo toàn thực lực hết mức có thể.

Hắn thực sự sợ môn nhân Xiển Giáo mất trí, may quá!

Nhiên Đăng vẫn còn lý trí!

Không hổ là người hắn coi trọng nhất, giao cho quyền lực lớn nhất là phó giáo chủ, thời khắc mấu chốt chính là định hải thần châm của Xiển Giáo.

Chương 215

Xiển Giáo bây giờ tuy nguyên khí đại thương, nhưng vẫn còn bốn vị phó giáo chủ vô sự, Quảng Thành Tử và Già Lam đạo quân hồi phục chỉ là vấn đề thời gian, cộng thêm Tướng Thần, vẫn còn có nội tình.

Trong Giai Mộng quan, Đại Bằng và những người khác cũng đang thương nghị chiến thuật.

Những người khác thì không sao, chỉ có Tướng Thần, Đại Bằng không sợ Tướng Thần, nhưng cũng không cản được Tướng Thần.

Tướng Thần không để ý đến hắn, mặc cho hắn đánh, hắn cũng không làm Tướng Thần bị thương được.

Tướng Thần không để ý đến hắn, ra tay với người khác, hắn cũng không có cách nào.

Mà Trấn Nguyên Tử, Thường Hi và Hi Hòa cần phải chống lại Nguyên Thủy, không thể hợp lực với hắn đối phó Tướng Thần.

Xiển Giáo tuy nguyên khí đại thương, nhưng nội tình vẫn còn, thực lực vẫn không thể xem thường.

Đánh tiếp, cho dù diệt được Xiển Giáo, bọn họ cũng sẽ thương vong thảm trọng.

Tướng Thần ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu quá lớn.

Với tình hình hiện tại, tiếp tục tử chiến với Xiển Giáo, cơ bản là đồng quy vu tận, không có ý nghĩa.

Thương nghị tới lui, rút lui nhường lại Giai Mộng quan trở thành lựa chọn tốt nhất.

Thế là, một bên chỉ muốn công hạ Giai Mộng quan, một bên muốn từ bỏ Giai Mộng quan, vô hình trung đã đạt thành thỏa thuận ngầm.

Ngày hôm đó, Xiển Giáo toàn diện tiến công Giai Mộng quan, Tướng Thần đi đầu, thi khí ngập trời tràn về Giai Mộng quan.

Nhân tộc trong Giai Mộng quan đã được di tản từ hai năm trước.

Đại Bằng và những người khác không thèm ra tay, trực tiếp từ bỏ Giai Mộng quan mà chạy.

Chúng nhân Xiển Giáo đều ngây ra, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đoạt được Giai Mộng quan, sẽ không cần phải đánh tiếp nữa.

Môn hạ Kim Ô có lẽ là e ngại Tướng Thần, cũng không muốn đánh tiếp.

Trên Thiên Đình, Nguyên Thủy cũng thở phào một hơi.

Đồng thời, nhân vật chính cũng biến thành Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bây giờ chỉ xem Tiệt Giáo có trọng binh phòng thủ Giới Bài quan hay không.

"Thông Thiên sư huynh, không biết Tiệt Giáo có bố trí chủ lực ở Giới Bài quan không?" Chuẩn Đề thăm dò.

"Có!" Thông Thiên đơn giản đáp lại một chữ.

Chuẩn Đề suýt bị nghẹn chết, đồng thời sắc mặt cũng khó coi.

"Thông Thiên sư huynh nghĩ thế nào, ngoài Xiển Giáo, Tây Phương Giáo ta là mạnh nhất, Thông Thiên sư huynh hà tất phải tử chiến với Tây Phương Giáo ta?" Tiếp Dẫn cũng không còn bình tĩnh được nữa.

"Tiệt Giáo ta không ít đệ tử là yêu tộc, ma sát với Yêu Giáo cũng là nhỏ nhất!

Mà ta tuy không hợp với Nguyên Thủy, nhưng với đại huynh không có ân oán gì, cũng không tiện ra tay với Quy Nhất Giáo, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể đánh một trận với Tây Phương Giáo các ngươi!" Thông Thiên nghiêm túc phân tích.

"Không phải, Tây Phương Giáo và Tiệt Giáo cũng không có bao nhiêu ma sát mà?" Chuẩn Đề rất vội.

"Không có ma sát?

Hai tên lừa ngốc các ngươi ngày ngày nghĩ cách tính kế Tiệt Giáo ta, tay còn thò cả vào Tiệt Giáo ta, ngươi nói với ta là không có ma sát?" "Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã khai hết rồi!" Thông Thiên lườm hai tên lừa ngốc, nhân tiện thăm dò một chút.

Nguyên Thủy mắt cao hơn đầu, Trường Nhĩ căn nguyên là thỏ tinh, Nguyên Thủy không thể nào mua chuộc được Trường Nhĩ.

Yêu tộc trong lòng oán hận Nữ Oa, Nữ Oa muốn mua chuộc cũng không được.

Lão Tử thì hắn hiểu, tuy âm hiểm, nhưng có giới hạn, giữ thể diện, sẽ không làm chuyện ti bỉ như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, nếu Trường Nhĩ thật sự phản bội Tiệt Giáo, kẻ mua chuộc chỉ có thể là hai tên ngốc Tây Phương.

Nghe đến Trường Nhĩ, Thông Thiên thấy sắc mặt Chuẩn Đề rõ ràng biến đổi một chút.

Thông Thiên có chút đau lòng, không ngờ con thỏ chết tiệt Trường Nhĩ này thật sự phản bội hắn, phản bội Tiệt Giáo.

"Tốt tốt tốt, quả nhiên là ngươi, tên lừa ngốc, đã dụ dỗ Trường Nhĩ, xem ra ta chọn Tây Phương Giáo không chọn sai!" Thông Thiên nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi gài ta?!” Sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi, nhận ra mình đã bị Thông Thiên tính kế.

“Nói thật nhé, ngươi như vậy là quá đáng rồi, cài gián điệp vào Tiệt Giáo người ta.

Tiệt Giáo chủ yếu dùng trận pháp, một người phá hoại, cả trận đều thua, ngươi muốn hủy diệt Tiệt Giáo à!” Lăng Tiêu ở bên cạnh thêm dầu vào lửa.

“Đó có thể trách ta sao, là hắn dạy dỗ đồ đệ không tốt!” Thấy đã bại lộ, Chuẩn Đề cũng không giả vờ nữa.

“Thôi đi, cái độ hóa chi đạo của ngươi là giỏi mê hoặc lòng người nhất, người ta không muốn ngươi cũng có thể cưỡng ép độ hóa!” “Các ngươi đều cẩn thận một chút, tên lừa ngốc này có thể cài gián điệp vào Tiệt Giáo, chưa chắc đã không động tay động chân với ba giáo của các ngươi.” Lăng Tiêu tiếp tục châm lửa.

Câu nói sau cùng vừa thốt ra, ánh mắt Nguyên Thủy, Lão Tử và Nữ Oa lập tức không thiện chí nhìn về phía Chuẩn Đề.

“Ngươi đừng có nói bậy bạ, vu oan thanh bạch của ta!” Sắc mặt Chuẩn Đề đại biến, đây không phải là kéo thù hận cho hắn sao, chủ yếu là hắn thật sự đã làm rồi.

Quy Nhất Giáo và Yêu Giáo chưa kịp động thủ, nhưng hắn đã động thủ với Xiển Giáo, chính là Nhiên Đăng.

“Ngươi hoảng cái gì, ta chỉ bảo họ cẩn thận một chút, ngươi không lẽ thật sự đã làm rồi?” Lăng Tiêu vô tội chớp chớp mắt.

“Không có, chúng ta đã nói là kết minh, sao ta có thể đâm sau lưng các ngươi!” Chuẩn Đề hoảng hốt giải thích.

“Hừ, kết minh.” Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, năm kẻ không biết xấu hổ, liên hợp lại nhắm vào hắn, còn công khai nói ra, coi hắn

là cái gì.

Đã như vậy, đều hận không thể diệt Tiệt Giáo, sau này hắn tuyệt đối sẽ không nương tay nữa.

"Hừ, tốt nhất là vậy, đợi ta trở về tra xét kỹ lưỡng, nếu dám động tay động chân với Xiển Giáo ta, đừng trách ta vô tình!" Nguyên Thủy hừ lạnh.

Trong lúc nói chuyện, trong Hạo Thiên Kính có động tĩnh, tam thi của Thông Thiên dẫn theo đệ tử Tiệt Giáo hùng hổ tiến đến trấn thủ Giới Bài quan.

Tiệt Giáo hiệu xưng Vạn Tiên Lai Triều, vạn tiên có chút khoa trương, nhưng ba đời đệ tử cộng lại cũng phải có năm ngàn người.

Ngoại môn, nội môn, hạch tâm, thân truyền đệ tử, chính là do Thông Thiên sáng tạo ra.

Thân truyền đệ tử là những người được Thông Thiên coi trọng căn nguyên, tự mình thu làm đồ đệ, có Đa Bảo, Tùy Thị Thất Tiên, Ngũ Linh Thánh Mẫu, Thập Thiên Quân.

Đệ tử ngoại môn là những người dưới Đại La Kim Tiên, cũng là số lượng đông nhất của Tiệt Giáo.

Đột phá Đại La Kim Tiên sẽ trở thành đệ tử nội môn, như Dư Nguyên, Mã Nguyên, Ma Gia Tứ Tướng, Cửu Long Đảo Tứ Thánh đều là đệ tử nội môn của Tiệt Giáo.

Đại La hậu kỳ trở lên là đệ tử hạch tâm, như Triệu Công Minh, Pháp Giới, Lữ Nhạc, Thái Vân Tiên Tử, Diễm Trung Tiên La Diễm.

Mỗi cấp đều có một đại sư huynh, Đa Bảo là đại sư huynh của thân truyền đệ tử, cũng là đại sư huynh của toàn bộ Tiệt Giáo.

Triệu Công Minh là đại sư huynh của đệ tử hạch tâm, thực lực

của Triệu Công Minh không hề yếu hơn Đa Bảo, là hai người duy nhất trong Tiệt Giáo đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đa Bảo căn nguyên là Tầm Bảo Thử, giỏi tìm bảo vật; Triệu Công Minh hồng vận ngập đầu, hai người pháp bảo nhiều vô kể.

Chương 216

"Các ngươi đây là trực tiếp từ bỏ Thanh Long quan và Xuyên Vân quan, định ở Giới Bài quan tử chiến với Tây Phương Giáo ta đến cùng sao?" Nhìn vào hình ảnh đám đệ tử Tiệt Giáo đông nghịt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt mày đen sạm.

Lão Tử và Nữ Oa thì vui mừng khôn xiết, không ngờ lại có chuyện tốt như vậy.

Trước đây Thông Thiên lật bàn, người vô tội và oan uổng nhất chính là hai người họ, bây giờ lại được hưởng lợi, thật sung sướng.

"Ngươi đã đắc tội chết với Tiệt Giáo, người ta không đánh ngươi đến chết mới lạ?" "Khổng Tuyên là sư phụ của Dương Tiễn và Dương Thiền, báo thù cho đồ đệ rất hợp lý mà?" Lăng Tiêu ung dung nói.

Hai câu nói làm Chuẩn Đề nghẹn họng không nói nên lời.

Hắn biết Khổng Tuyên sẽ ra tay với Tây Phương Giáo, nên không dám thả Dương Thiên Hữu và Dương Giao ra, nếu thả ra, Khổng Tuyên chắc chắn sẽ cướp người.

"Hừ, Tây Phương Giáo ta cũng không phải dễ bắt nạt!

Ta và sư huynh có ba thi, sáu Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm Ngũ Cực Thánh Thú là năm Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn có Tịnh Lưu Ly Bồ Tát, Di Lặc hai Chuẩn Thánh trung kỳ, Thập Đại Phật Tử, Tam Hình Thiên, Ngũ Liên Tôn Giả và các Chuẩn Thánh sơ kỳ khác." Chuẩn Đề tự tin nói.

Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cực kỳ khắc chế Khổng Tuyên, hắn dùng một thi cầm Đô Thiên Hỗn Độn Tháp là có thể kiềm chế Khổng

Tuyên.

Hai thi còn lại cộng với hai thi của sư huynh đối phó với một thi của Thông Thiên, phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Sư huynh còn lại một thi, cầm Tiên Thiên Chí Bảo, đủ để kiềm chế hai thi còn lại của Thông Thiên.

Khổng Tuyên và tam thi của Thông Thiên bị cầm chân, Ngũ Cực Thánh Thú sẽ là vô địch.

Về Chuẩn Thánh trung kỳ, Tây Phương Giáo chỉ có Tịnh Lưu Ly Bồ Tát và Di Lặc, Tiệt Giáo có Đa Bảo, Triệu Công Minh, Lôi Trạch, Băng Diễm Tiên Tử.

Tịnh Lưu Ly Bồ Tát và Di Lặc cầm chân hai người, Ngũ Cực Thánh Thú giải quyết hai người còn lại dễ như trở bàn tay.

Đệ tử Tiệt Giáo tuy đông, nhưng trong tình hình Thập Thiên Quân đã chết, Tứ Linh Thánh Mẫu không thể tham chiến, cao đoan chiến lực của Tây Phương Giáo không hề kém Tiệt Giáo.

Tây Phương Giáo còn có Phật binh, là thứ hắn tạo ra từ Bát Bảo Công Đức Trì, thực lực chỉ tầm Địa Tiên, Thiên Tiên, Huyền Tiên, nhưng số lượng nhiều, chết cũng không tiếc, hắn có thể dùng Bát Bảo Công Đức Trì tạo ra lại.

Nghe lời của Chuẩn Đề, sắc mặt Nguyên Thủy, Lão Tử đều biến đổi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngày ngày kêu nghèo kể khổ, khiến họ không quá chú ý đến Tây Phương Giáo.

Vốn tưởng là mèo con, nhưng không ngờ, Tây Phương Giáo đã sớm biến thành mãnh hổ.

Thực lực tổng thể, e là chỉ đứng sau Tiệt Giáo, không hề yếu hơn

Xiển Giáo.

Bây giờ Xiển Giáo đã nguyên khí đại thương, nếu Tây Phương Giáo không bị tổn thương nặng nề, sau này e là sẽ cưỡi lên đầu họ.

Giờ phút này, Nguyên Thủy, Lão Tử và Nữ Oa đều ngầm mong muốn Tiệt Giáo sẽ xử lý Tây Phương Giáo thật nặng tay.

Chủ yếu là vì bọn họ đều là thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, lập giáo đều thuộc Đạo Giáo, còn Tây Phương Giáo của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì không.

Họ tu tín ngưỡng chi đạo và độ hóa chi đạo, tự xưng là Phật, không có chút quan hệ nào với Đạo Giáo.

Bây giờ Hồng Hoang lấy Đạo làm chủ, họ đều không hy vọng Phật Giáo hưng khởi, điều đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến họ.

Vài ngày sau, đại quân Tây Phương Giáo cũng đến ngoài Giới Bài quan.

Tam thi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dẫn đầu, cùng người quen cũ là Ngũ Cực Thánh Thú, sau đó là Tịnh Lưu Ly Bồ Tát, Di Lặc, Thập Đại Phật Tử, Tam Hình Thiên Tôn Giả, Ngũ Liên Tôn Giả.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngày ngày kêu nghèo kể khổ, thực ra Chuẩn Đề ngày ngày lén lút đến phương Đông kiếm chác, độ hóa không ít nhân tài.

Họ che giấu rất kỹ, bây giờ lộ ra, có thể nói là một tiếng vang kinh người.

Ngũ Liên Tôn Giả kia vậy mà là năm con kỳ lân, kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành kỳ lân.

Trong Thập Đại Phật Tử cũng có ba con là kỳ lân.

Kỳ Lân nhất tộc tuyên bố lánh đời không ra, lại sớm đã cấu kết

với Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo có Bát Bảo Công Đức Trì ngưng tụ tín ngưỡng chi lực hóa thành công đức, còn thông qua Địa Tạng để lấy công đức của Địa Phủ.

Công đức nhiều nhất chính là Tây Phương Giáo, vậy mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn ngày ngày kêu nghèo, e là đã dùng hết công đức để tẩy rửa kiếp khí cho tám con kỳ lân này.

Lúc này sắc mặt mấy người Nguyên Thủy đều không tốt, họ đều đã đến Kỳ Lân Nhai mời Kỳ Lân nhất tộc, nhưng Kỳ Lân nhất tộc đều từ chối với lý do lánh đời không ra, không dính vào nhân quả nữa.

Vậy mà dám lừa gạt bọn họ, đáng ghét.

Không chỉ Kỳ Lân nhất tộc, mà cả những tộc thân tín của Kỳ Lân năm xưa như Hổ tộc, Hùng tộc, Sư tộc, Lang tộc cũng có không ít bóng dáng trong Tây Phương Giáo.

Kỳ Lân nhất tộc hoàn toàn đã hợp làm một với Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhắm mắt, vẻ mặt thản nhiên, như thể ta không biết gì cả.

Chính họ đã ra lệnh cho Kỳ Lân nhất tộc ẩn giấu thực lực, Tây Phương Giáo không phải Đạo, Tam Thanh chắc chắn sẽ ngăn cản, nên phải âm thầm tích lũy sức mạnh.

Bây giờ Tây Phương Giáo đã rất mạnh, không cần phải tiếp tục ẩn giấu nữa.

"Thú vị thật, Tây Phương Giáo không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì kinh người.

Tiệt Giáo có áp lực rồi!" Lăng Tiêu nói.

Hắn biết hai tên ngốc Tây Phương không thành thật, nhưng không

ngờ lại giỏi giả vờ, giỏi nhẫn nhịn đến vậy.

Thông Thiên thì quá thẳng thắn, nếu học theo hai tên ngốc Tây Phương ẩn giấu thực lực, cũng sẽ không bị nhắm vào.

Thông Thiên hừ một tiếng, lúc này trên mặt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Thập Thiên Quân và Ngũ Linh Thánh Mẫu không có ở đây, mà hai tên ngốc kia cộng lại có sáu thi, về phương diện cao đoan chiến lực, Tiệt Giáo còn bị lép vế.

Vài ngày sau, Di Lặc gửi chiến thư đến Giới Bài quan, hẹn đệ tử Tiệt Giáo đến Hỗn Độn ngoài trời một trận chiến.

Sau khi hai bên đến Hỗn Độn ngoài trời, Tiếp Dẫn tế ra Công Đức Kim Liên, phóng ra mười vạn Phật binh.

Lần này, Thông Thiên trên Thiên Đình hoàn toàn không còn bình tĩnh được nữa, vốn nghĩ rằng cao đoan chiến lực của Tây Phương Giáo mạnh, nhưng Tiệt Giáo đông người.

Không ngờ hai tên ngốc lại tạo ra nhiều Phật binh như vậy.

Tu vi của những Phật binh này tuy thấp, nhưng số lượng đông, cũng có thể gây ra rất nhiều phiền phức cho đệ tử Tiệt Giáo.

Lần này, Tiệt Giáo không có ưu thế ở bất kỳ phương diện nào.

"Thông Thiên sư huynh, đừng phá vỡ quy tắc nhé!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười mà như không cười, kẹp Thông Thiên ở giữa.

"Đừng hoảng, Khổng Tuyên sẽ xoay chuyển cục diện." Lăng Tiêu thản nhiên cười.

Đợi Khổng Tuyên dùng Lạc Bảo Kim Tiền cướp đi Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, sẽ không còn gì có thể áp chế Khổng Tuyên nữa.

"Lăng Tiêu đạo hữu quá tự tin vào đồ đệ của mình rồi!" Chuẩn Đề

có chút khinh thường, đợi Tự ngã thi của hắn tế ra Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, xem Khổng Tuyên làm được gì.

Trong Hỗn Độn ngoài trời, Tự ngã thi của Chuẩn Đề bước ra hẹn Khổng Tuyên đấu tay đôi.

"Đến đây, tên lừa ngốc!" Khổng Tuyên bay ra, trực tiếp thúc đẩy pháp tướng Khổng Tước, thi triển Ngũ Sắc Thần Quang.

Chương 217

Tự ngã thi của Chuẩn Đề đắc ý tế ra Đô Thiên Hỗn Độn Tháp áp chế Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên bị áp chế liên tục lùi lại, không có cách nào đối phó với Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Tự ngã thi của Chuẩn Đề bắt đầu tự mãn, muốn dùng Đô Thiên Hỗn Độn Tháp thu lấy Khổng Tuyên, thừa thắng xông lên, càng truy càng xa.

Đệ tử Tiệt Giáo sắc mặt đại biến, muốn đến giúp, nhưng bị chúng nhân Tây Phương Giáo chặn lại.

"Đã nói là đấu tay đôi, các vị đừng phá vỡ quy tắc, chẳng lẽ thua không nổi?" Di Lặc mỉa mai.

Trên Thiên Đình, miệng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười toe toét.

Chuẩn Đề còn ảo tưởng: "Lăng Tiêu đạo hữu, nếu Khổng Tuyên bị Tây Phương Giáo ta bắt đi, ngươi không được sau này đến đòi người đâu đấy!" "Yên tâm, không đâu, ai có bản lĩnh người đó được mà.

Khổng Tuyên nếu bị Tây Phương Giáo các ngươi bắt đi, chứng tỏ nó không có bản lĩnh, ta cũng không có mặt mũi nào đi đòi người!" Lăng Tiêu ung dung ăn linh quả, không hề hoảng hốt chút nào.

"Vậy thì tốt, đa tạ Lăng Tiêu đạo hữu đã tặng cho Tây Phương Giáo ta một vị hộ pháp!" Chuẩn Đề không thể nào khép miệng lại được.

"Đừng mừng vội, kịch hay mới bắt đầu thôi.

Ngươi nghĩ Khổng Tuyên biết Đô Thiên Hỗn Độn Tháp khắc chế

mình, lại không có chuẩn bị sao?" Lăng Tiêu nói với vẻ đầy ẩn ý.

"Trước sự áp chế tuyệt đối, bất kỳ sự chuẩn bị nào....." Lời của Chuẩn Đề chưa nói xong, đã thấy trong Hạo Thiên Kính, Khổng Tuyên đột nhiên tế ra Lạc Bảo Kim Tiền, rót vào một lượng lớn công đức chi lực.

Lạc Bảo Kim Tiền phồng to lên, lỗ vuông ở trung tâm bộc phát ra một lực hút quỷ dị, hút Đô Thiên Hỗn Độn Tháp vào trong.

"Đó là bảo vật gì?" Chuẩn Đề "vụt" một tiếng đứng dậy.

"Mặc kệ ngươi!" Lăng Tiêu lười biếng đáp lại.

Trong Hỗn Độn ngoài trời, Tự ngã thi của Chuẩn Đề bị biến cố đột ngột này làm cho trở tay không kịp, vội vàng muốn thu Đô Thiên Hỗn Độn Tháp lại.

"Ngũ hành tề xuất!" Khổng Tuyên cười gian, lông vũ Khổng Tước mang theo Ngũ Sắc Thần Quang bay rợp trời đất đánh tới.

Tự ngã thi của Chuẩn Đề phát hiện Đô Thiên Hỗn Độn Tháp bị Lạc Bảo Kim Tiền kéo lại, nhất thời không thể thúc đẩy, chỉ có thể thi triển thần thông chống đỡ, kết quả bị Ngũ Sắc Thần Quang đánh bay ra ngoài.

Chúng nhân Tây Phương Giáo phát hiện có chuyện không ổn, liền định đến chi viện.

"Làm gì, đã nói là đấu tay đôi, muốn phá vỡ quy tắc, chẳng lẽ thua không nổi?" Triệu Công Minh đem lời của Di Lặc lúc trước trả lại nguyên văn, đồng thời dẫn chúng nhân Tiệt Giáo chặn đường.

Thấy Đô Thiên Hỗn Độn Tháp sắp bị Lạc Bảo Kim Tiền hút đi, hai thi còn lại của Chuẩn Đề sốt ruột không thôi, không còn quan tâm nhiều nữa, muốn xông qua, thế là hai bên đại chiến.

Trên Thiên Đình, Chuẩn Đề sốt ruột, vì hắn phát hiện liên hệ của mình với Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đang yếu đi.

Khổng Tuyên đâu phải bị áp chế đến đường cùng, rõ ràng là muốn dụ Tự ngã thi đi xa, để cướp Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Cái thứ quỷ quái đó rốt cuộc là gì, vậy mà có thể cưỡng ép thu lấy pháp bảo của người khác, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo của Thánh Nhân cũng có thể cưỡng ép thu, còn biến thái hơn cả Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên và Thất Bảo Diệu Thụ của hắn.

Bên này đánh nhau túi bụi, đệ tử Tiệt Giáo bình tĩnh dốc toàn lực ngăn cản để câu giờ cho Khổng Tuyên.

Bên kia, Tự ngã thi của Chuẩn Đề muốn thu lại Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, nhưng lại bị Khổng Tuyên dùng Ngũ Sắc Thần Quang hết lần này đến lần khác đánh bay.

Vì hắn cầm Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, nên không được phân cho pháp bảo nào khác, lúc này căn bản không phải là đối thủ của Ngũ Sắc Thần Quang.

Thấy phần đáy của Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đã bị thu vào Lạc Bảo Kim Tiền, Chuẩn Đề trên Thiên Đình không chịu nổi nữa.

Khó khăn lắm mới có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, có thể oai phong một phen, nếu mất đi, chẳng khác nào lấy mạng hắn.

"Nhìn cho kỹ đi, nếu ngươi muốn chết thêm lần nữa, ta có thể thành toàn cho ngươi." "Mất rồi thì xin lại Đạo Tổ là được, dù sao Đạo Tổ cũng có nhiều Tiên Thiên Chí Bảo, đều ban cho Nguyên Thủy hai kiện, ngươi xin thêm một kiện cũng không quá đáng mà?" Lăng Tiêu nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu có chút châm chọc.

Lời này rất khiêu khích hận thù!

Lão Tử và mấy người khác đều không vui nhìn về phía Nguyên

Thủy.

Đúng vậy, Đạo Tổ không chỉ ban cho Nguyên Thủy hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn đều là loại đỉnh cấp.

"Nhìn ta làm gì, đại huynh tự mình có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cộng thêm Thái Cực Đồ cũng là hai kiện." "Nữ Oa sư muội sau này không phải đã đi xin được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo rồi sao, Sơn Hà Xã Tắc Đồ cộng thêm Hồng Tú Cầu, hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, cũng không kém một kiện Tiên Thiên Chí Bảo." "Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá." "Các ngươi còn muốn thế nào." Nguyên Thủy bị nhìn đến phát hoảng.

"Vậy chúng ta thì sao, lúc đó lão sư ban cho chúng ta, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp chỉ có một kiện Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." Tiếp Dẫn chua lè nói.

"Giá trị của Bát Bảo Công Đức Trì còn cao hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo, hay là ta lấy Trấn Thiên Quan đổi Bát Bảo Công Đức Trì của ngươi?" Nguyên Thủy tức giận nói.

Tiếp Dẫn lập tức im bặt.

Quả thực, nếu chỉ nói về giá trị, Bát Bảo Công Đức Trì mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo rất nhiều, có thể nói Bát Bảo Công Đức Trì mới là căn bản của Tây Phương Giáo.

Chỉ cần Bát Bảo Công Đức Trì còn trong tay, Tây Phương Giáo dù có suy tàn cũng có ngày quật khởi.

Nữ Oa thì có chút oán trách nhìn Lăng Tiêu một cái, nghĩ đến năm xưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở trong tay nàng còn chưa kịp ấm chỗ, đã bị Tam Kim Ô tống tiền lấy đi, bây giờ lại trở thành vũ khí lợi hại trong tay Khổng Tuyên để đại sát tứ phương.

“Ngươi ấm ức cái gì?!” Lăng Tiêu cười như không cười nhìn Nữ Oa.

“Hừ!” Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Con Kim Ô chết tiệt này không phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, Nữ Oa bây giờ thật sự không dám chủ động gây sự với Lăng Tiêu.

“Ta không phục!

Đạo Tổ chỉ cho ta một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, mà còn là sau này thấy chúng ta đáng thương mới cho!” Chuẩn Đề mắt đỏ hoe.

“Ai bảo ngươi là ký danh đệ tử, đi tìm lão sư mà nói!” Nguyên Thủy mất kiên nhẫn nói một câu.

Quả thực Chuẩn Đề là thảm nhất, khó khăn lắm mới có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, lại sắp bị cướp đi.

Trong lúc nói chuyện, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đã bị Lạc Bảo Kim Tiền thu đi một nửa.

Tự ngã thi của Chuẩn Đề mắt đỏ hoe, hết lần này đến lần khác không sợ chết xông lên ngăn cản, lại hết lần này đến lần khác bị Ngũ Sắc Thần Quang đánh bay.

Lúc này đã bị trọng thương, liên tục hộc máu.

“Đa tạ Chuẩn Đề đạo hữu đã tặng đồ đệ ta Tiên Thiên Chí Bảo!” Lăng Tiêu tàn nhẫn bồi thêm một đao.

Chuẩn Đề hít sâu một hơi nói: “Rốt cuộc đó là pháp bảo gì, cho ta chết một cách minh bạch!” “Lạc Bảo Kim Tiền, Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, cần công đức hoặc khí vận để thúc đẩy.

Chỉ cần công đức và khí vận đủ, Hỗn Độn Linh Bảo cũng có thể thu được!” Lăng Tiêu cũng không giấu giếm.

“Cho nên, ngươi trước đây yêu cầu Đạo Tổ bồi thường thiên đạo công đức, chính là để cướp Tiên Thiên Chí Bảo của chúng ta?” Lão Tử lập tức phản ứng lại.

“Vốn định cướp Bàn Cổ Phiên, nhưng Đô Thiên Hỗn Độn Tháp lại khắc chế đồ đệ ta, ngươi phải cảm ơn Chuẩn Đề đã đỡ cho ngươi một đao.” Lăng Tiêu liếc nhìn Nguyên Thủy.

Thân thể Nguyên Thủy cứng đờ, sau đó vô cùng chân thành nói với Chuẩn Đề: “Đa tạ sư đệ, sư đệ vất vả rồi.” Lần này hắn thật sự cảm kích Chuẩn Đề, nếu không Lăng Tiêu đột nhiên lấy ra Lạc Bảo Kim Tiền, hắn chắc chắn không giữ được Bàn Cổ Phiên.

Chỉ có thể trách Chuẩn Đề xui xẻo.

Lời cảm tạ này của hắn không khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Chuẩn Đề trực tiếp tức đến hộc máu, một tia thánh huyết màu vàng chảy ra từ khóe miệng, hai mắt đỏ rực nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Kính, hai tay nắm chặt thành quyền, hy vọng tam thi có thể cướp lại Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Hạo Thiên cố gắng nín cười, hai năm gần đây, hắn ngày càng sảng khoái.

Chương 218

Trong Hỗn Độn ngoài trời, Tây Phương Giáo vì bảo vệ Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, đều điên cuồng, dốc toàn lực giúp thiện ác nhị thi của Chuẩn Đề xông ra.

Nhưng đã quá muộn, lúc họ đến nơi, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp chỉ còn lại một chút chóp tháp lộ ra ngoài.

Tam thi hợp lực triệu hoán, thiện thi dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét, bị Khổng Tuyên dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ chặn lại, cuối cùng cũng không thể cướp về.

Liên hệ của họ với Đô Thiên Hỗn Độn Tháp hoàn toàn bị cắt đứt.

Trên Thiên Đình, Chuẩn Đề tuyệt vọng phun ra một ngụm thánh huyết, vừa hay phun vào người một vị thiên tướng bên cạnh.

Vị thiên tướng này vội vàng ngồi xuống hấp thu thánh huyết.

Lăng Tiêu liếc nhìn một cái, không biết vị thiên tướng này có phải là Quyển Liêm Đại Tướng Sa Tăng sau này không.

"Sư huynh, ngươi phải cố gắng lên, nói không chừng còn có cơ hội nhận được Tiên Thiên Chí Bảo nữa đấy." Hạo Thiên cố nín cười an ủi một câu.

Ai bảo ngươi gọi trẫm là Hạo Thiên đồng tử, sướng thật.

Lăng Tiêu liếc Hạo Thiên một cái, làm ơn nén khóe miệng lại đi, tên này đúng là phúc hắc nhất.

Trong Hỗn Độn ngoài trời, cướp được Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, Khổng Tuyên cất tiếng cười lớn: "Tên lừa ngốc, ta xem ngươi còn lấy gì để áp chế ta, đi chết đi!" Khổng Tuyên thu lại Lạc Bảo Kim Tiền, toàn lực xuất thủ, Ngũ Sắc Thần Quang chiếu rọi Hỗn Độn ngoài trời,

lông vũ Khổng Tước bay rợp trời đất đánh về phía tam thi của Chuẩn Đề, vậy mà định một mình đấu ba.

Thiện thi có Thất Bảo Diệu Thụ cộng thêm Tử Kim Bát Vu, ác thi có Cẩm Lan Ca Sa cộng thêm Kim Cương Hàng Ma Xử, còn có thể chống đỡ.

Tự ngã thi thì thảm rồi, không có pháp bảo, chỉ có thể dựa vào thần thông chống đỡ, bản thân đã trọng thương, làm sao còn chống đỡ nổi.

Thiện ác lưỡng thi chỉ có thể yểm hộ cho y rút lui trước.

"Trả lại Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đây!" Thiện ác lưỡng thi mặt đỏ bừng gầm lên.

"Muốn à, đến mà cướp, kiệt kiệt!" Khổng Tuyên tâm trạng cực tốt, phát ra một tràng cười quái dị.

Bên rìa Hỗn Độn ngoài trời, Đại Bằng và những người khác thích thú xem trận chiến.

Vô Chi Kỳ phàn nàn: "Sao ta cảm thấy nhị sư huynh có chút biến thái." "Ngươi mà cướp được Tiên Thiên Chí Bảo, ngươi còn biến thái hơn cả y." Lục Nhĩ Mi Hầu liếc một cái.

Vô Chi Kỳ ngượng ngùng gãi đầu, nói: "Thật muốn xem Chuẩn Đề bây giờ đã hộc máu chưa!" "Ta cũng muốn xem, đi nào, lên Thiên Đình xem." Đại Bằng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, dẫn mọi người lên Thiên Đình.

Trong Hỗn Độn ngoài trời, Khổng Tuyên lại một lần nữa một địch hai, dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Thất Cầm Ngũ Hỏa Phiến chống lại Thất Bảo Diệu Thụ và Tử Kim Bát Vu.

Thất Cầm Ngũ Hỏa Phiến là y lấy từ Phượng tộc, Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Lại dùng Ngũ Cực Kiếm chống lại Kim Cương Hàng Ma Xử.

Pháp bảo của hai bên không ai làm gì được ai, thế là bắt đầu đối đầu bằng thần thông.

"Thánh Cẩu Phổ Chiếu!

Đại Thiên Tịnh Thế!" Hai thi đồng thời thi triển thần thông, sau lưng hiện ra pháp tướng vàng óng trang nghiêm, pháp tướng chính là bộ dạng của Chuẩn Đề.

Tiếp đó, pháp tướng bộc phát ra kim quang chói mắt, kim quang như mưa bay rợp trời đất bắn về phía Khổng Tuyên.

"Ngũ Hành Luân Chuyển!" Pháp tướng Khổng Tước sau lưng Khổng Tuyên bùng phát Ngũ Sắc Thần Quang, lông vũ Khổng Tước bay rợp trời đất hóa thành một bánh xe ngũ sắc, từ từ xoay chuyển, khuấy động trời đất.

Dòng khí hỗn độn trong phạm vi mấy chục vạn dặm đều bị cuốn vào, bao quanh Ngũ Hành Luân Bàn hình thành một vòi rồng xoáy khổng lồ, mờ ảo, xoay chuyển, vặn vẹo, như thể muốn cuốn bay cả Hỗn Độn ngoài trời.

Kim quang phật vũ kia vừa đến gần đã bị nghiền nát, vòi rồng xoáy vặn vẹo thân thể khổng lồ, cuốn về phía hai thi của Chuẩn Đề.

"Thiên Phật Thủ!" Hai thi của Chuẩn Đề cùng động, phật tượng nguy nga mỗi người giơ lên một bàn tay phật khổng lồ, chộp về phía vòi rồng xoáy, trực tiếp bóp nát nó.

Dòng khí hỗn độn bùng nổ, tứ tán khắp nơi.

"Ngũ Hành Sơn, trấn!" Khổng Tuyên điều khiển lông vũ Khổng Tước biến đổi chiêu thức, dòng khí hỗn độn vô tận lại bị cuốn vào, hóa thành một ngọn núi nguy nga, lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, trấn áp về phía hai thi của Chuẩn Đề.

“Chưởng Trung Phật Quốc!” Hai thi lại triển khai thần thông, bàn tay phật khổng lồ nắm giữ một quốc độ, được tín ngưỡng chi lực gia trì, đập về phía Ngũ Hành Sơn.

Trong Hỗn Độn vang lên tiếng nổ lớn, ba thứ va chạm gây ra kinh biến trời đất.

“Kim Cương Nộ Thiền!” “Ngũ Hành Pháp Ấn!” “Vô Thượng Phật Phán!” “Ngũ Hành Tù Thiên Thủ!” “.....” Song phương điên cuồng đối đầu thần thông, đấu vô cùng kịch liệt.

Trên Thiên Đình, mọi người đều nhìn đến cạn lời.

Người khác đều đấu pháp bảo, ba vị này thì hay rồi, thủ đoạn mạnh nhất lại là thần thông.

Khổng Tuyên khi tham ngộ ngũ hành pháp tắc, đã ngộ ra rất nhiều thần thông, kết hợp với Ngũ Sắc Thần Quang, uy lực còn mạnh hơn cả dùng pháp bảo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì là do trước đây nghèo, pháp bảo ra hồn chỉ có Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ, muốn nâng cao chiến lực chỉ có thể dựa vào thần thông.

Cộng thêm sau này thu đồ đệ, nghèo quá, không đủ pháp bảo để ban, chỉ có thể liều mạng tham ngộ thần thông truyền cho đồ đệ.

Cho nên, cả hai bên đều biết rất nhiều thần thông, vận dụng thần thông đến cực hạn, uy lực hoàn toàn không kém pháp bảo đỉnh cấp.

Bên này đấu pháp điên cuồng, bên kia, đệ tử Tiệt Giáo và đệ tử Tây Phương Giáo cũng đấu vô cùng kịch liệt.

Tự ngã thi của Thông Thiên bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, phi bốn người cùng cấp không thể phá, nhưng tam thi của Tiếp Dẫn dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo Đô Thiên Hỗn Độn Thương, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp Công Đức Kim Liên, Cực phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ba đại pháp bảo đỉnh cấp, cứng rắn đối đầu Tru Tiên Kiếm Trận.

Tùy Thị Lục Tiên của Tiệt Giáo cộng thêm Đa Bảo, bày ra Chân Võ Thất Tiệt Trận, cứng rắn đối đầu Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận của Ngũ Cực Thánh Thú.

Lôi Trạch đối đầu Di Lặc, Băng Diễm Tiên Tử đối đầu Tịnh Lưu Ly Bồ Tát, Triệu Công Minh thì chỉ huy đệ tử hạch tâm Tiệt Giáo, bày ra Đạo Cực Phong Giới Trận, Tru Tà Thất Diệu Trận đối đầu Thập Đại Phật Tử của Tây Phương Giáo.

Thiện, ác nhị thi của Thông Thiên bị Ngũ Liên Tôn Giả và Tam Hình Thiên Tôn Giả của Tây Phương Giáo cầm chân.

Đại sư huynh nội môn và ngoại môn của Tiệt Giáo cũng đều tự chỉ huy sư đệ bày trận đại chiến với đệ tử Tây Phương Giáo.

Phải nói rằng, Tây Phương Giáo những năm nay dưới sự dẫn dắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quá giỏi ẩn nhẫn, nội tình tích lũy được trong bóng tối không hề kém Tiệt Giáo.

Số lượng cường giả của hai bên đều rất nhiều, trận chiến còn đặc sắc và kịch liệt hơn cả trận đại chiến giữa môn hạ Kim Ô và Xiển Giáo trước đó.

"Minh Phật Dẫn Chú!" Bên này, hai thi của Chuẩn Đề đột nhiên biến chiêu, hai tôn phật tượng nguy nga đột nhiên chắp tay, miệng tụng phật chú.

Tiếng phật trang nghiêm, sóng âm tấn công Khổng Tuyên, vậy mà định độ hóa y.

"Muốn độ hóa ta?

Chỉ bằng các ngươi?!" Trong mắt Khổng Tuyên lóe lên vẻ khinh thường, điều khiển pháp tướng Khổng Tước phát ra tiếng hót lanh

lảnh, đối đầu với phật âm.

Ngay lúc này, Tự ngã thi của Chuẩn Đề đã chạy trốn trước đó, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ vòng ra sau lưng Khổng Tuyên, đột nhiên phát động tấn công lén.

"Nhị sư huynh cẩn thận!" Tam Tiêu vừa đến Thiên Đình, vừa hay nhìn thấy cảnh này qua Hạo Thiên Kính, sợ hãi hét lên.

"Bắt lấy nó!

Bắt lấy nó!" Chuẩn Đề lúc này không còn giữ hình tượng, kích động vung nắm đấm lẩm bẩm.

Chỉ cần bắt được Khổng Tuyên, không chỉ có thể lấy lại Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, Tây Phương Giáo còn sẽ có thêm một vị đại hộ pháp sức chiến đấu thông thiên, thực lực đại tăng.

Khổng Tuyên hiện nay, có thể nói là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân theo đúng nghĩa, chiến lực vô song.

Chương 219

Thấy Tự ngã thi sắp thành công, Chuẩn Đề kích động đứng dậy.

Môn hạ Kim Ô thì tim đập đến cổ họng, Thông Thiên cũng căng thẳng, nếu Khổng Tuyên bị bắt, vậy thì, Tiệt Giáo mười phần có tám chín sẽ không đấu lại Tây Phương Giáo.

Chỉ có Lăng Tiêu, vẻ mặt bình tĩnh, ung dung xem kịch.

Ngay khoảnh khắc Tự ngã thi của Chuẩn Đề sắp thành công, lại nghe thấy giọng nói của Khổng Tuyên vang lên: "Nhất Khí Hóa Tam Thanh." Trong hình ảnh, sau lưng Khổng Tuyên xuất hiện ba đạo phân thân, chặn lại Tự ngã thi của Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề há hốc mồm đứng tại chỗ, mẹ nó, thật sự tu luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh rồi à?!

Xong rồi!

Trong lòng Chuẩn Đề dâng lên một dự cảm không lành.

"Ngũ Hành Đại Dung Lô!" Trong hình ảnh, ba phân thân của Khổng Tuyên nhanh chóng lấy vị trí tam tài vây lấy Tự ngã thi của Chuẩn Đề.

Thiên phú thần thông là độc nhất vô nhị, ngay cả phân thân cũng không thể sử dụng, nhưng phân thân có thể dùng ngũ hành pháp tắc và các thần thông ngũ hành khác!

Tuy không có Ngũ Sắc Thần Quang gia trì, uy lực sẽ yếu đi rất nhiều, nhưng là một chọi ba, cộng thêm Tự ngã thi của Chuẩn Đề trước đó còn bị trọng thương.

Ba phân thân ngưng tụ ngũ hành pháp tắc chi lực đánh về phía Tự ngã thi của Chuẩn Đề.

“Trượng Lục Kim Thân!” Tự ngã thi của Chuẩn Đề không có pháp bảo, chỉ có thể thi triển thần thông phòng ngự.

Rất nhanh, cả người đều bị ngũ hành pháp tắc chi lực nhấn chìm bao bọc, ngũ hành pháp tắc chi lực từ từ hình thành một lò luyện lớn, nhốt Tự ngã thi của Chuẩn Đề vào trong.

“Lạc Bảo Kim Tiền!” Phía trước, Khổng Tuyên tế ra Lạc Bảo Kim Tiền, nhắm thẳng vào Thất Bảo Diệu Thụ.

Sắc mặt thiện ác nhị thi của Chuẩn Đề đại biến, vội vàng thu hồi pháp bảo, không thể để bị Khổng Tuyên cướp đi nữa.

Thực tế, trước đó Khổng Tuyên thu Đô Thiên Hỗn Độn Tháp đã tiêu hao hơn bảy trăm triệu công đức, bây giờ trong tay cũng chỉ còn vài chục triệu công đức, căn bản không đủ để thu Thất Bảo Diệu Thụ, chỉ là dọa hổ hai thi của Chuẩn Đề.

Khổng Tuyên nhân cơ hội thu hồi Thất Cầm Ngũ Hỏa Phiến, quạt về phía Ngũ Hành Dung Lô.

Chu Tước, Huyền Điểu, Hỏa Phượng và bảy hư ảnh thần cầm khác bay ra, đều do hỏa diễm hóa thành, bay về phía Ngũ Hành Dung Lô, hóa thành thần hỏa hừng hực, vậy mà định trực tiếp luyện hóa Tự ngã thi của Chuẩn Đề.

Thất Cầm Ngũ Hỏa Phiến, được luyện chế từ lông vũ của bảy loại phi cầm thần điểu, rót vào một tia linh phách của bảy loại thần điểu, và luyện hóa bản nguyên thần hỏa vào trong đó.

Chu Tước Linh Viêm, Phượng Hoàng Thiên Hỏa, vân vân, tổng cộng năm loại, đều là thần hỏa cực kỳ lợi hại, năm loại thần hỏa cộng lại, tuy không bằng thập đại thần hỏa, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Lập tức, trong Ngũ Hành Dung Lô liền truyền ra tiếng gầm giận

dữ của Tự ngã thi Chuẩn Đề.

"Thiên Phật Phong Ma Chưởng!" Thiện ác nhị thi của Chuẩn Đề lập tức sốt ruột, toàn lực xuất thủ muốn cứu Tự ngã thi.

"Hừ, thật sự nghĩ ta sợ các ngươi?

Nếu không phải vì dụ Tự ngã thi ra, ta sao lại dây dưa với các ngươi!" "Ngũ Hành Lôi Hoàng Trận!" Khổng Tuyên hỏa lực toàn khai, dùng lông vũ Khổng Tước bày trận, ngũ hành hóa lôi, kim hành lôi, hỏa hành lôi, vân vân, bay rợp trời đất, hóa thành một biển sấm sét, lôi đình dày đặc đánh về phía thiện ác nhị thi của Chuẩn Đề.

Hai thi rất nhanh đã không chống đỡ nổi, thúc đẩy Tử Kim Bát Vu và Cẩm Lan Ca Sa hộ thể, vội vàng chạy thoát.

"Nhị sư huynh càng ngày càng mạnh rồi!" Trên Thiên Đình, Tam Tiêu và những người khác ánh mắt đầy sùng bái.

Một mình địch ba mà còn chiếm thế thượng phong, mà ba người kia còn là tam thi của Thánh Nhân đường đường, không hổ là vô địch dưới Thánh Nhân.

Lăng Tiêu cũng kinh ngạc, cách Khổng Tuyên vận dụng ngũ hành pháp tắc, còn mạnh hơn cả hắn là sư phụ.

Tuy Lăng Tiêu đã tham ngộ viên mãn ngũ hành pháp tắc, nhưng không đào sâu vào cách vận dụng, chỉ dùng để thúc đẩy Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Còn Khổng Tuyên lại ngộ ra một đống thần thông ngũ hành, ngay cả ngũ hành hóa lôi cũng làm được, sau này Khổng Tuyên tham ngộ lôi chi pháp tắc sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Thiên định Lục Thánh cũng kinh hãi tương tự, nếu ở cùng cảnh giới, tám chín phần mười là bọn họ không đánh lại Khổng Tuyên.

Cùng cảnh giới không đánh lại Tam Kim Ô, giờ đến cả đồ đệ của người ta cũng không thắng nổi, thật quá mất mặt.

Hạo Thiên thì ngưỡng mộ vô cùng, rất muốn Khổng Tuyên lên Phong Thần Bảng, đến Thiên Đình.

Có Khổng Tuyên tọa trấn, ai còn dám xem thường Thiên Đình.

Nhưng hắn cũng chỉ dám nghĩ vậy mà thôi, tam thi của Chuẩn Đề còn không thắng được Khổng Tuyên, làm sao có thể giết được y.

Chuẩn Đề sắp khóc đến nơi, tự ngã thi chết thì cũng thôi đi, chủ yếu là đau lòng vì Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Xong rồi, không thể nào đoạt lại được nữa.

Tiếp Dẫn lúc này cũng không biết nên an ủi Chuẩn Đề thế nào, đành chỉ có thể hy vọng tam thi của y ăn một lần ngã sẽ khôn lên một chút, đừng để Khổng Tuyên cướp nốt cả Đô Thiên Hỗn Độn Thương.

Trong Hỗn Độn ngoài trời.

Tướng Thần đang trốn trong bóng tối chờ đợi hấp thu thi khí, nhìn thấy Khổng Tuyên đại hiển thần uy một chọi ba, xem đến trong lòng phát sợ.

Mạnh, quá mạnh!

Không thành Thánh, tuyệt đối không thể trêu vào Khổng Tuyên, không thể trêu vào nổi!

Trong Ngũ Hành Dung Lô, tiếng kêu thảm của Chuẩn Đề tự ngã thi ngày càng yếu đi.

Thiện thi và ác thi muốn cứu, nhưng Khổng Tuyên điều khiển Ngũ Hành Lôi Hải truy sát bọn chúng, chúng rất khó vượt qua lôi hải.

Cuối cùng, tiếng kêu thảm đột ngột chấm dứt, Chuẩn Đề tự ngã thi bị luyện hóa sống sờ sờ.

Ba đạo phân thân cùng Khổng Tuyên truy sát thiện thi và ác thi của Chuẩn Đề.

Nhị thi không chống cự nổi, liền chạy về phía chiến trường chính.

Khi Khổng Tuyên truy sát đến, vừa hay Chân Võ Thất Tiệt Trận không địch lại Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, bị phá vỡ.

Đa Bảo và Tùy Thị Lục Tiên đều bị thương không nhẹ.

Ngũ Cực Thánh Thú định thừa thắng xông lên.

Khổng Tuyên trực tiếp đánh Ngũ Hành Lôi Hải về phía Ngũ Cực Thánh Thú.

Ngũ Cực Thánh Thú vội vàng chống lên Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận để phòng ngự.

Khổng Tuyên biết, ngũ hành tương sinh, sinh sôi không ngừng, lực phòng ngự cực mạnh, nên cũng không lãng phí thời gian với Ngũ Cực Thánh Thú, để lại ba đạo phân thân hỗ trợ Đa Bảo và những người khác, còn bản thân thì chui vào Tru Tiên Kiếm Trận xử lý tam thi của Tiếp Dẫn.

Vốn dĩ tam thi của Tiếp Dẫn sắp phá được Tru Tiên Kiếm Trận, kết quả bị Khổng Tuyên đánh lén từ sau lưng, tam thi trực tiếp trọng thương.

Tiếp Dẫn thiện thi quả quyết tự bạo pháp bảo Phục Ma Trượng, làm nổ tung một khe hở trên Tru Tiên Kiếm Trận rồi trốn thoát.

"Đa tạ đạo hữu!" Thông Thiên tự ngã thi thở phào một hơi, rồi điều khiển Tru Tiên Tứ Kiếm sát phạt Ngũ Liên Tôn Giả của Tây Phương Giáo.

Thiện thi đang bị Ngũ Liên Tôn Giả vây công, sắp không trụ nổi.

Tam thi của Tiếp Dẫn trọng thương, bị Khổng Tuyên phá rối một

phen như vậy, bên Tây Phương Giáo có chút hỗn loạn, Tiếp Dẫn tự ngã thi vội vàng hạ lệnh rút lui.

"Giết!" Tam thi của Thông Thiên đã đánh đến đỏ mắt, dẫn theo đệ tử truy sát phía sau.

Chương 220

Khổng Tuyên không đuổi theo, lấy ít địch nhiều, thắng thì thắng thật, nhưng pháp lực của y cũng tiêu hao nghiêm trọng.

Nhìn thoáng qua hướng ẩn nấp của Tướng Thần, Khổng Tuyên đi theo sau, trực tiếp thu toàn bộ thi thể vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thay vì để Tướng Thần biến thành cương thi gây họa, không bằng dùng để nuôi dưỡng không gian trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tướng Thần nghiến răng nghiến lợi, giận mà không dám nói, cũng không dám ra mặt, sợ lại bị Khổng Tuyên truy sát.

"Ngươi động vào ai ta không quan tâm, nhưng nếu dám động vào Nhân tộc, Kim Ô môn hạ chúng ta tất sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc biển, Táng Thiên Quan cũng không bảo vệ được ngươi!" Khổng Tuyên để lại một câu, hóa thành bản thể bay về Hồng Hoang.

Đây là cảnh cáo, là uy hiếp, Tướng Thần vô cùng khó chịu, nhưng cũng thật sự không dám động đến Nhân tộc, đành đi về phía Bắc Hải.

Bên đó, yêu tộc Bắc Hải và đại quân Nhân tộc đang giao chiến ác liệt, thi thể rất nhiều, đã biến thành thi thể rồi thì hắn cũng không tính là ra tay với Nhân tộc.

Bên này, môn nhân Tây Phương Giáo chạy về đại doanh Tây Kỳ, trực tiếp treo cao miễn chiến bài.

Tình hình bên Tiệt Giáo cũng không tốt, rất nhiều đệ tử bị thương, bèn rút về Giới Bài Quan tu dưỡng.

Sau một hồi kiểm điểm, Tiệt Giáo có hơn mười Đại La Kim Tiên thiệt mạng, dưới Đại La có hơn hai trăm người.

Bên Tây Phương Giáo, ngoài Chuẩn Đề tự ngã thi, chỉ có hơn

mười Đại La Kim Tiên và mấy chục người dưới Đại La thiệt mạng.

Phật binh thì bị diệt hơn vạn, nhưng những phật binh đó chẳng qua chỉ là lá cây Bồ Đề đặt trong Bát Bảo Công Đức Trì hóa hình ra mà thôi.

Chết đi thì biến thành lá Bồ Đề, hồn phách không hoàn chỉnh, chính là đội quân con rối mà Tây Phương Giáo tạo ra, ngay cả Phong Thần Bảng cũng không lên được.

Vì rút lui nhanh, hai bên đều không liều chết đến cùng ngay từ đầu, trong các chiến lực cao cấp, chỉ có Chuẩn Đề tự ngã thi thiệt mạng.

Tuy nhiên, số người bị thương rất nhiều.

Thông Thiên thiện thi bị Ngũ Liên Tôn Giả của Tây Phương Giáo bày Ngũ Liên Đại Trận vây công, cũng bị thương không nhẹ.

Đa Bảo và Tùy Thị Lục Tiên càng bị trọng thương.

"Lần này đa tạ Khổng Tuyên sư huynh kịp thời giải vây, nếu không chúng ta e là nguy rồi!" Đa Bảo dẫn các sư đệ sư muội hành lễ với Khổng Tuyên, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Bọn họ bảy người đánh năm người còn không thắng nổi Ngũ Cực Thánh Thú, trong khi Khổng Tuyên một mình đấu với tam thi của Thánh Nhân, còn trực tiếp giết một.

Nếu không phải Khổng Tuyên đủ mạnh, kịp thời đến chi viện phá cục, Tiệt Giáo hôm nay tất bại.

Tây Phương Giáo ẩn mình chờ thời bao nhiêu năm, số lượng Chuẩn Thánh không ít hơn Tiệt Giáo.

Nếu có Thập Thiên Quân và Ngũ Linh Thánh Mẫu ở đây, người thắng chắc chắn là Tiệt Giáo.

Thập Thiên Quân chắc chắn có thể giữ chân Ngũ Liên Tôn Giả,

Ngũ Linh Thánh Mẫu cũng có thể đối phó Tam Hình Thiên Tôn Giả.

"Chúng ta đã cùng một phe, không cần khách sáo.

Tuy ta đã giết Chuẩn Đề tự ngã thi, cướp đi Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng vẫn không dễ đánh đâu!" "Lần sau tái chiến, Tây Phương Giáo chắc chắn sẽ để Ngũ Cực Thánh Thú giữ chân ta.

Ngũ hành lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, lực phòng ngự của ngũ hành rất mạnh, ta dù có thể phá Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận cũng cần rất nhiều thời gian!" Khổng Tuyên nghiêm nghị nói.

Nếu đổi lại là nhị thi của Chuẩn Đề đối kháng Chân Võ Thất Tiệt Trận, tình hình cũng không mấy lạc quan.

Chủ yếu là tam thi của Tiếp Dẫn có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận, một khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, cục diện sẽ nghiêng về một phía ngay lập tức.

"Không sao, lần sau chúng ta trực tiếp bày Vạn Tiên Trận, nhất định sẽ thắng!" Thông Thiên tự ngã thi vô cùng tự tin, đánh lẻ không lại thì hợp lực.

"Ta sẽ cố gắng hạ gục Ngũ Cực Thánh Thú nhanh nhất có thể!" Khổng Tuyên cũng không tiện nói thêm gì, dù sao y cũng không biết uy lực của Vạn Tiên Trận.

Khổng Tuyên không chút kiêng dè, trực tiếp lấy Đô Thiên Hỗn Độn Tháp ra tế luyện.

Tam sư tôn nói cướp được thì cứ cho y dùng, có Tiên Thiên Chí Bảo gia trì, đối mặt với Thánh Nhân y cũng có thể đấu một trận.

Thiên Đình, Chuẩn Đề thông qua Hạo Thiên Kính nhìn thấy Khổng Tuyên tế luyện Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, hai mắt đỏ rực như muốn phun lửa, lại một ngụm thánh huyết phun ra, phun lên người một thiên tướng.

“Lão Thất, xem ra ngươi đoán đúng rồi, thật sự thổ huyết, khí lượng của Thánh Nhân cũng không ra gì!” Đại Bằng hả hê đổ thêm dầu vào lửa.

“Ai, Nhị sư đệ và Tam sư đệ đều có Tiên Thiên Chí Bảo, ta làm đại sư huynh có hơi kém cỏi!” “Sư tôn nói đưa Thái Hư Kính cho ngươi dùng, ngươi lại không cần.” “Thái Hư Kính công năng mạnh hơn chiến đấu lực, lấy về làm gì.

Ta thích chiến đấu cứng đối cứng, sảng khoái đã tay đã mắt.

Các ngươi chẳng phải cũng không tin sao, khởi động lại tiêu hao pháp lực, chiến lực gia trì còn không cao.” Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ kẻ tung người hứng: “Chúng ta Tiên Thiên Chí Bảo nhiều đến dùng không hết, ngươi vì một món Tiên Thiên Chí Bảo mà tức đến thổ huyết, thật mất mặt.” Chuẩn Đề tức đến mức lại phun ra một ngụm lão huyết.

“Nói thật, tâm tính của ngươi không được rồi, vẫn là Nguyên Thủy bình tĩnh hơn!” Lăng Tiêu cũng trêu chọc một câu.

“Ngươi cướp Phiên Cổ Phiên của hắn xem, xem hắn có bình tĩnh nổi không!” Chuẩn Đề mắt đỏ hoe gầm lên, hơi thở dồn dập.

“Chuẩn Đề sư đệ, ngươi nói cái gì vậy?

Ngươi có tức giận cũng không thể nguyền rủa sư huynh chứ!” Nguyên Thủy có chút hả hê nói một câu.

Cho ngươi giở trò sau lưng này, Tây Phương Giáo thậm chí còn mạnh hơn cả Xiển Giáo, lại còn suốt ngày than nghèo kể khổ, lừa gạt cả bọn họ, phi!

Đáng đời!

Mất Tiên Thiên Chí Bảo rồi, xem ngươi còn đắc ý thế nào.

Hắn vô sỉ, nhưng nói về âm hiểm, vẫn phải là hai tên ngốc phương Tây.

Nếu không phải lần Phong Thần lượng kiếp này, Thông Thiên lật bàn, ép Tây Phương Giáo phải bộc lộ thực lực và át chủ bài sớm, bọn họ vẫn còn bị che mắt.

Mấy chục vị Chuẩn Thánh, cộng thêm hai tên ngốc phương Tây có được Tiên Thiên Chí Bảo, thực lực này, Xiển Giáo thời đỉnh cao cũng rất có thể không đánh lại.

Chỉ có Tiệt Giáo đệ tử đông, trận pháp lợi hại, mới có thể miễn cưỡng chiếm thế thượng phong.

Tây Phương Giáo đại hưng, còn khiến hắn khó chấp nhận hơn cả Tiệt Giáo đại hưng.

Dù sao đi nữa, Tiệt Giáo ở phương Đông, là Đạo giáo, Thông Thiên và hắn từng là Tam Thanh.

Hai tên ngốc phương Tây là cái thá gì, ký danh đệ tử, đạo thống lại không phải Đạo giáo, dựa vào đâu mà đại hưng?

Xiển Giáo cũng ở phương Đông, nếu Tây Phương Giáo đại hưng, sẽ dẫn khí vận của Hồng Hoang đại địa về phương Tây, ảnh hưởng đến Xiển Giáo cũng rất lớn.

Khí vận che chở, ví dụ như bây giờ, linh khí phương Đông rõ ràng nồng đậm hơn phương Tây rất nhiều, thiên tài địa bảo cũng nhiều hơn hẳn.

Đáng đời!

Nếu Tiệt Giáo diệt được Tây Phương Giáo thì tốt quá rồi.

"Ngô thay ngươi gánh một kiếp, Phiên Cổ Phiên không bị cướp đi ngươi nên mừng thầm đi, câm miệng!" Chuẩn Đề nghiến răng gầm

lên.

Nguyên Thủy cũng không chấp nhặt với Chuẩn Đề, y đã bị tức đến điên rồi, như chó điên, thấy ai cắn nấy.

Kẻ nghèo bỗng giàu, rồi đột nhiên tài sản lại mất hết, sự chênh lệch đó, ai cũng phải tức điên.

Bất Tử Hỏa Sơn.

Chương 221

"Phong Thần Bảng chính thần vị hiện tại mới lấp đầy hơn hai trăm, muốn lưỡng đạo phong thần, còn thiếu năm trăm chính thần vị, không dễ làm đâu!" Giọng nói của Tai Ách vang lên.

Hiện tại Đại La Kim Tiên ở Hồng Hoang, cơ bản tập trung ở Ngũ giáo, Kim Ô môn hạ.

Vu tộc tiên thiên bất toàn, đều không lên bảng được, không tính.

Tính ra, Hồng Hoang hiện tại Đại La Kim Tiên cũng chỉ khoảng một ngàn, chết bảy trăm người, đây là một công trình lớn.

"Không sao, cứ để chúng đấu một trận, Côn Bằng và Minh Hà đã chuẩn bị trong tối, đến lúc đó lại có một trận Đạo Ma chi tranh là đủ!" La Hầu rất bình tĩnh.

Ngũ giáo không muốn liều chết, vậy thì đổi cách khác, ép Ngũ giáo phải tự tàn sát lẫn nhau.

Khoảng thời gian này, Côn Bằng và Minh Hà không hề nhàn rỗi, nương theo kiếp khí che chở, âm thầm xâm nhập các giáo.

Giới Bài Quan, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tam thi cũng không tiếc, lấy ra những thánh phẩm chữa thương trân quý cho những người bị thương nặng sử dụng.

Bởi vì bọn họ biết, càng kéo dài càng bất lợi cho họ, một khi Khổng Tuyên luyện hóa Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, sẽ càng vô địch hơn, căn bản không thể đánh lại.

Cho nên, họ phải nhanh, tốc chiến tốc thắng, không cho Khổng Tuyên thời gian luyện hóa Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Bên Tiệt Giáo, Thông Thiên tam thi dĩ nhiên cũng nghĩ đến điểm

này, cũng lấy ra những thứ quý giá nhất cho đệ tử chữa thương.

Một tháng sau, khi mọi người vừa điều chỉnh lại trạng thái, Di Lặc lại đến đưa chiến thư, hẹn một trận ở Hỗn Độn.

Ba ngày sau, hai bên lại đối đầu ở Hỗn Độn ngoài trời.

"Khổng Tuyên, ra đây!" Như Khổng Tuyên dự đoán, Ngũ Cực Thánh Thú bước ra, chỉ đích danh khiêu chiến y.

Hai bên đến một nơi xa, triển khai ngũ hành pháp tắc đối quyết.

Mọi người đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đều đã lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc đến đại thành.

Khác biệt là Ngũ Cực Thánh Thú có năm người, còn Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang gia trì.

Ngũ Cực Thánh Thú cũng không cầu thắng, chỉ phòng thủ, mục đích không cần nói cũng biết, chính là giữ chân Khổng Tuyên.

Tấn công dễ lộ sơ hở, trước đó Khổng Tuyên đã đánh bại tam thi của Chuẩn Đề, bọn họ có chút e dè, phòng thủ, lấy bất biến ứng vạn biến, trước hết thăm dò thực lực của Khổng Tuyên.

Bên này đánh ác liệt, bên kia, Thông Thiên tam thi trực tiếp dẫn đệ tử Tiệt Giáo bày Vạn Tiên Trận.

Các đệ tử Tiệt Giáo tự bày trận, rồi lấy Lục Hồn Phiên làm trận nhãn, tập hợp và liên kết sức mạnh của các đại trận lại với nhau, đó chính là Vạn Tiên Trận.

Lục Hồn Phiên làm trận nhãn, vô cùng quan trọng.

Trong Phong Thần Diễn Nghĩa, Trường Nhĩ tên phản đồ kia đã trộm mất Lục Hồn Phiên, khiến Vạn Tiên Trận tan rã, Tiệt Giáo thương vong thảm trọng, trực tiếp bị tiêu diệt.

Lần này không có tên phản đồ Trường Nhĩ, Đa Bảo đích thân bảo

vệ Lục Hồn Phiên.

Vạn Tiên Trận thành hình, một luồng uy áp cường đại lan tỏa.

"Pháp Tôn giáng thế!" Thông Thiên tam thi chủ trì đại trận, sức mạnh trận pháp hội tụ, một hư ảnh pháp tướng khổng lồ cao mấy chục vạn trượng hiện ra, tỏa ra uy áp cuồng bạo.

Phía Tây Phương Giáo đều biến sắc, không ngờ Tiệt Giáo còn có chiêu này.

Nếu tiếp tục đấu đơn như lần trước, chỉ cần Ngũ Cực Thánh Thú giữ chân được Khổng Tuyên, Tây Phương Giáo tất thắng.

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi, cục diện không đi theo dự tính của họ.

"Vạn Tiên Trận ra, Tây Phương Giáo tất bại!" Thiên Đình, Thông Thiên phá lên cười lớn, vô cùng tự tin.

"Hừ, sư huynh đừng mừng quá sớm!" Chuẩn Đề đã bình tĩnh lại nhiều, khó chịu hừ lạnh một tiếng.

"Vạn Tiên Trận, tuy không bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, nhưng không yếu hơn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận mà Yêu tộc bày ra trong trận quyết chiến Vu Yêu năm xưa, xem như là bán thánh trận!" "Tuy Thập Thiên Quân và Ngũ Linh Thánh Mẫu không có mặt, uy lực sẽ yếu đi một chút, nhưng cũng có thể phát huy sức mạnh Thánh Nhân nhất trọng thiên, đối phó Tây Phương Giáo là đủ rồi!" Thông Thiên tự tin nói.

Ở trạng thái đỉnh phong, Vạn Tiên Trận có thể phát huy sức mạnh Thánh Nhân nhất trọng thiên đỉnh phong.

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn biến đổi, dính dáng đến Thánh Nhân thì đã khác, đó là sự thăng hoa về chất.

Tuy nhiên, sự đã đến nước này, thua gì cũng không thể thua khí thế: "Chẳng lẽ chỉ có Tiệt Giáo các ngươi có át chủ bài sao?" "Vậy thì cứ chờ xem!" Thông Thiên vô cùng tự tin, hắn không tin hai tên ngốc này còn có thể bày ra thủ đoạn cấp Thánh Nhân.

Át chủ bài của Xiển Giáo là Tướng Thần, để Tướng Thần đối mặt Vạn Tiên Trận thử xem, phút chốc đánh phế.

"Bày Ngũ Liên Thánh Trận!" Hỗn Độn ngoài trời, Tiếp Dẫn ác thi thần sắc ngưng trọng, tế ra Công Đức Kim Liên làm trận nhãn.

Tất cả môn nhân chia làm năm, do Ngũ Liên Tôn Giả làm chủ, bày ra Ngũ Liên Đại Trận phiên bản nâng cấp, lấy Công Đức Kim Liên làm trận nhãn, tập hợp sức mạnh của mọi người.

Năm đóa sen vàng khổng lồ nở rộ trong Hỗn Độn ngoài trời, sau đó dung hợp làm một, bao bọc lấy môn nhân Tây Phương Giáo.

Đây rõ ràng là một đại trận chuyên về phòng ngự.

Bên Tiệt Giáo, tự ngã thi tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, dung hợp làm một, biến thành một thanh cự kiếm thông thiên triệt địa, được Pháp Tôn pháp tướng nắm trong tay, chém xuống đóa sen vàng do đệ tử Tây Phương Giáo triệu hồi.

Chỉ một kiếm, đóa sen vàng đã bị chém nát.

"Mau chạy!" Tiếp Dẫn ác thi thấy không ổn, vội vàng kêu gọi chạy trốn.

Thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của họ cũng không đỡ nổi, không chạy thì chờ chết à.

Thiên Đình, Thông Thiên phá lên cười lớn, tùy ý chế giễu: "Chỉ thế thôi, cũng dám xưng là thánh trận, ngươi tưởng trận pháp chi đạo dễ dàng như vậy sao!" Mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều đen lại, một chiêu cũng không đỡ nổi, dù cho mặt dày như họ cũng có chút mất

mặt.

Xem ra bọn họ chỉ nắm được phần da lông của trận pháp chi đạo, so với Thông Thiên còn kém xa.

Đồng thời, trong lòng cực kỳ bất bình.

Thông Thiên cũng không phải tự mình lĩnh ngộ trận pháp chi đạo.

Tam Thanh là nguyên thần của Bàn Cổ, được trời ưu ái, mỗi người đều nhận được truyền thừa của Bàn Cổ.

Lão Tử được truyền thừa luyện đan, Nguyên Thủy được truyền thừa luyện khí, Thông Thiên được truyền thừa trận pháp.

Người ta lĩnh ngộ, dễ dàng hơn rất nhiều.

Thật đáng ghét, chuyện tốt đều bị Tam Thanh chiếm hết!

Cứ như vậy, còn suốt ngày bị Tam Kim Ô hành hạ, còn dám cười nhạo hắn!

Ba đại tông sư trận pháp Hồng Hoang: Thông Thiên, Phục Hy, Đế Tuấn.

Thông Thiên được truyền thừa từ Bàn Cổ.

Phục Hy thì ngộ ra Cửu Cung Bát Quái chi đạo, Cửu Cung Bát Quái huyền ảo khôn lường, Phục Hy dùng Cửu Cung Bát Quái suy diễn ra rất nhiều trận pháp.

Đế Tuấn thì từ Hà Đồ Lạc Thư, Hỗn Độn Chung và Thái Dương Tinh lĩnh ngộ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thái Dương Chân Hỏa Đại Trận, ba tòa đại trận đỉnh cấp, từ đó một thông trăm thông, có tạo nghệ cực cao về trận pháp.

Còn hắn và sư huynh có gì, không có gì cả, muốn lĩnh ngộ trận pháp chi đạo cũng không có đối tượng để tham ngộ, có thể đạt đến nhập môn tiểu thành, tạo ra Ngũ Liên Đại Trận đã là không tồi.

Tam Thanh, Tam Kim Ô, với tư cách là hậu duệ Bàn Cổ, đều là ngậm thìa vàng mà sinh ra, khởi điểm cao hơn hẳn và sư huynh rất nhiều.

Chương 222

Người ta có pháp bảo cộng sinh, còn hắn và sư huynh thì sao, lúc hóa hình chẳng có gì cả, Thất Bảo Diệu Thụ và Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đều là tự mình luyện chế, trang bị toàn bộ đều do khóc lóc mà có.

Giờ khắc này, Chuẩn Đề càng nghĩ càng đau lòng, càng ngày càng uất ức, nảy sinh tâm lý ghen ghét kẻ giàu nghiêm trọng.

Cộng thêm việc Đô Thiên Hỗn Độn Tháp bị cướp, bị kích thích quá độ, còn có La Hầu thông qua hắc liên trong nguyên thần của Nguyên Thủy, ý niệm tiến vào thức hải của Chuẩn Đề để mê hoặc, Chuẩn Đề vậy mà nhập ma, hai mắt đỏ rực, toàn thân dần dần có ma khí màu đen bốc lên.

Mà việc đầu tiên sau khi nhập ma lại là ra tay với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy căn bản không ngờ Chuẩn Đề sẽ nhập ma, không chút phòng bị, may mà trên người mặc tiên y, nhưng vẫn bị Chuẩn Đề đánh trọng thương.

"Chuẩn Đề, ngươi làm..." Thấy Chuẩn Đề vậy mà đánh lén Nguyên Thủy, Lão Tử đại nộ, vừa quay đầu lại đã thấy toàn thân Chuẩn Đề ma khí cuồn cuộn, giống hệt như lúc Nguyên Thủy bị tức đến nhập ma năm xưa.

"Chuẩn Đề nhập ma, mau khống chế hắn." Lão Tử theo bản năng định tế ra Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng lại không có gì, mới nhớ ra đã đưa cho tam thi dùng rồi.

Tiếp Dẫn cũng vậy.

Hai người vội vàng dùng pháp lực khống chế Chuẩn Đề, Lão Tử ra lệnh cho Vô Chi Kỳ: "Vô Chi Kỳ mau dùng Tịnh Thế Bạch Liên khu

trừ ma khí." "Xì, ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta?

Hắn có thù với Kim Ô môn hạ chúng ta, ta dựa vào đâu mà giúp hắn?" Vô Chi Kỳ bĩu môi.

Lão Tử suýt tức chết, quay sang Lăng Tiêu nói đại nghĩa lẫm liệt: "Lăng Tiêu đạo hữu, chúng ta đấu thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không thể để ma len lỏi, gây họa cho Hồng Hoang." "Ta mà giúp hắn thì không tiện ăn nói với hai đồ tôn của ta, ngươi tìm Thiên Đế đi!

Hạo Thiên Kính có Hạo Thiên thần huy, cũng có năng lực khiến chư tà lui tránh." Lăng Tiêu ung dung nói.

Đây chẳng phải là cơ hội tốt để làm sâu sắc thêm mâu thuẫn giữa Lục Thánh và Hạo Thiên sao.

Hạo Thiên dù gì cũng là Thiên Đế do Hồng Quân đích thân chỉ định.

"Hạo Thiên, còn không ra tay?" Lão Tử dùng ánh mắt ra lệnh nhìn về phía Hạo Thiên, từ trong tâm đã xem thường Hạo Thiên, cảm thấy Hạo Thiên chỉ là một đồng tử, nên phải nghe lời bọn họ.

"Hai mươi triệu công đức!" Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, nhân cơ hội chặt chém.

"Chết tiệt, một tên đồng tử quèn cũng dám mặc cả?" Tiếp Dẫn nổi giận, một chỉ phật quang đánh bị thương Hạo Thiên.

Hạo Thiên cũng không đánh trả, mặt âm trầm nói: "Học theo các vị sư huynh thôi, năm xưa Đạo Tổ bảo ta tái lập Thiên Đình, nhờ các vị sư huynh giúp đỡ, các vị sư huynh quên lúc đó đã đối xử với ta thế nào rồi sao?" "Ngươi là thân phận gì mà cũng đòi học theo chúng ta?

Thật sự tưởng làm Thiên Đế là có thể ngang hàng với chúng ta sao?" Tiếp Dẫn ngưng tụ một bàn tay Phật, bóp lấy Hạo Thiên.

“Ta là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân chỉ định, nếu ngươi giết ta, Đạo Tổ sẽ không tha cho ngươi đâu!” Hạo Thiên phẫn nộ nói.

“Hừ!” Tiếp Dẫn hừ lạnh một tiếng, giơ tay trực tiếp cướp lấy Hạo Thiên Kính, cưỡng ép xóa đi ấn ký của Hạo Thiên trong đó, sau đó cưỡng ép luyện hóa.

Thánh Nhân luyện hóa một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là chuyện trong phút chốc.

Hạo Thiên kêu lên một tiếng nặng nề, oán độc nhìn Tiếp Dẫn.

Lăng Tiêu khẽ cười, sau này Thiên Đình và Phật Môn sẽ thế bất lưỡng lập.

Cùng lúc đó, Lục Nhĩ Mi Hầu tế ra Côn Luân Kính, chiếu rọi Hỗn Độn ngoài trời để tiếp tục quan chiến.

Trong hình ảnh, Tiếp Dẫn tự ngã thi chỉ huy những phật binh kia lao về phía Pháp Tôn pháp tướng tự bạo, ngăn cản Pháp Tôn pháp tướng, còn mình thì dẫn môn nhân bỏ chạy.

Nguyên Thủy suýt nữa phun ra một ngụm lão huyết, Côn Luân Kính vốn là pháp bảo của hắn, năm xưa bị Tam Kim Ô cướp đi.

Trước đó trong trận đại chiến với Xiển Giáo, Lục Nhĩ Mi Hầu dùng Côn Luân Kính làm trọng thương mấy vị phó giáo chủ Xiển Giáo, bây giờ còn lấy ra trước mặt hắn, quả thực là giết người tru tâm.

Tam Kim Ô bản thân là thổ phỉ, dạy ra đồ tử đồ tôn cũng đều là thổ phỉ.

Khổng Tuyên cướp đi Khánh Vân Kim Đằng, Dương Tiễn cướp đi Nhiếp Hồn Ấn, Khổn Tiên Thằng, Nhân Chủng Đại,... cả đống pháp bảo, quả thực quá đáng.

Vì bị những phật binh kia cản trở, môn nhân Tây Phương Giáo đã trốn thoát thành công.

Ngũ Cực Thánh Thú thấy tình hình không ổn, toàn lực một kích đẩy lui Khổng Tuyên, cũng vội vàng bỏ chạy.

Trong Thiên Đình, dưới sự áp chế của Hạo Thiên thần huy từ Hạo Thiên Kính, ma khí quanh người Chuẩn Đề tiêu tan, dần dần hồi phục thanh tỉnh.

"Hừ, tính sổ chuyện ngươi làm ta trọng thương đi!" Nguyên Thủy tức giận hừ lạnh một tiếng, bắt đầu chặt chém.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giả câm giả điếc.

"Không nói, vậy ta tự mình đến Tu Di Sơn dọn đi Bát Bảo Công Đức Trì." Nguyên Thủy không nương tay.

Chuyện này, muốn cãi cũng không cãi được, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ đành chịu thiệt, bồi thường Lục Căn Khổ Trúc mà trước đó đã đòi lại, còn thêm hai viên Bồ Đề Tử, nửa cân Ngộ Đạo Trà Diệp đổi từ Tam Kim Ô, có thể nói là đại xuất huyết.

Tiếp Dẫn đau lòng vô cùng, sau đó, liền chiếm luôn Hạo Thiên Kính.

Hạo Thiên oán độc hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời khỏi Thiên Đình đi đến Tử Tiêu Cung.

Tiếp Dẫn không cho là đúng, Đạo Tổ ghét nhất chính là ma, Hạo Thiên thấy chết không cứu, còn nhân cơ hội chặt chém, Đạo Tổ tất nhiên sẽ không trách hắn.

Nhưng hắn quên, Hạo Thiên dù là đồng tử, cũng là đồng tử của Đạo Tổ.

Có câu nói đánh chó cũng phải nể mặt chủ, hắn vượt quyền sỉ

nhục Hạo Thiên như vậy, chính là tát vào mặt Đạo Tổ.

Cộng thêm Hạo Thiên rất giỏi mách lẻo, sau một hồi khóc lóc, Hồng Quân cũng nổi giận.

Thiên định Lục Thánh ngày càng không coi mình ra gì, ngày càng không để hắn trong lòng, thật sự nghĩ rằng hắn dễ nói chuyện sao?

Lập tức, để Tứ Hung Thần cùng Hạo Thiên về Thiên Đình xử lý Tiếp Dẫn.

Vừa đến Thiên Đình, Tứ Hung Thần không nói hai lời, trước tiên đánh Tiếp Dẫn một trận, ra tay cực độc, ra lệnh cho Tiếp Dẫn trả lại Hạo Thiên Kính cho Hạo Thiên, và bồi lễ xin lỗi Hạo Thiên.

Tứ Hung Thần dùng xiềng xích hủy diệt pháp tắc siết cổ Tiếp Dẫn ra lệnh, Tiếp Dẫn không muốn chết thêm lần nữa, chỉ có thể uất ức ngoan ngoãn làm theo.

Nhìn Tiếp Dẫn cúi đầu nhận lỗi, Hạo Thiên tâm trạng vô cùng tốt, trực tiếp nhân cơ hội đưa ra yêu cầu: "Trước đó sỉ nhục trẫm như vậy, không bồi thường hai mươi triệu công đức, chuyện này chưa xong đâu." "Không thể nào, đường đường Thiên Đế, chỉ biết đi mách lẻo!" Tiếp Dẫn mỉa mai.

"Ngươi không đưa, ta tự mình đến Tu Di Sơn dọn đi Bát Bảo Công Đức Trì, hai mươi triệu công đức, là phí vất vả cho Tứ Hung Thần Thánh Nhân cùng ta đi một chuyến." Hạo Thiên cười lạnh, lập tức học theo ngữ khí của Nguyên Thủy, học được liền dùng ngay.

Hai mươi triệu công đức hắn có thể không cần, nhưng Tiếp Dẫn phải trả.

"Ừm, biết điều đấy, hai mươi triệu công đức là của ta, ngươi không đưa, ta tự mình đến Tu Di Sơn lấy!" Tứ Hung Thần rất hài lòng với Hạo Thiên, thật biết điều.

Công đức là thứ tốt, hiện tại hắn được Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí làm thánh ngân, có thể tu luyện nâng cao tu vi, công đức có thể tăng tốc độ tu luyện, hắn cũng rất khao khát.

Mặt Tiếp Dẫn đen không thể đen hơn, Hạo Thiên chết tiệt, vậy mà lôi kéo được Tứ Hung Thần, chỉ có thể chịu thiệt.

Nhưng hắn lấy đâu ra nhiều công đức như vậy, chỉ có thể nợ trước.

Nợ nhiều quá không sợ bị đòi, số công đức hắn nợ hiện tại, một trăm vạn năm cũng chưa chắc trả hết, dù sao cũng trả không hết, nợ thêm hai mươi triệu cũng chẳng có gì to tát.

Tứ Hung Thần khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, cũng không vội về, ở lại Thiên Đình xem náo nhiệt.

Hạo Thiên rất biết điều, trực tiếp dâng Bàn Đào để lấy lòng Tứ Hung Thần.

Lăng Tiêu và những người khác cũng được nếm thử hương vị Bàn Đào.

Chương 223

Hạo Thiên dâng Bàn Đào cho tất cả mọi người, ngay cả Chuẩn Đề cũng có, chỉ riêng Tiếp Dẫn là không, quả thực là đang tát vào mặt Tiếp Dẫn.

Hạo Thiên lại luyện hóa một số cấm chế của Hạo Thiên Kính, tiếp tục chiếu để quan chiến, Côn Luân Kính không có âm thanh, xem không đã.

Đệ tử Tiệt Giáo truy sát suốt đường, đệ tử Tây Phương Giáo chạy về đại doanh Tây Kỳ, lại treo miễn chiến bài.

Còn miễn chiến, tưởng là chiến đấu của quân đội phàm nhân sao, đệ tử Tiệt Giáo trực tiếp phớt lờ, xông vào giết.

"Phân ra chạy, chỉ cần không để đệ tử Tiệt Giáo tụ tập lại bày Vạn Tiên Trận, ưu thế sẽ thuộc về chúng ta." Tiếp Dẫn tự ngã thi lập tức quyết định, đệ tử Tây Phương Giáo lập tức giải tán, chạy trốn tứ phía.

"Chiêu này hay, đánh du kích với Tiệt Giáo." Lăng Tiêu cũng không thể không khen một tiếng.

Tiếp tục liều chết với Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo chắc chắn xong đời.

Phân tán ra, ngược lại khiến Tiệt Giáo khó xử, bọn họ phải tụ tập lại mới lợi hại, tụ tập lại truy sát, hiệu suất quá thấp.

Phân ra truy sát, lại dễ bị Tây Phương Giáo phản sát.

"Lục Nhĩ, ngươi thấy tình hình thế này, nên làm thế nào?" Lăng Tiêu nhìn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, người luôn ổn trọng nhất.

Đừng thấy Khổng Tuyên và Đại Bằng hiện tại tỏa sáng rực rỡ,

trên thực tế, trong Kim Ô môn hạ, Lục Nhĩ Mi Hầu mới là người thông minh nhất.

Dương Tiễn các loại lấy yếu thắng mạnh, xuất kỳ bất ý, đều là học từ Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Công đánh Tu Di Sơn, ép đệ tử Tây Phương Giáo quay về cứu viện, một lưới bắt hết." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

Nghe những lời này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều biến sắc.

"Ai, đáng tiếc, Thông Thiên sư thúc của các ngươi quá ngay thẳng chính phái, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Nói là giữ Giới Bài Quan, thì sẽ không động đến Tu Di Sơn." Lăng Tiêu lắc đầu thở dài.

Thông Thiên cúi đầu im lặng, không ngờ người hiểu hắn nhất lại là Lăng Tiêu.

Hắn quả thực không thèm làm những hành động ti tiện đó.

Có lẽ cũng chính vì hắn quá ngay thẳng, không hòa hợp với Nguyên Thủy và những người khác, bị đủ loại sỉ nhục, tính kế.

Nếu không có Lăng Tiêu nhắc nhở hắn, giúp hắn, hắn có lẽ đã sớm bị Ngũ Thánh tính kế mất hết tất cả.

Mà Nguyên Thủy và những người khác, đều không tin, Thông Thiên thật sự sẽ không làm như vậy sao?

Sự thật chứng minh, Thông Thiên thật sự không làm như vậy.

Dù Khổng Tuyên khuyên bảo, Thông Thiên tam thi vẫn không chịu, mà chọn cách phân phái đệ tử thành từng tiểu đội, xuất kích tứ phía, truy sát đệ tử Tây Phương Giáo.

Và hậu quả của việc làm này là, tuy giết được không ít đệ tử Tây Phương Giáo, nhưng đệ tử Tiệt Giáo cũng bị phản sát không ít.

Lúc này, Thông Thiên tam thi vẫn không chịu đi công đánh Tu Di Sơn, mà dưới cơn thịnh nộ đã mất đi lý trí, dốc toàn bộ lực lượng đi truy sát đệ tử Tây Phương Giáo.

Sau đó, bị đệ tử Tây Phương Giáo vòng ra sau đánh úp, nhân cơ hội chiếm lấy Giới Bài Quan.

Giới Bài Quan bị đoạt, theo như ước định, là Tây Phương Giáo thắng.

"Ngươi..." Khổng Tuyên suýt bị tức chết, hận sắt không thành thép nhìn Thông Thiên tam thi.

"Ngu không ai bằng!" Khổng Tuyên để lại bốn chữ, tức giận bỏ đi.

Vốn dĩ đây là cơ hội đại phá Tây Phương Giáo, chỉ vì sự ngay thẳng của Thông Thiên mà bỏ lỡ.

Mà Tướng Thần gặp phải tai bay vạ gió, trong lòng Khổng Tuyên uất ức, bèn chạy đến Bắc Hải đánh Tướng Thần xả giận, Tướng Thần khóc không ra nước mắt.

Hai người đại chiến ở Bắc Hải, kết quả dư chấn làm chết yêu tộc Bắc Hải, Văn Trọng nhân cơ hội tru sát Viên Phúc Thông.

Tướng Thần chạy một mạch lên Thiên Đình tìm Nguyên Thủy mách lẻo.

Đường đường thượng cổ đại hung, lại bị Khổng Tuyên bắt nạt đến khóc.

Nguyên Thủy mặt lạnh không để ý, hắn cũng hận không thể giết chết Tướng Thần.

Nếu không phải Tướng Thần đối với hắn dương phụng âm vi, tham lam chút thi khí đó, Xiển Giáo sao có thể nguyên khí đại thương.

Để Khổng Tuyên dạy dỗ một chút cũng tốt, đỡ cho nó quá coi mình là trung tâm.

Bây giờ trong lòng hắn vô cùng bất bình, Xiển Giáo nguyên khí đại thương, Tây Phương Giáo tuy bị Tiệt Giáo đánh cho một trận, nhưng cũng không đến mức nguyên khí đại thương, chiến lực cao cấp chỉ chết Chuẩn Đề tự ngã thi, Tiên Thiên Chí Bảo Đô Thiên Hỗn Độn Tháp bị cướp đi.

"Đồ ngu!" Nguyên Thủy trút giận lên người Thông Thiên, sự ngay thẳng ngu xuẩn, nếu Tây Phương Giáo cũng nguyên khí đại thương, trong lòng hắn còn dễ chịu hơn một chút.

Sau này, Xiển Giáo e là sẽ bị Tây Phương Giáo đè đầu cưỡi cổ.

Thông Thiên cúi đầu, cái gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, giờ khắc này hắn cũng cảm thấy sự kiên trì của mình nực cười đến mức nào.

Vì sự kiên trì của hắn, đã hại chết những đệ tử kia, những đệ tử đó vốn không cần lên bảng.

Lúc này hắn cũng cảm thấy không còn mặt mũi nào đối diện với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên đủ loại khổ chiến, giúp Tiệt Giáo chiếm thế thượng phong, cục diện tốt đẹp đều vì sự kiên trì của hắn mà hủy hoại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thở phào một hơi, tuy bị cướp đi Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, nhưng dù sao cũng bảo toàn được căn cơ của Tây Phương Giáo, bảo tồn hy vọng Tây Phương đại hưng.

Nhưng, rất nhanh họ đã không vui nổi, vì Khổng Tuyên vậy mà lại tế luyện Đô Thiên Hỗn Độn Tháp ngay trước mặt họ.

"Hỗn xược, ngươi trả Đô Thiên Hỗn Độn Tháp lại cho ta." Chuẩn Đề trực tiếp bị tức đến mất trí, lật bàn muốn cướp lại Đô Thiên Hỗn

Độn Tháp.

"Sư đệ, bình tĩnh!" Tiếp Dẫn vội vàng kéo lại.

Cây cao hơn rừng, gió sẽ thổi đổ.

Hiện tại Tây Phương Giáo đã bộc lộ thực lực mạnh mẽ, Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác đều không mong Tây Phương Giáo tốt đẹp, tuyệt đối sẽ không giúp họ.

Mà chỉ có hai người họ, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp còn bị cướp đi, căn bản không đánh lại Lăng Tiêu.

Hạo Thiên suýt cười chết, những Thánh Nhân cao cao tại thượng này, cũng có lúc như đàn bà chanh chua, lật bàn, đấu khẩu, chửi bới ầm ĩ.

Khoảng thời gian này thật sự khiến hắn mở mang tầm mắt.

Thánh Nhân cũng chỉ có vậy, đều là chúng sinh tự mình tô vẽ, tưởng tượng Thánh Nhân quá cao siêu.

Lúc ở Tử Tiêu Cung bàn về Phong Thần, hắn cũng ở đó, các Thánh nước bọt bay tứ tung, cãi nhau long trời lở đất, đặc sắc vô cùng.

Chuẩn Đề bị Tiếp Dẫn cứng rắn ấn xuống, y hung hăng trừng mắt nhìn Khổng Tuyên, răng nghiến ken két, hoàn toàn không thể giữ được dáng vẻ của Thánh Nhân.

"Trừng cái gì mà trừng, nếu không phải Thông Thiên là kẻ tốt bụng mục ruỗng, Tây Phương Giáo các ngươi không bị diệt cũng phải lột một lớp da.

Phong Thần lượng kiếp còn chưa qua, ngươi tưởng Tây Phương Giáo các ngươi an toàn rồi sao?" Khổng Tuyên trừng mắt đáp trả, mắng luôn cả Thông Thiên.

Thông Thiên đuối lý cúi đầu, ngoan ngoãn chịu mắng.

Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác đều hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Thông Thiên.

Chương 224

Bao gồm cả Nguyên Thủy, Lão Tử và Nữ Oa cũng vậy, hận không thể đánh cho Thông Thiên một trận, đồ ngu, uổng công làm lợi cho Tây Phương Giáo.

Thông Thiên không bao giờ ngờ rằng, sự tốt bụng của mình lại có thể khiến cả địch và ta cùng chung mối hận, oán khí đầy mình đối với hắn.

Lăng Tiêu thì rất bình tĩnh, dù sao cũng đã sớm đoán được.

Nếu có thể liều mạng, đó đã không phải là Thông Thiên, cũng sẽ không bị Nguyên Thủy và Lão Tử nhắm vào.

Hạ giới, đệ tử Tiệt Giáo cũng vô cùng uất ức, oán niệm đầy mình đối với Thông Thiên tam thi, hậm hực rút về Kim Ngao Đảo.

Sau khi giao Giới Bài Quan cho đại quân Tây Kỳ, đệ tử Tây Phương Giáo cũng rút về phương Tây.

Gần đây Cơ Phát và Khương Tử Nha rất nhàn hạ, có Tứ giáo gia tiên giúp Tây Kỳ công thành đoạt đất, không cần Tây Kỳ phải ra sức, chỉ cần đi theo sau chờ thu quan là được, quá nhẹ nhàng.

Trước đó thật đau đầu, bị chặn ở Tị Thủy Quan, thua hết trận này đến trận khác, sĩ khí quân đội không còn.

Chỉnh đốn nửa tháng, đại quân tiến về Thanh Long Quan.

Khi đến nơi, Lão Tử tam thi cũng dẫn đệ tử Quy Nhất Giáo đến.

Thiên Đình, Lão Tử lão thần tại tại, không chút hoảng hốt.

Chủ lực của Kim Ô môn hạ và Tiệt Giáo đều dùng để đối phó Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, làm gì còn sức mà trấn thủ Thanh

Long Quan và Xuyên Vân Quan.

Nguyên Thủy cũng nghĩ vậy, mặt đen sì.

Hắn vạn phần tính kế, đổi lấy cuộc giao phong lần này, kết quả Xiển Giáo lại trở thành kẻ thua cuộc lớn nhất.

Vốn dĩ kẻ thảm nhất phải là Tây Phương Giáo, nhưng vì sự ngu xuẩn của Thông Thiên, đã để Tây Phương Giáo thoát một kiếp.

Còn Lão Tử và Nữ Oa, hoàn toàn là nhặt được của hời.

Tức chết đi được!

Ngoài Thanh Long Quan, đệ tử Quy Nhất Giáo cũng không vội công quan.

Lão Tử giỏi mưu lược, Lão Tử tam thi cũng vậy.

Đã nhặt được của hời rồi, thì không cần thiết phải đắc tội Tiệt Giáo đến cùng, cứ chờ Tiệt Giáo và đại quân Nhân tộc tự mình nhường ra Thanh Long Quan là được.

Mà sự thật cũng đúng như vậy, đại quân trú thủ Thanh Long Quan đang rút đi.

Ba ngày sau, quân thủ Thanh Long Quan đã rút đi gần hết, Lão Tử tam thi nghĩ rằng ngày mai tiếp nhận Thanh Long Quan, là có thể về Thủ Dương Sơn.

Tuy nhiên, đêm hôm đó, Ôn Thần Lữ Nhạc, người phụ trách trấn thủ Thanh Long Quan, lại dẫn đồ đệ bày Ôn Hoàng Trận, thổi ôn độc vào đại doanh Tây Kỳ.

Thiên Đình, Lão Tử nhíu mày, nhưng cũng không để tâm, chủ yếu là hắn không biết sự lợi hại của Ôn Hoàng Trận.

Phóng độc xong, Lữ Nhạc liền dẫn đồ đệ chuồn mất.

Không lâu sau, trong đại doanh Tây Kỳ vang lên tiếng kêu thảm, ôn độc phát tác, binh sĩ toàn bộ ngã bệnh, bao gồm cả Cơ Phát và Khương Tử Nha, đệ tử Quy Nhất Giáo, tám chín phần mười đều ngã bệnh, ngay cả mấy vị Chuẩn Thánh cũng ngã bệnh.

Ôn độc đó ngay cả nguyên thần cũng có thể ô nhiễm.

Lần này, Lão Tử không còn bình tĩnh được nữa, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Thông Thiên: "Tam đệ, quả là thủ đoạn hay!" "Đại sư huynh quá khen rồi!" Thông Thiên lạnh lùng đáp lại một câu.

Nữ Oa rợn cả tóc gáy.

Giết người không nhất thiết phải thấy máu, chiêu này của Thông Thiên đủ độc ác.

Không biết ở Xuyên Vân Quan, lại có thủ đoạn gì đang chờ Yêu tộc.

Lần này không còn vui nổi nữa rồi.

Nếu không thể giải độc, thương vong của Quy Nhất Giáo e là còn lớn hơn cả Xiển Giáo.

Hạ giới, Lão Tử tam thi đầu bù tóc rối, may mà Lão Tử tinh thông luyện đan chi đạo, tự nhiên cũng tinh thông dược lý.

Bận rộn ba tháng, cuối cùng cũng chế ra thuốc giải, nhưng đại quân Tây Kỳ chết quá nửa, đệ tử Quy Nhất Giáo cũng chết không ít, Đại La Kim Tiên cũng chết hai ba mươi người.

Lão Tử ở Thiên Đình tức đến méo miệng.

Nữ Oa thì càng thêm ngưng trọng.

Đối với Quy Nhất Giáo còn ra tay độc ác như vậy, không biết ở Xuyên Vân Quan có gì đang chờ Yêu tộc.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, lúc này đều không cảm thấy Lão Tử và Nữ Oa nhặt được của hời.

Những âm chiêu này còn đáng sợ hơn cả đánh công khai.

Đến lúc này, Phong Thần Bảng chính thần vị đã lấp đầy hai trăm năm mươi người, chỉ còn thiếu hơn một trăm là đầy.

Lăng Tiêu trong lòng tính toán, La Hầu sắp ra tay rồi, mình cũng nên bố trí một phen.

Hoàn toàn tin tưởng La Hầu, đó là tự tìm đường chết.

Hợp tác với La Hầu, còn nguy hiểm hơn cả mưu tính với hổ.

Thanh Long Quan, đoàn người Quy Nhất Giáo nghiến răng nghiến lợi rời đi.

Đại quân chết một nửa, chiếm được Thanh Long Quan, Cơ Phát cũng không vui nổi, đóng quân tại Thanh Long Quan, phái đại tướng về Tây Kỳ mộ binh.

Việc này trì hoãn mất hai năm.

Tập hợp lại đủ năm mươi vạn đại quân, Cơ Phát dẫn quân tiến về Xuyên Vân Quan.

Yêu tộc cũng như hẹn mà đến, mà trong Xuyên Vân Quan đã không còn một bóng người, đại quân Đại Thương đã sớm rút đi, chỉ có Pháp Giới dẫn đệ tử đứng trên quan ải.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Pháp Giới đứng ở đó, liền khiến cho quân địch hoảng sợ, sợ bị mai phục, đại quân Tây Kỳ và Yêu tộc không dám động.

Pháp Giới giữ chân đại quân Tây Kỳ ở đây, quân Thương liền có thể rảnh tay.

Hàn Vinh dẫn binh nam hạ, đại bại Nam Bá Hầu Ngạc Thuận.

Văn Trọng dẫn binh bắc thượng, Sùng Hắc Hổ vừa thấy Văn Trọng, trực tiếp dẫn binh bỏ chạy.

Hàn Vinh phụng ý chỉ của Đế Tân, trực tiếp đồ sát phong địa của Nam Bá Hầu, một con chuột cũng không tha.

Kẻ nhảy nhót hăng nhất, ngoài Tây Kỳ chính là Nam Bá Hầu.

Vốn dĩ Bắc Bá Hầu không muốn phản, là một trung thần, bị tên Sùng Hắc Hổ kia sát hại, chiếm đoạt tước vị phản Thương, người dân địa phương có thể tha thứ.

Đông Bá Hầu Khương Văn Hoán cho rằng tỷ tỷ Khương Hoàng Hậu và phụ thân bị Đế Tân giết, mới nổi giận khởi binh phản Thương, Đế Tân vốn cũng không định tính toán với Khương Văn Hoán.

Nhưng Nam Bá Hầu Ngạc Thuận là đáng ghét nhất, đơn thuần là dã tâm bừng bừng muốn tạo phản.

Chương 225

Ngạc Thuận hứa hẹn lợi lộc lớn, tình tự phản Thương của người dân trong phong địa của hắn là kịch liệt nhất, đủ loại nhục mạ bôi nhọ Đế Tân.

Tính tình của Đế Tân cũng không tốt, trực tiếp lấy Ngạc Thuận khai đao, giết một người răn trăm người.

Ngoài Ngạc Thuận dẫn mười mấy vạn đại quân bỏ chạy đi đầu quân cho Tây Kỳ, người dân trong phong địa của hắn toàn bộ bị đồ sát.

Vừa thấy Đế Tân hung ác như vậy, nhất thời khắp nơi hoảng sợ, một số chư hầu vốn có ý khởi binh, không dám manh động nữa.

Một số chư hầu đã khởi binh, cũng dừng lại, quan sát tình thế.

"Tội quá, tội quá, Nhân Hoàng nên nhân đức, sát hại tàn bạo như vậy, sao xứng làm Nhân Hoàng." Thiên Đình, Tiếp Dẫn giả nhân giả nghĩa niệm một câu.

"A, người ta sắp diệt Thương rồi, không giết giữ lại ăn Tết à?" "Nhân đức, Chuẩn Đề chẳng phải chỉ bị cướp một món Tiên Thiên Chí Bảo thôi sao, có cần phải nghiến răng nghiến lợi vậy không." Lăng Tiêu mỉa mai.

Nói thì nhẹ nhàng, đến lượt mình thì nhảy dựng lên còn lợi hại hơn ai hết.

Mà hành động này của Đế Tân, tuy trấn nhiếp được chư hầu, nhưng cũng mang tiếng tàn bạo, thiên đạo tính toán, khí số Đại Thương giảm xuống, chỉ còn năm năm.

Ngoài Xuyên Vân Quan, Cơ Phát nhận được tình báo, rất gấp.

Cứ tiếp tục bị giữ chân ở đây, nếu Đại Thương diệt hết các chư hầu khác, thì Tây Kỳ cũng xong đời.

Thế là, cắn răng một cái, phái Hoàng Phi Hổ dẫn binh công quan.

Vừa công, Pháp Giới dẫn đồ đệ bỏ chạy.

Đại quân Tây Kỳ và Yêu tộc đều ngơ ngác, vào quan sau khi cẩn thận thăm dò một phen, thật sự không có bất kỳ mai phục nào.

Cơ Phát và Yêu tộc suýt thổ huyết, họ bị Pháp Giới đứng đó bày kế không thành kế dọa cho hai năm không dám động.

Tổn hại không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh.

Yêu tộc mặt đen sì rời đi, thật không còn mặt mũi nào ở lại.

Thiên Đình, Thông Thiên không nhịn được, cười không phúc hậu: "Nữ Oa sư muội, Vu Yêu lượng kiếp, Yêu tộc bá khí biết bao, cường thế biết bao, sao giờ lại trở nên nhát gan như vậy?" Nữ Oa mặt đen sì không trả lời.

Yêu tộc không có tổn thất gì, nhưng mặt mũi thì mất gần hết.

Hay cho ngươi Thông Thiên, lúc đối phó Tây Phương Giáo mà có được sự mưu mô này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã sớm bị tức chết rồi.

Lúc cần mưu mô thì không mưu mô, lúc không cần lại mưu mô, có bệnh.

"Giáo chủ Yêu Giáo ngươi không được rồi, Phục Hy không có ở đây, ngươi sắp đưa Yêu tộc đi tong rồi." Lăng Tiêu cũng mỉa mai một câu.

Nữ Oa cực kỳ tự tư, Yêu tộc bất đắc dĩ mới thần phục Nữ Oa, thực tế trong lòng đều hận Nữ Oa.

Còn Phục Hy, tuy vì chuyện Nữ Oa muốn để Phục Hy thành Nhân Hoàng của Nhân tộc khiến hắn vô cùng khó chịu, nhưng không thể

phủ nhận, Phục Hy là một người rất có sức hút nhân cách, nhân phẩm mạnh hơn Nữ Oa ngàn vạn lần.

Năm xưa Phục Hy vốn có thể không chết, lúc đó Nữ Oa đã thành Thánh, nếu Phục Hy từ bỏ Yêu tộc, chạy đi tìm Nữ Oa che chở, Thập Nhị Tổ Vu cũng khó mà đi tìm Phục Hy gây phiền phức.

Nhưng Phục Hy không làm vậy, biết rõ Yêu tộc tất bại, nhưng vẫn dẫn Yêu tộc tử chiến đến cùng.

Nữ Oa chỉ nghĩ đến việc chiếm lợi từ Yêu tộc, Phục Hy lại dốc hết tâm sức, tìm đủ mọi cách tăng cường Yêu tộc.

Cuối cùng, lấy thân tuẫn đạo, vì Yêu tộc tuẫn đạo, thực sự làm tròn chức trách của Yêu Hoàng, chưa từng có lỗi với Yêu tộc.

Cho nên, dù Phục Hy đã chết, Yêu tộc vẫn tâm tâm niệm niệm, lập miếu thờ cúng, tôn làm Yêu Hoàng vĩnh viễn của Yêu tộc.

Yêu Hoàng Phục Hy, Yêu Sư Bạch Trạch, hai vị này chắc chắn sẽ được Yêu tộc vĩnh viễn ghi nhớ.

Nữ Oa đức hạnh gì, nếu Yêu tộc có năng lực, đều sẽ tự tay giết chết Nữ Oa.

Nữ Oa mặt đen sì không nói lời nào, giả vờ như không nghe thấy.

"Cuộc hẹn chiến lần này đã kết thúc, nhưng Phong Thần Bảng vẫn chưa lấp đầy, tiếp theo phải làm sao?" Hạo Thiên lên tiếng.

Lời này vừa ra, Nguyên Thủy, Lão Tử nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Thông Thiên.

Nếu trước đó Thông Thiên nghe lời Khổng Tuyên, đánh phế Tây Phương Giáo, bây giờ Phong Thần Bảng dù chưa lấp đầy cũng đã gần đủ rồi.

Lần này họ hẹn chiến, chính là muốn lấp đầy Phong Thần Bảng.

Giờ thì hay rồi, vốn có thể kết thúc, vì sự tốt bụng của Thông Thiên, dẫn đến vẫn còn hơn một trăm chỗ trống.

Bây giờ cách tốt nhất là đuổi hổ nuốt sói, để Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo đánh thêm một trận, lưỡng bại câu thương, vừa suy yếu hai giáo, vừa hoàn thành phong thần, vẹn toàn cả đôi bên.

Chỉ là không có lý do, hai giáo cũng không thể đồng ý.

"Tây Kỳ đến Triều Ca, còn có Đồng Quan, Lâm Đồng Quan, Thằng Trì Huyện tam quan, mỗi người tự dựa vào bản lĩnh." "Tứ giáo chúng ta phái bốn mươi Đại La Kim Tiên đến Đồng Quan, Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ cũng phái bốn mươi Đại La Kim Tiên đến Đồng Quan, mỗi bên tự dựa vào bản lĩnh, một bên chết hết là dừng." Lão Tử lên tiếng.

"Được, cứ làm vậy." Thông Thiên đồng ý ngay lập tức.

Cùng cảnh giới, đệ tử Tiệt Giáo có trận pháp gia trì, chắc chắn là mạnh nhất.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề mấy người đều nhíu mày, điều này có chút ý tứ nộp mạng.

"Xiển Giáo thương vong thảm trọng, lần này sẽ không phải đệ tử.

Quy Nhất Giáo ta phái năm người, Yêu tộc không có tổn thất, phái hai mươi người, Tây Phương Giáo phái mười lăm người." Lão Tử trầm giọng nói.

Nguyên Thủy lập tức hiểu ra, đại huynh đây là muốn để Yêu tộc và Tây Phương Giáo đi nộp mạng, để hai giáo đấu với Tiệt Giáo.

"Tây Phương Giáo chúng ta thương vong không kém Quy Nhất Giáo, ta không đồng ý!" Chuẩn Đề không vui, đệ tử Tây Phương Giáo chết không ít, Tiên Thiên Chí Bảo còn bị cướp đi, tổn thất lớn hơn Quy Nhất Giáo nhiều.

“Ai cũng biết, trong Ngũ giáo, Quy Nhất Giáo yếu nhất, đệ tử ít nhất, ngươi có thể không đồng ý, Quy Nhất Giáo và Xiển Giáo ta cũng có thể liên thủ với Tiệt Giáo.” Lão Tử mặt âm trầm trực tiếp uy hiếp.

Chính là muốn suy yếu Tây Phương Giáo và Yêu Giáo các ngươi, thì sao.

“Hừ, cứ theo lời đại sư huynh!” Chuẩn Đề không cam lòng hừ lạnh một tiếng, cùng Tiếp Dẫn rời khỏi Thiên Đình.

Tam Thanh tái hợp, không phải là điều họ muốn thấy.

Cây cao hơn rừng, gió sẽ thổi đổ.

Khi thực lực của Tây Phương Giáo không thể che giấu được nữa, thực ra họ đã nghĩ đến việc sẽ bị nhắm vào, may mà hắn đã sớm có chuẩn bị.

Vở kịch hay kết thúc, tan cuộc ai về nhà nấy.

Lăng Tiêu không về Bồng Lai Tiên Sơn, mà chạy đến Hỗn Độn, thả Táng Thiên Quan ra, chân thân tiến vào trong đó tìm Quỷ Đạo Chi Chủ.

“Lão quỷ, La Hầu sắp ra tay rồi, Hồng Quân đến lúc đó cũng sẽ ra tay, chúng ta phải sớm chuẩn bị, bản mệnh lân phiến của Trùng Mẫu mà ngươi nói trước đó làm thế nào?” Lăng Tiêu hỏi.

“Đây là hỏa lân và thủy lân, đã bị ta phong ấn.

Táng Thiên Quan có thể cách ly sự khống chế của Trùng Mẫu đối với hai lân phiến.

Với thực lực của ngươi, không thể nô dịch khống chế hai lân phiến, nhưng sau khi Táng Thiên Quan cách ly sự khống chế của Trùng Mẫu, bản thân hai lân phiến không có tư tưởng.” “Ngươi có thể rót vào tư tưởng, rót vào tư tưởng rằng chúng và Hồng Quân có thù

sâu như biển, để chúng đi gây sự với Hồng Quân.” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

Chương 226

"Vậy cũng được sao?" Lăng Tiêu rất kinh ngạc, điều này có vẻ hơi đơn giản.

"Đối với Táng Thiên Quan và Trùng Mẫu, ta hiểu rõ hơn ngươi nhiều.

Bây giờ mạng của ta đều nằm trong tay ngươi, có thể hại ngươi sao?" Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

Nói xong, lấy ra hai miếng lân phiến một đỏ một xanh: "Ngươi cứ rót tư tưởng vào trước, đến lúc đó ta giải khai phong ấn, chúng hóa hình ra, sẽ có tu vi Thánh Nhân bát trọng cửu trọng." "Bản mệnh lân phiến này kế thừa đặc tính sinh mệnh lực ngoan cường, năng lực hồi phục cực mạnh của Trùng Mẫu, đủ cho Hồng Quân một phen vất vả." "Được, ta tin ngươi một lần!" Lăng Tiêu nhận lấy lân phiến, bắt đầu rót vào tư tưởng đã sửa đổi, có thù giết cha giết mẹ với Hồng Quân, đủ loại thù hận.

"Đến lúc ngươi cần, ta giải khai phong ấn là được.

Nhưng, giải khai phong ấn cũng tốn sức lực, bây giờ nguyên thần của ta quá yếu, ngươi xem..." Quỷ Đạo Chi Chủ mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Lăng Tiêu lườm một cái, đưa Quỷ Đạo Chi Chủ ra khỏi Táng Thiên Quan.

"Hỗn Độn, cảm giác quen thuộc, khí tức quen thuộc, thân thiết, mỹ diệu!" Quỷ Đạo Chi Chủ trôi nổi trong Hỗn Độn, hít sâu mấy hơi, mặt đầy vẻ say sưa.

Linh khí trong Hỗn Độn rất nồng đậm, chỉ là hỗn tạp với Hỗn Độn chi khí, khá cuồng bạo, không thể trực tiếp hấp thu.

Tuy nhiên, đối với lão quái vật như Quỷ Đạo Chi Chủ, căn bản không thành vấn đề.

Quỷ Đạo Chi Chủ ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, như hạn hán gặp mưa rào, tham lam hít thở.

Đợi Quỷ Đạo Chi Chủ thỏa mãn, Lăng Tiêu giấu hắn vào Chư Thiên Khánh Vân, sau đó giấu vào thức hải.

Đưa cho một đống linh quả, để hắn tu luyện trong Chư Thiên Khánh Vân, còn có thể trực tiếp giao lưu với hắn.

Quỷ Đạo Chi Chủ có chút được đằng chân lân đằng đầu, muốn hắn dẫn đi xem Hồng Hoang cho thỏa thích.

Lăng Tiêu bây giờ cũng không có việc gì làm, dẫn Quỷ Đạo Chi Chủ du lịch Hồng Hoang, vừa du lịch vừa giới thiệu cho Quỷ Đạo Chi Chủ tình hình Hồng Hoang hiện tại.

Quỷ Đạo Chi Chủ tinh thông tính toán, làm quân sư cho hắn cũng không tồi.

Đang du lịch, lại đụng phải Côn Bằng và Minh Hà.

Hai người đang bày trận pháp, giấu một pháp bảo vào trong trận pháp, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là La Hầu sắp bắt đầu hành động.

Ánh mắt Lăng Tiêu rơi vào pháp bảo đó, lập tức không dời đi được, một tòa liên đài màu tím lấp lánh sấm sét.

"Đây là Lôi Đình Tử Liên?" Lăng Tiêu lướt qua, trước đó nghe Chúc Long nói, Hỗn Độn Thanh Liên có tổng cộng chín hạt sen, sáu hạt chín, ba hạt chưa chín, bị thượng cổ đại năng Tam Thiên có được.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Tam Thiên, hóa thành ba tòa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Sau khi Tam Thiên chết, Tinh Thần Thánh Liên bị Long tộc có được, sau này bồi thường cho hắn, hắn đưa cho Ngao Thương.

Tòa liên đài này, có lẽ chính là Lôi Đình Tử Liên mà Chúc Long nói.

Ba mươi lăm đạo cấm chế, tuyệt đối là đồ tốt, pháp bảo đỉnh cấp.

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế chỉ có mười món.

Mà pháp bảo loại liên đài, thường kế thừa đặc tính của lão tổ tông Hỗn Độn Thanh Liên, lực phòng ngự cực mạnh, còn có các loại gia trì.

Tịnh Thế Bạch Liên có lực tịnh hóa, Công Đức Kim Liên có công đức kim quang, Tạo Hóa Thanh Liên có tạo hóa chi lực, Nghiệp Hỏa Hồng Liên có hồng liên nghiệp hỏa, Diệt Thế Hắc Liên có hủy diệt chi lực.

Tinh Thần Thánh Liên của Ngao Thương cũng có gia trì, có thể dẫn nhật nguyệt tinh tam quang chi lực giáng lâm, vừa công vừa thủ.

Lôi Đình Tử Liên này, có lẽ là có thể dẫn sức mạnh sấm sét gia trì.

"Phải!" Côn Bằng và Minh Hà cực kỳ lúng túng, mặt đầy vẻ tươi cười, cẩn thận dè dặt.

Vị trước mắt này chính là thổ phỉ Hồng Hoang a, chắc chắn là đã để mắt đến Lôi Đình Tử Liên.

Tuy họ đã thành Thánh, hơn nữa còn là Thánh Nhân tứ trọng thiên, nhưng họ rất có tự biết mình, không cho rằng hai người họ liên thủ có thể đánh lại Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu có cả đống pháp bảo đỉnh cấp, còn biết Nhất Khí Hóa Tam Thanh, còn có thần thông trước đó đã đánh nổ Chuẩn Đề.

Hơn nữa, Ma Tổ đại nhân cũng dặn họ không được bại lộ, đánh với Lăng Tiêu, muốn không bại lộ cũng không được.

Lúc này muốn bảo vệ mà lại không dám bảo vệ.

"Các ngươi tìm thấy nó ở đâu?" Lăng Tiêu tò mò hỏi.

Hai người nhìn nhau, không nói gì, hoặc là không biết nói từ đâu.

Lăng Tiêu lập tức hiểu ra, chắc chắn là La Hầu đưa cho, La Hầu không nói cho người khác biết chuyện hợp tác với hắn, ngay cả thuộc hạ cũng không nói.

"Thôi, không nói thì thôi!" Lăng Tiêu không muốn phá hoại bố cục của La Hầu, bỏ đi.

Côn Bằng và Minh Hà mặt đầy kinh ngạc, tên thổ phỉ này hôm nay đổi tính rồi sao?

Đổi tính là không thể, Lăng Tiêu bay về Bồng Lai Tiên Sơn, chuẩn bị để Đại Bằng đến cướp.

Bày trận pháp giấu pháp bảo vào, chắc chắn là muốn học theo chiêu trò mà Thông Thiên đã làm trước đó, dẫn đệ tử Tứ giáo đến đánh nhau.

Bên Đồng Quan lúc này cũng rất náo nhiệt.

Quy Nhất Giáo, Yêu Giáo và Tây Phương Giáo đều phái người đến.

Quy Nhất Giáo và Yêu Giáo đưa những đệ tử đã cạn kiệt tiềm năng, cơ bản không thể đột phá nữa đến.

Còn Chuẩn Đề, thì đưa những cao thủ Đại La Kim Tiên của tộc Tu La mà trước đó đã cưỡng ép bắt đi từ Huyết Hải đến.

Đệ tử Quy Nhất Giáo và Yêu Giáo đều ngơ ngác, Chuẩn Đề quả thực quá vô sỉ.

Biết rằng họ đến đây để nộp mạng, cũng không phải là chết thật, chỉ là lên Phong Thần Bảng.

Họ vô vọng tiến thêm một bước, lên Phong Thần Bảng thực ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Linh hồn khắc ấn trên Phong Thần Bảng, chết đi cũng có thể từ Phong Thần Bảng sống lại, chỉ có người nắm giữ Phong Thần Bảng mới có thể xóa bỏ họ.

Cũng coi như là một dạng bất tử bất diệt.

Bên Tiệt Giáo thì khác, phái đến đệ tử tinh anh.

Viên Hồng và Ngao Thương của Tam Kim Ô môn hạ cũng chạy đến góp vui.

Đệ tử Tam giáo muốn kéo đệ tử Tiệt Giáo làm đệm lưng, tiếc là thực lực không đủ, dốc hết toàn lực, cũng chỉ làm trọng thương bảy tám đệ tử Tiệt Giáo.

Lên bảng bốn mươi người, tổng cộng hai trăm chín mươi người, còn thiếu bảy mươi lăm người mới đầy.

Mà lúc này, Nguyên Thủy, Lão Tử và Nữ Oa đang tụ tập lại mưu tính để Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo lưỡng bại câu thương.

Yêu tộc tuy mạnh mẽ, nhưng kiếp khí quấn thân, không thể tu luyện, uy hiếp không cao, Nguyên Thủy và Lão Tử có thể dung thứ.

Ba người đang mưu tính, đột nhiên hướng tây nam một đạo bảo quang xông thẳng lên trời, thậm chí còn gây ra dị tượng.

"Đây là có trọng bảo xuất thế!" Ba người Nguyên Thủy mắt híp lại.

Chương 227

Trước đó Thông Thiên đã dùng phương pháp này lừa họ một vố, giờ lại đến, họ sợ lại bị tính kế.

Thế là mỗi người đều phái tinh anh đi.

Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu cũng phái Đại Bằng đi, nhưng dặn Đại Bằng không vội ra mặt, cứ xem trước đã.

Xiển Giáo, Nhiên Đăng và Phong Trạch dẫn đội đi; Quy Nhất Giáo, Thanh Phong đạo nhân và Huyền Đô dẫn đội đi; Yêu Giáo, Cửu Anh và Tương Liễu dẫn đội đi; Tây Phương Giáo, Tịnh Lưu Ly Bồ Tát và Di Lặc dẫn đội đi; Tiệt Giáo, Đa Bảo và Triệu Công Minh dẫn đội đi.

Ngũ giáo tụ tập ở Vũ Di Sơn, nơi Lăng Tiêu từng tìm thấy Ngộ Đạo Trà Thụ.

Một tòa tiên thiên trận pháp bao phủ nửa ngọn núi, bảo quang ngút trời, sấm sét lấp lánh, dị tượng liên tục.

Đệ tử Ngũ giáo kiểm tra một phen, xác định không phải mai phục, mà là thật sự có bảo vật xuất thế, hơn nữa còn là bảo vật cực kỳ ghê gớm, đều cho người về gọi tăng viện.

Thế là, tinh anh Ngũ giáo đều đến, đều là Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh.

Lúc này Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo lại yếu nhất, thế là hai giáo liên thủ, lại liên thủ với Yêu tộc, lập tức trở thành phe mạnh nhất.

Lúc này, Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo liên thủ là tốt nhất, nhưng hai giáo ân oán sâu nặng, căn bản không thể liên thủ.

Lăng Tiêu không có việc gì làm, cùng Đại Bằng đến, ẩn giấu khí

tức trốn trên mây.

Lăng Tiêu rất tò mò, La Hầu muốn làm gì.

"Với tính cách của La Hầu, trong đó e là có không ít người đã nhập ma, tám chín phần mười là muốn những người này tự tàn sát lẫn nhau, lấp đầy Phong Thần Bảng, sau đó cướp đoạt Phong Thần Bảng!" Giọng của Quỷ Đạo Chi Chủ vang lên.

"Cướp đoạt Phong Thần Bảng?" Lăng Tiêu đồng tử co rụt lại, dặn dò Đại Bằng một tiếng, bay về phía Phong Thần Đài ở Tây Kỳ.

Lão già âm hiểm La Hầu kia chắc chắn là muốn thu hút sự chú ý của mọi người đến đây, sau đó cướp đi cả Khương Tử Nha và Phong Thần Bảng, đợi Phong Thần Bảng lấp đầy, nhân cơ hội hoàn thành Ma Đạo phong thần.

Nếu hắn không đụng phải Côn Bằng và Minh Hà, e là cũng bị La Hầu lừa một vố.

Nếu La Hầu hoàn thành Ma Đạo phong thần, thật sự còn giúp hắn hoàn thành Nhân Đạo phong thần sao?

Quan trọng hơn là, Cơ Phát có bị La Hầu mê hoặc nhập ma không, đến lúc đó có thần phục Ma Đạo không.

Bất kể thế nào, phải hoàn thành Nhân Đạo phong thần trước mới ổn, tiếp tục chơi tâm kế với La Hầu, Hồng Quân, một chút sơ sẩy là vạn kiếp bất phục.

Vũ Di Sơn, tinh anh Ngũ giáo tập kết xong, bảo quang thu lại, nghĩa là bảo vật đã hoàn toàn xuất thế.

Đệ tử Ngũ giáo đồng loạt ra tay, trong nháy mắt phá vỡ trận pháp, xông vào đoạt bảo.

Thanh Phong đạo nhân nhanh hơn một bước, cướp được Lôi Đình

Tử Liên, nhưng lại bị Phong Trạch theo sát phía sau trực tiếp đánh nát thân thể, kêu thảm một tiếng, nguyên thần vội vàng bỏ chạy.

"Phong Trạch, ngươi tìm chết!" Huyền Đô nổi giận, ra tay với Phong Trạch.

Phong Trạch quay người phòng ngự, Lôi Đình Tử Liên bị Di Lặc nhân cơ hội cướp được, nhưng đồng thời cũng bị Triệu Công Minh dùng Trấn Hải Thần Châu đập trúng, thân thể cũng nứt ra.

"Mau đi!" Ngũ Cực Thánh Thú ra tay, yểm hộ Di Lặc.

Di Lặc vừa lui vào đám người Tây Phương Giáo, định nhanh chóng rút lui.

Lại không ngờ Tam Hình Thiên Tôn Giả đột nhiên ra tay đánh lén.

"Các ngươi làm gì?!" May mà Tịnh Lưu Ly Bồ Tát phản ứng nhanh, ra tay bảo vệ Di Lặc, nếu không Di Lặc chắc chắn đã chết.

Mắt Tam Hình Thiên Tôn Giả đột nhiên đỏ rực, hạo nhiên phật quang trên người hóa thành ma khí đen kịt, phát ra tiếng cười quái dị, ra tay đánh Tịnh Lưu Ly Bồ Tát.

Cùng lúc đó, trong trận hình của Tây Phương Giáo, có đến quá nửa nhập ma.

Trong Thập Đại Phật Tử, ngoài Vãng Thánh Cẩu Tử, vậy mà toàn bộ đều nhập ma.

Không chỉ Tây Phương Giáo, bốn giáo còn lại cũng vậy.

Yêu Giáo là nghiêm trọng nhất, ngoài bốn đại yêu Cửu Anh, Tương Liễu, Anh Chiêu, Phi Liêm, gần như toàn bộ nhập ma.

Tiệt Giáo thì tốt hơn một chút, cao tầng chỉ có Tùy Thị Lục Tiên, Thải Vân Tiên Tử nhập ma, đệ tử hạch tâm và nội môn nhập ma cũng không nhiều.

Sự nhập ma đột ngột, Ngũ giáo đều bị đánh cho trở tay không kịp.

Tiệt Giáo Đa Bảo bị đánh lén, nháy mắt trọng thương, may mà Băng Diễm Tiên Tử phản ứng nhanh, hóa ra băng diễm cứu Đa Bảo.

"Mau, trấn áp bọn họ!" Triệu Công Minh vội vàng hạ lệnh.

Lôi Trạch thi triển thần thông Lôi Âm Pháp Dụ, như tiếng chuông lớn vang vọng thức hải của đệ tử Tiệt Giáo, khiến đệ tử Tiệt Giáo từ kinh hoảng thất thố bình tĩnh lại.

Triệu Công Minh dùng Trấn Hải Đại Trận vây khốn bảy người nhập ma.

Lôi Trạch và Băng Diễm tiên tử dẫn người tiến vào, nhanh chóng bố trận phong ấn bảy người, sau đó bị Đa Bảo thu vào trong Đa Bảo Tháp.

Những kẻ bên ngoài cũng bị trấn áp nhanh chóng, nhưng vẫn có hơn hai mươi đệ tử tử vong.

"Mau đi, về Kim Ngao Đảo!" Lúc này đã là một mảnh hỗn loạn, các giáo phái tàn sát lẫn nhau, tử thương vô số.

Lôi Trạch ý thức được có điều không ổn, cũng chẳng quản được nhiều như vậy, vội vàng dẫn đệ tử Tiệt Giáo rút lui, đến cả Lôi Đình Tử Liên cũng không đoái hoài nữa.

Nếu không đi, e rằng sẽ không đi được nữa, hiện tại phe nhập ma đã chiếm thế thượng phong.

Cũng có kẻ to gan, ví như Đại Bằng, lao xuống cướp Lôi Đình Tử Liên rồi bỏ chạy, Tiệt Giáo đã rút đi, tứ giáo khác đánh sống đánh chết cũng không liên quan đến hắn.

Chư Thánh đều cảm ứng được ma khí, sắc mặt đại biến, đồng loạt gấp rút chạy đến bên này.

Phật pháp tương đối khắc chế ma đạo, Di Lặc dẫn đệ tử Tây Phương Giáo cùng tụng Minh Phật Dẫn Chú do Chuẩn Đề sáng tạo.

Tuy không thể gọi tỉnh những người nhập ma, nhưng lại khiến những người này giằng co giữa nhập ma và tỉnh táo, tạm thời ngừng việc tàn sát lẫn nhau.

Nhưng những đòn đánh lén ban đầu của đám người này đã khiến Tây Phương Giáo tổn thất thảm trọng.

Lúc đó vì cứu người, Ngũ Cực Thánh Thú đã đánh chết cả Tam Hình Thiên Tôn Giả và bốn vị Phật Tử.

Yêu Tộc thảm nhất, bốn vị đại yêu vừa thấy ngoại trừ bọn họ ra tất cả đều nhập ma thì liền bỏ chạy.

Không còn cách nào khác, bọn họ không biết cách khắc chế ma khí, ở lại cũng chẳng khác gì tìm chết.

Mà bọn họ chạy rồi thì Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo lại gặp xui xẻo.

Hai giáo phái này liên thủ, hợp lại một chỗ, thế là đám Yêu Tộc nhập ma liền ra tay với đệ tử hai giáo.

Quy Nhất Giáo vốn là yếu nhất, còn bị Phong Trạch lúc đầu ra tay đánh lén, đánh cho Thanh Phong đạo nhân chỉ còn lại nguyên thần chạy thoát.

Hai vị phó giáo chủ khác của Quy Nhất Giáo cũng nhập ma, đợi đến khi Huyền Đô phản ứng lại thì Quy Nhất Giáo đã tử thương thảm trọng.

Tiệt Giáo vốn tình hình còn tốt hơn một chút, trong số cao tầng đến đây chỉ có Phong Trạch và Cửu Vũ Điệp tiên tử nhập ma.

Nhưng không thể ngăn được đám Yêu Tộc nhập ma ra tay với họ.

Huyền Đô không thể ngăn cản, đành phải dẫn Thiên Bồng và những người chưa nhập ma rút đi.

Chương 228

Sau đó, Xiển Giáo bị vây công.

Nhiên Đăng, Hoang Vu chân quân và Già Lam đạo quân cũng không còn cách nào khác, vội vàng dẫn các đệ tử chưa nhập ma rút ra ngoài, hội hợp với Huyền Đô.

Nhưng cả hai bên cộng lại cũng chỉ còn lại vài chục người.

Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo chạy rồi, Tây Phương Giáo liền gặp đại họa.

May mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kịp thời đến, cứu được hơn trăm người.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử và Nữ Oa cũng đã đến.

Lúc này không còn tâm trí đấu đá nội bộ, vội vàng ra tay trấn áp, sau này sẽ nghĩ cách trừ khử ma tính.

Nhưng những kẻ nhập ma này phảng phất như nhận được mệnh lệnh, lại đồng loạt tự bạo.

"Mau lui!" May mà Lão Tử phản ứng nhanh, dùng Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bảo vệ mọi người.

Nếu không, nhiều Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên tự bạo như vậy, Thánh Nhân cũng phải trọng thương.

Uy lực của vụ tự bạo quá lớn, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Ma khí ngút trời bốc lên.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng bị kinh động, vội vàng chạy đến.

"Xảy ra chuyện gì?" Ma khí, tất nhiên có liên quan đến La Hầu, Hồng Quân nhíu mày lại.

Huyền Đô vội vàng đến kể lại sự tình.

Sắc mặt Nguyên Thủy âm trầm đến mức sắp nhỏ ra nước.

Vậy là, Xiển Giáo đã bị Yêu Tộc và Quy Nhất Giáo hại.

Đúng lúc này, từ hướng Tây Kỳ có sức mạnh của Thánh Nhân đang ra tay đại chiến.

"Không ổn!" Hồng Quân nghĩ đến điều gì đó, vội vàng chạy về hướng Tây Kỳ.

Tây Kỳ, Phong Thần Đài.

Bách Giám cầm Tiên Thiên Linh Bảo Chiêu Hồn Phiên dẫn hồn.

Bách Giám vốn là đại tướng dưới trướng Hiên Viên Thị, Chiêu Hồn Phiên trong tay đối với việc Phong Thần vô cùng quan trọng.

Chỉ có Chiêu Hồn Phiên mới có thể dẫn hồn phách đến Phong Thần Đài, sau đó nhập vào Phong Thần Bảng.

Đây cũng là lý do Lăng Tiêu trước đó không cướp Sơn Hải Kinh, muốn cướp cũng không được.

Bên Vũ Di Sơn đại chiến, Bách Giám ở đây vẫy Chiêu Hồn Phiên, Phong Thần Bảng rất nhanh đã được điền đầy.

Lăng Tiêu, Côn Bằng, Minh Hà ẩn náu gần đó đồng thời ra tay cướp đoạt Phong Thần Bảng.

Lăng Tiêu nhanh hơn một bước, đoạt được Phong Thần Bảng, đánh bay toàn bộ tiên hồn bên trong ra, dùng Chư Thiên Khánh Vân thu hết đi.

Sau đó giả vờ bị Côn Bằng và Minh Hà đánh lui, Phong Thần Bảng bị Côn Bằng cướp đi.

"Mẹ nó!" Côn Bằng nhìn thấy Phong Thần Bảng trống không,

chửi một câu, cướp luôn cả Bách Giám và Chiêu Hồn Phiên, hóa thành bản thể khổng lồ, mang theo Minh Hà chạy về hướng Bất Tử Hỏa Sơn.

Chạy được một đoạn, Lăng Tiêu mới hóa ra bản thể Kim Ô đuổi theo sau.

Đuổi một mạch đến Bất Tử Hỏa Sơn, Hồng Quân cũng đã đến.

Liền thấy bên trong Bất Tử Hỏa Sơn ma khí cuồn cuộn, Côn Bằng và Minh Hà liên thủ với La Hầu, trong ngoài hợp kích, phá vỡ trận pháp mà Hồng Quân bố trí trước đó, chui vào trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Lăng Tiêu mắt lanh tay lẹ, cướp đi Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Càn Khôn Xích dùng làm trận nhãn, sau đó bảo vệ Phượng tộc lui ra.

Hồng Quân thấy hành động của Lăng Tiêu, mặt mày xanh mét, đã đến lúc nào rồi còn cướp pháp bảo.

Hồng Quân dù sao cũng là Hồng Quân, vẫy tay một cái, thu Hồng Hoang Càn Khôn Xích về.

Lăng Tiêu căn bản không ngăn được, chỉ có thể cười gượng.

"Xảy ra chuyện gì?" Hồng Quân trầm mặt hỏi.

Lăng Tiêu kể lại mọi chuyện, dù sao cứ đổ hết tội lên đầu Côn Bằng và Minh Hà là được.

Lúc đến nơi, Côn Bằng và Minh Hà đã cướp đi Phong Thần Bảng và Bách Giám rồi.

Hồng Quân lập tức hiểu ra, La Hầu muốn mượn Phong Thần lượng kiếp để tiến hành Ma Đạo Phong Thần.

Nhưng phong thần, chỉ có người mệnh trời, người có tướng Phi Hùng sau lưng mới được, cũng tức là chỉ có Khương Tử Nha và Thân

Công Báo mới có thể phong thần.

"Ngươi mau đi xem Thân Công Báo có ở đó không?" Hồng Quân dặn dò một tiếng, rồi đi đến Đồng Quan.

"Các ngươi mau đến Tam Tiên Sơn tìm Khổng Tuyên, nơi này tạm thời không ở được nữa." Lăng Tiêu dặn dò Phượng tộc một tiếng, rồi vội vàng chạy đến Triều Ca.

Hắn cũng sợ La Hầu ra tay với Thân Công Báo, Ma Tổ chẳng có đạo nghĩa gì để nói, phản bội đồng minh là chuyện rất bình thường.

Đến Triều Ca, thấy Thân Công Báo an toàn vô sự, Lăng Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó đưa Thân Công Báo đi gặp Đế Tân, Đế Tân lại đưa hai người họ đi gặp Tỷ Can.

Bên dưới Lộc Đài chính là Phong Thần Đài do Đế Tân và Tỷ Can bí mật xây dựng.

Khương Hoàng hậu, Thương Dung, Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở cùng các trung thần khác đều trốn ở đây.

"Các ngươi chưa chết?" Thân Công Báo không biết nội tình, ngơ ngác cả người.

"Đợi lát nữa để Nhân Hoàng giải thích cho ngươi, ta không còn nhiều thời gian, Tỷ Can, mau lấy Sơn Hải Kinh ra!" Lăng Tiêu rất vội.

Tỷ Can vội vàng lấy Sơn Hải Kinh ra, Lăng Tiêu đem toàn bộ tiên hồn cướp được đặt vào trong đó.

Thần vị lập tức hiển lộ, ba trăm sáu mươi lăm chủ thần vị đều được lấp đầy, phó thần vị cũng lấp đầy hơn hai ngàn.

"Đầy rồi, có thể tiến hành Nhân Đạo Phong Thần được không?" Đế Tân mừng rỡ.

“Vẫn chưa được, bây giờ tiến hành Nhân Đạo Phong Thần, e rằng cả Hồng Quân và Ma Tổ đều sẽ ngăn cản.

Dù cho ta và hai vị huynh trưởng cùng ra tay cũng khó mà ngăn được!

Đợi thêm chút nữa, đợi ta bày mưu tính kế, kìm chân Hồng Quân và La Hầu, để chúng nó chó cắn chó!” “Thân Công Báo, từ bây giờ, trốn ở đây không được ra ngoài, Ma Tổ La Hầu rất có thể sẽ phái người đến bắt ngươi!” “Đế Tân, triệu hồi Văn Trọng, để hắn theo dõi chặt ba yêu ở Hiên Viên Phần.

Đợi tin tức của ta, tru sát ba yêu và gian thần, tiến hành Nhân Đạo Phong Thần!” Lăng Tiêu dặn dò xong, vội vã rời đi.

Thân Công Báo vội kéo Đế Tân lại hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi nghe xong, hắn vừa chấn động vừa hưng phấn.

Chương 229

Chống lại Đạo Tổ, tính kế Đạo Tổ, chuyện này nếu thành, hắn, Thân Công Báo, nhất định sẽ danh dương Hồng Hoang.

Lăng Tiêu rời Triều Ca, đến Đồng Quan tìm Hồng Quân, kết quả gặp giữa đường.

"Thân Công Báo thế nào?" Hồng Quân vẻ mặt ngưng trọng.

"Không sao, bị ta giấu đi rồi, không ai tìm được đâu!" Lăng Tiêu cố ý nói vậy, để khỏi bị Hồng Quân đòi người.

Sau đó hỏi ngược lại: "Khương Tử Nha đâu?" "Biến mất rồi, bị người ta đưa đi.

Theo miêu tả, người đưa Khương Tử Nha đi chính là ngươi!" Hồng Quân nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, u ám nói.

"Ta?" Lăng Tiêu sững sờ, quả nhiên, La Hầu không có võ đức, muốn gài hắn một vố, để Hồng Quân đến tìm hắn gây phiền phức, nhân cơ hội hoàn thành phong thần.

Tiếc là Lăng Tiêu lại cao tay hơn một bậc, đã cướp hết tiên hồn trên Phong Thần Bảng.

La Hầu chiêu hồn cần thời gian, muốn cướp phong thần trước, đúng là nằm mơ.

"Ta đã biết sự việc rồi.

Lúc đó ngươi đang đuổi theo Côn Bằng và Minh Hà, đó tất nhiên là quỷ kế của La Hầu, muốn ly gián chúng ta tàn sát lẫn nhau, để hắn hoàn thành Ma Đạo Phong Thần!" "Đi, mau đi ngăn cản!" Hồng Quân nói xong, vội vàng dẫn Lăng Tiêu đến Bất Tử Hỏa Sơn, trên đường gặp Thiên Định Lục Thánh, cùng nhau đi đến Bất Tử Hỏa Sơn.

Thượng Cổ Ngũ Trùng cũng được Hồng Quân gọi tới.

Lăng Tiêu liếc nhìn Ngũ Trùng, Hồng Quân xem ra vẫn chưa nghi ngờ Ngũ Trùng là người của La Hầu, hắn cũng không vạch trần.

"Hồng Quân, không kịp nữa rồi, ngươi thua rồi!" Bất Tử Hỏa Sơn ma khí cuồn cuộn, La Hầu đoạt xác Nguyên Phượng, tái hiện thế gian, vỗ cánh trong ma khí.

"Động thủ, giết hắn!" Hồng Quân sắc mặt âm trầm.

"Hừ hừ, động thủ?

Ngươi không sợ bản tọa cho nổ tung Bất Tử Hỏa Sơn sao?" La Hầu uy hiếp.

"Bần đạo đã hợp đạo thành công, cộng thêm sức mạnh của Chư Thánh, đủ để trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, ngươi không còn uy hiếp được bần đạo nữa!" Hồng Quân tế ra Hồng Mông Càn Khôn Xích đánh về phía La Hầu.

Cùng lúc đó, Thượng Cổ Ngũ Trùng đột nhiên ra tay, dùng toàn lực đánh lén Hồng Quân.

Hồng Quân toàn bộ tâm thần đều đặt trên người La Hầu, nào ngờ sẽ bị đâm sau lưng, lập tức bị đánh cho lảo đảo, liên tiếp phun ra mấy ngụm nghịch huyết, khí tức suy yếu đi rất nhiều.

Nếu không phải Hồng Quân mặc tiên y, vừa rồi tiên y thần quang lóe lên, cản được phần lớn công kích, có lẽ Hồng Quân đã bị đánh nát rồi.

Một kích đắc thủ, Ngũ Trùng không dây dưa, bay vào trong ma khí.

Thiên Định Lục Thánh bị biến cố đột ngột này làm cho ngẩn người.

Thượng Cổ Ngũ Trùng thành Thánh từ lúc nào?

Không phải do Đạo Tổ gọi tới sao, sao lại đánh lén Đạo Tổ?!

"Kiệt kiệt, Hồng Quân, mùi vị thế nào?

Còn phải đa tạ ngươi ban pháp bảo cho bộ hạ của bản tọa!" La Hầu phát ra một tràng cười quái dị, chọc trúng chỗ đau của Hồng Quân.

Hồng Quân lại phun ra một ngụm nghịch huyết, không biết có phải là bị tức giận hay không.

"Năm tên khốn các ngươi, bần đạo ban cho các ngươi chúng bảo, cớ sao lại phản bội bần đạo?" Hồng Quân tức giận chất vấn.

Trước đó ông đã kiểm tra, trên người Ngũ Trùng không có chút dị thường nào, không thể nào bị La Hầu động tay động chân.

Điều đó có nghĩa là, Ngũ Trùng tự nguyện phản bội ông, tự nguyện nghe theo sự sai khiến của La Hầu.

"Là Ma Tổ giúp chúng ta thành Thánh, pháp bảo ngươi ban, so với thành Thánh, chẳng đáng nhắc tới!" Văn đạo nhân vẻ mặt khinh thường.

"Tìm chết!" Hồng Quân tức điên, sậu nhiên ra tay.

Thí Thần Thương từ trong ma khí bay ra, chống lại Hồng Mông Càn Khôn Xích.

"Làm sao ngươi có thể còn sức mạnh như vậy?" Hồng Quân sắc mặt biến đổi.

"Ngươi đừng quên, đạo ma tương sinh, sau khi ngươi hợp đạo, Thiên Đạo đại thịnh, Ma Đạo tự nhiên cũng theo đó mà mạnh lên.

Bản tọa chính là ma, dung hợp với Ma Đạo dễ như trở bàn tay!" "Bản tọa tuy sức mạnh còn lại không nhiều, nhưng có thể mượn sức mạnh của Ma Đạo.

Ngươi vẫn nên nghĩ cách trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn đi!" La Hầu nói xong, phát ra một tràng cười quái dị.

Tên điên này, thật sự cho nổ Bất Tử Hỏa Sơn rồi… Sau đó, đất rung núi chuyển, Bất Tử Hỏa Sơn phun ra khói đen cuồn cuộn, linh khí giữa trời đất trở nên cuồng bạo.

Bất Tử Hỏa Sơn cực kỳ khổng lồ, chiếm một phần tư phía nam Hồng Hoang, mà bên trong không phải lửa thường, mà là Nam Minh Ly Hỏa trong Hồng Hoang thập đại thần hỏa.

Một khi phun trào, đối với cả Hồng Hoang là một tai nạn khổng lồ.

"Lăng Tiêu, mau đi gọi Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu đến." Hồng Quân vẻ mặt ngưng trọng.

Lăng Tiêu cũng không nhiều lời, tách ra một đạo phân thân đến Bồng Lai tiên sơn.

Chân thân đến Huyết Hải, vào địa phủ.

Bây giờ tình hình khẩn cấp, Hồng Quân đã rút bỏ sức mạnh Thiên Đạo.

Lăng Tiêu tìm đến Thập Nhị Tổ Vu, kể lại tình hình.

"Hừ, trước kia phong ấn chúng ta trong địa phủ, bây giờ lại muốn chúng ta đi giúp, nằm mơ đi!" Đế Giang giận dữ nói.

"Các ngươi đến thành Triều Ca, giúp ta hộ pháp, để Thân Công Báo và Tỷ Can bắt đầu phong thần, đánh thức Nhân Đạo!" Lăng Tiêu cũng không khách sáo, nói xong liền đi đến Hỗn Độn, lấy ra hai mảnh vảy, để Quỷ Đạo Chi Chủ giải trừ phong ấn.

Phong ấn vừa giải khai, hai mảnh vảy liền tham lam hấp thu linh khí.

Lăng Tiêu không quản, quay trở lại Bất Tử Hỏa Sơn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đến.

"Mười hai Tổ Vu nói Đạo Tổ ngươi trước kia phong ấn họ trong địa phủ, họ không đến!" Lăng Tiêu nói với Hồng Quân đang đại chiến với La Hầu.

La Hầu tuy mượn sức mạnh của Ma Đạo, nhưng sức mạnh chung quy không bằng Hồng Quân, lại thêm pháp bảo cũng không bằng, bị Hồng Quân áp đảo.

May mà Hồng Quân bị Thượng Cổ Ngũ Trùng trọng thương, nếu không La Hầu căn bản không phải đối thủ.

Mà Thượng Cổ Ngũ Trùng, Côn Bằng và Minh Hà, đang cùng Thiên Định Lục Thánh và Tứ Hung Thần đại chiến.

Trong ma khí, lờ mờ có thể thấy Bách Giám và Khương Tử Nha đều bị ma hóa, đang chiêu hồn.

La Hầu lại sớm đã bí mật xây xong Phong Thần Đài.

Chỉ cần chiêu hồn kết thúc, là có thể tiến hành Ma Đạo Phong Thần.

Bất Tử Hỏa Sơn khói đen cuồn cuộn, chư Thánh đại chiến, sức mạnh tuôn trào xuống, khói đen phun ra ngày càng nhiều, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sức mạnh của chư Thánh khiến cả đại địa Hồng Hoang chấn động, lại dần dần phân liệt, phía đông và phía bắc đang từ từ tách ra.

Chương 230

Một số mảnh vỡ nhỏ bị chấn bay ra ngoài Hồng Hoang.

Lăng Tiêu nheo mắt, có lẽ Địa Cầu chính là được hình thành từ một trong những mảnh vỡ nhỏ này.

Cho nên trên Địa Cầu lưu truyền thần thoại Hồng Hoang, nhưng lại không phải Hồng Hoang.

Bây giờ thế cân bằng như vậy là tốt nhất, nhưng không ra tay thì quá rõ ràng.

Thế là, Lăng Tiêu chỉ có thể truyền âm cho đại ca và nhị ca, cứng rắn xông lên, đi vây đánh Thượng Cổ Ngũ Trùng.

Nhưng đúng lúc này, Tai Ách Ma Thần ra tay, tay cầm Tai Ách Chi Kiếm, từ trong ma khí xông ra, toàn thân ma khí sôi trào, tỏa ra uy áp cường đại, thẳng hướng ba huynh đệ bọn họ mà tới.

"Đây là Tai Ách Ma Thần, đã thần phục Ma Đạo của La Hầu, thu được sức mạnh, Thánh Nhân bát trọng thiên, ba huynh đệ các ngươi e là không phải đối thủ!" "Bảo hai vị huynh trưởng của ngươi, phòng thủ, đừng tấn công.

Tai Ách pháp tắc dệt nên tai ách, vận rủi quấn thân, chủ động ra tay, rất có thể sẽ ngộ thương chính người mình!" "Tu vi các ngươi không bằng hắn, lĩnh ngộ pháp tắc không bằng hắn, không thể đối kháng được Tai Ách pháp tắc của hắn!" Quỷ Đạo Chi Chủ chỉ điểm trong đầu Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu không chút do dự, lập tức truyền âm cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Ba huynh đệ thập phần ăn ý tế ra Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bố

trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận để chống lại Tai Ách Ma Thần.

Tai Ách Chi Kiếm đánh vào Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, ba huynh đệ Lăng Tiêu bị chấn lui mấy chục vạn dặm, may mà Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận không bị phá vỡ.

Đế Tuấn cảm thấy không an toàn, Thường Hi và Hi Hòa sớm đã trả lại Hà Đồ Lạc Thư cho hắn.

Mà với năng lực của Đế Tuấn, hoàn toàn có thể cách không thúc đẩy Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Vô tận tinh quang hạ xuống, hình thành một màn sáng, với sức mạnh của hai tòa Thánh trận, có lẽ có thể ngăn được Tai Ách Ma Thần.

Tai Ách Ma Thần lại lần nữa xông tới, Tai Ách Chi Kiếm diễn hóa thành Tai Ách Chi Liên, vây chặt ba Kim Ô.

Ba huynh đệ sắc mặt ngưng trọng, không hổ là Hỗn Độn Ma Thần, quả nhiên lợi hại, đây là lần đầu tiên bọn họ bị rơi vào thế hạ phong như vậy.

Bên kia, La Hầu đã bị Hồng Quân đánh bị thương.

Tai Ách Ma Thần sau khi dùng Tai Ách Chi Kiếm vây khốn ba huynh đệ Lăng Tiêu, liền gấp rút qua giúp đỡ.

Hồng Quân càng chiến càng dũng, một mình địch hai, đánh cho La Hầu và Tai Ách Ma Thần không trả tay kịp.

Chủ yếu là do Hồng Quân đã uống một hồ Tam Quang Thần Thủy, thương thế đang nhanh chóng hồi phục.

La Hầu và Tai Ách sắc mặt khó coi, bọn họ vẫn đánh giá thấp thực lực của Hồng Quân sau khi hợp đạo.

Hồng Quân lại lĩnh ngộ Hủy Diệt pháp tắc làm chủ pháp tắc.

Chủ pháp tắc càng mạnh, chiến đấu lực càng mạnh.

Hủy Diệt pháp tắc là một trong thập đại chí cao pháp tắc, hơn nữa là một loại pháp tắc sinh ra để chiến đấu.

Hồng Quân bây giờ chẳng khác gì một tiểu Thần Nghịch!

Chư Thánh đại chiến, phàm nhân gặp họa.

Sức mạnh của Thánh Nhân tuôn trào, sinh linh Hồng Hoang tử thương vô số, đại địa hoàn toàn nứt vỡ.

Đại địa phía bắc và phía đông tách ra hai bên.

Phía nam và phía tây cũng nứt ra, chỉ còn một góc vẫn liền nhau.

Khi thương thế của Hồng Quân hoàn toàn bình phục, La Hầu và Tai Ách cũng bị đánh thành trọng thương.

Mà ngay lúc hai người định từ bỏ, La Hầu thậm chí còn chuẩn bị yểm hộ Tai Ách chạy trốn, dù sao hắn chỉ là một luồng nguyên thần lưu lại Hồng Hoang, mà Tai Ách hiện nay cũng chỉ còn lại luồng nguyên thần này, chết là thật sự chết.

Lại nghe hai giọng nói đồng thời truyền đến: "Hồng Quân lão tặc, chịu chết đi!" Ngay sau đó, hai đạo khí tức cường đại nhanh chóng áp sát, một người toàn thân liệt diễm quấn quanh, toàn thân bao phủ bởi lân giáp đỏ rực, một người toàn thân thủy vụ quấn quanh, toàn thân bao phủ bởi lân giáp màu xanh băng.

Chính là Hỏa Lân và Thủy Lân do Lăng Tiêu thả ra đã đến.

Hai người vừa đến, liền nhào về phía Hồng Quân.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, bao gồm cả La Hầu và Hồng Quân.

Đây là từ đâu chui ra, Hồng Hoang từ khi nào lại có tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Không kịp nghĩ nhiều, Hồng Quân bức lui La Hầu và Tai Ách, Hồng Mông Càn Khôn Xích đánh về phía nhị lân.

Hỏa diễm và thủy vụ quấn quanh thân nhị lân bị đánh tan, Hồng Mông Càn Khôn Xích đánh lên người nhị lân, lân giáp bị đánh vỡ mấy mảnh.

Nhị lân bị đánh lui, lại thấy lân giáp bị đánh vỡ đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chịu một kích của Hỗn Độn Linh Bảo, lại không hề hấn gì.

Lăng Tiêu nhìn thấy mà chấn động không thôi, cuối cùng cũng hiểu Quỷ Đạo Chi Chủ nói nhị lân kế thừa năng lực của Trùng Mẫu, có sinh mệnh lực và khả năng hồi phục cường đại.

Sinh mệnh lực và khả năng hồi phục này mạnh đến mức có chút nghịch thiên.

Cứng rắn chống đỡ Hỗn Độn Linh Bảo, thật quá đáng!

Không biết Vu Tộc tu luyện nhục thân đến Thánh Nhân cửu trọng thiên, có thể chịu đòn như vậy không.

La Hầu và Tai Ách nhìn nhau, tuy không nhận ra hai người này, nhưng kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Cũng chẳng quản, xông lên bốn đánh một vây công Hồng Quân.

Hồng Quân hỏa lực toàn khai, lấy cả Hỗn Độn Linh Bảo giấu dưới đáy hòm ra.

Đầu đội Âm Dương Luyện Thiên Lô, một tay cầm Hồng Mông Càn Khôn Xích, một tay cầm Tử Tiêu Diệt Thế Chùy.

Âm dương thiên hỏa hoành hành nửa bầu trời, hỗn độn tử tiêu thần lôi tung hoành trong biển lửa, Hồng Mông Càn Khôn Xích quét ngang, mỗi một kích đều ẩn chứa càn khôn chi lực, cường hãn vô

cùng, đánh vỡ không gian, càn khôn chấn động.

Hồng Quân một địch bốn, lại chiếm thế thượng phong.

Không còn cách nào khác, pháp bảo quá mạnh, tu vi lại cao.

Nhưng đối với Hồng Hoang mà nói, lại là tai họa ngập đầu.

Trời rung đất chuyển, Hồng Hoang phảng phất như sắp bị sức mạnh khủng bố của Thánh Nhân đánh nát.

Bất Tử Hỏa Sơn càng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hồng Quân đương nhiên không thể để Hồng Hoang hủy diệt, trong lòng quyết đoán, tế ra Hồng Mông Càn Khôn Xích, như một thanh kiếm sắc, vạch một đường về phía nam Hồng Hoang, trực tiếp tách Bất Tử Hỏa Sơn ra ngoài.

Bất Tử Hỏa Sơn cuối cùng cũng bùng nổ, dung nham hỗn hợp Nam Minh Ly Hỏa phun ra, chảy vào Nam Hải.

Nam Hải lại bùng cháy dữ dội, sinh linh đồ thán.

Sinh linh Nam Hải đều muốn chửi mẹ, vội vàng chạy trốn về phía Tây Hải và Đông Hải.

"Ngươi có Chư Thiên Khánh Vân hộ thể, hạo nhiên chính khí gia thân, chỉ dựa vào Tai Ách Chi Kiếm không ảnh hưởng được ngươi, mau, nhân lúc này thoát ra, cướp lấy Phong Thần Bảng!" "Phong Thần Bảng trong tay, ngươi mới có tư cách đàm phán với Hồng Quân, La Hầu!" Giọng của Quỷ Đạo Chi Chủ vang lên trong thức hải của Lăng Tiêu.

Chương 231

Bây giờ đi cướp Phong Thần Bảng, có chút tìm chết, nhưng nếu cướp được, cả Hồng Quân và La Hầu đều phải bị Lăng Tiêu kiềm chế.

Phú quý hiểm trung cầu, liều một phen!

Lăng Tiêu lập tức tế ra Chư Thiên Khánh Vân, hạo nhiên chính khí tỏa ra, sau đó tế ra Hoàng Tuyền Thiên Bia, Định Hải Thần Châu, Hỗn Độn Hồ Lô mãnh liệt công kích Tai Ách Chi Liên.

Sau mấy chục đòn, Tai Ách Chi Liên vỡ nát, hóa lại thành Tai Ách Chi Kiếm.

Tai Ách Ma Thần nhíu mày, thoát khỏi chiến trường với Hồng Quân, xông về phía này.

"Đừng cứng đối cứng!" Lăng Tiêu dặn dò Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một tiếng, hóa thành bản thể lao về phía Bách Giám và Khương Tử Nha đang chiêu hồn.

"To gan!" Tai Ách Ma Thần biết Lăng Tiêu muốn làm gì, mạnh mẽ ném Tai Ách Chi Kiếm ra, với tốc độ cực nhanh đánh về phía Lăng Tiêu.

"Hỏa Độn!" Lăng Tiêu nào dám cứng rắn tiếp nhận, toàn thân Thái Dương Chân Hỏa bùng phát, xé rách không gian biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngoài vạn dặm.

Đây là thần thông Lăng Tiêu dùng Thái Dương Chân Hỏa kết hợp với Không Gian pháp tắc tiểu thành mà lĩnh ngộ ra.

Tai Ách Chi Kiếm mất mục tiêu, đánh về phía Phong Thần Bảng.

Tuy Tai Ách Ma Thần kịp thời thu hồi, nhưng một tia dư âm sức

mạnh vẫn đánh trúng Phong Thần Bảng, đánh bay toàn bộ tiên hồn vừa mới chiêu vào.

Hồng Quân cũng phản ứng lại, cướp đoạt Phong Thần Bảng mới là quan trọng nhất.

Thế là toàn lực một kích bức lui La Hầu và nhị lân, diễn hóa một bàn tay lớn chộp về phía Phong Thần Bảng.

Tai Ách Ma Thần dốc toàn lực thúc đẩy Tai Ách pháp tắc đánh vào bàn tay lớn.

Bàn tay lớn không kiểm soát được mà lệch đi, chân lý của Tai Ách pháp tắc chính là tai nạn và ách vận, ách vận gia thân, tất nhiên sẽ gặp xui xẻo.

Bàn tay lớn lệch đi, nhưng vẫn bắt được những tiên hồn kia.

Tai Ách Ma Thần thì cướp được Phong Thần Bảng.

Muốn phong thần, tiên hồn và Phong Thần Bảng thiếu một cũng không được.

Hai bên mỗi người được một thứ, ai cũng đừng hòng hoàn thành phong thần.

Ít nhất là đã ngăn cản được Ma Đạo Phong Thần, Hồng Quân thở phào nhẹ nhõm, cũng không đoái hoài đến Bất Tử Hỏa Sơn vẫn đang phun trào, bay về phía Hỗn Độn ngoại thiên.

Nhị lân không cần nói nhiều, La Hầu và Tai Ách Ma Thần hôm nay thế tất phải hoàn thành phong thần.

Hôm nay có nhị lân tương trợ, là cơ hội tốt nhất để hạ Hồng Quân.

Thế là bốn người đuổi theo Hồng Quân về phía Hỗn Độn ngoại thiên.

Chư Thánh đang kịch chiến cũng sợ đánh nát Hồng Hoang, cùng

bay về Hỗn Độn ngoại thiên.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cũng theo qua.

Chư Thánh rời đi, trời rung đất chuyển ngừng lại, sinh linh Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bất Tử Hỏa Sơn vẫn đang phun trào, khói đen che trời lấp đất, tựa như tận thế.

Hạo Thiên lúc này cuối cùng cũng dám ra mặt, hiệu triệu chúng đại năng cùng nhau, muốn dùng pháp lực phong bế Bất Tử Hỏa Sơn.

Hồng Hoang nếu bị hủy, tranh giành cái gì cũng không có ý nghĩa.

Các tộc, các giáo phái lúc này đều bỏ qua hiềm khích cũ, cùng ra tay ngăn chặn trận tai nạn này.

Vu Tộc, Yêu Tộc, Kỳ Lân Tộc, Long Tộc, Phượng Tộc, Tứ Giáo, Kim Ô môn hạ đều đến.

Nhưng với năng lực của bọn họ căn bản không thể trấn áp được Bất Tử Hỏa Sơn.

Cuối cùng là Phượng tộc đại trưởng lão Chu Tước nghĩ ra cách, Nam Minh Ly Hỏa là bản mệnh thần hỏa của Phượng tộc, dẫn dắt Phượng tộc hấp thụ Nam Minh Ly Hỏa ẩn chứa bên trong.

Lúc này, những người khác thì nhân cơ hội dùng đại pháp lực khống chế dung nham.

Làm như vậy tuy không ngăn được Bất Tử Hỏa Sơn phun trào, nhưng có thể khống chế được diện tích bị ảnh hưởng.

Tai nạn coi như được tạm hoãn.

Còn ở Hỗn Độn ngoại thiên, đại chiến vẫn tiếp tục, La Hầu, Tai Ách cùng với nhị lân vây công Hồng Quân.

Dư âm đại chiến quá mạnh, Thánh Nhân cũng có thể bị dư âm đánh nát, ba huynh đệ Lăng Tiêu không dám đến quá gần.

Đây không phải là họ không giúp, mà là không giúp nổi.

Ở một bên khác, Côn Bằng dựa vào tốc độ du đấu Tứ Hung Thần, Minh Hà dựa vào Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Tiên Thiên Chí Bảo Điên Đảo Chung do La Hầu ban, triền đấu Thông Thiên.

Điên Đảo Chung điên đảo càn khôn và thời không, tuy Minh Hà không làm gì được Thông Thiên, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận cũng không vây được hắn, luôn có thể lợi dụng Điên Đảo Chung điên đảo thời không để chạy thoát.

Năm Thánh còn lại cũng cùng Thượng Cổ Ngũ Trùng đánh nhau kịch liệt vô cùng.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Nữ Oa chiếm thế thượng phong tuyệt đối, nhưng khổ nỗi có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai cái bình dầu, hai người hiện tại chỉ có tu vi Thánh Nhân nhất trọng thiên, bị Văn đạo nhân và Lục Sí Kim Thiền đè đánh.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Nữ Oa phải phân tâm tương trợ, dẫn đến nhất thời không hạ được Thượng Cổ Ngũ Trùng.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu giả vờ muốn giúp Hồng Quân, tìm kiếm cơ hội bên cạnh, nhưng cố tình không đi giúp Thiên Định Lục Thánh.

Bên này đánh nhau ác liệt, Hồng Hoang thì lại lần nữa rung chuyển, Thân Công Báo bắt đầu phong thần, Nhân Thư Sơn Hải Kinh hiện hóa trên bầu trời thành Triều Ca.

Sắc mặt Hồng Quân trở nên khó coi vô cùng, sâu sắc nhìn ba huynh đệ Lăng Tiêu một cái, lúc này cũng phản ứng lại mình bị tính kế rồi.

Đạo ma tương tranh, kết quả Nhân Đạo đắc lợi.

Nhân Đạo phục hồi, Thiên Đạo muốn độc bá Hồng Hoang sẽ khó khăn.

Nhân tộc khí vận cũng sẽ không cung dưỡng ông, điều này đối với Hồng Quân là không thể chấp nhận.

Thế là, Hồng Quân giận dữ bức lui bốn người La Hầu, muốn trở về Hồng Hoang ngăn cản.

"Kiệt kiệt, lão giả, không ngờ cuối cùng ngươi vẫn bị đâm sau lưng phải không?

Ngô Ma Đạo không thể phong thần, ngươi Thiên Đạo cũng đừng hòng phong thần, ở lại đây cho bản tọa!" La Hầu phát ra một tiếng cười quái dị, toàn lực ngăn cản Hồng Quân.

Tuy hắn không tính kế thành công Lăng Tiêu, nhưng Hồng Quân bị thiệt, thế là đủ rồi.

Hồng Quân sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Tuy ông chiếm thế thượng phong, nhưng muốn hạ gục bốn người này cũng không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

"Tam Kim Ô, các ngươi cũng đầu quân cho La Hầu rồi sao?" Hồng Quân giận dữ chất vấn.

"Không có, chỉ là Ma Tổ nói cho ta biết, Nhân Đạo cũng có thể phong thần.

Nhân Đạo phục hồi, Nhân tộc sẽ ngày càng cường đại, trở thành nhân vật chính thật sự của Hồng Hoang, khí vận Nhân tộc cung dưỡng mà ta được hưởng cũng sẽ càng nhiều!" "Ma Tổ còn nói cho ta biết, Nhân tộc tiến hành Thiên Đạo Phong Thần, sau này Nhân tộc phải thần phục Thiên Đạo, khí vận Nhân tộc sau này phải cung dưỡng Thiên Đạo, không liên quan gì đến ta." "Khí vận Nhân tộc là do ta khổ cực tranh thủ được, người không vì mình trời tru đất diệt, ta đành

phải liều một phen!” Lăng Tiêu đổ hết mọi chuyện lên đầu La Hầu.

Chương 232

Hắn biết, La Hầu sẽ không phủ nhận, vì La Hầu còn muốn giữ lại hắn, một dị số, để đối phó Hồng Quân.

Sự thật cũng đúng như vậy, La Hầu phát ra một tiếng cười quái dị, không hề phủ nhận, mà còn tiếp tục ly gián: "Thiên Định Lục Thánh, lão sư tốt của các ngươi đã động tay động chân trong Hồng Mông Tử Khí.

Thiên Đạo và Hồng Quân dung hợp thành một thể, cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng qua là nô lệ của Hồng Quân!" "Tam Thanh, các ngươi là hậu duệ Bàn Cổ, Hồng Hoang là của Bàn Cổ, các ngươi trời sinh có đại khí vận gia thân, căn bản không cần bái Hồng Quân làm sư cũng đã định thành Thánh!" "Hồng Quân thu các ngươi làm đồ đệ, chẳng qua là thèm muốn khí vận trên người các ngươi.

Các ngươi có Khai Thiên Công Đức hộ thể, hắn không dám động đến các ngươi, thế là dùng Hồng Mông Tử Khí khống chế các ngươi!" "Ba tên ngu ngốc, thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Quân chẳng qua là một trung cấp Ma Thần, Bàn Cổ liếc mắt cũng không thèm nhìn.

Các ngươi thân là hậu duệ Bàn Cổ, lại bái hắn làm sư, làm mất hết mặt mũi của Bàn Cổ!" "Hồng Hoang là của Bàn Cổ, nhưng nay Hồng Hoang chỉ biết Hồng Quân mà không biết Bàn Cổ.

Hồng Quân chim cưu chiếm tổ chim khách mưu đoạt Hồng Hoang, các ngươi còn giúp hắn, kiệt kiệt…." La Hầu điên cuồng trào phúng, vạch trần tất cả.

Thiên Định Lục Thánh nghe xong sắc mặt biến đổi, không dám tin nhìn về phía Hồng Quân: "Lão sư, hắn nói đều là thật sao?" "Đừng nghe hắn nói bậy, ma giỏi nhất là mê hoặc lòng người!" Hồng Quân

sắc mặt âm trầm đến mức sắp nhỏ ra nước.

“Kiệt kiệt, ta dám hướng Đại Đạo thề, ngươi dám không?” La Hầu mỉa mai.

“Hừ, ngươi chẳng qua là một luồng nguyên thần, hướng Đại Đạo thề có ích gì?” Hồng Quân chuyển chủ đề, không dám đáp lời.

“Vậy ngươi hướng Đại Đạo thề đi, chứng minh chính mình!” La Hầu không buông tha.

“Bần đạo không thẹn với lòng, các ngươi muốn hủy diệt Hồng Hoang, bần đạo vì Bàn Cổ bảo vệ Hồng Hoang.

Nếu không có bần đạo, Hồng Hoang sớm đã bị Thần Nghịch hủy diệt rồi!” “Bần đạo tuy ký du khí vận Hồng Hoang, nhưng cũng đã bảo vệ Hồng Hoang!” Hồng Quân tiếp tục tránh nặng tìm nhẹ.

“Hồng Hoang vốn có lục đạo, ngươi sửa đổi lượng kiếp, ý đồ áp chế năm đạo còn lại, để Thiên Đạo độc bá Hồng Hoang, thu hoạch khí vận cho mình sử dụng.” “Nếu không phải bản tọa, Địa Đạo Hồng Hoang sẽ vĩnh viễn ngủ say.

Hồng Hoang chỉ có một đạo, sẽ ngày càng yếu đi.

Đây chính là cái gọi là bảo vệ Hồng Hoang của ngươi?

Chỉ là thành toàn cho một mình ngươi mà thôi, đừng nói hay như vậy.” La Hầu điên cuồng vạch mặt, thuận tiện che chở cho Lăng Tiêu một chút.

Dù sao hắn cũng và Hồng Quân không chết không thôi, bảo vệ Lăng Tiêu, đặt một dị số bên cạnh Hồng Quân, rất có lợi.

Mà Thiên Định Lục Thánh chấn kinh không thể tả.

Mưu đồ của Đạo Tổ lại lớn đến như vậy, tính kế tất cả mọi người trong Hồng Hoang, ngay cả lượng kiếp cũng có thể sửa đổi.

Vậy rốt cuộc, Đạo Tổ là tốt, hay Ma Tổ là tốt.

“Như nay Phong Thần lượng kiếp, ngươi lại muốn ngăn cản Nhân Đạo phục hồi, dùng Thiên Đạo nô dịch Nhân tộc.

Có bản tọa ở đây, ngươi đừng hòng, kiệt kiệt!” La Hầu tiếp tục bóc phốt.

“Nói bậy!” Hồng Quân đã không còn sức phản bác, chỉ có thể không thừa nhận.

“Nói bậy?

Vậy chúng ta cùng xem, sau khi Nhân Đạo phục hồi, Hồng Hoang có phải trở nên mạnh hơn không!” La Hầu lạnh lùng chế nhạo.

Hồng Quân đương nhiên không muốn, toàn lực xuất kích, muốn ngăn cản Nhân Đạo Phong Thần.

Bốn người La Hầu liều mạng ngăn cản.

Thiên Định Lục Thánh cũng không còn tâm trạng đánh nhau với Minh Hà và những người khác, đến bên cạnh ba huynh đệ Lăng Tiêu.

“Nhân Đạo Phong Thần kết thúc, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Xin Đạo Tổ đừng ngăn cản, chúng ta muốn một câu trả lời.” Lăng Tiêu mở miệng nói.

Thiên Định Lục Thánh hiếm thấy đứng cùng một chiến tuyến với Lăng Tiêu, cũng muốn một câu trả lời.

“Kiệt kiệt, Hồng Quân, ngươi nên rõ, ngươi đánh bại chúng ta cần thời gian, ngươi không kịp ngăn cản đâu.

Không bằng dừng tay, để các đồ đệ tốt của ngươi xem sự thật!” La Hầu cười quái dị.

“Ngươi nói là thật thì sao?

Hồng Hoang là do Bàn Cổ sáng tạo, nhưng lại là bần đạo bảo vệ.

Bần đạo lấy một chút lợi ích thì có gì không được!" Sự đã đến nước này, Hồng Quân cũng không giả vờ nữa.

Đầu óc Thiên Định Lục Thánh ong ong, hình tượng cao thượng, vĩ đại, tiên phong đạo cốt của Đạo Tổ trong lòng họ ầm ầm sụp đổ.

Vốn tưởng rằng Đạo Tổ siêu nhiên vật ngoại, đều là vì Hồng Hoang tốt, không ngờ Đạo Tổ lại đang tính kế cả Hồng Hoang, một tên ngụy quân tử.

"Điểm này không thể phủ nhận.

Ban đầu Thần Nghịch và bản tọa đều muốn hủy diệt Hồng Hoang, báo thù Bàn Cổ, là ngươi ra sức ngăn cản." "Là ngươi bảo vệ Hồng Hoang, nhưng thế thì sao?

Bản tọa chính là xem thường ngươi, chính là muốn vạch trần bộ mặt giả dối của ngươi, chính là không cho ngươi được như ý!" La Hầu cười xấu xa.

Trong lúc hai người đấu võ mồm, Nhân Đạo Phong Thần đã hoàn thành.

Hồng Hoang chấn động, Nhân Đạo phục hồi, giữa trời đất lại có thêm một luồng sức mạnh.

Quan trọng nhất là Thiên, Địa, Nhân tam đạo đều phục hồi, linh khí Hồng Hoang rõ ràng nhanh chóng trở nên nồng đậm hơn, thậm chí có dấu hiệu chuyển biến thành tiên thiên linh khí.

Lục đạo bản nguyên, thực chất chính là máy chuyển hóa linh khí của Hồng Hoang, hấp thu linh khí trong Hỗn Độn, lọc xong rồi rót vào Hồng Hoang.

"Nhân Đạo tại thượng, ngô là Nhân tộc Thiên Hoàng Toại Nhân

Thị, dẫn dắt Nhân tộc phát triển, định hôn giá, giữ lửa, định tam cương ngũ thường, định sinh tiêu, truyền Nhân tộc bát quái chi đạo, khiến Nhân tộc khai hóa……" Toại Nhân Thị bay đến trên bầu trời thành Triều Ca, hướng Nhân Đạo trình bày công tích của mình.

Tiếng nói vừa dứt, Nhân Đạo hạ xuống công đức Nhân Đạo bàng bạc, bao phủ Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị hấp thu công đức Nhân Đạo, tu vi tăng vọt, rất nhanh đã đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhân Đạo ban xuống thánh ngân Nhân Đạo hoàng khí, Toại Nhân Thị trực tiếp thành Thánh, thiên hoa loạn trụy, tiên âm lượn lờ, Hồng Hoang cùng chúc mừng.

Tiếp theo, Thần Nông Thị, Hiên Viên Thị, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Đế Tân, Tỷ Can đều hướng Nhân Đạo trình bày công tích của mình.

Thần Nông Thị, Hiên Viên Thị, Thường Hi, Hi Hòa trực tiếp chứng đắc Nhân Đạo Thánh Nhân.

Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử công tích lớn, tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, được Nhân Đạo ban cho Nhân Đạo hoàng khí, thánh ngân đã có, chỉ còn thiếu một cơ duyên là có thể chứng đạo thành Thánh.

Tây Vương Mẫu công tích không quá lớn, tu vi tuy tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lại không được Nhân Đạo ban cho thánh ngân.

Tỷ Can công tích rất lớn, kiếp trước là sư của Nhân tộc, vì Nhân tộc sáng tạo chữ viết, truyền thừa văn minh, kiếp này chủ trì phong thần, từ một phàm nhân trực tiếp thành tựu Chuẩn Thánh, còn được Nhân Đạo ban cho thánh ngân.

Đế Tân là Nhân Hoàng đương nhiệm, dẹp loạn phản chính, hoàn

thành Nhân Đạo Phong Thần, cũng nhận được lượng lớn công đức, thành tựu Chuẩn Thánh, nhưng không có thánh ngân.

Đế Tân nhân danh Nhân Hoàng, trình bày công đức của Ngũ Đế.

Nhưng Ngũ Đế đã qua đời, thế là Nhân Đạo hạ xuống công đức, một phần rơi vào khí vận Huyền Điểu, khí vận Nhân tộc tăng vọt, phần còn lại rơi vào Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Hiên Viên Kiếm, Không Động Ấn và Sơn Hải Kinh.

Bốn món pháp bảo trực tiếp tăng cấp thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Đế Tân lại trình bày công tích của Nhân tộc Thánh Phụ Lăng Tiêu, Nhân Đạo lại lần nữa hạ xuống công đức, lượng lớn công đức kim quang bay về phía Hỗn Độn ngoại thiên.

Chương 233

Lăng Tiêu nghĩ một lát, hắn là Đại Đạo Thánh Nhân, công đức Nhân Đạo đối với hắn tác dụng có hạn, thế là vẫy tay, đánh trả công đức về, chia làm bốn phần, đánh vào trong cơ thể Tam Tiêu và Trấn Nguyên Tử, trực tiếp giúp bốn người thành tựu Nhân Đạo Thánh Nhân.

"Tạ Lăng Tiêu đạo hữu!" "Tạ sư tôn!" Trấn Nguyên Tử và Tam Tiêu mừng rỡ, hướng về Hỗn Độn ngoại thiên bái một cái.

Đế Tân trong lòng ngưỡng mộ, tiếp tục hướng Nhân Đạo trình bày công tích.

Bảo vệ Nhân tộc, từng vì Nhân tộc chinh chiến, như Kim Ô môn hạ, đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ đều nhận được công đức Nhân Đạo.

Thân Công Báo, quốc sư này, nhận được nhiều nhất, dù sao cũng đã hoàn thành Nhân Đạo Phong Thần, trực tiếp phi thăng Chuẩn Thánh cảnh.

Những người khác không có sự đề thăng rõ rệt, Dương Tiễn đột phá Đại La Kim Tiên.

Khương Hoàng hậu, Thương Dung, Khương Hoàn Sở, những người đã hi sinh vì Nhân tộc, đều lập địa thành tiên.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng nhận được không ít công đức Nhân Đạo, nhưng hai người cũng không nhận, đánh trả lại, đều cho Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên, Tây Vương Mẫu không nhận được thánh ngân, dưới sự gia trì của lượng lớn công đức, Tây Vương Mẫu trực tiếp đột phá tệ đoan của việc trảm tam thi, tam thi hợp nhất, cưỡng ép tiến vào Á

Thánh cảnh.

Xuất hiện một loạt Nhân Đạo Thánh Nhân, Nhân Đạo đại hưng, linh khí Hồng Hoang ngày càng nồng đậm, chỉ thiếu một chút nữa là có thể hóa thành tiên thiên linh khí.

Cùng lúc đó, Nhân Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân dường như đều nhận được chỉ dẫn gì đó.

Ngay cả Thiên Định Lục Thánh cũng đến Bất Tử Hỏa Sơn, ăn ý điều động một trong tam đạo, trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Tam đạo cùng hạ công đức, những đại năng trước đó tham gia trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn đều nhận được công đức.

Kiếp khí giữa trời đất bắt đầu tiêu tan, ngay cả các tộc vốn bị kiếp khí quấn thân, kiếp khí trong cơ thể cũng hóa giải.

Tam đạo đồng xuất, phổ thiên đồng khánh, dường như báo hiệu Hồng Hoang sẽ bước vào một thời đại mới.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc và Vu tộc vui mừng khôn xiết, không còn kiếp khí quấy nhiễu, có nghĩa là có hy vọng.

Duy chỉ có Yêu Tộc không cười nổi, Yêu Tộc bị La Hầu hại thảm, ngoại trừ Cửu Anh và bốn vị đại yêu khác, những người từ Đại La Kim Tiên trở lên đều chết sạch.

Tuy nhiên, có thể tiếp tục tu luyện thì còn có hy vọng.

Chư Thánh sau khi trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn, đồng loạt đến Hỗn Độn ngoại thiên.

“Lão sư, người thật sự đã lừa chúng ta!” Thông Thiên phẫn nộ nhìn Hồng Quân.

Mười hai Tổ Vu sớm đã biết, đều chuẩn bị sẵn sàng bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để chém Hồng Quân.

Nhân Đạo Thánh Nhân cũng phẫn nộ nhìn Hồng Quân.

"Hừ, nếu không có bần đạo, Hồng Hoang sớm đã bị Thần Nghịch hoặc La Hầu hủy diệt, căn bản sẽ không có các ngươi, các ngươi không có tư cách thảo phạt bần đạo!" "Hồng Hoang là do bần đạo bảo vệ, vốn dĩ nên là của bần đạo!" "Bần đạo đã dung hợp làm một với Thiên Đạo Hồng Hoang, bần đạo nếu chết, Hồng Hoang không có Thiên Đạo, sẽ vĩnh viễn là tàn khuyết!" Hồng Quân lạnh lùng nhìn mọi người.

Mọi người bị nghẹn họng nhất thời không biết nói gì.

Hồng Quân đúng là đã tính kế Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang cũng thực sự là do Hồng Quân bảo vệ.

Nếu không có Hồng Quân, bọn họ ngay cả cơ hội hóa hình cũng không có, bọn họ dường như thực sự không có tư cách thảo phạt Hồng Quân.

Ngay cả mười hai Tổ Vu tính khí nóng nảy nhất cũng im lặng.

"Đúng vậy, bọn họ đều không có tư cách thảo phạt ngươi.

Không cần thiết phải đánh đánh giết giết, có thể cùng tồn tại mà!" "Lục đạo phục hồi, Hồng Hoang mới có thể hoàn thiện, ngày càng tốt hơn.

Thiên, Địa, Nhân tam đạo đều đã phục hồi.

Bây giờ lượng kiếp vẫn chưa hoàn toàn qua đi, để Ma Đạo phục hồi, linh khí Hồng Hoang tất nhiên sẽ nghịch chuyển thành tiên thiên linh khí, lại lần nữa sinh ra tiên thiên sinh linh, tiên thiên dị bảo, để Hồng Hoang ngày càng mạnh hơn." La Hầu thản nhiên cười.

Chỉ cần lôi kéo tam đạo Thánh Nhân, đánh thức Ma Đạo, Hồng Quân sẽ không làm gì được hắn nữa.

“Hừ, đừng hòng, không có ngươi Ma Đạo mới là Ma Đạo thật sự.

Vẫn chưa đến lúc Ma Đạo phục hồi.” “Sự đã đến nước này, vậy nói cho rõ.

Vu Yêu lượng kiếp là để phục hồi Địa Đạo, Phong Thần lượng kiếp là để phục hồi Nhân Đạo, lượng kiếp tiếp theo là Phật Đạo đại hưng, không có Ma Đạo.” Hồng Quân cũng không giả vờ nữa, La Hầu quả thực là ác mộng của ông, phải diệt La Hầu.

“Phật Đạo đại hưng?!” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mắt sáng lên.

Tam Thanh và Nữ Oa thì nhíu mày, sao chuyện tốt nào cũng bị hai tên lừa trọc này chiếm hết.

“Ngươi đều đã sửa đổi lượng kiếp, chứng tỏ lượng kiếp không phải là định sẵn.

Để Ma Đạo phục hồi sớm, gia tốc Hồng Hoang hoàn thiện, có gì không tốt!” “Đạo ma tương sinh, chỉ có Ma Đạo phục hồi, mới có thể chế hành Thiên Đạo, ngăn cản Hồng Quân lại giở trò âm mưu quỷ kế, các ngươi phải nghĩ cho kỹ!” La Hầu mê hoặc.

“Hừ, âm mưu quỷ kế, bần đạo ít nhất sẽ bảo vệ Hồng Hoang.

Các ngươi nghĩ cho kỹ, La Hầu không có điểm dừng.

Khi cần thiết, La Hầu sẽ hủy diệt Hồng Hoang.” “Không có La Hầu Ma Đạo, mới là Ma Đạo thật sự thuộc về Hồng Hoang.” “Cùng bần đạo tiêu diệt La Hầu, bần đạo có thể hướng Đại Đạo thề, Thiên, Địa, Nhân tam đạo hòa bình chung sống, không gây khó dễ cho nhau!” Hồng Quân lạnh lùng hừ.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

Tam Kim Ô từ trước đến nay đều do Lăng Tiêu quyết định, mà Nhân Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân, hiện nay đều lấy Tam

Kim Ô làm chủ.

Chỉ cần thuyết phục được Lăng Tiêu, La Hầu sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Ma Tổ, xin lỗi, vô cùng cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết chuyện Nhân Đạo Phong Thần, nhưng ngươi quá nguy hiểm." "Đạo Tổ dù sao cũng đã bảo vệ Hồng Hoang.

Đạo Tổ dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, Hồng Hoang hủy diệt, đối với Đạo Tổ cũng có ảnh hưởng rất lớn." "Cho nên, ta vẫn cảm thấy Đạo Tổ đáng tin hơn." Lăng Tiêu vốn không định thực sự tin tưởng La Hầu.

La Hầu thật sự quá nguy hiểm, nguy hiểm hơn cả Hồng Quân, hành sự ngang ngược không kiêng nể gì, không có điểm dừng, căn bản không quan tâm đến cái gọi là danh tiếng, hoàn toàn là một kẻ điên.

Ví như La Hầu muốn giết hắn, căn bản sẽ không có bất kỳ e dè nào, trực tiếp động thủ.

Còn Hồng Quân thì khác, Hồng Quân là ngụy quân tử, cần mặt mũi, cần danh tiếng, hơn nữa Hồng Quân còn muốn mưu đoạt khí vận Hồng Hoang, không có lý do đủ danh chính ngôn thuận, Hồng Quân không dễ ra tay với hắn.

Chủ yếu là Hồng Quân không có bản lĩnh lớn như La Hầu, danh tiếng xấu, thì không dễ thu hoạch khí vận.

La Hầu có thể dùng Ma Đạo khiến chúng sinh nhập ma, triều bái Ma Tổ để thu hoạch khí vận.

Còn Hồng Quân không có năng lực này, chỉ có thể xây dựng một hình tượng quang huy vĩ đại, để chúng sinh tín ngưỡng.

Ma Đạo phục hồi, La Hầu tất định thực lực đại tăng, áp chế Hồng Quân, đạo tâm chủng ma, đối với Hồng Hoang, đối với bọn họ, đều là

một trận tai nạn.

Thực tế, Lăng Tiêu từ đầu đến cuối vốn không nghĩ đến việc Nhân Đạo và Ma Đạo cùng phong thần, chẳng qua là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ với La Hầu mà thôi.

La Hầu cũng tương tự như vậy, trước đó đã gài Lăng Tiêu một vố, muốn dùng Ma Đạo nô dịch Nhân tộc.

Đều là cáo già ngàn năm, có những lời nghe rồi thôi.

Hồng Hoang là nơi thực tế nhất, quy tắc sinh tồn chính là mạnh được yếu thua, người không vì mình trời tru đất diệt, đâu có đạo nghĩa gì để nói.

Không có lời thề Đại Đạo, nói chuyện chẳng khác gì đánh rắm.

Chương 234

"Tốt, tốt lắm!

Thú vị, ngươi hoàn thành Nhân Đạo Phong Thần, liền muốn đối với bản tọa qua cầu rút ván, phản bội bản tọa là phải trả giá đắt!" La Hầu cười lạnh.

"Lẫn nhau cả thôi, Ma Tổ trước đó không phải cũng đã gài ta một vố, muốn cướp trước một bước Ma Đạo Phong Thần, nô dịch Nhân tộc sao?" "Chẳng qua, Ma Tổ có chút quá vội vàng rồi, Đại Thương còn chưa diệt, Nhân Hoàng không khuất phục Ma Đạo, Ma Đạo không thể nô dịch Nhân tộc!" Lăng Tiêu hoàn toàn không sợ.

"Ha ha, Thiên Định Lục Thánh căn bản không chơi lại ngươi, Đại Thương căn bản không thể bị diệt, ngươi thật sự sẽ ngoan ngoãn hợp tác với bản tọa sao?" "Không bằng ra tay sớm, xuất kỳ bất ý, đánh thức Ma Đạo quan trọng hơn, nô dịch một nửa Nhân tộc cũng không tồi." "Các ngươi thật sự cho rằng có thể ngăn cản bản tọa đánh thức Ma Đạo sao?

Dù không phong thần, bản tọa vẫn có cách đánh thức Ma Đạo!" "Kiệt kiệt, hiến tế đi!" Tiếng cười quái dị của La Hầu vang vọng khắp Hỗn Độn ngoại thiên, truyền vào Hồng Hoang.

"Không ổn, hắn muốn dùng chúng sinh hiến tế, đánh thức Ma Đạo, mau ngăn hắn lại." Hồng Quân sắc mặt biến đổi.

Lúc này kiếp khí tiêu tan, thiên cơ không còn hỗn loạn, Lăng Tiêu và những người khác đều có thể dùng thần thức cảm ứng được tình hình Hồng Hoang.

Tây Kỳ của Nhân tộc, Bắc Bá Hầu, v.v., rất nhiều chư hầu trong lãnh thổ, còn có rất nhiều Yêu Tộc, thành viên Long Tộc, gần như hơn

nửa sinh linh Hồng Hoang đều nhập ma, lúc này trên người tỏa ra ma khí, quỳ trên đất triều bái Ma Đạo, tự mình hiến tế, hóa thành ma khí.

Ma khí cuồn cuộn tràn ngập Hồng Hoang, trời đất tối sầm lại.

"Muộn rồi, bản tọa bố cục lâu như vậy, há có thể đem tất cả hy vọng đều đặt lên Phong Thần?" La Hầu cười lớn.

Tiếng cười vừa dứt, Hồng Hoang lại lần nữa chấn động, đây là điềm báo Ma Đạo phục hồi.

"Cướp lại Phong Thần Bảng, hoàn thành Thiên Đạo Phong Thần, đạo ma tương khắc, Thiên Đạo đại hưng là có thể ngăn cản Ma Đạo phục hồi." Hồng Quân nhanh chóng nghĩ ra cách, toàn lực xuất kích, lại lần nữa một đánh bốn.

"Tai Ách, mang Phong Thần Bảng mau đi, đợi Ma Đạo phục hồi rồi quay lại!" La Hầu cũng có cách đối phó.

Tai Ách nhanh chóng thoát khỏi vòng chiến, đi về phía sâu trong Hỗn Độn.

"Chặn hắn lại!" Hồng Quân muốn ngăn cản, nhưng bị La Hầu và nhị lân giữ chặt, không còn cách nào, chỉ có thể nhìn về phía Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu.

Thiên Định Lục Thánh ông căn bản không dám hy vọng, hoặc là nói không hy vọng nổi.

"Đạo Tổ, ta thấy không bằng chúng ta hợp lực giết Ma Tổ đi.

Chỉ cần Ma Tổ chết, Ma Đạo phục hồi đối với Hồng Hoang có lợi vô hại." Lăng Tiêu không muốn Thiên Đạo đại hưng, Ma Đạo phục hồi, còn có thể chế hành Thiên Đạo, lại hợp lực Địa Đạo và Nhân Đạo, Hồng Quân muốn động đến họ cũng không được.

Đã làm thì làm cho triệt để, lợi ích Lăng Tiêu muốn chiếm hết, trở

thành người hưởng lợi lớn nhất.

"Ngươi….." "Ngươi….." Hồng Quân và La Hầu đồng thời trừng mắt, đều không ngờ Lăng Tiêu lại tham lam không biết chán như vậy, thật sự không sợ bọn họ liên thủ diệt ngươi trước.

Nhưng hắn và Hồng Quân, dường như căn bản không có khả năng liên thủ, Lăng Tiêu đại khái cũng nắm chắc điểm này.

Không ngờ, bọn họ cuối cùng đều bị một tiểu bối tính kế!

"Lên, vây giết Ma Tổ." Lăng Tiêu nói làm là làm, tế ra Hoàng Tuyền Thiên Bia đánh về phía La Hầu.

Chỉ cần có thể quấy nhiễu La Hầu là được, chuyện đánh bị thương La Hầu, hắn hiện tại không dám nghĩ.

Thiên Định Lục Thánh lúc này đều theo bản năng nghe theo chỉ huy của Lăng Tiêu, tế ra pháp bảo tấn công La Hầu.

Thập Nhị Tổ Vu cũng dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hồi ra hư ảnh Bàn Cổ.

Còn Côn Bằng, Minh Hà, Thượng Cổ Ngũ Trùng, nhiều Thánh Nhân ra tay như vậy, bọn họ muốn ngăn cũng không ngăn được, dứt khoát trực tiếp bỏ La Hầu, chạy trốn vào sâu trong Hỗn Độn.

La Hầu cũng không ngăn cản.

Tai Ách Ma Thần không còn ở đây, Hồng Quân vốn đã giảm bớt áp lực.

Sự đã đến nước này, chỉ có thể diệt La Hầu trước rồi nói sau, thế là toàn lực mạnh mẽ tấn công La Hầu.

Trước sau giáp công, La Hầu biết mình hôm nay không qua được rồi.

"Ha ha, thật là một Tam Túc Kim Ô, thật là một hậu duệ Bàn Cổ,

gan đủ lớn, dám nghĩ dám làm, có dũng có mưu, không làm mất mặt Bàn Cổ!" "Hôm nay bản tọa chịu thua.

Nhưng, Hồng Quân cũng không được lợi, cũng không tệ!" "Đợi bản tọa chân thân giáng lâm, nhất định sẽ chơi đùa với ngươi thật tốt!" La Hầu cười lớn mấy tiếng, trực tiếp tự bạo, Hỗn Độn ngoại thiên nhất thời ma khí cuồn cuộn.

Hồng Quân ở gần, bị nổ cho lùi lại.

Diệt Thế Hắc Liên và Thí Thần Thương đều bị nổ bay ra.

Lăng Tiêu mắt lanh tay lẹ, trực tiếp thi triển Hỏa Độn chi thuật đuổi theo Thí Thần Thương.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng tâm linh tương thông, đi cướp Diệt Thế Hắc Liên.

Tuy nhiên, Hồng Quân ra tay nhanh hơn, vung một cây phất trần, cuốn Diệt Thế Hắc Liên đi.

Lăng Tiêu thì thành công cướp được Thí Thần Thương.

Trong khoảnh khắc cầm được Thí Thần Thương, Lăng Tiêu liền nghe thấy giọng nói của La Hầu vang lên: "Tiểu tử, không muốn nguyên thần Nguyên Phượng cùng bản tọa đồng quy vu tận, thì hãy bảo vệ luồng nguyên thần này của bản tọa bất diệt." "Sức mạnh luồng nguyên thần này của bản tọa đã còn lại không nhiều, không uy hiếp được ngươi.

Bản tọa có thể dạy ngươi đối phó Hồng Quân, ngày đó chúng ta cũng đã nói xong, ngươi bảo vệ luồng nguyên thần này của bản tọa bất diệt." Lăng Tiêu có chút đau đầu, tên này thật khó giết.

Nguyên Phượng là mẹ của đồ đệ hắn, hắn cũng không thể không cứu.

Thế là thu Thí Thần Thương vào Chư Thiên Khánh Vân.

Thí Thần Thương, một trong thập đại Tiên Thiên Chí Bảo, giết người không dính nhân quả, chuyên tổn thương nguyên thần, còn đáng sợ hơn cả Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng giết người không dính nhân quả.

Thiên Định Lục Thánh mắt đỏ ngầu, rất muốn cướp, nhưng khổ nỗi Thập Nhị Tổ Vu đang ở đây, chỉ có thể cố gắng kìm nén sự thôi thúc.

Bọn họ nếu ra tay cướp, không tính những Nhân Đạo Thánh Nhân kia, chỉ riêng Tam Kim Ô cộng với Thập Nhị Tổ Vu, đã nhẹ nhàng đánh bại họ rồi.

Bên kia, Hỏa Lân và Thủy Lân vẫn không ngừng tấn công Hồng Quân.

Hai tên này tấn công không mạnh, nhưng sinh mệnh lực và khả năng hồi phục cực mạnh, đánh mãi không chết, như phát điên, cứ phải sống chết với Hồng Quân.

Hồng Quân phiền đến mức không thể nhịn được nữa: "Nguyên Thủy, Trấn Thiên Quan." Nguyên Thủy theo bản năng tế ra Trấn Thiên Quan.

Hồng Quân dễ dàng xóa đi ấn ký do Nguyên Thủy gieo xuống, trong nháy mắt luyện hóa, tế ra Trấn Thiên Quan phong ấn nhị lân vào trong.

"Hừ!" Giải quyết xong nhị lân, Hồng Quân lạnh lùng liếc nhìn Lăng Tiêu một cái, đuổi theo Tai Ách Ma Thần.

Ma Đạo phục hồi đã thành định cục, không thể ngăn cản, vậy thì để Thiên Đạo áp chế Ma Đạo.

Cướp lại Phong Thần Bảng, tiếp tục hoàn thành Thiên Đạo Phong

Thần, Thiên Đạo đại hưng, áp chế Ma Đạo, giảm thiểu ảnh hưởng đối với ông đến mức thấp nhất.

Hồng Hoang, Ma Đạo cuối cùng cũng đã phục hồi.

Chỉ là hải tử trên Hồng Hoang đã khô cạn, Ma Đạo không hiển hóa ra.

Nhưng thực sự đã phục hồi, vì linh khí Hồng Hoang lại lần nữa tăng lên, ngày càng nồng đậm, cuối cùng hình thành chất biến, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí.

Hồng Hoang được tiên thiên linh khí nuôi dưỡng, sẽ lại lần nữa sinh ra tiên thiên sinh linh, căn nguyên của tiên thiên sinh linh mạnh hơn hậu thiên sinh linh rất nhiều.

Ngoài ra, dưới sự thai nghén của tiên thiên linh khí, các loại thiên tài địa bảo cũng sẽ chuyển biến thành tiên thiên chi vật, tiên thiên linh bảo sẽ không còn hiếm hoi như vậy nữa.

Còn nữa, hấp thu tiên thiên linh khí tu luyện, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn không ít, tuổi thọ cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Chương 235

Hồng Hoang trải qua đại tai nạn, sinh linh tử thương quá nửa, nhưng Hồng Hoang cũng đón nhận sự biến đổi về chất, những sinh linh còn sống sót có phúc rồi.

Đối với những sinh linh đã chết là bất công, nhưng thế gian từ trước đến nay chưa từng có công bằng.

Nhân tộc khó khăn lắm mới phát triển lên, lần này một phát, trực tiếp mất đi ba phần tư.

Một phần tư là do đại địa phân liệt, đại địa động gây ra, hai phần tư còn lại là do nhập ma hiến tế.

Những kẻ phản bội Nhân tộc, muốn thần phục Thiên Đạo và Ma Đạo, toàn bộ bị La Hầu mê hoặc hiến tế, không cần Đế Tân ra tay.

Lăng Tiêu hoàn toàn không ngờ sẽ như vậy.

Trong Hỏa Vân Cung còn giấu tám mươi mốt tôn Nhân tộc Đại La Kim Tiên.

Vốn dĩ hắn còn muốn dùng làm át chủ bài, quét sạch phản đồ Nhân tộc.

Không ngờ La Hầu phát nạn sớm, làm rối loạn cả mưu hoạch của Lăng Tiêu và Hồng Quân.

Tuy nhiên, kết quả là tốt, Lăng Tiêu thắng, trở thành người thắng lớn nhất.

Số lượng Nhân tộc giảm mạnh, nhưng khí vận lại mạnh hơn.

Trở lại Hồng Hoang, Lăng Tiêu mời chư Thánh đến Triều Ca ăn mừng.

Đế Tân vội vàng cho người chuẩn bị yến tiệc.

Sau khi phong thần, Thập Thiên Quân và Mộc Linh Thánh Mẫu đều phục sinh, chỉ là từ tiên biến thành thần, tu vi cố định, không thể tăng lên nữa.

Thập Thiên Quân dẫn theo các đệ tử Tiệt Giáo lên bảng đến bái kiến Thông Thiên.

Thần phục Nhân tộc, so với thần phục Thiên Đình, khiến họ dễ chấp nhận hơn.

Còn những tinh thần kia, cười hì hì, nếu Lăng Tiêu sớm nói thẳng cho họ biết, họ là thần của Nhân tộc, họ có thể tự sát lên bảng.

Thần của Nhân tộc, cũng là đi theo tam vị Tinh Hoàng, còn không phải lo thân tử đạo tiêu, hoàn mỹ!

"Lăng Tiêu huynh đệ, ta phục ngươi, đấu trí với Đạo Tổ và Ma Tổ, còn thành người thắng lớn nhất.

Lần này có Ma Đạo chế hành Thiên Đạo, lại thêm Địa Đạo và Nhân Đạo, xem Hồng Quân còn làm gì được chúng ta!" Đế Giang nghênh ngang chen đến bên cạnh Lăng Tiêu, hắn đối với Lăng Tiêu là thật sự phục.

Không nói đâu xa, chỉ riêng đầu óc của Lăng Tiêu, mười hai Tổ Vu bọn họ cộng lại cũng không bằng.

"Ha ha, Ma Tổ muốn gài ta một vố, suýt chút nữa là thua cả ván cờ.

May mà kịp thời phản ứng lại!" Lăng Tiêu tâm trạng rất tốt.

Đừng nhìn hắn thắng có vẻ khá dễ dàng, nhưng chỉ cần sai một bước, hắn sẽ thua cả ván cờ.

Nếu không kịp thời phản ứng, cướp trước một bước tiên hồn

trong Phong Thần Bảng, thì thật sự để La Hầu thành công rồi, Ma Đạo Phong Thần, một nửa Nhân tộc thần phục Ma Đạo, Nhân tộc nguy khốn.

Nếu không phải Lăng Tiêu phát hiện bí mật trong Táng Thiên Quan, thả ra Hỏa Lân và Thủy Lân, La Hầu và Tai Ách căn bản không đánh lại Hồng Quân, Phong Thần Bảng bị Hồng Quân cướp lại, hoàn thành Thiên Đạo Phong Thần, Nhân tộc cũng nguy khốn.

Hỏa Lân và Thủy Lân đã giúp một việc lớn!

Chỉ tiếc là bị Hồng Quân dùng Trấn Thiên Quan phong ấn rồi.

Nếu thu hồi được, sau này còn có thể tiếp tục dùng làm át chủ bài.

Bên này nâng chén trò chuyện vui vẻ, còn Thiên Định Lục Thánh hiện tại vẫn còn ngơ ngác, ngồi ngẩn người.

Bọn họ có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi Lăng Tiêu, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Trước đây họ nghĩ đến việc đấu với Lăng Tiêu, nhưng bây giờ, họ đã không còn tâm tư đó nữa, hoặc là nói không dám có tâm tư đó.

Vốn dĩ họ cho rằng mình và Lăng Tiêu không chênh lệch nhiều, nhưng bây giờ họ mới biết chênh lệch lớn đến đâu.

Họ sợ hãi Đạo Tổ và Ma Tổ, còn Lăng Tiêu lại âm thầm tính kế Đạo Tổ và Ma Tổ, hơn nữa còn thành công.

Đây là dũng khí mà họ căn bản không thể có được.

"Thánh Phụ, không biết ta còn có cơ hội nhận được Nhân Đạo hoàng khí thành Thánh không?" Đế Tân mong chờ nhìn Lăng Tiêu.

Tỷ Can đều nhận được thánh ngân, hắn là Nhân Hoàng lại không có, thực sự ngưỡng mộ.

Trước đây Thánh Phụ đã nói, Nhân Đạo thánh ngân chỉ có mười

hai đạo.

Tam Hoàng, tam vị thánh sư, nhị vị thánh mẫu, Trấn Nguyên Tử, Tỷ Can, một lúc đã hết mười đạo, chỉ còn lại hai đạo, hắn phải tranh thủ một chút.

"Ta tuy là Thánh Phụ của Nhân tộc, nhưng không phải Nhân Đạo Thánh Nhân.

Người đại diện cho Nhân Đạo là Tam Hoàng chứ không phải ta.

Ngươi muốn, phải đi xin Tam Hoàng." Lăng Tiêu lắc đầu.

Đế Tân có chút lúng túng, mong chờ nhìn về phía Tam Hoàng.

"Xem biểu hiện của ngươi.

Nay Nhân tộc nguyên khí đại thương, hãy dẫn dắt Nhân tộc phát triển tốt, cống hiến cho Nhân tộc.

Nay ngươi cũng là Chuẩn Thánh, khi nào đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc đó hãy nói." Toại Nhân Thị nói.

"Vâng!" Đế Tân lập tức có động lực, ít nhất hắn còn có cơ hội.

"Có một chuyện, sau này Nhân tộc nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều cường giả, Chuẩn Thánh sẽ không thiếu.

Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh, đi con đường khí vận, nhưng chỉ thích hợp cho Nhân Hoàng tu luyện." "Chuyện khác không có gì, nhưng Nhân tộc tu luyện ở cảnh giới Chuẩn Thánh, chẳng lẽ cũng phải đi con đường trảm tam thi?" Trấn Nguyên Tử nêu ra vấn đề.

Lăng Tiêu gật đầu, đây đúng là một vấn đề.

Phương pháp tu luyện dưới Chuẩn Thánh, không có gì đáng nói, những gì Hồng Quân truyền thụ không có vấn đề gì.

Có vấn đề là phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh.

Hiện tại chỉ có ba loại: công đức, trảm tam thi, lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Công đức quá khó để có được, Đại Đạo pháp tắc khó lĩnh ngộ, điều kiện trảm tam thi khắc nghiệt, cần pháp bảo đồng căn đồng nguyên để gánh chịu tam thi.

Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu suýt chút nữa đã phế, không dùng pháp bảo đồng căn đồng nguyên để gánh chịu tam thi.

May mà công đức Nhân Đạo hạ xuống đủ nhiều, dùng công đức trảm ra đệ tam thi, lại dùng công đức cứng rắn hợp nhất tam thi.

"Chư vị đều có thể suy nghĩ kỹ, nếu sáng tạo ra pháp môn tu luyện mới tạo phúc cho chúng sinh, tất định có thể nhận được lượng lớn công đức." Lăng Tiêu cũng không có cách nào, quay về hỏi La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ, hai lão quái vật này có lẽ có pháp môn tu luyện khác.

Nghe lời Lăng Tiêu, mọi người mắt sáng lên, bao gồm cả Thiên Định Lục Thánh.

Công đức chính là dầu vạn năng, ai mà không muốn?

Chương 236

Bây giờ có thêm Địa Đạo, Nhân Đạo, Ma Đạo, không nói đâu xa, việc nhận được công đức dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, dường như cũng có người không muốn công đức.

Trước đó nhiều công đức Nhân Đạo hạ xuống Tam Kim Ô, ba huynh đệ không lấy một chút nào, toàn bộ tặng cho người khác.

Trừ Tam Kim Ô, e rằng không ai hào phóng như vậy.

Yến tiệc qua đi, Thiên đình Lục Thánh đều vội vã rời khỏi, một là muốn tranh thủ phần công đức này, hai là giải quyết chuyện giáo phái.

Lần này, bọn họ bị La Hầu chơi một vố, trừ Tiệt giáo còn đỡ một chút, bốn giáo phái còn lại đều thương vong thảm trọng.

Chuyện này do La Hầu gây ra, bọn họ muốn đòi lại công bằng cũng không có chỗ nào để đòi.

Thập Nhị Tổ Vu cũng rời đi, kiếp khí trong cơ thể Vu tộc đã tan, họ phải trở về sắp xếp ổn thỏa.

Nhân tộc bên này cũng rất bận rộn, tuy đã hoàn thành Phong Thần, nhưng phải sắp xếp những thần linh Nhân tộc này như thế nào đây.

Lăng Tiêu không tham gia, giờ đây Nhân Đạo đã phục hồi, chuyện của Nhân tộc cũng nên do chính Nhân tộc tự xử lý, không thể chuyện gì cũng dựa vào hắn.

Nhân tộc Cửu Thánh cùng Đế Tân, Tỷ Can, Thân Công Báo tụ lại thương nghị.

Cuối cùng quyết định lập Nhân tộc Thần Đình, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần sẽ thay Nhân tộc trấn giữ bốn phương, phòng bị các

tộc, các giáo.

Hơn hai ngàn phó thần sẽ làm Thành hoàng các thành trì của Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc địa phương, ngăn chặn yêu tà quấy nhiễu.

Đệ tử Xiển giáo tâm cao khí ngạo, đã lên Nhân Thư rồi mà vẫn không ngoan ngoãn, rất không nghe lời.

Đế Tân trực tiếp thông qua Nhân Thư xóa sổ thần hồn của mấy đệ tử Xiển giáo, khiến bọn chúng triệt để hồn bay phách tán, sau đó từng kẻ một lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Sau khi lên Phong Thần Bảng thì sẽ không chết, nhưng chỉ cần xóa thần hồn của kẻ đó khỏi Nhân Thư là có thể khiến kẻ đó hồn bay phách tán, chết không thể chết lại.

Lên Phong Thần Bảng cũng vậy, ai nắm giữ Phong Thần Bảng, người đó có thể quyết định sinh tử của thần linh trên bảng.

Mạng sống bị người khác nắm giữ, đây chính là lý do các Đại La Kim Tiên cực kỳ kháng cự việc lên bảng.

Những người dưới Đại La thì không có cách nào, vì có giới hạn tuổi thọ, lên bảng cũng là một dạng vĩnh sinh khác.

Đế Tân còn ban chức vị cho những công thần không lên bảng, như Văn Trọng, Dương Tiễn, Đại Bằng, thậm chí cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ là một chức danh hờ, nhưng có chức vị trong Thần Đình là có thể hưởng thụ khí vận của Nhân tộc.

Đối với điều này, mọi người đều rất hài lòng.

Khí vận và công đức chính là máy gia tốc tu luyện, về phương diện hỗ trợ tu luyện, khí vận còn hữu dụng hơn cả công đức.

Tốc độ tham ngộ pháp tắc của Lăng Tiêu vượt xa Đế Tuấn và

Đông Hoàng Thái Nhất, một là vì Lăng Tiêu có hai kiếp làm người, nguyên thần chi lực bẩm sinh đã mạnh hơn rất nhiều, hai là Lăng Tiêu có khí vận Nhân tộc gia trì.

Lúc này, Lăng Tiêu đang đưa thần hồn của La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ vào trong Táng Thiên Quan.

Đối với La Hầu, không thể không đề phòng, trong Táng Thiên Quan, hắn có thể chưởng quản tất cả, không sợ La Hầu ra tay.

La Hầu khống chế nguyên thần của Nguyên Phượng bay ra từ Thí Thần Thương, liền thấy hồn thể của Quỷ Đạo Chi Chủ đang lơ lửng bên cạnh Lăng Tiêu.

"Đây là... bên trong Táng Thiên Quan?!

Quỷ Đạo Chi Chủ, ngươi cũng chưa chết?!" La Hầu kinh ngạc nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Ngươi còn chưa chết, bản tọa sao nỡ chết!" Quỷ Đạo Chi Chủ trừng mắt nhìn La Hầu, ngươi có biết nói chuyện không vậy.

"Thì ra là lão già này giúp ngươi, thảo nào phút cuối cùng bản tọa lại bị ngươi chơi một vố!" "Táng Thiên Quan đều ở trong tay ngươi, xem ra bí mật trên người ngươi không ít a!" "Bản tọa cảm ứng được một vài khí tức quen thuộc, xem ra hai cao thủ Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên đột nhiên xuất hiện kia cũng có liên quan đến ngươi!" La Hầu hít sâu một hơi, không hiểu rõ át chủ bài của Lăng Tiêu, lại có Quỷ Đạo Chi Chủ tương trợ, hắn thua không oan.

Thuở xưa trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, có năm người giỏi tính toán vận mệnh, nhân quả nhất là hắn, Quỷ Đạo Chi Chủ và Thời Thần.

Hắn ở ngoài sáng, Quỷ Đạo Chi Chủ ở trong tối, hắn bị gài bẫy là chuyện rất bình thường.

“Là bút tích của bản tọa, nếu không phải bản tọa thả hai con lân tương trợ, chỉ với trạng thái hiện tại của ngươi và Tai Ách, sớm đã bị Hồng Quân diệt rồi!” “Hai Ma Thần đỉnh cấp lại không chơi lại một Ma Thần trung cấp, thật sự làm mất mặt Ma Thần đỉnh cấp!” Quỷ Đạo Chi Chủ mỉa mai.

“Hừ, nếu không phải các ngươi cuối cùng chơi ta một vố, ta đã giành trước hoàn thành Ma Đạo Phong Thần, thức tỉnh Ma Đạo, Hồng Quân chỉ là đồ bỏ đi!” La Hầu khó chịu nói.

Chiêu này của hắn có chút mạo hiểm, nhưng cũng là chiêu có tỷ lệ thành công lớn nhất.

Nếu cứ kéo dài thêm, biến số sẽ chỉ càng nhiều hơn.

“Ha ha, không phải Ma tổ hủy ước trước, suýt chút nữa gài bẫy ta sao?” “Nói rõ là giúp ta hoàn thành Nhân Đạo Phong Thần trước, Ma tổ lại muốn giành trước hoàn thành Ma Đạo Phong Thần, nô dịch Nhân tộc, thò tay vào Nhân tộc, ma hóa quá nửa Nhân tộc.” Lăng Tiêu nói.

“Chúng ta đều là người thông minh, có những lời nghe qua là được rồi.

Những người Nhân tộc đó, tâm chí không kiên định mới bị bản tọa ma hóa, ngươi nên cảm ơn bản tọa đã giúp ngươi thanh trừ phản đồ!” La Hầu không chút chột dạ.

“Ma tổ không hổ là Ma tổ, xấu xa một cách quang minh lỗi lạc!” Lăng Tiêu có chút cạn lời, nói đạo nghĩa với La Hầu, thuần túy là tự làm khó mình.

May mà, Lăng Tiêu sớm đã hiểu, lời ma quỷ của La Hầu nghe qua là được, nửa điểm cũng không thể tin!

“Bản tọa cũng không tính là thua, ít nhất bản tọa đã thức tỉnh Ma

Đạo, đủ để làm Hồng Quân ghê tởm.

Chúng ta hợp tác thêm một lần nữa thì sao, ngươi thả bản tọa ra, giúp bản tọa dung hợp Ma Đạo, bản tọa sẽ giúp ngươi xử lý Hồng Quân!" "Bản tọa còn một lá bài tẩy, đủ để trọng thương Hồng Quân!" La Hầu u ám nói.

"Nguyên Thủy?

Dụ dỗ Nguyên Thủy đi tìm Hồng Quân gây phiền phức, ép Hồng Quân giết Nguyên Thủy, lợi dụng công đức khai thiên của Nguyên Thủy để phản phệ Hồng Quân?" Quỷ Đạo Chi Chủ sớm đã nhìn thấu tất cả.

Y và La Hầu cũng là đối thủ cũ, từ lúc nhìn thấy Nguyên Thủy, y đã phát hiện trên người Nguyên Thủy có khí tức rất yếu ớt của La Hầu.

"Không sai!

Nguyên Thủy từng nhập ma, vĩnh viễn không thể thoát khỏi bản tọa." La Hầu gật đầu, hắn đương nhiên biết chút mánh khóe này không qua mắt được Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Làm vậy, ta có thể được gì?

Hợp tác phải đôi bên cùng có lợi, ngươi báo thù Hồng Quân để hả giận, còn ta dường như chẳng được gì cả!" Lăng Tiêu nhún vai.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn cướp Tạo Hóa Ngọc Điệp từ tay Hồng Quân sao?" "Hơn nữa, Hồng Quân chịu thiệt lớn như vậy, ngươi nghĩ hắn có thể nhịn được sao?" La Hầu ném ra con bài mặc cả.

"Sự cám dỗ rất lớn, nhưng Hồng Quân có Vẫn Thánh Đan trong tay, hắn hoàn toàn có thể dùng Vẫn Thánh Đan để khống chế Nguyên Thủy, không cần phải giết Nguyên Thủy." "Hiện tại ba anh em Kim Ô

chúng ta cộng thêm Thập Nhị Tổ Vu vẫn không phải là đối thủ của Hồng Quân, cho dù có Nhân Đạo, Địa Đạo, Ma Đạo chi lực cản trở Hồng Quân, cũng đủ thê thảm." "Ép Hồng Quân đến đường cùng, không phải là hành động sáng suốt." Lăng Tiêu lắc đầu, Tạo Hóa Ngọc Điệp rất hấp dẫn, nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc triệt để trở mặt với Hồng Quân.

"Hồng Quân còn có Vẫn Thánh Đan?" La Hầu nhíu mày, chuyện này hắn thật sự không biết.

"Theo ta biết, trong tay Hồng Quân có tổng cộng ba viên Vẫn Thánh Đan, vốn dĩ là chuẩn bị cho Tam Thanh.

Trước đó Tứ Hung Thần xuất hiện, không biết vì sao, Hồng Quân lại nỡ dùng một viên Vẫn Thánh Đan để khống chế Tứ Hung Thần." Lăng Tiêu nói.

"Tất nhiên là vì hủy diệt pháp tắc, Hồng Quân tham ngộ hủy diệt pháp tắc làm chủ pháp tắc, trong cơ thể Tứ Hung Thần có Hủy Diệt Chi Tâm của Thần Nghịch, hắn có thể từ Hủy Diệt Chi Tâm tham ngộ hủy diệt pháp tắc." "Hắn còn có Vẫn Thánh Đan, vậy thì không dễ làm rồi!" La Hầu nhíu mày, ma có thể mê hoặc lòng người, nhưng lực khống chế kém xa Vẫn Thánh Đan, đó chính là Thiên Đạo dị bảo.

"Ngươi giúp ta và Ma Đạo dung hợp, ít nhất có thể kiềm chế Hồng Quân, bản tọa có thể giúp ngươi tranh thủ thời gian tu luyện để trở nên mạnh mẽ hơn!" La Hầu lại ném ra con bài mặc cả.

Chương 237

“Ma tổ vừa mới tàn sát sinh linh Hồng Hoang, khiến một nửa sinh linh Hồng Hoang tử vong, lúc này ta lại giúp ngươi, Hồng Hoang làm sao còn dung chứa được ta?” Lăng Tiêu lắc đầu, để La Hầu chưởng khống Ma Đạo Hồng Hoang thực sự quá nguy hiểm.

La Hầu không có giới hạn, chuyện đầu tiên sau khi hồi phục, quỷ mới biết hắn có ra tay với mình hay không.

“Muốn thành đại sự, sao có thể rụt rè sợ sệt?

Chỉ cần ngươi đủ mạnh, sinh linh Hồng Hoang sẽ chỉ sợ ngươi!

Kính ngươi!” La Hầu có chút gấp gáp.

Hiện tại sức mạnh của hắn đã không còn lại bao nhiêu, Hồng Quân không ở Hồng Hoang, chính là thời cơ tốt nhất để hắn dung hợp Ma Đạo.

Nếu Hồng Quân trở về, với sức mạnh hiện tại của hắn, Hồng Quân ra tay ngăn cản, hắn căn bản không chống đỡ nổi.

“Với năng lực của Ma tổ đại nhân tự nhiên không cần, nhưng ta không có năng lực như Ma tổ đại nhân, khí vận đối với ta rất quan trọng!” “Chúng ta vẫn nên nói về chuyện Nguyên Phượng đi, Ma tổ khi nào thì thả Nguyên Phượng?” La Hầu càng gấp, Lăng Tiêu càng không muốn để hắn được như ý.

Đấu trí với Hồng Quân đã rất mệt mỏi, hắn không cần thiết phải tự thêm phiền phức cho mình.

“Ha ha, Nguyên Phượng bây giờ là lá bùa hộ mệnh của bản tọa.

Nếu ngươi không muốn giúp bản tọa, bản tọa chỉ có thể dùng Nguyên Phượng để tự vệ.” La Hầu cũng nghe ra, Lăng Tiêu chính là

không muốn giúp hắn, đang đề phòng hắn.

"Tùy ngươi thôi, nhưng mà, ngươi nghĩ Tai Ách Ma Thần thật sự có thể mang theo Phong Thần Bảng chạy thoát sao?" Lăng Tiêu chuyển chủ đề, nếu hắn tỏ ra quá quan tâm đến an nguy của Nguyên Phượng, chắc chắn sẽ bị La Hầu nắm thóp.

"Hỗn Độn rộng lớn, Tai Ách có lòng trốn tránh, Hồng Quân muốn tìm ra hắn cũng không phải chuyện dễ dàng!" La Hầu hoàn toàn không lo lắng.

"Thiên Thư quan trọng như vậy, Hồng Quân sẽ không giở trò mà dễ dàng giao cho người khác sao?" "Tai Ách nếu không vứt bỏ Phong Thần Bảng, e là nguy hiểm rồi!" Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu.

Sắc mặt La Hầu trầm xuống, nếu Hồng Quân cướp lại Phong Thần Bảng, vậy thì công cốc rồi.

Lăng Tiêu đạt được mục đích phục hồi Nhân Đạo, hắn đạt được mục đích phục hồi Ma Đạo, Hồng Quân cũng đạt được mục đích làm hưng thịnh Thiên Đạo.

Tuy Hồng Quân không đạt được mục đích nô dịch Nhân tộc, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Hồng Quân không chịu thiệt, La Hầu lại vô cùng khó chịu.

Sự việc đúng như lời Quỷ Đạo Chi Chủ nói, Hồng Quân quả thực đã giở trò trong Phong Thần Bảng, trực tiếp khóa chặt tọa độ của Tai Ách Ma Thần.

Trong Hỗn Độn, cảm ứng được Hồng Quân đuổi theo, Tai Ách Ma Thần lập tức nhận ra Phong Thần Bảng có vấn đề, vội vàng vứt bỏ Phong Thần Bảng tăng tốc bỏ chạy.

Hồng Quân lấy được Phong Thần Bảng, lo lắng mình không có ở đó, Hồng Hoang lại xảy ra chuyện gì, nên không tiếp tục truy đuổi.

Nhưng trên đường trở về, lại gặp phải Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền đã chạy trốn trước đó.

Hai người suýt nữa thổ huyết, sao lại xui xẻo như vậy, Hỗn Độn mênh mông vô bờ, thế mà cũng đụng phải.

Hai người quay người bỏ chạy, trước đó bọn họ đã đánh lén trọng thương Hồng Quân.

Nay bị Hồng Quân bắt gặp, với năng lực của bọn họ, làm sao chạy thoát, rất nhanh đã bị Hồng Quân bắt giữ.

Nhưng kỳ lạ là, Hồng Quân không hề làm khó bọn họ, chỉ bắt bọn họ trở về Hồng Hoang.

Về đến Hồng Hoang, Hồng Quân đến Thiên Đình, đưa Khương Tử Nha tới, đích thân giám sát Khương Tử Nha Phong Thần.

Hạo Thiên vui mừng khôn xiết, vốn tưởng rằng Thiên Đình đã bỏ lỡ Phong Thần, sẽ tiếp tục bị bắt nạt, không ngờ Đạo Tổ lại cướp lại được Phong Thần Bảng.

Hồng Quân tuy bị tính kế, nhưng cuối cùng cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất đã hoàn thành Thiên Đạo Phong Thần, Thiên Đạo chi lực đại tăng, vẫn giữ được vị thế mạnh nhất.

Hơn nữa, một cuốn sách chỉ có thể Phong Thần một lần, Thiên Thư đã hoàn thành Thiên Đạo Phong Thần, Ma Đạo vĩnh viễn đừng hòng Phong Thần.

Phong Thần xong, Hồng Quân triệu tập các thánh đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Thập Nhị Tổ Vu căn bản không nể mặt Hồng Quân.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu bên này, như thường lệ, Lăng Tiêu làm đại diện đi, để tránh bị Hồng Quân ám toán, bị một lưới bắt hết.

Các thánh nhân Nhân Đạo đối với chuyện này khá mới lạ, đều muốn xem thử chư thánh nghị sự ở Tử Tiêu Cung là tình huống gì, nên đều đi xem náo nhiệt.

Chư thánh tụ tập tại Tử Tiêu Cung, sắc mặt của Thiên định Lục Thánh ai nấy đều khó coi.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Lão Tử, Xiển giáo và Quy Nhất giáo thương vong thảm trọng, mỗi môn hạ chỉ còn lại hơn hai mươi môn nhân, sắp không thể gọi là giáo phái nữa.

Yêu giáo cũng không khá hơn, Đại La Kim Tiên trở lên gần như toàn quân bị diệt, chỉ còn lại bốn vị đại yêu, thực lực và khí vận đều tổn thất nặng nề, tin tốt duy nhất là kiếp khí trong cơ thể Yêu tộc đã tiêu tan, có thể tu luyện trở lại.

Tiệt giáo và Tây Phương giáo cũng thương vong hơn một nửa.

Lượng kiếp Phong Thần này, dường như chính là nhằm suy yếu năm giáo phái của bọn họ.

Nguyên Thủy và Lão Tử bây giờ đã hoàn toàn mất đi ý chí chấn hưng giáo phái, còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vì câu nói trước đó của Hồng Quân rằng sắp tới Tây Phương sẽ đại hưng, nên giờ đây lại đang hừng hực ý chí chiến đấu.

"Lăng Tiêu, ngươi cấu kết với ma, hại chết một nửa sinh linh Hồng Hoang, ngươi còn có gì để nói?" Ánh mắt Hồng Quân rơi trên người Lăng Tiêu, sát ý không chút che giấu.

Lẽ ra lúc đó hắn nên trực tiếp giết chết ba con Kim Ô, một con tốt không nghe lời thì giữ lại làm gì?

Nếu lúc đó giết ba con Kim Ô, Nhân Thư Sơn Hải Kinh chắc chắn sẽ rơi vào tay hắn, Nhân tộc sẽ không thể Phong Thần.

Vốn tưởng rằng ba con Kim Ô không biết gì, có thể bị hắn lợi

dụng, không ngờ bọn chúng lại biết tất cả, còn hung hăng chơi hắn một vố, hủy đi đại kế của hắn.

"Lời này của Đạo Tổ, La Hầu cứ mãi quấy rối ở Hồng Hoang là vì cái gì, chẳng phải đều là để báo thù ngươi sao, huống hồ nếu ngươi không nghĩ đến việc nô dịch Nhân tộc, cướp đi khí vận Nhân tộc, ta cũng sẽ không làm như vậy!" "Không có ta, La Hầu sẽ không ra ngoài gây loạn sao?

Cuối cùng cũng là chúng ta ra tay mới dẹp yên được La Hầu!" Lăng Tiêu nhún vai, muốn tính sổ sau lưng à, nghĩ cũng đẹp thật, La Hầu nhắm vào ai, trong lòng ngươi không có số sao.

"Đạo Tổ tuy bảo vệ Hồng Hoang, nhưng lại thay đổi lượng kiếp, để Thiên Đạo độc bá Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang ngày càng yếu đi, há chẳng phải cũng là đang hủy diệt Hồng Hoang sao?" "Nhân quả cũng có lúc phải trả hết, nếu chuyện này công khai, ai cũng không được yên ổn, ta khuyên Đạo Tổ nên cho qua chuyện này đi, đừng hủy đi hình tượng mà mình đã dày công xây dựng!" Lăng Tiêu hoàn toàn không sợ, hắn cũng không muốn triệt để trở mặt với Hồng Quân, dù sao chỉ cần Nhân tộc không tín ngưỡng Hồng Quân là được, còn các chủng tộc khác thì liên quan gì đến hắn.

Tình hình hiện tại, giữa bọn họ và Hồng Quân, hoặc là lưỡng bại câu thương, hoặc là không can thiệp vào nhau, ai nấy giữ lợi ích của mình.

Tam Đạo kiềm chế Thiên Đạo chi lực, có thể ảnh hưởng lớn đến thực lực của Hồng Quân, bọn họ bây giờ cũng có vốn liếng để đối đầu với Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân không phát điên, sẽ không chọn con đường lưỡng bại câu thương với bọn họ.

Hồng Quân mặt mày âm trầm, nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

“Ngươi đừng nhìn ta như vậy, ánh mắt đáng sợ quá!

Hay là giải quyết chuyện của Tam Thanh trước đi, người ta vốn dĩ đã được định sẵn sẽ thành thánh, lại bị ngươi hại thảm, dung hợp Hồng Mông Tử Khí có độc, phế rồi!” Lăng Tiêu nhún vai.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng loạt nhìn qua, ý gì đây, chúng ta không bị hại à, chúng ta còn không đáng được nhắc đến sao?

“Nữ Oa vốn cũng được định sẵn có đại cơ duyên tạo người, cũng được định sẵn sẽ thành thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì thôi, hai người các ngươi không có thánh duyên, Đạo Tổ đã hại các ngươi, nhưng cũng quả thực đã giúp các ngươi thành thánh.” Lăng Tiêu liếc nhìn ba người.

Nữ Oa quả thực cũng bị hại, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xem như nhặt được món hời lớn, tuy mất đi tự do, nhưng đổi lại được thánh vị.

Đối với hai kẻ ngốc này, nếu tự mình lựa chọn, chín phần mười cũng sẽ chọn thánh vị, từ bỏ tự do.

Nghe lời Lăng Tiêu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cúi đầu, không dám nghĩ đến việc dùng chuyện này để đòi hỏi lợi ích từ Đạo Tổ nữa.

Còn Tam Thanh và Nữ Oa thì đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân, ý tứ rất rõ ràng, muốn Hồng Quân cho một lời giải thích.

Chương 238

"Hừ, hay cho một câu định sẵn thành thánh!

Các ngươi định sẵn thành Thiên Đạo thánh nhân, nhưng nếu bần đạo không ban cho các ngươi Hồng Mông Tử Khí, các ngươi cũng không thể thành thánh!" "Bần đạo đã giữ được Hồng Hoang cho Bàn Cổ, Bàn Cổ nên bồi thường cho bần đạo, Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, phải thay Bàn Cổ bồi thường cho bần đạo!" "Còn Nữ Oa, bần đạo sẽ để Phục Hy luân hồi chuyển thế!" "Các ngươi có ai không phục?" Hồng Quân triệt để không giả vờ nữa, lạnh lùng nhìn bốn người, ý tứ uy hiếp không thể rõ ràng hơn.

Nữ Oa, Lão Tử và Nguyên Thủy dời ánh mắt đi, một câu cũng không dám nói.

"Ta muốn một câu trả lời, Tam Thanh sinh hiềm khích, đến mức phân gia, có phải là thủ bút của Đạo Tổ, dùng để chia rẽ chúng ta?" Thông Thiên nói.

"Có, nhưng phần lớn là do đạo của ba người các ngươi khác nhau, không cùng chí hướng!" Hồng Quân lạnh lùng nhìn Thông Thiên, hắn biết, Thông Thiên đã có tình cảm phản kháng với hắn, Lão Tử và Nguyên Thủy chỉ là hai kẻ nhu nhược, huyết tính của Tam Thanh đều dồn cả cho Thông Thiên.

Thông Thiên không phải là kẻ an phận, phải răn đe một phen, tiện thể giết gà dọa khỉ.

Ngay lập tức, hắn giơ tay chỉ về phía Thông Thiên, thân thể Thông Thiên đột nhiên cứng đờ, cảm giác nguyên thần bị định trụ, như bị phong ấn.

"Đây chính là thủ đoạn ngươi giở trong Hồng Mông Tử Khí sao?"

Thông Thiên vừa kinh vừa giận.

"Không sai!" Hồng Quân cười lạnh, trực tiếp lấy ra một viên Vẫn Thánh Đan đánh vào cơ thể Thông Thiên.

Lăng Tiêu và mọi người đều không ngờ Hồng Quân sẽ đột nhiên ra tay, muốn ngăn cản đã không kịp.

Vẫn Thánh Đan tan ra, hòa vào nguyên thần, Thông Thiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, khiến mọi người trong lòng rùng mình.

Tứ Hung Thần đứng ở cửa run rẩy, nỗi đau đó, bọn chúng hiểu rõ nhất, không thể phản kháng, không thể giảm bớt, sống không được chết không xong.

"Các ngươi còn có vấn đề gì không?" Hồng Quân lạnh lùng quét mắt qua mọi người.

Đồng tử Lăng Tiêu co rút lại, chuẩn bị sẵn sàng xông ra ngoài.

Hồng Quân không còn giả vờ nữa, quả thực giống hệt La Hầu, dùng vũ lực, không còn e dè.

"Từ nay về sau, Thông Thiên bị giam cầm tại Tử Tiêu Cung, không có lệnh của bần đạo không được rời đi." "Chư thánh đều không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, không được rời khỏi đạo trường của mình, ai dám vi phạm, thì đến làm bạn với Thông Thiên." "Lăng Tiêu, ngươi đi Địa Phủ một chuyến, đưa tàn hồn của Phục Hy luân hồi chuyển thế vào Yêu tộc, có vấn đề gì không?" Hồng Quân dùng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn Lăng Tiêu.

"Không vấn đề!" Lăng Tiêu biết Hồng Quân muốn xem thái độ của hắn, xem hiệu quả của việc giết gà dọa khỉ.

Trong tay Hồng Quân còn một viên Vẫn Thánh Đan, chưa chắc sẽ không dùng để đối phó hắn.

Phong Thần đã qua, tiếp theo phải nâng cao tu vi, lão già này bây giờ đã bị xé bỏ lớp ngụy trang, có thể ra tay với bọn họ bất cứ lúc nào.

Nữ Oa lấy ra tàn hồn của Phục Hy giao cho Lăng Tiêu.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở lại, những người khác rời đi." Hồng Quân nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt đầy sát ý, kẻ phá hỏng chuyện tốt của hắn, sớm muộn gì cũng phải xử lý nghiệt chướng này.

Thật sự nghĩ rằng hắn không thể cướp lại khí vận của Nhân tộc nữa sao.

Hiện tại Lăng Tiêu có danh vọng quá cao trong Nhân tộc, nếu bây giờ giết Lăng Tiêu, cả Nhân tộc chắc chắn sẽ coi hắn là kẻ thù.

Bây giờ tạm thời không thể động đến Lăng Tiêu, đợi đến khi tín ngưỡng của Nhân tộc không còn là Lăng Tiêu, vị Thánh Phụ này nữa, đó chính là ngày chết của Lăng Tiêu, ngày chết của ba con Kim Ô.

Ra khỏi Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy và Lão Tử nhìn nhau, có chút bi thương, có lẽ một ngày nào đó họ cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Thông Thiên.

Họ ngu xuẩn, chọn sai đường, cái giá phải trả thực sự quá đắt.

Lăng Tiêu để Trấn Nguyên Tử và những người khác về Tam Tiên Sơn trước, còn mình thì đến Địa Phủ.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Lão sư, ngài nói Tây Phương sẽ đại hưng, có thật không?" Chuẩn Đề vội vàng hỏi.

"Không sai, lượng kiếp tiếp theo, Phật Đạo phục hưng, Phật Đạo và Địa Đạo tương khắc, Phật Đạo phục hưng, có thể áp chế sức mạnh của Địa Đạo!" "Xiển giáo, Quy Nhất giáo, Yêu giáo đã phế,

Tiệt giáo không có Thông Thiên tọa trấn, các ngươi biết phải làm gì rồi đấy." "Đây là những kẻ bần đạo bắt về từ Hỗn Độn, Chuẩn Đề, ngươi dùng Độ Hóa Chi Đạo độ bọn chúng vào Tây Phương giáo." "Tiếp Dẫn, ngươi từ hôm nay, truyền bá tín ngưỡng Phật môn, thu thập tín ngưỡng của chúng sinh, đặc biệt là Nhân tộc, để Nhân tộc đều tin Phật, thu hoạch khí vận Nhân tộc." "Đừng để bần đạo thất vọng nữa!" Hồng Quân thả Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền ra.

"Vâng, lão sư yên tâm, lần này chúng con nhất định sẽ làm tốt!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ánh mắt sáng lên, độ hóa hai vị thánh nhân vào Tây Phương giáo, thực lực của Tây Phương giáo sẽ tăng mạnh.

Dùng tín ngưỡng thu hoạch khí vận Nhân tộc, đương nhiên phải cung cấp khí vận cho Đạo Tổ, nhưng họ cũng có thể thu được không ít lợi ích từ đó.

Vẫn là Đạo Tổ cao minh!

Một kế không thành lại sinh ra kế khác.

Tiếp Dẫn thu Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền bị phong ấn vào Công Đức Kim Liên, hai sư huynh đệ vui vẻ rời đi.

Trong tay Văn Đạo Nhân còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, người đã là của Tây Phương giáo, pháp bảo tự nhiên cũng vậy.

Thế là, tổn thất của Đô Thiên Hỗn Độn Tháp cũng được bù lại.

Lại độ hóa đệ tử Tiệt giáo sang Tây Phương giáo, tổn thất đệ tử cũng được bù lại.

Đạo Tổ đã trải đường sẵn cho họ, nếu họ còn làm không tốt, đáng bị phạt.

Địa Phủ, Lăng Tiêu tìm Hậu Thổ, kể cho Hậu Thổ nghe chuyện xảy ra ở Tử Tiêu Cung, rồi đưa tàn hồn của Phục Hy cho Hậu Thổ.

“Hừ, Vu tộc đã giết được Phục Hy một lần, thì cũng có thể giết lần thứ hai.

Lần thứ hai chắc chắn sẽ khiến hắn hồn bay phách tán!” Hậu Thổ bá khí nói một câu, rồi đưa Phục Hy vào Lục Đạo Luân Hồi.

“Còn một chuyện nữa, đây là con bài tẩy Thông Thiên để lại, hy vọng tái sinh, phiền ngươi dùng Địa Đạo chi lực che đậy thiên cơ, đưa hắn chuyển thế vào Nhân tộc.” “Có Địa Đạo chi lực che đậy, Nhân Đạo chi lực tương trợ, chắc chắn có thể qua mắt được Thiên Đạo!” Lăng Tiêu lấy ra một tia nguyên thần mà Thông Thiên đã giao cho hắn lúc trước.

“Được, xem ra ngươi lại sắp triển khai một ván cờ mới với lão tặc Hồng Quân rồi.” Hậu Thổ gật đầu.

“Ta đã tìm ra phương pháp nâng cao tu vi nhanh chóng, lần sau, chính là lúc trực tiếp ra tay, không cần phải sợ lão tặc Hồng Quân nữa!” Lăng Tiêu tự tin cười.

“Tốt, chúng ta cũng sẽ toàn lực nâng cao tu vi, đến lúc đó sẽ phối hợp với các ngươi.” Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ lóe sáng, đánh bại Hồng Quân, Hồng Hoang mới có thể đón nhận một triều đại mới thực sự.

Quan trọng hơn là, đại chiến với Hồng Quân, lại có thể một lần nữa chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của Lăng Tiêu đại ca.

Đúng lúc này, Lăng Tiêu nhíu mày, thân ảnh lóe lên, rời khỏi Địa Phủ.

Khi xuất hiện lần nữa, đã đến Đông Hải Kim Ngao đảo, hai tên ngốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang cưỡng ép độ hóa đệ tử Tiệt giáo.

Cảm nhận được hắn đến, Chuẩn Đề dùng Thất Bảo Diệu Thụ quét một cái, thu đi mấy chục đệ tử cốt cán của Tiệt giáo, cùng với

Tiếp Dẫn bỏ chạy.

Lăng Tiêu thấy rõ, trong số những người bị thu đi có Đa Bảo, Đa Bảo cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh gia nhập Tây Phương giáo.

Lăng Tiêu nhíu mày phân vân có nên đuổi theo không, Lôi Trạch đến bên cạnh Lăng Tiêu truyền âm nói mấy câu, đồng tử Lăng Tiêu co rút lại, nói: "Nếu Thông Thiên đã có sắp xếp, từ hôm nay, các ngươi hãy đóng cửa Kim Ngao đảo, chuyên tâm tu luyện, chờ Thông Thiên trở về." Quả nhiên, Đa Bảo gia nhập Tây Phương giáo cũng là một âm mưu tính kế.

Thông Thiên sớm đã thương nghị với Nguyên Thủy và Lão Tử.

Trở về Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu ra lệnh đóng đảo, tất cả mọi người trong vòng ngàn năm không được ra đảo.

Hồng Quân không thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này, bế quan không ra, không cho Hồng Quân lý do ra tay báo thù.

Đồng thời, hắn thông báo cho Khổng Tuyên và Đại Bằng tin tức mẹ của họ là Nguyên Phượng còn sống, hai huynh đệ thở phào nhẹ nhõm, vốn đang nghĩ cách tìm La Hầu báo thù.

Đại Bằng đích thân đến Bất Tử Hỏa Sơn, sắp xếp cho Phượng tộc không được rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, toàn lực sinh sôi nảy nở, nâng cao thực lực Phượng tộc.

Kiếp khí tiêu tan, các tộc không còn bị kiếp khí quấy nhiễu, thiên địa linh khí nghịch chuyển tái hiện tiên thiên, đây không nghi ngờ gì sẽ là một thời đại lớn sắp đến.

Các tộc sẽ chấn hưng trỗi dậy, trong tương lai, rất có thể sẽ tái diễn thế đại tranh, các tộc tranh bá.

Chương 239

Rốt cuộc, tài nguyên Hồng Hoang chỉ có bấy nhiêu, tranh giành tài nguyên, ắt sẽ nảy sinh tranh chấp.

Hiện tại Bất Tử Hỏa Sơn đã tách ra khỏi đại địa Hồng Hoang, độc lập ở Nam Hải, do trước đó nham thạch nóng chảy hoành hành, nơi đây một mảnh hoang vu, không có ai rảnh rỗi chạy đến đây, ngược lại lại mang đến sự yên tĩnh cho Phượng tộc.

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, có thực lực mạnh mẽ luôn không sai.

Trước đó bận rộn với việc Nhân Đạo Phong Thần, Lăng Tiêu đã rất lâu không tu luyện đàng hoàng.

Nay lượng kiếp đã qua, Hồng Hoang trong thời gian ngắn sẽ không còn tranh chấp, Lăng Tiêu quyết định bế quan nâng cao tu vi.

Lăng Tiêu mở đại trận hộ sơn, đồng thời bố trí cấm chế cách ly thăm dò, cùng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bế quan.

Lần bế quan này có chút khác biệt, Lăng Tiêu thả tàn hồn của La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ ra.

"Hai vị, sự hiểu biết về Đạo của các vị, chúng ta xa không bằng.

Nếu được các vị giảng đạo, ba huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ." "Mà điều các vị mong muốn nhất bây giờ không gì khác ngoài việc tu phục và nâng cao nguyên thần.

Các vị giảng đạo cho ba huynh đệ chúng ta, chúng ta sẽ trả cho các vị Tam Quang Thần Thủy để tu phục và nâng cao nguyên thần." "Chúng ta mỗi bên lấy thứ mình cần, mười năm một giọt Tam Quang Thần Thủy, thế nào?" Lăng Tiêu đề nghị giao dịch.

"Bản tọa chỉ là một tia nguyên thần của chân thân, dù có tan biến

cũng không sao, mười năm một giọt Tam Quang Thần Thủy, không có lời." La Hầu lắc đầu từ chối.

"Ta đồng ý!" Quỷ Đạo Chi Chủ trực tiếp đâm sau lưng La Hầu.

Y hiểu Lăng Tiêu hơn La Hầu, Lăng Tiêu không phải là kẻ chịu thiệt.

Tam Quang Thần Thủy quá quý giá, mười năm một giọt không phải là ít, La Hầu muốn trả giá, rất có thể sẽ đàm phán thất bại.

Đây chỉ là một tia nguyên thần của La Hầu, tự nhiên không sao cả.

Nhưng y thì khác, y chỉ còn lại nguyên thần tàn phá yếu ớt này, chỉ dựa vào hấp thu thiên địa linh khí, hồi phục quá chậm.

Sự yếu ớt này y đã chịu đủ rồi.

"Ngươi..." La Hầu suýt nữa bị lão lục này làm cho tức chết, trả giá thì cả hai chúng ta đều được lợi, ngươi vội cái gì.

Tuy chỉ là một tia nguyên thần, nhưng hắn cũng không chịu nổi cảm giác yếu ớt hiện tại, hắn cũng muốn Tam Quang Thần Thủy để nhanh chóng hồi phục và nâng cao tu vi.

"Thôi được, cứ vậy đi!" Quỷ Đạo Chi Chủ đã đồng ý, hắn cũng chỉ có thể bị ép đồng ý.

Những ngày tiếp theo, ba huynh đệ bế quan lắng nghe La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ giảng đạo.

Nghe những đại năng như vậy giảng đạo, không nghi ngờ gì sẽ giúp họ đi đường tắt, tốc độ tu luyện tăng lên đáng kể.

Thường Hi, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử và những người khác cũng bế quan củng cố tu vi, đồng thời tham ngộ và tìm tòi phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh mới.

Nếu sáng tạo ra phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh mới, lợi ích

sẽ rất lớn, đây là việc tạo phúc cho chúng sinh, chắc chắn sẽ nhận được lượng lớn công đức.

Hơn nữa, sau này bất kỳ ai tu luyện pháp môn do họ sáng tạo ra, họ đều có thể nhận được sự gia trì khí vận từ người tu luyện.

Hồng Quân truyền lại pháp môn Trảm Tam Thi, trước đây mọi người đều cho rằng Hồng Quân siêu nhiên vật ngoại, vì chúng sinh mà nghĩ, đại công vô tư.

Thực ra, những ai tu luyện pháp môn Trảm Tam Thi đều bị Hồng Quân thu hoạch khí vận.

Hiện tại, cách nhìn của các thánh đối với Hồng Quân rất phức tạp.

Hồng Quân quả thực đạo mạo nghiêm nghị, lừa dối tất cả mọi người, muốn nuôi dưỡng sinh linh Hồng Hoang như súc vật.

Nhưng Hồng Quân cũng đã bảo vệ Hồng Hoang, tuy bị Hồng Quân thu hoạch khí vận, nhưng nếu không có Hồng Quân giảng đạo truyền lại pháp môn tu luyện, e rằng bây giờ mọi người vẫn còn kẹt ở Đại La Kim Tiên, thậm chí còn không tu ra được Đại La Đạo Quả.

Hồng Quân đã hại chúng sinh, nhưng cũng có công lớn với Hồng Hoang, thật sự rất khó nói.

Có lẽ, chung sống hòa bình như hiện tại, ai cũng đừng nói ai, là kết quả tốt nhất hiện nay.

Mà sáng tạo pháp môn tu luyện mới, không nghi ngờ gì sẽ động đến lợi ích của Hồng Quân, tranh giành khí vận với Hồng Quân.

Hồng Quân ngoài mặt không nói, nhưng sau lưng rất có thể sẽ ra tay.

Rủi ro và lợi ích cùng tồn tại.

Thiên đình Lục Thánh tự nhiên cũng nghĩ đến điều này, có tấm

gương của Thông Thiên ở đó, họ đâu dám đắc tội với Hồng Quân nữa.

Không dám tranh giành khí vận với Đạo Tổ, vậy thì tìm kiếm khí vận từ nơi khác.

Hiện tại khí vận thịnh vượng nhất, không gì khác ngoài Nhân tộc, Địa Phủ, Thiên Đình và Tây Phương giáo.

Mà Tam Thanh và Nữ Oa sau khi rời khỏi Triều Ca, đã có mưu đồ.

Sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về, thiện thi của Nguyên Thủy là Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn một nửa đệ tử Xiển giáo, như Na Tra, Lý Tịnh, Hoang Vu chân quân, Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử...

đến Thiên Đình đòi chức vị.

Thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân cũng dẫn Huyền Đô, Thiên Bồng và các đệ tử khác đến Thiên Đình đòi chức vị.

Yêu giáo, Nữ Oa cũng phái Tướng Liễu dẫn người đến Thiên Đình.

Tiệt giáo, Triệu Công Minh và Lôi Trạch cũng dẫn người đến Thiên Đình.

Hạo Thiên chưa kịp vui mừng được bao lâu, tâm trạng tốt đẹp lập tức tan biến.

Tứ giáo vào Thiên Đình, Thiên Đình không còn là do một mình hắn định đoạt, hơn nữa còn sẽ chia sẻ khí vận của Thiên Đình, hắn đương nhiên không đồng ý.

Nhưng không đồng ý thì có thể làm gì, Tứ giáo tuy đã suy tàn, nhưng Xiển giáo, Quy Nhất giáo và Yêu giáo đều có thánh nhân tọa trấn, thực lực của Tiệt giáo vẫn còn đó.

Cuối cùng sau khi 'hữu hảo' hiệp thương, người của Tứ giáo nhận chức ở Thiên Đình, nhưng phải tuân theo sự điều khiển của Hạo Thiên.

Ngoài ra, Hạo Thiên đồng ý để đệ tử Tứ giáo giữ chức vụ quan trọng ở Thiên Đình, nhưng Tứ giáo phải đồng ý ngăn chặn Tây Phương giáo sau này đến chia sẻ khí vận của Thiên Đình.

Tứ giáo rất nhanh chóng đồng ý, trong thời gian ngắn, Tứ giáo không thể khôi phục vinh quang xưa, phải từ nơi khác cướp đoạt khí vận để bảo vệ đạo thống không bị diệt vong.

Cùng lúc đó, Tây Phương giáo xảy ra một chuyện lớn.

Tiếp Dẫn đưa Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền vào Công Đức Kim Liên mang về Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn vạn lần không ngờ, Văn Đạo Nhân đã bị phong ấn, mà cái miệng đó vẫn lợi hại như vậy, lại có thể đâm thủng Công Đức Kim Liên, hấp thu năng lượng của Công Đức Kim Liên.

Khi Tiếp Dẫn phát hiện, Công Đức Kim Liên đã bị Văn Đạo Nhân hút mất ba phẩm, từ mười hai phẩm rớt xuống chín phẩm.

Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận của Tây Phương giáo, Công Đức Kim Liên rớt phẩm, ảnh hưởng cực lớn đến khí vận của Tây Phương giáo.

Hơn nữa, Văn Đạo Nhân còn nhân cơ hội này phá vỡ phong ấn, mang theo Lục Sí Kim Thiền bỏ chạy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đánh không lại hai con trùng, may mắn có Hồng Quân ra tay, một bàn tay khổng lồ từ Hỗn Độn ngoài trời giáng xuống.

Lục Sí Kim Thiền cảm niệm tình cứu mạng của Văn Đạo Nhân, chắn ở phía trước, bị đánh trọng thương, trực tiếp rớt khỏi thánh vị.

Hồng Quân ép hai con trùng lựa chọn gia nhập Tây Phương giáo hoặc bị phế.

Chương 240

Cánh tay không thể vặn lại đùi, cuối cùng hai con trùng khuất phục, mở rộng thức hải, để Chuẩn Đề độ hóa.

Cuối cùng, Văn Đạo Nhân trở thành Huyết Văn Thánh Cẩu của Tây Phương giáo, Lục Sí Kim Thiền vì tu vi bị đánh rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, trở thành đệ tử Kim Thiền Tử của Tây Phương giáo.

Cùng lúc đó, Đa Bảo và những người khác bị bắt từ Tiệt giáo, dưới sự thuyết phục của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bất đắc dĩ gia nhập Tây Phương giáo.

Chỉ là sự bất đắc dĩ này không kéo dài bao lâu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã phát hiện mình bị lừa.

Hôm đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bế quan, Tây Phương giáo do Di Lặc quản lý.

Đa Bảo nhân cơ hội dẫn đệ tử Tiệt giáo tự lập môn hộ ở Tây Phương, lập Đại Thừa Phật Giáo, thiết lập Đại Lôi Âm Tự.

Cùng lúc đó, đệ tử Xiển giáo Nhiên Đăng, Văn Thù, Phổ Hiền, Già Lam đạo quân..., đệ tử Quy Nhất giáo Thanh Phong đạo nhân, Da Già..., đệ tử Yêu giáo Cửu Anh dẫn người đến đầu quân, gia nhập Đại Thừa Phật Giáo.

Tứ giáo tuy đã suy tàn, nhưng có nhiều đại năng cấp cao như vậy gia nhập, vẫn không thể xem thường, cùng Tây Phương giáo phân đình kháng lễ, còn nhân cơ hội cướp đoạt không ít khí vận vốn thuộc về Tây Phương giáo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn muốn ngăn cản đã không kịp, họ hiểu rằng mình đã bị Tam Thanh và Nữ Oa gài bẫy.

Đạo Tổ nói Tây Phương đại hưng, Tứ Thánh liền trộm long tráo phụng, hợp lực lập một giáo ở Tây Phương.

Đạo Tổ nói Phật Đạo đại hưng, Tứ Thánh liền lập ra một Phật môn khác ở Tây Phương.

Thảo nào, lúc bắt Đa Bảo và những người khác, họ không hề phản kháng, thì ra là cố ý để hắn bắt đến Tây Phương.

Kế hoạch hiện tại, chỉ có thể đấu pháp, xem ai có thể đại diện cho Phật Đạo chân chính.

Tuy nhiên, Đại Thừa Phật Pháp của Đa Bảo là do Tam Thanh và Nữ Oa bốn vị thánh nhân hợp tác sáng tạo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại không đấu lại, ngay khoảnh khắc thua cuộc, khí vận của Đại Thừa Phật Giáo đại tăng, trở thành Phật môn đại diện chân chính cho Phật Đạo, Tây Phương giáo tương đương với bị gạt ra rìa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức đến mức tại chỗ thổ huyết, khó khăn lắm mới chờ được Tây Phương đại hưng, Phật môn đại hưng, kết quả lại bị loại ra ngoài.

Chim cưu chiếm tổ chim khách, chiêu này giống hệt chiêu Đạo Tổ chiếm đoạt Hồng Hoang.

Hai người tức giận định ra tay, lại thấy Tam Thanh và Nữ Oa cùng nhau đến.

Thông Thiên còn được thả ra từ Tử Tiêu Cung, điều này đã đại diện cho ý của Đạo Tổ.

Đạo Tổ truyền dạy là Đạo giáo, rõ ràng Đạo Tổ không hy vọng Phật môn lấn át Đạo giáo, Phật môn có thể đại hưng, nhưng chỉ có thể trở thành phụ thuộc của Đạo giáo.

Nói cách khác, Phật Đạo phải khuất phục dưới Thiên Đạo.

Cuối cùng dưới sự uy hiếp của Tứ Thánh, Tây Phương giáo không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể gia nhập Đại Thừa Phật Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn là Phật chủ, nhưng người chủ sự lại là Đa Bảo, nay đã đổi tên thành Đa Bảo Như Lai, cũng gọi là Như Lai Phật Tổ.

Tuy là Phật môn, nhưng lại do người của Đạo giáo định đoạt.

Mà Đại Thừa Phật Giáo, đã trở thành sản phẩm do năm giáo hợp tác sáng lập.

Khí vận của Đại Thừa Phật Giáo bị năm giáo chia nhau.

Hơn nữa, Tây Phương giáo còn trực tiếp bị phế, bị Đại Thừa Phật Giáo thay thế.

Tây Phương giáo chỉ có thể triệt để dung nhập vào Đại Thừa Phật Giáo mới có thể thu được nhiều khí vận hơn.

Đa Bảo còn làm tuyệt hơn, thành lập biên chế, các chức vụ quan trọng đều do đệ tử Tứ giáo đảm nhiệm.

Chức vị cao nhất là Tam Thế Phật, Nhiên Đăng là Quá Khứ Phật, chính hắn là Hiện Tại Phật, Di Lặc là Tương Lai Phật.

Tương đương với việc Nhiên Đăng là Thái Thượng Hoàng, hắn là Hoàng Đế, còn Di Lặc, một sinh linh chính thống của Tây Phương lại trực tiếp trở thành thái tử...

Dưới tình huống có cả Thái Thượng Hoàng và Hoàng Đế, thái tử có thể có quyền lực gì.

Cửu Anh là Hộ Pháp Thần Thú của Phật môn.

Tứ Đại Bồ Tát, Xiển giáo chiếm ba, đệ tử thứ hai của Tây

Phương giáo là Địa Tạng, trực tiếp bị giáng xuống làm Bồ Tát, còn là vị cuối cùng trong Tứ Đại Bồ Tát, Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Tịnh Lưu Ly Bồ Tát, chủ của Phật giáo Tây Phương, được thăng lên làm Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật, đứng đầu Tam Thập Lục Phật, nhưng chỉ là hư danh, trên có Tam Thế Phật đè nặng, căn bản không có thực quyền.

Ô Vân Tiên, Kim Quang Tiên, Linh Nha Tiên trong Tiệt giáo Thất Tiên được bổ nhiệm làm Tam Hình Thiên Tôn Giả mới của Phật môn, chưởng quản hình pháp.

Đa Bảo còn đề bạt Dương Thiên Hữu lên làm một trong Tam Thập Lục Phật, kẻ duy nhất không phải Chuẩn Thánh, cố ý làm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ghê tởm.

Biên chế Phật môn được định ra, Tam Thập Lục Phật, Thất Thập Nhị Bồ Tát, Nhất Bách Linh Bát La Hán, dưới nữa là Tôn Giả, Hộ Pháp, đệ tử.

Quyền lực lớn của Phật môn đều nằm trong tay Đa Bảo và Nhiên Đăng.

Các vị Phật khác đều bị gạt ra rìa, thậm chí cả hai vị Phật chủ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bị gạt ra rìa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không cam tâm, để lại thiện thi A Di Đà Phật và Bồ Đề Lão Tổ để gắng gượng.

Mà Phật môn chiếm một trong Ngũ Phương Đại Đế của Thiên Đình là Tây Phương Câu Trần Đại Đế, vốn dĩ là Di Lặc đảm nhiệm, cũng bị Đa Bảo và Nhiên Đăng tước đoạt, để cho Thanh Phong đạo nhân của Quy Nhất giáo đảm nhiệm.

Sau một loạt mưu đồ này, Tây Phương giáo gần như bị chơi phế hoàn toàn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vạn phần tính toán, cuối cùng công cốc, vẫn không chơi lại Tam Thanh và Nữ Oa.

Đến đây, Thiên Đình và Đại Lôi Âm Tự đều trở thành công ty hợp danh hữu hạn.

Khác biệt là, Hạo Thiên nắm chắc chủ quyền của Thiên Đình.

Đến đây, Xiển giáo chỉ còn lại Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh trấn giữ.

Vốn dĩ Nguyên Thủy muốn để Ngọc Đỉnh đến Địa Phủ, kết quả bị Vu tộc đuổi ra, suýt nữa bị Hình Thiên chém.

Quy Nhất giáo chỉ còn lại Huyền Đô trấn giữ.

Yêu giáo còn lại Anh Chiêu, Thương Dương hai vị đại yêu yêu thánh trấn giữ.

Tiệt giáo khá hơn một chút, trong trận chiến Phong Thần bảo vệ được một nửa, một số đến Thiên Đình, một số đến Phật môn, hiện tại do Băng Diễm tiên tử dẫn Tứ Đại Thánh Mẫu trấn giữ.

Lượng kiếp Phong Thần kết thúc, Ngũ giáo cũng trở thành quá khứ.

Hiện tại nổi bật nhất là Thiên Đình, Phật môn và Nhân tộc Thần Đình.

Chúng tinh thần đều gia nhập Nhân tộc Thần Đình, mà tinh không vốn dĩ do Thiên Đình quản lý, bây giờ lại do Nhân tộc quản lý.

Thiên Đình thiết lập một trăm hai mươi tám tinh tú, ý đồ tranh quyền với Nhân tộc Thần Đình, dùng sự vận chuyển của các vì sao để quản lý khí hậu, nhằm kìm hãm Nhân tộc, hai bên đã đánh một trận.

Sau khi bị Thập Thiên Quân đánh cho một trận, đã ngoan ngoãn hơn.

Trong tình huống Thánh Nhân tam thi không ra tay, người mạnh nhất của Thiên Đình là Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông, Tướng Liễu...

Còn Nhân tộc Thần Đình có Thập Thiên Quân, Cửu U chân quân, Tử Tiêu chân quân, Liễu Tiên, Kim Thạch Tiên...

Số Chuẩn Thánh lên Sơn Hải Kinh nhiều hơn không ít so với số lên Phong Thần Bảng.

Chương 241

Chuẩn Thánh lên Phong Thần Bảng chủ yếu là những người sau này bị La Hầu hại chết, như Tam Hình Thiên Tôn Giả của Tây Phương giáo, Tứ Đại Phật Tử, Phong Trạch của Xiển giáo, những đại yêu của Yêu tộc...

Thiên Đình không dám gây chuyện quá đáng, nếu xuất động Thánh Nhân tam thi, Tây Vương Mẫu, Đại Bằng, Khổng Tuyên sẽ có lý do ra tay, ai mà đánh lại.

Thánh dụ của Đạo Tổ, thánh nhân không được can dự vào chuyện Hồng Hoang, nhưng không nói ba vị này không được.

Không chiếm được lợi thế từ Nhân tộc Thần Đình, Hạo Thiên đổi cách lập uy.

Lấy cớ Minh Hà theo Ma tổ La Hầu gây loạn Hồng Hoang, phong ấn tộc Tu La trong Huyết Hải không được ra ngoài.

Nhân cơ hội khống chế Huyết Hải, Huyết Hải là lối vào Địa Phủ, muốn kìm hãm Địa Phủ.

Vu tộc lười để ý, Hạo Thiên có chút được đằng chân lân đằng đầu, muốn Địa Phủ thần phục Thiên Đình, yêu cầu giao Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan cho Thiên Đình quản lý.

Suýt nữa kích động bảy vị Đại Vu lên Thiên Đình.

Vu tộc cực kỳ thiện chiến, nhục thân cường hãn, trời sinh sở hữu một loại bản mệnh pháp tắc.

Thiên Đình phái mười mấy vị Chuẩn Thánh đến trấn áp, cũng không đánh lại bảy vị Đại Vu.

Hạo Thiên để Tướng Liễu đến Oa Hoàng Cung tìm Nữ Oa mượn

Đồ Vu Kiếm để phá nhục thân của Vu tộc.

Nhưng Nữ Oa đã bế quan.

Không mượn được, Hạo Thiên lại liên hợp với Phật môn nhắm vào Địa Phủ, nhưng Nhân tộc Thần Đình sao có thể ngồi yên không quản, liên hợp với Địa Phủ.

Hai đối hai, ai cũng không dám toàn diện khai chiến, tạm thời đều ngừng lại.

Trăm năm trôi qua, Tứ Đạo cùng xuất hiện, linh khí Hồng Hoang nồng đậm chưa từng có, đã dần có sinh linh tiên thiên ra đời, còn có tiên thiên linh tài, tiên thiên linh căn được thai nghén.

Quan trọng hơn là, Hồng Hoang lại đang lớn dần, dưới sự thai nghén của tiên thiên linh khí, trong Tứ Hải liên tục xuất hiện những hòn đảo lớn.

Trên những hòn đảo này, có không ít tiên thiên linh vật, rất giống với Tam Tiên Sơn xuất thế lúc đầu, nhưng kém xa Tam Tiên Sơn.

Mỗi lần có hòn đảo mới xuất hiện, đều gây ra sự tranh đoạt của tứ đại thế lực.

Khi xưa đại địa Hồng Hoang một phân thành bốn, Nhân tộc đặt tên: Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu, Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu.

Yêu tộc chiếm cứ Bắc Câu Lô Châu, lúc đầu một lượng lớn Yêu tộc đã hiến tế ở Bắc Câu Lô Châu, ma khí hoành hành, khiến Bắc Câu Lô Châu chướng khí đầy rẫy, môi trường khắc nghiệt, không ai muốn đến tranh giành với Yêu tộc.

Sinh linh Hồng Hoang thích sống ở ba châu còn lại, hoặc các hòn đảo hải ngoại.

Trong bốn châu, chỉ có Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu có một góc nối liền nhau.

Nam Thiệm Bộ Châu và Đông Thắng Thần Châu tách rời, cũng khiến Nhân tộc bị chia cắt ở hai châu.

Tổ địa của Nhân tộc ở Đông Thắng Thần Châu, Đại Thương và Thần Đình đều ở đó, nên việc giám sát Nam Thiệm Bộ Châu tương đối yếu.

Khi xưa thánh chiến diễn ra ở Nam Thiệm Bộ Châu, khiến địa mạch Nam Thiệm Bộ Châu bị phá hoại nghiêm trọng, trở thành nơi nghèo nàn nhất trong bốn châu, linh khí cũng loãng hơn những nơi khác rất nhiều.

Sinh linh không muốn ở lại Nam Thiệm Bộ Châu, chỉ có những phàm nhân của Nhân tộc, không có cách nào rời đi, chỉ có thể ở lại Nam Thiệm Bộ Châu âm thầm phát triển.

Yêu tộc chiếm Bắc Câu Lô Châu, Phật môn chiếm Tây Ngưu Hạ Châu, Nhân tộc chiếm Nam Thiệm Bộ Châu và Đông Thắng Thần Châu, đương nhiên, cũng cho phép vạn tộc khác cùng tồn tại.

Tuy nhiên, cùng với việc Tứ Hải xuất hiện ngày càng nhiều hòn đảo, nhiều sinh linh thích đến các hòn đảo hải ngoại thanh tu hơn.

Năm trăm năm trôi qua, Đế Tân ra lệnh cho những người Nhân tộc có căn nguyên ở lại Đông Thắng Thần Châu tu luyện, thành lập thần triều bất hủ dưới sự thống trị của Thần Đình.

Những phàm nhân không có căn nguyên thì tập trung đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Quản lý riêng biệt, đối với phàm nhân mà nói sẽ công bằng hơn, sức mạnh của Nhân tộc cũng tập trung hơn, cũng tiện cho việc phân phối tài nguyên.

Lại bốn trăm năm trôi qua, cục diện Hồng Hoang đã định.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu vẫn đang bế quan, ngược lại các đệ tử không chịu nổi nữa, ngàn năm đóng đảo kết thúc, Đại Bằng và những người khác lần lượt rời khỏi Bồng Lai tiên sơn, đi du lịch, xem những hòn đảo hải ngoại mới mọc lên.

Khổng Tuyên là một kẻ cuồng tu luyện, vừa xuất quan đã chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn bế quan, tham ngộ Hỏa chi pháp tắc.

Sau trận chiến Phong Thần, Dương Tiễn được Nhân Đạo công đức gia thân, đã đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Bế quan ngàn năm, nay đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Vừa xuất quan, đã mang theo Dương Thiền đến Phách Đào Sơn.

Đây không nghi ngờ gì là đang khiêu khích Hạo Thiên, nhưng Hạo Thiên ghi nhớ lời Lăng Tiêu lúc đầu, không làm khó gia đình Dương Tiễn nữa, vẫn còn cơ hội cứu vãn người cháu ngoại chiến thần này.

Không có Hạo Thiên ngăn cản, Dương Tiễn rất dễ dàng bổ đôi Đào Sơn.

Và đúng như Lăng Tiêu dự liệu, Dao Cơ tự thấy hổ thẹn với Hạo Thiên, không muốn rời khỏi Đào Sơn.

Dương Tiễn lấy ra Nhân Sinh Quả và một đống tài nguyên tu luyện cho Dao Cơ, để Dao Cơ tu luyện thật tốt, đột phá đến Đại La Kim Tiên, thoát khỏi giới hạn tuổi thọ, ngày tháng còn dài, sống sót mới có thể bù đắp sự thiếu nợ với Hạo Thiên.

Còn nói nợ mẹ con trả, sẽ đi bù đắp cho Hạo Thiên.

Cuối cùng Dao Cơ bị thuyết phục, đồng ý tu luyện thật tốt.

Rốt cuộc là một người mẹ, sao có thể nỡ lòng rời xa con cái.

Dương Tiễn và Dương Thiền thở phào nhẹ nhõm, đến Thiên Đình,

hai người cuối cùng vẫn gọi Hạo Thiên một tiếng cữu cữu.

Hạo Thiên rất vui, muốn giữ hai người ở lại Thiên Đình làm quan, nhưng hai người từ chối.

Dương Tiễn đồng ý với Hạo Thiên rằng sẽ nghe lệnh điều động nhưng không nghe lệnh triệu tập, nếu Thiên Đình cần, sẽ ra tay tương trợ.

Cuối cùng hai huynh muội lập đạo trường ở gần Đào Sơn, bầu bạn với Dao Cơ.

Mà Hạo Thiên vẫn phong cho hai người chức quan Thiên Đình, Dương Tiễn là Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân, Dương Thiền là Tam Thánh Mẫu.

Chỉ là một chức danh hờ, để hai người cũng được hưởng chút khí vận của Thiên Đình, làm lợi cho người ngoài không bằng làm lợi cho người nhà mình.

Mà hai người thân là môn hạ của Kim Ô, nay ở Nhân tộc Thần Đình cũng có chức thần hờ, được khí vận của Nhân tộc và Thiên Đình gia thân.

Lại hai ngàn năm trôi qua, trong ba ngàn năm, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Yêu tộc, Vu tộc từng suy tàn đều đã hồi phục.

Đế Tân rất biết điều, khắc rồng và phượng làm đồ đằng của Nhân tộc, chia sẻ khí vận Nhân tộc cho hai tộc, đồng thời lôi kéo hai tộc.

Nhân tộc có thể nói là do Lăng Tiêu bảo kê, mà hy vọng của Long tộc là Ngao Thương, hy vọng của Phượng tộc là Khổng Tuyên và Đại Bằng đều là đệ tử của Lăng Tiêu, hai tộc và Nhân tộc thống nhất chiến tuyến là điều tất nhiên.

Thiên Đình và Phật môn cũng không cam chịu yếu thế, lôi kéo Yêu tộc và Kỳ Lân tộc.

Nhiều thần linh của Thiên Đình, bản thân không thể tu luyện tiếp, đặt hy vọng vào đệ tử hoặc tọa kỵ, thu nhận một lượng lớn Yêu tộc làm đệ tử, làm tọa kỵ.

Phật môn chuyên môn thiết lập Bát Bộ Kỳ Lân, làm thần thú đồ đằng của Phật môn.

Qua ba ngàn năm, Nhân tộc cũng đã hồi phục, số lượng lại trở nên đông đảo.

Đại Thương và Thần Đình đều không can dự vào sự phát triển của phàm nhân ở Nam Thiệm Bộ Châu, chỉ cần không phản bội Nhân tộc là được.

Chương 242

Nhân tộc vẫn tín ngưỡng Nhân Hoàng, Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Thánh Sư, lập rất nhiều miếu vũ để thờ cúng.

Mà ở Nam Thiệm Bộ Châu, lần lượt hình thành rất nhiều quốc gia, hoàng đế không dám tự xưng là hoàng là đế, mà tự xưng là quốc quân, là thần tử của Đại Thương.

Phật môn sau ba ngàn năm tu dưỡng, cũng dần lớn mạnh, bắt đầu phái người đến Nam Thiệm Bộ Châu truyền bá giáo nghĩa Phật môn, dẫn dắt Nhân tộc tin Phật, để thu hoạch tín ngưỡng của Nhân tộc.

Tuy nhiên, các quốc gia, các thành ở Nam Thiệm Bộ Châu, đều có thần linh Nhân tộc, Thành hoàng trấn giữ, đuổi người của Phật môn ra ngoài.

Thiên Đình cũng không yên phận, thiết lập Thổ Địa, Sơn Thần trên lãnh địa của Nhân tộc, âm mưu chia sẻ khí vận của Nhân tộc.

Hồng Hoang không phải của Nhân tộc, Thiên Đình muốn phong Thổ Địa, Sơn Thần, Hà Bá, cai quản một phương đất đai, sông núi, Đế Tân không thể ngăn cản, nhưng Đế Tân có thể để Nhân tộc tẩy chay.

Xây miếu thờ cúng cho Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá là không thể.

Đồng thời ra lệnh cho các Thành hoàng giám sát, Thổ Địa, Sơn Thần, Hà Bá dám gây hại cho Nhân tộc, giết không tha.

Nói ngắn gọn là để những Sơn Thần, Thổ Địa và Hà Bá này làm việc miễn phí cho Nhân tộc.

Đương nhiên, không nhận được khí vận của Nhân tộc, nhưng cũng xem như là cai quản Hồng Hoang, có thể nhận được công đức

của Địa Đạo, cũng không phải là không có thu hoạch.

Hơn nữa, còn có thể quang minh chính đại giám sát Nhân tộc, đối với Thiên Đình trăm lợi mà không một hại.

Mà Phật môn thấy không thể truyền đạo cho Nhân tộc, bèn tìm con đường khác, dụ dỗ Nhân tộc phát triển sang Tây Ngưu Hạ Châu.

Đến Tây Phương, thần linh và Thành hoàng của Nhân tộc không có tư cách xua đuổi người của Phật môn.

Phật môn ngày ngày đến Nhân tộc tuyên giảng giáo nghĩa Phật môn, không tin không có người tin.

Nhân tộc sinh sôi quá nhanh, nhưng tài nguyên là cố định, chỉ đủ cung cấp cho bấy nhiêu người, hoặc là nội đấu tiêu hao nhân khẩu, hoặc là phải mở rộng ra bên ngoài.

Đế Tân cũng không có cách nào, không muốn thấy Nhân tộc nội đấu, đành phải mặc cho họ mở rộng sang Tây Ngưu Hạ Châu.

Ba ngàn năm sau, Tây Ngưu Hạ Châu đã có rất nhiều quốc gia phàm nhân, khắp nơi có thể thấy hòa thượng tuyên giảng giáo nghĩa Phật môn trong các thành trì của Nhân tộc, chỉ là gần như không ai để ý.

Mà Dương Thiên Hữu, hay còn gọi là Khẩn Na La cũng là một trong số đó, đang truyền bá giáo nghĩa Phật môn tại một quốc gia tên là Vưu Bà La.

Khẩn Na La đã thành công, nhưng lại phá giới luật của Phật môn, sau khi trở về bị Như Lai khiển trách và trừng phạt nặng, nhưng mục đích thực sự là để sỉ nhục và đàn áp các đệ tử nguyên là của Tây Phương giáo.

Hiện tại Phật môn chia thành hai phái, một phái do Như Lai và Nhiên Đăng đứng đầu, là các đệ tử nguyên của Tứ giáo, một phái do

Di Lặc đứng đầu, là các đệ tử nguyên của Tây Phương giáo.

Các đệ tử nguyên của Tây Phương giáo bị đàn áp trong thời gian dài.

Mà Khẩn Na La không biết những vòng vo này, bị giam ở hậu sơn, dưới hậu sơn chính là Ma Uyên.

Khẩn Na La trực giác cảm thấy cái gọi là Phật là hư ngụy, giả từ bi, lại bị Ma Uyên ảnh hưởng, dần dần nảy sinh ma niệm.

Nơi nào có sinh linh, nơi đó có tranh đấu.

Hồng Hoang chưa bao giờ thực sự yên bình, bề ngoài sóng yên biển lặng, thực ra sóng ngầm cuộn trào.

Hôm đó, Hạo Thiên mượn khí vận của Thiên Đình để tam thi hợp nhất, đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn một bước, một cơ duyên là có thể thành thánh, bèn đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ cầu phương pháp thành thánh.

"Lão gia, Hạo Thiên đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, cầu lão gia ban cho phương pháp thành thánh." Hạo Thiên cung kính quỳ trước mặt Hồng Quân.

"Thống nhất Tam Giới, dùng Thiên Đạo ngự trị Hồng Hoang, là có thể thành thánh." Hồng Quân mở mắt, điểm hắn hài lòng nhất ở Hạo Thiên chính là nghe lời.

"Thống nhất Tam Giới?

Nhân gian có các thánh Nhân Đạo, Địa Phủ có Thập Nhị Tổ Vu, Phật môn cũng dã tâm bừng bừng, có Nhị Thích tọa trấn, ta thật sự không làm được!" Hạo Thiên mặt mày khổ sở, người ta đều có thánh nhân tọa trấn, hắn lấy đầu đi thống nhất Tam Giới.

"Không vội, lượng kiếp tiếp theo là Tây Du lượng kiếp, dẫn giáo

nghĩa Phật pháp truyền vào Nhân tộc, Phật Đạo phục hưng, Phật pháp đại hưng." "Hành trình Tây Du, cần trải qua chín chín tám mươi mốt nạn mới có thể viên mãn, thiết lập kiếp nạn để rèn luyện người mệnh trời của Tây Du, hoặc giúp họ vượt qua kiếp nạn, đều có thể nhận được công đức." "Ngươi phải tranh đoạt công đức Tây Du, sau khi Phật Đạo phục hưng, ban phát công đức Phật Đạo.

Thiên Đình đại diện cho Thiên Đạo, vạn sự vạn vật đều giảng nhân quả, giữa Lục Đạo cũng giảng nhân quả." "Thiên Đạo giúp Phật Đạo phục hưng, ra sức càng nhiều, Phật Đạo nợ Thiên Đạo nhân quả càng lớn, đến lúc đó bần đạo sẽ có cách để Phật Đạo thần phục dưới Thiên Đạo." "Phật pháp vào Nhân tộc truyền bá tín ngưỡng, Nhân tộc tin Phật, Phật môn có thể thu hoạch khí vận Nhân tộc, suy yếu Nhân Đạo.

Phật Đạo và Địa Đạo tương khắc." "Địa Đạo luân hồi độ chúng sinh, Phật Đạo cũng có thể độ chúng sinh, đến lúc đó bần đạo sẽ ra tay áp chế Địa Đạo." "Nhân Đạo và Địa Đạo đều bị áp chế, Phật Đạo thần phục Thiên Đạo, tự nhiên sẽ có cơ hội để Thiên Đạo thống nhất Hồng Hoang." Hồng Quân bình tĩnh nói.

"Nhưng Nhân tộc sẽ cho phép Phật pháp truyền vào Nhân tộc sao?

Các thánh nhân Nhân Đạo và ba con Kim Ô e rằng sẽ ngăn cản!" Hạo Thiên lo lắng nói.

"Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang do trời định, khí vận của Nhân tộc quá thịnh, Phật pháp vào Nhân tộc là do trời định, ý là để suy yếu và cân bằng Nhân Đạo." "Đây là thiên định, nếu các thánh nhân Nhân Đạo và ba con Kim Ô chống lại, bần đạo tự sẽ ra tay xử lý." Ánh mắt Hồng Quân bình tĩnh, hắn chỉ mong các thánh nhân Nhân Đạo và ba con Kim Ô ra tay, cho hắn lý do ra tay, đến lúc đó trực tiếp phế bỏ ba con Kim Ô và các thánh nhân Nhân Đạo.

Không có thánh nhân chống lưng, Nhân tộc sẽ phế, thần phục Thiên Đạo là điều tất yếu.

Đến lúc đó đối phó với Địa Đạo sẽ dễ như trở bàn tay, Phật môn vào Địa Phủ hành độ hóa, suy yếu sự khống chế của Vu tộc đối với Địa Phủ.

Sau đó, Thiên Đình phái người vào Địa Phủ, đoạt lấy chủ quyền, Địa Phủ thần phục Thiên Đình.

"Vâng!" Hạo Thiên vui mừng, lão gia đã mưu tính hết rồi, hắn chỉ cần làm theo sự sắp đặt của lão gia là có thể thành thánh.

"Đi đi, bắt đầu mưu hoạch kiếp nạn Tây Du đi.

Dùng công đức nhập Á Thánh, có thánh tính, có thể tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo, đến lúc đó bần đạo sẽ giảng đạo cho ngươi một phen, thành thánh dễ như trở bàn tay." Hồng Quân phất tay.

"Tạ lão gia!" Hạo Thiên vui mừng lạy một cái, lui ra, vui vẻ trở về Thiên Đình, triệu tập Vương Mẫu, Thái Bạch Kim Tinh và các tâm phúc bắt đầu mưu hoạch.

Mà trong Hỗn Độn, cũng không yên ổn.

Tai Ách Ma Thần dùng thủ đoạn La Hầu đưa cho, tập hợp Côn Bằng, Minh Hà, Cửu Đầu Trùng, Cửu Vĩ Địa Hạt và Đa Mục Ngô Công lại với nhau.

"Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền đâu?" Tai Ách Ma Thần nhíu mày.

"Bẩm Tai Ách đại nhân, Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền đã bị Hồng Quân bắt đi.

Tam thi của ta ở lại Hồng Hoang truyền tin về, nói rằng Văn Đạo Nhân và Lục Sí Kim Thiền bị Hồng Quân ép buộc, bị Chuẩn Đề độ

hóa vào Tây Phương giáo, không, bây giờ đổi tên thành Phật giáo." Côn Bằng bẩm báo, hắn và Minh Hà từng tu luyện Trảm Tam Thi, và tu luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, chém ra tam thi.

Sau này họ chuyển sang tu luyện pháp tắc chứng đạo, sợ đối đầu với Hồng Quân sẽ chết, bèn tự chém một tia nguyên thần cho tam thi, để tam thi ẩn nấp trong Hồng Hoang.

Như vậy, cho dù họ có thật sự bị Hồng Quân đánh chết, cũng có thể thông qua tia nguyên thần đó mà trọng sinh.

Tam thi chính là phân thân của họ, ẩn nấp trong Hồng Hoang làm tai mắt cho họ, tam thi và bản thể vốn là một, tin tức tam thi biết được, cũng sẽ đồng bộ cho bản thể.

Pháp môn Trảm Tam Thi quả thực có chỗ độc đáo.

"Thôi được, chỉ là Độ Hóa Chi Đạo, bản tọa đã tìm được tàn khu năm xưa luyện hóa, bây giờ không cần mượn sức mạnh của Ma Đạo cũng đã hồi phục đến Thánh Nhân Bát Trọng Thiên." "Đợi bản tọa trở về, phá giải Độ Hóa Chi Đạo dễ như trở bàn tay." Tai Ách Ma Thần hoàn toàn không để tâm, trước đó ở Hồng Hoang, hắn đã thần phục Ma Đạo do La Hầu tạo ra, hai người luyện hóa Ma Đạo mới tạm thời có sức mạnh Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên.

Ma Đạo đó chính là một tia bản nguyên Thiên Đạo mà La Hầu đã chém xuống năm xưa, cùng với việc Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo chi lực đại tăng, sức mạnh của tia bản nguyên Thiên Đạo đó cũng theo đó mà tăng mạnh.

La Hầu chính mình cũng có chút không khống chế được, nên hai người dứt khoát luyện hóa nó.

Tia bản nguyên Thiên Đạo đó đối với những Hỗn Độn Ma Thần như họ tương đương với một loại thuốc bổ, có thể giúp họ tạm thời

có sức mạnh cường đại.

Nhưng sau đó, khi dược hiệu tan đi, họ sẽ rớt xuống cảnh giới ban đầu, và tia bản nguyên Thiên Đạo đó cũng sẽ triệt để tiêu tan.

Vốn dĩ cùng với việc Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, tia bản nguyên Thiên Đạo đó cũng không thể kiềm chế Thiên Đạo nữa, La Hầu dứt khoát trực tiếp vắt kiệt giá trị cuối cùng của nó, dốc hết sức lực đánh cược một phen cuối cùng, tiếc là bị Lăng Tiêu chen ngang một chân, khiến họ công bại thù thành.

May mà, hắn vận khí không tệ, cảm ứng được di hài của mình trong Hỗn Độn, sau khi luyện hóa, giúp hắn tu vi tăng mạnh.

Chương 243

"Chúc mừng Tai Ách đại nhân!" Côn Bằng và năm người vội vàng chúc mừng, vị này chính là tồn tại huynh đệ với Ma tổ đại nhân, họ không dám làm càn trước mặt Ma tổ đại nhân, tự nhiên cũng không dám làm càn trước mặt Tai Ách Ma Thần.

Huống hồ Tai Ách Ma Thần bây giờ còn công lực tăng mạnh.

"Côn Bằng, Minh Hà, hạt đen nguyên thần trong cơ thể các ngươi còn không?" Tai Ách hỏi.

"Còn!" Côn Bằng và Minh Hà gật đầu.

"Rất tốt, không hổ là La Hầu, như vậy mà vẫn chưa chết, xem ra là Lăng Tiêu đã cứu hắn." Tai Ách Ma Thần gật đầu.

Thời kỳ Hỗn Độn, quan hệ giữa hắn và La Hầu không tệ, trận chiến trước đó, La Hầu yểm hộ cho hắn chạy thoát, tình nghĩa này hắn phải báo đáp.

Chuyện La Hầu chưa hoàn thành, vậy thì do hắn hoàn thành.

"Làm sao có thể?

Lăng Tiêu sao có thể cứu Ma tổ đại nhân?" Côn Bằng và năm người ngây người, không phải Lăng Tiêu muốn hại chết Ma tổ đại nhân sao, nếu không phải Lăng Tiêu phản bội, họ chưa chắc đã thua.

"Không có kẻ thù vĩnh viễn, Lăng Tiêu đã tâm rất lớn, ngoài hắn ra, cũng không ai cứu La Hầu." "Theo lời các ngươi nói, kiếp khí Hồng Hoang đã triệt để tiêu tan, Long tộc, Phượng tộc...

đều không còn bị kiếp khí quấy nhiễu, vậy thì, Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng nên trở về rồi!" "Nhân Hoàng là mấu chốt khí vận của Nhân tộc, Nhân Hoàng chết, khí vận Nhân tộc sụp đổ, các tộc

chắc chắn sẽ tranh nhau nhân cơ hội nhập chủ Nhân tộc, tranh đoạt khí vận Nhân tộc." "Đến lúc đó, Nhân tộc đại loạn, Hồng Hoang đại loạn, các tộc tranh bá, tạo ra lượng kiếp thảm khốc nhất, cơ hội của chúng ta sẽ đến." Tai Ách Ma Thần nói.

Côn Bằng và năm người đại kinh, những nhân vật lớn này, động một chút là lấy cả Hồng Hoang làm bàn cờ, quá đáng sợ.

"Nhưng Nhân Hoàng có khí vận Nhân tộc hộ thể, không phải thánh nhân mà còn hơn cả thánh nhân, chúng ta e rằng không phá được phòng ngự khí vận của Nhân tộc." Minh Hà nói.

"Không còn cách nào khác, Hồng Quân đã sửa đổi lượng kiếp, tuy sửa đổi thành công nhưng lại tiêu hao lượng lớn bản nguyên Thiên Đạo để định lại vận mệnh của Nhân hoàng Đế Tân, để lại cho Đế Tân một kẽ hở chí mạng." "Đế Tân không thể điều động bản nguyên Nhân Đạo, nên không thể xóa bỏ kẽ hở này.

Đế Tân định sẵn sẽ mệnh vẫn tại Mục Dã, ở nơi đó, hắn không thể điều động khí vận Nhân tộc để hộ thể." "Đợi khi lượng kiếp tái khởi, thiên cơ hỗn loạn, chúng ta sẽ lẻn về Hồng Hoang, thiết kế dẫn dụ Đế Tân đến Mục Dã để giết chết, khiến Hồng Hoang đại loạn, máu chảy thành sông." "Ma, sinh ra từ vạn ác trên thế gian.

Huyết khí, oán khí, sát khí, hận, nộ… đều là ác.

Khi đó chúng ta sẽ dẫn ác khí thế gian vào Vực Ma, Ma Đạo sẽ sinh ra, Ma tộc cũng nên xuất thế rồi." Tai Ách Ma Thần nói với ánh mắt mê hoặc.

Đồng tử của năm người Côn Bằng co rụt lại, họ nhìn nhau, lần nào cũng chơi lớn như vậy, thật là kích thích, trái tim có chút không chịu nổi.

Thế nhưng, từ khoảnh khắc đầu quân cho Ma Tổ đại nhân, bọn họ

đã không còn đường lui, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

"Các ngươi cứ tu luyện ở đây trước.

Trước đây Bản tọa chỉ tìm được một nửa di hài, nếu tìm được nửa còn lại, chắc chắn có thể một bước tiến vào Hợp Đạo cảnh." Tai Ách Ma Thần nói tiếp.

"Đúng rồi, trước đây ngài có căn dặn chúng ta đi tìm hai mảnh vỡ còn lại của Kiếm Tai Ách, chúng ta đã tìm thấy rồi, chỉ là chưa kịp báo cáo." "Trong đó một mảnh hóa thành pháp bảo Lạc Bảo Kim Tiền, đang ở trong tay Lăng Tiêu.

Mảnh còn lại hóa thành Tiên Thiên linh căn cây Ôn Hoàng, nằm trong tay đệ tử Tiệt giáo Lữ Nhạc, làm trận nhãn cho Ôn Hoàng trận." Minh Hà bẩm báo.

"Rất tốt, đợi ta trở về Hồng Hoang, Kiếm Tai Ách chân chính tái hiện, Hồng Quân chẳng là cái thá gì." Tai Ách Ma Thần cười lớn đầy bá khí rồi rời đi, tìm kiếm nửa di hài còn lại.

Kiếm Tai Ách, bản mệnh pháp bảo của hắn, một trong những Hỗn Độn Linh Bảo, năm xưa bị vỡ làm ba mảnh.

Mảnh lớn nhất đã được hắn mang đi, pháp tắc Tai Ách ẩn chứa bên trong vẫn chưa bị tổn hại.

Chỉ cần tìm được hai mảnh vỡ còn lại, hắn có cách để dung hợp chúng lại, để Kiếm Tai Ách chân chính tái hiện.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chau mày.

Lão đã nghiên cứu Hỏa Lân và Thủy Lân bị trấn áp trong Quan tài Trấn Thiên mấy ngàn năm nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Đối với hai sinh vật kỳ lạ đột nhiên xuất hiện này, lão cảm thấy vô cùng bất an.

Hai kẻ này không phải sinh linh bản địa của Hồng Hoang, mà là từ bên ngoài đến.

Điều này khiến lão không khỏi nghi ngờ chúng được một Hỗn Độn Ma Thần khác tạo ra, phái đến để tìm kiếm Hồng Hoang.

Hồng Hoang đã bị hai kẻ này tìm thấy, liệu Hỗn Độn Ma Thần tạo ra chúng có lần theo dấu vết tìm đến không?

Kẻ có thể tạo ra sản vật cấp bậc Thánh nhân cửu trọng thiên, ít nhất cũng đã khôi phục đến Hợp Đạo cảnh.

Nếu hắn tìm đến đây, sẽ rất phiền phức.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân lão không động đến ba anh em Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu Hỗn Độn Ma Thần đó tìm đến, ba anh em Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu không thể nào còn đứng ở phía đối lập với lão.

Hiện nay ở Hồng Hoang, ngoài lão ra, ba anh em Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu chính là lực chiến mạnh nhất.

Nghiên cứu mấy ngàn năm, lão vẫn không nhìn ra lai lịch của Hỏa Lân và Thủy Lân.

Lão đã dùng Sưu Hồn Thuật, nhưng trong đầu cả hai chỉ có lòng thù hận đối với lão, rõ ràng là đã bị người khác cố ý cấy ghép tư tưởng.

Mà lão đã thử rất nhiều cách, đều không thể khống chế được hai con lân này, trừ phi dùng Vẫn Thánh Đan.

Nhưng Vẫn Thánh Đan lão cũng chỉ còn lại một viên, không thể dễ dàng lãng phí như vậy.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Hôm nay, ma tính trong cơ thể Khẩn Na La ngày càng nặng, phật

quang và ma khí quanh thân luân phiên thay đổi.

Khẩn Na La cố giữ phật tâm, gắng sức xua tan ma tính.

Nhưng sau khi bị phát hiện, Như Lai lo lắng sẽ bị gán tội danh cấu kết với ma, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ có lý do phế bỏ hắn, để Di Lặc chưởng quản Phật môn, nên hắn định trực tiếp khiến Khẩn Na La hồn siêu phách tán.

"Phật Tổ, Phật pháp phổ độ chúng sinh, từ bi độ lượng, cha ta chưa hề nhập ma, đang dùng Phật pháp để xua tan ma tính.

Phật Tổ vì sao không cứu, ngược lại còn muốn cha ta chết?

Cha ta rõ ràng vẫn còn cứu được." Dương Giao che chắn trước mặt Khẩn Na La.

Nhìn gương mặt Dương Giao rất giống Dương Tiễn, Như Lai do dự, cuối cùng đau khổ thở dài một tiếng.

Không phải hắn không cứu, mà là không thể cứu, không thể cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lý do để ra tay với mình.

Nếu hắn không thể tiếp tục chưởng quản Phật môn, dù là Nhiên Đăng hay Di Lặc lên ngôi, các đệ tử Tiệt giáo cũng sẽ bị đàn áp rất thảm.

Sư tôn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, Tiệt giáo chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nếu hắn mất đi tư cách chưởng quản Phật môn, Tiệt giáo sẽ thật sự không còn bất kỳ vốn liếng nào để lên bàn đàm phán.

"Phật ma không đội trời chung, thân là đệ tử Phật môn lại nhập ma, đáng giết." Như Lai đè nén sự do dự trong lòng, ánh mắt lạnh lùng.

Vì bảo toàn các sư đệ sư muội, cho dù có đắc tội với phe Kim Ô,

hắn cũng không hối tiếc.

“Ha ha, đây chính là Phật sao?!

Thân là Phật Tổ lại thấy chết không cứu, ngay cả đệ tử Phật môn cũng không độ, còn nói gì đến phổ độ chúng sinh.” “Cha ta thực hành giáo nghĩa Phật pháp, truyền bá Phật pháp, độ hóa thế nhân, chẳng phải chỉ là phạm giới thôi sao?

Các ngươi nói xem cha ta có độ hóa thế nhân không, có truyền bá Phật pháp ra ngoài không?!” “Rốt cuộc là giáo nghĩa quan trọng hay giới luật quan trọng?!

Chương 244

Những người khác trì trệ ngàn năm cũng không truyền bá được Phật pháp ra ngoài.

Cha ta dám đi đầu thiên hạ, vì sao các ngươi lại không dung được cha ta?!" "Nếu giới luật quan trọng hơn giáo nghĩa, vậy còn truyền bá giáo nghĩa làm gì?

Sao không truyền bá giới luật luôn đi?" "Đừng tưởng ta không biết, các ngươi cả ngày chỉ nghĩ đến tranh quyền đoạt lợi, chính các ngươi còn chưa đoạn tuyệt thất tình lục dục, có tư cách gì nói đến giới luật!" "Chẳng qua là bắt nạt cha con chúng ta yếu thế, giới luật thật nực cười, Phật môn thật giả dối!" Dương Giao điên cuồng chỉ vào chư Phật mà lớn tiếng chửi rủa.

Phụ thân cả ngày nghiên cứu Phật pháp, không biết những âm mưu đấu đá này, nhưng hắn lại nhìn rất rõ.

"Di Lặc, đây chính là Phật đồ mà Tây phương giáo các ngươi dạy dỗ ra sao?" Như Lai nhân cơ hội gây khó dễ cho Di Lặc.

"Câm miệng!" Di Lặc không muốn cho Như Lai thêm lý do để đàn áp đệ tử Tây phương giáo, tức giận ra tay đánh Dương Giao trọng thương.

"Tại sao ta phải câm miệng?

Ta nói sai chỗ nào?!

Phản bác không được liền dùng vũ lực trấn áp, lấy mạnh hiếp yếu, miệng thì luôn nói chúng sinh bình đẳng, thật nực cười đến cực điểm!" "Phật môn giả dối như vậy, khiến ta buồn nôn, các ngươi không có tư cách trừng phạt cha con chúng ta, chúng ta không sai!"

“Nếu cha con chúng ta không chết, ngày sau nhất định sẽ hủy diệt Phật môn giả dối này!” Dương Giao quét ánh mắt đầy hận ý qua chư Phật, ôm lấy cha mình nhảy vào Vực Ma phía sau.

Sắc mặt Di Lặc đột biến, Dương Giao chính là mấu chốt để Phật môn hấp thu khí vận Thiên Đình, không thể chết được, vội vàng đuổi theo vào Vực Ma.

Nhưng đúng lúc này, một luồng ma khí từ dưới Vực Ma lao ra, đẩy lùi hắn, đồng thời cuốn lấy cha con Dương Giao chui vào khe hở phong ấn, biến mất trong sâu thẳm Vực Ma.

“Phong ấn Vực Ma xuất hiện khe nứt, mau gia cố phong ấn.” Sắc mặt Di Lặc khó coi, xong rồi, sau này không thể hấp thu khí vận từ Thiên Đình được nữa.

Như Lai và Nhiên Đăng nhìn nhau, thật ra bọn họ sớm đã nhận được nhiệm vụ, đuổi Dương Giao ra khỏi Phật môn, để Phật môn không thể hấp thu khí vận Thiên Đình nữa.

Suy cho cùng, hạt nhân của Đạo môn vẫn ở Thiên Đình, Phật môn có thể hưng thịnh, nhưng không thể lấn át Đạo môn.

Không ngờ lại xảy ra chuyện này, bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại đắc tội cả Thiên Đình và phe Kim Ô, thật phiền phức.

Dương Giao dù sao cũng là cháu ngoại của Ngọc Đế.

Bọn họ bức tử Dương Giao, e rằng Thiên Đình và phe Kim Ô đều sẽ đến hỏi tội.

“Di Lặc, ai bảo ngươi bức tử Dương Giao và Khẩn Na La?” Nhiên Đăng phản ứng nhanh, đổ hết tội cho Di Lặc.

Đến lúc Thiên Đình và phe Kim Ô đến hỏi tội, cứ đẩy Di Lặc ra, vừa hay lại làm suy yếu thêm phe Tây phương giáo.

Di Lặc tức đến suýt chết, hai kẻ này thật không biết xấu hổ.

"Hừ, đừng hòng để phe Tây phương giáo của ta gánh tội.

Nếu không phải các ngươi mượn cớ Khẩn Na La để đàn áp phe Tây phương giáo của ta, đủ mọi cách sỉ nhục, Khẩn Na La sao có thể nhập ma?!" Di Lặc tức giận nói.

"Khẩn Na La phạm giới, theo giới luật Phật môn thì đáng bị phạt.

Chúng ta hành sự theo giới luật, có gì sai?" Nhiên Đăng nói.

"A a, nếu không phải các ngươi muốn xử tử Khẩn Na La, Dương Giao sao có thể phát điên." Di Lặc cười lạnh.

"Nhưng chúng ta chưa hề động thủ, vốn dĩ chúng ta đã cảm thấy Dương Giao nói có lý, định ra tay cứu Khẩn Na La, thì ngươi lại đột nhiên ra tay, ai.....…" Nhiên Đăng lắc đầu thở dài.

"Ngươi.....…" Di Lặc suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế, trắng đen đều do ngươi nói cả.

Quá đáng, quá đáng!

"Hừ, chuyện xấu của Phật môn như vậy, các ngươi muốn tuyên truyền thì cứ đi tuyên truyền, xem còn ai nguyện ý tin Phật nữa không." "Có đại trận ngăn cách, bên ngoài cũng không biết Dương Giao và Khẩn Na La đã chết.

Điều Ngọc Đế quan tâm chỉ là Dương Tiễn và Dương Thiền.

Không ai nói ra, phe Kim Ô sẽ không biết." Di Lặc hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Như Lai và Nhiên Đăng nhìn nhau, sắc mặt có chút không tốt.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, ai còn thèm tin Phật nữa, hỏng đại sự, chư Thánh đều sẽ không tha cho bọn họ.

Bây giờ cách tốt nhất là phong tỏa tin tức.

Đúng lúc này, vết nứt trên phong ấn vừa được vá lại lại nứt ra.

"Xem ra, với sức của chúng ta, không thể tu sửa phong ấn này, chỉ có thể mời hai vị Phật chủ ra tay rồi." Nhiên Đăng nói.

"Hai vị Phật chủ đã bế quan mấy ngàn năm, cấm quấy rầy, phiền phức rồi!" "Để Di Lặc đến đây trấn thủ trước đi, đợi Phật chủ xuất quan rồi tính." Như Lai nói.

"Vậy cũng được." Nhiên Đăng gật đầu, trói chân Di Lặc ở đây, phe Tây phương giáo sẽ rắn mất đầu.

Đông Hải.

Lăng Tiêu không biết chuyện xảy ra ở Phật môn, lúc này hắn đang ở trên một hòn đảo giữa biển, trên đảo khỉ thành bầy, chính là Hoa Quả Sơn lừng danh sau này.

Từ lúc vá trời đến nay đã qua hai vạn năm, khối Ngũ Sắc Thạch còn sót lại này cuối cùng đã thai nghén ra tiên thai.

Đợi tiên thai thành hình, hóa hình xuất thế, cũng là lúc Tây Du lượng kiếp bắt đầu.

Đây chính là đệ tử mà Lăng Tiêu đã nhắm, không thể để Phật môn và Thiên Đình lại đùa giỡn với con khỉ được.

Muốn đùa giỡn, cũng phải xem Thiên Đình và Phật môn có đùa giỡn nổi không.

Đến lúc đó, đại náo thiên cung sẽ biến thành đại náo thiên cung thật sự, kích thích!

Lăng Tiêu điểm một ngón tay lên tiên thạch, truyền công pháp tu luyện Đấu Chiến Thánh Quyết do Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng cùng nhau thôi diễn vào bên trong.

Công pháp này mạnh hơn nhiều so với Đại Phẩm Thiên Tiên Quyết, loại pháp môn tu luyện tầm thường đầy rẫy ngoài đường.

Phật môn và Thiên Đình đều không muốn con khỉ quá lợi hại, nếu quá lợi hại, lúc Tây Du làm sao còn cần đến bọn họ để vượt qua kiếp nạn, bọn họ làm sao lấy được công đức.

Lăng Tiêu bắt đầu bồi dưỡng con khỉ từ bây giờ, đến lúc đó trực tiếp đưa con khỉ lên Chuẩn Thánh, xem Phật môn và Thiên Đình còn thiết lập kiếp nạn thế nào, còn đùa giỡn với khỉ thế nào?!

Truyền xong công pháp, Lăng Tiêu lại truyền thêm rất nhiều thần thông, còn có cả những lĩnh ngộ về pháp tắc chiến đấu của Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng.

Sau đó lại truyền cho bầy khỉ trên Hoa Quả Sơn pháp môn tu luyện, còn bố trí một Tụ Linh Trận trên Hoa Quả Sơn.

Bây giờ tiên thai mới vừa hình thành, đợi thai nghén thành thục còn không biết cần bao lâu nữa.

Hiện tại không ai biết, có lẽ cả Hồng Quân cũng không biết Thạch Hầu này sẽ là một trong những Thiên mệnh giả của Tây Du lượng kiếp.

Làm xong những việc này, Lăng Tiêu lặng lẽ đến Địa Phủ một chuyến, chém ra một luồng nguyên thần, nhờ Hậu Thổ giúp đưa vào luân hồi, chuyển thế đến Hoa Quả Sơn làm khỉ.

Có những việc hắn không tiện làm quá rõ ràng, nên để phân thân đi làm, dẫn dắt bầy khỉ Hoa Quả Sơn, tạo ra một đám đại yêu, sau này dẫn dắt Tôn Hầu Tử.

Trở về Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu dặn dò Viên Hồng, cứ cách một khoảng thời gian lại mang đến cho bầy khỉ Hoa Quả Sơn một lô linh quả và kim đan, giúp bầy khỉ Hoa Quả Sơn nâng cao tu vi.

Hiện tại Hồng Hoang tràn ngập tiên thiên linh khí, tiên thiên linh khí trên Tam Tiên Sơn lại càng nồng đậm hơn mấy lần, tốc độ trưởng thành của những tiên thiên linh căn kia nhanh kinh khủng.

Thêm vào đó có Thái Hư Kính bao phủ Bồng Lai Tiên Sơn, tốc độ thời gian tăng gấp ba lần, Hoàng Trung Lý vốn một vạn năm mới chín một lần, bây giờ khoảng hai ngàn năm là có thể chín một lần.

Trấn Nguyên Tử còn dời cả cây Nhân Sâm Quả đến Bồng Lai Tiên Sơn.

Chương 245

Bên Nhân tộc Thần đình cũng sẽ định kỳ gửi dược liệu đến đổi kim đan, Khai Dương Tinh Thần và những người khác căn bản không thiếu dược liệu luyện đan.

Hiện tại Nữ Bạt đã lĩnh ngộ được một vài pháp tắc Thi Đạo, có thể khống chế ba đạo nguyên thần của Hống, sẽ không còn mất kiểm soát mà giải phóng nhiệt năng nữa.

Tây Vương Mẫu và Hiên Viên đang bế quan trên Thái Dương Tinh, bảo vệ Nữ Bạt.

Tướng Thần trước đó lén lút chạy đến tinh không, muốn cướp nguyên thần của Hống, bị Hiên Viên một chưởng đánh trọng thương liền không dám đi gây sự nữa.

Tướng Thần quả thực lợi hại, nhưng đối mặt với Thánh nhân vẫn chưa đủ xem.

Thập Kim Ô nhờ phúc của Nữ Bạt, hấp thu nhiệt năng, căn nguyên đại tăng, hiện nay đều đã lĩnh ngộ Hỏa chi pháp tắc, bước vào Chuẩn Thánh cảnh.

Được Đại Bằng nuôi lớn, chúng cũng không yên phận như Đại Bằng, suốt ngày chạy loạn.

Lục Nhĩ Mi Hầu, Đại Bằng, Vô Chi Kỳ cũng suốt ngày chạy loạn, thường xuyên mang về một ít thiên tài địa bảo.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ tu luyện pháp tắc chiến đấu, bị kẹt lại, cần một phần bản nguyên của Linh Minh Thạch Hầu mới có thể tập hợp đủ pháp tắc chiến đấu hoàn chỉnh để tham ngộ.

Linh Minh Thạch Hầu còn chưa xuất thế, hai con khỉ bế quan ngàn

năm không có bất kỳ thu hoạch nào, dứt khoát không bế quan nữa, chạy ra ngoài chơi, đợi Linh Minh Thạch Hầu xuất thế.

Là hậu duệ của Hỗn Độn Ma Viên, trời sinh là những kẻ cuồng chiến, hai con khỉ chỉ hứng thú với pháp tắc chiến đấu.

Khỉ vốn hiếu động, căn bản không thể tĩnh tâm tham ngộ các pháp tắc khác.

Ngược lại Viên Hồng và Ngao Thương, không gặp phải bình cảnh, vẫn luôn chăm chỉ bế quan.

Viên Hồng có Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ dẫn đường, đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngao Thương thức tỉnh truyền thừa của Hỗn Độn Ma Long, trở về Long tộc một chuyến, cũng đột phá đến Chuẩn Thánh.

Lăng Tiêu không hỏi cũng biết, chắc chắn là Long Vương đã tỉnh, Ngao Thương trở về được Long Vương chỉ điểm.

Bản thân Long Vương chính là do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Long hóa thành, mà Ngao Thương thức tỉnh truyền thừa Hỗn Độn Ma Long, lại được Long Vương chỉ điểm thêm, có thể nói là như cá gặp nước.

Hỗn Độn Ma Long bị Bàn Cổ đánh cho tàn phế triệt để, Long Vương chỉ là do tàn hồn hóa thành, không giống như La Hầu, Tai Ách, bọn họ giữ được một phần nguyên thần, chưa chết hẳn.

Tình huống của Long Vương gần giống với Hỗn Thế Tứ Hầu, xem như là truyền nhân của Hỗn Độn Ma Long, nhận được một phần truyền thừa của Hỗn Độn Ma Long.

Ngao Thương cũng thức tỉnh truyền thừa Hỗn Độn Ma Long, hai bên trao đổi, Long Vương chắc chắn cũng được lợi không ít, có lẽ không lâu nữa sẽ thành Thánh, dù sao Long Vương lúc đỉnh phong cũng là tồn tại cấp Á Thánh.

Hiện nay dưới trướng Kim Ô, Viên Hồng và Ngao Thương là hai người nhập môn muộn nhất cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tam Tiêu từng có sức chiến đấu yếu nhất, căn nguyên kém nhất, lại được Lăng Tiêu sắp đặt, thành Thánh sớm nhất.

Thần thú hộ sơn Bạch Trạch và Kế Mông, từ khi đến Bồng Lai Tiên Sơn vẫn luôn bế quan, từ bỏ trảm tam thi chứng đạo, đi theo con đường pháp tắc chứng đạo, ngay cả Phong Thần lượng kiếp cũng không xuất quan tham gia.

Hai người hiện nay đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lăng Tiêu đã xác nhận từ Côn Bằng và Minh Hà rằng, tu luyện trảm tam thi cũng có thể chuyển sang tu pháp tắc chứng đạo, và có thể tu đến chứng đạo thành Thánh.

Đại Bằng chơi thì chơi, quậy thì quậy, nhưng thiên tư ở đó.

Hắn ngày ngày đến Nhân tộc Thần đình tìm Phong Trạch đánh nhau.

Phong Trạch là do Cửu Muội Thần Phong trong Thập đại Thần phong hóa thành, có thể thao túng rất nhiều loại gió trong trời đất.

Đại Bằng trong chiến đấu đốn ngộ, Phong chi pháp tắc tham ngộ viên mãn, bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ thiếu một cơ duyên, sáng tạo ra lý giải độc nhất của chính mình về Phong chi pháp tắc, liền có thể chứng đạo thành Thánh.

Tham ngộ pháp tắc chia làm bốn giai đoạn: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn, tương ứng với Chuẩn Thánh sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Sau khi viên mãn, cần phải ngộ ra lý giải của bản thân về pháp tắc, tương đương với việc rót linh hồn vào đó.

Đại đạo ba ngàn, đường lối khác nhau nhưng cùng về một đích.

Mỗi một loại pháp tắc, người khác nhau sẽ có lý giải khác nhau.

Cùng một pháp tắc, trong tay người khác nhau, sẽ có cách sử dụng khác nhau.

Như Sát lục pháp tắc, La Hầu lý giải rất trực tiếp, chính là giết.

Mà Đông Hoàng Thái Nhất ngộ ra lại là sát sinh để hộ sinh, lấy sát chỉ sát.

Đương nhiên, cũng có thể rập khuôn, nhưng cũng cần phải lý giải được chân lý của pháp tắc.

Nếu được quan sát trận chiến khai thiên, xem các Hỗn Độn Ma Thần vận dụng pháp tắc, ngộ ra chân lý pháp tắc cũng không khó.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép chi tiết trận chiến khai thiên, ba anh em họ năm xưa khi tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã quan sát mấy ngàn năm.

Chỉ có điều, cảnh tượng đó quá hùng vĩ, dường như Đại Đạo cũng đang hạn chế, họ không thể diễn hóa ra cho các đệ tử quan sát.

Ngoài ra, họ có thể nói cho các đệ tử chân lý của pháp tắc, nhưng họ không muốn can thiệp quá nhiều, hy vọng các đệ tử có thể đi ra con đường của riêng mình, tự mình ngộ ra mới là thứ phù hợp nhất với bản thân.

Sáu ngàn năm, Khổng Tuyên đã tham ngộ viên mãn cả năm loại pháp tắc Ngũ hành, hiện nay đã bước vào Á Thánh.

Đi con đường pháp tắc chứng đạo, một loại pháp tắc tham ngộ đến viên mãn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hai loại pháp tắc tham ngộ đến viên mãn, liền nhập Á Thánh cảnh.

Khổng Tuyên vận dụng lực lượng Ngũ hành pháp tắc đã đến mức

đăng phong tạo cực, ngộ ra chân lý của Ngũ hành pháp tắc chỉ là chuyện sớm muộn.

Hiện nay Á Thánh cảnh chỉ có hai vị, Khổng Tuyên và Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu đi con đường trảm tam thi chứng đạo.

Trảm tam thi chứng đạo có hạn chế rất lớn, nhưng quả thực cũng có chỗ độc đáo của nó.

Trảm tam thi chứng đạo, lý giải của nó là, cảm ngộ bản thân, hoàn thiện bản thân, chém ra ba thi, phù hợp với Thiên Đạo.

Ba thi ký thác trên tiên thiên linh bảo, ba thi hợp nhất, cũng dung hợp ba kiện tiên thiên linh bảo ký thác ba thi vào bản thân, nâng cao căn nguyên, để được siêu thoát.

Bước vào Á Thánh cảnh, bản thân viên mãn, được Thiên Đạo phú cho thánh tính, liền có thể cảm ngộ được pháp tắc Thiên Đạo.

Không biết có phải bị Hồng Quân giở trò không, tu luyện trảm tam thi chứng đạo, nếu không được Địa Đạo hoặc Nhân Đạo ban cho thánh ngân, liền chỉ có thể tham ngộ pháp tắc Thiên Đạo, cuối cùng thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Rõ ràng Hồng Quân đã giữ lại một tay, cố ý không nói tiên thiên linh bảo ký thác ba thi cần phải đồng căn đồng nguyên.

Hồng Quân không hy vọng ngoài Lục thánh thiên định ra còn có người thành Thánh, nhưng cho dù có người siêu thoát hạn chế, ba thi hợp nhất nhập Á Thánh, cũng chỉ có thể tu pháp tắc Thiên Đạo, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Thiên Đạo Thánh nhân càng nhiều, Thiên Đạo càng mạnh.

Chỉ có điều, số lượng thánh ngân Hồng Mông Tử Khí của Thiên Đạo là có hạn.

Thiên Đạo cũng cần môi giới mới có thể khống chế Thiên Đạo Thánh nhân, Hồng Mông Tử Khí chính là môi giới.

Pháp tắc Thiên Đạo người ta chỉ tham ngộ, không phải Thiên Đạo ban cho, không thể dùng làm môi giới.

Nói cách khác, Thiên Đạo Thánh nhân không dùng Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, Hồng Quân không thể chưởng khống.

Cho nên, bản chất của Hồng Quân vẫn không hy vọng xuất hiện Thiên Đạo Thánh nhân vượt ngoài tầm kiểm soát, nên cố ý không nói trảm tam thi cần tiên thiên linh bảo đồng căn đồng nguyên, chặn đứng con đường thành Thánh của chúng sinh.

Mà loại Thiên Đạo Thánh nhân này là thánh ngân do chính mình tu luyện ra, không có Thiên Đạo che chở, chết là chết thật, không thể từ bản nguyên Thiên Đạo phục sinh.

Chương 246

Đây có thể là thiết lập của Bàn Cổ, mỗi đạo thiết lập mười hai vị thần hộ mệnh.

Nếu tất cả Thánh nhân đều có thể phục sinh, vậy cũng quá vô lý.

Phục sinh cần tiêu hao bản nguyên của Tam Đạo, chẳng phải sẽ hút cạn Tam Đạo sao?

Mà loại Thánh nhân này cũng giống như Lục thánh thiên định, mượn sức mạnh của Hồng Hoang Thiên Đạo, không thể rời xa Hồng Hoang, nếu không sức mạnh sẽ bị suy yếu, có thể nói là loại Thánh nhân rác rưởi nhất.

Đại Đạo Thánh nhân chứng đạo bằng pháp tắc thì siêu thoát mọi hạn chế.

Loại như Lục thánh thiên định được Thiên Đạo chủ động ban cho Hồng Mông Tử Khí, chết có thể phục sinh.

Thiên Đạo Thánh nhân tự mình tu thành thì chẳng được lợi lộc gì cả.

Loại thánh ngân do Tam Đạo tự thai nghén ra này rất đặc biệt, đã được gia công đặc thù.

Phương thức tu luyện của Nhân Đạo Thánh nhân và Thiên Đạo Thánh nhân gần như giống hệt nhau, chết chắc chắn cũng có thể từ bản nguyên Nhân Đạo phục sinh.

Phương pháp tu luyện của Địa Đạo Thánh nhân rất đặc thù, dựa vào việc dùng pháp tắc Địa Đạo để luyện thể.

Chết có thể phục sinh không, phục sinh xong tình huống thế nào thì không biết.

Chủ yếu là thân thể của Thập Nhị Tổ Vu được tinh huyết Bàn Cổ thai nghén ra, độc nhất vô nhị, Địa Đạo có thể sao chép ra được không.

Ban đầu hắn tưởng rằng mình có thể chưởng khống Nhân Đạo như Hồng Quân, nhưng hắn không phải Nhân tộc, Nhân Đạo không thèm để ý đến hắn, chọn Tam Hoàng làm người đại diện cho Nhân Đạo.

Mà Nhân Đạo là hoàn chỉnh, Tam Hoàng cũng chỉ có thể điều động sức mạnh Nhân Đạo, không thể chưởng khống Nhân Đạo.

Ví dụ như ban tặng thánh ngân Nhân Đạo, Tam Hoàng không có quyền lợi, Nhân Đạo tự mình quyết định, công bằng chính trực, tiêu chuẩn phán xét chính là cống hiến cho Nhân tộc, cho Nhân Đạo.

Từ sau khi thành Thánh, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử liền tụ lại một chỗ nghiên cứu pháp môn tu luyện Chuẩn Thánh mới.

Hôm nay, sáu người cuối cùng đã thành công.

Chuẩn Thánh đã liên quan đến pháp tắc, muốn sáng tạo ra pháp môn tu luyện Chuẩn Thánh mới, cần phải có lý giải vô cùng sâu sắc về pháp tắc, căn bản không phải là điều cảnh giới Thánh nhân có thể làm được.

Vì vậy, sáu người đã làm một cú ngược đời, phỏng theo trảm tam thi chứng đạo, dùng pháp tắc để chém thi.

Sáu người tham ngộ ra pháp tắc Thiện, pháp tắc Ác và pháp tắc Tự ngã trong Nhân Đạo, luyện chế ra ba tấm thánh bia, chuyên dùng để chứa đựng ba loại pháp tắc này.

Mỗi một loại pháp tắc tham ngộ viên mãn, liền có thể chém ra một thi, trực tiếp dùng pháp tắc để chứa đựng.

Vốn dĩ một loại pháp tắc tham ngộ viên mãn, liền có thể đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng qua thay đổi đặc thù, chỉ có thể dùng để chém ba thi.

Trảm tam thi là để hoàn thiện bản thân, ba thi chém ra dùng pháp tắc chứa đựng, lại dùng phương thức đặc thù dùng tiên thiên linh khí tế luyện, tương đương với việc luyện ba thi thành tiên thiên linh bảo.

Cuối cùng ba thi hợp nhất, siêu thoát cực hạn bước vào Á Thánh cảnh, rồi tu luyện pháp tắc Nhân Đạo bình thường để thành Thánh.

Bởi vì dùng pháp tắc Nhân Đạo để chém thi, nên chỉ có thể tu luyện pháp tắc Nhân Đạo.

Như vậy, phàm là dùng phương thức này để tu luyện, đều phải bị ép gia nhập Nhân tộc.

Nhân Đạo đại biểu cho Nhân tộc, làm lớn mạnh Nhân tộc, làm lớn mạnh Nhân Đạo.

Sáu người lấy Tỷ Can ra làm thí nghiệm.

Đế Tân có thể tu luyện Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh, đi con đường khí vận chứng đạo.

Tỷ Can không phải Nhân hoàng, không thể chưởng khống khí vận Nhân tộc, không thể tu luyện Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh.

Mà Tỷ Can cũng không thể đi con đường trảm tam thi chứng đạo, chẳng phải sẽ biến thành quái vật nửa Nhân Đạo nửa Thiên Đạo sao?

Vì vậy, năm xưa bị công đức Nhân Đạo cưỡng ép nâng lên Chuẩn Thánh sơ kỳ, Tỷ Can vẫn chưa hề tu luyện, vì không có pháp môn tu luyện.

Hắn đã được thánh ngân Nhân Đạo gia thân, đi con đường pháp tắc chứng đạo cũng không ổn.

Sáu ngàn năm qua, Tỷ Can vẫn luôn viết sách lập truyện, truyền thừa văn minh Nhân tộc, thu được lượng lớn công đức Nhân Đạo, đều tích trữ lại, chủ yếu là không có pháp môn tu luyện, hấp thu cũng không có tác dụng.

Trải qua thí nghiệm của Tỷ Can, pháp môn tu luyện do Tam Tiêu và những người khác sáng tạo ra là hoàn toàn khả thi.

Để tăng tốc nghiệm chứng, Lục thánh Nhân Đạo thay phiên nhau giảng đạo cho Tỷ Can.

Trong ngàn năm, Tỷ Can tham ngộ pháp tắc Thiện và pháp tắc Ác, thành công chém ra hai thi, đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hôm nay, Lục thánh hướng về Nhân Đạo lập thệ, trình bày loại pháp môn tu luyện mới này, đặt tên là Nhân Đạo pháp tắc trảm thi chứng đạo.

Nhân Đạo công nhận, giáng xuống vô số công đức.

Lục thánh hấp thu công đức, công đức chính là chất gia tốc, dưới sự gia trì của công đức, Lục thánh tương đương với đốn ngộ, tham ngộ pháp tắc cực nhanh, trực tiếp tăng vọt lên Thánh nhân nhị trọng thiên hậu kỳ.

Đây là hành động cướp khí vận trắng trợn của Hồng Quân, cướp khí vận của Thiên Đạo.

Có lựa chọn khác, chắc chắn sẽ có rất nhiều sinh linh lựa chọn tu luyện Nhân Đạo pháp tắc trảm thi chứng đạo, gia nhập Nhân tộc, gia nhập Nhân Đạo.

Ảnh hưởng của Đạo Tổ Hồng Quân và Thiên Đạo đều sẽ bị suy yếu đi rất nhiều, mà tín ngưỡng và khí vận của những sinh linh này tự nhiên cũng sẽ bị mang đến Nhân tộc, mang đến cho Nhân Đạo.

Nhưng khổ nỗi đây lại là một việc đại hảo sự có lợi cho sinh linh

Hồng Hoang, Hồng Quân cũng không tiện nổi giận.

Nhưng để Nhân Đạo hưởng lợi là không thể.

Thế là, Hồng Quân dứt khoát cũng bắt chước, tạo ra một cái Thiên Đạo pháp tắc trảm thi chứng đạo.

Đương nhiên, việc trộm cắp ý tưởng của Lục thánh Nhân Đạo mất mặt như vậy, lão sẽ không làm, nên đã truyền âm cho Lão Tử đi làm.

Lão Tử đương nhiên rất nguyện ý, sau này có người tu luyện pháp môn này, lão có thể thu hoạch khí vận và tín ngưỡng của người tu luyện.

Cho dù phải giao cho Đạo Tổ, giao cho Thiên Đạo, nhưng lão vẫn có thể kiếm được một ít lợi lộc từ đó.

Hơn nữa còn có thể thu được công đức Thiên Đạo, lão vẫn còn nợ công đức Thiên Đạo, nhưng vừa rồi Đạo Tổ đã đồng ý, phần công đức này có thể để lão hấp thu nâng cao tu vi.

Thế là, Lão Tử hướng Thiên Đạo lập thệ, một mình độc chiếm công đức, tu vi trực tiếp tăng vọt lên Thánh nhân bát trọng thiên.

Sáu ngàn năm, lão cũng chỉ khổ tu đến Thánh nhân lục trọng thiên, lần này trực tiếp tăng vọt hai trọng thiên.

Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hâm mộ chết đi được.

Thực ra bọn họ cũng muốn làm như vậy, nhưng lại sợ Đạo Tổ tức giận, vừa do dự một chút, đã để Lão Tử nhanh chân hơn.

Nhìn lại, Lão Tử còn không bị Đạo Tổ trừng phạt, càng tức giận hơn.

Nhân Đạo và Thiên Đạo đều đã sáng tạo ra pháp môn tu luyện

mới, Thập Nhị Tổ Vu của Địa Đạo sốt ruột, nếu Địa Đạo không thể sinh ra Thánh nhân mới, chẳng phải sẽ bị Thiên Đạo và Nhân Đạo áp chế sao?

Nhưng bọn họ không có nguyên thần, không thể tham ngộ, chỉ có Hậu Thổ có nguyên thần, năng lực của một mình Hậu Thổ hiển nhiên không đủ.

Bất đắc dĩ, Hậu Thổ chỉ có thể đến Bồng Lai Tiên Sơn cầu trợ Lăng Tiêu, dù sao Lăng Tiêu cũng tu luyện nhục thân, chắc chắn sẽ có một vài cảm ngộ.

"Phương thức thành Thánh của Địa Đạo Thánh nhân nằm ở chỗ để nhục thân siêu việt cực hạn, nhục thân thành Thánh." "Không thành Thánh, không cảm ngộ được pháp tắc Địa Đạo, nhưng các ngươi, Thập Nhị Tổ Vu, thì có thể.

Chương 247

Huyết trì Bàn Cổ đã cạn, các ngươi sao không dẫn sức mạnh pháp tắc Địa Đạo rót vào huyết trì Bàn Cổ, nén lại ngưng tụ thành huyết trì pháp tắc, để người Vu tộc vào đó luyện thể, có lẽ sẽ khả thi." Lăng Tiêu chỉ có thể nói ra suy nghĩ của mình, thành hay không hắn cũng không biết.

Hậu Thổ lại cảm thấy rất khả thi, rất có lòng tin, hưng phấn quay về Địa Phủ.

Sáu ngàn năm qua, Lăng Tiêu hai đạo đồng tu.

Phương thức tu luyện nhục thân đơn giản thô bạo, chính là dẫn pháp tắc Địa Đạo luyện thể, không cần phải phân tâm.

Trong lúc tham ngộ pháp tắc Đại Đạo, dẫn động pháp tắc Địa Đạo luyện thể là được.

Tuy không cố ý làm vậy, tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn một chút.

Nhưng sáu ngàn năm, cũng đã tôi luyện nhục thân của hắn đến Thánh nhân tam trọng thiên.

Có hai vị đại lão giảng đạo, hiệu quả phi thường.

Sáu ngàn năm, ba anh em Kim Ô tiến bộ thần tốc.

Lăng Tiêu hiện nay đã đạt đến Thánh nhân cửu trọng thiên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chậm hơn một chút, đạt đến Thánh nhân bát trọng thiên.

Ba anh em hiện nay cảm thấy mình rất mạnh mẽ, có thể đối đầu với Hồng Quân.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết, Hồng Quân không thể nào dậm

chân tại chỗ, hơn nữa Hồng Quân trong tay có Tạo Hóa Ngọc Điệp, tham ngộ pháp tắc Đại Đạo, sẽ không chậm hơn bọn họ.

Muốn đánh bại Hồng Quân, vẫn còn xa mới đủ.

Ba anh em không chỉ nâng cao tu vi, mà còn cả pháp bảo.

Sau khi đạt đến Thánh nhân bát trọng thiên, Đế Tuấn cuối cùng cũng có thể phát huy được uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Đông Hoàng Thái Nhất có ít pháp bảo nhất, chủ yếu là do mắt nhìn của Đông Hoàng Thái Nhất cao, pháp bảo yếu hơn Hỗn Độn Chung, căn bản không thèm nhìn.

Lăng Tiêu đưa Thí Thần Thương cho Đông Hoàng Thái Nhất dùng, hắn hiện tại có rất nhiều pháp bảo lợi hại, Hỗn Độn Chí Bảo cũng có hai kiện, Hỗn Độn Thời Thần Chung của Quỷ Đạo Chi Chủ, còn có Hồng Mông Thánh Kiếm của Trùng Mẫu.

Chỉ có điều cảnh giới Thánh nhân căn bản không phát huy được uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo, hắn hiện tại tạm thời không thể lấy ra, nếu không Hồng Quân chắc chắn sẽ bất chấp tất cả đến cướp đoạt.

Hỗn Độn Chí Bảo a, Hồng Quân cũng chỉ có một kiện Tạo Hóa Ngọc Điệp, mà Tạo Hóa Ngọc Điệp lại không phải pháp bảo chiến đấu.

Vì vậy, Lăng Tiêu chỉ có thể lừa Quỷ Đạo Chi Chủ.

Trùng Mẫu không thể nào chỉ có một kiện pháp bảo, hắn dùng năm trăm giọt Tam Quang Thần Thủy, đổi lấy một kiện Hỗn Độn Linh Bảo Thương Mang Kiếm từ Quỷ Đạo Chi Chủ.

Pháp bảo này còn không phải của Trùng Mẫu, mà là của Hỗn Độn Ma Thần Thương Mang Đạo Tôn, từ sớm trước trận chiến khai thiên đã bị Quỷ Đạo Chi Chủ dùng thủ đoạn lừa gạt lấy đi.

Gã này thật sự là một tên trộm, không biết còn có bao nhiêu món đồ tốt nữa.

La Hầu cũng dùng bốn đạo Hồng Mông Tử Khí đổi lấy hai trăm giọt Tam Quang Thần Thủy.

Trong luồng bản nguyên Thiên Đạo mà La Hầu chém xuống năm xưa, ẩn chứa ba đạo Hồng Mông Tử Khí, đạo còn lại là do hai nửa Hồng Mông Tử Khí mà Côn Bằng và Minh Hà ép ra từ trong cơ thể sau khi thành Thánh dung hợp lại.

Thứ này tuy đối với Lăng Tiêu vô dụng, nhưng hắn có thể mang đi đổi lấy lợi ích từ người khác, ví dụ như Hạo Thiên.

Hạo Thiên muốn thành Thánh đến sắp phát điên rồi.

Hạo Thiên hiện nay đã ba thi hợp nhất đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, luyện hóa một đạo Hồng Mông Tử Khí, có thánh ngân, mượn khí vận Thiên Đình, thành Thánh dễ như trở bàn tay.

Còn có Như Lai, Di Lặc, Nhiên Đăng những kẻ đó.

Tiếp theo, Lăng Tiêu dự định toàn lực tham ngộ Lực chi pháp tắc.

Hắn thần, thể song tu, không lấy Lực chi pháp tắc làm pháp tắc chính, quả thực là phung phí của trời.

Đã làm là làm cái mạnh nhất, trực tiếp hóa thân thành tiểu Bàn Cổ.

Năm xưa ý chí Bàn Cổ giáng lâm, truyền cảm ngộ Lực chi pháp tắc cho hắn, có lẽ cũng hy vọng hắn chủ tu Lực chi pháp tắc, tái hiện thần uy của Bàn Cổ.

Những năm tháng tiếp theo, Hồng Hoang vẫn tương đối bình tĩnh, không có tranh chấp lớn.

Hôm nay, ở Bắc Câu Lô Châu có người chứng đắc Chuẩn Thánh, chính là chuyển thế thân của Phục Hy, ký ức phục hồi, Phục Hy chính

thức trở về.

Cùng ngày, ở Nhân tộc cũng có một vị Chuẩn Thánh ra đời, hiệu là Thanh Liên Kiếm Tiên, đi con đường pháp tắc chứng đạo, ngộ ra Kiếm đạo pháp tắc, chính là chuyển thế thân của một luồng nguyên thần của Thông Thiên.

Tuy nhiên, để đề phòng bị Hồng Quân phát giác, Lăng Tiêu không truyền ký ức cho Thanh Liên Kiếm Tiên.

Bốn ngàn năm trôi qua, hôm nay, có người thành Thánh, một vị đến từ Đông Hải, một vị đến từ Kỳ Lân Nhai trong Hỗn Độn ngoài trời, chính là Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Hai vị này đều là do tàn hồn của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, xem như là nửa Hỗn Độn Ma Thần, quả nhiên không dễ chết như vậy.

Nguyên Phượng nếu không bị La Hầu lừa, lúc này có lẽ cũng đã thành Thánh rồi.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều là pháp tắc chứng đạo thành Thánh.

Sau khi thành Thánh, Thủy Kỳ Lân dời Kỳ Lân Nhai về Hồng Hoang, dời đến Tây phương, ý tứ không cần nói cũng rõ, chính là Kỳ Lân nhất tộc hợp tác với Phật môn.

Long Vương sau khi thành Thánh, thì ngay lập tức đến Bồng Lai Tiên Sơn bái phỏng.

Năm xưa sau khi tam tộc suy tàn, ngoài bản thân tam tộc, các chủng tộc phụ dung khác đều giải tán, trở thành Yêu tộc sau này.

Hiện nay Thủy Kỳ Lân và Long Vương trở về, hô một tiếng, quả thực có không ít Yêu tộc rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, gia nhập Long tộc và Kỳ Lân nhất tộc.

Gia nhập Long tộc chủ yếu là Xà tộc, từng là tộc hộ pháp của Long tộc.

Gia nhập Kỳ Lân nhất tộc thì nhiều hơn, ví dụ như Hổ tộc, Sư tộc, Hùng tộc.

Không phải Thủy Kỳ Lân và Long Vương có sức hút gì, chủ yếu là những việc Nữ Oa làm thực sự khiến người ta thất vọng.

Mà Đạo Tổ cũng đã đích thân nói, Tây phương đại hưng, nên có lựa chọn, tự nhiên càng nguyện ý đi Tây phương.

Thoát ly Yêu tộc, không còn bị Chiêu Yêu Phiên khống chế, thực lực Yêu tộc lập tức lại giảm đi một mảng lớn.

Nữ Oa đương nhiên không vui, tìm Long Vương và Thủy Kỳ Lân lý luận.

Ai cũng có lý của mình, cuối cùng chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, hẹn chiến ở Hỗn Độn ngoài trời.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân mới thành Thánh, mà Nữ Oa đã là Thánh nhân thất trọng thiên, Long Vương và Thủy Kỳ Lân tự nhiên không phải là đối thủ, cuối cùng đánh không lại, bị ép bồi thường một khoản công đức lớn.

Kỳ Lân tộc không có công đức gì, Phật môn giúp bồi thường.

Long tộc vì Nhân tộc, vì Hồng Hoang làm mưa làm gió gần hai vạn năm, nhận được không ít công đức, bị Nữ Oa tống tiền hết.

Nữ Oa vẫn là Nữ Oa đó, chỉ nghĩ đến bản thân, nhận được công đức, không có chút ý định nào muốn chia cho Yêu tộc, trực tiếp tự mình hấp thu hết, đột phá Thánh nhân bát trọng thiên.

Hành động này, khiến cả Phục Hy cũng không nhìn nổi, đến Oa Hoàng Cung, lấy đi chí bảo của Yêu tộc Chiêu Yêu Phiên.

Phục Hy vốn là Yêu hoàng, đương nhiên là giáo chủ Yêu giáo, ngang hàng với Nữ Oa.

Hiện nay Chiêu Yêu Phiên ở trong tay Phục Hy, có nghĩa là Phục Hy mới là người đứng đầu Yêu giáo.

Chương 248

Những việc Nữ Oa làm, rõ ràng ngay cả huynh trưởng Phục Hy cũng không thể nhìn nổi.

Ép Nữ Oa giao ra Chiêu Yêu Phiên, tương đương với việc soán quyền đoạt vị, sau này khí vận Yêu tộc mà Nữ Oa được hưởng sẽ giảm đi không ít, chắc chắn không thể giải quyết trong hòa bình.

Mà bốn ngàn năm, ba anh em Lăng Tiêu đều đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân cảnh, đây là một bình cảnh, Lăng Tiêu sớm đã đạt đến, bị kẹt lại.

Muốn hợp đạo, lý giải về chủ pháp tắc phải mạnh hơn các pháp tắc khác.

Nếu chủ pháp tắc là hoàng đế, các phó pháp tắc khác chính là thần tử, phải áp chế được, phó pháp tắc mới cam nguyện dung hợp vào chủ pháp tắc.

Lăng Tiêu chọn Lực chi pháp tắc làm chủ pháp tắc, Đông Hoàng Thái Nhất chọn Sát lục pháp tắc, Đế Tuấn chọn Thôn phệ pháp tắc.

Chọn chủ pháp tắc, đương nhiên là chọn Thập đại chí cao pháp tắc là tốt nhất.

Nhưng Thập đại chí cao pháp tắc cũng là khó tham ngộ nhất, tư chất không đủ, căn bản không tham ngộ được.

Ví dụ như ba anh em họ đều tham ngộ Thời gian pháp tắc và Không gian pháp tắc, Lăng Tiêu ít nhất cũng tham ngộ đến tiểu thành, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ngay cả nhập môn cũng chưa được.

Bọn họ tuy đồng căn đồng nguyên, nhưng Lăng Tiêu dù sao cũng

là người hai kiếp, ý thức sớm đã sinh ra mấy trăm vạn năm, cho dù không tu luyện, trải qua năm tháng mài dũa, nguyên thần cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Về mặt tư chất, Lăng Tiêu rõ ràng mạnh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rất nhiều.

Tuy ba anh em họ đều đã tu luyện Ngũ hành pháp tắc đến đại viên mãn, nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có dự cảm rõ ràng, đã đến giới hạn, không thể tiến thêm một bước.

Mà Lăng Tiêu lại không có cảm giác này, hắn nếu muốn chọn Ngũ hành pháp tắc làm chủ pháp tắc, cũng có thể.

Đối với những pháp tắc đỉnh cấp kém hơn một chút, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không cảm thấy giới hạn, rõ ràng giới hạn của hai người chính là Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp.

Sát lục pháp tắc và Thôn phệ pháp tắc đều là pháp tắc đỉnh cấp, hai người dùng thuận tay hơn, cũng thân hòa hơn.

Vì vậy, đối với hai người mà nói, chọn hai loại pháp tắc này làm chủ pháp tắc là tốt nhất.

La Hầu cũng chủ tu Sát lục pháp tắc, muốn thu Đông Hoàng Thái Nhất làm đồ đệ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất rất kiêu ngạo, thêm vào đó lý giải của họ về Sát lục pháp tắc không giống nhau, Đông Hoàng Thái Nhất sống chết không chịu bái sư.

Lăng Tiêu đã khổ tọa hai ngàn năm không có thu hoạch, tiếp tục bế quan cũng không có tác dụng gì, dứt khoát ra ngoài du lịch, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Đến Hỗn Độn, Lăng Tiêu tìm kiếm những mảnh vỡ của đại địa Hồng Hoang bị văng ra trong trận đại chiến của chư Thánh trước đây, xem có phải như hắn suy đoán không, rằng Trái Đất chính là do những

mảnh vỡ nhỏ đó hình thành.

Quả thực Lăng Tiêu đã tìm thấy, đúng như hắn dự liệu, những mảnh vỡ nhỏ đó, hình thành từng thế giới nhỏ, vây quanh Hồng Hoang.

Chỉ có điều, dưới sự tẩy lễ của thánh uy, sinh mệnh đều bị xóa sổ, những mảnh vỡ nhỏ này hiện đang trong giai đoạn thai nghén sinh mệnh.

Có lẽ sự ra đời của loài người trên Trái Đất, là do sau này có Nhân tộc Hồng Hoang dọn đến ở, những thần thoại truyền thuyết đó, cũng là do Nhân tộc dọn đến sau này mang đến.

Có thể là do duyên cớ xuyên không, Lăng Tiêu đối với Trái Đất vô cùng thân thiết.

Hắn mơ hồ có một cảm giác, nơi này có cơ duyên của hắn, bèn ở trên mảnh vỡ sau này hóa thành Trái Đất bế quan.

Hồng Hoang không tính năm tháng, thoáng chốc lại ngàn năm trôi qua, Khổng Tuyên và Đại Bằng lần lượt thành Thánh, Khổng Tuyên dùng Ngũ hành pháp tắc thành Thánh, Đại Bằng dùng Phong chi pháp tắc thành Thánh.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không chịu nổi nữa, chạy đến Hỗn Độn du lịch, tìm kiếm cơ duyên.

Sau đó, Tây Vương Mẫu cũng thành Thánh, trở thành tồn tại Thiên Đạo Thánh nhân đầu tiên không dựa vào Hồng Mông Tử Khí, tự mình chứng đạo.

Thập Nhị Tổ Vu, theo như Lăng Tiêu nghĩ, cũng đã nghiên cứu ra phương pháp chứng đạo Địa Đạo Thánh nhân.

Hồng Hoang hiện nay có thể nói là trăm hoa đua nở, ngày càng đặc sắc.

Có nhiều lựa chọn hơn, cộng thêm Hồng Hoang được tiên thiên linh khí tràn ngập, tu luyện trở nên thuận lợi hơn, ngày càng nhiều Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh xuất hiện.

Thiên Đạo, Nhân Đạo và Địa Đạo đều đang mạnh lên.

Giống như chu kỳ của một vương triều, Hồng Hoang hiện nay đang ở giai đoạn đầu khai quốc, hưng thịnh, mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Tam Đạo mạnh lên, chuyển hóa tiên thiên linh khí cũng ngày càng nhiều, ngày càng nồng đậm, rơi vào vòng tuần hoàn tốt, Hồng Hoang cũng đang không ngừng lớn mạnh.

Mọi người cũng đã tìm ra quy luật, Hồng Hoang vốn không chỉ lớn như vậy.

Ví linh khí như năng lượng, trước đây năng lượng không đủ, không thể giải khóa thêm những nơi ẩn giấu.

Những nơi ẩn giấu này, giống như phong ấn, chỉ là tu vi của họ không đủ, không phát hiện được.

Hiện nay cùng với linh khí Hồng Hoang ngày càng nồng đậm, ngày càng nhiều phong ấn bị phá giải, giải khóa ra ngày càng nhiều nơi ẩn giấu bị phong ấn.

Những nơi ẩn giấu này, không ít nơi cất giấu bảo bối, thỉnh thoảng có tiên thiên linh bảo xuất thế.

Tiên thiên chí bảo cũng đã xuất thế một kiện, bị Ngọc Đế Hạo Thiên dẫn theo đại quân Thiên Đình nhanh chân cướp đi.

Sau đó có tin tức truyền ra, tiên thiên chí bảo đó tên là Huyễn Đạo Phiến, có tác dụng gì thì chỉ có Hạo Thiên biết.

Trấn Nguyên Tử rất biết điều, dùng Địa Thư câu động sức mạnh

địa mạch, tụ hợp một số hòn đảo hoang vắng lại với nhau, hình thành một vùng đại lục không nhỏ hơn Tứ đại châu là bao, nằm ở giữa Đông Hải, Trấn Nguyên Tử đặt tên là Đông Vực.

Lục địa hội tụ, khí vận Hồng Hoang cũng tăng cường không ít, Địa Đạo giáng xuống công đức.

Hiện nay Tứ đại châu đều đã bị chiếm đóng, những tiên sơn hải ngoại lại bị các đại năng cường giả chiếm cứ, nên những sinh linh yếu ớt đều chạy đến Đông Vực.

Hiện nay Hồng Hoang không còn tranh chấp, nhưng dưới vẻ hưng thịnh, cũng đặc biệt náo nhiệt, giống như thời thịnh thế của một vương triều đang đến.

Nhưng thịnh cực tất suy, đây là quy luật tất yếu.

Khi Hồng Hoang không còn mở rộng, tài nguyên ổn định, sinh linh đạt đến một số lượng nhất định, tài nguyên phân phối không đủ, ắt sẽ nảy sinh tranh chấp.

Trận chiến cuối cùng của Phong Thần lượng kiếp.

Chiêu Vạn Linh Hiến Tế Ma Đạo của La Hầu, khiến sinh linh Hồng Hoang trực tiếp mất đi hơn một nửa.

Cộng thêm Hồng Hoang hiện nay mở rộng, tiên thiên linh khí trào dâng, trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện tình trạng tài nguyên phân phối không đủ.

Nhưng hiện nay Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, Vu tộc, Yêu tộc đều bắt đầu lần lượt có xu thế quật khởi, cộng thêm Thánh nhân ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ có lúc tài nguyên không đủ dùng.

Đến lúc đó, các tộc đại chiến, e rằng sẽ gây ra lượng kiếp thảm khốc nhất, cuốn tất cả Thánh nhân Hồng Hoang vào trong đó.

Chư Thánh đều hiểu điểm này, nhưng không thể ngăn cản, đây là sự phát triển tất yếu của Hồng Hoang.

Ngươi không tranh, người khác sẽ tranh.

Không tranh, đến lúc đó chỉ có nước chịu đòn.

Vì vậy, chư Thánh đều đang tìm cách nâng cao thực lực của thế lực dưới trướng mình.

Ví dụ như Khổng Tuyên và Đại Bằng đều đã trở về Bất Tử Hỏa Sơn trấn giữ, thay phiên nhau giảng đạo.

Đại trưởng lão Chu Tước, nhị trưởng lão Tất Phương, tam trưởng lão Trùng Minh Điểu lần lượt nhập Á Thánh.

Tứ trưởng lão Huyền Điểu bái Tây Vương Mẫu làm sư, đổi tên thành Cửu Thiên Huyền Nữ.

Phượng tộc kiêu ngạo cao quý, không giống như Long Vương và Thủy Kỳ Lân triệu tập thuộc hạ cũ.

Chương 249

Năm xưa sau khi Phượng tộc suy tàn, đại bộ phận thuộc hạ cũ đều lựa chọn rời khỏi Phượng tộc, bị phản bội một lần, không muốn bị phản bội lần thứ hai.

Năm đó, số lượng Phượng tộc cũng là ít nhất, Khổng Tuyên và Đại Bằng đều cho rằng binh quý ở tinh nhuệ chứ không phải ở số lượng.

Thà tập trung tài nguyên bồi dưỡng, hiện nay Phượng tộc không quá năm ngàn, nếu đều bồi dưỡng thành Chuẩn Thánh, tộc nào địch nổi?

Phượng tộc chưa bao giờ thông hôn với ngoại tộc, huyết mạch thuần khiết, tuy số lượng ít, nhưng ai nấy đều có căn nguyên sâu dày, ít nhất cũng có thể trở thành Đại La Kim Tiên.

Giao phối cận huyết, sẽ xuất hiện biến dị, như Chu Tước và Tất Phương đều là thần thú biến dị, nhưng bản chất vẫn thuộc về phượng hoàng.

Trùng Minh Điểu và Huyền Điểu thì là thần thú trời sinh đất dưỡng, năm xưa đã là trưởng lão Phượng tộc, tư chất không cần phải nói.

Từ khi kiếp khí tiêu tán, Phượng tộc không còn bị kiếp khí quấy nhiễu, trong vạn năm, Phượng tộc đã xuất hiện hai trăm vị Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, Phượng tộc phát triển nhanh như vậy, cũng là vì Đại Bằng và Khổng Tuyên mang về rất nhiều tài nguyên.

Ngoài ra, Khổng Tuyên mượn Lục Nhĩ Mi Hầu Côn Lôn Kính.

Côn Lôn Kính có năng lực vượt qua thời không, ẩn chứa Thời gian pháp tắc, có thể gia tốc thời gian.

Khổng Tuyên không tham ngộ Thời gian pháp tắc, chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân Côn Lôn Kính, có thể gia tốc một phần ba thời gian, tức là bên ngoài mười năm, trong Côn Lôn Kính là hơn mười ba năm.

Lúc này, pháp bảo có thể gia tốc thời gian là được săn đón nhất, ai có được là có thể gia tốc tốc độ tu luyện của cả tộc, chiếm lấy tiên cơ.

Như Thần Nông, đã dời Hỏa Vân Cung đến Nhân tộc Thần đình, Hỏa Vân Cung có năng lực gia tốc gấp hai lần.

Thiên Đình, Huyễn Đạo Phiến mà Hạo Thiên vừa nhận được gần đây dường như cũng có năng lực gia tốc thời gian.

Còn có Thời Gian Tháp của Phật môn, cũng có năng lực này, trước đây không thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lấy ra, có lẽ lại là đi tìm Hồng Quân xin về.

Ngoài ra, chỉ còn Thái Hư Kính bao phủ Bồng Lai Tiên Sơn.

Loại pháp bảo này có tác dụng phụ trợ lớn nhất, cũng cực kỳ hiếm có và quý giá.

Thời gian gia tốc của Thái Hư Kính có lẽ là nhiều nhất, đương nhiên, phải có Lăng Tiêu ở đó, mới có thể để Thái Hư Kính đạt đến gia tốc thời gian gấp ba lần, dù sao Lăng Tiêu đã tham ngộ Thời gian pháp tắc đến tiểu thành.

Hiện nay ở Hồng Hoang, ngoài Thời gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, có lẽ Lăng Tiêu là người tham ngộ Thời gian pháp tắc sâu nhất.

Thời gian pháp tắc là bản mệnh pháp tắc của Chúc Cửu Âm, tương tự như thiên phú thần thông, nếu để Chúc Cửu Âm thúc đẩy

Thái Hư Kính, ước chừng có thể đạt đến gia tốc thời gian gấp năm lần.

Chỉ tiếc là Tổ Vu không có nguyên thần, không thể luyện hóa sử dụng pháp bảo.

Long tộc, Kỳ Lân nhất tộc, Yêu tộc, Vu tộc đều khá thèm muốn pháp bảo loại thời gian.

Tuy các phe ở Hồng Hoang đều biết ba anh em Kim Ô hiện đang đi du lịch ở Hỗn Độn, không ở Hồng Hoang, nhưng cũng không ai dám đến Bồng Lai Tiên Sơn gây sự, cướp đoạt Thái Hư Kính.

Nếu không đợi ba tên cường đạo Hồng Hoang đó trở về, không mất một lớp da thì không xong.

Các phe đều đang bế quan nỗ lực tu luyện, nâng cao thực lực.

Tranh chấp chỉ có ở Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, đệ tử Phật môn đủ mọi cách bám riết Nhân tộc, muốn truyền đạo cho Nhân tộc, thu hoạch tín ngưỡng và khí vận của Nhân tộc.

Biết Phật môn vô sỉ, Đế Tân một mặt phái người đi gây rối, một mặt tổ chức đại hội tiên đạo, mỗi năm trăm năm một lần, các tộc đều có thể tham gia, lắng nghe đại năng giảng đạo, tổ chức võ đấu ở các cảnh giới, top mười đều có thể nhận được phần thưởng, hoặc là pháp bảo, hoặc là đan dược, hoặc là thiên tài địa bảo, thậm chí là vào Hỏa Vân Cung tu luyện.

Đại hội đã nâng cao đáng kể ảnh hưởng của Nhân tộc, khí vận càng thêm thịnh vượng.

Thiên Đình học theo, tổ chức Bàn Đào thịnh hội.

Phật môn vẫn còn nghèo, không có gì đáng giá để lấy ra, nên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề để ba thi thay phiên nhau giảng đạo.

Ba phe đủ mọi cách tranh đấu công khai và ngấm ngầm.

Hôm nay, Lục thánh thiên định cũng đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân cảnh, cũng bị kẹt lại.

Hồng Quân tự mình chứng được Đại Đạo Thánh nhân, tu luyện pháp tắc Đại Đạo, cũng không giúp được Lục thánh thiên định.

Thông Thiên vẫn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, năm Thánh còn lại thì học theo ba anh em Kim Ô, chạy đến Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên.

Đương nhiên, bọn họ không biết ba anh em Kim Ô cũng đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân cảnh.

Đại Đạo thoái ẩn, tham ngộ pháp tắc Đại Đạo khó khăn, bọn họ đều cho rằng ba anh em Kim Ô không tham ngộ được pháp tắc Đại Đạo, bị kẹt lại, bất đắc dĩ chỉ có thể đến Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên.

Hồng Quân cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bọn họ có mơ cũng không ngờ, ba anh em Kim Ô đã nghe Ma Tổ La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ lừng danh giảng đạo suốt vạn năm.

Hai vị Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp giảng đạo, còn hiệu quả hơn cả Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung năm xưa.

Dù sao Hồng Quân trước đây cũng chỉ là một Hỗn Độn Ma Thần trung cấp mà thôi.

Tuy nhiên, Hồng Quân hiện nay, vì dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, căn nguyên đại tăng, đã phá vỡ được giới hạn, đột phá Hợp Đạo cảnh chính là minh chứng tốt nhất.

Vạn năm qua đi, tu vi đại tăng, Ngũ thánh thiên định lại cảm thấy mình được rồi, còn nghĩ rằng nếu gặp được ba anh em Kim Ô trong Hỗn Độn, sẽ dạy dỗ một trận ra trò, cướp sạch pháp bảo của ba anh

em Kim Ô.

Chỉ là tưởng tượng rất đẹp, hiện thực rất tàn khốc.

Ba anh em Kim Ô không gặp, lại gặp phải Tai Ách Ma Thần.

Tai Ách Ma Thần đã tìm thấy một phần tư di hài còn lại của mình, hiện nay đã là Hợp Đạo nhị trọng thiên.

Ngũ thánh thiên định bị đánh cho một trận tơi bời, nếu không phải Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử đủ cứng, Ngũ thánh thiên định lại phải từ bản nguyên Thiên Đạo sống lại lần nữa.

Sau khi trốn thoát, Ngũ thánh không dám cuồng vọng nữa, đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Ở một bên khác, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong lúc du lịch cũng đã gặp phải nhóm năm người của Côn Bằng.

Dựa vào nền tảng đã từng nghe La Hầu và Tai Ách Ma Thần giảng đạo, nhóm năm người của Côn Bằng hiện nay cũng đã đạt đến Thánh nhân bát trọng thiên.

Hai bên đánh một trận, người bị thương chỉ có Cửu Đầu Trùng.

Tiên thiên chí bảo Lôi Đế Quyền Trượng mà Hồng Quân cho năm xưa đã bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cướp đi.

Hỗn Độn Chung vừa bao phủ, liền trực tiếp cướp đoạt.

Hắn bị Đế Tuấn dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đập cho tê cả da đầu, đuổi cũng không dám đuổi, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thực tế, cũng là do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nể mặt La Hầu, không muốn hạ sát thủ.

Đương nhiên, muốn giết năm tên này cũng khó.

Tam Trùng bất tử bất diệt, Minh Hà tu thành Huyết Nguyên Tử thần thông, huyết hải không cạn, Minh Hà không chết.

Tốc độ của Côn Bằng cực nhanh, tên này còn tham ngộ cả Phong chi pháp tắc, ít nhất Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chắc chắn không đuổi kịp.

Đại Bằng đến, có lẽ tốc độ cũng không bằng Côn Bằng.

Thánh nhân càng ngày càng nhiều, dường như Hỗn Độn cũng trở nên náo nhiệt hơn.

Chương 250

Chỉ riêng Lăng Tiêu vẫn không màng thế sự, thoáng chốc lại vạn năm trôi qua.

Vào ngày này, Lăng Tiêu quan sát cỏ dại phá đất mà sinh rồi rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Lực chi pháp tắc, đúng như tên gọi của nó, chính là sức mạnh.

Cỏ dại tuy yếu ớt nhưng lại có thể xuyên thủng mặt đất cứng rắn để hướng về phía mặt trời mà sinh trưởng.

Dốc hết tất cả, không chết thì là sinh.

Chân lý của Lực chi pháp tắc chính là dũng mãnh không sợ hãi, hướng tử nhi sinh, chém tan mọi trở ngại.

Hướng tử nhi sinh, phá rồi mới lập, Lăng Tiêu đốn ngộ, dùng Lực chi pháp tắc chém nát các pháp tắc khác, quả nhiên đã thành công.

Chém nát các pháp tắc khác không khiến tu vi của hắn bị sụt giảm, mà những pháp tắc bị chém nát bắt đầu dung nhập vào trong Lực chi pháp tắc.

Lăng Tiêu bắt đầu quá trình Hợp Đạo, lần lượt chém nát từng đạo pháp tắc khác, dung hợp chúng vào Lực chi pháp tắc.

Thoáng chốc mấy vạn năm trôi qua, Lăng Tiêu cuối cùng cũng Hợp Đạo thành công.

Nơi đây cách Hồng Hoang không xa, trong mấy vạn năm, Lăng Tiêu vẫn luôn câu động Địa đạo chi lực để luyện thể, và giờ đây nhục thân của hắn cũng đã được tôi luyện đến Thánh nhân cửu trọng thiên.

Lăng Tiêu đã thiết lập cấm chế ở đây, nhưng Thập Nhị Tổ Vu với

tư cách là người phát ngôn của Địa đạo, có thể cảm ứng được động tĩnh của pháp tắc Địa đạo.

Hậu Thổ đã đến thăm hắn vài lần, sau đó còn trực tiếp bế quan ngay bên cạnh hắn.

Thập Nhị Tổ Vu hiện nay cũng đều là Thánh nhân cảnh đỉnh phong, đang tìm kiếm cơ duyên đột phá.

"Chúc mừng Lăng Tiêu đại ca, trở thành vị Thánh nhân Hợp Đạo cảnh thứ hai của Hồng Hoang." Hậu Thổ rất vui mừng cho Lăng Tiêu.

"Cũng đa tạ ngươi đã hộ pháp cho ta suốt thời gian qua.

Có ngươi bầu bạn, ta mới có thể yên tâm Hợp Đạo." Lăng Tiêu dịu dàng cười.

"Vậy Lăng Tiêu đại ca định bồi thường cho ta thế nào đây?" Hậu Thổ tinh nghịch chu môi, chớp chớp mắt.

Nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát tinh nghịch này, lòng Lăng Tiêu khẽ động, vừa đau lòng lại vừa vui vẻ.

Hậu Thổ là người nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, lại là nữ tử, được Đế Giang và các anh trai hết mực cưng chiều.

Nàng vốn nên là người hoạt bát tinh nghịch, nhưng trong Vu Yêu lượng kiếp trước kia, nàng lại phải gánh vác trọng trách, mọi hy vọng của Vu tộc đều đè nặng lên vai nàng.

Sau này tuy đã thành công, nhưng Vu tộc cũng suýt bị hủy diệt, suýt chết sạch, nàng lại phải bận rộn lo cho sự tồn vong của Vu tộc.

Trong mấy vạn năm đó, Hậu Thổ suốt ngày sầu muộn, chỉ khi ở bên Lăng Tiêu mới lộ ra nụ cười.

Giờ đây kiếp nạn của Vu tộc đã qua, Vu tộc không còn bị kiếp khí quấy nhiễu, Vu tộc và Nhân tộc thông hôn cũng đã giải quyết được

vấn đề duy trì nòi giống.

Không còn vướng bận, Hậu Thổ lại trở về dáng vẻ hoạt bát tinh nghịch ngày xưa.

“Ta đã ngộ ra phương pháp để nhục thân đột phá Hợp Đạo cảnh, đó là phá rồi mới lập.” Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Thế nhưng, Hậu Thổ lại bĩu môi không hài lòng, có chút thất vọng, trong lòng Lăng Tiêu đại ca dường như chỉ có tu luyện.

Lăng Tiêu thấy Hậu Thổ thất vọng, gãi gãi đầu, nói: “Hay là ngươi đưa ra một yêu cầu, ta sẽ đáp ứng hết.” “Thật không?

Vậy ta muốn trải nghiệm cuộc sống của người phàm, ngươi cùng ta đến Nhân tộc trải nghiệm được không?” Hậu Thổ đôi mắt tràn đầy mong đợi.

“Được.” Lăng Tiêu gật đầu, việc này cũng thú vị, Lăng Tiêu cũng khá tò mò về cuộc sống của Nhân tộc ở Hồng Hoang.

“Tuyệt quá!” Hậu Thổ đôi mắt cười cong thành vầng trăng khuyết, vui vẻ nhảy cẫng lên, hệt như một cô bé.

Khóe miệng Lăng Tiêu bất giác cong lên, trái tim đã phủ bụi mấy trăm vạn năm bỗng có chút rung động.

Khi Hậu Thổ ở bên cạnh, nàng luôn giống như một cô em gái nhà bên, trút bỏ mọi phòng bị, cái miệng nhỏ líu lo không ngừng, vô cùng thân thiết, khiến Lăng Tiêu luôn không nhịn được muốn xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng.

Lăng Tiêu không phải là người không hiểu tình ái, chỉ là hắn cảm thấy tu luyện thú vị hơn tình ái mà thôi.

Có lẽ… Lăng Tiêu cuối cùng vẫn đưa tay ra xoa xoa đỉnh đầu Hậu Thổ.

Trước hành động thân mật như vậy, Hậu Thổ sững sờ một lúc, rồi khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng ửng hồng.

"Đã gần hai mươi vạn tuổi rồi mà còn ngại ngùng như vậy à?" Lăng Tiêu bật cười.

"Ngươi đang chê ta già sao?

Ta đã đến Nhân tộc rồi, đàn ông Nhân tộc đều chê phụ nữ lớn tuổi đấy!" Hậu Thổ không vui bĩu môi.

"Nào có, chúng ta bằng tuổi nhau, với tu vi của chúng ta, đã sớm siêu thoát khỏi giới hạn tuổi thọ, không còn khái niệm già trẻ nữa." "Đi, ta đưa ngươi đi làm một việc thú vị hơn." Lăng Tiêu cười lắc đầu, ẩn đi thân ảnh và khí tức, dắt tay Hậu Thổ quay về Hồng Hoang, đi thẳng đến Hoa Quả Sơn.

Với thực lực hiện tại của hắn, chỉ cần hắn muốn ẩn mình, dù có đứng ngay trước mặt, người khác cũng không thể nhìn thấy.

Lăng Tiêu cảm ứng một chút về Ngũ Sắc Thạch, tiên thai bên trong sắp thành hình.

Một khi tiên thai thành hình, thiên cơ về Tây Du lượng kiếp sẽ hiển hiện.

Lăng Tiêu điểm một ngón tay lên Ngũ Sắc Thạch, truyền nội dung của Tây Du Ký vào trong, rồi truyền âm nói: "Không muốn trở thành quân cờ bị chư thiên thần phật đùa bỡn thì đừng vội xuất thế, chưa đến Chuẩn Thánh thì đừng ra ngoài." Nói xong, hắn còn truyền cho nó một loại thần thông ẩn giấu khí tức.

Sau đó, Lăng Tiêu tìm đến phân thân mà hắn đã thả ra, hiện là tộc trưởng của bầy khỉ ở Hoa Quả Sơn.

Tên này đã tự đặt cho mình một cái tên là Đại Mã Hầu.

Hiện nay trong bầy khỉ ở Hoa Quả Sơn đã có hơn mười vị Đại La Kim Tiên, Đại Mã Hầu thậm chí đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Do sự tồn tại của Ngũ Sắc Thạch, cộng thêm Tụ Linh Trận mà Lăng Tiêu đã bố trí năm xưa, Hoa Quả Sơn đã sớm biến thành động thiên phúc địa, thu hút rất nhiều tiên yêu đến cư ngụ.

Tuy nhiên, không có Chuẩn Thánh nào, mà bầy khỉ lại có Đại Mã Hầu, một Chuẩn Thánh tọa trấn, nên không ai dám trêu chọc bầy khỉ.

Lăng Tiêu hỏi han một hồi rồi dắt Hậu Thổ rời đi, đến Địa Phủ một chuyến, đem phương pháp đột phá Hợp Đạo cảnh cho nhục thân mà hắn ngộ ra nói cho Thập Nhị Tổ Vu.

Sau đó, hắn đưa Hậu Thổ đến Nam Chiêm Bộ Châu, ẩn cư trong một quốc gia của người phàm.

Ở phía tây Nam Chiêm Bộ Châu, có một quốc gia vô cùng cường thịnh tên là Đại Đường.

Tuy nhiên, Đại Đường này không phải là Đại Đường kia, Đại Đường này đã tồn tại mấy trăm năm, không thể gán ghép với Đại Đường trong lịch sử kiếp trước.

Nhưng Tây Du lượng kiếp lưu truyền ở kiếp trước bắt nguồn từ Đại Đường, có lẽ chính là Đại Đường này, quốc gia hùng mạnh nhất ở phía tây Nam Thiệm Bộ Châu, người có tiếng nói ở phía tây Nam Thiệm Bộ Châu.

Chỉ cần Đại Đường đi đầu trong việc tín ngưỡng Phật, thì Phật pháp truyền vào Nam Thiệm Bộ Châu sẽ dễ như trở bàn tay, từ đó lan rộng ra tất cả các quốc gia ở Nam Thiệm Bộ Châu.

Lăng Tiêu đưa Hậu Thổ đến ẩn cư tại một thôn làng gần kinh thành Trường An của Đại Đường.

Ẩn cư ở đây, đương nhiên là để tiện gài bẫy Đường Tăng.

Từ bi bác ái là điều không thể, phải là Đại Uy Thiên Long, tạo ra một Đường Tam Tạng bạo lực.

Lăng Tiêu cảm ứng một chút, hiện tại không có kiếp khí can nhiễu, với thần thức của hắn, đủ để quét khắp Hồng Hoang.

Chương 251

Trong mấy vạn năm qua, không có Thánh nhân mới nào ra đời, nhưng Á Thánh thì xuất hiện không ít.

Như Lai, Nhiên Đăng, Di Lặc, ba vị này nhờ vào khí vận của Phật môn mà giờ đây cũng đã đạt đến Á Thánh cảnh.

Chủ yếu là do ba vị này vận khí tốt, pháp bảo dùng để trảm tam thi lại đúng là cùng nguồn cùng gốc.

Ngoài ra, Huyền Đô của Thiên Đình, nhị trưởng lão Phượng tộc là Tất Phương, Chúc Long của Long tộc, đại trưởng lão Kỳ Lân tộc là Lân Thiên, Đại Vu Hình Thiên và Cửu Phượng của Vu tộc cũng đều đã đạt đến Á Thánh cảnh.

Ngoài ra còn có Ngũ Cực Thánh Thú, cũng đã đạt đến Á Thánh.

Năm kẻ này mệnh thật sự rất cứng, đã tham gia vào Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp mà vẫn sống tốt, tu vi còn không ngừng tăng lên.

Đúng là mệnh quá cứng, quá khó giết.

Hiện nay, Phật môn đã có tám vị Á Thánh, cực kỳ cường thịnh, không ai sánh bằng.

Ngoài Á Thánh, Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng xuất hiện không ít.

Những đại năng từng bị kẹt ở Chuẩn Thánh trung kỳ như Nam Cực Tiên Ông, Thanh Phong đạo nhân, Băng Diễm tiên tử, Lôi Trạch, Tịnh Lưu Ly… hiện nay không phải là Chuẩn Thánh hậu kỳ thì cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hồng Hoang hiện nay quả thực đang ở thời kỳ thịnh vượng.

Lăng Tiêu dùng pháp lực biến ra hai phần hộ tịch văn thư, từ đó cùng Hậu Thổ ẩn cư tại thôn Lạc Hà ngoại thành Trường An, sống như người phàm.

Đại Đường ở đây rất giống với Đại Đường trong lịch sử ký ức kiếp trước của Lăng Tiêu, dùng vàng, bạc, đồng làm tiền tệ.

Do được tiên thiên linh khí nuôi dưỡng, nên dù là người phàm cũng thân thể cường tráng, rất ít khi bị bệnh.

Chỉ số hạnh phúc của người dân ở đây rất cao.

Người phàm thân thể cường tráng, dã thú trong núi được tiên thiên linh khí nuôi dưỡng cũng dị thường mạnh mẽ, người dân không dám tùy tiện đi sâu vào trong núi.

Lăng Tiêu săn được mấy con mãnh thú, đem vào thành Trường An bán, đổi lấy tiền rồi nhờ bà con trong thôn xây một cái sân nhỏ, cứ thế an cư lạc nghiệp.

Lòng Hậu Thổ rất vui, có lẽ là vì nàng thích cuộc sống thảnh thơi hiếm có này, cũng có lẽ là vì có Lăng Tiêu ở bên cạnh.

Sau khi hóa phàm, hai người nhập gia tùy tục, thay trang phục vải thô.

Lăng Tiêu theo chân các lão trượng trong thôn, hoặc lên núi đốn củi đi bán, hoặc đi làm công cho nhà giàu.

Hậu Thổ thì theo các thím trong thôn học thêu thùa.

Hai người bắt đầu cuộc sống bình dị, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Địa vị của phụ nữ Đại Đường rất cao, các thím trong thôn tính tình rất nóng nảy, chồng con bị mắng không dám hó hé.

Hậu Thổ hòa nhập rất tốt, có dạng học dạng.

Mỗi lần nhìn thấy Hậu Thổ chống nạnh mắng người, Lăng Tiêu lại không nhịn được cười.

Nếu Đế Giang và các anh trai biết cô em gái dịu dàng tinh nghịch của họ biến thành thế này, chắc chắn sẽ nói gì cũng phải mang Hậu Thổ đi.

Không biết bất giác đã ba năm trôi qua, Lăng Tiêu và Hậu Thổ đã trở thành một đôi vợ chồng nương tựa vào nhau, ngoại trừ chưa viên phòng, những việc khác không khác gì vợ chồng thật.

Người trong thôn từ ngày họ đến đã cho rằng họ là vợ chồng, và bình thường họ cũng gọi nhau là "tướng công", "muội tử".

Hai người đều rất thích cuộc sống như vậy, thảnh thơi, thực tế, có chút ý vui quên cả đường về.

Cho đến ngày này, Tôn Hầu Tử trong Ngũ Sắc Thạch trên Hoa Quả Sơn đã hoàn toàn thành hình, cả Hồng Hoang chấn động, kiếp khí từ bốn phương tám hướng tràn đến, lượng kiếp lại nổi lên.

Ngoài thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu trong bộ dạng tiều phu, chiếc rìu trong tay khẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Đông Thắng Thần Châu.

Cùng lúc đó, thiên cơ về Tây Du lượng kiếp cũng xuất hiện, nhóm bốn người Tây Du, bốn người được thiên mệnh lựa chọn, thiên cơ này chỉ có Á Thánh trở lên mới có thể cảm ứng được.

Nhân vật chính quan trọng nhất tự nhiên là người của Phật môn, Kim Thiền Tử.

Kim Thiền Tử hiện là người của Phật môn, chân thân là Lục Sí Kim Thiền, một trong năm loài côn trùng thượng cổ, đại diện cho khí vận của hung thú nhất tộc.

Tôn Hầu Tử, mang trên lưng công đức vá trời, đại diện cho khí

vận của sinh linh tiên thiên.

Thiên Bồng, đệ tử thân truyền của Lão Tử, đại diện cho khí vận của Đạo môn.

Quyển Liêm Đại Tướng, chính là thiên tướng trong Phong Thần lượng kiếp bị Chuẩn Đề tức đến hộc máu phun thánh huyết vào người.

Vì hấp thu thánh huyết của Chuẩn Đề mà có nhân quả với Phật môn, đại diện cho khí vận của Thiên Đình.

Bốn người đi về phía tây, thu gom khí vận của hung thú nhất tộc, sinh linh tiên thiên, Đạo môn, Thiên Đình vào Phật môn.

Đồng thời, Kim Thiền Tử chuyển thế vào Nhân tộc, cũng sẽ mang đi một phần khí vận của Nhân tộc vào Phật môn.

Phật môn muốn không đại hưng cũng không được.

Người được mệnh định chỉ có bốn, không bao gồm Bạch Long Mã.

Nếu không có Lăng Tiêu nhúng tay vào, Hồng Hoang sẽ không biến thành như bây giờ.

Theo diễn biến ban đầu, Bạch Long Mã đáng lẽ là do Long tộc cầu xin sắp xếp vào đội ngũ đi về phía tây.

Nguyên nhân à, tự nhiên là để tìm một chỗ dựa vững chắc.

“Ma Tổ, Tây Du lượng kiếp này có bị Hồng Quân sửa đổi không?” Lăng Tiêu tâm thần chìm vào Chư Thiên Khánh Vân.

“Không có.

Mục đích của Tây Du lượng kiếp, một là để thức tỉnh Phật đạo, hai là để kìm hãm Nhân đạo.” “Nhân tộc là nhân vật chính được định mệnh của Hồng Hoang, ngươi xem Nhân tộc hiện tại mạnh mẽ đến

mức nào, một nhà độc đại, mất đi cân bằng, không có lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang." "Nếu không phải Hồng Quân giở trò Thiên Đạo phong thần, Thiên Đình căn bản không thể đối đầu với Nhân tộc." "Tây Du lượng kiếp vốn có lợi cho Hồng Quân, Hồng Quân cần gì phải sửa đổi." La Hầu lắc đầu.

"Hồng Quân không sửa đổi, ngươi có thể sửa đổi mà, gây rối Tây Du, cướp công đức, mưu cầu lợi ích." "Thiên Đạo không thuần, công đức Thiên Đạo không thể lấy, nhưng công đức Phật đạo có thể lấy.

Công đức Phật đạo kém xa công đức Đại Đạo, nhưng hấp thu vẫn có thể tăng tốc độ tu luyện một chút." "Ngươi không cần, có thể cho ta mà." Quỷ Đạo Chi Chủ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

"Những chuyện khác ngươi có thể không quan tâm, nhưng đừng để Thiên Đình mưu đoạt quá nhiều công đức Phật đạo, nếu không sẽ biến thành Thiên Đạo giúp Phật đạo phục hồi, Phật đạo sẽ nợ Thiên Đạo nhân quả lớn, Phật đạo sẽ trở thành phụ thuộc của Thiên Đạo." La Hầu nhắc nhở.

"Ừm, ta đã nói Hồng Quân không thể nào an phận, hóa ra là mưu đồ như vậy, xem ra ta không gây rối cũng không được rồi!" "Nói đi cũng phải nói lại, hiện nay lượng kiếp lại nổi lên, thiên cơ hỗn loạn, Tai Ách Ma Thần và những người khác e là sẽ nhân cơ hội lẻn về Hồng Hoang tìm ngươi đó." Lăng Tiêu nói.

"Không biết, Tai Ách có còn nhớ tình xưa hay không thì không biết.

Với sức mạnh hiện tại của ta, ngay cả Côn Bằng và Minh Hà ta cũng không khống chế được." La Hầu lắc đầu.

Lữ nguyên thần này của hắn đã bị thương hết lần này đến lần khác, tàn tạ không thể tả, tuy đã được Tam Quang Thần Thủy chữa trị một phần, nhưng hồi phục đến Thánh nhân cảnh ngũ trọng thiên đã là

giới hạn.

“Tai Ách nhất định sẽ đến.

Tai Ách tuy cũng gian xảo, nhưng có giới hạn hơn ngươi nhiều, chắc chắn sẽ đến báo thù cho ngươi, hơn nữa, hắn chắc chắn đã thông qua nguyên thần hắc lị mà biết ngươi vẫn chưa tiêu tan.” Quỷ Đạo Chi Chủ khẳng định chắc nịch.

Dựa vào Tam Quang Thần Thủy và một số bí thuật, hiện nay hắn đã hồi phục đến Thánh nhân bát trọng thiên, cuối cùng cũng coi như sống lại.

“Ngươi nhiều lần bị trọng thương, tổn thương đến căn bản, nhưng đó cũng là cơ duyên của ngươi.

Chương 252

Hiện nay, ngươi đã hoàn toàn chặt đứt liên hệ với La Hầu, trở thành một tồn tại độc lập." "Tuy ngươi chỉ là một lữ nguyên thần của La Hầu, căn nguyên có hạn, nhưng ta đề nghị ngươi học theo Hồng Quân, dung hợp Ma đạo, nâng cao căn nguyên, sau này La Hầu tìm đến, diễn một màn thật giả La Hầu, kiệt kiệt…" Quỷ Đạo Chi Chủ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, xúi giục La Hầu.

"Phương pháp thì hay, nhưng Ma đạo hoàn chỉnh ta không dung hợp được.

Lão quỷ, giúp một tay, chém vỡ Ma đạo, giúp ta dung hợp Ma đạo, ta sẽ cho ngươi xem náo nhiệt thỏa thích, thế nào?" La Hầu động lòng.

"Ta nghe theo hắn, đừng hỏi ta." Quỷ Đạo Chi Chủ chỉ vào Lăng Tiêu.

La Hầu mặt đầy vạch đen: "Ngươi có thể đừng làm mất mặt Hỗn Độn Ma Thần chúng ta không, ngươi thật sự định thần phục một tiểu bối sao?" "Không tính là thần phục, là hợp tác." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu, nói tiếp: "Ta rất coi trọng hắn, hắn rất có khả năng đạt đến tầm cao của Bàn Cổ ngày xưa, tái hiện phong thái của Bàn Cổ, chém mở Hỗn Độn." "Tranh giành với các ngươi không có ý nghĩa, đi chinh phục những đại thế giới hùng vĩ khác không phải thú vị hơn sao." Lăng Tiêu lựa chọn chủ tu Lực chi pháp tắc, lại thần, thể song tu, và tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết do Bàn Cổ sáng tạo ra, hắn đã nhìn thấy bóng dáng của Bàn Cổ trên người Lăng Tiêu.

Các Hỗn Độn Ma Thần khác vì trận chiến khai thiên năm xưa mà có thù sinh tử với Bàn Cổ, nhưng Quỷ Đạo Chi Chủ thì không.

Giới hạn của hắn cũng chỉ là Đại Đạo cảnh hậu kỳ, không đạt đến

tầm cao như Bàn Cổ, không có năng lực chém mở Hỗn Độn.

Nhưng Lăng Tiêu có hy vọng, hắn định chơi trò bồi dưỡng, bồi dưỡng Lăng Tiêu thành Bàn Cổ thứ hai, đi theo Bàn Cổ không mất mặt.

"Vậy ta phải làm sao?" "Tiểu tử, hợp tác thế nào, ta có thể giúp ngươi." La Hầu nhìn về phía Lăng Tiêu.

"Thiên Đạo đã bị Hồng Quân làm cho tàn phế rồi, ngươi lại làm cho Ma đạo tàn phế nữa, Hồng Hoang sẽ bị các ngươi chơi cho hỏng mất." Lăng Tiêu lắc đầu từ chối.

Mặc dù Hồng Hoang bị hủy diệt không ảnh hưởng gì đến Lăng Tiêu, nhưng dù sao cũng được sinh ra ở Hồng Hoang, hắn vẫn có tình cảm với nơi này.

Hơn nữa, Thập Nhị Tổ Vu, Tam Tiêu và những người khác đã gắn bó với Hồng Hoang, hắn không muốn những người thân, bạn bè này bị tổn thương.

"Không phải, Đạo Ma không đội trời chung, ta và Hồng Quân đấu, Đạo Ma tương tranh, sẽ không ảnh hưởng đến vận hành của Hồng Hoang." La Hầu phản bác.

"Ngươi thôi đi, lần trước ngươi bày ra trò hiến tế sinh linh, hơn nửa sinh linh Hồng Hoang mất mạng, để ngươi làm thêm vài lần nữa, Hồng Hoang không toi đời mới lạ." Lăng Tiêu liếc mắt, La Hầu quá không có giới hạn, chỉ quan tâm đến bản thân, căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Hồng Hoang, không thể thả ra ngoài gây hại cho Hồng Hoang nữa.

Lỡ như nhân quả liên lụy đến hắn, nhân quả lớn như vậy hắn gánh không nổi.

La Hầu bị nói cho nghẹn họng.

“Thật ra cũng không nhất thiết phải dung hợp Ma đạo, ngươi có thể nhắm vào Nguyên Thủy, lấy công đức khai thiên của Nguyên Thủy về, đó là công đức Đại Đạo, đủ để chữa trị nguyên thần, nâng cao căn nguyên.” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

“Ừm, đây cũng là một phương pháp, Nguyên Thủy ma căn không cạn, chưa chắc đã không có cơ hội.” La Hầu mắt sáng lên.

“Ngươi muốn nhắm vào Nguyên Thủy ta không phản đối.” Lăng Tiêu nhún vai, Nguyên Thủy và Lão Tử đã hết thuốc chữa, bản tính khó dời, phế thì cứ phế.

“Được, ngươi không phản đối là được, bản tọa sớm muộn gì cũng sẽ để Nguyên Thủy nhập ma, giao ra công đức khai thiên.” “Để trao đổi, bản tọa có thể giúp ngươi mưu hoạch Tây Du lượng kiếp.

Tây Du lượng kiếp thiết lập chín chín tám mươi mốt nạn, nếu không gây khó khăn được cho bốn thầy trò thỉnh kinh thì không tính là kiếp nạn.” “Ngươi bồi dưỡng Linh Minh Thạch Hầu thành Chuẩn Thánh, Á Thánh, để Thiên Đình và Phật môn thiết lập kiếp nạn, xem họ có thể thiết lập được bao nhiêu nạn để gây khó dễ cho Linh Minh Thạch Hầu.” “Còn có vị tăng thỉnh kinh Kim Thiền Tử, hay nói đúng hơn là Lục Sí Kim Thiền, cần phải trải qua chín kiếp ma nạn, mới có thể phật tính viên mãn, trở thành người được mệnh định thực sự.” “Lục Sí Kim Thiền là thuộc hạ của bản tọa, bản tọa có cách tìm được thân chuyển thế mỗi đời của nó, nhồi nhét cho nó một chút tư tưởng, đến đời thứ mười thì cho nó thức tỉnh ký ức, trở thành tiên phong chống Phật, ha ha ha.” La Hầu vừa nghĩ đến việc có thể làm Hồng Quân ghê tởm liền vô cùng phấn khích.

Đại Lôi Âm Tự, Thiên Đình, đã chờ đợi mấy vạn năm, cuối cùng cũng đợi được Tây Du lượng kiếp, vô cùng phấn khích.

Như Lai phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức thu nhận Kim Thiền

Tử làm đại đệ tử thân truyền.

Như vậy, khi Kim Thiền Tử hoàn thành Tây Du, công đức viên mãn, hắn là sư phụ cũng có thể nhận được công đức khổng lồ.

Di Lặc và Nhiên Đăng trong lòng đã mắng Như Lai cả ngàn vạn lần, cái đồ không biết xấu hổ, vì công đức mà chuyện như vậy cũng làm được, người ta bối phận chỉ sau Đạo Tổ, thật là đại nghịch bất đạo.

Kim Thiền Tử năm xưa bị Đạo Tổ trọng thương, tu vi bị đánh rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, dưỡng thương cộng tu luyện, hiện nay tu vi cũng đã hồi phục đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Người ta từng là Thánh nhân, trong cơ thể có thánh ngân, cần gì phải bái ngươi làm sư.

Mắng thì mắng, nhưng thực ra là tiếc nuối vì mình đã chậm một bước.

Bên phía Thiên Đình, Huyền Đô cũng tìm đến Ngọc Đế nói rõ tình hình, hai người bắt đầu mưu hoạch, làm sao để tổn thất của Thiên Đình và Đạo môn giảm xuống mức thấp nhất.

Tức là làm sao để Thiên Bồng và Quyển Liêm Đại Tướng mang càng ít khí vận của Đạo môn và Thiên Đình đến Tây Phương Giáo càng tốt.

Cuối cùng hai người nghĩ ra một cách, đó là tổ chức Bàn Đào hội, rồi cố ý để Thiên Bồng và Quyển Liêm phạm lỗi, đày hai người xuống trần gian.

Hai người vừa thương lượng xong, ba ông lớn của Phật môn đã chạy đến Thiên Đình, cùng Hạo Thiên thương nghị về việc Tây Du lượng kiếp.

“Linh Minh Thạch Hầu là do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên

hóa thành, thiên tính hiếu chiến, chắc chắn sẽ kiêu ngạo khó thuần như Lục Nhĩ Di Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng." "Chúng ta có thể sắp đặt một màn Đại náo Thiên cung, để Linh Minh Thạch Hầu phạm sai lầm lớn, từ đó ép hắn đi về phía tây chuộc tội." Hạo Thiên đã sớm nghĩ kỹ, để con khỉ đến Đại náo Thiên cung, giải quyết một số món nợ khó đòi của Thiên Đình.

Đồng thời, vì giúp đỡ Tây hành, Thiên Đình đã hy sinh lớn như vậy, sau khi Phật đạo phục hồi, muốn không cho công đức cũng không được.

"Không được, nếu náo thì phải náo Đại Lôi Âm Tự." Di Lặc không vui, chuyện tốt như vậy, sao có thể để Thiên Đình hưởng lợi được.

Như Lai và Nhiên Đăng dĩ nhiên cũng không vui, ba người họ bình thường đấu đá nhau, nhưng chuyện này liên quan đến lợi ích chung của họ, phải đứng cùng một chiến tuyến.

Hai bên cò kè mặc cả nửa ngày, không ai chịu nhượng bộ, không ai chịu thiệt.

"Thế này đi, để con khỉ Đại náo Thiên cung, tám mươi mốt nạn Thiên Đình ta sẽ lấy ít đi một chút." Cuối cùng Hạo Thiên nhượng bộ.

"Chúng ta hãy nói về việc phân chia tám mươi mốt nạn trước đã." Như Lai cũng không dây dưa nữa, tám mươi mốt nạn mới là quan trọng nhất, hơn nữa, hắn phải từ đó giành lấy một số lợi ích cho Tiệt Giáo.

Hiện nay hắn tuy đã vào Phật môn, nhưng đó là việc bất đắc dĩ.

Không có sư tôn che chở, nếu hắn không làm gì đó, Tiệt Giáo sẽ bị các Thánh nhân gặm đến không còn một mẩu.

Chỉ là như vậy, hắn sẽ không còn đường quay lại, nhưng trái tim

hắn vẫn ở Tiệt Giáo, sư tôn đối với hắn ân nặng như núi, hắn làm sao có thể thực sự phản bội Tiệt Giáo.

Như Lai không nói gì, mà nhìn về phía Huyền Đô.

Huyền Đô hiểu ý Như Lai, thở dài một tiếng, có những chuyện Như Lai không tiện mở lời.

Mười vạn năm qua, hắn vẫn luôn hoài nghi liệu mình có thực sự làm sai hay không.

Hắn vốn là Tiên Thiên Nhân Tộc, nhưng lại phản bội Nhân tộc, bị Thánh Phụ khai trừ khỏi nhân tịch.

Nhưng năm xưa thật sự không phải hắn chỉ lo cho bản thân.

Năm xưa Lão Tử vẫn là Nhân giáo giáo chủ, Nhân tộc thánh sư, Nhân tộc thảm bại dưới tay Yêu tộc, bị luyện thành Đồ Vu Kiếm, Toại Nhân Thị đã phái hắn đến Côn Lôn Sơn cầu cứu Lão Tử.

Lão Tử thu hắn làm đệ tử, hắn từng cầu xin Lão Tử cứu Nhân tộc, nhưng Lão Tử lấy lý do Nhân tộc đáng có kiếp nạn này mà từ chối.

Tình hình lúc đó, hắn quay về Nhân tộc cũng vô dụng, không phải hắn không quan tâm, mà là hắn không có năng lực.

Sau này Thánh Phụ khai trừ nhân tịch của hắn, hắn không giải thích.

Lão Tử sau khi thu hắn làm đệ tử đã đối xử với hắn rất tốt, hắn sao có thể sau lưng bôi nhọ thanh danh của sư tôn.

Ngay cả sau này khi hắn bị khai trừ nhân tịch, mất đi khí vận Nhân tộc gia thân, sư tôn vẫn đối xử với hắn rất tốt, hắn cảm thấy mình không làm sai.

Sau này, Tam Thanh thu nhận đệ tử, hắn là đại sư huynh của Tam

giáo, Đa Bảo là nhị sư huynh, lúc đó quan hệ của họ rất tốt, Đa Bảo rất kính trọng hắn.

Sau này nữa, đệ tử của Xiển Giáo và Tiệt Giáo ngày càng nhiều, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên học theo tính kiêu ngạo của Nguyên Thủy sư thúc, thường xuyên bắt nạt đệ tử Tiệt Giáo.

Thông Thiên sư thúc bao che khuyết điểm, vốn đã không hợp với Nguyên Thủy sư thúc, cuối cùng dẫn đến Tam Thanh phân gia.

Hắn từng đứng ra hòa giải, nhưng Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên ngoài mặt một đằng, sau lưng một nẻo.

Hắn biết Tam Thanh phân gia là lỗi của Xiển Giáo, nhưng sư tôn lại thiên vị Nguyên Thủy sư thúc, hắn nói cũng vô dụng.

Sau khi phân gia, Đa Bảo thường đến thăm hắn, đối với hắn cung kính vô cùng, họ cùng nhau luận đạo, cùng nhau du ngoạn, người có quan hệ tốt nhất với hắn chính là Đa Bảo.

Chương 253

Đa Bảo bị buộc phải rời khỏi Tiệt Giáo, gia nhập Phật môn, chỉ để bảo vệ các sư đệ sư muội của Tiệt Giáo, đây mới là dáng vẻ của một đại sư huynh, hắn không bằng Đa Bảo.

Ban đầu Tam Thanh và Nữ Oa thương lượng, vốn định để hắn vào Phật môn, nhưng hắn không muốn phản bội sư tôn, không muốn phản bội Quy Nhất Giáo, nên đã từ chối.

Ứng cử viên tiếp theo là Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy lấy lý do Xiển Giáo không còn lại mấy người mà từ chối.

Cuối cùng chỉ có thể rơi vào tay Đa Bảo, Thông Thiên dường như đã sớm đoán được kết cục của mình, nên không từ chối.

Lúc đó, Đa Bảo rất đau khổ, từng tìm Huyền Đô than thở, nói rằng hắn thà chết cũng không muốn phản bội Tiệt Giáo.

Sau này, Thông Thiên gặp chuyện, Đa Bảo hiểu được sự sắp xếp của sư tôn, đã đi về phía tây.

Sau này nữa, Huyền Đô cũng từng đến hỏi Đa Bảo có hối hận không, Đa Bảo cười nói không hối hận.

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, sư tôn và Nguyên Thủy sư thúc đã dặn hắn chăm sóc Tiệt Giáo nhiều hơn.

Sau này nữa, hắn nhập Á Thánh, đối với thiên cơ càng thêm rõ ràng, mới hiểu ra, cái gì mà Nhân tộc đáng có kiếp nạn đó, chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Sự thật là Lão Tử lúc đó thiên vị Yêu tộc, có thù với Vu tộc, chỉ mong Yêu tộc diệt Vu tộc, nên không muốn can thiệp.

Hóa ra, hắn thực sự là kẻ phản bội Nhân tộc, là hắn có lỗi với

Nhân tộc!

Sư tôn thực sự chỉ lợi dụng Nhân tộc để thành Thánh, sau khi thành Thánh, giá trị lợi dụng của Nhân tộc giảm đi rất nhiều, tự nhiên bị vứt bỏ như cỏ rác.

Hơn nữa, Huyền Đô còn phát hiện ra một bí mật, Tam Thanh phân gia, rất có thể là do sư tôn cố ý thúc đẩy, hai vị sư thúc đều bị sư tôn tính kế.

Huyền Đô không hiểu tại sao sư tôn lại làm như vậy, tại sao lại hãm hại hai vị sư thúc, tại sao lại nhắm vào Thông Thiên sư thúc.

Nhưng hắn không dám hỏi.

Những ngày này, hắn luôn bị những chuyện này quấy nhiễu, hắn cảm thấy mình sắp sinh ra tâm ma.

Người ta nói Nguyên Thủy sư thúc vô sỉ, Nữ Oa tàn nhẫn, Tây Phương nhị thánh không biết xấu hổ, nhưng thực ra sư tôn mới là người ẩn giấu sâu nhất, hắn không hiểu, sư tôn rốt cuộc đang mưu đồ cái gì.

Hiện nay Đa Bảo có việc cầu hắn, hắn sao có thể từ chối.

"Các ngươi phân chia thế nào ta không quan tâm, Quy Nhất Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo mỗi bên lấy mười nạn, không quá đáng chứ." Huyền Đô mở lời.

"Không thể nào." Hạo Thiên và Di Lặc đồng thanh, thế là mất đi ba mươi nạn, chỉ còn lại năm mươi mốt nạn, căn bản không đủ cho Thiên Đình và Phật môn phân chia.

"Vậy thì biểu quyết đi, thiểu số phục tùng đa số." Huyền Đô lười cò kè.

"Ta ủng hộ." "Ta ủng hộ." Như Lai và Nhiên Đăng lần lượt biểu

thái.

Nhiên Đăng hiện tuy ở Phật môn, nhưng lại đại diện cho lợi ích của Xiển Giáo tại Phật giáo.

Từng có lần Chuẩn Đề tìm đến hắn, khuyên hắn đầu quân cho Tây Phương Giáo, hắn giả vờ đồng ý, quay đầu liền báo cho Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thực ra vẫn luôn biết những hành động nhỏ của Chuẩn Đề, chỉ là giả vờ không biết mà thôi.

Nguyên Thủy thường bị tức đến phát điên, nhưng thực ra đó đều là Nguyên Thủy ngụy trang, tâm cơ của Nguyên Thủy cũng sâu không lường được.

"Ba đấu hai, cứ quyết định như vậy đi." Huyền Đô chốt hạ.

Hạo Thiên và Di Lặc mặt đều đen lại, Di Lặc vừa định mở miệng phản bác, thì nghe một giọng nói truyền đến: "Các ngươi có phải đã quên Yêu tộc ta rồi không?" Giọng nói vừa dứt, thân ảnh của Phục Hy xuất hiện.

Sắc mặt năm người đều không được tốt lắm, họ thực sự có ý định gạt Yêu tộc ra ngoài, không ngờ Phục Hy lại chủ động tìm đến cửa.

"Nào có, chúng ta chỉ thương nghị trước một chút, lát nữa sẽ tìm Yêu tộc định đoạt sau." Hạo Thiên vội vàng cười hề hề, lôi kéo Phục Hy.

Lúc này, có Phục Hy gia nhập sẽ rất có lợi cho Thiên Đình, Phục Hy không thể nào giúp đỡ ba người Như Lai.

Những toan tính trong lòng năm người, Phục Hy dĩ nhiên biết, nhưng cũng không vạch trần.

Hạo Thiên rất ân cần nói qua kết quả thương nghị hiện tại.

“Yêu tộc ta muốn hai mươi nạn, chỉ thiết lập nạn, việc giải nạn giao cho các ngươi, không quá đáng chứ.” Phục Hy trực tiếp nói ra yêu cầu của mình.

Năm người Hạo Thiên nhìn nhau, đều không nói gì.

Giải nạn chắc chắn sẽ nhận được công đức nhiều hơn thiết lập nạn, nhưng Phục Hy vừa mở miệng đã đòi hai mươi nạn, quá nhiều.

“Hay là, ta cũng giống như Tam giáo, lấy mười nạn.” Phục Hy cười lạnh.

“Không quá đáng, không quá đáng.” Hạo Thiên vội vàng mở lời, Yêu tộc mà lấy thêm mười nạn nữa thì còn chơi cái gì.

Mà Như Lai, Huyền Đô và Nhiên Đăng cũng không có ý định đổi ý.

Năm người lại bắt đầu cò kè, Phục Hy chỉ đứng xem, cuối cùng thực sự nghe không nổi nữa, mở miệng ngắt lời: “Thôi được rồi, ta đưa ra một phương án nhé.

Quy Nhất Giáo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo mỗi bên cũng dựng ra hai mươi nạn, do Thiên Đình và Phật môn phụ trách giải nạn, một nạn còn lại thì giao cho tán tiên đi.” “Ta đồng ý.” “Ta đồng ý.” Hạo Thiên và Di Lặc vội vàng đồng ý, giải nạn có thể nhận được công đức nhiều hơn thiết lập nạn rất nhiều.

Ba người Như Lai cũng không tiện nói thêm gì nữa, mặt mũi của Phục Hy vẫn phải nể.

Ngay cả Hạo Thiên cũng kiêng dè Phục Hy, Phục Hy là ai, là nhân vật cao hơn họ một bậc, là nhân vật lớn đã chủ đạo Vu Yêu lượng kiếp.

Người ta dù chuyển thế tu lại, cũng có thể đuổi kịp họ, bước vào Á Thánh cảnh, nói không chừng còn thành Thánh trước cả họ.

Tiếp theo là tranh giành việc Đại náo Thiên cung hay Đại náo Linh Sơn.

“Hừ, các ngươi đừng quên, Thiên Đình đại diện cho Thiên Đạo, mới là chính thống của Đạo Tổ.

Đạo Tổ nói Tây phương đại hưng, Tây phương mới có thể đại hưng.” “Phật môn Tây phương các ngươi đại hưng, lại muốn chiếm hết chỗ tốt, không nể mặt Đạo Tổ, các ngươi có muốn hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trước không, hai vị đó đã trả hết công đức Thiên Đạo chưa?” “Thiên Đình muốn sáu mươi nạn, phải là Đại náo Thiên cung, các ngươi nếu không đồng ý, thì cứ về hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trước đi.” Hạo Thiên trực tiếp tung ra át chủ bài.

Ba ông lớn của Phật môn lập tức nghẹn họng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Phật chủ, công đức nợ tự nhiên cũng quy về Phật môn, hiện tại đều là họ đang kiếm công đức, mỗi năm phải trả ba mươi vạn công đức.

Hỏi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cái gì, hai vị đó đã chạy đến Hỗn Độn, đến giờ vẫn chưa về.

Hiện tại họ có chút hiểu ra, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, chín phần mười là không muốn quản những chuyện vớ vẩn này, nên mới chạy đến Hỗn Độn rồi không về.

Ngũ thánh đều là đệ tử của Đạo Tổ, làm sao tranh giành với Đạo Tổ được?

Thà giao cho họ, họ không có nhiều e ngại như vậy, còn có thể tranh thủ được nhiều hơn.

Năm lão cáo già.

Lần này họ bị đẩy vào thế khó rồi.

“Tam giáo và Thiên Đình cùng là Đạo môn.” Huyền Đô mở miệng nhắc nhở.

“Cứ định ở Thiên Đình đi.” Như Lai và Nhiên Đăng lập tức đổi giọng, suýt nữa quên mất, Thiên Đình cũng có cổ phần của Tam giáo họ.

Định ở đâu, dường như đối với họ cũng không khác biệt lắm.

Lần này, người bị tổn thương chỉ có Di Lặc, chỉ có trái tim của hắn là thực sự thuộc về Phật môn.

Chương 254

Như Lai và Nhiên Đăng, một người đại diện cho Tiệt Giáo, một người đại diện cho Xiển Giáo, căn bản không hề thực sự đặt lợi ích của Tây phương và Phật môn vào lòng.

Năm đấu một, hắn phản đối cũng vô dụng.

"Thôi được rồi, nói về Linh Minh Thạch Hầu đi.

Tính ra, Linh Minh Thạch Hầu là Yêu tộc, do ta thu làm đệ tử dạy dỗ rất hợp lý phải không." Phục Hy mở lời.

"Không thể nào!

Điều quan trọng nhất của Tây Du chính là người thỉnh kinh và Linh Minh Thạch Hầu, phải là người của Phật môn." Giọng Di Lặc trở nên aenh lảnh, chẳng trách Phục Hy lại dễ nói chuyện như vậy, hóa ra là đang chờ ở đây.

Người thỉnh kinh là cốt lõi, con khỉ là chủ lực, cực kỳ quan trọng, sau này sẽ được phong Phật.

Là nhân vật mấu chốt để thức tỉnh Phật đạo, được Phật đạo che chở, sau này sẽ là nhân vật cốt lõi của Phật môn.

Bái Phục Hy làm sư thì còn ra thể thống gì?

Sức mạnh của Phật đạo, khí vận của Phật môn đều sẽ bị Yêu tộc hút đi không ít.

"Yêu Hoàng nói quá rồi, cùng là Hỗn Thế Tứ Hầu, sao Yêu Hoàng không nói ba vị kia là Yêu tộc." Như Lai và Nhiên Đăng đều không thể chấp nhận.

"Đợi đã, Tam Kim Ô đã thu nhận ba con trong Hỗn Thế Tứ Hầu

làm đệ tử, liệu họ có bỏ qua Linh Minh Thạch Hầu không?" Hạo Thiên đột nhiên cảnh giác.

Năm người còn lại sắc mặt cũng đột biến.

Họ ở đây tranh giành đến sống chết, đến lúc đó Linh Minh Thạch Hầu bị thu vào dưới trướng Kim Ô, họ vất vả mưu hoạch kiếp nạn Tây Du, cuối cùng lại làm lợi cho môn hạ của Kim Ô.

Với tính cách thổ phỉ của Tam Kim Ô, họ còn không dám đi tranh giành.

Điều đáng sợ nhất là, đệ tử do Tam Kim Ô dạy dỗ, chiến đấu lực của ai nấy đều bùng nổ.

Đến lúc đó tạo ra một Linh Minh Thạch Hầu cảnh giới Chuẩn Thánh, ai chịu nổi?

Còn thiết lập kiếp nạn nữa, thiết lập cái con khỉ!

Đừng nói là Chuẩn Thánh, cho dù là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, họ cũng không chịu nổi.

Hỗn Thế Tứ Hầu là chiến thần bẩm sinh, cùng cảnh giới hiếm có ai đánh lại được.

Linh Minh Thạch Hầu Đại La Kim Tiên hậu kỳ, e là phải Chuẩn Thánh sơ kỳ mới đánh lại được.

Tám mươi mốt nạn, các phe của họ cộng lại cũng không có tám mươi mốt vị Chuẩn Thánh.

Mặc dù hiện nay là thời kỳ thịnh thế của Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên xuất hiện rất nhiều, nhưng căn nguyên không đủ thì không thể nhập Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh không có tăng lên bao nhiêu, về cơ bản vẫn là những người cũ.

Trong trận chiến Phong Thần năm xưa, những Chuẩn Thánh đã chết, phần lớn còn bị Nhân tộc cướp đi, như Thập Thiên Quân, Phong Trạch, Liễu Tiên, Tam Hình Thiên Tôn Giả… đều bị Nhân tộc cướp đi.

Thiên Đình chỉ nhận được những người chết sau này, như các đại yêu của Yêu tộc là Yêu Soái, Toan Nghê, Đẳng Xà, Cổ Điêu… Còn có Tây Phương Giáo mất bốn đại Phật tử, Thiên Đình cướp được hai vị.

Bảy đại đệ tử thân truyền của Lão Tử ở Quy Nhất Giáo, ngoại trừ Huyền Đô và Thiên Bồng, năm vị còn lại đều đã chết.

Cộng lại cũng chỉ hơn mười vị.

Thêm vào Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông và những người khác, Chuẩn Thánh của Thiên Đình hiện nay không vượt quá hai mươi lăm vị.

Tây Phương Giáo nhiều hơn một chút, nhưng ít nhất bề ngoài cũng không vượt quá bốn mươi vị.

Yêu tộc thảm nhất, hiện nay Chuẩn Thánh không quá năm vị.

Cộng lại cũng chỉ hơn sáu mươi người.

Cho dù có thêm đệ tử của Tiệt Giáo vào cũng không đủ.

Toàn bộ Chuẩn Thánh của Hồng Hoang cộng lại thì đủ.

Đó là họ nghĩ vậy.

Tam Kim Ô có một đống pháp bảo đỉnh cấp, nếu ban cho Linh Minh Thạch Hầu vài món, thì khỏi phải chơi nữa.

“Làm sao bây giờ?” Di Lặc rất hoảng, môn hạ của Kim Ô mà chen vào, độ khó chắc chắn sẽ tăng cấp, mà là tăng rất nhiều cấp.

“Tam Kim Ô hiện không có ở Hồng Hoang, chúng ta phải tăng tốc độ, nếu không thì khỏi chơi nữa.” “Tam Kim Ô tuy không có ở đây,

nhưng Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử và các Nhân đạo Thánh nhân vẫn còn.

Linh Minh Thạch Hầu còn mười năm nữa mới xuất thế, ta đề nghị chúng ta đến Hoa Quả Sơn canh giữ." "Đến lúc đó, con khỉ vừa xuất thế liền cho nó bái sư, tránh đêm dài lắm mộng, để con khỉ tự mình chọn bái ai làm sư." Phục Hy đề nghị.

"Phía trước ta đều đồng ý, nhưng con khỉ phải bái sư Phật môn." Di Lặc giọng kiên quyết.

"Phật môn các ngươi có ba người, xác suất lớn nhất, đề nghị này đã rất có lợi cho Phật môn rồi, cứ làm vậy đi." Hạo Thiên bĩu môi, chuyện này không ảnh hưởng đến việc thức tỉnh Phật đạo, có lợi không chiếm là đồ ngốc.

Chỉ là Thiên Bồng và Quyển Liêm Đại Tướng phân lượng không nặng như vậy.

Nhân vật cốt lõi thực sự của Tây Du là Linh Minh Thạch Hầu và người thỉnh kinh.

Thiên Bồng và Quyển Liêm chỉ là người giúp việc, không nhận được sự che chở của Phật đạo.

Nếu không, Thiên Bồng hắn không động được, nhưng hắn có thể thu nhận Quyển Liêm làm đệ tử.

Được Phật đạo che chở, có nghĩa là có khí vận Phật môn khủng bố gia thân, giống như Tỷ Can của Nhân tộc, Vương Mẫu của Thiên Đình, bảy vị Đại Vu của Địa Phủ, là khí vận di động.

Nếu Vương Mẫu bái sư Nhân tộc, khí vận của Thiên Đình ít nhất cũng bị mang đi một phần năm, sau đó một phần năm khí vận Thiên Đình mà Vương Mẫu đại diện, lại có một phần năm bị Nhân tộc hút đi.

Tính ra là một phần hai mươi lăm khí vận Thiên Đình đã mất, đây không phải là con số nhỏ.

Quan trọng hơn là sự thay đổi tương quan lực lượng.

Còn những người như Thiên Bồng, Quyển Liêm, chỉ là người làm công, không thể được Phật đạo che chở, gia nhập Phật môn ngược lại sẽ mang khí vận của Thiên Đình và Quy Nhất Giáo đến Phật môn.

Giống như gia đình Dương Tiễn năm xưa.

Dù sao Hạo Thiên, Huyền Đô và Phục Hy đều đã nhắm vào Linh Minh Thạch Hầu, cũng không quan tâm ba ông lớn của Phật môn có đồng ý hay không, trực tiếp đến Hoa Quả Sơn canh giữ.

Ba ông lớn của Phật môn chỉ có thể đi theo.

Sáu người ẩn mình trên bầu trời Hoa Quả Sơn.

"Không hổ là nơi sinh ra của Linh Minh Thạch Hầu, là một động thiên phúc địa hiếm có.

Lại còn có một con khỉ Chuẩn Thánh trung kỳ, Tam Nhãn Thần Hầu, căn nguyên không tồi." Sáu người đều động tâm, đến lúc đó không cướp được Linh Minh Thạch Hầu, cướp con Tam Nhãn Thần Hầu này về cũng không tệ.

Đặc biệt là Phục Hy, lòng ngứa ngáy không yên, La Hầu đã gần như hủy hoại Yêu tộc, thiếu hụt chiến lực cao tầng.

Mà con Tam Nhãn Thần Hầu này, tự nhiên chính là Đại Mã Hầu, phân thân của Lăng Tiêu, nguyên thần của Thánh nhân chuyển thế, căn nguyên sao có thể kém được.

Thế là, hai con khỉ phàm kết hợp, trực tiếp sinh ra một con thần thú biến dị Tam Nhãn Thần Hầu.

Chương 255

Mà Ngũ Sắc Thạch trên đỉnh núi, không ngừng có lượng lớn tiên thiên linh khí bị hút vào, sáu người Hạo Thiên cứ ngỡ là đang thai nghén Linh Minh Thạch Hầu, là chuyện bình thường.

Nào biết là Linh Minh Thạch Hầu đang tu luyện Đấu Chiến Thánh Quyết.

Còn Tụ Linh Trận của Hoa Quả Sơn, sáu người cũng cho rằng là do sự tồn tại của Ngũ Sắc Thạch mà tự nhiên hình thành.

Dù sao đây là thứ Lăng Tiêu bố trí từ mấy vạn năm trước, qua nhiều năm như vậy, không phải tự nhiên hình thành cũng biến thành tự nhiên.

Ngoài thành Trường An, thôn Lạc Hà, nhà Lăng Tiêu có hai vị thân thích đến thăm.

Nếu là sinh linh thời Phong Thần nhìn thấy, chắc chắn sẽ nhận ra, hai vị thân thích này chính là anh em Cao Giác, Cao Minh năm xưa, nhân vật quan trọng của thần đình Nhân tộc, Thuận Phong Nhĩ, Thiên Lý Nhãn.

Hiện nay kiếp khí lại nổi lên, thiên cơ hỗn loạn, phạm vi dò xét của thần thức có hạn, nhưng không ảnh hưởng đến Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ.

Lăng Tiêu gọi hai anh em đến để giám sát tình hình ở Hoa Quả Sơn.

Đương nhiên, Hạo Thiên và những người khác cố ý ẩn mình, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ không thể giám sát được, hai người báo cáo, hiện tại Hoa Quả Sơn mọi thứ đều bình thường.

“Linh Minh Thạch Hầu đã hoàn toàn thành hình, ngươi không đi thúc đẩy một chút sao?” “Có Ngũ Sắc Thạch bảo vệ, Linh Minh Thạch Hầu lúc này là sinh linh tiên thiên thuần khiết nhất, vô cùng thân hòa với linh khí, tốc độ hấp thu linh khí cực nhanh, chỉ cần có đủ linh khí hấp thu, có thể trong thời gian cực ngắn đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.” “Một khi xuất thế, mất đi sự bảo vệ của Ngũ Sắc Thạch, nhiễm phải uế khí, không còn thân hòa với linh khí, tốc độ tu luyện sẽ giảm đi rất nhiều.

Lúc này là cơ hội tốt nhất để nâng cao tu vi của Linh Minh Thạch Hầu.” Giọng nói của La Hầu vang lên trong đầu Lăng Tiêu.

“Không cần, cục đã bày xong, tự có người đi tưới tắm linh khí.

Lời hay khó khuyên con ma sắp chết, nếu con khỉ đó không có chút đầu óc nào, đệ tử như vậy không cần cũng được.” Lăng Tiêu ung dung trả lời, hắn đã truyền nội dung Tây Du Ký cho Linh Minh Thạch Hầu, nếu còn vội vàng xuất thế, thì đúng là ngu xuẩn hết thuốc chữa, đệ tử như vậy hắn không cần.

Đây cũng coi như là bài kiểm tra của hắn đối với Linh Minh Thạch Hầu.

“Trước đó ngươi đã đến Hoa Quả Sơn một chuyến, đã truyền cái gì cho con khỉ đó, ngươi nghĩ con khỉ đó thật sự sẽ nghe lời ngươi sao?” La Hầu lập tức phản ứng lại.

“Nếu nó có chút đầu óc sẽ nghe, không có đầu óc, đáng đời bị đùa bỡn.” Lăng Tiêu tỏ ra không quan tâm, những gì cần làm hắn đã làm, còn lại xem tạo hóa của Tôn Hầu Tử.

“Ngươi đã thu nhận ba con khỉ còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu, không có lý do gì không muốn Linh Minh Thạch Hầu.

Nếu con khỉ đó chịu được tính nết không xuất thế, người của Phật

môn sợ ngươi quay lại cướp người, chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để con khỉ đó xuất thế.” “Họ có lẽ sẽ cho rằng Linh Minh Thạch Hầu chưa hoàn toàn thai nghén thành thục, nên mới chưa xuất thế, tự nhiên sẽ truyền linh khí để thúc chín.” “Ván cờ tính toán này có chút thú vị.” Đều là hồ ly ngàn năm, Quỷ Đạo Chi Chủ cũng đoán ra được tính toán của Lăng Tiêu.

“Con khỉ đó tạm thời không cần quan tâm, chúng ta cứ nhắm vào Kim Thiền Tử là được.” Lăng Tiêu ung dung nói.

Xuân, hạ, thu, đông.

Thoáng chốc mười năm đã trôi qua.

Ngày này, đã đến ngày thiên cơ hiển thị Linh Minh Thạch Hầu xuất thế.

“Đến rồi đến rồi, mấu chốt cho sự đại hưng của Phật môn ta đến rồi.

Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, ba người các ngươi đến Tam Tiên Sơn canh chừng, đừng để môn hạ của Kim Ô phá hỏng đại sự của Phật môn ta.” Di Lặc hưng phấn xoa xoa tay.

“Nếu Nhân đạo Thánh nhân ra tay, chúng ta làm sao ngăn cản được.” Văn Thù mặt đầy vạch đen, ngươi đúng là biết sai bảo, sao ngươi không đi đi.

“Không cần lo lắng, lệnh cấm của Đạo Tổ đối với Thánh nhân vẫn chưa được giải trừ, Thánh nhân không được can thiệp vào chuyện của Hồng Hoang.

Nếu Nhân đạo Thánh nhân ra tay, các ngươi cứ lôi Đạo Tổ ra là được.” “Hiện nay Khổng Tuyên và Đại Bằng đều đã thành Thánh, Lục Nhĩ Di Hầu, Vô Chi Kỳ, Viên Hồng, Ngao Thương đều chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu họ ra tay, ba người các ngươi chỉ cần cầm

chân họ một lúc là được.” Di Lặc mặt thản nhiên nói.

Ba người Quan Âm mặt đầy vạch đen, hiện nay họ cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, ba đấu bốn, cứ như là họ có thể ngăn cản được vậy.

Nhưng quan lớn hơn một cấp đè chết người, lãnh đạo chỉ cần mở miệng, cấp dưới chạy gãy chân.

Cũng chỉ có thể hy vọng môn hạ của Kim Ô không tham gia vào chuyện này.

“Già Lam Đạo Quân, Triệu Công Minh, Nam Cực Tiên Ông, các ngươi cũng dẫn người đến tinh không canh chừng, đề phòng Thập Kim Ô và những tinh thần kia xuống gây rối.” Hạo Thiên cũng vô cùng coi trọng.

Sau Phong Thần, chỉ có một số ít tinh thần ở lại Tam Tiên Sơn, còn lại hoặc đến thần đình Nhân tộc, hoặc quay về tinh không.

Những tinh thần này họ không quan tâm, nhưng Thập Kim Ô đang bế quan trên Thái Dương Tinh không thể xem thường, đó là huyết mạch của Đế Tuấn, căn nguyên vô cùng nghịch thiên, hiện nay cũng đều là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thập Phương Kim Ô Đại Trận kia vô cùng lợi hại, ngay cả những Chuẩn Thánh đỉnh phong, Á Thánh như họ cũng phải kiêng dè vạn phần.

“Vâng.” Già Lam Đạo Quân mặt âm trầm đáp một tiếng.

Hai vạn năm trước, tranh đoạt thiên tài địa bảo, hắn và Thập Kim Ô đã đánh một trận, suýt nữa bị nhốt trong Thập Phương Kim Ô Đại Trận mà thiêu chết.

Hạo Thiên bây giờ còn bắt hắn đi đề phòng Thập Kim Ô, rõ ràng là gây khó dễ cho hắn.

Chẳng phải là vì trên Bàn Đào hội trước đó không nể mặt Hạo Thiên sao.

Nhưng đề phòng môn hạ của Kim Ô, lại không ngờ Nhân tộc sẽ nhúng tay vào, Đế Tân đích thân đến, mang theo Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Hiên Viên Kiếm trong lúc Nhân đạo phục hồi, Nhân đạo đã giáng xuống công đức khổng lồ vào Hiên Viên Kiếm, Hiên Viên Kiếm đã trở thành Nhân đạo công đức chí bảo.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh qua mấy vạn năm được khí vận Nhân tộc nuôi dưỡng, cũng đã lột xác thành Nhân đạo công đức chí bảo.

Đế Tân đầu đội Hiên Viên Kiếm, xung quanh là Vũ Hoàng Cửu Đỉnh vây quanh, nghênh ngang đi tới, ý đồ thị uy không thể rõ ràng hơn.

"Nhân Hoàng đến làm gì?

Đây là chuyện của Phật môn ta, Linh Minh Thạch Hầu cũng không phải Nhân tộc, dường như không có quan hệ gì với Nhân tộc phải không?" Di Lặc nhíu mày bước ra, chặn đường Đế Tân.

Đế Tân hiện nay đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đáng sợ nhất là Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, có thể điều động khí vận của Nhân tộc.

Khí vận của Nhân tộc hiện nay vô cùng khủng bố, Hiên Viên Kiếm công, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh thủ, sáu người họ cùng lên cũng chưa chắc làm gì được Đế Tân.

"Nhân tộc ta dung nạp trăm sông, sinh linh Hồng Hoang nếu có ý, đều có thể gia nhập Nhân tộc.

Hỗn Thế Tứ Hầu, ba con còn lại đều là chiến thần hộ pháp của Nhân tộc, biết đâu Linh Minh Thạch Hầu cũng muốn gia nhập Nhân

tộc thì sao." "Hỗn Thế Tứ Hầu là do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, là khỉ nhưng không phải yêu, nhảy ra khỏi tam giới, không ở trong ngũ hành, các ngươi dường như không có lý do gì để ngăn cản cô chiêu mộ Linh Minh Thạch Hầu phải không." Đế Tân khinh thường lướt qua sáu người.

Sáu người đều bị ánh mắt này của Đế Tân chọc giận, chẳng phải là dựa vào hai kiện công đức chí bảo sao, nếu không có Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, ngươi là cái thá gì.

"Linh Minh Thạch Hầu là mấu chốt cho sự phục hồi của Phật đạo, Nhân Hoàng lẽ nào muốn đối địch với toàn bộ Hồng Hoang, cản trở Lục đạo phục hồi?" Hạo Thiên chụp một cái mũ lớn xuống.

"Cô thu nhận Linh Minh Thạch Hầu làm đệ tử, cũng không ảnh hưởng đến sự phục hồi của Phật đạo.

Ngọc Đế, Yêu Hoàng chẳng phải cũng ôm tâm tư như vậy sao." "Hạt giống tốt như Hỗn Thế Tứ Hầu, nếu không được danh sư dạy dỗ, thật là phung phí của trời." Đế Tân cười lạnh, Thiên Đình, Yêu tộc, Phật môn, ngày nào cũng nghĩ cách tính kế Nhân tộc, hắn không nhúng tay vào cũng không được.

"Danh sư?

Ngươi cũng dám khoác lác, nói không biết ngượng.

Sáu người chúng ta, ai không có bối phận cao hơn ngươi, ai không có kinh nghiệm phong phú hơn ngươi, ai không có tư cách dạy dỗ Linh Minh Thạch Hầu hơn ngươi?" Di Lặc nổi giận.

"Đúng vậy, Yêu Hoàng, Ngọc Đế, Nhiên Đăng Phật Tổ, đều là những người tồn tại từ thời Tử Tiêu Cung giảng đạo.

Như Lai, Di Lặc, Huyền Đô, sinh ra vào thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, ít nhất cũng lớn hơn ta mấy vạn tuổi." "Nhưng thì sao?

Cô hậu sinh khả úy, chẳng phải càng chứng minh cô mạnh hơn các ngươi, càng có tư cách dạy dỗ Linh Minh Thạch Hầu sao?" Đế Tân mỉa mai.

"Hậu sinh khả úy, nực cười!

Chương 256

Nếu không có Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, ngươi là cái thứ gì!" Di Lặc mắt gần như phun ra lửa.

Tên này rõ ràng đến để chiếm lợi của Phật môn, Linh Minh Thạch Hầu sắp xuất thế, phải đuổi tên này đi.

Nếu không, đến lúc đó tên này dựa vào việc nắm giữ hai kiện Nhân đạo công đức chí bảo lại đến một chọi sáu, Linh Minh Thạch Hầu rất có thể sẽ chọn bái Đế Tân làm sư.

Dù sao Hỗn Thế Tứ Hầu trời sinh hiếu chiến, chín phần mười sẽ đề xuất ai mạnh hơn thì bái người đó làm sư.

"Ai bảo cô là Nhân Hoàng chứ, Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh là chí bảo của Nhân tộc, cô không dùng chẳng lẽ để đó làm đồ trang trí sao?" "Các ngươi nếu không phục, có thể tìm giáo chủ của các ngươi mà đòi Tiên Thiên Chí Bảo đi." Đế Tân mỉa mai cười, đáp trả, hoàn toàn không có ý định rời đi.

"Ồ, trên Hoa Quả Sơn này lại còn có một con Tam Nhãn Thần Hầu Chuẩn Thánh trung kỳ." "Con khỉ, có muốn gia nhập Nhân tộc, hưởng khí vận của Nhân tộc không?" Đế Tân đi vòng qua Di Lặc, lập tức nhắm vào Đại Mã Hầu, hắn không biết về bố cục của Lăng Tiêu, chỉ đơn thuần là đến cướp người.

"Nhân Hoàng đừng quá đáng, Tam Nhãn Thần Hầu là yêu, là đại yêu của Yêu tộc ta, đào người ngay trước mặt bản tọa, là muốn đối địch với Yêu tộc ta sao?" Sắc mặt Phục Hy tái mét.

"Hừ, không phải Yêu tộc các ngươi đối địch với Nhân tộc sao?

Yêu tộc không ở Bắc Câu Lô Châu, lại chạy ra ngoài ăn huyết

nhục tinh phách của Nhân tộc để tăng tốc tu luyện." "Năm xưa Yêu tộc tàn sát Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, món nợ này cô còn chưa tính với Yêu tộc, hiện nay lại ăn thịt Nhân tộc để tu luyện, thật sự cho rằng Nhân tộc dễ bắt nạt sao?" Đế Tân mắt lóe lên tia sắc lạnh, giơ tay nắm lấy Hiên Viên Kiếm, một đạo kiếm khí màu vàng khổng lồ liền chém về phía Phục Hy.

Kiếm khí này ẩn chứa sức mạnh khí vận của Nhân tộc, sắc mặt Phục Hy biến đổi, vội vàng tế ra pháp bảo Vô Cực Tán để chống đỡ, bị chấn lùi mấy vạn mét.

Phục Hy tự biết mình đuối lý, nhưng Đế Tân không nói một lời đã ra tay với hắn, căn bản không coi hắn ra gì, sao có thể nuốt trôi cục tức này, tế ra Phục Hy Cầm định đánh một trận với Đế Tân.

Khả năng sinh sản của Yêu tộc không hề kém Nhân tộc, số lượng quá nhiều, hắn cũng không quản xuể.

Đặc biệt là sau khi có yêu phát hiện ăn huyết nhục tinh phách của Nhân tộc có thể tăng tốc tu luyện, rất nhiều Yêu tộc đã chạy ra ngoài Bắc Câu Lô Châu, không dám đến đại bản doanh của Nhân tộc ở Đông Thắng Thần Châu, liền chạy đến Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu.

Bên Nam Thiệm Bộ Châu, thần đình Nhân tộc đã phái không ít thần linh đến tọa trấn, không ít Yêu tộc bị giết, nhưng sự cám dỗ của việc tăng tốc tu luyện quá lớn, vẫn không ngừng có Yêu tộc chạy đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Tây Ngưu Hạ Châu được mặc định là địa bàn của Phật môn, Nhân tộc không tiện phái thần linh đến, mà Phật môn lại nhân danh hàng yêu trừ ma bảo vệ Nhân tộc, truyền giáo nghĩa của Phật môn vào Nhân tộc ở đó.

Những con yêu ngu ngốc đó bị Phật môn lợi dụng làm công cụ mà

không tự biết, căn bản không quản được.

Thấy hai người sắp sửa đại chiến, Hạo Thiên và những người khác vội vàng đứng ra can ngăn.

"Dừng tay!

Linh Minh Thạch Hầu sắp xuất thế, các ngươi ở đây đại chiến, ảnh hưởng đến Linh Minh Thạch Hầu ai chịu trách nhiệm, muốn đánh thì ra Thiên ngoại Hỗn Độn mà đánh." Đế Tân và Phục Hy đều muốn cướp khỉ, sao có thể rời đi lúc này, lập tức hừ lạnh một tiếng, thu lại pháp bảo.

Mà ba ông lớn của Phật môn ánh mắt đảo loạn, âm thầm truyền âm thương lượng việc cướp khỉ, cướp được là chạy, hai người còn lại yểm hộ.

Thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tường thuật trực tiếp, bật cười: "Đế Tân rất khá, có dáng vẻ của Nhân Hoàng, không phục thì đánh, Nhân tộc nên mạnh mẽ như vậy." Trong lúc nói chuyện, Hồng Hoang chấn động một cái, nguồn cơn chính là Hoa Quả Sơn.

Lăng Tiêu lập tức nhíu mày, con khỉ đó vẫn không nhịn được muốn xuất thế sao.

Bên Hoa Quả Sơn, Ngũ Sắc Thạch tỏa ra ánh sáng thần quang năm màu rực rỡ, cả ngọn Hoa Quả Sơn rung chuyển.

"Linh Minh Thạch Hầu sắp xuất thế!" Ba ông lớn của Phật môn mừng rỡ, chuẩn bị cướp khỉ.

Ngọc Đế, Huyền Đô, Đế Tân, Phục Hy cũng nghĩ như vậy, trong chốc lát không khí có chút căng thẳng.

Dưới sự chú thị của bảy người, mặt đất rung chuyển ngày càng dữ dội, thần quang năm màu ngày càng rực rỡ, Ngũ Sắc Thạch bất cứ

lúc nào cũng có thể nổ tung, Linh Minh Thạch Hầu sẽ từ trong đó nhảy ra.

Tuy nhiên, đợi mãi, đợi mãi, Ngũ Sắc Thạch vẫn không nứt ra.

Đợi suốt ba ngày, Ngũ Sắc Thạch không những không nứt ra, mà ngược lại còn dần dần tắt lịm, động tĩnh rung chuyển và thần quang năm màu cũng ngày càng yếu đi.

Cuối cùng dừng lại, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Bảy vị đại lão đều có chút ngây người.

"Đây là chuyện gì, sao Linh Minh Thạch Hầu không ra?" Như Lai mặt đầy nghi hoặc.

"Lẽ nào là sức mạnh của Linh Minh Thạch Hầu không đủ, không thể phá vỡ Ngũ Sắc Thạch, hay là chúng ta ra tay đánh vỡ Ngũ Sắc Thạch?" Hạo Thiên nói.

"Không được!

Lỡ như ngoại lực can thiệp, dẫn đến Linh Minh Thạch Hầu xảy ra vấn đề, ảnh hưởng đến Tây Du lượng kiếp, phiền phức sẽ lớn lắm." Di Lặc vội vàng phủ định.

Chuyện này liên quan đến sự hưng suy của Phật môn, không được phép có bất kỳ sai sót nào.

"Có lý, giống như quả cây, chưa hoàn toàn chín, tự nhiên sẽ không rụng.

Nếu dùng ngoại lực hái xuống, không chín chính là không chín, hơn nữa không thể gắn lại được." "Chuyện này phải thận trọng, lỡ như đánh vỡ Ngũ Sắc Thạch, Linh Minh Thạch Hầu chưa hoàn toàn thành hình, thì sẽ bị phế, hối hận cũng không kịp." Nhiên Đăng đồng ý với lời của Di Lặc.

“Nhưng trước đó thiên cơ hiển thị Linh Minh Thạch Hầu sẽ xuất thế ba ngày trước.” Hạo Thiên nói.

“Hừ, thiên cơ cũng chưa chắc đã đúng, đều là kết quả suy diễn của Thiên Đạo.

Trước kia trong Phong Thần lượng kiếp, thiên cơ còn hiển thị Thương diệt Chu hưng, nhưng hiện nay Đại Thương vẫn sừng sững, như mặt trời ban trưa.” Đế Tân mỉa mai.

Sáu người Hạo Thiên lập tức nghẹn họng, họ đều biết chuyện Đạo Tổ sửa đổi lượng kiếp, e là lại bị Đạo Tổ sửa đổi xảy ra vấn đề rồi.

“Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, phải nghĩ cách nhanh chóng để Linh Minh Thạch Hầu xuất thế, kéo dài dễ xảy ra biến cố, lỡ như ba vị kia quay về…” Như Lai nói rất ẩn ý, ba vị kia, tự nhiên là chỉ Tam Kim Ô.

Ngoại trừ Đế Tân, sắc mặt năm người còn lại đều biến đổi.

“Nếu chưa chín, vậy chúng ta thúc chín nó, truyền linh khí vào trong.” Di Lặc đảo mắt, ngưng tụ linh khí tinh thuần truyền vào Ngũ Sắc Thạch.

Những người khác cũng cảm thấy khả thi.

Nhanh chóng, mười ngày trôi qua, Ngũ Sắc Thạch vẫn không có động tĩnh.

“Sao vẫn chưa được?” Di Lặc thu tay nhíu mày.

“Lẽ nào vẫn chưa đủ?” Mấy người Như Lai cùng ra tay, chỉ có Đế Tân không động.

“Nhân Hoàng lẽ nào muốn ngồi không hưởng lợi?” Mấy người Như Lai vô cùng khó chịu.

“Không phải, ta chỉ mong Linh Minh Thạch Hầu đừng xuất thế, đợi ba vị kia quay về.” Đế Tân nhún vai, không thèm giả vờ.

Mấy người Như Lai suýt nữa bị tức chết.

Áp lực từ ba vị kia quá lớn, phải nhanh chóng để Linh Minh Thạch Hầu ra ngoài, lập tức cũng không quan tâm đến Đế Tân nữa.

Thoáng chốc, ba tháng trôi qua, Ngũ Sắc Thạch vẫn không có động tĩnh, sáu người Như Lai đều tê dại.

“Có khả năng nào là linh khí chuyển hóa từ ngoại lực này không thể xuyên qua Ngũ Sắc Thạch, Linh Minh Thạch Hầu không hấp thu được không?” “Đừng quên, thần thức của chúng ta cũng không thể xuyên qua Ngũ Sắc Thạch để dò xét tình hình bên trong.” Đế Tân nhắc nhở.

“Có khả năng, ta đi tìm Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật đến, Lưu Ly Tịnh Thủy của ngài ấy là loại nước thuần khiết nhất thế gian, một trong mười loại thần thủy tiên thiên, mỗi giọt đều ẩn chứa linh khí tinh thuần.” Di Lặc gật đầu, quay về Linh Sơn tìm người, chính là Tịnh Lưu Ly Bồ Tát năm xưa.

Nhanh chóng, Di Lặc dẫn Tịnh Lưu Ly trở về.

Tịnh Lưu Ly có hình tượng rất giống Quan Âm, tay cầm pháp bảo Bát Bảo Lưu Ly Bình, là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, do Tịnh Lưu Ly dùng Lưu Ly Chân Thủy luyện chế thành, bên trong cắm một chiếc lá Tiên Thiên Ngọc Trúc, chứa đầy Lưu Ly Chân Thủy.

Tịnh Lưu Ly dùng lá Ngọc Trúc vẩy không ít Lưu Ly Chân Thủy lên Ngũ Sắc Thạch, rất nhanh đã được hấp thu vào trong.

“Xem ra có hiệu quả.” Mấy người Như Lai mừng rỡ.

Chương 257

Tuy nhiên, lại ba tháng trôi qua, Tịnh Lưu Ly đã vẩy hơn một trăm giọt Lưu Ly Chân Thủy, Ngũ Sắc Thạch vẫn không hề có động tĩnh.

Tịnh Lưu Ly đau lòng vô cùng, nàng là bản nguyên của Lưu Ly Chân Thủy hóa hình, có thể ngưng tụ Lưu Ly Chân Thủy, nhưng một trăm năm mới ngưng tụ được một giọt, lần này mất hơn một trăm giọt, uổng công hơn một vạn năm.

"Có lẽ Lưu Ly Chân Thủy không thích hợp, hay là để Quan Âm dùng Tiên Thiên Nhâm Thủy thử xem, Tiên Thiên Nhâm Thủy ẩn chứa lực tạo hóa, thích hợp để thúc chín hơn." Tịnh Lưu Ly không làm nữa, cái giá phải trả quá lớn, không tương xứng với lợi ích thu được.

"Có lý." Di Lặc gật đầu, gọi Quan Âm đến.

Quan Âm tay cầm Bạch Vân Ngọc Tịnh Bình, bên trong chứa Tiên Thiên Nhâm Thủy trong mười loại thần thủy tiên thiên, cắm một cành Tiên Thiên Liễu Chi.

Bạch Vân Ngọc Tịnh Bình là pháp bảo do Nguyên Thủy phỏng theo Dương Chi Ngọc Tịnh Bình luyện chế cho Quan Âm, hoàn toàn không thua kém Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, Nguyên Thủy rõ ràng đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Không còn cách nào khác, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình năm xưa đã bị Tam Kim Ô cướp đi, mà đẳng cấp không đủ thì không thể chứa được Tiên Thiên Nhâm Thủy.

Tiên Thiên Nhâm Thủy là do cơ duyên của Quan Âm mà có được, Quan Âm cũng không thể ngưng tụ ra, dù sao Quan Âm cũng không phải là bản nguyên của Tiên Thiên Nhâm Thủy hóa thành, thuộc loại

tài nguyên không thể tái tạo, dùng một giọt là mất một giọt.

Quan Âm đau lòng vô cùng, nhưng Tịnh Lưu Ly đã dùng Lưu Ly Chân Thủy, nếu nàng không dùng, phe Tây Phương Giáo sẽ có lý do gây khó dễ.

Lại ba tháng trôi qua, Quan Âm nén đau vẩy hơn một trăm giọt Tiên Thiên Nhâm Thủy, Ngũ Sắc Thạch vẫn không có biến hóa.

"Xem ra Tiên Thiên Nhâm Thủy cũng vô dụng, hay là chúng ta vẫn nên đi thỉnh giáo Đạo Tổ." Quan Âm cũng không làm nữa.

Ba người Như Lai không muốn đi lắm, sợ Đạo Tổ đưa ra yêu cầu, nhân cơ hội này ép Linh Minh Thạch Hầu bái người của Đạo môn làm sư.

Nhưng hiện tại dường như cũng không còn cách nào khác.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị đến Tử Tiêu Cung ở Thiên ngoại Hỗn Độn, Ngũ Sắc Thạch lại động, tỏa ra thần quang năm màu, Hoa Quả Sơn lại một lần nữa rung chuyển.

"Lẽ nào năng lượng đã đủ rồi." Mấy người Như Lai mừng rỡ.

Nhưng ba ngày trôi qua, sự rung chuyển lại một lần nữa dừng lại, thần quang năm màu thì không tan đi, mà cố định ở đó.

"Có lẽ năng lượng còn thiếu một chút, vẩy thêm một ít Tiên Thiên Nhâm Thủy và Lưu Ly Tịnh Thủy thử xem." Như Lai mở lời.

Quan Âm và Tịnh Lưu Ly bất đắc dĩ, chỉ có thể nén đau lòng làm theo.

Đau lòng thì đau lòng, nhưng liên quan đến đại kế Tây Du lượng kiếp, Quan Âm và Tịnh Lưu Ly đều không dám giấu giếm, nén đau vẩy Tiên Thiên Nhâm Thủy và Lưu Ly Tịnh Thủy lên Ngũ Thải Thạch.

Mà lần vẩy nước này kéo dài đến nửa năm, ngũ sắc thần quang do Ngũ Thải Thạch tỏa ra không ngừng sáng lên, không ngừng cho Như Lai và những người khác hy vọng, nhưng lại chẳng thấy con khỉ nào chui ra.

Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ truyền tin, vui không chịu nổi, con khỉ này cũng thật phúc hắc, kỹ thuật câu cá đúng là lô hỏa thuần thanh.

Ban đầu Lăng Tiêu còn tưởng Tôn hầu tử không chịu nổi tịch mịch, bây giờ xem ra, rõ ràng là rất biết gây chuyện, ba ông lớn Phật môn cùng Quan Âm, Tịnh Lưu Ly sắp bị lừa đến ngớ ngẩn rồi.

"Tiểu hầu tử này thú vị thật, so với tên mãng phu Hỗn Độn Ma Viên kia thì tinh ranh khôn khéo hơn nhiều." La Hầu trong Chư Thiên Khánh Vân cũng nghe mà thấy vui.

"Đã qua lâu như vậy rồi mà vẫn còn nhớ mãi không quên Hỗn Độn Ma Viên, hai người các ngươi quả nhiên là tình yêu đích thực song phương cùng vun đắp." Quỷ Đạo Chi Chủ trêu chọc.

"Ồ?

Tình yêu đích thực?" Hồn hóng chuyện của Lăng Tiêu lập tức bùng cháy.

"Khi xưa hắn tính kế Hỗn Độn Ma Viên, nào biết tú tài gặp phải binh lính, có lý cũng nói không thông.

Hắn xúi giục Hỗn Độn Ma Viên đi gây sự với Thời Thần, kết quả Hỗn Độn Ma Viên nhất quyết đòi đánh với hắn một trận." "Trận đó, kỳ phùng địch thủ, Hỗn Độn Ma Viên vui mừng khôn xiết, ngày ngày bám lấy hắn, đòi cùng hắn luận bàn, căn bản không thể dứt ra được, một kẻ chạy, một kẻ đuổi." "Dây dưa không biết bao nhiêu năm tháng, nếu không phải trận chiến khai thiên, Hỗn Độn Ma Viên bỏ mạng, e là

bây giờ hai người vẫn còn dây dưa không dứt.” Quỷ Đạo Chi Chủ vui vẻ kể lại lịch sử đen tối của La Hầu.

La Hầu mặt đầy vạch đen, hắn sắp bị Hỗn Độn Ma Viên làm phiền đến chết rồi, nhưng khi xưa nhìn thấy Hỗn Độn Ma Viên bị Bàn Cổ chém chết, trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu.

Dây dưa vô tận năm tháng, cuối cùng cũng là dây dưa ra tình cảm.

“Nếu nói về người có lý giải sâu sắc nhất đối với chiến đấu pháp tắc, ngoài Hỗn Độn Ma Viên ra chính là hắn, để hắn chỉ điểm một chút cho Hỗn Thế Tứ Hầu, thành Thánh không khó.” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

“Được thôi, sau này phiền Ma Tổ.” Lăng Tiêu cười nói.

La Hầu không nói gì, hiếm khi không trả giá cò kè.

Lăng Tiêu và Quỷ Đạo Chi Chủ nhìn nhau cười, làm sao còn không hiểu, La Hầu quả nhiên vẫn còn nhớ đến Hỗn Độn Ma Viên.

Lúc này, Hậu Thổ mặt mày hậm hực quay về.

“Không cãi thắng à?” Lăng Tiêu nhìn bộ dạng của Hậu Thổ, bật cười.

Gần đây sắp vào thu, nửa năm không có mưa, nước sông ngày càng ít, thôn trên thượng nguồn chặn dòng sông, thôn Lạc Hà không có nước dùng, Hậu Thổ đi theo các bà thím trong thôn đến thôn thượng nguồn cãi nhau.

“Hừ, bản phu nhân ra tay, làm sao có thể không cãi thắng.” Hậu Thổ kiêu ngạo hất đầu.

Lăng Tiêu không nhịn được cười thành tiếng, nếu Đế Giang bọn họ nhìn thấy Hậu Thổ chống nạnh mắng người, không biết sẽ có tâm trạng gì.

“Hừ, ngươi dám cười ta!” Hậu Thổ không vui chu môi, nhào vào người Lăng Tiêu, véo mạnh vào hông hắn.

Lăng Tiêu thuận tay cù lét Hậu Thổ.

Hai người thân mật đùa giỡn, đây đã trở thành chuyện thường ngày của họ, giống như một cặp tình nhân đang yêu nồng cháy.

“Long tộc lơ là nhiệm vụ, nơi này đã nửa năm không mưa rồi, ngươi không quản sao?” Hậu Thổ chu môi nói.

“Không phải Long tộc lơ là nhiệm vụ, mà là Phật môn đang giở trò.

Tây Du lượng kiếp sắp bắt đầu, Đại Đường hiện tại không tin Phật, bọn họ đang gây ra thiên tai nhân họa ở Đại Đường, sau đó Phật môn sẽ xuất hiện với tư cách cứu thế chủ.” “Như vậy, Đại Đường mới có thể tiếp nhận Phật giáo.

Đại Đường là cửa ngõ phía tây của Nam Thiệm Bộ Châu, mở được cửa Đại Đường, Phật pháp mới có thể truyền bá sang Nam Thiệm Bộ Châu.” “Mà điểm khởi đầu của Tây Du chính là ở Đại Đường, nếu Đại Đường không tin Phật, Kim Thiền Tử làm sao chuyển thế vào Đại Đường được.” Lăng Tiêu giải thích.

“Vậy ngươi mặc kệ sống chết của bá tánh Đại Đường sao?” Hậu Thổ nhíu mày.

“Phật môn không dám làm quá, nếu không Nhân tộc sẽ có lý do để hỏi tội Phật môn.” “Phật môn để cho tử dân Đại Đường chịu khổ, người đi lấy kinh cũng đừng mong sống yên ổn.” “Những món nợ khó đòi ở Địa Phủ của các ngươi cũng nên giải quyết đi, miễn cho để lại cớ, cho Thiên Đình và Phật môn có lý do tiến vào Địa Phủ.” Nói xong, Lăng Tiêu truyền âm báo cho Hậu Thổ kế hoạch.

Bất cứ chuyện gì cũng không thể thập toàn thập mỹ, ngay cả

Thiên Đạo cũng không thể không xảy ra sai sót.

Hồng Hoang có biết bao sinh linh, mỗi ngày hồn phách vào Địa Phủ nhiều như lông trâu, không xảy ra sai sót là không thể.

Ví dụ như phán xét sai lầm, đầu thai sai lầm vân vân.

Địa Phủ đã thành lập hơn mười vạn năm, những món nợ khó đòi tích tụ lại chắc chắn là một đống lớn.

Lỡ như ngày nào đó Thiên Đình và Linh Sơn lấy cớ này gây khó dễ, nói Vu tộc một mình không quản lý tốt Địa Phủ, yêu cầu tiến vào Địa Phủ hỗ trợ quản lý, Vu tộc thật sự trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Hậu Thổ nghe xong, lộ ra một nụ cười xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, lập tức quay về Địa Phủ một chuyến.

Bên Hoa Quả Sơn, Quan Âm và Tịnh Lưu Ly đều đã tê dại.

Ba năm, ròng rã ba năm, Lưu Ly Chân Thủy và Tiên Thiên Nhâm Thủy đã mất đi quá nửa, trong lòng đau như cắt.

Trong lòng đã mắng Linh Minh Thạch Hầu ngàn vạn lần.

Ngày hôm đó, Linh Minh Thạch Hầu cuối cùng cũng chịu xuất thế, Hồng Hoang chấn động, một đạo thần quang phóng thẳng lên cửu trọng thiên, làm trời đất rung chuyển.

Trên Hoa Quả Sơn, bảo quang bao phủ, Như Lai và những người khác đều bị ép lùi lại, vui mừng nhìn Ngũ Thải Thạch ở trung tâm bảo quang.

Chương 258

Tiêu hao nhiều tài nguyên như vậy, cuối cùng khổ tận cam lai, con khỉ chết tiệt này cuối cùng cũng sắp ra đời.

Bỗng nhiên, Ngũ Thải Thạch vỡ tan, một luồng dư ba kinh khủng lan ra, Như Lai và những người khác đều bị chấn đến nỗi liên tục lùi về phía sau.

Trong mơ hồ, họ nhìn thấy một con khỉ vàng nhảy lên, theo luồng bảo quang ngút trời bay thẳng lên cửu thiên.

Như Lai và những người khác sau khi ổn định thân hình, vội vàng đuổi theo, chuẩn bị cướp khỉ.

Theo luồng bảo quang bay lên, một mạch đuổi đến cửu trọng thiên, lại không tìm thấy bóng dáng con khỉ đâu, bảo quang tan đi, ngay cả một cọng lông khỉ cũng không thấy.

"Khỉ đâu?" Di Lặc sốt ruột.

"Ngọc Đế, ngươi làm vậy không phúc hậu nha, cho người bắt cóc khỉ." Đế Tân chĩa mũi dùi vào Hạo Thiên.

"Ngươi đừng có nói bậy, trẫm cho người bắt cóc khỉ lúc nào, ngươi thấy bằng mắt nào?" Hạo Thiên tức giận nói.

"Con khỉ bay về phía Thiên Đình, chúng ta đuổi theo suốt đường, không phải người của Thiên Đình ngươi bắt đi thì con khỉ đâu rồi?" Đế Tân nói.

"Đúng vậy, chúng ta đuổi theo suốt đường, con khỉ mất tích ở Thiên Đình của ngươi, chắc chắn là bị người của Thiên Đình ngươi giấu đi rồi." Ba ông lớn Phật môn đều nhìn Hạo Thiên với ánh mắt không thiện cảm.

“Con khỉ đó vừa mới ra đời, cho dù có chút tu vi cũng không cao, không có ai dạy thuật giá vân, làm sao có thể lên đến Thiên Đình, có lẽ bị người ta cướp đi giữa đường.” Hạo Thiên cố gắng tranh luận.

“Sao lại không thể, Linh Minh Thạch Hầu là sinh linh tiên thiên, hấp thu nhiều thần thủy như vậy, xuất thế có tu vi Kim Tiên cũng không có gì lạ.” “Hơn nữa, Hỗn Thế Tứ Hầu chắc chắn có truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, thuật giá vân cỏn con sao lại không biết được.

Chúng ta đuổi theo suốt đường, cho dù Thánh nhân ra tay, chúng ta cũng không thể không phát hiện được.” “Chắc chắn là người của Thiên Đình ngươi thấy con khỉ bay về phía Thiên Đình, liền thuận thế bắt khỉ vào Thiên Cung giấu đi.” Đế Tân cắn chặt Hạo Thiên.

Những người khác đều cảm thấy Đế Tân nói có lý, liền lên tiếng chỉ trích Hạo Thiên.

Hạo Thiên không thể tự chứng minh trong sạch, ba ông lớn Phật môn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý cho mấy người đi lục soát.

Sau đó, Phục Hy, Đế Tân, ba ông lớn Phật môn đều đi thẳng đến Ly Hận Thiên tầng ba mươi ba, xông thẳng đến Đâu Suất Cung của Thái Thượng Lão Quân.

“Khốn kiếp, bọn họ muốn mượn cớ lục soát để cướp kim đan.” Huyền Đô phản ứng lại, vội vàng đuổi theo, năm tên vô liêm sỉ.

Ngày nay ở Hồng Hoang, kim đan, công đức, bàn đào, quỳnh tương ngọc dịch đều là hàng thông dụng.

Tam chuyển kim đan tương đương hạ phẩm bàn đào, tương đương hạ phẩm quỳnh tương ngọc dịch, tương đương một vạn công đức.

Lục chuyển kim đan tương đương trung phẩm bàn đào, tương đương trung phẩm quỳnh tương ngọc dịch, tương đương năm vạn công đức.

Cửu chuyển kim đan tương đương thượng phẩm bàn đào, tương đương thượng phẩm quỳnh tương ngọc dịch, tương đương mười vạn công đức.

Còn về thập nhị chuyển kim đan và tổ bàn đào, đó đều là những thứ mà chỉ có đại lão chân chính mới có tư cách hưởng dụng.

Tổ bàn đào chính là cây bàn đào nguyên thủy kia, hiệu quả tăng tuổi thọ không kém nhân sâm quả bao nhiêu.

Thiên Đình mở hội Bàn Đào, đều là tùy người mà đãi ngộ, Chuẩn Thánh mới có tư cách hưởng dụng thượng phẩm bàn đào và thượng phẩm quỳnh tương ngọc dịch, Đại La Kim Tiên hưởng dụng trung phẩm, dưới Đại La chỉ có thể hưởng dụng hạ phẩm.

Thiên Đình có kim đan, bàn đào, quỳnh tương ngọc dịch; Nhân tộc Thần Đình có kim đan, quỳnh tương ngọc dịch; Linh Sơn có công đức; Yêu tộc, Long tộc cung cấp các loại thiên tài địa bảo làm nguyên liệu luyện dược.

Những tán tu đó có thể lấy bảo vật đến Thiên Đình hoặc Nhân tộc Thần Đình đổi kim đan và quỳnh tương ngọc dịch.

Bàn đào tăng tuổi thọ, sức hấp dẫn lớn nhất, tình hình Hồng Hoang hiện nay chính là như vậy.

Linh Sơn mỗi năm phải trả Thiên Đạo công đức, công đức dư lại không nhiều, chư Phật và Kỳ Lân tộc đều phải ra ngoài du lịch, tìm kiếm thiên tài địa bảo đến Thiên Đình hoặc Nhân tộc Thần Đình trao đổi tài nguyên tu luyện.

Đâu Suất Cung.

“Lão Quân, lâu rồi không gặp, lại đây, chúng ta tâm sự chút.” Như Lai phúc hắc cứng rắn kéo Thái Thượng Lão Quân sang một bên, Đế Tân, Phục Hy, Di Lặc, Nhiên Đăng xông vào Đâu Suất Cung liền cướp.

Thái Thượng Lão Quân là thiện thi của Lão Tử, Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà Như Lai đã là Á Thánh, giữ chân Thái Thượng Lão Quân vẫn không thành vấn đề.

Khi Huyền Đô và Hạo Thiên đuổi tới, Đâu Suất Cung đã bị cướp sạch sẽ.

“Các ngươi…” Huyền Đô và Hạo Thiên tức đến đỏ cả mắt.

Bốn người Đế Tân cũng không vui vẻ gì, mặt đen nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân, lão già này ra tay đủ nhanh, nhận ra ý đồ của bọn họ, đã thu kim đan đi trước, bọn họ chỉ cướp được mấy hồ lô tam chuyển kim đan và lục chuyển kim đan.

“Con khỉ không có ở Đâu Suất Cung, đi, chúng ta đi nơi khác tìm.” Mấy người Đế Tân liếc nhau, ăn ý vô cùng đi về phía Vườn Bàn Đào.

Đã đến rồi, cơ hội danh chính ngôn thuận vơ vét Thiên Đình như vậy, không nắm chắc sẽ bị trời đánh sét đánh.

Mặt dày, ăn no.

Thời đại cá lớn nuốt cá bé, giảng đạo đức, sẽ bị ăn không còn xương.

Hạo Thiên tức đến thở dốc, nhưng cũng không ngăn cản, bàn đào bây giờ còn chưa chín, đến Vườn Bàn Đào có ích gì.

Nhưng rất nhanh hắn đã biết đám người này vô liêm sỉ đến mức nào, lại còn định đào cây bàn đào.

“Các ngươi đừng quá đáng, thật sự muốn khai chiến với Thiên

Đình của ta sao?" Hạo Thiên suýt nữa nghiến nát cả răng hàm.

"Ngọc Đế đừng hiểu lầm, chúng ta đây không phải sợ con khỉ trốn dưới gốc cây bàn đào sao." "À, đúng đúng đúng." "…" Năm người không chút xấu hổ mà lấp liếm.

"Mời các vị theo trẫm đến Lăng Tiêu Bảo Điện." Hạo Thiên mặt mày âm trầm, cho Đa Bảo đi triệu tập các Chuẩn Thánh của Thiên Đình, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng, các ngươi còn làm càn, vậy thì đừng rời khỏi Thiên Đình.

Thấy Hạo Thiên thật sự tức giận, năm người Đế Tân không dám làm quá, đi theo đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên cũng tò mò con khỉ chạy đi đâu, dùng Hạo Thiên Kính giám sát chư thiên, cuối cùng phát hiện, con khỉ căn bản không rời khỏi Hoa Quả Sơn, lúc này đang bị hầu vương Đại Mã Hầu lừa phỉnh, làm tiểu đệ cho Đại Mã Hầu.

Tuyệt hơn nữa là, Đại Mã Hầu còn thưởng cho con khỉ mấy con khỉ cái xinh đẹp, con khỉ tay trái ôm tay phải, vui mừng khôn xiết.

Đế Tân, Phục Hy và Hạo Thiên không nhịn được, cười phá lên, còn ba ông lớn Phật môn thì mặt mày xanh mét, vội vàng chạy đến Hoa Quả Sơn, Thạch Hầu mà phá sắc giới thì còn ra thể thống gì.

Thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ truyền tin, cười phun nước, hắn cũng khá kinh ngạc, sao phân thân tạo ra lại không đứng đắn như vậy.

Đương nhiên, trong chuyện này không loại trừ khả năng Tôn hầu tử chủ động phối hợp, tự bôi nhọ mình để Linh Sơn từ bỏ.

Đáng tiếc, Tôn hầu tử nghĩ quá đơn giản, là nhân vật chính của lượng kiếp, người định mệnh, dù có tự bôi nhọ thế nào cũng không thể khiến Linh Sơn từ bỏ.

Hóa ra, trước đó Tôn hầu tử dùng thần thông ẩn nấp do Lăng Tiêu truyền dạy, giấu chân thân đi, hóa ra một phân thân bay về phía Thiên Đình, dẫn Như Lai và những người khác đi.

Như Lai và những người khác vội vàng cướp người, nên không nhận ra kỹ càng.

Mà hấp thu nhiều Lưu Ly Chân Thủy và Tiên Thiên Nhâm Thủy như vậy, Tôn hầu tử bây giờ đã là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nếu không phải đột phá Đại La Kim Tiên cần hấp thu ngũ khí, Tôn hầu tử cũng không muốn ra ngoài.

"Thạch Hầu, dừng tay." Ba ông lớn Phật môn rất vội, mắt thấy con khỉ sắp phá sắc giới, Di Lặc trong lúc cấp bách ngưng tụ một đạo đại thủ ấn đánh tới.

"Di Lặc Phật Tổ, Hầu tộc Hoa Quả Sơn của ta chưa từng đắc tội Linh Sơn, cớ sao lại ra tay với con cháu Hầu tộc của ta?" Đại Mã Hầu đứng ra, chặn đòn tấn công của Di Lặc.

Di Lặc cũng sợ đánh hỏng Thạch Hầu, nên không dùng toàn lực.

"Tam Nhãn Thần Hầu, ngươi tu đến Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng biết một chút thiên cơ, Thạch Hầu này là nhân vật chính của lượng kiếp, không phải ngươi có thể nhúng tay, tránh ra." Di Lặc quát.

"Ta không biết nhân vật chính lượng kiếp gì cả, nó gọi ta một tiếng đại vương, chính là tiểu đệ của ta, các ngươi đừng hòng làm hại nó." Đại Mã Hầu bá khí che chắn trước mặt Thạch Hầu.

Thạch Hầu ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Đại Mã Hầu, cảm động vô cùng.

Chương 259

"Hừ, không biết sống chết." Di Lặc tế ra kim bát muốn bắt Tam Nhãn Thần Hầu.

Tam Nhãn Thần Hầu có thể tu đến Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng là một nhân tài hiếm có.

Phục Hy, Đế Tân và Hạo Thiên đồng thời ra tay đánh bay kim bát.

"Nói thì nói thôi, sao lại động thủ thế, chẳng lẽ Linh Sơn các ngươi đều không nói lý như vậy, cái gọi là phổ độ chúng sinh chính là lấy mạnh hiếp yếu thế này sao." "Người ta Thạch Hầu sinh ra ở Hoa Quả Sơn, vốn thuộc về Hầu tộc Hoa Quả Sơn, ngươi cướp đoạt như vậy thực sự quá đáng rồi." "Hầu vương đừng sợ, cô ở đây, không ai có thể bắt nạt Hầu tộc Hoa Quả Sơn." Đế Tân không bỏ lỡ chút cơ hội nào để bôi nhọ Linh Sơn, ly gián, khiến Thạch Hầu và Tam Nhãn Thần Hầu chán ghét Linh Sơn, tiện thể tạo một đợt thiện cảm.

"Đúng vậy, có chúng ta ở đây, nhất định không để Phật môn Linh Sơn bắt nạt các ngươi." Hạo Thiên và Phục Hy không cam chịu yếu thế theo sau, mạnh mẽ dẫm đạp Phật môn.

"Các ngươi…" Di Lặc suýt nữa tức chết, đám người không biết xấu hổ này, thật sự không có chút giới hạn nào.

Như Lai nhìn Di Lặc với ánh mắt không thiện cảm, dường như đang mắng tên vô dụng thành sự không đủ bại sự có thừa.

"Thạch Hầu, cô là Nhân Hoàng Đế Tân của Nhân tộc, ngươi thiên phú dị bẩm, cô muốn thu ngươi làm đồ đệ, nếu ngươi bái cô làm sư, muốn cái gì, cô đều kiếm cho ngươi." "Ngô là Yêu Hoàng Phục Hy của Yêu tộc, bái ngô làm sư, bản chất của ngươi vẫn là yêu, chỉ có ngô mới có thể dạy dỗ ngươi tốt nhất." "Ngô là Thiên Đình chi chủ

Ngọc Đế, bái ngô làm sư, sau này chư thần Thiên Đình đều có thể do ngươi điều khiển.” Ba người Đế Tân chen tới, vây quanh Thạch Hầu một hồi lôi kéo.

Thạch Hầu bị dọa đến rụt rè trốn sau lưng Tam Nhãn Thần Hầu, cúi đầu, một bộ dạng nhu nhược.

Hử?

Ba ông lớn Phật môn nhìn mà đầy dấu chấm hỏi, bộ dạng nhu nhược này, thật sự là hậu duệ của Hỗn Độn Ma Viên chiến thiên đấu địa sao?

Sao càng nhìn càng thấy không đúng.

Nhu nhược như vậy, làm sao bảo vệ người đi lấy kinh tây hành, sao xứng làm Phật, Phật đạo thật sự sẽ che chở sao?

“Các ngươi cũng vừa phải thôi, đừng dọa Thạch Hầu sợ.” “Thạch Hầu, ngươi có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cớ sao lại nhát gan như vậy?” Như Lai thực sự không nhịn được mở miệng.

Ba người Đế Tân cũng phát hiện có điều không đúng, sao Thạch Hầu này lại nhát gan đến vậy.

Thạch Hầu vẫn cúi đầu, rụt rè.

“Chư vị đại tiên không biết đó thôi, Thạch Hầu tuy có tu vi, nhưng không biết vận dụng thế nào, bị ta đánh một trận, nó liền cảm thấy mình rất yếu.” Đại Mã Hầu giúp giải thích một chút, hay nói đúng hơn là che đậy.

Ba ông lớn Phật môn chợt hiểu ra, không biết vận dụng pháp lực, vậy thì dễ rồi.

Vốn dĩ bọn họ còn có chút lo lắng, tu vi của Thạch Hầu có hơi cao, có chút phiền phức.

Tùy tiện dạy Thạch Hầu một vài thần thông pháp thuật đơn giản, chẳng phải là làm suy yếu Thạch Hầu rồi sao?

"Thạch Hầu, toàn bộ Hồng Hoang, thần thông của Phật môn Linh Sơn ta là mạnh nhất, bái ngô làm sư, vi sư truyền cho ngươi thần thông, nhất định sẽ khiến ngươi vô địch Hồng Hoang." Như Lai vẽ bánh lớn.

"Thôi đi, còn thần thông Phật môn các ngươi mạnh nhất, lúc đầu đối đầu thần thông, bị Khổng Tuyên thánh nhân hành hạ thế nào, quên rồi sao?" "Tự ngã thi của Phật Chủ nhà ngươi bị đánh nát, quên rồi sao?" Đế Tân điên cuồng phá đám.

Gân xanh trên trán Như Lai nổi lên, thật muốn xé nát miệng tên này.

"Bái sư đương nhiên phải bái người mạnh nhất, lại đây, sáu người các ngươi cùng lên đi." Đế Tân vô cùng kiêu ngạo tế ra Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Sáu người Như Lai mặt đen không để ý, nếu động thủ, Thạch Hầu thật sự sẽ bị Đế Tân bắt đi, bọn họ sẽ không mắc bẫy của Đế Tân.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh là công đức chí bảo, gần giống với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, điểm khác biệt là một cái hậu thiên, một cái tiên thiên.

Hậu thiên không bằng tiên thiên, nhưng Vũ Hoàng Cửu Đỉnh có thể điều động khí vận Nhân tộc gia trì, hoàn toàn không yếu hơn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nhớ khi xưa, Lão Tử đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, ba con Kim Ô cũng không làm gì được Lão Tử.

Sáu người bọn họ liên thủ, cũng chưa chắc phá được phòng ngự của Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Mà bọn họ sáu đánh một, ai mạnh nhất không cần nói cũng biết, cho dù bọn họ phá được phòng ngự của Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, vẫn là Đế Tân thắng.

Bàn tính của Đế Tân đã gảy đến tận mặt bọn họ, chỉ cần động thủ, bọn họ sẽ thua.

Sáu người ăn ý giả vờ không nghe thấy.

Nhưng bọn họ vẫn đánh giá thấp sự vô sỉ của Đế Tân.

"Hầu tử, ngươi xem, bọn họ đều không dám động thủ với cô, dưới Thánh nhân cô vô địch, bái cô làm sư chắc chắn không sai." Sáu người Hạo Thiên co giật khóe miệng, nhưng ở Hồng Hoang hiện nay, Đế Tân có Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh trong tay, dưới Thánh nhân, dường như thật sự không ai đánh lại được Đế Tân.

Khổng Tuyên và Đại Bằng đã thành Thánh, tên Tướng Thần kia cũng chạy đến Hỗn Độn du lịch, không biết tình hình bây giờ thế nào.

Nhưng mà, nếu Á Thánh Khổng Tuyên và Á Thánh Đế Tân đánh một trận, e là Khổng Tuyên vẫn thắng.

Dù sao khi xưa Khổng Tuyên Chuẩn Thánh hậu kỳ, đấu với tam thi của Chuẩn Đề có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, Khổng Tuyên đều thắng, còn giết chết tự ngã thi của Chuẩn Đề.

Tên Tướng Thần kia bị Khổng Tuyên đánh không trả đòn được, chiến tích của Khổng Tuyên thật sự quá huy hoàng.

Dòng dõi Kim Ô, đều là dùng thực lực đánh ra uy vọng, nhớ khi xưa ba con Kim Ô đánh Tam Thanh, đánh Thập Nhị Tổ Vu, đấu Yêu tộc, quyền đấm Côn Bằng, chân đá Đông Vương Công.

Trừ Đạo Tổ ra, đều bị ba con Kim Ô đánh qua.

Môn hạ của Kim Ô, trừ Tam Tiêu, đều có đức hạnh giống ba con

Kim Ô, một người so với một người càng hiếu chiến thiện chiến.

Tam Tiêu tuy không hiếu chiến, nhưng thật sự động thủ cũng mạnh đến vô lý.

"Hừ, ngươi cũng dám xưng vô địch, nếu Khổng Tuyên chưa thành Thánh, xử lý ngươi cũng dễ như xử lý Tướng Thần." Như Lai khinh thường hừ lạnh một tiếng, khi hắn còn là Đa Bảo của Tiệt giáo, đã từng kề vai chiến đấu với Khổng Tuyên.

Ai cũng biết, đệ tử Tiệt giáo đều là fan của Khổng Tuyên, một tiếng Khổng Tuyên sư huynh, gọi không thể thân thiết hơn.

Làm fan của Khổng Tuyên, không mất mặt.

"Không thể nào, cô và Khổng Tuyên thánh nhân cùng một phe, sẽ không động thủ." Đế Tân nhún vai.

Trong lúc nói chuyện, ba ông lớn Phật môn chơi xấu, Như Lai và Di Lặc đột nhiên ra tay đẩy lùi Đế Tân, Nhiên Đăng cướp lấy Thạch Hầu rồi bỏ chạy.

"Vô sỉ, các ngươi chơi xấu." Đế Tân đại nộ, định hạ sát thủ, Như Lai và Di Lặc vội vàng chạy trốn.

Hạo Thiên, Phục Hy, Huyền Đô cũng không muốn để Phật môn hưởng lợi như vậy, đuổi theo sát phía sau.

Ba ông lớn Phật môn chạy một mạch về Linh Sơn, vội vàng mở hộ sơn đại trận.

"Đây là đại trận do hai vị Phật Chủ bố trí, các ngươi không phá được đâu, đừng phí sức." Di Lặc không quên trào phúng một tiếng.

Mấy người Hạo Thiên tức giận tấn công đại trận một hồi, quả thật không phá được, thế là, đều chuyển mục tiêu sang Tam Nhãn Thần Hầu, chạy về Hoa Quả Sơn lôi kéo Tam Nhãn Thần Hầu.

“Ngô ở Hoa Quả Sơn làm yêu vương tiêu dao tự tại, dựa vào chính mình cũng có thể tu đến Chuẩn Thánh trung kỳ, vì sao phải gia nhập các ngươi để bị quản chế.” “Không đi không đi, ngô cứ ở Hoa Quả Sơn làm yêu vương.” Tam Nhãn Thần Hầu từ chối vô cùng kiên định.

Hạo Thiên và những người khác cũng không tiện dùng vũ lực, bây giờ dùng vũ lực chính là đẩy Tam Nhãn Thần Hầu cho đối phương.

Một phen mưu tính, cuối cùng vẫn là để cho ba tên không biết xấu hổ của Phật môn hưởng lợi, tâm trạng mấy người đều rất không tốt, ai về nhà nấy.

Thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu hoàn toàn không hoảng hốt, ngược lại còn tò mò Tôn hầu tử sẽ làm thế nào để trốn khỏi Linh Sơn.

Linh Sơn.

“Ta không muốn sư phụ, ta không học, ta muốn về Hoa Quả Sơn, ta muốn tìm đại vương…” Thạch Hầu lăn lộn trên đất, khóc lóc om sòm, chư Phật đều ngây người.

Như Lai dỗ dành như dỗ trẻ con, cho pháp bảo, cho kim đan, dạy thần thông, Thạch Hầu đều không cần, cứ lăn lộn đòi về Hoa Quả Sơn tìm đại vương.

Chương 260

Như Lai cũng bị làm cho phiền muộn, đánh cũng không được, nếu để Thạch Hầu về Hoa Quả Sơn, thì còn tây hành cái gì nữa.

"Thưa Phật, bần tăng có một kế, nếu Thạch Hầu đã ỷ lại Tam Nhãn Thần Hầu như vậy, chi bằng chúng ta lôi kéo Tam Nhãn Thần Hầu vào Linh Sơn, để Tam Nhãn Thần Hầu dạy Thạch Hầu." "Như vậy tuy làm lợi cho Tam Nhãn Thần Hầu, nhưng chỉ cần Tam Nhãn Thần Hầu vào Phật môn, làm lợi cho người mình vẫn tốt hơn làm lợi cho người khác." Quan Âm hiến kế.

"Ừm, chỉ cần không để các thế lực khác chia sẻ khí vận của Phật môn là được." Chư Phật đều đồng ý.

Chủ yếu là đánh cũng không được, dùng vũ lực không xong, Thạch Hầu lại mềm cứng không ăn, bọn họ cũng không còn cách nào khác.

"Được, vậy thì để Quan Âm ngươi đi Hoa Quả Sơn một chuyến, thuyết phục Tam Nhãn Thần Hầu vào Phật môn." Như Lai gật đầu.

Hoa Quả Sơn.

Quan Âm tốn hết nước bọt, cuối cùng cũng thuyết phục được Tam Nhãn Thần Hầu, mà Tam Nhãn Thần Hầu nhân cơ hội đưa ra yêu cầu: "Cửu chuyển ngũ khí đan một trăm viên, pháp bảo loại côn thượng phẩm tiên thiên một kiện, trung phẩm bàn đào năm ngàn quả, hạ phẩm bàn đào ba vạn quả." Không nhân cơ hội này gõ một vố thì không thể chấp nhận được.

Mặt Quan Âm đen lại, cò kè mặc cả với Tam Nhãn Thần Hầu, nhưng Tam Nhãn Thần Hầu cắn chết không nhả.

Bàn đào còn dễ nói, chỉ cần trung phẩm và hạ phẩm, nhưng một trăm viên cửu chuyển ngũ khí đan và pháp bảo thượng phẩm tiên thiên thì thực sự quá đáng.

Cửu chuyển ngũ khí đan, đúng như tên gọi, là cửu chuyển kim đan thích hợp cho Đại La Kim Tiên ngưng luyện hung trung ngũ khí, một trăm viên, đủ để đột phá hai tiểu cảnh giới.

Quan Âm không thể quyết định, chỉ có thể quay về Linh Sơn thương nghị với Như Lai.

Thạch Hầu sống chết đòi về Hoa Quả Sơn, vì đại nghiệp của Phật môn, Như Lai chỉ có thể nén đau đồng ý, để Quan Âm mang bảo bối đến Thiên Đình đổi bàn đào và kim đan.

"Những thứ khác đều dễ nói, nhưng pháp bảo này, thượng phẩm tiên thiên linh bảo, lại còn là pháp bảo loại côn, Linh Sơn dường như không có." Như Lai nhíu chặt mày.

Bây giờ Hồng Hoang có rất nhiều tiên thiên thiên tài địa bảo, tiên thiên linh bảo lại nhiều lên, Linh Sơn cũng có không ít thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng không có cái nào phù hợp với yêu cầu của Tam Nhãn Thần Hầu.

"Pháp bảo Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn của đại yêu Chu Yếm Yêu tộc ngày xưa vừa hay phù hợp.

Khi xưa trong Vu Yêu lượng kiếp, Chu Yếm chiến tử, Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn bị Vu tộc cướp đi." Cửu Anh nhắc nhở.

Như Lai nhíu mày, quan hệ giữa Phật môn và Địa Phủ không tốt chút nào, Địa Tạng bị giam ở tầng mười tám địa ngục làm lao động khổ sai, không biết tình hình bây giờ thế nào.

Nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác, Như Lai để Di Lặc đích thân đi một chuyến đến Địa Phủ.

Khi Quan Âm và Di Lặc quay về, sắc mặt đều rất khó coi, rõ ràng là bị gõ một vố đau.

Quan Âm mang đồ đến Hoa Quả Sơn, tiện thể đưa Thạch Hầu về.

"Đừng giúp Thạch Hầu tăng tu vi nữa, truyền cho Thạch Hầu một vài thuật pháp thần thông đơn giản là được." Quan Âm truyền âm cho Tam Nhãn Thần Hầu.

Tam Nhãn Thần Hầu đồng ý rất nhanh, Quan Âm thở phào nhẹ nhõm, nàng là người phụ trách dự án Tây hành, bây giờ bên Thạch Hầu tạm thời ổn thỏa, nàng phải đi sắp xếp cho Kim Thiền Tử chuyển thế.

Quan Âm vừa đi, Tam Nhãn Thần Hầu triệu tập Hầu tộc Hoa Quả Sơn, chia bàn đào xin được cho bầy khỉ ăn, kéo dài tuổi thọ.

Đồng thời đưa Thạch Hầu vào trong Thủy Liêm Động, nơi này là động thiên phúc địa chân chính, có tiên thiên trận pháp bảo vệ, cách ly mọi sự thăm dò, Thánh nhân cũng không thể thăm dò được tình hình bên trong.

Nhìn Thạch Hầu rụt rè, Tam Nhãn Thần Hầu trợn mắt: "Đừng giả vờ nữa, nơi này cách ly mọi sự thăm dò, ta là một cỗ phân thân của vị kia, người đã báo cho ngươi biết vận mệnh, truyền cho ngươi Đấu Chiến Thánh Quyết, đặc biệt đến đây giúp ngươi." "Nếu ngươi không muốn lại trở thành quân cờ, thì mau chóng nâng cao thực lực.

Đây là những thứ ta cố ý đòi cho ngươi, đây là pháp bảo vị kia để lại cho ngươi, tiên thiên cực phẩm linh bảo Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, không đến lúc nguy cấp đừng lấy ra." "Còn có những viên kim đan này, Hoàng Trung Lý, Ngũ Khí Thạch, đều là vị kia để lại cho ngươi, mau chóng tu luyện." Thạch Hầu nhìn đống bảo bối chất thành núi trước mặt, mắt chữ A mồm chữ O: "Vị kia rốt cuộc là ai?" "Ngươi bây giờ, không cần phải biết." Tam Nhãn Thần Hầu để lại

một câu rồi đi ra ngoài.

Bên kia, Linh Sơn.

Như Lai lấy lý do Kim Thiền Tử nghe luận Phật lý không chuyên tâm, tước đoạt một thân tu vi của Kim Thiền Tử, để Kim Thiền Tử trải qua mười kiếp luân hồi rèn luyện tâm tính.

Mà Quan Âm rất bận rộn, chạy đến Đại Đường.

Dưới sự cố ý của Phật môn, Đại Đường đã hơn nửa năm không có mưa, nhiều nơi đã hoàn toàn khô cằn.

Nay mùa thu sắp đến, nếu không có mưa, Đại Đường tất sẽ xảy ra hạn hán và nạn đói, Đường Vương vẫn luôn tìm cách cầu mưa.

Thần linh trấn thủ Đại Đường là Kim Thạch Tiên, nhưng hắn cũng bất lực, hắn không dám cản trở Tây Du lượng kiếp, Đường Vương mấy lần tế bái hắn đều giả vờ không biết.

Đường Vương bái Thánh Phụ miếu, Thánh Mẫu miếu, Thánh Sư miếu, Nhân Hoàng miếu, đều không nhận được hồi âm, lúc này đang vô cùng lo lắng.

Quan Âm thấy thời cơ đã gần chín muồi, liền báo mộng cho Đường Vương, chỉ cần xây một ngôi chùa trong thành Trường An, tín phụng Phật Tổ, liền có thể mang lại mưa lành cho Đại Đường.

Đường Vương sau khi tỉnh dậy vô cùng giằng co, tử dân Đại Đường đối với Phật giáo đều rất phản kháng, ông lại đi bái Thánh Phụ miếu và các miếu khác.

Sau đó, vẫn không thấy mưa, mùa thu ngày càng gần, vì sự ổn định của Đại Đường, vì tử dân Đại Đường không phải chịu nạn đói, Đường Vương chỉ có thể thỏa hiệp, hạ lệnh xây dựng chùa Phật, đặt tên là Bạch Mã Tự, từ Tây Ngưu Hạ Châu mời các tín đồ Phật môn đến.

Vào khoảnh khắc Bạch Mã Tự được xây xong, trên trời sấm chớp vang dội, quả nhiên đổ mưa lớn.

"Phật môn này không hổ là do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lập nên, chỉ biết chơi những thủ đoạn ti tiện vô sỉ này." Thôn Lạc Hà, Hậu Thổ nhìn Quan Âm ẩn nấp trên bầu trời, rất muốn đánh một trận.

Quan Âm ẩn nấp, sao có thể qua mặt được nàng và Lăng Tiêu, mà nàng và Lăng Tiêu có ý ẩn nấp, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đích thân đến cũng khó phát hiện.

Và từ đó, danh tiếng của Phật giáo vang dội, nhưng cũng chỉ giới hạn ở khu vực quanh thành Trường An.

Tư tưởng tín ngưỡng Thánh Phụ, Thánh Mẫu, Thánh Sư, Nhân Hoàng của Nhân tộc đã ăn sâu bén rễ, đâu phải dễ dàng thay đổi.

Ngay cả trong thành Trường An, người dân cũng rất chống đối.

Tăng nhân Bạch Mã Tự hàng ngày giảng kinh truyền bá giáo nghĩa, người xem rất đông, nhưng phần lớn mọi người chỉ xem cho vui.

Quan Âm bận rộn không ngơi chân, giải quyết xong chuyện ở đây, lại vội vàng đến Thiên Đình tìm Ngọc Đế thương nghị chuyện đại náo thiên cung.

Mà Long tộc cũng không cam chịu cô đơn.

Đông Hải Long Vương Ngao Chiến sau khi có thể tu luyện liền lui về sau hậu trường, truyền vị cho Ngao Quảng.

Ngao Quảng phái con gái Tiểu Long Nữ đến Hoa Quả Sơn quyến rũ Thạch Hầu.

Tam Nhãn Thần Hầu đương nhiên biết Long tộc muốn chia một chén canh, ám chỉ Thạch Hầu đi lấy Định Hải Thần Châm, Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn không thể dễ dàng bại lộ, liền dùng Như Ý

Kim Cô Bổng làm vật che mắt.

Thế là, Thạch Hầu rất nhanh chóng kết bạn tốt với Tiểu Long Nữ, bị Tiểu Long Nữ lừa đi Đông Hải Long Cung chơi, cố ý đến gần Định Hải Thần Châm chơi.

Nhìn thấy Định Hải Thần Châm Như Ý Kim Cô Bổng, Thạch Hầu sắc mặt phức tạp, theo vận mệnh đã định, đây là pháp bảo của hắn, hắn từng cho là rất mạnh, thực tế Định Hải Thần Châm này chỉ là công cụ đo mực nước khi Đại Vũ trị thủy năm xưa, một kiện pháp bảo hậu thiên trung phẩm mà thôi.

Nhưng mà, để che mắt người khác, Thạch Hầu vẫn giả vờ thích thú, cướp đi Như Ý Kim Cô Bổng.

Long tộc cố ý đặt Như Ý Kim Cô Bổng trên hải nhãn của Đông Hải, Như Ý Kim Cô Bổng vừa bị lấy đi, lập tức sóng thần lật úp, Đông Hải chấn động, không ít sinh linh trong biển chết đi, cưỡng ép nhân quả lên người Thạch Hầu.

Ngày sau Phật đạo phục hưng, Thạch Hầu thành Phật, để trả lại phần nhân quả này, Long tộc sẽ có thể chia được một chén canh.

Cảm nhận được tình hình ở Đông Hải, mắt Hạo Thiên sáng lên, như mở ra một cánh cửa thế giới mới, trong mắt đều là tính toán, chiêu này của Long tộc đủ tuyệt, không thể không học theo.

Mà bên Linh Sơn, chư Phật tức đến méo miệng, Long tộc luôn không có động tĩnh, vốn tưởng Long tộc không tham gia, hóa ra là đang giở trò xấu.

Ba ông lớn Phật môn càng nghĩ càng tức, đích thân đến Đông Hải Long Cung đòi nói chuyện, Ngao Quảng cười mà như không cười, bề ngoài cung kính, thực chất chết cũng không nhận.

Ba ông lớn Phật môn thất khiếu bốc khói, đang định phát tác thì

Long Vương cười ha hả đích thân ra nghênh đón.

Nói là nghênh đón, thực chất là đến trấn giữ.

Long Vương đã thành Thánh, mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ở Hồng Hoang, nếu bọn họ gây khó dễ, Long Vương sẽ có lý do động thủ thu thập bọn họ.

Chương 261

Bọn họ vẫn có tự biết mình, Long Vương không chỉ là Thánh nhân, còn có chí bảo của Long tộc là Long Vương Châu, bọn họ căn bản không thể là đối thủ của Long Vương.

Long Vương Châu của Long tộc, Phượng Hoàng Ấn của Phượng tộc, Kỳ Lân Kích của Kỳ Lân tộc, chí bảo chuyên thuộc của tam tộc, dùng khí vận và tinh huyết nuôi dưỡng, sinh sinh đột phá cực hạn của tiên thiên linh bảo, biến thành tiên thiên chí bảo.

Thời kỳ đỉnh cao, khí vận của tam tộc hoàn toàn không yếu hơn khí vận của Thiên Đình, Linh Sơn hiện nay.

Mà sở dĩ không bị cướp đi khi tam tộc suy tàn, là vì ba kiện chí bảo này là chuyên thuộc của tam tộc, ngoại tộc cướp đi cũng không dùng được.

Ba kiện chí bảo này chắc chắn không thể so với những tiên thiên chí bảo đỉnh cấp như Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, nhưng cũng mạnh hơn tiên thiên linh bảo.

Cuối cùng, ba ông lớn Phật môn chỉ có thể nuốt cục tức này, xám xịt quay về Linh Sơn.

Chiêu rút củi đáy nồi này của Long tộc chơi quá đẹp, Hạo Thiên và Phục Hy đều nảy sinh ý đồ.

Phật môn đại hưng là tất nhiên, nhưng bọn họ có thể nghĩ cách mưu lợi từ đó, tối đa hóa lợi ích.

Mà không đợi bọn họ động thủ, bên Địa Phủ đã động thủ trước.

Trên Hoa Quả Sơn ngoài Hầu tộc, còn có các yêu quái khác, Hầu tộc ăn bàn đào kéo dài tuổi thọ, tạm thời không chết được, nhưng các

yêu quái khác thì có thể chết.

Tam Nhãn Thần Hầu tổ chức yến tiệc, chuốc say Thạch Hầu, Hắc Bạch Vô Thường đến câu hồn, cố ý lượn lờ gần Thạch Hầu, sau đó Thạch Hầu phối hợp nguyên thần xuất khiếu, theo Hắc Bạch Vô Thường vào Địa Phủ.

Thạch Hầu giả vờ sợ hãi, giãy giụa đòi trốn về dương gian, đại náo trong Diêm La Điện, trong Diêm La Điện sớm đã bày đầy sổ sách nợ nần của Địa Phủ.

Thạch Hầu đại náo một phen, hủy hết sổ sách nợ nần, không chỉ hủy hết sổ sách, Thạch Hầu còn phải nợ Địa Phủ nhân quả, sau đó chuyển sang cho Phật đạo.

Mục đích cuối cùng giống hệt Long tộc.

"Tuyệt diệu." Hạo Thiên và Phục Hy kinh ngạc đến ngẩn người, ai nói Vu tộc không có não, đây không phải là học theo Long tộc ngay lập tức sao, hơn nữa còn một mũi tên trúng hai đích, chơi còn cao tay hơn Long tộc.

Mà nguyên thần của Thạch Hầu trở về thân thể, sợ hãi, trốn trong Thủy Liêm Động không ra ngoài.

Bên Linh Sơn thì tức điên, bọn họ không dám đến Địa Phủ gây sự, chỉ có thể chạy đến tìm Tam Nhãn Thần Hầu gây phiền phức.

"Chuyện này ta làm sao nghĩ được nó sẽ nguyên thần xuất khiếu chạy theo câu hồn sứ giả đến Địa Phủ chứ." Tam Nhãn Thần Hầu đẩy hết trách nhiệm lên người Thạch Hầu, dù sao chư Phật Linh Sơn cũng không thể làm gì Thạch Hầu.

Chư Phật có lửa giận không thể phát ra, Thạch Hầu sống chết không rời Hoa Quả Sơn, lại chỉ nhận Tam Nhãn Thần Hầu, bọn họ có thể làm gì.

Cuối cùng thương nghị, để Văn Thù Bồ Tát ở lại Hoa Quả Sơn canh giữ, miễn cho lại bị người ta tính kế.

Tam Nhãn Thần Hầu thuận thế ra một chiêu, phong ấn Thạch Hầu trong Thủy Liêm Động, trước mặt Văn Thù Bồ Tát, giả vờ truyền cho Thạch Hầu một vài thần thông pháp thuật, quát mắng Thạch Hầu học không được thì không được ra ngoài.

Văn Thù Bồ Tát rất hài lòng, những thần thông pháp thuật đó đều rất sơ cấp, Tam Nhãn Thần Hầu quát mắng như vậy, kích thích tâm lý phản nghịch của Thạch Hầu, sẽ không còn bám lấy Tam Nhãn Thần Hầu nữa, cũng sẽ sẵn lòng rời Hoa Quả Sơn, Tây Du có thể thuận lợi tiến hành.

Chỉ là ngài không biết, Thạch Hầu sớm đã học được các thần thông pháp thuật trong Đấu Chiến Thánh Quyết khi còn ở trong Ngũ Thải Thạch, ví dụ như Pháp Tướng Thiên Địa, Súc Địa Thành Thốn, Thất Thập Nhị Biến, Hóa Hồng Chi Thuật vân vân.

Càng có thuật Ngũ Khí Hóa Thân do Lăng Tiêu chuyên môn sáng tạo cho hắn.

Hấp thu ngũ khí luyện hóa thành phân thân, ngày sau ngũ khí hợp nhất, trực tiếp đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Là nhân vật chính của lượng kiếp, Thạch Hầu tây hành là không thể tránh khỏi, nếu tu vi của Thạch Hầu quá cao, Thiên Đình và Linh Sơn chắc chắn sẽ nghĩ cách làm suy yếu tu vi của Thạch Hầu trước khi tây hành.

Bây giờ Hồng Hoang có một đống Đại La Kim Tiên, Thạch Hầu kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, không tính là cao, Linh Sơn và Thiên Đình có thể đối phó, nên cũng sẽ không nghĩ đến việc làm suy yếu tu vi của Thạch Hầu.

Mà thuật Ngũ Khí Hóa Thân, chính là để Thạch Hầu che giấu tu vi.

Việc Thạch Hầu cần làm bây giờ chính là câu giờ, tu luyện thuật Ngũ Khí Triều Nguyên đến đại thành.

Thạch Hầu tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, để Thiên Đình và Linh Sơn sắp đặt kiếp nạn, tám mươi mốt nạn, Thiên Đình, Linh Sơn, Yêu tộc cộng lại cũng không có tám mươi mốt Chuẩn Thánh.

Hỗn Thế Tứ Hầu là chiến thần trời sinh, Chuẩn Thánh sơ kỳ có đánh lại được Thạch Hầu hay không cũng khó nói.

Xem Thiên Đình và Linh Sơn có chống đỡ nổi không.

Thạch Hầu danh chính ngôn thuận trốn trong Thủy Liêm Động tu luyện, Văn Thù Bồ Tát bị Tam Nhãn Thần Hầu kéo đi luận đạo.

Hạo Thiên và Phục Hy một trận ảo não, ra tay chậm rồi, bây giờ có Văn Thù canh giữ, không dễ ra tay.

Bên Thạch Hầu tạm lắng, Di Lặc cũng bắt đầu sắp xếp cho Kim Thiền Tử luân hồi chuyển thế, loại chuyện nằm không hưởng công đức này, Địa Phủ đương nhiên là ngoan ngoãn phối hợp.

Kim Thiền Tử chuyển thế vào một gia đình tín Phật ở thành Trường An, Đại Đường, sau đó Quan Âm báo mộng cho gia đình này đứa trẻ sắp sinh ra có duyên với Phật.

Chớp mắt ba năm trôi qua, chuyển thế thân của Kim Thiền Tử ba tuổi, được cha mẹ đưa đến Bạch Mã Tự học Phật pháp.

Rất nhanh lại mười lăm năm trôi qua, chuyển thế thân của Kim Thiền Tử mười tám tuổi, đã là cao tăng được người người ở thành Trường An truyền tụng, danh tiếng cực lớn, mỗi ngày ở Bạch Mã Tự giảng kinh truyền đạo.

Ngày hôm đó, Lăng Tiêu lấy hình tượng tiều phu, gánh hai bó củi

vào thành Trường An, đến Bạch Mã Tự xem náo nhiệt.

“Ma Tổ, đến lượt ngươi ra tay rồi.” Lăng Tiêu truyền âm cho La Hầu.

“Hôm nay liền cho ngươi xem thủ đoạn ma đạo mê hoặc lòng người.” La Hầu phát ra một trận cười quái dị.

Sau đó, Lăng Tiêu cảm nhận được một luồng sức mạnh của La Hầu chui ra khỏi Chư Thiên Khánh Vân, khống chế một người bên cạnh hắn.

Tiếp theo, người này mở miệng ngắt lời chuyển thế thân của Kim Thiền Tử: “Đại sư, tại hạ có một vấn đề muốn hỏi đại sư.” “Vị thí chủ này mời hỏi.” Chuyển thế thân của Kim Thiền Tử cười gật đầu.

“Phật có bát giới, đoạn tuyệt thất tình lục dục, chỉ lưu lại thiện niệm mới có thể thành Phật.

Nhưng đại sư chưa từng trải qua thất tình lục dục, vậy làm sao dạy chúng ta đoạn tuyệt thất tình lục dục.

Kinh kệ đại sư tụng quá cao thâm, đại sư có thể nghe hiểu, chúng ta lại nghe không hiểu.” Người này nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng muốn thành Phật, nhưng những gì đại sư nói chúng ta nghe không hiểu, đại sư có thể đích thân dạy chúng ta làm thế nào để đoạn tuyệt thất tình lục dục, không còn trải qua đau khổ thế tục nữa không.” “…” Mọi người đều hùa theo.

Chuyển thế thân của Kim Thiền Tử cứng họng, hắn từ nhỏ đã được đưa đến Bạch Mã Tự học Phật pháp, nghe Phật âm, sớm đã đoạn tuyệt thất tình lục dục.

Nhưng lúc này hắn cảm thấy mọi người nói có lý, không biết thất tình lục dục, vậy làm sao dạy dỗ chúng sinh đoạn tuyệt thất tình lục dục.

Sau đó, tối hôm đó, chuyển thế thân của Kim Thiền Tử vào thanh lâu, trải nghiệm sắc dục.

Ngũ Phương Yết Đế chuyên trách bảo vệ chuyển thế thân của Kim Thiền Tử, sợ hãi vội vàng hiện thân, đưa hắn ra khỏi thanh lâu.

Nếu phá giới, kiếp chuyển thế rèn luyện này sẽ không viên mãn, sẽ bị phế, phải làm lại từ đầu.

Ngũ Phương Yết Đế thông báo cho Quan Âm đến khai sáng cho chuyển thế thân của Kim Thiền Tử.

"Ngươi vốn là Phật tử Linh Sơn, vì lục căn không tịnh, nên mới vào phàm trần rèn luyện, kiên định Phật tâm.

Ngươi là người trong Phật môn, phải làm gương, dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, giữ vững thiện tâm, sao có thể làm ô uế Phật thân." Quan Âm nói.

"Không tự mình thử, làm sao dạy chúng sinh đoạn tuyệt thất tình lục dục, làm sao dẫn dắt chúng sinh đúng đắn.

Tự mình thử, mới có thể ngộ ra chân lý trong đó, khắc sâu Phật pháp…" Chuyển thế thân của Kim Thiền Tử nói một hồi, khiến Quan Âm không thể phản bác.

Quan Âm cuối cùng không còn cách nào, chỉ có thể lừa phỉnh chuyển thế thân của Kim Thiền Tử: "Trong Đại thừa chân kinh tự có chân lý, có thể giải trừ đau khổ của chúng sinh.

Mười năm sau, ngươi đến Linh Sơn cầu Đại thừa chân kinh, tự khắc có thể giải cứu chúng sinh khỏi bể khổ, nhớ kỹ đừng làm ô uế Phật thân, mất tư cách đến Linh Sơn." Nói xong, Quan Âm liền bỏ đi, sợ chuyển thế thân của Kim Thiền Tử truy hỏi đến cùng.

Chương 262

Mà tất cả những điều này đều bị Lăng Tiêu và La Hầu nhìn thấy.

"Chuyển thế thân của Kim Thiền Tử đã nảy sinh nghi ngờ đối với Phật pháp, khi nghi ngờ của mười kiếp hợp lại, sẽ hình thành chấp niệm đáng sợ, ha ha ha." La Hầu phát ra một trận cười quái dị.

Lăng Tiêu cũng không tham gia, chỉ xem La Hầu bố cục thế nào.

Chấp niệm một khi đã sinh ra, liền có thể thuận thế dẫn dắt, thay đổi nó.

Phật đạo có thể phục hưng, nhưng Phật môn không thể đại hưng.

Phật môn đại hưng là dẫm lên sự đại hưng của Nhân tộc, điều này khiến hắn rất khó chịu.

Hắn khổ công mưu tính hơn mười vạn năm, mới để Nhân tộc đại hưng, dựa vào đâu mà làm lợi cho Phật môn.

Bên này, sau khi Quan Âm rời đi, trực tiếp đến Thiên Đình, mở màn cho đại náo thiên cung.

Thái Bạch Kim Tinh hạ giới, chiêu an Thạch Hầu Tôn Ngộ Không lên trời làm quan.

Tên Tôn Ngộ Không là do Văn Thù đặt.

Tuy nhiên, Tôn Ngộ Không rụt rè nhìn về phía Tam Nhãn Thần Hầu, một bộ dạng ngươi không đi ta cũng không đi.

Văn Thù tức giận, hận sắt không thành thép, đường đường là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, sao lại có bộ dạng nhu nhược như vậy.

Nếu Tam Nhãn Thần Hầu cũng đi Thiên Đình, có Tam Nhãn Thần Hầu ở đó, còn làm sao đại náo thiên cung.

Thái Bạch Kim Tinh cũng không nói nên lời, kéo Văn Thù sang một bên: "Nhu nhược như vậy, e là không cần đại náo thiên cung, Tam Nhãn Thần Hầu mở miệng, hắn tự sẽ ngoan ngoãn tây hành." "Không được, nhu nhược như vậy, tây hành gặp một chút trắc trở liền bỏ cuộc, còn làm sao tiếp tục được." Văn Thù cố nén lửa giận từ chối.

"Không được, ta phải trị cái tính nhu nhược của nó.

Như vậy đi, để Tam Nhãn Thần Hầu cùng đi, đến lúc đó sắp xếp cho Tam Nhãn Thần Hầu phạm lỗi, Thiên Đình muốn chém Tam Nhãn Thần Hầu, kích thích nó một chút." Văn Thù nói.

"Tuyệt, Bồ tát diệu kế." Mắt Thái Bạch Kim Tinh sáng lên.

Hai người quay lại, Văn Thù truyền âm báo cho Tam Nhãn Thần Hầu kế hoạch, Tam Nhãn Thần Hầu thầm phỉ nhổ, thật đúng là không từ thủ đoạn nào, nhưng bề ngoài vẫn phối hợp, dẫn Tôn Ngộ Không cùng lên Thiên Đình.

Đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Tôn Ngộ Không rụt rè cúi đầu đi sau Tam Nhãn Thần Hầu, chúng thần đều nhìn mà không nói nên lời.

Ba vị Hỗn Thế Tứ Hầu còn lại nếu biết, e là tức chết, quá mất mặt.

Theo kế hoạch, Tôn Ngộ Không được phong làm Bật Mã Ôn, muốn dùng sự sỉ nhục để kích thích huyết tính của Tôn Ngộ Không.

Tuy nhiên, Tôn Ngộ Không mỗi ngày đích thân chăn ngựa, vô cùng tận tụy.

Ngự Mã Giám giám thừa nói cho Tôn Ngộ Không biết, Bật Mã Ôn chỉ là một chức quan nhỏ không có phẩm cấp, Tôn Ngộ Không không hề động lòng.

Thay đổi duy nhất là không đi chăn ngựa nữa, nhân cơ hội trốn đi

tu luyện.

Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng tiên nghe xong, đều có bộ dạng hận sắt không thành thép.

"Sao con khỉ này hoàn toàn khác với ba con khỉ kia, không có chút huyết tính nào." Na Tra không nhịn được mà châm chọc.

Phong Thần lượng kiếp, gia đình hắn vì gây chúng nộ trong quân Tây Kỳ, sau này không tham gia, ngược lại thoát được một kiếp.

Hắn và Lý Tĩnh đến Thiên Đình hưởng khí vận, Kim Tra và Mộc Tra đến Linh Sơn.

Mấy vạn năm trôi qua, bây giờ hắn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể đột phá Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào, ở Thiên Đình rất có địa vị.

Lý Tĩnh gặp may, bái Nhiên Đăng làm sư, nhưng thiên phú thực sự không ra sao, Nhiên Đăng và Xiển giáo dùng tài nguyên cứng rắn vun bồi, vun bồi hắn lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, giới hạn cả đời này cũng chỉ đến vậy.

"Ta có một kế, hay là cho người đến gây sự với Tôn hầu tử, ra sức sỉ nhục, ra sức kích thích." Lý Tĩnh đứng ra đề nghị.

"Được, cách này không tồi, Thiên Bồng Nguyên Soái, ngươi đi thử xem." Hạo Thiên cảm thấy ý này không tồi, nói về miệng tiện, không ai bằng Thiên Bồng Nguyên Soái.

Bình thường ỷ vào có Thái Thượng Lão Quân chống lưng, kiêu ngạo vô cùng.

Đệ tử thân truyền của Thánh nhân, bình thường ai bị bắt nạt cũng phải nhường.

Chuyện này, Thiên Bồng Nguyên Soái rất vui vẻ làm, hùng hổ đến

Ngự Mã Giám, mắng chửi Tôn Ngộ Không đủ kiểu, Tôn Ngộ Không như không nghe thấy, cúi đầu không nói gì.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn cũng tức, trực tiếp ra tay đánh, Tôn Ngộ Không ôm đầu co người trên đất run rẩy, một bộ dạng đánh không trả đòn, mắng không trả lời.

Thiên Bồng Nguyên Soái nhìn mà tức, nhưng cũng không dám đánh Tôn Ngộ Không ra nông nỗi gì, hít sâu một hơi, hận sắt không thành thép rời đi.

"Con khỉ đó hèn không tả nổi, đánh không trả đòn, mắng không trả lời, ta hết cách rồi." Thiên Bồng Nguyên Soái quay về Lăng Tiêu Bảo Điện vẫn còn chửi bới.

"Xem ra chỉ có thể dùng sát chiêu cuối cùng, Tam Nhãn đạo hữu, phiền ngươi phối hợp." Hạo Thiên nhìn Tam Nhãn Thần Hầu.

Tam Nhãn Thần Hầu đã vào Linh Sơn, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, thể diện bề ngoài vẫn phải cho.

"Không sao, mọi việc đều nghe theo bệ hạ." Tam Nhãn Thần Hầu gật đầu.

Hạo Thiên vô cùng hài lòng với thái độ của Tam Nhãn Thần Hầu, đồng thời cũng rất khó chịu, sao lúc đầu lại không bỏ vốn chiêu mộ Tam Nhãn Thần Hầu về Thiên Đình.

Căn nguyên của Tam Nhãn Thần Hầu khá bất phàm, không kém đại yêu Chu Yếm của Yêu tộc ngày xưa, tự mình tu luyện cũng có thể tu đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu được tài nguyên của Thiên Đình gia trì, nói không chừng Thiên Đình có thể có thêm một Á Thánh.

Bây giờ Thiên Đình trừ hắn và Vương Mẫu, Huyền Đô ra, căn nguyên mạnh nhất là Na Tra, chuyển thế của Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa thánh nhân, thân hóa sen tiên thiên.

Nếu không phải trong Phong Thần lượng kiếp bị Dương Tiễn đánh ra tâm ma, sớm đã nên đột phá Chuẩn Thánh, Dương Tiễn bây giờ đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngày hôm đó, tin tức Tam Nhãn Thần Hầu trêu ghẹo thất công chúa truyền khắp Thiên Đình, Tôn Ngộ Không bị cưỡng ép đưa đến Trảm Yêu Đài, xem Thiên Bồng Nguyên Soái giám trảm Tam Nhãn Thần Hầu.

Vốn tưởng thù mới hận cũ, Tôn Ngộ Không quan tâm Tam Nhãn Thần Hầu như vậy, sẽ bị kích động động thủ với Thiên Bồng Nguyên Soái.

Kết quả, Tôn Ngộ Không vẫn như vậy, rụt rè, nhu nhược.

"Chém!" Thiên Bồng Nguyên Soái nghiến răng nghiến lợi hạ lệnh, nhìn chằm chằm Tôn Ngộ Không, hắn không tin Tôn Ngộ Không vẫn thờ ơ như vậy.

Kết quả, Tôn Ngộ Không thật sự thờ ơ, trơ mắt nhìn Tam Nhãn Thần Hầu bị chém đầu, không phản kháng, ngược lại còn khóc, lí nhí lau nước mắt.

Chư thần tức đến suýt nữa không nhịn được chửi mẹ, chưa từng thấy ai hèn như vậy.

Nhớ khi xưa Phong Thần lượng kiếp, bọn họ đến chết cũng không làm lính đào ngũ, không cầu xin tha thứ.

Đây là Linh Minh Thạch Hầu gì vậy, làm mất hết mặt mũi của Hỗn Độn Ma Viên.

Thiên Bồng Nguyên Soái tức giận xua đuổi chư thần, sau khi Tôn Ngộ Không đi, thi thể và đầu của Tam Nhãn Thần Hầu liền lại với nhau, sống lại.

"Ai, ta đã chết rồi, không thích hợp xuất hiện nữa, ta đi Linh Sơn."

Tam Nhãn Thần Hầu than thở một tiếng, cố gắng nén khóe miệng, xoay người đi về phía tây.

Thực tế, hắn sớm đã truyền âm báo cho Tôn Ngộ Không, còn nói với Tôn Ngộ Không, hắn chỉ là một cỗ hóa thân của người đó, chết cũng không sao.

"Các ngươi cứ từ từ náo đi, ta đi Linh Sơn làm nội gián trước." Tam Nhãn Thần Hầu thong thả ngân nga khúc hát, đi đến Linh Sơn.

Lăng Tiêu Bảo Điện, mây sầu bao phủ, chư thần bị sự nhu nhược của Tôn Ngộ Không làm cho không còn cách nào.

"Thái Bạch, đại náo thiên cung là do ngươi phụ trách, ngươi nói xem bây giờ phải làm sao?" Không ai nói gì, Hạo Thiên chỉ có thể điểm danh.

Chương 263

“Bệ hạ, bàn đào sắp chín, hội Bàn Đào sắp bắt đầu, khỉ thích ăn nhất là đào, điều Tôn Ngộ Không đi canh giữ Vườn Bàn Đào, không tin hắn chống lại được sự cám dỗ của bàn đào.” Thái Bạch Kim Tinh hiến kế.

“Ừm, thử xem.” Hạo Thiên gật đầu.

“Trước đó thấy con khỉ đó dường như khá háo sắc, hay là để thất tiên nữ cũng đến Vườn Bàn Đào.” Thái Bạch Kim Tinh cẩn thận thăm dò.

“Ngươi nói gì, để con gái của trẫm đi quyến rũ một con khỉ?” Hạo Thiên đại nộ, suýt nữa không nhịn được tát Thái Bạch Kim Tinh.

“Hay là để Thường Nga tiên tử đi.” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng đổi ý.

Thường Nga, đệ nhất mỹ nhân Thiên Đình, vũ cơ đứng đầu, do nguyệt hoa hóa hình, sống ở Dao Trì, rất được Vương Mẫu yêu thích.

Mỗi lần hội Bàn Đào, Thường Nga múa, đều là tiết mục cuối cùng.

“Không được, ta không đồng ý.” Hạo Thiên còn chưa mở miệng, Thiên Bồng Nguyên Soái đã đứng ra, giọng nói mang theo phẫn nộ.

Chư thần nhìn nhau không dám nói gì, mỗi lần Thường Nga múa, mắt Thiên Bồng Nguyên Soái như muốn lồi ra, ngang nhiên nhìn chằm chằm Thường Nga, hoàn toàn không che giấu sự ái mộ đối với Thường Nga.

Một bên là Ngọc Đế, một bên là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, bọn họ có thể nói gì, bên nào cũng không đắc tội nổi.

Hạo Thiên không nói gì, chỉ nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái với ánh mắt âm trầm, tên này không phải lần đầu tiên công khai khiêu khích hắn.

Thiên Đình này, rốt cuộc là hắn, Ngọc Đế này nói mới có hiệu lực, hay là Thánh nhân nói mới có hiệu lực?

"Thiên Bồng, ngươi hỗn xược." Huyền Đô biết lần này Ngọc Đế thật sự nổi giận, vội vàng mở miệng quở trách Thiên Bồng.

Khi xưa đã ước định, Thánh nhân không được can dự vào chuyện Thiên Đình, Thiên Bồng đây là đang tìm chết.

Từ sau Phong Thần lượng kiếp, Thánh nhân thoái ẩn, Thiên Đình đắc thế, Hạo Thiên hành sự ngày càng cường thế.

Hạo Thiên sau lưng có Đạo Tổ chống lưng, cho dù diệt Thiên Bồng, sư tôn cũng không tiện nói gì, tên ngốc này không có chút đầu óc nào, hết lần này đến lần khác khiêu khích Hạo Thiên.

"Thường Nga đối với Thiên Đình cống hiến không nhỏ, hội Bàn Đào không thể thiếu Thường Nga, sao có thể đi làm chuyện mờ ám quyến rũ Tôn hầu tử." Thiên Bồng vẫn cường thế, ngay cả lời của Huyền Đô cũng không nghe.

Hắn đã biết mình là một trong những người định mệnh của Tây Du lượng kiếp, cộng thêm nhược thủy trong Thiên Hà chỉ có hắn quản được, ai dám làm gì hắn.

Nhược Thủy, một trong những sát chiêu của Thiên Đình, một trong mười đại thần thủy tiên thiên.

Nhưng khác với các thần thủy khác, Nhược Thủy chỉ có tác dụng phụ, không chỉ đầy kịch độc, mà còn không có vật gì có thể nổi, ngay cả Thánh nhân rơi vào Nhược Thủy cũng có nguy hiểm.

Mà bản thể của Thiên Bồng chính là một cụm bèo trôi nổi trong

Nhược Thủy, giữa trời đất, chỉ có một mình hắn không sợ Nhược Thủy, có thể khống chế Nhược Thủy.

Là hắn đã dẫn Nhược Thủy đến Thiên Hà trấn áp, tăng thêm một sát chiêu cho Thiên Đình.

Nếu không có hắn ở đây, Nhược Thủy từ Thiên Hà xông ra, đối với tam giới đều là tai nạn.

Hồng Hoang không thể thiếu hắn, ai dám làm gì hắn.

Huyền Đô tức giận vô cùng, tên này thật sự ngày càng cuồng vọng tự đại, ngày càng coi mình là quan trọng, thứ tìm chết.

"Thiên Bồng Nguyên Soái nói đúng, Thường Nga không thể có sai sót, vậy để thất tiên nữ đi." Hạo Thiên đột nhiên đổi giọng, nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái với ánh mắt đầy sát ý.

Nam Cực Tiên Ông, Na Tra và những đệ tử Thánh nhân này ngày càng cuồng vọng, đã đến lúc phải chỉnh đốn.

Nghe lời của Ngọc Đế, chư thần và Huyền Đô đều biến sắc, Ngọc Đế nói ra những lời này, không phải Ngọc Đế hèn, mà là Thiên Bồng Nguyên Soái nguy hiểm rồi.

Thiên Bồng cũng sắc mặt hơi đổi, hắn cũng nhận ra có điều không đúng, nhưng hắn vẫn cho rằng Ngọc Đế không dám động đến hắn.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không bị điều đến Vườn Bàn Đào, Ngọc Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện dùng Hạo Thiên Kính quan sát.

Trong hình ảnh, chỉ thấy Tôn Ngộ Không hoàn toàn không có ý định trộm bàn đào, lại còn đang tận tụy nhổ cỏ, tưới tiên lộ.

Làm xong, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống tu luyện.

"Chẳng lẽ con khỉ này không thích ăn đào?" Chư thần suýt nữa thổ huyết, bọn họ không ngờ có người có thể nhu nhược đến mức khiến

bọn họ không còn cách nào.

Tôn hầu tử nhu nhược, cẩn thận, tận tụy như vậy, bọn họ thật sự không tìm được chút sai sót nào của Tôn Ngộ Không.

Văn Thù và Quan Âm đến xem tiến độ, cũng đau đầu không thôi, bộ dạng nhu nhược này, làm sao tây hành.

Thoáng chốc ba năm trôi qua, Thiên Đình mở hội Bàn Đào, thất tiên nữ hạ phàm, vào Vườn Bàn Đào hái bàn đào, cố ý đến gần Tôn Ngộ Không.

Tuy nhiên, Tôn Ngộ Không khúm núm, một tiếng công chúa, hai tiếng công chúa, giúp hái bàn đào, cung kính lại ân cần.

Mặt chư thần hoàn toàn đen lại, con khỉ này quả thực nhu nhược đến mức dầu muối không vào, bách độc bất xâm.

"Khụ, cái đó, có khả năng Tôn hầu tử chỉ có hứng thú với khỉ cái không." Thái Bạch Kim Tinh ngượng ngùng ho khan một tiếng, dù sao cũng là kế sách của hắn.

"Thôi, đợi hội Bàn Đào qua rồi nói sau, vẫn còn thời gian." Hạo Thiên lườm Thái Bạch Kim Tinh một cái, lời này nghe sao cũng không đúng, con gái của Đường đường Ngọc Đế hắn còn không bằng khỉ cái?

Tôn hầu tử tạm thời không động được, vậy thì động người khác trước.

Hội Bàn Đào vẫn náo nhiệt như mọi khi, mấy vạn năm nay, Thiên Đình đã chiêu mộ không ít tiên gia có căn nguyên không tồi, như Xích Cước Đại Tiên, Bích Hà Nguyên Quân… Những tiên gia này bình thường không ở Thiên Đình, ở đạo trường của mình tu luyện, chỉ khi Thiên Đình có việc mới đến.

Hội Bàn Đào ba ngàn năm một lần, Ngọc Đế và Vương Mẫu đều

sẽ phái người đi mời Dương Tiễn và Dương Thiền.

Dương Tiễn là một cuồng nhân tu luyện, thường không đến, Dương Thiền thì đều đến, quan hệ với Ngọc Đế, Vương Mẫu không tồi.

Mà lần này, Dương Tiễn phá lệ cùng Dương Thiền đến.

Chư thần quần tiên đến Dao Trì dự tiệc, thưởng thức bàn đào, uống quỳnh tương ngọc dịch, thưởng thức tiết mục do Vương Mẫu sắp xếp, xa hoa, lộng lẫy.

Thực tế, hội Bàn Đào này cũng xem như là phát lương, người của Thiên Đình, mỗi người được chia bao nhiêu bàn đào và quỳnh tương ngọc dịch đều có định lượng.

Khi yến tiệc kết thúc, Ngọc Đế âm hiểm nhìn Thiên Bồng Nguyên Soái một cái.

Thiên Bồng Nguyên Soái không biết mình uống quỳnh tương ngọc dịch đã bị bỏ thuốc, lảo đảo, mê sắc dục mất hết lý trí chạy đến tẩm cung của Thường Nga trêu ghẹo Thường Nga.

Thường Nga lặng lẽ cho tiên nga đi bẩm báo Ngọc Đế.

Ngọc Đế đại nộ, lập tức phái Lý Tĩnh, Na Tra, Lôi Chấn Tử, Thái Ất Chân Nhân những đệ tử Xiển giáo này đi bắt Thiên Bồng, rõ ràng là muốn khiêu khích ly gián Xiển giáo và Quy Nhất giáo.

Trừ Thái Ất Chân Nhân ra, những người khác đều chỉ là Đại La Kim Tiên, sao đánh lại được Thiên Bồng, một Chuẩn Thánh trung kỳ.

Toàn bộ bị Thiên Bồng đánh bị thương, Thái Ất Chân Nhân cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng Lão Tử đã cho Thiên Bồng không ít pháp bảo lợi hại, Thái Ất Chân Nhân cũng không đánh thắng Thiên Bồng.

Nam Cực Tiên Ông và những người khác biết ý đồ của Ngọc Đế, nhân cơ hội trốn đi, không muốn ra tay với Thiên Bồng.

Ngọc Đế tức giận, tự mình ra tay lại quá mất mặt, hơn nữa không đạt được mục đích khiêu khích ly gián.

Thế là ép đệ tử Tiệt giáo ra tay.

Lôi Trạch và Triệu Công Minh ra tay bắt Thiên Bồng không khó, nhưng Tiệt giáo đã rất gian nan, lại đắc tội Quy Nhất giáo, Tiệt giáo sẽ càng thêm khó khăn.

Ngay lúc hai người do dự, Dương Tiễn ra tay.

Hạo Thiên khẽ nhíu mày, biết Dương Tiễn cố ý giúp đệ tử Tiệt giáo, nhưng cũng không nói nhiều, Dương Tiễn là cháu ngoại của hắn, lập chút uy cũng tốt, để tam giáo biết, không phải trừ bọn họ ra, hắn không có người để dùng.

Chương 264

Đệ tử Tiệt giáo cũng biết, thở phào nhẹ nhõm, nhìn Dương Tiễn với ánh mắt cảm kích.

Thiên Bồng Nguyên Soái pháp bảo nhiều, Dương Tiễn pháp bảo còn nhiều hơn, trong Phong Thần lượng kiếp cướp được một đống pháp bảo.

Sau này Lôi Đình Tử Liên do Đại Bằng cướp được cũng cho Dương Tiễn.

Tư chất của Dương Tiễn cực mạnh, nhỏ hơn Thiên Bồng mấy vạn tuổi, nhưng lại vào Chuẩn Thánh trung kỳ trước Thiên Bồng.

Hơn nữa Dương Tiễn thâm đắc chân truyền của dòng dõi Kim Ô, cực kỳ thiện chiến, cũng không sợ đắc tội Quy Nhất giáo.

Không lâu sau, Thiên Bồng bị đánh trọng thương, bị Dương Tiễn dùng Khổn Tiên Thằng trói lại ném đến trước mặt Ngọc Đế.

"Dương Tiễn, ngô là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, ngươi dám sỉ nhục ta như vậy." Thiên Bồng quen kiêu ngạo, đến lúc này, vẫn cho rằng Ngọc Đế không dám làm gì hắn, giãy giụa la hét.

Dương Tiễn khinh miệt liếc Thiên Bồng một cái, đệ tử thân truyền của Thánh nhân, cứ như ai không phải vậy, Thánh nhân nhà ta còn nhiều hơn nhà ngươi.

"Thanh Hoa Đại Đế, ngươi thấy nên xử trí thế nào?" Ngọc Đế nhìn Huyền Đô với ánh mắt âm trầm.

"Tất cả đều do Ngọc Đế định đoạt vậy." Huyền Đô bất đắc dĩ lắc đầu, y đã che chở thì cũng che chở rồi, khuyên cũng đã khuyên rồi, Thiên Bồng cứ nhất quyết muốn chết, y biết làm sao bây giờ.

Lúc này nếu y còn che chở nữa, đệ tử Quy Nhất giáo chắc chắn đều sẽ bị liên lụy.

Hạo Thiên nắm giữ Phong Thần Bảng, cai quản các vị thần, sớm đã không còn là Hạo Thiên đồng tử chỉ có thể nuốt giận vào trong như xưa nữa.

"Hừ, Thác Tháp Thiên Vương, đày tên này xuống phàm gian, tước bỏ mọi chức quan." Ngọc Đế lạnh lùng ra lệnh.

"Cái này…" Lý Tịnh mặt già co rúm lại, đây chẳng phải là bắt hắn đắc tội với Quy Nhất giáo sao.

Bây giờ ở Quy Nhất giáo, ngoài Huyền Đô ra thì địa vị của Thiên Bồng là cao nhất, nếu hắn phế Thiên Bồng đi, những người khác của Quy Nhất giáo chắc chắn sẽ ghi hận hắn.

Vạn nhất sau này Thiên Bồng trở về tìm hắn tính sổ thì phải làm sao.

"Ngươi dám." Thiên Bồng hung ác trừng mắt nhìn Lý Tịnh.

"Còn không động thủ?" Ngọc Đế ánh mắt ẩn chứa sát ý, ép buộc Lý Tịnh.

Lý Tịnh mồ hôi chảy ròng ròng, không động thủ thì e rằng bây giờ hắn sẽ toi đời, chỉ có thể cứng rắn nói: "Nguyên soái, đi thôi." Thế nhưng hắn vừa đi tới, đã bị Thiên Bồng một cước đá ngã, kiêu ngạo đến cực điểm.

Thiên Bồng dù sao cũng là Chuẩn Thánh, Khổn Tiên Thằng chỉ là Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, bị Thiên Bồng dùng sức mạnh thoát ra.

"Dương Tiễn, hôm nay ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt." Thiên Bồng ghi hận trong lòng, biết đánh không lại Dương Tiễn, bèn ra tay với Dương Thiền.

“Tìm chết.” Dương Tiễn nổi giận, lại chiến với Thiên Bồng.

Rất nhanh, Thiên Bồng lại bị đánh ngã xuống đất.

“Ha ha, ngươi có đánh giỏi thì đã sao, ngươi dám giết ta à?” Thiên Bồng kiêu ngạo cất tiếng cười lớn.

“Người dưới trướng Kim Ô ta, chưa bao giờ chịu uy hiếp.” Dương Tiễn thần sắc lạnh lùng, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm vào cơ thể Thiên Bồng, trực tiếp nghiền nát nhục thân của y, nguyên thần cũng chỉ còn lại một tia.

Các vị thần tiên sắc mặt kinh hãi, Sát Thần vẫn là Sát Thần đó, ra tay chưa bao giờ nương nhẹ.

“Hừ, cút xuống phàm gian mà kiểm điểm cho tốt, kiểm điểm không tốt thì không cần trở về.” Ngọc Đế tự mình ra tay, đánh một tia nguyên thần của Thiên Bồng xuống phàm gian, đánh đến nơi giao giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, nhập vào trong thân một con lợn.

Nói đây không phải là cố ý thì ai mà tin, đây là đang giết gà dọa khỉ.

Thiên Bồng hóa hình ra, biến thành một con yêu lợn, hơn nữa chỉ còn lại tu vi Kim Tiên, pháp bảo cũng chỉ còn lại Cửu Xỉ Đinh Bá, thảm không nỡ nhìn.

Quyển Liêm Đại Tướng dường như bị sự tàn nhẫn của Ngọc Đế dọa sợ, tay run lên, làm vỡ chiếc chén lưu ly mà Ngọc Đế thích nhất.

Ngọc Đế nổi giận, một chưởng đánh Quyển Liêm Đại Tướng rơi xuống phàm gian, rơi vào trong Lưu Sa Hà, bị trọng thương, cũng chỉ còn lại tu vi Kim Tiên.

Cả Thiên Đình im lặng đến đáng sợ, ngơ ngác nhìn Ngọc Đế, Ngọc Đế nổi giận thật sự rất đáng sợ.

Huyền Đô biết, Ngọc Đế đây là đang giết gà dọa khỉ, đồng thời cũng là đang hoàn thành Tây Du lượng kiếp.

Đánh Thiên Bồng và Quyển Liêm Đại Tướng xuống phàm gian, làm suy yếu sự ràng buộc với Thiên Đình, cố gắng giảm bớt khí vận của Thiên Đình bị hai kẻ này mang đến Linh Sơn.

Mà màn giết gà dọa khỉ của Ngọc Đế vẫn chưa kết thúc, Nam Cực Tiên Ông, Triệu Công Minh và những kẻ trốn tránh khác đều bị điểm danh từng người, phạt bổng lộc ba vạn năm, toàn bộ đều làm phần thưởng cho Dương Tiễn.

Thậm chí khí vận Thiên Đình bao phủ trên người những kẻ này đều bị Ngọc Đế tước đoạt, chuyển sang cho Dương Tiễn.

Nam Cực Tiên Ông và những người khác mặt mày xanh mét, không có khí vận Thiên Đình gia trì, vậy bọn họ đến Thiên Đình làm gì.

Một lần phạt ba vạn năm, quá độc ác.

Nhưng lúc này bọn họ cũng không dám nói nhiều, có Dương Tiễn tên sát tinh này phối hợp với Ngọc Đế, hôm nay nếu họ còn lải nhải, e rằng sẽ bị Ngọc Đế trực tiếp đuổi ra khỏi Thiên Đình.

Lần lập uy này của Ngọc Đế hiệu quả rõ rệt, họ biết rằng, Thiên Đình sau này, hoàn toàn do Ngọc Đế định đoạt.

Ngọc Đế phong cho Dương Tiễn chức Tư Pháp Thiên Thần, tại Thiên Đình lập Chân Quân Thần Điện, chấp chưởng Thiên Điều, bất cứ ai vi phạm Thiên Điều, Dương Tiễn đều có toàn quyền xử trí.

Dương Tiễn không từ chối, hắn biết Ngọc Đế muốn dùng hắn, con dao không sợ Tam Giáo này, để trấn áp đệ tử Tam Giáo.

Coi như là trả lại món nợ mà mẫu thân hắn nợ Ngọc Đế.

Các vị thần tiên sắc mặt đột biến, có tên sát thần này chấp chưởng Thiên Điều, sau này ngày tháng không dễ sống rồi.

Nhưng không ai dám phản đối, trước khi phản đối phải cân nhắc xem có chịu nổi cơn thịnh nộ của Dương Tiễn không.

Thiên Đình hiện nay, người đánh thắng được Dương Tiễn e rằng cũng chỉ có Ngọc Đế và Huyền Đô, còn Nam Cực Tiên Ông, Triệu Công Minh, Thanh Phong Đạo Nhân những Chuẩn Thánh hậu kỳ này, e rằng cũng không chắc thắng được Dương Tiễn.

Dương Tiễn vốn cực kỳ thiện chiến, lại tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc, chiến lực mạnh đến mức vô lý.

Hơn nữa, người ta còn có chỗ dựa lớn thứ hai Hồng Hoang là Tam Kim Ô.

Chân Quân Thần Điện cần thời gian xây dựng, Dương Tiễn mang theo Dương Thiền trở về Quán Giang Khẩu gần Đào Sơn.

Quán Giang Khẩu nằm giữa Đào Sơn và Mai Sơn, Mai Sơn Lục Thánh kính phục Dương Tiễn, sớm đã đi theo Dương Tiễn.

Có lẽ là duyên phận đã định, một ngày nọ, Thiên Cẩu bị truy sát, chạy trốn đến Quán Giang Khẩu, được Dương Tiễn cứu giúp, từ đó nhận Dương Tiễn làm chủ, Dương Tiễn đặt tên cho nó là Hao Thiên Khuyển.

Còn có Tử Kim Hoa Hồ Điêu, sau Phong Thần lượng kiếp, Dương Tiễn muốn trả lại cho Ma Gia Tứ Tướng, nhưng Ma Gia Tứ Tướng không muốn làm lỡ dở Tử Kim Hoa Hồ Điêu, bèn tặng luôn cho Dương Tiễn.

Dưới sự chăm sóc dạy dỗ của Dương Tiễn, Tử Kim Hoa Hồ Điêu nay đã là Đại La Kim Tiên, sớm đã hóa hình, là giống cái, Dương Thiền đặt tên cho nó là Điêu Nhi.

Điêu Nhi vô cùng thích chủ nhân Dương Tiễn, cả ngày lải nhải muốn gả cho Dương Tiễn.

Lần này Dương Tiễn chạy lên Thiên Đình tham gia Bàn Đào Hội chính là vì bị Điêu Nhi bám riết không chịu nổi.

Ừm, Dương Tiễn chạy rồi, hiện giờ Điêu Nhi đang ở Đào Sơn mách lẻo với Dao Cơ.

Thiên Đình.

Sau chuyện của Thiên Bồng và Quyển Liêm Đại Tướng, các vị thần tiên rõ ràng đều đã thu liễm hơn nhiều.

Mà chuyện chính hiện giờ vẫn là làm sao giải quyết Tôn Hầu Tử, nếu y to gan lớn mật, kiêu ngạo ương ngạnh, thì mọi chuyện đều dễ nói, cứ mạnh mẽ trấn áp, ép Tôn Hầu Tử cúi đầu là được.

Chương 265

Nhưng Tôn Hầu Tử lại ra vẻ nhu nhược, đánh không trả, mắng không đáp, thật sự khiến họ không có cách nào.

"Nếu không kích thích được huyết tính của Tôn Ngộ Không, làm gì cũng vô ích." "Ngọc Đế, bần tăng có một kế, mời ba vị còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu đến khuyên giải, có lẽ sẽ có hiệu quả, dù sao đó mới là đồng loại thực sự của Tôn Hầu Tử, là anh em ruột thịt cùng nguồn cội." Quan Âm hiến kế.

"Nhưng tại sao người ta phải đến, với tính cách của đám người Kim Ô, mời họ giúp đỡ, chắc chắn sẽ đòi hỏi cắt cổ, ai chịu?" Ngọc Đế nói.

"Thiên Đình đã nhận trách nhiệm vụ Đại Náo Thiên Cung, tự nhiên phải do Thiên Đình toàn quyền phụ trách." Quan Âm đương nhiên hiểu ý Ngọc Đế, muốn Linh Sơn bỏ tiền ra mời người giúp.

"Thiên Đình chỉ nhận nhiệm vụ Đại Náo Thiên Cung, nhưng Tôn Hầu Tử không náo thì không liên quan đến Thiên Đình." "Linh Sơn không muốn bỏ tiền ra thì đừng quản nữa, Thiên Đình sẽ tự nghĩ cách, Thiên Đình kéo dài được." Ngọc Đế cười lạnh, dù sao bên được đại hưng cũng không phải Thiên Đình, còn muốn Thiên Đình bỏ tiền ra, mơ mộng hão huyền gì vậy.

Khi nào hoàn thành Tây Du lượng kiếp, Thiên Đình đều không quan tâm, người sốt ruột không phải là Thiên Đình.

"Nếu đã như vậy, thì để bần tăng mang Tôn Hầu Tử đi, đổi thành Đại Náo Linh Sơn." Quan Âm sắc mặt âm trầm, để Linh Sơn bỏ tiền ra làm lợi cho Thiên Đình, nghĩ gì vậy.

"Hừ, chuyện đã định, sao có thể tùy ý thay đổi, nếu như vậy,

chuyện này do Thiên Đình toàn quyền phụ trách, Linh Sơn đừng nhúng tay vào." Ngọc Đế hừ lạnh, y muốn tất cả, dù sao Thiên Đình kéo dài được, y chắc chắn Linh Sơn đang nóng lòng muốn Phật đạo đại hưng, cái thiệt này không chịu cũng phải chịu.

"Hừ!" Quan Âm và Văn Thù tức giận hừ lạnh một tiếng, trở về Linh Sơn báo cáo, Ngọc Đế tham lam vô độ, chỉ muốn chiếm lợi, nhưng đây không phải là chuyện họ có thể quyết định, dù sao địa vị cũng không ngang hàng với Ngọc Đế.

"Ngọc Đế, khinh người quá đáng!" Ba vị cự đầu Phật môn nghe xong, vô cùng tức giận.

Thực lực Linh Sơn hiện giờ mạnh hơn Thiên Đình, nhưng Thiên Đình dù sao cũng là một trong những đạo thống của Đạo Tổ, đánh lên Thiên Đình chẳng khác nào tát vào mặt Đạo Tổ, hậu quả họ không gánh nổi.

Vốn tưởng Tây Du lượng kiếp sẽ rất dễ dàng, không ngờ lại phiền phức đến vậy, chẳng trách Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chạy mất.

"Ngọc Đế chính là nắm chắc chúng ta vội vã muốn Phật đạo đại hưng, Thạch Hầu nhu nhược nghe lời như vậy, cũng có thể bỏ qua Đại Náo Thiên Cung." "Quan Âm, ngươi đi nói với Ngọc Đế, Thạch Hầu nếu y không thả thì cứ giữ cho kỹ, đến lúc Tây Du thất bại, lượng kiếp xảy ra sai sót, Thiên Đình sẽ là kẻ thù chung." "Còn nữa, tám mươi mốt nạn, không cần Thiên Đình tham gia nữa, Linh Sơn cũng có thể hợp tác với Nhân tộc thần đình." Như Lai lạnh lùng nói.

"Vâng, thưa Phật Tổ." Quan Âm gật đầu, đừng nói, xuất thân từ Tiệt Giáo quả nhiên cứng rắn hơn nhiều, cảm giác thật sự rất sảng khoái.

Như Lai tuy đã nhập Phật môn mấy vạn năm, nhưng chung quy vẫn là người của Tiệt Giáo, hành sự vẫn mang phong cách của Tiệt

Giáo, trực tiếp lật bàn, không muốn ăn thì tất cả đừng hòng ăn.

Giống như Phong Thần lượng kiếp năm xưa, Thông Thiên Thánh Nhân cũng đã lật bàn như vậy.

Đến Thiên Đình, Quan Âm bí mật truyền đạt lại lời của Như Lai cho Hạo Thiên, Hạo Thiên nhíu mày, lượng kiếp kéo dài không tan, quỷ mới biết sẽ biến thành cái dạng gì!

Vạn nhất đến lúc đó thật sự xảy ra vấn đề, Linh Sơn chắc chắn sẽ đổ hết trách nhiệm cho Thiên Đình.

Trách nhiệm này, Thiên Đình không gánh nổi.

Nhưng vì mấy câu nói của Như Lai mà nhượng bộ, y lại không cam tâm, biết Như Lai chỉ là dọa y, chuyện liên quan đến Phật môn đại hưng, Như Lai không thể nào thật sự làm loạn.

Y cứ kéo dài, Như Lai chắc chắn sẽ thỏa hiệp.

Quan Âm nhìn ra được tâm tư của Hạo Thiên, nhắc nhở: "Ngọc Đế chớ quên, Như Lai Phật Tổ cũng có tên là Đa Bảo, là đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên Thánh Nhân, trong Phong Thần lượng kiếp năm xưa, Thông Thiên Thánh Nhân đã lật bàn như thế nào." Nghe câu này, Hạo Thiên sắc mặt biến đổi, đúng vậy, sao lại quên mất chuyện này.

Thông Thiên tên điên đó, chủ trương là không muốn sống thì tất cả cùng đừng sống, Như Lai là do Thông Thiên đích thân dạy dỗ, rất có khả năng học theo, vạn nhất thật sự bức Như Lai phát điên thì phiền phức rồi.

Nhưng để Thiên Đình chịu toàn bộ chi phí là không thể.

"Mục đích cuối cùng của Tây Du lượng kiếp là để Phật môn đại hưng, Phật môn là bên được lợi lớn nhất, Thiên Đình giúp Phật môn, không thể nào còn để Thiên Đình bỏ ra toàn bộ chi phí chứ." "Sự tham

lam của đám người Kim Ô ngươi cũng rõ rồi, kết quả cuối cùng chắc chắn là thu không đủ chi, Thiên Đình chịu thiệt lớn, công đức thu được không bằng cái giá phải trả." "Thế này đi, ngươi cứ đi hỏi trước, đối phương muốn giá bao nhiêu." Hạo Thiên định lùi một bước, nhưng để Thiên Đình bỏ ra toàn bộ chi phí là không thể.

Quan Âm đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Ngọc Đế, nhưng đúng là phải hỏi rõ giá cả trước.

Thế là Quan Âm vội vã đến Bồng Lai Tiên Sơn.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ không biết chạy đi đâu mất, chỉ có Viên Hồng ở đó.

"Ồ?

Linh Minh Thạch Hầu lại vô dụng như vậy, chẳng trách sư tôn ta nói không cần quan tâm đến con khỉ đó, đưa ta đi xem thử." Viên Hồng nghe xong nhíu mày, rất tức giận.

Quan Âm nghe Viên Hồng không đòi tiền, vui mừng khôn xiết.

Hơn nữa, nghe ý của Viên Hồng, Tam Kim Ô dường như không có ý định thu Linh Minh Thạch Hầu làm đồ đệ.

Chẳng lẽ Tam Kim Ô sớm đã tính được Tây Du lượng kiếp sẽ có một đống chuyện phiền phức, cho nên cố ý chạy ra ngoài trốn, không muốn dính vào.

Những vị thánh nhân này, đúng là từng người một đều là lão gian cự hoạt.

Nhưng hiện tại mà nói, đây là chuyện tốt.

Lập tức, Quan Âm vui vẻ dẫn Viên Hồng đến Bàn Đào Viên.

Trong Bàn Đào Viên, Tôn Ngộ Không đang chuyên tâm tu luyện.

Viên Hồng đột nhiên ra tay, tấn công Tôn Ngộ Không, cố ý tạo ra

động tĩnh rất lớn, Tôn Ngộ Không hoàn toàn có thể phản ứng kịp.

Nhưng Tôn Ngộ Không cúi đầu ủ rũ, hoàn toàn không có ý định phản kháng.

"Hừ, nhu nhược ủ rũ như vậy, cũng xứng đứng ngang hàng với ta trong Hỗn Thế Tứ Hầu?!" Viên Hồng tức giận, bất mãn đá Tôn Ngộ Không một cước.

Tôn Ngộ Không không phản kháng, cũng không tức giận, nằm sấp trên đất, vùi đầu, ra vẻ cam chịu.

Viên Hồng nhìn mà tức, liên tiếp đá mấy cước, Tôn Ngộ Không vẫn không phản kháng.

Viên Hồng tức đến mức chửi ầm lên, chửi một hồi lâu mới hận sắt không thành thép mà rời đi, cùng Quan Âm đi gặp Ngọc Đế.

"Con khỉ đó phế rồi, các ngươi thấy ta cũng là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, hay là để ta thay nó đi Tây hành, kiếm chút công đức cũng không tệ." Viên Hồng tự tiến cử.

Ngọc Đế và Quan Âm mặt đầy vạch đen, đổi ngươi đi thì còn chơi cái gì nữa, tám mươi mốt nạn làm sao thiết kế, cả Hồng Hoang này, ngoài Thánh Nhân ra còn có mấy ai đánh thắng được ngươi.

Hơn nữa, người Tây hành phải nhập Phật môn, ngươi có chịu nhập Phật môn không?

"Viên Hồng đạo hữu đừng nói đùa nữa, người của thiên mệnh sao có thể thay đổi, Viên Hồng đạo hữu không có thiên mệnh gia thân, không thể thay thế Linh Minh Thạch Hầu." Quan Âm hòa nhã nói.

"Thật ra muốn kích thích huyết tính của tên vô dụng đó cũng không phải không có cách, hắn là kẻ thông minh, biết ở Thiên Đình sẽ không có ai thật sự ra tay giết hắn." "Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ của nhị sư huynh ta có giam giữ rất nhiều kẻ hung ác cực độ, ném hắn vào

đó, đối mặt với uy hiếp tử vong thực sự, không tin hắn không trả đũa." "Hoặc là, ném hắn về Hoa Quả Sơn, đợi hắn và những con khỉ đó nảy sinh tình cảm rồi, phái người đến tàn sát tộc khỉ Hoa Quả Sơn, không tin hắn còn có thể khoanh tay đứng nhìn." Viên Hồng nói.

Ngọc Đế và Quan Âm ánh mắt sáng lên, hai cách này, về lý thuyết là khả thi.

"Cách thứ hai e là không được, trước đây chúng ta định để Tam Nhãn Thần Hầu giả chết kích thích hắn, kết quả hắn không hề động lòng, con khỉ này không chỉ nhu nhược, còn bạc tình bạc nghĩa." Ngọc Đế bác bỏ cách thứ hai, nhưng lại rất tán thành cách thứ nhất.

"Vậy thì chỉ còn cách thứ nhất, nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ của nhị sư huynh ta cũng không thể dùng không, hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan." Viên Hồng trực tiếp ra giá.

Thực tế, y muốn chính là Ngọc Đế và Quan Âm đồng ý cách thứ nhất, nói ra cách thứ hai chỉ là để hai người không nghi ngờ mà thôi.

Y sớm đã muốn gặp Tôn Ngộ Không, nhưng trước đó người của Phật môn và Thiên Đình luôn canh giữ ở Hoa Quả Sơn, y không tìm được cơ hội.

Bọn họ, Hỗn Thế Tứ Hầu, mỗi người đều có được một phần truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, trong truyền thừa này có chứa đựng Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh.

Hiện giờ, chỉ còn thiếu phần truyền thừa Chiến Đấu Pháp Tắc của Linh Minh Thạch Hầu, họ sẽ có thể tập hợp đủ Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, chứng đạo thành Thánh chỉ trong gang tấc.

Nhị sư huynh Khổng Tuyên vì để huấn luyện hậu bối Phượng tộc, đã bắt một đám kẻ hung ác cực độ giam trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngày thường để các tiểu bối Phượng tộc vào đó rèn luyện.

Chuyện này, rất nhiều người đều biết, y vừa hay có thể lấy cớ này để đưa Linh Minh Thạch Hầu đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ trao đổi truyền thừa.

Kế hoạch của tam sư tôn, y biết rõ, lúc trước đánh Tôn Ngộ Không chỉ là diễn kịch mà thôi.

"Hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan." Ngọc Đế và Quan Âm lập tức sa sầm mặt, quả nhiên, họ đã vui mừng quá sớm, đám người Kim Ô đúng là một lũ thổ phỉ, sao có thể phát lòng từ bi, giúp đỡ miễn phí được.

Chương 266

Hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan tương đương với hai triệu công đức, không phải là con số nhỏ.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan có giá trị tương đương với hai viên Lục Chuyển Kim Đan, nhưng đó chỉ là trên lý thuyết.

Cửu Chuyển Kim Đan chỉ trao đổi, không bán.

Ví dụ như Cửu Chuyển Kim Đan của Thiên Đình, Thiên Đình cần thứ gì sẽ liệt kê một danh sách, chỉ có mang những thứ trên danh sách đến mới có thể đổi được.

Cửu Chuyển Kim Đan của Linh Sơn, Yêu Giáo đều là dùng đồ tốt đổi với Thiên Đình và Nhân tộc thần đình.

Nói tóm lại là Cửu Chuyển Kim Đan không lưu thông ra bên ngoài.

Nguyên nhân làm vậy, thực ra cũng là để ngăn chặn các thế lực khác trỗi dậy, tiến hành độc quyền tài nguyên.

"Các ngươi không phải là muốn ta giúp không công đấy chứ?" Viên Hồng có phần chế giễu nói.

Ngọc Đế và Quan Âm có chút xấu hổ, họ đúng là nghĩ như vậy, sự thật chứng minh họ đã nghĩ nhiều rồi.

"Hai trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan quá nhiều rồi, vạn nhất không thành, chúng ta chẳng phải lỗ vốn sao." Quan Âm nói.

Trước đó đã cho Tam Nhãn Thần Hầu một trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, tuy chuyện của Tôn Ngộ Không không thành, nhưng dù sao Tam Nhãn Thần Hầu cũng đã gia nhập Linh Sơn, không tính là lỗ.

Còn chuyện Viên Hồng nói, không thành chính là lỗ nặng.

“Trên đời này làm gì có chuyện tốt mà không cần gánh chút rủi ro nào, muốn không gánh rủi ro cũng được, thành công thì trả ta ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, không thành ta không lấy một xu, thế nào?” Viên Hồng bĩu môi nói.

Ngọc Đế và Quan Âm khóe miệng giật giật, sao nói qua nói lại còn tăng giá thế này.

Nhưng hiện tại họ đúng là không có cách nào với Tôn Ngộ Không, ném cái đống rắc rối này cho Viên Hồng cũng tốt.

“Không được, nhiều quá, chỉ hai trăm viên thôi.” “Cứ ba trăm viên.” “…” Tiếp theo là màn trả giá, cuối cùng chốt ở hai trăm năm mươi viên.

Sau đó là Quan Âm và Ngọc Đế trả giá với nhau, ý của Quan Âm là Linh Sơn chịu toàn bộ, đổi thành Đại Náo Linh Sơn.

Ngọc Đế đương nhiên không chịu, muốn chia một phần, thực tế, công đức vẫn tốt hơn Cửu Chuyển Kim Đan.

Tuy mọi người dùng công đức làm đơn vị đo lường, nhưng gần như không có ai dùng công đức để giao dịch.

Đối với sinh linh bình thường, gần như không thể có được công đức.

Để Linh Sơn một lúc lấy ra hai trăm năm mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan, Linh Sơn cũng xót ruột lắm, mục đích của Quan Âm là muốn ép Ngọc Đế bỏ ra nhiều hơn.

Cuối cùng thương lượng xong, Thiên Đình bỏ ra một trăm bảy mươi viên, Linh Sơn bỏ ra tám mươi viên.

Giai đoạn Đại Náo Thiên Cung này không tính vào tám mươi mốt nạn, chỉ là muốn sau này Phật đạo bồi thường, moi thêm một ít công đức từ Phật đạo.

Còn moi được bao nhiêu, không ai biết, Ngọc Đế cũng coi như đang đánh cược.

Ai cũng đang tiến hóa, trước đây ngoài Hồng Quân ra, nào có ai dám tính kế Lục Đạo.

Sau khi thương nghị xong, Viên Hồng một tay túm lấy Tôn Ngộ Không, bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Gặp được Khổng Tuyên, Viên Hồng nói sơ qua, Khổng Tuyên không nói hai lời liền phóng ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Viên Hồng tóm Tôn Ngộ Không chui vào trong.

Nhìn Tôn Ngộ Không đang cúi đầu ngoan ngoãn, Viên Hồng đảo mắt: "Được rồi, đừng giả vờ nữa, Đấu Chiến Thánh Quyết cũng đã để ngươi tu luyện rồi, còn giả vờ với ta à." Nghe câu này, Tôn Ngộ Không đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Đấu Chiến Thánh Quyết không phải do người truyền cho ngươi sáng tạo ra, mà là do ta, đại sư huynh và thất sư huynh cùng nhau suy diễn ra, là công pháp tu luyện của Hỗn Độn Ma Viên." "Ngươi cũng là một phần bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, nên mới ưu ái ngươi, để ngươi không cần trả giá gì cũng có được.

Đây là trong pháp bảo của nhị sư huynh ta, không ai có thể nhìn trộm, ở đây ngươi không cần phải giả vờ nữa." Viên Hồng ung dung nói.

Tôn Ngộ Không ngẩn ra một lúc, nói: "Vậy nên, người đó là một trong Tam Kim Ô, là Lăng Tiêu Thánh Nhân phải không." Tam Kim Ô tuy hiện không ở Hồng Hoang, nhưng khắp nơi đều lưu truyền truyền thuyết về họ, ngay cả những con khỉ ở Hoa Quả Sơn cũng biết.

Trong Tam Kim Ô, Lăng Tiêu giỏi tính kế nhất, chín phần mười là Lăng Tiêu đang bày mưu tính kế.

“Không sai, Hỗn Thế Tứ Hầu, sư tôn đã thu ba người, tự nhiên cũng muốn thu ngươi làm đồ đệ, đồng thời cũng đang tính kế Tây Du lượng kiếp, tam sư tôn là Nhân tộc Thánh Phụ, mà mục đích của Tây Du là để Phật môn giẫm đạp lên Nhân tộc mà đại hưng, tam sư tôn đương nhiên không vui rồi.” “Tây Du lượng kiếp là bắt buộc, nhưng cũng không thể để Linh Sơn sống yên ổn, ngươi càng mạnh, độ khó của Tây Du lượng kiếp càng lớn, Linh Sơn càng khó chịu.” “Thực tế, ngươi đã bái tam sư tôn làm sư phụ rồi, Tam Nhãn Thần Hầu là phân thân mà tam sư tôn để lại, đệ tử do phân thân thu nhận, tự nhiên cũng là đệ tử của chân thân.” “Tam Nhãn Thần Hầu vừa chết, sợi dây nhân quả sư đồ sẽ chuyển sang người tam sư tôn, ngươi nên gọi ta một tiếng Bát sư huynh.” Viên Hồng không giấu giếm Tôn Ngộ Không, trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngay cả Đạo Tổ cũng không giám sát được.

“Ta muốn biết, sư tôn làm sao biết được tương lai của ta?” Tôn Ngộ Không gọi rất tự nhiên, không chút ngượng ngùng.

“Tam sư tôn đã tham ngộ Vận Mệnh Pháp Tắc, nhìn thấy vận mệnh tương lai của ngươi rất bình thường, từ khoảnh khắc ngươi trì hoãn thời gian ra đời, vận mệnh của ngươi đã bị thay đổi.” “Đó cũng là thử thách của tam sư tôn đối với ngươi, nếu ngươi vẫn vội vã ra đời, thì không ai cứu được ngươi, Tam Nhãn Thần Hầu sẽ không quan tâm đến ngươi, chúc mừng ngươi đã vượt qua thử thách của tam sư tôn, xem như ngươi có chút đầu óc, không làm mất mặt Hỗn Thế Tứ Hầu chúng ta.” Viên Hồng nói.

Tôn Ngộ Không ngượng ngùng gãi gãi mặt, đây là đang khen hắn hay mắng hắn vậy.

“Hỗn Thế Tứ Hầu chúng ta do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, mỗi người đều có được một phần truyền thừa của Hỗn Độn Ma Viên, trong đó ẩn chứa Chiến Đấu Pháp Tắc, hợp lại chính là Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh, ta đưa ngươi đến đây chính là để

trao đổi truyền thừa." "Ta và đại sư huynh, thất sư huynh đã kẹt ở Chuẩn Thánh hậu kỳ rất lâu rồi, tập hợp đủ Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, chúng ta thành Thánh chỉ trong gang tấc." Nói xong, Viên Hồng một ngón tay điểm vào mi tâm Tôn Ngộ Không, truyền ba phần truyền thừa của họ cho Tôn Ngộ Không.

Ba người họ ngày ngày bế quan cùng nhau, sớm đã dung hội quán thông truyền thừa của đối phương.

"Đa tạ sư huynh." Tôn Ngộ Không rất cảm động, Viên Hồng đối với hắn không chút phòng bị như vậy, lập tức cũng sao chép một phần truyền thừa của mình truyền cho Viên Hồng.

"Ai, muốn tạ thì tạ sư tôn đi, mạng của chúng ta đều là do sư tôn bảo vệ, nếu không có sư tôn, ngươi căn bản không gặp được chúng ta." Viên Hồng thở dài một tiếng.

"Chuyện này là sao?" Tôn Ngộ Không tò mò hỏi.

"Tứ Hầu không tương tụ, có người không muốn Tứ Hầu chúng ta tụ họp, sợ Hỗn Độn Ma Viên tái sinh, sau này ngươi sẽ biết." "Đại sư huynh Lục Nhĩ Mi Hầu ra đời sớm nhất, vì nghe lén Đạo Tổ giảng đạo, Đạo Tổ ban hạ pháp dụ pháp không truyền Lục Nhĩ." "Đại sư huynh đã lang thang suốt những năm tháng dài đằng đẵng, cuối cùng là sư tôn không đành lòng, đi ngược lại ý Đạo Tổ thu đại sư huynh làm đồ đệ." "Thất sư huynh ra đời vào thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, đáng lẽ phải chết vào thời kỳ Đại Vũ trị thủy, ta ra đời trước Phong Thần lượng kiếp, đáng lẽ phải chết trong Phong Thần lượng kiếp, là sư tôn đã giúp chúng ta thay đổi vận mệnh." "Nói chung là có người không muốn chúng ta sống, sau này ngươi sẽ từ từ biết, hiện tại ngươi chỉ cần biết sư tôn và Đạo Tổ không hòa hợp, còn Linh Sơn và Thiên Đình, Yêu Tộc, Kỳ Lân Tộc đều là phe của Đạo Tổ, ngươi cứ hạ tử thủ là đúng rồi." "Trong thời gian Tây Du lượng kiếp, không ai dám

làm gì ngươi, hơn nữa tam sư tôn đã trở về Hồng Hoang, ngươi không cần lo lắng, cho dù có chọc thủng trời, cũng có tam sư tôn gánh cho ngươi." Mấy vạn năm nay đều bận tu luyện, Viên Hồng bức bối, nói một hơi không dứt.

"Được rồi, cơ hội khó có, sư huynh ta sẽ luyện tập cùng ngươi, nâng cao kinh nghiệm chiến đấu, bọn họ muốn đùa giỡn khỉ để ngươi Đại Náo Thiên Cung, sau này ngươi cứ thuận theo ý họ, cứ náo cho thỏa thích." Nói xong, Viên Hồng bắt đầu chỉ điểm Tôn Ngộ Không chiến đấu.

Trong nháy mắt, năm năm trôi qua, Quan Âm không ngồi yên được nữa, chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn hỏi thăm tình hình.

Viên Hồng cũng không nhiều lời, dẫn Quan Âm ẩn nấp khí tức tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bên trong, Tôn Ngộ Không đang chiến đấu với yêu ma quỷ quái bị giam ở đó, các loại thần thông pháp thuật vận dụng thuần thục.

Quan Âm mừng rỡ, lại có chút phiền muộn, không ngờ Viên Hồng lại dạy Tôn Ngộ Không những thần thông pháp thuật lợi hại như vậy, chiến lực của Tôn Ngộ Không càng mạnh, độ khó của Tây Du càng cao.

Nhưng cũng may, Tôn Ngộ Không có thiện chiến đến đâu cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên.

"Cửu Chuyển Kim Đan, mang ra đây." Ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Viên Hồng chìa tay đòi tiền.

Quan Âm rất sảng khoái thanh toán, sau đó nói: "Có thể để ta mang hắn đi không?" "Đương nhiên." Viên Hồng vươn tay, trực tiếp tóm Tôn Ngộ Không ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Kỹ xảo chiến đấu của Tôn Ngộ Không đã rèn luyện gần xong, còn

lại là nâng cao tu vi, ở lại đây cũng không có tác dụng gì.

Quan Âm đưa Tôn Ngộ Không trở về Thiên Đình.

Nhìn Tôn Ngộ Không hai mắt sáng ngời, Hạo Thiên vui mừng, lần này có thể Đại Náo Thiên Cung rồi chứ.

"Nếu đã trở về, thì về Ngự Mã Giám tiếp tục làm Bật Mã Ôn đi." Hạo Thiên thăm dò.

"Vâng." Tôn Ngộ Không đáp một tiếng, quen đường quen lối trở về Ngự Mã Giám.

"Cái này hình như cũng không thay đổi gì, để một Thái Ất Kim Tiên làm Bật Mã Ôn, rõ ràng là sỉ nhục mà cũng không biết phản kháng, còn thù của Tam Nhãn Thần Hầu hắn không báo sao?" Các vị thần nhíu mày.

Quan Âm cũng nhíu mày, nghi ngờ mình có phải bị Viên Hồng lừa rồi không.

Nhưng rất nhanh họ đã giãn mày ra.

"Bệ hạ, không hay rồi, Tôn Ngộ Không dẫn Thiên Mã đến Bàn Đào Viên, trên đường đã đánh bị thương không ít Thiên Binh Thiên Tướng." Giám thừa của Ngự Mã Giám vội vàng chạy vào báo cáo.

"Ồ, xem ra thật sự chữa khỏi rồi, con khỉ này muốn báo thù gây sự, nhanh, nhanh, theo như đã bàn bạc trước đó, diễn đi." Ngọc Đế vui mừng.

Chương 267

“Bệ hạ, Bàn Đào Viên, Thiên Mã vào Bàn Đào Viên thì còn gì nữa, không biết bao nhiêu cây Bàn Đào sẽ gặp nạn.” Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở.

“À đúng, Bàn Đào Viên không thể xảy ra chuyện, Na Tra, ngươi mau đi ngăn con khỉ đó, bảo vệ Bàn Đào Viên, ép nó đến Lăng Tiêu Bảo Điện náo, trẫm còn đang chờ xem khỉ diễn trò đây.” Ngọc Đế vội vàng hạ lệnh.

“Vâng.” Na Tra đáp một tiếng, đạp Phong Hỏa Luân, cầm Hỏa Tiêm Thương đi ngay.

Khi đến Bàn Đào Viên, hơn nửa số Thiên Mã đã xông vào, Na Tra tốn không ít sức lực mới đuổi được Thiên Mã ra, lúc này mới nhớ ra chưa thấy bóng dáng Tôn Ngộ Không đâu.

Tìm một vòng trong Bàn Đào Viên cũng không thấy, Na Tra trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, vội vàng trở về Lăng Tiêu Bảo Điện bẩm báo.

Không sợ khỉ náo, chỉ sợ khỉ biến mất, Ngọc Đế trong lòng cũng dâng lên một dự cảm không lành, vội vàng dùng Hạo Thiên Kính tuần tra các tầng trời, tìm kiếm Tôn Ngộ Không.

Cuối cùng tìm thấy ở Đâu Suất Cung, Tôn Ngộ Không đang điên cuồng nuốt Kim Đan, cũng không quan tâm là Kim Đan gì, cứ thế nhét vào miệng.

“Cửu Chuyển Kim Đan của ta!” Thái Thượng Lão Quân không ngồi yên được nữa, trong Đâu Suất Cung có ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan mà ông tốn rất nhiều công sức luyện chế gần đây.

Con khỉ chết tiệt này thật biết chọn, chỉ nhằm vào Cửu Chuyển Kim Đan mà tàn phá, cũng không sợ bội thực chết.

"Mau đến Đâu Suất Cung bắt yêu hầu!" Ngọc Đế cũng sốt ruột, Cửu Chuyển Kim Đan mà Lão Quân luyện chế gần đây còn chưa cống nạp cho y, đại đa số đều là của y.

Giữa họ có hiệp nghị, Thiên Đình giúp Lão Quân thu thập dược liệu luyện đan, Kim Đan luyện chế ra, bốn phần năm thuộc về Thiên Đình, một phần năm là phí công sức của Lão Quân.

Tôn Ngộ Không bây giờ ăn không phải của Lão Quân, mà là của y.

"Bệ hạ nguôi giận, nếu dễ dàng bắt được con khỉ, làm sao diễn tiếp được." "Thiên Đình tổn thất càng lớn, sau này Phật đạo bồi thường công đức càng nhiều, bây giờ bắt nó, không chừng Tôn Hầu Tử sẽ bị đả kích lớn, lại biến về bộ dạng nhu nhược trước kia." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng ngăn cản.

Lời này vừa nói ra, các vị thần sắc mặt biến đổi, trước đó họ đều bị bộ dạng nhu nhược của Tôn Ngộ Không làm cho tức điên.

Khó khăn lắm mới chữa khỏi, nếu lại bị đánh về nguyên hình, Viên Hồng chưa chắc đã chữa được lần thứ hai, đến lúc đó Tây Du không tiến hành được mới là phiền phức thật sự.

Ngọc Đế uất ức muốn thổ huyết, hóa ra tổn thất không phải của các ngươi.

"Bệ hạ, cho dù Tôn Hầu Tử là Thạch Hầu trời sinh, mình đồng da sắt, nhưng dù sao cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, ăn nhiều Cửu Chuyển Kim Đan như vậy cũng không chịu nổi." Thái Thượng Lão Quân lên tiếng.

Sự đã đến nước này, chỉ có thể tự nhận xui xẻo, chỉ hy vọng đến lúc đó Phật đạo bồi thường nhiều hơn một chút.

Mà lời ông vừa dứt, Tôn Ngộ Không vì ăn quá nhiều Cửu Chuyển Kim Đan, không chịu nổi năng lượng quá lớn, đang đau đớn lăn lộn trong Đâu Suất Cung.

"Con khỉ chết tiệt, cho ngươi tham lam vô độ, Cửu Chuyển Kim Đan cũng dám ăn nhiều như vậy." "Ngươi đừng có hả hê nữa, vạn nhất con khỉ này bị bội thực mà chết, vậy mới thật sự xong đời." "Đúng vậy, giờ phải làm sao đây?" "…" Các vị thần nói qua nói lại, lại trở nên nghiêm trọng, vốn tưởng chỉ là diễn kịch, chuyện rất dễ dàng, kết quả vì con khỉ chết tiệt này mà lo lắng không ngớt.

Trong lúc nói chuyện, Tôn Ngộ Không đã ngất đi, cơ thể sưng phồng lên.

"Lão Quân, bây giờ phải làm sao?" Quan Âm rất hoảng, Tôn Ngộ Không thật sự bị bội thực mà chết, mọi chuyện sẽ kết thúc.

"Kế sách bây giờ, chỉ có thể ném nó vào Bát Quái Lô, luyện hóa năng lượng dư thừa ra." Thái Thượng Lão Quân nói.

"A?

Bát Quái Lô của ngài dùng Lục Đinh Thần Hỏa, chẳng phải sẽ luyện hóa Tôn Hầu Tử sao!" Các vị thần ngẩn người.

"Không đâu, Hỗn Thế Tứ Hầu có kế thừa thiên phú chiến đấu từ Hỗn Độn Ma Viên, như Lục Nhĩ Mi Hầu có Lục Nhĩ, Vô Chi Kỳ có Phá Vọng Chi Mâu, Viên Hồng có Song Tí, còn Linh Minh Thạch Hầu kế thừa thân thể mình đồng da sắt." "Tôn Hầu Tử tuy chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng độ mạnh của thân thể e rằng không kém gì Vu tộc Đại La Kim Tiên hậu kỳ." "Đây cũng là do Tôn Hầu Tử sinh ra từ đá, trải qua mười vạn năm, hấp thu vô tận tinh hoa nhật nguyệt mà thai nghén, lão đạo chỉ dùng một tia Lục Đinh Thần Hỏa, chắc sẽ không làm tổn thương Tôn Hầu Tử." Thái Thượng Lão Quân giải thích một phen.

“Nếu vậy, phiền Lão Quân thử một lần.” Quan Âm hành lễ, năng lượng của nhiều Cửu Chuyển Kim Đan như vậy đều dung hòa trong cơ thể Tôn Ngộ Không, bà cũng không có cách nào ép ra, chỉ có thể nghe theo Lão Quân, dù sao Lão Quân cũng có cách.

Thái Thượng Lão Quân hóa thành một đạo lưu quang biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trong Đâu Suất Cung, không nói hai lời, ném Tôn Ngộ Không đang ngất xỉu vào Bát Quái Lô, bắt đầu luyện.

Trong Bát Quái Lô, khóe miệng Tôn Ngộ Không khẽ nhếch lên, thực tế hắn căn bản không ngất đi, hắn là cố ý, đã bàn bạc với Viên Hồng.

Thiên phú thần thông của hắn là mình đồng da sắt, không dễ bị bội thực như vậy, Viên Hồng dường như đã sớm đoán được, Lão Quân sẽ ném hắn vào Bát Quái Lô luyện hóa năng lượng Kim Đan dư thừa.

Dù sao Thiên Đình cũng không bao giờ để hắn chết.

Mà điều hắn cần làm là mượn Bát Quái Lô, dung hợp hoàn toàn năng lượng của Kim Đan vào huyết nhục gân cốt, đạt được mục đích rèn luyện thân thể.

Trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, nhục thân mạnh nhất là Bàn Cổ, thứ hai là Hỗn Độn Ma Viên, trong Đấu Chiến Thánh Quyết cũng có phương pháp luyện thể.

Hiện giờ độ mạnh nhục thân của hắn ngang với Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hắn phải nâng lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu không sau này hắn dung hợp Ngũ Khí Hóa Thân, tu vi đột ngột tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, e rằng thân thể không chịu nổi.

Bên ngoài, Lão Quân mong ngóng chờ đợi, hy vọng có thể luyện lại được Kim Đan.

Tuy nhiên, đợi nửa ngày cũng không thấy Kim Đan được luyện

lại.

Thần thức dò xét, trong Bát Quái Lô, đúng là có năng lượng của Kim Đan từ trong cơ thể Tôn Ngộ Không thoát ra.

Nhưng Tôn Ngộ Không ăn quá tạp, Kim Đan gì cũng ăn, năng lượng thoát ra lộn xộn, căn bản không thể ngưng tụ thành đan.

"Ai!" Lão Quân thở dài một tiếng, những viên Kim Đan đó chỉ có thể bị lãng phí, không còn chút may mắn nào.

Nhưng năng lượng Kim Đan có thể luyện ra, chứng tỏ cách của ông khả thi, đành phải chuyên tâm luyện khỉ, đợi ổn định rồi, để hai đồng tử trông coi, vội vàng đến Lăng Tiêu Bảo Điện báo cáo.

Nghe cách có hiệu quả, các vị thần đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà lần luyện này, thời gian không hề ngắn.

Hẹn ước mười năm với Kim Thiền Tử chuyển thế thân đã đến, Quan Âm vội vã đến Đại Đường, thuyết phục y đến Linh Sơn cầu lấy chân kinh.

Không cho gì cả, cứ thế để y một mình đến Linh Sơn.

Kim Thiền Tử là người thỉnh kinh, là nhân vật trọng yếu nhất, cần phải trải qua mười kiếp luân hồi, củng cố Phật tâm.

Trải qua mười kiếp luân hồi, cũng là để tẩy đi hung lệ chi khí trên người Kim Thiền Tử, dù sao gốc gác của Kim Thiền Tử cũng là một trong Ngũ Trùng Thượng Cổ, hung ác.

Người thỉnh kinh một thân hung khí, Phật tính không đủ, vạn nhất không đánh thức được Phật đạo thì phiền phức.

Kim Thiền Tử chuyển thế thân bị Quan Âm lừa gạt, sớm đã muốn xem chân kinh, giải đáp nghi hoặc trong lòng, bèn một mình lên đường thỉnh kinh.

Đi một mạch đến Lưu Sa Hà ở nơi giao giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, sau đó, sau đó bị Quyển Liêm Đại Tướng hóa thành yêu giết chết.

Ngay khi Quyển Liêm Đại Tướng sắp ăn thịt, một cơn gió thổi qua, cuốn đi thi thể.

Quan Âm chậm rãi đến, cũng không quan tâm nhiều, mang nguyên thần của Kim Thiền Tử đến Địa Phủ trải qua kiếp luân hồi thứ hai.

Vốn dĩ chín kiếp đầu là để rèn luyện Phật tâm, định sẵn không qua được Lưu Sa Hà, chỉ cần nguyên thần của Kim Thiền Tử không sao là được.

Lạc Hà Thôn ngoại thành Trường An.

"Ngươi cần nhục thân chuyển thế của Kim Thiền Tử để làm gì?" Lăng Tiêu không hiểu hỏi La Hầu.

"Chúng ta có thể luyện chế cửu thế thân của Kim Thiền Tử thành một kiện pháp bảo, đến kiếp thứ mười, dung hợp với nguyên thần của Kim Thiền Tử, Hồng Quân đến cũng không tách ra được, kiệt kiệt." La Hầu phát ra một tràng cười quái dị.

Lăng Tiêu ánh mắt sáng lên, lập tức có ý tưởng, luyện chế ra một con "quá kiên long", Đường Tam Tạng liền biến thành Pháp Hải, ha ha.

Thiên Đình, Tôn Ngộ Không vẫn đang ở trong Bát Quái Lô luyện hóa năng lượng Kim Đan.

Ngày này, nhị thế thân của Kim Thiền Tử lại mười tám tuổi, đang giảng kinh ở ngoài Bạch Mã Tự, Lăng Tiêu mang theo La Hầu lại đến.

Giống như lần trước, La Hầu mê hoặc những người xung quanh, mượn tay người xung quanh, để Kim Thiền Tử chuyển thế thân nghi ngờ Phật pháp.

Chương 268

Lần này, La Hầu để hai người cãi nhau, một người trong đó tính tình nóng nảy, cãi qua cãi lại liền ra tay đánh nhau.

La Hầu nhân cơ hội mê hoặc người khác đặt câu hỏi cho Kim Thiền Tử: "Đại sư, Phật ta từ bi, Phật môn Bát Giới, giới thứ nhất là Sát Giới." "Nhưng như hiện giờ, tính mạng bị uy hiếp, có nên phản kháng không, nhưng phản kháng thì phá giới, không phản kháng thì sẽ bị đánh chết, giải quyết thế nào?" Kim Thiền Tử bị hỏi khó.

La Hầu còn khống chế người bị đánh ngồi xếp bằng tại chỗ tụng kinh nhảm, sau đó bị đánh chết tươi.

Tuy nhiên, chuyện vẫn chưa kết thúc!

La Hầu tiếp tục thao túng người khác châm ngòi thổi lửa: "Xem ra Phật không cứu được thế nhân, đều sắp chết rồi còn tuân thủ giới luật Phật môn làm gì?" Lời này vừa nói ra, đám đông xôn xao.

Kim Thiền Tử ngơ ngác, tín niệm lại một lần nữa dao động.

Rõ ràng người đó trả đũa thì không cần chết, vì tuân thủ giới luật Phật môn sợ phạm Sát Giới, không dám trả đũa, bị đánh chết tươi.

Giới luật Phật môn thật sự hợp lý sao?

Tại sao người chết lại là tín đồ Phật môn, tại sao Phật không cứu, tin Phật thật sự có tác dụng sao?

"Vẫn là Ma Tổ biết chơi, tâm lý chiến thuật một bộ lại một bộ." Lăng Tiêu nhìn Kim Thiền Tử đang ngẩn ra, cười đầy ẩn ý, công thành thân thoái.

Quan Âm ở xa Thiên Đình, cảm nhận được Phật tâm của Kim Thiền Tử dao động, vội vàng chạy đến, đêm đã khuya, Kim Thiền Tử

vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn nơi người đó chết.

Quan Âm suy tính một hồi, chút chuyện nhỏ này, dù thiên cơ hỗn loạn cũng có thể tính ra.

Sau khi tính xong, Quan Âm sắc mặt trở nên khó coi, sao chuyện gì cũng bị Kim Thiền Tử gặp phải, đúng là sao chổi.

Thực tế, bà cũng cảm thấy giới luật Phật môn không hợp lý, nhưng đây là do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn năm xưa vì thành Thánh, phát đại hồng nguyện, được Thiên Đạo chuẩn y rồi, không thể thay đổi.

Giới luật này, là dùng để ràng buộc tín đồ Phật môn, cứ nói như chư Phật ở Linh Sơn hiện giờ, ai chưa từng sát sinh.

Bị đánh không trả đũa, giới luật này thật vô lý.

Quan Âm chỉ có thể lại một lần nữa lừa gạt Kim Thiền Tử, nói người đó mệnh trung có kiếp này, nhưng vì y tin Phật, linh hồn đã đến Tây Phương Cực Lạc thế giới hưởng phúc rồi.

Vì thế còn đặc biệt đi câu hồn phách của người đó về, lừa một hồi.

Kim Thiền Tử lại một lần nữa bị lừa.

Nhưng thế nhân không dễ lừa như vậy, ngày thứ hai Kim Thiền Tử giảng kinh, nói người chết đó đã đến Tây Phương Cực Lạc thế giới.

Nhiều người khinh thường, người đã chết rồi, đến Tây Phương Cực Lạc thế giới có tác dụng gì, tự mình đi hưởng phúc, để lại gia đình khổ sở.

Kim Thiền Tử bị mắng đến nghi ngờ nhân sinh, Quan Âm lại một lần nữa đến an ủi, dùng chân kinh để lừa.

Kim Thiền Tử bị lừa lại một lần nữa nghĩ đến việc lấy được chân

kinh để độ hóa thế nhân, từ đó ở Bạch Mã Tự bế quan không ra ngoài.

Thiên Đình.

Ngày này, Tôn Ngộ Không cuối cùng đã luyện hóa được năng lượng của Kim Đan, nhục thân như ý nguyện đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn luyện ra được thần thông Hỏa Nhãn Kim Tinh, là Hỏa Nhãn Kim Tinh thật sự, hấp thu Lục Đinh Thần Hỏa luyện thành, không phải là tật mắt do bị khói hun.

Hỏa Nhãn Kim Tinh thật sự, không chỉ có thể nhìn thấu hư vọng ngụy trang, còn ẩn chứa Lục Đinh Thần Hỏa, có thể phát động công kích.

Tôn Ngộ Không nhân lúc đồng tử mở Bát Quái Lô xem xét tình hình đã trốn ra, hai mắt bắn ra Lục Đinh Thần Hỏa thiêu rụi Đâu Suất Cung, đánh đổ Bát Quái Lô, sau đó chạy đến Bàn Đào Viên tàn phá.

Ngoài cây tổ Bàn Đào có trận pháp bảo vệ, Tôn Ngộ Không không động đến, những quả Bàn Đào chín khác đều bị Tôn Ngộ Không thu gom hết, sau đó theo như mưu đồ của Thiên Đình và Linh Sơn, chạy về Hoa Quả Sơn dựng cờ làm yêu, tự phong Tề Thiên Đại Thánh, dùng Bàn Đào lôi kéo các yêu quái, tuyên bố sẽ đánh lên Thiên Đình.

Nhiều yêu quái nghe tin kéo đến, nói những lời hay ho, kết bái với Tôn Ngộ Không, muốn đồng sinh cộng tử, ví dụ như Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương.

Miệng nói thì hay, thực tế chỉ là để lừa Bàn Đào.

Thiên Đình, các vị thần đương nhiên phát hiện ra, Ngọc Đế tức đến nghiến răng, con khỉ chết tiệt này ra tay cũng độc ác, Bàn Đào chín không sót một quả.

Hái cũng đã hái rồi, cho dù giết Tôn Ngộ Không, cũng không thể gắn Bàn Đào trở lại.

Đành phải chấp nhận, tàn phá Thiên Đình thành ra thế này, đến lúc đó Phật đạo bồi thường ít, y nhất định phải đến Linh Sơn đòi bồi thường.

Mà bây giờ, chỉ có thể tiếp tục diễn kịch, lập tức ra lệnh cho Lý Tịnh và Na Tra dẫn mười vạn Thiên Binh đến Hoa Quả Sơn chinh phạt.

Thiên Binh vừa đến, những yêu quái xưng huynh gọi đệ kia liền chạy toán loạn.

Tôn Ngộ Không sớm đã biết sẽ như vậy, Thiên Đình đang diễn với hắn, hắn cũng đang diễn với Thiên Đình.

Lập tức để bầy khỉ Hoa Quả Sơn cũng tứ tán chạy trốn, một mình đối đầu với đại quân Thiên Đình, Na Tra ra trận, cùng Tôn Ngộ Không đấu với nhau.

Hai bên đấu hơn trăm hiệp, Na Tra không địch lại lui về.

Cự Linh Thần nghênh chiến, ba mươi hiệp bại trận.

Tôn Ngộ Không một mình, đánh mười vạn Thiên Binh tan tác, tan rã bại trận, Linh Lung Bảo Tháp của Lý Tịnh cũng bất cẩn bị đánh bay.

Sắc mặt Lý Tịnh biến đổi, cẩn thận liếc nhìn đứa con trai bảo bối đang cầm Hỏa Tiêm Thương, quay người chạy thẳng.

"Phụ vương đi đâu đó?!" Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, hiện ra ba đầu sáu tay, đạp Phong Hỏa Luân liều mạng đuổi theo phía sau...

Ngay cả con khỉ cũng nhìn mà phải nhe răng, thằng nhóc củ sen này vừa nãy còn không chịu nổi một đòn, giờ thì hay rồi, trực tiếp hóa thành Chiến Thần!

Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ truyền tin,

khóe miệng giật giật, diễn quá lố rồi.

Na Tra Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Cự Linh Thần Đại La Kim Tiên trung kỳ, Lý Tịnh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lại đều có pháp bảo không tồi.

Tôn Ngộ Không chỉ dùng cây Kim Cô Bổng như đồng nát sắt vụn, cũng không dùng thần thông lợi hại, Lý Tịnh cũng có thể dễ dàng bắt được Tôn Ngộ Không.

Còn có mười vạn Thiên Binh, chắc chắn là có hợp kích trận pháp.

Ngoài việc Na Tra muốn giết Lý Tịnh là thật ra, còn lại hoàn toàn là đang thi nhau diễn xuất.

Quá đáng, quá đáng, thật sự coi Tôn Ngộ Không là kẻ ngốc.

Mà Tôn Ngộ Không cũng như mười phương tiên phật mong muốn, nhòm ngó vị trí của Ngọc Đế, kiêu ngạo đánh lên Thiên Đình, một đường đánh vào Lăng Tiêu Bảo Điện, các vị thần hỗn loạn, Ngọc Đế là quá đáng nhất, chui xuống gầm bàn trốn.

Dương Tiễn đến Chân Quân Thần Điện nhậm chức, vừa hay nhìn thấy cảnh này.

Ngọc Đế sợ Dương Tiễn ra tay phá hỏng chuyện, vội vàng hét lớn với Dương Tiễn: "Mau đến Linh Sơn mời Tây Thiên Như Lai Phật Tổ." Đây là điều họ đã bàn bạc, để Tôn Ngộ Không cảm thấy Linh Sơn là mạnh nhất, hướng về Linh Sơn, tiện cho việc thu phục Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không thật lòng hộ tống người thỉnh kinh Tây hành.

Dương Tiễn mặt đầy vạch đen, diễn quá lố rồi, không cần chút thể diện nào.

Lão Quân cũng thật sự vứt bỏ mặt mũi, ôm đầu chạy trốn.

Phát hiện Dương Tiễn đang nhìn chằm chằm, Lão Quân nặn ra một nụ cười ngượng ngùng.

Dương Tiễn không nói gì lắc đầu, đi đến Linh Sơn tìm Như Lai.

Cuối cùng cũng thành công, Như Lai vui vẻ đến Thiên Đình, lừa Tôn Ngộ Không bay ra khỏi lòng bàn tay.

Sau đó, Tôn Ngộ Không thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, suýt nữa thật sự chạy thoát.

Như Lai suýt thổ huyết, vốn định một chiêu nghiền ép Tôn Ngộ Không, trong lòng Tôn Ngộ Không tạo dựng hình tượng bất khả chiến bại.

Chương 269

Tôn Ngộ Không biết kịch bản, không bay ra được, bèn dùng Lục Đinh Thần Hỏa đốt ngón tay Như Lai.

Như Lai bị đốt không chịu nổi, lật tay đè Tôn Ngộ Không xuống Ngũ Hành Sơn.

Lo lắng Tôn Ngộ Không đột phá Đại La Kim Tiên, lại ngưng tụ một lá bùa Phật, dán lên Ngũ Hành Sơn, cách tuyệt thiên địa linh khí, để Tôn Ngộ Không không thể tu luyện.

Sau đó để Quan Âm đến thuyết phục Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không hiểu mình đã phạm sai lầm lớn thế nào, đáng lẽ phải chịu thiên đao vạn quả, là Linh Sơn đã bảo vệ Tôn Ngộ Không.

Tóm lại là để Tôn Ngộ Không hối lỗi, cảm ơn Linh Sơn, cộng thêm sức mạnh cường đại mà Như Lai thể hiện, để Tôn Ngộ Không hướng về Linh Sơn.

Đồng thời mài mòn dã tính của Tôn Ngộ Không, để y đi Tây hành tốt hơn, rèn luyện Phật tâm, để đánh thức Phật đạo tốt hơn.

Chỉ là họ không biết, Tam Nhãn Thần Hầu sớm đã cho Tôn Ngộ Không một kiện pháp bảo không gian loại Hư Không Trạc, bên trong có một đống Kim Đan, Ngũ Khí Thạch và các tài nguyên tu luyện khác.

Tôn Ngộ Không trốn trong Ngũ Hành Sơn tiếp tục tu luyện Ngũ Khí Hóa Thân, một bên cùng Quan Âm giả vờ nghe lời.

Quan Âm thấy Tôn Ngộ Không dao động, rất hài lòng, chuyện của Tôn Ngộ Không tạm thời giải quyết xong, mời Phục Hy cùng đến Thiên Đình thương nghị bố trí tám mươi mốt nạn.

Hạ giới, Kim Thiền Tử đệ nhị thế thân lại một lần nữa đến Linh Sơn cầu chân kinh, khi đến Lưu Sa Hà lại bị Quyển Liêm Đại Tướng giết, thi thể lại một lần nữa bị một cơn gió lạ cuốn đi.

Quan Âm vội vàng đến, đưa nguyên thần của Kim Thiền Tử đến Địa Phủ, lại vội vàng trở về Thiên Đình, bận rộn vô cùng.

Yêu tộc có Phục Hy, Quy Nhất giáo có Huyền Đô, Xiển giáo có Nam Cực Tiên Ông, Tiệt giáo có Triệu Công Minh làm đại biểu.

Theo như đã bàn bạc trước đó, Yêu tộc và Tam giáo mỗi bên thiết kế hai mươi nạn, Thiên Đình và Linh Sơn phụ trách giải nạn.

Nạn đầu tiên rất quan trọng, do Yêu tộc phụ trách, để phòng vạn nhất, Linh Sơn sẽ phái người đến, vạn nhất xảy ra sai sót cũng dễ dàng cứu vãn.

Mà theo việc Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Hành Sơn, Hồng Hoang lại một lần nữa trở lại bình yên.

Trường An thành, mỗi lần Kim Thiền Tử chuyển thế thân lớn lên, Lăng Tiêu đều sẽ đúng giờ xuất hiện, La Hầu các loại mê hoặc thế nhân diễn kịch, nghi ngờ Phật pháp, để Phật tâm của Kim Thiền Tử chuyển thế thân dao động.

Năm trăm năm sau, Kim Thiền Tử cuối cùng cũng hoàn thành chín kiếp luân hồi, Lăng Tiêu cũng dùng chín kiếp thân của y luyện thành pháp bảo Quá Kiên Long, cũng không thể nói là pháp bảo, càng giống như hậu thiên thiên phú thần thông.

Lăng Tiêu để Hậu Thổ mang đến Địa Phủ, khi đưa Kim Thiền Tử vào luân hồi, dung nhập nó vào nguyên thần của Kim Thiền Tử.

Kim Thiền Tử từng là Thánh Nhân, nguyên thần vô cùng mạnh mẽ.

Mà thần thông Quá Kiên Long này cũng không có tác dụng gì khác,

chỉ là để Kim Thiền Tử trong thời gian ngắn có được tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thời gian hết, mọi thứ trở lại bình thường, Quá Kiên Long cần thời gian hấp thu thiên địa linh khí để nạp năng lượng, cần nửa tháng.

Điều này tương đương với việc tích tụ đại chiêu, tích tụ nửa tháng, phóng ra ba phút.

Hơn nữa, La Hầu còn tạo ra một hạt Ma Chủng, cũng dung nhập vào nguyên thần của Kim Thiền Tử.

Trong Ma Chủng này phong tồn ký ức mà La Hầu trích xuất từ chín kiếp thân của Kim Thiền Tử, còn có ký ức của nguyên thân Lục Sí Kim Thiền.

Một khi Kim Thiền Tử của kiếp này cảm xúc biến động đặc biệt lớn, Ma Chủng sẽ vỡ ra, để Kim Thiền Tử thức tỉnh toàn bộ ký ức.

Kim Thiền Tử thức tỉnh ký ức, cộng thêm thẻ trải nghiệm Chuẩn Thánh ba phút mỗi nửa tháng, cộng thêm Tôn Ngộ Không, con đường Tây hành chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Kiếp này, Lăng Tiêu và La Hầu không gây rối, kiếp này Kim Thiền Tử chuyển thế thân, pháp danh Huyền Trang, hiệu Tam Tạng, còn gọi là Đường Tăng.

Vốn họ Trần, vị Đường Vương đương nhiệm sùng tín Phật pháp, khi Đường Tăng mười tám tuổi, Quan Âm đến ban pháp bảo, Đường Vương biết được Đường Tăng là người thỉnh kinh của thiên mệnh, bèn kéo Đường Tăng kết bái, ban họ Đường.

Mà Quan Âm ban cho Đường Tăng ba kiện pháp bảo Cẩm Lan Ca Sa, Tử Kim Bát Vu, Tích Lan Thiền Trượng.

Dùng khí vận Phật môn nuôi dưỡng mấy vạn năm, đại biểu cho khí vận Phật môn.

Cẩm Lan Ca Sa và Tử Kim Bát Vu là do Hồng Quân ban tặng năm xưa, Tích Lan Thiền Trượng còn có tên là Cửu Hoàn Tích Trượng, là do Tiếp Dẫn sau này dùng Lục Căn Khổ Trúc luyện chế ra, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngày này, Đường Tăng mang theo văn điệp thông quan của Đại Đường và hai tùy tùng, cưỡi ngựa trắng lên đường, Tây hành chính thức bắt đầu.

Thiên Đình, các vị thần dùng Hạo Thiên Kính theo dõi trực tiếp con đường Tây hành của Đường Tăng.

Thấy có tùy tùng đi theo Đường Tăng, Ngọc Đế, Quan Âm và những người khác đều rất bất mãn, đây chẳng phải là chia công đức với họ sao?

Một khi ra khỏi Đại Đường, hộ tống Đường Tăng sẽ nhận được công đức.

Công đức đó đều là của họ, sao có thể để hai phàm nhân chia sẻ được.

Thế là, Phục Hy sai mấy con yêu nhỏ đến Song Xoa Lĩnh ở biên giới Đại Đường chặn đường, dọa hai tùy tùng chạy đi.

Không còn tùy tùng, chính là Đường Tăng một mình Tây hành, từ Song Xoa Lĩnh đến Ngũ Hành Sơn có một khoảng cách không ngắn, để phòng ngừa sự cố, các vị đại lão quyết định phái người hộ tống Đường Tăng đến Ngũ Hành Sơn.

Điều này cũng có thể kiếm được một ít công đức, các bên đều muốn.

Thế là, Thiên Đình lại ồn ào như chợ.

Ngọc Đế bị cãi đến đau đầu, phần công đức đầu tiên này, nhất định phải thuộc về Thiên Đình, bèn cao giọng: "Đủ rồi, Tư Pháp

Thiên Thần đi một chuyến." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng, không ai dám phản đối, không nói đến bối cảnh của Dương Tiễn, hiện giờ Dương Tiễn chấp chưởng Thiên Điều, ai dám phản đối, vạn nhất bị gây khó dễ thì sao.

Phe Linh Sơn hiện không có ai nhậm chức ở Thiên Đình, nên không sợ bị Dương Tiễn gây khó dễ, nhưng tranh không lại Dương Tiễn.

Ngoài ba vị Phật Tổ, ai đấu lại Dương Tiễn, để ba vị Phật Tổ đi hộ tống Đường Tăng, thì quá mất mặt.

Thế là, Quan Âm chỉ có thể ngầm chấp nhận.

Song Xoa Lĩnh, ngọn núi đầu tiên bên ngoài biên giới phía tây của Đại Đường.

Đường Tăng cưỡi ngựa trắng, dẫn theo hai tùy tùng vừa đặt chân vào, một tiếng hổ gầm vang vọng núi rừng.

Tiếp đó, ba bóng người xuất hiện, thân người đầu thú, cầm đầu là một con hổ tinh, tự xưng là Dần Ma Vương, hai con còn lại là dã hùng tinh và dã ngưu tinh, chính là ba con yêu nhỏ mà Phục Hy dùng Chiêu Yêu Phiên điều đến.

"Yêu, yêu quái!" Hai tùy tùng thấy tình hình này, đâu còn lo được cho Đường Tăng, lăn lê bò trườn quay đầu bỏ chạy, chạy về lãnh thổ Đại Đường.

Mà theo kế hoạch, chúng nên không quan tâm đến Đường Tăng, đuổi theo hai tùy tùng rời đi, nhiệm vụ của chúng chỉ là dọa chạy hai tùy tùng, để Đường Tăng một mình Tây hành.

Nhưng chúng nghe phong thanh, ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, bèn nảy sinh ý đồ xấu, lao về phía Đường Tăng.

Đường Tăng đâu từng thấy cảnh này, sợ đến cứng đơ tại chỗ, con

ngựa trắng dưới yên cũng sợ đến mềm nhũn.

“Nghiệt chướng, phóng túng.” Dương Tiễn biến thành một thợ săn không thể không ra tay, pháp bảo Kim Đạn Cung hóa thành cung tên, ba mũi tên cùng bắn, giết chết ba con yêu nhỏ trong nháy mắt.

“Hòa thượng, ngươi một mình đến đây làm gì?” Dương Tiễn đi đến bên cạnh Đường Tăng.

Nghe tiếng Dương Tiễn, Đường Tăng mới hoàn hồn lại, vội vàng cảm tạ: “Đa tạ tráng sĩ cứu giúp, bần tăng phụng mệnh Đường Vương bệ hạ, đến Tây phương bái Phật cầu kinh.” “Nguyên lai là vậy, ta họ Dương, đi Tây phương đường xa núi cao, nơi hoang sơn dã lĩnh nhiều yêu ma quỷ quái, ngươi một hòa thượng yếu ớt làm sao đi được?” Dương Tiễn phối hợp diễn kịch.

“Quan Âm Bồ Tát báo cho bần tăng biết, đi đến Ngũ Chỉ Sơn có một yêu hầu pháp lực cao cường, cùng bần tăng có duyên sư đồ, có thể hộ tống bần tăng Tây hành.” Đường Tăng sau khi chuyển thế cực kỳ thật thà, trên người không có chút hung ác của Lục Sí Kim Thiền ngày xưa, đối mặt với thợ săn do Dương Tiễn hóa thành cũng không chút giấu giếm.

“Từ đây đến Ngũ Chỉ Sơn có năm nghìn dặm đường, đa phần là đường núi hiểm trở, dã thú rình rập, ngươi một mình làm sao đi được?” “Thôi, dù sao cũng không có việc gì, ta đưa ngươi đến Ngũ Chỉ Sơn vậy.” Dương Tiễn nói.

Cứ thế nói chuyện, hai người lên đường.

Thiên Đình, ánh mắt của các vị thần đều đổ dồn về Phục Hy, Phục Hy vừa xấu hổ vừa tức giận, ngay cả yêu nhỏ cảnh giới Thiên Tiên cũng không nghe lời ông, quả thực là đang tát vào mặt Yêu Hoàng của ông.

“Yêu Hoàng vẫn nên cảnh cáo những yêu tộc thiết nạn, đừng thật sự ăn thịt người thỉnh kinh.” Quan Âm không yên tâm nói.

Chương 270

Phục Hy cảm thấy mặt bị tát bôm bốp, mặt mày âm trầm hóa thành một đạo lưu quang rời đi, đến cảnh cáo những yêu quái thiết nạn.

Phía dưới, Dương Tiễn một đường bắn chết không ít dã thú, hộ tống Đường Tăng đến gần Ngũ Chỉ Sơn.

"Đại sư, nơi đó chính là Ngũ Chỉ Sơn, gần đây không có yêu quái và dã thú tồn tại, là một vùng đất hiếm có thanh tịnh, ta đưa ngươi đến đây, ngươi tự bảo trọng." Dương Tiễn nói xong liền đi.

"Phiền Dương tráng sĩ rồi." Đường Tăng cảm kích hành lễ, một mình cưỡi ngựa đến Ngũ Chỉ Sơn.

Nơi đây không có yêu ma quỷ quái là vì Ngũ Phương Yết Đế đang canh giữ ở đây, Quan Âm trước đó đã thông báo rồi.

"Đại Thánh, người thỉnh kinh đến rồi, mau ra đây!" Ngũ Phương Yết Đế nhắc nhở bên trong Ngũ Chỉ Sơn.

Tôn Ngộ Không không lâu trước đó, vừa hay tu luyện thành công Ngũ Khí Phân Thân, năm trăm năm thời gian, tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan tiêu hao hết ba trăm viên, Ngũ Khí Thạch, quý hơn cả Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, tiêu hao một trăm khối.

Cho dù là con trai của Ngọc Đế, e rằng Ngọc Đế cũng không nỡ bỏ ra nhiều tài nguyên như vậy.

Như Lai rất sỉ nhục người, Ngũ Chỉ Sơn chỉ để lại một cái lỗ nhỏ, Tôn Ngộ Không chỉ có thể thò đầu ra.

Nhưng lúc này, Tôn Ngộ Không không thể không khuất phục, Như

Lai đã dùng hai đại thần thông của Phật môn là Chưởng Trung Phật Quốc và Lục Tự Chân Ngôn.

Cho dù hiện tại hắn ngũ khí hợp nhất, tu vi tăng vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng chưa chắc thoát được.

Thần thông của Phật môn quả thực có chỗ độc đáo.

"Sư phụ, sư phụ, ở đây, ở đây." Thấy Đường Tăng cưỡi ngựa đến, Tôn Ngộ Không phối hợp kêu gọi.

Ngũ Phương Yết Đế hiện thân, nói với Đường Tăng một chút rồi rời đi.

Đường Tăng gỡ lá bùa Lục Tự Chân Ngôn đó, Tôn Ngộ Không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn bay ra, rơi xuống trước mặt Đường Tăng, thi triển Tịnh Thân Chú, loại bỏ hết bụi bẩn trên người, hiện ra chân thân, một con khỉ vàng óng, rất đáng yêu.

Đường Tăng thấy vậy cũng không sợ nữa.

Hai người nghỉ ngơi một lúc, nói chuyện một lúc cũng thân quen, Tôn Ngộ Không dắt ngựa, ngựa chở Đường Tăng, một đường đi về phía tây.

Thiên Đình, Quan Âm thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó chuyện của Tôn Ngộ Không và Đường Tăng khiến bà đau đầu, sợ con khỉ này lại gây ra chuyện gì.

May mà, con khỉ này bị đè năm trăm năm, bà thường đến khuyên giải, cuối cùng cũng thuần hóa, con đường Tây du chính thức đi vào quỹ đạo.

Chỉ cần thu nạp thêm Thiên Bồng, Quyển Liêm Đại Tướng vào đội ngũ Tây du là ổn.

Hạ giới, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đi đến một nhà nông,

trời đã tối, hai thầy trò đến xin tá túc.

"Yêu, yêu quái." Trong nhà nông có một đôi ông cháu, thấy Tôn Ngộ Không liền sợ hãi.

"Hắc, lão đầu, chúng ta đã từng gặp nhau, lúc lão Tôn ta bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, ông còn mang dưa quả cho ta, lúc đó ông còn là một đứa trẻ." "Sao về già, gan lại nhỏ đi vậy?" Tôn Ngộ Không nhận ra lão trượng, đến gần.

Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, lão nhân cũng nhớ ra, cũng không còn sợ hãi như vậy.

Tôn Ngộ Không nhảy nhót, nghĩ đến việc báo đáp lão nhân, bèn dạy cháu trai của lão luyện võ công.

Sáng sớm hôm sau, trong sân vang lên tiếng ồn ào, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng ra xem, là một đám cường đạo, đang lục lọi trong nhà lão nhân, cướp đồ.

Lão nhân bảo vệ cháu trai, co ro ở góc tường.

"Sư phụ, làm sao bây giờ?" Tôn Ngộ Không hỏi Đường Tăng.

"Đuổi chúng đi là được, chớ có làm hại tính mạng người ta." Đường Tăng dặn dò.

"Được thôi." Tôn Ngộ Không rút ra Kim Cô Bổng, Kim Cô Bổng không ngừng biến lớn, một gậy đập sập một đỉnh núi ở xa, năm tên cường đạo sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

"Cảm ơn, cảm ơn." Lão đầu dắt cháu trai đến liên tục cảm ơn.

Tôn Ngộ Không nhìn sâu vào hai ông cháu này, cắn răng, cuối cùng không nói gì.

Ăn sáng xong, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng tiếp tục lên đường Tây hành.

Đi được hai tiếng đồng hồ, qua một con sông, Tôn Ngộ Không lấy Tử Kim Bát Vu đi múc nước cho Đường Tăng uống, lại không tìm thấy Tử Kim Bát Vu.

"Chết rồi, Tử Kim Bát Vu để quên ở nhà lão trượng rồi." Tôn Ngộ Không vỗ đầu.

"Ngươi cứ quay lại lấy, vi sư ở đây đợi ngươi." Đường Tăng cũng không tức giận, lúc thu dọn hành lý, y cũng có giúp thu dọn.

"Không được, nơi này núi cao rừng rậm, dã thú rất nhiều, sư phụ một mình ở đây rất nguy hiểm, cũng không xa, chúng ta cùng quay lại lấy đi." Tôn Ngộ Không lắc đầu, không để Đường Tăng từ chối, dắt ngựa quay lại.

Các vị thần trên Thiên Đình không nói gì, cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy hai thầy trò này lãng phí thời gian.

Duy chỉ có Dương Tiễn cười lạnh, những vị thần cao cao tại thượng này, vẫn chưa hiểu hết sự ác độc của nhân tính.

Phật tâm của Đường Tăng e rằng sắp sụp đổ rồi.

Khi hai thầy trò quay lại nhà nông, lại thấy máu me khắp nơi, hai ông cháu nằm trong vũng máu.

"Cái này, chuyện gì thế này?" Đường Tăng sắc mặt đại biến.

"Là đám cường đạo đó, chắc chắn là đám cường đạo đó làm, chúng ta đuổi chúng đi, chúng ôm hận trong lòng, thấy chúng ta đi, liền quay lại giết hai ông cháu này để trút giận." "Là chúng ta, là chúng ta đã hại chết hai ông cháu họ." Từng lời của Tôn Ngộ Không như dao đâm vào tim.

Đường Tăng như bị sét đánh, sững sờ tại chỗ, không thể hiểu nổi tại sao, rõ ràng đã tha cho bọn cường đạo kia, tại sao chúng vẫn tiếp tục làm ác, mà còn ác hơn.

“Bồ Tát nói buông đao đồ tể, lập địa thành Phật, vậy bọn cường đạo kia buông đao xuống cũng có thể thành Phật sao?” “Kẻ ác cũng có thể thành Phật, vậy còn phân chia thiện ác làm gì.” “Chúng ta một lòng hướng thiện, không muốn sát sinh, lại vì thế mà hại người khác, chúng ta thật sự đã làm đúng sao, Phật thật sự là đúng sao?” Tôn Ngộ Không vừa đào hố chôn cất hai ông cháu nhà kia, vừa lơ đãng nói.

Nhưng những lời này lại như gai nhọn đâm vào tim Đường Tăng.

“Chúng ta làm sai rồi sao?

Phật pháp đều là đúng cả sao?” “Không giết kẻ ác, người thiện vì thế mà chết.” Đường Tăng lẩm bẩm, một lần nữa nghi ngờ Phật pháp.

Cảm xúc biến động quá lớn, cuối cùng, ma chủng trong nguyên thần vỡ ra, ký ức chín kiếp trước thức tỉnh, kéo theo cả ký ức của Lục Sí Kim Thiền cũng thức tỉnh.

Còn có thần thông Quá Kiên Long, một hình xăm rồng đen sống động như thật bò khắp bả vai.

Đột nhiên thức tỉnh nhiều ký ức như vậy, Đường Tăng đau đớn ôm đầu, chín kiếp trước ngài đã nghi ngờ Phật pháp, Quan Âm đều lấy cớ chân kinh để lấp liếm.

Nhưng, chân kinh ngài đâu phải chưa từng thấy, hơn nữa còn do chính tay ngài biên soạn, căn bản không giải quyết được những nghi ngờ đó.

Quan Âm đã lừa ngài, chư Phật đều là hư ngụy.

Ngay lúc này, trong đầu ngài vang lên lời nhắn của La Hầu: “Lục Sí Kim Thiền, đừng manh động, tiếp tục đi về phía tây, nhiễu loạn Tây hành, ngươi là người được thiên mệnh chọn để thỉnh kinh, ngươi có làm loạn thế nào cũng không ai dám làm gì ngươi.” “Tiềm phục ở Linh Sơn, hoàn thành Tây hành, công đức Phật đạo có thể giúp ngươi

một lần nữa thành Thánh, đợi Bản tọa dẫn dắt ngươi tái lập huy hoàng, diệt cái Phật môn hư ngụy này." Nghe được lời truyền âm của La Hầu, Đường Tăng ngược lại bình tĩnh lại, nay đã thoát khỏi pháp thuật độ hóa của Chuẩn Đề, nhớ lại những ngày tháng ở Linh Sơn, chư Phật thật đáng ghê tởm, thật hư ngụy.

Vẫn là những ngày theo La Hầu mới tiêu dao, ít nhất La Hầu có gì nói đó, không giở những trò hư ngụy.

La Hầu cũng rất trượng nghĩa, lúc nguy cấp cuối cùng đã truyền âm bảo bọn họ chạy, tuy cuối cùng bọn họ đã bại, nhưng La Hầu không hề phụ họ.

Ngài và Văn Đạo Nhân bị bắt, hoàn toàn là do vận khí không tốt, vừa hay đụng phải Hồng Quân trong Hỗn Độn, không thể trách La Hầu.

Thà thành ma theo La Hầu oanh oanh liệt liệt, ngài cũng không muốn thành Phật, đối mặt với đám Phật giả dối kia.

Chương 271

Nghĩ vậy, ánh mắt Đường Tăng thay đổi, không còn vẻ bình tĩnh hiền hòa như trước, mà thêm một nét lạnh lùng và nóng nảy.

Mà Quan Âm sợ Đường Tăng xảy ra chuyện, vội vã chạy tới, liên tục niệm Tĩnh Tâm Chú, giúp Đường Tăng bình tĩnh lại, rồi lại dùng Tam Tạng Chân Kinh để lừa gạt ngài.

Đường Tăng suýt nữa không nhịn được mà đánh cho Quan Âm một trận.

Nhưng vì đại kế của Ma Tổ, ngài nhịn, hai tay chắp lại, giả vờ nói: "Tạ Bồ Tát chỉ điểm, bần tăng sẽ mau chóng lấy được chân kinh, giáo hóa chúng sinh." Quan Âm vô cùng hài lòng gật đầu, lại lườm Tôn Ngộ Không một cái, nếu không phải Tôn Ngộ Không quên lấy Tử Kim Bát Vu, không quay trở lại, Phật tâm của Đường Tăng cũng sẽ không suýt chút nữa sụp đổ.

Đường Tăng và Tôn Ngộ Không không hề biết họ là cùng một phe, sau khi xây mộ lập bia cho hai ông cháu nhà kia, Đường Tăng tụng niệm Vãng Sinh Chú.

Chạng vạng, đám cường đạo kia lại quay về, định lấy nơi này làm chỗ dừng chân.

Thấy Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, sắc mặt chúng đại biến, quay đầu bỏ chạy.

"Sư phụ, lần này phải làm sao?" Tôn Ngộ Không hỏi ý Đường Tăng.

"Giết." Đường Tăng chỉ thốt ra một chữ.

"Được thôi." Tôn Ngộ Không rất hài lòng, xem ra hòa thượng này

cũng không quá cổ hủ, có thể kết giao.

Tôn Ngộ Không rút Kim Cô Bổng, trực tiếp đập nát năm tên cường đạo thành thịt vụn.

Thiên Đình, Quan Âm nhìn cảnh này, mí mắt giật liên hồi, cuối cùng vẫn gây ra kích động rất lớn cho Đường Tăng, tâm tính đã thay đổi không ít.

"Đường Tăng này không tệ, không giống những Phật Đà hư ngụy khác, miệng thì luôn nói một lòng hướng thiện, phổ độ chúng sinh, không thể sát sinh, nhưng thực tế máu dính trên tay họ cũng không ít." Dương Tiễn châm chọc một câu.

Sắc mặt Quan Âm khó coi, Phật pháp nói trắng ra cũng chỉ là dùng để ước thúc chúng sinh, thu hoạch tín ngưỡng lực mà thôi.

Dương Tiễn đây là đang khiêu khích Linh Sơn một cách trắng trợn, nhưng y lại không dám nói gì, bản thân y rất có thể đánh không lại Dương Tiễn.

Dương Tiễn có Thiên Đình và Kim Ô môn hạ chống lưng, Linh Sơn không chọc nổi.

Hạ giới, Đường Tăng và Tôn Ngộ Không nghỉ ngơi một đêm rồi lại lên đường, đi đến Quan Âm thiền viện, kiếp nạn đầu tiên chính thức bắt đầu.

Đón tiếp họ là tín đồ của Quan Âm, Kim Trì trưởng lão, Tôn Ngộ Không biết kịch bản, lão già này tham lam chiếc Cẩm Lan Ca Sa, đã cấu kết với Hắc Hùng Tinh.

Nhưng bây giờ xem ra, hắn lại cảm thấy lão già này không đơn giản, dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một cái, đây mẹ nó đâu phải là hòa thượng phàm nhân gì, rõ ràng là Ma Kha Yết Đế trong Ngũ Phương Yết Đế giả dạng.

Ở Linh Sơn địa vị cao nhất là ba mươi sáu vị Phật Đà, sau đó là Bồ Tát, Kim Cương, Hộ Pháp.

Mà Ngũ Phương Yết Đế thuộc về Hộ Pháp, đều là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tôn Ngộ Không làm theo kịch bản, lấy Cẩm Lan Ca Sa ra khoe khoang.

Tối hôm đó, Kim Trì trưởng lão xúi giục Hắc Hùng Tinh đến trộm ca sa, bị Tôn Ngộ Không bắt tại trận, hai bên đại chiến.

Hắc Hùng Tinh cũng là tồn tại Đại La Kim Tiên sơ kỳ, gã này da dày thịt béo, cứng rắn đỡ Kim Cô Bổng mà không bị thương.

Tôn Ngộ Không không muốn để Quan Âm đến giải nạn, lấy đi công đức của kiếp nạn này, vì vậy liền thi triển Pháp Tướng Thiên Địa giao đấu với Hắc Hùng Tinh.

Cả hai đấu đến trời đất u ám, Pháp Tướng Thiên Địa mà Hỗn Thế Tứ Hầu thi triển chính là hư ảnh của Hỗn Độn Ma Viên, mang theo một luồng uy áp mạnh mẽ, vô cùng lợi hại.

Không lâu sau, Hắc Hùng Tinh liền rơi vào thế hạ phong.

Kim Trì trưởng lão rất sốt ruột, Hắc Hùng Tinh đánh không lại Tôn Ngộ Không, vậy thì không cần Quan Âm Bồ Tát đến giải nạn, công đức của kiếp nạn này sẽ bị Tôn Ngộ Không lấy đi.

Phải làm sao đây.

Đường Tăng cũng nhận ra có điều không ổn, luôn theo dõi Kim Trì trưởng lão, không cho Kim Trì trưởng lão có cơ hội gây rối.

“Các ngươi có được không vậy, Linh Sơn và Yêu tộc liên thủ mà còn không trị được Tôn Hầu Tử.” Thiên Đình, Ngọc Đế lớn tiếng chế giễu.

Phục Hy và Quan Âm mặt đầy vạch đen, Hắc Hùng Tinh da dày thịt béo, cực kỳ chịu đòn, sức mạnh vô cùng, lại còn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, quỷ mới biết lại đánh không lại Tôn Ngộ Không.

Ban đầu Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, cũng đâu có thể hiện ra sức chiến đấu mạnh như vậy.

"Xem ra năm trăm năm nay, Tôn Hầu Tử bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, tuy không thể hấp thu thiên địa linh khí tu luyện, nhưng lại đang tham ngộ truyền thừa thần thông, nâng cao sức chiến đấu, sau này không thể lại phái Đại La Kim Tiên sơ kỳ đi thiết lập kiếp nạn nữa." Thái Thượng Lão Quân lên tiếng nói.

Lời này được mọi người tán thành, Phục Hy, Huyền Đô... vội vàng đi thiết lập lại kiếp nạn.

Quan Âm rất lúng túng, đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Là tổng quản lý của Tây Du, công đức của kiếp nạn này là phần thưởng cho y, nhưng Tôn Ngộ Không có thể giải quyết, không cần y giải nạn, y dù có đi cưỡng ép giải nạn, công đức của kiếp nạn này cũng sẽ không cho y.

Phật đạo cũng không dễ lừa gạt như vậy, lúc thức tỉnh sẽ soi xét nhân quả, Tôn Ngộ Không là ai, một trong những nhân vật chính của Tây Du lượng kiếp, con cưng của Phật đạo.

Đến lúc đó Phật đạo phát hiện y cướp công đức của Tôn Ngộ Không, e rằng không những không cho công đức, mà còn thưởng cho y vài tia Phật lôi.

Cướp công khai không được, chỉ có thể xem Kim Trì trưởng lão có thể cố gắng hơn không, không có khó khăn thì tạo ra khó khăn, cho y cơ hội ra tay.

Hạ giới, Kim Trì trưởng lão cũng rất sốt ruột, muốn ra tay, nhưng Đường Tăng cứ đi theo lão, lão căn bản không tìm được cơ hội ra tay.

Có rồi.

Đột nhiên, ánh mắt Kim Trì trưởng lão sáng lên, gọi các hòa thượng trong thiền viện tụ lại cùng nhau tụng kinh cầu nguyện cho Tôn Ngộ Không.

Nhân cơ hội tụng kinh, Kim Trì trưởng lão nguyên thần xuất khiếu đi ngáng chân Tôn Ngộ Không.

Đường Tăng đã thức tỉnh ký ức Lục Sí Kim Thiền, thấy miệng Kim Trì trưởng lão không động, hơi thở cũng ngừng, tự nhiên biết Kim Trì trưởng lão đã nguyên thần xuất khiếu.

Muốn đi gây sự là không thể.

"Không hay rồi, Kim Trì trưởng lão đột tử rồi." Đường Tăng kinh hãi hét lên, đẩy ngã Kim Trì trưởng lão, tát mạnh vào mặt lão.

Các hòa thượng khác vội vàng vây lại, thấy Kim Trì trưởng lão không còn thở, đều vội vàng phối hợp với Đường Tăng thực hiện các biện pháp cấp cứu, vừa đánh vừa ấn.

Họ là hòa thượng thật, không biết chuyện Tây Du, Quan Âm thiền viện đã có từ hơn một trăm năm trước.

Kim Trì trưởng lão cũng là có thật, sống hơn một trăm tuổi, họ đều rất kính trọng, đều cho rằng Kim Trì trưởng lão sắp thành Phật.

Mà họ không biết là, Kim Trì trưởng lão trước kia là phân thân của Ma Kha Yết Đế ở đây, bây giờ chân thân đã trở về.

Nhân vật chính của kiếp nạn này là Hắc Hùng Tinh, mà đây là kiếp nạn đầu tiên, để có một khởi đầu tốt, Quan Âm đã để Ma Kha Yết Đế đến trấn giữ, đề phòng xảy ra sai sót.

Mà bây giờ, đã thật sự xảy ra sai sót.

Nguyên thần của Ma Kha Yết Đế trốn trên không trung, thấy thân thể bị đủ loại giày vò, khóe miệng giật giật.

Nhưng lúc này y cũng không quan tâm được nữa, ngáng chân Tôn Ngộ Không mới là việc cấp bách.

Ngay lúc y sắp ra tay, lại nghe thấy tiếng Đường Tăng truyền đến: "Quan Âm thiền viện cháy rồi, Kim Trì trưởng lão viên tịch, chắc là sự chỉ dẫn của Bồ Tát, chúng ta hãy ném thân thể Kim Trì trưởng lão vào lửa, giúp Kim Trì trưởng lão tu thành chính quả." Nói xong, Đường Tăng thật sự gọi mọi người khiêng thân thể Kim Trì trưởng lão đi về phía đám cháy.

Ma Kha Yết Đế lập tức sốt ruột, thân thể bị hủy thì còn gì, tu lại thân thể cần phải trả một cái giá rất lớn.

Giúp Quan Âm có được công đức, dù Quan Âm có chia cho y một ít, cũng không bù đắp được tổn thất thân thể bị hủy.

Chương 272

Để yểm hộ Hắc Hùng Tinh trộm ca sa, để phòng lửa bị dập tắt quá nhanh, y đã phóng ra không phải là lửa thường, thật sự có thể hủy đi thân thể của y.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, không có lý do gì tổn hại bản thân để giúp Quan Âm.

Lập tức, Ma Kha Yết Đế vội vàng nguyên thần nhập vào thể xác: "Mau thả lão nạp xuống, lão nạp còn chưa chết." Thiên Đình, chư thần thấy cảnh này, đều cười phụt, dù sao cũng không liên quan đến lợi ích của họ, chỉ cần hóng chuyện là được.

Chỉ có Quan Âm là bị tổn thương, công đức của kiếp nạn này e là khó rồi, không được, phải tranh thủ một kiếp nạn khác để bù lại.

Mà Kim Trì trưởng lão trì hoãn như vậy, Hắc Hùng Tinh đã bị đánh trọng thương, không trụ nổi nữa, Quan Âm không thể không xuất hiện.

Căn nguyên của Hắc Hùng Tinh không tệ, nay nhân tài Yêu tộc khan hiếm, Phục Hy rất coi trọng Hắc Hùng Tinh, nếu thật sự để Tôn Ngộ Không đánh chết Hắc Hùng Tinh, Phục Hy sẽ phải đến Linh Sơn đòi bồi thường.

Dù sao kiếp nạn này là do y phụ trách giải quyết, y không kịp thời giải quyết, để mặc Hắc Hùng Tinh bị Tôn Ngộ Không đánh chết, xét về mặt nào, cũng là Linh Sơn không có lý.

"Ngộ Không, dừng tay, chuyện ta đã biết rõ, yêu quái này trộm ca sa là vì có một lòng hướng Phật, chỉ là đi nhầm đường." "Bây giờ ngươi đã cho hắn một bài học, hắn đã có lòng hướng Phật, vậy hãy để ta mang về Lạc Già Sơn chỉ dẫn hắn đi đúng đường." Quan Âm lên

tiếng ngăn cản Tôn Ngộ Không.

“Bồ Tát, nhưng ta bị thương không nhẹ thì phải làm sao, e rằng tạm thời không thể hộ tống sư phụ tiếp tục đi về phía tây.” Tôn Ngộ Không nghiêm mặt nói.

Cứ dễ dàng như vậy mà muốn mang Hắc Hùng Tinh đi, đâu có rẻ như vậy.

Quan Âm lập tức hiểu Tôn Ngộ Không đang gõ mõ đòi tiền, nhưng Hắc Hùng Tinh không thể không cứu, Quan Âm nghiến răng, lấy ra một viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan đưa cho Tôn Ngộ Không: “Viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan này đủ để chữa lành vết thương của ngươi.” “Đa tạ Bồ Tát.” Tôn Ngộ Không hành lễ, rồi chỉ vào Kim Trì trưởng lão: “Bồ Tát, ta muốn tố cáo, tên này là Ma Kha Yết Đế, ta và Hắc Hùng Tinh chiến đấu, hắn không những không giúp, còn giả chết, hắn biến hóa trốn ở đây, lòng dạ khó lường.” Khóe miệng Kim Trì trưởng lão giật giật, ngạc nhiên nói: “Ngươi làm sao nhận ra ta.” Hiện nay chư thần chỉ biết Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không có thể bắn ra Lục Đinh Thần Hỏa, chứ không biết Hỏa Nhãn Kim Tinh còn có khả năng nhìn thấu hư vọng.

“Ngươi ở Ngũ Chỉ Sơn canh ta nhiều năm như vậy, ta ngửi mùi là biết.” Tôn Ngộ Không cũng không để lộ năng lực của Hỏa Nhãn Kim Tinh.

“Ngộ Không ngươi hiểu lầm rồi, Ma Kha Yết Đế là ở đây để độ hóa Hắc Hùng Tinh, tiếc là cuối cùng Hắc Hùng Tinh vẫn đi lạc đường, vậy để ta mang về Lạc Già Sơn tự mình độ hóa vậy.” Quan Âm vội vàng nói đỡ cho Ma Kha Yết Đế.

“Nếu đã như vậy, lúc ta và Hắc Hùng Tinh chiến đấu, tại sao hắn không giúp?” Tôn Ngộ Không đương nhiên không muốn dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Đại Thánh hiểu lầm, ta không ra tay là để bảo vệ Tam Tạng cho Đại Thánh, cũng không phải giả chết, mà là nguyên thần xuất khiếu định giúp Đại Thánh.” “Không ngờ Tam Tạng và họ lại tưởng ta viên tịch, muốn thiêu xác ta, ta không thể không nguyên thần nhập vào thể xác.” Ma Kha Yết Đế mặt không đỏ tim không đập nói.

Một tràng lời nói hợp tình hợp lý, Tôn Ngộ Không gãi đầu liên tục, không tìm được lý do phản bác, tiếp tục gõ mõ đòi tiền là không thể nữa.

“Ngộ Không, ngươi làm rất tốt, tiếp tục bảo vệ Tam Tạng đi về phía tây, một mình ngươi phân thân khó nhọc, ta sẽ giúp ngươi tìm thêm hai người trợ giúp.” Quan Âm sợ Tôn Ngộ Không tiếp tục dây dưa, vội vàng mang theo Hắc Hùng Tinh và Ma Kha Yết Đế rời đi.

Chỉ tống tiền được một viên Cửu Chuyển Kim Đan, Tôn Ngộ Không rất không vui, nhưng cũng đành chịu, chỉ có thể trách mình miệng lưỡi vụng về, trách Quan Âm và Ma Kha Yết Đế quá gian xảo.

Ngày hôm sau, hai thầy trò tiếp tục lên đường, khi đi qua Ưng Sầu Giản, hai thầy trò đang uống nước nghỉ ngơi, đột nhiên, trong hồ sóng lớn nổi lên, một con bạch long chui ra, một ngụm nuốt chửng con bạch mã, rồi lại chui xuống nước.

“Dám.” Tôn Ngộ Không lấy Kim Cô Bổng đuổi theo xuống nước, bây giờ mắt hắn không bị Bát Quái Lô làm cho có bệnh về mắt, không có chuyện không giỏi thủy chiến.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không xách một con bạch long chui lên.

“Đại Thánh tha mạng, ta là tam thái tử của Tây Hải Long Vương, ở đây tu luyện, tưởng con bạch mã kia là ngựa hoang trong núi, mới lỡ ăn phải.” “Ta nguyện chuộc tội, hóa thành bạch mã, chở người thỉnh kinh đi về phía tây.” Nói xong, không cho Tôn Ngộ Không cơ hội từ chối, trực tiếp biến thành bạch mã.

Tôn Ngộ Không có chút ngơ ngác, sao lại không giống với kịch bản vận mệnh mà hắn thấy.

Tuy nhiên, Viên Hồng đã nói, Long tộc là người một nhà.

Tôn Ngộ Không không tiện làm khó Tiểu Bạch Long, gãi gãi đầu, đi nói rõ tình hình với Đường Tăng.

"Cũng tốt, ngựa phàm e rằng không thể chở vi sư đi hết con đường Tây hành." Đường Tăng gật đầu, chấp nhận Tiểu Bạch Long, Tiểu Bạch Long hưng phấn hí một tiếng.

Vẫn là Long Vương biết chơi, đây chẳng phải là quang minh chính đại ké công đức sao.

Thiên Đình, chư thần quần tiên nhìn đến ngây người.

"Long tộc biết chơi như vậy sao, quang minh chính đại ké công đức, trước đó dùng Kim Cô Bổng để Tôn Hầu Tử nợ công đức, bây giờ lại giở trò này." "Người ta là vì tốt cho người thỉnh kinh, người ta muốn chuộc tội, từ chối cũng không được." "..." Chư thần nhao nhao giơ ngón tay cái, hai chiêu này của Long tộc chơi thật cao minh.

Ngọc Đế, Phục Hy và những người khác thì lại hối hận, cơ hội ké công đức tốt như vậy, sao lại không nghĩ ra.

Tiểu Bạch Long, ngôi sao mới nổi của Long tộc, Thất Trảo Bạch Long, chỉ trong hai ngàn năm đã tu đến Thái Ất Kim Tiên, lại ké được công đức Tây Du, Long tộc lại sắp có thêm một vị Chuẩn Thánh.

Long tộc lấy số móng để phân định căn nguyên, thấp nhất là bốn móng, cao nhất là chín móng, đại đa số đều là bốn móng, không cần phải bồi dưỡng.

Chín móng chỉ có hai vị, Long Vương và Ngao Thương, tám móng chỉ có một vị, Chúc Long.

Cho nên Tiểu Bạch Long bảy móng, ở Long tộc cũng được xem là tư chất đỉnh cấp.

Long tộc ké công đức, ké là công đức của Phật môn, không ảnh hưởng đến Thiên Đình và Yêu tộc, cho nên, Ngọc Đế và những người khác không tức giận, chỉ là hối hận ra tay chậm.

Chỉ có Quan Âm, tức không nhẹ, đây là cướp công đức của Phật môn một cách trắng trợn.

Nhưng nay Long tộc có Long Vương trấn giữ, lại có Chúc Long và Ngao Thương, không thể xem thường, Quan Âm cũng không dám đi xử lý Tiểu Bạch Long.

Chủ yếu là không có lý do!

Người ta đường đường là thái tử của Long tộc, lỡ ăn bạch mã, cam tâm tình nguyện hóa thành bạch mã chuộc tội, chở người thỉnh kinh đi về phía tây, y có lý do gì để xử lý Tiểu Bạch Long.

Nhưng càng nghĩ càng nuốt không trôi cục tức này, lập tức trở về Linh Sơn mách tội.

"Thái Bạch, ngươi chuẩn bị một ít lễ vật đến thăm Long tộc, học hỏi kinh nghiệm từ Long tộc." Ngọc Đế vuốt cằm nói.

Khóe miệng chư thần giật giật, Ngọc Đế cũng rất biết chơi.

Tiếp theo là thu phục Thiên Bồng, không liên quan đến Yêu tộc, Phục Hy cũng chạy đến Long tộc.

Còn có Nam Cực Tiên Ông và Triệu Công Minh.

Chư thần im lặng, sao những đại lão này lại không biết xấu hổ như vậy.

Linh Sơn, Quan Âm trở về mách tội.

"Long tộc khinh người quá đáng, chuyện Kim Cô Bổng trước đó,

chưa tính sổ với bọn họ, thật sự nghĩ chúng ta Linh Sơn dễ bắt nạt sao." "Hay là mời Huyết Văn Phật Chủ ra tay, dạy dỗ Long Vương một trận." Di Lặc tức đến nhe răng trợn mắt.

"Không được, lệnh cấm của Đạo Tổ chưa kết thúc, Thánh Nhân ra tay can dự vào chuyện Hồng Hoang, nếu Long tộc chạy đến Tử Tiêu Cung mách tội, chính là chúng ta Linh Sơn đang khiêu khích uy nghiêm của Đạo Tổ, Đạo Tổ vốn đã có ý đàn áp Linh Sơn." Nhiên Đăng lắc đầu phủ định.

"Vậy cứ để Long tộc bắt nạt như vậy sao?

Linh Sơn nếu không lập uy, Thiên Đình, Yêu tộc... chẳng phải sẽ bắt chước sao." Di Lặc cau mày.

"Đừng hoảng, đợi Tiểu Bạch Long vào Linh Sơn, trực tiếp cưỡng ép độ hóa Tiểu Bạch Long, công đức sẽ tự thuộc về Linh Sơn, Linh Sơn còn có thể có thêm một vị Chuẩn Thánh." "Họ muốn tính kế công đức Tây Du, vậy thì hãy để họ làm áo cưới cho Linh Sơn." Như Lai lên tiếng nói.

"Phật của ta cao minh." Ánh mắt chư Phật sáng lên, vẫn là Như Lai Phật Tổ biết chơi, thảo nào là người đứng đầu Linh Sơn.

Di Lặc cũng không thể không phục, luận về đầu óc, Như Lai và Nhiên Đăng đều hơn hẳn hắn.

Phật Chủ không ở đây, hắn không thể đấu lại hai lão cáo già này.

Trước kia còn tốt, có thiện thi Tu Bồ Đề và A Di Đà Phật do Phật Chủ để lại, nhưng theo Như Lai và Nhiên Đăng vào Á Thánh, liền không áp chế nổi.

Hiện nay ở Linh Sơn, nhánh Tây Phương giáo gần như không có tiếng nói.

Như Lục Đại Phật Tử, Ngũ Liên Tôn Giả, Ngũ Cực Thánh Thú...

đều trở thành người rảnh rỗi, Như Lai thà trọng dụng Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, Trường Nhĩ...

Chương 273

cũng không muốn dùng chư Phật.

Quá đáng nhất là Trường Nhĩ Định Quang Tiên, kẻ phản bội này, Thông Thiên không giết, đặt cấm chế cho Trường Nhĩ, để Trường Nhĩ vào Linh Sơn, rõ ràng là để Trường Nhĩ đến gây họa cho Linh Sơn.

Có Như Lai che chở, giết cũng không được, mệnh nằm trong tay Như Lai, Như Lai bảo làm gì, Trường Nhĩ liền làm đó, đúng là con chó săn số một.

Như Lai không ít lần để Trường Nhĩ gây họa cho nhánh Tây Phương giáo.

Chưởng quản giới luật Tam Hình Thiên Tôn Giả đều là đệ tử nguyên Tiệt giáo, đều nghe lời Như Lai, trừng phạt nặng nhẹ đều do Như Lai quyết định.

Tóm lại, đệ tử nguyên Tam giáo phạm giới luật, từ Tam Hình Thiên Tôn Giả đến Trường Thiên Phật Đoạn Tội Nhai ra, đều không có chuyện gì, còn nói nói cười cười.

Nhánh Tây Phương giáo đi vào, ra đều phải lột một lớp da.

Di Lặc ban đầu còn muốn tranh giành, nhưng lúc này đã hiểu ra, hắn bất luận là võ lực hay trí tuệ, đều không chơi lại Như Lai và Nhiên Đăng.

Đông Hải Long Cung.

Phục Hy, Nam Cực Tiên Ông, Triệu Công Minh cùng đến thăm, Chúc Long đích thân ra mặt nghênh tiếp.

"Chúc Long đạo hữu, có ý kiến hay gì không thể quên chúng ta đâu." Nam Cực Tiên Ông cười như không cười.

Đều là hồ ly ngàn năm, không cần nói quá rõ, mọi người đều hiểu.

"Ai, Long tộc ta tuy giàu có bốn bể, các loại thiên tài địa bảo đều có, nhưng lại không tinh thông luyện đan, luyện khí." Chúc Long thở dài một tiếng, ý tứ gõ mõ đòi tiền đã không cần nói cũng hiểu, không cho chút lợi ích mà muốn có cách giải quyết, nghĩ gì vậy.

Nam Cực Tiên Ông và mấy người tự nhiên hiểu ý của Chúc Long, hơn nữa họ còn nghe ra được ý khác, Chúc Long thật sự còn có cách khác để ké công đức, nhưng muốn họ lấy kim đan hoặc pháp bảo để đổi.

"Ồ, không biết đạo hữu cần bao nhiêu?" Phục Hy giơ tay bố trí cấm chế, cũng không giả vờ nữa.

"Ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, ta sẽ nói cho các ngươi cách, các ngươi muốn công đức của bao nhiêu kiếp nạn cũng được." Chúc Long nói.

"Ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan." Triệu Công Minh suýt cắn phải lưỡi: "Nhiều quá, chúng ta không lấy ra được." Họ thật sự không lấy ra được, hắn và Nam Cực Tiên Ông đều không ở Xiển giáo và Tiệt giáo, trong tay thật sự không có nhiều Cửu Chuyển Kim Đan, với tu vi của họ, Cửu Chuyển Kim Đan cũng không dùng đến nhiều.

Đệ tử Tiệt giáo trừ những người đến Thiên Đình và Linh Sơn, đều ở Kim Ngao đảo bế quan không ra ngoài.

Xiển giáo càng không cần phải nói, trừ những người đến Linh Sơn và Thiên Đình, bản giáo chỉ còn Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân canh giữ.

Ba người họ, cũng chỉ có trong tay Phục Hy là có nhiều Cửu Chuyển Kim Đan, Yêu tộc số lượng nhiều mà, đi khắp nơi thu thập thiên tài địa bảo mang đến Thiên Đình và Nhân tộc Thần đình đổi kim

đan.

"Đúng vậy, ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, thật sự quá nhiều." Phục Hy gật đầu, trong tay hắn cũng chỉ có khoảng ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan.

"Các ngươi không có, trong tay Huyền Đô đạo hữu có mà." Chúc Long mỉm cười.

Huyền Đô từ thời Vu Yêu lượng kiếp đã theo Lão Tử, tình thầy trò sâu đậm, Kim Đan Đại Đạo chính là do Lão Tử tạo ra.

Ai có nhiều Cửu Chuyển Kim Đan nhất, chắc chắn là Lão Tử, với tu vi của Lão Tử, Cửu Chuyển Kim Đan cũng không dùng đến, trước khi đi Hỗn Độn, mười phần tám chín là đã cho Huyền Đô.

Huyền Đô rất có thể còn giàu hơn cả Ngọc Đế.

"Cách của ta, có thể khiến bốn phe các ngươi đều được lợi vô cùng." Chúc Long thêm dầu vào lửa.

Phục Hy ba người nhìn nhau, lập tức có quyết định.

"Ta ở đây có ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan." Phục Hy lên tiếng nói.

Nam Cực Tiên Ông và Triệu Công Minh không có, nhưng cũng hiểu ý của Phục Hy, lập tức lấy bảo vật ra trao đổi với Phục Hy.

Hai người họ lần lượt là người phụ trách của Xiển giáo và Tiệt giáo ở Thiên Đình, không ít đồ tốt của hai giáo đều giao cho họ bảo quản, giàu có lắm.

Tam giáo tuy sắp trở thành quá khứ, nhưng cũng từng huy hoàng mấy vạn năm, nội tình sâu dày.

Rất nhanh, mỗi người lấy ra một trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan giao cho Chúc Long.

“Các ngươi phụ trách thiết lập kiếp nạn, thiết lập như thế nào do các ngươi quyết định, Thiên Đình và Linh Sơn không giải quyết được cũng không thể trách các ngươi.” “Như U Minh Quỷ Hỏa của Xiển giáo, chỉ có Nhất Nguyên Trọng Thủy mới dập tắt được, mà Nhất Nguyên Trọng Thủy lại nằm trong tay Xiển giáo.” “Lại ví dụ như Vô Định Hải Thủy của Yêu tộc, Vô Tận Lôi Nguyên của Tiệt giáo.” Chúc Long cười ha hả nói.

Phục Hy ba người mắt sáng rực, nhà có một người già như có một báu vật, câu này thật không sai.

Long tộc có Long Vương, Chúc Long hai lão bất tử này, quả nhiên biết chơi.

Linh Sơn thực lực tuy mạnh, nhưng có những thứ không phải thực lực mạnh là có thể chinh phục được.

Ví dụ như Vô Tận Lôi Nguyên, pháp bảo do Lôi Trạch và Thông Thiên cùng nhau tạo ra, thứ này có thể dẫn lôi đình trong trời đất giáng xuống, hình thành một vùng lôi vực vô tận.

Tám mươi mốt kiếp nạn, không phải chỉ cần đi qua là được, mà là phải giải quyết từ gốc rễ.

Người của Linh Sơn bảo vệ Đường Tăng đi qua, đương nhiên không có vấn đề, quan trọng là làm sao giải quyết được Vô Tận Lôi Vực.

Vô Tận Lôi Nguyên đặt ở đó, dẫn lôi đình vô tận hình thành lôi vực, muốn giải quyết, chỉ có Lôi Trạch dùng Vô Tận Lôi Nguyên thu lôi vực đi.

Lôi Trạch là phó giáo chủ của Tiệt giáo, hiện nay chỉ là đang nhậm chức ở Thiên Đình mà thôi, có được công đức, chia cho Thiên Đình một ít là được.

Ngọc Đế chắc chắn rất sẵn lòng hợp tác với họ, tám mươi mốt kiếp nạn đã phân chia xong, Thiên Đình năm mươi kiếp, Linh Sơn ba mươi mốt kiếp, họ có thể giở trò trong ba mươi mốt kiếp nạn của Linh Sơn.

Kéo Long tộc và Thiên Đình cùng nhau gây sự với Linh Sơn, Linh Sơn muốn nổi điên cũng không nổi được.

Phục Hy ba người trong lòng đã có kế hoạch, vui vẻ rời đi, trở về Thiên Đình.

Trên đường gặp Thái Bạch Kim Tinh đang chạy đến, bị ba người gọi quay lại.

Vừa đến Thiên Đình, ba người liền kéo Ngọc Đế và Huyền Đô đến Dao Trì thương nghị, cuối cùng đều vui vẻ, ba trăm kim đan đã trả được chia đều, mỗi người sáu mươi viên, đều có thể chấp nhận, Huyền Đô và Ngọc Đế bù cho ba người Phục Hy.

Linh Sơn bên kia còn không biết lại sắp bị gài bẫy.

Hạ giới, Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đến Cao Lão Trang.

Đường Tăng nảy ra ý, để Tôn Ngộ Không biến thành Cao tiểu thư, bắt trư yêu.

Thiên Bồng bị đày, tu vi từ Chuẩn Thánh rơi xuống Kim Tiên, thân thể bị hủy, nguyên thần trọng thương, từ đó tự buông thả, tham lam háo sắc.

Cũng không hẳn là tự buông thả, mà là chuyển sang tu luyện pháp thuật giao chiến do Già Lam Đạo Quân tạo ra.

Thiên Bồng và Già Lam Đạo Quân quan hệ rất tốt, mà Già Lam Đạo Quân có một nửa huyết mạch Long tộc, rồng vốn dâm đãng, Già Lam Đạo Quân cũng không ngoại lệ, vì vậy đã tạo ra pháp thuật giao chiến, chính là âm dương giao hợp, thái âm bổ dương.

Cụ Lưu Tôn sau khi đến Tây Phương giáo, được phong Hoan Hỷ Phật, tu Hoan Hỷ Thiền, cái gọi là Hoan Hỷ Thiền, chính là pháp thuật giao chiến.

Trong giới luật của Phật môn, giới sắc là trọng yếu nhất, nhưng Hoan Hỷ Phật lại nuôi một đống nữ sủng để tu luyện pháp thuật giao chiến, lại mỹ danh là Hoan Hỷ Thiền.

Pháp thuật giao chiến này có hại cho trời đất, cho nên Thiên Bồng cũng không dám công khai, ngày thường sẽ bắt một số nữ yêu về lén lút tu luyện.

Cao tiểu thư chẳng qua là hắn dùng để che mắt người đời, Quan Âm Bồ Tát đã thông báo rồi, biết người thỉnh kinh đến, diễn một vở kịch.

Ban đầu hắn bị thương nguyên thần sắp tan, nhờ pháp thuật giao chiến, trong năm trăm năm, không những vết thương đã lành, tu vi cũng đã hồi phục đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Thực tế, Tôn Ngộ Không đã nhận ra Thiên Bồng ngay từ cái nhìn đầu tiên, Thiên Bồng cũng nhận ra Tôn Ngộ Không.

Thiên Bồng đối với Tôn Ngộ Không không có ân oán gì, nhưng Tôn Ngộ Không thì có, ban đầu ở Ngự Mã Giám, Thiên Bồng đã vừa đánh vừa mắng hắn.

Chương 274

Cho nên, sau khi vạch trần thân phận, Tôn Ngộ Không liền ra tay ác với Thiên Bồng, ra tay rất nặng.

Cũng may Thiên Bồng còn có Cửu Xỉ Đinh Bá, đó là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, nhờ Cửu Xỉ Đinh Bá mà cầm cự được một lúc, Quan Âm đến kịp, ngăn cản Tôn Ngộ Không, dẫn Thiên Bồng bái sư Đường Tăng, lấy tên là Trư Bát Giới.

Hổ lạc đồng bằng bị chó khinh, Trư Bát Giới bây giờ chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, muốn kiêu ngạo cũng không kiêu ngạo nổi, nhưng thói quen lắm mồm vẫn không đổi, suốt đường đi cứ lải nhải.

"Con khỉ thối, sao lúc ở Ngự Mã Giám không thấy ngươi ra tay, bây giờ lão Trư ta gặp nạn thì ngươi ra tay ác." "Ban đầu là Ngọc Đế bảo lão Trư ta đi, ngươi muốn tính sổ thì đi tìm Ngọc Đế mà tính." Hai người cũng xem như là oan gia cũ, suốt đường đi cứ đánh cãi ầm ĩ.

Tôn Ngộ Không từ kịch bản vận mệnh mà Lăng Tiêu đưa cho biết được, sau này trên đường Tây Du, Đường Tăng động một tí là nổi giận, lão Sa ba chày cũng không đánh ra được một tiếng, chỉ có Trư Bát Giới, không ít lần nói đỡ cho hắn.

Cho nên, bắt nạt Trư Bát Giới thì bắt nạt Trư Bát Giới, chứ không ra tay nặng, nhìn cái đầu heo kia, thậm chí có chút thân thiết.

Nửa tháng sau, ba thầy trò đến Hoàng Phong Lĩnh, Tôn Ngộ Không biết, theo kịch bản sư tôn đưa, sắp gặp Hoàng Phong Quái, Tam Muội Thần Phong của gã đó rất lợi hại.

Quả nhiên, khoảnh khắc sau, gió vàng nổi lên, thổi người ta không mở nổi mắt, Tôn Ngộ Không dùng Định Phong Chú cũng vô dụng, e

rằng chỉ có Định Phong Châu của Linh Cát Bồ Tát mới định được.

Nhân lúc mấy người bị gió vàng thổi loạn, một con mãnh hổ nhân cơ hội lao ra, tha đi Đường Tăng, chính là Hổ Tiên Phong dưới trướng Hoàng Phong Quái.

Tôn Ngộ Không biết kịch bản, luôn đề phòng, nhân cơ hội nguyên thần xuất khiếu, hóa thành một con chấy chui vào lông mao hổ tiên phong, theo vào trong Hoàng Phong Động.

"Không hay rồi, con khỉ kia đã nguyên thần xuất khiếu đi vào trong Hoàng Phong Động." Phục Hy sắc mặt biến đổi, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

Hoàng Phong Quái, bản thể là con chồn lông vàng, căn nguyên bình thường, nhưng đã thức tỉnh bản mệnh thần thông, lại là Tam Muội Thần Phong, một trong những đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Yêu tộc, Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Quan Âm, mau thông báo cho Linh Cát đi giải nạn." Phục Hy thúc giục.

"Giải nạn cần phải đợi đội thỉnh kinh không còn cách nào, chủ động đi cầu mới được, Linh Cát Bồ Tát chủ động đi, chẳng phải là cướp công đức sao, không ổn." Quan Âm lắc đầu.

Phục Hy nhíu mày, đúng là như vậy, nhưng nếu Hoàng Phong Quái bị Tôn Ngộ Không giết thì sao.

Quan Âm cũng sợ, vạn nhất Hoàng Phong Quái bị Tôn Ngộ Không giết, công đức của kiếp nạn này, Linh Sơn lại không lấy được.

Lạc Hà Thôn, Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tường thuật.

"Tiểu tử, ngươi đoán con khỉ kia sẽ dùng cách gì để giết Hoàng Phong Quái?" La Hầu nói.

“Khả năng cao là tìm cách chui vào bụng Hoàng Phong Quái, tấn công từ bên trong.” Lăng Tiêu nói.

Đây là cách Tôn Hầu Tử thích dùng nhất.

Nói ra cũng thú vị, Hoàng Phong Lĩnh xuất hiện lại vẫn là Hoàng Phong Quái, Hồng Hoang đã biến thành như vậy, gã này vẫn xuất hiện ở Hoàng Phong Lĩnh.

Nếu không có hắn xuất hiện, Hồng Hoang phát triển theo thiết kế của Hồng Quân, Yêu tộc hoàn toàn suy tàn, yêu quái có căn nguyên tốt đều bị chư thần Phật thu đi, Hoàng Phong Quái chạy đến chân núi Linh Sơn ăn trộm dầu đèn, bị Linh Cát Bồ Tát thu đi.

Mà bây giờ, Hoàng Phong Quái không đến Linh Sơn ăn trộm dầu đèn, không bị Linh Cát Bồ Tát thu đi, mà trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Yêu tộc.

Nhưng khả năng cao vẫn là để Linh Cát Bồ Tát đến giải nạn, nguyên nhân không gì khác, Định Phong Châu trong tay Linh Cát Bồ Tát có thể định được Tam Muội Thần Phong.

Trong Hoàng Phong Động, cũng gần như Lăng Tiêu đoán, Tôn Ngộ Không nhân lúc Hoàng Phong Quái ăn, chui vào bụng hắn, sau đó, đánh nát ngũ tạng lục phủ của Hoàng Phong Quái.

May mà Hoàng Phong Quái phản ứng nhanh, nguyên thần chạy thoát, nhưng cũng nguyên khí đại thương, không có thân thể, nguyên thần bị hạn chế, không phát huy được toàn bộ thực lực.

Cái gọi là nhát gan như chuột, bản thể của Hoàng Phong Quái cũng có liên quan đến chuột, bị dọa sợ, vội vàng bỏ chạy, đâu còn quan tâm đến chuyện giải nạn gì nữa.

Tôn Ngộ Không ở trong Hoàng Phong Động đại sát tứ phương, giết hết tiểu yêu bên trong, còn nhặt đi pháp bảo của Hoàng Phong

Quái, Tam Muội Thần Sa.

Lá cây Bồ Đề làm thành hương, khi tu luyện đốt lên, có hiệu quả ngưng thần tĩnh tâm, đối với việc tham ngộ pháp tắc tác dụng không nhỏ.

Như Hạo Thiên, Phục Hy những Chuẩn Thánh đỉnh phong hoặc Á Thánh cảnh này, tu luyện sau này đều cần tham ngộ pháp tắc, cho nên Bồ Đề hương này rất được ưa chuộng.

Linh Sơn nhờ bán Bồ Đề hương mà kiếm được không ít.

Cây Bồ Đề kết trái rất chậm, nhưng lá cây mọc lại rất nhanh, dù có bị hái trụi, ngàn năm là có thể mọc lại.

Linh Sơn còn luyện chế ra pháp bảo đi kèm với Bồ Đề hương là Lưu Ly Trản, Lưu Ly Trản này chỉ là Tiên Thiên Hạ Phẩm Linh Bảo, Linh Sơn lại bán với giá của Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Không mua Lưu Ly Trản, Linh Sơn sẽ không bán Bồ Đề hương, các đại lão đều chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, dù sao hiệu quả của Bồ Đề hương thật sự không tệ.

Mà pháp bảo Tam Muội Thần Sa của Hoàng Phong Quái, chính là dùng tro của Bồ Đề hương tạo ra, thậm chí không thể xem là pháp bảo.

Nhưng tro Bồ Đề hương này uy lực không nhỏ, chuyên làm hỏng mắt người khác, Tam Muội Thần Phong kết hợp với tro Bồ Đề hương, như hổ thêm cánh, thường có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Cho nên, Hoàng Phong Quái đặt cho tro Bồ Đề hương một cái tên cao sang là Tam Muội Thần Sa.

Tôn Ngộ Không thu lại tro Bồ Đề hương, cứu được Đường Tăng, một mồi lửa đốt trụi Hoàng Phong Động.

Thiên Đình.

Chư thần quần tiên thấy nguyên thần của Hoàng Phong Quái từ Hoàng Phong Động chạy ra, đều sắc mặt biến đổi.

Hoàng Phong Quái đã thiết lập cấm chế trong động, Hạo Thiên Kính không chiếu vào được, họ không biết trong động đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không quan trọng nữa, Hoàng Phong Quái đã bị đánh chạy, kiếp nạn Hoàng Phong Lĩnh này xem như bỏ.

"Bây giờ làm sao?" Sắc mặt Phục Hy khó coi, quả nhiên dự cảm của hắn là đúng, sắp xảy ra chuyện.

May mà nguyên thần của Hoàng Phong Quái chạy thoát, nếu không thì thật sự là lỗ nặng, lỗ đến tận nhà bà ngoại.

"Ta làm sao biết!" Sắc mặt Quan Âm còn khó coi hơn, kiếp nạn này lại hỏng rồi, Linh Sơn lại không kiếm được công đức, Linh Cát Bồ Tát còn đang đợi, y cũng không biết phải nói sao với Linh Cát Bồ Tát.

Ngọc Đế và những người khác thì lại không liên quan đến mình thì không quan tâm, dù sao kiếp nạn này cũng không liên quan đến Thiên Đình.

Hai kiếp nạn đầu đều hỏng, đều không liên quan đến Thiên Đình, thật là may mắn.

"Đầu óc con khỉ này sao đột nhiên thông minh ra vậy, đối đầu trực diện, chắc chắn không phải là đối thủ của Hoàng Phong Quái, không ngờ con khỉ này lại dùng kế." Phục Hy mặt không đỏ tim không đập đổ trách nhiệm.

Ngọc Đế và những người khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy, đều là một đám cáo già, không liên quan đến mình thì không quan tâm, không đắc tội với ai.

Quan Âm tức giận, trước đó để cho chắc chắn, y đã đích thân đi xem Hoàng Phong Quái, cảm thấy khả thi, đã đích thân chấp nhận.

Lúc này muốn đổ hết tội lên đầu Yêu tộc, thật sự không được.

"Hai mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan, ta có thể cho các ngươi một kế sách giải quyết chuyện này." Dương Tiễn đột nhiên lên tiếng.

Quan Âm và Phục Hy nghi hoặc nhìn Dương Tiễn, đã như vậy rồi, còn giải quyết thế nào.

"Hoàng Phong Quái chạy rồi, chứ không phải chết, cũng không bị thu phục, sau này dưỡng thương xong, quay lại tìm phiền phức, kiếp nạn này chẳng phải là chưa xong sao." Dương Tiễn nói.

Lời này vừa ra, ánh mắt mọi người sáng lên.

"Đúng vậy, Hoàng Phong Quái chưa chết, ta đi giúp hắn tái tạo thân thể." Phục Hy không vui, đúng là người trong cuộc thì u mê.

"Kim đan!" Dương Tiễn trực tiếp rút Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chặn Phục Hy lại.

Mí mắt chư thần giật giật, dám uy hiếp Phục Hy như vậy, cũng chỉ có Kim Ô môn hạ.

Có một vị Tư Pháp Thiên Thần bá đạo, không chịu thỏa hiệp như vậy, thật sự không phải là chuyện tốt, sau này ngày tháng khó khăn rồi.

Phục Hy trong lòng rất không vui, hắn và Tam Kim Ô cùng một thế hệ, Dương Tiễn nhỏ hơn hai thế hệ, lại không nể mặt hắn như vậy, nhưng hắn lại không thể nổi giận, dù sao người ta thật sự đã đưa ra cách giải quyết.

Chương 275

“Hoàng Phong Quái ngươi cũng đã chấp nhận, ai cũng không ngờ Tôn Hầu Tử sẽ dùng kế, không thể trách ai, mỗi người một nửa.” Phục Hy nhìn Quan Âm.

Quan Âm tức giận, không được gì, còn phải mất mười viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Nhưng nếu Phục Hy không để Hoàng Phong Quái ra, kiếp nạn này, Linh Sơn thật sự không được gì.

Lập tức không tình nguyện lấy ra mười viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Hạ giới.

Trư Bát Giới nhìn Tôn Ngộ Không không còn động tĩnh, đương nhiên biết Tôn Ngộ Không đã nguyên thần xuất khiếu, để trả thù Tôn Ngộ Không trước đó đã ra tay ác với hắn, cố ý giả vờ hồ đồ.

“Hầu ca ơi, ngươi chết thảm quá...” Trư Bát Giới vừa khóc lóc, vừa đào hố, định chôn sống thân thể của Tôn Ngộ Không.

Nếu không phải Tiểu Bạch Long ngăn cản, thật sự đã bị chôn rồi.

“Ngươi cái đồ ngốc này, không đi cứu sư phụ, còn ở sau lưng hại lão Tôn, muốn ăn đòn hả.” Nhìn thân thể đã bị chôn một nửa, Tôn Ngộ Không nguyên thần nhập vào thể xác, tức giận đuổi đánh Trư Bát Giới một trận.

“Sư phụ, ngài mau quản Hầu ca đi, hắn lại bắt nạt con.” Trư Bát Giới chạy vòng quanh Đường Tăng.

“Ngươi đáng đánh.” Đường Tăng tức giận mắng một câu, ngươi còn không nghĩ đến việc đi cứu ta, còn muốn ta che chở cho ngươi

sao.

Trư Bát Giới cuối cùng vẫn bị đánh một trận, uất ức vỗ mông Tiểu Bạch Long xả giận: "Đều tại ngươi lắm chuyện, nếu không ta đã sớm chôn Bật Mã Ôn rồi." Ba thầy trò cộng một con ngựa, vừa đi vừa đùa giỡn tiếp tục lên đường.

Thiên Đình, Quan Âm nhíu mày, cảm thấy Tôn Ngộ Không trông có vẻ nghe lời, nhưng thực tế có chút khó kiểm soát, vì vậy liền xuống hạ giới, nhân lúc Tôn Ngộ Không đi hóa duyên, Trư Bát Giới lười biếng, đưa cho Đường Tăng cái kim cô để khống chế Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không trở về, Trư Bát Giới lén lút kéo Tôn Ngộ Không sang một bên, giơ tay bố trí cấm chế: "Hầu ca, lúc trước Bồ Tát đến, đưa cho sư phụ một cái kim cô, đội lên đầu ngươi, dù ngươi có đầu đồng não sắt cũng phải ngoan ngoãn nghe lời." Tôn Ngộ Không ngạc nhiên nhìn Trư Bát Giới, không ngờ con lợn ngốc này lại nói cho hắn biết, con lợn ngốc này không phải luôn hại hắn sao.

"Nhìn cái gì mà nhìn, chúng ta đều là những kẻ cùng khổ." Trư Bát Giới không cam lòng quay đi, hắn bị đánh xuống trần gian biến thành trư yêu, Tôn Ngộ Không bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, ai cũng không dễ dàng.

Ban đầu biết tin Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, hắn đã rất mong Tôn Ngộ Không thật sự đuổi được Ngọc Đế xuống đài.

Nhưng hắn cũng biết là không thể, tất cả mọi người đều đang đùa giỡn với con khỉ, nếu thật sự ra tay, thần tiên có thể vào Lăng Tiêu Bảo Điện, ai mà không trị được Tôn Ngộ Không.

Nghe lời của Trư Bát Giới, ánh mắt Tôn Ngộ Không cũng trở nên dịu dàng, năm trăm năm qua đi, con lợn ngốc này gặp nạn, quả thật đã thay đổi rất nhiều, đúng là giống hệt con lợn miệng tiện lòng tốt trong kịch bản vận mệnh mà sư tôn đưa cho hắn.

Con lợn ngốc này đầy tật xấu, lười biếng, tham ăn, nhưng lại là một người đáng để kết giao.

"Trước tiên xem sư phụ sẽ làm gì." Tôn Ngộ Không khẽ thở dài, nếu Đường Tăng còn đội kim cô cho hắn, vậy thì ai cũng đừng mong sống yên ổn.

"Chúng ta chỉ là công cụ bảo vệ hòa thượng đó đi về phía tây, chư Phật ở Linh Sơn đều không phải người tốt, ai cũng âm hiểm, nói không chừng đến lúc đó sẽ cướp hết công đức của chúng ta, ngươi liều mạng làm gì." Trư Bát Giới lẩm bẩm một câu.

Tôn Ngộ Không nhìn sâu vào Trư Bát Giới, thảo nào gã này lười biếng tham ăn, hóa ra là đã nhìn thấu.

"Trước tiên cứ xem, nếu ngài ấy lừa ta đội kim cô, chúng ta cùng nhau ăn hại, chúng ta chính là phế vật, ai cũng đánh không lại." Tôn Ngộ Không nói.

"Đồ ngốc, còn nhớ đến hòa thượng kia, nếu không phải vì hắn, ngươi cũng sẽ không bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn." Trư Bát Giới lẩm bẩm một câu, bước đi, cũng không dám nói nhiều.

"Các ngươi nói Đường Tăng sẽ đội kim cô cho ai?" Lạc Hà Thôn, giọng nói của Lăng Tiêu vang lên trong thức hải.

"Khó nói, Đường Tăng không biết thân phận của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không năng lực mạnh nhất, nhưng lại tận tâm tận lực, Trư Bát Giới gian xảo nhất, nhưng chỉ nghĩ đến lười biếng, không có gì uy hiếp." La Hầu nói.

"Vậy còn Quyển Liêm Đại tướng thì sao, Ma Tổ hình như có chuyện giấu diếm." Lăng Tiêu nói với vẻ trêu chọc.

Sắc mặt La Hầu biến đổi, rồi lườm Quỷ Đạo Chi Chủ một cái, chắc chắn là gã này lại phản bội hắn.

“Không sai, Kim Thiền Tử chín kiếp luân hồi, kiếp thứ chín, lúc chúng ta đi cướp thi thể Kim Thiền Tử, ta đã cảm nhận được một tia khí tức tai ách gần Lưu Sa Hà.” “Tai Ách đã trở về, có lẽ Quyển Liêm Đại tướng đã ngầm đầu quân cho Tai Ách.” Không giấu được nữa, La Hầu nói hết ra.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ở cùng nhau vô tận năm tháng, đặc biệt là những Ma Thần đỉnh cấp như họ, thường xuyên giao thủ, quá quen thuộc với nhau, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Tai Ách, Quỷ Đạo Chi Chủ khả năng cao cũng có thể.

Chắc chắn là Quỷ Đạo Chi Chủ đã ngầm thông báo cho Lăng Tiêu, đồ ngốc này, thật sự đã coi Lăng Tiêu là chủ, khuất phục trước một hậu bối, mất hết mặt mũi của Hỗn Độn Ma Thần.

“Ngươi đừng lườm ta, là ta nói, chúng ta theo đuổi những thứ khác nhau, hợp tác với Lăng Tiêu, đối với ta có lợi hơn, ngươi đã như vậy rồi, còn dã tâm không chết.” Quỷ Đạo Chi Chủ chán ghét nói.

“Bản tọa đường đường là Sát Lục Ma Thần, tuyệt đối không khuất phục.” La Hầu quật cường nói.

“Thôi đi, ngươi chỉ là một luồng nguyên thần của La Hầu, đã bị La Hầu vứt bỏ, còn tự cho mình là nhân vật.” Quỷ Đạo Chi Chủ chán ghét nói.

“Hừ, bản tọa chỉ là bị thương quá nặng, cắt đứt liên kết với bản thể, mỗi người một chí, bản tọa ít nhất còn có Tai Ách làm trợ thủ.” “Các ngươi không giúp ta, Tai Ách nhất định sẽ giúp, đợi bản tọa dung hợp với Ma đạo, bản tọa chưa chắc đã thua bản thể.” La Hầu không vui nói.

“La Hầu chính là La Hầu, dù chỉ là một luồng tàn hồn cũng dã tâm ngút trời, hợp đạo cần thời gian rất dài, ngươi nghĩ Hồng Quân sẽ cho ngươi cơ hội hợp đạo sao?” Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu.

“Chỉ cần các ngươi yểm hộ bản tọa, bản tọa nhất định sẽ thành công.” La Hầu không chịu khuất phục.

“Tiểu tử, bản tọa thành công, ngươi cũng có thêm một trợ thủ, hà cớ gì mà không làm, những Hỗn Độn Ma Thần chưa chết kia, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến Hồng Hoang.” La Hầu dụ dỗ Lăng Tiêu.

“Các ngươi nói Hồng Quân bây giờ thực lực thế nào?” Lăng Tiêu nói.

“Khó nói, Hồng Quân bây giờ hợp đạo với Thiên Đạo, đi trên con đường mà chưa ai từng đi, căn nguyên thế nào, e rằng chính Hồng Quân cũng không biết, lại thêm Hồng Quân có trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp, thật sự khó đánh giá.” Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu nói.

“Chưa đến mười vạn năm, Hồng Quân giỏi lắm là hợp đạo tam trọng, Bàn Cổ năm xưa cũng chỉ đến thế, tuy nhiên, mỗi trọng của Hợp Đạo cảnh thực lực đều chênh lệch một trời một vực.” “Nếu Hồng Quân đạt đến hợp đạo tam trọng, dù Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều hợp đạo thành công, ba huynh đệ các ngươi liên thủ cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Hồng Quân.” “Thánh Nhân cảnh, mỗi trọng cần tham ngộ mười đạo pháp tắc, mà Hợp Đạo cảnh, mỗi trọng cần tham ngộ một trăm đạo pháp tắc, nói cách khác, giữa mỗi trọng của Hợp Đạo cảnh tồn tại chênh lệch của cả một Thánh Nhân cảnh.” La Hầu nói.

“Thật là phiền phức, nếu có thể cướp được Tạo Hóa Ngọc Điệp thì tốt rồi.” Lăng Tiêu cảm thán, Tạo Hóa Ngọc Điệp hỗ trợ tu luyện quá lớn.

“Ngươi giúp bản tọa dung hợp Ma đạo, bản tọa giúp ngươi đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, thế nào?” La Hầu nhân cơ hội dụ dỗ.

“Nếu có thể cướp được, ngươi sẽ cho ta sao?” Lăng Tiêu chán ghét bĩu môi.

“Chúng ta có thể hợp tác, Tạo Hóa Ngọc Điệp ai cũng cần, có thể cho ngươi, nhưng ngươi phải lấy ra, mọi người cùng hưởng, một mình ngươi dùng cũng là dùng, mọi người cùng dùng cũng không ảnh hưởng đến ngươi.” “Bản tọa có thể thuyết phục Tai Ách liên thủ, chúng ta cùng nhau thề trước Đại Đạo.” La Hầu nói.

Lăng Tiêu híp mắt, phát thệ trước Đại Đạo, La Hầu lần này là thật.

Mọi người cùng dùng cũng không có gì, dù sao ba huynh đệ họ có dùng là được.

“Có thể thì có thể, tuy nhiên, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện, mở ra Ma vực, Ma tộc chỉ được ở trong Ma vực, đừng ra ngoài gây họa cho sinh linh Hồng Hoang.” “Dù sao chúng ta cũng là người bản địa của Hồng Hoang, vẫn có tình cảm với Hồng Hoang, không dung túng ngươi gây họa.” Lăng Tiêu nói.

“Được.” La Hầu không chút do dự đồng ý.

Hiện nay hắn đang kẹt ở Thánh Nhân ngũ trọng thiên, chỉ có dung hợp Ma đạo, mới có thể đột phá cực hạn, tiến thêm một bước.

So với việc tiến thêm một bước, bị Lăng Tiêu hạn chế không là gì.

“Thực ra ta cũng rất tò mò, Ma Tổ La Hầu và Sát Lục Ma Thần La Hầu, ai mạnh hơn.” Quỷ Đạo Chi Chủ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Ma Tổ La Hầu vì bị thương quá nặng, cắt đứt liên kết với bản thể, đã trở thành một cá thể độc lập, tu đến Thánh Nhân ngũ trọng thiên đã là cực hạn, căn nguyên chỉ đến thế.

Nhưng dung hợp Ma đạo, liền có thể đột phá cực hạn, nâng cao giới hạn, có lẽ căn nguyên sẽ không thua kém bản thể.

Hai La Hầu đánh nhau, diễn ra một màn thật giả La Hầu, chắc

chắn rất thú vị.

“Bản tọa bây giờ không có pháp bảo gì, Khai Thiên Chi Chủ, Diệt Đạo Thương đều không bị hủy, có lẽ bản thể đã tìm được.” La Hầu có chút chán nản.

Diệt Đạo Thương, một trong mười Hỗn Độn Linh Bảo mạnh nhất, pháp bảo cộng sinh của La Hầu, sinh ra để sát lục.

Thí Thần Thương chính là vật thay thế cho Diệt Đạo Thương mà La Hầu tìm được, nhưng so với Diệt Đạo Thương chắc chắn kém xa.

“Đừng hoảng, Hồng Quân trong tay không thiếu pháp bảo, không có pháp bảo, có thể đi tìm Hồng Quân cướp.” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

Chương 276

"Có lý, thời thượng cổ, gã đó là người đầu tiên xuất thế, thu thập không biết bao nhiêu pháp bảo, sau này lại thiết kế đoạt đi pháp bảo của Âm Dương, Càn Khôn." "Hiện nay lộ ra Hỗn Độn Linh Bảo có Âm Dương Luyện Thiên Lô, Càn Khôn Hồng Mông Xích, Hồng Mông Ngũ Hành Sơn." La Hầu tán thành gật đầu.

Nói đến đây, La Hầu chuyển lời: "Tiểu tử, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ cùng một nguồn gốc, có lẽ ngươi có thể thử dung hợp, một khi thành công, chắc chắn là một món Hỗn Độn Linh Bảo không tầm thường, còn có năm tòa liên đài cũng có thể thử." "Được, đợi đại ca và nhị ca ta trở về có thể thử, nếu thành công, lại tính đến năm tòa liên đài." Lăng Tiêu gật đầu.

Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, sau khi đến Hợp Đạo cảnh, thật sự có chút không đủ dùng.

Liên đài không dễ lấy, đặc biệt là Diệt Thế Hắc Liên ở trong tay Hồng Quân, Công Đức Kim Liên bị Văn Đạo Nhân hút đi ba phẩm, chắc chắn ảnh hưởng rất lớn.

"Diệt Thế Hắc Liên bị Hồng Quân cướp đi, năm tòa thập nhị phẩm liên đài đều ở trong Hồng Hoang, e rằng Hồng Quân cũng sẽ nảy sinh ý đồ." Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Công Đức Kim Liên còn có thể khôi phục đến thập nhị phẩm không?" Lăng Tiêu híp mắt nói.

"Có thể, tác dụng của công đức rất nhiều, có thể dùng để sửa chữa pháp bảo, Phật đạo hồi sinh, giáng xuống lượng lớn công đức, đủ để Công Đức Kim Liên khôi phục đến thập nhị phẩm." "Xem ra ngươi cũng rất hiểu Hồng Quân, tính cách Hồng Quân cẩn thận,

không làm chuyện bứt dây động rừng, trước khi Công Đức Kim Liên khôi phục sẽ không động thủ." "Hơn nữa, Nghiệp Hỏa Hồng Liên ở trong tay Minh Hà, Hồng Quân không biết Minh Hà ở đâu." La Hầu lập tức hiểu ý của Lăng Tiêu.

Là đối thủ không đội trời chung, người hiểu Hồng Quân nhất không ai khác ngoài hắn.

"Những chuyện này sau này hãy nói, trước tiên xem kịch đã." Lăng Tiêu cười cười, vừa nghe Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ tường thuật, vừa tế luyện pháp bảo, thông qua Hỗn Độn Thời Thần Chung tham ngộ thời gian pháp tắc.

Bên kia.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đều cố ý quan sát Đường Tăng, xem Đường Tăng có lấy kim cô ra hại họ không.

Mà Đường Tăng luôn không có động tĩnh gì, ngay lúc họ nghỉ ngơi xong, chuẩn bị lên đường, lại thấy Đường Tăng ném kim cô vào trong khe suối.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, rõ ràng Đường Tăng không muốn hại họ.

Trên trời, Quan Âm nhìn cảnh này, mặt đen sì, Đường Tăng đây là đang tát vào mặt y.

Nhưng y lại không thể xuống dạy dỗ Đường Tăng, chọc giận Đường Tăng, ngài ấy quay về Đại Đường, không đi Tây hành thỉnh kinh nữa, thì thật sự xong đời.

"Sư phụ, ngài làm rơi đồ rồi." Tôn Ngộ Không chạy qua, nhặt kim cô lại.

"Đây là Bồ Tát đưa ta dùng để hạn chế ngươi, nhưng vi sư thấy không cần, vi sư tin ngươi." Đường Tăng trực tiếp bán đứng Quan

Âm.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới sững sờ, đều không ngờ Đường Tăng sẽ nói ra.

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, trước đó ở nhà nông, bị hắn kích động một lần, Đường Tăng dường như đã thay đổi rất nhiều.

"Sư phụ, dù sao đây cũng là một bảo bối, trên đường đi chúng ta chắc chắn sẽ gặp những yêu quái khác, chúng ta có thể dùng kim cô để trị những yêu quái đó." Tôn Ngộ Không ghé vào tai Đường Tăng.

"Ừ, vẫn là Ngộ Không nghĩ chu toàn." Đường Tăng lập tức đồng ý.

Trải qua chuyện này, tình cảm của ba thầy trò ngược lại tốt hơn rất nhiều, tiếp tục đi về phía tây.

Ngày hôm đó, ba thầy trò đến Lưu Sa Hà.

"Thiên Bồng." Quyển Liêm Đại tướng cảm nhận được khí tức của Thiên Bồng Nguyên soái, từ trong sông lao ra tấn công Trư Bát Giới, hắn không nghi ngờ gì là hận Thiên Bồng, hắn luôn cảm thấy, nếu không phải Thiên Bồng, hắn cũng sẽ không bất cẩn làm vỡ Lưu Ly Trản.

Theo Ngọc Đế nhiều năm như vậy, nhưng Ngọc Đế lại lạnh lùng vô tình như thế, vì một cái Lưu Ly Trản mà muốn giết hắn.

Hắn hận Ngọc Đế, hận Thiên Đình, càng hận Thiên Bồng.

"Quyển Liêm, ngươi phát điên gì vậy." Trư Bát Giới cũng cảm nhận được khí tức của Quyển Liêm, sau này hắn cũng nghe nói, Quyển Liêm làm vỡ Lưu Ly Trản, bị Ngọc Đế đánh xuống trần gian, nhưng làm sao lại làm vỡ Lưu Ly Trản, hắn không biết.

"Đều tại ngươi, nếu không phải ngươi trêu ghẹo Hằng Nga tiên

tử, Ngọc Đế nổi giận, ta sao lại bị đánh xuống trần gian." "Ngươi cái đồ đầu heo, đầu heo, ngươi như vậy mà còn nhớ Hằng Nga tiên tử, sao không soi lại mình đi." "..." Quyển Liêm Đại tướng vừa mắng vừa ra tay, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào mạng của Trư Bát Giới.

Lấy Hằng Nga tiên tử ra mắng, lần này đã chọc giận Trư Bát Giới, cũng ra tay ác.

Quyển Liêm Đại tướng ban đầu tốt hơn Trư Bát Giới rất nhiều, nhưng cũng bị thương rất nặng, không có pháp thuật giao chiến của Trư Bát Giới, bây giờ mới hồi phục đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Tu vi không bằng Trư Bát Giới, pháp bảo cũng không bằng Trư Bát Giới, không lâu sau, Quyển Liêm Đại tướng không trụ nổi, chui xuống Lưu Sa Hà.

Nhưng Trư Bát Giới từng là người quản lý Thiên Hà Thủy quân, cũng là cao thủ chơi nước, theo xuống Lưu Sa Hà, hai người đại chiến trong Lưu Sa Hà.

Dư chấn lan rộng, đất rung núi chuyển, nước sông cuồn cuộn, sóng nước cuộn cao trăm trượng.

Hai người đều là cao thủ khống chế nước, tụ nước thành rồng, tấn công đối phương.

Cũng may Hồng Hoang bây giờ được tiên thiên linh khí nuôi dưỡng, ngày càng ổn định, cũng có thể hiểu là mật độ tăng lên, sông núi đều kiên cố hơn rất nhiều.

Nếu không bị hai người đánh như vậy, Lưu Sa Hà cũng phải phế.

Tôn Ngộ Không bảo vệ Đường Tăng lùi lại, không có ý định ra tay giúp Trư Bát Giới, anh em tốt là phải hại nhau.

"Đồ ngốc, Hằng Nga tiên tử nói không chừng đang trên trời nhìn ngươi đó, thua rồi xem ngươi còn mặt mũi nào gặp Hằng Nga tiên

tử.” Tôn Ngộ Không cười quái dị kích động Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới đối với Hằng Nga không nghi ngờ gì là tình yêu thật sự, bị Tôn Ngộ Không kích động, lập tức bùng nổ, rất nhanh đã đánh bại Quyển Liêm Đại tướng.

“Quyển Liêm, ngươi phát điên gì vậy, ngươi bị đánh xuống trần gian liên quan gì đến ta?” Trư Bát Giới không trực tiếp lấy mạng Quyển Liêm, dù sao cũng là người quen cũ.

“Đều là ngươi, nếu không phải ngươi chọc giận Ngọc Đế, Ngọc Đế sao lại vì ta làm vỡ Lưu Ly Trản mà đánh ta xuống trần gian, là ngươi liên lụy ta.” Quyển Liêm phẫn hận trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

“Quyển Liêm, Lão Tôn phải nói ngươi hai câu, ngươi nói có lý, nhưng lại không phải Bát Giới bảo ngươi làm vỡ Lưu Ly Trản, nếu ngươi không làm vỡ Lưu Ly Trản, Ngọc Đế sao lại trút giận lên ngươi.” Tôn Ngộ Không nhảy qua.

“Nếu hắn không chọc giận bệ hạ, không bị Tư Pháp Thiên Thần giết, ta cũng sẽ không bị dọa sợ, không run tay, cũng sẽ không làm vỡ Lưu Ly Trản.” Quyển Liêm cố chấp nói, nhưng khí thế rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

“Nhổ vào, Nhị Lang Thần giết ta, ngươi sợ cái gì, lão Trư ta dù bị giết cũng không sợ, nói cho cùng là do tâm tính của ngươi không tốt.” Trư Bát Giới chán ghét nhổ một bãi nước bọt.

Ban đầu bị Dương Tiễn giết, hắn cảm thấy rất mất mặt, nhưng Quyển Liêm còn mất mặt hơn, lập tức, trong lòng hắn cũng cân bằng hơn rất nhiều.

Bị Trư Bát Giới nói như vậy, Quyển Liêm có lửa mà không phát ra được, chán nản ngồi xuống đất.

Lúc này, Quan Âm đến.

"Quyển Liêm Đại tướng, Ngọc Đế niệm tình ngươi theo ngài ấy nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, quyết định cho ngươi một cơ hội nữa." "Ban đầu thời Phong Thần lượng kiếp, ngươi vốn là một thiên tướng bình thường, do cơ duyên xảo hợp hấp thu thánh huyết của Chuẩn Đề, căn nguyên đại tăng, mới có thể tu thành Đại La, trở thành Quyển Liêm Đại tướng." "Ngươi hấp thu thánh huyết của Phật Chủ, có duyên với Phật, ngươi bảo vệ người thỉnh kinh đi về phía tây cầu lấy chân kinh, đến lúc đó sẽ có công đức gia thân, tu thành chính quả." Quan Âm một tràng lừa gạt.

"Tạ Bồ Tát, Quyển Liêm nguyện ý." Quyển Liêm lập tức quỳ xuống, đồng ý rất nhanh.

Lông tóc của Quyển Liêm quá rậm rạp, Đường Tăng giúp Quyển Liêm cạo đầu, lấy tên là Sa Ngộ Tịnh.

Từ đó, đội thỉnh kinh đã đủ.

"Bồ Tát, tại sao lại dùng kim cô hại lão Tôn, lão Tôn tận tâm tận lực bảo vệ sư phụ, Bồ Tát tại sao lại đối xử với lão Tôn như vậy." Lúc này, Tôn Ngộ Không cầm kim cô chất vấn Quan Âm.

Quan Âm hận rèn sắt không thành thép nhìn Đường Tăng một cái, gã này thật sự thiếu não, y một lòng tốt, lại bị đâm sau lưng.

Đối mặt với câu hỏi của Tôn Ngộ Không, y nhất thời không phản bác lại được, suốt chặng đường này, Tôn Ngộ Không thật sự tận tâm tận lực, không tìm ra được một chút sai sót nào.

Y không thể nói là vì Tôn Ngộ Không có chút vượt khỏi tầm kiểm soát, cướp đi công đức của y và Linh Cát Bồ Tát, họ rất không vui được.

"Ngộ Không đừng hiểu lầm, bần tăng tự biết ngươi suốt đường đi

tận tâm tận lực, bần tăng chỉ là thử xem Phật tâm của Tam Tạng có viên mãn hay không, có la mắng đồ đệ hay không." Quan Âm phản ứng rất nhanh, lập tức tìm được một cái cớ.

"Vậy tại sao ngài lại lấy ta ra thử, tại sao không lấy Bát Giới ra thử?" Tôn Ngộ Không phẫn nộ nói.

"Bật Mã Ôn, lão Trư ta tốt bụng nói cho ngươi, ngươi lại đối xử với lão Trư ta như vậy, con khỉ thối." Trư Bát Giới đại nộ, giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lên đánh Tôn Ngộ Không.

"Đồ đầu heo không biết sống chết, còn dám động thủ với lão Tôn." Tôn Ngộ Không rút Như Ý Kim Cô Bổng, hai người đại chiến.

Chương 277

Quan Âm đau đầu, sao lại nội bộ lục đục thế này.

Sa Ngộ Tịnh nhìn đến ngây người, ngược lại Đường Tăng dường như đã nhìn ra điều gì, mặt mày bình tĩnh, cũng không đi khuyên can.

Hai người từ dưới đất đánh lên trời, lại từ trên trời đánh xuống đất, Trư Bát Giới bị một gậy, chạy đến bên cạnh Quan Âm khóc lóc: "Bồ Tát, con khỉ kia khinh người quá đáng, ngài cũng thấy rồi, có nó không có ta, lão Trư ta cũng không muốn thành Phật nữa, về Cao Lão Trang." "Hừ, không đi thì không đi, yêm về Hoa Quả Sơn đây." Tôn Ngộ Không lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó, hai người mỗi người một ngả, rời đi.

Quan Âm đứng hình tại chỗ.

Trên Thiên Đình, một đám đại lão xem mà khoái chí.

"Sao ta lại cảm thấy Tôn hầu tử và Thiên Bồng Nguyên soái đang cố tình diễn kịch nhỉ?" Na Tra nói.

"Ha ha, Tam thái tử cũng nhìn ra rồi, vậy chắc chắn là cố ý diễn kịch, Quan Âm đã cho họ cái cớ để diễn." "Bất kể thế nào, là Quan Âm gây ra nội bộ lục đục, họ có lý do không quay lại, mục đích à, tự nhiên là muốn đòi Quan Âm chỗ tốt." "Hai người không về, Tây hành làm sao đi tiếp được, Quan Âm dù biết rõ Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đang gài bẫy mình, cũng không thể không đi mời hai người về." Thái Bạch Kim Tinh cười ha hả giải thích.

"Ha ha, hai người này trước kia ở Thiên Đình rất không hợp nhau, không ngờ bây giờ lại ăn ý đến vậy." "Quan Âm cũng thật là, không có chuyện lại đi gây chuyện, tự tìm phiền phức cho mình." "..." Các

đại lão đều hả hê, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, dù sao người chịu thiệt cũng không phải là họ.

Quan Âm dĩ nhiên cũng đã nghĩ thông suốt mấu chốt, hận không thể tự tát mình một cái, nhưng hầu tử quả thực có chút không chịu khống chế, bà ta với tư cách là người phụ trách thỉnh kinh, tặng Kim Cô cũng không sai.

Đường Tăng mới là thủ phạm chính, đâm sau lưng bà ta, bà ta có nỗi khổ mà không nói ra được, thật tức chết đi được.

Tức thì sao chứ, Tây hành không thể trì hoãn.

Thế là, Quan Âm ấm ức đi mời người.

Tóm lại là lúc Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới quay về thì cười ha hả, hai người còn mặt dày mày dạn lại gần hỏi nhau đã đòi được thứ gì.

"Ta đòi được năm mươi giọt Tiên Thiên Nhâm Thủy, chắc là đủ để lão Trư ta trong thời gian ngắn hồi phục đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong." "Yêm đòi được Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo Thất Tinh Kiếm." Cả hai đều có được thứ mình muốn, vô cùng đắc ý.

Sa Ngộ Tịnh lúc này cũng đã phản ứng lại, vẻ mặt đầy oán giận nhìn Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, như thể đang tố cáo hai người không rủ mình cùng chơi.

Dọn dẹp một phen, tiếp tục lên đường, Trư Bát Giới vừa đi vừa phân tâm hấp thu Tiên Thiên Nhâm Thủy tu luyện.

Tiên Thiên Nhâm Thủy ẩn chứa lực tạo hóa, vừa hay có thể giúp hắn hồi phục nguyên thần.

Tôn Ngộ Không thì vừa đi vừa phân tâm tế luyện Thất Tinh Kiếm.

Thất Tinh Kiếm, Hồng Quân ban cho Lão Tử, sau này bị ba con

Kim Ô cướp đi, rồi lại được ba con Kim Ô ban cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu không dùng đến mấy, sau này đem đến Linh Sơn đổi Bồ Đề Hương, cuối cùng lưu lạc đến tay Quan Âm.

Bồ Đề Hương chắc chắn không bằng Ngộ Đạo Trà, nhưng Ngộ Đạo Trà quá ít, quá quý giá, phải dùng tiết kiệm một chút.

Sa Ngộ Tịnh ngoan ngoãn gánh hành lý theo sau, vẻ mặt oán giận nhìn hai người.

Nếu hai người kéo hắn xuống nước, rủ hắn chơi cùng, hắn chắc chắn cũng có thể moi được thứ tốt từ tay Quan Âm.

Đường Tăng nhìn ra tâm tư của Sa Ngộ Tịnh, bực bội nói một câu: "Ngộ Tịnh đừng nghĩ nữa, lúc Bồ Tát ban Kim Cô, ngươi không có ở đó." Sa Ngộ Tịnh mặt mày buồn bã, nhưng cũng không thể phản bác, chỉ đành ngưỡng mộ.

Lạc Hà Thôn.

"Đường Tăng coi như là Ma Tổ, Sa Ngộ Tịnh là Tai Ách Ma Thần, Tôn Ngộ Không là ta, Bạch Long Mã là Long tộc, kết quả sạch sẽ nhất lại là Trư Bát Giới." Lăng Tiêu buồn cười nói.

"Trư Bát Giới cũng chưa chắc đã sạch sẽ, năm xưa chỉ còn lại một luồng nguyên thần, bị đầu thai vào lợn, trong vòng năm trăm năm ngắn ngủi đã hồi phục đến mức này, bản tọa năm đó dùng Tam Quang Thần Thủy cũng chỉ đến thế mà thôi." La Hầu nói.

"Ồ, thú vị đấy, Ma Tổ cho rằng sau lưng Trư Bát Giới là ai?" Lăng Tiêu nheo mắt lại.

Bốn thầy trò Tây hành, tất cả đều thoát khỏi sự kiểm soát của Linh Sơn, điều này thật thú vị.

"Không biết, dù sao kẻ muốn chiếm lợi từ Linh Sơn, lợi dụng Tây

Du lượng kiếp để mưu lợi thì nhiều vô kể." "Phượng tộc Niết Bàn Thần Hỏa có thể giúp phục hồi nguyên thần, có lẽ là do hai tên đồ đệ ngoan của ngươi giở trò." La Hầu lắc đầu, chưa từng tiếp xúc với Trư Bát Giới, làm sao hắn biết được.

Lăng Tiêu không nói gì nữa, hắn nhớ kiếp nạn tiếp theo là Tứ Thánh Thí Thiền Tâm.

Quan Âm vừa mới thử, đã thử ra họa rồi, kiếp nạn này có lẽ sẽ bị dời lại sau.

Vậy thì, sẽ đổi thành kiếp nạn nào đây?

Hồng Hoang đã thay đổi, tình tiết Tây Du chắc chắn sẽ bị cải biến.

Theo diễn biến ban đầu, Tôn Ngộ Không cũng chỉ có tu vi Kim Tiên mà thôi, đám yêu quái cản đường đa phần cũng chỉ là Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng bây giờ, Tôn Ngộ Không đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nếu muốn, hắn có thể ngũ khí quy nhất, trực tiếp tăng vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Vì vậy, những kiếp nạn sau này, những yêu ma quỷ quái được sắp đặt, rất nhiều đều phải thay đổi.

Sau Tứ Thánh Thí Thiền Tâm là Ngũ Trang Quán trộm Nhân Sâm Quả, nhưng Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh, hơn nữa đã sớm dời khỏi Tây phương, kiếp nạn cũng bị Yêu tộc và Tam giáo bao thầu, chắc chắn cũng sẽ không có kiếp nạn này.

Tiếp theo là Tam Đả Bạch Cốt Tinh, Bạch Cốt Tinh không có bối cảnh, bây giờ còn tồn tại hay không cũng không biết.

Tình tiết tiếp theo, hắn thật sự không đoán được.

Vượt qua Lưu Sa Hà, liền đến địa phận Tây Ngưu Hạ Châu.

Chiều tối hôm đó, bốn thầy trò đi đến một ngọn núi, thấy một trang viên rất bề thế.

"Bữa tối hôm nay không cần lo rồi." Trư Bát Giới hưng phấn định đi gõ cửa.

Lợn trời sinh ham ăn, Trư Bát Giới đầu thai vào lợn, cũng kế thừa bản tính này.

Còn về háo sắc, đó là bản tính của Trư Bát Giới.

"Tên ngốc này, trong núi sâu hoang vắng lại xuất hiện một hộ gia đình như vậy, ngươi không thấy kỳ lạ sao?" Tôn Ngộ Không kéo Trư Bát Giới lại.

"Kỳ lạ cái gì, ăn no là quan trọng nhất." Trư Bát Giới không quan tâm, hắn biết chuyện Tây Du lượng kiếp, dù sao họ cũng không chết được, sợ cái gì.

Bình thường lười biếng thì thôi, bây giờ có đồ ăn, phải tích cực lên, mặc kệ sẽ xảy ra chuyện gì.

Lạc Hà Thôn.

"Là hậu duệ mới nổi của Yêu tộc, Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang." Thiên Lý Nhãn truyền hình trực tiếp.

"Các ngươi biết sao?" Lăng Tiêu mấy vạn năm nay không ở Hồng Hoang, đối với những hậu duệ mới nổi này hoàn toàn không biết.

"Nghe nói hai kẻ này là anh em cùng mẹ, nhưng đều xảy ra biến dị, trong vạn năm đã tự mình tu luyện đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong." "Lại thêm vạn năm tu luyện đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, suýt chút nữa hoa khai cửu phẩm, lục phẩm là thực, tam phẩm là hư, là đối tượng được Yêu tộc trọng điểm bồi dưỡng." Thuận Phong Nhĩ giới thiệu những gì mình biết.

“Ồ, suýt chút nữa hoa khai cửu phẩm, không tồi.” Lăng Tiêu gật đầu, cảnh giới Đại La, ngũ khí triều nguyên, tam hoa tụ đỉnh, Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhân hoa nở rộ; Đại La Kim Tiên hậu kỳ, địa hoa nở rộ; Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thiên hoa nở rộ, tam hoa tụ đỉnh.

Tam hoa tượng trưng cho tư chất, nhân hoa suýt chút nữa nở ra cửu phẩm, sau này nếu bồi dưỡng tốt căn nguyên, cuối cùng tam hoa tụ đỉnh, vẫn có khả năng nở ra cửu phẩm.

Tam hoa chia làm bốn cấp bậc: tam phẩm, lục phẩm, cửu phẩm, thập nhị phẩm.

Hồng Hoang từ xưa đến nay chưa có ai có thể hoa khai thập nhị phẩm, có thể hoa khai thập nhị phẩm, có lẽ chỉ có những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp nhất.

Nhưng Hỗn Độn Ma Thần vừa ra đời đã là Thánh Nhân, cũng không trải qua cảnh giới Đại La Kim Tiên, rốt cuộc có thể hoa khai thập nhị phẩm hay không, không ai biết, có lẽ hoa khai thập nhị phẩm chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Dù sao năm đó ba anh em họ, Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh,… đều là hoa khai cửu phẩm.

Chương 278

Năm xưa số người hoa khai cửu phẩm không ít, chính là đám ba ngàn khách hồng trần ở Tử Tiêu Cung, về sau càng ngày càng ít, đếm kỹ ra cũng chỉ có Huyền Đô, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ, Viên Hồng, Ngao Thương, Quy Linh Thánh Mẫu.

Tam Tiêu, Như Lai… chỉ là hoa khai lục phẩm rưỡi, cũng là suýt chút nữa nở ra cửu phẩm, nhưng cuối cùng vẫn không thể đột phá cực hạn.

Cho nên Ngân Nguyệt Thương Lang, Khiếu Nguyệt Thiên Lang này, tư chất tương đương với Tam Tiêu, Như Lai, quả thực không tồi.

Bên này, bản tính tham ăn của Trư Bát Giới bộc phát, mặc kệ Tôn Ngộ Không cản trở, gõ vang cửa lớn của trang viên.

Cửa lớn mở ra, một quản gia bước ra, thấy Trư Bát Giới có tướng mạo kỳ dị, nhưng không hề kinh ngạc, hỏi: "Ta là quản gia của Lãng phủ, vị quan nhân này có việc gì?" Trư Bát Giới lộn xộn hành lễ, ánh mắt mong chờ nhìn Lãng quản gia: "Chúng tôi là những người từ Đại Đường đến Tây Thiên bái Phật cầu kinh, đi ngang qua đây, trời đã tối, có thể xin tá túc một đêm, hóa duyên chút cơm chay không?" "Hóa ra là cao tăng đến Tây Thiên, mời các vị vào." Lãng quản gia vô cùng nhiệt tình.

Trư Bát Giới nghe vậy, vui mừng chạy thẳng vào trong trang viên.

"Bát Giới." Tôn Ngộ Không muốn ngăn cũng không ngăn được, nơi này yêu khí ngút trời, dưới Hỏa Nhãn Kim Tinh, mọi thứ đều không thể che giấu, đây đâu phải là trang viên gì, rõ ràng là động phủ yêu quái, Lãng quản gia kia rõ ràng là một con yêu sói.

“Sư phụ, không vào được đâu, đây là động phủ yêu quái.” Tôn Ngộ Không chặn Đường Tăng lại.

“Nhưng Bát Giới đã vào rồi, phải làm sao bây giờ?” Đường Tăng không hề nghi ngờ Tôn Ngộ Không, dù sao ông cũng là đại năng thượng cổ, dù bây giờ không có tu vi, nhưng cũng có thể cảm nhận được nơi này không ổn.

“Sư phụ, chúng ta đi trước, lát nữa con quay lại cứu Bát Giới.” Tôn Ngộ Không che chở Đường Tăng định rời đi.

Đúng lúc này, ảo ảnh trang viên tan biến, thay vào đó là cửa một hang động đen ngòm và vô số yêu sói, dẫn đầu là hai con sói vương một trắng một bạc.

Còn Trư Bát Giới, đã bị bắt rồi.

“Thấy Ngân Nguyệt đại vương và Thiên Lang đại vương của ta, còn không mau bái kiến.” Tên tiên phong sói hóa thành Lãng quản gia, kiêu ngạo quát mắng mấy người Đường Tăng.

“Ngươi chính là hòa thượng đi Tây Thiên thỉnh kinh, nghe nói ăn thịt ngươi có thể trường sinh bất lão.” “Đã đến rồi thì đừng đi nữa.” Ngân Nguyệt đại vương hai mắt đánh giá Đường Tăng.

“Yêu quái, ngươi đừng có kiêu ngạo, đại sư huynh của ta là Tề Thiên Đại Thánh đại náo Thiên Cung, mau mau thả ta ra, mang hết đồ ăn ngon lên đây hiếu kính Trư gia gia ngươi, nếu không lát nữa đại sư huynh của ta sẽ giết sạch các ngươi.” Trư Bát Giới giãy giụa la hét.

“Tề Thiên Đại Thánh?

Chẳng qua chỉ là một con khỉ lông không biết trời cao đất dày, bị Như Lai Phật Tổ đè dưới Ngũ Chỉ Sơn mà thôi.” Ngân Nguyệt đại vương khinh thường chế giễu.

“Tiểu yêu, lên, bắt tên hòa thượng đó, đại vương sẽ đưa các

ngươi cùng trường sinh bất lão.” Thiên Lang đại vương lên tiếng.

“Theo ta lên.” Lang tiên phong dẫn theo vô số yêu sói vây giết tới.

Tôn Ngộ Không và Sa Ngộ Tịnh không thể không ra tay, bảo vệ Đường Tăng vừa đánh vừa lui.

Ngân Nguyệt đại vương đột nhiên ra tay, hiện ra bản thể, một con Ngân Nguyệt Thương Lang uy phong, cao đến trăm trượng, hung hăng lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không phóng to Như Ý Kim Cô Bổng đập tới, bị móng vuốt của nó chặn đứng, ngược lại Tôn Ngộ Không bị chấn lùi lại liên tục.

Thiên Lang đại vương cũng ra tay, hiện ra bản thể Khiếu Nguyệt Thiên Lang, lao về phía Sa Ngộ Tịnh.

Sa Ngộ Tịnh không đỡ nổi một hiệp đã bị đè xuống, bị bắt.

“Lui ra.” Thiên Lang đại vương nói ra hai chữ, quát lui đám yêu, cùng Ngân Nguyệt đại vương vây giết Tôn Ngộ Không.

Hai con sói tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, Tôn Ngộ Không bị đánh cho liên tiếp bại lui, nếu không phải nhục thân đủ mạnh, đã sớm bị thương rồi.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không đã không trụ nổi, thấy Đường Tăng đã bị Lang tiên phong bắt, liền muốn rút lui tìm cách khác.

Nhưng hai con sói vương này tốc độ rất nhanh, hắn hoàn toàn không thể thoát thân.

Đột nhiên, hắn nảy ra một ý, lấy ra Tam Muội Thần Sa của Hoàng Phong Quái, dùng sức thổi một cái, Tam Muội Thần Sa lập tức hóa thành cát vàng ngập trời cuốn tới.

Trư Bát Giới biết Tam Muội Thần Sa này lợi hại, nhắc nhở mấy

người Đường Tăng nhắm mắt lại.

Mà không ít tiểu yêu gặp họa, mắt bị thương, phát ra từng trận la hét thảm thiết.

Ngân Nguyệt đại vương và Thiên Lang đại vương quen biết Hoàng Phong Quái, lập tức nhận ra, vội vàng nhắm mắt.

Nhân cơ hội này, Tôn Ngộ Không thoát thân bỏ chạy.

"Con khỉ này cũng có vài phần bản lĩnh, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi." Cát vàng tan đi, hai vương hồi phục hình người yêu, ra hiệu cho đám yêu bắt đám người Đường Tăng vào trong động.

Thiên Đình.

"Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang này không tồi, xem ra Yêu tộc mấy vạn năm qua cũng xuất hiện không ít hậu duệ mới nổi." Ngọc Đế vô cùng hài lòng, vì kiếp nạn này là do Thiên Đình giải quyết.

"Hai con sói còn chưa sử dụng thiên phú thần thông, Tôn hầu tử chắc chắn không phải đối thủ, tất sẽ chạy đến Thiên Đình cầu cứu." Phục Hy vô cùng tự tin.

"Hỏa Đức Tinh Quân, chuẩn bị đi, kiếp nạn này do ngươi giải quyết." Ngọc Đế cười đến không khép được miệng.

"Vâng, tiểu thần tuân chỉ." Hỏa Đức Tinh Quân vui mừng khôn xiết, chạy việc vặt, dù sao cũng phải có chút phí cực khổ, thuần túy là kiếm lời.

Mặc dù ông ta đã lên Phong Thần Bảng, coi như phế, nhưng ông ta có đồ đệ, bồi dưỡng đồ đệ thành tài, đồ đệ có chí tiến thủ, ông ta cũng có tiếng nói, sống tiêu dao tự tại.

Không còn cách nào khác, lên Phong Thần Bảng và Sơn Hải Kinh,

đã từ tiên biến thành thần, trừ phi thần hồn câu diệt, nếu không không thể thoát khỏi hạn chế.

Bây giờ các vị thần đều tập trung vào việc bồi dưỡng đồ đệ.

Nổi bật nhất bây giờ không ai khác ngoài đồ đệ của Ba Xà là Ngưu Ma Vương, đã bước vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Ba Xà, từng là đại yêu Chuẩn Thánh của Yêu tộc, sau khi thấy Yêu tộc suy tàn, đã phản bội Yêu tộc chuyển sang Xiển giáo, trong Phong Thần lượng kiếp bị Yêu tộc bị ma hóa vây giết chết, lên Phong Thần Bảng.

Cũng coi như là báo ứng cho việc phản bội Yêu tộc.

Còn có Bằng Ma Vương, đồ đệ của Đằng Xà, Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Năm xưa từng người một che giấu tu vi cùng Tôn Ngộ Không kết nghĩa huynh đệ, ké Bàn Đào ăn, còn muốn ké công đức, bị Ngọc Đế và Linh Sơn cảnh cáo, không thể không rời đi.

Quan Âm lúc này rất buồn bực, hai kiếp nạn trước thuộc về Linh Sơn, đều xảy ra vấn đề, sao đến lượt Thiên Đình lại không có chuyện gì.

Bà ta vô cùng nghi ngờ Yêu tộc, Tam giáo, Thiên Đình liên hợp diễn kịch cho Linh Sơn xem, nhưng bà ta không có bằng chứng.

Hạ giới, Tôn Ngộ Không bỏ chạy, nhất thời không biết nên đi đâu, thực lực cứng không địch lại hai con sói, hắn lại không muốn dễ dàng lộ bài tẩy như vậy.

Lúc này, hắn nên đến Thiên Đình hoặc Linh Sơn cầu viện.

Nhưng hắn đã biết mục đích của Tây Du, công đức hắn cũng muốn, nếu hắn đi cầu xin, công đức sẽ thuộc về Thiên Đình hoặc Linh

Sơn.

Làm sao bây giờ, đánh lại không lại.

Tôn Ngộ Không lo lắng đến gãi đầu, cuối cùng quyết định lặp lại chiêu cũ như đối phó Hoàng Phong Quái.

Thế là, hóa thành một con thiêu thân lẻn vào trong động yêu.

Tuy nhiên, Phục Hy và những người khác đã sớm phòng bị chiêu này, đã sớm thông báo cho người bên dưới.

Hai con sói đã sớm bố trí đầy cấm chế trong động, Tôn Ngộ Không vừa vào đã kích hoạt cấm chế.

"Tôn hầu tử, còn muốn đánh lén, xem thần thông của ta Thương Nguyệt Thần Quang." Ngân Nguyệt Thương Lang thi triển thiên phú thần thông, toàn thân bùng phát ngân quang chói lọi, chiếu sáng cả động phủ như ban ngày, mọi thứ đều không thể che giấu.

Tôn Ngộ Không bị khóa chặt tung tích, ngân quang lập tức hóa thành lưới ánh sáng, chụp về phía Tôn Ngộ Không.

Chương 279

Tôn Ngộ Không không còn cách nào, đành phải hiện thân, may mà Khổng Tuyên đã dạy hắn một chiêu độn thổ thuật, vội vàng độn thổ bỏ chạy.

"Tôn hầu tử, ngươi không chạy được đâu, bị Thương Nguyệt Thần Quang của bản vương khóa chặt, đừng hòng chạy thoát." Ngân Nguyệt đại vương hiện ra bản thể đuổi theo.

Tôn Ngộ Không ở dưới lòng đất đổi mấy phương hướng cũng không thoát khỏi Ngân Nguyệt đại vương, dường như thật sự đã bị khóa chặt.

Tôn Ngộ Không rất lo lắng, chẳng lẽ thật sự phải lộ bài tẩy, hắn muốn đi xa hơn một chút rồi mới lộ, tránh cho đám Linh Sơn không biết xấu hổ kia khởi động lại Tây Du.

Đường Tăng đã trải qua mười kiếp luân hồi, đã viên mãn, Tây Du phải hoàn thành trong kiếp này.

Mà Đường Tăng bây giờ là phàm nhân, tuổi thọ có hạn, đi xa thêm một chút, hắn kéo dài thời gian, tiêu hao tuổi thọ của Đường Tăng, để Linh Sơn không có cơ hội khởi động lại Tây Du.

Vốn dĩ đây là một cơ hội rất tốt, hắn ở đây câu giờ với hai con sói, tiêu hao thời gian.

Nhưng không ngờ thiên phú thần thông của Ngân Nguyệt đại vương có chức năng khóa chặt, tốc độ của thứ này không thua kém hắn, không thoát được, bây giờ bị tên này truy đuổi hoàn toàn không thể câu giờ.

Chờ đã.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không ánh mắt sáng lên, tại sao nhất định phải đi cầu Linh Sơn và Thiên Đình giúp đỡ chứ?

Hồng Hoang không chỉ có Linh Sơn và Thiên Đình, còn có Nhân tộc Thần đình, Long tộc, Phượng tộc, Địa Phủ.

Đúng, Địa Phủ, Địa Phủ là đại bản doanh của Vu tộc, mà Vu tộc là tử địch của Yêu tộc, hắn đến Địa Phủ cầu cứu rất hợp lý đúng không.

Hắn đi cầu cứu, đó mới là giúp đỡ, không mời mà đến là cướp.

Hắn không đi cầu Linh Sơn và Thiên Đình, Linh Sơn và Thiên Đình chủ động ra tay, đó là cướp công đức, quyền chủ động nằm trong tay hắn.

Tôn Ngộ Không khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, sau đó liền chui xuống Địa Phủ.

"Tôn hầu tử sao lại chạy đến Địa Phủ?" Thiên Đình, sắc mặt mọi người biến đổi, nụ cười của Hạo Thiên còn đọng trên mặt.

"Hắn, hắn không phải là chạy đến Địa Phủ cầu cứu chứ?" Thái Bạch Kim Tinh trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

"Không thể nào, trước đây hắn đại náo Địa Phủ, coi như đã kết thù với Địa Phủ, sao hắn còn dám chạy đến Địa Phủ cầu cứu?" Na Tra nói.

Địa Phủ có cấm chế do Thập Nhị Tổ Vu bố trí, Hạo Thiên Kính không thể giám sát, Hạo Thiên có chút hoảng: "Huyền Đô, ngươi mau đến Địa Phủ xem sao." Cùng hoảng loạn còn có Ngân Nguyệt đại vương, nhận thấy Tôn Ngộ Không chạy đến Địa Phủ, hắn không dám đuổi theo, Vu tộc chỉ mong hắn chạy đến Địa Phủ gây sự, để có lý do diệt hắn.

Ngân Nguyệt đại vương ngẩng đầu nhìn trời, quay đầu về động

phủ, sự việc đã vượt quá tầm kiểm soát của hắn, chỉ có thể xem các đại lão giải quyết thế nào.

Địa Phủ.

"Đại Thánh đến Địa Phủ có việc gì?" Tôn Ngộ Không vừa vào Địa Phủ đã gặp Hắc Bạch Vô Thường.

"Ta có việc cần Diêm La Vương giúp đỡ." Tôn Ngộ Không không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Bởi vì Viên Hồng đã nói, Địa Phủ và môn hạ Kim Ô của họ là một phe.

Đây cũng là lý do tại sao trước đây Địa Phủ tính kế hắn, hắn lại phối hợp.

"Được, Đại Thánh theo chúng tôi." Hắc Bạch Vô Thường đã sớm được dặn dò, nhiệt tình dẫn Tôn Ngộ Không đi tìm Diêm La Vương.

"Đại Thánh tìm tiểu tiên có việc gì?" Diêm La Vương ra hiệu cho người dâng trà cho Tôn Ngộ Không.

"Ta hộ tống người thỉnh kinh đi Tây hành, các ngươi biết rồi chứ, ta hiện đang gặp rắc rối, có hai con yêu quái bắt sư phụ ta đi, ta đánh không lại, đến Địa Phủ cầu cứu." Tôn Ngộ Không không chút xấu hổ.

"Đại Thánh không tìm Linh Sơn và Thiên Đình, sao lại nghĩ đến Địa Phủ cầu cứu?" Diêm La Vương rất ngạc nhiên.

"Bị yêu quái đó truy sát, vừa hay ở gần lối vào Địa Phủ." Tôn Ngộ Không nói.

"Ra là vậy, không biết hai yêu quái đó lai lịch thế nào, tu vi ra sao." Diêm La Vương nói.

"Một con Ngân Nguyệt Thương Nguyệt, một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang, đều là Đại La Kim Tiên trung kỳ." Tôn Ngộ Không thành

thật trả lời.

“Hóa ra là hậu duệ mới nổi của Yêu tộc, chuyện này không dễ giải quyết rồi.” “Hắc Bạch Vô Thường, đi mời Cửu Phượng đại nhân đến.” Diêm La Vương sờ cằm, vốn dĩ ông ta định tự mình đi giành phần công đức này, nhưng hình như ông ta đánh không lại hai con yêu đó.

Quỷ Tiên chi đạo cũng không dễ đi, đi mười vạn năm, bây giờ cũng chỉ có Thập Điện Diêm La tu vi cao nhất, nhưng cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tuy nhiên, dù sao cũng đã tu thành Đại La quả vị, từ từ tích lũy, vẫn còn hy vọng.

“Cửu Phượng?

Đại Vu Cửu Phượng, Á Thánh đại năng?” Tôn Ngộ Không rất ngạc nhiên, lại để đại năng như vậy ra tay.

“Đúng vậy, đi một người yếu sợ không trấn được sân khấu.” “Năm xưa sau Vu Yêu lượng kiếp, có bảy vị Đại Vu sống sót, sau khi Địa Phủ hoàn thiện, trong đó năm vị làm Ngũ Phương Quỷ Đế, trấn giữ năm phương, lập Quỷ Vực, tiếp dẫn vong hồn từ Quỷ Vực vào Hoàng Tuyền Lộ tiến vào Địa Phủ.” “Còn lại hai vị trấn giữ Địa Phủ, là Hình Thiên Đại Vu và Cửu Phượng Đại Vu, Hình Thiên Đại Vu trấn thủ Thập Bát Tầng Địa Ngục, thường không rời đi.” Diêm La Vương giới thiệu.

Bảy vị Đại Vu được Thập Nhị Tổ Vu dùng tinh huyết tương trợ, bây giờ đều là tồn tại cảnh giới Á Thánh.

Rất nhanh, Cửu Phượng đến, nữ tiên bạo lực nhất Hồng Hoang.

“Trông đẹp trai hơn ba con khỉ kia nhiều.” Cửu Phượng đánh giá Tôn Ngộ Không một phen, rồi đột nhiên tóm lấy đuôi hắn, Tôn Ngộ

Không lập tức căng cứng người: "Ngươi làm gì?" "Ha ha, quả nhiên, ngươi cũng giống ba con khỉ kia, sợ bị tóm đuôi." Cửu Phượng cười lớn.

Tôn Ngộ Không khóe miệng giật giật, ba con khỉ kia, chắc chắn là chỉ ba vị còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu, chẳng lẽ ba vị đó cũng bị Cửu Phượng trêu chọc qua rồi sao?

Biết Vu tộc lỗ mãng, không ngờ lại lỗ mãng đến vậy, có hiểu nam nữ khác biệt không?

"Gọi một tiếng tỷ tỷ đi, tỷ tỷ giúp ngươi đánh hai con sói yêu đó." Cửu Phượng ngang nhiên khoác vai Tôn Ngộ Không.

Diêm La Vương và những người khác đều không nhìn nổi, che mặt đi, còn tỷ tỷ nữa chứ, ngươi lớn hơn người ta bao nhiêu bối, người ta gọi ngươi là tổ bà bà cũng không quá đáng.

Từ khi theo Đại Bằng ra ngoài chơi bời một vòng trở về, vị cô nãi nãi này ngày càng không biết xấu hổ.

"Tỷ, tỷ tỷ." Tôn Ngộ Không vô cùng xấu hổ gọi một tiếng.

"Đệ đệ ngoan, đi, tỷ tỷ giúp ngươi báo thù." Cửu Phượng cười toe toét.

Vừa định đi, Huyền Đô đến, thấy Cửu Phượng định đi cùng Tôn Ngộ Không, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Cửu Phượng, việc này không liên quan đến Địa Phủ, đừng xía vào chuyện của người khác." "Hừ, bây giờ Nhân tộc và Vu tộc là người thân, ngươi tên phản đồ Nhân tộc còn dám đến Địa Phủ giương oai, cô nãi nãi hôm nay sẽ thay Nhân tộc dạy dỗ ngươi." Cửu Phượng nổi tiếng nóng tính, trực tiếp ra tay với Huyền Đô.

Huyền Đô đầy vạch đen trên trán, đi nói lý với mụ điên này, mình cũng thật ngu ngốc.

Hai người đánh nhau dữ dội trong Địa Phủ, đều là Á Thánh, Huyền Đô có nhiều pháp bảo, Cửu Phượng nhục thân cường đại, hơn nữa kế thừa thiên phú pháp tắc Hỏa chi pháp tắc của Chúc Dung, toàn thân liệt hỏa sôi trào.

Hai bên kịch chiến một hồi, không ai làm gì được ai.

Cửu Phượng đã ghiền, không đánh với Huyền Đô nữa, lớn tiếng hét: "Hình Thiên, ra đây, giữ hắn lại, đừng để hắn rời khỏi Địa Phủ ảnh hưởng đến việc của cô nãi nãi." "Được thôi." Hình Thiên lật đật chạy tới, ngoan ngoãn hết mức.

Ai bảo Cửu Phượng là nữ tử duy nhất trong Thập Đại Vu, lại còn nhỏ nhất, đương nhiên phải được cưng chiều.

Giống như địa vị của Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu vậy.

"Đệ đệ, đi thôi." Cửu Phượng vẫy tay, dẫn Tôn Ngộ Không bay về phía lối ra của Địa Phủ.

Huyền Đô định đuổi theo, nhưng bị Hình Thiên chặn lại: "Muốn đi, qua ải của ta trước đã rồi nói." Huyền Đô tức muốn chết, Hình Thiên là người mạnh nhất trong Thập Đại Vu, muốn thoát khỏi sự dây dưa của Hình Thiên, trong thời gian ngắn là không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cửu Phượng dẫn Tôn Ngộ Không rời khỏi Địa Phủ.

Đúng lúc này, Thập Bát Tầng Địa Ngục phát ra một tiếng gầm giận dữ, Địa Tạng suýt bị Hồng Hoang lãng quên đã xông ra, muốn nhân cơ hội trốn khỏi Địa Phủ.

"Lừa ngốc Địa Tạng, lại ngứa đòn phải không?" Hình Thiên tức giận lao tới, đánh nhau với Địa Tạng.

Chương 280

Nhìn Địa Tạng giao thủ với Hình Thiên không hề thua kém bao nhiêu, Huyền Đô kinh ngạc đến ngây người, tên này bị nhốt trong Thập Bát Tầng Địa Ngục độ hóa ác quỷ, suýt bị Hồng Hoang lãng quên, vậy mà cũng đã đạt đến cảnh giới Á Thánh.

"Huyền Đô, Thập Nhị Tổ Vu đang bế quan đột phá Hợp Đạo Cảnh, nhân lúc Cửu Phượng không có ở đây, ngươi và ta liên thủ xông ra." Địa Tạng biết chỉ dựa vào sức mình không thể thoát khỏi Địa Phủ, liền hét lớn với Huyền Đô.

"Được." Huyền Đô không chút do dự đáp ứng, vốn dĩ hắn cũng muốn rời khỏi Địa Phủ, còn có thể bán cho Địa Tạng một ân huệ, không gì tốt hơn.

"Đông Hoa Đế Quân, muốn ở Địa Phủ giương oai, qua ải của lão thân trước đã." Lúc này, một bà lão còng lưng run rẩy bước tới, trông như yếu ớt không chịu nổi gió, nhưng lại trong nháy mắt đến trước mặt Huyền Đô.

Huyền Đô sắc mặt biến đổi, hắn dĩ nhiên nhận ra bà lão này là Mạnh Bà.

Còn có một thân phận khác, là phân thân do Hậu Thổ dùng tinh huyết điểm hóa.

Quan trọng hơn là, hắn cảm nhận được uy áp từ trên người Mạnh Bà, rõ ràng Mạnh Bà cũng đã đạt đến cảnh giới Á Thánh.

Cùng lúc đó, trong Lục Đạo Luân Hồi, bóng dáng của Hậu Thổ hiện ra, không, chính xác là một phân thân khác của Hậu Thổ là Bình Tâm Nương Nương, cũng có uy áp của cảnh giới Á Thánh.

Huyền Đô lập tức không dám động đậy.

Địa Tạng ngẩn người, đờ đẫn, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Hình Thiên, có gì từ từ nói." Mạnh Bà có thực lực này hắn thật sự không biết, còn Bình Tâm Nương Nương thì mấy vạn năm chưa từng hiện thân.

Mà điều họ không biết là, Hậu Thổ tuy đã sinh ra nguyên thần, nhưng nguyên thần thực sự yếu ớt, hơn nữa còn bị kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong không thể thăng cấp, dường như bị cái gì đó hạn chế, cho dù đã lĩnh ngộ được Luân Hồi pháp tắc, cũng không thể nguyên thần thành Thánh.

Lăng Tiêu đã nghĩ ra một cách, dùng một lượng lớn Tam Quang Thần Thủy giúp Hậu Thổ chia nguyên thần làm ba, chính là bản thể Hậu Thổ, phân thân Bình Tâm Nương Nương và Mạnh Bà mỗi người một phần, tách ra để dưỡng nguyên thần, cuối cùng hợp ba làm một, đột phá cực hạn.

Trong Cửu Chuyển Kim Đan do Lão Tử luyện ra, có một loại tên là Cửu Chuyển Uẩn Thần Đan, có tác dụng dưỡng nguyên thần.

Nhiều năm như vậy, Vu tộc vẫn luôn thu thập dược liệu luyện chế Cửu Chuyển Uẩn Thần Đan, nhờ Nhân tộc Thần đình giúp luyện chế.

Bình Tâm Nương Nương và Mạnh Bà dưới sự trợ giúp của Cửu Chuyển Uẩn Thần Đan, đã đột phá cực hạn, đạt đến cảnh giới Á Thánh.

Nguyên thần bản thể của Hậu Thổ cũng đã được nuôi dưỡng lại đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có lẽ bây giờ Hậu Thổ tam nguyên quy nhất, liền có thể đột phá cực hạn, nguyên thần thành Thánh.

Nhưng Hậu Thổ không làm vậy, một là không chắc chắn, hai là vì

tự do.

Năm xưa Hậu Thổ thân hóa luân hồi, chân thân cần phải bảo vệ luân hồi, không thể rời đi.

Mà bây giờ, có Bình Tâm Nương Nương thay thế, chân thân của Hậu Thổ có thể thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi đi chơi.

Dưới sự trợ giúp của Hậu Thổ, Bình Tâm Nương Nương đã sớm ngộ thấu Luân Hồi pháp tắc, đáng lẽ đã thành Thánh, nhưng nguyên thần không đủ mạnh, nhưng dùng để bảo vệ Lục Đạo Luân Hồi thì vẫn được.

Chân thân của Hậu Thổ bị hạn chế ở Địa Phủ quá lâu rồi, vừa mới ra ngoài, lại có Lăng Tiêu bầu bạn, liền không muốn quay về.

Đế Giang và những người khác đều đang bế quan thử đột phá Hợp Đạo Cảnh, Hậu Thổ như thể không liên quan đến mình, không chút vội vàng, dường như tự do còn quan trọng hơn tu vi, chơi đùa với các bà thím trong thôn rất vui vẻ.

Ừm, hơn năm trăm năm, các bà thím Lạc Hà Thôn đã đổi hết lớp này đến lớp khác, Hậu Thổ vẫn ở đó.

Có Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ hai vị thần linh Nhân tộc ở đó, ra ngoài nói là được hai người họ thu làm đồ đệ, cũng không ai nghi ngờ gì.

"Nói chuyện từ từ, ta nhất định sẽ nói chuyện từ từ với ngươi." Hình Thiên nở một nụ cười nguy hiểm, toàn lực ra tay.

Địa Tạng biết kết cục, cũng không đánh trả, bị Hình Thiên đánh thành trọng thương, bị hắn lôi như chó chết về Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Huyền Đô nhìn mà mí mắt giật giật.

“Chơi không?” Hình Thiên đưa ra lời mời.

“Thôi thôi, ta ngồi ở Địa Phủ một lát là được rồi.” Huyền Đô liên tục xua tay, hắn không muốn làm bạn với Địa Tạng.

Cùng lúc đó, phàm gian.

Ngọc Đế và những người khác qua Hạo Thiên Kính thấy Cửu Phượng dẫn Tôn Ngộ Không rời khỏi Địa Phủ, lập tức ngồi không yên, Địa Phủ đây là thật sự muốn cướp công đức.

Lập tức từng người một chạy đi ngăn cản Cửu Phượng.

Mà Cửu Phượng đã sớm đoán được, ra tay trước chiếm ưu thế, bắt Ngân Nguyệt đại vương và Thiên Lang đại vương, cũng không để ý đến Ngọc Đế và những người khác, trực tiếp chạy về Địa Phủ.

“Làm sao bây giờ?

Có đuổi theo không?” Quan Âm sắc mặt khó coi nói.

“Ngươi đi Địa Phủ gây sự thử xem, xem Thập Nhị Tổ Vu có khách sáo với ngươi không.” Ngọc Đế sắc mặt càng khó coi hơn, công đức đến tay lại bay mất, bị Địa Phủ hớt tay trên.

Địa Phủ có Thập Nhị Tổ Vu trấn giữ, đừng nói là họ, cho dù là Thiên Định Lục Thánh ở đó, cũng không dám đến Địa Phủ gây sự.

Ngọc Đế tức đến không chịu được, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không, con khỉ chết tiệt, Thiên Đình ngươi không đi, đi Địa Phủ làm gì.

Nhưng Tôn Ngộ Không vô cùng quan trọng, tức giận đến đâu cũng không thể đánh, chỉ có thể trút giận lên Huyền Đô vừa từ Địa Phủ ra: “Ngươi làm gì vậy, tại sao không ngăn cản?” “Ngươi nghĩ Vu tộc sẽ nói lý với ta, hay là ta đánh lại Hình Thiên và Cửu Phượng.” Huyền Đô cũng nổi nóng.

“Không được, ta phải đi đòi người.” Phục Hy sắc mặt âm trầm, Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang là trụ cột tương lai của Yêu tộc.

“Ngươi nghĩ ngươi đòi được sao?

Vu tộc sẽ nói lý với ngươi?

Cẩn thận vào Địa Phủ rồi không ra được.” Huyền Đô liếc mắt, nếu không phải hắn biết điều, không cho Vu tộc lý do gây khó dễ, hắn có ra được không cũng khó nói.

Đối với Phục Hy, thì không cần lý do, hai bên vốn là thiên địch, có huyết thù không đội trời chung, Phục Hy dám vào Địa Phủ, chắc chắn không ra được.

Ở bên ngoài động thủ, Hồng Quân có lý do gây khó dễ cho Vu tộc, nhưng Phục Hy tự mình chạy đến Địa Phủ thì khác, là tử địch không đội trời chung, chạy đến nhà người ta, đó không phải là khiêu khích trắng trợn sao.

Nghe lời của Huyền Đô, Phục Hy lập tức nguôi giận, nghiến răng nghiến lợi nói: “Khốn kiếp, khinh người quá đáng, hay là chúng ta mấy bên liên thủ, đi tìm Đạo Tổ mách tội, Vu tộc quá kiêu ngạo rồi.” “Mách tội gì?

Tôn hầu tử chủ động đến Địa Phủ cầu cứu, ngươi lấy lý do gì để mách, người ta đều là vì Tây Du lượng kiếp.” Huyền Đô lại liếc mắt, tên này hễ đối đầu với Vu tộc là mất trí.

“Vậy cứ thế bỏ qua sao?” Ngọc Đế cũng cảm thấy không nuốt trôi cục tức này, ngược lại Quan Âm trong lòng đã cân bằng, Thiên Đình cũng không lấy được công đức.

“Nếu không thì sao, thay vì đi tìm Địa Phủ gây phiền phức, không bằng mau chóng nghĩ cách để Tôn hầu tử không đến Địa Phủ nữa,

gặp rắc rối, Tôn hầu tử lại chạy đến Địa Phủ, đó mới là phiền phức thật sự." Huyền Đô nói.

Quay đầu lại, thấy Quan Âm một bộ dáng không liên quan đến mình, Huyền Đô khẽ cười: "Linh Sơn các ngươi có lẽ chưa biết, Địa Tạng đã tu thành Á Thánh, Thập Nhị Tổ Vu đã bế quan, Cửu Phượng rời đi, ta và Địa Tạng suýt chút nữa đã liên thủ xông ra rồi." "Địa Tạng tu thành Á Thánh." Quan Âm kinh ngạc.

"Không sai, các ngươi muốn Địa Tạng ra ngoài, hay là không hy vọng Địa Tạng ra ngoài." Huyền Đô điên cuồng châm dầu vào lửa, hắn bị Vu tộc bắt nạt, vậy thì ai cũng đừng hòng sống yên, đều buồn bực đi.

Quan Âm sắc mặt khó coi, Địa Tạng là một mạch của Tây phương giáo, nếu ra ngoài, Tây phương giáo một mạch có hai tôn Á Thánh, sẽ khó mà hạn chế được Tây phương giáo, họ đương nhiên không hy vọng Địa Tạng ra ngoài.

Ngọc Đế nheo mắt, Như Lai có chút quá cuồng vọng, đây chưa chắc không phải là một cơ hội để nắm thóp Như Lai.

Liên hợp với một mạch Tây phương giáo, đưa Địa Tạng từ Địa Phủ ra ngoài, Linh Sơn sẽ có đấu đá.

Đến lúc đó, mạch nào của Linh Sơn nắm quyền chủ động sẽ do Thiên Đình quyết định, Thiên Đình ủng hộ ai, người đó sẽ là người có tiếng nói ở Linh Sơn.

Tuy không lấy được công đức, nhưng cũng có thu hoạch.

"Bây giờ làm sao để con khỉ đó không đi cầu cứu nơi khác mới là mấu chốt, đi, về Thiên Đình trước." Ngọc Đế ra hiệu cho mọi người về Thiên Đình.

"Thái Bạch Kim Tinh, ngươi thân với Tôn hầu tử nhất, ngươi đi

hỏi thăm xem, Tôn hầu tử tại sao lại đến Địa Phủ cầu cứu.” Ngọc Đế phân phó.

Chương 281

"Vâng." Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, hạ giới đi tìm Tôn Ngộ Không.

Cùng lúc đó, Phục Hy sợ Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang thật sự bị Cửu Phượng giết, hắn không dám tự mình đến Địa Phủ đòi người, liền đến Long tộc, nhờ Chúc Long đến Địa Phủ nói giúp.

Vu tộc và Long tộc đều thân cận với Tam Kim Ô, coi như là minh hữu, Chúc Long bối phận lớn, Vu tộc dù sao cũng không làm khó Chúc Long.

Chỉ là phí chạy việc hơi đắt.

Chúc Long đến Địa Phủ, trực tiếp nói rõ ý định với Cửu Phượng, Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang thảm không thể tả, bị Cửu Phượng dùng dây xích trói lại nuôi như chó, còn không dám phản kháng.

"Gây họa một phương, cản trở Tây hành, Phục Hy đã không quản được, vậy thì cô nãi nãi ta giúp hắn quản, muốn đòi người, đợi Tây Du lượng kiếp kết thúc, mang đồ đến đổi." Cửu Phượng lười biếng dắt hai con sói đi dạo trong Địa Phủ.

"Được." Chúc Long gật đầu, ông ta chỉ giúp mang lời thôi.

Phục Hy biết tin thì thở phào nhẹ nhõm, Cửu Phượng không hạ sát thủ là được rồi.

Bây giờ tài nguyên Hồng Hoang dồi dào, Yêu tộc số lượng đông nhất đã thu thập được rất nhiều tài nguyên tu luyện, Yêu tộc không thiếu tài nguyên tu luyện, chỉ thiếu nhân tài.

Yêu tộc bây giờ ngoài hắn và Tứ Đại Yêu Thánh, không còn Chuẩn Thánh nào, thật thảm, Yêu tộc từng huy hoàng biết bao, bây giờ tuy đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn sa sút.

Mà Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang có khả năng rất lớn đột phá Chuẩn Thánh, hắn sao có thể dễ dàng từ bỏ.

Đã đến Đông Hải, Phục Hy tiện thể đến Bồng Lai tiên sơn gặp Bạch Trạch và Kế Mông, bây giờ Yêu tộc thế yếu, muốn mời hai vị quay về Yêu tộc.

Bạch Trạch và Kế Mông bây giờ đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, quay về Yêu tộc có thể nâng cao đáng kể tiếng nói của Yêu tộc.

"Ai, Yêu Hoàng, chúng ta tạm thời không muốn về Yêu tộc, tuy nhiên, nếu Yêu tộc có nạn, chúng ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Bạch Trạch thở dài, lắc đầu.

"Là vì Nữ Oa sao?" Phục Hy có chút xấu hổ, Nữ Oa quả thực làm quá đáng, như Cửu Anh, Tương Liễu đều bị bà ta làm tổn thương.

Phần lớn Yêu tộc đều coi Nữ Oa là kẻ thù, nếu không phải hắn kịp thời quay về, Yêu tộc không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

"Nếu bà ta không tham lam khí vận của Yêu tộc, không lập Yêu giáo, Yêu tộc căn bản không cần dính vào Phong Thần lượng kiếp, Quỷ Xa và những người khác sẽ không lên bảng." "Từ lúc bà ta lập Yêu giáo, Yêu tộc đã bị ô uế, nếu không phải ngài kịp thời quay về, Yêu tộc chắc chắn sẽ tan rã, với tu vi của ta bây giờ, không thay đổi được gì, không bằng không quay về, ít nhất không phải chịu ấm ức." Bạch Trạch cười khổ.

Bây giờ Yêu tộc tuy do Phục Hy quyết định, nhưng nếu Nữ Oa nhất quyết can thiệp, Phục Hy cũng không ngăn được.

Có lẽ, Phục Hy vất vả gầy dựng lại Yêu tộc, lúc nào đó lại bị Nữ

Oa tham lam vô độ phá hỏng.

"Ai, ta hiểu rồi, bây giờ Yêu tộc không thể không dựa vào bà ta, không có bà ta chống lưng, chắc chắn sẽ bị khinh nhục, không có nơi sinh tồn." Phục Hy thở dài, những việc Nữ Oa làm, hắn là huynh trưởng cũng không nhìn nổi, đáng tiếc hắn năng lực không đủ, nếu không chắc chắn sẽ đá Nữ Oa ra ngoài.

Bây giờ Hồng Hoang là thời đại của Thánh Nhân, không có Thánh Nhân trấn giữ, căn bản không có tiếng nói.

"Giáo chủ Yêu giáo, không nhất định phải là bà ta, ta vẫn nói câu đó, Tam Kim Ô mới là Yêu Hoàng lý tưởng nhất của ta, nếu có ngày bà ta lại gây họa cho Yêu tộc, ta sẽ không thờ ơ." Bạch Trạch nói một câu có phần uy hiếp.

"Được." Phục Hy gật đầu, không nói gì thêm, đi về phía Thiên Đình.

Bạch Trạch tuy không ở Yêu tộc, nhưng ảnh hưởng ở Yêu tộc vẫn rất lớn, không kém hắn.

Nếu Bạch Trạch muốn ủng hộ Tam Kim Ô, với ảnh hưởng của Bạch Trạch, cộng thêm sự căm hận của Yêu tộc đối với Nữ Oa, hắn và Nữ Oa không ngăn được, đương nhiên, hắn cũng không có mặt mũi nào để ngăn.

Phía bên kia, Tôn Ngộ Không cứu ba người Đường Tăng ra, nhưng không lên đường, lúc trước đấu với Ngân Nguyệt Thương Lang và Khiếu Nguyệt Thiên Lang, dù Tôn Ngộ Không nhục thân cường đại, cũng đã bị thương.

Tuy không nghiêm trọng, nhưng vừa hay lấy cớ dưỡng thương để kéo dài thời gian, làm chậm tiến độ Tây Du.

Tôn Ngộ Không nằm dưỡng thương, Trư Bát Giới bị Đường Tăng

và lão Sa, Tiểu Bạch Long vây quanh phê bình.

Trư Bát Giới cúi đầu ấm ức, không dám cãi lại.

"Đại Thánh, ngài sao vậy?" Thái Bạch Kim Tinh đến nơi.

"Không sao, lúc trước bị thương một chút, cần nghỉ ngơi mấy ngày, lão quan sao ngài lại có thời gian đến chốn núi hoang này." Tôn Ngộ Không dĩ nhiên đoán được mục đích của Thái Bạch Kim Tinh.

"Tiểu thần vừa hay đi ngang qua đây, tiện đường đến thăm Đại Thánh, nghe nói vì Đại Thánh mà Vu tộc và Yêu tộc suýt chút nữa lại đánh nhau." "Đại Thánh chẳng lẽ không biết Phật môn và Vu tộc cũng không hợp nhau, Đại Thánh bây giờ cũng coi như là nửa người Phật môn, đi tìm Vu tộc giúp đỡ, chẳng phải là tát vào mặt Phật môn sao." Thái Bạch Kim Tinh không để lại dấu vết dẫn dắt chủ đề.

"Ta đâu biết, ta chỉ nghe nói Vu tộc và Yêu tộc là tử địch, lúc đó vừa hay ở gần lối vào Địa Phủ, mời Vu tộc đến đối phó Yêu tộc không phải là quá hợp lý sao." Tôn Ngộ Không ngây ngô gãi đầu.

"Đại Thánh gia của tôi ơi, Vu Yêu hai tộc là tử thù, bây giờ Vu tộc mạnh mẽ, đang lo không có lý do để ra tay với Yêu tộc, ngài làm một trận như vậy, suýt chút nữa lại khơi mào đại chiến Vu Yêu." "Nếu đại chiến Vu Yêu xảy ra, các ngài làm sao còn có thể đi Tây hành, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, sau này tuyệt đối không được đến Địa Phủ dính vào chuyện của Vu Yêu hai tộc nữa." "Bây giờ ngài cũng coi như là nửa người Phật môn, từng ở Thiên Đình, có chuyện gì ngài có thể tìm Linh Sơn và Thiên Đình giúp đỡ mà." Thái Bạch Kim Tinh một bộ dáng khuyên nhủ chân thành, đều là vì tốt cho ngươi.

"Ồ, được, ta biết rồi." Tôn Ngộ Không ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

"Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan này có hiệu quả chữa thương, để lại

cho Đại Thánh dùng." Thái Bạch Kim Tinh để lại một viên Cửu Chuyển Kim Đan, mặt mày tươi cười rời đi.

Dù sao cũng có thể báo cáo thanh toán, sự việc giải quyết xong, Ngọc Đế và Linh Sơn ít nhiều cũng phải thưởng cho chút gì đó.

Về đến Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh kể lại sự việc, báo cáo đã cho ba viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan.

Lúc đó trong động yêu, có cấm chế do hai con sói bố trí, Hạo Thiên Kính không giám sát được.

Quan Âm không thể đi hỏi, dù sao ông ta cũng là trọng thần của Ngọc Đế, Quan Âm đi tìm Tôn Ngộ Không hỏi, đó là quá không nể mặt Ngọc Đế.

Hơn nữa, ông ta chỉ đòi thêm hai viên, cũng không quá đáng.

Quan Âm trước đó đã gặp Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không quả thực bị thương, nhưng không nặng, đâu cần đến ba viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, Thái Bạch Kim Tinh rõ ràng là báo cáo sai.

Nhưng bà ta cũng không tiện vạch trần, làm mất mặt Thiên Đình, chỉ có thể chịu thiệt lấy ra ba viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, còn cho thêm mấy viên Lục Chuyển Kim Đan làm phí cực khổ.

Ngọc Đế là chủ nhà, Quan Âm đã cho phí cực khổ, ông ta dĩ nhiên cũng không thể keo kiệt, cũng ban thưởng.

Thái Bạch Kim Tinh cười rạng rỡ.

Các vị thần đều nhìn mà ngưỡng mộ, nhưng họ không có tài ăn nói của Thái Bạch Kim Tinh, cũng chỉ có thể ngưỡng mộ.

Trong động yêu, Tôn Ngộ Không không hề dùng Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, hắn còn muốn kéo dài thời gian.

"Tên ngốc, ta muốn uống nước, ta đói…" Tôn Ngộ Không đắc ý

sai bảo Trư Bát Giới, đều là do Trư Bát Giới tham ăn gây họa, mọi người nhất trí để Trư Bát Giới hầu hạ Tôn Ngộ Không.

"Con khỉ chết tiệt, uống uống uống, nghẹn chết ngươi đi, cứ như là lão Trư ta không vào thì có thể tránh được vậy." Trư Bát Giới vẻ mặt oán giận.

"Nếu ngươi không bị bắt trước, chúng ta có bị động như vậy không?" Lão Sa bực bội nói một câu.

"Ta không bị bắt cũng đánh không lại hai con yêu quái đó, đường đi Tây hành khó khăn quá." Trư Bát Giới nói một câu đầy ẩn ý.

Đầu tiên là Hắc Hùng Tinh, sau đó là Hoàng Phong Quái, Ngân Nguyệt Thương Lang, Khiếu Nguyệt Thiên Lang, toàn là Đại La Kim Tiên, Linh Sơn và Thiên Đình có chút quá đáng rồi, rõ ràng là không muốn để họ tự mình thông quan, không muốn cho họ công đức.

Tính ra, họ bây giờ mới qua được ba kiếp nạn, về sau còn khổ dài dài.

Hơn một tháng sau, Tôn Ngộ Không vết thương đã lành, không có lý do tiếp tục kéo dài thời gian, lúc này mới tiếp tục lên đường.

Ở Thiên Đình, Quan Âm suýt chút nữa đã không nhịn được mà đi thúc giục.

"Kiếp nạn tiếp theo là do Tiệt giáo sắp đặt, đệ tử của Hóa Huyết Thần Đao Dư Nguyên là Dư Hóa cản đường, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trong tay có hai kiện pháp bảo Hóa Huyết Thần Đao và Bạch Cốt Niệm Châu." Lạc Hà Thôn, Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ truyền hình trực tiếp.

"Cái này có chút quá đáng rồi, nhân vật thời Phong Thần cũng ra mặt, Hóa Huyết Thần Đao phá nhục thân, Bạch Cốt Niệm Châu nhiếp hồn, trong phút chốc là cả đám nằm hết." Lăng Tiêu không nhịn được

mà châm chọc.

Tây Du không giống như thế này, xem ra cũng khá thú vị.

Linh Sơn và Thiên Đình thật sự quá đáng, một chút công đức cũng không muốn chia cho bốn thầy trò Tây Du.

Chương 282

Theo diễn biến ban đầu, bốn thầy trò còn nhận được công đức của mấy kiếp nạn, ví dụ như Tam Đả Bạch Cốt Tinh, Hồng Lân Đại Mãng,… Kiếp nạn này vốn nên là Ngũ Trang Quán trộm Nhân Sâm Quả, bây giờ lại lôi Dư Hóa ra.

Năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Dư Hóa vì tu vi thấp, không tham gia những trận đại chiến sau này, ngược lại may mắn sống sót, bây giờ tu đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng coi như không phụ lòng Dư Nguyên và Mã Nguyên.

Hôm đó, bốn thầy trò đi đến chân một ngọn núi.

"Ngọn núi này non xanh nước biếc, linh khí dồi dào, thật là một ngọn núi tiên, sư phụ, chúng ta đi đường nhiều ngày, hãy nghỉ ngơi ở đây một lát, con đi tìm chút nước sạch về." "Ngọn núi này linh khí dồi dào, nước trong núi chắc chắn cũng nhiễm linh khí, nhất định có tác dụng tẩy rửa mệt mỏi." Tôn Ngộ Không nói xong, cầm Tử Kim Bát Vu rời đi.

Trư Bát Giới đỡ Đường Tăng xuống ngựa, ngồi dưới bóng cây hóng mát.

"Bát Giới, là người xuất gia, đứng có tướng đứng, ngồi có tướng ngồi." Nhìn Trư Bát Giới lười biếng nằm trên đất, Đường Tăng bắt đầu giảng đạo lý.

"Thiệt tình, nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, còn quan tâm tư thế làm gì." Trư Bát Giới lẩm bẩm đổi tư thế, đột nhiên thấy trên cành cây phía trước có bảo quang lấp lánh.

"Có bảo bối." Trư Bát Giới lập tức hứng khởi, bò dậy chạy tới, thấy trên cây treo một chuỗi Bạch Cốt Niệm Châu, tỏa ra bảo quang.

Trư Bát Giới nhận ra đây là pháp bảo Bạch Cốt Niệm Châu của đệ tử Tiệt giáo Nhất Khí Tiên Mã Nguyên năm xưa, biết nơi này lại sắp có một kiếp nạn.

Dù sao cũng phải chịu, không bằng phối hợp một chút, đỡ phải tốn công tốn sức, dù sao cũng không chết được.

Lập tức, hắn đi tới, Bạch Cốt Niệm Châu tỏa ra ánh sáng lạ, trung tâm chuỗi niệm châu hình thành một hố đen, lập tức hút hồn phách của hắn vào trong.

Phía sau, Đường Tăng và lão Sa chỉ thấy Trư Bát Giới vui mừng chạy tới, sau đó ngã xuống đất bất động.

"Bát Giới." "Nhị sư huynh." Đường Tăng và lão Sa vội vàng chạy tới xem xét, kết quả hai người cũng bị Bạch Cốt Niệm Châu nhiếp đi hồn phách, ngã xuống đất.

Ngay sau đó, Dư Hóa xuất hiện, lấy đi Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Hoàn Tích Trượng.

Tôn Ngộ Không lấy nước về thì thấy ba người Đường Tăng ngã trên đất bất tỉnh, kiểm tra một chút, hồn phách không còn.

"Tiểu Bạch Long, chuyện gì xảy ra vậy?" Tôn Ngộ Không thấy Tiểu Bạch Long không sao, liền vội vàng hỏi.

"Họ bị nhiếp đi hồn phách, vừa nãy có một vị tiên nhân xuất hiện, lấy đi Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Hoàn Tích Trượng." Bạch Long Mã lên tiếng.

Và chỉ cho Tôn Ngộ Không hướng tiên nhân đó rời đi.

Tôn Ngộ Không lập tức đuổi theo, trên một đỉnh núi tìm thấy Dư Hóa đang ngồi xếp bằng tu luyện, chất vấn: "Ngươi là ai, tại sao hại sư phụ yêm, trộm bảo bối của sư phụ ta." "Bần đạo là Dư Hóa của Tiệt giáo, nơi này là đạo trường của bần đạo, sư phụ ngươi họ muốn

trộm pháp bảo của bần đạo, nên bị nhiếp đi hồn phách, họ muốn trộm pháp bảo của bần đạo, bần đạo liền lấy pháp bảo của họ, có gì không được.” Dư Hóa cười nói.

“Không thể nào, sư phụ ta là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, sao có thể trộm pháp bảo của ngươi, mau mau trả lại hồn phách của sư phụ ta, trả lại Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Hoàn Tích Trượng, chúng ta lập tức rời đi.” Tôn Ngộ Không lấy ra Kim Cô Bổng.

“Hừ, một con khỉ nhỏ cũng dám dạy bần đạo làm việc, không biết sống chết.” Dư Hóa lạnh lùng hừ một tiếng, tế ra Hóa Huyết Thần Đao chém tới.

Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng đỡ, trực tiếp bị chấn bay xa mấy ngàn trượng, Hóa Huyết Thần Đao tiếp tục truy sát.

Tôn Ngộ Không không dám đối đầu trực diện nữa, vội vàng thi triển độn thổ thuật chui xuống đất.

“Ra đây cho bần đạo.” Dư Hóa thi triển thần thông Hóa Huyết Thần Quang, pháp lực ngưng tụ thành một dải lụa màu đỏ, bắn vào lòng đất, trực tiếp cuốn Tôn Ngộ Không ra, Hóa Huyết Thần Đao từ phía sau tấn công, chém một nhát chắc nịch vào lưng Tôn Ngộ Không, máu tươi văng ra.

Hóa Huyết Thần Đao có kịch độc, Dư Hóa đương nhiên không thể thật sự giết Tôn Ngộ Không, vẫy tay, ném Tôn Ngộ Không ra ngoài: “Ngươi không còn sống được bao lâu nữa, hãy trân trọng đi, nếu còn vào đạo trường của bần đạo, giết không tha.” Tôn Ngộ Không ngã mạnh xuống cạnh Bạch Long Mã, nôn ra mấy ngụm máu, khí tức yếu đi rất nhiều.

“Đại sư huynh, ngươi sao rồi?” Bạch Long Mã hóa thành hình người, đỡ Tôn Ngộ Không đến dưới gốc cây.

“Tên đạo nhân đó lợi hại quá, ta trúng độc rồi.” Tôn Ngộ Không yếu ớt nói.

“Ta nghe thấy rồi, ta biết người này, là đệ tử của Tiệt giáo, đồ đệ của Hóa Huyết Thần Đao Dư Nguyên, từng tham gia Phong Thần chi chiến, sư phụ của hắn là Dư Nguyên ở Nhân tộc Thần đình, chúng ta có thể đi tìm Dư Nguyên để đối phó hắn.” Tiểu Bạch Long nói.

Thiên Đình, các tiên nhân nghe thấy lời này, lập tức lo lắng.

“Chết tiệt, Tiểu Bạch Long này quả nhiên không thành thật, lại muốn tặng công đức cho Nhân tộc Thần đình.” “Phải thay đổi, Triệu Công Minh, đi bảo Dư Hóa giết Tiểu Bạch Long, Tiểu Bạch Long chết rồi, xem Long tộc còn làm sao kiếm công đức.” Ngọc Đế nổi giận, kiếp nạn này cũng là của Thiên Đình, không thể nhịn được.

“Bệ hạ, Long Vương đã thành Thánh, sư tôn của thần bây giờ bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, nếu Long tộc tìm Tiệt giáo gây phiền phức, phải làm sao?” Triệu Công Minh lập tức không vui, muốn Tiệt giáo gánh tội thay, mơ đi.

“Ngươi sợ gì, Đạo Tổ có pháp dụ, Thánh Nhân không được can thiệp vào chuyện Hồng Hoang, Long Vương nếu ra tay, Đạo Tổ tự sẽ xử phạt, không có Long Vương, Tiệt giáo chẳng lẽ không đối phó được Long tộc sao?” Ngọc Đế không vui nói.

“Long tộc và môn hạ Kim Ô giao hảo, đến lúc đó môn hạ Kim Ô vì Long tộc ra mặt thì phải làm sao?” Triệu Công Minh tiếp tục từ chối, và liếc nhìn Dương Tiễn.

Ngọc Đế nghẹn lời, Dương Tiễn bây giờ tuy đã nhận hắn là cữu cữu, nhưng rõ ràng thân cận với môn hạ Kim Ô hơn.

Đến lúc đó mách lẻo là do hắn chỉ đạo, môn hạ Kim Ô đánh lên Thiên Đình, ai chịu nổi.

Long tộc Ngao Thương cũng là môn hạ Kim Ô, Ngao Thương chắc chắn sẽ vì Long tộc ra mặt, sau đó những người khác của môn hạ Kim Ô chắc chắn sẽ vì Ngao Thương ra mặt.

"Các ngươi nói phải làm sao?" Ngọc Đế đổi giọng, cũng không cần sĩ diện nữa, kiêng kỵ môn hạ Kim Ô không mất mặt, Thiên Định Lục Thánh không phải cũng kiêng kỵ sao, ngay cả Đạo Tổ cũng không dám dễ dàng động đến môn hạ Kim Ô.

"Bệ hạ, không bằng lại để Thái Bạch Kim Tinh đi ngang qua một chút, báo cho Tôn hầu tử biết Thiên Đình có người có thể đối phó Dư Hóa." Hỏa Đức Tinh Quân hiến kế.

"Được, Thái Bạch Kim Tinh, phiền ngươi đi một chuyến nữa." Ngọc Đế gật đầu.

Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, lại bắt đầu chạy nghiệp vụ.

Bên này, Tiểu Bạch Long dùng thiên phú thần thông giúp Tôn Ngộ Không chữa thương, Tôn Ngộ Không đỡ hơn một chút, đang định đến Nhân tộc Thần đình, Thái Bạch Kim Tinh đến.

"Đại Thánh, sao ngài lại bị thương nữa rồi, còn thương nặng như vậy?" Thái Bạch Kim Tinh bắt đầu biểu diễn.

Tôn Ngộ Không biết, Thái Bạch Kim Tinh đến rồi, chuyến này Thiên Đình là phải đi, hắn bây giờ thân bị trọng thương, không thể phản kháng, hắn không đi, Thái Bạch Kim Tinh có thể lôi hắn đi, thôi thì phối hợp với Thái Bạch Kim Tinh diễn kịch, kể lại sự việc một lần.

"Vậy sao, Võ Tài Thần Triệu Công Minh ở Thiên Đình, là đại sư huynh nòng cốt của Tiệt giáo năm xưa, có lẽ có thể thu thập Dư Hóa, Đại Thánh không bằng đến Thiên Đình một chuyến." Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Được.” Tôn Ngộ Không gật đầu, đi về phía Thiên Đình.

“Đến rồi đến rồi.” Thiên Đình, Ngọc Đế vui mừng, cuối cùng cũng sắp thu hoạch được phần công đức thứ hai, ra hiệu cho mọi người diễn kịch.

Quan Âm tức đến không chịu được, Ngọc Đế tên khốn không biết xấu hổ này, lại dám can thiệp thô bạo.

Và đúng lúc này, Tôn Ngộ Không vừa bay lên, đột nhiên kịch độc phát tác ngất đi, rơi xuống khỏi đám mây.

“Đại sư huynh.” Tiểu Bạch Long kinh hô một tiếng, vội vàng hiện ra bản thể, bay lên đỡ lấy Tôn Ngộ Không, bay về phía Nhân tộc Thần đình.

Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt biến đổi, vội vàng đi ngăn cản.

“Thái Bạch Kim Tinh, ngươi muốn làm gì, đại sư huynh của ta kịch độc phát tác, nguy đến tính mạng, trong tay Dư Nguyên chắc chắn có thuốc giải của Hóa Huyết Thần Đao, ngươi ngăn cản như vậy, muốn hại chết đại sư huynh của ta sao?” Tiểu Bạch Long nghiêm giọng chất vấn.

“Trong tay Võ Tài Thần Triệu Công Minh cũng có thuốc giải của Hóa Huyết Thần Đao.” Thái Bạch Kim Tinh cười ha hả nói.

“Hừ, ngươi nói có là có sao, tình hình của đại sư huynh ta đã không thể trì hoãn, lỡ như trong tay Triệu Công Minh không có thuốc giải, trì hoãn cứu đại sư huynh ta thì sao?” “Trong tay Dư Nguyên nhất định có thuốc giải, nên đi đâu không cần nói nhiều, ngươi cứ cố tình ngăn cản, không nghĩ đến tính mạng của đại sư huynh ta, có muốn lát nữa ta nói chuyện lại với đại sư huynh của ta không.” Tiểu Bạch Long lạnh lùng quát.

Thái Bạch Kim Tinh mặt giật giật, bị nói đến cứng họng, chủ yếu

là Tiểu Bạch Long mách lẻo với Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không sau này sợ sẽ không để ý đến ông ta nữa.

"Ngươi nói có lý, mau đi đi." Thái Bạch Kim Tinh bất đắc dĩ nhường đường.

Tiểu Bạch Long chở Tôn Ngộ Không vòng qua Thái Bạch Kim Tinh, bay về phía đông.

"Toàn là diễn viên." Lạc Hà Thôn, Lăng Tiêu buồn cười lắc đầu.

Vừa bay lên mây đã ngất, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, thiên phú thần thông của Tiểu Bạch Long là chữa trị, Tôn Ngộ Không rõ ràng đã đỡ hơn nhiều rồi.

Thái Bạch Kim Tinh diễn với Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không cũng diễn lại với Thái Bạch Kim Tinh.

Chương 283

Tôn Ngộ Không không thể phản kháng, nhưng Tiểu Bạch Long có chỗ dựa vững chắc, có thể phản kháng.

Thiên Đình, Ngọc Đế tức đến chửi mẹ.

"Khốn kiếp, Tiểu Bạch Long chết tiệt, Long tộc chết tiệt, không được, Tiểu Bạch Long này chính là một tai họa, phải thay đổi." "Các vị có cách nào hay không?" Ngọc Đế nổi trận lôi đình, công đức đến tay lại bay mất, không thể nhịn được.

Phục Hy, Triệu Công Minh và những người khác mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, im lặng không nói, dù sao họ chỉ phụ trách sắp đặt kiếp nạn, Tiểu Bạch Long phá hoại cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của họ.

Ngược lại Quan Âm rất để tâm, Tiểu Bạch Long hôm nay có thể lừa Thiên Đình, ngày mai có thể lừa Linh Sơn.

"Kỳ Lân tộc có một dị thú là Mặc Ngọc Kỳ Lân, giỏi biến hóa, có thể nhìn thấu lòng người, ngụy trang đến cả Chiếu Yêu Kính cũng không phân biệt được." "Không bằng diễn một màn Chân Giả Tiểu Bạch Long, thay thế Tiểu Bạch Long thật." "Vừa hay có một kiếp nạn đang trống, để Kỳ Lân tộc đến sắp đặt." Quan Âm nói.

"Được, cứ theo lời đại sĩ, kiếp nạn tiếp theo sẽ được sắp xếp, phải thay thế tên Tiểu Bạch Long chết tiệt đó." Ngọc Đế rất tức giận, đến mức không muốn tính toán với Quan Âm chuyện Kỳ Lân tộc đã sớm đầu quân cho Linh Sơn, Quan Âm tương đương với việc cướp đi kiếp nạn đó, hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng thay thế Tiểu Bạch Long.

Bên này, Nhân tộc Thần đình, Tiểu Bạch Long chở Tôn Ngộ

Không đến, tìm Dư Nguyên nói rõ tình hình.

"Ha ha, làm tốt lắm, để đồ đệ ta đi sắp đặt kiếp nạn, đây không phải là tặng công đức cho ta sao?" "Mã Nguyên, đi cùng." Dư Nguyên cười lớn, người ngồi trong nhà, công đức đưa đến cửa.

Uống thuốc giải xong, độc rất nhanh đã được giải, Tôn Ngộ Không tỉnh lại.

Thực tế, Tiểu Bạch Long biết tình trạng cơ thể của Tôn Ngộ Không, căn bản là cố tình giả vờ ngất.

"Sư huynh à, ngươi giả vờ ngất như vậy, ta sợ là sẽ bị người ta để ý." Tiểu Bạch Long lắc đầu thở dài.

"Không sao, ngươi có bối cảnh vững chắc, họ không dám động đến ngươi công khai." Tôn Ngộ Không nhe răng cười.

Tiểu Bạch Long ngẩn người, kinh ngạc nhìn Tôn Ngộ Không: "Cho nên ngươi biết hết mọi chuyện?" "Ừm, họ lừa khỉ, ta cũng diễn lại với họ, muốn công đức, mơ đi." Tôn Ngộ Không gật đầu.

"Ồ, chuyến đi Tây hành này càng ngày càng thú vị rồi." Tiểu Bạch Long ánh mắt sáng lên.

Tôn Ngộ Không giãy giụa đứng dậy, động đến vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt: "Dư Hóa khốn kiếp, ra tay thật độc ác, lão Tôn ta sớm muộn gì cũng báo thù này." Dư Nguyên và Mã Nguyên nhìn nhau, một trận ngượng ngùng.

Trò chuyện một lúc, bốn người rời khỏi Nhân tộc Thần đình, đi thu thập Dư Hóa.

"Dư Hóa tặc đạo, Tôn gia gia ngươi lại đến rồi." Tôn Ngộ Không đến khiêu khích.

"Tìm chết." Dư Hóa bây giờ tu vi còn cao hơn cả Dư Nguyên và

Mã Nguyên, đã nhận ra, nhưng vẫn không động thanh sắc tiếp tục diễn kịch, tế ra Hóa Huyết Thần Đao.

Sau đó, Hóa Huyết Thần Đao bị Dư Nguyên thu đi.

"Ai?" Dư Nguyên giả vờ kinh hãi, tế ra Bạch Cốt Niệm Châu, sau đó Bạch Cốt Niệm Châu cũng bị Mã Nguyên thu đi.

"Tặc đạo, còn kiêu ngạo nữa không, xem Tôn gia gia ngươi mời ai đến đây này." Tôn Ngộ Không đắc ý phối hợp với Dư Hóa.

Dư Nguyên và Mã Nguyên cũng phối hợp hiện thân.

"Sư phụ, sư thúc, sao hai người lại đến đây?" Dư Hóa còn tiếp tục diễn.

"Việc thỉnh kinh vô cùng quan trọng, sao ngươi lại không biết nặng nhẹ, cản trở người thỉnh kinh, còn không theo vi sư về chịu phạt." Dư Nguyên quát.

"Vâng." Dư Hóa ngoan ngoãn đến bên cạnh Dư Nguyên, hai thầy trò khóe miệng sắp không nhịn được cười, vội vàng chạy.

Mã Nguyên đảo mắt một cái, đáp xuống đất, thả hồn phách ba người Đường Tăng ra, giúp họ tỉnh lại, làm xong mới rời đi.

"Toàn là diễn viên, một người diễn giỏi hơn một người, Ngọc Đế chắc sắp bị tức điên rồi." Lăng Tiêu nghe truyền hình trực tiếp, ăn dưa, không gì nhàn nhã hơn.

Hiện tại Thiên Đình và Linh Sơn một kiếp nạn công đức cũng chưa lấy được, có chút thảm, vất vả mưu tính, kết quả lại làm áo cưới cho người khác.

Bên này, rất nhanh, mấy người Đường Tăng đã tỉnh lại, đều không có việc gì, chỉ riêng Tôn Ngộ Không bị thương khá nặng.

Trước đó bị Hóa Huyết Thần Đao chém thành trọng thương, tuy

đã giải độc, nhưng thương thế vẫn chưa được chữa khỏi.

Đặc tính của Hóa Huyết Thần Đao tương tự như Đồ Vu Kiếm, Đồ Vu Kiếm dùng tinh phách huyết nhục của Nhân tộc luyện chế, chuyên phá nhục thân Vu tộc.

Còn Hóa Huyết Thần Đao là do Thông Thiên thu thập ô huyết của Huyết Hải luyện chế thành, tuy không bằng Đồ Vu Kiếm, chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng cũng có khả năng phá nhục thân, đồng thời ẩn chứa ô độc, có thể ô nhiễm nguyên thần.

Có thể nói là cực kỳ ác độc, chư thiên tiên phật thần linh đều e sợ.

Ba người Đường Tăng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Bạch Long bèn giải thích một lượt.

"Bát Giới, ngươi còn gây họa nữa, vi sư sẽ đeo Kim Cô cho ngươi, ngươi đã hại đại sư huynh của ngươi bị thương bao nhiêu lần rồi?" Lần này Đường Tăng cũng nổi giận, nếu không phải Trư Bát Giới nổi lòng tham, bọn họ cũng sẽ không bị Bạch Cốt Niệm Châu nhiếp đi hồn phách, Tôn Ngộ Không cũng sẽ không vì cứu họ mà bị thương.

Trư Bát Giới cũng ấm ức, chẳng phải do Thiên Đình và Linh Sơn bày trò sao, hắn chỉ phối hợp mà thôi, nói cứ như thể hắn không nổi lòng tham thì có thể tránh được vậy.

Nhưng hắn không dám nói ra, thôi được, sau này không làm gì cả, xem có né được không.

Trên thực tế, Tôn Ngộ Không hiểu Trư Bát Giới, hai người đều có ý đồ riêng, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra.

"Sư phụ, con bị thương khá nặng, cần phải tĩnh dưỡng một phen, nơi này linh khí nồng đậm, ở đây tĩnh dưỡng sẽ hồi phục nhanh hơn một chút." Tôn Ngộ Không nói.

“Được, thân thể của con quan trọng hơn.

Bát Giới, Ngộ Tịnh, hai con ở đây dựng một gian nhà cỏ, chúng ta tạm thời ở lại đây một thời gian.” Đường Tăng sắp xếp.

Tôn Ngộ Không trong lòng vui mừng, lại có thể kéo dài thời gian rồi.

Thiên Đình.

“Dư Nguyên và Mã Nguyên thật không biết xấu hổ, chiếm tiện nghi cướp đi công đức, lại không muốn trả giá bất cứ điều gì, ngay cả chữa thương cho con khỉ Tôn kia cũng không chịu.” Thái Bạch Kim Tinh không nhịn được mà phàn nàn.

Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ, tham lam vô độ.

“Bệ hạ, có cần đưa chút thuốc chữa thương qua đó không.” Na Tra thăm dò hỏi.

“Hừ, tặng cái gì, công đức cho người khác, còn muốn Thiên Đình đi dọn rác, cứ để con khỉ đó chịu tội đi.” Ngọc Đế rất tức giận.

Quan Âm cũng tức giận, công đức cho người khác, lại để bọn họ đi dọn rác, dựa vào cái gì chứ.

Nghĩ vậy, Quan Âm rời khỏi Thiên Đình, đi đến Kỳ Lân Nhai tìm Mặc Ngọc Kỳ Lân.

Mặc Ngọc Kỳ Lân đã thức tỉnh ba loại thiên phú thần thông là Biến Hóa, Phục Chế, và Kính Tượng.

Thần thông Biến Hóa, biến thành dáng vẻ của người khác, cộng thêm thần thông Kính Tượng che đậy, ngay cả Chiếu Yêu Kính cũng không phân biệt được.

Thần thông Phục Chế, sao chép những gì người khác nghĩ trong lòng, ngụy trang không chút sơ hở.

Nhưng bà vẫn không yên tâm, vừa hay Tôn Ngộ Không đang dưỡng thương, bèn để Mặc Ngọc Kỳ Lân đi thăm dò thử.

Một ngày nọ, Mặc Ngọc Kỳ Lân biến thành một con côn trùng, nhân lúc Trư Bát Giới đi khất thực, Sa Ngộ Tịnh bận rộn, lén bay đến người Bạch Long Mã, vận dụng thần thông Phục Chế.

Thần thông Phục Chế này cũng có thể hiểu là dò xét nội tâm, đương nhiên, mức độ dò xét cũng có hạn, những suy nghĩ giấu sâu trong nội tâm rất khó dò xét được.

Ngoài ra, nếu tu vi đối phương quá cao cũng khó mà dò xét.

Mặc Ngọc Kỳ Lân là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Tiểu Bạch Long là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, thực lực áp chế, có thể dò xét được bảy tám phần suy nghĩ của Tiểu Bạch Long.

Phục chế hoàn tất, Mặc Ngọc Kỳ Lân lặng lẽ rời đi, sau đó biến thành dáng vẻ của Bạch Long Mã, cố ý nhân lúc bốn người Trư Bát Giới tách ra, chạy đến bên cạnh bốn người lượn lờ.

Chương 284

Bốn thầy trò đều không phát hiện có gì bất thường.

Quan Âm vẫn ẩn mình trên không trung quan sát, vô cùng hài lòng, bèn để Mặc Ngọc Kỳ Lân đi về phía trước bày kiếp nạn, điều này cũng có thể coi là một nạn.

Trên thực tế, bà ra tay bắt Tiểu Bạch Long đi, để Mặc Ngọc Kỳ Lân thay thế là tiện nhất.

Nhưng lỡ như mọi chuyện bại lộ sẽ rất phiền phức.

Linh Sơn không sợ Long tộc, mà sợ thế lực Kim Ô đứng sau Long tộc.

Bốn thầy trò Đường Tăng không phân biệt được, tự mình đuổi Tiểu Bạch Long đi, Long tộc cũng không có lý do gây khó dễ.

Chính Long tộc cũng không đưa ra được bằng chứng chứng minh ai là Tiểu Bạch Long thật, dựa vào đâu mà gây khó dễ.

Lần dưỡng thương này của Tôn Ngộ Không kéo dài cả tháng, Đường Tăng không vội, nhưng Quan Âm ngồi không yên rồi, cứ trì hoãn thế này, năm nào tháng nào mới đến được Linh Sơn.

Nhưng công đức bị Nhân tộc Thần đình cướp đi, Linh Sơn lại phải giúp dọn rác, bà thật sự không cam tâm.

Lại qua một tháng nữa, bốn thầy trò vẫn không có ý định khởi hành, Quan Âm không chịu nổi nữa, vẫn phải mang Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan đến cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không lại câu giờ thêm nửa tháng nữa mới lên đường.

Cứ lần lữa như vậy, trời đã vào đông, gió lạnh căm căm, tuyết lớn

bay lả tả, tốc độ di chuyển của bốn thầy trò rõ ràng chậm đi rất nhiều.

Trư Bát Giới và Sa Ngộ Tịnh tỏ ra không quan tâm, còn Tôn Ngộ Không và Đường Tăng đều có ý kéo dài thời gian.

Đường Tăng kéo dài thời gian là để tu luyện.

Ký ức thức tỉnh, Đường Tăng đương nhiên biết cách tu luyện, nguyên thần của ông là do uế khí Kim hành trong ngũ hành hóa thành, cho dù hiện tại nhục thể là phàm thai cũng không ảnh hưởng, chỉ cần hấp thu uế khí Kim hành để tái tạo là được.

Đến Linh Sơn chậm một chút, ông có thể nâng cao thêm một ít tu vi.

Âm dương, ngũ hành là căn bản để cấu thành thế giới, vạn vật phân âm dương, ngũ hành cũng vậy.

Ngũ khí mà Đại La Kim Tiên ngưng tụ chính là dương ngũ hành, còn ngũ hành uế khí chính là âm ngũ hành.

Âm dương tương sinh, trật tự vận hành của Hồng Hoang sẽ tự động điều chỉnh, duy trì sự cân bằng âm dương.

Dương ngũ hành chi khí không dứt, âm ngũ hành chi khí sẽ luôn tồn tại.

Âm ngũ hành chi khí không dứt, Thượng cổ Ngũ Trùng hóa hình sẽ không tiêu vong.

Mà nếu dương ngũ hành chi khí tuyệt diệt, Hồng Hoang cũng tiêu tùng.

Đây chính là nguyên nhân Thượng cổ Ngũ Trùng bất tử bất diệt, nói cách khác là cộng sinh cùng Hồng Hoang.

Dù có giết chết cũng sẽ tái sinh trở lại, vô dụng, phong ấn là biện pháp tốt nhất.

Thần thông của Minh Hà Huyết Nguyên Tử chính là tham khảo Thượng cổ Ngũ Trùng mà tạo ra, Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết.

Huyết Hải là nơi ô uế nhất Hồng Hoang, nhưng đồng thời cũng đang tịnh hóa Hồng Hoang, là một phần không thể thiếu.

Trư Bát Giới thật sự không quan tâm, còn Sa Ngộ Tịnh nghĩ gì, không ai biết, Sa Ngộ Tịnh mới là người giấu mình sâu nhất.

Bốn thầy trò thật sự mỗi người một ý, lão Trư mới là kẻ đơn thuần nhất.

Ở một nơi khác, Tai Ách dẫn theo Minh Hà, Côn Bằng, Cửu Đầu Trùng, Đa Mục Ngô Công, Cửu Vĩ Địa Hạt, xuất hiện bên bờ Huyết Hải.

Cảm nhận được phong ấn bố trí dưới đáy Huyết Hải, cảm ứng được khí tức của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong phong ấn, cùng với tộc A Tu La bị phong ấn bên trong, Minh Hà đại nộ: "Lũ ngốc Tây Phương chết tiệt, lại dám ngược đãi hậu duệ của ta như vậy." Tộc A Tu La là do ông ta sáng tạo ra, về lý thuyết thuộc về hậu duệ của ông ta, ông ta là tổ tông.

Cách làm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không coi ông ta ra gì.

Minh Hà nổi giận, lập tức định ra tay phá bỏ phong ấn.

"Dừng tay, ngươi ra tay lúc này, chắc chắn sẽ kinh động Linh Sơn, từ đó kinh động Hồng Quân.

Hiện tại chưa phải lúc đối đầu trực diện với Hồng Quân, trong tay Hồng Quân có mấy kiện Hỗn Độn Linh Bảo, pháp bảo trong tay ta quá kém, chưa chắc là đối thủ của Hồng Quân." "Quên mục đích chúng ta trở về rồi sao?" Tai Ách quát.

Minh Hà lập tức dừng động tác.

“Ngươi bây giờ thả tộc A Tu La ra có ích gì, báo thù mới là quan trọng nhất, việc chúng ta cần làm chính là để báo thù Linh Sơn.” Giọng điệu của Tai Ách dịu đi vài phần.

“Vâng.” Ánh mắt Minh Hà lại trở nên sắc bén, tế ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên bắt đầu hấp thu huyết khí, oán khí và các loại khí tức âm u trong Huyết Hải.

“Ban đầu ta định cứu Văn Đạo Nhân trước, để hắn khoan thủng Ma Uyên, để chúng ta có thể rót những khí tức âm u này vào Ma Uyên.” “Trong Ma Uyên phong ấn Tiên Thiên Ma tộc do La Hầu sáng tạo ra, mỗi kẻ đều có thiên phú dị bẩm, ma khí chính là do các loại khí tức âm u trên thế gian hội tụ mà thành.” “Chúng ta rót những khí tức âm u này vào Ma Uyên, trợ lực cho Tiên Thiên Ma tộc, để chúng thoát khỏi Ma Uyên, tai họa Linh Sơn, còn muốn hoàn thành Tây Du, đại hưng Phật đạo, nằm mơ đi.” Tai Ách Ma Thần nói.

“Cần gì phiền phức như vậy, chúng ta trực tiếp phá vỡ phong ấn Ma Uyên là được.” Cửu Đầu Trùng nói.

“Ngu xuẩn, Tai Ách đại nhân làm vậy, tự nhiên là không muốn bại lộ, để thu hút ánh mắt của mọi người đến Linh Sơn, hòng mưu đồ chuyện khác.” Côn Bằng quát.

Thượng cổ Ngũ Trùng mỗi con một năng lực, ví như miệng của Văn Đạo Nhân, ngay cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên cũng có thể gặm được, lại ví như đuôi châm của Cửu Vĩ Địa Hạt, Thánh Nhân dính một cái cũng không chịu nổi.

Lợi hại thì lợi hại, nhưng đầu óc không được tốt lắm, một đám mãng phu.

“Không sai, bản tọa muốn tái tạo một La Hầu nữa, Hồng Quân có

thể thân hợp Thiên Đạo, La Hầu cũng có thể thân hợp Ma Đạo, tạo nên Ma Tổ La Hầu chân chính." "Nhưng muốn hợp Ma Đạo, cần Ma Đạo khiếm khuyết, La Hầu mới có thể dung hợp.

Tuy nhiên Ma Đạo tuy bị La Hầu đánh thức, nhưng vì Hồng Hoang không có ma, Ma Đạo ẩn náu, bản tọa cũng không tìm được bản nguyên Ma Đạo ở đâu." "Cho nên, bản tọa muốn mượn Ma tộc trong Ma Uyên để thu hút sự chú ý của chư thánh Hồng Hoang, thuận tiện dẫn bản nguyên Ma Đạo ra để chém." Tai Ách Ma Thần nói.

Năm người Côn Bằng kinh ngạc, không ngờ Tai Ách Ma Thần mưu đồ lớn như vậy, những đại nhân vật này, một khi ra tay đều là những nước cờ kinh thiên động địa, thật đáng sợ.

"Nhưng không biết Ma Tổ đại nhân ở đâu?" Côn Bằng nhíu mày, bố trí xong xuôi, La Hầu không xuất hiện thì có tác dụng gì.

"Điểm này không cần lo, trước đó ở Lưu Sa Hà, ta đã cảm ứng được một tia khí tức của La Hầu, hắn chưa chết, lúc cần xuất hiện sẽ tự xuất hiện." "Chúng ta phải chuẩn bị hai tay, Cửu Đầu Trùng, Cửu Vĩ Địa Hạt, hai ngươi đi tìm hai mảnh vỡ còn lại của Tai Ách Chi Kiếm là Ôn Hoàng Thụ và Lạc Bảo Kim Tiền.

Tai Ách Chi Kiếm thật sự trong tay, sợ gì Hồng Quân, dù có thất bại, chúng ta cũng có thể ung dung rút lui." Tai Ách Ma Thần tự tin nói.

"Ôn Hoàng Thụ thì dễ nói, nhưng Lạc Bảo Kim Tiền đang ở trong tay Lăng Tiêu, chưa nói chúng ta đánh không lại, mà Lăng Tiêu hiện giờ còn không ở Hồng Hoang." Cửu Vĩ Địa Hạt nhíu mày, bọn chúng đã sớm lén trở về Hồng Hoang, tin tức tự nhiên đã nghe ngóng rõ ràng.

"Không, nguyên thần La Hầu nhất định ở trong tay Lăng Tiêu.

Nếu bản tọa đã cảm ứng được khí tức của La Hầu, Lăng Tiêu

nhất định đã trở lại Hồng Hoang, chỉ là chưa hiện thân, đang mưu đồ gì đó." "Các ngươi chỉ cần tìm được Lăng Tiêu là được, trở về báo cho bản tọa, bản tọa sẽ đích thân đi gặp hắn một phen." Tai Ách Ma Thần nói.

"Vâng." Cửu Đầu Trùng và Cửu Vĩ Địa Hạt thở phào nhẹ nhõm, không cần bọn chúng phải động thủ với Lăng Tiêu là tốt rồi, thật sự đánh không lại.

Hiện tại bọn chúng đều đã tu luyện đến Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, ai biết Lăng Tiêu đã đến cảnh giới nào, chắc chắn chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Bọn chúng có Tai Ách Ma Thần giảng đạo, Lăng Tiêu khống chế nguyên thần La Hầu, có lẽ cũng sẽ để La Hầu giảng đạo.

"Đám Tiên Thiên Ma tộc kia cũng có chút bản lĩnh, lại có thể xé rách phong ấn do Hồng Quân bố trí, vậy thì không cần Văn Đạo Nhân nữa, chúng ta từ Huyết Hải thu thập khí tức âm u, theo khe nứt phong ấn đổ vào Ma Uyên." "Có điều, Di Lặc đang trấn giữ ở Ma Uyên, là một phiền phức.

Côn Bằng, ngươi nghĩ cách dụ Di Lặc đi." Tai Ách sắp xếp.

"Việc này đơn giản.

Trước đây ta nghe lén được cuộc đối thoại của Huyền Đô, Ngọc Đế và những người khác, Địa Tạng ở Địa Phủ đã tu đến Á Thánh.

Hiện nay ở Linh Sơn, phe Tam Giáo và phe Tây Phương Giáo đang tranh giành quyền lực.

Chương 285

Thời đại Thánh Nhân không xuất hiện, Á Thánh chính là kẻ mạnh nhất." "Phe Tây Phương Giáo bị phe Tam Giáo áp chế, nguyên nhân là phe Tây Phương Giáo chỉ có một vị Á Thánh là Di Lặc, không đấu lại phe Tam Giáo.

Nếu Di Lặc biết Địa Tạng đã nhập Á Thánh, sao có thể ngồi yên." Côn Bằng nói.

"Tốt, bản tọa quả nhiên không nhìn lầm ngươi." Tai Ách Ma Thần tán thưởng gật đầu, trong năm người này, Côn Bằng là kẻ có đầu óc nhất.

"Đa Mục Ngô Công, ngươi đi theo dõi tiến độ Tây hành, nhớ kỹ đừng để lộ, La Hầu là kẻ không chịu cô đơn, tất nhiên sẽ có sắp xếp." Tai Ách tiếp tục sắp xếp.

Sắp xếp xong, mọi người tản đi, mỗi người một việc, chỉ còn lại Minh Hà ở Huyết Hải làm công việc vận chuyển, Tai Ách ngồi xếp bằng bên bờ Huyết Hải chờ tin tức.

Ở một nơi khác, bốn người Tây hành đội mưa tuyết đến một thôn trang, ba huynh đệ Tôn Ngộ Không không sao cả, nhưng nhục thể phàm thai của Đường Tăng không chịu nổi.

Trư Bát Giới trước đây đi khất thực đã đến đây, tìm được thôn trưởng, nhờ thôn trưởng sắp xếp chỗ ở.

Đương nhiên, ở thì được, nhưng không miễn phí.

Thôn trưởng này cũng là một người kỳ lạ, hoàn toàn không sợ ba người Trư Bát Giới, nghĩ rằng năm nay tuyết có chút lớn, lo lắng xuân đến tuyết tan sẽ gây ra lũ lụt, bèn để mấy người Tôn Ngộ Không làm

lao động chân tay, cùng các thôn dân đào mương.

Thế là, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh ba người mỗi ngày dậy sớm thức khuya cùng các thôn dân đi làm việc, danh chính ngôn thuận kéo dài thời gian, suốt ngày cùng các thôn dân chém gió khoác lác.

Đặc biệt là Trư Bát Giới, làm việc của người phàm cũng lười biếng, cùng các thôn dân khoe khoang quá khứ huy hoàng.

Đường Tăng còn quá đáng hơn, trốn trong nhà làm việc may vá, vá quần áo cho bọn Tôn Ngộ Không.

Thiên Đình, Quan Âm và những người khác nhìn thấy mà vạch đen đầy đầu, nhưng cũng không tiện đi thúc giục, gió tuyết quả thực lớn, Đường Tăng da mỏng thịt mềm, thật sự không chịu nổi.

Có điều, cũng không thể nhàn rỗi không làm chính sự.

Ngày hôm đó, Quan Âm để Mặc Ngọc Kỳ Lân đi thay thế Tiểu Bạch Long.

Mặc Ngọc Kỳ Lân chạy vào thôn biến thành Bạch Long Mã, sau đó chạy đến bên cạnh Bạch Long Mã thật.

Tiểu Bạch Long lúc đầu còn tưởng là xe ngựa của nhà khác trong thôn, nhưng càng nhìn càng thấy không ổn, con này giống hệt mình, ngay cả khí tức cũng giống.

"Ngươi là ai?" Tiểu Bạch Long không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ta là Bạch Long Mã, Tam thái tử Ngao Liệt của Tây Hải Long Vương, ngươi vì sao lại mạo danh ta?" Mặc Ngọc Kỳ Lân vừa ăn cướp vừa la làng.

"Ngươi là Ngao Liệt, vậy ta là ai?" Tiểu Bạch Long ngẩn người.

"Ta làm sao biết được, ngươi là đồ giả mạo, dám mạo danh ta."

Mặc Ngọc Kỳ Lân ra tay trước, chạy đi tìm Đường Tăng mách tội.

"Sư phụ, ngài đừng tin hắn, hắn là đồ giả mạo, hắn mạo danh con." Tiểu Bạch Long đuổi theo.

Nhìn hai con Bạch Long Mã giống hệt nhau, Đường Tăng cũng ngẩn ra.

Hai con Bạch Long Mã điên cuồng đấu võ mồm, sau đó hóa thành hình người, cũng giống hệt nhau.

Tiểu Bạch Long thật không nhịn được nữa, trực tiếp ra tay.

Tiểu Bạch Long giả không chịu yếu thế, hai con rồng lao vào đánh nhau, kết quả chiêu thức giống nhau, thiên phú thần thông cũng giống hệt.

Động tĩnh kinh động ba huynh đệ Tôn Ngộ Không tới.

"Sao lại có hai Tiểu Bạch Long, giống hệt nhau." Sa Ngộ Tịnh ngơ ngác gãi đầu.

"Chắc chắn có một con là giả." Trư Bát Giới trong lòng sáng như gương, chắc chắn là Linh Sơn và Thiên Đình không hài lòng việc Tiểu Bạch Long hưởng công đức, trước đó lại còn đem công đức tặng cho Nhân tộc Thần đình, nên mới bày ra trò này, muốn đuổi Tiểu Bạch Long thật đi.

"Đại sư huynh, ta là Tiểu Bạch Long thật, hắn là giả." "Đại sư huynh, ta mới là thật." "…" Hai Tiểu Bạch Long bay đến bên cạnh Tôn Ngộ Không, tranh cãi không ngừng.

Tôn Ngộ Không vận dụng Hỏa Nhãn Kim Tinh, kết quả cũng không phân biệt được.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, đưa ra câu hỏi để khảo nghiệm, kết quả hai Tiểu Bạch Long đều đối đáp trôi chảy.

“Hai con hình như đều là thật.” Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, cũng có chút mơ hồ.

“Không thể nào, chắc chắn có một con là giả.

Nhưng mà, giả thì giả, có gì to tát đâu, thích làm ngựa thì cũng không ảnh hưởng đến việc đi Tây Trúc.

Có thêm một con ngựa thồ hành lý, tốt quá còn gì.” “Phải không lão Sa, sau này ngươi không cần gánh hành lý nữa.” Trư Bát Giới đầy trí tuệ nói.

“A, đúng đúng đúng, vẫn là nhị sư huynh thông minh.” Sa Ngộ Tịnh mắt sáng lên, đúng vậy, thêm một con ngựa cũng không ảnh hưởng việc đi Tây Trúc.

“Tiểu Bạch Long thật, ngươi cũng không cần tức giận, có ngựa giúp ngươi san sẻ, tốt quá còn gì.” “Vừa hay, vận chuyển đất đá thiếu gia súc, hai ngươi biến thành ngựa đi giúp đi.” Trư Bát Giới vui vẻ nói.

Dẫn hai con ngựa đi giúp, sẽ có lý do để yêu cầu thôn trưởng, tối nay bữa ăn thịnh soạn hơn một chút.

Lần này, Mặc Ngọc Kỳ Lân ngẩn tò te.

“Cũng phải.” Tiểu Bạch Long rất nhanh nhẹn biến thành Bạch Long Mã, thêm một con ngựa cũng không ảnh hưởng đến nó, dù sao cũng chỉ là phụ trách chở Đường Tăng đi Tây Trúc, hưởng công đức, chẳng qua là công đức bị chia đi một ít.

Lúc này nó cũng đã bình tĩnh lại, nhận ra là Linh Sơn và Thiên Đình đang bày trò, nó không vội, người vội là Thiên Đình và Linh Sơn, ai ngồi không yên trước, người đó sẽ lộ ra sơ hở.

“Đúng.” Mặc Ngọc Kỳ Lân cứng rắn phụ họa một câu, cũng biến thành Bạch Long Mã.

Sau đó, hai con Bạch Long Mã bị Trư Bát Giới dắt đi làm việc, gia súc làm việc hiệu suất hơn người, các thôn dân đều rất vui mừng, vây quanh Trư Bát Giới khen ngợi.

Sau đó, Mặc Ngọc Kỳ Lân bị sắp xếp làm khổ sai cả ngày, muốn khóc mà không có nước mắt, nó đến để gây phiền phức, kết quả biến thành làm khổ sai, sụp đổ rồi, thật sự sụp đổ rồi, Trư Bát Giới đúng là tên cáo già.

Thiên Đình, Quan Âm và Ngọc Đế mặt đen như đít nồi, những người khác nhìn bộ dạng thảm hại của Mặc Ngọc Kỳ Lân thì lại muốn cười, Na Tra che miệng, thật sự có chút không nhịn được.

Xem các người bày ra kế hay chưa kìa, lần này đến Mặc Ngọc Kỳ Lân cũng bị lôi vào.

"Quan Âm, đi Tây Trúc không phải là đi hưởng phúc, lôi nhiều ngựa như vậy làm gì, ngươi còn không đi quản đi." Ngọc Đế mặt đen nói.

"Chân trước vừa thêm một con Bạch Long Mã, chân sau ta đã đến, có phải là quá rõ ràng không." Quan Âm ngượng ngùng nói.

Dương Thiền đến tìm Dương Tiễn chơi, thật sự không nhịn được cười phá lên.

Dương Tiễn cưng chiều liếc một cái, cũng không ngăn cản, có hắn ở đây, cười thì cứ cười, ai dám nói nửa lời.

Ngọc Đế im lặng, bây giờ đi quả thật quá rõ ràng, cái tên đầu heo chết tiệt này, đã như vậy rồi mà vẫn có thể gài bẫy ông ta.

"Trư Bát Giới này thú vị thật." Dương Thiền lại tỏ ra hứng thú với Trư Bát Giới.

"Năm xưa chính ta đã phế hắn." Dương Tiễn nhắc nhở một câu, sợ Dương Thiền đi tìm Trư Bát Giới.

Dương Thiền tư chất tuy kém, nhưng nhờ có tài nguyên tu luyện dồi dào, cũng đã chất đống lên được Đại La Kim Tiên trung kỳ, cộng thêm Bảo Liên Đăng hộ thể, cũng không sợ Trư Bát Giới.

Nhưng Dương Thiền được bảo vệ quá tốt, tâm tư đơn thuần, cái miệng của Trư Bát Giới, dỗ thần lừa quỷ, tuyệt đối có thể lừa Dương Thiền đi mất.

Hơn nữa, Trư Bát Giới háo sắc, bắp cải ngon mình trồng sao có thể để heo ủi.

Bốn người Tây hành ở lại đó hơn hai tháng, băng tuyết tan gần hết mới lại bắt đầu khởi hành.

Mà Quan Âm vắng mặt đã lâu cũng xuất hiện, hiện thân chặn đường, nghĩa chính ngôn từ nói: "Tam Tạng, phải trải qua ma nạn mới đắc được chính quả.

Chương 286

Ngươi lần này đi Tây Trúc, không phải là hưởng phúc, sao có thể mang nhiều ngựa như vậy." "Bồ Tát, có một con ngựa là Bạch Long Mã giả, mạo danh Tiểu Bạch Long, nó có tâm hướng Phật, chúng ta nên thành toàn, giống như Hắc Hùng Tinh, trộm áo cà sa, Bồ Tát còn mang về Lạc Già Sơn khai đạo." Tôn Ngộ Không phản bác.

Quan Âm bị nghẹn một lúc, con khỉ chết tiệt này, càng ngày càng lanh mồm lanh miệng.

"Ngộ Không nói đúng, nhưng Hắc Hùng Tinh biết rõ gốc gác, Bạch Long Mã giả này lai lịch thế nào cũng không biết, lỡ như lòng dạ khó lường thì phải làm sao?" "Việc đi Tây Trúc lấy kinh liên quan đến việc giáo hóa hàng tỷ sinh linh Nam Thiệm Bộ Châu, không thể có chút sơ suất nào." Quan Âm phản bác.

"Ân, Bồ Tát nói có lý, vậy ta sẽ gieo cấm chế vào nguyên thần của cả hai, nếu chúng có hành động bất chính, ta sẽ kích nổ cấm chế diệt chúng." Tôn Ngộ Không ra vẻ thông minh.

Quan Âm suýt bị nghẹn chết, có chút tức giận nói: "Tây hành là thiên định, thiên định bốn người, thêm một ngựa là vì Tam Tạng nhục thể phàm thai, đường đi Tây Trúc xa xôi, khó mà kiên trì, sao có thể thêm nữa, trái với thiên định, chân kinh sẽ không hiển hiện." Trư Bát Giới đảo mắt, lời này cũng nói ra được, hoàn toàn không cần mặt mũi, ép phải vứt bỏ Tiểu Bạch Long đây mà.

"Ngộ Không, chân kinh là quan trọng nhất, con hãy mang chúng đến Tây Hải, Tây Hải Long Vương nhất định sẽ nhận ra con trai mình." Đường Tăng nói.

"Ta cũng đi." Trư Bát Giới cứng rắn chen vào cuộc vui, cùng Tôn

Ngộ Không mỗi người dắt một con ngựa đi về phía Tây Hải.

Chuyện này, người có mắt đều nhìn ra là đang bài xích Tiểu Bạch Long, Quan Âm lo Long tộc hổi tội, nên không đi theo.

Long cung Tây Hải, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận vừa nghe đã biết là Linh Sơn và Thiên Đình bày trò nhắm vào Tiểu Bạch Long, lần lượt hỏi hai Tiểu Bạch Long một số chuyện bí mật, kết quả đều đối đáp trôi chảy, không có sơ hở.

Tây Hải Long Vương nhất thời cũng không phân biệt được, bèn sai người đi mời ba vị Long Vương khác đến thương nghị.

Vui nhất chính là Trư Bát Giới, không hề vội vã, ăn uống no say ở Long cung Tây Hải.

Tứ Hải Long Vương tề tựu, lại thử thách hai Tiểu Bạch Long một phen, đều không tìm ra sơ hở.

"Tìm không ra thì thôi, Ngao Nhuận ngươi đâu phải chỉ có một đứa con trai, mặc kệ thật giả, đều nhốt ở Long cung Tây Hải, người vội là kẻ giả mạo kia." "Phái con trai khác của ngươi đi thay Tiểu Bạch Long, cùng lắm sau này lĩnh công đức rồi lại đưa cho Tiểu Bạch Long, cũng như nhau." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng hiến kế.

"Kế hay." Ba vị Long Vương còn lại giơ ngón tay cái.

Mặc Ngọc Kỳ Lân suýt thổ huyết, sụp đổ rồi, thật sự sụp đổ rồi, đáng lẽ không nên dính vào, lần này sợ là phải tự chôn mình vào đây rồi.

Đại nhân vật đấu pháp, tiểu nhân vật như nó chính là vật hy sinh.

"Đại Thánh, nghiệt do Tiểu Bạch Long gây ra, Long cung Tây Hải chúng ta nhất định sẽ chở Thánh Tăng đến Linh Sơn, liền do nhị nhi tử của ta là Ngao Vinh đi thay Tiểu Bạch Long làm tọa kỵ cho Thánh Tăng." "Hai Tiểu Bạch Long này cứ ở lại Long cung Tây Hải, lão long

giám sát, giả là giả, sớm muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở." Ngao Nhuận gọi Ngao Vinh đến, nói với Tôn Ngộ Không.

"Đại Thánh yên tâm, tiểu long nhất định sẽ tận tâm tận lực." Ngao Vinh vỗ ngực bảo đảm.

Long Vương tái hiện, hiện nay Long tộc vạn chúng một lòng, nỗ lực tái hiện vinh quang bá chủ của Long tộc, làm tọa kỵ cho Đường Tăng là mất mặt, nhưng vì sự quật khởi của Long tộc, chút tôn nghiêm có là gì.

Với tư chất của Tiểu Bạch Long, khởi đầu là Chuẩn Thánh, tương lai là trụ cột của Long tộc, hơn nữa hắn là ca ca của Tiểu Bạch Long, vì Tiểu Bạch Long tranh công đức cũng hoàn toàn có thể chấp nhận.

Tư chất của hắn bình thường, cho dù có công đức gia thân, cả đời này cũng chỉ đến Đại La Kim Tiên là hết.

"Nhị thái tử đại nghĩa, chỉ có điều, e rằng có một số người sẽ không đồng ý." "Tây hành chung quy là việc của Linh Sơn, trước đây các ngươi Long tộc dùng kế ép Tiểu Bạch Long vào đội ngũ Tây hành, Linh Sơn kiêng dè thế lực Kim Ô sau lưng Long tộc, nên không phát tác." "Hiện nay đổi Tiểu Bạch Long thành nhị thái tử, Linh Sơn sẽ có chuyện để nói, miệng lưỡi của đám lừa ngốc Tây Phương, các ngươi không phải không biết chứ?" Một giọng nói truyền đến, Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước bước vào.

"Kính chào Chu Tước trưởng lão." Tứ Hải Long Vương vội vàng hành lễ, Chu Tước, đó là nhân vật ngang tầm với Chúc Long.

"Thái tử nhà ta là Khổng Tuyên và Kim Sí Đại Bàng đều đang dùng Côn Luân Kính quan sát việc Tây hành, bảo ta mang một câu đến cho Long tộc, Nhân tộc Thái sư Văn Trọng có Thiên Nhãn, có thể phân biệt trung gian thiện ác, nếu không được, có thể đến Địa Phủ tìm thần thú Đế Thính." "Đế Thính, thần tượng đầu tiên giữa trời đất, chí

thuần chí thiện, thiên sinh từ bi tâm, sinh ra ở Địa Phủ, tọa trấn Âm Sơn độ hóa oán khí, trên nghe Cửu Thiên, dưới nghe Cửu U, mọi việc giả dối trên đời đều không qua mắt được Đế Thính." Chu Tước nói xong, trực tiếp rời đi.

"Địa Phủ lại còn giấu một thần thú như vậy." Tứ Hải Long Vương nhìn nhau.

"Địa Phủ đã lập hơn mười vạn năm, có chút át chủ bài cũng là bình thường.

Thế lực Kim Ô và Địa Phủ quan hệ rất tốt, biết át chủ bài của Địa Phủ cũng rất bình thường." Trư Bát Giới gặm linh quả chen vào.

"Đồ giả mạo, hiện thân ngay, Long tộc ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu đợi đến lúc phân biệt được thật giả, đừng trách Long tộc ta tâm ngoan thủ lạt." Ngao Nhuận lạnh lùng nhìn hai Tiểu Bạch Long.

"Phụ vương, sao không mời người của Linh Sơn, Thiên Đình cùng đến làm chứng, để chặn miệng bọn họ." Tiểu Bạch Long giả cố gắng nói.

"Không sai, phụ vương, nhi thần cũng có ý này." Tiểu Bạch Long thật căm hận nhìn Tiểu Bạch Long giả, để ngươi giả vờ, xem ngươi có thể giả vờ đến bao giờ.

"Được, Ngao Vinh, con hãy đến Thiên Đình mời Ngọc Đế và những người khác đến làm chứng." Ngao Nhuận nói.

Không lâu sau, Ngao Vinh đã mời người đến, Quan Âm, Ngọc Đế, Phục Hy và những người khác đều đến.

Tiểu Bạch Long giả đã sớm sợ hãi, nó có thể sao chép ngụy trang, nhưng bản chất bên trong không thể thay đổi, e rằng cửa ải của Văn Trọng cũng không qua được, bản lĩnh của mình mình là người hiểu rõ

nhất.

"Cứu ta." Vừa thấy Quan Âm đến, Tiểu Bạch Long giả hiện nguyên hình chạy về phía Quan Âm, trước đó nó đề nghị mời Quan Âm và những người khác đến chính là để tự cứu.

Nếu thật sự đến Nhân tộc hoặc Địa Phủ, nó chắc chắn sẽ chết.

"Hừ." Một tiếng hừ lạnh vang lên, chỉ thấy Dương Tiễn đi cùng mở Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn ra, trực tiếp đánh Mặc Ngọc Kỳ Lân hồn tiêu phách tán, nhục thân tan biến, không còn lại chút tro tàn.

Quan Âm đột nhiên quay đầu lại, giận dữ nhìn Dương Tiễn.

"Hừ, dám nhiễu loạn Tây hành, theo thiên quy, đáng giết." Dương Tiễn không thèm liếc nhìn Quan Âm một cái.

Quan Âm cố nén lửa giận.

Ngọc Đế, Phục Hy và những người khác đều nhíu mày.

Tứ Hải Long Vương thì bất mãn nhìn Dương Tiễn, đây không phải là hủy thi diệt tích sao, ngươi rốt cuộc đứng về phía nào.

"Nếu chuyện đã giải quyết xong, chúng ta không ở lại lâu." Huyền Đô nhìn thấu mọi chuyện, gọi các đại lão rời đi.

Dương Tiễn đi sau cùng, lạnh lùng nói: "Sư tổ của ta và những người khác không có ở đây, bây giờ không phải lúc trở mặt với Linh Sơn và Thiên Đình." Nói xong, nhìn Trư Bát Giới đang trợn mắt nhe răng, ném cho một ánh mắt khinh miệt, hóa thành một đạo cầu vồng rời đi.

"Dương Tiễn, ngươi là đồ tiểu nhân hèn hạ, đồ nhát gan, Ngọc Đế đè mẹ ngươi dưới núi Đào, ngươi còn làm chó cho Ngọc Đế, đồ không có gan…" Trư Bát Giới tức giận chửi mắng, nhưng Dương

Tiễn căn bản không để ý.

Mà Tứ Hải Long Vương lại bình tĩnh lại, chuyện này truy cứu đến cùng, tất sẽ trở mặt với Linh Sơn và Thiên Đình, tuy Thiên Định Lục Thánh cũng không ở đây, nhưng Đạo Tổ Hồng Quân có ở đây.

Nếu Đạo Tổ ra tay, chỉ bằng Long Vương, Khổng Tuyên, Kim Sí Đại Bàng và Tam Tiêu các Thiên Đạo Thánh Nhân, chắc chắn không phải là đối thủ của Đạo Tổ, bây giờ quả thực không phải lúc trở mặt.

"Bát Giới, ngươi bây giờ chửi cũng vô dụng, đi, về trước, sau này lão Tôn sẽ báo thù cho ngươi." Tôn Ngộ Không an ủi Trư Bát Giới, hắn đánh không lại Dương Tiễn, nhưng xét về bối phận, hắn là sư thúc của Dương Tiễn, hắc hắc.

Tuy nhiên, có Tôn Ngộ Không kéo, Trư Bát Giới chửi càng hăng, có chút ý tứ chó cậy gần nhà.

Tứ Hải Long Vương đều cạn lời.

Thiên Đình.

"Tư Pháp Thiên Thần, ngươi có ý gì?" Quan Âm tức giận chất vấn.

"Mặc Ngọc Kỳ Lân đã bại lộ, nếu ta không ra tay, ngươi định làm thế nào?

Trở mặt với Long tộc, gây ra đại chiến giữa Linh Sơn và Long tộc?" "Chiến tranh một khi nổ ra, Hồng Hoang lại một lần nữa đón nhận đại tai nạn, ta là Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng thiên điều, tự có trách nhiệm ngăn cản Hồng Hoang khai chiến." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Quan Âm.

Quan Âm bị nói đến á khẩu không trả lời được, Dương Tiễn ra tay như vậy, kiếp nạn này đã được định tính, Dương Tiễn không chỉ giết Mặc Ngọc Kỳ Lân, mà còn cướp đi công đức của kiếp nạn này.

Quan trọng hơn là, bà phải ăn nói thế nào với Kỳ Lân tộc.

Đột nhiên, Quan Âm nghĩ đến điều gì đó: "Trước đó ta cảm nhận được khí tức của Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước, chắc chắn là Chu Tước ra tay vạch trần Mặc Ngọc Kỳ Lân, Phượng tộc cũng tham gia vào." Lời này vừa ra, Ngọc Đế nhíu chặt mày.

Phục Hy và những người khác thì thần sắc như thường, dù sao họ chỉ phụ trách bày kiếp nạn, Phượng tộc muốn đến chia công đức cũng là chia của Linh Sơn và Thiên Đình, không ảnh hưởng đến họ.

"Các ngươi thấy thế nào?" Ngọc Đế nhìn mọi người.

Phục Hy và những người khác nhắm mắt dưỡng thần, giả vờ không nghe thấy.

Chương 287

"Đừng quên lời dặn của Đạo Tổ." Ngọc Đế tức giận, lũ khốn này, từng đứa một đều có đức hạnh giống Thiên Định Lục Thánh, thấy lợi quên nghĩa, chỉ muốn lợi ích, không muốn trả giá.

Long tộc xen một tay, Nhân tộc xen một tay, Phượng tộc lại xen một tay, công đức Tây Du đâu đủ để chia.

Thiên Đình làm sao chiếm phần lớn, làm sao để Phật đạo nợ Thiên Đạo nhân quả lớn, làm sao giúp Đạo Tổ dùng Thiên Đạo nô dịch Phật đạo.

"Hay là chúng ta cùng đến Phượng tộc hỏi chuyện." Ngọc Đế đã mang cả Đạo Tổ ra, Phục Hy và những người khác không thể tiếp tục giả câm giả điếc.

"Ta về Linh Sơn mời Phật Tổ đến." Quan Âm vẫn có tự mình biết mình, biết mình không đủ tầm, không thể đại diện cho Linh Sơn.

Chẳng mấy chốc, ba ông lớn của Linh Sơn đều đến, đối với việc Phượng tộc nhúng tay vào lượng kiếp Tây Du rất tức giận.

Lập tức, ba ông lớn Linh Sơn, Ngọc Đế, Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Triệu Công Minh, Phục Hy, Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Lân Thiên, đồng loạt đến Bất Tử Hỏa Sơn, khí thế hung hăng.

"Chư vị đến Bất Tử Hỏa Sơn của ta, có chuyện gì?" Phượng tộc Đại trưởng lão Chu Tước ra nghênh tiếp.

"Chúng ta đến để đòi một lời giải thích, Phượng tộc vì sao lại nhúng tay vào chuyện lượng kiếp Tây Du?" Ngọc Đế mở lời.

"Ngọc Đế hỏi câu này thật vô lý, các ngươi có thể nhúng tay, Phượng tộc ta vì sao lại không thể nhúng tay, lượng kiếp liên quan

đến cả Hồng Hoang, Phượng tộc ta trợ giúp Tây Du còn sai sao?" Chu Tước mỉa mai.

"Lượng kiếp Tây Du là chuyện của Đạo môn và Phật môn chúng ta." Ngọc Đế tức giận nói.

"Chưa chắc đâu, lẽ nào không liên quan đến Nhân tộc?

Phượng tộc ta là đồ đằng thụy thú của Nhân tộc, tự có quyền giúp Nhân tộc tham gia vào lượng kiếp Tây Du." Chu Tước phản bác.

Ngọc Đế bị nói đến nhất thời không còn lời nào để nói, trên thực tế, nhân vật chính của lượng kiếp Tây Du là Nhân tộc và Phật môn, Đạo môn chỉ là vai phụ, lời nói lượng kiếp Tây Du không liên quan đến Nhân tộc, ông ta không dám nói.

"Phật vốn từ bi, lượng kiếp Tây Du khác với các lượng kiếp trước, không cần giết chóc nhiều cũng có thể bình ổn lượng kiếp, là cơ hội tốt nhất để thu hoạch công đức." "Tây Du khởi nguồn từ Nhân tộc, Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, Phật pháp truyền vào Nhân tộc, mượn khí vận của Nhân tộc để hưng thịnh Phật đạo, đây là căn bản của lượng kiếp Tây Du." "Vậy mà các ngươi lại cô lập Nhân tộc, tự ý mưu hoạch lượng kiếp Tây Du, muốn chiếm hết công đức làm của riêng, không chia cho Nhân tộc." "Nếu đã không muốn chia công đức cho Nhân tộc, Nhân tộc dựa vào đâu mà để Linh Sơn truyền Phật pháp, chia khí vận của Nhân tộc cho Phật môn." "Các ngươi tham lam vô độ, còn có mặt mũi đến chất vấn Phượng tộc ta." Chu Tước trực tiếp vạch trần đáy lòng của Ngọc Đế và những người khác, một đám không biết xấu hổ còn dám chạy đến hỏi tội, thật sự coi sự tham lam vô độ là điều hiển nhiên.

Tiếng nói vừa dứt, Chúc Long từ Đông Hải đến, Nhân Hoàng Đế Tân từ Đông Thắng Thần Châu đến, Cửu Phượng từ Địa Phủ đến, Viên Hồng từ Bồng Lai Tiên Sơn đến, hội hợp cùng Chu Tước.

Sắc mặt Ngọc Đế và những người khác biến đổi, nhận ra rằng, Đế Tân và những người khác rõ ràng đã bàn bạc xong, cố ý mượn chuyện này để gây khó dễ.

Bọn họ ở ngoài sáng, người ta ở trong tối, luôn biết, chẳng qua là đang chờ thời cơ gây khó dễ mà thôi.

Một bên là Phượng tộc, Nhân tộc, Long tộc và Địa Phủ, một bên là Linh Sơn, Thiên Đình, Yêu tộc, Kỳ Lân tộc và Tam Giáo, nếu thật sự đánh nhau, ai thua ai thắng thật khó nói.

"Lượng kiếp Phong Thần mới qua mấy vạn năm, Tam Giáo nguyên khí đại thương còn ngay trước mắt, chắc chư vị cũng không muốn có kết cục giống như Tam Giáo, hay là chúng ta cùng đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ, phân chia lại chuyện Tây hành." Ngọc Đế biết hôm nay không thể giải quyết ổn thỏa, tìm Đạo Tổ chống lưng, Đạo Tổ chắc chắn sẽ đứng về phía Đạo môn.

"Được." Đế Tân và những người khác gật đầu đồng ý.

Thế là, một đoàn người đi về phía Tử Tiêu Cung.

Và đây, chính là kết quả mà Đế Tân và những người khác mong muốn, là Lăng Tiêu âm thầm sai người dặn dò, tìm một cái cớ để đến Tử Tiêu Cung.

Lăng Tiêu đưa Chư Thiên Khánh Vân cho Đế Tân, bên trong giấu Quỷ Đạo Chi Chủ, để Đế Tân mang đến Tử Tiêu Cung, để Quỷ Đạo Chi Chủ xem Hồng Quân hiện nay tu vi thế nào.

Mọi người đến Tử Tiêu Cung, Tứ Hung Thần vẫn như cũ canh giữ ở cửa, mở mắt liếc một cái rồi lại tiếp tục bế quan tu luyện.

Chỉ mấy người này, Hồng Quân ngồi yên không động, cũng không thể làm tổn thương Hồng Quân nửa phần.

Những người này đến Tử Tiêu Cung bàn chuyện Tây Du, so với

việc chư thánh năm xưa ở Tử Tiêu Cung bàn chuyện Phong Thần kém xa về độ náo nhiệt.

Vào Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế liền kể lại toàn bộ tình hình, để Hồng Quân có sự chuẩn bị.

"Công đức của lượng kiếp Tây Du là dễ lấy nhất, thế này đi, công đức Tây Du, một phần ba thuộc về Nhân tộc, Nhân tộc không được nhúng tay vào lượng kiếp Tây Du nữa, thế nào?" Hồng Quân mở lời.

Điều ông ta muốn là nhân quả của Phật đạo, công đức thực ra không quan trọng.

"Không được, Tây Du là để Phật pháp truyền đạo cho Nhân tộc, tương đương với việc cướp đoạt khí vận của Nhân tộc, Nhân tộc ta chịu thiệt lớn, công đức Tây Du, Nhân tộc ta ít nhất phải được một nửa." Đế Tân bất mãn nói.

"Một nửa, ngươi không sợ bị nghẹn chết à, các ngươi không cần quản gì cả, ngồi ở nhà cũng có thể chia được một phần ba công đức, còn tham lam không biết đủ." "Nhân tộc chia đi một nửa, phần còn lại căn bản không đủ cho chúng ta chia, chúng ta vất vả bày kiếp nạn, hoàn thành lượng kiếp, đều là làm công cho Nhân tộc các ngươi, dựa vào cái gì?" Ngọc Đế xù lông.

Ba ông lớn Linh Sơn và Phục Hy và những người khác cũng lên tiếng chỉ trích Đế Tân.

"Các ngươi không muốn làm công có thể không tham gia mà, lượng kiếp Tây Du, Nhân tộc ta liên hợp với Long tộc, Phượng tộc và Địa Phủ cũng có thể hoàn thành, các ngươi có thể rút lui." "Hóa ra hy sinh không phải là khí vận của nhà các ngươi, các ngươi đứng nói chuyện không đau lưng, chỉ bày kiếp nạn có thể vất vả đến đâu chứ, hay là thay đổi một chút, để Phật môn cướp đoạt khí vận của Thiên Đình, Nhân tộc ta không cần một chút công đức nào, thế nào?" Đế Tân

hùng hồn phun một tràng.

Ngọc Đế và những người khác đều bị phun đến câm miệng, khí vận quan trọng hơn công đức rất nhiều, công đức mất đi có thể nghĩ cách kiếm lại, khí vận trôi đi, muốn bù lại khó như lên trời.

Về lâu dài, khí vận quý giá hơn công đức rất nhiều.

"Công đức Tây Du, Nhân tộc ta muốn bảy thành, hoặc các ngươi có thể dùng đồ vật để đổi, Diệt Thế Hắc Liên cộng thêm Càn Khôn Đỉnh, Nhân tộc ta có thể chỉ lấy ba thành công đức." Đế Tân nói.

Càn Khôn Đỉnh Nhân tộc thật sự rất muốn, công năng của Càn Khôn Đỉnh quá nghịch thiên, nghịch chuyển hậu thiên thành tiên thiên, còn có thể nâng cao phẩm cấp linh bảo, tuyệt đối có thể làm cho thực lực Nhân tộc tăng mạnh.

Đối với Nhân tộc mà nói, tác dụng của Càn Khôn Đỉnh còn lớn hơn Hỗn Độn Linh Bảo, tuy nói phải tiêu hao khí vận hoặc công đức, nhưng Nhân tộc không thiếu khí vận, Địa Phủ không thiếu công đức.

Linh Sơn và Địa Phủ là hai nơi duy nhất có thể liên tục nhận được công đức, Linh Sơn ngưng tụ tín ngưỡng chi lực, dùng Bát Bảo Công Đức Trì chuyển hóa thành công đức; Địa Phủ độ hóa vong hồn luân hồi chuyển thế, đều có thể không ngừng nhận được công đức.

Địa Phủ không cần linh bảo, nhưng cần đan dược để gia tốc tu luyện, Nhân tộc có thể lấy đan dược để giao dịch công đức với Địa Phủ, đôi bên cùng có lợi, mỗi bên lấy thứ mình cần.

Còn việc đòi Diệt Thế Hắc Liên, hoàn toàn là để thăm dò Hồng Quân, xem Hồng Quân có ý định thu thập đủ ngũ chu thập nhị phẩm liên đài để luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo không.

Ngọc Đế và những người khác đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân, Càn Khôn Đỉnh và Diệt Thế Hắc Liên đều ở trong tay Hồng Quân.

Hồng Quân khẽ nhíu mày, tuy ông ta không quá coi trọng công đức, nhưng bảy thành công đức cũng quá nhiều, ông ta không muốn cho.

Bảy thành công đức Tây Du, có thể tạo ra hai ba vị Thánh Nhân, từ Á Thánh lên Thánh Nhân, công đức cần không nhiều đến vậy.

Hồng Hoang xuất hiện ngày càng nhiều Thánh Nhân, không phải là điều ông ta muốn thấy, dù sao kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

Thánh Nhân càng nhiều, quyền kiểm soát của ông ta đối với Hồng Hoang càng nhỏ.

Đặc biệt là hiện nay có ba Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu, ngày ngày hát ngược lại ông ta.

Về phần Diệt Thế Hắc Liên và Càn Khôn Đỉnh, ông ta càng không muốn cho, ông ta quả thực có ý định thu thập đủ ngũ liên để luyện chế Hỗn Độn Linh Bảo.

Càn Khôn Đỉnh quá nghịch thiên, có Càn Khôn Đỉnh, có thể nhanh chóng trang bị một đội quân mạnh mẽ, có Càn Khôn Đỉnh, ông ta không lo không có người để sai khiến.

Chẳng phải ông ta còn không muốn ban Càn Khôn Đỉnh cho Thiên Định Lục Thánh, thà cho Tiên Thiên Chí Bảo cũng không cho Càn Khôn Đỉnh sao.

"Tối đa năm thành công đức." Ánh mắt Hồng Quân nhìn thẳng vào Đế Tân.

"Vậy Đạo Tổ hãy chọn một trong Càn Khôn Đỉnh và Diệt Thế Hắc Liên cho Nhân tộc, Nhân tộc nghèo lắm, ngoài Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh ra thì không có pháp bảo nào ra hồn." Đế Tân nói.

"Ngươi có cần chút mặt mũi không, có Hiên Viên Kiếm và Vũ

Hoàng Cửu Đỉnh còn chưa đủ sao, Thập Tuyệt Kiếm của Thập Thiên Quân không mạnh?

Phong Trạch Phong Toa không mạnh?" Ngọc Đế tức đến văng tục, Nhân tộc ngươi còn nghèo, vậy Thiên Đình ta sợ là không sống nổi nữa.

Nhân tộc ngươi ít ra còn có Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh hai kiện công đức chí bảo, Thiên Đình ta có gì, chỉ có Huyễn Đạo Phiến một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn là Thiên Đình tốn đại khí lực mới cướp được.

Đế Tân đảo mắt lên trời, ra vẻ ta không nghe thấy.

Dù sao cũng đều là không biết xấu hổ, anh đừng chê em, dùng ma pháp đánh bại ma pháp.

"Tham lam vô độ không phải là chuyện tốt." Giọng Hồng Quân lạnh đi vài phần, vị Nhân Hoàng này đã học được bảy phần đức hạnh của ba Kim Ô, gan to bằng trời, không kiêng nể gì, tham lam vô độ.

Chương 288

“Người không vì mình, trời tru đất diệt, không tham làm sao vươn lên, Đạo Tổ nếu không tham, làm sao có thể nhập Hợp Đạo cảnh, phải không?” Đế Tân híp mắt cười nói.

Đế Tân vừa nói ra lời này, Ngọc Đế và những người khác đều nín thở, trợn tròn mắt.

Ngay cả Chu Tước, Chúc Long và những người khác cũng nín thở, kinh ngạc nhìn về phía Đế Tân, ngươi thật dám nói, là cảm thấy Hồng Quân không cầm nổi đao nữa rồi hay sao.

Lời này, e rằng ba Kim Ô cũng không dám nói thẳng ra.

Nhưng, suy nghĩ kỹ cũng có thể hiểu được, gã này là Nhân Hoàng, đại diện cho Nhân tộc, nếu Hồng Quân giết gã này, chính là đối địch với Nhân tộc, muốn mưu đồ khí vận Nhân tộc nữa, gần như là không thể.

Gã này là có chỗ dựa nên không sợ hãi a.

Hồng Quân thần sắc trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Đế Tân, sát ý dâng trào, không khí trong Tử Tiêu Cung dường như ngưng đọng, Ngọc Đế và những người khác không dám thở mạnh.

Ánh mắt Hồng Quân biến đổi mấy lần, cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Tốt, tốt một Nhân Hoàng, tốt một người không vì mình, trời tru đất diệt.” “Hạo Thiên, cứ làm theo lời Nhân Hoàng nói.” Nói xong, đưa Diệt Thế Hắc Liên cho Đế Tân.

“Đa tạ Đạo Tổ.” Đế Tân thản nhiên nhận lấy.

“Vâng.” Ngọc Đế nghiến răng nghiến lợi đáp, Đạo Tổ đã đồng ý,

ông ta còn có thể làm gì.

"Các ngươi không được nhúng tay vào chuyện lượng kiếp Tây Du nữa, nếu nhúng tay, các ngươi đừng hòng có nửa điểm công đức, còn có Tiểu Bạch Long." Ngọc Đế mắt đỏ hoe nhìn Đế Tân.

"Yên tâm, chúng ta nói lời giữ lời, sau này lượng kiếp Tây Du chúng ta tuyệt đối không nhúng tay, các ngươi cầu chúng ta nhúng tay chúng ta cũng không nhúng tay, còn về Tiểu Bạch Long, công đức của nó tính vào nửa công đức của Nhân tộc." "Chúng ta cũng cần một tai mắt để giám sát, đề phòng các ngươi giở trò." Đế Tân bĩu môi, dẫn người rời đi.

Sau khi Đế Tân và những người khác rời đi, Ngọc Đế cho những người khác đi, oán trách nói: "Lão gia, tên Đế Tân kia tham lam vô độ như vậy, sao ngài lại đồng ý." "Đại cục là quan trọng nhất, điều chúng ta mưu đồ là nhân quả của Phật đạo, công đức là thứ yếu, ngươi làm tốt việc, bần đạo tự sẽ bồi thường công đức cho ngươi, còn về Diệt Thế Hắc Liên, bần đạo có thể cho nó, cũng có thể lấy lại." Hồng Quân bình tĩnh nói.

Ông ta sở dĩ đồng ý cho Diệt Thế Hắc Liên, là lo lắng chia cho Nhân tộc công đức quá nhiều, Phục Hy và những người khác sẽ không chịu ra sức.

"Kế hoạch thay đổi một chút, ngươi nói với Tam Giáo và Yêu Giáo, sau khi Phật đạo phục hưng ban công đức, phần công đức Phật đạo của họ, bần đạo sẽ đổi thành hai lần công đức Thiên Đạo cho họ." "Công đức Phật đạo lấy được, ngươi tạm thời đừng chia, mang đến Tử Tiêu Cung đổi thành công đức Thiên Đạo, bần đạo đâu có đồng ý chia cho họ công đức gì." "Toàn bộ công đức Phật đạo của lượng kiếp Tây Du trong tay, đủ để Phật đạo nợ nhân quả lớn, phụ thuộc vào Thiên Đạo." "Còn về việc cho Nhân tộc công đức Thiên

Đạo, bần đạo giở chút thủ đoạn, xem họ có dám hấp thu không." Hồng Quân lão mưu thâm toán nói.

Ngọc Đế mắt sáng lên, không hổ là Đạo Tổ, quả nhiên là một lão cáo già.

Thiên Định Lục Thánh nợ Thiên Đạo một đống công đức, còn có lãi suất rất cao, mà những lãi suất đó đều vào tay Đạo Tổ, ông ta biết trong tay Đạo Tổ có rất nhiều công đức Thiên Đạo.

Từ phương diện này mà xem, Thiên Định Lục Thánh như trâu ngựa, là công cụ kiếm công đức cho Đạo Tổ, ông ta sống có vẻ thoải mái hơn Thiên Định Lục Thánh rất nhiều, ít nhất không cần kiếm công đức cho Đạo Tổ, chỉ cần quản lý tốt Thiên Đình, cung cấp khí vận cho Đạo Tổ là được.

Một là vì năng lực của ông ta không đủ, hai là vì ông ta nghe lời.

Nghĩ đến Nhân tộc không được lợi, tâm tình Ngọc Đế vui vẻ hơn nhiều.

Trở về Thiên Đình, Ngọc Đế cố ý cho Quan Âm và ba ông lớn Phật môn đi, đem chuyện đổi gấp đôi công đức Thiên Đạo nói cho Phục Hy và những người khác, sự bất mãn của Phục Hy và những người khác lập tức tan biến.

Đối với họ mà nói, công đức nào cũng như nhau.

Tuy bị Nhân tộc lấy đi một nửa công đức, nhưng Đạo Tổ cho họ gấp đôi công đức, công đức cuối cùng họ nhận được sẽ không ít hơn so với thỏa thuận trước đó.

Mà bên Linh Sơn thì không vui, ba ông lớn triệu tập chư Phật thương nghị.

Kết quả cuối cùng là không thể làm gì khác, Đạo Tổ đã ra mặt, họ đâu còn quyền quyết định, chỉ có thể uất ức cầu toàn, chỉ có Phật đạo

phục hưng, họ có Phật đạo che chở, mới thật sự có tiếng nói.

Điểm tốt duy nhất là, sau này không có Nhân tộc, Long tộc gây sự, Tây Du có thể tiến hành thuận lợi.

Một nơi khác, Lạc Hà Thôn, Đế Tân đích thân đến một chuyến, nói với Lăng Tiêu chuyện trong Tử Tiêu Cung, đem Chư Thiên Khánh Vân và Diệt Thế Hắc Liên cùng giao cho Lăng Tiêu.

"Không ngờ lão tặc Hồng Quân lại giao ra Diệt Thế Hắc Liên, lão tặc đó chắc chắn không có ý tốt, người hiểu rõ nhất về Diệt Thế Hắc Liên không ai khác ngoài bản tọa, mau đưa đây để bản tọa kiểm tra." La Hầu cấp thiết nói.

Nghèo quá, bây giờ không có pháp bảo gì, không có cảm giác an toàn.

Lăng Tiêu liếc La Hầu một cái, nhưng vẫn đưa Diệt Thế Hắc Liên cho La Hầu, quả thực để La Hầu kiểm tra một chút sẽ an toàn hơn.

Với tình hình của La Hầu hiện tại, lúc nào hắn muốn thu hồi Diệt Thế Hắc Liên, La Hầu căn bản không thể ngăn cản.

"Thế nào?

Hồng Quân hiện nay thực lực ra sao?" Lăng Tiêu nhìn về phía Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Hợp Đạo Tứ Trọng Thiên." Quỷ Đạo Chi Chủ thần sắc ngưng trọng.

"Không thể nào?

Lẽ nào tư chất của hắn còn mạnh hơn Bàn Cổ sao?" Giọng La Hầu cũng trở nên chói tai.

"Không phải, bảo vật trong tay Hồng Quân không ít, ta cảm ứng được khí tức của Thời Không Thiên Luân, Hồng Quân dù không tham

ngộ thời gian pháp tắc, trốn trong Thời Không Thiên Luân tu luyện, cũng ít nhất được gia tốc thời gian ba lần, tu luyện mười vạn năm, thực tế là ba mươi vạn năm trở lên." "Ngoài ra, Hồng Quân lợi dụng Thiên Định Lục Thánh để thu được rất nhiều công đức Thiên Đạo, công đức Thiên Đạo tuy không bằng công đức Đại Đạo, nhưng đối với việc gia trì tu luyện vẫn rất lớn." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu phân tích.

"Thời Không Thiên Luân." Lăng Tiêu híp mắt, cái này hắn biết, một trong mười đại Hỗn Độn Linh Bảo, là pháp bảo cộng sinh của Không Gian Ma Thần Dương Mi.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, công nhận Bàn Cổ mạnh nhất, tiếp theo là Không Gian Ma Thần Dương Mi và Thời Gian Ma Thần Thời Thần.

Bàn Cổ có Tạo Hóa Ngọc Điệp gia trì, Thời Thần có Hỗn Độn Thời Thần Chung, Dương Mi có Thời Không Thiên Luân, đều có thể gia tốc thời gian, tu luyện lâu hơn người khác.

Thứ hai, Dương Mi và Thời Thần là Hỗn Độn Ma Thần sinh ra sớm nhất, không giảng võ đức, đã cướp không ít pháp bảo cộng sinh của các Hỗn Độn Ma Thần khác.

"Xem ra trong tay Hồng Quân còn không ít át chủ bài mà chúng ta không biết, hắn từ đâu mà có nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy." Lăng Tiêu nhíu chặt mày, Hồng Quân đã là Hợp Đạo Tứ Trọng Thiên, ba huynh đệ hắn cộng thêm Thập Nhị Tổ Vu, lại cộng thêm Tai Ách, e rằng cũng không đấu lại.

Nhưng không cướp được Tạo Hóa Ngọc Điệp, khoảng cách giữa họ và Hồng Quân sẽ ngày càng lớn, phiền phức đây.

"Còn có thể từ đâu ra, trộm cướp chứ sao." "Năm xưa trận chiến khai thiên, Hồng Quân trốn trong bóng tối chắc chắn nhặt được không

ít đồ, lại là sinh linh sinh ra sớm nhất Hồng Hoang, đi khắp nơi nhặt bảo." "Sau này trận chiến Đạo Ma lại hại chết Âm Dương, Ngũ Hành và Càn Khôn, bảo bối tự nhiên nhiều." La Hầu khó chịu nói.

Năm xưa trận chiến Đạo Ma, hắn thuần túy là quá kiêu ngạo, bị Hồng Quân gài bẫy, bị Hồng Quân dùng làm súng giết chết Âm Dương, Ngũ Hành và Càn Khôn.

"Ngươi cũng không cần quá lo lắng, Đạo Ma tương sinh tương khắc, bản tọa có cách mượn lực lượng của Ma Đạo trong thời gian ngắn áp chế Thiên Đạo, suy yếu kiềm chế Hồng Quân, chúng ta chưa chắc không có cơ hội thắng." La Hầu nói.

"Ngươi không phải lại muốn chơi trò hiến tế đó chứ?" Lăng Tiêu hoài nghi nhìn La Hầu, lần hiến tế đó, trực tiếp làm mất đi một nửa sinh linh Hồng Hoang, suýt nữa làm Hồng Hoang thụt lùi.

Nếu lại làm một lần nữa, sinh linh Hồng Hoang thật sự sẽ nổi điên, cảm xúc ghét ma sẽ lên đến cực điểm.

"Một tia bản nguyên Thiên Đạo đó đã dùng hết rồi, hiện nay Ma Đạo thật sự này ta không thể khống chế, hiến tế sinh linh bình thường không có tác dụng, phải hiến tế Tiên Thiên Ma tộc trong Ma Uyên dưới núi Tu Di, ma khí thuần chính gia trì thân ta, mới có thể tạm thời khống chế Ma Đạo." La Hầu nói.

Lăng Tiêu cạn lời, quả nhiên lại là chơi trò hiến tế để giành lấy sức mạnh, chỉ có điều lần này hiến tế là Tiên Thiên Ma tộc, gã này quả thực tàn nhẫn đến cực điểm, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả Tiên Thiên Ma tộc do chính mình tạo ra cũng có thể hy sinh.

"Ngươi làm mất Tiên Thiên Ma tộc, Hồng Hoang không có ma, sau này ngươi còn chơi cái gì?" Lăng Tiêu nói.

“Kiệt kiệt, chỉ cần bản tọa thân hợp Ma Đạo, bản tọa là Ma Đạo, Ma Đạo là bản tọa, bản tọa dùng Ma Đạo phát hạ đại hoành nguyện, sinh linh mỗi lần đột phá một đại cảnh giới, đều cần trải qua khảo nghiệm thiên ma luyện tâm, người không qua được, đều đọa lạc thành ma.” “Đây vốn là ý nghĩa tồn tại của Ma Đạo, kiên định tâm tính ý chí của tu sĩ, làm cho tu sĩ Hồng Hoang thăng hoa.” “Lúc trận chiến Đạo Ma, bản tọa luyện hóa một tia bản nguyên Thiên Đạo đó thành ngụy Ma Đạo, đáng tiếc chung quy chỉ là một tia bản nguyên Thiên Đạo, sức mạnh quá yếu, không thể gánh vác đại hoành nguyện này.” “Theo thỏa thuận của chúng ta, sau khi bản tọa hợp đạo sẽ mở ra Ma Vực, phàm là kẻ đọa lạc thành ma, đều có thể vào Ma Vực, bản tọa có thời gian sẽ đi tìm Hồng Quân gây phiền phức, kiệt kiệt.” La Hầu phát ra từng tràng cười quái dị.

Lăng Tiêu không nói gì, Hồng Hoang có thêm một Ma Vực, trăm hoa đua nở, trăm nhà tranh tiếng, càng thêm náo nhiệt, cũng là chuyện tốt.

Một nhà độc đại, không có uy hiếp, sẽ thả lỏng, sẽ dừng chân tại chỗ, có tranh đấu mới có động lực.

Pháp tắc của ma, cũng là một trong những pháp tắc đỉnh cấp, Bàn Cổ đã tạo ra Ma Đạo, tức là cho phép Ma tộc tồn tại.

Thực ra hắn vẫn luôn thắc mắc một vấn đề, Bàn Cổ thật sự không tính đến Hồng Quân và La Hầu sao?

Một nơi khác, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới dẫn Tiểu Bạch Long trở về, tiếp tục đi Tây Trúc.

Lúc có Tiểu Bạch Long, Đường Tăng lề mề, lúc không có Tiểu Bạch Long, Đường Tăng lại rất hăng hái, thúc giục Sa Tăng lên đường, lúc tuyết tan là lạnh nhất, thành công làm mình đổ bệnh, không thể không tìm một thôn trang để dưỡng bệnh.

Tiểu Bạch Long ra vẻ không liên quan đến mình, cũng không dùng thần thông chữa trị cho Đường Tăng.

Chương 289

Cứ thế kéo dài một tháng, bệnh của Đường Tăng ngày càng nặng, Quan Âm không thể nhìn nữa, mang Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan đến chữa bệnh cho Đường Tăng.

Quan Âm lần này nổi giận: "Bần tăng trước đây đã nói với các ngươi, gặp phiền phức có thể đến Thiên Đình hoặc Linh Sơn cầu cứu, các ngươi vì sao thà nhìn Tam Tạng bệnh nặng cũng không đi?" "Tình hình của ta và lão Sa làm sao đến Thiên Đình, đối với Linh Sơn lại không quen." Trư Bát Giới là số một trong việc đùn đẩy trách nhiệm.

Quan Âm nhất thời không nói được gì, nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Trư Bát Giới và Sa Tăng quả thực không quen Linh Sơn, bị Ngọc Đế đày xuống phàm gian suýt chết, vẫn còn hận Ngọc Đế, đương nhiên không muốn cúi đầu đi tìm Thiên Đình cầu cứu.

"Thiên Đình hại chết lão đại của ta, Phật Tổ đè ta dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm." Trong mắt Tôn Ngộ Không lóe lên hận ý.

Quan Âm đau đầu, hóa ra con khỉ này cũng thù dai, khó trách sống chết không đi Thiên Đình và Linh Sơn cầu cứu, xem ra phải hóa giải mối thù này của con khỉ mới được.

"Ngộ Không, Tam Nhãn Thần Hầu không hề chết, ngươi thân là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, năm xưa nhu nhược như vậy, Thiên Đình mới nghĩ ra cách lợi dụng cái chết của Tam Nhãn Thần Hầu để kích thích ngươi phấn chấn lên, ngươi là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, sao có thể nhu nhược." "Đều là giả, Tam Nhãn Thần Hầu vẫn khỏe mạnh, và đã sớm quy y Phật, hiện nay là một trong bảy mươi hai Bồ Tát của Linh Sơn, Tam Nhãn Bồ Tát." "Còn việc Phật Tổ đè ngươi

dưới Ngũ Chỉ Sơn năm trăm năm, là để bảo vệ ngươi, ngươi đại náo thiên cung phạm phải sai lầm lớn, Phật Tổ đè ngươi dưới Ngũ Chỉ Sơn để phản tỉnh." "Tây hành lấy kinh, là để giáo hóa chúng sinh, là đại công đức, Phật Tổ nói giúp, Ngọc Đế đã tha thứ cho ngươi, chỉ cần ngươi hộ tống Tam Tạng lấy được chân kinh, Thiên Đình và Linh Sơn đều sẽ giúp đỡ các ngươi." Quan Âm khổ tâm khuyên nhủ.

"Lão đại của ta thật sự chưa chết?" Tôn Ngộ Không giả vờ kinh ngạc.

Quan Âm không nói gì, mà trở về Linh Sơn mang Tam Nhãn Thần Hầu đến, để Tam Nhãn Thần Hầu khuyên nhủ Tôn Ngộ Không.

"Ngộ Không, ngươi làm rất tốt, người lấy kinh đã vào Tây Ngưu Hạ Châu ba năm, lượng kiếp đã định, không thể khởi động lại, đến lúc đó ngươi có thể bộc lộ thực lực, để Linh Sơn và Thiên Đình đau đầu một phen, cứ kéo dài thời gian đi." Tam Nhãn Thần Hầu âm thầm truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

Hiện nay Đường Tăng vào Tây Ngưu Hạ Châu đã gần một năm, kéo dài thêm hai năm nữa là được.

"Đúng rồi, kiếp nạn tiếp theo là tọa kỵ của Lão Quân, Thanh Ngưu, có một pháp bảo là Kim Cang Trác, là do Lão Quân tốn đại khí lực tham khảo Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề và Ngũ Sắc Thần Quang của nhị sư huynh ngươi tạo ra, là Hậu Thiên Cực Phẩm Công Đức Linh Bảo, rất lợi hại, không vật gì không thu được, ngươi nghĩ cách cướp lấy." "Lấy được rồi, ngươi đến Bất Tử Hỏa Sơn tìm nhị sư huynh của ngươi, huynh ấy sẽ giúp ngươi xóa đi ấn ký mà Lão Quân để lại trong Kim Cang Trác." Tam Nhãn Thần Hầu tiếp tục truyền âm.

Dặn dò xong, Tam Nhãn Thần Hầu rời đi trong ánh mắt không nỡ của Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không ra vẻ đã giải tỏa được tâm kết,

cảm tạ Quan Âm.

Quan Âm thở phào nhẹ nhõm, lần này sẽ không gây chuyện nữa chứ.

Bốn thầy trò lại khởi hành, lúc xuân về hoa nở, bốn thầy trò đi đến Bạch Hổ Lĩnh.

"Ngộ Không, vi sư khát rồi." Đường Tăng nói.

"Nơi này yêu khí ngút trời, các ngươi đừng ra khỏi vòng tròn này, lão Tôn đi rồi sẽ về ngay." Tôn Ngộ Không dùng Kim Cô Bổng vẽ một vòng tròn quanh mấy người, cầm Tử Kim Bát Vu đi lấy nước.

Vừa đi, một phu nhân xách giỏ đến, mùi thơm của cơm canh bay ra.

Trư Bát Giới ham ăn lập tức bị dụ dỗ, đâu còn quản lời dặn của Tôn Ngộ Không, chạy qua chặn phu nhân lại: "Nữ thí chủ, thầy trò chúng tôi ăn gió nằm sương đã nhiều ngày, có thể xin chút cơm ăn không." "A, yêu quái." Phu nhân hét lên một tiếng kinh hãi, ngất đi.

"Nữ thí chủ." Đường Tăng sốt ruột, vội vàng qua xem, Sa Tăng cũng đi theo.

Phu nhân đang nằm trên đất đột nhiên mở mắt, phát ra một tràng cười quái dị, tiếp theo yêu phong nổi lên, trừ Tiểu Bạch Long, hành lý cùng ba người Đường Tăng đều bị cuốn đi.

Tiểu Bạch Long bất mãn hắt xì một cái, không bắt tiểu gia là có ý gì, cố ý làm ta khó chịu phải không.

Không lâu sau, Tôn Ngộ Không trở về.

"Tiểu Bạch Long, sư phụ họ đâu rồi?" Tôn Ngộ Không hỏi.

"Lại bị yêu quái bắt đi rồi, bên kia." Tiểu Bạch Long chỉ một hướng, sau đó vào rừng nằm chết.

Tôn Ngộ Không lắc mình biến thành một con muỗi, bay đi xem xét tình hình, quả nhiên thấy một cái yêu động, lần này Tôn Ngộ Không đã học khôn, biết trong yêu động có thể đầy cấm chế đề phòng hắn đột kích, bèn dùng độn thổ thuật chui vào, biến thành một tiểu yêu.

Trong yêu động, Thanh Ngưu Tinh khoác áo cà sa gấm, học theo Phật đả tọa, trêu chọc Đường Tăng, Đường Tăng nghiêm túc khuyên Thanh Ngưu Tinh buông đồ đao lập địa thành Phật.

Tôn Ngộ Không cảm ứng một chút, Quy Nhất Giáo lần này đã bỏ ra vốn liếng lớn rồi, con trâu xanh này có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cho dù không có Kim Cương Trác, hắn hiện tại cũng đánh không lại.

Thái Thượng Lão Quân hiện tại thuộc biên chế Thiên Đình, nhưng Thanh Ngưu Tinh là tọa kỵ của Lão Tử, thuộc về Quy Nhất Giáo.

Lần này không lên Thiên Đình cầu viện là không được, nhưng mà, Kim Cương Trác phải đoạt được vào tay.

Thanh Ngưu Tinh là kẻ lắm mồm, cứ lải nhải đủ thứ với Đường Tăng, cũng không vội vàng làm gì ba người họ.

Trư Bát Giới không chịu nổi nữa: "Trâu xanh chết tiệt, thức thời thì mau thả chúng ta ra.

Đại sư huynh của ta là Tề Thiên Đại Thánh từng đại náo Thiên Cung, lát nữa huynh ấy tìm đến sẽ đập nát động phủ của ngươi." "Tên heo béo chết tiệt, câm cái miệng thối của ngươi lại!

Nếu không phải con khỉ họ Tôn kia đại náo Thiên Cung, sao lại liên lụy lão Ngưu ta bị đày xuống trần gian chứ." Thanh Ngưu Tinh đấm một quyền vào bụng Trư Bát Giới.

Cả hai đều thuộc phe cánh Quy Nhất Giáo, là người quen cũ.

Tiền thân của Trư Bát Giới là Thiên Bồng kiêu ngạo ngang ngược,

Thanh Ngưu Tinh không ít lần bị tai họa, lần này phải nhân cơ hội báo thù một phen.

“Ngươi...” Trư Bát Giới thấy Thanh Ngưu Tinh cố ý, tức đến độ tròng mắt sắp lồi ra.

“Còn dám trừng mắt với bản đại vương?

Tiểu yêu đâu, trước hết lôi con heo béo này đi luộc.” Thanh Ngưu Tinh nói với vẻ trêu chọc.

“Đừng, đừng, có gì từ từ nói.” Trư Bát Giới chủ trương hảo hán không chịu thiệt trước mắt, vội vàng nhận thua.

Con trâu chết tiệt này rõ ràng là cố ý báo thù, không nhận thua, không biết sẽ bị hành hạ thế nào nữa.

“Gọi Ngưu đại ca.” Thanh Ngưu Tinh nói.

“Ngưu đại ca.” Trư Bát Giới mặt mày nịnh nọt, Thanh Ngưu Tinh rất hưởng thụ.

Sa Tăng đứng bên cạnh không buồn nhìn.

“Bọn trâu con, ra ngoài xem thử con khỉ họ Tôn kia sao còn chưa tới.

Lão Ngưu ta phải dạy dỗ nó một trận ra trò.” Đã lâu như vậy mà Tôn Ngộ Không vẫn chưa tới, Thanh Ngưu Tinh có chút mất kiên nhẫn.

Chẳng mấy chốc, tiểu yêu quay về báo không thấy Tôn Ngộ Không.

“Con khỉ đó rất gian xảo, nói không chừng đã lẻn vào động phủ rồi, mau chóng lục soát.” Thanh Ngưu Tinh trong lòng căng thẳng, hắn không muốn đi vào vết xe đổ của Hoàng Phong Quái.

Tôn Ngộ Không thấy không trốn được nữa, đành phải hiện thân.

“Ha ha, Tôn Hầu Tử, mưu kế của ngươi đã bị ta nhìn thấu rồi, chịu chết đi!” Thanh Ngưu Tinh đắc ý cười lớn, tế ra pháp bảo trường thương đâm về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không chỉ đành rút Kim Cô Bổng ra đại chiến với hắn.

Thanh Ngưu Tinh cố ý không dùng toàn lực, chỉ so tài võ nghệ với Tôn Ngộ Không, dù vậy, Tôn Ngộ Không cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

“Tôn Hầu Tử, hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của lão Ngưu ta.” Thanh Ngưu Tinh tế ra Kim Cương Trác, trực tiếp thu luôn cả Kim Cô Bổng.

“Ha ha, Tôn Hầu Tử, ngươi đến binh khí cũng không còn, lấy gì đấu với ta?

Cút về Hoa Quả Sơn của ngươi đi, tối nay Đường Tăng sẽ là món nhắm rượu của ta.” Thanh Ngưu Tinh ngạo nghễ cười lớn, hắn muốn ép Tôn Ngộ Không đến bước đường cùng, chỉ có thể lên Thiên Đình cầu cứu.

Tôn Ngộ Không gãi đầu gãi tai, phối hợp bay về phía Thiên Đình.

“Đến rồi, đến rồi, lần này chắc sẽ không có gì bất trắc nữa.” Trên Thiên Đình, Ngọc Đế mừng rỡ, ra hiệu cho các tiên nhân diễn kịch.

Lần này phải diễn cho thật tốt, để Tôn Ngộ Không cảm nhận được thiện ý của Thiên Đình.

Phục Hy và những người khác đều thi triển thủ đoạn ẩn giấu thân hình.

Chương 290

“Ngọc Đế, cho yêm Lão Tôn mượn vài pháp bảo.” Tôn Ngộ Không nhảy tưng tưng chạy vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Ồ, Đại Thánh gặp phải chuyện gì sao?” Ngọc Đế biết rõ mà vẫn hỏi.

“Yêm Lão Tôn bảo hộ người đi thỉnh kinh tây hành, ở Bạch Hổ Lĩnh gặp phải một con trâu xanh, trong tay có một cái vòng, đã thu mất Kim Cô Bổng của yêm Lão Tôn.” Tôn Ngộ Không thở dài.

“Ồ, lại có thể thu được pháp bảo của Đại Thánh sao?

Thác Tháp Thiên Vương, Na Tra, hai người hãy theo Đại Thánh đi xem yêu quái đó lai lịch thế nào.” Ngọc Đế nghiêm túc diễn kịch.

“Tuân chỉ.” Na Tra và Lý Tĩnh đáp lời, theo Tôn Ngộ Không đến Bạch Hổ Lĩnh.

Na Tra ra nghênh chiến Thanh Ngưu Tinh.

Hai người đánh thật, dù sao Thanh Ngưu Tinh cũng là tọa kỵ của Lão Tử, thực lực vẫn có, giao chiến với Na Tra không hề rơi vào thế hạ phong.

Cả hai đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đang có ý muốn so tài.

Đánh mãi không phân thắng bại, Thanh Ngưu Tinh lại tế ra Kim Cương Trác, thu sạch đống pháp bảo của Na Tra.

Nguyên Thủy giỏi luyện khí, Xiển Giáo có nhiều pháp bảo nhất.

Trong số các đệ tử, Nguyên Thủy coi trọng nhất Quảng Thành Tử và Thái Ất Chân Nhân, pháp bảo trong tay hai người vừa nhiều vừa lợi hại.

Na Tra là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân, cũng được ban cho không ít pháp bảo.

Thấy Thanh Ngưu Tinh ra tay thật, Na Tra nổi nóng, nhưng không thể làm gì được.

Lý Tĩnh tế ra Huyền Hoàng Tháp muốn trấn áp Thanh Ngưu Tinh để tranh công đức với Lão Quân, kết quả Huyền Hoàng Tháp cũng bị thu mất.

"Bảo bối tốt, bây giờ phải làm sao?" Lý Tĩnh cũng sốt ruột, chỉ sợ Thanh Ngưu Tinh chiếm luôn Huyền Hoàng Tháp làm của riêng, đó là pháp bảo lợi hại nhất của ông.

"Hắn có thể thu pháp bảo, chẳng lẽ còn có thể thu cả nước lửa sao?

Đại Thánh, người hãy đi mời Hỏa Đức Tinh Quân và Thủy Đức Tinh Quân đến trợ trận, ta đi tìm Lôi Công Điện Mẫu." Na Tra hiến kế.

"Được, được." Tôn Ngộ Không lại lên Thiên Đình, mời Hỏa Đức Tinh Quân và Thủy Đức Tinh Quân đến trợ trận.

Kẻ thì đốt lửa, người thì dâng nước, kết quả Thanh Ngưu Tinh xông tới, dùng Kim Cương Trác thu luôn pháp bảo của cả hai người.

Đúng lúc Na Tra dẫn Lôi Công Điện Mẫu đến, hai bên giao chiến chưa được bao lâu, pháp bảo lại bị thu mất.

"Pháp bảo thật lợi hại." Lôi Công Điện Mẫu và những người khác đều kinh ngạc.

Trước đây nghe Lão Quân khoe Kim Cương Trác lợi hại, không ngờ lại lợi hại đến vậy, uy lực gần bằng Thất Bảo Diệu Thụ.

"Yêu quái này hoàn toàn dựa vào cái vòng đó.

Các ngươi đợi ta, ta thử xem có thể trộm bảo bối đó ra không." Tôn Ngộ Không lại độn thổ tiến vào trong yêu động.

Thanh Ngưu Tinh đánh bại Na Tra, tâm trạng vô cùng tốt, uống rượu ăn mừng.

Na Tra là một trong những nhân vật nổi bật trong thế hệ đệ tử thứ ba của Tam Giáo, vậy mà vẫn không đánh lại được một tọa kỵ như hắn.

Sau này xem ai còn dám coi thường hắn.

Tôn Ngộ Không hóa thành tiểu yêu đi bưng rượu, nhân cơ hội bỏ thuốc.

Đây là thứ Viên Hồng cho hắn trước đây, Túy Tiên Tán, Đại La Kim Tiên uống vào cũng phải mê man một lúc.

Nhìn Thanh Ngưu Tinh uống cạn chén rượu đã bị bỏ thuốc, Tôn Ngộ Không cười rạng rỡ.

Không lâu sau, Thanh Ngưu Tinh bắt đầu lắc đầu lảo đảo.

"Không ổn." Thanh Ngưu Tinh nhận ra mình đã bị gài bẫy, vội vàng vận chuyển pháp lực điều tức.

Tôn Ngộ Không nhân cơ hội đá ngã Thanh Ngưu Tinh, đoạt lấy Kim Cương Trác rồi bỏ chạy.

"Tôn Hầu Tử, ngươi muốn chết!" Thanh Ngưu Tinh định ra tay, nhưng đầu óc choáng váng, tay chân mềm nhũn, chỉ có thể cố gắng gượng một hơi đuổi theo.

"Yêu tinh chết tiệt, không có pháp bảo, xem ngươi còn làm sao mà hung hăng." Tôn Ngộ Không vừa chạy vừa khiêu khích.

Thanh Ngưu Tinh đại nộ, vừa đuổi vừa vận chuyển pháp lực hóa giải men rượu.

Hai người một đuổi một chạy, bất tri bất giác đã đến Nam Hải.

Tác dụng của Túy Tiên Tán đã qua, Thanh Ngưu Tinh giận dữ, trực tiếp hóa ra bản thể, lao tới húc Tôn Ngộ Không với tốc độ cực nhanh.

Tôn Ngộ Không nhất thời không chạy kịp, chỉ có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa để chống đỡ, kết quả bị húc bay thẳng ra ngoài.

May mà Tôn Ngộ Không pháp thể song tu, nhục thân sánh ngang Đại La Kim Tiên đỉnh phong nên không bị thương.

Y lộn một vòng rồi tiếp tục bỏ chạy.

Ngọc Đế và những người khác đều tưởng Tôn Ngộ Không chạy đến Nam Hải là để đến Lạc Già Sơn tìm Quan Âm cầu cứu.

Thậm chí Quan Âm cũng đã rời Thiên Đình về Lạc Già Sơn chờ sẵn.

Kết quả, Tôn Ngộ Không chạy một hồi lại chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn.

Ngọc Đế và những người khác lập tức đứng ngồi không yên.

"Bệ hạ, xin chớ manh động, cứ xem Phượng tộc có can thiệp hay không.

Nếu họ can thiệp, tức là Phượng tộc vi phạm giao ước trước, lúc đó ra tay cũng không muộn." Thái Bạch Kim Tinh khuyên can.

Bất Tử Hỏa Sơn.

"Nhị sư huynh, ta đoạt được Kim Cương Trác rồi." Tôn Ngộ Không vui mừng hớn hở chạy đi tìm Khổng Tuyên.

"Tốt, uy lực của Kim Cương Trác này không tầm thường, sánh ngang với thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong số Hậu Thiên Linh Bảo phải xếp hàng đầu." Khổng Tuyên tán thưởng gật

đầu, không ngờ Tôn Ngộ Không thật sự mang được Kim Cương Trác tới.

Y liền thi triển Ngũ Sắc Thần Quang quét một cái, xóa đi ấn ký Thái Thượng Lão Quân để lại trong Kim Cương Trác.

Từ nay về sau, Thái Thượng Lão Quân không thể khống chế Kim Cương Trác được nữa.

"Ngươi hãy giấu Kim Cương Trác đi, đừng lấy ra, kẻo Thái Thượng Lão Quân cứng rắn đòi lại.

Hắn mà đòi thì ngươi cứ ăn vạ." Khổng Tuyên dặn dò một tiếng, phất tay một cái quét Tôn Ngộ Không ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Thanh Ngưu Tinh đợi bên ngoài không dám vào Bất Tử Hỏa Sơn, thấy Tôn Ngộ Không bị đuổi ra, lập tức mừng rỡ: "Tôn Hầu Tử, trả pháp bảo cho ta!" Sau đó, một vòng truy đuổi mới lại bắt đầu, Tôn Ngộ Không chạy về phía Lạc Già Sơn.

Thái Thượng Lão Quân trên Thiên Đình đang đắc ý, bỗng mặt co giật: "Tiểu Thánh, Kim Cương Trác quả thực là pháp bảo của lão đạo.

Năm xưa hắn ăn của lão đạo nhiều kim đan như vậy, lão đạo còn chưa đòi, sao lại có thể tham lam pháp bảo của lão đạo." Trên Thiên Đình, Ngọc Đế và những người khác thấy Tôn Ngộ Không bị đuổi khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Cái gì, lẽ nào bị Phượng tộc cướp mất rồi?

Chương 291

Không được, Phượng tộc phải cho một lời giải thích." Thái Thượng Lão Quân lại sắp khóc, vội vã từ Đâu Suất Cung chạy tới: "Không ổn rồi, cảm ứng của lão đạo với Kim Cương Trác đã biến mất." Ngọc Đế cũng nóng nảy, Kim Cương Trác đó, đến cả ông cũng thèm muốn bảo bối tốt như vậy.

Bên dưới, Tôn Ngộ Không đã chạy đến Lạc Già Sơn tìm Quan Âm cầu cứu.

Quan Âm đã chuẩn bị sẵn lời lẽ.

"Ngộ Không, ta đã biết lai lịch của yêu quái này, nó với ngươi có chút duyên nợ.

Năm xưa ngươi quậy ở Đâu Suất Cung, ăn trộm kim đan, đá đổ lò luyện đan của Lão Quân." "Tiểu Thánh, có biết pháp bảo Kim Cương Trác của lão đạo ở đâu không?" Thái Thượng Lão Quân hỏi.

"Cái gì Kim Cương Trác?" Tôn Ngộ Không tỏ vẻ ngơ ngác.

"Cái đầu khỉ này, lại còn giở trò ăn vạ." Thái Thượng Lão Quân thoáng chốc không biết phải an ủi thế nào.

"Hừ, nghiệt súc, dám ở trần gian gây họa, xem ra phạt còn quá nhẹ.

Đợi về Đâu Suất Cung, xem lão đạo xử lý nó thế nào." "Lão già đó, lão nói đó là của lão mà không phải của lão, sao lại còn nhòm ngó pháp bảo của ngươi." Tôn Ngộ Không biến sắc.

"Bọn họ còn hợp mưu lừa yêm, giết con cháu của yêm nữa.

Lão già đó tốt nhất, ném Lão Tôn vào Lò Bát Quái luyện.

Lão nói Kim Cương Trác là của lão, lão gọi một tiếng nó có đáp lại không?" Lời phản bác khiến Ngọc Đế và mấy người khác đều cứng họng.

"Được rồi, đã tiểu thánh không thích, vậy tạm cho tiểu thánh mượn dùng một thời gian." Thái Thượng Lão Quân thở dài, thầm nghĩ, để xem lần sau con khỉ này gặp nạn đến cầu ta, ta sẽ bắt ngươi ngoan ngoãn trả lại Kim Cương Trác.

Tôn Ngộ Không cảm ơn rồi lên đường.

Lần này, thầy trò mấy người đi đến một quốc gia tên là Bảo Tượng Quốc.

Quốc vương đích thân tiếp đãi, chỉ là trong lúc đó, quốc vương luôn ủ rũ mặt mày.

"Quốc vương có phải gặp phải chuyện gì khó khăn không?" Đường Tăng hỏi.

"Ấy da thánh tăng, hôm nay là sinh nhật của ái nữ Bách Hoa Tu của ta, nhưng đáng thương thay, đứa con gái này sau mười tám tuổi đột nhiên mất tích, tìm kiếm khắp nơi không thấy, không biết là sống hay chết." Nói rồi, quốc vương đau lòng khóc rống lên.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ bảy sau khi ký xong văn điệp thông quan, vốn dĩ định tiếp tục lên đường, nhưng Trư Bát Giới lại tái phát bệnh lười, nhất quyết đòi nghỉ thêm hai ngày.

Quan Âm trên Thiên Đình tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Không phải do Trư Bát Giới cứ lề mề, bây giờ đã một năm rồi mà mới đi đến Bảo Tượng Quốc, vẫn còn ở rìa Tây Ngưu Hạ Châu.

Phải thiết kế một kiếp nạn để trị cái bệnh lười của hắn mới được." Khuê Mộc Lang thật sự bị đày xuống trần gian.

Thiên điều cấm thần tiên nảy sinh tình ái.

Khuê Mộc Lang và thị nữ của Phi Hương Điện nảy sinh tình cảm, thị nữ bị đánh vào luân hồi, Khuê Mộc Lang cũng bị đày xuống trần gian.

Tuy nhiên, Khuê Mộc Lang không bị trừng phạt nặng như Trư Bát Giới, Sa Tăng, nhưng tu vi chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Sau khi hạ giới, Khuê Mộc Lang tìm khắp non sông vạn dặm, cuối cùng cũng tìm được thân chuyển thế của thị nữ đó, là tam công chúa của Bảo Tượng Quốc, Bách Hoa Tu.

Hắn bèn bắt cóc nàng, trốn trong núi làm vợ chồng.

Mấy ngày trước, Triệu Công Minh tìm đến Khuê Mộc Lang, giao hẹn với hắn, nếu cản trở đường đi Tây Thiên, sẽ để Khuê Mộc Lang và Bách Hoa Tu bình an sống hết kiếp này ở trần gian, sau đó trở về Thiên Đình tiếp tục làm Tinh Tú.

Triệu Công Minh làm vậy là muốn giúp Khuê Mộc Lang, nhưng tu vi của Khuê Mộc Lang chỉ có Đại La Kim Tiên trung kỳ, ông rất không yên tâm.

"Bệ hạ yên tâm, thần đã tạm giao Trấn Hải Thần Châu cho Khuê Mộc Lang sử dụng, đủ để áp chế mấy người Tôn Hầu Tử." Triệu Công Minh nói.

"Ừm, vậy thì tốt." Ngọc Đế gật đầu, Trấn Hải Thần Châu là phiên bản nhái cao cấp của Định Hải Thần Châu, trong Tiệt Giáo cũng là pháp bảo hàng đầu.

Trong Phong Thần Chi Chiến, Trấn Hải Thần Châu tỏa sáng rực rỡ, Triệu Công Minh từng dùng nó đại chiến với Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, còn đơn đấu với Di Lặc mà không rơi vào thế hạ phong.

Khuê Mộc Lang tuy yếu một chút, nhưng với Trấn Hải Thần

Châu, áp chế ba sư huynh đệ Tôn Ngộ Không không thành vấn đề.

"Ngọc Đế, kiếp nạn tiếp theo chúng ta đổi một chút, dạy dỗ Trư Bát Giới một phen, trị cái bệnh lười của hắn." Quan Âm mở lời.

"Ồ, Đại Sĩ định dạy dỗ thế nào?" Ngọc Đế nhìn Trư Bát Giới ham ăn biếng làm trong Hạo Thiên Kính, cũng rất không vừa mắt.

Tuy nhiên, vẫn phải nể mặt Quy Nhất Giáo, dạy dỗ thì dạy dỗ, không thể quá đáng.

Thiên Đình không tiện ra mặt, nhưng có thêm Linh Sơn, bên Quy Nhất Giáo cũng sẽ không quá can thiệp, miễn là họ không làm quá.

"Nguyên theo kế hoạch, kiếp nạn tiếp theo được đặt ở Liên Hoa Động trên núi Bình Đỉnh.

Chúng ta đổi một chút, đổi đến Bà Sa Trang.

Ta đã sắp đặt một nước cờ ở đó, chỉ cần Thiên Đình phối hợp một chút, nhất định có thể trị được bệnh háo sắc và lười biếng của Trư Bát Giới." Quan Âm nói.

Thiên Bồng là đệ tử thân truyền của Lão Tử, tính cách cuồng vọng, bà ngay từ đầu đã cảm thấy Thiên Bồng dù bị đày cũng sẽ không an phận, nên đã chuẩn bị sẵn một chiêu để chế ngự Trư Bát Giới.

Bây giờ xem ra, lo lắng của bà là đúng.

"Ừm, được, Đại Sĩ cứ việc sắp xếp." Ngọc Đế gật đầu.

Huyền Đô nhíu mày một chút, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Thiên Bồng là sư đệ ruột của ông, ông đương nhiên phải che chở, nhưng Thiên Bồng làm quả thật có hơi quá.

Bị đày xuống trần, tính cách kiêu ngạo ngang ngược thì đã thay đổi, nhưng lại trở nên gian trá, lười biếng, háu ăn, lại còn háo sắc.

Đúng là phải trị một phen, tạp niệm quá nhiều không có lợi cho tu hành.

"Đến lúc đó phải phiền Tư Pháp Thiên Thần diễn vai ác." Quan Âm nhìn về phía Dương Tiễn.

Những người khác chắc chắn sẽ không thật sự đắc tội với Trư Bát Giới, chỉ có Dương Tiễn ra tay mới diễn ra được sự thật, dù sao Dương Tiễn và Trư Bát Giới gần như là kẻ thù không đội trời chung.

Dương Tiễn nhìn về phía Ngọc Đế, Ngọc Đế gật đầu, Dương Tiễn liền đồng ý.

Tại Bảo Tượng Quốc, tối hôm đó, Hoàng Bào Quái, cũng chính là Khuê Mộc Lang, đã bị đày xuống trần, tự nhiên không thể gọi bằng quan danh nữa.

Hoàng Bào Quái lặng lẽ lẻn vào vương cung, đầu tiên lẻn vào phòng Tôn Ngộ Không, bỏ chút thuốc vào cốc nước của y, sau đó lẻn vào phòng Đường Tăng.

Tối nay Bảo Tượng Quốc tổ chức lễ hội đèn lồng, Trư Bát Giới thích náo nhiệt, năn nỉ ỉ ôi kéo Đường Tăng, Tôn Ngộ Không và Sa Tăng đi tham gia.

Khi trở về, bốn thầy trò nói cười vui vẻ, hiển nhiên đã chơi rất vui.

Trở về phòng, Tôn Ngộ Không không đề phòng, cầm cốc nước lên uống.

Vốn định tu luyện, nhưng ngồi trên giường chưa được bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Trong phòng Đường Tăng, sau khi Đường Tăng ngủ say, Hoàng Bào Quái hiện hình, thổi một hơi vào Đường Tăng, Đường Tăng lập tức biến thành một con hổ lớn.

Những chuyện này đều bị các thần tiên trên Thiên Đình thu vào mắt, không ai biết Hoàng Bào Quái định làm gì.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Bào Quái biến thành một người thợ săn, lái xe ngựa vào thành, thẳng đến ngoài vương cung, dìu công chúa Bách Hoa Tu từ trên xe ngựa xuống.

Sau khi nói vài lời, thị vệ vội vàng đi bẩm báo quốc vương.

Chương 292

Không lâu sau, quốc vương đích thân đến, cùng Bách Hoa Tu ôm nhau khóc nức nở.

Khóc xong, Bách Hoa Tu giới thiệu Hoàng Bào Quái: "Phụ vương, đây là Hoàng Mộc, là một thợ săn.

Năm đó con bị yêu quái bắt đi, chính chàng đã bắn chết yêu quái cứu con." "Con bị yêu quái làm thương, thân thể suy yếu, những năm qua đều do Hoàng Mộc chăm sóc.

Gần đây sức khỏe đã tốt hơn nhiều nên con mới về tìm phụ vương.

Con đã gả cho Hoàng Mộc, chàng đối với con rất tốt.

Chúng con đã có một trai một gái, lần này về vội nên đã nhờ hàng xóm trông giúp." Nghe lời con gái, quốc vương nhìn Hoàng Mộc rất không vừa mắt.

Con gái cưng của mình lại bị một gã thợ săn cuỗm mất, nhưng người ta đã cứu con gái mình, sự đã rồi ông còn nói được gì.

Nếu không có thành kiến, Hoàng Mộc cũng coi như là một người tài giỏi, thân hình hùng tráng, uy vũ mười phần.

"Phụ vương, tiểu tế lần này đưa Bách Hoa về, thực ra là có việc muốn cầu xin.

Tiểu tế gặp được một thần y, nói rằng muốn chữa khỏi bệnh của Bách Hoa, cần phải có mật hổ trên năm trăm năm tuổi làm thuốc dẫn." "Thú tu luyện năm trăm năm thì hóa thành yêu, tức là cần mật của hổ yêu làm thuốc dẫn.

Thật không dám giấu phụ vương, tiểu tế lúc nhỏ từng được tiên

nhân chỉ điểm, tu được một ít pháp thuật, không sợ hổ yêu, nhưng không biết tìm ở đâu." Hoàng Mộc nghiêm túc nói.

"Phò mã lại biết pháp thuật." Quốc vương kinh ngạc, sau đó vui mừng khôn xiết, nhìn Hoàng Mộc cũng thấy thuận mắt hơn hẳn.

Đúng lúc này, một thị vệ hoảng hốt chạy tới: "Vương thượng, không hay rồi, thánh tăng đã biến thành một con mãnh hổ, còn Tôn trưởng lão thì hôn mê bất tỉnh." "Cái gì, biến thành mãnh hổ?

Mau đưa ta đi xem." Hoàng Mộc bật dậy.

Mọi người đến nơi ở của thầy trò Đường Tăng.

Đường Tăng biến thành hổ nằm ngơ ngác trên đất, Trư Bát Giới và Sa Tăng bảo vệ hai bên, xung quanh vây đầy thị vệ.

"Phụ vương, là hổ yêu, là hổ yêu, Bách Hoa có cứu rồi." Hoàng Mộc mừng rỡ.

"Nhưng, nhưng họ là cao tăng từ Đại Đường đến, đi Tây Thiên bái Phật cầu kinh." Quốc vương có chút sợ hãi, quốc uy của Đại Đường quá lớn, Bảo Tượng Quốc không đắc tội nổi.

"Phụ vương, người xem họ có chút nào giống người không?

Cao tăng do Đại Đường phái đi sao có thể có bộ dạng quỷ quái thế này?

Chắc chắn là họ đã giết cao tăng Đại Đường giữa đường rồi mạo danh." "Chúng ta bắt họ lại, Đại Đường còn phải cảm ơn chúng ta." Hoàng Mộc khích lệ.

Trư Bát Giới và Sa Tăng quả thực không giống người, người duy nhất có hình người là Đường Tăng lại biến thành mãnh hổ, quốc vương lập tức bị thuyết phục.

"Phụ vương, con hổ yêu và con khỉ yêu kia lợi hại nhất, chắc là đã

không cẩn thận ăn phải thứ gì đó, nên mới hiện nguyên hình và hôn mê bất tỉnh.

Nếu họ không sao, tiểu tế chắc chắn không phải là đối thủ." "Họ không sớm không muộn gặp chuyện, lại đúng lúc này gặp chuyện, đây chính là thiên ý!

Phụ vương, cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi sẽ không có lại." Hoàng Mộc châm thêm dầu vào lửa.

Nghe lời Hoàng Mộc, quốc vương không còn do dự nữa, hạ lệnh: "Bắt hai con yêu quái này, lột da rút xương con hổ yêu, lấy mật hổ làm thuốc dẫn cho công chúa." Nghe vậy, Trư Bát Giới đại nộ: "Các ngươi mới là yêu quái!

Đồ hôn quân, dám mưu hại sư phụ và đại sư huynh của ta." Nói xong, Trư Bát Giới thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, thân hóa vạn trượng, một con lợn yêu khổng lồ sừng sững giữa trời đất.

Các thị vệ sợ đến mềm nhũn chân, ngã ngồi trên đất, đâu còn dám ra tay.

"Đồ lợn yêu, còn dám hung hăng." Hoàng Mộc bay lên trời, tế ra pháp bảo Trảm Cương Đao, đánh với Trư Bát Giới.

"Khuê Mộc Lang, ngươi..." Trư Bát Giới nhận ra Trảm Cương Đao, tự nhiên cũng nhận ra thân phận của Khuê Mộc Lang.

Nhưng Khuê Mộc Lang không hề nương tay, hạ thủ tàn độc với Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, Khuê Mộc Lang là Đại La Kim Tiên trung kỳ, chênh lệch cả một đại cảnh giới, Trư Bát Giới bị đánh lui liên tiếp.

Sa Tăng thấy vậy, cùng Trư Bát Giới hợp lực đấu với Khuê Mộc Lang.

Quốc vương nhìn phò mã đang đại hiển thần uy trên trời, đâu còn chút thành kiến nào.

Trư Bát Giới dựa vào sự lợi hại của Cửu Xỉ Đinh Bá, đánh nát Trảm Cương Đao, lập tức ngạo nghễ cười lớn: "Khuê Mộc Lang, xem ngươi còn dám kiêu ngạo không." Tiếng nói vừa dứt, đã thấy Khuê Mộc Lang tế ra ba mươi sáu viên Trấn Hải Thần Châu.

"Mẹ kiếp." Trư Bát Giới và Sa Tăng đồng thời chửi thề.

Triệu Công Minh lại cho Khuê Mộc Lang mượn cả Trấn Hải Thần Châu, thật không biết xấu hổ.

Trấn Hải Thần Châu xuất hiện, chưa cần bố trí Tam Thập Lục Thiên Cương Trấn Hải Đại Trận, Trư Bát Giới và Sa Tăng đã bị đánh thành trọng thương, sau đó bị Khuê Mộc Lang phong ấn pháp lực.

"Tiểu Bạch Long, mau đi tìm Võ Tài Thần Triệu Công Minh." Trư Bát Giới hét lên vào giây phút cuối cùng.

Bạch Long Mã lập tức hóa thành bạch long bay lên trời, hướng về Thiên Đình.

Khuê Mộc Lang không hề ngăn cản, đợi Triệu Công Minh đến, nhiệm vụ của hắn cũng hoàn thành.

Thiên Đình.

"Khuê Mộc Lang này cũng thông minh, để đề phòng bất trắc, trước hết làm cho Tôn Hầu Tử mê man." "Bản thể của Khuê Mộc Lang là Huyễn Nguyệt Thiên Lang, huyễn thuật tuyệt đỉnh, Tôn Hầu Tử chắc là đã rơi vào huyễn cảnh." Các vị thần bàn tán xôn xao, không khí rất tốt, Thiên Đình lại hoàn thành một kiếp nạn.

Ngay lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, Tôn Ngộ Không lại thoát khỏi huyễn cảnh tỉnh lại.

“Hầu ca, mau xử lý tên này, hắn biến sư phụ thành hổ rồi.” Trư Bát Giới đang sắp bị áp giải lớn tiếng mách lẻo.

Tôn Ngộ Không vận Hỏa Nhãn Kim Tinh, lập tức nhìn ra chân thân của Hoàng Mộc, tế ra Kim Cô Bổng liền lao tới Khuê Mộc Lang.

Khuê Mộc Lang nhíu mày, không ngờ lại xảy ra sự cố, nhưng có Trấn Hải Thần Châu trong tay, có gì phải sợ.

Khuê Mộc Lang lập tức tế ra Trấn Hải Thần Châu giao đấu với Tôn Ngộ Không.

Trấn Hải Thần Châu quá mạnh, Tôn Ngộ Không bị đánh lui liên tiếp.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cương Trác.

“Kim Cương Trác!” Khuê Mộc Lang giật mình, vội vàng thu hồi Trấn Hải Thần Châu.

Nhân cơ hội này, Tôn Ngộ Không vận Hỏa Nhãn Kim Tinh bắn ra hai luồng Lục Đinh Thần Hỏa, đốt Khuê Mộc Lang kêu lên một tiếng thảm thiết, hiện ra nguyên hình.

“Yêu quái, phò mã là yêu quái.” Các quan viên và phò mã của Bảo Tượng Quốc bên dưới kinh hãi la hét.

Quốc vương ngây người, sao phò mã cũng là yêu quái?

Khuê Mộc Lang dùng Trấn Hải Chi Lực của Trấn Hải Thần Châu dập tắt Lục Đinh Thần Hỏa, ngơ ngác nhìn Bách Hoa Tu.

Hắn muốn giấu Bách Hoa Tu cùng nhau sống hết đời, không ngờ trăm phòng ngàn phòng vẫn xảy ra sự cố.

Giờ khắc này, hắn không biết phải đối mặt với Bách Hoa Tu thế nào, Bách Hoa Tu chắc là rất sợ hắn.

Thậm chí đối mặt với gậy của Tôn Ngộ Không đánh tới, hắn cũng

quên mất việc chống đỡ, bị đánh rơi xuống đất.

"Yêu quái a!" Các quan viên và thị vệ kinh hãi la hét tứ tán bỏ chạy, bao gồm cả quốc vương cũng sợ hãi vừa lăn vừa bò chạy đi, chỉ có Bách Hoa Tu, đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn Khuê Mộc Lang.

Chương 293

“Bách Hoa, ta...” Khuê Mộc Lang muốn qua giải thích, nhưng lại sợ dọa đến Bách Hoa Tu, bước chân vừa đưa ra lại thu về.

“Vậy, yêu quái năm xưa bắt ta đi chính là ngươi?” Hai hàng lệ trong suốt chảy dài trên má Bách Hoa Tu.

“Là ta, ta quá yêu nàng, ta...” Khuê Mộc Lang vội vàng giải thích.

“Yêu quái, chịu chết đi.” Tôn Ngộ Không vung gậy tới.

“Hầu ca, đừng.” Trư Bát Giới biết chuyện của Khuê Mộc Lang, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nhưng đã muộn, một gậy của Tôn Ngộ Không đập vào đầu Khuê Mộc Lang, máu tươi chảy dọc theo mặt Khuê Mộc Lang, trông vô cùng hung tợn.

“Mộc Lang.” Bách Hoa Tu kinh hô một tiếng, không còn sợ hãi, chạy về phía Khuê Mộc Lang.

“Bách Hoa, đừng qua đây.” “Tôn Hầu Tử, ngươi tìm chết.” Khuê Mộc Lang không muốn dọa Bách Hoa Tu, đại nộ, tế ra Trấn Hải Thần Châu lao về phía Tôn Ngộ Không, không còn nương tay, bố trí Trấn Hải Đại Trận vây khốn Tôn Ngộ Không.

Sóng biển cuồn cuộn, hóa thành vô số con rồng khổng lồ lao vào Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vội vàng thi triển Pháp Tướng Thiên Địa chống đỡ, dù với nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong của y cũng bị đánh thành trọng thương, có thể thấy Tam Thập Lục Thiên Cương Trấn Hải Đại Trận lợi hại đến mức nào.

Khuê Mộc Lang nổi cơn thịnh nộ, quên mất lời dặn của Triệu

Công Minh, muốn hạ sát thủ với Tôn Ngộ Không.

"Khuê Mộc Lang, dừng tay!" May mà Triệu Công Minh kịp thời chạy đến, thu lại Trấn Hải Thần Châu.

"Sư thúc." Khuê Mộc Lang hoàn hồn, vội vàng hành lễ với Triệu Công Minh.

"Ai." Triệu Công Minh thở dài một tiếng, phất tay giải trừ phong ấn cho Trư Bát Giới và Sa Tăng, lại biến Đường Tăng trở lại hình người, sau đó đến bên cạnh Tôn Ngộ Không đang trọng thương, vội vàng lấy ra hai viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan cho Tôn Ngộ Không uống, vận chuyển pháp lực giúp y luyện hóa dược lực.

Rất nhanh Tôn Ngộ Không đã khỏe lại hơn phân nửa.

"Còn không mau xin lỗi Đại Thánh." Triệu Công Minh quát.

"Đại Thánh, xin lỗi." Khuê Mộc Lang lúng túng xin lỗi.

"Ngươi cái đồ khốn, sao dám to gan như vậy." Triệu Công Minh lại mắng một tiếng, sau đó kể lại câu chuyện của Khuê Mộc Lang và Bách Hoa Tu.

"Thánh tăng, Đại Thánh, đừng trách, Khuê Mộc Lang vốn là một trong Nhị Thập Bát Tinh Tú, vì nảy sinh tình cảm với thị nữ Phi Hương Điện nên bị đày xuống trần luyện tâm.

Thị nữ bị đánh vào luân hồi, kiếp này đầu thai làm công chúa Bảo Tượng Quốc Bách Hoa Tu." "Không ngờ tên nghiệt chướng này vẫn tìm đến, tạo thành đoạn nghiệt duyên này.

Bách Hoa Tu xúc phạm thiên điều, vốn phải chịu mười kiếp luân hồi, mười kiếp khổ sở vì bệnh tật, không ngờ tên nghiệt chướng này lại hy sinh tu vi để kéo dài tuổi thọ cho Bách Hoa Tu." "Nghe nói ăn thịt thánh tăng có thể trường sinh bất lão, liền nảy sinh ý định với thánh tăng." Nghe những lời này, Bách Hoa Tu khóc như mưa, nhào

vào lòng Khuê Mộc Lang.

Mỗi lần nàng đau đầu, Khuê Mộc Lang liền dùng nội đan chữa trị cho nàng, hóa ra là hy sinh tu vi để kéo dài tuổi thọ cho nàng.

Dù nàng bị đánh vào luân hồi, hắn vẫn tìm đến.

"Ngươi tên khốn này ra tay cũng ác thật." Trư Bát Giới đá Khuê Mộc Lang một cái.

Hắn và Khuê Mộc Lang quan hệ không tệ, Khuê Mộc Lang thích Bách Hoa Tu, hắn thầm mến Hằng Nga, có chủ đề chung.

"Nguyên soái, xin lỗi." Khuê Mộc Lang xấu hổ cúi đầu.

Triệu Công Minh bịa chuyện không chút sơ hở, đây không phải sự thật, nhưng hắn phải nhận.

"Ăn thịt bần tăng thật sự có thể trường sinh bất lão sao?" Đường Tăng ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

Triệu Công Minh khóe miệng giật giật: "Không biết." Ông thật sự không biết, truyền thuyết thịt Lục Sí Kim Thiền có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng nhục thân của Đường Tăng bây giờ chỉ là phàm thai, quỷ mới biết có hiệu quả kéo dài tuổi thọ hay không.

Nhục thân và toàn bộ pháp lực của Kim Thiền Tử đều bị phong ấn tại Linh Thứu Động trên Đại Tuyết Sơn, do Huyết Văn Phật Chủ, cũng chính là Văn Đạo Nhân trông coi.

Hiện tại Đường Tăng chỉ là một phàm nhân, chỉ có nguyên thần là Kim Thiền Tử, nguyên thần còn chưa thức tỉnh.

"Ai, si nhi." Nhìn Khuê Mộc Lang và Bách Hoa Tu ôm nhau, Triệu Công Minh thở dài một tiếng, nhìn về phía Đường Tăng nói: "Thánh tăng, hắn đã phạm sai lầm, suýt nữa hại chết ngài, hắn liền giao cho ngài xử trí." Thực ra ông cũng có chút tính toán, Đường Tăng là người

xuất gia, từ nhỏ đã được thấm nhuần lý niệm từ bi, chắc sẽ không lấy mạng Khuê Mộc Lang.

Nếu giao cho Tôn Ngộ Không xử trí thì không thể nói trước được.

Đường Tăng rất khó xử, hỏi ý kiến của Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, dù sao người bị thương không phải ông.

"Hầu ca, Lão Sa, lúc ta ở trên trời quan hệ với Khuê Mộc Lang không tệ, hay là nể mặt Lão Trư ta, tha cho hắn đi." Trư Bát Giới lần đầu tiên nghiêm túc đến lạ thường.

"Được, nể mặt ngươi, nhưng ngươi phải chăm sóc yêm dưỡng thương." Tôn Ngộ Không nói.

"Ta cũng vậy, ngươi chăm sóc ta." Sa Tăng nói theo.

"Được được được, chăm sóc chăm sóc." Trư Bát Giới trực tiếp lên tay bóp vai cho Tôn Ngộ Không.

"Đa tạ Nguyên soái." Triệu Công Minh cảm ơn, Khuê Mộc Lang và Bách Hoa Tu cũng vội vàng cảm ơn.

"Ai, ngươi định làm thế nào?" Triệu Công Minh nhìn Khuê Mộc Lang.

"Ít nhất hãy để ta đi cùng Bách Hoa hết kiếp này, trừng phạt gì ta cũng nhận." Khuê Mộc Lang dắt Bách Hoa Tu quỳ xuống, khấu đầu ba lạy với Triệu Công Minh.

"Ai, về núi đi, đừng ra ngoài nữa, không được hại người nữa, nếu không ta cũng không bảo vệ được ngươi." Triệu Công Minh thở dài một tiếng, hóa thành lưu quang biến mất.

"Đại Thánh, Nguyên soái, ta ở Ba Nguyệt Động trên núi Oản Tử, nếu có việc cần giúp đỡ, cứ đến tìm ta, ta quyết không từ chối." Khuê Mộc Lang hành lễ với bốn thầy trò, lại biến thành hình người, dắt

Bách Hoa Tu rời đi.

Trư Bát Giới ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng hai người, lại ngẩng đầu nhìn lên trời.

"Ngốc tử, ngươi có phải cũng muốn cùng Hằng Nga như vậy không?" Tôn Ngộ Không trêu chọc.

"Đi đi đi, đồ khỉ chết tiệt." Trư Bát Giới tức giận đẩy Tôn Ngộ Không ra.

Trên Thiên Đình, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hằng Nga.

Hằng Nga đâu chịu nổi, rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện trở về Dao Trì, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Dương Tiễn một cái.

"Nhị ca, Hằng Nga tỷ tỷ nhìn huynh kìa, có phải tỷ ấy thích huynh không?" Dương Thiền tinh nghịch ghé vào tai Dương Tiễn.

Dương Tiễn cưng chiều liếc Dương Thiền một cái.

Phụ thân và đại ca còn ở Linh Sơn, hắn đâu có tâm tư nghĩ đến những chuyện này.

Đồng thời, hắn cũng có chút thay đổi cách nhìn về Trư Bát Giới.

Hắn vốn căm ghét Xiển Giáo, Quy Nhất Giáo và Linh Sơn, nên trước đây mới ra tay tàn độc với Trư Bát Giới.

Nhưng bây giờ xem ra, Trư Bát Giới tuy kiêu ngạo ngang ngược nhưng lại là người trọng tình trọng nghĩa, không thối nát như Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Dưới hạ giới, quốc vương Bảo Tượng Quốc chạy tới chạy lui xin lỗi, khoản đãi ăn uống hậu hĩnh.

Bốn thầy trò cũng lười tính toán với ông.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng đều bị thương không

nhẹ, lại có cớ danh chính ngôn thuận kéo dài thời gian.

Có Trư Bát Giới ở đó, muốn yên ổn dưỡng thương là không thể.

Bốn thầy trò tối nào cũng trốn ra ngoài chơi, việc chính không làm, tình cảm lại ngày càng tốt hơn.

Chương 294

Trư Bát Giới lại nổi sắc tâm, xúi giục Tôn Ngộ Không và Sa Tăng đi dạo thanh lâu, nếu không phải Đường Tăng ngăn cản, ba huynh đệ có lẽ đã đi thật rồi.

Quan Âm tức giận không nhẹ, càng thêm kiên quyết phải xử lý Trư Bát Giới, nếu không xử lý, Tôn Ngộ Không và Sa Tăng, thậm chí cả Đường Tăng cũng có khả năng bị hắn làm cho hư hỏng.

Kéo dài như vậy ba tháng, bốn thầy trò cuối cùng cũng chịu rời Bảo Tượng Quốc tiếp tục lên đường.

Khi đi qua núi Oản Tử, Khuê Mộc Lang và Bách Hoa Tu còn mời họ đến nhà làm khách.

Hai người sinh được hai đứa con, con gái sáu tuổi, con trai bốn tuổi, hai đứa trẻ đuổi nhau nô đùa, phát ra tiếng cười trong sáng ngây thơ, khiến Trư Bát Giới ghen tị không thôi.

May mà Khuê Mộc Lang sớm đã tu thành Tiên Thiên Đạo Thể, thoát khỏi hạn chế của nguyên hình, nếu không không biết sẽ sinh ra cái gì.

Khuê Mộc Lang không phải sinh linh tiên thiên, trong cơ thể không có tiên căn, chỉ có linh căn, linh căn không thể di truyền, nên hai đứa trẻ đều là phàm nhân, không giống Dương Tiễn, Dương Thiền.

Dao Cơ và Dương Thiên Hữu đều là sinh linh tiên thiên, trong cơ thể họ là tiên căn, tiên căn sẽ di truyền, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa sinh linh tiên thiên và sinh linh hậu thiên.

Dương Tiễn và Dương Thiền kích hoạt tiên căn, trực tiếp thành tiên, nhưng tiên căn chỉ có thể di truyền một lần, Dương Tiễn và

Dương Thiền đều là sinh linh hậu thiên, không thể di truyền tiên căn được nữa.

Làm khách nhà Khuê Mộc Lang ba ngày, bốn thầy trò tiếp tục lên đường.

Một ngày nọ, đi qua một thôn trang tên là Bà Sa Trang, Trư Bát Giới từ xa đã thấy một thiếu nữ xinh đẹp đứng ở đầu thôn, trông giống hệt Hằng Nga.

"Hằng Nga." Trư Bát Giới hưng phấn định qua chào hỏi.

"Nhị sư huynh, huynh đừng dọa người ta, Hằng Nga tiên tử sao có thể ở đây.

Cô nương đó trên người không có chút tiên khí nào, có lẽ chỉ là giống Hằng Nga tiên tử thôi." Sa Tăng kéo Trư Bát Giới lại.

Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một chút, lại không nhìn ra manh mối, nhưng y có thể xác định, cô nương này không phải phàm nhân, trên người dường như có pháp bảo gì đó che giấu sự dò xét.

Chín phần mười lại là Linh Sơn và Thiên Đình giở trò.

Trư Bát Giới cẩn thận quan sát một hồi, hình như quả thật không phải Hằng Nga, nhưng nhìn gương mặt giống hệt Hằng Nga đó, vẫn không nhịn được mà động lòng.

Hắn bèn biến thành hình người, ra dáng một công tử phong lưu, qua chào hỏi.

"Cô nương, cô nương tên gì, ta thấy cô nương rất quen, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?" Trư Bát Giới nói.

"Ta tên Tiểu Bạch, ta chưa từng gặp ngươi." Đôi mắt linh động của cô nương đánh giá Trư Bát Giới, toát lên vẻ ngây thơ vô tội, một

bộ dạng vô hại.

“Ta tên Trư Ngộ Năng, ngươi có thể gọi ta là Bát Giới ca ca, chúng ta bây giờ làm quen cũng không muộn.” Trư Bát Giới như con sói dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Ngốc tử, yêm Lão Tôn cũng bị ngươi làm cho buồn nôn rồi.” Tôn Ngộ Không qua phá đám.

“Khỉ.” Tiểu Bạch chỉ vào Tôn Ngộ Không, không hề sợ hãi, đôi mắt linh động cong thành hình trăng lưỡi liềm.

“Đúng, nó là khỉ, chúng ta từ Đại Đường đến, đi Tây Thiên thỉnh kinh, đi qua đây, có thể xin tá túc một đêm không?” Trư Bát Giới nói.

“Ta không quyết định được, phải đi hỏi tỷ tỷ của ta trước, các ngươi theo ta đi.” Tiểu Bạch nghĩ nghĩ, rồi nhảy chân sáo dẫn đường.

Đi vào thôn trang, dân làng đều sợ hãi lùi ra xa.

“Các vị đừng sợ, họ không phải người xấu, họ đi Tây Thiên thỉnh kinh, sẽ không hại người đâu.” Tiểu Bạch nhiệt tình giải thích.

Ánh mắt của Trư Bát Giới chưa từng rời khỏi Tiểu Bạch, trong lòng hắn, Hằng Nga chính là thiện lương, trong sáng, hoàn mỹ như vậy.

Đến một ngôi nhà ở cuối trang, Tiểu Bạch nhảy chân sáo chạy vào, vừa chạy vừa gọi: “Tỷ, có người muốn tá túc nhà chúng ta.” “Cô cô, nương đi lên núi hái rau dại rồi.” Một bé gái năm sáu tuổi, vô cùng đáng yêu dụi mắt ngái ngủ từ trong nhà đi ra.

Khi nhìn thấy bé gái này, thân thể Trư Bát Giới run lên một cái, không hiểu vì sao, hắn cảm thấy rất thân thiết với bé gái này.

“Khỉ, khỉ to quá.” Bé gái nhìn thấy Tôn Ngộ Không, đôi mắt ngái ngủ lập tức sáng lên, không hề sợ hãi, chạy đến bên cạnh Tôn Ngộ

Không ngẩng đầu nhìn, đôi mắt sáng lấp lánh.

Tôn Ngộ Không gãi gãi tai, thật sự bị làm cho tan chảy, bế bé gái lên.

Bé gái tò mò sờ sờ vào khuôn mặt lông lá của Tôn Ngộ Không, lại sợ Tôn Ngộ Không tức giận, nhanh chóng thu tay lại.

Tôn Ngộ Không bất giác nở một nụ cười, nhưng tiếp đó, y lại ngửi thấy yêu khí trên người bé gái, lập tức vận Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát.

Bé gái này lại là một con rắn nhỏ màu đỏ, nhưng lại có tiên căn, lại không có tiên thiên chi khí, rất kỳ lạ.

Hơn nữa, bé gái này thiếu mất Lực Phách trong bảy phách, thân thể rất yếu, cũng vì thiếu một phách, thân thể không hoàn chỉnh, yêu khí và tiên căn xung khắc lẫn nhau, thân thể nhỏ bé không chịu nổi, ngày càng tệ đi, rơi vào vòng luẩn quẩn.

Ánh mắt của Trư Bát Giới lúc này cũng tập trung vào bé gái, ngay cả Tiểu Bạch giống hệt Hằng Nga cũng bị bỏ qua một bên.

Hắn rất muốn làm rõ, vì sao mình nhìn thấy bé gái lại có cảm giác thân thiết đến vậy, mà cảm giác này không thể xua đi được, ngày càng đậm.

"Bé con, cháu tên gì?" Trư Bát Giới ghé lại gần.

"Cháu tên Hồng Hồng." Bé gái ngọt ngào nói.

Nói xong, liên tục ngáp, mí mắt trĩu xuống.

Tiểu Bạch bế Hồng Hồng, nói: "Hồng Hồng thân thể yếu, mỗi ngày đều phải ngủ rất lâu, các vị cứ ngồi trong sân trước, đợi tỷ tỷ của ta về." Nói xong, bế Hồng Hồng vào nhà ngủ, lấy ấm và bát ra rót nước cho bốn thầy trò uống.

“Trư công tử, ngươi là người đọc sách sao?

Ta và tỷ tỷ vào thành thấy người đọc sách đều ăn mặc như ngươi.” Tiểu Bạch ngồi bên cạnh Trư Bát Giới, nghiêng đầu nhìn, đôi mắt linh động.

Ở khoảng cách gần như vậy, lòng Trư Bát Giới không khỏi lại xao động, bắt đầu tán tỉnh Tiểu Bạch.

Thiên Đình, các vị thần cũng không hiểu Quan Âm muốn làm gì, chỉ thấy khóe miệng bà ta treo một nụ cười lạnh.

Phục Hy thì biết chuyện, nhíu mày, do dự không biết mình có nên làm vậy không.

Phật Môn miệng thì nói từ bi, nhưng sự độc ác lại khiến ông cũng cảm thấy lạnh gáy.

Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đều bị Nguyên Thủy dạy thành hạng xấu xa, bây giờ vào Linh Sơn, thật đúng là như cá gặp nước, đội lốt từ bi, không kiêng nể gì mà giở trò xấu.

Có lẽ, ông đã làm sai, nhưng vì Yêu tộc, ông không thể không làm.

Đại thế tranh đoạt, nếu ông không tranh, Yêu tộc chỉ có nước bị đánh, bị nô dịch.

“Ai.” Phục Hy thở dài một tiếng, rời khỏi Thiên Đình, không nỡ nhìn tiếp.

Bà Sa Trang, Trư Bát Giới đang tán tỉnh say sưa thì tỷ tỷ của Tiểu Bạch trở về, một phu nhân mặc váy đỏ.

Trư Bát Giới quay đầu nhìn, hai người bốn mắt nhìn nhau, lập tức ngây người.

Giỏ rau trong tay phu nhân rơi xuống, trong ánh mắt có bất an và hoảng sợ, khi nhìn thấy Trư Bát Giới đang nắm tay Tiểu Bạch chiếm

tiện nghi, nước mắt tuôn trào, nở một nụ cười bi thương.

Đang định quay người bỏ đi thì trong nhà truyền ra tiếng của Hồng Hồng: "Nương, là người về rồi sao?" Tiếng nói vừa dứt, Hồng Hồng yếu ớt bước ra, làm nũng nói: "Nương, con không muốn ngủ, con muốn chú khỉ bế." "Hồng Hồng ngoan, chú có việc bận, nương đưa con vào thành chơi, mua đồ ngon." Phu nhân đi qua bế Hồng Hồng, không nói lời nào đi ra ngoài, một bộ dạng muốn mau chóng tránh xa Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ.

"Ngốc tử, ngươi quen con rắn yêu đó à?" Tôn Ngộ Không đẩy Trư Bát Giới.

Vừa rồi y dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn, phu nhân đó rõ ràng là một con mãng xà lớn màu đỏ.

Chương 295

Trư Bát Giới hoàn hồn, vội vàng thu dọn đồ đạc nói: "Mau đi, chúng ta mau rời khỏi đây." "Sao vậy?" Ba người Đường Tăng có chút ngơ ngác.

"Sư phụ, Hầu ca, Lão Sa, ta chưa từng cầu xin các người điều gì, lần này Lão Trư cầu xin các người, mau đi." Trư Bát Giới gấp gáp.

Thấy Trư Bát Giới như vậy, ba người Đường Tăng cũng không hỏi nữa, nhanh chóng thu dọn đồ đạc lên đường.

Tiểu Bạch ngơ ngác đi theo sau, ra tìm tỷ tỷ và Hồng Hồng.

Tuy nhiên, khi họ vội vã đến đầu thôn, lại thấy xung quanh trang tử không biết từ khi nào đã nổi lên sương mù dày đặc.

Bốn thầy trò đi vào sương mù, đi một vòng lại trở về đầu thôn.

"Không đúng, có trận pháp." Tôn Ngộ Không nói.

Tiếng nói vừa dứt, phu nhân mặc váy đỏ cũng bế Hồng Hồng từ trong sương mù đi ra.

Thân thể Trư Bát Giới không ngừng run rẩy, dường như cực kỳ sợ hãi.

Đột nhiên, Trư Bát Giới quỳ trên đất, ngẩng đầu lên trời hét: "Bồ tát, con biết sai rồi, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho họ, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời." Ba người Tôn Ngộ Không đều ngây người, Tôn Ngộ Không định đỡ Trư Bát Giới dậy, Trư Bát Giới lại đẩy Tôn Ngộ Không ra, liên tục dập đầu.

"Ngộ Không, Bát Giới có phải bị cái gì nhập vào không?" Đường Tăng nói.

Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát, lắc đầu: "Không có." Lúc này, phu nhân mặc váy đỏ bên cạnh rưng rưng nước mắt mở lời: "Ngươi không muốn gặp ta đến vậy sao?" "Không phải, nàng không hiểu, sắp xảy ra chuyện rồi." Trư Bát Giới run rẩy càng dữ dội.

"Bát Giới, rốt cuộc là chuyện gì?

Ngươi quen biết vị nữ thí chủ này sao?" Đường Tăng nhíu mày.

"Nàng, nàng tên Noãn Nhị Tỷ, là thê tử của ta.

Lúc đó ta vừa bị đánh xuống trần gian, thân chịu trọng thương, chính nàng đã chăm sóc ta, ta mới có thể qua khỏi, chúng ta học theo phàm nhân bái đường thành thân." Trư Bát Giới run rẩy nói.

Ba người Đường Tăng bị sét đánh cháy cả trong lẫn ngoài.

"Vậy, Hồng Hồng là con gái của hai người?" Bạch Long Mã không nhịn được mở lời.

"Ngựa trắng, ngựa trắng biết nói." Hồng Hồng mắt sáng lên, giãy giụa từ trong lòng Noãn Nhị Tỷ xuống, chạy đến trước mặt Bạch Long Mã, tò mò chớp chớp đôi mắt to ngây thơ vô tội.

"Vậy, nàng không từ mà biệt là vì mang thai, tại sao?" Trư Bát Giới không nhịn được hỏi Noãn Nhị Tỷ.

"Ngươi tu luyện Ao Chiến Chi Pháp, thương thiên hại lý, rất nhiều nữ yêu bị ngươi hút cạn." Noãn Nhị Tỷ khóc nói.

"Nàng biết ta sẽ không đối xử với nàng như vậy." Trư Bát Giới giọng điệu kích động.

"Ta biết, nhưng ta sợ có một ngày có yêu quái tìm đến báo thù, sợ Yêu tộc phái người đến hỏi tội, sẽ liên lụy đến con của chúng ta." Noãn Nhị Tỷ giọng điệu cũng kích động lên.

Trư Bát Giới cổ họng khô khốc, cảm xúc càng thêm kích động: "Tại sao nàng lại ở đây, có phải Quan Âm Bồ tát bảo nàng đến đây không?" "Sao ngươi biết?" Noãn Nhị Tỷ vô cùng kinh ngạc, sau đó nói: "Hồng Hồng sinh ra đã thân thể suy yếu, ta vốn định về tìm ngươi, Bồ tát tìm thấy ta, bảo ta muốn cứu con gái thì đến đây chờ đợi, ở đây có cơ duyên của con gái." Nghe những lời này, Trư Bát Giới không những không vui mừng, ngược lại thân thể run rẩy càng dữ dội, càng thêm sợ hãi, quỳ trên đất không ngừng dập đầu: "Bồ tát, con biết sai rồi, sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cầu xin ngài tha cho họ." "Ngươi làm gì vậy?" Noãn Nhị Tỷ không hiểu.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng thì đã hiểu ra điều gì đó, lặng lẽ đến bên cạnh Noãn Nhị Tỷ và Hồng Hồng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trên Thiên Đình, đối với lời cầu xin của Trư Bát Giới, Quan Âm không hề động lòng, ngược lại còn nói với Dương Tiễn: "Tư Pháp Thiên Thần, Trư Bát Giới tuy bị đánh xuống trần gian, nhưng tiên tịch vẫn chưa bị tước bỏ, vẫn là tiên của Thiên Đình." "Thiên điều quy định, thần tiên không được động tình, Trư Bát Giới lại tự ý thành hôn, đến con gái cũng có rồi, tiên yêu kết hợp, là yêu nghiệt, mời Chân quân ra tay chỉnh trị, duy trì sự ổn định của Tam Giới." Lời này vừa nói ra, sắc mặt các vị thần đều biến đổi, thật quá độc ác, hóa ra đây chính là cách Quan Âm xử lý Trư Bát Giới, xử tử vợ con hắn ngay trước mặt hắn.

Không đúng, e là không đơn giản như vậy, còn có Tiểu Bạch giống hệt Hằng Nga kia, không thể nào vô dụng.

Thật tàn nhẫn, thật độc ác.

Bên Quy Nhất Giáo đều nhíu mày, Quan Âm thật quá đáng, nhưng bọn họ lại không thể lên tiếng, vì Trư Bát Giới quả thực đã vi phạm thiên điều.

Dương Tiễn càng nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm Quan Âm, trong mắt sát ý nổi lên.

Đây chính là cái gọi là nhờ hắn giúp đỡ, dùng thiên điều để ép hắn vào thế khó.

Hắn là Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng thiên điều, hôm nay nếu không ra tay, sao có thể phục chúng.

Nếu ra tay, đệ tử Quy Nhất Giáo sẽ hận hắn đến chết, Trư Bát Giới càng hận không thể ăn thịt hắn.

"Hừ, Quan Âm Bồ tát từ bi quá nhỉ.

Đừng để rơi vào tay ta, nếu không ta tất giết ngươi." Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, tức giận rời đi, đến Chân Quân Thần Điện, mang theo Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu, sau đó hạ giới.

"Nhị ca, huynh thật sự muốn đi giết Noãn Nhị Tỷ và Hồng Hồng sao?" "Huynh có thể từ bỏ, cùng lắm thì không làm Tư Pháp Thiên Thần nữa." Dương Thiền đuổi theo.

Dương Tiễn không nói gì, hắn đã hứa với mẫu thân, phải trả hết ân tình của Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Món nợ tình này không trả xong, trên mặt mẫu thân sẽ không bao giờ có nụ cười.

Hơn nữa, nếu để người khác đi, Noãn Nhị Tỷ và Hồng Hồng sẽ thật sự chết chắc.

Thấy nhị ca không nói gì, Dương Thiền rất lo lắng, Hồng Hồng đáng yêu như vậy, cô rất thích.

Phải làm sao đây.

Việc nhị ca đã quyết định sẽ không thay đổi, chỉ có thể đi theo xem tình hình trước.

Tại thôn Lạc Hà, Dương Tiễn một thân chiến giáp bạc, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao giáng lâm.

"Trư Bát Giới, ngươi thật to gan, bị đánh xuống trần gian vẫn không biết hối cải, vi phạm thiên điều, dan díu với yêu quái, sinh ra yêu ma trời đất không dung." Dương Tiễn nghiêm giọng quát.

"Dương Tiễn, ta cầu xin ngươi, tha cho họ, ngươi muốn giết thì giết ta." Trư Bát Giới hận Dương Tiễn nhất, lúc này vì vợ con, lại quỳ xuống cầu xin Dương Tiễn, từ bỏ hết mọi tôn nghiêm.

Dương Thiền đi theo không nỡ, kéo kéo Dương Tiễn.

Dương Tiễn không hề động lòng: "Vi phạm thiên điều, thì phải bị trừng phạt.

Yêu nghiệt, chịu chết đi." Dương Tiễn cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm về phía Hồng Hồng.

"Đừng!" Noãn Nhị Tỷ kinh hãi hét lên, hiện ra bản thể hồng lân đại mãng lao về phía Dương Tiễn, lại bị Dương Tiễn một đao đánh bay, trọng thương ngã xuống đất không dậy nổi.

Hồng Hồng sợ khóc thét lên, Dương Tiễn vẫn lạnh lùng như cũ, không quan tâm gì mà lao về phía Hồng Hồng.

"Dương Tiễn, đứa trẻ nhỏ như vậy ngươi cũng xuống tay được sao?

Mặt mũi của Khổng Tuyên Thánh Nhân đều bị ngươi làm mất hết rồi." "Yêm nghe nói năm xưa ngươi bổ núi cứu mẹ, vốn tưởng ngươi là một đấng hảo hán, không ngờ lại là kẻ tiểu nhân bám víu quyền thế." "Yêm từng nhận ân huệ của Khổng Tuyên Thánh Nhân, hôm nay liền thay Khổng Tuyên Thánh Nhân dạy dỗ ngươi một trận." Tôn Ngộ Không đứng ra, ngăn cản Dương Tiễn.

"Chỉ bằng ngươi?" Trong mắt Dương Tiễn lóe lên một tia khinh

thường, trực tiếp một đao đánh bay Tôn Ngộ Không.

Hắn là Chuẩn Thánh trung kỳ, Tôn Ngộ Không căn bản không cùng một đẳng cấp với hắn.

Hơn nữa hắn cũng không biết kế hoạch của sư tổ, ra tay không có nặng nhẹ.

Tôn Ngộ Không bị một kích đánh lui mấy vạn dặm, may mà nhục thân cường đại, mới không bị thương.

"Dương Tiễn, Trư gia gia liều mạng với ngươi." Trư Bát Giới hai mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, lại đốt cháy nguyên thần để đổi lấy sức mạnh, điên cuồng lao về phía Dương Tiễn.

"Hừ, cho dù là ngươi lúc đỉnh phong cũng không phải đối thủ của ta, huống chi là bây giờ." Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, một kích trọng thương Trư Bát Giới, thực ra là để cắt đứt việc Trư Bát Giới tiếp tục đốt cháy nguyên thần.

"Bát Giới." Tôn Ngộ Không nổi nóng, lao về phía Dương Tiễn.

Chương 296

Sa Tăng vốn còn do dự, thấy nhị sư huynh bị sỉ nhục như vậy, lập tức cũng không quan tâm nữa, mặc xác cái chức Quyển Liêm Đại Tướng, ông nội cũng chẳng thèm.

Muốn điên, vậy thì cùng điên.

Lập tức, Sa Tăng cũng không màng gì nữa, cầm thiền trượng lao về phía Dương Tiễn.

"Hai con kiến hôi, chẳng qua là giận dữ vô năng mà thôi.

Dám bảo vệ yêu nghiệt, chống lại thiên điều, bản chân quân hôm nay sẽ diệt hết đám kiến hôi các ngươi." Dương Tiễn mặt đầy lạnh lùng và khinh thường, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bức lui Tôn Ngộ Không, Thiên Nhãn mở ra, một kích trọng thương Sa Tăng.

"Lão Sa!" Nhìn Sa Tăng ngã trên đất nôn ra từng ngụm máu lớn, Trư Bát Giới bi phẫn gầm lên, hai mắt chảy ra huyết lệ.

Bọn họ rõ ràng là những kẻ bị thiên mệnh lừa gạt, bị Linh Sơn và Thiên Đình đùa giỡn trong lòng bàn tay như những con kiến, ở chung ngắn ngủi hơn một năm, tình cảm lại còn tốt hơn những sư huynh đệ ở Quy Nhất Giáo, sẵn sàng vì hắn mà chết.

"Dương Tiễn, Lão Tôn hôm nay nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá." "Ngũ Khí Quy Nhất!" Tôn Ngộ Không cũng đã đỏ mắt, không còn quan tâm đến điều gì nữa, trực tiếp lật bài tẩy.

Hôm nay hắn không muốn nhẫn nhịn, chỉ muốn bảo vệ người hắn muốn bảo vệ.

Người muốn bảo vệ còn không bảo vệ được, tiếp tục ẩn mình còn có ý nghĩa gì, ngày mai sẽ ra sao, đó là chuyện của ngày mai.

Hôm nay, hắn chỉ muốn xử lý Dương Tiễn.

Trong phút chốc, khí tức của Tôn Ngộ Không tăng vọt, thiên âm lượn lờ, Tam Hoa Tụ Đỉnh, hoa nở cửu phẩm, khí tức thẳng tiến đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới dừng lại.

"Đây là bí thuật gì, chẳng lẽ đã đốt cháy nguyên thần?

Hoa nở chín phẩm, không hổ là Hỗn Thế Tứ Hầu." Chúng thần trên Thiên Đình đều kinh hãi.

Quan Âm lại không ngồi yên được nữa, không ngờ Dương Tiễn lại ra tay nặng như vậy, không giết Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng mà lại nhằm vào bốn thầy trò Đường Tăng mà đánh.

Đây là cố ý, tuyệt đối là cố ý, là đang dằn mặt bà ta.

Ra tay nặng như vậy, lỡ đánh phế ba anh em Tôn Ngộ Không thì phải làm sao?

Bà ta lập tức vội vàng bay về phía Bà Sa trang.

"Hừ, Đại La Kim Tiên đỉnh phong thì đã sao?" Dương Tiễn mỉa mai hừ lạnh một tiếng, cầm đao xông tới, không chút nương tay.

Bọn họ bị đánh cho liên tiếp bại lui, căn bản không thể hoàn thủ, bị đánh đến nội thương, miệng phun từng ngụm máu lớn.

"Dương Tiễn, ngươi quá đáng rồi." "Bạch Long Tật Hành." Tiểu Bạch Long cũng không nhìn nổi nữa, hiện ra bản thể, thi triển thần thông, trong nháy mắt đã đến, cắn về phía Dương Tiễn.

Kết quả bị Dương Tiễn trở tay một chưởng đánh bay ra ngoài, ngã thẳng xuống đất ngất đi.

"Đại sư huynh." Sa Tăng cố gắng gượng dậy, nhưng căn bản không thể đứng lên nổi, thân thể như sắp vỡ nát.

"Dương Tiễn, hôm nay dù có chết ta cũng phải kéo ngươi theo."

Trư Bát Giới gắng gượng bò dậy, hai mắt đỏ ngầu.

"Ngao Chiến Thiên Hạ." Trư Bát Giới gầm lên một tiếng, toàn thân dâng lên hắc khí quỷ dị, tạo thành một vòng xoáy, càng xoay càng nhanh, hình thành cuồng phong, thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng đều bị hút tới.

Không, chính xác là bị rút đi, phảng phất như muốn rút cạn linh khí của cả một phương trời đất, mặt đất cũng trở nên hoang vu, nhanh chóng lan rộng.

Dương Thiền đang đứng một bên quan chiến kinh hãi, vội vàng dùng Bảo Liên Đăng bảo vệ dân làng trong Bà Sa trang.

Nếu nàng không ra tay, nàng không chút nghi ngờ những dân làng này đều sẽ bị hút cạn, biến thành xác khô.

Trư Bát Giới đã hoàn toàn điên cuồng, nào còn quản được nhiều như vậy.

Vòng xoáy hắc khí càng lúc càng lớn, động tĩnh cũng càng lúc càng kinh người, khí tức của Trư Bát Giới cũng ngày càng mạnh, vậy mà cũng xông lên tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cầm Cửu Xỉ Đinh Ba lao về phía Dương Tiễn.

"Thế thì đã sao, vẫn chỉ là con kiến hôi mà thôi." Thần sắc Dương Tiễn không có chút thay đổi nào.

"Vậy nếu cộng thêm bần tăng thì sao?" Trong gió mơ hồ vang lên tiếng thở dài của Đường Tăng.

Y là người bình tĩnh nhất, vẫn luôn cân nhắc có nên bại lộ hay không, nhưng nhìn các đồ đệ bị ngược đãi thê thảm như vậy, y thật sự không thể nhịn được nữa.

Đồ đệ đoàn kết như vậy, cùng nhau liều mạng, y làm sư phụ sao có thể tụt lại phía sau.

Trong thoáng chốc, y phảng phất như quay về thời thượng cổ, những ngày tháng theo Thần Nghịch đại nhân chinh chiến thiên hạ, mọi người cùng nhau liều mạng, cùng nhau hướng tử nhi sinh, xưng huynh gọi đệ, có thể yên tâm giao phó sau lưng cho đối phương, cùng nhau phóng khoáng tiêu sái, không hề câu nệ.

Huynh đệ bên cạnh, chiến thiên đấu địa cũng không sợ.

Ai cũng nói Thần Nghịch đại nhân là kẻ lỗ mãng, nhưng đó chính là mị lực độc nhất của ngài, không hề tính kế, hào tình ngút trời.

Nhiệt huyết một khi đã bùng cháy thì khó mà dập tắt.

"Ngươi?" Dương Tiễn cười mỉa, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Đại Uy Thiên Long." Đường Tăng gầm lên một tiếng, một tiếng rồng ngâm vang vọng.

Tăng y trên người Đường Tăng nổ tung, trên thân thể trắng nõn hiện ra một con rồng qua vai sống động như thật.

Khí tức của Đường Tăng tăng vọt, một mạch lên tới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không đều kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Quan Âm vừa mới bay tới tầng mây, tròng mắt cũng suýt nữa lồi ra ngoài.

Thiên Đình, chúng thần đều kinh ngạc đến ngây người.

Thôn Lạc Hà.

"Đường Tăng à Đường Tăng, ngươi cuối cùng cũng không làm ta thất vọng, muốn điên thì cùng nhau điên vậy." Khóe miệng Lăng Tiêu cong lên một nụ cười.

"Đồ tôn của ngươi cũng đủ ác, không sợ đánh chết thật kẻ gánh thiên mệnh à." La Hầu nói.

“Chuyện thú vị còn ở phía sau.

Thật sự cho rằng Kim Ô môn hạ của ta dễ khống chế sao?

Có kẻ sắp phải tự gánh hậu quả rồi.” Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý.

Trong số các đồ tử đồ tôn, Dương Tiễn là người giống hắn nhất.

Dương Tiễn muốn làm gì, hắn chỉ cần liếc mắt là có thể đoán ra.

“Chưởng Trung Phật Quốc.” Đường Tăng nhảy lên không trung, y không có pháp bảo, chỉ có thể thi triển thần thông.

“Pháp Tướng Thiên Địa, Khai Sơn Phủ.” Dương Tiễn không dám khinh suất, dùng hết toàn lực.

Tác dụng của Pháp Tướng Thiên Địa chính là tăng cường lực công kích, lực phòng ngự, toàn diện nâng cao chiến lực.

Khai Sơn Phủ được tế ra, một búa bổ xuống, phủ quang khổng lồ vạn trượng phá không, chém nát bàn tay Phật.

“Thiên Phật Thủ.” Đường Tăng tiếp tục thi triển thần thông, một bàn tay lớn màu vàng kim chộp về phía Dương Tiễn.

Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không cùng nhau xông về phía Dương Tiễn, chiến ý ngút trời.

Chương 297

"Thiên Nhãn, mở!" Dương Tiễn một đao đánh lui Tôn Ngộ Không, một búa lại lần nữa trọng thương Trư Bát Giới, đồng thời mở Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn ra, trực tiếp xuyên thủng bàn tay Phật màu vàng, bắn về phía Đường Tăng.

"Kim Cương Nộ Thiền." Đường Tăng hai tay hợp lại, quanh thân hiện lên một pho tượng Phật trang nghiêm, tuy chặn được đòn tấn công này, nhưng Trư Bát Giới thương càng thêm thương, ngã xuống đất không dậy nổi, khí lực tiêu tan, tu vi tụt về Thái Ất Kim Tiên, suy yếu như thể sắp tắt thở.

Tôn Ngộ Không bị thương không nhẹ hơn Trư Bát Giới, cố gắng chống đỡ một hơi cuối cùng không chịu gục ngã, bất khuất tiếp tục tấn công.

Trên Thiên Đình, chúng thần đều bị ý chí bất khuất của Tôn Ngộ Không làm cho cảm động.

Thân hình nhỏ bé kia lại bộc phát ra chiến ý kinh thiên, bất khuất, không sợ hãi.

Trạng thái này của Tôn Ngộ Không hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Tề Thiên Đại Thánh.

Bọn họ không dám coi thường Tôn Ngộ Không nữa.

"Minh Phật Dẫn Chú." Pháp bảo và Thiên Nhãn của Dương Tiễn quá lợi hại, đối đầu trực diện hoàn toàn không chiếm được lợi thế, Đường Tăng liền dùng âm ba công kích.

Thời gian của y có hạn, phải nắm thật chặt.

Thế nhưng, Dương Tiễn trực tiếp phớt lờ.

Sư tổ từng nhận xét, ý chí của hắn, ngay cả sư tôn và các sư thúc cũng có phần không bằng.

Loại âm ba này căn bản không thể lay động tâm thần của hắn, trừ khi là Thánh Nhân dùng chiêu này thì may ra.

Dương Tiễn phớt lờ Đường Tăng, điên cuồng tấn công Tôn Ngộ Không, trực tiếp chém đứt cánh tay trái của y.

Tôn Ngộ Không bất khuất không nao núng, tay phải cầm Kim Cô Bổng tiếp tục tấn công.

Cho đến khi bị Dương Tiễn chém đứt tứ chi, thật sự không thể đứng dậy nổi mới dừng lại, ngất đi.

"Hầu ca." "Đại sư huynh." Trư Bát Giới và Sa Tăng gắng gượng bò tới.

Tiểu Bạch ôm Hồng Hồng trốn bên cạnh Noãn Nhị tỷ run lẩy bẩy.

Noãn Nhị tỷ nước mắt như mưa.

Có lẽ, năm xưa nàng không nên rời đi.

Lúc này nàng cũng đã phản ứng lại, nàng bị Quan Âm lừa rồi.

Nào có cơ duyên gì, rõ ràng là muốn mạng của bọn họ.

Hơn nữa còn là muốn mạng bọn họ ngay trước mặt Trư Bát Giới, cắt đứt niệm tưởng của hắn, một lần làm cho Trư Bát Giới sợ hãi, sống trong khủng hoảng, không dám phản kháng, ngoan ngoãn đi thỉnh kinh.

Chỉ là, nàng vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Quan Âm, quân cờ Tiểu Bạch này còn chưa dùng đến.

"Tư Pháp Thiên Thần, đủ rồi." Thấy Dương Tiễn chém đứt tứ chi của Tôn Ngộ Không, Quan Âm không thể nhịn được nữa, hiện thân ngăn cản Dương Tiễn.

“Hừ, Quan Âm Bồ Tát có ý gì?

Ép ta đến giết Noãn Nhị tỷ và con gái nàng ta, bây giờ lại hiện thân ngăn cản.” “Người tốt để ngươi làm, tiếng xấu toàn bộ do ta gánh? ” Dương Tiễn mỉa mai nhìn Quan Âm.

Quan Âm suýt nữa tức chết.

Mẹ nó, ngươi có thể đừng nói thẳng ra như vậy được không?

Lời này vừa nói ra, bà ta còn giả vờ làm người tốt thế quái nào được, làm sao để Trư Bát Giới cảm kích thế linh, ngoan ngoãn nghe lời, hình tượng quang huy vĩ đại của bà ta làm sao mà duy trì.

Nhưng không sao, bà ta vẫn còn cách ép bốn thầy trò ngoan ngoãn nghe lời.

“Bát Giới bây giờ cũng xem như nửa người Phật môn, vợ con của hắn, Phật môn cũng có quyền xử trí.

Mong Tư Pháp Thiên Thần giơ cao đánh khẽ, để ta đưa người đến Linh Sơn độ hóa.” “Dù sao cũng là hai mạng người sống, chân quân được thì nên tha.” Quan Âm nói lời chính nghĩa.

“Ha ha, ép ta hạ sát thủ là ngươi, bảo ta thả người cũng là ngươi, trắng đen đều do ngươi nói cả.

Ngươi nghĩ Dương Tiễn ta cũng là kẻ ngươi có thể tùy tiện ra lệnh sao?” “Hôm nay nếu ta không thả thì sao, ngươi làm gì được ta?” Dương Tiễn cất tiếng cười lớn, giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chỉ vào Quan Âm.

Tâm tư của Quan Âm hắn sao có thể không biết.

Hắn đóng vai ác, Quan Âm đóng vai thiện, bắt Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng đến Tây phương giáo làm con tin, ép Trư Bát Giới ngoan ngoãn làm một con chó nghe lời.

Để Tam Nhãn Thần Hầu vào Linh Sơn cũng là đạo lý tương tự, thông qua Tam Nhãn Thần Hầu để uy hiếp Tôn Ngộ Không.

Kế hoạch thật hay, đáng tiếc, Quan Âm tìm nhầm người rồi.

Hắn, Dương Tiễn, đường đường là người của Kim Ô môn hạ, sao có thể để một Quan Âm nhỏ bé tùy tiện ra lệnh, muốn giẫm lên hắn để lập uy, để hắn mang tiếng xấu, nằm mơ đi.

"Tư Pháp Thiên Thần, đừng tự làm lỡ dở.

Bát Giới mệnh trung có kiếp tình này, chặt đứt tình căn, kết thúc chuyện xưa, an tâm tây hành." "Trước đó mời chân quân ra tay độc ác, chẳng qua là để Bát Giới có cảm ngộ sâu sắc hơn.

Noãn Nhị tỷ và con gái nàng chưa từng làm ác, sao có thể không phân biệt trắng đen mà giết đi." Quan Âm ngụy biện.

"Hừ, bản chân quân chấp chưởng thiên điều, vi phạm thiên điều thì phải chết.

Tiên tịch của Trư Bát Giới vẫn còn ở Thiên Đình, hiện tại vẫn là người của Thiên Đình.

Sao, Linh Sơn muốn nhúng tay vào chuyện của Thiên Đình?" "Noãn Nhị tỷ và con gái nàng xử phạt thế nào, bản chân quân nói là được.

Ngươi muốn thử khiêu khích bản chân quân sẽ có kết cục gì sao?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Quan Âm.

Quan Âm nhíu mày, Dương Tiễn quyết tâm muốn đối đầu với bà ta rồi.

Dù nói thế nào, bà ta cũng hơn Dương Tiễn một bối phận, vậy mà một chút mặt mũi cũng không cho.

"Sau này Linh Sơn sẽ tự có bồi thường cho chân quân." Quan Âm

ngầm truyền âm cho Dương Tiễn.

Sớm biết vậy đã mời người khác phối hợp, nhưng Dương Tiễn chấp chưởng thiên điều, là người danh chính ngôn thuận nhất.

"Dám tính kế ta, bây giờ mới bồi thường, quá muộn rồi." Dương Tiễn lạnh lùng đáp lại.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Quan Âm nhíu chặt mày.

"Dám tính kế ta, thì phải trả giá." Giọng điệu của Dương Tiễn vô cùng quyết tuyệt.

Quan Âm cũng nổi giận, truyền âm nói: "Đừng quên, phụ thân và huynh trưởng của ngươi vẫn còn ở Linh Sơn." "Phụ thân và huynh trưởng của ta nếu có mệnh hệ gì, ta sẽ dùng tính mạng làm tín vật, mời sư phụ, sư tổ ra tay, để cả Linh Sơn chôn cùng.

Không tin thì ngươi cứ thử xem." Giọng điệu của Dương Tiễn tràn đầy sát ý.

Sắc mặt Quan Âm biến đổi, với sự bá đạo của Kim Ô môn hạ, chuyện diệt Linh Sơn thật sự có thể làm được.

Mấu chốt là Dương Thiên Hữu và Dương Giao đã rơi vào Ma Uyên, hiện tại sống chết không rõ.

Linh Sơn vẫn luôn che giấu chuyện này, bây giờ bà ta lấy Dương Thiên Hữu và Dương Giao ra nói chuyện, có phần ngu ngốc.

Chương 298

Nhưng xem ra bộ dạng của Dương Tiễn, hôm nay sẽ không chịu bỏ qua.

Nếu bà ta nhượng bộ, còn mặt mũi nào nữa.

Nếu là Viên Hồng, Đại Bằng, nhượng bộ thì nhượng bộ, cũng không mất mặt lắm, dù sao cũng là cùng thế hệ.

Nhưng Dương Tiễn nhỏ hơn một bối phận, nếu nhượng bộ trước Dương Tiễn, chẳng phải có nghĩa là bà ta tu luyện nhiều năm hơn Dương Tiễn cũng vô ích, mấu chốt là tu vi bà ta còn cao hơn Dương Tiễn, vậy mà lại sợ Dương Tiễn, cả Tam Giới sẽ cười nhạo bà ta.

Đã không thể giải quyết trong hòa bình, vậy thì cứ tới đi, bà ta chưa chắc đã thua.

Bà ta liền nói: "Người đầu tiên vi phạm thiên điều là Dao Cơ công chúa.

Ngọc Đế còn tha cho Dao Cơ công chúa một mạng, chẳng lẽ chân quân cho rằng Ngọc Đế làm không đúng, hay chân quân cho rằng Dao Cơ công chúa đáng chết?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt của chúng thần Thiên Đình đều đột ngột thay đổi.

Quan Âm đây là muốn công khai trở mặt với Dương Tiễn.

Trong mắt Ngọc Đế dâng lên lửa giận, Quan Âm này thật to gan, dám khiêu khích ly gián, quản đến cả đầu ông ta.

Nay đã khác xưa, ngay cả Thiên Định Lục Thánh cũng không dám lớn tiếng với ông ta, một Quan Âm nhỏ bé lại dám chỉ tay năm ngón, đúng là không biết sống chết.

"Chuyện hôm nay không thể giải quyết êm đẹp được rồi, bệ hạ, có

cần xuất diện hòa giải một chút không?" Lý Tĩnh nói.

Quan Âm vừa là Bồ Tát của Linh Sơn, cũng là người của Xiển Giáo, người một nhà đánh nhau, chỉ có hại chứ không có lợi.

Ông ta phải gọi Quan Âm một tiếng sư thúc, lúc này đương nhiên phải giúp một tay.

"Hừ, từ khi Tây Du lượng kiếp bắt đầu, Linh Sơn ngày càng kiêu ngạo, không phân biệt chủ thứ.

Bây giờ một Quan Âm nhỏ bé cũng dám chỉ tay năm ngón với trẫm, đúng là nên dạy dỗ cho một bài học." Ngọc Đế lạnh lùng liếc Lý Tĩnh, chút tâm tư nhỏ mọn của Lý Tĩnh sao ông ta không biết.

Đúng là nên lập uy, để Linh Sơn tỉnh táo lại, phân biệt chủ thứ.

Dương Tiễn vừa là Tư Pháp Thiên Thần, lại là cháu ngoại của ông ta, do Dương Tiễn lập uy là thích hợp nhất.

Xem sau này ai còn dám vi phạm thiên điều, bất kính với ông ta, Dương Tiễn chính là thanh đao trong tay ông ta.

"Bệ hạ, Tư Pháp Thiên Thần là Chuẩn Thánh trung kỳ, Quan Âm Bồ Tát là Chuẩn Thánh hậu kỳ, vạn nhất Tư Pháp Thiên Thần thua, Thiên Đình chẳng phải sẽ mất hết mặt mũi sao." Lý Tĩnh còn muốn khuyên thêm.

"Thiên vương đây là coi thường chiến lực của Kim Ô môn hạ?

Quên trận Phong Thần năm xưa, Tư Pháp Thiên Thần đã bao nhiêu lần lấy yếu thắng mạnh rồi sao?" "Tư Pháp Thiên Thần dù không thắng cũng không thể thua, Thiên vương lo xa rồi." Thái Bạch Kim Tinh là người giỏi quan sát sắc mặt nhất, hiểu rõ tâm tư của Ngọc Đế, muốn giết gà dọa khỉ, gõ đầu Linh Sơn, liền lên tiếng phản bác Lý Tĩnh.

“Trẫm thấy Lý Thiên vương rất xem trọng Quan Âm nhỉ, hay là trẫm và Lý Thiên vương cược một trận, tiền cược là mười vạn viên Cửu Chuyển Kim Đan, cứ quyết định như vậy đi.” Ngọc Đế cười lạnh nhìn Lý Tĩnh, trực tiếp ép buộc đặt cược.

“Bệ hạ, thần...” Lý Tĩnh nóng nảy, mười vạn Cửu Chuyển Kim Đan, đây là muốn cả nhà ông ta đời đời kiếp kiếp làm không công cho Thiên Đình à.

“Lý Thiên vương không cần lo lắng về tội đại bất kính, cứ quyết định như vậy đi.” Ngọc Đế mở lời ngắt lời Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Đại bất kính cái con khỉ nhà ngươi.

Chúng thần nhìn nhau, lúc này Ngọc Đế nào phải không đang giết gà dọa khỉ.

Mười vạn Cửu Chuyển Kim Đan là hình phạt đối với Lý Tĩnh thân ở Thiên Đình mà tâm ở Linh Sơn.

Đồng thời cũng là cảnh cáo họ đừng có hai lòng.

Thủ đoạn của Ngọc Đế ngày càng cao minh, đặc biệt là sau khi có thanh đao Dương Tiễn, quyền uy ngày càng nặng.

Trước đây Thiên Đình tuy nói là nhân tài đông đúc, nhưng đều là người của Ngũ Giáo, dù là những người trên Phong Thần Bảng, Ngọc Đế cũng không dám động nhẹ, lo sợ họ tập thể bãi công, mà tâm phúc của Ngọc Đế lại không có ai ra hồn.

Dương Tiễn đến thì khác, Dương Tiễn có Kim Ô môn hạ chống lưng, không có gì phải kiêng dè, căn bản không sợ đắc tội người khác.

Nhìn chúng thần cúi đầu không dám nói, Ngọc Đế vô cùng hài lòng.

Năm xưa ông ta vô cùng phẫn nộ, nhưng bây giờ xem ra, ông ta phải cảm ơn Dao Cơ đã sinh cho ông ta một đứa cháu ngoại tốt.

Còn việc Dương Tiễn sẽ thua, ông ta căn bản không lo lắng.

Dương Tiễn nếu ngay cả Quan Âm cũng không trị được, thì không phải là người của Kim Ô môn hạ.

Hạ giới.

Nghe lời Quan Âm nói, Dương Tiễn tức thì bùng phát sát ý ngút trời.

"Năm xưa nếu không phải con lừa ngốc Chuẩn Đề tính kế, mẹ ta sao lại xúc phạm thiên điều, còn dám nhắc lại chuyện này." "Vừa hay, hôm nay chúng ta tính cả nợ mới thù cũ.

Tính kế trưởng công chúa của Thiên Đình, chiếu theo thiên điều, đáng chém." "Chuẩn Đề không ở đây, hôm nay ta sẽ khai đao với ngươi trước." "Tôn Hầu Tử, nhìn cho kỹ thế nào là chiến đấu.

Chiến thiên đấu địa, kiên trì bản tâm, không sợ hãi, đánh tan mọi bất công, chiến đấu cho một lẽ phải, đừng làm mất mặt Hỗn Thế Tứ Hầu nữa." Dương Tiễn liếc nhìn Tôn Ngộ Không đang hấp hối, rồi lại thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Tôn Ngộ Không không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Dương Tiễn.

Viên Hồng đã sớm truyền cho y Chiến Đấu pháp tắc hoàn chỉnh, chỉ là y chưa kịp tham ngộ.

Dương Tiễn tu luyện cũng là Chiến Đấu pháp tắc, điều này tương đương với việc đích thân chỉ điểm y.

Dương Tiễn trước đó rõ ràng có thể một chiêu đánh phế y, lại dây dưa với y lâu như vậy, nào phải không đang chỉ điểm y.

Cho nên, Dương Tiễn rốt cuộc muốn làm gì, là địch hay là bạn?

"A, thằng nhóc này, còn chỉ điểm cả sư thúc của nó." Thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu bật cười ngạc nhiên.

Kịch hay, bắt đầu rồi.

Trước đó Dương Tiễn ra tay ác với bốn thầy trò Tây Du, chính là để ép Quan Âm nhúng tay vào, để có cớ tìm Quan Âm gây sự.

"Quan Âm, hôm nay, ta sẽ đòi lại một ít lợi tức cho cha mẹ ta trước." Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xông về phía Quan Âm.

"Nói năng ngông cuồng." Quan Âm rút cành liễu trong bình Ngọc Tịnh ra, quất về phía Dương Tiễn.

Cành liễu đón gió mà lớn, thần quang lấp lánh.

Cành liễu này là bà ta năm xưa xin của Liễu Thần, được Tiên Thiên Nhâm Thủy nuôi dưỡng hơn mười vạn năm, có thể so với Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo.

"Phá." Dương Tiễn vung Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chém ra, chém lùi cành liễu.

"Trói." Quan Âm khẽ quát một tiếng, vô số cành liễu mọc ra nhanh chóng, lan rộng, quấn về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn vung đao chém nát từng đợt cành liễu mọc ra, trong phút chốc đã che kín trời đất, bao bọc Dương Tiễn bên trong.

Cành liễu ngâm trong Tiên Thiên Nhâm Thủy hơn mười vạn năm, sức sống cực kỳ đáng sợ.

Nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi quy luật, hỏa khắc mộc.

"Thái Dương Chân Hỏa." Dương Tiễn mở miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa, trong khoảnh khắc, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt

bầu trời, cành liễu che trời lấp đất bị thiêu rụi.

Chương 299

Mấy vạn năm qua, hắn thường đến Thái Dương Tinh tu luyện, hấp thu Thái Dương Chân Hỏa để luyện hóa, hình thành một tia bản nguyên hỏa chủng, tương đương với việc có thêm một loại thần thông.

Tiên Thiên Nhâm Thủy là một trong thập đại thần thủy tiên thiên, Thái Dương Chân Hỏa cũng là một trong thập đại thần hỏa tiên thiên.

Mà cành liễu chỉ vì quanh năm ngâm trong Tiên Thiên Nhâm Thủy, nhiễm phải lực tạo hóa của Tiên Thiên Nhâm Thủy, làm sao có thể chống lại được sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa.

Sắc mặt Quan Âm thay đổi, vội vàng thi triển pháp lực bảo vệ bản thể của cành liễu, thu vào trong bình Ngọc Tịnh.

Sau đó, tế ra bình Ngọc Tịnh, vô số sương nước chảy ra, hóa thành những đám mây trắng che trời, từ bốn phương tám hướng ép về phía Dương Tiễn.

"Trò mèo." Dương Tiễn lại phun ra Thái Dương Chân Hỏa, sương mù nhanh chóng bị bốc hơi.

Sắc mặt Quan Âm khó coi, Thái Dương Chân Hỏa chính là khắc tinh của những thủ đoạn này của bà ta.

Thấy Dương Tiễn xông tới, bà ta vội vàng tế ra Kim Cô Nhi và Cấm Cô Nhi.

Đây là pháp bảo năm xưa Nguyên Thủy sư tôn ban cho bà ta, ba cái vòng, là một bộ, đều là Hậu Thiên thượng phẩm linh bảo.

Còn một cái đang ở trong tay Đường Tăng, tên là Khẩn Cô Nhi, vốn dùng để khống chế Tôn Ngộ Không, kết quả Đường Tăng không

đội cho Tôn Ngộ Không.

"Cấm." Quan Âm tay kết pháp quyết, Cấm Cô Nhi nhanh chóng biến lớn, bao trùm lên không trung, lực cấm cố trút xuống Dương Tiễn.

"Phá." Dương Tiễn tế ra Khai Sơn Phủ, trực tiếp chém bay Cấm Cô Nhi.

"Phong." Pháp quyết của Quan Âm biến ảo, Kim Cô Nhi hóa thành vạn ngàn cái, che trời lấp đất bắn về phía Dương Tiễn.

"Thu." Dương Tiễn tế ra Nhân Chủng Đại cướp được trong trận Phong Thần, thu toàn bộ Kim Cô Nhi vào trong.

Sắc mặt Quan Âm thay đổi, vội vàng thu lại bản thể của Kim Cô Nhi.

"Chiến." Dương Tiễn gầm lên một tiếng, bắt đầu ra tay thật sự.

Chiến Đấu pháp tắc được vận dụng, một luồng khí tức bạo ngược lan tỏa, khí tức cũng tăng cường không ít, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xông về phía Quan Âm.

Quan Âm không giỏi cận chiến, vội vàng lùi lại để kéo dài khoảng cách.

"Ngũ Liên Thánh Ấn." Quan Âm thu lại bình Ngọc Tịnh, mười ngón tay nhanh chóng biến ảo, thi triển thần thông, một đóa hoa sen năm màu nở rộ trên trời, bao trùm về phía Dương Tiễn, cánh hoa nhanh chóng khép lại, muốn phong ấn Dương Tiễn bên trong.

Dương Tiễn không hề sợ hãi, cầm đao đâm về phía nhụy hoa, tất cả sức mạnh tụ lại một điểm, một đao đâm xuyên qua đóa sen năm màu, tiếp tục xông về phía Quan Âm.

Đúng lúc này, pháp bảo mạnh nhất của Quan Âm là Thanh Tịnh

Lưu Ly Bình úp xuống, thu Dương Tiễn vào trong.

Bên trong tự thành không gian, trận pháp dày đặc.

Chỉ có điều, làm gì có chuyện dễ dàng chế phục Dương Tiễn như vậy.

Thanh Tịnh Lưu Ly Bình không ngừng lắc lư, rõ ràng là Dương Tiễn đang phá hoại bên trong.

Quan Âm vội vàng truyền pháp lực vào, vận hành trận pháp bên trong.

Nhưng cuối cùng, Dương Tiễn vẫn phá vỡ tất cả các trận pháp, xông ra ngoài, chiến ý càng thêm hừng hực, khí thế ngút trời, cầm đao xông về phía Quan Âm, cảm giác áp bức mười phần, không gì cản nổi, không thể địch lại.

"Lục Tiên Phi Đao." Quan Âm vội vàng tế ra pháp bảo lần nữa, do Nguyên Thủy mô phỏng Trảm Tiên Phi Đao và Lục Tiên Kiếm mà tạo ra.

Lục Tiên Phi Đao vừa xuất hiện, chém ra vạn ngàn đao khí tấn công Dương Tiễn.

Dương Tiễn phảng phất như không nhìn thấy, trong nháy mắt bị vạn ngàn đao khí nhấn chìm.

Vốn tưởng Dương Tiễn sẽ dùng nhục thân để chống đỡ, nhưng lại thấy đao khí đi qua, Dương Tiễn hóa thành một làn khói xanh tiêu tán.

Hóa ra, đây chỉ là ảo ảnh phân thân của Dương Tiễn.

Sắc mặt Quan Âm đại biến, vội vàng vận dụng toàn lực tòa Cửu Phẩm Kim Liên dưới chân.

Năm xưa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị Văn Đạo Nhân

hút đi ba phẩm, Tiếp Dẫn đem Công Đức Kim Liên đặt vào Bát Bảo Công Đức Trì để nuôi dưỡng, không ngờ lại hấp thu công đức kết ra chín hạt sen, bà ta được chia một hạt.

Đặt trong Tiên Thiên Nhâm Thủy nuôi dưỡng mấy vạn năm, hóa thành Cửu Phẩm Liên Đài, Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo, giống như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chủ về phòng ngự, nhưng không bằng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, cũng không có công đức kim quang, chỉ đơn thuần là phòng ngự.

Cửu Phẩm Kim Liên vừa được kích hoạt, Dương Tiễn đã từ phía dưới xông tới, một đao chém bay Quan Âm cùng Cửu Phẩm Kim Liên.

Quan Âm vừa ổn định lại, Dương Tiễn lại xông tới, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao không ngừng chém vào quang tráo do Cửu Phẩm Kim Liên biến hóa ra, khí thế đó, phảng phất như không chém nát nó thì không chịu thôi.

Quan Âm lại lần nữa tế ra Lục Tiên Phi Đao, vạn ngàn đao khí chém về phía Dương Tiễn.

"Sâm La Vạn Tượng." Dương Tiễn gầm lên một tiếng, thi triển thần thông, hóa ra vạn ngàn phân thân, đánh nát toàn bộ vạn ngàn đao khí.

"Vạn Tượng Nhất Kích." Dương Tiễn lại hét lên, vạn ngàn phân thân dung hợp, hóa thành một pháp tướng khổng lồ hư ảo, tất cả sức mạnh tụ lại trên bàn tay, một chưởng từ dưới lên trên đánh về phía Quan Âm.

Chân thân của Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, từ dưới lên trên đâm về phía Cửu Phẩm Kim Liên.

Trên dưới giáp công, Cửu Phẩm Kim Liên rung chuyển dữ dội, phảng phất như sắp bị đánh nát.

Quan Âm giật nảy mình, may mà cuối cùng vẫn phòng ngự được.

“Dương Tiễn, ngươi không phá được phòng ngự của Cửu Phẩm Kim Liên đâu, dừng tay đi.” Quan Âm tự tin nói.

“Thật sao?

Chuyên công một điểm, cuối cùng cũng sẽ phá được thôi.” Dương Tiễn không hề động lòng, vừa áp chế phản kích của Quan Âm, vừa điên cuồng tấn công vào đáy của Cửu Phẩm Kim Liên.

Sắc mặt Quan Âm càng lúc càng khó coi, bà ta lại bị Dương Tiễn áp chế đến chết cứng.

Cứ như vậy, Cửu Phẩm Kim Liên thật sự có khả năng bị Dương Tiễn đánh vỡ.

Không thể đấu tiếp được nữa.

Ngay lập tức, bà ta liếc nhìn một quân cờ khác là Tiểu Bạch, truyền âm nói: “Đi, đưa Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng đến Linh Sơn.” Tiểu Bạch ngẩn người, nhìn những người bị thương nặng, và Hồng Hồng đang ôm Noãn Nhị tỷ khóc nức nở, nước mắt tuôn rơi, lắc đầu nói: “Không, ta không muốn.” Mọi người đều vì bảo vệ tỷ tỷ và Hồng Hồng mà liều chết chiến đấu, sao cô bé có thể vào lúc này hại tỷ tỷ và Hồng Hồng.

Cô bé vốn là một con thỏ trắng vô lo vô nghĩ, là Quan Âm Bồ Tát giúp cô bé hóa hình, bảo cô bé đến đây.

Nhưng bây giờ, dù cô bé có ngây thơ trong sáng đến đâu, cũng biết Dương Tiễn rất xấu, nhưng Quan Âm Bồ Tát cũng không phải người tốt.

Thấy Tiểu Bạch không động, Quan Âm tức giận, niệm chú ngữ.

Tiểu Bạch lập tức mất kiểm soát đi về phía Noãn Nhị tỷ, bóp cổ

nàng, muốn bóp chết nàng.

“Không, ta không muốn.” Tiểu Bạch khóc lóc lắc đầu không ngừng, nhưng không thể phản kháng.

“Cô cô, cô cô buông mẹ ra, đừng bắt nạt mẹ.” Hồng Hồng khóc lóc kéo Tiểu Bạch, nhưng với cánh tay và đôi chân nhỏ bé của cô bé thì làm sao kéo nổi.

Tiếng khóc trong trẻo khiến Tiểu Bạch đau đớn không thôi, muốn buông tay, nhưng cơ thể căn bản không chịu sự kiểm soát.

Khi cô bé hóa hình, Quan Âm đã gieo cấm chế vào trong cơ thể cô bé.

Thậm chí cô bé căn bản không muốn hóa hình thành bộ dạng này, nhưng cô bé không thể làm chủ.

“Buông ra, ngươi buông cô ấy ra.” Trư Bát Giới nằm trên đất, yếu ớt kêu gào.

Chương 300

Bây giờ ba anh em họ đều bị thương nặng không thể động đậy, Tiểu Bạch Long ngất xỉu, Đường Tăng trước đó cũng vì không chịu nổi sức mạnh Chuẩn Thánh đỉnh phong đột ngột mà ngất đi, bọn họ bây giờ đều không có sức để ngăn cản.

Thiên Đình, chúng thần liếc nhìn Hằng Nga, trong lòng đều thắt lại.

Quan Âm quá độc ác, để bạch nguyệt quang của Trư Bát Giới bóp chết vợ của Trư Bát Giới ngay trước mặt hắn, đây là muốn làm cho Trư Bát Giới sụp đổ à, sau này nào còn dám nhớ đến Hằng Nga.

Thủ đoạn chặt đứt tình căn này, thực sự là ác độc.

Noãn Nhị tỷ không phải là trọng điểm, trọng điểm là Hồng Hồng, chỉ cần đưa Hồng Hồng đến Linh Sơn, Trư Bát Giới sẽ phải ngoan ngoãn làm một con chó nghe lời.

"Đừng, đừng, cầu xin ngươi buông cô ấy ra..." Trư Bát Giới yếu ớt cầu xin, hai hàng lệ máu tuôn rơi.

Ai biết được sự tuyệt vọng và đau khổ của Trư Bát Giới lúc này.

Dương Thiền thật sự không nhìn nổi nữa, vừa định ngăn cản thì lại nghe thấy giọng của nhị ca vang lên.

"Giết người chẳng qua chỉ là cái đầu chạm đất.

Miệng thì luôn nói từ bi bác ái, nhưng lại làm ra những chuyện độc ác nhất.

Hôm nay, ngươi phải chết." "Vạn Lôi Thiên Lao Dẫn." Lời vừa dứt, Dương Tiễn tế ra Lôi Đình Tử Liên mà Đại Bằng sư thúc tặng cho hắn.

Lôi Đình Tử Liên đón gió mà lớn, vô tận lôi đình diễn hóa, trên trời hình thành một biển sấm, vạn ngàn tia sét đan thành một tấm lưới lớn, giam cầm Quan Âm bên trong.

Tiếp đó, Dương Tiễn không quản Quan Âm nữa, mà bay về phía ba người Noãn Nhị tỷ, Hồng Hồng, Tiểu Bạch.

"Dương Tiễn, ngươi đừng làm bậy." Quan Âm nóng nảy, nếu Dương Tiễn giết Hồng Hồng, vậy chẳng phải bà ta trộm gà không được còn mất nắm thóc sao?

Không chỉ mất đi con bài khống chế Trư Bát Giới, Trư Bát Giới sẽ hận chết Linh Sơn, hận chết bà ta.

Dù sao nếu không phải vì bà ta, Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng cũng sẽ không bị lộ ra.

"Chết!" Dương Tiễn lướt qua, trực tiếp mở Thiên Nhãn, thần quang bắn ra, bao trùm ba người, ba người trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

"Nhị ca, đừng." Dương Thiền bay tới ngăn cản, nhưng đã quá muộn.

Thiên Đình, chúng thần kinh hãi thất sắc.

Thật là quá độc ác, đứa trẻ nhỏ như vậy cũng ra tay được, nói giết là giết, quả thực là một tên đồ tể không có tình cảm.

Nhưng không ai phát hiện, tất cả đều chỉ là biểu tượng, hồn phách, nguyên thần của ba người đã bị thần quang hút vào trong Thiên Nhãn.

"Nhị ca..." Dương Thiền không dám tin nhìn Dương Tiễn.

Nàng không ngờ nhị ca thật sự ra tay được, tàn nhẫn độc ác như vậy, còn là nhị ca mà nàng biết không?

Từ khi làm Tư Pháp Thiên Thần, nhị ca dường như đã thay đổi.

"Dương Tiễn, ngươi là đồ súc sinh, ta liều mạng với ngươi." Trư Bát Giới bi phẫn gào thét, nhưng hắn ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Dương Tiễn khinh thường liếc nhìn một cái, bay lên trời, tiếp tục đi tìm Quan Âm tính sổ.

"Dương Tiễn." Kế hoạch bị phá hoại, Quan Âm lúc này cũng bạo nộ, thả ra Tam Thi.

Chân thân của bà ta là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tam Thi là Chuẩn Thánh trung kỳ, đây chính là ưu thế của việc trảm Tam Thi chứng đạo.

Chân thân cộng với Tam Thi, mỗi người thi triển thần thông hoặc pháp bảo, muốn phá vỡ lôi đình tù lung.

"Vạn Lôi Diệt." Thần sắc Dương Tiễn lạnh lùng như đao, điều khiển Lôi Đình Tử Liên, vô tận lôi đình hội tụ thành một quả cầu sấm khổng lồ, khí tức cuồng bạo lan tỏa, trấn áp xuống Quan Âm và Tam Thi của bà ta.

Đồng thời Khổn Tiên Thằng ở eo bay ra, thẳng đến thiện thi của Quan Âm, Khai Sơn Phủ phối hợp chém ra, Thiên Nhãn lại mở, một tia thần quang bắn ra, thề phải một lần diệt thiện thi của Quan Âm.

Sắc mặt Quan Âm đột ngột thay đổi, chỉ có thể toàn lực vận hành Cửu Phẩm Kim Liên phòng ngự.

Chỉ là, lần này Dương Tiễn thật sự ra tay, Thiên Nhãn cộng thêm Lôi Đình Tử Liên, phòng ngự của Cửu Phẩm Kim Liên bị phá vỡ.

Quan Âm vội vàng thu lại Tam Thi, bà ta không muốn cảnh giới bị đánh rớt, vội vàng tế ra Bạch Vân Ngọc Tịnh Bình, Tiên Thiên Nhâm Thủy bay ra, hóa thành một màn nước, vừa vặn hóa giải công kích

của Dương Tiễn.

Bà ta sợ rồi, Dương Tiễn thật sự muốn giết bà ta.

Bà ta không còn quan tâm đến mặt mũi nữa, quay người định bỏ chạy.

Nhưng vừa quay người, hai bóng hình quỷ mị đã tập kích tới, bà ta theo bản năng di chuyển cơ thể né tránh yếu hại.

Hóa ra là Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu.

Hạo Thiên Khuyển cắn vào bắp chân của bà ta, Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn vào vai của bà ta.

May mà bà ta di chuyển cơ thể né tránh yếu hại, nếu không Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn trúng sẽ là cổ của bà ta.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu có độc cực mạnh, nếu cắn trúng yếu hại, bà ta cũng không chịu nổi.

Mà Hạo Thiên Khuyển cũng là dị thú, có thể hấp thu nguyên thần.

"Cút ngay." Trong khoảnh khắc này, Quan Âm cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, vận dụng pháp lực đánh bay Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu.

Một miếng thịt lớn trên bắp chân bị Hạo Thiên Khuyển xé rách, đau đến thấu tim.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu tuy không cắn trúng yếu hại, nhưng độc cực mạnh cũng đã xâm nhập vào cơ thể bà ta.

Nếu không đi, hôm nay bà ta thật sự phải chết ở đây.

Bà ta lập tức vừa trấn áp độc tố, vừa chạy về Linh Sơn.

"Trư Bát Giới, Tôn Hầu Tử, nếu các ngươi muốn báo thù, bản chân quân tùy thời phụng bồi." Dương Tiễn liếc nhìn Trư Bát Giới và

Tôn Ngộ Không, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đuổi giết Quan Âm.

Tốc độ của Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu cực nhanh, một trái một phải dây dưa với Quan Âm, cản trở bà ta chạy trốn.

Khi gần đến Linh Sơn, cuối cùng cũng bị Dương Tiễn đuổi kịp.

Dưới sự uy hiếp của cái chết, Quan Âm nào còn quan tâm đến mặt mũi, hét lớn về phía Linh Sơn: "Phật Tổ, cứu ta." Tiếng hét này thật sự đã gọi Nhiên Đăng ra.

Linh Cữu Đăng bay tới, giúp Quan Âm chặn lại đòn chí mạng của Dương Tiễn.

"A di đà Phật, Tư Pháp Thiên Thần, mong hãy nể mặt Linh Sơn một lần, lui đi có được không?

Linh Sơn nhất định sẽ chuẩn bị hậu lễ cảm tạ." Nhiên Đăng hành lễ nói.

"Linh Sơn có tư cách gì để ta nể mặt." Dương Tiễn giơ đao chỉ vào Nhiên Đăng, chuẩn bị ra tay.

"Tư Pháp Thiên Thần, đến đây thôi." Giọng của Ngọc Đế phá không truyền đến.

Làm quá sẽ không tốt, Dương Tiễn dù sao cũng mới là Chuẩn Thánh trung kỳ, đánh với Nhiên Đăng chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Không ai biết giới hạn của Dương Tiễn ở đâu, chỉ có chiến thần bất bại mới có thể trấn nhiếp chúng thần.

Nghe giọng của Ngọc Đế, Dương Tiễn lập tức thuận theo bậc thang mà xuống, hừ lạnh một tiếng, quay người bay về Thiên Đình.

Chương 301

Nhiên Đăng nhìn Quan Âm thảm hại, lắc đầu không nói gì.

Ngươi chọc ai không chọc, lại đi chọc tên sát tinh này.

“Mau về Linh Sơn chữa thương đi.” Nhiên Đăng dặn dò một tiếng, rồi bay về phía Bà Sa trang.

Bốn thầy trò Tây Du và Tiểu Bạch Long sắp bị đánh phế rồi.

Linh Sơn cũng có thể dùng Bát Bảo Công Đức Trì để giám sát chư thiên, bọn họ biết Ngọc Đế muốn gõ đầu Linh Sơn, nên mới không xuất hiện.

Còn một điểm nữa là Dương Thiên Hữu và Dương Giao đã rơi vào Ma Uyên, sống chết không rõ, bọn họ có chút chột dạ, không muốn đối mặt với Dương Tiễn.

Vạn nhất Dương Tiễn muốn gặp Dương Thiên Hữu và Dương Giao thì phiền phức rồi.

Đến Bà Sa trang, nhìn năm thầy trò thảm không nỡ nhìn, Nhiên Đăng lắc đầu, rồi dùng công đức hóa thành mưa, rơi xuống người năm người, tạm thời khống chế thương thế.

Thấy Nhiên Đăng đến, Dương Thiền cũng rời đi, nhưng nàng không về Thiên Đình mà đến Bất Tử Hỏa Sơn tìm Đại Bằng than khổ.

“Sư thúc, nhị ca huynh ấy thay đổi rồi.

Từ khi đảm nhiệm chức Tư Pháp Thiên Thần, huynh ấy như biến thành một người khác, lạnh lùng tàn nhẫn.

Huynh nói xem có phải huynh ấy đã bị quyền lực ăn mòn không?” Dương Thiền buồn rầu nói.

“Tâm chí của nó kiên định, hiếm có người bì kịp.

Nó làm như vậy, chắc chắn có lý do của nó.

Nó chính là một cái bình nút kín, chuyện gì cũng thích một mình gánh vác.” “Không cần quản nó.

Nghe nói ở Bắc Hải xuất hiện một cái giới trung giới, đi, sư thúc dẫn con đi tìm bảo vật, tiện thể giải khuây.” Đại Bằng an ủi.

Dương Tiễn à, giống hệt đại ca của hắn là Khổng Tuyên, đều là bình nút kín, đúng là thầy nào trò nấy.

Còn Dương Thiền, có thể coi là do hắn nuôi lớn, rất nhiều thuật pháp đều do hắn dạy, tình cảm luôn tốt nhất, vừa là thầy vừa là bạn.

Thiên Đình.

Nhìn Dương Tiễn sát khí đằng đằng trở về, chúng thần đều thức thời lui ra.

“Tư Pháp Thiên Thần vất vả rồi, dương oai thần uy của Thiên Đình ta, đáng thưởng.” “Lý Thiên vương thua rồi nhỉ, mười vạn Cửu Chuyển Kim Đan cứ ban cho Tư Pháp Thiên Thần làm phần thưởng đi.” Ngọc Đế cười như không cười nhìn Lý Tĩnh.

“Thần...” Mặt Lý Tĩnh nhăn lại thành một cục.

Nếu là Ngọc Đế, Lão Quân, Nam Cực Tiên Ông, ông ta còn có thể thương lượng.

Với Dương Tiễn, căn bản không thương lượng được.

Ngọc Đế rõ ràng là cố ý, mượn tay Dương Tiễn để xử lý ông ta, muốn ép chết ông ta.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Dương Tiễn, Lý Tĩnh trong lòng run lên, nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

Sau Phong Thần lượng kiếp, đệ tử Xiển Giáo chia làm ba, ở Linh Sơn do Nhiên Đăng phụ trách, ở Thiên Đình do Nam Cực Tiên Ông phụ trách, Quảng Thành Tử trấn giữ Ngọc Hư Cung, tiếp nối truyền thừa của Xiển Giáo.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông nhắm mắt lại, vẻ mặt như không liên quan đến mình.

Thực ra, Nam Cực Tiên Ông từ trước đến nay vẫn rất coi thường Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh vào Xiển Giáo bằng cách nào?

Bằng cách nịnh bợ Nhiên Đăng.

Nếu không với năng lực của Lý Tĩnh, căn bản không có tư cách vào Xiển Giáo.

Nhưng Nhiên Đăng lại rất thích Lý Tĩnh nịnh hót, cho Lý Tĩnh rất nhiều tài nguyên, ép Lý Tĩnh lên đến Đại La Kim Tiên.

Có Nhiên Đăng chống lưng, Lý Tĩnh ngày càng phách lối, có lúc còn dám cãi lại ông ta.

Nói chuyện này, người khác không ra mặt làm chim đầu đàn, chỉ có Lý Tĩnh tự coi mình là nhân vật.

Lúc không có chuyện thì cãi lại ông ta, có chuyện thì muốn ông ta chùi mông, nghĩ gì vậy.

Lý Tĩnh thấy Nam Cực Tiên Ông không quản mình, trong lòng liền quyết tâm, lão già, là ngươi ép ta.

"Bệ hạ, tiểu thần biết sai rồi, cầu bệ hạ tha cho tiểu thần lần này." Lý Tĩnh trực tiếp quỳ xuống trước Ngọc Đế.

Nam Cực Tiên Ông không quản ông ta, ông ta còn giữ mặt mũi cho Xiển Giáo làm gì.

Lương bổng một năm của ông ta và Na Tra cộng lại, mới chỉ vừa vặn bằng giá trị của một viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Mười vạn Cửu Chuyển Kim Đan, muốn cha con họ làm không công mười vạn năm à, ai chịu nổi.

Nhìn Lý Tĩnh quỳ trên đất, khóe miệng Ngọc Đế cong lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Người Yêu tộc vì thù hận Nữ Oa, giáo chủ của Yêu Giáo, nên rất sẵn lòng gia nhập Thiên Đình, xem như là nghe lời.

Nhưng đệ tử của Tam Giáo, đặc biệt là đệ tử của Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo, đều kiêu ngạo, luôn đối với hắn ngoài mặt vâng dạ, sau lưng làm trái.

Đệ tử của Tiệt Giáo vì Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, nên tương đối khiêm tốn, nhưng cũng đoàn kết.

Làm hoàng đế, khó chịu nhất là đại thần kết bè kết phái.

Bình thường ai nấy đều mắt cao hơn đầu, lúc này chẳng phải cũng ngoan ngoãn quỳ trước mặt ông ta sao?

Dương Tiễn, thanh đao này thật sự là thuận tay.

Nam Cực Tiên Ông thì nhíu chặt mày, đồ mất mặt.

"Lý Thiên vương, chịu cược thì chịu thua.

Trẫm xưa nay công chính, làm việc tốt cho Thiên Đình, trẫm tự có thưởng.

Mười vạn Cửu Chuyển Kim Đan, trong vòng mười vạn năm trả hết là được." Ngọc Đế nói lời có ẩn ý.

"Vâng." Lý Tĩnh tự nhiên là nghe hiểu, sau này chỉ cần ông ta nghe lời, Ngọc Đế sẽ ban thưởng, giúp ông ta trả nợ.

“Tư Pháp Thiên Thần khổ chiến với Quan Âm, đánh ra uy nghiêm của Thiên Đình, công lao to lớn, chắc hẳn tiêu hao không nhỏ.

Tư Pháp Thiên Thần cứ về Chân Quân Thần Điện nghỉ ngơi trước.” “Thái Bạch, đến Bàn Đào Viên hái mười quả Tổ Bàn Đào mang đến cho Tư Pháp Thiên Thần.

Ngoài ra, khôi phục thần chức của Dao Cơ công chúa, hàng năm đem bổng lộc đến cho Dao Cơ công chúa.” Ngọc Đế chơi quyền thuật đến mức điêu luyện, biết Dương Tiễn quan tâm nhất là mẫu thân Dao Cơ công chúa.

Khôi phục thần chức, cách ngày được thả ra khỏi Đào Sơn còn xa không?

Đây là ám chỉ Dương Tiễn tiếp tục nỗ lực, sớm muộn cũng sẽ cứu được Dao Cơ công chúa.

Mười quả Tổ Bàn Đào thưởng cũng không nhỏ.

Chương 302

Tổ Bàn Đào, một quả tăng vạn năm tuổi thọ, giá trị cao hơn nhiều so với Cửu Chuyển Kim Đan.

Dương Tiễn tự mình không dùng đến, nhưng có thể mang đi đổi với người khác lấy vật cần thiết.

Ví dụ như chúng thần, thu đồ đệ, thu tọa kỵ, đệ tử không nhất định có thể kịp thời đột phá Đại La Kim Tiên, thoát khỏi giới hạn tuổi thọ, liền cần Bàn Đào để kéo dài tuổi thọ.

"Tạ bệ hạ." Dương Tiễn đáp một tiếng, rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, về Chân Quân Thần Điện nghỉ ngơi.

Trong mật thất, Dương Tiễn mở Thiên Nhãn, thả hồn phách của Noãn Nhị tỷ, Hồng Hồng và Tiểu Bạch ra.

Noãn Nhị tỷ và Tiểu Bạch không sao, dù sao cũng có tu vi, mất một khoảng thời gian, tu luyện lại nhục thân là được.

Hồng Hồng không có tu vi, mất đi nhục thân, hồn phách vô cùng yếu ớt.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Tiểu Bạch và Hồng Hồng thấy Dương Tiễn, rất sợ hãi.

Noãn Nhị tỷ thì lại bình tĩnh, cũng rất thông minh, quỳ xuống trước Dương Tiễn: "Đa tạ chân quân đã cứu chúng ta." "Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?" Tiểu Bạch không hiểu, đưa tay kéo Noãn Nhị tỷ.

"Hôm nay nếu không có chân quân, chúng ta hoặc là hồn phi phách tán, hoặc là bị bắt đến Linh Sơn, trở thành con bài để Linh Sơn khống chế Trư Bát Giới.

Chân quân tuy hủy đi nhục thân của chúng ta, nhưng lại giữ lại

hồn phách, thực sự là cứu chúng ta thoát khỏi ván cờ này." Noãn Nhị tỷ giải thích.

Tiểu Bạch ngẩn người một lúc lâu mới phản ứng lại, vội vàng cũng quỳ xuống trước Dương Tiễn.

Dương Tiễn hủy đi nhục thân của cô bé, đồng thời cũng hủy đi cấm chế mà Quan Âm gieo vào người cô bé, cô bé đã được tự do.

"Ngươi cũng thông minh đấy, Trư Bát Giới đúng là may mắn, lấy được ngươi." Giọng của Dương Tiễn đã có thêm một chút ấm áp.

Tiểu Bạch chớp chớp đôi mắt to nhìn Dương Tiễn, cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Vị chiến thần đứng đầu trời đất, bá khí vô song này, dường như cũng không đáng sợ như vậy, ngoài lạnh trong nóng.

Dương Tiễn liếc mắt nhìn qua, nói: "Ngươi chắc vẫn chưa biết Quan Âm đã làm gì với ngươi.

Dung mạo của ngươi giống hệt Hằng Nga, Thiên Bồng đã thích Hằng Nga mấy vạn năm." Dương Tiễn không nói quá rõ ràng, nhưng Tiểu Bạch và Noãn Nhị tỷ cũng đã hiểu.

Để bạch nguyệt quang của Trư Bát Giới giết chết vợ của Trư Bát Giới, độc, quá độc.

Sau này Trư Bát Giới nào còn dám khởi tử tâm, để Trư Bát Giới đời đời kiếp kiếp sống trong đau khổ và dằn vặt.

Lúc này Noãn Nhị tỷ cuối cùng cũng hiểu tại sao người kiêu ngạo như Trư Bát Giới, trước đó lại quỳ trên đất cầu xin.

Trư Bát Giới rõ ràng đã đoán được Linh Sơn sẽ ra tay với họ.

Vì nàng và con gái, Trư Bát Giới đã từ bỏ tất cả kiêu ngạo và tôn nghiêm.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng ấm áp, cuối cùng cũng không uổng công nàng chăm sóc gã đó mấy trăm năm.

Trư Bát Giới có vì Hằng Nga mà làm đến mức này không?

Có lẽ, địa vị của nàng và con gái trong lòng Trư Bát Giới nên quan trọng hơn một chút.

"Tỷ tỷ, xin lỗi, ta không muốn hại tỷ, lúc đó ta không kiểm soát được cơ thể." Tiểu Bạch áy náy xin lỗi.

"Tỷ tỷ biết, tỷ tỷ không trách em.

Ai có thể ngờ được đường đường là Quan Âm Bồ Tát lại độc ác như vậy." Noãn Nhị tỷ nắm tay Tiểu Bạch.

"Quan Âm, từng là Từ Hàng Đạo Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Người của Xiển Giáo không ai không đạo mạo trang nghiêm, nhưng đã thối từ trong gốc." "Sau này các ngươi cứ ở đây tu luyện, không muốn chết thì đừng rời khỏi đây, nếu không đừng trách ta tàn nhẫn." Dương Tiễn nghiêm túc cảnh cáo.

"Vâng, chúng ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến chân quân.

Chỉ là, cầu xin chân quân cứu con gái ta, nó không có tu vi, bây giờ mất đi nhục thân, hồn phách sợ là không trụ được bao lâu sẽ tiêu tán." Noãn Nhị tỷ dập đầu thật mạnh.

"Vật này gọi là Dưỡng Hồn Lô, có khả năng nuôi dưỡng hồn phách nguyên thần.

Là năm xưa trong Phong Thần lượng kiếp, ta đoạt được rất nhiều pháp bảo rồi dung hợp luyện chế thành.

Cứ để nó tạm thời ở trong đó nuôi dưỡng hồn phách." "Nó là tiên yêu đồng thể, trời sinh thiếu một phách.

Muốn cứu nó, chỉ có thể dùng Bỉ Ngạn Hoa ở Địa Phủ để hóa thành phách còn thiếu.

Ta hiện tại cũng không có Bỉ Ngạn Hoa." "Điêu Nhi, ngươi đi một chuyến đến Địa Phủ, tìm Cửu Phượng Đại Vu mượn một cây Bỉ Ngạn Hoa, sau này để Trư Bát Giới tự mình đi bồi thường." Nói xong, Dương Tiễn thả Tử Kim Hoa Hồ Điêu ra.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu hóa thành một thiếu nữ rất đáng yêu, chu môi làm nũng nói: "Chủ nhân hôn ta một cái ta mới đi." Noãn Nhị tỷ và Tiểu Bạch không thể tin được trừng lớn mắt.

Nhị Lang Chân Quân lạnh lùng cao ngạo, lại chơi trò này sao?

"Mau đi!" Giọng Dương Tiễn nghiêm nghị lên.

"Hừ, đợi đại tiểu thư về, ta sẽ mách đại tiểu thư là ngươi lại bắt nạt ta." Điêu Nhi chu môi, không vui vẻ ra ngoài.

Tiểu Bạch tò mò nhìn Dương Tiễn.

Đây rốt cuộc là một người như thế nào?

Người bên ngoài đều sợ Dương Tiễn, nhưng linh sủng mà hắn nuôi lại dám trêu chọc hắn.

Nghe ngữ khí thì biết Tử Kim Hoa Hồ Điêu không phải lần đầu trêu chọc Dương Tiễn.

Nhưng mà, Dương Tiễn thật sự rất tuấn tú, rất bá khí, rất mạnh mẽ, cô bé cũng rất muốn hôn một cái.

Hay là, mình cũng làm linh sủng cho Dương Tiễn?

Đôi mắt của Tiểu Bạch đảo tròn.

"Đa tạ chân quân." Noãn Nhị tỷ cảm kích đến nước mắt lưng tròng.

Trong mấy trăm năm sống cùng Trư Bát Giới, Trư Bát Giới ngày nào cũng mắng Dương Tiễn, không ngờ cuối cùng người cứu họ lại là Dương Tiễn.

"Ta có thể hỏi chân quân tại sao lại cứu chúng ta không?

Ngài và Trư Bát Giới dường như rất không hợp nhau." Noãn Nhị tỷ thực sự tò mò.

"Hắn một thân tật xấu, nhưng ít nhất cũng là một người cha, người chồng có trách nhiệm.

Ân oán giữa ta và hắn không liên quan đến các ngươi.

Ngoài ra, ta và Linh Sơn có thù." Dương Tiễn thản nhiên lấy Quỳnh Tương Ngọc Dịch ra uống.

Khi Trư Bát Giới vì bảo vệ vợ con mà đốt cháy nguyên thần liều mạng với hắn, hắn đã nhìn thấy bóng dáng của phụ thân, nên đã động lòng trắc ẩn.

Năm xưa, phụ thân hắn lấy thân phận phàm nhân, che chở trước mặt bọn họ.

"Thơm quá." Hồng Hồng hít hít mũi, chạy đến trước mặt Dương Tiễn, mắt long lanh nhìn hắn.

Chương 303

“Đây là Quỳnh Tương Ngọc Dịch, chứa đựng năng lượng rất mạnh, con bây giờ không uống được.

Ngoan ngoãn tu luyện cùng mẹ con, đợi con mạnh lên, thúc thúc mời con uống.” Dương Tiễn dịu dàng xoa đầu Hồng Hồng, lại còn cười.

Cô bé này, giống hệt tam muội năm xưa.

Thấy một mặt dịu dàng như vậy của Dương Tiễn, Tiểu Bạch nhìn đến ngây người, hai mắt hiện hình trái tim.

“Chân quân, không biết có phải là sinh vật khác loài kết hợp với nhau, con cái đều sẽ thiếu một phách không?” Noãn Nhị tỷ tò mò hỏi.

“Không phải vậy.

Tu thành Đại La quả vị, liền có thể thoát khỏi hạn chế của căn nguyên, biến đổi thành tiên thiên đạo thể hoàn chỉnh, lúc đó âm dương kết hợp sẽ không có hạn chế.” “Ngoài ra, Nhân tộc trời sinh đạo thể, kết hợp với các chủng tộc khác đã tu thành tiên thiên đạo thể hoặc là tiên thiên sinh linh, cũng sẽ không có khuyết hãm.” “Trư Bát Giới tuy bị đầu thai lợn, nhưng bản chất vẫn là tiên thiên sinh linh.

Ngươi là hậu thiên yêu tộc, căn nguyên xà yêu chưa được loại bỏ, cho nên con cái các ngươi sinh ra sẽ có khuyết hãm bẩm sinh.” Dương Tiễn giải thích một phen.

Sau trận chiến này, khắp trời thần phật không ai không sợ hắn, tiểu muội cũng hiểu lầm hắn, chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn mách tội.

Hắn không nghi ngờ gì là cô độc.

“Thì ra là vậy.

Nhân tộc thật sự là được trời ưu ái.

Không biết Trư Bát Giới bọn họ...” Noãn Nhị tỷ có chút lo lắng, Dương Tiễn ra tay quá nặng, nàng thật sự lo lắng Trư Bát Giới bọn họ không qua khỏi.

“Ta có chừng mực, họ không chết được.

Họ là người gánh thiên mệnh tây hành, Linh Sơn sẽ không để họ xảy ra chuyện.

Đối với Trư Bát Giới mà nói, có lẽ sẽ là một kỳ ngộ.” Dương Tiễn ung dung nói.

Không lâu sau, Điêu Nhi mang về Bỉ Ngạn Hoa.

Bỉ Ngạn Hoa là thượng phẩm linh căn, rất quý giá, nhưng với mặt mũi của Kim Ô môn hạ, xin một cây Bỉ Ngạn Hoa, Vu tộc sẽ không từ chối.

“Cái này ta làm không được, phải tìm Thái Thượng Lão Quân giúp.” Dương Tiễn nói.

“Cái này...” Noãn Nhị tỷ lập tức lo lắng.

“Yên tâm, Lão Quân sẽ giữ bí mật.

Thái Thượng Lão Quân là thiện thi của Lão Tử, mà Trư Bát Giới là đệ tử thân truyền của Lão Tử, Hồng Hồng cũng coi như là đồ tôn của ông ta, ông ta không có lý do gì hại đồ tôn của mình.” Dương Tiễn giải thích một tiếng, mang theo hồn phách của Hồng Hồng đến Đâu Suất Cung tìm Thái Thượng Lão Quân.

“Lão Quân, đồ tôn của ngài, ngài cứu hay không cứu?” Dương Tiễn thả hồn phách của Hồng Hồng ra, lấy ra Bỉ Ngạn Hoa.

Thái Thượng Lão Quân ngẩn người, sau đó hành lễ với Dương Tiễn: “Đa tạ chân quân đã hạ thủ lưu tình.” Vốn dĩ ông ta cũng tức

giận Dương Tiễn ra tay ác như vậy, lúc này không khỏi có chút áy náy.

"Cô bé, gọi sư tổ đi." Thái Thượng Lão Quân hiền từ xoa đầu Hồng Hồng.

"Sư tổ." Hồng Hồng trốn sau lưng Dương Tiễn, yếu ớt gọi một tiếng.

Thái Thượng Lão Quân cười toe toét, liền bỏ Bỉ Ngạn Hoa vào Bát Quái Lô luyện hóa, lại bỏ hồn phách của Hồng Hồng vào, để hai thứ dung hợp.

Khi Hồng Hồng ra ngoài, hồn thể đã ngưng thực ổn định hơn rất nhiều.

"Lần này đa tạ chân quân, lão đạo có chút lòng thành, mong chân quân nhận lấy." Thái Thượng Lão Quân lấy ra năm hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan, tổng cộng năm trăm viên.

Dương Tiễn cũng không khách khí, hắn không dùng đến, nhưng Phượng tộc dùng được.

Hắn nhận lấy hồ lô, mang theo Hồng Hồng về Chân Quân Thần Điện.

Thái Thượng Lão Quân nhìn bóng lưng của Dương Tiễn, ánh mắt phức tạp, không thể không thừa nhận, đệ tử của Quy Nhất Giáo quả thực không bằng Kim Ô môn hạ, tâm tính chênh lệch quá lớn.

Hy vọng sau kiếp nạn này, tâm tính của Thiên Bồng có thể tiến bộ.

Nghĩ rồi, ông ta gọi Huyền Đô đến, đưa cho Huyền Đô một cái hồ lô: "Mang cái này cho Thiên Bồng đi." Huyền Đô kiểm tra, phát hiện bên trong là nguyên thần của Thiên Bồng.

Năm xưa nguyên thần của Thiên Bồng bị Dương Tiễn đánh tan,

ông ta và Lão Quân mỗi người thu một phần.

"Ai, có lẽ chúng ta đều sai rồi.

Đệ tử của Xiển Giáo chỉ trọng lợi ích, nào có từng để ý đến nửa điểm tình cảm của Tam Giáo." Huyền Đô thở dài một tiếng, nhận lấy hồ lô xuống hạ giới.

Trong một ngọn núi gần Bà Sa trang, Quan Âm lại đến.

Không còn cách nào khác, Tôn Ngộ Không và những người khác sắp chết rồi, chỉ có Tiên Thiên Nhâm Thủy của Quan Âm mới có thể chữa trị.

Quan Âm ngay cả thương thế của bản thân cũng không màng, liền đến đây.

Vừa cho uống Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, vừa dùng Tiên Thiên Nhâm Thủy để chữa trị, Đường Tăng, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long đã tỉnh lại, chỉ có Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không vẫn hôn mê.

Trư Bát Giới đốt cháy nguyên thần, thi triển cấm thuật, nhục thân và nguyên thần đều bị trọng thương.

Tôn Ngộ Không tử chiến không lùi, toàn thân kinh mạch đứt hết, nhục thân tàn phá, tứ chi còn bị Dương Tiễn chém đứt, nối gân tiếp cốt không phải là một công trình nhỏ.

"Tam Tạng, trước đó sao ngươi lại có thể bộc phát ra tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong?" Nhiên Đăng ở bên cạnh điều tra Đường Tăng.

Trước đó Đường Tăng hôn mê, ông ta đã kiểm tra, Đường Tăng chỉ là một phàm nhân, không có nguyên thần, không có pháp lực.

Dường như sự bộc phát của Đường Tăng trước đó chỉ là thoáng qua như hoa quỳnh nở, rất kỳ quái.

Chuyện này rất quan trọng, phải điều tra rõ ràng.

Nếu không, một người thỉnh kinh có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, thì còn chơi cái gì nữa, sắp đặt kiếp nạn gì nữa, cả Hồng Hoang mấy ai đánh lại được.

“Tiểu tăng không biết.

Trước đó thấy đồ đệ bị người khác bắt nạt, ta làm sư phụ sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Trong lòng nóng nảy, trong đầu đột nhiên có thêm rất nhiều ký ức, tiếp đó không biết sao lại bộc phát ra một luồng sức mạnh rất lớn.” “Sau đó luồng sức mạnh kia tan đi, tiểu tăng liền kiệt sức ngất đi.” Đường Tăng vô cùng bình tĩnh bịa chuyện.

“Ồ, có thêm ký ức gì?” Nhiên Đăng nhíu mày.

“Rất nhiều, rất loạn, đa số là ký ức ở thành Trường An, dường như là mấy kiếp trước.

Ta dường như còn có hai cái tên là Kim Thiền Tử, Lục Sí Kim Thiền.” “Dám hỏi Phật Tổ, tiểu tăng rốt cuộc là ai?” Đường Tăng giả vờ không biết hỏi lại.

Nhiên Đăng nhíu mày càng chặt.

Xem ra bị kích thích, ký ức của Đường Tăng đã thức tỉnh, chỉ là quá tạp loạn.

“Tam Tạng, ngươi vốn là một trong Ngũ Trùng thượng cổ là Lục Sí Kim Thiền.

Sau này vì phạm sai lầm lớn, nhập Phật môn phổ độ chúng sinh để chuộc tội.

Vì ngươi gánh vác thiên mệnh, cần phải trải qua mười kiếp luân hồi, rửa sạch nhân quả tiền trần, gánh vác trọng trách tây hành thỉnh kinh.” “Khi ngươi là Kim Thiền Tử, là đệ tử thân truyền của Như Lai

Phật Tổ.

Chương 304

Tây hành thỉnh kinh là để truyền đạo cho chúng sinh, giải cứu chúng sinh thoát khỏi bể khổ, cũng là để thức tỉnh Phật đạo, tạo phúc cho Hồng Hoang." "Chuyến đi này rất quan trọng.

Ngươi từng gây họa cho Hồng Hoang, đây là cơ hội để ngươi chuộc tội rửa sạch nhân quả nghiệp chướng.

Tuyệt đối đừng để cảm xúc quá lớn, bộc phát ra sức mạnh cường đại làm hỏng đại nghiệp thỉnh kinh." Nhiên Đăng khổ tâm tẩy não Đường Tăng.

"Nhị Lang Thần kia quá đáng lắm.

Bát Giới gọi ta một tiếng sư phụ, Hồng Hồng đương nhiên là đồ tôn của tiểu tăng.

Nhị Lang Thần giết hại đồ tôn của tiểu tăng, tiểu tăng sao có thể không báo thù." Đường Tăng bất mãn nói.

"Vậy thì hãy đi tây hành thỉnh kinh cho tốt.

Các ngươi bây giờ cũng không đánh lại Dương Tiễn, không báo được thù.

Hoàn thành tây hành, Phật đạo phục hồi ban xuống công đức, các ngươi đều sẽ có được sức mạnh cường đại, lúc đó liền có thể báo thù." Nhiên Đăng thuận thế nói.

"Vâng, tiểu tăng hiểu rồi, đa tạ Phật Tổ chỉ điểm." Đường Tăng cúi đầu.

Nhiên Đăng thở phào một hơi.

Nếu không thuyết phục được Đường Tăng, chỉ có thể phong ấn ký

ức của Đường Tăng, đưa về Đại Đường, phong ấn luôn ký ức của Tôn Ngộ Không và mấy người kia, khởi động lại Tây Du.

Chỉ là, làm như vậy, quỷ mới biết có ảnh hưởng đến sự phục hồi của Phật đạo hay không.

Có lẽ, đây đều là những thử thách mà Phật đạo đưa ra, bọn họ tự ý thay đổi, đến lúc Tây Du thất bại thì tiêu rồi.

Dù sao cũng chưa từng trải qua, sự phục hồi của Phật đạo đối với Phật môn vô cùng quan trọng, họ thực sự không dám làm bừa.

Vừa nói xong, Huyền Đô đến, đem nguyên thần của Thiên Bồng mà ông ta và Lão Quân thu đi đánh vào trong cơ thể Trư Bát Giới.

Nguyên thần quy vị, khí tức của Trư Bát Giới tăng vọt, trực tiếp lên đến Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng tỉnh lại.

"Đa tạ sư huynh." Ánh mắt Trư Bát Giới u ám, như nước tù không có chút gợn sóng, như thể tâm đã chết.

"Ai, Thiên Bồng, phấn chấn lên.

Chẳng lẽ ngươi cứ muốn tiêu cực trầm luân như vậy, không báo thù cho vợ con ngươi nữa sao?" Huyền Đô thở dài nói.

Nghe lời này, trong mắt Trư Bát Giới lại lóe lên ánh sáng, tức giận nhìn Quan Âm.

"Khụ, Bát Giới, bần tăng chỉ là muốn đoạn tuyệt tình căn của ngươi, để ngươi quy y Phật môn tốt hơn.

Chỉ là muốn độ hóa vợ con ngươi đến Linh Sơn, chưa từng nghĩ đến việc hại tính mạng họ." Quan Âm lúng túng ho một tiếng.

"Đúng vậy Bát Giới, Linh Sơn tuy có ý ép ngươi đi tây hành cho tốt, nhưng cũng có ý chữa trị cho con gái ngươi, nhân quả hai bên đều rõ ràng.

Quan Âm Bồ Tát vì cứu vợ con ngươi cũng bị thương nặng." Nhiên Đăng giúp an ủi.

Trư Bát Giới dời ánh mắt, nhắm mắt lại.

Thật sự coi hắn là đồ ngốc sao?

Nếu không phải Linh Sơn bày ra trò này, nếu không phải Quan Âm ép Dương Tiễn đến mức cưỡi hổ khó xuống, vợ con hắn sao có thể chết.

Nhưng trải qua chuyện này, hắn cũng đã trưởng thành.

Hiện tại hắn không có sức mạnh báo thù, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Khi mở mắt ra lần nữa, hận thù trong mắt Trư Bát Giới đã được che giấu, nói: "Đa tạ Bồ Tát, xin Bồ Tát nhất định phải chữa trị cho Hầu ca." Nghe Trư Bát Giới nói vậy, Quan Âm và Nhiên Đăng đều thở phào một hơi.

Huyền Đô lấy ra không ít Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, chia cho Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long để chữa thương.

Còn Quan Âm dùng Tiên Thiên Nhâm Thủy để chữa thương cho Tôn Ngộ Không.

Chữa trị này mất bảy bảy bốn mươi chín ngày, tứ chi và kinh mạch của Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng được nối lại.

Chỉ là, Tôn Ngộ Không vẫn hôn mê bất tỉnh.

Nhiên Đăng kiểm tra một phen, nói: "Tâm thần của Ngộ Không dường như đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Có lẽ là vì quan chiến có cảm ngộ, chìm vào đốn ngộ; có lẽ là vì bị trọng thương, cảm thấy mình đã phế, không thể đối mặt với hiện thực, chìm vào giấc ngủ sâu." "Vậy bây giờ phải làm sao mới có thể

đánh thức Hầu ca?" Trư Bát Giới rất lo lắng.

"Chỉ có thể tìm một người mà Ngộ Không vô cùng tin tưởng, tiến vào không gian ý thức của Ngộ Không để đánh thức Ngộ Không." Nhiên Đăng nói.

Nói xong, ông ta về Linh Sơn tìm Tam Nhãn Thần Hầu đến.

Nhưng mà, thần niệm của Tam Nhãn Thần Hầu lại không thể tiến vào không gian ý thức của Tôn Ngộ Không.

Điều này cho thấy Tôn Ngộ Không không tin tưởng Tam Nhãn Thần Hầu lắm, không khí nhất thời rất lúng túng.

"Tam Tạng, hay là ngươi thử xem." Nhiên Đăng nói.

Sau đó, Đường Tăng cũng không được.

"Ta thử xem." Trư Bát Giới tự mình đề nghị.

Lần này, thần niệm của hắn rất dễ dàng tiến vào không gian ý thức của Tôn Ngộ Không.

Trong không gian ý thức, nguyên thần của Tôn Ngộ Không ngồi xếp bằng trên đất, trên không là cảnh tượng giao chiến của Dương Tiễn và Quan Âm.

Trư Bát Giới nước mắt lưng tròng.

Bọn họ ngày nào cũng đánh nhau ầm ĩ, hại nhau, không ngờ người mà Hầu ca tin tưởng nhất lại là hắn.

Hầu ca sao có thể chịu thua, đây là đang xem Dương Tiễn dùng Chiến Đấu pháp tắc chiến đấu, có cảm ngộ.

Hắn không làm phiền Hầu ca, lặng lẽ lui ra.

"Hầu ca chìm vào đốn ngộ, không sao đâu." Trư Bát Giới lau nước mắt.

Nghe lời này, Đường Tăng, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long trong lòng thả lỏng, Quan Âm và Nhiên Đăng thì sắc mặt khó coi.

Nếu Tôn Ngộ Không đột phá đến Chuẩn Thánh, thì phiền phức rồi.

Sau này còn sắp đặt kiếp nạn thế nào, không lẽ để chư Phật Linh Sơn và chúng thần Thiên Đình ra tay sao.

Vậy thì để ai đến giải nạn đây.

Quan Âm và Nhiên Đăng truyền âm trao đổi, định phá hoại sự đốn ngộ của Tôn Ngộ Không.

Nhưng Trư Bát Giới đã sớm đề phòng, dùng ánh mắt ra hiệu cho Đường Tăng mấy người, bảo vệ Tôn Ngộ Không ở giữa, đề phòng Quan Âm và Nhiên Đăng.

Quan Âm và Nhiên Đăng một phen lúng túng.

Làm hại Tôn Ngộ Không trước mặt Đường Tăng, Đường Tăng sợ là sẽ trực tiếp quay đầu về Đại Đường.

Chương 305

"Ngươi ở đây trông chừng, ta về Linh Sơn thương nghị với chư Phật." Nhiên Đăng truyền âm dặn dò Quan Âm, hóa thành kim hồng bay về phía tây.

Về đến Linh Sơn, Nhiên Đăng kể lại mọi chuyện.

"Không được, không thể để Tôn Hầu Tử đột phá Chuẩn Thánh.

Hỗn Thế Tứ Hầu thiện chiến, đột phá Chuẩn Thánh, dù Tôn Hầu Tử không có pháp bảo lợi hại, cũng phải là Chuẩn Thánh trung kỳ mới có thể nắm chắc phần thắng." "Huống hồ trong tay Tôn Hầu Tử còn có Kim Cương Trác của Lão Quân, đến lúc đó luyện hóa thì phiền phức rồi.

Chúng ta lấy đâu ra nhiều Chuẩn Thánh để đi thiết nạn giải nạn." "Đều là do Quan Âm làm chuyện ngu ngốc.

Tây Du nếu thất bại, các ngươi Tam Giáo một mạch cứ chờ bị phạt đi." Di Lặc nhân cơ hội gây áp lực.

Tam Giáo một mạch vì tranh giành công đức, chuyện Tây Du, bọn họ Tây phương giáo một mạch căn bản không có quyền lên tiếng.

"Tôn Hầu Tử nhập Chuẩn Thánh, cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Hiện tại chúng ta bị Thiên Đình liên hợp với Tam Giáo và Yêu tộc đánh áp, chỉ có công đức của ba mươi nạn giải nạn." "Hiện tại Chuẩn Thánh của Linh Sơn chúng ta là nhiều nhất, nếu mưu hoạch tốt, nói không chừng công đức chúng ta nhận được sẽ vượt qua ba mươi nạn." Như Lai, một con cáo già, nói.

Trong Phong Thần lượng kiếp, thương vong của Chuẩn Thánh bên

Tây Phương Giáo không lớn, sau đó lại có Chuẩn Thánh của Tam Giáo và Yêu tộc gia nhập, còn có Kỳ Lân nhất tộc phụ thuộc vào Linh Sơn.

Linh Sơn không giống như Thiên Đình và Nhân Tộc Thần Đình, nơi đa số là thần linh trên bảng, không thể tu luyện.

Linh Sơn không có Phong Thần, mấy vạn năm qua, luôn tuyên dương Phật pháp, không ít sinh linh bắt đầu tin Phật, cũng có không ít kẻ có căn cơ tốt gia nhập Linh Sơn.

Khí vận của Linh Sơn ngày càng đậm, Chuẩn Thánh cũng ngày càng nhiều.

Hiện nay, thế lực có nhiều Chuẩn Thánh nhất Hồng Hoang chính là Linh Sơn, cộng thêm những người ẩn giấu, không dưới năm mươi vị.

Cái gọi là cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ dập, Linh Sơn cũng không dám quá kiêu ngạo, sợ bị các thế lực khác đồng loạt nhắm vào, nên đối ngoại chỉ công bố có hơn ba mươi Chuẩn Thánh.

Con số này vừa vặn, không đến mức khiến tất cả các thế lực liên hợp nhắm vào.

Nhân Tộc liên hợp với Long tộc và Phượng tộc, số lượng Chuẩn Thánh cũng không ít.

Thiên Đình liên hợp với Tam Giáo, đặc biệt là Tiệt Giáo, thời Phong Thần lượng kiếp, thương vong Chuẩn Thánh chủ yếu là Thập Thiên Quân, cộng lại cũng không dưới ba mươi vị.

Dù sao thì bây giờ là Tây Du lượng kiếp, Phật môn đã định trước sẽ đại hưng, không ai dám tìm đến Linh Sơn gây phiền phức vào lúc này.

Sau Tây Du lượng kiếp, Phật Đạo giác tỉnh, Linh Sơn còn có thể

tiếp tục hưng thịnh nhiều năm nữa, càng không sợ.

Nhẫn nhịn mấy vạn năm, đã đến lúc thể hiện sự sắc bén.

Lần này Hạo Thiên gõ vào Linh Sơn, suýt chút nữa đã mặc cho Dương Tiễn giết Quan Âm, thực sự là đang vả mặt Linh Sơn.

Thể hiện sự sắc bén ra, sau này Hạo Thiên cũng phải suy xét một chút.

"Thiên Đình cộng thêm Tam Giáo và Yêu tộc, số lượng Chuẩn Thánh không vượt quá bốn mươi, chính bọn họ không có năng lực thiết lập và giải quyết kiếp nạn, không thể trách Linh Sơn." "Mà Linh Sơn chúng ta hiện tại số lượng Chuẩn Thánh không dưới năm mươi vị, nếu Tôn hầu tử đột phá Chuẩn Thánh, đối với chúng ta có lợi chứ không có hại, công đức chúng ta có thể tranh giành được sẽ chỉ nhiều hơn bây giờ." "Bất quá, trên người Tôn hầu tử có Kim Cang Trác quả thực không dễ xử lý, bảo Quan Âm lấy Kim Cang Trác đi, không có pháp bảo lợi hại, Tôn hầu tử đột phá Chuẩn Thánh cũng không đáng sợ." Như Lai phân tích.

Di Lặc bị nói cho nghẹn họng, chơi tâm kế, đấu trí óc, y quả thực không đấu lại Như Lai.

Bất quá, phe Tây Phương Giáo cũng có người thông minh.

"Phật Tổ, Quan Âm đã trở mặt với thầy trò Tam Tạng, đặc biệt là Trư Bát Giới, Trư Bát Giới miệng không nói, nhưng trong lòng làm sao có thể không ghi hận." "Ta thấy Quan Âm đã không còn thích hợp phụ trách chuyện tây hành, chi bằng giao chuyện tây hành cho tiểu tăng phụ trách." Linh Cát Bồ Tát đứng ra nói.

Di Lặc ánh mắt sáng lên, chuyện tây hành giao cho phe Tây Phương Giáo bọn họ phụ trách, đến lúc đó phân chia công đức sẽ do bọn họ định đoạt.

“Ta thấy được, ta nhận được tin tức, Địa Tạng ở Địa Phủ đã chứng được tu vi Á Thánh, ta thấy cũng đến lúc đón Địa Tạng về Linh Sơn xem sao rồi.” Di Lặc nói với giọng hơi uy hiếp.

Tin tức này, tự nhiên là do Tai Ách Ma Thần lan truyền.

Như Lai tất nhiên sớm đã biết, mày nhíu lại, nếu Địa Tạng trở về, phe Tây Phương Giáo cũng sẽ có hai vị Á Thánh, bọn họ sẽ không còn chiếm ưu thế nữa.

“Địa Tạng Bồ Tát đã có thể chứng được Á Thánh ở Địa Phủ, chứng tỏ đạo của Địa Tạng Bồ Tát ở Địa Phủ, sao có thể phá hỏng đạo của Địa Tạng Bồ Tát.” “Hơn nữa, Địa Tạng Bồ Tát rời khỏi Địa Phủ, Linh Sơn sẽ không thể tiếp tục nhận được công đức từ Địa Phủ, mấy vạn năm qua, công đức mà Linh Sơn nhận được từ Địa Phủ cũng không ít.” Nhiên Đăng mở miệng nói.

“Cũng không phải rời khỏi Địa Phủ vĩnh viễn, chỉ là trở về xem một chút.” Di Lặc cười lạnh.

“E rằng Vu tộc sẽ không đồng ý.” Giọng Như Lai trầm xuống, tên mập chết tiệt này rõ ràng là đang uy hiếp y và Nhiên Đăng.

“Hừ, ta tự có cách.” Di Lặc hừ lạnh một tiếng, cũng không quan tâm Như Lai và Nhiên Đăng có đồng ý hay không, trực tiếp rời khỏi Linh Sơn đi đến Địa Phủ.

Chỉ là y không biết, y vừa đi, Ma Uyên không có người trấn thủ, Tai Ách Ma Thần và Minh Hà đang canh giữ gần Ma Uyên, nhân cơ hội đem khí tức âm ám thu thập được từ Huyết Hải rót vào Ma Uyên qua khe hở của phong ấn.

Địa Phủ.

Hậu Thổ trở về thăm các anh chị, vừa hay gặp Di Lặc đến.

“Hôm nay ngọn gió lớn nào đã thổi Di Lặc Phật Tổ đến Địa Phủ,

cũng không sợ không về được sao." Hậu Thổ nhìn Di Lặc với vẻ hứng thú.

Di Lặc thân thể cứng lại, nặn ra một nụ cười nói: "Gặp qua Hậu Thổ Thánh Nhân, tiểu tăng hôm nay đến là để làm một giao dịch với Địa Phủ." "Ồ, nói nghe thử xem." Hậu Thổ hứng thú nói.

"Tiểu tăng trước đây cũng từng du ngoạn trong Hỗn Độn, may mắn gặp được một mảnh di hài của Luân Hồi Ma Thần, ẩn chứa khí tức luân hồi, nghĩ rằng có thể giúp Hậu Thổ Thánh Nhân hoàn thiện Luân Hồi pháp tắc." "Tiểu tăng muốn dùng vật này để đổi lấy tự do của Địa Tạng, thế nào?" Di Lặc nói.

"Hừ, Địa Tạng chiếm đoạt công đức của Địa Phủ ta còn muốn rời đi?

Địa Tạng rời đi, ác quỷ ở mười tám tầng địa ngục ai đến độ hóa?

Địa Tạng năm xưa tự mình phát đại hồng nguyện, địa ngục không trống, thề không thành Phật." "Bây giờ địa ngục còn chưa trống, Địa Tạng không thể rời đi.

Về phần Luân Hồi pháp tắc, không tu luyện, không dùng nguyên thần thành Thánh, cũng chẳng có gì to tát." Hậu Thổ cười khinh miệt.

Di hài của Luân Hồi Ma Thần, quả thực có thể giúp nàng tăng thêm một chút cơ hội dùng nguyên thần thành Thánh, nhưng nàng sao có thể để Di Lặc nắm thóp.

Di Lặc cũng không vội, cười mà như không cười nói: "Mười tám tầng địa ngục có thể để Địa Tạng lưu lại một thi để độ hóa ác quỷ, chỉ đổi lấy vạn năm tự do cho Địa Tạng, thế nào?" Địa Tạng tu đạo độ hóa, Địa Phủ không nghi ngờ gì là nơi tốt nhất để tu luyện đạo độ hóa, đạo của Địa Tạng quả thực ở Địa Phủ, nếu thật sự để Địa Tạng rời khỏi Địa Phủ vĩnh viễn, e rằng chính Địa Tạng cũng không vui.

Đổi lấy vạn năm tự do cho Địa Tạng, trở về Linh Sơn giúp phe Tây Phương Giáo tranh đoạt chủ quyền là đủ rồi.

"Thêm ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan, ba thi của Địa Tạng đều phải để lại." Hậu Thổ cũng đưa ra yêu cầu.

"Ba thi để lại cũng được, nhưng ba trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan quá nhiều, nhiều nhất là năm mươi viên." Di Lặc nhíu mày, mẹ nó đây rõ ràng là sư tử ngoạm, ba trăm viên, sao không đi cướp luôn đi.

"Vậy thì không có gì để nói nữa." Hậu Thổ trực tiếp định ra tay đánh Di Lặc ra ngoài.

"Đừng, đừng, chúng ta có thể nói chuyện lại." Di Lặc co giật mặt, quả nhiên, đàm phán với Vu tộc là một chuyện rất đau khổ, đám man tử này một lời không hợp là đòi động thủ.

Cuối cùng, sau một hồi mặc cả kịch liệt, giá cả được định ở một trăm ba mươi viên, khiến Di Lặc đau lòng không thôi.

Bất quá, có thể đón Địa Tạng về Linh Sơn chống lưng, cũng đáng.

Di Lặc mang theo Địa Tạng ra khỏi Địa Phủ.

"Ta cuối cùng cũng lại được nhìn thấy trời xanh mây trắng." Hít thở không khí trong lành bên ngoài, Địa Tạng lòng chua xót muốn khóc, hơn mười vạn năm a, ai biết được hơn mười vạn năm qua y đã sống như thế nào, ngày đêm không nghỉ độ hóa ác quỷ, không biết bị Hình Thiên đánh bao nhiêu lần.

Di Lặc nhìn mà cũng đau lòng, may mà y theo Tiếp Dẫn tu tín ngưỡng chi đạo, năm xưa người bị phái đến Địa Phủ không phải là y.

Sau khi Di Lặc mang Địa Tạng đi, Hậu Thổ cũng rời khỏi Địa Phủ về thôn Lạc Hà báo cho Lăng Tiêu chuyện này.

“Xem ra Linh Sơn tranh quyền đoạt lợi đấu đá rất kịch liệt a, phe Tây Phương Giáo bị chèn ép rất thảm, không thể không tìm Địa Tạng về chống lưng.” Lăng Tiêu nhìn thấu triệt.

Chương 306

Linh Sơn chẳng khác nào một công ty hợp danh, các cổ đông tranh giành cổ phần.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng vẫn không bì được với sự gian xảo của Tam Thanh và Nữ Oa, vất vả thành lập Tây Phương Giáo, vay mượn công đức để thành Thánh, dốc hết tất cả.

Các loại lừa gạt, trộm cắp, khó khăn lắm Tây Phương Giáo mới lớn mạnh, sắp đại hưng phương Tây, thì nhà lại bị trộm, không còn gì thảm hơn.

Địa Tạng vừa trở về, hai bên thế lực ngang nhau, còn phải đấu đá dài dài.

Linh Sơn.

Thấy Di Lặc thật sự đón được Địa Tạng trở về, phe Tam Giáo mặt đều đen lại, còn phe Tây Phương Giáo thì vui mừng khôn xiết, lần này xem phe Tam Giáo còn chèn ép bọn họ thế nào nữa.

"Được rồi, bây giờ tiếp tục nói về việc Linh Cát phụ trách tây hành, Linh Cát, ngươi nói xem ngươi có kế hoạch gì?" Di Lặc không thèm nhìn Như Lai và Nhiên Đăng, trực tiếp quyết định sự việc, khí thế mười phần.

"Quan Âm đã trở mặt với thầy trò Tam Tạng, chi bằng làm người xấu đến cùng, đưa ba cái vòng kim cô cho thầy trò Tam Tạng đeo lên, cưỡng chế khống chế, tất nhiên sẽ giảm bớt rất nhiều bất ngờ." "Sa Ngộ Tịnh không có thủ đoạn gì, không cần đeo.

Cho Tam Tạng đeo Cấm Cô Nhi, để tránh Tam Tạng lại bộc phát ra tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, ai mà chịu nổi." "Cho Tôn hầu tử

đeo Khẩn Cô Nhi, cho Trư Bát Giới đeo Kim Cô Nhi.” Linh Cát nói ra kế hoạch của mình.

“Ngươi đừng có khinh người quá đáng, người xấu thì để Quan Âm làm, ngươi dẫm lên Quan Âm để làm người tốt, đừng tưởng rằng Địa Tạng trở về là các ngươi lại được việc.” Văn Thù Bồ Tát tính tình nóng nảy, lập tức không nhịn được nữa.

“Vậy thì đấu một trận đi, Di Lặc sư huynh cộng thêm Địa Tạng sư huynh, lại thêm Ngũ Cực Thánh Thú và hai vị thiện thi của sư tôn, so thử xem.” Vãng Thánh Cẩu Tử đứng dậy, y sớm đã chịu đủ sự chèn ép của phe Tam Giáo.

“Được thôi, đấu một trận thì đấu một trận, ta về Tiệt Giáo gọi người đây.” “Ta về Xiển Giáo.” “Ta về Quy Nhất Giáo.” Đệ tử Tam Giáo đồng loạt đứng dậy.

“Ngươi, các ngươi…” Vãng Thánh Cẩu Tử tức muốn chết, đám không biết xấu hổ này, lại còn mời ngoại viện, mà phe Tây Phương Giáo lại không có ngoại viện để mời, Kỳ Lân nhất tộc sao có thể so được với Tam Giáo.

Chuyện nhà mình lại mời ngoại viện, đúng là không có giới hạn.

“Như Lai sư huynh không quản sao?” Di Lặc nhìn về phía Như Lai.

Như Lai nhắm mắt dưỡng thần, giả vờ không nghe thấy.

“Tốt, Như Lai sư huynh đã muốn như vậy, phe Tây Phương Giáo chúng ta cũng có thể mời Thiên Đình hoặc Nhân Tộc Thần Đình làm ngoại viện, cùng lắm thì cá chết lưới rách.” Di Lặc tức giận nói.

Thấy Di Lặc sắp nổi điên, Nhiên Đăng vội vàng giảng hòa: “Chuyện nội bộ Linh Sơn chúng ta, đừng làm ầm ĩ ra ngoài cho người ta chê cười.” “Chuyện tây hành có thể giao cho Linh Cát phụ trách,

nhưng cũng không thể để Quan Âm làm người xấu không công, ta bảo Quan Âm giao ba cái vòng cô cho Linh Cát, hoặc Linh Cát bồi thường cho Quan Âm một chút." "Quan Âm không phải đã làm người xấu rồi sao, xấu thêm chút nữa thì có sao." Linh Cát nói.

"Linh Cát sư điệt, cái gì cũng muốn, trên đời này không có chuyện tốt như vậy đâu." Nhiên Đăng cười như không cười, trực tiếp dùng bối phận để đè người.

"Tây Du kết thúc, đưa cho Quan Âm công đức của ba kiếp nạn." Di Lặc nói.

Người xấu này không thể làm, Tây Du kết thúc, lôi kéo thầy trò Đường Tăng về phe mình, so với việc cho Quan Âm một ít công đức thì có lợi hơn nhiều.

"Năm kiếp nạn." Nhiên Đăng nói.

"Không thể nào, hay là bây giờ ta đi vạch trần chuyện Quan Âm tính kế Trư Bát Giới, chuyện này là do các ngươi mưu tính, phe Tây Phương Giáo chúng ta không biết gì cả." Di Lặc cười lạnh.

Nhiên Đăng nụ cười cứng lại, chuyện này không vạch trần, mọi người còn có thể duy trì quan hệ bề mặt, một khi vạch trần, thật sự phải không chết không thôi.

"Được, ba kiếp nạn thì ba kiếp nạn." Nhiên Đăng chỉ có thể chịu thiệt, hóa thành lưu quang đi tìm Quan Âm.

Quan Âm nghe xong Nhiên Đăng truyền âm, với mối quan hệ hiện tại của nàng và Trư Bát Giới, tiếp tục phụ trách tây hành là không thể, chi bằng kiếm thêm chút công đức.

Lập tức thu lại Kim Cô cho Đường Tăng, sau đó, cưỡng ép đeo vòng cô cho Đường Tăng, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

"Ngươi làm gì vậy?

Mềm không được thì dùng cứng à?" Trư Bát Giới tức giận trừng mắt nhìn Quan Âm.

"Ta cũng là vì tốt cho các ngươi, các ngươi đều đã phạm sai lầm lớn, chỉ có hoàn thành Tây Du mới được cứu rỗi, ta làm vậy cũng là để Tây Du có thể thuận lợi hoàn thành, đợi các ngươi đến Linh Sơn, ta tự sẽ tháo xuống." Quan Âm cãi chày cãi cối.

Trư Bát Giới đang định mở miệng, lại nghe Đường Tăng giành nói trước: "Bát Giới, cõng Ngộ Không, Ngộ Tịnh, thu dọn đồ đạc, chúng ta về Đại Đường." Trư Bát Giới và Sa Tăng lập tức hiểu ý, bắt đầu bận rộn, hòa thượng còn cương hơn bọn họ, trực tiếp bỏ gánh không làm nữa, cũng không uổng công bọn họ gọi một tiếng sư phụ suốt đường đi.

"Tam Tạng, ngươi…" Quan Âm tức muốn chết.

"Nếu Phật Tổ không tin tưởng chúng ta, chúng ta còn đến Linh Sơn làm gì." Đường Tăng làm bộ làm tịch, Tiểu Bạch Long rất phối hợp hóa thành bạch mã, Sa Tăng đỡ Đường Tăng lên ngựa, thầy trò năm người quay đầu bỏ đi.

Trải qua chuyện này, mấy người Đường Tăng đều đã công nhận Tiểu Bạch Long, xưng hô sư huynh đệ.

"Quan Âm Bồ Tát, đừng hồ đồ, mau tháo vòng cô xuống." Nhiên Đăng thấy sắp hỏng chuyện, vội vàng quát Quan Âm, mọi tội lỗi đều để Quan Âm gánh.

Dù sao sau này chuyện giao cho phe Tây Phương Giáo, không quản được thầy trò năm người này cũng là chuyện của phe Tây Phương Giáo.

Quan Âm mặt đen như đít nồi thu lại vòng cô, sắp thổ huyết đến nơi, lần này nàng thật sự là lấy đá tự đập vào chân mình, vất vả mưu

tính một hồi, chẳng được gì cả, không những suýt bị Dương Tiễn giết, còn tổn thất không ít Tiên Thiên Nhâm Thủy, lỗ nặng.

"Yên tâm, người xấu ngươi đã làm theo yêu cầu của Linh Cát, công đức của ba kiếp nạn, phe Tây Phương Giáo nhất định phải đưa cho ngươi." Nhiên Đăng truyền âm nói.

Quan Âm lúc này sắc mặt mới khá hơn một chút.

Thấy thầy trò năm người Đường Tăng tiếp tục quay trở lại, Nhiên Đăng vội vàng ra trước ngăn lại: "Tam Tạng, Quan Âm Bồ Tát làm việc có chừng mực, ta sẽ đưa về Linh Sơn dạy dỗ lại, tây hành không thể chậm trễ, mong các ngươi có thể lấy đại cục làm trọng." "Tiểu tăng hiểu, Ngộ Không như thế này, không biết khi nào mới tỉnh lại, ở đây có nhiều bất tiện, chúng ta trước tiên về Ba Nguyệt Động ở núi Uyển Tử ở tạm nhà Khuê Mộc Lang, đợi Ngộ Không tỉnh lại rồi tiếp tục tây hành." Đường Tăng nói.

"Ừm, như vậy rất thỏa đáng, các ngươi đi đi, ta đưa Quan Âm Bồ Tát về Linh Sơn dạy dỗ lại." Nhiên Đăng thở phào nhẹ nhõm, mang theo Quan Âm rời đi.

Trở về Linh Sơn, hai phe không thể thiếu việc cãi vã.

Thiên Đình, không khí cũng không tốt, nếu Tôn Ngộ Không đột phá Chuẩn Thánh, Thiên Đình còn chơi thế nào nữa.

Ngọc Đế nhíu mày đến mức có thể kẹp chết ruồi, còn tưởng rằng Tôn Ngộ Không bộc phát ra tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong là do sử dụng bí thuật gì đó, có giới hạn thời gian.

Không ngờ tu vi của Tôn Ngộ Không không những không giảm xuống, mà còn có dấu hiệu đột phá Chuẩn Thánh.

Tiên thần Thiên Đình tuy nhiều, nhưng người có thể đánh thắng Tôn Ngộ Không ở Chuẩn Thánh sơ kỳ không quá ba mươi người, hơn

nữa còn phải phân chia ra thiết lập và giải quyết kiếp nạn.

Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông và Phục Hy càng sầu hơn, bọn họ lấy đâu ra nhiều đại năng Chuẩn Thánh để đi thiết lập kiếp nạn.

Triệu Công Minh thì không có nhiều thay đổi sắc mặt, hai mươi kiếp nạn, Tiệt Giáo gộp lại vẫn có thể làm được, một kiếp nạn cũng không phải chỉ có một người thiết lập.

Tiệt Giáo không có nhiều Chuẩn Thánh, nhưng có thể nhiều người bày trận.

Linh Sơn không gây sự phá rối, tính toán tâm tư của Thiên Đình, Ngọc Đế sao lại không biết, đau đầu.

Suy nghĩ một chút, Ngọc Đế đứng dậy đi về phía Hỗn Độn ngoài trời, chuyện này vẫn nên tìm Đạo Tổ nói một chút thì tốt hơn.

Ngọc Đế vừa đi, Địa Tạng đã đến Thiên Đình, tìm Thái Thượng Lão Quân đi tìm Tôn Ngộ Không thu lại Kim Cang Trác, chính là cố ý đến khoe mẽ, nói cho Thiên Đình biết, bây giờ Linh Sơn có bốn vị Á Thánh, nên biết điều một chút.

Thái Thượng Lão Quân chỉ mong thu lại Kim Cang Trác, lập tức hạ giới đi tìm thầy trò Đường Tăng.

"Sư tôn." Trư Bát Giới nhìn Thái Thượng Lão Quân, vành mắt đỏ hoe, trải qua chuyện này, y đã trầm ổn và trưởng thành hơn rất nhiều, biết rằng trước đây là y quá cuồng vọng tự đại, nếu không cũng sẽ không rước lấy những tai họa này.

"Ai, nếu ngươi sớm trưởng thành, đâu đến nỗi này, trải qua phen ma luyện này, sau này con đường của ngươi sẽ thuận lợi hơn rất nhiều." "Cứ tiếp tục tây hành, mọi chuyện đã có vi sư." Thái Thượng Lão Quân thở dài một tiếng, nhớ lại cảnh trước đây Trư Bát Giới quỳ trên đất khổ sở cầu xin, vứt bỏ hết thảy tôn nghiêm và kiêu ngạo, vẫn

không khỏi đau lòng.

“Sư tôn, người…” Trư Bát Giới tinh thần chấn động, lời này của sư tôn là có ý gì?

“Ta lần này đến là để thu lại Kim Cang Trác.” Thái Thượng Lão Quân ngắt lời Trư Bát Giới, cho Trư Bát Giới hy vọng, lại như không cho, chủ yếu là sợ Trư Bát Giới từ đó sa sút.

“Sư tôn, Hầu ca y bây giờ đang lâm vào đốn ngộ, người không thể thừa nước đục thả câu a.” Trư Bát Giới sốt ruột, một bên là sư tôn, một bên là Hầu ca, y rất khó xử.

“Đại Thánh đột phá Chuẩn Thánh, cộng thêm Kim Cang Trác, ngươi biết điều đó có nghĩa là gì không, ta đến là thu, người khác đến chính là cướp.” Lão Quân giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Chương 307

"Cái này…" Trư Bát Giới tự nhiên biết ý của sư tôn, Linh Sơn và Thiên Đình đều không hy vọng Hầu ca quá mạnh mẽ, sợ tây hành không thể tiếp tục.

Nhưng y không thể làm chủ cho Hầu ca được.

Đúng lúc này, Tôn Ngộ Không tỉnh lại: "Lão quan, Kim Cang Trác là do yêm lão Tôn dùng bản lĩnh lấy được, chính là của yêm lão Tôn." "Ngươi cái con khỉ này." Thái Thượng Lão Quân nhớ lại cảnh trước đây Tôn Ngộ Không vì giúp Trư Bát Giới mà tử chiến với Dương Tiễn, thực sự không nỡ mặt dày cưỡng ép đòi lại, hơn nữa Tôn Ngộ Không chưa đột phá Chuẩn Thánh, thở dài một tiếng rồi rời đi.

"Hầu ca, huynh thế nào rồi, có phải chúng ta đã làm phiền huynh đốn ngộ không?" Trư Bát Giới vô cùng áy náy.

"Không có, chiến đấu pháp tắc cần chiến đấu, chỉ dựa vào ngộ không được, chỉ cần không ngừng chiến đấu, không lâu nữa ta liền có thể đột phá." Tôn Ngộ Không lắc đầu.

"Vậy thì tốt rồi." Trư Bát Giới thở phào nhẹ nhõm, rồi lại áy náy nói: "Xin lỗi, đều là do ta…" "Đồ ngốc, có cần yêm lão Tôn lại biến thành Cao tiểu thư, để ngươi cưới lại một lần nữa không." Tôn Ngộ Không ngắt lời Trư Bát Giới.

"Được, ngươi biến đi, yêm lão Trư lại cưới ngươi một lần nữa." Giọng Trư Bát Giới nghẹn ngào, biết rằng Hầu ca không muốn y tiếp tục chìm đắm trong áy náy.

Hai người đùa giỡn, dường như không có chuyện gì xảy ra, Trư Bát Giới cũng không nói gì thêm.

Vết thương trên người bọn họ còn chưa lành hẳn, vẫn đi đến Ba Nguyệt Động.

Đêm đó, Tôn Ngộ Không lấy ra Quỳnh Tương Ngọc Dịch mà Viên Hồng tặng y, biết Trư Bát Giới trong lòng đau khổ, để Trư Bát Giới giải tỏa một phen.

Khuê Mộc Lang rất biết điều dẫn vợ con về phòng.

Thầy trò năm người uống say túy lúy trong sân.

"Lão hòa thượng, ngươi là người Phật môn, uống rượu phá giới, không sợ Phật Tổ trừng phạt ngươi sao?" Tôn Ngộ Không say khướt nói.

"Rượu thịt qua ruột, Phật Tổ trong lòng, muốn phạt thì cứ phạt, đêm nay vi sư cùng các ngươi uống một trận cho đã." Đường Tăng cười nâng ly.

"Tốt, nói thật trước đây trong lòng ta rất xem thường ngươi, từ nay về sau, ta Tôn Ngộ Không tâm cam tình nguyện gọi ngươi là sư phụ, ly rượu này, coi như là rượu bái sư." Tôn Ngộ Không nâng ly rượu.

Từ khoảnh khắc Đường Tăng từ bỏ ẩn giấu, cùng bọn họ tử chiến, y đã cảm động.

Trên người Đường Tăng cũng có bí mật, rất có khả năng là kiệt tác của vị tam sư tôn chưa từng gặp mặt kia của y.

"Sư phụ." "Sư phụ." "Sư phụ." Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long cũng đều nâng ly.

"Tốt, uống." Đường Tăng cười, trong lòng nhiệt huyết sôi trào, mấy đứa đồ đệ này không nên thân, nhưng y rất thích, thích cái tình nghĩa đó, cái khí phách đó.

Thầy trò năm người phá lên cười lớn, cười rồi cười, Trư Bát Giới đã nước mắt lưng tròng, cầm Cửu Xỉ Đinh Bá chỉ lên trời: "Dương Tiễn, giết vợ con ta, ta với ngươi không đội trời chung, ngươi không dám giết ta, sớm muộn có một ngày ta nhất định sẽ giết ngươi." "Chúng ta cùng giúp ngươi, dù có đại náo thiên cung một lần nữa, cũng phải tìm tên tiểu tử Dương Tiễn kia báo thù." Mấy người Tôn Ngộ Không cũng cầm binh khí lớn tiếng chửi rủa, ngay cả Đường Tăng cũng cầm Cửu Hoàn Tích Trượng mà chửi.

"Muốn chúng ta lấy kinh phải không, chúng ta lấy cho các ngươi xem, đồ nhi môn, chúng ta cứ thế đánh qua, ai cản đường thì giết kẻ đó, đến Linh Sơn, trước tiên tìm Quan Âm tính sổ, sau đó giết lên Thiên Đình xử lý Dương Tiễn." Đường Tăng la hét dữ dội nhất, đâu còn dáng vẻ của một cao tăng.

Nhìn thấy bộ dạng giải tỏa của thầy trò năm người, Linh Sơn và Thiên Đình đều im lặng, không biết vì sao, lại đều có cảm giác nhiệt huyết dâng trào, cũng muốn được phóng túng một lần như thầy trò năm người này.

Đặc biệt là những thần linh ở Thiên Đình, mất đi tự do, mỗi ngày đều cẩn thận dè dặt, thực sự rất uất ức.

"May mà Tư Pháp Thiên Thần hiện tại không có ở đây, nếu không e là sẽ hạ giới phế thầy trò năm người này một lần nữa." Thái Bạch Kim Tinh cảm khái nói.

Bây giờ Ngọc Đế không có ở đây, không ai quản được Dương Tiễn.

Thôn Lạc Hà.

"Bỗng nhiên rất nhớ đại ca và nhị ca, nhớ những ngày tháng kề vai chiến đấu, đã lâu không được động thủ một cách thống khoái." Lăng Tiêu nằm trên ghế tựa, lấy ra một bình tiên nhưỡng uống.

Nhóm năm người tây hành không còn đấu đá nội bộ, cùng nhau hợp lực đánh quái, bạo lực tây hành, sau này chắc sẽ rất thú vị, rất nhiệt huyết.

"Đều nói Vu tộc chúng ta hiếu chiến, ba huynh đệ các ngươi đánh nhau còn nhiều hơn chúng ta nhiều, từ thời Tử Tiêu Cung giảng đạo đã bắt đầu đánh Thiên Định Lục Thánh, đánh đến bây giờ vẫn chưa đánh phục, sáu người bọn họ thật là chịu đòn." Hậu Thổ trêu chọc.

"Hồng Quân cho bọn họ tự tin thôi, luôn cảm thấy có thể đánh thắng ba huynh đệ chúng ta, nếu không có ông ta các loại tặng pháp bảo, ba huynh đệ chúng ta sao có thể giàu lên được." Lăng Tiêu cười nói.

Tử Tiêu Cung.

"Triệu tập tất cả Chuẩn Thánh của Tam Giáo đến Thiên Đình, công đức có thể chia cho bọn họ, chúng ta cần nhân quả của kiếp nạn, Tam Giáo cũng là đạo thống của bần đạo." "Sau Tây Du lượng kiếp, bần đạo tự sẽ ban cho ngươi công đức, ngươi không cần quá để tâm đến công đức." Hồng Quân vung tay, ban cho Ngọc Đế một tấm lệnh bài, trên đó khắc ba chữ 'Tử Tiêu Cung'.

"Vâng, Hạo Thiên hiểu." Ngọc Đế vui mừng khôn xiết, có Đạo Tổ chống lưng, chỉ cần y hoàn thành tốt, thành Thánh là chắc chắn.

Trở lại Thiên Đình, cầm lệnh bài Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế cảm thấy tự tin và hưng phấn chưa từng có, có lệnh bài Tử Tiêu Cung trong tay, Tam Giáo đều phải ngoan ngoãn nghe lời y.

"Huyền Đô, Nam Cực Tiên Ông, Triệu Công Minh, dụ lệnh của Đạo Tổ ở đây, các ngươi trở về gọi hết Chuẩn Thánh của Tam Giáo đến Thiên Đình." Ngọc Đế trực tiếp gọi tên.

Huyền Đô đầy đầu vạch đen, Quy Nhất Giáo còn cái quái gì nữa,

không phải đã đến Linh Sơn thì cũng đến Thiên Đình, chỉ còn lại một mình y giữ đạo thống Quy Nhất Giáo, bây giờ y đang ở đây, còn đi đâu gọi người.

Nam Cực Tiên Ông cũng rất cạn lời, Xiển Giáo chỉ còn lại Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh canh giữ, lời này ngươi nói riêng với Triệu Công Minh là được rồi, bây giờ cũng chỉ có Tiệt Giáo còn người.

Tùy Thị Thất Tiên, Tứ Đại Thánh Mẫu, Diễm Trung Tiên La Tuyên, Ôn Thần Lữ Nhạc, Pháp Giới, Vũ Dực Tiên, v.v., tuy rằng một số đã đến Linh Sơn và Thiên Đình, nhưng ở lại Kim Ngao Đảo cũng có hơn mười vị.

Năm xưa Tiệt Giáo vạn tiên đến triều, khí vận kinh người biết bao, Thông Thiên lại hào phóng, đem khí vận chia cho đồ đệ hưởng dụng, tạo ra một đống Chuẩn Thánh.

Bây giờ Tiệt Giáo đã không còn như xưa, nhưng cũng không ai muốn đi gây sự, dù sao Thông Thiên chỉ bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, chứ không phải đã chết.

Đồ đệ của người ta cũng rất có chí khí, chỉ cần có Như Lai là người đứng đầu Linh Sơn, ai rảnh rỗi lại đi gây sự với Tiệt Giáo.

Hơn nữa quan hệ của Tiệt Giáo với Kim Ô môn hạ, Nhân Tộc Thần Đình đều không tệ.

Tiệt Giáo mới là nơi nở hoa khắp nơi, phe nào cũng có người, đều được trọng dụng.

Nếu không phải Thông Thiên bị ép uống Vẫn Thánh Đan, dường như Thông Thiên mới là người thắng lớn nhất.

Linh Sơn.

Phe Tam Giáo tụ tập tại đạo trường của Như Lai, Cung Mặt Trời Như Lai.

“Phật của ta, lẽ nào cứ thế nhường quyền chủ đạo Tây Du cho phe Tây Phương Giáo sao?” Mọi người đều không nuốt trôi được cục tức này.

“Chỉ là nhất thời thôi, Tây Du đến đây, rối ren hỗn loạn, bất ngờ liên tiếp xảy ra, cứ để bọn họ đi dọn dẹp trước, ta có dự cảm, Tây Du sẽ không thuận lợi, sau này còn có chuyện xảy ra.” “Kim Thiền Tử đã thức tỉnh ký ức của Lục Sí Kim Thiền, bây giờ cũng không một lòng với Linh Sơn, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới càng không cần phải nói, trong nhóm năm người tây hành, không một ai là người của Linh Sơn.” “Muốn Tây Du thuận lợi, cần phải cài một người vào đội ngũ tây hành.

Năm xưa Nữ Oa Thánh Nhân vá trời, còn lại ba khối Ngũ Sắc Thạch, một khối rơi ở Hoa Quả Sơn, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, sinh ra Tôn Ngộ Không.” “Một khối ở trong tay Nữ Oa Thánh Nhân, một khối luân chuyển đến tay ta, Ngũ Sắc Thạch ẩn chứa công đức vá trời, là dược liệu luyện khí tuyệt hảo, thiên mệnh nằm ở chân linh của Tôn hầu tử.” Như Lai nói, lấy ra Ngũ Sắc Thạch.

“Ý của Phật của ta là rút chân linh của Tôn Ngộ Không ra, chúng ta tự mình tạo ra một Tôn Ngộ Không khác?” Quan Âm phản ứng lại đầu tiên.

“Không sai, phàm là sinh linh tiên thiên, đều có chân linh, trời sinh đất dưỡng, chân linh bất diệt, cho dù hồn phách, nguyên thần chết hết, cũng sẽ không tiêu vong, chân linh cũng là cội nguồn.” “Đây là Ngũ Hành Bình, là pháp bảo do ta nhờ Ngũ Cực Thánh Thú luyện chế, bên trong chứa Nghịch Ngũ Hành đại trận, ngũ hành nghịch chuyển, có thể luyện ra chân linh của Tôn Ngộ Không, đem chân linh rót vào Ngũ Sắc Thạch, chúng ta có thể sao chép ra một Tôn Ngộ Không hoàn toàn nghe lệnh chúng ta.” “Chỉ cần hạ được Tôn Ngộ Không, Tây Du sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, cứ để phe Tây Phương Giáo giày vò trước,

chúng ta tìm cơ hội thực thi, việc chúng ta cần làm bây giờ là để Ngũ Cực Thánh Thú gia nhập phe chúng ta." Như Lai lão mưu thâm toán nói.

"Nhưng Ngũ Cực Thánh Thú một lòng chỉ muốn thành Thánh, hai bên đều không muốn giúp, huống hồ Ngũ Cực Thánh Thú còn thân cận với phe Tây Phương Giáo hơn, chúng ta muốn mời Ngũ Cực Thánh Thú gia nhập, rất khó." Quan Âm nói.

Mấy vạn năm nay, may mà Ngũ Cực Thánh Thú không tham gia, hai bên không giúp đỡ, nếu không bọn họ sao đấu lại được phe Tây Phương Giáo.

"Chỉ cần lợi ích đủ lớn, làm gì có chuyện thân cận hay không thân cận, các ngươi có biết vì sao Ngũ Cực Thánh Thú lại chọn không giúp bên nào, rõ ràng bọn họ thân cận với phe Tây Phương Giáo hơn không." Như Lai lắc đầu.

"Tự nhiên là vì sau lưng chúng ta có Tam Thanh Thánh Nhân và Nữ Oa Thánh Nhân." Quan Âm nói.

"Không phải, là vì năm xưa ta đã cho Ngũ Cực Thánh Thú một khối di hài của Ngũ Hành Ma Thần, Ngũ Cực Thánh Thú có thể đột phá Á Thánh, không thể thiếu sự trợ giúp của khối di hài đó." "Di hài là do Đạo Tổ ban cho, trong tay ta còn một khối lớn hơn, có thể nâng cao cơ hội thành Thánh của bọn họ, bọn họ không thể từ chối sự cám dỗ như vậy, hạ được Ngũ Cực Thánh Thú, phe Tây Phương Giáo không thể vùng vẫy được nữa." Như Lai cười lắc đầu.

"Thì ra là vậy." Mọi người ánh mắt sáng lên, xem ra, Đạo Tổ cũng hy vọng bọn họ nắm quyền kiểm soát Linh Sơn, dù sao thì gốc gác của họ vẫn là người của Đạo môn.

"Văn Thù, Phổ Hiền, hai người các ngươi đi mời Ngũ Cực Thánh Thú đến, ta muốn đích thân thương lượng với họ." Như Lai nói.

“Vâng.” Văn Thù, Phổ Hiền lập tức hóa thành lưu quang rời đi, đối với chuyện này không ai phản bác, đấu võ mồm quả thực không ai đấu lại được Như Lai.

Chương 308

Một bên khác, phe Tam Giáo nhượng bộ, Di Lặc lại phách lối lên, căn bản không ngờ Như Lai sắp đánh úp nhà mình.

Thiên Đình.

Theo kế hoạch trước đó, kiếp nạn tiếp theo lại là Thiên Đình, Yêu tộc thiết lập kiếp nạn, Thiên Đình giải quyết kiếp nạn.

Phục Hy uất ức không thôi, trừ y ra, Yêu tộc từ Chuẩn Thánh trở lên chỉ còn lại hai vị Yêu Thánh là Thương Dương và Anh Chiêu, không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, bây giờ Yêu tộc quả thực đã sa sút không ra gì, bị La Hầu tai họa thảm khốc.

Theo phân phối trước đó, Yêu tộc phụ trách thiết lập hai mươi kiếp nạn, căn bản không thể hoàn thành.

"Các vị thấy sao, tình hình đã thay đổi, Tôn hầu tử tuy chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng e rằng cũng phải là Chuẩn Thánh mới có thể đối phó, kế hoạch chúng ta đã thương lượng trước đó phải thay đổi một chút." Ngọc Đế nói.

"Đều nghe Ngọc Đế sắp xếp." Phục Hy, Huyền Đô, Quảng Thành Tử đáp ứng rất sảng khoái, không còn cách nào khác, trừ Tiệt Giáo, bọn họ đều không thể hoàn thành kế hoạch đã định.

"Đều nghe Ngọc Đế sắp xếp." Băng Diễm tiên tử cũng không thể không đại diện cho Tiệt Giáo thỏa hiệp.

Thông Thiên Thánh Nhân bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế lại cầm lệnh bài Tử Tiêu Cung, Tiệt Giáo không có tư cách phản đối.

"Rất tốt, vậy thì không phân biệt ngươi ta, không phân biệt thiết lập kiếp nạn và giải quyết kiếp nạn, chúng ta đều thuộc Đạo môn, đều

là vì Đạo môn mà tranh đấu." "Công đức thu được, Thiên Đình chỉ cần một thành, Tiệt Giáo ra sức nhiều, được ba thành, Quy Nhất Giáo, Xiển Giáo và Yêu tộc mỗi bên được hai thành, bất quá, trong thời gian Tây Du lượng kiếp, các ngươi phải hoàn toàn tuân theo sự sắp xếp của trẫm, có ý kiến gì không?" Ngọc Đế rất thông suốt, chuyện này hoàn thành tốt, thành Thánh chỉ trong tầm tay, công đức trong tay Đạo Tổ nhiều a, dùng công đức đập cũng có thể đập y thành Thánh.

Nếu hoàn thành không tốt, y dù có chiếm được bao nhiêu công đức, Đạo Tổ cũng không thể để y thành Thánh.

Hoàn thành việc Đạo Tổ giao phó mới là quan trọng nhất, công đức Tây Du y không cần cũng được.

Nghe lời, đó là ưu thế của y so với Thiên Định Lục Thánh.

"Đều nghe Ngọc Đế sắp xếp." Tam Giáo và Phục Hy tự nhiên không có gì để nói, tuy rằng bọn họ không hiểu Ngọc Đế đang làm trò gì, lại nhường lợi cho bọn họ, nhưng như vậy, công đức bọn họ nhận được sẽ nhiều hơn không ít so với đã thương lượng trước đó.

"Rất tốt, kiếp nạn tiếp theo là ở Ô Kê quốc, các ngươi có chủ ý gì?" Ngọc Đế nói.

"Để ta đi, nhất định sẽ khiến Tôn hầu tử phải chạy lên Thiên Đình cầu cứu." Hỏa Linh Thánh Mẫu đứng ra.

"Không được, giết gà sao dùng dao mổ trâu, Tôn hầu tử không biết khi nào sẽ đột phá Chuẩn Thánh, lúc đó càng khó đối phó, chiến lực cao cấp vẫn nên giữ lại." "Không có quy định nói một kiếp nạn chỉ có thể một người thiết lập, Yêu tộc ta bây giờ tuy không có mấy vị Chuẩn Thánh, nhưng Đại La Kim Tiên không ít, ta phái sáu vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong đi, bày Huyền Thiên Lục Dương trận, Chuẩn Thánh cũng có thể một trận chiến." Phục Hy ngăn cản.

“Ừm, cứ theo lời Yêu Hoàng.” Ngọc Đế suy nghĩ một chút, gật đầu, Phục Hy dù sao cũng từng chủ đạo Vu Yêu đại chiến, bài binh bố trận là người có kinh nghiệm nhất trong số bọn họ.

“Ta lập tức trở về sắp xếp.” Phục Hy lập tức rời khỏi Thiên Đình trở về Bắc Câu Lô Châu.

Cùng lúc đó, Linh Sơn.

Minh Hà đem khí tức âm ám thu thập được rót vào Ma Uyên, một đạo ma khí nhân cơ hội bay ra.

“Đừng động, có chuyện hay.” Tai Ách Ma Thần ngăn cản Minh Hà định ra tay.

“Trong đạo ma khí này ta lại nhìn thấy một tia thiên mệnh, xem ra lượng kiếp tiếp theo có liên quan đến ma đạo, chủ nhân của đạo ma khí đó, là nhân vật chính của lượng kiếp.” Tai Ách Ma Thần nói.

Dưới Đại Tuyết Sơn, Như Lai ngồi xếp bằng bên bờ suối tu luyện, thân thể vĩ đại phản chiếu dưới dòng suối trong vắt.

Đột nhiên, một đạo ma khí chui vào trong hình ảnh phản chiếu của y, một trận co giật, hóa thành Khẩn Na La, cũng chính là dáng vẻ của Dương Thiên Hữu, chỉ là vô cùng dữ tợn, trên đầu đầy những văn đen quỷ dị, ma khí lượn lờ.

“Khẩn Na La.” Ngay cả tâm tính của Như Lai cũng giật mình một cái.

“Ta không phải Khẩn Na La, ta là Ma Tộc Đại Thánh Ma La Vô Thiên, ngươi cũng có thể gọi ta là Dương Thiên Hữu, hôm nay cùng ngươi mệnh lý tương liên, phật tâm trồng ma, ma tâm trồng phật.” “Từ nay ngươi ta cùng sống cùng chết, đợi ta thật sự giáng lâm Linh Sơn, tất sẽ đồ sát hết chư Phật Linh Sơn, đây là Linh Sơn nợ ta, kiệt kiệt.” Cùng với tiếng cười quái dị, ma khí men theo bóng dáng tiến

vào cơ thể Như Lai, Như Lai phát hiện lại không thể ngăn cản, kinh hãi.

Ma khí cuối cùng chui vào tim y, trên tim y xuất hiện một đạo ấn ký hắc liên.

Như Lai hoảng sợ, sắc mặt đại biến, đang nghĩ cách loại bỏ hắc liên, bỗng cảm thấy thiên cơ của bản thân biến hóa, thiên mệnh gia thân.

"Ai." Như Lai thở dài một tiếng, thì ra y cũng là thiên mệnh giả, cùng Dương Thiên Hữu là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, mệnh trung chú định, khó trách trước đó không thể ngăn cản.

Có lẽ đây chính là nhân quả báo ứng, từng thông qua Dương Thiên Hữu để chèn ép phe Tây Phương Giáo, cuối cùng ép chết Dương Thiên Hữu và Dương Giao.

Bây giờ, người ta muốn trở về báo thù.

Không ngờ a, Dương Thiên Hữu lại không chết, còn dùng phật thân thành ma.

Đột nhiên, Như Lai ánh mắt sáng lên, chỉ cần trấn áp được Ma Uyên, Dương Thiên Hữu không ra được chẳng phải là được sao.

Bèn tìm đến Tam Hình Thiên Tôn Giả, bảo bọn họ đi trấn thủ Ma Uyên.

"Thú vị, đi thôi, Linh Sơn tạm thời không cần đến nữa." Tai Ách Ma Thần trong mắt tinh quang lóe lên, mang theo Minh Hà rời đi.

Như Lai vẫn không yên tâm, đi tìm A Y Nạp Phạt Tôn Giả, vị này có chút độc đáo, không nghiên cứu Phật pháp, suốt ngày nghiên cứu kỹ xảo, y thuật nhất lưu.

Như Lai trực tiếp nhận A Y Nạp Phạt làm nhị đệ tử thân truyền,

sau đó nói cho A Y Nạp Phạt sự thật: "Ngươi xem có cách nào loại bỏ hắc liên không." Từ khi khai thiên đến nay, nhân vật chính của lượng kiếp chưa từng có kết cục tốt đẹp, y thực sự không muốn làm thiên mệnh giả.

A Y Nạp Phạt kiểm tra một phen, quả thực dùng phương pháp phẫu thuật đã moi được hắc liên ra, nhưng tiếp đó, trên tim Như Lai lại hiện ra một đóa hắc liên.

"Không được, hắc liên đã dung hợp làm một với chân linh của sư tôn, không thể loại bỏ." A Y Nạp Phạt lắc đầu.

"Ai, thiên mệnh không thể trái a." Như Lai thở dài một tiếng, buồn bực không thôi.

Trở thành thiên mệnh giả, sau này vận mệnh của y sẽ ra sao, không còn do y tự mình nắm giữ được nữa.

Bên bờ Huyết Hải, Tai Ách triệu tập cả Côn Bằng và Thượng Cổ Tam Trùng trở về.

"Tai Ách đại nhân, ta nghe ngóng được tin tức, Ôn Thần Lữ Nhạc rất có khả năng sẽ phụ trách một kiếp nạn trong Tây Du." Cửu Đầu Trùng báo cáo.

"Rất tốt, ngươi cứ theo dõi Lữ Nhạc, tìm cơ hội cướp lấy Ôn Hoàng Thụ, những người khác, toàn lực tìm kiếm tung tích của Lăng Tiêu." Tai Ách Ma Thần sắp xếp.

Lăng Tiêu còn chưa biết Tai Ách Ma Thần đang tìm y khắp nơi, gần đây dã thú trong núi sau thôn Lạc Hà tràn lan, y đang dẫn dắt dân làng săn bắt dã thú.

Xuân đi thu đến, ngày nọ vào thu, thầy trò năm người Đường Tăng thương thế đã gần như khỏi hẳn, thầy trò năm người ôm hoài bão đến Linh Sơn, trước diệt Quan Âm, sau đánh lên Thiên Đình tìm Dương

Tiễn báo thù, lại lên đường.

Trư Bát Giới biến đau thương thành động lực, không còn chìm đắm trong bi thống, vẫn như thường lệ, cùng Hầu ca đùa giỡn.

Sau đêm say rượu đó, Sa Tăng cũng trở nên cởi mở hơn rất nhiều, không còn trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng cũng sẽ nói đùa.

Thầy trò năm người cố ý đi vòng qua Pha Sa Trang, nơi đau lòng này.

Ngày nọ, thầy trò năm người đến trạm tiếp theo là Ô Kê quốc, ở đây nghỉ ngơi.

Ô Kê quốc sùng bái Phật pháp, quốc vương đích thân nghênh đón thầy trò năm người vào quốc tự Bảo Lâm Tự, chuẩn bị trai thịnh soạn.

Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh ngay từ đầu đã nhìn ra quốc vương không phải người, là một con thanh báo tinh, nhưng người ta dường như không có ác ý với bọn họ, y cũng không quản chuyện bao đồng.

Khi tham quan Bảo Lâm Tự, Tôn Ngộ Không còn phát hiện năm pho tượng Phật trên chủ vị, là do năm con yêu quái hóa thành.

Tôn Ngộ Không không biểu hiện ra, tu vi của sáu con yêu quái này không yếu hơn y, đánh nhau sẽ chịu thiệt.

Xem ra vẫn là chiêu quốc vương báo mộng, trước tiên cứ trêu chọc Thiên Đình và Linh Sơn một phen đã.

Tối hôm đó, Tôn Ngộ Không kéo Đường Tăng nói chuyện không ngủ, báo mộng, xem ngươi báo mộng thế nào.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, Tôn Ngộ Không liền đề nghị lên đường.

Quốc vương sốt ruột, đi ngay thế này, kiếp nạn của bọn họ còn thực thi thế nào.

Chương 309

"Thánh tăng sao không nghỉ ngơi thêm vài ngày, có phải tiểu vương chiêu đãi không chu đáo không." Quốc vương chặn đường nói.

"Đa tạ hảo ý của quốc vương, chỉ là lấy kinh là việc quan trọng, trước đây chúng ta đã chậm trễ quá lâu, thực không thể chậm trễ nữa, đợi chúng ta lấy kinh trở về, sẽ lại đến làm phiền quốc vương." Đường Tăng và Tôn Ngộ Không rất ăn ý, Tôn Ngộ Không vội vàng lên đường như vậy, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Quốc vương có chút sụp đổ, sao lại hoàn toàn khác với kế hoạch.

Tỉnh Long Vương đang làm gì vậy, sao không để tên quỷ chết tiệt kia báo mộng.

"Thánh tăng, thực không dám giấu, ngày mai Bảo Lâm Tự tổ chức Phật hội, xin thánh tăng ở lại thêm một ngày, giảng giải Phật pháp cho tăng nhân Bảo Lâm Tự, nể tình Ô Kê quốc đều là tín đồ Phật pháp, xin thánh tăng ở lại thêm một ngày." Quốc vương chỉ có thể vội vàng bịa ra một cái cớ để giữ lại.

Nhân lúc sự chú ý của quốc vương đều tập trung vào việc giữ lại, Tôn Ngộ Không dùng ánh mắt ra hiệu cho Trư Bát Giới và Sa Tăng, ba huynh đệ từ ba hướng cùng nhau đánh lén.

"Aooo!" Đột nhiên, quốc vương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hiện ra nguyên hình thanh báo, thì ra là Tôn Ngộ Không từ sau lưng đánh lén, dùng Kim Cô Bổng đâm vào cúc hoa của người ta.

"Yêu quái, chịu chết đi." Sa Tăng một thiền trượng đập tới.

Thanh báo tinh theo phản xạ có điều kiện giơ móng vuốt lên đỡ, lại quên mất còn có Trư Bát Giới, Trư Bát Giới từ sau lưng một đinh

bá đâm xuyên qua đầu thanh báo tinh.

"Các ngươi…" Nguyên thần của thanh báo tinh bay ra, tức muốn chết, thầy trò năm người này không giảng võ đức, lại còn đánh lén.

Các cung nữ thị vệ ở Ô Kê quốc sớm đã bị cảnh này dọa cho hồn bay phách lạc, chỉ có vương tử và vương hậu sững sờ tại chỗ.

"Yêu quái, ta một mắt đã nhìn ra ngươi không phải người, chịu chết đi." Tôn Ngộ Không giơ Kim Cô Bổng lên đánh.

"Các ngươi cứ đợi đấy." Nguyên thần của thanh báo tinh hóa thành một làn khói xanh trốn vào chính điện của Bảo Lâm Tự.

"Đừng đuổi, ở đó còn có năm con yêu quái." Tôn Ngộ Không ngăn Trư Bát Giới và Sa Tăng lại.

"Cái này, phụ vương của ta sao lại là yêu quái?" Vương tử sợ hãi ngơ ngác, ngồi bệt xuống đất.

"Chuyện này ngươi phải hỏi mẫu hậu của ngươi, cha ngươi có thay đổi hay không, bà ấy chắc chắn là người rõ nhất." Trư Bát Giới bỉ ổi đi qua huých vương hậu một cái.

Vương hậu lập tức mặt đỏ bừng, ba năm trước bà đã phát hiện quốc vương thay đổi, buổi tối như biến thành một người khác, thời gian trước bà phát hiện quốc vương dường như lại thay đổi, uy mãnh hơn.

"Ngươi cũng đừng đau lòng, có thêm một người cha yêu quái cũng không tệ, mẫu hậu của ngươi nói không chừng còn thích người cha yêu quái của ngươi hơn." Trư Bát Giới an ủi vương tử.

"Nhị sư huynh, huynh an ủi thế này, người ta càng đau lòng hơn, huynh không biết an ủi thì đừng an ủi." Sa Tăng đầy đầu vạch đen, đây là lời người nói sao.

“Tôn hầu tử, vừa làm bị thương lục đệ của ta, ngươi tìm chết.” Lúc này, một giọng nói tức giận truyền đến, sáu đạo lưu quang bay tới, trừ thanh báo tinh, còn có hai con tê ngưu tinh, hai con sư tử tinh, một con bạch ngưu tinh.

Người mở miệng chính là con bạch ngưu tinh đó.

“Bớt nói nhảm đi, các ngươi lũ yêu quái này, gan to bằng trời, lại dám biến thành tượng Phật lừa gạt hương hỏa, ra ngoài thành một trận chiến.” Tôn Ngộ Không chiến ý dâng cao, y hiện tại chính là cần chiến đấu để nghiệm chứng chiến đấu pháp tắc.

“Sợ ngươi chắc.” Lục quái cũng không muốn làm tổn thương người vô tội, cùng Tôn Ngộ Không bay ra ngoài thành.

“Tiểu Bạch Long, ngươi bảo vệ tốt sư phụ, ta và lão Sa đi giúp đỡ.” Trư Bát Giới dặn dò một tiếng, cùng Sa Tăng đuổi theo.

“Tiểu Bạch Long, đưa vi sư đi xem.” Đường Tăng cũng ngồi không yên, Tiểu Bạch Long cũng vậy, lập tức chở Đường Tăng đuổi theo sau.

Vương tử nhìn mẫu hậu đang cúi đầu mặt đỏ bừng, uất ức muốn thổ huyết, tức giận triệu tập quân đội định đi giúp đỡ.

Nhưng những thị vệ đó đều đã bị dọa vỡ mật, giả vờ không nghe thấy, chạy toán loạn.

Ngoài thành, trên không trung hoang sơn, Tôn Ngộ Không trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, cùng lục quái đánh nhau.

Trư Bát Giới và Sa Tăng đuổi tới, Trư Bát Giới cũng thi triển Pháp Tướng Thiên Địa cùng con bạch ngưu tinh kia giao chiến.

Pháp Tướng Thiên Địa, thực chất là một môn phụ trợ thần thông kích phát tiềm lực rơi vào trạng thái cuồng bạo, nâng cao sức chiến đấu.

Thuộc loại thần thông đỉnh cấp rất lợi hại, thần thông càng lợi hại, yêu cầu càng cao, người bình thường không thể học được Pháp Tướng Thiên Địa.

Chủ yếu là do căn nguyên không đủ, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa sẽ bị phản phệ.

Căn nguyên chính là nền móng, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa tương đương với việc một ngôi nhà ba tầng ban đầu lại xây thêm một tầng, nền móng không đủ vững, nhà sẽ sập.

Sa Tăng là do Ngọc Đế dùng Hóa Tiên Trì điểm hóa, xem như là bán tiên thiên sinh linh, không đủ tư cách thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Ngay cả Tiểu Bạch Long, thất trảo bạch long, thiên tài của Long tộc, cũng không đủ tư cách thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Còn lục quái trước mắt cũng không thể thi triển, chỉ có Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới mới có thể thi triển.

Trư Bát Giới hiện tại tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, dưới sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa, lực chiến với bạch ngưu tinh Đại La Kim Tiên đỉnh phong không hề rơi vào thế hạ phong, có thể thấy sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa lớn đến mức nào.

Đúng rồi, thần thông Pháp Tướng Thiên Địa là do Nguyên Thủy tạo ra, tham khảo đại đạo pháp tướng của Tam Kim Ô mà tạo ra.

Nguyên Thủy vô sỉ thì vô sỉ, có thể hoài nghi nhân phẩm của Nguyên Thủy, nhưng không thể phủ nhận tài tình của Nguyên Thủy.

Tuyệt đại đa số pháp bảo hậu thiên lợi hại, đều xuất phát từ tay Nguyên Thủy.

Năm xưa Nguyên Thủy dựa vào việc bán pháp bảo, đã một mình chống đỡ Xiển Giáo.

Sa Tăng tu vi chỉ mới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, vẫn là do Trư Bát Giới đem Tiên Thiên Nhâm Thủy trước đó lừa gạt được từ tay Quan Âm đưa cho Sa Tăng, Sa Tăng mới có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Đánh không lại năm con quái còn lại, Sa Tăng chỉ có thể kiềm chế thanh báo tinh đã mất đi nhục thân, mất đi nhục thân, nguyên thần tuy vẫn có thể chiến đấu, nhưng ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu, chỉ có thể phát huy được hai phần ba sức chiến đấu.

Hơn nữa, một khi nguyên thần bị tấn công, hậu quả rất nghiêm trọng.

Vì vậy, thanh báo tinh đánh một cách e dè, chỉ có thể dùng pháp bảo từ xa kiềm chế Sa Tăng, không dám để Sa Tăng lại gần.

Mặc dù vậy, Sa Tăng cũng bị thanh báo tinh áp đảo.

Trư Bát Giới lực chiến với bạch ngưu tinh, Cửu Xỉ Đinh Bá lợi hại a, suýt chút nữa đã đập nát pháp bảo của bạch ngưu tinh.

Kịch liệt nhất không gì bằng Tôn Ngộ Không một chọi bốn, tu vi của Tôn Ngộ Không cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn lĩnh ngộ được một ít chiến đấu pháp tắc, thuộc loại bán Chuẩn Thánh.

Lại dưới sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa, sức chiến đấu tăng vọt, Kim Cô Bổng gần như múa đến bốc khói, một chọi bốn không rơi vào thế hạ phong, chỉ là Kim Cô Bổng không quá mạnh.

Nhục thân của Tôn Ngộ Không cũng đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chịu vài đòn tấn công cũng không sao.

Tôn Ngộ Không vô cùng hưng phấn, càng đánh càng hăng, lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc trong chiến đấu.

Đặc biệt là trong tình huống ngang tài ngang sức như thế này, không gì tốt hơn.

Bốn đánh một không hạ được Tôn Ngộ Không, tứ quái cảm thấy bị vả mặt, tức giận hóa thành thẹn, hiện ra bản thể, đều là dị thú, hai con bích hà linh tê, hai con tử hỏa ma sư.

Bích hà linh tê toàn thân được thánh hà màu bích bao bọc, hình thành một lớp bảo vệ, dùng sức mạnh man rợ lao vào Tôn Ngộ Không.

Tử hỏa ma sư miệng phun tử hỏa đốt cháy Tôn Ngộ Không, đồng thời lao vào cắn xé Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không từng bị Lục Đinh Thần Hỏa luyện qua, trực tiếp coi thường bản mệnh thú hỏa, thu lại Kim Cô Bổng, lấy ra Thất Tinh Kiếm thượng phẩm tiên thiên linh bảo trước đó lừa gạt được từ tay Quan Âm chém mạnh.

Sau khi đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ luyện hóa pháp bảo phi thường nhanh, tuy rằng Thất Tinh Kiếm mới luyện hóa được một nửa, cũng mạnh hơn Kim Cô Bổng.

Bất quá, sừng của hai con bích hà linh tê cũng đủ cứng, Thất Tinh Kiếm chém vào đó, tia lửa bắn tung tóe.

Pháp tướng ma viên khổng lồ, lực chiến tứ thú, một tay cầm Thất Tinh Kiếm chém mạnh, một tay thành quyền, không ngừng đánh bay hai con tử hỏa ma sư lao tới.

Chương 310

Vô cùng kịch liệt, chư thần chư phật trên trời đều xem rất đã mắt, chỉ có sắc mặt của Ngọc Đế không tốt.

"Yêu Hoàng, không phải nói lục thú đủ để hạ được Tôn hầu tử sao?" Ngọc Đế nhìn về phía Phục Hy.

"Ngọc Đế đừng vội, còn có Huyền Thiên Lục Dương trận chưa thi triển." Phục Hy không hề hoảng sợ.

Sắc mặt Ngọc Đế thả lỏng một chút, uy lực của trận pháp quả thực mạnh mẽ, Phục Hy là một trong ba đại tông sư trận pháp của Hồng Hoang, trận pháp y tạo ra chắc chắn không tồi.

Đại chiến hồi lâu, tê ngưu tinh chịu không nổi, Thất Tinh Kiếm quá lợi hại, Tôn hầu tử không giảng võ đức, Thất Tinh Kiếm không cứng đối cứng với sừng của chúng nữa, mà chuyên nhằm vào mắt chúng.

Bích hà thần thông của chúng không cản được Thất Tinh Kiếm, mí mắt bị Tôn Ngộ Không chém đến máu tươi đầm đìa.

Hai con sư tử tinh cũng bị nắm đấm của Tôn Ngộ Không đánh đau bụng không chịu nổi, Tôn Ngộ Không chuyên nhằm vào bụng chúng.

Tôn Ngộ Không cũng không khá hơn, cánh tay bị cắn bị thương, eo bị húc mấy lần, nhưng nhục thân y đủ mạnh, thương không nặng.

"Bày trận." Một trong hai con tê ngưu tinh hét lớn.

Lục quái nhanh chóng hội hợp, tế ra Lục Dương Châu bày ra Huyền Thiên Lục Dương trận, bao vây cả ba huynh đệ Tôn Ngộ Không vào trong.

"Tôn hầu tử, chịu chết đi, Bạch Dương Diệu Mục." Bạch ngưu

tinh hét lớn một tiếng, trong trận pháp bùng phát ra ánh sáng trắng chói mắt, chiếu đến nỗi ba người Tôn Ngộ Không không mở được mắt.

"Xích Dương Chước Thiên." "Tử Dương Phần Thân." Trong ánh sáng trắng đột nhiên hiện ra một vầng mặt trời đỏ rực, đồng thời ngọn lửa tím lan khắp không gian trận pháp, vừa nóng vừa bỏng.

"Đại sư huynh, nhị sư huynh, ta chịu không nổi." Sa Tăng lập tức chịu không nổi nữa.

"Hầu ca, mau nghĩ cách, ta cũng không trụ được bao lâu." Trư Bát Giới cũng rất sốt ruột.

"Các ngươi chui vào bụng ta trước đi." Tôn Ngộ Không mở miệng hút Trư Bát Giới và Sa Tăng vào, nhục thân y đủ mạnh, tạm thời không sợ.

"Thanh Dương Triền Thân." "Huyết Dương Định Hồn." "Mặc Dương Sát Thần." Thấy vẫn không làm gì được Tôn Ngộ Không, lục quái hỏa lực toàn khai.

Dây leo dày đặc mọc ra, quấn lấy Tôn Ngộ Không, một vầng mặt trời máu hiện ra, huyết quang bao phủ Tôn Ngộ Không, phong bế nguyên thần của Tôn Ngộ Không, khiến Tôn Ngộ Không không thể sử dụng pháp lực.

Cùng lúc đó, hắc khí lan tỏa, hóa thành vô tận tu la lệ quỷ, kẻ trước ngã xuống người sau tiến lên lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cảm nhận được áp lực, nhưng càng thêm hưng phấn, chiến ý dâng cao, ngửa mặt lên trời hú dài, thần thông cuồng bạo đặc hữu của viên hầu được kích phát, rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Nguyên thần bị định, pháp lực không thể thi triển, thì đã sao, nhục thân y đủ mạnh.

Gầm lên một tiếng cuồng bạo, Tôn Ngộ Không bắt đầu giãy giụa, giật đứt những dây leo đang trói chặt tứ chi, điên cuồng vung vẩy, những con tu la ác quỷ kia trực tiếp bị quất đến tan thành tro bụi.

Thấy Tôn Ngộ Không vẫn có thể phản kháng, lục quái gia tăng pháp lực rót vào, tu la ác quỷ vô cùng vô tận, Tôn Ngộ Không thoát khỏi một đám dây leo, lại có một đám dây leo khác mọc ra quấn lấy, phiền phức vô cùng.

Tôn Ngộ Không là lần đầu tiên đối mặt với trận pháp, ăn quả đắng, không biết làm thế nào để phá trận.

Tu la ác quỷ và tử hỏa không thể làm y bị thương, nhưng vầng mặt trời đỏ kia lại nóng vô cùng, dường như muốn bốc hơi hết toàn bộ nước trong cơ thể y, nếu không phản kháng, đợi y mất nước kiệt sức, sẽ mất đi năng lực phản kháng.

Nhưng phản kháng, lại không phá được trận, chỉ là giãy giụa vô ích.

"Trận pháp của Yêu Hoàng quả nhiên lợi hại." Thiên Đình, Ngọc Đế mỉm cười hài lòng, Tôn Ngộ Không kiệt sức ngã xuống chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc đó, lục quái bắt được Đường Tăng và những người khác, cố ý thả Tôn Ngộ Không đi, Tôn Ngộ Không đến Thiên Đình cầu cứu, kiếp nạn này sẽ thành công.

Trong lúc giãy giụa, Tôn Ngộ Không dần dần kiệt sức, sự phản kháng bắt đầu yếu đi.

Nhưng đúng lúc này, biến cố đột ngột xảy ra, Tiểu Bạch Long mang theo Đường Tăng đuổi đến.

Tiểu Bạch Long vừa thấy tình hình này, lập tức hiện ra bản thể đánh lén thanh báo tinh đã mất đi nhục thân.

Sắc mặt thanh báo tinh đại biến, vội vàng bỏ chạy, vừa chạy, trận

pháp tự động tan rã.

Năm con quái còn lại suýt thổ huyết, chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa, Tôn Ngộ Không sẽ ngã xuống.

Nhưng cũng không thể trách thanh báo tinh, nguyên thần bị tấn công, sẽ chết.

"Rút lui trước." Lão đại bạch ngưu tinh hạ lệnh, bọn họ hiện tại pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, lại đều bị thương, không nên chiến đấu nữa.

Tôn Ngộ Không thể lực tiêu hao nghiêm trọng, cũng không đuổi theo, mở miệng thả Trư Bát Giới và Sa Tăng ra, sau đó thu lại Pháp Tướng Thiên Địa.

"Hầu ca, huynh không sao chứ?" Trư Bát Giới lo lắng kéo Tôn Ngộ Không kiểm tra.

"Không sao, yêm lão Tôn có thể tắm trong Bát Quái Lô của Lão Quân, bọn chúng sao có thể làm gì được yêm lão Tôn." "Bất quá, trận pháp này thật phiền phức, các ngươi nói cho yêm nghe, phải làm sao để phá trận." Bên cạnh có một con sông, Tôn Ngộ Không nói, chạy qua uống nước như điên để bổ sung nước.

Thấy cánh tay Tôn Ngộ Không bị thương, Đường Tăng giúp Tôn Ngộ Không băng bó vết thương, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long thì giải thích cho Tôn Ngộ Không những kiến thức về trận pháp mà họ biết.

Tôn Ngộ Không mạnh hơn bọn họ, nhưng dù sao cũng mới ra đời vài trăm năm, kiến thức không rộng bằng bọn họ.

"Tiểu Bạch Long đáng ghét." Thiên Đình, Ngọc Đế tức giận, sắp thành công rồi, lại bị Tiểu Bạch Long phá hỏng.

Mà y lại không thể làm gì Tiểu Bạch Long, tìm Tiểu Bạch Long

gây phiền phức, hiệp nghị đã thương lượng trước đó với Nhân Tộc, Phượng tộc, Long tộc, Địa Phủ sẽ phải xé bỏ, càng phiền phức hơn.

"Bệ hạ đừng vội, lần sau bao vây cả thầy trò năm người vào trong trận, sẽ không ai có thể gây rối nữa." Thái Bạch Kim Tinh an ủi.

"Yêu Hoàng, Hoàng Phong Quái thế nào rồi?

Để Hoàng Phong Quái đến phòng ngừa vạn nhất." Ngọc Đế vẫn không yên tâm.

Kiếp nạn ở Hoàng Phong Lĩnh, nguyên thần của Hoàng Phong Quái đã trốn thoát, kiếp nạn đó chưa kết thúc.

"Cũng tốt, ta đã giúp nó tái tạo nhục thân." Phục Hy gật đầu, dùng Chiêu Yêu Phiên truyền tin cho Hoàng Phong Quái.

Hạ giới, vương tử Ô Kê quốc cưỡi ngựa chạy đến, biết lục quái chỉ tạm thời rút lui, bèn mời thầy trò Đường Tăng về thành, mời thầy trò năm người giúp đỡ hàng yêu.

Lần này, Đường Tăng và Tôn Ngộ Không đều không từ chối, theo vương tử về thành nghỉ ngơi, vẫn ở tại Bảo Lâm Tự.

Buổi tối, chân quốc vương dưới sự giúp đỡ của Tỉnh Long Vương, báo mộng cho Đường Tăng.

Sáng hôm sau, Đường Tăng kể lại chuyện này.

"Cứu thì chắc chắn phải cứu, nhưng, chỉ sợ ông ta không muốn sống, ta đi nói chuyện với ông ta." Trư Bát Giới đảo mắt, muốn cứu người chết sống lại, phải đi tìm Lão Quân xin Hoàn Dương Đan, công đức chẳng phải sẽ về tay Thiên Đình sao.

Bây giờ bọn họ cũng phải tranh giành công đức, giành được càng nhiều công đức, tu vi tăng lên càng nhiều, mới có thể tìm Dương Tiễn báo thù.

Thế là, Trư Bát Giới tìm đến vương tử nói rõ tình hình, vương tử phái người phá bỏ phong ấn trên giếng, Trư Bát Giới nhảy xuống, lặn xuống đáy giếng tìm Tỉnh Long Vương.

"Tiểu long ra mắt nguyên soái." Tỉnh Long Vương rất nể mặt.

"Lão long ngươi cũng biết điều đấy, thi thể của quốc vương đâu?" Trư Bát Giới rất hài lòng.

"Ở đây ạ." Tỉnh Long Vương mở một cái vỏ sò lớn, chân quốc vương đang nằm yên bình bên trong.

Trư Bát Giới trực tiếp thi triển thuật pháp câu hồn phách của quốc vương ra.

"Tiểu vương bái kiến thượng tiên." Hồn phách của quốc vương vội vàng hành lễ.

"Bây giờ cả Ô Kê quốc đều biết ngươi bị yêu quái cắm sừng, vương hậu của ngươi đã biến thành hình dạng của yêu quái rồi." "Hơn nữa, con yêu quái đó trong ba năm, đã trị vì Ô Kê quốc tốt hơn ngươi, thần dân của ngươi không hề phản cảm với con yêu quái đó." "Nếu ngươi sống lại, thần dân của ngươi chắc chắn sẽ sau lưng chế nhạo ngươi bị cắm sừng, con yêu quái đó biết pháp thuật, khiến Ô Kê quốc mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp." "Mà ngươi cái gì cũng không biết, đến lúc đó trị vì không bằng con yêu quái, thần dân của ngươi sẽ nhớ đến con yêu quái đó, chửi chết ngươi." "Vương hậu của ngươi thích con yêu quái đó hơn, vương tử của ngươi muốn lên ngôi vua, căn bản không ai quan tâm đến ngươi, ngươi có chắc muốn sống lại không?" Trư Bát Giới giết người tru tâm.

"Ta…" Quốc vương bị nói đến vạn niệm tro tàn, nhất thời không thể phản bác.

Chương 311

"Ngươi bị yêu quái hại chết, bây giờ đi đầu thai, không cần chịu tội, còn có thể đầu thai tốt, nếu ngươi sống lại, trị vì Ô Kê quốc không tốt, bị thần dân chửi mắng, kiếp sau ngươi cũng không làm được người." "Ngươi không bằng nhanh chóng đi đầu thai, truyền ngôi cho con trai ngươi, tương lai thần dân có chửi cũng là chửi con trai ngươi, để nó gánh tai họa cho ngươi." "Ngươi bây giờ sống lại, ngoài việc bị chửi, bị chế nhạo, không được gì cả, ngươi suy nghĩ kỹ đi." Trư Bát Giới tiếp tục công kích.

"Ta…" Quốc vương sắp khóc, do dự hồi lâu, nản lòng nói: "Ta đi đầu thai, ta không sống nữa." "Thế mới đúng, ngươi đã đưa ra một lựa chọn chính xác, sư phụ ta là thánh tăng, siêu độ cho ngươi, tương đương với việc cho ngươi một tấm lệnh thông hành, Địa Phủ nể mặt sư phụ ta cũng sẽ cho ngươi đầu thai tốt." Trư Bát Giới hài lòng đánh hồn phách của quốc vương trở lại cơ thể, cõng thi thể của quốc vương rời đi.

Tỉnh Long Vương bị Trư Bát Giới thao tác này làm cho ngơ ngác.

Sao lại có người khuyên người ta chết, mà người đó lại còn đồng ý.

Nhưng rất nhanh y liền thông suốt, dù sao cũng không liên quan đến y, đã hứa với Thiên Đình, giúp quốc vương báo mộng y đã làm xong, Thiên Đình cũng không có lý do gì để lấy lại báo thù.

Trư Bát Giới cõng thi thể lên, nói với Đường Tăng, Đường Tăng sợ quốc vương hối hận, lập tức niệm Vãng Sinh Kinh siêu độ cho quốc vương.

Vương tử khóc lóc thảm thiết, thật tâm cũng được, giả ý cũng

được, dù sao thì thể diện cần có cũng đã có.

Thiên Đình, chư thần đầy đầu vạch đen, cái miệng của Trư Bát Giới thật độc, trực tiếp nói đến nỗi quốc vương không muốn sống nữa.

May mà bọn họ đã chuẩn bị hai phương án, Tôn Ngộ Không đánh không lại lục quái, vẫn phải đến cầu cứu.

Vài ngày sau, một tiểu yêu chạy đến hạ chiến thư cho thầy trò năm người Tôn Ngộ Không.

Hai bên lại tái chiến trên hoang sơn.

Lần này, vừa lên, lục quái trực tiếp bày trận, không cho một chút cơ hội nào, vừa lên đã dùng toàn lực.

Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, hút cả Đường Tăng, Tiểu Bạch Long và Sa Tăng vào bụng, không hút Trư Bát Giới.

Huyết dương chiếu xuống, Trư Bát Giới dùng thân mình che chắn cho Tôn Ngộ Không: "Hầu ca, huynh nhanh lên, ta không trụ được bao lâu." "Bát Giới yên tâm, Hầu ca ta nhất định có thể phá trận." Tôn Ngộ Không gật đầu, thấy dây leo và tu la ác quỷ dày đặc lại ập đến, Tôn Ngộ Không thôi động Hỏa Nhãn Kim Tinh, Lục Đinh Thần Hỏa bắn ra.

Dây leo và tu la ác quỷ lập tức bị thiêu hóa, lục quái kinh hãi, vội vàng điên cuồng thôi động pháp lực duy trì trận pháp.

Huyền Thiên Lục Dương trận, chí dương trận pháp, Tôn Ngộ Không đốt lửa thế này, dương thượng gia dương, không dập được Lục Đinh Thần Hỏa, sự cân bằng của trận pháp bị phá vỡ.

Lục quái dù có cố gắng duy trì thế nào cũng là vô ích, trận pháp cứ thế bị phá.

“Hắc hắc, thành công rồi, Hầu ca, cách của huynh quả nhiên hữu dụng, lấy dương phá dương.” Trư Bát Giới giơ ngón tay cái lên với Tôn Ngộ Không.

“Cũng nhờ ngươi cản được huyết dương, để ta có thể thôi động pháp lực thi triển Hỏa Nhãn Kim Tinh.” Tôn Ngộ Không cười nói.

“Yêu quái, không có trận pháp, xem các ngươi còn làm được gì?

Hầu ca, đốt lửa thiêu chúng nó.” Trư Bát Giới có vẻ hơi cáo mượn oai hùm, la hét với lục quái.

Tại Thiên Đình, sắc mặt Ngọc Đế đại biến, ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn về phía Phục Hy.

“Bệ hạ chớ vội, vẫn còn Hoàng Phong Quái.” Phục Hy rất lúng túng, không ngờ đầu óc Tôn Ngộ Không lại nhanh nhạy đến vậy, chỉ nghe Trư Bát Giới mấy người nói về nguyên lý trận pháp đã nghĩ ra cách phá trận.

Nói thật thì Tôn Ngộ Không rất có thiên phú về phương diện trận pháp, y còn có ý định muốn thu Tôn Ngộ Không làm đồ đệ.

“Được.” Ở hạ giới, Tôn Ngộ Không đáp một tiếng, lại lần nữa thúc giục Hỏa Nhãn Kim Tinh, phun lửa đốt sáu con yêu quái.

Sáu quái vội vàng thúc giục pháp lực chống cự, Bạch Ngưu Tinh vội la lớn: “Hoàng Phong Quái, mau ra tay.” Tiếng nói vừa dứt, Hoàng Phong Quái hiện ra thân hình, phun mạnh một ngụm Tam Muội Thần Phong, thổi Lục Đinh Thần Hỏa ngược lại phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhanh tay lẹ mắt, tóm lấy Trư Bát Giới vội vàng lui ra, sau đó thu hồi Lục Đinh Thần Hỏa.

“Hoàng Phong Quái, ngươi còn dám ra đây, lại đây, đơn đấu với Trư gia gia nhà ngươi.” Trư Bát Giới giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lên hét vào mặt Hoàng Phong Quái, tu vi của hắn bây giờ ngang với Hoàng Phong

Quái, không hề sợ hãi.

Tam Muội Thần Phong rất lợi hại, có thể làm tổn thương nhục thân, nhưng hắn có Pháp Tướng Thiên Địa, có thể chống đỡ được.

Với tu vi của Hoàng Phong Quái, y không thể phát huy được quá nhiều uy lực của Tam Muội Thần Phong.

"Tôn Hầu tử, dám hủy nhục thân của ta, hôm nay thù mới hận cũ tính chung một lượt." Hoàng Phong Quái nhìn Tôn Ngộ Không với ánh mắt đầy căm hận.

"Có bản lĩnh thì tới đây." Tôn Ngộ Không thả ba người Đường Tăng ra, cầm Thất Tinh Kiếm xông tới.

Trư Bát Giới vẫn nhắm vào Bạch Ngưu Tinh, Sa Tăng lao về phía Thanh Báo Tinh, Tiểu Bạch Long đối đầu Hoàng Phong Quái, sắp xếp như vậy là vì nhục thân của Long tộc cường đại, cũng không cần Tiểu Bạch Long phải làm gì nhiều, chỉ cần cầm chân Hoàng Phong Quái là được.

Tôn Ngộ Không một chọi bốn, lần này đã thành thạo hơn lần trước rất nhiều, vung kiếm như vũ bão, vừa bắt đầu đã áp chế được bốn con quái vật.

Mấy ngày nay, Tôn Ngộ Không đã tính toán trong lòng rất nhiều lần, y ném Thất Tinh Kiếm đi, hai tay tóm lấy một con Tê Ngưu Tinh dùng làm vũ khí mà vung loạn xạ, đánh cho ba con quái vật còn lại phải bó tay bó chân.

Cuối cùng, Tôn Ngộ Không đập mạnh con Tê Ngưu Tinh vào một con Tê Ngưu Tinh khác, hai con tê ngưu đâm vào nhau, bay ra xa.

Tôn Ngộ Không trở tay tóm lấy một con Sư Tử Tinh ấn xuống đất, vung nắm đấm tới tấp.

Con Sư Tử Tinh còn lại lao tới, Tôn Ngộ Không nắm lấy đuôi con

sư tử trong tay quất qua, hai con sư tử đụng vào nhau, lăn mấy chục vòng, đâm sập mấy ngọn núi.

Hai con Tê Ngưu Tinh da dày thịt béo, xông thẳng tới.

Tôn Ngộ Không một tay nắm một sừng tê ngưu, pháp tướng Ma Viên khổng lồ gầm lên một tiếng, gắng gượng chống lại cú húc của hai con Tê Ngưu Tinh, sau đó dùng sức vung chúng lên, đập về phía hai con Sư Tử Tinh vừa mới bò dậy.

Hai con Sư Tử Tinh vội vàng né tránh, chúng không có da dày thịt béo như Tê Ngưu Tinh để chịu đòn.

Tôn Ngộ Không thay đổi cách chiến đấu này, chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Bên phía Trư Bát Giới cũng đang đè Bạch Ngưu Tinh ra đánh túi bụi.

Ban đầu mọi chuyện đều tiến triển tốt đẹp, nhưng đúng lúc này dị biến đột ngột xảy ra, Tiểu Bạch Long không chống đỡ nổi.

Tiểu Bạch Long chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, trong khi Hoàng Phong Quái là Đại La Kim Tiên trung kỳ, nó có thể chống lại Tam Muội Thần Phong, nhưng không chống nổi công kích của Hoàng Phong Quái.

"Bạch Long Tật Hành." Tiểu Bạch Long thi triển thần thông bỏ chạy.

Hoàng Phong Quái lấy ra tro hương Bồ Đề, dùng Tam Muội Thần Phong thổi một cái, tro vàng phủ trời dậy đất cuộn tới, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng buộc phải nhắm mắt lui lại.

Tro bụi qua đi, Đường Tăng và bảy con quái vật đều biến mất, rõ ràng là bảy con quái đã bắt Đường Tăng đi rồi.

“Xin lỗi, ta không chống cự nổi.” Tiểu Bạch Long tỏ vẻ lúng túng.

“Không sao, chúng ta đuổi theo.” Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn một cái, thấy yêu khí ở phía tây, liền dẫn mấy người đuổi theo.

Tại một khe núi, có một động yêu, bảy con quái dẫn đầu, Đường Tăng bị một đám tiểu yêu trói lại.

“Tôn Hầu tử, còn dám đuổi theo, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Bạch Ngưu Tinh la hét, đổi một con Tê Ngưu Tinh đi đối phó Trư Bát Giới, Tê Ngưu Tinh da dày thịt béo, đối phó Trư Bát Giới là thích hợp nhất.

Sa Tăng vẫn đối đầu với Thanh Báo Tinh, Tiểu Bạch Long tái chiến Hoàng Phong Quái, Tôn Ngộ Không vẫn một chọi bốn.

“Tiểu Bạch Long, ngươi cố gắng cầm cự, ta sẽ nhanh hết mức.” Tôn Ngộ Không không trách Tiểu Bạch Long chống đỡ không nổi, chỉ trách bản thân kết thúc chiến đấu quá chậm, vẫn chưa đủ mạnh.

Sức mạnh của Bạch Ngưu Tinh còn mạnh hơn Tê Ngưu Tinh, nhưng vẫn bị Tôn Ngộ Không tóm lấy sừng trâu mà vung loạn xạ, đồng thời thi triển Hỏa Nhãn Kim Tinh, Lục Đinh Thần Hỏa bắn ra, nướng chín Bạch Ngưu Tinh.

“Hoàng Phong Quái, cứu ta.” Bạch Ngưu Tinh bị đốt kêu la thảm thiết.

Hoàng Phong Quái vội vàng thoát khỏi Tiểu Bạch Long bay tới, phun mạnh Tam Muội Thần Phong, nó không dập tắt được Lục Đinh Thần Hỏa, nhưng có thể thổi bay Lục Đinh Thần Hỏa đi.

Tôn Ngộ Không chỉ chờ Hoàng Phong Quái tới, thi triển thần thông Thân Ngoại Hóa Thân, chân thân độn thổ vòng ra sau lưng Hoàng Phong Quái, một tay bóp chặt lấy y.

Nhất thời không đánh chết được bốn con quái kia, chẳng lẽ còn không đánh chết được Hoàng Phong Quái sao?

Chương 312

Bản thể của Hoàng Phong Quái là chồn vàng, nhục thân không hề mạnh, bị Tôn Ngộ Không bóp nát ngay lập tức, nguyên thần còn định chạy trốn, hai mắt Tôn Ngộ Không bắn ra Lục Đinh Thần Hỏa, trực tiếp thiêu nguyên thần của Hoàng Phong Quái đến hồn phi phách tán.

Trên Thiên Đình, Phục Hy không kìm được nữa, bật mạnh dậy, sắc mặt khó coi, vốn dĩ Hoàng Phong Quái đã trốn thoát, là y bảo Hoàng Phong Quái quay lại, là y đã hại chết Hoàng Phong Quái.

Yêu tộc thiếu đi một nhân tài, quan trọng hơn là, Tôn Ngộ Không đã tìm ra cách phá trận, Huyền Thiên Lục Dương Trận đã vô dụng.

Mà Tôn Ngộ Không càng chiến càng mạnh, sáu con quái kia e là cũng sắp gặp họa.

"Mau chạy đi." Phục Hy cũng không để ý đến ánh mắt muốn giết người của Ngọc Đế, lấy Chiêu Yêu Phiên ra truyền tin cho sáu con quái.

Sáu con quái nhận được tin, cũng không đánh nhau với bốn anh em Tôn Ngộ Không nữa, quay đầu bỏ chạy.

Chỉ cần không chết hoặc không bị bắt, kiếp nạn này sẽ không được coi là kết thúc hoàn toàn.

"Bệ hạ, kiếp nạn này chưa giải quyết, chúng ta vẫn còn cơ hội, kiếp nạn tiếp theo là ở Linh Sơn, kiếp nạn sau nữa là ở Hắc Thủy Hà, chúng ta sắp xếp một Chuẩn Thánh đến đó, hai nạn gộp làm một." Phục Hy vội vàng an ủi Ngọc Đế.

"Bệ hạ, Yêu Hoàng nói rất đúng, một Chuẩn Thánh cộng với sáu Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tôn Hầu tử tuyệt đối không qua được."

Thái Bạch Kim Tinh cũng lên tiếng an ủi.

"Đúng cái con khỉ, kiếp nạn ở Hoàng Phong Lĩnh đã kết thúc hoàn toàn, công đức đều bị Tôn Hầu tử lấy đi rồi." Ngọc Đế tức giận mắng.

"Khụ, Ngọc Đế, kiếp nạn ở Hoàng Phong Lĩnh là của Linh Sơn, chúng ta cùng lắm là không cướp được, không có tổn thất gì." Huyền Đô ngán ngẩm nhắc nhở, trước đó bọn họ bàn bạc cướp kiếp nạn ở Hoàng Phong Lĩnh, Ngọc Đế đã trực tiếp coi nó là của mình, thật quá tham lam.

"Không cướp được cũng là chuyện tốt, nếu không Linh Sơn lại đến gây sự." Nam Cực Tiên Ông cũng lên tiếng an ủi.

Sắc mặt Ngọc Đế dần dịu lại, nói: "Kiếp nạn ở Hắc Thủy Hà ai đi?" "Bệ hạ, lần này là Yêu tộc chúng ta làm việc không tốt, nguyện lập công chuộc tội, hãy để Anh Chiêu đi." Phục Hy mở miệng nói.

Ngọc Đế thù dai, phải giải quyết dứt điểm chuyện này, nếu không không biết lúc nào lại bị nhắc lại.

"Để Anh Chiêu Yêu Thánh đi thì quá lãng phí, Tôn Hầu tử càng chiến càng mạnh, nói không chừng lúc nào đó sẽ lĩnh ngộ được pháp tắc chiến đấu, đột phá Chuẩn Thánh, Anh Chiêu Yêu Thánh vẫn nên để lại sau này phòng biến số." Huyền Đô nói.

Anh Chiêu là ai chứ, là khách hồng trần trong Tử Tiêu Cung năm xưa, tham gia Vu Yêu đại chiến, Phong Thần lượng kiếp, là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, một tát có thể tát chết Tôn Hầu tử.

"Hay là để một trong Quy Xà nhị tướng của Chân Võ Đại Đế đi." Nam Cực Tiên Ông đề nghị.

Chân Võ Đại Đế, nguyên là phó giáo chủ của Quy Nhất giáo do Lão Tử chiêu mộ, một trong những khách hồng trần tại Tử Tiêu Cung,

do cực quang hóa hình, căn nguyên phi phàm, quen biết với Huyền Quy Bắc Hải.

Năm xưa Huyền Quy Bắc Hải tự nguyện hiến bốn chi chống trời, trước khi chân linh được Thông Thiên mang đi, đã để lại hai quả trứng nhờ Thông Thiên chuyển giao cho Chân Võ Đại Đế.

Sau khi vá trời, công đức trời ban, hai quả trứng cũng được không ít, sau Vu Yêu lượng kiếp thì nở ra, một là Minh Xà, một là Băng Phách Huyền Quy, đi theo Chân Võ Đại Đế làm linh sủng, xưng là Quy, Xà nhị tướng, hiện tại đều là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Có Quy Xà nhị tướng trợ giúp, dưới Á Thánh, hiếm có ai là đối thủ của Chân Võ Đại Đế, ngay cả Ngọc Đế cũng phải nể mặt mấy phần.

"Ừm, Thái Bạch Kim Tinh, ngươi đi mời Chân Võ Đại Đế đến thương nghị." Ngọc Đế gật đầu, Chân Võ Đại Đế hiếu chiến, Quy Xà nhị tướng đi theo ngài, đều vô cùng thiện chiến, phái một trong Quy Xà nhị tướng đi là thích hợp nhất, vừa hay quy và xà đều thích sống trong nước, lấy Hắc Thủy Hà làm đạo trường cũng hợp lý.

Chân Võ Đại Đế tính tình phóng khoáng, không thích tham gia vào tranh đấu giữa Thiên Đình và Tam giáo, tính cách hợp với Bắc Cực Chiến Thần, cùng nhau chạy đến Bắc Cực Thiên lập đạo trường, bình thường không tham gia vào chuyện của Thiên Đình.

Tuy nhiên, Chân Võ Đại Đế vẫn rất nể mặt Ngọc Đế, bình thường nhờ ngài làm gì, ngài cũng không từ chối.

Người ta nể mặt mình, đối với đại năng như vậy, tất nhiên mình cũng sẽ nể mặt lại.

Còn có Bắc Cực Chiến Thần, là Yêu tộc, vì chán ghét Nữ Oa, chạy đến Thiên Đình đầu quân cho ngài, tuân lệnh không tuân tuyên.

Năm xưa Vu Yêu lượng kiếp, ba vị Yêu Thánh bị Hậu Thổ giết chết, ba vị Yêu Thánh dung hợp chân linh tàn khuyết lại với nhau, biến thành một quả trứng, nở ra một sinh linh tiên thiên hoàn toàn mới là Cửu Vĩ Hổ, tên là Lục Ngô.

Căn nguyên không kém Thập Đại Yêu Thánh, chín cái đuôi mỗi cái đại diện cho một loại thiên phú thần thông, hổ thiện chiến, rất hợp duyên với Chân Võ Đại Đế, hai người thường hẹn nhau ra Thiên Ngoại Hỗn Độn luận bàn.

Lục Ngô do chân linh của ba vị Yêu Thánh dung hợp mà thành, gánh trên vai mối thù với Vu tộc, vì chán ghét Nữ Oa, biết Thiên Đình và Địa Phủ không hòa thuận, nên đã đến Thiên Đình.

Không lâu sau, Chân Võ Đại Đế mang theo Quy Xà nhị tướng đến.

Ngọc Đế giải thích tình hình, Chân Võ Đại Đế cũng dễ nói chuyện, hỏi ý kiến của Quy Xà nhị tướng.

Ngọc Đế hứa hẹn toàn bộ công đức của kiếp nạn Hắc Thủy Hà sẽ thuộc về người đi.

"Minh Xà, ngươi đi đi, Quy gia ta muốn ngủ đông." Băng Phách Huyền Quy lười biếng, hóa thành kích thước bằng lòng bàn tay, nằm trên vai Chân Võ Đại Đế ngủ khò khò.

"Vậy thì ta đi." Minh Xà bực bội liếc nhìn Huyền Quy một cái, thực ra nó biết, Huyền Quy muốn nhường công đức cho nó, năm xưa trong Phong Thần đại chiến, lúc cuối cùng, nó bị đệ tử Quy Nhất giáo nhập ma làm bị thương, ma khí xâm nhập cơ thể để lại ám thương.

Huyền Quy muốn nó mượn công đức để chữa lành ám thương.

Chuyện đã định, Phục Hy lập tức dùng Chiêu Yêu Phiên truyền tin cho sáu con quái đến Hắc Thủy Hà chờ.

Tại hạ giới.

Tiểu Bạch Long đi cứu Đường Tăng, Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới và Sa Tăng đi truy sát sáu con quái.

Trước đó, một con Sư Tử Tinh nhân cơ hội cuỗm đi tro hương Bồ Đề của Hoàng Phong Quái, thấy ba người Tôn Ngộ Không đuổi theo, quay đầu thổi một cái, hương vị ngập trời cuộn tới.

Ba người Tôn Ngộ Không bị xộc đến không chịu nổi, tro bụi tan đi, sáu con quái đã chạy mất tăm.

"Chết tiệt, lão Tôn còn chưa đã ghiền." Tôn Ngộ Không chửi bới, qua ba trận chiến này, năng lực thực chiến của y đã tăng lên rất nhiều, còn muốn dùng sáu con quái để rèn luyện thêm, kết quả chúng lại chạy mất.

"Hầu ca yên tâm đi, bọn chúng chắc chắn sẽ còn đến tìm chúng ta, lần này có thể giết chết Hoàng Phong Quái, cũng coi như thu hoạch lớn." Trư Bát Giới vác Cửu Xỉ Đinh Bá, Hoàng Phong Quái chết rồi, công đức của kiếp nạn Hoàng Phong Lĩnh sẽ là của bọn họ.

Sáu con quái không chết, cũng không bị bắt, kiếp nạn này chưa kết thúc, Thiên Đình hoặc Linh Sơn chắc chắn sẽ lại phái sáu con quái đến gây phiền phức cho họ, giống như Hoàng Phong Quái.

"Đi, về trước đã." Tôn Ngộ Không cũng không còn bận tâm nữa, quả thật, giết được Hoàng Phong Quái, cũng coi như là thu hoạch lớn.

Trở lại khe núi, những tiểu yêu đã bị Tiểu Bạch Long dọn dẹp sạch sẽ, đang đỡ Đường Tăng chờ bọn họ.

Năm thầy trò trở về Ô Kê quốc lấy hành lý, tiện thể nói với vương tử một tiếng, rồi tiếp tục lên đường.

Vương tử đăng cơ, người lúng túng nhất là vương hậu, đã cắm sừng chân quốc vương, không biết phải làm sao, dù sao cũng là mẫu thân, vương tử cũng không thể trừng phạt, đành để vậy.

Trên Thiên Đình, Linh Cát Bồ Tát đến.

"Tiểu tăng ra mắt Ngọc Đế, không biết kiếp nạn tiếp theo ở Hỏa Vân Giản sẽ thiết lập thế nào, là do Linh Sơn chúng ta tự thiết lập, hay là theo như đã nói trước, do Tam giáo và Yêu tộc thiết lập." Linh Cát Bồ Tát hỏi.

"Tự nhiên là theo như đã thương nghị trước đó." Ngọc Đế nhìn Linh Cát với ánh mắt không thiện cảm, tên này đến để chọc tức bọn họ, ý trong lời nói là bọn họ không có nhiều cường giả để dùng.

Đồng thời muốn cướp công đức, cướp công đức thiết lập kiếp nạn về cho Linh Sơn.

"Ồ, không biết sẽ thiết lập như thế nào?" Linh Cát hỏi.

"Để Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử đi, Hồng Hài Nhi biết Tam Muội Chân Hỏa, Cửu Huyền Đồng Tử sư từ Cửu Huyền Chân Quân, biết Cửu Huyền Thiên Hỏa, hai đại thần hỏa hợp lực, dù Tôn Hầu tử mình đồng da sắt cũng không chống đỡ nổi." Ngọc Đế lạnh nhạt nói.

Linh Cát gật đầu, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử ngài biết, Hồng Hài Nhi là con trai của Ngưu Ma Vương và La Sát công chúa Ngọc La Sát.

Ngưu Ma Vương là đồ đệ do Thái Thượng Lão Quân thu nhận, gan to bằng trời, năm xưa hai vị Phật Tổ phong ấn tộc Tu La ở biển máu, nhưng một số ít A Tu La không ở biển máu đã trốn thoát, chưa bị phong ấn.

Tộc Tu La rất kỳ lạ, nam xấu kinh khủng, nữ thì ai nấy đều quốc sắc thiên hương.

La Sát công chúa chính là một trong những con cá lọt lưới năm đó, Minh Hà không ở biển máu, lập một A Tu La Vương, La Sát công

chúa chính là con gái của vị A Tu La Vương đó, thân phận khá tôn quý.

Ngưu Ma Vương gan to bằng trời, biết rõ Linh Sơn thù địch với tộc Tu La, vẫn cưới La Sát công chúa, có phần khiêu khích Linh Sơn.

Nhưng sau lưng Ngưu Ma Vương là Thái Thượng Lão Quân, Ngưu Ma Vương và La Sát công chúa cũng không làm gì khiêu khích Linh Sơn, bọn họ cũng khó mà gây khó dễ.

Chương 313

Còn Cửu Huyền Đồng Tử là đồ đệ của Cửu Huyền Chân Quân, Cửu Huyền Chân Quân do Cửu Huyền Thiên Hỏa hóa thành, năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Quy Nhất giáo chỉ còn lại mười mấy người, trong đó có Cửu Huyền Chân Quân.

Sau này cùng Huyền Đô đến Thiên Đình.

Xiển giáo đặt trọng tâm vào Linh Sơn, Quy Nhất giáo đặt trọng tâm vào Thiên Đình, đặt cược cả hai bên, hai giáo hỗ trợ lẫn nhau, rất biết cách chơi.

Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử đều chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tu vi tuy thấp, nhưng Tam Muội Chân Hỏa và Cửu Huyền Thiên Hỏa rất lợi hại, hai đại thần hỏa kết hợp, Chuẩn Thánh cũng phải lui ba thước, quả thật khả thi.

"Nếu vậy, cứ theo lời bệ hạ, nói ra, Hồng Hài Nhi này quả thật thiên phú dị bẩm, bản mệnh thiên phú thần thông lại là Tam Muội Chân Hỏa, Ngưu Ma Vương và La Sát công chúa dường như không liên quan gì đến lửa." Linh Cát thỉnh thoảng liếc nhìn Thái Thượng Lão Quân, Ngưu Ma Vương cưới La Sát công chúa khiêu khích Linh Sơn, ngài cũng phải phản kích lại.

Nghe Linh Cát nói vậy, các vị thần đồng loạt nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân, ánh mắt kỳ quái, Ngưu Ma Vương không biết dùng lửa, Lão Quân thì biết.

Để luyện đan tốt hơn, Lão Quân đã thu thập không ít tiên hỏa, trong mười đại thần hỏa, có cả Lục Đinh Thần Hỏa và Tam Muội Chân Hỏa.

Lão Quân biết Tam Muội Chân Hỏa, Hồng Hài Nhi cũng biết,

không thể không khiến người khác suy nghĩ nhiều, Ngưu Ma Vương có phải bị cắm sừng không, Hồng Hài Nhi rốt cuộc là con của ai.

"Cái đó, Lão Quân, trẫm cũng rất muốn biết." Ngọc Đế sờ sờ mũi, không kìm được tâm hồn hóng hớt.

Thái Thượng Lão Quân mặt mày sa sầm, có chút không kìm được muốn tát Ngọc Đế, nghi ngờ ông như vậy, quả thực là sỉ nhục ông.

"Dám nói bóng nói gió sư tôn của ta." Huyền Đô đột nhiên ra tay, tế ra pháp bảo Huyền Đô Tháp, định trụ Linh Cát, tiếp đó tế ra Huyền Đô Thiên Lê, trực tiếp trọng thương Linh Cát.

Không dám động thủ với Ngọc Đế, chẳng lẽ còn không động được ngươi sao Linh Cát?

"Huyền Đô sư huynh đây là có ý gì, ta chẳng qua thuận miệng nói một câu." Linh Cát sắc mặt khó coi lau vết máu ở khóe miệng.

Lão Tử cực kỳ yêu thương Huyền Đô, cho Huyền Đô một đống pháp bảo lợi hại, Huyền Đô muốn đánh ngài, ngài thật sự không trả tay được.

Bốn vị Phật Tổ đều không dám đắc tội Huyền Đô.

"Hừ, thuận miệng?

Ngươi có ý đồ gì, tưởng người khác đều là kẻ ngốc sao?" "Dám khinh nhờn sư tôn của ta, còn có lần sau, ta cho ngươi cơ hội đầu thai cũng không có." Huyền Đô lạnh lùng nhìn Linh Cát.

Linh Cát không dám cãi lại, ngồi xếp bằng điều tức.

Những người khác cũng vội vàng thu hồi ánh mắt, kìm nén sự tò mò, Ngọc Đế cũng lúng túng.

Huyền Đô liếc nhìn mọi người, mở miệng nói: "Năm xưa Ngọc La Sát chưa đột phá Đại La Kim Tiên, căn nguyên chưa lột xác, Ngưu Ma

Vương và Ngọc La Sát đều không phải sinh linh tiên thiên." "Thiên Bồng và yêu sinh con, trời sinh thiếu một phách; Ngưu Ma Vương và Ngọc La Sát sinh con còn nghiêm trọng hơn, thiếu một hồn, cần phải dùng vật thần thai tiên thiên để bổ sung." "Năm xưa khi Hồng Hài Nhi chưa ra đời, sư tôn của ta đã phát hiện, bèn dùng Tam Muội Chân Hỏa bổ sung cho hồn này, sau khi Hồng Hài Nhi ra đời, tự nhiên thân cận với Tam Muội Chân Hỏa, hấp thu Tam Muội Chân Hỏa luyện thành bản mệnh thần thông." "Sư tôn của ta yêu thương đồ tôn, có gì sai sao?" Nghe Huyền Đô giải thích, các vị thần càng lúng túng hơn, nhìn Lão Quân với ánh mắt xin lỗi.

"Lão Quân, tối nay trẫm đến tìm người uống rượu." Ngọc Đế cũng lúng túng.

"Đạo huynh thật sự đã thu được một đồ đệ tốt, làm đồ đệ, nên lấy Đông Hoa Đế Quân làm gương." Phục Hy tiếp lời, khen ngợi Huyền Đô để xoa dịu sự lúng túng.

Đương nhiên, y cũng là thật tâm khen ngợi.

Y biết Lão Tử tâm tư sâu xa, không phải người hiền lành, trong Tam Thanh người nguy hiểm nhất không phải Thông Thiên nóng nảy, cũng không phải Nguyên Thủy vô liêm sỉ, mà là Lão Tử từ bi thiện mục.

Nhưng Lão Tử đối với Huyền Đô là thật sự tốt, những người khác là đồ đệ, Huyền Đô là ái đồ.

Huyền Đô cũng không làm Lão Tử thất vọng, rất ưu tú, tôn sư trọng đạo, yêu thương sư đệ, được đệ tử Quy Nhất giáo kính yêu, những phó giáo chủ Quy Nhất giáo kia, đối với Huyền Đô cũng đều mang theo sự cung kính.

Có thể nói là sư đồ mẫu mực, sư từ đồ hiếu.

Lão Tử đạo mạo trang nghiêm, Huyền Đô phản bội Nhân tộc, đạo đức đều có tỳ vết, nhưng tình cảm sư đồ giữa hai người, không ai có thể công kích.

"Đó là tự nhiên!" Nghe khen Huyền Đô, Lão Quân đắc ý cười, có một vẻ kiêu ngạo như người cha già.

Đồ đệ của bản thể, cũng là đồ đệ của ông, ông và bản thể đều rất hài lòng với Huyền Đô.

"Ai, xem ra ta cũng nên thu một đồ đệ." Phục Hy thở dài một tiếng, thật lòng ngưỡng mộ.

"Ta cách đây một thời gian đến Đông Vực, phát hiện có một tiên thiên trận pháp, mơ hồ có khí tức của rắn truyền ra, hẳn là một con tiên thiên linh xà sắp xuất thế, động tĩnh không nhỏ, căn nguyên hẳn là không tồi." Dương Tiễn mở miệng nói.

Hiện nay Hồng Hoang tràn ngập tiên thiên linh khí, thỉnh thoảng sẽ có sinh linh tiên thiên xuất thế.

Phục Hy và Nữ Oa chính là do tiên thiên linh xà hóa hình, hắn không ưa Nữ Oa, nhưng đối với Phục Hy vẫn rất có hảo cảm, ít nhất Phục Hy là một yêu hoàng đủ tư cách, chưa từng bỏ rơi Yêu tộc, vẫn luôn nỗ lực vì Yêu tộc, thậm chí từng vì Yêu tộc mà chiến tử.

Hắn nhìn ra được, Phục Hy là người có giới hạn, trước đó Quan Âm động thủ với Trư Bát Giới, Phục Hy biết, dù sao Noãn Nhị tỷ và Tiểu Bạch đều là yêu, Quan Âm muốn lợi dụng, chắc chắn phải nói với Phục Hy một tiếng.

Phục Hy chắc chắn là không muốn, nếu không lúc đó cũng sẽ không không nỡ lòng, lựa chọn rời đi không nhìn.

Nhưng vì để Yêu tộc giành được công đức, Phục Hy không muốn cũng phải nhẫn nhịn.

“Thật sao?!” Phục Hy ánh mắt sáng lên, hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Đông Vực.

Đông Vực, là đại lục do Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư dẫn động địa mạch, tập hợp vô số hòn đảo lại mà thành.

Nhân tộc chiếm cứ Đông Thắng Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu, Phật môn chiếm cứ Tây Ngưu Hạ Châu, Yêu tộc chiếm cứ Bắc Câu Lô Châu, Vu tộc chiếm cứ Địa Phủ, Thiên Đình chiếm cứ ba mươi ba tầng trời, Đông Vực thì là nơi sinh tồn của tán tu.

Huyền Đô liếc nhìn Dương Tiễn, Dương Tiễn ngày thường lạnh như băng, người lạ chớ gần, không ngờ lại nói với Phục Hy những chuyện này.

Cảm nhận được ánh mắt của Huyền Đô, Dương Tiễn nhìn qua, ánh mắt phức tạp.

Qua một thời gian tiếp xúc, hắn phát hiện Huyền Đô thực ra là một người đặc biệt mâu thuẫn, tuy từng phản bội Nhân tộc, nhưng phẩm hạnh của Huyền Đô dường như không tồi.

Bởi vì có giới hạn, cho nên mới mâu thuẫn.

Tuy nhiên, Huyền Đô đã phản bội Nhân tộc, hắn sẽ không kết giao sâu.

Các vị thần trên Thiên Đình đều sợ hắn, chỉ có Na Tra nhiều lần tỏ ý tốt với hắn, nhưng hắn không thích Na Tra.

Một người không cần mẹ, vì cái gọi là đại nghĩa, tiếp tục đồng hành với người cha độc ác, có thể có lương tri gì.

Ân Thập Nương thật đáng thương, lấy nhầm người, chịu đựng sự độc ác của Lý Tịnh, ý niệm sống bị ba đứa con trai vô tình dập tắt, thật bi thảm.

Năm xưa sau khi Ân Thập Nương tự vẫn, Thân Công Báo đã chôn cất bà ở ngọn núi gần Tị Thủy Quan, người dân địa phương cảm thán cuộc đời bi thảm của Ân Thập Nương, đặt tên cho ngọn núi đó là Thập Nương Phong.

Sau này Phong Thần lượng kiếp kết thúc, hắn phá vỡ phong ấn Đào Sơn, một lần nói với mẹ về chuyện này, mẹ đồng tình với hoàn cảnh của Ân Thập Nương, bảo hắn và Dương Thiền có thời gian thì đến thắp hương cho Ân Thập Nương, tích chút hương hỏa, để kiếp sau thuận lợi.

Những năm nay, hắn và Dương Thiền có thời gian sẽ đến thắp hương.

So với Ân Thập Nương, mẹ không nghi ngờ là may mắn hơn, cha tuy là do Chuẩn Đề sắp đặt, nhưng cha hiểu đại nghĩa, kính yêu mẹ, yêu thương con cái, là một người chồng tốt, người cha tốt.

Ba anh em họ cũng là người hiếu thuận, hắn trả xong nhân quả và tình nghĩa với Ngọc Đế, đợi cha và đại ca rời khỏi nhà tù Linh Sơn, gia đình họ có thể mãi mãi ở bên nhau, không cần phải chịu sự ràng buộc của bất kỳ ai.

Mà điều hắn không biết là, Ân Thập Nương không hề chết, năm xưa sau khi Ân Thập Nương tự vẫn, hồn phách phiêu dạt vào Ma Uyên, vô tận oán khí bộc phát, hóa thân thành ma, còn là ác mộng khó đối phó nhất.

Mà mỗi lần Dương Tiễn và Dương Thiền đến thắp hương cho thi thể Ân Thập Nương, Ân Thập Nương đều có thể cảm ứng được, đây là thiện ý duy nhất bà cảm nhận được trong cuộc đời này.

Bà có đại ái, nhưng tất cả mọi người đều phụ bà, đại ái cuối cùng hóa thành đại ác, ngay khi bà sắp hoàn toàn hắc hóa, Dương Tiễn và Dương Thiền đã cho bà một tia ấm áp, giúp bà giữ lại một tia thiện

niệm.

Cho nên khi Dương Thiên Hữu và Dương Giao rơi vào Ma Uyên, bà đã ra tay bảo vệ hai người.

Dương Thiên Hữu phật tâm chủng ma, một sớm hóa ma, thực lực thông thiên, một bước trở thành một trong Thập Đại Ma Thánh trong Ma Uyên, bà cũng là một trong Thập Đại Ma Thánh.

Dương Giao nhận bà làm mẹ nuôi, bà cảm nhận được tình thân và sự hiếu thuận chưa từng cảm nhận, càng hận thấu Lý Tịnh và ba đứa con ruột.

Chương 314

Cũng hận thấu Xiển giáo, Thiên Đình và Linh Sơn, vì sao những kẻ vô tình vô nghĩa như vậy lại có thể thành tiên thành phật, tiêu dao tự tại, những tiên phật giả dối khắp trời.

Sẽ có một ngày, bà sẽ đồ tiên diệt phật.

Hỏa Vân Giản.

"Cửu Huyền, chúng ta thật sự phải ra tay sao?" Hồng Hài Nhi lười biếng nằm trên cành cây, ánh mắt phức tạp nhìn lên trời.

Trận chiến giữa thầy trò Đường Tăng và Dương Tiễn, lúc đó hắn đã tận mắt chứng kiến tại Lăng Tiêu Bảo Điện, tình nghĩa huynh đệ đó đã làm hắn cảm động.

Thêm vào đó, hắn không ưa sự tàn nhẫn vô tình của Dương Tiễn, ghét Dương Tiễn, nên càng có thiện cảm với năm thầy trò Đường Tăng.

Đặc biệt là chiến ý bất khuất của Tôn Ngộ Không, tình nghĩa tử chiến vì sư đệ, càng khiến hắn kính phục, có được một sư huynh như vậy, còn cầu gì hơn.

Trước đây gọi Tôn Ngộ Không một tiếng Đại Thánh, chẳng qua là trêu Tôn Ngộ Không chơi, bây giờ, ai mà không thật lòng gọi một tiếng Đại Thánh.

Ai mà không ngưỡng mộ Trư Bát Giới có một sư huynh như vậy.

Hắn và Cửu Huyền Đồng Tử liên thủ, hai đại thần hỏa, Chuẩn Thánh cũng phải lui ba thước, năm thầy trò Tôn Ngộ Không chắc chắn không qua được ải của bọn họ.

Mà Ngọc Đế cảm thấy Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không

quá phiền phức, bảo bọn họ tìm cơ hội hủy đi Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không.

Làm vậy quá hèn hạ, hắn rất không muốn làm.

"Cấp trên giao phó, chúng ta không muốn thì có thể làm gì?" "Dù sao chúng ta cũng nhận bổng lộc của Thiên Đình, hơn nữa, người thân của chúng ta đều ở Thiên Đình, chẳng lẽ ngươi muốn vì Tôn Hầu tử mà đẩy người thân vào chỗ bất lợi?" Cửu Huyền Đồng Tử vô cùng tỉnh táo và lý trí lắc đầu.

"Cùng lắm thì, chúng ta làm kín đáo một chút, giả vờ phối hợp thất bại." Cửu Huyền Đồng Tử lại bổ sung một câu, lấy ra một cây kim vàng hươ hươ, đây là Ngọc Đế cho người giao cho bọn họ, mỗi người một cây, tẩm kịch độc, có thể làm hỏng mắt của Tôn Ngộ Không.

Đến lúc đó lại phái người chữa mắt cho Tôn Ngộ Không, nhưng Hỏa Nhãn Kim Tinh sẽ không bao giờ dùng được nữa.

Hỏa Nhãn Kim Tinh ẩn chứa Lục Đinh Thần Hỏa, lại có thể phân biệt yêu tà, rất phiền phức.

"Vẫn là ngươi thông minh." Hồng Hài Nhi lập tức hiểu ý, hai người nhìn nhau cười.

Ngày hôm đó, thầy trò Đường Tăng đến Hỏa Vân Giản.

Theo kế hoạch, Hồng Hài Nhi giả vờ là một đứa trẻ bị lưới săn bắt, Cửu Huyền Đồng Tử tìm cơ hội bắt Đường Tăng đi.

Dù sao Đường Tăng cũng là phàm nhân, có Đường Tăng ở đó, bọn họ không tiện phóng hỏa, nhỡ đốt chết Đường Tăng thì sao.

"Cứu mạng a, cứu mạng a, cầu xin các người thả ta xuống." Thấy năm thầy trò Đường Tăng đến, Hồng Hài Nhi vội vàng lớn tiếng cầu cứu.

“Nhà ai có đứa nhóc này, sao lại chạy đến rừng sâu núi thẳm đu xà đơn.” Trư Bát Giới đến trêu chọc.

“Ta không đu xà đơn, ta bị kẹt trong bẫy, cầu xin các người thả ta xuống.” Hồng Hài Nhi làm ra vẻ đáng thương.

“Ngươi nhỏ như vậy, sao lại chạy đến rừng sâu núi thẳm.” Trư Bát Giới cũng không ngốc, trước đây chẳng qua là giả ngốc mà thôi.

Trong rừng sâu núi thẳm này xuất hiện một đứa trẻ như vậy, nhìn thế nào cũng không đúng.

“Ta cùng cha vào núi hái thuốc, bị lạc.” Hồng Hài Nhi bịa ra một lý do rất hợp lý.

“Lý do rất hợp lý, nhưng ngươi thấy ba anh em chúng ta hình dạng quái dị như vậy mà không sợ, điều này rất không đúng, yêu quái, đừng giả vờ nữa.” Sa Tăng nói.

“Hầy, lão Sa thông minh ra rồi.” “Không đúng, hình dạng ngươi mới quái, lão Trư ta đây là đáng yêu, ngươi không biết thưởng thức thì đừng nói bậy.” Trư Bát Giới vừa nói, vừa phản bác.

“Được rồi, ngươi đáng yêu, ngươi hồng hào.” Sa Tăng liếc nhìn với vẻ ghét bỏ.

“Coi như ngươi có mắt nhìn.” “Tiểu yêu quái, muốn lừa Trư gia gia nhà ngươi, ngươi còn non lắm.” Nói xong, Trư Bát Giới đưa tay véo má Hồng Hài Nhi, còn búng “tiểu đệ đệ” của cậu ta.

Hồng Hài Nhi lập tức không nhịn được nữa, mở miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa.

“Nóng nóng nóng...” Trư Bát Giới lập tức bị đốt lăn lộn trên đất.

“Bát Giới.” “Nhị sư huynh.” Tôn Ngộ Không và Sa Tăng vội vàng chạy lại, dùng pháp lực dập tắt Tam Muội Chân Hỏa.

Chỉ một đốm Tam Muội Chân Hỏa nhỏ như vậy đã tiêu hao không ít pháp lực của họ mới dập tắt được, đây chính là sự lợi hại của thần hỏa.

Mà nhân lúc sự chú ý của họ dồn vào Trư Bát Giới, phía sau khói đặc cuồn cuộn kéo đến.

Ba anh em vội vàng cảnh giác, quay lại bảo vệ Đường Tăng, nhưng Đường Tăng đã bị bắt, Tiểu Bạch Long còn bị Cửu Huyền Thiên Hỏa đốt đến hiện nguyên hình, điên cuồng phun nước, nhưng nước bình thường sao có thể dập tắt được Cửu Huyền Thiên Hỏa.

Ba anh em Tôn Ngộ Không vội vàng liên thủ thúc giục pháp lực giúp Tiểu Bạch Long dập tắt Cửu Huyền Thiên Hỏa, nhưng Tiểu Bạch Long đã bị đốt bị thương không nhẹ.

"Là Tam Muội Chân Hỏa và Cửu Huyền Thiên Hỏa, ta biết rồi, chắc chắn là Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử, hai tên nhóc chết tiệt này, ra tay đủ ác." Trư Bát Giới nhận ra.

Ba anh em sắp xếp ổn thỏa Tiểu Bạch Long, đi cứu Đường Tăng.

"Hồng Hài Nhi, dám phóng hỏa đốt sư thúc của ngươi, xem lão Trư hôm nay không dạy dỗ ngươi." Trư Bát Giới tức giận trừng mắt nhìn Hồng Hài Nhi.

"Đầu heo ở đâu ra, đừng có nhận bà con với bản đại vương." Hồng Hài Nhi chột dạ quay mặt đi, giả vờ không nhận ra Trư Bát Giới.

"He he, Bát Giới, để yêm tới, nhóc con, ngày xưa lão Tôn ta ở Hoa Quả Sơn triệu tập các lộ yêu vương công đả Thiên Đình, cha ngươi Ngưu Ma Vương còn gọi ta một tiếng đại ca đấy, mau gọi một tiếng đại bá nghe xem nào." Tôn Ngộ Không tiến lên trêu chọc.

Đã biết trước vận mệnh rồi, y sao có thể để Ngưu Ma Vương

chiếm tiện nghi, đương nhiên là tự mình làm đại ca.

Tối hôm đó, Ngưu Ma Vương, Bằng Ma Vương đều muốn kết bái với y, để ké khí vận của y.

Đã biết rõ rồi, đương nhiên không thể đồng ý, một đám huynh đệ không đáng tin cậy thì cần làm gì, thế là, y dùng bàn đào và quỳnh tương ngọc lộ dụ dỗ mấy người gọi y một tiếng đại ca.

Đối với Ngưu Ma Vương và những người khác, khí vận không ké được, thì bàn đào và quỳnh tương ngọc lộ những thứ tốt như vậy đương nhiên phải ké nhiều một chút.

"Tử hầu tử, dám chiếm tiện nghi của bản đại vương, bản đại vương thiêu chết ngươi." Hồng Hài Nhi giả vờ tức giận, mở miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa, ba anh em Tôn Ngộ Không vội vàng né tránh.

"Đừng vội tức giận, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói, ngươi và Cửu Huyền Đồng Tử đều đã tu thành Đại La quả vị, đã trường sinh, còn bắt sư phụ chúng ta làm gì?" Trư Bát Giới an ủi.

"Hừ, đương nhiên là để tăng tu vi, nghe nói dưới Đại La Kim Tiên ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, trên Đại La có thể nhanh chóng tăng tu vi." "Thịt Đường Tăng bản đại vương ăn chắc rồi, các ngươi nếu thức thời thì cút xa một chút." Hồng Hài Nhi bịa ra một cái cớ, đây là Đường Tăng và Linh Sơn đã bàn bạc, có cái cớ này, sau này bắt Đường Tăng sẽ danh chính ngôn thuận.

Nếu không, chỉ một cái trường sinh bất lão, đối với Đại La Kim Tiên trở lên không có sức hấp dẫn nào, sau này còn có Chuẩn Thánh đến, cũng phải tìm một lý do.

Chủ yếu là Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đột nhiên tu vi tăng lên Đại La Kim Tiên, buộc sau này chỉ có thể để Đại La Kim Tiên và

Chuẩn Thánh đến thiết lập kiếp nạn, không thể không tìm một cái cớ có sức hấp dẫn đối với Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Trường sinh bất lão có thể là thật, tăng tu vi tuyệt đối là giả, nhưng tin tức đã lan truyền, giả cũng thành thật, thứ cần chỉ là một lý do mà thôi.

"Hầy, càng ngày càng không biết xấu hổ." Trư Bát Giới mỉa mai nhìn lên trời.

"Hừ, còn dám chế giễu Thiên Đình, xem ra là chưa dạy dỗ đủ." Trên Thiên Đình, Ngọc Đế tức giận hừ lạnh một tiếng.

Phía dưới, Tôn Ngộ Không định nhân cơ hội đánh lén Hồng Hài Nhi, nhưng Hồng Hài Nhi phản ứng rất nhanh, một ngụm Tam Muội Chân Hỏa đẩy lui Tôn Ngộ Không.

Hai bên đại chiến, Hồng Hài Nhi điên cuồng phun Tam Muội Chân Hỏa, đốt Trư Bát Giới và Sa Tăng chỉ có thể né tránh, không thể hoàn thủ.

Tôn Ngộ Không là Thạch Hầu trời sinh, mình đồng da sắt, lại được luyện trong lò Bát Quái bằng Lục Đinh Thần Hỏa, sức chịu đựng mạnh, miễn cưỡng có thể chống đỡ một chút.

Tuy nhiên, cũng không chịu nổi bị đốt trong thời gian dài, năm xưa Lão Quân dùng Lục Đinh Thần Hỏa luyện y, nhưng không hạ tử thủ, Hồng Hài Nhi thì thật sự hạ tử thủ.

Ba anh em bị Hồng Hài Nhi đốt cho chật vật không thôi.

Chương 315

Tôn Ngộ Không dùng thuật độn thổ đánh lén, thành công đánh bị thương Hồng Hài Nhi, nhưng Cửu Huyền Đồng Tử đến giúp.

Tam Muội Chân Hỏa cộng với Cửu Huyền Thiên Hỏa, hai đại thần hỏa phủ trời dậy đất, Tôn Ngộ Không cũng không chịu nổi, ba anh em bị đốt la oai oái.

"Hầu ca, ngươi cũng phóng hỏa đốt bọn chúng đi." Trư Bát Giới hiến kế.

Ngay lập tức, Tôn Ngộ Không thúc giục Hỏa Nhãn Kim Tinh, phóng Lục Đinh Thần Hỏa phản kích.

Sau đó, hai bên đều bị đốt la oai oái, thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm, làm hại lẫn nhau.

Mà ba đại thần hỏa va chạm, lại gây ra sụp đổ không gian, hình thành một không gian bí cảnh như giới trung giới, năm người đều bị hút vào.

Bên trong tràn ngập ba đại thần hỏa, có thể gọi là Hỏa Vực.

Tôn Ngộ Không, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử dù sao cũng là người chơi với lửa, sức chịu đựng mạnh, chịu được đốt.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thì không chống đỡ nổi, muốn chạy ra ngoài, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử chớp lấy cơ hội, cố ý điều khiển thần hỏa cản trở.

Tôn Ngộ Không muốn cứu, nhưng không chống nổi hai đại thần hỏa cùng đốt, chỉ có thể tự mình chạy trước, y đi, Trư Bát Giới và Sa Tăng chắc chắn sẽ bị bắt sống, dù sao cũng tốt hơn bị thiêu chết.

Sự thật cũng đúng như vậy, sau khi Tôn Ngộ Không chạy ra, Hồng

Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử liền bắt sống Trư Bát Giới và Sa Tăng, sau đó đuổi ra ngoài tiếp tục truy sát Tôn Ngộ Không.

Các tiên phật của Thiên Đình và Linh Sơn đều thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đột nhiên hình thành bí cảnh, họ thật sự sợ lại xảy ra biến cố gì.

Mà bí cảnh đó sau này được gọi là Hỏa Vực, trở thành thánh địa luyện thể.

Tôn Ngộ Không, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử đều được không ít lợi ích, những người đến đây luyện thể, đều sẽ cung cấp một ít khí vận cho ba người.

Đại chiến vẫn tiếp tục, theo kế hoạch, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử bắn kim độc đánh lén mắt của Tôn Ngộ Không.

Hai người rất ăn ý mà nương tay, đều bắn vào mắt trái của Tôn Ngộ Không, hai cây kim độc va vào nhau, lệch vị trí, sượt qua mặt Tôn Ngộ Không bay đi.

Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử giả vờ bực bội nhìn nhau, tức giận trừng mắt đối phương.

Tôn Ngộ Không thì trong lòng còn sợ hãi, y hoàn toàn không phòng bị chiêu này, nếu không phải Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử gây ra sự cố, mắt của y đã nguy hiểm rồi.

Nhưng sự cố sơ cấp như vậy, thật sự là do hai Đại La Kim Tiên gây ra sao?

E là người ta cố ý nương tay giúp y.

Trong phút chốc, Tôn Ngộ Không có ý định, thoát khỏi vòng chiến bay về Thiên Đình, kiếp nạn này không thể nhận được.

Người ta nương tay giúp y, y mà còn không nhường công đức của

kiếp nạn này, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử chắc chắn sẽ bị trừng phạt nặng, ân tình này y ghi nhớ.

Hỏa Vân Giản, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử vẫn đang diễn, trách móc lẫn nhau, thậm chí còn ra tay đánh nhau.

Trên Thiên Đình, Ngọc Đế thật sự bị lừa, chủ yếu là Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử không có bất kỳ giao du nào với Tôn Ngộ Không, ngài không nghĩ ra lý do hai người giúp Tôn Ngộ Không.

"Phế vật, hai tên phế vật, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong." Ngọc Đế tức giận chửi bới.

"Bệ hạ, Thiên mệnh giả không phải ai cũng có thể làm tổn thương và sát hại, đây có lẽ là trong cõi u minh có Phật đạo che chở, trước đây thần trọng thương mấy người Tôn Hầu tử, gần đây tu luyện, mấy lần suýt nữa tẩu hỏa nhập ma." Dương Tiễn mở miệng nói.

Hắn nói thật, Thiên mệnh giả, trong cõi u minh tự có che chở, không thể đụng vào.

Nghe Dương Tiễn nói vậy, các vị thần đều kinh hãi, đặc biệt là Linh Cát, may mà trước đó Linh Sơn không phong ấn năm thầy trò này để khởi động lại Tây Du, nếu không không biết sẽ bị phản phệ thế nào.

Mà Ngọc Đế cũng không còn tức giận nữa, trong mắt có thêm một tia kiêng kỵ, sau này không thể làm chuyện này nữa, nếu có làm cũng phải để Linh Sơn làm, để Linh Sơn chịu phản phệ.

Dù sao Linh Sơn còn không vội, ngài vội gì.

Nghĩ như vậy, tâm tư đều thông suốt.

"Tôn Hầu tử đến rồi, xin Na Tra Tam Thái tử cho mượn Tị Hỏa Châu." Linh Cát vội vàng mở miệng.

Thượng cổ tứ đại thần châu, tương truyền là trong trận chiến khai thiên, tinh huyết của Bàn Cổ nhỏ giọt lên Hỗn Độn Thanh Liên mà hóa thành, lần lượt là: Định Phong Châu, Tị Hỏa Châu, Tị Thủy Châu, Tị Trần Châu.

Đều là tiên thiên thượng phẩm linh bảo, miễn dịch năng lực của đất, lửa, nước, gió.

Định Phong Châu đang ở trong tay ngài, Tị Trần Châu được khảm trên Cẩm Lan Ca Sa, Tị Thủy Châu ở trong tay Long tộc, Tị Hỏa Châu thì là Nữ Oa nhận được ở Phân Bảo Nham, sau này ban cho Na Tra.

Thân phận của Na Tra rất phức tạp, là Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa chuyển thế, bái nhập Xiển giáo, vừa là đệ tử Xiển giáo, cũng là người của Nữ Oa.

Năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Nữ Oa có lẽ là coi trọng Xiển giáo nhất, đầu tư một phen, chia một chén canh.

Nữ Oa ban thưởng cho Na Tra không ít thứ tốt, Thái Ất Chân Nhân cũng rất thích Na Tra, cho một đống pháp bảo, Na Tra giàu có lắm, pháp bảo trong tay nhiều vô kể, chất lượng lại cao.

Trực tiếp dùng bạo lực thu phục Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử, quá không nể mặt Thiên Đình, mượn Tị Hỏa Châu giả vờ một chút, mọi người đều giữ được thể diện.

Kiếp nạn này là Linh Sơn quyết định tặng cho ngài, là người phụ trách phần thưởng Tây Du, phải làm cho hoàn hảo, chứng minh ngài mạnh hơn Quan Âm, tát vào mặt phe Tam giáo.

Na Tra không mở miệng, nhìn về phía Ngọc Đế.

"Vậy cho Linh Cát Bồ Tát mượn đi." Ngọc Đế rất hài lòng với phản ứng của Na Tra, Thiên Bồng kiêu ngạo hống hách, Na Tra cũng không kém cạnh, sau khi Dương Tiễn giết gà dọa khỉ một phen, bây

giờ đã biết nghe lời, hiệu quả rất tốt.

"Đa tạ Tam Thái tử." Nhận được Tị Hỏa Châu, Linh Cát tâm tình rất tốt, chỉ chờ Tôn Ngộ Không đến cầu cứu.

Không lâu sau, Tôn Ngộ Không đến.

"Ngọc Đế, người thật không nói lý, để Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử cản trở Tây hành." Tôn Ngộ Không vừa đến đã tố cáo.

"Ừm?

Thái Bạch Kim Tinh, đi tra xem." Ngọc Đế giả vờ không biết.

Thái Bạch Kim Tinh phối hợp đi ra ngoài một vòng, sau đó vội vàng chạy về báo cáo: "Bệ hạ, không hay rồi, không biết từ đâu truyền ra tin tức, nói ăn thịt Đường Tăng có thể tăng tu vi, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử ý đồ đầu cơ trục lợi, xuống hạ giới bắt Đường Tăng rồi." Nói không thể hợp tình hợp lý hơn.

"Đúng là hỗn xược, Linh Cát Bồ Tát, theo trẫm được biết, Tị Hỏa Châu hiện đang ở trong tay ngài, Tị Hỏa Châu miễn dịch với mọi loại lửa, vậy phiền Bồ Tát giúp Thiên Đình đi bắt hai tên nghiệt chướng đó." Ngọc Đế nổi trận lôi đình, diễn không thể thật hơn.

"Có thể giúp Thiên Đình, là vinh hạnh của tiểu tăng, tiểu tăng đi ngay." Linh Cát Bồ Tát hạ thấp thân phận, cho Ngọc Đế đủ mặt mũi.

Về mặt đối nhân xử thế, Linh Cát biết chơi hơn Quan Âm nhiều.

Ngọc Đế rất hài lòng về điều này, Quan Âm không ít lần cãi tay đôi với ngài, cò kè mặc cả, đổi thành Linh Cát, lòng dạ thoải mái hơn nhiều.

Tôn Ngộ Không đương nhiên biết đám người này đang diễn kịch, mở miệng, cuối cùng vẫn không cò kè mặc cả, dẫn Linh Cát xuống hạ

giới.

Cũng là vì Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử đã nương tay giúp y một phen, nếu không, y thể nào cũng phải ăn vạ đòi yêu sách, công đức có thể nhường, nhưng phải kiếm được chút lợi lộc.

Y không đưa ra yêu cầu, để kiếp nạn này thuận lợi theo ý của Linh Sơn và Thiên Đình, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử chắc chắn sẽ bớt bị làm khó.

Chỉ là Tôn Ngộ Không không biết, Dương Tiễn đã giúp hóa giải rồi.

Hỏa Vân Giản.

Tôn Ngộ Không dẫn Linh Cát đến, Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử không muốn dễ dàng đầu hàng, muốn so tài với Linh Cát một phen, toàn lực ra tay.

Linh Cát tế ra Tị Hỏa Châu, hai đại thần hỏa trực tiếp vòng qua.

Chương 316

Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử mặt mày sa sầm, đầy vẻ không phục, không thể đường đường chính chính đánh một trận sao.

Sự đã đến nước này, họ cũng mất hứng, ngoan ngoãn bị Linh Cát hàng phục, đưa về Thiên Đình.

Trên đường, hai người vô cùng thấp thỏm, sợ Ngọc Đế phát hiện ra họ cố ý nương tay.

Nhưng đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế lại không nổi giận, chỉ tượng trưng phạt hai người bế môn suy nghĩ.

Hai người thở phào nhẹ nhõm đồng thời có chút ngơ ngác, hỏi Hỏa Đức Tinh Quân có quan hệ không tồi mới biết là nhờ Dương Tiễn.

Hai người nhìn Dương Tiễn với ánh mắt phức tạp, không biết Dương Tiễn nói thật, hay là đang giúp họ thoát tội.

Nếu là vế sau, Dương Tiễn dường như cũng không đáng ghét như vậy.

Bên phía Linh Sơn, thuận lợi hoàn thành kiếp nạn này, đây là kiếp nạn đầu tiên Linh Sơn nhận được, Di Lặc và Địa Tạng vô cùng đắc ý, điên cuồng chèn ép phe Tam giáo, đặc biệt là Quan Âm.

Quan Âm nhẫn nhịn đến nỗi gân xanh nổi lên trán, một lúc còn nghi ngờ Tôn Ngộ Không cố ý diễn bà, sao đổi người khác lại thuận lợi như vậy.

Rất có thể năm xưa đưa Kim Cô cho Đường Tăng, khiến Tôn Ngộ Không ghi hận, con khỉ chết tiệt.

Hỏa Vân Giản.

“Tiểu Bạch Long.” Trư Bát Giới điên cuồng nháy mắt với Tiểu Bạch Long, lại nháy mắt với Tôn Ngộ Không.

Ba huynh đệ tâm lĩnh thần hội, Tiểu Bạch Long lập tức ngừng chữa thương, Tôn Ngộ Không lại bay lên Thiên Đình.

“Cái gì vậy, các ngươi nháy mắt là có ý gì?” Sa Tăng gãi đầu không hiểu.

“Ta còn tưởng ngươi thật sự thông minh ra rồi, nhìn cho kỹ, học cho tốt, chỉ có thể ý hội không thể ngôn truyền.” Trư Bát Giới liếc nhìn Sa Tăng với vẻ ghét bỏ, ngồi dưới bóng cây tu luyện.

Trước đó Hầu ca đã lén cho hắn không ít Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, Hầu ca hiện đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không dùng đến nữa, hắn cũng không từ chối.

“Sư phụ, rốt cuộc họ có ý gì?” Sa Tăng cứ gãi đầu.

“Đợi đại sư huynh ngươi về ngươi sẽ biết, ngươi đó, quá thật thà, phải học hỏi đại sư huynh và nhị sư huynh của ngươi.” Đường Tăng cười lắc đầu.

Sa Tăng quả thật có chút ngốc, đầu óc phản ứng chậm.

Ngày hôm sau, Tôn Ngộ Không mới trở về.

“Này, Bách Hoa Ngọc Lộ này cho ngươi chữa thương, những viên Lục Chuyển Kim Đan này hai ngươi chia nhau.” Tôn Ngộ Không lấy ra Bách Hoa Ngọc Lộ chữa bỏng cho Tiểu Bạch Long, lại lấy ra hai trăm viên Lục Chuyển Kim Đan mà y ăn vạ với Ngọc Đế đòi được chia cho Tiểu Bạch Long và Sa Tăng.

Lục Chuyển Kim Đan kém xa Cửu Chuyển Kim Đan, nhưng cũng có thể tăng tốc tu vi của Sa Tăng và Tiểu Bạch Long.

Bách Hoa Ngọc Lộ, hoa cỏ có thể trồng ở Thiên Đình, đều là tiên

thiên linh căn.

“Ít quá, sớm biết ta đi, chắc chắn không chỉ đòi được chút bồi thường này.” Trư Bát Giới đau lòng.

“Vậy lần sau ngươi đi.” Tôn Ngộ Không không giải thích, y lo Ngọc Đế nổi giận, tìm Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử gây phiền phức, nếu không, chắc chắn sẽ khiến Ngọc Đế xuất huyết một phen.

“Ồ.” Sa Tăng lúc này mới phản ứng lại, hai mắt sáng lên, mở ra cánh cửa thế giới mới.

Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền Đồng Tử là người của Thiên Đình, Ngọc Đế không quản thúc tốt, xuống hạ giới làm bị thương Tiểu Bạch Long, không phải nên bồi thường sao.

Sa Tăng tự tát vào đầu mình một cái, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ.

Nhìn bộ dạng ngay thẳng của Sa Tăng, bốn người Đường Tăng cười lớn.

Trên Thiên Đình, Ngọc Đế mặt mày đen kịt, đúng là năm tên vô lại lột da.

Kiếp nạn này là của Linh Sơn, bồi thường bao nhiêu, Linh Sơn đều phải thanh toán, ngài cũng muốn bồi thường nhiều hơn để gài bẫy Linh Sơn, nhưng tu vi của Sa Tăng và Tiểu Bạch Long tăng lên, độ khó của các kiếp nạn sau này cũng tăng, sẽ ảnh hưởng đến Thiên Đình.

Bây giờ khảo nghiệm năm người thỉnh kinh, cũng là khảo nghiệm Linh Sơn và Thiên Đình.

Tiểu Bạch Long chữa thương, danh chính ngôn thuận kéo dài ba tháng, năm thầy trò mới bắt đầu lên đường, lại một mùa đông nữa

đến.

Khi họ đến Hắc Thủy Hà, đã là trời đông giá rét, mặt sông đều đóng băng.

Trư Bát Giới lên thử: "Sư phụ, lớp băng dày lắm, chúng ta hoàn toàn có thể đi qua." "Nước sông bên dưới sao lại đen thế này, còn bẩn hơn cả Lưu Sa Hà của ta." Sa Tăng nằm trên mặt băng nhìn xuống.

"Bên dưới e là có yêu nghiệt gì đó đang ẩn náu gây sóng gió, sư phụ đi được nửa đường, yêu nghiệt bên dưới giở trò xấu thì gay go, lão Trư ta xuống xem trước." Trư Bát Giới dùng đinh bá đập một lỗ, chui xuống.

Sau đó, sau đó bị sáu con quái trốn thoát từ Ô Kê quốc trước đó bắt lại, trói vào cung điện mới được xây cho Minh Xà.

"Đầu heo chết tiệt, trước đó ở Ô Kê quốc không phải rất kiêu ngạo sao?" Bạch Ngưu Tinh tức giận đấm Trư Bát Giới hai cái, trước đó ở Ô Kê quốc, hắn hai lần bị Trư Bát Giới đè ra đánh.

"Bạch ngưu chết tiệt, ngươi cứ chờ đấy cho Trư gia gia, hai cú đấm này Trư gia gia ghi nhớ." Trư Bát Giới không sợ, biết chúng không dám làm gì hắn.

Hai người cãi nhau ầm ĩ vào cung điện, Trư Bát Giới lập tức trợn tròn mắt: "Minh Xà, ngươi cũng đến rồi, quá đáng rồi đấy." "Nguyên soái cứ nghỉ ngơi cho khỏe." Minh Xà cười cười, cũng không nói nhiều, đều là người quen cũ, từng cùng là người của Quy Nhất giáo, sau này lại cùng nhau lên Thiên Đình.

"Đi." Sáu con quái không nể mặt Trư Bát Giới, chúng là Yêu tộc, không thân với Trư Bát Giới, thô lỗ áp giải Trư Bát Giới đi giam lại.

"Hầu ca, ngươi tự cầu phúc đi, có người chơi không nổi rồi!" Trư Bát Giới cũng không phản kháng, ngẩng đầu nhìn lên trên, người đó,

tự nhiên là Ngọc Đế.

Chuẩn Thánh cũng phái đến, không phải là chơi không nổi thì là gì.

Một Chuẩn Thánh sơ kỳ, cộng với sáu Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cho dù hắn có ở đây, bọn họ cũng không có nửa điểm khả năng thắng.

Không biết xấu hổ, quá không biết xấu hổ.

"Minh Xà đại nhân, không có tên đầu heo chết tiệt này, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long không đáng lo, sáu chúng ta vây công một mình Tôn Hầu tử, có lẽ không cần Minh Xà đại nhân ra tay." Bạch Ngưu Tinh nói.

Báo thù mà, tự tay báo thù vẫn sảng khoái hơn, trước đó bảy đánh bốn không thắng, Hoàng Phong Quái còn chết, thật là nhục nhã.

"Được, các ngươi đi thử trước đi." Minh Xà gật đầu.

Phía trên.

"Nhị sư huynh sao lâu vậy chưa lên, không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ, ta xuống tìm xem." Sa Tăng nói xong, chui xuống.

Vừa hay gặp sáu con quái chuẩn bị đi lên, tự chui đầu vào lưới, cũng bị bắt, đưa đi làm bạn với Trư Bát Giới, hai huynh đệ nhìn nhau không nói nên lời, vô cùng uất ức.

Tôn Ngộ Không ngồi bên cạnh Đường Tăng, bận rộn luyện hóa pháp bảo, trên đường đi, họ tìm mọi cách kéo dài thời gian, chính là để tranh thủ thời gian cho y luyện hóa Thất Tinh Kiếm và Kim Cang Trác, Kim Cô Bổng chỉ là hậu thiên trung phẩm linh bảo, thật sự quá yếu.

Đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối thủ của y hoặc là cùng cảnh giới, hoặc là Chuẩn Thánh, hậu thiên trung phẩm linh bảo căn bản không đủ xem.

Hơn nữa Kim Cô Bổng trong số hậu thiên trung phẩm linh bảo cũng thuộc loại không nổi bật, chỉ nặng hơn một chút mà thôi, còn về việc có thể to nhỏ, tuyệt đại đa số pháp bảo đều làm được, không được coi là ưu điểm gì.

Chu Thiên Tinh Thần Côn thì lợi hại, là cực phẩm tiên thiên linh bảo ba mươi ba đạo cấm chế, do tam sư tôn chuyên môn chuẩn bị cho y, lấy một trong mười đại cực phẩm tiên thiên linh căn là Chu Thiên Tinh Thần Quả thụ luyện chế thành, có thể dẫn dắt sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần.

Những năm ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Viên Hồng đã giúp y luyện hóa, nhưng y tạm thời không muốn bại lộ.

Hiện tại cách nhanh nhất để tăng sức chiến đấu là luyện hóa Thất Tinh Kiếm và Kim Cang Trác.

"Tôn Hầu tử, nạp mạng đi." Ngay khi Tôn Ngộ Không đang toàn lực luyện hóa Thất Tinh Kiếm và Kim Cang Trác, lớp băng trên Hắc Thủy Hà đột nhiên vỡ tung, sáu con quái xông ra.

"Lại là sáu tên các ngươi, còn dám đến tìm đánh." Tôn Ngộ Không dừng việc luyện hóa pháp bảo.

Chương 317

"Ngông cuồng, Trư Bát Giới và Sa Tăng đã bị chúng ta bắt rồi, không có hai tên đó giúp ngươi, ngươi chắc chắn bại." Bạch Ngưu Tinh vô cùng tự tin.

"Muốn đánh, vậy thì tới đây." Tôn Ngộ Không lười nói nhảm, bay ra xa, tránh liên lụy đến Đường Tăng.

Sáu con quái chỉ muốn tìm Tôn Ngộ Không báo thù, lười bắt Đường Tăng.

Tiểu Bạch Long hiện nguyên hình, bay theo, cầm chân Thanh Báo Tinh chưa tu ra nhục thân.

Thanh Báo Tinh cũng không dám tìm Tôn Ngộ Không, lỡ sơ suất dính một đòn của Tôn Ngộ Không, nguyên thần của nó sẽ tiêu tán, đi làm bạn với Hoàng Phong Quái.

Hai bên đều chỉ muốn cầm chân đối phương, bọn họ đánh sống đánh chết, dù phân thắng bại cũng không quan trọng, quyền quyết định nằm trong tay Tôn Ngộ Không.

Chiến lực của nó và Sa Tăng tương đương, trước đó ở Ô Kê quốc đã đánh mấy lần, Sa Tăng không làm gì được Thanh Báo Tinh, đổi thành nó cũng vậy.

"Tới đây." Tôn Ngộ Không cũng không dùng pháp bảo nữa, trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, Kim Cô Bổng quá yếu, Thất Tinh Kiếm dùng không thuận tay, hơn nữa chưa hoàn toàn luyện hóa, không thể phát huy toàn bộ uy lực, còn không bằng dùng nắm đấm.

Sáu con quái hiện nguyên hình, sáu con cự thú vây đánh pháp tướng Ma Viên của Tôn Ngộ Không, phương thức chiến đấu rất

nguyên thủy, giống như cuộc chiến giữa các dã thú.

Phía dưới, bảy con thú đánh nhau trời đất mù mịt, tiếng chém giết, tiếng gầm rú vang trời.

Lúc trước một chọi sáu còn chiếm thế thượng phong, nay một chọi năm, cảm thấy áp lực, nhưng chiến ý lại càng dâng cao.

Sau nửa ngày giao chiến, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng chờ được cơ hội, trọng thương một con Sư Tử Tinh, áp lực lập tức giảm bớt, tiếp đó thi triển độn thổ thuật lặn xuống lòng đất, đột nhiên chui lên, húc vào bụng một con tê ngưu, hất nó lên không trung.

Sau đó tóm lấy chân sau của con tê ngưu, đập mạnh vào con tê ngưu còn lại.

Con Tê Ngưu Tinh sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không không tha, lại tóm lấy một con tê ngưu khác đập về phía hai con Sư Tử Tinh, sau đó xông tới, mục tiêu chính đặt vào hai con Sư Tử Tinh, vì phòng ngự của hai con Sư Tử Tinh là yếu nhất.

Bảy con thú đánh thành một đoàn, vô cùng hỗn loạn, xung quanh đất rung núi chuyển.

Cuộc chiến rất nguyên thủy, nhưng sức sát thương không ai dám nghi ngờ, dù là Chuẩn Thánh cũng không dám đứng yên để Tê Ngưu Tinh húc một cái.

Đập một lúc lâu, núi non xung quanh đều bị đập sập, mặt đất cũng bị đập lún xuống một tầng, Tôn Ngộ Không đập mệt rồi mới dừng tay.

Bạch Ngưu Tinh cuối cùng cũng thở được một hơi, vội vàng thi triển thần thông hóa thành bạch quang chạy trốn vạn dặm trong nháy mắt, nhưng vẫn bị trọng thương, không biết gãy bao nhiêu xương,

nằm trên mặt đất không thể tái chiến.

“Thật đúng là cứng, thế mà vẫn chưa chết.” Tôn Ngộ Không lắc lắc cái đầu to lớn, đuổi theo.

Ba con thú còn lại đều bị dọa sợ, chiến ý không còn, vội vàng mang theo hai kẻ bị thương chạy vào Hắc Thủy Hà.

“Không hổ là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, quả nhiên thiện chiến.” Minh Xà cảm thấy hứng thú, bay ra ngoài.

“Ta có nên giúp Ngộ Không không?” Đường Tăng hỏi ý kiến Trư Bát Giới và Sa Tăng.

“Quan tâm nhiều làm gì, cứ đánh trước rồi nói.” Trư Bát Giới ra sức lắc đầu, với tình hình của năm thầy trò bọn họ, nghĩ nhiều làm gì, dù sao cũng không chết được, đã nói trước là dọc đường đánh không lại thì sao có thể rụt rè sợ sệt.

Được hay không, đánh xong rồi nói.

“Được, cứ đánh trước rồi nói.” “Đại Uy Thiên Long!” Đường Tăng hét lớn một tiếng, tăng y lại một lần nữa nổ tung, trên thân thể trắng nõn hiện ra hình hắc long vắt qua vai, năng lượng tích trữ chảy vào cơ thể Đường Tăng, khí tức của y tăng vọt, thẳng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Năm con quái vừa chạy về ngây cả người.

“Thiên Phật Thủ!” Đường Tăng không chút khách khí, thi triển thần thông, một bàn tay Phật khổng lồ màu vàng óng đập xuống, năm con quái bị đập chết ngay tại trận, nguyên thần cũng vỡ nát.

Tiếp đó, y tóm lấy Trư Bát Giới và Sa Tăng bay ra khỏi Hắc Thủy Hà.

Động tĩnh trong sông quá lớn, mấy người Tôn Ngộ Không ở trên

cũng phát giác, tất cả đều trố mắt chết lặng nhìn Đường Tăng.

"Ngộ Không, cùng lên, đánh nó." Thời gian có hạn, Đường Tăng vô cùng thô bạo gọi một tiếng, nhanh chóng thi triển thần thông Chưởng Trung Phật Quốc đánh về phía Minh Xà.

Cảm nhận được khí tức của Đường Tăng, Minh Xà không dám sơ suất, vội vàng tế ra pháp bảo Tinh Đấu Đồ.

Tinh Đấu Đồ nhanh chóng phóng to, hút Chưởng Trung Phật Quốc vào trong, trên đồ tinh tú dịch chuyển, lại nhả Chưởng Trung Phật Quốc ra, đánh ngược về phía Đường Tăng.

Cảm giác đó giống như Chưởng Trung Phật Quốc đi một vòng trong bức đồ, thay đổi quỹ đạo công kích, lại như thể bị phản đòn trở lại.

Đường Tăng nhíu mày, lại tung ra một chiêu Chưởng Trung Phật Quốc, hai đạo thần thông va chạm vào nhau, triệt tiêu lẫn nhau.

"Yêu quái, chịu chết đi." Tôn Ngộ Không nhân cơ hội đánh lén từ phía sau, một quyền đấm về phía Minh Xà, Minh Xà lập tức tế ra Minh Xà Thương.

"Hầu ca, cẩn thận, thương của hắn có kịch độc." Trư Bát Giới vội vàng nhắc nhở.

Tôn Ngộ Không vội thu nắm đấm đang đánh ra, lấy ra Thất Tinh Kiếm, Thất Tinh Kiếm cực tốc phóng to, chém về phía Minh Xà.

Minh Xà giơ thương nghênh chiến, dưới sự áp chế tu vi, Tôn Ngộ Không bị chấn cho liên tục lùi lại.

"Ngũ Liên Thánh Ấn." Đường Tăng biến ảo pháp ấn, một đóa sen năm màu nở rộ bên dưới Minh Xà, rồi khép lại, muốn bao bọc Minh Xà vào trong.

Đây không phải là thần thông công kích, Tinh Đấu Đồ cũng không thể phản đòn, Minh Xà bị bao bọc vào trong.

"Pháp Tướng Thiên Địa." Giọng Minh Xà vang lên trong nụ hoa, rất nhanh, đóa sen năm màu bị phá vỡ, y bay ra, đầu đội Tinh Đấu Đồ, tay cầm Minh Xà Thương, sau lưng là hư ảnh Lục Dực Minh Xà khổng lồ.

"Có chút thú vị, lại đây." Chiến ý của Minh Xà bị kích phát, cầm Minh Xà Thương lao về phía Đường Tăng.

"Yêu quái, qua ải của ta trước đã." Tôn Ngộ Không cầm Thất Tinh Kiếm xông tới.

"Đến đây." Minh Xà chiến ý dâng cao, vung thương giao đấu với Tôn Ngộ Không.

"Thiên Phật Phong Ma Chưởng, trấn!" Đường Tăng nhanh chóng thi triển thần thông, y phát hiện ra, Tinh Đấu Đồ chỉ có thể phản đòn công kích, các loại vây khốn, trấn áp thì không thể phản đòn.

Phật môn không có gì nhiều, chỉ có thần thông là nhiều.

Một bàn tay Phật khổng lồ màu vàng óng từ trên trời giáng xuống, mang theo lực trấn áp trấn về phía Minh Xà.

Minh Xà một thương đẩy lùi Tôn Ngộ Không, giơ thương xông thẳng lên trời, pháp tướng Minh Xà sau lưng đồng thời quất đuôi về phía bàn tay Phật màu vàng.

Chỉ thấy thân thể Minh Xà xoay tròn nhanh chóng, trước khi bị trấn áp xuống đất, đã đục thủng bàn tay Phật màu vàng.

Đây chính là lợi hại của pháp bảo gia trì.

"Thú vị, tiếp tục." Minh Xà ngửa mặt lên trời cười lớn, mái tóc giận dữ bay phấp phới.

Bên này đấu kịch liệt, bên kia, Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng không rảnh rỗi, liên thủ với Tiểu Bạch Long giết chết nguyên thần của Thanh Báo Tinh, kiếp nạn ở Ô Kê quốc triệt để kết thúc, công đức đều thuộc về họ.

Thiên Đình và Linh Sơn thì kinh hãi, kinh hãi vì Đường Tăng lại bộc phát tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Đường Tăng này rốt cuộc là sao, sao lúc thì nhục thể phàm thai, lúc lại có tu vi, nhục thân Kim Thiền Tử của hắn không phải bị phong ấn trong động Linh Thứu ở Đại Tuyết Sơn sao?" Thiên Đình, Ngọc Đế đại nộ.

"Không biết a, lần trước Lão Quân và Huyền Đô sư huynh cũng đã đi xem, Tam Tạng xác thực là nhục thể phàm thai." Linh Cát cũng mơ hồ.

Trước đó ông cũng đã tiếp xúc với Đường Tăng, xác thực không phát hiện điều gì bất thường.

"Minh Xà đang làm gì vậy, nếu ngay từ đầu đã ra tay, để sáu con quái kiềm chế Tôn Hầu Tử, thì đâu có những chuyện này." Phục Hy cũng tức giận, sáu con quái toi mạng rồi, Yêu tộc đã dốc không ít tài nguyên để bồi dưỡng chúng, là trụ cột tương lai của Yêu tộc, lại bị Minh Xà chơi cho mất sạch, công đức của kiếp nạn Ô Kê quốc cũng không còn.

Sắc mặt Phục Hy và Ngọc Đế xanh mét, nhưng Minh Xà lại là người của Chân Võ Đại Đế, bọn họ không thể chạy đến tìm Chân Võ Đại Đế nổi giận, dù sao trước đó là bọn họ nhờ người ta giúp đỡ.

Chương 318

"May mà Minh Xà đủ mạnh, không thì kiếp nạn ở Hắc Thủy Hà này cũng xong, coi như là trong cái rủi có cái may." Huyền Đô mở miệng an ủi.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, sắc mặt Ngọc Đế và Phục Hy vẫn âm trầm như nước.

Có lửa mà không có chỗ trút, uất ức khó chịu.

Linh Cát cũng muốn làm rõ, tại sao Đường Tăng đột nhiên lại bộc phát, rốt cuộc là Đường Tăng tự mình khống chế được, hay là vì bị thứ gì đó kích hoạt.

Phải làm cho rõ, không thì sau này rất khó sắp xếp.

Nhưng cũng phải đợi kiếp nạn này kết thúc.

Hạ giới.

"Kim Cang Nộ Thiền." "Minh Phật Dẫn Chú." Đường Tăng rất gấp, điên cuồng thi triển thần thông, pháp tướng Chuẩn Đề hiện ra, niệm tụng Phật chú, dùng âm ba công kích Minh Xà.

"Minh Xà Hống." Minh Xà cũng không nương tay, pháp tướng Minh Xà sau lưng gầm rống, âm ba chói tai truyền ra, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long trực tiếp bị chấn ngất đi.

Tôn Ngộ Không miễn cưỡng chống đỡ, đau đớn gầm thét, thất khiếu chảy máu.

Minh Xà trực tiếp một cước đá bay Tôn Ngộ Không, không biết bay đi nơi nào.

Chỉ có Đường Tăng dựa vào tu vi cao nên không bị ảnh hưởng gì,

tiếp tục niệm tụng Phật chú.

Minh Xà vẫn bị ảnh hưởng, ra sức lắc lắc đầu, dùng sức ném Minh Xà Thương qua, tiếp đó hiện ra bản thể, vừa thi triển Minh Xà Hống, vừa lao tới muốn nuốt Đường Tăng.

Tượng Phật Chuẩn Đề vừa vặn đỡ được Minh Xà Thương, nhưng ba phút đã hết, Minh Xà vừa muốn cắn tới, Đường Tăng đã tự mình ngất đi, rơi xuống mặt đất.

Minh Xà cũng bị làm cho ngơ ngác, vội vàng dùng đuôi đỡ lấy Đường Tăng đặt xuống đất, sau đó biến thành hình thái đạo thể, uất ức nhìn Đường Tăng đang hôn mê.

Vừa tìm được chút niềm vui đã kết thúc, đầu voi đuôi chuột, uất ức khó chịu.

Tôn Ngộ Không bị đá bay lúc này bay trở về, cũng ngơ ngác.

Không phải chứ, sư phụ nhanh vậy đã bại rồi, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong mà như đồ bỏ vậy.

Đơn đấu chắc chắn không đánh lại Minh Xà, nhưng nếu hắn cũng bị bắt, không có ai đi Thiên Đình hoặc Linh Sơn cầu cứu, thì sẽ như thế nào đây.

Tôn Ngộ Không đảo mắt một vòng, ý nghĩ này vừa nảy sinh trong lòng liền không thể xua đi, lập tức lại thi triển Pháp Tướng Thiên Địa cầm Thất Tinh Kiếm lao về phía Minh Xà.

"Con khỉ này sao lại nổi máu lên thế nhỉ, rõ ràng biết đánh không lại, không đến cầu cứu, lại cứ lao lên liều mạng." Thiên Đình, Ngọc Đế uất ức đến muốn thổ huyết, lúc này chỉ có thể hy vọng Minh Xà đừng nổi máu, ra tay nhẹ một chút.

Minh Xà vừa hay chưa đánh đã ghiền, bèn áp chế tu vi để đấu võ nghệ với Tôn Ngộ Không.

Song phương thương qua kiếm lại, đấu vô cùng kịch liệt, đột nhiên, Tôn Ngộ Không cố ý lao vào Minh Xà Thương, để trúng độc bị Minh Xà bắt đi.

"Ngươi giỡn mặt ta à." Minh Xà kịp thời thu lại Minh Xà Thương, tức giận hiện ra bản thể, một đuôi quất bay Tôn Ngộ Không mười vạn tám ngàn dặm, bay thẳng ra khỏi Tây Ngưu Hạ Châu, bay đến Nam Hải.

May mà nhục thân mạnh mẽ, không bị thương nặng, Tôn Ngộ Không lúng túng gãi gãi đầu, Minh Xà rõ ràng không muốn bắt hắn, chiêu tự chui đầu vào lưới này xem ra không hiệu quả.

Rõ ràng là ép hắn đi Thiên Đình cầu cứu, đáng ghét.

Không được, không thể khuất phục như vậy.

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, vừa đi dạo ở Nam Hải, vừa nghĩ cách.

"Con khỉ chết tiệt này không đến Thiên Đình cầu cứu, đi dạo ở Nam Hải làm gì chứ." Thiên Đình, Ngọc Đế tức điên.

Các vị thần cũng cạn lời, con khỉ này thật sự tức người, thật sự ngứa đòn, không thể phối hợp cho tốt sao, ngươi tốt, ta tốt, mọi người cùng tốt, mau chóng hoàn thành Tây Du, mỗi người tự tại.

"E rằng con khỉ này không phục, vẫn đang nghĩ cách đánh thắng Minh Xà, dù sao cũng là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, trời sinh chiến thần, không muốn dễ dàng chịu thua." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Hừ, chỉ bằng hắn mà cũng muốn thắng Minh Xà, Đại La Kim Tiên đỉnh phong và Chuẩn Thánh sơ kỳ tuy chỉ cách một cảnh giới, nhưng thực ra một trời một vực." Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, Chuẩn Thánh, có dính tới chữ Thánh, đó không phải là thứ mà Đại La Kim Tiên có thể so sánh.

Dưới Đại La Kim Tiên, đều dựa vào pháp lực bản thân, còn đến Chuẩn Thánh, đã có thể điều động một phần thiên địa linh khí để dùng, chênh lệch một trời một vực.

Huống hồ Minh Xà trong số các Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng thuộc hàng đầu, rất nhiều Chuẩn Thánh trung kỳ chưa chắc đã là đối thủ của Minh Xà, cho dù đối đầu với loại Chuẩn Thánh hậu kỳ như Quan Âm cũng có thể chiến một trận, Tôn Hầu Tử lấy gì mà đấu.

Đến Á Thánh cảnh, không cần tu luyện pháp lực nữa, hoàn toàn điều động thiên địa linh khí để dùng, chỉ cần toàn lực tham ngộ pháp tắc là được.

Quá trình tham ngộ pháp tắc có thể hiểu là dung hợp với Đạo, thiên địa linh khí sinh ra từ Đạo, thúc đẩy pháp tắc, dễ dàng điều động thiên địa linh khí.

Sau Á Thánh cảnh, sẽ không xuất hiện tình trạng pháp lực không đủ, chỉ có thể xuất hiện tình trạng nguyên thần mệt mỏi do không ngừng thúc đẩy lực lượng pháp tắc.

Minh Xà chỉ cần điều động thiên địa linh khí phòng ngự, cũng có thể bào mòn Tôn Hầu Tử đến chết, Tôn Hầu Tử căn bản không thể thắng.

Trừ phi Tôn Hầu Tử đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, mới có thể cùng Minh Xà một trận chiến.

Nam Hải, Tôn Ngộ Không dừng lại trên một hòn đảo hoang, ngồi xếp bằng, suy diễn lại trận chiến với Minh Xà, muốn tìm ra đột phá khẩu.

Điều này làm Ngọc Đế tức điên, chủ yếu là sợ hắn lại gây ra chuyện gì.

“Ai trong các ngươi đi thu thập Tôn Hầu Tử một chút, ép hắn đến

Thiên Đình.” Ngọc Đế có chút không nhịn được nữa.

Các vị thần đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn.

Nhóm năm người Tây Du có thiên mệnh bảo hộ, đắc tội sẽ bị phản phệ, bọn họ không muốn đắc tội.

Dương Tiễn đã đắc tội người ta đến chết rồi, đắc tội thêm chút nữa cũng không sao.

“Bệ hạ, thần mà đi nữa, e là phản phệ thần không gánh nổi.” Dương Tiễn trừng mắt nhìn các vị thần, các ngươi mong ta chết lắm à.

Các vị thần chột dạ dời mắt đi.

“Linh Cát Bồ Tát, ngươi là người phụ trách Tây Du, hay là ngươi đi.” Ngọc Đế đương nhiên không hy vọng Dương Tiễn xảy ra chuyện, cũng không hy vọng thần tiên của Thiên Đình xảy ra chuyện, đẩy cho Linh Sơn là tốt nhất.

Linh Cát mặt méo xệch, Dương Tiễn còn sợ, ngươi bảo ta đi, ngươi mong ta chết lắm à.

Nhưng ông lại không thể phản bác.

Suy nghĩ một chút, Linh Cát hạ giới, không nhất định phải dùng biện pháp mạnh mà.

“Ngộ Không, sao ngươi lại ở đây?” Linh Cát giả vờ đi ngang qua.

“Bồ Tát, ta bị một con yêu xà đánh đến Nam Hải, con yêu xà đó lợi hại vô cùng...” Tôn Ngộ Không không suy diễn ra được đột phá khẩu, đành phải chịu thua, huống hồ Linh Cát cũng đã đến, chuyện này hắn không thể tiếp tục được nữa.

Phải cầu cứu Thiên Đình hoặc Linh Sơn đối phó Minh Xà, nhưng có thể giành được công đức của kiếp nạn Ô Kê quốc cũng coi như thu

hoạch lớn, không lỗ.

Bắt đầu từ Ô Kê quốc, công đức kiếp nạn Ô Kê quốc bọn họ lấy, công đức kiếp nạn Hỏa Vân Giản Linh Sơn lấy, kiếp nạn này cho Thiên Đình, mỗi bên lấy một kiếp nạn công đức, dường như cũng có thể chấp nhận, Thiên Đình và Linh Sơn chắc cũng không đến nỗi tức giận.

"Ồ, con quái này hình như là Xà tướng Minh Xà dưới trướng Chân Võ Đại Đế, Ngộ Không ngươi cứ đến Thiên Đình hỏi thử xem." Linh Cát nghiêm túc nói.

"Được, đa tạ Bồ Tát chỉ điểm." Tôn Ngộ Không hóa thành hồng quang bay về phía Thiên Đình.

Linh Sơn, Quan Âm mặt đen như mực, con khỉ chết tiệt này dễ nói chuyện vậy sao, vậy nên, trước đó thực sự là đang diễn cho bà xem?

Thiên Đình, thấy Tôn Ngộ Không đến, tâm trạng của Ngọc Đế cuối cùng cũng tốt lên, theo tiềm thức cho rằng Tôn Ngộ Không không biết lai lịch của Minh Xà, không biết nên đi đâu cầu cứu, mới đi lang thang ở Nam Hải.

Chương 319

“Kiếp nạn này ai trong các ngươi đi giải quyết, hay là mời Chân Võ Đại Đế đến thu phục Minh Xà?” Ngọc Đế nói.

“Bệ hạ, để tiểu thần đi, cứu Đường Tăng và những người khác, cũng coi như hóa giải một chút nhân quả.” Dương Tiễn nói.

Hắn thực sự bị phản phệ, gần đây không thể tu luyện, lúc nào cũng xảy ra sai sót, không chừng lúc nào đó sẽ tẩu hỏa nhập ma.

“Được.” Ngọc Đế gật đầu.

Thấy Dương Tiễn cũng đã nhận thua, các vị thần càng quyết tâm, sau này không thể đắc tội năm thầy trò đó, người mang thiên mệnh được thiên mệnh bảo hộ, thật không phải chỉ nói suông.

Rất nhanh, Tôn Ngộ Không đến, tố cáo Ngọc Đế quản giáo không nghiêm.

“Đại Thánh, Chân Võ Đại Đế không ở thiên cung, bệ hạ cũng không biết, Đại Thánh ngươi hãy bớt giận, đợi tiểu thần đi tra xét.” Thái Bạch Kim Tinh rất biết điều, gạt Ngọc Đế ra sạch sẽ.

Ngọc Đế rất hài lòng, đây là lý do ông trọng dụng Thái Bạch Kim Tinh, tu vi của Thái Bạch Kim Tinh không ra sao, nhưng rất biết điều.

“Bệ hạ, không hay rồi, Minh Xà đại tướng quả thực không có ở đây.” Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh hốt hoảng chạy vào, diễn xuất vô cùng chân thật.

“Càn rỡ, Chân Võ Đại Đế quản giáo thuộc hạ thế nào vậy, ái khanh nào nguyện hạ giới bắt Minh Xà?” Ngọc Đế đại nộ.

“Bệ hạ, Minh Xà tự ý hạ giới, vi phạm thiên điều, lý ra phải do Tư Pháp Thiên Thần bắt về thiên lao trừng trị.” Lý Tĩnh đứng ra phối

hợp.

“Tiểu thần nguyện đi.” Dương Tiễn lập tức đứng ra, phối hợp không một kẽ hở.

“Được, Minh Xà coi thường thiên điều, đánh vào thiên lao nghiêm trị.” Ngọc Đế giả vờ nổi giận, Tôn Ngộ Không ở đây, những lời này tự nhiên là nói cho Tôn Ngộ Không nghe.

Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ dẫn Dương Tiễn hạ giới, dọc đường chửi bới, chửi rất khó nghe.

“Con khỉ này ăn đòn không nhớ, vẫn chưa bị thu thập đủ.” Ngọc Đế còn sợ Dương Tiễn không nhịn được, lại đánh Tôn Hầu Tử một trận.

Dương Tiễn trực tiếp phong bế thính giác, không để ý đến Tôn Ngộ Không.

Đến không trung trên Hắc Thủy Hà, Dương Tiễn dùng pháp lực ngưng tụ thành âm thanh truyền vào trong Hắc Thủy Hà: “Minh Xà to gan, còn không ra đây chịu trói, về Thiên Đình chịu phạt.” Lời vừa dứt, Minh Xà từ trong Hắc Thủy Hà chui ra, thấy là Dương Tiễn đến, lập tức chiến ý sôi sục: “Dương Tiễn, ta đã sớm muốn giao đấu với ngươi, muốn bắt ta về Thiên Đình chịu phạt, cứ xem ngươi có bản lĩnh đó không.” Nói xong, Minh Xà cầm Minh Xà Thương lao về phía Dương Tiễn.

“Cút sang một bên mà xem cho kỹ.” Dương Tiễn cao ngạo liếc mắt nhìn Tôn Ngộ Không, tế ra Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cùng Minh Xà đại chiến.

“Đồ ba mắt, lão Tôn ta sớm muộn gì cũng có ngày đánh cho ngươi khóc cha gọi mẹ cầu xin tha thứ.” Tôn Ngộ Không bị sự cao ngạo của Dương Tiễn làm cho tức không nhẹ, nói thì nói, ánh mắt đó là ý gì, cao

ngạo, khinh miệt, không thèm để ý, coi thường lão Tôn ta à.

Lão Tôn ta chẳng qua là ra đời muộn, nếu cùng tuổi, há để ngươi kiêu ngạo.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng nuốt không trôi cục tức này, Tôn Ngộ Không lấy ra Kim Cô Bổng, cứ luẩn quẩn sau lưng Dương Tiễn, ra vẻ muốn đánh lén, cố ý làm loạn tâm thần Dương Tiễn.

Tuy nhiên, Dương Tiễn trực tiếp phớt lờ, hắn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, thần, thể song tu, nhục thân đã tu đến Chuẩn Thánh trung kỳ, đứng yên cho Tôn Ngộ Không đánh, Tôn Ngộ Không cũng không làm hắn bị thương được.

"Tôn Hầu Tử lòng báo thù cũng mạnh đấy, còn muốn đánh lén." Ngọc Đế cũng bị chọc cười, chỉ với cây Kim Cô Bổng gãy đó, không bị đánh gãy là tốt rồi.

Các vị thần xem một cách thích thú, Minh Xà chắc chắn không đánh lại Dương Tiễn, nhưng hai vị này đánh nhau, tuyệt đối đặc sắc.

Hai người từ mặt đất đánh lên trời, từ Hắc Thủy Hà đánh đến Nam Hải, chỉ so đấu võ nghệ.

Chung quy Dương Tiễn vẫn nhỉnh hơn một chút, suýt nữa đánh bay Minh Xà Thương.

Minh Xà lập tức thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, cùng Dương Tiễn đối đầu thuật pháp thần thông.

Minh Xà phun độc, Dương Tiễn phóng Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp đốt cháy độc tố.

"Minh Xà Hống." Minh Xà dùng âm ba công kích, Dương Tiễn trực tiếp mở thiên nhãn, một luồng thần quang bắn ra trong nháy mắt, nhanh đến kinh người, Minh Xà sợ hãi vội vàng tế ra Tinh Đấu Đồ để chống đỡ.

Minh Xà rất vất vả thúc đẩy Tinh Đấu Đồ, một lúc lâu sau mới phản đòn được thần quang trở lại.

Rõ ràng, khả năng phản đòn của Tinh Đấu Đồ cũng có giới hạn, công kích càng mạnh, phản đòn càng vất vả.

Toàn bộ Hồng Hoang, trừ thần thông pháp tướng đại đạo của Tam Kim Ô, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Lão Tử ra, chắc là thần thông thiên nhãn của Dương Tiễn là mạnh nhất.

Thần thông về mắt rất nhiều, như Phá Vọng Chi Nhãn của Vô Chi Kỳ, thiên nhãn của Văn Trọng, Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không, đa số là loại phụ trợ, duy chỉ có thiên nhãn của Dương Tiễn, công kích mạnh đến vô lý.

Dương Tiễn bay người né tránh, biết Tinh Đấu Đồ khó đối phó, bèn cũng mở Pháp Tướng Thiên Địa, cận chiến với Minh Xà, khiến Tinh Đấu Đồ căn bản không thể phát huy tác dụng.

Dương Tiễn cũng không vội phân thắng bại, chỉ dùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, cố ý để Tôn Ngộ Không quan sát nhiều hơn về việc vận dụng pháp tắc chiến đấu.

Từ trưa chiến đến chiều tối.

"Không đánh nữa, ta theo ngươi về Thiên Đình." Minh Xà uất ức, mấy lần hắn đáng lẽ đã thua, nhưng Dương Tiễn lại cố ý thu tay, dường như đang đùa giỡn với hắn, thật uất ức.

Có thể được tam giới công nhận là chiến thần, quả nhiên danh bất hư truyền, hắn thua tâm phục khẩu phục.

Dương Tiễn cũng không nhiều lời, dùng Khổn Tiên Thằng trói Minh Xà, kéo về phía Thiên Đình.

"Này, ngươi quá đáng rồi đó, thật sự coi ta là phạm nhân à." Minh

Xà suýt tức chết.

Dương Tiễn không để ý, cho đến Nam Thiên Môn mới thu lại Khổn Tiên Thằng.

Hạ giới, Tôn Ngộ Không xem đã mắt, cảm ngộ về pháp tắc chiến đấu có tiến bộ không nhỏ, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Dương Tiễn rời đi, nhất thời không phân biệt được gã này rốt cuộc là địch hay bạn.

Quay lại Hắc Thủy Hà, Tôn Ngộ Không cứu bốn người Đường Tăng lên, Đường Tăng vẫn còn hôn mê.

Trư Bát Giới cõng Đường Tăng, Tôn Ngộ Không dắt Bạch Long Mã, Sa Tăng gánh hành lý, đi qua mặt băng trên Hắc Thủy Hà, đội gió tuyết tiếp tục tây hành, đi hai ngày, cuối cùng gặp được một thôn trang nghỉ chân.

Lại qua một ngày, Đường Tăng mới tỉnh lại, hôn mê suốt ba ngày.

Sau đó, người của Linh Sơn đến, Tứ Đại Phật Tổ biến thành đại phu, lấy cớ khám bệnh cho Đường Tăng, kiểm tra thân thể của y.

Kết quả, kiểm tra nửa ngày cũng không phát hiện ra manh mối gì, Đường Tăng chính là một nhục thể phàm thai.

Lạc Hà thôn.

"Hừ, chỉ bằng bọn họ mà cũng muốn kiểm tra ra, Hồng Quân đến cũng vô dụng." Lăng Tiêu nghe Thiên Lý Nhãn báo cáo, ung dung uống trà nóng, con rồng qua vai đó là thần thông được luyện chế từ thân thể chín kiếp trước của Đường Tăng, cùng hồn phách của y đầu thai vào luân hồi, trải qua luân hồi, đã hòa làm một thể với Đường Tăng, khắc sâu trong hồn phách.

Hồng Quân đến, cho dù phát hiện cũng không có cách nào, trừ phi phong ấn hồn phách của Đường Tăng.

Hồng Quân cũng không phát hiện được manh mối, chỉ có thể cho rằng đó là bản mệnh thần thông thức tỉnh của Đường Tăng.

Tứ Đại Phật Tổ đi rồi, Linh Cát Bồ Tát lại đến, hỏi Đường Tăng tại sao đột nhiên lại bộc phát tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

"Bần tăng cũng không biết, thấy Ngộ Không gặp nguy hiểm, bần tăng muốn giúp Ngộ Không, đột nhiên liền bộc phát ra." Đường Tăng đương nhiên sẽ không nói thật.

"Vậy nên, chỉ có lúc nguy hiểm mới bộc phát ra, lúc không có nguy hiểm thì không bộc phát được, không do ngươi khống chế." Linh Cát nói.

"Ừm, cũng gần như vậy." Đường Tăng gật đầu, câu hỏi này, không có nguy hiểm y bộc phát làm gì.

Mỗi lần bộc phát, cảm giác thân thể bị rút cạn, phải ngất mấy ngày.

Linh Cát cũng không biết nói gì, chỉ có thể quay về thương nghị.

"Bồ Tát, Ngọc Đế quản lý không nghiêm, để Minh Xà kia hạ giới, mới hại sư phụ ta như vậy, ngài xem sư phụ ta yếu ớt thế này, phiền Bồ Tát đến Thiên Đình đòi chút bồi thường giúp sư phụ ta." Tôn Ngộ Không ném cục diện rối rắm cho Linh Cát.

Dù sao cho ít thì bọn họ không đi, thân thể sư phụ yếu, đi không nổi, công đức không kiếm được, phải ăn vạ một phen.

Chương 320

"Thân thể sư phụ không bồi bổ lại được, chúng ta không có cách nào tiếp tục tây hành." Trư Bát Giới bổ sung một câu.

"Đúng vậy, chúng ta đều bị Minh Xà chấn ngất, nguyên thủy bị thương, bây giờ còn đang mê man, chúng ta cũng phải bồi bổ cho tốt." Sa Tăng lần đầu làm chuyện này, có chút chột dạ.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhìn qua, tán thưởng gật đầu, tên này cuối cùng cũng thông suốt.

"Bồ Tát, Ngộ Không bọn họ nói có lý, bần tăng đầu váng mắt hoa, thân thể mệt mỏi, trong thời gian ngắn e là khó có thể tiếp tục tây hành." Đường Tăng bồi thêm một nhát dao.

"Được, bần tăng sẽ đi đòi bồi thường giúp các ngươi." Khóe miệng Linh Cát giật giật, vội vàng rời đi, sợ mấy thầy trò lại tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Mẹ nó, mấy thầy trò này có chút nào giống người xuất gia không, ngược lại giống như cường đạo, lừa gạt, lấy việc không đi tây hành để uy hiếp đòi lợi lộc.

Lúc ở Trường An, Đường Tăng được dạy dỗ nghiêm trang biết bao, bây giờ đều bị Tôn Ngộ Không mấy đứa dẫn đi sai đường.

Còn có Sa Tăng, trước đây thật thà biết bao, bây giờ cũng học thói xấu.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Tiểu Bạch Long, ba con chuột hư.

Lạc Hà thôn.

Lăng Tiêu cười không ngớt, Tôn Ngộ Không không hổ là đồ đệ mà hắn coi trọng, có phong thái của ba huynh đệ Kim Ô bọn họ, không

thấy lợi không làm việc, chịu thiệt là không thể, công đức không kiếm được cũng phải kiếm lợi từ phương diện khác.

Linh Sơn và Thiên Đình gia nghiệp lớn, không ăn vạ thì phí.

Linh Cát quay về Linh Sơn báo cáo.

"Lúc nguy hiểm sẽ bộc phát, quá khó khống chế, sau này sắp đặt kiếp nạn cũng không dễ, ai biết được Tam Tạng lúc nào lại bộc phát." "Không phải ai cũng là Minh Xà, có thể chịu được sự hợp kích của Tam Tạng và Tôn Hầu Tử, chư vị có biện pháp hay nào không?" Như Lai nhíu chặt mày.

Phái người lợi hại đi, đâu có nhiều người lợi hại, phái người yếu đi, lỡ Tam Tạng lại bộc phát, lúc đó đánh không lại, công đức sẽ mất.

Chư Phật thương nghị nửa ngày cũng không ra kết quả, dù sao bọn họ cũng không biết tại sao Đường Tăng lại như vậy, không tìm ra căn nguyên.

"Thôi vậy, ta đến Tử Tiêu Cung hỏi Đạo Tổ." Như Lai thở dài một tiếng, bay về phía hỗn độn ngoài trời.

Đến Tử Tiêu Cung, Như Lai kể lại sự việc, Hồng Quân nhíu mày, đi tìm thầy trò Đường Tăng.

"Hồng Quân đến rồi, mau thu thần thông lại." Lăng Tiêu cảm nhận được Hồng Quân đến, vội vàng để Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ thu lại thần thông, có hắn tương trợ, Như Lai và những người khác không cảm nhận được Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ giám thị, nhưng Hồng Quân nhất định có thể.

Hắn ẩn giấu khí tức ở đây, Hồng Quân không phát hiện được hắn, nhưng Hồng Quân không ẩn giấu khí tức, đi qua nơi này, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Hồng Quân.

Bây giờ là Hồng Quân ở ngoài sáng, hắn ở trong tối.

Hồng Quân đến không trung thôn trang đó, lặng lẽ dò xét Đường Tăng.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân vừa đi, Như Lai liền đến hậu viện tìm Thông Thiên.

"Sư tôn, Đa Bảo đến thăm người." Thấy Thông Thiên, Như Lai lập tức buông bỏ mọi sự kiên cường, khóc như một đứa trẻ.

"Con đã trưởng thành, có thể một mình đảm đương, vi sư tự hào về con, vất vả cho con rồi." "Chăm sóc tốt cho các sư đệ sư muội, cũng chăm sóc tốt cho bản thân, có thể nhẫn thì nhẫn, không nhẫn được thì đi tìm đám Kim Ô nhờ giúp đỡ, nể mặt vi sư, bọn họ sẽ giúp." "Đợi vi sư, vi sư sẽ trở về tìm các con, đưa các con tái lập huy hoàng của Tiệt Giáo, vi sư đã tìm ra cách, Đạo Tổ không khống chế được ta bao lâu nữa đâu." Thông Thiên mỉm cười vỗ vai Như Lai, trong mắt đầy vẻ vui mừng.

Đa Bảo của ông, nào có kém Huyền Đô của Lão Tử.

"Vâng, đồ nhi sẽ chăm sóc tốt cho các sư đệ sư muội, chờ sư tôn trở về." Như Lai nghẹn ngào gật đầu.

"Tru Tiên Tứ Kiếm con cứ lấy dùng, vi sư tạm thời cũng không dùng đến." "Đi đi, Đạo Tổ về rồi." Thông Thiên đưa hết pháp bảo trên người cho Như Lai.

"Đồ nhi sau này lại đến thăm người." Như Lai lau khô nước mắt đi ra phía trước.

"Đạo Tổ, có nhìn ra manh mối gì không?" Như Lai hỏi.

"Đó hẳn là thiên phú thần thông mà Đường Tam Tạng đã thức tỉnh sau chín kiếp luân hồi, khắc sâu trong hồn phách, vì là phàm nhân nên không thể khống chế." Hồng Quân nói.

"Vậy có cách nào khống chế không, nếu không chúng ta không dễ

sắp đặt kiếp nạn.” Như Lai nói.

“Không có cách nào, trừ phi phong ấn hồn phách của Đường Tam Tạng, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên, cưỡng ép can thiệp, ngược lại sẽ gây ra biến cố cho lượng kiếp, các ngươi có thể để tam thi đi, như vậy cũng đủ rồi.” Hồng Quân lắc đầu.

Tây Du lượng kiếp là vì Phật Đạo mà thiết lập, Thiên Đạo cũng chỉ biết đại khái, ông cũng không biết có phải là do Phật Đạo hay không, lượng kiếp vốn dĩ nên như vậy.

Ví dụ như Vu Yêu lượng kiếp, do Địa Đạo thiết lập, Thiên Đạo không biết trong Bất Chu Sơn có giấu Bàn Cổ Ngọc Tủy là mấu chốt để Thập Nhị Tổ Vu thành thánh, nếu không ông đã không tính toán đến cuối cùng công cốc.

Còn có Phong Thần lượng kiếp, do Nhân Đạo thiết lập, Nhân Thư Sơn Hải Kinh là mấu chốt, ông cũng không biết Sơn Hải Kinh giấu ở đâu, nếu không ông đã lấy đi Sơn Hải Kinh từ trước, đâu còn có Nhân Đạo Phong Thần.

Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp ông đều đã cưỡng ép can thiệp, Long Hán lượng kiếp, La Hầu kích nổ địa mạch phương Tây, khiến ông gánh nhân quả to lớn.

Vu Yêu lượng kiếp, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng vẫn thành thánh, và trở mặt thành thù với ông, loại không thể hòa giải, ý niệm của Bàn Cổ cũng xuất hiện, suýt nữa dọa chết ông.

Phong Thần lượng kiếp, bị Tam Kim Ô liên hợp với La Hầu gài bẫy, Nhân tộc cũng suýt nữa trở mặt với ông.

Tây Du lượng kiếp, nếu lại cưỡng ép can thiệp, quỷ mới biết lại sinh ra biến cố gì, ông không hy vọng Tây Du lượng kiếp xảy ra biến cố, thuận lợi phục hưng Phật Đạo, đối với ông giúp đỡ lớn nhất.

“Vâng, ta đã hiểu.” Như Lai gật đầu, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

“Thông Thiên, đã tỉnh ngộ chưa?” Hồng Quân vẫy tay, Thông Thiên đến chính điện, Thông Thiên đã đưa Tru Tiên Tứ Kiếm cho Như Lai, chắc là không muốn phản kháng nữa, nguyện ý ngoan ngoãn chịu sự sai khiến của ông.

“Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vốn dĩ nên là của Nguyên Thủy, đúng không?” “Lão Tử sinh ra ý thức trước, cướp đi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Nguyên Thủy.” Thông Thiên ngẩng mắt nhìn Hồng Quân.

“Đó là chuyện giữa Tam Thanh các ngươi, bần đạo không quan tâm, Tam Thanh phân gia là định mệnh.” Hồng Quân nói.

“Không đúng, là Đạo Tổ đã động tay động chân, điểm hóa cho Lão Tử sinh ra ý thức trước, và rót vào tư tưởng, là ngươi muốn phân hóa Tam Thanh.” Thông Thiên phản bác.

“Nhưng bần đạo không động đến ngươi và Nguyên Thủy, các ngươi vẫn lý niệm bất hòa.” Hồng Quân nhún vai.

“Điểm này ta không thể phản bác, có lẽ không có sự can thiệp của ngươi, Tam Thanh vẫn sẽ phân gia, nhưng tuyệt đối không đến mức trở mặt thành thù.” “Hậu duệ của Bàn Cổ, phụ thần đều có ban tặng, như pháp tắc thiên phú của Thập Nhị Tổ Vu, Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất, Tịnh Thế Bạch Liên của Lăng Tiêu, Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà.” “Mà chúng ta Tam Thanh, Lão Tử hẳn là Nhất Khí Hóa Tam Thanh và pháp luyện đan, có lẽ còn có những thứ khác, của Nguyên Thủy là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Cửu Chuyển Nguyên Công, pháp luyện khí.” “Đạo Tổ có muốn biết phụ thần cho ta ngoài trận pháp chi đạo, còn có gì nữa không?” Thông Thiên bình tĩnh nhìn Hồng Quân.

“Ha ha, đúng là bần đạo nhìn lầm rồi, bần đạo vốn tưởng trong Tam Thanh kẻ không có tâm cơ nhất là ngươi, bây giờ xem ra, kẻ có tâm cơ nhiều nhất là Nguyên Thủy mới là kẻ không có tâm cơ nhất.” Hồng Quân cười lắc đầu.

“Nguyên Thủy tâm cơ quả thực nhiều, nhưng không lớn, Cửu Chuyển Nguyên Công, hắn không hề giấu diếm truyền cho ta và Lão Tử, cho nên, Nguyên Thủy có sỉ nhục ta thế nào, ta cũng chưa từng làm tổn thương hắn.” “Lão Tử luôn thiên vị Nguyên Thủy, không phải vì tư tưởng ngươi rót vào, mà là vì Lão Tử hổ thẹn với Nguyên Thủy.” Thông Thiên nói.

“Ha ha, xem ra mấy vạn năm giam cầm, ngươi lại nghĩ thông suốt rất nhiều thứ, nói xem, Bàn Cổ cho ngươi thứ gì, bần đạo bây giờ lại rất muốn biết.” Hồng Quân ánh mắt thâm thúy nhìn Thông Thiên.

“Đạo Tổ đừng vội, sắp rồi, không bao lâu nữa đệ tử sẽ ngộ ra.” “Ta có thể giao cho lão sư, nhưng đệ tử muốn biết, Vẫn Thánh Đan có thể giải được không.” Thông Thiên nói.

“Có thể, nhưng phải xem biểu hiện của ngươi.” Hồng Quân ánh mắt sáng lên, Thông Thiên muốn đổi lấy việc ông giải Vẫn Thánh Đan, con bài trao đổi chắc chắn không nhỏ.

“Tuyệt đối sẽ làm Đạo Tổ hài lòng, nhưng, đệ tử phải mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp một lần, nếu không, không biết đến khi nào mới có thể ngộ ra.” Thông Thiên nói.

Hồng Quân do dự một chút, sau đó gật đầu, Thông Thiên bị Vẫn Thánh Đan khống chế, có cho Thông Thiên cũng không lật trời được.

Nhưng ông không ngờ mình vẫn đánh giá thấp Thông Thiên, hoặc nói là đánh giá thấp Bàn Cổ, quyết định này khiến ông thua cả ván cờ.

“Tạ lão sư.” Thông Thiên nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, hành lễ

tạ ơn, đi về phía hậu viện, khoảnh khắc quay người, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Phụ thần ơi, thật đúng là cường đại, tính toán được mọi thứ, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp giấu thứ có thể lật đổ Hồng Quân, Hồng Quân có được Tạo Hóa Ngọc Điệp bao nhiêu năm cũng không phát hiện.

Một trận đại biến đang được ủ men.

Lăng Tiêu cũng không ngờ, biến số lại ứng vào người thảm nhất là Thông Thiên, một sớm lật mình làm chủ.

Chương 321

Lúc đó hắn mới hiểu, so với đại lão như Bàn Cổ, hắn vẫn còn quá non.

Linh Sơn, Như Lai sau khi trở về đã báo cho chư Phật ý của Đạo Tổ.

"Nếu là ý của Đạo Tổ, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, đến lúc đó nếu có vấn đề gì, tự có Đạo Tổ gánh." "Trước tiên giải quyết vấn đề trước mắt, thầy trò Tam Tạng đòi bồi thường, chúng ta bồi thường cái gì?" Di Lặc nói.

"Bồi thường cái gì?

Kiếp nạn này không phải của Thiên Đình sao, tại sao chúng ta phải bồi thường?

Công đức bọn họ lấy rồi, còn muốn chúng ta bồi thường?

Ngươi nghĩ sao vậy?" Như Lai liếc Di Lặc một cái khinh bỉ.

Di Lặc lúng túng, ông nghĩ là dĩ hòa vi quý, quả thực không cứng rắn như Như Lai.

"Linh Cát, ngươi truyền tin đến Thiên Đình, để Thiên Đình bồi thường, nếu Thiên Đình không chịu, ngươi cứ lật bàn." Như Lai nói.

"A?

Lật thế nào?" Linh Cát ngẩn người, chưa lật bao giờ, chủ yếu là Tây Phương Giáo từ trước đến nay cũng không có tư cách lật bàn.

"La Tuyên, ngươi đi cùng Linh Cát, dạy Linh Cát cách đàm phán, bây giờ là Đại Thừa Phật Giáo, không phải Tây Phương Giáo, một mực nhẫn nhượng, dĩ hòa vi quý, chỉ khiến người khác càng được

đẳng chân lân đẳng đầu." Như Lai khinh bỉ liếc mắt nhìn Linh Cát, Tây Phương Giáo từ trước đến nay, chủ yếu là một chữ nhẫn, một chữ túng.

Tiệt Giáo trước đây là gì, không phục là đánh, cho dù bây giờ Tiệt Giáo sa sút, sư tôn bị giam ở Tử Tiêu Cung, đệ tử Tiệt Giáo cũng tuyệt đối không một mực nhẫn nhục chịu đựng.

Cho nên, ông từ trước đến nay đều coi thường phái Tây Phương Giáo.

La Tuyên, từng là Diễm Trung Tiên của Tiệt Giáo, bây giờ là Nam Vô Tuệ Cự Chiếu Phật của Linh Sơn, kẹt ở cảnh giới chỉ còn một chút nữa là đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Khánh Vân Kim Đẳng đăng tâm hóa hình, năm đó Khánh Vân Kim Đẳng xuất thế, Nguyên Thủy và Thông Thiên tranh đoạt, Khánh Vân Kim Đẳng bị Nguyên Thủy cướp đi, La Tuyên do đăng tâm hóa hình được Thông Thiên đưa về Tiệt Giáo.

Lấy một trong Thập Đại Thần Hỏa là Tử Vi Thiên Hỏa làm bản mệnh thần hỏa, Tử Vi Thiên Hỏa chủ yếu là phân giải, pháp lực, nhục thân, nguyên thần đều có thể phân giải, vô cùng khó đối phó, có thể công có thể thủ.

Năm đó trong Phong Thần đại chiến, Đại Bằng dùng Tiên Thiên Chí Bảo Phong Lôi Châu cũng không phá được phòng ngự của Khánh Vân Kim Đẳng, vẫn là Khổng Tuyên ra tay, dùng Ngũ Sắc Thần Quang cướp đi Khánh Vân Kim Đẳng, tặng cho Thường Hi, Hi Hòa.

Sau khi Phong Thần đại chiến kết thúc, Tiệt Giáo dùng lượng lớn tài nguyên cộng thêm một kiện cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo đổi lấy Khánh Vân Kim Đẳng, đưa cho La Tuyên.

Có được Khánh Vân Kim Đẳng, La Tuyên như hổ thêm cánh, tuy

chưa thể đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng như Quan Âm, Linh Cát các Chuẩn Thánh hậu kỳ, chưa chắc đã là đối thủ của La Tuyên.

Căn nguyên của La Tuyên không kém Quan Âm, Linh Cát, chỉ kém một điều là không được Thông Thiên thánh nhân thu làm thân truyền đệ tử, khí vận được phân không bằng Quan Âm và Linh Cát, nên tu vi mới kém hai người một chút.

Quan Âm là thân truyền đệ tử của Nguyên Thủy, Linh Cát là thân truyền đệ tử của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, La Tuyên ở Tiệt Giáo thuộc hàng đệ tử cốt lõi.

Đến Thiên Đình.

"Bệ hạ, thầy trò Tôn Hầu Tử nói nguyên thần bị Minh Xà chấn thương, muốn bồi thường, không thì không đi nữa." Linh Cát nói.

"Vậy Linh Sơn ý là sao, muốn Thiên Đình bồi thường?" Ngọc Đế lạnh giọng nói.

Linh Cát không muốn đắc tội Ngọc Đế, bèn nhìn sang La Tuyên.

"Không sai, kiếp nạn ở Hắc Thủy Hà, không có chút quan hệ nào với Linh Sơn, công đức Thiên Đình lấy rồi, đâu có đạo lý bắt Linh Sơn bồi thường?" La Tuyên không sợ Ngọc Đế.

"Hừ, trẫm còn chưa tính sổ với Linh Sơn đâu, Đường Tăng đó là tình huống gì, Linh Sơn các ngươi không phải nói Đường Tăng là nhục thể phàm thai không có tu vi sao, hai lần bộc phát tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong là tình huống gì?" "Bởi vì tình báo của Linh Sơn các ngươi sai lầm, hại chết sáu con quái mà Yêu tộc tâm huyết bồi dưỡng, nếu lần này Thiên Đình không phái Minh Xà đi, công đức kiếp nạn Hắc Thủy Hà, Thiên Đình cũng không lấy được, không chừng còn phải chết người." "Đưa cho Thiên Đình tình báo sai lầm, hại chết sáu

quái của Yêu tộc, Linh Sơn các ngươi còn mặt mũi đến đòi Thiên Đình bồi thường à." Ngọc Đế mặt lạnh, ra hiệu cho Phục Hy một cái.

"Không sai, Linh Sơn các ngươi đưa tình báo sai lầm, hại chết sáu quái của Yêu tộc ta, nên bồi thường thế nào?" Phục Hy lập tức nói.

"Hừ, chuyện của Đường Tăng, Linh Sơn ta cũng không biết, Phật Như Lai của ta đã đi mời Đạo Tổ tự mình ra tay tra xét, Đạo Tổ nói thiên ý như thế, thuận theo tự nhiên." "Chỉ có thể trách Yêu tộc xui xẻo, ai bảo Yêu tộc các ngươi không phái kẻ mạnh hơn đi thiết lập kiếp nạn, Yêu Hoàng nếu không phục, chúng ta có thể đến Tử Tiêu Cung lý luận." "Đừng quên, Tây Du lượng kiếp vốn là chuyện của Phật môn, bây giờ là các ngươi đang hưởng sái công đức của Phật môn, lượng kiếp nào mà không chết người, công đức các ngươi lấy, đít để lại cho Linh Sơn chùi, đâu có đạo lý như vậy." "Chiếm tiện nghi của Linh Sơn cũng phải có giới hạn, không muốn bồi thường, vậy thì tất cả đừng chơi nữa, dù sao công đức Tây Du Linh Sơn cũng không thể chiếm hết, nhường cho Nhân tộc thần đình, Địa Phủ cũng như nhau, Linh Sơn còn có thể đổi lấy chút lợi ích." La Tuyên nói xong liền đi ra ngoài, thẳng hướng Nhân tộc thần đình.

"Nhanh nhanh nhanh, mau đi kéo hắn lại, có chuyện có thể thương lượng mà, sao đang nói chuyện lại lật bàn không làm nữa." Ngọc Đế sốt ruột.

Thỏa thuận đã bàn bạc trước đó bị xé bỏ, Nhân tộc và Địa Phủ tham gia vào, Đạo môn làm sao còn lấy được phần lớn.

Không lấy được phần lớn, nhân quả không đủ, không thể kiềm chế được Phật Đạo, Đạo Tổ có thể lột da ông ra.

Trước tiên nhịn một lúc, đợi Tây Du lượng kiếp kết thúc, đợi ông thành thánh, rồi tính sổ với đám lỗ mãng Tiệt Giáo động một tí là lật bàn này.

Lý Tĩnh và Na Tra tiến lên ngăn cản.

"Cút!" La Tuyên một chưởng đánh bay hai cha con.

"Càn rỡ, Tư Pháp Thiên Thần, bắt tên này lại, sống chết không cần biết." Ngọc Đế lần này thật sự nổi giận, ông đã hạ mình nhượng bộ, La Tuyên còn động thủ, đó là đánh vào mặt ông.

Dương Tiễn vừa mới đánh một trận với Minh Xà, bây giờ lại ra tay đánh với La Tuyên.

La Tuyên quả thực mạnh hơn Quan Âm và Minh Xà, chỉ dựa vào một tay Khánh Vân Kim Đằng và Tử Vi Thiên Hỏa, công thủ nhất thể, giao chiến với Dương Tiễn không rơi vào thế hạ phong.

Tôn Ngộ Không cảm nhận được Dương Tiễn lại đánh nhau với người khác, bèn chạy đến xem trận.

La Tuyên cuối cùng cũng ép ra được toàn lực của Dương Tiễn, pháp tắc chiến đấu và Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết vận chuyển đến cực hạn, át chủ bài thân hóa thiên nhãn cũng dùng ra, cuối cùng phá được phòng ngự của Khánh Vân Kim Đằng.

Hao Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu mai phục bên cạnh nhân cơ hội đánh lén, trực tiếp cắn La Tuyên trọng thương, Dương Tiễn dùng Khổn Tiên Thằng trói La Tuyên bắt về Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, Dương Tiễn gặp mạnh thì mạnh, giới hạn rốt cuộc ở đâu.

Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế nhìn La Tuyên thê thảm, cục tức trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa.

"Hừ, La Tuyên, trẫm nói chuyện đàng hoàng với ngươi, đã nhượng bộ, đủ cho Linh Sơn ngươi mặt mũi rồi, ngươi lại động thủ đánh người của trẫm, đây là cái giá phải trả khi đắc tội trẫm, ngươi có phục không." Ngọc Đế lạnh lùng nhìn La Tuyên, sướng, vẫn là

cháu ngoại lớn, thật là lợi hại, chỉ đâu đánh đó, chưa từng thất bại, không thể hoàn hảo hơn, quá là làm vẻ vang cho ông.

"Cái này ta nhận, nhưng bắt Linh Sơn bồi thường, tuyệt đối không thể, bắt ta rồi thì sao, bệ hạ cho rằng người xuất thân từ Tiệt Giáo chúng ta sẽ sợ chết sao?" La Tuyên không khuất phục ngẩng đầu.

"Hừ, Thiên Đình có thể bồi thường, nhưng ngươi động thủ trước đánh Lý Thiên Vương và Na Tra, số bồi thường Linh Sơn ngươi phải trả một phần ba." Ngọc Đế lạnh giọng nói.

"Được." La Tuyên chịu thua, hắn đã đánh giá thấp chiến lực của Dương Tiễn, vốn tưởng rằng trừ tầng lớp cao của tam giáo, Thiên Đình không ai có thể ngăn được hắn, mà tầng lớp cao của tam giáo tất nhiên sẽ không động thủ với hắn.

Hắn chỉ diễn một chút, ép Ngọc Đế thỏa hiệp, không ngờ không đánh lại Dương Tiễn, diễn hỏng rồi.

"Hừ, vậy thì bàn về bồi thường cái gì, bồi thường bao nhiêu đi!" Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, xem sau này ai còn dám chạy đến Thiên Đình gây sự, trước khi gây sự phải xem xem có đánh lại cháu ngoại lớn của ông không.

Đặc biệt là đám Linh Sơn, trước là Quan Âm suýt bị đánh chết, nay La Tuyên bị bắt sống, sau này còn mặt mũi nào khiêu khích Thiên Đình.

"Bệ hạ, thần cho rằng có thể bồi thường nhiều Lục Chuyển Kim Đan hơn, Lục Chuyển Kim Đan đối với Đại La hậu kỳ và Chuẩn Thánh không có tác dụng gì, không thể để Tôn Hầu Tử đột phá Chuẩn Thánh, nếu không sẽ khó giải quyết." "Còn Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh và Tiểu Bạch Long... tu vi tăng lên một chút, ảnh hưởng cũng không lớn." "Cho thêm mấy viên liệu thương Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, lượng bọn họ cũng không có gì để nói." Thái Bạch Kim Tinh đề nghị.

“Ừm, cứ làm vậy đi.” Ngọc Đế gật đầu, sau một hồi thương nghị, bồi thường sáu trăm viên Lục Chuyển Kim Đan, mười viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, để Linh Cát mang đi.

“Đa tạ Bồ Tát, chúng ta cần chữa thương, bây giờ là tháng đông giá rét, thân thể sư phụ không chịu nổi, chúng ta phải tĩnh dưỡng một thời gian mới có thể tiếp tục tây hành.” Trư Bát Giới nhận lấy bồi thường, cũng không nói đủ hay không.

Linh Cát cũng không dám thúc giục, sợ lại gây ra chuyện gì.

Thiên Đình bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm, năm vị này bây giờ mới là đại gia, may mà khẩu vị không lớn, không thì sau này cứ gặp một kiếp nạn là đòi bồi thường lớn, còn chơi cái quái gì nữa.

Những ngày tiếp theo, tuyết lớn phong sơn, mọi người đều ở trong nhà tránh rét, Đường Tăng mỗi ngày giảng kinh cho dân trong thôn tuyên dương Phật pháp, đổi lấy rau dưa.

Dân trong thôn đều rất kính trọng Đường Tăng.

Chương 322

"Hừ, Phật môn lừa người cũng có nghề, sư phụ của Phật Chủ bọn họ lại là Đạo Tổ, Đạo pháp lẽ nào còn không bằng Phật pháp sao." "Kiếp nạn tiếp theo cũng là của Thiên Đình, cứ đấu pháp với Linh Sơn, Thái Bạch Kim Tinh, đi thông báo cho Thanh Phong đạo nhân chuẩn bị, để ba đồ đệ của ông ta ở Xa Trì Quốc hưng Đạo diệt Phật." Ngọc Đế ánh mắt lóe lên tia lạnh, Như Lai để La Tuyên đến, rõ ràng là không nể mặt ông, vậy ông cũng phải đáp trả, làm Linh Sơn khó chịu một chút.

"Vâng!" Thái Bạch Kim Tinh không chút do dự.

"Bệ hạ, làm như vậy, lỡ Linh Sơn trở mặt thì sao?" Lý Tĩnh lo lắng nói.

"Hừ, trong tay trẫm có đủ con bài lớn, Linh Sơn dám trở mặt thử xem!" Ngọc Đế khinh thường.

Sau đó nhìn về phía Dương Tiễn hỏi: "Tư Pháp Thiên Thần, bây giờ cảm thấy thế nào?" "Từ sau khi giúp đội thỉnh kinh ở Hắc Thủy Hà, tu luyện không còn xuất hiện tình trạng tẩu hỏa nhập ma, dường như đã bớt đi nhân quả, phải trả." Dương Tiễn nói.

Đây là sự thật, không phải hắn lừa người, thiên mệnh gia thân thật không phải chuyện đùa, không động được.

"Vậy thì tốt, kiếp nạn ở Xa Trì Quốc, ngươi lại đi một chuyến." Ngọc Đế gật đầu, trong thời gian này, cháu ngoại lớn đã giúp ông gây dựng đế uy, ông cũng không thể bạc đãi cháu ngoại lớn.

"Đa tạ bệ hạ." Dương Tiễn hành lễ, trước đây hắn chắc chắn hận Ngọc Đế, nhưng bây giờ hắn hiểu tại sao mẫu thân luôn cảm thấy có lỗi với Ngọc Đế.

Không nói gì khác, Ngọc Đế đối với người của mình thật sự tốt, thỉnh thoảng sẽ kéo hắn cùng uống rượu dưới trăng, thổ lộ tâm sự, có chút giống hình ảnh người cậu trong lòng hắn, còn tặng hắn không ít thứ tốt.

Chỉ cần Ngọc Đế không làm hại gia đình họ, người cậu này hắn nhận.

"Đều lui đi, thầy trò Đường Tăng chắc phải đợi qua mùa đông mới tiếp tục tây hành, Tư Pháp Thiên Thần theo trẫm đến Dao Trì." Ngọc Đế phất phất tay, cùng Dương Tiễn rời đi.

Các vị thần nhìn nhau, cũng không dám nói gì, Ngọc Đế rõ ràng thiên vị Dương Tiễn, chưa kể người ta vốn là quan hệ cậu cháu, Dương Tiễn cũng không phải là người nhà được ưu ái, người ta là dùng đao thật thương thật đánh ra địa vị và uy tín.

Trong tình huống thánh nhân không xuất hiện, ai dám nói chắc thắng Dương Tiễn, cho dù thắng thì sao, ai dám làm gì Dương Tiễn.

Dương Tiễn tuyệt đối là một trong những người có bối cảnh quan hệ cứng nhất Hồng Hoang, cậu là Ngọc Đế, sư phụ là người nắm quyền của Phượng tộc hiện nay là Khổng Tuyên, sư tổ là Tam Kim Ô.

Cộng thêm thực lực của Dương Tiễn vốn không yếu.

Những kẻ không có thực lực, thấy Dương Tiễn đều phải đi đường vòng.

Còn những kẻ có thực lực dám động đến Dương Tiễn...

động thử Dương Tiễn xem, theo tính cách của đám hãn phỉ Tam Kim Ô, cho dù Đạo Tổ đến cũng chưa chắc bảo vệ được.

Quan hệ của Thập Nhị Tổ Vu và Tam Kim Ô rất thân thiết, hai bên này liên thủ, Đạo Tổ ít nhiều cũng phải nể mặt.

Động thủ là một chuyện, người ta đại diện cho Nhân Đạo và Địa Đạo, hai đạo gây áp lực, từ đó Nhân tộc coi Thiên Đạo là địch, Địa Phủ từ chối tu sĩ Thiên Đạo nhập luân hồi, Thiên Đạo muốn không suy tàn cũng không được.

Năm đó Phong Thần lượng kiếp, Tam Kim Ô đã tính kế Đạo Tổ, Đạo Tổ không nổi giận, chính là vì như vậy.

Thiên Đạo tuy là mạnh nhất, nhưng cũng không thể cứng đối cứng với Nhân Đạo và Địa Đạo, huống hồ Ma Đạo đã phục hồi, trốn trong bóng tối rình rập, phải biết, Ma Đạo tồn tại chính là để kiềm chế Thiên Đạo.

Lực lượng của ba đạo, có thể đè chết Thiên Đạo.

Cho nên Đạo Tổ đành phải nhịn, mưu đồ Phật Đạo, hai đánh ba, còn có thể đấu một trận.

Dưới sự giúp đỡ của Dương Tiễn, đế uy của Ngọc Đế ngày càng mạnh, Dương Tiễn cũng ngày càng có uy tín, hai cậu cháu này liên thủ, không thể chọc vào.

Sau lưng Ngọc Đế là Đạo Tổ, sau lưng Dương Tiễn là Tam Kim Ô, hai thế lực mạnh nhất Hồng Hoang đã liên thủ.

Hạ giới.

"Sư phụ, hay là người thử luyện hóa Cẩm Lan Ca Sa, Tử Kim Bát Vu và Cửu Hoàn Tích Trượng thành pháp bảo của chính mình xem." Trư Bát Giới đề nghị.

"Không được, ta bộc phát, chỉ có thể động dụng pháp lực, không có nguyên thần, không luyện hóa được." Đường Tăng lắc đầu.

Pháp lực được lưu trữ trong con rồng qua vai, y có thể mượn dùng, nhưng y không có nguyên thần, luyện hóa cái quái gì, định mệnh không thể dùng pháp bảo.

“Tiếc thật, nếu sư phụ có thể luyện hóa ba kiện pháp bảo này, thánh nhân không xuất hiện, Hồng Hoang không mấy ai thắng được người.” Trư Bát Giới rất tiếc nuối.

Năm thầy trò trắng trợn, không hề bố trí cấm chế để che giấu.

Linh Sơn, chư Phật nghe thấy đề nghị của Trư Bát Giới đều giật nảy mình, nghe thấy câu trả lời của Đường Tăng lại thở phào nhẹ nhõm.

May quá may quá, không thì Tây Du thật sự không thể tiếp tục.

Không có pháp bảo gia trì, lại chỉ có thể bộc phát ba phút, không cứng đối cứng với Đường Tăng, kéo qua ba phút, đại bộ phận Chuẩn Thánh vẫn có thể làm được.

Bây giờ độ khó của Tây Du đã tăng lớn, bọn họ vẫn có thể chống đỡ, độ khó mà tăng thêm, thật sự không chống đỡ nổi.

“Tên Trư Bát Giới này một thân phản cốt, Quan Âm giáo huấn hắn là đúng, đến kiếp nạn Thông Thiên Hà, lại thu thập tên đầu heo này một trận.” “Những kiếp nạn sau này, đến lượt Linh Sơn thì cứ ra sức thu thập tên đầu heo này, không tin không dạy dỗ được.” Bốn vị đại lão đều rất không hài lòng với Trư Bát Giới, suốt ngày nghĩ cách gây chuyện, làm phản.

Bây giờ độ khó của Tây Du đã rất lớn rồi, còn nghĩ cách gây chuyện, ngứa đòn.

Lạc Hà thôn.

“Lúc đó sao ngươi không tạo cho Đường Tăng hai kiện cộng sinh pháp bảo?” Hậu Thổ bĩu môi nhìn Lăng Tiêu, nếu Đường Tăng có pháp bảo, Tây Du này chắc chắn sẽ còn náo nhiệt hơn.

“Cho cộng sinh pháp bảo quá rõ ràng, cứ xem đi, càng về sau càng náo nhiệt, Tôn Ngộ Không đã sắp ngộ ra pháp tắc chiến đấu để bước

vào Chuẩn Thánh, những kiếp nạn sau này, ít nhất phải là Chuẩn Thánh trung kỳ mới được." "Còn có Trư Bát Giới, ta đã chuẩn bị cho hắn một món quà lớn ở Nữ Nhi Quốc." Lăng Tiêu mỉm cười.

Nữ Nhi Quốc, một quốc gia kỳ lạ, tồn tại nhờ nước sông Tử Mẫu, dường như được thiết lập chuyên để thử thách Đường Tăng, nơi đó có tình kiếp của Đường Tăng.

Trước đó hắn đã đi xem, quốc vương Nữ Nhi Quốc đó thật sự rất đẹp.

Trong tám mươi mốt nạn, kiếp nạn ở Nữ Nhi Quốc mới là hung hiểm nhất, đó là tình kiếp của Đường Tăng, không nằm trong sự khống chế của Thiên Đình và Linh Sơn.

Nếu Đường Tăng động lòng phàm, không làm hòa thượng nữa, vậy thì xong.

Trên thực tế, Nữ Nhi Quốc không hề đơn giản như bề ngoài.

Trước đó Lăng Tiêu đến Nữ Nhi Quốc đã cảm thấy một trận bất an, nơi đó dường như ẩn giấu một bí mật rất lớn.

"Ma Tổ, Nữ Nhi Quốc rốt cuộc ẩn chứa điều gì, ngươi hẳn biết chứ?" Lăng Tiêu hỏi trong đầu.

"Cái này phải nhắc đến Sáng Tạo Ma Thần, gã đó rất thích phát minh, làm ra rất nhiều thứ kỳ quái." "Một lần ngoài ý muốn, gã đó đột nhiên nảy ra ý tưởng, coi cộng sinh pháp bảo Sáng Tạo Chi Tâm như trứng để ấp, kết quả Sáng Tạo Chi Tâm thật sự hóa hình." "Hỗn Độn Linh Bảo hóa hình, vừa hóa hình đã có tu vi Hợp Đạo cảnh, tên là Hậu Bạt, là nữ, cực đẹp, cũng thích sáng tạo phát minh." "Có cùng sở thích, âm dương tương hút, nảy sinh tình cảm, suốt ngày dính lấy nhau, sau này, Sáng Tạo phát hiện vì trong lòng có vướng bận, tu hành bị cản trở." "Giữa tu vi và tình yêu, Sáng Tạo cuối cùng vẫn chọn tu

vi, lúc đó Hậu Bạt đã có thai, Sáng Tạo nhẫn tâm giết chết con của mình, phong ấn Hậu Bạt." "Luân Hồi không nhìn nổi, lén thả Hậu Bạt ra, Hậu Bạt cầu xin Luân Hồi cứu con mình, Luân Hồi dùng pháp tắc luân hồi biến một ngón tay thành Tạo Thiên Ân Mộc, phong ấn Hậu Bạt vào trong đó." "Cụ thể ta cũng không rõ lắm, dù sao là có thể cứu sống con của Hậu Bạt, nhưng cần thời gian rất lâu." "Luân Hồi đặc biệt mở ra một vực giới, tên là Sí Luyện Quỷ Vực, giấu Tạo Thiên Ân Mộc vào trong đó, cùng với đó là Quỷ Tế Hà mà Sáng Tạo tạo ra và Ngọa Hoàng Trì mà Hậu Bạt tạo ra." "Sáng Tạo tạo ra rất nhiều chủng tộc, dùng để nghiên cứu lực lượng sáng tạo, từng sáng tạo ra một Quỷ Hoàng tộc, toàn là nữ, ai cũng xinh đẹp như hoa, nhưng không thể kết hợp với các chủng tộc khác." "Thế là, Sáng Tạo dùng lực lượng luân hồi tạo ra nước Quỷ Tế Hà, người Quỷ Hoàng tộc uống nước Quỷ Tế Hà, không cần âm dương kết hợp cũng có thể sinh ra hậu đại." "Nhưng có người Quỷ Hoàng tộc uống nước Quỷ Tế Hà rồi lại hối hận, thế là Hậu Bạt tạo ra Ngọa Hoàng Trì, uống nước Ngọa Hoàng Trì là có thể phá thai." La Hầu nói.

"Vậy nên, Quỷ Tế Hà đó chính là Tử Mẫu Hà, Ngọa Hoàng Trì chính là Lạc Thai Tuyền, Nữ Nhi Quốc thực chất chính là Sí Luyện Quỷ Vực?" Lăng Tiêu kinh ngạc.

"Hẳn là vậy, Luân Hồi lúc đó có thể đã phong ấn cả Quỷ Hoàng tộc vào Sí Luyện Quỷ Vực, dùng để chăm sóc Hậu Bạt và Tạo Thiên Ân Mộc, bây giờ Nữ Nhi Quốc rất có thể là hậu duệ của Quỷ Hoàng tộc." "Nữ Nhi Quốc xuất hiện sau Phong Thần lượng kiếp, tứ đạo phục hồi, Hồng Hoang nghịch phản tiên thiên, xúc động phong ấn của Sí Luyện Quỷ Vực, khiến Sí Luyện Quỷ Vực và Hồng Hoang dung hợp, ngươi có thể hiểu Sí Luyện Quỷ Vực là một giới trung giới." "Năm đó Bàn Cổ khai tịch Hồng Hoang, không thể nào không phát hiện sự tồn tại của Sí Luyện Quỷ Vực, vẫn nạp nó vào Hồng Hoang,

có thể Bàn Cổ cũng là vì muốn giúp Hậu Bạt một tay." "Nhân tộc, là tiên thiên đạo thể hoàn mỹ nhất, Nhân tộc có thể xuất hiện, còn phải cảm ơn Sáng Tạo, gã đó đã sáng tạo ra rất nhiều chủng tộc, Bàn Cổ rất có thể đã hấp thu kinh nghiệm của Sáng Tạo, nên mới tạo ra Nhân tộc." "Chỉ bằng Nữ Oa không thể tạo ra Nhân tộc được, Bàn Cổ đã giấu phương pháp tạo người trong Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, Nữ Oa nói trắng ra thực chất chỉ là chiếc chìa khóa, tập hợp đủ ba thứ này là có thể tạo ra Nhân tộc." La Hầu chậm rãi nói.

"Nếu Nữ Nhi Quốc là Sí Luyện Quỷ Vực, vậy Tạo Thiên Ân Mộc đâu, sao ta không thấy." Lăng Tiêu nói.

"Luân Hồi năm đó chắc chắn đã bố trí vô số cấm chế để bảo vệ Tạo Thiên Ân Mộc, Luân Hồi năm đó dù sao cũng đạt đến Đại Đạo Cảnh thất trọng, cấm chế mà ông ta bố trí cho dù qua vô tận năm tháng, cũng không phải là ngươi một kẻ Hợp Đạo cảnh nhất trọng có thể phát hiện." "Hồng Quân cũng không phát hiện được, không vào Đại Đạo cảnh, gần như không thể phát hiện." Quỷ Đạo Chi Chủ chen vào.

"Vậy Hậu Bạt còn sống không?" Lăng Tiêu lại hỏi.

"Trước đó đến Nữ Nhi Quốc, ngươi không phải cảm thấy bất an sao, có thể là vì Hậu Bạt." Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Vậy nên, nếu Hậu Bạt xuất hiện, chúng ta có thể lợi dụng Hậu Bạt để gọt Hồng Quân không." "Nói đi nói lại, Luân Hồi cũng tốt bụng ghê, tự chặt một ngón tay giúp Hậu Bạt." Lăng Tiêu xoa cằm suy nghĩ tính khả thi, Hậu Bạt có thể khiến hắn cảm thấy bất an, chắc chắn không yếu.

"Tốt cái khỉ khô gì, Luân Hồi và Sáng Tạo không hợp nhau, là muốn lợi dụng Hậu Bạt để đối phó Sáng Tạo." "Ngươi đừng có nghĩ

nữa, quỷ mới biết Hậu Bạt bây giờ tình hình thế nào, bà ta không muốn ra, ngươi không có bất kỳ biện pháp nào, ra rồi ngươi cũng không khống chế được bà ta." "Nếu đứa trẻ chưa sống lại, Hậu Bạt nhất định tính tình đại biến, tàn bạo biến thái, đối với Hồng Hoang mà nói là một trận tai nạn, ngươi cứ cầu nguyện Hồng Quân có thể áp chế được Hậu Bạt đi." La Hầu châm chọc.

"Ẹc, cũng đúng." Lăng Tiêu lúng túng.

"Nữ Nhi Quốc chắc chắn là Sí Luyện Quỷ Vực, nước Quỷ Tế Hà âm cực, ẩn chứa lực luân hồi và tạo hóa, cho nên uống vào là có thể mang thai, lại vì âm cực, chỉ có thể mang thai bé gái." "Nữ Nhi Quốc toàn là nữ, lại ai cũng tuyệt mỹ, cộng thêm Lạc Thai Tuyền, đều khớp cả." "Quỷ Hoàng tộc vốn là hình thái hồn thể, bây giờ sở dĩ biến thành Nhân tộc, hẳn là đã xảy ra biến cố gì đó, hoặc là Bàn Cổ đã động tay động chân, nhưng trong xương cốt của họ đều ẩn giấu huyết mạch của Quỷ Hoàng tộc." "Người Nữ Nhi Quốc sau khi chết, hồn phách không vào Địa Phủ, ta rất nghi ngờ là đã bị Tạo Thiên Ân Mộc hấp thu, dùng huyết mạch hồn phách của Quỷ Hoàng tộc để dưỡng thai cho Hậu Bạt." La Hầu nói.

Chương 323

“Ta thấy hẳn không phải, Luân Hồi không tàn bạo như ngươi, ngươi nghĩ chuyện gì cũng luôn dùng góc độ của mình để nghĩ.” Quỷ Đạo Chi Chủ phản bác.

“Vậy ngươi nói người Nữ Nhi Quốc sau khi chết, hồn phách đi đâu?

Tiểu tức phụ của Lăng Tiêu đã về Địa Phủ tra rồi, căn bản không tìm thấy.” La Hầu đối đáp.

“Khụ, hai người các ngươi cãi nhau thì cãi, nhưng đừng nói bậy, Hậu Thổ lúc nào thành tiểu tức phụ của ta?” Lăng Tiêu đầu đầy vạch đen.

“Hắc, người ta đã kéo ngươi đến sống chung rồi, tâm tư gì còn cần phải nói sao, nữ oa đó không tồi, so với nữ oa kia mạnh hơn nhiều, có tình có nghĩa, nhu trung đái cương, ngươi mà không cần, bản tọa lại đang thiếu một ma hậu.” La Hầu cười xấu xa.

“Cút, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, đừng lấy Nữ Oa so với Hậu Thổ, đó là sỉ nhục Hậu Thổ.” Giọng Lăng Tiêu lạnh lẽo.

“Hắc, còn dám nói không phải tiểu tức phụ của ngươi?

Dám mắng bản tọa, càng ngày càng không có lớn nhỏ.” La Hầu cũng nổi cáu.

“Ngươi cũng vừa phải thôi, còn thật sự coi mình là La Hầu, ngươi chỉ là một luồng tàn hồn, còn là tù nhân.” Quỷ Đạo Chi Chủ châm chọc.

“Ngươi...” La Hầu suýt nghẹn chết, nhưng Quỷ Đạo Chi Chủ nói là sự thật, không thể phản bác, hắn chỉ là một phần của La Hầu, còn

là phần bị vứt bỏ, hắn là La Hầu, La Hầu lại không phải là hắn.

"Đợi ta thân hợp Ma Đạo, trở thành Ma Tổ La Hầu thực sự, nhất định phải cùng Sát Lục Ma Thần La Hầu phân cao thấp, phân rõ chủ thứ." La Hầu quật cường nói.

"Hắc, làm phản, ta đã nói ngươi một thân phản cốt." Quỷ Đạo Chi Chủ cười, loại náo nhiệt này ông rất thích xem.

"Hay là chúng ta cá cược đi, cược xem Đường Tăng có qua được Nữ Nhi Quốc không, ta thấy Đường Tăng không qua được." Quỷ Đạo Chi Chủ đảo mắt, chỉ dựa vào việc giảng đạo cho Lăng Tiêu để nhận được Tam Quang Thần Thủy tốc độ quá chậm, phải nghĩ cách lừa thêm chút nữa, gia tốc phục hồi nguyên thần.

"Ha ha, đã là cá cược thì phải có vật cược chứ, tiền bối muốn cược cái gì đây?" Lăng Tiêu cười nói.

"Đương nhiên là cược Tam Quang Thần Thủy, Tam Quang Thần Thủy có thể chữa trị nguyên thần, cũng chỉ có Tam Quang Thần Thủy mới khiến ta hứng thú, cược ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy, thế nào?" Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Này, ngươi có ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy không đấy, định tay không bắt sói trắng à." La Hầu vạch trần.

"Vậy ngươi đừng quan tâm, thắng thì lời to, thua thì đi làm công trả nợ." Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

"Vậy các ngươi chơi đi, bản tọa đường đường là Ma Thần, không thể làm ra chuyện mất mặt như làm công cho tiểu bối được." La Hầu kiêu ngạo nói.

"Nhưng mà, ta cũng thấy Đường Tăng không qua được, Đường Tăng đã thức tỉnh ký ức Lục Sí Kim Thiền, thanh quy giới luật của Phật môn không thể trói buộc hắn, hắn và nữ vương Nữ Nhi quốc có

nhân duyên mệnh định." "Hơn nữa, Lục Sí Kim Thiền thời thượng cổ cũng gây họa cho không ít nữ tiên, tên kia không hề có cái gọi là cấm dục đâu." La Hầu nghĩ nghĩ rồi nói.

"Ta thấy Đường Tăng có thể qua được, Linh Sơn và Phật môn sẽ không để Đường Tăng tự mình lựa chọn đâu." Lăng Tiêu nói.

"Nông cạn rồi, Đường Tăng có thiên mệnh bảo hộ, nếu quyết tâm muốn hoàn tục thì Thiên Đình và Linh Sơn có thể làm gì chứ, tơ tình là độc dược lợi hại nhất thế gian, một khi đã nảy sinh thì không thuốc nào chữa được." La Hầu phản bác.

"Ha ha, Ma Tổ có vẻ nhiều cảm xúc nhỉ, nghe như đã từng nếm trải nỗi khổ tình yêu vậy, hay là chúng ta cũng cược một phen, cược một điều kiện, không được từ chối." Lăng Tiêu cười nói.

"Được, bản tọa cược, dù sao bản tọa cũng chẳng có gì để mất, ngươi thua chắc rồi." "Thế nào là nhân duyên mệnh định?

Một khi gặp mặt, ắt sinh tơ tình.

Sáng Tạo kia vì để trừ tình độc mà đã dày vò bản thân đến nửa sống nửa chết, Đường Tăng sao có thể so với Sáng Tạo được." "Người tu đạo, thứ không thể chạm vào nhất chính là tình ái, điểm này ngươi làm rất tốt, Hậu Thổ chủ động ngả vào lòng, ngươi vẫn có thể ngồi trong lòng mà không loạn, giữ vững đạo tâm không nhiễm hồng trần." "Tình chẳng biết tự khi nào nổi lên, đã vướng vào là đậm sâu.

Ngươi không hiểu tình độc lợi hại đến mức nào đâu, Thiên Đình và Linh Sơn có dùng thủ đoạn gì cũng vô dụng." La Hầu ra vẻ đã nắm chắc phần thắng của Lăng Tiêu.

"Nói như ngươi hiểu lắm vậy, sao thế, ngươi và Hỗn Độn Ma Viên yêu nhau à?" Quỷ Đạo Chi Chủ trêu chọc.

“Đi đi, đừng nhắc đến tên ăn hại đó với ta.

Ngươi thì tại sao lại cho rằng Đường Tăng không qua được?” La Hầu mặt mày sa sầm.

“Bí mật, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Quỷ Đạo Chi Chủ cười bí hiểm.

Lăng Tiêu không để ý hai người đấu võ mồm, suy nghĩ bay về nơi xa xăm, không hiểu tình yêu sao?

Hắn sao lại không biết tâm tư của Hậu Thổ, Hậu Thổ rất tốt, nhưng trong lòng hắn lại cất giấu một người khác, mãi không thể buông bỏ.

Thế gian ba ngàn bệnh, chỉ có tương tư không thuốc chữa.

Dù đã qua trăm vạn năm, hắn vẫn không quên được cô gái mà hắn đã phụ bạc.

Cô gái đó, không quá xinh đẹp, ít nhất so với Hậu Thổ thì kém xa, có rất nhiều khuyết điểm, nhưng lại khiến hắn không thể nào quên.

Hắn đã thử chấp nhận Hậu Thổ, nhưng bóng hình cất giấu nơi đáy lòng kia luôn thỉnh thoảng hiện về.

“Này, tiểu tử ngươi ngẩn người cái gì đấy?” Giọng nói của Quỷ Đạo Chi Chủ cắt ngang dòng suy nghĩ của Lăng Tiêu.

“Ngươi nói xem, nếu ta tu luyện Thời Gian pháp tắc đến đại thành, có thể xuyên qua dòng sông thời gian trở về quê hương của ta không?” Lăng Tiêu chậm rãi cất lời.

“Ngươi tưởng dòng sông thời gian dễ xuyên qua vậy sao, trên đời này chỉ có Thời Thần mới có năng lực đó, nhưng mà, có Hỗn Độn Thời Thần Chung trong tay thì có thể thử một lần.” “Sao ngươi lại đột nhiên hỏi chuyện này, à, ta biết rồi, là vì cô gái đó.” Quỷ Đạo Chi Chủ

nói, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ hóng chuyện.

“Làm sao ngươi biết?

Rốt cuộc ngươi còn che giấu điều gì?” Lăng Tiêu đột nhiên kích động.

“Khụ, thực ra lúc đầu ở quê hương của ngươi, ta có thể cảm ứng được tình hình bên ngoài, lúc ta dùng Tế Đạo Chi Quang huyết tế ngươi, có một cô gái bất chấp tất cả lao đến cứu ngươi, cùng ngươi bị huyết tế.” “Ta thật sự chỉ muốn huyết tế một mình ngươi, thấy ngươi cũng không nhắc đến, ta còn tưởng ngươi không quen cô gái đó.” Quỷ Đạo Chi Chủ chột dạ không dám nhìn Lăng Tiêu.

“Hừ, không quen mà lại bất chấp tất cả lao đến cứu ta ư?

Ngươi coi ta là kẻ ngốc hay kẻ ngu?” “Còn không nói thật, ta sẽ đi tìm Hồng Quân đổi Vẫn Thánh Đan về cho ngươi uống, nói, ngươi đã làm gì nàng rồi?” Lăng Tiêu tức giận tiến vào Chư Thiên Khánh Vân, một tay túm lấy Quỷ Đạo Chi Chủ.

La Hầu nhìn mà ngẩn người, hắn không hiểu lắm, nhưng thấy Lăng Tiêu tức giận như vậy, cũng thức thời không nói nhiều.

“Ta đã mang nàng cùng tiến vào dòng sông thời gian, lúc sắp đến Hồng Hoang, sức lực của ta cạn kiệt, không thể mang theo hai linh hồn, ta đã chọn ngươi, bỏ lại nàng trong dòng sông thời gian, ta cũng không biết nàng đã trôi dạt đến đâu.” “Nhưng ta có thể chắc chắn là đã đưa nàng đến Hỗn Độn, có lẽ đã thất lạc trong Hỗn Độn.

La Hầu chẳng phải nói Bàn Cổ bổ ra Hỗn Độn, tổng cộng sinh ra ba ngàn thế giới sao, có lẽ đã trôi dạt đến thế giới khác.” “Quê hương của ngươi đối với Hồng Hoang mà nói là tương lai rất xa xôi, ta mang các ngươi ngược dòng mà lên, thời điểm bỏ lại nàng đại khái là vào giữa Long Hán lượng kiếp của Hồng Hoang.” “Hồng Hoang có không

gian bích lũy bảo vệ, xuyên qua cần tiêu hao lượng lớn năng lượng, ta chỉ có thể chọn một người." Quỷ Đạo Chi Chủ chột dạ nói ra sự thật.

Hắn đương nhiên biết cô gái kia và Lăng Tiêu có quan hệ không tầm thường, nếu không cũng sẽ không vì Lăng Tiêu mà bất chấp tất cả.

Một linh hồn phàm nhân, trôi dạt vào Hỗn Độn, trong nháy mắt sẽ bị địa hỏa thủy phong xóa sổ, xác suất trôi đến thế giới khác là cực kỳ nhỏ.

Dù có trôi đến, lại có bao nhiêu xác suất may mắn như Lăng Tiêu đoạt xá được một sinh linh tiên thiên chưa sinh ra ý thức và vẫn còn trong giai đoạn thai nghén.

Dù có may mắn như vậy, lại có bao nhiêu xác suất hiện tại vẫn còn sống chứ.

Xác suất còn sống đến bây giờ gần như bằng không, hắn dám nói ra sao.

Đều tại đấu võ mồm với La Hầu, nhất thời nhanh miệng nói hớ.

"Ngươi là đồ khốn, tại sao không nói sớm?" Mắt Lăng Tiêu đỏ ngầu, ấn Quỷ Đạo Chi Chủ ra đánh một trận tơi bời.

"Ngươi bây giờ có xóa sổ ta cũng không thay đổi được gì, ta có thể giảng đạo Thời Gian pháp tắc cho ngươi, ngươi tham ngộ viên mãn Thời Gian pháp tắc, mượn Hỗn Độn Thời Thần Chung xuyên qua dòng sông thời gian, có lẽ sẽ tìm được tung tích của nàng." "Hỗn Độn Thời Thần Chung đã ghi lại khí tức của nàng, thông qua khí tức, có thể tìm kiếm tọa độ của nàng trong dòng sông thời gian." Quỷ Đạo Chi Chủ vội vàng giải thích, đương nhiên, hắn còn một câu chưa nói, tiền đề là nàng vẫn còn sống.

"Ngươi không phải đã tham ngộ Thời Gian pháp tắc sao, ta đưa

Hỗn Độn Thời Thần Chung cho ngươi, ngươi bây giờ dẫn ta vào dòng sông thời gian." Lăng Tiêu mắt đỏ hoe nói.

"Ta không được, phải tu về cảnh giới Thánh Nhân đã, ta không cần tu luyện, chỉ cần chữa trị nguyên thần, tu vi tự nhiên sẽ tăng lên, pháp tắc tự nhiên sẽ ngộ ra." "Nói cách khác, quá trình chữa trị nguyên thần chính là tu luyện lại từ đầu, Thời Gian pháp tắc là sau khi ta đạt đến Đại Đạo Cảnh mới tham ngộ, ta phải khôi phục đến Đại Đạo Cảnh mới có thể dùng Thời Gian pháp tắc, ta hiện tại, chỉ biết sự huyền bí của Thời Gian pháp tắc, chứ không dùng được." "Nếu cưỡng ép tham ngộ Thời Gian pháp tắc, tiết tấu khôi phục của ta sẽ bị phá vỡ, có thể không những không tham ngộ được Thời Gian pháp tắc, mà còn phải thật sự tu luyện lại từ đầu." Quỷ Đạo Chi Chủ mặt mày khổ sở.

Quá trình chữa trị nguyên thần, tương đương với việc ấn chứng lại ký ức, dần dần ấn chứng các pháp tắc đã tham ngộ trong ký ức để biến thành của mình.

Giống như đọc binh thư, các loại binh pháp đều biết, nhưng phải ra chiến trường mới có thể vận dụng được.

Chương 324

Các loại pháp tắc hắn đều có thể giảng giải, nhưng bị hạn chế bởi nguyên thần và tu vi, hắn không dùng được.

Chữa trị nguyên thần, tương đương với việc tuần tự ấn chứng lại con đường tu hành đã từng đi qua.

Nếu cưỡng ép tham ngộ một loại pháp tắc nào đó, phá vỡ con đường tu hành đã từng đi, quỷ mới biết sẽ xảy ra biến cố gì, lỡ như khiến hắn tàn phế thì làm sao bây giờ.

Vốn dĩ chỉ cần không ngừng chữa trị nguyên thần là có thể nhẹ nhàng ung dung, lỡ như xảy ra biến cố, e rằng hắn thật sự phải khổ tu lại từ đầu, còn phải vừa tu vừa chữa trị nguyên thần, độ khó quá lớn.

Lăng Tiêu không nói gì, mà nhìn về phía La Hầu.

"Khụ, hắn nói thật đấy, tên Hỏa Chi Ma Thần kia, thời thượng cổ, tu luyện đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, cảm thấy Hỏa Chi pháp tắc không đủ mạnh, không chịu chăm chỉ tham ngộ bản mệnh pháp tắc, lại chọn cưỡng ép tham ngộ Nhân Quả pháp tắc, cuối cùng tự phế mình." La Hầu ho khan một tiếng, xác nhận Quỷ Đạo Chi Chủ không nói dối.

Lăng Tiêu tuy nổi giận, nhưng không mất lý trí, bây giờ có giết Quỷ Đạo Chi Chủ cũng không thay đổi được gì, không bằng giữ lại hắn để lập công chuộc tội.

Nàng cũng đã đến Hỗn Độn, vạn nhất nàng còn sống, lần này, hắn sẽ không phụ bạc nàng nữa, sẽ bảo vệ nàng thật tốt, yêu thương nàng thật nhiều, mãi mãi bên nhau.

Hắn rất thích trẻ con, thường xuyên nói với nàng muốn cùng nàng

sinh một đứa con, lần này, hắn sẽ không vì không có vật chất bảo đảm mà lùi bước, sẽ cùng nàng sinh thật nhiều thật nhiều con.

Nguyên bản hắn và nàng đáng lẽ sẽ có một cuộc sống rất tốt đẹp, tốt nghiệp đại học, công việc của họ được phân về cùng một nơi, họ chuẩn bị đăng ký kết hôn, nhưng hắn lại bị cha mẹ ruột hãm hại.

"Ngươi bây giờ giảng đạo Thời Gian pháp tắc cho ta." Lăng Tiêu mắt đỏ hoe, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi.

"Cái đó, vụ cá cược còn tính không?" Quỷ Đạo Chi Chủ yếu ớt hỏi một câu.

"Tính." Lăng Tiêu đáp một chữ.

"Tính là tốt rồi, ngươi thật sự cho rằng Thiên Đình và Linh Sơn có thể phá hỏng được sao?

Ngươi từ khi nào lại coi trọng Linh Sơn và Thiên Đình như vậy?" La Hầu thở phào một hơi, hắn có chắc chắn rất lớn sẽ thắng, một điều kiện của Lăng Tiêu vẫn rất có giá trị.

Hắn và Quỷ Đạo Chi Chủ, hai nhà âm mưu đều cho rằng Đường Tăng không qua được Nữ Nhi quốc, Lăng Tiêu không lẽ còn tính toán giỏi hơn cả hai người họ cộng lại sao.

"Ta cược vào huynh đệ và nữ nhân, Đường Tăng sẽ chọn huynh đệ.

Ở quê hương của ta có một câu nói, huynh đệ như tay chân, nữ nhân như áo quần, tay chân và áo quần cái nào quan trọng hơn." Lăng Tiêu nhàn nhạt nói.

Tôn Ngộ Không bốn người tuy gọi Đường Tăng là sư phụ, nhưng giữa họ không có ơn dạy dỗ, càng giống huynh đệ hơn.

Hắn cược rằng Đường Tăng sẽ vì Tôn Ngộ Không bốn người mà

từ bỏ nữ vương Nữ Nhi quốc.

“Vậy còn ngươi, nàng và hai vị huynh trưởng của ngươi, ngươi chọn ai?” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

“Ta chọn tất cả.” Lăng Tiêu bá khí nắm chặt nắm đấm.

“Vậy nếu Đường Tăng cũng chọn tất cả thì tính ai thắng?” La Hầu nói.

“Các ngươi cược Đường Tăng không qua được Nữ Nhi quốc, chỉ cần rời khỏi Nữ Nhi quốc là ta thắng, Đường Tăng mang nữ vương cùng rời khỏi Nữ Nhi quốc, chẳng phải cũng là rời khỏi Nữ Nhi quốc sao.” Lăng Tiêu nói.

“Mẹ kiếp, sơ suất rồi, ngươi tên khốn sao không nói cho nghiêm ngặt một chút.” La Hầu uất ức nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ.

“Yên tâm, chỉ cần Đường Tăng động một chút tình, Đường Tăng sẽ không ra khỏi Nữ Nhi quốc được, ta có chắc chắn.” Quỷ Đạo Chi Chủ rất tự tin.

“Chắc chắn cái con khỉ, nói như ngươi hiểu tình yêu lắm vậy, tình yêu không phải là chiếm hữu ích kỷ, mà là thành toàn, ta có kinh nghiệm, ngươi thua chắc rồi.” Lăng Tiêu châm chọc.

“Ngươi có kinh nghiệm?” La Hầu dùng ánh mắt hóng chuyện nhìn qua.

“Được rồi, giảng đạo cho ta.” Lăng Tiêu không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Đông qua xuân đến.

Ở một nơi khác, tại thôn Bách Gia phía tây Hắc Thủy Hà, băng tuyết đã tan, nhưng thầy trò Đường Tăng không có ý định lên đường,

năm thầy trò còn giúp dân làng làm nông.

Linh Cát ngồi không yên, đến thúc giục.

"Bồ Tát, chúng tôi cả một mùa đông ăn của người ta không ít cơm, không thể ăn không được, phải làm việc trả lại cho người ta chứ, chùa miếu còn thu tiền nhang khói nữa là. " "Hơn nữa, thân thể sư phụ tôi cũng chưa hoàn toàn hồi phục, mười viên Cửu Chuyển Kim Đan không đủ dùng a." Trư Bát Giới nói một cách rất đương nhiên.

Linh Cát suýt nữa thổ huyết, Đường Tăng thân là phàm nhân, năng lượng của một viên Tam Chuyển Kim Đan còn không chịu nổi, còn nói mười viên Cửu Chuyển Kim Đan không đủ.

Rõ ràng là đang tống tiền, bồi thường không đủ thì không lên đường được.

"Tam Tạng, thân thể ngươi không thể lên đường sao?" Linh Cát tha thiết nhìn Đường Tăng, hy vọng Đường Tăng vẫn chưa bị hai tên lừa đảo Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đồng hóa.

"Bồ Tát, bần tăng thân thể hư nhược lợi hại, nếu mạo hiểm lên đường, e là không trụ nổi." Đường Tăng nghiêm túc nói.

Linh Cát mặt mày sa sầm, không nên có tâm lý may mắn: "Nói đi, các ngươi muốn bao nhiêu?" Đánh cũng không được, nói cũng không lại, có thể làm sao đây, chỉ đành chịu mất tiền thôi.

"Bồ Tát nói vậy, nghe như chúng tôi đang tống tiền vậy." Trư Bát Giới rất không biết xấu hổ nói một câu.

Chẳng lẽ không phải sao?

Linh Cát da mặt co giật lợi hại, mẹ nó, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết, vô sỉ, quá vô sỉ.

Linh Cát hít sâu một hơi, nén lại cơn tức muốn chửi người, bay về

phía Thiên Đình.

Cãi vã với Ngọc Đế nửa ngày, đòi được hai mươi viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, cộng thêm của Linh Sơn, tổng cộng ba mươi viên.

Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, Tôn Hầu Tử không dùng được, dù sao bồi thường thì có thể, nhưng phải bồi thường thứ Tôn Hầu Tử không dùng được.

"Đây là giới hạn ta có thể đòi được rồi, đừng được voi đòi tiên." Linh Cát nghiến răng nghiến lợi.

"Hiểu, hiểu, ngày tháng còn dài mà, sau này lại đòi tiếp, ngày mai chúng ta sẽ lên đường." Trư Bát Giới vui vẻ nhận lấy, vốn dĩ họ chỉ thử thôi, không đòi được thêm cũng đành chịu.

Xem ra Thiên Đình và Linh Sơn rất giàu có, chịu được tống tiền.

Linh Cát răng hàm sau cũng sắp nghiến nát, cái gì gọi là ngày tháng còn dài sau này lại đòi tiếp, ngươi nghe xem ngươi nói có phải tiếng người không.

"Cái đầu heo chết tiệt này, Thái Bạch, thông báo cho Thanh Phong đạo nhân, đánh cho cái đầu heo chết tiệt này một trận thật mạnh." Thiên Đình, Ngọc Đế cũng tức giận.

"Khụ, bệ hạ, cái đó, e là đánh càng nặng, bồi thường càng nhiều." Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở.

Trư Bát Giới bây giờ chính là một kẻ cù nhây, ăn chắc Linh Sơn và Thiên Đình không dám hạ sát thủ.

"Hừ, nói như không đánh hắn thì hắn không đòi vậy, sao không đánh cho hả giận." Ngọc Đế lạnh lùng hừ nói.

"À, bệ hạ nói có lý." Thái Bạch Kim Tinh nhất thời không thể

phản bác.

Nhất mạch Quy Nhất Giáo nhìn nhau, so với Thiên Bồng kiêu ngạo ngang ngược trước đây, họ thích Trư Bát Giới cù nhây bây giờ hơn.

Mặt dày, chứng tỏ đã trưởng thành.

Dù sao cũng không phải họ bồi thường, dù sao họ cũng không thiệt, Trư Bát Giới đối với họ là người của mình mà.

Gặp phải biến cố lớn như vậy, Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử, Sa Ngộ Tịnh tính tình đại biến, có thể hiểu được.

Nhưng Đường Tăng cũng theo cùng gây chuyện, là điều họ không ngờ tới.

Chương 325

Linh Sơn đã dùng cả mười kiếp, tẩy não Đường Tăng bồi dưỡng thành một cao tăng đức hạnh hoàn mỹ nhất của Phật môn.

Kết quả, chưa đến hai năm đã bị Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới dẫn đi sai đường.

Quả nhiên, học tốt không dễ, học xấu thì quá dễ.

Bồi thường đủ, ngày thứ hai, năm thầy trò quả nhiên lên đường, Đường Tăng còn có thể cưỡi Bạch Long Mã chạy, đâu có chút nào suy yếu.

Ngày hôm đó, năm thầy trò đến trạm tiếp theo là Xa Trì quốc, lại thấy quan binh áp giải một đám hòa thượng làm khổ sai, hơi dừng lại là có roi da quất tới, tăng y ai nấy đều rách nát, vết thương chồng chất.

Thiên Đình, Linh Cát nhìn thấy cảnh này, nhíu mày, nhưng cũng không phát tác tại chỗ, vì ngài không chắc là Xa Trì quốc tự ý ngược đãi tăng nhân, hay là do Ngọc Đế giở trò.

Hạ giới, thấy thầy trò Đường Tăng đi tới, đám quan binh kia cũng hung hãn, không để ý đến hình thù kỳ quái của Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không, chỉ thấy Đường Tăng là hòa thượng, liền vây lại định bắt Đường Tăng.

Trư Bát Giới trực tiếp thi triển biến hóa thuật, biến thành một con heo khổng lồ, dọa cho đám quan binh sợ đến tè ra quần bỏ chạy.

Quan binh bỏ chạy, đám hòa thượng làm khổ sai cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, đều đã kiệt sức, đâu còn tâm trí nghĩ đến yêu quái hay không.

Đường Tăng xuống ngựa, đi tới, chắp tay nói: "Bần tăng Đường Tam Tạng, từ Đại Đường đến, đi Linh Sơn bái Phật cầu kinh, không biết chư vị vì sao lại ra nông nỗi này?" "Thì ra là thánh tăng từ Đại Đường đến." Một lão hòa thượng vội vàng đáp lễ, rồi thở dài một tiếng, kể lại cảnh ngộ của họ.

"Ai, năm ngoái Xa Trì quốc hạn hán, quốc vương cho chúng ta cầu mưa, nhưng chúng ta mãi không cầu được mưa, sau đó có ba đạo sĩ đến, thuận lợi cầu được mưa cho Xa Trì quốc." "Quốc vương bái họ làm quốc sư, họ vu khống chúng ta là kẻ lừa đảo, Phật pháp là lừa gạt thế nhân, không có chút tác dụng nào, quốc vương tin rồi, bắt đầu hưng Đạo diệt Phật." Nghe lão hòa thượng kể, Thiên Đình Linh Cát sắc mặt âm trầm, quả nhiên là Ngọc Đế giở trò, chọc tức Linh Sơn đây mà.

"Vu khống?

Không đúng chứ, các vị không phải thật sự không cầu được mưa sao?" Sa Tăng đột nhiên nói một câu.

Lão hòa thượng đang kể suýt nữa nghẹn chết, Linh Cát đang định phát tác cũng bị nghẹn một cái.

Linh Sơn rất coi trọng việc củng cố truyền bá Phật pháp và tín ngưỡng, nếu không phải Ngọc Đế giở trò, chư Phật nghe thấy tín đồ cầu nguyện, chắc chắn sẽ đến Xa Trì quốc giáng mưa.

Có lẽ là người Ngọc Đế phái đi với lý do thiết lập kiếp nạn, đã đuổi đi vị Bồ Tát đến Xa Trì quốc.

"Dù sao đi nữa, lão nạp khuyên các vị đừng vào thành, nếu không quốc sư sẽ không tha cho các vị đâu." Bị Sa Tăng làm cho nghẹn lời, lão hòa thượng lập tức lạnh mặt, dẫn chúng tăng rời đi.

"Hắc, một Xa Trì quốc nhỏ nhoi dám làm gì chúng ta, chúng ta có

thông quan văn điệp của Đại Đường, dám động đến chúng ta, Xa Trì quốc muốn diệt quốc sao, huống chi chúng ta chỉ mượn đường qua Xa Trì quốc." Trư Bát Giới bĩu môi, ở các nước phàm trần, uy danh của Đại Đường rất cao, đã diệt không ít nước, các nước nhỏ xung quanh đều vô cùng kiêng kỵ, hàng năm đều phái sứ thần đến triều cống, Xa Trì quốc cũng nằm trong số đó.

Thông quan văn điệp của Đường Vương, chính là lệnh thông hành của Đại Đường, Xa Trì quốc dám không nể mặt sao.

Năm thầy trò đến dưới vương thành Xa Trì quốc, binh lính giữ thành thấy Đường Tăng, liền bao vây lại.

"Sư phụ yêm là người thỉnh kinh từ Đại Đường đến, không muốn diệt quốc thì mau để quốc vương các ngươi ra nghênh đón." Trư Bát Giới lớn tiếng dọa nạt, đối với các nước phàm trần, nhắc đến Đại Đường còn hiệu quả hơn cả nhắc đến đầy trời thần Phật.

Quả nhiên, danh hiệu Đại Đường vừa xuất hiện, những binh lính này liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, tướng lĩnh vội vàng phái người đi thông báo cho quốc vương.

Không lâu sau, quốc vương liền đến, xem thông quan văn điệp xong, lập tức trở nên nhiệt tình, vội vàng dẫn vào thành, sắp xếp ở dịch trạm.

Tối đến, Đường Tăng ngủ, Tôn Ngộ Không bốn người bận tu luyện, hoàn toàn không có ý định đi xem ba vị quốc sư kia.

"Lúc này từng người một lại ngoan ngoãn không gây sự rồi." Ngọc Đế mặt mày sa sầm, nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Đi, để ba tiên nhân kia chủ động tìm phiền phức." Ba tiên nhân, là ba đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân, đều là Đại La Kim Tiên, đã chết trong Phong Thần lượng kiếp, hồn lên Phong Thần Bảng, dù sao chết rồi cũng có thể từ Phong Thần Bảng sống lại, trong kiếp nạn này đóng vai pháo

hôi.

Bị Tôn Ngộ Không mấy huynh đệ đánh chết, Thanh Phong đạo nhân ra tay báo thù cho đồ đệ, nhân vật chính của kiếp nạn này là Thanh Phong đạo nhân.

Thanh Phong đạo nhân đúng là một kẻ xui xẻo, một trong ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, do Cửu Thiên Thanh Phong hóa hình, sau gia nhập Quy Nhất Giáo làm phó giáo chủ thứ nhất, có bối phận, có thực lực, có căn nguyên, nhưng lại xui xẻo.

Trong Phong Thần lượng kiếp, trước tiên bị Thập Thiên Quân mai phục suýt nữa giết chết, may mắn thoát được một kiếp, cuối lượng kiếp, La Hầu gây loạn, khi cướp đoạt Lôi Đình Tử Liên, bị Phong Trạch đang nhập ma đánh lén, nhục thân vỡ nát, nguyên thần trọng thương.

Nếu không phải Huyền Đô kịp thời ra tay bảo vệ, đã phế rồi.

Dù vậy, vẫn bị ma khí xâm thực nguyên thần, suýt nữa toi mạng.

Thương thế quá nặng, tu dưỡng mấy vạn năm, mới miễn cưỡng hồi phục, mấy vạn năm, tu vi không có bất kỳ tiến bộ nào, vẫn kẹt ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu không bị trọng thương, với căn nguyên và thân phận phó giáo chủ thứ nhất, dù thế nào cũng đã đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, rất có khả năng đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phó giáo chủ thứ nhất, chiếm tỉ trọng khí vận của Quy Nhất Giáo không hề nhỏ.

Năm đó ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, ai nấy căn nguyên đều phi phàm, nhưng bị Hồng Quân hại thảm, tu luyện Trảm Tam Thi chi đạo không hoàn chỉnh, trảm tự ngã thi khó khăn, tam thi dung hợp càng khó khăn hơn.

May mà nay Hồng Hoang tứ đạo phục tô, khí vận đại tăng, công đức cũng dễ dàng đạt được hơn.

Dựa vào khí vận và công đức gia trì để cưỡng ép dung hợp.

Ví dụ như bốn cự đầu của Phật môn, đều là dựa vào khí vận và công đức để lên Á Thánh.

Còn có Phục Hy, Huyền Đô, Ngọc Đế vân vân cũng vậy.

Cũng có người có đại nghị lực, ví dụ như Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo, sau Phong Thần lượng kiếp, Thường Hi, Hi Hòa liên hợp với Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu sáng tạo ra pháp tắc trảm thi.

Quy Linh Thánh Mẫu tự trảm tu vi, đổi sang tu pháp tắc trảm thi, sau này vượt lên, nay cũng là đại lão Á Thánh.

Mặc dù có Quy Linh Thánh Mẫu là người đi trước, nhưng những người khác cũng không có đại nghị lực để noi theo.

Chủ yếu là căn nguyên của Quy Linh Thánh Mẫu quá đỉnh, Quy Linh Thánh Mẫu là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, Bắc Hải Huyền Quy căn nguyên thế nào, không kém gì Tam Thanh, Tam Kim Ô.

Quy Linh Thánh Mẫu làm được, không có nghĩa là họ cũng làm được.

Chẳng phải những người khác trong Tiệt Giáo cũng không dám làm vậy sao.

Trong Phong Thần lượng kiếp, trừ những người lên bảng, thảm nhất chính là Thanh Phong đạo nhân, đúng là kẻ xui xẻo, vì tốc độ nhanh, xông lên hàng đầu, nên bị Phong Trạch đánh lén.

Sáng sớm hôm sau, năm thầy trò đi tìm quốc vương Xa Trì quốc ký thông quan văn điệp, chuẩn bị rời khỏi Xa Trì quốc, không muốn lo

chuyện bao đồng.

Nhưng người ta đã sắp xếp kiếp nạn rồi, đâu để ngươi nói đi là đi, ba vị quốc sư Hổ Lực Đại Tiên, Lộc Lực Đại Tiên, Dương Lực Đại Tiên đến cản đường.

"Ngươi chính là cao tăng do Đại Đường phái đến Linh Sơn thỉnh kinh, trông cũng không có gì đặc biệt, Phật pháp, chỉ là hư danh lừa đời, sao bì được với Đạo pháp." "Ta thấy ngươi cũng đừng đi Linh Sơn thỉnh kinh, theo đạo gia học tập Đạo pháp đi, Linh Sơn Phật Chủ Chuẩn Đề Thánh Nhân và Tiếp Dẫn Thánh Nhân, sư từ Đạo Tổ, lại tự lập môn hộ sáng tạo Phật pháp, là phản đồ, đại nghịch bất đạo." Hổ Lực Đại Tiên điên cuồng sỉ nhục Phật pháp.

Linh Cát và chư Phật Linh Sơn tức giận vô cùng, Ngọc Đế có phần quá đáng.

"Tam Tạng, đối đáp lại hắn, đừng nể mặt hắn." Chư Phật trong lòng gào thét.

"Đạo có Thiên Đạo, Phật có Phật Đạo, Phật Đạo là một trong Lục Đạo của Hồng Hoang, là một mắt xích không thể thiếu, nhị vị Phật Chủ vì Hồng Hoang mà dốc hết tâm sức, Đạo Tổ cũng ủng hộ, không biết ba vị có tư cách gì để phê phán?" Đường Tăng biết không trốn được, liền không khách khí đối đáp lại.

"Hay, nói hay." Chư Phật Linh Sơn hả giận vỗ tay khen ngợi.

"Ha ha, Phật pháp, hư ngụy đáng cười, hoa mỹ mà không thực tế, đám hòa thượng ngoài thành, ngươi chắc cũng thấy rồi, cả ngày ăn chay niệm Phật, sống an nhàn sung sướng, ai nấy đều ăn trắng trẻo mập mạp." "Thế gian đều bị họ lừa gạt, mỗi ngày đến chùa miếu thắp hương cầu phúc, nhưng có mấy ai cầu được phúc khí, cống hiến tín ngưỡng cho chư Phật, còn mình thì chẳng được gì, Phật không phải kẻ lừa đảo thì là gì, lừa gạt tín ngưỡng của thế nhân." "Tai nạn xảy

ra, hạn hán khiến dân chúng lầm than, họ chẳng có tác dụng gì, chẳng phải vẫn phải dựa vào chúng ta đạo sĩ đến cầu mưa, cứu độ chúng sinh sao." Dương Lực Đại Tiên lớn tiếng châm chọc.

"Không sai, Phật nói phổ độ chúng sinh, nhưng tin Phật thật sự có thể đến được thế giới cực lạc sao?

Thế gian thật sự có cõi tịnh độ cực lạc sao?" "Phật nói kiếp sau kiếp này, nhưng phạm lỗi, làm ác, tin Phật thật sự có thể miễn được sự phán xét của địa phủ, kiếp sau đầu thai tốt sao?" "Phật nói buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật, điều này có phải quá khoan dung với kẻ ác, quá bất công với người tốt, có phải đang dung túng cho việc làm ác trên đời, rồi buông bỏ đồ đao là thành Phật." Lộc Lực Đại Tiên tiếp tục đưa ra một loạt chất vấn.

Thiên Đình chư thần xem mà thích thú, chư Phật Linh Sơn thì tức đến nổi gân xanh, đây là đang vả mặt Linh Sơn một cách trần trụi.

"Sai, sai, Đạo pháp tự nhiên, Phật tịnh tâm linh, cái gọi là tịnh thổ, là chỉ dùng Phật pháp tịnh hóa thế nhân, để tâm linh tìm được nơi nương tựa." "Cái gọi là phổ độ chúng sinh, là tịnh hóa tâm linh trên đời, dẫn dắt thế nhân hướng thiện, thế nhân đều hướng thiện, nơi đâu chẳng phải tịnh thổ, Phật ta nhiệm vụ nặng nề mà đường xa." "Kiếp sau kiếp này, buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật, là để dẫn dắt kẻ ác không làm ác nữa." "Phật ta khoan dung yêu thương thế nhân, đã làm ác, cũng nên có quyền tự cứu rỗi, làm thiện để chuộc ác, khi địa phủ phán xét tự nhiên sẽ giảm miễn hình phạt." "Đạo độ thân mình, Phật tịnh tâm linh, mỗi bên đều có sức hấp dẫn riêng, sao lại có chuyện hư ngụy, ba vị cớ gì công kích Phật pháp." "Nếu không có Phật pháp hấp dẫn thế nhân buông bỏ đồ đao, thế gian sát nghiệt sẽ không bao giờ ngừng, Phật pháp có thể ngăn chặn rất nhiều sát nghiệt, Phật là một trong Lục Đạo, tự có chỗ đáng giá." "Đạo pháp tự nhiên, ba vị công kích Phật pháp như vậy, không phải tự nhiên, tu hành chưa tới nơi tới

chốn.” Đường Tăng có lý có cứ đối đáp lại.

“Hay, đối đáp hay.” Linh Sơn tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mười kiếp bồi dưỡng cuối cùng cũng không uổng phí.

“Hừ, Phật môn quả nhiên miệng lưỡi sắc bén.” Thiên Đình, Ngọc Đế thì vô cùng khó chịu.

Chương 326

"Ngươi một hòa thượng có tư cách gì bình luận Đạo pháp, ngươi hiểu gì, Đạo pháp tự nhiên chỉ là một phần, cũng có nỗ lực giành lấy một tia sinh cơ cho chúng sinh." "Hòa thượng Xa Trì quốc lừa gạt thế nhân, hưởng thụ hương hỏa cúng dường của thế gian, lại không cứu được thế nhân, chúng ta không thể nhìn được, vạch trần bộ mặt thật của đám hòa thượng này, cứu độ thế gian, cũng là do Đạo pháp, có gì sai." Hổ Lực Đại Tiên đối đáp.

"Không sai, đám hòa thượng này thu tiền hương hỏa, còn đòi quốc vương cấp tiền sửa chữa chùa miếu tượng Phật, ăn chặn tiền của, ai nấy đều ăn trắng trẻo mập mạp, thậm chí có người ngấm ngầm lấy vợ sinh con, xây dựng phủ đệ xa hoa, điều này giải thích thế nào?" Lộc Lực Đại Tiên lại một lần nữa đưa ra câu hỏi chí mạng.

"Chứng tỏ họ là hòa thượng giả, mượn danh Phật pháp để lừa gạt, Phật ta biết họ không thành tâm, nên không công nhận họ, họ cầu mưa tự nhiên vô dụng." "Báng bổ Phật ta, lừa gạt thế nhân, đáng phạt." Đường Tăng nói.

"Ha ha, nếu Phật biết, tại sao không trừng phạt những hòa thượng giả này, lại để thế nhân chịu khổ hạn hán vì họ." Lộc Lực Đại Tiên lập tức nắm được sơ hở.

Chư Phật Linh Sơn tức giận, chẳng phải là do Ngọc Đế giở trò, lại đổ tội cho họ.

"Phật ta chưa từng bỏ rơi thế nhân, bần tăng chẳng phải đã đến rồi sao?" Đường Tăng một câu hóa giải.

"Ồ, vậy là ngươi cũng biết cầu mưa, vậy thì thi đấu một trận, xem ai cầu được mưa trước." Hổ Lực Đại Tiên bắt đầu diễn.

“Đương nhiên, để các ngươi trước.” Tôn Ngộ Không nhận lời.

“Được, đây là các ngươi tự tìm.” Tôn Ngộ Không nhận lời.

Ba tiên nhân bắt đầu lập đàn làm phép, đốt giấy phù, trên trời bắt đầu mây đen dày đặc, sấm chớp vang rền.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, nguyên thần xuất khiếu bay lên mây, chỉ thấy Lôi Công Điện Mẫu và Tây Hải Long Vương đều đã đến.

“Lão Long Vương, các ngươi từ khi nào lại trở thành tay sai của ba yêu quái kia?” Tôn Ngộ Không đến trước mặt Tây Hải Long Vương.

“Khụ, Đại Thánh thận trọng lời nói, lão Long là bị Hành Vũ Phù triệu đến.” Tây Hải Long Vương ho khan một tiếng.

“Hành Vũ Phù?” Tôn Ngộ Không không hiểu.

Tây Hải Long Vương liếc nhìn Lôi Công Điện Mẫu, nói: “Thời Vu Yêu lượng kiếp, Long tộc đã phát đại hồng nguyện, làm mưa cho Hồng Hoang.” “Sau đó Thiên Đình và Linh Sơn thành lập, ghen tị Long tộc làm mưa lấy công đức, Linh Sơn cai quản Tây Ngưu Hạ Châu, không cho Long tộc tiến vào, Thiên Đình càng là khắp nơi làm mưa để tranh công đức với Long tộc.” “Sau do Nhân Hoàng ra mặt chủ trì hiệp thương, việc làm mưa do Thiên Đình và Long tộc cùng nhau thực hiện, ngoài ra Long tộc đưa Hành Vũ Phù cho Thiên Đình, Linh Sơn và Nhân tộc Thần Đình, Long tộc chỉ phụ trách làm mưa.” “Còn việc giám sát nơi nào cần làm mưa, thì giao cho Thiên Đình, Linh Sơn và Nhân tộc Thần Đình, chỉ cần đốt Hành Vũ Phù, Long tộc gần nhất đều có thể cảm ứng được, đến làm mưa.” “Ba yêu quái kia không biết từ đâu có được Hành Vũ Phù.” Tây Hải Long Vương cũng không quan tâm Lôi Công Điện Mẫu ở bên cạnh, chỉ thiếu điều chỉ vào mũi Thiên Đình và Linh Sơn mắng không biết xấu hổ, cướp công đức của Long tộc.

Ngọc Đế và Như Lai mặt mày sa sầm, con lươn chết tiệt này, Thiên Đình và Linh Sơn đúng là đã cướp công đức của Long tộc, nhưng hàng năm chẳng phải cũng phải trả lương cho Long tộc sao, kim đan những thứ đó có thiếu đâu.

Chỉ với cái tính keo kiệt của Nhân Hoàng, có thể để Long tộc nhà ngươi chịu thiệt sao.

"Đại Thánh đừng hiểu lầm tiểu Long, Đại Thánh có thể tra xem Hành Vũ Phù của ba yêu quái kia từ đâu mà có." Tây Hải Long Vương bổ sung.

Ngọc Đế nghe thấy vậy, tức đến nghiến răng nghiến lợi, con lươn chết tiệt này đang chọc ngoáy phải không.

"Chuyện này để sau, các ngươi đừng giáng mưa vội, đợi tin của ta." Tôn Ngộ Không dặn dò một tiếng, nguyên thần quay về.

Ba tiên nhân đốt Hành Vũ Phù, trên trời đã sấm chớp vang rền, mây đen dày đặc, sắp mưa.

Tuy nhiên, đột nhiên, sấm chớp ngừng lại, mây đen cũng tan, ba tiên nhân ngẩn người.

Đương nhiên là giả vờ, trong lòng họ hiểu rõ, chắc chắn là Tôn Ngộ Không đã giở trò.

Tốt, tiếp tục đốt Hành Vũ Phù, tiêu hủy chứng cứ.

Ba tiên nhân làm phép nửa ngày, vẫn không thấy mưa, quốc vương Xa Trì quốc nhíu mày.

"Hắc, không được thì tránh ra." Tôn Ngộ Không châm chọc.

"Chắc chắn là hôm nay Long Vương không có nhà." Ba tiên nhân lẩm bẩm chửi bới rồi tránh ra.

"Sư phụ, người cứ ngồi trên pháp đàn niệm kinh là được." Tôn

Ngộ Không dặn dò một tiếng, lại một lần nữa nguyên thần xuất khiếu bay lên mây, bảo Tây Hải Long Vương giáng mưa.

Trong chốc lát, sấm chớp vang rền, mây đen dày đặc, mưa như trút nước.

"Hắc, nói những hòa thượng kia lừa đời, các ngươi chẳng phải cũng là kẻ lừa đảo sao." Trư Bát Giới mở miệng châm chọc.

"Đầu heo chết tiệt, ngươi nói ai là kẻ lừa đảo, vừa rồi là Long Vương không có nhà, không nhận được chỉ lệnh của chúng ta." "Bây giờ Long Vương trở về, thấy được chỉ lệnh của chúng ta, đến giáng mưa, để các ngươi được hời, trận mưa này là chúng ta cầu được." Hổ Lực Đại Tiên tức giận phun ra.

"Long Vương nghe chỉ lệnh của các ngươi, các ngươi tưởng mình là ai vậy, mặt thật dày, lời gì cũng dám nói." Trư Bát Giới bĩu môi.

Hai bên bắt đầu đối đáp kịch liệt.

Phun qua phun lại, phun đến tức mắt, ba tiên nhân hiện nguyên hình khai chiến.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng nghênh chiến.

Ba tiên nhân đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, qua chưa được hai chiêu, ba tiên nhân đột nhiên thu tay, chủ động đâm vào binh khí của ba huynh đệ, chủ động tìm chết.

"Mẹ kiếp, ăn vạ, quá đáng rồi, quá không biết xấu hổ." Trư Bát Giới da mặt co giật, ba vị này là đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân, từng là đệ tử của Quy Nhất Giáo, hắn tự nhiên nhận ra.

Ba người hồn lên Phong Thần Bảng, chết rồi cũng có thể từ bảng sống lại, rõ ràng là ăn vạ, đây là muốn cho Thanh Phong đạo nhân có lý do để ra tay với họ.

Quả nhiên, ba tiên nhân vừa chết, thanh phong nổi lên, Thanh Phong đạo nhân đến, tức giận chất vấn: "Kẻ nào to gan như vậy, dám hại tính mạng đệ tử của bần đạo." "Ta nói đồ đệ của ngươi tự mình ăn vạ đâm đầu vào chỗ chết, ngươi tin không?" Trư Bát Giới nói.

"Hừ, nói bậy, đồ đệ của ta đầu óc không có vấn đề, đồ đệ của ta vì Xa Trì quốc làm mưa, tạo phúc một phương, hành thiện tích đức, các ngươi lại hại tính mạng họ, bần đạo muốn các ngươi nợ máu trả bằng máu." Thanh Phong đạo nhân lạnh lùng hừ nói.

"Các ngươi thật là vô sỉ, vu oan giá họa cũng làm ra được." Trên mây, Tây Hải Long Vương mặt đầy vẻ khinh bỉ.

"Ngươi nói với hai chúng ta có tác dụng gì, đâu phải chúng ta làm." Lôi Công Điện Mẫu quay mặt đi.

Sống lâu thấy chuyện lạ, chỉ cần sống đủ lâu, chuyện kỳ quái gì cũng có thể thấy.

Phải nói, Tây Du lượng kiếp này tuy không kịch liệt như các lượng kiếp trước, nhưng lại đặc sắc, Linh Sơn và Thiên Đình dùng đủ mọi thủ đoạn, uy hiếp lợi dụ, vu oan giá họa, lừa gạt, ngày càng không có giới hạn.

Quá là náo nhiệt, mỗi ngày xem kịch thật là thú vị.

Biết là cố ý, nói không rõ, Trư Bát Giới đám người cũng lười giải thích.

Thanh Phong đạo nhân thở ra một hơi, thanh phong cuốn qua, Đường Tăng, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long không chút phản kháng bị cuốn đi.

Thanh Phong đạo nhân nương tay với Tôn Ngộ Không, kết quả Tôn Ngộ Không cũng không kháng cự, cùng bị cuốn đi.

Thanh Phong đạo nhân khóe miệng co giật, cưỡi hổ khó xuống,

chỉ có thể bắt người về đạo trường trước, trói năm thầy trò vào cột, dây trói chỉ là dây leo bình thường.

Theo lệnh của Ngọc Đế, đánh Trư Bát Giới một trận, rồi giả vờ mệt, vào nhà nghỉ ngơi.

Năm thầy trò chỉ cần hơi dùng sức là có thể thoát khỏi dây leo, đây không phải là nương tay nữa, mà là thả cả biển.

"Lão già chết tiệt, ngươi ra đây, tại sao chỉ đánh lão Trư ta mà không đánh họ?" Trư Bát Giới trong lòng không cam tâm, lẩm bẩm chửi bới.

Tôn Ngộ Không bốn người đồng loạt liếc mắt một cái, rồi nhắm mắt dưỡng thần, ra vẻ rất ngoan ngoãn phối hợp, hoàn toàn không có ý định trốn thoát.

"Con khỉ chết tiệt này sao đột nhiên ngoan ngoãn vậy, ngươi mau trốn đi chứ." Thiên Đình, Ngọc Đế gấp đến gãi tai gãi má, dần dần bị khỉ hóa.

Chư thần nghĩ hết những chuyện đau lòng trong đời, mới miễn cưỡng nén được khóe miệng.

Tạo nghiệt a, đường đường Ngọc Đế bị Tôn Hầu Tử tức đến khỉ hóa.

Gần đây ngày nào cũng đấu trí đấu dũng với Tôn Hầu Tử, có thể nói là yêu hận đan xen.

Thanh Phong đạo nhân cũng ngẩn người, con khỉ chết tiệt này, đầu heo chết tiệt này, hắn đã nương tay đến mức này, sao không trốn.

Cầu xin các ngươi đừng ngoan ngoãn lúc này được không.

Chương 327

Một đêm trôi qua, năm thầy trò vẫn không có ý định trốn thoát, Thanh Phong đạo nhân coi như đã hiểu được thế nào là mời thần dễ tiễn thần khó.

Nhưng kịch vẫn phải diễn tiếp, chỉ có thể đánh Trư Bát Giới một trận nữa.

"Lão già chết tiệt, ngươi chỉ biết bắt nạt kẻ quen phải không, có bản lĩnh thì đánh hắn." Trư Bát Giới trong lòng không cân bằng, chỉ vào Đường Tăng, huynh đệ tốt mà, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

"Bát Giới, ngươi sao có thể khi sư diệt tổ, vi sư đâu có động thủ." "Nhưng ngươi động miệng." "…" Hai thầy trò cãi nhau, nội bộ lục đục.

Thanh Phong đạo nhân nhìn mà ngẩn người, trước đó chẳng phải đang đồng sinh cộng tử sao, sao bây giờ lại nội bộ lục đục.

Đường Tăng trông có vẻ là cao tăng trang nghiêm, cãi nhau cũng khá lợi hại.

"Nhìn cái gì, đồ đệ của ngươi cũng không sạch sẽ, trộm Hành Vũ Phù gây rối." Cãi qua cãi lại, Trư Bát Giới chuyển mũi nhọn sang Thanh Phong đạo nhân.

"Nói bậy, đồ đệ của ta tuy trộm Hành Vũ Phù, nhưng tạo phúc một phương, bảo Xa Trì quốc mưa thuận gió hòa, công đức vô lượng, tuy có lỗi, nhưng tội không đáng chết, các ngươi có tư cách gì xử tử đồ đệ của ta." "Bản tọa hôm nay trước tiên để cái đầu heo nhà ngươi trả mạng cho đồ đệ của ta." Nói rồi, Thanh Phong đạo nhân lại bắt đầu quất Trư Bát Giới.

“Hắc, lão già chết tiệt, có gan thì đánh chết lão Trư ta đi.” Trư Bát Giới bĩu môi, ai cũng không yêu, chẳng phải là muốn ép họ phản kháng sao, phản kháng là không thể nào.

Họ không phản kháng, Thanh Phong đạo nhân sẽ không có lý do để thả họ, họ sẽ không thể đi Thiên Đình hoặc Linh Sơn cầu cứu, Linh Sơn và Thiên Đình sẽ không có lý do để xuất động giải cứu.

Không đánh lại Thanh Phong đạo nhân, không cướp được công đức, họ sẽ ăn vạ.

Thanh Phong đạo nhân đánh một trận, lại đi nghỉ ngơi, hắn cũng không vội, Tôn Ngộ Không mấy người có tu vi, không sao cả.

Nhưng Đường Tăng thân là phàm nhân, sẽ khát sẽ đói, xem có thể chịu đựng được bao lâu.

“Đều tại sư phụ, cãi nhau với ba yêu quái kia làm gì.” “Đúng đúng đúng, nếu không cãi, ba yêu quái kia sẽ không tức giận ra tay.” “Ngươi là người xuất gia, nhường người ta một chút thì sao?” “…” Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, Tiểu Bạch Long các kiểu chỉ trích Đường Tăng, còn không ngừng ra hiệu cho Sa Tăng, Sa Tăng tuy không hiểu đây lại diễn màn kịch nào, nhưng vẫn theo cùng chỉ trích.

Bốn huynh đệ mắng mỏ Đường Tăng, cãi đến đỏ mặt.

“Ngộ Không, vi sư khát rồi.” Nghỉ một lúc, Đường Tăng yếu ớt nói một câu.

Tôn Ngộ Không đang tức giận, quay đầu đi, không để ý.

“Bát Giới, vi sư đói rồi.” Đường Tăng lại nhìn Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới cũng quay đầu đi, không để ý.

Trong nhà Thanh Phong đạo nhân trong lòng thầm nghĩ, đây là cãi nhau thật hay cãi nhau giả.

Tôn Ngộ Không bốn huynh đệ nếu thật sự không quan tâm Đường Tăng thì làm sao bây giờ.

Hơi hoảng.

Mãi đến sáng hôm sau, Thanh Phong đạo nhân mới ra ngoài xem, hai ngày không ăn không uống, Đường Tăng đã thoi thóp, yếu ớt vô cùng.

Nhìn lại Tôn Ngộ Không bốn huynh đệ, đầu quay sang một bên không nhìn Đường Tăng, cũng không quan tâm.

Thanh Phong đạo nhân gãi đầu, làm sao bây giờ.

Ban đầu nghĩ rằng Đường Tăng khát rồi đói rồi, bốn huynh đệ sẽ không thể nhìn mà không quan tâm, chắc chắn sẽ thoát ra ngoài tìm đồ ăn thức uống cho Đường Tăng.

Nhưng bây giờ bốn huynh đệ và Đường Tăng cãi nhau, không quan tâm Đường Tăng.

Nếu mình không quan tâm, Đường Tăng chết thì làm sao, nếu quan tâm, dùng lý do gì đây.

Người bắt về rồi, kết quả cưỡi hổ khó xuống lại là hắn.

Làm sao bây giờ?

Thanh Phong đạo nhân bất lực nhìn lên trời.

"Diễn, tuyệt đối là diễn, họ cố ý, chắc chắn là Trư Bát Giới bày mưu." Thiên Đình, Ngọc Đế tức giận.

Thiên Bồng trước đây ở Thiên Đình là nhân vật cấp cao, đệ tử thân truyền của Lão Tử trong Phong Thần lượng kiếp chỉ còn lại Huyền Đô và Thiên Bồng.

Huyền Đô đối với Thiên Bồng rất tốt, chắc chắn đã nói hết chuyện Tây Du lượng kiếp cho Trư Bát Giới.

Hơn nữa Thanh Phong đạo nhân trước đây cũng là người của Quy Nhất Giáo, Thiên Bồng quen thuộc vô cùng, ăn chắc Thanh Phong đạo nhân sẽ không làm gì họ, nên liên hợp với Đường Tăng mấy người cố ý diễn màn này.

Giả vờ ngoan ngoãn, dùng bất biến ứng vạn biến, không giãy giụa, không phản kháng, khó xử liền thành Thanh Phong đạo nhân, ra tay cũng không được, thả người cũng không xong.

Đầu heo chết tiệt, tám trăm cái tâm nhãn.

"Khụ, bệ hạ, dù là diễn, họ thật sự dám không quan tâm Đường Tăng, nhưng chúng ta không thể không quan tâm, người là do Thanh Phong đạo nhân bắt, Đường Tăng thật sự chết, Tây Du thất bại, nhân quả sẽ tính lên đầu Thanh Phong đạo nhân, rồi tính lên Thiên Đình." Thái Bạch Kim Tinh ho khan một tiếng nhắc nhở.

"Vậy các ngươi có cách nào?" Ngọc Đế sắc mặt âm trầm, trước đây Thiên Bồng ở Thiên Đình kiêu ngạo ngang ngược, hắn không ít lần phải nhìn mặt Thiên Bồng.

Bây giờ đã bị giáng xuống hạ giới biến thành đầu heo, hắn vẫn phải nhìn mặt, đúng là kẻ thù cả đời của hắn.

"Chuyện này còn phải trách Tư Pháp Thiên Thần, lúc đầu nếu không giết Noãn Nhị Tỷ và Hồng Hồng, để Quan Âm Bồ Tát bắt về Linh Sơn làm con tin uy hiếp, Trư Bát Giới chẳng phải sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao." Lý Tĩnh lẩm bẩm một tiếng.

"Ngươi cho rằng ta duy trì thiên điều, duy trì uy nghiêm của Thiên Đình là sai?" "Ta, Dương Tiễn, xuất thân từ Kim Ô Môn, không nhu nhược như các ngươi, bị người ta tính kế đến đầu còn phải nhịn." "Quan Âm nói thẳng, ta có thể nể mặt nàng, nhưng dám tính kế ta để làm bàn đạp cho nàng, nàng cũng xứng sao?" "Nếu ngươi cho rằng ta làm không đúng, hay là ngươi đến làm Tư Pháp Thiên Thần?" Dương

Tiễn ánh mắt băng lãnh quét qua.

"Không, ta không có ý đó." Lý Tĩnh sợ đến run người.

Chư thần khinh bỉ nhìn Lý Tĩnh, chỉ với cái đức hạnh của Lý Tĩnh, nếu không có hậu đài cứng, có Nhiên Đăng chống lưng, ai thèm để ý.

Lý Tĩnh làm Tư Pháp Thiên Thần, có thể quản được ai.

Dương Tiễn đáng ghét thì đáng ghét, nhưng người ta thật sự có bản lĩnh.

"Lý Thiên Vương bảo vệ Linh Sơn như vậy, hay là trẫm đưa ngươi đến Linh Sơn?" Ngọc Đế tức giận nhìn Lý Tĩnh, một tên phế vật như ngươi cũng xứng ở đây nói này nói nọ.

Dương Tiễn tuy làm có hơi quá, nhưng quả thực đã lập uy, xét về lâu dài, Dương Tiễn làm đúng.

Huống chi Dương Tiễn là cháu ngoại của hắn, Lý Tĩnh là cái thá gì, cũng có tư cách chỉ trỏ.

"Bệ hạ thứ tội, thần không dám nói bậy nữa, thần miệng không che chắn, đáng phạt." Lý Tĩnh vội vàng nửa quỳ tự vả miệng.

Ở lại Thiên Đình hắn còn có tác dụng, làm tai mắt cho Linh Sơn, đến Linh Sơn, với năng lực của hắn thì thật sự vô dụng, trở thành nhân vật rìa, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị đẩy ra làm pháo hôi.

Na Tra khinh bỉ bĩu môi, không có bản lĩnh lại thích làm chim đầu đàn, thật sự coi mình là nhân vật.

Không coi trọng Lý Tĩnh, hắn vẫn luôn không coi trọng, hơn nữa hắn đối với Lý Tĩnh là hận thù.

Chuyện Lý Tĩnh năm đó ép hắn lóc xương trả cha, hắn vẫn luôn nhớ.

Nhưng Nữ Oa Nương Nương và Xiển Giáo đều khuyên hắn

buông bỏ hận thù, nói đại sự làm trọng, không dính nhân quả, con đường tu hành mới có thể đi xa hơn.

Để có thể đi xa hơn, hắn đã đồng ý.

Nhưng bây giờ, hắn hối hận.

Hắn trời sinh không phải là người an phận, thường xuyên xuống hạ giới chơi, mấy vạn năm qua, hắn thường xuyên thấy Dương Tiễn và Dương Thiền ở Đào Sơn bầu bạn với Dao Cơ Công Chúa, mẹ hiền con hiếu, ấm áp tốt đẹp.

Dương Tiễn người cao lãnh như vậy, cũng sẽ làm nũng trước mặt mẹ, đấm lưng cho mẹ, nấu cơm cho mẹ.

Chương 328

Đặc biệt có một lần thấy Dao Cơ Công Chúa cưng chiều véo má Dương Tiễn, Dương Tiễn cười rạng rỡ, trái tim hắn bị rung động.

Từng, hắn cũng có một người mẹ yêu thương hắn như vậy, bị hắn tự tay làm mất.

Hắn đã đến Thập Nương Phong, muốn đến bái tế mẹ, nhưng vì áy náy, hắn không dám lại gần.

Sau đó, hắn thấy Dương Tiễn và Dương Thiền đến bái tế mẹ của hắn, hắn càng thêm áy náy, cũng hận bản thân năm đó ích kỷ, tại sao không chọn mẹ.

Rõ ràng hắn cũng có thể như Dương Tiễn, Dương Thiền, hắn cũng có thể hưởng thụ sự yêu thương của mẹ.

Cùng một chuyện, lựa chọn khác nhau mang đến kết quả khác nhau, hắn, đã chọn sai.

Bây giờ, hắn chỉ có thể ngưỡng mộ Dương Tiễn, hắn hối hận, muốn làm lựa chọn giống như Dương Tiễn, nhưng không có cơ hội để lựa chọn lại một lần nữa.

Có thể là vì áy náy, cũng có thể là vì ngưỡng mộ, hắn đặc biệt muốn thân cận với Dương Tiễn, hắn cũng biết Dương Tiễn coi thường hắn, là hắn đáng đời.

Nhìn lại bộ dạng vô giá trị của Lý Tĩnh, hắn càng thêm hối hận, năm đó hắn nên giết tên này, mang mẹ gia nhập phe Đại Thương.

Ngay cả làm người cũng không tốt, còn tu luyện cái khỉ gì, tại sao hắn lại không có dũng khí phát điên.

Nếu được làm lại một lần nữa, hắn nhất định sẽ chọn mẹ, dù có

cùng mẹ đồng táng cũng được.

"Bệ hạ, Trư Bát Giới muốn chính là lợi ích, lợi ích đủ, tất nhiên sẽ phối hợp." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Không được, phía sau còn nhiều kiếp nạn, kiếp nạn nào cũng như vậy, chiều hư nó, lợi ích đều bị chúng nó lấy hết, chúng ta lao tâm lao lực để làm gì?" "Các ngươi nghĩ cách cho trẫm, trị bọn nó cho tốt." Ngọc Đế sắc mặt âm trầm, mấy kiếp nạn này, thầy trò Đường Tăng đã tống tiền không ít thứ tốt, không thể tiếp tục như vậy, càng chiều, năm kẻ cù nhây này càng được voi đòi tiên.

"Bệ hạ, thần có một cách, trước tiên nhịn một chút, qua Xa Trì quốc, Thông Thiên Hà, Kim Đâu Lĩnh, là đến Nữ Nhi quốc, Đường Tăng và nữ vương Nữ Nhi quốc là thiên mệnh nhân duyên." "Chúng ta có thể tác hợp, đợi Đường Tăng động tình, đưa nữ vương Nữ Nhi quốc đến Thiên Đình, xem Đường Tăng còn không ngoan ngoãn nghe lời." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Ừm, cũng là một ý hay." Ngọc Đế suy nghĩ một hồi, sờ cằm cười, đến lúc đó còn có thể gây áp lực cho Đường Tăng, gây chuyện, kiếp nạn do Linh Sơn phụ trách thì càng gây chuyện, để Linh Sơn đến Thiên Đình cầu cứu, hắn còn có thể khiến Linh Sơn xuất huyết nhiều.

"Nhưng, chuyện trước mắt làm sao bây giờ, không thể công khai cho lợi ích, mặt mũi của Thiên Đình để đâu?" Ngọc Đế nhíu mày.

"Chuyện này còn phải phiền Tư Pháp Thiên Thần ra tay, lấy lý do ba đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân trộm Hành Vũ Phù của Thiên Đình, xuống hạ giới bắt người, để Thanh Phong đạo nhân phối hợp, chết không nhận tội." "Sau đó hai vị đánh một trận, đánh bay cả năm thầy trò Đường Tăng ra ngoài, phá hủy đạo trường của Thanh Phong đạo nhân ở đó, như vậy, họ muốn ăn vạ cũng không ăn vạ được." "Sau đó theo kịch bản thông thường, qua Hạo Thiên Kính chiếu lại,

trả lại trong sạch cho thầy trò Đường Tăng, rồi bồi thường một chút là được." Thái Bạch Kim Tinh bày mưu, dù sao cũng là của công, không phải hắn bồi thường, không đau lòng.

"Được, cứ như vậy, Tư Pháp Thiên Thần, phiền ngươi xuống hạ giới một chuyến nữa." Ngọc Đế hài lòng gật đầu, Thái Bạch Kim Tinh vũ lực không được, nhưng đầu óc tốt, có thể coi là trí nang của hắn.

"Thần tuân chỉ." Dương Tiễn rất nể mặt, chuyện này hắn rất vui lòng, đi giải quyết một kiếp nạn nữa, chắc sẽ không bị thiên mệnh của thầy trò Đường Tăng phản phệ nữa.

Thanh Phong Sơn, Thanh Phong đạo nhân đang cưỡi hổ khó xuống, Dương Tiễn đến.

Thanh Phong đạo nhân vành mắt đều ướt, cứu tinh cuối cùng cũng đến.

"Thanh Phong đạo nhân, giao ba đồ đệ của ngươi ra đây, dám trộm Hành Vũ Phù của Thiên Đình, gan to bằng trời, Ngọc Đế dụ chỉ, tru!" Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, từ trên cao chỉ vào Thanh Phong đạo nhân.

Thấy Dương Tiễn, trong mắt Trư Bát Giới liền hiện lên hận ý ngút trời.

"Bát Giới, nhịn thêm chút nữa, chúng ta bây giờ không đánh lại hắn." Tôn Ngộ Không đau lòng truyền âm an ủi.

Trư Bát Giới hít sâu một hơi, nhắm mắt không nhìn Dương Tiễn, hắn sợ mình không nhịn được.

"Nói bậy, Dương Tiễn, ngươi đừng vu khống đồ đệ của bần đạo, đồ đệ của bần đạo sao có thể làm chuyện gan to bằng trời như vậy." Thanh Phong đạo nhân tức giận phản bác.

“Phải hay không, giao ra đây thẩm vấn là biết.” Dương Tiễn nói.

“Dương Tiễn, ngươi cố ý gây sự phải không, đồ đệ của ta đã bị chúng nó sát hại, bần đạo sao giao người?” Thanh Phong đạo nhân tức giận nói.

“Hửm?” Dương Tiễn nhíu mày, lớn tiếng nói: “Thổ địa nơi này, ra đây.” “Tiểu thần Thổ địa Xa Trì quốc, bái kiến Tư Pháp Thiên Thần.” Một lão già nhỏ bé từ dưới đất chui lên.

“Ta hỏi ngươi, ba đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân có phải đã chết?” Dương Tiễn hỏi.

“Phải, nhưng, họ hình như là tự mình cố ý đâm vào pháp bảo của Tôn Đại Thánh tự sát.” Thổ địa yếu ớt nói.

“Nói bậy, đồ đệ của ta không làm ác, sao có thể tự sát.” Thanh Phong đạo nhân tức giận quát.

“Tiểu thần quả thực thấy họ dùng Hành Vũ Phù cầu mưa, có thể là bị Đại Thánh họ phát hiện, sợ Ngọc Đế giáng tội, nên mới sợ tội tự sát.” Thổ địa nói rất hợp tình hợp lý.

Thầy trò Tôn Ngộ Không im lặng không nói, ra vẻ các ngươi cứ diễn đi.

“Nói bậy, rõ ràng là chúng nó tàn hại đồ đệ của bần đạo, bần đạo bây giờ liền báo thù cho đồ đệ, chúng nó là người thỉnh kinh cũng không thể vu khống đồ đệ của bần đạo.” Thanh Phong đạo nhân mắt đỏ hoe, đột nhiên ra tay với thầy trò Đường Tăng.

“Phóng tứ.” Dương Tiễn bay xuống ngăn cản, cùng Thanh Phong đạo nhân đại chiến, cửu thiên thanh phong gào thét, thầy trò Đường Tăng đều bị thổi bay đi, Thanh Phong Sơn cũng bị san thành bình địa.

“Như vậy cũng được, quá đáng, chắc chắn là do lão già Thái Bạch kia bày mưu.” Trư Bát Giới mặt mày sa sầm, Thanh Phong Sơn không

còn, bây giờ muốn ăn vạ cũng không có chỗ.

Vừa nói xong, năm thầy trò rơi vào một ngọn núi, mặt mày xám xịt.

"Mẹ kiếp, mạng ngựa không phải là mạng à." Tiểu Bạch Long rơi vào vũng bùn, lẩm bẩm chửi bới hóa thành hình người, tìm chỗ tắm rửa.

Đường Tăng treo trên cây đu đưa, Tôn Ngộ Không thì mắt không chớp nhìn Dương Tiễn chiến đấu.

Trư Bát Giới và Sa Tăng thấy tình hình này, chỉ đành tự mình ra tay, lẩm bẩm chửi bới trèo lên cây đưa Đường Tăng xuống.

Thiên Đình chư thần đều mong Thanh Phong đạo nhân thật sự đấu với Dương Tiễn một trận, vạn nhất thắng, có thể hạ uy phong của Dương Tiễn.

Nhưng Thanh Phong đạo nhân không nghĩ vậy, hắn là nhân vật cùng thời với Tam Kim Ô, lớn hơn Dương Tiễn hai bối, vạn nhất không đánh lại, mất hết mặt mũi.

Vì vậy, cố ý để lộ sơ hở để Dương Tiễn bắt được.

"Tôn Ngộ Không, theo bản chân quân đến Thiên Đình xử lý việc này." Dương Tiễn mặt lạnh nhìn Tôn Ngộ Không, giọng điệu mang theo mệnh lệnh.

"Thiết!" Tôn Ngộ Không kiệt ngạo bất tuân bĩu môi, ngươi là cái thá gì, Tôn gia gia tại sao phải nghe ngươi.

"Hầu ca đi đi, bồi thường không đủ thì cứ ở Thiên Đình ăn ngon uống ngon, đừng lo cho chúng ta." Trư Bát Giới khuyên.

"Được, Ngọc Đế lão nhi không cho một lời giải thích, lão Tôn ta sẽ ở lại Thiên Đình, không đi nữa." Tôn Ngộ Không hóa thành một

đạo kim quang bay lên trời.

Thiên Đình, chư thần khóe miệng co giật, các ngươi tống tiền trắng trợn như vậy, thật sự ổn không?

Đến Thiên Đình, một phen biểu diễn, Hạo Thiên Kính có chức năng ghi lại, chiếu lại một lần, chứng thực ba đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân quả thực là ăn vạ tự sát.

"Bệ hạ, ba đồ nhi của bần đạo tuy gan to bằng trời, nhưng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, trộm Hành Vũ Phù, lại tạo phúc một phương, tội không đáng chết." Thanh Phong đạo nhân bắt đầu diễn.

"Ngươi liếc lão Tôn ta làm gì, chúng nó ăn vạ sợ tội tự sát, liên quan gì đến lão Tôn ta." "Ngươi không phân biệt trắng đen bắt chúng ta, làm đói sư phụ yêm, đánh sư đệ yêm, lão Tôn ta còn chưa đòi ngươi một lời giải thích đâu." Tôn Ngộ Không vênh váo ngẩng đầu, bĩu môi.

Ngọc Đế nản lòng, muốn để con khỉ chết tiệt này nhượng bộ đòi ít đi là không thể.

"Cũng là trẫm quản giáo không nghiêm, như vậy đi, năm đó giáng Quyển Liêm xuống hạ giới, trẫm đã giữ lại nguyên thần của hắn, Đại Thánh mang về được không?" Cho kim đan, nghĩ thế nào cũng thấy thiệt.

Quyển Liêm chiến đấu lực cũng chỉ vậy, đỉnh phong cũng chỉ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không có uy hiếp gì.

"Được, lão Tôn ta khát nước, đến Bàn Đào Viên hái hai quả bàn đào giải khát." Tôn Ngộ Không ngẩn người, không ngờ Ngọc Đế lại đưa ra điều kiện như vậy, hắn không thể từ chối, nhưng phải nghĩ cách đòi thêm.

“Không phiền Đại Thánh chạy một chuyến, Thái Bạch, ngươi đi hái cho Đại Thánh vài quả bàn đào.” Ngọc Đế vội vàng ngăn cản, để con khỉ chết tiệt này tự đi hái, không chừng sẽ phá Bàn Đào Viên thành cái dạng gì.

“Không phiền Thái Bạch Kim Tinh, lão Tôn ta tự đi là được, không phiền, không phiền.” Tôn Ngộ Không chặn Thái Bạch Kim Tinh lại.

“Đại Thánh không cần khách khí với tiểu thần, Bàn Đào Viên đã được sửa chữa lại, Đại Thánh không quen, lỡ như chạm vào hộ viên trận pháp thì không hay.” “Vậy sao, vậy yêm càng phải đi xem, dù sao lão Tôn ta cũng từng trông coi Bàn Đào Viên.” “Vẫn chưa sửa xong, đợi sửa xong, tiểu thần sẽ đích thân cùng Đại Thánh đi xem.” “…” Hai người miệng lưỡi đều rất lợi hại, kéo co kịch liệt, chư thần thích thú ăn dưa xem kịch.

Chương 329

Cuối cùng vẫn là Thái Bạch Kim Tinh thắng một bậc.

Tôn Ngộ Không lúc về uất ức vô cùng.

“Sao vậy, không đòi được bồi thường?” Trư Bát Giới rất quan tâm.

“Không phải, lão Tôn ta nói không lại Thái Bạch lão nhi, lần sau ngươi đi.” Tôn Ngộ Không uất ức nói.

Miệng lưỡi, Bát Giới tuyệt đối mạnh hơn hẳn.

“Được, sớm biết vậy đã để ta đi, tuyệt đối đối đáp chết Thái Bạch.” Trư Bát Giới nói.

“Lão Sa, nguyên thần của ngươi, đây là bàn đào.” Tôn Ngộ Không đưa nguyên thần cho Sa Tăng.

“Nguyên thần của ta.” Sa Tăng ngẩn người, rồi mừng rỡ, vội vàng nhận lấy, trực tiếp ngồi xếp bằng tại chỗ bắt đầu dung hợp.

Không lâu sau, khí tức tăng vọt, một mạch tăng đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

“Vậy là xong rồi?

Hầu ca, huynh bị Ngọc Đế lừa, không cho đủ.” Trư Bát Giới đau lòng.

“Khốn kiếp, Ngọc Đế lão nhi lừa yêm không quen với Quyển Liêm Đại Tướng tiền thân của lão Sa.” Tôn Ngộ Không cũng tức giận.

Thiên Đình, Ngọc Đế thì cười méo miệng, trong tay hắn có ba đạo nguyên thần của Sa Tăng, chỉ cho một đạo.

Con khỉ chết tiệt, đấu với trẫm, ngươi còn non lắm, cuối cùng

cũng gỡ lại một bàn.

Chư thần im lặng, Ngọc Đế đây là bị ma ám rồi, cứ phải đấu trí với Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới, không sợ bị chê cười sao.

Ngọc Đế đang vui vẻ, bỗng có thiên binh chạy vào báo cáo: "Bệ hạ, không hay rồi, Long tộc đánh đến Kỳ Lân Nhai rồi." "Hửm?

Long tộc phát điên gì vậy, sao đột nhiên lại đánh với Kỳ Lân tộc?

Chẳng lẽ còn nhớ ân oán Long Hán lượng kiếp sao?" Ngọc Đế ngẩn người, đột nhiên đánh nhau, ngoài lý do này hắn không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, Vu, Yêu nhị tộc, đều là thế cừu, không cho nhau sắc mặt tốt đẹp.

Dù cho Long tộc và Phượng tộc nay đang ở cùng một phe, có Tam Kim Ô điều đình, đó cũng chỉ là hòa bình bề mặt, trong lòng vẫn ghi hận.

"Không phải, nghe nói là Kỳ Lân tộc vì muốn lớn mạnh, đã lén lút chạy đến Tây Hải đoạt sinh linh trong biển." "Dùng khí tức của Long tộc để mê hoặc sinh linh trong biển, giảng đạo, thu đồ, rồi đưa về Kỳ Lân Nhai." "Sau đó bị Long tộc phát hiện, Chúc Long thân chinh dẫn Long tộc đột kích Kỳ Lân Nhai, Kỳ Lân tộc không chút phòng bị, thương vong không nhỏ, Linh Sơn đang đứng ra điều đình." Thiên binh báo cáo.

"A, Kỳ Lân tộc nghĩ gì vậy, lại dám chạy ra biển tranh người với Long tộc." "Thông Thiên Hà đã có Quy Tướng đi trước, không xảy ra bất ngờ được đâu.

Bãi giá đến Kỳ Lân Nhai, xem náo nhiệt." Ngọc Đế vui vẻ, xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, dù sao đấu thế nào cũng không liên quan đến Thiên Đình, Kỳ Lân tộc và Long tộc đấu đến lưỡng bại câu

thương thì càng tốt.

Gần đây bị Tôn hầu tử và Trư Bát Giới hành cho phiền lòng, nhân tiện đi xem náo nhiệt thả lỏng tâm tình.

Thông Thiên Hà đã sắp xếp Quy Tướng đi gây khó khăn, với lý do báo thù cho Minh Xà.

Quy Tướng phòng ngự vô địch, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới có vung Kim Cô Bổng và Cửu Xỉ Đinh Bá đến tóe lửa cũng không lay chuyển nổi, cứ yên tâm đi xem náo nhiệt.

Xem náo nhiệt, ai mà không thích, chư thần ai nấy đều tích cực, theo chân Ngọc Đế rầm rộ kéo đến Kỳ Lân Nhai.

Người muốn xem náo nhiệt nhiều vô kể.

Đại trưởng lão Phượng tộc là Chu Tước từ Bất Tử Hỏa Sơn bay đến, Cửu Phượng rời Địa Phủ, Nhân Hoàng Đế Tân đầu đội Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và cầm Hiên Viên Kiếm nghênh ngang đi qua.

"Tình hình gì đây, sao ai cũng chạy về phía Tây." Trư Bát Giới nhận ra, ngẩng đầu nhìn trời.

"Đi, đi xem thử.

Lão Sa, Tiểu Bạch Long, hai người bảo vệ sư phụ, tìm chỗ nào nghỉ chân đi." Tôn Ngộ Không cũng là kẻ thích hóng chuyện, liền kéo Trư Bát Giới chạy đi.

Đường Tăng và Sa Tăng uất ức há miệng, họ cũng muốn đi xem mà.

Kỳ Lân Nhai, các thế lực tề tựu, Chúc Long đang tranh cãi với đại trưởng lão Kỳ Lân tộc là Lân Thiên.

"Ngươi tưởng bây giờ vẫn là thời Long Hán lượng kiếp sao, Tứ Hải đều là của Long tộc các ngươi chắc." Lân Thiên nói.

“Sinh linh trong biển, kẻ nào mà không có dính dáng bà con với Long tộc ta.

Kỳ Lân tộc các ngươi không nói với Long tộc ta một tiếng đã đưa người đi, có phải là quá không coi Long tộc ta ra gì không.” Chúc Long giận dữ nói.

Kỳ Lân tộc đang có ý đồ gì, hắn biết rõ mồn một.

Phượng tộc chú trọng binh quý ở tinh nhuệ chứ không phải số đông, thời Long Hán lượng kiếp, số lượng Phượng tộc vốn đã ít nhất.

Còn Long tộc và Kỳ Lân tộc thì theo đuổi số lượng.

Nhưng nay đâu còn là thời tam tộc xưng bá, bây giờ là Thiên Đình, Linh Sơn và Nhân tộc Thần Đình xưng bá, tam tộc bọn họ đã trở thành vai phụ.

Còn có một Yêu tộc nữa, tuy Kỳ Lân tộc tái xuất, thu hút Hổ tộc, Sư tộc gia nhập, nhưng đại bộ phận tẩu thú vẫn công nhận Yêu tộc.

Còn không ít kẻ gia nhập Thiên Đình, Linh Sơn và Nhân tộc Thần Đình.

Số lượng thành viên Kỳ Lân tộc ít ỏi, khả năng sinh sản cũng bình thường, thế là nảy ra ý đồ với sinh linh trong biển.

Long tộc cũng từng sa sút, nhưng số lượng chưa bao giờ thiếu, nói về khả năng sinh sản, Long tộc có thể ngang ngửa với Nhân tộc.

Trải qua mấy lần biến cố lớn, sinh linh trong biển quả thực không ai là không có quan hệ với Long tộc.

Hai bên tranh cãi kịch liệt, công nói công có lý, bà nói bà có lý.

“Đánh lên Kỳ Lân Nhai, làm bị thương nhiều thành viên của Kỳ Lân tộc ta như vậy, còn muốn cướp người về, nằm mơ đi, thật sự coi Kỳ Lân tộc ta là bùn đất dễ nắn à, muốn đánh thì đánh.” “Bố Kỳ Lân

đại trận cho ta.” Lân Thiên càng nghĩ càng tức, tính khí cũng nổi lên.

“Bố Vạn Long đại trận.” Chúc Long cũng không nhân nhượng.

Bá chủ Hồng Hoang, có ai mà không chơi trận pháp.

Thấy hai bên sắp động thật, Đế Tân và Như Lai không thể không đứng ra điều đình.

“Ấy ấy, có gì từ từ nói, đừng suốt ngày đánh đánh giết giết.” Tiếng vừa dứt, đã thấy Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhảy ra: “Lão Long Vương, đánh với chúng đi, chúng ta giúp các ngươi.” Mọi người khóe miệng co giật, hai tên tiểu tạp nham các ngươi thì giúp được gì.

“Hai ngươi không lo đi thỉnh kinh, chạy đến đây hóng náo nhiệt gì, qua một bên chơi đi.” Đế Tân mặt đầy vạch đen.

Huyền Đô qua kéo hai người sang một bên, hai tên này thật không sợ bị đánh à, ỷ vào có thiên mệnh gia thân, náo nhiệt gì cũng dám hóng.

“Đại Thánh, ngươi cho Lân Thiên một gậy, Trẫm đưa cho ngươi hai đạo nguyên thần còn lại của Sa Tăng, thế nào?” Ngọc Đế xúi giục.

“Ai là Lân Thiên, Ngọc Đế lão nhi bảo Lão Tôn cho ngươi một gậy.” Tôn Ngộ Không mở miệng là hét.

Ngọc Đế muốn ngăn cũng không kịp, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn qua, không khí nhất thời vô cùng gượng gạo.

“Ta đùa với con khỉ thôi mà, các vị cứ tiếp tục.” Ngọc Đế gượng gạo nặn ra một nụ cười.

Chương 330

"Hừ, thật sự tưởng Lão Tôn ta ngốc à?" Tôn Ngộ Không đắc ý nhếch mép, chen lên đế liễn của Ngọc Đế.

Ngọc Đế cũng không tức giận, còn nhích chỗ, gãi đầu cho Tôn Ngộ Không, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tử hầu tử, ngươi cứ chờ đấy cho Trẫm." "Ngươi cũng chờ đấy cho Lão Tôn, Lăng Tiêu Bảo Điện sớm muộn gì Lão Tôn cũng đến ngồi thử." Tôn Ngộ Không đáp trả.

Hai người khẩu chiến điên cuồng, có chút dáng vẻ tương ái tương sát.

Chư thần một trận im lặng, con khỉ này có độc, đến Ngọc Đế cũng bị nó làm cho lệch lạc.

Ngọc Đế đường đường uy nghiêm trang trọng, bây giờ cả ngày chỉ nghĩ đấu trí với Tôn hầu tử.

Bên kia, Long tộc và Kỳ Lân tộc không nghe khuyên, cứ một mực ngang ngược, Đế Tân nổi giận: "Thích đánh phải không, lại đây, lại đây, Cô bồi các ngươi đánh." Nói xong, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Hiên Viên Kiếm thần quang bùng phát, tỏa ra uy áp kinh người.

Lân Thiên và Chúc Long sắc mặt biến đổi, lập tức bình tĩnh lại, không dám cãi nữa.

Hai kiện công đức chí bảo trong tay, lại có Nhân tộc khí vận hộ thể, Thánh Nhân không ra, ai địch nổi Đế Tân.

"Vừa hay hôm nay mọi người đều ở đây, vì hòa bình Hồng Hoang, Cô đề nghị thành lập Liên Minh Hồng Hoang, sau này mọi đại sự Hồng Hoang đều phải thông qua hội nghị liên minh quyết định." "Có

bất mãn gì có thể khiếu nại lên liên minh, không được tự ý khai chiến." Đế Tân nói.

"Cái này được, Linh Sơn đồng ý, nhưng do ai chủ trì đây?" Như Lai vô cùng vui vẻ.

Nay đang là Tây Du lượng kiếp, Phật môn sắp đại hưng, không khai chiến là tốt nhất, Linh Sơn có thể ổn định phát triển tốc độ cao.

Đợi Linh Sơn đủ mạnh, còn quản gì liên minh hay không liên minh.

Đế Tân cũng nghĩ vậy, dù Phật môn sắp hưng thịnh, Nhân tộc vẫn có thể duy trì sự thịnh vượng, Nhân tộc hiện tại vẫn chưa đủ mạnh, cần thời gian phát triển.

Khả năng sinh sản của Nhân tộc cực mạnh, nhưng đa số là phàm nhân, không có tư chất tu hành, hơn nữa khó xuất hiện người có căn nguyên nghịch thiên.

Chuẩn Thánh của Nhân tộc thực sự chỉ có vài người, Đại La Kim Tiên thì không thiếu, nhưng không có tác dụng quyết định.

Thánh Nhân không ra, quyết định thắng bại vẫn phải là Chuẩn Thánh và Á Thánh.

Phải phát triển thêm nữa, để có thêm nhiều Chuẩn Thánh Nhân tộc.

"Do Nhân tộc Thần Đình, Thiên Đình, Linh Sơn và Địa Phủ cùng chủ trì, mỗi bên có một phiếu phủ quyết, một bên phủ quyết, coi như không thông qua, không muốn cũng phải chịu, liên minh sẽ phụ trách điều giải." Đế Tân đề nghị.

Hai đối hai, cũng coi như công bằng, quả thực có thể giảm bớt rất nhiều tranh chấp.

Các bên đều muốn hòa bình phát triển, tích lũy sức mạnh, Ngọc Đế, Như Lai và Cửu Phượng đều đồng ý.

"Đều giải tán đi, các bên cử đại biểu đến Tinh Đấu Cung họp, sau này địa chỉ hội nghị liên minh sẽ đặt tại Tinh Đấu Cung." Đế Tân nói xong, liền bay về phía tinh không.

Tinh Đấu Cung đã trống không không biết bao nhiêu vạn năm.

Ban đầu Tam Kim Ô lập ra Tinh Đấu Cung, nhưng chưa từng ở, những vị tinh thần kia, hoặc là ở Tam Tiên Sơn, hoặc là ở Nhân tộc Thần Đình, hoặc là ở tinh thần của chính mình, ai mà chạy đến Tinh Đấu Cung ở.

Trống không cũng là trống không, hơn nữa Tinh Đấu Cung cũng coi như đạo trường của Tam Kim Ô, ai dám ở Tinh Đấu Cung gây sự.

Các bên cử đại biểu đi.

Các thế lực lớn ở Hồng Hoang hiện nay, cũng chỉ có Nhân tộc, Tam Giáo, Yêu tộc, Thiên Đình, Địa Phủ, Linh Sơn và tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Tất nhiên, Kim Ô môn hạ chắc chắn cũng tính, nhưng người ta không tham gia, tiền đề là đừng đi chọc vào.

"Muốn đi à, cầu Trẫm đi." Ngọc Đế trêu chọc Tôn Ngộ Không.

"Cút!" Tôn Ngộ Không nhếch mép, cùng Trư Bát Giới quay về tìm Đường Tăng, vẻ mặt không thỏa mãn, chẳng đánh nhau gì cả, đúng là đến không công.

Ân, cũng không hẳn là đến không công, lúc người của Thiên Đình và Linh Sơn nói chuyện, có nói kẻ gây khó khăn ở Thông Thiên Hà là Băng Phách Thần Quy, Quy Tướng của Chân Võ Đại Đế, bị Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không nghe được.

“Hầu ca, ngươi giữ chân đám thần tiên Thiên Đình lại, Lão Trư ta đến Thiên Đình lấy một vật để đối phó Quy Tướng.” “Không có thứ đó, chúng ta có vung pháp bảo đến tóe lửa cũng không phá nổi cái mai rùa kia.” Trư Bát Giới truyền âm cho Tôn Ngộ Không, rồi bay về phía Thiên Đình.

“Ba mắt, có ngon thì cùng tu vi với Lão Tôn ta tỉ thí một phen.” Tôn Ngộ Không đảo mắt, cố ý gây động tĩnh, thu hút sự chú ý của thần tiên Thiên Đình.

“Con khỉ này ăn đòn không chừa, lại thấy mình giỏi rồi.” Chư thần nhao nhao trào phúng châm chọc.

“Không hứng thú.

Na Tra Tam thái tử tu vi ngang ngươi, muốn đánh thì tìm hắn mà đánh.” Dương Tiễn nhàn nhạt liếc Tôn Ngộ Không một cái.

Hắn thấy Trư Bát Giới một mình rời đi, Tôn Ngộ Không cố ý ở đây giữ chân họ, hai huynh đệ này chắc chắn đang giở trò gì đó.

Hắn cũng không vạch trần, rất muốn xem hai người này định làm gì.

“Nghiệt chủng bức tử mẫu thân, bị mẹ ruột ruồng bỏ, Lão Tôn ta coi thường, không thèm động thủ với hắn.” Tôn Ngộ Không liếc Na Tra một cái, nói thẳng sự thật.

Ban đầu hắn không biết chuyện của Na Tra, đến kiếp nạn ở Liên Hoa Động núi Bình Đỉnh, mời Na Tra đến đối phó Thanh Ngưu Tinh, Bát Giới vô cùng coi thường Na Tra, đã kể cho hắn nghe câu chuyện của Na Tra.

Nghe xong, hắn cũng coi thường Na Tra, đến mẹ ruột cũng không nhận, không phải người tốt.

Dương Tiễn đáng ghét thì đáng ghét, nhưng người ta hiếu thuận,

không có vết nhơ gì.

Nghe Tôn Ngộ Không nói vậy, chư thần sắc mặt đại biến, chuyện này mà cũng nói được sao, tam giới ai mà không biết đây là vảy ngược của Na Tra, là vết nhơ không thể rửa sạch.

Công khai vạch ra vảy ngược của Na Tra, thế này thì còn gì nữa.

"Tôn hầu tử, ngươi tìm chết." Quả nhiên, Na Tra nổi điên, Càn Khôn Quyển liền ném về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không nhếch mép cười, một cân đẩu vân bay ra sau lưng Lý Tịnh trốn.

"Tôn hầu tử, ngươi trốn sau lưng bản vương làm gì?" Lý Tịnh tức giận, con khỉ chết tiệt này rõ ràng lấy ông ta làm bia đỡ đạn, nếu không phải đánh không lại, ông ta tuyệt đối ném con khỉ chết tiệt này ra ngoài.

"Hê, trời đất bao la, đây cũng không phải nhà ngươi, Lão Tôn ta thích ở đây đấy." Tôn Ngộ Không nhếch mép cười nói.

Lý Tịnh lười tranh cãi với con khỉ này, né sang một bên, sau đó, ông ta đi đâu, Tôn Ngộ Không theo đến đó, trốn sau lưng ông ta.

Nhìn Lý Tịnh thành sự không đủ, bại sự có thừa, Na Tra càng hận bản thân năm xưa sao lại tin lời Nữ Oa và Nguyên Thủy, chọn Lý Tịnh.

Lập tức không quản nhiều, tế ra Càn Khôn Quyển ném tới.

Lý Tịnh giật mình, giơ bảo tháp trong tay lên đỡ, cả người lẫn tháp bị đánh bay ra ngoài.

"Bức tử thân mẫu, nay lại ra tay với cha ruột, Tam thái tử quả nhiên lục thân không nhận." Tôn Ngộ Không ra sức châm dầu vào lửa.

"Ngươi cái nghiệt chướng, đã biết ngươi không phải loại lương

thiện, năm xưa ta đáng lẽ nên một kiếm chém chết tiện nhân Ân Thập Nương kia, rồi một kiếm chém chết ngươi.” Bị đánh bị thương, Lý Tịnh lửa giận bừng bừng dâng lên.

“Lý Tịnh, ngươi tìm chết, hôm nay ta sẽ báo thù cho mẹ ta.” Na Tra mắt đỏ ngầu.

Năm xưa Ân Thập Nương mang thai ba năm mới sinh ra hắn, hắn vừa sinh ra đã như đứa trẻ ba tuổi, mở mắt ra đã thấy Lý Tịnh cầm kiếm đòi chém hắn, miệng liên tục mắng hắn là yêu nghiệt.

Là Ân Thập Nương che trước người hắn, quỳ trên đất khổ sở cầu xin Lý Tịnh, Lý Tịnh mới tha cho hắn.

“Báo thù?

Kẻ bức tử mẹ ngươi là ngươi, là ngươi hung ác, chạy ra biển gây sự, hại chết Long Vương Tam thái tử, khiến Đông Hải Long Vương nổi giận, đòi dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan.” “Năm xưa ngươi lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, trách ta bức tử ngươi.

Nhưng có phải ta bắt ngươi ra Đông Hải gây sự không?

Chương 331

Là ngươi tự làm tự chịu, ngươi làm sai trước, lẽ nào ta phải bao che cho ngươi, mặc kệ ngàn vạn bá tánh Trần Đường Quan?" "Thái Ất chân nhân mang thi cốt của ngươi đi, sau đó báo cho mẹ ngươi, muốn cứu sống ngươi, cần tụ đủ vạn nhà hương hỏa.

Mẹ ngươi vì ngươi mà xây miếu, đến từng nhà quỳ lạy cầu xin, cầu người ta đến miếu dâng hương." "Ngươi tưởng ta không biết sao?

Dù sao ngươi cũng từng gọi ta một tiếng cha, ta giả câm giả điếc coi như không biết, mặc cho mẹ ngươi cứu ngươi.

Mẹ ngươi đã cho ngươi tất cả tình yêu, là ngươi không nhận bà ấy, khiến bà ấy không còn ý niệm sống tiếp, là ngươi đã bức tử bà ấy." "Lý Tịnh ta có lỗi với Ân Thập Nương, nhưng không có lỗi với ngươi." Lý Tịnh lớn tiếng mắng, công khai vạch trần chuyện năm xưa.

Năm xưa Ân Thập Nương chết, cũng là một đòn nặng vào tim ông ta, mấy vạn năm qua vẫn luôn giày vò ông ta.

Đối với Na Tra, ông ta trước sau vẫn không thích nổi.

Mấy vạn năm qua, Na Tra luôn đổ mọi lỗi lầm lên đầu ông ta, nay lại còn động thủ đánh ông ta, khiến ông ta không thể nhịn được nữa.

Na Tra hai mắt đỏ như máu, lao đến trước mặt Lý Tịnh, nghe những lời của Lý Tịnh, tâm thần sụp đổ.

"Không, không phải, ta không muốn bức tử mẹ ta." Na Tra ôm đầu, ngồi trên đất khóc rống.

"Hừ, năm xưa mẹ ngươi tự vẫn trước Tị Thủy Quan, ngươi lạnh

lùng đứng nhìn, đến dũng khí nhặt xác cho bà ấy cũng không có, bây giờ ngươi giả bộ hiếu thuận cái gì." "Ta ích kỷ, máu lạnh bạc tình, không màng tình nghĩa vợ chồng với Ân Thập Nương, phải, ta nhận.

Vì ta muốn thành tiên, ta muốn vĩnh sinh.

Ân Thập Nương có quan hệ họ hàng xa với Đế Tân, cái chết của bà ấy, là đầu danh trạng của ta đối với Xiển Giáo." "Nhưng ta cũng không nỡ lòng giết bà ấy, chỉ là vứt bỏ bà ấy.

Là ngươi bức tử bà ấy, ngươi còn hơn cả ta.

Ngươi sợ Xiển Giáo và Nữ Oa nương nương vứt bỏ ngươi, nên ngươi không dám nhận mẹ." "Chúng ta đều giống nhau, vì tiền đồ mà lục thân không nhận.

Khác ở chỗ, ta và mẹ ngươi sớm đã hết tình vợ chồng, còn mẹ ngươi vì ngươi mà trả giá tất cả, ngươi lại không nhận bà ấy." Sự đã đến nước này, Lý Tịnh dứt khoát nói toạc mọi chuyện.

"Không!" Na Tra ngửa mặt lên trời hét dài, hai hàng lệ máu chảy ra, đột nhiên như phát điên, cầm Hỏa Tiêm Thương lao về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cô Bổng, vừa chống đỡ vừa giận mắng: "Ngươi phát điên gì thế, Lão Tôn ta có làm hại mẹ ngươi đâu." Na Tra không quan tâm, hai mắt đỏ ngầu, chiêu nào chiêu nấy đều tàn nhẫn, hoàn toàn là đang phát tiết.

Tôn Ngộ Không không muốn làm kẻ chịu oan, liền dẫn Na Tra về phía Lý Tịnh.

"Cút ngay, tử hầu tử, ngươi tránh xa bản vương ra." Lý Tịnh biết Tôn Ngộ Không có ý đồ gì, vừa né vừa mắng.

Tôn Ngộ Không mặc kệ, đột nhiên một cú Túng Địa Kim Quang đến sau lưng Lý Tịnh, một cước đá Lý Tịnh về phía Na Tra.

Na Tra đã giết đến đỏ mắt, Hỏa Tiêm Thương liền đâm về phía Lý Tịnh.

"Nghiệt chướng!" Lý Tịnh mắng to một tiếng, niệm chú, Thất Bảo Linh Lung Tháp trong tay đón gió mà lớn, thu Na Tra vào trong.

Lý Tịnh tiếp tục niệm chú, Thất Bảo Linh Lung Tháp bùng cháy U Minh Quỷ Hỏa, Na Tra bên trong bị thiêu đốt kêu la thảm thiết.

"Hừ, nghiệt chướng, bản vương sớm đã biết ngươi một thân phản cốt, đã đặc biệt cầu sư phụ ta luyện chế Thất Bảo Linh Lung Tháp này chuyên dùng để đối phó ngươi." Lý Tịnh đắc ý hừ lạnh một tiếng.

Thất Bảo Linh Lung Tháp, Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, cũng tàm tạm, điểm nổi bật duy nhất là có một luồng U Minh Quỷ Hỏa.

Đối phó người khác uy lực bình thường, nhưng đối phó Na Tra thì một phát một trúng, vì trong tháp có dung hợp cốt nhục năm xưa Na Tra lóc ra, một khi thôi động, Na Tra căn bản không thể chạy thoát.

"Lý Tịnh, có giỏi thì giết ta đi, nếu không ta tất giết ngươi.

Tiểu gia ta không làm nữa, tiểu gia ta phản rồi." Na Tra phẫn nộ gào thét.

Cái tháp chết tiệt này đã áp chế sức mạnh của hắn, khiến hắn không thể phản kháng.

Lý Tịnh đáng ghét, vậy mà vẫn luôn đề phòng hắn.

"Hừ, là ngươi tự tìm, hôm nay bản vương sẽ diệt ngươi, nghiệt chướng này." Mắt Lý Tịnh lóe lên một tia hung ác, tiếp tục thôi động U Minh Quỷ Hỏa.

Tôn Ngộ Không thấy Bát Giới vẫn chưa về, phải tiếp tục gây sự để thu hút sự chú ý của chư thần, lập tức đảo mắt, hóa thành một đạo

kim quang tự mình chui vào Thất Bảo Linh Lung Tháp.

"Con khỉ này làm gì vậy, náo nhiệt này cũng hóng à." "Tôn hầu tử vô lợi bất khởi tảo, chắc là vào trong cướp pháp bảo của Tam thái tử, ai mà không biết Tam thái tử có một đống pháp bảo." "..." Chư thần bàn tán xôn xao, không ít người cũng động lòng, muốn vào cướp bảo bối, nhưng Na Tra có hai vị Thánh Nhân chống lưng, đã dập tắt lòng tham của họ.

Cũng chỉ có Tôn Ngộ Không có thiên mệnh gia thân, không sợ trời không sợ đất, cái gì cũng dám làm.

Bên trong Thất Bảo Linh Lung Tháp, U Minh Quỷ Hỏa hoành hành.

U Minh Quỷ Hỏa cũng là một trong Thập Đại Tiên Thiên Thần Thai Hỏa, nhưng ở đây chỉ là một luồng, Tôn Ngộ Không da dày thịt béo, khả năng chịu đựng mạnh, hoàn toàn không sợ.

"Ngươi vào đây làm gì, xem ta bị chê cười à?" Na Tra giận dữ nhìn Tôn Ngộ Không.

"Không không không, Lão Tôn ta thấy cái Càn Khôn Quyển của ngươi không tệ, ngươi tặng Lão Tôn, Lão Tôn giúp ngươi đập vỡ cái tháp rách này, thế nào." Tôn Ngộ Không cười hì hì nói.

"Được, cho ngươi." Na Tra không chút do dự, ném Càn Khôn Quyển cho Tôn Ngộ Không.

Hắn có rất nhiều pháp bảo, trong đó Càn Khôn Quyển và Cửu Long Thần Hỏa Tráo là mạnh nhất, là những pháp bảo kiệt xuất trong Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Càn Khôn Quyển có thể công có thể thủ, có thể vây người, bắt người, tự mang không gian, vô cùng hoàn mỹ.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo ẩn chứa chín loại dị hỏa, năm xưa đã

luyện hóa Thạch Cơ hóa hình từ ngoan thạch, có thể thấy lợi hại.

Tôn Ngộ Không xóa đi dấu ấn nguyên thần mà Na Tra lưu lại trong Càn Khôn Quyển, sau đó thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, cầm Thất Tinh Kiếm chém loạn xạ, thật sự đã đập nát Thất Bảo Linh Lung Tháp.

"Lý Tịnh, chịu chết đi." Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân bay ra, cầm Hỏa Tiêm Thương lao tới.

"Kim Tra, Mộc Tra, cứu ta." Lý Tịnh sợ đến mức vừa lăn vừa bò chạy về sau, không có Thất Bảo Linh Lung Tháp, hắn chỉ là một tên cặn bã, Na Tra một ngón tay cũng có thể chọc chết hắn.

"Tam đệ, dừng tay." Kim Tra, Mộc Tra nhảy ra chặn Na Tra.

"Na Tra ta có lỗi với mẹ, năm xưa là ta ích kỷ.

Bây giờ ta không muốn thành thánh làm tổ, ta muốn sống vì chính mình, ta chỉ muốn có mẹ." "Năm xưa bức tử mẹ, cũng có phần của các ngươi, hôm nay ta cùng các ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, hôm nay ta sẽ giết các ngươi để báo thù cho mẹ." Na Tra nổi giận, đánh nhau với Kim Tra và Mộc Tra.

Tư chất của Kim Tra, Mộc Tra không hơn Lý Tịnh bao nhiêu, nay cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi, chưa qua mấy chiêu đã bị Na Tra trọng thương đánh bay.

"Ai, Tam thái tử dừng tay đi." Nhiên Đăng vẫn đứng xem kịch, không thể không ra tay, một chiêu Chưởng Trung Phật Quốc bắt lấy Na Tra.

Na Tra dù sao cũng là người của Thiên Đình, chỗ dựa còn có Nữ Oa Thánh Nhân, Nhiên Đăng cũng không dám làm gì Na Tra, thế là muốn ném cục nợ này cho Dương Tiễn.

"Tư Pháp Thiên Thần, Tam thái tử là người của Thiên Đình, đại

nghịch bất đạo như vậy, lại còn ra tay với người của Linh Sơn chúng ta, xin Tư Pháp Thiên Thần xử trí.” Nói xong, ném Na Tra đến trước mặt Dương Tiễn.

“Chuyện nhà của họ, bản chân quân không quản được.” Dương Tiễn nhàn nhạt để lại một câu, rồi bỏ đi.

Chư thần nhìn nhau, theo chân Dương Tiễn chạy đi, ở lại tuyệt đối rước họa vào thân.

Còn Tôn Ngộ Không, gây sự xong đã sớm chạy mất tăm.

Nhiên Đăng bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi Thái Ất chân nhân đến mang Na Tra đi.

Tinh Đấu Cung.

Sau một hồi tranh cãi kịch liệt, chuyện của Long tộc và Kỳ Lân tộc đã được định đoạt.

Kỳ Lân tộc có lỗi trước, đáng đời, phải thả những sinh linh biển bị lừa gạt về, còn việc thương vong thảm trọng, tự mình chuốc lấy, Long tộc không chịu trách nhiệm.

Chương 332

Tất nhiên, đấm một cái rồi cho một cái kẹo ngọt, Đế Tân cho phép Kỳ Lân tộc đến khu vực Đông Vực thu nhận đệ tử.

Đông Vực nằm trong Đông Hải, không xa Tam Tiên Sơn, Đông Vực lại là do Trấn Nguyên Tử tạo ra, bình thường Linh Sơn và Thiên Đình không dám đến gây sự.

Kỳ Lân tộc cần số lượng, nay đã có giải pháp, cũng không dám tranh cãi nữa, tạm thời nhịn, sau này sẽ tính sổ với Long tộc.

Chuyện của Kỳ Lân tộc và Long tộc được giải quyết, bốn người phụ trách Liên Minh Hồng Hoang cũng đã được định ra.

Đế Tân đại diện cho Nhân tộc, Ngọc Đế đại diện cho Thiên Đình, Cửu Phượng đại diện cho Địa Phủ, Như Lai đại diện cho Linh Sơn.

Những người khác không có vấn đề gì, chỉ có Di Lặc không phục Như Lai.

Như Lai đã nhịn Di Lặc rất lâu rồi, liền hẹn Di Lặc ra Thiên Ngoại Hỗn Độn đơn đấu.

Di Lặc đấu chí ngang tàng, nhưng khi thấy Như Lai lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, lập tức liền sợ hãi, ngoan ngoãn ngay.

"Ngươi sợ cái gì, hắn còn dám giết ngươi chắc." Đế Tân xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, một mực châm dầu vào lửa.

"Ngươi câm miệng đi." Di Lặc trừng mắt nhìn Đế Tân, nếu đổi thành Nhiên Đăng, hắn chắc chắn sẽ kiên trì đánh một trận.

Nhưng Như Lai là người từ Tiệt Giáo ra, thật sự dám nhân cơ hội giết hắn.

“Tử bàn tử, ngươi có giỏi thì gào với Như Lai ấy, ra oai với Cô làm gì.” Đế Tân thân thể chấn động, phóng ra Vũ Hoàng Cửu Đỉnh bao quanh người, Hiên Viên Kiếm treo trên đỉnh đầu.

Di Lặc lời đến bên miệng liền nuốt trở vào.

Các ngươi đều có Tiên Thiên Chí Bảo, các ngươi giỏi lắm.

Mẹ kiếp, không chơi được nữa.

Tâm thái Di Lặc sụp đổ, xám xịt rời đi.

Một trận đại chiến kết thúc đầu voi đuôi chuột, ai về nhà nấy.

Chỉ có Lý Tịnh, trốn ở Linh Sơn, chờ Nhiên Đăng sửa chữa Thất Bảo Linh Lung Tháp.

Không có bảo tháp trong tay, hắn nào dám về Thiên Đình, Na Tra có thể giết hắn trong nháy mắt.

Càn Nguyên Sơn, Kim Quang Động, đạo trường của Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân có chức quan ở Thiên Đình, là một trong Thập Thiên Tôn, Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, nhưng bình thường không ở Thiên Đình, cơ bản đều bế quan ở đạo trường của mình, nay cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

“Sư phụ, đệ tử hối hận rồi, người có thể tìm được chuyển thế thân của mẹ con không?” Na Tra quỳ trước mặt Thái Ất chân nhân, nước mắt lưng tròng.

“Ai, lúc Phong Thần lượng kiếp, Địa Phủ phong cấm, hồn phách không vào được Địa Phủ, sau này vi sư đã tìm hồn phách của mẹ con, nhưng không tìm thấy.

Vi sư từng đến Địa Phủ, Vu tộc không cho vi sư vào.” “Nay đã mấy vạn năm trôi qua, mẹ con không biết đã luân hồi bao nhiêu kiếp, e

rằng Địa Phủ cũng không tìm được, không nhận ra được nữa." Thái Ất chân nhân than thở một tiếng.

Thực ra, ông cũng thấy Ân Thập Nương không tệ, Lý Tịnh đáng hận, nhưng cánh tay không thể bẻ được đùi, Nữ Oa Thánh Nhân và Nguyên Thủy sư tôn đều đã lên tiếng, ông còn có thể làm gì.

Trước khi Phong Thần khai chiến, ông đã lén tìm Ân Thập Nương, cho bà một quả Thượng Phẩm Bàn Đào, còn dạy bà pháp môn tu luyện, không có gì bất ngờ, Ân Thập Nương sống vài trăm năm không thành vấn đề.

Qua được Phong Thần lượng kiếp, ông sẽ giúp Ân Thập Nương thành tiên, có thể ở bên Na Tra mãi mãi, cũng không uổng công Ân Thập Nương đã trả giá nhiều như vậy cho Na Tra.

Nhưng ông không ngờ, Na Tra vì tiền đồ, lại không nhận Ân Thập Nương, khiến Ân Thập Nương không còn động lực sống, tự vẫn.

Sau Phong Thần lượng kiếp, ông về đạo trường bế quan, Na Tra mấy lần cầu kiến ông đều từ chối, đã từ bỏ đệ tử này.

Đối với mẹ ruột còn bạc tình bạc nghĩa như vậy, huống chi là với sư phụ như ông.

Lần này nếu không phải nghe nói Na Tra phát điên, muốn giết Lý Tịnh, Kim Tra, Mộc Tra để báo thù cho Ân Thập Nương, ông cũng sẽ không đến gặp Na Tra.

Na Tra hối hận, nhưng tất cả đã quá muộn.

Thực tế, từ khi Tam Thanh phân chia gia tộc, Nguyên Thủy sư tôn làm việc ngày càng cực đoan, kéo theo cả Quảng Thành Tử sư huynh cũng vậy, ngày càng kiêu ngạo ngông cuồng.

Ông và Ngọc Đỉnh sư huynh không đồng tình, nhưng cũng không thể phản kháng.

Cái chết của Ân Thập Nương, là do một tay Nữ Oa Thánh Nhân gây ra.

Nữ Oa Thánh Nhân còn cực đoan hơn, vì tiền thân của Na Tra là đồng tử Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa Thánh Nhân.

Nữ Oa Thánh Nhân từng là Thánh Mẫu của Nhân tộc, sau này bị Nhân tộc ruồng bỏ, căm ghét Nhân tộc, thậm chí không cho phép đồng tử dưới trướng nhận người Nhân tộc làm cha mẹ.

Na Tra vì sao chạy ra náo loạn biển cả, là do Nữ Oa Thánh Nhân khống chế, mượn tay Long tộc trừ khử cả nhà Lý Tịnh.

Nhưng Nguyên Thủy sư tôn muốn Lý Tịnh phản Thương hàng Chu, làm suy yếu khí vận Đại Thương, thế là kế hoạch thay đổi một chút, chỉ giết Ân Thập Nương.

Dù sao cũng đã làm vợ chồng nhiều năm, Ân Thập Nương tính ra là chị họ của Đế Tân, chỉ là quan hệ xa, không thân thiết lắm.

Lý Tịnh không dám ra tay, sợ Đế Tân truy sát đến cùng.

Nhưng không ngờ, cuối cùng Ân Thập Nương vẫn bị bức tử.

Từ lúc Ân Thập Nương chết, ông cũng đã nguội lòng với Xiển Giáo.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Xiển Giáo tan rã, ông trốn ở Côn Nguyên Sơn cũng được yên tĩnh.

Chỉ khi Ngọc Đỉnh sư huynh đến thăm ông mới gặp.

Ngọc Đỉnh sư huynh từng vì cãi lại Nguyên Thủy sư tôn mà bị cấm túc ngàn năm, từ đó cũng không nói gì nữa, trở nên trầm mặc ít lời, có ý xa lánh Tiệt Giáo.

Sau khi đệ tử Hồ Hằng chết trong Phong Thần lượng kiếp, ông càng không còn vướng bận gì với Xiển Giáo.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy sư tôn bảo Ngọc Đỉnh vào Địa Phủ cướp công đức, Ngọc Đỉnh sư huynh đã đi, vốn định vào Địa Phủ để tìm sự yên tĩnh, nhưng lại bị Địa Phủ đuổi ra.

Trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên ngày xưa, Hoàng Long chân nhân và Linh Bảo đại pháp sư đã chết trong Phong Thần lượng kiếp.

Ngoài ông và Ngọc Đỉnh sư huynh, những người còn lại đều vì muốn giành công đức và khí vận mà không từ thủ đoạn.

Xiển Giáo dưới sự dẫn dắt của Nguyên Thủy sư tôn, tất cả đều lấy lợi ích làm đầu, đâu còn tình nghĩa sư huynh đệ gì nữa, ông và Ngọc Đỉnh sư huynh sớm đã nguội lòng.

Người ta đại sư huynh Nhân Giáo là Huyền Đô và đại sư huynh Tiệt Giáo là Đa Bảo, đều hết lòng bảo vệ sư đệ sư muội, còn đại sư huynh Xiển Giáo là Quảng Thành Tử, chỉ biết đàn áp sư đệ sư muội, Nguyên Thủy sư tôn lại còn cho là đúng.

"Mẹ, con xin lỗi." Na Tra đau khổ nằm trên đất, hai mắt vô thần, mất hết đấu chí.

"Ai, nếu con có lòng, thì đến Thập Nương Phong giữ hiếu cho mẹ con đi, cảm ơn Dương Tiễn và Dương Thiền một tiếng.

Vi sư mấy lần bắt gặp họ đến tảo mộ cho mẹ con." Thái Ất chân nhân than thở một tiếng.

Mấy vạn năm qua, khi có thời gian ông sẽ đến tảo mộ cho Ân Thập Nương, đã bắt gặp Dương Tiễn và Dương Thiền mấy lần.

"Con rất tò mò, tại sao huynh muội Dương gia lại đến tảo mộ cho mẹ con.

Thực ra con biết, con rất muốn hỏi Dương Tiễn, nhưng hắn coi thường con, chưa bao giờ để ý đến con." Na Tra nói.

“Có lẽ là do Dao Cơ công chúa bảo họ đi.

Chương 333

Dao Cơ công chúa và mẹ con có cùng cảnh ngộ, đồng cảm với mẹ con chăng." "Dương Tiễn coi thường con là phải.

Cùng cảnh ngộ, nhưng mẹ con lại giao phó nhầm người, ba huynh đệ các con cũng không thể so được với tâm tính của ba huynh muội Dương gia." "Dương Thiên Hữu kia vì bảo vệ vợ con, có thể không cần mạng, còn cha con vì tiền đồ mà muốn hại mẹ con." "Ba huynh muội Dương gia vì bảo vệ cha mẹ mà không sợ chết.

Dương Giao vào Tây Phương Giáo, dùng mạng bảo vệ Dương Thiên Hữu.

Dương Tiễn, Dương Thiền chịu đủ khổ cực, liều mạng tu luyện, bổ núi cứu mẹ." "Còn ba huynh đệ các con đã làm được gì?" "Nếu con có lòng, hãy đến Đào Sơn cảm ơn Dao Cơ công chúa đi." Thái Ất chân nhân mỉa mai lắc đầu.

Tiếc thật, sao ông lại không thu được đệ tử như ba huynh muội Dương gia chứ.

"Con cũng đừng nản lòng, cố gắng tu luyện đi, có lẽ chỉ cần tu vi của con đủ cao, vẫn có hy vọng tìm lại được mẹ con." "Như Nhân Quả pháp tắc, thuận theo nhân quả có thể tìm được chuyển thế thân của mẹ con.

Như Thời Gian pháp tắc, xuyên qua dòng sông thời gian trở về quá khứ." "Ngươi thiên tư trác tuyệt, đừng đi theo con đường trảm tam thi, hãy đi theo con đường pháp tắc chứng đạo, có lẽ ngươi có thể đi xa hơn.

Ngươi có biết căn nguyên thực sự của mình không?" Thái Ất chân nhân nói.

“Con không phải là Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa Thánh Nhân chuyển thế sao?” Na Tra ngồi thẳng dậy.

“Vậy ngươi có biết Linh Châu Tử là gì không?

Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần dùng Hỗn Độn Chí Bảo là Hỗn Độn Châu diễn hóa thành.

Trong trận chiến khai thiên, Hỗn Độn Châu tuy không vỡ, nhưng có năm luồng hỗn độn khí bị đánh tan.” “Sau khi diễn hóa thành Hồng Hoang, năm luồng hỗn độn khí này hóa thành năm viên Tiên Thiên Linh Châu, là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành linh châu, đều là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.” “Ngươi chính là do Hỏa Linh Châu trong đó hóa thành.

Mộc sinh Hỏa, nên vi sư mới có thể dùng Tiên Thiên Liên Ngẫu để tái tạo thân thể cho ngươi.

Ngũ hành linh châu cùng một nguồn gốc, nếu ngươi tìm được bốn viên linh châu còn lại mà nuốt chửng, ắt sẽ tăng cường căn nguyên rất nhiều, xác suất thành Thánh tăng mạnh.” “Vi sư đề nghị ngươi tham ngộ Hỏa chi pháp tắc, bản thân ngươi do Hỏa Linh Châu hóa thành, tham ngộ Hỏa chi pháp tắc tất định sự bán công bội.” Thái Ất chân nhân tiết lộ thân thế thực sự của Na Tra.

“Ngũ hành linh châu, có phải đang ở trong tay Ngũ Cực Thánh Thú không?” Na Tra nhíu mày.

“Không, ngũ hành châu trong tay Ngũ Cực Thánh Thú, là phỏng theo Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ luyện chế mà thành, chỉ là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, không thể so với ngũ hành linh châu thật sự.” Thái Ất chân nhân lắc đầu.

“Vậy bốn viên linh châu còn lại ở đâu?” Na Tra hỏi.

“Không biết, Hỏa Linh Châu năm xưa là Đạo Tổ ban cho Nữ Oa

Thánh Nhân, có lẽ bốn viên linh châu còn lại cũng ở trong tay Đạo Tổ, hoặc là chưa xuất thế.” Thái Ất chân nhân lắc đầu.

Điều ông không biết là, trong đó Thủy Linh Châu và Kim Linh Châu đang ở trong tay La Hầu, sau này ban cho Côn Bằng và Lục Sí Kim Thiền.

Năm xưa trong trận chiến Phong Thần Đạo Ma, hai người còn chưa kịp dùng, La Hầu đã bại trận.

Thủy Linh Châu nay vẫn ở trong tay Côn Bằng.

Sau khi Lục Sí Kim Thiền bị bắt đến Linh Sơn, Kim Linh Châu bị Tiếp Dẫn lấy đi, sau này ban cho Di Lặc, nay đang ở trong tay Di Lặc.

Na Tra nghe xong thấy căn bản không biết bốn viên linh châu còn lại ở đâu, lập tức lại nản lòng.

“Tu luyện nào có chuyện thuận buồm xuôi gió, có chí thì nên.

Ngươi cứ tu luyện trước, sớm muộn gì cũng có ngày tìm được bốn viên linh châu còn lại.” Thái Ất chân nhân bực mình vỗ vỗ Na Tra.

“Vâng, đồ nhi thụ giáo.

Thực ra đồ nhi rất khâm phục Khổng Tuyên, sau khi thương thế hồi phục, vẫn luôn thử tham ngộ ngũ hành pháp tắc, muốn giống như Khổng Tuyên.” “Trong quá trình tham ngộ, quả thực phát hiện Hỏa chi pháp tắc dễ tham ngộ hơn, nay chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể tiểu thành, nhập Chuẩn Thánh sơ kỳ.” Na Tra thổ lộ sự thật, nếu không muốn đi con đường pháp tắc chứng đạo, hắn đã sớm có thể nhập Chuẩn Thánh.

“Có mục tiêu là chuyện tốt, nhưng cũng phải lượng sức mình, Khổng Tuyên là do ngũ hành chi khí sinh ra, không phải thứ ngươi có thể so sánh.” “Dù ngươi hấp thu bốn viên linh châu còn lại, căn nguyên cũng không bằng Khổng Tuyên.

Ngũ hành linh châu đều là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo ba mươi hai đạo cấm chế, nhưng chỉ ẩn chứa ngũ hành chi khí." "Còn Khổng Tuyên lại là do ngũ hành chi khí thai nghén mà sinh, ngươi làm sao so được.

Tham nhiều nhai không nát, ngươi cứ tham ngộ Hỏa chi pháp tắc thành Thánh rồi nói sau." Thái Ất chân nhân không muốn đả kích Na Tra, nhưng lúc này cũng phải nói rõ, để tránh Na Tra tự lầm.

Khổng Tuyên là ai, căn nguyên không kém Tam Thanh, là một trong những căn nguyên đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Ngũ hành linh châu dung hợp, cùng lắm cũng chỉ là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo đỉnh cấp ba mươi sáu đạo cấm chế, tương ứng với Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn, cứ tham khảo Trấn Nguyên Tử và Chuẩn Đề là được.

Giới hạn của Na Tra cùng lắm cũng chỉ ngang hai vị này, còn Khổng Tuyên dùng ngũ hành pháp tắc thành Thánh, quả thực nghịch thiên, Tam Thanh chưa chắc đã làm được.

Ngũ hành pháp tắc là một trong thập đại chí cường pháp tắc.

Nhớ năm xưa Tam Kim Ô cũng không thể dùng thập đại chí cường pháp tắc để thành Thánh.

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Sát Lục pháp tắc thành Thánh, Đế Tuấn dùng Thôn Phệ pháp tắc thành Thánh.

Hai loại này đều là pháp tắc đỉnh cấp, nhưng so với thập đại chí cường pháp tắc vẫn kém một chút.

Còn Lăng Tiêu, thành Thánh trong Hỗn Độn, không ai biết Lăng Tiêu dùng pháp tắc gì để thành Thánh.

Pháp tắc chứng đạo, pháp tắc dùng để thành Thánh mạnh hay yếu, rất có thể ảnh hưởng đến sự trưởng thành sau này, nếu chọn đương

nhiên phải chọn cái tốt nhất.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không muốn dùng thập đại chí cường pháp tắc thành Thánh sao?

Không phải không muốn, mà là không tham ngộ được, hoặc nói là tư chất không đủ, không thể tham ngộ.

Nói cách khác, tư chất của Khổng Tuyên còn mạnh hơn cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Còn so với Lăng Tiêu thì không biết, trong Tam Kim Ô, ông luôn cảm thấy Lăng Tiêu là người bí ẩn nhất, sâu không lường được nhất.

Ông thật sự không muốn đả kích Na Tra, chỉ là nói thật, Na Tra thật sự không thể so với Khổng Tuyên.

"Đồ nhi biết rồi." Na Tra khổ mặt, đúng là sư phụ ruột, quá đả kích người ta.

Rời Càn Nguyên Sơn, Na Tra không về Thiên Đình, mà đến Đào Sơn, muốn cảm ơn Dao Cơ công chúa, nhưng bị Mai Sơn Lục Thánh đang tu luyện ở đây chặn lại.

Na Tra nói rõ mục đích, nhưng Mai Sơn Lục Thánh cũng vô cùng coi thường Na Tra, không cho Na Tra đi làm ô uế Dao Cơ công chúa.

Na Tra biết Mai Sơn Lục Thánh là người của Dương Tiễn, không muốn động thủ, chỉ có thể hậm hực rời đi.

Trước đây ở Thiên Đình, ai ai cũng gọi hắn là Tam thái tử, hắn còn tưởng mình rất giỏi, đến lúc này, hắn mới biết danh tiếng của mình thối đến mức nào, đến cả tán tu hạng xoàng như Mai Sơn Lục Thánh cũng coi thường hắn.

Dương Tiễn coi thường hắn, Dương Thiền không biết ở đâu, hắn muốn cảm ơn cũng không được, tiu nghỉu đi đến Thập Nương Phong.

Lần này hắn đã cởi bỏ được nút thắt trong lòng, không còn rụt rè không dám đến gần.

Đến trước mộ mẹ, bái tế một phen, rồi tảo mộ dọn dẹp cỏ dại xung quanh.

Cuối cùng ngồi trước mộ, vừa khóc vừa cười, nói rất nhiều.

Sau cùng, xây một gian nhà tranh bên cạnh mộ, dựng lều ở bên, canh giữ mẫu thân, cũng không về Thiên Đình.

Điều hắn không biết là, sự xuất hiện của hắn, đã khiến Ác Mộng Ma Thánh Ân Thập Nương trong Ma Uyên cảm ứng được.

Không những không vui mừng, mà ngược lại oán khí ngút trời, nổi giận phát cuồng, thấy ma là giết, ăn tươi nuốt sống, làm đám thuộc hạ sợ chết khiếp.

Mãi đến khi Dương Giao chạy đến mới an ủi được.

Ở một nơi khác, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới gặp nhau giữa đường.

"Trời ạ, Hầu ca, sao huynh lại lấy được Càn Khôn Quyển của Na Tra vậy?" Trư Bát Giới kinh ngạc, đây là một trong hai pháp bảo lợi hại nhất của Na Tra, vậy mà Na Tra không liều mạng.

Chương 334

Tôn Ngộ Không kể lại mọi chuyện.

“Phụ tử phản mục rồi, hay quá, tiếc là không được tận mắt chứng kiến.” Trư Bát Giới rất tiếc nuối.

“Ngươi đến Thiên Đình lấy cái gì vậy?” Tôn Ngộ Không tò mò hỏi.

“Đến lúc đó huynh sẽ biết, chuyên dùng để đối phó Băng Phách Huyền Quy.

Cứng chọi cứng, dù là Dương Tiễn đến cũng chưa chắc phá được phòng ngự của Băng Phách Huyền Quy, chúng ta chỉ có thể dùng nhu khắc cương mới có cơ thắng.” Trư Bát Giới bí ẩn cười.

Hai huynh đệ nói chuyện, rồi tìm Đường Tăng ba người hội hợp, tiếp tục lên đường tây hành.

Bên kia, cũng đang xảy ra một chuyện, gần đây ở Triều Ca thành có một tin đồn lan truyền, nói rằng ở Mục Dã có giấu bảo bối, chỉ có Nhân Hoàng mới lấy được.

Đế Tân từ tinh không trở về, biết chuyện, sắc mặt biến đổi, cho người ngầm điều tra, tin đồn từ đâu mà ra.

“Nhân Hoàng, tại sao lại vậy?

Mục Dã cách Triều Ca không xa, Nhân Hoàng không đi xem thử sao, vạn nhất là thật thì sao.” Thân Công Báo nghi hoặc.

“Thánh Phụ từng nói với ta, Mục Dã là nơi ta mệnh vẫn, cả đời này đừng đến Mục Dã.

Tin đồn này lại cứ muốn Cô đến Mục Dã, Cô nghi ngờ có kẻ

muốn bất lợi cho Cô.” Đế Tân cũng không giấu giếm, đối với Thân Công Báo ông vô cùng tin tưởng.

Năm xưa không có Thân Công Báo giúp đỡ, Nhân Đạo cũng không thể hoàn thành phong thần, Thân Công Báo không có lý do gì để hại ông.

“Có ý đồ và năng lực này, cũng chỉ có Thiên Đình và Linh Sơn.

Nhưng nay Thiên Đình và Linh Sơn đang bận rộn với Tây Du lượng kiếp, chắc không có thời gian gây sự, vậy là ai nhỉ?” Thân Công Báo nhíu mày suy nghĩ.

“Cô chết, Hồng Hoang tất sẽ đại loạn.

Hồng Hoang loạn, có lợi cho ai?

E rằng là Côn Bằng, Minh Hà những tàn dư của La Hầu đã trở về, muốn làm Hồng Hoang đại loạn, nhân cơ hội gây sự.” Đế Tân nheo mắt suy đoán.

“Vậy có cần báo cho Đạo Tổ không, Đạo Tổ tất sẽ ra tay.” Thân Công Báo kinh hãi.

“Không cần, kẻ chúng thực sự muốn đối phó là Đạo Tổ.

Chỉ cần Cô không cho chúng cơ hội, chúng sẽ không cưỡng ép hành động để lộ thân phận.” “Từ góc độ đối phó Đạo Tổ mà nói, chúng ta và chúng không phải là kẻ thù.

Cứ để chúng náo đi, chúng ta ngồi trên núi xem hổ đấu.” Đế Tân bình tĩnh cười.

“Nếu Nhân Hoàng đã có quyết định, vậy thần đi tiếp tục bắt nạt Khương Tử Nha đây.” Thân Công Báo gật đầu, hóa thành lưu quang rời đi.

Năm xưa Khương Tử Nha hoàn thành Thiên Đạo Phong Thần, để

bảo mệnh, cuối cùng đã phong cho mình chức Phòng Lương Thần.

Sau khi phong thần, Khương Tử Nha không còn giá trị lợi dụng.

Phòng Lương Thần, một chức phó thần rất nhỏ, ngay cả tư cách lên trời cũng không có, chỉ có thể ở phàm gian hưởng thụ hương hỏa cúng bái.

Nhưng Nhân tộc đã được Đại Thương thống nhất lại, Khương Tử Nha bị khai trừ khỏi nhân tịch, bị coi là phản đồ Nhân tộc.

Chỉ có chửi mắng, đâu ra hương hỏa cúng bái.

Tuy nhiên, dù sao cũng đã lên bảng, vĩnh sinh bất tử, Khương Tử Nha ở phàm gian đã tự lập một đạo trường.

Thân Công Báo biết chuyện, cũng lập một đạo trường bên cạnh, ngày ngày bắt nạt Khương Tử Nha.

Thân Công Báo nay là quốc sư Đại Thương, một người dưới vạn người trên, được Nhân tộc hương hỏa cúng bái, là Chuẩn Thánh đại lão.

Còn Khương Tử Nha, tự nguyện lên bảng, tu vi cố định ở Kim Tiên, còn là do năm xưa phong thần được không ít Thiên Đạo công đức, sau đó danh tiếng xấu xa, người ghét chó chê.

Đây chính là tầm quan trọng của sự lựa chọn.

Chọn đúng, một con đường bằng phẳng, chọn sai, một vùng tăm tối.

Thiên Đình cũng không quan tâm đến Khương Tử Nha, thảm vô cùng.

Mục Dã, Cửu Đầu Trùng và Đa Mục Ngô Công còn không biết kế hoạch của chúng đã bị Đế Tân đoán ra, vẫn đang ngốc nghếch mai phục Đế Tân ở Mục Dã.

Sau đó, mai phục một tháng, người tìm bảo bối đến hết đợt này đến đợt khác, Thiên Đình và Linh Sơn đều có người đến, chỉ không thấy Đế Tân đâu.

"Đế Tân sao không đến nhỉ, Mục Dã cách Triều Ca không xa, Đế Tân không thể không biết được." Hai huynh đệ ngơ ngác, lại khổ sở đợi thêm một tháng, vẫn không thấy bóng dáng Đế Tân, hai huynh đệ đành phải quay về báo cáo với Tai Ách Ma Thần.

"Tốt, tốt một Nhân Hoàng, xem ra hắn biết Mục Dã là nơi hắn mệnh vẫn, đã đoán được có người muốn động đến hắn, thậm chí có thể đoán được là chúng ta đã trở về." Tai Ách Ma Thần cũng là một cao thủ chơi âm mưu, lập tức phản ứng lại.

"Không thể nào, nếu Đế Tân đoán được, sao lại không có động tĩnh gì.

Tam Kim Ô không ở đây, nhưng Hồng Quân thì có, hắn nói cho Hồng Quân, chẳng phải chúng ta nguy rồi sao." Cửu Đầu Trùng không đồng ý.

"Hanh hanh, lẽ nào Nhân tộc và Hồng Quân rất hòa thuận sao?

Chính vì hắn đoán được là chúng ta, nên mới không có động tĩnh.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, hắn muốn lợi dụng chúng ta đối phó Hồng Quân." "Hắn không vạch trần chúng ta, cũng là đang cảnh cáo chúng ta, hắn đối với chúng ta không có ác ý, cảnh cáo chúng ta đừng có ý đồ gì với hắn nữa." "Vị Nhân Hoàng này quả là được chân truyền của con Kim Ô Lăng Tiêu kia, tâm cơ sâu, đủ thông minh, lá gan cũng lớn." "Kế hoạch nhắm vào Nhân Hoàng đến đây là hết, hắn nể mặt chúng ta, chúng ta cũng không thể tiếp tục tát vào mặt hắn.

Tập trung vào Tây Du đi." "Nữ Nhi Quốc, một nơi thú vị." Tai Ách Ma Thần cười đầy ẩn ý.

Người biết câu chuyện giữa Luân Hồi, Hậu Bạt, Sáng Tạo không nhiều, hắn vừa hay là một trong số đó.

Trước đây đi ngang qua Nữ Nhi Quốc, hắn cũng nhận ra, Nữ Nhi Quốc chính là Sí Luyện Quỷ Vực do Luân Hồi tạo ra.

Hắn không chỉ biết Sí Luyện Quỷ Vực, mà còn biết thủ đoạn Luân Hồi giúp Hậu Bạt hồi sinh con cái.

Cửu Đầu Trùng và Đa Mục Ngô Công gãi đầu, mấy vị đại lão này, ai nấy đều có tám trăm cái tâm nhãn, rõ ràng không làm gì, sao lại thành ra đã làm hết mọi thứ rồi.

Từ khi theo La Hầu, rồi đến Tai Ách, chúng cảm thấy não không đủ dùng.

Hai vị đại lão này, một khi đã ra tay là làm chuyện lớn, những chuyện mà chúng nghĩ cũng không dám nghĩ, quả thực muốn mạng.

"Các ngươi bây giờ tản ra, đi thu thập linh hồn, đây là Ôn Dịch Chi Nguyên, các ngươi đến những nơi hẻo lánh mà thả, linh hồn càng nhiều càng tốt, hai tháng sau, đến Nữ Nhi Quốc hội hợp." Tai Ách Ma Thần phát cho mấy người Ôn Dịch Chi Nguyên.

Tai Ách, bao gồm tai nạn và ách vận, ôn dịch cũng là một loại tai nạn, đối với hắn là chuyện nhỏ.

Cửu Đầu Trùng mấy người vô cùng tò mò tại sao phải làm vậy, nhưng Tai Ách không nói, chúng cũng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi làm việc là được.

Theo mấy vị đại lão này, chủ yếu là một chữ "kích thích".

Thực tế, La Hầu và Tai Ách đối với chúng cũng không tệ, nếu không có hai vị này, chúng cả đời này e rằng khó thành Thánh, chứ đừng nói đến Thánh Nhân cửu trọng như hiện nay.

Kích thích thì kích thích, chỉ là hơi nguy hiểm tính mạng, bây giờ chúng đều đã thành đối tượng truy nã của Hồng Hoang, về Hồng Hoang cũng phải lén lút.

Bên kia, tổ năm người tây hành, phong trần mệt mỏi hai tháng trời, cuối cùng cũng đến Thông Thiên Hà.

Thầy trò năm người men theo Thông Thiên Hà tìm mấy ngày, cuối cùng tìm được thuyền gia đưa họ qua sông.

Chương 335

Bốn sư huynh đệ vây quanh Đường Tăng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Lúc quay về trước đó, Tôn Ngộ Không đã tặng Càn Khôn Quyển cho Sa Tăng, chủ yếu là vì Sa Tăng nghèo quá, cây thiền trượng kia thật sự quá rác rưởi, Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, còn không bằng Kim Cô Bổng, chỉ xứng dùng để gánh hành lý.

Trư Bát Giới không cần lo, Cửu Xỉ Đinh Bá lợi hại lắm.

Tiểu Bạch Long là đối tượng được Long tộc trọng điểm bồi dưỡng, tự nhiên không thiếu pháp bảo lợi hại.

Thuyền đến giữa sông, đột nhiên nước sông sôi trào, một con rùa khổng lồ vạn trượng nổi lên, to như một hòn đảo.

"Yêu, yêu quái!" Thuyền gia hai mắt trợn ngược, ngất xỉu.

"Băng Phách Huyền Quy, ngươi không ở bên cạnh Chân Võ Đại Đế, chạy đến đây làm gì?" Trư Bát Giới hỏi.

"Các ngươi hại Minh Xà bị giam vào thiên lao chịu phạt, lão quy ta muốn báo thù cho Minh Xà, hôm nay các ngươi đừng hòng ai chạy thoát." Huyền Quy nói.

"Lão ô quy, ngươi có bệnh à, kẻ bắt Minh Xà là ba mắt, ngươi không tìm ba mắt, tìm chúng ta làm gì.

Ngươi không phải là sợ ba mắt, nên chỉ dám tìm chúng ta trút giận chứ?" Tôn Ngộ Không cố ý khiêu khích.

"Nói bậy, ta mà sợ hắn?" "Chuyện Minh Xà, các ngươi cũng không thoát khỏi liên quan.

Xử lý xong các ngươi, lão quy ta tự sẽ đi xử lý Dương Tiễn." Huyền Quy bị khích tướng.

Người khác sợ Dương Tiễn thì không sao, nhưng đặt lên người họ, họ không thể chấp nhận được, có thể đánh không lại, nhưng không thể hèn.

"Ngươi thật sự muốn động thủ?" Trư Bát Giới hỏi.

Huyền Quy trực tiếp dùng hành động thực tế trả lời, há miệng hút một cái, cả thuyền lẫn người đều bị kéo qua.

"Đây là ngươi ép Lão Trư ta." Trư Bát Giới lộ ra một nụ cười xấu xa, rồi há miệng phun ra, ào ào nước phun ra, Huyền Quy hút vào bụng, lập tức phát hiện không ổn, vội vàng phun ra.

"Nhược Thủy, ngươi..." Lời còn chưa nói hết, đã bị Nhược Thủy do Trư Bát Giới phun ra bao vây.

Trư Bát Giới vẫn tiếp tục phun, cho đến khi nhấn chìm toàn bộ Huyền Quy, hình thành một quả cầu nước khổng lồ bao bọc lấy Huyền Quy.

Huyền Quy ở bên trong điên cuồng giãy giụa, nhưng không có tác dụng gì, giống như bị đuối nước.

Dùng pháp lực công kích cũng vô dụng, sẽ bị Nhược Thủy hóa giải.

"Đừng đùa nữa, chết rùa thật đấy." Huyền Quy hoảng sợ.

"Ngươi muốn hại chúng ta, chúng ta không thể không phản kháng để ngươi bắt nạt được chứ." Trư Bát Giới đắc ý vỗ vỗ bụng.

Ba ngàn Nhược Thủy, một trong Thập Đại Thần Thủy, cực kỳ mềm yếu, không vật gì không chìm, một sợi lông vũ rơi xuống cũng sẽ chìm nghỉm.

Mọi công kích đánh lên đều sẽ bị hóa giải, một khi bị Nhược Thủy quấn lấy, muốn thoát ra khó như lên trời.

Hơn nữa, Nhược Thủy có kịch độc, nhục thân, nguyên thần, tất cả đều sẽ bị ăn mòn, hóa tan.

Ba ngàn Nhược Thủy, đại hung chi vật, luôn trấn áp dưới đáy Thiên Hà.

Thiên Hà, từ khi Phượng tộc lập nên Thiên Đình đã tồn tại, chuyên dùng để trấn áp Nhược Thủy mà xây dựng, ban đầu là muốn dùng Nhược Thủy để đối phó Long tộc.

Kết quả cuối cùng không dùng đến.

Sinh linh Hồng Hoang vô số, người duy nhất không sợ Nhược Thủy, cũng chỉ có Thiên Bồng Nguyên Soái hắn, vì chân linh bản thể của hắn, chính là cây phù bình mọc lên từ trong Nhược Thủy.

Thiên Đình, Linh Sơn, thấy cảnh này đều kinh hãi thất sắc.

Linh Sơn kinh hãi thất sắc là vì kiếp nạn này người giải nạn là Linh Sơn, Huyền Quy sắp bị Nhược Thủy làm cho chết rồi, còn giải cái rắm gì nữa.

Nhược Thủy dù lợi hại cũng có giới hạn, nhưng với năng lực của Huyền Quy, hiển nhiên không thoát được.

"Trư Bát Giới lấy Nhược Thủy từ đâu ra vậy?" Chư thần Thiên Đình ngơ ngác, đồng thời cũng hoảng sợ, Băng Phách Huyền Quy mà chết, họ không có cách nào ăn nói với Chân Võ Đại Đế.

"Chắc chắn là trộm từ đáy Thiên Hà, ngoài đáy Thiên Hà ra, còn nơi nào có Nhược Thủy." "Thiên Bồng Nguyên Soái trước đây quản lý Thiên Hà mấy vạn năm, hiểu rõ Thiên Hà nhất." "Ta biết rồi, trước đó Trư Bát Giới một mình rời đi, Tôn hầu tử đột nhiên khiêu khích Tư Pháp Thiên Thần và Na Tra Tam thái tử, là cố ý, yểm hộ cho Trư Bát

Giới đến Thiên Hà trộm Nhược Thủy.” Giữa lúc chư thần nghị luận, Thái Bạch Kim Tinh đã phản ứng lại.

“Sao họ lại nghĩ đến việc trộm Nhược Thủy?” Ngọc Đế nhíu mày.

“Chuyện này phải trách Lý thiên vương.

Thấy người của Linh Sơn mà nhiệt tình hết mức, ba hoa không ngớt.

Thần nghe Lý thiên vương nói với người Linh Sơn là Thiên Đình cử Băng Phách Huyền Quy đến Thông Thiên Hà gây khó khăn.” “Chắc chắn là để Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nghe thấy, nên mới nghĩ ra cách dùng Nhược Thủy đối phó Huyền Quy.

Tôn Ngộ Không cố ý khiêu khích, diễn kịch giữ chân chúng ta, Trư Bát Giới nhân cơ hội chạy đến Thiên Hà trộm Nhược Thủy.” Hỏa Đức Tinh Quân tố cáo.

“Phế vật, cái tên phế vật thành sự không đủ bại sự có thừa này, bây giờ ở đâu?” Ngọc Đế tức giận đứng dậy.

Một kiếp nạn ổn thỏa, bị tên phế vật này phá hỏng, nếu Lý Tịnh ở đây, ông nhất định một chưởng đánh chết.

“Thất Bảo Linh Lung Tháp của Lý Tịnh bị Tôn hầu tử đập nát rồi, không có thủ đoạn đối phó Na Tra, sợ Na Tra nhân cơ hội giết hắn, đang trốn ở Linh Sơn không dám ra.” Cự Linh Thần nói.

“Tư Pháp Thiên Thần, đến Linh Sơn bắt tên phế vật đó về, đánh vào thiên lao chịu hình phạt thiên đao vạn quả.” Ngọc Đế giận không thể át.

“Bệ hạ, không được, Lý Tịnh là đệ tử của Nhiên Đăng Phật Tổ, nếu giết Lý Tịnh sẽ không nói rõ được.” “Kiếp nạn này là của Linh Sơn, chúng ta đổ hết trách nhiệm lên người Lý Tịnh, Linh Sơn tự nhiên sẽ xử trí Lý Tịnh, không trách được chúng ta, còn có thể đòi

Linh Sơn bồi thường.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

Nghe vậy, Ngọc Đế dằn xuống cơn giận, ngồi lại.

“Bệ hạ, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách cứu Huyền Quy đại tiên.

Tiểu thần nguyện ý xuất sứ đến Linh Sơn, chỉ cần lợi ích đủ, Trư Bát Giới họ tự nhiên sẽ thả Huyền Quy đại tiên.

Tất cả phải do Linh Sơn chi trả, còn phải bồi thường cho Thiên Đình, tiểu thần nhất định sẽ làm bệ hạ hài lòng.” Thái Bạch Kim Tinh vô cùng tự tin tự tiến cử.

Với cái lưỡi ba tấc không xương của ông, từ trước đến nay chưa từng gặp đối thủ, nhất định phải nói cho chư Phật Linh Sơn phải tâm phục khẩu phục.

“Ân, ái khanh vất vả rồi.

Tư Pháp Thiên Thần đi cùng Thái Bạch Kim Tinh đi, ở ngoài Linh Sơn tiếp ứng.

Linh Sơn dám làm loạn, Tư Pháp Thiên Thần lập tức về Thiên Đình điều động toàn bộ tiên thần đến đó.” Ngọc Đế suy nghĩ một chút, nhìn về phía Dương Tiễn.

Khí vận Thiên Đình ông rõ nhất, Dương Giao không còn tiếp tục cấp khí vận cho Thiên Đình, chỉ có một khả năng, Dương Giao đã chết.

Dương Giao chết, Dương Thiên Hữu chắc chắn cũng phế.

Linh Sơn đã che giấu chuyện này, Dương Tiễn đứng ở đó, không sợ Linh Sơn không thỏa hiệp.

Làm vậy, còn có thể thu mua lòng của Thái Bạch Kim Tinh.

Sự thật cũng đúng như vậy, Thái Bạch Kim Tinh cảm động muốn

khóc, bệ hạ vì ông mà lại muốn toàn quân xuất kích, ngoài ông ra, ai còn có thể có vị trí quan trọng như vậy trong lòng bệ hạ.

Chư thần cũng kinh ngạc, bệ hạ lại coi trọng Thái Bạch Kim Tinh đến vậy, xem ra sau này phải qua lại với Thái Bạch Kim Tinh nhiều hơn.

Linh Sơn.

Chương 336

Chư Phật đang kịch liệt thảo luận làm sao cứu Huyền Quy, thì thủ sơn hộ pháp đến báo Thái Bạch Kim Tinh và Dương Tiễn đã đến.

Nghe tin Dương Tiễn đến, chư Phật lập tức hoảng sợ, nếu để Dương Tiễn phát hiện Dương Thiên Hữu và Dương Giao đã chết, Linh Sơn tất có đại nạn.

Đang hoảng, thì thấy chỉ có Thái Bạch Kim Tinh vào, Dương Tiễn đợi ở ngoài Linh Sơn không vào, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Như Lai nhíu mày, Ngọc Đế lại cử Dương Tiễn đến, nhưng không cho Dương Tiễn vào Linh Sơn, chắc chắn đã nhận ra điều gì đó, đây là đang uy hiếp Linh Sơn.

Bị Ngọc Đế nắm được thóp, tuyệt không phải chuyện tốt.

"Kính chào bốn vị Phật Tổ." Thái Bạch Kim Tinh tiên lễ hậu binh, hành lễ, rồi kể lại chuyện Lý Tịnh tiết lộ việc Thiên Đình gây khó khăn.

Chư Phật, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương, Tôn Giả, Hộ Pháp, đồng loạt phẫn nộ nhìn về phía Lý Tịnh.

Băng Phách Huyền Quy ra tay, một kiếp nạn ổn thỏa, vậy mà lại bị Lý Tịnh phá hỏng.

Lý Tịnh rùng mình, muốn biện bạch, há miệng lại không biết biện bạch thế nào.

"Lý Tịnh là người của Thiên Đình, chuyện này..." Di Lặc cười ha hả, không nói rõ, nhưng ý tứ rất rõ ràng, muốn đổ trách nhiệm cho Thiên Đình.

"Ha ha, Di Lặc Phật Tổ cũng không cần úp mở nữa, mọi người

đều hiểu.

Lý Tịnh là đệ tử của Nhiên Đăng Phật Tổ, là tai mắt Linh Sơn cài cắm ở Thiên Đình, Ngọc Đế từng bảo hắn về Linh Sơn, hắn không muốn." "Hơn nữa, tính ra Lý Tịnh là đệ tử Xiển Giáo, trách nhiệm này thế nào cũng không thể đổ lên đầu Thiên Đình được.

Còn nữa, là người của Linh Sơn các vị hỏi Lý Tịnh, Lý Tịnh mới nói." "Các vị muốn thoái thác trách nhiệm, hay là muốn giải quyết chuyện này?

Nếu Huyền Quy đại tiên thật sự xảy ra chuyện, sự việc sẽ không dễ giải quyết đâu." Thái Bạch Kim Tinh cười ha hả.

Trọng tâm của Xiển Giáo đặt ở Linh Sơn, nguồn gốc ở Xiển Giáo, lôi ra, đệ tử Xiển Giáo ở Thiên Đình sẽ gặp đại nạn, phái Tây Phương Giáo của Linh Sơn cũng sẽ nhân cơ hội gây khó dễ.

"Thái Bạch Kim Tinh nói xem có cách giải quyết nào." Nhiên Đăng vội vàng tiếp lời, ông là sư phụ của Lý Tịnh, truy cứu trách nhiệm, ông không thể chối bỏ được.

"Trư Bát Giới họ muốn, chẳng qua là tài nguyên tu luyện, chỉ cần cho đủ lợi ích, họ tự nhiên sẽ thả Huyền Quy đại tiên." "Tuy nhiên, khoản tài nguyên này, phải do Linh Sơn chi trả, còn phải bồi thường cho Huyền Quy đại tiên.

Lý Tịnh sau này đừng về Thiên Đình nữa." Thái Bạch Kim Tinh ngẩng đầu.

"Chuyện của Lý Tịnh tạm không nói, Thiên Đình các ngươi quản lý Nhược Thủy không tốt, cũng có trách nhiệm.

Xảy ra chuyện lại đổ hết cho Linh Sơn, còn đòi Linh Sơn bồi thường, có phải quá đáng không." Địa Tạng nhíu mày.

"Nếu không phải Kỳ Lân tộc gây sự, Ngọc Đế dẫn chúng ta đến

điều giải, sao lại để Trư Bát Giới có cơ hội.

Các vị không muốn, có thể để Kỳ Lân tộc bồi thường, nếu họ không gây sự, Lý Tịnh cũng sẽ không đến, sẽ không có chuyện sau này." Thái Bạch Kim Tinh đổ hết trách nhiệm cho Kỳ Lân tộc.

Địa Tạng suýt nữa tức chết, hình như đúng là như vậy, nhưng Kỳ Lân tộc và Linh Sơn là liên minh, để Kỳ Lân tộc bồi thường, cũng không khác gì Linh Sơn bồi thường.

"Chuyện này chúng ta Linh Sơn chịu trách nhiệm, nhưng bồi thường cho Thiên Đình, ta thấy không cần thiết đâu nhỉ." Di Lặc nhượng bộ.

"Không phải bồi thường cho Thiên Đình, là bồi thường cho Huyền Quy đại tiên.

Nhược Thủy đáng sợ thế nào, các vị cũng rõ, ít nhất phải bồi thường cho Huyền Quy đại tiên công đức của năm kiếp nạn." "Những kiếp nạn sau này, năm kiếp nạn của Linh Sơn giao cho Thiên Đình.

Tư Pháp Thiên Thần đang đợi ở ngoài, các vị mau quyết định đi." Thái Bạch Kim Tinh cười như không cười nhìn bốn vị Phật môn cự đầu.

Câu cuối cùng này, là lúc đi Ngọc Đế truyền âm báo cho ông, ông không biết tại sao phải làm vậy, nhưng Ngọc Đế đã dặn, ông cứ làm theo là được.

Sắc mặt bốn vị cự đầu đều biến đổi, nhường ra năm kiếp nạn như vậy thật không cam tâm, nhưng nếu Ngọc Đế vạch trần chuyện của Dương Giao và Dương Thiên Hữu, Linh Sơn tất sẽ gặp đại nạn.

Hai vị Phật Chủ không ở đây, họ không chống đỡ nổi.

"Năm kiếp nạn quá nhiều, hai kiếp nạn thế nào?" Di Lặc muốn mặc cả.

Thái Bạch Kim Tinh chỉ cười như không cười nhìn, không trả lời.

Ngọc Đế dặn là ba kiếp nạn, ông thêm vào hai kiếp, để tiện mặc cả.

Bây giờ chỉ xem ai không nhịn được trước.

Bên Linh Sơn vì chột dạ, vì e ngại Kim Ô môn hạ sau lưng Dương Tiễn, rõ ràng không nhịn được, cuối cùng lại đồng ý nhường ra năm kiếp nạn.

Lại thương nghị để Thiên Đình ra mặt cứu Băng Phách Huyền Quy, chi phí bao nhiêu, Thiên Đình tạm ứng trước, đến lúc đó Linh Sơn sẽ gửi qua.

Thái Bạch Kim Tinh hài lòng ra về.

"Khinh người quá đáng." Di Lặc lập tức biến sắc, âm trầm đáng sợ.

"Hừ, tham lam vô độ cũng phải xem thực lực có đủ không.

Thiên Đình của hắn có nhiều Chuẩn Thánh để gây khó khăn và giải nạn như vậy sao?" Như Lai hoàn toàn không hoảng.

"Nhưng không sao, sẽ có lúc Thiên Đình phải tới cầu cạnh chúng ta." Di Lặc ánh mắt sáng lên, vẫn là Như Lai lão mưu thâm toán.

Thực lực của Thiên Đình gần như đã bày ra rõ ràng, Chuẩn Thánh cũng chỉ có bấy nhiêu đó.

Đầu tiên là Lục Ngự, Ngọc Đế là một, Hạo Thiên Kim Khuyết Ngọc Hoàng Đại Đế, sau đó là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế Thanh Phong đạo nhân, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế Kim Linh Thánh Mẫu, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế Nam Cực Tiên Ông, Tây Cực Câu Trần Đại Đế do Cửu Anh đảm nhiệm.

Bốn vị trí trong Tứ Ngự này là do lúc ban đầu tái thiết Thiên Đình,

Hạo Thiên không đủ năng lực, phải cầu viện Tam Thanh và Tây phương Nhị Thích nên đã bị đòi đi, biên chế thuộc về Thiên Đình, nhưng người ta có nghe theo sự điều khiển của Ngọc Đế hay không còn phải xem tâm trạng của họ.

Vốn dĩ Thanh Phong đạo nhân cũng đã đến Linh Sơn, còn đảm nhiệm Tây Cực Câu Trần Đại Đế, khiến cho bên Tây phương giáo không còn ai, nhưng phe Tây phương giáo cứ luôn tìm cớ gây sự, còn Quy Nhất giáo lại không đủ nhân lực.

Huyền Đô phải trấn giữ đạo thống Quy Nhất giáo, liền để Thanh Phong đạo nhân quay về, đến Thiên Đình tiếp nhận chức vị Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Tuy nhiên, Thanh Phong đạo nhân là người khiêm tốn, rất ít khi lộ diện, khiến cho chư thần khắp trời vẫn quen gọi Huyền Đô là Đông Hoa Đế Quân.

Sau khi Thanh Phong đạo nhân đi, vị trí Tây Cực Câu Trần Đại Đế bị bỏ trống, phe Tam giáo chắc chắn không thể trả lại cho phe Tây phương giáo, thế là liền để cho thần thú hộ giáo của Phật môn là Cửu Anh đảm nhiệm, tương đương với việc kéo Yêu tộc vào phe của Tam giáo.

Còn bên Tiệt giáo, Đa Bảo nhập Tây phương thành Như Lai Phật Tổ, Triệu Công Minh ở Thiên Đình nhậm chức Võ Tài Thần, thuộc về vị trí Bắc Cực Tử Vi Đại Đế của Tiệt giáo, đành phải giao cho người có bối phận cao nhất còn lại là Kim Linh Thánh Mẫu đảm nhiệm, đạo thống Tiệt giáo thì giao cho Phó giáo chủ Băng Diễm tiên tử phụ trách.

Bên Xiển giáo, Quảng Thành Tử trấn giữ đạo thống Xiển giáo, vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế giao cho Nam Cực Tiên Ông đảm nhiệm.

Còn một Ngự nữa, Ngọc Đế đã giao cho Vương Mẫu.

Cứ cho là Lục Ngự đều thuộc Thiên Đình, ngoài ra còn có Thái Thượng Lão Quân, Chân Võ Đại Đế, Quy Xà nhị tướng, Bắc Cực chiến thần Lục Ngô, Thập Phương Thiên Tôn, Bát Bộ Chính Thần, thần thú hộ pháp Thiên Đình là Tướng Liễu.

Cộng tất cả lại, Chuẩn Thánh của Thiên Đình cũng chỉ hơn ba mươi vị.

Ngọc Đế, Vương Mẫu, Thái Thượng Lão Quân chắc chắn không thể thật sự ra tay, như vậy quá mất mặt, quá không biết xấu hổ.

Cộng thêm cả Tam giáo và Yêu tộc cũng không đủ dùng.

Quy Nhất giáo chỉ có Huyền Đô; Yêu tộc có Phục Hy, Anh Chiêu, Thương Dương ba vị; Xiển giáo có Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh; Tiệt giáo có Tam Đại Thánh Mẫu, Băng Diễm tiên tử, Pháp Giới, Lữ Nhạc v.v.

Nói chung, cộng tất cả lại cũng không được năm mươi vị.

Lượng kiếp Phong Thần năm xưa, thương vong thảm trọng nhất là Quy Nhất giáo và Yêu tộc, suýt nữa thì toi đời cả lũ, tình hình khá hơn một chút là Xiển giáo và Tiệt giáo lại đặt trọng tâm ở Linh Sơn.

Sau khi Thông Thiên bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, Tiệt giáo chọn cách kín tiếng, ngoài những người bị bắt đến Linh Sơn, số người chủ động đến Thiên Đình không nhiều, thà ở lại đảo Kim Ngao bế quan cũng không đi tranh giành, sợ lại chiêu mời sự đố kỵ.

Chương 337

Tóm lại, Thiên Đình cộng thêm Tam giáo và Yêu tộc, căng lắm cũng chỉ gom được năm mươi vị Chuẩn Thánh.

Linh Sơn chiếm hết việc sắp đặt kiếp nạn, trong đó có năm mươi lăm nạn do họ sắp đặt, chỉ với năm mươi vị Chuẩn Thánh thì làm sao phân phối cho xuể.

Đến lúc không còn ai để dùng, Thiên Đình chỉ có thể cầu viện Linh Sơn.

Hiện tại mới qua mười hai nạn, không, kiếp nạn Thông Thiên Hà này đã bị phế bỏ, chẳng gây ra chút uy hiếp nào cho thầy trò Đường Tăng.

Xem Thiên Đình có thể kiêu ngạo được bao lâu.

Ở một diễn biến khác, Thái Bạch Kim Tinh trở về Thiên Đình, báo cáo kết quả đàm phán, Ngọc Đế vô cùng vui mừng, đòi được nhiều hơn dự tính hai nạn, liền trọng thưởng cho Thái Bạch Kim Tinh và Dương Tiễn.

Dương Tiễn thực ra chẳng tốn chút sức lực nào, nhưng người ta muốn mạ vàng cho cháu ngoại, danh chính ngôn thuận tặng quà cho cháu ngoại, ai có thể nói gì được chứ.

Sau đó, ngài phái Chân Võ Đại Đế hạ giới đàm phán, Trư Bát Giới hét giá trên trời, đòi đúng ba trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, đây là thứ mà hắn và Lão Sa cần nhất, sau này Tiểu Bạch Long cũng dùng được.

Thứ tốt hơn Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan thì có rất nhiều, nhưng hiện tại chỉ có Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan là có hiệu quả cao nhất đối

với họ.

Chân Võ Đại Đế bảo Trư Bát Giới đưa Nhược Thủy trở lại Thiên Hà, lại bị moi thêm một trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, Chân Võ Đại Đế cũng chẳng quan tâm, dù sao cũng là Linh Sơn trả tiền.

Nhưng Nhược Thủy bắt buộc phải đưa về Thiên Hà, nếu không Trư Bát Giới dựa vào Nhược Thủy, thật đúng là thần cản giết thần, phật cản giết phật, những kiếp nạn Tây hành sau này còn chơi cái nỗi gì.

Còn đối với Trư Bát Giới, nếu Thiên Đình và Linh Sơn không chơi được nữa, thì họ làm sao kiếm chác được lợi lộc.

Trư Bát Giới đưa Nhược Thủy trở lại Thiên Hà, lúc về thì vô cùng phấn khích: "Hầu ca, Long tộc và Kỳ Lân tộc lại gây sự rồi, đi, đi xem náo nhiệt." Tôn Ngộ Không vừa nghe, không chút do dự liền theo Trư Bát Giới đi về phía Kỳ Lân Nhai, Tiểu Bạch Long cũng đi theo, dù sao hắn cũng là Long tộc.

"Ngộ Tịnh, ngươi cũng đi, lỡ vi sư gặp phải cường đạo, mãnh thú thì phải làm sao?" Đường Tăng giữ Sa Tăng cũng đang định đi hóng chuyện lại.

Sa Tăng mặt mày khổ sở ở lại, nhìn bóng lưng của ba huynh đệ kia đầy oán giận, mình vẫn là phản ứng chậm quá, lần sau nhất định phải nhanh hơn, ít nhất phải giành trước Tiểu Bạch Long.

Ba huynh đệ trên đường gặp Ngọc Đế, bị cướp nhà một lần, Ngọc Đế đã khôn ra, lần này chỉ dẫn theo vài người.

Còn có Phục Hy, Huyền Đô cũng đều đến, Nhân Hoàng Đế Tân vẫn như vậy, đội Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và mang theo Hiên Viên Kiếm nghênh ngang qua phố.

Khi đến gần Kỳ Lân Nhai, mọi người nhíu mày, đồng loạt bịt mũi:

“Tình hình gì thế này, sao thối quá vậy.” “Bệ hạ, đã dò hỏi rõ ràng rồi.” Tiên phong đi trước dò la tin tức, một trong Thập Phương Thiên Tôn là Ngọc Thần Thiên Tôn Ba Xà quay về bẩm báo.

Ba Xà, từng là một trong những đại yêu của Yêu tộc, trong lượng kiếp Phong Thần bị La Hầu tính kế nhập ma nên đã lên Phong Thần Bảng.

Dù đã lên bảng, người ta dù sao cũng là Chuẩn Thánh, không thể đối đãi qua loa, nên được phong làm một trong Thập Phương Thiên Tôn.

Sư phụ của Na Tra là Thái Ất chân nhân cũng là một trong Thập Phương Thiên Tôn.

“Tình hình thế nào, không phải trước đó đã hòa giải rồi sao?” Ngọc Đế hỏi.

“Trước đó Long tộc đột kích Kỳ Lân Nhai, Kỳ Lân tộc thương vong không nhỏ, càng nghĩ càng tức, nuốt không trôi cục tức này, thế là liền giở trò vặt, dùng độ hóa chi đạo để độ hóa những sinh linh biển bị lừa đến.” “Những sinh linh này trở về liền la lối đòi gia nhập Kỳ Lân tộc, thậm chí không ít kẻ tự bạo để thị uy, khiến Long tộc tức điên lên, mấy lần đến chỗ Kỳ Lân tộc giao thiệp, Kỳ Lân tộc không những không giải trừ lực độ hóa, mà còn khiêu khích Long tộc.” “Thế là, Long tộc liền nghĩ ra một chiêu độc, thu thập phân của các sinh linh trong biển, nhân lúc làm mây tạo mưa, từ trên không trung Kỳ Lân Nhai đổ xuống, Kỳ Lân Nhai suýt nữa bị phân chôn vùi.” Ba Xà báo cáo.

“Dùng phân chôn Kỳ Lân Nhai…” Khóe miệng mọi người giật giật, đúng là độc thật, sát thương không lớn nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

Không, cách mấy chục vạn dặm còn ngửi thấy, sát thương cũng

không thấp đâu.

Hai bá chủ Hồng Hoang một thời, giờ một kẻ đi trộm người, một kẻ dùng phân để làm người khác ghê tởm, quá bỉ ổi, thật sự quá bỉ ổi, cũng không sợ mất mặt.

"Hay quá, Hầu ca, chúng ta đi thu thập ít phân, sau này gặp yêu quái, chúng ta cũng dùng phân tấn công." Trư Bát Giới mắt sáng lên, kéo Tôn Ngộ Không chạy đi.

Ngọc Đế và những người khác đi theo, liền thấy Tôn Ngộ Không dùng Kim Cương Trác của Lão Quân để đựng phân.

"May mà Lão Quân không đến, nếu không chắc tức hộc máu ba lần." Mọi người khóe miệng co giật, Huyền Đô càng không nỡ nhìn thẳng, một món Hậu Thiên cực phẩm công đức linh bảo vô cùng quý giá, các ngươi lại dùng để đựng phân, không sợ trời đánh sấm sét sao.

Thực ra, ba huynh đệ cũng không còn cách nào khác, trong các pháp bảo của họ, chỉ có Kim Cương Trác tự có không gian, Càn Khôn Quyển cũng tự có không gian, nhưng Lão Sa không có ở đây.

Ba Xà khóe miệng giật giật, mặc niệm một phút cho huynh đệ tốt Đằng Xà, bởi vì kiếp nạn tiếp theo ở Kim Đâu Lĩnh là do Đằng Xà đi sắp đặt.

Tôn Ngộ Không dùng phân tấn công Đằng Xà, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Bên kia, đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc là Lân Thiên mặt tức đến méo xệch, cãi nhau với Chúc Long đến đỏ mặt tía tai.

"Hừ, Kỳ Lân tộc các ngươi không giải trừ lực độ hóa, thì đừng mong có ngày yên ổn, sau này phân của các sinh linh trong biển đều sẽ đổ lên Kỳ Lân Nhai." "Ngươi không phục thì có thể học theo, Long tộc ta cũng không phải là không nói lý lẽ." Chúc Long nhếch miệng

một cách rất đáng ăn đòn, khiêu khích hết cỡ.

"Thiếu đạo đức quá, Kỳ Lân tộc có bao nhiêu thành viên, có thể sản xuất được bao nhiêu phân, đổ vào biển cả mênh mông, một gợn sóng cũng chẳng nổi." Ngọc Đế lắc đầu nói.

Đây là nắm chắc Kỳ Lân tộc không có khả năng trả thù.

Lân Thiên làm sao nuốt trôi cục tức này, Kỳ Lân tộc không có nhiều phân như vậy, nhưng Nhân tộc và Yêu tộc có.

Thế là bay qua tìm Đế Tân: "Nhân Hoàng, Kỳ Lân tộc ta nguyện dùng kim đan để mua phân của Nhân tộc." Mọi người khóe miệng giật giật, còn có thể chơi trò này sao, thật không sợ ghê tởm à.

Phân cũng không thể ngờ được, có một ngày mình lại có thể sánh ngang với kim đan.

"Đừng, đừng tìm ta, các ngươi tự làm nhau bẩn thỉu, đừng lôi Nhân tộc ta vào, cô còn cần mặt mũi." Đế Tân trợn mắt trắng dã, Long tộc và Nhân tộc là đồng minh, sao hắn có thể hại Long tộc được.

Lân Thiên nhìn về phía Phục Hy, Phục Hy thì lại có chút động lòng.

"Yêu Hoàng, cẩn thận có ngày Long tộc cũng chạy đến Bắc Câu Lô Châu đổ phân, vì chút kim đan mà khiến Bắc Câu Lô Châu hôi thối ngất trời, không đáng đâu." Đế Tân nhắc nhở.

"Nhân Hoàng nói phải, hai tộc các ngươi tự chơi trò ghê tởm với nhau, đừng lôi chúng ta vào." Phục Hy lập tức đổi giọng, đúng là quá mất mặt, hắn không thể mất mặt như vậy được.

Thấy Nhân tộc và Yêu tộc đều không chịu giúp, Lân Thiên tức giận: "Long tộc bắt nạt Kỳ Lân tộc ta như vậy, liên minh có quản hay không?" "Nếu Kỳ Lân tộc không gây sự trước, Long tộc có làm chuyện này không?

Chưa đánh nhau thì đều là chuyện nhỏ, liên minh không can dự, nhưng ai ra tay trước phá vỡ hòa bình, thì phải trả một cái giá đắt, các ngươi cứ tiếp tục bỉ ổi đi, đi thôi." Đế Tân nhún vai, bỏ đi.

Rõ ràng là thiên vị Long tộc.

"Chuyện này đúng là Kỳ Lân tộc các ngươi làm sai, liên minh đã giúp các ngươi hòa giải rồi, lại cứ thích giở thủ đoạn vặt vãnh." Ngọc Đế lắc đầu, cũng dẫn người đi, đây không phải là tự tìm sao.

Ngay khi vừa quay đầu, liền nghe thấy Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới thì thầm với nhau, bàn bạc chuyện đổ phân vào Chân Quân Thần Điện của Dương Tiễn.

Ngọc Đế mí mắt giật giật, ra lệnh cho tiên thần phía sau: "Sau này hai tên này đến Thiên Đình, phải trông coi nghiêm ngặt." Kỳ Lân tộc và Long tộc vẫn đang đấu võ mồm, nhưng không ai quan tâm, người của Linh Sơn cũng đã đi hết, Kỳ Lân tộc gây sự, Linh Sơn cũng không biết, hoàn toàn là tự làm tự chịu.

Tiểu Bạch Long thấy Long tộc không bị thiệt, cũng theo Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới quay về.

Ba huynh đệ tìm được Đường Tăng, hào hứng kể lại chuyện của Long tộc và Kỳ Lân tộc.

"Sống lâu thấy chuyện lạ, chỉ cần sống đủ lâu, chuyện kỳ quái gì cũng có thể thấy." "Dù sao cũng từng là bá chủ Hồng Hoang, quá mất mặt." "Nói đi nói lại, vẫn là Vu Yêu lượng kiếp đánh nhau kịch liệt nhất, Vu tộc suýt nữa thống nhất Hồng Hoang, Thiên đình Lục Thánh bị Thập Nhị Tổ Vu truy đuổi khắp Hồng Hoang, cuối cùng Vu Yêu hai tộc suýt nữa đồng quy vu tận." Trư Bát Giới rất cảm khái.

"Nói cứ như ngươi tận mắt thấy vậy, lúc đó ngươi mới hóa hình thôi phải không, căn bản không có tư cách tham gia." Sa Tăng vặn lại.

“Ngươi đừng quan tâm ta có tư cách tham gia hay không, dù sao ta cũng đã trải qua.” Trư Bát Giới đắc ý ngẩng đầu.

So với Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long, hắn đích thực là tiền bối.

“Ngốc tử, kể cho lão Tôn nghe đi, lão Tôn chưa từng nghe những chuyện này.” Tôn Ngộ Không ngược lại rất hứng thú.

“Chuyện này phải kể từ ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, lúc đó, Hồng Hoang vừa trải qua Long Hán lượng kiếp, Đạo Ma chi tranh, đón nhận một thời kỳ yên bình hiếm có, các bậc có căn nguyên thâm hậu xuất hiện không ngừng.” “Như Tam Kim Ô, Trấn Nguyên Tử, Thiên định Lục Thánh, Thập Nhị Tổ Vu đều hóa hình vào thời điểm đó, lại đúng lúc Đạo Tổ thành Thánh giảng đạo, Hồng Hoang đón nhận thịnh thế.” “Đều là những bậc có căn nguyên thâm hậu, tự nhiên không ai phục ai, như Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng Phật Tổ đều là nhân vật thời kỳ đó, nhưng lúc bấy giờ đều không đáng kể.” “Đừng nói đối mặt với Tam Kim Ô, Thiên định Lục Thánh, ngay cả Côn Bằng, Minh Hà cũng có thể đè họ xuống đất mà đánh, Ngọc Đế lúc đó còn là đồng tử của Đạo Tổ, gác cổng ở Tử Tiêu Cung.” “Trong ba ngàn đại năng, Tam Kim Ô là chói mắt nhất, mấy lần đè Tam Thanh ra đánh, đánh cho Tây phương Nhị Thích tơi tả, phá tan Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, tru diệt Đông Vương Công, Yêu tộc cầu xin Tam Kim Ô làm Yêu Hoàng.” “Lúc đó, ánh hào quang của Tam Kim Ô không gì sánh được, đánh khắp Hồng Hoang không địch thủ, nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp là Vu tộc và Yêu tộc, nhưng chói mắt nhất lại là Tam Kim Ô.” “Giống như Phong Thần lượng kiếp, nhân vật chính là Tứ giáo và Yêu tộc, nhưng chói mắt nhất lại là môn hạ của Kim Ô.” “...” Trư Bát Giới say sưa kể về sự huy hoàng và đặc sắc của Vu Yêu lượng kiếp.

Thiên Đình và Linh Sơn đều im lặng, Trư Bát Giới chắc chắn là cố

ý, hạ thấp họ, chọc ngoáy họ, nhưng lại là sự thật, không thể phản bác.

Tôn Ngộ Không thì nghe mà nhiệt huyết sôi trào, hóa ra ba vị sư tôn chưa từng gặp mặt của mình lại có một quá khứ huy hoàng như vậy, ba ngàn đại năng, một mình độc chiếm phong thái.

Chương 338

Thiên đỉnh Lục Thánh do Đạo Tổ chọn cũng bị lu mờ, bị đánh suốt cả một lượng kiếp, đến Phong Thần lượng kiếp cũng không dám đánh trả.

Vu tộc càng bị đánh cho phục.

"Nói đi cũng phải nói lại, ngươi hóa hình vào lúc đó, sao không bái nhập môn hạ Kim Ô?" Sa Tăng đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"Khụ, ta có đi, nhưng Tam Kim Ô không vừa mắt ta." Trư Bát Giới lúng túng ho một tiếng.

Thiên Đình, Thái Thượng Lão Quân khóe miệng co giật, chuyện này ngươi có thể không nói mà, đây không phải là vả mặt lão tử sao, nghịch đồ a nghịch đồ.

Tôn Ngộ Không thì đắc ý, sự thật chứng minh, hắn xứng đáng làm đại sư huynh.

"Ta nói cho các ngươi nghe, theo tình báo ta có được, Hậu Thổ Tổ Vu ái mộ Lăng Tiêu thánh nhân." Trư Bát Giới hạ thấp giọng, vẻ mặt đầy hóng hớt.

Tôn Ngộ Không chớp chớp mắt, vậy sau này hắn gặp Hậu Thổ thánh nhân, có phải nên gọi là sư nương không.

Thiên Đình và Linh Sơn đều hứng thú, chờ Trư Bát Giới tiết lộ thêm.

Thôn Lạc Hà, Lăng Tiêu khóe miệng giật một cái, con heo chết tiệt này, sao lại lắm chuyện thế nhỉ.

Bên cạnh, Hậu Thổ bĩu môi, u oán nhìn Lăng Tiêu, đến cả Trư Bát Giới cũng biết, vậy mà Lăng Tiêu lại không biết, không có chút biểu

hiện gì.

Vốn dĩ, nàng muốn ẩn cư ở quốc gia của phàm nhân, sống cuộc sống vợ chồng như phàm nhân, nhưng Lăng Tiêu lại giống như coi nàng là em gái, đối xử với nàng rất tốt, nhưng mơ hồ lại có chút xa cách.

"Ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện nhé." Lăng Tiêu cảm nhận được ánh mắt của Hậu Thổ, khẽ thở dài một tiếng, hắn và Hậu Thổ cuối cùng là hữu duyên vô phận, nếu hắn thật sự là con Kim Ô thứ ba được Thái Dương Tinh thai nghén, là cư dân nguyên thủy của Hồng Hoang, thì hắn nhất định sẽ cưới Hậu Thổ.

Tiếc là không phải, hắn đến từ một nơi khác, trong lòng có người không thể quên.

Vốn dĩ hắn định đồng ý với Hậu Thổ, nhưng đột nhiên biết được từ Quỷ Đạo Chi Chủ rằng nàng cũng bị đưa đến Hỗn Độn, hắn hiện tại chỉ muốn nhanh chóng tìm được nàng, đành phải từ chối tình yêu của Hậu Thổ.

"Ta vốn không phải sinh linh của Hồng Hoang mênh mông này!" Lăng Tiêu nhẹ nhàng giơ tay, cách ly tất cả.

Trong cả một vùng trời đất.

Lúc này.

Phảng phất chỉ còn lại hắn và Hậu Thổ hai người.

Nhìn đôi mắt đẹp trong veo ngây người của Hậu Thổ.

Lăng Tiêu thở dài, chậm rãi nói: "Ta… thực ra đến từ đầu kia của dòng sông thời gian, ở quê hương ta lưu truyền truyền thuyết về Hồng Hoang, nhưng lại không phải Hồng Hoang, đó là thế giới của phàm nhân, có lẽ là do các thánh nhân đại chiến trong Phong Thần lượng kiếp, đánh vỡ đại địa Hồng Hoang, những mảnh vỡ văng ra ngoài đã

hình thành nên." "Ta vốn có một cuộc sống hạnh phúc, hồi đại học, ta có một người bạn gái, nàng rất tốt, trong lòng trong mắt đều là ta, ta vốn định tốt nghiệp đại học sẽ cưới nàng." "Nhưng có một ngày, mẹ ta gặp lại mối tình đầu của bà, mối tình đầu đó đã ly dị, lại rất giàu có, mẹ ta đòi ly hôn với cha ta, chạy theo người đàn ông đó." "Cha ta từ đó suy sụp, cả ngày say xỉn, sống mơ màng, còn nghiện cờ bạc, thua sạch nhà cửa, còn nợ một khoản lớn." "Ta không muốn làm liên lụy nàng, nàng rất tốt, đáng lẽ phải có một tương lai tươi đẹp, chứ không phải cùng ta trả nợ cho cha ta, nên ta đã đề nghị chia tay." "Nhưng nàng không đồng ý, khi tốt nghiệp được phân công công tác, nàng vẫn chọn được phân công cùng một nơi với ta, vì một vài lý do, hồn phách của ta bị cuốn vào dòng sông thời gian, xuyên không đến Hồng Hoang, rơi xuống Thái Dương Tinh, biến thành con Kim Ô thứ ba." "Sau này ta mới biết, nàng vì cứu ta, cũng bị cuốn vào dòng sông thời gian, có thể khẳng định là cũng bị đưa đến Hỗn Độn, chỉ là không rơi vào Hồng Hoang." "Ta phải tìm được nàng, ta đã từng hứa sẽ cùng nàng xây dựng một gia đình hạnh phúc, bây giờ ta có năng lực, ta không muốn thất hứa." "Ta nghĩ, ngươi cũng sẽ không hy vọng ta là kẻ bạc tình bạc nghĩa." Giọng Lăng Tiêu nhẹ nhàng, từ tốn kể cho Hậu Thổ nghe bí mật giấu trong lòng vô số năm tháng.

Hậu Thổ sững sờ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, giọng nói run rẩy mang theo vẻ thăm dò: "Nếu, nếu sau này tìm được nàng ấy, ngươi có cưới ta không?" Lăng Tiêu hơi ngẩn ra, nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ quay đầu đi, mặt đỏ bừng, khẽ cắn môi, lộ ra vẻ e thẹn của một thiếu nữ, giọng rất nhỏ, gần như không thể nghe thấy: "Đại ca ngươi Đế Tuấn không phải cũng có hai người vợ sao… còn có… còn có mấy người đệ huynh của ta, riêng đại ca Đế Giang chỉ tính thị thiếp đã có hơn một trăm người, Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương bọn họ cũng không kém cạnh… còn Ngọc Đế, không tính!

Hắn là kẻ sợ vợ!" "Sẽ." Lăng Tiêu thở dài, không đợi Hậu Thổ nói xong, rất khẳng định gật đầu.

Bao nhiêu năm qua, tâm tư của Hậu Thổ, Lăng Tiêu sao lại không hiểu?

Hắn vốn không phải là người cổ hủ, cứng nhắc.

Hơn nữa, đây là Hồng Hoang, chứ không phải nhân gian hậu thế.

Nếu không vì trong lòng có chấp niệm, từ rất nhiều năm trước, hắn đã chấp nhận Hậu Thổ.

Giống như Hậu Thổ nói, ở Hồng Hoang, có nhiều đạo lữ bên cạnh không phải là chuyện gì đáng xấu hổ.

Trừ những kẻ cuồng tu luyện như nhị ca của Lăng Tiêu là Đông Hoàng Thái Nhất, còn có Ngọc Đế là kẻ sợ vợ ra… hễ là đại thần thông giả, ai bên cạnh không phải tam thê tứ thiếp.

"Thật sao?" Hậu Thổ quay đầu lại, vẻ mặt đầy mong đợi.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

"Ừm!" Hậu Thổ đột nhiên bước lên một bước, lao vào lòng Lăng Tiêu, nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt eo Lăng Tiêu, rất mạnh.

Lăng Tiêu có chút cứng đờ, nhưng rất nhanh đã thả lỏng cơ thể.

Giây phút này.

Hai người không còn gì khác, chỉ có đối phương.

Bất luận qua bao lâu, dù là mấy ngàn năm, hay mấy chục vạn năm, hay là mấy trăm vạn năm.

Vòng tay của Hậu Thổ chưa bao giờ thay đổi.

Vẫn như xưa, dịu dàng như nước.

Lăng Tiêu lòng rung động, hai tay khẽ siết lại, Hậu Thổ áp chặt

vào lòng hắn, tay phải Lăng Tiêu lướt qua gò má non mịn của nàng, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, cúi xuống hôn.

"Ưm…" Hậu Thổ cắn chặt răng, nhưng không thể chống lại sự nhiệt tình của Lăng Tiêu.

Một lúc lâu sau, Lăng Tiêu nhẹ nhàng buông nàng ra, hai người nhìn nhau, Lăng Tiêu hai tay nắm lấy vai Hậu Thổ, ánh mắt rực lửa.

"Hậu Thổ!

Ngươi hãy tin ta, đời này ta nhất định không phụ ngươi!!!" "Ừm." Hậu Thổ ngoan ngoãn gật đầu, đột nhiên thoát khỏi Lăng Tiêu, xoay người đi ra ngoài.

"Ngươi đi đâu vậy?" Lăng Tiêu vội vàng đuổi theo.

"Ta đi khóc một lúc là được, ngươi đừng quản ta." Hậu Thổ nghẹn ngào chạy đi, tâm nguyện bao nhiêu năm cuối cùng cũng có hồi đáp, khiến nàng có chút mừng đến phát khóc.

Lăng Tiêu há miệng, nhưng không biết nên nói gì.

"Hóa ra yêu là thành toàn có ý nghĩa như vậy, xong rồi, ta cảm thấy chúng ta sắp thua." Trong Chư Thiên Khánh Vân, La Hầu trong lòng dâng lên cảm giác không lành, Lăng Tiêu vì không muốn làm liên lụy bạn gái, đã chọn chia tay.

Vậy thì, Nữ Nhi Quốc quốc vương vì thành toàn tình nghĩa huynh đệ của Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, liệu có chọn buông tay thành toàn không.

"Đừng hoảng, hắn hiểu tình yêu là thành toàn, nhưng người khác chưa chắc đã hiểu như vậy." Quỷ Đạo Chi Chủ vẫn rất bình tĩnh.

Sau đó nói với Lăng Tiêu: "Tiểu tử, hóa ra quá khứ của ngươi lại bất kham như vậy, ta đưa ngươi đến Hồng Hoang, đối với ngươi

cũng là một sự giải thoát, nếu không tìm được nàng, ngươi nhớ hạ thủ nhẹ một chút." Hắn thật sự sợ Lăng Tiêu nổi điên diệt hắn.

Bây giờ tu vi của hắn không bằng Lăng Tiêu, Táng Thiên Quan còn bị Lăng Tiêu cướp đi, Lăng Tiêu nổi điên hắn thật sự không cản nổi.

"Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện nàng không có chuyện gì, ngươi đưa ta đến Hồng Hoang, ta rất cảm kích ngươi, nhưng ngươi không nên làm hại nàng." Lăng Tiêu ngồi xuống.

"Không phải ta muốn làm hại nàng, là nàng tự lao tới." Quỷ Đạo Chi Chủ tỏ ra rất oan uổng.

Lăng Tiêu không nói gì, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng, khoanh chân nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ thời gian pháp tắc.

Bây giờ tranh cãi những điều này không có ý nghĩa gì, xác định nàng có còn sống hay không mới là quan trọng nhất.

Tiếc là Chúc Cửu Âm không có nguyên thần, nếu không có thể tìm Chúc Cửu Âm giúp đỡ, lợi dụng Hỗn Độn Thời Thần Chung tiến vào dòng sông thời gian.

Dòng sông thời gian không dễ vào như vậy, thời gian pháp tắc là bản mệnh pháp tắc của Chúc Cửu Âm, đã được Chúc Cửu Âm tham ngộ đến viên mãn.

Nhưng theo lời của Quỷ Đạo Chi Chủ, viên mãn chỉ là cơ sở, cần phải mượn pháp bảo mới có thể tiến vào dòng sông thời gian.

Chương 339

Cả Hỗn Độn, chỉ có Thời Thần mới có thể không dựa vào pháp bảo mà xuyên qua dòng sông thời gian, bởi vì Thời Thần lấy thời gian pháp tắc làm chủ pháp tắc, dung hợp càng nhiều phó pháp tắc, chủ pháp tắc càng mạnh.

Thời Thần đối với sự khống chế thời gian pháp tắc đã đến mức độ vô cùng khủng bố, một chiêu thời gian hồi tố, trừ Bàn Cổ có thể dùng sức phá vỡ, không còn ai có thể làm thương tổn Thời Thần.

Không gian, thời gian, nhân quả, vận mệnh, bốn loại pháp tắc này là huyền diệu khó lường nhất, cũng là khó tham ngộ nhất.

Tham ngộ các pháp tắc khác, hắn cảm thấy không khó lắm, nhưng bốn loại pháp tắc này, hắn cũng áp lực như núi, nhân quả pháp tắc hắn không có chút manh mối nào, vận mệnh pháp tắc thì chỉ dò xét được một chút.

Không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc, dựa vào cảm ngộ của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, theo đó mà học, miễn cưỡng tiểu thành.

"Nói đi cũng phải nói lại, các ngươi có cách nào tạo ra nguyên thần cho Chúc Cửu Âm không?" Lăng Tiêu có chút sốt ruột, thời gian pháp tắc quá khó tham ngộ, đổi cách khác có lẽ tốt hơn.

"Không có, Vu tộc không có nguyên thần là định số, thế gian không thể tồn tại chủng tộc hoàn mỹ không tì vết, nhục thân của Vu tộc cường đại, có bản mệnh pháp tắc gia trì, lại có nhục thân, thì quá hoàn mỹ rồi." "Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, độn đi một, vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ, Hậu Thổ là biến số mà Bàn Cổ để lại cho Vu tộc, cũng là duy nhất." "Cưỡng ép tạo ra nguyên thần cho Chúc Cửu Âm, rất có thể sẽ làm phế Chúc Cửu Âm, đại đạo

không cho phép, sẽ giáng đạo phạt diệt Chúc Cửu Âm." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu.

"Ngươi cũng đừng vội, đã qua bao lâu rồi, nếu nàng không sao, sẽ mãi không sao, nếu có chuyện, nói không chừng đã có chuyện rồi." La Hầu an ủi.

"Ngươi không biết nói chuyện thì câm miệng đi." Quỷ Đạo Chi Chủ trừng mắt nhìn La Hầu.

"Ta nói sự thật." La Hầu bĩu môi.

Lăng Tiêu không quan tâm hai người đấu khẩu, hít sâu một hơi, để mình bình tĩnh lại, không nghĩ đến chuyện đi đường tắt nữa.

Ở một diễn biến khác, Trư Bát Giới tiếp tục tiết lộ chuyện bát quái.

"Ta nói cho các ngươi nghe, sư huynh của ta là Linh Cát đó, các ngươi biết chứ, hắn thích Quan Âm, Quan Âm trước đây tên là Từ Hàng đạo nhân, một trong mười hai Kim Tiên của Xiển giáo." "Linh Cát từ rất lâu trước đây đã tặng đủ thứ cho Quan Âm, sau Phong Thần, vốn dĩ là để Linh Cát đến Thiên Đình, nhưng hắn lại đòi đi Linh Sơn, vì Quan Âm đã đến Linh Sơn." Nghe thấy lời này, bên Thiên Đình, tất cả đều lộ ra vẻ mặt hóng hớt, cười có chút bỉ ổi, đồng loạt nhìn về phía Linh Cát.

"Các ngươi nhìn ta làm gì, ta không biết." Linh Cát mặt đầy vạch đen.

"Vậy, bát giới của Phật môn các ngươi, có giới sắc, Linh Cát có tính là phạm giới luật không, có phải chịu phạt không?" Ba Xà hóng hớt hỏi.

"Thích không có nghĩa là vi sắc." Linh Cát phản bác.

Bên Linh Sơn, ánh mắt của chư Phật di chuyển qua lại giữa Linh

Cát và Quan Âm, ý vị hóng chuyện không thể rõ ràng hơn.

"Còn nữa, Quan Âm đến nay âm dương chưa phân, tức là không có giới tính, không biết là nam hay nữ, chỉ là ngoại hình là nữ, nếu là dương, chắc chắn là nam, chậc chậc…" Trư Bát Giới tiếp tục tiết lộ, để làm ghê tởm Thiên Đình và Linh Sơn, ngay cả sư huynh của mình cũng không tha.

Linh Sơn, Quan Âm sắp tức đến nổ tung, Linh Cát nghiến răng ken két, không tức giận, không tức giận, là sư đệ mà, nghịch ngợm một chút có thể hiểu được.

"Con heo chết tiệt này, sao không nói về Thiên Đình." Như Lai lên tiếng giải tỏa bầu không khí, thực ra ngài rất muốn tìm hiểu đến cùng, nhưng ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, hỏi ra thì quá lúng túng.

"Còn mười người con trai của Ngọc Đế, thích Tam Tiêu nương nương." Trư Bát Giới tiếp tục tiết lộ.

"Có mắt nhìn." Thiên Đình, Ngọc Đế rất vui mừng, Tam Tiêu nương nương là thân phận gì, Nhân Đạo Thánh Nhân, thích thánh nhân, không mất mặt.

Cả Hồng Hoang đều biết ngài và Vương Mẫu là một cặp, hồi Thiên Đình mới tái thiết, không có việc gì làm, ngày ngày cùng Vương Mẫu sinh con, con cháu đầy đàn, ngay cả cháu ngoại gái cũng có.

Họ sinh được mười người con trai, gọi chung là Thập Đế Tử, con gái có tám người.

Lúc đầu để lôi kéo Bắc Cực chiến thần, con gái lớn đã gả cho đồ đệ của Bắc Cực chiến thần là dị thú Khai Minh Thú, còn được gọi là Khai Minh Tiên Quân.

Bây giờ cũng là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hai người sinh ra con gái là Chức Nữ.

Bảy người con gái khác chưa gả, gọi chung là Thất Tiên Nữ.

Hồi trước Phong Thần lượng kiếp, đã định ra thiên điều, thần tiên không được động tình, chủ yếu là sợ sau Phong Thần, thần tiên ở Thiên Đình đông lên, kết thông gia, kết bè kết phái, làm Thiên Đình trở nên ô uế.

Còn Thập Đế Tử, nếu thật sự có thể cưới được Tam Tiêu nương nương về Thiên Đình, ai dám nói gì.

Tất nhiên, đây chỉ là tưởng tượng đẹp đẽ mà thôi.

Chư thần miệng không nói, nhưng trong lòng thì đang chửi thầm, Thập Đế Tử là thứ gì mà cũng dám mơ tưởng đến Tam Tiêu nương nương, mấy vạn năm trôi qua, tiêu hao bao nhiêu tài nguyên tu luyện mới miễn cưỡng đột phá Đại La Kim Tiên, thiên phú rác rưởi.

Cũng thật dám nghĩ, Tam Tiêu nương nương liếc nhìn Thập Đế Tử một cái cũng coi như bọn họ thua.

Con trai của Ngọc Đế, thân phận này nghe có vẻ rất tôn quý, nhưng trong mắt Tam Tiêu nương nương căn bản không là gì, ngay cả Ngọc Đế họ cũng chẳng coi ra gì.

Tam Tiêu nương nương đã gặp qua biết bao nhiêu thiên tài, không nói đâu xa, những sư huynh đệ đó, ai không phải là thiên tài hàng đầu.

Bỏ thóc đi nhặt cám, Ngọc Đế cũng thật mặt dày, còn tỏ ra tự hào.

"Tam Tiêu nương nương không thèm ra tay, có một lần bị Thập Kim Ô bắt gặp, bị đánh đến mức Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không nhận ra, sau đó không dám đến quấy rầy Tam Tiêu nương nương nữa." Trư Bát Giới tiếp tục tiết lộ.

Chư thần Thiên Đình cố gắng nén cười, để ngươi đắc ý, bị vả mặt rồi chứ.

Có bản lĩnh thì đi tìm Thập Kim Ô tính sổ đi, họ là con của Đế Tuấn, không cao quý hơn con của Ngọc Đế sao.

Quan trọng hơn là, Ngọc Đế tám chín phần mười không đánh lại Thập Kim Ô.

Thập phương Kim Ô đại trận của Thập Kim Ô rất lợi hại, Nam Vô Già Lam Phật của Linh Sơn, cũng chính là Già Lam Đạo Quân, Phó giáo chủ của Xiển giáo trước đây, suýt nữa bị Thập phương Kim Ô đại trận giết chết.

Già Lam Đạo Quân, trong Phong Thần đại chiến là một tồn tại tỏa sáng rực rỡ, một mình chống lại sự vây công của Tam Tiêu và Lục Nhĩ Mi Hầu, mà vẫn sống sót, là một nhân vật đáng gờm.

Hiện tại là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi của Ngọc Đế cao, lại có được Tiên Thiên Chí Bảo Huyễn Đạo Phiến, nhưng chưa chắc đã làm gì được Già Lam Đạo Quân, bản thể của hắn là Già Lam hắc văn xà, rất lì đòn, lại luyện hóa được Tử Vi Thiên Hỏa, lợi hại vô cùng.

Tử Vi Thiên Hỏa ẩn trong Khánh Vân Kim Đằng, lúc đầu Thông Thiên cướp đi bấc đèn, hóa thành Diễm Trung Tiên La Tuyên, Tử Vi Thiên Hỏa là bản mệnh thần hỏa của y, đèn bị Nguyên Thủy cướp đi, đưa cho Già Lam Đạo Quân một luồng bản nguyên của Tử Vi Thiên Hỏa.

Sau này Khánh Vân Kim Đằng bị Khổng Tuyên cướp đi, tặng cho Thường Hi.

Bản nguyên của Tử Vi Thiên Hỏa ở trong Khánh Vân Kim Đằng, nhưng Già Lam Đạo Quân và La Tuyên cũng có thể sử dụng Tử Vi Thiên Hỏa.

Đến Chuẩn Thánh hậu, tu hành khó đề thăng, để tăng cường chiến đấu lực, ban đầu là cướp pháp bảo, sau đó nghiên cứu thần thông, rồi

sau đó thông qua luyện hóa tiên thiên thần thai vật để đề thăng chiến đấu lực.

Ví dụ như tiên thiên thần thai hỏa, thần thủy, thần phong v.v.

Sử dụng nhiều nhất không gì bằng Thái Dương Chân Hỏa, Tam Kim Ô, Thập Tiểu Kim Ô, Dương Tiễn, một số tinh thần đều biết.

Chủ yếu dựa vào Phù Tang Thụ, Phù Tang Thụ ở trên Thái Dương Tinh, không ngừng thu gom linh khí trời đất, bổ sung bản nguyên cho Thái Dương Tinh, hóa thành Thái Dương Chân Hỏa.

Nói cách khác, Phù Tang Thụ không hủy, Thái Dương Tinh sẽ không tắt, không ngừng thai nghén ra Thái Dương Chân Hỏa.

Thiên Đình, chư thần nén cười, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cố gắng không để mình cười ra tiếng, mặt Ngọc Đế đen không thể đen hơn, lại không thể phát tác.

Đi Thái Dương Tinh tìm Thập Kim Ô tính sổ?

Lỡ không đánh lại thì sao?

"Còn có chuyện kích thích hơn." Trư Bát Giới tiếp tục tiết lộ, cố ý bố trí cấm chế, để Thiên Đình và Linh Sơn không nghe được, hóng chuyện giữa chừng, tuyệt đối khó chịu.

"Ta nói cho các ngươi nghe, cháu ngoại gái của Ngọc Đế và Vương Mẫu là Chức Nữ, tư phàm hạ giới, nói không chừng bây giờ con cũng có rồi." Trư Bát Giới len lén hạ thấp giọng.

"Thật hay giả, sao ngươi biết được?" Sa Tăng tỏ ra nghi ngờ, là cận thần của Ngọc Đế, sao hắn lại không biết gì cả.

"Không phải là Hằng Nga thích nghe những chuyện tình ái bát quái này sao, ta chuyên môn thu thập đấy." "Chuyện của Chức Nữ là ngoài ý muốn, mấy năm trước ta tình cờ gặp được, ta cứ không nói, để cho

hắn đày lão Trư, đợi đến khi cháu ngoại gái của hắn có con rồi, xem hắn làm thế nào." Trư Bát Giới nói.

"Hại Ngọc Đế vẫn phải là ngươi, lão Tôn đoán Ngọc Đế lại dựng một ngọn Đào Sơn ra trấn áp Chức Nữ." Tôn Ngộ Không suy đoán.

"Không giống đâu, Dao Cơ công chúa tuy là em gái của Ngọc Đế, nhưng không phải em ruột, Chức Nữ là cháu ngoại gái ruột của Ngọc Đế, chưa chắc đã nỡ lòng." "Không nỡ lòng, thì chư thần không phục, đặc biệt là Dương Tiễn, trong lòng chắc chắn không cân bằng, nói không chừng sẽ phản hạ thiên, cưỡng ép đưa Dao Cơ công chúa đi." "Nỡ lòng, thì nói không chừng sẽ đắc tội với Bắc Cực chiến thần, đó là một trong số ít đại thần của Thiên Đình không thuộc Tam giáo và Yêu tộc." Trư Bát Giới cười xấu xa, vẻ mặt như đang chờ xem kịch hay.

Chương 340

"Ba con mắt gây sự với Ngọc Đế, vậy thì đặc sắc rồi." Chuyện liên quan đến Dương Tiễn, tất cả đều hứng thú.

Chư thần phật của Thiên Đình và Linh Sơn đột nhiên không nghe được nữa, ai nấy đều sốt ruột gãi tai gãi má.

Hóng chuyện giữa chừng, phần kích thích nhất lại không nghe được, quá khó chịu.

"Con heo chết tiệt này sao lại toàn đi nghe ngóng những chuyện bát quái này." Linh Cát rất cạn lời, đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn về phía Hằng Nga, lại thấy Hằng Nga ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

Linh Cát lập tức mắt sáng lên, mình hình như đã phát hiện ra một quả dưa lớn rồi.

Hằng Nga là người của Dao Trì, không cần đặc biệt đến Lăng Tiêu bảo điện, nhưng gần đây Hằng Nga rất tích cực, hóa ra là vì Dương Tiễn à.

Trư Bát Giới vì Hằng Nga mà bị đày xuống phàm gian, Hằng Nga thích lại là Dương Tiễn, Dương Tiễn và Trư Bát Giới còn có huyết hải thâm cừu, kích thích.

Trư Bát Giới né Hằng Nga, né đến cuối cùng không còn gì, nếu biết được, e là phải phát điên.

Hằng Nga cảm nhận được ánh mắt của Linh Cát Bồ Tát, lòng hư vội vàng dời ánh mắt đi.

Nàng không nghi ngờ là ngưỡng mộ Dương Tiễn, trước đây là yêu mến, thậm chí có lúc còn có ý định vì Dương Tiễn mà từ bỏ tiên tịch

hạ giới.

Nhưng sau đó, thấy Dương Tiễn đối với Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng tàn nhẫn như vậy, nàng có chút sợ hãi, ngưỡng mộ nhưng lại không dám đến gần.

Tiểu Bạch đó, giống hệt nàng, lại bị Dương Tiễn không chút do dự giết chết.

Nếu nàng vì Dương Tiễn mà vi phạm thiên điều, Dương Tiễn sẽ làm gì, chấp nhận nàng, hay là giết nàng.

Cảm giác khả năng thứ hai lớn hơn.

Nàng ngưỡng mộ Dương Tiễn, nhưng nàng chỉ là một tiểu tiên, Dương Tiễn thật sự có thể để mắt đến nàng sao.

Còn Linh Cát lúc này tâm tư trăm chuyển, đây cũng coi như là nắm được cán của Hằng Nga, có thể làm đột phá khẩu.

Nói không chừng có thể khiến Thiên Đình ủng hộ phe Tây phương giáo, đuổi Như Lai xuống đài.

Hằng Nga đương nhiên không có năng lực lớn như vậy, nhưng Dương Tiễn có.

Giúp Hằng Nga chiếm được Dương Tiễn, thổi gió bên gối cho Dương Tiễn.

Ừm, có thể được.

Nhưng mà, phải đợi sau Tây Du lượng kiếp, nếu không Trư Bát Giới nổi điên, Tây Du lượng kiếp còn tiến hành thế nào được.

Một ngày nọ, thầy trò năm người đi đến Kim Đâu Lĩnh, bỗng thấy hai bầy yêu quái đang đánh nhau, một bên là lang yêu, một bên là hầu yêu.

Số lượng lang yêu đông hơn, hầu yêu liên tiếp bại lui, bị thương

quá nửa.

Cùng là khỉ, thấy hầu yêu bị bắt nạt, Tôn Ngộ Không lập tức không nhịn được nữa, rút Kim Cô Bổng ra, một gậy đập chết quá nửa lang yêu.

Lang yêu đầu đàn vội vàng hú một tiếng, dẫn đầu rút lui.

Còn bên hầu yêu, không hề có ý cảm ơn Tôn Ngộ Không, ngược lại rất tức giận: "Ngươi là con khỉ ở đâu ra, tại sao lại lo chuyện bao đồng?" "Hắc, con khỉ nhà ngươi sao lại không biết tốt xấu thế, Hầu ca ta thấy tình đồng loại nên giúp các ngươi, sao các ngươi lại không biết lòng tốt của người khác thế." Trư Bát Giới không vui.

"Hừ, ai cần các ngươi lo chuyện bao đồng, chúng ta đều là yêu thú giữ núi dưới trướng Đẳng Xà đại tiên, cùng nhau giao đấu, khích lệ đấu chí." "Đẳng Xà đại tiên đã nói, kẻ yếu là miếng mồi của kẻ mạnh, vật cạnh thiên trạch, chỉ có đấu chí không diệt, mới có thể ổn định, chúng ta tuy thua, nhưng lang yêu cũng không hạ sát thủ." "Bây giờ các ngươi đánh chết quá nửa lang yêu, chúng ta làm sao ăn nói." Hầu yêu đầu đàn tức giận vặn lại.

"Đẳng Xà, không ổn, bị lừa rồi, phòng không thể phòng a." Trư Bát Giới lập tức phản ứng lại, cái này rõ ràng là cố ý diễn trò trước mặt họ, chỉ cần họ ra tay, Đẳng Xà sẽ có lý do ra tay với họ.

Âm hiểm, ti bỉ, phòng không thể phòng a.

Để tìm cớ sắp đặt kiếp nạn, không từ thủ đoạn.

"Đến cả Đẳng Xà cũng được cử đi, có thể có chút giới hạn được không?" Trư Bát Giới ngẩng đầu nhìn trời.

"Đẳng Xà rất lợi hại sao?

So với Minh Xà thì thế nào?" Tôn Ngộ Không cũng phản ứng lại, hắn chưa từng gặp Đẳng Xà, nhưng nhìn dáng vẻ của Bát Giới cũng

biết Đẳng Xà không đơn giản.

"Cũng tương đương thôi, Đẳng Xà trước đây là đại yêu của Yêu tộc, từng tham gia Vu Yêu lượng kiếp, trong Phong Thần lượng kiếp trúng đạo của Ma Tổ La Hầu, tự bạo hiến tế, lên Phong Thần Bảng." "Dù sao chúng ta chắc chắn không đánh lại, nhưng quan trọng là thân phận của Đẳng Xà, Đẳng Xà là một trong Thập Phương Thiên Tôn." "Minh Xà và Huyền Quy tuy mạnh, nhưng thân phận là chiến thú của Chân Võ Đại Đế, có thể chấp nhận, cử Đẳng Xà đến thì quá đáng quá." Trư Bát Giới nói.

"Đẳng Xà và Minh Xà ai mạnh hơn khó nói, nhưng Đẳng Xà chắc chắn khó đối phó hơn, tham khảo thần thông Huyết Nguyên Tử của Minh Hà, tạo ra một cái Xà Nguyên Tử thần thông, chính là thân ngoại hóa thân, vô cùng vô tận." "Rắn lúc nhúc, nghĩ thôi đã thấy da đầu tê dại, dù sao cũng không đánh lại, chúng ta đầu hàng đi, khỏi phải chịu tội." Sa Tăng nói.

Thiên Đình, Ngọc Đế cũng không biết nên vui hay không, đến cả Đẳng Xà cũng được cử đi, kiếp nạn này chắc chắn thành công, nhưng cái gì gọi là đầu hàng đi, các ngươi có thể có chút chí khí không, phản kháng một chút, bị hành hạ một trận, để trẫm vui mừng một chút.

"Không vội không vội, chúng ta vẫn có cơ hội, Đẳng Xà đã thành hôn, đạo lữ là đại yêu Bạch Ly, Bạch Ly có bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, chúng ta dùng phân tấn công, Đẳng Xà nếu không muốn về nhà ngủ dưới đất, thì phải nhường đường cho chúng ta." Trư Bát Giới nảy ra ý hay.

Thế là, Tôn Ngộ Không đổ ra một ít phân đã thu thập trước đó, mấy huynh đệ bắt đầu chia phân.

"Độc thật." Thiên Đình, chư thần đều không dám nhìn, thương Đẳng Xà một giây.

Bạch Ly, một trong những chiến tướng của Đấu Bộ, Chuẩn Thánh sơ kỳ, chiến đấu lực không lợi hại như Đẳng Xà, Minh Xà, nhưng cũng không yếu.

Cũng là bị La Hầu hại chết, lên Phong Thần Bảng.

Lúc này, Bạch Ly u oán nhìn về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế bị nhìn đến có chút chột dạ, đổ trách nhiệm: "Đều tại Long tộc dùng chiêu độc này trước, Trư Bát Giới và Tôn Hầu Tử mới học theo." Chư thần cố gắng nén cười, Đẳng Xà sau này e là không ngủ được trên giường rồi.

Bạch Ly, là giao được trời đất ấp nở, là tiên thiên sinh linh.

Giao là một loại á long, là á long do Long tộc và rắn kết hợp sinh ra, ban đầu là rắn, qua không ngừng tu hành, kích hoạt huyết mạch Long tộc, từ từ lột xác thành giao long.

Nếu huyết mạch Long tộc đủ sâu, cuối cùng có thể hoàn toàn lột xác thành chân long.

Như Giao Ma Vương, đồ đệ của Ba Xà, chính là giao long.

Nhưng Bạch Ly không có quan hệ gì với Long tộc, nàng là do cực quang Bắc Cực kết hợp với đám mây trắng đầu tiên ở Bắc Cực ấp nở ra, chỉ là hình dáng ấp nở ra giống giao long.

Cực quang Bắc Cực và mây trắng đều là những vật tinh khiết không một hạt bụi, khiến Bạch Ly trời sinh cực kỳ ưa sạch sẽ.

Đẳng Xà thật sự bị phân ném vào, cả đời còn lại đều phải ngủ dưới đất, Bạch Ly e là vĩnh viễn không vượt qua được rào cản trong lòng.

Độc, quá độc.

Đẳng Xà chắc chắn hận chết Trư Bát Giới.

Hạ giới, Đằng Xà đến.

“Các ngươi gan lớn thật, dám giết yêu thú giữ núi của bản tọa.” Đằng Xà giận dữ nói.

“Ngươi cũng đừng diễn nữa, thấy đây là gì không, sau này còn muốn ngủ trên giường không, thức thời thì ngoan ngoãn nhường đường.” Trư Bát Giới thúc đẩy pháp lực cuốn lấy đống phân như ngọn núi nhỏ trên mặt đất.

“Ngươi…” Đằng Xà suýt nữa hộc một ngụm máu già, mặt nhăn lại thành một cục, chiêu độc như vậy, chắc chắn là do Trư Bát Giới nghĩ ra.

Nhưng kiếp nạn trước đã bị phế rồi, kiếp nạn này không thể phế nữa.

Không được ôm vợ cố nhiên đáng sợ, nhưng không hoàn thành nhiệm vụ, vợ có thể cũng bị liên lụy.

“Hừ, làm bị thương người của ta, còn dám uy hiếp ta, quả thực càn rỡ.” “Bản tọa không tự mình ra tay, cũng có thể bắt được các ngươi.” Đằng Xà lạnh lùng hừ một tiếng, thi triển Xà Nguyên Tử thần thông, pháp lực cuồn cuộn, tỏa ra thần quang rực rỡ.

Chương 341

Sau đó, rắn lúc nhúc từ trong thần quang chui ra, rơi xuống đất, từ bốn phương tám hướng vây lấy thầy trò năm người.

Trực tiếp hình thành tường rắn, lúc nhúc uốn lượn, nhìn mà da đầu tê dại.

"Cẩn thận đừng bị cắn, có kịch độc." "Hầu ca, lên, ta tìm cơ hội ném vào mặt hắn." Trư Bát Giới nhắc nhở.

Tôn Ngộ Không lập tức thi triển pháp tướng thiên địa, cầm Thất Tinh Kiếm lao về phía Đẳng Xà.

Gần đây hắn cuối cùng cũng luyện hóa triệt để Thất Tinh Kiếm, dưới sự thúc đẩy toàn lực, Bắc Đẩu Thất Tinh bị dẫn động, giáng xuống tinh thần chi lực, uy lực của Thất Tinh Kiếm tăng mạnh.

Tôn Ngộ Không một kiếm chém ra, tinh thần chi lực mênh mông hóa thành vạn trượng kiếm khí, chém về phía Đẳng Xà.

"Không biết tự lượng sức." Đẳng Xà tế ra Đẳng Xà Nhận, một đao chém vỡ kiếm khí.

Vì sợ bị Tôn Ngộ Không dùng phân đánh lén, Đẳng Xà dùng nguyên thần điều khiển đao lao về phía Tôn Ngộ Không, giữ khoảng cách với Tôn Ngộ Không.

Tiếp đó thi triển pháp tướng thiên địa, sau lưng hiện ra hư ảnh Đẳng Xà, Đẳng Xà được gọi là Đẳng Xà vì có một đôi cánh khổng lồ, có thể bay lên.

Hư ảnh Đẳng Xà hai cánh vỗ mạnh, hình thành từng cơn lốc, từ bốn phương tám hướng cuốn về phía Tôn Ngộ Không.

Cơn lốc xoáy theo các hướng khác nhau, xé rách Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đánh tan một cơn lốc, lập tức lại có một cơn lốc khác sinh ra, còn có Đẳng Xà Nhận thần xuất quỷ một công kích.

Tôn Ngộ Không dùng Lục Đinh Thần Hỏa công kích, kết quả Lục Đinh Thần Hỏa bị thổi mất phương hướng, chủ yếu là do tu vi không bằng Đẳng Xà, bị áp chế.

Thấy Đẳng Xà bị Hầu ca thu hút sự chú ý, Trư Bát Giới lén lút đến sau lưng Đẳng Xà, dùng phân tấn công.

"Đợi chính là ngươi." Đẳng Xà khóe miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, hóa ra một cơn lốc cuốn về phía Trư Bát Giới, Trư Bát Giới bị đánh lén ngược, cả người lẫn phân bị cuốn về phía xa, cuốn đến cả người toàn là phân.

"Đẳng Xà, ngươi không có võ đức." Trư Bát Giới chửi ầm lên, vừa mở miệng, hình như ăn phải không ít, cứ nôn khan mãi.

"Hay, đặc sắc." Thiên Đình, Ngọc Đế thấy Trư Bát Giới bị thiệt hại lớn, không màng hình tượng vỗ tay cười lớn.

Bạch Ly nhìn Trư Bát Giới bị phân bao bọc, ghê tởm đến nôn khan.

Tuyệt nhất là, Sa Tăng, Đường Tăng và Tiểu Bạch Long cũng bị ghê tởm, vừa chống lại bầy rắn, vừa nôn khan.

Đẳng Xà suýt nữa cười chết, hóa ra ba cơn lốc, cuốn cả Đường Tăng ba người đi.

"Tôn Hầu Tử, từ từ hưởng thụ đi, Cụ Phong Đại Trận." Đẳng Xà bố trận nhốt Tôn Ngộ Không lại, cuốn theo Trư Bát Giới bốn người đi.

Trong một khe núi, Đẳng Xà ném bốn thầy trò xuống nước: "Rửa không sạch thì đừng lên." Đường Tăng, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long đều tránh xa Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới cứ nôn khan mãi, trực tiếp hút nước thác chảy xuống vào bụng để rửa dạ dày.

"Nhị sư huynh, huynh thật sự ăn rồi à?" Sa Tăng kinh ngạc nhìn Trư Bát Giới.

"Ọe!" Đường Tăng không nhịn được, nôn khan một tiếng.

"Lão hòa thượng, ngươi có ý gì, chê lão Trư ta?" Trư Bát Giới lập tức không vui.

"Không phải, không phải, vi sư trước đó ăn phải đồ hỏng, bụng không khỏe." Đường Tăng vội vàng biện minh.

Vừa nói vừa ọe, không nhìn Trư Bát Giới thì không ọe.

Trư Bát Giới mặt đầy vạch đen, nhìn thấy hắn liền ọe, còn nói không phải chê hắn.

Thiên Đình, chư thần cười đến mức không thể vui hơn.

Bạch Ly thở phào nhẹ nhõm, Đằng Xà không bị bẩn là tốt rồi.

Nhưng ngay lúc này, Trư Bát Giới không cam lòng đột nhiên đánh lén, Đằng Xà vừa liếc nhìn tình hình bên Cụ Phong Đại Trận, liền bị Trư Bát Giới ném một bãi phân vào người.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Bạch Ly nhăn lại, trong mắt đầy vẻ ghê tởm.

"Con heo chết tiệt, ta giết ngươi." Đằng Xà tức điên, pháp lực kích động, một chưởng trực tiếp đánh Trư Bát Giới hộc máu.

"Đến đây, lão Trư ta không sống yên, ngươi cũng đừng mong sống yên." Trư Bát Giới vừa hộc máu vừa miệng cứng.

Đằng Xà không dám giết Trư Bát Giới, nhưng đánh một trận thì vẫn có thể.

Pháp lực hóa thành bốn sợi dây leo trói chân bốn thầy trò, treo ngược dưới thác nước để nước chảy.

Còn hóa ra một cây roi, quất mạnh Trư Bát Giới.

"Con giun đất chết tiệt, đừng làm hại sư đệ ta." Lúc này, Tôn Ngộ Không phá vỡ Cụ Phong Đại Trận đuổi theo.

"Cút!" Đẳng Xà lại thi triển pháp tướng thiên địa, một cơn lốc tiếp một cơn lốc cuốn qua, cuối cùng dung hợp thành một cơn lốc khổng lồ mười vạn dặm, cuốn theo Tôn Ngộ Không về phía nam.

Tôn Ngộ Không bị cuốn xoay không ngừng, đến Nam Hải, mới đánh tan được cơn lốc, giống như uống phải rượu giả, một bước ba lảo đảo, đông ngã tây nghiêng.

Cuối cùng một đầu lao xuống Nam Hải, lảo đảo trôi đến đạo trường của Quan Âm là Nam Hải Lạc Già Sơn.

"Hắc, Tôn Hầu Tử, ngươi rảnh rỗi quá nhỉ, chạy đến Nam Hải bơi lội." Hắc Hùng Tinh trêu chọc.

Diễn kịch mà, phải diễn đến cùng, lúc đầu hắn bị Quan Âm đưa đi độ hóa, chắc chắn phải ở lại đạo trường của Quan Âm trước, ít nhất là phải đến khi Tây Du lượng kiếp kết thúc.

"Cái quả cầu đen xui xẻo nhà ngươi, vẫn đen như vậy, lão Tôn ta là bị Đẳng Xà dùng lốc cuốn đến, chóng mặt quá." Tôn Ngộ Không một bước ba lảo đảo vịn vào Hắc Hùng Tinh.

"Ngươi làm sao đắc tội với Đẳng Xà đại thần, lão Hắc chỉ cho ngươi một con đường, đi tìm Linh Cát Bồ Tát, Linh Cát Bồ Tát có một viên Định Phong Châu, có thể khắc chế cụ phong thần thông của Đẳng Xà đại thần." Hắc Hùng Tinh nói.

"Ồ, đa tạ đa tạ, để lão Tôn ta nghỉ một lát, đi Linh Sơn tìm Linh Cát Bồ Tát mượn Định Phong Châu." Tôn Ngộ Không cố gắng lắc

đầu, một mông ngồi xuống đất.

Hắn đồng đầu thiết não, không sợ đánh, chỉ duy nhất không chịu được chóng mặt.

Từ Tây Ngưu Hạ Châu một đường xoay đến Nam Hải, não sắp xoay bay mất.

Mà bị cuốn đến gần Lạc Già Sơn, là Đẳng Xà cố ý, Hắc Hùng Tinh cũng đã được sắp xếp.

Tôn Ngộ Không đi Linh Sơn tìm Linh Cát Bồ Tát mượn Định Phong Châu, lại biết được Định Phong Châu trước đó đã cho Dương Tiễn mượn.

Tôn Ngộ Không lại chạy đi Thiên Đình tìm Dương Tiễn.

Những điều này tự nhiên đã được sắp xếp, bởi vì kiếp nạn này là của Thiên Đình.

Còn về việc lại dùng Dương Tiễn, đương nhiên là để tiết kiệm nhân lực sắp đặt kiếp nạn, giải quyết kiếp nạn còn phải cử người khác nhau đi, thật sự không đủ dùng.

Đã thương lượng xong, công đức cuối cùng sẽ thống nhất phân phối, Dương Tiễn thường xuyên đi, sẽ được chia thêm một ít coi như phí vất vả.

Cho nên, luôn để Dương Tiễn đi, cũng không ai nói gì.

Dương Tiễn đến, Định Phong Châu vô cùng khắc chế cụ phong thần thông của Đẳng Xà, thần thông bị khắc chế, Đẳng Xà phế đi một nửa, chưa qua mấy chiêu đã bị Dương Tiễn trói lại.

Tôn Ngộ Không thả mấy người Trư Bát Giới ra, Trư Bát Giới ngay lập tức dùng phân ném vào Dương Tiễn để xả giận.

Dương Tiễn dùng pháp lực đẩy ra, nhíu mày.

Chương 342

“Sao thế, muốn giết ta?

Ngươi dám sao?” “Ngọc Đế đè mẹ ngươi dưới Đào Sơn, ngươi còn làm chó săn cho Ngọc Đế, mặt mũi của môn hạ Kim Ô đều bị ngươi làm mất hết.” Trư Bát Giới điên cuồng khiêu khích.

“Ngươi còn động đậy nữa, ta không ngại cho ngươi ăn.” Dương Tiễn trừng mắt nhìn Trư Bát Giới một cái, cũng không nhiều lời, tóm lấy Đằng Xà rời đi.

Trư Bát Giới chửi bới một hồi lâu mới thôi.

Thầy trò năm người tâm trạng đều rất không tốt, kiếp nạn này lỗ nặng, bị âm mưu, họ đánh chết thuộc hạ của Đằng Xà trước, không có cớ để tống tiền.

Còn bị Đằng Xà đánh cho một trận, nói là bù trừ lẫn nhau, tức quá.

Thiên Đình và Linh Sơn chơi ngày càng cao tay, không dễ đối phó, sau này phải cẩn thận hơn.

“Ngốc tử, ngươi có thể nói xem, phân có vị gì, có vị hải sản không.” Tôn Ngộ Không trêu chọc.

“Cút, đều tại ngươi, nếu ngươi gây đủ áp lực cho Đằng Xà, lão Trư ta cũng sẽ không bị đánh lén ngược.” Trư Bát Giới tức đến mức lao vào Tôn Ngộ Không, hai huynh đệ lăn lộn trên đất.

“Cơn gió đó có chút khắc chế lão Tôn, lấy nhu khắc cương, lão Tôn có sức mà không có chỗ dùng.” Tôn Ngộ Không tỏ ra rất oan uổng.

Với Dương Tiễn, Minh Xà, hắn đều có thể qua vài chiêu, đối mặt với Đằng Xà, hắn chạm cũng không chạm được, bị khắc chế.

“Hừ, nhưng cũng không lỗ, lão Trư ta cuối cùng vẫn thành công, Đằng Xà sau này đừng mong lên giường ngủ.” Nghĩ đến cuộc sống khổ sở sau này của Đằng Xà, tâm trạng của Trư Bát Giới lại vui vẻ.

Lăng Tiêu bảo điện, Đằng Xà vẻ mặt lấy lòng nhìn Bạch Ly.

“Đã lâu không về đạo trường, ta về đạo trường ở một thời gian.” Bạch Ly nở một nụ cười, sau đó chạy đi.

Chư thần đồng tình nhìn Đằng Xà, trong lòng hả hê, để ngươi trước đây khoe khoang có vợ, lần này thì hay rồi, không khác gì độc thân trở lại.

Thiên điều cấm thần tiên động tình, nhưng Đằng Xà và Bạch Ly đã thành hôn trước khi lên trời, không tính là vi phạm thiên điều.

Lên bảng, tu vi cố định, Đằng Xà ngày ngày không có việc gì làm, đủ các kiểu khoe mẽ.

Lần này gặp báo ứng rồi.

“Thế gian thuần khiết nhất không gì bằng Tịnh Thế Bạch Liên tịnh thế bạch quang, ngươi sao không đi tìm Vô Chi Kỳ dùng tịnh thế bạch quang rửa sạch, Bạch Ly cũng không có lý do chê ngươi.” Ngọc Đế đưa ra ý kiến.

“Cũng không biết đi đâu tìm Vô Chi Kỳ.” Đằng Xà mặt mày khổ sở.

Sau Phong Thần lượng kiếp, môn hạ của Kim Ô lần lượt rời khỏi Bồng Lai tiên sơn du lịch, chỉ còn lại Viên Hồng trông cửa.

Sau đó Thập Kim Ô đến Thái Dương Tinh bế quan, Khổng Tuyên và Đại Bằng trở về Phượng tộc, Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Ngao Thương không rõ tung tích, có ở Hồng Hoang hay không cũng không biết.

“Sẽ xuất hiện thôi.” Ngọc Đế cũng chỉ có thể an ủi như vậy.

“Ngọc Đế, kiếp nạn tiếp theo là Nữ Nhi Quốc, kiếp nạn này thuộc về Thiên Đình đi.” Lúc này, Linh Cát đi tới.

“Kiếp nạn này không cần, đổi kiếp nạn khác.” Ngọc Đế trực tiếp từ chối.

Tình kiếp là khó giải quyết nhất, không cẩn thận là trực tiếp làm hỏng cả Tây Du lượng kiếp.

Trong tám mươi mốt kiếp nạn, kiếp nạn này là khó giải quyết nhất, bởi vì những kiếp nạn khác đều do Thiên Đình và Linh Sơn tự biên tự diễn, tệ nhất cũng chỉ là thất bại, sau này sắp đặt lại một kiếp nạn khác là được, ví như kiếp nạn ở Thông Thiên Hà thất bại, sau này bù lại một kiếp nạn khác là xong.

Nhưng kiếp nạn ở Nữ Nhi Quốc này lại là do số mệnh định sẵn, không cách nào dàn dựng được.

Cùng lắm là phái người đi phá hoại, nhưng nếu không phá hoại thành công, hoặc là làm khéo thành vụng, thì coi như xong.

“Tây Du lượng kiếp liên quan đến sự đại hưng của Phật môn, kiếp nạn Nữ Nhi Quốc là hung hiểm nhất, Linh Sơn đem kiếp nạn này giao cho Thiên Đình, có thể yên tâm được sao?” “Tây Du lượng kiếp không thành, Thiên Đình chẳng có tổn thất gì, nhưng Linh Sơn thì tổn thất lớn rồi.” Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở.

Muốn đem kiếp nạn khó nhằn nhất này đẩy cho Thiên Đình, nghĩ gì vậy chứ.

Linh Cát thấy Thiên Đình không mắc lừa, đành phải quay về phục mệnh.

Thật ra giao cho Thiên Đình thì không yên tâm, nhưng nếu không thành, chẳng phải có thể đẩy trách nhiệm cho Thiên Đình sao.

Linh Sơn tự mình làm, thất bại thì là thất bại thật, chẳng được gì cả.

Giao cho Thiên Đình, thành công thì lời to, không thành còn có thể tống tiền Thiên Đình.

Linh Sơn, Linh Cát quay về phục mệnh.

"Hay là, chúng ta đổi quốc vương Nữ Nhi Quốc đi, biến thành bộ dạng của quốc vương Nữ Nhi Quốc, cố ý chọc cho Tam Tạng chán ghét." Di Lặc đề nghị.

"Không được, quốc vương Nữ Nhi Quốc có thiên mệnh hộ thể, căn bản không thể đụng vào.

Ta trước đây đã thử qua, vừa đến gần liền như bị điện giật, trực tiếp mất đi một trăm năm tu vi." Quan Âm lắc đầu phủ định.

"Không đụng vào được, còn bị gọt tu vi." Chư Phật kinh hãi, có thiên mệnh hộ thể, đúng là có thể ngang ngược a.

"Vậy thì không dễ làm rồi, chỉ có thể phái người lẻn vào Nữ Nhi Quốc phá hoại." Như Lai nói.

"Vậy thì đặt thêm hai kiếp nạn nữa ở Nữ Nhi Quốc, cố gắng giảm thiểu sự tiếp xúc giữa Tam Tạng và quốc vương Nữ Nhi Quốc." "Ta thấy chi bằng mời Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị ra tay, mê hoặc Tam Tạng, Tam Tạng tự nhiên sẽ không động tình với quốc vương Nữ Nhi Quốc." Quan Âm hiến kế.

"Biện pháp rất hay, nhưng sau Phong Thần, Nhân Hoàng xử tử Tô Đát Kỷ, vì để lập uy chấn nhiếp các phương, đã phong ấn Hồ tộc ở Thanh Khâu.

Nếu thả Hồ tộc ra, e rằng Nhân tộc sẽ nhân cơ hội gây khó dễ." Di Lặc có chút do dự.

“Chúng ta là vì Tây Du lượng kiếp, Nhân tộc lấy lý do gì để gây khó dễ?

Làm như vậy, còn có thể lôi kéo Hồ tộc, một công đôi việc.” Quan Âm phản bác.

Năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị vì bế quan nên không tham chiến, là một trong những Chuẩn Thánh đại yêu của Yêu tộc, Hồ tộc vẫn có giá trị để lôi kéo.

“Có thể thử một lần, việc này liền do Quan Âm đi làm.” Như Lai cân nhắc một hồi, gật đầu.

Ba vị cự đầu khác cũng gật đầu đồng ý, dù sao Nhân tộc có hỏi tội, cứ dùng Tây Du lượng kiếp để lấp liếm, lôi kéo được Hồ tộc, là một mối làm ăn ổn định không lỗ.

Quan Âm đến Thanh Khâu Sơn, năm xưa Nhân tộc đã tàn sát Hồ tộc một trận, đặt xuống phong ấn, tuyên bố ai ra khỏi Thanh Khâu sẽ bị giết không tha.

Thực ra phong ấn cũng không mạnh, nhưng Nhân tộc mạnh a, Hồ tộc nào dám chống lại.

Quan Âm phá vỡ phong ấn, cầu kiến Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị.

Hồ tộc và Long tộc rất giống nhau, Long tộc dựa vào số lượng móng rồng để đánh giá tư chất, Hồ tộc dựa vào số lượng đuôi để đánh giá tư chất, đều là chín đuôi/móng là mạnh nhất.

Điểm khác biệt là giới hạn của Long tộc cao hơn Hồ tộc rất nhiều.

Từ trước đến nay, Cửu Vĩ Hồ cũng chỉ có thủy tổ Hồ Mị một người, những con khác xuất hiện cao nhất cũng chỉ có bảy đuôi.

Sau một hồi mật đàm với Hồ Mị, Hồ Mị đã đồng ý, theo Quan Âm rời đi.

Nhân tộc.

“Khởi bẩm Nhân Hoàng, phong ấn Thanh Khâu đã bị Quan Âm của Linh Sơn phá vỡ, mang đi Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị.” Thần linh trấn thủ phụ cận Thanh Khâu Sơn đến bẩm báo.

Đế Tân ngồi trên hoàng tọa, gõ ngón tay trầm tư, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Chắc là vì kiếp nạn Nữ Nhi Quốc, lúc này nếu ra tay, Linh Sơn tất sẽ dùng Tây Du lượng kiếp để lấp liếm, đạp lên đầu Nhân tộc để lôi kéo Hồ tộc.” “Truyền chỉ Thập Thiên Quân, tiến đến Thanh Khâu, nếu Hồ Mị quay về, lập tức bắt giữ, Hồ tộc từ Đại La Kim Tiên trở lên, toàn bộ áp giải đến Triều Ca.” “Muốn đạp lên đầu Nhân tộc để tính kế Nhân tộc, một Linh Sơn cỏn con mà cũng xứng?” “Thần cũng xin đi cùng.” Thái sư Văn Trọng đứng ra chủ động xin chỉ.

Chương 343

Năm xưa trong trận chiến Phong Thần, ông bị kiềm chế ở Bắc Hải không thể tham dự, vẫn luôn rất hối tiếc.

Nguyện vọng cả đời của ông chính là chinh chiến vì Nhân tộc.

Mà Đế Tân, chính là Nhân Hoàng hoàn mỹ trong lòng ông, đủ cứng rắn, đủ trí đa mưu.

Sau trận chiến Phong Thần, Nhân tộc trải qua mấy lần cải cách, ngày càng phát triển thịnh vượng.

Đặc biệt là quyết sách dời phàm nhân đến Nam Thiệm Bộ Châu, là sáng suốt nhất.

Nơi nào có người, nơi đó có tranh đấu, cá lớn nuốt cá bé, vật cạnh thiên trạch, giữa phàm nhân tranh đấu thế nào đi nữa, thương vong gây ra chung quy cũng có hạn.

Nếu có tiên nhân tham gia vào thì lại khác.

Bên Nam Thiệm Bộ Châu, phàm nhân quốc độ rất nhiều, mỗi quốc gia đều có một vị thần linh của Thần Đình tọa trấn, nếu đánh nhau quá mức, thần linh sẽ ra mặt ngăn cản, cố gắng hết sức giảm bớt sự tàn sát lẫn nhau của Nhân tộc.

"Được." Đế Tân gật đầu, không ngăn cản, ông hiểu tâm tư muốn chinh chiến vì Nhân tộc của Văn Trọng.

Văn Trọng thiên tư không tồi, bây giờ cũng đã nhập Chuẩn Thánh.

Cố nhân ngày xưa lần lượt ra đi, bây giờ chỉ còn lại Thái sư Văn Trọng, Quốc sư Thân Công Báo, Thừa tướng Tỷ Can.

Ngay cả Khương hoàng hậu cũng đã ra đi.

Ông dùng bàn đào, nhân sâm quả để kéo dài mạng sống cho Khương hoàng hậu, đáng tiếc Khương hoàng hậu quả thực không có tư chất tu luyện, cuối cùng không muốn lãng phí tài nguyên nữa, lựa chọn nhập luân hồi chuyển thế.

Ân Hồng, Ân Giao tư chất cũng không quá ưu tú, bây giờ cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, cơ bản không thể nhập Chuẩn Thánh.

Không có người kế vị a, Nhân tộc vẫn phải dựa vào ông chống đỡ.

Bên Nữ Nhi Quốc, Côn Bằng và những người khác hội tụ cùng Tai Ách Ma Thần.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đi khắp nơi đầu độc, tàn sát sinh linh, thu thập được rất nhiều linh hồn.

"Thả những linh hồn đã thu thập ra là được." Tai Ách Ma Thần bình tĩnh phân phó.

Mấy người không hiểu tại sao, nhưng cũng nghe lời làm theo, thả những linh hồn đã thu thập ra, lập tức phát hiện linh hồn bị thứ gì đó hút đi, hơn nữa, bọn họ còn không truy tìm được chúng bị hút đi đâu.

Cứ như thể ở đây có rất nhiều cấm chế và phong ấn lợi hại tồn tại, ngăn cản sự dò xét của bọn họ.

"Đây là..." Mấy người đều kinh hãi, bọn họ bây giờ là Thánh Nhân cửu trọng thiên a, có thể ngăn cản sự dò xét của bọn họ, nơi này tuyệt đối ẩn giấu bí mật kinh thiên.

"Đây là bút tích của Luân Hồi Ma Thần, đi thôi, trốn đi xem kịch là được." Tai Ách Ma Thần không nói nhiều, mang theo mấy người ẩn nấp.

Dưới lòng đất Nữ Nhi Quốc, trong một không gian không xác định, một cây dị thụ quỷ dị đứng sừng sững, đang điên cuồng hấp thu những linh hồn đó.

Quả trên tán cây nhanh chóng chín muồi, vỏ quả nứt ra, từng đứa trẻ rơi xuống, sau đó bị trận pháp trên mặt đất nuốt chửng, hóa thành từng luồng năng lượng tinh thuần, truyền đến dưới gốc cây.

Ở đó, một nữ tử kinh diễm tuyệt luân đang lẳng lặng nằm, theo sự rót vào của năng lượng, cơ thể tỏa ra thần quang.

Lúc này, trận pháp lóe lên, một nữ tử đoan trang tú nhã, thanh xuân linh động bước vào: "Nương, con cảm nhận được rất nhiều linh hồn bị hút vào đây, người không sao chứ?" Nữ tử đang nằm mở mắt ra, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, yêu thương vuốt ve mái tóc của nữ tử trẻ tuổi: "Nương không sao, chỉ là một cố nhân tương trợ mà thôi." "Hấp thu những hồn phách này, chân linh của nương cũng sắp được bổ sung hoàn chỉnh rồi, không cần phải bị nhốt ở đây nữa.

Bên ngoài vui không?" Nàng, chính là Hậu Bạt.

Vừa rồi, nàng đã cảm nhận được khí tức của Tai Ách.

Thời kỳ Hỗn Độn, nàng và Tai Ách quan hệ không tệ, đúng là cố nhân.

Mà cô gái trẻ tuổi, chính là đứa con mà nàng đã liều mạng bảo vệ, cũng là quốc vương của Nữ Nhi Quốc.

Năm xưa, Sáng Tạo muốn giết nàng và con gái, để chặt đứt vướng bận, chuyên tâm tu luyện.

Là Luân Hồi đã cứu nàng.

Luân Hồi cũng không thật lòng muốn cứu nàng, chỉ là muốn lợi dụng nàng để đối phó Sáng Tạo, nhưng Luân Hồi có thể cứu con gái nàng, nên nàng không thể từ chối.

Cái giá là sau khi thành việc, nàng thần phục Luân Hồi, cùng nhau đối phó Sáng Tạo.

Luân Hồi khai mở Sí Luyện Quỷ Vực, dùng một ngón tay hóa thành Tạo Thiên Ân Mộc, chôn nàng dưới gốc Tạo Thiên Ân Mộc.

Nàng vốn là do Hỗn Độn linh bảo Sáng Tạo Chi Tâm hóa hình, Sáng Tạo luyện hóa chân linh của nàng để thu hồi Sáng Tạo Chi Tâm.

Lúc đó, chân linh của nàng và con gái đều chỉ còn lại một sợi tàn hồn.

Tạo Thiên Ân Mộc ẩn chứa lực lượng luân hồi, có thể hấp thu linh hồn hóa thành năng lượng có thể bổ sung chân linh.

Khi đó, trong Hỗn Độn không có bao nhiêu chủng tộc, Luân Hồi liền đem Quỷ Tế Hà, Ngọa Hoàng Trì và Quỷ Hoàng tộc cùng nhau phong ấn vào Sí Luyện Quỷ Vực, để Quỷ Hoàng tộc sinh sôi nảy nở trong Sí Luyện Quỷ Vực, không ngừng cung cấp linh hồn.

Luân Hồi cũng không ngờ, sau này Bàn Cổ vì chứng đạo mà tàn sát Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa.

Nàng và Bàn Cổ cũng từng là bằng hữu, có lẽ là niệm tình xưa nghĩa cũ, Bàn Cổ phát hiện ra Sí Luyện Quỷ Vực, nhưng không hủy đi, hơn nữa còn giúp nàng chặt đứt nhân quả với Luân Hồi.

Cái giá là sau khi nàng bổ sung hoàn chỉnh chân linh, phải vì Bàn Cổ mà bảo vệ Hồng Hoang.

Sau đó, Bàn Cổ dung nhập Sí Luyện Quỷ Vực vào trong Hồng Hoang.

Sau này nữa, Hồng Hoang đản sinh sinh linh, tàn sát không ngừng, lúc đó không có Địa Phủ, không có Lục Đạo Luân Hồi, sinh linh chết đi, một phần hồn phách bay đến Huyết Hải bồi hồi, một phần bị hút vào Sí Luyện Quỷ Vực hóa thành dưỡng chất.

Vì vậy, nàng và con gái đã nhanh chóng hồi phục.

Cho đến khi Địa Phủ xuất hiện, Lục Đạo Luân Hồi được lập, hồn phách có nơi để đi, hồn phách bị hút vào Sí Luyện Quỷ Vực ngày càng ít.

Sau này, chư Thánh đại chiến ở Bất Tử Hỏa Sơn, đánh cho đại địa Hồng Hoang vỡ nát, phong ấn Sí Luyện Quỷ Vực cũng bị phá vỡ, Sí Luyện Quỷ Vực triệt để dung nhập vào Hồng Hoang, biến thành Nữ Nhi Quốc.

Quỷ Hoàng tộc hấp thu tiên thiên linh khí, lại sinh ra thực thể, từ bề ngoài mà xem, giống hệt như Nhân tộc Hồng Hoang.

Lại qua mấy vạn năm, cho đến hai mươi năm trước, chân linh của con gái đã bổ sung hoàn chỉnh, nàng cũng sắp hồi phục, liền sinh hạ con gái, học theo Nhân tộc, đặt cho con gái một cái tên rất hay là Trân Nhi, là trân bảo của nàng.

Lớn lên, Trân Nhi cảm thấy nơi này nhàm chán, liền chạy ra ngoài chơi, làm quốc vương của Nữ Nhi Quốc.

"Không vui chút nào, bọn họ đều không cho con ra ngoài, chỉ có thể ở lại Nữ Nhi Quốc." Trân Nhi bĩu môi mách lẻo.

"Đợi nương hồi phục, Trân Nhi muốn đi đâu, nương sẽ đưa Trân Nhi đi đó." Hậu Bạt yêu thương nắm tay con gái.

Thực ra là nàng đã dặn Quỷ Hoàng tộc canh chừng Trân Nhi, ra khỏi Nữ Nhi Quốc, nàng không thể bảo vệ được.

Việc hồi phục chân linh rất phiền phức, một khi nàng ra ngoài, Tạo Thiên Ân Mộc sẽ khô héo, phải tìm cách khác để hồi phục chân linh.

"Nương thật tốt." Trân Nhi vui vẻ hôn lên má mẹ một cái, sau đó tò mò nói: "Con muốn xem đàn ông trông như thế nào, những người đi qua Nữ Nhi Quốc nói rằng, người bên ngoài họ, phải có phụ nữ và

đàn ông kết hợp mới có thể sinh con." Hậu Bạt nhíu mày, vì sự vô tình của Sáng Tạo, nàng căm ghét đàn ông, những năm qua, những người đàn ông đi qua Nữ Nhi Quốc đều bị nàng âm thầm giết chết.

Nhưng điều tức giận là, trên người con gái lại gánh vác thiên mệnh, mệnh trung chú định có một tình kiếp.

Chắc chắn là Bàn Cổ giở trò, biết nàng yêu thương con gái đến mức nào, nhất định sẽ trông chừng con gái, con gái thành hôn với sinh linh Hồng Hoang, vậy thì nàng cũng sẽ trông chừng Hồng Hoang.

Sáng Tạo, Luân Hồi, Bàn Cổ, đàn ông không có một ai tốt cả.

Tai Ách giúp nàng, chắc chắn cũng là muốn lợi dụng nàng.

Chương 344

Nhưng, nàng hy vọng con gái được vui vẻ, hạnh phúc, không phải sống trong thù hận, vì vậy nàng không nói gì với con gái cả.

Nàng hiểu, trên đời không có chuyện gì là tuyệt đối, đàn ông cũng không phải tất cả đều xấu.

Chỉ hy vọng người mà Bàn Cổ chọn cho con gái không phải là một người đàn ông tồi, nếu làm tổn thương trái tim con gái, nàng nhất định sẽ khiến cả Hồng Hoang chôn cùng.

"Rất nhanh sẽ có đàn ông đến Nữ Nhi Quốc." Hậu Bạt thở dài một tiếng.

Thiên cơ của Tây Du lượng kiếp nàng tự nhiên đã thấy, còn biết người đi lấy kinh kia chính là tình kiếp mệnh trung chú định của con gái, tính thời gian, chắc cũng sắp đến Nữ Nhi Quốc.

"Thật sao, tốt quá rồi, con nhất định phải xem đàn ông trông như thế nào." Trân Nhi vui vẻ đến mức mắt cong thành vầng trăng khuyết, xinh xắn nhảy nhót.

Thấy con gái vui vẻ như vậy, Hậu Bạt có chút ghen tị, quả nhiên là con gái lớn không giữ được, có đàn ông quên mẹ.

Hôm đó, Quan Âm và Hồ Mị đến Nữ Nhi Quốc, Hồ Mị chọn một ngọn núi làm động phủ, Quan Âm thay thế Hạt Tử Tinh.

Theo kế hoạch ban đầu là để Hạt Tử Tinh canh giữ Lạc Thai Tuyền, nhưng bây giờ kế hoạch có thay đổi, Hạt Tử Tinh chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, làm sao là đối thủ của Tôn Ngộ Không.

Hạt Tử Tinh, là sủng vật của Như Lai, bản thể là Tử Tinh Lưu Ly Hạt, một dị thú biến dị, nghe thiền dưới chân Linh Sơn, một lần Như

Lai giảng thiền, Tử Tinh Lưu Ly Hạt bò đến bên cạnh Như Lai, lại chích bị thương Như Lai.

Như Lai tu luyện Như Lai Bất Hoại Thể, nhục thân cũng vô cùng lợi hại, có thể chích bị thương Như Lai, quả thực là thiên phú dị bẩm.

Để thể hiện lòng từ bi của Phật môn, Như Lai đã tại chỗ điểm hóa Hạt Tử Tinh, thu làm linh sủng.

Nửa tháng sau, thầy trò Đường Tăng năm người đến Nữ Nhi Quốc.

Trên đường không có sông ngòi, Đường Tăng đã sớm khát không chịu nổi, nhìn thấy dòng nước trong vắt của Tử Mẫu Hà, làm sao còn nhịn được: "Bát Giới, mau đi lấy ít nước về đây." "Được được." Đi cả một đoạn đường, Trư Bát Giới cũng đã sớm khát, cầm lấy bát vàng tím chạy thẳng đến bờ sông.

Dòng sông trên đoạn đường này đã sớm bị chặn lại, mục đích chính là để Đường Tăng uống nước Tử Mẫu Hà, kiếp nạn Lạc Thai Tuyền liền thành công.

"Bát Giới, đừng động, nước sông này không ổn, không thể uống." Tôn Ngộ Không vội vàng gọi Trư Bát Giới lại.

Thực ra, hắn không nhìn ra nước Tử Mẫu Hà có gì không ổn, nhưng từ trong vận mệnh mà Tam sư tôn đưa cho, hắn biết đây là nước Tử Mẫu Hà, uống vào sẽ có thai.

"Trông cũng sạch sẽ mà, có gì không ổn?" Trư Bát Giới có chút không cam tâm.

"Ngươi có Hỏa Nhãn Kim Tinh của yêm lão Tôn nhìn rõ hơn không, nước sông này uống vào tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện lớn." Tôn Ngộ Không ngữ khí vô cùng nghiêm túc.

"Không uống thì không uống, hung dữ với lão Trư làm gì." Trư

Bát Giới vừa oan ức vừa làm nũng, cầm bát vàng tím quay lại.

"Sư phụ, phía trước có thành trì, ráng nhịn một chút, chúng ta vào thành rồi xin nước uống." Tôn Ngộ Không nhìn về phía Đường Tăng.

"Được." Đường Tăng rất tin tưởng Tôn Ngộ Không, mím đôi môi khô nứt, cố gắng kìm nén sự thôi thúc muốn uống nước.

Thầy trò năm người qua sông Tử Mẫu Hà, trong bóng tối Quan Âm nhíu mày, cũng không vội, thầy trò Đường Tăng không thể nào tránh được Lạc Thai Tuyền.

Nửa ngày sau, thầy trò năm người đến vương thành Nữ Nhi Quốc.

"Nữ vương, bên ngoài truyền tin, có đàn ông đến Nữ Nhi Quốc, hiện đang ở ngoài thành." Quốc sư của Nữ Nhi Quốc, cũng là tộc trưởng của Quỷ Hoàng tộc, vội vã vào cung báo cho nữ vương.

"Nương quả nhiên không lừa ta, mau, mau đi xem." Nữ vương mắt đẹp sáng lên, nhảy nhót chạy ra ngoài.

"Vương, giữ giá, giữ giá..." Quốc sư đuổi theo phía sau.

Tại cổng thành, thầy trò bốn người được chào đón nhiệt liệt, bị đám oanh oanh yến yến vây quanh, Tiểu Bạch Long ghen tị không thôi, cũng muốn hóa thành người.

Con người đều là động vật thị giác, Đường Tăng trắng trẻo sạch sẽ, tướng mạo phi phàm, may mà còn đang cưỡi ngựa, nếu không không chừng đã bị lột sạch.

Ngay cả Trư Bát Giới xấu xí nhất cũng rất được chào đón, đám oanh oanh yến yến vây quanh Trư Bát Giới, sờ mũi, sờ tai, không hề sợ hãi.

Trư Bát Giới cũng không chịu nổi, chen đến bên cạnh Tôn Ngộ Không: "Hầu ca, bộ dạng chúng ta xấu xí như vậy, sao bọn họ không

sợ chút nào, không phải là người chứ?" "Ngươi mới xấu, yêm lão Tôn là Mỹ Hầu Vương, đẹp trai lắm đấy." Tôn Ngộ Không không vui.

"Ngươi là con khỉ đẹp nhất, nhưng trong mắt người vẫn là xấu." Trư Bát Giới bĩu môi.

"Đi đi, không thấy yêm lão Tôn được chào đón thế nào sao, đều là người, ngươi yên tâm đi." Tôn Ngộ Không nói xong, nhảy vào giữa một đám tiểu thư trẻ tuổi, vui vẻ không thôi.

Nghe vậy, Trư Bát Giới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng, lập tức lại mất hứng, nhìn sợi dây đỏ trên cổ tay, lòng đau buồn khôn xiết.

Đây là thứ duy nhất Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng để lại, là dây buộc tóc của Hồng Hồng.

Sa Tăng là người thật thà, bị sự nhiệt tình của các tiểu thư làm cho vô cùng căng thẳng, bám chặt lấy Đường Tăng cầu bảo vệ.

Trư Bát Giới ham sắc bị giới hạn, người thoải mái nhất lại là Tôn Ngộ Không.

"Quốc vương giá đáo." Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, đám oanh oanh yến yến vội vàng lùi sang hai bên.

Nữ vương và quốc sư ngồi kiệu đến, nữ vương không thể chờ đợi được vén rèm lên, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Đường Tăng, ánh mắt liền không thể dời đi.

Quốc sư bên cạnh uất ức và oán giận nhìn nữ vương, bà đã nói cả đường là phải giữ giá, nữ vương cũng đã hứa hẹn rất tốt, kết quả là một chữ cũng không lọt tai.

Đối diện, Đường Tăng nhìn thấy nữ vương trong khoảnh khắc, ánh mắt cũng không thể rời đi.

Hai người xa xa nhìn nhau, một ánh mắt vạn năm, phảng phất như cả thế giới chỉ còn lại đối phương, không thể dung chứa thêm người khác.

Lại giống như kiếp trước họ đã quen biết, cảm thấy thân thiết một cách vô cớ.

Đường Tăng, hay đúng hơn là Lục Sí Kim Thiền, từ thượng cổ hóa hình, đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, trái tim trong khoảnh khắc này không tự chủ mà rung động.

Nữ vương cũng vậy, trong lòng không kiềm chế được mà nảy sinh một ý niệm, muốn giữ Đường Tăng ở bên cạnh, mãi mãi.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng là hai thẳng nam, nào hiểu chuyện tình tình ái ái, nhưng Trư Bát Giới thì hiểu, thấy hai người như vậy, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, vội vàng đến gần Đường Tăng, hạ thấp giọng nhắc nhở: "Sư phụ, đừng đi theo vết xe đổ của lão Trư." Đường Tăng đột nhiên tỉnh táo lại, thấy nữ vương đã đến gần, vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi người hành lễ: "Bần tăng Đường Tam Tạng, được Đường vương nhận làm ngự đệ, đại diện Đại Đường đến Linh Sơn bái Phật cầu kinh, đi ngang qua Nữ Nhi Quốc, xin nữ vương cho mượn đường." Nói xong, đưa lên thông quan văn điệp.

Nữ vương thuận tay ném cho quốc sư, không thèm nhìn một cái, ánh mắt si mê nhìn chằm chằm Đường Tăng.

"Vương, người là nữ tử, phải giữ giá, giữ giá a." Quốc sư oán giận nhỏ giọng nhắc nhở.

Nhưng nữ vương nào nghe lọt tai, trực tiếp hô lên: "Ngự đệ ca ca từ xa đến, xin mời vào cung nghỉ ngơi một chút." Quốc sư lúc này cảm thấy rất mất mặt, sao lại vừa đến đã gọi ca ca, có thể giữ giá một chút được không, người là nữ vương đó nha.

“Đường đi Tây hành xa xôi, bần tăng không dám chậm trễ, liền không làm phiền, xin nữ vương cho đi.” Đường Tăng kìm nén sự rung động trong lòng, đây là Nữ Nhi Quốc, chắc chắn có không ít cửa ải, ông phải lấy được thông quan văn điệp có đóng dấu của nữ vương mới có thể thuận lợi đi qua.

Ngoài ra, Đường vương đưa cho ông thông quan văn điệp, cũng là muốn ông nhân tiện xem thái độ của các nước, xem có quốc gia nào dám không nể mặt Đại Đường, trực tiếp xuất binh tiêu diệt.

Thông quan văn điệp, cuối cùng phải giao cho Đường vương nghiệm thu.

“Ngự đệ ca ca phong trần mệt mỏi, Tây hành tuy gấp, cũng phải chăm sóc bản thân, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãy nói.” Nữ vương nào nỡ để Đường Tăng đi, quay đầu nhìn quốc sư, rất gấp gáp, như thể đang nói, ngươi mau nghĩ cách giữ ngự đệ ca ca lại.

Quốc sư oán giận bĩu môi, đúng là nữ vương và quốc sư oan gia của nàng.

“Đường trưởng lão, ta thấy mấy vị đồ đệ của ngài đều là người có bản lĩnh lớn, nếu không e là không thể bảo vệ ngài một đường đến đây.” “Hiện nay trong Nữ Nhi Quốc có yêu quái tác oai tác quái, liên quan đến sự tồn vong của Nữ Nhi Quốc, xin Đường trưởng lão cứu Nữ Nhi Quốc.” Quốc sư bị ánh mắt cầu xin của nữ vương nhìn đến không chịu nổi, đành phải mở miệng.

Quỷ Hoàng tộc nhận Hậu Bạt nương nương làm thánh mẫu, người khác không biết, nhưng bà biết, nữ vương là con gái của thánh mẫu.

Bà có thể làm gì đây, chỉ có thể chiều chuộng thôi.

Nữ vương ngây thơ trong sáng, hoạt bát đáng yêu, thỉnh thoảng

còn làm nũng với bà, bà thực sự có cảm giác như đang nuôi con gái.

"Chuyện này..." Đường Tăng bị quốc sư nói đến mức không thể từ chối, nếu ông không đồng ý, không quan tâm đến sự sống chết của Nữ Nhi Quốc, người ta dựa vào đâu mà đưa thông quan văn điệp cho ông.

Chương 345

Có lẽ, nội tâm của ông cũng muốn ở lại.

“Nếu vậy, xin làm phiền.” Đường Tăng cuối cùng vẫn không từ chối.

Trư Bát Giới rất lo lắng Đường Tăng sẽ đi theo vết xe đổ của mình, luôn bám sát Đường Tăng.

Đến vương cung, nữ vương cho người bày tiệc tiếp đãi, tẩy trần cho Đường Tăng.

Một cô gái nhỏ không tranh với đời, không am hiểu thế sự, nào biết giữ giá, suốt đường đi ánh mắt không rời khỏi Đường Tăng.

Đường Tăng thì không dám nhìn, suốt đường nhắm mắt tụng kinh.

“Quốc sư có thể nói yêu quái ở đâu không?” Trư Bát Giới không muốn Đường Tăng ở lại Nữ Nhi Quốc lâu, vội vàng hỏi, làm xong sớm đi sớm, tránh để lâu ngày sinh tình.

“Ngoài thành có một con sông, tên là Tử Mẫu Hà, chắc các vị trưởng lão cũng đã thấy.

Nữ Nhi Quốc chỉ có nữ tử, chỉ cần uống nước Tử Mẫu Hà, liền sẽ mang thai, mà nữ tử Nữ Nhi Quốc chúng ta định sẵn chỉ sinh con gái, nên gọi là Nữ Nhi Quốc.” Quốc sư giới thiệu.

“A, nước sông đó thật sự không thể uống a, may mà nghe lời Hầu ca, nếu không lão Trư mà mang thai, chẳng phải bị cả trời thần phật cười chết sao.” Trư Bát Giới sợ hãi vỗ vỗ ngực.

“Mà trong Nữ Nhi Quốc còn có một cái giếng tên là Lạc Thai Tuyền, nếu không cẩn thận uống phải nước Tử Mẫu Hà mà không muốn làm mẹ, có thể uống nước Lạc Thai Tuyền để phá thai.” “Bất

luận là Tử Mẫu Hà hay Lạc Thai Tuyền, đối với Nữ Nhi Quốc đều rất quan trọng.

Nhưng mấy năm trước, Lạc Thai Tuyền bị một yêu quái chiếm đoạt, không đưa tiền bạc và hương khói, liền không cho lấy nước, dẫn đến nhiều nữ tử lỡ uống nước Tử Mẫu Hà chỉ có thể sinh con." "Nhưng các nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để làm mẹ, dẫn đến con sinh ra không nuôi sống được, tạo ra rất nhiều nghiệp chướng." "Xin các vị trưởng lão tương trợ, trừ đi yêu quái đó, trả lại sự yên bình cho Nữ Nhi Quốc." Nói xong, quốc sư cúi đầu, thành khẩn cầu xin.

"Hầu ca, ngươi và Lão Sa đi xem đi, ta trông chừng sư phụ." Trư Bát Giới không yên tâm về Đường Tăng, hắn phải canh chừng, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhanh chóng rời đi.

"Kiếp nạn này, chúng ta không cần, đưa cho Thiên Đình hoặc Linh Sơn, mau chóng rời khỏi Nữ Nhi Quốc." Trư Bát Giới truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không liếc nhìn Bát Giới, lần trước nghiêm túc và lo lắng như vậy, là khi gặp Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng ở trang Bà Sa.

Bát Giới thông minh hơn hắn, chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, không đi sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tôn Ngộ Không gật đầu, kéo Sa Tăng rời đi.

Dưới sự dẫn đường của thị vệ, Tôn Ngộ Không và Sa Tăng đến Lạc Thai Tuyền.

Nơi đây xây một đạo quán, bên trong thờ một pho tượng vàng, mặc đạo bào, cầm phất trần, nhưng lại không có ngũ quan.

Tôn Ngộ Không từ miệng thị vệ biết được, là do yêu quái đó ép xây, mỗi ngày đều cần người đến dâng hương cúng bái, nếu không sẽ không cho lấy nước Lạc Thai Tuyền.

Đây chẳng phải là tống tiền hương khói cúng bái sao.

"Yêu quái, Tôn gia gia nhà ngươi ở đây, còn không mau hiện thân." Tôn Ngộ Không liếc mắt đã nhìn ra yêu quái trốn trong tượng, một gậy kim cô đập vỡ tượng.

Quan Âm ngụy trang thành yêu quái hiện thân, dùng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thiên Cơ Sách mượn của Hỏa Quy Linh Thánh Mẫu che đậy, Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngộ Không cũng không nhìn ra manh mối.

"Hầu đầu to gan, dám phá kim thân của bản tọa." Quan Âm giả vờ tức giận.

"Hừ, yêu quái tốt, dám ở đây tống tiền hương khói cúng bái, yêm lão Tôn hôm nay sẽ diệt ngươi." Tôn Ngộ Không giơ gậy đánh tới, Sa Tăng cũng từ một bên lao vào.

Quan Âm không giỏi cận chiến, trước đó đã tìm Nhiên Đăng mượn Linh Cữu Quan.

Sau khi Nhiên Đăng vào Linh Sơn, đã nhận được một khối Hỗn Độn Thạch, nhờ Tiếp Dẫn Phật Chủ giúp luyện chế, là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ẩn chứa U Minh Quỷ Hỏa, công phòng nhất thể.

Năng lực luyện khí của Tiếp Dẫn tuy không bằng Nguyên Thủy sư tôn, nhưng cũng thuộc hàng đầu ở Hồng Hoang.

Quan Âm thúc đẩy Linh Cữu Quan, trực tiếp thu Sa Tăng vào trong, sau đó thúc đẩy phòng ngự của Linh Cữu Quan.

Tu vi của Quan Âm vốn đã cao, phẩm cấp của Linh Cữu Quan cũng cao, Tôn Ngộ Không đánh cả buổi cũng không làm gì được.

"Hầu tử, vào Linh Cữu Quan của bản tọa, nhiều nhất một ngày, sẽ hóa thành nước mủ, sư đệ ngươi chết chắc rồi." Quan Âm cố ý kiêu ngạo đắc ý, đồng thời cũng nhắc nhở Tôn Ngộ Không mau đi mời cứu

binh, nếu không Sa Tăng sẽ chết.

Nhớ lại lời nhắc nhở của Bát Giới, Tôn Ngộ Không cũng không dây dưa, trực tiếp bay đến Linh Sơn.

Hỏa Nhãn Kim Tinh tuy không nhìn thấu sự che đậy của Thiên Cơ Sách, nhưng hắn nhìn thấy phật quang trên người yêu quái, kiếp nạn này chắc là do Linh Sơn giở trò.

Cùng lúc đó, trong vương cung Nữ Nhi Quốc, nữ vương mời Đường Tăng đến ngự hoa viên tản bộ, không cho Đường Tăng cơ hội từ chối.

Trư Bát Giới đành phải đi cùng, nhưng đến cửa thì bị quốc sư quấn lấy, Trư Bát Giới chỉ có thể dặn đi dặn lại Đường Tăng đừng đi theo vết xe đổ của mình.

Đường Tăng một mình vào ngự hoa viên, nữ vương đã đặc biệt trang điểm, đẹp không tả xiết.

Đường Tăng không kiềm chế được tim đập nhanh, nhưng ông biết rõ, nếu ông động lòng, hậu quả sẽ ra sao, sẽ hại nữ vương.

Ông không biết nữ vương cũng có thiên mệnh gia thân, còn có một người mẹ vô cùng lợi hại, không ai có thể động đến nữ vương.

Điều ông có thể làm chỉ là từ chối nữ vương, đây là sự bảo vệ cho ông, và cũng là cho nữ vương.

Thế là, ông nhắm mắt tụng kinh, cố gắng để mình bình tĩnh lại, không nhìn, không để ý đến nữ vương.

"Ngự đệ ca ca, ta đẹp không?" Nữ vương xinh xắn nhấc váy xoay một vòng trước mặt Đường Tăng.

Tuy nhiên, chờ mãi không thấy Đường Tăng trả lời, nữ vương uất ức bĩu môi, có chút tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo

của ngự đệ ca ca, lại không thể tức giận nổi.

Thế là, nàng đi đến bên cạnh Đường Tăng ngồi xổm xuống, tay chống má, thong thả nói: "Ngự đệ ca ca là người đàn ông đầu tiên ta gặp, không biết tại sao, nhìn thấy ngự đệ ca ca ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã không thể không động lòng, muốn mãi mãi ở bên ngự đệ ca ca." Nói xong, mắt đẹp linh động đảo một vòng: "Hay là, ta cùng ngự đệ ca ca đi lấy kinh nhé." Đường Tăng suýt nữa sặc, vội vàng từ chối: "Nữ vương bệ hạ, không được, giới luật đầu tiên của Phật môn là giới sắc, không được động phàm tâm, không vướng hồng trần." "Đa tạ nữ vương bệ hạ hậu ái, bần tăng một lòng hướng Phật, không vướng hồng trần." Thực ra, cái nhìn đó, ông cũng không kiềm chế được mà động lòng, ông cũng rất muốn, rất muốn mãi mãi ở bên nữ vương, nhưng ông không thể, ông phải từ chối, phải khiến nữ vương hết hy vọng.

"Vậy ta cũng hướng Phật, ta không làm nữ vương, ta cùng ngự đệ ca ca đi lấy kinh, chỉ cần ở bên ngự đệ ca ca, là tốt lắm rồi." Nữ vương bĩu môi nói.

"Không được, nữ vương bệ hạ, người có tử dân của người, vì tử dân mưu phúc lợi, mới là đại từ bi, mới có thể tu thành chính quả." Đường Tăng nhẫn đau từ chối.

"Ta không muốn, quốc sư cũng có thể chăm lo cho Nữ Nhi Quốc, ta không muốn gì cả, ta chỉ muốn ngự đệ ca ca, ta có thể dắt ngựa cho ngự đệ ca ca, đến Linh Sơn làm thị nữ, chỉ cần có thể ở bên ngự đệ ca ca là được." Nữ vương khóc lóc lắc đầu.

Đường Tăng càng động lòng, cũng càng đau lòng, không trả lời, im lặng tụng kinh.

"Ngươi không cho ta đi, vậy ngươi có thể không làm hòa thượng được không, để người khác đi lấy kinh." Nữ vương yếu ớt hỏi.

Đường Tăng không trả lời, vẫn im lặng tụng kinh để thể hiện thái độ.

Nữ vương vừa tức giận vừa đau lòng, khóc lóc chạy đi.

Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị vẫn luôn trốn trong bóng tối quan sát, nhìn sâu vào Đường Tăng, thiên mệnh nhân duyên sao có thể không động tình, Đường Tăng đang làm gì vậy, hình như không cần nàng ra tay, liền lặng lẽ rời đi.

Đường Tăng cũng ra khỏi ngự hoa viên.

Bên kia, nữ vương khóc lóc đi tìm mẹ mách lẻo: "Nương, con có chỗ nào không tốt sao, tại sao người đó không cần con?" "Trân Nhi của nương là tốt nhất, là do hòa thượng đó có mắt không tròng, hắn không xứng với Trân Nhi." Hậu Bạt đau lòng an ủi.

"Nhưng mà, nhưng mà con chỉ muốn người đó, con thật sự rất thích người đó." Nữ vương khóc càng thương tâm hơn.

"Vậy nương sẽ bắt hắn lại, không được trái tim thì cũng phải được thân xác." Hậu Bạt rất bá đạo, vì con gái, bất kỳ giới hạn nào nàng cũng có thể không cần.

Con gái muốn mặt trời và mặt trăng, nàng cũng có thể lấy về.

"Không cần, con không muốn làm tổn thương người đó, như vậy người đó sẽ hận con." Nữ vương khóc lóc lắc đầu.

Hậu Bạt vừa đau lòng vừa phẫn nộ, Bàn Cổ đáng ghét, tại sao lại để con gái nàng phải trải qua những đau khổ này.

"Hửm?" Đột nhiên, Hậu Bạt nhíu mày, nàng lại một lần nữa cảm nhận được khí tức của Tai Ách, và Tai Ách đã bắt con hồ ly nhỏ đó đi, Tai Ách muốn làm gì?

Chương 346

Trong động phủ mà Cửu Vĩ Hồ khai mở ở Độc Địch Sơn.

"Ngươi, ngươi là Tai Ách Ma Thần?" Hồ Mị kinh hãi thất sắc, năm xưa Tai Ách giao thủ với Đạo Tổ, đánh trời đất tối tăm, nàng đương nhiên đã nhìn thấy.

"Không sai, là bản tọa.

Thần phục, làm việc cho bản tọa, bản tọa sẽ giúp ngươi thành Thánh, và bảo vệ Hồ tộc của ngươi vô sự, thế nào?" Tai Ách Ma Thần trực tiếp đưa ra con bài tẩy.

Thành Thánh, Hồ tộc vô sự, hai điều kiện này đều khiến nàng không thể từ chối, cẩn thận hỏi: "Ma thần đại nhân muốn ta làm gì?" "Không khó, tác hợp cho Đường Tăng và quốc vương Nữ Nhi Quốc." Tai Ách nói.

"Chuyện này, chư Phật Linh Sơn đang theo dõi ta, e là không dễ thực hiện." Hồ Mị do dự.

"Ngươi chỉ cần bắt Đường Tăng đến đây là được." Tai Ách nói.

"Được, ta nguyện hợp tác với ma thần đại nhân." Đơn giản như vậy, Hồ Mị không chút do dự đồng ý.

"Mở thức hải ra, bản tọa cần lấy một sợi nguyên thần của ngươi, luyện chế một cỗ thế thân cho ngươi, giúp ngươi giả chết thoát thân." Tai Ách nói.

Hồ Mị có chút do dự, nhưng nghĩ lại, Tai Ách Ma Thần muốn giết nàng, dễ như bóp chết một con kiến, căn bản không cần phải tính kế như vậy, liền mở thức hải ra.

Rất nhanh, cơn đau dữ dội từ việc xé rách nguyên thần truyền đến,

một sợi nguyên thần của nàng đã bị xé xuống, trong nguyên thần còn có thêm một đạo cấm chế.

"Bản tọa không tin ngươi, chỉ cần ngươi không phản bội bản tọa, cấm chế trong nguyên thần của ngươi sẽ không bao giờ được kích hoạt." "Bản tọa đã phái người đi liên hệ với Nhân Hoàng, Nhân tộc sẽ bảo vệ Hồ tộc, bản tọa sẽ luyện chế cho ngươi một cỗ thế thân để giả chết thoát thân." "Sau khi thành việc, bản tọa sẽ giúp ngươi thành Thánh." Nói xong, Tai Ách Ma Thần liền biến mất.

Hồ Mị ngây người một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, quả nhiên không có chuyện gì dễ dàng như vậy.

Nhưng sự đã đến nước này, nàng dường như không còn đường lui.

Bên kia.

"Tai Ách đại nhân, để Cửu Vĩ Hồ đến Linh Sơn làm nội gián không phải tốt hơn sao, không chừng có thể tiếp xúc được với Văn Đạo Nhân." Minh Hà không hiểu.

"Con hồ ly nhỏ này là do một sợi chân linh của Mị Hoặc Ma Thần hóa thành, vừa hay trước đó ta tìm được thi hài của Mị Hoặc Ma Thần trong Hỗn Độn, bản tọa định tạo ra một tôn Mị Hoặc Ma Thần.

Văn Đạo Nhân ở Linh Sơn không có nguy hiểm, tạm thời không cần quan tâm." Tai Ách Ma Thần nói.

"Vậy tại sao lại phải tác hợp cho Đường Tăng và quốc vương Nữ Nhi Quốc, hủy diệt Tây Du lượng kiếp, dường như cũng không có lợi gì cho chúng ta." Minh Hà vô cùng không hiểu.

"Ha ha, Nữ Nhi Quốc ẩn giấu một vị đại năng, bản tọa muốn là ép vị đó ra tay, sau đó dẫn Hồng Quân ra tay, xem thực lực của Hồng Quân hiện nay thế nào." Tai Ách cười nói.

Minh Hà kinh hãi, có thể ép Hồng Quân ra tay, Nữ Nhi Quốc lại ẩn giấu một vị đại năng như vậy.

Quả nhiên, những đại lão như Tai Ách, La Hầu, làm bất cứ chuyện gì cũng có mục đích, hơn nữa đều là những nước cờ lớn, chơi chính là sự kích thích.

Bên Linh Sơn, Tôn Ngộ Không tìm đến, Nhiên Đăng lấy cớ tọa kỵ trộm mất Linh Cữu Quan xuống hạ giới, cùng Tôn Ngộ Không đi thu phục.

Tại Lạc Thai Tuyền, Nhiên Đăng đến, Quan Âm theo kế hoạch biến thành tọa kỵ của Nhiên Đăng, bị Nhiên Đăng mang đi.

Bà vốn dĩ gọi Nhiên Đăng là sư thúc, giả làm tọa kỵ của sư thúc một chút, không mất mặt.

Chư Phật Linh Sơn vui mừng khôn xiết, lại hoàn thành mỹ mãn một kiếp nạn.

Tiếp theo, chỉ cần Đường Tăng bình an rời khỏi Nữ Nhi Quốc, là hoàn hảo.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng quay về, bàn bạc sáng sớm mai sẽ đi.

Chập tối, Đường Tăng lại bị nữ vương gọi đến.

Trong tẩm cung, nữ vương mặc thường phục, lười biếng nằm trên giường.

Đường Tăng vừa vào, tim suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng, vội vàng xoay người không dám nhìn.

"Ngự đệ ca ca, tại sao ngươi không dám nhìn ta." Nữ vương chủ động áp sát lại.

Đường Tăng mặt đỏ tai hồng, nóng nảy khó chịu, niệm kinh cũng không có tác dụng, căn bản không thể bình tĩnh lại.

Ngay khi Đường Tăng sắp không nhịn được, Cửu Vĩ Hồ ra tay, một trận yêu phong thổi qua, bắt đi Đường Tăng.

Nữ vương lo lắng, cho người đi thông báo cho Tôn Ngộ Không và mấy người kia, lại chạy đi tìm mẹ.

“Nương, ngự đệ ca ca bị yêu quái bắt đi rồi, người mau ra tay cứu người đó.” Nữ vương khóc lóc mách lẻo.

“Đừng lo, để nương xem Tai Ách muốn làm gì.” Hậu Bạt bình tĩnh an ủi.

Linh Sơn và Thiên Đình, thấy Cửu Vĩ Hồ ra tay kịp thời, đều thở phào nhẹ nhõm, suýt nữa thì xong đời, Đường Tăng rõ ràng sắp không cầm cự được nữa.

Tôn Ngộ Không và các huynh đệ đến tẩm cung, kiểm tra một hồi, liền theo yêu khí truy lùng.

Trong động phủ Độc Địch Sơn, Cửu Vĩ Hồ bắt Đường Tăng đến, Đường Tăng vừa mở mắt đã thấy Tai Ách Ma Thần.

“Lục Sí Kim Thiền, còn nhớ bản tọa không?” Tai Ách mở lời.

“Bái kiến Tai Ách đại nhân.” Đường Tăng cúi người bái.

“Hửm?

Ngươi đã khôi phục ký ức của Lục Sí Kim Thiền?” Lần này đến lượt Tai Ách kinh ngạc.

“Tây Du vừa bắt đầu đã khôi phục rồi, là do La Hầu đại nhân làm.” Đường Tăng không giấu giếm.

“Ha ha, không hổ là La Hầu, sắp chết rồi mà vẫn còn có thể gây sóng gió.” “Nếu ngươi đã sớm khôi phục ký ức, vậy thì dễ làm rồi, ta muốn ngươi cưới quốc vương Nữ Nhi Quốc.” Tai Ách nói.

“Chuyện này...” Đường Tăng vô cùng khó xử.

“Sao?

Chẳng lẽ làm hòa thượng rồi, thật sự lục căn thanh tịnh?” Tai Ách trêu chọc.

“Không phải, ta, ta sợ Linh Sơn sẽ làm hại nàng.” Đường Tăng có chút xấu hổ.

“Ha ha, thật sự động tình rồi, rốt cuộc là thiên mệnh nhân duyên, ngươi và nàng vốn dĩ có một phần nhân duyên, nên mới nhất kiến chung tình.” “Ngươi không cần phải lo lắng, nàng cũng có thiên mệnh gia trì, đừng nói là Linh Sơn, ngay cả bản tọa cũng không đụng vào nàng được.” “Hơn nữa nàng còn có một chỗ dựa vô cùng lợi hại, Hồng Quân cũng chưa chắc địch lại, cưới nàng, ngươi sẽ có thêm một chỗ dựa vô cùng lợi hại, cứ yên tâm đi.” Tai Ách phá lên cười lớn.

“A?

Ngài nói sớm đi chứ, ta mà biết sớm, bây giờ đã động phòng rồi.” Đường Tăng trong lòng nhẹ nhõm, hí hửng.

Trong lúc nói chuyện, Tôn Ngộ Không và các huynh đệ tìm đến.

Tai Ách lấy ra thế thân đã chuẩn bị sẵn, Hồ Mị kinh ngạc, giống hệt nàng như đúc, khí tức cũng giống hệt, thủ đoạn của những đại lão này thật sự thâm bất khả trắc.

Đường Tăng đột nhiên bộc phát, Quá Kiên Long Phù trên người hiện ra, khí tức tăng vọt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tai Ách vốn định đợi Tôn Ngộ Không và mấy người vào, sau đó diễn kịch, thấy cảnh này sững sờ một chút, rồi ném thế thân cho Đường Tăng, mang theo Hồ Mị đi.

Đường Tăng thi triển thần thông, đánh nát thế thân.

Tôn Ngộ Không và các huynh đệ vào, liền thấy sư phụ lại bộc

phát, hơn nữa còn tự tay đánh chết yêu quái.

Chương 347

"Sư phụ, người không sao chứ?" Các huynh đệ tiến lại gần.

Trư Bát Giới đi kiểm tra thi thể, kinh hãi: "Tộc trưởng Hồ tộc, Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị, bị sư phụ đánh chết?" Trư Bát Giới cũng có chút không dám tin, một đại năng đã tham gia Vu Yêu lượng kiếp, cứ như vậy mà chết.

"Con hồ ly tinh này muốn quyến rũ ta, bị ta đánh lén." Đường Tăng đưa ra một lời giải thích hợp lý.

"Oan uổng, thật oan uổng, sống sót qua Vu Yêu lượng kiếp, tránh được Phong Thần lượng kiếp, tại sao còn muốn dính vào Tây Du lượng kiếp chứ." Trư Bát Giới lắc đầu cảm thán.

Bên Linh Sơn, vì trong động phủ có cấm chế, Bát Bảo Công Đức Trì không thể xuyên qua cấm chế để xem tình hình bên trong, chỉ có thể thấy Tôn Ngộ Không và mấy người vừa đến Độc Địch Sơn, Độc Địch Sơn liền long trời lở đất.

Sau đó, liền thấy thầy trò Đường Tăng mấy người bay ra.

"Chuyện này..." Văn Thù Bồ Tát chuẩn bị đi giải quyết kiếp nạn này, thấy Đường Tăng đi ra, sắc mặt lập tức sầm xuống.

Tiếp theo, liền thấy Đường Tăng ngất đi.

"Thôi rồi, Tam Tạng chắc chắn lại bộc phát rồi, ta quên nói chuyện này cho Hồ Mị, Hồ Mị e là lành ít dữ nhiều rồi." Quan Âm sắc mặt đại biến.

"Ngươi..." Chư Phật suýt nữa tức chết, rất muốn mắng một câu thành sự không đủ bại sự có thừa.

"Văn Thù, ngươi mau đi xem Hồ Mị thế nào rồi." Như Lai phân

phó.

Văn Thù hóa thành một luồng lưu quang rời đi, không bao lâu sau, thần sắc khó coi mang về thi thể của Hồ Mị.

Sắc mặt chư Phật cũng trở nên khó coi, Quan Âm mang Hồ Mị rời khỏi Thanh Khâu, sau đó Hồ Mị chết, làm sao ăn nói với Hồ tộc.

Hồ tộc không đáng sợ, đáng sợ là Hồ tộc thuộc Yêu tộc, nếu Phục Hy đến hỏi tội, làm sao ăn nói.

"Năm xưa Nhân tộc giam cầm Hồ tộc, Yêu tộc không ra mặt bảo vệ, chắc sẽ không đến hỏi tội chứ." Quan Âm mang theo tâm lý may mắn nói.

"Hừ, lúc đó Phục Hy còn chưa luân hồi chuyển thế, Nữ Oa thánh nhân đối với Yêu tộc thái độ thế nào không cần phải nói nhiều, nếu lúc đó Phục Hy ở đó, tuyệt đối không thể không quan tâm." "Mấy vạn năm qua, vì chuyện Hồ tộc, Phục Hy và Nhân tộc đã giao thiệp mấy lần, ngươi nói hắn có quản không?" Di Lặc mặt lạnh, Quan Âm chính là một phế vật thành sự không đủ bại sự có thừa, ý kiến rất nhiều, cũng rất hay, chỉ là quá tự cho là đúng, gây ra đủ thứ sai sót.

Đúng là cùng một đức hạnh với Nguyên Thủy, tự phụ một cách khó hiểu.

Bên kia, Thân Công Báo đưa một phong mật thư cho Đế Tân, có người thần không biết quỷ không hay ném vào đạo trường của ông.

Đế Tân xem xong, híp mắt suy nghĩ một hồi, mở miệng nói: "Hồ Mị chết rồi, truyền chỉ cho Văn Thái sư và Thập Thiên Quân, không cần phải làm khó Hồ tộc nữa." Mật thư là do Tai Ách viết, xin ông tha cho Hồ tộc, và nhờ ông chuyển lời cho Lăng Tiêu, Nữ Nhi Quốc có kịch hay để xem, muốn cùng Lăng Tiêu bàn một vụ làm ăn.

Tai Ách cũng không còn cách nào khác, sống chết cũng không tìm

được Lăng Tiêu trốn ở đâu, ai mà ngờ được Lăng Tiêu thánh nhân danh trấn Hồng Hoang lại trốn trong một thôn nhỏ trên núi.

Đế Tân hạ chỉ xong, liền đến Lạc Hà thôn báo cho Lăng Tiêu.

Cùng lúc đó, Ôn Thần Lữ Nhạc được sắp xếp đến Tế Tái Quốc để thiết lập kiếp nạn, giữa đường đột nhiên trời đất quay cuồng, bị kéo vào một không gian không xác định, lục thức bị phong bế, còn bị đánh ngất.

Lữ Nhạc vốn tưởng mình chết chắc rồi, kết quả tỉnh lại vẫn bình an vô sự, chỉ là pháp bảo Ôn Hoàng Thụ đã biến mất.

Có người đã bố trí trận pháp ở đây để ám toán hắn, không phải nhắm vào hắn, mà là nhắm vào Ôn Hoàng Thụ.

Lúc này hắn cũng không biết có nên mừng hay không, đối phương hoàn toàn có năng lực giết hắn, nhưng lại không làm hắn bị thương.

Mất Ôn Hoàng Thụ, ảnh hưởng đến hắn không nhỏ, may mà Ôn Hoàng Kỳ vẫn còn, vẫn có thể bố trí Ôn Hoàng Trận, chỉ là không có Ôn Hoàng Thụ làm trận nhãn, uy lực sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Nữ Nhi Quốc, nhìn thấy Ôn Hoàng Thụ mà Đa Mục Ngô Công mang về, Tai Ách Ma Thần vô cùng hài lòng, liền luyện hóa Ôn Hoàng Thụ, dung hợp với Tai Ách Chi Kiếm.

Phẩm cấp của Tai Ách Chi Kiếm tăng lên, trực tiếp vượt qua Tiên Thiên Chí Bảo, đạt đến cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng chỉ có sáu mươi đạo cấm chế, vẫn chưa đạt đến đỉnh phong.

Tai Ách Chi Kiếm đỉnh phong có bảy mươi mốt đạo cấm chế, Hỗn Độn Linh Bảo cao nhất có bảy mươi hai đạo cấm chế, có mười kiện, hợp xưng là Thập Đại Hỗn Độn Linh Bảo, Tai Ách Chi Kiếm chỉ đứng sau Thập Đại Hỗn Độn Linh Bảo, cũng là một món bảo vật vô cùng nổi tiếng.

“Chỉ còn thiếu dung hợp Lạc Bảo Kim Tiền, Tai Ách Chi Kiếm liền có thể trở về đỉnh phong, bản tọa liền có vốn để tranh cao thấp với Hồng Quân.” Tai Ách Ma Thần tâm tình đại tốt, hùng tâm tráng chí.

Bên kia, vương cung Nữ Nhi Quốc.

“Ngự đệ ca ca, người sao rồi?

Yêu quái đó có làm hại người không, xin lỗi, đều tại ta không bảo vệ tốt cho người.” Nhìn Đường Tăng hôn mê, nữ vương tự trách khóc nức nở, thương tâm vô cùng.

“Nữ vương không cần lo lắng, sư phụ không phải bị yêu quái hại, là sư phụ tự mình thi triển bí thuật giết yêu quái đó.

Sư phụ nhục thể phàm thai, thi triển bí thuật sẽ khiến cơ thể suy nhược, hôn mê ba ngày sẽ tỉnh lại.” “Sư phụ không phải lần đầu thi triển bí thuật, chúng ta có kinh nghiệm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Trư Bát Giới không nỡ, mở miệng an ủi.

“Thật sao?” Nữ vương nghe Đường Tăng không sao, lòng lập tức nhẹ nhõm, sau đó cho cung nữ lui ra, muốn tự mình chăm sóc Đường Tăng.

“Nữ vương, ngày mai chúng ta phải nhanh chóng lên đường rồi...” Trư Bát Giới có chút chột dạ, hắn lo sư phụ sẽ đi theo vết xe đổ của mình, chỉ muốn đưa sư phụ nhanh chóng rời đi.

“Không được, ngự đệ ca ca còn đang hôn mê, muốn đi cũng phải đợi tỉnh lại rồi đi.

Lấy kinh quan trọng, nhưng nếu ngự đệ ca ca mệt mỏi suy sụp thì làm sao đi lấy kinh được.” Nữ vương tức giận, bất mãn trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới vô cớ chột dạ, nhất thời không biết phản bác thế nào.

“Ai, hy vọng nữ vương không vượt quá giới hạn, nếu không sẽ hại chính mình, cũng hại sư phụ.” Trư Bát Giới thở dài một tiếng, cùng mấy huynh đệ đi ra ngoài.

“Ngốc tử, rốt cuộc là tình hình gì, ngươi hình như không hy vọng nữ vương, yêm thấy nữ vương rất tốt mà.” Tôn Ngộ Không thực sự nghi hoặc.

“Hầu ca a, uổng cho ngươi thông minh một đời, lại không biết chuyện tình ái.

Nữ vương đã động tình với sư phụ, sư phụ cũng động phàm tâm, ta lo đây cũng là một kế hoạch đã được sắp đặt, sư phụ sẽ đi theo vết xe đổ của ta.” “Sư phụ yêu nữ vương, nữ vương bị Linh Sơn bắt đi, bị nắm được điểm yếu, sư phụ sau này chỉ có thể ngoan ngoãn làm con chó nghe lời cho Linh Sơn.” Trư Bát Giới giơ tay bố trí cấm chế, thở dài nói.

“A?

Vậy thì xong rồi.” Tôn Ngộ Không và Sa Tăng sắc mặt đột biến.

Mấy huynh đệ vội vàng thương nghị đối sách.

Đêm đó, ba huynh đệ lén lút đến tẩm cung, Tôn Ngộ Không muốn dùng pháp thuật mê hoặc nữ vương, kết quả phát hiện nữ vương lại miễn dịch với pháp thuật.

“Thấy chưa, nữ vương này không bình thường.” Trư Bát Giới nhỏ giọng nói.

“Nghe nói đế vương phàm gian đều có khí vận che chở, thần tiên không thể động vào, hay là chúng ta thử dùng mê hương của phàm nhân.” Sa Tăng đề nghị.

“Được, các ngươi chờ đó.” Tôn Ngộ Không cảm thấy có lý, hóa thành lưu quang rời đi, rất nhanh mang theo mê hương trở về.

Lần này quả nhiên có tác dụng, nữ vương bị mê hoặc.

“Nhanh, nhanh đưa sư phụ đi.” Ba huynh đệ phân công rõ ràng, Trư Bát Giới vào trong bế Đường Tăng đi, Sa Tăng đi lấy hành lý và Tiểu Bạch Long Mã, Tôn Ngộ Không cầm thông quan văn điệp tìm đến tỳ ấn của nữ vương đóng dấu.

Ba huynh đệ trong đêm mang theo Đường Tăng bỏ trốn.

“Cuối cùng cũng làm được chút việc chính đáng.” Linh Sơn, chư Phật nhìn ba huynh đệ hành động, vô cùng hài lòng.

Chỉ cần ra khỏi Nữ Nhi Quốc, cho dù trong lòng Đường Tăng còn nhớ đến quốc vương Nữ Nhi Quốc, cũng sẽ không quay đầu trở lại tìm.

Tuy nhiên, điều mà họ không biết là, tất cả những điều này đều bị Hậu Bạt nhìn thấy, tuy không hiểu mấy thầy trò này muốn làm gì, nhưng nếu con gái thích Đường Tăng, nàng sẽ không thể để hắn rời đi, làm con gái đau lòng.

Sau đó, thầy trò năm người chạy suốt đêm, đến rạng sáng, lại quay trở lại dưới thành của Nữ Nhi Quốc.

“Sao vậy?

Chương 348

Quỷ đả tường?" Sa Tăng có chút ngơ ngác.

"Có người không muốn chúng ta rời đi, để đạt được mục đích, lại không từ thủ đoạn đến mức này, có thể có chút giới hạn, có chút liêm sỉ không." Trư Bát Giới quay về phía tây chửi ầm lên.

Linh Sơn, chư Phật oan uổng vô cùng, lần này thật sự không phải do họ làm, họ chỉ mong thầy trò năm người nhanh chóng rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

"Tại sao lại như vậy, cũng không thấy có ai động tay động chân, lẽ nào là thiên mệnh như vậy?" Di Lặc nhíu mày.

"Đi, đi xem." Như Lai ngồi không yên, tứ cự đầu cùng nhau chạy đến Nữ Nhi Quốc xem xét tình hình, nhưng đi một vòng cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường, bốn người ẩn mình trên không trung Nữ Nhi Quốc quan sát.

Cùng lúc đó, nữ vương tỉnh lại, biết Tôn Ngộ Không và mấy người đã mê hoặc nàng, mang theo Đường Tăng chạy trốn trong đêm, vô cùng tức giận, hạ lệnh phái binh truy kích.

Sau đó quân đội vừa ra khỏi thành liền thấy thầy trò Đường Tăng.

Tôn Ngộ Không và các huynh đệ không tiện ra tay với phàm nhân, ngoan ngoãn bị đưa về vương cung.

"Tại sao các ngươi lại chạy?

Ta lẽ nào sẽ ăn thịt các ngươi sao?" Nữ vương vô cùng tức giận.

"Nữ vương, dưa hái xanh không ngọt, sư phụ là người xuất gia, gánh vác thiên mệnh lấy kinh, tuyệt đối không thể động phàm tâm ở lại đây, xin nữ vương cho chúng ta rời đi." Trư Bát Giới nói.

“Hừ, đi hay không, phải do ngự đệ ca ca quyết định, các ngươi sao biết ngự đệ ca ca nhất định sẽ đi?” “Người đâu, mang chúng xuống, canh chừng.” Nữ vương rất tức giận.

Các huynh đệ không phản kháng, bị đưa xuống giam lỏng.

“Bây giờ làm sao đây?” Sa Tăng thần sắc ngưng trọng.

“Thôi kệ, người ta không muốn chúng ta rời đi, chạy thêm một lần nữa, kết quả cũng vậy.

Sự đã đến nước này, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng sư phụ.” Trư Bát Giới nằm ườn ra giường, không quan tâm nữa.

Cứ quậy đi, quậy đến khi Đường Tăng đình công không làm nữa, quậy đến khi Tây Du thất bại, Linh Sơn sẽ hài lòng.

Hắn không biết lần này thật sự oan cho Linh Sơn, Linh Sơn đã gánh một cái nồi đen to bự.

Hôm đó, nữ vương đều ở bên chăm sóc Đường Tăng, buổi tối cũng canh giữ bên giường, không rời nửa bước.

Thực ra Đường Tăng cũng không đẹp trai đến thế, nhưng nữ vương lại nhìn mãi không chán, tình không tự chủ, một lòng một dạ.

Có lẽ là do thiên mệnh nhân duyên.

Lần trước là Đế Tuấn và Hi Hòa, Thường Hi.

Đế Tuấn cao ngạo, kiêu hãnh như vậy, cũng làm ra chuyện nhìn trộm, sau khi thành hôn thậm chí còn biến thành người sợ vợ.

Đêm đó, nữ vương nằm gục bên giường ngủ thiếp đi, mơ một giấc mơ.

Trong mơ, Đường Tăng ở lại Nữ Nhi Quốc thành hôn với nàng, họ cùng nhau du sơn ngoạn thủy, vô lo vô nghĩ, luôn ở bên nhau, ân ái mặn nồng.

Thậm chí còn sinh được hai đứa con, gia đình mỹ mãn hạnh phúc.

Mọi thứ trong mơ đều đẹp đẽ, lại chân thực đến vậy, phảng phất như là tương lai của họ, lại giống như là kiếp trước của họ.

Đường Tăng đang hôn mê cũng mơ thấy giấc mơ tương tự, hạnh phúc mỹ mãn như vậy, khiến ông vui sướng, vô cùng mãn nguyện, nguyện chìm đắm trong giấc mơ không muốn tỉnh lại.

Hôm sau tỉnh lại, nữ vương vẫn còn lưu luyến, phát hiện mình đang nắm tay Đường Tăng, có chút ngại ngùng, nhưng lại tham lam không muốn buông ra.

Buổi trưa, nàng nghỉ trưa, muốn tiếp tục giấc mơ đẹp còn dang dở, nhưng không được như ý, không mơ thấy gì cả.

Buổi tối, nàng nắm tay Đường Tăng ngủ, lại một lần nữa chìm vào giấc mơ đẹp.

"Hóa ra, phải nắm tay ngự đệ ca ca mới có thể mơ giấc mơ đẹp, vậy ngự đệ ca ca có mơ thấy không nhỉ?" Nữ vương phát hiện ra quy luật, tò mò nhìn Đường Tăng, sau đó chạy đi tìm mẹ hỏi nguyên nhân.

"Ai, con và hắn là thiên mệnh nhân duyên, mệnh trung chú định có một phần nhân duyên.

Hắn là nhân vật chính của Tây Du lượng kiếp, là thiên mệnh giả của Tây Du, nhưng hắn lại xuất gia làm hòa thượng." "Nhân duyên và thành Phật, hắn chỉ có thể chọn một." Hậu Bạt không giấu con gái nữa.

"Con tin hắn nhất định sẽ chọn nhân duyên." Nữ vương bĩu môi, thực ra trong lòng vô cùng thấp thỏm, dù sao trước đó Đường Tăng đã từ chối nàng, một lòng hướng Phật.

"Con và hắn tâm linh tương thông, giấc mơ con mơ, hắn tất nhiên cũng mơ thấy.

Hy vọng hắn biết điều, nếu không biết điều, hắn cũng không thể ra khỏi Nữ Nhi Quốc.” “Cho dù không được trái tim hắn, nương cũng sẽ vĩnh viễn giam hắn ở Nữ Nhi Quốc.” Hậu Bạt bá khí nói.

Cái gì mà Tây Du lượng kiếp, cái gì mà Hồng Hoang Lục Đạo, liên quan gì đến nàng, nàng chỉ cần con gái vui vẻ, hạnh phúc.

“Vậy, đêm đó bọn họ lén chạy trốn, không thoát được, là do nương ra tay?” Nữ vương lập tức phản ứng lại.

“Không sai, chỉ cần nương không cho phép, hắn sẽ không bao giờ rời khỏi Nữ Nhi Quốc được.

Mấy tên đồ đệ của hắn một lòng xúi giục hắn rời khỏi Nữ Nhi Quốc, chắc chắn là chó săn do Linh Sơn cài bên cạnh hắn, nương giúp con xử lý bọn chúng.” Hậu Bạt nói là làm, định ra tay diệt Tôn Ngộ Không và mấy huynh đệ.

Bây giờ nàng đã hoàn toàn hồi phục, chỉ là ở đây quá lâu, đã quen, không muốn ra ngoài lắm.

Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên, giết Tôn Ngộ Không và mấy người kia, còn dễ hơn bóp chết một con kiến.

“Nương, đừng, tình cảm thầy trò họ rất tốt, con không muốn ngự đệ ca ca đau lòng, ngự đệ ca ca trách con thì sao?” Nữ vương vội vàng ngăn cản.

Hậu Bạt nhìn con gái nhu nhược, vừa tức giận vừa đau lòng.

“Được rồi, nương đều nghe con, không giết bọn họ, nương sẽ giam Đường Tăng ở Nữ Nhi Quốc.

Con gái ta xinh đẹp ưu tú như vậy, ở chung lâu, không tin Đường Tăng không động lòng.” Hậu Bạt đau lòng ôm con gái.

Cùng lúc đó, ở một góc của Nữ Nhi Quốc, Lăng Tiêu đến gặp Tai

Ách.

Tứ cự đầu của Phật môn vẫn đang ẩn mình trên mây quan sát, nhưng với tu vi của họ, làm sao có thể bị tứ cự đầu của Phật môn phát hiện được.

“Côn Bằng, Minh Hà, lâu rồi không gặp, các ngươi quả là có cơ duyên tốt, không chỉ thành Thánh, còn đạt đến Thánh Nhân cửu trọng thiên.” “Không biết Thiên định Lục Thánh có hợp đạo thành công không, nếu bị hai người các ngươi vượt qua, mặt già của Hồng Quân thật sự mất sạch rồi.” Lăng Tiêu cười chào, tuy quan hệ không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là người quen cũ.

“Ngươi hợp đạo thành công rồi?” Côn Bằng kinh hãi, hắn phát hiện mình không nhìn thấu Lăng Tiêu, hơn nữa Lăng Tiêu còn cho hắn một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

“Vận khí không tệ.” Lăng Tiêu cười gật đầu, nhìn về phía Tai Ách Ma Thần nói: “Các hạ hồi phục cũng khá nhanh đấy.” Hắn không nhìn thấu tu vi của Tai Ách Ma Thần, nhưng cảm nhận được áp lực trên người Tai Ách Ma Thần.

“Ta cũng vận khí không tệ.

Trong Hồng Hoang, ngươi là người ta coi trọng nhất, quả nhiên không làm ta thất vọng, hợp đạo thành công rồi.” “Ta biết, ngươi cũng không muốn Hồng Quân chúa tể Hồng Hoang, hai chúng ta liên thủ, tất nhiên có thể đấu một trận với Hồng Quân.” Tai Ách Ma Thần nói.

“Không biết các hạ hiện nay hợp đạo mấy trọng?” Lăng Tiêu hỏi.

Hắn đã nhịn Hồng Quân rất lâu rồi, chỉ là đánh không lại, nếu không hắn đã sớm ra tay.

Không thể không nói, đề nghị của Tai Ách Ma Thần khiến hắn rất động lòng.

“Hợp Đạo nhị trọng.” Tai Ách Ma Thần không giấu giếm.

“Vậy không đủ.” Lăng Tiêu lắc đầu: “Trước đây ta đã giấu Ma Tổ trong pháp bảo, để Nhân Hoàng mang vào Tử Tiêu Cung thăm dò, Hồng Quân hiện nay đã là Hợp Đạo tứ trọng thiên, trong tay lại có nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy, hai chúng ta không đủ sức.” Nói xong, Lăng Tiêu thả La Hầu ra.

Chương 349

“Tai Ách, ngươi lại hồi phục đến Hợp Đạo nhị trọng thiên.” La Hầu rất kinh ngạc.

“Vận khí không tệ, tìm được thi hài của ta trong Hỗn Độn.” Tai Ách Ma Thần cười nói.

“Vậy thì đúng là vận khí đủ tốt.

Lão già Hồng Quân trong tay có Thời Không Thiên Luân và Tạo Hóa Ngọc Điệp, tu vi đột phá mạnh mẽ, hiện nay đã là Hợp Đạo tứ trọng thiên, hai người các ngươi liên thủ cũng không đánh lại.” “Cho dù Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng hợp đạo thành công trở về, bốn người các ngươi liên thủ cũng không được, phiền phức rồi.” La Hầu thần sắc ngưng trọng, bị lão già Hồng Quân ép đến mức này, thật sự không vui chút nào.

Bên cạnh, Cửu Vĩ Hồ Hồ Mị trợn mắt há mồm, Ma Tổ La Hầu lại còn sống, hơn nữa còn được Lăng Tiêu cứu, Tam Kim Ô từ lúc nào đã thành một phe với La Hầu.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Lăng Tiêu không phải còn giúp Đạo Tổ vây giết La Hầu sao, sao lại thay đổi xoành xoạch như vậy, rốt cuộc ai với ai mới là một phe.

“Chưa chắc, nếu thêm cả Hậu Bạt thì sao?

Thời kỳ Hỗn Độn, Hậu Bạt cũng chỉ là Hợp Đạo cảnh, không tính là gì, nhưng đối phó với Hồng Quân thì tuyệt đối đủ.” “Trước đây ta đã cảm nhận được một tia khí tức của Hậu Bạt ở Nữ Nhi Quốc, hồi phục cũng gần xong rồi.

Khoảng thời gian này, ta đã thu thập rất nhiều linh hồn, đủ để giúp

nàng hoàn toàn hồi phục.” Tai Ách Ma Thần nói.

“Ồ, ngươi lại biết chuyện của Hậu Bạt.” La Hầu có chút kinh ngạc.

“Ta và Sáng Tạo quan hệ không tệ, tự nhiên cũng và Hậu Bạt quan hệ không tệ.

Chuyện của nàng, ta chắc chắn biết rõ hơn ngươi.

Nàng cần hấp thu Luân Hồi, thông qua Tạo Thiên Ân Mộc luân hồi chuyển hóa thành năng lượng để tu bổ chân linh.” “Hiện nay Hậu Bạt chắc đã hồi phục đỉnh phong, Hợp Đạo ngũ trọng, tuy không có pháp bảo, nhưng thêm chúng ta hai người, chắc có thể đấu một trận với Hồng Quân.” Tai Ách Ma Thần nói.

“Ngươi chắc chắn Hậu Bạt sẽ liên thủ với chúng ta đối phó Hồng Quân?

Hồng Quân và nàng không có oán thù gì, ngược lại là ngươi, quan hệ tốt với Sáng Tạo, ngươi chắc chắn nàng sẽ không ra tay với ngươi?” La Hầu tỏ ra nghi ngờ.

Hậu Bạt chắc chắn hận Sáng Tạo đến tận xương tủy, tất cả những gì liên quan đến Sáng Tạo, đều sẽ bị hủy diệt.

Dù sao nếu là hắn, hắn chắc chắn sẽ làm như vậy.

“Ra tay với ta thì chắc không đến nỗi, dù sao quan hệ giữa ta và y cũng không tệ, còn giúp y một phen.” “Còn về việc ra tay với Hồng Quân, nếu Hồng Quân ra tay với y trước thì sao?

Các ngươi có lẽ vẫn chưa biết, nữ vương của Nữ Nhi Quốc chính là con gái của Hậu Bạt.” “Ta đã dặn dò Đường Tăng, bảo hắn ở lại Nữ Nhi Quốc thành hôn.

Linh Sơn sao có thể đồng ý?

Nếu Linh Sơn không ngăn cản được, tất sẽ mời Hồng Quân ra tay.” Nói rồi, Tai Ách nhìn về phía Lăng Tiêu: “Đến lúc đó hai chúng ta lại ra tay, liên thủ với Hậu Bạt vây công Hồng Quân.

Chúng ta phải cướp lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, không thể để Hồng Quân yên tâm tu luyện nữa, nếu không khoảng cách giữa chúng ta và hắn sẽ ngày càng lớn, càng không thể địch lại.” “Không sai, cũng gần giống như ta nghĩ.

Ta và Lăng Tiêu đã thương lượng xong, Tạo Hóa Ngọc Điệp sẽ thuộc về hắn, nhưng hắn phải lấy ra cho chúng ta cùng nhau tham ngộ tu luyện.” La Hầu gật đầu.

Sau đó lại bổ sung một câu: “Đương nhiên, ngươi tạm thời cũng không dùng đến, chủ yếu là phải tu phục nguyên thần.

Nhưng nguyên thần của ta đã đạt đến cực hạn, chỉ có dung hợp Ma đạo mới có thể nâng cao giới hạn, sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính mình tu luyện.” “Làm vậy thì ngươi sẽ không còn quan hệ gì với bản thể nữa, ngược lại còn đi trên con đường giống hệt Hồng Quân.” Tai Ách Ma Thần gật đầu.

Đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp, y không quá để tâm, chỉ cần không nằm trong tay Hồng Quân là được.

Dù sao Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng chỉ ẩn chứa ba ngàn đại đạo pháp tắc, không có công dụng nào khác.

Hiện tại y căn bản không dùng đến, chỉ cần khôi phục nguyên thần là được, cho đến khi khôi phục đỉnh phong mới cần dùng đến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chỉ cần có thể tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp là được, do Lăng Tiêu bảo quản cũng không có vấn đề gì.

“Hết cách rồi, chỉ có như vậy ta mới có thể tiếp tục tu luyện.” La

Hầu nhún vai.

“Chúng ta làm một giao dịch thì thế nào?” Tai Ách Ma Thần nhìn về phía Lăng Tiêu.

“Ồ, giao dịch gì?” Lăng Tiêu rất tò mò.

“Ta dùng một cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần đổi lấy Lạc Bảo Kim Tiền.

Chắc hẳn ngươi cũng đã biết, bọn Côn Bằng chính là thông qua việc luyện hóa thánh ngân trong thi hài Hỗn Độn Ma Thần để thành thánh.” “Một thánh vị đổi lấy một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi lời to rồi.” Tai Ách Ma Thần nói.

La Hầu im lặng nhìn Tai Ách, đầu óc tên này vẫn không được lanh lợi cho lắm, kém y một bậc.

“Đúng là lời to, nhưng ngươi thà chịu thiệt cũng muốn làm giao dịch này, chứng tỏ Lạc Bảo Kim Tiền rất quan trọng đối với ngươi.” Lăng Tiêu cười như không cười nhìn Tai Ách Ma Thần.

Sắc mặt Tai Ách Ma Thần biến đổi, khốn kiếp, quả nhiên nói nhiều sai nhiều.

“Ngươi có yêu cầu gì thì cứ nói đi.” Tai Ách Ma Thần bất đắc dĩ, đã lỡ lời rồi, chỉ có thể nói thẳng.

“Ta muốn biết ngươi cần Lạc Bảo Kim Tiền để làm gì?” Lăng Tiêu tò mò hỏi.

“Bản mệnh pháp bảo của ta là Tai Ách Chi Kiếm, trong trận chiến khai thiên đã bị vỡ thành ba mảnh.

Mảnh vỡ lớn hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo Tai Ách Chi Kiếm, hai mảnh vỡ nhỏ còn lại lần lượt hóa thành Ôn Hoàng Thụ và Lạc Bảo Kim Tiền.” “Ôn Hoàng Thụ ta đã lấy được, chỉ còn thiếu Lạc Bảo

Kim Tiền là có thể đúc lại, để Tai Ách Chi Kiếm hoàn chỉnh tái hiện thế gian, đối phó Hồng Quân cũng thêm một phần thắng." Tai Ách Ma Thần cũng không giấu giếm.

"Thì ra là vậy, ta cũng không lừa ngươi, hai cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần." Lăng Tiêu nói một cách đầy đương nhiên.

Không nói gì khác, căn nguyên của Thập Kim Ô đủ để chúng thành thánh.

Hắn làm thúc thúc, chắc chắn phải trải đường cho các cháu trai lớn của mình.

Mặt Tai Ách Ma Thần đen lại, ngươi nói thế mà là không lừa ta à?

Ngươi tưởng thi hài Hỗn Độn Ma Thần là cải trắng chắc.

Ở Hỗn Độn tìm mấy vạn năm, y cũng chỉ tìm được ba cỗ, cỗ của Mị Hoặc Ma Thần phải đưa cho Hồ Mị, hai cỗ còn lại đều cho Lăng Tiêu, mấy vạn năm làm công cốc.

Nhưng Tai Ách Chi Kiếm đối với y vô cùng quan trọng, bị lừa cũng đành phải nhịn.

"Cho ngươi." Tai Ách Ma Thần đau lòng lấy ra hai cỗ thi hài Hỗn Độn Ma Thần.

Lăng Tiêu vui vẻ nhận lấy, rất sảng khoái đưa Lạc Bảo Kim Tiền cho Tai Ách Ma Thần.

Lần này, hai vị cháu trai lớn thành thánh là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Mọi việc đã thỏa thuận xong, mọi người liền ẩn náu ở đây, chờ Hồng Quân đến.

Mà bên Linh Sơn lúc này đang rất náo nhiệt, Phục Hy đến tận cửa hỏi tội.

“Ai cũng biết, sau Phong Thần lượng kiếp, Yêu tộc đã từ bỏ Hồ tộc, Yêu Hoàng lấy lý do gì đến cửa hỏi tội?” Bốn cự đầu Phật môn bị ép quay về, vốn không muốn bồi thường cho Yêu tộc.

Hiện nay trong các thế lực lớn, yếu nhất chính là Yêu tộc, cũng chỉ dựa vào có Nữ Oa Thánh Nhân chống lưng, nhưng bây giờ Nữ Oa Thánh Nhân không phải là không có ở đây sao.

Đến lúc Nữ Oa Thánh Nhân quay về hỏi tội, tự nhiên sẽ có hai vị Phật chủ đứng ra gánh.

Đối mặt với Thiên Đình thì không có cách nào, Ngọc Đế sau lưng có Đạo Tổ chống đỡ.

Yêu tộc các ngươi là cái thá gì, bình thường cho các ngươi mặt mũi, thật sự tưởng mình lợi hại lắm sao.

Bồi thường là không thể nào.

Chương 350

“Hừ, Yêu tộc nói từ bỏ Hồ tộc khi nào?” “Thua thì phải chịu phạt, Hồ tộc tự mình nhận phạt, có vấn đề gì sao?

Yêu tộc chưa từng nói từ bỏ Hồ tộc, Hồ tộc cũng chưa từng nói muốn tách khỏi Yêu tộc.” “Thân là Yêu Hoàng, chuyện này ta nhất định sẽ truy cứu đến cùng.” Phục Hy nổi giận.

“Hừ, Yêu Hoàng cũng không cần nói năng đại nghĩa lẫm liệt như vậy.

Nếu muốn quản, lúc đầu Quan Âm phá trận bắt Cửu Vĩ Hồ đi sao ngươi không quản?” “Chẳng qua là muốn xem phản ứng của Nhân tộc, nếu Nhân tộc truy cứu thì ngươi giả vờ không biết, nếu Nhân tộc không truy cứu thì ngươi đến cướp người.” “Bao nhiêu năm qua ngươi không cứu Hồ tộc ra ngoài, lúc Linh Sơn ta cứu người ra thì ngươi lại trốn đi giả câm giả điếc, bây giờ người chết rồi, ngươi lại ra mặt.” Di Lặc cười lạnh, hoàn toàn không nể mặt Phục Hy.

Sắc mặt Phục Hy lúc xanh lúc trắng, hơi thở dồn dập: “Linh Sơn các ngươi không muốn cho một lời giải thích sao?” “Hừ, là Yêu tộc các ngươi không có tư cách đòi Linh Sơn ta giải thích.” Di Lặc dứt khoát xé rách mặt mũi.

“Được, sau này đừng có đến cầu xin ta.” Phục Hy tức giận phất tay, xoay người rời đi.

“Cầu ngươi?

Chỉ bằng Yêu tộc các ngươi?

Còn tưởng Yêu tộc là thời Vu Yêu lượng kiếp sao?” Di Lặc mỉa mai.

Yêu tộc và Linh Sơn trở mặt.

Bên kia, Long tộc và Kỳ Lân tộc vẫn đang đấu pháp, chửi bới lẫn nhau, làm đối phương ghê tởm.

Không làm ghê tởm bằng Long tộc, Kỳ Lân tộc trực tiếp dời Kỳ Lân Nhai đến trên không Tây Hải.

Nào, muốn mưa phân chứ gì, mọi người cùng hưởng thụ.

Long tộc sao có thể để Kỳ Lân tộc ngồi trên đầu mình, liền tụ nước Tứ Hải, lấy cớ tổ chức Vạn Long Giải Đấu Lớn, nhấn chìm Kỳ Lân Nhai.

Ai cũng biết Tứ Hải thuộc về Long tộc, không phận trên biển có thể là của Long tộc, cũng có thể là của Phượng tộc, nhưng tuyệt đối không phải của Kỳ Lân tộc.

Kỳ Lân tộc không có bất kỳ lý do gì để đặt Kỳ Lân Nhai trên không Tây Hải.

Chúng ta tổ chức Vạn Long Giải Đấu Lớn của chúng ta, ngươi không chịu được thì có thể dời đi.

Long tộc còn tổ chức Vạn Long Giải Đấu Lớn ở bên Đông Hải, lấy cớ này cấm Kỳ Lân tộc vào Đông Hải.

Không vào được Đông Hải cũng có nghĩa là không thể đến Đông Vực cướp người.

Dù sao Đông Vực cũng nằm trong Đông Hải.

Đáng ghét là, người khác vào Đông Hải, Long tộc không ngăn cản, chỉ ngăn cản Kỳ Lân tộc, rõ ràng là nhắm vào họ.

Kỳ Lân tộc thực sự hết cách, đành phải nhận thua, giải trừ độ hóa chi lực trên người những sinh linh trong biển kia.

Nhưng Long tộc không có ý định buông tha cho Kỳ Lân tộc, vẫn

không cho Kỳ Lân tộc vào Đông Hải, thái độ vô cùng cứng rắn, mấy lần giao thiệp đều không có kết quả.

Từng là tam tộc, nay Kỳ Lân tộc là yếu nhất, nếu không phải dựa vào Linh Sơn thì căn bản không có quyền lên tiếng.

Tất cả đều là vì môn hạ của Kim Ô, Phượng tộc có Khổng Tuyên và Đại Bằng, Long tộc có Ngao Thương bái vào môn hạ của Kim Ô.

Thời thế đã thay đổi, hiện nay ở Hồng Hoang, ai dám đắc tội với môn hạ của Kim Ô.

Cuối cùng, Kỳ Lân tộc không thể không nhượng bộ, mời Linh Sơn ra mặt điều giải, bồi thường không ít, chuyện này mới coi như qua.

Nhưng Long tộc và Kỳ Lân tộc trở mặt thành thù đã là định cục.

À, hai tộc hình như vẫn luôn là đối thủ của nhau.

Nữ Nhi Quốc.

Ba ngày trôi qua, Đường Tăng tỉnh lại.

"Ngự đệ ca ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh rồi." "Người đâu, mau mang cháo tới." Nữ vương vô cùng vui mừng, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết, lại còn đong đầy tình ý.

Đường Tăng cũng có một giấc mộng đẹp, khao khát cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn như vậy, cộng thêm sự khai thông của Tai Ách Ma Thần, lúc này cũng không còn kìm nén tình cảm của mình nữa, thâm tình nhìn nữ vương.

"Ngự đệ ca ca, có phải huynh cũng mơ thấy không, sau này chúng ta sẽ rất hạnh phúc, còn có con của chúng ta nữa." Nữ vương ngồi bên cạnh Đường Tăng, mày mắt đượm cười, đáy mắt tràn đầy ước mong.

"Ừm." Đường Tăng gật đầu.

“Vậy huynh ở lại Nữ Nhi Quốc được không, chúng ta hãy biến giấc mộng thành hiện thực.” Nữ vương mong đợi nhìn Đường Tăng.

“Được.” Đường Tăng không chút do dự đáp ứng.

“Yeah, tốt quá rồi, Ngự đệ ca ca sau này hãy gọi ta là Trân Nhi nhé.

Mẹ ta vẫn gọi ta như vậy, nói ta là trân bảo quý giá nhất của bà.” Nữ vương vui mừng hoan hô.

“Trân Nhi.” Đường Tăng gọi một tiếng tự nhiên, thậm chí còn nói lời yêu: “Nàng cũng là trân bảo quý giá nhất của ta.” Chúng thần phật trên trời đều bị làm cho nổi da gà, một hòa thượng mà nói những lời yêu đương sến sẩm như vậy, nghe sao mà chói tai thế.

Bầu không khí ở Linh Sơn nặng nề, vẻ mặt các vị Phật khó coi.

Thiên Đình thì có chút hả hê, Tây hành chắc chắn phải tiếp tục, Linh Sơn có việc để bận rộn rồi.

“Chuyện này, Linh Sơn ít nhiều có chút gậy ông đập lưng ông.

Nếu không bày ra trò Cửu Vĩ Hồ, có lẽ sẽ không phát triển đến mức này.

Có Trư Bát Giới cản trở, có lẽ đã sớm rời khỏi Nữ Nhi Quốc.” “Mà nói, Đường Tăng rốt cuộc đã mơ thấy gì mà tỉnh lại liền thay đổi quyết định.” “...” Các vị thần xì xào bàn tán.

Linh Sơn, sau khi các vị Phật thương nghị, chỉ có thể để Quan Âm đi thử một lần nữa, dùng ly gián kế phá hoại tình cảm của hai người.

Sau khi Đường Tăng tỉnh lại, mỗi ngày đều quấn quýt bên nữ vương, cùng nhau dạo hậu hoa viên.

Đường Tăng vẽ tranh cho nữ vương, nữ vương múa cho Đường Tăng xem, quấn quýt không thôi, còn hôn nhau nữa.

Chúng thần phật trên trời quả thực không nỡ nhìn.

Còn Tôn Ngộ Không mấy người, dường như đã hoàn toàn bị Đường Tăng lãng quên.

Bốn sư huynh đệ dùng pháp thuật rời đi xem xét, thấy Đường Tăng chìm đắm trong ôn nhu hương của nữ vương, quên cả bọn họ, tâm tình vô cùng tồi tệ, cũng không thèm quản nữa, mặc kệ.

Dù sao ở đây có ăn có uống, nhân tiện nhàn rỗi, có thời gian tu luyện.

Người ta đã quên mình, mình còn quan tâm làm cái quái gì.

Ngày hôm đó, Quan Âm đến, nhân lúc hai người tách ra, Quan Âm biến thành bộ dạng của nữ vương, cố ý ở nơi Đường Tăng có thể nhìn thấy mà mắng chửi cung nữ, hoàn toàn là bộ dạng của một mụ đàn bà chanh chua, phá hoại hình tượng của nữ vương.

Sau đó lại biến thành bộ dạng của Đường Tăng, biến Tịnh Ngọc Bình thành một thị vệ, cố ý ngoại tình ở nơi nữ vương có thể nhìn thấy.

Đường Tăng thì không sao, nhưng nữ vương đã mắc lừa, tức đến chết đi được, tức đến phát khóc.

Hậu Bạt sao có thể nhìn con gái mình bị bắt nạt, trực tiếp giáng xuống uy áp vô thượng, ép Quan Âm hiện nguyên hình.

Quan Âm suýt bị dọa chết, hoảng hốt bỏ chạy.

“Phật Tổ, thiên mệnh nhân duyên dường như không thể phá hoại.

Chương 351

Bỗng nhiên một luồng uy áp giáng xuống, phảng phất như muốn tiêu diệt ta vậy." Quan Âm lăn lê bò trườn chạy về Linh Sơn báo cáo, giọng nói run rẩy, mang theo nỗi sợ hãi tột cùng.

"Không đúng, kiếp nạn này là để củng cố Phật tâm của Tam Tạng, chọn một trong hai giữa nhân duyên và thành Phật.

Ngươi không trực tiếp động thủ với họ, sao lại có chuyện không thể phá hoại." Như Lai nhíu mày, không nghĩ ra.

"Hay là để ta đi, bắt Tam Tạng đi, dẫn dắt Tam Tạng tụng kinh, đúc lại Phật tâm." Di Lặc lên tiếng.

"Cũng được, mang theo Thiên Cơ Sách, để tránh bị Tôn Hầu Tử nhìn thấu." Như Lai gật đầu.

Linh Sơn lúc này đoàn kết chưa từng có, Tây Du mà hỏng, Phật đạo không thể phục hưng, bọn họ còn tranh giành cái gì nữa.

Di Lặc đến Nữ Nhi Quốc, biến thành một con yêu quái, yêu phong nổi lên, cuốn Đường Tăng đi.

Vô cùng thuận lợi.

Nhưng Di Lặc bắt Đường Tăng bay một hồi lâu, lại quay về vương thành.

Di Lặc ngơ ngác, lập tức phản ứng lại, ở đây có trận pháp.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không cảm ứng được sự tồn tại của trận pháp.

Hậu Bạt đang theo dõi mọi chuyện phát ra một tiếng cười nhạo: "Chỉ bằng tên ngốc nhà ngươi mà cũng muốn phát hiện ra thủ đoạn

của bản tọa.” Di Lặc nhớ lại chuyện xảy ra với Tôn Ngộ Không và những người khác đêm đó, liền buông Đường Tăng ra thử, dễ dàng rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Trận pháp đó dường như chỉ nhắm vào Đường Tăng, không cho phép Đường Tăng rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Nhưng làm gì có trận pháp như vậy.

Hoặc là do con người tạo ra, hoặc là thiên mệnh đã định như vậy, chỉ có thể để Đường Tăng tự mình lựa chọn, không thể can thiệp mạnh mẽ.

Di Lặc cho rằng đó là về sau.

Thiên đình Lục Thánh, Tam Kim Ô và các đại lão khác đều không ở Hồng Hoang, những người khác, dù là Trấn Nguyên Tử và các Nhân Đạo Thánh Nhân khác động tay động chân, y cũng không thể nào không phát hiện được chút nào.

Còn về Thập Nhị Tổ Vu, đám người man rợ đó chỉ biết hành động thẳng thắn, hoàn toàn không thèm dùng những thủ đoạn nhỏ nhặt này, hơn nữa trước đây Thập Nhị Tổ Vu cũng chưa từng ra tay phá hoại Tây Du lượng kiếp.

Tây Du lượng kiếp có lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu luôn cho rằng Vu tộc mới là chủ nhân của Hồng Hoang, hy vọng Hồng Hoang ngày càng tốt đẹp, không có lý do gì để ngăn cản.

Di Lặc lại thử một lần nữa, mang theo Đường Tăng vẫn không thể rời đi, đành phải tiu nghỉu đưa Đường Tăng trở về, quay lại Linh Sơn thương lượng lại đối sách.

Bên kia, La Hầu đang xem kịch, nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Nhóc con, xem ra ngươi sắp thua rồi, Đường Tăng không ra khỏi Nữ Nhi Quốc được đâu.” “Xem ra lão quỷ đã sớm phát hiện ra Hậu Bạt, nên

mới chắc chắn Đường Tăng không thể rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Lần này ngươi lỗ to rồi, phải đưa cho lão quỷ ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy, còn phải đáp ứng một yêu cầu của ta." "Yêu cầu của ta cũng không khó, giúp ta dung hợp Ma đạo là được." La Hầu đắc ý, ra vẻ đã nắm chắc Lăng Tiêu trong tay.

"Vẫn chưa đến lúc cuối cùng, thắng bại chưa biết được." Lăng Tiêu hoàn toàn không hoảng hốt.

"Ồ, sự việc đã đến nước này mà ngươi vẫn tự tin như vậy.

Hay là chúng ta cũng cá cược một phen, Hậu Bạt ra tay, Đường Tăng căn bản không thể rời khỏi Nữ Nhi Quốc." "Phải biết rằng, Hậu Bạt đã dốc hết tất cả tài bảo để sinh ra con gái, con gái còn quan trọng hơn cả mạng sống của y.

Nữ vương đã phải lòng Đường Tăng, nếu Đường Tăng rời khỏi Nữ Nhi Quốc, nữ vương chắc chắn sẽ đau lòng.

Hậu Bạt không thể để con gái mình đau lòng, tuyệt đối không để Đường Tăng rời đi." "Nếu ta thua, ta sẽ cho ngươi biết một tin tức mà ngươi tuyệt đối hứng thú.

Nếu ta thắng, ta cũng muốn ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy, thế nào?" Tam Quang Thần Thủy, y cũng muốn lắm, ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy chắc là đủ để y hồi phục đến Hợp Đạo tam trọng thiên.

"Một tin tức không thể so sánh với ba trăm giọt Tam Quang Thần Thủy được.

Nếu ngươi thua, thì giảng đạo cho ta thêm ba ngàn năm nữa." Lăng Tiêu nói.

"Được." Tai Ách Ma Thần rất sảng khoái đáp ứng.

Có người giảng đạo, tốc độ tham ngộ pháp tắc sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Hoàn toàn dựa vào chính mình để tham ngộ, không có cả đối tượng tham khảo, thật sự rất mệt mỏi.

Ví dụ như Văn Đạo Nhân, trong Phong Thần chi chiến đã là Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Mấy vạn năm trôi qua, bị kẹt ở Linh Sơn, không có ai giảng đạo, chỉ có thể tự mình tham ngộ.

Kết quả mấy vạn năm trôi qua, hiện tại vẫn là Thánh Nhân ngũ trọng thiên, thật thảm.

Văn Đạo Nhân đã rơi xuống bậc thứ ba, hoàn toàn là bị Hồng Quân hại.

Lục Sí Kim Thiền thì càng không cần phải nói, ngay cả Thánh Nhân cũng không còn là.

Hồng Quân thật sự chỉ biết hại người.

Hiện nay, bậc thứ nhất tự nhiên là Hợp Đạo cảnh.

Bậc thứ hai là bọn Côn Bằng và Thập Nhị Tổ Vu, Thánh Nhân cảnh cửu trọng thiên.

Bậc thứ ba là Văn Đạo Nhân và bọn Tam Tiêu, các Nhân Đạo Thánh Nhân.

Nhân Đạo Thánh Nhân tu luyện Nhân đạo pháp tắc, chỉ cần thần thức dung nhập vào Nhân đạo là có thể nhìn thấy Nhân đạo pháp tắc.

Tương đương với việc có đáp án, chỉ cần tham ngộ ra cách giải đề là được, đơn giản hơn nhiều so với tu luyện Đại đạo pháp tắc, hiện tại tu vi đều đã đuổi kịp Văn Đạo Nhân.

Khi đó ba huynh đệ bọn họ, may mắn có Táng Thiên Quan và

Hồng Mông Ngũ Hành Sơn hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, trong đó ẩn chứa Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, có thể để bọn họ tham khảo.

Lại tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp mấy ngàn năm, còn có được áo nghĩa của mười hai loại thiên phú bản mệnh pháp tắc từ tay Thập Nhị Tổ Vu, mới không bị Thiên định Lục Thánh bỏ xa.

Mà nghe người khác giảng đạo, tu luyện nhanh hơn nhiều so với tự mình tham khảo mò mẫm.

Ví dụ như Tai Ách Ma Thần giảng đạo cho hắn ba ngàn năm, hắn tham ngộ năm mươi loại Đại đạo pháp tắc không thành vấn đề, dù sao cũng có thầy dạy tận tay, bớt đi rất nhiều đường vòng.

Bậc thứ tư là Như Lai, Phục Hy, những Á Thánh này.

Thánh Nhân quy ẩn, bận rộn tham ngộ pháp tắc, bận rộn thời đại Hợp Đạo, bọn Như Lai chính là nhân vật chính hiện tại của Hồng Hoang.

Nhân vật chính của Hồng Hoang ngày xưa là nhân vật chính thật sự, tự mình đánh ra, nhân vật chính của Hồng Hoang bây giờ đều dựa vào bối cảnh.

Ngày xưa một lời không hợp là đánh, bây giờ bắt đầu chơi trò quan hệ, chơi trò âm mưu.

"Bản tọa thật không biết ngươi lấy đâu ra tự tin cho rằng Đường Tăng có thể rời khỏi Nữ Nhi Quốc?" Tai Ách rất tò mò.

"Bằng tình yêu của nữ vương dành cho Đường Tăng.

Nếu Đường Tăng nhất quyết muốn rời đi, nữ vương nhất định sẽ chọn cách thành toàn." Lăng Tiêu nói.

"Ha ha, ngươi xem Đường Tăng bây giờ ngay cả mấy đồ đệ cũng quên, sao còn có thể nhất quyết rời đi?

Vì cái gì?" Tai Ách Ma Thần không đồng tình.

"Tôn Ngộ Không có thể về Hoa Quả Sơn, Sa Tăng có thể về Lưu Sa Hà, Tiểu Bạch Long có thể về Long tộc, nhưng Trư Bát Giới lại không có nơi nào để đi.

Khi xưa bị hại thảm như vậy, vợ con bị giết, Trư Bát Giới sao có thể buông bỏ hận thù." "Mà hoàn thành Tây Du, thu được công đức, là con đường nâng cao tu vi nhanh nhất.

Chương 352

Trư Bát Giới muốn báo thù, không còn lựa chọn nào khác.

Mà Tôn Ngộ Không, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long, khi xưa đã chọn cùng Trư Bát Giới liều mạng, chắc chắn sẽ giúp đến cùng." "Bọn họ muốn rời đi, muốn giúp Trư Bát Giới báo thù.

Ta cược vào tình cảm của Đường Tăng với họ.

Vợ và huynh đệ, chọn như thế nào?

Suốt chặng đường đi, ngày đêm bên nhau, không thể nào không có tình cảm." Lăng Tiêu vẫn kiên trì quan điểm của mình.

Tai Ách im lặng, y cũng có chú ý đến Tây Du, năm thầy trò trên đường có khổ, có đau, có nói, có cười.

Thiên Đình và Linh Sơn coi họ như những con rối để trêu đùa, năm thầy trò tuy thực lực yếu ớt, nhưng vẫn đang cố gắng chống lại số phận và sự bất công.

Còn thật sự chống lại thành công mấy lần, cướp đi công đức của mấy kiếp nạn, còn lừa được không ít linh đan diệu dược.

Suốt chặng đường đi, năm thầy trò ngày càng ăn ý, có nói có cười.

Đường Tăng bề ngoài nghiêm túc, Tôn Ngộ Không hiếu động, Trư Bát Giới miệng tiện, Sa Tăng dần dần hắc hóa, Bạch Long Mã thỉnh thoảng gây rối, tình cảm ngày càng sâu đậm, ngày càng giống một gia đình.

Bốc đồng rồi, bốc đồng rồi, vốn tưởng thắng chắc.

Nghe Lăng Tiêu phân tích như vậy, tỷ lệ thắng ít nhất cũng giảm đi một nửa.

Tiếp tục Tây hành vẫn còn lựa chọn khác, ví dụ như lấy kinh trước rồi thành hôn, hoặc mang theo nữ vương cùng lên đường.

Có một người mẹ lợi hại như vậy, dù nữ vương không có tu vi, ai dám động vào chứ.

Hơn nữa cũng không động được, nữ vương có thiên mệnh gia trì, đối kháng thiên mệnh, y cũng phải trả giá đắt.

Thiên mệnh của nữ vương không giống, là do Bàn Cổ tự mình định, khác với những thiên mệnh giả như Đường Tăng do Lục Đạo định, chỉ có một đạo thiên mệnh gia thân.

Nữ vương là có Lục Đạo thiên mệnh gia thân, nếu không biết chân tướng, y còn tưởng nữ vương là con gái của Bàn Cổ.

Để Hồng Quân đến, Hồng Quân cũng không dám làm gì nữ vương, cái giá phải trả rất đắt.

Bàn Cổ cho y một cái hack lợi hại như vậy, chẳng qua là muốn lôi kéo Hậu Bạt, để Hậu Bạt canh giữ Hồng Hoang.

Mà nếu Đường Tăng chọn ở lại Nữ Nhi Quốc, thì thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Bên này thảo luận kịch liệt, bên Nữ Nhi Quốc, hiểu lầm đã được giải tỏa, tình cảm của Đường Tăng và nữ vương càng thêm một tầng, thậm chí còn để quốc sư sắp xếp hôn kỳ, định vào hai tháng sau.

Nếu thành hôn rồi, mọi chuyện đều muộn, bên Linh Sơn rất gấp.

Ly gián không được, bắt cóc Đường Tăng cũng không được.

Sau một hồi thương nghị, quyết định lấy đại nghĩa ra khuyên.

Như Lai đích thân xuất động, biến thành một lão tăng vào Nữ Nhi Quốc.

Lão tăng này chính là trụ trì chùa Bạch Mã, Huyền Không, cũng là

sư phụ của Đường Tăng.

“Bệ hạ, bên ngoài có một lão tăng, nói là sư phụ của Đường trưởng lão, đến tìm Đường trưởng lão.” Quốc sư đến báo cáo.

“Sư phụ sao lại ở đây.” Đường Tăng ngẩn ra, đứng dậy đi ra ngoài.

Nữ vương không vui bĩu môi, nàng biết, chắc chắn lại đến phá hoại, nhưng nàng không ngăn cản, không muốn làm khó Đường Tăng.

“Tam Tạng bái kiến sư phụ, sư phụ sao lại ở đây?” Đường Tăng hành lễ, nghi hoặc hỏi.

“Chuyện này không quan trọng.

Vi sư nghe nói ngươi sắp thành hôn, chẳng lẽ ngươi đã quên đại hoành nguyện khi xưa, lấy được chân kinh, giải thoát nỗi thống khổ cho con dân Nam Thiệm Bộ Châu, nguyện thế gian không còn phiền nhiễu, đều là cõi lạc.” Huyền Không chất vấn.

“Đệ tử không quên, nhưng chân kinh thật sự có thể giải thoát nỗi thống khổ của thế nhân sao?

Đạo Tổ còn không làm được, chúng ta làm sao có thể làm được.” “Quan Âm Bồ Tát mà đệ tử kính trọng nhất, đã hại chết vợ con của đồ đệ ta.

Đồ đệ ta quỳ xuống khổ sở cầu xin, Bồ Tát lại không chút động lòng từ bi.” “Đệ tử hiện tại ngày càng nghi ngờ Phật pháp, ngày càng nghi ngờ chư Phật.

Có lẽ đệ tử không còn thích hợp làm tăng nữa.

Hiện nay đệ tử chỉ muốn không phụ lòng giai nhân, ở đây tạo phúc một phương cũng là làm việc thiện.” “Vừa hay sư phụ người đến, xin sư phụ hãy giao trọng trách lấy kinh cho người khác, đệ tử không

thích hợp.” Đường Tăng có lý có cứ từ chối.

Hắn đã thức tỉnh ký ức của Lục Sí Kim Thiền, không còn là con rối Đường Tam Tạng bị tẩy não nữa.

Nói đại nghĩa với ta, đại nghĩa cái quái gì.

Hắn vốn là phe phản diện, thời thượng cổ theo Thần Nghịch đại nhân chinh phạt Hồng Hoang, bị phong ấn mấy trăm vạn năm, sau đó lại theo Ma Tổ La Hầu gây họa cho Hồng Hoang.

Nói đại nghĩa với phe phản diện, ngươi không đùa đấy chứ?

Ta không làm ác đã là tốt lắm rồi.

“Ai, ngươi tưởng ai cũng có thể tây hành lấy kinh sao?

Ngươi là thiên mệnh giả do Phật đạo chọn định, chỉ có ngươi mới có thể đến được Linh Sơn lấy chân kinh.” “Thiện phân ra đại thiện và tiểu thiện, tạo phúc một phương là tiểu thiện, tạo phúc vạn ức con dân là đại thiện, cái nào nặng cái nào nhẹ, ngươi phải phân biệt rõ.” Huyền Không nói.

“Đệ tử rất không hiểu, nếu chư Phật đều từ bi, tại sao không ban chân kinh, mà cứ phải để đệ tử đi lấy?

Phật có thật sự từ bi không?” Đường Tăng chất vấn.

“Chân kinh là để cứu thế nhân, đương nhiên phải do người đi lấy.

Thế nhân ngu muội, không bỏ ra công sức, sao biết trân trọng.” “Thứ dễ dàng có được, và thứ phải trải qua ngàn cay vạn đắng mới có được, thế nhân sẽ trân trọng cái nào hơn?” “Tây hành lấy kinh là đại công đức, nhất định sẽ lập địa thành Phật.

Chẳng lẽ ngươi không muốn thành Phật trường sinh sao?” Huyền Không dụ dỗ.

“Không muốn.” Đường Tăng trả lời đơn giản dứt khoát.

Huyền Không suýt bị nghẹn chết, ngươi có bị điên không hả?

Thế nhân ai cũng muốn trường sinh, ngươi lại không muốn.

“Tam Tạng, còn nhớ tam độc tham, sân, si không?

Nữ sắc còn hơn thế.

Ngươi bây giờ chính là đã trúng tình độc, độc đã nhập tâm, còn không mau tỉnh ngộ.” “Ngươi gánh vác sứ mệnh tạo phúc cho cả Hồng Hoang, sao có thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn.” Huyền Không khổ tâm khuyên bảo.

“Ha ha, sư phụ, người có biết không, ta đã thức tỉnh ký ức, thì ra ta là Lục Sí Kim Thiền, một trong Ngũ Trùng Thượng Cổ, đại hung thượng cổ.” “Ngươi khuyên một đại hung đi tạo phúc cho Hồng Hoang, không thấy nực cười sao?” Đường Tăng không nhịn được cười thành tiếng.

Sắc mặt Huyền Không biến đổi, suýt chút nữa không nhịn được, tên này có ý gì, trêu đùa?

Chế giễu y?

“Ngươi đã biết tiền thân của mình làm nhiều việc ác, cũng nên biết tại sao ngươi là người lấy kinh thiên định.

Chương 353

Bỏ ác theo thiện, độ hóa ngươi, một đại hung, để chứng minh Phật pháp." "Đồng thời, cũng là để ngươi tự cứu chuộc, tạo phúc cho Hồng Hoang, để chuộc lại tội nghiệt của ngươi." "Tam Tạng, đừng tự mình lầm đường." Huyền Không cố nén lửa giận, tiếp tục khổ tâm khuyên bảo.

"Cái gì là thiện?

Cái gì là ác?

Mạnh được yếu thua, vật cạnh thiên trạch, đó mới là quy luật sinh tồn thật sự." "Phật pháp là hư ngụy, giả dối, chẳng qua chỉ là thủ đoạn của Phật môn dùng để thu thập tín ngưỡng mà thôi." "Ta làm nhiều việc ác, chẳng lẽ Thiên định Lục Thánh thì không có sao?

Phong Thần lượng kiếp là do họ gây ra, chết bao nhiêu sinh linh?" "Còn có Vu Yêu nhị tộc, trong Vu Yêu lượng kiếp, ức vạn Vu tộc bị tàn sát, Vu tộc suýt chút nữa diệt tộc.

Sát nghiệt của họ đâu có ít hơn ta, sao không thấy độ hóa họ?" "Sinh linh Hồng Hoang đều gọi ta là đại hung thượng cổ, tránh ta như tránh tà, tại sao ta phải tạo phúc cho họ?" "Bát giới của Phật môn chẳng qua là trò cười.

Không biết thất tình lục dục, thì làm sao độ hóa thế nhân?

Thất tình lục dục là lẽ thường của con người, tuyệt tình tuyệt dục rồi còn có thể gọi là người không?" "Độ hóa thế nhân nên là dẫn dắt, chứ không phải là đoạn tuyệt." Đường Tăng từng câu từng chữ phản vấn.

"Cho nên mới phải đi lấy kinh, chân kinh chính là để dẫn dắt thế

nhân.” Huyền Không cố gắng biện hộ.

Phật pháp, quả thực là hư ngụy, không thực tế, là công cụ thu thập tín ngưỡng.

Nhưng Phật pháp lại thực sự có tác dụng độ hóa thế nhân, khiến thiện căn áp đảo ác căn.

Sự tồn tại của Phật pháp có thể giảm bớt rất nhiều sát lục, cho nên mới có Phật đạo.

“Chân kinh là do ta viết khi còn là Kim Thiền Tử, nội dung ta biết rõ mồn một.

Cái gọi là chân kinh, chẳng qua chỉ là những lời giả dối càng thêm hư ngụy, bảo ta cùng Phật môn lừa dối thế nhân, thật sự là chuộc tội sao?” “Sư phụ không cần nói nữa, duyên phận thầy trò của chúng ta, đến đây là hết.

Nếu người muốn, thì ở lại tham dự hôn lễ của ta, nếu không muốn, thì mau chóng rời đi.” Đường Tăng nói xong, xoay người rời đi.

Huyền Không bị đối đáp đến không nói nên lời.

Đường Tăng đã nhìn thấu chân lý của Phật pháp, dùng bộ Phật pháp đó, sao có thể lừa được?

Tức giận xoay người rời khỏi Nữ Nhi Quốc, hiện ra chân thân Như Lai, quay về Linh Sơn.

“Việc này phải làm sao bây giờ?

Tam Tạng đã quyết tâm thành hôn, thậm chí còn kháng cự Phật pháp.” Di Lặc sắc mặt ngưng trọng.

Tây Du thất bại, Phật đạo không hưng, Linh Sơn tất nhiên sẽ suy bại.

“Kế hoạch hiện tại, chỉ có một cách duy nhất, phong ấn ký ức của

Tam Tạng, dẫn dắt lại từ đầu." "Các vị theo ta đi Nữ Nhi Quốc một chuyến nữa." Như Lai sắc mặt âm trầm, phải ép y ra tay độc ác.

"Quả thực chỉ có cách này." Ba cự đầu còn lại gật đầu, theo Như Lai đi Nữ Nhi Quốc lần nữa.

Đêm hôm đó, Đường Tăng đang ngủ say, không hề biết mình đang bị bốn cự đầu Linh Sơn vây quanh.

Bốn cự đầu hợp lực thi pháp, muốn phong ấn ký ức của Đường Tăng.

Hậu Bạt trong bóng tối dùng pháp tắc chi lực lặng lẽ rót vào cơ thể Đường Tăng, bảo vệ hồn phách và não hải của Đường Tăng.

Sau đó, bốn cự đầu Phật môn thi pháp nửa ngày, pháp lực căn bản không thể tiến vào cơ thể Đường Tăng.

"Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là thiên mệnh hộ thể?" Sắc mặt Di Lặc khó coi đến mức không thể khó coi hơn.

"Rời đi trước." Sắc mặt Như Lai cũng vô cùng khó coi.

"Hừ, chỉ bằng bốn tên phế vật các ngươi mà cũng muốn động đến con rể của ta." Hậu Bạt mỉa mai một tiếng, sau đó trầm tư.

Con rể là Lục Sí Kim Thiền, hỗn độn dị chủng, tu luyện chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng con gái, y đã thử rất nhiều lần, con gái dường như bị Bàn Cổ đặt một loại gông xiềng nào đó, rõ ràng có hỗn độn chân linh, có tiên thiên tiên căn, nhưng lại không thể tu luyện.

Bàn Cổ muốn y và Hồng Hoang ràng buộc với nhau, tiền đề là con gái y có thể trường sinh, vĩnh viễn sống ở Hồng Hoang.

Cho nên, gông xiềng mà Bàn Cổ đặt ra chắc chắn có thể phá vỡ.

Vậy thì, chìa khóa để mở gông xiềng là gì, là thiên mệnh nhân duyên sao?

Có phải sau khi thành hôn với Đường Tăng, gông xiềng sẽ được mở ra không.

Khả năng này rất lớn.

Nhưng, Đường Tăng thành hôn rồi thì không thể tiếp tục tây hành, Tây Du lượng kiếp không thể vượt qua, Hồng Hoang sẽ bị kẹt ở đây, không thể tiếp tục hoàn thiện tiến hóa.

Đây tuyệt đối không phải là điều Bàn Cổ muốn thấy.

Cho nên, chìa khóa để mở gông xiềng rốt cuộc có phải là thành hôn với Đường Tăng không.

Nhưng bất kể thế nào, những gì con gái muốn, y dù thế nào cũng sẽ giúp con gái có được.

Hồng Hoang có liên quan gì đến y.

Dù là cố chấp, dù là ích kỷ, đối với y, con gái chính là tất cả.

Linh Sơn.

"Bây giờ làm sao đây?" Nhiên Đăng, Di Lặc và Địa Tạng đồng loạt nhìn về phía Như Lai.

Tuy bình thường nhìn Như Lai đủ kiểu không thuận mắt, nhưng họ không thể không thừa nhận, đầu óc của Như Lai tốt hơn họ.

"Tối mai đi xem lại, rõ ràng trước đây có thể động vào Tam Tạng." "Lượng kiếp là do Bàn Cổ đại thần định ra, Bàn Cổ đại thần không thể nào để lượng kiếp thất bại, khiến Hồng Hoang ngừng phát triển được." "Ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn, rốt cuộc đã sai ở đâu." Như Lai nhíu chặt mày.

Những ngày tiếp theo, Đường Tăng và nữ vương vẫn ngày ngày

quấn quýt bên nhau, tình cảm ngày càng sâu đậm.

Đường Tăng hoàn toàn chìm đắm trong ôn nhu hương, quên hết mọi thứ, cả thế giới chỉ còn lại nữ vương.

Bốn cự đầu Linh Sơn tối nào cũng lẻn vào phòng Đường Tăng để điều tra xem đã xảy ra vấn đề gì.

Bốn huynh đệ Tôn Ngộ Không hoàn toàn bị lãng quên.

Biết tin Đường Tăng sắp thành hôn với nữ vương, không còn đi Tây hành nữa, bốn huynh đệ có chút lạnh lòng, trốn trong phòng tu luyện, không thèm quan tâm nữa, mặc kệ.

Chớp mắt đã một tháng rưỡi trôi qua, bốn cự đầu Linh Sơn không điều tra ra được gì, hôn kỳ ngày càng gần, bốn cự đầu hoảng hốt.

"Thôi vậy, kế hoạch hiện tại, chỉ có thể đi thỉnh giáo Đạo Tổ." Như Lai thở dài một tiếng, đi về phía Tử Tiêu Cung.

Trong vương cung Nữ Nhi Quốc, số kim đan lừa được trước đó đều đã tiêu hao hết.

Tiểu Bạch Long thành công đột phá đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Trư Bát Giới đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Sa Tăng kẹt ở Đại La Kim Tiên trung kỳ, không có nhiều tiến bộ.

Chủ yếu là nguyên thần của y không hoàn chỉnh, giới hạn chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, dù tu luyện thế nào cũng không thể đột phá cực hạn.

Trong bốn huynh đệ, tư chất của Sa Tăng kém nhất, đời này cùng lắm cũng chỉ đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cơ bản không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Chương 354

“Sau này chúng ta làm sao đây?

Rời đi hay là…” Sa Tăng không nỡ hỏi.

Y vốn ít nói, ở Thiên Đình cũng không có nhiều bạn bè, cho đến khi đi Tây hành, mỗi ngày cùng các sư huynh đùa giỡn đấu khẩu, tính tình dần trở nên cởi mở hơn.

Y rất thích và rất trân trọng điều đó, nhưng nếu không thể đi Tây hành, có lẽ họ sẽ phải giải tán, ai!

“Dù sao cũng là thầy trò một phen, nên có đầu có cuối, tham gia hôn lễ của người ta rồi hẵng rời đi.” Trư Bát Giới lộ ra một nụ cười khổ.

Không thể đi Tây hành để nhanh chóng nâng cao tu vi bằng công đức, việc tìm Dương Tiễn báo thù xa vời vô tận.

Đường Tăng đã lựa chọn, y cũng không thể ép buộc người khác.

May mà y còn có Ao Chiến Chi Pháp, tuy có nhược điểm, nhưng nâng cao tu vi quả thực rất nhanh.

Chỉ cần có thể báo thù, dù chết cũng không hối tiếc, nhược điểm thì sao chứ?

Vậy thì hoàn toàn sa ngã thành yêu đi!

“Dù thế nào, lão Tôn ta cũng là Hầu ca của ngươi.

Khi ngươi đi tìm tên ba mắt kia báo thù, lão Tôn tuyệt đối sẽ không vắng mặt.” Tôn Ngộ Không vỗ vỗ vai Trư Bát Giới.

“Còn có ta.” “Còn có ta.” Sa Tăng và Tiểu Bạch Long ánh mắt kiên định biểu thị.

“Được, đến lúc đó nhất định sẽ gọi các ngươi.” Hốc mắt Trư Bát Giới ươn ướt.

Cuối cùng, một chuyến Tây hành cũng không hề vô ích.

Tử Tiêu Cung.

Như Lai kể lại mọi chuyện, Hồng Quân nhíu mày, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đi, đến Nữ Nhi Quốc xem thử.” Hồng Quân lại một lần nữa rời khỏi Tử Tiêu Cung, cùng Như Lai đi đến Nữ Nhi Quốc.

Vừa đến nơi, Hồng Quân liền cảm thấy có gì đó không ổn, khí tức Hợp Đạo tứ trọng bộc phát, quát lớn: “Yêu nghiệt phương nào dám tác oai tác quái ở đây, còn không mau ra đây cho bần đạo?” “Đến rồi, đến rồi.” Trong bóng tối, Tai Ách Ma Thần xoa tay múa chân.

Một lúc sau, không có động tĩnh gì, Hồng Quân nhíu mày, pháp lực hóa thành một bàn tay lớn chộp về phía Đường Tăng và nữ vương.

“Phóng túng, dám động đến con gái của bản tọa, ngươi tìm chết.” Giọng nói phẫn nộ của Hậu Bạt vang lên, từ trong bí cảnh bay ra, một chưởng đập nát bàn tay pháp lực của Hồng Quân, che chở Đường Tăng và nữ vương sau lưng.

Hậu Bạt một thân hồng y, mái tóc dài tung bay sau lưng, theo gió phiêu đãng, ngũ quan tuyệt mỹ, dịu dàng mà không mất đi vẻ bá khí.

Đường Tăng lập tức ngây người, đây là mẹ vợ của hắn sao, quả thực là phong hoa tuyệt đại.

Có một người mẹ vợ lợi hại như vậy, hắn còn làm Phật làm gì, cần gì phải dựa vào Linh Sơn, sau này ai dám động đến hắn.

Bốn huynh đệ Tôn Ngộ Không cũng chạy ra xem náo nhiệt, mắt chữ A mồm chữ O, họ không ngờ Nữ Nhi Quốc lại ẩn giấu một vị

đại lão như vậy.

“Vô tận năm tháng không gặp, phong hoa của Hậu Bạt vẫn như xưa.” Trong bóng tối, Tai Ách cũng cảm thán một tiếng.

Trong mắt Lăng Tiêu cũng lóe lên vẻ kinh ngạc, quả không hổ là Hỗn Độn Ma Thần.

Nói một cách nghiêm túc, Hậu Bạt không được coi là Hỗn Độn Ma Thần, không phải do Đại Đạo thai nghén, chỉ là do Sáng Tạo Ma Thần tạo ra, nhưng không thể phủ nhận rằng, Hậu Bạt là nhân vật của thời kỳ Hỗn Độn.

“Ngươi là ai?” Hồng Quân không nhận ra Hậu Bạt.

Thời kỳ Hỗn Độn, Hồng Quân chỉ là một nhân vật nhỏ, rất khó tiếp xúc với những Ma Thần đỉnh cấp như Sáng Tạo Ma Thần.

“Ngươi lại là ai, tại sao lại động đến con gái ta?” Hậu Bạt hỏi ngược lại.

“Con gái?” Hồng Quân nhìn nữ vương, nhíu mày, nữ vương của Nữ Nhi Quốc sao lại có một người mẹ lợi hại như vậy, thật kỳ lạ.

“Ngô là Hồng Quân, Đạo Tổ của Hồng Hoang, các hạ cớ gì lại cản trở Tây Du lượng kiếp?” Hồng Quân nói.

“Ồ, ngươi chính là Hồng Quân.

Bản tọa có nghe nói qua, một Ma Thần trung cấp thời kỳ Hỗn Độn mà cũng dám xưng là Đạo Tổ, Hồng Hoang cũng chẳng ra làm sao cả.” “Con gái của bản tọa và Đường Tam Tạng có thiên mệnh nhân duyên, do Bàn Cổ định đoạt.

Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai tịch, ta để họ thành hôn, sao lại thành cản trở Tây Du lượng kiếp?

Tây Du lượng kiếp thì liên quan gì đến ta?” Hậu Bạt mỉa mai.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Hồng Quân nhíu chặt mày, nghe giọng điệu thì có vẻ là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng y chắc chắn chưa từng gặp Hậu Bạt.

“Hừ, một nhân vật nhỏ như ngươi, tự nhiên không có tư cách nhận ra bản tọa.

Bản tọa tên là Hậu Bạt, từng là hóa hình của Hỗn Độn Linh Bảo Sáng Tạo Chi Tâm.” Hậu Bạt mỉa mai.

“Thì ra là ngươi, ngươi vậy mà chưa chết.” Hồng Quân chợt hiểu ra, y không quen biết Hậu Bạt, nhưng có nghe nói qua một số chuyện về Hậu Bạt và Sáng Tạo Ma Thần.

“Bớt nói nhảm đi, cút cho ta, đừng ảnh hưởng đến đại hôn của con gái ta.” Giọng điệu của Hậu Bạt trở nên gay gắt.

“Đường Tam Tạng là thiên mệnh giả của Tây Du lượng kiếp, liên quan đến sự hưng suy của Hồng Hoang.

Nhân duyên là chuyện nhỏ, lượng kiếp là chuyện lớn, xin các hạ hãy thả người.” Hồng Quân không biết sâu cạn của Hậu Bạt, cố gắng hạ thấp tư thái.

“Ngươi điếc à?

Hồng Hoang ra sao thì liên quan gì đến ta?” Hậu Bạt không cho chút mặt mũi nào.

Hồng Quân lập tức nổi giận: “Các hạ đã cố tình như vậy, vậy thì đến thiên ngoại Hỗn Độn làm một trận, quyết định sự đi ở của Đường Tam Tạng.” “Chỉ bằng ngươi?” Hậu Bạt khinh miệt nhìn Hồng Quân, tiên phong đi về phía thiên ngoại Hỗn Độn.

“Mẹ…” Nữ vương rất lo lắng, nhưng nàng lại không biết bay.

Đường Tăng thì muốn đưa nữ vương đi, nhưng hắn chỉ có thể duy

trì được ba phút, hết thời gian, hai người họ sẽ bị rơi chết.

Lúc này, Đường Tăng mới nhớ đến mấy người đồ đệ của mình.

"Ngộ Không, Bát Giới, có thể đưa vi sư và nữ vương đi xem không?" Đường Tăng gọi.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhìn nhau, cuối cùng vẫn đưa hai người đuổi theo, chủ yếu là họ cũng muốn xem.

Đại chiến của Hợp Đạo cảnh Thánh Nhân, hiếm thấy.

Thiên ngoại Hỗn Độn, Hậu Bạt và Hồng Quân trực tiếp khai chiến.

Hậu Bạt lấy Sáng Tạo pháp tắc làm chủ pháp tắc, phương thức chiến đấu rất kỳ lạ, dùng pháp tắc chi lực tạo ra các loại thứ kỳ quái tấn công Hồng Quân.

Các loại yêu ma quỷ quái, các loại chủng tộc, còn có quân đội, mưa tên đầy trời, thậm chí còn có đại pháo, thậm chí còn có người máy, Ultraman.

Lăng Tiêu đang quan sát trong bóng tối mà mắt chữ A mồm chữ O.

Phương thức chiến đấu này, phải nói là rất đáng xem.

Mà Hồng Quân chủ tu Hủy Diệt pháp tắc, Sáng tạo và Hủy diệt, tương sinh tương khắc.

Chương 355

Tu vi của Hồng Quân không bằng Hậu Bạt, bị áp chế rất thảm, rất nhanh Hồng Quân đã không chịu nổi, tế ra Hỗn Độn Linh Bảo Âm Dương Luyện Thiên Lô và Càn Khôn Hồng Mông Xích.

Hỗn Độn Linh Bảo gia trì vốn đã rất lớn, huống hồ còn là hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Trong nháy mắt, cục diện đã bị đảo ngược, hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo gia trì, vượt xa sự chênh lệch một trọng cảnh giới.

Âm Dương Luyện Thiên Lô phun ra Âm Dương Thiên Hỏa, cuốn trôi ức vạn dặm Hỗn Độn, một đỏ một xanh, diễn hóa âm dương bát quái, trong nháy mắt đã thiêu hủy toàn bộ những thứ mà Hậu Bạt tạo ra.

Càn Khôn Hồng Mông Xích hóa thành ức vạn dặm, mang theo Càn Khôn chi lực và Hủy diệt chi lực đánh về phía Hậu Bạt.

Sắc mặt Hậu Bạt kịch biến, nhanh chóng lùi lại, không ngừng tạo ra các loại thứ kỳ quái để chống lại công kích của Càn Khôn Hồng Mông Xích.

Lùi mãi đến rìa thiên ngoại Hỗn Độn, lùi nữa là đến Hỗn Độn rồi, mới miễn cưỡng hóa giải được công kích của Càn Khôn Hồng Mông Xích.

Nhưng Hồng Quân đã đuổi giết đến nơi, biết Hậu Bạt không có pháp bảo, khí thế bạo trướng, tự tin bạo trướng, thừa thắng truy kích, lại một lần nữa tế ra Càn Khôn Hồng Mông Xích tấn công, Âm Dương Thiên Hỏa cũng cuốn về phía Hậu Bạt.

Hậu Bạt bị ép phải tiếp tục lùi lại, rất chật vật.

“Mẹ…” Thấy mẹ mình nguy kịch, nữ vương lo lắng nắm chặt cánh tay Đường Tăng, nước mắt lưng tròng.

Hai vị đại lão Hợp Đạo cảnh đại chiến, động tĩnh quá lớn, những người từ Đại La trở lên đều bị kinh động đến xem, những người dưới Đại La cũng muốn đến, nhưng không chịu nổi địa hỏa thủy phong trong Hỗn Độn.

Trấn Nguyên Tử và các Nhân Đạo Thánh Nhân khác đều bị kinh động đến.

Hậu Thổ cũng đến, các Tổ Vu khác đang bế tử quan Hợp Đạo, không đến.

Hỗn Độn Linh Bảo đối với chiến lực gia trì quá lớn, Hậu Bạt một mực bị áp chế, hoàn toàn không thể hoàn thủ.

Cũng may tu vi của Hậu Bạt cao hơn Hồng Quân một trọng, nếu không đã sớm bại.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ, càng đánh tình huống càng không ổn, bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Sắc mặt Hậu Bạt khó coi, quên mất mình không có pháp bảo, cũng không ngờ Hồng Quân có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

“Hậu Bạt, chịu chết đi.” Đánh thêm nửa ngày, Hồng Quân nắm bắt cơ hội, dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô trấn áp xuống Hậu Bạt.

“Không, mẹ…” Nữ vương gào thét đến khản cả giọng, nhưng Hồng Quân không hề động lòng.

Mà ngay lúc này, Hồng Quân đột nhiên cảm thấy một luồng nguy cơ cực lớn ập đến, vội vàng tế ra Càn Khôn Đỉnh chắn sau lưng.

Giây tiếp theo, Càn Khôn Đỉnh trực tiếp bị đánh bay, nhưng cũng tranh thủ được thời gian phản ứng cho Hồng Quân, quay người dùng

Càn Khôn Hồng Mông Xích chặn lại, chống đỡ Tai Ách Chi Kiếm.

"Tai Ách, ngươi vậy mà cũng đã hồi phục đến Hợp Đạo cảnh." Sắc mặt Hồng Quân biến đổi.

"Kiệt kiệt, Hồng Quân, lâu rồi không gặp." Tai Ách phát ra một tràng cười quái dị, Tai Ách pháp tắc từ trên Tai Ách Chi Kiếm không ngừng phun ra, bao quanh Hồng Quân.

Dưới Tai Ách pháp tắc, vận rủi quấn thân, công kích hỗn loạn, thậm chí tự mình công kích chính mình.

Hồng Quân không dám sơ suất, tạm thời không để ý đến Hậu Bạt, vội vàng thu hồi Âm Dương Luyện Thiên Lô phòng ngự.

Hậu Bạt thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng hiểu ra mục đích của Tai Ách.

Tai Ách giúp y là muốn mượn tay y đối phó Hồng Quân.

Hồng Quân vừa rồi thật sự muốn giết y, dù có bị Tai Ách lợi dụng, hôm nay y cũng phải khiến Hồng Quân trả giá, lập tức thúc giục Sáng Tạo pháp tắc phản kích Hồng Quân.

Nữ vương đang khóc lóc, thấy mẹ mình không sao, liền thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nắm chặt cánh tay Đường Tăng.

Đồng thời, Côn Bằng, Minh Hà, Cửu Đầu Trùng, Đa Mục Ngô Công và Cửu Vĩ Địa Hạt cũng lao ra, vây đánh Hồng Quân.

"Phóng túng." Tứ Hung Thần đang quan chiến bên cạnh đứng ra, ngăn cản năm người Côn Bằng.

Nay y cũng đã là Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể Hợp Đạo.

Hủy Diệt pháp tắc chi liên phun ra, dù sao cũng là một trong mười đại chí cường pháp tắc, Tứ Hung Thần một mình địch năm mà không

rơi vào thế hạ phong, giống như khi xưa đuổi đánh Thiên định Lục Thánh vậy.

Trận chiến cấp độ này, Ngọc Đế và những người khác căn bản không thể xen vào.

"Các ngươi còn không động thủ?" Hồng Quân nhìn Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử và các Nhân Đạo Thánh Nhân khác.

Nay họ đều là Thánh Nhân ngũ trọng thiên, có thể giúp được, đặc biệt là Hậu Thổ.

Tuy nhiên, họ hoàn toàn không động lòng, căn bản không nghe lời Hồng Quân.

Bị mất mặt như vậy, Hồng Quân suýt chút nữa tức chết, phẫn nộ bùng phát, toàn lực thúc giục Âm Dương Luyện Thiên Lô, Âm Dương Thiên Hỏa hoành hành mà mở ra, bức lui Tai Ách và Hậu Bạt.

"Thời Không Thiên Luân, thời không phong cấm." Tiếp theo, Hồng Quân lại tế ra một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, định trụ Tai Ách.

Tai Ách pháp tắc khó đối phó, lại có Tai Ách Chi Kiếm trong tay, Hồng Quân định giải quyết Hậu Bạt trước.

Dù sao tu vi cũng kém Hồng Quân hai trọng, Tai Ách nhất thời không thoát khỏi phong cấm của Thời Không Thiên Luân, Hậu Bạt lại một lần nữa bị Hồng Quân áp chế.

Hồng Quân lần này là toàn lực xuất kích, hoàn toàn không cho Hậu Bạt cơ hội thở dốc.

Hậu Bạt lại một lần nữa nguy kịch, trong gang tấc, một đạo kiếm khí thương mang ập đến, kiếm khí hoành tuyên ức vạn dặm, thương mang, cổ phác, mang theo ý phản phác quy chân, nhìn thì có vẻ đơn giản mộc mạc, nhưng thực chất lại ẩn chứa sát cơ.

Hồng Quân kinh hãi, vội vàng lùi lại, điều khiển Âm Dương Luyện Thiên Lô chống đỡ.

Trong khoảnh khắc chặn lại, Hồng Quân đột nhiên cảm thấy xung quanh thay đổi, y rơi xuống một thảo nguyên, bao la vô tận, trời xanh mây trắng, xa xăm thương mang, cảm giác cô độc và thương lương bao trùm tâm trí.

"Không ổn, là Thương Mang Kiếm." Hồng Quân lập tức phản ứng lại, Thương Mang pháp tắc chuyên công tâm thần.

Đột nhiên, xung quanh biến đổi, những ngọn cỏ xanh biếc đột nhiên mang theo kiếm ý sắc bén, che trời lấp đất ập đến.

"Càn Khôn vô lượng.

Thiên địa đảo huyền.

Phá." Hồng Quân vội vàng thúc giục Càn Khôn Hồng Mông Xích, Càn Khôn pháp tắc cuốn trôi, thiên địa đảo lộn, huyễn cảnh vỡ tan.

Huyễn cảnh vừa vỡ, Hồng Quân liền thấy Lăng Tiêu cầm Thương Mang Kiếm lao đến, Chư Thiên Khánh Vân treo trên đỉnh đầu, chân đạp Hoàng Tuyền Thiên Bia, xung quanh có ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bao bọc.

"Lăng Tiêu, ngươi thật to gan, liên thủ với dư nghiệt Hỗn Độn đối phó bần đạo, ngươi muốn làm kẻ thù của Hồng Hoang sao?" Hồng Quân vừa kinh vừa giận, Lăng Tiêu vậy mà đã Hợp Đạo thành công, còn có được Hỗn Độn Linh Bảo Thương Mang Kiếm.

Tôn Ngộ Không lập tức sáng mắt lên, đây là tam sư tôn của hắn sao, thật mạnh.

"Bái kiến sư tôn." "Chúc mừng đạo hữu." "Cung hạ Thánh Phụ." Khổng Tuyên, Đại Bằng, Viên Hồng, Tam Tiêu, Thường Hi, Hi Hòa, Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Nhân tộc Tam Hoàng đồng loạt ra

khỏi hàng, còn có Thập Kim Ô.

Trừ Thập Kim Ô và Viên Hồng, những người còn lại đều là Thánh Nhân.

Tam Hoàng có khí vận Nhân tộc cung dưỡng, nay đã là Thánh Nhân thất trọng thiên, những người khác đều là Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Khổng Tuyên và Đại Bằng cũng không tụt lại, dù sao cũng có áo nghĩa pháp tắc do ba vị sư tôn truyền cho.

Ưu thế của việc có sư phụ dạy dỗ không thể lớn hơn.

So sánh với Long Vương và Thủy Kỳ Lân là biết, hai vị này cũng là chứng đạo bằng pháp tắc, nhưng vì không có người dạy dỗ, hoàn toàn dựa vào chính mình khổ ngộ Đại đạo pháp tắc, ngay cả một đối tượng tham khảo cũng không có, hiện tại vẫn kẹt ở Thánh Nhân nhất trọng thiên.

Chương 356

“Không tệ.” Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn về phía Hồng Quân.

“Dư nghiệt Hỗn Độn, chẳng phải chính Đạo Tổ cũng là Hỗn Độn Ma Thần sao?” “Đóng góp của Đạo Tổ cho Hồng Hoang không thể phủ nhận, nhưng việc Đạo Tổ muốn chiếm đoạt Hồng Hoang cũng là sự thật.” “Ta thân là hậu duệ của Phụ Thần, sao có thể để Hồng Hoang do Phụ Thần khai tịch trở thành mục trường của kẻ khác.” “Đạo Tổ nên hiểu rõ, ngài muốn biến Hồng Hoang thành mục trường của ngài, còn ta muốn bảo vệ Hồng Hoang.

Lý niệm của chúng ta khác nhau, định sẵn là kẻ thù.” Lăng Tiêu cũng không giả vờ nữa, hoàn toàn ngả bài.

“Tốt, tốt lắm, ta sớm nên ra tay, không để các ngươi trưởng thành.” “Nhưng ngươi liên thủ với Tai Ách, không khác gì nuôi hổ trong nhà.

Ta ít nhất sẽ không hủy diệt Hồng Hoang, còn Tai Ách thì chưa chắc.” Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi.

“Chẳng phải có Đạo Tổ thu hút hỏa lực sao, chỉ cần ngài còn ở đây, thì chúng ta đều là kẻ thù chung, Hồng Hoang sẽ không loạn, kiềm chế lẫn nhau cũng không tệ.” “Ta cũng không muốn làm gì Đạo Tổ, chỉ muốn một sự cân bằng, một nhà độc đại không tốt chút nào.” Lăng Tiêu cười nói.

“Không muốn làm gì bần đạo, khẩu khí thật lớn.

Ngươi tưởng thêm hai người họ vào là có thể đối phó được bần đạo sao?” “Hôm nay, bần đạo sẽ trấn áp ngươi.” Hồng Quân tức giận đến mức bật cười, dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô trấn áp Hậu Bạt,

Càn Khôn Hồng Mông Xích tấn công Lăng Tiêu.

Một mình địch ba, ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo mỗi kiện trấn áp một người.

Lăng Tiêu dù sao cũng kém Hồng Quân ba trọng cảnh giới, chủ tu Lực chi pháp tắc, Thương Mang Kiếm không quá thuận tay, bị đánh liên tiếp lùi lại.

Tai Ách Ma Thần lúc này thoát khỏi thời không phong cấm lao ra, nhưng rất nhanh lại bị phong cấm lại.

"Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn lật trời, nằm mơ." Hồng Quân tóc bay phấp phới, trong mắt tràn đầy điên cuồng và đắc ý.

"Đại đạo pháp tướng.

Đấu!" Lăng Tiêu thi triển Đại đạo pháp tướng và Đấu tự bí trong Tam tự bí, giao Thương Mang Kiếm cho Đại đạo pháp tướng sử dụng, chiến lực bạo trướng, nhưng vẫn bị Càn Khôn Hồng Mông Xích đánh liên tiếp lùi lại.

Hết cách, chênh lệch tu vi quá lớn, nhìn thì chỉ kém ba trọng cảnh giới, nhưng thực chất là kém ba trăm đạo pháp tắc.

"Hậu Thổ, Tam Hoàng, thúc giục Địa đạo và Nhân đạo chi lực áp chế Thiên đạo chi lực." Lăng Tiêu lớn tiếng nhắc nhở.

Hồng Quân nhờ Thiên đạo mà Hợp Đạo, nhưng cũng trở thành điểm yếu của Hồng Quân.

Chỉ cần Thiên đạo bị áp chế, Hồng Quân cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Dù sao hiện tại Hồng Quân chính là Thiên đạo.

Hậu Thổ và Tam Hoàng vội vàng thúc giục tam đạo chi lực, khí tức của Hồng Quân lập tức yếu đi không ít, hơn nữa còn phải phân

tâm chống lại hai đạo chi lực, nhất thời áp lực tăng mạnh.

Tai Ách thoát khỏi phong cấm, Âm Dương Luyện Thiên Lô cũng không trấn áp được Hậu Bạt.

Hai người từ hai bên vây công Hồng Quân.

Hồng Quân vội vàng thay đổi chiến pháp, dùng Thời Không Thiên Luân phong cấm Lăng Tiêu yếu nhất, sau đó dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô phòng ngự, Càn Khôn Hồng Mông Xích một mình địch hai.

Hồng Quân sau khi bị Địa đạo và Nhân đạo làm suy yếu vẫn rất mạnh, Tai Ách và Hậu Bạt dùng hết mọi cách cũng không phá được phòng ngự của Âm Dương Luyện Thiên Lô.

"Hợp lực tiêu diệt Tứ Hung Thần trước rồi nói." Bên kia, Khổng Tuyên cũng không rảnh rỗi, gọi Tam Tiêu và những người khác cùng lên.

"Ngũ hành tề xuất." Ngũ Sắc Thần Quang thần thông của Khổng Tuyên tái hiện, cứng rắn đối đầu với xiềng xích Hủy Diệt pháp tắc của Tứ Hung Thần.

Hai loại pháp tắc đều là chí cường pháp tắc, sự tham ngộ của Khổng Tuyên đối với Ngũ hành pháp tắc không cần phải nói, cộng thêm Tứ Hung Thần còn phải phân tâm đối phó với những người khác, Khổng Tuyên vậy mà lại cứng rắn đối đầu một cách ngang tài ngang sức.

Theo góc nhìn của những người khác, ngay cả bọn Côn Bằng cũng không dám cứng rắn đối đầu với xiềng xích Hủy Diệt pháp tắc, nhưng Khổng Tuyên lại chặn được.

Mấy vạn năm trôi qua, phong thái của Khổng Tuyên không giảm, vẫn mạnh mẽ như vậy.

Một con hổ tốt không chịu nổi một bầy sói, bị nhiều Thánh Nhân

vây công như vậy, Tứ Hung Thần cũng không chịu nổi, nhưng tên này lại không thể giết chết.

Cuối cùng các Thánh chỉ có thể thương nghị phong ấn y, trấn áp trong Đô Thiên Hỗn Độn Tháp của Khổng Tuyên.

Giải quyết xong Tứ Hung Thần, liền vây công Hồng Quân.

Nhưng sau khi Hợp Đạo mạnh hơn nhiều so với khi chưa Hợp Đạo, là một khoảng cách không thể vượt qua, huống hồ Hồng Quân còn là Hợp Đạo tứ trọng, họ đều không phá được pháp tắc chi lực tỏa ra ngoài thân của Hồng Quân.

Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên cũng không thể đến gần thân Hồng Quân, Côn Bằng tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Điên Đảo Châu, kết quả Điên Đảo Châu trực tiếp bị đánh bay.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể đứng bên cạnh quan chiến.

Tôn Ngộ Không nhìn các sư huynh sư tỷ của mình từng người từng người đại hiển thần thông, nhiệt huyết sôi trào, trong mắt tràn đầy sùng bái và khao khát.

Đồng thời lại rất lo lắng cho tam sư tôn, vị tam sư tôn này quả nhiên như Bát Giới nói, chỉ đánh kẻ mạnh, không bắt nạt kẻ yếu.

Nhưng Đạo Tổ từ trước đến nay đều được công nhận là mạnh nhất Hồng Hoang, đâu có dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Lúc này tâm trạng của hắn và nữ vương giống hệt nhau.

Tai Ách Ma Thần và Lăng Tiêu nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng, vẫn là đã đánh giá thấp Hồng Quân rồi, mọi chuyện khó giải quyết rồi.

Sắc mặt Lăng Tiêu cũng ngưng trọng, vẫn là đã bốc đồng, nhưng nếu nhịn nữa, khoảng cách với Hồng Quân sẽ chỉ ngày càng lớn.

Sự việc đã đến nước này, chỉ có thể liều mạng.

Lăng Tiêu dùng hết toàn lực thoát khỏi thời không phong cấm, lớn tiếng hô: "Hậu Bạt tiền bối, nhận kiếm." Không phải Hậu Bạt không có pháp bảo sao, hắn đưa Thương Mang Kiếm cho Hậu Bạt dùng.

Hậu Bạt giơ tay nhận lấy Thương Mang Kiếm, với tu vi của y, trong nháy mắt đã có thể luyện hóa Thương Mang Kiếm.

Có Hỗn Độn Linh Bảo gia trì, áp lực của Hồng Quân lập tức tăng mạnh.

Hồng Quân nhíu mày, nhắm mục tiêu vào Lăng Tiêu đã mất đi Hỗn Độn Linh Bảo, trước tiên tiêu diệt Lăng Tiêu rồi nói.

Nhưng giây tiếp theo, lại thấy Lăng Tiêu lấy ra Táng Thiên Quan đứng đầu trong thập đại Hỗn Độn Linh Bảo.

Khóe miệng Hồng Quân giật giật, Lăng Tiêu lấy đâu ra nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy, sao cảm giác còn giàu hơn cả y, thập đại Hỗn Độn Linh Bảo, y còn không có.

Lăng Tiêu sẽ không nói cho Hồng Quân biết, hắn quả thực giàu hơn Hồng Quân, Hỗn Độn Chí Bảo hắn còn có hai kiện, Hồng Quân chỉ có một kiện.

Sự việc đã đến nước này, hắn cũng không cần phải giấu giếm nữa.

Táng Thiên Quan mở ra, hủy diệt, sát lục, các loại hung sát chi khí phun ra ngoài, Thời Không Thiên Luân trực tiếp bị nhấn chìm, không còn định trụ được Lăng Tiêu nữa.

Tại sao Táng Thiên Quan lại có thể xếp đầu trong thập đại Hỗn Độn Linh Bảo, bởi vì thứ này là Đại Đạo hung sát dị bảo, sát phạt chi lực quá mạnh, hung sát chi khí chuyên tổn thương nguyên thần.

Nếu hắn có tu vi Đại Đạo cảnh, bỏ Thánh Nhân Đại Đạo cảnh vào trong, cũng có thể luyện hóa được, vô cùng hung hãn.

Hung sát chi khí che khuất Thời Không Thiên Luân, Lăng Tiêu điều khiển Táng Thiên Quan trấn áp về phía Hồng Quân.

Hồng Quân tự nhiên biết hung danh của Táng Thiên Quan, không dám sơ suất, vội vàng dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô chặn lại.

Lăng Tiêu một mình, kiềm chế hai đại Hỗn Độn Linh Bảo của Hồng Quân.

Hồng Quân nhất thời áp lực tăng mạnh, bị Tai Ách và Hậu Bạt áp chế.

Vốn tưởng lần này đã ổn, kết quả Hồng Quân còn có át chủ bài, lại móc ra một kiện Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Phiến, một cái quạt ra, thập đại thần phong đều xuất hiện, cuốn về phía Hậu Bạt.

"Thương Mang thế giới!" Hậu Bạt trực tiếp khai tịch một thế giới, thu thập thập đại thần phong vào trong, sau đó Hậu Bạt đánh thế giới đó về phía sâu trong Hỗn Độn.

Chương 357

Giây tiếp theo, thế giới vỡ tan, nhưng thập đại thần phong cũng bị dịch chuyển đến sâu trong Hỗn Độn.

Hồng Quân tay cầm hai đại Hỗn Độn Linh Bảo, lực chiến với Tai Ách và Hậu Bạt, tuy vẫn bị áp chế, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể bại.

Cục diện biến đổi liên tục, những đại lão này tung ra hết át chủ bài, đám đông quan chiến xem rất đã mắt.

Mà ngay lúc này, sức mạnh của Tam Hoàng và Hậu Thổ đã cạn kiệt, không còn sức để điều khiển hai đạo chi lực nữa.

Hồng Quân được giải phóng, toàn lực phát huy, cục diện lập tức lại thay đổi.

Hồng Quân có thể phát huy toàn lực mạnh đến đáng sợ.

Đầu tiên là Lăng Tiêu, không thể kiềm chế hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo nữa, chỉ có thể kiềm chế một kiện.

Tiếp theo là Tai Ách, bị Hồng Quân dùng tu vi áp chế, mỗi một đòn của Hồng Quân, đều đối kháng vô cùng vất vả.

Chủ lực biến thành Hậu Bạt, dựa vào tu vi cao hơn Hồng Quân, đấu với Hồng Quân khó phân thắng bại.

Nhưng khi Hồng Quân điều động hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo đối phó Hậu Bạt, Hậu Bạt cũng bị áp chế.

Giây phút này, phong thái của Đạo Tổ được Hồng Quân thể hiện một cách hoàn mỹ nhất, quả thực là vô địch.

Ba vị Hợp Đạo cảnh Thánh Nhân, cộng thêm hai đạo chi lực, đều

không thể áp chế được Hồng Quân.

"Các ngươi, thua rồi." Hồng Quân đắc ý cười lớn, khí thế lại một lần nữa bạo trướng.

Mà ngay lúc này, hai giọng nói truyền đến.

"Hồng Mông Ngũ Hành Sơn." "Thí Thần Thương." Giọng nói vừa dứt, Ngũ Hành Đại Sơn phá không trấn áp về phía Hồng Quân, Thí Thần Thương mang theo hung sát chi khí ngút trời lao về phía Hồng Quân.

"Đại ca, Nhị ca, hai huynh về rồi." Lăng Tiêu vui mừng, xem khí tức, Đại ca và Nhị ca cũng đã Hợp Đạo thành công.

"Hồng Quân lão tặc, nhân lúc chúng ta không ở đây mà bắt nạt Tam đệ, ngươi tìm chết." Giọng nói bá đạo của Đông Hoàng Thái Nhất truyền đến, sau đó hai đạo lưu quang bay đến, không phải Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì là ai.

Đế Tuấn đáp xuống Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, Thôn Phệ pháp tắc hỏa lực toàn khai, điên cuồng hấp thu linh khí trong Hỗn Độn rót vào Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Hồng Mông Ngũ Hành Sơn ngũ sắc thần quang đại phóng, khí tức ngày càng mạnh.

Đông Hoàng Thái Nhất đầu đội Hỗn Độn Chung, tay cầm Thí Thần Thương, Sát Lục pháp tắc thúc giục đến cực hạn, thẳng tiến đến Hồng Quân.

Hồng Quân dựa vào tu vi cứng rắn đối đầu, một tay chống đỡ Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, lại dùng pháp tắc chi lực ngưng tụ một bàn tay lớn chống đỡ Thí Thần Thương.

"Thời không phong cấm." Đông Hoàng Thái Nhất thúc giục Hỗn Độn Chung, tiếng chuông vang vọng khắp Hỗn Độn.

Hỗn Độn Chung tuy chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại là Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp có bốn mươi chín đạo cấm chế.

Hồng Quân cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, bị định trụ trong một khoảnh khắc.

Ba huynh đệ phối hợp vô cùng ăn ý, Lăng Tiêu đã chuẩn bị sẵn sàng, không còn quản đến Thời Không Thiên Luân, Hoàng Tuyền Thiên Bia và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đồng loạt đập tới.

Dù Hồng Quân có pháp tắc chi lực ngoại phóng hộ thể, cũng bị đập đến lảo đảo.

Đồng thời bị Hồng Mông Ngũ Hành Sơn áp xuống cực nhanh, vô cùng chật vật.

Hồng Quân tức giận không thể át, triệu hồi Âm Dương Luyện Thiên Lô.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không dây dưa, một đòn đắc thủ, nhanh chóng lùi lại, hội hợp với Lăng Tiêu.

Ai cũng biết, Tam Kim Ô có hợp kích thuật, Tam Kim Ô hợp lực mới là mạnh nhất.

Ba huynh đệ một cái liếc mắt là biết phải làm gì, một người không đủ sao.

Ba huynh đệ tế ra Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, thúc giục Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, lại dùng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận thúc giục Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, lấy Đế Tuấn làm chủ đạo điều khiển, Đông Hoàng Thái Nhất và Lăng Tiêu tương đương với việc mượn lực cho Đế Tuấn.

"Hồng Mông Ngũ Hành Dung Lô." Đế Tuấn gầm lên một tiếng, Hồng Mông Ngũ Hành Sơn bay ra, hóa thành một cái lò luyện năm màu, chụp xuống Hồng Quân.

Cảm nhận được uy áp của Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, sắc mặt Hồng Quân biến đổi, vội tế ra Âm Dương Luyện Thiên Lô để chống đỡ, hắn có dự cảm, nếu bị hút vào trong đó thì tuyệt đối không xong.

Ba huynh đệ hợp lực dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn kéo Âm Dương Luyện Thiên Lô lại, Lăng Tiêu thì dùng Táng Thiên Quan quấn lấy Thời Không Thiên Luân.

Tai Ách và Càn Khôn Hồng Mông Xích kịch chiến, Hậu Bạt và Hồng Mông Phiến đấu pháp.

Phân tâm tứ dụng, Hồng Quân cũng không dễ chịu chút nào.

"Nhất khí hóa tam thanh." Hồng Quân cũng không thể không dùng thần thông, Nhất khí hóa tam thanh hắn cũng biết, ban đầu chính là dùng chiêu này đánh cho La Hầu một đòn bất ngờ, giành thắng lợi trong cuộc chiến Đạo Ma.

Hắn đã phát hiện ra Tam Thanh chưa hóa hình từ rất sớm, lúc đó chỉ có Lão Tử sinh ra ý thức, hắn đã giao dịch với Lão Tử, Lão Tử đã truyền thần thông Nhất khí hóa tam thanh cho hắn.

Về phần Lão Tử nhận được gì, đó là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và hấp thu một phần bản nguyên của Nguyên Thủy và Thông Thiên, vì vậy Lão Tử luôn trên cơ Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Thông Thiên đoán không sai, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vốn là của Nguyên Thủy.

Lão Tử mới là kẻ ác độc nhất trong Tam Thanh.

Nếu không phải trời đất không cho phép, Lão Tử đã muốn hút cạn Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nhất khí hóa tam thanh vừa xuất ra, một đạo phân thân cầm Hồng Mông Phiến triển đấu với Hậu Bạt, một đạo phân thân cầm Càn Khôn

Hồng Mông Xích triển đấu với Tai Ách.

Bản thể Hồng Quân điều khiển Âm Dương Luyện Thiên Lô và Thời Không Thiên Luân kìm chân ba Kim Ô.

Còn lại một đạo phân thân, cầm ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo lao về phía ba Kim Ô.

"Ngươi nghĩ chỉ mình ngươi biết Nhất khí hóa tam thanh sao?" Lăng Tiêu gầm lên, ba huynh đệ cùng lúc sử dụng Nhất khí hóa tam thanh, chín đạo phân thân bay ra.

Phân thân của Đế Tuấn cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Trảm Tiên Phi Đao, Hà Đồ Lạc Thư lao tới.

Phân thân của Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung, Thí Thần Thương và Thủy Hỏa Hồ Lô lao tới.

Phân thân của Lăng Tiêu cầm Hoàng Tuyền Thiên Bia, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Hỗn Độn Hồ Lô lao tới.

Chư Thiên Khánh Vân Lăng Tiêu cũng không dùng, cần gì phòng ngự, cứ thế mà khô máu.

So về pháp bảo, ba huynh đệ bọn họ cũng không thiếu.

Chín đánh một, nhưng phân thân của Hồng Quân dựa vào tu vi cao hơn, vẫn chống cự được.

"Đại Đạo Pháp Tướng." "Tam Tự Bí." Chín đạo phân thân thi triển thần thông, chín tôn Đại Đạo Pháp Tướng cùng thi triển Đấu Tự Bí công kích phân thân của Hồng Quân.

Hai đại thần thông này vô cùng lợi hại, phân thân của Hồng Quân lập tức rơi vào thế hạ phong.

Giờ khắc này, ba huynh đệ Lăng Tiêu không nghi ngờ gì đã trở thành nhân vật chính, kìm chân được chân thân và một đạo phân thân

của Hồng Quân, còn kìm chân được hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo của hắn.

Nhưng quả thật cũng rất tốn sức, nguyên thần tiêu hao cực lớn.

Nhưng Hồng Quân cũng không dễ chịu, dù sao cũng bị vây công, phân tâm đa dụng.

"Hừ, xem các ngươi chống đỡ được bao lâu, đừng quên, ta chính là Thiên Đạo, ta có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo để hồi phục nhanh chóng." Hồng Quân cười lạnh.

Chương 358

Lăng Tiêu nhíu mày, đúng là đã quên mất điểm này, Thiên Đạo dung hợp với Hồng Quân, không phải là bị tiêu diệt, mà là lấy Hồng Quân làm chủ đạo.

Hồng Quân chiến đấu, Thiên Đạo giúp Hồng Quân hồi phục.

Bọn họ dường như đúng là không thể đấu hao tổn với Hồng Quân được.

"Chúng ta đình chiến thì sao?" Lăng Tiêu suy nghĩ rồi đề nghị.

Đấu tiếp, bọn họ không chiếm được thế thượng phong, Thập Nhị Tổ Vu sắp hợp đạo thành công rồi, đến lúc đó lại chiến, bọn họ chắc chắn chiếm thế thượng phong.

Hơn nữa, hắn nghe được Thông Thiên truyền âm, Thông Thiên bảo hắn chờ một chút, Thông Thiên có cách xử lý Hồng Quân.

"Đừng hòng, hôm nay các ngươi phải chết." Hồng Quân cười lạnh.

"Ngươi thật sự nghĩ ta không có cách xử lý ngươi sao, chỉ là ngươi chết rồi, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ." "Ta ở đây có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nếu ta đưa cho Hậu Bạt tiền bối dùng, ngươi đoán xem ngươi có chống đỡ nổi không." Lăng Tiêu lấy Hồng Mông Thánh Kiếm ra.

Sắc mặt Hồng Quân kịch biến, Hỗn Độn Chí Bảo mạnh hơn Hỗn Độn Linh Bảo rất nhiều, với tu vi của Hậu Bạt, hoàn toàn có thể luyện hóa Hỗn Độn Chí Bảo, đến lúc đó một mình Hậu Bạt cũng có thể áp chế hắn.

"Đây là Hỗn Độn Chí Bảo gì?" Hồng Quân vô cùng nghi hoặc,

thập đại Hỗn Độn Chí Bảo hắn đều đã thấy qua, không có món này, nhưng khí tức tỏa ra đúng là của Hỗn Độn Chí Bảo.

"Ngươi đừng quan tâm, ngươi chỉ cần nói có dừng tay hay không." Lăng Tiêu ngẩng đầu uy hiếp.

Hắn không quen Hậu Bạt, Hỗn Độn Chí Bảo quý giá biết bao, hắn cũng không dám đưa cho Hậu Bạt, lỡ như Hậu Bạt không trả thì hắn phải làm sao.

Hắn có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng kiện còn lại là Hỗn Độn Thời Thần Chung bị tổn hại nghiêm trọng, chỉ có Hồng Mông Thánh Kiếm là hoàn hảo.

"Ngươi bảo bọn họ dừng tay trước." Hồng Quân cân nhắc một hồi, cũng sợ ép Lăng Tiêu quá, Lăng Tiêu thật sự liều mạng không cần Hỗn Độn Chí Bảo cũng phải xử lý hắn.

Đợi Lão Tử bọn họ quay về, lại đấu cũng không muộn, hắn có thể thông qua Hồng Mông Tử Khí cảm ứng được, Lão Tử và Nữ Oa đã hợp đạo thành công, Nguyên Thủy và Tây Phương Nhị Thánh cũng sắp xong rồi.

Còn có Thông Thiên, cũng sắp hợp đạo.

Đến lúc đó để Lục Thánh kìm chân ba Kim Ô hoặc Tai Ách, hắn chắc chắn thắng.

Hai bên đều có lá bài tẩy chưa lật, cũng không muốn thật sự cá chết lưới rách, đồng quy vu tận.

"Dừng tay trước." Lăng Tiêu nhắc nhở Tai Ách và Hậu Bạt.

Hai người dừng tay lại gần.

"Ngươi cho ta mượn Hỗn Độn Chí Bảo, ta có thể thề trước Đại Đạo, sau khi giết lão tặc này, ta nhất định trả lại ngươi." Hậu Bạt

nuốt không trôi cục tức này.

Hồng Quân có chút hoảng, sợ Lăng Tiêu cho mượn thật, thề trước Đại Đạo thì Lăng Tiêu không cần lo Hậu Bạt không trả.

"Lăng Tiêu, ngươi đừng quên, ta chính là Thiên Đạo, ta chết rồi, Thiên Đạo cũng không còn, Lục Đạo không hoàn chỉnh, Hồng Hoang cũng phế đi, ngươi thật sự muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?" Hồng Quân vội vàng nhắc nhở.

"Không giấu gì tiền bối, ta cũng không muốn giết hắn, kiềm chế lẫn nhau, đối với Hồng Hoang càng có lợi." "Những Hỗn Độn Ma Thần kia, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến, hắn cũng là một chiến lực lớn của Hồng Hoang." Lăng Tiêu quả thực không muốn giết Hồng Quân, giữ lại làm tay đấm bảo vệ Hồng Hoang không tốt sao.

Từ khoảnh khắc Hồng Quân dung hợp với Thiên Đạo đã định trước Hồng Quân không còn lựa chọn nào khác, phải bảo vệ Hồng Hoang.

Thông Thiên nói có cách đối phó Hồng Quân, hắn rất tò mò, cách đó, rất có thể là Bàn Cổ truyền cho Thông Thiên, để phòng ngừa vạn nhất mà truyền lại sát chiêu.

Hậu Bạt nhíu mày, nghĩ đến Bàn Cổ cuối cùng vẫn tha cho hai mẹ con nàng một mạng, hơn nữa con gái sinh ra ở Hồng Hoang, Hồng Hoang cũng coi như là quê hương của con gái, Hậu Bạt hít sâu một hơi, khó chịu nhưng vẫn nhịn.

"Ta có thể đồng ý, nhưng các ngươi không ai được can dự vào hôn sự của con gái ta và Đường Tăng." Hậu Bạt đưa ra yêu cầu.

"Được." "Không được." Lăng Tiêu và Hồng Quân đồng thời lên tiếng.

"Ngươi muốn hủy hoại Tây Du lượng kiếp sao?

Ngươi muốn Hồng Hoang cứ thế đình trệ, kẹt lại ở Tây Du lượng kiếp sao?" Hồng Quân tức giận trừng mắt nhìn Lăng Tiêu.

Không phải hắn lo cho Hồng Hoang đến mức nào, mà là sự việc diễn biến đến đây, hắn rất cần Phật đạo phục hưng, để kiềm chế Nhân đạo, Địa đạo và Ma đạo.

"Sẽ không, ngươi yên tâm, chúng ta đều không nhúng tay, thuận theo tự nhiên." "Có những chuyện đã được định sẵn, cưỡng ép can thiệp ngược lại sẽ phản tác dụng, Hậu Bạt tiền bối, người cũng đừng nhúng tay, tôn trọng lựa chọn của chính bọn họ, được không?" Lăng Tiêu tự tin cười lắc đầu.

"Được." Hậu Bạt không hiểu ý của Lăng Tiêu, nhưng điều này rất có lợi cho nàng, nàng không có lý do gì để không đồng ý.

"Hừ, đến lúc hỏng bét, ta xem ngươi làm thế nào." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, tức giận quay về Tử Tiêu Cung, chủ yếu là bây giờ hắn không còn đủ tiếng nói, phản đối cũng vô dụng.

Đột nhiên, Hồng Quân dừng lại, nhìn về phía Khổng Tuyên: "Thả Tứ Hung Thần ra cho ta." Khổng Tuyên không để ý, nhìn về phía Lăng Tiêu.

Hồng Quân lửa giận ngút trời, con súc sinh lông lá này cũng dám coi thường hắn.

Nếu là ba Kim Ô thì hắn còn không tức giận mấy, chủ yếu là ba Kim Ô từ thời giảng đạo ở Tử Tiêu Cung đã kiêu ngạo đến bây giờ, hắn có chút quen rồi.

Nhưng Khổng Tuyên thân phận gì, đồ đệ của ba Kim Ô, một tiểu bối, cũng dám kiêu ngạo như vậy.

Bên này, Lăng Tiêu gật đầu với Khổng Tuyên, Khổng Tuyên không chút do dự, thả Tứ Hung Thần ra.

Tứ Hung Thần oan ức chết đi được, la hét: "Có giỏi thì đơn đấu đi, hơn mười người đánh một, đây không phải là bắt nạt người thật thà sao?" Mấy vạn năm nay, y vẫn ở Tử Tiêu Cung, cũng không đắc tội ai, kết quả vừa ra đã bị đánh hội đồng, còn là hơn mười người đánh một mình y, quá bắt nạt người.

Các Thánh nhìn Tứ Hung Thần oan ức, đều có chút chột dạ, nhiều người như vậy đánh hội đồng một người, quả thật không đạo đức.

Nhưng không có cách nào, bọn họ không động được Hồng Quân, cũng không thể đứng nhìn, chỉ có thể đánh hội đồng Tứ Hung Thần.

"Đi, về Tử Tiêu Cung." Hồng Quân mặt mày âm trầm, hắn không phải cũng bị đánh hội đồng sao, lũ khốn này chỉ biết bắt nạt hắn ít người.

Thiên định Lục Thánh vẫn còn quá ít, không được, phải tạo thêm nhiều Thánh Nhân ra, xem lũ vương bát đản các ngươi còn làm sao lấy nhiều bắt nạt ít.

Hắn có năng lực tạo ra Thánh Nhân, bởi vì hắn chính là Thiên Đạo, nắm trong tay công đức Thiên Đạo, hắn dùng công đức cũng có thể chất đống ra một đám Thánh Nhân.

Như Lai, Ngọc Đế và những người khác liếc nhìn nhau, đi theo đến Tử Tiêu Cung.

Không còn cách nào, bọn họ là đạo thống do Đạo Tổ truyền lại, thuộc về phe của Đạo Tổ.

Thiên Đình, Linh Sơn, Tam Giáo, Yêu tộc, Kỳ Lân tộc đều đi theo.

Bên này, Hậu Bạt mời mọi người đến Nữ Nhi Quốc làm khách, vừa hay tham dự hôn lễ của con gái và Đường Tăng.

Mọi người đều đồng ý, mấy vạn năm không gặp, nên tụ họp một phen, tụ ở đâu cũng như nhau.

Lăng Tiêu không thả La Hầu ra, chủ yếu là La Hầu có sức phá hoại quá lớn, là ma đầu được công nhận của Hồng Hoang, thả La Hầu ra, hắn chắc chắn sẽ bị thiên hạ chỉ trích.

Về phần Quỷ Đạo Chi Chủ, tự mình không muốn ra.

Trên yến tiệc, ăn đều là thức ăn của người phàm, mọi người cũng không cảm thấy có gì, tiên quả tiên nhưỡng ăn nhiều rồi, ăn thử thức ăn của người phàm, lại có một hương vị khác.

Tôn Ngộ Không cứ nhìn chằm chằm ba Kim Ô, trong mắt đầy sùng bái, khát vọng, khát vọng được ba vị sư tôn công nhận, hắn còn chưa chính thức bái sư đâu.

"Chờ một chút nữa, đợi Tây hành kết thúc, vi sư sẽ tự mình đến đón ngươi." Lăng Tiêu truyền âm cho Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ngẩn ra, Tây hành?

Còn có thể Tây hành sao?

"Sư phụ, vì sao không một hơi hạ gục Hồng Quân, cơ hội không thể bỏ lỡ, Hồng Quân đã có phòng bị, sau này ra tay nữa sẽ không có cơ hội tốt như vậy." Khổng Tuyên rất không hiểu.

Chương 359

Mọi người đều có suy nghĩ như vậy, đồng loạt nhìn về phía Lăng Tiêu.

"Từ khoảnh khắc Hồng Quân dung hợp với Thiên Đạo, hắn đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bảo vệ Hồng Hoang, điều này không xung đột với mục đích của chúng ta, vì vậy không cần thiết phải cùng Hồng Quân cá chết lưới rách." "Mục đích chúng ta ra tay lần này cũng không phải là Hồng Quân, mà là muốn cướp đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, nếu không thể áp đảo chế phục Hồng Quân, e rằng Hồng Quân sẽ chọn cá chết lưới rách, hủy đi Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Yên tâm đi, Hồng Quân muốn đợi Thiên đình Lục Thánh quay về rồi làm một trận nữa, chúng ta cũng còn lá bài tẩy, Thập Nhị Tổ Vu đang hợp đạo, sáu tên phế vật Thiên đình Lục Thánh kia làm được trò trống gì." "Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu hợp đạo thành công, chúng ta chắc chắn thắng, nhất định có thể chế phục Hồng Quân, cướp đi Tạo Hóa Ngọc Điệp, hơn nữa, ta còn có một sát chiêu, chỉ là thời cơ chưa đến." Lăng Tiêu mỉm cười, sát chiêu, tự nhiên chính là Thông Thiên, hắn vô cùng tò mò, Thông Thiên sẽ làm ra chuyện gì.

"Sát chiêu?

Ngươi còn có lá bài tẩy?" Tai Ách kinh ngạc, tiểu bối này quả là có nhiều hậu thủ, trước đó Lăng Tiêu lấy ra Hỗn Độn Chí Bảo đã khiến y giật mình.

La Hầu cũng không nói cho y biết, hoặc có lẽ, La Hầu cũng không biết.

Tiểu bối này tâm tư sâu xa, e rằng vẫn luôn đề phòng La Hầu.

"Ngươi còn nói, không phải ngươi nói chắc chắn thắng sao, nếu

không phải đại ca và nhị ca ta kịp thời quay về, chúng ta đã nguy hiểm rồi." Lăng Tiêu trừng mắt nhìn Tai Ách, gã này quá không đáng tin, còn là Hỗn Độn Ma Thần nữa chứ.

Những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp này, từ trong thâm tâm luôn xem thường Hồng Quân, coi nhẹ Hồng Quân, sau này không thể tin những gã này nữa, tự đại dễ chịu thiệt, câu này nói không sai chút nào.

"Ta cũng không ngờ Hồng Quân có nhiều Hỗn Độn Linh Bảo như vậy, tên phế vật đó sau khi hợp đạo, quả thật đã thay da đổi thịt, xem ra sau này không thể coi hắn là Ma Thần trung cấp được nữa." Tai Ách có chút ngượng ngùng.

La Hầu ngày nào cũng rêu rao bên tai y rằng Hồng Quân là phế vật, y muốn không bị tẩy não cũng không được, theo La Hầu xem thường Hồng Quân.

"Hồng Hoang có ba nhân vật như các ngươi, không tồi." Ánh mắt Hậu Bạt dừng trên người ba huynh đệ Lăng Tiêu, rất tán thưởng gật đầu.

Đánh đến sau cùng, ba huynh đệ đã trở thành chủ lực, ba huynh đệ hợp lực dùng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận thúc đẩy Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, quả thật lợi hại.

Tuyệt kỹ hợp kích này quá tuyệt, ba huynh đệ cộng lại, cũng có ít nhất ba trăm đạo pháp tắc, gây áp lực rất lớn cho Hồng Quân.

"Cái đó, chúng ta bây giờ cũng coi như là minh hữu, các ngươi có thể trả lại Lôi Đế Quyền Trượng cho ta không?" Cửu Đầu Trùng oan ức nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

"Lúc chúng ta cướp của ngươi đâu phải là minh hữu, chuyện nào ra chuyện đó." Đế Tuấn không nể mặt chút nào, lấy Lôi Đế Quyền Trượng ra ném cho Đại Bằng: "Ngươi tu luyện Lôi Điện pháp tắc, có

thể phát huy tối đa uy lực của Lôi Đế Quyền Trượng, tặng ngươi." "Tiên Thiên Chí Bảo, tạ sư tôn." Đại Bằng vui vẻ nhận lấy.

Nghe mấy người đối thoại, mọi người cũng hiểu ra, chắc chắn là gặp nhau trong Hỗn Độn, Cửu Đầu Trùng mấy người bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cướp đoạt.

Cửu Đầu Trùng uất ức, có cảm giác muốn hộc máu.

"Ta về Địa Phủ trước, ta cũng phải bế quan bắt đầu hợp đạo." Ngay lúc này, Hậu Thổ đột nhiên đứng dậy.

Không lâu trước đây sau khi xác nhận được tâm ý của Lăng Tiêu, Hậu Thổ cũng bắt đầu từ trạng thái nhàn tản trước đây trở nên chăm chỉ, đặc biệt là trong tu luyện quả thực là hóa thân thành cuồng ma tu luyện.

Không phải là muốn tranh giành với ai xem ai làm lớn ai làm nhỏ, chủ yếu nhất vẫn là muốn đứng bên cạnh Lăng Tiêu lâu hơn một chút.

Đặc biệt là bây giờ Lăng Tiêu cần Thập Nhị Tổ Vu giúp đỡ, nàng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Hơn nữa, đối phó Hồng Quân, vẫn luôn là chuyện chung của bọn họ.

"Được, nàng tuyệt đối đừng vội, kẻo xảy ra sai sót." Lăng Tiêu rất nghiêm túc dặn dò.

"Ừm, ta lại không ngốc." Hậu Thổ duyên dáng gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang rời đi.

Mọi người náo nhiệt trò chuyện một phen, yến tiệc tan, mọi người theo quốc sư xuống nghỉ ngơi.

Nữ vương và Đường Tăng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ đều tưởng Lăng Tiêu sẽ ngăn cản họ thành hôn, không ngờ người ta không hề

nhắc đến.

Bên kia, Tử Tiêu Cung.

"Đạo Tổ, chẳng lẽ thật sự phải mặc cho Tam Tạng và Nữ vương thành hôn sao?" Di Lặc rất sốt ruột.

"Hừ, bây giờ sư phụ các ngươi không ở đây, bần đạo dù mạnh cũng hai tay khó địch bốn tay, bọn họ muốn cản, bần đạo cũng không ngăn được." "Nếu Tây Du lượng kiếp không qua được, bọn họ chính là tội nhân của Hồng Hoang, đợi sư phụ các ngươi quay về, bần đạo nhất định sẽ xử lý bọn họ." Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, hắn có thể làm gì, tự dưng xuất hiện một Hậu Bạt, còn liên thủ với ba Kim Ô và Tai Ách, Hồng Hoang không còn là nơi hắn nói một không hai nữa.

"Các ngươi cứ về trước đi, nếu Tây Du xảy ra sai sót, các ngươi cứ tuyên truyền rầm rộ, để bọn họ trở thành tội nhân của Hồng Hoang." Hồng Quân nói.

Dù sao thì cũng có lợi cho hắn, ba Kim Ô thanh danh bị hủy, sinh linh Hồng Hoang chỉ nhận hắn là Đạo Tổ, toàn bộ khí vận Hồng Hoang lại thuộc về hắn.

Bên này, Lăng Tiêu và những người khác tạm thời ở lại Nữ Nhi Quốc, chờ tham dự đại hôn.

Buổi tối, Tôn Ngộ Không lén lút đến gặp ba huynh đệ Lăng Tiêu.

Tai Ách và môn hạ Kim Ô đều ở đây, bao gồm cả Dương Tiễn và Dương Thiền.

Tôn Ngộ Không vừa thấy Dương Tiễn đã vô cùng khó chịu.

Lăng Tiêu mỉm cười, cũng không nói gì, hai người này là oan gia trời sinh, có chút ràng buộc trên người, Hồng Hoang vì hắn mà đã thay đổi rất nhiều, hai người này vẫn phát triển thành tử đối đầu.

“Sư phụ, Tây hành thật sự còn có thể tiếp tục sao?” Tôn Ngộ Không yếu ớt hỏi.

Lời này vừa nói ra, Dương Tiễn và Dương Thiền trợn tròn mắt.

Gọi sư tổ là sư phụ, vậy không phải là sư thúc của bọn họ sao?

“Sư tổ, ngài thu hắn làm đồ đệ từ khi nào?” Dương Thiền kinh ngạc hỏi.

“Từ lúc còn chưa từ trong tảng đá nhảy ra.” Lăng Tiêu cười nói.

“Dương Tiễn, cảm giác đánh sư thúc của ngươi có sảng khoái không?” Viên Hồng không nhịn được, ha ha cười lớn.

Khóe miệng Dương Tiễn giật giật, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, coi như không biết, đánh cũng đã đánh rồi, còn làm sao được.

“Ngươi lại đây, vi sư dạy ngươi một cách.” Lăng Tiêu vẫy tay với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không ghé lại gần, Lăng Tiêu thì thầm một câu, mắt Tôn Ngộ Không sáng lên.

“Vi sư thấy ngươi cũng sắp đột phá Chuẩn Thánh, nhân lúc bây giờ có thời gian, ngươi và bát sư huynh của ngươi hãy luyện tập đối kháng cho tốt.” Lăng Tiêu nói.

Chiến Đấu pháp tắc khá đặc biệt, ngộ ra trong chiến đấu sẽ nhanh hơn, trước đây ở Bồng Lai Tiên Sơn, Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng ngày nào cũng luyện tập đối kháng.

Khổng Tuyên tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thu Viên Hồng và Tôn Ngộ Không vào trong, để hai người luyện tập bên trong.

“Tai Ách, nói xem, chuyện trước đây của ngươi và Sa Tăng.” Lăng Tiêu nhìn về phía Tai Ách.

“Cũng không có gì, Sa Tăng bị đày xuống trần, oán khí cực nặng,

ta bảo hắn đầu quân cho ta, nghe lệnh ta hành sự, ta giúp hắn thành Thánh." "Kết quả Đường Tăng và Tôn Ngộ Không đều không hợp ý, các loại gây rối, không có cơ hội cho Sa Tăng phát huy." Tai Ách nhún vai.

"Với tư chất của Sa Tăng, Chuẩn Thánh còn khó, ngươi có thể giúp hắn thành Thánh sao?" Đại Bằng tỏ ra nghi ngờ.

"Có những lời nghe qua là được rồi." Tai Ách chột dạ cười cười.

Đại Bằng mặt đầy vạch đen, hóa ra là một tên lừa đảo lớn.

"Lục Nhĩ, Vô Chi Kỳ và Ngao Thương đâu?" Đế Tuấn hỏi.

"Không biết, ba người bọn họ nói muốn ra ngoài lịch luyện, đi đã hai vạn năm, có thể đã đi du lịch trong Hỗn Độn rồi." Viên Hồng nói.

Từng người đều bận bế quan, nếu không phải y đi thì không có ai trông coi Tam Tiên Sơn, y cũng đã ra ngoài du lịch rồi.

"Nữ Bạt bây giờ thế nào rồi?" Lăng Tiêu nhìn về phía Thập Kim Ô.

"Đã luyện hóa được ba đạo nguyên thần của Hống, bây giờ đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, không tìm được Tướng Thần, nếu không chúng ta đã sớm bắt hắn đến để Nữ Bạt dung hợp rồi." Đại Kim Ô nói.

"Nữ Bạt có nguyên thần của Hống, Tướng Thần có thân thể của Hống, thiếu một trong hai không thể thành Thánh, Tướng Thần nhất định sẽ tìm đến Nữ Bạt." Lăng Tiêu gật đầu.

Chương 360

Chỉ cần Tướng Thần xuất hiện, bên họ sẽ có thêm một Thánh Nhân, Thi Đạo pháp tắc, cũng là một trong những pháp tắc đỉnh cấp, là một loại pháp tắc vô cùng lợi hại.

Trò chuyện một lúc, mọi người tan đi, chỉ có Dương Tiễn ở lại.

"Sư tổ, con đã làm sai sao?" Dương Tiễn tự hoài nghi, bây giờ tam muội cũng cảm thấy hắn làm sai, ngày càng không có gì để nói với hắn.

"Đúng sai chưa bao giờ có tiêu chuẩn để đo lường, ngươi cảm thấy đúng, đứng trên lập trường của ngươi thì không sai, Kim Ô môn hạ chúng ta hành sự, cần gì phải nhìn sắc mặt người khác, không ai có tư cách phán xét." "Theo ta thấy, ngươi vì mẫu thân trả nợ, cam nguyện ủy khuất mình làm con dao cho Ngọc Đế, là đại hiếu, có gì sai." "Thả vợ con của Trư Bát Giới ra ta xem." Lăng Tiêu cười nói.

"Sư tổ, ngài biết sao?" Dương Tiễn ngẩn ra.

"Ta là sư tổ của ngươi, tâm tính ngươi thế nào ta có thể không biết sao?" "Ngươi giống hệt sư phụ ngươi, cô ngạo, chuyện gì cũng thích tự mình gánh vác, không thích dựa vào người khác." "Sau này có tâm sự gì, có thể nói với sư tổ, ngươi thích tự mình giải quyết, sư tổ cũng không can thiệp, nhưng có thể giúp ngươi đưa ra ý kiến." Giọng Lăng Tiêu ôn hòa, sống quá lâu, thật sự có cảm giác như một người cha già, đối với đồ tử đồ tôn có một loại tình cảm như nuôi dưỡng.

"Vâng, đồ tôn ghi nhớ." Dương Tiễn có chút cảm động, hóa ra người hiểu hắn nhất là sư tổ.

Có lẽ sư phụ và các sư thúc cũng biết, chỉ là họ không giỏi ăn nói, không biết an ủi hắn, nhưng sẽ âm thầm ủng hộ hắn sau lưng.

Dương Tiễn lấy ra Dưỡng Hồn Lô, vung tay, thả hồn phách của Noãn Nhị Tỷ, Hồng Hồng và Tiểu Bạch ra.

"Dương đại ca." Tiểu Bạch rất hoạt bát, vừa ra đã nhảy đến trước mặt Dương Tiễn, sau đó phát hiện có Lăng Tiêu, sợ hãi nép sau lưng Dương Tiễn.

"Đây là sư tổ của ta, Lăng Tiêu Thánh Nhân." Dương Tiễn giới thiệu một chút.

"Lăng Tiêu Thánh Nhân, ta biết, một trong ba Kim Ô, ta sùng bái nhất là ba Kim Ô." Tiểu Bạch lập tức có tinh thần, nép sau lưng Dương Tiễn tò mò đánh giá Lăng Tiêu, miệng lẩm bẩm: "Trông có vẻ hiền hòa, cũng không giống như lời đồn là hung thần ác sát." "Ác?

Ai nói ta hung thần ác sát?" Lăng Tiêu cười nói.

"Bọn họ đều nói ba Kim Ô là thổ phỉ Hồng Hoang, chắc chắn là hung thần ác sát." Tiểu Bạch chột dạ lè lưỡi.

"Tiểu yêu Noãn Nhị Tỷ và con gái Hồng Hồng bái kiến Lăng Tiêu Thánh Nhân." Bên này, Noãn Nhị Tỷ vội vàng kéo con gái hành lễ quỳ bái.

"Trư Bát Giới là sư đệ của đồ đệ ta, cũng coi như có chút quan hệ với ta, ta sẽ giúp các ngươi một tay." Lăng Tiêu mỉm cười, lấy ra ba giọt Tam Quang Thần Thủy đánh vào hồn thể của ba người, hồn thể của ba người lập tức ngưng thực hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu lại lấy ra ba quả Hoàng Trung Lý, đánh năng lượng của Hoàng Trung Lý vào hồn thể của ba người, Noãn Nhị Tỷ vốn đã có tu vi Kim Tiên, không có phản ứng gì lớn, Hồng Hồng và Tiểu Bạch trực tiếp lập địa phi thăng tu vi Kim Tiên.

Noãn Nhị Tỷ và Tiểu Bạch ngẩn ra, sau đó vội vàng quỳ tạ.

Noãn Nhị Tỷ cảm động đến khóc, Hồng Hồng không có tu vi, là

hồn phách phàm nhân, dù dùng Bỉ Ngạn Hoa bổ sung toàn bộ lực phách, hồn thể vẫn rất yếu ớt, khó tu luyện.

Bây giờ thì tốt rồi, hồn thể của Hồng Hồng không chỉ ngưng thực, còn trực tiếp phi thăng tu vi Kim Tiên, hồn phách phàm nhân tiến hóa thành nguyên thần, chỉ cần không bị công kích, không cần lo lắng sẽ tan biến.

"Trư Bát Giới bộ dạng đó mà có được cô con gái đáng yêu như vậy, vận khí thật tốt." Lăng Tiêu mỉm cười, vẫy tay, Hồng Hồng bay vào lòng hắn.

Trư Bát Giới bây giờ trông thế nào không cần phải nói nhiều, thời Thiên Bồng, cũng là kẻ to cao thô kệch, không dính dáng gì đến anh tuấn.

"Con cũng thấy vậy." Tiểu Bạch tinh nghịch phụ họa một câu.

"Chuyện này tạm thời cứ giấu đi, thù hận là động lực tốt nhất, đã chọn giúp thì giúp đến cùng." "Mặc kệ đám thần phật nghĩ thế nào, bọn họ dám làm gì, Kim Ô môn hạ chúng ta hành sự, chỉ cần không thẹn với lòng là được." Giọng Lăng Tiêu rất ôn hòa, nhưng lời nói lại rất bá đạo.

"Vâng, con cũng nghĩ vậy, chỉ là, nợ Ngọc Đế rất khó trả." Dương Tiễn thở dài.

"Có gì đâu, đợi ngươi thành Thánh, chống lưng cho hắn là được, Ngọc Đế mưu đồ không gì khác ngoài quyền lực, cũng không làm chuyện gì đắc tội Kim Ô môn hạ chúng ta, có thêm một người cậu cũng tốt." "Ngọc Đế trước đây không ít lần bị Thiên đình Lục Thánh bắt nạt, hận lắm." Lăng Tiêu cười nói.

Ngọc Đế yếu gà đó, ba huynh đệ bọn họ còn không thèm bắt nạt, Ngọc Đế cũng luôn đối xử khách sáo với bọn họ, hai bên không có ân

oán.

"Con hiểu rồi." Dương Tiễn hít sâu một hơi, tâm kết giải tỏa được phân nửa, nhân quả dễ trả, nhân tình khó trả, Ngọc Đế đối xử với hắn và Dương Thiền cực tốt, khiến hắn không biết phải làm sao.

Bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt, đã vậy Ngọc Đế thật sự coi họ là cháu ngoại, tại sao cứ phải phủi sạch quan hệ.

Chỉ cần Ngọc Đế không làm chuyện có lỗi với Kim Ô môn hạ, nhận người cậu này cũng không tệ.

"Đi đi." Lăng Tiêu thả Hồng Hồng ra, vẫy vẫy tay.

Dương Tiễn thu nguyên thần của ba người vào Dưỡng Hồn Lô, rời Nữ Nhi Quốc về Thiên Đình.

Trên đường, các thần vô cùng khách sáo, gật đầu cúi chào hành lễ với Dương Tiễn.

Bây giờ ba Kim Ô đã quay về, còn ép Đạo Tổ phải thỏa hiệp, ai còn dám đắc tội Dương Tiễn nữa.

Nữ Nhi Quốc.

Đế Tuấn và Thường Hi, Hi Hòa tiểu biệt thắng tân hôn; Thập Kim Ô vây quanh Đông Hoàng Thái Nhất, từ khi sinh ra, Thập Kim Ô đã đặc biệt thích quấn lấy Đông Hoàng Thái Nhất, nhảy nhót lung tung.

Đông Hoàng Thái Nhất bá khí ngút trời, ít nói ít cười, người khác đều sợ, bao gồm cả Tam Tiêu, bình thường không dám đến gần, chỉ có Thập Kim Ô không sợ.

Mà các đồ đệ lại thân cận với Lăng Tiêu, vì Lăng Tiêu ôn hòa nhất, Bích Tiêu tinh nghịch nhất thích làm nũng với Lăng Tiêu.

Thành Thánh rồi mà vẫn như một đứa trẻ.

Lăng Tiêu ra ngoài dạo chơi, Bích Tiêu vui vẻ chạy đến, khoác tay

Lăng Tiêu tung tăng nhảy nhót.

Hai người đi đến Ngự Hoa Viên, thấy Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu đang uống rượu thưởng trăng dưới gốc cây.

"Ngươi xem hai người họ, có phải rất xứng đôi không." Lăng Tiêu cười nói.

"Ta thấy Tây Vương Mẫu và Hiên Viên thị cũng rất xứng đôi, hai người họ cộng thêm Nữ Bạt, giống hệt một nhà ba người." Bích Tiêu phản bác.

"Cũng có lý, vậy Trấn Nguyên Tử thì sao?" Lăng Tiêu nghiêm túc gật đầu.

"Đương nhiên là với Thần Nông, cộng thêm Tiểu Tinh Vệ, cũng là một nhà ba người." Bích Tiêu thuận miệng nói.

"Có lý." Lăng Tiêu lập tức vui vẻ, hai thầy trò rất không đứng đắn còn đập tay, chuyện gán ghép CP họ rất nghiêm túc.

Thần Nông tiền thân là Hồng Vân, quan hệ giữa Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử không cần phải nói nhiều, thân đến mức mặc chung một cái quần, Hồng Vân có đạo trường không ở, ngày nào cũng ăn vạ ở nhà Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử đủ kiểu cưng chiều Hồng Vân, người khác xin một quả Nhân Sâm Quả như lấy mạng của Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.

Sau này Hồng Vân chuyển thế thành Địa Hoàng Thần Nông, thành hôn sinh con gái Tinh Vệ, Trấn Nguyên Tử vô cùng yêu thương Tinh Vệ, ngày nào cũng chạy theo sau lưng.

Ai không biết còn tưởng Tinh Vệ là con của Trấn Nguyên Tử và Thần Nông.

Hai người ngày nào cũng dính lấy nhau, dính lấy nhau mấy chục vạn năm cũng không thấy phiền, luôn có chuyện không nói hết, rất khó để người ta không hiểu lầm, hai người tuyệt đối là chân ái.

Đi qua Ngự Hoa Viên, Tinh Vệ, Quy Linh Thánh Mẫu và Nữ vương đang ríu rít nói chuyện gì đó, rất vui vẻ.

Tinh Vệ, Bích Tiêu, Quy Linh Thánh Mẫu, từ trước đến nay tình cảm rất tốt, đều được cưng chiều hết mực, tính cách hoạt bát.

Tinh Vệ được Trấn Nguyên Tử và Thần Nông cưng chiều, Quy Linh Thánh Mẫu được Tiệt Giáo cưng chiều, Bích Tiêu được Lăng Tiêu và hai vị tỷ tỷ cưng chiều.

Quy Linh Thánh Mẫu bị Tinh Vệ kéo đến, bình thường Tinh Vệ thích chạy đến Kim Ngao Đảo chơi với Quy Linh Thánh Mẫu.

Mà Nữ vương cũng được Hậu Bạt cưng chiều không thôi, tính cách cũng rất hoạt bát, tự nhiên nói chuyện hợp với mấy vị này.

"Sư thúc." Thấy Lăng Tiêu, Quy Linh và Tinh Vệ hấp tấp chạy đến, vây quanh Lăng Tiêu ríu rít nói không ngừng.

Nữ vương thấy Lăng Tiêu thì có chút câu nệ.

"Sư thúc rất tốt, ngươi không cần sợ." Quy Linh chạy đến khoác tay Nữ vương.

Chương 361

"Kiến qua Lăng Tiêu Thánh Nhân." Nữ vương câu nệ hành lễ.

"Nàng cứ gọi ta là sư thúc như bọn họ là được." Lăng Tiêu mỉm cười, tìm một chỗ ngồi xuống, cùng mấy tiểu nha đầu nói cười vui vẻ.

Đối với hắn mà nói, những người này quả thực là tiểu nha đầu.

Thấy Lăng Tiêu hiền hòa như vậy, Nữ vương cũng dần dần cởi mở hơn.

Ngày thứ hai, Hậu Bạt hẹn gặp Lăng Tiêu.

"Ngươi thật sự sẽ không ngăn cản con gái ta và Đường Tăng?" Hậu Bạt rất cảnh giác.

"Không cần ta ngăn cản, mọi thứ đều đã định sẵn, Bàn Cổ Phụ Thần đã sớm định ra, Nữ vương và Đường Tăng có thiên mệnh nhân duyên là muốn trói buộc ngươi ở Hồng Hoang, bảo vệ Hồng Hoang." "Nhưng đồng thời, cũng định ra chín đại lượng kiếp để hoàn thiện Hồng Hoang, Bàn Cổ Phụ Thần không thể để Tây Du lượng kiếp bị phế, để Hồng Hoang đình trệ." "Đương nhiên, cũng không phải là tuyệt đối, năm đó Vu Yêu lượng kiếp nếu không có ta ở trong đó thúc đẩy, thật sự đã để Hồng Quân thay đổi lượng kiếp, khiến Hồng Hoang đi lệch khỏi quỹ đạo phát triển chính xác." "Chúng ta cứ xem tiếp sẽ biết." Lăng Tiêu mỉm cười, cũng không nói nhiều.

Hậu Bạt nghe vậy, cũng không tiếp tục chủ đề này, tò mò hỏi: "Kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia, dường như không thuộc về Hỗn Độn của Hồng Hoang, ngươi lấy được từ đâu?" "Tự nhiên là từ Hỗn Độn khác, thế giới này đặc sắc hơn chúng ta tưởng." Lăng Tiêu cũng không giấu diếm, kể lại chuyện Quỷ Đạo Chi Chủ mượn cơ hội Bàn Cổ phá

vỡ Hỗn Độn, trốn thoát khỏi Hỗn Độn.

Hậu Bạt vô cùng chấn kinh.

Suy nghĩ một chút, Lăng Tiêu gọi Tai Ách, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến, sau đó cùng nhau vào trong Táng Thiên Quan, cũng mang La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ vào.

Mấy người ngược lại cũng không có gì chấn động, trước đây đã nghe Lăng Tiêu và La Hầu nói qua.

Đến nơi cốt lõi của Táng Thiên Quan, quan tài trong quan tài.

"Chúng ta xem con Trùng Mẫu kia trông thế nào." Lăng Tiêu đã sớm muốn xem, chủ yếu là con Trùng Mẫu kia bây giờ còn có tu vi Hợp Đạo cảnh sơ kỳ, nếu một mình hắn, sợ thả ra không trấn áp được, để Trùng Mẫu chạy mất thì gay go.

Hậu Bạt và những người khác cũng vô cùng hứng thú.

Lăng Tiêu lập tức thúc đẩy Táng Thiên Quan, mở quan tài trong quan tài ra, lập tức luồng hung sát chi khí nồng đậm đến cực điểm tràn ra, nồng đậm hơn hung sát chi khí trong quan tài ngoài mấy lần.

Giây tiếp theo, bên trong truyền đến tiếng gầm giận dữ, còn có tiếng xích sắt rung động.

Mọi người vào xem, bên trong cũng là một không gian riêng, mấy chục sợi xích sắt do hung sát chi khí hóa thành, trói một con trùng khổng lồ, rất lớn, mấy chục vạn trượng, hình dạng như con gián, bề mặt phủ vảy giáp, tóm lại là trông rất ghê tởm.

"Đây chính là Trùng Mẫu à, bị hung sát chi chủ trong Táng Thiên Quan xâm thực không biết bao nhiêu năm tháng, vẫn chưa bị luyện hóa, còn lại tu vi Hợp Đạo cảnh, quả thật phi phàm." "Thế giới bên ngoài Hỗn Độn của Hồng Hoang, thật đặc sắc." Tai Ách đi vòng quanh Trùng Mẫu một vòng.

“Nếu có thể khống chế được con Trùng Mẫu này, đối phó Hồng Quân sẽ dễ dàng hơn nhiều.” La Hầu nói.

Nghe vậy, Lăng Tiêu trong lòng khẽ động, nói với Trùng Mẫu: “Trùng Mẫu, mở thức hải của ngươi ra, để ta gieo cấm chế, chịu sự sai khiến của ta, ta sẽ thả ngươi ra, thế nào?” Nếu thu phục được Trùng Mẫu, một tay đấm lợi hại như vậy, thực lực của hắn tuyệt đối sẽ tăng lên rất nhiều.

“Nằm mơ, bản tọa đường đường là Trùng Mẫu, muốn ta thần phục ngươi, tuyệt đối không thể.” Trùng Mẫu cảm thấy bị sỉ nhục, kịch liệt giãy giụa, thậm chí còn có thể phát động công kích.

Hậu Bạt ra tay ngăn cản, Lăng Tiêu vội vàng thúc đẩy Trấn Thiên Quan, thu hung sát chi khí trong quan tài ngoài vào, theo xích sắt đánh vào cơ thể Trùng Mẫu.

Trùng Mẫu đau đớn gào thét, nhưng cao ngạo không chịu cúi đầu thần phục.

“Thôi đi, nó là một trong những chúa tể của Hỗn Độn kia, đủ kiêu ngạo, sẽ không cúi đầu, lấy ba khối nghịch lân còn lại trên người nó xuống, có thể tạo ra ba tay đấm Thánh Nhân cửu trọng thiên, cũng coi như là thu hoạch.” Quỷ Đạo Chi Chủ nói.

“Ta có một suy đoán táo bạo, ba ngàn Đại Đạo pháp tắc, trên Thế Giới Thụ kia có phải sẽ kết ra ba ngàn quả, cũng chính là ba ngàn thế giới Hỗn Độn.” “Đợi dưa chín cuống rụng, ba ngàn quả rơi xuống, ba ngàn thế giới Hỗn Độn dung hợp, chính là thế giới Hồng Mông cao cấp hơn.” “Cường giả của ba ngàn thế giới Hỗn Độn tụ lại một chỗ, chắc chắn sẽ công phạt không ngừng.” Lăng Tiêu nói.

“Rất có khả năng, suy đoán này vô cùng hợp lý, ví dụ như Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, từ khi chúng ta sinh ra đã biết tên, nhưng không biết Hồng Mông là gì.” “Hồng Mông là thế giới cao cấp hơn Hỗn

Độn, suy đoán này vô cùng hợp lý, đáng tiếc là, không có Bàn Cổ thứ hai lại phá vỡ Hỗn Độn, không thể ra ngoài cướp thêm Hỗn Độn Chí Bảo để chiếm tiên cơ." Nói rồi, Tai Ách tiếc nuối lắc đầu.

"A, với thực lực hiện tại của ngươi, ra ngoài làm được gì?

Còn cướp Hỗn Độn Chí Bảo nữa, thuần túy là đi nộp mạng." Quỷ Đạo Chi Chủ khinh bỉ châm chọc.

Tai Ách mặt đầy vạch đen, muốn phản bác lại không phản bác được.

"Lão quỷ đang bồi dưỡng Lăng Tiêu thành Bàn Cổ thứ hai đấy, ngươi có nhiều thời gian để hồi phục." La Hầu mang theo vài phần cổ vũ.

"Bàn Cổ thứ hai?

Chỉ hắn?" Tai Ách mặt đầy vẻ khinh bỉ.

"Có vấn đề gì sao, ta rất xem trọng hắn." Quỷ Đạo Chi Chủ nhún vai, cũng không giải thích nhiều.

Không phải y chọn Lăng Tiêu, mà là Bàn Cổ đã chọn Lăng Tiêu, truyền cho Lăng Tiêu Lực Chi Pháp Tắc và thần thông.

Con mắt của Bàn Cổ không thể sai được.

Hơn nữa, đối với Hồng Hoang mà nói, Lăng Tiêu là dị số, có vô hạn khả năng.

"Không vấn đề, mỗi người có cách nhìn của riêng mình." "Tuy nhiên, ta càng xem trọng Dương Mi và Thời Thần hơn." Tai Ách cũng không tranh cãi.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, công nhận Bàn Cổ mạnh nhất, tiếp theo là Không Gian Ma Thần Dương Mi và Thời Gian Ma Thần Thời Thần.

Dương Mi và Thời Thần là Hỗn Độn Ma Thần xuất thế sớm nhất, Bàn Cổ là người xuất thế cuối cùng, nhưng Bàn Cổ là con cưng của Đại Đạo, có năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo bạn sinh, ai có thể tranh được với Bàn Cổ.

Năm đó cũng chỉ có ba vị này đạt đến bán bộ Sáng Đạo Cảnh, về cảnh giới, Dương Mi và Thời Thần không kém Bàn Cổ, có thể kỳ vọng một chút.

"Thật ra không cần phiền phức như vậy, không phải lão quỷ dùng Hỗn Độn Thời Thần Chung xuyên qua dòng sông thời gian quay về sao, với năng lực của Thời Thần, nói không chừng có thể thông qua dòng sông thời gian ra ngoài." Hậu Bạt nói.

"Bây giờ nói những điều này không có ý nghĩa gì, không có tu vi Đại Đạo cảnh hậu kỳ, ra ngoài cũng là đi chết." Quỷ Đạo Chi Chủ kết thúc chủ đề này.

"Ngươi sợ Thời Thần đến tìm ngươi tính sổ đến vậy à, lúc ngươi cướp Hỗn Độn Thời Thần Chung của người ta sao không sợ?" Tai Ách cổ vũ.

"Cái gì gọi là cướp, ta đó là nhặt được, nếu không phải ta lấy Hỗn Độn Thời Thần Chung đi, chắc chắn cũng đã vỡ nát, hóa thành Tiên Thiên Chí Bảo và Linh Bảo." Quỷ Đạo Chi Chủ rất cứng miệng.

"Thôi đi, Thời Thần sao có thể dễ dàng từ bỏ Hỗn Độn Thời Thần Chung, chắc chắn là lúc nguyên thần của người ta mang theo Hỗn Độn Thời Thần Chung chạy trốn bị ngươi thừa nước đục thả câu cướp đi." "Nếu không ngươi hoảng cái gì, hào phóng tặng Hỗn Độn Thời Thần Chung cho Lăng Tiêu như vậy." La Hầu điên cuồng vạch trần.

Quỷ Đạo Chi Chủ chột dạ không nói gì, sự thật đúng là như vậy, lúc đó thấy Thời Thần mang theo Hỗn Độn Thời Thần Chung chạy

trốn, mắt đỏ lên, nhất thời không nhịn được đã ra tay cướp.

Quay về Hồng Hoang y đã sợ, sợ Thời Thần tìm đến tính sổ với y.

Y thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ là Đại Đạo cảnh thất trọng, căn bản không phải là đối thủ của Thời Thần.

Thập đại chí cường Ma Thần, ba người bán bộ Sáng Đạo Cảnh, bảy người Đại Đạo cảnh đỉnh phong, tiếp theo chính là La Hầu và Hỗn Độn Ma Viên mạnh nhất, Đại Đạo cảnh cửu trọng.

Các Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp khác, đều ở dưới Đại Đạo cảnh bát trọng, trên tam trọng.

Ma Thần cao cấp ở giữa Hợp Đạo cảnh nhất trọng thiên đến Đại Đạo cảnh tam trọng thiên.

Ma Thần trung cấp và sơ cấp kẹt ở Thánh Nhân cảnh, giới hạn đã định khó mà hợp đạo thành công.

Tai Ách và y giống nhau, thời kỳ đỉnh cao đều là Đại Đạo cảnh thất trọng, cũng được xem là những người nổi bật trong số các Ma Thần đỉnh cấp, khá có tiếng tăm.

"Bây giờ ta cảm thấy Hỗn Độn Thời Thần Chung rất nóng tay, đến lúc Thời Thần tìm đến, nhỡ như đánh không lại, ngươi cũng đừng trách ta." Lăng Tiêu sờ sờ mũi.

Khóe miệng Quỷ Đạo Chi Chủ giật giật, lời này nói ra, đánh không lại là đẩy y ra đỡ đòn chứ gì.

"Vậy ngươi trả lại Hỗn Độn Thời Thần Chung cho ta." Quỷ Đạo Chi Chủ mặt đầy vạch đen.

"Đồ đã tặng đi rồi làm gì có chuyện đòi lại." Lăng Tiêu bĩu môi, trả lại là không thể nào, gánh tội thay cũng không thể nào.

"Ngươi..." Quỷ Đạo Chi Chủ suýt tức chết, thấy kẻ không biết

xấu hổ, chưa thấy kẻ nào không biết xấu hổ đến vậy, lợi ích thì muốn chiếm, tình hình không ổn là đẩy y ra.

Hóa ra là không gánh một chút rủi ro nào phải không.

Chương 362

“Ngươi như vậy, Bàn Cổ có biết không?” Hậu Bạt cũng bật cười.

Bàn Cổ chính khí lẫm liệt, uy vũ bất khuất, kết quả lại có hậu duệ vô lại như vậy.

“Thời đại đã thay đổi, Phụ Thần cũng không cho ta thứ gì tốt, ta chỉ có thể tự mình đi tranh giành.” Lăng Tiêu thờ ơ nhún vai.

Hắn cùng lắm là vô lại, nhưng không làm mất mặt Bàn Cổ đại thần, kẻ làm mất mặt là Tam Thanh, Minh Hà còn có chí khí hơn Tam Thanh.

Minh Hà ít nhất cũng theo La Hầu và Tai Ách làm hai chuyện lớn, đối đầu với lão tặc Hồng Quân, Tam Thanh thì nhận giặc làm cha, thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Dù Thông Thiên bây giờ đã tỉnh ngộ, nhưng chung quy cũng đã nhận giặc làm cha.

Mọi người ra khỏi Táng Thiên Quan, Tai Ách trước đó suýt nữa đã hại Lăng Tiêu và Hậu Bạt, may mà Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kịp về cứu nguy, nên cũng không dám ra vẻ.

Về phần La Hầu, bây giờ kẹt ở Thánh Nhân ngũ trọng thiên, không có tư cách ra vẻ.

Nên chung sống với nhau khá hòa thuận.

Mấy ngày sau, ngày đại hôn của Nữ vương và Đường Tăng đã đến.

Tinh Vệ, Quy Linh Thánh Mẫu và Bích Tiêu ríu rít trang điểm cho Nữ vương, con gái có bạn bè, Hậu Bạt cũng rất vui.

Bên Đường Tăng, bốn huynh đệ Tôn Ngộ Không giúp đỡ, Tôn Ngộ Không trước đó dưới sự giúp đỡ của Viên Hồng, đã thành công đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đường Tăng một thân hồng trang tân lang, vô cùng đắc ý.

"Sư phụ, chúng ta ở bên người ngày cuối cùng, sau hôm nay, sau này người phải tự bảo trọng." Trư Bát Giới vừa chỉnh lại quần áo cho Đường Tăng, vừa u sầu nói.

Đường Tăng như bị sét đánh, người cứng đờ, từ trong hạnh phúc tỉnh lại, cuối cùng cũng nhớ ra bốn người đồ đệ.

"Ngươi, các ngươi muốn đi đâu?" Đường Tăng chột dạ và thấp thỏm hỏi.

"Ai, ta thì không sao, dù sao ta cũng là đệ tử Quy Nhất Giáo, không ai dám làm gì ta, chỉ là không lấy được kinh, không thể nhận được công đức để nhanh chóng nâng cao tu vi, nhưng, dù chết ta cũng phải cắn của Dương Tiễn một miếng thịt." Trư Bát Giới đau thương nặn ra một nụ cười.

"Ta cũng không sao, có thể về Long tộc, nhưng, ta không muốn về, ta sẽ đi cùng nhị sư huynh báo thù." Tiểu Bạch Long nói.

"Ta và lão Sa không có nơi nào để đi, không còn giá trị lợi dụng, e rằng đám thần phật sẽ không tha cho chúng ta, không bằng đi cùng Bát Giới báo thù, dù sao cũng là chết, nếu có thể báo thù cho Bát Giới, cũng đáng." Tôn Ngộ Không cười khổ.

Trong đầu Đường Tăng như có sấm nổ, người run lên, mắt đầy vẻ áy náy, khoảng thời gian này hắn chỉ nghĩ đến bản thân, hoàn toàn quên mất bốn người đồ đệ.

Quên rằng họ đã nói sẽ cùng nhau đi tìm Dương Tiễn báo thù, quên rằng ngoài việc Tây hành lấy kinh, bốn người đồ đệ sẽ không có

kết cục tốt đẹp.

Mở miệng, Đường Tăng muốn bảo bốn người ở lại Nữ Nhi Quốc, có mẹ vợ hắn ở đây, ai dám động.

Nhưng, bốn người có ở lại không, mối thù máu giữa Bát Giới và Dương Tiễn không thể hóa giải.

Dương Tiễn là đồ tôn của ba Kim Ô, mẹ vợ cũng không tiện nhúng tay, báo thù chỉ có thể dựa vào chính Bát Giới.

Bát Giới đi tìm Dương Tiễn báo thù, Ngộ Không bọn họ nhất định sẽ đi, đến lúc đó hắn nên lựa chọn thế nào?

Dương Tiễn mạnh mẽ như vậy, có thể báo thù được không?

Không thể đi lấy kinh nữa, không còn giá trị, Dương Tiễn còn nương tay không?

Đã nói sẽ cùng nhau đi tìm Dương Tiễn báo thù, hắn thật sự có thể một mình sống sót sao?

Muốn tìm Dương Tiễn báo thù, chỉ có một cách, hoàn thành Tây Du lượng kiếp, nhận được công đức để tu vi tăng vọt.

Đến lúc đó bọn họ đều mạnh mẽ, có giá trị lợi dụng, mới có thể sống tốt.

Hắn có mẹ vợ mạnh mẽ, có lựa chọn, nhưng Ngộ Không bọn họ, ngoài việc Tây hành lấy kinh, dường như không còn lựa chọn nào khác.

Khoảng thời gian này, hắn đắm chìm trong hạnh phúc, gần như quên mất bốn người đồ đệ, bốn người đồ đệ chắc chắn rất hoang mang, không biết sau này sẽ đi đâu về đâu, nhất định vô cùng đau khổ.

Dù vậy, bốn người đồ đệ vẫn tôn trọng lựa chọn của hắn, chưa từng can thiệp.

Họ tôn trọng hắn, hắn lại ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân.

Nhưng, nhưng Nữ vương thì phải làm sao?

Đường Tăng ngồi bệt trên giường, đau khổ ôm đầu, hai bên đều khiến hắn không thể buông bỏ.

"Giờ lành đã đến." Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng thúc giục của quốc sư.

"Sư phụ, đồ nhi lần cuối cùng cõng người." Tiểu Bạch Long biến thành bạch mã.

Trư Bát Giới và Sa Tăng đỡ Đường Tăng lên ngựa, Tôn Ngộ Không dắt ngựa đi trước, giống như con đường họ đã đi qua.

Ánh mắt Đường Tăng đờ đẫn, vô cùng rối rắm, trong đầu hai tiểu nhân đang đánh nhau, một bên là tình yêu, một bên là huynh đệ.

Lăng Tiêu bọn họ đều đã đến, Đường Tăng đờ đẫn, tê dại bị đỡ vào hôn đường.

"Nhất bái thiên địa." Quốc sư vui mừng chủ trì, Hậu Bạt ngồi trên cao đường, cười rất hiền từ.

Nữ vương rất nhanh nhẹn quay người đối diện trời đất bên ngoài quỳ bái, Đường Tăng lại đứng ngây tại chỗ.

"Bái đi, mau bái đi..." Quốc sư nhỏ giọng thúc giục.

Đường Tăng hoàn hồn, đau khổ nhắm mắt, quỳ xuống trước Hậu Bạt, chua xót nói: "Xin lỗi, hôn sự này ta không thể kết." "Ngươi nói gì?" Nụ cười trên mặt Hậu Bạt cứng lại, giận dữ nhìn chằm chằm Đường Tăng.

Nữ vương mạnh mẽ vén khăn voan đỏ lên, không hiểu nhìn Đường Tăng.

"Khoảng thời gian này, ta ích kỷ đắm chìm trong hạnh phúc, quên

mất Ngộ Không bọn họ, ta không thể thành hôn, nếu không Ngộ Không bọn họ sẽ chết." "Chúng ta đã nói sẽ cùng nhau đi tìm Dương Tiễn báo thù, Dương Tiễn đã giết vợ con của Bát Giới, Linh Sơn muốn bắt họ đi, ép Bát Giới phải ngoan ngoãn nghe lời." "Quan Âm giả dối, vừa làm đĩ vừa la làng, muốn để Dương Tiễn làm kẻ ác, Dương Tiễn trong cơn giận dữ đã giết vợ con Bát Giới, chúng ta toàn bộ trọng thương sắp chết cũng không bảo vệ được." "Trước đây ta từ chối nàng, chính là sợ nàng sẽ giống như vợ con Bát Giới." "Chỉ có hoàn thành Tây hành, nhận được công đức, chúng ta mới có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tìm Dương Tiễn báo thù, không đi Tây hành nữa, ta có nhạc mẫu che chở, nhưng họ không còn giá trị lợi dụng, sẽ chết." "Xin lỗi, ta, ta không thể bỏ mặc họ, xin lỗi..." Đường Tăng đau đớn quỳ trên đất, khóc nấc.

Hậu Bạt không hề bố trí cấm chế, chính là muốn để đám thần phật trên trời nhìn thấy.

Đám thần phật lúc này đều tụ tập ở Thiên Đình, chư Phật Linh Sơn ngượng ngùng không thôi, đồng loạt trừng mắt nhìn thủ phạm chính là Quan Âm, chính Quan Âm bày trò, Đường Tăng mới đối với Linh Sơn như hổ.

Sau đó lại đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn ra tay tàn nhẫn hoàn thành nhiệm vụ cứu nguy, năm thầy trò đối với Dương Tiễn thù hận không hề che giấu.

"Ta..." Nữ vương nước mắt lưng tròng, đau lòng nhìn Trư Bát Giới, không ngờ Trư Bát Giới lại có quá khứ bi thảm như vậy, nàng không nỡ để Đường Tăng đi, nhưng cũng không muốn làm khó Đường Tăng.

Hậu Bạt nhíu chặt mày, ai dám động đến con gái nàng, nàng nhất định không chết không thôi, nàng không có tư cách khuyên Trư Bát

Giới buông bỏ thù hận.

Thế là, nàng nhìn về phía ba Kim Ô, Dương Tiễn hình như là đồ tôn của ba Kim Ô.

"Ba vị, có phải nên cho một lời giải thích không?" Hậu Bạt tức giận nói.

"Tiền bối, đồ tôn của ta cũng là bị người ta tính kế, cưỡi hổ khó xuống, bọn họ muốn báo thù, ta sẽ không ngăn cản, chúng ta đừng nhúng tay vào." "Chuyện này, cũng có cách giải quyết vẹn cả đôi đường, hôm nay coi như là đính hôn, Đường Tăng lấy kinh xong quay về thành hôn, hoặc là Nữ vương có thể đi cùng, Nữ vương có thiên mệnh gia thân, lại có người mẹ như người, ai dám làm hại." "Phụ Thần định ra Tây Du lượng kiếp, lại định ra thiên mệnh nhân duyên của Đường Tăng và Nữ vương, chưa chắc không phải là muốn vẹn cả đôi đường, ta thấy trên người Nữ vương dường như có gông xiềng hạn chế, không thể tu luyện." "Hoàn thành thiên mệnh nhân duyên chắc chắn là chìa khóa mở gông xiềng, nhưng chìa khóa này, e rằng cũng cần công đức viên mãn mới được, cái giá của việc thử sai rất đắt, bây giờ thành hôn, lỡ như không được, không có chỗ để hối hận." Lăng Tiêu cười hề hề giảng hòa.

Hậu Bạt lập tức đứng dậy, đúng vậy, thử sai, con gái chỉ có thể làm phàm nhân, một đời ngắn ngủi trăm năm.

Như Lăng Tiêu nói, nàng cũng cho rằng Đường Tăng chính là chìa khóa mở gông xiềng, nhưng nếu Đường Tăng chưa công đức viên mãn, tương đương với có khuyết điểm, thật sự có thể mở gông xiềng sao?

Trong chốc lát, nàng cũng không còn tức giận như vậy nữa, hạnh phúc của con gái quan trọng, có thể tu luyện hay không càng quan trọng hơn, nàng muốn mãi mãi ở bên con gái.

“Trân Nhi, con nghĩ sao?” Hậu Bạt hỏi ý kiến con gái.

Chương 363

“Con không muốn ngự đệ ca ca khó xử, ngự đệ ca ca có tình có nghĩa con càng thích hơn, con muốn đi cùng ngự đệ ca ca Tây hành.” Nữ vương bĩu môi, vừa oan ức vừa kiên định, hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

“Không được, Tây hành rất nguy hiểm.” Đường Tăng một mực từ chối.

“Ngươi cứ yên tâm, ngươi chết rồi nàng cũng không sao đâu.” Lăng Tiêu cười nói.

“Nhưng, nhưng Tây hành rất vất vả.” Đường Tăng không nỡ.

“Cùng nhau trải qua nhiều hơn, tình cảm càng sâu đậm, nàng chọn thành toàn cho ngươi, ngươi cũng nên tôn trọng suy nghĩ của nàng, thấu hiểu tôn trọng lẫn nhau, mới có thể dài lâu.” Lăng Tiêu khuyên giải.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lăng Tiêu, ngươi không phải là lão độc thân sao, sao có vẻ như ngươi rất hiểu vậy.

“Không sai, hắn nói rất có lý.” Hậu Bạt nhìn sâu vào Lăng Tiêu, có thể nói ra những lời này, sao lại dạy ra được một đồ đệ tàn nhẫn như vậy.

Hay là nói, tất cả đều là Lăng Tiêu tính kế, cố ý.

“Được, chúng ta cùng nhau Tây hành.” Đường Tăng hít sâu một hơi, không còn kiên trì nữa.

Vất vả, vậy thì chăm sóc nàng cho tốt.

Hắn cũng muốn cùng nàng trải qua rất nhiều, cùng nhau nếm trải chua ngọt đắng cay.

“Ta sẽ không gây thêm phiền phức cho các ngươi.” Nữ vương vui vẻ cười.

“Bái kiến sư nương.” Bốn huynh đệ Tôn Ngộ Không cũng vui vẻ.

“Miễn lễ miễn lễ, xin lỗi nhé, trước đây ta tưởng các ngươi là người xấu.” Nữ vương ngượng ngùng xua tay.

Trước đây nàng tưởng bốn người Tôn Ngộ Không là người của Thiên Đình và Linh Sơn phái đến giám sát Đường Tăng.

“Mọi người đều vui vẻ, mọi người đều tốt, hôm nay coi như là đính hôn đi, Khổng Tuyên, lên Thiên Đình bắt Quan Âm về làm tọa kỵ cho Nữ vương.” Lăng Tiêu nói, giọng đột nhiên trở nên lạnh lùng, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lời của Lăng Tiêu vừa dứt, mấy người Trư Bát Giới kinh ngạc đến trợn tròn mắt, Quan Âm làm tọa kỵ, đây chính là sự bá đạo của Lăng Tiêu Thánh Nhân sao.

Là đang thanh toán món nợ Quan Âm tính kế Dương Tiễn, hay là đang bênh vực cho bọn họ, hay là xem Linh Sơn không vừa mắt.

Nhưng dù thế nào, bọn họ đều rất sảng khoái.

Hận thù của họ đối với Quan Âm, không hề kém hơn đối với Dương Tiễn, thậm chí còn mạnh mẽ hơn, họ đều biết, Quan Âm mới là thủ phạm chính.

Nhưng biết thì có thể làm gì, Quan Âm cao cao tại thượng, đứng đầu Tứ Đại Bồ Tát của Linh Sơn, đừng nói là Tôn Ngộ Không bọn họ, cho dù là Trư Bát Giới thời kỳ đỉnh cao, cũng không động được Quan Âm.

Hận ý của họ, chỉ có thể chôn sâu trong lòng, nhưng bây giờ, có người đã giúp họ trút được cơn tức này, họ có thể báo thù Quan Âm.

Bất kể Lăng Tiêu Thánh Nhân vì mục đích gì, ít nhất vào lúc này, họ rất cảm kích.

Tôn Ngộ Không nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt sùng bái không thể tả, đây chính là bá khí và thực lực của sư tôn sao, chỉ cần đủ mạnh, là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Đạo Tổ cũng bị ép phải thỏa hiệp, Hồng Hoang còn ai có thể cản trở sư tôn, có sư tôn mạnh mẽ như vậy làm chỗ dựa, hắn còn phải sợ gì nữa?

Trong khoảnh khắc này, khí thế trên người Tôn Ngộ Không thay đổi, không còn cẩn thận dè dặt nữa, trở nên sắc bén, toát ra một luồng khí thế chiến thiên đấu địa, một đi không trở lại, dũng khí không sợ hãi.

Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, đúng rồi, đây mới là dáng vẻ Tề Thiên Đại Thánh trong lòng hắn, có dũng khí và quyết tâm đập tan mọi bất công, đấu trời, chiến đất, bất khuất.

Thiên Đình.

Đám thần phật vốn đã thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ vẻ vui mừng, tuy có Nữ vương đi cùng, nhưng cuối cùng Tây Du cũng có thể tiếp tục.

Nhưng khi nghe Lăng Tiêu nói muốn Quan Âm làm tọa kỵ, tất cả tiên phật đều biến sắc, đồng loạt nhìn về phía Quan Âm.

Lăng Tiêu Thánh Nhân vẫn là Lăng Tiêu Thánh Nhân đó, đúng rồi, mấy vạn năm không gặp, vẫn bá đạo và mạnh mẽ như vậy.

Thiên Đình cũng có không ít người của Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo, hai giáo cùng một nhánh, lúc này sắc mặt đều rất khó coi.

Bên Linh Sơn, phe Tam Giáo sắc mặt cũng rất không tốt, dù sao Quan Âm cũng thuộc về phe của họ.

Về phần những người khác, do Ngọc Đế và Di Lặc dẫn đầu, vẻ mặt như không liên quan đến mình, xem kịch vui.

Phe Tây Phương Giáo của Linh Sơn rất không ưa phe Tam Giáo, chỉ mong xem phe Tam Giáo bị vả mặt.

Ngọc Đế thì đã sớm xem Quan Âm không vừa mắt, trước đây tính kế Dương Tiễn, Dương Tiễn là cháu ngoại của hắn, tính kế Dương Tiễn, tương đương với vả mặt hắn.

Vừa hay, còn có thể nhân việc này để răn đe thêm đệ tử Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo, thời đại đã khác, Tam Giáo đã là quá khứ, học tập Tiệt Giáo đi, khiêm tốn làm người, đừng suốt ngày hò hét, cho rằng mình cao hơn người khác.

Quan Âm càng là sắc mặt kịch biến, phản ứng đầu tiên, chạy, chạy đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ che chở.

Làm tọa kỵ rồi, sau này nàng còn mặt mũi nào ở Hồng Hoang, mất mặt, nói không chừng nàng còn bị Xiển Giáo và Linh Sơn vứt bỏ.

"Đi đâu?" Dương Tiễn có thể để Quan Âm chạy thoát sao, bay ra, chặn đường Quan Âm.

"Ngọc Đế, ngươi muốn Thiên Đình và Linh Sơn trở mặt thành thù sao?" Quan Âm sắc mặt khó coi nhìn Ngọc Đế, trước đây đã thử qua rồi, nàng đánh không lại Dương Tiễn, chỉ có thể gây áp lực lên Ngọc Đế.

"Tư Pháp Thiên Thần là thần của Thiên Đình, cũng là đồ tôn của Lăng Tiêu Thánh Nhân, lúc này là tuân theo sư mệnh, không đại diện cho ý của trẫm." "Hay là nói đệ tử Tam Giáo sau này chỉ nghe lệnh trẫm, chỉ cần các ngươi phát hạ Thiên Đạo thệ ngôn, trẫm có thể bảo Tư Pháp Thiên Thần dừng tay." Ngọc Đế cười lạnh, còn muốn lợi dụng hắn, quả là thiếu đòn, học được mười phần sự hèn hạ và vô sỉ

của Nguyên Thủy.

Đệ tử Tam Giáo biến sắc, Thiên Đạo thệ ngôn không thể phát bừa, vi phạm thệ ngôn sẽ bị Thiên Phạt giáng xuống, Đạo Tổ cũng không thể can thiệp Thiên Phạt, vô tín bất lập, Thiên Đạo cũng vậy.

Nếu Thiên Đạo mất uy tín, sau này ai còn tin Thiên Đạo.

Ngọc Đế đang răn đe bọn họ, ép bọn họ phải lựa chọn, từ bỏ Quan Âm, hoặc là cút khỏi Thiên Đình.

Mọi người đều lòng dạ biết rõ, họ vào Thiên Đình chính là để chia cắt khí vận Thiên Đình, Ngọc Đế không thể từ chối, nhưng nếu họ biểu lộ ra ý đồ này, để Ngọc Đế nắm được thóp, Ngọc Đế tuyệt đối sẽ không chút lưu tình đuổi họ ra khỏi Thiên Đình.

Lúc này Ngọc Đế không hề hạ lệnh, nếu họ chủ động ra tay bảo vệ Quan Âm, sẽ cho Ngọc Đế cớ.

Hy sinh chức vị Tư Pháp Thiên Thần của Dương Tiễn, rồi cách chức cả bọn họ, Dương Tiễn mất chức thần thì sao, người ta vẫn là cháu ngoại của Ngọc Đế.

Sau này lại tìm một cái cớ để cho Dương Tiễn phục chức là được.

Ngọc Đế bây giờ không quan tâm không có bọn họ, Thiên Đình sẽ thực lực đại giảm, sau lưng người ta có Đạo Tổ, cháu ngoại Dương Tiễn sau lưng lại có ba Kim Ô, ai dám động đến Thiên Đình.

Giờ khắc này, toàn bộ đệ tử Tam Giáo đều chọn im lặng, Tiệt Giáo vốn đã không ưa Xiển Giáo, không bỏ đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi.

Xiển Giáo không ra mặt, Quy Nhất Giáo không dại gì làm chim đầu đàn.

Lợi ích của Xiển Giáo là trên hết, vào lúc này thể hiện vô cùng rõ

ràng, tình cảm sư huynh muội gì chứ, Xiển Giáo có thứ đó sao?

“Như Lai sư huynh.” Thấy Xiển Giáo không quan tâm, Quan Âm trông mong nhìn về phía Như Lai.

Như Lai mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, bây giờ mới nhớ ra ta là sư huynh à, mặt mũi đâu.

Trước khi Tam Thanh phân gia cũng không thấy ngươi gọi sư huynh, bây giờ lại nhớ ra rồi.

“Ai, Quan Âm Tôn Giả, làm sai thì nên nhận phạt, dù có che chở cho ngươi chạy thoát, ngươi lại có thể trốn đi đâu?” Như Lai ra vẻ thở dài.

“Ta có thể đi tìm Đạo Tổ.” Quan Âm nói.

“Sau đó thì sao?

Chương 364

Làm khó Đạo Tổ, ép Đạo Tổ và Lăng Tiêu Thánh Nhân bọn họ đánh nhau một trận nữa?" Như Lai hỏi ngược lại.

Sắc mặt Quan Âm chợt biến, trước đó Đạo Tổ bị ép phải thỏa hiệp, lúc này nàng đến, quả thật làm khó Đạo Tổ, kết quả cuối cùng chắc chắn là Đạo Tổ bị ép phải thỏa hiệp thêm một lần nữa, mất hết mặt mũi.

Đến lúc đó chính là nàng đã đắc tội cả Đạo Tổ, đắc tội cả Đạo Tổ và ba Kim Ô, Hồng Hoang còn có chỗ cho nàng dung thân sao.

"Chẳng trách ngươi có thể làm người đứng đầu Linh Sơn, suy nghĩ mọi chuyện thật toàn diện." Ngọc Đế khen một câu.

Khen là thật, nhưng lúc này nghe lại đầy vẻ châm chọc.

Tứ đại cự đầu Linh Sơn, quả thật năng lực của Như Lai mạnh nhất, ngay cả trưởng bối như Nhiên Đăng cũng không bằng.

Như Lai làm như không nghe thấy, nhắm mắt tụng kinh.

Nhiên Đăng vốn định bảo vệ một chút, nhưng nghe lời của Như Lai cũng không dám ra tay nữa, ai bảo vệ Quan Âm người đó đắc tội Đạo Tổ.

Quan Âm tuyệt vọng, cũng không chạy nữa, chờ nhận mệnh.

Lúc này, Đại Bằng đến, không nói hai lời, bắt lấy Quan Âm xuống hạ giới.

Quan Âm cũng không phản kháng, chủ yếu là cũng không phản kháng nổi.

"Sư phụ, người đã bắt về." Đại Bằng đưa Quan Âm về Nữ Nhi

Quốc.

“Nữ vương, nàng thích tọa kỵ gì?” Lăng Tiêu rất hiền hòa nhìn Nữ vương.

Nữ vương ngẩng đầu suy nghĩ, đôi mắt to sáng long lanh, sau đó nói: “Ta cũng muốn bạch mã, giống như ngự đệ ca ca.” “Được.” Lăng Tiêu gật đầu, ra tay phong ấn tu vi của Quan Âm, dùng đại pháp lực biến Quan Âm thành bạch mã, thậm chí còn giúp Quan Âm phân chia âm dương, biến thành ngựa cái.

Cuối cùng, y có ý nhìn Trư Bát Giới một cái.

Trư Bát Giới bị nhìn đến ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu Thánh Nhân biết hắn tu luyện Ao Chiến Chi Pháp, đây là đang chủ động ra hiệu cho hắn dùng Quan Âm để tu luyện Ao Chiến Chi Pháp sao.

Phải nói, cách báo thù Quan Âm này, hắn rất thích.

“Nó có thích ta không nhỉ?” Nữ vương đi một vòng quanh con bạch mã do Quan Âm biến thành, rất hài lòng nhưng cũng có chút lo lắng.

“Không nghe lời thì đánh, đánh đau rồi sẽ nghe lời.” Lăng Tiêu mỉm cười nói.

Trư Bát Giới mắt sáng lên, đi tới vỗ một cái vào mông ngựa.

Quan Âm nổi giận, quay người lại trừng mắt phẫn nộ với Trư Bát Giới.

“Còn dám trừng ta.” Trư Bát Giới giơ tay lên tát một cái.

Quan Âm vẫn không phục, Trư Bát Giới dùng pháp lực ngưng tụ ra một cây roi ngựa, ra tay độc ác quất tới, Quan Âm đau đớn kêu

thảm liên hồi, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng ngựa hí.

Cuối cùng, ả ngã xuống đất co quắp, không dám phản kháng nữa.

Chư thần Phật trên trời nhìn mà thấy đau cả răng, Trư Bát Giới rõ ràng là đang báo thù.

Quan Âm Bồ Tát xưa nay luôn cao cao tại thượng, lại rơi vào kết cục như vậy, Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng chẳng có quyền lên tiếng.

Không thành Thánh, chung quy vẫn là con kiến.

"Nếu chuyến đi về Tây không còn trở ngại, chúng ta xin trở về Linh Sơn trước." Như Lai cũng chẳng còn mặt mũi nào ở lại, bèn hành lễ rồi dẫn chư Phật rời đi.

Bất kể thế nào, Quan Âm cũng là người của Linh Sơn, bị Trư Bát Giới sỉ nhục như vậy, Linh Sơn mất hết cả thể diện.

"Sư nương, sau này nó không nghe lời, người cứ nói với con, yêm lão Trư sẽ xử lý nó." Trư Bát Giới tâm trạng cực tốt.

"Được." Một tiếng "sư nương" khiến Nữ vương vô cùng vui vẻ.

Trư Bát Giới và họ là người nhà của ngự đệ ca ca, được người nhà của ngự đệ ca ca chấp thuận, nàng thực sự rất vui mừng.

Sự việc đã được giải quyết, tuy tiệc thành hôn biến thành tiệc đính hôn, nhưng cũng coi như là mọi người đều vui vẻ, chủ và khách đều vui vẻ.

Đường Tăng thì luôn miệng gọi "nhạc mẫu", tiếng gọi ấy tự nhiên và thuận miệng đến mức kẻ đầu sỏ gây ra chuyện là Tai Ách nghe cũng phải xấu hổ.

Nói đi cũng phải nói lại, gả cho Đường Tăng một vị nhạc mẫu đại lão như vậy, sau này hắn cũng không thể tùy ý tính kế Đường Tăng nữa.

Yến tiệc kết thúc, Hậu Bạt hẹn gặp Lăng Tiêu và Tai Ách.

“Tất cả chuyện này đều do ngươi tính kế?

Kể cả việc để Dương Tiễn giết vợ con Trư Bát Giới?” Hậu Bạt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

“Không phải, trước đó ta còn không biết tiền bối tồn tại, sau này La Hầu mới nói cho ta biết.” “Trước đây tuy ta ở Hồng Hoang, nhưng chỉ có Nhân Hoàng Đế Tân biết, ta chưa từng sai khiến Dương Tiễn, Dương Tiễn trời sinh đã có chút ràng buộc với Tôn Ngộ Không.” “Dương Tiễn cũng không thực sự giết vợ con Trư Bát Giới, hồn phách nguyên thần của họ đã bị Dương Tiễn dùng Thiên Nhãn lén lút thu đi, ngoài mặt thì giết, nhưng trong tối lại giúp, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn.” “Nếu không, vợ con Trư Bát Giới chắc chắn sẽ bị bắt đến Linh Sơn làm con tin.” Lăng Tiêu lắc đầu, chuyện này hắn quả thực không nhúng tay vào.

“Vậy tại sao ngươi không nói rõ?” Hậu Bạt nhíu mày.

“Hận thù là động lực tốt nhất, phải không?” Lăng Tiêu cười khẽ.

Hậu Bạt sững sờ, đúng vậy, hận thù là động lực tốt nhất, nàng nhẫn chịu vô tận năm tháng cô độc cũng phải sống sót, ngoài tình yêu dành cho con gái, còn có cả sự căm hận đối với Sáng Tạo.

Nghe Lăng Tiêu nói vậy, nàng cũng thông suốt, Lăng Tiêu có thể nói ra những lời đó, đồ tử đồ tôn mà hắn dạy dỗ không thể là hạng người tàn nhẫn độc ác được.

Xem ra Dương Tiễn cũng không nhìn nổi cảnh Linh Sơn ức hiếp Trư Bát Giới, nên đã ngầm giúp một tay.

“Còn ngươi, ngươi đã làm gì?” Hậu Bạt nhìn sang Tai Ách.

“Cũng không có gì, chỉ nói với Đường Tăng rằng Nữ vương có thiên mệnh hộ thể, không ai động vào được, hơn nữa còn có một chỗ

dựa rất mạnh, không cần lo Nữ vương sẽ bị Linh Sơn bắt đi." "Thiên mệnh nhân duyên, nhất kiến chung tình, Đường Tăng trước đó sợ Nữ vương đi vào vết xe đổ của vợ con Trư Bát Giới, một lòng muốn rời khỏi Nữ Nhi Quốc, sợ liên lụy đến Nữ vương, ta liền thêm dầu vào lửa." "Mục đích ư, tự nhiên là để ép Hồng Quân ra tay, ép ngươi cùng chúng ta liên thủ đối phó Hồng Quân, cướp lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp." Sự việc đã đến nước này, không có gì phải che giấu, Tai Ách thẳng thắn thừa nhận.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp không bị hủy, đang ở trong tay Hồng Quân." Mắt Hậu Bạt sáng lên, nàng đã khôi phục đến đỉnh phong, nhưng muốn tìm Sáng Tạo báo thù thì vẫn còn xa lắm.

Thủ đoạn bảo mệnh của Sáng Tạo thuộc hàng nhất lưu, chắc chắn không chết trong trận chiến khai thiên, nàng cần thực lực mạnh hơn, và Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là lựa chọn tốt nhất.

"Ta xin thề với Đại Đạo, ngươi cho ta mượn kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia, chúng ta bây giờ lại đi tìm Hồng Quân đánh một trận." Hậu Bạt vô cùng cấp thiết.

"Tiền bối có từng nghĩ qua, nếu Hồng Quân muốn chạy trốn, chúng ta có ngăn được không?" "Hoặc giả, Hồng Quân dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp làm uy hiếp, chúng ta phải làm sao?" Lăng Tiêu lắc đầu.

Cho dù cho Hậu Bạt mượn Hồng Mông Thánh Kiếm, họ cũng không thể áp đảo được Hồng Quân, Hồng Quân muốn chạy, họ không giữ lại được.

"Chẳng lẽ đợi Thập Nhị Tổ Vu hợp đạo thành công, chúng ta mới có thể ngăn được Hồng Quân sao?" Hậu Bạt nhíu mày.

"Không, ta còn một lá bài tẩy khác, đó mới là mấu chốt, có thể thu thập Hồng Quân đến mức ngoan ngoãn phục tùng." "Chỉ là thời cơ chưa đến, cần Thiên Định Lục Thánh thêm dầu vào lửa, đợi Thiên

Định Lục Thánh hoàn thành hợp đạo trở về, Hồng Quân chắc chắn sẽ chủ động đến tìm chúng ta gây phiền phức." "Khi đó chính là cơ hội để chúng ta chế phục Hồng Quân, đoạt lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp." Lăng Tiêu cười một cách bí ẩn, Thông Thiên chính là truyền âm nói cho hắn như vậy.

Thật ra, hắn cũng rất muốn biết, Thông Thiên định làm thế nào, Thông Thiên chỉ nói có trăm phần trăm chắc chắn phản chế Hồng Quân.

Hậu Bạt và Tai Ách đều vô cùng tò mò nhìn Lăng Tiêu, rốt cuộc là lá bài tẩy gì mà có thể chế phục được Hồng Quân, tại sao lại cần Thiên Định Lục Thánh thêm dầu vào lửa.

"Được rồi, tạm thời không nói chuyện này nữa, Tai Ách, ngươi thua rồi, theo như cá cược, giảng đạo cho ta ba ngàn năm, ngoài ra, ngươi phải nói cho ta biết bí mật là gì?" Lăng Tiêu chuyển chủ đề.

"Cá cược?" Hậu Bạt tò mò nhìn hai người.

"Khụ, ta và La Hầu, lão quỷ cùng hắn cá cược, ba chúng ta cược Đường Tăng không thể rời khỏi Nữ Nhi Quốc." Tai Ách mặt mày đau khổ.

Chương 365

“Ồ, ba lão già xảo quyệt các ngươi lại không tính toán hơn được hắn à?” Hậu Bạt bật cười.

Ba vị này, đặc biệt là La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ, đều là những nhà âm mưu nổi danh, kết quả lại không đấu lại một hậu bối.

“Hắn quá thấu hiểu tình cảm và nhân tính.” Tai Ách bất đắc dĩ lắc đầu, những Hỗn Độn Ma Thần như họ, đấu đá mưu mô vô tận năm tháng, làm gì có tình nghĩa huynh đệ gì để nói.

“Nói đi, bí mật gì?” Lăng Tiêu cười nói.

“Cha của đồ tôn Dương Tiễn của ngươi là Dương Thiên Hữu đã nhập ma, và có thiên mệnh ràng buộc với Như Lai.

La Hầu từng nói, sau Tây Du lượng kiếp chính là Ma Đạo lượng kiếp, hai người bọn họ hẳn là nhân vật chính của Ma Đạo lượng kiếp.” Tai Ách có chút đắc ý nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu hẳn sẽ rất kinh ngạc, hắn có thể gỡ lại được một bàn.

“Chỉ vậy thôi?

Chuyện này ta sớm đã biết rồi, nhưng mà, ngươi phát hiện ra sao?” Lăng Tiêu bĩu môi, đây thì có gì là bí mật.

Vẻ mặt Tai Ách cứng đờ: “Sao ngươi biết được?” “Ngươi quên ta được lão quỷ đưa từ một thời không khác đến sao, đó là tương lai, ở nơi đó lưu truyền những truyền thuyết về Hồng Hoang.” Lăng Tiêu nhún vai.

“...” Tai Ách uất ức há miệng, suýt nữa thì hộc máu, nhưng cũng tò mò: “Vậy cuối cùng Hồng Hoang ra sao?

Có kết cục của ta không?” “Chỉ có Ma Đạo lượng kiếp và những

truyền thuyết trước đó, về sau thì không có, có thể đã xảy ra biến cố gì đó, cũng có thể người đến nơi đó là vào thời Ma Đạo lượng kiếp, nên không biết về sau Hồng Hoang thế nào." "Nơi đó là tiểu thế giới được hình thành từ những mảnh vỡ nhỏ bắn ra sau trận đại chiến của chư Thánh, khi Hồng Hoang đại địa bị phá nát." Lăng Tiêu lắc đầu, những chuyện về sau hắn quả thực không biết.

Tai Ách và Hậu Bạt đều rất thất vọng.

"Trước đây ta đã cho người tiết lộ thông tin Địa Tạng chứng đắc Á Thánh, điều Trấn Nguyên Tử đang trấn thủ Ma Uyên đi, rồi rót khí tức hắc ám vào Ma Uyên, thấy ma niệm của Dương Thiên Hữu bay ra từ khe nứt của Ma Uyên, dung nhập vào cơ thể Như Lai, phật tâm chủng ma." Tai Ách nói ra cách mình biết được.

"Xem ra quan hệ giữa ngươi và La Hầu cũng không tệ, ngươi muốn thả Tiên Thiên Ma Tộc mà La Hầu sáng tạo ra, tìm được Ma Đạo, trợ giúp La Hầu dung hợp Ma Đạo nhỉ." Lăng Tiêu cười nói.

"Không sai, dù sao thì vào lúc Phong Thần lượng kiếp, hắn đã che chở cho ta trốn vào Hỗn Độn." Tai Ách gật đầu, lúc đó hắn quả thực đã bị cảm động.

Lăng Tiêu giơ tay, thả La Hầu ra.

"Ma Tổ à, xem ra sức hút nhân cách của ngươi mạnh hơn cả chân thân của ngươi đấy, đưa chân linh của Nguyên Phượng cho ta đi, ta sẽ không động đến ngươi, có Tai Ách và Hậu Bạt tiền bối làm chứng." Lăng Tiêu cười nói.

Lần này La Hầu không nuốt lời, thả chân linh của Nguyên Phượng ra.

Có Tai Ách và Hậu Bạt nhìn, nếu Lăng Tiêu vi phạm lời hứa, Tai Ách và Hậu Bạt tuyệt đối sẽ không tin tưởng Lăng Tiêu nữa, cũng sẽ

không hợp tác với Lăng Tiêu.

"La Hầu, bản tọa liều mạng với ngươi." Chân linh Nguyên Phượng vừa được tự do, đã nổi giận không thể kìm nén, Nam Minh Ly Hỏa sôi trào, một bộ dạng muốn cùng La Hầu đồng quy vu tận.

"Được rồi, ta là sư phụ của Khổng Tuyên và Đại Bằng, hai đứa nó đang ở ngay bên ngoài." Lăng Tiêu lên tiếng ngăn cản.

Nguyên Phượng vừa nghe con trai đang ở bên ngoài, đâu còn tâm trí đồng quy vu tận với La Hầu, vội bay ra ngoài tìm con.

Vừa ra ngoài, Khổng Tuyên và Đại Bằng cảm ứng được khí tức của mẫu thân, vội vàng bay tới.

"Mẫu thân." Hai huynh đệ vui mừng đến phát khóc, Nguyên Phượng cũng nước mắt lưng tròng.

Mẫu tử ba người ôm nhau khóc nức nở.

Khổng Tuyên là người bình tĩnh lại đầu tiên, sợ làm phiền sư tôn bàn chuyện, liền dẫn hai người rời đi.

Bên trong, bốn người vẫn đang thương nghị.

"Khi nào ngươi mới giúp ta dung hợp Ma Đạo, chỉ cần ta dung hợp Ma Đạo, ta có thể điều động sức mạnh của Ma Đạo để áp chế Thiên Đạo, giúp các ngươi chiến thắng Hồng Quân." La Hầu rất sốt ruột.

"Không cần, ta đã có cách chiến thắng Hồng Quân rồi, hiện giờ là Phật Đạo lượng kiếp, lúc này mà lôi Ma Đạo ra, vạn nhất xảy ra biến cố gì thì không hay." "Đợi Tây Du lượng kiếp kết thúc, đợi Ma Đạo lượng kiếp bắt đầu đi." Lăng Tiêu bình tĩnh nói.

"Hừ, dù sao ta cũng đã giảng đạo cho ngươi mấy vạn năm, cũng xem như là nửa người sư phụ của ngươi, cuối cùng ngươi lại còn

muốn lợi dụng ta.” La Hầu tức giận vô cùng.

“Ngươi nói cứ như ta chưa trả cho ngươi Tam Quang Thần Thủy, giúp ngươi tu phục nguyên thần vậy.” Lăng Tiêu nhún vai.

“Lúc đầu chúng ta đã nói thế nào, ngươi giúp ta dung hợp Ma Đạo, ta giúp ngươi đối phó Hồng Quân.” La Hầu tức đến phát điên.

“Đúng, nhưng ta có hứa hẹn khi nào sẽ giúp ngươi dung hợp Ma Đạo không?” “Hiện tại ta không cần ngươi giúp đối phó Hồng Quân, miễn phí giúp ngươi dung hợp Ma Đạo, ngươi còn kén chọn à.” Lăng Tiêu tỏ vẻ vô tội.

“Ngươi..., tên tiểu nhân bỉ ổi, mặt mũi của Bàn Cổ đều bị ngươi làm mất hết rồi!” La Hầu tức đến nỗi chửi ầm lên.

“Hai ngươi đang cãi nhau cái gì vậy?

Lăng Tiêu nói hình như cũng không có vấn đề gì mà?” Tai Ách có chút mơ hồ.

“Vấn đề cái rắm, Lục Đạo tồn tại là để duy trì sự cân bằng của Hồng Hoang, ngăn chặn một nhà độc bá, một đạo quá thịnh, tất nhiên sẽ có một đạo thậm chí hai đạo trỗi dậy, để áp chế nó.” “Trước đây Thiên Đạo quá thịnh, Địa Đạo và Nhân Đạo trỗi dậy, ngươi xem Thiên Đạo bây giờ, nếu không có Hồng Quân chống lưng, sớm đã suy tàn rồi.” “Hiện nay Nhân Đạo mạnh nhất, Phật Đạo phục hưng là để suy yếu Nhân Đạo, Phật pháp truyền vào Nhân Tộc, suy yếu Nhân Đạo.” “Phật Đạo đại hưng, Hồng Quân sớm đã có mưu đồ với Phật Đạo, nên đã thu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề làm đồ đệ, Hồng Quân chắc chắn sẽ ủng hộ Phật Đạo, suy yếu Nhân Đạo.” “Mà Ma Đạo lượng kiếp, chính là để kìm hãm và suy yếu Phật Đạo, hắn bảo ta dung hợp Ma Đạo vào lúc Ma Đạo lượng kiếp, là muốn lợi dụng Ma Đạo để trọng thương Phật Đạo, để Nhân Đạo tiếp tục duy trì thế mạnh.” “Tên tiểu nhân bỉ ổi, lúc Phong Thần lượng kiếp đã lợi dụng ta một lần,

bây giờ lại muốn lợi dụng ta." La Hầu tức giận nhảy dựng lên, nếu không phải đánh không lại Lăng Tiêu, hắn tuyệt đối đã liều mạng với Lăng Tiêu.

"Ngươi đừng nói hay ho như vậy, lúc Phong Thần lượng kiếp, có phải đã hẹn ước, để Nhân Đạo phong thần, sau đó ta sẽ giúp ngươi tiến hành Ma Đạo phong thần, có phải ngươi đã định âm mưu với ta trước, muốn đi trước một bước tiến hành Ma Đạo phong thần không." "Hiện tại ta không cần ngươi giúp đối phó Hồng Quân, miễn phí giúp ngươi dung hợp Ma Đạo, ngươi cũng phải trả lại cho ta chút gì đó chứ." Lăng Tiêu phản kích.

"Ngươi…" La Hầu bị nghẹn họng không nói nên lời, lúc Phong Thần lượng kiếp, quả thực là hắn đã vi phạm giao ước trước.

Tai Ách và Hậu Bạt nghe mà ngẩn cả người, ai cũng nói hợp tác với La Hầu chẳng khác nào tự tìm đường chết, hung danh của La Hầu vang xa, thời kỳ Hỗn Độn, Bàn Cổ và những người khác đều không muốn chọc vào La Hầu, vì La Hầu không có giới hạn, không từ thủ đoạn.

Bây giờ lại có người lừa La Hầu hai lần, khiến La Hầu không thể làm gì được.

"La Hầu, sao ta cảm thấy ngươi không được rồi, đầu tiên là không đấu lại Hồng Quân, bây giờ lại bị Lăng Tiêu nắm thóp." Tai Ách có chút không nhịn được cười.

"Cút, ngươi mới không được." La Hầu trừng mắt nhìn Tai Ách, hắn đây là không được sao, là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh thôi.

"Được, ta có thể để ngươi lợi dụng thêm một lần, giúp ngươi trọng thương Phật Đạo, nhưng ngươi cũng phải giúp ta đại hưng Ma Đạo." La Hầu cố gắng kìm nén lửa giận.

“Ngươi còn cần ta giúp sao, không phải ngươi còn có Nguyên Thủy là con cờ ẩn à?” Lăng Tiêu nói.

“Vậy ngươi đừng cản trở ta.” La Hầu lùi thêm một bước, uất ức không chịu nổi, con bài tẩy của hắn, Lăng Tiêu biết rõ mồn một, căn bản không thể âm mưu với Lăng Tiêu.

“Được, chỉ cần ngươi đừng động đến Nhân Tộc, Phượng Tộc, Long Tộc và Địa Phủ, những thứ khác tùy ý ngươi, giúp ngươi cũng được.” Lăng Tiêu nhún vai.

“Các ngươi làm chứng cho ta.” La Hầu bị Lăng Tiêu lừa đến sợ, kéo Tai Ách và Hậu Bạt làm chứng.

“Được, làm chứng cho ngươi.” Nhìn bộ dạng khốn đốn của La Hầu, Hậu Bạt bật cười, La Hầu tung hoành Hỗn Độn ngày nào cũng có lúc khốn đốn, thật hiếm thấy.

Hai vị này mới thực sự là nhà âm mưu, từ Phong Thần lượng kiếp đã bắt đầu tính kế lẫn nhau, thậm chí đã bắt đầu mưu hoạch cho tương lai.

“Lúc Vu Yêu lượng kiếp, nếu không phải ta giúp ngươi che đậy, đẩy Đông Vương Công ra làm con dê thế tội, ngươi sớm đã bị Hồng Quân giết rồi.” La Hầu vẫn không nuốt trôi được cục tức này, bắt đầu tính sổ cũ.

“Sau này ngươi trốn trong Bất Tử Hỏa Sơn, có phải ta cũng đã giúp ngươi che giấu không?” “Phong Thần lượng kiếp ngươi mưu hoạch thất bại, có phải ta cứu ngươi không?” Lăng Tiêu cũng lật lại sổ cũ.

Tai Ách và Hậu Bạt ở bên cạnh xem kịch một cách thích thú, hai nhà âm mưu lớn cãi nhau như trẻ con, còn lật lại sổ cũ, thật buồn cười.

Lăng Tiêu và Hồng Quân là thù thật, còn với La Hầu thuộc dạng yêu hận đan xen, bắt đầu từ Vu Yêu lượng kiếp.

Ngoài mặt thì hợp tác cùng nhau đối phó Hồng Quân, sau lưng thì đủ loại lừa gạt, đủ loại tính kế lẫn nhau, một người còn âm hiểm hơn người kia.

Cuối cùng La Hầu cũng không cãi lại Lăng Tiêu, tức giận tự mình quay về Chư Thiên Khánh Vân.

Tai Ách và Hậu Bạt nhìn nhau, cố gắng nén cười.

Chơi trò âm mưu không lại Lăng Tiêu, cãi nhau cũng không lại, La Hầu thật thảm.

"Hai vị sau này có dự định gì?" Lăng Tiêu nhìn sang Hậu Bạt và Tai Ách.

Chương 366

"Ta tạm thời ở lại Nữ Nhi Quốc, trông chừng con gái ta, đợi cướp được Tạo Hóa Ngọc Điệp, rồi sẽ tìm ngươi cùng nhau tham ngộ pháp tắc." Hậu Bạt nói.

"Được." Lăng Tiêu gật đầu.

"Cái đó, ta hỏi một câu, Tam Quang Thần Thủy của ngươi còn nhiều không, ta có thể giảng đạo cho ngươi, làm việc cho ngươi." Tai Ách rất không có cốt khí mà sờ sờ mũi, không còn cách nào, hắn rất cần Tam Quang Thần Thủy để tu phục nguyên thần, thứ có hiệu quả tu phục nguyên thần tốt nhất, không gì bằng Tam Quang Thần Thủy.

"Có thể, rất nhiều, ba huynh đệ chúng ta cộng lại, chắc chắn có thể lấy ra được một nghìn vạn giọt Tam Quang Thần Thủy." Lăng Tiêu cười nói.

Đừng nói một nghìn vạn giọt, năm nghìn vạn giọt ba huynh đệ họ cũng có thể lấy ra, lúc đầu ở nơi Bồng Lai tiên sơn thai nghén Tịnh Thế Bạch Liên, có cả một hồ Tam Quang Thần Thủy, toàn bộ bị ba huynh đệ họ thu đi.

Lúc đầu ba huynh đệ họ cảm thấy Tam Quang Thần Thủy quý giá, chỉ vì danh tiếng của Tam Quang Thần Thủy là kỳ dược chữa thương đệ nhất.

Không ngờ những Hỗn Độn Ma Thần này lại thèm muốn Tam Quang Thần Thủy đến vậy.

"Một nghìn vạn giọt, nhiều như vậy." Tai Ách suýt nữa cắn phải lưỡi, một nghìn vạn giọt Tam Quang Thần Thủy, e là đủ để hắn khôi phục đến đỉnh phong, nhất thời ánh mắt nhìn Lăng Tiêu trở nên nóng rực.

Hình như không đi vào Hỗn Độn cũng là một lựa chọn rất tốt.

La Hầu, Dương Mi bọn họ trốn đến nơi sâu thẳm của Hỗn Độn, muốn đẩy nhanh tốc độ khôi phục, chẳng phải cũng phải đi tìm thiên tài địa bảo tu phục nguyên thần sao.

Hiệu quả tốt nhất chính là Tam Quang Thần Thủy, Tiên Thiên Nhâm Thủy, Tạo Hóa Linh Quả cũng có hiệu quả, nhưng không bằng Tam Quang Thần Thủy.

Bây giờ hắn không cần phải đi khắp nơi tìm kiếm, chỉ cần lấy lòng Lăng Tiêu là được.

Chỉ cần có thể khôi phục, tôn nghiêm tính là cái thá gì.

"Ngươi đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta, theo ta được biết, trong tay Hồng Quân cũng có không ít Tam Quang Thần Thủy, ngươi có thể đi cướp." Lăng Tiêu xúi giục.

"Đợi tu vi của ta đuổi kịp, ta chắc chắn sẽ đi cướp." Tai Ách càng thêm hăng hái.

"Ngươi trả hết nợ ba ngàn năm giảng đạo cho ta trước rồi hẵng nói." Lăng Tiêu cười nói.

"Tiền bối, chuyện ở đây đã xong, ta đi trước." Lăng Tiêu hành lễ với Hậu Bạt, rồi quay người rời đi.

"Đợi đã, Thương Mang Kiếm ngươi không cần nữa à?" Hậu Bạt lên tiếng.

"Tiền bối cứ giữ trước đi, biết đâu lúc nào đó lại đánh nhau với Hồng Quân." Lăng Tiêu không quay đầu lại mà vẫy tay.

"Đúng là một tiểu bối thú vị." Hậu Bạt cười khẽ, Hỗn Độn Linh Bảo mà cũng nỡ lòng để người khác bảo quản, Hỗn Độn Ma Thần cũng không có khí phách lớn như vậy.

Một tiểu bối, lại có thể trà trộn với một đám Hỗn Độn Ma Thần mà không bị thiệt, đủ để chứng minh năng lực.

Đứng dậy vươn vai, con gái đã đi Tây hành, nàng cũng nên ra ngoài xem xét Hồng Hoang này một chút.

Con gái có thiên mệnh hộ thể, Hồng Quân cũng không dám động, an nguy của con bé nàng không lo, chỉ sợ con bé chịu khổ.

"Nương." Lúc này, Nữ vương đến, thân mật ôm lấy Hậu Bạt làm nũng, trong mắt đầy vẻ không nỡ.

"Đừng lo cho nương, nương nhớ con sẽ đến thăm con, lần này đến Linh Sơn cũng không lâu đâu, lấy được kinh rồi, con có thể ngày ngày gặp nương và ngự đệ ca ca của con." Hậu Bạt cưng chiều véo véo khuôn mặt nhỏ của con gái.

Bên ngoài, gia đình ba người của Nguyên Phượng bay tới.

"Đa tạ Lăng Tiêu Thánh Nhân đã dạy dỗ con trai ta." Nguyên Phượng cảm kích cúi đầu trước Lăng Tiêu, nàng mơ ước thành Thánh, hai người con trai của nàng đều làm được, hiện tại còn là Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên.

Nàng có hai người con trai Thánh Nhân, xem Long Vương và Thủy Kỳ Lân hai lão già kia còn đấu với nàng thế nào.

Đương nhiên, nàng cũng biết thành Thánh khó đến mức nào, nếu không có ba huynh đệ Lăng Tiêu tận tình dạy dỗ, Khổng Tuyên và Đại Bằng không thể nào thành Thánh.

"Đều là người một nhà, không cần khách sáo, Khổng Tuyên và Đại Bằng rất tốt, làm sư phụ của chúng cũng là một vinh hạnh." "Đại Bằng, ngươi đi thông báo cho các sư nương của ngươi, đi, chúng ta về Bồng Lai." Lăng Tiêu cười khẽ, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng bay đến chỗ thầy trò Đường Tăng, điểm một chỉ vào mi tâm Trư

Bát Giới, gật đầu với thầy trò Đường Tăng rồi biến mất.

Trư Bát Giới đứng sững sờ tại chỗ, vừa rồi, Lăng Tiêu đã truyền cho hắn một phương pháp Ao Chiến hoàn thiện hơn, uy lực tăng lên rất nhiều, di chứng suy yếu đi rất nhiều, chỉ là nếu sử dụng quá độ sẽ suy yếu một thời gian mà thôi.

Rốt cuộc là do Thánh Nhân tạo ra, quả nhiên lợi hại.

Nguyên bản hắn tu luyện là do Cụ Lưu Tôn tạo ra, Cụ Lưu Tôn là cái đẳng cấp gì, pháp môn tu luyện tạo ra có thể mạnh đến đâu.

Lăng Tiêu Thánh Nhân truyền cho hắn phương pháp Ao Chiến hoàn thiện và mạnh mẽ hơn, chứng tỏ người ta quả thực đã biết từ sớm, quả thực là đang ám chỉ hắn dùng Quan Âm để tu luyện Ao Chiến Chi Pháp.

Ao Chiến Chi Pháp tăng tốc độ tu luyện rất nhiều, nhưng rất âm tổn, sẽ hút cạn nguyên âm của nữ tử mà chết.

Quan Âm là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đủ mạnh mẽ, chắc chắn chịu được hắn hút.

Quan Âm hại vợ con hắn, nay hóa thành công cụ để hắn nâng cao tu vi báo thù, nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

Cách báo thù này, hắn rất thích.

Bên này, Lăng Tiêu hội hợp với Đế Tuấn và những người khác, cùng nhau trở về Bồng Lai.

Tôn Ngộ Không nhìn bóng lưng Lăng Tiêu, rất không nỡ, tuy thời gian ở chung không dài, cũng không nói được mấy câu, nhưng hắn cảm nhận được cảm giác an toàn từ Lăng Tiêu, không khỏi có một cảm giác ỷ lại.

Hôm sau, mọi thứ trở lại bình thường, thầy trò năm người lại tiếp

tục lên đường đi về Tây, chỉ có thêm Nữ vương và Quan Âm biến thành bạch mã.

Nữ vương rất mong đợi và hưng phấn về con đường phía trước.

Trư Bát Giới thì ác ý báo thù Quan Âm, thỉnh thoảng lại vỗ một cái vào mông, Quan Âm nhục nhã muốn chết.

Linh Sơn bên kia có phần không dám nhìn, Ngọc Đế lại xem rất thích thú, sau đó đến Tử Tiêu Cung bẩm báo với Đạo Tổ.

Hồng Quân nghe xong, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Bồng Lai, Đế Tân dẫn người mang đến các loại tiên quả, mỹ tửu, tổ chức yến tiệc lớn, chúc mừng Tam Kim Ô hợp đạo thành công.

Lăng Tiêu cũng không từ chối, đã lâu không trở về, cũng nên náo nhiệt một chút.

Tai Ách dẫn theo Côn Bằng và những người khác đều đến Tam Tiên Sơn cư ngụ.

"Côn Bằng, Minh Hà, không ngờ chúng ta lại có ngày ngồi chung bàn uống rượu." Trấn Nguyên Tử cười lớn, vận mệnh thật thần kỳ.

Vào thời Vu Yêu lượng kiếp, quan hệ giữa Côn Bằng, Minh Hà với họ không tốt, đặc biệt là Côn Bằng, không ít lần đắc tội với ba huynh đệ Lăng Tiêu, hai người vì tranh giành Hồng Mông Lượng Thiên Xích với Lăng Tiêu mà còn ép Lăng Tiêu tự bạo một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cuối cùng, hai người đi trên một con đường khác, đầu quân cho La Hầu, hiện tại cũng không thua kém gì Thiên Định Lục Thánh.

Ba ngàn hồng trần khách, nay không còn lại bao nhiêu, Côn Bằng và Minh Hà vẫn là những người nổi bật trong số đó.

Nhân sinh trăm vẻ, Tam Thanh sinh ra cao quý, một đường thuận

buồm xuôi gió; Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thuộc dạng trời sinh có giá trị lợi dụng, có Đạo Tổ bảo hộ.

Tam Kim Ô thuộc dạng không có bối cảnh, nhưng có Lăng Tiêu là kẻ biết trước tương lai, một đường vượt ải chém tướng.

Minh Hà và Côn Bằng lại thuộc dạng đại diện cho người bình thường, có tư chất nhưng không phải tuyệt đỉnh, phương diện nào cũng không nổi bật.

Hai người một đường gập ghềnh, đã thử đầu quân cho Đạo Tổ, đã thử tự mình nỗ lực, đều không thành công, cuối cùng đầu quân cho La Hầu, tuy mất đi tự do và tôn nghiêm, nhưng cuối cùng cũng thành danh.

Sự thật chứng minh, không có bối cảnh, không có giá trị lợi dụng, không có "hack", muốn thành danh, luôn phải trả giá một thứ gì đó.

Côn Bằng và Minh Hà cũng rất cảm khái, cùng Trấn Nguyên Tử và Thần Nông vừa uống rượu vừa trò chuyện, họ không phải là bạn bè, nhưng dù sao cũng là cố nhân.

Họ thực ra khá hài lòng với hoàn cảnh hiện tại, mỗi ngày đều sống rất kích thích, không chừng ngày nào đó sẽ bị Hồng Quân giết chết.

Chương 367

Nhưng họ thà rực rỡ trong chốc lát, còn hơn bình thường mãi mãi, nếu họ không liều một phen, bây giờ chắc chắn cũng giống như Nhiên Đăng, Nam Cực và những người khác.

Thành Thánh làm gì có phần của họ.

Yến tiệc kết thúc, mọi thứ trở lại yên tĩnh, Đế Tân dẫn người rời đi, Khổng Tuyên và Đại Bằng dẫn Nguyên Phượng về Bất Tử Hỏa Sơn để tái tạo thân thể.

Sau vài ngày tụ họp, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu, Trấn Nguyên Tử đều trở về Triều Ca.

Triều Ca là trung tâm của Nhân Tộc, là nơi khí vận của Nhân Tộc nồng đậm nhất, họ là Nhân Đạo Thánh Nhân, tắm mình trong khí vận của Nhân Đạo, tham ngộ pháp tắc Nhân Đạo sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Phải nói rằng, yêu cầu để Lục Đạo Thánh Nhân thành Thánh thấp hơn rất nhiều so với Đại Đạo Thánh Nhân.

Nếu đi theo pháp tắc Đại Đạo để chứng đạo, với căn nguyên của Tam Tiêu, căn bản không đủ để thành Thánh, ngay cả Trấn Nguyên Tử và Thường Hi, Hi Hòa, cũng sẽ đi rất khó khăn.

Thường Hi, Hi Hòa tuy cũng là hậu duệ của Bàn Cổ, nhưng phúc trạch nhận được từ Bàn Cổ là ít nhất.

Minh Hà còn mạnh hơn Thường Hi, Hi Hòa, Minh Hà dù sao cũng có Nghiệp Hỏa Hồng Liên bạn sinh, nhưng Thường Hi, Hi Hòa chỉ có Nghê Thường Tiên Y và Thái Âm Cầm, Thái Âm Cầm có ba mươi lăm đạo cấm chế, Nghê Thường Tiên Y lại chỉ có ba mươi hai đạo

cấm chế, đều không bằng Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Lẽ ra Thái Âm tinh thần và Thái Dương tinh thần nên có căn nguyên tương đương, nhưng có lẽ vì Kim Ô là nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp, được thiên mệnh gia trì, là thiên mệnh hoàng giả.

Bàn Cổ có lẽ sợ Kim Ô không chống đỡ nổi Vu Yêu lượng kiếp, nên đã ban cho nhiều phúc trạch hơn.

Căn nguyên đỉnh cấp thực sự của Hồng Hoang là Tam Thanh, Kim Ô, Khổng Tuyên, Đại Bằng.

Thứ hai là Thường Hi, Hi Hòa, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Hỗn Thế Tứ Hầu và những người khác.

Về phần Thập Nhị Tổ Vu, con đường họ đi khác biệt, không có nguyên thần, rất đặc biệt, khó phán đoán, nhưng là dòng dõi của Bàn Cổ, chắc chắn không kém.

Hồng Quân nếu không dung hợp Thiên Đạo, căn nguyên ước chừng không bằng Nữ Oa và những người khác, nhưng sau khi dung hợp Thiên Đạo, khó mà phán đoán.

Lăng Tiêu là một ngoại lệ, vì hắn là người hai kiếp, linh hồn trời sinh mạnh mẽ, nguyên thần sinh ra cũng mạnh mẽ hơn.

Thêm vào đó, Lăng Tiêu đã sinh ra ý thức từ thời Hung Thú lượng kiếp, chính xác hơn là linh hồn của hắn đã xuyên không đến.

Tuy vì chân linh chưa được thai nghén hoàn thiện nên không thể tu luyện, nhưng ý thức lại tỉnh táo, Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp lại vô cùng dài.

Hai đại lượng kiếp cộng lại, kéo dài mấy trăm vạn năm, hồn phách của Lăng Tiêu dưới sự tôi luyện của năm tháng, đã mạnh lên rất nhiều.

Năng lượng thai nghén chân linh rất đặc thù, hiệu quả tôi luyện hồn phách cực mạnh.

Những yếu tố này cộng lại, mới dẫn đến căn nguyên của Lăng Tiêu mạnh hơn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Lăng Tiêu đã chia sẻ năng lượng thai nghén chân linh của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng trong những năm tháng dài đằng đẵng, Lăng Tiêu đã học được cách thổ nạp, tuy không thể tu luyện, nhưng có thể hấp thụ thiên địa linh khí.

Thiên địa linh khí giống như dưỡng chất của năng lượng thai nghén chân linh, khiến cho năng lượng đó càng thêm mạnh mẽ.

Cho nên, Lăng Tiêu đã chia sẻ năng lượng thai nghén chân linh của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng đã tăng cường năng lượng đó, không hề ảnh hưởng đến căn nguyên của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí có thể còn bổ sung thêm.

Lúc hóa hình muộn hơn, tu vi lại thấp hơn, Lăng Tiêu đã nghĩ rằng do hắn đã làm liên lụy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau này kiến thức tăng lên mới biết, hóa hình muộn không phải là chuyện xấu, năng lượng thai nghén chân linh đó không dễ có được, hóa hình muộn, chứng tỏ hấp thụ được nhiều hơn, căn nguyên càng sâu dày và hoàn thiện.

Còn về tu vi thấp hơn, là vì ba huynh đệ họ tụ lại tu luyện, thiên địa linh khí bị ba người chia sẻ, chắc chắn sẽ hấp thụ được ít hơn so với hai người.

Lúc đó Thái Dương Tinh có Thái Dương Chân Hỏa đại trận bảo hộ, họ không thể hấp thụ thiên địa linh khí bên ngoài, chỉ có thể hấp thụ trên Thái Dương Tinh.

Ban đầu, Lăng Tiêu đối với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất

luôn mang lòng áy náy, sau này hiểu ra những điều này mới hết áy náy.

Dù sao hắn cũng là người ngoài, không có gì cả, không biết gì cả, ngay cả truyền thừa cũng không có, sau này mới được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sinh ra ý thức rồi truyền lại cho hắn.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh, Viên Hồng sớm đã không chịu nổi nữa, lần này Tam Tiên Sơn không cần hắn trông coi, liền chạy ra ngoài du lịch.

Trên Bồng Lai tiên sơn, chỉ còn lại ba huynh đệ Lăng Tiêu và Tai Ách, Côn Bằng và những người khác.

Lăng Tiêu khởi động thời gian gia tốc của Thái Hư Kính, ba huynh đệ và năm người Côn Bằng ngồi xếp bằng bên dưới, Quỷ Đạo Chi Chủ, La Hầu và Tai Ách ngồi ở vị trí thượng thủ giảng đạo.

Quỷ Đạo Chi Chủ và Tai Ách không cần tu luyện, chỉ cần tu phục nguyên thần, tu vi tự nhiên sẽ tăng lên, đây chẳng phải là đang làm công cho Lăng Tiêu kiếm Tam Quang Thần Thủy sao.

La Hầu thì đã đạt đến giới hạn, kẹt ở Thánh Nhân Ngũ Trọng, tu luyện vô dụng, nguyên thần cũng không thể nâng cao, chỉ có thể thông qua dung hợp Ma Đạo để nâng cao căn nguyên.

La Hầu không cần Tam Quang Thần Thủy, nhưng thứ tốt như vậy, ai mà chê nhiều, có thể dùng để giao dịch với những người cần, ví dụ như Quỷ Đạo Chi Chủ và Tai Ách.

Tai Ách để kiếm thêm chút Tam Quang Thần Thủy, mặt mũi cũng không cần, nói là cá cược chỉ giảng đạo cho hắn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là giá khác.

Lăng Tiêu có thể chiều theo sao, gọi năm người Côn Bằng đến, ngươi cứ tiếp tục lằng nhằng, không giảng cho năm người Côn Bằng, xem sau này người ta còn theo ngươi không.

Ngươi giảng đạo cho ta, tiện cho đại ca, nhị ca của ta, nhưng cũng tiện cho Côn Bằng và bọn họ, ngươi còn có gì để nói.

Tai Ách cũng cảm nhận được sự uất ức của La Hầu, Lăng Tiêu quá âm hiểm.

Nếu hắn tiếp tục lằng nhằng, chắc chắn sẽ mất lòng năm người Côn Bằng, hắn đường đường là Hỗn Độn Ma Thần, bên cạnh sao có thể không có tiểu đệ để sai khiến.

Bên này đang bận tu luyện, bên kia, chuyến đi về Tây cũng đang diễn ra sôi nổi.

Kiếp nạn tiếp theo, Hỏa Diệm Sơn.

Sau khi rời Nữ Nhi Quốc hai ngày, nhiệt độ bắt đầu tăng cao.

Tối hôm đó, họ nghỉ lại ở nơi hoang dã, Trư Bát Giới dắt con ngựa do Quan Âm biến thành đi một mình, đến một thung lũng, Trư Bát Giới bố trí cấm chế.

"Hắn định làm gì vậy?" Chư thần Phật trên Thiên Đình và Linh Sơn đều rất nghi hoặc, Hạo Thiên Kính và Bát Bảo Công Đức Trì đều có khả năng giám sát chư thiên, nhưng nếu bố trí cấm chế thì không thể giám sát được.

"Không lẽ ban ngày sỉ nhục Quan Âm chưa đủ, tối còn cho Quan Âm tăng ca à." "Có khả năng, thù sâu như biển máu, ta đoán Trư Bát Giới còn hận Quan Âm hơn cả Tư Pháp Thiên Thần." "Chắc chắn rồi, nếu không phải Quan Âm giở trò đó, Tư Pháp Thiên Thần cũng không giết vợ con người ta." "Nhưng đánh thì đánh đi, sao còn phải bố trí cấm chế, có gì không thể cho người khác thấy à." "..." Chư thần khe khẽ bàn tán, ai cũng hóng chuyện.

"Cái đó, Trư Bát Giới biết Ao Chiến Chi Pháp, không lẽ là…" Cự Linh Thần trước đây có quan hệ rất tốt với Thiên Bồng, do dự nói.

Hắn có quan hệ tốt với Thiên Bồng, cũng không phải vì lý do gì khác, đơn giản là phủ đệ của hắn gần Dao Trì, Thiên Bồng thường đến tìm hắn, thực chất là để nhìn trộm Hằng Nga.

"Ao Chiến Chi Pháp." Mắt chư thần lập tức sáng lên, không kìm được ngọn lửa hóng chuyện, Ngọc Đế đi đầu, chạy xuống hạ giới để nhìn trộm.

Mấy trăm vị thần tiên, rầm rộ xuống hạ giới nhìn trộm, cảnh tượng thật hùng vĩ.

Linh Cát ở Thiên Đình phụ trách Tây Du, thấy cảnh này không ổn, vội vàng chạy về Linh Sơn báo cáo.

Chư Phật vừa nghe, sắc mặt kịch biến, nếu Quan Âm thật sự bị Trư Bát Giới làm nhục, Linh Sơn thật sự sẽ mất hết mặt mũi.

"Hoan Hỷ Phật, Trư Bát Giới thật sự biết Ao Chiến Chi Pháp?" Như Lai nhìn Hoan Hỷ Phật, cũng chính là Cụ Lưu Tôn, trong mắt mang theo vẻ khinh bỉ, Nguyên Thủy khen ngợi Thập Nhị Kim Tiên đến tận mây xanh, kết quả lại tạo ra loại pháp môn âm tà này.

Thật là cao quý quá.

Dù sao thì đệ tử Tiệt Giáo chắc chắn sẽ không đi nghiên cứu loại pháp môn âm tà này.

"Biết!" Hoan Hỷ Phật có chút chột dạ, thực ra trước đó ở thôn Bà Sa hắn đã nhìn ra, Trư Bát Giới đã tu luyện Ao Chiến Chi Pháp, lúc đó Trư Bát Giới thi triển bí pháp nâng cao tu vi, chính là một loại thần thông bí thuật trong Ao Chiến Chi Pháp.

Thiên Bồng háo sắc, là đồng đạo với hắn, trước đây rất hợp nhau, nói chuyện rất hợp, Ao Chiến Chi Pháp còn là hắn chủ động dạy cho.

Xem bộ dạng hiện tại của Trư Bát Giới, chắc chắn là muốn lợi dụng Quan Âm để tu luyện Ao Chiến Chi Pháp.

Chương 368

Trư Bát Giới đối với Quan Âm chắc chắn hận đến cực điểm, dùng Quan Âm để tu luyện Ao Chiến Chi Pháp, vừa có thể lăng nhục Quan Âm, vừa có thể nâng cao tu vi, lại có thể báo thù, quả là hoàn hảo.

Nghe lời của Hoan Hỷ Phật, Nhiên Đăng không ngồi yên được nữa, trực tiếp thi triển Hóa Hồng Chi Thuật rời đi.

Quan Âm ngoài mặt là người của Linh Sơn, thực chất là người của Xiển Giáo, Tam Giáo đều đang nghĩ đến việc phục hưng, giới thượng lưu Hồng Hoang đều biết.

Nếu Quan Âm thật sự bị Trư Bát Giới làm nhục, Linh Sơn và Xiển Giáo cùng nhau mất mặt, e rằng có kẻ có lòng sẽ làm to chuyện, ví dụ như Ngọc Đế và Đế Tân, hủy hoại danh tiếng của Linh Sơn và Xiển Giáo.

Linh Sơn không sao, danh tiếng mất đi có thể cứu vãn, ví dụ như trừng phạt Quan Âm, đuổi Quan Âm ra khỏi Linh Sơn, v.v.

Nhưng Xiển Giáo không chịu nổi, Xiển Giáo đã không còn lại bao nhiêu khí vận, đang ngắc ngoải chống đỡ.

Nếu phải chịu một cú sốc lớn, chút khí vận ít ỏi của Xiển Giáo có thể sẽ tan biến, Xiển Giáo sẽ hoàn toàn trở thành quá khứ, không còn khả năng phục hưng.

Di Lặc đảo mắt một vòng, đuổi theo Nhiên Đăng: "Nhiên Đăng sư thúc thực ra cũng không cần vội, có thể từ bỏ Xiển Giáo, hoàn toàn dung nhập vào Phật Môn mà." "Dù sao cũng có hai con đường, mất đi một con đường, chuyên tâm vào con đường còn lại là được." Cơ hội tốt để lôi kéo Nhiên Đăng như vậy, sao có thể bỏ qua.

Để Nhiên Đăng không còn đường lui cũng tốt, Nhiên Đăng sẽ chỉ có thể toàn tâm toàn ý vì Phật Môn.

Sau đó lại nghĩ cách thuyết phục Nhiên Đăng, lôi kéo về phe Tây Phương Giáo, không có Nhiên Đăng, Như Lai một cây làm chẳng nên non, phe Tây Phương Giáo đoạt lại chủ quyền sẽ dễ như trở bàn tay.

"Nguyên Thủy sư huynh đối với ta có đại ân, ta sẽ không bỏ mặc Xiển Giáo, nếu ngươi dám giở trò âm mưu, ta nhất định sẽ cùng ngươi không chết không thôi." Nhiên Đăng hung hăng trừng mắt nhìn Di Lặc, Nguyên Thủy đã cứu mạng hắn, lúc đầu Đông Vương Công muốn cướp Linh Cữu Đăng của hắn, đã ra tay sát thủ với hắn, chính Nguyên Thủy đã cứu hắn.

Cho nên sau này Nguyên Thủy lập Xiển Giáo, hắn đã gia nhập ngay lập tức, giúp Nguyên Thủy quản lý Xiển Giáo, Thập Nhị Kim Tiên phần lớn thời gian đều do hắn dạy dỗ, bao gồm cả những đệ tử sau này gia nhập Xiển Giáo, đều do hắn quản lý.

Nguyên Thủy phòng bị rất mạnh, đối với những đại năng như Kim Thạch Tiên sau này được kéo vào Xiển Giáo đều đề phòng, cho danh hiệu phó giáo chủ nhưng không cho thực quyền, chỉ có đối với hắn là cực kỳ tin tưởng, hoàn toàn trao quyền, Xiển Giáo gần như giao cho hắn toàn quyền quản lý.

Ân cứu mạng cộng với tình cảm tin tưởng, hắn sao có thể bỏ rơi Nguyên Thủy, bỏ rơi Xiển Giáo.

Di Lặc sững sờ, mặt đầy vẻ lúng túng, đây chẳng khác nào nịnh hót mà lại nịnh vào chân ngựa, hắn thật sự không biết giữa Nhiên Đăng và Nguyên Thủy lại có một đoạn chuyện như vậy, thật lúng túng.

Xem ra lôi kéo Nhiên Đăng là không thể, nếu giở trò âm mưu phế bỏ Xiển Giáo, Nhiên Đăng có thể thật sự liều mạng với hắn.

Về phần Như Lai, càng không cần phải nghĩ, tên đó hiện tại chính là người đứng đầu Linh Sơn, gia nhập Tiệt Giáo hay không cũng không khác biệt lớn, còn nói Thông Thiên bị phế bỏ, gia nhập phe Tây Phương Giáo có thêm hai vị Thánh Nhân làm chỗ dựa, hoàn toàn không thành lập.

Đạo Tổ chỉ giam cầm Thông Thiên, chứ không phế bỏ Thông Thiên, ai mà biết được lúc nào Đạo Tổ sẽ thả Thông Thiên ra.

Về phần cắt đứt đường lui của Như Lai, Tiệt Giáo tuy suy tàn, nhưng vẫn còn thực lực, không phải như Xiển Giáo nửa sống nửa chết.

Cho dù phe Tây Phương Giáo dốc toàn lực, cũng chưa chắc có thể hạ được Tiệt Giáo.

Thiên Đình không nói, Thập Thiên Quân và Mộc Linh Thánh Mẫu còn đang ở Nhân Tộc Thần Đình, Đế Tân rất có thể sẽ giúp đỡ, nhân cơ hội lôi kéo Tiệt Giáo.

Ai, xem ra tạm thời vẫn chỉ có thể duy trì hiện trạng, phe Tây Phương Giáo muốn đoạt quyền quá khó.

Hai người tâm tư khác nhau, rất nhanh đã đến trên không của thầy trò Đường Tăng, sau đó liền thấy chư thần Thiên Đình trốn trong mây nhìn trộm, bàn tán sôi nổi.

"Có cấm chế ngăn cách cũng không nhìn thấy được, hay là chúng ta xuống xem." "Xuống xem, kinh động đến Trư Bát Giới và Quan Âm thì thật lúng túng, sau này còn phải gặp mặt." "Ai, ta có cách, chúng ta biến thành côn trùng bay, lén lút chui vào trong cấm chế." "Đi đi đi, trẫm đường đường là Ngọc Đế, sao có thể biến thành côn trùng bay để nhìn trộm." "A đúng đúng đúng, vậy thần đi trước, thần không sợ mất mặt, thần quay lại sẽ tường thuật cho ngài." "..." Nhiên Đăng nghe mà mặt mày đen sì, hỗn đản, còn là thần tiên nữa chứ, không có

ai đứng đắn cả, Ngọc Đế cũng là một lão già không đứng đắn.

"Đứng lại." Nhiên Đăng vội vàng qua ngăn Cự Linh Thần định đi xuống, chỉ muốn một tát đánh chết tên hỗn đản này.

Đã qua lâu như vậy, chắc chắn đã bắt đầu rồi, nhưng chỉ cần không tận mắt nhìn thấy thì không tính, may mà Trư Bát Giới còn biết xấu hổ, đã bố trí cấm chế.

Ngăn cản không kịp, vậy thì chỉ có thể giúp che đậy, diễn một màn tự lừa mình dối người.

Không tận mắt nhìn thấy thì không có chứng cứ, không có chứng cứ thì không tính.

"Có gì hay mà xem, về đi về đi." Nhiên Đăng mặt mày tái mét đuổi người, Linh Cữu Đăng cũng đã lấy ra, một bộ dạng các ngươi không đi ta sẽ động thủ.

Phía sau, Như Lai dẫn chư Phật Linh Sơn đến.

"Sao lại nổi giận thế này." Ngọc Đế vẫn chưa hết hứng thú, không tình nguyện dẫn người rời đi, chẳng lẽ vì xem hóng chuyện mà khai chiến với Linh Sơn.

Sau đó, để đề phòng bị lộ, chư Phật Linh Sơn đứng canh trên mây cho Trư Bát Giới.

Ngọc Đế suýt nữa thì cười chết, chuyến đi về Tây này càng ngày càng thú vị.

Không hổ là Lăng Tiêu Thánh Nhân, vừa ra tay đã làm lớn chuyện, nếu không phải Lăng Tiêu Thánh Nhân phong ấn tu vi của Quan Âm, biến Quan Âm thành ngựa, Trư Bát Giới làm gì có cơ hội.

Chiêu này thật khiến Linh Sơn buồn nôn, tính sỉ nhục cực mạnh, nhất thời hắn cũng cảm thấy Trư Bát Giới thuận mắt hơn.

Mãi đến khi trời sắp sáng, Trư Bát Giới cuối cùng cũng dỡ bỏ cấm chế, một bộ dạng thần thanh khí sảng, dắt con ngựa chân run lẩy bẩy là Quan Âm.

"Cái đầu heo này cũng được đấy, Quan Âm chân mềm nhũn." Ngọc Đế thực sự không nhịn được, cười có chút bỉ ổi.

"Quan Âm chắc chắn bị hành hạ không nhẹ, mắt cũng không còn thần thái, chết lặng rồi." Đằng Xà phát ra tiếng tặc lưỡi.

Linh Cát cũng không còn mặt mũi nào ở lại, xám xịt rời đi, đệ tử Xiển Giáo cũng vậy.

Quan Âm dù sao cũng là đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy bị phong ấn tu vi, nhưng nội tình vẫn còn đó, không lâu sau đã hồi phục, phong ấn tu vi chỉ khiến pháp lực không thể thi triển, nhưng điều tức nội thể vẫn có thể.

Quan Âm không thể phản kháng, im lặng, cam chịu, chỉ có đáy mắt là một mảng băng hàn, hận ý cuồn cuộn.

Dao đâm vào chính mình, biết đau rồi, biết hận rồi.

Nhưng Trư Bát Giới không nương tay, trên đường đi không động thì thôi, động là quất vào mông ngựa, chưa bao giờ cảm thấy con đường đi về Tây lại thú vị như vậy.

Chiều tối, họ đến một thôn trang xin tá túc, hai con ngựa bị nhốt trong chuồng ngựa, Trư Bát Giới lại đến, dắt Quan Âm đi ra ngoài.

"Nhị sư huynh, huynh làm gì vậy?" Tiểu Bạch Long rất tò mò.

"Trẻ con đừng hỏi nhiều." Trư Bát Giới đáp một câu, so với hắn, Tiểu Bạch Long đúng là trẻ con.

Hắn hóa hình từ thời Vu Yêu lượng kiếp, Tiểu Bạch Long mới năm nghìn tuổi, chỉ là số lẻ của hắn.

Trư Bát Giới nói vậy, Tiểu Bạch Long càng tò mò hơn, lén lút đi theo, sau đó bị Trư Bát Giới đánh cho một trận, chạy về mách Tôn Ngộ Không.

"Ngươi đừng quản, Bát Giới đang báo thù Quan Âm." Tôn Ngộ Không ngồi xếp bằng tu luyện, không hề có ý định đi, vì hắn biết, Bát Giới đã nói với hắn, nhờ hắn trông chừng sư phụ và mọi người, đừng đi làm phiền.

Sáng hôm sau, tiếp tục đi về Tây.

Ngày qua ngày, mỗi lần Quan Âm chỉ có thể phục hồi thân thể, nguyên âm còn chưa hoàn toàn hồi phục, đã bị Trư Bát Giới lôi vào góc.

Theo thời gian trôi đi, nguyên âm không kịp hồi phục, thất thoát ngày càng nghiêm trọng, kéo theo đó là tu vi bị tổn hại.

Đồng thời, nhiệt độ cũng ngày càng cao, Tôn Ngộ Không và họ còn chịu được, Đường Tăng và Nữ vương hai người phàm trần nóng không chịu nổi, nhìn Nữ vương mồ hôi đầm đìa, Đường Tăng đau lòng không thôi.

Hậu Bạt trước đó đã đi xem phía trước là Hỏa Diệm Sơn, đau lòng con gái, đặc biệt chạy đến Bồng Lai tìm Lăng Tiêu mượn tiên y tránh nóng tránh lạnh, nhưng Nữ vương không chịu, nói là muốn cùng Đường Tăng trải qua ngọt bùi cay đắng.

Hậu Bạt không thuyết phục được, đành phải từ bỏ.

Thế là, Hậu Bạt cũng không ở lại Nữ Nhi Quốc nữa, đi theo trong bóng tối cũng không ổn, liền chạy đến Thiên Đình xem trực tiếp.

Ngọc Đế cũng không dám không đồng ý, có Hậu Bạt ở đây, chư thần cũng không thoải mái, không dám tùy tiện nói năng linh tinh.

Hậu Bạt chẳng quan tâm người khác tự tại hay không, nàng chỉ

quan tâm đến con gái mình.

Ngày hôm đó, thầy trò một nhóm đến dưới chân Hỏa Diệm Sơn.

Chương 369

“Hóa ra là một ngọn núi lửa, thảo nào nóng như vậy.” Sa Tăng cũng nóng không chịu nổi, vừa gánh hành lý, vừa dùng tay áo quạt gió.

Đường Tăng thì quá đáng, cởi cà sa ra quạt gió cho Nữ vương, sau đó Nữ vương lại lấy Cẩm Lan Cà Sa quạt cho Đường Tăng.

“Đây là đi lấy kinh hay là khoe tình yêu đây.” Đẳng Xà thực sự không nhịn được.

“Ta thấy rất tốt.” Hậu Bạt rất hài lòng, càng nhìn con rể Đường Tăng càng thuận mắt, là một người biết thương người.

Chư thần im lặng, ngươi đương nhiên thấy tốt rồi, ngươi nói gì thì là cái đó, ai bảo tu vi ngươi cao.

“Ta nghe nói Bát Giới thích ngươi, ngươi có thích Bát Giới không?” Hậu Bạt đột nhiên nhìn Hằng Nga.

“Ta…” Hằng Nga ngây người, không ngờ có người lại hỏi mình như vậy, suýt nữa hộc máu, ngươi có thể quan tâm đến sống chết của ta một chút không.

Nói có, vi phạm thiên điều, sẽ mất mạng, nói không, Trư Bát Giới vì nàng mà ra nông nỗi này, có phải sẽ hiển lộ nàng bạc tình bạc nghĩa không.

Quan trọng hơn là, Dương Tiễn đang ở đây.

“Xem ra là không thích, Bát Giới đơn phương rồi.” Hậu Bạt gật đầu, một bộ dạng ta hiểu rồi.

Chư thần im lặng, Thánh Nhân cũng hóng chuyện như vậy sao.

“Có lẽ Trư Bát Giới bây giờ cũng không thích Hằng Nga tiên tử,

trước đó bị Quan Âm làm cho buồn nôn rồi.” Ngọc Đế lên tiếng giải vây.

Hậu Bạt cũng không đáp lời, đột nhiên chuyển chủ đề: “Ta thấy ngọn lửa đó hình như không phải là lửa thường.” “À, đó là Lục Đinh Thần Hỏa, Lão Quân dùng để luyện đan, trước đó bị Tôn hầu tử đá đổ lò luyện đan, rơi xuống phàm gian, hình thành Hỏa Diệm Sơn.” Ngọc Đế giải thích.

“Cho nên các ngươi vì thiết lập kiếp nạn, mà không quan tâm đến sống chết của người dân địa phương, mặc cho Lục Đinh Thần Hỏa cháy ở đó, các ngươi thần tiên thật là từ bi đại nghĩa.” Hậu Bạt mặt lộ vẻ châm biếm.

Chư thần một trận lúng túng, không lên tiếng nữa.

“Kiếp nạn này các ngươi định giải quyết thế nào?” Hậu Bạt lại hỏi.

“Có thể dập tắt Lục Đinh Thần Hỏa chỉ có Lục Muội Thần Phong, Hồng Hoang có tổng cộng hai món pháp bảo chứa Lục Muội Thần Phong, một là của môn hạ Kim Ô, quạt ba tiêu trong tay Đại Bằng Thánh Nhân.” “Lá của cây Tiên Thiên Linh Căn Ba Tiêu trên Bất Chu Sơn năm xưa hóa thành, được Lăng Tiêu Thánh Nhân có được, sau này đưa cho Đại Bằng Thánh Nhân.” “Một món khác là Thái Thanh Phiến của Lão Quân, dùng gốc của Tiên Thiên Quạt Ba Tiêu luyện chế thành, là Hậu Thiên Linh Bảo.” “Chúng ta định dùng Thái Thanh Phiến để giải nạn, Lão Quân trước đó đã đưa Thái Thanh Phiến cho Bạch Ly Thần Quân, Bạch Ly Thần Quân đã lập một đạo trường không xa Hỏa Diệm Sơn, đến lúc đó sẽ để Tôn Ngộ Không đi mượn Thái Thanh Phiến.” Thái Bạch Kim Tinh giải thích một phen.

Hậu Bạt không nói gì.

Dưới chân Hỏa Diệm Sơn, Tôn Ngộ Không đã biết được từ miệng

Thổ Địa, liền đi tìm Bạch Ly Thần Quân mượn Thái Thanh Phiến.

"Bạch Ly Thần Quân, uổng cho ngươi là chính thần của Thiên Đình, lại ở đây lợi dụng Hỏa Diệm Sơn để lừa gạt cống phẩm, ngươi rõ ràng có năng lực dập tắt Hỏa Diệm Sơn, lại không làm." "Cứ phải một năm mưa mấy lần, để người dân địa phương sống lay lắt, mỗi năm đều phải dâng cống phẩm cầu ngươi ban mưa." Tôn Ngộ Không vừa đến đã chửi ầm lên.

Bạch Ly Thần Quân, hắn đã từng gặp ở Thiên Đình, trước đó nghe Bát Giới nói, là vợ của Đẳng Xà, cực kỳ ưa sạch sẽ, ở Lôi Bộ của Thiên Đình nhận một chức vụ nhàn rỗi.

Chủ thần Lôi Bộ là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn, từng là phó giáo chủ của Tiệt Giáo là Lôi Trạch, không có tên trên Phong Thần Bảng, Ngọc Đế không thể khống chế.

Lôi Bộ lại vô cùng quan trọng, thế là, Ngọc Đế cho mấy vị Chuẩn Thánh trên bảng nhận chức vụ nhàn rỗi ở Lôi Bộ, để kìm hãm Lôi Trạch, Bạch Ly là một trong số đó.

"Tôn hầu tử, bản tọa làm gì, không đến lượt ngươi chỉ trích, Hỏa Diệm Sơn này là do ngươi năm xưa đá đổ Bát Quái Lô của Lão Quân gây ra, bản tọa dọn dẹp cho ngươi, ngươi nên cảm ơn mới phải." Bạch Ly nổi giận nói.

"Hừ, nếu ngươi thật sự tốt bụng như vậy, thì nên dập tắt ngọn lửa đi, chứ không phải lợi dụng Hỏa Diệm Sơn để đòi cống phẩm." "Bảo yêm lão Tôn cảm ơn ngươi, ngươi cũng xứng sao?" "Nghe nói ngươi rất ưa sạch sẽ, sao tâm địa lại đen tối vậy." Tôn Ngộ Không chửi ầm lên.

"Tôn hầu tử, ngươi tìm chết." Bạch Ly bị chửi đến nổi giận, tế ra pháp bảo Bạch Ất Phân Quang Kiếm, dùng vảy của nàng luyện chế thành Hậu Thiên Thượng Phẩm pháp bảo.

Bạch Ất Phân Quang Kiếm vừa xuất hiện, đã hấp thụ ánh sáng trong trời đất, hóa thành vô số kiếm quang dày đặc, che trời lấp đất bắn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vừa đột phá Chuẩn Thánh đang muốn luyện tay, cũng không muốn dùng phân để làm bẩn Bạch Ly, liền đánh nhau một trận ra trò với Bạch Ly.

Sư tôn đã trở về, Tôn Ngộ Không cũng không giả vờ nữa, lấy ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Tam Nhãn Thần Hầu đã tặng cho hắn.

Thật là vừa tay, Tôn Ngộ Không vô cùng vui mừng, múa côn hoa cả mắt, đánh tan toàn bộ kiếm quang.

"Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Tôn hầu tử lấy ở đâu ra vậy?" Chư thần Thiên Đình trừng lớn mắt.

"Chắc chắn là do Tam Kim Ô tặng, đừng quên ba con Hầu còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu, đều có một cây côn loại Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo, Lục Nhĩ Mi Hầu có Hỗn Nguyên Vô Cực Côn, Vô Chi Kỳ có Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn, Viên Hồng có Hỗn Nguyên Chân Dương Côn." "Tam Kim Ô không lẽ đã thu Tôn hầu tử làm thân truyền đệ tử rồi sao?" Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Vậy thì thú vị rồi, đi lấy kinh cần phải có đầu có cuối, sau khi đến Linh Sơn, mấy thầy trò phải nhập Phật Môn, Tây Du lượng kiếp mới coi như kết thúc hoàn toàn." "Lượng kiếp vừa tan, đến lúc đó Đường Tăng chắc chắn sẽ rời đi, trở về Nữ Nhi Quốc hoàn hôn với Nữ vương." "Phật Môn nhờ Tây Du mà đại hưng, là nhân vật chính Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, được Phật Đạo đại khí vận gia trì, Đường Tăng rời đi chắc chắn sẽ mang theo một lượng lớn khí vận của Phật Đạo." "Tôn Ngộ Không lại rời đi nữa, chậc chậc, Linh Sơn chắc khóc thét." Ngọc Đế xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, hả

hê, dù sao cũng không phải Thiên Đình chịu thiệt, Đạo Tổ cũng chỉ muốn Phật Đạo phục hưng, khí vận của Phật Đạo bị mang đi, ảnh hưởng đến sự hưng thịnh của Phật Môn, không ảnh hưởng đến hắn và Đạo Tổ.

Nếu Tôn Ngộ Không thật sự bái nhập môn hạ của Kim Ô, đến lúc đó người ta muốn đi, Linh Sơn có dám cản không.

Thật đáng thương.

Chuyến Tây Du lượng kiếp này, các bên đều đang nhắm vào Linh Sơn để tính kế.

Đạo Tổ tính kế Phật Đạo, Tam Kim Ô cướp khí vận của Phật Đạo, Nhân Tộc Thần Đình, Thiên Đình, Tam Giáo, Yêu Tộc, Phượng Tộc, Long Tộc, Địa Phủ, chia nhau công đức.

Có chút thảm.

Bên Linh Sơn, chư Phật sắc mặt kịch biến.

"Tôn hầu tử chẳng lẽ đã bái Tam Kim Ô làm sư phụ, gia nhập môn hạ của Kim Ô rồi sao?" Di Lặc nhíu mày thành một cục.

Sau lượng kiếp, việc Đường Tăng rời khỏi Linh Sơn đã là điều chắc chắn, Tôn Ngộ Không lại rời đi nữa, họ thật sự không thể chấp nhận.

Nhưng bây giờ hai vị Phật Chủ không có ở đây, họ không thể làm gì được.

"Phật Tổ không cần lo lắng, năm xưa ở Hoa Quả Sơn, Ngộ Không đã bái ta làm sư phụ, chỉ là quen gọi ta là lão đại." "Ta không đồng ý, nó sẽ không thể thoát khỏi môn hạ của chúng ta, chỉ có thể là người của Linh Sơn." Tam Nhãn Thần Hầu lên tiếng an ủi.

Cứ để đám ngốc này chơi đùa một chút, đến lúc đó làm một vố

lớn, tức chết đám ngốc này.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Di Lặc thở phào nhẹ nhõm.

"Có lẽ Tiên Thiên Linh Bảo đó, là do Tam Kim Ô đã chuẩn bị sẵn cho Tôn hầu tử, định thu cả Hỗn Thế Tứ Hầu vào môn hạ, nhưng vì bế quan hợp đạo mà bỏ lỡ." "Pháp bảo vốn dĩ đã được chuẩn bị cho Tôn hầu tử, lại rất hài lòng với Tôn hầu tử, nên đã tặng cho Tôn hầu tử để kết thiện duyên." Địa Tạng bắt đầu tự mình suy diễn.

"Ừm, rất có khả năng." Di Lặc rất đồng tình, có chút tự an ủi.

Như Lai rất im lặng, hai tên ngốc tự lừa mình dối người, chuyện này e là không đơn giản như vậy.

Bên Hỏa Diệm Sơn, Tôn Ngộ Không và Bạch Ly đánh nhau kịch liệt vô cùng, võ nghệ, thần thông, pháp bảo đối đầu.

Thấy Bạch Ly hoàn toàn không chiếm được thế thượng phong, Thiên Đình bên này sốt ruột.

"Tiêu rồi, Tôn hầu tử này vừa mới vào Chuẩn Thánh, chiến đấu lực đã mạnh như vậy, Bạch Ly Thần Quân e là không phải đối thủ." Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt biến đổi.

"Bệ hạ, để thần đi, Tôn hầu tử ức hiếp vợ con, thần đi bênh vực vợ con rất hợp lý phải không." Đẳng Xà càng sốt ruột, không thể để vợ bị Tôn hầu tử ức hiếp.

"Không được, ngươi trước đó đã thiết lập kiếp nạn rồi, không thể đi nữa." Ngọc Đế lắc đầu từ chối, lúc đó Đẳng Xà đã bị bắt đi, lại để Đẳng Xà đi, chẳng phải là tự vả mặt sao.

Hơn nữa cùng một người thiết lập kiếp nạn lần thứ hai, Phật Đạo chắc chắn sẽ không công nhận.

"Bệ hạ, để thần đi, thần và Đẳng Xà là huynh đệ kết nghĩa, bênh

vực đệ muội rất hợp lý phải không.” Ba Xà đứng ra.

“Được, trước hết giữ được kiếp nạn này đã.” Ngọc Đế gật đầu.

“Các ngươi có chút không biết xấu hổ rồi, tạm thời tăng độ khó của kiếp nạn.” Hậu Bạt mặt đầy vẻ ghét bỏ.

“Vì công đức, không biết xấu hổ thì không biết xấu hổ thôi.” Ngọc Đế cũng không quan tâm, mặt mũi đáng giá bao nhiêu công đức.

Hậu Bạt im lặng, người ta đã thừa nhận không biết xấu hổ rồi, nàng còn có thể nói gì.

Chương 370

Hỏa Diệm Sơn, Tôn Ngộ Không thúc động Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, dẫn tinh thần chi lực giáng lâm, mỗi một đòn đều mang theo vô tận tinh thần chi lực, Bạch Ly rất nhanh đã không chống đỡ nổi, cánh tay bị đánh bị thương.

May mà Ba Xà kịp thời đến.

"Tôn hầu tử, dám ức hiếp đệ muội của ta, ngươi tìm đánh." Ba Xà không cho Tôn Ngộ Không cơ hội trả lời, tế ra pháp bảo Tham Lang Nhận, trực tiếp mở Pháp Tướng Thiên Địa lao đến Tôn Ngộ Không.

Tham Lang Nhận, pháp bảo cộng sinh với Tham Lang tinh thần, Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, bị hắn cướp.

Lúc đầu ở Tử Tiêu Cung giảng đạo lần đầu tiên, đã xảy ra va chạm với Tham Lang tinh thần, Tham Lang tinh thần không đánh lại hắn, bị hắn cướp pháp bảo.

Giao thủ hai chiêu, Tôn Ngộ Không liền cảm nhận được áp lực, cũng mở Pháp Tướng Thiên Địa cùng Ba Xà kịch chiến.

Pháp Thiên Tướng Địa cũng có mạnh yếu.

Pháp Thiên Tướng Địa của Tôn Ngộ Không là Hỗn Độn Ma Viên, chân thân trực tiếp dung nhập vào pháp tướng, Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn biến lớn, chiến đấu lực và lực sát thương tăng vọt, lực phòng ngự cũng tăng vọt.

Pháp Thiên Tướng Địa của Ba Xà chính là chân thân của hắn, pháp tướng đứng sau lưng, trợ giúp bản thể tác chiến.

Gia trì chắc chắn là Pháp Thiên Tướng Địa của Tôn Ngộ Không mạnh hơn.

Thần thông Pháp Thiên Tướng Địa, quả thực như được đo ni đóng giày cho Hỗn Thế Tứ Hầu.

Thần thông này, chỉ có Hỗn Thế Tứ Hầu mới phát huy được triệt để nhất.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu chưa bao giờ dùng Pháp Thiên Tướng Địa, chủ yếu là vì Đại Đạo Pháp Tướng và Pháp Thiên Tướng Địa tương tự nhau, nhưng lợi hại hơn Pháp Thiên Tướng Địa.

Có thứ lợi hại không dùng lại dùng thứ yếu, không phải là có bệnh sao.

Minh Xà, Đằng Xà, Ba Xà, ba con rắn cổ đại, thực lực không chênh lệch nhiều, đều có thiên phú thần thông, Minh Xà có thần thông âm ba, Đằng Xà điều khiển cuồng phong, Ba Xà thì là cứng.

Bản thể của Ba Xà, phảng phất có một lớp nham thạch bao phủ, kiên cố không thể phá vỡ, nhục thân vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần nguyên thần không sao, nhục thân bị đánh nát cũng có thể nhanh chóng tụ hợp hồi phục.

Tôn Ngộ Không không có thủ đoạn tấn công nguyên thần, dùng hết thủ đoạn cũng không phá được phòng ngự của Ba Xà.

Tôn Ngộ Không biết là không làm gì được Ba Xà, nhưng lợi thế phải chiếm, thế là, đang đánh thì đột nhiên tế ra Kim Cương Trác, cướp đi pháp bảo Tham Lang Nhận của Ba Xà.

"Ngươi…" Ba Xà suýt nữa tức chết, nổi giận, dung hợp với pháp tướng sau lưng, hiện ra chân thân, đối đầu với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không dùng Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn chống đỡ, một đường bị đẩy lùi, làm vỡ hơn mười ngọn núi.

Đột nhiên, Tôn Ngộ Không nghĩ ra điều gì đó, pháp tướng Ma Viên khổng lồ đột nhiên siết chặt chân thân khổng lồ tương tự của Ba Xà,

kéo vào trong Hỏa Diệm Sơn.

Đến đây, không phá được phòng ngự của ngươi, vậy thì so xem ai chịu nóng giỏi hơn, dù sao hắn cũng đã được luyện trong Lục Đinh Thần Hỏa.

Hai con quái vật khổng lồ giao chiến trong Hỏa Diệm Sơn, Tôn Ngộ Không thúc giục Hỏa Nhãn Kim Tinh, bắn ra Lục Đinh Thần Hỏa, tăng thêm hỏa lực, hắn không tin Ba Xà còn có thể chịu đựng lâu hơn mình.

"Con khỉ này đủ ác, Lão Quân, ngươi quen thuộc với Lục Đinh Thần Hỏa, thấy bọn họ ai chịu được lâu hơn?" Ngọc Đế có chút bất an.

Chiến Đấu Pháp Tắc thật sự lợi hại như vậy sao, Ba Xà cũng không chiếm được lợi thế, Ba Xà tuy cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa chiến đấu cực mạnh, rất nhiều Chuẩn Thánh trung kỳ cũng không phải đối thủ.

Chiến đấu lực của Tôn Ngộ Không mạnh như vậy, lần này phiền phức rồi, những người đi thiết lập kiếp nạn sau này, ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh trung kỳ mới được, nhưng họ lấy đâu ra nhiều Chuẩn Thánh trung kỳ như vậy.

Bên Linh Sơn thì hả hê, Thiên Đình bên kia không đủ, Linh Sơn có, Tôn Ngộ Không đột phá Chuẩn Thánh, đối với Linh Sơn là tin tốt, Chuẩn Thánh của Thiên Đình bên kia không đủ để thiết lập kiếp nạn, thì phải nhường cho Linh Sơn.

Thiên Đình.

"Khó nói, phòng ngự chắc chắn Ba Xà mạnh hơn, nhưng Tôn hầu tử đã được luyện trong Lục Đinh Thần Hỏa ở Bát Quái Lô, còn thức tỉnh thiên phú thần thông Hỏa Nhãn Kim Tinh, khả năng chịu đựng

Lục Đinh Thần Hỏa mạnh.” Lão Quân lắc đầu, thật khó phán đoán.

Bên ngoài Hỏa Diệm Sơn, Bạch Ly thấy Ba Xà không chiếm được lợi thế, sốt ruột không thôi, đột nhiên, thấy thầy trò Đường Tăng, liền lướt qua bắt Trư Bát Giới và Sa Tăng ném vào Hỏa Diệm Sơn.

Hai huynh đệ bị đốt không chịu nổi, Bạch Ly ở trên không cho hai huynh đệ ra ngoài.

Tôn Ngộ Không buộc phải đi cứu, Ba Xà nhân cơ hội trốn ra ngoài.

Chiến lược của Tôn Ngộ Không thất bại, chỉ có thể đánh lại.

“Đệ muội, chúng ta liên thủ, ta quấn lấy nó, ngươi tấn công.” Ba Xà không dám khinh suất nữa, thân thể khổng lồ lao tới, thân rắn quấn quanh Tôn Ngộ Không, hai con quái vật khổng lồ quấn lấy nhau.

Bạch Ly nhân cơ hội định tấn công, Trư Bát Giới và Sa Tăng bay đến ngăn cản, Trư Bát Giới hét lớn: “Hầu ca, Kim Cương Trác.” Tôn Ngộ Không lập tức hiểu ý, tế ra Kim Cương Trác, đổ toàn bộ phân uế đã thu vào không gian Kim Cương Trác lúc trước ra ngoài.

“Kim Cương Trác của ta.” Trên Thiên Đình, Lão Quân nhìn thấy cảnh này mà suýt hộc máu.

Pháp bảo Hậu Thiên Cực phẩm Công Đức Linh Bảo mà lão dốc hết tâm huyết, tiêu hao công đức để luyện chế, Tôn Ngộ Không vậy mà lại dùng để đựng phân uế, cũng không sợ trời phạt.

Chư thần đều có chút đau lòng thay Lão Quân, may mà lúc trước Long tộc đổ phân uế chôn Kỳ Lân Nhai, Lão Quân không có mặt, nếu không mà thấy cảnh Tôn Ngộ Không dùng Kim Cương Trác thu phân uế, e là đã tức đến ngất đi rồi.

“Lúc trước Tôn Ngộ Không bị Tư Pháp Thiên Thần đánh trọng thương, bảo ngươi nhân cơ hội thu hồi Kim Cương Trác, ngươi lại vì

Trư Bát Giới mà mềm lòng, lần này ngươi vừa ý rồi chứ?" Ngọc Đế châm chọc.

Trách ai được, chẳng phải là trách chính ngươi lúc đầu mềm lòng sao.

"Ta đi, hai người họ đang làm gì vậy?" Ngay lúc này, trong đám chư thần không biết ai đã thốt lên một tiếng nôn khan.

Chỉ thấy trong hình, Trư Bát Giới và Sa Tăng trực tiếp dùng tay vốc phân uế ném về phía Bạch Ly.

Đối với người khác thì chẳng có mấy sát thương, nhưng đối với Bạch Ly mắc chứng ưa sạch sẽ trầm trọng mà nói, quả thực là bạo kích.

Đừng nói là ném trúng người nàng, chỉ cần chạm vào pháp lực của nàng thôi nàng cũng không chịu nổi, thế là bị ép phải né tránh đủ kiểu.

Chuyện ghê tởm hơn đã đến, Trư Bát Giới và Sa Tăng trực tiếp nhảy vào đống phân lăn một vòng, sau đó cả người đầy phân uế lao về phía Bạch Ly.

Bạch Ly bị làm cho ghê tởm, không ngừng nôn khan, liên tục lùi về sau, bị Trư Bát Giới và Sa Tăng đuổi theo chạy vòng vòng.

Đừng nói Bạch Ly ghê tởm, mà chúng thần trên Thiên Đình cũng bị làm cho buồn nôn.

Phân uế hải sản mà Long tộc đổ ra hôi thối đến mức nào, bọn họ đều biết.

"Hai tên khốn này vì để cướp công đức kiếp nạn mà thật sự liều mình quá." Ngọc Đế nhíu mày, đã liều mạng đến thế này, công đức của kiếp nạn này bị cướp đi, hắn cũng cảm thấy không còn khó chấp nhận nữa.

Công đức kiếm được kiểu này, chẳng ai thèm đỏ mắt ghen tị.

"Nếu các ngươi biết giữ chút thể diện thì bọn họ đâu đến nỗi này." Hậu Bạt buông một câu châm chọc.

Đồ đệ của con rể, đó cũng là người thân của bà, quá liều mạng rồi, bà nhìn mà cũng thấy đau lòng.

"Đứng lại, đừng qua đây, nếu không ta sẽ hủy Thái Thanh Phiến, các ngươi đừng hòng qua được Hỏa Diễm Sơn." Bạch Ly thật sự không chịu nổi nữa, lấy Thái Thanh Phiến ra uy hiếp.

"Bát Giới, Lão Sa, qua đây, cho Ba Xà ăn, nó không đưa Thái Thanh Phiến, chúng ta sẽ cho Ba Xà ăn một bữa no." Giọng Tôn Ngộ Không truyền đến.

Ba người đi tới, chỉ thấy Tôn Ngộ Không đang banh cái miệng lớn như chậu máu của Ba Xà ra.

"Được thôi." Trư Bát Giới và Sa Tăng vô cùng vui vẻ bay qua.

"Ấy ấy, đừng, đến mức này sao." Ba Xà hoảng rồi, mẹ nó, thật là thiếu đạo đức mà, ba tên khốn này càng ngày càng không có giới hạn, nếu thật sự bị đổ vào miệng, nó sẽ lập tức trở thành trò cười cho tam giới.

Chỉ đến diễn một vở kịch, kết quả lại tự đưa mình vào tròng.

"Có đưa Thái Thanh Phiến không?" Trư Bát Giới bưng phân uế đặt bên miệng Ba Xà uy hiếp, không làm đến cùng, dù sao trước đây ở Thiên Đình, quan hệ với Ba Xà cũng không tệ.

Chương 371

"Ngươi cầm ra xa một chút." Ba Xà hoảng hồn, sợ bắn vào miệng mình.

Chúng thần trên Thiên Đình thương hại nhìn Ba Xà, quá thảm, ba huynh đệ này càng ngày càng thất đức, bắt đầu dùng đến ma pháp công kích.

Ngọc Đế cũng không nỡ nhìn, Ba Xà và Bạch Ly trở về hắn tuyệt đối sẽ không trách tội, cái này thì ai mà chịu nổi.

"Đưa, đưa." Bạch Ly thỏa hiệp, dù sao Ba Xà cũng vì giúp mình mà đến, nếu trơ mắt nhìn Ba Xà bị đổ phân vào miệng, nàng không chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm.

"Vậy mới phải chứ." Trư Bát Giới cười hì hì nhận lấy Thái Thanh Phiến.

"Buông tay, buông tay." Ba Xà tức giận vô cùng.

Tôn Ngộ Không buông Ba Xà ra, thu lại Pháp Tướng Thiên Địa, Ba Xà cũng biến thành hình người, nghiến răng nghiến lợi nhìn ba huynh đệ thất đức.

Ba huynh đệ chẳng thèm quan tâm, vác Thái Thanh Phiến đi dập lửa.

Lục Muội Thần Phong gào thét, Hỏa Diễm Sơn nhanh chóng bị dập tắt, đồng thời Long tộc cũng đến làm mưa.

Trên mặt đất, Nhân tộc sống ở đây vui mừng đón mưa, quỳ lạy tạ ơn Đường Tăng.

Bên này.

“Trả ngươi.” Trư Bát Giới đưa Thái Thanh Phiến cho Bạch Ly.

“Ngươi cách xa ta ra, tự mình mang đi trả cho Lão Quân.” Bạch Ly thật sự không chịu nổi nữa, cùng Ba Xà bay về Thiên Đình, nàng thà quay về chịu phạt.

“Hầu ca, ta và Lão Sa đến Thiên Đình hỏi Ngọc Đế xem quản lý thần tiên kiểu gì.” Trư Bát Giới đảo mắt, cũng không đi tắm rửa, kéo Lão Sa bay về Thiên Đình.

Bọn họ đã hy sinh lớn như vậy, nhất định phải đến làm cho chư thần Thiên Đình ghê tởm một phen.

“Được, các ngươi đi đi.” Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cương Trác, thu lại phân uế vào trong, sau này nói không chừng còn có tác dụng.

“Kim Cương Trác của ta…” Lão Quân thật sự sắp hộc máu rồi.

“Nhanh, nhanh đóng Tứ Môn, đừng để Trư Bát Giới và Sa Tăng vào.” Ngọc Đế cũng hoảng, hai tên đó mà đến Thiên Đình, thì Thiên Đình này còn ra thể thống gì nữa.

“Nhưng, nhưng Thái Thanh Phiến vẫn còn trong tay Trư Bát Giới, có Thái Thanh Phiến gia trì, sau này càng khó đối phó.” Thái Bạch Kim Tinh nhắc nhở.

“Ờ, Lão Quân, hay là ngài ra ngoài lấy một chút, thuận tiện khuyên bảo, Trư Bát Giới hẳn sẽ nể mặt ngài.” Ngọc Đế không tử tế mà sờ sờ mũi.

“Kim Cương Trác của ta…” Lão Quân một lòng chỉ nghĩ đến Kim Cương Trác, căn bản không nghe lọt tai.

“Để ta đi.” Huyền Đô mặt đầy vạch đen đi ra ngoài.

Hậu Bạt thật sự không nhịn được nữa, đúng là một vở kịch lớn, thần tiên cái gì, rõ ràng là một đám hề, xem kịch này thật đã ghiền.

Đông Thiên Môn, Bắc Thiên Môn, Tây Thiên Môn, bình thường đều đóng, chỉ để lại Nam Thiên Môn ra vào.

Toàn bộ Thiên Đình được trận pháp bao phủ, chỉ có thể ra vào từ Nam Thiên Môn.

Khi Trư Bát Giới và Sa Tăng đến, Nam Thiên Môn đã đóng, chỉ còn lại Huyền Đô ở ngoài chờ.

"Ý gì đây, dám làm không dám nhận à." Trư Bát Giới lập tức phản ứng lại, lớn tiếng la hét.

"Gần được rồi thì thôi, đưa Thái Thanh Phiến cho ta." Huyền Đô đảo mắt.

Trư Bát Giới xoa xoa ngón tay, ý tứ rất rõ ràng, muốn à, cho chút lợi lộc đi.

"Cho ngươi cho ngươi." Huyền Đô lấy ra một hồ lô kim đan.

"Sư huynh hào phóng." Trư Bát Giới đưa tay ra nhận.

"Ngươi không đi tắm trước sao?" Huyền Đô thiện ý nhắc nhở.

"Ý gì, sư huynh chê ta?" Trư Bát Giới ra vẻ rất tổn thương.

"Không có, ngươi tự mình còn không chê, ta chê cái gì." Huyền Đô mặt đầy vạch đen nhét hồ lô cho Trư Bát Giới.

"Ta chê cái gì, đống phân ta còn chui vào rồi, này, cho ngươi." Trư Bát Giới đưa Thái Thanh Phiến cho Huyền Đô.

Lần này Huyền Đô thật sự chê rồi, dùng pháp lực bao bọc Thái Thanh Phiến, thi triển Hóa Thủy Thuật tẩy rửa mấy lần.

Trư Bát Giới bĩu môi, cùng Lão Sa rời đi.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chư thần đều thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, Ba Xà và Bạch Ly trở về, hai người đều đã chuẩn bị

sẵn sàng để bị xử phạt, nhưng Ngọc Đế lại không trách cứ họ.

"Huynh đệ tốt, ngươi chịu khổ rồi." Đẳng Xà áy náy ôm Ba Xà một cái.

"Nói chứ, bình thường Lão Quân luyện đan cần dùng Thái Thanh Phiến để kiểm soát nhiệt độ lửa, sau này kim đan của Thiên Đình chúng ta e là không dễ bán." Hỏa Đức Tinh Quân đột nhiên thốt ra một câu.

Khóe miệng chư thần giật giật, nghĩ đến đôi tay đầy phân uế của Trư Bát Giới đã cầm Thái Thanh Phiến, rồi lại dùng Thái Thanh Phiến đó luyện chế ra kim đan, hình như thật sự khó nuốt trôi.

Mặc dù không tiếp xúc trực tiếp, nhưng quá là ghê tởm.

Còn có Lão Quân, thật sự có thể cầm Thái Thanh Phiến được sao?

Mất vệ sinh, quá mất vệ sinh rồi.

Trong lúc nói chuyện, trong Hạo Thiên Cảnh, Trư Bát Giới và Sa Tăng đi thẳng đến đạo trường của Quan Âm ở Nam Hải Lạc Già Sơn.

"Đứng lại, các ngươi làm gì?" Hắc Hùng Tinh và đồ đệ của Quan Âm chặn đường.

Sau đó, sau đó thì bị Trư Bát Giới và Sa Tăng đánh.

Hắc Hùng Tinh cũng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Mộc Tra từ Phong Thần lượng kiếp đến giờ cũng chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mà Sa Tăng là Đại La Kim Tiên trung kỳ, Trư Bát Giới là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Đánh thảm vô cùng, đặc biệt là Mộc Tra, bị đánh đến phát khóc.

Sau đó, hai huynh đệ chạy đến ao sen của Quan Âm tắm rửa.

Ao sen này là do Quan Âm tỉ mỉ chăm sóc, nước Tiên Thiên Nhâm

Thủy trong Ngọc Tịnh Bình chính là từ đây mà ra, dưới đáy ao có một khối Tiên Thiên Thổ Nhưỡng, Quan Âm trồng không ít Tiên Thiên Linh Căn trong đó.

Thảm nhất là Linh Cảm Đại Vương sống trong đó, Trư Bát Giới và Sa Tăng cả người đầy phân uế, suýt nữa làm Linh Cảm Đại Vương hun chết, nổi trên mặt nước trợn trắng mắt sùi bọt mép.

Hai huynh đệ tắm rửa sạch sẽ, thấy Tiên Thiên Bạch Liên trong ao đã chín, liền hái hết hạt sen đi.

"Tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, đúng là mất hết tính người." Tại Linh Sơn, chư Phật mặt mày như táo bón, đây là đang hành hạ Quan Âm đến chết mà.

Cây Tiên Thiên Bạch Liên này là Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Căn, Quan Âm tỉ mỉ chăm sóc hơn mười vạn năm, tiêu hao rất nhiều thiên tài địa bảo, cuối cùng cũng kết hạt, kết quả lại bị trộm.

Quan Âm mà biết chuyện này, e là phải tức đến ngất đi.

Lúc này Thiên Đình cũng náo nhiệt.

Chương 372

Kiếp nạn tiếp theo được định ở Tế Tái quốc, do Ôn Thần Lữ Nhạc thiết kế.

Lúc trước Tôn Ngộ Không và Ba Xà đại chiến, động tĩnh quá lớn, Lữ Nhạc đã lén chạy đến xem.

"Bệ hạ, hay là ngài đổi người đi, kiếp nạn ở Tế Tái quốc này, e là thần không được." Lữ Nhạc chạy đến Thiên Đình.

"Ngươi không được?

Ngươi không phải là không muốn làm chứ?

Trẫm nhớ là ngươi cũng đâu có chứng ưa sạch sẽ." Ngọc Đế hoài nghi nhìn Lữ Nhạc, tên này có phải là sợ bị ba huynh đệ kia ném phân uế không.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Lữ Nhạc phóng độc giết chết mấy vị Chuẩn Thánh của Quy Nhất Giáo, hung danh vang dội, không thể thu thập được mấy huynh đệ Tôn Ngộ Không sao?

"Không phải, bản lĩnh của thần, bảy tám phần đều nằm ở Ôn Hoàng Trận, lúc trước trên đường đến Tế Tái quốc, trận nhãn Ôn Hoàng Thụ mà thần dùng để bố trận đã bị người ta cướp mất." "Không có Ôn Hoàng Thụ trấn trận, uy lực của Ôn Hoàng Trận giảm đi rất nhiều, đối phó với kẻ dưới Chuẩn Thánh thì còn được, nhưng Tôn Ngộ Không hiện đã là Chuẩn Thánh, lại có Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo trong tay, thần…" Lữ Nhạc mặt mày khổ sở.

"Hửm?

Ai lại đi cướp Ôn Hoàng Thụ của ngươi?" Ngọc Đế tỏ vẻ hoài nghi, cả Hồng Hoang, chỉ có Lữ Nhạc nghiên cứu ôn dịch, người khác

cướp Ôn Hoàng Thụ cũng vô dụng.

Tên này chính là sợ bị ném phân.

"Trước đây thần không biết, nhưng sau này thần biết rồi, là Tai Ách Ma Thần cướp, thần cảm ứng được khí tức của Ôn Hoàng Thụ trong Tai Ách Chi Kiếm, Ôn Hoàng Thụ là một phần của Tai Ách Chi Kiếm." Lữ Nhạc buồn bực nói.

Biết thì biết, nhưng vô dụng, dù tập hợp toàn bộ lực lượng của Tiệt Giáo, cũng không thể cướp lại Ôn Hoàng Thụ từ tay Tai Ách Ma Thần.

Hắn phế rồi, bây giờ hắn chỉ có hai lựa chọn, tìm thứ khác thay thế Ôn Hoàng Thụ, hoặc là chuyển sang tu đạo khác.

Nếu không, hắn chính là có tu vi mà không có chiến lực.

"Tai Ách Chi Kiếm." Sắc mặt chúng thần biến đổi, hình như cũng có lý, dáng vẻ của Lữ Nhạc cũng không giống đang nói dối.

Nghĩ vậy, lại cảm thấy có chút tiếc nuối, Ôn Hoàng Trận của Lữ Nhạc cũng nổi danh lừng lẫy, trong Phong Thần lượng kiếp đã tỏa sáng rực rỡ, hạ gục mấy vị Chuẩn Thánh.

Kim đan do Lão Tử luyện chế cũng chỉ có xác suất nhất định giải được độc, không thể đạt được trăm phần trăm, ba người trúng độc, cứu được hai người đã là không tệ.

Sắc mặt Ngọc Đế khó coi, vốn tưởng rằng kiếp nạn của Lữ Nhạc này đã ổn.

Bây giờ Lữ Nhạc phế rồi, áp lực của Thiên Đình càng lớn, lấy đâu ra nhiều Chuẩn Thánh đại năng để thiết kế kiếp nạn.

Thôi kệ, cứ chống đỡ trước đã, thật sự không còn ai, thì đi tìm Đạo Tổ nghĩ cách.

“Bệ hạ, để thần đi.” Hỏa Linh Thánh Mẫu đứng ra.

“Không được, ngươi cứ đợi đã, sau này hãy nói, để phòng biến cố.” Ngọc Đế lắc đầu.

Ngũ Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo, Mộc Linh Thánh Mẫu chết trong Phong Thần lượng kiếp, hồn lên Sơn Hải Kinh, hiện nay, Kim Linh Thánh Mẫu, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại còn là loại cực kỳ thiện chiến, Quy Linh Thánh Mẫu càng đạt đến Á Thánh cảnh.

Phải để họ ở sau trấn trận, đề phòng sau này lại có biến cố gì.

“Vậy đi, Thái Bạch, ngươi đi tìm Thái Ất Thiên Tôn, để tọa kỵ của ngài ấy là Cửu Linh Nguyên Thánh đi.” Ngọc Đế suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Vâng.” Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, cưỡi mây bay đến Kim Quang Động ở Càn Nguyên Sơn.

Tọa kỵ của Thái Ất Chân Nhân là Cửu Linh Nguyên Thánh, một con sư tử chín đầu, từng là đại yêu của Yêu tộc, vì được Thái Ất Chân Nhân cứu giúp nên tự nguyện làm tọa kỵ, thiên phú dị bẩm, hiện là một Chuẩn Thánh trung kỳ.

Phục Hy đã mấy lần đến mời về Yêu tộc, nhưng y và Thái Ất Chân Nhân quan hệ rất tốt, không muốn quay về.

Yêu tộc đã bị Nữ Oa chơi cho tàn phế, rất nhiều đại yêu có thực lực đều không muốn quay về, ví như Kế Mông và Bạch Trạch, đã quá đau lòng.

“Ngươi nói trước xem phải thiết kế kiếp nạn như thế nào.” Cửu Linh Nguyên Thánh không mấy tình nguyện, ở Càn Nguyên Sơn tránh xa tranh chấp, tiêu dao tự tại biết bao, y thật sự không muốn dính vào nữa.

Trải qua Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, đã đấu mệt rồi, không muốn đấu nữa.

"Ở Tế Tái quốc có một ngôi chùa tên là Kim Quang Tự, trong chùa có một Phật bảo xá lị, là do tam đồ đệ của Tây Phương Nhị Thánh ngày xưa là Vưu Bà La Đà tọa hóa để lại, ban đêm tỏa ra kim quang, được Tế Tái quốc xem là quốc bảo." "Đường Tam Tạng từng phát đại hoành nguyện, thấy chùa thì quét tháp, ngài nhân lúc Đường Tam Tạng quét tháp thì lấy xá lị đi, ép Tôn Ngộ Không và những người khác đi tìm về." Thái Bạch Kim Tinh nói sơ qua.

"Không phức tạp, được." Cửu Linh Nguyên Thánh miễn cưỡng gật đầu.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Trư Bát Giới và Sa Tăng quay về hội hợp.

"Khụ, Bát Giới, Ngộ Tịnh, các ngươi gần đây tránh xa vi sư một chút." Đường Tăng có chút chê bai.

"Sau này Lão Trư ta đi hóa duyên cho ngươi, ngươi còn ăn không." Trư Bát Giới liếc Đường Tăng một cái.

"Đúng, đi hóa duyên cho hắn." Nữ vương ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, cười tươi như hoa.

"Xem kìa, ngươi cái lão hòa thượng này, giả vờ sạch sẽ, người ta sư nương còn không chê, ngươi chê cái gì." Trư Bát Giới vừa châm chọc, vừa lấy hồ lô kim đan ra kiểm kê thu hoạch.

"Một trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, vẫn là sư huynh ta hào phóng." Trư Bát Giới vô cùng hài lòng.

"Còn có Tham Lang Nhận này, các ngươi ai muốn?" Tôn Ngộ Không lấy ra Tham Lang Nhận cướp được.

"Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, thứ tốt, nhưng Lão Trư ta có

Cửu Xỉ Đinh Bá là đủ rồi.” Trư Bát Giới lắc đầu.

“Vậy ta lấy.” Sa Tăng cũng không khách khí, cây thiền trượng của hắn thật sự không đáng để lên sàn, Càn Khôn Quyển lại không thích hợp để đối đầu trực diện.

“Cho ngươi.” Tôn Ngộ Không đưa tay ném cho Sa Tăng.

Sa Tăng vui vẻ nhận lấy, trước đây hắn nằm mơ cũng muốn có một món pháp bảo lợi hại, kết quả bây giờ đã thành hiện thực, một lúc có được hai món pháp bảo lợi hại.

Trên Thiên Đình, Ba Xà tức tối, còn chia của cướp được, các ngươi có thể nghĩ đến cảm nhận của ta không, quá bắt nạt người khác rồi.

Chư thần đồng tình nhìn Ba Xà, quá thảm, pháp bảo bị cướp, còn suýt bị đổ phân vào miệng.

Các Đại La Kim Tiên thì thuần túy xem kịch, dù sao cũng không đến lượt họ ra trận, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại trên người các vị Chuẩn Thánh, ra vẻ các ngươi tự cầu đa phúc đi.

Kiếp nạn qua đi, đến lúc lên đường, Quan Âm lại bắt đầu chịu khổ.

Trư Bát Giới ban ngày vừa đi đường vừa luyện hóa hấp thu Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan để tu luyện, ban đêm lại ép Quan Âm tu luyện Ao chiến chi pháp.

Suốt đường đi, mấy huynh đệ Tôn Ngộ Không đều bận rộn tu luyện, Đường Tăng và Nữ vương thì bận yêu đương.

Một ngày nọ, thầy trò một nhóm đến Tế Tái quốc, quốc vương đích thân ra nghênh đón.

Kim Quang Tự là biểu tượng của Tế Tái quốc, vì có xá lị nên các

quốc gia xung quanh đều rất kính sợ Tế Tái quốc.

Xá lị là trọng bảo của Phật môn, Linh Sơn có thể để Tế Tái quốc quản lý xá lị, địa vị của Tế Tái quốc cũng theo đó mà tăng cao.

Điều này cũng khiến Tế Tái quốc trở thành tín đồ Phật môn thành kính, biết Đường Tăng đến từ Đại Đường, lại là cao tăng đi Linh Sơn thỉnh kinh, quốc vương Tế Tái quốc nhiệt tình hết mức, chỉ thiếu điều gọi là nghĩa phụ.

Sau yến tiệc, Đường Tăng theo thói quen đi quét tháp, Nữ vương đi cùng Đường Tăng, đâu phải là quét tháp, rõ ràng là đang tán tỉnh nhau, bên Linh Sơn nhìn mà không chịu nổi.

Nếu không phải Đường Tăng là người gánh thiên mệnh, họ đã đổi người từ lâu, quá làm tổn hại hình tượng Phật môn.

Khi hai người sắp quét đến đỉnh tháp, màn đêm buông xuống, xá lị trên đỉnh tháp tỏa ra kim quang rực rỡ, như mộng như ảo, trang nghiêm lộng lẫy, mơ hồ còn có tiếng Phật tụng kinh.

Đột nhiên, kim quang biến mất.

Chương 373

Tướng quân canh giữ Kim Quang Tự vội vàng dẫn binh lính đến kiểm tra, thấy xá lị biến mất, xác nhận trong khoảng thời gian này trong tháp chỉ có Đường Tam Tạng và Nữ vương, tướng quân liền bắt hai người lại.

Quốc vương đích thân đến thẩm vấn, lập tức nhận định Đường Tăng là kẻ lừa đảo, định dùng hình.

Tôn Ngộ Không ngăn cản, gọi thổ địa đến hỏi, thổ địa nói là bị một yêu quái trộm đi, yêu quái đó đang trốn trong ngọn núi ngoài thành.

Tôn Ngộ Không biết đây là âm mưu của Linh Sơn và Thiên Đình, nhưng cũng chỉ có thể chui vào tròng, hứa sẽ tìm lại xá lị.

Trước đây họ muốn phản kháng, không muốn phối hợp, nhưng sau chuyện của Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng, họ cũng muốn hoàn thành việc thỉnh kinh, giành lấy công đức để nâng cao tu vi, tìm Dương Tiễn báo thù.

Bây giờ thuộc dạng một bên muốn đánh một bên muốn chịu đòn, dĩ nhiên, họ cũng sẽ không khuất phục và thuận theo, họ có thể phối hợp, nhưng họ cũng phải có lợi.

Sau khi nói xong, Tôn Ngộ Không để Tiểu Bạch Long ở lại bảo vệ sư phụ và sư nương, dẫn Trư Bát Giới và Sa Tăng đi tìm yêu quái đó.

Trong núi tìm được động phủ của Cửu Linh Nguyên Thánh, hai bên đại chiến, chỉ trong một hiệp, Cửu Linh Nguyên Thánh dùng một chiêu Thôn Thiên Phệ Địa, đã bắt được Trư Bát Giới và Sa Tăng.

Chiêu này rất giống với Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, ẩn

chứa sức mạnh không gian.

Cửu Linh Nguyên Thánh và Ngao Thương rất giống nhau, đều là dị thú trời sinh, chín cái đầu, có chín loại thiên phú thần thông, vô cùng lợi hại.

Tôn Ngộ Không dựa vào Kim Cương Trác phòng ngự, mới không bị hút đi, Kim Cương Trác ngoài việc có thể thu pháp bảo của người khác, còn có năng lực phòng ngự không tồi.

Hai bên đại chiến, Cửu Linh Nguyên Thánh không dùng pháp bảo, chỉ dùng thần thông, vẫn vững vàng áp chế Tôn Ngộ Không, nhưng muốn bắt được Tôn Ngộ Không cũng khó.

Chủ yếu là tu vi của Cửu Linh Nguyên Thánh cao, trong chín loại thần thông thì thần thông âm ba và thần thông nộ phong khá khắc chế Tôn Ngộ Không.

Hai bên đại chiến nửa ngày, thấy mãi không bắt được Tôn Ngộ Không, Cửu Linh Nguyên Thánh thả ra thiện thi, ác thi Chuẩn Thánh sơ kỳ, cùng nhau thi triển thần thông vây công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không không chống đỡ nổi, vội vàng thi triển độn địa thuật chạy trốn.

Nhưng Tôn Ngộ Không không đi tìm cứu binh, nghỉ ngơi điều tức một hồi, lại đến tìm Cửu Linh Nguyên Thánh giao đấu.

Đối tượng luyện tập tốt như vậy, phải luyện cho thật tốt.

Chiến đấu pháp tắc, không ngừng chiến đấu, trong chiến đấu mà lĩnh ngộ.

Tôn Ngộ Không càng đánh càng hăng, dần dần tìm ra phương pháp khắc chế thần thông âm ba.

Thần thông âm ba tấn công trực tiếp nguyên thần, Tôn Ngộ Không

thu Kim Cương Trác vào thức hải, phát hiện Kim Cương Trác có thể bảo vệ nguyên thần không bị thần thông âm ba ảnh hưởng.

Chỉ có thần thông nộ phong là rất phiền phức, gió vô hình vô tướng, khó lòng phòng bị, bị thổi cho đông đảo tây nghiêng.

Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, thân hình mười vạn trượng cũng không chống nổi, nhưng như vậy cũng tốt, có áp lực mới có hứng thú.

Tôn Ngộ Không tay cầm Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn giao chiến, nguyên thần điều khiển Thất Tinh Kiếm đánh lén, hai món pháp bảo đều dẫn động tinh thần chi lực gia trì, trong Thất Tinh Kiếm ẩn chứa một bộ trận pháp Thất Tinh Kiếm Trận, uy lực không tầm thường.

Thất Tinh Kiếm ẩn chứa kiếm đạo pháp tắc, sức xuyên thấu cực mạnh, dùng để đánh lén là thích hợp nhất.

Phải nói, tu luyện trảm thi chứng đạo, vì có tam thi tương trợ, ở cảnh giới Chuẩn Thánh ưu thế vô cùng lớn, đặc biệt là khi lấy mạnh đánh yếu.

Tôn Ngộ Không liên tục chiến bại, may mà năng lực chạy trốn thuộc hàng nhất lưu, thân ngoại hóa thân phối hợp với độn địa thuật, túng địa kim quang, súc địa thành thốn, ba đại độn thuật phối hợp, Cửu Linh Nguyên Thánh cũng không giữ được Tôn Ngộ Không.

Điều tức xong, Tôn Ngộ Không lại chạy đi tiếp tục khiêu chiến, Cửu Linh Nguyên Thánh rõ ràng cảm nhận được Tôn Ngộ Không càng chiến càng mạnh, thời gian chống cự càng lúc càng lâu.

Cửu Linh Nguyên Thánh bị làm phiền không chịu nổi, lại sợ đánh một hồi lại không đánh lại Tôn Ngộ Không, thế là chạy đến Tế Tái quốc bắt Đường Tăng, Nữ vương và hai con ngựa trắng đến.

Khi Tôn Ngộ Không đến lần nữa, Cửu Linh Nguyên Thánh bắt

Đường Tăng và mấy người làm lá chắn.

"Tôn hầu tử, có bản lĩnh thì ngươi đánh đi." "Chín đầu, ngươi làm vậy có bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì tiếp tục đánh với Lão Tôn ta." "Có bản lĩnh thì ngươi đừng chạy." "…" Hai bên điên cuồng đấu võ mồm, Cửu Linh Nguyên Thánh sắp phiền chết rồi, không muốn tiếp tục với Tôn Ngộ Không, cứ bắt Đường Tăng và mấy người làm lá chắn.

Tôn Ngộ Không cảm thấy vô vị, phối hợp đi Thiên Đình tìm cứu binh, cuối cùng tìm được Thái Ất Chân Nhân, thu phục Cửu Linh Nguyên Thánh.

Tôn Ngộ Không vốn định tống tiền, kết quả Thái Ất Chân Nhân đã phòng bị từ lâu, chạy nhanh như chớp.

Tôn Ngộ Không cứu Trư Bát Giới và mấy người ra, Trư Bát Giới không muốn bỏ qua cơ hội tống tiền, chạy đến Kim Quang Động ở Càn Nguyên Sơn tìm Thái Ất Chân Nhân đòi bồi thường.

Kết quả Thái Ất Chân Nhân đã có phòng bị từ sớm, căn bản không về Kim Quang Động, mang theo Cửu Linh Nguyên Thánh đi du ngoạn rồi.

Trư Bát Giới tức giận vô cùng, lão già này quá giảo hoạt.

"Vẫn là Thái Ất Chân Nhân biết chơi, đều học theo đi." Trên Thiên Đình, Ngọc Đế đảo mắt, có thể bớt bị mấy tên thất đức kia tống tiền được chút nào hay chút đó.

Thầy trò một nhóm lần này chịu thiệt lớn, trong lòng uất ức, đúng lúc mùa đông đến, liền ở lại Tế Tái quốc nghỉ ngơi.

Đi về phía tây đến đây, không biết không giác đã qua bốn năm.

Đến đầu xuân, thầy trò một nhóm tiếp tục lên đường.

Hai kiếp nạn tiếp theo đến lượt Linh Sơn, Như Lai đích thân đến

Thiên Đình đàm phán, chắc mẩm Thiên Đình không đủ nhân lực thiết kế kiếp nạn, sau một hồi đấu khẩu, Ngọc Đế nhượng bộ, để Linh Sơn thiết kế hai kiếp nạn này xem tình hình thế nào.

Kiếp nạn tiếp theo, Kinh Cức Lĩnh.

Linh Sơn không nói võ đức, phái năm thiện thi Chuẩn Thánh đến, năm Chuẩn Thánh sơ kỳ, bắt Đường Tăng đi luận đạo.

Sau đó hai bên đại chiến, vì để tranh đoạt công đức, bốn huynh đệ thật sự liều mạng, Trư Bát Giới dùng Ao chiến chi pháp cưỡng ép nâng cao tu vi, cầm chân được một người.

Sa Tăng và Tiểu Bạch Long cơ bản không có năng lực phản kháng, một hiệp đã bị bắt.

Về phần Nữ vương, không ai dám động đến, Nữ vương cưỡi Quan Âm ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Tôn Ngộ Không dựa vào ba món pháp bảo một mình đấu bốn, vẫn không hề yếu thế, có Pháp Tướng Thiên Địa, chiến đấu pháp tắc, ba món pháp bảo mạnh mẽ gia trì, chiến lực quả thực nghịch thiên.

Mãi đến khi bí pháp của Trư Bát Giới hết thời gian, rơi vào suy yếu bị bắt đi, Tôn Ngộ Không một mình đấu năm, không chống nổi, đành phải độn tẩu trước.

"Nữ vương, mời." Ngũ Phật không dám bắt Nữ vương, khách sáo mở đường, nghênh đón Nữ vương vào động phủ.

Một bên khác, cơ hội rèn luyện tốt như vậy, Tôn Ngộ Không sao có thể bỏ qua, sau khi điều tức hồi phục, tiếp tục đi khiêu chiến.

Ngũ Phật cũng cảm nhận được nỗi khổ của Cửu Linh Nguyên Thánh, hai bên giằng co nửa tháng, Ngũ Phật không chịu nổi nữa, tìm ra một loại hợp kích trận pháp, không nói võ đức.

Tôn Ngộ Không lập tức hết hứng thú, đi tìm cứu binh.

Kiếp nạn này công đức đều để Linh Sơn lấy hết, Tôn Ngộ Không tự nhiên không thể chịu thiệt, công đức đều để Linh Sơn lấy hết, họ chẳng được gì, liền chạy đến Linh Sơn ăn vạ.

Cuối cùng Như Lai không chịu nổi, bồi thường một trăm năm mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng chịu đi.

"Con khỉ chết tiệt này, kiếp nạn tiếp theo chuẩn bị Ngũ Khí Luyện Linh Bình, rút chân linh của nó." Như Lai tức giận.

Kiếp nạn tiếp theo, Tiểu Lôi Âm Tự, linh sủng của Di Lặc là Hoàng Mi Nhi đi thiết kế kiếp nạn, hóa danh Hoàng Mi Đại Vương.

Hoàng Mi chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại là mới đột phá gần đây, nhưng bên Linh Sơn đã cho một đống pháp bảo lợi hại, còn có Ngũ Khí Luyện Linh Bình được luyện chế chuyên để đối phó Tôn Ngộ Không.

Hoàng Mi Đại Vương dựng lên một Tiểu Lôi Âm Tự, nhưng bị Tôn Ngộ Không nhìn thấu ngay lập tức, hai bên đại chiến.

Hoàng Mi Đại Vương dùng Kim Nhiêu nhốt toàn bộ thầy trò Đường Tăng, chỉ để lại Tôn Ngộ Không, đánh qua đánh lại, tế ra Ngũ Khí Luyện Linh Bình thu Tôn Ngộ Không vào.

Bên trong có Cấm Thần Đại Trận, nguyên thần của Tôn Ngộ Không bị giam cầm, pháp lực không dùng được, còn có Nghịch Ngũ Hành Đại Trận đặc biệt do Ngũ Cực Thánh Thú thiết kế, ngũ hành nghịch chuyển, luyện hóa chân linh của Tôn Ngộ Không.

Chương 374

Trong Kim Nhiêu kia cũng có Cấm Thần Đại Trận, nhưng không cấm được Đường Tăng.

Đường Tăng nổi điên, một lần nữa thúc đẩy Đại Uy Thiên Long thần thông, đập vỡ Kim Nhiêu.

Hoàng Mi Đại Vương giật mình, may mà chuẩn bị nhiều pháp bảo lợi hại, pháp bảo thành danh của Di Lặc là Nghiệp Hỏa Tội Ham cũng mang đến, ẩn chứa nghiệp hỏa trong thập đại thần hỏa, bên trong tự thành không gian, còn có Nghiệp Hỏa Đại Trận.

Hoàng Mi thu Đường Tăng vào, điều khiển đại trận đấu pháp với Đường Tăng.

Ngay lúc Hoàng Mi sắp không chống nổi, thì thời gian của Đường Tăng đã hết, ngất đi.

Hoàng Mi thở phào nhẹ nhõm, nhốt thầy trò mấy người lại, sau đó chuyên tâm thúc đẩy Ngũ Khí Luyện Linh Bình luyện hóa Tôn Ngộ Không.

Cương Cân Thiết Cốt của Tôn Ngộ Không cũng không chống nổi ngũ hành nghịch chuyển, chân linh không ngừng bị rút ra, cuối cùng bị rút đi một nửa, tu vi trực tiếp rơi xuống Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Mục đích đã đạt được, Hoàng Mi Đại Vương cố ý thả Trư Bát Giới đi tìm cứu binh, Di Lặc đích thân đến, bắt Hoàng Mi đi.

Thấy Hầu ca suy yếu thảm thương, Trư Bát Giới đại nộ, chạy đến Linh Sơn gây náo, đòi Linh Sơn bồi thường.

"Linh Sơn lần này quá đáng rồi, phế tu vi của Hầu tử." Ngọc Đế cũng nhìn không nổi nữa, thời gian này đấu trí đấu dũng với Tôn Hầu

tử, cũng đấu ra được chút tình cảm.

"Không phải phế tu vi, là rút đi một nửa chân linh của Tôn Hầu tử." Dương Tiễn nhìn ra manh mối.

"Rút đi chân linh, đây là muốn phế Tôn Hầu tử à, bọn họ muốn làm gì?" Ngọc Đế lần này thật sự nhìn không nổi nữa.

"Tìm chết." Hậu Bạt càng thêm tức giận, định đi diệt Linh Sơn.

"Tiền bối, đợi đã, ta hỏi ý sư tổ." Dương Tiễn truyền âm cho Hậu Bạt, sau đó thả Hạo Thiên Khuyển đi báo tin.

Bồng Lai, Lăng Tiêu nghe Hạo Thiên Khuyển báo tin, nhíu mày, Linh Sơn đây là muốn diễn vở Chân Giả Mỹ Hầu Vương à.

Vì sự xuất hiện của hắn, Linh Sơn không có được Lục Nhĩ Di Hầu để làm giả, liền muốn rút chân linh của Tôn Ngộ Không, tạo ra một Tôn Ngộ Không giả để thay thế Tôn Ngộ Không thật.

"Nói với Dương Tiễn, tạm thời không cần quan tâm, đây đối với Tôn Ngộ Không cũng là một sự rèn luyện không tồi." Lăng Tiêu suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Vâng." Hạo Thiên Khuyển đáp một tiếng rồi rời đi.

"A, không biết các ngươi định trang bị cho Tôn Ngộ Không giả thế nào, dù là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có ở đây, cũng không thể tạo ra thêm một cây Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn được." "Huống hồ còn có Kim Cương Trác và Thất Tinh Kiếm." Lăng Tiêu lộ vẻ chế giễu, bắt đầu có hứng thú.

Hạo Thiên Khuyển trở về Thiên Đình chuyển lời cho Dương Tiễn, Dương Tiễn truyền âm báo cho Hậu Bạt.

Lăng Tiêu đã nói vậy, Hậu Bạt chỉ có thể nén giận.

Bên Linh Sơn, Di Lặc tránh nặng tìm nhẹ, lấy lý do Tôn Ngộ

Không đáng có kiếp nạn này để lấp liếm.

"Phóng thí, có hay không ta không biết sao?" "Các ngươi chẳng phải là thấy Hầu ca tu vi quá cao, thiết kế kiếp nạn khó khăn sao?" "Hay cho một Linh Sơn, hay cho một Phật môn, thủ đoạn không có giới hạn như vậy, vậy thì đừng chơi nữa." "Cùng lắm thì Lão Trư ta không báo thù nữa, thỉnh kinh, thỉnh cái kinh quái gì, chúng ta về Nữ Nhi quốc, xem các ngươi làm được gì, Phật đạo vĩnh viễn đừng hòng thức tỉnh." Trư Bát Giới tức giận đến cực điểm, mắt đỏ ngầu chửi ầm lên, quay người bỏ đi.

Sắc mặt chư Phật kịch biến, Như Lai vội vàng ra hiệu cho Nhiên Đăng đuổi theo.

Tại Tiểu Lôi Âm Tự, Trư Bát Giới quay về, giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lên đánh Quan Âm một cái, định giết Quan Âm.

Quan Âm hét lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất, ánh mắt tuyệt vọng mà oán độc nhìn chằm chằm Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lên định đập vào đầu con ngựa.

"Bát Giới, không được." Nhiên Đăng đuổi đến vội vàng ngăn Trư Bát Giới lại.

"Bát Giới, đây là năm trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, gần đủ để Ngộ Không hồi phục rồi." Nhiên Đăng lấy ra một đống kim đan.

Điều họ muốn chỉ là chân linh của Tôn Ngộ Không, định tạo ra một Tôn Ngộ Không giả ngoan ngoãn để thay thế Tôn Ngộ Không thật.

Chỉ cần Tôn Ngộ Không giả đánh bại Tôn Ngộ Không thật, hấp thu nửa chân linh kia, vậy thế gian chỉ có một Tôn Ngộ Không, giả cũng thành thật, đoạt được thiên mệnh.

Năm trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, đủ để Tôn Ngộ Không

hồi phục, nhưng chân linh của Tôn Ngộ Không chỉ còn một nửa, tư chất giảm mạnh, năm trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, có thể hồi phục đến Đại La Kim Tiên trung kỳ đã là không tệ.

"Ba nghìn viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, Ngũ Khí Thạch cũng được, Tiên Thiên Linh Căn ẩn chứa ngũ hành cũng có thể." Sắc mặt Tôn Ngộ Không lạnh lùng, không nhắc đến chuyện chân linh bị rút đi, ánh mắt quyết tuyệt, ngươi không đồng ý, thì chuyến đi tây hành này coi như xong.

Nhiên Đăng nhìn ra sự quyết tuyệt của Tôn Ngộ Không, sắc mặt khó coi gật đầu: "Được, ngươi đợi ta đi rồi sẽ quay lại." Nhiều như vậy, ông ta không lấy ra được.

Lần này hình như lỗ nặng.

Di Lặc trước đó chỉ muốn mặc cả, không ngờ Trư Bát Giới lại nóng tính như vậy, Tôn Ngộ Không càng là sư tử ngoạm, hơn nữa không có đường lùi.

Nếu thành công thì tốt, Hỗn Thế Tứ Hầu, đều là những kẻ có tư chất thành Thánh, ba nghìn viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan đổi lấy một Thánh Nhân của Phật môn, lại còn là loại rất nghe lời, lời to.

Nếu không thành công, vậy thật sự là lỗ nặng, đây là một canh bạc.

Tại Linh Sơn, nghe Tôn Ngộ Không đòi nhiều như vậy, sắc mặt chư Phật khó coi.

"Ba nghìn viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, thật dám mở miệng, cả Linh Sơn cộng lại cũng không có nhiều Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan như vậy, hay là trả lại chân linh cho nó đi." "Không được, ngươi không nghe Tôn Hầu tử nói sao, Tiên Thiên Linh Căn ẩn chứa ngũ hành chi lực cũng được, góp lại, Linh Sơn vẫn có thể lấy ra được."

“Không sai, kế này nếu thành, Linh Sơn sẽ có thêm một vị Thánh Nhân hoàn toàn nghe lời, Hỗn Thế Tứ Hầu đều có tư chất thành Thánh.” “Chúng ta tập hợp lực lượng của Linh Sơn để chống lưng cho Tôn Ngộ Không giả, không có lý do gì lại không đấu lại Tôn Hầu tử.” “Ba nghìn viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan đổi lấy một vị Thánh Nhân, lời to.” “…” Chư Phật bàn tán xôn xao, đa số đều ủng hộ tiếp tục, cả Linh Sơn ủng hộ Tôn Ngộ Không giả, không có lý do gì lại thua.

Nhiên Đăng trở về, chư Phật đã gom đủ đồ, Nhiên Đăng vội vàng mang đi.

Thiên Đình.

“Hừ, đám lừa ngốc này miệng thì luôn nói từ bi, thực ra lại là những kẻ tàn nhẫn nhất.” “Rút chân linh của Tôn Hầu tử, chắc chắn có mưu đồ, trẫm ghét nhất là đám lừa ngốc này.” “Thái Bạch, lấy năm trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan mang đến cho Tôn Hầu tử.” Ngọc Đế mặt lạnh, hắn thật sự không ưa phong cách làm việc của Linh Sơn, chủ yếu là độc ác thì cứ độc ác đi, lại còn luôn miệng nói từ bi, giả tạo đến cực điểm.

“Cái này…” Thái Bạch Kim Tinh không hiểu ý của Ngọc Đế, năm trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan không phải là số nhỏ.

“Mặc dù Tôn Hầu tử không ít lần tống tiền trẫm, nhưng thời gian qua cũng khiến trẫm vui vẻ hiếm thấy, Tôn Hầu tử được sinh ra từ Ngũ Sắc Thạch, bây giờ cần vật chứa ngũ hành chi lực, hẳn là muốn tu bổ chân linh, trẫm sẽ giúp nó một tay.” “Hỗn Thế Tứ Hầu, đều có tư chất thành Thánh, cứ coi như là đầu tư đi.” Ngọc Đế nói.

Còn một điểm nữa, để lại ấn tượng tốt với Hậu Bạt.

Hậu Bạt rất quan tâm đến đứa con rể Đường Tăng này, yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với các đồ đệ của Đường Tăng cũng rất quan tâm.

Dù sao để lại ấn tượng tốt với đại lão thế này, chắc chắn không sai.

"Thần hiểu rồi." Thái Bạch Kim Tinh cũng phản ứng lại.

Hậu Bạt liếc nhìn Ngọc Đế, tự nhiên biết toan tính của Ngọc Đế, nhưng sự phẫn nộ bất bình của Ngọc Đế dành cho Tôn Ngộ Không lại không phải là giả.

Ngọc Đế và Tôn Ngộ Không yêu hận đan xen, hình như thật sự đã đấu ra tình cảm.

Thái Bạch Kim Tinh mang theo kim đan hạ giới: "Đại Thánh, đây là năm trăm viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, Ngọc Đế sai tiểu tiên mang đến." "Đa tạ." Tôn Ngộ Không không từ chối, ngẩng đầu nhìn lên Thiên Đình một cái, sau đó mang theo tất cả đồ bồi thường đi về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Chân linh bị rút đi, tu vi tổn hại nghiêm trọng, nhưng không làm hắn mất đi ý chí chiến đấu, ngược lại càng kích phát ý chí chiến đấu của hắn.

Hại Bát Giới trước, giờ lại hại hắn, đời này hắn nhất định phải bắt Linh Sơn trả giá đắt.

Đến Bất Tử Hỏa Sơn, Tôn Ngộ Không tìm thấy Khổng Tuyên.

"Hửm?

Chân linh của ngươi sao lại bị tổn thương?" Khổng Tuyên lập tức phát hiện có điều không ổn.

Tôn Ngộ Không kể lại mọi chuyện.

"Tìm chết, dám bắt nạt môn hạ của Kim Ô chúng ta." Khổng Tuyên đại nộ, định đi san bằng Linh Sơn.

Chương 375

"Nhị sư huynh, thù của mình ta muốn tự mình báo." Tôn Ngộ Không ánh mắt kiên định ngăn Khổng Tuyên lại.

"Rất tốt, ngươi không vì thế mà bị đánh gục, môn hạ của Kim Ô, phải bất khuất như vậy, ý chí kiên định." "Nói đi, muốn ta giúp ngươi cái gì?" Khổng Tuyên rất vui mừng, hài lòng gật đầu.

"Ta được sinh ra từ Ngũ Sắc Thạch, chân linh ẩn chứa ngũ hành chi lực, trong truyền thừa của ta có một loại bí thuật có thể tu bổ chân linh, nhị sư huynh tu luyện ngũ hành pháp tắc, ta muốn nhờ nhị sư huynh bố trí cho ta một tòa Ngũ Hành Đại Trận, giúp ta luyện hóa ngũ hành chi lực." Tôn Ngộ Không nói ra yêu cầu của mình.

"Ngũ Sắc Thạch." Khổng Tuyên nheo mắt, nói: "Đã làm thì phải làm cho tốt nhất, Đại Bằng, ngươi đi tìm Na Tra, lấy Ngũ Sắc Thạch trong tay nó về đây." "Được thôi." Đại Bằng từ xa đáp một tiếng, hóa thành bản thể rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Bất Tử Hỏa Sơn xung quanh ngàn vạn dặm đều có cấm chế, Hạo Thiên Cảnh không thể giám sát được, Đại Bằng rời đi không ai hay biết.

"Năm xưa Nữ Oa vá trời, còn lại ba khối Ngũ Sắc Thạch, một khối bị Nữ Oa ném đến Hoa Quả Sơn, sinh ra ngươi; hai khối còn lại, một khối Nữ Oa tự mình giữ, một khối bị Nguyên Thủy lấy đi." "Na Tra vốn là Linh Châu Tử dưới trướng Nữ Oa chuyển thế, Nữ Oa rất coi trọng Na Tra, cho không ít thứ tốt, trong đó có Ngũ Sắc Thạch." "Đã làm thì phải làm cho tốt nhất, ngươi vốn là Thạch Hầu trời sinh, dùng Ngũ Sắc Thạch tái tạo chân linh, chắc chắn có thể làm cho chân linh của ngươi càng thêm mạnh mẽ." Khổng Tuyên giải thích một

phen.

“Đa tạ nhị sư huynh.” Tôn Ngộ Không cảm thấy có lý, cảm kích nói lời cảm ơn.

Bên này, Đại Bằng không biết Na Tra ở đâu, trước tiên đi tìm Đế Tân hỏi thăm, sau đó đến Thập Nương Phong tìm Na Tra.

“Giao Ngũ Sắc Thạch trong tay ngươi cho ta.” Đại Bằng nói thẳng mục đích.

“Ngươi cần Ngũ Sắc Thạch làm gì?” Na Tra nhíu mày.

“Ngươi không cần quan tâm, giao ra là được, hoặc là ta tự mình động thủ lấy.” Đại Bằng không thích Na Tra, nói chuyện cũng vô cùng không khách khí.

Khóe miệng Na Tra giật giật, ngươi gọi đó là lấy sao?

Rõ ràng là cướp.

Môn hạ của Kim Ô đức hạnh gì, nói cướp là cướp, không hề có gánh nặng tâm lý, hắn căn bản không có vốn liếng để từ chối, ngoan ngoãn lấy ra Ngũ Sắc Thạch.

“Coi như môn hạ Kim Ô chúng ta nợ ngươi một nhân quả, nói đi, ngươi muốn gì?” Đại Bằng cũng hiểu sự lợi hại của nhân quả.

Na Tra là đồng tử của Nữ Oa, đồ tôn của Nguyên Thủy, cho dù hắn giết Na Tra, nhân quả cũng sẽ chuyển sang Nữ Oa và Nguyên Thủy, lúc đó càng phiền phức, thà nợ nhân quả của Na Tra còn hơn.

Mắt Na Tra sáng lên, vội nói: “Ta muốn Tiên Thiên Ngũ Linh Châu.” “Ngũ Linh Châu?” Đại Bằng hơi nhíu mày, nghiêm túc đánh giá Na Tra một phen, lập tức hiểu ra: “Thì ra ngươi là Tiên Thiên Hỏa Linh Châu hóa hình, ngươi muốn hấp thu bốn viên linh châu còn lại để nâng cao căn nguyên và bản nguyên, thú vị đấy.” “Tuy nhiên, Ngũ Sắc

Thạch chỉ đủ đổi một viên." "Được." Na Tra không chút do dự đáp ứng, hắn đang không biết đi đâu tìm bốn viên linh châu còn lại.

"Ta chỉ biết Thủy Linh Châu ở trong tay Côn Bằng, qua một thời gian nữa ta sẽ mang đến cho ngươi." Đại Bằng nói xong liền rời đi.

Trở về Bất Tử Hỏa Sơn, Đại Bằng đưa Ngũ Sắc Thạch cho Khổng Tuyên.

"Vào đi." Khổng Tuyên ra hiệu cho Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không lập tức hóa thành một đạo kim quang chui vào Ngũ Sắc Thạch.

Khổng Tuyên thúc đẩy ngũ hành pháp tắc chi lực, hóa thành một lò luyện ngũ hành, bao bọc Ngũ Sắc Thạch, sau đó luyện hóa ngũ hành chi lực từ những thứ Tôn Ngộ Không mang đến, rót vào Ngũ Sắc Thạch.

"Đại Bằng, đi kiếm thêm một ít vật chứa ngũ hành chi lực, tốt nhất là tiên thiên." Khổng Tuyên phân phó Đại Bằng.

"Được." Đại Bằng gật đầu, lấy ra toàn bộ những thứ phù hợp trong bảo khố của Phượng tộc, lại chạy đến Bồng Lai.

"Sư tôn." Đại Bằng hành lễ, kể lại mọi chuyện.

"Ngươi vào bảo khố lấy đi, không đủ thì đến Nhân tộc Thần Đình mượn." Lăng Tiêu gật đầu.

"Được." Đại Bằng thông thạo đi vào bảo khố.

"Linh Sơn đỉnh gậy ông đập lưng ông, hậu duệ của Hỗn Độn Ma Viên mà cũng là thứ chúng có thể toan tính sao?" La Hầu khinh miệt cười lạnh.

"Ta lại khá hứng thú với Na Tra kia, Tiên Thiên Ngũ Linh Châu là do năm luồng hỗn độn chi khí dung hợp với ngũ hành chi khí hóa thành, nếu thật sự để hắn tập hợp đủ lực lượng của Ngũ Linh Châu,

sẽ hình thành sự biến đổi về chất, tư chất tuyệt không kém Hỗn Thế Tứ Hầu." "Năm luồng hỗn độn chi khí và ngũ hành chi khí đó không phải là tầm thường, ngũ hành chi khí là tinh khí của Ngũ Hành Ma Thần, hỗn độn chi khí là từ thi thể của Hỗn Độn Ma Thần thoát ra, tụ lại mà thành." Tai Ách nói.

"Thời thượng cổ, Thủy Linh Châu và Kim Linh Châu do ta có được, sau này ban cho Côn Bằng và Kim Thiền Tử, bây giờ Kim Linh Châu hẳn là ở Linh Sơn, có thể lợi dụng Na Tra." La Hầu nói.

"Đúng là có thể, ta còn một bí mật chưa nói cho các ngươi, năm xưa ta ở Ma Uyên của Linh Sơn, lúc Dương Thiên có ma niệm xuất hiện, ta từ khe hở của phong ấn cảm ứng được một tia khí tức của Ân Thập Nương." Tai Ách nói.

"Ý của ngươi là, Ân Thập Nương sau khi chết, hồn phách phiêu vào Ma Uyên thành ma?" Lăng Tiêu kinh ngạc, chuyện này hắn lại không biết, cũng không ngờ tới.

"Hẳn là vậy, với oán niệm của Ân Thập Nương năm đó, thành ma là tất nhiên, hơn nữa một khi thành ma, thực lực tuyệt đối không yếu." "Oán ác chi niệm càng mạnh, sau khi thành ma thực lực càng mạnh." La Hầu gật đầu.

"Vậy thì thú vị rồi." Lăng Tiêu có hứng thú, không ngờ chuyện của Ân Thập Nương còn có diễn biến bất ngờ.

Đợi Ân Thập Nương ra ngoài, nhà Lý Tịnh tuyệt đối sẽ rất thảm.

"Xúi giục Na Tra vào Linh Sơn, đứa con trai yêu quý nhất gần trong gang tấc, chắc chắn sẽ kích phát mạnh mẽ hận ý của Ân Thập Nương, đợi thời cơ đến, xúi giục Na Tra tự tay mở phong ấn Ma Uyên." "Thú vị, thú vị." La Hầu phát ra một chuỗi tiếng cười quái dị biến thái.

Lúc này, Đại Bằng từ bảo khố đi ra.

"Côn Bằng, đưa Thủy Linh Châu cho Đại Bằng." La Hầu phân phó.

"Vâng." Côn Bằng rất không nỡ, nhưng vẫn lấy ra giao cho Đại Bằng, dù sao Thủy Linh Châu vốn là La Hầu ban cho nó, nó không có lý do gì để từ chối.

Đại Bằng cầm Thủy Linh Châu rời đi, trở về Bất Tử Hỏa Sơn.

"Bấy nhiêu đây đủ không?

Không đủ ta lại đến Nhân tộc Thần Đình mượn." Đại Bằng lấy ra một núi Ngũ Hành Linh Căn, Tam Tiên Sơn không có gì nhiều, chỉ có Tiên Thiên Linh Căn là nhiều, trong đó còn có một thân cây Tiên Thiên Ngũ Châm Tùng.

"Đủ rồi, quá nhiều cũng không tốt, bản chất của Ngộ Không là do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, rót vào quá nhiều ngũ hành chi lực, thay đổi bản chất ngược lại không tốt." Khổng Tuyên vừa gật đầu vừa lắc đầu.

"Được, vậy ngươi bận đi." Đại Bằng gật đầu, rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, đến Thập Nương Phong đưa Thủy Linh Châu cho Na Tra.

"Thủy Linh Châu cho ngươi, nhân quả hai bên đã sạch, tiện thể báo cho ngươi một tin, Kim Linh Châu ở Linh Sơn." Đại Bằng nói xong, rời đi trở về Bất Tử Hỏa Sơn.

"Thật sự là Thủy Linh Châu." Na Tra đại hỉ, không ngờ lại có được Thủy Linh Châu bằng cách này, còn biết được tung tích của Kim Linh Châu, xem ra sư phụ nói không sai, chỉ cần nỗ lực, sẽ tìm được.

Lập tức, hắn vội vàng luyện hóa hấp thu Thủy Linh Châu.

Thủy hỏa tương khắc, thông qua hấp thu thủy hành bản nguyên trong đó, hắn lại đốn ngộ hỏa chi pháp tắc, một bước đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Một bên khác, Linh Sơn biết Tôn Ngộ Không đã đến Bất Tử Hỏa Sơn, vô cùng tò mò Tôn Ngộ Không đến đó làm gì, nhưng họ không dám đến hỏi.

Quan hệ giữa Linh Sơn và Phượng tộc không tốt, Phượng tộc sẽ không cho họ vào Bất Tử Hỏa Sơn.

Nháy mắt ba tháng trôi qua, Tôn Ngộ Không dưới sự giúp đỡ của Khổng Tuyên, không chỉ tái tạo chân linh, chân linh còn mạnh hơn trước một chút, mà còn hấp thu lượng lớn ngũ hành chi khí, tu luyện lại Ngũ Khí Phân Thân.

Chỉ cần hắn muốn, ngũ khí hợp nhất, hắn có thể một hơi đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mà chiến đấu pháp tắc hắn đã lĩnh ngộ đến tiểu thành, chỉ cần tu vi đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hắn có thể thuận lợi một lần nữa nhập Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, hắn muốn biết Linh Sơn định tính kế hắn thế nào, hắn không chuẩn bị ngũ khí hợp nhất để đột phá Đại La, hắn muốn xem mục đích của Linh Sơn.

Một ngày nọ, Tôn Ngộ Không phá vỡ Ngũ Sắc Thạch xuất quan.

"Đa tạ hai vị sư huynh tương trợ." Tôn Ngộ Không vô cùng cảm kích.

"Sư huynh đệ trong môn hạ Kim Ô chúng ta không cần khách khí." Khổng Tuyên hiếm khi cười một cái.

"Tam sư tôn nói, Linh Sơn có thể sẽ dùng nửa chân linh của ngươi để tạo ra một Ngộ Không giả thay thế ngươi, nếu ngươi đoạt lại được nửa chân linh đó, chắc chắn sẽ trong họa có phúc, bản nguyên

đại tăng, căn nguyên đề thăng." "Thậm chí trong họa có phúc nhập Chuẩn Thánh trung kỳ, ngươi hãy nắm bắt cho tốt." Đại Bằng nhắc nhở.

Đây là lúc hắn rời khỏi Bồng Lai, Lăng Tiêu sư tôn đã truyền âm báo cho hắn.

"Thì ra là vậy, ta nhất định sẽ không để tam sư tôn và hai vị sư huynh thất vọng, Linh Sơn, ta nhất định sẽ bắt chúng trả giá đắt." "Xin hai vị sư huynh giúp đỡ, giúp ta phong ấn chân linh, đừng để Linh Sơn nhìn ra manh mối." Tôn Ngộ Không ánh mắt kiên định.

"Được." Đại Bằng gật đầu, dùng phong lôi pháp tắc phong ấn một nửa chân linh của Tôn Ngộ Không, lại dùng pháp tắc chi lực ngưng tụ một viên châu giao cho Tôn Ngộ Không: "Khi nào ngươi cần, bóp nát viên châu này, phong ấn sẽ tự giải." "Tạ sư huynh, sau này sẽ đến làm phiền hai vị sư huynh." Tôn Ngộ Không giấu sự cảm kích trong lòng, quay người rời đi.

Chương 376

Ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, liền thấy Trư Bát Giới và Sa Tăng đang đợi hắn ở đó.

"Hầu ca, sao rồi?" Thấy Tôn Ngộ Không ra, hai người vội vàng chạy tới.

"Ta muốn nhờ Khổng Tuyên Thánh Nhân giúp ta tái tạo chân linh, quỳ ở Bất Tử Hỏa Sơn ba tháng cũng không gặp được Khổng Tuyên Thánh Nhân." Tôn Ngộ Không cười khổ lắc đầu.

Nhìn dáng vẻ suy yếu của Tôn Ngộ Không, không giống như nói dối, tu vi cũng chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, Trư Bát Giới và Sa Tăng đau lòng không thôi, mắt đỏ hoe.

"Hầu ca, ngươi đừng lo, Hồng Hoang đâu phải chỉ có mình ông ta lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc, sư tôn của ta hẳn cũng đã lĩnh ngộ ngũ hành pháp tắc, tuy không tinh thông bằng ông ta, nhưng hẳn là đủ để giúp ngươi tái tạo chân linh." "Đợi sư tôn ta trở về, ta sẽ nhờ sư tôn giúp ngươi." Trư Bát Giới an ủi.

"Được." Tôn Ngộ Không gật đầu.

Bên Linh Sơn, nghe tin Khổng Tuyên không giúp Tôn Ngộ Không, lại nhìn dáng vẻ suy yếu của Tôn Ngộ Không, vừa nhìn đã biết chân linh chưa hồi phục, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà trước mặt Như Lai, đã có thêm một con khỉ giống hệt Tôn Ngộ Không.

"Chúng ta có thể tạo ra một Ngộ Không giả, nhưng pháp bảo thì sao?" Di Lặc nhíu mày.

"Cứ nói Ngộ Không giả là tâm viên của Ngộ Không thật, là kiếp

nạn trời định, sinh ra để rèn luyện tâm tính của Ngộ Không." "Chỉ cần Ngộ Không thật chết đi, Ngộ Không giả sẽ là thật." Như Lai nói.

"Nhưng ba món pháp bảo của Tôn Hầu tử thật sự lợi hại, Ngộ Không giả không dễ thắng." Di Lặc nói.

"Pháp bảo lợi hại, nhưng Tôn Hầu tử hiện chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, không phát huy được bao nhiêu uy lực của pháp bảo." "Tam Nhãn Bồ Tát, cho Ngộ Không giả mượn Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn của ngươi." "Tôn Hầu tử hiện giờ không phát huy được bao nhiêu uy lực của Kim Cương Trác, dùng Thiên Cơ Sách có thể khắc chế được Kim Cương Trác, có thiên cơ gia trì, Kim Cương Trác không thu được." "Để lâu e có biến cố, kiếp nạn tiếp theo ở Chu Tử quốc sẽ sắp xếp cho Ngộ Không giả đến." Như Lai nói.

"Vật này tên là Già Lam Chiến Giáp, là do lân giáp của ta luyện chế thành, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự rất mạnh." Già Lam Phật lấy ra một bộ chiến giáp màu vàng xanh cho Ngộ Không giả.

Già Lam Phật cũng chính là Già Lam Đạo Quân năm xưa, trong Phong Thần lượng kiếp chiến tích tuyệt vời.

"Đây là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sau này Tiếp Dẫn sư tôn dùng Tiên Thiên Khổ Trúc luyện chế, tuy không bằng cây Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đầu tiên, nhưng uy lực cũng phi phàm, bên trong có Lục Thức Phong Cấm Trận." "Bảo vật này vừa ra, chắc chắn có thể bắt được Tôn Hầu tử." Di Lặc cũng lấy ra pháp bảo át chủ bài để trang bị cho Ngộ Không giả.

Chư Phật còn ra tay giúp Ngộ Không giả luyện hóa pháp bảo.

Tam Nhãn Thần Hầu bề ngoài phối hợp, nhưng ngầm dùng thần thông truyền những chuyện xảy ra ở đây, thuận theo cảm ứng nguyên thần đến cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhận được tin, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo, đúng là chịu chi, nhưng đáng tiếc, Ngộ Không giả chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, pháp bảo có lợi hại đến đâu, sau khi Ngộ Không thật bộc phát cũng phải thua.

Công bằng mà nói, kế hoạch lần này của Linh Sơn không tồi, nếu không có Khổng Tuyên can thiệp, e là Linh Sơn thật sự đã thành công.

Đây đối với Tôn Ngộ Không là một cơ hội, có thể nắm bắt được hay không là tùy vào bản thân Tôn Ngộ Không.

"Khổng Tuyên này sao lại cứng lòng như vậy, không thể giúp Tôn Hầu tử một tay sao, dù gì ba hầu còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu đều ở dưới trướng Kim Ô, làm một việc thuận nước đẩy thuyền thì sao." Trên Thiên Đình, Ngọc Đế vô cùng bất mãn.

"Bệ hạ, cẩn thận lời nói." Thái Bạch Kim Tinh vội vàng khuyên can, Khổng Tuyên bây giờ là Thánh Nhân, không thể gọi thẳng tên.

Bất kể bối phận thế nào, chỉ cần thành Thánh, đó là sự tồn tại phải kính sợ.

Dương Tiễn cũng bị làm cho cạn lời, năm xưa ngươi hại người ta thế nào, quên rồi sao?

Đúng là đấu ra tình cảm thật rồi.

Nhìn lại, đa số chư thần đều phẫn nộ, có lẽ không phải thật sự muốn giúp Tôn Ngộ Không, chỉ là Linh Sơn làm quá đáng, đồng tình với Tôn Ngộ Không.

Hạ giới, ba huynh đệ trở về Tiểu Lôi Âm Tự hội hợp với Đường Tăng và những người khác.

Đường Tăng và Nữ vương nghe xong, đều đau lòng nhìn Tôn Ngộ Không.

“Đi, chúng ta về Nữ Nhi quốc, xem chúng nó làm được gì, rõ ràng là giúp chúng nó phục hưng Phật đạo, lại còn bắt nạt người như vậy.” Nữ vương căm phẫn.

“Sư nương nguôi giận, nếu không tiếp tục, làm sao báo thù, bây giờ không chỉ có thù của Bát Giới, còn có thù của ta.” Tôn Ngộ Không ngăn Nữ vương lại, ngẩng mắt nhìn về phía Linh Sơn một cách lạnh lùng.

“Xem ra chúng ta làm đúng, con khỉ này một thân phản cốt, không thể hàng phục.” Như Lai nheo mắt.

Chư Phật đều gật đầu tán thành, còn muốn báo thù, đợi thay ngươi xong, xem ngươi còn báo thù thế nào.

“Nhưng mà…” Nữ vương do dự, ngươi đã thế này rồi, còn báo thù thế nào.

“Sư nương yên tâm, ta không sao, ta tự mình cũng có thể tu phục nguyên thần.” Tôn Ngộ Không an ủi.

Chư Phật Linh Sơn khinh thường, chân linh đâu phải dễ tu phục như vậy, hơn nữa, kiếp nạn tiếp theo Ngộ Không giả sẽ ra tay, ngươi không có thời gian, cũng không có cơ hội.

“Được rồi.” Thấy Tôn Ngộ Không kiên trì như vậy, Nữ vương cũng không khuyên nữa.

Mà từ đầu đến cuối, Đường Tăng không hề nói gì, Nữ vương bất mãn lườm Đường Tăng một cái.

Đường Tăng mỉm cười, không nói gì, chỉ là vẻ kiên nghị trong mắt càng thêm sâu đậm.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Đường Tăng thay đổi hẳn, cứ mãi tụng kinh, soạn cẩu kinh, không mấy để ý đến Nữ vương.

Lên đường, ngồi trên lưng ngựa, Đường Tăng vẫn như vậy.

“Bát Giới, sư phụ sao vậy?” Tôn Ngộ Không nhỏ giọng hỏi.

“Bị kích động, ngày ngươi rời đi, sư phụ đã biến thành thế này, cũng không biết định làm gì, nhưng ta có dự cảm, sư phụ sắp làm chuyện lớn.” Trư Bát Giới nhỏ giọng đáp.

“Đường Tam Tạng này không phải bị Linh Sơn đổi rồi chứ, định làm gì?” Trên Thiên Đình, Ngọc Đế vô cùng nghi hoặc, hoài nghi nhìn Linh Cát đến trao đổi.

“Không có, Tam Tạng là người thỉnh kinh theo thiên mệnh, sao có thể đổi?” Linh Cát vội vàng phủ nhận.

Chư thần bàn tán xôn xao, đều không biết Đường Tăng định làm gì.

“Bệ hạ, kiếp nạn ở Thất Tuyệt Sơn định thiết kế thế nào?” Linh Cát chuyển chủ đề.

“Tôn Hầu tử phế rồi, không còn hứng thú nữa, Kim Đức Tinh Quân, ngươi đi đi.” Ngọc Đế không mấy hứng khởi.

Kim Đức Tinh Quân, lục đệ tử thân truyền của Lão Tử, năm xưa chỉ thiếu một bước là có thể đột phá Chuẩn Thánh, đáng tiếc bị La Hầu hại chết.

Năm xưa Lão Tử tổng cộng thu tám đệ tử thân truyền, trừ Huyền Đô, bảy người còn lại hợp xưng Quy Nhất Thất Tử, Thiên Bồng là người nhỏ nhất.

Trong Phong Thần chi chiến chỉ sống sót được ba người, Huyền Đô, Thiên Bồng và lão nhị Thanh Vi Tử, hiện đang làm Văn Tài Thần, một chức vụ nhàn rỗi, tương ứng với Võ Tài Thần Triệu Công Minh.

Chết mất năm người, đều lên Phong Thần Bảng.

Lợi hại nhất là lão tam Kế Đô, được phong làm Kế Đô Tinh Quân, đứng đầu Cửu Diệu Tinh Quân, trước khi chết đã đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Đệ tử thân truyền của Tam Thanh, bỏ qua nhân phẩm không bàn, tư chất đúng là hàng đầu, ít nhất đều có thể nhập Chuẩn Thánh.

Trong mắt Ngọc Đế không còn ánh sáng nữa, Tôn Ngộ Không phế rồi, không còn áp lực, cũng không còn cảm giác đấu trí đấu dũng với Tôn Ngộ Không nữa.

Trước đây rất có cảm giác mong đợi, mong đợi Tôn Ngộ Không có thể giở trò gì, bây giờ có thể dễ dàng đè bẹp, không còn hứng thú.

Một ngày nọ, thầy trò một nhóm đến Thất Tuyệt Sơn, ở một trang trại dưới chân núi nghỉ lại, chủ nhà tên là Kiều lão hán.

"Các vị cao tăng, Thất Tuyệt Sơn không đi được đâu, trong núi có yêu quái." Kiều lão hán hạ thấp giọng, lén lút, sợ bị yêu quái nghe thấy.

"Ồ, yêu quái gì?" Trư Bát Giới đảo mắt, biết người biết ta, trăm trận không nguy.

"Người đi vào núi dạo trước phát hiện có dấu vết của một con rắn lớn bò qua, thấy một con mãng xà vảy đỏ đã thành tinh." Kiều lão hán nói.

Chương 377

“Hồng lân đại mãng.” Đầu óc Trư Bát Giới lập tức nổ tung, Noãn Nhị tỷ chính là hồng lân đại mãng, Thiên Đình và Linh Sơn lại định làm gì?

“Sao vậy?

Kim Đức Tinh Quân có báo cáo gì không?” Trên Thiên Đình, Ngọc Đế nhíu mày.

“Bẩm bệ hạ, Kim Đức Tinh Quân đúng là có báo cáo trong Thất Tuyệt Sơn có một yêu quái cấp Đại La Kim Tiên.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

Bên này đang thảo luận, thì dưới hạ giới Thất Tuyệt Sơn dị biến đột ngột, Kiều gia trang bỗng nhiên mây đen bao phủ, như thể từ ban ngày biến thành đêm tối.

Trong mây đen, một đôi mắt đỏ rực như hai chiếc đèn lồng lớn, nhìn chằm chằm vào sân nhà Đường Tăng đang ở.

“Các ngươi trốn trong nhà đừng ra ngoài.” Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới và Sa Tăng ra ngoài xem tình hình.

Tôn Ngộ Không thúc đẩy Hỏa Nhãn Kim Tinh, trong mây đen, quả thực có một con hồng lân đại mãng khổng lồ vạn trượng đang cuộn mình, trông vô cùng đáng sợ.

“Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đúng là hồng lân đại mãng, khí tức có phần giống Noãn Nhị tỷ, dường như là họ hàng.” Tôn Ngộ Không kể tình hình cho Trư Bát Giới nghe.

Trên Thiên Đình, Phục Hy nhíu mày, Yêu tộc còn ẩn giấu một tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ như vậy, hắn là Yêu Hoàng mà lại không

biết, hẳn là ẩn cư ở nơi nào đó tu luyện, một lòng cầu đạo, không hỏi thế sự.

"Dám hỏi các hạ có quan hệ gì với Noãn Nhị tỷ?" Trư Bát Giới bay lên hỏi.

Hồng lân đại mãng không trả lời, chỉ là trong mắt bùng lên ngọn lửa giận và hận thù ngút trời, trực tiếp tấn công mạnh mẽ về phía Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới lo lắng đây là người thân của Noãn Nhị tỷ, vì áy náy nên không dám hạ thủ nặng, bị động phòng ngự, bị đánh cho liên tục lùi về sau.

Sa Tăng thấy vậy, lên giúp.

"Lão Sa, đừng làm nó bị thương." Trư Bát Giới lo lắng nhắc nhở.

"Giả nhân giả nghĩa, Trư Bát Giới, ngươi hại chết con gái ta, sao còn mặt mũi sống sót, chết đi cho ta, chôn cùng con gái ta." Giọng nói phẫn nộ của hồng lân đại mãng vang lên, tấn công càng thêm mãnh liệt.

Sa Tăng bị một cái đuôi quật bay mấy chục vạn dặm, miệng lớn như chậu máu cắn về phía Trư Bát Giới.

"Ai!" Nghe là nhạc mẫu, Trư Bát Giới thở dài một tiếng, trực tiếp từ bỏ chống cự.

Hắn quả thực có nghe Noãn Nhị tỷ nói có một vị mẫu thân rất lợi hại, ẩn cư tu luyện ở Đông Hải.

Hồng lân đại mãng không vì thế mà tha cho Trư Bát Giới, định một ngụm nuốt chửng Trư Bát Giới.

"Bát Giới." Tôn Ngộ Không vội vàng bay lên, dùng Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn chặn cái miệng lớn như chậu máu lại.

“Đồ ngốc, ngươi còn chưa báo thù, thật sự cam tâm chết như vậy sao?” Tôn Ngộ Không lớn tiếng quát Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới lập tức tỉnh táo lại, ý chí chiến đấu bùng cháy: “Nhạc mẫu, đợi ta báo thù cho Nhị tỷ và Hồng Hồng xong, ngài muốn giết muốn lóc thịt ta đều nhận, ta còn chưa báo thù, bây giờ ta không thể chết.” “Nói thì hay lắm, chẳng qua là tham sống sợ chết, chưa từng nghe ngươi đi tìm Dương Tiễn báo thù.” Hồng lân đại mãng căn bản không tin.

“Chúng ta hiện tại bất thị đối thủ của Dương Tiễn, duy hữu hoàn thành Tây Du lượng kiếp, công đức gia thân, chúng ta tài năng khoái tốc đề thăng thực lực, tru sát Dương Tiễn.” Trư Bát Giới nói.

Hồng Lân Đại Mãng trầm mặc, nàng tự nhiên cũng biết Dương Tiễn lợi hại, mậu nhiên đi báo thù chẳng khác nào đi tìm cái chết, liền dần dần dừng công kích, hóa thành hình người, một thân hồng y, phong hoa tuyệt đại, có tám phần tương tự với Noãn Nhị tỷ.

“Ghi nhớ lời ngươi nói, hoàn thành lấy kinh xong, ngươi nếu không đi tìm Dương Tiễn báo thù, ta dù chết cũng muốn ngươi bồi táng.” Hồng Lân Đại Mãng phẫn nộ trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

Nàng cũng muốn báo thù, nhưng nàng biết mình tuyệt không phải đối thủ của Dương Tiễn, cơ hội báo thù của Trư Bát Giới lớn hơn nàng, vì Trư Bát Giới có bối cảnh.

“Nhạc mẫu, có phải Thiên Đình và Linh Sơn đã tính kế người đến đây không?” Trư Bát Giới cấp thiết hỏi.

“Không phải, ta vừa xuất quan, nghe được những tán tu kia nghị luận.” Hồng Lân Đại Mãng phủ định.

“Nhạc mẫu, người khoan hãy về Đông Hải, hãy đến Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn để phòng bị tính kế.” Trư Bát Giới nói.

Lũ người Linh Sơn không có điểm mấu chốt, rất có khả năng sẽ làm ra chuyện bắt đi Hồng Lân Đại Mãng để uy hiếp hắn.

Hồng Lân Đại Mãng gật đầu không từ chối, dù sao con gái của nàng cũng vì thế mà bỏ mạng.

Đúng lúc này, Kim Đức Tinh Quân ra tay: "Nghiệt chướng, dám cả gan trở ngại Tây hành, còn không thúc thủ chịu trói?" Vừa nói, Kim Đức Tinh Quân tế ra pháp bảo Kim Đài Ấn, trực tiếp tấn công Hồng Lân Đại Mãng.

"Sư huynh, dừng tay, nàng là nhạc mẫu của ta." Trư Bát Giới vội vàng che chắn trước người Hồng Lân Đại Mãng.

"Tránh ra, ngươi từ đâu ra nhạc mẫu, Quy Nhất Giáo không nhận, hôm nay ta phi tru nàng không thể, cắt đứt nghiệt duyên của ngươi." Kim Đức Tinh Quân ngữ khí phi thường bất thiện, liên tục nháy mắt với Trư Bát Giới, vô cùng gấp gáp.

Quan tâm sẽ bị loạn, Trư Bát Giới nhất thời không phản ứng kịp, nghiến răng nói: "Sư huynh, đắc tội rồi, ta sẽ không để huynh thương hại nàng đâu." "Ngươi..." Kim Đức Tinh Quân suýt nữa tức chết, tên này ngày thường thông minh bao nhiêu, sao đến thời khắc mấu chốt lại ngu xuẩn thế này.

"Cút ngay." Chẳng thể để ý nhiều, Kim Đức Tinh Quân điều khiển Kim Đài Ấn đập xuống Trư Bát Giới, hắn mà không mau đưa người đi thì không kịp nữa.

Trư Bát Giới dùng Cửu Xỉ Đinh Bá đỡ một đòn, người bị đập rơi xuống đất.

"Sư huynh, huynh ra tay thật." Trư Bát Giới trong lòng đau nhói, lại thấy sư huynh tấn công nhạc mẫu, hắn gầm lên một tiếng, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, che chắn vững chắc trước mặt nhạc mẫu.

Là thân truyền đệ tử của Lão Tử, Kim Đức Tinh Quân tự nhiên không yếu, áp chế Trư Bát Giới mà đánh, để mau chóng đưa người đi, ra tay càng lúc càng nặng, Trư Bát Giới bị đánh đến nội thương.

"Là ngươi ép ta, Ngao Chiến Thiên Địa." Trư Bát Giới mắt đỏ ngầu thi triển bí pháp, khí tức bạo tăng, còn mạnh hơn Kim Đức Tinh Quân một phần.

Mà ngay lúc Trư Bát Giới sắp phản kích, từ phía tây bay tới hai người, tam đồ đệ của Tây phương Nhị Thánh là Bạch Liên Đồng Tử và Nam Vô Già Lam Phật.

Kim Đức Tinh Quân sắc mặt đột biến, xong rồi, không kịp nữa.

"Đồ ngu xuẩn nhà ngươi." Kim Đức Tinh Quân hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Trư Bát Giới, ngươi đã hoàn toàn xé rách mặt mũi với Linh Sơn và Dương Tiễn, nhạc mẫu của ngươi là con tin tốt như vậy, người ta sao có thể bỏ qua.

Trư Bát Giới lúc này cuối cùng cũng phản ứng lại, hổ thẹn nhìn Kim Đức Tinh Quân.

"A Di Đà Phật, Kim Đức Tinh Quân, chúng ta đến giúp ngươi." Bạch Liên Đồng Tử tìm một lý do, trực tiếp ra tay với Hồng Lân Đại Mãng.

"Không cần, chuyện của Quy Nhất Giáo ta không cần Linh Sơn các ngươi xen vào." Kim Đức Tinh Quân chắn ở phía trước.

"Kim Đức Tinh Quân không cần khách khí, Bát Giới bây giờ cũng xem như nửa người Phật môn, đợi hoàn thành lấy kinh, cần phải quy y Phật ta, sao có thể để trần thế nghiệt duyên ràng buộc." Bạch Liên Đồng Tử nói năng chính nghĩa nghiêm trang, đầu ngón tay một đóa bạch liên bay ra, trực tiếp bao bọc phong ấn Kim Đức Tinh Quân.

Bạch Liên Đồng Tử có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Kim Đức Tinh

Quân căn bản không thể phản kháng.

“Nghiệt chướng, còn không thúc thủ chịu trói.” Bạch Liên Đồng Tử nhìn về phía Hồng Lân Đại Mãng, lại một đóa bạch liên bay ra, phiêu hướng Hồng Lân Đại Mãng.

Trư Bát Giới đã đối với Quan Âm như vậy, cơ bản đã cùng Linh Sơn xé rách mặt mũi, vừa hay, bắt Hồng Lân Đại Mãng về Linh Sơn, Trư Bát Giới còn không phải ngoan ngoãn nghe lời sao.

Chỉ cần Hồng Lân Đại Mãng một ngày ở Linh Sơn, Trư Bát Giới sẽ không dám phản bội Linh Sơn.

“Khinh người quá đáng, phá cho ta.” Trư Bát Giới mắt đỏ ngầu, bạo nộ giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lên đập về phía bạch liên.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng cũng ra tay đập tới, nhưng tu vi chênh lệch quá lớn, ba huynh đệ bị đánh bay ra ngoài.

“Đại uy thiên long, chưởng trung Phật quốc.” Đường Tăng kịp thời ra tay, một bàn tay lớn vỗ xuống, đập nát bạch liên.

“Tam Tạng, ngươi làm gì vậy, sao có thể bảo vệ yêu nghiệt.” Bạch Liên Đồng Tử nhíu chặt mày, bọn họ cũng gấp lắm, Trư Bát Giới dù sao vẫn chưa vào Linh Sơn, tiên tịch vẫn ở Thiên Đình, nói một cách nghiêm ngặt thì là người của Thiên Đình, nên dùng thiên điều để xử trí.

Bọn họ phải mau chóng đưa người đi.

“Bần tăng chỉ biết nàng là nhạc mẫu của đồ đệ bần tăng, Phật vốn từ bi, cớ sao nay lại bức ép đến cùng.” Đường Tăng ánh mắt như đuốc, che chắn trước người Hồng Lân Đại Mãng.

Hồng Lân Đại Mãng thần sắc phức tạp, đối với nàng còn có thể bảo vệ như vậy, huống chi là con gái và cháu ngoại gái.

Chương 378

Xem ra sai không phải là Trư Bát Giới, mà là đám lừa ngốc giả dối này, là Nhị Lang Thần Dương Tiễn kia.

Thấy Đường Tăng quyết tâm ngăn cản, Bạch Liên Đồng Tử cũng không nói nhảm nữa, ra hiệu cho Già Lam Phật cùng ra tay.

"Kim Cương Nộ Thiền.

Minh Phật Dẫn Chú." Già Lam Phật hai tay chắp lại, sau lưng một tôn pháp tướng Phật Chủ trang nghiêm hiện ra, tụng niệm độ hóa Phật chú.

Âm ba trang nghiêm túc mục lan tỏa ra, trừ Đường Tăng, mấy người Tôn Ngộ Không đều đau đớn ôm đầu kêu thảm.

"Thiệt Xán Liên Hoa." Đường Tăng vừa định thi triển thần thông phá Minh Phật Dẫn Chú, lại thấy tam thi của Già Lam Phật lao tới, Đường Tăng bị buộc phải ra tay chống đỡ.

Bạch Liên Đồng Tử nhân cơ hội ra tay bắt lấy Hồng Lân Đại Mãng.

"Không." Trư Bát Giới đau đớn gào thét, mắt đỏ ngầu lao tới, lại bị bạch liên hóa ra từ đầu ngón tay của Bạch Liên Đồng Tử trói lại, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Liên Đồng Tử bắt lấy Hồng Lân Đại Mãng, căm tức đến nứt cả khóe mắt, nhưng lại bất lực phản kháng.

Giờ khắc này, hắn vô cùng căm hận sự bất tài của mình, vô cùng khao khát sức mạnh.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng cũng chịu đựng Phật âm rót vào tai, người trước ngã xuống người sau tiến lên lao tới ngăn cản, nhưng

cũng đều bị trói lại.

"Gào!" Tiểu Bạch Long hiện ra bản thể xông lên, kết quả bị Bạch Liên Đồng Tử bắn ra một đạo thần quang đánh bị thương, trọng thương rơi xuống đất.

Nữ vương rất muốn giúp đỡ, nhưng nàng chỉ là một người phàm, nhìn bộ dạng liều mạng của năm thầy trò, gấp đến độ rơi nước mắt.

Trư Bát Giới tức đến nứt cả khóe mắt, định một lần nữa thiêu đốt nguyên thần, Tôn Ngộ Không cũng không nhịn được nữa, định giải khai phong ấn.

Nhưng đúng lúc này, một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao từ trên trời giáng xuống, một đao đánh nát bàn tay pháp lực của Bạch Liên Đồng Tử đang chụp về phía Hồng Lân Đại Mãng.

"Dương Tiễn." Bạch Liên Đồng Tử thần sắc kịch biến, ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy Dương Tiễn đằng đằng sát khí bay tới.

"Trư Bát Giới hiện vẫn là thần của Thiên Đình, tự có thiên điều xử trí, Linh Sơn đưa tay quá dài, bản quân hôm nay sẽ chặt tay các ngươi." Dương Tiễn ngữ khí đằng đằng sát khí, giơ tay triệu hồi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, lao về phía Bạch Liên Đồng Tử.

Bạch Liên Đồng Tử sắc mặt đại biến, nhìn một lượt, chỉ có Dương Tiễn đến, trong lòng bình tĩnh lại, hắn và Già Lam Phật liên thủ, hẳn có thể hạ được Dương Tiễn, lập tức tế ra pháp bảo Bạch Liên Phiên.

Thần phiên lay động, vô tận bạch sắc liên hoa bay ra, từ bốn phương tám hướng bao vây Dương Tiễn.

"Thái Dương Chân Hỏa!" Dương Tiễn mở miệng phun ra, Thái Dương Chân Hỏa tuôn trào, thiêu đốt nửa bầu trời, toàn bộ bạch sắc liên hoa đều bị thiêu rụi.

“Già Lam Phật, ngươi nhanh lên.” Chiến tích của Dương Tiễn bày ra ở đó, một chọi một, Bạch Liên Đồng Tử có chút hoảng, hắn chưa chắc đã mạnh hơn Quan Âm.

Vội vàng tế ra Cửu Phẩm Kim Liên phòng ngự, đồng thời lấy ra pháp bảo Tử Kim Mộc Ngư, tiếng gõ vang lên, từng trận Phạm âm lan tỏa.

Dương Tiễn dùng Dưỡng Hồn Lô che kín nguyên thần, không để ý đến âm ba, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa lao tới.

Khai Sơn Phủ hậu phát tiên chí, một búa bổ vào Cửu Phẩm Kim Liên, cả người lẫn sen đều bị đánh bay mấy chục vạn dặm.

Dương Tiễn thần sắc lạnh lùng, không dừng một khắc, lao về phía tam thi của Già Lam Phật.

Già Lam Phật sợ hãi, vội vàng thu hồi tam thi, hắn không muốn tu vi bị thụt lùi.

Đối mặt với Dương Tiễn, hắn nào dám đại ý, vội vàng thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, sau lưng Già Lam Hắc Văn Mãng hiện ra, mở miệng phun ra Tử Vi Thiên Hỏa.

Dương Tiễn lại một lần nữa phun ra Thái Dương Chân Hỏa để đối chọi.

Đều là Thập Đại Tiên Thiên Thần Hỏa, ai sợ ai, tới đi.

Đường Tăng thấy hai người đánh nhau, vội vàng cứu Trư Bát Giới và những người khác ra: “Mau đưa người đi.” Đường Tăng đứng ở phía trước, yểm hộ cho Kim Đức Tinh Quân.

Kim Đức Tinh Quân cũng chẳng quan tâm đến kiếp nạn nữa, mang theo Hồng Lân Đại Mãng đi về phía Thủ Dương Sơn.

Dương Tiễn cũng không quản, trong mắt chỉ có Già Lam Phật và

Bạch Liên Đồng Tử, điên cuồng thả nước.

Trong Dưỡng Hồn Lô, Noãn Nhị Tỷ thấy mẫu thân vô sự, cuối cùng cũng nín khóc, cảm kích nói: "Chân quân, đa tạ." Nàng biết, hôm nay nếu không có Dương Tiễn ra tay, mẫu thân nàng tất nhiên sẽ bị bắt về Linh Sơn.

Quy Nhất Giáo rất trọng tình nghĩa, mẫu thân được đưa đến Quy Nhất Giáo, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Bạch Liên Đồng Tử còn muốn chặn người, Dương Tiễn sử dụng Thân Tại Hóa Thân, che trời lấp đất sát qua, chặn đứng Bạch Liên Đồng Tử.

"Dương Tiễn, ngươi khinh người quá đáng, hai đánh một, thật sự nghĩ chúng ta sợ ngươi sao?" Bạch Liên Đồng Tử đại nộ, lại gõ mộc ngư, đánh nát phân thân của Dương Tiễn, đã nổi nóng, cũng không đuổi theo người, cùng Già Lam Phật liên thủ, hôm nay nhất định phải cho Dương Tiễn một bài học.

Bọn họ dù sao cũng là những tồn tại lừng lẫy ở Hồng Hoang, Dương Tiễn tu vi thấp hơn họ, lại còn một chọi hai, quả thực cuồng vọng, căn bản không coi bọn họ ra gì.

Già Lam Phật tế ra pháp bảo Hắc Văn Thương, ở phía trước cùng Dương Tiễn giao chiến, Bạch Liên Đồng Tử ở bên cạnh thi triển thuật pháp thần thông phụ trợ.

Đường Tăng hết thời gian ba phút, ngất đi, Tôn Ngộ Không cõng Đường Tăng xuống đất, giao cho Nữ vương chăm sóc, lại cho Tiểu Bạch Long uống Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan trị thương.

Có kinh nghiệm lần trước, Nữ vương cũng không lo lắng cho Đường Tăng, ngủ mấy ngày, Đường Tăng sẽ tỉnh lại, không có chuyện gì lớn.

Mấy người ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn chiến đấu với Già Lam Phật và Bạch Liên Đồng Tử, giờ khắc này, bọn họ lại vô cùng mong mỏi Dương Tiễn thắng.

Dương Tiễn tuy tâm ngoan thủ lạt, nhưng người ta không giả dối, dám làm dám chịu, so với đám Phật giả dối ở Linh Sơn thì mạnh hơn nhiều.

Thiên Đình.

"Già Lam Phật và Bạch Liên Đồng Tử chiến tích đều không tầm thường, Tư Pháp Thiên Thần một chọi hai, vẫn là quá lỗ mãng rồi." Đại bộ phận thần tiên đều không mấy coi trọng Dương Tiễn, Già Lam Phật và Bạch Liên Đồng Tử đều không phải là hạng tầm thường.

Đặc biệt là Già Lam Phật, năm xưa trong Phong Thần chi chiến, Tam Tiêu cùng Lục Nhĩ Mi Hầu liên thủ mới đánh bị thương y.

Ban đầu Huyền Đô cũng chuẩn bị đi, bị Dương Tiễn ngăn lại, quả thực cuồng vọng.

"Tư Pháp Thiên Thần sắp đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, cần một trận đại chiến để ấn chứng, chỉ cần đột phá thành công, Tư Pháp Thiên Thần tất thắng." Huyền Đô lắc đầu, nhìn ra mục đích của Dương Tiễn.

"Chuẩn Thánh hậu kỳ." Chư thần chấn kinh, điều này có chút nhanh đến mức vô lý, Dao Cơ công chúa và Dương Thiên Hữu đều không được coi là thiên tài, chỉ có thể xem là tư chất trung bình, Dương Thiên Hữu có thể mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ là tư chất trung thượng, vậy mà lại sinh ra một kẻ biến thái như vậy.

Ba huynh muội, Dương Giao tình huống thế nào không biết, Dương Thiền cũng chỉ có tư chất trung thượng, riêng Dương Tiễn lại có thiên tư tuyệt đỉnh.

Một đệ tử đời thứ ba, lại đuổi kịp cả thế hệ già nhất.

Chẳng trách có thể được Tam Kim Ô và Khổng Tuyên coi trọng, thu vào Kim Ô môn hạ.

Ngọc Đế lúc này tâm tình rất phức tạp, Dương Tiễn càng mạnh càng có lợi cho ông, nhưng Dương Tiễn sắp đuổi kịp ông, bị cháu ngoại vượt qua, ít nhiều có chút không thoải mái, làm nổi bật lên việc ông, một người cậu, có chút phế vật.

Phía dưới, đại chiến vẫn tiếp tục.

Dương Tiễn thi triển thần thông ba đầu sáu tay, một chọi hai, đấu vô cùng kịch liệt, hai tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, một tay cầm Khai Sơn Phủ, một tay cầm Khổn Tiên Thằng, một tay cầm Nhân Chủng Đại, một tay cầm Cửu U Bàn.

Pháp bảo nhiều vô kể, phẩm cấp đều không thấp, trừ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao và Khai Sơn Phủ, đều là cướp được trong Phong Thần chi chiến, kém nhất cũng là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Bạch Liên Đồng Tử bị khắc chế đến chết, công kích âm ba của mộc ngư bị Dưỡng Hồn Lô khắc chế, Dương Tiễn trực tiếp phớt lờ.

Bạch Liên Phiên bị Nhân Chủng Đại khắc chế, huyễn hóa ra bao nhiêu bạch liên, Nhân Chủng Đại thu đi bấy nhiêu.

Các thần thông khác, trước mặt Khai Sơn Phủ được Chiến Đấu Pháp Tắc gia trì, đến bao nhiêu bổ bấy nhiêu.

May mà Già Lam Phật hấp dẫn phần lớn hỏa lực, nếu không hắn đã sớm bỏ chạy rồi.

Không thể không thừa nhận, Già Lam Phật mạnh hơn hắn một chút, có thể cùng Dương Tiễn giao chiến lâu như vậy, chiến tích người ta năm xưa đạt được ở Phong Thần lượng kiếp thật không phải là giả.

Chương 379

Chỉ là hai người đánh nhau trời đất u ám, khiến hắn trông rất yếu, ở bên cạnh làm nền cũng không xong.

Bạch Liên Đồng Tử càng nghĩ càng thấy mất mặt, liền thi triển tuyệt chiêu át chủ bài để chứng minh bản thân.

"Thánh Cẩu Phổ Chiếu.

Bạch Liên Tịnh Thế." Bạch Liên Đồng Tử hai tay chắp lại, đột nhiên giải thể, hóa thành vô số bạch sắc liên hoa.

Bạch liên bay lượn, cuối cùng tụ hợp thành một tôn Bạch Liên Phật Tướng, tỏa ra bạch quang thuần khiết, sau đó một chưởng vỗ về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn một tay vung Khai Sơn Phủ, chém nát bàn tay bạch liên.

Nhưng, bạch liên bay lượn, lại lần nữa tụ hóa thành một bàn tay, không hề bị thương, tiếp tục vỗ về phía Dương Tiễn.

"Ồ?" Dương Tiễn có chút kinh ngạc, xem ra tên này cũng có chút bản lĩnh.

Già Lam Phật thấy vậy, dung hợp với Pháp Tướng Thiên Địa, hiện ra chân thân Già Lam Hắc Văn Mãng, to lớn mấy chục vạn dặm, trên vảy băng lam sắc, những hoa văn quỷ dị màu đen lấp lánh, trong sự quỷ dị lại xen lẫn ba phần tà khí.

Già Lam Phật thu hồi Tử Vi Thiên Hỏa, phủ lên bề mặt cơ thể, sau đó hung hăng đâm về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn lần này cảm thấy áp lực, thu hồi Thái Dương Chân Hỏa phủ lên Pháp Tướng Thiên Địa, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chặn

đứng Già Lam Phật đang đâm tới, bị đẩy lùi với tốc độ cực nhanh, trực tiếp bị đẩy vào Nam Hải.

Bạch Liên Pháp Tướng rơi xuống người Già Lam Phật, một chưởng lại một chưởng vỗ về phía Dương Tiễn, hai người chơi trò hợp kích tuyệt kỹ, đánh cho Dương Tiễn không thể trả tay.

Nhưng Dương Tiễn không hề có ý định dừng lại, phấn lực tử chiến.

Cao thủ đối quyết, luôn là cảnh tượng mãn nhãn, chư thần Phật khắp trời đều xem say sưa.

Tuy Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật chiếm thế thượng phong, nhưng bên Linh Sơn lại không vui nổi, hai đánh một, thắng cũng không vẻ vang gì.

Tôn Ngộ Không mấy huynh đệ theo tới quan chiến, dù họ có hận Dương Tiễn đến đâu, cũng không thể không thừa nhận Dương Tiễn rất mạnh, ý chí chiến đấu cực kỳ kiên định, chưa từng lùi bước, không hổ danh Chiến Thần.

Kim Ô môn hạ quả thực mạnh, Chiến Thần đời thứ nhất chắc chắn là Tam Kim Ô, đánh khắp đồng bối vô địch thủ, Chiến Thần đời thứ hai chắc chắn là Khổng Tuyên, năm xưa được công nhận là Thánh Nhân chi hạ vô địch.

Là đồ đệ của Khổng Tuyên, Dương Tiễn cũng không làm nhục Kim Ô môn hạ, các giáo đệ tử đời thứ ba, ai có thể đấu lại Dương Tiễn.

Đệ tử đời thứ ba, trừ Dương Tiễn, có lẽ chỉ có Na Tra là mạnh nhất, nhưng Na Tra ngay cả tư cách giao chiến với Dương Tiễn cũng không có.

Chiến đấu ngày càng kịch liệt, Dương Tiễn dần bị dồn vào tuyệt

cảnh, bắt đầu bị thương, bắt đầu chảy máu, nhưng Dương Tiễn vẫn không có ý định lùi bước.

Thiên Đình, Ngọc Đế xem mà căng thẳng không thôi, lo lắng Dương Tiễn chơi hỏng.

"Kim Ô môn hạ đều là một lũ điên, đối với kẻ địch hung ác, đối với bản thân còn ác hơn, để kích phát tiềm lực đột phá, tự đẩy mình vào tuyệt cảnh." Phục Hy lắc đầu cảm thán, cái sự tàn nhẫn này, ông cũng không thể không bội phục.

"Yêu Hoàng cũng không kém, năm xưa Vu Yêu lượng kiếp, dẫn dắt Yêu tộc thề cùng Vu tộc phân sinh tử, thà chết không lui." Nam Cực Tiên Ông mở miệng.

Nói về sự tàn nhẫn, Phục Hy tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Năm xưa biết rõ Hậu Thổ thành Thánh, vẫn tử chiến không lui, thề muốn đồ Thánh, sau đó tự làm mình chết.

Luân hồi chuyển thế trùng sinh, Phục Hy tính tình thu liễm nhiều, đã trưởng thành hơn.

Kẻ điên đầu tiên muốn đồ Thánh chính là Phục Hy, kẻ thứ hai là Khổng Tuyên, cứ mãi nghĩ đến việc xử lý Chuẩn Đề.

Sự thật chứng minh, giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua, Phục Hy tập hợp sức mạnh Yêu tộc vẫn bại, Khổng Tuyên là Thánh Nhân chi hạ vô địch, cuối cùng cũng không làm gì được Chuẩn Đề.

Nam Hải, Già Lam Phật và Bạch Liên Đồng Tử thừa thắng truy kích, thề một lần diệt Dương Tiễn.

Thế công của Dương Tiễn ngày càng nặng, tình hình ngày càng nguy hiểm.

Ngay lúc sắp sụp đổ, Dương Tiễn cuối cùng cũng kích phát được tiềm lực, vượt qua được cái rãnh kia, khí tức tăng vọt, thành công đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Đến lượt ta." Dương Tiễn lau vết máu nơi khóe miệng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hung ác, thúc đẩy Cửu U Bàn, Cửu U Minh Thổ bay ra, trên bầu trời Nam Hải cát bay đá chạy, hình thành một nơi giống như đầm lầy, vây khốn Già Lam Phật.

Tiếp đó Dương Tiễn lại tế ra Khổn Tiên Thằng trói chặt Già Lam Phật.

Già Lam Phật rất mạnh, hai món pháp bảo này chỉ có thể vây khốn nhất thời, nhưng thế là đủ.

"Ta xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu." Dương Tiễn cười hung tợn, xách Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lao về phía Bạch Liên Đồng Tử.

Bạch Liên Pháp Tướng liên tục bị đánh nát, Dương Tiễn không cho Bạch Liên Đồng Tử cơ hội hồi phục, những cánh sen bị đánh nát đều bị Nhân Chủng Đại thu đi.

Bạch Liên Đồng Tử chỉ có thể dùng pháp lực ngưng tụ lại, rất nhanh đã không chống đỡ nổi, đành phải rút bỏ pháp tướng, hiện ra chân thân.

Một chọi một, Bạch Liên Đồng Tử vốn đã sợ Dương Tiễn, huống hồ hiện tại Dương Tiễn còn đột phá, tu vi ngang với hắn, lại càng sợ hơn, không dám cùng Dương Tiễn chính diện chiến đấu, muốn giải cứu Già Lam Phật.

"Thiên Nhãn, mở." Dương Tiễn mở Thiên Nhãn, Thái Dương Chân Hỏa hội tụ vào trong Thiên Nhãn.

Giây tiếp theo, một đạo thần quang được Thái Dương Chân Hỏa

bao bọc, với tốc độ cực nhanh bắn về phía Bạch Liên Đồng Tử.

Tốc độ và sức xuyên thấu của Thiên Nhãn cực mạnh, lại thêm sự gia trì của Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp một kích đánh nát phòng ngự của Cửu Phẩm Kim Liên.

Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu đã sớm tích thế chờ phát động, đột nhiên lao ra.

Bạch Liên Đồng Tử chỉ thấy hai bóng đen trong nháy mắt đã đến gần, thần sắc đại biến, vội vàng bảo vệ yếu hại.

Giây tiếp theo, Bạch Liên Đồng Tử phát ra một tiếng hét thảm, chân phải bị Hạo Thiên Khuyển xé xuống một miếng thịt, tay trái bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn đứt hai ngón tay.

"Tuyệt vời." Tại Nhân Tộc Thần Đình, trong số các vị thần đang dùng Vũ Hoàng Cửu Đỉnh quan chiến, Ma Gia Tứ Tướng kích động nhảy cẫng lên.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh trấn áp khí vận Nhân tộc, cũng có năng lực giám sát chư thiên.

"Thế nào, Tử Kim Hoa Hồ Điêu ta nuôi lợi hại không." Ma Lễ Thọ đắc ý không thôi, trước cắn Quan Âm sau cắn Bạch Liên Đồng Tử, chiến tích không thể chói lọi hơn, năm xưa tặng Tử Kim Hoa Hồ Điêu cho Dương Tiễn, quả nhiên là lựa chọn chính xác nhất.

"Lợi hại, lợi hại, ngươi lợi hại." Chư thần trợn mắt trắng, ra vẻ ngươi tài giỏi lắm, Tử Kim Hoa Hồ Điêu nếu cứ để ngươi nuôi, chắc chắn sẽ bị mai một mất.

Thiên Đình, Ngọc Đế cười toe toét: "Giết nó, giết nó đi." Ông có tư thù với Bạch Liên Đồng Tử, năm xưa Thiên định lục Thánh các loại sỉ nhục ông, Bạch Liên Đồng Tử cái đồ mắt chó coi thường người, học theo Tây phương Nhị Thánh sỉ nhục ông không ít, loại

không coi ông ra gì, một câu lại một câu gọi Hạo Thiên đồng tử.

Thiên định lục Thánh gọi như vậy còn nhịn được, dù sao người ta đã thành Thánh, luận bối phận cũng là đồng bối.

Nhưng ngươi Bạch Liên Đồng Tử là cái thá gì, ông đã sớm muốn giết tên này.

"Chậc chậc, Tư Pháp Thiên Thần đã sớm có cách phá địch, lại cứ phải đẩy mình vào tuyệt cảnh, kích phát tiềm lực." "Bạch Liên Đồng Tử sắp toi rồi." "..." Chư thần tắc lưỡi.

"Tư Pháp Thiên Thần không hổ là cháu ngoại của bệ hạ, chiến lực thông thiên, thiên tư, tâm chí đều là đỉnh cấp, tương lai tất có thể thành Thánh..." Thái Bạch Kim Tinh biết Ngọc Đế có thù với Bạch Liên Đồng Tử, liền nịnh hót một trận.

Chư thần trong lòng oán thầm, đồng loạt liếc xéo Thái Bạch Kim Tinh, Dương Tiễn lợi hại, liên quan gì đến Ngọc Đế, cứ như là Ngọc Đế dạy dỗ vậy.

Nhưng lời này bọn họ cũng chỉ có thể mắng trong lòng, ai bảo Thái Bạch Kim Tinh là hồng nhân trước mặt Ngọc Đế chứ.

Nam Hải.

Bạch Liên Đồng Tử phát ra mấy tiếng hét thảm, muốn đánh chết hai con thú, nhưng hai con thú tốc độ cực nhanh, một kích thành công, nhanh chóng lui lại, không hề dây dưa.

Bạch Liên Đồng Tử biết độc của Tử Kim Hoa Hồ Điêu lợi hại đến mức nào, Quan Âm năm xưa đã phải tốn rất nhiều công sức, dựa vào Cửu Chuyển Kim Đan và Tiên Thiên Nhâm Thủy, cùng với Tịnh Lưu Ly Bồ Tát đích Lưu Ly Tịnh Thủy, mới có thể giải được độc.

Hắn không có Tiên Thiên Nhâm Thủy, đi tìm Tịnh Lưu Ly Bồ Tát mượn Lưu Ly Tịnh Thủy, cũng phải trả giá rất đắt, người ta sẽ không

miễn phí cho hắn.

Chương 380

Dứt khoát làm tới cùng, nhân lúc độc chưa khuếch tán, trực tiếp chém đứt cánh tay trái, cùng lắm là tổn thất chút tu vi, lãng phí mấy trăm năm thời gian tu luyện lại cánh tay trái.

Nhưng hắn quên, Dương Tiễn vẫn còn đang rình rập, Dương Tiễn lại lần nữa dùng Thiên Nhãn, thần quang đi kèm Thái Dương Chân Hỏa bắn tới.

Bạch Liên Đồng Tử sắc mặt đại biến, biết mình không cản được, vội vàng nguyên thần xuất khiếu bỏ chạy, không cần nhục thân nữa.

Nhưng Dương Tiễn rõ ràng là muốn đuổi cùng giết tận, truy sát qua, Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu tốc độ cực nhanh, một trái một phải đuổi theo, quấy nhiễu cản trở.

Nhìn Dương Tiễn ngày càng gần, Bạch Liên Đồng Tử bị ép không còn cách nào khác, phóng ra thiện thi tự bạo để cản đường Dương Tiễn.

Dương Tiễn dựa vào tu luyện Cửu Chuyển Huyền Nguyên Quyết, nhục thân cường hãn, trực tiếp cứng rắn chống đỡ cũng phải giết chết Bạch Liên Đồng Tử.

Nhìn Dương Tiễn sát khí ngút trời như ác ma, Bạch Liên Đồng Tử sợ hãi kêu thảm liên hồi.

"Ha ha, trẫm sao lại nghe thấy tiếng chó sủa nhỉ." Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Ngọc Đế phá lên cười lớn, vô cùng hả giận.

Đúng lúc này, Già Lam Phật cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn, bay ra.

Nguyên thần của Bạch Liên Đồng Tử kêu thảm bay về phía Già

Lam Phật: “Chạy, mau chạy.” Già Lam Phật mở miệng hút nguyên thần Bạch Liên Đồng Tử vào bụng, nhưng không chạy, còn muốn so tài với Dương Tiễn.

Bên Linh Sơn, chư Phật đang chuẩn bị đi cứu Bạch Liên Đồng Tử, thấy Già Lam Phật cứu được Bạch Liên Đồng Tử, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu họ đi cứu viện, với tính cách của Dương Tiễn, tuyệt đối sẽ không lùi bước, lúc đó đánh nhau, tương đương với việc Linh Sơn tuyên chiến với Thiên Đình, hậu quả rất nghiêm trọng.

Kết quả tốt nhất là Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật tự mình chạy về, mọi người cùng lùi một bước, ngầm hiểu trong lòng, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Cả hai bên đều không muốn khai chiến, nhưng chỉ sợ bị dồn vào thế bí, không thể không khai chiến.

Bị cưỡi lên đầu, ai cũng cần thể diện, không khai chiến không được.

“Già Lam Phật đang làm gì vậy, còn không mau đi.” Thấy Già Lam Phật không đi, Di Lặc sốt ruột không thôi.

“Có lẽ là không phục, Già Lam Phật năm xưa có chiến tích một mình đấu Tam Tiêu và Lục Nhĩ Mi Hầu, muốn so tài với Dương Tiễn.” Như Lai nói.

Phế vật của Tây phương giáo một mạch này, hễ thấy tình hình không ổn là bỏ chạy, ý chí chiến đấu vô cùng yếu ớt, giỏi nhất là lấy mạnh hiếp yếu, lúc bắt nạt kẻ yếu thì lợi hại hơn ai hết.

Cùng một đức hạnh với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tình hình không ổn, chạy là số một.

Miệng thì hô hào hơn ai hết, lúc chạy thì là người đầu tiên.

Chạy không được thì nhận thua, bồi thường là số một.

Hồi Vu Yêu lượng kiếp không ít lần khiêu khích Tam Kim Ô, kêu gào rất hăng, sau đó bồi thường không ít thứ tốt, Bồ đề tử, cành cây bồ đề đều bồi thường mấy đoạn.

"Đầu óc hắn nghĩ gì vậy, bây giờ đấu với Dương Tiễn làm gì, có ý nghĩa gì." Di Lặc tức giận.

"Bọn ngươi Tây phương giáo một mạch vĩnh viễn sẽ không hiểu cái gì là kiêu ngạo, cái gì là khí tiết." "Già Lam Phật có sự kiêu ngạo của riêng mình, chưa đánh xong đã nhận thua, sự kiêu ngạo của hắn không cho phép." Như Lai mỉa mai lắc đầu.

"Ngươi có ý gì?

Coi thường Tây phương giáo một mạch của ta?

Vậy ngươi vào Phật môn làm gì?" Di Lặc nổi cáu.

"Ngươi hiểu cho rõ, Linh Sơn là do ta thành lập, bây giờ Phật môn là do ta lập nên, chứ không phải ta gia nhập, ngược lại là bọn ngươi Tây phương giáo một mạch mặt dày mày dạn muốn gia nhập." Như Lai mỉa mai cười một tiếng, hoàn toàn không nể mặt Di Lặc.

Di Lặc suýt nữa tức chết, đánh cũng không lại, nói cũng không lại, bị áp chế triệt để, quá khó chịu.

"Yên tâm, với phòng ngự của Già Lam Phật, đánh không lại, muốn về Linh Sơn, Dương Tiễn cũng không cản được." Nhiên Đăng mở miệng hòa giải.

Di Lặc và Địa Tạng chính là hai tên đầu đất, hai người cộng lại cũng không nhiều mưu mẹo bằng Như Lai, cứ suốt ngày khiêu khích Như Lai để tự tìm phiền phức.

"Hừ, hy vọng như vậy, thành sự không đủ bại sự có thừa, không

lo đi bắt Hồng Lân Đại Mãng, đấu với Dương Tiễn làm gì.” Di Lặc tiếp tục nói lời khó nghe.

“Ngươi mù à, không thấy là Bạch Liên Đồng Tử cứ kéo chân hắn sao, nếu không phải Bạch Liên Đồng Tử phế vật, bị Dương Tiễn đánh bay, sao có thể không bắt được Hồng Lân Đại Mãng.” La Tuyên tính tình nóng nảy không nhịn được chút nào.

“Ngươi gào cái gì, ai cho ngươi dũng khí.” Di Lặc nổi giận, định ra tay với La Tuyên.

“Lấy mạnh hiếp yếu không hổ là truyền thống của Tây phương giáo một mạch các ngươi, ta cho hắn dũng khí, hay là ta đấu với ngươi vài chiêu?” “Hoặc là, ngươi và Địa Tạng có thể cùng lên.” Như Lai tế ra Tru Tiên Tứ Kiếm, mỉa mai nhìn Di Lặc và Địa Tạng.

Ở cùng với đám hèn nhát của Tây phương giáo này càng lâu càng thấy ghê tởm.

Vừa thấy Tru Tiên Tứ Kiếm, Di Lặc lập tức im bặt.

Địa Tạng mặt đầy vạch đen, lão tử không nói gì, ngươi nhắc đến ta làm gì, ngươi có bệnh à.

Nhiên Đăng buồn cười lắc đầu, hai tên này suốt ngày kiếm chuyện tự làm mình xấu hổ, ngăn cũng không ngăn được, miệng lưỡi thật là cứng.

Bên này cãi nhau trời long đất lở, bên Nam Hải, Dương Tiễn và Già Lam Phật đã đánh nhau.

Già Lam Phật phòng ngự mạnh, không phải vì da dày thịt béo, mà là những đường vân đen quỷ dị trên người có thể mượn lực.

Công kích đánh lên, phần lớn uy lực bị đường vân đen mượn đi, lại thêm lực phân giải của Tử Vi Thiên Hỏa, căn bản không thể gây thương tích.

Tên này và Tử Vi Thiên Hỏa quả thực là một cặp trời sinh, cũng chẳng trách năm xưa Nguyên Thủy lại ban Tử Vi Thiên Hỏa cho tên này.

Muốn đối phó tên này, chỉ có thể dùng pháp bảo chuyên công kích nguyên thần.

Nhục thân của Dương Tiễn cũng mạnh, sức mạnh nhục thân sánh ngang với Chuẩn Thánh trung kỳ, Già Lam Phật phòng ngự có thừa, công kích không đủ, cũng khó làm Dương Tiễn bị thương.

Hai người đại chiến nửa ngày, ai cũng không làm gì được ai.

Dương Tiễn có cách làm Già Lam Phật bị thương, nhưng chiêu đó thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, hắn không muốn dùng.

"Hừ, Dương Tiễn, cũng chỉ có thế." Già Lam Phật ngạo nghễ hừ lạnh một tiếng.

"Cho mặt không biết giữ." Dương Tiễn thần sắc lạnh đi, hắn vốn không muốn tính toán, lần này đến chỉ để đột phá tu vi, kết quả tên này còn lên mặt.

"Ngươi có thể làm gì ta?" Già Lam Phật khinh thường nhếch mép.

"Ta có thể bắt ngươi về Thiên Đình, đày vào thiên lao." Dương Tiễn toàn lực thúc đẩy Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn.

Già Lam Phật thần sắc sững sờ, quay đầu bỏ chạy.

Dương Tiễn không phá được phòng ngự của hắn, nhưng không ảnh hưởng đến việc bắt hắn về Thiên Đình, cái Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn kia phiền phức chết đi được.

Dương Tiễn cũng không đuổi theo, liếc nhìn ba huynh đệ Tôn Ngộ Không, rồi bay về Thiên Đình.

Ba huynh đệ Tôn Ngộ Không nhìn nhau, sắc mặt khó coi, Dương

Tiễn trở nên mạnh hơn, báo thù khó rồi.

Điều khiến họ bối rối hơn là, cách làm của Dương Tiễn càng giống như đang bảo vệ Hồng Lân Đại Mãng, Dương Tiễn rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ là lương tâm trỗi dậy?

Linh Sơn.

"Hừ, không phải muốn so tài sao, sợ cái gì, đừng chạy chứ, đồ mất mặt." Di Lặc lại lên giọng, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để chỉ trích Tam Giáo nhất mạch.

"Đúng vậy, cũng không biết là sư đệ của ai, bị người ta hủy nhục thân, ép tự bạo một thi, lợi hại ghê." La Tuyên nói giọng âm dương quái khí.

Chương 381

Di Lặc mặt mày tái mét, lại không thể phản bác, Già Lam Phật mất mặt, thì Bạch Liên Đồng Tử chính là mất mặt đến tận nhà bà ngoại, Bạch Liên Đồng Tử là người của phe họ.

Linh Sơn hai phe tranh quyền, nói không chừng ngày nào đó sẽ đánh nhau, triệt để phân liệt.

Thiên Đình, Dương Tiễn trở về, chư thần lập tức im lặng, cũng không dám hỏi tại sao không đến Thủ Dương Sơn bắt Hồng Lân Đại Mãng, câu hỏi này mà hỏi ra, là đắc tội cả Dương Tiễn và Quy Nhất Giáo.

Thiên Đình chính là một mớ hỗn độn, còn loạn hơn cả Linh Sơn, Linh Sơn cũng chỉ có hai phe, Thiên Đình thì nhiều hơn, Tam Giáo, Yêu tộc, trước đây còn có cả phe của Linh Sơn nữa.

Chẳng qua Ngọc Đế tay cầm Phong Thần Bảng, sau lưng có Đạo Tổ, bây giờ lại có Dương Tiễn chống lưng, mới trấn áp được.

Nhân Tộc Thần Đình cũng loạn, nhưng Đế Tân sau lưng có Nhân Đạo Thánh Nhân chống đỡ, cũng trấn áp được, có quyền lực tuyệt đối.

Thiên Đình, Linh Sơn, Nhân Tộc Thần Đình, đều là công ty hợp vốn, sạch sẽ nhất là Địa Phủ, thuần túy Vu tộc nói là làm, không có tiếng nói thứ hai.

Vết nhơ duy nhất chính là Địa Tạng, nhưng Địa Tạng vừa vào Địa Phủ, chỉ có thể ở lại trong Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Thiên Đình, Ngọc Đế tâm tình đại hảo, nghĩ đến Bạch Liên Đồng Tử bị đánh đến sủa như chó, khóe miệng không thể nào khép lại,

muốn mở yến tiệc chúc mừng Dương Tiễn đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đối với chuyện của Hồng Lân Đại Mãng không hề nhắc tới, cho Quy Nhất Giáo đủ mặt mũi.

Thái Thượng Lão Quân cũng biết điều, lấy ra không ít Cửu Chuyển Kim Đan cho Dương Tiễn trị thương.

"Nhị ca, huynh sao rồi?

Không sao chứ?" Yến tiệc vừa mở, Dương Thiền vội vã từ Bất Tử Hỏa Sơn chạy đến, nàng vẫn luôn dùng Côn Luân Kính quan sát tình hình Tây hành, tuy nhị ca bây giờ lạnh lùng khiến nàng có chút sợ, nhưng thấy nhị ca bị thương, nàng vẫn đến ngay lập tức.

Thấy vết máu trên người nhị ca, Dương Thiền vội vàng lấy ra Bảo Liên Đăng chữa thương cho nhị ca.

Tắm mình trong Tạo Hóa Chi Lực, rất thoải mái, khuôn mặt lạnh lùng của Dương Tiễn cũng dịu đi mấy phần, cười với Dương Thiền, kéo Dương Thiền đến bên cạnh.

Chư thần nhìn nhau, tên sát thần này hóa ra cũng biết cười, chẳng qua sự dịu dàng duy nhất này chỉ thuộc về Dương Thiền, thật ghen tị khi có một người nhị ca như vậy.

Ngọc Đế nhìn, đột nhiên có chút chua xót, Dương Tiễn chưa từng dịu dàng với ông, càng đừng nói đến cười, lúc uống rượu cũng lạnh như băng.

Chư thần đều ngưỡng mộ tình cảm huynh muội của Dương Tiễn và Dương Thiền, nhưng không ai ngờ được, có một ngày Dương Tiễn sẽ bị Dương Thiền làm cho thương tích đầy mình.

"Bệ hạ, vì Linh Sơn nhúng tay, kiếp nạn này đã bị hỏng, hiện tại Đường Tam Tạng hôn mê, không có yếu tố bất định quấy nhiễu, chính

là cơ hội tốt để mở lại kiếp nạn, bổ sung cho kiếp nạn này." Thái Bạch Kim Tinh đứng ra.

"Ồ, đúng vậy, vui quá suýt quên mất chính sự, Đường Tam Tạng cái yếu tố không ổn định này đã hôn mê, bổ sung kiếp nạn này sẽ đơn giản hơn nhiều." "Các vị có thần tiên nào thích hợp để tiến cử không?" Ngọc Đế gật đầu, thấy tên Bạch Liên Đồng Tử kia bị đánh đến sủa như chó, nhất thời quá cao hứng, quên cả chính sự.

"Bệ hạ, cứ để thần đi." Thủ lĩnh Nhị Thập Bát Tinh Tú, Kháng Kim Long, đứng ra.

Kháng Kim Long, còn có một cái tên khác là Hoàng Long Chân Nhân.

Một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, một trong những người bị ghét nhất Hồng Hoang.

Vì Hoàng Long Chân Nhân xuất thân từ Long tộc, Long tộc không muốn khuất phục Xiển Giáo, nên Hoàng Long Chân Nhân ở Xiển Giáo không được lòng người, thế mà tên này lại theo Xiển Giáo đối phó Long tộc, khiến Long tộc cũng không ưa hắn.

Lúc Phong Thần, hồn phách của hắn bị Lăng Tiêu cướp đi giao cho Đế Tân, Đế Tân cũng coi thường tên này, nể mặt Long tộc mới thả hồn phách của hắn.

Tên này có thể quay lại đối phó với chủng tộc của mình, trời sinh phản cốt, ai dám dùng.

Nhưng tên này lại có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, Ngọc Đế đang cần gấp nâng cao thực lực Thiên Đình, liền thu nhận tên này, cho một cái chức vị đứng đầu Nhị Thập Bát Tinh Tú.

Nhị Thập Bát Tinh Tú, nghe có vẻ cao sang, nhưng thực chất chỉ là một đám tay sai, không có thực quyền gì.

Nhị Thập Bát Tinh Tú, vốn nên duy trì sự vận hành của Chu Thiên Tinh Thần, nhưng Chu Thiên Tinh Thần hiện tại không thuộc về Thiên Đình, mà thuộc về Nhân tộc.

Ngọc Đế vẫn lập ra chức vị này, là một loại hy vọng, hy vọng Thiên Đình có thể đánh bại Nhân Tộc Thần Đình, chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần, độc bá Hồng Hoang.

Hoàng Long Chân Nhân lên Thiên Đình, vẫn không được lòng người, không có mấy thần tiên chịu nói chuyện, thế nên, muốn lập chút công lao, cải thiện cảnh ngộ.

Thực ra, nếu đứng ở góc độ của Hoàng Long Chân Nhân mà nhìn, Hoàng Long Chân Nhân đã làm gì sai?

Long tộc đưa Hoàng Long Chân Nhân vào Xiển Giáo, Long tộc lại không thể chống lưng cho hắn, hắn ngoài việc khúm núm lấy lòng, còn có thể làm gì.

Đã vào Xiển Giáo, lại thoát ly sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Xiển Giáo, Nguyên Thủy chắc chắn sẽ không cho phép, hắn chỉ có hai lựa chọn: chết hoặc vĩnh viễn ở lại Xiển Giáo.

Hắn chỉ muốn sống, lại làm gì sai?

Hoàng Long Chân Nhân là đáng hận, nhưng cũng là đáng thương, nếu được làm lại một lần nữa, chắc chắn sẽ không chọn vào Xiển Giáo.

Năm xưa bất cứ Long tộc nào đến Xiển Giáo, cũng sẽ có kết cục tương tự.

Hắn chỉ là một tiểu nhân vật, tư chất cũng không phải tuyệt đỉnh, căn bản không thể làm chủ vận mệnh của mình.

"Được, cứ để ngươi đi." Ngọc Đế gật đầu, Hoàng Long Chân Nhân là kẻ yếu nhất trong Thập Nhị Kim Tiên, chiến đấu cặn bã trong

giới Chuẩn Thánh, nhưng dù sao cũng là Chuẩn Thánh.

Để Hoàng Long Chân Nhân đi là thích hợp nhất, mạnh hơn Đại La Kim Tiên, lại không lãng phí danh ngạch Chuẩn Thánh.

"Hậu Bạt đại thánh, thử nếm tiên nhưỡng và bàn đào của Thiên Đình xem sao, bàn đào có công năng kéo dài tuổi thọ, nếu Nữ vương cần, cần bao nhiêu, Thiên Đình cung cấp bấy nhiêu, cho dù chất thành mười vạn năm tuổi thọ cũng không thành vấn đề, luôn có thể giúp Nữ vương bước vào con đường tu hành thành tiên." Ngọc Đế điên cuồng nịnh hót Hậu Bạt, biết Hậu Bạt quan tâm nhất chính là Nữ vương, mà Nữ vương vì duyên cớ thiên mệnh nên không thể tu luyện.

Lời này có ý là, Thiên Đình sẽ chống lưng cho Nữ vương, cho dù không thể tu luyện, cũng sẽ dùng bàn đào để chất thành vĩnh sinh cho Nữ vương.

"Như vậy, đa tạ Ngọc Đế." Hậu Bạt gật đầu, ngữ khí ôn hòa hơn nhiều, hắn quả thực lo lắng có sự cố, con gái mãi không thể tu luyện, con gái hiện tại là phàm nhân, tuổi thọ ngắn ngủi trăm năm.

Không thể không nói, Ngọc Đế không đứng đắn thì không đứng đắn, nhưng rất biết cách làm người.

"Không khách khí, không khách khí." Ngọc Đế miệng cười muốn méo xệch, nếu có thể lôi kéo Hậu Bạt, cộng thêm Đạo Tổ, ai còn dám không kính nể Thiên Đình.

Tuy bên Tam Tiên Sơn có nhân sâm quả cũng có thể tăng tuổi thọ, nhưng có thêm lựa chọn khác luôn không sai, trứng không thể bỏ vào một giỏ, nếu không dễ bị nắm thóp.

Thái Bạch Kim Tinh tán thưởng gật đầu, từ sau khi bị Tôn Hầu Tử và Trư Bát Giới lừa hai lần, Ngọc Đế dần dần không còn đứng đắn, nhưng chỉ số thông minh lại tăng vùn vụt.

“Bệ hạ, kiếp nạn này vốn là Thiên Đình, Linh Sơn nhúng tay phá hoại kiếp nạn, là đang khiêu khích Thiên Đình, phải cho Thiên Đình một lời giải thích, thần nguyện đến Linh Sơn đòi một lời giải thích.” Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy.

“Ừm, vất vả cho ái khanh, thay trẫm hỏi thăm Bạch Liên Đồng Tử một chút.” Ngọc Đế gật đầu, sao lại không được Thái Bạch sủng ái chứ, người ta có mắt nhìn, biết cách làm người, tuy tu vi không được, nhưng đầu óc lại tốt, là đại sứ ngoại giao của Thiên Đình.

“Ngọc Đế nhãn quan không tồi, người này không tệ.” Hậu Bạt tán thưởng nhìn Thái Bạch Kim Tinh một cái.

Chư thần chấn kinh, có thể được vị đại lão này tán thưởng, Thái Bạch sau này chắc chắn sẽ lên như diều gặp gió.

Hóa ra mồm mép lợi hại thật sự là một bản lĩnh, bọn họ trước đây luôn cho rằng Thái Bạch chỉ biết nịnh hót, các kiểu xem thường.

Bây giờ nghĩ lại, dường như các phe đều có một người mồm mép lợi hại như vậy, Thiên Đình có Thái Bạch, Linh Sơn có Linh Cát, Nhân Tộc Thần Đình có Thân Công Báo, Địa Phủ có tên Diêm La Vương kia.

Trong bốn người, Thái Bạch và Thân Công Báo là mạnh nhất, năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Thân Công Báo dùng một cái miệng làm cho danh tiếng của gia đình Na Tra thối hoắc, suýt nữa làm cho Xiển Giáo trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Tuy đã mấy vạn năm chưa ra miệng, vẫn không thể xem thường.

Hạ giới, Kiều Gia Trang, mọi thứ trở lại bình tĩnh.

Nữ vương chăm sóc Đường Tăng đang hôn mê, Tiểu Bạch Long đang trị thương, ba huynh đệ Tôn Ngộ Không bận rộn tu luyện.

Tôn Ngộ Không ngồi xếp bằng trên giường, trong đầu không

ngừng chiếu lại từng cảnh chiến đấu của Dương Tiễn, dũng mãnh tiến lên, không khuất phục, không lùi bước, đặt mình vào chỗ chết để rồi được sinh ra.

Hắn cảm thấy mình lĩnh ngộ về Chiến Đấu Pháp Tắc đã mạnh hơn rất nhiều, chỉ là bị hạn chế bởi tu vi, không có biểu hiện rõ ràng.

Chương 382

Tối hôm đó, đêm khuya tĩnh lặng, Trư Bát Giới lại lôi Quan Âm đi tu luyện pháp Ngao Chiến.

Nửa đêm, đột nhiên nổi gió lớn, sương mù dày đặc, cửa phòng của Đường Tăng và Nữ vương bị thổi tung, cuồng phong gào thét, sương mù dày đặc, Nữ vương bị thổi đến không thể mở mắt.

Đợi gió ngừng, Nữ vương mở mắt, Đường Tăng đã biến mất không thấy.

"Không hay rồi, Ngự đệ ca ca không thấy đâu nữa." Nữ vương vội vàng la lớn.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng đã phát hiện có chuyện không ổn, ra ngoài xem xét, liền thấy một luồng sương mù quỷ dị đang rút về phía Thất Tuyệt Sơn, hai huynh đệ vội vàng đuổi theo.

Hai huynh đệ đánh nhau với Hoàng Long Chân Nhân trong núi, không đánh lại, Trư Bát Giới đến chi viện, lại đánh một trận nữa.

"Hầu ca, đây là Kháng Kim Long trong Nhị Thập Bát Tinh Tú của Thiên Đình, kiếp nạn này là của Thiên Đình, làm sao bây giờ?" Trư Bát Giới nhận ra Kháng Kim Long, trước đó Ngọc Đế đã tặng Cửu Chuyển Kim Đan, hạ sát thủ có chút không nỡ.

"Thôi bỏ đi, nhường cho lão già Ngọc Đế một lần." Tôn Ngộ Không suy nghĩ một lát, lắc đầu, hắn hiện tại không tiện bộc lộ, bọn họ muốn thắng, trừ khi Bát Giới thi triển bí thuật cưỡng ép nâng cao tu vi, bí thuật đó đối với Bát Giới gánh nặng cực lớn.

Không đáng, không bằng nể mặt Ngọc Đế một lần.

Ba huynh đệ bại lui, Tôn Ngộ Không lên Thiên Đình tìm viện binh,

lần này là Lão Quân đến giải nạn.

Lão Quân cũng bị kích thích đến không bình thường, nhân cơ hội đá Tôn Ngộ Không hai cái: "Cho ngươi lấy Kim Cương Trác của lão phu đi đựng phân." Thiên Đình chư thần đều xem mà bật cười, Lão Quân đối với Kim Cương Trác thật sự rất coi trọng.

Bên Linh Sơn, Thái Bạch Kim Tinh đấu võ mồm với chư Phật, chửi cho chư Phật không cãi lại được, chỉ có thể ngoan ngoãn nhận thua bồi thường.

Thái Bạch Kim Tinh đương nhiên là muốn kiếp nạn, nhưng Linh Sơn sống chết không đồng ý, trước đó đã bồi thường năm nạn, lại bồi thường nữa, Linh Sơn còn chơi cái gì.

Sau một hồi đấu võ mồm, bồi thường mười cân Bồ đề hương và hai triệu công đức, đổi lại, kiếp nạn tiếp theo do Linh Sơn toàn quyền phụ trách, Thiên Đình không được can dự.

Bồi thường này không ít, mười cân Bồ đề hương, giá trị không dưới ba triệu công đức.

Trước khi đi, Thái Bạch Kim Tinh hỏi thăm một lượt Bạch Liên Đồng Tử, Di Lặc suýt nữa tức đến bốc khói, may mà Bạch Liên Đồng Tử đang bận bế quan tái tạo nhục thân không có ở đó, nếu không chắc chắn sẽ bị tức đến hộc máu.

Thiên Đình, đối với việc ba huynh đệ Tôn Ngộ Không lần này phối hợp như vậy, Ngọc Đế vô cùng hài lòng, giá trị của việc tặng Kim Đan trước đó chẳng phải đã thể hiện ra rồi sao?

Cứu được Đường Tăng, đoàn người Tôn Ngộ Không tiếp tục ở lại Kiều Gia Trang nghỉ ngơi.

Rồi chuyện cũng đến, Na Tra luyện hóa Thủy Linh Châu, cũng thành công đột phá đến Chuẩn Thánh hậu, liền để ý đến Kim Linh

Châu của Linh Sơn, sau khi từ biệt mẫu thân, liền chạy đến Linh Sơn.

Lý Tĩnh vừa nghe Na Tra đến, hoảng sợ tột độ, cho rằng Na Tra đến giết mình.

Hồi Phong Thần lượng kiếp, Lý Tĩnh giúp Nhiên Đăng đoạt được Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo Càn Khôn Xích, là cực phẩm trong Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, một số phương diện không thua kém Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Nhiên Đăng vô cùng yêu thích.

Vì vậy, trước đó dù Lý Tĩnh phạm sai lầm lớn, Nhiên Đăng vẫn hết sức bảo vệ Lý Tĩnh.

"Ngươi hoảng cái gì, Thất Bảo Linh Lung Tháp đã sửa xong, huống hồ có vi sư ở đây." Thấy bộ dạng không đáng tiền của Lý Tĩnh, Nhiên Đăng cũng không chịu nổi.

"Không biết Tam thái tử đến có việc gì?" Đợi Na Tra vào, Như Lai mở miệng hỏi, thấy Na Tra đột phá đến Chuẩn Thánh, lại còn đi theo con đường Pháp tắc chứng đạo, Như Lai nheo mắt lại.

"Ta đến gia nhập Linh Sơn." Na Tra miệng nói, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn chằm chằm Lý Tĩnh, sát ý không hề che giấu, không thể không khiến người ta hiểu lầm rằng Na Tra gia nhập Linh Sơn là để tiện tìm cơ hội giết Lý Tĩnh.

"Không, ta không đồng ý." Lý Tĩnh cũng nghĩ như vậy, hoảng sợ tột độ.

Như Lai suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý: "Được, vậy hoan nghênh Tam thái tử gia nhập, sau này chính là Liên Hoa Tôn Giả của Linh Sơn." Lý Tĩnh sắc mặt đại biến, đây là muốn hắn chết sao, nhưng giá trị của hắn rõ ràng không lớn bằng Na Tra, chọn một trong hai, Linh Sơn chắc chắn sẽ chọn Na Tra.

“Đa tạ Phật tổ.” Na Tra cảm tạ.

“Văn Thù Bồ Tát, dẫn Liên Hoa Tôn Giả đi chọn một đạo trường đi.” Như Lai nói.

Đợi Văn Thù dẫn Na Tra đi, Như Lai nhìn về phía Lý Tĩnh: “Ngươi nên về Thiên Đình đi.” “A?” Lý Tĩnh ngẩn người.

“Ngọc Đế vẫn chưa đến mức vì ngươi mà trở mặt với Linh Sơn, chỉ cần ngươi quay về, Ngọc Đế sẽ tiếp nhận lại ngươi.” Như Lai vô cùng chắc chắn.

Lý Tĩnh lúng túng gãi chân xuống đất, lời này nói cách khác chính là chỉ cần ngươi đủ mặt dày, Ngọc Đế sẽ không đuổi được ngươi.

Mà hắn, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có hắn quay về Thiên Đình, mới có thể cung cấp giá trị cho Linh Sơn, mới không bị vứt bỏ.

“Vâng.” Lý Tĩnh khổ sở đáp ứng, mặt mũi so với tính mạng thì là cái gì, về Thiên Đình cũng có thể tránh được tên nghịch tử Na Tra này.

Lập tức, Lý Tĩnh vội vã về Thiên Đình, mặt dày lấy cớ nợ Dương Tiễn Cửu Chuyển Kim Đan, muốn ở Thiên Đình làm công trả nợ.

Chư thần đều liếc nhìn khinh bỉ, nhưng Ngọc Đế lại đồng ý, Linh Sơn sẽ không từ bỏ, đuổi Lý Tĩnh đi cũng sẽ sắp xếp quân cờ khác vào.

Như vậy, không bằng cứ để lại tên phế vật Lý Tĩnh này, Lý Tĩnh có chút thông minh, nhưng không nhiều, đến lúc đó phản lợi dụng một phen.

Lúc này, có thiên tướng đến báo, nói là giám sát thấy Na Tra đã đến Linh Sơn.

“Hóa ra là sợ con trai, sợ đến mức chạy sang Linh Sơn, ha ha...” Chư thần phá lên cười nhạo.

Lý Tĩnh mặt đỏ bừng, để sống sót, chỉ có thể mặt dày chịu đựng.

Bên Linh Sơn, sau khi ổn định, Na Tra lấy cớ học thần thông, vào Tàng Kinh Các lật xem sử sách, tìm được ghi chép về Kim Linh Châu, Kim Linh Châu bị Chuẩn Đề ban cho Vãng Thánh Cẩu Tử.

Vãng Thánh Cẩu Tử, đứng đầu Thập Đại Phật Tử, nguyên là đứng đầu đệ tử cốt cán của Tây phương giáo, địa vị giống như Triệu Công Minh ở Tiệt Giáo, quyền lực rất lớn.

Thập Đại Phật Tử tuy không phải là đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhưng tư chất rất xuất sắc, năm xưa Phong Thần lượng kiếp chết bốn vị, còn lại sáu vị, hiện tại ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, ba vị Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, thuộc về lực lượng nòng cốt của Linh Sơn.

Vãng Thánh Cẩu Tử là người đứng đầu Thập Đại Phật Tử, chiến lực không thua kém Quan Âm.

Na Tra nhíu mày, đánh không lại, khó giải quyết đây, xem ra phải dùng mưu.

Nửa tháng sau, thầy trò Đường Tăng từ Kiều Gia Trang lên đường tiếp tục Tây hành, trạm tiếp theo là Chu Tử Quốc.

Hôm đó, đoàn thầy trò đến Chu Tử Quốc, quốc vương đích thân nghênh đón, chỉ là luôn u uất buồn bã, Đường Tăng hỏi mới biết là vương hậu của ông, Kim Thánh Cung nương nương, đã bị yêu quái bắt đi.

Biết chắc chắn là kiếp nạn do Linh Sơn hoặc Thiên Đình sắp đặt, không tránh được, vậy thì nghênh chiến.

Hiện tại Tây Du lượng kiếp đã bày ra mặt, mọi người đều lòng dạ biết rõ, đã biến thành cuộc đấu trí đấu dũng của mấy thầy trò và Linh Sơn, Thiên Đình để tranh giành công đức.

Thiên Đình còn có điểm mấu chốt, làm theo quy củ, Linh Sơn thì hoàn toàn không có.

Quốc vương vừa nghe mấy huynh đệ Tôn Ngộ Không có thể hàng yêu trừ ma, mừng rỡ, vội vàng cho biết nơi ở của yêu quái, cầu xin thầy trò Đường Tăng giúp cứu vương hậu về.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng đi cứu người.

Ba huynh đệ đến Kỳ Lân Sơn, Giải Trĩ Động, Tôn Ngộ Không biến thành một con côn trùng bay, vào động xem xét trước, vừa vào, Tôn Ngộ Không thần sắc liền biến đổi, vì hắn cảm ứng được chân linh bị rút đi của mình.

Đến sâu trong động phủ, hắn thấy chính mình, Trư Bát Giới, Lão Sa và Tiểu Bạch Long.

Đương nhiên, đây chắc chắn là giả, nhưng giống hệt họ, ngay cả khí tức cũng giống hệt, trên người những thứ quỷ quái này có pháp bảo che giấu sự dò xét, Hỏa Nhãn Kim Tinh của hắn cũng không nhìn xuyên qua được.

Hắn cảm ứng được chân linh trên người Ngộ Không giả, Ngộ Không giả tự nhiên cũng cảm ứng được hắn.

"Tôn Ngộ Không, đã đến rồi, thì hiện thân đi." Ngộ Không giả nhìn qua.

Tôn Ngộ Không cũng không trốn nữa, hiện thân ra: "Đồ giả mạo, dám cả gan mạo danh yêm lão Tôn, Linh Sơn rút đi chân linh của yêm lão Tôn, chỉ để tạo ra một tên giả mạo như ngươi." "Làm chó săn cho Linh Sơn, thật làm nhục chân linh của yêm lão Tôn." Ngộ Không giả cũng không tức giận, mỉa mai cười một tiếng: "Ai thật ai giả có quan trọng không, sau hôm nay, Hồng Hoang chỉ có một Tôn Ngộ Không, đó chính là ta." "Đồ giả mạo, nói khoác không biết ngượng, đến đây,

để yêm lão Tôn xem ngươi có mấy cân mấy lạng.” Tôn Ngộ Không cũng lười nói nhảm, tế ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn.

“Sau hôm nay, sẽ do chúng ta thay thế các ngươi đi Tây Thiên lấy kinh.” Ngộ Không giả lấy ra Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn, cùng Ngộ Không thật bay ra ngoài, hai người đại chiến.

Chương 383

Trư Bát Giới và Sa Tăng xem mà ngẩn người, nhưng tiếp đó liền thấy Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long giả đuổi ra.

"A, yêu quái, dám mạo danh Trư gia gia nhà ngươi, Trư gia gia nhà ngươi có Cửu Xỉ Đinh Bá, ngươi có không, lấy ra xem nào." Trư Bát Giới khiêu khích.

"Ta có Tham Lang Nhận, Càn Khôn Quyển, của ngươi đâu?" Sa Tăng cũng theo đó khiêu khích.

Cửu Xỉ Đinh Bá là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Tham Lang Nhận và Càn Khôn Quyển đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đâu có dễ dàng sao chép như vậy.

"Biết chúng ta là giả thì sao, giết các ngươi, chúng ta chính là thật, các ngươi có thể đi lấy kinh, chúng ta cũng có thể." Trư Bát Giới giả cãi lại một câu, tế ra một thanh đại đao lao về phía Trư Bát Giới thật.

Sa Tăng giả tế ra một cây trường thương cũng lao về phía Sa Tăng.

Hai bên đại chiến, dù sao mục đích của họ cũng là kiềm chế Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long, để mở đường cho Ngộ Không giả.

Bát Giới giả là tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát, Thanh Sư tinh biến thành, tu vi cũng là Đại La Kim Tiên hậu kỳ giống Trư Bát Giới.

Sa Tăng giả là tọa kỵ của Phổ Hiền Bồ Tát, Bạch Tượng tinh biến thành, tu vi cũng là Đại La Kim Tiên trung kỳ giống Sa Tăng.

Tiểu Bạch Long giả là con cá chép tinh Linh Cảm Đại Vương mà Quan Âm nuôi, tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ giống Tiểu Bạch Long,

bị lôi đến cho đủ số.

Tiểu Bạch Long không đến, Tiểu Bạch Long giả cũng không động, chủ yếu là tu vi thấp, không tham gia được.

Trư Bát Giới thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, Thanh Sư tinh không biết, bị Trư Bát Giới đè đầu cưỡi cổ.

"Mạo danh Trư gia gia nhà ngươi cũng phải cho giống một chút, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa cho Trư gia gia ta xem nào." Trư Bát Giới trào phúng.

Thanh Sư tinh không trả lời, Văn Thù Bồ Tát đã sớm liệu được nó không đánh lại Trư Bát Giới, nên đã ban cho nó pháp bảo phòng ngự, chỉ cần nó giữ chân được Trư Bát Giới là được.

Bên Sa Tăng cũng tương tự, dựa vào hai món pháp bảo áp chế Bạch Tượng tinh, nhưng Bạch Tượng tinh có pháp bảo phòng ngự rất lợi hại, Sa Tăng không làm gì được.

Bên Ngộ Không thật và giả, hai con khỉ đấu nhau vô cùng kịch liệt, Ngộ Không giả là do một nửa chân linh của Ngộ Không thật hóa thành, những gì Tôn Ngộ Không biết thì nó cũng biết, cả hai con khỉ đều có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn lợi hại hơn Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn, nhưng bị hạn chế bởi tu vi, không thể phát huy toàn bộ uy lực, hai món pháp bảo xem như hòa nhau.

Võ nghệ, thần thông đều giống nhau, ai cũng không làm gì được ai, Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cương Trác đánh lén, Ngộ Không giả tế ra Thiên Cơ Sách, Kim Cương Trác lại không thể tròng được.

Thiên Đình.

"Lão quân, Thiên Cơ Sách lại có thể khắc chế Kim Cương Trác." Ngọc Đế rất kinh ngạc.

“Thiên Cơ Sách là do Thiên Cơ thần quang hóa thành, thiên cơ sao có thể tròng đi được, tuy nhiên, phẩm cấp của Kim Cương Trác cao hơn Thiên Cơ Sách, nếu có thể phát huy toàn bộ uy lực, liền có thể áp chế Thiên Cơ Sách.” “Tôn Hầu Tử hiện tại tu vi thấp, không phát huy được bao nhiêu uy lực của Kim Cương Trác, mới xuất hiện tình huống bị Thiên Cơ Sách khắc chế.” Thái Thượng Lão Quân giải thích một phen, Kim Cương Trác là kiệt tác của ông, phải được minh oan.

“Như Lai đủ ác, lại muốn thay thế Tôn Hầu Tử.” Huyền Đô mở miệng.

Với tu vi của ông, tự nhiên có thể nhìn ra Tôn Ngộ Không giả kia là do nửa chân linh bị rút đi của Tôn Ngộ Không hóa thành.

Mà thủ đoạn và tâm tư như vậy, cũng chỉ có Như Lai mới nghĩ ra được, Di Lặc và Địa Tạng không có trí tuệ và phách lực đó.

“Hừ, đã đến nước này rồi, hắn còn do dự, không bằng trẫm cũng.” Ngọc Đế mỉa mai lắc đầu.

“Vừa muốn lại vừa sợ, vừa muốn thay Tôn Hầu Tử, lại sợ làm quá, Phật Đạo giáng phạt, chơi hỏng thì thú vị rồi.” Phục Hy tự nhiên hiểu ý của Ngọc Đế.

Nếu đã muốn thay, trực tiếp phái mấy vị Chuẩn Thánh đến, bắt Tôn Ngộ Không đi cưỡng ép rút chân linh cho Ngộ Không giả nuốt chửng.

Nhưng đến thời khắc mấu chốt, Như Lai lại nhát gan, không dám làm quá đáng, sợ Phật Đạo giáng phạt, Tôn Ngộ Không dù sao cũng có Phật Đạo thiên mệnh gia thân, gánh vác đại nhân quả.

Nếu Phật Đạo giáng phạt, hậu quả không thể lường trước.

“Ai, không phải đại sư huynh nhát gan, hiện tại Tiệt Giáo toàn bộ dựa vào đại sư huynh chống đỡ, đại sư huynh gánh vác vận mệnh của

Tiệt Giáo, không dám đánh cược." Triệu Công Minh thở dài một tiếng.

Ông quá hiểu tính cách của vị đại sư huynh này của mình, tuyệt không phải là người rụt rè, chỉ vì bọn họ, vì Tiệt Giáo, không thể không cẩn thận từng li từng tí.

Mọi người không nói gì nữa, vì Tiệt Giáo làm đến mức này, ai có thể nói Như Lai không phải.

Đứng ở góc độ của Tiệt Giáo mà nhìn, Như Lai là đáng kính bội, là đại sư huynh tốt nhất.

Vì bảo vệ Tiệt Giáo, hy sinh quá nhiều, làm rỗng ruột Tây phương giáo, nhiệm vụ gian khổ biết bao, đi sai một bước, toàn bộ đều thua, nhưng Như Lai lại hoàn thành một cách hoàn mỹ, chỉ vì muốn bảo vệ Tiệt Giáo, bảo vệ các sư đệ sư muội.

Thông Thiên nóng nảy, kiêu ngạo bất tuân, nhưng lại dạy ra một đám đồ đệ cực tốt.

Chỉ riêng điểm dạy đồ đệ này, Lão Tử, Nguyên Thủy, Tây phương Nhị Thánh đều thua Thông Thiên.

Huyền Đô cũng là một đại sư huynh hoàn mỹ, nhưng so với Như Lai vẫn còn kém một chút, Huyền Đô tâm tư quá nhiều, không có sự liều lĩnh của Như Lai.

"Ồ, nghe có vẻ vị Như Lai Phật tổ này có nhiều chuyện xưa." Hậu Bạt hứng thú.

"Như Lai, nguyên danh Đa Bảo, đại sư huynh của Tiệt Giáo..." Triệu Công Minh hùng hồn kể lại câu chuyện về đại sư huynh của mình, vì bảo vệ Tiệt Giáo, lấy thân làm quân cờ, vào Tây phương giáo, dàn dựng chiến thuật trộm nhà.

Lập Đại Thừa Phật Giáo thay thế Tây phương giáo, ép Tây phương giáo sáp nhập vào Đại Thừa Phật Giáo, làm rỗng ruột Tây

phương giáo, phân chia khí vận của Phật môn.

Cam tâm biến mình thành quân cờ, đổi lấy vốn liếng bảo vệ Tiệt Giáo, Đại Thừa Phật Giáo là do Như Lai lập, có thể lập, cũng có thể hủy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể không bảo vệ Như Lai, Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa để có được khí vận Phật môn, cũng phải bảo vệ Như Lai.

Đây là âm mưu hoàn hảo nhất trong lịch sử Hồng Hoang, tuy là do Tam Thanh và Nữ Oa mưu hoạch, nhưng người thực thi là Như Lai, một sự thực thi hoàn hảo.

Thiên đình lục Thánh đều phải bảo vệ tốt Như Lai, Như Lai cũng có năng lực bảo vệ tốt Tiệt Giáo.

Nghe xong Triệu Công Minh kể, Hậu Bạt cũng không thể không thay đổi cái nhìn về Như Lai, vị âm mưu gia giả dối này, thực ra lại đem tất cả thiện lương và nhân nghĩa cho Tiệt Giáo và các sư đệ sư muội.

Thực sự khó phán xét, từ góc nhìn của họ, Như Lai giả dối độc ác, nhưng đứng ở góc độ của Tiệt Giáo, Như Lai là vĩ đại, là đại sư huynh vĩnh viễn của Tiệt Giáo, đệ tử Tiệt Giáo có thể không chút do dự đi chết vì Như Lai.

Trong lúc nói chuyện, hai con khỉ ở hạ giới càng đấu càng kịch liệt, từ Tây Ngưu Hạ Châu đánh đến Nam Hải, từ Nam Hải đánh đến Đông Hải, từ Đông Hải đánh lên trời, lại từ trên trời đánh xuống đất, ai cũng không làm gì được ai.

Kim Cương Trác bị Thiên Cơ Sách khắc chế, Thất Tinh Kiếm không phá được phòng ngự của Già Lam chiến giáp, Ngộ Không giả dần chiếm thế thượng phong.

Bên Kỳ Lân Sơn, Trư Bát Giới và Sa Tăng đều chiếm thế thượng phong, nhưng mãi không hạ được.

Trư Bát Giới lo lắng cho Hầu ca, dứt khoát không dây dưa nữa, chạy về Chu Tử Quốc tìm Đường Tăng ra tay tương trợ.

Nhưng chuyện còn ác hơn đã đến, một Đường Tăng giả xuất hiện chặn đường Đường Tăng thật.

"Tử Dương, ngươi..." Trư Bát Giới từ thủ đoạn của Đường Tăng giả đã nhận ra thân phận thật của hắn, Tử Dương Chân Nhân, nguyên là đệ tử cốt cán của Quy Nhất Giáo, sư đệ của hắn, sau Phong Thần lượng kiếp đã đến Linh Sơn, một trong ba mươi sáu Phật, Nam Vô Tử Hoa Phật.

Tử Dương Chân Nhân lòng dạ không ngay thẳng không dám nhìn Trư Bát Giới, quấn lấy Đường Tăng, không cho Đường Tăng nhúng tay.

Trư Bát Giới rất gấp, muốn đi giúp Hầu ca, nhưng Trư Bát Giới giả như thuốc cao dán chó, bám chặt lấy hắn.

Đường Tăng cũng rất gấp, ông chỉ có ba phút, nhưng Tử Dương Chân Nhân rõ ràng biết điều này, cứ không cứng đối cứng với ông, chỉ quấn lấy ông kéo dài thời gian.

Bên kia, Chân Giả Ngộ Không giao đấu đến tận bờ Huyết Hải, Giả Ngộ Không đột nhiên lấy ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

"Mẹ kiếp, quá đáng rồi, ngay cả Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cũng lấy ra, không cho Tôn Hầu Tử đường sống à." Ngọc Đế không nhịn được văng tục, đó chính là bảo bối trấn phái của Phật môn cơ mà.

Bên bờ Huyết Hải, ngay khoảnh khắc Lục Căn Thanh Tịnh Trúc xuất hiện, Tôn Ngộ Không liền cảm thấy không ổn, vội vàng chui vào trong Huyết Hải, Giả Ngộ Không cũng đuổi theo.

Trong Huyết Hải có trận pháp cấm chế do Chuẩn Đề bố trí năm xưa, một khi tiến vào, các phe đều không thể giám sát được.

Chương 384

Bên Linh Sơn không thấy được tình hình, có chút bất an, bốn vị đại lão đích thân xuất động, gấp rút chạy tới Huyết Hải.

"Ngươi xong rồi." Trong Huyết Hải, Giả Ngộ Không tay cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ra vẻ nắm chắc phần thắng.

"Thế à?

Hôm nay yêm lão Tôn sẽ cho ngươi biết, giả vĩnh viễn là giả." Tôn Ngộ Không cười khẩy một tiếng, lấy ra viên châu Đại Bằng đưa cho rồi bóp nát, giải khai phong ấn, tức thì khí tức trên người biến đổi.

"Ngũ khí quy nhất!" Tôn Ngộ Không gầm lên một tiếng, năm phân thân Ngũ Khí hiện ra, sau đó dung hợp vào bản thể, khí tức bắt đầu tăng vọt, trọng chứng Đại La quả vị, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, hoa khai cửu phẩm.

"Ngươi..." Giả Ngộ Không sắc mặt đại biến, thúc giục Lục Thức Phong Cấm đại trận bên trong Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, muốn ngăn cản.

"Muộn rồi." Tôn Ngộ Không phát ra một tràng cười quái dị, lục thức bị phong ấn thì đã sao, ngươi và ta vốn là một thể, ngươi biết thì ta cũng biết.

Tôn Ngộ Không nhắm mắt, múa Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, không dựa vào lục thức mà vẫn đỡ được toàn bộ đường tấn công của Giả Ngộ Không một cách hoàn hảo.

"Sao có thể?" Giả Ngộ Không ngẩn người.

"Ngươi và ta vốn là một thể, ta có thể dùng tâm để dự đoán đòn tấn công của ngươi, ngươi không cản được ta đâu." Tôn Ngộ Không

cất tiếng cười cuồng dã, khí tức tăng vọt, một mạch vọt lên đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, hắn dùng Chiến Đấu pháp tắc để tái nhập Chuẩn Thánh, khí thế cường đại càn quét Huyết Hải, một gậy đánh nát Lục Thức Phong Cấm đại trận.

"Sao có thể, ngươi chỉ có một nửa chân linh..." "Không đúng, ngươi đã lừa tất cả mọi người, Khổng Tuyên đã giúp ngươi tái tạo chân linh." Giả Ngộ Không đột nhiên phản ứng lại.

"Ngươi đoán đúng rồi, nhưng muộn rồi, trở về đi." Khóe miệng Tôn Ngộ Không nhếch lên một nụ cười dữ tợn, một đòn đánh trọng thương Giả Ngộ Không, sau đó một tay ấn lên đỉnh đầu Giả Ngộ Không, rút chân linh ra hút vào cơ thể mình.

"Không, ta không cam tâm." Hồn phách do Như Lai rót vào bị tách ra, phiêu đãng trong Huyết Hải, tu vi mất sạch, hóa thành phàm hồn, muốn xông vào cơ thể Tôn Ngộ Không để đoạt xá.

Tôn Ngộ Không đang bận luyện hóa chân linh, hoàn toàn không để ý đến, một phàm hồn thì làm sao đến gần được thân thể hắn.

Cùng với việc luyện hóa chân linh, khí tức của Tôn Ngộ Không lại tăng vọt lần nữa.

Trước đó quan sát Dương Tiễn chiến đấu, hắn đã có cảm ngộ rất lớn đối với Chiến Đấu pháp tắc.

Lần này chiến đấu với Giả Ngộ Không, tương đương với việc chiến đấu với chính mình, cảm nhận sâu sắc những điểm yếu của bản thân, lại có thêm đề thăng rất lớn đối với Chiến Đấu pháp tắc.

Đây chính là cơ duyên mà tam sư tôn đã nói.

Bốn vị đại lão Linh Sơn gấp rút chạy tới, liền thấy khí tức quanh thân Tôn Ngộ Không sôi trào, đang đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhìn lại phàm hồn đang giãy giụa vô ích kia, sắc mặt bốn vị đại lão đại biến, biết rằng Giả Ngộ Không đã bại.

"Nghiệt chướng, dám đoạt xá người mang thiên mệnh." Như Lai đột nhiên quát lớn một tiếng, ra tay với Tôn Ngộ Không.

Nhiên Đăng lập tức phản ứng, thu mấy kiện pháp bảo và phàm hồn kia đi, dù sao bây giờ ở đây chỉ có mấy người họ, chẳng phải họ nói gì thì là nấy sao.

Họ nói Tôn Ngộ Không bị đoạt xá, thì chính là bị đoạt xá, ra tay cũng hợp lý rồi.

Một chưởng, Tôn Ngộ Không bị đánh bị thương, đột phá cũng bị cắt ngang, kẹt lại ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

"Khinh người quá đáng." Tôn Ngộ Không nổi giận, nghiến răng ken két, vốn dĩ hắn có thể thuận lợi đột phá, bị cưỡng ép cắt ngang như vậy, hắn muốn đột phá lần nữa sẽ không còn là thuận theo tự nhiên, phải tìm lại thời cơ mới được.

"Chết đi cho ta." Tôn Ngộ Không nổi giận múa Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn lao tới.

"Nghiệt chướng, còn dám kiêu căng." Bốn vị đại lão đồng loạt ra tay, trong nháy mắt trấn áp Tôn Ngộ Không, Nhiên Đăng lấy ra phàm hồn kia, muốn cưỡng ép đánh vào cơ thể Tôn Ngộ Không, thực hiện đoạt xá.

Ngay lúc này, đáy Huyết Hải đột nhiên vang lên một tiếng cười khẩy: "Bốn ông lớn Linh Sơn, lại có thể vô sỉ đến vậy, thật là mở mang tầm mắt." "Ai?" Bốn vị đại lão giật mình.

"Ta." Minh Hà dẫn theo hàng vạn A Tu La từ đáy Huyết Hải trồi lên.

Thấy hai con khỉ đi về phía Huyết Hải, Lăng Tiêu đã bảo hắn trở

về Huyết Hải phòng khi có bất trắc.

Hắn trở về giải khai phong ấn, thả tộc A Tu La ra, rất hợp lý chứ.

"Sao nào, có muốn giết cả tộc A Tu La của ta để diệt khẩu không?" "Hoặc là, Chuẩn Đề phong ấn tộc A Tu La mấy vạn năm, ta giết các ngươi báo thù cũng không quá đáng chứ." Minh Hà nói đầy ẩn ý.

Sắc mặt bốn vị đại lão Linh Sơn đột biến, quay người bỏ chạy.

Tôn Ngộ Không bò dậy, phun ra một ngụm máu, nhìn bóng lưng bốn người, sát ý ngút trời.

"Đây là Lăng Tiêu bảo ta chuyển cho ngươi, pháp bảo Trấn Linh Tháp chuyên môn luyện chế cho ngươi, để bảo vệ nguyên thần và chân linh, đừng để lần sau lại bị rút mất chân linh." Minh Hà lấy ra một kiện pháp bảo ném cho Tôn Ngộ Không.

"Đa tạ." Tôn Ngộ Không giơ tay đón lấy, sát ý trong mắt tan đi, thay vào đó là sự cảm động, thì ra là do tam sư tôn sắp đặt.

Nếu không, hôm nay hắn chắc chắn đã bị kẻ khác chiếm tổ rồi.

Linh Sơn, cứ chờ đấy cho yêm lão Tôn, thù này nhất định sẽ báo.

"Đi đi, con khỉ may mắn." Minh Hà vẫy vẫy tay.

Tôn Ngộ Không hành lễ rồi bay ra khỏi Huyết Hải, hắn đương nhiên hiểu ý của Minh Hà, sự may mắn của hắn đến từ việc được Tam Kim Ô nhận làm đồ đệ.

Nếu không, hắn thật sự sẽ bị Linh Sơn và Thiên Đình đùa bỡn rồi.

"Đây là khỉ thật hay khỉ giả?

Ai thắng rồi?" Ở Thiên Đình, thấy Tôn Ngộ Không đi ra, Ngọc Đế trợn to mắt, vô cùng tò mò.

“Bốn vị kia của Linh Sơn đều đã ra tay, e là bị tráo đổi rồi.” Huyền Đô nói.

“Thái Bạch, đến Linh Sơn hỏi xem đã đổi chưa.” Ngọc Đế gãi tai vò đầu, rất muốn biết đáp án.

Không lâu sau, Thái Bạch từ Linh Sơn trở về: “Bên Linh Sơn ngậm miệng không bàn về chuyện này.” “Ngậm miệng không bàn, xong rồi, chắc chắn bị đổi rồi.” Ngọc Đế không biết vì sao, trong lòng trĩu nặng, nhìn Tôn Hầu Tử trong Hạo Thiên Kính, nhìn thế nào cũng thấy khó chịu, nhìn thế nào cũng không thuận mắt.

Bên Chu Tử quốc, thời gian của Đường Tăng đã hết, ngất đi, theo kế hoạch, Tử Dương chân nhân đã bắt cả Đường Tăng, Trư Bát Giới và Sa Tăng đi, chờ Giả Ngộ Không đến cứu.

Đến lúc đó đánh không lại hắn, sẽ đến Linh Sơn cầu cứu.

Kế hoạch bên này thực hiện rất thuận lợi, nhưng người trở về không phải Giả Ngộ Không, mà là Chân Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không bị thương không nhẹ, trở về Chu Tử quốc điều tức.

“Ngươi, ngươi là thật hay giả?” Nữ vương bất an hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Tôn Ngộ Không không nghĩ ngợi liền đáp.

Chỉ là phản ứng này, trong mắt người khác lại thành chột dạ, vội vàng chứng minh mình là thật.

“Hừ, chột dạ cấp thiết như vậy, chắc chắn là giả, Lôi Trạch, kiếp nạn tiếp theo ngươi đi, xử lý tên giả mạo này cho tốt.” Ở Thiên Đình, Ngọc Đế mặt lạnh tanh, rất tức giận.

Không biết vì sao, các vị thần cũng cảm thấy trong lòng khó chịu, rõ ràng là một Tôn Hầu Tử y hệt, nhưng bây giờ nhìn thế nào cũng

thấy không thuận mắt.

Ở Chu Tử quốc, Nữ vương cũng nghĩ vậy, ánh mắt phức tạp nhìn Tôn Ngộ Không.

"Sao vậy, sư nương sao lại nhìn yêm lão Tôn như thế?" Tôn Ngộ Không nghi hoặc sờ sờ mặt.

"Không, không có gì." Nữ vương cố gắng nặn ra một nụ cười, tuy đang cười, nhưng lại rõ ràng toát ra vẻ xa cách, lùi lại mấy bước, tránh xa Tôn Ngộ Không.

Chương 385

“Ta thật sự là thật mà.” Tôn Ngộ Không phản ứng lại, vội vàng giải thích.

“Ta biết, ta biết.” Nữ vương lại nặn ra nụ cười, chỉ là nụ cười này nhìn thế nào cũng thấy giả tạo.

Tôn Ngộ Không suýt nữa thổ huyết, dứt khoát không nói nữa, trước tiên chữa thương rồi cứu Bát Giới bọn họ ra rồi tính.

Với sư nương dù sao cũng ở chung không lâu, Bát Giới bọn họ chắc chắn có thể phân biệt được.

Sau khi uống mấy viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, hồi phục lại, Tôn Ngộ Không liền lập tức gấp rút đi Kỳ Lân sơn cứu người.

Tử Dương chân nhân đã nhận được tin tức, biết Giả Ngộ Không đã thất bại, bèn thay đổi sách lược.

Tôn Ngộ Không vừa đến, liền thấy Tử Dương chân nhân thả ba người Đường Tăng ra, dẫn theo Thanh Sư tinh, Bạch Tượng tinh và Linh Cảm đại vương xin lỗi: “Đại Thánh, Giả Ngộ Không kia do tâm viên của ngài hóa thành, ngài mệnh trung có kiếp nạn này, chém nát tâm viên, từ nay độn nhập không môn.” “Kiếp nạn này cần do Đại Thánh tự mình giải quyết, cho nên chúng ta bất đắc dĩ mới cản trở Thiên Bồng nguyên soái bọn họ.” Lời giải thích này rất hợp tình hợp lý.

Trư Bát Giới vẫn luôn quan sát phản ứng của Tôn Ngộ Không để xác định thật giả.

“Vậy vương hậu Chu Tử quốc thì sao?” Tôn Ngộ Không hỏi.

Câu nói này vừa thốt ra, lòng Trư Bát Giới chìm xuống đáy cốc,

xong rồi, Hầu ca bị đổi rồi.

“Vị Kim Thánh Cung nương nương kia kiếp trước có chút nhân quả với ta, ta đặc biệt đến đây để điểm hóa cho nàng thành tiên, nhưng nàng trần căn sâu nặng, không muốn rời xa quốc vương Chu Tử quốc.” “Đại Thánh yên tâm, chúng tôi không hề động đến nàng một phân một hào.” Tử Dương chân nhân cười tươi, nói rồi bảo Linh Cảm đại vương vào trong đưa người ra.

“Hừ, các ngươi bắt người đến, bây giờ các ngươi cõng người về cho ta, không được bay.” Tôn Ngộ Không hừ lạnh.

“Tôn Hầu Tử, ngươi đừng khinh người quá đáng.” Thanh Sư tinh không vui, nó là tọa kỵ của Văn Thù Bồ Tát, cũng rất có địa vị, đến lượt ngươi sai khiến à.

“Im miệng, còn không mau cõng.” Tử Dương chân nhân trừng mắt nhìn Thanh Sư tinh.

Hắn không chú ý rằng Tôn Ngộ Không đã bất tri bất giác vòng ra sau lưng hắn.

Ngay khi hắn định cõng người, Tôn Ngộ Không đột nhiên vùng lên đánh lén, Thất Tinh Kiếm và Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn đồng thời ra tay.

May mà Tử Dương chân nhân mặc tiên y phòng ngự, tiêu trừ phần lớn công kích, nhưng dù vậy, vẫn bị đánh nát hơn nửa người.

Nếu không mặc tiên y, chắc chắn đã bị đánh đến hồn phi phách tán rồi.

“Ngươi...” Tử Dương chân nhân vừa kinh vừa giận.

“Còn diễn kịch, mọi người đều lòng dạ biết rõ, tưởng yêm lão Tôn ngu ngốc chắc.” Tôn Ngộ Không cười lạnh, định ra tay hạ sát.

Tử Dương chân nhân bị đánh lén, thực lực đại tổn, căn bản không đỡ nổi, bất đắc dĩ, tự bạo một thi để đẩy lui Tôn Ngộ Không, vội vàng bỏ chạy.

Ba quái Thanh Sư tinh thấy tình hình không ổn, cũng muốn bỏ chạy, nhưng bọn chúng làm gì có bản lĩnh như Tử Dương chân nhân, toàn bộ bị Tôn Ngộ Không đánh chết.

Trư Bát Giới nhìn Tôn Ngộ Không, có chút không chắc chắn.

Thiên Đình, Ngọc Đế cũng không chắc chắn: "Rốt cuộc có phải là giả không, nếu là giả, sao lại ra tay nặng như vậy với người của Linh Sơn." "Có lẽ Linh Sơn cố ý diễn một màn này để mê hoặc chúng ta." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Cũng có khả năng, chỉ là tổn thất hai tọa kỵ một sủng vật, Tử Dương chân nhân tự bạo một thi, có lẽ Linh Sơn đã đồng ý bồi thường gì đó." Ngọc Đế gật đầu, vẫn hoài nghi Tôn Ngộ Không không phải thật.

Dưới hạ giới, Trư Bát Giới giơ tay bố trí cấm chế, nhìn Tôn Ngộ Không rất nghiêm túc, hỏi ra bí mật chỉ có mấy thầy trò họ mới biết: "Chức Nữ sao rồi?" "Tên ngốc này, ngươi cũng không tin yêm à." Tôn Ngộ Không tức giận véo tai Trư Bát Giới.

"Ngươi trả lời câu hỏi trước đi, chúng ta phải xác nhận chắc chắn." Trư Bát Giới thực ra đã tin rồi, chỉ có Hầu ca mới gọi hắn là tên ngốc, chỉ có Hầu ca mới véo tai hắn thành thạo như vậy.

Cảm giác đau quen thuộc, y hệt.

"Chức Nữ tư thông hạ giới, ngươi muốn xem trò cười của Ngọc Đế." Tôn Ngộ Không bực bội nói.

"He he, Hầu ca, đừng giận." Trư Bát Giới lập tức cười, chuyện này chỉ có mấy người họ biết.

“Nhị sư huynh, nói không chừng hắn đã dung hợp ký ức của đại sư huynh rồi thì sao.” Sa Tăng kéo Trư Bát Giới lại, vẻ mặt cảnh giác.

“Lão Sa, ngươi lại muốn ăn đòn.” Tôn Ngộ Không đá Sa Tăng một cước, nói: “Yêm lão Tôn là người sẽ khuất phục sao, thật sự đến lúc đó, lão Tôn dù tự bạo cũng không để đám lừa ngốc kia được như ý.” “Hình như cũng đúng.” Sa Tăng gãi đầu, với tính cách cương liệt của đại sư huynh, tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Trước đó ta đã lừa các ngươi, thực ra Khổng Tuyên Thánh nhân đã giúp ta tu phục chân linh, và dự đoán được âm mưu của Linh Sơn, bảo ta tin tưởng.” “Ta đã gài bẫy tên giả mạo kia, thu hồi chân linh, vốn dĩ trong họa có phúc, có thể thuận lợi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.” “Như Lai thấy vậy liền chơi trò cứng rắn, cắt ngang đột phá của ta, muốn cưỡng ép đoạt xá đổi ta, lúc đó ở trong Huyết Hải, Minh Hà Thánh nhân cũng ở đó, dọa chạy Như Lai.” “Nếu các ngươi còn không tin, có thể đến hỏi Khổng Tuyên Thánh nhân và Minh Hà Thánh nhân, Linh Sơn, sớm muộn gì yêm lão Tôn cũng sẽ diệt.” Tôn Ngộ Không tức giận ngồi sang một bên, nhìn về phía tây, sát ý bùng lên.

“Chúng ta đi cùng ngươi.” Trư Bát Giới và Sa Tăng nhìn nhau, ngồi xuống bên cạnh Tôn Ngộ Không, một trái một phải ôm lấy hắn.

Có thể bảo họ đi tìm hai vị Thánh nhân để cầu chứng, vậy chắc chắn là thật rồi.

“Ta nói cho các ngươi một bí mật, gần đây sư phụ không phải thay đổi rất lớn sao, ta biết sư phụ muốn làm gì.” “Như Lai có thể lập Đại thừa Phật giáo, sư phụ cũng có thể, ta đoán sư phụ muốn mở ra một giáo phái Phật đạo khác, đâm sau lưng Linh Sơn, tranh đoạt khí vận và công đức Phật đạo với Linh Sơn.” Trư Bát Giới nói.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng vô cùng chấn động.

“Sư phụ chơi lớn vậy sao?” “Lão hòa thượng im im làm chuyện

lớn à." Hai người vừa kinh vừa mừng, quả nhiên chó biết cắn người không sủa, lão hòa thượng một khi đã làm là làm lớn.

"Đúng vậy, ta lo chỉ dựa vào sư phụ và nhạc mẫu không chống đỡ nổi, Đạo Tổ có thể sẽ can thiệp." Trư Bát Giới lo lắng nói.

"Không sao, Khổng Tuyên Thánh nhân là nhị sư huynh của ta, ta đã sớm ngầm bái sư rồi." Tôn Ngộ Không nháy mắt, cũng không giấu nữa.

"Ngươi bái Tam Kim Ô làm sư phụ?" Trư Bát Giới không dám tin trợn to mắt, thảo nào, thảo nào Khổng Tuyên lại ra tay tương trợ, Minh Hà lại ra tay.

"Thực ra, thực ra ta đã ngầm đầu quân cho Tai Ách Ma Thần." Sa Tăng cũng thú nhận.

Trư Bát Giới ngẩn cả người, khóe miệng giật mấy cái: "Khỉ thật, ta cứ tưởng ta là người thông minh nhất, hóa ra lão Trư ta là người đơn thuần nhất." Nói xong, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Tôn Ngộ Không và Sa Tăng, uổng công hắn ở Nữ Nhi quốc còn lo lắng hai người không nơi nương tựa, sẽ bị cả trời thần phật bắt nạt.

"Ngươi vốn dĩ đã có bối cảnh rồi, chúng ta ai cũng đừng nói ai, ai cũng không trong sạch, ngươi hàng đêm dùng Quan Âm tu luyện Ao Chiến chi pháp, Ao Chiến chi pháp đó từ đâu ra?" Tôn Ngộ Không bĩu môi.

"Câu Lưu Tôn, cũng chính là Hoan Hỉ Phật của Linh Sơn tạo ra, ở Nữ Nhi quốc, tam sư tôn của ngươi Lăng Tiêu Thánh nhân đã tạo ra một bản nâng cấp truyền cho ta." Trư Bát Giới nhếch miệng, hình như đúng là hắn cũng không trong sạch.

"Cho nên chúng ta ai cũng đừng nói ai." Tôn Ngộ Không nói.

"Nhưng, nhưng Tai Ách Ma Thần không cho ta thứ gì, cũng không

truyền cho ta gì cả." Sa Tăng trong lòng mất cân bằng.

"Với căn nguyên của ngươi, Đại La Kim Tiên đỉnh phong là cùng, đợi Tây Du kết thúc, công đức thu được hẳn là đủ để ngươi đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong." "Đến lúc đó ta dạy ngươi một môn công pháp, do sư tôn ta sáng tạo, có thể giúp ngươi đột phá cực hạn nhập Chuẩn Thánh." "Độ Ách chân nhân biết chứ, sư đệ của ta, căn nguyên cũng tương tự ngươi, công pháp đó là do sư tôn ta sáng tạo cho hắn." Trư Bát Giới tự hào nói.

Sa Tăng mắt sáng lên, hắn có tự biết mình, không dám mơ thành Thánh nhân, có thể thành tựu Chuẩn Thánh đã là mãn nguyện rồi.

Độ Ách chân nhân hắn đương nhiên biết, còn được gọi là Độ Ách Thiên Tôn, một trong Thập Thiên Tôn, đệ tử cốt cán của Quy Nhất giáo, vận khí cực tốt.

Phong Thần lượng kiếp, Chuẩn Thánh trung kỳ chết cả đống, Quy Nhất giáo chết chỉ còn mười mấy người, Đại La Kim Tiên đỉnh phong Độ Ách chân nhân đã sống sót một cách kỳ diệu.

Như hiện nay, vì công bằng, Thánh nhân không được can thiệp vào tranh đấu ở Hồng Hoang, sức mạnh của Thánh nhân quá khủng bố, sinh linh Hồng Hoang đều đồng ý với quy định này.

Thánh nhân không xuất, Chuẩn Thánh chính là lực lượng trụ cột, dù đi đến thế lực nào cũng rất được coi trọng.

Chỉ cần hắn đột phá Chuẩn Thánh, cho dù là về Thiên Đình, Ngọc Đế cũng sẽ nhiệt tình chào đón.

Quả nhiên, làm người làm tiên đều phải có quan hệ, có nhân mạch.

Ba huynh đệ trò chuyện rất lâu, đều thành thật với nhau, quan hệ càng thêm thân thiết, từ nay về sau, họ là huynh đệ thật sự, huynh đệ mở lòng với nhau.

Gỡ bỏ cấm chế, Sa Tăng cõng Đường Tăng vẫn còn hôn mê, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới ở bên cạnh đùa giỡn, Kim Thánh Cung nương nương vui vẻ đi theo bên cạnh, lòng như tên bay, cuối cùng cũng có thể trở về.

Thiên Đình, Ngọc Đế gãi tai vò đầu, rất muốn biết mấy huynh đệ trốn trong cấm chế nói gì.

Nhìn bộ dạng ba huynh đệ bây giờ có nói có cười, Tôn Ngộ Không hình như lại không phải giả, thật kỳ lạ.

Chương 386

Cho nên, Tôn Ngộ Không rốt cuộc có bị đổi hay không.

Nói Trư Bát Giới và Sa Tăng bị lừa thì hắn không tin, Trư Bát Giới còn tinh ranh hơn ai hết.

Bên Linh Sơn, Tử Dương chân nhân trở về tố cáo một trận, nhiệm vụ giao cho hắn hắn đều hoàn thành, kết quả bốn vị đại lão làm hỏng chuyện, Tôn Ngộ Không không bị đổi đi, suýt nữa hại chết hắn.

Bốn vị đại lão đều phải xuất huyết lớn, bồi thường không ít thứ tốt, Tử Dương chân nhân mới nguôi giận.

Linh Sơn một mảnh u ám, âm mưu không thành, lần này còn đắc tội chết Tôn Ngộ Không, cắt ngang đột phá của người ta, như giết cha mẹ, sau này khó làm việc rồi.

Tây hành kết thúc, Đường Tăng rời Linh Sơn là điều tất yếu, có Hậu Bạt chống lưng, không ai dám cản trở, cũng không cản trở được, dám động đến Đường Tăng, Hậu Bạt có thể san bằng Linh Sơn.

Bây giờ lại đắc tội chết Tôn Ngộ Không, đến lúc đó Tôn Ngộ Không chắc chắn cũng sẽ rời đi, hai người đi, Trư Bát Giới và Sa Tăng mười phần cũng sẽ đi theo.

Bốn thầy trò đều đi, khí vận Phật đạo tuyệt đối tổn thất lớn, đây là điều họ không thể chấp nhận.

"Đều là ngươi bày mưu kế vớ vẩn." Di Lặc đổ hết trách nhiệm lên người Như Lai.

"Các ngươi không phải đều đồng ý rồi sao?

Ai ngờ lại đụng phải Minh Hà cũng ở trong Huyết Hải." "Nói ra phải trách Chuẩn Đề Phật chủ, nếu ông ta không phong ấn tộc A Tu

La, Minh Hà cũng sẽ không quay về Huyết Hải để phá trừ phong ấn." Như Lai không đời nào chịu gánh cái nồi đen này, đá ngược lại cho phái Tây Phương giáo.

Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Nhiên Đăng mở miệng hòa giải: "Linh Minh Thạch Hầu này không hổ là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, ra đời mới hơn năm trăm năm, mà đã sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, thực sự là kinh người." Nghe câu này, đồng tử Như Lai co lại: "Không đúng, ba Hầu còn lại trong Hỗn Thế Tứ Hầu đều không nghịch thiên như vậy, hơn nữa còn bái Tam Kim Ô làm sư phụ, con khỉ này không đúng." "Hừ, ngươi muốn đá nồi cũng đừng đổ lên Tôn Hầu Tử, Tôn Hầu Tử có thiên mệnh gia thân, tự nhiên khác với ba Hầu còn lại." Di Lặc hừ lạnh.

"Thiên mệnh, có lẽ vậy." Như Lai thở dài một tiếng, nói: "Các ngươi có biết vì sao ta vội vàng đổi Tôn Hầu Tử không?" "Không phải vì Tôn Hầu Tử không nghe lời sao?" Nhiên Đăng nghi hoặc.

"Không phải, Tôn Hầu Tử không nghe lời, với thực lực Linh Sơn hiện nay, cũng có thể trấn áp được, ta là đang chuẩn bị cho lượng kiếp tiếp theo." Như Lai lắc đầu.

"Lượng kiếp tiếp theo?" Chư Phật ngẩn ra.

"Lượng kiếp tiếp theo, Ma Đạo lượng kiếp, nhắm vào Linh Sơn, Tôn Hầu Tử không chỉ là người mang thiên mệnh của lượng kiếp này, mà còn là người mang thiên mệnh của lượng kiếp tiếp theo, và là người mang thiên mệnh chủ yếu nhất." Như Lai nói.

"Cái này..., Ma Đạo không phải đã phục hồi rồi sao, sao lại còn có Ma Đạo lượng kiếp, hơn nữa Ma Đạo và Thiên Đạo đối ứng, sao lại nhắm vào Linh Sơn, phải nhắm vào Thiên Đình mới đúng chứ." Chư Phật đều không còn bình tĩnh.

"Lượng kiếp đã sớm được định sẵn, là do Bàn Cổ đại thần định

sẵn, dù Ma Đạo có phục hồi hay không cũng sẽ xảy ra." "Mục đích của lượng kiếp là để thức tỉnh Lục Đạo, hoàn thiện Hồng Hoang, trước khi Lục Đạo hoàn toàn phục hồi không tồn tại quan hệ khắc chế, như Phật Đạo phục hồi chính là đạp lên Nhân Đạo, hiện nay Nhân Đạo quá thịnh, Phật Đạo phục hồi là để suy yếu Nhân tộc." "Sau khi Phật Đạo phục hồi, truyền pháp cho Nhân tộc, được khí vận Nhân tộc cung dưỡng, Phật Đạo sẽ thịnh vượng biết bao, nhưng thịnh cực tất suy, Ma Đạo phục hồi chính là để suy yếu Phật Đạo." Như Lai giải thích một phen.

"Nhưng làm sao ngươi biết Ma Đạo lượng kiếp nhất định sẽ nhắm vào Linh Sơn?" Di Lặc vẫn không tin.

Như Lai xòe bàn tay, một đạo ma ấn hiện lên trong lòng bàn tay.

"Cái này, ngươi nhập ma?" Chư Phật đại kinh thất sắc, người đứng đầu Linh Sơn nhập ma, chuyện này còn ra thể thống gì nữa.

"Không phải nhập ma, mà là Phật tâm chủng ma, ta cũng là một trong những người mang thiên mệnh của lượng kiếp tiếp theo, và người còn lại, người gieo ma vào phật tâm của ta là Dương Thiên Hữu, hắn chưa chết, hắn ma tâm chủng phật thành ma." Như Lai không giấu giếm nữa.

"Hít, cái này..." Sắc mặt chư Phật đại biến, không ai ngờ Dương Thiên Hữu, một đệ tử Phật môn, còn là đệ tử thân truyền của Phật chủ, lại nhập ma, còn là một trong những người mang thiên mệnh của Ma Đạo lượng kiếp.

Linh Sơn tính kế gia đình Dương Thiên Hữu, lại ép Dương Thiên Hữu cùng con trai là Dương Giao nhảy vào Ma Uyên, với lòng căm hận của Dương Thiên Hữu đối với Linh Sơn, một khi Ma Đạo lượng kiếp nổi lên, thế tất sẽ tàn sát Linh Sơn.

"Ta vốn định đổi Tôn Ngộ Không, để Linh Sơn khống chế, đến lúc

đó ta và hắn hai đối một, ưu thế sẽ thuộc về Linh Sơn." "Hiện nay không thành, chỉ có thể nghĩ cách khác." Như Lai lắc đầu.

Chư Phật nghe vậy đều im lặng, họ còn tưởng là vì Tôn Hầu Tử không nghe lời, không ngờ lại liên quan đến chuyện lớn như vậy.

"Ai, lần này là chúng ta tính sai rồi, chúng ta không nên do dự, dù bị Phật Đạo trừng phạt cũng phải cưỡng ép đổi Tôn Hầu Tử." "Quả nhiên, do dự sẽ thất bại." Như Lai rất hối hận.

"Nếu chúng ta sớm trừ khử Dương Thiên Hữu, có phải là có thể ngăn chặn, hoặc đổi từ Dương Thiên Hữu thành người khác cũng được, Dương Thiên Hữu đối với Linh Sơn oán hận quá sâu, không thể để hắn trở thành người mang thiên mệnh." Trong mắt Di Lặc lóe lên một tia độc ác.

"Về lý thuyết là có thể, nhưng hiện giờ chúng ta không biết tình hình trong Ma Uyên, nếu tùy tiện mở phong ấn, e là sẽ phản tác dụng, thậm chí còn kích hoạt Ma Đạo lượng kiếp sớm hơn." Như Lai nói.

"Chưa chắc đã phải mở phong ấn, ta nghĩ ra một cách, kéo Thiên Đình xuống nước, dẫn ba nghìn Nhược Thủy trong Thiên Hà rót vào Ma Uyên, nhất định có thể tiêu diệt toàn bộ tiên thiên ma tộc trong Ma Uyên." Di Lặc nói một cách độc ác.

"Cũng là một cách hay, ta thấy khả thi, đợi Tây Du lượng kiếp kết thúc, ta đi hỏi Đạo Tổ." "Đạo ma tương khắc, ngăn cản Ma Đạo trỗi dậy, Đạo Tổ chắc chắn sẽ vui lòng." Như Lai gật đầu.

Lần này Di Lặc không phản bác nữa, thiên mệnh đã chọn Như Lai, Ma Đạo lượng kiếp nhắm vào Linh Sơn, tranh giành với Như Lai nữa không có ý nghĩa gì.

Linh Sơn bị hủy, phái Tây Phương giáo cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Tiếp tục đấu đá nội bộ chỉ làm suy yếu chính mình, hơn nữa, đấu đổ Như Lai rồi, hắn lên thay, sẽ phải đối mặt với Ma Đạo lượng kiếp, đến lúc đó không lãnh đạo tốt Linh Sơn, tội lỗi đều do hắn gánh.

Cái nồi đen này không thể gánh, muốn đấu cũng phải qua Ma Đạo lượng kiếp rồi tính, hắn cũng không phải người không biết đại thể, hiện tại Linh Sơn phải đoàn kết lại.

Dương Thiên Hữu là người mang thiên mệnh, ít nhất Dương Tiễn và Dương Thiền nhất định sẽ tương trợ Dương Thiên Hữu, mà sau lưng hai người lại là môn hạ của Kim Ô, chuyện này rất phiền phức.

Cho nên, nhất định phải diệt sát Dương Thiên Hữu, không thể để hắn làm người mang thiên mệnh phát động Ma Đạo lượng kiếp.

Bên này bàn tán sôi nổi, không ai chú ý, phàm hồn mà trước đó họ tạo ra để chế tạo Giả Ngộ Không, phụ linh, sau đó lại bị vứt bỏ, lúc này mang theo vô tận bất cam và oán hận, bay vào trong Ma Uyên.

Chu Tử quốc.

Thấy ba huynh đệ Trư Bát Giới đưa Đường Tăng và Kim Thánh Cung nương nương trở về, Nữ vương và quốc vương Chu Tử quốc đều vô cùng kích động.

Nữ vương chăm sóc Đường Tăng, còn quốc vương Chu Tử quốc thì mở tiệc chiêu đãi.

Còn Nữ vương cứ một mực xa lánh Tôn Ngộ Không, đừng quá rõ ràng, Tôn Ngộ Không cảm thấy uất ức, chỉ có thể nhờ Bát Giới đi giải thích.

Bát Giới ghé tai nói nhỏ gì đó với Nữ vương, Nữ vương ngẩn ra, rồi nặn ra một nụ cười ngượng ngùng với Tôn Ngộ Không.

Để tỏ ý xin lỗi, nhân lúc có thời gian, Nữ vương đã may cho Tôn Ngộ Không một bộ quần áo, hai người từ đó giải khai hiểu lầm.

Nhưng Trư Bát Giới và Sa Tăng lại không vui, ghen tị không chịu nổi, đều đòi, thậm chí còn làm nũng cực kỳ sến sẩm, một tiếng "sư nương" hai tiếng "sư nương", gọi ngọt như mía lùi.

Nữ vương không còn cách nào, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, cũng may cho hai người mỗi người một bộ quần áo, còn may cho cả Tiểu Bạch Long một bộ.

Ở Thiên Đình, Hậu Bạt ghen tị không chịu nổi, con gái còn chưa may quần áo cho hắn bao giờ, rất muốn đánh cho bốn tên mặt dày kia một trận.

Còn Ngọc Đế thì hoang mang, cứ mãi băn khoăn Tôn Ngộ Không rốt cuộc có bị tráo đổi hay không.

Hôm đó, Đường Tăng tỉnh lại, nghỉ ngơi mấy ngày sau, mấy thầy trò lại lên đường.

Kiếp nạn tiếp theo được đặt ở Bàn Ti Lĩnh, kế hoạch ban đầu là bảy con nhện tinh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của Yêu tộc đến gây khó khăn.

Kiếp nạn vẫn được sắp xếp theo kế hoạch ban đầu, chỉ là đến lúc thực hiện sẽ phái kẻ lợi hại hơn đến thay thế.

Ở đây có hai kiếp nạn liên tiếp, nhện tinh ở Bàn Ti Động và Bách Mục Ngô Công ở Hoàng Hoa Quan.

Bây giờ sắp xếp Lôi Trạch đến thay thế, Lôi Trạch không đuổi nhện tinh và ngô công tinh đi, mà để chúng làm hộ pháp cho hắn, thiết lập một đạo trường sau Hoàng Hoa Quan.

Đến lúc đó nhện tinh và ngô công tinh bị bắt nạt, hắn sẽ có lý do ra tay xử lý đám Tôn Ngộ Không.

Lôi Trạch, nguyên là Phó giáo chủ Xiển giáo, sau Phong Thần lượng kiếp đã dẫn một bộ phận đệ tử Tiệt giáo vào Thiên Đình, nhậm

chức Cửu Thiên Lôi Thần Ứng Lôi Phổ Hóa Thiên Tôn, đứng đầu Thập Đại Thiên Tôn, gọi tắt là Cửu Thiên Lôi Thần Thiên Tôn, quản lý Lôi bộ trong Bát bộ của Thiên Đình, hiện đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bát bộ Thiên Đình, quan trọng nhất là Lôi bộ và Đấu bộ, chủ thần Lôi bộ là Lôi Trạch, chủ thần Đấu bộ là Đấu Mỗ Nguyên Quân, cũng thuộc Tiệt giáo, là Kim Linh Thánh Mẫu đứng đầu Ngũ Linh Thánh Mẫu.

Người của Ngọc Đế không đủ sức chống đỡ, chỉ có thể chọn đệ tử Tiệt giáo, vì Thông Thiên Thánh nhân của Tiệt giáo bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, Tiệt giáo không có Thánh nhân chống lưng.

Nếu để người của thế lực khác quản lý hai bộ này, sau này sẽ không còn do hắn quyết định nữa, Ngọc Đế hắn sẽ bị vô hiệu hóa.

Những năm nay, Ngọc Đế vẫn luôn bồi dưỡng người của mình, lựa chọn hàng đầu là người thân Bắc Cực Chiến Thần, Bắc Cực Chiến Thần thuộc Đấu bộ, làm phó chủ thần, chỉ chờ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong sẽ đề bạt làm chính chủ thần, thay thế Kim Linh Thánh Mẫu.

Chương 387

Một lựa chọn khác là Hoàng Giác đại tiên, một trong ba nghìn khách hồng trần, cực kỳ giỏi ẩn mình, không tham gia Vu Yêu lượng kiếp, trốn ra hải ngoại, tứ giáo thu đồ cũng không tham gia.

Sau khi Thiên Đình thành lập, Ngọc Đế đã đích thân đến mời nhiều lần mới mời được hắn ra khỏi núi gia nhập Thiên Đình, hiện cũng đã ẩn mình đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhậm chức phó chủ thần Lôi bộ.

Chỉ chờ thời cơ đến, đề bạt làm chính chủ thần Lôi bộ, thay thế Lôi Trạch.

Chỉ cần nắm chắc Lôi bộ và Đấu bộ trong tay, Thiên Đình sẽ do Ngọc Đế hắn quyết định.

Đệ tử Quy Nhất giáo, đệ tử Xiển giáo và người của Yêu tộc, sau lưng có Thánh nhân chống lưng, đều giữ chức vụ nhàn rỗi ở Thiên Đình, không có thực quyền, Ngọc Đế vẫn luôn đề phòng.

Nhưng bây giờ Ngọc Đế có chút hoảng, bắt đầu kiêng kỵ Tiệt giáo, Tiệt giáo hiện tại tuy không có Thánh nhân chống lưng, nhưng người ta tự mình phấn đấu.

Á Thánh có hai vị, Như Lai và Quy Linh Thánh Mẫu; Chuẩn Thánh đỉnh phong có Lôi Trạch, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Băng Diễm tiên tử; Chuẩn Thánh hậu kỳ thì càng nhiều hơn, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên, Diễm Trung Tiên vân vân.

Điều khủng bố nhất là đệ tử Tiệt giáo cực kỳ đoàn kết, một khi có người thành Thánh, hoặc Thông Thiên trở về, Tiệt giáo lập tức có thể trỗi dậy trở lại, có thể sánh ngang với Linh Sơn, Thiên Đình, Nhân tộc

thần đình, Địa phủ.

Không thể không phòng.

Hôm đó, Bồng Lai tiên sơn đón một vị khách bất ngờ là Ngọc Đế.

"Ngọc Đế không ở Thiên Đình chủ trì đại cục, sao lại có thời gian rảnh đến Bồng Lai của ta?" Lăng Tiêu cũng rất ngạc nhiên Ngọc Đế đến làm gì.

"Ta đến đây là có một chuyện muốn hỏi Lăng Tiêu Thánh nhân, ta cảm thấy Dương Thiên Hữu và Dương Giao rất có thể đã xảy ra chuyện, ta có nên nói cho Dương Tiễn và Dương Thiền không?" Ngọc Đế hạ thấp tư thái.

Lăng Tiêu cho hắn mặt mũi, hắn cũng không thể làm cao.

"Không cần nói, chuyện này ta biết, thời cơ chưa đến, bây giờ nói cho họ biết ngược lại sẽ phản tác dụng, đợi thời cơ chín muồi, ta sẽ nói cho họ." Lăng Tiêu lắc đầu, xem ra Ngọc Đế rất quan tâm đến Dương Tiễn và Dương Thiền, sợ vì giấu giếm mà khiến Dương Tiễn và Dương Thiền oán trách, từ đó sinh ra hiềm khích.

"Có lời này của Lăng Tiêu Thánh nhân ta yên tâm rồi." Ngọc Đế thở phào nhẹ nhõm.

"Ta nghe nói Ngọc Đế có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Huyễn Đạo Phiến, ẩn chứa Thời gian pháp tắc, ta đang cần gấp tham ngộ Thời gian pháp tắc, không biết có thể cho ta mượn tham ngộ một thời gian không?" Lăng Tiêu mở miệng.

Mặc dù có La Hầu mấy người giảng đạo cho hắn, nhưng vận dụng vào thực tiễn, tham ngộ sẽ nhanh hơn.

Cách tốt nhất là tham ngộ pháp bảo, quan sát cách pháp bảo vận dụng pháp tắc.

“Tất nhiên, Lăng Tiêu Thánh nhân muốn dùng, cứ việc lấy đi.” Ngọc Đế không chút do dự, nếu Lăng Tiêu muốn cướp, căn bản không cần thương lượng với hắn, người ta bây giờ cho hắn mặt mũi, hắn phải giữ lấy.

Bây giờ là có thương có lượng, có mượn có trả, nếu không cho người ta mặt mũi, sẽ không nói chuyện như vậy.

“Ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, liền nói cho ngươi một cách đột phá Á Thánh, ngươi đến Xiển giáo xin mười giọt Nhất Nguyên Trọng Thủy luyện hóa, chắc chắn có thể giúp ngươi nhập Á Thánh.” Lăng Tiêu nói.

“Cái này, tại sao vậy?” Ngọc Đế mắt sáng rực, lại vô cùng không hiểu, hắn kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, mơ cũng muốn đột phá Á Thánh.

“Trảm Tam Thi chi pháp do Hồng Quân truyền lại có khuyết điểm, đã giấu đi một điểm rất quan trọng, pháp bảo để trảm tam thi cần phải đồng căn đồng nguyên, nếu không khó mà triệt để dung hợp.” “Ngươi mãi không thể đột phá Á Thánh, chính là vì pháp bảo dùng để trảm tam thi thuộc tính tương khắc, thủy chung không thể triệt để dung hợp.” “Mà Nhất Nguyên Trọng Thủy có năng lực tẩy rửa, dung hợp, Nguyên Thủy luyện khí thường xuyên dùng đến, để xúc tiến dung hợp linh nguyên liệu.” “Cùng một đạo lý, Nhất Nguyên Trọng Thủy cũng có thể xúc tiến dung hợp tam thi, ta đề nghị ngươi cố gắng hết sức đổi lấy một ít Nhất Nguyên Trọng Thủy từ Xiển giáo, để bồi dưỡng tâm phúc của mình.” “Ví dụ như Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác đại tiên, đều có thể dùng đến.” Lăng Tiêu chỉ điểm.

Hồng Hoang xuất hiện thêm một số Thánh nhân, hắn rất vui mừng, những Hỗn Độn Ma Thần kia không biết lúc nào sẽ quay lại, Hồng Hoang càng mạnh, năng lực tự vệ cũng càng mạnh.

“Đa tạ Lăng Tiêu Thánh nhân chỉ điểm.” Ngọc Đế đại hỉ, đứng dậy hành lễ, vội vã rời đi để đi tìm Nhất Nguyên Trọng Thủy.

Ngọc Đế đi không lâu, Bồng Lai tiên sơn lại có một người đến, phân thân của Thông Thiên là Thanh Liên kiếm tiên từ Hỗn Độn trở về, hơn nữa còn chứng đạo Thánh nhân.

“Không tệ, lại thành Thánh, xem ra ngươi ở Hỗn Độn đã có không ít cơ duyên.” Lăng Tiêu đánh giá một phen, gật đầu.

“Vận khí không tệ, gặp phải một thi hài Hỗn Độn Ma Thần, luyện hóa thánh ngân trong đó, mới thành Thánh, ta nhớ ngài đã nói, đợi ta thành Thánh, sẽ tặng ta một món quà.” Thanh Liên kiếm tiên nói.

“Không sai.” Lăng Tiêu gật đầu, một ngón tay điểm vào mi tâm của hắn, trả lại ký ức và truyền thừa mà Thông Thiên nhờ hắn bảo quản.

Một lúc lâu sau, Thanh Liên kiếm tiên tiêu hóa những thông tin này, ngạc nhiên nói: “Thì ra ta lại là chuyển thế hóa thân của Thông Thiên Thánh nhân.” “Chính xác mà nói, là hắn ký thác hy vọng vào ngươi, các ngươi đều là Thông Thiên, mà ngươi là chân ngã, là dáng vẻ mà hắn muốn sống, thời gian này ngươi cứ ở Bồng Lai đi, cùng nhau nghe đạo.” Lăng Tiêu nói.

Hắn có một dự cảm, Thông Thiên sắp có chuyện lớn, sau này sẽ không còn Tam Thanh Thông Thiên, chỉ có Thanh Liên kiếm tiên Thông Thiên giáo chủ.

Hồng Quân sắp gặp đại họa rồi.

Tử Tiêu Cung, Thông Thiên cũng cảm ứng được hóa thân của mình trở về Hồng Hoang, hơn nữa còn thành Thánh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

Hồng Quân, ngươi vĩnh viễn không ngờ tới, Phụ thần đã sớm tính

toán tất cả, ngươi vẫn luôn là quân cờ của Phụ thần, chiếm tổ chim khách, đã đến lúc ngươi phải trả giá.

Hôm đó, đoàn Tây hành đi đến Bàn Ti Lĩnh.

"Có yêu khí, cẩn thận." Tôn Ngộ Không liếc mắt liền thấy yêu khí trong núi.

"Lão Sa, Tiểu Bạch Long, các ngươi bảo vệ sư phụ, ta và Hầu ca đi xem trước." Từ Chu Tử quốc đến đây có chút xa, Trư Bát Giới đã sớm ngứa ngáy tay chân rồi.

Trư Bát Giới không có việc gì làm, Quan Âm liền gặp tai ương, đêm đêm ao chiến, đều bị Trư Bát Giới hút khô, tu vi đã bắt đầu dao động, bắt đầu tụt dốc.

Nhưng nàng không thể phản kháng, không phá được phong ấn do Lăng Tiêu thiết lập, ngay cả tự sát cũng không làm được, nàng thà tự vẫn nhập luân hồi chuyển thế tu luyện lại, cũng không muốn tiếp tục bị Trư Bát Giới hành hạ sỉ nhục.

Bên này, hai huynh đệ đến trong núi, sau đó liền thấy bảy nàng oanh oanh yến yến đang bơi lội vui đùa trong suối trong.

Trư Bát Giới lập tức mắt nhìn thẳng, Tôn Ngộ Không đá Trư Bát Giới một cái: "Đây là bảy con nhện tinh." "Ta biết chúng là yêu tinh, chắc chắn là do Thiên Đình và Linh Sơn thiết kế, bảy nữ yêu tinh, quả thực là thiết kế cho ta, vừa hay ngày ngày hút Quan Âm cũng chán rồi, đổi khẩu vị." "Hầu ca, ngươi bố trí một cái cấm chế che chở cho ta." Trư Bát Giới liếm liếm môi, biến thành dáng vẻ Đường Tăng nghênh ngang đi qua.

Tôn Ngộ Không đầy đầu vạch đen, ngươi đi sung sướng, bắt ta canh gác cho ngươi, lương tâm ngươi không đau sao.

Thiên Đình.

“Cái đầu lợn này muốn làm gì?” Phục Hy trong lòng dâng lên dự cảm không lành, bảy con nhện tinh tuy tư chất bình thường, nhưng dù sao cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, hiện nay Yêu tộc suy tàn, Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cũng được coi là có thực lực.

Nếu bị tổn thất, hắn cũng sẽ đau lòng.

Bàn Ti Lĩnh.

“Ai?” Trư Bát Giới vừa đến gần, liền bị phát hiện.

“Bần tăng Đường Tam Tạng, từ Đông Thổ Đại Đường đến, đi Tây Thiên thỉnh kinh, đi ngang qua đây, thấy nơi này có suối núi, định đến tắm rửa một phen, không ngờ ở đây có nữ thí chủ.” Trư Bát Giới nói bừa một cách nghiêm túc.

Bên ngoài, Đường Tăng mí mắt giật liên hồi, điên cuồng hắt hơi.

Tôn Ngộ Không tận mắt chứng kiến, khóe miệng giật giật, hủy hoại danh tiết của sư phụ, ngươi thật không sợ bị đánh à.

Mọi thần phật cũng khóe miệng giật liên tục.

Và điều khiến họ không chịu nổi hơn nữa đã đến.

“Ngươi chính là Đường Tăng, trắng trẻo sạch sẽ, cũng khá thuận mắt.” “Suối trong rất lớn, đến đây tắm chung, chúng ta không để ý đâu.” Bảy con nhện tinh bơi qua.

“Không được không được, bần tăng là người xuất gia, sao có thể như vậy.” Trư Bát Giới nghiêm túc từ chối, nhưng chỉ là miệng từ chối.

“Đến đây nào, chúng ta đều không để ý, ngươi sợ gì.” Bảy con nhện tinh oanh oanh yến yến vây quanh.

Trư Bát Giới miệng thì từ chối, nhưng thân thể lại rất thành thật, hoàn toàn không phản kháng, rất nhanh đã bị lột sạch, bị kéo xuống

nước.

Tôn Ngộ Không cũng ngây người nhìn, mới phản ứng lại, vội vàng bố trí cấm chế che đi.

Thiên Đình, Phục Hy che mặt, mất mặt, quá mất mặt.

"Con khỉ lắm chuyện." Đột nhiên không thấy nữa, Thái Bạch Kim Tinh không vui mắng một câu.

Chương 388

Xoạt!

Chư thần đồng loạt nhìn qua, tuy họ cũng nghĩ vậy, nhưng dám nói ra, Thái Bạch thật dũng cảm, thì ra cũng là đồng đạo.

"Chủ nhân, ta cũng muốn chơi như vậy." Ngay lúc này, con điêu tử kim hoa hồ điêu hóa hình bên cạnh Dương Tiễn, đột nhiên nói một câu như vậy, chu môi, mắt long lanh nhìn Dương Tiễn.

Chư thần đồng loạt nhìn qua, trợn to mắt, trong mắt tràn đầy linh hồn bát quái đang bùng cháy.

Tư Pháp Thiên Thần lạnh lùng cấm dục, thầm làm những chuyện hoang đường như vậy sao, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Ngọc Đế bất mãn nhìn Dương Tiễn, ngươi muốn, tìm một con linh sủng làm gì, chỉ cần ngươi mở miệng, bảy người em họ như hoa như ngọc của ngươi tùy ngươi chọn, lấy hết cũng được.

Cữu cữu tìm một lý do liên hôn với Nhân tộc, chư thần cũng không nói được gì.

Dương Tiễn là Tư Pháp Thiên Thần của Thiên Đình, nhưng đồng thời cũng là Thanh Nguyên Diệu Đạo Chân Quân của Nhân tộc thần đình, Dương Tiễn đại diện Nhân tộc thần đình liên hôn với Thiên Đình, ai dám phản đối.

Tự cam sa ngã, tự cam sa ngã à.

Vừa hay hôm nay Thất Tiên Nữ cũng ở đây, lúc này đều u oán nhìn Dương Tiễn, bình thường họ rất sùng bái người anh họ này.

Có một người anh họ anh tuấn thần võ, ai lại không sùng bái, không thích chứ.

Dương Tiễn lần đầu tiên cảm thấy bất lực, tai đỏ bừng, hắn thà đi đánh một trận với Như Lai, cũng không muốn trải qua cảnh xã hội chết như thế này.

"Điêu Nhi, đừng nói bậy, trẻ con không được chơi cái này." Dương Thiền véo mũi Điêu Nhi, giúp Dương Tiễn giải vây.

Không biết tại sao, nhìn thấy bộ dạng bất lực của nhị ca lạnh lùng, nàng rất muốn cười.

"Không mà, ta đã mấy vạn tuổi rồi, không phải trẻ con nữa, ta chỉ muốn gả cho chủ nhân mà." Điêu Nhi chu môi làm nũng.

"Nghe lời, có nhiều thần tiên đang nhìn kìa, con gái phải giữ kẽ, đi, ta đưa ngươi đến Dao Trì chơi, không phải ngươi thích khiêu vũ sao, ta tìm người dạy ngươi." Dương Thiền lần này cũng ngượng ngùng, cứng rắn kéo Điêu Nhi ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đằng Xà không nhịn được bật cười, Dương Tiễn quét qua một ánh mắt sắc lẻm, Đằng Xà vội hít sâu một hơi, cố gắng nín lại.

Chư thần đều ngẩng đầu, mím môi, sợ cười ra tiếng, Tư Pháp Thiên Thần cũng có ngày bị quê, hiếm thấy nà.

"Tử Kim Hoa Hồ Điêu đi theo Tư Pháp Thiên Thần mấy vạn năm, sinh ra tình cảm cũng có thể hiểu được mà, ai bảo Tư Pháp Thiên Thần ưu tú như vậy." Ngọc Đế mở miệng cho Dương Tiễn một cái thang xuống.

A đúng đúng đúng, ngươi nói gì cũng đúng.

Chư thần đồng loạt đảo mắt.

Trư Bát Giới đối với Thường Nga sinh ra tình cảm, ngươi suýt nữa giết chết người ta, đến Dương Tiễn thì lại là tình có thể hiểu được, thật là hai mặt.

“Năm xưa trong trận Phong Thần, Ma gia tứ tướng cùng biểu ca kề vai tác chiến, uống rượu vui vẻ, sau này Ma gia tứ tướng chiến tử, tặng Tử Kim Hoa Hồ Điêu cho biểu ca, biểu ca cưng chiều Điêu Nhi cũng bình thường.” Đại công tước chủ cũng đứng ra giải thích cho Dương Tiễn.

Linh Cát đầy vạch đen, ngươi có muốn nghe xem ngươi đang nói gì không, năm đó Dương Tiễn và Ma gia tứ tướng liên thủ, giết chết hơn mười đệ tử Tây Phương giáo, cố ý nhắc chuyện này để làm ta ghê tởm à.

Hậu Bạt nghe rất hứng thú, nhìn Dương Tiễn thêm vài lần, vị này hình như cũng có nhiều chuyện.

Hồng Hoang này hình như náo nhiệt hơn thời kỳ Hỗn Độn nhiều.

Nhìn lại ánh mắt sắp dính vào nhau của Thất Tiên Nữ, rõ ràng là thích Dương Tiễn mà.

So với thời kỳ Hỗn Độn chỉ có ngươi lừa ta gạt, so với những Hỗn Độn Ma Thần chỉ biết bế quan tu luyện, Hồng Hoang thú vị hơn nhiều.

Bàn Ti Lĩnh, ngoài Tôn Ngộ Không, không ai biết trong núi đã xảy ra chuyện gì.

Tôn Ngộ Không ngồi trên một cái cây tu luyện, không hề nhìn trộm, chắc là sợ mọc lẹo mắt.

Mãi đến chạng vạng, Trư Bát Giới cuối cùng cũng ra ngoài.

Còn bảy con nhện tinh đã không còn tung tích, chỉ còn bảy con nhện hoảng loạn bỏ chạy, bị Trư Bát Giới hút cạn, ngay cả hóa hình cũng không làm được.

Trư Bát Giới gọi Tôn Ngộ Không một tiếng, hai huynh đệ ẩn nấp khí tức lặng lẽ theo sau bảy con nhện.

Thiên Đình và Linh Sơn sẽ không dùng bảy con yêu tinh nhỏ này để gây khó khăn, chắc chắn có hậu thủ, họ bây giờ theo sau, chiếm tiên cơ.

Bảy con nhện chạy vào Hoàng Hoa Quan mách lẻo với Bách Mục Ngô Công.

"Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng." Bách Mục Ngô Công nổi giận, muốn đi tính sổ, Bách Mục Ngô Công thực lực mạnh hơn một chút, tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, có một thiên phú thần thông Bách Mục Cực Quang, chuyên làm tổn thương mắt người khác.

Thần thông này rất gân gà, ăn thì không ngon bỏ thì tiếc, đột nhiên ra một chiêu như vậy, quả thực có thể đánh người ta trở tay không kịp, nhưng lại có vẻ rất vô dụng, cho dù làm mù mắt người ta, người ta vẫn có thể dùng thần thức tra xét.

Mà thần thông này không thể làm tổn thương thần thức.

"Yêu quái, không cần đi tìm, Trư gia gia của ngươi đến rồi." Trư Bát Giới một cái cuốc đập nát Hoàng Hoa Quan.

"Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, các ngươi khinh người quá đáng, sỉ nhục bảy muội muội của ta như vậy, hôm nay phải cho các ngươi biết tay, xem thần thông của ta, Bách Mục Cực Quang." Bách Mục Ngô Công nổi giận không kìm được, một vòng quay hiện ra nguyên hình, một con rết lớn trăm trượng, trên người mọc đầy mắt, vây quanh Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không thành một vòng.

Đột nhiên, những con mắt dày đặc mở ra, phóng ra ánh sáng trắng chói lọi, phương viên trăm dặm đều bị cực quang bao phủ, ánh sáng cực sáng, khiến người ta không mở được mắt.

"A!" Trư Bát Giới không chú ý, cứ nhìn chằm chằm, bị cực quang làm lóa mắt, hai mắt đau nhói, nhất thời không nhìn thấy gì nữa, trời

đất một mảnh trắng xóa.

Tôn Ngộ Không nhanh trí hơn, vẫn luôn đề phòng, thấy tình hình không ổn, kéo Trư Bát Giới độn xuống lòng đất, sau đó hai mắt bắn ra Lục Đinh Thần Hỏa.

Bách Mục Ngô Công bị đốt kêu thảm liên miên, vội vàng mang theo bảy con nhện tinh độn tẩu, chạy về phía đạo trường của Lôi Trạch.

"Bát Giới, ngươi không sao chứ?" Tôn Ngộ Không dẫn Trư Bát Giới chui ra.

"Không sao, mắt bị lóa một chút, không nhìn thấy nữa, chữa trị một chút là hồi phục, mau đuổi theo." Trư Bát Giới nuốt một viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, thần thức tra xét, đuổi theo.

Chỉ bị thương ở mắt đã dùng Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, chư thần Thiên Đình trong lòng mắng chửi, mấy tên thiếu đức này không biết đã tống tiền được bao nhiêu Cửu Chuyển Kim Đan, quả thực là gia tài to lớn, khí phách thô lỗ, tức chết người.

Bên này, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đuổi theo đến đạo trường của Lôi Trạch, Bách Mục Ngô Công tay cầm bảy con nhện mách lẻo với Lôi Trạch.

"Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không, các ngươi gan to thật, sỉ nhục người của bản tọa như vậy." Lôi Trạch nổi giận, trừng mắt nhìn Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không đang đuổi đến.

"Đừng diễn nữa, quá đáng rồi đấy, Ngọc Đế ngay cả ngươi cũng phái đến." Trư Bát Giới đảo mắt.

Trong tình huống Thánh nhân không ra tay, Lôi Trạch tuyệt đối là một trong những chiến lực hàng đầu Hồng Hoang, phái cả Lôi Trạch đến, đừng quá đáng quá.

“Kiếp nạn này là để Linh Sơn giải quyết, các ngươi tự xem mà làm.” Lôi Trạch truyền âm cho hai người, sau đó tế ra pháp bảo Vô Tận Lôi Nguyên, dẫn Cửu Thiên Thần Lôi giáng lâm, hình thành một Vô Tận Lôi Vực, bao phủ hai người vào trong.

Sấm sét dày đặc giáng xuống, Trư Bát Giới trong nháy mắt toàn thân cháy đen, bốc khói đen.

“Mẹ kiếp, ngươi chơi thật à.” Trư Bát Giới vội vàng thúc giục pháp lực hộ thể.

“Sướng.” Tôn Ngộ Không thì hoàn toàn ngược lại, sấm sét đánh vào người, mặt đầy hưởng thụ.

“Ngươi ngốc à?” Trư Bát Giới ngơ ngác nhìn qua.

“Nhục thân của ta đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mượn sấm sét luyện thể, nói không chừng có thể đột phá đến Chuẩn Thánh.” “Ngươi ra ngoài trước đi, chăm sóc sư phụ bọn họ, không cần lo cho ta.” Tôn Ngộ Không túm lấy Trư Bát Giới quay một vòng, ném ra ngoài.

Lôi Trạch không hề ngăn cản, Ngọc Đế chỉ bảo hắn dạy dỗ Tôn Ngộ Không, không nói dạy dỗ Trư Bát Giới.

Hơn nữa, cản Trư Bát Giới lại, ai đi báo tin đây.

Chương 389

"Đánh lão Trư ta, ngươi cứ chờ đấy." Ra khỏi Vô Tận Lôi Vực, Trư Bát Giới liều mạng nói lời độc ác với Lôi Trạch.

Sau đó, Lôi Trạch tay vung sấm sét, đánh Trư Bát Giới một đường, Trư Bát Giới bị đánh đến nhảy dựng lên, mãi đến khi chạy ra khỏi Bàn Ti Lĩnh mới không bị đánh nữa.

Toàn thân đen kịt, từ trên trời rơi xuống, rơi trước mặt mấy người Đường Tăng, miệng bốc khói đen, thân thể không ngừng co giật, thảm không nỡ nhìn.

Sa Tăng theo bản năng che chắn trước mặt Đường Tăng, chờ một lúc không thấy động tĩnh, lại gần xem, cẩn thận nhận dạng một lúc mới nhận ra là Trư Bát Giới, vội vàng chạy qua: "Nhị sư huynh, huynh sao vậy?" "Không, không sao, Lôi Trạch không nói võ đức." Trư Bát Giới không ngừng co giật, miệng không ngừng bốc khói trắng.

Mấy người Đường Tăng vây quanh, Nữ vương che mặt, rất muốn cười, nhưng cười ra tiếng hình như lại không lịch sự.

Tiểu Bạch Long hóa thành hình người giúp Trư Bát Giới chữa thương, một lúc sau, Trư Bát Giới mới hồi phục.

"Đại sư huynh đâu?" Sa Tăng hỏi.

"Hắn đang rèn luyện nhục thân trong Vô Tận Lôi Vực của Lôi Trạch, bảo chúng ta đừng lo cho hắn." "Lôi Trạch chết tiệt, hạ thủ hiểm độc, đánh chết ta." Trư Bát Giới hướng về phía Bàn Ti Lĩnh mắng chửi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, không dám nhìn thẳng vào Trư Bát

Giới đen như than, sợ không nhịn được cười.

“Ta còn ngửi thấy mùi thịt thơm, sắp bị đánh chín rồi à.” Tiểu Bạch Long cổ vũ.

“Ngươi có muốn nếm thử một miếng không?” Trư Bát Giới bực bội.

“Thôi khỏi, ngươi đã bao lâu không tắm rồi.” Tiểu Bạch Long ghét bỏ lắc đầu.

“Vậy là ngươi sai rồi, ta mới cùng bảy con nhện tinh tắm chung xong.” Trư Bát Giới vừa phản bác, vừa liếm môi thèm thuồng.

Thiên Đình, Phục Hy đang xem kịch vui, nghe câu này lập tức xù lông: “Đầu lợn chết tiệt, làm bẩn Yêu tộc của ta, sớm muộn gì cũng thiến ngươi.” “Đối phó với cái đầu lợn này, phải học Lôi Trạch, có thể ra tay tuyệt đối không nói nhiều, chính là thiếu đòn.” Ngọc Đế ra vẻ rút kinh nghiệm.

“Yêu Hoàng đừng giận, Cửu Thiên Lôi Thần Thiên Tôn cũng coi như đã giúp ngươi báo thù rồi.” Thái Bạch Kim Tinh cười ha ha an ủi Phục Hy.

Mọi người xem kịch vui vẻ, chỉ có Linh Cát sắc mặt khó coi, kiếp nạn này cũng là của Linh Sơn, chỉ là Thiên Đình gây khó, Linh Sơn giải quyết, mà hắn trước đó không hề biết Thiên Đình phái Lôi Trạch đi.

Quá đáng rồi, giải quyết thế nào đây, lẽ nào để bốn vị đại lão Linh Sơn ra tay?

Như Lai ra tay chắc chắn thắng, ba người còn lại có hạ được Lôi Trạch hay không thật khó nói.

Hơn nữa, bốn vị đại lão Linh Sơn ra tay, có chút mất mặt.

“Cái đó, bệ hạ, không biết kiếp nạn này giải quyết thế nào?” Linh Cát nghĩ nghĩ, vẫn mở miệng hỏi.

Lăng Tiêu Bảo Điện lập tức yên tĩnh, Ngọc Đế nhìn Linh Cát như nhìn kẻ ngốc: “Các ngươi Linh Sơn giải quyết, ngươi hỏi trẫm giải quyết thế nào?

Các ngươi Linh Sơn đều là phế vật sao, còn cần trẫm cầm tay chỉ việc, như vậy cần các ngươi Linh Sơn làm gì?” Kiếp nạn này để Lôi Trạch đi, một là hắn cho rằng Tôn Ngộ Không bị đổi, muốn xử lý Giả Ngộ Không.

Hai là, Linh Sơn quá vô sỉ, làm quá đáng, phải gây khó dễ cho Linh Sơn một chút.

Ngoài bốn vị đại lão Linh Sơn, Linh Sơn không ai có thể hạ được Lôi Trạch, Ngũ Cực Thánh Thú cũng có thể, nhưng người ta không tham gia, đều không ở Linh Sơn, sau Phong Thần lượng kiếp đã quay về nơi trấn thủ bế quan.

Bốn vị đại lão Linh Sơn ra tay thì mất mặt, không ra tay lại không làm gì được Lôi Trạch, chọn đi.

Linh Cát sắc mặt khó coi, mẹ kiếp, đây không phải cố ý muốn làm Linh Sơn khó xử sao, quá đáng.

Nhưng hắn vẫn không dám nói ra, chỉ có thể vội vàng rời Thiên Đình về Linh Sơn thương nghị.

“Hừ, kiếp nạn tiếp theo cũng là Linh Sơn giải quyết, Triệu Công Minh ngươi đi, đừng nương tay, đánh chết đám lừa ngốc của Linh Sơn.” Ngọc Đế ngạo kiều nói.

“Thần tuân chỉ.” Triệu Công Minh rất sảng khoái nhận lời, chuyện này hắn rất thích làm.

Đệ tử Tiệt giáo ghét nhất là đệ tử Tây Phương giáo, thứ hai mới là

Xiển giáo, dù sao cũng từng có tình nghĩa Tam Thanh.

Đối với đệ tử Tây Phương giáo, họ không có chút tình nghĩa nào, chỉ có thù hận.

Mượn Tây Du lượng kiếp đánh đám lừa ngốc của Tây Phương giáo, nghĩ thôi đã sướng.

Đa Bảo sư huynh chắc chắn sẽ thành toàn cho họ, chỉ phái phái Tây Phương giáo đến.

"Ta đoán Linh Sơn để giữ mặt mũi, sẽ đi mời Ngũ Cực Thánh Thú ra tay." Đẳng Xà nói.

"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không còn, họ e là không có mặt mũi lớn đến vậy để mời được." Phục Hy nói.

Ngũ Cực Thánh Thú kiêu ngạo lắm, dù sao cũng từng gia nhập Yêu tộc cùng đối kháng Vu tộc, hắn rất hiểu.

"Nói đến Ngũ Cực Thánh Thú cũng là truyền kỳ, hồng vận tề thiên nà, tham gia Vu Yêu lượng kiếp, không những không sao, còn mượn khí vận Yêu tộc đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong." "Tham gia Phong Thần lượng kiếp, lại không sao, còn mượn khí vận Phật môn đột phá Á Thánh, lượng kiếp đều thành bàn đạp cho chúng." Phục Hy ghen tị muốn chết, vận khí của Ngũ Cực Thánh Thú mạnh hơn hắn nhiều, hắn thật sự ghen tị rồi.

"Quá tam ba bận, làm sao có thể may mắn mãi được, Ngũ Cực Thánh Thú hẳn cũng hiểu đạo lý này, sau Phong Thần lượng kiếp đã quay về bế quan không ra ngoài nữa." Huyền Đô nói.

"Cho ta may mắn một lần cũng được à." Phục Hy rất uất ức, nếu không có muội muội là Thánh nhân, hắn lần đầu tiên đã chết rồi.

Chư thần đồng loạt nhìn về phía Phục Hy, ghen tị, hắn ghen tị rồi.

“Còn một lựa chọn nữa, đại trưởng lão Kỳ Lân tộc Lân Thiên.” Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên mở miệng.

Ngọc Đế lập tức không cười nổi nữa, Lân Thiên cũng là Á Thánh, Lôi Trạch chưa chắc đã thắng được.

Ngay lúc này, trời đất chấn động, phía Nam Hải tiên âm lượn lờ, Nam Minh Ly Hỏa càn quét nửa bầu trời, hóa thành đóa đóa hỏa liên.

Ngọc Đế vội vàng chuyển hình ảnh đến Nam Hải, thì ra là Nguyên Phượng chứng đạo thành Thánh.

“Nguyên Phượng đây là mẹ quý nhờ con à, có hai người con trai tốt đúng là sướng, thành Thánh quá dễ dàng.” Lần này đến lượt Ngọc Đế ghen tị, hắn có mười con trai, tám con gái, toàn bộ tư chất bình thường, dùng tài nguyên đắp, cũng chỉ có thể đắp lên Đại La Kim Tiên, tức người.

Nhìn lại con trai của người ta Nguyên Phượng, một đứa lợi hại hơn một đứa.

Thực tế, Nguyên Phượng thành Thánh quả thực dễ dàng, hai con trai giúp nàng tái tạo nhục thân, Nguyên Phượng tu luyện Hỏa chi pháp tắc, Khổng Tuyên biết, giảng đạo cho mẹ, giảng một hồi Nguyên Phượng liền đốn ngộ thành Thánh.

“Chúc mừng bệ hạ, lần này không sao rồi.” Thái Bạch Kim Tinh đột nhiên cười ha ha chúc mừng.

“Lời này là sao?” Ngọc Đế không hiểu.

“Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, giữa họ có thù sâu như biển máu, nếu không phải bây giờ là thời đại của Thánh nhân, sớm đã đánh nhau rồi.” “Giữa họ tuy không đánh nhau, nhưng cũng không cho nhau sắc mặt tốt, Long Vương và Thủy Kỳ Lân không thể đích thân đến chúc mừng.” “Năm xưa Long Vương thành Thánh, Kỳ Lân tộc cử Lân

Thiên, Phượng tộc cử Chu Tước, Thủy Kỳ Lân thành Thánh, Long tộc cử Chúc Long, Phượng tộc cử Chu Tước, đều là đại trưởng lão đi." "Lần này Nguyên Phượng thành Thánh, theo lý cũng là Lân Thiên và Chúc Long đi chúc mừng, trước đó Kỳ Lân tộc bị Long tộc bắt nạt, Linh Sơn không giúp, Kỳ Lân tộc chắc chắn trong lòng không vui, lần này rất có thể nhân cơ hội gài Linh Sơn một vố." "Lân Thiên chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn chúc mừng, làm Linh Sơn khó xử, theo thông lệ, sau khi thành Thánh đều sẽ giảng đạo một phen, Lân Thiên đi, trong thời gian ngắn không thể rời đi." Thái Bạch Kim Tinh phân tích một hồi.

"Ân, ái khanh nói rất có lý." Ngọc Đế mặt lại nở nụ cười, xem kìa, trời đang giúp hắn.

Lần này phải ác tâm Linh Sơn một phen, càng ngày càng không phân biệt được vua lớn vua nhỏ.

Đàn áp Linh Sơn là điều tất yếu.

Thứ nhất, Đạo Tổ chắc chắn sẽ ủng hộ, không để Linh Sơn lớn mạnh lấn át Thiên Đình.

Thứ hai, đàn áp Linh Sơn là để trút giận cho Tôn Hầu Tử, có thể lấy được hảo cảm của Hậu Bạt.

Thứ ba, đàn áp Linh Sơn còn có thể lấy được hảo cảm của Tam Kim Ô, dù sao Phật môn hiện giờ muốn đạp lên Nhân tộc để vươn lên.

Hồng Hoang đã thay đổi, không còn là thời đại Đạo Tổ nói một không hai, trứng không thể bỏ chung một giỏ, phải khéo léo từ phía, cố gắng giảm thiểu kẻ thù.

Đắc tội một Linh Sơn, lại có thể lấy được hảo cảm của mấy thế lực, rất đáng.

Linh Sơn ăn tương quá khó coi, quá chiêu người hận, dù sao liên hợp với Linh Sơn, chắc chắn không phải lựa chọn tốt.

Chương 390

Luận thông minh hắn không bằng Thái Bạch Kim Tinh, nhưng luận tâm cơ, Thái Bạch không bằng hắn.

Đạo Tổ là chuyên gia chơi tâm cơ, năm xưa ở bên cạnh Đạo Tổ, ít nhiều cũng học được một chút.

Có thể liên hợp với Linh Sơn, nhưng phải lấy Thiên Đình làm chủ.

Nhưng Linh Sơn không có tự giác này, bây giờ đã nghĩ đến việc ngang hàng với Thiên Đình, Phật Đạo phục hồi sau này chẳng phải sẽ cưỡi lên đầu Thiên Đình sao, hắn tuyệt đối không cho phép, Đạo Tổ cũng sẽ không cho phép.

Chư thần đồng loạt nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh, không thể không thừa nhận, đầu óc người ta quay thật nhanh, phân tích đâu ra đó.

Tại Linh Sơn, Linh Cát Bồ Tát trở về kể lại mọi chuyện.

"Hừ, Ngọc Đế muốn làm gì chứ, cố ý gây khó dễ cho Linh Sơn, chẳng lẽ muốn trở mặt với Linh Sơn sao?" Di Lặc giận không kìm được.

"Ngọc Đế e là sợ Phật môn sắp đại hưng, không mau chóng kết giao với Linh Sơn, lại còn dám gây chuyện với Linh Sơn." Địa Tạng cũng vô cùng khó chịu.

Hai người này vừa mở lời, phe phái Tây Phương giáo lập tức đều hăng hái mắng chửi Ngọc Đế, ai nấy đều ưỡn ngực ngẩng đầu, thần thái cao ngạo, đều cho rằng Phật môn sắp đại hưng, Ngọc Đế nên kết giao với Linh Sơn mới phải.

"Đây chính là nguyên nhân Ngọc Đế nhắm vào Linh Sơn." Như

Lai có chút không nghe nổi nữa, đám ngu xuẩn của Tây Phương giáo này.

Chính đám ngu xuẩn này cả ngày vênh váo, khiến Ngọc Đế khó chịu, có thể cảnh cáo Ngọc Đế để tranh thủ chủ quyền, nhưng không thể nghĩ đến việc trèo lên đầu Ngọc Đế được.

"Ngươi nói vậy là có ý gì?

Dù là hiện tại, thực lực của Linh Sơn cũng mạnh hơn Thiên Đình, cần gì phải cúi đầu trước Ngọc Đế." Di Lặc rất bất mãn.

"Sau lưng Ngọc Đế là Đạo Tổ, sau lưng Linh Sơn là ai?" Như Lai bất lực lắc đầu.

"Tự nhiên là hai vị Phật Chủ." Vãng Thánh Cẩu Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

"Nhưng Đạo Tổ lại là sư phụ của hai vị Phật Chủ, lẽ nào các ngươi cho rằng hai vị Phật Chủ có thể đánh thắng Đạo Tổ hay sao?" "Bây giờ các ngươi muốn trèo lên đầu người ta, chính là đang tát vào mặt Đạo Tổ, đảo lộn cương thường, đừng nói Ngọc Đế không muốn, Đạo Tổ cũng sẽ không vui." "Tôn hầu tử không nghe lời, chúng ta muốn thay Tôn hầu tử, chúng ta không nghe lời, Đạo Tổ sẽ làm gì?" Như Lai nói với mấy phần chán ghét.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều là cao thủ chơi âm mưu, sao lại dạy ra một đám ngu xuẩn thế này.

Nghe lời Như Lai, chư Phật lập tức biến sắc.

"Ban đầu ta có thể lập Đại thừa Phật giáo thay thế Tây Phương giáo, các ngươi nghĩ Đạo Tổ không có năng lực lập một Phật giáo khác thay thế Linh Sơn sao?" Như Lai lại ném ra một quả bom tấn.

Sắc mặt chư Phật lại lần nữa đại biến, đặc biệt là phe Tây Phương giáo, có chút hoảng loạn.

“Vậy, vậy chúng ta nên làm gì?” Di Lặc hoảng nhất, nếu bị thay thế lần nữa, phe Tây Phương giáo thật sự sẽ tiêu đời mất.

“Có thể tranh với Ngọc Đế, nhưng không thể nghĩ đến việc trèo lên đầu Ngọc Đế, lấn át chủ nhà, có thể cùng Thiên Đình ngang hàng đã là tốt nhất.” “Chỉ cần chúng ta nghe lời, Đạo Tổ sẽ không làm khó Linh Sơn.” Như Lai không nói quá rõ, Tam giáo là đạo thống chính tông của Đạo Tổ, mục đích Tam giáo nhập Phật môn chính là để chiếm đoạt khí vận Phật môn, mà khí vận này, cuối cùng phần lớn sẽ cung dưỡng cho Đạo Tổ.

Đạo Tổ nhận được khí vận, Linh Sơn ngoan ngoãn, Đạo Tổ tự nhiên sẽ không làm khó.

Nhưng nếu Linh Sơn không biết điều, lấn át chủ nhà, muốn trèo lên đầu đạo thống do Đạo Tổ truyền lại, Đạo Tổ tuyệt đối không cho phép.

Không nghe lời, vậy thì thay một nhóm nghe lời, Đạo Tổ tuyệt đối có thể làm được.

Nghe lời Như Lai, Di Lặc cuối cùng cũng phản ứng lại, một trận sợ hãi dâng lên, quả nhiên không thể bành trướng, một khi bành trướng, ắt sẽ phạm sai lầm ngu ngốc.

Lúc này hắn thậm chí còn có chút may mắn vì Như Lai đang làm chủ.

“Vậy, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Địa Tạng cũng có chút sợ hãi.

Trải qua trận quậy phá của ba anh em Kim Ô, bây giờ bọn họ cũng biết Đạo Tổ không phải dạng hiền lành gì, mưu đồ rất lớn.

“Không thể tiếp tục đối đầu với Ngọc Đế, nhưng cũng không thể dễ dàng tỏ ra yếu thế, Linh Cát, ngươi đi chuẩn bị một ít lễ vật gửi

đến Thiên Đình, thể hiện thái độ của Linh Sơn." "Di Lặc, ngươi hãy tự mình đến Kỳ Lân tộc một chuyến, bảo Lân Thiên ra tay đối phó Lôi Trạch, để Ngọc Đế biết rằng Linh Sơn cũng không phải dễ bắt nạt, đừng làm chuyện quá đáng." Như Lai suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Được." Di Lặc lần này không cãi lại nữa, hóa thành một đạo kim quang bay về phía Kỳ Lân Nhai.

Lễ trước binh sau, vừa cho Ngọc Đế đủ mặt mũi, lại không làm mất mặt Linh Sơn, hắn không thể không thừa nhận, Như Lai so với hắn già dặn và trầm ổn hơn nhiều.

Ngay cả Nhiên Đăng cũng không thể không thừa nhận Như Lai là một người lãnh đạo rất có tư cách.

Xét cho cùng, đệ tử Tiệt giáo quá đông, một mình Thông Thiên cũng quản không xuể, Như Lai với tư cách là đại đệ tử thân truyền, thường xuyên giúp Thông Thiên quản lý, nên được rèn luyện đủ nhiều.

Hơn nữa tính cách Thông Thiên hào sảng, hoàn toàn tin tưởng Như Lai, đủ phân quyền cho các đệ tử.

Đệ tử Tiệt giáo có thể một mình đảm đương một phương không ít, Như Lai, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu đều có thể làm được.

Đệ tử Xiển giáo thật sự không bằng đệ tử Tiệt giáo, người có thể một mình đảm đương một phương cũng chỉ có hắn và Nam Cực Tiên Ông, mà hai người bọn họ lại không được tính là đệ tử, cùng bối phận với Nguyên Thủy, nói đệ tử Xiển giáo ăn bám cũng không quá đáng.

Nhân giáo có một Huyền Đô chống đỡ.

Còn Tây Phương giáo thì càng không được, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có dục vọng khống chế quá mạnh, nắm hết quyền lực trong tay,

đệ tử chỉ có thể nghe lệnh hành sự, dẫn đến không có năng lực tự chủ.

Thế nên, vừa rời khỏi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là lộ nguyên hình, rất nhiều quyết sách vô cùng ngu xuẩn.

Về phương diện dạy dỗ đệ tử, Thông Thiên đại thắng.

Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, Tiệt giáo vẫn có thể ổn định, nếu đổi thành giáo phái khác, e rằng đã sớm tiêu đời hoàn toàn.

Không lâu sau, Di Lặc sắc mặt khó coi trở về: "Nguyên Phượng thành Thánh, Lân Thiên đại diện Kỳ Lân tộc đã đến Bất Tử Hỏa Sơn chúc mừng rồi." "Hừ, Kỳ Lân tộc khá lắm, dám đâm sau lưng Linh Sơn." Như Lai nhíu mày.

"Chuyện này có vấn đề gì sao?" Vãng Thánh Cẩu Tử không hiểu.

"Kỳ Lân tộc và Phượng tộc là kẻ thù truyền kiếp, Nguyên Phượng vừa thành Thánh, Lân Thiên liền đi, có phần quá nhiệt tình." "E rằng Kỳ Lân tộc đoán được Linh Sơn sẽ nhờ Lân Thiên ra tay đối phó Lôi Trạch, ghi hận chuyện Linh Sơn trước đó không ra tay giúp đỡ, nên cố ý để Lân Thiên rời đi, gây khó dễ cho Linh Sơn." Nhiên Đăng giải thích.

"Nhưng sao Kỳ Lân tộc lại biết được?

Bọn họ cũng đâu có pháp bảo giám sát tam giới." Vãng Thánh Cẩu Tử nhíu mày.

"Kỳ Lân tộc gần đây đang bận rộn mở rộng số lượng, rất nhiều thành viên chạy bên ngoài, lôi kéo sinh linh gia nhập Kỳ Lân Nhai, chắc là đã nhìn thấy Lôi Trạch, rồi truyền tin tức về Kỳ Lân Nhai." Nhiên Đăng suy đoán.

"Kỳ Lân tộc khá lắm, dám tính kế Linh Sơn, thật sự cho rằng hai vị Phật Chủ không có ở đây, Linh Sơn không trị được bọn họ sao?"

Vãng Thánh Cẩu Tử đại nộ, hai vị Phật Chủ không có ở đây, nhưng Linh Sơn vẫn còn Huyết Văn Phật Chủ, một vị Thánh Nhân tọa trấn, trị Kỳ Lân tộc dễ như trở bàn tay.

Hiện tại Hồng Hoang có tổng cộng mười hai thế lực: Địa Phủ, Nhân tộc Thần đình, môn hạ Kim Ô, Phượng tộc, Long tộc, Thiên Đình, Tam giáo, Yêu tộc, Linh Sơn, Kỳ Lân tộc.

Yếu nhất chính là Kỳ Lân tộc.

Nếu không phải nương tựa Linh Sơn, e rằng đã sớm bị Long tộc liên hợp với Phượng tộc diệt rồi, còn dám lật lọng gây khó dễ cho Linh Sơn, đúng là không biết sống chết.

"Đúng là nên gõ đầu Kỳ Lân tộc một chút, từ sau khi Thủy Kỳ Lân thành Thánh, Kỳ Lân tộc đã có chút không an phận, sau này mời Huyết Văn Phật Chủ ra tay, mời Thủy Kỳ Lân đến Linh Sơn bế quan đi." Giọng Như Lai lạnh lùng, nghe lời thì là mời, không nghe lời, vậy thì là bắt.

Khống chế Thủy Kỳ Lân ở Linh Sơn, xem Kỳ Lân tộc còn dám không nghe lời nữa không.

Chư Phật đều tán thành, Kỳ Lân tộc từ trước đến nay được định vị là nương tựa Linh Sơn, bây giờ muốn ngóc đầu lên, phải nghiêm trị.

"Vậy chuyện của Lôi Trạch giải quyết thế nào?" Di Lặc hỏi.

Bốn người bọn họ là lãnh đạo của Linh Sơn, nếu tự mình ra tay, thật sự mất giá, khiến người ta chê cười.

Nhưng ngoài bốn người bọn họ, lại không có ai có thể hạ được Lôi Trạch, nước cờ này của Ngọc Đế chính là cố ý làm khó Linh Sơn.

"Hay là để đệ tử Tiệt giáo ra tay, đều là người của Tiệt giáo, Lôi Trạch chắc sẽ nể mặt một chút." Địa Tạng nói.

Chương 391

"Không được, Tiệt giáo bây giờ chỉ cầu tự vệ, Lôi Trạch nếu nhượng bộ, tất nhiên sẽ khiến Ngọc Đế bất mãn, gây khó dễ cho Tiệt giáo, vì Tiệt giáo, Lôi Trạch tuyệt đối sẽ không nương tay." "Ngược lại, đệ tử Tiệt giáo chúng ta cử đi, nếu toàn lực ra tay với vị Phó giáo chủ Lôi Trạch này, tất sẽ làm ô uế danh tiếng, khiến người ta cười nhạo Linh Sơn." Như Lai lắc đầu, hắn sẽ không để đệ tử Tiệt giáo khó xử.

"Vậy phải làm sao?" Địa Tạng cũng cảm thấy có lý, không kiên trì nữa.

"Hay là mời Ngũ Cực Thánh Thú ra tay đi." Văn Thù nói.

"Ngũ Cực Thánh Thú bế quan mấy vạn năm không ra, chúng ta chưa chắc đã mời được, hơn nữa mời họ ra tay, không trả giá lớn thì không thể nào mời được." "Để Ngũ Liên Tôn Phật đi đi, tuy rằng lấy đông hiếp yếu không vẻ vang gì, nhưng Linh Sơn có nhiều Chuẩn Thánh cũng là một loại bản lĩnh." Như Lai nói.

"Ngũ Liên Tôn Phật đều là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, tu vi không bằng Lôi Trạch, lỡ như không hạ được, mặt mũi Linh Sơn sẽ mất hết." Nhiên Đăng cảm thấy không ổn.

Mặc dù Ngũ Liên Tôn Phật có thể hợp lực bố trí Ngũ Liên Đại Trận, uy lực phi thường, nhưng Lôi Trạch cũng không phải người thường, là lão quái vật do Cửu Thiên Thần Lôi hóa hình, nhân vật cùng thời với Thiên định Lục Thánh, căn nguyên phi phàm.

Ngũ Liên Tôn Phật cũng không dám nói khoác, vì trong Phong Thần đại chiến họ đã giao thủ với Lôi Trạch, lúc đó Lôi Trạch là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, họ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, tuy đã

đánh lui Lôi Trạch, nhưng cũng không làm gì được hắn, Lôi Độn thuật của Lôi Trạch tốc độ cực nhanh.

Bây giờ, họ là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, Lôi Trạch là Chuẩn Thánh đỉnh phong, khoảng cách giữa họ và Lôi Trạch đã lớn hơn rất nhiều, càng không có cách nào.

"Lôi Độn thuật của Lôi Trạch tốc độ quá nhanh, chúng ta không có cách nào trị được hắn." Ngũ Liên Tôn Phật thành thật thừa nhận.

"Vậy thì đi thêm mấy người nữa, Văn Thù, Phổ Hiền, Tịnh Lưu Ly, Vãng Thánh Cẩu Tử, các ngươi đều đi đi." "Nhân tiện để các thế lực khác xem thực lực của Linh Sơn, Linh Sơn chính là nhiều Chuẩn Thánh, lấy đông hiếp yếu thì đã sao, cử đủ nhiều Chuẩn Thánh đi, ai còn dám nói Linh Sơn không được chứ?" Như Lai nói.

"Được, cứ làm vậy đi." Chư Phật nghĩ lại, hình như cũng đúng là như vậy.

Thương nghị xong, Linh Cát mang theo lễ vật đến Thiên Đình.

Ngọc Đế thấy lễ vật Linh Cát mang đến, vô cùng hài lòng, Linh Sơn đây là đang tỏ thiện ý với ngài.

Cùng lúc đó, tại Bàn Ti Lĩnh, trong Vô Tận Lôi Vực, Lôi Trạch đang đấu pháp với Tôn Ngộ Không.

"Hừ, Tôn hầu tử, muốn mượn Vô Tận Lôi Vực của bản tọa để rèn luyện thân thể, muốn bản tọa làm công cho ngươi, phải xem ngươi có chịu nổi không đã." Lôi Trạch cười lạnh một tiếng, không ngừng gia tăng uy lực của lôi đình.

"Chưa đủ, chưa đủ, lại nữa đi, lại nữa đi." Tôn Ngộ Không cũng ngoan cố, điên cuồng khiêu khích.

Sau đó, Lôi Trạch liền chơi lớn, Tôn Ngộ Không bị đánh cho ngoài cháy trong mềm, bị thương không nhẹ.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại càng thêm hưng phấn, vừa nuốt Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan để chữa thương, vừa tiếp tục khiêu khích, chủ động dẫn sét vào cơ thể, toàn thân hồ quang điện lấp loé.

Lôi Trạch cũng thấy hứng thú, muốn xem Tôn Ngộ Không có thể kiên trì bao lâu, hoặc có lẽ trong lòng hắn muốn giúp Tôn Ngộ Không một tay, vì duyên cớ với Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng, nên tự nhiên có hảo cảm với Tôn Ngộ Không.

Dù sao thì đệ tử Tiệt giáo cũng đã từng kề vai chiến đấu với môn hạ của Kim Ô.

Tôn Ngộ Không bị đánh cho la hét oai oái, nhưng lại càng lúc càng hưng phấn.

Bị đánh ròng rã hai tháng, dưới sự cố ý giúp đỡ của Lôi Trạch, Tôn Ngộ Không đã thành công nâng thân thể lên cấp bậc Chuẩn Thánh, hơn nữa còn luyện hóa được một tia bản nguyên Cửu Thiên Thần Lôi, có thể sử dụng Cửu Thiên Thần Lôi.

"Đa tạ Thiên Tôn tương trợ." Tôn Ngộ Không cũng cảm nhận được Lôi Trạch có ý giúp mình, rất cảm kích hành lễ tạ ơn.

"Có thể luyện hóa một tia bản nguyên Cửu Thiên Thần Lôi, cũng là tạo hóa của ngươi, tiểu hầu tử, nhìn cho kỹ, bản tọa chỉ biểu diễn một lần." Lôi Trạch mỉm cười, thi triển một lần Lôi Độn thuật, trong nháy mắt đã biến mất, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Tôn Ngộ Không dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát, nhìn thấy chân lý của Lôi Độn thuật, dùng sấm sét phá tan trở lực, để tăng tốc độ.

Lần biểu diễn thứ hai của Lôi Trạch, là dùng sấm sét phá tan không gian, xuyên qua không gian để dịch chuyển tức thời, rõ ràng đây là tầng thứ hai của Lôi Độn thuật.

"Nhìn rõ chưa?" Lôi Trạch hỏi.

“Nhìn rõ rồi.” Tôn Ngộ Không liên tục gật đầu, phá tan không gian, bây giờ hắn chắc chắn không làm được, không phải không phá được, mà là không thể khống chế được việc dịch chuyển đến đâu, chiêu này phải luyện nhiều, quen tay hay việc.

Tôn Ngộ Không thử thi triển tầng thứ nhất, kết quả làm ra một thứ chẳng ra đâu vào đâu, chiêu này trông đơn giản, nhưng thực ra cũng cần luyện tập nhiều.

Nhìn Tôn Ngộ Không suýt nữa vấp ngã, Lôi Trạch cười ha hả: “Được rồi, tiếp tục kiếp nạn đi, không thì bên Linh Sơn sẽ sốt ruột.” “Được thôi.” Tôn Ngộ Không lúng túng gãi đầu, bay đến rìa lôi vực, hét lớn ra ngoài: “Bát Giới, mau tìm người đến cứu ta.” Trư Bát Giới đang tu luyện bên ngoài nghe thấy tiếng, biết Hầu ca đã đạt được mục đích, liền đi đến Linh Sơn gọi cứu binh.

Bên Linh Sơn thấy vậy, thở phào một hơi, đợi ba tháng, bọn họ đều đã mất kiên nhẫn.

Tình hình trong lôi vực họ không nhìn thấy, vẫn luôn suy đoán Tôn Ngộ Không và Lôi Trạch đang giở trò gì.

Không lâu sau, Trư Bát Giới dẫn cứu binh trở về, Ngũ Liên Tôn Phật, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Vãng Thánh Cẩu Tử, tổng cộng tám vị Phật, năm người Chuẩn Thánh trung kỳ, ba người Chuẩn Thánh hậu kỳ.

“Đến tám người, lấy đông hiếp yếu, quá đáng rồi.” Tại Thiên Đình, các vị thần mắng mỏ.

“Như Lai đây là đang phô diễn thực lực cho Thiên Đình xem, khoe khoang Linh Sơn có nhiều Chuẩn Thánh.” Ngọc Đế cười lạnh, đấu trí đấu dũng với Như Lai mấy vạn năm, ngài hiểu rất rõ về Như Lai.

“Nhiều người chưa chắc đã hữu dụng, mấy vạn năm nay, sư thúc

Lôi Trạch không chỉ nâng cao tu vi, mà còn cả sự khống chế đối với Cửu Thiên Thần Lôi.” Triệu Công Minh cười lạnh.

Linh Cát giật mí mắt, trong lòng dấy lên một dự cảm không lành.

Bàn Ti Lĩnh.

“Lôi Trạch Thiên Tôn, cớ sao lại cản trở đường đi Tây Thiên.” Văn Thù chất vấn.

“Hừ, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới không phân biệt phải trái trắng đen đã ra tay với yêu thú giữ núi của bản tọa, căn bản không coi bản tọa ra gì.” “Nếu đã như vậy, Tôn Ngộ Không cứ ở lại đây trông coi đạo trường cho bản tọa, hoặc các ngươi đến thay Tôn Ngộ Không trông coi đạo trường cho bản tọa.” Lôi Trạch nói.

“Nếu Thiên Tôn đã không nói lý lẽ như vậy, vậy đừng trách chúng ta.” Diễn kịch cũng mệt, Văn Thù Bồ Tát nói xong, liền trực tiếp ra tay với Lôi Trạch.

Tám vị Phật cùng ra tay, vây công Lôi Trạch.

Lôi Trạch không tiếp chiêu, trực tiếp lui vào trong Vô Tận Lôi Vực, thân hóa Cửu Thiên Thần Lôi, dung hợp với Vô Tận Lôi Vực, dẫn thêm nhiều Cửu Thiên Thần Lôi giáng xuống.

Tám vị Phật nhìn nhau, tiến vào Vô Tận Lôi Vực, họ biết không vào trong, căn bản không thể phá được Vô Tận Lôi Vực.

Vô Tận Lôi Vực này tương tự như trận pháp, pháp bảo Vô Tận Lôi Nguyên của Lôi Trạch là trận nhãn, chỉ cần đoạt được Vô Tận Lôi Nguyên hoặc đánh vỡ Vô Tận Lôi Nguyên, mới có thể phá được Vô Tận Lôi Vực.

Tám vị Phật mỗi người thi triển thủ đoạn phòng ngự, tiến vào Vô Tận Lôi Vực tìm kiếm trận nhãn.

Tuy nhiên, họ đi một vòng cũng không tìm thấy Vô Tận Lôi Nguyên giấu ở đâu, ngược lại bị sét đánh có chút chịu không nổi, định lui ra ngoài trước rồi tính cách sau.

Tuy nhiên vào dễ ra khó, Lôi Trạch đang âm thầm thao túng, tập trung sức mạnh của Vô Tận Lôi Vực lại, tám vị Phật liên thủ cũng không phá được kết giới lôi vực.

Tám vị Phật lập tức hoảng sợ: "Lôi Trạch, ngươi chơi thật à?" "Không chơi thật, sao gọi là kiếp nạn được." "Hồi Phong Thần lượng kiếp, các ngươi đánh không thắng Tiệt giáo, mấy vạn năm trôi qua, không ngờ các ngươi càng ngày càng phế vật." "Các ngươi mà không thoát ra được, ta sẽ không nương tay đâu, sẽ chết đó." Giọng nói chế nhạo của Lôi Trạch vang vọng khắp Vô Tận Lôi Vực.

Tôn Ngộ Không bị nhốt trong lồng giam sấm sét xem kịch, mắt chữ A mồm chữ O, Lôi Trạch mạnh đến vậy sao, một mình áp chế tám vị Chuẩn Thánh.

Thực ra hắn biết trận nhãn ở đâu, bị Lôi Trạch hóa thành một tia sét trong vạn ngàn tia sét, cực kỳ khó tìm.

Hắn biết nó giấu ở đâu, nhưng hắn không nói, xem chư Phật Linh Sơn bị hành hạ, sướng.

Giọng Lôi Trạch vừa dứt, vô tận lôi đình trở nên càng thêm cuồng bạo, dày đặc cuốn về phía tám vị Phật, như từng tấm lưới sét, tầng tầng lớp lớp bao phủ.

"Mau, bố trí Ngũ Liên Đại Trận." Lần này họ xác định Lôi Trạch chơi thật, hoảng hết cả hồn.

Ngũ Liên Tôn Phật bố trí Ngũ Liên Đại Trận, một đóa sen ngũ sắc nở rộ, sau đó đài sen bùng phát ra một luồng sáng ngũ sắc, bắn về phía kết giới lôi vực.

Văn Thù, Phổ Hiền, Vãng Thánh Cẩu Tử mỗi người tế ra pháp bảo phối hợp.

Pháp bảo mà Vãng Thánh Cẩu Tử sử dụng chính là Kim Linh Châu.

Kim chủ sát phạt, lực công kích của Vãng Thánh Cẩu Tử mạnh hơn cả Văn Thù và Phổ Hiền.

Tám người toàn lực một kích, thành công đánh vỡ kết giới, nhưng kết giới lại lành lại với tốc độ cực nhanh.

Chương 392

Vãng Thánh Cẩu Tử vô cùng bất nghĩa, một mình đào thoát ra ngoài, vừa thoát ra, kết giới đã lành lại.

Đồng thời, một tia Cửu Thiên Thần Lôi thô to trăm trượng đuổi theo đánh ra.

Vãng Thánh Cẩu Tử có thủ đoạn tấn công lợi hại, nhưng lại không có pháp bảo phòng ngự mạnh mẽ, một mình chịu đựng tia Cửu Thiên Thần Lôi này, Vãng Thánh Cẩu Tử không nắm chắc, sắc mặt đột biến, toàn lực thúc giục pháp bảo phòng ngự, đồng thời thi triển thần thông Trượng Lục Kim Thân để phòng ngự.

Kết quả là pháp bảo phòng ngự bị đánh vỡ, Vãng Thánh Cẩu Tử bị đánh bay ra ngoài, tuy không bị trọng thương, nhưng vô cùng thê thảm.

Vãng Thánh Cẩu Tử sắc mặt khó coi quay về Linh Sơn gọi cứu binh.

"Lôi Trạch lại mạnh đến thế, trong Vô Tận Lôi Vực đã xảy ra chuyện gì?" Tại Thiên Đình, Ngọc Đế kinh hãi tột độ.

"Sư thúc Lôi Trạch đã dung hợp trận nhãn vào trong Vô Tận Lôi Vực, bọn họ không tìm thấy trận nhãn, nên không thể phá giải Vô Tận Lôi Vực." Triệu Công Minh giải thích.

Mấy vạn năm nay, Lôi Trạch vẫn luôn cải tiến Vô Tận Lôi Vực, thường xuyên tìm hắn để thử nghiệm, hắn là người rõ nhất.

Tám vị Phật đến đều là kẻ thù của Tiệt giáo, Lôi Trạch tuyệt đối sẽ hạ tử thủ, sướng thật, viện binh Linh Sơn đến chậm, thật sự sẽ có người chết, mà Linh Sơn lại không có lý do để gây khó dễ.

Dù sao thì Lôi Trạch thiết lập kiếp nạn, bản chất là để giúp Linh Sơn hoàn thành Tây Du lượng kiếp, trợ giúp Phật đạo phục hưng, Linh Sơn dựa vào đâu mà gây khó dễ, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Cảm giác kẻ thù bị đánh mà còn phải nhịn này, sướng thật.

Kiếp nạn tiếp theo đến lượt hắn, thật mong chờ.

Nghe lời Triệu Công Minh, trong mắt Ngọc Đế lóe lên vẻ kiêng kỵ sâu sắc, Tiệt giáo thật đúng là một con mãnh hổ, lo trước nghĩ sau, luôn tìm cách nâng cao bản thân.

Những người khác vẫn dùng những thủ đoạn từ thời Phong Thần lượng kiếp, còn người của Tiệt giáo, thì luôn nghiên cứu tìm kiếm những thủ đoạn mạnh hơn.

Trong Vô Tận Lôi Vực, bảy người Văn Thù sắc mặt khó coi, Vãng Thánh Cẩu Tử chạy rồi, họ càng không phá được kết giới.

Vừa rồi thử một lần, bảy người họ hợp lực, chỉ có thể đánh nứt kết giới, chưa kịp thoát ra, kết giới đã lành lại.

Nếu Vãng Thánh Cẩu Tử không chạy, họ vẫn có cơ hội cùng nhau thoát ra, tên khốn ích kỷ này.

Bây giờ họ chỉ có thể chuyển công thành thủ, đợi người đến cứu, tám đánh một mà không thắng, mặt mũi Linh Sơn mất sạch.

Ngũ Liên Tôn Phật thúc giục Ngũ Liên Đại Trận phòng ngự, cũng cầm cự được, chỉ là mất mặt thôi.

Ngay cả Ngũ Liên Tôn Phật cùng thuộc phe Tây Phương giáo, lúc này cũng có ý muốn giết chết Vãng Thánh Cẩu Tử, tên ngu xuẩn ích kỷ này.

Linh Sơn.

Khi thấy Vãng Thánh Cẩu Tử thê thảm chạy về, chư Phật liền biết đại sự không ổn, Nhiên Đăng và Di Lặc ngồi không yên nữa, còn đâu mà quan tâm đến mặt mũi, lo lắng Lôi Trạch sẽ hạ tử thủ, vội vàng đi cứu viện.

Tiệt giáo ghét nhất chính là Xiển giáo và Tây Phương giáo, lần này đi lại đúng là đệ tử của hai giáo này, Lôi Trạch mà nổi nóng lên, thật sự có thể sẽ hạ sát thủ.

Như Lai mặt không biểu cảm, nhưng thực chất trong lòng sướng rơn, hắn chính là cố ý làm vậy.

Hồi Phong Thần lượng kiếp, Xiển giáo và Tây Phương giáo ép người quá đáng, đủ mọi cách sỉ nhục Tiệt giáo, bốn giáo liên hợp nhắm vào Tiệt giáo, mối thù máu này, đệ tử Tiệt giáo vĩnh viễn không quên, chỉ có máu mới có thể hóa giải.

Bây giờ đệ tử Tiệt giáo bất đắc dĩ, cùng làm việc với bốn giáo, nhưng thực ra trong lòng đều ghi hận, đợi đến cơ hội tất sẽ hạ tử thủ.

Lôi Trạch là để hoàn thành Tây Du lượng kiếp, trợ giúp Phật môn, lại đại diện cho Thiên Đình, tám vị Phật tuyệt đối không dám hạ tử thủ, nhưng Lôi Trạch dám, hạ tử thủ rồi, Linh Sơn cũng không dám làm gì Lôi Trạch.

Cho nên hắn chuyên chọn những đệ tử của Xiển giáo và Tây Phương giáo có thù hận sâu sắc nhất với Tiệt giáo đi.

Hắn nhập Phật môn là bất đắc dĩ, cũng phải duy trì tốt Linh Sơn, ngồi vững vị trí số một mới có thể bảo vệ Tiệt giáo chu toàn, nhưng trái tim hắn trước sau vẫn hướng về Tiệt giáo.

Di Lặc và Nhiên Đăng nửa đường gặp Vãng Thánh Cẩu Tử, vì không biết chuyện gì xảy ra, cũng không trách tội.

Hai người cũng không còn quan tâm đến mặt mũi, vội vã đến Bàn

Ti Lĩnh, cùng nhau ra tay phá vỡ kết giới.

Bảy người Văn Thù bên trong, vội vàng nhân cơ hội thoát ra.

"Nhiên Đăng và Di Lặc cùng đến, đây là hoàn toàn không cần mặt mũi nữa rồi." Tại Thiên Đình, Ngọc Đế trong lòng sướng không gì bằng, Thiên Đình chỉ cử ra một người đứng đầu Thập Đại Thiên Tôn, đã ép hai đại cự đầu của Linh Sơn phải ra tay, Linh Sơn lập tức thấp hơn Thiên Đình một bậc.

Bàn Ti Lĩnh, sau khi bảy người Văn Thù thoát ra, đều phẫn nộ trừng mắt nhìn Vãng Thánh Cẩu Tử đang đi theo, Vãng Thánh Cẩu Tử chột dạ không dám nhìn thẳng, lúc đó hắn phản ứng theo bản năng, chết đạo hữu không chết bần đạo, ra ngoài rồi hắn mới hối hận, nhưng đã quá muộn.

Lôi Trạch thấy Nhiên Đăng và Di Lặc đến, biết đánh tiếp tất sẽ thua, liền không đánh nữa, thu lại Vô Tận Lôi Vực.

Thao tác này suýt nữa làm Nhiên Đăng và Di Lặc tức chết, họ đã đến rồi, phải ra tay dạy dỗ Lôi Trạch một trận để lấy lại thể diện.

Nhưng Lôi Trạch bây giờ không đánh nữa, cú đấm nặng của họ không có chỗ phát tiết, cảm giác uất ức không tả nổi.

"Hai vị Phật Tổ đích thân đến, bản tọa đã thấy được thành ý, Linh Sơn chỉ cần khôi phục lại mấy thuộc hạ này của ta, bản tọa sẽ để người thỉnh kinh đi qua, thế nào?" Lôi Trạch nói đầy vẻ trêu chọc.

"Ngươi..." Di Lặc nghiến răng, nhất quyết phải dạy dỗ Lôi Trạch một trận.

Nhiên Đăng vội vàng cản Di Lặc lại, Lôi Trạch đây cũng xem như nhượng bộ, lúc này mà ra tay với Lôi Trạch, chính là không nể mặt Thiên Đình, không nể mặt Ngọc Đế.

Sau này đến lượt Linh Sơn gặp nạn, Ngọc Đế chẳng phải sẽ chỉnh

cho chết sao.

Cục tức này, Linh Sơn phải nuốt, màn dằn mặt này của Ngọc Đế, Linh Sơn phải nhịn.

May mà, Văn Thù và Phổ Hiền không sao, có thể nhịn được.

"Là Ngộ Không và Bát Giới không hiểu chuyện, yêu cầu của Thiên Tôn hợp tình hợp lý." Nhiên Đăng cố gắng nặn ra một nụ cười, vung tay đánh bảy đạo công đức vào cơ thể bảy con nhện tinh, công đức chính là dầu vạn năng, là hack để tăng tu vi, tu vi của nhện tinh nhanh chóng khôi phục, rất nhanh đã trở lại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

May mà tu vi của bảy con nhện tinh thấp, dưới Đại La Kim Tiên, tiêu hao công đức không nhiều.

Hồng Hoang vẫn luôn lưu truyền một câu nói, Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ (dưới Thánh nhân đều là con kiến).

Còn có một câu nói, Đại La Kim Tiên mới được coi là thực sự bước vào ngưỡng cửa tu hành.

Dưới Đại La, đều ở ngoài ngưỡng cửa tu hành, đều thuộc về tu sĩ sơ cấp.

Dù là một con heo, dùng tài nguyên đắp vào cũng có thể đắp lên đến Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng Đại La Kim Tiên thì khác, tư chất không đủ, dù có cưỡng ép vào Đại La Kim Tiên, sau này cũng không thể tiến thêm một bước.

Vì đến Đại La Kim Tiên, không còn là tu luyện pháp lực đơn thuần nữa, Đại La Kim Tiên cần phải ngưng tụ hung trung ngũ khí (năm luồng khí trong ngực).

Tư chất không đủ, dù có rót ngũ khí vào cơ thể, cũng không có khả năng luyện hóa hấp thu.

Ví dụ như mười người con trai của Ngọc Đế, so với Dương Tiễn, cùng rót ngũ khí vào cơ thể, Dương Tiễn có thể hấp thu tám phần, còn Thập Đế Tử ngay cả nửa phần cũng không hấp thu được.

Muốn đắp Thập Đế Tử lên đến Đại La đỉnh phong, tài nguyên cần thiết khó có thể tưởng tượng, Ngọc Đế cũng đã từ bỏ, đắp lên Đại La Kim Tiên, được trường sinh là được rồi.

Dù có đắp lên Đại La đỉnh phong thì sao chứ, nhập Chuẩn Thánh cần ngộ đạo, với tư chất của Thập Đế Tử, căn bản không thể nào.

Đại La quả vị, chính là tấm bùa mở cửa bước vào tu hành.

Dưới Đại La, đều chưa vào ngưỡng cửa tu hành, tiêu hao công đức rất ít, Nhiên Đăng chỉ dùng hơn hai mươi vạn công đức đã giúp bảy con nhện tinh khôi phục tu vi.

Sau đó lại cho Bách Mục Ngô Công mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan.

"Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc." Lôi Trạch cười khẩy với Nhiên Đăng và Di Lặc, dẫn theo nhện tinh và Bách Mục Ngô Công rời đi.

Chương 393

Di Lặc tức điên, định đuổi theo lấy lại thể diện, Nhiên Đăng vội vàng kéo lại.

"Đừng hồ đồ, lúc này ra tay với Lôi Trạch, chính là tát vào mặt Ngọc Đế, ngươi muốn sau này kiếp nạn nào Ngọc Đế cũng chỉnh Linh Sơn như thế này sao?" Nhiên Đăng quát.

Di Lặc nghiến răng, cắn chặt răng hàm nhịn xuống.

"Ngộ Không, sau này nhớ không được lỗ mãng nữa." Nhiên Đăng tượng trưng trách mắng Tôn Ngộ Không một tiếng, rồi dẫn theo Di Lặc và những người khác rời đi, dĩ nhiên hắn biết chuyện này thực ra không liên quan đến Tôn Ngộ Không, hoàn toàn là Ngọc Đế muốn chỉnh Linh Sơn.

Tôn Ngộ Không kiêu ngạo bất tuân bĩu môi, quay đầu nhìn về hướng Thiên Đình, đột nhiên có chút thích lão già Ngọc Đế, dù sao thì ai chỉnh Linh Sơn hắn đều thích.

Vốn dĩ hắn cũng không có ân oán gì với lão già Ngọc Đế, trước kia ở Thiên Đình gây chuyện với hắn, cũng chỉ là để phối hợp với Linh Sơn mà thôi.

"Xem ra Tôn hầu tử dường như chưa bị thay thế, thật sự căm hận Linh Sơn, ánh mắt của Tôn hầu tử, là đang cảm ơn trẫm à." Tại Thiên Đình, Ngọc Đế cười lớn sảng khoái, tâm trạng lập tức tốt hẳn lên.

"Ta đã thử rồi, đúng là chưa bị thay, ta cố ý để Tôn hầu tử biết Vô Tận Lôi Nguyên giấu ở đâu, nhưng Tôn hầu tử không hề nói cho đám ngốc Linh Sơn, một mặt chỉ mong ta giết chết đám ngốc đó." "Nếu không phải ta giam cầm hắn lại, hắn có thể từ phía sau đánh lén đám ngốc đó." Lôi Trạch trở về nói một cách rất chắc chắn.

“Cho nên, đám ngốc đó trộm gà không thành lại mất nắm thóc, ngược lại còn khiến Tôn hầu tử ghi hận.” Tâm trạng Ngọc Đế càng tốt hơn.

Đấu pháp với Tôn hầu tử ngài có hứng thú, nhưng ngài không có hứng thú đấu pháp với một kẻ giả mạo.

Hậu Bạt cũng tâm trạng rất tốt, nàng đối với Tôn Ngộ Không cũng khá thích, yêu ai yêu cả đường đi lối về mà.

“Kiếp nạn tiếp theo đến ta.” Triệu Công Minh hưng phấn bước ra.

“Bệ hạ, lần này Linh Sơn mất mặt hơi lớn, kiếp nạn tiếp theo lại như vậy, e rằng Linh Sơn sẽ nổi giận.” Thái Bạch Kim Tinh đứng ra ngăn cản.

“Bệ hạ, thần ở trong Vô Tận Lôi Vực đã giúp Tôn hầu tử một tay, trợ giúp nhục thân hắn đột phá Chuẩn Thánh, lại truyền cho hắn Lôi Độn thuật, hắn tất sẽ nể mặt Thiên Đình mấy phần.” “Hay là hỏi Linh Sơn thêm mấy kiếp nạn nữa, sau đó mỗi người phụ trách kiếp nạn của mình, chiến đấu lực của Tôn hầu tử bây giờ không thể xem thường, hơn nữa có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ bất cứ lúc nào.” “Bây giờ mới qua ba mươi kiếp nạn, với thực lực của Tôn hầu tử hiện nay, chúng ta cũng không thể thiết lập nhiều kiếp nạn như vậy, hay là để Linh Sơn tự mình đau đầu đi.” Lôi Trạch mở lời.

“Ừm, cũng được, Thái Bạch, ngươi lại đến Linh Sơn một chuyến.” Ngọc Đế suy nghĩ một lúc, gật đầu, đúng vậy, thực lực của Tôn Ngộ Không ngày càng mạnh, Thiên Đình lại chiếm hết tất cả các kiếp nạn thực sự không kham nổi.

“Vâng.” Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, chạy đến Linh Sơn, khi đến Linh Sơn, Văn Thù, Phổ Hiền và những người khác đang chửi bới Vãng Thánh Cẩu Tử.

“Vãng Thánh Cẩu Tử, ngươi đến Thiên Phật Đoạn Tội Nham lĩnh phạt đi.” Như Lai ngắt lời chư Phật.

“Vâng.” Vãng Thánh Cẩu Tử sắc mặt khó coi, người chấp chưởng Thiên Phật Đoạn Tội Nham là ba vị Hình Thiên Tôn Giả, nguyên là đệ tử Tiệt giáo Ô Vân Tiên, Kim Quang Tiên, Linh Nha Tiên, ba tên khốn này đối với phe Tây Phương giáo ra tay rất độc ác, lần này hắn không bị lột một lớp da không được.

Ở góc khuất, mắt Na Tra đảo lia lịa, vì chuyện này, Vãng Thánh Cẩu Tử bị chư Phật khinh bỉ, chính là cơ hội để hắn kết giao với Vãng Thánh Cẩu Tử, chỉ cần kết giao với Vãng Thánh Cẩu Tử, sẽ có cơ hội nhận được Kim Linh Châu.

“Thái Bạch Kim Tinh sao có rảnh đến Linh Sơn?” Như Lai nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh kể lại đề nghị của Lôi Trạch, bên Linh Sơn đương nhiên đồng ý, còn tưởng là Ngọc Đế đã nguôi giận, bằng lòng hòa hảo với Linh Sơn.

Linh Sơn vốn được phân ba mươi kiếp nạn, trước đó bị Thái Bạch Kim Tinh lừa đi năm kiếp, còn lại hai mươi lăm kiếp.

Trải qua một hồi đấu khẩu, Thái Bạch Kim Tinh lấy đi hai kiếp nạn.

Thực sự là Linh Sơn vốn được phân ít, trước đó bị hắn lừa đi năm kiếp, đòi thêm nữa có chút quá đáng, Linh Sơn chắc chắn không đồng ý.

Linh Sơn không đồng ý, ngược lại lại khiến Thiên Đình khó xử.

Sau khi rời Linh Sơn, Thái Bạch Kim Tinh không trở về Thiên Đình, mà chạy đi tìm Tôn Ngộ Không.

“Lão quan, sao ngài lại chạy đến đây?” Tôn Ngộ Không nhảy đến

bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh.

"Tiểu tiên vừa đến Linh Sơn, đi ngang qua đây, tiện đường đến thăm Đại Thánh." Thái Bạch Kim Tinh cười hì hì, vừa nói vừa truyền âm cho Tôn Ngộ Không: "Đại Thánh, ngài đều biết cả, ta cũng không giấu nữa, những kiếp nạn sau này, thuộc về Linh Sơn, Linh Sơn sẽ tự mình phụ trách." "Ngài muốn cướp công đức thì cứ cướp ở những kiếp nạn do Linh Sơn thiết lập, Ngọc Đế đối với ngài không có ác ý, trước kia tưởng ngài bị thay thế, Ngọc Đế rất đau lòng, rất phẫn nộ, nên mới phái Lôi Trạch Thiên Tôn hạ giới để trút giận cho ngài." "Ngài xem sau này có thể nương tay không." Tôn Ngộ Không sững sờ một lúc, miệng thì cười hì hì hàn huyên với Thái Bạch Kim Tinh, trong lòng thì nhanh chóng suy nghĩ.

Một lúc sau, Tôn Ngộ Không truyền âm: "Thế này đi, mười kiếp nạn, chúng ta mỗi người dựa vào bản lĩnh, những kiếp còn lại lão Tôn ta có thể nương tay, mười kiếp nạn này, các ngươi cho người buộc một miếng vải đỏ lên quần áo làm dấu." "Được, cứ theo ý Đại Thánh." Thái Bạch Kim Tinh rất sảng khoái đồng ý, còn nói cho Tôn Ngộ Không biết những kiếp nạn sau này là của Linh Sơn.

Trước đó ở Linh Sơn đổi xong, họ đã thương lượng xong cả rồi.

Biết kiếp nạn tiếp theo vẫn là của Linh Sơn, Tôn Ngộ Không liền xoa tay, hắn bây giờ rất cần chiến đấu, để tìm kiếm cơ hội đột phá trong chiến đấu.

Thái Bạch Kim Tinh trở về Thiên Đình, báo cho Ngọc Đế biết giao dịch với Tôn Ngộ Không.

"Ha ha, con khỉ này vẫn biết tri ân báo đáp, có kịch hay để xem rồi." Ngọc Đế tâm trạng rất tốt, vẫn là Thái Bạch Kim Tinh biết điều, Tôn hầu tử nương tay, Thiên Đình nhận được một nửa nhân quả kiếp nạn của Tây Du lượng kiếp coi như ổn rồi, có thể báo cáo với Đạo

Tổ.

Tiếp theo có thể yên tâm xem kịch.

Ngoài ra, còn có một tin tốt, trước đó ngài nghe lời Lăng Tiêu, đổi lấy một nửa Nhất Nguyên Trọng Thủy từ Xiển giáo, luyện hóa mười giọt, ngài đã cảm thấy sắp đột phá Á Thánh.

Bây giờ nhìn Dương Tiễn, càng nhìn càng thích, nếu không phải vì Dương Tiễn, ngài cũng sẽ không đến Bồng Lai, cũng sẽ không biết được phương pháp này.

Ngài đã ban cho Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên một ít Nhất Nguyên Trọng Thủy, chắc hai vị tâm phúc này cũng sắp dung hợp tam thi, đến lúc đó uy vọng của ngài sẽ được nâng cao thêm một bước.

Nếu ngày nào đó Thông Thiên thật sự được Đạo Tổ thả ra, ngài sẽ thăng chức cho Lôi Trạch và Kim Linh Thánh Mẫu trên danh nghĩa nhưng thực chất là giáng chức, chia tách Lôi bộ và Đấu bộ, để Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên tiếp quản.

Hai người đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, liền có thể áp chế được những người bên dưới, Lôi bộ và Đấu bộ nắm trong tay ngài, Thiên Đình sẽ là do ngài định đoạt.

Từ khi Tây Du bắt đầu, vận khí của ngài dường như đã tốt lên rất nhiều, ngày càng thuận lợi.

Quay đầu lại, Ngọc Đế thấy mắt Lý Tịnh đảo lia lịa, nụ cười lập tức biến mất.

Bây giờ ở Thiên Đình, người khác sẽ không chạy đến Linh Sơn tố cáo, nhưng Lý Tịnh, tai mắt mà Linh Sơn cài vào, sẽ làm vậy.

"Lý Thiên Vương, tội phá hoại Tây Du lượng kiếp trước kia của ngươi, trẫm suýt nữa quên tính sổ, ngươi đến thiên lao đợi lĩnh phạt

đi, khi nào Tây Du lượng kiếp kết thúc, khi đó mới được ra." Ngọc Đế lạnh lùng nói.

"A?" Lý Tịnh ngẩn người, sao đột nhiên lại lôi chuyện này ra.

Người ngoài cuộc sáng suốt, các vị thần đều nhìn ra, Ngọc Đế sợ Lý Tịnh chạy đến Linh Sơn mật báo, cũng là giết gà dọa khỉ cho họ xem.

"Lý Thiên Vương nếu không muốn, trẫm cũng có thể gọi Na Tra về, trẫm nghe nói Na Tra đã đột phá Chuẩn Thánh, không biết bảo tháp của ngươi còn trấn áp được không." Ngọc Đế nói đầy vẻ trêu chọc.

"Thần bằng lòng, thần đi thiên lao lĩnh phạt ngay." Lý Tịnh uất ức đến muốn khóc, có trấn áp được không, hắn cũng không biết, hơn nữa hắn cũng không dám thử, lỡ như không trấn áp được, hắn chết chắc.

Không thử, không ai biết có trấn áp được không, ngược lại còn có chút uy hiếp.

Nghịch tử đó cũng không biết làm sao, đột nhiên lại nổi điên sám hối, ngược lại giống Ân Thập Nương.

Chỉ cần có cơ hội, nghịch tử đó tuyệt đối sẽ không do dự giết chết hắn, hoặc là khiến hắn hồn bay phách tán, hoặc là bắt hồn phách của hắn tra tấn, dù sao thì kết cục cũng không tốt đẹp.

Hắn bây giờ tránh nghịch tử đó không kịp, tốt nhất là vĩnh viễn không gặp lại.

Các vị thần đều khinh bỉ nhìn Lý Tịnh, khắp trời thần phật, vốn dĩ không ai coi trọng Lý Tịnh, đạo đức bại hoại, còn độc ác hơn cả Thương Hại.

Cùng với việc Na Tra trở mặt, Lý Tịnh càng trở thành trò cười của tam giới, nỗi sỉ nhục của các vị thần.

Lại một năm xuân đi đông đến, thầy trò Đường Tăng ở một thôn trang tránh rét, đợi mùa đông qua rồi mới khởi hành.

Lần nghỉ chân này, Quan Âm gặp đại nạn, bị Trư Bát Giới lôi vào trong núi, ngày đêm giao chiến, không một khắc ngừng nghỉ.

Khi mùa xuân đến, Trư Bát Giới cuối cùng cũng chịu ra ngoài, một mùa đông, Trư Bát Giới đã khôi phục đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, còn Quan Âm bị giày vò đến gầy đi một vòng, tu vi còn tụt xuống Chuẩn Thánh trung kỳ, thật thảm.

Quan Âm đã bị sỉ nhục đến mức không muốn sống, ánh mắt đờ đẫn, không có một chút sức sống, như một nô lệ gỗ, mặc cho người ta định đoạt.

Nhiên Đăng nhìn qua Bát Bảo Công Đức Trì, thực sự không nỡ lòng, dù sao Quan Âm cũng là do một tay hắn dạy dỗ.

Suy nghĩ một lúc, Nhiên Đăng đến Côn Lôn Sơn Ngọc Hư Cung tìm thiện thi của Nguyên Thủy là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 394

Trước khi Nguyên Thủy và những người khác rời Hồng Hoang vào Hỗn Độn lịch luyện, đều để lại thiện thi để trấn giữ, thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân đã vào Thiên Đình; thiện thi của Tiếp Dẫn là A Di Đà Phật, thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề Lão Tổ đều ở Linh Sơn.

Thiện thi của Nguyên Thủy ở lại Ngọc Hư Cung nghiên cứu luyện khí chi đạo, Nữ Oa cũng để lại thiện thi canh giữ Oa Hoàng Cung.

Thiện thi của họ tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng dù sao cũng là thiện thi của Thánh Nhân, người khác cũng phải nể mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi biết Nhiên Đăng đến, rất bất lực: "Phong ấn đó là do Lăng Tiêu thiết lập, ta chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không giải được, hơn nữa, ngươi nghĩ Lăng Tiêu sẽ nể mặt ta sao?" Hắn mà dám đến Bồng Lai, nói không chừng Lăng Tiêu trực tiếp búng tay diệt hắn.

"Nhưng không quản Quan Âm cũng không được, hay là ngươi đi tìm Đạo Tổ giúp đỡ." Nhiên Đăng thực sự không nỡ nhìn Quan Âm chịu khổ.

"Lần trước ngươi cũng không phải không thấy, Đạo Tổ cũng bị ép phải khuất phục, sao lại vì Quan Âm mà tái khởi chiến tranh với Lăng Tiêu và bọn họ?" "Bản thể bọn họ không ở Hồng Hoang, chuyện này không có cách giải quyết, chỉ có thể đợi bản thể bọn họ trở về, mới có thể báo thù." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu thở dài.

"Ai!" Nhiên Đăng thở dài một tiếng, hắn cũng biết tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn vô dụng, nhưng không làm gì cả, trong lòng lại không

thoải mái.

“Ngươi cũng không cần tự trách, không phải lỗi của ngươi, là chấp niệm và ác niệm của bản thể quá sâu, đã làm lây nhiễm cho Quan Âm và bọn họ.” “Ngươi đã cố hết sức, sau này không cần phải miễn cưỡng bản thân nữa, hãy là chính mình đi.” Nguyên Thủy sư tôn an ủi.

Sinh linh thế gian đều có thiện, ác và chấp niệm, hắn đại diện cho thiện niệm của Nguyên Thủy, đã khuyên bản thể rất nhiều lần, nhưng vô dụng.

Nhiên Đăng vì báo ơn cứu mạng của Nguyên Thủy, dù Nguyên Thủy có yêu cầu vô lễ đến đâu cũng chưa từng từ chối, bao nhiêu năm nay, không bị Nguyên Thủy làm lây nhiễm, có thể thấy thiện niệm của Nhiên Đăng nặng hơn ác niệm.

Hắn hiểu, Nhiên Đăng đối với Thập Nhị Kim Tiên tình cảm rất sâu, thấy Quan Âm chịu nạn, trong lòng không nỡ, thậm chí sẽ tự trách mình vô năng, không cứu được Quan Âm, không dạy dỗ tốt Quan Âm, mới ra nông nỗi này.

“Quan Âm lừa Trư Bát Giới trước, cũng coi như là nhân quả báo ứng, nếu ngươi trong lòng không thoải mái, thì hãy giúp Quan Âm tích chút thiện đức đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lại thở dài một tiếng.

Nhiên Đăng hít sâu một hơi, rời đi.

Hắn đến Thập Nương Phong một chuyến, nhìn mộ của Ân Thập Nương, im lặng rất lâu, cuối cùng thắp ba nén hương, thở dài một tiếng thật sâu.

Trở lại Linh Sơn, Nhiên Đăng cũng không đến Đại Hùng Bảo Điện, mà đến Ma Uyên, ngồi xếp bằng bên cạnh khe nứt phong ấn, bắt đầu niệm tụng Cẩu Kinh.

Dương Thiên Hữu là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, vì không đồng tình với giáo nghĩa của Tây Phương giáo, nên mới bị Chuẩn Đề đầu thai vào luân hồi, dùng làm con cờ để tính kế khí vận của Thiên Đình.

Sau này cũng không đồng tình với Đại thừa Phật pháp do Như Lai lập ra, kiên trì chúng sinh bình đẳng thực sự, thiên hạ đại đồng, quá cố chấp và lý tưởng hóa.

Nhưng không biết khi vẩn đục trở thành lẽ thường, trong sạch cũng là một tội lỗi, cuối cùng bị tất cả mọi người nhắm vào.

Cái gọi là Đại thừa Phật pháp, thực ra chỉ là một công cụ cao cấp hơn để lừa gạt tín ngưỡng của chúng sinh, nhưng cũng thực sự có tác dụng tạo phúc cho chúng sinh, ít nhất là dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, tránh được rất nhiều sát nghiệt.

Hắn thưởng thức sự cố chấp và lý tưởng của Dương Thiên Hữu, cũng càng đồng tình với Phật pháp mà Dương Thiên Hữu hướng tới, cho nên hắn đã âm thầm khuyên Dương Thiên Hữu mấy lần.

Hắn biết, Dương Thiên Hữu tiếp tục cố chấp, sẽ không được Linh Sơn dung thứ, chỉ có một con đường chết.

Nhưng, Dương Thiên Hữu cuối cùng vẫn đi đến cực đoan, trước sau vẫn kiên trì với suy nghĩ trong lòng.

Ngày Dương Thiên Hữu bị ép chết, hắn không cứu, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng, vì hắn không cứu được, cũng không thể cứu, hắn không thể phản bội Xiển giáo.

Vì Xiển giáo, hắn chỉ có thể làm trái lương tâm.

Dương Thiên Hữu không làm gì sai, lại bị cả Linh Sơn, cả Phật môn không dung thứ, trong lòng tất định oán hận ngút trời.

Dương Thiên Hữu có thiên mệnh gia thân, dù có đổ Nhược Thủy

vào Ma Uyên, Dương Thiên Hữu cũng không thể chết.

Khi Dương Thiên Hữu xuất thế, ma đạo lượng kiếp giáng lâm, tất định sinh linh đồ thán, tạo ra vô số sát nghiệt.

Hắn không ngăn được, nhưng thực sự không muốn Dương Thiên Hữu đi đến chỗ vạn kiếp bất phục, tạo ra quá nhiều sát nghiệt, nhân quả phản phệ, tất nhiên sẽ vạn kiếp bất phục.

Cho nên, hắn đến đây niệm tụng Phật pháp mà Dương Thiên Hữu từng lý tưởng trong lòng, hy vọng có thể đánh thức thiện niệm của Dương Thiên Hữu.

Có lẽ đã muộn, nhưng hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Khi một người thực sự thiện lương bị ép thành ác nhân, sẽ ác hơn ác nhân gấp ngàn vạn lần.

Trong Ma Uyên, có Thập Đại Ma Thánh, Dương Thiên Hữu đang công kích các Ma Thánh khác, đại khai sát giới, bỗng nghe tiếng tụng kinh của Nhiên Đăng truyền đến, Dương Thiên Hữu sững sờ một lúc, ngừng tay sát lục.

Nhưng cũng chỉ một lúc, ánh mắt Dương Thiên Hữu lại trở nên sắc bén, sát lục càng thêm lợi hại.

“Đại tăng, ngươi và ta đều sai, ngươi chọn cùng hắc ám đồng lưu hợp ô, còn ta quá ngây thơ.” “Thiện là thiện, ác là ác, Phật không độ được ác, chỉ có thể lấy sát chỉ sát, lấy ác chế ác, sát sinh để hộ sinh.” “Khi xưa ta một lòng hướng thiện, thiên hạ đều ô uế, bây giờ, ngươi lại dẫn dắt ta hướng thiện.” “Ta đã chết một lần, sẽ không lặp lại sai lầm, thiện của ta đã chết, Dương Thiên Hữu, Khẩn Na La đều đã chết, chỉ còn Ma La Vô Thiên.” “Ha ha...” Dương Thiên Hữu cười lớn điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, sát khí ngày càng nặng, ra tay ngày càng điên cuồng.

Ân Thập Nương cảm xúc sâu sắc, cũng cười lớn điên cuồng: "Thiện của ta cũng đã chết, Ân Thập Nương đã chết, chỉ còn Ác Mộng Dục Chức Tâm." Nói xong, một tay móc ra một trái tim ma của một Tiên Thiên Ma tộc, cho vào miệng nhai, máu ma văng tung tóe.

"Còn có ta, Ma La Thái Tử Vĩnh Dạ, khi quang minh không sai, hắc ám cũng có thể tạo nên vĩnh hằng." Dương Giao cũng mặt đầy điên cuồng.

Chàng trai Dương gia đại lang từng vì bảo vệ cha, bị ép vào Tây Phương giáo, chịu đủ mọi ức hiếp, vì bảo vệ cha mà nhẫn nhục chịu đựng, đã không còn tồn tại nữa.

Khi ta thiện lương các ngươi đều bắt nạt ta, khi ta sa vào hắc ám, đừng trách ta ác.

Sát sát sát!...

Nhân gian, một nơi gọi là Khiên Ngưu Sơn, Linh Sơn thiết lập kiếp nạn ở đây.

Mọi người đều lòng biết dạ sáng, dứt khoát không diễn nữa, chính là đến để gây khó dễ cho các ngươi đi Tây Thiên.

Linh Sơn cử đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Vi Đà, biến hóa thành yêu quái, bắt đi Đường Tăng, Tiểu Bạch Long, Sa Tăng và Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không cùng hắn đại chiến.

Vi Đà có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, tay cầm Kim Cương Xử, Hàng Ma Xử hai kiện Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo.

Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, cùng Vi Đà đánh trời đất tối tăm, tuy cuối cùng bại lui, nhưng Tôn Ngộ Không dùng Kim Cương Trác cướp đi Hàng Ma Xử.

Vi Đà tức đến nổi trận lôi đình, nhưng độn thuật không bằng Tôn Ngộ Không, không đuổi kịp.

Đây đều là nhờ Lôi Độn thuật do Lôi Trạch truyền thụ, Tôn Ngộ Không đã luyện thành tầng thứ nhất, kết hợp với Độn Thổ thuật, Vi Đà không tài nào đuổi kịp.

Tại Thiên Đình, Ngọc Đế xem mà vui, chiêu Lôi Trạch truyền cho Tôn Ngộ Không Lôi Độn thuật này, đã hại thảm Linh Sơn.

Tôn Ngộ Không cũng không đi tìm Linh Sơn cầu cứu, sau khi điều tức nghỉ ngơi, lại đi tìm Vi Đà tái chiến, lại một lần nữa dùng Kim Cương Trác đánh lén, suýt nữa cướp luôn cả Kim Cương Xử.

Vi Đà tức giận thả ra tam thi vây công Tôn Ngộ Không.

Kết quả Tôn Ngộ Không liều mình trọng thương, đánh nổ một thi, tu vi Vi Đà tụt xuống Chuẩn Thánh trung kỳ, tức đến đỏ mắt.

Đây chính là tệ đoan của Trảm tam thi, tu luyện Trảm tam thi, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không thả ra tam thi.

Tôn Ngộ Không thành công, lại độn đi, Vi Đà tức đỏ mắt mất lý trí, sát khí đằng đằng đuổi theo Tôn Ngộ Không, nhất quyết phải giết chết Tôn Ngộ Không.

Kết quả Tôn Ngộ Không đã sớm có hậu thủ, thiết lập mai phục, sớm chôn Thất Tinh Kiếm dưới đất, dụ Vi Đà đến, đột nhiên thao túng Thất Tinh Kiếm đánh lén.

Vi Đà đang tức giận hoàn toàn không đề phòng chiêu này, bị Thất Tinh Kiếm đánh nát nửa thân mình.

Lần này đến lượt Tôn Ngộ Không quay lại truy sát Vi Đà, Vi Đà bị buộc phải chạy về Linh Sơn, Tôn Ngộ Không đuổi theo đến tận Linh Sơn đòi công đạo, kiếp nạn này công đức bị cướp không nói, Linh Sơn còn bị buộc phải bồi thường cho Tôn Ngộ Không, mặt đen không thể đen hơn.

Vi Đà còn muốn đòi lại Hàng Ma Xử, Tôn Ngộ Không cho một

ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, rồi đi thẳng.

Di Lặc càng nghĩ càng tức, chạy đến Thiên Đình tìm Thái Thượng Lão Quân đòi công đạo, nếu không phải vì Kim Cương Trác, Vi Đà cũng sẽ không bại, kiếp nạn này chắc chắn thắng.

Sau đó, liền bị Huyền Đô mắng cho một trận như tát nước, mắng Vi Đà không có não, biết rõ Kim Cương Trác ở trong tay Tôn Ngộ Không mà không đề phòng.

Di Lặc nói không lại Huyền Đô, lại đổ tội cho Lôi Trạch, chất vấn Lôi Trạch tại sao lại truyền cho Tôn Ngộ Không Lôi Độn thuật, Lôi Trạch một câu yêu tài, khiến Di Lặc không nói được gì.

Chương 395

Di Lặc và Lôi Trạch dẫn đầu, các vị thần bắt đầu tranh cãi, cãi đến mức Di Lặc xám xịt chạy khỏi Thiên Đình, trở về Linh Sơn trút hết giận lên người Vi Đà, mắng Vi Đà không có não, biết rõ Kim Cương Trác ở trong tay Tôn Ngộ Không mà không đề phòng.

Vi Đà tức chứ, hắn tổn thất một kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, tu vi tụt giảm, cuối cùng lại thành lỗi của hắn.

Phe Tam giáo cười hì hì xem phe Tây Phương giáo nội chiến.

Thật đáng tiếc cho phe Tây Phương giáo, đệ tử thân truyền của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ngoài Di Lặc và Địa Tạng, những người khác đều không mấy tài giỏi.

Địa Tạng lại trường kỳ bị nhốt ở Địa Phủ, không có uy tín gì, nếu không nâng đỡ một người để phân hóa phe Tây Phương giáo cũng không tồi.

Tiếp theo, chuyện khiến Di Lặc càng tức giận hơn đã đến, ba kiếp nạn sau đều là của Thiên Đình, Thiên Đình phái ba vị Chuẩn Thánh tam thi hạ giới để thiết lập kiếp nạn, chuẩn bị một số pháp bảo khá kỳ quái.

Sau đó, Tôn Ngộ Không trực tiếp diễn kịch một cách lộ liễu, giả vờ không làm gì được những pháp bảo kỳ quái đó, cực kỳ phối hợp đi Thiên Đình gọi cứu binh, Thiên Đình cực kỳ thuận lợi hoàn thành ba kiếp nạn.

"Đáng ghét, Thiên Đình chắc chắn đã đạt được thỏa thuận gì đó với con khỉ họ Tôn rồi, thảo nào Thiên Đình tốt bụng chia quyền thiết lập kiếp nạn cho Linh Sơn, hóa ra là để Tôn Ngộ Không chỉnh Linh Sơn cho chết." Di Lặc tức đến hai mắt đỏ ngầu, khinh người quá

đáng, khinh người quá đáng.

"Lần trước không thành, ta thấy hay là làm lại một lần nữa, rút đi chân linh của Tôn hầu tử, dù sao cũng đã đắc tội chết với Tôn hầu tử rồi, lần này chúng ta tự mình động thủ thay thế Tôn hầu tử." Địa Tạng nói.

"Ta thấy được, Tịnh Lưu Ly sư thúc, lần này phiền ngài mang theo Ngũ Khí Luyện Linh Bình tự mình đi một chuyến." Di Lặc nổi nóng rồi.

Tịnh Lưu Ly gần đây đã tiến thêm một bước, đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, áp chế Tôn Ngộ Không không thành vấn đề.

Phe Tây Phương giáo, không tính thiện thi của Thánh Nhân, bây giờ ngoài Di Lặc và Địa Tạng, chính là Tịnh Lưu Ly mạnh nhất.

Tịnh Lưu Ly ra tay, kiếp nạn này chắc chắn thắng.

Như Lai và Nhiên Đăng đều không ngăn cản, để phe Tây Phương giáo quậy đi, thành công thì tự nhiên tốt, không thành công thì đổ hết lên người phe Tây Phương giáo.

Tịnh Lưu Ly đến thiết lập kiếp nạn, chênh lệch tu vi có chút lớn, hơn nữa Tịnh Lưu Ly còn thiết lập trận pháp, chuyên dùng để khắc chế Lôi Độn thuật, Tôn Ngộ Không bị bắt, thành công bị Tịnh Lưu Ly thu vào trong Ngũ Khí Luyện Linh Bình.

Phe Tây Phương giáo thấy thành công, đều rất vui mừng.

Tại Thiên Đình, các vị thần thấy Linh Sơn lại giở trò này, đều mắng Linh Sơn không biết xấu hổ, chơi không lại.

Thậm chí còn có chút thương Tôn hầu tử, Tôn hầu tử mới thật sự là đa tai đa nạn.

Đường Tăng bận yêu đương, Trư Bát Giới, Sa Tăng và Tiểu Bạch

Long không giúp được gì nhiều, Tôn Ngộ Không mệt chết mệt sống, có chút quá thảm.

Trong Ngũ Khí Luyện Linh Bình, Tôn Ngộ Không sắc mặt âm trầm, giận không kìm được, Linh Sơn thật đúng là không từ bỏ, không thay thế hắn không chịu thôi.

May mà Tam sư tôn có tiên kiến chi minh, ban cho hắn Trấn Linh Tháp để bảo vệ chân linh.

Luyện đi, luyện đi, lão Tôn lần này nhất định sẽ đập vỡ cái bình rách này.

Tính toán thời gian gần đủ, Tịnh Lưu Ly mở Ngũ Khí Luyện Linh Bình, Tôn Ngộ Không đã chuẩn bị sẵn lập tức chui ra, trực tiếp dùng Kim Cương Trác thu đi Ngũ Khí Luyện Linh Bình.

Tịnh Lưu Ly bị đánh bất ngờ, muốn cướp lại đã quá muộn.

Tôn Ngộ Không biết đấu không lại Tịnh Lưu Ly, liền chạy đi, chênh lệch tu vi quá lớn, Tịnh Lưu Ly có thể áp chế hắn đến chết.

Thoát ra xong, Tôn Ngộ Không trực tiếp đến Linh Sơn cầu cứu, kiếp nạn này tặng cho Linh Sơn, hắn không tranh nữa.

Sau này đợi hắn luyện hóa Ngũ Khí Luyện Linh Bình, nhất định sẽ để Linh Sơn tự gánh hậu quả.

Di Lặc định nhân cơ hội hạ thủ, trực tiếp ở Linh Sơn thay thế Tôn Ngộ Không.

"Hừ, các ngươi muốn thay lão Tôn ta, chẳng lẽ sư phụ ta không phát hiện ra sao?" "Phát hiện lão Tôn ta bị thay thế, sư phụ ta tất định lập tức quay đầu trở về Nữ Nhi quốc, nào nào, cứ thay lão Tôn ta đi." Tôn Ngộ Không căn bản không sợ, lạnh lùng liếc nhìn bốn vị cự đầu Linh Sơn.

Nghe những lời này, Di Lặc lập tức không dám động, Tây Du mà hỏng, đến lúc đó tất cả nhân quả đều tính lên đầu hắn, một lượng kiếp nhân quả gia thân, hắn muốn không chết cũng không được.

Chuyện này có thể làm, nhưng không thể tự mình làm.

Cân nhắc một phen, Di Lặc chỉ có thể ngoan ngoãn nhịn xuống, cùng Tôn Ngộ Không đi giải nạn.

Những ngày tiếp theo, Tôn Ngộ Không công khai nương tay với những kiếp nạn do Thiên Đình thiết lập, đối với những kiếp nạn do Linh Sơn thiết lập thì chỉnh cho chết, không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thỏa hiệp.

Mười mấy kiếp nạn của Thiên Đình đều rất thuận lợi, còn năm kiếp nạn của Linh Sơn, trải qua vô cùng gian nan, trong đó hai kiếp bị Tôn Ngộ Không cướp đi, hai vị Chuẩn Thánh bị Tôn Ngộ Không đánh trọng thương.

Trong thời gian đó, Ngọc Đế cũng cho lợi, trả lại hai đạo nguyên thần còn lại của Sa Tăng cho Sa Tăng, Sa Tăng khôi phục đỉnh phong, tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trư Bát Giới bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chủ yếu là vì Trư Bát Giới muốn đổi một con đường khác, trước kia đi con đường Trảm tam thi chứng đạo, lần này, hắn muốn đi con đường pháp tắc chứng đạo.

Môn hạ Kim Ô đã dùng sự thật chứng minh, pháp tắc chứng đạo mạnh hơn Trảm tam thi chứng đạo.

Đầu tiên là ba anh em Kim Ô đủ kiểu đè Lục Thánh Thiên định ra đánh, tiếp theo là Khổng Tuyên từng là vô địch dưới Thánh nhân, bây giờ là Dương Tiễn, đủ kiểu vượt cấp chiến đấu, đánh bầm dập lớp người già, đều đang dùng sự thật để chứng minh.

Chiến lực của Dương Tiễn quá mạnh, hắn muốn báo thù, chỉ có thể đi con đường pháp tắc chứng đạo, mới có cơ hội.

Vì tu luyện Giao chiến chi pháp, Trư Bát Giới đã lĩnh ngộ được một tia thôn phệ pháp tắc.

Dưới sự gia trì của tia thôn phệ pháp tắc này, Quan Âm càng khổ hơn, bị Trư Bát Giới hút đến sụp đổ.

Còn Tôn Ngộ Không vẫn bị kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, trước sau vẫn không tìm được cơ hội đột phá, di chứng từ việc bị Như Lai cưỡng ép cắt ngang năm đó quá lớn, cũng khiến Tôn Ngộ Không càng thêm căm hận Như Lai, căm hận Linh Sơn.

Ngày hôm đó, Ma Uyên ở Linh Sơn đột nhiên xảy ra biến cố, khe nứt phong ấn bị va chạm, một số Tiên Thiên Ma tộc đã thoát ra.

Linh Sơn phản ứng rất nhanh, ngay lập tức đến trấn áp phong ấn, có Huyết Văn Phật Chủ và Thủy Kỳ Lân hai vị Thánh Nhân tương trợ, cũng trấn áp được phong ấn, nhưng vẫn có không ít Tiên Thiên Ma tộc thoát khỏi Linh Sơn.

Đối với ma, sinh linh Hồng Hoang không ai không sợ, vì Hồng Quân vẫn luôn nhồi nhét tư tưởng ma là đại diện của tà ác, cộng thêm những việc La Hầu đã làm thực sự tà ác.

Cho nên sinh linh Hồng Hoang đều căm ghét ma, không cho phép ma tồn tại, cho nên Lăng Tiêu trước sau chưa từng tiết lộ La Hầu, người biết chỉ có môn hạ Kim Ô và Hậu Bạt.

Linh Sơn cử người truy sát những Tiên Thiên Ma tộc đã trốn thoát, nhưng những Tiên Thiên Ma tộc này đã quyết tâm ẩn náu, chỉ dựa vào Linh Sơn không thể nào thanh lý sạch sẽ.

Cho nên Linh Sơn mời các thế lực khác cùng nhau thanh trừ Tiên Thiên Ma tộc.

Đây là cơ hội tốt để giành được hảo cảm của sinh linh Hồng Hoang, các thế lực đều cử người ra tay hiệp trợ Linh Sơn.

Đặc biệt là Thiên Đình rất coi trọng, vì đạo ma không đội trời chung, mà Thiên Đình chính là đại diện của đạo thống, Ngọc Đế phái ra năm lộ nhân mã, lần lượt do Dương Tiễn, Lôi Trạch, Kim Linh Thánh Mẫu, Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên dẫn đội.

Lôi Trạch và Kim Linh Thánh Mẫu lần lượt là chủ thần của Lôi bộ và Đấu bộ, không thể không dùng, hai vị này xuất động, mới có thể nói rõ sự coi trọng của Thiên Đình đối với việc này.

Còn Dương Tiễn, Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, đây là cơ hội tốt để lập công, lập uy, đây đều là nòng cốt tương lai của Thiên Đình, bây giờ bắt đầu bồi dưỡng, lập uy dương danh.

Hôm nay, Dương Tiễn đang ở Sư Đà Lĩnh tru sát Tiên Thiên Ma tộc, đúng lúc thầy trò Đường Tăng cũng đến Sư Đà Lĩnh.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt khác thường.

Vốn dĩ Tôn Ngộ Không chỉ muốn tìm một cơ hội đột phá, Dương Tiễn cũng tu luyện chiến đấu pháp tắc, đánh một trận với Dương Tiễn, có lẽ sẽ tìm được cơ hội đột phá, cho nên Tôn Ngộ Không thấy Dương Tiễn liền xông lên.

Trư Bát Giới tưởng Hầu ca là muốn báo thù cho hắn, cũng xông lên theo.

Thế là, tình hình biến thành năm thầy trò lại một lần nữa đối chiến Dương Tiễn.

Tiểu Bạch Long và Sa Tăng hoàn toàn không giúp được gì, bị Dương Tiễn một chiêu hạ gục, trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Tôn Ngộ Không chủ công, Đường Tăng thúc giục Đại Uy Thiên Long, thi triển thần thông hiệp trợ Tôn Ngộ Không.

Chương 396

Trư Bát Giới thì thi triển bí thuật giao chiến, thời gian gần đây hút được đủ nhiều nguyên âm từ Quan Âm, dùng bí thuật chuyển hóa thành pháp lực, cưỡng ép nâng tu vi lên Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Ba thầy trò vây đánh Dương Tiễn, đột nhiên bị vây đánh, Dương Tiễn cũng không nương tay, hỏa lực toàn khai, thần thông Pháp Tướng Thiên Địa cộng thêm thần thông ba đầu sáu tay, pháp bảo bay lượn, lực chiến ba thầy trò.

Tôn Ngộ Không tế ra Kim Cương Trác, định thu pháp bảo của Dương Tiễn, kết quả Dương Tiễn trực tiếp mở thiên nhãn, một đạo thần quang đánh lên Kim Cương Trác, ngắt thi pháp của Kim Cương Trác, đoạt lại pháp bảo.

Đánh lén thất bại, Tôn Ngộ Không bứt một túm lông khỉ, thi triển thần thông Thân Ngoại Hóa Thân, biến ra một đám khỉ vây công Dương Tiễn.

Đều là một sư phụ dạy, Dương Tiễn cũng biết, biến ra một đám tiểu Dương Tiễn nghênh chiến.

Tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nghênh chiến Tôn Ngộ Không, Khai Sơn Phủ chống đỡ Trư Bát Giới, còn Đường Tăng, Dương Tiễn trực tiếp bỏ qua, dùng Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn trói lại.

Dù sao thì Đường Tăng chỉ có thể duy trì ba phút, thời gian đến, Đường Tăng tự mình sẽ ngất, không cần phí sức đối phó Đường Tăng, trói hắn lại kéo dài thời gian là được.

“Sao lại đánh nhau với Dương Tiễn rồi, Dương Tiễn ra tay không

biết nặng nhẹ, đến lúc bị đánh trọng thương, lại phải trì hoãn việc thỉnh kinh." Tại Linh Sơn, chư Phật vô cùng bất mãn.

Trước đó đến Chu Tử quốc, thầy trò Đường Tăng đã dùng sáu năm, từ Chu Tử quốc đến Sư Đà Lĩnh, đã dùng mười năm.

Bây giờ đã gần đến Linh Sơn, Tây Du lượng kiếp sắp thành công, họ tự nhiên sốt ruột không chịu được, không muốn xảy ra thêm sự cố gì nữa.

"Tôn hầu tử này chắc là muốn mượn một trận chiến với Tư Pháp Thiên Thần, để tìm cơ hội đột phá." "Đột phá cũng tốt, những kiếp nạn còn lại, một nửa là của Linh Sơn, Tôn hầu tử đột phá, Linh Sơn thật sự phải đau đầu rồi, người có thể đánh thắng Tôn hầu tử cũng không có mấy người." Tại Thiên Đình, Huyền Đô đã nhìn ra ý đồ của Tôn Ngộ Không, họ rất vui vẻ xem kịch.

"Đừng nói, pháp thuật giao chiến của Trư Bát Giới này cũng khá thú vị, lại có thể cưỡng ép nâng cao nhiều tu vi như vậy, chỉ không biết di chứng thế nào." Phục Hy đã để ý đến pháp thuật giao chiến.

Ba thầy trò vây công Dương Tiễn, tuy nhiên bị Dương Tiễn áp đảo, nhưng cũng miễn cưỡng cầm cự được.

Trư Bát Giới hỏa lực toàn khai, các loại bí pháp thần thông của Quy Nhất Giáo đều sử dụng ra hết.

Hai đại thần thông nổi danh nhất của Quy Nhất Giáo, một là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cái này quá khó tu luyện, cần phải tự chém nguyên thần, chỉ có Lão Tử mới biết.

Hai là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, do Lão Tử cải tiến trên cơ sở Địa Sát Thất Thập Nhị Biến.

Địa Sát Thất Thập Nhị Biến không phải thần thông gì lợi hại, chỉ là thuật biến hóa mà thôi, nhưng Thiên Cương Tam Thập Lục Biến thì

khác, lợi hại hơn Địa Sát Thất Thập Nhị Biến rất nhiều, đủ để liệt vào hàng ngũ thần thông đỉnh cấp.

Nhưng độ khó tu luyện cũng là thật sự khó, cần phải luyện hóa tinh huyết của người khác, tổng cộng có thể dung nạp ba mươi sáu loại.

Ví dụ như Trư Bát Giới nếu luyện hóa tinh huyết của Lăng Tiêu, thì có thể biến hóa thành dáng vẻ của Lăng Tiêu, không chỉ đơn thuần là biến hóa, mà còn có thể thông qua khí cơ tương liên, tạm thời mượn một phần sức mạnh, thậm chí là thần thông của Lăng Tiêu.

Trư Bát Giới năm xưa khi còn là Thiên Bồng đã tu luyện được ba biến: Lão Tử, Huyền Đô, và Thanh Phong đạo nhân.

Lúc ở Thiên Đình, hắn không ngờ Dương Tiễn sẽ hạ sát thủ, nên không thi triển.

Thân thể hắn bị Dương Tiễn hủy, ba biến tu luyện được cũng phế bỏ, phải tu luyện lại từ đầu.

Hiện giờ, Trư Bát Giới đã luyện thành lại hai biến, Huyền Đô và Hầu ca.

Chủ yếu là tinh huyết của những người khác hắn cũng không xin được.

Bị Dương Tiễn áp đảo, Trư Bát Giới dốc toàn lực, thi triển Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, biến thành dáng vẻ của Huyền Đô, khí thế lại lần nữa tăng vọt, vậy mà đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Chậc chậc, Ao Chiến Chi Pháp này phối hợp với Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, quả thật là lợi hại, từ Đại La Kim Tiên cưỡng ép tăng lên Chuẩn Thánh trung kỳ, gia trì quả thực rất lớn." Thiên Đình, Phục Hy lắc đầu cảm thán, y thật sự thèm thuồng.

Yêu tộc có thể lấy ra chỉ có Pháp Tướng Thiên Địa, mà Pháp

Tướng Thiên Địa cũng không phải bí mật gì, sinh linh Hồng Hoang muốn học đều có thể học, nhưng căn nguyên không đủ thì căn bản không thể thi triển.

Nhân Tộc Thần Đình rất biết gây chuyện, trước đó đã tung ra một bảng xếp hạng, ví dụ như Á Thánh Bảng, Chuẩn Thánh Bảng, Đại La Kim Tiên Bảng, cường giả các cảnh giới đều được liệt kê.

Còn có Linh Bảo Bảng, Thần Thông Bảng, v.v., gây chấn động một thời, khí vận của Nhân tộc cũng tăng lên không ít.

Mà đứng đầu Thần Thông Bảng chính là mười đại thần thông đỉnh cấp Hồng Hoang, Đại Đạo Pháp Tướng thần thông của ba Kim Ô xếp hạng thứ nhất.

Ai cũng biết Đại Đạo Pháp Tướng thần thông của ba Kim Ô gia trì vô cùng lớn, không yếu hơn Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng người ngoài không biết thực ra là Đại Đạo Pháp Tướng và Tam Tự Bí hai loại thần thông phối hợp mới có uy lực mạnh mẽ như vậy, ba huynh đệ cũng lười giải thích.

Xếp thứ hai là Nhất Khí Hóa Tam Thanh, thứ ba là Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên, thứ tư là Huyết Nguyên Tử thần thông do Minh Hà tạo ra, thứ năm là Pháp Tướng Thiên Địa, thứ sáu là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, thứ bảy là Thiên Nhãn thần thông của Dương Tiễn, thứ tám là Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, thứ chín là khí vận hộ thể chuyên thuộc của Nhân Hoàng, thứ mười là Vạn Cẩu Kinh của Phật môn.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh và Ngũ Sắc Thần Quang cái nào mạnh yếu khó nói, nhưng Nhất Khí Hóa Tam Thanh chỉ cần có bản lĩnh thì ai cũng tu luyện được, còn Ngũ Sắc Thần Quang là bản mệnh thần thông của Khổng Tuyên, độc quyền của Khổng Tuyên, người khác không tu luyện được.

Cho nên xếp Nhất Khí Hóa Tam Thanh trước Ngũ Sắc Thần Quang.

Huyết Nguyên Tử thần thông của Minh Hà, thần thông bảo mệnh mạnh nhất Hồng Hoang, huyết hải không cạn, Minh Hà bất tử, có thể nói là bất tử bất diệt, chỉ tiếc không có năng lực tấn công, nếu không đã có thể xếp thứ hai.

Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đều là loại gia trì chiến lực, sức tấn công của Thiên Nhãn Dương Tiễn mạnh mẽ ra sao cũng là điều mọi người đều thấy.

Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, bắt người, nhốt người cũng cực kỳ lợi hại.

Khí Vận Hộ Thể, đây là độc quyền của Nhân Hoàng tộc Nhân, có thể điều động khí vận Nhân tộc gia trì, mức độ gia trì lại còn rất lớn.

Về phần Vạn Cẩu Kinh, là chỉ tất cả thần thông của Phật môn, những thần thông Phật môn do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sáng tạo ra quả thật lợi hại, nếu tính riêng lẻ, rất nhiều đều có thể xếp vào thần thông cao cấp.

Xếp nó vào thần thông đỉnh cấp cũng là một sự khẳng định đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bất kể nhân phẩm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra sao, tài tình là không thể phủ nhận, thậm chí tài tình của họ còn cao hơn cả Tam Thanh.

Kim Đan Đại Đạo, luyện khí, trận pháp của Tam Thanh, đều thuộc di sản của Phụ Thần Bàn Cổ.

Thậm chí giáo nghĩa mà Tam Thanh lập ra cũng nhận được sự chỉ điểm của Đạo Tổ, dù sao cũng là Đạo thống.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì khác, họ thật sự dựa vào chính

mình khai sáng ra Tín Ngưỡng Chi Đạo và Độ Hóa Chi Đạo, ngoài Đạo thống mà sáng tạo ra Phật đạo.

Sau này sáng tạo ra rất nhiều thần thông Phật môn, càng chứng minh tài tình của họ.

Hồi Vu Yêu lượng kiếp, bao nhiêu sinh linh mắng thánh vị của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là khóc mà có, đến nay, đã không còn ai nói nữa, đều đã công nhận Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Dưới thần thông đỉnh cấp là thần thông cao cấp, như Ba Đầu Sáu Tay, Túng Địa Kim Quang, Hóa Hồng Chi Thuật đều thuộc thần thông cao cấp.

Mười đại thần thông đỉnh cấp, Yêu tộc chỉ biết một cái công khai là Pháp Tướng Thiên Địa, thật sự nghèo nàn.

Phục Hy thở dài, tại Sư Đà Lĩnh, trận kịch chiến vẫn tiếp diễn, theo Trư Bát Giới bùng nổ lần nữa, thỉnh thoảng cũng có thể phản công một chút.

Nhưng đáng tiếc, ba phút đã hết, Đường Tăng hôn mê, Dương Tiễn rảnh tay, điều khiển Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn nghênh chiến Trư Bát Giới.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn có phần khắc chế Kim Cương Trác, Tôn Ngộ Không vừa tế ra Kim Cương Trác, Dương Tiễn liền dùng Thiên Nhãn tấn công, tốc độ tấn công của Thiên Nhãn quá nhanh, Tôn Ngộ Không hoàn toàn không thể ngăn cản.

Trư Bát Giới bị Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn trói lại, có sức mà không dùng được, uất ức không chịu nổi, kẻ thù ngay trước mắt, nhưng đánh chết cũng không lại.

Dương Tiễn khinh miệt liếc nhìn Trư Bát Giới, toàn lực đối phó Tôn Ngộ Không, áp chế Tôn Ngộ Không đến chết dí.

Tôn Ngộ Không quyết không nhận thua, liều mạng phản kích, muốn học theo Dương Tiễn, đặt mình vào chỗ chết để tái sinh, kích phát tiềm lực trong tuyệt cảnh, để tìm ra cơ duyên đột phá.

Dương Tiễn nhìn ra ý đồ của Tôn Ngộ Không, dù sao cũng là sư thúc, giúp một tay vậy, thế là không ngừng gây áp lực.

Vết thương của Tôn Ngộ Không không ngừng nặng thêm, ngay lúc sắp mất đi sức chiến đấu, cuối cùng cũng tìm được cơ duyên, đột phá thành công.

Mà trận chiến bên này sớm đã thu hút Văn Thù, Phổ Hiền và Cửu Hoa Phật Tử cũng đang tìm kiếm Tiên Thiên Ma Tộc ở gần đây.

Ba người thấy Tôn Ngộ Không đột phá, không ngồi yên được nữa, Tôn Ngộ Không mà đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, kiếp nạn sau này làm sao thiết kế, Linh Sơn còn mấy ai đánh lại Tôn Ngộ Không.

Chương 397

Thế là, ba người nhìn nhau, đột nhiên ra tay đánh lén, muốn một lần nữa cắt ngang Tôn Ngộ Không đột phá.

Ba món pháp bảo nhằm thẳng Tôn Ngộ Không mà đập tới, Dương Tiễn phản ứng ngay lập tức, Khai Sơn Phủ bay ra, đánh lui một món pháp bảo, Thiên Nhãn đánh lui một món, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh bay một món, che chắn trước mặt Tôn Ngộ Không.

"Dương Tiễn, ngươi có ý gì?" Ba người đánh lén không thành, sắc mặt khó coi chất vấn Dương Tiễn, tên này không phải không ưa Tôn Ngộ Không sao, sao lại quay sang bảo vệ hắn.

"Đây là trận chiến giữa ta và hắn, ta không thích người khác xen vào, càng không thèm làm hành vi tiểu nhân như đánh lén." "Hắn đột phá thì sao, vẫn không phải đối thủ của bản chân quân, nhưng nếu ta không quản, để các ngươi cắt ngang hắn đột phá, ngược lại lại tỏ ra ta sợ hắn." "Sự kiêu ngạo của Kim Ô môn hạ, lũ vô sỉ các ngươi vĩnh viễn không thể hiểu được." "Cút, hoặc là chết." Dương Tiễn ngạo nghễ đứng thẳng, giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chỉ vào ba người.

"Cuồng vọng!" Ba người bị Dương Tiễn coi thường làm cho tức giận, hay nói đúng hơn là xấu hổ và giận dữ sau khi bị lột bỏ lớp ngụy trang.

Kim Ô môn hạ hành sự ngông cuồng bá đạo, nhưng người ta quả thực quang minh lỗi lạc.

So sánh với họ, bọn họ quả thực vô sỉ hèn hạ.

Khi tiểu nhân đối mặt quân tử, tự nhiên sẽ có một cảm giác chột dạ, đặc biệt là sau khi bị vạch trần, càng có cảm giác chột dạ không biết giấu mặt vào đâu.

Sự phẫn nộ, chẳng qua chỉ là để che giấu sự chột dạ đó mà thôi.

Còn có sự đố kỵ, con cóc ghẻ dưới đất ngước nhìn thiên nga trắng muốt trên trời, vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ, muốn kéo con thiên nga xuống, để mọi người cùng làm cóc ghẻ.

"Hai chúng ta giữ chân hắn, ngươi đi động thủ." Văn Thù phân phó Cửu Hoa Phật Tử.

Hôm nay bọn họ đã ra tay rồi, nếu cứ thế xám xịt bỏ đi, chẳng phải càng chứng thực bọn họ là lũ vô sỉ sao.

"Chỉ bằng các ngươi?" Dương Tiễn khinh thường nhìn ba người, giơ tay thu hồi Khổn Tiên Thằng và Cửu U Bàn, không quay đầu lại mà quát Trư Bát Giới: "Cút sang một bên." Trư Bát Giới tức muốn hộc máu, tên khốn này đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Hắn kinh ngạc vì Dương Tiễn lại bảo vệ Hầu ca, nhưng nghĩ đến phong cách hành sự kiêu ngạo mà chính trực của Dương Tiễn, cũng có thể hiểu được.

Lúc này, hắn chắc chắn sẽ tạm thời gác lại ân oán để bảo vệ Hầu ca.

Biết Dương Tiễn lúc này đang vì Hầu ca, nhưng lời nói ra lại khiến người ta tức điên, chỉ muốn cho hắn một cây đinh ba vào sau gáy.

Cố nén lửa giận, Trư Bát Giới nghiến răng nghiến lợi bảo vệ bên cạnh Hầu ca.

Cùng lúc đó, Văn Thù và Phổ Hiền động thủ, tế ra pháp bảo tấn công Dương Tiễn.

Dương Tiễn hỏa lực toàn khai, bộ Chân Quân chiến giáp rất ít khi mặc cũng lấy ra mặc vào.

Nuốt hơn mười viên Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan để hồi phục pháp lực, Thiên Nhãn điên cuồng thúc giục, pháp lực như không cần tiền rót vào Thiên Nhãn, Thái Dương Chân Hỏa cũng cuộn trào ra.

Tất cả pháp bảo đều được tế ra, dựa vào pháp bảo, Thiên Nhãn và Thái Dương Chân Hỏa đã đánh cho Văn Thù và Phổ Hiền luống cuống tay chân.

"Cửu Hoa Đế Thính.

Đại Thiên Hiện Như Lai." Cửu Hoa Phật Tử thừa cơ đánh lén, một pho tượng Phật pháp thân khổng lồ ngưng tụ, tượng Phật mở mắt, hai đạo kim quang bắn về phía Tôn Ngộ Không, bàn tay khổng lồ theo đó vỗ xuống, bóng đen khổng lồ che khuất cả tám trăm dặm Sư Đà Lĩnh.

Dương Tiễn cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đang định động thủ, Trư Bát Giới ưỡn ngực xông lên, mắt ở rốn tuôn ra một luồng hắc khí, hình thành một vòng xoáy màu đen, điên cuồng thôn phệ linh khí trời đất.

Ngay cả sinh khí cũng bị thôn phệ, Sư Đà Lĩnh xanh tươi trong nháy mắt trở nên khô héo hoang vu, vòng xoáy màu đen điên cuồng lớn lên, thôn phệ hai đạo kim quang bắn tới, tiếp đó cuộn về phía Cửu Hoa Phật Tử.

Đồng thời thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một con heo thật lớn, một cây đinh ba đập nát bàn tay Phật khổng lồ đang úp xuống.

Bàn tay Phật bị đập nát, lại thấy pháp bảo Cửu Hoa Niệm Châu của Cửu Hoa Phật Tử theo sát phía sau.

Trư Bát Giới toàn lực thúc giục Cửu Xỉ Đinh Bá, Cửu Xỉ Đinh Bá tỏa sáng rực rỡ, chống đỡ Cửu Hoa Niệm Châu, phật quang màu vàng và hoa quang màu xám va chạm vào nhau.

Trư Bát Giới bị đẩy lùi mấy bước, phật quang màu vàng áp chế hoa quang màu xám.

Nhưng giây tiếp theo, hoa quang màu xám lại đang ăn mòn phật quang màu vàng.

Đây chính là điểm lợi hại thực sự của Cửu Xỉ Đinh Bá, Cửu Xỉ Đinh Bá được luyện chế từ Nhược Thủy Chi Tinh, mang đặc tính ăn mòn mọi thứ của Nhược Thủy.

Ba ngàn Nhược Thủy, lông vũ không nổi, một khi rơi vào trong Nhược Thủy, sẽ bị ăn mòn không còn một mẩu.

Cửu Hoa Phật Tử đang bận đối phó với vòng xoáy hắc khí do Trư Bát Giới tạo ra, cảm nhận được Cửu Hoa Niệm Châu bị ăn mòn, vội vàng thúc giục, Cửu Hoa Niệm Châu lập tức bung ra, phật quang màu vàng hóa thành sợi, xuyên qua niệm châu, đan thành một tấm lưới lớn màu vàng trùm về phía Trư Bát Giới.

Lưới lớn phấp phới, công kích của Trư Bát Giới đều bị hóa giải, lấy nhu khắc cương.

Trư Bát Giới lập tức thay đổi phương thức tấn công, dùng Cửu Xỉ Đinh Bá chống đỡ lưới lớn, sau đó xoay Cửu Xỉ Đinh Bá, quấn lưới lớn vào Cửu Xỉ Đinh Bá.

Cửu Hoa Phật Tử vừa đập tan vòng xoáy hắc khí, thấy Trư Bát Giới hóa giải công kích của Cửu Hoa Niệm Châu, lập tức điều khiển Cửu Hoa Niệm Châu bung ra, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Tôn Ngộ Không ở phía sau.

Trư Bát Giới hít sâu một hơi, bụng đột nhiên trở nên to lớn vô cùng, bao bọc lấy Tôn Ngộ Không, Cửu Hoa Niệm Châu đánh vào bụng Trư Bát Giới, lại bị bật ra ngoài.

Đây là thiên phú thần thông mà hắn thức tỉnh sau khi đầu thai

nhầm vào lợn, đúng là tái ông thất mã, yên tri phi phúc.

Thấy nhất thời không hạ được Trư Bát Giới, Cửu Hoa Phật Tử nhíu chặt mày.

Mà Dương Tiễn thấy vậy, cũng chuyên tâm đối phó với Văn Thù và Phổ Hiền.

"Cái đầu heo này lúc quan trọng cũng có chút tác dụng, Linh Sơn thật là chẳng làm được việc gì tốt, cứ phải ép Tôn hầu tử đến chết mới thôi." Thiên Đình, Ngọc Đế thích thú xem náo nhiệt.

"Chuyến Tây hành này, cứ như là con đường lột xác của mấy thầy trò họ, đi suốt một đường, Tôn Ngộ Không từ Thái Ất Kim Tiên lột xác thành Chuẩn Thánh, Trư Bát Giới cũng lột xác thành Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể đại thế ra chiến lực Chuẩn Thánh trung kỳ." "Phật tính trên người Đường Tăng cũng ngày càng đậm, mấy thầy trò này, hiện giờ ở Hồng Hoang có thể uy hiếp được họ cũng không còn nhiều." Phục Hy cảm thán.

Chư thần nghĩ lại, hình như đúng là như vậy.

Mấy thầy trò ngày càng trưởng thành, đều đang tiến bộ.

Hoàn thành Tây hành, được công đức gia thân, thật là lợi hại.

"Ta bây giờ có chút lo lắng cho Tư Pháp Thiên Thần rồi." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Các ngươi là đồ trang trí à, để mặc bọn họ lấy nhiều đánh ít?" Ngọc Đế liếc nhìn chư thần.

Bên phía Linh Sơn, chư Phật nhíu chặt mày.

"Sự đã đến nước này, đã không còn đường lùi, có cần phái thêm mấy người qua giúp không?" Địa Tạng nói.

"Phái thêm người nữa sẽ thành Linh Sơn vây công Dương Tiễn,

ngươi muốn khai chiến với Thiên Đình à?" "Người khác thì thôi, Dương Tiễn là cháu ngoại của Ngọc Đế, Ngọc Đế cực kỳ coi trọng." Như Lai lắc đầu.

"Để ta đi, nếu Ngọc Đế truy cứu, thì nói chúng ta chỉ nhắm vào Tôn Ngộ Không, không có ý nhắm vào Dương Tiễn, đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta, phải liều một phen, không thể do dự nữa." Di Lặc không nhịn được nữa, cũng không cần Như Lai đồng ý hay không, hóa thành một luồng sáng bay đi.

Sư Đà Lĩnh, đại chiến vẫn tiếp diễn.

Dương Tiễn áp đảo Văn Thù và Phổ Hiền, còn Trư Bát Giới dưới sự tấn công mãnh liệt của Cửu Hoa Phật Tử, ngày càng đuối sức.

Hơn nữa, thời gian duy trì bí thuật có hạn, khí tức của Trư Bát Giới bắt đầu suy yếu, tu vi cưỡng ép tăng lên cũng đang thụt lùi.

"Kình Liệt Thương Lãng." Trư Bát Giới sốt ruột, hội tụ toàn bộ sức mạnh cuối cùng, thi triển một chiêu sát thủ, kích phát toàn bộ nguyên âm chi lực tích trữ trong thời gian này, há miệng phun ra một luồng hắc khí.

Hắc khí nhanh chóng lan ra nửa bầu trời, hóa thành biển đen cuồn cuộn.

Cửu Hoa Phật Tử nhất thời có chút ngơ ngác, đây là cái gì, Trư Bát Giới định làm gì.

Tuy không biết mục đích của Trư Bát Giới, nhưng hắn cũng hiểu, biển đen này tuyệt đối không phải thứ gì tốt, cảnh giác quan sát biển đen.

Đột nhiên, ngay bên dưới hắn, một con cá kình đen khổng lồ đột nhiên nhảy lên, há cái miệng lớn đen như mực, một ngụm nuốt chửng hắn.

Chương 398

Tốc độ quá nhanh, quá đột ngột, Cửu Hoa Phật Tử phản ứng đã rất nhanh, nhưng vẫn bị cá kình cắn vào nửa người kéo xuống biển đen.

"Minh Vương Bất Động Thân." Cửu Hoa Phật Tử sắc mặt đại biến, biết rằng bị kéo vào biển đen tuyệt đối không có kết cục tốt, vội vàng thi triển thần thông ổn định thân hình, sau đó dùng Cửu Hoa Niệm Châu tấn công cá kình.

Cửu Hoa Niệm Châu rất nhanh đã đập tan cá kình, biển đen cũng theo đó tan đi, cùng lúc đó, thời gian duy trì bí thuật của Trư Bát Giới cũng hết, suy yếu đến mức không thể cưỡi mây, rơi xuống đất, nằm trên mặt đất thở hổn hển, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm lên bầu trời.

Trên không, Cửu Hoa Phật Tử thoát khỏi cảnh khốn cùng, thở phào nhẹ nhõm, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói lo lắng của Văn Thù và Phổ Hiền: "Cửu Hoa, mau chạy." Cửu Hoa Phật Tử lập tức căng cứng người, một cảm giác nguy cấp lan tỏa trong lòng, vừa định phản ứng, bụng đã truyền đến cảm giác đau nhói, cúi đầu nhìn, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn đã đâm xuyên qua bụng hắn, máu tươi nhỏ giọt theo mũi đao.

Cửu Hoa Phật Tử kinh hãi thất sắc, phản xạ có điều kiện vội vàng nguyên thần xuất khiếu bỏ chạy.

Tuy nhiên, nguyên thần vừa rời khỏi cơ thể, một cảm giác tử vong lan tỏa trong lòng, hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy một đạo thần quang với tốc độ cực nhanh bắn tới, hắn căn bản không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn nguyên thần bị thần quang xuyên thủng.

Từ góc nhìn của người khác, Dương Tiễn từ phía sau một đao đâm xuyên nhục thân của Cửu Hoa Phật Tử, Thiên Nhãn một kích đánh tan nguyên thần của Cửu Hoa Phật Tử, nguyên thần của Cửu Hoa Phật Tử cứ thế tan biến trong không trung, hồn tiêu phách tán, một lời cũng không kịp nói.

Trư Bát Giới đang nằm trên mặt đất cũng ngây người, trước đó hắn đã truyền âm cho Dương Tiễn nói hắn có cách giữ chân Cửu Hoa Phật Tử, nhưng hắn không có thời gian, bảo Dương Tiễn nghĩ cách giải quyết Cửu Hoa Phật Tử trước.

Dương Tiễn phối hợp rất tốt, một trận tấn công mãnh liệt đẩy lùi Văn Thù và Phổ Hiền, thành công đánh lén Cửu Hoa Phật Tử.

Nhưng hắn không ngờ Dương Tiễn lại cứng rắn và tàn nhẫn đến vậy, trực tiếp diệt sát Cửu Hoa Phật Tử.

Một vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, cứ thế mà chết, hơn nữa là bị xóa sổ hoàn toàn, hồn tiêu phách tán.

Tên mặt lạnh này quá độc ác, nói giết là giết, không sợ Linh Sơn chó cùng rứt giậu.

Cảnh này khiến cả trời thần Phật cũng ngây người, không ai ngờ Dương Tiễn thật sự hạ sát thủ.

"Mau, theo Trẫm đi tiếp ứng Tư Pháp Thiên Thần." Ngọc Đế phản ứng lại đầu tiên, vội vàng hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Giết chết một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ của người ta, Linh Sơn không nổi điên mới lạ.

Quả thực, Linh Sơn đã nổi điên.

"Khinh người quá đáng, theo ta đi báo thù cho Cửu Hoa Phật Tử." Như Lai không ngồi yên được nữa, hùng hổ dẫn chư Phật rời khỏi

Linh Sơn.

Tiệt Giáo và Kim Ô môn hạ có tình nghĩa chiến đấu kề vai, chết lại là người của Tây Phương Giáo, ông ta không tức giận, nhưng không thể không quản, vì hiện tại ông ta là người đứng đầu Linh Sơn.

Nếu chuyện này ông ta không quản, Tam Thi do Thiên Định Ngũ Thánh để lại sẽ ra tay, bãi miễn ông ta, đổi người đứng đầu khác cho Linh Sơn.

Mất đi thực quyền, ông ta sẽ không thể bảo vệ đệ tử Tiệt Giáo.

Sư Đà Lĩnh, Di Lặc vừa đến nơi, đã thấy cảnh Dương Tiễn giết Cửu Hoa Phật Tử, lập tức đỏ mắt.

"Dương Tiễn, ngươi khinh người quá đáng." Di Lặc trực tiếp tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh về phía Dương Tiễn.

"Báo thù cho Cửu Hoa." Văn Thù và Phổ Hiền cũng không còn quan tâm đến việc đối phó Tôn Ngộ Không, phẫn nộ cùng nhau xông về phía Dương Tiễn.

"Ăn lão Tôn một gậy!" Mà Tôn Ngộ Không cũng vào lúc này đột phá thành công, cầm Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn nghênh đón Văn Thù và Phổ Hiền.

Bên này, Dương Tiễn một đao đánh về phía Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ngược lại bị đánh lùi mấy chục trượng, sức mạnh Á Thánh quả nhiên mạnh mẽ.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc tiếp tục tấn công, Dương Tiễn thúc giục Thiên Nhãn chấn lui nó.

Di Lặc truy sát tới, đỏ mắt tấn công dữ dội, pháp bảo, thần thông điên cuồng ùa về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn bị áp chế, liên tục lùi bước.

“Tên mập chết tiệt, dám bắt nạt sư điệt của ta, ai cho ngươi lá gan đó, ăn ta một gậy.” Đúng lúc này, một giọng nói phẫn nộ truyền đến, tiếp đó một cây gậy bọc trong Thái Dương Chân Hỏa đánh về phía Di Lặc.

Di Lặc triệu hồi pháp bảo Bạch Vu Bát để chống đỡ, bị chấn bay ra xa mấy trăm dặm.

Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy là Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ, Viên Hồng, Ngao Thương mấy vị sư bá sư thúc.

Xem khí tức, Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ, Viên Hồng vậy mà đều đã đột phá đến Á Thánh, Ngao Thương cũng đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

“Sư bá, sư thúc, các người đã về.” Dương Tiễn xưa nay ít nói ít cười, giờ phút này lại cười rất rạng rỡ, vui vẻ nghênh đón.

“Không tệ, không tệ, Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, sắp đuổi kịp Cửu sư thúc của ngươi rồi.” “Đợi đó, sư thúc báo thù cho ngươi, tên mập chết tiệt này dám lấy lớn hiếp nhỏ, thật sự cho rằng Kim Ô môn hạ không có người sao?” Viên Hồng cười vỗ vỗ Dương Tiễn, cầm Hỗn Nguyên Chân Dương Côn đi đánh Di Lặc.

Vận khí của hắn không tệ, vừa ra khỏi Hỗn Độn đã gặp được mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu trở về, sau đó hắn chia sẻ phần truyền thừa chiến đấu pháp tắc thuộc về Tôn Ngộ Không cho Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ.

Ngao Thương tu luyện là Thủy Chi Pháp Tắc, hộ pháp cho họ.

Ba người cùng nhau tham ngộ, vốn dĩ họ đã lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc rất sâu, cộng thêm chiến đấu pháp tắc tương đương với việc được đo ni đóng giày cho họ, nhận được chiến đấu pháp tắc hoàn chỉnh, mọi chuyện cứ thế thành công.

Trực tiếp viên mãn, tu vi tăng vọt lên Á Thánh, họ vội vàng trở về bế quan, chỉ cần tiến thêm một bước, họ có thể thành thánh.

Đối với điều này, họ đều rất tự tin.

Chỉ là không ngờ vừa về đã thấy Di Lặc đang bắt nạt Dương Tiễn, thế này có nhịn được không?

Cùng cảnh giới, Di Lặc bị đánh không trả được tay, như một quả bóng da bị đánh bay qua bay lại.

Trong Hỗn Thế Tứ Hầu, người giỏi chiến đấu nhất chính là Viên Hồng, Thông Tí Viên Hầu, hai cánh tay trời sinh thần lực, lại còn cứng rắn sánh ngang linh bảo.

Bên này, Văn Thù và Phổ Hiền thấy tình hình không ổn, trực tiếp chuồn mất, cũng không quan tâm đến sống chết của Di Lặc.

Tôn Ngộ Không không đuổi theo, mà tò mò đánh giá mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng hắn có quen, nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Ngao Thương hắn chưa từng gặp.

Hỗn Thế Tứ Hầu, hôm nay đã tụ họp đông đủ.

Mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu cũng đang đánh giá Tôn Ngộ Không, đều tán thưởng gật đầu, Viên Hồng đã nói với họ, tiểu sư đệ này không làm mất mặt Kim Ô môn hạ.

Thấy Tôn Ngộ Không đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, Lục Nhĩ Mi Hầu và Vô Chi Kỳ rất uất ức, họ chỉ thiếu phần truyền thừa chiến đấu pháp tắc của Tôn Ngộ Không, bị kẹt ở Chuẩn Thánh quá lâu, vẫn luôn đợi Tôn Ngộ Không xuất thế.

Rồi sau đó, Tôn Ngộ Không vừa xuất thế, không cần lo lắng gì cả, trực tiếp có chiến đấu pháp tắc hoàn chỉnh để tham ngộ, còn có pháp bảo do sư tôn chuẩn bị, tài nguyên tu luyện.

Tu vi tăng lên như bay, con đường tu luyện thuận buồm xuôi gió.

Tức quá đi, họ cũng muốn làm người xuất thế cuối cùng.

Bên này, Bạch Vu Bát của Di Lặc bị Viên Hồng đánh vỡ một cách vô cùng bạo lực, pháp bảo phòng ngự bị phá, Di Lặc rất nhanh đã không chống đỡ nổi, khóe miệng rỉ máu.

Như Lai cũng dẫn chư Phật đến, liền thấy Di Lặc bị Viên Hồng bạo hành.

"Viên Hồng sư đệ, có thể cho ta một chút mặt mũi mà dừng tay trước không." Chư Phật đều đang nhìn, Như Lai không thể không đứng ra.

Vốn dĩ ông ta không muốn động thủ với Dương Tiễn, bây giờ Viên Hồng họ đến chống lưng cho Dương Tiễn, ông ta lại có lý do không động thủ.

Viên Hồng liếc nhìn Như Lai, hắn khá nể phục Như Lai, liền cho Như Lai chút mặt mũi này.

"Kim Ô môn hạ, các ngươi khinh người quá đáng." Nhìn Di Lặc bị thương, Địa Tạng phẫn nộ nhảy ra.

"Khinh người quá đáng, chúng ta vừa về đã thấy hắn lấy lớn hiếp nhỏ, ra tay với Dương Tiễn, rốt cuộc ai khinh người quá đáng?" Viên Hồng vác Hỗn Nguyên Chân Dương Côn, ngẩng đầu nhìn Địa Tạng, thần thái vô cùng kiêu ngạo, Địa Tạng suýt nữa không nhịn được mà xông lên.

"Là Dương Tiễn giết Cửu Hoa Phật Tử trước, ta mới động thủ." Di Lặc nghiến răng nghiến lợi nói.

"Thì sao, giết thì giết rồi, ai bảo hắn kém cỏi, ta nhớ không lầm, Cửu Hoa Phật Tử lớn hơn Dương Tiễn một bối đúng không." "Lấy lớn hiếp nhỏ mà không đánh lại vãn bối, ngươi còn mặt mũi ra mặt."

Viên Hồng bĩu môi, hắn chẳng quan tâm ai đúng ai sai, dù sao Kim Ô môn hạ chính là không sai.

"Ngươi..." Di Lặc tức muốn hộc máu, Kim Ô môn hạ chính là một đám thổ phỉ, bá đạo ngang ngược, không nói lý lẽ.

Chương 399

“Ngươi cái gì mà ngươi, là Văn Thù, Phổ Hiền và Cửu Hoa Phật Tử ra tay đánh lén Hầu ca của ta trước.” “Một đám không biết xấu hổ, hèn hạ vô sỉ...” Trư Bát Giới ở phía dưới chửi rủa.

“Chúng ta đánh lén Tôn Ngộ Không, có liên quan gì đến Dương Tiễn?” Văn Thù không biết từ lúc nào đã quay lại, tức giận nói.

“Ta chiến đấu, không cho phép người khác xen vào, ta đã cảnh cáo các ngươi rồi.” Dương Tiễn lạnh lùng nói.

“Nghe thấy chưa?

Sư điệt của ta đã cảnh cáo rồi, họ không nghe, chết thì trách ai?

Lời hay khó khuyên con ma sắp chết.” “Nhân lúc người khác chiến đấu mà đánh lén, Phật môn các ngươi vẫn không biết xấu hổ như ngày nào.” “Kim Ô môn hạ chúng ta là giảng lý nhất, nếu các ngươi không phục, hay là để sinh linh Hồng Hoang đến bình luận xem rốt cuộc ai đúng ai sai.” Viên Hồng mỉa mai.

Chư Phật Linh Sơn suýt nữa thổ huyết, ngươi có nghe xem ngươi đang nói gì không, Kim Ô môn hạ giảng lý?

Không giảng lý nhất chính là các ngươi.

“Khinh người quá đáng, thật sự cho rằng Linh Sơn chúng ta dễ bắt nạt sao, chúng ta đông người như vậy, còn sợ họ sao.” “Như Lai, ngươi không phải có Tru Tiên Tứ Kiếm sao, chúng ta lên, đánh với họ một trận.” Địa Tạng trước giờ ở địa phủ, không hiểu rõ về Kim Ô môn hạ, nuốt không trôi cục tức này.

“Đúng, đánh với họ một trận, thánh nhân không được xen vào, chỉ có mấy người họ, chúng ta chắc chắn thắng.” “...” Chư Phật đều hùa

theo la ó.

Lần này, Như Lai bị đẩy vào thế khó, động thủ không được, không động thủ cũng không xong.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến: "Ai kiêu ngạo vậy, muốn động đến thần linh của Nhân Tộc Thần Đình ta à?" Mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy Đế Tân đầu đội Hiên Viên Kiếm, quanh thân là Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, nghênh ngang đi tới.

"Nhân Hoàng, liên quan gì đến Nhân Tộc Thần Đình của ngươi, ngươi đừng có xía vào chuyện của người khác." Địa Tạng la ó.

"Não ngươi để ở Linh Sơn à?

Không biết Kim Ô môn hạ đều có thần chức ở Nhân Tộc Thần Đình sao?" "À, ta nhớ ra rồi, ngươi bị giam cầm ở địa phủ làm khổ sai hơn hai mươi vạn năm, gần đây mới được thả ra, không biết cũng là bình thường." Đế Tân đấu võ mồm nổi tiếng ở Hồng Hoang, liền châm chọc Địa Tạng một trận.

"Ngươi mới bị giam cầm ở địa phủ làm khổ sai, ta là tu luyện ở địa phủ." Địa Tạng tức đến nhảy cẫng lên.

"Vậy hay là chúng ta đến địa phủ cầu chứng xem sao?" Đế Tân trêu chọc.

Địa Tạng suýt nữa bị nghẹn chết, ngậm miệng không trả lời, đến địa phủ rồi, hắn còn ra được nữa không?

Đế Tân mỉa mai cười một tiếng, sau đó liếc nhìn chư Phật Linh Sơn: "Nếu các ngươi cảm thấy họ ít người, ta có thể gọi thần linh Nhân tộc đến đánh với các ngươi một trận." Lời của Đế Tân vừa dứt, một giọng nói khác liền truyền đến: "Thiên Đình của ta cũng có thể đánh với các ngươi một trận." Mọi người nhìn sang, chỉ thấy Ngọc Đế dẫn chư thần hùng hổ kéo đến.

“Ngọc Đế, ngươi có ý gì?” Di Lặc nhíu mày.

“Ý gì?

Linh Sơn các ngươi nhiều lần bắt nạt cháu ngoại của Trẫm, thật sự cho rằng Trẫm dễ bắt nạt sao?” Ngọc Đế nói, khí thế quanh thân bùng nổ, thể hiện uy thế khí tức Á Thánh, vừa hay không lâu trước đó ông ta đã đột phá, nhân cơ hội này khoe một chút.

“Dương Tiễn giết Cửu Hoa Phật Tử.” Di Lặc tức giận nói.

Đối với việc Ngọc Đế đột phá đến Á Thánh, ông ta không quan tâm, Linh Sơn cộng thêm Ngũ Cực Thánh Thú, có đến chín vị Á Thánh.

“Thì sao?

Dương Tiễn đã cảnh cáo họ rồi, họ cứ muốn tìm chết, trách ai?” “Đầu tiên là Quan Âm tính kế Dương Tiễn, sau là Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật lấy nhiều đánh ít, coi thường thiên điều ra tay với Dương Tiễn, bây giờ lại còn ba đánh một.” “Ba đánh một mà không thắng, các ngươi còn mặt mũi đòi công lý, Trẫm vì Tây Du lượng kiếp, hai lần trước đã nhịn, các ngươi chẳng lẽ thật sự cho rằng Thiên Đình dễ bắt nạt sao?” Ngọc Đế nổi giận mắng một trận.

Mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu ngơ ngác, Ngọc Đế từ khi nào lại thành một phe với họ?

“Dương Tiễn hiện đang nhậm chức ở Thiên Đình.” Viên Hồng giải thích một chút.

Mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu bừng tỉnh, Dương Tiễn nhậm chức ở Thiên Đình, nhưng rốt cuộc ai ôm đùi ai thì thật khó nói.

Sau lưng Dương Tiễn là Kim Ô môn hạ, Ngọc Đế chỉ cần không ngốc sẽ giữ quan hệ tốt với Dương Tiễn.

Ngọc Đế mắng một trận, chư Phật không cãi lại được, chủ yếu là mỗi lần Dương Tiễn đều có lý do chính đáng.

Hơn nữa, cục diện hiện tại, Linh Sơn dường như đang bị cô lập và nhắm vào.

"Không chịu thiệt chứ?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Dương Tiễn, ai đúng ai sai hắn không quan tâm, chỉ quan tâm Dương Tiễn có chịu thiệt không.

"Không chịu thiệt, nếu chịu thiệt ta đã ra tay từ lâu rồi." Ngọc Đế vội vàng nói.

"Không chịu thiệt là được." Lục Nhĩ Mi Hầu gật đầu, nhìn chư Phật Linh Sơn nói: "Muốn thế nào, chọn đi, đánh một trận hay là thôi?" Chư Phật đều im lặng, Thiên Đình và Nhân Tộc Thần Đình đều đứng về phía Dương Tiễn, còn đánh thế nào nữa?

"Tam Tiêu sư muội họ thành thánh rồi không tiện ra tay, nhưng bây giờ chúng ta đã về, sau này người của Linh Sơn mà còn dám trêu chọc ngươi, ngươi cứ đánh chết cho ta, ngươi có giết chết Như Lai chúng ta cũng đỡ cho ngươi." Lục Nhĩ Mi Hầu trước mặt mọi người, bá khí bao che khuyết điểm.

Chư Phật phẫn nộ nhưng lại bất lực, ai bảo người ta có bối cảnh cứng cáp, không còn mặt mũi ở lại, xám xịt quay đầu rời đi.

Trư Bát Giới ngưỡng mộ, khó trách Dương Tiễn không kiêng dè gì, có một đám sư thúc vô điều kiện bao che khuyết điểm như vậy, còn có gì không dám làm.

Tôn Ngộ Không càng uất ức, đám sư huynh này quá hợp khẩu vị của hắn, rất muốn nhận nhau.

"Các vị, hôm nay khó được tụ họp, hay là đến Thiên Đình ngồi một chút." Ngọc Đế cười ha hả mời.

Mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Dương Tiễn, rồi gật đầu.

Chư thần nhìn nhau, người ta đây không phải cho Ngọc Đế mặt mũi, mà là đi chống lưng cho Dương Tiễn.

Giờ phút này, không ai không ngưỡng mộ Dương Tiễn.

Rất nhanh, tất cả đều tản đi, chỉ còn lại một mình Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không uất ức gãi đầu, hạ xuống.

"Không sao chứ?" Tôn Ngộ Không đỡ Trư Bát Giới dậy.

"Không sao, suy yếu một thời gian là khỏe." Trư Bát Giới lắc đầu, nhân cơ hội leo lên lưng Tôn Ngộ Không, có chút ý làm nũng.

Tôn Ngộ Không trợn trắng mắt, nhưng vẫn cõng Trư Bát Giới đi hội hợp với lão Sa và những người khác.

Lão Sa và Tiểu Bạch Long bị thương không nhẹ, đang ngồi thiền trị thương, Nữ Vương đang chăm sóc Đường Tăng hôn mê, mọi người đều đã quen.

"Các ngươi hận Dương Tiễn như vậy, mà lại kề vai chiến đấu với hắn, thật là khó xử." Nữ Vương nhếch miệng cười.

Tôn Ngộ Không gãi đầu, hắn quả thực nợ Dương Tiễn một ân tình lớn, lần đột phá này mà bị cắt ngang nữa, hắn có thể vĩnh viễn không đột phá được.

Sau này làm sao còn mặt mũi động thủ với Dương Tiễn.

"Có lẽ, Dương Tiễn không phải muốn giúp ngươi, chỉ là đang kiên trì nguyên tắc của hắn, nếu ngươi cảm thấy nợ hắn, đối với hắn có lẽ là một sự khinh rẻ." "Người như hắn, tâm khí quá cao, thậm chí hắn có thể cảm thấy chúng ta quá vô dụng, giúp chúng ta chỉ là để thú vị hơn một chút, để chúng ta có tư cách làm đối thủ của hắn." Tiểu Bạch

Long nói.

“Có lý, nếu ta vì thế mà có chút e dè, thì thật không xứng làm đối thủ của hắn.” Tôn Ngộ Không đồng tình gật đầu, ánh mắt lại trở nên kiên định.

“Lần này chúng ta tuy vẫn không đánh lại hắn, nhưng chúng ta cũng thu hoạch rất lớn, Hầu ca đã đột phá, hơn nữa cũng coi như chúng ta gián tiếp giết Cửu Hoa Phật Tử, đòi lại một chút lợi tức từ Linh Sơn.” Trư Bát Giới nói.

“Thu hoạch rất lớn, chỉ có ta và Tiểu Bạch Long bị ăn đòn.” Sa Tăng oán giận nói một câu.

“Ta thấy lần sau hai người đừng lên, hình như cũng không giúp được gì nhiều.” Nữ Vương không nhịn được cười.

Sa Tăng và Tiểu Bạch Long bị đâm trúng tim đen, mặt đầy uất ức.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, Hậu Bạt một mình nhìn Hạo Thiên Cảnh, nghe thấy lời nói tinh nghịch của con gái, cưng chiều cười một tiếng, con bé này, toàn nói thật.

Chương 400

Không lâu sau, Ngọc Đế và mọi người trở về, Ngọc Đế đích thân đến mời Hậu Bạt dời bước đến Dao Trì, tổ chức thịnh yến.

"Gặp qua Hậu Bạt tiền bối." Viên Hồng tiến lên hành lễ.

Mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng theo sau, họ đã nghe Viên Hồng nói về Hậu Bạt.

"Đệ tử mà Kim Ô đạo hữu thu nhận, quả thực không tệ, hôm nay ta sẽ truyền cho các ngươi một môn bí thuật, có lẽ có thể tái hiện phong thái của Hỗn Độn Ma Viên." Hậu Bạt gật đầu, tay vung lên, ba đạo linh quang bay về phía mi tâm của Lục Nhĩ Mi Hầu, Vô Chi Kỳ và Viên Hồng.

Ba người tiếp nhận xong, vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng cảm tạ, bí pháp này có thể giúp chân linh của họ tạm thời dung hợp.

Hỗn Thế Tứ Hầu hợp thể, đó không phải là Hỗn Độn Ma Viên sao.

Bốn hầu bọn họ hợp thể, không dám tưởng tượng sẽ mạnh đến mức nào, có khi còn có thể nghịch phạt đồ thánh, phá vỡ kỷ lục của Khổng Tuyên.

Sau này nhất định phải tìm cơ hội thử xem.

Yến tiệc bắt đầu, người vui nhất không ai khác chính là Dương Thiền, trước mặt các sư thúc, sư bá, nàng vẫn là cô bé năm nào, có thể không kiêng dè gì mà làm nũng.

So với sự náo nhiệt của Thiên Đình, Linh Sơn mây đen dày đặc.

"Khốn kiếp, Ngọc Đế muốn làm gì, phản bội Đạo Tổ đầu quân cho Kim Ô môn hạ sao, Thiên Đình và Linh Sơn mới là một phe." Di

Lặc giận không thể át.

“Ngọc Đế muốn áp chế Linh Sơn, muốn có quyền lên tiếng, hắn đang đề phòng Linh Sơn trỗi dậy lấn át Thiên Đình.” “Tây Du lượng kiếp sắp hoàn thành, tạm thời đừng gây chuyện, đợi Phật đạo phục hưng, Linh Sơn thật sự đại hưng rồi báo thù.” Như Lai nheo mắt nói.

Là một âm mưu gia, ông ta quá hiểu tâm tư của Ngọc Đế.

Thiên Đình, yến tiệc tan, mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu trở về Bồng Lai.

Lăng Tiêu thấy tiến độ tu vi của mấy người, rất hài lòng, đều sắp thành thánh.

Trên thực tế, ba huynh đệ họ chỉ cần lo lắng cho Dương Thiền và Thập Kim Ô, căn nguyên không đủ để thành thánh.

Đặc biệt là Dương Thiền, vào Chuẩn Thánh còn khó khăn.

Thập Kim Ô nếu luyện hóa Thánh Ngân, thành thánh không khó, ít nhất còn có đường.

Nhưng Dương Thiền tư chất không đủ, vào Chuẩn Thánh còn khó khăn, luyện hóa Thánh Ngân cũng vô dụng.

Chỉ có thể đi con đường công đức chứng đạo, công đức chứng đạo không chỉ là thu được công đức, mà còn phải làm được việc đại công đức, được Lục Đạo công nhận, mượn sức mạnh của Lục Đạo để trảm thi, chỉ có thể xem sau này có cơ hội thu được đại công đức hay không.

Năm xưa Nữ Oa chính là dựa vào việc tạo ra con người để thu được đại công đức, mượn sức mạnh của công đức và thiên đạo để thành thánh.

Sư Đà Lĩnh, đoàn Tây hành sau ba tháng nghỉ ngơi, tiếp tục lên

đường.

Ba mươi nạn sau này, Linh Sơn chiếm một nửa, Ngọc Đế cũng đem mười nạn đánh cược với Tôn Ngộ Không dời về phía sau.

Tôn Ngộ Không gần như là đánh suốt một đường.

Mười lăm nạn của Linh Sơn, mấy thầy trò lại cướp được bảy nạn, đây là do Linh Sơn đã hoàn toàn không biết xấu hổ, mỗi nạn đều phái mấy vị Chuẩn Thánh đến.

Với mười nạn của Thiên Đình, chỉ cướp được hai nạn.

Ngọc Đế cũng không biết xấu hổ, phái cả Huyền Đô, Phục Hy, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh những Chuẩn Thánh đỉnh phong, Á Thánh đến, quá thâm độc.

Thống kê cuối cùng, Tôn Ngộ Không và mọi người cướp được mười tám nạn, Linh Sơn cũng mười tám nạn, Long tộc lấy đi một nạn, Địa Phủ lấy đi một nạn, Nhân Tộc Thần Đình lấy đi một nạn, Kỳ Lân tộc lấy đi một nạn, Thiên Đình được bốn mươi mốt nạn, vừa vặn quá nửa.

Ngày hôm đó, thầy trò một nhóm đến Linh Sơn, Như Lai phong Phật, Đường Tăng phong Chiên Đàn Công Đức Phật, Tôn Ngộ Không phong Đấu Chiến Thắng Phật, Trư Bát Giới là Tịnh Đàn Sứ Giả, Sa Tăng phong La Cẩu, Tiểu Bạch Long không có thiên mệnh gia thân, không được phong.

Nữ Vương càng không cần nói, Linh Sơn không có tư cách phong.

Phong Phật hoàn thành, Tây hành công đức viên mãn, Hồng Hoang chấn động, Phật đạo phục hưng, phương Tây kim sắc phật quang đại phóng.

Lại một đạo nữa phục hưng, linh khí Hồng Hoang lại bắt đầu trở nên nồng đậm, đồng thời, Phật đạo giáng xuống công đức.

Ngọc Đế đột nhiên ra tay, trừ công đức giáng xuống Tôn Ngộ Không và mọi người, toàn bộ công đức còn lại đều bị chặn lại.

"Theo như đã hẹn, ba ngày sau đến Thiên Đình phân chia." Ngọc Đế để lại một câu rồi đi.

Chư Phật cũng không có gì để nói, dù sao trước đó đã thương lượng xong, còn phải phân cho Nhân Tộc Thần Đình.

Công đức gia thân, Đường Tăng không vội hấp thu.

Mấy người Tôn Ngộ Không thì đều đã hấp thu, Tôn Ngộ Không nhận được nhiều công đức nhất, dưới sự gia trì của công đức, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc nhanh như bay, trực tiếp đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, đuổi kịp Dương Tiễn.

Trư Bát Giới cũng thành công tham ngộ Thôn Phệ Pháp Tắc, đột phá đến Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, suýt chút nữa là trở lại thời kỳ toàn thịnh, Sa Tăng một đường tăng vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tiểu Bạch Long cũng nhận được một ít công đức, đột phá đến Đại La Kim Tiên.

Hấp thu xong công đức, mấy thầy trò mặt lạnh nhìn chư Phật Linh Sơn.

Đường Tăng mở lời trước: "Trả lại nhục thân của ta." Chư Phật đương nhiên hiểu ý Đường Tăng, Đường Tăng muốn lấy lại chân thân Lục Sí Kim Thiền.

"Chân thân có thể trả lại cho ngươi, nhưng ngươi phải ở lại Linh Sơn." Chư Phật đương nhiên không muốn để Đường Tăng rời đi.

Hiện giờ Tây Du lượng kiếp đã hoàn thành, thực ra có thể qua cầu rút ván, nhưng Đường Tăng có Hậu Bạt là nhạc mẫu, họ không dám động.

Bây giờ điều khiến họ khó xử là Đường Tăng chắc chắn sẽ rời

khỏi Linh Sơn, mà Đường Tăng là người mang thiên mệnh của Tây Du lượng kiếp, được Phật đạo che chở, nếu rời khỏi Linh Sơn, sẽ mang đi rất nhiều khí vận của Phật môn, họ không thể chấp nhận.

Kể cả Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Sa Tăng, đều có thiên mệnh trên người, được Phật đạo che chở, rời đi đều sẽ mang theo khí vận của Phật môn.

Cách tốt nhất là giữ lại Đường Tăng, chỉ cần Đường Tăng ở lại, ba huynh đệ Tôn Ngộ Không chắc chắn cũng sẽ ở lại.

"Chúng ta có thể cho phép ngươi và Nữ Vương thành hôn." Di Lặc bổ sung.

"Vậy, bần tăng còn phải cảm tạ ân tứ của các ngươi?" Đường Tăng mỉa mai nhìn chư Phật.

Chư Phật một trận khó xử, bây giờ chỗ dựa của người ta còn cứng hơn cả Linh Sơn, cần gì họ cho phép.

Nhưng họ lại không nghĩ ra được lý do nào khác để giữ lại.

Một bên không muốn, một bên không nhường, rơi vào thế giằng co.

Đúng lúc này, hộ sơn đại trận của Linh Sơn bị bạo lực phá vỡ, Hậu Bạt cưỡng ép xông vào, dịu dàng nhìn Nữ Vương và Đường Tăng: "Đi thôi, nương đến đón các con về nhà." "Nương, họ không trả lại chân thân cho con." Đường Tăng lập tức thay đổi thái độ, uất ức mách lẻo.

Khóe miệng chư Phật giật giật, mẹ nó, ngươi có chút liêm sỉ đi, một thân phật tính, tiếng "nương" này gọi sao mà thuận miệng thế.

"Hừ, trả lại chân thân cho con rể của ta, hoặc là bản tọa san bằng Linh Sơn." Hậu Bạt thần sắc lạnh lùng, uy áp cường đại đè xuống chư Phật, chư Phật trực tiếp bị đè đến không thở nổi.

Cánh tay không vặn được đùi, Như Lai bất đắc dĩ thỏa hiệp, tay cách không một chiêu, lấy chân thân Lục Sí Kim Thiền của Đường Tăng từ động Linh Thứu trên núi Đại Tuyết ra.

Đường Tăng nhận lấy, bắt đầu hấp thu công đức Phật đạo nhận được trước đó, dưới tác dụng của công đức, nhanh chóng dung hợp với chân thân, khí tức tăng vọt, rất nhanh đã khôi phục lại tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ trước đó.

Công đức hấp thu hết, lại tiến thêm một bước, đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chư Phật trơ mắt nhìn, không dám thở mạnh.

"Trong cơ thể ngươi có Thánh Ngân, trước đây đã từng thành thánh?" Hậu Bạt nhíu mày.

"Vâng, con trước đây là Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, bị Hồng Quân đánh rớt thánh vị." Đường Tăng uất ức mách lẻo.

Chương 401

Chư Phật không dám nhìn, ăn cơm mềm thế này, thật thơm.

"Nương sau này nhất định sẽ báo thù cho con." Hậu Bạt bao che khuyết điểm hừ lạnh một tiếng.

"Cảm ơn nương." Đường Tăng rất vô sỉ làm nũng.

"Đi thôi." Hậu Bạt dắt tay Nữ Vương quay người, Đường Tăng vội vàng theo sau, mấy huynh đệ Tôn Ngộ Không cũng đều theo sau.

"Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh, các ngươi định đi đâu?" Di Lặc sốt ruột.

Đường Tăng rời đi, họ có thể chấp nhận, ai bảo người ta có một bà mẹ vợ mạnh mẽ, họ không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Nhưng mấy thầy trò đều rời đi, họ thật sự không chấp nhận được.

Mấy thầy trò rời đi, khí vận của Phật môn sẽ bị mang đi hai thành, thậm chí còn nhiều hơn.

"Ta không đi, ở lại để các ngươi tiếp tục rút chân linh của ta?" Tôn Ngộ Không mỉa mai.

"Ta không đi, ở lại để các ngươi tiếp tục độc hại chí thân của ta?" Trư Bát Giới theo sau.

"Ta..., dù sao ta cũng đi theo sư phụ." Sa Tăng có chút khó xử, Linh Sơn không hại hắn, chủ yếu là hắn không có giá trị để bị hại.

Dù sao ở lại là không thể.

"Các ngươi không thể đi, các ngươi rời đi sẽ mang theo một lượng lớn khí vận của Phật môn." Di Lặc kích động.

"Hừ, là chúng ta giúp Phật đạo phục hưng, mang đi một ít khí vận

của Phật môn thì sao?" "Các ngươi đã làm gì với chúng ta, các ngươi tự biết, lấy đâu ra mặt mũi bắt chúng ta ở lại?" Trư Bát Giới mỉa mai.

Di Lặc há miệng, nhất thời không nghĩ ra được cách cãi lại, cứng rắn cũng không dám, Hậu Bạt còn ở đây.

"Họ có thể đi, nhưng Ngộ Không ngươi không thể đi, lượng kiếp tiếp theo, liên quan đến Phật môn, ngươi vẫn là người mang thiên mệnh." Như Lai đưa ra lý do.

Thiên mệnh của Trư Bát Giới và Sa Tăng không nhiều, mang đi khí vận của Phật môn sẽ không quá nhiều, giữ lại Tôn Ngộ Không chính là may mắn trong bất hạnh.

"Hừ, ai đối phó Linh Sơn ta sẽ giúp người đó." Tôn Ngộ Không cười lạnh.

"Ngộ Không, Linh Sơn có thể bồi thường cho ngươi, tuyệt đối không được tự lầm lạc làm bạn với ma." Khóe miệng Như Lai giật giật, cứng rắn khuyên bảo.

"Rời khỏi Linh Sơn, chẳng lẽ không phải là người trong Phật môn?" Đường Tăng đứng ra, một câu chặn họng Như Lai.

"Đừng ép ta san bằng Linh Sơn." Hậu Bạt lạnh lùng để lại một câu, dẫn mọi người rời đi.

Chư Phật dù muôn vàn không muốn, nhưng không dám làm gì, không thể làm gì.

Hồng Hoang cuối cùng vẫn là dựa vào thực lực để nói chuyện, hiện giờ thực lực của người ta cứng hơn họ, họ ngoài việc thỏa hiệp ra, không thể làm gì.

"Đợi đã, xin hãy để lại Quan Âm." Nhiên Đăng đuổi theo.

"Một năm sau, ta tự sẽ thả nàng." Trư Bát Giới không quay đầu lại

để lại một câu, hắn vẫn chưa hấp thu đủ, còn phải dùng Quan Âm tu luyện Ao Chiến Chi Pháp.

Đến Chuẩn Thánh rồi, không thể dùng Ao Chiến Chi Pháp để tăng tốc tu vi nữa, nhưng có thể dùng để tăng cường sức chiến đấu, luyện hóa càng nhiều nguyên âm chi lực, gia trì càng lớn.

Nữ tiên lợi hại ở Hồng Hoang rất ít, Thái Âm Nữ Thần, Tây Vương Mẫu, Tam Tiêu, hắn không dám động.

Vương Mẫu Nương Nương, bốn vị thánh mẫu của Tiệt Giáo không có thù oán với hắn, Quan Âm là một lò luyện hiếm có như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Đợi hắn hấp thu Quan Âm đến phế, người tiếp theo chính là Tịnh Lưu Ly.

Nhiên Đăng cũng bất lực, đánh không lại, người ta không thả, hắn cứng rắn cũng không được.

Chư Phật cứ thế trơ mắt nhìn Hậu Bạt dẫn Tôn Ngộ Không và mọi người đi.

Tôn Ngộ Không và mọi người không nói rút khỏi Phật môn, nên bây giờ khí vận của Phật môn không bị ảnh hưởng.

Nhưng họ biết, rút lui chỉ là chuyện sớm muộn.

Mà họ không ngờ, mấy thầy trò này còn làm chuyện tuyệt hơn cả rút lui, người ta trực tiếp tự lập môn hộ.

"Thôi vậy, sự đã đến nước này, không cần phải bận tâm nữa, nhanh chóng chuẩn bị, truyền Phật pháp vào Nam Thiệm Bộ Châu, thu hoạch khí vận Nhân tộc." Như Lai chuyển chủ đề, tiếp tục bận tâm chỉ càng chứng tỏ họ bất lực.

Cùng lúc đó, Tử Tiêu Cung, Ngọc Đế mang công đức Phật đạo

đến.

“Ngươi làm rất tốt, tám mươi mốt nạn, Đạo môn chiếm bốn mươi mốt nạn, hơn một nửa nhân quả lượng kiếp, đủ để Phật đạo bị Thiên Đạo chi phối.” Hồng Quân rất hài lòng với Ngọc Đế, lấy đi công đức Phật đạo, ban thưởng gấp ba lần công đức Thiên Đạo.

Hơn nữa, còn đánh vào cơ thể Ngọc Đế một lượng lớn công đức Thiên Đạo, Ngọc Đế mừng rỡ, vội vàng ngồi thiền hấp thu công đức.

Dưới sự gia trì của công đức, Ngọc Đế lĩnh ngộ Thiên Đạo pháp tắc nhanh như bay, cuối cùng tham ngộ được một đạo Thiên Đạo pháp tắc, trực tiếp thành thánh.

“Tạ ơn Đạo Tổ.” Ngọc Đế mặt đầy phấn khích, hắn cũng thành thánh rồi, từ nay về sau sẽ là tầng lớp cao cấp thực sự của Hồng Hoang.

Vì thành thánh ở Tử Tiêu Cung, Tử Tiêu Cung là một pháp bảo do Hồng Quân luyện chế, tự thành không gian, đầy cấm chế, nên Ngọc Đế thành thánh, sinh linh Hồng Hoang không hề cảm ứng được.

“Đi đi!” Hồng Quân cười phất tay, lâu như vậy, cuối cùng cũng có một chuyện thuận lòng, tâm tình rất tốt.

“Vâng.” Ngọc Đế vui vẻ lui ra khỏi Tử Tiêu Cung, trở về Thiên Đình, không để lộ chuyện thành thánh, định giả heo ăn thịt hổ, tìm cơ hội gài bẫy ai đó.

Công đức mà Đạo Tổ ban thưởng rất dư dả, tổng cộng cho gấp ba, mà cho Linh Sơn và Nhân Tộc Thần Đình thì không cần đến ba lần.

Ngọc Đế trước tiên phân cho Tam Giáo và Yêu tộc, mỗi bên được hai mươi triệu công đức, đều rất hài lòng, đối với họ mà nói, họ tu là Thiên Đạo, càng muốn công đức Thiên Đạo.

Ba ngày sau, Ngọc Đế mời Đế Tân và Như Lai đến phân chia công đức.

"Sao lại biến thành công đức Thiên Đạo?" Như Lai và Đế Tân sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Linh Sơn đương nhiên càng muốn công đức Phật đạo, còn đối với Đế Tân mà nói, công đức Thiên Đạo họ không dám dễ dàng hấp thu, sợ bị Hồng Quân ám toán.

Nếu là công đức Phật đạo, họ có thể yên tâm hấp thu, bây giờ biến thành công đức Thiên Đạo, trực tiếp phế đi.

"Lúc đầu nói là phân công đức, chứ không nói phân công đức gì, đều là công đức, chẳng phải như nhau sao?" Ngọc Đế nhún vai, nói rất có lý.

"Nếu đã như nhau, vậy ta muốn công đức Phật đạo." Đế Tân tức giận nói.

"Hết rồi, bị Đạo Tổ lấy đi rồi, ngươi muốn thì đi tìm Đạo Tổ mà đòi." Ngọc Đế nhún vai, đổ hết cho Đạo Tổ, có bản lĩnh thì các ngươi tự đi mà đòi.

Rời khỏi Thiên Đình, sắc mặt của Đế Tân và Như Lai đều vô cùng khó coi, không ngờ cuối cùng họ đều bị Ngọc Đế chơi một vố.

Đế Tân lúc này may mắn là trước đó đã đòi được Diệt Thế Hắc Liên từ tay Hồng Quân, coi như có chút thu hoạch, số công đức Thiên Đạo này coi như bỏ, chỉ có thể dùng để mua những thứ cần thiết từ Thiên Đình hoặc Linh Sơn.

Khí vận Nhân tộc bị Linh Sơn thu hoạch, chỉ nhận được Diệt Thế Hắc Liên, tính thế nào cũng lỗ, Đế Tân càng nghĩ càng bực.

Truyền đạo đúng không, ngươi cứ đợi đấy.

Hắn có cách giảm bớt sự thất thoát khí vận Nhân tộc, nhưng chỉ có thể làm với Linh Sơn, không làm được với Thiên Đình, rất tức.

Linh Sơn có vẻ còn thảm hơn, Hồng Quân lấy đi công đức Phật đạo, chắc chắn có âm mưu tính toán gì đó.

Như Lai trở về Linh Sơn, kể lại mọi chuyện, chư Phật đều sắc mặt khó coi, họ không sợ hấp thu công đức Thiên Đạo, nhưng họ cũng nghĩ đến, Đạo Tổ lấy đi công đức Phật đạo, tất có tính toán.

Chương 402

Mấy ngày sau, họ cảm ứng được, khí vận Phật môn đang thất thoát, chảy về phía Thiên Đình.

Ngọc Đế cũng cảm ứng được khí vận Thiên Đình không ngừng tăng cường, biết là Đạo Tổ ra tay rồi, phần khí vận dư ra này là của Đạo Tổ, ông ta không dám động.

Bốn vị cự đầu của Linh Sơn tức giận đùng đùng chạy đến Thiên Đình tìm Ngọc Đế hỏi tội.

"Các ngươi đừng quên, Phật Chủ của các ngươi là đệ tử của Đạo Tổ, bây giờ phát đạt rồi, hiếu kính Đạo Tổ là chuyện nên làm." "Khí vận này không phải của ta." Ngọc Đế chỉ về phía Tử Tiêu Cung.

Bốn cự đầu mặt đầy không cam lòng, nhưng lại bất lực, họ không có tư cách chạy đến Tử Tiêu Cung hỏi tội.

Thực lực không đủ mạnh, chỉ có thể chịu uất ức.

"Tuy một phần khí vận hiếu kính Đạo Tổ, nhưng các ngươi cũng có thể thu hoạch khí vận Nhân tộc, chắc chắn sẽ mạnh hơn trước đây nhiều, cuối cùng các ngươi vẫn là có lời." Ngọc Đế an ủi.

Bốn cự đầu nghe thế nào cũng thấy chói tai, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi rời đi, hóa ra họ phải làm công cho Đạo Tổ.

Mà chuyện khiến họ tức đến sôi máu hơn nữa đã đến.

Ngày hôm đó, thầy trò Đường Tăng tuyên bố với Phật đạo rút khỏi Linh Sơn, một lượng lớn khí vận Phật đạo thất thoát, chảy về phía thầy trò Đường Tăng, trực tiếp mất hơn hai thành.

Tiếp đó, Đường Tăng lại ở Nữ Nhi Quốc thề với Phật đạo, tự lập môn hộ, khai sáng Phật pháp mới là Đại Đồng Phật Pháp, lập chùa

mới là Đại Đồng Tự.

Phật pháp do Đường Tăng sáng tạo, giống với Phật pháp mà Dương Thiên Hữu kiên trì, giảng về chúng sinh bình đẳng thực sự, thiên hạ đại đồng, tri hành hợp nhất, lấy thân làm gương, dẫn dắt chúng sinh hướng thiện.

Không có những thanh quy giới luật đó, giảng rằng Phật là thiện, trong tâm có Phật tức là Phật, tu hành của Phật nằm ở việc lấy thân làm gương, dẫn dắt người bên cạnh hướng thiện, bản thân một lòng hướng thiện, cũng là tu hành.

Tóm lại là y hệt như Như Lai năm xưa trộm nhà lập Đại Thừa Phật Pháp.

Phật đạo đã chấp thuận, khí vận Phật đạo của Linh Sơn lại bị phân đi rất nhiều, phân đến Đại Đồng Tự.

Vốn dĩ Phật môn chỉ có một nhà Linh Sơn, khí vận Phật đạo đều thuộc về Linh Sơn.

Bây giờ có thêm một Đại Đồng Tự, khí vận Phật đạo tự nhiên sẽ bị phân đi, giống như tranh giành kinh doanh vậy.

Di Lặc tức đến hộc máu, trút giận lên người Như Lai: "Đều tại ngươi, đều tại ngươi khởi xướng." Như Lai không nói nên lời, chuyện này cũng đổ lên đầu ông ta được sao, năm xưa các ngươi không nhắm vào Tiệt Giáo, Thông Thiên sư tôn không bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, ông ta sao có thể làm ra chuyện này.

"Yên tâm đi, Đại Đồng Phật Pháp, chỉ là nhất thời rực rỡ mà thôi, bộ mặt thật của thế giới này là cá lớn nuốt cá bé, không thể có chúng sinh bình đẳng, thiên hạ đại đồng." "Đại Thừa Phật Pháp, an ủi tâm linh, là một loại ký thác tâm linh, còn Đại Đồng Phật Pháp, quá lý tưởng hóa, không thể thực hiện, chẳng bao lâu sẽ lụi tàn." "Đại Đồng

Phật Pháp không thể truyền bá được, những kẻ cầm quyền ở các quốc gia phàm nhân sẽ không cho phép, Đại Đồng Phật Pháp đang tấn công quyền lực, họ sao có thể từ bỏ quyền lực, bình đẳng với dân thường." "Thượng cổ đại hung đường đường, lại ngu xuẩn như Dương Thiên Hữu." Như Lai vô cùng bình tĩnh, mỉa mai khinh thường.

Nghe Như Lai phân tích như vậy, trong lòng chư Phật dễ chịu hơn nhiều, quả thực, Đại Đồng Phật Pháp, căn bản không thể truyền bá được.

Có khi Đế Tân là người đầu tiên nhảy ra phản đối, nếu người dân tín ngưỡng Đại Đồng Phật Pháp, sẽ không còn ai tín ngưỡng Nhân Hoàng, Đế Tân chẳng phải là phế đi sao.

Tuy nhiên, điều họ không biết là, Đường Tăng rất rõ ràng, làm như vậy, chỉ đơn giản là để chọc tức Linh Sơn, căn bản không có ý định quảng bá Đại Đồng Phật Pháp.

Dù sao có thể phân đi một chút khí vận Phật đạo là một chút, có thể chọc tức được chư Phật Linh Sơn, thế là đủ rồi.

Mà chiêu này của Đường Tăng, khiến các thế lực khác đều xem mà vui, kể cả Lăng Tiêu cũng vui, chiêu này quá tuyệt.

Đại Đồng Phật Pháp không thực tế, nhưng tuyệt đối chọc tức Linh Sơn đủ đau.

"Sư phụ, vẫn là người biết chơi, như vậy, chúng ta tuy đã rút khỏi Linh Sơn, nhưng vẫn là người trong Phật môn, vẫn được Phật đạo che chở." "Hơn nữa, Đại Đồng Phật Pháp không có những thanh quy giới luật đó, người và sư nương thành hôn sẽ không ai có thể nói ra nói vào." Nữ Nhi Quốc, Trư Bát Giới giơ ngón tay cái với Đường Tăng, nghĩ đến bộ dạng như ăn phải phân của chư Phật Linh Sơn, thật sảng khoái.

“Giải quyết xong nỗi lo về sau, chúng ta nên đi tìm Dương Tiễn báo thù rồi, đi, báo thù thôi.” Đường Tăng nói.

Thù của đệ tử chưa báo, hắn sao có mặt mũi thành hôn, bản thân càng hạnh phúc, lòng Bát Giới càng bị đâm đau.

Thế là, năm thầy trò xông lên trời, hướng về Thiên Đình.

Ngoài Nam Thiên Môn.

“Dương Tiễn, mau ra đây chịu chết cho Trư gia gia ngươi.” Trư Bát Giới lớn tiếng la hét.

Không lâu sau, Dương Tiễn dẫn theo mấy chục vạn thiên binh thiên tướng, còn có chiến tướng của Đấu Bộ, Lôi Bộ ùa ra.

“Tiểu nhân phương nào, dám đến Thiên Đình khiêu khích.” Hao Thiên Khuyển cầm pháp khí hình khúc xương chỉ vào Trư Bát Giới.

“Mù mắt chó của ngươi rồi, không nhận ra Trư gia gia ta sao?” Trư Bát Giới cãi lại.

“Ồ, hóa ra là ngươi cái đầu heo này, khó trách có mùi hôi của heo.” Hao Thiên Khuyển trào phúng.

“Chó chết, ngươi qua đây, Trư gia gia ta đập nát đầu chó của ngươi.” Trư Bát Giới giơ Cửu Xỉ Đinh Bá, tức không nhẹ, thân phận của hắn cao quý hơn Hao Thiên Khuyển không biết bao nhiêu, con chó chết này lại dám trào phúng hắn.

“Ngươi qua đây đi, không phải ngươi muốn tìm chủ nhân của ta báo thù sao, chủ nhân của ta là Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng thiên điều, quản lý hình phạt của Thiên Đình, có quyền tiết chế Bát Bộ.” “Muốn báo thù, đến đây, mỗi người một bãi nước bọt cũng dìm chết ngươi.” Hao Thiên Khuyển chó cậy gần nhà điên cuồng khiêu khích.

Trư Bát Giới tức muốn chết, chủ yếu là bộ dạng của Hao Thiên Khuyển quá đáng ghét.

Tức giận một hồi, Trư Bát Giới bật ra mấy tiếng cười khẩy: "Dương Tiễn, ta thật sự đánh giá cao ngươi, đồ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, ngươi không phải rất cuồng sao, lại ra đây đánh một trận đi." "Sao, sợ rồi?

Nhụt rồi?

Muốn lấy nhiều đánh ít?" "Phì, rốt cuộc ai lấy nhiều đánh ít hả, lần nào cũng là các ngươi vây đánh chủ nhân của ta, còn có mặt mũi nói lấy nhiều đánh ít." Hao Thiên Khuyển nhổ một bãi nước bọt qua.

"Hắn không phải cuồng sao, muốn đơn đấu với năm thầy trò chúng ta, bây giờ chúng ta mạnh lên, hắn lại không dám, không phải là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh thì là gì?" Trư Bát Giới khích tướng.

"Phì, chủ nhân của ta mà sợ các ngươi?

Rõ ràng có thể dễ dàng hạ gục các ngươi, cần gì phải lãng phí sức lực đơn đấu với các ngươi." "Muốn khích chủ nhân của ta ra tay, nằm mơ đi, cứ để ngươi vĩnh viễn không báo được thù, tức chết ngươi." Hao Thiên Khuyển quay lại khích tướng.

"Dương Tiễn, có bản lĩnh thì ra đây, lão Trư ta đơn đấu với ngươi." Trư Bát Giới tức đến thở hổn hển.

Dương Tiễn không cho hắn cơ hội báo thù, đó mới là thực sự uất ức.

"Chủ nhân của ta có bản lĩnh hay không, cả Hồng Hoang đều biết, phép khích tướng sơ cấp thế này, đầu heo vẫn là đầu heo." "Muốn báo thù, trời không cho ngươi cơ hội, biết đây gọi là gì không, đây gọi là tru tâm." Biểu cảm của Hao Thiên Khuyển không thể nào đúng chỗ hơn, quá đáng ghét.

“Được, không cho cơ hội đúng không, ta đi Đào Sơn tìm mẹ ngươi.” Trư Bát Giới hít sâu một hơi nén giận, quay người đi về phía Đào Sơn.

“Này, đầu heo, quên nói cho ngươi biết, lão phu nhân nhà ta đã được chủ nhân của ta đón về Thiên Đình rồi, hiện đang ở Dao Trì.” Hao Thiên Khuyển cười lớn trào phúng, Thái Bạch Kim Tinh đã sớm dự đoán được.

Vì chủ nhân, Ngọc Đế đã thân chinh hạ chỉ xá miễn cho Dao Cơ công chúa, đồng thời đón nàng về Thiên Đình.

Dao Cơ công chúa dù sao cũng là bị Chuẩn Đề tính kế, lúc đó thiên điều cũng chưa được lập ra một cách rõ ràng.

Thêm vào đó, hậu thuẫn của chủ nhân quá vững chắc, trước đó Lục Nhĩ Mi Hầu bọn họ còn đích thân đến Thiên Đình để chống lưng cho chủ nhân.

Các vị thần nào dám nói nhiều.

Thực ra Ngọc Đế sớm đã tha thứ cho Dao Cơ công chúa, bởi vì chủ nhân đủ mạnh, là do Dao Cơ công chúa tự mình không vượt qua được rào cản tâm lý.

Thái Bạch Kim Tinh với ba tấc lưỡi không xương đã thuyết phục được Dao Cơ công chúa trở về Thiên Đình.

Hắn đi theo nghe được, Thái Bạch Kim Tinh nói rằng tự giam mình ở Đào Sơn thì chẳng làm được gì, về Thiên Đình ít nhất còn có thể cống hiến cho Thiên Đình.

Tóm lại là nói rất nhiều, cuối cùng Dao Cơ công chúa cũng bị thuyết phục.

Còn hắn thì đã mở ra cánh cửa đến một thế giới mới, hóa ra tài ăn nói lại lợi hại đến thế, chuyện mà chủ nhân cũng không giải quyết

được, Thái Bạch Kim Tinh lại làm được.

Thế là hắn đi thỉnh giáo Thái Bạch Kim Tinh về tài ăn nói, hiệu quả học tập rất rõ rệt, suýt nữa làm Trư Bát Giới tức chết.

Chương 403

"Dương Tiễn, ngươi có đánh không?" Trư Bát Giới sắp tức đến nghẹt thở, nếu cưỡng ép ra tay thì chính là khiêu khích Thiên Đình, bọn họ sẽ toi đời.

"Một đám ô hợp, toàn là bại tướng dưới tay, Bản chân quân không có hứng thú đánh với các ngươi." "Nếu ngươi thật sự muốn báo thù, thì hãy đi diệt Linh Sơn.

Ta tuy đã giết vợ con ngươi, nhưng lại giữ được cốt khí cho ngươi, hay là ngươi cam tâm làm nô tài cho Linh Sơn?" "Đợi đến khi nào ngươi diệt được Linh Sơn, muốn báo thù, Bản chân quân sẽ phụng bồi đến cùng.

Còn ngươi của hiện tại, không có tư cách để ta ra tay." "Ngươi cho dù dùng phương pháp ao chiến và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến để cưỡng ép nâng tu vi lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngươi cũng không thể nào là đối thủ của ta." "Mượn tay người khác báo thù, không phải là bản lĩnh." Dương Tiễn vẻ mặt lãnh đạm, vuốt ve đầu Hao Thiên Khuyển.

Không phải hắn không muốn trả Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng lại cho Trư Bát Giới, mà là vì có thiên điều ràng buộc, hắn không thể trả.

Bản thân hắn thì không sao, cùng lắm là rời khỏi Thiên Đình, nhưng uy nghiêm mà Ngọc Đế vừa mới gầy dựng sẽ sụp đổ trong chốc lát.

Còn có mẫu thân, mẫu thân áy náy với Ngọc Đế, trong lòng tự trách, nếu hắn lại phản bội Ngọc Đế, mẫu thân sẽ suy sụp.

Không thể làm khổ mẫu thân, vậy thì chỉ đành tiếp tục làm khổ Trư Bát Giới.

“Hừ, có bản lĩnh thì ngươi cứ ở mãi trong Thiên Đình đi, món nợ với Linh Sơn, ta sẽ đòi lại, còn ngươi, ta cũng sẽ giết.” Trư Bát Giới thấy Dương Tiễn không ứng chiến, không cam lòng để lại một câu nói độc địa rồi ôm hận rời đi.

Hắn không thể hành động bốc đồng, cưỡng ép ra tay chỉ làm liên lụy đến Hầu ca và những người khác.

“Dương Tiễn, yêm lão Tôn có đủ tư cách đấu tay đôi với ngươi không?” Tôn Ngộ Không không nuốt trôi được cục tức này, hiện tại hắn cũng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi ngang với Dương Tiễn, hắn đã sớm mong chờ một trận công bằng với Dương Tiễn, lần này hắn tuyệt đối sẽ không thua.

“Ta không nợ ngươi.” Dương Tiễn lạnh nhạt để lại một câu rồi quay người bước vào Nam Thiên Môn.

Tôn Ngộ Không tức đến sôi máu, nhưng lại không thể phản bác, Dương Tiễn quả thực không nợ hắn, ngược lại là hắn nợ Dương Tiễn.

“Đại Thánh, cũng nên trả lại Kim Cương Trác cho lão phu rồi.” Thái Thượng Lão Quân đi ra, nắm lấy tay Tôn Ngộ Không.

“Yêm lão Tôn cướp được bằng bản lĩnh, cớ gì phải trả lại cho ngươi.” Tôn Ngộ Không bĩu môi, trả lại là không thể nào, một bảo bối lợi hại như vậy.

“Đại Thánh, năm xưa trong lò Bát Quái, lão phu đã nương tay, ngươi ăn trộm của ta bao nhiêu kim đan như vậy, lão phu cũng không làm khó ngươi.” “Lúc ngươi bị trọng thương, lão phu hoàn toàn có thể cưỡng ép lấy đi Kim Cương Trác, nhưng lão phu cũng không lấy, khỉ không thể không phúc hậu a.” Thái Thượng Lão Quân lật lại sổ cũ.

Tôn Ngộ Không bị nói đến chột dạ, nói đi nói lại, lão già này cũng

không tệ.

Lại là sư tôn của Bát Giới, không nể mặt sư cũng nể mặt phật, bắt nạt đến cùng thì cũng hơi quá đáng.

"Lão đầu, chúng ta thương lượng một chút, ta trả Kim Cương Trác cho ngươi, ngươi giúp ta dùng những pháp bảo này luyện lại một bộ hộ giáp phòng ngự, một kiện pháp bảo không gian, còn lại đều thuộc về ngươi, thế nào?" Tôn Ngộ Không kéo Thái Thượng Lão Quân sang một bên, lấy ra toàn bộ pháp bảo cướp được trên đường, rất nhiều đều là dùng Kim Cương Trác tròng về, trừ phần chia cho Lão Sa bọn họ, còn lại hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trung phẩm và hậu thiên thì cả một đống.

Tổng cộng cướp được hơn mười kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Kim Cương Trác dùng quá tốt, Lão Sa lấy đi hai kiện, sau đó Tiểu Bạch Long lấy đi hai kiện, cho Bát Giới một kiện, sư phụ không có pháp bảo, lấy đi ba kiện, hắn tặng sư nương hai kiện.

"Ừm, được thôi, được thôi." Thái Thượng Lão Quân vuốt râu, sau khi luyện chế hai kiện pháp bảo vẫn còn dư lại rất nhiều, con khỉ này vẫn biết tri ân báo đáp.

"Đại Thánh, cũng nên trả Tham Lang Nhận lại cho ta rồi chứ." "Còn có Thương Lãng Kỳ của ta." "…" Ba Xà dẫn đầu, một đám thần tiên vây lại đòi nợ.

"Đều đưa cho Lão Quân rồi, các ngươi hỏi Lão Quân mà đòi." Tôn Ngộ Không để lại một câu rồi chạy mất.

Lão Quân suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, trời ạ, cảm động quá sớm.

Con khỉ này đã ném vấn đề khó cho ông, trả hay không quyền quyết định là ở ông, mà ông đã đồng ý luyện cho nó hai kiện pháp bảo,

trả lại thì ông lỗ nặng, không trả thì lại mất mặt.

Đúng là con khỉ lắm mưu nhiều kế.

"Cái này quên đưa cho ngươi." Lúc này, Tôn Ngộ Không đột nhiên chạy lại, ném cho Thái Thượng Lão Quân một chiếc nhẫn không gian.

Lão Quân dùng thần thức quét qua, là đồ vật của Cửu Hoa Phật tử, năm xưa đều bị trộm đi, để Tôn Ngộ Không nhặt được của rơi, bên trong có rất nhiều thứ, đủ loại thiên tài địa bảo, thậm chí còn có một viên Hỗn Độn Thạch, đây là bảo bối tốt.

"Con khỉ này, cuối cùng cũng còn chút lương tâm." Lão Quân hài lòng cười.

Bên này, trở lại Nữ Nhi quốc.

"Bát Giới, ngươi cũng đừng tức giận, chúng ta có thể nghĩ cách dụ Dương Tiễn ra ngoài." Đường Tăng an ủi.

"Thôi bỏ đi, thực ra hắn nói cũng đúng, huyết thù nên tự tay báo, Linh Sơn mới là kẻ đầu sỏ, không động được hắn, thì trước tiên tìm Linh Sơn báo thù." "Hừ, tuyên dương Phật pháp, ta cũng sẽ đến Nam Thiệm Bộ Châu tuyên truyền thật tốt những việc quang huy của Linh Sơn." "Bây giờ chuyện ngươi và sư nương thành hôn là quan trọng nhất." Trư Bát Giới lắc đầu.

Khiến Linh Sơn không thể tuyên dương Phật pháp, chắc chắn sẽ làm chư Phật tức chết.

"Cách này hay đấy, đợi sư phụ thành hôn xong, ta sẽ giúp ngươi, Long tộc không có gì nhiều, chỉ có số lượng đông thôi." Tiểu Bạch Long vô cùng tán thành.

"Được rồi, cần sư phụ giúp gì cứ nói, còn phải làm phiền các con đi gửi thiệp mời nữa." Đường Tăng gật đầu, chuyển chủ đề câu chuyện.

Ba ngày sau, ngày cưới được định, Tôn Ngộ Không cầm thiệp mời đến Bồng Lai tiên sơn.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đến sư môn.

"Dừng bước!" Tôn Ngộ Không vừa định đi vào thì bị hai thần thú giữ núi là Kế Mông và Bạch Trạch chặn lại.

Tôn Ngộ Không suýt nữa trợn trừng mắt, trời ạ, đến kẻ giữ núi cũng là Á Thánh, không hổ là sư môn của yêm lão Tôn, thật xa xỉ.

Á Thánh ở những nơi khác đều là đại ca dẫn đầu, kết quả ở Bồng Lai chỉ có thể giữ cửa, thật là quá đáng.

"Đường Tam Tạng và quốc vương Nữ Nhi quốc sắp thành hôn, ta đến đưa thiệp mời." Tôn Ngộ Không lấy thiệp mời ra.

Bạch Trạch liếc nhìn một cái, ra hiệu cho Kế Mông nhường đường.

"Vất vả rồi." Tôn Ngộ Không cười hì hì chào một tiếng rồi vui vẻ tiến vào Bồng Lai, luồng tiên thiên linh khí đậm đặc đến cực điểm lập tức ập vào mặt.

Ngước mắt nhìn lên, núi non xanh biếc, tiên quang lượn lờ, tiên cầm bay lượn trong rừng, phát ra tiếng hót trong trẻo.

Nhìn kỹ hơn, trong núi trồng đầy các loại tiên thiên linh căn, thậm chí còn có cả tiên thiên linh khoáng sản, tỏa ra các loại tiên quang, yên tĩnh, tường hòa, đẹp không sao tả xiết.

"Đúng là một động thiên phúc địa, hơn Hoa Quả Sơn nhiều." Tôn Ngộ Không từ đáy lòng thốt lên một tiếng cảm thán.

"Hoa Quả Sơn cũng được tính là động thiên phúc địa à?" Một tiếng cười khẽ truyền đến, Tôn Ngộ Không quay đầu nhìn lại, thì ra là Ngao Thương.

“Xin ra mắt cửu sư huynh.” Tôn Ngộ Không xấu hổ gãi đầu, hắn cũng chưa từng thấy động thiên phúc địa nào, Kim Ngao đảo, Côn Luân sơn, Thủ Dương sơn, hắn đều chưa từng đến.

Dù sao trong những nơi hắn từng thấy, Hoa Quả Sơn đứng hàng đầu.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp sư tôn bọn họ.” Ngao Thương cười cười, dẫn Tôn Ngộ Không vào sâu trong Bồng Lai.

Lăng Tiêu đã sớm chờ đợi, Tôn Ngộ Không vừa nhìn thấy Lăng Tiêu liền vui mừng chạy tới: “Đệ tử bái kiến sư tôn.” “Không tệ, Tây Du đối với ngươi là một hồi ma nạn, cũng là một hồi cơ duyên, chỉ trong chưa đầy một ngàn năm đã đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong Hồng Hoang này là độc nhất vô nhị.” Lăng Tiêu hài lòng gật đầu.

“Sư phụ, khi nào con mới có thể quang minh chính đại gia nhập Kim Ô môn hạ?” Tôn Ngộ Không tủi thân nói.

“Đợi ngươi hoàn thành thiên mệnh, đó là cơ duyên của ngươi, nếu dựa vào Kim Ô môn hạ, sẽ không có lợi cho sự trưởng thành của ngươi.” “Hơn nữa, ta cần Tam Nhãn Thần Hầu ở Linh Sơn làm một việc, cứ chờ thêm một thời gian nữa đi.” Lăng Tiêu lắc đầu.

“Sư phụ, Như Lai nói lượng kiếp tiếp theo, con vẫn là thiên mệnh giả, có thật không ạ?” Tôn Ngộ Không tủi thân nói.

Hắn không muốn làm thiên mệnh giả, chỉ muốn trở về Bồng Lai, cùng Viên Hồng sư huynh bọn họ tu luyện.

Có lẽ vì cùng chung nguồn cội, hắn đối với Viên Hồng bọn họ có một cảm giác thân thiết bẩm sinh.

“Như Lai không lừa ngươi, đó là một loại khảo nghiệm đối với ngươi, có lẽ là cơ duyên thành Thánh của ngươi, lựa chọn của ngươi

ảnh hưởng rất lớn, nhiều hơn ta cũng không thể nói cho ngươi, sẽ ảnh hưởng đến lựa chọn của ngươi." "Cứ thuận theo lòng mình, muốn làm gì thì làm, mọi việc đã có sư tôn lo cho ngươi." "Mỗi người đều có con đường riêng phải đi, ngươi gánh vác thiên mệnh của hai đại lượng kiếp, có thể thấy Bàn Cổ Phụ Thần coi trọng ngươi thế nào, tương lai, ngươi có thể sẽ đi xa hơn các sư huynh của ngươi." Lăng Tiêu cười gật đầu.

Nghe La Hầu nói, Bàn Cổ từng nợ Hỗn Độn Ma Viên một vài nhân quả, có lẽ, để Tôn Ngộ Không gánh vác thiên mệnh hai đại lượng kiếp, chính là Bàn Cổ đang trả lại nhân quả cho Hỗn Độn Ma Viên.

Thiên mệnh gia trì, tu vi đột phá nhanh chóng, Bàn Cổ đã sắp xếp sẵn con đường thành Thánh cho nó.

Chương 404

Trải qua hai đại lượng kiếp rèn luyện, Tôn Ngộ Không có thể thật sự sẽ đi xa hơn Viên Hồng bọn họ.

"Vâng, sư phụ, con hiểu rồi." Tôn Ngộ Không không còn rối rắm nữa, sau đó hỏi: "Sư phụ, Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng thật sự không còn cách nào cứu chữa sao?" Hắn rất thương Bát Giới, hắn muốn mọi thứ đều viên mãn, sư phụ và sư nương rất hạnh phúc, nếu Bát Giới cũng được hạnh phúc như vậy thì tốt rồi.

"Tất cả đều có định số, Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi một, vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ." "Chỉ cần đủ mạnh mẽ, không có gì là không làm được." Lăng Tiêu không nói rõ, chỉ cho một chút động lực để nỗ lực, hắn hiểu sự bất đắc dĩ của Dương Tiễn, chuyện này cứ để bọn họ tự giải quyết, đối với cả hai đều là một cuộc rèn luyện.

"Vậy Dương Tiễn…" Tôn Ngộ Không do dự hỏi.

"Ngươi và Dương Tiễn trời sinh có nhân quả vướng mắc, ta đã thay đổi vận mệnh của các ngươi, nhưng các ngươi vẫn đối đầu nhau." "Chuyện này ta sẽ không can thiệp, các ngươi tự giải quyết đi." Lăng Tiêu lắc đầu, tuy hắn chưa lĩnh ngộ được nhân quả và vận mệnh pháp tắc, nhưng hai người này tuyệt đối có một loại ràng buộc nào đó.

Dương Tiễn, không hề bình thường.

Dao Cơ công chúa, Dương Thiên Hữu tư chất đều bình thường, Dương Thiền tư chất cũng bình thường, duy chỉ có Dương Tiễn thiên phú dị bẩm, thậm chí còn thức tỉnh được thiên phú thần thông đỉnh cấp, rất không đúng.

Giống như Hỗn Thế Tứ Hầu, Dương Tiễn trời sinh cực kỳ phù

hợp với chiến đấu pháp tắc, lại còn có ràng buộc với Linh Minh Thạch Hầu.

Phải tìm thời gian đến hỏi Dao Cơ công chúa, lúc mang thai Dương Tiễn có điều gì bất thường không.

"Con hiểu rồi." Tôn Ngộ Không thở phào nhẹ nhõm, sư tôn không can thiệp, vậy thì tốt rồi, ai có bản lĩnh nấy.

Sau khi Tôn Ngộ Không rời đi, Đế Tân cũng đến bái kiến.

"Thánh Phụ, Linh Sơn đã bắt đầu hành động rồi, chúng ta có nên hành động không, con đã tìm ra cách để áp chế Linh Sơn." "Tỷ Can đã sáng tạo ra Nho đạo, nếu chúng ta định Nho đạo làm tộc đạo của Nhân tộc, chắc chắn sẽ áp chế được sự truyền bá của Phật pháp, hơn nữa, Nhân tộc dưới sự gia trì của Nho đạo, chắc chắn sẽ càng thêm hưng thịnh." Đế Tân hưng phấn nói.

"Tỷ Can đã tạo ra Nho học rồi sao?" Lăng Tiêu ngẩn ra, loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Vậy, Khổng Tử và Tỷ Can có quan hệ gì?

Tất cả đều loạn, ưu thế biết trước của hắn sắp hết rồi.

Trầm tư một hồi, Lăng Tiêu lắc đầu: "Chuyện Nho đạo tạm thời đừng quảng bá." "Tại sao, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Linh Sơn thu hoạch khí vận Nhân tộc?" Đế Tân sốt ruột.

"Linh Sơn thu hoạch khí vận Nhân tộc, tự nhiên phải trả giá đắt, Phật đạo nhất định sẽ hưng khởi, mà lượng kiếp Ma đạo tiếp theo chính là nhắm vào Phật môn." "Lục đạo cần cân bằng, một đạo nào đó quá mạnh đều sẽ bị Lục đạo đả áp làm suy yếu, Nhân đạo quá mạnh, cho nên Phật đạo xuất hiện để thu hoạch khí vận Nhân tộc, làm suy yếu Nhân đạo." "Tiếp theo, Phật đạo đại hưng, Ma đạo sẽ xuất hiện để làm suy yếu Phật đạo.

Nếu chúng ta bây giờ áp chế Phật đạo, Nhân đạo tiếp tục đại hưng, e rằng lượng kiếp sẽ sinh biến, biến thành nhắm vào Nhân đạo." "Một lá bài tẩy như vậy, tự nhiên phải phát huy giá trị đến mức tối đa.

Ngươi trước đó nói Hồng Quân đã thu lấy công đức của Phật đạo, Hồng Quân chắc chắn là muốn dùng Thiên đạo để nô dịch Phật đạo." "Đợi sau lượng kiếp Ma đạo, Phật môn bị tổn thương nặng nề, lúc này, Nhân tộc quảng bá Nho đạo, trực tiếp một đòn đánh Phật đạo vào bụi trần, phế đi nước cờ này của Hồng Quân." Lăng Tiêu giải thích một phen.

"Ồ, con hiểu rồi, phải ra tay là ra tay thật độc." Đế Tân ánh mắt sáng lên, mình vẫn là không đủ bình tĩnh.

Cùng lúc đó, Như Lai đến Tử Tiêu Cung, nói với Đạo Tổ về chuyện lượng kiếp Ma đạo, xin dùng Tam Thiên Nhược Thủy để nhấn chìm Tiên Thiên Ma tộc trong Ma Uyên, Đạo Tổ đã đồng ý.

Như Lai lập tức đến Thiên Đình thương nghị với Ngọc Đế, Ngọc Đế đương nhiên không thể làm không công, muốn tống tiền Linh Sơn một phen.

"Ngọc Đế, ngươi đừng quên đạo ma bất lưỡng lập, lượng kiếp Ma đạo vừa nổi lên, Linh Sơn gặp tai ương, lẽ nào Thiên Đình có thể sống yên ổn sao?" Như Lai sốt ruột.

Ngọc Đế tên khốn này trong Tây hành đã tống tiền Linh Sơn không ít thứ tốt, giờ lại nghiện tống tiền, coi Linh Sơn như kẻ lắm tiền.

"Hơn nữa, chuyện này đã được Đạo Tổ đồng ý." Như Lai bổ sung.

"Được thôi, nhưng Nhược Thủy trừ Trư Bát Giới ra, không ai có thể khống chế được, muốn dẫn Nhược Thủy vào Ma Uyên, ngươi

phải đi thuyết phục Trư Bát Giới giúp đỡ." Đã là ý của Đạo Tổ, Ngọc Đế cũng không dám tống tiền Linh Sơn nữa, nhưng ông không tống tiền, không có nghĩa là Trư Bát Giới sẽ không tống tiền.

Ông cũng không biết một thiên mệnh giả khác là Dương Thiên Hữu, Như Lai chỉ nói là Tiên Thiên Ma tộc, nếu không, ông cũng sẽ không đồng ý.

Dù sao Dương Thiên Hữu cũng phải gọi ông một tiếng đại cữu ca, hiện tại quan hệ của ông với Dao Cơ, Dương Tiễn và Dương Thiền đều không tệ, Dương Thiên Hữu động đến Thiên Đình, Dao Cơ là người đầu tiên không đồng ý.

Với tình cảm vợ chồng sâu đậm của Dương Thiên Hữu và Dao Cơ, chắc chắn là một kẻ sợ vợ.

Nghe lời của Ngọc Đế, sắc mặt Như Lai có chút khó coi, Nhược Thủy không vật gì có thể nổi, hơn nữa còn có độc tính cực mạnh, tính ăn mòn cực cường.

Dùng pháp bảo để chứa, pháp bảo cũng có thể bị ăn mòn, nếu không cẩn thận dính phải, Chuẩn Thánh cũng sẽ chết.

Dùng pháp lực vận chuyển Nhược Thủy càng không thể, chẳng phải năm xưa Băng Phách Huyền Quy lún vào Nhược Thủy, pháp lực hoàn toàn vô dụng, cũng may nhục thân của Băng Phách Huyền Quy đủ cứng rắn, có thể chống đỡ một thời gian.

Thế gian chỉ có Nhược Thủy Chi Tinh mới có thể chứa được Nhược Thủy, mà Nhược Thủy Chi Tinh chính là do Nhược Thủy hình thành, cũng mang thuộc tính của Nhược Thủy.

Năm xưa Phượng tộc đã tốn rất nhiều công sức, dùng Nhược Thủy Chi Tinh đưa Nhược Thủy lên Thiên Đình, phong ấn dưới đáy Thiên Hà, Nhược Thủy Chi Tinh sớm đã dung hợp với Thiên Hà.

Học theo cách của Phượng tộc năm xưa là không thể, một chút sơ sẩy sẽ khiến Nhược Thủy chảy vào Thiên Hà, lúc đó thì toi đời, Thiên Hà bao quanh Thiên Đình, Nhược Thủy sẽ tỏa ra độc khí, đến lúc đó Thiên Đình sẽ bị độc khí bao vây.

Thế gian chỉ có Trư Bát Giới không sợ Nhược Thủy, thậm chí có thể khống chế Nhược Thủy, cách ổn thỏa nhất chính là nhờ Trư Bát Giới giúp đỡ.

Nhưng hiện tại quan hệ giữa Linh Sơn và Trư Bát Giới cực kỳ tồi tệ, có thể mời được không?

Dù mời được, chắc chắn cũng sẽ phải trả giá rất đắt.

"Có nhân ắt có quả, năm xưa nếu các ngươi Linh Sơn không nghĩ đến việc nô dịch Trư Bát Giới, làm sao có những chuyện sau này." "Lượng kiếp Ma đạo khi nào giáng lâm, không ai biết được, khoảng cách giữa Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp là trăm vạn năm, giữa Long Hán lượng kiếp và Vu Yêu lượng kiếp cũng là trăm vạn năm, mà giữa Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp là hơn mười vạn năm, giữa Phong Thần lượng kiếp và Tây Du lượng kiếp chỉ cách nhau mấy vạn năm." "Lượng kiếp ngày càng thường xuyên, không chừng lúc nào đó lượng kiếp Ma đạo sẽ giáng lâm, đổ Nhược Thủy vào Ma Uyên, chắc chắn sẽ khiến Tiên Thiên Ma tộc nguyên khí đại thương, thậm chí bị diệt tuyệt." "Không nói là ngăn cản lượng kiếp Ma đạo giáng lâm, nhưng chắc chắn có thể trì hoãn thời gian lượng kiếp Ma đạo giáng lâm, Linh Sơn sẽ có nhiều thời gian hơn để tích lũy sức mạnh đối phó với lượng kiếp, cho nên ta khuyên ngươi nên làm." Ngọc Đế lần này không châm chọc Như Lai nữa, mà nghiêm túc phân tích một phen.

Không phải lượng kiếp nào cũng ôn hòa như Tây Du lượng kiếp, tư tưởng của Phật môn là từ bi phổ độ, lượng kiếp Phật môn ôn hòa

có thể hiểu được.

Nhưng lượng kiếp Ma đạo, ma chính là đại biểu cho sự tàn bạo hung ác, lượng kiếp Ma đạo mà ôn hòa thì có quỷ.

Dưới lượng kiếp, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể đảm bảo toàn thân trở ra.

Giống như Phong Thần lượng kiếp trước đó, nếu không phải Đạo Tổ hạ chỉ Thánh Nhân không được tham gia, Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ tìm mọi cách giết chết Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trì hoãn thời gian lượng kiếp Ma đạo giáng lâm, đối với Thiên Đình cũng có lợi, ông cũng phải nhanh chóng chuẩn bị đối phó với lượng kiếp Ma đạo.

Như Lai suy nghĩ kỹ một phen, gật đầu, vô cùng đồng ý với lời nói của Ngọc Đế.

Chủ yếu là hắn là một trong những thiên mệnh giả của lượng kiếp Ma đạo, hắn quả thực chưa chuẩn bị tốt, Thông Thiên sư tôn không có ở đây, hắn không có ai để dựa dẫm, trong lòng không có chỗ dựa.

Sau khi rời khỏi Thiên Đình, Như Lai đành phải cứng rắn đến Nữ Nhi quốc tìm Trư Bát Giới nói rõ lợi hại.

"Hừ, Linh Sơn của ngươi tiêu đời, lão Trư ta cầu còn không được, muốn ta giúp, tuyệt đối không thể nào." Trư Bát Giới một mặt hả hê.

"Ai, ngươi cũng từng tham gia Phong Thần lượng kiếp, rõ ràng ma tàn bạo hung ác, Linh Sơn gặp tai ương, nhưng trứng dưới tổ vỡ nào có thể còn nguyên." "Lượng kiếp Ma đạo là nhắm vào Phật đạo, nhưng năm xưa Vu Yêu lượng kiếp, nhắm vào Vu Yêu nhị tộc, cuối cùng lại cuốn cả Hồng Hoang, sinh linh đồ thán." "Ngươi cũng có người quan tâm, như Nữ Nhi quốc, như Quy Nhất giáo, lẽ nào ngươi muốn đẩy họ vào nguy hiểm?" Như Lai một phen khuyên nhủ.

“Hừ, hôm nay ngươi có nói thủng trời ta cũng không giúp ngươi, sư bà của ta lợi hại, cùng lắm đến lúc đó ta đưa hết đệ tử Quy Nhất giáo đến Nữ Nhi quốc.” Trư Bát Giới quyết tâm không giúp.

Vợ con hắn đều chết rồi, dựa vào đâu hắn còn phải từ bi.

“Vậy nếu ta có cách cứu vợ con ngươi thì sao?” Thấy Trư Bát Giới quyết tâm, Như Lai chỉ có thể tung ra át chủ bài.

“Ngươi nói gì?” Trư Bát Giới lập tức bật dậy.

“Năm xưa Quan Âm đã lấy đi một luồng hồn ấn của vợ con ngươi, vốn là muốn khống chế họ, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, dựa vào hồn ấn xuyên qua dòng sông thời gian để tìm thấy họ.” “Quá khứ không thể thay đổi, nhưng ngươi có thể đưa họ từ quá khứ đi, tránh khỏi sát kiếp.” Như Lai nói.

“Hừ, ngươi đang nói đùa với ta sao, thời gian pháp tắc đâu phải muốn lĩnh ngộ là có thể lĩnh ngộ, ngay cả Đạo Tổ, Tam Kim Ô cũng chưa thể lĩnh ngộ.” “Hơn nữa, vợ con ta đều không có tu vi Đại La, bị tuổi thọ hạn chế, xuyên qua dòng sông thời gian đến tương lai, e rằng sẽ bị hao hết tuổi thọ trong dòng sông thời gian, hồn phi phách tán.” Trư Bát Giới lạnh lùng hừ nói.

Đây quả thực là một cách, nhưng gần như không thể thực hiện được.

“Ít nhất đó là một phương hướng, hơn nữa cũng có cơ hội, thời gian pháp tắc là bản mệnh pháp tắc của Tổ Vu Chúc Cửu Âm, ngươi có thể đến tìm y thỉnh giáo.” “Về phần Đại La quả vị, Linh Sơn có thể cung cấp tài nguyên, đủ để họ dùng tốc độ nhanh nhất chứng đắc Đại La quả vị, thoát khỏi hạn chế tuổi thọ, thế nào?” Như Lai đưa ra thành ý.

Trư Bát Giới có chút động lòng, Như Lai nói không sai, ít nhất có

cơ hội, hắn đối với vợ con có quá nhiều áy náy, còn có cơ hội, hắn không thể bỏ lỡ.

"Ta muốn học, người ta có chắc sẽ dạy ta không?" "Ngươi lấy được cảm ngộ thời gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm, rồi chuẩn bị sẵn tài nguyên tu luyện, ta sẽ giúp vận chuyển Nhược Thủy." Trư Bát Giới tuy động lòng, nhưng rất bình tĩnh, cái bánh vẽ này hắn không ăn.

Chương 405

“Được.” Như Lai thấy không lừa được Trư Bát Giới, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn đồng ý trước, rồi đi đến Địa Phủ.

“Làm gì?

Ngươi cũng muốn vào mười tám tầng địa ngục ngồi chơi à?” Vừa vào Địa Phủ, Như Lai đã bị Cửu Phượng chặn lại.

“Ta tìm Chúc Cửu Âm thánh nhân có việc quan trọng.” Như Lai cố gắng hạ thấp tư thái.

“Ngươi có thể có chuyện gì quan trọng, Thập Nhị Tổ Vu đều đang bế quan hợp đạo, chuyện lớn bằng trời cũng không được làm phiền, cút.” Cửu Phượng không chút khách khí, trực tiếp đuổi Như Lai ra ngoài.

Như Lai không chút tức giận, ảnh hưởng đến việc hợp đạo của người ta, Thập Nhị Tổ Vu không lột da hắn mới lạ.

Đột nhiên, hắn nhớ ra, năm xưa Thập Nhị Tổ Vu ước chiến với Tam Kim Ô thua, đã dùng cảm ngộ về bản mệnh pháp tắc của mình để bồi thường, cho nên, trong tay Tam Kim Ô có cảm ngộ thời gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm.

Nghĩ đến đây, Như Lai lập tức đi đến Bồng Lai.

“Ngươi đến Bồng Lai làm gì?” Kế Mông và Bạch Trạch rất không thân thiện chặn Như Lai lại.

“Ta có việc quan trọng bái kiến Lăng Tiêu thánh nhân, làm phiền hai vị tiền bối truyền lời giúp.” Như Lai giật mình, vội vàng hạ thấp tư thái.

Xét về bối phận, Kế Mông và Bạch Trạch quả thực lớn hơn hắn

một bậc, là nhân vật cùng thời với Thông Thiên sư tôn.

Mà điều khiến hắn kinh ngạc là, Kế Mông và Bạch Trạch lại cũng đã đạt đến Á Thánh cảnh, hai vị này từ khi được Tam Kim Ô đưa về Bồng Lai, chưa từng ra ngoài, không ngờ tu vi một chút cũng không tụt lại.

Năm xưa ở Kim Ngao đảo, hắn nghe Thông Thiên sư tôn nói qua, Thông Thiên sư tôn rất khâm phục Kế Mông và Bạch Trạch, nói hai người có đại nghị lực, cải tu pháp tắc chứng đạo.

Hắn biết, Thông Thiên sư tôn có ý định tự phế thánh vị để cải tu pháp tắc chứng đạo, thoát khỏi sự khống chế của Đạo Tổ, chỉ là cuối cùng cũng không hạ được quyết tâm.

"Ngươi đợi đó." Bạch Trạch nói một câu, truyền âm cho Lăng Tiêu.

Không lâu sau, bóng dáng Lăng Tiêu xuất hiện trước mặt Như Lai: "Đa Bảo à, ngươi có chuyện gì tìm ta?" Lăng Tiêu rất nghi hoặc, Như Lai tìm hắn làm gì.

Một tiếng gọi, lòng Như Lai run lên, đã rất lâu rồi không có ai gọi hắn là Đa Bảo, hắn vẫn thích cái tên này hơn, vì đây là tên do Thông Thiên sư tôn đặt cho hắn.

"Con đến cầu sư thúc cảm ngộ thời gian pháp tắc của Chúc Cửu Âm thánh nhân trong tay người." Như Lai cung kính hành lễ.

Thông Thiên sư tôn và Lăng Tiêu thánh nhân là bạn tốt, cho nên đệ tử Tiệt giáo đều gọi Lăng Tiêu thánh nhân là sư thúc.

"Ngươi cần cảm ngộ thời gian pháp tắc làm gì?" Lăng Tiêu nghi hoặc, thứ này hình như Như Lai cũng không dùng đến.

Như Lai không che giấu, kể lại mọi chuyện.

Lăng Tiêu nghe mà cạn lời, cái bánh vẽ này, Trư Bát Giới còn thật dám ăn.

Hắn cũng đang chuẩn bị làm như vậy, mà hắn còn không có nắm chắc, thời gian này vẫn luôn tham ngộ thời gian pháp tắc, mãi không có tiến triển.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu, Trư Bát Giới cũng không còn cách nào khác.

"Thôi bỏ đi, chuyện này cũng liên quan đến đồ tôn của ta, nể mặt sư phụ ngươi, ngươi cứ lấy đi, nói với Trư Bát Giới, trước khi thành Thánh, hắn không có khả năng tham ngộ thời gian pháp tắc, đừng lãng phí tinh lực." Lăng Tiêu lắc đầu, sao chép một bản cho Như Lai, cũng không đòi hỏi gì.

Dù sao cũng gọi hắn một tiếng sư thúc, hắn cũng khá thương tên nhóc này.

"Đa tạ sư thúc, con…" Như Lai có chút nghẹn ngào, trong lòng áy náy không thôi, cuối cùng vẫn quyết định nói cho Lăng Tiêu: "Dương Thiên Hữu rơi vào Ma Uyên thành ma, là một trong những thiên mệnh giả của lượng kiếp Ma đạo, con đồ Nhược Thủy chính là muốn nhấn chết y." Hắn đến cầu xin, người ta không đòi hỏi gì đã tặng cho hắn, mà mục đích của hắn lại là muốn giết chết cha của đồ tôn người ta, hắn cũng cảm thấy mình không phải người.

"Chuyện này ta biết, thiên mệnh giả có thiên mệnh bảo hộ, đâu dễ chết như vậy, Nhược Thủy không nhấn chết được y đâu, nhiều nhất chỉ có thể khiến Tiên Thiên Ma tộc nguyên khí đại thương, trì hoãn lượng kiếp Ma đạo giáng lâm mà thôi." Lăng Tiêu cười lắc đầu.

Hắn nhớ trong truyền thuyết kiếp trước có một cái Nhược Thủy Chi Uyên, chắc là do làm như vậy mà ra.

“A?” Như Lai ngơ ngác, Lăng Tiêu thánh nhân lại biết, vậy Dương Tiễn thì sao, sao Dương Tiễn không đánh đến Linh Sơn.

“Ta không nói cho Dương Tiễn, đó là số mệnh của Dương Thiên Hữu, đến lúc y tự nhiên sẽ biết.” Lăng Tiêu nhìn ra sự nghi hoặc của Như Lai, cười nói.

“Đa tạ sư thúc.” Như Lai hít sâu một hơi, hành lễ tạ ơn.

Sau đó, Như Lai trở về Linh Sơn chuẩn bị tài nguyên tu luyện, rồi đến Nữ Nhi quốc tìm Trư Bát Giới.

“Ngươi thật sự lấy được rồi, mua với giá bao nhiêu?” Trư Bát Giới rất ngạc nhiên.

“Thập Nhị Tổ Vu đang bế quan, ta đến tìm Lăng Tiêu thánh nhân xin, giá bao nhiêu ngươi đừng quan tâm, Lăng Tiêu thánh nhân nhờ ta chuyển lời cho ngươi, trước khi thành Thánh ngươi không có khả năng tham ngộ thời gian pháp tắc, không cần lãng phí tinh lực, tu luyện cho tốt, sau khi thành Thánh rồi hẵng nói.” Như Lai nói.

Trư Bát Giới nghe mà cảm động, Lăng Tiêu thánh nhân giúp hắn như vậy, chắc là đều nể mặt Hầu ca.

“Những gì đã hứa với ngươi ta đều làm được, đi thôi, đi vận chuyển Nhược Thủy.” Như Lai thúc giục.

Trư Bát Giới cũng không từ chối nữa, cùng Như Lai đến Thiên Đình.

Bên bờ Thiên Hà, các vị thần đều đến xem náo nhiệt.

Chỉ thấy Trư Bát Giới quen đường quen lối mở phong ấn, độc khí màu xanh đen đặc trưng của Nhược Thủy lan ra, các vị thần đều kiêng dè lùi xa.

Tiếp đó liền thấy Trư Bát Giới mở miệng hút một hơi, hút Nhược

Thủy đầy kịch độc vào bụng.

Các vị thần đều kinh ngạc, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, trong Hồng Hoang có rất nhiều người mạnh hơn Trư Bát Giới, nhưng không sợ Nhược Thủy thì chỉ có Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới hút đi một phần ba Nhược Thủy mới dừng lại, đóng lại phong ấn, rồi cùng Như Lai đến Linh Sơn.

Trên không Ma Uyên, chư Phật Linh Sơn hợp lực, xé rách khe hở phong ấn Ma Uyên lớn hơn, ma khí lập tức cuồn cuộn, vô số Tiên Thiên Ma tộc chạy ra.

Trư Bát Giới mở miệng phun một ngụm, Nhược Thủy đổ xuống, những Tiên Thiên Ma tộc đó lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, lún vào Nhược Thủy, rất nhanh đã hóa thành hư vô.

Chư Phật thấy sức sát thương đáng sợ của Nhược Thủy, đều hít một hơi khí lạnh, đồng thời lại rất hưng phấn, sức sát thương của Nhược Thủy lớn như vậy, chắc chắn có thể tiêu diệt Tiên Thiên Ma tộc, chắc chắn có thể giết chết Dương Thiên Hữu.

Nhược Thủy theo khe hở phong ấn đổ vào Ma Uyên, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền ra từ Ma Uyên.

Trư Bát Giới phun xong Nhược Thủy liền rời đi.

Nhưng bên Linh Sơn vẫn chưa xong, độc khí Nhược Thủy theo khe hở phong ấn bốc ra, lan tràn Linh Sơn, căn bản không chặn được.

“Phải làm sao đây, cứ để độc khí lan tràn, Linh Sơn sẽ phế mất.” Chư Phật sắc mặt khó coi, cuối cùng thương nghị quyết định, dời cả Ma Uyên đi.

Trước đây không dời là vì Đạo Tổ để Phật môn trấn thủ Ma Uyên, phòng ngừa Tiên Thiên Ma tộc chạy ra.

Bây giờ Nhược Thủy đổ vào, khả năng Tiên Thiên Ma tộc còn sống sót là rất nhỏ, vậy còn cần bọn họ trấn thủ làm gì.

Thế là, chư Phật hợp lực, đào cả Ma Uyên ra khỏi Linh Sơn, vận chuyển đến Bắc Minh, cũng chính là tận cùng Bắc Hải.

Sau khi Phật đạo phục hồi, Hồng Hoang lại một lần nữa tiến hóa, mở khóa rất nhiều cấm chế ẩn, diện tích Hồng Hoang lại một lần nữa mở rộng, Bắc Minh chính là nơi mới được mở khóa.

Vì Phật đạo phục hồi mới có Bắc Minh, dời Ma Uyên đến Bắc Minh, không ai có thể nói gì.

Nói thì nói vậy, nhưng Long tộc không đồng ý, dời Ma Uyên đến Bắc Minh họ không có ý kiến, nhưng nếu độc khí bay đến Bắc Hải thì sao.

Căn bản không thể thương lượng, Như Lai đành phải đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ thỉnh giáo phương pháp phong tỏa độc khí Nhược Thủy.

Cuối cùng, Như Lai mang theo cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thổ Linh Châu do Đạo Tổ ban cho trở về, lấy Thổ Linh Châu làm trận nhãn, bố trí Mậu Thổ đại trận, phong tỏa toàn bộ Bắc Minh.

Thổ khắc Thủy, Nhược Thủy dù lợi hại cũng là nước.

Chương 406

Thực ra khắc tinh của Nhược Thủy là Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng đã bị Nữ Oa dùng để tạo người, chỉ còn một chút trong tay Tam Kim Ô.

Hồng Quân không muốn tìm Tam Kim Ô, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ bị chặt chém một phen, chỉ có thể dùng Thổ Linh Châu tạm bợ.

Mà Na Tra thấy Thổ Linh Châu, mắt sáng rực.

Hiện tại hắn đã làm thân với Vãng Thánh Cẩu Tử, việc lấy được Kim Linh Châu ngày càng gần, nếu lấy được Thổ Linh Châu nữa, thì chỉ còn thiếu Mộc Linh Châu cuối cùng.

Sắp rồi, sắp rồi, cuộc sống chưa bao giờ có hy vọng như vậy, hắn cũng có thể thành Thánh.

Long tộc kiểm tra kỹ một phen, xác nhận độc khí có thể bị Mậu Thổ đại trận hóa giải, cũng không còn lý do gì để gây phiền phức.

Bồng Lai.

"La Hầu, đám con cháu của ngươi sắp toi đời rồi, ngươi không làm gì sao?" Tai Ách nói.

Tiên Thiên Ma tộc là do La Hầu sáng tạo ra, nói là con cháu của La Hầu cũng không quá.

"Không cần, năm xưa khi ta sáng tạo Tiên Thiên Ma tộc, đã dung hợp mảnh vỡ của Diệt Thế Đại Ma và Sáng Tạo Chi Tâm, có khả năng tiến hóa, đâu dễ toi đời như vậy." "Nhược Thủy không chừng sẽ giúp chúng tiến hóa, trở nên mạnh hơn, người ta đang mang dinh dưỡng đến cho con cháu của ta đấy." "Nếu ngay cả Nhược Thủy

cũng không chống đỡ nổi, một đám phế vật, chết không đáng tiếc.” La Hầu thản nhiên nói.

“Nếu chống đỡ được, vậy thì thú vị rồi, đám lừa ngốc Linh Sơn tự tay tạo ra một đám ma đầu còn kinh khủng hơn, ngày sau Linh Sơn bị diệt, cũng có công lao của chúng.” Tai Ách cười vui vẻ.

“Ngươi dùng mảnh vỡ Diệt Thế Đại Ma để sáng tạo Tiên Thiên Ma tộc, đúng là phung phí của trời.” Quỷ Đạo Chi Chủ đau lòng chết đi được, Sáng Tạo Chi Tâm thì thôi, Diệt Thế Đại Ma đó là một trong mười đại Hỗn Độn Chí Bảo a.

Phá gia chi tử, đúng là phá gia chi tử.

“Bảo vật tốt đến đâu, nếu không thể tận dụng thì cũng chỉ là đồ bỏ đi.” La Hầu không đồng tình bĩu môi, để trưng bày không bằng mang ra dùng.

“Diệt Thế Đại Ma là pháp bảo cộng sinh của Thần Nghịch, giữ mảnh vỡ trong tay còn phải lo lắng ngày nào đó Thần Nghịch đến đòi, quả thực không bằng dùng luôn, dù sao cũng không phải của mình.” Tai Ách rất tán thành.

“A, Tai Ách Chi Kiếm của ngươi đã tìm lại được, ngươi đương nhiên nói nhẹ nhàng, các ngươi nghĩ vậy, người khác cũng nghĩ vậy, Diệt Đạo Thương của ai đó e rằng cũng sắp gặp tai ương rồi.” Quỷ Đạo Chi Chủ đầy ẩn ý liếc nhìn La Hầu, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để kích thích gã này.

Diệt Đạo Thương, pháp bảo cộng sinh của La Hầu, sinh ra để sát lục, một trong mười đại Hỗn Độn Linh Bảo, cùng cấp với pháp bảo cộng sinh Táng Thiên Quan của hắn.

Hắn và Tai Ách pháp bảo cộng sinh đều còn, La Hầu đã khó chịu từ lâu.

“Cứ như thể Diệt Đạo Thương được đúc lại sẽ đến lượt ta vậy, vốn dĩ không thuộc về ta, ta có gì để mất, lời này ngươi nên đi nói với Sát Lục La Hầu.” La Hầu hoàn toàn không tức giận, hắn bây giờ là một cá thể độc lập, hắn là Ma tộc La Hầu, không còn là Sát Lục Ma Thần La Hầu, Diệt Đạo Thương là pháp bảo cộng sinh của Sát Lục Ma Thần La Hầu, không phải của hắn.

“Vậy sao, vốn còn nghĩ có cơ hội giúp ngươi cướp lại Diệt Đạo Thương, nếu đã ngươi không muốn, vậy thì thôi.” Quỷ Đạo Chi Chủ châm dầu vào lửa.

“Thiết, Diệt Đạo Thương có thể đúc lại hay không còn chưa biết, cái bánh vẽ này của ngươi ta ăn không nổi.” La Hầu bĩu môi. … Ngày này, hôn lễ của Đường Tăng và Nữ vương đã đến.

Trừ Linh Sơn, các phe phái đều cử người đến chúc mừng, ngay cả Hồng Quân cũng cử Tứ Hung Thần đến tặng quà.

Đường Tăng không gửi thiệp mời cho Linh Sơn, Linh Sơn cũng không mặt dày đến dự.

Thánh Nhân cũng đến không ít, cho đủ mặt mũi, đương nhiên, chủ yếu là cho Hậu Bạt mặt mũi.

Tối hôm đó, đêm động phòng hoa chúc, trong phòng tân hôn dị tượng liên tiếp xảy ra, Hậu Bạt không những không căng thẳng, mà còn vô cùng vui mừng, xuất hiện dị tượng, chứng tỏ xiềng xích trong cơ thể con gái rất có thể đã được giải khai.

Sáng sớm hôm sau, Hậu Bạt vội vã kéo con gái kiểm tra, quả nhiên phát hiện xiềng xích trong cơ thể con gái đã biến mất, có thể dẫn khí nhập thể tu luyện.

Hậu Bạt vui vẻ đi tìm những món quà mà các bên tặng hôm qua, tìm thấy mười quả Hoàng Trung Lý mà Lăng Tiêu tặng, rồi kéo con

gái đi bế quan.

Đường Tăng suýt nữa uất ức chết, vừa mới nếm được vị ngọt, vợ đã bị mẹ vợ kéo đi bế quan.

Sau khi hôn lễ hoàn thành, mấy anh em Tôn Ngộ Không cũng từ biệt Đường Tăng rời đi.

Lần này Đường Tăng không ngăn cản, mỗi người đều có việc riêng phải làm, con đường riêng phải đi, bao gồm cả chính ông cũng phải bế quan để tái chứng thánh vị.

Tiểu Bạch Long trở về Long tộc, Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn, Trư Bát Giới dẫn Sa Tăng về Thủ Dương sơn, dạy Sa Tăng pháp môn đột phá Chuẩn Thánh của Độ Ách chân nhân năm xưa.

Sau đó chính mình cũng bế quan.

Hồng Hoang lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, Tây Du lượng kiếp quá ôn hòa, không gây ảnh hưởng lớn đến Hồng Hoang, thậm chí khiến cho những sinh linh ra đời sau Phong Thần lượng kiếp sinh ra một cảm giác khinh thường, cho rằng lượng kiếp cũng chỉ có vậy.

Phật đạo phục hồi, Hồng Hoang tiến hóa, lần lượt xuất hiện rất nhiều nơi chưa biết, các tu sĩ nối tiếp nhau đi khám phá, vô cùng náo nhiệt.

Tin tức không ngừng truyền về, ai đó đã nhận được bảo vật gì.

Các Thánh Nhân đều đang bế quan, không xuống trần tranh đoạt, nhưng các thế lực đều cử người đi khám phá.

Kỳ Lân tộc và Long tộc vì tranh đoạt pháp bảo lại đánh nhau một trận, gây ra chuyện không nhỏ, Kỳ Lân tộc chịu thiệt, không phục, yêu cầu Hồng Hoang liên minh ra mặt chế tài Long tộc.

Thế là, Hồng Hoang liên minh triệu tập hội nghị lần thứ hai tại

Tinh Đấu Cung, quyền quyết nghị chỉ có Thiên Đình, Linh Sơn, Nhân tộc thần đình và Địa Phủ.

Thiên Đình và Linh Sơn ủng hộ Kỳ Lân tộc, Nhân tộc thần đình và Địa Phủ ủng hộ Long tộc, hòa nhau.

Ngọc Đế đề nghị để các thế lực khác biểu thị thái độ, Đế Tân đương nhiên không đồng ý, Tam giáo và Yêu tộc đều đứng về phía Thiên Đình và Linh Sơn.

Bên họ chỉ còn lại Phượng tộc, Kim Ô môn hạ và Nữ Nhi quốc không tham gia, so số lượng họ chịu thiệt.

Cuối cùng sau khi thương nghị, Long tộc phải bồi thường cho Kỳ Lân tộc ba trăm vạn công đức, có thể dùng vật khác để quy đổi.

Long tộc rất sẵn lòng, vì thứ họ cướp được là mảnh vỡ Hỗn Độn Linh Bảo, giá trị cao hơn ba trăm vạn công đức nhiều, huống hồ còn đánh cho Kỳ Lân tộc một trận.

Thượng cổ tam tộc, hiện tại yếu nhất chính là Kỳ Lân tộc, Phượng tộc mạnh nhất, có Khổng Tuyên và Đại Bằng hai vị Thánh Nhân, Long tộc số lượng đông, Kỳ Lân tộc không chiếm được lợi thế nào.

Kỳ Lân tộc uất ức, nhưng cũng không nói được gì, đánh không lại người ta, càng dây dưa càng mất mặt, dù sao cũng đòi được một chút bồi thường, còn hơn là không có gì.

Sự thật chứng minh, vì hòa bình của Hồng Hoang, Hồng Hoang liên minh vẫn rất cần thiết, nếu không lần này Long tộc và Kỳ Lân tộc vì tôn nghiêm và mặt mũi, tuyệt đối sẽ khai chiến.

Cùng lúc đó, Linh Sơn hành động rất nhanh, quảng thu môn nhân, ai cũng biết Phật môn sắp đại hưng, rất nhiều tu sĩ đều rất sẵn lòng gia nhập Linh Sơn.

Sau đó, Linh Sơn cử người đến Nam Thiệm Bộ Châu hoằng dương Phật pháp, chỉ trong trăm năm, chùa chiền ở Nam Thiệm Bộ Châu mọc lên như nấm, đâu đâu cũng thấy hòa thượng, khí vận Linh Sơn trực tiếp tăng lên mấy lần.

Chỉ riêng phần khí vận cống nạp cho Đạo Tổ đã đậm đặc hơn cả khí vận Thiên Đình, Ngọc Đế ghen tị không thôi, nhưng cũng không có cách nào.

Cùng với đó là khí vận Nhân tộc tổn thất gần một phần ba, cũng không phải tổn thất, mà là bị Linh Sơn đoạt đi.

Đế Tân vô cùng khó chịu, nhưng vì đại cục, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mà bên Linh Sơn thấy Đế Tân không có động tĩnh, càng được đằng chân lân đằng đầu, lại còn muốn truyền Phật pháp vào Đông Thắng Thần Châu, đây là đại bản doanh thực sự của Nhân tộc.

Hơn nữa còn đưa tay vào đại bản doanh của Yêu tộc ở Bắc Câu Lô Châu.

Lần này Đế Tân và Phục Hy đều không thể nhịn được nữa, hai bên đạt thành nhận thức chung, bẻ gãy tay của Linh Sơn, những đệ tử Phật môn tiến vào Bắc Câu Lô Châu và Đông Thắng Thần Châu đều biến mất một cách bí ẩn.

Linh Sơn tìm đến cửa thì chỉ nói không biết, chưa từng thấy.

Sau khi tổn thất không ít đệ tử Phật môn, Linh Sơn cũng không dám đưa tay vào Bắc Câu Lô Châu và Đông Thắng Thần Châu nữa, mà nhắm vào những nơi hải ngoại tán tu tụ tập, ví dụ như Đông Vực.

Khí vận Linh Sơn tiếp tục tăng lên, chư Phật miệng cười toe toét.

Dưới sự gia trì của khí vận khổng lồ đậm đặc, tu luyện gần như không có bình cảnh, một đường thuận buồm xuôi gió, tu vi tăng lên

cực nhanh.

Chương 407

Không ít người vốn bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đều đột phá vào Chuẩn Thánh, còn có người bị kẹt ở Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Ví dụ như Quan Âm, vừa bị Trư Bát Giới thả về Linh Sơn, tu vi trực tiếp rớt xuống Chuẩn Thánh, nhưng dưới sự gia trì của khí vận bàng bạc, chỉ trong trăm năm đã phục hồi đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Quan Âm mất hết mặt mũi, không còn mặt mũi nào xuất đầu lộ diện, sau khi trở về liền bế quan không ra.

Bạch Liên Đồng Tử và những người trước đó bị Dương Tiễn đánh trọng thương, đều chỉ trong trăm năm đã phục hồi đỉnh phong.

Đây chính là sự biến thái của khí vận, cũng là lý do tại sao Hồng Quân tìm mọi cách mưu đoạt khí vận.

Khí vận, công đức, hai thứ này chính là máy gia tốc tu luyện, so sánh thì khí vận hữu dụng hơn công đức, sau khi thành Thánh, tác dụng của công đức ngày càng nhỏ, cần công đức ngày càng nhiều, nhưng công đức đâu dễ có được.

Hồng Quân cũng không dám tùy tiện hấp thu Thiên đạo công đức, công đức giống như máu của Thiên đạo, hấp thu nhiều, Thiên đạo mất máu quá nhiều, rơi vào suy yếu, muốn bù lại không dễ.

Mà khí vận thì khác, có thể duy trì, gia trì lâu dài.

Dưới Thánh Nhân công đức tốt hơn, trên Thánh Nhân khí vận tốt hơn.

Biết bên Nhân tộc thần đình không cần Thiên đạo công đức, Linh Sơn mang đồ vật đến giao dịch, đổi lấy hết công đức mà Nhân tộc đã

chia đi trước đó.

Dưới sự gia trì của lượng lớn công đức, Như Lai thành Thánh, chỉ có Thiên, Địa, Nhân tam đạo có thánh vị, Phật, Ma, Yêu tam đạo không có, Như Lai thành Thánh, là người của Phật môn, nhưng thành lại là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bố cục của Hồng Quân, hiệu quả đã thể hiện ra, Thiên Đạo Thánh Nhân càng nhiều, Thiên đạo càng mạnh, hấp thu khí vận Phật đạo để chứng Thiên Đạo Thánh Nhân, Phật đạo chính là kẻ bị lợi dụng, làm công cho Thiên đạo.

Vốn dĩ, Như Lai thành Thiên Đạo Thánh Nhân, khí vận Phật môn sẽ bị Thiên đạo hấp thu không ít.

Tuy nhiên, Hồng Quân và Phật đạo trước đó chắc đã đạt được một thỏa thuận nào đó, Thiên đạo không hấp thu khí vận Phật đạo.

Đất sét còn có ba phần lửa, Hồng Quân hiển nhiên cũng không dám làm quá đáng, dồn Phật đạo vào đường cùng, đến lúc cá chết lưới rách, ai cũng đừng mong sống yên ổn.

Cùng lúc Như Lai thành Thánh, trong Nhược Thủy Chi Uyên ở Bắc Minh, Ma La Vô Thiên cũng thành Thánh, vận mệnh hai người tương liên, một người mạnh lên, người kia cũng sẽ mạnh theo.

Hai người càng giống như một thể hai mặt, Như Lai là mặt sáng, Vô Thiên là mặt tối, Thích Già áo trắng và Thích Già áo đen.

Thế gian chưa bao giờ là đen trắng rõ ràng, thiện ác chưa bao giờ có định luận chính xác.

Trong nháy mắt lại bốn trăm năm trôi qua, số lượng Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên của Linh Sơn tăng lên rất nhiều, đặc biệt là số lượng Đại La Kim Tiên, tăng lên mấy lần.

Sau khi Như Lai thành Thánh, thăng cấp thành Phật chủ, Linh Sơn

lại phong Phật, trước đó phong ba mươi sáu vị Phật, lần này phong tám mươi mốt vị Phật, cứ theo tu vi mà phong, Chuẩn Thánh toàn bộ được phong Phật.

Trừ Quan Âm, trước đó đã mất mặt như vậy, làm gì còn mặt mũi phong Phật, tiếp tục làm Quan Âm Bồ Tát.

Vị Phật đầu tiên vẫn là Tịnh Lưu Ly, Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Phật, Tịnh Lưu Ly đã có cống hiến lớn cho Tây Phương giáo.

Vị Phật thứ hai là Nhiên Đăng Cổ Cẩu, vị Phật thứ ba là Di Lặc Tôn Phật, vị Phật thứ tư là Cửu Thủ Tôn Phật, cũng chính là Cửu Anh.

Phía sau là Văn Thù, Phổ Hiền, Bạch Liên Đồng Tử, Vãng Thánh Cẩu Tử, v.v., Na Tra cũng được phong Phật, Nam Mô Linh Châu Tôn Phật.

Còn có Tam Nhãn Thần Hầu cũng được phong Phật, Tam Nhãn Thánh Cẩu.

Linh Sơn rất kính trọng Tam Nhãn Thần Hầu, họ muốn giữ Tam Nhãn Thần Hầu lại, ngày sau lượng kiếp Ma đạo giáng lâm, chỉ cần Tam Nhãn Thần Hầu ở Linh Sơn, Tôn Ngộ Không không thể không quan tâm.

Na Tra hoàn toàn là huyết mạch phản cốt thức tỉnh, ngày nào lấy được Kim Linh Châu của Vãng Thánh Cẩu Tử, phút chốc sẽ rời khỏi Linh Sơn.

Ngày này, Bàn Đào thịnh hội nghìn năm một lần của Thiên Đình được tổ chức, Ngọc Đế đã mời Tôn Ngộ Không đến, Tôn Ngộ Không quen thuộc như ở nhà, cùng các vị thần Thiên Đình cụng ly đổi chén, hoàn toàn quên mất lúc Tây Du đã lừa người ta thế nào.

Băng Phách Huyền Quy, Thái Thượng Lão Quân, Ba Xà, Bạch Ly,

bị lừa thảm nhất.

Tên này còn chạy đến chỗ ngồi của Ngọc Đế, khoác vai bá cổ Ngọc Đế, mà Ngọc Đế lại không tức giận, thậm chí còn có vẻ cưng chiều con khỉ này, các vị thần đều cạn lời.

Tôn Ngộ Không kéo Ngọc Đế đòi kết bái, muốn làm nhị cữu cữu của Dương Tiễn, may mà Ngọc Đế kịp thời tỉnh táo lại.

Sau khi Bàn Đào hội kết thúc, Nguyệt Lão vội vã tìm đến Dương Tiễn: "Chân quân, đại sự không hay rồi." "Chuyện gì?" Dương Tiễn nghi hoặc, Nguyệt Lão thần điện của ngươi có thể xảy ra chuyện gì không hay chứ.

"Nhân duyên tuyến của Tam Thánh Mẫu đột nhiên xuất hiện, Tam Thánh Mẫu động lòng rồi." Nguyệt Lão lo lắng nói.

"Cái gì." Dương Tiễn bật dậy, gần đây đã lâu không gặp muội muội, ngay cả Bàn Đào hội cũng không tham gia.

"Chuyện này ngươi giữ bí mật, không được nói cho bất kỳ ai." "Hao Thiên Khuyển, đưa ta đi tìm tiểu thư." Dương Tiễn dặn dò một tiếng, sắc mặt khó coi dẫn Hao Thiên Khuyển hạ giới.

Dương Thiền muốn thành hôn hắn sẽ không ngăn cản, nhưng người đàn ông đó phải được hắn chấp thuận.

Con bé này càng ngày càng lớn gan, càng ngày càng nổi loạn, chuyện lớn như vậy lại không nói với hắn.

Hao Thiên Khuyển theo mùi vị truy tìm, cuối cùng dẫn Dương Tiễn đến một nơi gọi là Lưu Gia thôn gần Hoa Sơn tìm thấy Dương Thiền.

Lưu Gia thôn đang tổ chức hôn sự, rất náo nhiệt, mà người kết hôn, nữ chính lại là Dương Thiền.

“Dương Thiền, ngươi đang làm gì vậy?” Dương Tiễn tức giận, trực tiếp gọi tên Dương Thiền, con bé chết tiệt này không chỉ động lòng, mà còn lén lút thành hôn sau lưng mọi người, lại còn gả cho một phàm nhân, một thư sinh không có sức trói gà.

Hắn đã điều tra rõ ràng, thư sinh này tên Lưu Ngạn Xương, vô dụng, trừ đọc sách ra không biết làm gì, miệng lưỡi trơn tru.

“Nhị ca, sao huynh lại đến đây?” Dương Thiền chột dạ không dám nhìn nhị ca, Lưu Ngạn Xương càng hoảng sợ, hắn đã biết từ miệng Dương Thiền rằng nhị ca của nàng là Tư Pháp Thiên Thần trên trời, giết người không chớp mắt, sợ một lời không hợp sẽ giết hắn.

Sau một hồi giằng co, Lưu Ngạn Xương cứng rắn mời rượu: “Nhị ca, ta tên Lưu Ngạn Xương, sau này chính là muội phu của huynh.” Người ta nói không ai đánh người mặt cười, hắn cứ lấy lòng trước đã.

“Cút, ngươi cũng xứng gọi ta là nhị ca.” Dương Tiễn ghê tởm vung tay đánh bay Lưu Ngạn Xương ra ngoài.

“Nhị ca, huynh đừng đánh huynh ấy, là muội cam tâm tình nguyện gả cho huynh ấy.” Dương Thiền khóc lóc che chở trước mặt Lưu Ngạn Xương.

Vừa thấy có Tam Thánh Mẫu che chở, Lưu Ngạn Xương lập tức không còn sợ hãi, hắn đã biết từ Bách Hoa tiên tử và Đông Hải tứ công chúa rằng Dương Tiễn rất thương yêu Dương Thiền.

“Nhị ca, ta biết huynh coi thường ta là một phàm nhân, không có gì cả, nhưng ta và Tam Thánh Mẫu thật lòng yêu nhau, chúng ta đã thành hôn.” “Dù huynh có nhận hay không, ta cũng đã là muội phu của huynh.” Lưu Ngạn Xương ánh mắt kiên định, nếu không phải hắn đang trốn sau lưng Dương Thiền, Dương Tiễn thật sự đã nghĩ hắn là một đại trượng phu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

“Ngươi cũng xứng.” Dương Tiễn nhìn thấy Lưu Ngạn Xương đã ghê tởm không chịu nổi, trực tiếp triệu hồi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Cảnh này sao mà giống với mẫu thân năm xưa, nhưng khác là, năm xưa phụ thân đã che chở trước mặt mẫu thân, còn tên vô dụng này lại trốn sau lưng muội muội.

“Nhị ca, muội và huynh ấy thật lòng yêu nhau, cầu xin huynh đừng giết huynh ấy được không?” Dương Thiền căng thẳng che chở trước mặt Lưu Ngạn Xương, nàng quá rõ nhị ca của mình tàn nhẫn đến mức nào, thật sự sẽ giết chết Lưu Ngạn Xương.

“Cút ra!” Dương Tiễn lần này thật sự nổi giận, vung tay một cái, một đạo pháp lực quét Dương Thiền sang một bên, hắn nhìn Lưu Ngạn Xương không thuận mắt, cũng sợ Lưu Ngạn Xương là người khác sắp xếp đến để tính kế Dương Thiền, giống như mẫu thân năm xưa.

Nếu Lưu Ngạn Xương có thể giống như phụ thân năm xưa, hiên ngang che chở trước mặt Dương Thiền, hắn còn có thể coi trọng một chút.

Dương Thiền là do hắn nuôi lớn, bắp cải tốt mình nuôi lớn lại bị một con lợn xấu xí như vậy ủi, càng nghĩ càng tức, sát tâm nổi lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xoay tròn đâm về phía Lưu Ngạn Xương.

“Đừng.” Dương Thiền hoảng hốt, theo bản năng tế ra Bảo Liên Đăng, một đạo thần quang đánh về phía Dương Tiễn.

“Ngươi vì một người đàn ông vô dụng như vậy mà ra tay với ta?” Dương Tiễn không thể tin nhìn Dương Thiền, với tu vi của Dương Thiền, dù sử dụng Bảo Liên Đăng, cũng không thể phá được phòng ngự nhục thân của hắn.

Nhưng hành động của Dương Thiền, khiến hắn rất đau lòng, đau đến tận tâm can.

"Muội, muội không cố ý, xin lỗi, xin lỗi…" Dương Thiền hoàn hồn, luống cuống vứt bỏ Bảo Liên Đăng, ngồi bệt xuống đất, nước mắt giàn giụa.

Mình sao có thể ra tay với nhị ca, sao có thể… "Lẽ nào ngươi muốn đi theo vết xe đổ của mẫu thân sao?" "Mẫu thân vốn đã vô cùng áy náy với cữu cữu, ngươi bây giờ có tiên tịch ở Thiên Đình, lại làm ra chuyện như vậy, ngươi để mẫu thân tự xử thế nào?" Dương Tiễn đau lòng chất vấn.

"Không, không đâu, huynh ấy chỉ là một phàm nhân bình thường, muội, muội có thể từ bỏ tiên tịch." Dương Thiền khóc lóc lắc đầu, cố chấp vẫn bảo vệ Lưu Ngạn Xương.

Chương 408

“Ngươi đúng là ngoan cố không nghe lời, không thể cứu chữa, bây giờ ta cho ngươi hai con đường, theo ta về Thiên Đình, hoặc hắn chết.” Dương Tiễn tức đến lồng ngực phập phồng dữ dội.

Vì một phế vật như vậy, lại chọn không quan tâm đến hắn và mẫu thân.

“Muội không về, cầu xin huynh đừng giết huynh ấy, muội, muội đã có thai rồi.” Dương Thiền khóc lóc bò đến, níu lấy áo Dương Tiễn van xin.

“Ngươi…” Dương Tiễn suýt nữa tức chết, thúc đẩy Thiên Nhãn nhìn một cái, Dương Thiền thật sự đã mang thai.

Hơn nữa thai nhi còn không bình thường, lại mang theo ma khí.

“Ngươi và Ma tộc có quan hệ gì?” Dương Tiễn đồng tử co rút, thần quang Thiên Nhãn quét đến người Lưu Ngạn Xương, nhưng lại không phát hiện ma khí tồn tại.

“Cái, cái gì Ma tộc?” Lưu Ngạn Xương một mặt ngơ ngác, bị khí thế của Dương Tiễn dọa đến run rẩy.

“Đứa bé này là ma thai, không thể giữ.” Dương Tiễn nghiêm túc nhìn chằm chằm Dương Thiền, một đạo thần quang đánh vào bụng Dương Thiền, định diệt trừ thai nhi này.

Đến lúc này rồi, Lưu Ngạn Xương vẫn không dám đến che chở Dương Thiền, cứ thế đứng nhìn.

“Nhị ca, đừng, nó là con của muội, là cháu ngoại của huynh mà, con mất rồi, muội cũng không sống nổi đâu.” Dương Thiền khổ sở van xin.

Dù sao cũng là người mình nuôi lớn từ nhỏ, Dương Tiễn cuối cùng vẫn không nỡ lòng, do dự.

Mà Dương Thiền thấy Dương Tiễn không có ý định dừng tay, hoàn toàn quên mất đây là người đã bảo vệ mình lớn lên, chịu hết khổ cực, người nhị ca của mình, gào thét đến khản cổ: "Huynh muốn làm Tư Pháp Thiên Thần đến vậy sao, lẽ nào trong mắt huynh muội còn không quan trọng bằng quyền lực?" "Nhị ca, tại sao huynh lại biến thành như vậy, lúc nhỏ huynh hiền lành biết bao, huynh vì địa vị của mình mà giết vợ con Trư Bát Giới còn chưa đủ sao, bây giờ còn muốn giết cả cháu ngoại ruột của mình, huynh còn có tim không?" "Hỗn xược, tại sao ta biến thành như vậy lẽ nào ngươi không biết sao?" Dương Tiễn nghe mà tức giận không thể kiềm chế, giơ tay triệu hồi Bảo Liên Đăng đánh vào bụng Dương Thiền.

Sau đó bay lên không trung, một đao chẻ đôi Hoa Sơn, ném Dương Thiền vào trong trấn áp dưới đáy Hoa Sơn.

Cuối cùng lạnh lùng liếc nhìn Lưu Ngạn Xương đang co rúm trong góc, rồi dẫn Hao Thiên Khuyển rời đi.

Bảo Liên Đăng ẩn chứa sức mạnh tạo hóa và một chút sức mạnh tịnh hóa, có thể hóa giải ma khí của thai nhi.

Dương Thiền tuyệt đối đã bị tính kế, giống như mẫu thân.

Có thể lại là Linh Sơn, cũng có thể là tàn dư Tiên Thiên Ma tộc đã trốn thoát khỏi Ma Uyên trước đó, Hồng Hoang quá lớn, nếu có lòng trốn đi, đâu dễ dàng dọn dẹp sạch sẽ.

Chuyện này phải truy tra đến cùng, dám tính kế muội muội của hắn, đều phải chết.

"Hao Thiên Khuyển, ngươi đi âm thầm giám sát Lưu Ngạn Xương, xem hắn tiếp xúc với ai, là người của phe nào." Dương Tiễn

sắp xếp.

Nếu không phải Lưu Ngạn Xương còn chút giá trị lợi dụng, hắn sớm đã để Lưu Ngạn Xương hồn tiêu phách tán.

Trở về Chân Quân thần điện, Dương Tiễn lại để Mai Sơn Lục huynh đệ đi âm thầm điều tra xem Dương Thiền và Lưu Ngạn Xương quen nhau như thế nào.

"Chân quân, chuyện này phải làm sao?" Nguyệt Lão cẩn thận hỏi.

"Vẫn xin Nguyệt Lão giúp che giấu chuyện này, coi như Dương Tiễn ta nợ ngươi một ân tình, ngày sau nếu có việc cần đến Dương Tiễn, Dương Tiễn tuyệt không từ chối." Dương Tiễn hứa hẹn.

"Chuyện này…" Nguyệt Lão rất do dự, nếu chuyện này vỡ lở, ông sẽ toi đời, nhưng ân tình của Dương Tiễn giá trị quá lớn, ông cũng muốn có.

"Ngươi không cần lo lắng, nếu chuyện vỡ lở, ta sẽ một mình gánh vác." Dương Tiễn bảo đảm.

"Vậy thì, ta sẽ coi như không biết gì." "À, đúng rồi, nhân duyên tuyến của ngoại tôn nữ Ngọc Đế là Chức Nữ cũng động rồi." Nguyệt Lão nói xong, vội vàng chuồn đi, khí thế của Dương Tiễn thật sự đáng sợ.

"Chức Nữ." Dương Tiễn nhíu mày.

Năm xưa sau Vu Yêu lượng kiếp, Bắc Cực Chiến Thần Lục Ngô vào Thiên Đình, lúc đó Thiên Đình không có người để dùng, mà lai lịch của Lục Ngô không tầm thường, Ngọc Đế vì lôi kéo Bắc Cực Chiến Thần, đã để Đại công chúa và đồ đệ của Lục Ngô là Khai Minh tiên quân thành hôn, tương đương với liên hôn.

Sau này Đại công chúa và Khai Minh tiên quân sinh ra con gái Chức Nữ, là ngoại tôn nữ của Ngọc Đế và Vương Mẫu, phải gọi hắn

một tiếng biểu cữu.

Chuyện này phải nhanh chóng giải quyết, nếu không vỡ lở, Ngọc Đế, Vương Mẫu đều sẽ mất hết mặt mũi.

Thế là, hắn lại một lần nữa hạ giới, để Hao Thiên Khuyển truy tìm, không lâu sau đã tìm thấy Chức Nữ.

Chức Nữ đã hạ giới mấy trăm năm, dan díu với một kẻ tên Ngưu Lang, lại còn giúp Ngưu Lang thành tiên, hai người hiện tại đã có một trai một gái.

"Biểu cữu." Nhìn thấy Dương Tiễn đến, Chức Nữ lập tức hoảng sợ.

"Ngươi và hắn quen nhau thế nào?

Đã bao lâu rồi?" Dương Tiễn lạnh lùng hỏi.

Chức Nữ thấy không trốn được nữa, chỉ có thể thật thà kể lại, nàng biết người biểu cữu này của mình lạnh lùng vô tình đến mức nào, chỉ có thể liên tục nhấn mạnh nàng và Ngưu Lang thật lòng yêu nhau, muốn làm động lòng Dương Tiễn.

Mà Dương Tiễn thì càng nghe càng tức, thì ra là Chức Nữ lén lút hạ giới chơi bời, một lần đang tắm trong hồ thì bị Ngưu Lang nhìn thấy, Ngưu Lang đã trộm đi tiên y của Chức Nữ.

Sau đó Chức Nữ tìm đến Ngưu Lang, Ngưu Lang liền tẩy não Chức Nữ, nói rằng Chức Nữ bị hắn nhìn hết thân thể thì phải gả cho hắn, nếu không là không giữ phụ đạo, bị thiên hạ cười chê.

Chức Nữ tâm tư đơn thuần sợ chuyện truyền ra ngoài, sợ làm cha mẹ mất mặt, cứ thế đồng ý.

Dưới sự lừa phỉnh của Ngưu Lang, Chức Nữ còn trộm không ít tiên quả hạ giới, giúp Ngưu Lang tu thành tiên.

Người tốt sẽ nhìn trộm con gái tắm sao?

Sẽ trộm quần áo của người khác sao?

Ngưu Lang này rõ ràng là một kẻ vô lại không biết xấu hổ.

"Ngươi sợ hắn làm gì?

Hắn là cái thá gì?" Ngưu Lang thấy Chức Nữ một mực van xin, cảm thấy mình thành tiên rồi thì rất ghê gớm, ngạo mạn ra tay với Dương Tiễn.

"Đừng." Chức Nữ muốn ngăn cản, nhưng đã muộn, Ngưu Lang bị Dương Tiễn một tát đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất kêu la thảm thiết, toàn thân xương cốt đều gãy vụn.

Dương Tiễn vốn định khuyên nhủ Chức Nữ một chút, giấu nhẹm chuyện này đi, nhưng đúng lúc này, một giọng nói không hợp thời vang lên: "Chậc chậc chậc, lão Trư ta chỉ thầm thương trộm nhớ Hằng Nga đã bị đày xuống trần gian biến thành lợn, ngoại tôn nữ của Ngọc Đế con cái đều có rồi, chuyện này tính thế nào đây?" Trư Bát Giới gặm táo, hả hê đến xem kịch, hắn đã xây một ngôi miếu Tịnh Đàn ở gần đây để làm ghê tởm Linh Sơn, tiện thể xem Chức Nữ khi nào thì vỡ lở, hắn sẽ làm to chuyện, để Ngọc Đế không còn mặt mũi nào, báo thù cho việc bị đày năm xưa.

"Ngươi sớm đã biết?" Trư Bát Giới xuất hiện quá đúng lúc, Dương Tiễn nghi ngờ nhíu mày.

"Ngươi đừng nói bậy, ta tình cờ đi ngang qua thôi." Trư Bát Giới đương nhiên không thừa nhận, phủi sạch quan hệ, mới có thể bỏ đá xuống giếng tốt hơn.

Ngưu Lang có thể thành tiên cũng là do hắn âm thầm giúp đỡ, nếu không chỉ với một phế vật không có linh căn như Ngưu Lang, dù có những tiên quả mà Chức Nữ mang về cũng không thể thành tiên.

Ngay lúc này, Chức Nữ nhân lúc sự chú ý của Dương Tiễn đang đặt trên người Trư Bát Giới, liền ra tay đánh lén hắn.

Pháp bảo Tinh Thần Ti bay ra, trói chặt Dương Tiễn, sau đó nàng định mang theo hai đứa trẻ và Ngưu Lang bỏ trốn.

"Chấp mê bất ngộ!" Dương Tiễn dùng sức, trực tiếp làm vỡ nát Tinh Thần Ti, Thiên Nhãn mở ra, thần quang bao phủ cả nhà bốn người, trực tiếp xóa sổ bọn họ.

Thực chất là lặp lại chiêu cũ, Thiên Nhãn đã thu đi hồn phách nguyên thần của cả nhà bốn người.

"Dương Tiễn, ngươi đủ tàn nhẫn." Tròng mắt Trư Bát Giới co rút lại, cháu ngoại gái của Ngọc Đế mà cũng nói giết là giết, không sợ Ngọc Đế và cha mẹ Chức Nữ bất mãn, đúng là một tên điên.

"Ngươi không phải muốn báo thù sao, hôm nay ta cho ngươi cơ hội này?" Ánh mắt Dương Tiễn lạnh băng nhìn về phía Trư Bát Giới, hắn không tin Trư Bát Giới thật sự chỉ tình cờ đi ngang qua, thậm chí hắn còn nghi ngờ chuyện của Dương Thiền cũng là do Trư Bát Giới làm, để báo phục hắn.

Bất kể Trư Bát Giới có muốn hay không, sát ý của Dương Tiễn dâng trào, trực tiếp ra tay với gã.

Trư Bát Giới bị ép phải ứng chiến, nhưng cũng không từ chối.

Hiện tại tu vi của gã vẫn là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, nhưng dưới sự gia trì của Áo Chiến Chi Pháp và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, gã có thể trong thời gian ngắn tăng lên đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, gã cảm thấy có thể đánh một trận với Dương Tiễn.

Chương 409

Tuy nhiên, tu vi cao không có nghĩa là chiến đấu lực đủ cao, kết quả lại bị Dương Tiễn hành cho một trận.

Dương Tiễn trực tiếp hạ thủ độc ác, đánh Trư Bát Giới thành trọng thương.

"Phế vật vĩnh viễn là phế vật, ngươi tốt nhất thật sự không liên quan đến chuyện này, nếu để ta tra ra được gì, ta sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán." Dương Tiễn khinh thường nhìn xuống Trư Bát Giới đang trọng thương nửa sống nửa chết, rồi xoay người đi về phía Thiên Đình.

Trư Bát Giới nằm trên đất, không cam lòng nhìn bóng lưng của Dương Tiễn, có chút tức tối.

Tên vương bát đản này không chỉ tu vi đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, mà nhục thân cũng đã rèn luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cộng thêm Thiên Nhãn và một đống pháp bảo, gã hoàn toàn không thể chống trả.

Gã đang tiến bộ, tên vương bát đản này cũng đang tiến bộ, rốt cuộc đến khi nào mới có thể báo thù.

Lần này nguyên âm chi lực tích lũy đều đã tiêu hao hết, lại phải đi hấp thu lại từ đầu.

Nghĩ như vậy, Trư Bát Giới gắng gượng chịu đau, quay về Tịnh Đàn Miếu liệu thương.

Thiên Đình, sau khi Dương Tiễn trở về liền đến Dao Trì tìm Vương Mẫu, kể lại mọi chuyện.

Chức Nữ thuộc về nữ tiên, do Vương Mẫu quản lý.

Nói xong, hắn thả nguyên thần hồn phách của cả nhà bốn người ra.

"Để cho phàm nhân hạ tiện này hồn bay phách tán." Vương Mẫu tức giận không nhẹ, phẫn nộ và chán ghét nhìn Ngưu Lang.

"Đừng, ngoại bà, cầu xin người đừng làm hại Ngưu Lang." Nguyên thần Chức Nữ che chắn trước mặt Ngưu Lang, khổ sở van xin.

"Mẹ." Hồn phách hư ảo của hai đứa trẻ thấy mẹ khóc cũng khóc theo.

"Phiền chết đi được, câm miệng." Vương Mẫu vốn đã tâm tình bực bội, nghe thấy tiếng khóc của ba mẹ con càng thêm phiền não.

"Ngươi tưởng tên này là người tốt sao?

Người tốt sẽ nhìn trộm nữ tử tắm?

Người tốt sẽ trộm quần áo của nữ tử?

Người tốt sẽ dụ dỗ ngươi đến Thiên Đình trộm tiên quả giúp hắn thành tiên sao?" Dương Tiễn lạnh lùng nói.

"Ta, ta chỉ là quá thích Chức Nữ." Ngưu Lang vội vàng biện minh.

"Ta, ta là tự nguyện, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh chàng." Chức Nữ đã bị tẩy não nghiêm trọng, hoặc có thể nói là yêu đến mù quáng, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên.

"Ngươi đúng là vô phương cứu chữa." Vương Mẫu tức đến nỗi suýt nữa không thở nổi.

"Tại sao ngoại công và người có thể, mẫu thân và phụ thân có thể, mà con lại không được?" Chức Nữ còn không phục.

"Hắn là cái thá gì mà có thể so với ngoại công ngươi, so với phụ thân ngươi?" "Dương Tiễn, phong ấn tu vi của phàm nhân hạ tiện

này, đày xuống phàm gian biến thành chó, để hắn sống không được, chết không xong.” Vương Mẫu tức giận đến mức giọng nói cũng trở nên the thé.

Nói xong, bà ta thu nguyên thần của Chức Nữ và hồn phách hai đứa trẻ vào Dao Trì Kim Bình, ném vào đáy Kim Liên Tiên Trì để trấn áp.

Dương Tiễn mang nguyên thần của Ngưu Lang xuống hạ giới, phong ấn tu vi, đánh vào thân thể một con chó ghẻ đói chết bên đường.

Ngưu Lang tỉnh lại, muốn nói chuyện, lại phát hiện âm thanh phát ra lại biến thành tiếng chó sủa.

Chạy đến bên bờ nước nhìn, thấy mình đã biến thành một con chó ghẻ xấu xí vô cùng, liền sụp đổ.

Nhị Lang Thần vẫn chưa hả giận, đánh gãy một chân chó của hắn, sau đó đến Hoa Sơn điều tra.

Dưới chân Hoa Sơn, tên Lưu Ngạn Xương kia đang đào núi, muốn cứu Dương Thiền ra ngoài.

Ánh mắt Dương Tiễn lạnh băng, rất muốn lập tức xé xác tên phế vật này thành vạn mảnh.

Lúc trước nguy hiểm thì trốn trong góc không dám hó hé một tiếng, bây giờ lại tỏ ra ân cần vô dụng.

Phàm nhân giả dối, sao Dương Thiền lại không nhìn ra chứ.

Nếu mẫu thân biết, chắc chắn sẽ tức đến phát bệnh.

Nếu các sư thúc biết, chắc chắn cũng sẽ đau lòng căm phẫn.

Dương Thiền đã làm quá đáng, tự cam sa đọa, không biết tốt xấu.

Bây giờ hắn chỉ có thể giấu Dương Thiền dưới chân Hoa Sơn, để nàng bình tĩnh lại, tiện thể bắt ra kẻ chủ mưu đứng sau.

“Nhị gia, đã tra ra được một số manh mối.

Tiểu thư cùng Bách Hoa tiên tử, Tứ công chúa Đông Hải cùng nhau đến phàm gian du ngoạn, gặp được Lưu Ngạn Xương, bị hắn dùng lời ngon tiếng ngọt, miệng lưỡi trơn tru lừa gạt.” “Còn có Bách Hoa tiên tử thêm dầu vào lửa, Tứ công chúa Đông Hải đã khuyên can nhưng không được.” Mai Sơn Lục huynh đệ đến báo cáo kết quả điều tra.

“Hay cho một Bách Hoa tiên tử.” Sát ý trong mắt Dương Tiễn dâng trào.

“Các ngươi canh giữ Dương Thiền ở Hoa Sơn, tiếp tục âm thầm điều tra.” Dương Tiễn phân phó một tiếng, rồi quay về Thiên Đình.

Suy nghĩ một hồi, hắn không đến Bách Hoa Viên để bứt dây động rừng, mà cho Điêu Nhi đi âm thầm theo dõi Bách Hoa tiên tử.

Hôm ấy, Trư Bát Giới vừa mới ổn định thương thế đã vội vã lên trời gây sự, ở ngoài Nam Thiên Môn lớn tiếng la lối rằng cháu ngoại gái Ngọc Đế tư thông hạ phàm, con cũng đã có hai đứa.

Không lâu sau, Ba Xà và Minh Xà đi ra, bắt Trư Bát Giới vào, đưa đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Đồ đầu heo chết tiệt, ngươi nói bậy bạ gì đó?” Ngọc Đế phẫn nộ trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

“Hắc, xem ra Dương Tiễn không dám báo cáo rồi.

Cháu ngoại gái của ngươi tư thông hạ phàm, con cũng đã có hai đứa.

Dương Tiễn đã giết hết bọn họ, hủy thi diệt tích rồi.

Không tin thì ngươi tìm xem Chức Nữ có ở đó không.” Trư Bát Giới liếc nhìn Dương Tiễn, vẻ mặt hả hê.

“Công chúa Chức Nữ chết rồi?” Chư thần kinh hãi, liếc nhìn Dương Tiễn một cái, bàn tán xôn xao.

Ngọc Đế cau mày, phái người đi điều tra, ông ta thật sự không biết.

Nữ tiên ở Thiên Đình do Vương Mẫu quản lý, bình thường ông ta cũng không hỏi đến.

Không lâu sau, Vương Mẫu đến.

“Bệ hạ, chuyện này ta đã biết.

Là do ta quản lý không nghiêm, Chức Nữ đã phạm phải sai lầm lớn.

Tư Pháp Thiên Thần làm rất đúng, thiên điều không thể vi phạm, uy nghiêm của Thiên Đình không thể bị xúc phạm.” Vương Mẫu thỉnh tội.

Ngọc Đế cau mày, nửa ngày không nói nên lời.

Đứa cháu ngoại Chức Nữ này ông ta vô cùng yêu quý, sao lại thành ra thế này.

Chương 410

“Bệ hạ, thiên điều không thể bị xúc phạm.

Mẹ vợ của Trư Bát Giới dạy con không nghiêm, quyến rũ thần tiên Thiên Đình, đáng giết.” Vương Mẫu phẫn nộ nhìn Trư Bát Giới.

Nếu không phải do tên đầu heo chết tiệt này ép Dương Tiễn cưỡi hổ khó xuống, kết cục của Chức Nữ chắc chắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tính kế cháu ngoại gái ta ư, đến đây, cùng làm tổn thương nhau.

“Vương Mẫu nương nương đừng có nói bậy, yêm lão Trư sớm đã không còn là thần tiên Thiên Đình nữa rồi, các người không quản được yêm lão Trư.” “Nhạc mẫu của yêm bây giờ đang ở Nữ Nhi quốc, các người có bản lĩnh thì đi mà bắt.” Trư Bát Giới bĩu môi, trước khi đến gã đã đề phòng Thiên Đình tính sổ sau, nên đã đưa nhạc mẫu đến Nữ Nhi quốc.

“Đủ rồi, chuyện đã qua thì đừng nhắc lại nữa.” Ngọc Đế quát lên một tiếng.

Nữ Nhi quốc có Hậu Bạt đại thần tọa trấn, ai dám đến đó làm càn, đây chẳng phải là tự làm khó mình sao.

“Tư Pháp Thiên Thần duy hộ sự tôn nghiêm của Thiên Đình, có công, đáng thưởng.” Ngọc Đế cố nén lửa giận, chuyển chủ đề.

“Chậc chậc, Khai Minh Tiên Quân, con gái ngươi bị người ta giết rồi mà ngươi còn nhịn được.” Trư Bát Giới âm dương quái khí khiêu khích.

Khai Minh Tiên Quân, lai lịch không tầm thường, do tiên thiên thần thai thú Khai Minh Thú hóa thành, thời gian trước đã đột phá đến Chuẩn Thánh, với thân phận là con rể Ngọc Đế, được trọng dụng sâu

sắc, hiện đang chấp chưởng Thiên Hà Thập Vạn Thủy Quân, tương đương với việc thay thế chức vị Thiên Bồng Nguyên Soái trước đây của gã.

Khai Minh Tiên Quân âm trầm liếc nhìn Dương Tiễn một cái, cuối cùng không nói gì.

Bây giờ hắn mà gây khó dễ thì sẽ làm mất mặt Thiên Đình, lại còn để tên đầu heo này được như ý, hắn không ngu đến thế.

"Đuổi tên đầu heo này ra ngoài, từ nay về sau không được vào Thiên Đình." Ngọc Đế không thể nhịn được nữa, nếu không phải nể mặt Hậu Bạt đại thần, hôm nay ông ta nhất định phải giết chết tên đầu heo này.

"Cháu ngoại gái ngươi tư thông hạ phàm, lấy yêm lão Trư ra trút giận làm gì chứ..." Trư Bát Giới vừa chửi bới vừa bị lôi ra ngoài.

Tâm trạng Ngọc Đế vô cùng tồi tệ, phất tay, sắc mặt khó coi rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vương Mẫu theo Ngọc Đế đến Ngọc Hoàng Cung.

"Hừ, tên Dương Tiễn này đúng là thân sơ bất phân, sao hắn có thể ra tay được chứ." Ngọc Đế rất bất mãn.

Ông ta và Bắc Cực Chiến Thần liên hôn, bây giờ Dương Tiễn giết Chức Nữ, chẳng phải làm khó ông ta sao, nên giúp Dương Tiễn hay chọn Bắc Cực Chiến Thần.

Chọn Dương Tiễn, sau này Bắc Cực Chiến Thần còn có thể cùng ông ta một lòng không.

Chọn Bắc Cực Chiến Thần, thì đối xử với Dương Tiễn thế nào.

"Bệ hạ không cần tức giận, Dương Tiễn không giết Chức Nữ.

Hồn phách của Chức Nữ và hai đứa trẻ đã bị ta trấn áp trong Kim

Liên Tiên Trì.” Vương Mẫu vội vàng an ủi.

Ngọc Đế ngẩn người, trách móc: “Sao ngươi không nói sớm?” “Chuyện này sao có thể nói ra được, Chức Nữ dù sao cũng đã vi phạm thiên điều.

Nếu chuyện này để người khác biết chúng ta bao che người thân, đặt thiên điều ở đâu, sau này làm sao có thể ràng buộc chư thần.” Vương Mẫu bực bội nói.

“Haiz, bày tiệc ở Dao Trì, gọi Khai Minh Tiên Quân đến Dao Trì đi.” Ngọc Đế thở dài một tiếng, may mà Dương Tiễn còn có chừng mực, không ép ông ta phải chọn một trong hai.

Chuyện này phải để Khai Minh Tiên Quân biết, đừng để hắn ghi hận Dương Tiễn.

“Bái kiến Bệ hạ, nương nương.” Khai Minh Tiên Quân đến Dao Trì, sắc mặt lạnh băng, ngay cả giả vờ cũng không muốn.

Vương Mẫu phất tay, Dao Trì Kim Bình bay ra, thả ra nguyên thần của con gái và hồn phách hai đứa trẻ.

Khai Minh Tiên Quân sững sờ, không phải nói là hồn bay phách tán rồi sao.

“Phụ thân, cầu xin người cứu Ngưu Lang.” Chức Nữ không hề hối cải, quỳ xuống van xin.

Vương Mẫu hận rèn sắt không thành thép, kể lại mọi chuyện.

Khai Minh Tiên Quân tức giận không thôi, giơ tay tát cho Chức Nữ một cái: “Ngươi đúng là nghịch nữ, sao lại ngu xuẩn như vậy.” Vương Mẫu thật sự không muốn nhìn thấy con gái mình nữa, lại thu nàng và hai đứa trẻ vào Dao Trì Kim Bình, trấn áp dưới đáy Kim Liên Tiên Trì.

“Chuyện này không được truyền ra ngoài, nếu để các thần tiên khác biết, không ai cứu được Chức Nữ, uy nghiêm của bản cung và thiên điều cũng sẽ mất hết.” Vương Mẫu vô cùng nghiêm túc dặn dò.

“Vâng.” Khai Minh Tiên Quân nghiêm túc đáp lời, hắn đương nhiên biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào.

Rời khỏi Dao Trì, Khai Minh Tiên Quân đến Chân Quân Thần Điện bái phỏng Dương Tiễn.

Chư thần âm thầm chỉ trỏ, hả hê, tưởng rằng Khai Minh Tiên Quân đến tìm Dương Tiễn tính sổ.

Bên trong Chân Quân Thần Điện.

“Đa tạ Chân quân đã thủ hạ lưu tình.” Khai Minh Tiên Quân cảm kích cúi đầu.

“Không cần, đó là lựa chọn của Vương Mẫu, ngươi muốn tạ ơn thì đi tạ Vương Mẫu.” Dương Tiễn lạnh lùng nói.

Khai Minh Tiên Quân ngẩn ra, ngươi có thể nói chuyện đàng hoàng được không, kiêu ngạo như vậy rất dễ bị ăn đòn có biết không.

“Sau này nếu có việc cần đến ta, cứ việc lên tiếng.” Khai Minh Tiên Quân lắc đầu, rời khỏi Chân Quân Thần Điện.

Tên này giống như cục đá trong hầm xí, vừa thối vừa cứng, căn bản không thể nói chuyện tiếp được.

Chư thần bên ngoài xem náo nhiệt, thấy Khai Minh Tiên Quân ra nhanh như vậy, đều tưởng là bị Dương Tiễn đuổi ra.

Họ đều chờ Khai Minh Tiên Quân đi cáo trạng, để Bắc Cực Chiến Thần đến tìm Dương Tiễn tính sổ.

Bắc Cực Chiến Thần cũng nổi tiếng là thiện chiến, thời gian trước còn đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu đánh với Dương Tiễn,

thật khó nói ai sẽ thắng, dù sao họ cũng có trò vui để xem rồi.

Bên trong Chân Quân Thần Điện, Dao Cơ công chúa từ phía sau đi ra, thở dài một tiếng: "Haiz, thiên điều thật sự hợp lý sao, thần tiên cấm dục, đối với những vị thần trên bảng kia, đau khổ biết bao." Chư thần trên bảng không thể tu luyện, suốt ngày không có việc gì làm, cái gì cũng không thể làm, quả là một sự giày vò.

"Nếu nới lỏng, họ sẽ gửi gắm hy vọng vào con cái, mà Phong Thần Bảng không thể ràng buộc được con cái của họ." "Đến lúc đó, con cái của họ sẽ liên hôn với nhau, kéo bè kết phái, dương phụng âm vi, vì tư dục mà làm bậy, Thiên Đình sẽ trở nên ô yên chướng khí." Dương Tiễn không đồng tình lắc đầu, cuối cùng không dám nói chuyện Dương Thiền với mẫu thân.

Nếu mẫu thân biết, chắc chắn sẽ tức đến phát bệnh.

Hắn vì giúp mẫu thân trả nợ mà ép mình làm những việc không muốn, nhưng Dương Thiền không những không hiểu hắn, còn gây chuyện cho hắn, thật khiến hắn đau lòng căm phẫn.

Nhưng Dương Thiền dù không hiểu chuyện cũng là em gái ruột của hắn.

Dưới chân Hoa Sơn, Dương Thiền cũng đã hiểu ra, nhị ca đang bảo vệ nàng, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Bất kể nhị ca đối xử với người khác thế nào, đối với nàng vẫn luôn không có gì để nói.

Ngày xưa, nhị ca đưa nàng đi băng rừng lội suối đến Bất Tử Hỏa Sơn bái sư, khi nàng đi không nổi, nhị ca sẽ cõng nàng, thức ăn xin được luôn nhường cho nàng ăn trước.

Gặp nguy hiểm, luôn che chắn trước mặt nàng.

Nhị ca cũng chỉ lớn hơn nàng một tuổi thôi mà.

Vậy mà nàng lại ra tay với nhị ca, nhị ca nhất định rất đau lòng.

Nàng biết sai rồi, nhưng nàng đã có con, nàng không muốn con mình bị tổn thương.

Nàng thật sự không biết phải làm sao bây giờ.

Còn các sư thúc nữa, nếu biết chuyện chắc chắn sẽ rất thất vọng về nàng.

Chương 411

Cùng lúc đó, tại một ngọn núi sâu ở Nam Thiệm Bộ Châu, một đám Tiên Thiên Ma Tộc đang ẩn náu ở đây.

"Bẩm Ma Thánh đại nhân, đã dò la được rồi, Dương Thiền bị Dương Tiễn trấn áp dưới chân Hoa Sơn, nhưng không giết thai nhi trong bụng nàng." Một Ma Tướng đến báo cáo.

"Ha ha, bản tọa đã biết Dương Tiễn không thể ra tay.

Thai nhi đó đã bị bản tọa gieo ma căn, trừ phi giết chết thai nhi, nếu không ma căn không thể nào trừ tận gốc." "Đợi thời cơ chín muồi, bản tọa đoạt xá đứa trẻ đó, sẽ không cần phải trốn trong núi sâu âm u như bây giờ nữa.

Dương Tiễn, giết Tiên Thiên Ma Tộc của ta là phải trả giá." "Còn có Vô Thiên, bản tọa đánh không lại ngươi, nhưng bản tọa có nhiều cách để hành hạ con cái của ngươi, ha ha..." Huyết Khấp Ma Thánh phát ra một tràng cười quái dị.

Ma Tộc có đẳng cấp nghiêm ngặt, đạt đến Á Thánh mới có thể được gọi là Ma Thánh, Chuẩn Thánh là Ma Soái, Đại La Kim Tiên là Ma Tướng.

Hắn là một trong Thập Đại Ma Thánh của Ma Uyên.

Tên điên Vô Thiên kia có ý định thu phục các Ma Thánh khác, thống nhất Ma Uyên.

Năm xưa hắn bị Vô Thiên truy sát, không còn đường thoát, chỉ có thể liều mạng xé rách khe hở phong ấn để trốn khỏi Ma Uyên.

Kết quả vừa trốn ra lại bị nhị tử của Vô Thiên là Dương Tiễn truy sát.

Lúc đó hắn bị trọng thương, suýt nữa bị Dương Tiễn đánh cho hồn bay phách tán, tổn thất mấy vị Ma Soái mới trốn thoát được.

Cả nhà này đúng là khắc tinh của hắn.

Năm xưa hắn tự bạo ma khu mới xé rách được phong ấn Ma Uyên trốn ra, kết quả lại bị Dương Tiễn truy sát, nguyên thần bị trọng thương.

Muốn nhanh chóng hồi phục chỉ có một cách, dùng bí pháp Đạo Tâm Chủng Ma của Ma Tộc, bồi dưỡng một thân thể để tu luyện lại.

Mà hắn lại muốn báo thù Vô Thiên, Dương Tiễn hắn không làm gì được, nên đã chọn Dương Thiền.

Hắn xúi giục tên phế vật Lưu Ngạn Xương theo đuổi Dương Thiền, điều không ngờ là Bách Hoa tiên tử kia dường như rất mong Dương Thiền sa ngã, cứ một mực thêm dầu vào lửa.

Chẳng cần hắn tốn nhiều tâm cơ, dưới sự cổ vũ của đồng đội heo, Dương Thiền rất nhanh đã lạc lối trong những lời ngon tiếng ngọt của Lưu Ngạn Xương.

Sau đó, hắn bỏ thuốc cho hai người viên phòng, dùng Lưu Ngạn Xương làm môi giới, gieo ma chủng vào cơ thể Dương Thiền.

Dương Thiền chỉ là một cái bình chứa, giúp hắn bồi dưỡng túc thể.

Hắn cược rằng Dương Tiễn không thể ra tay giết người.

Sự thật chứng minh hắn đã cược đúng.

Đợi thai nhi ra đời, người cữu cữu Dương Tiễn này nói không chừng còn tiêu hao tài nguyên giúp hắn bồi dưỡng, hắn chỉ cần ngồi chờ túc thể viên mãn rồi đoạt xá là được.

Nếu Vô Thiên biết chuyện, chắc sẽ rất kích động nhỉ, ha ha...

Sự khác biệt lớn nhất giữa Ma và Tiên là Ma không có bất cứ điều gì kiêng kỵ, báo thù thì dùng cách tàn độc nhất để báo thù.

Hôm nay, Điêu Nhi trở về báo cáo tình hình giám sát Bách Hoa tiên tử.

"Chủ nhân, Bách Hoa tiên tử hạ giới đi gặp tiểu thư, biết tiểu thư bị trấn áp dưới chân Hoa Sơn, sau đó đi báo cho Tứ công chúa Đông Hải, khi trở về Thiên Đình, việc đầu tiên là đi gặp Hằng Nga." "Hằng Nga." Dương Tiễn nhíu mày, nhắc đến Hằng Nga, hắn liền nghĩ đến Trư Bát Giới.

Lẽ nào chuyện này thật sự do Trư Bát Giới làm?

"Ngươi tiếp tục theo dõi." Không có chứng cứ, Dương Tiễn cũng không tiện tùy tiện đi tìm Trư Bát Giới.

Một lúc sau, Hằng Nga lại chạy đến Chân Quân Thần Điện bái phỏng.

"Ngươi thật sự có trái tim không?

Tại sao lại tàn nhẫn với cả em gái ruột của mình như vậy." Hằng Nga vừa đến đã chất vấn.

Nàng ái mộ Dương Tiễn, nên cố ý tiếp cận Dương Thiền, quan hệ với Dương Thiền rất tốt.

Biết Dương Thiền bị Dương Tiễn trấn áp dưới chân Hoa Sơn, nàng liền tức giận không kìm được.

"Sao ngươi biết?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Hằng Nga.

Hằng Nga rất đẹp, nhưng hắn đã gặp quá nhiều nữ tiên ưu tú, chỉ dựa vào nhan sắc thì không lọt vào mắt hắn được, hắn không có bất kỳ cảm giác gì với Hằng Nga.

"Ta biết thế nào không cần ngươi quản.

Năm xưa Ngọc Đế trấn áp Dao Cơ công chúa dưới chân Đào Sơn, ngươi hận Ngọc Đế, trải qua muôn vàn khổ cực bổ Đào Sơn cứu mẹ." "Bây giờ ngươi lại tự tay trấn áp em gái ruột của mình dưới chân Đào Sơn, ngươi và Ngọc Đế năm xưa có gì khác biệt?" Hằng Nga không khai ra Bách Hoa tiên tử, phẫn nộ chất vấn.

"Hỗn xược, ta làm việc còn chưa đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón.

Ta chỉ hỏi ngươi một câu, chuyện của Dương Thiền, ngươi có tham gia không?" Dương Tiễn nổi giận, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hằng Nga, không chút thương hoa tiếc ngọc, một tay bóp lấy cổ trắng ngần của nàng.

Hằng Nga giật mình, nhìn thẳng vào mắt Dương Tiễn, chỉ thấy sự lạnh lẽo vô tận, không một chút gợn sóng tình cảm.

"Ta thật ngu ngốc, lại nảy sinh tình cảm với một người vô tình, vô tâm, vô ái.

Một người có thể ra tay với em gái ruột, cháu ngoại ruột của mình, sao có thể có tình cảm được." Hằng Nga tự giễu cười thê lương.

"Trả lời câu hỏi của ta, ta biết là Bách Hoa tiên tử nói cho ngươi." Giọng Dương Tiễn lạnh buốt, lực trên tay tăng thêm vài phần.

"Ngươi đang giám sát Bách Hoa tiên tử, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Hằng Nga kinh ngạc.

"Ta nói lại lần nữa, trả lời câu hỏi của ta, nếu không ta không ngại dùng Sưu Hồn Thuật, nhân quả của ngươi ta Dương Tiễn vẫn gánh nổi." Giọng Dương Tiễn càng lúc càng lạnh lẽo.

Sưu Hồn Thuật, một loại tà thuật bị cấm ở Hồng Hoang, cưỡng ép đoạt lấy thông tin trong hồn phách của người khác.

Người bị sưu hồn sẽ hồn tiêu phách tán, Thánh nhân cũng khó

cứu.

Giết người sẽ dính nhân quả, mà dùng tà thuật tà ác như Sưu Hồn Thuật để giết người sẽ bị nhân quả phản phệ gấp mười lần.

"Ngươi..." Sắc mặt Hằng Nga đại biến, Dương Tiễn vô pháp vô thiên, nói được là làm được.

"Là Bách Hoa tiên tử nói cho ta, trước đó ta không biết.

Bách Hoa tiên tử trước đây mời chúng ta hạ giới du ngoạn, tiện thể tìm kỳ hoa dị thảo." "Vì Bàn Đào Thánh Hội sắp diễn ra, ta cần chuẩn bị nên không đi cùng họ.

Theo ta được biết, Dương Thiền còn mời Tứ công chúa Đông Hải Ngao Băng Tâm, Dương Thiền và Ngao Băng Tâm quan hệ luôn rất tốt." "Bách Hoa tiên tử chỉ nói với ta là Dương Thiền yêu một phàm nhân và đã có thai, không biết chuyện gì mà bị ngươi biết được, ngươi đã trấn áp Dương Thiền dưới chân Hoa Sơn." Hằng Nga nói ra hết những gì mình biết.

"Dương Thiền và Bách Hoa tiên tử quen nhau như thế nào?" Dương Tiễn tiếp tục truy hỏi.

"Bách Hoa tiên tử và ta quan hệ rất tốt, ta ngưỡng mộ ngươi, nên chủ động kết giao với Dương Thiền.

Vì ngươi đã giết vợ con Thiên Bồng, Dương Thiền cảm thấy áy náy với Thiên Bồng, mà ta và Thiên Bồng lại có chút quan hệ, qua lại một thời gian chúng ta trở thành bạn tốt." "Vì ta, Bách Hoa tiên tử và Dương Thiền cũng quen nhau, dần dần trở thành bạn bè." Hằng Nga không giấu diếm, nếu nàng không nói, Dương Tiễn dùng Sưu Hồn Thuật cũng sẽ biết.

"Hừ, nói cho cùng, là ngươi đã hại Dương Thiền, đồ đàn bà ngu xuẩn, bị người ta lợi dụng làm công cụ mà không biết." Dương Tiễn

ném Hằng Nga xuống đất.

“Ngươi có ý gì?” Hằng Nga xoa cổ, ho sặc sụa mấy tiếng.

“Bách Hoa tiên tử tìm ngươi, ngươi thật sự nghĩ nàng ta có ý tốt sao?

Nàng ta đang xúi giục ngươi đến tìm ta.” “Còn chuyện Dương Thiền động lòng phàm, nàng ta không ít lần cổ vũ.

Chương 412

Dương Thiền bị người ta tính kế, thai nhi trong bụng có ma khí.

Bách Hoa tiên tử xúi giục ngươi đến chất vấn ta, chắc chắn cũng đang tính kế gì đó." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

"Sao có thể?" Hằng Nga không dám tin, trừng lớn mắt.

"Nếu ngươi còn có lương tri, muốn cứu Dương Thiền thì cứ coi như không biết gì, tiếp tục kết giao với Bách Hoa tiên tử, giúp ta giám sát nàng ta, tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau." "Ngươi không muốn cũng được, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." Dương Tiễn lạnh lùng uy hiếp.

"Nếu những gì ngươi nói là thật, ta đồng ý." Nàng không phải sợ Dương Tiễn, chỉ là cảm thấy có lỗi với Dương Thiền, dù sao Dương Thiền cũng là thông qua nàng mới quen biết Bách Hoa tiên tử.

Ngay lúc này, Điêu Nhi quay về báo cáo: "Chủ nhân, Bách Hoa tiên tử đã hạ giới, đến..." Thấy Hằng Nga ở đó, Điêu Nhi vội vàng bịt miệng lại.

"Không cần để ý đến nàng ta, nói đi." Dương Tiễn nói.

"Bách Hoa tiên tử đã đến Tịnh Đàn Miếu tìm Trư Bát Giới.

Tu vi của Trư Bát Giới cao hơn ta rất nhiều, nếu ta đến gần chắc chắn sẽ bị phát hiện, nên ta đã quay về." Điêu Nhi nói.

"Sao Bách Hoa tiên tử lại có liên hệ với Trư Bát Giới?" Hằng Nga ngẩn người, nàng nhớ hai người này trước giờ chưa từng có giao tiếp.

"Hoặc là Trư Bát Giới xúi giục Bách Hoa tiên tử, hoặc là Bách Hoa tiên tử muốn lợi dụng Trư Bát Giới." "Hừ, nàng ta xúi giục

ngươi đến tìm ta, sau đó đến trước mặt Trư Bát Giới mách lẻo, để Trư Bát Giới đến gây phiền phức cho ta." Dương Tiễn lập tức nghĩ thông.

Khả năng thứ hai rất lớn, Trư Bát Giới có lẽ không tham gia vào chuyện của Dương Thiền, nếu không lúc trước ở Lăng Tiêu Bảo Điện, Trư Bát Giới nói ra chẳng phải tốt hơn sao.

"Không được, ta đi hỏi nàng ta." Hằng Nga không bình tĩnh được nữa.

"Đứng lại, ngươi bây giờ đi chỉ làm bứt dây động rừng.

Ta muốn tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau, chỉ bằng nàng ta còn không dám tính kế ta." Dương Tiễn nghiêm giọng nói.

"Ta biết phải làm gì rồi." Hằng Nga hít sâu mấy hơi, đè nén sự kinh ngạc trong lòng.

Sau khi Hằng Nga rời đi, Dương Tiễn trầm tư suy tính.

Tình hình bây giờ đã rõ ràng hơn rất nhiều, Bách Hoa tiên tử có vấn đề.

Bách Hoa tiên tử ở Thiên Đình chỉ là một tiểu tiên, do Bách Hoa Chi Tinh hóa hình, có căn nguyên Đại La Kim Tiên, quản lý Bách Hoa Viên, phụ trách trang điểm Thiên Đình, bố trí yến tiệc.

Chỉ bằng Bách Hoa tiên tử, tuyệt đối không dám tính kế hắn, chắc chắn có người sai khiến, hoặc cho lợi ích gì đó, hoặc bị uy hiếp.

Hiện nay Tam Giáo danh tồn thực vong, có thù với hắn, dám tính kế hắn, có năng lực tính kế hắn, cũng chỉ có Linh Sơn, cũng có thể là sư đồ Đường Tăng.

Thai nhi trong bụng Dương Thiền có ma khí, cũng có thể là Tiên Thiên Ma Tộc ẩn nấp.

Khả năng sư đồ Đường Tăng không lớn, mấy sư đồ này ân oán phân minh, liên lụy người vô tội, khả năng lợi dụng Dương Thiền để đối phó hắn không lớn.

Hơn nữa, Hậu Bạt có quan hệ tốt với ba vị sư tổ, cũng sẽ không cho phép họ làm chuyện này.

Vậy thì chỉ còn lại Linh Sơn và Tiên Thiên Ma Tộc.

Là Phật hay Ma, sớm muộn gì cũng sẽ lộ đuôi.

Tưởng rằng như vậy là có thể đối phó hắn sao, ngu xuẩn, hoặc là quá coi thường Kim Ô môn hạ.

Dương Thiền không chỉ là em gái hắn, cũng là đệ tử đời thứ hai của Kim Ô môn hạ, vi phạm thiên điều thì đã sao, ai dám động.

Nếu không phải sợ mẫu thân sụp đổ, hắn cũng không cần phải trấn áp Dương Thiền dưới chân Hoa Sơn.

Chuyện này không thể để mẫu thân biết, nghĩ một lúc, hắn đến tìm Ngọc Đế: "Bệ hạ, thần muốn nhờ người giúp một việc." "Nói đi, ở đây không phải Lăng Tiêu Bảo Điện, cứ gọi ta là cữu cữu là được." Thái độ của Ngọc Đế vô cùng ôn hòa.

"Ta có chuyện không thể để mẹ ta biết, phiền cữu cữu nghĩ cách điều mẹ ta đi, trong thời gian ngắn đừng về Thiên Đình." Dương Tiễn nói.

Mẫu thân muốn bù đắp cho Thiên Đình, hắn bảo mẫu thân rời khỏi Thiên Đình, mẫu thân cũng sẽ không nghe, chỉ có Ngọc Đế mở miệng mới có tác dụng.

"Cái này dễ thôi, Thiên Đình gần đây đang thiếu hỏa hành chi khí để luyện chế Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan.

Nơi có hỏa hành chi khí dồi dào nhất Hồng Hoang không đâu khác

ngoài Bất Tử Hỏa Sơn." "Vừa hay phải phái người đến Bất Tử Hỏa Sơn thu thập hỏa hành chi khí, để mẹ ngươi đi là được." Ngọc Đế nói.

Thiên Đình sớm đã đạt được thỏa thuận với Phượng tộc, Thiên Đình trả một số thù lao, Phượng tộc cho người của Thiên Đình đến Bất Tử Hỏa Sơn thu thập hỏa hành chi khí.

Hỏa hành chi khí ở Bất Tử Hỏa Sơn vô cùng nồng đậm, Phượng tộc cũng không tiêu hao hết, là chuyện đôi bên cùng có lợi.

"Đa tạ cữu cữu." Dương Tiễn gật đầu.

"Xảy ra chuyện gì mà không thể để mẹ ngươi biết?" Ngọc Đế rất tò mò.

"Ta tạm thời không thể nói, đợi ta điều tra rõ ràng rồi sẽ nói cho người biết." Dương Tiễn lắc đầu, không nói nhiều.

Hạ giới, Bách Hoa tiên tử sắc mặt rất không tốt rời khỏi Tịnh Đàn Miếu.

Vốn dĩ nàng ta muốn lợi dụng Hằng Nga để Trư Bát Giới đi gây phiền phức cho Dương Tiễn, không ngờ Trư Bát Giới đã không còn hứng thú với Hằng Nga nữa.

Bên kia, Tứ công chúa Đông Hải Ngao Băng Tâm đến Lưu Gia Thôn tìm Dương Thiền, kết quả lại biết được Dương Thiền và Lưu Ngạn Xương đã thành thân, bị Dương Tiễn biết được, trấn áp Dương Thiền dưới chân Hoa Sơn.

Nàng muốn đến gặp Dương Thiền, nhưng Dương Tiễn đã bố trí cấm chế ở Hoa Sơn, nàng căn bản không vào được, Mai Sơn Lục huynh đệ còn đuổi nàng đi.

"Tứ công chúa, cầu xin người nhất định phải cứu Tam Thánh Mẫu.

Ta biết người ghét ta, nhưng ta cầu xin người vì đứa con trong bụng Tam Thánh Mẫu mà cứu nàng.” Lưu Ngạn Xương đi theo sau Ngao Băng Tâm lải nhải không ngừng.

“Cút.” Ngao Băng Tâm rất ghét Lưu Ngạn Xương, không cho chút mặt mũi nào.

Ban đầu Bách Hoa tiên tử đủ kiểu nói tốt cho Lưu Ngạn Xương, nàng cực lực phản đối, nhưng Dương Thiền lại không nghe, dần dần lạc lối trong những lời ngon tiếng ngọt của Lưu Ngạn Xương và sự cổ vũ của Bách Hoa tiên tử, khiến nàng tức giận bỏ về Đông Hải.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, nàng vẫn không yên tâm về Dương Thiền, sợ Dương Thiền thật sự phạm phải sai lầm lớn, quay lại muốn khuyên Dương Thiền lần nữa, không ngờ mọi chuyện đã thành ra thế này.

Dương Thiền cũng thật là, bị chuyện Dương Tiễn tàn nhẫn giết vợ con Trư Bát Giới kích động, trở nên nổi loạn, cứ muốn khiêu khích một chút.

Dương Tiễn duy trì thiên điều, nàng lại cứ muốn vi phạm thiên điều.

Nhưng nếu không có sự cổ vũ của Bách Hoa tiên tử, Dương Thiền cũng sẽ không nóng đầu, một đầu đâm vào.

Càng nghĩ càng tức, Ngao Băng Tâm đến Thiên Đình tìm Bách Hoa tiên tử chất vấn.

“Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì, hại Dương Thiền như vậy, bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ?” Ngao Băng Tâm phẫn nộ trừng mắt nhìn Bách Hoa tiên tử.

“Ta hại Dương Thiền thế nào, theo đuổi tình yêu của mình có gì không tốt, lẽ nào ngươi cam nguyện chịu đựng sự cô đơn vô tận,

không có tình cảm, suốt ngày khổ tu, cuộc sống khô khan như vậy có ý nghĩa gì." "Hơn nữa, tư chất của chúng ta có hạn, suốt ngày khổ tu cũng chỉ như vậy, chi bằng tranh thủ cuộc sống mà mình muốn." Bách Hoa tiên tử phản bác.

"Ngươi..." Bách Hoa tiên tử khéo ăn khéo nói, Ngao Băng Tâm căn bản nói không lại.

"Ai da, ngươi yên tâm đi, Dương Thiền là người của Kim Ô môn hạ, là thần linh của Thiên Đình, cũng là thần linh của Nhân Tộc Thần Đình, không ai dám làm gì nàng ấy đâu." "Hơn nữa Dương Tiễn đã giúp Tam Thánh Mẫu che giấu rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Đợi Dương Tiễn hết giận, tự nhiên sẽ thả Dương Thiền ra.

Đến lúc đó sinh cho chúng ta một đứa cháu ngoại, vui biết bao." Bách Hoa tiên tử ra vẻ không có chuyện gì, nhiệt tình kéo Ngao Băng Tâm.

"Hừ, ta nói không lại ngươi, nhưng sau này chúng ta đừng qua lại nữa." Ngao Băng Tâm hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Chương 413

Lời của Bách Hoa tiên tử có lý, nhưng nàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, người này quá giả tạo, tốt nhất không nên qua lại nữa.

Đợi Ngao Băng Tâm biến mất, nụ cười trên mặt Bách Hoa tiên tử lập tức lạnh đi, phát ra một tiếng cười lạnh.

Ngao Băng Tâm và Dương Thiền quan hệ rất tốt, nàng nói như vậy, Ngao Băng Tâm chắc chắn sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài nữa.

Đợi Dương Thiền sinh con, cái thóp này nàng có thể ăn cả đời, uy hiếp Dương Tiễn và Dao Cơ công chúa.

Con ngốc Hằng Nga không có não, nhưng để Ngao Băng Tâm lại là một mối họa, đến lúc đó nói gì với Dương Thiền thì không hay, phải nghĩ cách trừ khử.

Nhưng bây giờ không thể hành động thiếu suy nghĩ để gây sự chú ý của Dương Tiễn.

Nháy mắt mấy tháng trôi qua, Dương Thiền sinh con.

Dương Tiễn nhận được báo cáo của Mai Sơn Lục huynh đệ, đến Hoa Sơn.

"Nhị ca, em biết sai rồi, đây là con của em, cháu ngoại của anh, cầu xin anh tha cho nó một mạng được không?" Dương Thiền thấy Dương Tiễn đến, vội vàng ôm chặt đứa bé vào lòng, khổ sở van xin, sợ Dương Tiễn sẽ giết con mình.

Dương Tiễn không nói gì, đến bên cạnh Dương Thiền, mở Thiên Nhãn chiếu lên người đứa bé, thấy ma khí đã bị Bảo Liên Đăng loại bỏ, sắc mặt tốt hơn một chút.

Dương Thiền còn tưởng Dương Tiễn sắp ra tay, sợ hãi ôm con quay người lại, động tác hơi mạnh, làm đứa bé khóc ré lên.

Tiếng khóc này lại khiến Bảo Liên Đăng có phản ứng, nhảy lên nhảy xuống.

Dương Tiễn nheo mắt, ban đầu hắn đánh Bảo Liên Đăng vào cơ thể nó để tịnh hóa ma khí, không ngờ Bảo Liên Đăng lại sinh ra mối liên kết huyết mạch với nó, có thể điều khiển Bảo Liên Đăng.

Bảo Liên Đăng chỉ có ba mươi hai đạo cấm chế, trong số các Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không được coi là nổi bật, nhưng dù sao cũng là do mảnh vỡ của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có rất nhiều năng lực đặc thù.

Ví dụ như dung chứa tạo hóa chi lực, có thể chữa thương, cũng dung chứa một số tịnh hóa chi lực, khắc chế tà khí, lại còn công phòng nhất thể.

Còn có một năng lực rất đặc biệt, chuyển hóa năng lượng, phụ trợ tu luyện, tức là có thể hấp thu tu vi của người khác chuyển hóa cho mình dùng.

Năng lực này rất tà ác, nhưng lại là điều mà tất cả tu sĩ đều khao khát, ai mà không muốn đi đường tắt chứ.

Cũng may là Bảo Liên Đăng ở trong tay Dương Thiền, ai dám cướp đồ trong tay người của Kim Ô môn hạ, khác gì tìm chết.

Nhưng thế gian lại không biết, Bảo Liên Đăng không phải người có pháp lực nhân từ thì không thể sử dụng, nếu cưỡng ép hành động còn bị phản phệ vô cùng nghiêm trọng.

Mấy vạn năm qua, Dương Thiền cũng đã làm không ít chuyện trừ ma vệ đạo, tu sĩ Hồng Hoang hàng nghìn hàng vạn, không bao giờ thiếu những kẻ theo đường tà đạo.

Dương Thiền dùng Bảo Liên Đăng thu lấy tu vi của những tà tu đó, từ từ ngưng tụ ra một ngọn đèn tâm, dung chứa mấy chục vạn năm tu vi, ăn vào, lập tức tăng vọt lên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đương nhiên, căn nguyên phải đủ mạnh, nếu không sẽ bị nổ tung.

Rất nhiều thế lực đều muốn mua về cho thiên tài tiểu bối trong tộc dùng, nhưng Dương Thiền đều không bán.

Chuẩn Thánh cần cảm ngộ đạo, Thánh nhân cảm ngộ pháp tắc, đèn tâm không có tác dụng, chỉ có tác dụng với những người dưới Chuẩn Thánh.

Nếu không, dù Dương Thiền là người của Kim Ô môn hạ, e rằng cũng sẽ bị cướp.

Thằng nhóc này có thể thúc đẩy Bảo Liên Đăng, chứng tỏ tâm địa không xấu, vẫn còn có thể cứu được.

"Trong lòng em, ta tàn nhẫn đến mức ngay cả cháu ngoại ruột cũng ra tay được sao?" Dương Tiễn rất bất mãn với phản ứng của Dương Thiền.

"Em không có." Dương Thiền miệng nói vậy, nhưng không dám quay người lại.

"Còn dám nói dối, ai dạy em thế.

Nếu ta thật sự muốn giết nó, em nghĩ em bảo vệ được sao?" Dương Tiễn bực bội nói.

Dương Thiền nghĩ lại cũng đúng, ngượng ngùng quay người lại: "Nhị ca, hay là anh đặt cho nó một cái tên đi." Dương Tiễn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em rất thích mùi trầm hương, vậy gọi là Trầm Hương đi." "Lưu Trầm Hương, nghe hay đấy." Dương Thiền rất hài lòng.

“Lưu Trầm Hương gì chứ, nó họ Dương, Lưu Ngạn Xương có tư cách gì.” Dương Tiễn lập tức thay đổi sắc mặt, sự chán ghét đối với Lưu Ngạn Xương không hề che giấu.

Dương Thiền cúi đầu không dám nói.

“Ta thật không biết em thích nó ở điểm nào.

Năm xưa cha cũng là phàm nhân, gặp nguy hiểm không chút do dự che chắn trước mặt chúng ta.

Còn tên phế vật đó thì sao, trốn sau lưng em để em bảo vệ, không có đảm đương, nhu nhược, giả dối.” “Nếu hắn có thể có đảm đương như cha, ta nhận hắn làm em rể cũng không phải không được, nhưng hắn không có, hắn không xứng.” Dương Tiễn phẫn nộ nói.

“Nhưng dù sao hắn cũng là cha của đứa bé, hắn chỉ là một phàm nhân, tuổi thọ không quá trăm năm, nhị ca anh đừng so đo với hắn nữa.

Em biết hắn không bằng cha, em sẽ không giúp hắn thành tiên, trăm năm sau sẽ không còn người này nữa.” Dương Thiền cúi đầu, kéo tay áo Dương Tiễn làm nũng, giọng run run nói thêm: “Em, em không muốn con của em cũng không có tình thương của cha.” Câu nói này có sức sát thương hơi lớn, Dương Tiễn đành phải nén lại cơn tức giận.

Tình thương của cha là điều mà họ vô cùng khao khát.

Mẫu thân đã được cứu ra, nhưng không biết khi nào mới có thể cứu cha trở về.

Dù đã trưởng thành, dù đã sống mấy vạn năm, nhưng họ vẫn khao khát những ngày tháng vô lo vô nghĩ, tinh nghịch làm nũng bên cạnh cha khi còn nhỏ.

“Mấy tháng nay em đã suy nghĩ rất nhiều, em sai rồi, không nên tùy

hứng.

Anh đừng nói cho mẹ biết, em không biết phải đối mặt với mẹ, đối mặt với các sư thúc thế nào, bị trấn áp dưới chân Hoa Sơn cũng tốt.” Nước mắt Dương Thiền rơi lã chã.

Nàng biết mình đang trốn tránh, là hèn nhát, nhưng nàng thật sự không biết phải đối mặt với người thân như thế nào.

“Haiz, em ở đây bình tĩnh lại đi, nhị ca sẽ dạy dỗ Trầm Hương thành tài.

Chỉ cần Trầm Hương đủ ưu tú, trong lòng các sư thúc cũng sẽ dễ chịu hơn, sẽ không trách em.” “Chỉ cần Trầm Hương đủ mạnh mẽ, ai dám nói gì.

Giống như bây giờ, ai còn dám nói gì về mẫu thân.” Dương Tiễn thở dài, giống như trước đây, cưng chiều vuốt tóc Dương Thiền.

“Nhị ca.” Dương Thiền không kìm được nữa, lao vào lòng Dương Tiễn khóc nức nở.

“Khóc một trận cho đã đi, khóc ra là được rồi, mọi chuyện đã có nhị ca ở đây.” Dương Tiễn ôm Dương Thiền, nhẹ nhàng an ủi.

Một lúc lâu sau, Dương Thiền mới ổn định lại cảm xúc, nghẹn ngào hỏi: “Nhị ca, Trầm Hương thì sao?” “Ta sẽ giao cho Lưu Ngạn Xương.

Mấy chục năm, Trầm Hương cũng cảm nhận đủ tình thương của cha.

Nếu các ngươi không giúp hắn, ta có thể để hắn sống hết tuổi thọ, nếu không ta sẽ lập tức để hắn hồn bay phách tán.” Thái độ của Dương Tiễn vô cùng kiên quyết.

“Ừm, em sẽ không giúp hắn, cảm ơn nhị ca.” Dương Thiền gật

đầu mạnh.

Ở đây bình tĩnh mấy tháng, nàng cũng đã hiểu ra.

Lưu Ngạn Xương chẳng có gì đặc biệt, không đáng để nàng thích.

Nếu không phải Bách Hoa tiên tử cứ một mực xúi giục, nàng cũng sẽ không bị cuốn vào.

Bách Hoa tiên tử dường như đang cố ý hại nàng, nhưng nàng lại không muốn tin, vì nàng không tìm ra lý do Bách Hoa tiên tử hại mình.

Lau khô nước mắt, Dương Thiền nhẹ nhàng hôn lên trán Trầm Hương, đặt Bảo Liên Đăng vào tã lót, cùng giao cho Dương Tiễn.

"Em chắc chắn muốn đưa Bảo Liên Đăng cho nó chứ?" Dương Tiễn nhíu mày.

Chương 414

"Bảo Liên Đăng đã ở bên em mấy vạn năm, có Bảo Liên Đăng ở bên nó, giống như em vẫn luôn ở bên nó.

Em đã để lại một tia thần niệm trong Bảo Liên Đăng, có thể nhìn nó lớn lên." Dương Thiền dịu dàng nói.

"Thôi được." Dương Tiễn gật đầu, Trầm Hương không có pháp lực, cũng không thể phát huy được uy lực của Bảo Liên Đăng.

Nói xong, Dương Tiễn ôm Trầm Hương rời đi, tìm thấy Lưu Ngạn Xương ở Lưu Gia Thôn, gã đang dán lồng đèn.

Vừa nhìn thấy Dương Tiễn, Lưu Ngạn Xương lập tức đứng thẳng người, không dám nhúc nhích.

Sớm biết nhị ca của Dương Thiền hung dữ như vậy, hắn đã không trêu chọc nàng.

Hắn trêu chọc Dương Thiền là muốn thành tiên, ai mà không muốn làm tiên nhân hô phong hoán vũ chứ.

Hắn là người thông minh, biết bây giờ đã không còn đường lui, chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Hắn mà dám bỏ rơi Dương Thiền, chắc chắn sẽ chết nhanh hơn.

"Đây, đây là con của ta và Tam Thánh Mẫu sao?" Lưu Ngạn Xương yếu ớt hỏi.

Dương Tiễn mặt lạnh, đánh cho Lưu Ngạn Xương một trận, trút giận xong mới đưa Trầm Hương cho gã: "Ta đặt tên cho nó là Trầm Hương." "Chăm sóc nó cho tốt, nó mà có chuyện gì, ta sẽ khiến ngươi sống không được chết không xong.

Cất kỹ Bảo Liên Đăng, một khi lộ ra, yêu ma quỷ quái chắc chắn sẽ tìm đến." "Nếu không phải Dương Thiền không muốn Trầm Hương không có tình thương của cha, ta đã giết ngươi rồi." Nói xong, Dương Tiễn liếc nhìn sau nhà một cái, hóa thành cầu vồng rời đi.

Sau khi Dương Tiễn đi, Ngao Băng Tâm đi ra, ôm lấy Trầm Hương, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, dịu dàng mỉm cười.

"Tứ công chúa, sao người lại đến đây?" Lưu Ngạn Xương lảo đảo đứng dậy.

"Dương Tiễn đánh hay lắm, nếu không phải đây là ý của Dương Thiền, ta đã mang Trầm Hương đi rồi.

Ngươi không muốn chết thì hãy dạy dỗ Trầm Hương cho tốt, để Trầm Hương làm người chính trực, nếu không Dương Tiễn chắc chắn sẽ giết ngươi." Ngao Băng Tâm lạnh lùng nói.

"Ta sẽ làm vậy." Lưu Ngạn Xương ngượng ngùng cười làm lành, điều này hắn đương nhiên biết, dạy dỗ tốt Trầm Hương là cơ hội duy nhất của hắn.

Tứ công chúa và Dương Tiễn e rằng đều đã nhìn ra mục đích của hắn khi trêu chọc Dương Thiền, có lẽ mình cũng phải thay đổi, làm một người chồng tốt, một người cha tốt thực sự, mới có cơ hội, chân thành có thể làm lay động cả trời đất.

"Số tiền này ngươi tìm cho Trầm Hương một vú nuôi, may thêm quần áo.

Đây là ta cho Trầm Hương, ngươi mà dám dùng một phân, ta sẽ lập tức báo cho Dương Tiễn." Ngao Băng Tâm biến ra mấy thỏi bạc đưa cho Lưu Ngạn Xương, nàng thật sự sợ tên phế vật này không nuôi nổi Trầm Hương.

Ba ngày sau, trong núi sâu, một Ma Soái trở về báo cáo: "Ma Thánh

đại nhân, ma thai đã ra đời, nhưng không biết Dương Tiễn dùng phương pháp gì, ma khí trên người ma thai đã bị loại bỏ, ma tính cũng không còn." "Đừng hoảng, đứa trẻ đó sớm đã hòa làm một thể với ma chủng, bản tọa có thể đánh thức ma tính của nó bất cứ lúc nào." Huyết Khấp Ma Thần thản nhiên nói.

"Vậy không biết khi nào Ma Thánh đại nhân sẽ đoạt xá ma thai?" Ma Soái hỏi.

"Không vội, Dương Tiễn không thể thật sự không quan tâm đến đứa cháu ngoại này.

Ma chủng là do ta gieo, muốn đoạt xá lúc nào cũng được." "Để Dương Tiễn bồi dưỡng ma thai cho tốt, bản tọa trực tiếp ngồi mát ăn bát vàng, đỡ phải khổ tu nhiều.

Ta bây giờ đoạt xá, Dương Tiễn chắc chắn sẽ phát hiện, ngược lại không tốt." Nói rồi, Huyết Khấp Ma Thánh phát ra một tràng cười quái dị, để Dương Tiễn làm việc không công cho mình, nghĩ thôi cũng thấy thú vị.

Nói không chừng còn có cơ hội giết chết Dương Tiễn để báo thù, Dương Tiễn tuyệt đối không ngờ sẽ bị chính cháu ngoại của mình giết chết.

Quán Giang Khẩu.

"Chủ nhân, chúng ta cứ để mặc Trầm Hương sao?" Hao Thiên Khuyển có chút nghi hoặc.

"Để nó có một tuổi thơ vui vẻ.

Ngươi đi đến chỗ tối theo dõi Lưu Gia Thôn, nếu có gì bất thường, lập tức về báo cáo." Ánh mắt Dương Tiễn sâu thẳm.

Hắn và Dương Thiền không có một tuổi thơ trọn vẹn, tuổi còn nhỏ đã phải mang trên mình mối thù hận, hắn không muốn cháu ngoại

của mình cũng như vậy.

Sau khi Hao Thiên Khuyển đi, Dương Tiễn thả Noãn Nhị tỷ, Hồng Hồng và Tiểu Bạch ra.

Trải qua hơn năm trăm năm, ba người đã tu luyện lại được nhục thân.

"Chân quân, xin lỗi, để Trư Bát Giới vẫn luôn hiểu lầm người, hay là ta đi khuyên hắn đừng đối địch với người nữa." Noãn Nhị tỷ rất áy náy.

Dương Tiễn rõ ràng đã cứu họ, nhưng Trư Bát Giới lại vẫn luôn hiểu lầm, khắp nơi đối đầu với Dương Tiễn.

"Không cần, ta cần Trư Bát Giới đối địch với ta, cần hắn giúp ta bồi dưỡng Trầm Hương, coi như là trả lại những gì hắn nợ ta." Dương Tiễn lắc đầu.

"A?

Tại sao Chân quân không tự mình bồi dưỡng?" Noãn Nhị tỷ ngẩn người.

"Nếu ta tự mình bồi dưỡng, sẽ không ép ra được tiềm lực của Trầm Hương.

Hận thù là chất xúc tác tốt nhất.

Năm xưa ta mang trên mình thù hận, mới có được ngày hôm nay." "Trư Bát Giới hận ta, nên mới có thể không ngừng đột phá.

Sinh linh Hồng Hoang đều coi ta là hồng thủy mãnh thú, coi ta là kẻ ác, thêm một người hận ta cũng không sao." Dương Tiễn lắc đầu.

"Người muốn làm kẻ ác đến cùng, để Trầm Hương coi người là kẻ thù, tìm người báo thù, đứng về phía Trư Bát Giới." Noãn Nhị tỷ đã hiểu ra.

Dương Tiễn gật đầu: “Tam muội của ta đã phạm sai lầm lớn, chỉ có Trầm Hương thành tài, mới không ai dám nói ra nói vào.” “Nhưng như vậy người sẽ rất mệt mỏi.” Mắt Tiểu Bạch đỏ hoe, đau lòng che miệng khóc nức nở.

Nợ mẹ con trả, để trả món nợ mà Dao Cơ công chúa nợ Thiên Đình, Dương Tiễn không tiếc đứng về phía đối lập với tất cả tiên thần Thiên Đình, giúp Ngọc Đế lập uy.

Biến mình thành một kẻ ác lạnh lùng vô tình, một kẻ ác mà tất cả tiên thần Thiên Đình đều sợ hãi.

Những tiên thần này bề ngoài không dám nói gì, sau lưng đều mắng chửi Dương Tiễn.

Thực tế, Dương Tiễn thâm minh đại nghĩa, nhân hậu yêu thương, lặng lẽ cứu họ, một mình gánh chịu sự nhắm vào của Trư Bát Giới.

Dương Tiễn vừa phải trấn áp những thần tiên đó, vừa phải đối mặt với sự nhắm vào của Trư Bát Giới, sự tính kế của Linh Sơn, đã rất mệt mỏi rồi.

Bây giờ lại vì em gái không yên phận, còn phải đi dọn dẹp hậu quả, thật sự quá mệt mỏi.

Dương Tiễn là người đàn ông có trách nhiệm nhất mà nàng từng thấy, một mình gánh vác tất cả, không bao giờ oán than, chỉ mong người bên cạnh sống tốt.

“Sau này các ngươi cứ ở đây, tuyệt đối đừng ra ngoài.

Nếu bị người khác phát hiện, ta không thể bảo vệ các ngươi được nữa, cả ta và Trư Bát Giới đều sẽ bị liên lụy.” Dương Tiễn phất tay bố trí cấm chế ở Quán Giang Khẩu, một mình rời đi.

“Chân quân bảo trọng.” Noãn Nhị tỷ cúi đầu, họ quá yếu đuối, không giúp được gì nhiều, chỉ có thể cầu nguyện cho Chân quân.

Sau khi Dương Tiễn rời đi, không biết vì sao, hắn đột nhiên rất muốn về Bồng Lai một chuyến.

“Dương Tiễn, hôm nay sao có thời gian về đây, lại đây ngồi.

Đại sư bá của ngươi họ bế quan rồi, ta đang chán đây.” Ngao Thương thấy Dương Tiễn về, rất vui mừng, kéo Dương Tiễn ngồi xuống, lấy ra rượu ngon cất giữ.

“Lâu rồi không về, gần đây rảnh rỗi nên về thăm sư tổ.” Dương Tiễn không nói chuyện Dương Thiền, thật sự là không nói nên lời.

Các sư thúc đều đối xử rất tốt với Dương Thiền, có thể nói là cưng chiều Dương Thiền như con gái, nhưng Dương Thiền lại lén lút tất cả mọi người thành hôn với một thư sinh phế vật, còn có con.

Chương 415

Chuyện này khác gì bỏ trốn, chủ yếu là còn không có mắt nhìn, lấy một tên phế vật.

Nếu các sư thúc biết, chắc chắn sẽ rất thất vọng.

Bây giờ cách duy nhất là bồi dưỡng Trầm Hương thành tài, chỉ cần Trầm Hương đủ ưu tú, chắc các sư thúc cũng sẽ tha thứ cho Dương Thiền.

"Ừm, ngươi đi thăm sư tổ trước đi, nhớ qua đây uống rượu với ta." Ngao Thương cũng không nghi ngờ.

"Được, nhất định." Dương Tiễn gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là hai kẻ cuồng tu luyện, một khi tu luyện là không để ý đến ngoại vật, vẫn là Lăng Tiêu gặp Dương Tiễn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chỉ biết khoanh tay làm sếp, một lòng tu luyện, mọi việc trong nhà đều do Lăng Tiêu phụ trách.

Lăng Tiêu cũng bất đắc dĩ, nhưng ai bảo hắn là em trai chứ.

"Sư tổ, con..." Dương Tiễn hành lễ xong, ngập ngừng không nói, tính cách của hắn và sư phụ Khổng Tuyên rất giống nhau, cô độc quật cường.

Tam sư tổ là người duy nhất hắn chịu thổ lộ tâm sự, vì Tam sư tổ rất thấu hiểu lòng người, thường xuyên khai sáng cho hắn, luôn có thể giải tỏa tâm sự của hắn.

Nhưng chuyện của Dương Thiền, thật sự khiến hắn khó mở lời.

Lăng Tiêu nheo mắt, Tây Du kết thúc năm trăm năm, hình như có

câu chuyện Trầm Hương bổ núi cứu mẹ: "Để ngươi khó xử như vậy, có phải Dương Thiền xảy ra chuyện không?" "Vâng." Dương Tiễn gật đầu.

"Lưu Ngạn Xương?" Lăng Tiêu tiếp tục thăm dò.

"Sư tổ, người, người làm sao biết được?" Dương Tiễn ngẩn người.

"Haiz, Dương Thiền mệnh trung chú định có kiếp này.

Ta vốn tưởng Đại Bằng họ cưng chiều nó, mắt nhìn của nó sẽ cao hơn, có thể tránh được kiếp này, mệnh số có thể thay đổi, nhưng định số không thể thay đổi." Lăng Tiêu thở dài.

"Người đã biết từ lâu rồi sao?" Dương Tiễn kinh ngạc vô cùng.

"Vận mệnh của cả nhà các ngươi thật trắc trở!" Lăng Tiêu lắc đầu, tiếp tục nói: "Cha ngươi và anh cả ngươi đã sa vào Ma Uyên thành Ma.

Linh Sơn đổ Nhược Thủy vào Ma Uyên, ý đồ trì hoãn thời gian cha ngươi phát động Ma Đạo Lượng Kiếp, để Linh Sơn có thêm thời gian phát triển." "Mẹ ngươi bị trấn áp dưới Đào Sơn là kiếp, cha ngươi và anh ngươi đối ứng với Ma Đạo Lượng Kiếp, bây giờ là kiếp của ngươi và Dương Thiền.

Ngươi nói cho ta nghe xem đã xảy ra những chuyện gì." Cả nhà này thật sự vận mệnh trắc trở, mỗi người đều có một kiếp.

Dương Tiễn không giấu diếm, kể lại hết mọi chuyện.

Lăng Tiêu suy ngẫm một hồi, kết hợp với câu chuyện Bảo Liên Đăng ở kiếp trước, đột nhiên bừng tỉnh ngộ: "Kiếp này nhìn thì có vẻ nhắm vào Dương Thiền và ngươi, nhưng thực chất là nhắm vào Thiên Đình, chính xác hơn là nhắm vào thiên điều." "Có người muốn thay đổi thiên điều, thiên điều vừa đổi, Thiên Đình sẽ bị ảnh hưởng,

thần tiên động tình, tam giới bất an, Thiên Đình sẽ trở nên ô yên chướng khí." "Có người muốn dùng Dương Thiền và Trầm Hương ép ngươi đối kháng thiên điều, thay đổi thiên điều." "Đó sẽ là ai?

Linh Sơn?

Tiên Thiên Ma Tộc?" Dương Tiễn kinh hãi, âm mưu này còn lớn hơn hắn tưởng tượng.

"Chưa chắc đã là người ngoài, cũng có thể là người trong nội bộ Thiên Đình, bất mãn với thiên điều, nên bày ra cục này." "Thiên đạo đại diện cho sự công bằng, chính trực, mà tình dục sẽ ảnh hưởng đến tư tưởng.

Các đạo khác động tình không sao, nhưng Thiên Đình hiện nay đại diện cho thiên đạo, thần tiên Thiên Đình động tình, mất đi sự công bằng chính trực, Thiên Đình sẽ động loạn bất an." "Ta cũng không thể xác định là ai, ngươi theo dõi chặt Bách Hoa tiên tử kia, có lẽ sẽ tìm ra được kẻ chủ mưu." Lăng Tiêu nói.

Các thế lực có quan hệ tốt với Kim Ô môn hạ như Nhân Tộc Thần Đình, Địa Phủ sẽ không thể tính kế Dương Thiền, sau khi loại trừ, chỉ còn lại Linh Sơn, Kỳ Lân tộc và Tiên Thiên Ma Tộc.

Mà khả năng là nội bộ cũng rất lớn, ví dụ như Tam Giáo.

Hiện nay Thiên Đình là chính thống của Đạo môn, Thiên Đình sụp đổ, Tam Giáo mới có hy vọng phục hưng vinh quang ngày xưa.

"Con hiểu rồi, con muốn bồi dưỡng Trầm Hương, nếu không Dương Thiền nó..." Dương Tiễn thật khó mở lời.

"Hận thù quả thực là động lực tốt nhất.

Muốn làm gì thì cứ yên tâm mạnh dạn làm, Kim Ô môn hạ sẽ luôn ủng hộ ngươi." "Dương Thiền dù có làm mất mặt, cũng là người của Kim Ô môn hạ, ai dám bắt nạt.

Ngươi dù có thất bại, cũng có Kim Ô môn hạ chống lưng." "Ngươi có kế hoạch của riêng mình, thì hãy nỗ lực làm cho tốt.

Nếu thật sự không chống đỡ nổi, thì đi tìm các sư thúc của ngươi, ta ngược lại muốn xem, ai dám không nể mặt Kim Ô môn hạ." "Cha ngươi và anh cả ngươi cũng không cần lo lắng, Như Lai thành Thánh, cha ngươi khả năng cao cũng đã thành Thánh, Linh Sơn bây giờ càng nhúng tay vào, đến lúc đó chết càng thảm." Lăng Tiêu bá khí an ủi.

"Vâng, đồ tôn xin ghi nhớ." Dương Tiễn hít sâu một hơi, có sư tổ chống lưng, trong lòng lập tức vững vàng hơn rất nhiều.

Sư tổ thật quá thông tuệ, ngay cả hắn muốn làm gì cũng có thể đoán được.

"Nếu ta đoán không sai, mục tiêu cuối cùng của ngươi là Ngộ Không, ngươi không phục hắn, Trầm Hương bái hắn làm sư, sẽ ngang hàng với ngươi, cữu cữu của Trầm Hương." Lăng Tiêu cười nói.

"À, con quả thực không phục hắn.

Không biết tại sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, con đã có cảm giác không thoải mái, dường như hắn và con trời sinh đã là túc địch." Dương Tiễn nói.

"Giữa ngươi và hắn, quả thực có chút ràng buộc số mệnh.

Đúng rồi, mẹ ngươi bây giờ ở đâu?" Lăng Tiêu suy nghĩ, đã đến lúc làm rõ lai lịch của Dương Tiễn.

"Đang ở Bất Tử Hỏa Sơn thu thập hỏa hành chi khí.

Con lo mẹ con biết chuyện của Dương Thiền, nên đã nhờ Ngọc Đế nghĩ cách điều đi." Dương Tiễn nói.

"Ừm, ngươi đi đi, ta vừa hay có chút chuyện muốn tìm mẹ ngươi,

tiện thể đến Bất Tử Hỏa Sơn thăm Khổng Tuyên và Đại Bằng." Lăng Tiêu gật đầu, hóa thành cầu vồng biến mất.

Bất Tử Hỏa Sơn.

Phượng tộc thấy Lăng Tiêu đến, vội vàng hành lễ muốn nghênh đón.

Lăng Tiêu gật đầu, tìm đến Dao Cơ.

"Bái kiến Lăng Tiêu Thánh nhân." Dao Cơ vội vàng hành lễ, đối với Kim Ô môn hạ, bà rất biết ơn.

Nếu không có Kim Ô môn hạ, Dương Tiễn và Dương Thiền tuyệt đối không có được ngày hôm nay, không biết sẽ ra sao nữa.

"Không cần đa lễ, ta đến tìm ngươi hỏi chút chuyện.

Lúc ngươi sinh Dương Tiễn, có xảy ra chuyện gì bất thường không?" Lăng Tiêu hỏi.

"Dương Tiễn xảy ra chuyện gì sao?" Dao Cơ lập tức căng thẳng.

"Không có chuyện gì, ngươi đừng lo.

Ta nói thẳng, ngươi đừng trách.

Tư chất của ngươi và Dương Thiên Hữu đều bình thường, tư chất của Dương Thiền cũng bình thường, tư chất của Dương Tiễn và Dương Giao, lẽ ra phải giống như Dương Thiền." "Dương Giao thế nào ta không biết, nhưng tư chất của Dương Tiễn cực tốt, hoàn toàn không thua kém Hỗn Thế Tứ Hầu, ta vẫn luôn cảm thấy không đúng lắm, lai lịch của Dương Tiễn e rằng không đơn giản, nên mới đến hỏi ngươi." Lăng Tiêu nói.

"Vậy sao." Dao Cơ thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận hồi tưởng lại: "Nói đến chuyện bất thường, quả thực có." "Ồ, nói nghe xem." Lăng Tiêu hứng thú.

“Thiên nhãn của Nhị lang, lúc ta mang thai Nhị lang, có một hôm Dương Giao ra ngoài chơi, nhặt về một quả cầu to bằng nắm tay, rất giống một con mắt, dung chứa dao động năng lượng cực mạnh.” “Ta nghĩ chắc là bảo bối gì đó, sợ gây họa, nên mang theo bên mình.

Sau đó có một hôm ta phát hiện quả cầu đó biến mất, tìm thế nào cũng không thấy, lâu ngày cũng quên mất.” “Nhị lang sinh ra cũng không có gì khác thường, cho đến sau này Nhị lang bổ Đào Sơn, ta thấy được Thiên nhãn của Nhị lang, trên quả cầu đó có một dấu ấn, giống hệt Thiên nhãn của Nhị lang.” Dao Cơ nói.

“Ồ, ngươi nói kỹ hơn về quả cầu đó xem.” Tròng mắt Lăng Tiêu co rút lại, quả cầu đó tám chín phần là đã dung hợp với Dương Tiễn còn trong bụng mẹ.

Chương 416

Dao Cơ miêu tả cẩn thận một phen, Lăng Tiêu càng nghe ánh mắt càng sáng, gật đầu nói: "Ra là vậy, thảo nào độ tương hợp của Dương Tiễn và chiến đấu pháp tắc cao như vậy, thảo nào lại có ràng buộc số mệnh với Tôn Ngộ Không." "Thánh nhân có phát hiện ra gì không?" Dao Cơ rất lo lắng, sợ là chuyện không tốt.

"Nếu ta đoán không sai, quả cầu đó hẳn là con mắt thứ ba của Hỗn Độn Ma Viên, Đấu Chiến Thánh Nhãn, thảo nào công kích lực của Thiên nhãn Dương Tiễn mạnh như vậy." "Đấu Chiến Thánh Nhãn là một trong những sát chiêu lớn của Hỗn Độn Ma Viên, cực kỳ giỏi công kích, rất nổi tiếng.

Hỗn Thế Tứ Hầu là do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, Vô Chi Kỳ giác tỉnh thiên phú thần thông Phá Vọng Chi Mâu, Tôn Ngộ Không giác tỉnh thiên phú thần thông Hỏa Nhãn Kim Tinh." "Vốn tưởng rằng Đấu Chiến Thánh Nhãn của Hỗn Độn Ma Viên đã được hai con khỉ kế thừa, bây giờ xem ra không phải, Đấu Chiến Thánh Nhãn đã dung hợp với Dương Tiễn." "Như vậy có thể giải thích được tại sao thiên tư của Dương Tiễn lại mạnh như vậy, tại sao lại cực kỳ tương hợp với chiến đấu pháp tắc, tại sao lại có ràng buộc số mệnh với Tôn Ngộ Không." Lăng Tiêu cười giải thích.

"Vậy, vậy có ảnh hưởng gì đến Nhị lang không?" Dao Cơ rất lo lắng, dính líu đến Hỗn Độn Ma Thần, không biết là tốt hay xấu, bà chỉ mong Nhị lang có thể bình an.

"Không có, Đấu Chiến Thánh Nhãn đã hoàn toàn dung hợp với Dương Tiễn, năng lượng dung chứa trong đó đã nâng cao căn nguyên của Dương Tiễn.

Hiện nay Dương Tiễn vận dụng Thiên nhãn đã thuần thục, đây là cơ duyên của nó." "Nói ra thì Dương Tiễn lại nợ Dương Giao một nhân quả lớn, có lẽ cơ duyên này vốn thuộc về Dương Giao, nhân duyên xảo hợp đã thành toàn cho Dương Tiễn." Lăng Tiêu cười lắc đầu.

"Là ta có lỗi với Giao nhi, là ta đã lấy Đấu Chiến Thánh Nhãn đi, không biết Dương Thiên Hữu và Giao nhi bây giờ thế nào rồi." Vừa nhắc đến Dương Giao, Dao Cơ lập tức không kìm được nỗi nhớ, nước mắt lưng tròng.

"Ngươi không cần tự trách, có lẽ Dương Giao chỉ là một người trung gian, cơ duyên vốn thuộc về Dương Tiễn, hiện nay Dương Giao cũng đã có được cơ duyên của riêng mình." "Cha con họ rất tốt, không có gì bất ngờ thì Dương Thiên Hữu đã thành Thánh.

Đợi Ma Đạo Lượng Kiếp giáng lâm, chính là lúc gia đình các ngươi đoàn tụ." "Khổ tận cam lai, sau này ngươi sẽ có một người chồng mạnh mẽ, hai người con trai tài giỏi bảo vệ, ta không thể tiết lộ quá nhiều, những chuyện này ngươi cũng đừng nói cho người khác biết." Lăng Tiêu an ủi mấy câu, dù sao, ít nhất Dao Cơ cũng là một người mẹ rất tốt.

"Vâng, ta sẽ không nói cho ai biết." Dao Cơ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, gật đầu mạnh.

Chồng của bà vậy mà đã thành Thánh, Giao nhi cũng có cơ duyên của riêng mình.

Vận mệnh của gia đình họ rất khổ, nhưng đại đạo là công bằng, cũng đã ban cho gia đình họ cơ duyên.

Còn về Thiên đạo, từ lúc Chuẩn Đề tính kế gia đình họ, bà đã không còn tin vào Thiên đạo nữa.

“Sư tôn.” Lúc này, Khổng Tuyên và Đại Bằng bay tới, Nguyên Phượng cũng theo sau.

“Nếu các ngươi không có việc gì, hãy theo ta đến Bồng Lai nghe Tai Ách Ma Thần giảng đạo đi, sẽ có lợi hơn cho việc tu hành của các ngươi.” Lăng Tiêu nói.

“Phượng tộc hiện nay đã ổn định, có Đại trưởng lão trông coi, sẽ không có chuyện gì.” Khổng Tuyên nói.

“Vậy thì đi thôi.” Lăng Tiêu gật đầu, đưa ba người về Bồng Lai.

Dương Tiễn đã trở về Thiên đình, để Điêu Nhi tiếp tục theo dõi Bách Hoa tiên tử.

Thoáng chốc mười sáu năm đã trôi qua, Bách Hoa tiên tử không có gì khác thường, nàng thường xuyên hạ giới thu thập kỳ hoa dị thảo, cũng thường đến Lưu Gia Thôn thăm hỏi Trầm Hương.

Điều bất thường duy nhất là Bách Hoa tiên tử đã đến đạo trường của Ngưu Ma Vương ở Tích Lôi Sơn vài lần, nguyên nhân là Tích Lôi Sơn có một gốc kỳ hoa chưa trưởng thành, Bách Hoa tiên tử thường đến xem xét.

Nhưng quan hệ giữa Bách Hoa tiên tử và Ngưu Ma Vương dường như không bình thường, hai người nói chuyện rất hợp nhau.

Ngưu Ma Vương là đệ tử thân truyền của Thái Thượng Lão Quân, cũng có thể coi là đệ tử thân truyền của Lão Tử.

Gã này cực kỳ lăng nhăng, cưới La Sát công chúa của tộc A Tu La, lại còn qua lại với Ngọc Diện hồ ly, quan hệ với Bách Hoa tiên tử cũng không mấy trong sạch.

Nhưng gã này không thuộc biên chế Thiên đình, lại là đệ tử thân truyền của Thái Thượng Lão Quân, dù có chướng mắt cũng không ai dám nói gì.

Hơn nữa, lai lịch của gã này không tầm thường, có huyết mạch Hỗn Độn Ma Ngưu.

Hỗn Độn Ma Ngưu cũng là Hỗn Độn Ma Thần, là Ngưu tổ tông.

Thân thế của Ngưu Ma Vương cũng giống như Hỗn Thế Tứ Hầu, đều do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Ngưu hóa thành.

Tây Du lượng kiếp kết thúc, Quy Nhất giáo nhận được không ít công đức Thiên Đạo, Thái Thượng Lão Quân đã chia cho Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi không ít, hai cha con hiện nay đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực hùng mạnh, không ai dám trêu chọc.

Gã này cuồng vọng vô biên, tự xưng Yêu Vương, quản lý tất cả yêu quái ở Tây Ngưu Hạ Châu, ngay cả mặt mũi của Yêu Hoàng Phục Hy cũng không nể.

Nếu không phải Yêu Hoàng được Thiên Đạo công nhận chỉ có Phục Hy và Nữ Oa, sợ bị trời phạt, gã này đã dám tự xưng Yêu Hoàng.

Theo sự hưng thịnh của Linh Sơn, khí vận của toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu cũng tăng lên, rất nhiều yêu tộc chạy đến Tây Ngưu Hạ Châu để ké khí vận, đều do Ngưu Ma Vương quản lý, thế lực của gã này lớn lắm.

Linh Sơn đương nhiên rất khó chịu về điều này, nhưng lại không thể làm gì.

Không còn cách nào khác, Yêu tộc cũng có người ở Linh Sơn, cùng một phe với Tam giáo.

Tam giáo đều sắp xếp không ít người vào Linh Sơn để chia sẻ khí vận, Yêu tộc chỉ có Yêu Thánh Cửu Anh đi, điều này không công bằng với Yêu tộc.

Nay Yêu tộc chạy đến Tây Ngưu Hạ Châu ké khí vận, Tam giáo

cũng không tiện nói gì.

Có Tam giáo bảo vệ, phe Tây Phương giáo có phản đối cũng vô dụng.

Yêu tộc thật sự đã suy tàn.

Không nói đến thời Vu Yêu lượng kiếp, ngay cả trước Phong Thần lượng kiếp, với thực lực của Ngưu Ma Vương cũng không thể xếp hạng trong Yêu tộc.

Không nói đến các Yêu Thánh, ngay cả Đẳng Xà, Ba Xà, kẻ nào mà không mạnh hơn Ngưu Ma Vương.

Sơn trung vô lão hổ, hầu tử xưng đại vương, gã này chính là chưa bị ăn đòn.

Trời cuồng thì có mưa, người cuồng thì có họa, ngày nào đó chọc giận Phục Hy, Cửu Anh, Tướng Liễu, sừng trâu của ngươi cũng bị bẻ gãy.

Yêu tộc tuy đã suy tàn, nhưng cũng không thể xem thường.

Ngày nào đó Cửu Anh, Tướng Liễu, Bạch Trạch, Kế Mông quay về, cộng thêm Phục Hy là có năm vị Á Thánh, Yêu tộc sẽ lập tức trỗi dậy.

Nếu Yêu tộc gặp phải đòn chí mạng, Cửu Anh và những người khác nhất định sẽ quay về Yêu tộc, dù sao ban đầu Yêu tộc cũng là do họ cùng nhau hợp nhất, họ không thể thực sự bỏ mặc Yêu tộc.

Vì vậy, dù là Linh Sơn hay Thiên đình, đều không dám đàn áp Yêu tộc quá mức.

Hôm nay là sinh nhật mười sáu tuổi của Trầm Hương, qua hôm nay, Trầm Hương sẽ trở thành người lớn.

Trong mười sáu năm, Dương Tiễn không hề làm phiền Trầm

Hương, để Trầm Hương có một tuổi thơ tươi đẹp.

Đương nhiên, Hạo Thiên Khuyển thường xuyên báo cáo tình hình của Trầm Hương cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn biết Trầm Hương là một đứa trẻ rất hoạt bát, Lưu Ngạn Xương chăm sóc Trầm Hương rất tốt, nhưng bản thân Lưu Ngạn Xương có khuyết điểm về tính cách, làm sao có thể dạy dỗ Trầm Hương cho tốt được.

Hôm đó, Dương Tiễn đến Lưu Gia Thôn, nhưng không làm phiền.

Hắn thấy Ngao Băng Tâm, Bách Hoa tiên tử và Thường Nga đều đến mừng sinh nhật Trầm Hương, rất thân mật với cậu bé, Trầm Hương gọi ba người là di mẫu.

Đêm đến, Dương Tiễn dùng pháp thuật báo mộng cho Trầm Hương.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, Trầm Hương lén lút ra khỏi nhà để kiểm chứng thật giả trong mộng.

Trầm Hương đi một mạch ra ngoài thôn, quả nhiên thấy một nam tử áo đen dáng người cao ráo, phong thái tuấn tú, tay cầm quạt xếp, giữa mi tâm có một ấn ký màu bạc.

Hoàn toàn giống hệt người hắn mơ thấy, trong mộng người đàn ông này nói là cữu cữu của hắn.

"Ngươi, ngươi thật sự là cữu cữu của ta?" Trầm Hương đánh giá người đàn ông này, tuấn tú, cao ráo, tuy trên mặt nở nụ cười, nhưng khí thế rất mạnh, có một cảm giác áp bức khiến người khác e sợ.

"Không sai, ta tên Dương Tiễn, mẹ ngươi tên Dương Thiền." Dương Tiễn gật đầu, cũng đánh giá đứa cháu ngoại này: "Hôm qua là sinh nhật mười sáu tuổi của ngươi, thấy có người mừng thọ cho ngươi nên ta không đến làm phiền.

Cái này tặng ngươi.” Dương Tiễn lấy ra một mặt dây chuyền màu bạc đưa cho Trầm Hương.

Trầm Hương nhìn mặt dây chuyền, lại nhìn ấn ký giữa mi tâm của Dương Tiễn: “Ủa, mặt dây chuyền này giống hệt ấn ký trên mi tâm của ngươi.” “Ngươi có thể coi nó là một loại truyền thừa của Dương gia chúng ta.

Chương 417

Ngươi nhỏ máu lên đó, nó sẽ nhận ngươi làm chủ." Dương Tiễn cười cười, đây là thứ hắn đặc biệt luyện chế cho Trầm Hương, đã rót năng lượng Thiên Nhãn vào, tuy không lợi hại bằng Thiên Nhãn của hắn, nhưng cũng có năm phần uy lực.

"Ấn ký này ở mi tâm trông cũng đẹp đấy." Trầm Hương cười hì hì, ghé sát lại gần Dương Tiễn nhìn xem, do dự một chút, rồi cắn ngón tay, nhỏ máu lên mặt dây chuyền.

Vừa chạm vào máu, mặt dây chuyền lập tức tỏa ra thần quang màu bạc, chui vào cơ thể Trầm Hương biến mất.

"Ủa, mặt dây chuyền đâu rồi?

Ta vừa mới hình như thấy nó chui vào người ta." Trầm Hương kinh ngạc tìm kiếm trên người.

"Đã dung hợp làm một với ngươi rồi.

Ta dạy ngươi một đoạn khẩu quyết, khi ngươi muốn dùng, hãy mặc niệm đoạn khẩu quyết này, Thiên Nhãn sẽ xuất hiện." Dương Tiễn cười nói.

Trầm Hương rất thông minh, nghe hai lần đã học được, trong lòng mặc niệm một lần, chạy đến bên hồ xem, quả nhiên giữa mi tâm có thêm một ấn ký giống hệt của Dương Tiễn.

"Thật sự có rồi, cữu cữu, ấn ký này có tác dụng gì?" Trầm Hương rất tự nhiên gọi tiếng 'cữu cữu'.

Nụ cười trên mặt Dương Tiễn càng thêm rạng rỡ: "Đây gọi là Thiên Nhãn, một loại thần thông rất lợi hại, ngươi có thể hiểu nó là một loại năng lực." Nói rồi, Dương Tiễn biểu diễn một chút, thúc

giục Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn vào trong nước, làm nổ tung sóng nước cao mấy chục trượng.

"Oa, lợi hại quá, cữu cữu, người mau dạy con làm thế nào đi." Trầm Hương kinh ngạc đến ngẩn người, phấn khích kéo tay Dương Tiễn nhảy cẫng lên.

"Ngươi chưa từng tu luyện, trong cơ thể không có pháp lực, không thể thúc giục được." Dương Tiễn lắc đầu.

"Pháp lực, con biết, tiên nhân mới có pháp lực, cữu cữu chẳng lẽ ngài là tiên nhân?" Trầm Hương vừa mong chờ vừa sùng bái nhìn Dương Tiễn.

"Không sai." Dương Tiễn gật đầu.

"Vậy cữu cữu có thể dạy con không, con cũng muốn trở thành tiên nhân." Trầm Hương phấn khích, mắt tràn đầy chờ mong.

"Tại sao ngươi muốn trở thành tiên nhân, hay nói cách khác, sau khi trở thành tiên nhân ngươi muốn làm gì?" Dương Tiễn kéo Trầm Hương ngồi xuống bên hồ.

"Trở thành tiên nhân con có thể bay lượn khắp nơi, muốn đi đâu chơi là có thể đi đến đó chơi, còn có thể kiếm được rất nhiều tiền, không bao giờ thiếu ăn thiếu mặc." Trầm Hương không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

Dương Tiễn trong mắt thoáng qua một tia thất vọng, nhưng rất nhanh đã che giấu đi: "Tu tiên là một việc rất khổ cực, ngươi chắc chắn có thể chịu được khổ này không?" "Con có thể." Trầm Hương đang hưng phấn, buột miệng nói.

"Được, sau này mỗi ngày vào giờ này, ngươi đến đây, cữu cữu sẽ dạy ngươi.

Nhưng chuyện ngươi gặp ta, không được nói với bất kỳ ai, kể cả

cha ngươi.” Dương Tiễn đồng ý.

“Tại sao?

Đúng rồi, mẹ con đâu, con chưa bao giờ gặp mẹ, người khác đều có mẹ, chỉ có con là không.

Mỗi lần con hỏi cha, cha đều nói chờ con lớn lên mẹ sẽ trở về, nhưng bây giờ con đã mười sáu tuổi rồi, mẹ vẫn chưa về.” “Cữu cữu, người có biết mẹ con đi đâu không?” Trầm Hương mong chờ nhìn Dương Tiễn.

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi thời cơ đến, ngươi sẽ biết.” Dương Tiễn lừa gạt có chút chột dạ, không dám nhìn vào mắt Trầm Hương.

Bởi vì ánh mắt này hắn quá quen thuộc, lúc nhỏ Dương Thiền cũng từng nhìn hắn với ánh mắt mong chờ như vậy, hỏi hắn khi nào chúng ta có thể gặp mẹ.

Tuy hắn làm vậy là để bảo vệ Dương Thiền, nhưng cuối cùng chính tay hắn đã đè Dương Thiền dưới chân núi Hoa Sơn.

“Lại là câu trả lời như vậy, vậy cữu cữu có thể nói cho con biết mẹ con trông như thế nào không?

Người đẹp trai như vậy, mẹ con nhất định rất đẹp.” Trầm Hương mong chờ nhìn về phía xa, lẩm bẩm: “Con rất muốn có mẹ, nhưng ngay cả trong mơ con cũng không biết mẹ trông ra sao.” Trái tim Dương Tiễn như bị đâm một nhát dao, giọng nói có chút khô khốc: “Mẹ ngươi rất đẹp, rất dịu dàng, là người phụ nữ tốt nhất trên đời.” “Giống như con tưởng tượng, vậy tại sao mẹ lại rời bỏ con?

Con đã nghĩ mẹ đã qua đời, nhưng cha con nói mẹ vẫn sống khỏe mạnh.” Trầm Hương rất không hiểu.

“Bởi vì mẹ ngươi đã làm sai một việc, cần phải bù đắp sai lầm.”

Dương Tiễn thở dài một tiếng.

"Vậy sao, thế cữu cữu tại sao bây giờ mới đến thăm con?" Trầm Hương gãi đầu.

"Bởi vì ta không thích cha ngươi, hắn không xứng với mẹ ngươi.

Nếu không phải vì ngươi và mẹ ngươi, ta đã sớm giết hắn rồi." Vừa nhắc đến Lưu Ngạn Xương, Dương Tiễn không thể kiềm chế được sự chán ghét.

"Con, cha con rất tốt mà." Trầm Hương muốn phản bác, nhưng rõ ràng không đủ tự tin.

Cữu cữu là tiên nhân, mẹ rất có thể là tiên nữ, còn cha mình thì chẳng có gì, hình như thật sự không xứng với tiên nữ, nhưng hắn không thể nói cha mình không tốt, ít nhất cha đối với hắn rất tốt.

"Đừng nhắc đến hắn với ta, ta tuyệt đối sẽ không nhận hắn.

Thôi được rồi, ngươi về đi, sáng mai đến đây, cữu cữu dạy ngươi tu luyện." Dương Tiễn lo mình không kìm được lửa giận dọa Trầm Hương, liền hóa thành cầu vồng rời đi.

"Oa, đi rồi sao, lợi hại quá." Trầm Hương mắt nhìn không chớp.

Sáng sớm hôm sau, Trầm Hương đã sớm không thể chờ đợi được nữa chạy đến.

Dương Tiễn không truyền cho Trầm Hương pháp quyết tu luyện, mà truyền thụ phương pháp tu luyện của người phàm là võ đạo, để rèn luyện tâm tính của Trầm Hương.

Lúc đầu khi hắn đánh Bảo Liên Đăng vào cơ thể Trầm Hương, hắn đã dùng Bảo Liên Đăng để tạo ra tiên căn cho Trầm Hương.

Có tiên căn, Trầm Hương có thể dùng pháp quyết trực tiếp dẫn linh khí vào cơ thể tu luyện.

Thậm chí hắn có thể dùng Hoàng Trung Lý trực tiếp biến Trầm Hương thành Kim Tiên.

Nhưng tâm tính của Trầm Hương quá kém, không đủ kiên định, làm việc gì cũng không thể đi xa.

Năm đó hắn cũng từng tu luyện võ đạo để rèn luyện tâm tính, lúc đó hắn mới năm sáu tuổi, ngày ngày giao đấu với dã thú, một chút bất cẩn là thi cốt vô tồn, may mà hắn đã vượt qua được.

Trầm Hương luyện tập như vậy, so với hắn lúc đó đã an nhàn hơn nhiều.

"Mệt quá, cữu cữu, có cách nào nhẹ nhàng hơn không?" Mới luyện được hơn mười phút, Trầm Hương đã mệt mỏi ngồi bệt xuống đất muốn bỏ cuộc.

"Hừ, trên đời này không có đường tắt nào cả, chút khổ này cũng không chịu được, có tư cách gì thành tiên trường sinh." "Bất kể việc gì, muốn có được thì phải trả giá.

Đời người phàm ngắn ngủi trăm năm, với tính cách của ngươi, chắc chắn sẽ không làm nên trò trống gì, không có tư cách gặp mẹ ngươi." Sắc mặt Dương Tiễn lạnh đi, khí thế mạnh mẽ lan tỏa, Trầm Hương giật mình, vội vàng đứng dậy ngoan ngoãn đứng tấn trung bình.

"Nửa tháng sau ta sẽ đến kiểm tra." Dương Tiễn nói xong liền rời đi.

Dương Tiễn vừa đi, Trầm Hương lập tức thả lỏng: "Mệt quá, trưa luyện cũng được, dù sao cữu cữu cũng không biết." Nói xong liền chạy về nhà, không biết rằng tất cả đều bị Dương Tiễn nhìn thấy.

"Chủ nhân, thằng nhóc này quá lười biếng." Hạo Thiên Khuyển cũng có chút không chịu nổi.

“Quả nhiên, không có thù hận thì không có động lực.” Dương Tiễn nheo mắt tính toán một hồi, nói: “Tối nay ngươi giả làm cường đạo vào nhà cướp bóc, ra sức sỉ nhục hai cha con chúng nó, đánh gãy chân Lưu Ngạn Xương.” “Tuân lệnh.” Hạo Thiên Khuyển xoa tay, hắn đã sớm muốn đánh tên phế vật Lưu Ngạn Xương đó rồi, một kẻ vô dụng mà lại dám làm bẩn tiểu thư.

Buổi tối, Hạo Thiên Khuyển xông vào nhà Lưu Ngạn Xương, kiêu ngạo hống hách, tát hai cha con, sỉ nhục hết lời, khuân sạch đồ đạc trong nhà, còn đánh gãy chân Lưu Ngạn Xương.

Sau lần hoạn nạn này, Trầm Hương cuối cùng cũng trưởng thành hơn một chút, chăm sóc Lưu Ngạn Xương, đi từng nhà vay tiền chữa thương cho Lưu Ngạn Xương, nhưng vết thương của Lưu Ngạn Xương quá nặng, không thể hồi phục hoàn toàn.

Trầm Hương muốn báo thù, ngày ngày khổ luyện.

Cuối cùng cũng đến nửa tháng sau, Trầm Hương không thể chờ đợi được nữa chạy đi tìm Dương Tiễn, khóc lóc mách lẻo: “Cữu cữu, có kẻ gian xông vào nhà con cướp bóc, đánh gãy chân cha con, cữu cữu giúp con báo thù.” “Ngươi đã lớn rồi, là một nam tử hán, có thù thì tự mình báo.

Chỉ là một tên trộm vặt, cứ theo cách ta dạy ngươi mà luyện, nhiều nhất ba tháng là có khả năng báo thù.” Dương Tiễn nói.

“Vâng, con nhất định sẽ luyện tập chăm chỉ.” Trầm Hương lau khô nước mắt.

Chương 418

Dương Tiễn hài lòng gật đầu, quả nhiên thù hận là động lực tốt nhất.

Dương Tiễn tính toán rất tốt, chỉ là một tháng sau, hai vị khách không mời mà đến đã phá vỡ kế hoạch của hắn, Ngao Băng Tâm đưa Bát thái tử Đông Hải Ngao Xuân đến thăm Trầm Hương.

Sau khi biết chuyện, Ngao Băng Tâm dùng pháp lực chữa lành chân cho Lưu Ngạn Xương.

Lưu Ngạn Xương vừa hồi phục, Trầm Hương lập tức lại trở nên lười biếng, suốt ngày cùng Ngao Xuân lông bông không lo việc chính.

Dương Tiễn nhìn thấy sắc mặt trầm xuống, đúng lúc này phát hiện nô tài của Vương Mẫu nương nương là Thiên Nô hạ giới làm việc cho Vương Mẫu nương nương bị thương, lại còn muốn hấp thu nguyên khí của trẻ con để chữa thương, lập tức trút giận lên người Thiên Nô.

Thiên Nô bị đánh mất nửa cái mạng, giận mà không dám nói, ngoan ngoãn trở về Thiên đình.

Vừa về đến Thiên đình, liền gặp Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử bất bình thay cho Thiên Nô, tiện thể kể chuyện Dương Thiền và Trầm Hương cho Thiên Nô nghe.

Ánh mắt Thiên Nô ngày càng sáng lên.

Nhìn Thiên Nô rời đi trong hưng phấn, khóe miệng Bách Hoa tiên tử nhếch lên một nụ cười lạnh mỉa mai.

Hôm đó, Dương Tiễn vừa về Chân Quân Thần Điện, Thiên Nô liền tìm đến, mặt đầy kiêu ngạo: “Dương Tiễn, lấy một trăm viên

Cửu Chuyển Kim Đan cho ta chữa thương." "Ngươi bị điên à?" Hạo Thiên Khuyển cũng ngẩn người, một tên nô tài mà lại kiêu ngạo đến vậy sao.

"Dương Tiễn, em gái ngươi tư thông hạ giới, còn sinh ra nghiệt chủng, ngươi nghĩ ngươi giấu được sao?" "Trước đó đánh ta không phải rất cuồng sao, ta muốn một trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan còn là ít, không đưa thì ta lập tức bẩm báo chuyện này với Vương Mẫu nương nương." Thiên Nô kiêu ngạo không thôi, hắn biết Dương Tiễn quan tâm Dương Thiền đến mức nào, chuyện này chính là điểm yếu của Dương Tiễn.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Thiên Nô.

"Chuyện này ta ăn cả đời, không muốn chuyện của em gái ngươi bị lan truyền, mỗi năm đưa cho ta một trăm viên Cửu Chuyển Kim Đan làm phí bịt miệng." Thiên Nô trợn mắt, ngẩng đầu vênh váo.

"Chưa từng có ai dám uy hiếp ta Dương Tiễn, cái giá của việc uy hiếp rất đắt, ngươi không gánh nổi đâu." Ánh mắt Dương Tiễn ngày càng lạnh lẽo.

"Hừ, Dao Cơ công chúa nếu biết chuyện này…" Thiên Nô không hề sợ hãi, đắc ý cười lạnh.

Sát ý trong mắt Dương Tiễn bùng nổ, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện, một đao đâm xuyên qua Thiên Nô.

"Ngươi…" Thiên Nô không thể tin nổi nhìn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao và Dương Tiễn.

Dương Tiễn xoay tay, chấn nát nguyên thần của Thiên Nô, vứt xác sang một bên: "Lôi ra ngoài, ném xuống hạ giới cho chó ăn." "Ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh gì, uy hiếp chủ nhân nhà ta, ngươi cũng xứng sao." Hạo Thiên Khuyển đá hai phát vào thi thể, rồi lôi ra ngoài.

Dương Tiễn nhíu mày, chuyện này tám chín phần là do Bách Hoa tiên tử nói, lợi dụng tên ngu ngốc này để thăm dò hắn, được đằng chân lân đằng đầu, bắt đầu hành động rồi, xem ra chuyện này nên nói cho Ngọc Đế và Vương Mẫu biết.

Dương Tiễn rời Chân Quân Thần Điện đi về phía Dao Trì, nửa đường gặp Bách Hoa tiên tử, Bách Hoa tiên tử chặn Dương Tiễn lại: "Ta vừa thấy thi thể Thiên Nô bị lôi ra từ Chân Quân Thần Điện, Chân quân thật to gan, người của Vương Mẫu nương nương cũng dám giết, không biết Vương Mẫu nương nương biết chuyện này sẽ thế nào?" "Ngươi nghĩ sẽ thế nào?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Bách Hoa tiên tử.

"Sẽ không thế nào, nhưng nếu thêm cả chuyện của Tam Thánh Mẫu thì sao?" Bách Hoa tiên tử cười đầy ẩn ý.

"Ngươi muốn thế nào?" Dương Tiễn nheo mắt, xem Bách Hoa tiên tử rốt cuộc muốn làm gì.

Ả này không chỉ muốn dùng Thiên Nô để thăm dò hắn, mà còn muốn hắn gánh thêm một tội danh, để dễ dàng khống chế hắn.

"Không muốn thế nào cả, ta và Dương Thiền là bạn bè, sao có thể hại nàng ấy chứ.

Chỉ là Thường Nga ngưỡng mộ Chân quân đã lâu, tương tư thành bệnh, là bạn bè ta thực sự đau lòng." "Danh tiếng Chân quân vang dội tam giới, Thường Nga là đệ nhất mỹ nữ Thiên đình, cùng Chân quân là trời sinh một cặp, xin Chân quân hãy giải nỗi khổ tương tư của Thường Nga." Bách Hoa tiên tử nói.

"Ngươi về nói với nàng ta, bản Chân quân không có cảm giác gì với nàng ta, bảo nàng ta từ bỏ đi, đừng có suy nghĩ viển vông nữa." Dương Tiễn lạnh lùng nói xong, đi vòng qua Bách Hoa tiên tử.

“Thật đúng là lạnh lùng vô tình, ngay cả với Thường Nga cũng không động lòng.” Bách Hoa tiên tử có chút bất lực.

Chỉ có Tam Thánh Mẫu là không đủ, nếu Dương Tiễn cũng động lòng, vậy thì, chính Dương Tiễn sẽ nghĩ cách sửa đổi thiên điều.

Tam giới cũng chỉ có Dương Tiễn mới làm được, bởi vì Dương Tiễn nắm giữ thiên điều, không chỉ là cháu ngoại của Ngọc Đế, mà còn là môn hạ của Kim Ô.

Dương Tiễn phạm lỗi, Ngọc Đế không dám trừng phạt, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp.

Bên kia, Dương Tiễn cũng nghĩ đến những điều này, đến Dao Trì tìm Ngọc Đế và Vương Mẫu, kể hết mọi chuyện về Dương Thiền.

“Dương Thiền sao có thể làm ra chuyện như vậy, thảo nào ngươi phải đưa mẹ ngươi đi, bà ấy mà biết thì còn ra thể thống gì.” Ngọc Đế đau lòng, chuyện này mà lan truyền ra ngoài, bảo hắn xử lý thế nào?

Ép Dương Tiễn giết Dương Thiền sao?

“Không phải, Dương Thiền bị người ta tính kế, đối phương nhắm vào thiên điều, muốn ép con vì Dương Thiền mà sửa đổi thiên điều.

Thiên điều một khi thay đổi, thần tiên động tình, Thiên đình sẽ đại loạn.” Dương Tiễn giải thích.

“Cái gì, nhắm vào thiên điều, ngươi chắc chắn chứ?” Ngọc Đế kinh ngạc.

“Chắc chắn, con đã âm thầm điều tra rõ ràng.” Dương Tiễn gật đầu, từ lúc Bách Hoa tiên tử làm mai cho hắn và Thường Nga, hắn đã vô cùng chắc chắn.

“Kẻ nào to gan như vậy?

Linh Sơn hay Nhân tộc Thần đình, muốn phá hoại trật tự Thiên

đình của ta, đáng ghét." Sắc mặt Ngọc Đế âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

"Cũng chưa chắc là người ngoài Thiên đình, cũng có thể là nội bộ Thiên đình, những vị thần trên bảng Phong Thần, họ không còn hy vọng gì, chỉ có thể thành hôn sinh con, gửi gắm hy vọng vào con cái." "Cũng có thể là Tam giáo, hiện nay Thiên đình là chính thống của Đạo môn, chỉ khi Thiên đình suy tàn, Tam giáo mới có ngày ngóc đầu lên.

Hiện tại chỉ điều tra ra được một người, là Bách Hoa tiên tử." Dương Tiễn nói.

"Bách Hoa tiên tử, một tiểu tiên quèn cũng dám giở trò thị phi, tìm chết." Ngọc Đế sát khí đằng đằng.

"Bách Hoa tiên tử chỉ là một quân cờ do kẻ chủ mưu sau lưng đẩy ra, giết ả sẽ bứt dây động rừng, không bằng cứ để lại để lần theo dấu vết." "Trên đường con đến Dao Trì, Bách Hoa tiên tử đã dùng chuyện của Dương Thiền để uy hiếp, làm mai cho con và Thường Nga.

Bọn chúng muốn con cũng động lòng, như vậy, chính con sẽ tự tìm cách sửa đổi thiên điều." "Còn Thiên Nô bên cạnh cữu mẫu cũng biết chuyện Dương Thiền, bị Bách Hoa tiên tử lợi dụng đến uy hiếp con, đã bị con giết rồi." Dương Tiễn nói.

Vương Mẫu nhíu mày, cuối cùng không nói gì, Dương Tiễn không hỏi bà một tiếng đã giết người, tiền trảm hậu tấu, thực sự không nể mặt bà, nhưng dù sao cũng gọi bà một tiếng cữu mẫu, trước đó còn bảo vệ Chức Nữ.

Bà cũng biết, hiện tại Ngọc Đế không thể thiếu Dương Tiễn.

"Giết thì giết, một kẻ không biết sống chết." Vương Mẫu phất tay.

"Chuyện này ngươi định làm thế nào?" Ngọc Đế mặt trầm xuống.

"Bọn chúng hiện tại không dám công khai, một khi công khai, sẽ

không còn gì để uy hiếp con nữa.

Mục đích của chúng không phải Dương Thiền, mà là thiên điều, công khai ngược lại sẽ bất lợi cho chúng." "Con cần hai người diễn một vở kịch với con.

Cữu cữu cứ giả vờ không biết gì, cữu mẫu giả vờ nhận được tin từ Thiên Nô, ép con bí mật xử tử Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương, để duy trì thiên điều." "Như vậy, Bách Hoa tiên tử chắc chắn sẽ bí mật đi báo cho Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương, làm rối loạn kế hoạch của chúng, để lộ sơ hở." Dương Tiễn nói.

"Ừm, kế hoạch này không tồi.

Nhưng, ngươi thật sự nỡ lòng giết cháu ngoại sao?

Năm đó trẫm cũng không định giết ba anh em ngươi." Ngọc Đế có chút lúng túng.

Chuyện này sao lại giống chuyện của Dao Cơ năm xưa đến vậy.

"Con định bồi dưỡng Trầm Hương, để Trầm Hương hận con, dùng thù hận để kích phát tiềm năng của nó.

Chỉ có Trầm Hương thành tài, Dương Thiền mới không bị người ta chê cười." Dương Tiễn không giấu diếm.

"À, cái này, một đứa cũng là bồi dưỡng, hai đứa cũng vậy, hay là ngươi bồi dưỡng luôn hai đứa con của Chức Nữ đi." Vương Mẫu do dự nói.

Chương 419

Cứ giam Chức Nữ mãi cũng không phải là cách, đó là cháu gái bà yêu thương nhất, bà cũng hy vọng Chức Nữ có thể quang minh chính đại.

"Cái này không được, Dương Thiền bị người ta tính kế, nhưng Chức Nữ thì không." Dương Tiễn rất cạn lời.

"Chúng ta nói là được, bọn chúng tính kế Chức Nữ trước, rồi mới tính kế Dương Thiền, nói vậy cũng xuôi." Vương Mẫu nói.

"Cũng đúng, nhưng hai đứa trẻ đó không có tiên căn, không dễ làm." Dương Tiễn có chút khó xử, rời khỏi cơ thể mẹ, muốn tạo ra tiên căn không hề dễ dàng, cần dùng đến lực lượng pháp tắc, chỉ có Thánh nhân mới làm được.

"Cái này giao cho trẫm." Ngọc Đế đắc ý cười, một luồng uy áp chỉ có ở Thánh nhân lan tỏa ra.

"Ngươi thành Thánh rồi?" Dương Tiễn và Vương Mẫu đều kinh ngạc.

"Không sai." Ngọc Đế đắc ý gật đầu.

"Nếu đã như vậy, ngươi giúp chúng tạo tiên căn, tái tạo nhục thân xong, để chúng thay đổi dung mạo, thả xuống nhân gian, dẫn dắt chúng gặp Trầm Hương." "Thả một con cừu cũng là thả, hai con cừu cũng vậy." Dương Tiễn gật đầu, nếu hắn không đồng ý, chẳng khác nào chỉ lo cho cháu ngoại mình, Vương Mẫu sẽ không vui.

"Được." Ngọc Đế hài lòng gật đầu, bồi dưỡng thêm vài nhân tài, lại còn là người có quan hệ huyết thống với hắn, địa vị của hắn ở Thiên đình sẽ càng thêm vững chắc.

Thương lượng xong kế hoạch, Dương Tiễn rời Dao Trì, Ngọc Đế cũng mang theo hồn phách của hai đứa trẻ rời đi.

Vương Mẫu cho người triệu Bách Hoa tiên tử đến.

"Vừa rồi Dương Tiễn đến nói Thiên Nô ở hạ giới hấp thu nguyên khí của trẻ con, đã bị hắn xử tử.

Nhưng bản cung tìm thấy lời nhắn của Thiên Nô ở nơi ở của hắn." "Nói rằng Tam Thánh Mẫu tư thông thành hôn, còn sinh hạ một nghiệt chủng, Dương Tiễn đè Tam Thánh Mẫu dưới chân núi Hoa Sơn, muốn giấu diếm chuyện này.

Là ngươi nói cho Thiên Nô, chuyện này là sao?" Vương Mẫu uy nghiêm nhìn Bách Hoa tiên tử.

Sắc mặt Bách Hoa tiên tử biến đổi liên tục, không ngờ Thiên Nô lại để lại đường lui, còn bị Vương Mẫu phát hiện.

Tâm tư quay cuồng, Bách Hoa tiên tử vội vàng thoái thác trách nhiệm, kể lại chuyện Dương Thiền, sau đó kêu oan: "Nương nương, Tư Pháp Thiên Thần hung tàn vô tình, tam giới đều biết, tiểu tiên không nơi nương tựa sao dám nói.

Trước đó gặp Thiên Nô, không cẩn thận nói lỡ miệng." Vương Mẫu nhíu mày suy nghĩ một hồi, nói: "Đây cũng là một cơ hội tốt để nắm thóp Dương Tiễn, nhưng thiên điều không thể vi phạm, bản cung cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội." "Ngươi đi thông báo cho Dương Tiễn, bảo hắn bí mật xử lý nghiệt chủng đó và tên phàm nhân hạ tiện kia.

Chuyện của Dương Thiền, bản cung sẽ giúp hắn che giấu, coi như chưa có chuyện gì xảy ra." "Cái này… ta sợ Tư Pháp Thiên Thần sẽ giết ta." Sắc mặt Bách Hoa tiên tử biến đổi, chuyện này mà bị dẹp yên, mưu đồ của bọn họ coi như xong.

“Ngươi phụng ý chỉ của bản cung đi, hắn dám sao!” Vương Mẫu quát lớn.

“Vâng.” Bách Hoa tiên tử thấy không thể tránh, đành phải đồng ý, ngoan ngoãn đến Chân Quân Thần Điện truyền đạt ý của Vương Mẫu.

Tại Chân Quân Thần Điện, Bách Hoa tiên tử vô cùng thấp thỏm truyền đạt ý chỉ của Vương Mẫu.

Vương Mẫu nói thì hay, nhưng Dương Tiễn thật sự sẽ sợ Vương Mẫu sao?

Ả vừa nói xong, một luồng kình phong ập đến, Dương Tiễn trong nháy mắt đã đến trước mặt ả, một tay bóp cổ ả.

“Dương Tiễn, ngươi, ngươi muốn làm gì, ta đến truyền đạt ý chỉ của Vương Mẫu nương nương, ngươi giết ta, Vương Mẫu nương nương sẽ không tha cho ngươi đâu.” Bách Hoa tiên tử lập tức hoảng sợ, ả không muốn chết.

“Biết chuyện của Dương Thiền, chỉ có ngươi, Thường Nga và Ngao Băng Tâm, Thiên Nô làm sao biết?” Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Bách Hoa tiên tử.

“Là ta nói cho hắn, Thiên Nô biết điểm yếu của ta, ta biết Thiên Nô tham lam vô độ, liền nói cho hắn chuyện của Dương Thiền, muốn mượn tay Chân quân trừ khử hắn, nhưng ta không ngờ hắn lại để lại đường lui, để Vương Mẫu nương nương biết.” “Nói cho cùng đây là chuyện nhà của Đế gia, Vương Mẫu nương nương không muốn làm khó Dương Thiền, chỉ cần Chân quân giết Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương, chuyện này coi như chưa từng xảy ra, cũng có thể bảo toàn danh dự cho Dương Thiền.” Bách Hoa tiên tử biết, chuyện này ả không thể chối sạch được, Dương Tiễn đi tìm Vương Mẫu hỏi một câu là lộ tẩy, liền vội vàng bịa ra một lý do.

Nhưng dù sao ả cũng đã bán đứng Dương Thiền, Dương Tiễn có giết ả không, trong lòng ả thực sự không chắc.

"Hừ, ngươi bán đứng Dương Thiền, thì phải trả giá.

Bảo ta tự tay giết cháu ngoại của mình, ngươi nói nghe thật nhẹ nhàng." Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, Thiên Nhãn mở ra, thần quang quét qua Bách Hoa tiên tử, sau đó một đạo thần quang đánh vào cơ thể Bách Hoa tiên tử, ả lập tức hét lên một tiếng thảm thiết.

"Ngươi, ngươi đã làm gì ta?" Bách Hoa tiên tử đau đớn lăn lộn trên đất.

"Ta đã gieo vào cơ thể ngươi một đạo Diệt Tuyệt Thần Quang, ba ngày phát tác một lần, đây chính là cái giá phải trả cho việc bán đứng em gái ta, vĩnh sinh vĩnh thế sống trong đau khổ." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Bách Hoa tiên tử, trong cơ thể ả không có bất kỳ dị thường nào, không phải bị Tiên Thiên Ma Tộc khống chế.

Nhưng không sao, Bách Hoa tiên tử chắc chắn sẽ tìm người giải Diệt Tuyệt Thần Quang, đến lúc đó có thể lần ra kẻ chủ mưu đứng sau.

Phất tay một cái, Dương Tiễn ném Bách Hoa tiên tử ra khỏi Chân Quân Thần Điện.

Bách Hoa tiên tử chật vật chạy về Bách Hoa Viên, tự đặt cho mình một cấm chế câm lặng, đau đớn lăn lộn, một lúc lâu mới đỡ hơn, cơ thể run rẩy vì sợ hãi, đáy mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, không bao giờ muốn cảm nhận lần thứ hai.

Suy nghĩ một hồi, ả quyết định đi cầu xin Vương Mẫu giúp ả giải Diệt Tuyệt Thần Quang.

Vương Mẫu suy nghĩ, nếu bà không ra tay, mục đích dường như có chút quá rõ ràng, giành được lòng tin của Bách Hoa tiên tử, có vẻ sẽ

tốt hơn.

Thế là, bà ra tay giúp Bách Hoa tiên tử giải Diệt Tuyệt Thần Quang, sau đó cảnh cáo: "Quản cho tốt cái miệng của ngươi, nếu có vị thần tiên nào khác biết chuyện này, bản cung không ngại để Dương Tiễn thưởng cho ngươi thêm vài đạo Diệt Tuyệt Thần Quang nữa đâu." "Vâng." Bách Hoa tiên tử run rẩy, một đạo Diệt Tuyệt Thần Quang đã khiến ả sống không bằng chết, thêm vài đạo nữa, ả tuyệt đối sẽ sụp đổ.

Bên phía Chân Quân Thần Điện, Dương Tiễn để Điêu Nhi tiếp tục âm thầm giám sát Bách Hoa tiên tử, rồi dẫn Hạo Thiên Khuyển hạ giới.

Lưu Gia Thôn.

Trầm Hương đã sớm quên việc luyện võ, dẫn Ngao Xuân đi bắt cá mò tôm, một vẻ ham chơi lêu lổng.

Ngao Băng Tâm đối với Trầm Hương quá mức nuông chiều, tạm thời ở lại Lưu Gia Thôn bảo vệ Trầm Hương.

Dương Tiễn nhìn thấy mà tức giận, dẫn theo Hạo Thiên Khuyển hiện thân.

"Cữu cữu." Trầm Hương vui mừng gọi.

"Dương Tiễn, ngươi muốn làm gì?" Dương Tiễn nổi danh hung ác, Ngao Băng Tâm theo bản năng che Trầm Hương sau lưng.

"Lưu Ngạn Xương, Trầm Hương, vốn dĩ ta đã hứa với tam muội, để các ngươi một đời an ổn, nào ngờ chuyện bại lộ để Vương Mẫu nương nương biết được." "Chuyện xấu hổ này, ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng Đế gia, bản Chân quân chỉ có thể giết các ngươi, để dẹp yên chuyện này." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

"Dương Tiễn, Trầm Hương là cháu ngoại ruột của ngươi đó,

quyền lực Tư Pháp Thiên Thần đối với ngươi quan trọng đến vậy sao, khiến ngươi lục thân bất nhận." Sắc mặt Ngao Băng Tâm đại biến.

"Ngươi biết cái gì, Lưu Ngạn Xương loại phế vật này, sao xứng với tam muội của ta.

Sinh ra từ một tên phế vật cũng là một phế vật, không xứng làm cháu ngoại của ta Dương Tiễn." "Cút sang một bên, nếu không đừng trách ta không nể mặt Long tộc." Dương Tiễn tức giận liếc Ngao Băng Tâm, Trầm Hương không có chí tiến thủ như vậy, có quan hệ rất lớn với sự nuông chiều của Ngao Băng Tâm.

"Tên ba mắt, ngươi dám mắng tỷ tỷ ta, ta giết ngươi." Ngao Xuân trẻ người non dạ, hiện ra nguyên hình, một con Tử Long sáu móng, lao về phía Dương Tiễn.

"Ngao Xuân, đừng, ngươi không phải đối thủ của hắn." Sắc mặt Ngao Băng Tâm đại biến, Ngao Xuân có sáu móng, trong Long tộc cũng là thiên tài, đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng, không thể xảy ra chuyện được.

"Sáu móng, tư chất không tệ, tiếc là ngươi còn quá yếu." Dương Tiễn phất tay, một đạo thần quang đánh Ngao Xuân rơi xuống đất, hiện ra hình người, ho sù sụ mấy tiếng.

"Bát thái tử, ngươi không sao chứ?" Trầm Hương vội vàng đỡ Ngao Xuân dậy.

"Không sao, không sao, ta đánh không lại hắn, mau nghĩ cách chạy đi." Ngao Xuân hạ giọng.

"Ngao Xuân, mau đưa bọn họ đi, ta cản Dương Tiễn." Ngao Băng Tâm lớn tiếng nói.

"Ờ, được, tỷ, tỷ bảo trọng." Ngao Xuân kéo Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương vội vàng chạy, trưởng bối trong tộc rất thương yêu tỷ

tỷ, lão tổ tông Chúc Long còn ban cho tỷ tỷ một khối lệnh bài, theo hắn thấy, Dương Tiễn chắc chắn không dám làm gì tỷ tỷ.

Dương Tiễn có lợi hại đến mấy cũng có thể lợi hại hơn lão tổ tông sao?

Lưu Ngạn Xương ngay từ lúc nhìn thấy Dương Tiễn đã chạy vào nhà lấy Bảo Liên Đăng ra, hắn biết Bảo Liên Đăng rất lợi hại, thời khắc mấu chốt có thể sẽ có tác dụng.

"Đuổi theo, đừng để chúng nó chạy thoát." Dương Tiễn ra hiệu cho Hạo Thiên Khuyển, Hạo Thiên Khuyển cầm pháp bảo khúc xương đuổi theo.

Ngao Băng Tâm muốn ngăn cản, nhưng bị Dương Tiễn chặn lại.

Chương 420

“Dương Tiễn, đó là cháu ngoại ruột của ngươi đó.” Ngao Băng Tâm rất lo lắng.

“Loại phế vật không thành tài đó, không xứng làm cháu ngoại của ta.

Ta đã hứa với Dương Thiền để chúng nó một đời an ổn đã là sự dung túng lớn nhất.” “Hại chúng nó không phải là ta, mà là hảo tỷ muội của ngươi Bách Hoa tiên tử tiết lộ ra ngoài để Vương Mẫu nương nương biết.

Chuyện này là nỗi sỉ nhục của Đế gia, một khi lan truyền ra ngoài, uy nghiêm của Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ mất hết.” “Bây giờ chỉ có giết chúng nó, mới có thể bảo toàn cho Dương Thiền.

Ngươi nên biết rõ chuyện này nghiêm trọng đến mức nào, tránh ra, đừng ép ta ra tay.” Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Ngao Băng Tâm.

“Bách Hoa tiên tử.” Đáy mắt Ngao Băng Tâm hiện lên vẻ giận dữ, nàng biết ngay, Bách Hoa tiên tử không phải người tốt, sẽ hại Dương Thiền.

“Trầm Hương gọi ta một tiếng Tứ di mẫu, ta sẽ không để nó xảy ra chuyện gì.

Ta biết ta đánh không lại ngươi, nhưng ngươi muốn đối đầu với toàn bộ Long tộc sao?” Ngao Băng Tâm lấy ra lệnh bài của Chúc Long, uy hiếp Dương Tiễn, nhưng trong lòng vô cùng lo lắng, cho dù nàng cản được Dương Tiễn, nhưng Hạo Thiên Khuyển là Đại La Kim Tiên, Ngao Xuân mới tu vi Kim Tiên, có thể thoát khỏi sự truy sát của Hạo Thiên Khuyển không.

“Nể mặt Cửu sư thúc, ta có thể cho Long tộc một chút mặt mũi, hôm nay không ra tay với ngươi.

Nhưng ngươi nghĩ chúng nó có thể chạy được bao xa dưới sự truy sát của Hạo Thiên Khuyển?

Vừa hay, ta cũng không muốn tự mình ra tay giết Trầm Hương, liền để Hạo Thiên Khuyển làm thay vậy.” Dương Tiễn thờ ơ nói.

“Ngươi…” Ngao Băng Tâm lo sốt vó, không còn tâm trí tranh cãi với Dương Tiễn, vội vàng đuổi theo.

Dương Tiễn không hề đuổi theo, thả nước lớn đến mức ngập cả Tứ Hải.

Bên kia.

“Trầm Hương, đây là pháp bảo Bảo Liên Đăng mẹ con để lại cho con, con cầm lấy, chúng ta chia nhau ra chạy, đưa áo khoác của con cho cha.” “Hạo Thiên Khuyển có thể ngửi mùi để truy tung, chúng ta cùng nhau chạy, ai cũng không thoát được.” Lưu Ngạn Xương nhét Bảo Liên Đăng cho Trầm Hương, không cần biết Trầm Hương có đồng ý hay không, cưỡng ép cởi áo khoác của Trầm Hương, chạy về một hướng khác.

“Cha.” Trầm Hương rất lo lắng, nhưng lại không biết làm gì, giờ phút này, hắn rất hận bản thân vô dụng, càng không hiểu tại sao cữu cữu đột nhiên trở mặt.

“Mau đi, con chó chết đó sắp đuổi kịp rồi.” Ngao Xuân lo lắng kéo Trầm Hương chạy đi.

Hạo Thiên Khuyển cũng thả cả một vùng Đông Hải nước, với tốc độ của hắn, sớm đã có thể đuổi kịp, nhưng hắn cố tình đi chậm lại.

Thủ đoạn nhỏ của Lưu Ngạn Xương làm sao qua mắt được hắn, hắn trực tiếp không để ý đến Lưu Ngạn Xương, tiếp tục lững thững

đuổi theo Trầm Hương và Ngao Xuân từ phía sau.

Trong lòng thầm than, hai tên ngốc, mau tìm cách ẩn giấu khí tức đi, cẩu gia diễn khổ lắm rồi.

Trầm Hương tuy không có chí tiến thủ, nhưng đầu óc quả thực thông minh, nghĩ ra rằng nước có thể che giấu khí tức, hai người chạy đến một con sông, Ngao Xuân dùng pháp lực bảo vệ Trầm Hương, theo dòng nước trôi xuống hạ du mà chạy trốn.

Hạo Thiên Khuyển đang truy đuổi phía sau thở phào nhẹ nhõm, diễn kịch mệt quá.

"Con chó chết đó không đuổi theo nữa, chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Trầm Hương ngươi thông minh quá, phía trước có thuyền, chúng ta mau lên thuyền chạy đi, để con chó chết đó từ từ tìm." Ngao Xuân vẻ mặt hưng phấn, kéo Trầm Hương lên thuyền, xuôi dòng mà đi.

Trong lúc đó, họ đi qua Vạn Quật Sơn, một con hồ ly tinh tu luyện vạn năm đang tu luyện ở đây, thấy Trầm Hương cầm Bảo Liên Đăng nghiên cứu, mắt sáng rực lên.

Nhưng lại thấy Ngao Xuân ở đó, không dám ra tay cướp đoạt, đắc tội với Long tộc, bị Long tộc truy sát, cho dù có lấy được Bảo Liên Đăng cũng chắc chắn phải chết, vì vậy hắn âm thầm theo dõi, định tìm cơ hội trộm đi Bảo Liên Đăng.

Bên kia, Ngao Băng Tâm truy đuổi một mạch, đi nhầm đường, không tìm thấy Trầm Hương và Ngao Xuân, nhưng lại tìm thấy Lưu Ngạn Xương, liền đưa Lưu Ngạn Xương đi tìm người, hỏi thăm các sinh linh trong nước, biết được hướng trốn chạy của Ngao Xuân, thế là xuôi theo sông mà truy đuổi.

Hạo Thiên Khuyển quay lại báo tin cho Dương Tiễn, sau đó tiếp

tục truy sát Trầm Hương, để Trầm Hương không được một giây phút nào thả lỏng, kích phát tiềm năng của cậu.

Bên này, Trầm Hương và Ngao Xuân chạy trốn một mạch, Trầm Hương là người phàm, đói không chịu nổi, chạy vào một thành trì tìm một quán trọ ở lại, gọi một bàn đầy mỹ vị giai hào ăn uống no say.

Ngao Xuân ở nhà Trầm Hương một thời gian, cũng thích hương vị của thức ăn người phàm, biến ra một thỏi vàng, hai người ăn no uống đủ, trở về phòng nghỉ ngơi.

Tối hôm đó, lão hồ ly lén lút lẻn vào phòng, muốn trộm Bảo Liên Đăng, nhưng tay vừa chạm vào Bảo Liên Đăng đã bị bỏng, lão không biết, pháp lực nếu không từ bi, thì không thể chạm vào Bảo Liên Đăng, nếu không kịp thời rút tay lại, cả bàn tay sẽ bị hóa thành tro.

Lão hồ ly lại thử một lần nữa, bàn tay kia cũng bị bỏng, pháp lực của lão cũng không thể đến gần Bảo Liên Đăng.

Pháp bảo ở ngay trước mắt mà không thể chạm vào, lão hồ ly dù có vạn phần không cam lòng cũng đành chịu, đành phải rời đi.

Nhưng lão không từ bỏ, trở về Vạn Quật Sơn tìm cháu gái Tiểu Ngọc, kể lại chuyện Bảo Liên Đăng.

"Tiểu Ngọc, con thiên tư trác tuyệt, ngoài lão tổ Hồ Mị đại nhân của tộc hồ ly chúng ta, thì chỉ có con là trời sinh cửu vĩ, tương lai của tộc hồ ly chỉ có thể dựa vào con." "Hiện tại cơ duyên ở ngay trước mắt, chỉ cần con có được đăng tâm của Bảo Liên Đăng, trong khoảnh khắc có thể đạt được mấy chục vạn năm tu vi, thẳng tiến đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên." "Tộc hồ ly chúng ta vẫn còn chút nền tảng, lúc đó sẽ giúp con nhập Chuẩn Thánh, tộc hồ ly chúng ta có Chuẩn Thánh trấn giữ, sẽ không cần phải trốn đông lẩn tây, bị các chủng tộc khác nô dịch, tùy ý lăng nhục." Lão hồ ly vẽ ra một chiếc bánh lớn cho Tiểu Ngọc, ánh mắt điên cuồng.

Năm đó Quan Âm phá vỡ phong ấn Thanh Khâu Sơn, đưa lão tổ Hồ Mị đi, sau đó tin tức lão tổ bị Đường Tăng giết lan truyền.

Tộc hồ ly nổi tiếng trai xinh gái đẹp, không có lão tổ trấn giữ, rất nhanh đã trở thành đồ chơi của các tộc khác, ngay cả tổ địa Thanh Khâu Sơn cũng bị chiếm lĩnh.

Cuối cùng vẫn là Nhân tộc, kẻ mà tộc hồ ly từng coi là kẻ thù, đã ra tay, mới cho tộc hồ ly một nơi sinh tồn.

Tiểu Ngọc trời sinh cửu vĩ, thiên tư tuyệt đỉnh, lão sợ có người thèm muốn tư chất của Tiểu Ngọc, nên đã đưa Tiểu Ngọc đến Vạn Quật Sơn tu luyện.

"Không muốn, con chỉ muốn ở bên cạnh mỗ mỗ." Tiểu Ngọc dựa vào lòng lão hồ ly làm nũng.

"Ai, đứa trẻ ngốc, con rồi cũng sẽ lớn, tư chất của mỗ mỗ có hạn, mãi không thể chứng được Đại La quả vị, tuổi thọ sắp hết, không thể ở bên con lâu được." "Thù của tộc hồ ly không thể không báo, còn có cha mẹ con, họ đã bị Hoan Hỉ Phật của Linh Sơn bắt đi, con phải đi cứu họ ra." "Con phải nhớ, Quan Âm, Hoan Hỉ Phật, Đường Tăng đều là kẻ thù của tộc hồ ly chúng ta." "Hơn nữa, nếu con có thể đột phá Chuẩn Thánh, có lẽ còn có thể giúp mỗ mỗ chứng được Đại La quả vị, tiếp tục ở bên con." Lão hồ ly yêu thương vuốt ve cháu gái.

"Được, con đi, con muốn mỗ mỗ luôn ở bên con." Tiểu Ngọc lưu luyến ôm mỗ mỗ, cuối cùng vẫn rời khỏi Vạn Quật Sơn, không có mỗ mỗ bên cạnh, nàng thực sự không thể chấp nhận được.

Nàng mới sinh ra đã được mỗ mỗ đưa đến Vạn Quật Sơn tu luyện, đối với bi thảm của tộc hồ ly, thực ra nàng không hiểu rõ.

Còn cha mẹ, nàng chưa từng gặp, hoàn toàn không có ấn tượng, vì vậy niềm tin báo thù không nhiều.

Nhưng nàng không muốn để mỗ mỗ thất vọng, cứu được cha mẹ, mỗ mỗ nhất định sẽ rất vui.

Sáng sớm hôm sau, Ngao Băng Tâm đưa Lưu Ngạn Xương đến, tìm được Trầm Hương và Ngao Xuân.

"Cha, cha cũng không sao, thật tốt quá." Trầm Hương vui mừng ôm Lưu Ngạn Xương.

"Ngươi vui mừng quá sớm rồi, Hạo Thiên Khuyển lại đuổi tới rồi, mau đi." Ngao Băng Tâm rất gấp, đưa mấy người đi đường thủy tiếp tục chạy trốn.

"Tứ di mẫu, con nghe Bát thái tử nói Bảo Liên Đăng rất lợi hại, dùng như thế nào ạ?" Trên đường đi, Trầm Hương tiếp tục nghiên cứu Bảo Liên Đăng.

"Sử dụng Bảo Liên Đăng cần có khẩu quyết, có lẽ chỉ có mẹ con mới biết.

Có một số chuyện cũng nên nói cho con biết rồi." "Mẹ con và Dương Tiễn là cháu ngoại của Ngọc Đế, Dương Tiễn là Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng thiên điều, mẹ con là Tam Thánh Mẫu, thần tiên động tình là đại giới." "Mẹ con gả cho cha con, là phạm thiên điều, bị Dương Tiễn đè dưới chân núi Hoa Sơn." Ngao Băng Tâm thở dài một tiếng, nói cho Trầm Hương sự thật.

"Động tình thì sao, thành hôn thì sao, Ngọc Đế và Vương Mẫu có thể thành hôn, tại sao người khác lại không được." "Trước đây chỉ nghe nói Dương Tiễn hung tàn vô tình, không ngờ lại độc ác đến vậy, đối với em gái ruột cũng hạ thủ được, lại còn muốn giết cả cháu ngoại ruột." Ngao Xuân nghe mà rất tức giận, hắn thường nghe tỷ tỷ nhắc đến Tam Thánh Mẫu, tỷ tỷ nói Tam Thánh Mẫu là một người rất tốt.

“Vốn dĩ Dương Tiễn đè Tam Thánh Mẫu dưới chân núi Hoa Sơn là để bảo vệ Tam Thánh Mẫu, không ngờ chuyện tiết lộ bị Vương Mẫu nương nương biết, đây là sửu văn của Đế gia, Vương Mẫu nương nương ép Dương Tiễn giết Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương, muốn dẹp yên chuyện này.” Ngao Băng Tâm thở dài lắc đầu, không nói là do Bách Hoa tiên tử tiết lộ, Trầm Hương rất thân thiết với Bách Hoa tiên tử, sợ Trầm Hương không chấp nhận được.

“Nhảm nhí, ta thấy hắn rõ ràng là tham luyến quyền thế, với bản lĩnh của hắn, hoàn toàn có thể phản xuống hạ giới bảo toàn gia đình Trầm Hương.” “Không nghĩ đến việc bảo vệ người thân, ngược lại còn ra tay tàn độc với người thân, lục thân bất nhận, rõ ràng là muốn bảo toàn quyền thế của mình, tự tư vô tình, không bằng heo chó.” Ngao Xuân lớn tiếng mắng chửi.

“Tứ di mẫu, con muốn đến Hoa Sơn xem mẹ con có được không?” “Từ nhỏ con đã muốn xem mẹ con trông như thế nào, nói không chừng ngày nào đó con sẽ bị Dương Tiễn giết, con muốn trước khi chết được nhìn thấy mẹ.” Trầm Hương nắm chặt Bảo Liên Đăng, ánh mắt kiên nghị.

“Trầm Hương, không thể nghĩ như vậy, không thể tự bạo tự khí, người có thể cứu mẹ con chỉ có con.” “Năm xưa bà ngoại con Dao Cơ công chúa vi phạm thiên điều, bị Ngọc Đế đè dưới chân núi Đào, Dương Tiễn bổ núi Đào cứu bà ngoại con ra, con cũng có thể bổ núi Hoa cứu mẹ con ra.” “Con tuyệt đối không được từ bỏ, Dương Tiễn rất mạnh, nhưng Hồng Hoang cũng có rất nhiều cao nhân lợi hại.” Ngao Băng Tâm vội vàng cổ vũ Trầm Hương.

“Trầm Hương, Tứ di mẫu của con nói không sai, con tuyệt đối đừng đến Hoa Sơn, Mai Sơn Lục Thánh đang canh giữ Hoa Sơn, con đến Hoa Sơn nhất định sẽ bị bọn họ bắt.” “Mẹ vẫn luôn ở bên cạnh con, nhìn con lớn lên.” Trong Bảo Liên Đăng, thần niệm của Dương

Thiền lưu lại trong đó bay ra, hóa thành hư ảnh của Dương Thiền.

"Tam Thánh Mẫu, ngươi…" Ngao Băng Tâm ngẩn người.

"Đây là một luồng thần niệm ta để lại trong Bảo Liên Đăng, chuyện gì ta cũng biết, nhị ca rõ ràng đã hứa với ta, huynh ấy đã lừa ta." "Tứ công chúa, cảm ơn người những năm qua đã che chở Trầm Hương, cầu xin người nhất định phải bảo vệ nó." Dương Thiền lệ như mưa, người nhị ca mà nàng kính yêu nhất, lại muốn giết con trai nàng, điều này khiến nàng không thể chấp nhận.

Chương 421

Nhưng nhị ca quá lợi hại, cho dù nàng dốc hết toàn lực cũng không phá được phong ấn của nhị ca, chỉ có thể kích hoạt thần niệm lưu lại trong Bảo Liên Đăng.

"Ta sẽ." Ngao Băng Tâm gật đầu mạnh, nói với Trầm Hương: "Đây chính là mẹ con, Tam Thánh Mẫu Dương Thiền." "Mẹ." Trầm Hương khóc gọi một tiếng, cuối cùng hắn cũng biết mẹ mình trông như thế nào, hắn rất muốn ôm mẹ một cái, nhưng tay lại xuyên qua, mẹ là hư ảo, không có thực thể.

"Tam Thánh Mẫu." Lưu Ngạn Xương run rẩy tay, cũng muốn ôm một cái.

Tuy hắn đối với Tam Thánh Mẫu có dụng tâm khác, nhưng cũng thật sự có tình cảm, hắn biết mình đã đi vào một con đường không lối thoát, bao nhiêu năm qua hắn cũng không dám nghĩ đến người phụ nữ khác, tình cảm với Tam Thánh Mẫu ngày càng sâu đậm.

"Đây chỉ là một đạo thần niệm của ta, không thể duy trì được lâu, chăm sóc tốt cho Trầm Hương." Dương Thiền nhìn Lưu Ngạn Xương, lưu luyến nhìn Trầm Hương, thần niệm ngày càng hư ảo, cuối cùng, nàng truyền khẩu quyết Bảo Liên Đăng cho Trầm Hương, rồi hoàn toàn tan biến.

"Mẹ ~" Trầm Hương hét lên khản cả giọng, Ngao Băng Tâm không đành lòng ôm Trầm Hương an ủi, một lúc lâu sau, Trầm Hương mới bình tĩnh lại.

"Con nhất định phải cứu mẹ ra, Dương Tiễn có thể, con cũng có thể." Ánh mắt Trầm Hương trở nên kiên định, thử dùng khẩu quyết thúc giục Bảo Liên Đăng, nhưng Bảo Liên Đăng không có chút phản

ứng nào.

“Mẹ rõ ràng đã nói khẩu quyết cho con rồi, tại sao lại không có phản ứng?” Trầm Hương lo lắng.

“Chỉ có khẩu quyết mà không có pháp lực cũng không được, khẩu quyết là chìa khóa, nhưng không có pháp lực rót vào, Bảo Liên Đăng sẽ không có động lực.” Ngao Băng Tâm giải thích.

“Con muốn tu luyện, con muốn có pháp lực.” Trầm Hương nắm chặt Bảo Liên Đăng.

“Công pháp của Long tộc chúng ta không thích hợp cho người phàm tu luyện, ta cũng không có cách nào dạy con tu luyện.” Ngao Băng Tâm có chút bất lực, suy nghĩ nên đưa Trầm Hương đi tìm ai học tu luyện.

Và ngay lúc đó, Hạo Thiên Khuyển đuổi tới.

“Các ngươi mau đi, ta cản hắn.” Ngao Băng Tâm dặn dò một tiếng, bay lên, ngăn cản Hạo Thiên Khuyển.

Hai người đại chiến.

Ngao Băng Tâm chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, còn Hạo Thiên Khuyển đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lẽ ra phải là nghiền ép, nhưng Hạo Thiên Khuyển điên cuồng thả nước, cứ thế đánh qua lại với Ngao Băng Tâm.

“Hắn không làm gì được tỷ tỷ của ta, chúng ta mau đi.” Ngao Xuân thấy vậy, cũng không lo lắng cho tỷ tỷ nữa, đưa Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương vội vàng chạy.

Ngao Băng Tâm thì có chút ngơ ngác, Hạo Thiên Khuyển yếu như vậy sao, đây có thật là Hạo Thiên Khuyển đã cắn bị thương Quan Âm và Bạch Liên đồng tử, chiến công hiển hách?

Theo kế hoạch, sau khi Trầm Hương và những người khác đi, Hạo Thiên Khuyển sẽ ra tay đánh bị thương Ngao Băng Tâm, Ngao Băng Tâm cứ bảo vệ mãi, làm sao rèn luyện Trầm Hương được.

Ngao Băng Tâm bỏ chạy, Hạo Thiên Khuyển tiếp tục truy đuổi Trầm Hương.

Thuyền bị Hạo Thiên Khuyển đánh nát, Ngao Xuân bị thương, Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương gian nan lên bờ, chạy trốn vào núi.

Hạo Thiên Khuyển như lùa cừu, ép hai cha con chạy trốn, vốn định dồn Trầm Hương đến Tịnh Đàn miếu tìm Trư Bát Giới.

Với sự thù hận của Trư Bát Giới đối với chủ nhân, khi biết thân phận của Trầm Hương, lại biết chủ nhân đang truy sát Trầm Hương, chắc chắn sẽ bảo vệ Trầm Hương, dạy Trầm Hương bản lĩnh để báo thù chủ nhân.

Chỉ là, nửa đường xảy ra sự cố, gặp phải Ngưu Ma Vương đi hẹn hò với tình nhân, đang nằm nghỉ trong núi, Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương giẫm lên người Ngưu Ma Vương chạy qua.

Ngưu Ma Vương đại nộ, bắt hai cha con lại.

Đối với Yêu tộc, Nhân tộc là mỹ vị tuyệt hảo, còn có thể tăng tốc tu luyện.

Nhân tộc và Yêu tộc dường như trời sinh là kẻ thù, nếu không phải Nhân tộc Thần đình đủ mạnh, Yêu tộc không dám công khai, Nhân tộc đã sớm bị ăn sạch.

Đông Thắng Thần Châu là đại bản doanh của Nhân tộc, Yêu tộc không dám đến, Nam Thiệm Bộ Châu, nơi Nhân tộc tụ tập có thần linh Nhân tộc trấn giữ, Yêu tộc không dám công khai.

Bên Tây Ngưu Hạ Châu, Nhân tộc Thần đình không quản được, nhưng Linh Sơn cần thông qua những người Nhân tộc đó để thu thập

khí vận và tín ngưỡng, vì vậy bảo vệ họ.

Hiện tại Yêu tộc muốn ăn thịt người, vô cùng khó khăn.

Nhưng hai tên này trước mắt lại khiêu khích hắn, hắn có đủ lý do để bắt người.

Vừa hay phu nhân gần đây đang nổi nóng, bắt một người về cho phu nhân nếm thử, chắc sẽ không nổi giận nữa.

Nhìn Lưu Ngạn Xương già nua, Ngưu Ma Vương chán ghét vứt sang một bên.

Ngay lúc đó, Hạo Thiên Khuyển đuổi tới: "Ngưu Ma Vương, sao ngươi lại ở đây?" "Ngươi quản được sao, lão Ngưu ta muốn ở đâu thì ở đó, Hồng Hoang nơi nào mà không đi được." Ngưu Ma Vương liếc Hạo Thiên Khuyển.

"Ta không quản được, nhưng người trong tay ngươi lập tức thả ra cho ta." Hạo Thiên Khuyển nhìn Trầm Hương đang bị Ngưu Ma Vương xách trong tay, đã ngất đi.

"Ngươi một con chó què, bảo ta thả là ta thả, mặt mũi của lão Ngưu ta để đâu?" Ngưu Ma Vương khó chịu nói.

"Ngưu Ma Vương, ta nói cho ngươi biết, thằng nhóc này có quan hệ với chủ nhân nhà ta, là người chủ nhân nhà ta điểm danh muốn có, đắc tội với chủ nhân của ta hậu quả ngươi gánh nổi không?" Hạo Thiên Khuyển kiêu ngạo ngẩng đầu.

Ngưu Ma Vương ngẩn người, nhìn Trầm Hương trong tay, rơi vào trầm tư.

"Mau thả người đi, chủ nhân của ta không phải là người ngươi có thể đắc tội, sợ chủ nhân của ta không mất mặt đâu." Hạo Thiên Khuyển đắc ý đi tới.

Vừa nghe lời này, tính khí của Ngưu Ma Vương lập tức nổi lên: "Thả ngươi không mất mặt, thả ta ở đây mất mặt lắm đấy." "Lão Ngưu ta đường đường là đệ tử thân truyền của Quy Nhất giáo, sao có thể sợ Dương Tiễn.

Ngươi mà không nói nó có quan hệ với Dương Tiễn, nói vài câu dễ nghe, lão Ngưu ta thả thì thả." "Nhưng bây giờ, thả nó ra, chẳng phải là nói lão Ngưu ta sợ Dương Tiễn sao." Hạo Thiên Khuyển khinh thường cười nhạt: "Aiya, còn khá quật cường, sợ chủ nhân của ta cũng không mất mặt.

Ngươi mà không thả người, lát nữa chủ nhân của ta san bằng Tích Lôi Sơn của ngươi, đừng trách ta không nhắc nhở." "Hắn dám, người khác sợ Dương Tiễn, ta thì không." Ngưu Ma Vương quen thói kiêu ngạo hống hách, cho rằng mình là đệ tử thân truyền của Quy Nhất giáo, Dương Tiễn phải nể mặt mấy phần.

"Ồ, cũng phải, con trai ngươi Hồng Hài Nhi và Lão Quân đều biết chơi lửa, còn ngươi và La Sát công chúa đều không biết.

Ngươi che đậy cho Lão Quân, Lão Quân chắc chắn sẽ bảo vệ ngươi." Hạo Thiên Khuyển nói giọng âm dương quái khí, châm chọc.

Ngưu Ma Vương tức đến nỗi mũi phì khói, chuyện này Lão Quân và Huyền Đô đã giải thích rồi, nhưng nhiều người vẫn không tin, luôn cảm thấy hắn bị cắm sừng, hắn ghét nhất người khác nói chuyện này.

Con chó chết này còn dám cố tình khiêu khích hắn.

Càng nghĩ càng tức, không thể nhịn được nữa, Ngưu Ma Vương đấm mạnh Hạo Thiên Khuyển một quyền, Hạo Thiên Khuyển trực tiếp bị đánh bay đi, Ngưu Ma Vương còn có tên là Đại Lực Ngưu Ma Vương, nổi tiếng sức mạnh to lớn.

Hạo Thiên Khuyển trực tiếp bị một quyền đánh bay đến Nam Hải,

mất nửa cái mạng.

"Lão trâu chết tiệt, ngươi cứ chờ đấy." Hạo Thiên Khuyển biết mình đánh không lại Ngưu Ma Vương, nghiến răng nghiến lợi chạy về Chân Quân Thần Điện mách lẻo.

Dương Tiễn nghe xong, nheo mắt lại, Ngưu Ma Vương có quan hệ thân cận với Bách Hoa tiên tử, việc Ngưu Ma Vương gặp Trầm Hương có phần quá trùng hợp.

Ngay lập tức, hắn triệu hồi Điêu Nhi: "Bách Hoa tiên tử gần đây có động tĩnh gì không?" "Không có, vẫn luôn ở trong Bách Hoa Viên." Điêu Nhi lắc đầu.

Dương Tiễn nhíu mày, chẳng lẽ thật sự là trùng hợp?

Không thể nào, trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Kẻ chủ mưu sau lưng Bách Hoa tiên tử, tuyệt đối không muốn thấy hắn giết Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương, dẹp yên chuyện này.

Ngưu Ma Vương xuất hiện, bề ngoài là trùng hợp, nhưng thực chất giống như là cứu Trầm Hương.

Đối phương rất có khả năng sẽ giấu Trầm Hương đi.

Nghĩ đến đây, Dương Tiễn bật dậy, đi về phía Tích Lôi Sơn.

Tích Lôi Sơn, Ma Vân Động, Ngưu Ma Vương đưa Trầm Hương trở về, khúm núm nịnh nọt Ngọc La Sát.

Ngọc La Sát xuất thân từ tộc A Tu La, trước đây tộc A Tu La bị phong ấn ở Huyết Hải, hắn cưới Ngọc La Sát hoàn toàn là vì sắc đẹp của nàng, chưa bao giờ coi trọng, bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Chương 422

Nhưng bây giờ khác rồi, Minh Hà trở về, thả tộc A Tu La ra, Ngọc La Sát là công chúa của tộc A Tu La, hắn không thể không dỗ dành.

Lỡ như Ngọc La Sát về nhà mách lẻo, Minh Hà đến tìm hắn tính sổ, hắn không chịu nổi.

"Cút, đi tìm Ngọc Diện hồ ly của ngươi đi." Ngọc La Sát biết Ngưu Ma Vương có ý đồ gì, tức giận không thôi.

Nàng bị Ngưu Ma Vương cưỡng ép bắt đi, dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt nàng, sau khi có được, chơi chán, quả thật không coi nàng ra gì, nếu không phải vì con trai, nàng đã sớm trở về Huyết Hải.

"Ngươi còn dám đi tìm mấy con tình nhân của ngươi, ta đốt chết chúng nó." Hồng Hài Nhi ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, nó biết mẹ khổ thế nào, vì vậy tuy nó có biên chế ở Thiên đình, nhưng không ở Thiên đình, mà ở Ma Vân Động bầu bạn với mẹ.

Ngọc La Sát cưng chiều nắm tay Hồng Hài Nhi, may mà nàng có một đứa con trai tốt.

Một nhà ba người đang diễn vở kịch gia đình, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng la hét của Hạo Thiên Khuyển: "Ngưu Ma Vương, ngươi không phải không sợ chủ nhân nhà ta sao, chủ nhân của ta đến rồi, ra đây đi." Sắc mặt Ngưu Ma Vương biến đổi.

"Ngươi sao lại chọc giận Dương Tiễn rồi?" Hồng Hài Nhi nhíu mày nhìn Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương kể lại mọi chuyện, Hồng Hài Nhi cũng ghét nhất người khác bịa đặt quan hệ của nó và Lão Quân, bôi nhọ mẹ nó, lập tức tức giận không thôi: "Khinh người quá đáng." "Chúng ta đơn đấu

không lại Dương Tiễn, nhưng hai cha con ta liên thủ, chưa chắc đã không đấu lại hắn." Ngưu Ma Vương dụ dỗ.

"Đi, chúng ta ra ngoài gặp hắn, ta muốn xé nát cái miệng chó của Hạo Thiên Khuyển." Hồng Hài Nhi nổi nóng.

Thế là, hai cha con cùng nhau đi ra ngoài.

"Hạo Thiên Khuyển, ta xé nát cái miệng chó của ngươi." Hồng Hài Nhi cầm pháp bảo Hỏa Vân Thương xông về phía Hạo Thiên Khuyển.

"Lại đây, lại đây, chủ nhân của ta ở đây, đánh chó cũng phải nể mặt chủ." Hạo Thiên Khuyển núp sau lưng Dương Tiễn la hét, phát huy đến mức cao nhất cái thói chó cậy gần nhà.

Dương Tiễn lấy ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, hai đao đánh lui Hồng Hài Nhi.

"Dương Tiễn, dám đến Tích Lôi Sơn của ta làm càn, hôm nay hai cha con ta sẽ không để ngươi đi ra khỏi đây." Ngưu Ma Vương trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, toàn lực xuất kích, pháp bảo Đại Lực Thiên Cương Phủ chém mạnh về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn giơ đao lên đỡ, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ đổ xuống, cho dù với cường độ nhục thân của hắn, cũng bị chấn lui mấy chục dặm mới hóa giải được luồng sức mạnh này.

"Ha ha, con trai, phóng hỏa đốt hắn, cha con ta liên thủ, nhất định sẽ thắng hắn." Một chiêu thành công, Ngưu Ma Vương tự tin tăng vọt.

Hồng Hài Nhi mở miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa, che trời lấp đất thiêu về phía Dương Tiễn.

Ngưu Ma Vương thừa thắng xông lên, một búa thế lớn lực trầm chém xuống.

Sắc mặt Dương Tiễn thờ ơ, mở miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa chống lại Tam Muội Chân Hỏa, sau đó thúc giục Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn về phía Ngưu Ma Vương.

Sắc mặt Ngưu Ma Vương đại biến, biết Thiên Nhãn của Dương Tiễn lợi hại, vội vàng thu lại Thiên Cương Phủ để chống đỡ, kết quả bị thần quang đẩy lui mấy trăm dặm.

Đồng thời, Khai Sơn Phủ từ trong biển lửa bay ra tấn công Hồng Hài Nhi, Hồng Hài Nhi cũng bị một búa đẩy lui trăm dặm.

Từ đầu đến cuối, Dương Tiễn ngay cả Pháp Tướng Thiên Địa cũng không thèm thi triển, đã áp chế được hai cha con.

Ngọc La Sát thấy tình hình không ổn, vội vàng quay lại Ma Vân Động tìm Trầm Hương.

Bên ngoài, Ngưu Ma Vương thấy bị Dương Tiễn áp chế, hiện ra bản thể Đại Lực Ma Ngưu, lao về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn bắn một đạo thần quang Thiên Nhãn qua, Ngưu Ma Vương lại dùng sừng trâu chống lại được, Dương Tiễn có chút ngạc nhiên, dù sao cũng có huyết mạch của Hỗn Độn Ma Ngưu, cũng có chút bản lĩnh. "Nhi tử, phóng hỏa vây khốn hắn, xem cha húc chết hắn." Ngưu Ma Vương lại cảm thấy mình làm được rồi.

Hồng Hài Nhi phối hợp phun ra Tam Muội Chân Hỏa lần nữa, Ngưu Ma Vương co móng chạy, tiếp tục lao tới húc Dương Tiễn.

Ngưu Ma Vương phòng ngự mạnh thì sao, không thèm để ý là được.

Dương Tiễn liếc Ngưu Ma Vương một cái, hóa thành cầu vồng né cú húc, sau đó lao vào trong Tam Muội Chân Hỏa.

Với cường độ nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ của hắn, chống lại Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt một lúc không thành vấn đề.

Thần hỏa lợi hại, nhưng cũng cần người sử dụng đủ mạnh.

Thần hỏa phải dùng pháp lực thúc đẩy, nếu Hồng Hài Nhi là Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn có thể khiến hắn phải kiêng dè đôi chút, tiếc là Hồng Hài Nhi không phải.

Dương Tiễn hứng chịu Tam Muội Chân Hỏa lao về phía Hồng Hài Nhi, khiến Hồng Hài Nhi ngây người, ngươi chịu được sao, lúc trước còn phóng Thái Dương Chân Hỏa để chống cự làm gì. "Nhi tử, mau lui." Ngưu Ma Vương sắc mặt đại biến, vội đuổi theo vào.

Hồng Hài Nhi vội vàng lùi lại kéo dài khoảng cách, thủ đoạn mạnh nhất của hắn chính là Tam Muội Chân Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa không có tác dụng, thực lực trực tiếp giảm đi hơn một nửa.

Dương Tiễn mặt không cảm xúc, thúc giục Thiên Nhãn, một đạo thần quang tức thì bắn tới.

Hồng Hài Nhi làm gì có sức phòng ngự như Ngưu Ma Vương, mà thần quang tốc độ quá nhanh, căn bản không thể né tránh, cánh tay bị bắn xuyên.

Hồng Hài Nhi hét lên một tiếng thảm thiết, ôm cánh tay phi tốc lùi lại.

Dương Tiễn trực tiếp mặc kệ Ngưu Ma Vương, đuổi theo Hồng Hài Nhi, mục tiêu ban đầu của hắn chính là Hồng Hài Nhi.

Hồng Hài Nhi liều mạng bỏ chạy, Hao Thiên Khuyển đột nhiên chui ra, cắn một phát vào cổ Hồng Hài Nhi: "Đừng động, không thì cắn chết ngươi." Hồng Hài Nhi sợ hãi vội vàng dừng lại, con hàng này là thiên sinh dị chủng, ngay cả nguyên thần cũng có thể cắn nát, tình huống hiện tại, cho dù nguyên thần của hắn xuất khiếu, cũng không chạy nhanh hơn Hao Thiên Khuyển được.

Ngưu Ma Vương sợ hãi, vội vàng hiện ra hình người ngăn cản:

"Có gì từ từ nói, đừng giết con ta." Y vẫn quá xem thường Dương Tiễn, hai cha con họ liên thủ, ngay cả việc ép Dương Tiễn sử dụng Pháp Tướng Thiên Địa cũng không làm được đã bị đánh cho tan tác.

Hồng Hài Nhi mà chết, Ngọc La Sát chắc chắn sẽ không đội trời chung với y, hơn nữa y chỉ có một đứa con trai này, là niềm kiêu hãnh của y.

Trước đây y đối xử không tốt với Ngọc La Sát, nhưng vẫn luôn vô cùng coi trọng Hồng Hài Nhi. "Chân quân, ta đã thả Trầm Hương, cầu ngài đừng làm hại con trai ta." Ngọc La Sát khóc lóc chạy ra, quỳ xuống trước mặt Dương Tiễn cầu xin. "Nương, người đứng lên đi, đừng quỳ hắn, con lại không phạm thiên điều, hắn không dám giết con đâu." Hồng Hài Nhi đau lòng muốn chết. "Chủ nhân của ta muốn giết ngươi, cần gì phải quan tâm thiên điều?" Hao Thiên Khuyển hiện ra hình người, mặt mày vênh váo. "Đừng, ta đã thả Trầm Hương rồi, ngài muốn gì ta đều cho ngài." Ngọc La Sát không ngừng dập đầu cầu xin. "Đi tìm Trầm Hương." Dương Tiễn ra hiệu cho Hao Thiên Khuyển, Hao Thiên Khuyển lập tức chui vào Ma Vân Động, rất nhanh lại đi ra: "Chủ nhân, Trầm Hương chạy rồi." "Đi truy." Dương Tiễn mặt không cảm xúc, nhìn về phía Ngưu Ma Vương: "Muốn con trai ngươi bình an vô sự, thì làm cho ta một việc, giết Bách Hoa Tiên Tử." Hắn muốn thử xem, Ngưu Ma Vương và Bách Hoa Tiên Tử rốt cuộc có quan hệ hay không, hơn nữa, Bách Hoa Tiên Tử gần đây không có động tĩnh gì, hắn phải đả thảo kinh xà, ép Bách Hoa Tiên Tử hành động. "Cái này..." Ngưu Ma Vương do dự, Bách Hoa Tiên Tử tuy rất yếu, thần vị không cao, nhưng dù sao cũng là chính thần, là người của Thiên Đình, giết Bách Hoa Tiên Tử, y làm sao có thể sống yên được. "Ngươi có thể do dự, nhưng con trai ngươi không đợi được lâu đâu." Dương Tiễn trực tiếp bắt lấy Hồng Hài Nhi bỏ đi. "Ngươi cái con bò chết tiệt này, ngươi còn do dự cái gì, thật sự muốn nhìn con trai ngươi

chết sao." "Đều tại ngươi, đều tại ngươi, ngươi không có việc gì đi trêu chọc Dương Tiễn làm gì..." Ngọc La Sát vừa khóc vừa đấm đá Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương không lên tiếng, suy nghĩ biện pháp giải quyết. "Trước kia Bách Hoa Tiên Tử đó không ít lần đến Tích Lôi Sơn, ngươi có phải cũng có một chân với ả không." Ngọc La Sát nói ra lời kinh người. "Ngươi đừng nói bậy, người ta là chính thần Thiên Đình, ta nếu có một chân với người ta, đó là vi phạm thiên điều, chuyện của Trư Bát Giới vẫn còn sờ sờ ra đó, ta làm sao có thể còn đi tìm chết." Ngưu Ma Vương giật nảy mình, chuyện này có thể nói sao?

Cấu kết với chính thần Thiên Đình, sư phụ cũng không bảo vệ được y. "Vậy ngươi do dự cái gì?" Ngọc La Sát trừng mắt nhìn Ngưu Ma Vương, một bộ dáng không tin tưởng.

Ngưu Ma Vương kéo Ngọc La Sát trở lại Ma Vân Động: "Mụ đàn bà đó không có ý tốt, trước kia đến Tích Lôi Sơn, nói cái gì mà Mẫu Đơn Tiên Tử ái mộ ta, muốn tác hợp cho ta và Mẫu Đơn Tiên Tử." "Thật sự coi lão Ngưu ta ngu ngốc sao, thật sự cùng Mẫu Đơn Tiên Tử xảy ra chuyện gì, chính là xúc phạm thiên điều, ả ta nắm được cán dao này có thể uy hiếp ta cả đời." "Ta thuận theo lời ả, muốn xem ả muốn làm gì, bây giờ Dương Tiễn lại ép ta giết Bách Hoa Tiên Tử, càng cho thấy mụ đàn bà này không đơn giản, nói không chừng là biết được bí mật gì của Dương Tiễn, Dương Tiễn muốn mượn tay ta giết người diệt khẩu." "Cái tên Trầm Hương kia, nói không chừng là cái bẫy Dương Tiễn gài cho ta, ta đang nghỉ ngơi trong núi, Hao Thiên Khuyển vừa hay đuổi người chạy đến chọc ta, làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, Hao Thiên Khuyển sao có thể đuổi hai phàm nhân mà cũng vất vả như thế." Ngưu Ma Vương càng nói càng cảm thấy mình bị Dương Tiễn tính kế.

Dương Tiễn thật sự không ngờ Ngưu Ma Vương xuất hiện ở đó

chỉ là trùng hợp, lúc này cả hai đều nghi ngờ đối phương.

Chương 423

"Bắt Bách Hoa Tiên Tử lại, hỏi một cái là biết, nếu thật sự bắt được điểm yếu của Dương Tiễn, là có thể uy hiếp Dương Tiễn thả con trai." Ngọc La Sát đột nhiên ánh mắt sáng lên. "Có lý, đóa kỳ hoa trong Tích Lôi Sơn sắp chín rồi, Bách Hoa Tiên Tử nhất định sẽ đến hái, đến lúc đó ta sẽ bắt ả." Ngưu Ma Vương nói.

Bên này. "Dương Tiễn, sư tổ của ta là Lão Tử Thánh nhân, ngươi tự ý bắt ta, sư tổ của ta sẽ không tha cho ngươi đâu, còn có đại sư bá của ta nữa, ngươi mau thả ta ra, ta có thể không tính toán với ngươi." Hồng Hài Nhi bị Dương Tiễn phong bế tu vi, lại bị Khổn Tiên Thằng trói lại, chỉ có miệng là có thể động. "Không muốn bị đánh thì ngậm miệng, cha ngươi không có gan giết Bách Hoa Tiên Tử đâu.

Có người đang tính kế Thiên Đình, ta chỉ là để cha ngươi giúp ta đả thảo kinh xà, thuận tiện thử xem cha ngươi có tham gia vào đó hay không." Dương Tiễn muốn từ miệng Hồng Hài Nhi moi ra chút gì đó. "Cha ta không có gan đó, ta cũng cảm thấy Bách Hoa Tiên Tử không có ý tốt, trước kia ta nghe lén được, Bách Hoa Tiên Tử muốn tác hợp cho cha ta và Mẫu Đơn Tiên Tử." Hồng Hài Nhi yên tĩnh hơn không ít. "Ồ, vậy cha ngươi sao lại xuất hiện ở Nam Thiệm Bộ Châu, lại trùng hợp như vậy bắt đi Trầm Hương?" Dương Tiễn nhíu mày, nếu Hồng Hài Nhi không nói dối, vậy Ngưu Ma Vương là trong sạch, Bách Hoa Tiên Tử muốn tính kế Ngưu Ma Vương, muốn kéo cả Quy Nhất Giáo xuống nước.

Kẻ chủ mưu sau lưng rốt cuộc là ai, lá gan lớn như vậy. "Cha ta có một đống tình nhân, ở Nam Thiệm Bộ Châu cũng có mấy người, khẳng định là đi tư hội rồi." Hồng Hài Nhi tức giận nói. "Quá trùng hợp, Bách Hoa Tiên Tử biết ta muốn giết Trầm Hương, cha ngươi

liền trùng hợp xuất hiện cứu đi Trầm Hương." "Y trong sạch hay không, thử một lần liền biết." Dương Tiễn lắc đầu, lời Hồng Hài Nhi nói chưa chắc đã là thật. "Trầm Hương kia rốt cuộc là người thế nào, lại có thể khiến ngươi ra tay." Hồng Hài Nhi rất kinh ngạc, trước kia hắn từng gặp Trầm Hương, chẳng qua chỉ là một phàm nhân mà thôi. "Ngươi không cần biết, ngoan ngoãn cho ta, không thì mặt mũi của Lão Quân cũng không dùng được đâu." Dương Tiễn không trả lời, bắt lấy Hồng Hài Nhi trở về Chân Quân Thần Điện, nhốt vào mật thất.

Một bên khác, Hao Thiên Khuyển tiếp tục thực thi kế hoạch, như lùa cừu mà lùa Trầm Hương về phía Tịnh Đàn Miếu.

Ngao Băng Tâm và Ngao Xuân đuổi tới, chỉ tìm thấy Lưu Ngạn Xương, biết được Trầm Hương bị Ngưu Ma Vương bắt đi, vô cùng lo lắng, bọn họ ngay cả Hao Thiên Khuyển cũng đánh không lại, càng không phải là đối thủ của Ngưu Ma Vương.

Nhưng hai chị em vẫn chạy đến Tích Lôi Sơn, hy vọng Ngưu Ma Vương có thể nể mặt Long tộc.

Đến Tích Lôi Sơn lại biết được Trầm Hương đã chạy thoát, Hao Thiên Khuyển đang đuổi giết.

Hai chị em một đường hỏi thăm sinh linh trong nước, vừa truy tung.

Còn bên Trầm Hương, chạy suốt một đường, chật vật không chịu nổi, hôm nay, một cô bé nhảy ra chỉ trích Hao Thiên Khuyển bắt nạt phàm nhân.

Cô bé này, chính là tiểu hồ ly Tiểu Ngọc, khí thế rất đủ, Trầm Hương còn tưởng gặp được cao nhân rồi, sau đó, hai chiêu đã bị Hao Thiên Khuyển đánh ngã.

Trầm Hương rất cạn lời, vội vàng kéo Tiểu Ngọc tiếp tục bỏ

chạy.

Ngày hôm đó, ngay lúc Hao Thiên Khuyển sắp không diễn nổi nữa, Ngao Xuân và Ngao Băng Tâm tìm đến, Ngao Băng Tâm chặn Hao Thiên Khuyển, để ba người Trầm Hương mau chóng chạy thoát.

Hao Thiên Khuyển cuối cùng cũng tìm được lối thoát, cùng Ngao Băng Tâm đánh qua đánh lại, cho bọn Trầm Hương thời gian bỏ chạy.

Ngày hôm đó, ba người trên đường gặp được một nữ tử giả thần giả quỷ tên Đinh Hương, đủ các loại chiêu trò giang hồ, khiến Ngao Xuân cũng bị lừa ngây ngẩn, thật sự tưởng là đại tiên.

Sau đó, Hao Thiên Khuyển đuổi tới, Đinh Hương một chiêu cũng không đỡ được đã bị đánh thành trọng thương, ba người Trầm Hương trực tiếp ngây người.

Ngay lúc này, một nam một nữ xông ra, hai người đều có tu vi Kim Tiên, liên hợp với Tiểu Ngọc, Ngao Xuân và Ngao Băng Tâm đuổi tới sau đó, tạm thời bức lui Hao Thiên Khuyển.

Một nam một nữ này tên là Kim Ca, Hoan Muội, là một đôi huynh muội, chính là con của Ngưu Lang Chức Nữ, sau khi Ngọc Đế giúp họ tạo tiên căn, dùng Hoàng Trung Lý đề thăng họ lên Kim Tiên cảnh.

Dáng vẻ và khí tức đều thay đổi hoàn toàn, là loại mà cho dù Chức Nữ nhìn thấy cũng không nhận ra.

Ngọc Đế để Khai Minh Tiên Quân đưa hai người hạ giới, nói cho hai người biết Dương Tiễn là đại ác nhân đại bại hoại, đã giết cha bọn họ, giam cầm mẫu thân bọn họ, bọn họ phải tìm một người tên Trầm Hương, theo Trầm Hương sẽ nhận được rất nhiều cơ duyên, bọn họ mới có thể trở nên mạnh mẽ, tìm Dương Tiễn báo thù.

Hao Thiên Khuyển lui đi, trở về Chân Quân Thần Điện báo cáo với Dương Tiễn. "Tiểu hồ ly, Đinh Hương." Dương Tiễn nheo mắt, hai

người này xuất hiện thật sự đáng ngờ, là kẻ chủ mưu sau lưng hành động sao, sắp xếp tai mắt đến bên cạnh Trầm Hương, hay thật sự chỉ là trùng hợp.

Nghĩ một lúc, Dương Tiễn quyết định tự mình hạ giới đi xem.

Hao Thiên Khuyển tìm đến hàng ngàn con chó, đối với Trầm Hương và mọi người vây truy chặn đường, Ngao Băng Tâm và những người khác phải phân tâm bảo vệ hai phàm nhân Trầm Hương và Đinh Hương, bị Hao Thiên Khuyển áp đảo, kế hoạch lùa cừu tiếp tục được thực hiện.

Dương Tiễn ẩn nấp ở một bên quan sát, nhận ra căn nguyên của Tiểu Ngọc lại là một con Cửu Vĩ Hồ, rất kinh ngạc.

Còn Đinh Hương kia, lại khiến hắn nhìn không thấu, nhìn qua là phàm nhân, nhưng lại có tiên căn, hơn nữa còn là tiên thiên cửu phẩm tiên căn.

Tiên căn chia làm hậu thiên và tiên thiên, lại chia làm ba cấp tam phẩm, lục phẩm và cửu phẩm.

Tu sĩ Hồng Hoang phổ biến đều là tam phẩm tiên căn, lục phẩm tiên căn có thể đột phá Đại La quả vị, cửu phẩm tiên căn có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Nếu là tiên thiên tiên căn, lục phẩm là có thể đột phá Chuẩn Thánh, cửu phẩm có tư chất thành Thánh, đây là quy luật dần dần được tìm ra theo sự phát triển của Hồng Hoang, tiên căn và tam hoa Đại La tương ứng, về cơ bản tiên căn phẩm cấp gì, thì có thể khai xuất tam hoa phẩm cấp đó.

Ngọc Đế tốn rất nhiều công sức mới tạo ra được hậu thiên cửu phẩm tiên căn cho Kim Ca, Hoan Muội, tư chất Chuẩn Thánh.

Trầm Hương bị tính kế, lúc còn trong bụng Dương Thiền đã sở

hữu tiên thiên cửu phẩm tiên căn, căn bản không cần hắn phải tốn tâm tư, có thể tạo ra cửu phẩm tiên thiên tiên căn, rốt cuộc là bút tích của ai, đây là điều hắn vẫn luôn muốn biết.

Nói chung, chỉ có hai tiên thiên thần thai kỳ kết hợp, mới có thể sinh ra tiên thiên tiên căn, Trầm Hương về cơ bản có tiên căn, cũng nên là hậu thiên tiên căn mới đúng.

Đinh Hương kia càng không đúng, hắn đi xem qua, cha mẹ nàng đều là phàm nhân, Đinh Hương tuyệt đối là do con người sắp đặt.

Long tộc xem số lượng long trảo để phán đoán tư chất, hồ tộc xem số lượng đuôi, Ngao Xuân có sáu trảo, Đại La Kim Tiên là chắc chắn, nếu có cơ duyên, Chuẩn Thánh cũng có khả năng.

Tiểu hồ ly chín đuôi, khởi đầu Chuẩn Thánh là chắc chắn.

Sáu người này, toàn bộ đều là thiên tài, đặc biệt là Trầm Hương, Đinh Hương, thực sự là tiên thiên cửu phẩm tiên căn, Như Lai, Ngọc Đế và những người khác cũng chỉ là bán bộ tiên thiên cửu phẩm tiên căn mà thôi.

Bán bộ tiên thiên cửu phẩm tiên căn, tức là trong tam hoa có hai hoa đạt đến cửu phẩm, một hoa lục phẩm.

Nói cách khác, giới hạn của Trầm Hương và Đinh Hương còn cao hơn cả Như Lai, Ngọc Đế.

Chỉ là, tiên căn của cả hai đều đến không đúng cách.

Hiện tại xem ra, tiểu hồ ly là bình thường, Đinh Hương vô cùng không đúng, thuận theo manh mối của Đinh Hương, có lẽ có thể tra ra được gì đó.

Đêm hôm đó, Dương Tiễn làm tất cả mọi người bất tỉnh, kiểm tra tiên căn của Đinh Hương, lại là do tiên thiên mộc linh chi khí tạo thành, còn ẩn chứa khí tức hỗn độn.

Cảm ứng kỹ, là lấy nhiều loại cực phẩm tiên thiên linh căn dung hợp với Hỗn Độn Thạch tạo thành, hắn cảm ứng được có khí tức của Bồ Đề Thụ, Bàn Đào, Nhân Sâm Quả, Hoàng Trung Lý, Ngũ Châm Tùng, Phong Lôi Tiên Hạnh.

Có thể tập hợp được nhiều cực phẩm tiên thiên linh căn như vậy, lại sở hữu Hỗn Độn Thạch, người như vậy không nhiều.

Hỗn Độn Thạch, do hỗn độn chi khí thai nghén mà thành, hỗn độn chi khí là tồn tại cao cấp hơn tiên thiên linh khí, chỉ là vì ẩn chứa địa hỏa thủy phong, quá mức cuồng bạo, không thể trực tiếp hấp thu.

Mà Hỗn Độn Thạch lại loại bỏ địa hỏa thủy phong, chỉ ẩn chứa hỗn độn chi khí thuần túy, là một trong những thiên tài địa bảo đỉnh cấp nhất, bất luận là luyện khí hay luyện đan, thêm vào một chút Hỗn Độn Thạch, đều có thể làm phẩm chất linh bảo và đan dược tăng lên rất nhiều.

Mười hai phẩm kim đan của Lão Tử, cũng cần dùng đến Hỗn Độn Thạch.

Thậm chí có người nghi ngờ, Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo chính là do đại đạo pháp tắc dung hợp với Hỗn Độn Thạch hình thành.

Mà Hỗn Độn Thạch hiếm có, chỉ có ở sâu trong Hỗn Độn, người có thể đi đến sâu trong Hỗn Độn ít nhất cần có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, sâu trong Hỗn Độn có hỗn độn cương phong và địa hỏa thủy phong hoành hành.

Mà sâu trong Hỗn Độn không thể hấp thu linh khí bổ sung pháp lực, duy chỉ có Chuẩn Thánh hậu kỳ mới có thể từ hỗn độn chi khí chiết xuất ra tiên thiên linh khí để bổ sung pháp lực.

Tất nhiên, nếu đan dược bổ sung pháp lực đủ nhiều, Chuẩn Thánh

hậu kỳ trở xuống cũng có thể đi.

Chương 424

Thiên ngoại Hỗn Độn và sâu trong Hỗn Độn không phải là một khái niệm, thiên ngoại Hỗn Độn là chỉ vùng Hỗn Độn sát với Hồng Hoang, vì có Hồng Hoang trấn áp, trong thiên ngoại Hỗn Độn không có hỗn độn cương phong hoành hành, địa hỏa thủy phong cũng ôn hòa hơn nhiều, Đại La Kim Tiên là có thể đi lại tự do.

Người có thể đi đến sâu trong Hỗn Độn, lại vận khí cực tốt nhặt được Hỗn Độn Thạch, đếm trên đầu ngón tay.

Theo hắn biết, người có Hỗn Độn Thạch trong tay không vượt quá mười vị, đại bộ phận còn là từ ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân lưu truyền ra, ba tộc này từng quy mô lớn thăm dò sâu trong Hỗn Độn, trong tay có không ít Hỗn Độn Thạch.

Không ai biết trong tay ba tộc này có bao nhiêu Hỗn Độn Thạch, không dễ điều tra.

Trầm tư một lúc, Dương Tiễn bất đắc dĩ lắc đầu, manh mối này vẫn không đủ, nhưng ít nhất có thể khẳng định, Đinh Hương là do con người tạo ra, tiêu hao cả một khối Hỗn Độn Thạch để tạo ra, đối phương là không đạt mục đích không bỏ cuộc.

Có điều, tốn nhiều công sức như vậy, quân cờ Đinh Hương này tuyệt không thể chỉ dùng để giám thị Trầm Hương.

Càng ngày càng thú vị.

Ngay lúc này, Dương Tiễn cảm ứng được một đạo khí tức xa lạ đang đến đây, lập tức thu hồi sâu gây ngủ trong cơ thể mấy người, ẩn nấp ở một bên quan sát.

Chỉ thấy một con lão hồ ly vạn năm lén lút mò tới, hướng về phía

Trầm Hương, Dương Tiễn ánh mắt ngưng lại, tưởng lão hồ ly muốn động đến Trầm Hương.

Giây tiếp theo lại thấy lão hồ ly vươn tay về phía Bảo Liên Đăng bên hông Trầm Hương, vừa chạm vào Bảo Liên Đăng đã bị nóng đến vội vàng rụt tay lại.

Lão hồ ly nhíu mày, vẫn không được sao.

Ngay lúc này, Tiểu Ngọc tỉnh lại, nhìn thấy bà bà rất vui mừng.

Lão hồ ly làm động tác im lặng, dặn dò Tiểu Ngọc: "Có lẽ phải biết phương pháp sử dụng Bảo Liên Đăng mới có thể lấy được tim đèn, ngươi cứ theo tiểu tử này trước, tìm cách lấy được phương pháp sử dụng Bảo Liên Đăng." Nói xong liền rời đi.

Dương Tiễn nheo mắt, hóa ra là nhắm vào tim đèn của Bảo Liên Đăng, xem ra tiểu hồ ly này không phải do kẻ chủ mưu sau lưng sắp xếp, Đinh Hương mới phải.

Rời đi, tìm được Hao Thiên Khuyển, Dương Tiễn dặn dò Hao Thiên Khuyển để ý Đinh Hương nhiều hơn, xem Đinh Hương muốn làm gì.

Ngày hôm sau, kế hoạch lùa cừu tiếp tục, Ngao Băng Tâm thật sự phiền phức, Hao Thiên Khuyển xuống tay độc ác, lại một lần nữa đánh Ngao Băng Tâm trọng thương. "Tứ công chúa, đây đã là lần thứ hai ta nương tay với ngươi, sự việc không quá ba lần, ngoan ngoãn trở về Long tộc đi, không thì đừng trách ta hạ sát thủ." "Ngươi nên biết rõ, cho dù ta giết ngươi, có chủ nhân của ta ở đây, Long tộc cũng không làm gì được ta." Hao Thiên Khuyển uy hiếp Ngao Băng Tâm.

Ngao Băng Tâm sắc mặt khó coi, chuyện của Tam Thánh Mẫu thật sự không quang minh, chuyện làm lớn ra, Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu càng nguy hiểm.

Nàng càng không thể vì tư lợi mà mời cường giả Long tộc tương trợ, kéo Long tộc vào vũng bùn này, nhưng nàng lại không phải đối thủ của Hao Thiên Khuyển, phải làm sao.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt sáng lên, hét lớn với mấy người Trầm Hương: "Các ngươi cứ chạy thẳng theo hướng này, đi tìm Tịnh Đàn Miếu." Kẻ thù của kẻ thù là bạn, nàng nhớ Tịnh Đàn Miếu ở gần đây, Trư Bát Giới biết thân phận của Trầm Hương, khẳng định sẽ bảo vệ Trầm Hương.

Nàng đánh không lại Hao Thiên Khuyển, Trư Bát Giới xử lý Hao Thiên Khuyển dễ như trở bàn tay.

Trư Bát Giới có thể vẫn đánh không lại Dương Tiễn, nhưng Trư Bát Giới có thể gọi người mà, Đường Tăng, Tôn Ngộ Không.

Hiện nay năm người tổ thỉnh kinh liên thủ, tuyệt đối có thể đánh bại Dương Tiễn.

Hao Thiên Khuyển mừng rỡ như điên, đại tỷ, cuối cùng ngài cũng làm được một việc đúng đắn, có điều, vẫn phải tiếp tục diễn: "Đừng hòng." Hao Thiên Khuyển vung khúc xương đuổi theo, Ngao Băng Tâm liều mạng giữ chân Hao Thiên Khuyển, lo lắng thúc giục.

Mấy người Trầm Hương biết bọn họ ở lại chỉ làm vướng chân Ngao Băng Tâm, vội vàng nghe lời liều mạng bỏ chạy.

Hao Thiên Khuyển cùng Ngao Băng Tâm giằng co một lúc, đánh Ngao Băng Tâm mất đi năng lực hành động, sau đó tiếp tục đuổi theo.

Nếu không phải thấy Ngao Băng Tâm thật lòng bảo vệ Trầm Hương, nó đã sớm xuống tay giết chết rồi. "Đến rồi đến rồi, Tịnh Đàn Miếu!" Ngày hôm đó, sáu người Trầm Hương cuối cùng cũng chạy đến Tịnh Đàn Miếu, sáu người liều mạng gõ cửa, bên trong lại không có động tĩnh, sáu người đành phải trèo tường vào, Phật đường rộng

lớn, thờ cúng lại là một pho tượng đầu heo thân vàng. "Sao lại thờ cúng yêu quái thế này?" Trầm Hương rất không hiểu, Phật pháp đã truyền bá ở Nam Thiệm Bộ Châu, chùa miếu rất nhiều, thờ cúng không phải Phật thì là Bồ tát, thờ cúng yêu quái hắn là lần đầu tiên thấy. "Đừng nói bậy, đây là Tịnh Đàn Sứ Giả Trư Bát Giới, ta nghe chị ta nói qua, Trư Bát Giới trước kia là Thiên Bồng Nguyên Soái của Thiên Đình, vì ái mộ Hằng Nga Tiên Tử mà phạm thiên điều, bị đày xuống phàm gian, đầu thai nhầm vào bào thai heo." Ngao Xuân vội vàng bịt miệng Trầm Hương.

Nó mới sinh ra nghìn năm, trước kia vẫn tu luyện ở Đông Hải Long Cung, gần đây mới ra ngoài, chị gái thường kể cho nó nghe chuyện bên ngoài, nó tuy chưa gặp, nhưng biết không ít. "Ta biết, ta biết, bà bà của ta kể qua chuyện này, còn là Dương Tiễn ra tay, đánh nát nhục thân của Thiên Bồng Nguyên Soái, nguyên thần bị đánh tan, chỉ còn lại một tia đánh vào phàm gian." "Trư Bát Giới lúc sa cơ ở nhân gian, được một xà yêu Noãn Nhị Tỷ tương trợ, hai người nảy sinh tình cảm kết làm vợ chồng, sinh được một người con gái tên Hồng Hồng, sau này Trư Bát Giới theo người thỉnh kinh đến Linh Sơn lấy kinh, Phật yêu cầu lục căn thanh tịnh, muốn chém đứt tình duyên hồng trần của Trư Bát Giới, Noãn Nhị Tỷ và Hồng Hồng bị Dương Tiễn giết ngay trước mặt Trư Bát Giới." Tiểu Ngọc hoạt bát giơ tay nói tiếp. "Lại là Dương Tiễn, giết vợ con người ta ngay trước mặt, trên đời còn ai độc ác hơn Dương Tiễn sao?" Trầm Hương siết chặt nắm đấm, hiện tại điều hắn hối hận nhất chính là lúc đầu đã gọi Dương Tiễn là cữu cữu! "Người hận Dương Tiễn nhất Hồng Hoang không ai khác chính là Trư Bát Giới, chúng ta có thể bái Trư Bát Giới làm sư, mời ngài ấy dạy chúng ta tu hành, đối phó Dương Tiễn." Ngao Xuân đột nhiên nảy ra ý hay. "Nhưng không phải Tiểu Ngọc nói Trư Bát Giới đánh không lại Dương Tiễn sao?" Trầm Hương nhíu mày, Trư Bát Giới còn đánh không lại Dương Tiễn, bọn họ theo Trư Bát

Giới học, càng đánh không lại Dương Tiễn. "Không thể nói như vậy, đó là trước kia, Trư Bát Giới hoàn thành thỉnh kinh, công đức gia thân, tu vi đột phá mạnh mẽ, ta nghe chị ta nói sau khi thỉnh kinh, Trư Bát Giới hẹn chiến Dương Tiễn, Dương Tiễn không dám ứng chiến, trốn trong Nam Thiên Môn không dám ra ngoài." Ngao Xuân nói. "Thật sao?" Trầm Hương ánh mắt sáng lên. "Tất nhiên là thật, chị ta chắc chắn sẽ không lừa ta." Ngao Xuân thề thốt. "Trầm Hương, ngươi thông minh nhất, mau nghĩ cách làm sao để Trư Bát Giới thu chúng ta làm đồ đệ." Kim Ca trầm ổn nhất, ánh mắt cũng sáng lên. "Để ta nghĩ, để ta nghĩ, heo tham ăn nhất, Trư Bát Giới có lẽ cũng không ngoại lệ, chúng ta có thể làm mỹ thực để lấy lòng ngài ấy, nhân lúc Hao Thiên Khuyển chưa đuổi tới, chúng ta đi mua nguyên liệu." Trầm Hương lập tức phản ứng.

Sáu người chia làm ba đội, ra ngoài mua nguyên liệu.

Trầm Hương và Tiểu Ngọc một tổ, chơi xấu mua rất nhiều thịt chó.

Trở về, sáu người làm một đống bánh bao nhân thịt chó đặt trong đại điện.

Không lâu sau, Hao Thiên Khuyển đuổi tới, chó cũng nổi tiếng tham ăn, Hao Thiên Khuyển xoa xoa bụng, cầm lấy bánh bao liền gặm, một miếng cắn xuống, Hao Thiên Khuyển lập tức nhận ra là nhân thịt chó, tức giận đập phá một trận, ngay cả Phật đường cũng bị nó phá nát.

Động tĩnh quá lớn, Trư Bát Giới đang bế quan liệu thương bị kinh động, trước đó bị Dương Tiễn thương quá nặng, hiện tại vẫn chưa hồi phục.

Trư Bát Giới vừa ra đã thấy Hao Thiên Khuyển đang làm loạn. "Hao Thiên Khuyển, dám đến đạo trường của Trư gia gia ngươi làm

loạn, xem ta có đánh gãy chân chó của ngươi không." Trư Bát Giới tức giận cầm Cửu Xỉ Đinh Bá đến. "Đạo trường của ngươi thì sao, cẩu gia ta phá rồi đấy, ngươi động vào ta thử xem, vẫn chưa bị chủ nhân ta đánh đủ sao?" "Xem cái bộ dạng thảm hại của ngươi kìa, không đi tìm Linh Sơn báo thù, trốn ở đây, có mất mặt không chứ." Hao Thiên Khuyển nhảy cẫng lên chế nhạo, trong mắt nó, Trư Bát Giới bị chủ nhân đánh nhiều lần như vậy, chắc chắn không dám động thủ với nó.

Trư Bát Giới tức đến thất khiếu bốc khói, một đinh bá đập tới, Hao Thiên Khuyển giơ khúc xương lên đỡ, bị chấn bay ra ngoài, trên mặt đất nện ra một cái hố lớn. "Oa, lợi hại quá, một chiêu miểu sát Hao Thiên Khuyển." Sáu người Trầm Hương trốn trong bóng tối mắt đầy sùng bái và hưng phấn. "Phì phì phì, đầu heo chết tiệt, ngươi ra tay thật à?" Hao Thiên Khuyển mặt mày xám xịt bò ra. "Đến chỗ Trư gia gia ngươi nói đánh gãy chân chó của ngươi là phải đánh gãy chân chó của ngươi." Trư Bát Giới giơ Cửu Xỉ Đinh Bá lại một lần nữa đập xuống.

Hao Thiên Khuyển sợ hãi hiện ra nguyên hình, bốn chân đạp một cái, với tốc độ cực nhanh chạy ra ngoài, không quên buông lời độc địa: "Đầu heo chết tiệt, ngươi cứ đợi đấy, ta tìm chủ nhân đến xử lý ngươi." "Đến đi, đến đi, ngươi bảo hắn đến đây." Đối với Dương Tiễn, miệng của Trư Bát Giới vĩnh viễn không chịu thua.

Nói xong, Cửu Xỉ Đinh Bá nhỏ lại, Trư Bát Giới cầm lấy lược đầu, nhìn về phía bóng tối nói: "Còn không ra?" Sáu người Trầm Hương nhìn nhau, mặt đầy nụ cười nịnh nọt đi ra, vây quanh Trư Bát Giới nịnh bợ. "Đại tiên, ngài lợi hại quá, một chiêu miểu sát Hao Thiên Khuyển." "Ta nghe chị ta nói, ngài hẹn chiến Dương Tiễn, Dương Tiễn sợ hãi trốn trong Nam Thiên Môn không dám ra, Dương Tiễn chắc chắn không dám đến tìm ngài gây rối." "..." Trư Bát Giới vô

cùng hưởng thụ, nhưng cũng không bị ảo tưởng: "Đừng giở trò đó với ta, mấy đứa nhóc các ngươi sao lại chọc phải Hao Thiên Khuyển?" "Chào đại tiên, ta tên Ngao Xuân, Bát thái tử Đông Hải Long Cung, đây là Trầm Hương, con trai của Tam Thánh Mẫu, Dương Tiễn vì bảo vệ chức vị Tư Pháp Thiên Thần của hắn, muốn giết Trầm Hương." Ngao Xuân cười hì hì đến gần. "Con trai của Tam Thánh Mẫu, vậy không phải là cháu ngoại của Dương Tiễn sao, Tam Thánh Mẫu động tình rồi?" Trư Bát Giới không dám tin nhìn Trầm Hương. "Hắn không phải cừu cừu của con, con không có người cừu cừu độc ác như vậy, hắn đè mẹ con dưới Hoa Sơn, con muốn cứu mẹ ra, cầu đại tiên dạy con tu luyện." "Hắn có thể bổ núi cứu mẹ, con cũng có thể, con sẽ không kém hắn." Trầm Hương quỳ xuống trước mặt Trư Bát Giới, ánh mắt kiên định. "Nói hay lắm, cái tên vương bát đản đó lòng dạ sắt đá, đối với người ngoài độc ác thì thôi, đối với người thân cũng độc ác như vậy, chính hắn từng trải qua nỗi khổ mẫu thân bị đè dưới núi, hiện nay lại tự tay đè Tam Thánh Mẫu dưới Hoa Sơn, có khác gì Ngọc Đế năm đó." "Không, còn quá đáng hơn Ngọc Đế, năm đó Ngọc Đế ít nhất không muốn giết bọn họ, hắn thì hay rồi, lại muốn giết cháu ngoại ruột, quả thực không phải người." "Có điều, ngươi làm sao chứng minh ngươi là con trai của Tam Thánh Mẫu." Trư Bát Giới mắng Dương Tiễn, căn bản không dừng lại được. "Đây là pháp khí của mẹ con, Bảo Liên Đăng." Trầm Hương lấy ra Bảo Liên Đăng.

Chương 425

"Tam Thánh Mẫu ngay cả Bảo Liên Đăng cũng cho ngươi, vậy chắc chắn không sai, năm đó Dương Tiễn giết vợ con ta, Tam Thánh Mẫu đứng ra ngăn cản, chỉ là không cản được." "Lão Trư ta ân oán phân minh, Tam Thánh Mẫu cũng coi như có ơn với ta, được, lão Trư ta thu ngươi làm đồ đệ, dạy ngươi bản lĩnh giết chết Dương Tiễn, nhân quả báo ứng, nhân quả báo ứng a." Nghĩ đến cảnh Dương Tiễn bị cháu ngoại ruột đánh, Trư Bát Giới không nhịn được cười lớn. "Còn có con, còn có con." Mấy người Ngao Xuân vội vàng quỳ xuống bái sư.

Trư Bát Giới quan sát kỹ, kinh ngạc đến ngây người: "Hai cái hậu thiên cửu phẩm tiên căn, một cái tiên thiên cửu phẩm tiên căn, còn có Cửu Vĩ Hồ, Lục Trảo Tử Long." Mỗi một người đều là tồn tại có thể chứng đắc Chuẩn Thánh, tư chất nghịch thiên.

Đặc biệt là Đinh Hương và Trầm Hương, cửu phẩm tiên thiên tiên căn, chính y cũng chỉ là bán bộ cửu phẩm tiên thiên tiên căn.

Lập tức Trư Bát Giới cũng không quản, đều là thiên tài cả, dạy dỗ thành tài, sư đồ bọn họ liên thủ, còn có thể đánh không lại Dương Tiễn? "Thu, thu hết." Trư Bát Giới cười toe toét. "Ta bái sư trước nhất, ta là đại sư huynh." "Ta là nhị sư huynh." Sáu người tranh luận, cuối cùng Trầm Hương là đại sư huynh, Ngao Xuân nhị sư huynh, Kim Ca tam sư huynh, Đinh Hương thứ tư, Tiểu Ngọc thứ năm, Hoan Muội nhỏ nhất.

Sáu người chuẩn bị một bàn tiệc bái sư thịnh soạn, Trư Bát Giới ăn uống no say, khoác lác tưng bừng, khoác lác đến mức Hồng Hoang vô địch, Dương Tiễn chẳng là cái thá gì.

Ngay lúc này, Ngao Băng Tâm kéo theo thân thể trọng thương, loạng choạng đến Tịnh Đàn Miếu, toàn thân là máu. "Tỷ tỷ." "Tứ dì." Ngao Xuân và Trầm Hương vội vàng chạy qua đỡ.

Ngao Băng Tâm thấy hai người không sao, tinh thần thả lỏng, ngất đi. "Sư phụ, cầu xin người cứu tỷ tỷ của con." Ngao Xuân khóc lóc chạy qua cầu xin Trư Bát Giới.

Vì duyên cớ của Tiểu Bạch Long, Trư Bát Giới đối với Long tộc khá thân cận, lấy ra một viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan cho Ngao Băng Tâm uống, truyền pháp lực giúp Ngao Băng Tâm luyện hóa dược lực, Ngao Băng Tâm rất nhanh liền tỉnh lại. "Đa tạ đại tiên." Ngao Băng Tâm vội vàng cảm tạ.

Hiện nay Hồng Hoang có thói quen, đối với người mạnh hơn mình, đều tôn xưng là thượng tiên, đối với Chuẩn Thánh đều có một cách gọi chung là đại tiên.

Đại năng đã trở thành xưng hô chuyên thuộc cho ba nghìn hồng trần khách năm đó.

Ba nghìn hồng trần khách, hiện nay còn sống, trừ những người trên bảng, yếu nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong. "Hao Thiên Khuyển đáng ghét, lần sau nhất định phải đánh gãy chân chó của nó." Ngao Xuân phẫn nộ siết chặt nắm đấm. "Ngươi muốn đánh gãy chân chó của nó, còn xa lắm, con chó chết đó không yếu đâu, cùng với Tử Kim Hoa Hồ Điêu có thể nói là cánh tay trái cánh tay phải của Dương Tiễn, chiến tích lẫy lừng." Trư Bát Giới bĩu môi, tên này còn khoác lác hơn cả y. "Không phải có sư phụ người ở đây sao." Ngao Xuân vô cùng nịnh nọt, ngọt ngào dâng lên. "Cầu sư phụ dạy chúng ta tu luyện." Trầm Hương quỳ xuống. "Bốn đứa nó có tu vi, ngươi và Đinh Hương vẫn là phàm nhân, chờ đó, ta đi lấy hai quả Hoàng Trung Lý về." Nói xong, Trư Bát Giới hóa thành một đạo lưu quang rời đi, trúc

cơ tốt nhất chính là Hoàng Trung Lý, một quả có thể lên thẳng Kim Tiên, còn không xuất hiện tình trạng đốt cháy giai đoạn, căn cơ không ổn định.

Cho dù là Hồng Hoang hiện nay, Hoàng Trung Lý vẫn là bảo bối hàng đầu, các thế lực đều đổ xô như vịt, là lựa chọn tốt nhất để bồi dưỡng tiểu bối.

Nhân tộc thần đình định kỳ đấu giá, một quả khởi điểm một triệu công đức, vô cùng đắt hàng.

Trư Bát Giới đến Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung tìm Huyền Đô, ăn vạ lăn lộn, ép Huyền Đô không còn cách nào khác, phải đến Thiên Đình tìm Lão Quân xin hai quả Hoàng Trung Lý.

Quy Nhất Giáo hiện tại không còn ai, y muốn Hoàng Trung Lý cũng vô dụng, chỉ có Lão Quân bình thường bán kim đan, đổi lấy một ít Hoàng Trung Lý. "Đa tạ đại sư huynh, đại sư huynh là tốt nhất." Trư Bát Giới không biết xấu hổ ôm Huyền Đô làm nũng một trận, vui vẻ cầm Hoàng Trung Lý trở về, để Trầm Hương và Đinh Hương ăn, sau đó giúp hai người hấp thu Hoàng Trung Lý.

Căn nguyên mạnh mẽ chính là nhanh, dưới sự trợ giúp của Trư Bát Giới, nửa tháng đã luyện hóa xong Hoàng Trung Lý, trực tiếp trở thành Kim Tiên.

Những ngày tiếp theo, Trư Bát Giới dạy sáu người cách vận dụng pháp lực, và võ nghệ.

Trầm Hương lúc này mới biết, năm đó Dương Tiễn không phải lừa hắn, võ nghệ thật sự có ích.

Ngao Băng Tâm trở về Đông Hải Long Cung, trộm được mấy món hậu thiên trung phẩm linh bảo ra, pháp bảo lợi hại hơn đều bị giấu đi, nàng trộm không được.

Ngao Xuân có pháp bảo của riêng mình, Ngư Long Kích, rất giống Phương Thiên Họa Kích.

Tiểu Ngọc và Đinh Hương chọn hai thanh kiếm, Kim Ca và Hoan Muội chọn thương, Trầm Hương rất cố chấp với rìu, biết Dương Tiễn có Khai Sơn Phủ, quật cường lấy một cây Phá Nhạc Phủ.

Mặc kệ phẩm chất của nó kém xa Khai Sơn Phủ, dù sao khí chất cũng không thể thua.

Những ngày tiếp theo, sáu người theo Trư Bát Giới tu luyện, chỉ là đùa giỡn, chỉ có Kim Ca là chăm chỉ ổn trọng hơn.

Một tháng trôi qua, Dương Tiễn cũng không đến, Trầm Hương và bọn họ đều cảm thấy Dương Tiễn sợ Trư Bát Giới, tu hành càng thêm lơ là.

Trư Bát Giới và Ngao Băng Tâm đối với việc này đều rất tức giận, không ít lần quở trách, nhưng mấy người miệng thì đồng ý, chăm chỉ một lúc, ngày hôm sau lại cười đùa vui vẻ.

Lúc này Dương Tiễn, thật ra đang bận xử lý công việc.

Đợi lâu như vậy, Bách Hoa Tiên Tử cuối cùng cũng hành động, Dương Tiễn lần theo dấu vết, đến một hòn đảo tên là Bích Lạc Tiên Sơn ở sâu trong Nam Hải.

Hòn đảo được bố trí trận pháp, rõ ràng có người đang tu luyện ở đây, hơn nữa trận pháp này không yếu, cho thấy người tu luyện ở đây tu vi không tồi.

Dương Tiễn không đả thảo kinh xà, chờ ở bên ngoài, Bách Hoa Tiên Tử ở bên trong ba ngày mới rời đi, Dương Tiễn theo sau, Bách Hoa Tiên Tử một đường đến Tích Lôi Sơn.

Ngưu Ma Vương vô cùng nhiệt tình mời Bách Hoa Tiên Tử vào Ma Vân Động, sau đó Bách Hoa Tiên Tử không bao giờ ra nữa.

Ba ngày sau, Ngưu Ma Vương đi ra, trong mắt tinh quang lấp lánh, hướng về Thiên Đình.

Dương Tiễn nửa đường chặn Ngưu Ma Vương: "Đã bắt Bách Hoa Tiên Tử, tại sao không giết?" "Ngươi tưởng ta ngốc sao, Bách Hoa Tiên Tử là chính thần Thiên Đình, giết ả, Thiên Đình sẽ tha cho ta sao?

Sư phụ ta cũng không bảo vệ được ta." Ngưu Ma Vương liếc nhìn Dương Tiễn, sau đó đắc ý cười. "Ta thẩm vấn Bách Hoa Tiên Tử, biết hết rồi, Tam Thánh Mẫu tư thông với phàm nhân, con cũng có rồi, ngươi và Vương Mẫu muốn che giấu chuyện xấu này, vừa muốn duy trì thiên điều, vừa muốn bảo vệ Tam Thánh Mẫu." "Bách Hoa Tiên Tử biết chuyện này, ngươi muốn mượn tay lão Ngưu ta giết Bách Hoa Tiên Tử, đừng hòng, đừng hòng, lão Ngưu ta bây giờ sẽ đến Thiên Đình cáo trạng, để tất cả thần tiên đều biết." Ngưu Ma Vương đắc ý quay lại uy hiếp. "Cho dù ai cũng biết thì sao?

Ai dám động đến muội muội ta?

Muội muội ta hủy hoại là danh tiếng, nhưng con trai ngươi hủy hoại là tính mạng." "Ta giết con trai ngươi, ngươi có thể làm gì ta?

Quy Nhất Giáo có thể làm gì ta?

Dám động đến ta?

Động được ta sao?" Dương Tiễn khinh miệt cười lạnh. "Ngươi..." Nụ cười trên mặt Ngưu Ma Vương cứng đờ, phải rồi, sau lưng tên này là môn hạ Kim Ô, cho dù đối địch với cả Thiên Đình, ai lại thật sự dám động đến người ta.

Quy Nhất Giáo cũng không động được Dương Tiễn, nhưng Dương Tiễn thật sự dám giết Hồng Hài Nhi. "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Giết Bách Hoa Tiên Tử, cả nhà ta đều phải xong đời." Ngưu Ma Vương không thể kiêu ngạo được nữa. "Ta có thể không ép ngươi giết Bách Hoa Tiên Tử, nhưng ngươi tuyệt đối không được thả ả ra, ngoài ra giúp ta một việc, điều tra xem Bích Lạc Tiên Sơn ở Nam Hải là đạo trường của ai, ta bảo đảm không làm hại con trai ngươi." Dương Tiễn nói. "Bích Lạc Tiên Sơn?

Cái này ta biết, là Nhân Giác trong Huyền Hoàng Tam Thừa của Vân Hải Tiên Môn." Ngưu Ma Vương nói.

Chương 426

"Vân Hải Tiên Môn?

Ngươi nói chi tiết cho ta nghe." Dương Tiễn nheo mắt, Bách Hoa Tiên Tử tuyệt đối có quan hệ với Vân Hải Tiên Môn này. "Năm đó sau khi Thiên định Lục Thánh lập giáo, có người học theo Thiên định Lục Thánh lập giáo, ở Vân Hải Tiên Đảo tại Nam Hải lập ra Vân Hải Tiên Môn, nhưng không được Thiên Đạo công nhận." "Nhưng Vân Hải Tiên Môn này lại vẫn luôn truyền thừa xuống, ẩn nấp ở sâu trong Nam Hải, vô cùng kín đáo, người biết rất ít, thậm chí rất nhiều người cho rằng đây là truyền thuyết, vì không tìm được Vân Hải Tiên Môn ở đâu, ngay cả Vân Hải Tiên Sơn cũng không tìm được." "Nhưng ta xem qua ghi chép của Thiên Đình, Vân Hải Tiên Sơn quả thực có, nhưng sau Phong Thần lượng kiếp thì không còn nữa, có thể là năm đó chư Thánh đại chiến ở Nam Hải, đánh nát Vân Hải Tiên Sơn, cũng có thể là bị người ta dùng đại thần thông giấu đi." "Sau này ta du lịch ở Nam Hải, có được một tiểu thiếp, nàng nói cho ta biết Vân Hải Tiên Môn là thật, người lập ra Vân Hải Tiên Môn tự xưng Cửu Thiên Huyền Tôn, dưới có Âm Dương Nhị Tiên, Huyền Hoàng Tam Thừa, Tứ Lão Tiên, đều rất lợi hại." "Sau Phong Thần, toàn bộ Vân Hải Tiên Sơn đột nhiên biến mất, Vân Hải Tiên Môn từ đó trở thành truyền thuyết, trước Tây Du lượng kiếp, Bích Lạc Tiên Sơn đột nhiên có một tu sĩ tên là Nhân Giác đến, vô cùng lợi hại, chiếm lấy Bích Lạc Tiên Sơn." Ngưu Ma Vương đem những gì mình biết nói ra.

Dương Tiễn có chút cạn lời, tiểu thiếp của tên này trải khắp Hồng Hoang, tin tức biết được cũng thật rộng rãi. "Vậy, Vân Hải Tiên Môn này không phải bị diệt, mà là giấu đi." Dương Tiễn nói. "Không biết, lúc đó là thiên hạ của ba nghìn hồng trần khách Tử Tiêu Cung, Vân

Hải Tiên Môn đó mười phần tám chín là do một vị đại năng nào đó lập ra, những gì ta biết đều nói cho ngươi rồi, khi nào ngươi thả con trai ta." Ngưu Ma Vương nói. "Chờ đi, đợi ta điều tra rõ chuyện này rồi nói." Dương Tiễn xoay người đi. "Ngươi..." Ngưu Ma Vương tức giận, nhưng con trai lại ở trong tay người ta, muốn phát tác cũng không có khí thế.

Dương Tiễn trở về Thiên Đình, tìm Khai Minh Tiên Quân, để y đến Bích Lạc Tiên Sơn xem Nhân Giác kia lai lịch thế nào.

Khai Minh Tiên Quân đến Bích Lạc Tiên Sơn gây sự, Dương Tiễn ẩn nấp ở một bên quan sát.

Khai Minh Tiên Quân tấn công đại trận hộ đảo, không lâu sau, một tiên quân áo vàng tuấn lãng thoát tục đi ra: "Các hạ là ai, vì sao tấn công đạo trường của ta." "Bích Lạc Tiên Sơn này ta đã nhìn trúng, ngươi dọn đi đi." Khai Minh Tiên Quân cố ý khiêu khích. "Ha ha, muốn cướp đạo trường của ta, vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không." Nhân Giác cười đầy hứng thú, khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ quét ra. "Làm phiền rồi." Khai Minh Tiên Quân kinh hãi, xám xịt lui đi.

Hồng Hoang lại ẩn giấu một vị đại lão như vậy mà không gia nhập bất kỳ thế lực nào.

Cứ tưởng tán tu Chuẩn Thánh chỉ có mấy vị, xem ra đó chỉ là bề nổi. "Thế nào?

Có nhìn ra được gì không?" Khai Minh Tiên Quân tìm Dương Tiễn. "Một trong ba nghìn hồng trần khách Tử Tiêu Cung, Ngũ Sắc Đạo Nhân, dị thú Ngũ Sắc Lưu Ly Thú do thiên địa thai nghén, sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung thì không còn tin tức, sinh linh Hồng Hoang đều tưởng y đã chết sớm, không ngờ lại trốn ở đây, còn tu luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ." Dương Tiễn nói.

Thiên Nhãn có năng lực nhìn thấu ngụy trang, tuy đứng xa, nhưng

hắn vẫn nhìn ra được.

Vân Hải Tiên Môn kia có Âm Dương Nhị Tiên, Huyền Hoàng Tam Thừa, Tứ Lão Tiên, Nhân Giác này là một trong ba nghìn hồng trần khách, những người khác sợ cũng là vậy.

Có thể triệu tập chín vị đại năng gia nhập Vân Hải Tiên Môn, Cửu Thiên Huyền Tôn đó sẽ là người thế nào.

Bách Hoa Tiên Tử và vị Nhân Giác này lại có quan hệ gì, kẻ chủ mưu sau lưng chính là Vân Hải Tiên Môn này sao, vậy thì, Vân Hải Tiên Môn tính kế Thiên Đình muốn làm gì? "Ngươi đừng về Thiên Đình vội, ở đây âm thầm theo dõi, Bách Hoa Tiên Tử mất tích, y chắc chắn sẽ có hành động." Dương Tiễn trầm tư một lúc, mở miệng nói.

Trực tiếp động thủ bắt, y chưa chắc sẽ khai, còn về thi triển sưu hồn thuật, nhân quả phản phệ của một vị đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thánh nhân cũng không chịu nổi.

Không bằng dẫn xà xuất động, thuận dây mò dưa. "Được." Khai Minh Tiên Quân gật đầu đồng ý.

Dương Tiễn rời khỏi Nam Hải, hướng về Tịnh Đàn Miếu của Trư Bát Giới.

Hôm đó, Dương Tiễn mang theo Hao Thiên Khuyển đến trên không Tịnh Đàn Miếu, Trư Bát Giới không bố trí cấm chế, Dương Tiễn nhìn rõ mồn một, trong miếu, Kim Ca và Hoan Muội đang nghiêm túc tu luyện.

Mà Trầm Hương lại đang bện vòng hoa lấy lòng Tiểu Ngọc, Đinh Hương ghen, Ngao Xuân vây quanh Đinh Hương dỗ dành. "Thứ không có chí tiến thủ này." Dương Tiễn sắc mặt xanh mét, mẹ ruột bị đè dưới Hoa Sơn, không nỗ lực tu luyện, lại còn có tâm tư yêu đương.

Trư Bát Giới không thấy, mà Ngao Băng Tâm lại không quản, còn

rót nước cho Trầm Hương uống, quả thực là nuông chiều không có giới hạn.

Trầm Hương cứ lười biếng như vậy nữa, chắc chắn sẽ thành phế vật.

Không thể nhịn được nữa, Dương Tiễn mang theo Hao Thiên Khuyển từ trên mây hạ xuống. "Nhị Lang Thần, Nhị Lang Thần đến rồi." Kim Ca nhìn thấy trước tiên, vội vàng kéo Hoan Muội hội hợp với mấy người Trầm Hương.

Mà phản ứng đầu tiên của Trầm Hương lại là co rúm lại sau lưng Ngao Băng Tâm, Dương Tiễn nhìn thấy lửa giận bốc cao ba trượng, giận vì không chịu tranh đấu. "Dương Tiễn, ngươi thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?

Trầm Hương là cháu ngoại ruột của ngươi." Ngao Băng Tâm che chở sáu đứa trẻ sau lưng. "Dương Tiễn ta không có đứa cháu ngoại phế vật như vậy, tránh ra." Dương Tiễn đáp xuống miếu, sắc mặt lạnh như băng đến cực điểm, như một khối băng vạn năm không tan, sát ý ẩn hiện. "Ngươi muốn giết Trầm Hương thì giết ta trước đi." Ngao Băng Tâm dang rộng hai tay che chở. "Vậy ngươi đi chết đi." Dương Tiễn vung tay, Thiên Nhãn mở ra, thần quang bắn ra, bao phủ Ngao Băng Tâm.

Ngao Xuân và Trầm Hương trơ mắt nhìn Ngao Băng Tâm từng tấc hóa thành tro bụi, biến mất trước mắt họ, trong nháy mắt đỏ mắt. "Dương Tiễn, ngươi cái đồ súc sinh, ngươi thật sự giết chị ta, ta liều mạng với ngươi." Ngao Xuân đỏ mắt lao về phía Dương Tiễn, mấy người Trầm Hương cũng lần lượt theo sau. "Một đám phế vật." Dương Tiễn vung tay, một đạo pháp lực đánh ra, đánh bay sáu người ra ngoài.

Trầm Hương đỏ mắt gầm lên một tiếng, Thiên Nhãn giữa trán mở

ra, ngưng tụ toàn bộ pháp lực hội tụ thành một đạo thần quang đánh về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn đứng yên không động, mặc cho thần quang đánh lên người, dùng ánh mắt khinh miệt đến cực điểm nhìn Trầm Hương.

Tổn thương không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh, Trầm Hương bị kích thích nặng nề, chỉ cảm thấy khuất nhục vô tận. "Dương Tiễn, đến địa bàn của ta làm loạn, còn giết Tứ công chúa Đông Hải, ngươi quả thực là điên cuồng, súc sinh không bằng, Tứ công chúa một người ngoài còn đối xử tốt với cháu ngoại ruột của ngươi hơn ngươi." "Bọn họ là đồ đệ của ta, ngươi dám động đến họ thử xem." Thần quang lóe lên, Trư Bát Giới xuất hiện, chửi ầm lên với Dương Tiễn. "Đầu heo, ngươi tưởng ngươi giỏi lắm sao, chủ nhân ta giết ngươi còn được, huống chi là đồ đệ của ngươi, sau lưng ngươi có Hậu Bạt đại thần, sau lưng chủ nhân ta cũng có môn hạ Kim Ô." Hao Thiên Khuyển trốn sau lưng Dương Tiễn la hét. "Trư Bát Giới, kiên nhẫn của ta có hạn, cút sang một bên, không thì hôm nay ta sẽ tiễn ngươi đi gặp vợ con ngươi." Dương Tiễn lạnh lùng và khinh bỉ nhìn Trư Bát Giới. "Bắt nạt người quá đáng, ta liều mạng với ngươi." Nghe Dương Tiễn còn dám nhắc đến vợ con, Trư Bát Giới lập tức đỏ mắt, tế ra Cửu Xỉ Đinh Bá, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Hai người bay lên trời tái chiến, vết thương trước đó của Trư Bát Giới vẫn chưa hồi phục, còn có nguyên âm chi lực tiêu hao cũng chưa kịp bổ sung, yếu hơn trước rất nhiều.

Không lâu sau, Trư Bát Giới bị đánh rơi xuống, nặng nề ngã trước mặt sáu người Trầm Hương, nôn ra mấy ngụm máu. "Sư phụ, ngài không sao chứ?" "Sư phụ, không phải ngài nói Nhị Lang Thần xách giày cho ngài cũng không xứng sao?" "..." Sáu người luống cuống tay chân đỡ Trư Bát Giới dậy. "Vi sư trước đó bị thương, vẫn chưa hồi phục." Trư Bát Giới sĩ diện cãi bừa. "Xong rồi xong rồi, chúng ta hôm

nay chết chắc rồi, Trầm Hương, ngươi thông minh nhất, mau nghĩ cách đi." Tiểu Ngọc lo lắng kéo Trầm Hương.

Trầm Hương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi Trư Bát Giới: "Sư phụ, pháp lực của người là nhân từ sao?" "Tất nhiên, lão Trư ta nhân từ nhất, phương viên trăm dặm này, vì có ta ở đây, năm nào cũng mưa thuận gió hòa." Trư Bát Giới thuận miệng nói. "Tốt quá rồi, pháp quyết của con cộng thêm pháp lực của sư phụ, chúng ta hợp lực thúc đẩy Bảo Liên Đăng, chắc chắn có thể đối phó hắn." Trầm Hương nói. "Hả?

Như vậy được sao?" Trư Bát Giới ngẩn người, Bảo Liên Đăng lợi hại, tiên thiên cực phẩm linh bảo, nhưng đối với Dương Tiễn mà nói cũng không là gì. "Dù sao cũng không còn cách nào khác, thử xem sao." Tiểu Ngọc nói.

Chương 427

"Được, liều mạng với hắn." Trư Bát Giới lúc này cũng không còn cách nào khác, thu lại Cửu Xỉ Đinh Bá, xoa xoa tay, truyền pháp lực vào cơ thể Trầm Hương, thông qua Trầm Hương chảy vào Bảo Liên Đăng.

Trầm Hương vội vàng niệm pháp quyết, Bảo Liên Đăng lập tức thần quang đại phóng, một cột sáng màu bích ngọc đánh về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn thúc đẩy pháp lực chống đỡ, hai bên đối đầu pháp lực.

Dương Tiễn hôm nay đến đây chính là muốn kích thích Trầm Hương, kích thích huyết tính của Trầm Hương, giết Ngao Băng Tâm đã đủ rồi, đang không có cớ để rút lui, đây không phải là đến rồi sao.

Đối đầu một lúc, Dương Tiễn giả vờ không địch lại, pháp lực tan rã, bị thần quang của Bảo Liên Đăng đánh trúng, nôn ra hai ngụm máu lớn, mang theo Hao Thiên Khuyển chật vật bỏ chạy. "Yeah, thắng rồi, chúng ta thật sự thắng rồi." Mọi người hoan hô, sau hoan hô là nỗi bi thương vô tận. "Tỷ tỷ, Dương Tiễn, ta nhất định phải giết ngươi, giết ngươi." Ngao Xuân quỳ trên đất, nước mắt lưng tròng, hai mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời gào thét.

Một lúc lâu, Ngao Xuân lau khô nước mắt đứng dậy: "Ta muốn về Đông Hải triệu tập Long tộc thảo phạt Dương Tiễn." Một bên khác. "Chủ nhân, ngài không sao chứ?" Thấy chủ nhân nôn ra máu, Hao Thiên Khuyển lo lắng muốn chết. "Không sao, chỉ bằng bọn họ, cho dù cộng thêm Bảo Liên Đăng cũng không làm ta bị thương được." Dương Tiễn lắc đầu. "Ngươi ở lại đây xem chừng." Nói xong,

Dương Tiễn hướng về Thiên Đình, hắn bên ngoài có tiên thiên thượng phẩm phòng ngự linh bảo Chân Quân Chiến Giáp, bên trong có nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ, sao có thể bị thương, hai ngụm máu đó là hắn tự ép ra.

Một đường đến Đâu Suất Cung, Dương Tiễn tìm Lão Quân xin Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan và Tố Thân Đan. "Ai, Chân quân hà tất phải như vậy, gánh chịu vô tận mắng danh, thật sự đáng sao?" Thái Thượng Lão Quân lắc đầu than thở. "Ngươi biết?" Dương Tiễn thần sắc lạnh lùng, hai mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lão Quân, sát ý cuồn cuộn, tất cả những kẻ dám tính kế muội muội hắn, đều phải chết. "Ai, Phật môn cũng có sở trường của nó, tham sân si tam độc, ai lại có thể thật sự không nhiễm." "Lão đạo cũng không thể miễn được, không thể nói, không thể nói." Thái Thượng Lão Quân trả lời không đúng câu hỏi, lắc đầu.

Dương Tiễn nhíu mày suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Lão Quân, Lão Quân biết, nhưng vì một số nguyên nhân không thể nói cho hắn biết. "Lão quân có thể cho ta biết chuyện về Vân Hải Tiên Môn không?" Dương Tiễn lùi một bước, nhân phẩm của Lão Tử thế nào không nói, đối với Lão Quân hắn vẫn rất có hảo cảm. "Lão đạo không giúp ai cả, không biết, không thể nói, Chân quân cứ đi đi." Lão Quân lắc đầu, đưa đan dược cho Dương Tiễn, phất tay tiễn khách.

Dương Tiễn ra khỏi Đâu Suất Cung, trầm ngâm suy nghĩ, Lão Quân rõ ràng là biết, tại sao không nói, chắc chắn là có quan hệ không cạn với Cửu Thiên Huyền Tôn đó, hoặc là giao tình, hoặc là ân tình.

Lão Quân cảm thấy y làm quá đáng, nhưng lại niệm tình giao tình, không muốn bán đứng.

Có lẽ đối phương đã tìm Lão Quân, muốn cùng Lão Quân liên thủ, nên Lão Quân biết rất rõ.

Từ đó có thể suy ra, Cửu Thiên Huyền Tôn đó mười phần tám chín chính là một trong ba nghìn hồng trần khách.

Mà tính kế Dương Thiền, chính là Vân Hải Tiên Môn này.

Nhưng bọn họ rốt cuộc mưu đồ gì?

Lật đổ Thiên Đình, để Vân Hải Tiên Môn trở thành đạo môn chính thống?

Nhưng còn có tam giáo do Thánh nhân lập ra, cho dù Thiên Đình suy tàn, cũng không đến lượt Vân Hải Tiên Môn làm đạo môn chính thống.

Nhưng nếu Vân Hải Tiên Môn liên thủ với một trong tam giáo thì sao, cường cường liên hợp, thay thế Thiên Đình trở thành đạo môn chính thống sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Rất có khả năng, Vân Hải Tiên Môn đã liên minh với một giáo nào đó trong tam giáo, như vậy, Lão Quân không muốn nói càng giải thích được thông, Lão Quân không thể nào bán đứng tam giáo.

Ừm, Lão Quân do dự, chưa chắc không phải là một loại gợi ý.

Sẽ là giáo nào đây, dường như khả năng của cả ba giáo đều rất lớn, ai lại không muốn trở thành đạo môn chính thống.

Dù sao Thiên Đình suy tàn, đối với tam giáo là có lợi nhất.

Bị Lão Quân gợi ý như vậy, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Tịnh Đàn Miếu. "Bảo Liên Đăng thật sự lợi hại như vậy, có thể đánh bị thương Dương Tiễn?" Trư Bát Giới cầm Bảo Liên Đăng, làm sao cũng không nghĩ ra, tu vi của y không bằng Dương Tiễn, cho dù pháp lực của y được Bảo Liên Đăng cường hóa, cũng không đến mức áp đảo Dương Tiễn. "Ồ, tim đèn." Đột nhiên, Trư Bát Giới tìm được lý do thuyết phục chính mình, tim đèn của Bảo Liên Đăng ẩn chứa

mấy chục vạn năm pháp lực, pháp lực của tim đèn cộng với pháp lực của y, Dương Tiễn không chống đỡ được là có khả năng.

Ừm, chắc chắn là như vậy.

Ngoài ra, y thật sự không nghĩ ra tại sao. "Chúng ta có Bảo Liên Đăng, sau này không sợ Dương Tiễn nữa." Trầm Hương đắc ý, dứt khoát không tu luyện nữa.

Một bên khác, Ngao Xuân trở về Đông Hải Long Cung cáo trạng, nhưng câu trả lời nhận được lại khiến nó không thể chấp nhận, phụ vương không dám trêu chọc Dương Tiễn, lại còn khuyên nó quên đi chuyện này, dĩ hòa vi quý. "Các ngươi sợ hắn ta không sợ, cho dù liều mạng này, ta cũng phải báo thù cho chị." Ngao Xuân tức giận rời khỏi Đông Hải Long Cung, trở về Tịnh Đàn Miếu tìm Trư Bát Giới.

Đông Hải Long Vương nhìn bóng lưng của Ngao Xuân, khóe miệng không ngừng nhếch lên, Dương Tiễn sớm đã đến chào hỏi rồi, y biết Dương Tiễn không thật sự giết Ngao Băng Tâm.

Ngao Xuân lòng mang thù hận, chắc chắn sẽ liều mạng tu luyện, sau này khẳng định sẽ có tiền đồ, y có nhiều con trai, nhưng người duy nhất tư chất xuất chúng chỉ có Ngao Xuân.

Dương Tiễn giúp y mài giũa Ngao Xuân, y đương nhiên vô cùng vui lòng.

Thù hận là động lực tốt nhất, sau khi trở về, Ngao Xuân liều mạng tu luyện, khi thấy Trầm Hương cười đùa, Tiểu Ngọc và Đinh Hương đều vây quanh Trầm Hương, trong lòng càng thêm khó chịu.

Chị gái vì bảo vệ Trầm Hương mà chết, còn Trầm Hương thì sao, không nghĩ đến việc báo thù cho chị mình, suốt ngày cười đùa, yêu đương.

Giờ khắc này, trong lòng nó có khoảng cách với Trầm Hương.

Ngay cả Kim Ca và Hoan Muội cũng có chút không chịu nổi, xa lánh Trầm Hương, thân cận với Ngao Xuân, cùng Ngao Xuân liều mạng tu luyện.

Nửa tháng trôi qua, Chân Quân Thần Điện, dưới tác dụng của Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, Dương Tiễn dùng đại pháp lực dung hợp tam hồn thất phách của Ngao Băng Tâm, tái tạo nguyên thần.

Vốn dĩ Ngao Băng Tâm không bị thương nặng như vậy, cô nàng này cũng cương liệt, cứ nhất quyết phản kháng, hắn không thể không dùng thần quang Thiên Nhãn đánh nàng đến mất đi khả năng phản kháng. "Dương Tiễn, ngươi đã giết ta, tại sao lại cứu ta?" Ngao Băng Tâm tỉnh lại, yếu ớt dựa vào bàn, không hiểu nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn giúp Ngao Băng Tâm tái tạo nguyên thần, tiêu hao nghiêm trọng, không trả lời, ăn mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhắm mắt điều tức.

Hao Thiên Khuyển cầm lò dưỡng hồn đến: "Tứ công chúa, sau này ngươi cứ ở trong này tu luyện đi, đây là Cửu Chuyển Tố Thân Đan, có thể đẩy nhanh tốc độ tái tạo nhục thân của ngươi." "Các ngươi tại sao lại cứu ta, các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Ngao Băng Tâm cảnh giác nhìn. "Tứ công chúa còn không hiểu dụng tâm của chủ nhân sao?

Chuyện này không quang minh, cho dù thật sự che giấu được, tiểu thư cũng không qua được cửa ải tâm lý của chính mình, mà mười phần tám chín là không giấu được." "Chỉ có Trầm Hương có tiền đồ, mới không ai dám nói ra nói vào, như chủ nhân và lão phu nhân, chủ nhân muốn bồi dưỡng Trầm Hương, nhưng ngươi cứ bảo vệ Trầm Hương như vậy, Trầm Hương làm sao có thể được rèn luyện, chủ nhân đành phải xuống tay độc ác với ngươi, sự nuông chiều của ngươi chỉ hại Trầm Hương, hại tiểu thư." "Ngươi không thật sự cho rằng ta phế vật như vậy, không bắt được các ngươi sao?

Ngươi không phát hiện ta vẫn luôn đang lùa các ngươi về Tịnh Đàn Miếu sao?" Hao Thiên Khuyển nói. "Cái này..., các ngươi là muốn để Trư Bát Giới bồi dưỡng Trầm Hương?

Nhưng tại sao các ngươi không tự mình bồi dưỡng?" Ngao Băng Tâm cuối cùng cũng phản ứng lại, vô cùng kinh ngạc. "Tính cách Trầm Hương lười biếng, chủ nhân tự mình dạy nó, nó càng có thị vô khủng, làm việc qua loa, tiền đồ xa vời, thù hận là động lực tốt nhất, chủ nhân muốn Trầm Hương hận." "Trầm Hương càng hận chủ nhân, càng có động lực nỗ lực, để nó đi lại con đường năm đó chủ nhân đã đi, Trư Bát Giới không đủ tư cách, chỉ là một bước đệm, mục đích của chúng ta là ép Trư Bát Giới mang Trầm Hương đi tìm Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không dạy Trầm Hương." Hao Thiên Khuyển không che giấu, kiêu ngạo kể lại, trong lòng nó, chủ nhân là vĩ đại nhất.

Ngao Băng Tâm kinh ngạc đến mức không thể tả, ánh mắt nhìn Dương Tiễn cũng thay đổi.

Chương 428

Một lúc lâu, Ngao Băng Tâm từ từ mở miệng: "Trư Bát Giới hận ngươi như vậy, ngươi không sợ Trư Bát Giới hại Trầm Hương?" "Ha, chính vì Trư Bát Giới hận chủ nhân, nên Trư Bát Giới nhất định sẽ dạy Trầm Hương, đây là cơ hội báo thù tốt biết bao, hơn nữa, ngươi còn chưa chết, Noãn Nhị Tỷ bọn họ nhất định đã chết sao?" Hao Thiên Khuyển đắc ý nói. "Noãn Nhị Tỷ bọn họ chưa chết, vậy các ngươi sao không trả lại cho Trư Bát Giới?" Ngao Băng Tâm kinh ngạc, người người đều mắng Dương Tiễn máu lạnh vô tình, lòng dạ độc ác, kết quả Dương Tiễn căn bản không giết Noãn Nhị Tỷ, tất cả mọi người đều hiểu lầm Dương Tiễn. "Không trả được, một khi trả lại, chủ nhân tuẫn tư uổng pháp, còn làm sao làm Tư Pháp Thiên Thần, lão phu nhân vẫn luôn lòng mang áy náy, cảm thấy nợ Ngọc Đế quá nhiều, muốn bù đắp." "Chủ nhân muốn để lão phu nhân trong lòng dễ chịu hơn một chút, mẹ nợ con trả, không thì chủ nhân căn bản không thèm lên trời, một khi lộ ra chủ nhân tuẫn tư uổng pháp, không ai dám làm gì chủ nhân, nhưng chủ nhân cũng chắc chắn không thể ở lại Thiên Đình, lão phu nhân sẽ cảm thấy càng nợ Ngọc Đế." "Ai, chủ nhân đã đủ mệt mỏi rồi, vừa phải trả nợ Ngọc Đế, vừa không muốn vi phạm nguyên tắc, chỉ có thể chọn gánh chịu tất cả, chịu đựng sự phỉ nhổ của thế nhân, tiểu thư lại tùy hứng làm ra chuyện này, để chủ nhân hai đầu khó xử, vừa phải trả nợ, vừa phải giúp tiểu thư dọn dẹp." Nói xong, Hao Thiên Khuyển cũng không nhịn được mà đau lòng cho chủ nhân.

Chủ nhân coi trọng nhất chính là tiểu thư, nhưng tiểu thư lại không hiểu chủ nhân, cho dù không làm gì cả, ở bên cạnh chủ nhân, đối với chủ nhân mà nói cũng là an ủi tốt nhất.

Nhưng tiểu thư lại cứ tùy hứng làm ra chuyện đau lòng chủ nhân nhất.

Chủ nhân lợi hại đến đâu cũng có máu có thịt, cũng sẽ mệt mỏi.

Cho dù tiểu thư làm chủ nhân thất vọng tột cùng, nhưng chủ nhân cuối cùng vẫn chọn giúp tiểu thư dọn dẹp, người anh trai tốt như vậy, ở đâu còn có thể tìm được.

Ngao Băng Tâm vô cùng xúc động, hóa ra Dương Tiễn lên trời nhậm chức, chỉ là để tận hiếu, trả nợ cho mẫu thân, căn bản không phải tham luyến quyền thế.

Thiên điều ràng buộc chư thần, vô cùng quan trọng, Dương Tiễn muốn trả nợ, thì phải vì Ngọc Đế bảo vệ thiên điều, nhưng Dương Tiễn lại không muốn làm chuyện vi phạm điểm mấu chốt và nguyên tắc, nên một mình gánh chịu tất cả, lặng lẽ bảo vệ vợ con của Trư Bát Giới.

Bây giờ nghĩ lại, năm đó ngoài Dương Tiễn, không ai có thể bảo vệ được vợ con của Trư Bát Giới, Dương Tiễn dùng phương pháp duy nhất bảo vệ được vợ con của Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới lần này đến lần khác sỉ nhục Dương Tiễn, mắng rất khó nghe, nhưng Dương Tiễn đều nhịn, điều này cần một tâm tính kiên định đến mức nào.

Mà Dương Thiền rõ ràng biết Dương Tiễn là Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng thiên điều, lại cứ làm ra chuyện khiêu khích thiên điều, làm khó Dương Tiễn.

Người đau lòng nhất định là Dương Tiễn, chuyện này nếu để Dao Cơ công chúa biết, không biết sẽ đau khổ đến mức nào, Dương Tiễn chắc chắn phải giấu Dao Cơ công chúa.

Dương Thiền là đang đẩy Dương Tiễn vào tuyệt cảnh, nhưng cho

dù như vậy, Dương Tiễn vẫn chọn gánh chịu tất cả, tìm mọi cách bảo toàn Dương Thiền, dọn dẹp cho Dương Thiền.

Một mình gánh vác tất cả, mang trên lưng mọi sự hiểu lầm, thậm chí là sự căm hận của cháu ngoại, muội muội không thấu hiểu, còn phải một bên an ủi mẫu thân, nghĩ thôi cũng thấy mệt mỏi.

Đại trượng phu chẳng qua cũng chỉ đến thế.

Hồng Hoang khổ nhất không ai hơn Dương Tiễn, cha mẹ bị người ta tính kế, thuở nhỏ gặp biến cố gia đình, người thân tan tác, dắt theo muội muội gian nan cầu sinh, nếm trải mọi cay đắng, tuổi còn nhỏ đã gánh vác trọng trách gia đình, gánh vác hy vọng của cả nhà.

Bái được danh sư, khổ cực tu luyện, trong Phong Thần lượng kiếp, dùng từng trận chiến sinh tử để kích phát tiềm lực của bản thân.

Cuối cùng, cứu được mẫu thân, ổn định lại, nhưng vì để mẫu thân yên lòng, lại phải ép mình làm những việc không muốn, gánh chịu tiếng xấu, đến cuối cùng còn bị chính muội muội đâm sau lưng.

Khổ, quá khổ rồi.

Dù cho Dương Tiễn mình đồng da sắt, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Giờ phút này, Ngao Băng Tâm nhìn gương mặt lạnh lùng tuấn tú của Dương Tiễn, thứ nàng nhìn thấy không còn là sự lãnh đạm vô tình, mà là sự mệt mỏi vô tận, không khỏi đau lòng rơi lệ.

Đầy trời thần phật đều mắng Dương Tiễn máu lạnh vô tình, lòng dạ độc ác, nhưng thực ra Dương Tiễn mới là người nặng tình nhất.

“Dương Tiễn, ngươi là đại trượng phu chân chính, một đấng nam nhi đội trời đạp đất, ta, Ngao Băng Tâm, bội phục ngươi.” “Ta có lẽ không giúp được ngươi điều gì, nhưng ta nghĩ, ta có thể làm một người lắng nghe tốt nhất, lắng nghe nỗi khổ trong lòng ngươi, cùng

ngươi rơi lệ." "Rơi lệ không phải là nhu nhược, nước mắt vị mặn, có thể giúp ngươi trút bớt một phần khổ đau trong lòng." Ngao Băng Tâm nhìn Dương Tiễn, giọng nói nghẹn ngào, nàng biết, Dương Tiễn chắc chắn rất cần một người để dốc bầu tâm sự.

Dương Thiền đã không làm tốt, vậy thì để nàng làm.

"Không cần." Dương Tiễn lạnh băng đáp lại ba chữ.

"Ngươi không cần là chuyện của ngươi, ta nguyện ý là chuyện của ta.

Ban đầu ta không khuyên được Dương Thiền, ta cũng có trách nhiệm, Trầm Hương cũng là bị ta nuông chiều làm hư, cứ xem như cho ta một cơ hội bù đắp." "Đúng rồi, Bách Hoa tiên tử rất không ổn, ban đầu chính là nàng ta một mực xúi giục Dương Thiền, nếu không Dương Thiền cũng sẽ không sa ngã." Ngao Băng Tâm đi đến bên cạnh Dương Tiễn ngồi xuống, bầu bạn cùng hắn.

"Chủ nhân đã biết, có kẻ muốn lợi dụng tiểu thư để phá vỡ thiên điều, khiến Thiên Đình đại loạn, Bách Hoa tiên tử chỉ là một quân cờ bị người ta đẩy ra mà thôi." Hạo Thiên Khuyển nói xong, rất biết điều mà lui ra ngoài.

"Cái, cái gì, đây lại là một âm mưu." Ngao Băng Tâm kinh hãi, đồng thời càng thêm đau lòng cho Dương Tiễn.

Dương Thiền không giúp đỡ Dương Tiễn, ngược lại còn trở thành đột phá khẩu để người khác tính kế hắn, Dương Thiền thật là...

Nàng không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh Dương Tiễn.

Hồi lâu sau, Dương Tiễn đã bình tĩnh trở lại, Ngao Băng Tâm dìu hắn đến ghế ngồi xuống.

"Tiếp theo ngươi định làm thế nào?" Ngao Băng Tâm hỏi.

“Kể cho ta nghe về Tiểu Ngọc và Đinh Hương đi, ngươi hiểu họ ít nhiều.” Dương Tiễn nói.

“Được, nha đầu Tiểu Ngọc đó hoạt bát ngây thơ, ta có thể nhìn ra, con bé không có tâm cơ gì, rất lương thiện, hơn nữa nó thật sự rất thích Trầm Hương.” “Còn về Đinh Hương, có chút điên điên khùng khùng, Ngao Xuân rất thích nó, nhưng nó lại thích Trầm Hương.

Tuy nhiên, ta luôn cảm thấy nó có mục đích, sự điên khùng chỉ là lớp ngụy trang, hoặc là một thủ đoạn che giấu.

Ta không thích nó lắm.” “Tiểu Ngọc có một bà bà, sống ở Vạn Quật Sơn.

Còn Đinh Hương, nghe nói là tiểu thư nhà giàu, một lòng muốn tu tiên, nên đã trốn nhà đi tìm danh sơn bái sư.” Ngao Băng Tâm kể ra những gì mình biết.

“Cũng gần giống với suy đoán của ta.

Đinh Hương là do có người cố tình sắp xếp bên cạnh Trầm Hương, bọn chúng hẳn là muốn khống chế Trầm Hương, lại sợ làm quá lộ liễu bị ta phát hiện, nên mới sắp xếp Đinh Hương đến bên nó.” “Với tâm tư của Trầm Hương, một khi động lòng với Đinh Hương, chắc chắn sẽ bị Đinh Hương dắt mũi.” “Còn Tiểu Ngọc, là nhắm vào tim đèn của Bảo Liên Đăng mà đến.” Dương Tiễn gật đầu nói.

“Sao có thể?

Ta thấy cô nương Tiểu Ngọc đó tâm tư đơn thuần, không có tâm cơ gì mà.” Sắc mặt Ngao Băng Tâm khó coi, hai cô nương vây quanh Trầm Hương đều có dụng tâm khác, nếu Trầm Hương mà biết, chắc sẽ buồn chết mất.

“Tiểu hồ ly không có tâm cơ, nhưng bà bà của nó thì có.

Nhưng cũng may có nó xuất hiện, nếu không Trầm Hương rất có

khả năng bị Đinh Hương mê hoặc.

Khả năng tự chủ của Trầm Hương quá kém.” Dương Tiễn lắc đầu đầy chán ghét hận rèn sắt không thành thép.

“Cái này..., vậy ngươi định làm thế nào?” Sắc mặt Ngao Băng Tâm trở nên nghiêm trọng.

“Ta đã tra được một vài manh mối, nhưng không thể xác định là ai.

Giữ lại Đinh Hương còn có tác dụng, đối phương đã ném ra mồi nhử, thuận theo dây mà tìm dưa, thể nào cũng phát hiện được gì đó.” “Ta đã bắt Hồng Hài Nhi, ép Ngưu Ma Vương bắt Bách Hoa tiên tử để đập núi dọa hổ.

Kẻ nào đi cứu Bách Hoa tiên tử, về cơ bản chính là kẻ chủ mưu.” “Còn về Tiểu Ngọc, để kiềm chế Đinh Hương.

Ta muốn mượn tay nó hủy đi Bảo Liên Đăng.

Với tính cách của Trầm Hương, có Bảo Liên Đăng làm chỗ dựa, nó sẽ không biết sợ mà càng thêm lười biếng.

Ta muốn hủy đi tất cả chỗ dựa của nó.” Dương Tiễn nói ra toàn bộ kế hoạch, có người lắng nghe, nói ra quả thực dễ chịu hơn rất nhiều.

“Vậy còn Kim Ca và Hoan Muội thì sao, sự xuất hiện của chúng dường như cũng quá trùng hợp.” Ngao Băng Tâm đau lòng nhìn Dương Tiễn, vì Trầm Hương, Dương Tiễn có thể nói là đã dốc hết tâm sức.

“Chúng là con của Chức Nữ, do Ngọc Đế sắp xếp.

Lùa một con dê cũng là lùa, lùa cả đàn dê cũng vậy thôi.” Dương Tiễn không giấu giếm.

“Cho nên, ngươi cũng không giết Chức Nữ và Ngưu Lang, Ngọc

Đế và Vương Mẫu đều đã biết rồi?" Ngao Băng Tâm kinh ngạc.

"Không, Ngưu Lang bị ta giết rồi.

Lén xem Chức Nữ tắm, trộm quần áo của Chức Nữ, lừa Chức Nữ gả cho mình, lừa Chức Nữ giúp hắn thành tiên, người tốt có thể làm ra những chuyện này sao?" "Ngọc Đế và Vương Mẫu quả thực đã biết chuyện của Dương Thiền và Trầm Hương, giúp rèn luyện Kim Ca và Hoan Muội chính là điều kiện." Dương Tiễn lắc đầu.

Chương 429

“Đúng là không phải người tốt, so ra, Lưu Ngạn Xương dù tệ hại cũng tốt hơn Ngưu Lang đó nhiều.” Ngao Băng Tâm cảm thán.

Nói rồi, nàng đứng dậy đi ra sau lưng Dương Tiễn, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn.

Dương Thiền đúng là không có chuyện gì lại đi gây chuyện cho Dương Tiễn, hại hắn phải giúp người khác nuôi con.

“Hừ, Lưu Ngạn Xương có thể không xấu, nhưng cũng tuyệt đối không phải người tốt.

Một tên nhu nhược gặp nguy hiểm thì trốn sau lưng Dương Thiền, không bản lĩnh, không đảm đương, ta vĩnh viễn không thừa nhận.” Dương Tiễn tức giận vỗ một chưởng lên bàn.

“Vậy Dao Cơ công chúa thì sao, bà ấy có biết không?” Ngao Băng Tâm chuyển chủ đề, Dương Tiễn càng tức giận, chứng tỏ càng quan tâm đến Dương Thiền, không thể tiếp tục chủ đề này nữa.

Nếu nói tiếp, không chừng Dương Tiễn không kìm được cơn giận, trực tiếp xuống hạ giới giết chết Lưu Ngạn Xương.

“Không thể để bà ấy biết, ta đã nhờ Ngọc Đế giúp đưa bà ấy đến Bất Tử Hỏa Sơn rồi.” Dương Tiễn hít sâu một hơi, tay chống trán lên bàn.

Tâm sự đều đã trút ra, tâm thần căng thẳng được thả lỏng, sự mệt mỏi vô tận ùa vào lòng, bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Trước đó miệng thì cứng rắn nói không cần, kết quả lại trút hết nỗi lòng với Ngao Băng Tâm.

Ngao Băng Tâm nhìn sự mệt mỏi giữa hai hàng lông mày của

Dương Tiễn, đau lòng không thôi, lặng lẽ bầu bạn cùng hắn, càng nhìn càng rung động.

Đây là người đàn ông có trách nhiệm nhất mà nàng từng gặp, cũng là người khiến người ta đau lòng nhất, thật muốn ôm vào lòng cùng hắn khóc một trận, cũng thật muốn mãi mãi ở bên hắn, nghe hắn tâm sự, chăm sóc hắn.

Nàng vốn là người cương liệt quật cường, giờ phút này lại dịu dàng như nước.

Ngủ một giấc, tinh thần tốt hơn nhiều, Dương Tiễn tỉnh lại, thân tâm thư thái, toàn thân nhẹ nhõm, tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều.

"Cảm ơn, ta đưa ngươi đến Quán Giang Khẩu tìm Noãn Nhị tỷ bọn họ nhé.

Hồng Hồng rất đáng yêu, ngươi hẳn sẽ thích." Dương Tiễn nói.

"Không, ta muốn ở đây cùng ngươi." Ngao Băng Tâm kiên định lắc đầu.

Dương Tiễn ngẩn ra một chút, rồi giọng nói cũng dịu dàng hơn không ít: "Được." Chỉ một chữ đơn giản, nhưng Ngao Băng Tâm lại không kìm được niềm vui, khóe miệng cong lên, nàng đã nghe ra sự dịu dàng trong giọng nói của Dương Tiễn.

Ngày hôm đó, Dương Tiễn mang theo Hạo Thiên Khuyển xuống hạ giới, thấy Trầm Hương lười biếng ham vui trong Tịnh Đàn Miếu, lửa giận trong mắt Dương Tiễn bùng cháy, đúng là bùn nhão không trát được tường, hắn tức giận mang theo Hạo Thiên Khuyển đến Vạn Quật Sơn.

Lão hồ ly thấy Dương Tiễn đến, sợ hãi vội vàng chui vào Vạn Quật Sơn.

Vạn Quật Sơn, đúng như tên gọi, có vô số động quật, bên trong

thông suốt tứ phía, như một mê cung.

Nhưng điều này không làm khó được Hạo Thiên Khuyển, sở trường của nó chính là truy tung, nó liền chui vào theo.

Không bao lâu sau, lão hồ ly đã bị Hạo Thiên Khuyển tóm ra, ném trước mặt Dương Tiễn.

"Chân quân tha mạng, chân quân tha mạng." Lão hồ ly sợ đến run lẩy bẩy, Dương Tiễn đến tìm bà ta, chắc chắn chuyện bà ta xúi giục Tiểu Ngọc trộm tim đèn đã bị bại lộ.

"Yên tâm, ta không đến để giết ngươi, mà là đến giúp ngươi.

Ngươi muốn tim đèn của Bảo Liên Đăng, ta có thể giúp ngươi có được." Dương Tiễn vung cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao biến thành một chiếc quạt xếp.

"A?" Lão hồ ly ngơ ngác.

"Bảo Liên Đăng cần pháp lực nhân từ mới có thể điều khiển, tâm tư của ngươi không thuần, không thể lại gần Bảo Liên Đăng.

Nhưng cháu gái ngươi thì có thể, nó ngây thơ trong sáng, không có nhiều tâm tư như ngươi, lấy đi tim đèn dễ như trở bàn tay, không phiền phức như vậy." "Tuy nhiên, tim đèn có thể cho ngươi, nhưng ngươi và tiểu hồ ly phải giúp ta một việc." Dương Tiễn nói.

"Chân quân xin cứ nói." Lão hồ ly mừng rỡ, bà ta chỉ sợ sau khi trộm được tim đèn, Dương Tiễn sẽ tìm đến tính sổ, nhưng bây giờ Dương Tiễn có ý tặng tim đèn cho bọn họ, vậy thì hoàn toàn không còn gì phải lo lắng.

"Để Trầm Hương yêu tiểu hồ ly, rồi tiểu hồ ly lấy đi tim đèn, khiến Trầm Hương đau khổ, rơi xuống vực sâu." Dương Tiễn nói.

Người yêu phản bội, chỗ dựa bị hủy, nỗi đau, nỗi đau xé lòng, tất

sẽ có thể khiến Trầm Hương biến đau thương thành sức mạnh, nỗ lực tu luyện.

"Cái này..." Lão hồ ly do dự.

"Sao?

Rất khó làm?" Sắc mặt Dương Tiễn lạnh đi, một luồng áp lực tràn ngập sát ý lan tỏa ra.

"Không phải, chỉ là ta chỉ còn ba tháng tuổi thọ, lực bất tòng tâm, Tiểu Ngọc tâm tư đơn thuần, sợ là làm không tốt." Lão hồ ly khó xử nói.

Bà ta quá hiểu cháu gái mình, đơn thuần như tờ giấy trắng, loại chuyện hại người này, căn bản không thể làm tốt được.

Dương Tiễn mở Thiên Nhãn ra xem, lão hồ ly quả thực chỉ còn chưa đến ba tháng tuổi thọ.

"Ngươi luyện hóa không ít mộc hành chi khí, đáng tiếc cực hạn cũng chỉ đến thế." Dương Tiễn lắc đầu, lấy ra một đống Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, dùng đại pháp lực rút ra mộc hành chi khí ẩn chứa bên trong, đánh vào cơ thể lão hồ ly, cưỡng ép giúp bà ta đột phá cực hạn, chứng đắc Đại La quả vị.

Cách làm này, chẳng khác nào bạt miêu trợ trưởng, lão hồ ly cả đời này cũng chỉ đến vậy, tiềm lực cạn kiệt, căn cơ tổn hại, tuyệt đối không thể nào có nửa điểm tiến bộ.

Nhưng đối với lão hồ ly mà nói, đáng giá, vốn dĩ bà ta cũng không thể tiếp tục tu luyện lên cao hơn, có thể chứng đắc Đại La quả vị, thoát khỏi giới hạn tuổi thọ vốn dĩ cũng là mục tiêu cuối cùng của bà ta, đủ rồi, đáng giá.

"Đa tạ chân quân, đa tạ chân quân." Lão hồ ly kích động không ngừng dập đầu với Dương Tiễn.

“Ta có thể giúp ngươi chứng đắc Đại La quả vị, cũng có thể thu hồi lại.

Chuyện làm tốt, đây là phần thưởng cho ngươi, chuyện làm không tốt, ngươi và tiểu hồ ly đều phải chết.” Dương Tiễn lạnh lùng nói.

“Vâng, tiểu yêu nhất định sẽ làm tốt.” Lão hồ ly vội vàng đảm bảo.

“Phối hợp với Hạo Thiên Khuyển diễn một vở kịch, Hạo Thiên Khuyển sẽ truy sát bọn họ, đến lúc đó ngươi cứu Tiểu Ngọc và Trầm Hương đi, giúp bọn họ bồi dưỡng tình cảm.” Dương Tiễn sắp xếp.

“Vâng.” Lão hồ ly cung kính đáp ứng.

Lập tức, Dương Tiễn mang theo lão hồ ly và Hạo Thiên Khuyển đến Tịnh Đàn Miếu.

Lão hồ ly trốn đi, Dương Tiễn mang theo Hạo Thiên Khuyển đi vào.

“Dương Tiễn, trả lại mạng cho tỷ tỷ ta.” Ngao Xuân vừa nhìn thấy Dương Tiễn, lập tức đỏ mắt, không màng tất cả xông về phía Dương Tiễn, kết quả bị Dương Tiễn một chiêu đánh bay pháp khí, một tay bóp lấy cổ Ngao Xuân: “Phế vật như vậy cũng muốn báo thù?” Khinh miệt, khinh thường, Ngao Xuân bị ánh mắt của Dương Tiễn kích thích đến hai mắt đỏ ngầu, lửa giận ngút trời, nhưng lại bị áp chế đến chết cứng, không thể động đậy.

“Dương Tiễn, mau thả Bát thái tử ra, nếu không ta sẽ cho ngươi biết tay.” Trầm Hương lấy ra Bảo Liên Đăng, uy hiếp Dương Tiễn.

Trư Bát Giới cũng lướt ra sau lưng Trầm Hương, sẵn sàng truyền pháp lực để thúc đẩy Bảo Liên Đăng.

“Được thôi, ngươi có thể thử xem, giết luôn cả hắn đi, dù sao ngươi cũng đã hại chết tỷ tỷ của hắn rồi.” Dương Tiễn xách Ngao

Xuân lên làm lá chắn trước mặt, cố ý kích thích Trầm Hương.

“Ngươi nói bậy, Tứ di mẫu rõ ràng là bị ngươi hại chết, ta không có hại Tứ di mẫu.” Trầm Hương mặt đỏ bừng, ánh mắt né tránh.

“Xem đi, tỷ tỷ ngươi liều mạng bảo vệ chính là một tên phế vật ích kỷ, không có đảm đương như thế này, thật không đáng a.” “Ngao Băng Tâm vì bảo vệ nó mà chết, nó lại đẩy hết trách nhiệm lên người ta, để có thể yên tâm thoải mái mỗi ngày chỉ lo yêu đương.” Dương Tiễn trào phúng nhìn Ngao Xuân.

Ngao Xuân cố gắng quay đầu nhìn Trầm Hương đang cúi đầu không muốn gánh vác món nợ máu này, lại nghĩ đến khoảng thời gian qua, Trầm Hương ngày ngày vui vẻ, căn bản không để mối thù của tỷ tỷ trong lòng, ánh mắt dần dần lạnh đi.

Ngay lúc này, Dương Tiễn đột nhiên ném Ngao Xuân qua, sau đó thân hình lóe lên, theo sát phía sau, đánh bay Trầm Hương, định cướp Bảo Liên Đăng.

Trư Bát Giới hiên ngang chắn lại, hai người lại một lần nữa giao thủ, nhưng bên Dương Tiễn còn có Hạo Thiên Khuyển, Hạo Thiên Khuyển vồ tới, dễ dàng đánh ngã cả sáu người.

“Trầm Hương, chết đi.” Hạo Thiên Khuyển bạo phát hạ sát thủ.

Chương 430

"Đừng." Tiểu Ngọc theo bản năng lao đến che cho Trầm Hương, muốn bảo vệ hắn, còn Đinh Hương thì ánh mắt lóe lên, giả vờ không động đậy được.

"Đừng, mau tránh ra." Trầm Hương dùng sức đẩy Tiểu Ngọc, nhưng Tiểu Ngọc lại ôm chặt lấy hắn, hắn trơ mắt nhìn pháp bảo xương cốt kia ngày càng gần Tiểu Ngọc, hai mắt đỏ ngầu, nhưng không có cách nào, căm hận sự bất tài của mình.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lão hồ ly ra tay, đánh lén đẩy lùi Hạo Thiên Khuyển, tóm lấy Tiểu Ngọc và Trầm Hương bỏ chạy.

Hạo Thiên Khuyển đuổi theo.

Dương Tiễn thấy vậy cũng định đuổi theo, nhưng lại bị Trư Bát Giới liều mạng quấn lấy.

Dương Tiễn khá hài lòng, Trư Bát Giới tuy vô năng, nhưng thật sự bao che cho đệ tử, nên lần này không ra tay độc ác nữa, chỉ đánh lui Trư Bát Giới, rồi đuổi theo.

Nhưng Trư Bát Giới trước đó đã hai lần bị trọng thương, vẫn chưa hồi phục, lúc này vết thương cũ tái phát, ngay cả đuổi theo cũng không làm được, nôn ra mấy ngụm máu, vội vàng ngồi xuống chữa thương.

"Sư phụ, người sao rồi?" Ngao Xuân và mấy người vội vàng chạy đến quan tâm.

"Không sao, không chết được, nhưng sư phụ không dạy các con được nữa rồi, vết thương trước đó vẫn chưa lành, cần phải bế quan chữa trị cho tốt." "Đợi vi sư khá hơn một chút, sẽ đưa các con đi tìm

sư tổ của các con, để ngài ấy dạy các con." Trư Bát Giới nói.

"Sư phụ, người hãy yên tâm chữa thương, thân thể quan trọng, chúng con không vội." Ngao Xuân nước mắt lưng tròng, tỷ tỷ mất rồi, Long tộc ruồng bỏ hắn, chỉ có sư phụ không màng tất cả bảo vệ hắn.

Tuy sư phụ đánh không lại Dương Tiễn, nhưng đối với bọn họ thật sự rất tốt.

"Sư phụ còn chưa chết đâu, khóc cái gì mà khóc, thật sự muốn tiễn vi sư đi à." Trư Bát Giới nói đùa.

"Không có." Ngao Xuân vội vàng lau khô nước mắt.

Bên ngoài, Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển đuổi theo một lúc, rồi quay đầu trở về Thiên Đình.

Lão hồ ly mang theo hai người chạy một mạch về Vạn Quật Sơn.

"Ở đây động quật vô số, thông suốt tứ phía, như một mê cung, chúng ta trốn ở đây, bọn chúng có đuổi đến cũng không sợ, không tìm được chúng ta đâu." Lão hồ ly an ủi.

"Bà bà, con tưởng không bao giờ gặp lại người nữa." Sống sót sau kiếp nạn, Tiểu Ngọc sợ hãi lao vào lòng bà bà khóc nức nở.

"Cảm ơn bà bà." Trầm Hương vội vàng cảm ơn, rồi nhìn Tiểu Ngọc với ánh mắt dịu dàng như nước, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh Tiểu Ngọc không màng tất cả liều mạng bảo vệ hắn.

"Không cần cảm ơn, ai bảo Tiểu Ngọc nhà ta thích con chứ." Lão hồ ly cười nói.

Lời này vừa thốt ra, Trầm Hương và Tiểu Ngọc đều đỏ mặt.

"Bà bà, người nói gì vậy." Tiểu Ngọc ngại ngùng đỏ mặt hờn dỗi.

"Ai, bà bà tuổi thọ không còn nhiều, không thể chăm sóc con nữa, Trầm Hương là một đứa trẻ lương thiện, có nó chăm sóc con, bà bà

cũng yên tâm rồi.” “Trầm Hương, sau này bà bà giao Tiểu Ngọc cho con, xin con hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Ngọc.” Lão hồ ly than một tiếng, rất nghiêm túc nhìn Trầm Hương, thật sự có dáng vẻ phó thác cô nhi.

“Không, bà bà, người nhất định sẽ không sao đâu.” Tiểu Ngọc khóc lóc ôm chặt bà bà.

“Ai, đứa trẻ ngốc, không vào Đại La, mệnh không do mình, bà bà cũng sống đủ rồi, chỉ có không yên tâm về con.” Lão hồ ly than thở.

“Bà bà, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Ngọc.” Trầm Hương vô cùng nghiêm túc bảo đảm.

“Bà bà còn hơn hai tháng nữa, các con cứ ở đây bầu bạn với bà bà, thuận tiện trốn tránh Dương Tiễn và Hạo Thiên Khuyển.” Lão hồ ly hiền từ nói.

“Được, chúng con sẽ ở lại đây chăm sóc bà bà.” Trầm Hương gật đầu mạnh.

Những ngày tiếp theo, hai người sống ở Vạn Quật Sơn, ngày ngày bên nhau, tình cảm nồng thắm, lại thêm lão hồ ly không ngừng tác hợp, hai người đã nói rõ lòng mình, tình cảm tăng lên nhanh chóng, thậm chí bắt đầu có những hành động thân mật.

Một bên khác, Trư Bát Giới đã hồi phục, mang theo Ngao Xuân và bốn người đến Nữ Nhi Quốc, nhờ Đường Tăng giúp dạy dỗ.

Vừa hay Sa Tăng và Tiểu Bạch Long đến thăm sư phụ sư nương, cũng ở lại giúp đỡ.

Trư Bát Giới không yên tâm về Trầm Hương và Tiểu Ngọc, liền trở về Tịnh Đàn Miếu, nghĩ rằng nếu Trầm Hương và Tiểu Ngọc trốn thoát, sẽ quay lại Tịnh Đàn Miếu tìm mình.

Chớp mắt đã hai tháng trôi qua.

Vạn Quật Sơn, Trầm Hương và Tiểu Ngọc đã phát triển đến mức như keo sơn, lão hồ ly thậm chí còn đính ước cho hai người, nói rằng trước khi chết muốn thấy Tiểu Ngọc gả cho Trầm Hương.

Trầm Hương sung sướng, hoàn toàn chìm đắm trong ôn nhu hương, quên bẵng việc tu luyện, huyết tính vừa được kích phát lại biến mất, vội vàng chuẩn bị hôn lễ.

Tối hôm đó, lão hồ ly gọi Tiểu Ngọc đi, dùng hận thù, dùng cái chết để ép Tiểu Ngọc đi trộm tim đèn Bảo Liên Đăng.

Tiểu Ngọc vô cùng khó xử, không muốn có lỗi với Trầm Hương, khóc không thành tiếng.

Lão hồ ly chỉ đành lừa Tiểu Ngọc rằng chỉ cần bà ta hút một ít pháp lực trong tim đèn là có thể đột phá Đại La Kim Tiên, sẽ không phải chết nữa.

Tiểu Ngọc ngây thơ tin lời, quay về nằm trong lòng Trầm Hương.

Giai nhân trong lòng, Trầm Hương rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tiểu Ngọc do dự mãi, vô cùng giằng xé, nghĩ rằng chỉ hấp thu một ít pháp lực trong tim đèn, đợi bà bà đột phá xong sẽ trả lại, Trầm Hương hẳn sẽ không tức giận.

Cuối cùng, nàng vẫn lấy đi tim đèn đi tìm bà bà: "Bà bà, người nhanh lên, nếu Trầm Hương mà biết, có lẽ sẽ rất tức giận." Tiểu Ngọc rất bất an.

Nhưng ngay lúc này, bà bà đột nhiên giữ chặt nàng, cưỡng ép nhét tim đèn vào miệng nàng, sau đó mang nàng rời khỏi Vạn Quật Sơn, đến một động phủ khác mà bà ta đã chuẩn bị từ trước.

"Bà bà, người làm gì vậy?

Tại sao lại lừa con?" Tiểu Ngọc khóc lóc nhìn bà bà.

“Ai, con cũng đừng trách bà bà, bà bà không thể không làm vậy.

Con là hy vọng của Hồ tộc, chỉ có con mới cứu được cha mẹ con, lẽ nào con muốn vì Trầm Hương mà mặc kệ sống chết của Hồ tộc và cha mẹ con?” “Đứa trẻ ngốc, con xem Trầm Hương có Bảo Liên Đăng làm chỗ dựa, lười biếng bê trễ, không chịu tu luyện, bà bà làm vậy cũng là vì tốt cho nó.” “Chỉ cần con trở nên mạnh mẽ, là có thể bảo vệ nó, giúp nó báo thù, nó sẽ không trách con đâu.” “Sự đã đến nước này, con đã không còn lựa chọn nào khác, mau mau tu luyện, luyện hóa pháp lực trong tim đèn, con mạnh lên còn có thể giúp bà bà kéo dài tuổi thọ nữa.” Lão hồ ly lừa gạt một hồi.

Chim sẻ non sao đấu lại được diều hâu già, Tiểu Ngọc bị lừa qua, ngoan ngoãn luyện hóa tim đèn.

Lão hồ ly mỉm cười hài lòng, trong nụ cười lại mang theo sự chột dạ.

Vạn Quật Sơn, Trầm Hương tỉnh giấc, phát hiện Tiểu Ngọc và bà bà đều đã biến mất, tưởng có chuyện gì xảy ra, lo lắng vô cùng, tìm một vòng cũng không thấy.

Cuối cùng ở nơi ở của lão hồ ly tìm thấy một bức thư lão hồ ly để lại: “Tiểu tử, với cái bộ dạng phế vật của ngươi, Tiểu Ngọc có thể để mắt đến ngươi sao?

Chẳng qua là để tiếp cận ngươi lấy tim đèn Bảo Liên Đăng mà thôi.

Nể tình ngươi đã hầu hạ ta một thời gian, tha cho ngươi một mạng, mau cút đi, đừng làm bẩn Vạn Quật Sơn.” Trầm Hương vừa nhìn, tim đèn Bảo Liên Đăng quả nhiên đã mất, thử một lần, phát hiện Bảo Liên Đăng không thể thúc đẩy được, lập tức sụp đổ.

“Kẻ lừa đảo, tại sao, tại sao lại lừa ta.” Trầm Hương như phát

điên la hét đập phá, tình cảm bị lừa dối, chỗ dựa lớn nhất cũng không còn.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình rất tài giỏi, rất thông minh, kết quả cuối cùng hắn chỉ là một trò cười.

Nhìn Bảo Liên Đăng vô dụng, hắn tự giễu một tiếng, cuối cùng vẫn đeo nó bên hông, nếu đây không phải là thứ mẹ hắn tặng, hắn thật sự muốn đập nát cho xong.

Thực tế, là do tu vi của hắn quá thấp, không thể thúc đẩy được.

Bảo Liên Đăng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao một Kim Tiên sơ kỳ như hắn có thể thúc đẩy được.

Trước đây có tim đèn, nên hắn có thể điều động pháp lực trong tim đèn để miễn cưỡng thúc đẩy Bảo Liên Đăng.

Bị lừa dối, chỗ dựa không còn, Trầm Hương cảm thấy mình chỉ là một trò cười, một tên phế vật, thất hồn lạc phách rời khỏi Vạn Quật Sơn, đến một tửu lầu mua say.

Chương 431

Dương Tiễn vẫn luôn âm thầm quan sát, thấy Trầm Hương không biến đau thương thành sức mạnh, ngược lại bị kích thích đến mất hết chí khí, hắn tức giận đến mức hận rèn sắt không thành thép, đều tại Lưu Ngạn Xương, Trầm Hương đã di truyền sự nhu nhược của Lưu Ngạn Xương.

Liên tiếp ba ngày, Trầm Hương đều sống trong mơ màng, cứ thế này nữa, không phế đi cũng không được.

Tối hôm đó, nhìn Trầm Hương say như chết, Dương Tiễn dùng pháp lực ép nguyên thần Trầm Hương xuất khiếu, khống chế Bảo Liên Đăng mang nguyên thần Trầm Hương bay về phía Hoa Sơn, phải để Trầm Hương gặp Dương Thiền một lần, nếu không chìm đắm trong tình cảm nam nữ, sẽ vĩnh viễn không thể vực dậy.

Trong cơn mơ màng, Trầm Hương bỗng nghe thấy tiếng gọi dịu dàng của mẹ.

Trầm Hương tỉnh lại, liền thấy mẹ ngồi trên đài sen trong hồ cách đó vài mét, đang lệ đẫm dịu dàng nhìn hắn.

"Mẹ." Trầm Hương vui mừng gọi một tiếng, lao tới.

Đột nhiên, một màn sáng hiện lên, đẩy hắn bật trở lại.

Đồng thời, cấm chế trận pháp bị kích hoạt, hỏa diễm, lôi đình cuộn trào, đồng loạt đánh lên người Dương Thiền, Dương Thiền thảm thiết kêu la.

"Mẹ." Trầm Hương đỏ mắt, không màng tất cả lao tới muốn cứu mẹ, kết quả lại kích hoạt thêm nhiều trận pháp, Dương Thiền càng thêm đau khổ.

“Trầm Hương, đừng, vô dụng thôi, ở đây có cấm chế trận pháp do cữu cữu con bố trí, con không phá được đâu.” Dương Thiền khóc lóc lắc đầu.

“Hắn không phải cữu cữu của con, hắn là kẻ xấu, là súc sinh.” “Mẹ, con phải làm sao mới cứu được mẹ ra?

Tim đèn Bảo Liên Đăng bị trộm mất rồi, Bảo Liên Đăng vô dụng rồi, con không biết phải làm sao nữa.” Trầm Hương quỳ trên đất, đau khổ và bất lực ôm đầu.

“Mẹ chỉ cần con bình an, cữu cữu con có xấu xa đến đâu cũng sẽ không giết mẹ.” “Bảo Liên Đăng không phải vô dụng, chỉ là tu vi của con quá thấp không thể thúc đẩy được.

Trước đây con có thể thúc đẩy là vì có thể điều động pháp lực trong tim đèn rót vào Bảo Liên Đăng.” “Công dụng lớn nhất của Bảo Liên Đăng là phụ trợ tu luyện, tim đèn chỉ là do mẹ trảm yêu trừ ma, rút lấy pháp lực của chúng ngưng tụ thành, Bảo Liên Đăng có thể chuyển hóa pháp lực để tăng tốc độ tu luyện.” Dương Thiền nói cho Trầm Hương biết công dụng thực sự của Bảo Liên Đăng.

Biết được Bảo Liên Đăng không phế, còn có thể tăng tốc độ tu luyện, Trầm Hương lại phấn chấn trở lại: “Mẹ, con nhất định sẽ cứu mẹ ra.

Hắn, Dương Tiễn, có thể bổ núi cứu mẹ, con cũng có thể.” “Đừng, con không đấu lại cữu cữu con đâu, mẹ chỉ cần con bình an là được rồi.” Dương Thiền khóc lóc nói.

“Hắn muốn giết con, để bảo vệ quyền thế của hắn.

Trong mắt hắn, con chính là sự sỉ nhục ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn, là đột phá khẩu ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn.

Con không đấu với hắn, hắn cũng sẽ không tha cho con, hắn đã

giết Tứ di mẫu rồi.” Trầm Hương lắc đầu.

“Cái gì, Nhị ca sao có thể giết Tứ công chúa.” Sắc mặt Dương Thiền đại biến.

Ngay lúc này, một luồng sức mạnh đột nhiên hút nguyên thần Trầm Hương ra ngoài, bay trở về khách sạn, nguyên thần quy thể.

Dưới chân Hoa Sơn.

“Nhị ca, huynh ra đây, muội biết huynh đang ở đây, là huynh đã mang Trầm Hương đến.” Dương Thiền hét lên.

Tuy nhiên, gọi nửa ngày, Dương Tiễn cũng không xuất hiện.

Một bên khác, Trầm Hương tỉnh lại, phấn chấn trở lại, đi về phía Tịnh Đàn Miếu.

Trở lại Tịnh Đàn Miếu, người đi lầu trống, không còn sự náo nhiệt của ngày xưa, lạnh lẽo vắng vẻ, Trầm Hương tìm một vòng, chỉ tìm thấy Trư Bát Giới đang bế quan chữa thương.

“Sư phụ, con về rồi, xin lỗi, trước đây là con không có chí tiến thủ, đã làm người thất vọng.” Trầm Hương quỳ trên đất, cung kính dập đầu ba cái.

“Ai, về là tốt rồi, về là tốt rồi.” Trư Bát Giới than một tiếng.

“Sư phụ, Bát thái tử bọn họ đâu?” Trầm Hương rất lo lắng, lo Bát thái tử bọn họ đã bị Dương Tiễn ra tay độc ác.

“Vi sư cần chữa thương, không có thời gian dạy bọn họ, đã đưa họ đến Nữ Nhi Quốc nhờ sư tổ của con giúp dạy dỗ.” Trư Bát Giới nói.

Biết được Bát thái tử bọn họ không sao, Trầm Hương thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Ngọc đâu?

Sao chỉ có một mình con về?" Trư Bát Giới nghi ngờ hỏi.

"Nó lừa con, nó tiếp cận con là vì tim đèn Bảo Liên Đăng, nó đã trộm mất tim đèn Bảo Liên Đăng rồi." Nước mắt Trầm Hương không kìm được mà tuôn rơi.

"Cái này..." Trư Bát Giới không dám tin, tiểu hồ ly ngây thơ đó có thể làm ra chuyện này sao?

Nhưng nhìn bộ dạng của Trầm Hương, lại không giống như đang lừa người.

"Ta đưa con đi tìm Ngao Xuân bọn họ nhé." Trư Bát Giới nói.

"Không, con bây giờ không biết phải đối mặt với họ như thế nào, con cứ ở đây cùng sư phụ." Trầm Hương lắc đầu.

Khi đó, ánh mắt Bát thái tử nhìn hắn, thất vọng, đau lòng, bi thương, lạnh lùng.

Lúc đó hắn quả thực không có đảm đương, Tứ di mẫu vì bảo vệ hắn mà chết, hắn lại đương nhiên đẩy hết trách nhiệm ra ngoài, hắn thật sự không có mặt mũi đối diện với Bát thái tử.

Trư Bát Giới không nói gì thêm, không dám đối mặt, sao không phải là nhu nhược, không phải là trốn tránh.

Nhưng bây giờ Ngao Xuân chắc chắn vẫn chưa hết giận, hai người gặp nhau chắc chắn sẽ đánh nhau.

Một bên khác, Dương Tiễn bận rộn xử lý chuyện Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử bị bắt đã được một thời gian, đã đến lúc phải hành động.

Dương Tiễn bảo Ngưu Ma Vương tiết lộ tin tức cho đệ tử Xiển giáo biết, để thăm dò bọn họ.

Suy đi nghĩ lại, Xiển giáo là kẻ có dã tâm nhất, khả năng lớn nhất.

Ngưu Ma Vương âm thầm tìm đến Nam Cực Tiên Ông than khổ, nói rằng Dương Tiễn bắt Hồng Hài Nhi, ép hắn giết Bách Hoa tiên tử, hắn không dám, xin Nam Cực Tiên Ông giúp đỡ.

Hắn nói Thái Thượng Lão Quân không quản sự, Huyền Đô không thuộc biên chế Thiên Đình, không tiện nhúng tay, chỉ có thể nhờ Nam Cực Tiên Ông giúp đỡ.

Còn về tại sao Dương Tiễn lại muốn giết Bách Hoa tiên tử, Ngưu Ma Vương không nói.

Kết quả là Nam Cực Tiên Ông không đi cáo trạng với Ngọc Đế, ngược lại là Nhân Giác xuất hiện ở Tích Lôi Sơn, không nói hai lời, liền ra tay với Ngưu Ma Vương.

Dương Tiễn đang đợi sẵn trong Ma Vân Động, khoảnh khắc nhìn thấy Nhân Giác đến, hắn biết mình đã đoán đúng, quả nhiên là Xiển giáo và Vân Hải Tiên Môn liên thủ bày bố cục.

Xiển giáo quả nhiên dã tâm bừng bừng, không cam chịu thất thế.

Nam Cực Tiên Ông nhận được tin, tiếp đó Nhân Giác liền đến Tích Lôi Sơn cứu người, nói Xiển giáo và Vân Hải Tiên Môn không có quan hệ, đến kẻ ngốc cũng không tin.

Biết được đối thủ là ai, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngưu Ma Vương sao có thể là đối thủ của Nhân Giác, không bao lâu đã bị đánh trọng thương, Nhân Giác xông vào Ma Vân Động cứu người.

Kết quả, vừa vào Ma Vân Động đã thấy Dương Tiễn đang đợi hắn.

Sắc mặt Nhân Giác đại biến, biết mình đã mắc bẫy, nhưng khi

nhìn thấy Bách Hoa tiên tử bị trói ở một bên, hắn do dự một lát, cuối cùng không lui đi.

"Nhị Lang Chân Quân quả nhiên danh bất hư truyền, xem ra ngài đã biết không ít, ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện.

Thả Bách Hoa tiên tử ra, Chân quân có thể đưa ra yêu cầu." Nhân Giác hành lễ, đi đến ngồi đối diện Dương Tiễn.

Chương 432

“Vân Hải Tiên Môn ở đâu?

Cửu Thiên Huyền Tôn rốt cuộc là ai?” Dương Tiễn trực tiếp hỏi.

“Ban đầu trong Phong Thần lượng kiếp, các thánh đại chiến, dư chấn đã đánh vỡ Vân Hải Tiên Sơn, Vân Hải Tiên Môn đã không còn tồn tại, mọi người phân tán khắp nơi tự lập đạo trường.” “Ta cũng không biết bọn họ ở đâu, chỉ là cách đây không lâu nhận được tin, bảo ta làm như vậy.” “Còn về Cửu Thiên Huyền Tôn, Chân quân hẳn đã nghe qua Cửu Lộc Đạo Tôn.” Nhân Giác nói.

“Cửu Lộc Đạo Tôn.” Dương Tiễn híp mắt, một trong ba ngàn hồng trần khách, là con nai đầu tiên của Hồng Hoang, Cửu Sắc Thần Lộc, nghe nói là do cửu sắc thần quang thai nghén mà sinh ra, căn nguyên phi phàm.

Ban đầu trong ba ngàn hồng trần khách, Cửu Lộc Đạo Tôn này cũng đứng hàng đầu, thuộc loại echelon thứ hai.

Echelon thứ nhất là Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Tam Kim Ô, Thập Nhị Tổ Vu.

Echelon thứ hai là Minh Hà, Côn Bằng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử...

Cửu Lộc Đạo Tôn có thể sánh ngang với Trấn Nguyên Tử và những người khác, có thể thấy không hề tầm thường.

Cửu Lộc Đạo Tôn này vô cùng kín tiếng, sau ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung liền biến mất không thấy, ngay cả khi Vu tộc tàn phá Hồng Hoang cũng không xuất hiện.

Nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng hắn không tin.

“Ngươi không nói thật.” Dương Tiễn lạnh nhạt nhìn Nhân Giác.

“Xem ra Chân quân muốn phân cao thấp một trận rồi, ta không có ý định đối địch với Chân quân, Chân quân hà cớ gì phải ép người quá đáng.” Nhân Giác nói.

“Tính kế muội muội ta, đây chính là cái gọi là không muốn đối địch với ta?” Khóe miệng Dương Tiễn nhếch lên một nụ cười trào phúng.

Nhân Giác nghẹn lời, nói: “Xem ra không thể giải quyết trong hòa bình được rồi, vậy thì làm một trận đi.

Chân quân, xin mời.” Nhân Giác đứng dậy mời, ra dáng một bậc quân tử.

Dương Tiễn đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc này, Nhân Giác đột nhiên thay đổi chiêu, dịch chuyển tức thời đến cứu Bách Hoa tiên tử.

Tuy nhiên, vừa chạm vào Bách Hoa tiên tử, Bách Hoa tiên tử đột nhiên biến thành Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, lao về phía mi tâm của hắn, một lá thế thân phù rơi xuống, hóa thành tro bụi.

“Không ổn, mắc bẫy rồi.” Sắc mặt Nhân Giác đại biến, phản ứng đầu tiên là độn địa, nhưng Bách Hoa tiên tử giả vốn bị trói lại chính là Khổn Tiên Thằng, lúc này rơi xuống đất, từ mặt đất quấn về phía hắn.

Hắn vội vàng thi triển Súc Địa Thành Thốn lùi nhanh lại.

Tuy nhiên, vừa lui ra, sau lưng đã có kình phong ập tới, không thể tránh né, hắn chỉ có thể vận hết sức lực thúc đẩy phòng ngự tiên y trên người, cứng rắn đỡ một đòn Khai Sơn Phủ của Dương Tiễn.

Tiên y trực tiếp bị bổ nát, bản thể của hắn là Ngũ Sắc Lưu Ly Thú, nhục thân vô cùng mạnh mẽ, nhưng vẫn bị thương không nhẹ.

“Quả là Nhị Lang Chân Quân, danh bất hư truyền, liên tiếp bị ngươi tính kế hai lần.” Nhân Giác nuốt mấy viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan để chữa thương, vẻ mặt nghiêm trọng và kiêng dè nhìn Dương Tiễn.

Gã này không chỉ đánh giỏi, mà tâm cơ còn cực sâu, dùng thế thân phù đào một cái hố cho hắn nhảy vào, nếu không phải nhục thân của hắn đủ mạnh, không chết cũng trọng thương.

“Xem ra Bách Hoa tiên tử đối với ngươi rất quan trọng, nói cho ta biết những gì ta muốn biết, ta có thể tha cho nàng một mạng.” Dương Tiễn lạnh lùng nói.

“Ta chỉ muốn cố hết sức cứu nàng một lần, đã cố hết sức, coi như tận tình tận nghĩa.” Nhân Giác cười cười, định rút lui.

Dương Tiễn sao có thể cho cơ hội, pháp bảo xuất ra hết, lao về phía Nhân Giác.

Nhân Giác tế ra pháp bảo Ngũ Sắc Tháp, cùng Dương Tiễn đại chiến, trực tiếp lật tung cả Ma Vân Động, hai người bay lên không trung đại chiến.

“Dám làm tổn thương Ngưu gia gia, Dương Tiễn, giết chết nó cho ta.” Ngưu Ma Vương chật vật la hét ở dưới.

“Ngươi câm miệng đi, không có chuyện gì lại đi chọc Dương Tiễn, ngươi xem bây giờ, càng lún càng sâu.” Ngọc La Sát hận rèn sắt không thành thép mà quở trách.

Ngưu Ma Vương bị mắng không dám hó hé, lầm bầm câm miệng.

Trên không, hai người đều thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, đấu vô cùng kịch liệt.

Bản thể của Nhân Giác là Ngũ Sắc Lưu Ly Thú, cũng chơi ngũ hành chi lực, pháp bảo không ít, Ngũ Sắc Tháp, Ngũ Sắc Thần Toa,

đều là Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Còn có các loại ngũ hành thần thông, thi triển dễ như trở bàn tay.

Nhục thân của hai người lại đều mạnh mẽ vô cùng, nhất thời đấu ngang tài ngang sức.

"Gã này lại là Ngũ Sắc Đạo Nhân, một trong ba ngàn hồng trần khách của Tử Tiêu Cung, chiến đấu lực mạnh như vậy, ta thua không oan." Ngưu Ma Vương tâm phục khẩu phục.

Ngọc La Sát đã lười nói thêm gì nữa.

Hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng vẫn là Dương Tiễn thắng, Thiên Nhãn thần thông phá vỡ phòng ngự của Ngũ Sắc Tháp, một lần nữa đánh thương Nhân Giác.

Nhân Giác thấy đánh không lại, thi triển độn địa thuật đào tẩu.

Dương Tiễn dùng Thiên Nhãn khóa chặt, ở trên truy đuổi không tha, quyết tâm phải bắt được Nhân Giác.

Hắn sư từ Khổng Tuyên, ngũ hành độn thuật tự nhiên cũng biết, nhưng Nhân Giác chuyên chơi ngũ hành, ngũ hành độn thuật chắc chắn nhanh hơn hắn.

May mắn là Thiên Nhãn của hắn có chức năng khóa chặt, Nhân Giác đã bị khóa, không thể trốn thoát.

Dùng Thái Dương Chân Hỏa ngưng tụ thành đôi cánh, tốc độ tăng lên không ít, không đến mức bị Nhân Giác bỏ lại.

"Giới hạn của Dương Tiễn rốt cuộc ở đâu, Ngũ Sắc Đạo Nhân đã đủ mạnh, vẫn không đánh lại." Ngưu Ma Vương nhìn mà nghiến răng ken két, thật muốn thấy Dương Tiễn bại một lần, thật muốn móc Thiên Nhãn của Dương Tiễn ra biến thành của mình.

Nhân Giác không ngừng thay đổi phương hướng, thi triển đủ loại

ngũ hành độn thuật, nhưng vẫn không thể thoát khỏi Dương Tiễn.

Bất đắc dĩ, Nhân Giác bỏ cuộc, trốn về phía sâu trong Nam Hải.

Dương Tiễn một đường truy đuổi không tha.

Khi đi qua một hòn đảo tiên, đột nhiên một kiện pháp bảo đánh lén tới, Dương Tiễn phản ứng nhanh hơn, một đao đánh lui.

"Nhân Giác, ngươi có được không vậy, bị người ta truy sát đến mức thảm hại như thế." Một giọng nói lười biếng vang lên, tiếp đó một nam tử yêu dị tà mị từ trong đảo tiên đi ra.

"Địa Minh, ngươi đừng đứng đó nói chuyện không đau lưng, ngươi thử xem." Nhân Giác mặt đầy vạch đen đi đến bên cạnh nam tử.

Dương Tiễn mở Thiên Nhãn chiếu một cái, lập tức biết được lai lịch của Địa Minh: "Huyết Ảnh Đề Hồn Thú, một trong ba ngàn hồng trần khách, Huyết Ảnh Đạo Nhân." "Đã nhận ra bản tọa, còn không mau lui đi.

Hai ta liên thủ, ngươi nghĩ ngươi có khả năng thắng không?" Địa Minh tà mị cười.

Đánh nhau ở đây, chắc chắn sẽ kinh động Long tộc, vạn nhất Long tộc đến chi viện Dương Tiễn, sẽ rất bất lợi cho bọn họ.

Dương Tiễn không hề cố chấp, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lui đi.

Chủ yếu là hôm nay hắn không mang theo Dưỡng Hồn Lô, không có pháp bảo bảo vệ nguyên thần.

Huyết Ảnh Đề Hồn Thú, thiên phú thần thông là Huyết Ảnh Phân Thân và Đề Hồn Hống.

Cả hai thần thông này đều có khả năng công kích nguyên thần, hắn

không phải là kẻ lỗ mãng.

Dương Tiễn lui đi, Nhân Giác không nhịn được nữa, một ngụm máu lớn phun ra, khí tức yếu đi rất nhiều.

"Thằng nhóc đó lại có thể làm ngươi bị thương nặng như vậy." Địa Minh kinh hãi.

"Thiên Nhãn thần thông của thằng nhóc đó không hổ là một trong thập đại đỉnh cấp thần thông, ngay cả Ngũ Sắc Tháp của ta cũng không đỡ nổi." Nhân Giác lau vết máu trên khóe miệng.

Chương 433

Tiếp đó, sắc mặt đại biến: "Không ổn." Nói xong, không màng thương thế, hóa thành cầu vồng rời đi.

Địa Minh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng theo sau.

Hai người đến Bích Lạc Tiên Sơn, vừa hay Khai Minh Tiên Quân phá vỡ hộ đảo đại trận, Dương Tiễn cũng vừa kịp đến.

Trên đảo có một thanh niên, trên người hắn, Dương Tiễn cảm nhận được khí tức của Nhân Giác và Bách Hoa tiên tử.

"Đây là con của ngươi và Bách Hoa tiên tử?" Dương Tiễn nhìn về phía Nhân Giác.

Nhân Giác không nói gì, coi như đã ngầm thừa nhận.

"Cho nên ngươi vì để quang minh chính đại ở bên Bách Hoa tiên tử, đã đẩy Tam Thánh Mẫu xuống nước, muốn ép Tư Pháp Thiên Thần sửa đổi thiên điều?" Khai Minh Tiên Quân kinh ngạc mở miệng.

Nhân Giác vẫn không trả lời, chỉ đi đến bên cạnh đứa trẻ, che chở nó sau lưng.

"Là vậy thì sao?

Các ngươi không giữ được chúng ta đâu.

Sau ngày hôm nay, các ngươi sẽ không bao giờ tìm thấy chúng ta nữa.

Ngươi không có bằng chứng chứng minh Tam Thánh Mẫu bị tính kế." Địa Minh trêu tức bước lên.

"Không, Bách Hoa tiên tử đang ở trong tay ta, các ngươi sẽ còn xuất hiện." Dương Tiễn lắc đầu, gọi Khai Minh Tiên Quân rời đi.

“Sao chúng ta phải đi, đánh với bọn họ đi chứ.” Khai Minh Tiên Quân rất không hiểu, đây không phải là phong cách của Dương Tiễn.

“Đánh?

Một chiêu ngươi liền phế, Địa Minh kia bản thể là Huyết Ảnh Đề Hồn Thú, hôm nay ta không mang theo pháp bảo bảo vệ nguyên thần, một chọi hai, không chắc thắng.” Dương Tiễn lắc đầu.

Khai Minh Tiên Quân một phen lúng túng, đây là chê hắn quá yếu, nhưng so với Dương Tiễn, hắn quả thực quá yếu.

“Ngươi về Thiên Đình trước đi, ta đi Tích Lôi Sơn một chuyến.” Dương Tiễn nói xong, liền đi về phía tây.

Đến Tích Lôi Sơn, Ngưu Ma Vương và Ngọc La Sát đã dùng pháp lực xây lại Ma Vân Động, Ngưu Ma Vương đang chữa thương.

“Sao rồi?

Giết được thằng khốn đó chưa?” Ngưu Ma Vương nghiến răng ken két.

“Chưa, hắn có trợ thủ.

Giao Bách Hoa tiên tử cho ta.” Dương Tiễn lắc đầu, nhìn về phía Ngọc La Sát.

“Ngươi thả con trai ta ra trước.” Ngọc La Sát mặc cả.

“Ta về sẽ tự thả Hồng Hài Nhi, tiếp theo các ngươi không giữ được Bách Hoa tiên tử đâu, không muốn rước họa sát thân thì chỉ có thể tin ta.” Dương Tiễn nói.

Ngọc La Sát do dự một hồi, cuối cùng vẫn giao Bách Hoa tiên tử cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn tuy độc ác, nhưng về mặt uy tín vẫn rất đáng tin.

“Tiếp theo các ngươi phải làm một việc, lên trời tố cáo ta, đổ hết mọi chuyện cho ta, bao gồm cả chuyện của Dương Thiền và Bách Hoa tiên tử cũng nói ra, để các ngươi thoát khỏi liên quan.” “Sau đó ta muốn các ngươi lấy lý do hận ta, mà giúp đỡ Trầm Hương.

Các ngươi không cần hỏi nhiều, chuyện này thành công, các ngươi sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh.” “Hoặc các ngươi có thể lựa chọn bán đứng ta, ta sẽ đưa cả nhà ba người các ngươi xuống địa phủ đoàn tụ.” Nói xong, Dương Tiễn trực tiếp rời đi.

“Chuyện này hình như liên quan rất lớn, lại là Vân Hải Tiên Môn, lại là Xiển giáo, làm sao bây giờ?” Ngưu Ma Vương có chút hoảng.

“Còn không phải do ngươi gây ra sao.

Nghe theo hắn, trước tiên để chúng ta thoát khỏi liên quan, ít nhất phải để người khác biết Bách Hoa tiên tử đã không còn trong tay chúng ta, tránh để họ đến tìm chúng ta gây phiền phức.” “Hắn và Dương Thiền là cháu ngoại của Ngọc Đế, lại là môn hạ của Kim Ô, dù thế nào cũng sẽ không sao.

Nghe theo hắn ít nhất chúng ta sẽ không sao, nhưng nếu đối đầu với hắn thì không chắc.” Ngọc La Sát phân tích.

“Ừm, nghe lời phu nhân, đợi ta ổn định thương thế, chúng ta sẽ lên Thiên Đình cáo trạng.” Ngưu Ma Vương nào dám có ý kiến.

Bên này, Dương Tiễn không về Thiên Đình, mà đến Quán Giang Khẩu.

“Ta đưa các ngươi đến nơi khác, ở đây không an toàn.” Nói xong, Dương Tiễn mang theo ba người Noãn Nhị tỷ đi, đến địa phủ tìm Cửu Phượng.

“Ba người bọn họ chưa chết?” Cửu Phượng trừng lớn mắt.

“Ừm, còn xin tỷ tỷ giúp bảo vệ họ, giấu họ đi.

Còn có Bách Hoa tiên tử, phiền tỷ tỷ giúp ta trông coi nàng ta." Dương Tiễn nói.

"Khà khà, tên nhóc nhà ngươi, lúc cầu ta giúp đỡ thì gọi tỷ tỷ, bình thường bảo ngươi gọi thì lại quật cường bất khuất." Cửu Phượng bật ra một tràng cười duyên.

"Ta còn có việc gấp, phiền tỷ tỷ rồi." Dương Tiễn một phen lúng túng, vội vàng chuồn.

Không chịu nổi, Cửu Phượng đúng là một kẻ kỳ lạ, rất cố chấp trong việc tỏ ra trẻ trung.

Rõ ràng cùng thời với sư tổ bọn họ, mấy vị sư thúc của hắn đều bị trêu ghẹo, ngay cả hắn cũng không tha.

Rời khỏi địa phủ, Dương Tiễn đến Hoa Sơn, bận rộn một hồi, sau đó trở về Thiên Đình, đến Dao Trì tìm Ngọc Đế và Vương Mẫu, báo cáo những gì đã điều tra được trong thời gian qua.

"Xiển giáo, gan lớn thật." Ngọc Đế không kìm được cơn giận.

"Xiển giáo là đã xác định, nhưng không biết còn có ai khác tham gia vào hay không." "Tiếp theo ta định đưa mọi chuyện ra ánh sáng.

Xiển giáo hẳn cũng biết đã bị lộ, kế hoạch bại lộ, bọn họ sẽ không muốn đưa ra ánh sáng, chúng ta sẽ đánh cho bọn họ một đòn bất ngờ." "Ai phản đối, chín phần mười là có tham gia.

Đưa sự việc ra ngoài, bọn họ tất sẽ tìm mọi cách ngăn cản..." Dương Tiễn nói ra kế hoạch tiếp theo.

Trở về Chân Quân Thần Điện, Dương Tiễn dặn dò Hồng Hài Nhi một phen, rồi thả nó đi, sau đó trở về mật thất, kể cho Ngao Băng Tâm nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Ngao Băng Tâm lặng lẽ lắng nghe, ở bên cạnh Dương Tiễn.

Ngày hôm sau, gia đình Ngưu Ma Vương lên Thiên Đình cáo trạng, các vị thần xôn xao, đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn.

"Dương Tiễn, chuyện gì vậy?" Ngọc Đế giả vờ tức giận nhìn Dương Tiễn.

"Bẩm Ngọc Đế, Tam Thánh Mẫu bị người ta tính kế.

Có kẻ bất mãn với thiên điều, nên đã chỉ thị Bách Hoa tiên tử tính kế Tam Thánh Mẫu tư phàm động tình, nhằm ép thần sửa đổi thiên điều." "Bách Hoa tiên tử sớm đã động phàm tâm, cùng với Nhân Giác của Huyền Hoàng Tam Thừa thuộc Vân Hải Tiên Môn sinh ra một đứa con.

Nhân Giác này chính là Ngũ Sắc Đạo Nhân, một trong ba ngàn hồng trần khách." "Ngoài ra, thần đã thiết kế để Ngưu Ma Vương báo cho Nam Cực Tiên Ông biết Bách Hoa tiên tử bị bắt, rất nhanh sau đó Nhân Giác liền đến Tích Lôi Sơn cứu Bách Hoa tiên tử." "Thần nghi ngờ Xiển giáo và Vân Hải Tiên Môn cấu kết, dù sao thiên điều một khi thay đổi, Thiên Đình chấn động, Xiển giáo liền có hy vọng trỗi dậy trở lại, tranh giành chính thống Đạo môn." Dương Tiễn đứng ra.

Lời này vừa thốt ra, các vị thần lại một lần nữa xôn xao.

"Chân quân đừng nói bừa, vì để bao che cho Tam Thánh Mẫu mà đổ nước bẩn lên người Xiển giáo chúng ta.

Cái gì mà Vân Hải Tiên Môn, chưa từng nghe qua." "Chân quân đã nghi ngờ Xiển giáo chúng ta, có thể đưa ra bằng chứng không?" Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông biến đổi, tức giận đứng ra chỉ trích.

Các đệ tử Xiển giáo khác cũng ùn ùn đối Dương Tiễn khẩu tru bút phạt, cả Lăng Tiêu Bảo Điện loạn cào cào, như một cái chợ.

Chương 434

“Yên lặng.” Ngọc Đế tức giận lên tiếng, tất cả mọi người vội vàng im miệng.

“Ngưu Ma Vương, trẫm hỏi ngươi, Tư Pháp Thiên Thần nói có thật không?” Ngọc Đế nhìn về phía Ngưu Ma Vương.

“Bệ hạ, đều là do Tư Pháp Thiên Thần bắt con trai thần ép thần làm.

Thần quả thực đã báo cho Nam Cực sư huynh, tiếp đó Nhân Giác liền đến Tích Lôi Sơn.” “Tuy nhiên, cũng có thể là do Tư Pháp Thiên Thần vì bảo vệ Tam Thánh Mẫu mà tự biên tự diễn, đổ nước bẩn lên Xiển giáo.” “Chuyện của Bách Hoa tiên tử, thần cũng không biết.” Ngưu Ma Vương tức giận trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

“Tư Pháp Thiên Thần, Bách Hoa tiên tử hiện đang ở đâu?” Ngọc Đế nhìn Dương Tiễn.

“Bẩm bệ hạ, đã bị thần giấu đi rồi.

Thần không bắt được Nhân Giác, không có bằng chứng, nhưng Nhân Giác chắc chắn sẽ đến cứu Bách Hoa tiên tử.

Thần không thể giao Bách Hoa tiên tử ra, để tránh bị kẻ khác giết người diệt khẩu.” Dương Tiễn nói.

“A a, với bản lĩnh của Chân quân mà không bắt được sao?” Nam Cực Tiên Ông mỉa mai.

“Lúc đó Khai Minh Tiên Quân cũng ở Nam Hải.” Dương Tiễn nói.

“Không sai, ta quả thực đã thấy.

Tư Pháp Thiên Thần hẹn ta đi, lúc đó bên cạnh Nhân Giác còn có

một người tự xưng là Địa Minh, Tư Pháp Thiên Thần nói là Huyết Ảnh Đạo Nhân." "Nhân Giác quả thực có một đứa con trai, nhưng kỳ lạ là, khi ta định đi bắt đứa trẻ đó, Tư Pháp Thiên Thần lại không chiến mà lui, để ba người đó chạy thoát." Khai Minh Tiên Quân nhìn Dương Tiễn với ánh mắt oán hận.

"Không chiến mà lui, đây không phải là phong cách của Tư Pháp Thiên Thần, rất đáng nghi." "Hơn nữa, Tư Pháp Thiên Thần giết Chức Nữ công chúa, coi như có thù với Khai Minh Tiên Quân, lại cố tình hẹn Khai Minh Tiên Quân đi cùng, có ý đồ cố ý." "Dù sao, Tư Pháp Thiên Thần và Khai Minh Tiên Quân có thù, nếu Khai Minh Tiên Quân làm chứng, sẽ càng có sức thuyết phục." "Bệ hạ, thần nghi ngờ Tư Pháp Thiên Thần lạm dụng chức quyền, tự biên tự diễn." Nam Cực Tiên Ông lập tức nắm lấy sơ hở.

"Tư Pháp Thiên Thần, ngươi còn có gì để nói không?" Ngọc Đế mang theo lửa giận nhìn Dương Tiễn.

"Bẩm bệ hạ, thần quả thực cố ý tìm Khai Minh Tiên Quân, nhưng thần không phải cố ý không chiến mà lui, mà là do Nhân Giác và Địa Minh liên thủ, thần không chắc thắng." "Thần đã giao chiến với Nhân Giác một trận trước đó, thần đã phải tốn rất nhiều sức lực mới thắng được một bậc.

Lúc đó nếu đánh nhau, Khai Minh Tiên Quân tất chết, nên thần chỉ có thể lui trước." Dương Tiễn nói.

"Ồ?

Hồng Hoang lại còn ẩn giấu nhân vật lợi hại như vậy." Ngọc Đế nhíu mày.

"Bệ hạ, cái Vân Hải Tiên Môn này, thần chưa từng nghe qua, nói không chừng là do Tư Pháp Thiên Thần tìm người đóng kịch." Nam Cực Tiên Ông nói.

“Nam Cực Tiên Ông có bằng chứng gì chứng minh Vân Hải Tiên Môn không tồn tại?

Lại có bằng chứng gì chứng minh Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân đã chết?” Dương Tiễn hỏi lại.

“Ta không có bằng chứng, nhưng Tư Pháp Thiên Thần lại có bằng chứng gì chứng minh bọn họ tồn tại?” Nam Cực Tiên Ông hỏi lại.

Hai người giương cung bạt kiếm, các vị thần không dám thở mạnh, lúc này ai dám làm chim đầu đàn, cả hai bên đều không thể đắc tội.

“Bệ hạ, thần sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh, ít nhất Nhân Giác kia không thể không quan tâm đến Bách Hoa tiên tử.” Dương Tiễn nhìn về phía Ngọc Đế.

“Các ngươi đều không có bằng chứng, nhưng vạn nhất thật sự có kẻ dám tính kế Thiên Đình, không thể không phòng.” “Để đề phòng vạn nhất, trẫm sẽ cho Tư Pháp Thiên Thần một cơ hội chứng minh.

Gia khanh có ý kiến gì không?” Ngọc Đế quét mắt nhìn các vị thần.

Lần này, ngay cả Nam Cực Tiên Ông cũng không dám phản bác, chuyện đề phòng vạn nhất này, ai có lý do gì để phản bác.

“Bệ hạ, chuyện này thần không có ý kiến, nhưng chuyện Tam Thánh Mẫu tư phàm sinh hạ nghiệt chủng giải quyết thế nào?” “Bất kể có phải là bị tính kế hay không, Tam Thánh Mẫu cuối cùng đã vi phạm thiên điều, uy nghiêm của thiên điều không thể bị xúc phạm.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Bệ hạ, Lưu Ngạn Xương dù sao cũng là Nhân tộc, chuyện này cần phải thông báo cho Nhân tộc một tiếng.

Thần đã phái Hạo Thiên Khuyển đi giết Trầm Hương, chỉ là gặp

phải Trư Bát Giới cản trở, bảo vệ Trầm Hương, còn xin bệ hạ định đoạt.” Dương Tiễn nói.

“Hừ, Chân quân giết Ngưu Lang cũng không thấy thông báo cho Nhân tộc, sao đến muội phu của ngươi lại phải thông báo cho Nhân tộc?” Nam Cực Tiên Ông trào phúng.

“Hay là ngươi đi giết?

Sao ngươi biết trước khi giết Ngưu Lang ta không thông báo cho Nhân tộc?” “Ngươi còn dám nói tên phàm nhân đáng chết đó là muội phu của ta, hôm nay ta sẽ diệt ngươi.” Dương Tiễn sát khí đằng đằng nhìn Nam Cực Tiên Ông, tiếng ‘muội phu’ đó thật sự khiến hắn động sát tâm.

Mỗi khi nhắc đến Lưu Ngạn Xương, lửa giận của hắn căn bản không thể khống chế.

Nhìn thấy bộ dạng sát khí đằng đằng của Dương Tiễn, Nam Cực Tiên Ông lập tức không dám cãi lại, có thể thấy, Dương Tiễn thật sự coi thường Lưu Ngạn Xương.

“Vậy Trầm Hương thì sao?

Tư Pháp Thiên Thần còn sợ Trư Bát Giới?” Nam Cực Tiên Ông không dám nhắc đến Lưu Ngạn Xương nữa, chỉ có thể đổi mục tiêu.

“Thời nay đã khác xưa, bây giờ Trư Bát Giới đã không còn trong tiên tịch Thiên Đình, sau lưng có Hậu Bạt đại thần.

Trước đó ta đã đến Tịnh Đàn Miếu, trọng thương Trư Bát Giới, đã bị Hậu Bạt đại thần cảnh cáo.” “Ngươi có thể tự mình đi thử.” Dương Tiễn lạnh nhạt nói.

“Ngươi không giết Trầm Hương, đánh với Trư Bát Giới làm gì?” Nam Cực Tiên Ông bới lông tìm vết.

“Vậy ngươi đi đi?” Dương Tiễn vặn lại.

Hắn không tin Nam Cực Tiên Ông thật sự sẽ ra tay giết Trầm Hương.

Giết Trầm Hương, sẽ không còn con bài để sửa đổi thiên điều nữa.

Dù sao Dương Thiền cũng là môn hạ của Kim Ô, ai dám động.

Chỉ có Trầm Hương còn sống, mới có lý do để công kích hắn, ép hắn, ép Ngọc Đế sửa đổi thiên điều.

“Ừm, vậy thì để Nam Cực Tiên Ông đi tru sát Trầm Hương.

Thái Bạch Kim Tinh, ngươi đi giao thiệp với Nhân tộc, giao ra Lưu Ngạn Xương.” Ngọc Đế chốt hạ.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông trở nên vô cùng khó coi, nhưng vẫn phải cứng rắn đi.

Chuyện đã đến nước này, hắn không đi không được, đã bị đẩy vào thế khó.

Hắn không ngờ Dương Tiễn lại đưa mọi chuyện ra ánh sáng.

Bây giờ bọn họ muốn dừng lại cũng không được, Bách Hoa tiên tử đang ở trong tay Dương Tiễn, nếu bị ép quá, Dương Tiễn sẽ dùng sưu hồn thuật với Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử biết không nhiều, đều là do Nhân Giác chỉ thị, nhưng chứng minh được sự tồn tại của Nhân Giác, tức là chứng minh Vân Hải Tiên Môn tồn tại, cũng chứng minh Dương Thiền thật sự bị người ta tính kế.

Đến lúc đó, kế hoạch của họ sẽ thất bại, Dương Thiền không sao, thiên điều không thể lay động, Ngọc Đế còn sẽ phái người đi khắp Hồng Hoang truy tra Vân Hải Tiên Môn.

Thậm chí Dương Tiễn có thể sẽ mời Thánh Nhân ra tay, vạn nhất tra ra Vân Hải Tiên Môn thì xong đời.

Vân Hải Tiên Môn bị diệt, Xiển giáo sẽ thật sự không còn cơ hội trỗi dậy.

Không ai biết, Vân Hải Tiên Môn thực ra là do Nguyên Thủy lập ra, Xiển giáo ở ngoài sáng, Vân Hải Tiên Môn ở trong tối, Cửu Thiên Huyền Tôn thực ra là ác thi của Nguyên Thủy.

Ban đầu trong Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy đã chuẩn bị đợi các giáo phái lưỡng bại câu thương, sẽ xuất động Vân Hải Tiên Môn đánh cho các giáo một đòn bất ngờ, giúp Xiển giáo độc chiếm vị trí, trở thành chính thống của Đạo môn.

Không ngờ La Hầu đột nhiên ra tay, khiến các giáo phái đều trở tay không kịp, thương vong thảm trọng, kế hoạch của Xiển giáo bị phá sản.

Khi Nguyên Thủy đi Hỗn Độn, ác thi cũng đã ở lại.

Chương 435

Vốn dĩ tình hình hiện tại rất tốt, nhưng ác thi của Nguyên Thủy cứ nhất quyết phải tranh giành, kế hoạch của họ rất hoàn hảo.

Chỉ cần Thiên Đình loạn, tam giáo sẽ có thể trỗi dậy.

Tiệt giáo không có Thánh Nhân trấn giữ, không tranh được.

Quy Nhất giáo chỉ có mấy chục người, cũng không tranh được.

Xiển giáo tuy số người không nhiều, nhưng cộng thêm Vân Hải Tiên Môn, sẽ lập tức trỗi dậy, đủ sức tranh đoạt chính thống Đạo môn.

Chỉ là không ngờ Dương Tiễn lại nhạy bén như vậy, đã phát giác ra.

Cũng không biết làm sao mà bị bại lộ.

Kế hoạch ban đầu của họ là đợi Dương Thiền sinh ra Trầm Hương, họ sẽ tập trung tài nguyên bồi dưỡng Trầm Hương, chỉ cần Trầm Hương đủ ưu tú, Dương Tiễn tuyệt đối sẽ bảo vệ.

Sau đó kéo cả Dương Tiễn xuống nước, Dương Tiễn vì bản thân và Trầm Hương, chắc chắn sẽ tìm cách sửa đổi thiên điều.

Dương Tiễn có môn hạ của Kim Ô chống lưng, Dương Tiễn dẫn đầu, họ phụ họa, Ngọc Đế cũng phải thỏa hiệp.

Chỉ là không ngờ Dương Tiễn đã biết chuyện trước cả khi Trầm Hương ra đời, kế hoạch của họ đã thất bại ngay từ khi chưa bắt đầu.

Hắn sẽ không thể ngờ được, tất cả mọi chuyện lại bắt nguồn từ Nguyệt Lão không chút nổi bật.

Nguyệt Lão bình thường chỉ là một kẻ vô dụng, chức trách là quản

lý nhân duyên của phàm nhân, một chức vị mà Ngọc Đế đã thiết lập trước vì ảo tưởng một ngày nào đó Thiên Đình sẽ quản lý Nhân tộc.

Bề ngoài là như vậy, chỉ là hắn không biết, sau lưng, Nguyệt Lão giám sát cho Ngọc Đế xem các vị thần có động tình hay không.

Pháp bảo của Nguyệt Lão là Hồng Thằng và Sổ Nhân Duyên, chuyên quản lý nhân duyên.

Các thần tiên có thần chức trên Thiên Đình, đều được đăng ký trong Sổ Nhân Duyên, chỉ cần động tình là sẽ bị phát hiện.

Chức Nữ không bị phát hiện là vì Chức Nữ không có thần chức, không được đăng ký trong sổ.

Còn về Bách Hoa tiên tử, là vì Nhân Giác quá mạnh, đã che giấu giúp.

Vì Nguyệt Lão quá không nổi bật, nên đã bị tất cả mọi người coi thường.

Nếu biết được lại thua trong tay Nguyệt Lão, bọn họ chắc sẽ tức chết.

Cứng rắn đến Tịnh Đàn Miếu, Nam Cực Tiên Ông vừa nhìn đã thấy Trầm Hương đang tu luyện.

Bọn họ bây giờ không thể lui được nữa, họ lui, chẳng khác nào thừa nhận Dương Thiền tự mình động phàm tâm.

Dương Tiễn vì chứng minh sự trong sạch của Dương Thiền, tuyệt đối sẽ nổi điên, dùng sưu hồn thuật với Bách Hoa tiên tử.

Bọn họ bây giờ phải ổn định Dương Tiễn, tìm cơ hội cứu Bách Hoa tiên tử, hoặc là giết người diệt khẩu.

Cho nên Trầm Hương bây giờ không thể chết, họ phải tiếp tục thực thi kế hoạch, ổn định Dương Tiễn, tìm kiếm cơ hội, không thể

để Dương Tiễn lật bàn.

Bọn họ đã bị Dương Tiễn đẩy vào thế khó.

Theo tin tức Đinh Hương truyền về, Dương Tiễn dường như xem Trầm Hương và Lưu Ngạn Xương là vết nhơ của Dương Thiền, thật sự muốn giết cả hai.

Nếu không phải Ngưu Ma Vương tình cờ bắt đi Trầm Hương, Trầm Hương sợ rằng đã chết từ lâu.

Còn có Tứ công chúa Đông Hải Ngao Băng Tâm, vì bảo vệ Trầm Hương, đã thật sự bị Dương Tiễn giết, chứng tỏ Dương Tiễn đã thật sự động sát tâm.

Tuy bị Dương Tiễn đẩy vào thế khó, nhưng dù sao cũng đổi thành hắn đến, có thể để Trầm Hương sống sót.

Trầm Hương còn sống, kế hoạch vẫn có thể tiếp tục.

Chỉ cần tìm được cơ hội để Bách Hoa tiên tử thoát khỏi sự khống chế của Dương Tiễn, khẳng định Dương Thiền tự mình động phàm tâm, hoặc là bồi dưỡng Trầm Hương lớn mạnh, họ vẫn còn cơ hội lay động thiên điều.

Bọn họ bây giờ bị Dương Tiễn ép chỉ có thể tiến không thể lùi.

“Nghiệt chủng Trầm Hương, chịu chết đi.” Nghĩ vậy, Nam Cực Tiên Ông từ trên trời giáng xuống, cố ý lớn tiếng nhắc nhở, nhắc Trư Bát Giới ra bảo vệ Trầm Hương.

Quả nhiên, Trư Bát Giới rất kịp thời ra bảo vệ Trầm Hương.

“Nam Cực sư huynh đây là có ý gì, tại sao lại ra tay với đệ tử của ta?” Trư Bát Giới không vui nói.

“Cái gì?

Ngươi thu nghiệt chủng này làm đệ tử?

Ngươi có biết nghiệt chủng này là do Tam Thánh Mẫu và phàm nhân sinh ra?

Vi phạm thiên điều, là nghiệt chủng trời đất không dung.” Nam Cực Tiên Ông giả vờ kinh hãi thất sắc.

“Xem ra Thiên Đình đều đã biết cả rồi, nhưng thì đã sao?

Ta chỉ biết nó là đồ đệ của ta, không ai được động vào.

Ta còn muốn bồi dưỡng nó, hai thầy trò chúng ta sẽ liên thủ chém chết tên súc sinh Dương Tiễn kia.” Trư Bát Giới nói.

Dương Tiễn coi Trầm Hương là vết nhơ, muốn xóa bỏ đi, tóm lại, hắn sẽ không để Dương Tiễn được như ý.

Dương Tiễn muốn giết ai thì hắn bảo vệ người đó, cứ đối đầu với Dương Tiễn là được.

Hơn nữa, Trầm Hương có tiên thiên tiên căn cửu phẩm, ở Hồng Hoang ngày nay, hiếm có không thể hiếm hơn, hắn không biết Trầm Hương có thể thành Thánh hay không, nhưng Trầm Hương có tư chất thành Thánh.

Mầm non tốt như vậy sao có thể bỏ qua, sau này nói không chừng hắn còn phải trông cậy vào Trầm Hương nữa.

“Sư đệ, ngươi vạn lần không được phạm phải sai lầm lớn này, Thiên Đình tuyệt đối không cho phép nó sống, ngươi không bảo vệ được nó đâu.” Nam Cực Tiên Ông khổ tâm khuyên nhủ.

“Sư huynh nhất định phải giết nó sao?” Trư Bát Giới ra vẻ không quan tâm.

“Tất nhiên, ta phụng mệnh đến đây, hôm nay nó phải chết.

Mong sư đệ nhường đường, đừng gây nên sai lầm lớn, cũng đừng làm khó sư huynh.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Tạm biệt.” Đột nhiên, Trư Bát Giới tóm lấy Trầm Hương rồi bỏ chạy.

Hắn bây giờ thương thế chưa lành, không bảo vệ được Trầm Hương, nhưng có người bảo vệ được.

Nam Cực Tiên Ông ngẩn ra một lúc, rồi vội vàng đuổi theo.

Trên Thiên Đình, Ngọc Đế dùng Hạo Thiên Kính khóa chặt để quan sát.

“Hừ, đúng là lắm lời.” Ngọc Đế vô cùng bất mãn, hừ lạnh một tiếng.

Bản thể của Nam Cực Tiên Ông là tiên hạc, thuộc loài chim bay, tốc độ ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng đầu, chắc chắn nhanh hơn Trư Bát Giới.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông lại không tài nào đuổi kịp Trư Bát Giới.

Dương Tiễn cũng có chút không nhìn nổi nữa, màn thả nước này còn rõ ràng hơn cả hắn.

Chương 436

Ngọc Đế đương nhiên cũng nhìn ra, nhưng cố ý giả vờ hồ đồ.

Mục đích của họ là ép Xiển Giáo không còn đường lui, mượn tay Xiển Giáo giúp họ bồi dưỡng Trầm Hương và những người khác.

Ép Xiển Giáo tự loạn trận pháp, để lộ sơ hở.

Thiên điều không thể thay đổi, dùng Xiển Giáo để giết gà dọa khỉ.

Bây giờ người sốt ruột không phải là họ, mà là Xiển Giáo.

Nam Cực Tiên Ông đuổi theo suốt một đường, Trư Bát Giới đưa Trầm Hương chạy đến Hoa Quả Sơn tìm Tôn Ngộ Không.

"Hầu ca, có người muốn giết sư điệt của ngươi, ngươi có quản không?" Trư Bát Giới hét lớn.

Lời vừa dứt, một đạo kim quang từ trong Thủy Liêm Động bay ra.

"Ai to gan vậy?

Bát Giới, ngươi nhận đồ đệ à?" Tôn Ngộ Không xuất hiện bên cạnh Trư Bát Giới.

"Ừ, đây là đồ đệ của ta Trầm Hương, cháu ngoại Dương Tiễn.

Dương Tiễn muốn giết nó, Thiên Đình cũng muốn giết nó.

Ngươi giải quyết Nam Cực Tiên Ông trước đã, chúng ta sẽ nói chi tiết sau." Trư Bát Giới nói.

"Đại Thánh, đã lâu không gặp." Nam Cực Tiên Ông đuổi tới, trong lòng mừng rỡ, lần này có cớ để rút lui rồi.

"Ngươi muốn giết sư điệt của yêm Lão Tôn?" Tôn Ngộ Không hỏi.

“Trầm Hương là nghiệt chủng do Tam Thánh Mẫu tư thông hạ giới sinh ra, xúc phạm thiên điều, trời đất không dung.

Ta phụng ý chỉ của Ngọc Đế đến đây tru sát, mong Đại Thánh thông cảm.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Vậy phải hỏi cây Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn trong tay ta đã.

Yêm Lão Tôn chỉ biết nó là sư điệt của yêm.” Tôn Ngộ Không lấy ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn.

“Vậy thì đắc tội rồi.” Nam Cực Tiên Ông tế ra pháp bảo Bàn Long Quải và Thái Cực Phù Ấn, cùng Tôn Ngộ Không đại chiến.

Nam Cực Tiên Ông vốn dự định đánh với Tôn Ngộ Không một trận, sau đó giả vờ không làm gì được Tôn Ngộ Không rồi rút lui.

Nhưng sau đó, hắn phát hiện mình thật sự không làm gì được Tôn Ngộ Không.

Con khỉ này có một đống pháp bảo lợi hại: Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, Thất Tinh Kiếm, còn có Đấu Chiến Thánh Khải và Tử Kim Quan do Lão Quân luyện chế.

Hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tôn Ngộ Không là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng con khỉ này một khi thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, chiến lực tăng vọt, cộng thêm một đống pháp bảo lợi hại, hắn hoàn toàn không làm gì được.

Quan trọng là con khỉ này hiếu chiến, đã đánh là không dừng lại, không muốn để hắn đi.

Tốc độ của hắn vốn nhanh hơn Tôn Ngộ Không, nhưng Tôn Ngộ Không đã học được Lôi Trạch Lôi Độn Thuật, di chuyển trong khoảng cách ngắn cực nhanh, quấn lấy hắn khiến hắn không thể thoát thân.

Mẹ nó, bị Lôi Trạch hại chết rồi.

Bị buộc phải liều mạng với Tôn Ngộ Không, đối đầu trực diện hoàn toàn không lại, chỉ có thể vừa đánh vừa lùi, dần dần rơi vào thế hạ phong.

"Đồ ngu, ngươi đánh với Tôn Ngộ Không làm gì?" Trên Thiên Đình, miệng Ngọc Đế thì mắng, nhưng thực chất thấy Nam Cực Tiên Ông chịu thiệt, trong lòng vui như mở cờ.

Mà đệ tử Xiển Giáo thì sốt ruột, Nam Cực Tiên Ông mà bị Tôn Ngộ Không đánh cho một trận, Xiển Giáo mất mặt là mất mặt lớn, Phó giáo chủ mà không đánh lại người ta.

Lên tiếng cầu cứu, hình như cũng rất mất mặt.

Nam Cực Tiên Ông là đại diện của Xiển Giáo ở Thiên Đình, không đánh lại Tôn Ngộ Không, xin Ngọc Đế phái người đi chi viện, bất luận Ngọc Đế phái ai đi, sau này Xiển Giáo ở trước mặt người đó đều không ngẩng đầu lên được.

Ngọc Đế tám chín phần mười sẽ phái Dương Tiễn đi, mà Xiển Giáo bọn họ bây giờ đang và Dương Tiễn căng thẳng như tên đã lên dây, thể diện mất hết, sau này căn bản không có khí thế để đối đầu với Dương Tiễn.

Chủ lực của Xiển Giáo ở Linh Sơn, bố trí ở Thiên Đình, chỉ có Nam Cực Tiên Ông là ra hồn, những người khác mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, đi cũng chẳng có tác dụng gì.

Thế là họ truyền âm cho Quy Nhất Giáo, nhờ họ giúp đỡ.

Nhưng đệ tử Quy Nhất Giáo đều trả lời rằng Quy Nhất Giáo không tham gia vào chuyện này.

Họ truyền âm cho Tiệt Giáo và Yêu Tộc, cũng nhận được câu trả lời tương tự.

Họ không còn cách nào khác, đành phải phái người hạ giới đi tìm

đệ tử Xiển Giáo cầu cứu, như Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, đại sư huynh Quảng Thành Tử.

Xiển Giáo không phải không có người, chỉ là không ở Thiên Đình.

Ngọc Đế cười lạnh, thật là quật cường, kiêu ngạo, thà quay về Xiển Giáo gọi người chứ không chịu cúi đầu cầu cứu.

Cũng tốt, hắn còn sợ phái người đi thành ra một đánh hai, không thể kết thúc được.

Hai đệ tử Xiển Giáo với tốc độ nhanh nhất chạy về Ngọc Hư Cung cầu cứu.

Quảng Thành Tử cũng bó tay, phái Ngọc Đỉnh đi.

Hắn bây giờ là người đứng đầu Xiển Giáo, tự mình đi thì quá mất giá.

Ai đi thực ra cũng mất mặt, lấy nhiều đánh ít không phải là chuyện gì vinh quang.

Ngay khi Nam Cực Tiên Ông sắp không trụ nổi nữa, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vã đến.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng thấy mất mặt, cùng Nam Cực Tiên Ông liên thủ đẩy lùi Tôn Ngộ Không, rồi vội vàng bỏ đi.

Càng ở lâu càng mất mặt.

Nam Cực Tiên Ông trở lại Thiên Đình, sắc mặt khó coi vô cùng.

Ánh mắt của các vị thần đồng loạt nhìn qua, trong đó có vài ánh mắt chế giễu.

"Ngươi có được không vậy hả, đến một con khỉ họ Tôn cũng không xử lý nổi.

Chủ nhân của ta vì Thiên Đình xuất chiến bao nhiêu lần, chưa

từng bại trận.

Ngươi lần đầu xuất chiến đã thua rồi." "Còn có mặt mũi nghi ngờ chủ nhân ta không đánh mà lui nữa chứ, ngươi thì đánh rồi đấy, muốn lui cũng không lui được." Người khác không tiện lên tiếng chế giễu, nhưng Hạo Thiên Khuyển thì không sợ, co rúm bên cạnh Dương Tiễn, đâm mạnh vào tim gan Nam Cực Tiên Ông.

Dương Tiễn vốn lạnh như băng sương, khóe miệng cũng không kiềm chế được mà nhếch lên.

Hạo Thiên Khuyển chính là cái miệng của hắn, có những lời hắn không tiện nói, nhưng Hạo Thiên Khuyển nói ra thì rất hợp lý.

"Danh xưng chiến thần của Chân Quân, Hồng Hoang ai cũng biết, chuyện này vẫn là Chân Quân đi thì hợp hơn." Nam Cực Tiên Ông một câu đẩy ngược lại cho Dương Tiễn.

Dù sao bây giờ có Tôn Ngộ Không bảo vệ Trầm Hương, Dương Tiễn hiện nay chưa chắc đã thắng được Tôn Ngộ Không.

"Cái gì vậy?

Ở Tịnh Đàn Miếu thì ngươi nói một đống lời vô ích, lúc cần ra tay thì không ra, bây giờ người ta chạy đến Hoa Quả Sơn rồi, ngươi lại bảo chủ nhân ta đi.

Chương 437

Trước đó không phải ngươi chê chủ nhân ta làm việc không hiệu quả sao?

Có cần mặt mũi không vậy?" Hạo Thiên Khuyển phun một tràng.

Nam Cực Tiên Ông cũng không tức giận, dùng phép khích tướng với Dương Tiễn: "Chẳng lẽ Chân Quân sợ Tôn Ngộ Không rồi sao?" "Vớ vẩn, chủ nhân của ta mà sợ con khỉ họ Tôn à?" Hạo Thiên Khuyển lập tức nổi nóng.

Tôn Hầu Tử là cái thá gì, bị chủ nhân đánh bao nhiêu lần rồi.

Nói chủ nhân sợ Tôn Hầu Tử, đây là sỉ nhục chủ nhân một cách trắng trợn.

Trong mắt nó, chủ nhân là mạnh nhất.

"Vậy tại sao Chân Quân không nhận lời?" Nam Cực Tiên Ông tiếp tục khích tướng.

"Bệ hạ, thần phân thân bất thuật.

Thần phải truy tra chuyện Vân Hải Tiên Môn, không thể phân tâm tru sát Trầm Hương." "Hơn nữa, Trầm Hương là cháu ngoại của thần, thần phụ trách chuyện này thực sự không ổn.

Nam Cực Tiên Ông trước đó đã nghi ngờ thần bao che Trầm Hương, chuyện này thần vẫn là không nên quản thì hơn." "Nam Cực Tiên Ông trận đầu bất lợi, sao có thể vì một lần thất bại mà nản lòng.

Phải tìm cách vãn hồi thể diện mới đúng.

Chẳng lẽ Nam Cực Tiên Ông sợ rồi, không dám đi tìm Tôn Hầu Tử nữa?" Dương Tiễn ba câu hai lời khích tướng ngược lại Nam Cực

Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông há miệng, không nói được câu nào.

Phản bác lại thì chính là hắn sợ Tôn Ngộ Không, mà nhận lời thì Tôn Hầu Tử lại thực sự khó đối phó.

Tiến thoái lưỡng nan.

"Nam Cực Tiên Ông đảm nhiệm một trong Lục Ngự là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, lại giữ chức Thọ Tinh trong Tam Tinh, đến một Tôn Hầu Tử cũng không xử lý được, sao có thể ở địa vị cao như vậy?

Bây giờ chính là cơ hội để chứng minh." Dương Tiễn bồi thêm một dao.

Ngọc Đế cũng là một trong Lục Ngự.

Lục Ngự về địa vị là ngang hàng, chỉ là lấy Ngọc Đế làm chủ mà thôi.

Không chỉ hưởng khí vận của Thiên Đình, hàng năm còn nhận bổng lộc rất cao.

Địa vị của Phúc Lộc Thọ Tam Tinh cũng không thấp, là tiên chức tam phẩm.

Thiên Đình chia làm hai ban văn võ, lại chia thành tám bộ.

Văn tứ bộ gồm Trung bộ, Thủy bộ, Tài bộ, Thái Tuế bộ; Vũ tứ bộ gồm Lôi bộ, Đấu bộ, Hỏa bộ, Ôn bộ.

Trung bộ do Ngọc Đế tự mình quản lý, chính là quản lý các vị trí cấp cao của Thiên Đình, phụ trách quyết sách của Thiên Đình.

Thủy bộ, phụ trách quản lý Thiên Hà và tất cả sông hồ hạ giới, thiết lập chức Hà Bá.

Vốn dĩ hạ giới do Nhân tộc quản lý, ít nhất Đông Thắng Thần

Châu và Nam Thiệm Bộ Châu là vậy.

Nhân tộc giao cho Long tộc phụ trách, Thiên Đình cứng rắn chen một chân vào, chính là vì thu hoạch khí vận.

Quản lý núi sông hồ ao của Hồng Hoang, làm việc cho Hồng Hoang, đều có thể nhận được khí vận.

Tài bộ, như tên gọi, quản lý kinh tế của Thiên Đình.

Người phụ trách là Triệu Công Minh, vị Võ Tài Thần này.

Vốn dĩ chỉ có một Tài Thần, nhưng Triệu Công Minh thường ngày bận tu luyện, không có tâm tư quản lý, nên thiết lập một Văn Tài Thần để phụ trách.

Vị Văn Tài Thần này cũng là đệ tử Tiệt Giáo, tên là Dư Đức, đệ tử đời thứ hai của Tiệt Giáo.

Phúc Lộc Thọ Tam Tinh thuộc về Tài bộ.

Phúc Tinh là nguyên đệ tử Tây Phương Giáo, Tam Hình Thiên Tôn Giả trong Thiên Hình Tôn Giả, đã lên Phong Thần Bảng.

Hai vị còn lại lên Sơn Hải Kinh, ở trong Nhân Tộc Thần Đình.

Lộc Tinh là nguyên Phó giáo chủ Quy Nhất Giáo, Huyền Hoàng đạo nhân, cũng đã lên Phong Thần Bảng.

Thọ Tinh chính là Nam Cực Tiên Ông.

Thái Tuế bộ phụ trách chiêm bốc cát hung, giám sát các bộ của Thiên Đình.

Chuyện này đương nhiên phải dùng người của mình.

Trước đây là do Vương Mẫu phụ trách, nay Khai Minh Tiên Quân nhập Chuẩn Thánh, do Khai Minh Tiên Quân phụ trách.

Văn tứ bộ chủ yếu phụ trách quản lý và duy trì vận hành của

Thiên Đình.

Vũ tứ bộ thì tương đương với tập đoàn võ tướng, phụ trách an nguy của Thiên Đình và chinh chiến đối ngoại.

Lôi bộ chính thần là Lôi Trạch, Đấu bộ chính thần là Kim Linh Thánh Mẫu, Hỏa bộ chính thần là Cửu Huyền Thiên Tôn, Ôn bộ chính thần là Ôn Tiên Lữ Nhạc.

Vũ tứ bộ, ba bộ do đệ tử Tiệt Giáo quản lý.

Nhưng Ngọc Đế sao có thể yên tâm giao binh quyền cho người ngoài, nên đã cài người của mình vào các bộ để kiềm chế: Lôi bộ có Bắc Cực Chiến Thần, Đấu bộ có Hoàng Giác Đại Tiên, Ôn bộ có Bích Hà Nguyên Quân.

Bích Hà Nguyên Quân chính là nguyên Phó giáo chủ Quy Nhất Giáo, Cửu Vũ Điệp Tiên Tử, sau này nhập ma tự bạo, lên Phong Thần Bảng, bị Ngọc Đế khống chế, là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong.

Lữ Nhạc chủ yếu dựa vào Ôn Hoàng Trận, bản thân chiến lực không mạnh, Bích Hà Nguyên Quân đủ để kiềm chế.

Như Cửu Diệu Tinh Quân, Nhị Thập Bát Tinh Tú, đều thuộc hạ của Đấu bộ.

Ban đầu Quy Nhất Giáo có năm đại Phó giáo chủ, Cửu Vũ Điệp Tiên Tử và Huyền Hoàng đạo nhân đã lên Phong Thần Bảng, Thanh Phong đạo nhân tiếp nhận vị trí Đông Hoa Đế Quân, là một trong Lục Ngự của Thiên Đình, Cửu Huyền Chân Quân quản Hỏa bộ của Thiên Đình, Chân Võ Đại Đế là đứng đầu Thập Đại Thiên Tôn.

Quy Nhất Giáo đặt trọng tâm vào Thiên Đình.

Xiển Giáo ban đầu có chín đại Phó giáo chủ, trong Phong Thần lượng kiếp chết bốn người: Liễu Tiên, Kim Thạch Tiên, Phong Trạch,

Cửu U Chân Quân, hồn lên Sơn Hải Kinh, nhập Nhân Tộc Thần Đình.

Già Lam Đạo Quân, Hoang Vu Chân Quân, Nhiên Đăng, Tử Lôi Chân Quân nhập Linh Sơn.

Còn lại Nam Cực Tiên Ông ở Thiên Đình.

Xiển Giáo đặt trọng tâm vào Linh Sơn.

Tiệt Giáo có nhiều người sống sót hơn, đặt cược vào ba nơi: Tiệt Giáo, Linh Sơn, Thiên Đình.

Như Lai phụ trách bên Linh Sơn, Thiên Đình có Triệu Công Minh, Lôi Trạch và Kim Linh Thánh Mẫu trấn giữ, đảo Kim Ngao của Tiệt Giáo có Quy Linh Thánh Mẫu và Băng Diễm Tiên Tử trấn giữ.

Dùng quan chức của vương triều phàm nhân để tham chiếu, Thập Đại Thiên Tôn, Tứ Phương Tứ Ngự tương đương với Tam Công Cửu Khanh, quan chức rất cao, nhưng không có thực quyền, thuộc hàng chính nhất phẩm và tòng nhất phẩm.

Bát bộ chính thần tương đương với Lục bộ Thượng thư, chính nhị phẩm.

Tư Pháp Thiên Thần tương đương với Hình bộ chính thần, ngang hàng với bát bộ chính thần, họ thuộc nhóm có thực quyền nhất Thiên Đình.

Chương 438

Sau đó là bát bộ phó chính thần, như Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên, Tam Tinh, thuộc hàng chính tam phẩm.

Nam Cực Tiên Ông một mình nhận hai phần bổng lộc, cả ngày không làm gì, rất nhiều thần tiên đều rất khó chịu.

Xiển Giáo đặt trọng tâm vào Linh Sơn, những người ở Thiên Đình thuần túy chỉ là để hưởng khí vận và bổng lộc, hoàn toàn không làm việc.

Như Lôi Chấn Tử, chiến tướng số một của Lôi bộ, cả ngày chỉ biết bế quan, chưa từng có cống hiến gì cho Thiên Đình.

Còn có Lý Tĩnh, không ít lần gây hại cho Thiên Đình.

Na Tra trước đây ở Thiên Đình cũng thuộc loại không làm việc đàng hoàng.

Tóm lại, các vị thần đều không ưa đệ tử Xiển Giáo.

Tuy nhiên, cũng không dám nói nhiều.

Vẫn là Dương Tiễn dũng cảm, chỉ thiếu điều chỉ vào mặt Nam Cực Tiên Ông mắng đức không xứng vị.

Mà Nam Cực Tiên Ông còn không thể cãi lại.

Luận về cống hiến cho Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông chắc chắn không bằng Dương Tiễn.

Dương Tiễn đáng ghét thì đáng ghét, nhưng người ta thực sự làm việc cho Thiên Đình.

Về đánh đấm, Nam Cực Tiên Ông không đánh lại Tôn Ngộ Không, khả năng cao cũng không đánh lại Dương Tiễn.

“Ừm, Tư Pháp Thiên Thần nói có lý.

Cái gọi là người tài thì được hưởng, Nam Cực Tiên Ông nếu không thể chứng minh được bản thân, trẫm thấy ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế này nên đổi người khác ngồi thì hơn.” Ngọc Đế nói hùa theo Dương Tiễn.

Sắc mặt các vị thần đại biến.

Ngọc Đế đây là có ý gì?

Muốn nhân lúc Thiên Định Lục Thánh không có ở đây, công khai xé bỏ hiệp ước, thu hồi vị trí Lục Ngự sao?

Ngọc Đế lấy đâu ra lá gan đó, không sợ Thiên Định Lục Thánh trở về tìm phiền phức à?

Ngọc Đế thực sự có ý nghĩ này.

Tứ Phương Tứ Ngự không có cống hiến gì cho Thiên Đình, hắn còn phải dùng khí vận và bổng lộc của Thiên Đình để nuôi, sớm đã khó chịu rồi.

Hiệp nghị này vô cùng bất công, ban đầu hắn bị Thiên Định Lục Thánh ép đến không còn cách nào khác mới ký.

Trước đây hắn chỉ có thể nuốt giận vào trong.

Nhưng bây giờ, thời thế đã khác, hắn cũng đã thành Thánh, hơn nữa còn giúp Đạo Tổ làm thành đại sự, Đạo Tổ chắc chắn sẽ che chở cho hắn, hắn có thể so tài với Thiên Định Lục Thánh.

Đặc biệt là đám con rùa Xiển Giáo này bây giờ còn dám tính kế Thiên Đình, phải trừng trị.

Vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế hắn chắc chắn sẽ thu hồi lại, đến lúc đó sẽ giao cho Dương Tiễn.

Người khác sợ Xiển Giáo không dám nhận, Dương Tiễn chắc

chắn dám, ngược lại Xiển Giáo không dám đi đòi Dương Tiễn.

Còn có vị trí Tây Phương Câu Trần Đại Đế cũng phải thu hồi lại, tặng cho Yêu Tộc, lôi kéo Yêu Tộc, không thể để Linh Sơn bám vào hút máu Thiên Đình nữa.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông trở nên vô cùng khó coi.

Ngọc Đế bây giờ ngày càng cứng rắn, muốn đàn áp Tam Giáo để thu hồi quyền lực, nay nhân cơ hội này lấy Xiển Giáo ra để lập uy.

Vị trí Lục Ngự được phân rất nhiều khí vận, vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế đối với Xiển Giáo vô cùng quan trọng, không thể để Ngọc Đế thu hồi, không thể cho Ngọc Đế lý do để thu hồi.

"Vâng, thần nhất định sẽ chứng minh." Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi nhận lời, hận chết Dương Tiễn, cũng hận chết Đại Bằng.

Nếu không phải năm đó Phong Thần chi chiến, hắn bị Đại Bằng đánh trọng thương, buộc phải tự bạo thiện thi, tu vi sụt giảm, lãng phí rất nhiều thời gian để hồi phục, hắn bây giờ chắc chắn cũng đã đạt tới Á Thánh cảnh, xử lý Tôn Hầu Tử còn không phải dễ như trở bàn tay.

Đáng ghét!

"Thần xin cáo lui, đi truy tra chuyện Vân Hải Tiên Môn." Dương Tiễn khinh miệt liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Để lão già này đi giúp hắn bồi dưỡng Trầm Hương, hắn có thể rảnh tay đi truy tra Vân Hải Tiên Môn.

Chỉ cần tìm được Vân Hải Tiên Môn, là có thể chứng minh Dương Thiền bị tính kế.

Trầm Hương lại cố gắng một chút, ai còn dám lấy chuyện này ra nói Dương Thiền không phải.

Dương Tiễn đi tìm Trầm Hương, chỉ đại diện cho hắn.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông đi thì khác, đại diện cho cả Thiên Đình đều muốn Trầm Hương chết, áp lực tăng mạnh.

Có áp lực mới có động lực.

Ngoài ra, hắn không có nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng Xiển Giáo có.

Dương Tiễn đi rồi, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng từ Nhân Tộc Thần Đình trở về: "Bệ hạ, bên Nhân Tộc Thần Đình nói Lưu Ngạn Xương chưa từng phạm tội, Tam Thánh Mẫu cũng có thần vị của Nhân tộc, thành hôn với người Nhân tộc là hợp tình hợp lý, không chịu giao ra Lưu Ngạn Xương." Nhân Tộc Thần Đình không cấm thần tiên động lòng phàm, nhưng chỉ được thành hôn với người Nhân tộc, tính toán rất kỹ.

Thần tiên kết hợp với người Nhân tộc, đứa trẻ sinh ra rất có khả năng có tiên căn, có thể tu luyện.

Nhân Tộc Thần Đình còn khuyến khích thần tiên thành hôn, sinh nhiều con để cường đại Nhân tộc.

Thiên Đình và Linh Sơn thiệt thòi ở chỗ không có chủng tộc chuyên thuộc.

Không cấm thần phật động tình, hậu quả là liên hôn với nhau, hình thành từng phe phái, làm cho ô yên chướng khí.

Nhân tộc thì khác, cho dù có tranh giành phe phái, cũng là lấy Nhân tộc làm chủ.

Thần tiên Nhân tộc sống thoải mái hơn thần tiên Thiên Đình rất nhiều.

Lấy Thân Công Báo làm ví dụ, thê thiếp thành đàn, hôm nay dắt

con trai, ngày mai dắt cháu trai đi chọc tức Khương Tử Nha.

Tiệt Giáo Thập Thiên Quân cũng con cháu đầy đàn, còn có thể thường xuyên đến đảo Kim Ngao thăm người thân.

Thần tiên Thiên Đình vô cùng ghen tị, nên họ miệng không dám nói, nhưng thực chất đều ủng hộ sửa đổi thiên điều.

"Hừ, đứng trên lập trường của Nhân Tộc Thần Đình, Lưu Ngạn Xương không sai.

Nhưng đứng trên lập trường của Thiên Đình, Lưu Ngạn Xương tiết độc thần tiên Thiên Đình, xúc phạm thiên điều, tội không thể tha, uy nghiêm thiên điều không thể xâm phạm, Lưu Ngạn Xương phải chết." "Nam Cực Tiên Ông, chuyện này cũng giao cho ngươi làm.

Tư Pháp Thiên Thần năm đó có thể giải quyết tốt chuyện Ngưu Lang, ngươi là Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, trẫm tin ngươi chắc chắn cũng có thể làm tốt." Ngọc Đế cực kỳ phúc hắc đẩy việc cho Nam Cực Tiên Ông.

"Ta..." Nam Cực Tiên Ông suýt nữa không thở nổi.

Ta với Dương Tiễn có giống nhau không?

Dương Tiễn có quan hệ không tầm thường với Nhân Tộc Thần Đình, đi giao thiệp, chỉ cần không phải chuyện lớn, Nhân Hoàng chắc chắn sẽ đồng ý.

Nhưng Xiển Giáo và Nhân Tộc Thần Đình có thù sâu hận lớn, hắn đi, Nhân Hoàng không xử hắn là may rồi, sao có thể đồng ý với hắn.

Chương 439

Nhưng hắn lại không thể từ chối.

Từ chối chính là hắn không bằng Dương Tiễn, đức không xứng vị.

Tuy nhiên, có chuyện Lưu Ngạn Xương này kéo chân, hắn có thể danh chính ngôn thuận thả nước cho Trầm Hương, để Trầm Hương có thêm thời gian trưởng thành.

Các vị thần cũng nhìn rõ, Ngọc Đế chính là cố ý dồn Nam Cực Tiên Ông vào thế bí, muốn tìm lý do phế bỏ Nam Cực Tiên Ông, thu hồi vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Sau khi bãi triều, Nam Cực Tiên Ông nhìn Ngưu Ma Vương mà tức giận, đều là do tên này phá hỏng chuyện, lại còn cấu kết với Dương Tiễn hại Xiển Giáo, không phân thân sơ.

"Sư huynh, huynh cũng đừng trách, đều là do tên khốn Dương Tiễn bắt con trai ta, ép ta làm, ta cũng không có cách nào." "Mà này, chuyện Tam Thánh Mẫu thật sự là do Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn cấu kết làm sao?" Ngưu Ma Vương kéo Nam Cực Tiên Ông sang một bên.

"Ngươi đừng nói bậy, Vân Hải Tiên Môn nào, ta căn bản không biết." Nam Cực Tiên Ông ra sức chối bay chối biến, thừa nhận là không thể nào.

Sau Phong Thần, Nguyên Thủy giáo chủ đã mở một giới trung giới ở Nam Hải, dời Vân Hải Tiên Môn vào đó, gọi là Vân Hải Tiên Giới.

Chỉ cần những người của Vân Hải Tiên Môn không ra ngoài, Dương Tiễn có lật tung Hồng Hoang cũng không tìm được.

Hắn cứ không nhận, Ngọc Đế có thể làm gì?

“Tên khốn Dương Tiễn đó, ta nói cho ngươi biết, Trầm Hương kia ta đã gặp qua, tiên thiên cửu phẩm tiên căn, tư chất cực tốt.

Trầm Hương còn sống, chính là vết nhơ không thể xóa bỏ của Dương Tiễn và Tam Thánh Mẫu.” “Chúng ta giết Trầm Hương, chẳng khác nào giúp Dương Tiễn và Tam Thánh Mẫu xóa đi vết nhơ.

Ta có một ý tưởng, chúng ta bồi dưỡng Trầm Hương, lợi dụng Trầm Hương để đối phó Dương Tiễn.” Ngưu Ma Vương truyền âm nói.

“Ừm, ý tưởng này không tồi.

Tuy nhiên, chuyện này không tiện làm công khai, ta không tiện ra tay.” Nam Cực Tiên Ông khó xử lắc đầu.

Hắn đang không biết làm sao để giúp Trầm Hương, Ngưu Ma Vương lại tự mình mò tới.

Ngưu Ma Vương hận Dương Tiễn, hắn không chút nghi ngờ, tên này còn lên trời tố cáo Dương Tiễn.

“Ta có thể mà.

Ta với Tôn Ngộ Không cũng là người quen cũ, đi làm thuyết khách rất hợp lý đúng không?” Ngưu Ma Vương tự đề cử.

“Ừm, đi bái phỏng thì phải mang theo chút lễ vật.

Ngươi chờ một chút, ta chuẩn bị cho ngươi một phần lễ vật.” Nam Cực Tiên Ông hài lòng gật đầu, tên này rất biết điều.

Ngưu Ma Vương khôn ngoan lắm, lấy lòng cả hai bên, bất luận Dương Tiễn hay Xiển Giáo bên nào thắng, hắn đều có lợi.

Bên này, Dương Tiễn đến Nam Hải điều tra.

Bích Lạc Tiên Sơn đã trực tiếp biến mất, bị đánh nát chìm xuống đáy biển.

Dương Tiễn đang điều tra thì đột nhiên thấy Vãng Thánh Cẩu Tử đuổi theo Na Tra bay về phía này.

"Tư Pháp Thiên Thần, cứu ta." Na Tra hét lớn bay về phía Dương Tiễn.

"Khốn kiếp, ngươi đứng lại cho ta, trả Kim Linh Châu cho ta." Vãng Thánh Cẩu Tử ở phía sau chửi ầm lên.

Hắn coi Na Tra là bạn, kết quả Na Tra lại có ý đồ khác, lừa hắn "một cơn say giải ngàn sầu", bảo đừng dùng pháp lực hóa giải men rượu.

Sau đó tên này chuốc say hắn, trộm Kim Linh Châu của hắn rồi chạy khỏi Linh Sơn.

"Ngươi làm gì vậy?

Không phải ngươi đã gia nhập Linh Sơn rồi sao?" Dương Tiễn nghi hoặc nhìn.

"Không có, ta chưa bao giờ rời khỏi Thiên Đình, tiên tịch của ta vẫn luôn ở Thiên Đình.

Ta vào Linh Sơn là để do thám tin tức cho Thiên Đình." "Dương đại ca, ta nói cho huynh biết, cha huynh Dương Thiên Hữu và đại ca huynh Dương Giao bị Linh Sơn ép chết rồi.

Huynh mau giết hắn đi." Na Tra chạy ra sau lưng Dương Tiễn mách lẻo.

Hắn là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Vãng Thánh Cẩu Tử là Chuẩn Thánh hậu kỳ, hắn sao đánh lại Vãng Thánh Cẩu Tử, chỉ có thể mượn dao giết người.

Vãng Thánh Cẩu Tử đuổi tới nghe thấy lời của Na Tra, sắc mặt đại biến, quay người bỏ chạy.

Chuyện cha và đại ca rơi vào Ma Uyên thành ma, hắn sớm đã biết rồi, nhưng lúc này hắn phải giả vờ như vừa mới biết.

Không có tài nguyên bồi dưỡng Trầm Hương, đây chẳng phải là có người tự dâng đến cửa sao?

Dương Tiễn sát ý ngút trời bùng nổ, Thái Dương Chân Hỏa hóa thành đôi cánh, dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo Vãng Thánh Cẩu Tử.

Na Tra có chút chột dạ, nhếch miệng.

Nhìn bộ dạng này của Dương Tiễn, Vãng Thánh Cẩu Tử lành ít dữ nhiều rồi.

Trộm pháp bảo của người ta, còn hại chết người ta, hình như không được tử tế lắm.

Nhưng người không vì mình, trời tru đất diệt, chuồn thôi chuồn thôi.

Na Tra bay về phía Thiên Đình, phải làm lớn chuyện lên, chuyện càng lớn thì càng không ai để ý đến hắn, hắn có thể yên tâm luyện hóa Kim Linh Châu.

"Bệ hạ, không hay rồi, Tư Pháp Thiên Thần giết đến Linh Sơn rồi." Na Tra vội vàng chạy vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Cái gì?" Ngọc Đế và các vị thần đều không còn bình tĩnh được nữa.

"Sao lại thế?" Ngọc Đế đứng ngồi không yên, đứng bật dậy.

Linh Sơn bây giờ không dễ chọc đâu, Như Lai đã thành Thánh, bề ngoài đã có tới tám vị Á Thánh, tám mươi mốt vị Chuẩn Thánh, thực lực đứng đầu Hồng Hoang.

Toàn bộ Thiên Đình gộp lại cũng không gom đủ năm mươi vị Chuẩn Thánh.

Nhân Tộc Thần Đình vẫn luôn che giấu thực lực, nhưng chắc chắn cũng không có nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Mặc dù hắn đã thành Thánh, và có Tiên Thiên Chí Bảo Huyễn Đạo Phiến trong tay, nhưng hắn chắc chắn không đánh lại Như Lai, Như Lai có Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là phi Tứ Thánh bất khả phá trong tay.

"Chuyện là, Linh Sơn đã ép chết Dương Thiên Hữu và Dương Giao, Tư Pháp Thiên Thần biết chuyện rồi." Na Tra có chút chột dạ, không dám nói là do mình châm ngòi.

"Mau, đến Linh Sơn." Sắc mặt Ngọc Đế biến đổi, Dương Tiễn biết chuyện này, tuyệt đối không thể nào hòa giải với Linh Sơn.

Lập tức, Ngọc Đế dẫn theo các vị thần hùng hổ kéo đến Linh Sơn.

Na Tra nhân cơ hội chuồn mất, chạy đến Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động tìm sư tôn Thái Ất Chân Nhân.

Bên phía Nam Hải, Vãng Thánh Cẩu Tử tự bạo cả hai thi cũng không chạy thoát được.

Dương Tiễn lấy cả Lôi Đình Tử Liên át chủ bài ra, cứng rắn chống lại hai thi tự bạo của Vãng Thánh Cẩu Tử, bắt sống được hắn, rồi xách đến Linh Sơn.

"Như Lai, cút ra đây cho ta!" Tại Linh Sơn, giọng Dương Tiễn vang vọng khắp bát hoang, điên cuồng thúc giục Lôi Đình Tử Liên.

Tử liên đón gió mà lớn, che trời lấp đất, bao phủ trên không Linh Sơn, giáng xuống vô tận lôi đình oanh kích hộ sơn đại trận của Linh Sơn.

Chương 440

Chư Phật Linh Sơn đều bị kinh động mà xuất hiện.

"Tư Pháp Thiên Thần đây là có ý gì?" Như Lai đứng ở hàng đầu.

"Cha và đại ca ta đâu?" Dương Tiễn sát khí đằng đằng nhìn chư Phật.

Nghe Dương Tiễn hỏi vậy, chư Phật lập tức hiểu ra Dương Tiễn đã biết chuyện Dương Thiên Hữu và Dương Giao, có chút chột dạ.

Ép Dương Thiên Hữu và Dương Giao nhảy xuống Ma Uyên, trừ Địa Tạng ra thì ai cũng có phần, không ai trong sạch cả.

Như Lai biết không giấu được nữa, bèn thẳng thắn thừa nhận: "Họ đã nhảy vào Ma Uyên." "Ngươi nói đi." Dương Tiễn ném Vãng Thánh Cẩu Tử đang trọng thương suy yếu ra phía trước, dùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao chỉ vào.

"Là chúng ta ép họ nhảy vào Ma Uyên.

Trừ Địa Tạng Bồ Tát ra, ai cũng có phần." Vãng Thánh Cẩu Tử kể lại chuyện ngày hôm đó, lúc này đương nhiên là giữ mạng quan trọng hơn.

Địa Tạng nhích sang một bên, ra vẻ đừng liên lụy đến ta, dù sao hắn cũng thực sự không biết, lúc đó hắn còn ở Địa Phủ chưa ra ngoài.

"Giới luật Phật môn không thể phá, cũng như thiên điều của Thiên Đình.

Chắc hẳn Tư Pháp Thiên Thần có thể hiểu.

Dương Thiên Hữu đi truyền giáo, đã phá ba điều giới luật, đáng bị trừng phạt." "Nhưng Dương Thiên Hữu không thể chấp nhận, tự

mình nhảy vào Ma Uyên.

Dương Giao chúng ta không động đến hắn, là hắn tự mình nhảy theo.” Di Lặc điên cuồng chối tội.

“Hừ, thiên điều chỉ nhắm vào thần tiên Thiên Đình.

Cha và anh ta là Phật của Linh Sơn các ngươi sao?

Ban đầu là Chuẩn Đề cứng rắn bắt họ đến Linh Sơn.” “Ta chưa tính sổ với các ngươi chuyện năm xưa hại cả nhà chúng ta, các ngươi còn dám ép chết cha và đại ca ta.” “Nợ máu, phải trả bằng máu!” Dương Tiễn thúc giục Thiên Nhãn, trực tiếp giết chết Vãng Thánh Cẩu Tử ngay trước mặt chư Phật Linh Sơn, loại giết đến mức tro bay khói tan.

“Dương Tiễn, đây là Linh Sơn, không phải nơi để ngươi làm càn.” Di Lặc nổi giận, đây chẳng phải là tát thẳng vào mặt Linh Sơn sao?

Quan trọng là Vãng Thánh Cẩu Tử là nhân vật quan trọng của phe Tây Phương Giáo.

Hồi Tây Du, Cửu Hoa Phật Tử đã bị Dương Tiễn giết, bây giờ lại giết thêm Vãng Thánh Cẩu Tử, quả thực là khi người quá đáng.

Như Lai cản Di Lặc lại, thở dài một tiếng: “Tư Pháp Thiên Thần, Dương Thiên Hữu và Dương Giao tuy rơi vào Ma Uyên, nhưng chưa chết.” “Tất cả đều là định số.

Dương Thiên Hữu là thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp tiếp theo, có số mệnh tương liên với ta.

Dương Thiên Hữu từ Phật nhập ma, đã gieo ma niệm trong phật tâm của ta.” “Sau này Dương Thiên Hữu sẽ gây ra Ma Đạo lượng kiếp, nhắm thẳng vào Linh Sơn.” “Cho nên các ngươi mới đổ Nhược Thủy vào Ma Uyên, muốn dùng Nhược Thủy dìm chết cha và đại ca ta.” Dương Tiễn giơ đao chỉ vào Như Lai.

“Thiên mệnh giả sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Chúng ta chỉ muốn trọng thương Tiên Thiên Ma Tộc, trì hoãn Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm.

Chuyện này Lăng Tiêu Thánh Nhân cũng biết, và không hề ngăn cản.” Như Lai lôi Lăng Tiêu ra.

“Hừ, ngươi đừng lấy sư tổ của ta ra để đè ta.

Đó là Nhược Thủy đấy.” Dương Tiễn đương nhiên biết, nhưng hắn không nhận.

Hôm nay hắn chủ yếu đến đây để tống tiền.

“Đây là ma liên hình thành từ ma niệm mà Dương Thiên Hữu năm xưa đã gieo trong cơ thể ta.

Ma liên chưa tan, chứng tỏ Dương Thiên Hữu chưa chết.” Như Lai lấy ra một đóa nguyên thần hắc liên.

Đúng lúc này Ngọc Đế dẫn người đến, Như Lai vội vàng kéo Ngọc Đế xuống nước: “Ngọc Đế cũng sớm biết chuyện này.” Ngọc Đế lập tức sa sầm mặt, tên mập chết tiệt này không có võ đức.

“Trẫm quả thực biết.

Khí vận của Dương Giao với Thiên Đình đã đoạn tuyệt.

Trước đó trẫm đã đến hỏi Lăng Tiêu Thánh Nhân, Lăng Tiêu Thánh Nhân nói tất cả tự có định số, nói đến lúc ngươi tự nhiên sẽ biết, bảo ta không cần quản.” Ngọc Đế vội vàng chối tội, không thể để Dương Tiễn sinh ra oán hận với mình.

Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, Thiên Đình có thể bình an vô sự hay không còn phải dựa vào Dương Tiễn.

Dương Tiễn bảo vệ Thiên Đình, Dương Thiên Hữu và Dương Giao chắc chắn sẽ không ra tay với Thiên Đình.

“Thấy chưa, Lăng Tiêu Thánh Nhân cũng đã nói là định số.

Dương Thiên Hữu nhập ma là tất nhiên, định sẵn có kiếp nạn này.

Huống hồ họ cũng chưa chết.

Ngược lại, chuyện ngươi giết Vãng Thánh Cẩu Tử, chúng ta phải tính toán cho rõ.” Di Lặc lên tiếng.

“Hừ, đừng nói với ta cái gì mà định số.

Ta chỉ biết các ngươi ép cha và anh ta nhập ma.

Các ngươi dám nói đổ Nhược Thủy vào Ma Uyên, không có ý định giết chết anh và cha ta không?” “Nếu các ngươi dám đối với Phật Đạo phát thệ là không có, ta Dương Tiễn sẽ tự vẫn tại đây.” Dương Tiễn lạnh giọng nói.

Chư Phật mỗi người đều ánh mắt né tránh không nói lời nào, bởi vì họ quả thực có ý nghĩ đó.

Một khi thề, Phật Đạo tuyệt đối sẽ giáng lôi phạt.

“Hừ, các ngươi tốt nhất nên cầu nguyện cha và đại ca ta thực sự không có chuyện gì.

Các ngươi muốn giết cha và đại ca ta, ta giết Vãng Thánh Cẩu Tử, chuyện này coi như huề.” “Nhưng cha và đại ca ta rơi vào Ma Uyên, tất sẽ chịu đủ khổ sở.

Chuyện này chắc chắn sẽ làm mẹ và em gái ta đau khổ và lo lắng.

Linh Sơn phải bồi thường.” “Nếu không, ta sẽ đồ sát hết tất cả chùa chiền trong thiên hạ, không ai dám tin Phật.

Không tin các ngươi cứ thử xem.” Dương Tiễn uy hiếp.

A?

Cứ thế nhượng bộ?

Ngọc Đế ngẩn ra, đây không phải là phong cách của Dương Tiễn.

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra, Dương Tiễn rõ ràng đã sớm biết chuyện này, đây là đến để tống tiền.

Giết Vãng Thánh Cẩu Tử chỉ là để diễn kịch và trút giận mà thôi.

Bổng lộc của Dương Tiễn rất cao, nhưng những thứ đó không hiếm có và quý giá, có thể trong thời gian ngắn bồi dưỡng Trầm Hương đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Những thứ đó không có tác dụng với Chuẩn Thánh.

Dương Tiễn đây là vì Trầm Hương mà đến Linh Sơn tống tiền những thứ có tác dụng với Chuẩn Thánh.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ngọc Đế đột nhiên có chút xấu hổ.

Chương 441

Dương Tiễn là cháu ngoại của mình mà đã làm đến mức này, còn hắn hình như chưa làm gì cho người cháu ngoại này.

Với tu vi và năng lực hiện tại của Dương Tiễn, hắn hình như cũng không giúp được gì.

Thôi vậy, bồi thường cho Trầm Hương đi.

Dương Tiễn có nhận tình hay không là một chuyện, nhưng hắn phải thể hiện thái độ.

Phật Ma lượng kiếp sắp bắt đầu, Thiên Đình chỉ trông cậy vào Dương Tiễn.

Chư Phật Linh Sơn cũng ngây người.

Với tính cách của Dương Tiễn, không thể nào không có chuyện không chết không thôi.

Có gì đó không đúng, vô cùng không đúng.

Nhất thời không nghĩ ra Dương Tiễn muốn làm gì.

Tuy nhiên, có thể phá tài tiêu tai cũng là chuyện tốt.

Nếu Dương Tiễn cứ bám riết không buông, nói cho cùng chắc chắn là Linh Sơn đuối lý.

Đến lúc đó Dương Tiễn mời môn hạ của Kim Ô ra tay, chuyện sẽ khó giải quyết.

Sau Tây Du lượng kiếp, Linh Sơn phát triển nhanh chóng, bây giờ giàu có lắm, phá tài tiêu tai họ có thể chấp nhận.

Nam Thiệm Bộ Châu có hàng tỷ tỷ người Nhân tộc, nay có ba thành tin Phật.

Mỗi ngày tín ngưỡng ngưng tụ chuyển hóa thành công đức đạt gần vạn, một năm có thể tích lũy được hơn ba trăm vạn công đức.

Linh Sơn bây giờ đều dùng công đức để phát bổng lộc, còn tăng lương mấy lần.

Chư Phật trong tay có nhiều công đức, tu vi tăng vùn vụt.

Kể cả mỗi năm phải trả nợ công đức cho Thiên Đạo, Linh Sơn bây giờ vẫn còn tích lũy được hơn ba trăm triệu công đức.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy Tây Du lượng kiếp đã giúp Linh Sơn thăng tiến lớn đến mức nào.

Đây là trong tình huống bị Đạo Tổ lấy đi ba thành khí vận Phật Đạo, thầy trò Đường Tăng mang đi hai thành.

Nếu toàn bộ thuộc về Linh Sơn, Linh Sơn thật sự sẽ cất cánh.

"Được, Chân Quân cứ nói trước xem muốn Linh Sơn bồi thường như thế nào." Như Lai và Di Lặc, Nhiên Đăng trao đổi một phen, đều đồng ý phá tài tiêu tai, chuyện lớn hóa nhỏ.

Bây giờ giải quyết xong chuyện này cũng tốt, Linh Sơn sẽ không cần phải lo lắng nữa, có thể toàn lực phát triển.

"Ba trăm triệu công đức cộng thêm một ngàn viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan." Dương Tiễn mặt không biểu cảm, ra giá trên trời.

"Không thể nào." Giọng Di Lặc trở nên a cao vút, đây là muốn dọn sạch Linh Sơn à.

Cửu Chuyển Kim Đan cũng có phân cao thấp.

Đắt nhất chính là Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan, thích hợp cho Chuẩn Thánh và Á Thánh, như tên gọi, có thể phụ trợ ngộ đạo.

Tác dụng giống như Ngộ Đạo Trà, trong một thời gian nhất định nâng cao ngộ tính, nhưng hiệu quả kém xa Ngộ Đạo Trà, nhưng cũng

đủ quý giá.

Hồng Hoang hiện tại có năm loại bảo bối nâng cao ngộ tính: Ngộ Đạo Trà, Bồ Đề Tử, Thập Nhị Chuyển Kim Đan, Bồ Đề Hương, Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan.

Thập Nhị Chuyển Kim Đan, Lão Tử chỉ luyện chế ra được vài lần, dược liệu cần thiết quá quý giá, thuộc loại bảo bối trong truyền thuyết, chỉ có Lão Tử mới luyện chế ra được, tam thi của Lão Tử cũng không làm được.

Thứ này không lưu thông, Lão Tử tự mình dùng cũng không đủ.

Bốn loại còn lại, Ngộ Đạo Trà bị môn hạ của Kim Ô bao trọn, rất ít khi lọt ra ngoài.

Bồ Đề Tử năm mươi vạn năm kết một quả, Hồng Hoang tổng cộng chỉ có chín quả, nằm trong tay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Kim Ô, Tam Thanh và Lục Nhĩ Mi Hầu.

Thực sự lưu thông chỉ có Bồ Đề Hương và Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan.

Trong năm loại bảo bối, Bồ Đề Hương sản lượng cao nhất, hiệu quả kém nhất, lại đắt chết người, nhưng vẫn cung không đủ cầu.

Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan, có thể dùng làm trấn giáo chi bảo, mỗi lần Thiên Đình và Nhân Tộc Thần Đình lấy ra, đều bị tranh giành hết trong chớp mắt.

Giá trị một viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan tương đương với mười viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan.

Giá cả là vậy, nhưng thực tế Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan là có giá mà không có hàng.

Nhân Tộc Thần Đình và Thiên Đình đều không bán, chỉ dùng để

trao đổi những thứ cần thiết.

Linh Sơn cũng không lấy ra được một ngàn viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan.

Ba trăm triệu công đức cộng với một ngàn viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan, đủ để bồi dưỡng ra một Á Thánh.

Thật dám mở miệng.

Năm xưa Tam Kim Ô tống tiền, cũng chỉ tống tiền vài chục triệu công đức, nhiều nhất cũng chỉ là một trăm triệu công đức.

Ngươi vừa mở miệng đã là ba trăm triệu công đức, làm gì vậy, trò giỏi hơn thầy à?

Thật không biết xấu hổ.

Da mặt Ngọc Đế cũng giật giật, cái giá trên trời này quá lớn rồi, không hổ là môn hạ của Kim Ô, chuyện này nói ra là được ngay.

"Khoản bồi thường này, Linh Sơn bồi không nổi.

Chân Quân cứ đi diệt chùa chiền đi." Như Lai từ chối thẳng thừng, cái giá trên trời này, không thể chấp nhận được một chút nào, quá đáng.

Thấy sắp đàm phán đổ vỡ, Ngọc Đế điên cuồng ra hiệu cho Thái Bạch Kim Tinh.

Đánh đấm thì Dương Tiễn giỏi, chứ đấu võ mồm thì thôi, chuyện chuyên môn phải để người chuyên môn làm.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức hiểu ý, đến bên cạnh Dương Tiễn: "Chân Quân, khoản bồi thường ngài yêu cầu quá nhiều, e rằng dọn sạch Linh Sơn cũng không có." "Cái gọi là người ngoài cuộc sáng suốt, hay là để hạ tiên giúp Chân Quân đòi một khoản bồi thường hợp lý." Dương Tiễn ngẩn ra, nhìn về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế điên cuồng ra hiệu.

Dương Tiễn lập tức hiểu ý, chuyện chuyên môn giao cho người chuyên môn, liền gật đầu đồng ý.

Sư thúc họ chỉ dạy hắn tống tiền thì phải hét giá cao, hình như hét cao quá làm đàm phán đổ vỡ rồi.

Hạo Thiên Khuyển hiện ra hình người, ghé sát vào bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh, nhìn Thái Bạch Kim Tinh và chư Phật Linh Sơn đấu võ mồm, học tập vô cùng nghiêm túc, quay về sẽ mắng chết Trư Bát Giới.

Hồng Hoang có hai đại miệng lưỡi vương giả là Thái Bạch Kim Tinh, Thân Công Báo; hai đại miệng lưỡi đại sư là Linh Cát, Tần Quảng Vương, hợp xưng là Hồng Hoang Tứ Đại Danh Chủy.

Ngọc Đế nhìn Hạo Thiên Khuyển chằm chằm vào miệng của Thái Bạch Kim Tinh, không nhịn được cười.

Tên này gần đây say mê học công phu miệng lưỡi, Trư Bát Giới và Tôn Ngộ Không là nạn nhân lớn nhất, là đối tượng luyện miệng của Hạo Thiên Khuyển.

Thái Bạch Kim Tinh khẩu chiến với chư Phật, ban đầu còn nói lý, sau đó dần dần trở nên lố bịch, bắt đầu phun nhau nảy lửa, bới móc chuyện cũ, tính sổ cũ.

Chương 442

Hai bên phun nhau kịch liệt ba ngày ba đêm, chư Phật Linh Sơn không tài nào phun lại một mình Thái Bạch Kim Tinh.

Hạo Thiên Khuyển nhìn Thái Bạch Kim Tinh với ánh mắt dần trở nên sùng bái.

Mắng cho phục rồi, bắt đầu thăm dò điểm mấu chốt của đối phương, mặc cả.

Cuối cùng, Thái Bạch Kim Tinh đòi được một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan.

Chư Phật Linh Sơn tức điên, phất tay áo quay về Linh Sơn, sợ không nhịn được mà đánh Thái Bạch Kim Tinh một trận.

Bên Thiên Đình, tập thể giơ ngón tay cái với Thái Bạch Kim Tinh.

Phun ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ, cái miệng này, quá đỉnh.

Sau này tuyệt đối không được cãi nhau với Thái Bạch Kim Tinh, sẽ bị mắng chết.

"Coi như ta nợ Kim Tinh một ân tình.

Sau này có việc gì cần Dương Tiễn giúp, Dương Tiễn quyết không từ chối." Dương Tiễn hứa hẹn.

"Dễ nói, dễ nói." Thái Bạch Kim Tinh cười vô cùng rạng rỡ, ân tình của Dương Tiễn rất đáng giá.

Chỉ cần nói với các vị thần, sau này ai dám chỉ tay năm ngón với hắn, đều phải cân nhắc một chút.

Hơn năm trăm năm không động miệng, lần này không chỉ phun đã nghiền, mà còn được một ân tình của Dương Tiễn, không gì sảng

khoái bằng.

Đơn hàng kiểu này, hắn có thể nhận mãi.

"Ái khanh vất vả rồi, uống chút Tiên Nhưỡng mười vạn năm cho nhuận giọng đi." Ngọc Đế phất tay, một bình Tiên Nhưỡng mười vạn năm bay về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Mắt các vị thần đều trợn tròn.

Rượu càng để lâu càng ngon, Tiên Nhưỡng cũng vậy, càng để lâu càng tinh khiết, hiệu quả nâng cao tu vi càng rõ rệt, có tác dụng với cả những người dưới Chuẩn Thánh.

Chỉ một bình này thôi, giá trị đã ba trăm vạn công đức.

Nhân Hoàng Đế Tân đến xem náo nhiệt, lắc đầu không nói nên lời.

Cái gánh hát này, đều là những nhân vật có máu mặt, mà lại phun nhau kịch liệt ba ngày ba đêm, thật lố bịch.

Đặc biệt là chư Phật Linh Sơn, nói là lục căn thanh tịnh, đoạn tuyệt tham sân si tam độc mà, quan trọng là nhiều người như vậy không mắng lại một người, quá thảm.

Thái Bạch Kim Tinh đích thực là kẻ phun số một Hồng Hoang, chỉ có Thân Công Báo mới có thể chống đỡ được.

Trở lại Thiên Đình, Ngọc Đế lén lút lấy ba trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan và một đống Cửu Chuyển Kim Đan khác đưa cho Dương Tiễn.

Hắn mà không tỏ thái độ nữa thì không được.

Trước đó nhờ Dương Tiễn giúp bồi dưỡng cháu ngoại của mình, sau đó lại không cho chút tài nguyên tu luyện nào, Dương Tiễn lấy gì để bồi dưỡng.

Dương Tiễn không từ chối.

Bây giờ tài nguyên tu luyện đã có, làm thế nào để đưa cho Trầm Hương và những người khác lại là một vấn đề.

Linh Sơn.

"Chuyện Vãng Thánh Cẩu Tử cứ thế cho qua sao?" Di Lặc không nuốt trôi cục tức này.

"Nếu không thì ngươi muốn thế nào?

Giết Dương Tiễn à?" Như Lai nhàn nhạt hỏi lại một câu.

Thực ra hắn còn mong Vãng Thánh Cẩu Tử chết đi ấy chứ, không chỉ Vãng Thánh Cẩu Tử, mà còn các vị Phật khác.

Sau khi thành Thánh, hắn đã thôi diễn được một số thiên cơ.

Mấu chốt để phá giải Ma Đạo lượng kiếp nằm ở mười bảy viên xá lợi tử.

Mà để hình thành xá lợi tử, cần có những vị Phật có Phật tính sâu dày, ít nhất phải là Chuẩn Thánh, viên tịch, tức là sau khi chết, Phật tính ngưng tụ sẽ dung hợp với linh khí trời đất hóa thành xá lợi tử.

Bây giờ mới có mười viên.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Thập Đại Phật Tử chết bốn người, còn có Tam Hình Thiên Tôn Giả, và đệ tử thân truyền của Chuẩn Đề là Ưu Bà La Đà.

Mặc dù được Phong Thần Bảng và Sơn Hải Kinh phục sinh, nhưng thực tế đã được coi là đã chết.

Phục sinh lại cũng có tiên tịch không tồi, nhưng bị giáng cấp thành thần.

Tiên là cá thể độc lập, được Hồng Hoang và Lục Đạo công nhận.

Còn thần thì khác, chỉ có thể tồn tại dựa vào Phong Thần Bảng và

Sơn Hải Kinh.

Nếu Phong Thần Bảng và Sơn Hải Kinh bị hủy, những vị thần này sẽ tan thành tro bụi.

Tám vị này sau khi chết đều để lại xá lợi tử.

Còn có Cửu Hoa Phật Tử bị Dương Tiễn giết hồi Tây Du, và Vãng Thánh Cẩu Tử vừa mới chết, đều hình thành xá lợi tử.

Tuy nhiên, hắn cũng chỉ có thể tính toán ra có mười viên xá lợi tử, không biết những viên xá lợi tử này được giấu ở đâu.

Hiện tại chỉ có một viên lộ diện, là do Ưu Bà La Đà hóa thành, được đặt ở chùa Kim Quang nước Tế Tái.

Tuy nhiên, sau khi bị trộm một lần hồi Tây Du, nước Tế Tái cũng sợ, đã giấu xá lợi tử đi, bây giờ hắn cũng không biết nó được giấu ở đâu.

Còn thiếu bảy viên.

Chính hắn cũng phải nghĩ cách giết thêm vài vị Phật nữa, nếu không làm sao qua được Ma Đạo lượng kiếp.

Trong thiên cơ hắn tính toán được, mười bảy viên xá lợi tử quan hệ đến sinh tử của hắn.

Thà chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, dù sao chết cũng không phải là đệ tử Tiệt Giáo là được.

Di Lặc bị một câu nói chặn họng, có lửa mà không phát ra được.

Giết Dương Tiễn, môn hạ của Kim Ô sẽ đến diệt Linh Sơn trong chớp mắt.

Không cần Tam Kim Ô ra tay, chỉ cần Khổng Tuyên đến, Linh Sơn cũng toi đời.

“Trọng điểm của chuyện này không phải là Dương Tiễn, mà là Thiên Đình, là Ngọc Đế.

Ngọc Đế giúp Dương Tiễn nhân cơ hội đàn áp Linh Sơn.” “Linh Sơn quật khởi mạnh mẽ, trong tình huống Thánh Nhân không xuất hiện, Linh Sơn đã là mạnh nhất, Ngọc Đế đang kiêng dè Linh Sơn.” “Hơn nữa, Ngọc Đế muốn lôi kéo Dương Tiễn, để bảo toàn Thiên Đình trong Ma Đạo lượng kiếp.

Chỉ cần Dương Tiễn bảo vệ Thiên Đình, Dương Thiên Hữu và Dương Giao sẽ không làm hại Thiên Đình.” “Lúc cần đến Linh Sơn thì là Phật, Đạo một nhà, lúc không cần thì qua cầu rút ván.

Khi người quá đáng.

Ngọc Đế coi Linh Sơn chúng ta như tiểu đệ gọi thì đến, đuổi thì đi.” Nhiên Đăng nói.

Chương 443

“Đúng là Ngọc Đế khi người quá đáng.

Thiên Đình chèn ép Linh Sơn lâu như vậy, đã đến lúc phải cho Ngọc Đế một bài học, dọn dẹp Thiên Đình, nếu không hắn thật sự coi Linh Sơn chúng ta dễ bắt nạt.” “Muốn một mình hưởng lợi trong Ma Đạo lượng kiếp, nằm mơ đi.

Linh Sơn chúng ta không yên, Thiên Đình của hắn cũng đừng hòng yên ổn.” Bị Nhiên Đăng điểm một cái, Di Lặc cũng phản ứng lại.

Kẻ âm hiểm nhất chính là Ngọc Đế, đã hại Linh Sơn bao nhiêu lần rồi.

Trước đây thực lực không đủ chỉ có thể nhẫn nhịn, bây giờ còn muốn bắt nạt Linh Sơn, phải dạy cho một bài học, lấy lại những gì đã mất.

Hiện tại nhân vật chính của Hồng Hoang là Thiên Đình, Linh Sơn, Nhân Tộc Thần Đình và Địa Phủ.

Thiên Đình và Linh Sơn liên thủ hai đối hai là xu thế tất yếu.

Ngọc Đế dã tâm bừng bừng, muốn một mình làm bá chủ.

Muốn vào Địa Phủ không thành, muốn chen chân vào Nhân tộc cướp đoạt khí vận Nhân tộc cũng không thành, nên chỉ chuyên hại đồng đội, đã hại Linh Sơn bao nhiêu lần rồi.

Hồi Phong Thần lượng kiếp vừa kết thúc, Ngọc Đế vô cùng bành trướng, muốn thò tay vào Địa Phủ, kết quả bị đánh cho một trận.

Thập Nhị Tổ Vu tuyên bố ai can thiệp vào Địa Phủ, giết không tha.

Ngọc Đế không dám kêu gào với Thập Nhị Tổ Vu, đám người man

rợ đó nói là làm, tuyệt đối không lùi bước.

Ngọc Đế lại nhắm vào Nhân tộc, thiết lập Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, muốn chia sẻ khí vận Nhân tộc.

Nhân Tộc Thần Đình liền thiết lập Thành Hoàng, thần linh của Nhân Tộc Thần Đình đến các địa bàn Nhân tộc trấn giữ.

Những Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá nào dám thò tay vào địa bàn Nhân tộc, đều bị chặt đứt.

Sau khi chết một số Sơn Thần, Thổ Địa và Hà Bá, Ngọc Đế cũng không dám làm càn nữa.

Kế hoạch này tuy không thành công triệt để, nhưng vẫn có thể chia được một ít khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang, hơn nữa còn có thể giám sát động tĩnh của Nhân tộc.

Ngọc Đế vẫn không từ bỏ, lại muốn thông qua thời tiết mưa gió để thu hoạch khí vận Nhân tộc.

Nhân Hoàng trực tiếp giao việc làm mây làm mưa cho Long tộc, liên hợp với Long tộc.

Kiếp khí tiêu tan, Long tộc tái quật khởi là tất yếu.

Ngọc Đế biết đối đầu không có kết quả tốt, bèn lấy lý do bầu trời do Thiên Đình khống chế, Long tộc làm mây làm mưa phải nộp phí qua đường, mặt dày mày dạn đòi chia một chén canh.

Lúc đó Nhân tộc vừa mới ổn định, trăm việc còn ngổn ngang.

Đế Tân không có thời gian đôi co với Ngọc Đế, nên đã nhượng bộ.

Ngọc Đế thấy Đế Tân nhượng bộ, liền được đằng chân lân đằng đầu.

Sau đó bị Đế Tân chơi một vố đau.

Đại địa ở dưới bầu trời, nhưng tinh không lại ở trên Thiên Đình.

Tinh không ngày ngày mưa sao băng tấn công Thiên Đình, Ngọc Đế chịu không nổi, mới thu liễm lại.

Không làm gì được Địa Phủ và Nhân tộc, Ngọc Đế bắt đầu hại Linh Sơn, ỷ vào có Đạo Tổ chống lưng, được voi đòi tiên.

Nếu không bị Ngọc Đế hại, Linh Sơn tuyệt đối còn mạnh hơn bây giờ rất nhiều.

Linh Sơn với Nhân tộc và Địa Phủ là do lý niệm không hợp, lợi ích xung đột, còn đối với Thiên Đình mới là thật sự hận.

"Nếu Thiên Đình suy tàn, Tam Giáo tái quật khởi, Linh Sơn và Tam Giáo thuộc về quan hệ hòa hợp như nước với sữa.

Tam Giáo lại là chính thống của Đạo môn, mới có thể thực hiện được Phật, Đạo một nhà thực sự." "Có Đạo Tổ ở đây, Phật môn áp đảo Đạo môn là không thể, nhưng có thể hợp thành một thể thực sự." Nhiên Đăng nói.

"Ồ?

Chẳng lẽ chuyện Dương Tiễn nói Xiển Giáo tính kế thiên điều là thật?" Như Lai nghiêng đầu nhìn Nhiên Đăng.

Tên này rõ ràng đang xúi giục Di Lặc, hoặc có thể nói là đang xúi giục cả Linh Sơn.

Tên này bình thường cực kỳ kín đáo, ra vẻ người tốt, một khi đã chơi là chơi lớn.

Hồng Hoang làm gì có người tốt.

"Bất kể có phải là thật hay không, chúng ta có thể thêm dầu vào lửa.

Chư thần Thiên Đình chắc chắn muốn sửa thiên điều, sửa thiên

điều, họ được lợi lớn nhất.” “Chúng ta ngấm ngầm châm lửa, liên hợp với chư thần để thúc đẩy chuyện này.

Thiên điều một khi sửa, Thiên Đình tất loạn, rồi sẽ suy tàn.” Nhiên Đăng không thừa nhận, nhưng cũng không phủ định.

“Ta thấy cái này được.

Thiên Đình xong đời, Tam Giáo được lợi, Tây Phương Giáo chúng ta cũng được lợi, còn có thể dạy cho Ngọc Đế một bài học.” Linh Cát nói.

“Chư thần bị Phong Thần Bảng khống chế, đệ tử Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo không tham gia.

Chỉ dựa vào Xiển Giáo e rằng không đấu lại Ngọc Đế.

Ngọc Đế nhiều lần sỉ nhục Linh Sơn, chuyện này chúng ta phải tham gia một tay.

Dù không thành công cũng không để Ngọc Đế yên ổn.” Di Lặc lập tức hăng hái.

“Ồ?

Vậy các ngươi định làm thế nào?” Như Lai không muốn tham gia, quán triệt nguyên tắc hành sự kín đáo của Tiệt Giáo.

Nhưng Ngọc Đế quả thực khi người quá đáng, có chút không nhịn được nữa.

“Năm xưa Nữ Oa Thánh Nhân vá trời đã giữ lại một tay, lấy đi một mảnh vỡ của thiên khung, dung hợp với mảnh vỡ ngũ sắc thạch trong Càn Khôn Đỉnh luyện hóa thành một khối Bổ Thiên Thạch.” “Bổ Thiên Thạch liên quan đến vận mệnh của Thiên Đình.

Sau này bị Nguyên Thủy Thánh Nhân đổi lấy, dùng công đức chống trời năm xưa rót vào trong, huyễn hóa thành thiên điều mới.”

“Công đức chống trời, cũng coi như là nhân quả mà Thiên Đình nợ.

Thiên điều mới ra, Ngọc Đế không tuân theo cũng không được.” “Dương Tiễn tìm mọi cách muốn cứu Dương Thiền, chúng ta phong ấn Bổ Thiên Thạch vào trong Hoa Sơn.

Dương Tiễn muốn cứu Dương Thiền thì phải phá vỡ Bổ Thiên Thạch.

Dương Thiền và thiên điều, Dương Tiễn chỉ có thể chọn một.” “Với tính cách của Dương Tiễn, chắc chắn sẽ chọn Dương Thiền.

Dương Tiễn tự tay làm ra thiên điều mới, Ngọc Đế càng không có gì để nói.

Hơn nữa, Ngọc Đế và Dương Tiễn tất sẽ sinh hiềm khích.” Nhiên Đăng lấy ra Bổ Thiên Thạch, nói ra kế hoạch.

Như Lai híp mắt lại.

Hóa ra, Nguyên Thủy đã sớm mưu tính Thiên Đình từ lâu, thiên điều mới cũng đã chuẩn bị xong.

Chiêu này đủ âm hiểm.

Chương 444

Hồng Hoang thật sự không có người tốt, càng ra vẻ người tốt càng ác, càng độc.

“Tuyệt vời!

Không chỉ có thể xử lý Ngọc Đế, mà còn có thể hại Dương Tiễn, một công đôi việc.” “Còn có Trầm Hương kia.

Trầm Hương còn sống chính là vết nhơ của Dương Tiễn và Dương Thiền.

Chúng ta có thể bồi dưỡng Trầm Hương, nhồi nhét tư tưởng, lợi dụng Trầm Hương đi đối phó Dương Tiễn, để Dương Tiễn trở thành trò cười của Hồng Hoang.” “...” Chư Phật bàn luận vô cùng sôi nổi, đối với Dương Tiễn và Ngọc Đế thật sự là hận.

Mi mắt Như Lai giật giật.

Chuyện này không thể tham gia, nếu không đến lúc Ma Đạo lượng kiếp, Dương Tiễn cùng Ma Tộc đến xử hắn, hắn thật sự sẽ toi đời.

“Ma Đạo lượng kiếp không biết khi nào sẽ đến, ta cần bế quan nâng cao tu vi.

Chuyện này ta không tham gia nữa.

Sau khi ta bế quan, Linh Sơn sẽ do Nhiên Đăng Phật Tổ tạm quản.” Như Lai nói xong liền chạy mất.

Đệ tử Tiệt Giáo lập tức hiểu ý Như Lai, ùn ùn đòi bế quan.

“Hừ, một đám nhát gan.

Với thực lực của Linh Sơn hiện nay, cho dù bị lộ, công khai đối đầu, Ngọc Đế có thể làm gì?” Di Lặc cười lạnh.

Người tinh mắt đều có thể nhìn ra, Tiệt Giáo đây là không muốn tham gia, hoặc có thể nói là không dám tham gia.

"Kệ họ.

Chúng ta thương lượng kế hoạch." Nhiên Đăng kéo chủ đề trở lại.

Chỉ cần kéo Linh Sơn xuống nước là được.

Đến lúc đó cho dù thất bại, cũng có đường lui, cùng lắm thì Xiển Giáo từ bỏ Thiên Đình, lui về Linh Sơn.

Di Lặc tuy thô lỗ, nhưng có một câu nói không sai.

Với thực lực của Linh Sơn hiện nay, cho dù Ngọc Đế biết, cũng không làm gì được Linh Sơn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Dương Tiễn đi một vòng ở Nam Hải cũng không tìm thấy dấu vết của Địa Minh và Nhân Giác, hai người như thể chưa từng xuất hiện.

Không còn cách nào, Dương Tiễn chỉ có thể đến Bồng Lai thỉnh giáo Lăng Tiêu sư tổ.

"Chuyện này ta cũng không biết, chỉ có thể dựa vào ngươi tự nghĩ cách.

Đây chẳng phải cũng là một loại rèn luyện sao." Lăng Tiêu lắc đầu.

Sau Phong Thần, Hồng Hoang tiến hóa, tiên thiên linh khí ngày càng nồng đậm, thể tích Hồng Hoang cũng mở rộng ra rất nhiều.

Kể cả hắn cũng không thể dùng thần thức dò xét toàn bộ Hồng Hoang nữa.

Có thể hiểu là Hồng Hoang tiến hóa, mật độ tăng lên, phạm vi dò xét của thần thức bị nén lại.

Với thần thức của hắn hiện nay, nhiều nhất chỉ có thể dò xét toàn bộ Đông Hải.

Chuyện xảy ra ở Nam Hải hắn không biết chút nào, hắn cũng không tham ngộ vận mệnh và nhân quả pháp tắc, không thể cung cấp thông tin gì cho Dương Tiễn.

Bây giờ người duy nhất có thể giám sát Hồng Hoang là Hồng Quân.

Dù sao Hồng Quân đã dung hợp với Thiên Đạo, có thể thông qua Thiên Đạo nhìn thấy những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang.

Còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp, thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp thôi diễn, cũng có thể thôi diễn ra rất nhiều thứ.

"Hồng Quân chắc chắn biết, hoặc ngươi có thể để Ngọc Đế đến Tử Tiêu Cung hỏi thử." Lăng Tiêu nghĩ một lúc rồi nói.

Dương Tiễn gật đầu, rời khỏi Bồng Lai quay về Thiên Đình tìm Ngọc Đế.

Hồng Quân hiện tại đang phù trì Thiên Đình, chắc chắn sẽ không để Thiên Đình xảy ra chuyện.

Nhưng Ngọc Đế rất nhanh đã nhíu mày trở về: "Đạo Tổ bế quan rồi." Tứ Hung Thần cản lại, hắn không vào được Tử Tiêu Cung.

"Xem ra chỉ có thể chúng ta tự mình tạo ra một điểm đột phá rồi.

Xiển Giáo tính kế thiên điều, chúng ta sẽ tính kế Xiển Giáo." Dương Tiễn híp mắt nói.

Cùng lúc đó, ở Hoa Quả Sơn, Ngưu Ma Vương mặt dày mày dạn đến bái phỏng Tôn Ngộ Không.

"Lão Ngưu, ngươi đến đây làm gì?

Cũng muốn đánh với yêm Lão Tôn một trận à?" Tôn Ngộ Không

cảnh giác nhìn Ngưu Ma Vương.

Có ký ức do sư phụ đưa cho, hắn biết Ngưu Ma Vương không phải là thứ tốt lành gì, nên hắn không kết bái với Ngưu Ma Vương.

Tuy nhiên, quan hệ cũng không tệ.

Hồi giữa Tây Du, hắn thả nước kiếp nạn, Ngưu Ma Vương còn cùng những người khác tạo kiếp nạn, đến để mạ vàng.

Cũng coi như là người quen cũ.

Sau khi Tây Du kết thúc, Ngưu Ma Vương đã đột phá Chuẩn Thánh, lớp vàng mạ rất dày.

Thân phận của tên này rất phức tạp.

Đệ tử thân truyền của Thái Thượng Lão Quân, thuộc Quy Nhất Giáo, nhưng Thái Thượng Lão Quân hiện tại là thần linh của Thiên Đình, nên tên này cũng thuộc Thiên Đình.

Mà tên này lại không có tiên tịch của Thiên Đình, lại mang yêu tịch của Yêu Tộc, đạo trường lại ở Tây Phương, giống như một cây gậy khuấy phân.

"Đại Thánh nói đùa rồi.

Lão Ngưu ta sao là đối thủ của Đại Thánh được.

Chẳng qua lâu rồi không gặp, đến tìm Đại Thánh uống rượu, ôn lại chuyện cũ." Ngưu Ma Vương vô cùng nhiệt tình kéo Tôn Ngộ Không vào Thủy Liêm Động, như thể hắn mới là chủ nhân.

"Nói đi, có phải Thiên Đình phái ngươi đến làm thuyết khách không?

Nói rõ ra, nếu không rượu của ngươi yêm Lão Tôn không dám uống đâu." Tôn Ngộ Không đương nhiên không tin lời ma quỷ của tên này.

“Đại Thánh hiểu lầm ta rồi, ta không phải đến làm thuyết khách, chỉ là đến chạy việc vặt thôi.” Ngưu Ma Vương cười hì hì nói.

“Dương Tiễn bảo ngươi đến đúng không.” Trầm Hương ở bên cạnh nghiến chặt răng hàm, hận Dương Tiễn đến tận xương tủy.

“Không phải, ta còn muốn giết tên khốn Dương Tiễn kia nữa, sao có thể chạy việc vặt cho hắn được.” “Tên khốn đó trước đây đã bắt con trai ta, ép ta đi giết Bách Hoa Tiên Tử, hại ta trọng thương.

Yêm Lão Ngưu đã liều mạng với hắn, lên Thiên Đình tố cáo hắn.” “À, chuyện Tam Thánh Mẫu ta cũng đã nói rồi.

Thiên điều không thể vi phạm, Ngọc Đế đã phái Nam Cực Tiên Ông đến bắt Trầm Hương.” Ngưu Ma Vương có chút lúng túng.

Chương 445

Rồi vội vàng bổ sung: "Ở Thiên Đình, thần tiên hận Dương Tiễn nhiều vô kể, bao gồm cả Nam Cực Tiên Ông.

Đây này, đều muốn xem trò cười của Dương Tiễn, bảo ta mang chút đồ đến giúp Trầm Hương một tay." "Ngày đó nếu ngươi giết được Dương Tiễn, thật sự là cả trời đất cùng vui mừng." Nói rồi, Ngưu Ma Vương lấy ra lễ vật mà Nam Cực Tiên Ông đã chuẩn bị.

Các loại Cửu Chuyển Kim Đan, Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan đều có, còn có Ngũ Khí Thạch, Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả, Quỳnh Tương Ngọc Lộ, v.v...

Số lượng cực nhiều, có thể nói là đã bỏ ra vốn lớn.

Trầm Hương tu luyện thời gian ngắn, chưa từng thấy qua những thứ tốt này, căn bản không nhận ra, cũng không coi trọng, mà quan tâm hơn đến Bách Hoa Tiên Tử: "Ngươi đã giết Bách Hoa di mẫu?" "Ta nào dám.

Bách Hoa Tiên Tử là chính thần của Thiên Đình, giết Bách Hoa Tiên Tử, Thiên Đình tất sẽ giết ta để giữ uy nghiêm.

Ta chỉ bắt Bách Hoa Tiên Tử thôi." Ngưu Ma Vương vội vàng giải thích.

"Vậy ngươi thả Bách Hoa di mẫu ra đi." Trầm Hương thở phào nhẹ nhõm.

"Thả không được, người đã bị Dương Tiễn mang đi rồi.

Ngọc Đế cũng không thể bắt hắn thả người.

Ta không giao Bách Hoa Tiên Tử cho hắn, hắn sẽ giết con trai ta.

Ta cũng không có cách nào khác.” Ngưu Ma Vương ra vẻ vô tội và tủi thân.

“Dương Tiễn bây giờ kiêu ngạo như vậy, ngay cả Ngọc Đế cũng không sai khiến nổi hắn.” Trư Bát Giới đang bế quan liệu thương cũng đi ra.

“Còn không phải sao, sau lưng người ta là môn hạ của Kim Ô, Ngọc Đế cũng không dám làm gì hắn.” Ngưu Ma Vương tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Ban đầu, hắn cũng muốn bái nhập môn hạ Kim Ô, tiếc là ba Kim Ô không ở Hồng Hoang.

Sau này gặp được Thái Thượng Lão Quân nên đã bái người làm sư phụ.

“Nhiều đồ tốt quá, Tam Quang Thần Thủy cũng có hai giọt, lão Trư ta có hy vọng hồi phục rồi.” Trư Bát Giới nhìn thấy đống lễ vật, hai mắt sáng rực lên.

“Sư phụ, những thứ này rất quý giá sao?” Trầm Hương tò mò hỏi.

“Đương nhiên, cứ nói Tam Quang Thần Thủy này, là thánh dược chữa thương đệ nhất Hồng Hoang, lúc nguy cấp có thể giữ mạng, ngay cả Thánh Nhân cũng vô cùng thèm muốn.” “Còn Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan này, là bảo bối có giá mà không có chỗ mua.

Cả Nhân Sâm Quả nữa, lão Trư ta còn chưa được nếm thử mùi vị, một quả tăng vạn năm tuổi thọ, còn có thể đề thăng pháp lực.” “Cả Hoàng Trung Lý này, ngươi cũng đã thấy rồi, một quả là có thể khiến ngươi tại chỗ thành tiên.

Ngọc Đế mà thấy những món đồ tốt này cũng phải đỏ mắt ghen tị.” Trư Bát Giới giới thiệu một lượt cho Trầm Hương, lúc này Trầm Hương mới biết lễ vật mà Ngưu Ma Vương tặng quý giá đến mức

nào.

“Lão Ngưu, nhiều đồ tốt như vậy, ngươi thật sự muốn tặng cho chúng ta sao, không có điều kiện gì à?” Trư Bát Giới nghi ngờ nhìn Ngưu Ma Vương.

“Không phải ta tặng, ta chỉ chạy vặt thôi, đều là do chư thần Thiên Đình tặng.

Không có điều kiện gì cả, chỉ là muốn góp một tay giúp Trầm Hương diệt trừ tên khốn kiếp Dương Tiễn kia.” “Ta thì có một điều kiện, hôm nào các ngươi đánh Dương Tiễn thì gọi ta với, ta sẽ cùng các ngươi đánh hắn, ta muốn báo thù hắn đã bắt con trai ta.” Ngưu Ma Vương vỗ ngực, phẫn nộ vô cùng.

“Chậc chậc, xem kìa, làm nhiều chuyện bất nghĩa ắt có ngày tự diệt.

Tên khốn kiếp đó quả là chiêu mời thù hận, đến lúc đó nhất định sẽ gọi ngươi.” Trư Bát Giới chép miệng, hắn vạn lần không ngờ chư thần Thiên Đình lại căm hận Dương Tiễn đến thế.

“Con có chút không hiểu, Thiên Đình có nhiều thần tiên hận hắn như vậy, chẳng lẽ không ai trị được hắn sao?

Dương Tiễn lợi hại đến thế à?” Trầm Hương khó hiểu.

Dù sao trước đó hắn chỉ là một người phàm, hoàn toàn không hiểu gì về chuyện trong giới tu tiên.

“Không phải không trị được mà là không dám.

Dương Tiễn là môn hạ của Kim Ô, ngươi biết Tam Kim Ô Thánh Nhân chứ?

Ở Hồng Hoang, Đạo Tổ là mạnh nhất, mà Tam Kim Ô có thể ngang hàng với Đạo Tổ.” “Hồi Tây Du lượng kiếp, Tam Kim Ô đã

liên thủ với Hậu Bạt đại thần và Tai Ách Ma Thần, đại chiến với Đạo Tổ ở Hỗn Độn ngoài trời, ngay cả Đạo Tổ cũng không làm gì được." "Môn hạ Kim Ô có tổng cộng chín đệ tử, năm người đã thành Thánh, mạnh nhất là thái tử Phượng tộc Khổng Tuyên, năm đó dưới Thánh Nhân là vô địch.

Dương Tiễn và mẹ ngươi chính là đồ đệ của Khổng Tuyên Thánh Nhân." "Ngươi nói xem ai dám trị Dương Tiễn chứ?

Chưa nói đến Tam Kim Ô, riêng ải Khổng Tuyên Thánh Nhân đã không qua được rồi." "Nhưng ngươi thì khác, Tam Thánh Mẫu cũng là môn hạ Kim Ô, ngươi là con của Tam Thánh Mẫu, cũng xem như là người của Kim Ô.

Ngươi giết Dương Tiễn chỉ là nội đấu, môn hạ Kim Ô sẽ không làm gì ngươi." "Chúng ta đều đặt hy vọng vào ngươi, có thể diệt trừ tên khốn kiếp đó hay không là tùy vào ngươi cả." Ngưu Ma Vương giải thích một hồi.

Tôn Ngộ Không nghe mà tự hào vô cùng, cả Hồng Hoang ai mà không sợ môn hạ Kim Ô chứ, hắn cũng vậy.

Hắn mà giết Dương Tiễn thì cũng không sao, chỉ là tên khốn kiếp đó bây giờ không chịu đánh với hắn.

"Tuy nhiên, tên khốn kiếp đó cũng thực sự lợi hại.

Mấy hôm trước hắn đã giết chết Vãng Thánh của Linh Sơn, còn ép Linh Sơn bồi thường một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan." "Trong tình huống Thánh Nhân và Á Thánh không ra tay, Dương Tiễn cơ bản là vô địch, có lẽ chỉ có Đại Thánh mới đấu lại được." Ngưu Ma Vương lại bổ sung một câu, sợ Trầm Hương đầu óc nóng lên chạy đi nộp mạng.

"Lão Ngưu nói không sai, tên khốn kiếp đó quả thực lợi hại.

Dù có đánh thắng được hắn cũng không dám làm gì hắn." "Nhưng chúng ta cũng không yếu, cả Hồng Hoang này dám động đến hắn cũng chỉ có môn hạ Hậu Bạt đại thần của chúng ta thôi." "Ngươi là con trai của Tam Thánh Mẫu, xem như là người của Kim Ô, nay lại bái nhập môn hạ Hậu Bạt đại thần, không cần sợ hắn.

Chỉ cần ngươi đánh thắng được hắn, dù có lóc xương rắc tro cũng không sao." Trư Bát Giới đắc ý nói.

Môn hạ Kim Ô kiêu ngạo ngang ngược mấy chục vạn năm, bọn họ cũng không thể yếu thế, bèn tự nhận là môn hạ của Hậu Bạt đại thần.

Dù Hậu Bạt đại thần không phải sư tổ của họ, nhưng điều đó không quan trọng, miễn là Hậu Bạt đại thần sẽ che chở cho họ là được, dù sao họ cứ gọi là sư tổ.

Ngay cả sư phụ khác của hắn là Thái Thượng Lão Quân cũng không nói gì.

Xét về vai vế, Hậu Bạt đại thần cùng thế hệ với Đạo Tổ, hắn gọi một tiếng sư tổ cũng rất hợp lý, không mất mặt.

"À đúng rồi, nhưng mà ngươi muốn thắng Dương Tiễn thì rất khó, những thứ này vẫn chưa đủ để ngươi đuổi kịp hắn đâu." "Tuy nhiên, ta có một cách.

Chúng ta tìm cách bắt con chó chết Hao Thiên Khuyển kia, ép Dương Tiễn dùng một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan cướp từ Linh Sơn để đổi." Ngưu Ma Vương cười gian xảo.

Kế sách này đương nhiên là do Dương Tiễn dặn dò hắn, hắn cũng hiểu ra, Dương Tiễn thực ra cũng không muốn giết Trầm Hương.

Hắn bây giờ là gián điệp hai mang, chạy việc cho cả hai bên,

hưởng lợi từ cả hai.

Hắn mang lễ vật đến, dĩ nhiên phải lấy một ít phí chạy vặt chứ.

Ai mà ngờ được, Dương Tiễn và Xiển Giáo đấu đá nhau, người được lợi nhất lại là Ngưu Ma Vương hắn.

"Cách này hay đấy, ta sớm đã muốn đánh con chó chết kia rồi, bắt nó về nhổ sạch răng của nó." Trư Bát Giới hưng phấn giơ ngón cái.

"Ta phải đi đây, Ngọc Đế đang dùng Hạo Thiên Kính giám sát Hoa Quả Sơn, ta không thể ở lại lâu.

Lần này ta đến trên danh nghĩa là thuyết khách do Nam Cực Tiên Ông phái tới." "Nam Cực Tiên Ông không có ác ý với các ngươi, sau này các ngươi ra tay nhẹ một chút." Ngưu Ma Vương nói xong, đứng dậy rời đi.

"Lần này ổn rồi, có nhiều thần tiên ủng hộ ngươi như vậy, chỉ cần ngươi chăm chỉ nỗ lực, chắc chắn có thể diệt trừ tên khốn kiếp Dương Tiễn." "Hai giọt Tam Quang Thần Thủy này, sư phụ ta xin nhận nhé, bây giờ ngươi cũng không dùng đến." Trư Bát Giới hưng phấn xoa tay.

"Sư phụ, con muốn gửi một ít cho Bát thái tử bọn họ." Trầm Hương nói.

"Được, sư phụ giúp ngươi gửi qua.

Ngươi giữ lại một phần ba, phần còn lại ta sẽ gửi cho Ngao Xuân bọn họ." "Lát nữa chúng ta đi bắt cóc Hao Thiên Khuyển, để Dương Tiễn mang đồ tới chuộc.

Chương 446

Nhiều đồ tốt như vậy đủ cho các ngươi dùng rồi.” Trư Bát Giới hài lòng gật đầu, tính cách Trầm Hương có nhiều khuyết điểm, nhưng có một điểm hắn rất tán thưởng, đó là Trầm Hương trọng tình cảm.

“Còn Bàn Đào và Nhân Sâm Quả này, con muốn gửi cho cha con.” Trầm Hương nói.

“Cha ngươi không có tiên căn, không thể thành tiên, cho ông ấy ăn Nhân Sâm Quả quá lãng phí, ăn hai quả Bàn Đào là được rồi.” Trư Bát Giới lắc đầu, ngay cả hắn còn chưa được ăn Nhân Sâm Quả nữa là.

Tiên căn là nền tảng của tu luyện, có tiên căn mới có thể hấp thu linh khí trời đất.

Hoàng Trung Lý tuy nói là có thể tại chỗ thành tiên, nhưng không có tiên căn, ăn vào cũng không thể thành tiên.

Bọn họ thực sự không có khả năng khiến Lưu Ngạn Xương thành tiên, ăn hai quả Bàn Đào, kéo dài ngàn năm tuổi thọ, sống là được rồi.

“Cũng không biết gửi cho ít pháp bảo nhỉ, để lát nữa sư phụ đến Quy Nhất Giáo kiếm cho ngươi một món pháp bảo lợi hại.” Trư Bát Giới lẩm bẩm.

“Con dùng rìu thuận tay, sư phụ có thể kiếm cho con một món pháp bảo rìu lợi hại không, loại lợi hại hơn Khai Sơn Phủ của Dương Tiễn ấy.” Trầm Hương mắt sáng lên.

Khóe miệng Trư Bát Giới giật giật, ngươi tưởng pháp bảo lợi hại là cải trắng ngoài chợ à.

Khai Sơn Phủ của Dương Tiễn có hai mươi chín đạo cấm chế, thuộc loại lợi hại nhất trong Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo,

mạnh hơn nữa chỉ có thể là Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo.

Dù cho Hồng Hoang hiện nay đã trải qua mấy lần tiến hóa, nguyên liệu Tiên Thiên Linh Bảo cực nhiều, Tiên Thiên Linh Bảo lại trở thành xu thế chủ đạo, nhưng Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo vẫn là tồn tại vô cùng quý giá.

Biết bao nhiêu Chuẩn Thánh còn không có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ví như Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì không ít, nhưng không có một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào.

Dương Tiễn cũng chỉ có Lôi Đình Tử Liên là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Chân Quân Chiến Giáp ban đầu là Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, sau này Dương Tiễn tự mình luyện chế lại thành Tiên Thiên Thượng phẩm.

Dương Tiễn có rất nhiều pháp bảo: Lôi Đình Tử Liên là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo; Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Khai Sơn Phủ, Chân Quân Chiến Giáp, Khổn Tiên Thằng là Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo; Nhân Chủng Đại, Cửu U Bàn, Dưỡng Hồn Lô là Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo.

Hắn trước sau đều không đánh lại Dương Tiễn, pháp bảo không bằng cũng là một yếu tố lớn.

Dưới Thánh Nhân, người có pháp bảo sánh được với Dương Tiễn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Được, để lát nữa sư phụ đi tìm cho ngươi." Trước mặt đồ đệ sao có thể nói mình không được, Trư Bát Giới chỉ có thể cứng rắn đồng ý, đến lúc tìm không được cũng không thể trách hắn.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo loại rìu, ở Hồng Hoang hình như

chỉ có một cây Hình Thiên Phủ, đang ở trong tay Hình Thiên.

Vu tộc không có nguyên thần, không thể tế luyện pháp bảo.

Hình Thiên độc chiếm Hình Thiên Phủ, vì trong đó ẩn chứa trọng lực pháp tắc, cực kỳ nặng, Hình Thiên dùng nó chém người, uy lực cũng không thể xem thường.

Nhưng hắn và Hình Thiên không thân, Hình Thiên mà cho hắn mới là lạ.

Trư Bát Giới bế quan nửa tháng, luyện hóa một giọt Tam Quang Thần Thủy, thương thế liền khỏi hẳn.

Sau đó, Trư Bát Giới đem những tài nguyên tu luyện đó gửi cho Ngao Xuân và những người khác, rồi trở về Thủ Dương Sơn tìm pháp bảo cho Trầm Hương.

Kết quả chỉ tìm được một cây rìu Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo.

Vẫn là Huyền Đô nhắc nhở hắn, cây Bát Quái Phủ mà sư phụ dùng để bổ củi ở Đâu Suất Cung là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau đó, hắn dai dẳng bám lấy Huyền Đô, nhờ đi lấy giúp.

Lần này Huyền Đô không nuông chiều nữa, trực tiếp đuổi Trư Bát Giới ra khỏi Thủ Dương Sơn.

Trư Bát Giới bất đắc dĩ, Ngọc Đế không cho hắn lên Thiên Đình, hắn không có cách nào đi trộm được.

Thế là, Trư Bát Giới đi tìm Ngưu Ma Vương, nhờ Ngưu Ma Vương đi trộm.

Cũng may Lão Quân hiền lành, thương yêu đệ tử, Ngưu Ma Vương đi trộm thật sự đã thành công.

Có hai tên đồ đệ phiền phức như vậy, Lão Quân cũng thật xui xẻo.

Trở lại Hoa Quả Sơn, Trư Bát Giới lừa Trầm Hương, nói rằng Bát Quái Phủ lợi hại hơn Khai Sơn Phủ của Dương Tiễn, Trầm Hương tin thật, vui mừng khôn xiết.

Trí tuệ của Trư Bát Giới không cần phải bàn, hắn nghĩ ra một phương pháp tu luyện, lợi dụng đặc tính dung hợp và chuyển hóa năng lượng của Bảo Liên Đăng, đem năng lượng chứa trong những viên kim đan đó đánh vào trong Bảo Liên Đăng, luyện hóa thành tim đèn.

Trầm Hương uống tim đèn tu luyện, tốc độ hấp thu luyện hóa tăng lên rất nhiều.

Trư Bát Giới lại dùng cách tương tự tạo ra bốn viên tim đèn khác, gửi cho Ngao Xuân bọn họ, sau đó gửi Bàn Đào cho Lưu Ngạn Xương, Lưu Ngạn Xương lại trở về Lưu gia thôn.

Bên Nhân tộc Thần đình không chịu nhượng bộ, Thiên Đình cũng không làm gì được Lưu Ngạn Xương, chủ yếu là không có ai thật sự muốn giết Lưu Ngạn Xương.

Sau đó, Trư Bát Giới liền đến gần Nam Thiên Môn mai phục, chuẩn bị bắt cóc Hao Thiên Khuyển.

Cùng lúc đó, một âm mưu đang được ấp ủ, nạn nhân là đồ đệ của Nam Cực Tiên Ông là Tiên Hạc đồng tử và đồ đệ mới thu của Quảng Thành Tử là Kim Thiềm tiên tử.

Tiên Hạc đồng tử đã theo Nam Cực Tiên Ông từ lúc ông gia nhập Xiển Giáo, trong Phong Thần lượng kiếp vì không tham chiến nên sống sót, đạt được quả vị Đại La, hiện nay cũng chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Kim Thiềm tiên tử là đồ đệ mà Quảng Thành Tử thu nhận sau Phong Thần lượng kiếp, bản thể là dị thú Tam Túc Kim Thiềm, trời

sinh hồng vận, tư chất không tồi, hiện nay là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trời sinh hồng vận chính là được may mắn chiếu cố, luôn gặp được cơ duyên.

Người trời sinh hồng vận trước đó là Hồng Vân.

Vạn vật đều không thoát khỏi vận mệnh có được ắt có mất, được may mắn chiếu cố đồng thời cũng sẽ có tai kiếp giáng xuống.

Hồng Vân năm đó nếu không được Lăng Tiêu giúp thay đổi vận mệnh, sớm đã bị Côn Bằng giết chết.

Mà tai kiếp của Kim Thiềm tiên tử sắp đến rồi.

Tiên Hạc đồng tử năm đó theo Nam Cực Tiên Ông lên trời, hiện đang quản lý vườn Bàn Đào, đây là một chức vụ béo bở, linh khí trong vườn Bàn Đào vô cùng nồng đậm.

Kim Thiềm tiên tử hiện nay cũng đang nhậm chức ở Thiên Đình, quản lý Bách Hoa Trì trong Bách Hoa Viên, cũng là một chức vụ béo bở, trong Bách Hoa Trì trồng rất nhiều linh căn thủy sinh, linh khí cũng vô cùng dồi dào.

Hôm đó, Dương Tiễn tìm đến Nguyệt Lão, đưa ra mật lệnh của Ngọc Đế, bắt Nguyệt Lão buộc sợi dây nhân duyên của Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử lại với nhau.

Sau đó, Dương Tiễn tìm đến Thường Nga, nhờ Thường Nga hẹn Kim Thiềm tiên tử đến vườn Bàn Đào.

Thường Nga là do Ngọc Thiềm hóa thành, cùng là loài cóc, trời sinh thân cận, quan hệ của Thường Nga và Kim Thiềm tiên tử rất tốt.

Căn nguyên của Thường Nga cũng không tệ, là dị thú Thái Âm Ngọc Thiềm được cây Nguyệt Quế trên Thái Dương Tinh vận dục ra.

Tiếc là năm đó sau khi hóa hình, bị Thái Bạch Kim Tinh lừa lên Thiên Đình, nếu đi tìm Thường Hi và Hi Hòa, thành tựu chắc chắn sẽ cao hơn bây giờ.

Con thỏ mà Thường Nga thường ôm trong lòng, căn bản không phải Thỏ Ngọc, chỉ là một con thỏ tiên bình thường.

Năm đó trên Thái Dương Tinh chỉ vận dục ra hai con Thỏ Ngọc, đã bị Thường Hi và Hi Hòa mang đến Bồng Lai.

Hiện nay tu vi của hai con Thỏ Ngọc đó còn cao hơn Thường Nga, là Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tuy nhiên, do căn nguyên hạn chế, con đường tu hành của chúng đã đến hồi kết.

Căn nguyên của Thường Nga không tồi, đời này đạt đến Chuẩn Thánh vẫn có khả năng.

Dưới tác dụng của sợi dây nhân duyên, Kim Thiềm tiên tử đến vườn Bàn Đào, gặp Tiên Hạc đồng tử, vừa nhìn đã phải lòng nhau.

Chương 447

Thường Nga nhận ra có điều không ổn, sau đó tìm đến Dương Tiễn chất vấn, nàng không thể hại bạn bè được.

"Dương Thiền gặp chuyện có một phần nhân quả của ngươi, ngươi không muốn hại Kim Thiềm tiên tử, vậy phải ăn nói thế nào với Dương Thiền?" "Hại muội muội ta, ta sẽ không tha cho một ai.

Ngươi không quản chuyện này, nhân quả giữa ngươi và Dương Thiền sẽ kết thúc, ngươi tự chọn đi." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

Hắn chẳng quan tâm Thường Nga khó xử, đã hại Dương Thiền thì phải trả giá.

"Ngươi giết ta đi." Thường Nga suy sụp ngồi bệt xuống đất, hai bên đều là tỷ muội tốt của nàng, nàng thật sự không chọn được.

"Bách Hoa tiên tử tính kế Dương Thiền, cũng tính kế ngươi, mà sau lưng Bách Hoa tiên tử là Xiển Giáo, Kim Thiềm tiên tử là người của Xiển Giáo, khó chọn lắm sao?" Giọng Dương Tiễn lạnh thêm vài phần.

"Nhưng Bách Hoa tiên tử là Bách Hoa tiên tử, Kim Thiềm tiên tử là Kim Thiềm tiên tử mà." Thường Nga không đồng tình lắc đầu.

"Hừ, khi tuyết lở không có một bông tuyết nào là vô tội.

Kim Thiềm tiên tử cũng ở trong Bách Hoa Viên, sao ngươi biết Kim Thiềm tiên tử không tham gia?" Dương Tiễn lạnh lùng hừ nói.

"Ngươi đừng giả vờ mình cao thượng, Trư Bát Giới vì ngươi bị đày xuống trần gian, cũng không thấy ngươi làm gì." "Trư Bát Giới tự mình đa tình, đáng đời, nhưng ngươi đã từng từ chối chưa?

Là ngươi cứ lửng lơ với Trư Bát Giới, không đồng ý, cũng không

từ chối.” “Ngươi đang mượn thế của Trư Bát Giới để làm oai, đồng thời lại dùng Trư Bát Giới để chứng minh sức hấp dẫn của mình, đây chính là lý do chủ nhân ta không ưa ngươi.” Hao Thiên Khuyển từ bên cạnh nhảy ra.

Đôi mắt này của nó đã nhìn thấu quá nhiều, Thường Nga rất giả tạo, rất nhiều tâm cơ, vẫn là Ngao Băng Tâm tốt hơn.

“Đừng diễn nữa, chủ nhân ta sớm đã nhìn thấu ngươi, ngươi có diễn nữa, chủ nhân cũng không có cảm tình với ngươi đâu.” “Thường Hi Thánh Nhân và Hi Hòa Thánh Nhân thường ôm Thỏ Ngọc, ngươi cũng từ Thái Dương Tinh ra, cũng học theo hai vị Thánh Nhân, kiếm một con thỏ về ôm, ngươi muốn làm gì hả?” “Chứng minh ngươi cao quý như hai vị Thánh Nhân?

Hay là muốn chứng minh ngươi mới là chủ nhân của Thái Dương Tinh?” Hao Thiên Khuyển không chút khách khí, điên cuồng đâm dao vào tim Thường Nga.

Thường Nga không chịu nổi, bò dậy lảo đảo bỏ chạy.

“Đôi mắt chó này của ta, còn tốt hơn cả Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Hầu Tử, nhìn thấu quá nhiều thứ rồi.” Hao Thiên Khuyển đắc ý chỉ vào mắt mình.

Dương Tiễn cười bất đắc dĩ lắc đầu, tên này dần bị Thái Bạch Kim Tinh làm cho lệch lạc, cái miệng chó ngày càng lanh lợi.

“Đệ đệ giỏi lắm, thưởng cho ngươi này.” “Con nhỏ tâm cơ, còn muốn quyến rũ chủ nhân, ta sớm đã muốn cắn chết nó rồi.” Điêu Nhi cầm trong tay một cây kẹo đường, nhảy chân sáo chạy ra, đưa cho Hao Thiên Khuyển một cây.

Hao Thiên Khuyển nhận lấy, hiện nguyên hình, nằm dưới chân Dương Tiễn thưởng thức ngon lành liếm kẹo đường.

Điêu Nhi tính tình hoạt bát đơn thuần, giống như một cô bé, tâm trí chưa trưởng thành, ỷ vào việc ra đời trước nó nên cứ bắt nó gọi là tỷ tỷ.

Tuy nhiên, làm đệ đệ cũng có cái lợi, Điêu Nhi ham ăn, thường lẻn xuống trần gian mua đồ ăn ngon, lần nào cũng mang về cho nó.

"Chủ nhân, mang cho huynh này, la la la..." Điêu Nhi nhét cho Dương Tiễn một cây kẹo đường, ngân nga bài hát, nhảy chân sáo ra ngoài tìm Thất công chúa chơi.

Ngọc Đế và Vương Mẫu sợ Thất công chúa động lòng phàm, cấm nàng rời khỏi Thiên Đình.

Thất công chúa rất tò mò về thế gian, thường tìm Điêu Nhi hỏi han, qua lại dần trở thành bạn tốt.

Điêu Nhi thường xuống trần gian kiếm đồ ăn ngon, đồ chơi vui mang cho Thất công chúa.

Sau này Thất công chúa tư phàm hạ giới, công lao của Điêu Nhi không hề nhỏ.

Dương Tiễn nhìn cây kẹo đường trong tay, suy nghĩ trở về quá khứ xa xôi, ngẩn ngơ thất thần.

"Huynh đang nghĩ gì vậy, nghĩ gì mà nhập thần thế." Ngao Băng Tâm bước ra, thành thạo mà tự nhiên đi đến sau lưng Dương Tiễn, xoa bóp vai cho hắn, Dương Tiễn cũng không từ chối.

"Lúc đó gia đình năm người chúng ta vẫn chưa ly tán, ta và Dương Thiền thích nhất là đi chợ trấn, luôn quấn lấy cha mẹ mua kẹo đường cho chúng ta." "Mẹ ta lần nào cũng không cho mua, nói ăn nhiều kẹo sẽ sâu răng, cha ta luôn lén lút cho đại ca tiền, để đại ca lén đi mua, về nhà cha canh gác, ba huynh muội chúng ta lén lút trốn trong phòng ăn." "Sau này có một lần, Dương Thiền thật sự ăn đến sâu răng, đau đến

phát khóc, chúng ta đều bị mẹ đánh cho một trận.

Thực ra mẹ ta vẫn luôn đều biết." Dương Tiễn kể lại đoạn hồi ức đẹp nhất trong lòng, khóe miệng bất giác cong lên.

"Thật tốt, Dao Cơ công chúa vừa nhìn đã rất dịu dàng, đánh các huynh muội chắc cũng rất nhẹ.

Dương bá phụ nhất định là một người cha rất tốt." Khóe miệng Ngao Băng Tâm cũng cong lên theo, vui vì Dương Tiễn thổ lộ tâm sự với nàng.

Dương Tiễn vui, nàng cũng vui.

"Nàng có biết không, ta rất mong Ma Đạo lượng kiếp mau đến, ta rất nhớ đại ca và phụ thân.

Chúng sinh khổ vui can gì đến ta, ma thì thế nào, ta chỉ biết họ là phụ thân và đại ca của ta." Dương Tiễn ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong mắt là nỗi nhớ vô tận.

"Chúng sinh đều sợ ma, ma là ác, đại diện cho giết chóc và tàn bạo; chúng sinh đều tin phật, phật là thiện, đại diện cho từ bi và thương xót." "Sự thật là phật làm ác cũng không ít, phật pháp chẳng qua chỉ là công cụ lừa gạt tín ngưỡng của chúng sinh.

Phật, ma không đại diện cho thiện, ác, thiện ác nằm ở tâm, ở hành." "Đầy trời thần phật có ai là người tốt đâu, đều chỉ vì lợi ích mà thôi.

Họ căn bản không có tư cách phê phán ma.

Ma dùng cách trực tiếp nhất để đạt được mục đích, còn đầy trời thần phật thì dùng thủ đoạn ngụy thiện để đạt được mục đích." "Ngụy quân tử còn độc ác hơn chân tiểu nhân.

Đáng ghét nhất chính là đám ngụy quân tử ở Linh Sơn và Xiển

Giáo, ta chỉ mong bọn chúng đều chết trong Ma Đạo lượng kiếp." Ngao Băng Tâm khẽ nói.

Giới thượng lưu ở Hồng Hoang ai mà không biết Phật môn giả tạo, mà đáng ghét nhất không ai khác chính là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Tiếc là trong Phong Thần lượng kiếp chỉ chết hai người, mười người còn lại bây giờ vẫn đang làm cả Hồng Hoang chướng mắt.

"Sẽ thôi.

Gia đình ta đã phạm phải lỗi gì, lúc gặp nạn, ngoài sư phụ ta ra, ai đã giúp gia đình ta chứ?

Nay ta dựa vào đâu mà lương thiện, ta dựa vào đâu mà quản người khác." "Ma thì thế nào, chúng sinh muốn nói gì thì cứ nói, ta biết Phật môn bắt nạt gia đình ta, Xiển Giáo tính kế muội muội ta, bọn chúng đều phải trả giá." Ánh mắt Dương Tiễn kiên định, sát ý dâng trào.

"So với thiện ác, ta thà tin vào nhân quả báo ứng.

Họ gieo nhân ác, mới phải gánh quả ác, đáng đời, không ai có tư cách nói." "Tiếp theo huynh định làm gì?" Ngao Băng Tâm rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Dương Tiễn, tri thức, ưu nhã, tự nhiên, không chút giả tạo cố ý, khiến người ta như tắm gió xuân.

Như Dương Tiễn, người lạ chớ gần, cô độc kiêu ngạo, lại ở trước mặt Ngao Băng Tâm gỡ bỏ mọi phòng bị và lạnh lùng, trút hết tâm sự.

Khoảng thời gian này có Ngao Băng Tâm bầu bạn, Dương Tiễn nói nhiều hơn không ít, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Xiển Giáo tính kế Dương Thiền thế nào, ta sẽ trả lại y như vậy.

Khiêu khích Xiển Giáo, bọn chúng không nhịn được tự nhiên sẽ có

hành động, một khi động sẽ lộ ra sơ hở." "Không tìm được Vân Hải Tiên Môn, vậy thì xử Xiển Giáo, ép Xiển Giáo phải đẩy Vân Hải Tiên Môn ra." Dương Tiễn không giấu giếm kế hoạch.

"Như vậy có nguy hiểm không, lỡ như Xiển Giáo chó cùng rứt giậu thì sao?" Ngao Băng Tâm có chút lo lắng.

"Không sao, ta bây giờ tuy chưa làm được như sư phụ, dưới Thánh Nhân vô địch, nhưng dưới Á Thánh, không ai là đối thủ của ta.

Đối mặt với Á Thánh ta cũng có nắm chắc toàn thân trở ra." "Nàng có thể không biết, Ngọc Đế thành Thánh, Ngọc Đế sẽ là át chủ bài." Dương Tiễn bình tĩnh lắc đầu.

"Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử rất lợi hại, huynh nhất định phải cẩn thận." Ngao Băng Tâm vẫn không yên tâm nhắc nhở.

Phiên Thiên Ấn, pháp bảo Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do Nguyên Thủy dùng nửa ngọn Bất Chu Sơn luyện chế, sức tấn công cực kỳ khủng bố.

Trong Phong Thần lượng kiếp đã tỏa sáng rực rỡ, đập vỡ Tiệt Giáo Ngũ Linh Đại Trận, đập chết Mộc Linh Thánh Mẫu, trọng thương bốn Linh Thánh Mẫu còn lại, từng áp chế Tịnh Thế Bạch Liên của Vô Chi Kỳ.

"Yên tâm, ta có Ngũ Hành Độn Thuật, không đấu cứng với Quảng Thành Tử, ta muốn đi, hắn không giữ được." Khóe miệng Dương Tiễn cong lên, cảm giác có người lo lắng này thật tốt.

"Chủ nhân, huynh không ăn thì cho ta đi." Lúc này, Hao Thiên Khuyển ăn xong kẹo đường, mở miệng phá vỡ không khí ấm áp, mắt hau háu nhìn cây kẹo đường trong tay Dương Tiễn.

Chương 448

Cơm chó ăn không nổi, vẫn là kẹo đường ngon hơn.

“Tự mình xuống trần mà mua.” Dương Tiễn đầu đầy vạch đen.

“Được thôi.” Hao Thiên Khuyển co giò bỏ chạy.

Nó sớm đã không muốn ở đây rồi, quá thừa thãi, đôi mắt chó này của nó đã nhìn thấu quá nhiều.

“Kẹo đường trần gian này có một hương vị riêng, nàng nếm thử đi.” Dương Tiễn đưa kẹo đường cho Ngao Băng Tâm.

“Cảm ơn.” Ngao Băng Tâm đưa tay nhận lấy, cười như hoa nở.

May mà Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi không có ở đây, không thì chắc chắn sẽ ghen tị.

Món quà này, nàng rất thích.

Rất bình thường, nhưng đây là do Dương Tiễn tặng.

Trong Chân Quân Thần Điện không khí ấm áp, ngoài Nam Thiên Môn, Hao Thiên Khuyển gặp đại nạn.

Hao Thiên Khuyển vừa ra ngoài, chưa kịp phản ứng đã bị Trư Bát Giới mai phục dùng Cửu Hoa Niệm Châu bắt giữ.

“Đầu heo chết tiệt, ngươi dám đánh lén cẩu gia, có giỏi thì thả cẩu gia ra, chúng ta đối mặt solo.” Hao Thiên Khuyển tức giận la oai oái.

Chỉ cần Trư Bát Giới thả ra là nó sẽ chạy, nó biết đánh không lại Trư Bát Giới, nhưng tốc độ của nó nhanh, Trư Bát Giới không đuổi kịp.

“Ngươi xưng cẩu gia với ai hả, miệng chó không mọc được ngà voi, chó chết, lần này Trư gia gia ta nhất định phải nhổ sạch răng chó

của ngươi, xem ngươi còn chửi người thế nào." Trư Bát Giới tát cho Hao Thiên Khuyển hai bạt tai, xách nó bay về phía Hoa Quả Sơn.

Hai lần trước nó bị Hao Thiên Khuyển chửi cho thê thảm, nhất định phải báo thù.

Thủ tướng Nam Thiên Môn nhìn thấy, nhưng họ đâu phải đối thủ của Trư Bát Giới, vội vàng đến Chân Quân Thần Điện báo cáo.

Dương Tiễn biết tin, vút một cái đứng dậy, hóa thành cầu vồng rời khỏi Thiên Đình đuổi theo đến Hoa Quả Sơn.

Dù ý tưởng là do hắn đưa ra, để Trư Bát Giới bọn họ bắt cóc Hao Thiên Khuyển để tống tiền mình, nhưng hắn cũng không thể để Hao Thiên Khuyển bị thương. ... (Phần văn bản bị lỗi) ...

Trư Bát Giới khệnh khạng trở về Hoa Quả Sơn, ném Hao Thiên Khuyển xuống đất.

Thấy thế, Tôn Ngộ Không và Trầm Hương lập tức xông lên.

"Ngươi làm gì vậy?" Hao Thiên Khuyển trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

"Hầu ca, Trầm Hương, ta bắt được Hao Thiên Khuyển rồi." "Ngươi gọi ai là chú?" Tôn Ngộ Không lấy Kim Cô Bổng biến thành một cái que nạy, định nạy miệng Hao Thiên Khuyển.

Trư Bát Giới kể lại chuyện cũ: "Năm đó có phải là ngươi đánh ta trọng thương, đày ta xuống trần gian không?" "Sư phụ, ngài banh miệng nó ra, con sẽ đập răng nó xuống." Trầm Hương lấy Bát Quái Phủ ra hăm hở.

Trư Bát Giới xông lên banh miệng, Hao Thiên Khuyển ngậm chặt miệng, vũ khí lợi hại nhất của nó chính là hàm răng, mất đi răng nó cũng coi như phế.

“Ngươi tè vào mặt nó cho chết đi, xem nó có mở miệng không.” Tôn Ngộ Không nói.

Trầm Hương tức đến đỏ mặt, đứng dậy bắt đầu cởi quần.

Hao Thiên Khuyển hoảng hốt: “Chờ đã, ta là chính thần của Thiên Đình, các ngươi bắt cóc ta, còn ngược đãi ta, không sợ Thiên Đình phái thiên binh thiên tướng đến vây quét các ngươi sao?” “Hừ, một tên tay sai bại tướng mà cũng dám la lối.” Tôn Ngộ Không khinh thường hừ lạnh.

Dương Tiễn là kẻ thù không đội trời chung, chuyện này ai cũng biết, Thánh Nhân và Á Thánh không ra tay, Dương Tiễn gần như vô địch.

Lúc này, Ngọc Đế đến, một đao chém vỡ hộ sơn tiểu trận của Hoa Quả Sơn: “Giao Hao Thiên Khuyển ra, nếu không hôm nay Hoa Quả Sơn sẽ bị san thành bình địa.” “Xưa khác nay khác, nói nhảm nhiều lời, lão Tôn ta đã đợi hắn bảy trăm năm, đến đây đi.” Đối với Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn là sư thúc, nhưng lại hết lần này đến lần khác thua dưới tay Dương Tiễn, hắn sớm đã muốn rửa sạch nỗi nhục.

Chư thần đều say sưa nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Kính xem trực tiếp, kể cả Dương Tiễn cũng vô cùng tò mò ai trong hai người bây giờ mạnh hơn.

Hai người cùng tu luyện chiến đấu pháp tắc, tu vi tương đương, đánh nhau quả là không có gì hồi hộp.

“Nam Cực Tiên Ông, ông thấy ai sẽ thắng?” Dương Tiễn liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông, cố ý làm khó.

“Tư Pháp Thiên Thần chưa từng thua, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ.” Nam Cực Tiên Ông nói trái lòng.

Chẳng biết tại sao, hắn trời sinh đã không ưa Tôn Ngộ Không, dù

biết Tôn Ngộ Không là sư thúc của mình, hắn vẫn không ưa.

Chư thần trong đó, đa số đều hy vọng Dương Tiễn thất bại, chỉ cần Dương Tiễn thua một lần, uy vọng sẽ giảm đi rất nhiều, sau này họ có thể dùng Tôn Ngộ Không để công kích Dương Tiễn.

"Chưa chắc, Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn của Tôn Hầu Tử là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lợi hại hơn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Tư Pháp Thiên Thần.

Còn có Thất Tinh Kiếm, từng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy bị hư hại trong Phong Thần chi chiến, rơi xuống Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng lợi hại hơn Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường." Lão Quân đưa ra ý kiến khác.

Chư thần nhìn nhau, Lão Quân ngài thật dám nói, công khai hát ngược lại.

Thất Tinh Kiếm, năm đó Đạo Tổ Hồng Quân ưu ái ban cho Tam Thanh, là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi mốt đạo cấm chế, sau này bị Tam Kim Ô cướp đi, ban cho đồ đệ Lục Nhĩ Mi Hầu.

Trong Phong Thần chi chiến, Thất Tinh Kiếm bị Phiên Thiên Ấn đập hỏng, mất hai đạo cấm chế, rơi xuống thành Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phục hồi linh bảo quá tốn công, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không hay dùng Thất Tinh Kiếm, sau này đem đến Linh Sơn đổi Bồ Đề Hương, truyền tay rơi vào tay Quan Âm, rồi sau đó bị Tôn Ngộ Không lừa đi.

Dù sao cũng từng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dù phẩm chất có giảm, cũng lợi hại hơn Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

"Nhưng Lão Quân đừng quên, Khai Sơn Phủ của Tư Pháp Thiên Thần cũng là một trong những Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

đỉnh cấp nhất, hơn nữa Tư Pháp Thiên Thần cũng có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế Lôi Đình Tử Liên." "Rất ít người có thể ép Tư Pháp Thiên Thần dùng Lôi Đình Tử Liên, Lão Quân quên rồi sao?" Triệu Công Minh đưa ra ý kiến phản đối.

"Hơn nữa đừng quên Thiên Nhãn thần thông của Tư Pháp Thiên Thần, lợi hại hơn Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Hầu Tử rất nhiều." Đẳng Xà cũng bổ sung một câu.

Lão Quân bất đắc dĩ nhìn Ngọc Đế, hắn đương nhiên nhìn ra Dương Tiễn chiếm ưu thế, là Ngọc Đế truyền âm bảo hắn tâng bốc Tôn Ngộ Không, muốn mở sòng bạc, để hắn lừa chư thần đặt cược cho Tôn Ngộ Không.

Ngọc Đế bất mãn liếc nhìn Lôi Trạch và Đẳng Xà, chỉ có hai ngươi giỏi thôi phải không.

"Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế à, cả Hồng Hoang cũng chỉ có mấy món, Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn của Tôn Hầu Tử cũng chỉ có ba mươi ba đạo cấm chế, chỉ cần Tư Pháp Thiên Thần dùng Lôi Đình Tử Liên, Tôn Hầu Tử chắc chắn sẽ thua." Đẳng Xà lại đâm thêm một nhát.

Ngọc Đế đầu đầy vạch đen, kế hoạch lừa chư thần chết từ trong trứng nước, bây giờ còn mở sòng bạc, hắn phải thua lỗ chết mất.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế không tính là hiếm, chỉ là ngươi nghèo không có thôi.

Hạo Thiên Kính, Thiên Đế Kiếm của hắn, Dao Trì Kim Trâm của Vương Mẫu, được khí vận Thiên Đình nuôi dưỡng, nay đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Còn có Phục Hy Cầm của Phục Hy, Thái Âm Cầm của Hi Hòa, Hỗn Nguyên Vô Cực Côn của Lục Nhĩ Mi Hầu, Phiên Thiên Ấn của

Quảng Thành Tử, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, và pháp bảo luyện chế từ bảy quả hồ lô trên dây Hồ Lô Tiên Thiên năm xưa, đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Khí vận có thể nuôi dưỡng, nâng cấp phẩm chất pháp bảo.

Bát Bảo Công Đức Trì của Tây Phương giáo, nay không biết đã biến đổi thành cấp bậc gì.

Còn có Tạo Nhân Tiên và Không Động Ấn của Nhân tộc, Nhân Hoàng vẫn luôn đều không lấy ra, nói không chừng đã biến đổi thành Tiên Thiên Chí Bảo, dù sao khí vận của Nhân tộc thực sự khủng khiếp.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo biến đổi thành Tiên Thiên Chí Bảo không phải là không có tiền lệ.

Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh của Nhân tộc, còn có Long Vương Châu của Long tộc, Phượng Hoàng Ấn của Phượng tộc, Kỳ Lân Kích của Kỳ Lân tộc.

Khí vận Thiên Đình vẫn chưa đủ, Hạo Thiên Kính, Thiên Đế Kiếm và Dao Trì Kim Trâm biến đổi quá chậm.

Chương 449

Hạ giới, Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn đã bắt đầu đánh nhau, bóng dáng hai người chớp nhoáng, trong nháy mắt đã giao đấu trăm chiêu, ngàn thức qua lại.

Hai người so đấu võ nghệ nửa ngày, ai cũng không làm gì được ai.

Trầm Hương xem mà lòng đầy ngưỡng mộ, rất mong người đang đại chiến với Dương Tiễn lúc này là chính mình.

Có thể kịch chiến với Dương Tiễn lâu như vậy mà không rơi vào thế hạ phong, đủ để chứng minh sư bá mạnh hơn sư phụ, và mạnh hơn rất nhiều.

Võ nghệ không phân thắng bại, hai người bắt đầu dùng pháp bảo và các thủ đoạn khác.

Cả hai cùng lúc thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, hai pho tượng khổng lồ đối chọi trên Đông Hải.

Đều bắt đầu dùng pháp bảo quyết đấu, Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn dẫn tinh thần chi lực giáng xuống, uy lực tăng mạnh; Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ngưng tụ thủy hành chi lực gia trì, lấy nhu khắc cương, có khả năng mượn lực.

Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn lợi hại hơn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nhưng muốn đập vỡ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cũng không dễ dàng.

Hai người lại kịch chiến nửa ngày, Dương Tiễn dần chiếm thế thượng phong, vì nhục thân của Dương Tiễn mạnh hơn Tôn Ngộ Không.

Nhục thân của Dương Tiễn đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Tôn

Ngộ Không hiện vẫn còn kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nếu không phải Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn lợi hại, Tôn Ngộ Không sớm đã rơi vào thế hạ phong.

Tôn Ngộ Không bị áp chế, vội vàng tế ra Thất Tinh Kiếm đánh lén, Dương Tiễn sớm đã đề phòng, tế ra Khai Sơn Phủ đỡ lấy.

Tôn Ngộ Không không đấu cứng với Dương Tiễn nữa, nhổ một nhúm lông khỉ thi triển Thân Tại Hóa Thân.

Dương Tiễn tế ra Nhân Chủng Đại, thu hết hóa thân của Tôn Ngộ Không, sau đó chính mình cũng thi triển thần thông Thân Tại Hóa Thân.

Tôn Ngộ Không tế ra Tử Kim Quan, pháp bảo không gian do Lão Quân đặc biệt luyện chế, cũng thu hết hóa thân của Dương Tiễn, sau đó dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh phóng ra Lục Đinh Thần Hỏa.

Dương Tiễn mở miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa đỡ lấy, hai loại thần hỏa va chạm, quét sạch vạn dặm, thiêu đỏ cả chân trời phương đông.

Dù hai người kịch chiến trên không, cũng khiến Đông Hải gặp họa.

Một tia dư ba cũng đủ cuộn lên ngàn lớp sóng, sinh linh trong biển đều chạy xuống đáy biển.

Những người có tu vi khá thì hưng phấn chạy ra xem chiến.

Dương Tiễn lợi hại, cả Hồng Hoang đều biết.

Tôn Ngộ Không có thể đấu với Dương Tiễn đến mức này, sau hôm nay chắc chắn sẽ danh dương Hồng Hoang.

Nói ra thì, hai người cũng khá giống nhau, từ pháp bảo đến thần thông.

Ngươi có Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao chủ chiến, ta có Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn.

Ngươi có Thất Tinh Kiếm đánh lén, ta có Khai Sơn Phủ.

Ngươi có Chân Quân Chiến Giáp phòng ngự, ta có Đấu Chiến Thánh Khải.

Ngươi có pháp bảo không gian Nhân Chủng Đại, ta có Tử Kim Quan.

Ngươi biết thần thông Thân Tại Hóa Thân, ta cũng biết; ngươi biết Pháp Tướng Thiên Địa, ta cũng biết; ngươi có Lục Đinh Thần Hỏa, ta cũng có Thái Dương Chân Hỏa.

Trời ạ, cứ như là do cùng một sư phụ dạy ra.

Tôn Ngộ Không thấy thủ đoạn của mình bị Dương Tiễn khắc chế hoàn toàn, liền thi triển thần thông biến hóa lặn xuống Đông Hải.

Ngươi biến ta cũng biến, Dương Tiễn biến thành hải ưng bay lượn trên mặt biển, mở Thiên Nhãn quét qua, rất nhanh phát hiện ra con cá do Tôn Ngộ Không biến thành, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đâm xuống.

Tôn Ngộ Không vội vàng né tránh, sau đó biến thành lão ưng bay ra mổ Dương Tiễn.

Lần này Dương Tiễn lặn xuống nước, Tôn Ngộ Không mở Hỏa Nhãn Kim Tinh quét qua.

Hai người qua lại, đều biết bảy mươi hai phép biến hóa, lại đều có thần thông nhìn thấu ngụy trang.

Đông Hải Long Vương chỉ biết chửi mẹ, hai ngươi đánh thì cứ đánh, chạy vào biển tai họa Đông Hải Long tộc làm gì.

Tuy nhiên, hai người này đánh nhau quả thực rất đặc sắc.

Tôn Ngộ Không muốn dùng thần thông biến hóa đánh lén Dương Tiễn, Dương Tiễn muốn toàn diện áp chế Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không không còn mặt mũi tự xưng sư thúc.

Hai người một có Thiên Nhãn, một có Hỏa Nhãn Kim Tinh, ai cũng không phá được chiêu của ai.

Tôn Ngộ Không buộc phải nghênh chiến chính diện lần nữa.

Vốn hắn tưởng mình đã mạnh, nhưng bây giờ mới phát hiện, Dương Tiễn rốt cuộc sống nhiều hơn hắn mấy vạn năm, nội tình không phải hắn có thể so bì.

Chỉ nói về độ mạnh của nhục thân, hắn đã bị Dương Tiễn áp chế hoàn toàn.

Muốn thắng Dương Tiễn, hắn phải nâng nhục thân lên Chuẩn Thánh hậu kỳ mới được.

Dương Tiễn còn chưa dùng Thiên Nhãn và Lôi Đình Tử Liên, hắn đã bị áp chế, đánh tiếp nữa chắc chắn sẽ thua.

Ngay lập tức, Tôn Ngộ Không dùng Túng Địa Kim Quang kéo giãn khoảng cách, trở về Hoa Quả Sơn.

Trư Bát Giới cũng nhìn ra, Hầu ca đã rơi vào thế hạ phong.

Tên khốn kiếp này sao khó đối phó vậy, ngay lập tức hắn áp giải Hao Thiên Khuyển lên phía trước: "Dương Tiễn, muốn cái mạng chó của nó thì lấy một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan ra đổi." "Các ngươi chắc chắn muốn chơi như vậy?" Dương Tiễn dừng lại trên không, uy hiếp nhìn Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới tự nhiên nghe ra ý trong lời Dương Tiễn: các ngươi bắt Hao Thiên Khuyển, sau này ta sẽ bắt những người khác của các ngươi.

“Con chó chết này truy sát đồ đệ ta, chửi lão Trư ta, ta bắt nó thì sao, là nó khiêu khích lão Trư ta trước.” Trư Bát Giới vội vàng đổ tội cho Hao Thiên Khuyển.

“Hừ, các ngươi phá vỡ quy tắc, thì đừng trách Dương Tiễn ta.” Dương Tiễn ném công đức và kim đan cho Tôn Ngộ Không.

Lần thả lỏng này còn mệt hơn cả đánh nhau với Tôn Ngộ Không, phải động não nghĩ cách.

Trư Bát Giới tưởng mình đã đạt được mục đích, thực ra hắn mới là người thắng lớn nhất, những tài nguyên tu luyện này coi như đã được gửi đi.

Tôn Ngộ Không kiểm tra một lượt, gật đầu.

“Đừng động, không thì ta sẽ lấy mạng chó của nó.” Trư Bát Giới áp giải Hao Thiên Khuyển, dẫn Trầm Hương lùi về phía Nữ Nhi Quốc, Tôn Ngộ Không đoạn hậu.

Họ không ngốc đến mức thả Hao Thiên Khuyển ngay bây giờ, hai người họ liên thủ, rút lui không thành vấn đề, nhưng không bảo vệ được Trầm Hương.

Rút lui một mạch đến Nữ Nhi Quốc, Trư Bát Giới ném Hao Thiên Khuyển ra, lui vào Nữ Nhi Quốc.

“Hừ, các ngươi có giỏi thì trốn trong Nữ Nhi Quốc cả đời đừng ra.” Dương Tiễn nói một câu hăm dọa tượng trưng, dẫn Hao Thiên Khuyển đi.

Thiên Đình.

“Cứ thế thôi à?

Một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan cứ thế dâng cho người khác?” Đằng Xà đau lòng không chịu nổi.

“Ngươi nói vậy là sao, Nữ Nhi Quốc là đạo trường của Hậu Bạt đại thần, ngươi dám vào đó làm càn à?” “Dù là môn hạ Kim Ô, đối với Hậu Bạt đại thần cũng phải khách khí.

Chương 450

Tư Pháp Thiên Thần dám xông vào, ngươi xem Hậu Bạt đại thần có ra tay không." "Hơn nữa, Đường Tam Tạng cũng đã khác xưa, liên thủ với Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, Á Thánh cũng không chiếm được thế thượng phong." "Nói thì nói vậy, nhưng đó là một trăm triệu công đức và một trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan mà." "…" Chư thần nghị luận xôn xao.

Trong lúc nói chuyện, chư thần thấy Dương Tiễn chạy về Hoa Quả Sơn, dùng Nhân Chủng Đại thu hết khỉ con khỉ cháu của Tôn Ngộ Không.

Chư thần trừng lớn mắt, đây là muốn triệt để xé rách mặt mũi à, Dương Tiễn thật sự bị chọc tức rồi.

Trước đây, Dương Tiễn chưa bao giờ thèm dùng thủ đoạn nhỏ nhặt này.

Nhưng họ không biết rằng, Dương Tiễn không phải muốn xé rách mặt mũi, mà là ép Tôn Ngộ Không xé rách mặt mũi, dốc toàn lực dạy dỗ Trầm Hương.

Trư Bát Giới tên phế vật đó vẫn còn thiếu sót, trong tay hắn còn không ít tài nguyên tu luyện, ví như ba trăm viên Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan mà Ngọc Đế cho, vẫn phải nghĩ cách gửi đi.

Sao Trư Bát Giới không dám hét giá trên trời nhỉ, thật phiền phức.

Tuy nhiên, Trầm Hương và những người khác tạm thời chưa dùng đến Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan, chuyện này có thể chờ sau.

Dương Tiễn tức giận đùng đùng dẫn Hao Thiên Khuyển về Thiên Đình, trực tiếp đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Bệ hạ, Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không dám bắt cóc chính thần Thiên Đình, gan to bằng trời, thần xin chỉ dụ truy nã Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới.” “Phái thiên binh thiên tướng giám sát Nữ Nhi Quốc, một khi ra ngoài, lập tức tiêu diệt.” Dương Tiễn phẫn nộ nói.

“Như vậy không tốt lắm, quá không nể mặt Hậu Bạt đại thần, nay Đạo Tổ bế quan, Thiên Đình không chịu nổi cơn giận của Hậu Bạt đại thần đâu.” “Các khanh thấy sao?” Ngọc Đế phối hợp cực tốt, vẻ mặt khó xử, ném vấn đề cho chư thần.

Mục đích của họ là muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chư thần không dám, vậy thì không phải là họ bao che.

Chư thần mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, họ dám nói gì chứ.

Đồng ý thì đắc tội Hậu Bạt đại thần, không đồng ý thì đắc tội Dương Tiễn.

“Nam Cực Tiên Ông, ông thấy sao?” Ngọc Đế lại đẩy Nam Cực Tiên Ông ra.

Nam Cực Tiên Ông thật sự rất muốn chửi mẹ, lão tử đã không nói gì rồi, còn lôi lão tử ra làm bia đỡ đạn.

“Bệ hạ, chuyện này thuộc về ân oán cá nhân của Tư Pháp Thiên Thần, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, Thiên Đình không thích hợp tham gia.” Nam Cực Tiên Ông cứng rắn nói.

Dương Tiễn không động được Trầm Hương càng tốt, Trầm Hương sẽ có nhiều thời gian tu luyện hơn.

Dù sao dù hắn có ủng hộ, Ngọc Đế cũng không dám, không bằng cho Ngọc Đế một lối thoát, nói không chừng sau này Ngọc Đế sẽ không nhắm vào hắn nữa.

Dù sao cục diện hiện tại rất có lợi cho Xiển Giáo.

Cháu trai đuổi chém cậu, nghĩ thôi đã thấy sướng.

Dương Tiễn quá mạnh, chỉ dựa vào Trầm Hương muốn chém lật Dương Tiễn, gần như không thể.

Nhưng chẳng phải còn có Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Ngưu Ma Vương và những người khác sao?

Dương Tiễn có mạnh đến đâu cũng song quyền nan địch tứ thủ.

"Việc này, Tư Pháp Thiên Thần, ngài thấy sao?" Ngọc Đế nhìn về phía Dương Tiễn, cách nói của Nam Cực Tiên Ông rất hợp ý họ, nhưng diễn vẫn phải diễn.

Sau lưng Dương Tiễn là Tam Kim Ô, sau lưng Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới là Hậu Bạt đại thần.

Đại lão đấu pháp, Thiên Đình không dây vào nổi, không quản được, rất hợp lý đúng không.

Đương nhiên, hắn vẫn luôn đều thiên vị Dương Tiễn, đột nhiên không quản Dương Tiễn thì rất không hợp lý, nên phải giả vờ một chút.

"Thần hiểu, chuyện này sẽ không liên lụy đến Thiên Đình, nhưng, hừ!" Dương Tiễn bất mãn liếc nhìn Ngọc Đế, phất tay áo, dẫn Hao Thiên Khuyển nghênh ngang bỏ đi, trần trụi thể hiện thái độ với Ngọc Đế.

"Ngươi…" Sắc mặt Ngọc Đế trầm xuống, bất mãn nhìn bóng lưng Dương Tiễn, trước mặt mọi người dám tỏ thái độ với hắn, hắn không cần mặt mũi sao?

Đương nhiên, đây là diễn cho chư thần xem.

Chuyện tiếp theo, hắn không tiện nhúng tay, bây giờ hắn và Dương Tiễn mâu thuẫn, đến lúc đó không quản được cũng rất hợp lý

đúng không.

Chư thần nhìn nhau, đây là muốn trở mặt sao?

Đại sự tốt à!

Ngọc Đế nắm quyền, Dương Tiễn nắm hình phạt.

Có những việc Ngọc Đế không tiện làm, dù sao Ngọc Đế cũng gọi Tam Thanh một tiếng sư huynh, đệ tử Tam Giáo đều là sư điệt của Ngọc Đế, hơn nữa Ngọc Đế cũng lo Tam Thanh trở về tính sổ, không tiện làm quá.

Nhưng Dương Tiễn không có lo lắng này, chỉ cần lý do đủ, nói giết là giết, Ngọc Đế chỉ cần che chở cho Dương Tiễn là được.

Dương Tiễn chấp chưởng thiên điều, thiên điều không thể ràng buộc Dương Tiễn, người có thể trừng phạt Dương Tiễn chỉ có Ngọc Đế, Ngọc Đế lại che chở cho Dương Tiễn, căn bản không động được Dương Tiễn.

Đến lúc xảy ra chuyện, Ngọc Đế đổ trách nhiệm lên người Dương Tiễn, Tam Thanh cũng không dám động đến Dương Tiễn.

Hai người phối hợp như vậy, mấy trăm năm nay, họ sống khổ không kể xiết, làm việc cẩn thận, tận tâm tận lực, sợ bị Dương Tiễn bắt được thóp, mệt mỏi à.

Có thể nằm yên, ai lại muốn nỗ lực chứ.

Câu giờ nhận lương không thơm sao?

Dương Tiễn và Ngọc Đế mà trở mặt, đối với họ tuyệt đối là tin tốt trời ban.

Chỉ sợ Dương Tiễn chỉ vì đang tức giận mới tỏ thái độ với Ngọc Đế, sau đó lại cùng Ngọc Đế một giuộc.

Chuyện này, quả thực là Ngọc Đế không tử tế, Dương Tiễn giúp

Ngọc Đế bao nhiêu việc, kết quả bây giờ Ngọc Đế lại không giúp Dương Tiễn.

Tuy nhiên, cũng có thể hiểu được, Dương Tiễn cùng lắm là không làm ở Thiên Đình nữa, nhưng Ngọc Đế thì không được, không đắc tội nổi Hậu Bạt đại thần, làm cho Thiên Đình sụp đổ, Đạo Tổ chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, Ngọc Đế không gánh nổi.

Ngọc Đế là người đứng đầu Thiên Đình không sai, nhưng trên đầu còn có Đạo Tổ đè nặng.

Thiên Đình thực ra là của Đạo Tổ, Ngọc Đế chỉ là giúp quản lý, giúp Đạo Tổ làm việc, giúp Đạo Tổ kiếm khí vận.

Ngọc Đế cũng là người làm công, không thể tùy theo tính khí được.

Dù sao khó xử cũng không phải họ, họ chỉ mong Ngọc Đế và Dương Tiễn triệt để trở mặt, họ có thể như trước đây nằm yên hưởng khí vận.

Cùng lúc đó, hạ giới Nữ Nhi Quốc cũng náo nhiệt không kém.

Thấy Trư Bát Giới đến, Ngao Xuân mấy người đều rất vui, khi biết Trư Bát Giới lừa được Dương Tiễn một món hời lớn, lại càng vui hơn.

Trư Bát Giới giới thiệu Tôn Ngộ Không cho mấy người, lại giới thiệu Đường Tăng, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long cho Trầm Hương.

"Bát thái tử, xin lỗi, tứ di mẫu đều là vì ta mà…" "Sau này ta sẽ nỗ lực tu luyện, vì tứ di mẫu báo thù.

Sư phụ nói chỉ cần đủ mạnh, không có gì là không làm được.

Sau này chúng ta cùng nhau nỗ lực, có lẽ chúng ta có thể hồi sinh tứ di mẫu." Trầm Hương nghiêm túc xin lỗi Ngao Xuân.

Tình yêu là liều thuốc trưởng thành tốt nhất cho một chàng trai.

Sự lừa dối của Tiểu Ngọc rõ ràng đã khiến Trầm Hương trưởng thành hơn rất nhiều.

Chỉ có thực sự đau khổ, mới có thể lớn lên.

Chương 451

"Được!" Ngao Xuân nhìn Trầm Hương, hồi lâu, thở dài một hơi, cuối cùng vẫn chọn tha thứ.

Trầm Hương có thể nói ra những lời này, chứng tỏ vẫn còn lương tâm.

Đó là lựa chọn của tỷ tỷ mình, thật sự phải trách, chỉ có thể trách tỷ tỷ ngốc.

Trư Bát Giới nhìn hai đồ đệ xóa bỏ hiềm khích, hài lòng gật đầu, sau đó đắc ý khoe khoang mình đã bắt cóc Hao Thiên Khuyển, tống tiền Dương Tiễn như thế nào.

Biến trận đại chiến của Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn thành của mình, Tôn Ngộ Không và Trầm Hương đều không vạch trần, biết Trư Bát Giới chỉ thích khoác lác.

Có lẽ, sự khoác lác này cũng là hy vọng của Trư Bát Giới, khao khát mình có bản lĩnh như Tôn Ngộ Không, có thể chiến đấu với Dương Tiễn.

Nghe Trư Bát Giới khoác lác, lại nghe mà thấy đau lòng.

Tôn Ngộ Không sau khi bái kiến Đường Tăng, không ở lại Nữ Nhi Quốc mà đến Hỏa Vân Giản, nơi đó có bí cảnh Hỏa Vực được hình thành từ trận đại chiến của hắn với Hồng Hài Nhi và Cửu Huyền đồng tử, do ba loại thần hỏa va chạm tạo thành.

Hắn tuy tu vi đã đuổi kịp Dương Tiễn, nhưng nội tình kém xa Dương Tiễn, hắn muốn mượn thần hỏa trong Hỏa Vực để luyện thể, nâng cao nhục thân.

Nữ Nhi Quốc.

Đường Tăng dù sao cũng từng thành Thánh, nay đã hoàn toàn dung hợp với chân thân, tu vi đã khôi phục đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể thành Thánh trở lại bất cứ lúc nào.

Sa Tăng vẫn kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đang tu luyện phương pháp đột phá Chuẩn Thánh mà Trư Bát Giới dạy.

Hơn năm trăm năm này, người tiến bộ nhất phải kể đến Tiểu Bạch Long, nay đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sắp đuổi kịp Sa Tăng.

Cùng là Long tộc, dưới sự chỉ điểm của Tiểu Bạch Long, Ngao Xuân tiến bộ rõ rệt hơn Đinh Hương, Kim Ca và Hoan Muội.

Lợi hại nhất vẫn là quốc vương Nữ Nhi Quốc, nay đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đang tham ngộ pháp tắc, ai bảo người ta có một người mẹ lợi hại chứ.

Đây là trong tình huống Hậu Bạt không có nhiều tài nguyên tu luyện.

Chỉ khổ cho Đường Tăng, năm trăm năm nay, nữ vương đều bị Hậu Bạt kéo đi bế quan, Đường Tăng thành hôn mà như không, cô đơn trống vắng lạnh lẽo.

"Vẫn còn trẻ người non dạ quá!" Chuyện trong Nữ Nhi Quốc, Hậu Bạt đều biết, nhìn Trư Bát Giới đang đắc ý, cười lắc đầu.

"Mẹ, mẹ nói gì vậy?

Đồ tôn của con đều đến rồi, mẹ cho con ra ngoài chơi mấy ngày được không?" Nữ vương ôm Hậu Bạt làm nũng.

"Đồ tôn gì chứ, đang miễn phí bồi dưỡng cháu ngoại cho người ta đấy.

Con đường tu luyện, tối kỵ tam tâm nhị ý.

Khi nào đột phá Chuẩn Thánh, khi đó mới được ra ngoài." Hậu

Bạt vô cùng nghiêm túc.

"Hừ!" Nữ vương không vui bĩu môi, sau đó phản ứng lại, nghi hoặc hỏi: "Miễn phí bồi dưỡng cháu ngoại cho người ta là sao?" "Hôm nay mẹ sẽ dạy con một đạo lý, nhìn thấy chưa chắc đã là thật, có lẽ là người ta muốn con nhìn thấy.

Trư Bát Giới thấy Dương Tiễn truy sát Trầm Hương, nhưng Dương Tiễn có thật sự muốn giết Trầm Hương không?" Hậu Bạt nói.

"Nếu không thì sao?

Bát Giới đều nhìn thấy mà." Nữ vương ngây thơ chớp mắt.

"Đó chỉ là Dương Tiễn muốn Trư Bát Giới nhìn thấy.

Với bản lĩnh của Dương Tiễn, thật sự muốn giết Trầm Hương, còn cần phải đuổi sao?" "Trư Bát Giới hận Dương Tiễn đến tận xương tủy, thế mà Trầm Hương lại chạy đến Tịnh Đàn Miếu bái Trư Bát Giới làm sư phụ, con không thấy quá trùng hợp sao?" Hậu Bạt nói.

"A?" Nữ vương được bao bọc quá kỹ, chưa từng thấy sự hiểm ác của lòng người, nhất thời không phản ứng kịp.

"Khi con đi Tây hành đã từng thấy người ta lùa cừu, nếu ta không đoán sai, Trầm Hương cũng giống như con cừu, bị Dương Tiễn cố ý lùa đến Tịnh Đàn Miếu." Hậu Bạt nói.

"A?

Tại sao?" Nữ vương càng thêm mơ hồ.

"Bởi vì Dương Tiễn biết Trư Bát Giới hận hắn đến mức nào, người hắn muốn giết, Trư Bát Giới nhất định sẽ bảo vệ." "Thân phận của Trầm Hương nhạy cảm, Dương Tiễn lại là Tư Pháp Thiên Thần chấp chưởng thiên điều, không tiện dạy Trầm Hương, nên muốn Trư

Bát Giới dạy Trầm Hương tu luyện." "Đồng thời, truy sát Trầm Hương để Trầm Hương sinh ra hận ý vô tận, căm hận là động lực tốt nhất.

Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương, mà là muốn bồi dưỡng Trầm Hương." "Trầm Hương chết rồi, danh tiếng của muội muội hắn là Dương Thiền sẽ thật sự bị hủy hoại hoàn toàn.

Chỉ có Trầm Hương sống, và đủ xuất sắc, mới không ai dám nói Dương Thiền không phải, chỉ sẽ ngưỡng mộ Dương Thiền có một người con trai tốt." "Còn chuyện tống tiền Dương Tiễn lần này, quá dễ dàng.

Dương Tiễn dễ đối phó như vậy sao?

Trư Bát Giới tưởng mình lừa được Dương Tiễn, thực ra là bị Dương Tiễn xoay như chong chóng." "Con nghĩ xem, những tài nguyên tu luyện đó, Trư Bát Giới cướp về, cuối cùng chẳng phải cũng dùng cho Trầm Hương sao?

Đó căn bản là tài nguyên tu luyện mà Dương Tiễn chuẩn bị cho Trầm Hương." "Trư Bát Giới bắt cóc Hao Thiên Khuyển, vừa hay cho Dương Tiễn lý do để gửi tài nguyên tu luyện cho Trầm Hương.

Thậm chí việc Trư Bát Giới bắt cóc Hao Thiên Khuyển cũng là do một tay Dương Tiễn sắp đặt." "So với Dương Tiễn, bọn họ vẫn còn quá non, bị Dương Tiễn xoay như chong chóng." Hậu Bạt kiên nhẫn giải thích cho con gái, cũng là để con gái biết lòng người hiểm ác đến đâu, sau này đề phòng, dùng não suy nghĩ nhiều hơn.

Sống vô tận năm tháng, cái gì chưa từng thấy qua, kế hoạch của Dương Tiễn không qua mắt được bà.

Nếu con gái có tâm cơ như Dương Tiễn, bà cũng không cần lo lắng.

Nhưng bà lại không hy vọng con gái trở nên tâm cơ sâu nặng, biến thành người lạnh lùng như Dương Tiễn.

Bà càng muốn con gái mãi như bây giờ, ngây thơ trong sáng, mãi mãi hoạt bát vui vẻ.

Nhưng bà lại sợ con gái bị tổn thương, thật sự rất rối rắm.

"A?

Sao Dương Tiễn có thể xấu xa như vậy, không được, con phải đi nói cho Bát Giới bọn họ biết, không thể tiếp tục bị Dương Tiễn lợi dụng." Nữ vương ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu ra.

"Xấu xa?

Đứng trên góc độ của Dương Tiễn, vì muội muội và cháu ngoại, có gì sai chứ?" Hậu Bạt lắc đầu.

"Nhưng mà, nhưng mà con là phe của Bát Giới, Dương Tiễn chính là kẻ xấu, hại chết vợ con Bát Giới, nhiều lần bắt nạt Bát Giới bọn họ." Nữ vương tức giận bĩu môi.

"Mẹ vừa mới nói, con lại quên, mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Chẳng lẽ con không phát hiện, mỗi lần Dương Tiễn trọng thương Trư Bát Giới bọn họ, tu vi của họ đều sẽ tăng lên rất nhiều sao?" Hậu Bạt nói.

"A?

Ý mẹ là hồi Tây Du, Dương Tiễn thực ra là đang bồi dưỡng Bát Giới bọn họ?

Giống như bây giờ bồi dưỡng Trầm Hương?" "Nhưng tại sao chứ?

Tại sao Dương Tiễn lại bồi dưỡng Bát Giới bọn họ?

Dương Tiễn được lợi gì?" Nữ vương mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

"Bởi vì Dương Tiễn có thù với Linh Sơn, làm cho Linh Sơn không vui, như vậy còn chưa đủ sao?" Hậu Bạt bất đắc dĩ lắc đầu, với đầu óc của con gái, không thể có tâm cơ được.

Xem ra chỉ có thể làm khổ con rể, để con rể bảo vệ con gái thôi.

Chương 452

"Vậy, vậy vợ con của Bát Giới rốt cuộc có chết không?" Nữ vương đột nhiên phản ứng lại, nhìn mẫu thân đầy hy vọng.

Nếu Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng không chết, vậy thì tốt quá, Bát Giới sẽ không đau khổ như vậy.

Cùng nhau đi qua Tây hành, đừng thấy Bát Giới hời hợt, thật ra bọn họ đều biết Bát Giới thực sự đau khổ đến nhường nào. "Nương đã lĩnh ngộ được một vài pháp tắc vận mệnh, trước đó đã tính toán vận mệnh của mấy người Ngao Xuân.

Con có biết lai lịch của Kim Ca và Hoan Muội không?" Hậu Thổ mỉm cười. "Lai lịch gì ạ?" Nữ vương ngây thơ vô tà chớp chớp đôi mắt to. "Bọn chúng là con của Chức Nữ." Hậu Thổ nói. "Chức Nữ?

Gia đình Chức Nữ không phải đã bị Dương Tiễn giết rồi sao, hồn bay phách tán, Bát Giới đã tận mắt nhìn thấy mà." Nữ vương buột miệng nói. "Cho nên tận mắt nhìn thấy chưa chắc đã là thật.

Con của Chức Nữ không chết, vậy Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng thì sao?" Hậu Thổ bực mình véo véo mũi con gái, đúng là đồ ngốc.

Ánh mắt Nữ vương lập tức sáng lên, sau đó lại không hiểu: "Vậy Tây Du đã kết thúc rồi, nếu Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng không chết, tại sao Dương Tiễn không trả lại cho Bát Giới?" "Vì Dương Tiễn không thể trả.

Dương Tiễn tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng có những chuyện không phải thực lực mạnh là có thể giải quyết được." Hậu Thổ thở dài một tiếng. "Chuyện của Dương Tiễn con cũng biết, mẫu thân của hắn là Dao Cơ công chúa năm xưa bị Chuẩn Đề tính kế mà tư phàm hạ giới, dẫn đến khí vận Thiên Đình bị Tây Phương giáo rút đi." "Dao

Cơ công chúa trong lòng áy náy với Ngọc Đế, một lòng muốn bù đắp.

Dương Tiễn lên Thiên Đình giúp Ngọc Đế chính là để giúp mẫu thân trả nợ.

Vì giúp Ngọc Đế, hắn đã khiến khắp trời thần phật khinh bỉ." "Thiên điều đối với Thiên Đình vô cùng quan trọng, Trư Bát Giới xác thực đã vi phạm thiên điều, phải bị trừng phạt.

Dương Tiễn muốn giúp Ngọc Đế thì phải duy trì thiên điều." "Cho nên, khi Quan Âm để lộ Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng trước mặt tam giới, Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng hoặc là phải chết, hoặc là bị bắt đến Tây Phương giáo làm con tin uy hiếp Trư Bát Giới, vận mệnh đã định là bi thảm." "Dương Tiễn đã dùng cách duy nhất để bảo vệ Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng, nhưng đồng thời hắn cũng không thể để lộ hai người ra ngoài.

Bằng không, biết luật mà phạm luật, Tư Pháp Thiên Thần đi đầu vi phạm thiên điều, uy nghiêm của thiên điều còn đâu, Thiên Đình sẽ loạn." "Dương Tiễn gánh vác quá nhiều, vì mẫu thân, không thể không làm những việc mình không muốn, lại dùng cách của riêng mình để kiên trì giữ vững giới hạn." "Ngược lại là Dương Thiền, còn ở sau lưng hại Dương Tiễn, không có chuyện lại đi gây sự cho hắn." Hậu Thổ thở dài giải thích cặn kẽ cho con gái, đây là một ví dụ giáo dục rất tốt. "Hắn..., vậy tại sao hắn lại đè Dương Thiền dưới Hoa Sơn, đó là muội muội ruột của hắn mà." Khí thế của Nữ vương giảm xuống, có chút không hận nổi Dương Tiễn nữa. "Đó là đang bảo vệ Dương Thiền.

Đè dưới Hoa Sơn, trông có vẻ rất tàn khốc, nhưng đối với tiên nhân mà nói, căn bản chẳng là gì." "Đem Dương Thiền đè dưới Hoa Sơn, coi như đã trừng phạt rồi, người khác sẽ không tiện nhắm vào Dương Thiền nữa.

Dương Tiễn đuổi Trầm Hương đi tìm Trư Bát Giới cũng là muốn mượn tay Trư Bát Giới, mượn Hậu Thổ môn hạ bảo vệ Trầm Hương." "Giống như bây giờ vậy, không ai dám đến Nữ Nhi Quốc bắt Trầm Hương.

Dương Tiễn đã sắp xếp đường lui cho tất cả mọi người, kể cả Lưu Ngạn Xương, Dương Tiễn cũng đã để Nhân Tộc thần đình bảo vệ, hắn đã gánh vác tất cả." "Những thần tiên kia muốn mượn cớ gây chuyện, chỉ có thể chĩa mũi nhọn vào Dương Tiễn.

Hắn gánh vác tất cả, bảo vệ tất cả mọi người, bây giờ con còn cảm thấy hắn xấu không?" Hậu Thổ cảm khái lắc đầu, có một đồ tôn như vậy, bà cũng có chút ghen tị với Tam Kim Ô.

Sự gánh vác này của Dương Tiễn, thế gian có mấy ai làm được. "Không xấu, hắn không phải người xấu, là người tốt.

Hắn chắc hẳn rất mệt mỏi." Nữ vương dùng sức lắc đầu, thậm chí còn có chút đau lòng cho Dương Tiễn. "Cho nên, tuyệt đối không được mù quáng tin vào những gì mắt thấy.

Người con cho là xấu, thực ra là người tốt.

Người con cho là tốt, nói không chừng lúc nào đó sẽ hại con sau lưng." "Sau này đừng mù quáng tin người khác, phải quan sát nhiều hơn, tìm hiểu nhiều hơn." Hậu Thổ dạy dỗ. "Con biết rồi ạ." Nữ vương nghiêm túc gật đầu, lần này nàng thực sự bị chấn động, bị sốc, cũng đã được dạy bảo. "Nhưng con rất thân với Dương Thiền, con cảm thấy Dương Thiền không phải người không biết nặng nhẹ như vậy.

Dương Thiền rất thương nhị ca của mình." Nữ vương có chút nghi hoặc, tại sao Dương Thiền lại đột nhiên hại nhị ca mình chứ.

Hậu Thổ không nói gì, mà dùng pháp tắc vận mệnh tính toán Trầm

Hương.

Một lát sau, đồng tử của Hậu Thổ co lại: "Chà, xem ra Dương Thiền đã bị tính kế." "A?

Bị tính kế?" Nữ vương ngẩn ra. "Là Tiên Thiên Ma Tộc, còn là tồn tại cấp Á Thánh, dùng toàn bộ bản nguyên hóa thành ma chủng, dung hợp vào trong cơ thể Trầm Hương, chỉ chờ thời cơ chín muồi là có thể đoạt xá Trầm Hương thay thế." "Dương Tiễn trước đó đã giết không ít Tiên Thiên Ma Tộc, e là bọn chúng đến báo thù Dương Tiễn rồi." Hậu Thổ nói. "A?

Vậy phải làm sao?

Nương, người nghĩ cách giúp Dương Tiễn và Trầm Hương đi." Nữ vương lo lắng, nàng bây giờ rất thương Dương Tiễn, cũng rất khâm phục, hơn nữa Trầm Hương là đồ tôn của nàng. "Đừng lo, Bảo Liên Đăng có năng lực tịnh hóa, khắc chế ma nhất.

Dương Tiễn đưa Bảo Liên Đăng cho Trầm Hương, e không chỉ để giúp Trầm Hương tu luyện, mà còn dùng để hộ thể cho nó." "Dương Tiễn e là đã sớm phát hiện ra.

Nghe Bát Giới nói Dương Tiễn bắt Bách Hoa tiên tử, e là Bách Hoa tiên tử có liên quan đến việc tính kế Dương Thiền.

Dương Tiễn đã sắp xếp ổn thỏa cho mọi người, chắc cũng là để tiện bề tra xét." "Nghe Bát Giới nói, Dương Tiễn bây giờ đang nhắm vào Xiển Giáo.

Tiên Thiên Ma Tộc, Xiển Giáo, chuyện này trở nên thú vị rồi.

Vận mệnh của Đinh Hương kia lại dây dưa với Xiển Giáo, e là do Xiển Giáo sắp xếp đến bên cạnh Trầm Hương." Khóe miệng Hậu Thổ nhếch lên, bắt đầu có hứng thú. "A?

Đinh Hương có vấn đề?" Nữ vương trợn to mắt. "Một đứa trẻ nhà

phàm nhân lại có tiên thiên cửu phẩm tiên căn, vốn đã không đúng, lại còn đi cùng Trầm Hương, quá trùng hợp rồi, e là Dương Tiễn cũng đã phát hiện." "Làm lộ liễu như vậy, Xiển Giáo không thể nào là kẻ ngốc.

Sắp xếp như thế, e là có âm mưu gì đó." Hậu Thổ nheo mắt, lại bắt đầu tính toán.

Hồi lâu sau, Hậu Thổ mở mắt ra: "Thì ra là vậy." "Là sao ạ?" Nữ vương tò mò chờ đợi. "Năm xưa Lăng Tiêu phế bỏ vị trí giáo chủ Nhân Giáo của Lão Tử, nhưng không hề phế bỏ Nhân Giáo, cũng không tái lập Nhân Giáo.

Nhân Giáo dù sao cũng do Lão Tử lập ra, cuối cùng vẫn có thể chia sẻ khí vận Nhân Giáo." "Có người thông qua một tia khí vận của Nhân Giáo, liên kết Đinh Hương với khí vận Nhân Tộc.

Đinh Hương chết, khí vận Nhân Tộc sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ." "Khí vận Nhân Tộc và khí vận Nhân Giáo sớm đã hợp thành một thể, giống như Thiên Đạo và một tia sinh cơ năm xưa vậy." "Đinh Hương không thể chết, cho nên Xiển Giáo không có gì phải sợ.

Thứ Xiển Giáo mưu đồ, bề ngoài là Thiên Đình, thực chất là khí vận Nhân Tộc.

Mưu đồ Thiên Đình chỉ là đòn gió, thành công thì lời to, không thành cũng chẳng sao." "Mục tiêu thực sự của bọn chúng chưa bao giờ là Trầm Hương, mà là Đinh Hương.

Đúng là một nước cờ hay, nếu không phải ta lĩnh ngộ được một tia pháp tắc vận mệnh thì cũng không phát hiện ra.

Thú vị thật." Hậu Thổ cũng không khỏi cảm thán, nước cờ hư hư thực thực này quả thật thú vị. "Phức tạp quá, toàn là tính kế, toàn là tâm cơ.

Chương 453

Vẫn là Nữ Nhi Quốc tốt, con chẳng muốn ra ngoài nữa." Nữ vương bĩu môi, dựa vào lòng Hậu Thổ làm nũng.

Nàng nghe thôi cũng thấy mệt, cảm thấy mình như một kẻ ngốc. "Con đó, bất kể là Hỗn Độn hay Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé đều là quy tắc sinh tồn duy nhất.

Muốn sống sót, sống tốt, thì phải đi tranh đoạt." "Như Tam Kim Ô kia, nếu bọn họ không tranh, sẽ trở thành nô lệ bị Hồng Quân khống chế, hoặc là chết." "Hồng Quân đã là kẻ mạnh nhất Hồng Hoang, nhưng y vẫn sợ, sợ người khác vượt qua mình.

Y phải tranh, cố gắng hết sức đoạt lấy khí vận Hồng Hoang về cho mình, đảm bảo mình luôn là kẻ mạnh nhất." "Nếu Tam Kim Ô không tranh, họ sẽ bị Hồng Quân giết.

Còn nếu Hồng Quân không tranh, đợi tu vi Tam Kim Ô vượt qua y, y sẽ bị Tam Kim Ô giết.

Không tranh chính là chờ chết." "Nương có thể bảo vệ con nhất thời, nhưng không thể bảo vệ con cả đời.

Hơn nữa, đợi con đột phá Chuẩn Thánh, khí vận sẽ trở nên vô cùng quan trọng.

Không có khí vận gia trì, tu vi của con sẽ tăng lên rất chậm, kể cả Nương cũng rất cần khí vận gia trì mới không bị tụt lại, mới có thể bảo vệ con mãi mãi.

Cho nên chúng ta cũng phải tranh." "Nếu không phải mầm tốt ở Hồng Hoang bây giờ đều đã bị phân chia sạch sẽ, Nương đã sớm khai tông lập phái rồi." Hậu Thổ kiên nhẫn dạy dỗ con gái, không muốn bị

bắt nạt thì phải đi tranh đoạt.

Thế đạo là vậy, thực lực không đủ thì không có nhàn vân dã hạc, siêu nhiên vật ngoại.

Không có bà chống lưng, sẽ không có mảnh đất tịnh thổ Nữ Nhi Quốc này. "Con hiểu rồi, thực lực mới là đạo lý cứng rắn, không có thực lực thì không làm được gì cả, chỉ có thể nhìn sắc mặt người khác.

Nhưng chúng ta phải tranh như thế nào ạ?" Nữ vương nghiêm túc gật đầu.

Mẫu thân đã vì nàng trả giá quá nhiều, nàng không thể cứ mãi dựa dẫm vào mẫu thân, làm mẫu thân mệt mỏi.

Nàng muốn học theo Dương Tiễn, bảo vệ mẫu thân, che chở cho mẫu thân.

Nàng đã lớn, nên gánh vác trách nhiệm của mình. "Đây cũng là chuyện Nương vẫn luôn đau đầu.

Nhưng bây giờ cơ hội đến rồi.

Chuyện của Đinh Hương, Xiển Giáo tưởng thần không biết quỷ không hay, lại không ngờ ta đã lĩnh ngộ pháp tắc vận mệnh, nhìn ra được sơ hở." "Xiển Giáo muốn dùng Đinh Hương tính kế Nhân Tộc, hoặc nói là Hồng Quân.

Hồng Quân dung hợp Thiên Đạo, có người tính kế Thiên Đình, y không thể không biết, nhưng y lại không quản." "Bởi vì y cũng muốn tính kế khí vận Nhân Tộc.

Hồng Quân lập Đạo Môn, Tam Giáo và Thiên Đình đều là Đạo Môn.

Bây giờ Thiên Đình cường thịnh là chính thống của Đạo Môn,

Xiển Giáo suy tàn, có cũng được không có cũng chẳng sao." "Tính kế thành công, y cũng được hưởng lợi.

Tính kế thất bại, vứt bỏ Xiển Giáo là được, không tổn thất gì lớn.

Lợi ích lớn hơn cái giá phải trả quá nhiều, y đương nhiên sẵn lòng đứng xem, thậm chí ngấm ngầm ra tay tương trợ." "Nguyên Thủy kia đi Hỗn Độn mãi chưa về, e cũng là đang chờ đợi kết quả của chuyện này.

Hắn ở Hồng Hoang, chuyện này thất bại, Tam Kim Ô tất sẽ tìm hắn tính sổ.

Hắn không ở Hồng Hoang, có thể đẩy trách nhiệm đi sạch sẽ." "Thành công thì lời to, không thành tổn thất cũng không lớn.

Đều là một đám âm mưu gia.

Nhưng Đinh Hương bây giờ ở dưới trướng ta, ta tự nhiên cũng phải tham gia một tay.

Khí vận của nhân vật chính Hồng Hoang là Nhân Tộc, ai mà không muốn chứ." Khóe miệng Hậu Thổ nhếch lên.

Sáng Tạo cũng là một tay chơi âm mưu giỏi, bà đi theo Sáng Tạo vô tận năm tháng, tự nhiên cũng không kém. "Như vậy có không tốt lắm không?

Có tính là đâm sau lưng Tam Kim Ô Thánh Nhân không ạ?" Nữ vương có chút không nỡ, dù sao Tam Kim Ô Thánh Nhân và họ là một phe, đâm sau lưng đồng minh là không đạo đức. "Ha ha, con phải nhớ, quá có đạo đức không làm nên chuyện, vĩnh viễn đừng bị đạo đức trói buộc.

Cái gọi là đạo đức, chẳng qua là thứ kẻ mạnh dùng để ràng buộc kẻ yếu." "Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Trước vì mình, sau mới vì người khác.

Khí vận Nhân Tộc rơi vào tay ta, còn tốt hơn rơi vào tay Xiển Giáo, rơi vào tay Hồng Quân." "Cho dù là đâm sau lưng, bọn họ cũng không có gì để nói, bởi vì họ cần liên thủ với ta mới có thể đối kháng Hồng Quân.

Ta giúp họ, họ cũng phải trả công, báo đáp ta muốn chính là khí vận Nhân Tộc, hợp tình hợp lý." "Lần trước họ không phải cũng tính kế ta đối địch với Hồng Quân sao?" Hậu Thổ cười lắc đầu, Hồng Hoang này làm gì có người tốt, đều là vì lợi ích của mình, ai cũng đừng nói ai.

Nữ vương nép trong lòng mẫu thân, nhất thời không biết nói gì, tam quan đều vỡ nát.

Vốn dĩ nàng tưởng mẫu thân là người lương thiện nhất, kết quả lại không phải. "Khi con dùng thiện ác để phán đoán tốt xấu, thì đã thua rồi.

Đứng trên lập trường của mình, vĩnh viễn không sai.

Thiện ác tốt xấu là do kẻ thắng định đoạt.

Thế giới này chỉ có thắng thua, không có thiện ác." "Ta ngược lại rất tán thưởng Nguyên Thủy kia, từ lúc hóa hình đã tranh đấu với Tam Kim Ô, thua trận lại chiến, chưa từng nản lòng.

Đáng tiếc sinh không gặp thời, gặp phải Tam Kim Ô, nếu không thành tựu của Nguyên Thủy tuyệt đối không thấp." Hậu Thổ lại một lần nữa nói ra những lời làm vỡ nát tam quan của Nữ vương.

Mà bà không biết, Lão Tử mới là kẻ âm hiểm nhất.

Nguyên Thủy các loại đấu đá, thực ra chỉ là tốt thí của Lão Tử.

Nếu không phải Lão Tử khai đạo, Nguyên Thủy sớm đã tự buông

xuôi.

Lão Tử vẫn luôn bày mưu tính kế cho Nguyên Thủy, để Nguyên Thủy đi thực thi, còn mình thì trốn sau lưng.

Thành công thì y hái quả, không thành thì để Nguyên Thủy gánh.

Bao gồm cả chuyện lần này, cũng là Lão Tử xúi giục Nguyên Thủy làm.

Thái Thượng Lão Quân không đồng tình, nhưng không có cách nào, y chỉ là phân thân của Lão Tử.

Y bao che không phải Xiển Giáo, mà là bất lực với bản thể.

Tam Thi có tư tưởng của riêng mình, nhưng bị bản thể khống chế.

Kẻ mà Hồng Quân kiêng kỵ nhất không phải Nữ Oa ngoan độc, cũng không phải Thông Thiên tỉnh táo, mà là Lão Tử âm hiểm. "Bây giờ có phải rất khó chấp nhận không?

Những chuyện này, đợi con trải qua nhiều rồi sẽ hiểu.

Cứ tu luyện cho tốt, đợi con đột phá Chuẩn Thánh thì ra ngoài rèn luyện." Hậu Thổ đau lòng véo má con gái.

Bà cũng không muốn đứa con gái ngây thơ vô tà của mình bị những thứ dơ bẩn đen tối này ăn mòn, nhưng bà càng hiểu rõ, quá nuông chiều chỉ hại con gái.

Chương 454

"Vậy có cần nói cho Bát Giới biết sự thật không, Bát Giới đau khổ lắm." Nữ vương không nỡ nói. "Đây cũng là một cuộc ma luyện đối với Bát Giới.

Bát Giới vẫn còn quá trẻ, tâm kế không đủ.

Càng đau, càng hận, cuối cùng mới có thể đại triệt đại ngộ." "Trước đây Bát Giới đi quá thuận lợi, thiếu ma luyện.

Chuyện này đối với hắn có lợi không hại.

Trầm Hương bọn chúng cũng vậy.

Con nói cho chúng biết mới là hại chúng, lãng phí một phen khổ tâm của Dương Tiễn." Hậu Thổ lắc đầu. "Con biết rồi, so với Dương Tiễn, đột nhiên cảm thấy Bát Giới bọn họ ngốc quá." Nữ vương tinh nghịch bĩu môi. "Có lúc ngốc một chút cũng tốt, không mệt mỏi như vậy.

Tam Tạng cũng không tệ, ít nhất rất có trách nhiệm.

Người đàn ông phải có trách nhiệm như vậy." "Năm xưa nếu Tam Tạng từ bỏ con hoặc từ bỏ thỉnh kinh, vứt bỏ trách nhiệm, ta sẽ không chút do dự giết hắn." Hậu Thổ cười nói. "Cho nên, năm xưa nương cứ ép Ngự đệ ca ca từ bỏ thỉnh kinh ở lại Nữ Nhi Quốc, thực ra là đang thử thách Ngự đệ ca ca?" Nữ vương kinh ngạc ngồi dậy nhìn mẫu thân. "Ừm, nương đã từng khổ vì đàn ông không có trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không để con đi vào vết xe đổ của nương.

Người đàn ông con chọn có thể không đủ ưu tú, nhưng phải đủ trách nhiệm." "Tam Tạng dám phản kháng, trách nhiệm cũng không tệ, có lòng cầu tiến, có tinh thần trách nhiệm, có máu có thịt.

Một tay lập Đại Đồng Phật pháp phản lại Linh Sơn càng thêm đẹp mắt, nương xem như hài lòng." Hậu Thổ cười gật đầu. "Hừ, nương thân ngay cả con cũng lừa." Nữ vương không vui bĩu môi, sau đó lại nở nụ cười, hôn lên má mẫu thân một cái: "Cảm ơn nương thân, con biết người đều là vì tốt cho con." Hậu Thổ vui mừng mỉm cười.

Thiên Đình, âm mưu vẫn đang ấp ủ.

Chư thần đều đang quan sát, xem Dương Tiễn có thật sự sinh ra hiềm khích với Ngọc Đế không, có thật sự cãi nhau không.

Nếu là thật, vậy thì có rất nhiều việc có thể làm.

Nhưng không ai chú ý đến Bàn Đào Viên.

Ngày hôm đó, Thất Tiên Nữ đến Bàn Đào Viên kiểm tra tình hình sinh trưởng của bàn đào, kết quả nhìn thấy Kim Thiềm tiên tử và Tiên Hạc đồng tử đang vụng trộm, sự bình yên của Thiên Đình bị phá vỡ.

Tin tức truyền ra, sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến, muốn đi bảo vệ hai người, nhưng tốc độ của Dương Tiễn còn nhanh hơn, đã dẫn người đến bắt Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử đến Chân Quân Thần Điện.

Đồng thời tìm Nguyệt Lão lấy chứng cứ, nhân duyên tuyến của hai người đã dung hợp làm một, kéo cũng không ra, chứng cứ như núi.

Chuyện lớn như vậy, Ngọc Đế triệu tập triều hội, Vương Mẫu Nương Nương cũng đến.

Bàn Đào Viên và Bách Hoa Viên đều thuộc quyền quản lý của Vương Mẫu Nương Nương, nói cách khác Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử đều do Vương Mẫu Nương Nương quản lý, không đến không hợp lý.

Hơn nữa, Vương Mẫu cũng muốn đến xem màn kịch hay Xiển Giáo tự gánh hậu quả. "Bệ hạ, Kim Thiềm tiên tử và Tiên Hạc đồng

tử tư tự động tình, vi phạm thiên điều, còn ở nơi thánh khiết như Bàn Đào Viên hành sự bừa bãi, chứng cứ xác thực, tội không thể tha." "Theo luật, phải chịu ba ngàn lôi phạt, năm trăm năm hỏa hình, năm trăm năm xuyên tâm chi thống." Dương Tiễn lạnh lùng tuyên bố hình phạt của hai người. "Không, không muốn, bệ hạ, chúng thần biết sai rồi, cầu bệ hạ cho chúng thần một cơ hội nữa." Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử sắc mặt đại biến, quỳ trên đất cầu xin.

Ba ngàn lôi phạt tàn phá nhục thân, chính là phải chịu ba ngàn đạo thần lôi giáng xuống người.

Người thi hành hình phạt còn phải nắm chắc chừng mực, vừa phải làm cho họ đủ đau khổ, lại không thể để họ chết.

Năm trăm năm hỏa hình, nghiệp hỏa thiêu đốt năm trăm năm, nghiệp hỏa thiêu đốt thần hồn, nhưng lại không lấy mạng, đau đớn tột cùng.

Năm trăm năm câu tâm chi thống, còn tàn khốc hơn mười tám tầng địa ngục ở địa phủ.

Từ trước đến nay chưa có ai chịu được ba loại hình phạt này. "Hừ, thiên điều không thể nghịch.

Trẫm đã nhắc nhở hết lần này đến lần khác, các ngươi không nghe, cứ phải đến khi đại họa giáng đầu mới biết sai, muộn rồi." Ngọc Đế lạnh lùng hừ nói. "Sư phụ, cứu con, cầu người cứu chúng con." Thấy Ngọc Đế không lay chuyển, Tiên Hạc đồng tử quay sang Nam Cực Tiên Ông.

Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Nam Cực Tiên Ông, mang theo vẻ giễu cợt.

Lòng Nam Cực Tiên Ông chấn động, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chuyện này là Dương Tiễn báo thù, là do Dương Tiễn làm.

Bọn họ tính kế Dương Thiền như vậy, Dương Tiễn liền lấy gậy ông đập lưng ông.

Chứng cứ đã xác thực, Dương Tiễn còn mang người đến Lăng Tiêu Bảo Điện, chính là để làm khó hắn.

Hôm nay hắn mà dám cầu tình, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Không cầu tình, hắn lại bị gán cho ác danh máu lạnh vô tình, đồ đệ cũng không bảo vệ.

Thật là âm hiểm, Dương Tiễn báo thù quả thực không từ thủ đoạn.

Bọn họ hình như đã chọn sai người rồi, không nên chọn Dương Thiền, có lẽ chọn Thất Tiên Nữ sẽ tốt hơn nhiều.

Đắc tội với Ngọc Đế còn hơn đắc tội với Dương Tiễn.

Là bọn họ đã coi thường Dương Tiễn, thật sự cho rằng Dương Tiễn là loại chính nhân quân tử, có sự kiêu ngạo của riêng mình, không thèm làm những chuyện ti tiện.

Kết quả là chọc vào vảy ngược của Dương Tiễn, chuyện gì cũng dám làm, căn bản không có giới hạn.

Không thể cầu tình, tuyệt đối không thể cầu tình, nếu không sẽ mắc bẫy của Dương Tiễn, Dương Tiễn chắc chắn còn có hậu chiêu. "Ngươi cầu vi sư cũng vô dụng, làm sai chuyện thì phải gánh chịu hậu quả." Nam Cực Tiên Ông cắn răng, quay đầu đi.

Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử tuyệt vọng, ngã gục trên đất.

Kim Thiềm tiên tử cũng không ngốc, không dám lôi sư phụ Quảng Thành Tử ra, nàng biết như vậy chỉ liên lụy sư phụ. "Nhưng, bệ hạ, Tam Thánh Mẫu vi phạm thiên điều, chỉ bị đè dưới Hoa Sơn, họ lại

phải chịu tam hình, có phải quá không công bằng không." Nam Cực Tiên Ông hung hăng trừng mắt nhìn Dương Tiễn, không để đồ đệ của ta yên ổn, muội muội của ngươi cũng đừng hòng yên ổn. "Tam Thánh Mẫu có nghi ngờ bị người tính kế, trước khi điều tra rõ ràng, không thích hợp dùng hình." Ngọc Đế nói. "Vậy Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử cũng có khả năng bị người tính kế, xin bệ hạ minh xét." Nam Cực Tiên Ông quyết tâm kéo Dương Thiền xuống nước, ngươi không trừng phạt muội muội ngươi, thì đừng hòng động đến đồ đệ của ta. "Chuyện của Tam Thánh Mẫu, bản Chân Quân có chứng cứ.

Nghiệt chủng do Tam Thánh Mẫu và phàm nhân sinh ra lại có tiên thiên cửu phẩm tiên căn, điều này hợp lý sao?" "Hơn nữa Bách Hoa tiên tử nhiều lần xúi giục Tam Thánh Mẫu, điểm này Hằng Nga tiên tử có thể làm chứng.

Chuyện của Tam Thánh Mẫu có quá nhiều điểm nghi vấn." "Nam Cực Tiên Ông nói Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử bị tính kế, vậy thì đưa ra chứng cứ ra đi." Dương Tiễn lạnh lùng cười.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Hằng Nga.

Trước đó Hằng Nga bị Khiếu Thiên Khuyển phun cho không còn mặt mũi, trong lòng cũng không ôm tiên thỏ nữa, gần đây đều trốn trong Dao Trì không dám ra ngoài.

Chương 455

"Bệ hạ, năm xưa là Bách Hoa tiên tử hẹn thần và Tam Thánh Mẫu cùng Tứ công chúa Đông Hải cùng hạ phàm du lịch.

Bách Hoa tiên tử quả thực nhiều lần xúi giục Tam Thánh Mẫu, nói là ngày tháng quá khô khan." "Thần và Tứ công chúa Đông Hải nhiều lần phản bác, sau đó Bàn Đào hội sắp tổ chức, thần đã về Thiên Đình chuẩn bị, không biết chuyện xảy ra sau đó." Hằng Nga đứng ra làm chứng, nàng cuối cùng vẫn nghiêng về phía Dương Tiễn, trong lòng vẫn không buông bỏ được Dương Tiễn.

Tình không biết từ đâu mà đến, đã yêu thì đậm sâu.

Tình đã động thì không thể nào kìm nén được nữa, cho dù Dương Tiễn chán ghét nàng, khinh thường nàng, nàng vẫn không thể kiểm soát được mình, chỉ nghĩ đến việc thay đổi bản thân, trở thành dáng vẻ mà Dương Tiễn không chán ghét. "Hừ, Bách Hoa tiên tử giỏi lắm, gan to bằng trời." Ngọc Đế lạnh lùng hừ một tiếng. "Chuyện của Tam Thánh Mẫu có nhiều điểm nghi vấn, xin Nam Cực Tiên Ông đưa ra chứng cứ.

Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử không chỉ phạm tội động phàm tâm, mà còn có tội tiết độc thánh địa Bàn Đào Viên." "Có ai ép họ đến Bàn Đào Viên không?" Dương Tiễn nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông há miệng, nhất thời không biết nói gì.

Nói Dương Tiễn cố ý báo thù, không đưa ra được chứng cứ chính là vu khống, đến lúc đó hắn cũng bị liên lụy.

Chuyện này đánh hắn một đòn bất ngờ, nhất thời làm sao hắn có thể đưa ra chứng cứ được. "Thần xin chỉ hành hình." Dương Tiễn không cho Nam Cực Tiên Ông thời gian suy nghĩ.

Dù sao cũng là chuyện do con người làm ra, không thể nào không có sơ hở, không chịu được điều tra kỹ lưỡng, phải nhanh chóng định tội.

Chỉ cần không để Kim Thiềm tiên tử và Nam Cực Tiên Ông có quá nhiều tiếp xúc, không để Nam Cực Tiên Ông biết là Hằng Nga đã hẹn Kim Thiềm tiên tử đến Bàn Đào Viên, Nam Cực Tiên Ông sẽ không có manh mối nào để điều tra.

Bách Hoa Viên do Vương Mẫu quản lý, Vương Mẫu đã xử lý xong hậu quả rồi.

Bây giờ Kim Thiềm tiên tử bị dọa choáng váng, trong đầu trống rỗng, không thể cho nàng ta cơ hội phản ứng lại. "Tư Pháp Thiên Thần quản lý thiên điều, chuyện này giao cho Tư Pháp Thiên Thần toàn quyền xử lý." Ngọc Đế hạ quyết định. "Vậy thì do Lôi Bộ Lôi Chấn Tử đến thi hành ba ngàn lôi phạt, để các đệ tử Xiển Giáo cũ đều ghi nhớ, sau này không được tái phạm." Dương Tiễn nói. "Dương Tiễn, ngươi đừng quá đáng." Nam Cực Tiên Ông nổi giận, để Lôi Chấn Tử thi hành hình phạt, để đệ tử Xiển Giáo tự tương tàn sát, đây là chuyện người làm sao?

Đây là muốn hủy hoại cả Lôi Chấn Tử.

Từ chối là kháng chỉ, Dương Tiễn chắc chắn sẽ gán đủ mọi tội danh.

Chấp nhận, ra tay độc ác với sư huynh muội của mình, Xiển Giáo chắc chắn sẽ bị cười nhạo, danh tiếng Lôi Chấn Tử cũng sẽ bị hủy hoại, ví như vì bảo toàn bản thân mà tàn hại sư huynh muội, tự tư tự lợi, vô tình vô nghĩa.

Thậm chí sẽ còn ly kỳ hơn, lời đồn mà, càng đồn càng ly kỳ.

Không chỉ danh tiếng Lôi Chấn Tử bị hủy hoại, thậm chí còn liên

lụy đến danh tiếng của Xiển Giáo bị bôi nhọ. "Xin Nam Cực Tiên Ông cẩn trọng lời nói.

Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử đều là đệ tử Xiển Giáo, do đệ tử Xiển Giáo các ngươi đến thi hành hình phạt, vừa là quản giáo, cũng là tự chứng minh trong sạch, chứng minh không phải Xiển Giáo các ngươi cố ý sai khiến, khiêu khích thiên điều, có gì không ổn?" "Hơn nữa, Lôi Chấn Tử sau khi vào Thiên Đình, chưa lập được công trạng gì, bản Chân Quân là đang cho hắn cơ hội thể hiện lòng trung thành với Thiên Đình." Dương Tiễn lạnh lùng cười.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông khó coi đến cực điểm.

Tên này cứ lôi Thiên Đình và thiên điều ra nói, không thể phản bác, căn bản không thể phản bác.

Các quan viên Lôi Bộ thì thầm sướng rơn.

Lôi Chấn Tử giữ chức chiến tướng số một của Lôi Bộ, nhưng sau khi lên trời thì bế quan tu luyện, chẳng làm gì cả, chỉ hao tổn khí vận Thiên Đình, lại còn cao ngạo vô cùng, bọn họ đã sớm không ưa rồi.

Các đệ tử Tiệt Giáo cũng thầm sướng.

Hồi Phong Thần lượng kiếp, Xiển Giáo không màng tình nghĩa Tam Giáo, liên hợp với Tây Phương Giáo đủ mọi loại tính kế nhắm vào Tiệt Giáo, mối thù máu này họ sẽ không bao giờ quên.

Đồng thời cũng càng thêm kiêng dè Dương Tiễn.

Bọn họ trước đây cũng cho rằng Dương Tiễn là người rất chính trực, rất kiêu ngạo, không thèm dùng thủ đoạn ti tiện.

Bây giờ xem ra, đó chỉ là do chưa chạm đến vảy ngược của Dương Tiễn. "Dẫn đi.

Khiếu Thiên Khuyển, đi thông báo cho Lôi Chấn Tử đến hành

hình." Dương Tiễn ra lệnh một tiếng, thiên binh của Chân Quân Thần Điện tiến vào áp giải Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử.

Mà sự báo thù của Dương Tiễn lúc này mới thực sự bắt đầu, sự tàn độc thực sự mới bắt đầu.

Khiếu Thiên Khuyển dẫn Lôi Chấn Tử đến.

Hồi Phong Thần, Lôi Chấn Tử từng bị Dương Tiễn đánh, đã nếm trải sự tàn độc của Dương Tiễn.

Bây giờ nhìn thấy Dương Tiễn, trong lòng vẫn còn sợ hãi. "Ngọc Đế đã hạ lệnh do ta toàn quyền phụ trách, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.

Để ta tìm được sơ hở, mạng của ngươi không phải do ngươi quyết định đâu." Dương Tiễn nhìn Lôi Chấn Tử, khinh thường cảnh cáo một tiếng, rồi dẫn người hạ giới đi.

Lôi Chấn Tử là con trai của Cơ Xương.

Cả gia đình đó vì quyền lực mà bán đứng toàn bộ Nhân Tộc, cúi đầu trước Thiên Đạo, không một ai tốt đẹp, đều là hạng người tự tư tự lợi, nô tài hèn hạ.

Cuối thời Phong Thần, cả nhà trừ Lôi Chấn Tử ra, toàn bộ bị La Hầu dụ dỗ gieo ma chủng, hiến tế hết.

Chết quá dễ dàng, nhưng hồn phách không còn.

Sau khi Phong Thần kết thúc, Nhân Hoàng Đế Tân đã xây một tòa tháp tội nhân Nhân Tộc ở Tây Kỳ, trực tiếp đồ sát cả Tây Kỳ, hồn phách bị giam vào tháp tội nhân, ngày đêm chịu nỗi khổ nghiệp hỏa đốt hồn, vĩnh thế không được siêu sinh.

Tây Kỳ trở thành tuyệt địa, trở thành nơi lưu đày tội nhân của Nhân Tộc.

Dương Tiễn dẫn mọi người đến ngoài Côn Luân Sơn, cũng chính là ngoài Xiển Giáo. "Hành hình ở đây đi." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Lôi Chấn Tử, như thể đang nói nếu ngươi làm không tốt, ta sẽ giết ngươi.

Lôi Chấn Tử không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn hành hình.

Từng đạo thần lôi đánh xuống người Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử, tiếng hét thảm thiết của hai người vang vọng khắp nơi.

Thiên Đình, Ngọc Đế dùng Hạo Thiên Kính truyền hình trực tiếp.

Nam Cực Tiên Ông vẻ mặt dữ tợn nắm chặt nắm đấm, quá đáng, quá đáng lắm rồi.

Chư thần cũng đồng tử co rút, quá tàn độc.

Sau này tuyệt đối không được chạm vào vảy ngược của Dương Tiễn, tên này một khi không có giới hạn thì thật sự không có một chút giới hạn nào.

Vốn dĩ hành hình nên ở thiên lao hoặc Trảm Tiên Đài, nhưng Dương Tiễn lại cố tình chọn hành hình ở ngoài Xiển Giáo.

Đây là muốn cố ý kích động Quảng Thành Tử, ép Quảng Thành Tử phải lựa chọn.

Nếu Quảng Thành Tử ra tay phản kháng, chính là khiêu khích Thiên Đình, Thiên Đình sẽ có lý do để ra tay với Xiển Giáo.

Chương 456

Nếu Quảng Thành Tử không phản kháng, bị người ta bắt nạt đến tận đầu cũng không dám phản kháng, Xiển Giáo sau này đừng hòng ngóc đầu lên được.

Tuyệt, quá tuyệt.

Quảng Thành Tử dù chọn thế nào, Xiển Giáo cũng không có kết cục tốt.

Sự báo thù của Dương Tiễn vừa mạnh vừa tàn độc. "Bệ hạ, hành hình nên ở Thiên Đình, như vậy không thích hợp lắm phải không?" Nam Cực Tiên Ông không thể nhịn được nữa. "Ai, trước đây Tư Pháp Thiên Thần chịu oan ức, trẫm vì Thiên Đình đã từ chối giúp Tư Pháp Thiên Thần.

Tư Pháp Thiên Thần chấp chưởng hình pháp Thiên Đình, trẫm bây giờ lại ra mặt can thiệp, không nghi ngờ gì là đang ép Tư Pháp Thiên Thần rời khỏi Thiên Đình." "Các khanh cũng biết rồi, lượng kiếp ma đạo tiếp theo do Dương Thiên Hữu khơi mào.

Chỉ có Tư Pháp Thiên Thần ở Thiên Đình mới có thể bảo toàn Thiên Đình trong ma đạo lượng kiếp." "Trước đây trẫm đã làm Tư Pháp Thiên Thần không vui, vì Thiên Đình, trẫm thật sự không thể can thiệp nữa.

Hành hình mà, ở đâu hành hình cũng vậy." Ngọc Đế tỏ vẻ bất đắc dĩ. "Bệ hạ, ngài là Thiên Đế, sao có thể khuất phục thần tử." Nam Cực Tiên Ông không cam lòng gây áp lực. "Phóng túng!

Bệ hạ vì Thiên Đình mà nhẫn nhục chịu đựng, đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón sao?

Hay là Thiên Đế để ngươi ngồi?" Vương Mẫu đại nộ, đứng dậy trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông. "Thần không dám." Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông biến đổi, vội vàng cúi đầu. "Hừ, nếu các ngươi ai cảm thấy bệ hạ làm không thỏa đáng, cứ việc đến Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ phản ánh." "Ai muốn làm Thiên Đế, cứ việc đến.

Dương Tiễn không ở đây, đến lúc ma đạo lượng kiếp giáng lâm, Thiên Đình gặp họa, các ngươi vạn lần chết cũng không đền hết tội." Vương Mẫu bá khí quét mắt nhìn chúng thần.

Ngọc Đế cần duy trì sự ổn định của Thiên Đình, có một số lời không tiện nói, nhưng bà thì không sao.

Chúng thần đều cúi đầu không dám nói gì.

Vương Mẫu nói không sai, muốn bảo toàn Thiên Đình trong ma đạo lượng kiếp, phải lôi kéo Dương Tiễn.

Chỉ có Ngọc Đế đương chính, Dương Tiễn mới ở lại Thiên Đình.

Đổi người khác, Dương Tiễn sẽ rời khỏi Thiên Đình ngay lập tức.

Cho dù làm vậy có tổn hại đế uy, cũng phải làm như vậy.

Hạ giới, Côn Luân Sơn.

Tiếng hét thảm thiết của Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử không ngừng truyền vào Côn Luân Sơn, truyền vào Ngọc Hư Cung, truyền vào tai Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân ra ngoài dò hỏi tình hình, Dương Tiễn cũng không giấu giếm.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghe xong, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mặc dù ông đã chết tâm với Xiển Giáo, nhưng Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử dù sao cũng là sư điệt của ông, ông không hy vọng hai người xảy ra chuyện.

Nhưng ông dường như không thể làm gì được, hoặc nói là không thể làm.

Suy nghĩ một chút, Ngọc Đỉnh Chân Nhân quay về Ngọc Hư Cung báo cáo cho Quảng Thành Tử. "Dương Tiễn tiểu nhi, quá đáng!" Quảng Thành Tử lập tức không nhịn được nữa.

Kim Thiềm tiên tử là đồ đệ của hắn, đây là đang tát thẳng vào mặt hắn, tát vào mặt Xiển Giáo. "Đại sư huynh, không được." Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng ngăn lại. "Dương Tiễn tiểu nhi đã cưỡi lên đầu ta rồi, nếu không quản, thể diện của Xiển Giáo còn đâu?

Ngươi tránh ra cho ta." Quảng Thành Tử tức giận trừng mắt nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân. "Đại sư huynh, Dương Tiễn làm vậy chính là muốn kích ngài ra tay.

Một khi ngài ra tay, chính là khiêu khích Thiên Đình, Thiên Đình sẽ có lý do để gây khó dễ cho Xiển Giáo." Ngọc Đỉnh Chân Nhân khổ sở khuyên nhủ. "Hạo Thiên hắn dám." Quảng Thành Tử râu ria dựng đứng, mắt trợn trừng.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bất lực.

Quảng Thành Tử đã học được mười thành tính bao che của sư tôn.

Sư tôn coi thường Ngọc Đế thì được, nhưng ngươi là thân phận gì, cũng dám theo đó mà coi thường Ngọc Đế. "Sư tôn đến nay vẫn chưa về.

Hiện nay Thiên Đình là chính thống của Đạo Môn, Xiển Giáo đã suy tàn, giá trị lợi dụng căn bản không thể so sánh với Thiên Đình.

Tây Du lượng kiếp, Đạo Tổ tính kế khí vận Phật Môn, Ngọc Đế đã làm rất tốt." "Hiện nay Xiển Giáo và Thiên Đình xung đột, chịu thiệt chắc chắn là Xiển Giáo.

Cho dù sư tôn có quay về cũng vô dụng, Đạo Tổ hiện tại rất hài lòng với Ngọc Đế, chắc chắn sẽ bảo vệ Ngọc Đế." "Theo tin tức Nam Cực sư huynh truyền về, Ngọc Đế hiện đang dựa vào sự bảo vệ của Đạo Tổ, ý đồ tập trung quyền lực, thu hồi vị trí Tứ Ngự.

Dương Tiễn khiêu khích như vậy, chưa chắc không có sự chỉ thị của Ngọc Đế." "Một khi Xiển Giáo đối kháng Thiên Đình, chính là hợp ý Ngọc Đế, danh chính ngôn thuận thu hồi vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, Xiển Giáo sẽ chịu thiệt lớn." Ngọc Đỉnh Chân Nhân khổ sở giải thích lợi hại trong đó.

Quảng Thành Tử từ từ bình tĩnh lại.

Vì Ngọc Đỉnh và Thái Ất Chân Nhân dần dần xa lánh Xiển Giáo, nên chuyện tính kế Dương Thiền, hai người không hề hay biết.

Dương Tiễn đây là đang báo thù Xiển Giáo, đồng thời cũng là Ngọc Đế đang tính kế Xiển Giáo.

Không thể manh động, không thể manh động, việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn.

Lần tính kế này thành công, Xiển Giáo tất sẽ có thể quật khởi trở lại.

Nhưng, Dương Tiễn đã cưỡi lên đầu hắn rồi, thật sự không nhịn nổi. "Dương Tiễn tiểu nhi quá đáng, chẳng lẽ cứ để hắn cưỡi lên đầu Xiển Giáo mà không quản sao?" Quảng Thành Tử nghiến răng nghiến lợi nói. "Đây là dương mưu.

Chúng ta phản kháng, Thiên Đình hỏi tội.

Không phản kháng, mất hết thể diện." "Tuyệt đối không thể phản kháng.

Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử là không cứu được nữa rồi, nhưng chúng ta có thể bảo toàn thể diện của Xiển Giáo." Ngọc

Đỉnh Chân Nhân nheo mắt, dù sao ông cũng là đệ tử Xiển Giáo, Xiển Giáo không thể bị nhục. "Ồ?

Làm thế nào để bảo toàn thể diện của Xiển Giáo?" Ánh mắt Quảng Thành Tử sáng lên.

Mặc dù hắn là đại sư huynh, nhưng luận về trí tuệ hắn không bằng Ngọc Đỉnh.

Chương 457

Chính vì đầu óc Ngọc Đỉnh linh hoạt, năm xưa sư tôn mới sắp xếp Ngọc Đỉnh đến địa phủ chia sẻ khí vận.

Chỉ là đám man tử Vu Tộc kia căn bản không nói lý lẽ, trực tiếp đuổi Ngọc Đỉnh ra ngoài.

Thư sinh gặp phải lính, có lý cũng không nói nên lời. "Dạy dỗ Dương Tiễn một trận.

Chúng ta có thể tìm cớ khác để ra tay với Dương Tiễn." Ngọc Đỉnh ghé vào tai Quảng Thành Tử thì thầm mấy câu. "Được, chúng ta đi." Ánh mắt Quảng Thành Tử sáng lên, Phiên Thiên Ấn trong tay, dạy dỗ Dương Tiễn hắn có mười phần chắc chắn, huống chi hắn đã là Á Thánh, có thể vận dụng lực lượng pháp tắc, mạnh hơn Chuẩn Thánh rất nhiều.

Hai người ra khỏi Côn Luân Sơn, đến bên cạnh Dương Tiễn. "Hoan nghênh hai vị đến xem Thiên Đình hành hình." Dương Tiễn căn bản không nể mặt, cũng không hành lễ, dùng pháp lực ngưng tụ một chiếc vương tọa, ung dung ngồi giữa không trung. "Hừ, ngươi đối mặt với trưởng bối như vậy sao?

Sư phụ ngươi không dạy ngươi cái gì là lễ phép à?" Quảng Thành Tử ra vẻ bề trên. "Sư phụ ta dạy ta thế nào, ngươi còn chưa có tư cách bình phẩm.

Cái giá của việc vọng luận Thánh Nhân ngươi không gánh nổi đâu." Dương Tiễn mỉa mai nhìn Quảng Thành Tử.

Hôm nay hắn đến đây chính là để gây chuyện, để kích động Quảng Thành Tử.

Chỉ cần Quảng Thành Tử ra tay, hắn sẽ diệt Xiển Giáo.

Xiển Giáo vong, hắn ngược lại muốn xem Vân Hải Tiên Môn có ra tay không. "Ngươi..." Quảng Thành Tử tính tình nóng nảy, suýt nữa không nhịn được, may mà Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng kéo lại. "Từ Phong Thần lượng kiếp đến nay, danh xưng Chiến Thần của sư điệt đã uy chấn Hồng Hoang.

Hôm nay khó được tương phùng, không biết có thể chỉ giáo một phen không." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cười như không cười nói. "Ồ, hai vị trưởng bối lại muốn thỉnh giáo ta, một vãn bối này ư?" Dương Tiễn mỉa mai nhìn hai người.

Ngọc Đỉnh muốn làm gì, hắn tự nhiên hiểu, muốn tìm cớ ra tay với hắn. "Ai, cái gọi là ba người đồng hành ắt có thầy ta, thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam, người đạt được là tiên.

Vãn bối thì sao, chẳng lẽ không thể mạnh hơn tiền bối?" "Nghe nói Quan Âm Bồ Tát, Bạch Liên đồng tử đều bại dưới tay sư điệt.

Sư huynh của ta hiếu chiến, khó có dịp gặp được đối thủ tốt như sư điệt, không kìm được lòng muốn thỉnh giáo một hai." Ngọc Đỉnh Chân Nhân khéo léo biện bác. "Ngươi không phải là không dám chứ?" Quảng Thành Tử theo đó khích tướng. "Ồ, ngươi một Á Thánh, muốn thỉnh giáo ta, ta có thể dạy ngươi cái gì?" Dương Tiễn chính là không nhận chiêu.

Muốn kích hắn ra tay, sau đó dạy dỗ hắn, bảo toàn thể diện của Xiển Giáo, nằm mơ đi.

Hắn tự tin, nhưng không tự đại.

Quảng Thành Tử là Á Thánh, lại có Phiên Thiên Ấn trong tay, hắn chắc chắn đánh không lại.

Nguyên Thủy giỏi nhất về luyện khí, mà Phiên Thiên Ấn là kiệt tác

đắc ý nhất của Nguyên Thủy, hoàn toàn từ bỏ các công năng khác, chỉ chuyên về sát phạt, lực công phá cực mạnh.

Trong Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hồng Tú Cầu có lực công phá mạnh nhất, nhưng nếu chỉ luận về lực công phá, Hồng Tú Cầu chưa chắc đã bằng Phiên Thiên Ấn.

Lôi Đình Tử Liên của hắn rất có khả năng không đỡ nổi.

Cùng Quảng Thành Tử ra tay, hắn đâu có ngốc. "Hừ, không dám chính là không dám, cần gì phải tìm cớ thoái thác.

Chiến Thần gì chứ, chỉ là một kẻ nhát gan mà thôi." Quảng Thành Tử tiếp tục khích tướng. "Ngươi dừng lại làm gì, tiếp tục." Dương Tiễn nhìn Lôi Chấn Tử, trực tiếp không thèm để ý đến Quảng Thành Tử.

Ngươi nói của ngươi, ta coi như không nghe thấy.

Quảng Thành Tử thấy Dương Tiễn không nhận chiêu, liền lôi Khổng Tuyên ra nói chuyện: "Đáng tiếc, Khổng Tuyên Thánh Nhân một đời uy danh lại hủy trong tay đồ đệ." "Đúng vậy, nhớ năm xưa, Khổng Tuyên Thánh Nhân dưới Thánh Nhân vô địch, ngay cả đối với Thánh Nhân cũng dám ra tay, nào có sợ hãi bao giờ." Ngọc Đỉnh Chân Nhân phụ họa. "Nói đến năm xưa Tử Tiêu Cung tam giảng, Tam Kim Ô Thánh Nhân dám ở Tử Tiêu Cung đại chiến, không sợ không hãi, đánh ra uy danh lừng lẫy." "Kim Ô môn hạ đều kế thừa tinh thần không sợ không hãi của Tam Kim Ô Thánh Nhân, đáng tiếc, bây giờ lại đứt đoạn ở đây." "Lục Nhĩ Mi Hầu năm xưa Đại La Kim Tiên đã dám đối đầu với Côn Bằng.

Nói đến Đại Bằng Thánh Nhân, từ tay Thiên Định Lục Thánh cướp đi Nhân Thư Sơn Hải Kinh." "..." Hai người một xướng một họa, điên cuồng kích động Dương Tiễn. "Ừm, ta thích nghe nhất là những chiến tích huy hoàng của Kim Ô môn hạ.

Các ngươi nói hay lắm, tiếp tục đi." Dương Tiễn lấy ra một đĩa tiên quả, vừa ăn vừa xem kịch, một bộ dạng các ngươi diễn rất tốt, mời tiếp tục.

Ta chính là không nhận chiêu, các ngươi làm gì được ta.

Chẳng lẽ hôm nay ta không ứng chiến, uy danh của Kim Ô môn hạ sẽ bị hủy hoại sao, sẽ có người dám khi nhục Kim Ô môn hạ sao?

Quảng Thành Tử không kìm được nữa, mắng một câu kẻ nhát gan, rồi tức giận quay về Côn Luân Sơn. "Chân Quân, nên biết điểm dừng, đừng quá đáng.

Hôm nay lưu lại một đường, ngày sau dễ gặp mặt." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cố gắng kìm nén lửa giận. "Hừ, lúc các ngươi tính kế muội muội ta sao không nghĩ đến hôm nay lưu một đường?

Bây giờ nói với ta những lời này, không cảm thấy vô liêm sỉ sao?" Sắc mặt Dương Tiễn lạnh đi. "Tính kế muội muội ngươi?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân đầy dấu hỏi, có chuyện này sao? "Xem ra ngươi không biết gì cả, tự mình đi hỏi Quảng Thành Tử đi." Dương Tiễn lười nói nhảm.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhíu mày quay về Ngọc Hư Cung: "Đại sư huynh, huynh có giấu ta chuyện gì không?

Huynh đã làm gì với Dương Thiền?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Quảng Thành Tử đang tức giận, không cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân sắc mặt tốt. "Được, ngay cả ta cũng giấu.

Ta không quản được không, huynh cứ gây chuyện đi." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nổi nóng, trực tiếp rời khỏi Côn Luân Sơn, đến Càn Nguyên Sơn tìm Thái Ất Chân Nhân.

Quảng Thành Tử cũng không quản, đến nơi sư tôn thiện thi Nguyên Thủy Thiên Tôn bế quan luyện khí.

Mà bên cạnh sư tôn thiện thi, còn ngồi một người, thủ lĩnh của Huyền Hoàng Tam Thừa của Vân Hải Tiên Môn, Thiên Tích. "Bái kiến sư tôn, Thiên Tích sư thúc." Quảng Thành Tử hành lễ.

Mặc dù tu vi hiện tại của hắn cao hơn Thiên Tích, nhưng bối phận người ta ở đó, cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách năm xưa.

Thiên Tích, nguyên danh Thiên Quang đạo nhân, do tia sáng đầu tiên của Hồng Hoang hóa thành, hiện là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 458

Năm xưa sau khi sư tôn thành Thánh, đã phái ác thi đến Nam Hải lập nên Vân Hải Tiên Môn, chiêu mộ một nhóm hồng trần khách của Tử Tiêu Cung.

Hướng đến danh tiếng Thánh Nhân của sư tôn, người gia nhập không ít.

Sau đó, sư tôn cũng đầu tư không ít tài nguyên vào Vân Hải Tiên Môn.

Sau khi hành lễ, Quảng Thành Tử kể lại mọi chuyện, muốn mời Thiên Tích ra tay, cướp đi Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử.

Tư Pháp Thiên Thần đường đường, lúc hành hình phạm nhân lại bị cướp đi, mặt mũi sẽ mất hết.

Hơn nữa còn có thể khiến Dương Tiễn mất đi cái cớ để nhắm vào Xiển Giáo.

Hắn tự cho là mình nghĩ rất hay. "Hồ đồ!

Dương Tiễn bày ra một màn như vậy, mục đích chính là muốn ép Vân Hải Tiên Môn ra tay.

Thiên Tích ra tay, chẳng phải chính là trúng kế của Dương Tiễn sao, ngươi làm sao biết Dương Tiễn không bố trí mai phục?" "Cho dù lần này thành công cướp đi Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử, Dương Tiễn sẽ không tính kế các môn nhân Xiển Giáo khác sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận sắt không thành thép mắng.

Đối với Quảng Thành Tử, y vừa yêu vừa hận, các phương diện khác đều rất tốt, chỉ là đầu óc không được.

Ngọc Đỉnh, Quan Âm, Văn Thù các loại, có đầu óc, nhưng lại năng

lực không đủ.

Đệ tử Tiệt Giáo người nào người nấy đều đã có thể một mình đảm đương một phương, Xiển Giáo vẫn còn dựa vào Nhiên Đăng, Nam Cực những lão già này.

Nam Cực mặc dù cũng gọi y là sư tôn, nhưng là người cùng bối, quan hệ vừa là thầy vừa là bạn, không phải thân truyền, ở Xiển Giáo giữ chức phó giáo chủ.

Hơn nữa, xem tình hình, Nam Cực ở Thiên Đình cũng không đấu lại Dương Tiễn. "Vậy phải làm sao?

Nếu không dạy dỗ Dương Tiễn, Dương Tiễn e là sẽ còn ra tay với các môn nhân Xiển Giáo khác." Quảng Thành Tử rất không phục. "Việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn, ổn định lại." "Thôi, vi sư đi Thiên Đình một chuyến." Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ một chút, hóa thành hồng quang bay về phía Thiên Đình.

Dương Tiễn tự nhiên nhìn thấy, nhưng không ngăn cản.

Chẳng phải đã bắt đầu hành động rồi sao, hành động mới lộ ra sơ hở, hắn cũng muốn xem Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ làm gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Thiên Đình, không đi tìm Ngọc Đế, mà đến Đâu Suất Cung tìm Thái Thượng Lão Quân. "Ngươi đến làm gì?

Chuyện của các ngươi lão đạo không tham gia." Thái Thượng Lão Quân không cho sắc mặt tốt. "Huynh trưởng, huynh muốn một mình trong sạch e là không được rồi.

Huynh cao khiết thanh nhã, đáng tiếc huynh chỉ là một cỗ phân thân." "Đừng quên, chuyện này chân thân của huynh cũng có tham gia, khí vận Nhân Giáo là do chân thân của huynh cung cấp, chủ ý cũng là do chân thân của huynh đưa ra, huynh cảm thấy huynh có thể một

mình trong sạch sao?" "Bây giờ không tranh, đến lúc sự tình bại lộ, Nhân Tộc sẽ không truy cứu Quy Nhất Giáo sao?" "Huynh tranh hay không tranh, kết cục đều như nhau.

Khác biệt là, nếu huynh giúp tranh, cơ hội thành công của chúng ta rất lớn.

Chúng ta lấy được khí vận Nhân Tộc, Đạo Tổ cũng được lợi, không thể không quản chúng ta." "Huynh trưởng nên suy nghĩ kỹ đi, nếu không giúp, đến lúc đó Đạo Tổ chưa chắc sẽ quản Quy Nhất Giáo, huynh muốn hại chết môn nhân Quy Nhất Giáo sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn từng bước gây áp lực. "Ngươi, ngươi muốn ta giúp ngươi thế nào?" Nghĩ đến những môn nhân Quy Nhất Giáo kia, Thái Thượng Lão Quân thở dài một tiếng, cuối cùng cũng thỏa hiệp. "Xin huynh trưởng ép buộc Ngọc Đế không được tìm phiền phức cho Xiển Giáo nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý cười. "Ngọc Đế đã không còn là Ngọc Đế của ngày xưa nữa, ta làm sao có thể ép buộc được?" Thái Thượng Lão Quân khó xử lắc đầu. "Huynh trưởng không cần tự coi nhẹ mình.

Những năm nay, sở dĩ Thiên Đình cường thịnh, kim đan do huynh trưởng luyện chế công lao không nhỏ." "Nếu huynh trưởng tuyên bố muốn rời khỏi Thiên Đình đến Linh Sơn, Ngọc Đế chắc chắn sẽ thỏa hiệp." Nguyên Thủy Thiên Tôn âm hiểm cười.

Thái Thượng Lão Quân do dự rất lâu, cuối cùng thở dài một tiếng: "Sau này đừng đến tìm lão đạo nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười đứng đó, không hề trả lời.

Thái Thượng Lão Quân không vui lạnh lùng hừ một tiếng, rời khỏi Đâu Suất Cung đi tìm Ngọc Đế.

Y và Tam Thi thông thường khác nhau.

Tam Thi thông thường đều bị tư tưởng của bản thể khống chế,

tuy có tư tưởng của riêng mình, nhưng giống như nô lệ hơn, làm việc cho bản thể.

Mà bản thể của y, Lão Tử Thánh Nhân, là một người vô cùng mâu thuẫn.

Chơi trò âm mưu quỷ kế, âm hiểm ti tiện, là thủ phạm gây ra sự chia rẽ của Tam Thanh.

Nhưng đồng thời lại hối hận, thật sự muốn thanh tịnh vô vi, làm một người huynh trưởng tốt, đặc biệt là sau khi Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, sự hối hận này càng mạnh mẽ hơn.

Y giống như một nhân cách thiện lương bị bản thể phân liệt ra hơn.

Mà tất cả nguyên nhân này, đều bắt đầu từ khi vừa mới khai trí.

Lão Tử là lão đại của Tam Thanh, là người khai trí đầu tiên.

Mà lúc đó, Hồng Quân đã bắt đầu mưu đồ Tam Thanh, tìm đến Đông Côn Luân, không ngừng dụ dỗ Lão Tử.

Cuối cùng Lão Tử không khống chế được, không chỉ nghe lời Hồng Quân, đoạt lấy bản nguyên của Nguyên Thủy và Thông Thiên, còn cướp đi pháp bảo cộng sinh vốn thuộc về Nguyên Thủy là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Từ đó đi vào con đường không lối thoát, bị Hồng Quân nắm thóp, sợ Hồng Quân phanh phui, hết lần này đến lần khác thỏa hiệp.

Một mặt, Lão Tử muốn bù đắp cho Nguyên Thủy và Thông Thiên, nhưng sau khi có được thứ tốt, lòng tham lại nổi lên, không nỡ đưa ra, ví như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vẫn luôn không nỡ trả lại cho Nguyên Thủy.

Mặt khác, vì nợ Nguyên Thủy nhiều hơn, nên luôn thiên vị Nguyên

Thủy, mất đi sự công bằng.

Cũng chính dưới sự dung túng của Lão Tử, Nguyên Thủy ngày càng cực đoan, cuối cùng dẫn đến sự chia rẽ của Tam Thanh.

Vào khoảnh khắc Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, Lão Tử vô cùng hối hận, cảm thấy nếu năm xưa không bị Hồng Quân dụ dỗ, kết cục của Tam Thanh chắc chắn sẽ khác, chắc chắn sẽ giống như Tam Kim Ô, huynh hữu đệ cung, tạo dựng nên một vùng trời của riêng mình, thậm chí sẽ không bị Hồng Quân khống chế.

Nhưng đã quá muộn, họ đã không thể phản kháng Hồng Quân nữa, cũng không dám phản kháng, sợ sẽ giống như Thông Thiên, bị giam ở Tử Tiêu Cung.

Không ngừng mâu thuẫn giữa tự tư và hối hận, nhưng cuối cùng vẫn không dám đứng ra, ngày tích tháng lũy, nhân cách phân liệt.

Mà y và bản thể, dường như cũng không có gì khác biệt, đều nhát gan, đều rụt rè, lo trước lo sau, đều không dám đứng ra.

Ai!

Quay lại Đâu Suất Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi rồi.

Y thở dài một tiếng, bày trà trong sân, chờ Dương Tiễn đến.

Hạ giới, ngoài Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quay về, mỉa mai nhìn Dương Tiễn một cái, không nói gì, quay về Ngọc Hư Cung.

Nhưng thái độ đắc ý kia đã nói lên rằng y đã thành công.

Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh đến: "Ai, Chân Quân, mang họ về Thiên Đình xử phạt đi." "Về Thiên Đình." Dương Tiễn không hề miễn cưỡng.

Chương 459

Hắn rất tò mò Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm gì.

Về đến Thiên Đình, Dương Tiễn liền đi tìm Ngọc Đế. "Ai, trẫm cũng không có cách nào.

Lão Quân dọa sẽ rời Thiên Đình gia nhập Linh Sơn, không được động đến môn nhân Xiển Giáo nữa.

Ngươi cũng biết kim đan do Lão Quân luyện chế đối với Thiên Đình quan trọng đến mức nào." Ngọc Đế bất lực thở dài.

Lão Quân rời khỏi Thiên Đình, Thiên Đình chắc chắn sẽ suy yếu không ít.

Lại gia nhập Linh Sơn, Linh Sơn sẽ càng thêm như mặt trời ban trưa, giẫm Thiên Đình dưới chân chỉ là vấn đề thời gian.

Dương Tiễn không nói gì, chỉ đến Đâu Suất Cung tìm Lão Quân. "Chân Quân mời ngồi." Lão Quân đã pha sẵn trà. "Ta nhớ Lão Quân đã nói sẽ không tham gia vào chuyện này, tại sao bây giờ lại nuốt lời?" Dương Tiễn rất không vui.

Hắn đối với Lão Quân có thiện cảm, nhưng Lão Quân đã làm hắn thất vọng. "Ai, chuyện này bản thể của lão đạo cũng có tham gia một chút, lão đạo không thể từ chối.

Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Chỉ cần Chân Quân không gây khó dễ cho môn nhân Quy Nhất Giáo, lão đạo sau này tuyệt không tham gia, từ hôm nay sẽ đóng cửa Đâu Suất Cung, tiềm tâm bế quan luyện đan." Thái Thượng Lão Quân bất lực thở dài. "Được, nhưng ngươi đã giúp Xiển Giáo một lần, có phải cũng nên tiết lộ cho ta một chút thông tin, như vậy mới công

bằng?" Dương Tiễn nheo mắt nói.

Lão Quân ngẩn ra, trầm tư hồi lâu.

Tiết lộ thông tin không thể vô dụng, nhưng cũng không thể hại Xiển Giáo. "Để ý Dương Thiền nhiều hơn một chút đi!" Cuối cùng, Lão Quân nặn ra một câu như vậy. "Được, đa tạ." Dương Tiễn gật đầu, không nói gì thêm, đứng dậy rời khỏi Đâu Suất Cung.

Xiển Giáo muốn ra tay với Dương Thiền.

Thông tin này đối với hắn mà nói, đã đủ quan trọng.

Rời khỏi Đâu Suất Cung, Dương Tiễn quay về Chân Quân Thần Điện.

Để không đánh rắn động cỏ, Dương Tiễn biến thành hình dạng Khiếu Thiên Khuyển, biến Khiếu Thiên Khuyển thành hình dạng của mình đến thiên lao giám sát hành hình, còn mình thì lặng lẽ hạ giới.

Trước tiên đi Hoa Sơn một chuyến, sau đó đến Bất Tử Hỏa Sơn, cuối cùng lại quay về Hoa Sơn, rồi đi địa phủ một vòng, lại quay về Thiên Đình, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Mà vừa quay về Chân Quân Thần Điện, Dương Tiễn liền nghe được tin tức, nói là Tôn Ngộ Không đang tu luyện trong Hỏa Vực của Hỏa Vân Giản.

Dương Tiễn suy nghĩ một phen, quyết định dùng một chiêu dẫn rắn ra khỏi hang, liền mang theo Khiếu Thiên Khuyển và Điêu Nhi hạ giới, thẳng đến Hỏa Vực. "Bệ hạ, có tin tức truyền đến, Tôn Đại Thánh đang tu luyện ở Hỏa Vực, Tư Pháp Thiên Thần vừa mới hạ giới đi về phía Hỏa Vực." Thủ tướng Nam Thiên Môn chạy đến Lăng Tiêu Bảo Điện báo cáo. "Hít, Tư Pháp Thiên Thần thật sự muốn giết Tôn Đại Thánh, không muốn sống yên ổn với Hậu Thổ đại thần môn hạ sao." Chư thần kinh ngạc, đồng thời cũng rất mong chờ.

Kim Ô môn hạ và Hậu Thổ đại thần môn hạ cãi nhau, vậy thì náo nhiệt rồi.

Đến lúc đó, Ngọc Đế rất có thể sẽ không dám để Dương Tiễn tiếp tục ở lại Thiên Đình.

Quan trọng hơn là, Hậu Thổ đại thần và Tam Kim Ô bất hòa, liên minh tan vỡ, Hồng Hoang sẽ lại một lần nữa do Đạo Tổ làm chủ, cục diện Hồng Hoang e là cũng phải thay đổi.

Ngọc Đế nghe vậy cũng tim đập thình thịch, vội vàng thúc đẩy Hạo Thiên Kính nhắm vào Hỏa Vực.

Bên này, Dương Tiễn đến Hỏa Vực, trực tiếp ra tay tàn độc, thúc đẩy Lôi Đình Tử Liên bao trùm Hỏa Vực, ngăn không cho Tôn Ngộ Không trốn thoát.

Trong Hỏa Vực có không ít tu sĩ đang tu luyện, Dương Tiễn thúc đẩy pháp lực ném toàn bộ ra ngoài, chỉ để lại Tôn Ngộ Không. "Tôn Hầu Tử, lần này xem ngươi chạy đi đâu.

Đồ của bản Chân Quân đâu phải dễ lấy như vậy." Dương Tiễn mặc cả Chân Quân chiến giáp, lần này thề phải bắt được Tôn Ngộ Không. "He he, Dương Tiễn ngô diệt, ngươi làm gì được thúc nào?" Tôn Ngộ Không giễu cợt cười, ám chỉ Dương Tiễn, yêm lão Tôn là sư thúc của ngươi, lớn nhỏ không phân. "Ngươi có thể thử xem, thực lực nói chuyện." Dương Tiễn không vui không buồn, ám chỉ Tôn Ngộ Không, bối phận không có tác dụng, muốn làm sư thúc của ta, thực lực không đủ thì không xứng. "Đến đây, ngươi tưởng như vậy là có thể làm gì được yêm lão Tôn sao?" Tôn Ngộ Không lấy ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn và Đấu Chiến Thánh Khải.

Hai người đại chiến trong Hỏa Vực.

Hai người đã giao thủ rất nhiều lần, cùng xuất thân từ Kim Ô môn

hạ, Lăng Tiêu nhất mạch, đều biết võ nghệ không làm gì được đối phương, vừa bắt đầu đã ra đại chiêu.

Tôn Ngộ Không thúc đẩy Hỏa Nhãn Kim Tinh phóng ra Lục Đinh Thần Hỏa, Dương Tiễn há miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa chống đỡ, sau đó hai người thi triển Pháp Tướng Thiên Địa đại chiến.

Vốn dĩ trong Hỏa Vực chỉ có Lục Đinh Thần Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Cửu Huyền Thiên Hỏa ba loại thần hỏa, bây giờ lại thêm Thái Dương Chân Hỏa.

Quan trọng hơn là, Hỏa Vực lại đang hấp thu dung hợp Thái Dương Chân Hỏa, sau đó, bắt đầu tịnh hóa.

Giống như Lục Đạo phục sinh ở Hồng Hoang, diện tích Hỏa Vực tăng lên gấp đôi, trở nên càng thêm cuồng bạo nóng rực.

Đại chiến Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không đều bị bốn loại thần hỏa thiêu đến không chịu nổi.

Dương Tiễn thúc đẩy Lôi Đình Tử Liên, nhốt Tôn Ngộ Không cùng bay ra khỏi Hỏa Vực, bay lên giữa không trung tái chiến.

Những tu sĩ tu luyện trong Hỏa Vực trước đó, đều tụ tập ở Hỏa Vân Giản quan chiến, vô cùng phấn khích.

Trong trường hợp các đại lão không xuất hiện, Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không gần như là những người đánh nhau giỏi nhất Hồng Hoang.

Trận đại chiến như vậy đối với họ mà nói, hiếm có.

Mà Dương Tiễn lần này không còn nương tay với Tôn Ngộ Không nữa, trực tiếp mở Thiên Nhãn tấn công.

Đối mặt với Tôn Ngộ Không, hắn có hai ưu thế lớn là nhục thân và Thiên Nhãn.

Nhưng Tôn Ngộ Không cũng có ưu thế của riêng mình, đã học được Lôi Trạch Lôi Độn Thuật.

Từ khi Dương Tiễn thành danh đến nay, chưa từng có ai có thể tránh được công kích của Thiên Nhãn, nhưng Tôn Ngộ Không đã dùng Lôi Độn Thuật làm được.

Dương Tiễn liên tục ba lần công kích, đều bị Tôn Ngộ Không tránh được. "Dương Tiễn ngô điệt, ngươi làm gì được yêm lão Tôn?" Tôn Ngộ Không đắc ý trào phúng. "Vậy sao, ta xem ngươi chống đỡ được bao lâu." Dương Tiễn không muốn để lộ quá nhiều.

Thực ra Thiên Nhãn có năng lực định trụ không gian, hắn chưa từng dùng qua.

Giữ lại một lá bài tẩy luôn không sai.

Chương 460

Đối phó với Tôn Ngộ Không còn chưa cần đến lá bài này, trực tiếp dùng thực lực cứng rắn nghiền ép là được.

Hai người đại chiến nửa ngày, Tôn Ngộ Không rơi vào thế hạ phong.

Mỗi khi không chống đỡ được, liền dùng Lôi Độn Thuật dịch chuyển né tránh, tranh thủ cơ hội thở dốc.

Dương Tiễn bất động như núi, dựa vào nhục thân cường hãn, mặc cho Tôn Ngộ Không giày vò, dùng thực lực cứng rắn áp chế Tôn Ngộ Không.

Giống như đánh trận vậy, nếu dùng kỳ chiêu, còn có thể nghĩ cách phá giải, nhưng Dương Tiễn lại chính diện đại binh áp cảnh, dùng chính binh pháp, vững vàng tiến đánh, không chút sơ hở.

Tôn Ngộ Không không có cách nào, không phá được chiêu.

Song phương đại chiến ba ngày ba đêm, Tôn Ngộ Không ngày càng mệt mỏi, không chịu nổi nữa, muốn phá vỡ phong tỏa của Lôi Đình Tử Liên để trốn thoát.

Nhưng Dương Tiễn căn bản không cho cơ hội, bám sát Tôn Ngộ Không, không cho Tôn Ngộ Không cơ hội liên tục công kích Lôi Đình Tử Liên.

Với lực công kích của Tôn Ngộ Không, nếu mặc kệ không quản, liên tục công kích Lôi Đình Tử Liên, là có thể phá vỡ phong tỏa của nó.

Vốn dĩ lực công kích của Lôi Đình Tử Liên rất mạnh, nhưng Tôn Ngộ Không dưới sự giúp đỡ của Lôi Trạch, đã luyện hóa được một

tia lôi đình bản nguyên, đối với công kích lôi đình có sức miễn dịch không nhỏ, công kích của Lôi Đình Tử Liên không làm Tôn Ngộ Không bị thương.

Nhưng không sao, chỉ cần hắn vững vàng tiến đánh, không cho Tôn Ngộ Không cơ hội, bắt được Tôn Ngộ Không chỉ là vấn đề thời gian.

Lại đấu một ngày một đêm, Tôn Ngộ Không luôn ở thế hạ phong cuối cùng cũng lộ ra sơ hở, bị Dương Tiễn dùng Khổn Tiên Thằng bắt lại, lại dùng Lôi Đình Tử Liên trấn trụ nguyên thần của Tôn Ngộ Không, phong bế pháp lực của Tôn Ngộ Không.

Trư Bát Giới, Sa Tăng, Tiểu Bạch Long và Đường Tăng nhận được tin tức chạy đến, vừa đến nơi đã thấy Tôn Ngộ Không bị Dương Tiễn bắt. "Dương Tiễn, thả Hầu ca của ta ra." Trư Bát Giới lo lắng, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến liền lao tới.

Đường Tăng mấy người cũng đều tế xuất pháp bảo lao tới.

Kịch chiến với Tôn Ngộ Không bốn ngày bốn đêm, Dương Tiễn tiêu hao nghiêm trọng.

Hơn nữa, chiến đấu lực của Đường Tăng bây giờ không thể xem thường, Trư Bát Giới liều mạng, cũng không thể xem thường.

Ngay cả ở trạng thái đỉnh phong, Dương Tiễn cũng phải cẩn thận.

Bây giờ ở trạng thái này ứng chiến, chắc chắn sẽ bại.

Cho nên, Dương Tiễn không chút do dự, trực tiếp bắt Tôn Ngộ Không bỏ chạy. "Trư Bát Giới, muốn mạng Tôn Hầu Tử thì lấy Trầm Hương, Đinh Hương, Ngao Xuân bọn chúng đến trao đổi." Dương Tiễn để lại một câu, bắt Tôn Ngộ Không bay về phía Thiên Đình. "Chậc chậc, không hổ là Kim Ô môn hạ, không hổ là Chiến Thần của

Thiên Đình.

Thánh Nhân không xuất, e là không ai có thể làm gì được Nhị Lang Chân Quân." "Đáng tiếc, Tôn Đại Thánh cuối cùng vẫn kém một nước cờ." "Mặc dù thua, nhưng cũng rất đáng nể.

Tôn Đại Thánh xuất thế mới hơn một ngàn năm, nếu sinh cùng thời đại với Nhị Lang Chân Quân, cùng lúc xuất thế, Nhị Lang Chân Quân tất bại." "..." Hỏa Vân Giản, đông đảo tu sĩ nghị luận sôi nổi, đại đa số đều đang tiếc nuối cho Tôn Ngộ Không.

Bởi vì Dương Tiễn, Tư Pháp Thiên Thần tam giới hiện nay, ác danh tàn độc đã truyền khắp Hồng Hoang, là hình tượng cao ngạo tự đại, ỷ mạnh hiếp yếu.

Họ tự nhiên hy vọng có người có thể dập tắt sự kiêu ngạo của Dương Tiễn.

Giờ khắc này, họ tiếc nuối Tôn Ngộ Không kém một nước cờ, càng bất bình cho Tôn Ngộ Không.

Dương Tiễn đã tu luyện gần mười vạn năm, mà Tôn Ngộ Không mới tu luyện hơn một ngàn năm đã sắp đuổi kịp Dương Tiễn.

Nếu cho Tôn Ngộ Không thời gian tu luyện tương đương, Dương Tiễn tất bại.

Không công bằng, Dương Tiễn dựa vào nền tảng sâu dày để bắt nạt người khác.

Trên không trung, sắc mặt bốn thầy trò vô cùng khó coi.

“Sư phụ, chúng ta đến Thiên Đình đòi người, con không tin Ngọc Đế dám không nể mặt sư tổ.” Tiểu Bạch Long ngẩng đầu nói.

Hiện nay cả Hồng Hoang đều biết, về sức chiến đấu đơn lẻ, ngoài Đạo Tổ ra thì sư tổ của họ, Hậu Bạt đại thần, là lợi hại nhất.

Ngọc Đế nói trắng ra cũng chỉ là một con chó của Đạo Tổ, sao dám không nể mặt sư tổ.

Mà Tam Kim Ô còn cần liên minh với sư tổ để đối kháng Đạo Tổ, chắc chắn sẽ không xé rách mặt nhau.

"Không được, chúng ta không đi.

Ngọc Đế chắc chắn sẽ nể mặt sư tổ, nhưng nếu chúng ta đến Thiên Đình gây sự, chính là tát vào mặt Ngọc Đế, khiến Ngọc Đế không xuống đài được, ngược lại còn phản tác dụng." "Đến lúc đó, cho dù chúng ta mời sư tổ ra tay, người mất mặt cũng là chúng ta và Đạo Tổ.

Mọi người đều tuân thủ nguyên tắc Thánh Nhân không xuất thủ, nếu sư tổ ra tay, người khác chỉ cười nhạo chúng ta vô năng, sư tổ không giữ quy củ." Trư Bát Giới lắc đầu phủ định.

Đừng thấy hắn bình thường lỗ mãng, thực chất hắn lại là người nhìn thấu đáo nhất.

Thánh Nhân không ra tay, thì dù có náo loạn thế nào cũng chỉ là chuyện nhỏ.

"Vậy thì không quan tâm Đại sư huynh nữa sao?

Hay là giao Trầm Hương bọn họ ra?

Trầm Hương mà rơi vào tay Dương Tiễn thì còn sống được không?" "Bắt đệ tử đi nộp mạng, người khác sẽ không cười nhạo chúng ta sao?" Tiểu Bạch Long bất mãn nói.

"Đương nhiên không thể để Dương Tiễn được như ý.

Yên tâm, chỉ cần chúng ta không đến Thiên Đình gây sự, Ngọc Đế có lối thoát thì sẽ không làm gì Hầu ca đâu.

Chúng ta mau trở về thương nghị một biện pháp vẹn cả đôi

đường.” Trư Bát Giới nói.

“Ừm, cứ nghe Bát Giới trước, chúng ta không thể hành động lỗ mãng, về hỏi ý sư tổ của các con xem sao.” Đường Tăng đồng tình với suy nghĩ của Trư Bát Giới.

Bốn thầy trò trở về Nữ Nhi Quốc, Đường Tăng đến Sí Luyện bí cảnh bái kiến mẹ vợ.

Kết quả bị người ta ngăn lại, nói rằng Hậu Bạt đại thần đang bế quan, bất kỳ ai cũng không được làm phiền.

Đường Tăng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lui về.

Dù mẹ vợ có thật sự bế quan hay không, thì ý tứ cũng là không muốn gặp ông, nói rõ hơn là không muốn dính vào chuyện này, để họ tự mình giải quyết.

“Mẹ, người thật sự không quan tâm Ngộ Không sao, lỡ như Dương Tiễn thật sự…” Trong bí cảnh, Nữ vương rất lo lắng.

“Sẽ không, Tôn Ngộ Không là đệ tử thân truyền thứ mười của Tam Kim Ô, là tiểu sư thúc của Dương Tiễn.

Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không đều biết điều đó, bọn họ sẽ không ra tay thật đâu.” Hậu Bạt lắc đầu.

“A?

Ngộ Không là đệ tử của Lăng Tiêu Thánh Nhân, vậy tại sao bọn họ không nhận nhau?” Nữ vương kinh ngạc trợn to mắt.

“Chuyện này ta nghe La Hầu nói qua, Lăng Tiêu thông qua Ngộ Không đã cài một cỗ phân thân vào Linh Sơn, để mưu đồ Công Đức Kim Liên.

Nếu nhận nhau thì cỗ phân thân đó sẽ bị bại lộ.” “Năm tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài, trong tay Tam Kim Ô hiện có ba tòa, còn lại Tạo

Hóa Thanh Liên ở trong tay Nữ Oa.

Công Đức Kim Liên bị Na Văn đạo nhân hút đi ba phẩm, đang được nuôi dưỡng trong Bát Bảo Công Đức Trì ở Linh Sơn." "Chắc là vẫn chưa hồi phục, phân thân mà Lăng Tiêu cài vào đang chờ thời cơ." "Lăng Tiêu đây là muốn dung hợp năm tòa liên đài, luyện chế ra một kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Chương 461

Đến Hợp Đạo Cảnh, Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo đều không đủ dùng nữa, chỉ có Hỗn Độn Linh Bảo mới có thể chịu được sức mạnh của Hợp Đạo Cảnh." Hậu Bạt nói.

"Lại là tính kế, thật mệt tâm." Nữ vương thở dài một hơi.

Mấy người này cũng không thấy mệt, nghe thôi đã thấy đau đầu.

Tuy nhiên, biết được Dương Tiễn sẽ không hạ sát thủ với Ngộ Không, nàng cũng yên tâm rồi.

Bên ngoài, hay tin Tôn Ngộ Không bị Dương Tiễn bắt, lần này, Trầm Hương không còn lùi bước nữa.

"Là ta, đều là vì ta nên Dương Tiễn mới ra tay với Đại sư bá.

Ta đã liên lụy Tứ di mẫu và Đại sư bá, có lẽ ta thật sự không nên tồn tại, sự tồn tại của ta chỉ làm liên lụy người khác." "Kẻ mà Dương Tiễn thật sự muốn giết là ta.

Bát thái tử, các ngươi hãy tu luyện cho tốt cùng sư phụ, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc báo thù cho ta, các ngươi không đấu lại Dương Tiễn đâu." "Sư phụ, phiền ngài giúp con chuyển lời đến Dương Tiễn, hãy thả Đại sư bá và Bách Hoa tiên tử, con mặc cho hắn xử trí." Ánh mắt Trầm Hương kiên định, hắn đã thỏa hiệp.

Dương Tiễn thực sự quá mạnh, mạnh đến mức hắn không thể với tới, ngay cả Đại sư bá cũng không đấu lại Dương Tiễn, còn ai có thể thu thập Dương Tiễn đây.

Nhưng nắm đấm siết chặt lại cho thấy sự không cam lòng của hắn.

Sư phụ nói tư chất của hắn tuyệt đỉnh, không thua kém Dương

Tiễn, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn chắc chắn có thể đuổi kịp Dương Tiễn.

Thế nhưng, Dương Tiễn không cho hắn thời gian.

Dương Tiễn bắt nạt hắn, sỉ nhục cả nhà hắn, cứ thế mà kết thúc sao, hắn thật sự không cam tâm.

"Đừng vội, chúng ta cứ xem xét tình hình trước, rồi nghĩ cách khác." "Thiên Đình có rất nhiều thần tiên ủng hộ chúng ta đối đầu với Dương Tiễn, biết đâu họ sẽ nghĩ cách thả Hầu ca ra." Trư Bát Giới nhất thời cũng không nghĩ ra cách nào hay, chỉ có thể an ủi mọi người trước.

Thiên Đình.

Dương Tiễn bắt Tôn Ngộ Không đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tôn Ngộ Không hoàn toàn không sợ hãi, cười ha hả chào hỏi các vị thần tiên quen thuộc, thậm chí còn chào cả Ngọc Đế: "Ngọc Đế lão quan, lâu rồi không gặp." "Đúng là lâu rồi không gặp, nhưng tình hình của Đại Thánh không được tốt lắm nhỉ." Ngọc Đế cười nói.

Tây Du lượng kiếp cùng nhau hợp tác lừa gạt Linh Sơn, đều là bạn cũ cả rồi, mặc dù ông cũng bị Tôn Ngộ Không lừa không ít, nhưng lừa qua lừa lại cũng thành có tình cảm.

"Không không không, yêm lão Tôn vẫn ổn, thằng cháu ngoan của ngươi đang lừa ngươi đấy, yêm lão Tôn còn thấy đau lòng cho ngươi." Tôn Ngộ Không lắc đầu.

"Ồ, lời này nói thế nào?" Ngọc Đế hứng thú.

"Yêm lão Tôn mà chết, sư tổ của yêm không thể nào không quan tâm.

Dương Tiễn bắt yêm lão Tôn đến Thiên Đình, chẳng phải là làm

khó ngươi sao?" "Yêm lão Tôn chết, sư tổ của yêm đến hỏi tội.

Thả yêm lão Tôn ra, Thiên Đình lại mất mặt." Tôn Ngộ Không phân tích cho Ngọc Đế.

"Đại Thánh nói có lý, Tư Pháp Thiên Thần lòng dạ bất chính a." Nam Cực Tiên Ông lập tức phối hợp, chụp mũ cho Dương Tiễn.

"Hừ, Tôn Ngộ Không bao che tội phạm bị Thiên Đình truy nã, nếu không xử phạt, uy nghiêm của Thiên Đình ở đâu?

Lẽ phải thuộc về Thiên Đình, tồn tại như Hậu Bạt đại thần, lẽ nào lại vô liêm sỉ, vô lý gây sự như Nguyên Thủy sao?" Dương Tiễn đáp trả.

"Dương Tiễn, ngươi hỗn xược, dám vọng luận Thánh Nhân." Nam Cực Tiên Ông không nhịn được.

"Hừ, Nguyên Thủy dám làm còn sợ người khác nói sao?

Chủ nhân ta nói rồi đấy, ngươi làm gì được nào, có muốn ta kể chi tiết những việc vô liêm sỉ của Nguyên Thủy không?" Hao Thiên Khuyển từ trong đai ngọc không gian bên hông Dương Tiễn chui ra, điên cuồng khiêu khích Nam Cực Tiên Ông.

"Hao Thiên Khuyển, ngươi tìm chết." Nam Cực Tiên Ông nổi giận, Dương Tiễn ông ta đánh không lại, nhưng thu thập Hao Thiên Khuyển thì vẫn thừa sức.

"Chó của ta, ngươi còn chưa có tư cách đánh." Trong tay Dương Tiễn bảo quang lóe lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện, bá khí chỉ vào Nam Cực Tiên Ông.

Cánh tay giơ lên của Nam Cực Tiên Ông lại uất ức hạ xuống.

Ông ta còn chưa đánh thắng Tôn Ngộ Không, mà Dương Tiễn đã bắt sống được Tôn Ngộ Không, đánh ông ta thì càng không cần phải

nói.

Dương Tiễn tên điên này nổi tiếng gan to bằng trời, sau lưng lại còn có Kim Ô nhất mạch chống đỡ, hôm nay nếu ông ta động vào Hao Thiên Khuyển, Dương Tiễn chắc chắn sẽ động vào ông ta, đến lúc đó bị đánh, mới thật sự là mất hết mặt mũi.

Còn về việc sợ Dương Tiễn, ở Thiên Đình ai mà không sợ chứ, ngay cả Ngọc Đế cũng phải dỗ dành.

Mọi người đều sợ, vậy thì cũng không phải chuyện gì mất mặt.

"Lại đây, đánh cẩu gia nhà ngươi đi." Hao Thiên Khuyển chống nạnh, nghênh ngang đi đến trước mặt Nam Cực Tiên Ông khiêu khích, nước bọt còn văng cả lên mặt Nam Cực Tiên Ông.

Gân xanh trên trán Nam Cực Tiên Ông nổi lên, nhưng vẫn không dám động thủ.

"Nam Cực lão già, con chó người ta nuôi còn bắt nạt đến tận đầu ngươi, thế mà ngươi cũng nhịn được à?" "Chuyện này mà truyền ra ngoài, còn mặt mũi nào mà gặp người ta nữa!" Tôn Ngộ Không âm dương quái khí châm ngòi.

"Hừ, không nhịn thì kết cục cũng giống như ngươi, tù nhân dưới trướng." Hao Thiên Khuyển vênh váo đi đến trước mặt Tôn Ngộ Không khiêu khích.

"Yêm lão Tôn dù thành tù nhân cũng có gan hơn hắn." Tôn Ngộ Không một cước đá bay Hao Thiên Khuyển, ánh mắt khiêu khích nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Vốn dĩ, mọi người đều sợ Dương Tiễn, không mất mặt.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện một kẻ không sợ, so sánh một phen, Nam Cực Tiên Ông bị đẩy vào thế khó.

Chư thần đồng loạt nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

Người ta là tù nhân còn không sợ, ngươi bị bắt nạt đến tận đầu rồi mà không động thủ sao?

Nam Cực Tiên Ông lúc này rất muốn đánh gãy chân Tôn Ngộ Không, con khỉ chết tiệt này đang hại ông ta.

Động thủ thì đánh không lại, không động thủ thì mất hết mặt mũi, chọn thế nào bây giờ.

Đúng lúc này, Dương Tiễn nghiêng người một cước đá bay Tôn Ngộ Không ra ngoài.

Nam Cực Tiên Ông thở phào nhẹ nhõm, không ngờ người cho ông ta lối thoát lại là Dương Tiễn, đá hay lắm.

Thế nhưng, Tôn Ngộ Không không gây sự thì không chịu được, giãy giụa chạy tới tiếp tục khiêu khích Dương Tiễn: "Đại điệt nhi, ngươi bắt được yêm lão Tôn thì sao chứ, lò Bát Quái của Lão Quân còn luyện không chết được yêm lão Tôn, ngươi làm gì được yêm lão Tôn." Tôn Ngộ Không không phải là thật sự giết không chết, mà là không ai muốn giết.

Bởi vì con khỉ này gánh công đức bổ thiên, tuy không biến thái bằng công đức khai thiên của Tam Thanh, nhưng giết hắn cũng phải chịu nhân quả phản phệ không nhỏ.

Cho nên lúc này Tôn Ngộ Không thật sự là không sợ gì cả, hắn không tin ai dám không sợ nhân quả phản phệ mà thật sự giết chết hắn.

"Bệ hạ, Tôn Ngộ Không bao che tội phạm bị Thiên Đình truy nã, coi thường Thiên Đình, xin bệ hạ xử phạt." Ánh mắt Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Ngọc Đế.

Trong phút chốc Lăng Tiêu Bảo Điện im phăng phắc, chư thần

đưa mắt nhìn nhau.

Dương Tiễn đây là đang ép Ngọc Đế phải lựa chọn.

Nếu Ngọc Đế chọn thả Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn chắc chắn sẽ không do dự mà phản hạ Thiên Đình.

Nếu chọn xử phạt Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn nói thì hay là một mình gánh vác, nhưng chỉ cần Ngọc Đế hạ lệnh, thì không thể nào thoát khỏi liên quan.

Trắng trợn uy hiếp Ngọc Đế, xem ra cơn tức lần trước của Dương Tiễn vẫn chưa nguôi.

Ngọc Đế nhíu mày nhìn Dương Tiễn, trong mắt chư thần, đây là Ngọc Đế đã tức giận, bất mãn với sự kiêu ngạo ngang ngược của Dương Tiễn.

Chương 462

Nhưng thực tế là Ngọc Đế không biết Dương Tiễn muốn làm gì, trước đó Dương Tiễn cũng đâu có bàn bạc với ông.

"Đáp ứng." Dương Tiễn cũng phản ứng lại, trước đó không bàn với Ngọc Đế, vội vàng truyền âm cho Ngọc Đế.

Ngọc Đế tiếp tục diễn, nhìn chằm chằm Dương Tiễn, không khí phẳng phất như ngập tràn mùi thuốc súng.

Hồi lâu, Ngọc Đế lạnh mặt nói: "Chuyện này toàn quyền giao cho Tư Pháp Thiên Thần xử lý." Nói xong, tức giận đứng dậy rời đi.

Chư thần vô cùng thất vọng nhìn nhau, lắc đầu.

Ngọc Đế cuối cùng vẫn lo lắng hơn về Ma Đạo lượng kiếp, đã thỏa hiệp với Dương Tiễn.

"Tôn Ngộ Không, lò Bát Quái của Lão Quân luyện không hóa được ngươi, Bản chân quân ta ngược lại muốn xem Càn Khôn Ngũ Hành Lô của Xiển giáo có luyện hóa được ngươi không." Dương Tiễn cười lạnh nhìn Tôn Ngộ Không.

Càn Khôn Ngũ Hành Lô, là lò luyện khí của Nguyên Thủy.

Vạn vật thế gian đều không thoát khỏi âm dương, ngũ hành.

Lò Bát Quái của Lão Quân ẩn chứa lực lượng âm dương, Càn Khôn Ngũ Hành Lô của Nguyên Thủy ẩn chứa lực lượng ngũ hành.

Âm dương nằm ở chỗ chuyển hóa, ngũ hành nằm ở chỗ phân giải.

Chỉ xét về lực sát thương, Càn Khôn Ngũ Hành Lô mạnh hơn Bát Quái Lô.

Nghe Dương Tiễn nói vậy, sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến:

“Dương Tiễn, chuyện này Xiển giáo ta không tham gia.” Mẹ nó, thằng khốn này bày ra trò này, kết quả vẫn là nhắm vào Xiển giáo.

“Không cần ngươi Xiển giáo động thủ, chỉ là mượn dùng Càn Khôn Ngũ Hành Lô một chút.

Bệ hạ đã nói toàn quyền giao cho ta phụ trách, lẽ nào ngươi muốn kháng chỉ?” Ánh mắt Dương Tiễn sắc bén nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông rất muốn chửi mẹ, mượn em gái ngươi ấy.

Dùng pháp bảo của Xiển giáo giết Tôn Ngộ Không, nhân quả phản phệ của việc bổ thiên, Xiển giáo phải chịu phần lớn.

Thằng khốn này, nói cứ như không dùng Càn Khôn Ngũ Hành Lô thì không giết được Tôn Ngộ Không vậy, muốn gài bẫy Xiển giáo thì nói thẳng đi.

Hơn nữa đến lúc đó Hậu Bạt đại thần hỏi tội, Xiển giáo cho mượn pháp bảo, cũng là tòng phạm.

Kim Ô nhất mạch, quả nhiên thượng bất chính hạ tắc loạn, đều giống Lăng Tiêu, lòng dạ đen tối...

“Ta hiện đang nhậm chức ở Thiên Đình, không làm chủ được.” Mượn là không thể nào mượn, thằng khốn này.

“Ồ, ý ngươi là ngươi vào Thiên Đình rồi thì không còn là Phó giáo chủ Xiển giáo nữa, không còn liên quan gì đến Xiển giáo?” Dương Tiễn cười như không cười, từng bước ép sát.

“Ta...” Nam Cực Tiên Ông nghẹn lời, mẹ nó đây là muốn ép ông ta đoạn tuyệt quan hệ với Xiển giáo à.

“Càn Khôn Ngũ Hành Lô là pháp bảo của Giáo chủ, ta không làm chủ được.

Đợi ta về Xiển giáo hỏi Thiện thi của Giáo chủ đã.” Nam Cực

Tiên Ông nói xong, trực tiếp hóa thành hồng quang bay đi.

Thằng khốn này bình thường lạnh như băng, cô ngạo vô cùng, không ngờ lại nói năng như vậy.

Cứ tiếp tục dây dưa, ông ta không chừng sẽ rơi vào bẫy, phải chuồn lẹ.

"Thái Bạch Kim Tinh, mời các thế lực, mười ngày sau đến Bắc Minh quan sát Thiên Đình dùng Càn Khôn Ngũ Hành Lô xử quyết Tôn Ngộ Không, dương oai thần uy của Thiên Đình." Dương Tiễn lớn tiếng nói.

Nam Cực Tiên Ông còn chưa đi xa nghe thấy lời này, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Thằng khốn này được đằng chân lân đằng đầu, làm lớn chuyện như vậy, đến lúc đó ông ta không lấy được Càn Khôn Ngũ Hành Lô, làm Thiên Đình mất mặt, tội lỗi sẽ rất lớn.

Chọn ở Bắc Minh, thằng khốn này muốn làm thật.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến, vội vàng bay về núi Côn Luân.

Tôn Ngộ Không không chỉ là thiên mệnh giả của Tây Du lượng kiếp, mà còn là một trong những thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp.

Dương Thiên Hữu hiện đang ở trong Nhược Thủy chi uyên ở Bắc Minh.

Dương Tiễn chọn giết Tôn Ngộ Không ở Bắc Minh, là muốn làm gì, là muốn trải đường cho Dương Thiên Hữu sao.

Trừ đi Tôn Ngộ Không, một thiên mệnh giả, mối đe dọa mà Dương Thiên Hữu phải chịu sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ dựa vào Như Lai, có đấu lại Dương Thiên Hữu không?

Chư thần Thiên Đình tự nhiên cũng nghĩ đến điều này, kinh ngạc nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn lại muốn giúp Dương Thiên Hữu phát động Ma Đạo lượng kiếp, chuyện này còn ra thể thống gì nữa.

Ma Đạo lượng kiếp có ba đại thiên mệnh giả: Như Lai và Dương Thiên Hữu định sẵn là tử địch, Tôn Ngộ Không là nhân tố không xác định, giúp ai thì bên đó chiếm ưu thế.

Mà Linh Sơn và Dương Tiễn đều có ân oán rất lớn với Tôn Ngộ Không, quả thực không thể xác định Tôn Ngộ Không sẽ giúp ai.

Dương Tiễn đây là muốn trải đường cho Dương Thiên Hữu, trừ đi nhân tố không xác định là Tôn Ngộ Không.

Lúc này, Linh Sơn chắc chắn sẽ có hành động, cứu Tôn Ngộ Không, lôi kéo Tôn Ngộ Không.

Nhưng nếu Linh Sơn hành động, chính là đối đầu với Thiên Đình.

Kéo cả Linh Sơn và Xiển giáo xuống nước, Dương Tiễn rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lúc họ suy nghĩ, Dương Tiễn đã áp giải Tôn Ngộ Không đến Trảm Yêu Đài, lệnh cho thiên binh quất Tôn Ngộ Không, không được dừng một khắc.

Các thiên binh chắc chắn không làm Tôn Ngộ Không bị thương được, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

Tôn Ngộ Không chửi rủa không ngớt, lời lẽ cực kỳ khó nghe, hàm lượng chửi mẹ rất cao.

Dương Tiễn tung mấy quyền, đánh bay hết răng của Tôn Ngộ Không, trực tiếp phong miệng Tôn Ngộ Không lại, sau đó trở về Chân

Quân Thần Điện.

Bên này, Nam Cực Tiên Ông trở về Ngọc Hư Cung, kể lại mọi chuyện cho Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Tích nghe một lượt.

"Hừ, Bản tọa quả thật đã xem thường hắn.

Dùng Lão Quân ép buộc hắn không được động đến môn nhân Xiển giáo, hắn liền trực tiếp động đến cả Xiển giáo." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

"Ta bây giờ có chút không hiểu Dương Tiễn rốt cuộc muốn làm gì, bắt Trư Bát Giới giao ra Trầm Hương để đổi lấy Tôn Ngộ Không, lại muốn giết Tôn Ngộ Không để trải đường cho Ma Đạo lượng kiếp." Nam Cực Tiên Ông rất nghi hoặc.

Dương Tiễn làm lớn chuyện như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhìn qua Dương Tiễn muốn rất nhiều thứ, nhưng lại tự mâu thuẫn.

"Chuyện của Dương Thiền, hiện cả Hồng Hoang đều biết, giết Trầm Hương cũng vô ích, danh tiếng của Dương Thiền coi như bị hủy, giết hay không cũng không có tác dụng." "Nhưng Dao Cơ công chúa đối với Ngọc Đế tồn tại sự áy náy rất lớn, sự tồn tại của Trầm Hương chính là khiêu khích Thiên điều.

Dương Tiễn rất hiếu thuận, đã chọn mẹ mình là Dao Cơ công chúa." "Vì giúp Ngọc Đế duy trì Thiên điều, hắn chọn giết chết cháu ruột của mình, để trả lại món nợ của Dao Cơ công chúa đối với Ngọc Đế." "Dương Tiễn muốn giết Trầm Hương là thật, muốn giết Tôn Ngộ Không cũng là thật, để trải đường cho Dương Thiên Hữu.

Chỉ cần nhà họ Dương đủ mạnh, ai dám nói gì, ai dám cười nhạo Dương Thiền chứ?" "Ta thấy Dương Tiễn là muốn tất cả, đồng thời

làm lớn chuyện, khuấy đục nước, kéo Xiển giáo và Linh Sơn xuống nước, ép Linh Sơn và Xiển giáo phải đối địch với Thiên Đình." "Như vậy, Ngọc Đế chỉ có thể chọn Dương Tiễn, mọi việc đều chiều theo Dương Tiễn.

Dương Tiễn có thể phát binh công đả Xiển giáo.

Chương 463

Xiển giáo nay đã suy yếu, không đủ sức đối kháng Thiên Đình, mà Xiển giáo cần duy trì đạo thống, không thể hoàn toàn gia nhập Linh Sơn." "Dương Tiễn là muốn ép Xiển giáo phải để Vân Hải Tiên Môn ra tay.

Vân Hải Tiên Môn ra tay, sẽ chứng minh Dương Thiền bị hãm hại, Dương Tiễn càng có lý do để công đả Xiển giáo." "Vân Hải Tiên Môn không ra tay, Xiển giáo cũng sẽ bị công đả.

Quả là một kế hoạch hay." Thiên Tích phân tích.

"Vậy chúng ta không động thủ, không bị hắn kéo xuống nước là được rồi." Quảng Thành Tử nói.

"Vậy thì chỉ có thể để mặc Dương Tiễn dùng Càn Khôn Ngũ Hành Lô diệt sát Tôn Ngộ Không.

Xiển giáo phải chịu phần lớn nhân quả phản phệ, ngậm bồ hòn làm ngọt, còn đắc tội với Hậu Bạt đại thần, cũng vẫn bị hắn kéo xuống nước." "Dương Tiễn đã nói rồi, nếu không mượn Càn Khôn Ngũ Hành Lô, chính là tát vào mặt Thiên Đình, Dương Tiễn cũng có lý do để ra tay với Xiển giáo." Thiên Tích lắc đầu, Dương Tiễn một vòng nối một vòng, ép Xiển giáo không còn lựa chọn.

"Khốn kiếp, tiểu tử này lại âm hiểm như vậy." Quảng Thành Tử tức giận siết chặt nắm đấm, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Đường đường là Xiển giáo, nay lại bị một tiểu tử dắt mũi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hận rèn sắt không thành thép liếc Quảng Thành Tử một cái: "Người ta đây gọi là trí tuệ, nếu ngươi có trí tuệ như vậy, ta cũng có thể yên tâm giao Xiển giáo cho ngươi rồi.

Ngươi có thể bớt nóng nảy lại, học hỏi Huyền Đô và Như Lai đi.” Quảng Thành Tử lập tức hết giận, áy náy cúi đầu.

Cùng là đại sư huynh của Tam giáo, quả thực chỉ có hắn là không thể một mình gánh vác.

Lão Tử yên tâm giao Quy Nhất giáo cho Huyền Đô, Như Lai cũng chống đỡ được Tiệt giáo, chỉ có hắn, chỉ có thể ở lại Ngọc Hư Cung.

Mặc dù rất khó chịu, nhưng sư tôn nói cũng không sai, để hắn đi giao phong với Như Lai và những người khác, Xiển giáo sẽ bị tính kế đến không còn một mẩu.

Hắn chỉ có thể ở lại Ngọc Hư Cung, chuyện bên ngoài giao cho Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông.

Nhưng bây giờ, Nam Cực cũng không chơi lại Dương Tiễn, đều bị Dương Tiễn ép phải quay về cầu cứu.

Phải động thủ thôi, Phiên Thiên Ấn đập xuống, Dương Tiễn chắc chắn sẽ ngoan ngoãn.

Hắn nghĩ vậy, nhưng rất nhanh đã tự vả vào mặt.

“Ta có một cách.

Trước đó ở Lăng Tiêu Bảo Điện, Dương Tiễn đã công khai vọng luận Giáo chủ.

Vọng luận Thánh Nhân là đại tội, chúng ta có thể lấy cớ này để gây khó dễ cho Dương Tiễn.” “Chúng ta cho Dương Tiễn mượn Càn Khôn Ngũ Hành Lô, để Dương Tiễn không còn gì để nói.

Đến lúc đó lấy cớ Dương Tiễn vọng luận Thánh Nhân để gây khó dễ, trước mặt đông đảo thế lực đánh cho Dương Tiễn một trận, để hắn mất hết mặt mũi.” “Chúng ta chỉ phụ trách đánh Dương Tiễn, để Linh Sơn lấy cớ đối kháng Ma Đạo lượng kiếp mà cứu Tôn Ngộ

Không đi.

Còn về Trầm Hương, Trư Bát Giới bọn họ tự nhiên sẽ động thủ.” “Lấy cớ đối kháng Ma Đạo lượng kiếp, nếu Dương Tiễn gây khó dễ cho Linh Sơn, chính là giúp đỡ Ma tộc, là đồng đảng của Ma tộc, là công địch của Hồng Hoang.

Dù là Tam Kim Ô cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.” “Như vậy, Linh Sơn còn có thể lôi kéo Tôn Ngộ Không cùng nhau ứng phó Ma Đạo lượng kiếp.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Ừm, là một cách hay.

Còn Bách Hoa tiên tử, để Trầm Hương đưa ra yêu cầu, bắt Dương Tiễn dùng Bách Hoa tiên tử để cùng trao đổi, đến lúc đó cùng cứu Bách Hoa tiên tử đi.” Thiên Tích ánh mắt sáng lên, bổ sung.

“Không tệ, cứ làm vậy đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu, đưa Càn Khôn Ngũ Hành Lô cho Nam Cực Tiên Ông, lại liếc Quảng Thành Tử một cái, nhìn xem, chỉ có ngươi là không biết động não.

Quảng Thành Tử bị liếc đến không còn chút tức giận nào, hắn chỉ hợp làm tay sai, làm đại sư huynh quả thực có chút không xứng.

Nhưng đầu óc là thứ hắn muốn có là có được sao.

“Di Lặc kia cũng không hơn ta là bao, bị Nhiên Đăng sư thúc và Như Lai nắm trong lòng bàn tay.” Quảng Thành Tử nhỏ giọng cãi lại.

Di Lặc là đại sư huynh của Tây Phương giáo, đầu óc cũng không khá hơn hắn là bao.

“Người ta ít nhất cũng có não, ngươi là một chút não cũng không có.

Cái tốt thì không so, lại đi so cái kém.” Nguyên Thủy Thiên Tôn

tức giận vỗ mấy phát vào gáy Quảng Thành Tử.

"Cút, đi liên hệ Ngọc Đỉnh bọn họ, để phòng Dương Tiễn tìm đến những kẻ cứng đầu dưới trướng Kim Ô để trấn giữ." Nguyên Thủy Thiên Tôn không nguôi giận lại đá Quảng Thành Tử một cước.

Quảng Thành Tử không dám cãi lại nữa, hậm hực rời khỏi Côn Luân Sơn.

Bên này, Nam Cực Tiên Ông cũng mang Càn Khôn Ngũ Hành Lô trở về Thiên Đình giao cho Dương Tiễn, đồng thời liên hệ với môn nhân Xiển giáo ở Thiên Đình.

Trừ những người đã lên bảng, những người nhậm chức ở Thiên Đình ngoài ông ta ra chỉ có Thái Ất chân nhân, Vân Trung Tử và Lý Tịnh, Na Tra, Lôi Chấn Tử.

Vân Trung Tử cũng là đệ tử của Nguyên Thủy, nhưng không phải thân truyền, không nằm trong Thập Nhị Kim Tiên, là sư phụ của Lôi Chấn Tử, hiện là Chuẩn Thánh trung kỳ, một trong Thập Đại Thiên Tôn của Thiên Đình.

Tư chất của Vân Trung Tử có hạn, Chuẩn Thánh trung kỳ cơ bản đã đến đỉnh, nhưng Chuẩn Thánh trung kỳ cũng là một chiến lực không tồi.

Những người lên bảng đã không còn được coi là môn nhân Xiển giáo, thuộc về Ngọc Đế, không tiện ra tay, chỉ có những người chưa lên bảng như họ mới ra tay được.

Nếu người lên bảng còn không tuân theo lệnh Ngọc Đế, công khai kết bè kết phái, tương đương với việc Xiển giáo đang khiêu khích quyền uy của Ngọc Đế, Ngọc Đế tuyệt đối sẽ ra tay.

Lý Tịnh sau khi bị Ngọc Đế thu thập mấy lần, bây giờ đã ngoan ngoãn hơn nhiều, tu vi Đại La Kim Tiên, cũng không trông mong gì

được.

Na Tra đột phá đến Chuẩn Thánh, có thể trông mong một chút, chỉ là không biết đã chạy đi đâu rồi.

Trước đó đến Linh Sơn, sau đó lại rời Linh Sơn không biết đi đâu.

Vì Dương Tiễn đã giết Vãng Thánh Cẩu Tử, Dương Tiễn không nói, bây giờ không ai biết là Na Tra đã hại chết Vãng Thánh Cẩu Tử.

Nếu không, Linh Sơn đã sớm truy nã Na Tra khắp Hồng Hoang.

Dao Trì.

Dương Tiễn đến gặp Ngọc Đế và Vương Mẫu.

"Ngươi làm lớn chuyện như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

Ngươi không phải thật sự muốn giết Tôn hầu tử để trải đường cho cha ngươi đấy chứ?" Ngọc Đế nhíu mày nhìn Dương Tiễn, ông bây giờ cũng có chút không hiểu Dương Tiễn muốn làm gì.

"Đã chơi thì chơi lớn, bệ hạ không muốn xem xem rốt cuộc những ai có ý kiến với Thiên điều sao?" "Ta sẽ làm cho sự việc đến mức không thể cứu vãn, các phe gây áp lực, bệ hạ bãi miễn chức vị của ta để có lời giải thích.

Không có ta trấn áp, những yêu ma quỷ quái đó tự nhiên sẽ nhảy ra." "Không sỉ nhục Tôn hầu tử hết mức, hắn sẽ không nghiêm túc.

Khi ta rời Thiên Đình, bọn họ chắc chắn sẽ truy sát ta, mà Bách Hoa tiên tử ở trong tay ta, Xiển giáo không dám ra mặt, Vân Hải Tiên Môn kia chắc chắn sẽ có động tĩnh." "Vừa hay, ta cũng có lý do để cho Trầm Hương bọn họ có thời gian tu luyện tốt." "Ta ở trong tối, sẽ tiện hơn một chút." Dương Tiễn nói.

"Ừm, ta thấy cách này hay, để những yêu ma quỷ quái đó nhảy ra, để ta một lưới bắt hết." "Nhưng, ngươi có gặp nguy hiểm không?

Tôn hầu tử kia mà nổi điên, liên hợp với Trư Bát Giới và Đường Tăng, ngươi có đánh lại không?" Vương Mẫu có chút lo lắng.

"Sẽ không, chỉ cần Lưu Ngạn Xương ở trong tay ta, bọn họ không dám manh động." Dương Tiễn nói.

Ngọc Đế và Vương Mẫu nghẹn lời, bắt Lưu Ngạn Xương để uy hiếp.

Vì Trầm Hương và Dương Thiền, Dương Tiễn ngày càng không có giới hạn.

"Bệ hạ bãi miễn chức vị của ta, để ta về Quán Giang Khẩu tự kiểm điểm.

Ta vẫn còn tiên tịch của Thiên Đình, còn có thần chức của Nhân tộc, Xiển giáo và Linh Sơn không dám ra mặt." "Mà Bách Hoa tiên tử là một quả bom hẹn giờ, cách tốt nhất là để Vân Hải Tiên Môn ra tay." "Ta sẽ chuẩn bị tốt, chỉ cần bắt được người của Vân Hải Tiên Môn, đó sẽ là lúc ta tự chứng minh trong sạch, trở lại Thiên Đình, cũng là lúc thu thập những yêu ma quỷ quái đó." Dương Tiễn nói.

Chương 464

“Ừm, được, trẫm sẽ phối hợp tốt với ngươi.” Ngọc Đế gật đầu.

Đến lúc đó ông lại tiết lộ chuyện mình đã thành Thánh, từ đó về sau, Thiên Đình chỉ có một giọng nói, giọng nói của ông.

Dùng vũ lực ép buộc là không được, vì nền tảng của Thiên Đình cơ bản là do môn nhân Tam giáo cấu thành.

Dùng vũ lực ép buộc, người ta không làm nữa, ùn ùn rời khỏi Thiên Đình, Thiên Đình cũng sẽ suy tàn.

Cứng không được, chỉ có thể dùng mềm, lấy lý do đầy đủ để thu thập một trận, để môn nhân Tam giáo không có lý do rút khỏi Thiên Đình, chỉ đành ngoan ngoãn chịu thua.

Bên này, Nam Cực Tiên Ông đích thân đến Nữ Nhi Quốc để thương nghị với Trư Bát Giới và những người khác.

“Dương Tiễn lần này mưu đồ không nhỏ, nói là để các ngươi dùng Trầm Hương để trao đổi Tôn Đại Thánh, thực chất là muốn cả hai, muốn giết Trầm Hương, cũng không định tha cho Tôn Đại Thánh.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Tại sao?

Ta biết đối với hắn ta là một sự sỉ nhục, hắn muốn giết ta.

Nhưng tại sao hắn còn muốn giết Đại sư bá?” Trầm Hương vô cùng không hiểu.

“Chuyện này phải nói đến Cửu Kiếp của Hồng Hoang.

Hồng Hoang cần trải qua chín đại lượng kiếp mới có thể hoàn thiện.

Khai Thiên chi kiếp, Hồng Hoang ra đời; Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp, diệt tuyệt Hỗn Độn Ma Thần." "Sau Long Hán lượng kiếp, Hồng Hoang mới thật sự thuộc về sinh linh Hồng Hoang, có thể nói đó mới là lúc Hồng Hoang thật sự bắt đầu, như Tam Thanh, Tam Kim Ô, Trấn Nguyên Tử... những đại năng tiên thiên có căn nguyên sâu dày ra đời." "Trước đó, chỉ có Thiên Đạo duy trì Hồng Hoang.

Hồng Hoang có tổng cộng Lục Đạo, mỗi khi một đạo hồi phục, Hồng Hoang sẽ trải qua một lần tiến hóa, biến hóa rõ rệt nhất là thiên địa linh khí ngày càng nồng đậm." "Vu Yêu lượng kiếp, Địa Đạo hồi phục; Phong Thần lượng kiếp, Nhân Đạo hồi phục; Tây Du lượng kiếp, Phật Đạo hồi phục." "Lượng kiếp tiếp theo là Ma Đạo lượng kiếp.

Ba vị thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp đã xuất hiện: Linh Sơn Như Lai Phật Tổ, Tôn Đại Thánh và Dương Thiên Hữu." "Dương Thiên Hữu ngươi biết chứ, cha của Dương Tiễn, ông ngoại của ngươi.

Dương Thiên Hữu rơi vào Ma uyên nhập ma, Ma Đạo lượng kiếp sẽ được khởi xướng, hướng đi của lượng kiếp do thiên mệnh giả quyết định." "Nhân quả của lượng kiếp quá lớn, Thánh Nhân cũng không muốn dính vào.

Dương Tiễn muốn giết Tôn Đại Thánh để trải đường cho Dương Thiên Hữu." Nam Cực Tiên Ông giải thích một phen.

Trầm Hương ngơ ngác, sao lại liên quan đến ông ngoại của hắn, vậy hắn nên ủng hộ ai?

Một bên là sư bá, một bên là ông ngoại.

Hình như đối đầu với Dương Tiễn, hắn mới là kẻ bất hiếu.

“Ngươi không cần phải có gánh nặng tâm lý.

Dương Tiễn làm vậy là đang thay đổi lượng kiếp, nghịch thiên hành sự, đại nghịch bất đạo.

Ma giả hung tàn khát máu, đã tàn sát Hồng Hoang mấy lần, người người đều có thể tru diệt.” “Nói về Phong Thần lượng kiếp lần đó, Ma tổ La Hầu phát động ma tế, hơn nửa sinh linh Hồng Hoang thảm tử.

Dương Tiễn không màng đại nghĩa, trợ ma vi ngược, tất không được chết tử tế.” “Dương Tiễn ích kỷ tàn bạo, máu lạnh vô tình, tâm không đại nghĩa, ngươi cũng đã thấy rồi.

Tuyệt đối không được học theo Dương Tiễn, phải tâm hoài đại nghĩa, mới có thể có được kết cục tốt đẹp.” Nam Cực Tiên Ông nhân cơ hội tẩy não Trầm Hương.

Ánh mắt Đường Tăng không thiện cảm nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông.

Mẹ nó ngươi nói cái gì vậy, chuyện ma tế Phong Thần đó ông cũng tham gia, thằng khốn này có ý gì, trước mặt ông mà chửi ông không được chết tử tế.

“Khụ, không biết đại nghĩa của Nam Cực Tiên Ông là gì?” Đường Tăng không nhịn được nữa, ho một tiếng.

Nam Cực Tiên Ông lúc này mới phản ứng lại, tiền thân của Đường Tăng là Lục Sí Kim Thiền, lúc đó Thượng Cổ Ngũ Trùng liên thủ tập kích, đánh bị thương cả Đạo Tổ.

Trước mặt người ta mà chửi người ta không được chết tử tế, Đường Tăng không xé xác ông ta, quả thực là rất kiềm chế.

“Khụ, ta lần này đến chủ yếu là để thương nghị cách đối phó Dương Tiễn.

Các ngươi đề xuất yêu cầu với Dương Tiễn, để Dương Tiễn dùng Bách Hoa tiên tử cùng trao đổi.

Đến lúc đó Xiển giáo sẽ viện cớ ngăn cản Dương Tiễn, các ngươi tìm cơ hội ra tay cứu người." Nam Cực Tiên Ông lúng túng ho một tiếng, vội vàng chuyển chủ đề.

Nói tiếp nữa, Đường Tăng không xé xác ông ta không được.

"Biết rồi, ngươi có thể cút đi." Đường Tăng mặt đen như đít nồi, không cho chút mặt mũi nào.

Nam Cực Tiên Ông cũng không dám tức giận, xám xịt bỏ đi.

Dù sao cũng là ông ta chửi người ta trước.

Trầm Hương và những người khác ngạc nhiên nhìn Đường Tăng.

Vị sư tổ này của họ xưa nay ôn nhuận như ngọc, hòa ái trang nghiêm, sao bây giờ lại đột nhiên tức giận như vậy.

"Khụ, tiền thân của sư tổ các con là Lục Sí Kim Thiền, một trong Thượng Cổ Ngũ Trùng, thời Phong Thần lượng kiếp đi theo Ma tổ La Hầu." Trư Bát Giới lúng túng giải thích.

Trầm Hương và những người khác bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra Nam Cực Tiên Ông chửi Dương Tiễn, tiện thể chửi luôn cả sư tổ.

"Các con đừng nghe thằng nhãi Nam Cực nói bậy, cái gì mà đại nghĩa chó má, chân lý duy nhất của Hồng Hoang là người không vì mình, trời tru đất diệt." "Xiển giáo của hắn là vô sỉ nhất, Phong Thần lượng kiếp chính là do Xiển giáo khơi mào.

Bản thân ích kỷ, lại hay yêu cầu người khác phải có lòng đại nghĩa." "Thời Phong Thần lượng kiếp nếu không phải Lăng Tiêu xen vào, chúng ta đã thành công rồi, Hồng Hoang thay trời đổi đất, việc đầu tiên ta làm là diệt Xiển giáo.

Ghét nhất là Nguyên Thủy và hai con lừa ngốc của Tây Phương." Đường Tăng khó chịu chửi bới, lim dim mắt hồi tưởng về quá khứ huy hoàng.

Tuy là tập kích, nhưng chiến tích đánh bị thương Đạo Tổ, đủ để khoe khoang cả đời.

Đi theo Ma tổ đúng là kích thích, toàn làm chuyện lớn, nguy hiểm thì nguy hiểm, nhưng thật sự rất sảng khoái.

"Vậy, vậy sao sư tổ lại vào Linh Sơn ạ?" Ngao Xuân hứng thú hỏi.

"Vào Linh Sơn cái gì, ta là bị ép buộc.

Tam Kim Ô xen vào, dẫn đến chúng ta thất bại, chạy trốn vào Hỗn Độn.

Đạo Tổ vào Hỗn Độn truy sát Tai Ách Ma Thần để cướp Phong Thần Bảng, ta và Văn Đạo Nhân vận khí không tốt, trong Hỗn Độn đụng đầu với Đạo Tổ." "Sau đó bị Đạo Tổ bắt, đưa đến tiền thân của Linh Sơn là Tây Phương giáo, bị con lừa ngốc Chuẩn Đề dùng Độ Hóa chi đạo khống chế." "Nếu không phải vận khí không tốt, sư tổ của các con bây giờ ít nhất cũng là Thánh Nhân cửu trọng thiên.

Đạo Tổ hại ta!" Nói rồi, Đường Tăng nghiến răng nghiến lợi liếc nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Trầm Hương và mấy người khác nhìn nhau, không ngờ vị sư tổ hiền hòa của họ lại có quá khứ dữ dội như vậy, nhưng thảm cũng là thật sự thảm.

"Ta nói cho các con biết, ở Hồng Hoang không thể tin tưởng nhất chính là Xiển giáo và Linh Sơn.

Xiển giáo tích cực như vậy, chắc chắn có mưu đồ gì đó." "Chuyện này có thể hợp tác với Xiển giáo, có lợi cho chúng ta.

Còn lại, các con cứ coi như Nam Cực Tiên Ông nói nhảm, tuyệt đối đừng bị mê hoặc.” Đường Tăng một lần nữa nghiêm túc dặn dò.

“Sư tổ các con nói không sai, lời của Nam Cực Tiên Ông, các con cứ coi như hắn nói nhảm.

Mở miệng ngậm miệng nhân nghĩa đạo đức, thuận thiên ứng mệnh, kẻ bất nhân bất nghĩa nhất chính là bọn họ.” “Việc có lợi cho họ chính là thuận thiên ứng mệnh, ngược lại thì là nghịch thiên hành sự, đại nghịch bất đạo.

Cái gì cũng do bọn họ nói hết.” “Các con phải nhớ, đại nghĩa là đối với người của mình, đối với người ngoài, chỉ có bốn chữ: quan ngô thí sự (không liên quan đến ta).” Trư Bát Giới vô cùng tán đồng gật đầu.

Chương 465

Tây Du gặp nạn, đã khiến hắn nhìn thấu quá nhiều chuyện.

Từng có lúc hắn cũng nghe lời sư tôn, coi môn nhân Xiển giáo như người thân, nhưng khi vợ con hắn gặp nạn, môn nhân Xiển giáo ở đâu?

Thậm chí sau đó cũng không đến thăm một lần, đến chỉ có Thiện thi của sư tôn và Đại sư huynh.

Hồng Hoang à, đối với người ngoài mà dùng đại nghĩa, chính là tự tìm đường chết.

“Một là Xiển giáo, hai là Linh Sơn, lời họ nói, nửa chữ cũng đừng tin.” “Ông ngoại con tại sao nhập ma?

Chính là do bọn họ ép.

Về chuyện của ông ngoại con, con tự mình lựa chọn, không cần quan tâm người khác nhìn thế nào.

Ma thì sao, Đạo thì sao, chẳng qua là đường khác nhau nhưng cùng một đích đến, đều vì lợi ích mà đi.” “Chẳng qua là thủ đoạn không giống nhau mà thôi.

Ma trực tiếp hơn, Đạo thì giả tạo hơn.

Đạo Tổ bề ngoài đại nhân đại nghĩa, thực chất lại coi Hồng Hoang như một bãi chăn nuôi, coi sinh linh Hồng Hoang như gia súc, mưu đoạt khí vận Hồng Hoang.

Mục đích của Ma tổ và Đạo Tổ đều giống nhau, chỉ là thủ đoạn sử dụng khác nhau.” “Tam Kim Ô cũng vậy, nếu không có lợi ích, họ có thật sự bảo hộ Nhân tộc không?” Đường Tăng thong thả nói.

Ở Hồng Hoang không có mấy ai có kinh nghiệm nhiều như ông.

Đạo môn ông đã vào, làm Ma cũng đã làm, làm Phật cũng đã làm, mấy lần làm loạn Hồng Hoang, cũng Tây Du tạo phúc cho Hồng Hoang, nhìn nhận mọi việc thấu triệt nhất.

"Chúng con hiểu rồi." Trầm Hương và mấy người khác nghiêm túc gật đầu, vô cùng chấn động.

Đạo Tổ, Tam Kim Ô những đại lão này, lại không có một ai lương thiện, Hồng Hoang còn có người tốt không?

Thế giới quan đen trắng của họ, trong khoảnh khắc này sụp đổ.

Cùng lúc đó, chư Phật Linh Sơn nhận được tin tức cũng không còn bình tĩnh được nữa.

"Hay cho một Dương Tiễn, lại dám đại nghịch bất đạo như vậy, muốn giết Tôn Ngộ Không để trải đường cho Dương Thiên Hữu." "Không thể để hắn được như ý.

Đây cũng là một cơ hội tốt cho chúng ta, bảo vệ được Tôn Ngộ Không, Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, Tôn Ngộ Không tự nhiên sẽ đứng về phía chúng ta.

Hai thiên mệnh giả đối kháng một, ưu thế sẽ thuộc về Linh Sơn." "Không sai, chúng ta vì đại nghĩa, vì Hồng Hoang, đối đầu với Thiên Đình thì đã sao?

Lẽ nào Ngọc Đế còn dám làm trái ý thiên hạ, đối địch với cả Hồng Hoang sao?" "..." Chư Phật bàn luận sôi nổi, cuối cùng đạt được sự đồng thuận, cứu Tôn Ngộ Không.

Nhiệm vụ hàng đầu của Linh Sơn hiện nay là đối kháng Ma Đạo lượng kiếp, về việc này, hai mạch đều nhất trí.

"Đến lúc đó, ta và Di Lặc sẽ dẫn người đến Bắc Minh cứu Tôn

Ngộ Không.

Địa Tạng, ngươi nhân cơ hội đến Hoa Sơn, đặt Bổ Thiên Thạch vào.” Nhiên Đăng nheo mắt nói.

“Được, người thắng lớn nhất sẽ là Linh Sơn chúng ta.” Địa Tạng gật đầu, chuyện tốt như vậy, đương nhiên phải đáp ứng.

Các thế lực khác cũng đều nhận được lời mời, phần lớn không biết Thiên Đình đang náo loạn chuyện gì, nhưng họ rất thích xem náo nhiệt.

Ba ngày sau, Sa Tăng lên Thiên Đình đàm phán với Dương Tiễn, yêu cầu Dương Tiễn dùng Tôn Ngộ Không cộng thêm Bách Hoa tiên tử để trao đổi Trầm Hương và những người khác, Dương Tiễn đã đồng ý.

Rất nhanh, bảy ngày trôi qua, Dương Tiễn dẫn theo chư thần Thiên Đình đến Bắc Minh.

Ngoài Ngọc Đế, Vương Mẫu ra, những người có thể đến đều đã đến.

Bao gồm cả Chân Võ Đại Đế, Bắc Cực Chiến Thần những người bình thường không quan tâm đến chuyện thế sự, đều bị Dương Tiễn triệu tập đến.

Chân Võ Đại Đế từng đến thỉnh giáo Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân chỉ nói hai chữ: Thiên Đình.

Ý là không muốn giúp bên nào, đã vào Thiên Đình thì là người của Thiên Đình, nghe lệnh Ngọc Đế mà hành sự.

Môn nhân Tiệt giáo cũng có ý này.

Là một trong những tuyệt địa của Hồng Hoang, Bắc Minh hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Dương Tiễn dẫn đầu chư thần Thiên Đình đến; Chu Tước đại diện Phượng tộc đến; Lân Thiên đại diện Kỳ Lân tộc đến; Chúc Long đại diện Long tộc đến; Xi Vưu đại diện Địa Phủ đến; Thân Công Báo đại diện Nhân tộc đến; Phục Hy đại diện Yêu tộc đích thân đến.

Ngoài ra còn có Băng Diễm tiên tử đại diện Tiệt giáo đến; Huyền Đô đại diện Quy Nhất giáo đến; Quảng Thành Tử dẫn theo Ngọc Đỉnh chân nhân đại diện Xiển giáo đến.

Chỉ có Linh Sơn là chưa đến.

Nhân vật chính của ngày hôm nay không nghi ngờ gì là Dương Tiễn.

Hắn dùng pháp lực ngưng tụ ra một chiếc vương tọa, ngồi lơ lửng trên không, phảng phất như một vị vua đang nhìn xuống chúng sinh.

Hao Thiên Khuyển ở bên cạnh dắt Khổn Tiên Thằng, một đầu buộc Tôn Ngộ Không, một đầu buộc Bách Hoa tiên tử.

Thấy người đến cũng gần đủ, Dương Tiễn đứng dậy tuyên đọc tội trạng của Tôn Ngộ Không bao che tội phạm bị Thiên Đình truy nã, tống tiền chính thần Thiên Đình, và tội của Bách Hoa tiên tử câu kết với Vân Hải Tiên Môn tính kế Dương Thiền.

"Tôn Ngộ Không gan to bằng trời, tội ác tày trời, đầu nhập vào Càn Khôn Ngũ Hành Lô thiêu chết." "Bách Hoa tiên tử chịu ba nghìn lôi phạt, do Lôi Chấn Tử chấp hành, lập tức hành hình." Dương Tiễn tuyên bố xong kết quả xử phạt, đích thân ném Tôn Ngộ Không vào Càn Khôn Ngũ Hành Lô, rót pháp lực vào để khởi động Càn Khôn Ngũ Hành Lô.

Bên kia, Lôi Chấn Tử cũng chuẩn bị hành hình.

Đúng lúc này, Trư Bát Giới, Đường Tăng dẫn Trầm Hương và những người khác đến.

“Đợi đã, chúng ta mang người đến trao đổi rồi.

Trả Trầm Hương cho ngươi, thả Hầu ca của ta và Bách Hoa tiên tử ra.” Trư Bát Giới mở lời.

“Ồ, ngươi không phải nghĩ rằng xúc phạm Thiên điều, khiêu khích Thiên Đình còn có thể bình an vô sự đấy chứ?” “Hôm nay tất cả lũ nghiệt chướng các ngươi đều phải chết.” Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, thần quang lóe lên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

“Dương Tiễn, ngươi là kẻ tiểu nhân ti tiện, nói không giữ lời, đường đường là Tư Pháp Thiên Thần của Thiên Đình, lại vô tín như vậy, mặt mũi của Thiên Đình đều bị ngươi làm mất hết.

Ta không có người cậu như ngươi, mẹ ta cũng không có người nhị ca như ngươi...” Trầm Hương chửi rủa không ngớt.

“Đấu Bộ chư thần, động thủ, bắt lấy lũ yêu nghiệt này, cùng nhau xử tử.” Dương Tiễn mặt không biểu cảm hạ lệnh.

Đấu Bộ chư thần đồng loạt nhìn về phía lão đại Đấu Mỗ Nguyên Quân, cũng chính là Kim Linh Thánh Mẫu.

Ngay khi Kim Linh Thánh Mẫu chuẩn bị hạ lệnh, Nhiên Đăng và Di Lặc dẫn theo chư Phật Linh Sơn đến, mấy chục vị Chuẩn Thánh, mênh mông cuồn cuộn, cảm giác áp bức tràn đầy.

“Chân quân muốn xử tử những người khác, Linh Sơn ta không quản được.

Nhưng Tôn Đại Thánh là một trong những thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp, liên quan đến an nguy của chúng sinh Hồng Hoang, không thể giết.

Mong chân quân thả Tôn Đại Thánh.” Nhiên Đăng ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

“Sao?

Linh Sơn muốn xen vào chuyện của Thiên Đình ta?” Dương Tiễn lạnh lùng liếc qua.

“Không phải, bần tăng là vì đại nghĩa, mong chân quân vì chúng sinh mà giơ cao đánh khẽ.” Nhiên Đăng hạ thấp tư thái.

“Hừ, Tôn Ngộ Không bao che tội phạm bị Thiên Đình truy nã, bắt cóc chính thần Thiên Đình, tống tiền Bản chân quân, tội ác tày trời.

Chương 466

Nếu thả hắn, mặt mũi của Thiên Đình để ở đâu?" Dương Tiễn lạnh giọng nói.

"Hừ, ta thấy ngươi rõ ràng là muốn giết thiên mệnh giả, để trải đường cho cha ngươi Dương Thiên Hữu khởi xướng Ma Đạo lượng kiếp.

Ma giả, kẻ thù của chúng sinh, kẻ đại nghịch bất đạo chính là ngươi, bần tăng khuyên ngươi quay đầu là bờ." Di Lặc vừa mở miệng đã rất đáng ăn đòn.

"Ha ha, quay đầu là bờ?

Cha ta nhập ma chẳng phải là do đám lừa ngốc giả tạo các ngươi ép sao?

Còn dám ở đây nói năng xấc xược." "Dương Tiễn ta không giả tạo như các ngươi, xưa nay công tư phân minh.

Hôm nay xử quyết Tôn Ngộ Không, chỉ vì hắn gan to bằng trời, hết lần này đến lần khác khiêu khích Thiên Đình, tội không thể tha thứ." "Cháu ngoại xúc phạm Thiên điều, ta cũng không hề bao che.

Ai dám nói Dương Tiễn ta không công bằng?" Dương Tiễn mỉa mai cười một tiếng, khinh miệt liếc nhìn chư Phật.

"Lượng kiếp là chuyện lớn, ma giả khát máu, Ma Đạo lượng kiếp một khi nổi lên, Hồng Hoang tất sẽ sinh linh đồ thán." "Mong chân quân vì Hồng Hoang, vì chúng sinh, giơ cao đánh khẽ, cho Tôn Đại Thánh một cơ hội lập công chuộc tội." Nhiên Đăng tiếp tục dùng đại nghĩa để gây áp lực.

"Pháp bất dung tình.

Hôm nay nếu tha cho Tôn Ngộ Không, ngày sau người khác khiêu khích Thiên Đình, Linh Sơn chịu trách nhiệm sao?" Dương Tiễn lạnh giọng nói.

"Mong chân quân đừng ngụy biện, lẽ nào vì uy nghiêm của Thiên Đình mà bỏ mặc an nguy của cả Hồng Hoang sao?" "Hơn nữa, thiên mệnh giả đâu có nhiều như vậy." Linh Cát đứng ra.

Bắt Linh Sơn chịu trách nhiệm, chẳng phải là bắt Linh Sơn làm bảo vệ cho Thiên Đình sao, mặt mũi của Linh Sơn để ở đâu.

"Hừ, Linh Sơn các ngươi ép cha ta nhập ma, tội khôi họa thủ của Ma Đạo lượng kiếp không phải là cha ta, mà chính là chư Phật Linh Sơn các ngươi, những kẻ mồm đầy nhân nghĩa đạo đức!" "Giải quyết Ma Đạo lượng kiếp là chuyện của Linh Sơn các ngươi, liên quan gì đến ta?

Liên quan gì đến Thiên Đình?

Chư Phật Linh Sơn các ngươi là đồ vô dụng sao?

Phải dựa vào một con khỉ?" "Tại kỳ vị mưu kỳ chức, Tôn Ngộ Không nhiều lần khiêu khích Thiên Đình, tội không thể tha thứ, hôm nay phải chết." Dương Tiễn trực tiếp xé toạc tấm màn che của Linh Sơn.

"Đúng vậy, mọi chuyện đều là do Linh Sơn khơi mào.

Năm đó Chuẩn Đề tính kế cả nhà người ta, ép Dương Thiên Hữu nhảy vào Ma uyên cũng là chư Phật Linh Sơn." "Xét đến cùng, Linh Sơn mới là tội khôi họa thủ, Ma Đạo lượng kiếp nên do Linh Sơn phụ trách." "..." Các thế lực bàn luận sôi nổi.

Sắc mặt chư Phật trở nên vô cùng khó coi, Di Lặc không nhịn được nữa: "Hôm nay Linh Sơn nếu nhất định phải bảo vệ Tôn Đại Thánh thì sao?" "Vậy thì khai chiến đi.

Chư thần nghe lệnh, nếu có kẻ can dự, giết không tha.” Dương Tiễn không lùi bước.

Chư thần ùn ùn đến bên cạnh Dương Tiễn, đối đầu với chư Phật.

Mùi thuốc súng lan tỏa khắp Bắc Minh.

Na Tra đi theo Thái Ất chân nhân, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Nếu đánh nhau, Bắc Minh đại loạn, biết đâu hắn có thể nhân cơ hội lấy được Thổ Linh Châu phong ấn Nhược Thủy chi uyên.

Đánh đi, đánh đi.

Hai bên gươm súng sẵn sàng, nhưng không ai muốn động thủ trước.

Ai động thủ trước sẽ không chiếm được lý.

Quảng Thành Tử thấy không đánh nhau, lập tức đứng ra gây sự.

“Chuyện này Xiển giáo ta không tham gia, nhưng Dương Tiễn, ngươi vọng luận Thánh Nhân của Xiển giáo ta, hôm nay Bản tọa phải tính sổ với ngươi.” Lời này vừa dứt, Thái Ất chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông và Na Tra, Lôi Chấn Tử đều đến bên cạnh Quảng Thành Tử, hung hăng nhìn chằm chằm Dương Tiễn đòi một lời giải thích.

“Vọng luận Thánh Nhân là đại bất kính, chúng ta là đệ tử của Thánh Nhân, mong chân quân cho một lời giải thích.” Văn Thù, Phổ Hiền và những người khác đều quay về phe Xiển giáo.

Đây không phải là có lý do để ra tay sao.

“Hừ, Nguyên Thủy vô liêm sỉ, cả Hồng Hoang đều công nhận, Bản chân quân chẳng qua là nói thật.

Hắn làm, người khác còn không được nói sao?” “Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam giáo nguyên bản thị nhất gia.

Nguyên Thủy đối xử với Thông Thiên giáo chủ thế nào?

Liên hợp với người ngoài để dồn Tiệt giáo vào chỗ chết, còn ác hơn cả kẻ thù." "Đây chẳng lẽ không phải sự thật, các ngươi muốn lời giải thích gì?" Dương Tiễn mỉa mai.

Các đại diện thế lực khác miệng không nói, nhưng đều gật đầu tán thành, lặng lẽ lùi sang một bên xem náo nhiệt.

Tây Phương Nhị Thánh tuy vô liêm sỉ, nhưng họ đối với người của mình thì rất tốt, tình nghĩa huynh đệ không có gì để nói.

Còn Nguyên Thủy không chỉ vô liêm sỉ, mà còn vô tình vô nghĩa, Phong Thần lượng kiếp đâm sau lưng Thông Thiên giáo chủ, ra tay tàn độc với anh em ruột thịt, khiến người ta khinh bỉ.

Loại người này, ai dám hợp tác chứ.

Ngay cả anh em ruột thịt cũng đâm dao, huống chi là người ngoài.

Họ không tiện nói, nhưng trong lòng khinh thường Nguyên Thủy.

Nghe người khác chửi Nguyên Thủy, cũng là một niềm vui lớn.

"Ngươi nói bậy, Thánh Nhân tôn quý biết bao, hành sự thế nào mà để ngươi vọng luận?" Quảng Thành Tử nổi giận, trực tiếp tế ra Phiên Thiên Ấn.

Những người khác của Xiển giáo lập tức bao vây Dương Tiễn.

Thấy sắp vây đánh Dương Tiễn, Trư Bát Giới, Đường Tăng và mấy người khác lập tức hưng phấn gia nhập, bao gồm cả Trầm Hương, Ngao Xuân cũng vây lên.

"Dương Tiễn, ngươi bắt cóc con trai ta, bắt nạt lão Ngưu ta, chuyện này cũng nên tính sổ rồi." Ngưu Ma Vương cũng dẫn theo Ngọc La Sát và Hồng Hài Nhi vây lên.

Những người khác nhìn nhau, không phải là xử quyết Tôn Ngộ

Không sao, sao lại biến thành thảo phạt Dương Tiễn, vây đánh Dương Tiễn.

"Chư thần nghe lệnh, tru sát lũ nghiệt chướng này, một tên không tha." Dương Tiễn lạnh giọng hạ lệnh.

Thế nhưng, chư thần lại không hề động đậy.

"Khụ, Chân quân, đây là ân oán riêng tư của ngươi và họ, chúng ta ra tay không thích hợp." Thái Bạch Kim Tinh lúng túng mở lời.

Đây là Ngọc Đế bảo hắn làm vậy, hắn cũng không hiểu tại sao, nhưng nghe lệnh hành sự là đúng rồi.

Những người khác một trận xì xào, lại không có một ai nguyện ý giúp Dương Tiễn.

Dương Tiễn này thật là đáng ghét.

"Đa hành bất nghĩa tất tự tễ.

Dương Tiễn, xem đi, không một ai nguyện ý giúp ngươi, ngươi làm người thất bại đến mức nào." Trầm Hương mỉa mai.

Đúng sai đều có lập trường riêng, nhưng tất cả mọi người đều cô lập Dương Tiễn, vậy thì chắc chắn là Dương Tiễn sai.

Thấy Dương Tiễn bị tập thể cô lập, bị vây đánh, thật là hả giận.

"Không sai, Dương Tiễn, ngươi tưởng ngươi giỏi lắm sao?

Chương 467

Thực ra ngươi chỉ là một trò cười, súc sinh, vương bát đản.

Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai, không phải không báo, là thời chưa tới.” Trư Bát Giới theo sau mỉa mai.

“Trả lại mạng vợ con cho ta.” Trư Bát Giới hét lớn một tiếng, lao lên đầu tiên, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, tu vi tăng vọt lên Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, giơ Cửu Xỉ Đinh Bá đập xuống.

Dương Tiễn giơ đao đỡ lấy.

“Ăn một búa của lão Ngưu ta.” “Xem Tam Muội Chân Hỏa của ta.” Ngưu Ma Vương giơ Thiên Cương Phủ chém xuống, Hồng Hài Nhi há miệng phun ra Tam Muội Chân Hỏa.

Trầm Hương và những người khác cũng ùn ùn tế ra pháp bảo đánh tới.

Họ không làm gì được Dương Tiễn, nhưng hả giận là được rồi.

Quảng Thành Tử chớp đúng thời cơ, thúc đẩy Phiên Thiên Ấn đập xuống.

Dương Tiễn vội vàng tế ra Lôi Đình Tử Liên để phòng ngự.

Tuy đỡ được, nhưng bị đập bay ra ngoài, vô cùng chật vật.

Trư Bát Giới và những người khác đuổi theo, không cho Dương Tiễn cơ hội thở dốc.

Dương Tiễn bị đánh đến mức liên tục lùi lại, chật vật không thôi.

Đúng lúc này, một giọng nói bá khí vang lên.

“Hừ, các ngươi thật là mặt dày, nhiều người như vậy bắt nạt một

người, thật sự cho rằng Kim Ô môn hạ của ta không có người sao?" Tiếng nói vừa dứt, hai cây gậy phá không bay tới, đâm bay Phiên Thiên Ấn đang đập về phía Dương Tiễn.

Đồng thời, nhiệt độ không khí giảm nhanh, trời bắt đầu có tuyết rơi.

Một đài sen màu xanh băng từ trên trời hạ xuống, trong nháy mắt vạn dặm đóng băng.

Trư Bát Giới và những người khác còn chưa kịp phản kháng đã bị đóng băng hoàn toàn.

Đến khi mọi người vội vàng vận chuyển pháp lực phá vỡ băng, thì thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đã dẫn theo Kim Ô môn hạ đến.

Vô Chi Kỳ, Viên Hồng, Ngao Thương, Thập Kim Ô, Nữ Bạt, những người chưa thành Thánh, Chuẩn Thánh trở lên đều đã đến.

"Kim Ô nhất mạch, các ngươi có ý gì?

Đây là ân oán riêng tư của chúng ta và Dương Tiễn, các ngươi lẽ nào muốn bao che Dương Tiễn, đối địch với chúng sinh Hồng Hoang sao?" Sắc mặt Quảng Thành Tử trở nên khó coi.

Kim Ô môn hạ toàn là những kẻ cứng đầu, danh tiếng thổ phỉ của ba anh em Lăng Tiêu ở Hồng Hoang là thật chứ không phải đùa.

Ngay cả sư tổ của những đại năng có mặt bây giờ, thời trẻ ai mà chưa từng chịu thiệt thòi từ ba anh em Kim Ô?

Có thể nói là thật sự nhắc đến Kim Ô là biến sắc!

Huống chi đệ tử của Kim Ô môn hạ cũng đều là những nhân vật có chiến lực nghịch thiên, họ chưa chắc đã đánh lại.

"Hừ, chuyện riêng?

Các ngươi nhiều người như vậy bắt nạt sư điệt của ta một mình,

mà nói với ta là chuyện riêng sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh nói.

"Đó là hắn tự tìm lấy, hắn đắc tội với chúng ta." Quảng Thành Tử đáp lại.

"Ta không quan tâm các ngươi, nhiều người như vậy bắt nạt người của Kim Ô môn hạ ta là không được.

Cho rằng Kim Ô môn hạ ta không có người sao?" "Năm đó Phong Thần chi chiến chưa phân thắng bại, hôm nay phân cao thấp." Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp cầm Hỗn Nguyên Vô Cực Côn lao về phía Quảng Thành Tử, thể hiện sự bá đạo của Kim Ô môn hạ đến cực điểm.

Đúng sai không quan tâm, bắt nạt người của Kim Ô môn hạ là không được.

"Hừ, năm đó ngươi không đánh lại ta, bây giờ cũng vậy." Quảng Thành Tử cũng nổi nóng, điều khiển Phiên Thiên Ấn đập tới.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười nhạo, tế ra Côn Luân Kính mà hắn đặc biệt đến Bất Tử Hỏa Sơn để lấy.

Côn Luân Kính có năng lực xuyên qua thời không.

Ánh sáng lóe lên, Lục Nhĩ Mi Hầu biến mất, Phiên Thiên Ấn đập vào không khí.

Phía sau Quảng Thành Tử, xuất hiện một đường hầm không gian, Lục Nhĩ Mi Hầu chui ra, một gậy đập tới.

Quảng Thành Tử vội vàng thúc đẩy Vô Cực Trạc.

Vô Cực Trạc cũng có năng lực xuyên qua thời không, biến mất không thấy.

Hai người thân ảnh nhanh chóng lóe lên, đấu pháp với nhau.

"Thập Phương Kim Ô Đại Trận." "Thi Hóa Thiên Hạ." Bên này cũng đã đánh nhau.

Thập Kim Ô và Nữ Bạt phối hợp, bày ra Thập Phương Kim Ô Đại Trận, nhốt toàn bộ Văn Thù, Phổ Hiền, Ngọc Đỉnh chân nhân và những người khác vào trong.

Trừ Na Tra, Lôi Chấn Tử và Trư Bát Giới, Đường Tăng thấy tình hình không ổn, bảo vệ Trầm Hương và những người khác lui ra, còn lại tất cả đều bị nhốt vào trận pháp.

Trên không mặt trời chiếu rọi, Thái Dương Chân Hỏa ngập trời.

Vô số lông vũ Kim Ô, hư ảnh Kim Ô gào thét lao xuống.

Phía dưới, vô tận thi khí lan tỏa, mang theo tính ăn mòn và thi độc khủng bố.

Trên dưới giáp công, Văn Thù và những người khác bị đánh đến mức chỉ có thể túm tụm phòng ngự.

Thi khí lợi hại, thời Phong Thần lượng kiếp họ đã được chứng kiến, lực sát thương cực kỳ khủng bố, thi khí nhập thể, không chết cũng phải lột một lớp da.

Chỉ có Khổng Tuyên dùng ngũ hành pháp tắc mới trấn áp được.

"Lục Sí Kim Thiền, ta đến chơi với ngươi." "Dương Tiễn, đám phế vật kia giao cho ngươi." Ngao Thương cười nhạo ngoắc ngoắc ngón tay với Đường Tăng, hoàn toàn không coi vào mắt.

Đường Tăng tức giận vô cùng.

Chỉ là bây giờ trong tay ông không có pháp bảo nào đặc biệt lợi hại, tu vi lại bị Đạo Tổ đánh rớt, nếu không sao đến lượt một tiểu bối như Ngao Thương khiêu khích ông.

Nhưng tình thế này, chỉ có thể cứng rắn xông lên, sau đó bị hạ gục trong nháy mắt...

Ngao Thương thúc đẩy Tinh Thần Băng Liên, tiếp dẫn lực lượng

tinh thần giáng lâm, hóa thành vô tận tinh thần cực băng, trực tiếp hình thành một ngọn núi băng cao mấy trăm vạn trượng, trấn áp Đường Tăng.

Bên kia, Dương Tiễn trực tiếp không để ý đến Trư Bát Giới và những người khác, điên cuồng thúc đẩy Càn Khôn Ngũ Hành Lô, muốn luyện hóa Tôn Ngộ Không.

Nhiên Đăng và Di Lặc ngồi không yên nữa, hôm nay dù đắc tội với Thiên Đình cũng phải cứu được Tôn Ngộ Không, lập tức dẫn theo chư Phật xông về phía Càn Khôn Ngũ Hành Lô.

"Dừng lại!" Lôi Trạch và Kim Linh Thánh Mẫu dẫn theo chư thần ngăn đường.

Đây là công vụ, họ không có lý do gì không quản.

"Động thủ!" Sự việc đã đến nước này, không thể không đánh một trận.

Lập tức, hai bên đại chiến.

Chương 468

Lôi Trạch đối đầu với Nhiên Đăng, Vô Tận Lôi Vực tái hiện, cũng không cứng rắn đối đầu với Nhiên Đăng, chỉ cần cầm chân là được.

Nhiên Đăng thúc đẩy Linh Cữu Đăng, U Minh Quỷ Hỏa gào thét, cùng với Vô Tận Thần Lôi lấy bạo đối bạo.

Kim Linh Thánh Mẫu đối đầu với Di Lặc.

Kim Hành Châu ngưng tụ vô tận kiếm khí, ngập trời bắn về phía Di Lặc.

Kim Giao Tiễn hóa thành hai con giao long màu vàng, mang theo thế tất sát, ẩn mình trong màn trời kiếm khí lao về phía Di Lặc.

Di Lặc tế ra Tử Kim Bát Vu để phòng ngự, lại tế ra Cẩm Lan Ca Sa.

Cẩm Lan Ca Sa đón gió mà trương, như muốn bao trùm cả trời đất, ngăn lại vô tận kiếm khí, Kim Giao Tiễn cũng bị ngăn lại.

Khi đến Hỗn Độn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không mang theo Tử Kim Bát Vu, Cẩm Lan Ca Sa và Cửu Hoàn Tích Trượng.

Ba pháp bảo này tự mang Phật tính, là thiên mệnh sở quy, là vật phẩm bắt buộc của Tây Du lượng kiếp, đều giao cho Di Lặc bảo quản.

Di Lặc tế ra Cửu Hoàn Tích Trượng để phản kích, một trượng đánh lui Kim Linh Thánh Mẫu, tiếp theo Cửu Hoàn bay ra, muốn bắt lấy Kim Linh Thánh Mẫu.

Triệu Công Minh thấy Kim Linh Thánh Mẫu không địch lại, vội vàng đến giúp, tế ra ba mươi sáu viên Trấn Hải Thần Châu đánh bay Cửu Hoàn.

Hai người liên thủ mới miễn cưỡng chống lại được Di Lặc.

Các hướng khác, Chân Võ Đại Đế đối đầu với Cửu Anh; Bắc Cực Chiến Thần đối đầu với Bạch Liên Đồng Tử; Hoàng Giác Đại Tiên đối đầu với Tịnh Lưu Ly; Phúc, Lộc song tinh ngăn cản La Tuyên; Cửu Huyền Thiên Tôn ngăn cản Ô Vân Tiên và Kim Quang Tiên...

Mỗi người tìm đối thủ của mình.

Chiến lực cao cấp của Thiên Đình không yếu hơn Linh Sơn, chỉ là số lượng không đông bằng.

Hơn nữa mấy vị của Xiển giáo ở Thiên Đình còn phản bội.

Linh Cát dẫn theo hơn ba mươi vị Chuẩn Thánh còn lại xông về phía Càn Khôn Ngũ Hành Lô.

Vô Chi Kỳ và Viên Hồng, những người nãy giờ chỉ xem kịch, đã ra tay.

Hai người trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, hai con Ma Viên cao ngất trời đất hiện thế.

Viên Hồng hóa thành Thông Tí Viên Hầu, hai cánh tay cực kỳ to khỏe, nhìn là biết ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, cầm Hỗn Nguyên Chân Dương Côn quét ngang một phát.

Linh Cát tìm chết đỡ đòn, sau đó bị đánh bay ra ngoài, pháp bảo phòng ngự Cửu Phẩm Kim Liên cũng bị đánh nứt, Linh Cát đau lòng đến co giật.

Dương Tiễn cũng qua giúp.

Ba người liên thủ, lại áp chế được hơn ba mươi vị Chuẩn Thánh.

Ít nhất bề ngoài là như vậy, ba người Pháp Tướng Thiên Địa vừa xuất hiện, cảm giác áp bức tràn đầy.

Trư Bát Giới linh cơ chợt lóe, lặng lẽ lẻn qua, mở Càn Khôn Ngũ

Hành Lô, thả Tôn Ngộ Không ra.

Đương nhiên, là do Dương Tiễn ngầm cho phép, nếu không Trư Bát Giới sao có thể dễ dàng thành công như vậy.

Tôn Ngộ Không vừa ra, hai mắt đầy lửa nhìn chằm chằm Dương Tiễn, tế ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, trước tiên đi đập nát Tinh Thần Băng Sơn, giúp Đường Tăng giải nguy.

Sau đó lao về phía Dương Tiễn, cặp oan gia này lại một lần nữa đại chiến.

Dương Tiễn bị Tôn Ngộ Không cầm chân, áp lực của chư Phật giảm đi rất nhiều.

Chí Thiện Phật Tử, cái tên thông minh đó, thấy Bách Hoa tiên tử không ai quản, liền định đến cứu Bách Hoa tiên tử.

Tôn Ngộ Không đã được cứu, cứu thêm Bách Hoa tiên tử nữa thì không cần phải tử chiến nữa.

Thế nhưng, hắn vừa đến gần Bách Hoa tiên tử, Bách Hoa tiên tử đột nhiên tự bạo.

Thi độc màu xám nhấn chìm Chí Thiện Phật Tử, phật quang hộ thân và pháp bảo trong nháy mắt bị ăn mòn.

Tiếp theo, tiếng la hét thảm thiết vang lên, nhục thân bị ăn mòn, sinh cơ bị rút đi.

Chí Thiện Phật Tử phản ứng lại, biết mình đã trúng kế.

Đây căn bản không phải Bách Hoa tiên tử, chỉ là một cỗ thế thân, nhưng đã quá muộn.

Hắn vội vàng nguyên thần xuất khiếu bỏ chạy, nhưng nguyên thần vẫn bị thi độc dính vào.

Cảm nhận được nguyên thần bị thi độc ăn mòn, hắn quyết đoán,

còn núi xanh không sợ không có củi đốt, muốn chặt bỏ phần nguyên thần bị ăn mòn.

Nhưng nguyên thần rất yếu ớt, sơ suất một chút là hồn tiêu phách tán.

Mà vận khí của hắn rõ ràng không tốt, tự chặt nguyên thần lại làm nổ tung nguyên thần của chính mình.

Một vị Chuẩn Thánh trung kỳ, cứ thế tự sát.

Những người xem kịch lúc này cũng không biết nên nói gì, đúng là tự tìm đường chết.

Chỉ có ngươi thông minh, cứ phải đi cứu Bách Hoa tiên tử.

Đồng thời cũng rất tiếc nuối, một vị Chuẩn Thánh trung kỳ cứ thế mà ra đi.

Đúng lúc này, Địa Tạng đã sắp xếp xong chuyện ở Hoa Sơn, vội vã đến.

Thấy Bắc Minh đang đánh nhau tối tăm trời đất, nhanh chóng gia nhập, chọn tấn công Thập Phương Kim Ô Đại Trận, muốn cứu Văn Thù và những người khác ra trước.

Ngao Thương sao có thể để Địa Tạng được như ý.

Hắn thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một con Thương Long màu trắng khổng lồ dài mấy trăm vạn dặm ngang dọc Bắc Minh.

Dưới bụng có chín vuốt, một trong số đó ánh sáng lóe lên, thiên phú thần thông Thương Long Tật Hành được kích hoạt, trong nháy mắt đến trước mặt Địa Tạng.

Hai bên đại chiến.

Đường Tăng thở phào một hơi nặng nề, bị Ngao Thương hành hạ thảm quá.

Hơn nữa ông có thể cảm nhận được, Ngao Thương không ra tay thật với ông, nếu không bây giờ ông chắc chắn đã bị thương.

Chúc Long nhìn Ngao Thương đang đại phát thần uy, hài lòng gật đầu.

Mặc dù Ngao Thương bây giờ mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng với chín loại thiên phú thần thông cộng thêm Tinh Thần Băng Liên, và nhục thân cường đại, ngay cả ông cũng chưa chắc là đối thủ của Ngao Thương.

Long tộc có người kế nghiệp rồi.

Vu tộc đã cho chúng sinh thấy được sự lợi hại của nhục thân cường đại, ai cũng biết Vu tộc kế thừa thần thuật luyện thể Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ Đại Thần.

Tiếc là người ta không truyền ra ngoài!

Vì mối quan hệ giữa Hậu Thổ và Lăng Tiêu vừa rối rắm vừa không thể cắt đứt, nên cũng chỉ có Vu tộc và môn hạ của Kim Ô mới học được.

Nguyên Thủy tuy vô sỉ nhưng cũng có tài, y đã mô phỏng Cửu Chuyển Huyền Công để tạo ra Bát Cửu Huyền Công, tuy không bằng Cửu Chuyển Huyền Công nhưng cũng vô cùng lợi hại.

Chương 469

Hơn nữa, Nguyên Thủy còn công khai Bát Cửu Huyền Công, hiện tại có rất nhiều tu sĩ tu luyện Bát Cửu Huyền Công để luyện thể.

Dĩ nhiên không phải Nguyên Thủy vĩ đại, công khai Bát Cửu Huyền Công là để thu hoạch khí vận.

Phàm là kẻ tu luyện Bát Cửu Huyền Công đều phải cống hiến một phần khí vận cho Nguyên Thủy.

Trong khi đó, môn hạ của Kim Ô ai nấy đều luyện thể, Ngao Thương thậm chí đã rèn luyện nhục thân đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Kẻ có thể rèn luyện nhục thân đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, hiện tại ngoài Vu tộc ra cũng chỉ có môn hạ của Kim Ô, lão quái vật sống mấy trăm vạn năm như gã cũng chưa đạt tới.

Không còn cách nào khác, trước kia làm gì có công pháp luyện thể.

Pháp thể song tu, sức chiến đấu của môn hạ Kim Ô muốn không lợi hại cũng không được.

Hai bên đánh đến hừng hực khí thế, Bắc Minh chấn động, phảng phất như trận chiến Phong Thần tái hiện.

Na Tra từ chối tham chiến, lén lút lẻn đến bên cạnh Mậu Thổ Đại Trận đang phong ấn Nhược Thủy Chi Uyên, muốn phá vỡ đại trận để đoạt lấy Thổ Linh Châu.

Chỉ là, với năng lực của hắn dường như không phá nổi Mậu Thổ Đại Trận, hắn cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, nhìn thấy mà không lấy được, thật là phiền muộn.

Bên kia, Trư Bát Giới giúp Tôn Ngộ Không vây đánh Dương Tiễn, Đường Tăng thấy vậy cũng xông vào giúp.

Dương Tiễn dựa vào Lôi Đình Tử Liên, một mình đấu ba, nhất thời lại không rơi vào thế hạ phong.

Sa Tăng và Tiểu Bạch Long không chen vào được, chỉ có thể bảo vệ mấy người Trầm Hương đứng bên cạnh quan chiến.

Nhìn Dương Tiễn đại phát thần uy, mấy người Trầm Hương cực kỳ khó chịu, phẫn hận trừng mắt nhìn Dương Tiễn, phảng phất muốn dùng ánh mắt để giết chết y.

Đại chiến kéo dài, dần dần xuất hiện thương vong, dù sao hai tay cũng khó địch lại bốn tay, Dương Tiễn cũng dần rơi vào thế hạ phong.

Đang quan chiến ở Thiên Đình, Ngọc Đế ngồi không yên nữa, phe Thiên Đình rõ ràng đã rơi vào thế yếu, nếu cứ đánh tiếp, uy nghiêm của Thiên Đình sẽ bị tổn hại, ngài lập tức đến Bắc Minh.

"Đủ rồi, tất cả dừng tay." Giọng nói uy nghiêm của Ngọc Đế truyền khắp Bắc Minh.

Thấy Ngọc Đế đã đến, Phục Hy và những người khác cũng không tiện tiếp tục xem náo nhiệt, liền tiến lên giúp ngăn cản trận chiến.

Hai bên tách ra.

Nhìn một lượt, người bị thương không ít, trọng thương cũng có mấy người, nhưng người chết thì chỉ có tên Phật tử xui xẻo Chí Thiện kia.

Di Lặc tức đến nổi gân xanh, mỗi lần bị thương đều là phe Linh Sơn Tây Phương giáo, thật đáng ghét.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Quảng Thành Tử đã đánh đến đỏ mắt, Phục Hy và Chúc Long phải cùng ra tay mới kéo được hai người ra.

Quảng Thành Tử ăn một gậy, chịu thiệt, vô cùng không phục, mắt đỏ ngầu trừng Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu nhếch miệng, khiêu khích nhìn Quảng Thành Tử, bộ dạng rất đáng ăn đòn.

Thật đáng tiếc, tên này có một đống pháp bảo phòng ngự, Bát Quái Tiên Y, Tảo Hà Y, một gậy của hắn không thể làm tổn thương tên này.

Nhưng cũng xem như đã báo được thù trong trận chiến Phong Thần.

Lúc đó hắn quá nóng nảy, quá muốn giết Quảng Thành Tử để đi giúp người khác, nên đã đối đầu trực diện với y, kết quả Thất Tinh Kiếm bị Phiên Thiên Ấn đập rớt phẩm cấp, hắn còn bị Quảng Thành Tử áp chế, thật là sỉ nhục.

"Bệ hạ, Linh Sơn không biết tôn ti, phạm tội khi quân, nhúng tay can dự vào việc của Thiên Đình, thần thỉnh chỉ thảo phạt Linh Sơn." Dương Tiễn tiến lên.

"Hỗn xược, ngươi nói ai là phó?" Di Lặc tức đến bảy lỗ phun khói, ngươi không biết nói chuyện thì đừng nói.

"Thiên Đình là chính thống của Đạo Môn, người sáng lập Phật môn các ngươi đều là đồ đệ của Đạo Tổ, Linh Sơn không phải là thuộc hạ của Thiên Đình thì là gì?" "Chẳng lẽ tự lập môn hộ rồi thì muốn khi sư diệt tổ?" Hao Thiên Khuyển gào lên.

Ngọc Đế cũng không ngăn cản, biết nói thì cứ nói nhiều thêm một chút.

"Cùng là đại biểu của Lục Đạo, tự nhiên là bình đẳng, Ngọc Đế thấy sao?" Nhiên Đăng ném vấn đề cho Ngọc Đế, ngươi dám nói Linh Sơn là thuộc hạ, vậy chúng ta sẽ phân bua cho rõ ràng, hai vị Phật chủ dù sao cũng là ký danh đệ tử của Đạo Tổ, còn ngươi, Hạo Thiên, là cái thá gì, chỉ là đồng tử của Đạo Tổ.

Ngọc Đế không trả lời, hỏi ngược lại: "Linh Sơn cớ sao lại can dự vào việc của Thiên Đình?" "A Di Đà Phật, Linh Sơn vì đại nghĩa, vì chúng sinh Hồng Hoang, Tôn Đại Thánh gánh vác thiên mệnh, đối kháng Ma Đạo lượng kiếp, không thể chết, lẽ nào Ngọc Đế cũng muốn để ma đạo hoành hành Hồng Hoang?" Nhiên Đăng vẫn dùng đại nghĩa để nói chuyện.

"Nhiên Đăng Phật Tổ nói có lý, nhưng Tôn Ngộ Không hết lần này đến lần khác khiêu khích Thiên Đình, cũng không thể không truy cứu.

Linh Sơn không thương lượng với trẫm mà đã mạnh mẽ ra tay can thiệp, chuyện này cũng không thể cứ thế cho qua." Ngọc Đế nói.

Khóe miệng Nhiên Đăng giật giật, tên vương bát đản này lại muốn tống tiền Linh Sơn.

"Ngọc Đế minh xét, Dương Tiễn sỉ nhục Xiển Giáo Thánh nhân, đại nghịch bất đạo, chúng ta chỉ là dạy dỗ Dương Tiễn." "Môn hạ của Kim Ô ra tay can dự, lúc này mới xảy ra hỗn chiến." Linh Cát lên tiếng đổ vỏ.

"Không sai, năm đó Đạo Tổ đã đích thân nói Thánh nhân không thể bị sỉ nhục, chúng ta tuân thủ nghiêm ngặt pháp dụ của Đạo Tổ." "Dương Tiễn cả gan làm bậy, trước mặt mọi người chống lại Đạo Tổ, sỉ nhục Xiển Giáo Thánh nhân của ta, chúng ta ra tay dạy dỗ, dù có náo loạn đến Tử Tiêu Cung cũng là chúng ta có lý.

Lẽ nào Ngọc Đế muốn bao che Dương Tiễn, ngỗ nghịch với Đạo Tổ hay sao?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân lôi Đạo Tổ ra để gây áp lực.

"Hừ, Đạo Tổ còn chưa quản được đến đầu Kim Ô nhất mạch chúng ta, mắng thì đã mắng, nhị sư huynh của ta còn từng đánh cả Thánh nhân đấy, các ngươi định làm gì?" Viên Hồng mặt đầy vẻ khinh thường, các ngươi nguyện làm chó của Đạo Tổ, đừng lôi chúng ta vào.

“Ngươi...” Di Lặc tức nghẹn, nhưng lại không thể phản bác.

Đạo Tổ hiện tại quả thực không quản được Kim Ô nhất mạch, ba con Kim Ô đều dám công khai trở mặt với Đạo Tổ, thậm chí còn đại chiến với ngài.

Lần đó Đạo Tổ đã nhượng bộ, hiện tại ba con Kim Ô và Đạo Tổ thuộc về loại quan hệ bình đẳng.

“Nhưng Thiên Đình là chính thống của Đạo Môn, hiện tại Dương Tiễn đang nhậm chức ở Thiên Đình, thì phải tuân theo pháp dụ của Đạo Tổ.” Ngọc Đỉnh Chân Nhân lên tiếng.

“Đúng, không sai.” Mắt Di Lặc sáng lên, vội hùa theo.

Dương Tiễn muốn trả nợ cho mẹ, chắc chắn sẽ không tự nguyện rời khỏi Thiên Đình, khiến Thiên Đình khó xử, nếu còn muốn ở lại Thiên Đình, Ngọc Đế bắt buộc phải phạt Dương Tiễn, nếu không sẽ không thể ăn nói được.

Ngọc Đế cau mày, đám vương bát đản này lại lôi Đạo Tổ ra nói chuyện, đẩy ngài vào thế khó.

“Bệ hạ, môn nhân Xiển Giáo bảo vệ Thánh nhân của Xiển Giáo là điều không có gì đáng trách, nhưng những người khác ra tay thì chính là vô lễ.

Thần thấy rõ ràng, chính chư Phật Linh Sơn đã ra tay với các vị thần Thiên Đình trước.” Thái Bạch Kim Tinh chạy đến bên cạnh Ngọc Đế, đưa cho ngài một lối thoát.

“Ừm, Dương Tiễn vũ nhục Thánh nhân, đáng phạt.

Nể tình Dương Tiễn đã lập nhiều chiến công hiển hách cho Thiên Đình, tạm thời bãi miễn chức Tư Pháp Thiên Thần, giam lỏng tại Quán Giang Khẩu để đóng cửa suy ngẫm.” “Linh Sơn mạo phạm Thiên Đình, ra tay với các vị thần Thiên Đình cũng không thể không

phạt, bồi thường cho Thiên Đình một ngàn vạn công đức." "Chuyện Tôn Ngộ Không khiêu khích Thiên Đình, tạm thời giam giữ, đợi sau khi Ma Đạo lượng kiếp kết thúc sẽ xử trí." "Chư vị có dị nghị gì không?" Ngọc Đế quét mắt nhìn mọi người.

"Chỉ thế thôi sao?" Quảng Thành Tử không vui, không có hình phạt thực chất nào cả, thế này mà cũng gọi là xử phạt?

Ngọc Đỉnh vội ngăn Quảng Thành Tử lại, truyền âm nói: "Đại sư huynh, đến đây thôi.

Nếu ép Ngọc Đế trừng phạt nặng Dương Tiễn, Ngọc Đế cũng sẽ đòi Linh Sơn nhiều hơn, đến lúc đó Linh Sơn sẽ ghi hận Xiển Giáo.

Mục đích của chúng ta đã đạt được, nên dừng tay thôi." Quảng Thành Tử đang định mở miệng lại ngậm lại, không nói gì nữa.

"Ai có dị nghị?" Ngọc Đế hỏi lại.

Lần này không ai lên tiếng.

Linh Sơn cũng biết Ngọc Đế đã quyết tâm bao che Dương Tiễn, nếu ép Ngọc Đế trừng phạt nặng, chắc chắn ngài sẽ đòi Linh Sơn bồi thường nhiều hơn.

Quả thực, đệ tử Xiển Giáo ra tay không có gì đáng trách, nhưng những người khác ra tay thì không thể chối cãi, người của các thế lực khác đều đã thấy.

Chương 470

Một ngàn vạn công đức, đối với Linh Sơn hiện tại không nhiều, bỏ ra một ngàn vạn công đức để lôi kéo Tôn Ngộ Không, quá là đáng giá.

Mục đích đã đạt được, có thể biến chuyện lớn thành nhỏ là tốt nhất.

"Nếu không có dị nghị, chuyện này đến đây là kết thúc, tan đi." "Đấu Mỗ Nguyên Quân, dẫn người bắt Trầm Hương và những kẻ khác.

Tiên phàm kết hợp sinh ra nghiệt chủng, trời đất không dung.

Kẻ đi theo nghiệt chủng chống lại thiên điều, cũng tội không thể tha." Ngọc Đế lạnh lùng nói.

Soạt!

Sắc mặt Trầm Hương trở nên trắng bệch, cho dù đã kéo được Dương Tiễn xuống ngựa, hắn vẫn là tội phạm bị Thiên Đình truy nã, Thiên Đình vẫn sẽ không buông tha hắn.

Môn nhân Linh Sơn và Xiển Giáo đều cứng mặt, bọn họ không tiện công khai bảo vệ, chuyện này rất khó giải quyết.

Kim Linh Thánh Mẫu sắc mặt càng khó coi hơn, bà không phải Dương Tiễn, sau lưng không có môn hạ Kim Ô chống đỡ, mà Trầm Hương hiện tại đã bái nhập môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, đây chẳng phải là khiến bà đắc tội với môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần sao?

Bà chẳng làm gì cả, nằm không cũng trúng đạn.

Không ra tay thì đắc tội Ngọc Đế, ra tay thì đắc tội Hậu Bạt Đại

Thần, thật quá đáng, tại sao lại giao cho bà cái việc đắc tội với người khác như thế này.

Công báo tư thù?

Báo thù môn hạ Tiệt Giáo trước đó không giúp Dương Tiễn?

"Ngọc Đế, Trầm Hương bọn họ đã bái nhập môn hạ yêm lão Trư, hiện là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, ngài muốn xử tử bọn họ, có phải nên nói một tiếng với Hậu Bạt Đại Thần không?" Trư Bát Giới đứng ra.

Kim Linh Thánh Mẫu thở phào nhẹ nhõm, Ngọc Đế chắc sẽ không ép bà phải cứng rắn, không nể mặt Hậu Bạt Đại Thần chứ.

Xiển Giáo và Linh Sơn cũng thở phào, cái đầu heo này vào thời khắc mấu chốt vẫn có ích.

"Ừm, chuyện này trẫm sẽ trao đổi với Hậu Bạt Đại Thần.

Hồi thiên đình." Ngọc Đế lạnh lùng liếc nhìn Trầm Hương và những người khác, không ép Kim Linh Thánh Mẫu ra tay nữa, rồi dẫn các vị thần rời đi.

Mấy người Trầm Hương uất ức nắm chặt nắm đấm, ghét cay ghét đắng cảm giác yếu đuối, bất lực không có chút quyền lên tiếng này, quá khuất nhục.

"Hừ, hãy trân trọng mạng sống ít ỏi của các ngươi, lần sau các ngươi sẽ không may mắn như vậy đâu." Dương Tiễn khiêu khích liếc nhìn Tôn Ngộ Không và những người khác một cách khinh bỉ, rồi định cùng các sư thúc rời đi.

"Đứng lại, giết Chí Thiện Phật Tử, cứ thế là xong sao?" Di Lặc không nuốt trôi cục tức này.

"Vậy ngươi muốn thế nào, chuyện này có liên quan quái gì đến các

ngươi, lo chuyện bao đồng, chết thì trách ai?" "Các ngươi muốn cứu Tôn Ngộ Không, còn có thể nói được, nhưng Bách Hoa Tiên Tử thì liên quan gì đến các ngươi, ai bảo cô ta đi cứu?" Vô Chi Kỳ châm chọc nói.

Di Lặc suýt nữa tức chết, hình như đúng là Chí Thiện Phật Tử tự tìm đường chết.

Không nói đến việc không có lý do gây khó dễ, cho dù có gây khó dễ thì sao, hắn cũng không dám giết Dương Tiễn, nếu không Linh Sơn chắc chắn sẽ bị diệt.

"Xì!" Vô Chi Kỳ khinh miệt chế nhạo một tiếng, sau đó môn hạ của Kim Ô nghênh ngang bỏ đi.

Náo nhiệt đã xem xong, người của các thế lực khác cũng tan đi, đều hí hước liếc nhìn Di Lặc một cái, vốn dĩ mọi chuyện đã kết thúc, ngươi lại cứ phải xông vào tự làm mất mặt, có bệnh à.

Cứ như thể ngươi thật sự dám làm gì môn hạ của Kim Ô vậy.

Đó là do người ta tuân thủ quy tắc Thánh nhân không ra tay, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Tam Tiêu bọn họ không đến.

Nếu không đã sớm san bằng Linh Sơn của ngươi rồi, người ta không truy cứu ngươi đã là tạ trời tạ đất, ngươi còn được đằng chân lân đằng đầu, muốn lật ngược thế cờ truy cứu người ta.

Thật là nực cười.

Có thực lực mà không có não, nói chính là Di Lặc và Quảng Thành Tử.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy gặp phải hai đại đồ đệ như vậy cũng thật phiền lòng.

Chẳng trách năm xưa Nam Cực Tiên Ông vào Xiển Giáo cũng

mang danh đại sư huynh, e rằng Nguyên Thủy đã sớm thấy Quảng Thành Tử khó đảm đương trọng trách, nên để Nam Cực Tiên Ông làm người thay thế.

Thân phận của Nam Cực Tiên Ông rất khó xử, là nhân vật cùng thời với ba ngàn hồng trần khách, căn nguyên cũng không tệ, tiếc là năm xưa không có pháp bảo hộ thể, không chống đỡ nổi địa hỏa thủy phong của hỗn độn ngoài trời, nên không thể đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Cùng thế hệ, Nguyên Thủy thu nhận người ta làm đồ đệ cũng không hợp lý, nhưng dù sao cũng không phải ba ngàn hồng trần khách, làm phó giáo chủ lại không đủ tư cách, thế là Nguyên Thủy để Nam Cực Tiên Ông vừa làm phó giáo chủ vừa làm đại đồ đệ, trung hòa một chút.

Khi các phó giáo chủ khác có mặt, Nam Cực Tiên Ông là đại đệ tử của Xiển Giáo, khi không có mặt thì là phó giáo chủ của Xiển Giáo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì không suy nghĩ nhiều đến thế, ai mà ngờ được Hồng Hoang một ngày nào đó lại có quy củ Thánh nhân không được ra tay.

Tất cả đều đi, chỉ còn lại môn nhân Xiển Giáo và chư Phật Linh Sơn, cùng với Đường Tăng và những người khác.

Thầy trò Đường Tăng đối với Linh Sơn căm hận đến tận xương tủy, không thể vì chuyện này mà thay đổi, hoàn toàn không nể mặt Linh Sơn.

Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền là ba vị môn nhân Xiển Giáo, mấy thầy trò cũng không nể mặt, không chào hỏi một tiếng, dẫn Trầm Hương và những người khác rời đi.

Môn nhân Xiển Giáo và chư Phật Linh Sơn đều đen mặt, hóa ra

bọn họ bận rộn cả buổi mà chẳng được gì.

"Không sao, hiện tại bọn họ càng hận Dương Tiễn hơn, cho dù không giúp Linh Sơn cũng sẽ không giúp Dương Tiễn." Nhiên Đăng an ủi một tiếng.

Hai bên hàn huyên vài câu, rồi ai về nhà nấy.

Linh Sơn, Đại Tuyết Sơn Linh Thứu Cung, Như Lai cảm ứng được Chí Thiện Phật Tử đã chết, khẽ mỉm cười, lại thêm một viên xá lợi tử, còn thiếu sáu viên.

Mà chuyện này vẫn chưa xong.

Thiên Đình.

"Bệ hạ, nay Nhị Lang Chân Quân bị bãi chức, thiên điều nên do ai chấp chưởng?" "Ngoài ra, Nhị Lang Chân Quân đã không còn là Tư Pháp Thiên Thần, không còn tư cách giam cầm Bách Hoa Tiên Tử, có nên phái người đi tiếp quản không?" Nam Cực Tiên Ông vội vàng nhảy ra.

Chỉ cần Bách Hoa Tiên Tử không ở trong tay Dương Tiễn, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Còn thiên điều, ưu thế và quyền lực chấp chưởng thiên điều quá lớn, Ngọc Đế không thể giao cho môn nhân Tam Giáo, rất có khả năng sẽ chọn một trong hai người là Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên.

Hai người này là tâm phúc của Ngọc Đế, nhưng cũng không phải là không thể lôi kéo.

Ngọc Đế nhìn Nam Cực Tiên Ông một cách đầy ẩn ý, vội vàng như vậy, nói không có nhị tâm ai mà tin.

"Thiên điều tạm thời do Vương Mẫu chấp chưởng, trước tiên xem

xét thái độ hối cải của Nhị Lang Chân Quân, sau đó mới quyết định thiên điều rốt cuộc do ai chấp chưởng." "Về phần Bách Hoa Tiên Tử, cứ để Nam Cực Tiên Ông đi hiệp thương." Ngọc Đế lãnh đạm nói.

Các vị thần nhìn nhau, nghệ thuật ngôn ngữ này, nói như không nói, chẳng phải là muốn đợi sóng gió qua đi, tiếp tục để Dương Tiễn chấp chưởng thiên điều, phục hồi chức vụ cũ sao.

Về phần Bách Hoa Tiên Tử, Ngọc Đế nói là hiệp thương chứ không phải giao nhận, để Nam Cực Tiên Ông đi hiệp thương, hiệp thương cái quỷ gì, Dương Tiễn không cho, Nam Cực Tiên Ông có thể làm gì?

Nói thì nói không lại, đánh thì đánh không lại.

Nam Cực Tiên Ông cũng không thể dẫn môn nhân Xiển Giáo đến uy hiếp Dương Tiễn, như vậy thì Dương Tiễn lại có lý, xem môn hạ Kim Ô có xuống tay hạ sát không.

Bách Hoa Tiên Tử không mang về được chính là vấn đề của Nam Cực Tiên Ông.

Đẩy qua đẩy lại, vấn đề khó đã ném cho ngươi, cứ việc mà đẩy qua đẩy lại đi.

Nam Cực Tiên Ông cứng đờ tại chỗ, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, lão biết Ngọc Đế chắc chắn sẽ thiên vị Dương Tiễn, nhưng không ngờ lại thiên vị đến mức này.

Chương 471

Hiệp thương, hiệp thương cái rắm, không có chỉ dụ cụ thể, Dương Tiễn có thèm để ý đến lão không?

Đây rốt cuộc là bãi chức hay là cho Dương Tiễn nghỉ phép có lương.

Ngươi có thể quá đáng hơn một chút nữa không.

"Vân Trung Thiên Tôn, chuyện hiệp thương với Hậu Bạt Đại Thần về Trầm Hương, giao cho ngươi đi làm." "Vào Thiên Đình nhiều năm như vậy, cũng nên cống hiến một chút cho Thiên Đình rồi." Ngọc Đế lại ném một vấn đề khó cho môn nhân Xiển Giáo.

Các vị thần đồng tình nhìn về phía Vân Trung Tử, để cho các ngươi bắt nạt cháu ngoại của người ta, bây giờ sướng rồi nhé.

Hiệp thương, hiệp thương cái rắm, bảo Hậu Bạt Đại Thần giao đồ tôn cho Thiên Đình xử quyết?

Hậu Bạt Đại Thần không cần mặt mũi sao.

Lời này vừa nói ra, có thể bị đánh chết ngay tại chỗ.

Ngọc Đế hạ chỉ xong, không cho Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cơ hội từ chối, trực tiếp rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các vị thần nhìn nhau, lặng lẽ tránh xa môn nhân Xiển Giáo.

Môn nhân Xiển Giáo dường như đã quên, Dương Tiễn ngoài là Tư Pháp Thiên Thần, còn là cháu ngoại của Ngọc Đế.

Không chào hỏi Ngọc Đế một tiếng đã vây công cháu ngoại người ta, đây không phải là tát vào mặt Ngọc Đế sao, Ngọc Đế không xử lý được Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân, chẳng lẽ còn không

xử lý được các ngươi sao.

Ngọc Đế đây là đang công khai chèn ép môn nhân Xiển Giáo, phải tránh xa một chút, kẻo bị vạ lây.

Mặc dù bọn họ cũng muốn sửa thiên điều, nhưng nhìn thái độ của Ngọc Đế, căn bản là không thể.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nhìn nhau, uất ức đến mức sắp thổ huyết, cùng nhau rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện để về thương nghị đối sách.

Mà phản ứng dây chuyền của chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Nhân Tộc Thần Đình, sau khi Thân Công Báo trở về, kể lại mọi chuyện.

"Ngô hoàng, hiện tại ở Nam Thiệm Bộ Châu, chùa chiền mọc lên như nấm, đã có gần một phần ba Nhân tộc tín ngưỡng Phật pháp, một lượng lớn khí vận của Nhân tộc bị Linh Sơn hút đi." "Chúng ta có thể nhân cơ hội này phá hoại hình tượng của Phật môn, ở Nam Thiệm Bộ Châu tuyên truyền rộng rãi tin tức Phật môn chiến bại trước Thiên Đình, Chí Thiện Phật Tử chiến tử không." "Như vậy, chắc chắn sẽ khiến một bộ phận tín đồ Phật môn từ bỏ Phật môn, giảm bớt sự thất thoát khí vận của Nhân tộc, còn có thể khiêu khích Thiên Đình và Linh Sơn." Văn Thái Sư lên tiếng.

"Không ổn, chúng ta không những không thể phá hoại hình tượng Phật môn, mà còn phải ra sức thổi phồng Phật môn." Tỷ Can lập tức lên tiếng phản đối.

"Tại sao lại thế?

Tại sao chúng ta còn phải giúp Phật môn, đây không phải là tặng khí vận cho Phật môn sao?" Văn Thái Sư không hiểu.

"Ha ha, không phải vậy, thời Phong Thần lượng kiếp, ta từng có

may mắn được nghe Thánh Phụ dạy bảo, các ngươi có biết thế nào là 'phụng sát' (giết bằng cách tâng bốc) không?" Tỷ Can cười lắc đầu.

"Xin Vương thúc giải thích rõ." Đế Tân cũng hứng thú, Tỷ Can là trí nang của Nhân tộc, một mình sáng tạo ra Nho học phù hợp nhất với Nhân tộc, về mặt trí tuệ, hắn không bằng Tỷ Can.

"Dám hỏi bệ hạ, tín ngưỡng và hoàng quyền, cái nào quan trọng hơn?

Hay nói cách khác, là tín ngưỡng chi phối quyền lực, hay là quyền lực chi phối tín ngưỡng?" Tỷ Can nói.

Đế Tân suy nghĩ kỹ một lúc, hiểu ra ý của Tỷ Can, cười nói: "Thì ra là vậy, đúng là nên thổi phồng Phật môn thật tốt, ha ha..." Thân Công Báo suy ngẫm một hồi, cũng hiểu ra, cười một cách vô cùng âm hiểm.

Chỉ có Văn Thái Sư là không hiểu, ông ta tương đối là người thẳng thắn, đầu óc không bằng ba vị âm mưu gia này.

"Cái gì vậy, các ngươi nói đi chứ, đừng có úp mở." Văn Thái Sư sốt ruột gãi đầu gãi tai.

"Ha ha, Thái sư đừng vội, tín ngưỡng Phật pháp là một loại giáo hóa về mặt tinh thần, trên thực tế chư Phật không thể trực tiếp tiếp xúc với tín đồ, Phật Tổ đối với tín đồ là xa vời không thể với tới, hư vô mờ mịt." "Tín ngưỡng Phật pháp chẳng qua là một loại tự an ủi, tìm kiếm sự siêu thoát về tinh thần, một loại khao khát cuộc sống hạnh phúc không lo không nghĩ." "Sinh linh sống đều có phiền não, ngay cả những siêu cấp cường giả như Đạo Tổ và Thánh Phụ cũng không ngoại lệ, cái gọi là Phật pháp chính là nhắm vào điểm này mà thừa cơ xâm nhập, mê hoặc thế nhân." "Phật môn khống chế tinh thần của con người, là hư, còn nhục thân, nhu cầu vật chất của con người, những thứ thực này, lại bị hoàng quyền của các vương quốc Nhân tộc

khống chế." "Đại Đồng Phật pháp do Đường Tam Tạng lập ra tại sao không truyền bá được, vì Đại Đồng Phật pháp đã chạm đến lợi ích của giai cấp thống trị, giai cấp thống trị không cho phép, tiến hành đả kích về vật chất và tinh thần đối với thần dân, kiên trì tín ngưỡng thì phải chết." "Là mạng quan trọng hơn, hay là tín ngưỡng quan trọng hơn?" "Mà Đại Thừa Phật pháp có thể truyền bá được, là vì Đại Thừa Phật pháp có thể được giai cấp thống trị sử dụng, ràng buộc thần dân, duy trì sự ổn định của quốc gia." "Nhưng một khi số lượng thần dân tín ngưỡng Phật pháp quá đông, hình thành một thế lực đáng sợ, uy hiếp đến quyền uy của giai cấp thống trị, giai cấp thống trị tất nhiên không thể chấp nhận, sẽ ra tay đàn áp Phật pháp." "Hoàng quyền là thực tế, có thể nắm giữ sinh tử của thần dân, còn Phật pháp là hư, chủ yếu là mang lại sự an ủi tinh thần cho tín đồ, làm sao đấu lại hoàng quyền, đều sắp chết đói rồi, có mấy ai có thể khắc chế được nỗi đau thể xác, tiếp tục kiên trì tín ngưỡng?" Thân Công Báo cười giải thích.

"Chư Phật Linh Sơn tham lam vô độ, muốn thu được tín ngưỡng lớn hơn, chúng ta cứ chiều theo ý bọn họ, giúp bọn họ tuyên dương Phật pháp rộng rãi, muốn nó hủy diệt, trước tiên phải để nó bành trướng." "Vạn sự vạn vật trên đời đều có một định luật, cái gì quá cũng không tốt, thịnh cực tất suy, đứng càng cao, ngã càng đau." "Khi tín ngưỡng Phật pháp uy hiếp đến hoàng quyền, đối với giai cấp thống trị của các vương quốc, Phật pháp không còn cần thiết tồn tại nữa, diệt Phật bắt đầu, không cần chúng ta ra tay, Phật pháp cũng phải rút khỏi Nhân tộc." "Tâng nó lên đủ cao, để nó thịnh cực tất suy, phản tác dụng, đây chính là phụng sát." Tỷ Can cười bổ sung.

"Ồ, ta hiểu rồi, lợi dụng sự tham lam của chư Phật Linh Sơn, để bọn họ tự hủy hoại Phật pháp." Văn Thái Sư bừng tỉnh ngộ, vô cùng chấn động, vẫn là ba lão cáo già này, chơi âm mưu quỷ kế quả thực

khó lòng phòng bị, ông ta vẫn còn quá đơn thuần, đầu óc căn bản không theo kịp.

Nếu không giải thích cặn kẽ như vậy, ông ta cũng không thể hiểu được, không phản ứng kịp.

"Không chỉ có vậy, khi chư Phật phát hiện có điều không ổn, chắc chắn sẽ cố gắng cứu vãn, đến lúc đó sẽ là ngược lại, chư Phật phục vụ Nhân tộc, cầu xin Nhân tộc tin Phật, trở thành nô lệ của Nhân tộc, ha ha..." Đế Tân nghĩ đến đoạn đặc sắc nhất, không nhịn được vỗ tay cười lớn.

"Không sai, đến lúc đó chính là chư Phật đi cầu xin giai cấp thống trị của các vương quốc, biến thành những người thống trị đó ra điều kiện, chư Phật chỉ có thể nhỏ giọng chấp nhận." Tỷ Can cười gật đầu.

"Vậy còn chờ gì nữa, mau thực thi đi." Văn Thái Sư không nhịn được nữa, mong đợi và hưng phấn đến mức xoa tay.

"Ngô hoàng, chuyện này cứ giao cho thần đi làm, tuyệt đối sẽ làm rất đẹp." Thân Công Báo chủ động xin đi, chủ lực của Xiển Giáo đều đặt ở Linh Sơn, gài bẫy Xiển Giáo hắn rất nghiêm túc, nỗi uất ức từng chịu ở Xiển Giáo, nếu không diệt được Xiển Giáo, hắn không nuốt trôi được.

"Tốt, làm phiền quốc sư rồi." Đế Tân gật đầu.

"Ta cũng đi, ta cũng đi." Văn Thái Sư hưng phấn đi theo sau Thân Công Báo.

Cùng lúc đó, tại Quán Giang Khẩu, mấy người Lục Nhĩ Mi Hầu cùng đến.

"Ta và thất sư thúc, bát sư thúc của ngươi đã chạm đến ngưỡng cửa thành Thánh, sắp tới phải bế quan tu luyện, e rằng không có thời

gian giúp ngươi nữa.” “Ừm, chúng ta bế quan, pháp bảo cũng không dùng đến, Tịnh Thế Bạch Liên ngươi cầm lấy dùng, đã dính líu đến Tiên Thiên Ma Tộc, có Tịnh Thế Bạch Liên ở đây, sẽ an toàn hơn nhiều.” “Luân Hồi Kính ngươi cũng cầm lấy, Luân Hồi Kính chuyên làm tổn thương nguyên thần, sau này nếu bị vây công, cũng có sức phản kháng.” “...” Ba con khỉ nói rồi lấy ra một đống pháp bảo lợi hại đưa cho Dương Tiễn.

“Tạ sư bá, sư thúc.” Dương Tiễn không từ chối, giọng nói nghẹn ngào, người đời đều hiểu lầm hắn, chửi mắng hắn, chỉ có môn hạ của Kim Ô, vĩnh viễn sẽ đứng ra ủng hộ hắn.

“Ngươi đó, phải cười nhiều hơn, đừng giống sư phụ ngươi, suốt ngày mặt mày ủ rũ.” Lục Nhĩ Mi Hầu cười vỗ vỗ vào gáy Dương Tiễn.

Nếu là người khác, Dương Tiễn chắc chắn sẽ chém một đao qua, nhưng lúc này, Dương Tiễn lại rất hưởng thụ, sự che chở, sủng ái của bậc trưởng bối này, là điều hắn luôn khao khát.

“Lão Thập (Tôn Ngộ Không) thiếu não, có chút không biết điều, cho cơ hội cũng không biết dùng, ngươi cứ đánh mạnh vào, đừng đánh chết là được.” Viên Hồng có chút hận sắt không thành thép.

Bọn họ luyện thể, năm xưa từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ, đều dùng phương pháp Ngũ Hành luyện thể, Khổng Tuyên dùng Ngũ Hành pháp tắc giúp bọn họ.

Dương Tiễn mang về Càn Khôn Ngũ Hành Lô, thực chất là muốn dùng Ngũ Hành chi lực ẩn chứa trong đó để giúp Tôn Ngộ Không luyện thể.

Tiếc là tên ngốc đó không phản ứng kịp, còn không biết ơn, uổng phí một cơ hội tốt.

Dùng thần hỏa luyện thể bọn họ cũng đã thử qua, chậm hơn Ngũ Hành luyện thể rất nhiều.

Bỏ gốc lấy ngọn, thiếu não, đáng đánh.

Trí thông minh này, làm mất mặt Hỗn Thế Tứ Hầu bọn họ quá.

"Chúng ta không bế quan, vẫn luôn tu luyện trên Thái Dương Tinh, sư điệt ngươi có cần gì cứ đến Thái Dương Tinh báo một tiếng là được." Đại Kim Ô nói.

Bọn họ không bái sư, nhưng họ là con trai của Đế Tuấn, con trai và đồ đệ cùng một thế hệ, tự nhiên cũng gọi Dương Tiễn là sư điệt.

"Sư đệ, ngươi nên cười nhiều hơn, đừng để bản thân quá mệt mỏi." Nữ Bạt dịu dàng khuyên nhủ.

Nàng là con gái của Nhân Hoàng Hiên Viên, mà Nhân Hoàng Hiên Viên là thuộc hạ của Tam Kim Ô, tương đương với thế hệ đồ đệ của Tam Kim Ô, nên nàng cũng cùng thế hệ với Dương Tiễn, mà tuổi nàng lớn hơn Dương Tiễn, nên gọi Dương Tiễn là sư đệ.

Ngày ngày ở cùng mười tên ngốc Thập Kim Ô, nàng muốn không cởi mở cũng không được, dần dần từ một nữ vương hủy thiên diệt địa biến thành một cô gái ngọt ngào.

Hiện tại nàng chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần nuốt chửng Tướng Thần, bổ sung căn nguyên, là có thể dùng Thi Đạo pháp tắc để chứng đạo thành Thánh.

Tương tự, nếu Tướng Thần nuốt chửng nàng, cũng có thể thành Thánh.

Tướng Thần hiển nhiên hiểu rõ điều này, Thiên Định Lục Thánh không ở Hồng Hoang, y cũng không dám ở lại Hồng Hoang, đã chạy vào Hỗn Độn để trốn.

“Ừm, được, ta sẽ.” Dương Tiễn gượng cười gật đầu.

Chương 472

Sau khi mọi người rời đi, Ngao Băng Tâm từ trong cơ thể Dương Tiễn đi ra, ở bên cạnh Dương Tiễn.

Nàng ở trong Dưỡng Hồn Lô, Dưỡng Hồn Lô ở trong thức hải của Dương Tiễn, tương đương với việc nàng sống trong cơ thể Dương Tiễn, mọi chuyện xảy ra bên cạnh Dương Tiễn nàng đều biết.

Khi ở Bắc Minh, nhìn thấy ánh mắt của Trầm Hương hận không thể lăng trì Dương Tiễn, nàng thật sự rất đau lòng cho y.

Mọi thứ trở lại bình lặng, Dương Tiễn đến thôn Lưu Gia một chuyến, bắt Lưu Ngạn Xương về, sau đó ở lại Quán Giang Khẩu tế luyện pháp bảo, cũng đang chờ người đến cứu Bách Hoa Tiên Tử.

Mấy người Trầm Hương lại một lần nữa bị kích thích, tu luyện ở Nữ Nhi Quốc càng thêm khắc khổ.

Thiên Đình, Trường Sinh Đại Đế Cung, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử mặt mày rầu rĩ.

"Chuyện của ngươi dễ giải quyết, cứ nói Hậu Bạt Đại Thần đang bế quan, không gặp được, Ngọc Đế không thể nào thật sự đi điều tra, đến Nữ Nhi Quốc điều tra Hậu Bạt Đại Thần, không nghi ngờ gì là tiết độc." "Như vậy, Trầm Hương bọn họ có thể yên tâm tu luyện ở Nữ Nhi Quốc, mục đích của chúng ta cũng xem như đã đạt được." "Khó giải quyết là bên Dương Tiễn, Ngọc Đế không cho dụ chỉ, hiệp thương?

Dương Tiễn sao có thể giao ra Bách Hoa Tiên Tử, làm sao ăn nói với Nhân Giáo đây." Nam Cực Tiên Ông rất sầu não.

Lão đến Quán Giang Khẩu tìm Dương Tiễn hiệp thương, Dương

Tiễn tuyệt đối không thể giao ra Bách Hoa Tiên Tử, rất có thể còn đánh lão.

"Hay là chúng ta tìm người đi?" Vân Trung Tử đột nhiên nảy ra ý.

"Tìm ai?" Nam Cực Tiên Ông hỏi.

"Tìm Tôn Hầu Tử bọn họ đi, đó thuộc về ân oán cá nhân, tìm Dương Tiễn báo thù rất hợp lý, lại là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, Ngọc Đế cũng không quản được, bọn họ kìm chân Dương Tiễn, chúng ta đi cứu người." "Bọn họ cũng muốn cứu Bách Hoa Tiên Tử, chúng ta có cùng mục đích, chắc là bọn họ sẽ không từ chối." Vân Trung Tử nói.

"Ừm, biện pháp hay, cứ làm vậy đi, ngươi nhân danh đi tìm Hậu Bạt Đại Thần hiệp thương, đến Nữ Nhi Quốc một chuyến, thuyết phục thầy trò Tôn Hầu Tử." Nam Cực Tiên Ông đồng ý gật đầu.

Linh Sơn.

"Bên Hoa Sơn thế nào rồi?" Nhiên Đăng nhìn về phía Địa Tạng.

"Ta đã dùng thủ đoạn dung hợp Bổ Thiên Thạch với Hoa Sơn làm một thể, dung hợp với cấm chế trận pháp do Dương Tiễn bố trí, muốn thả Dương Thiền ra, thì phải đập nát Bổ Thiên Thạch." "Bổ Thiên Thạch vừa vỡ, tân thiên điều sẽ xuất hiện, sửa đổi thiên điều và Dương Thiền, chỉ có thể chọn một trong hai." Địa Tạng nói.

"Tên nhãi Dương Tiễn đáng ghét, lại hại Linh Sơn ta một vị Phật, không giết không đủ để nguôi giận." Di Lặc nghiến răng nghiến lợi.

Cửu Hoa Phật Tử, Vãng Thánh Cẩu Tử, Chí Thiện Phật Tử, Linh Sơn đã có ba vị Phật tử vong trong tay Dương Tiễn, hơn nữa đều là phe Tây Phương giáo, đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Chư Phật coi như không nghe thấy, lời này cũng chỉ là oán thán mà thôi, cứ như thể ngươi thật sự dám giết Dương Tiễn vậy.

Không nói đến môn hạ Kim Ô, ngay cả Ngọc Đế và Nhân Tộc Thần Đình cũng không thể không quản.

Lúc này, có đệ tử đến báo, nói rằng ở Nam Thiệm Bộ Châu, lan truyền tin tức Linh Sơn áp đảo Thiên Đình và môn hạ Kim Ô, tín đồ Phật môn cuồng nhiệt, càng nhiều người nguyện ý tin Phật.

"Ừm?

Sao ta không biết Linh Sơn chúng ta lợi hại như vậy, ai truyền?" Di Lặc ngẩn ra, lời này ngay cả hắn cũng không dám nói.

Rõ ràng là Linh Sơn chịu thiệt, chỉ có Linh Sơn chết một vị Phật.

"Không biết." Đệ tử lắc đầu.

"Chắc là do Nhân Tộc Thần Đình làm, ý đồ khiêu khích Linh Sơn và Thiên Đình." Nhiên Đăng nói.

"Nhưng đây đối với Linh Sơn cũng là chuyện tốt, tín đồ tăng mạnh, giải thích với Ngọc Đế một chút là được." Linh Cát nói.

"Giải thích cái gì?

Dựa vào đâu mà phải đi giải thích, làm như Linh Sơn sợ Thiên Đình, thật sự như là thuộc hạ của Thiên Đình vậy." Di Lặc không muốn.

"Nhân Tộc Thần Đình có lẽ đã nắm chắc chúng ta không muốn cúi đầu trước Thiên Đình, nên mới làm vậy." "Đi giải thích với Thiên Đình, Linh Sơn mất mặt, không đi, thì kế ly gián thành công." Nhiên Đăng phân tích.

"Chúng ta không cúi đầu, nhưng có thể để môn nhân Tam Giáo giúp giải thích mà." Địa Tạng linh cơ khẽ động.

"Ừm, không tệ, Kim Trá, ngươi đến Thiên Đình một chuyến gặp phụ vương ngươi, tiện thể bái kiến Nam Cực sư bá của ngươi."

Nhiên Đăng gật đầu.

Bên kia, Nữ Nhi Quốc, Vân Trung Tử đến bái phỏng, mục đích mọi người giống nhau, thầy trò Tôn Ngộ Không rất sảng khoái đồng ý đi cứu Bách Hoa Tiên Tử.

"Sư phụ, con cũng muốn đi." "Chúng ta cũng muốn đi, cho dù không giết được Dương Tiễn, chúng ta cũng phải chém hắn mấy đao." Mấy người Trầm Hương mặt đầy hận ý.

"Được, cùng đi." Trư Bát Giới không nỡ từ chối.

"Đúng rồi, Dương Tiễn hiện tại bị cấm túc, vậy ta có thể đến Hoa Sơn cứu mẹ ta ra được không?" Trầm Hương linh cơ khẽ động.

"Ặc, Dương Tiễn đã bố trí cấm chế trận pháp ở Hoa Sơn, với thực lực hiện tại của ngươi, căn bản không thể cứu được Tam Thánh Mẫu, chỉ có Đại Thánh mới phá được." Vân Trung Tử tâm tư khẽ động, hiện tại Dương Tiễn bị cấm túc, chính là cơ hội tốt để thả tân thiên điều, ép Ngọc Đế sửa thiên điều.

Vừa hay, Tôn Ngộ Không là thiên mệnh giả, bọn họ có thể dùng thiên mệnh định số để nói chuyện, khiến Ngọc Đế không thể phản bác.

Nghe lời Vân Trung Tử, Trầm Hương hy vọng nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đang định đồng ý, Trư Bát Giới lại cau mày một mực từ chối: "Không được." "Tại sao?" Trầm Hương sốt ruột.

"Ngay cả cứu mẹ mình cũng phải dựa vào người khác, không chỉ ngươi bị người ta chế giễu, mẹ ngươi cũng sẽ bị chế giễu, còn có ta và đại sư bá của ngươi." "Người khác sẽ cười nhạo ta không biết dạy đồ đệ, thậm chí sẽ bịa đặt về mẹ ngươi và đại sư bá của ngươi, ví dụ như đại sư bá của ngươi thích mẹ ngươi, nên mới cứu mẹ ngươi."

“Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, loại tin đồn này càng giải thích càng đen.” “Hơn nữa, năm xưa Dương Tiễn là dựa vào bản lĩnh của mình cứu ngoại bà của ngươi, còn ngươi lại phải dựa vào người khác, ngươi lẽ nào muốn cả đời không ngẩng đầu lên được trước mặt Dương Tiễn, thừa nhận mình không bằng Dương Tiễn?” “Nếu ngươi không muốn mẹ ngươi bị người ta bàn tán, thì hãy tu luyện cho tốt, dựa vào bản lĩnh của mình đánh bại Dương Tiễn, cứu mẹ ngươi ra.” “Đến lúc đó người khác sẽ chỉ ngưỡng mộ mẹ ngươi sinh được một người con trai tốt, hơn nữa Dương Tiễn người người ghét chó chó chê, nếu ngươi đánh bại Dương Tiễn, mọi người đều sẽ khen ngươi làm tốt, ngay cả mẹ ngươi cũng sẽ được tôn trọng.” “Ta hiểu rồi, ta nhất định sẽ đánh bại Dương Tiễn, chứng minh bản thân, chứng minh mẹ ta không sai.” Trầm Hương bị thuyết phục, nắm chặt hai quả đấm, ánh mắt kiên nghị.

Trư Bát Giới câu nào cũng như châu ngọc, hắn cả đời này muốn chiến thắng Dương Tiễn cơ bản là không thể, hắn đặt hết hy vọng vào Trầm Hương, tuyệt đối không cho phép Trầm Hương thỏa hiệp với Dương Tiễn.

Tôn Ngộ Không sốt ruột.

Lời đã nói ra rồi, hắn cũng chỉ có thể hùa theo Trư Bát Giới, cổ vũ Trầm Hương.

“Như vậy mới đúng.” Trư Bát Giới vui mừng gật đầu, nhìn Vân Trung Tử cũng thấy thuận mắt hơn.

Một ngày nọ, thầy trò Đường Tăng dẫn theo mấy người Trầm Hương khí thế hùng hổ đến Quán Giang Khẩu.

Để đề phòng bất trắc, Vân Trung Tử còn gọi cả gia đình Ngưu Ma Vương có thù với Dương Tiễn đến, Na Tra cũng theo đến xem náo nhiệt.

Một đám người khí thế hùng hổ bao vây Chân Quân Phủ.

“Dương Tiễn, tên tiểu nhân ti tiện, ngày chết của ngươi đã đến.” “Hừ, chỉ bằng đám ô hợp các ngươi cũng xứng nói lời ngông cuồng với ta sao?” Dương Tiễn cười lạnh.

Lưu Ngạn Xương run lên, hắn chưa từng đến địa phủ, nhưng cũng nghe nói về sự tàn khốc và kinh khủng của mười tám tầng địa ngục.

Nhìn thấy Lưu Ngạn Xương, Trầm Hương sốt ruột.

Lưu Ngạn Xương bị trói vào một cây cọc gỗ, quần áo loang lổ vết máu, phẫn hận trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn nhếch mép cười khẩy, ra hiệu cho Hao Thiên Khuyển đẩy Lưu Ngạn Xương ra.

“Đa!” “Dương Tiễn, ngươi dừng tay, có bản lĩnh thì nhắm vào ta, đừng làm hại đa ta.” “Đến đây, ta chết hay không không biết, nhưng ông ta nhất định sẽ chết, bị các ngươi hại chết.” Dương Tiễn cười lạnh lùng, rồi lại quất thêm mấy roi.

“Đều là do ngươi, tên phàm nhân hạ tiện, đều là do ngươi, tên phàm nhân hạ tiện.” Dương Tiễn điên cuồng trút giận lên Trầm Hương.

“Giết ta?

Chỉ bằng ngươi?

Một nghiệt chủng phế vật, ta đáng lẽ không nên mềm lòng, tự mình ra tay, thì đâu có những phiền phức như bây giờ.” “Chết?

Thế đã chịu không nổi rồi?

Chương 473

Ngươi tưởng ngươi chết là giải thoát sao?

Ngươi dám chết, ta sẽ đánh hồn phách ngươi vào mười tám tầng địa ngục, chịu sự hành hạ vô tận, vĩnh thế không được siêu sinh." Trầm Hương sốt ruột muốn xông vào cứu người, Trư Bát Giới vội vàng kéo lại, để Trầm Hương qua đó, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Trầm Hương tức giận công tâm, bị kích thích không thở nổi, thổ huyết ngất đi.

"Hỗn đản, Dương Tiễn ngươi là đồ hỗn đản, ta nhất định sẽ giết ngươi, giết ngươi." Trầm Hương mắt đỏ ngầu gào thét, liều mạng giãy giụa muốn xông về phía Dương Tiễn.

Trư Bát Giới và những người khác nhìn nhau, Dương Tiễn, tên tiểu nhân ti tiện này lấy Lưu Ngạn Xương làm con tin, bọn họ đều không biết phải làm sao.

Dương Tiễn điên cuồng khiêu khích, một tay bóp cổ Lưu Ngạn Xương.

"Dương Tiễn, thả người ra mau, chúng ta nhiều người như vậy, xem hôm nay ngươi chạy đi đâu." Ngưu Ma Vương lên tiếng uy hiếp.

Hắn và Dương Tiễn không có thù oán gì, đến đây không phải để vây đánh Dương Tiễn, rảnh rỗi đến xem náo nhiệt, bản chất là hắn muốn giúp Dương Tiễn, trả lại nhân tình, nhưng Dương Tiễn xem thường hắn, công khai đến, Dương Tiễn sẽ không cảm kích.

Chuyện này hắn cảm thấy không đơn giản, hay là giả vờ đứng về phía đối lập với Dương Tiễn, trà trộn vào nội bộ địch, biết đâu lại có

được tin tức nội bộ gì đó.

"Vậy thì sao chứ, đám ô hợp các ngươi cũng xứng nói đạo nghĩa với ta à?" Dương Tiễn châm chọc.

"Đúng vậy, nhiều người đến vây công chủ nhân của ta, còn có mặt mũi nói đạo nghĩa." Hao Thiên Khuyển hùa theo.

"A, bại tướng dưới tay, nhanh vậy đã quên bị chủ nhân của ta bắt sống thế nào rồi sao?

Ngươi cũng xứng đơn đấu với chủ nhân ta." Hao Thiên Khuyển chế nhạo một trận, "bốp bốp" đấm cho Lưu Ngạn Xương hai quyền, khiến ông ta thổ ra mấy ngụm máu, hấp hối.

Hao Thiên Khuyển một tay bóp miệng Lưu Ngạn Xương, nhét một viên Tam Chuyển Tạo Hóa Đan vào.

Lưu Ngạn Xương rất nhanh hồi phục, sau đó lại bị Hao Thiên Khuyển đánh cho hấp hối, tiếp đó lại cho đan dược chữa trị, cứ lặp đi lặp lại như vậy, kéo đầy thù hận.

"Trầm Hương, đừng lo cho ta, giết hắn, giết hắn, trong tay hắn ta sống không bằng chết, chết cũng là một loại giải thoát." Lưu Ngạn Xương đầy oán hận gào thét.

"Cút mau, đừng đến làm phiền sự thanh tịnh của chủ nhân ta, nếu không đừng trách ta ngày ngày chăm sóc Lưu Ngạn Xương." Hao Thiên Khuyển điên cuồng kéo thù hận.

"Dương Tiễn, ngươi độc ác như vậy, nhất định sẽ không được chết tử tế, không được chết tử tế." Lưu Ngạn Xương gào thét dữ tợn.

"Ta có được chết tử tế hay không không biết, nhưng ta có thể sắp đặt vận mệnh của ngươi, có thể khiến ngươi không được chết tử tế."
"Mau rút lui thôi." Na Tra lên tiếng, khí thế đã thua, còn đánh thế nào nữa.

Đúng là không đánh được nữa, mọi người lui đi.

“Kéo xuống, nhốt lại, đừng để ông ta sống yên ổn.” Dương Tiễn trở tay tát cho Lưu Ngạn Xương một cái, hận ý không thể che giấu.

Tam muội do chính mình nuôi lớn lại bị một con heo như vậy ủi mất, không thể nhịn được chút nào.

Cùng là thân phận phàm nhân, Dương Thiên Hữu dám vì Dao Cơ mà lấy thân phàm nhân liều mạng với cả trời thần phật, còn Lưu Ngạn Xương thì chỉ biết trốn sau lưng phụ nữ.

Điều này khiến Dương Tiễn làm sao không hận?!

Chỉ cần Lưu Ngạn Xương có được một phần mười của cha Dương Tiễn, không!

Dù chỉ một phần trăm, Dương Tiễn cũng sẽ nhìn Lưu Ngạn Xương bằng con mắt khác.

Tiếc là, so với Dương Thiên Hữu, Lưu Ngạn Xương ngay cả tư cách xách giày cho cha Dương Tiễn cũng không có.

Bên này, Tôn Ngộ Không và những người khác hội hợp với Vân Trung Tử và Nam Cực Tiên Ông, kể lại tình hình.

“Thật ti tiện, đường đường là môn hạ của Kim Ô, lại làm ra chuyện như vậy.” “Xem ra, chúng ta phải nghĩ cách cứu Lưu Ngạn Xương ra trước đã.” Nam Cực Tiên Ông tức giận, Dương Tiễn càng không có giới hạn càng khó đối phó.

“Cứu thế nào?

Nếu có thể cứu được Lưu Ngạn Xương, Bách Hoa Tiên Tử cũng đã sớm cứu được rồi.” Ngưu Ma Vương nhếch mép, ngươi nói thì nhẹ nhàng.

“Dương Tiễn có thể dùng Bách Hoa Tiên Tử giả để lừa người,

chúng ta cũng có thể bắt chước." Nam Cực Tiên Ông nói.

"Dương Tiễn tinh ranh như vậy, ngươi chắc là lừa được sao?" Ngưu Ma Vương dội một gáo nước lạnh.

"Muốn lừa được Dương Tiễn quá khó, chi bằng bắt Mai Sơn Lục Quái đến trao đổi với Dương Tiễn còn hơn." Na Tra nói.

"Mai Sơn Lục Quái cũng có chức vị chính thần của Thiên Đình, trước đó cũng vì các ngươi bắt cóc Hao Thiên Khuyển mà sự việc náo loạn đến mức đó." "Hiện tại sự việc mới lắng xuống, lại gây chuyện, chẳng phải là tát vào mặt Ngọc Đế sao?

Ngọc Đế e rằng sẽ không nhịn nữa." Nam Cực Tiên Ông liên tục lắc đầu phủ định, không thể để Trư Bát Giới bọn họ làm bậy, lỡ như đến lúc đó Hậu Bạt Đại Thần giáng tội lên đầu họ, thì tiêu đời.

"Mai Sơn Lục Quái không đắc tội với chúng ta, bắt bọn họ thật sự sư xuất vô danh, bắt Hao Thiên Khuyển thì khác, con chó chết đó không ít lần mắng chúng ta, chúng ta bắt Hao Thiên Khuyển cũng là tư thù, nói cũng có lý." "Cái này có thể dùng cách của Trầm Hương, mũi chó của Hao Thiên Khuyển đặc biệt thính, cách trăm dặm cũng có thể ngửi thấy, Hao Thiên Khuyển ghét nhất người khác ăn thịt chó, chúng ta cứ ăn thịt chó thật nhiều, Hao Thiên Khuyển chắc chắn không nhịn được." Ngao Xuân nói.

"A, ta thấy được đó." Trư Bát Giới mắt sáng lên.

"Cách này hay, ta đã sớm muốn lột da rút gân con chó chết đó ra nướng rồi, đi thôi đi thôi, chúng ta đi bắt chó." "Sợ gì, chúng ta đi, cùng lắm chúng ta không ra khỏi Nữ Nhi Quốc, xem Ngọc Đế có thể làm gì." Trư Bát Giới nhếch mép.

Trư Bát Giới và những người khác che giấu khí tức, hắn không cảm ứng được, chỉ có thể cảm ứng được một đám người đang ăn thịt

chó.

Rất nhanh, mọi người tìm đến một đàn chó, vừa nướng vừa luộc.

Mũi của Hao Thiên Khuyển quả thực rất thính, cách trăm dặm cũng có thể ngửi thấy có người đang ăn thịt chó.

Không thể nhịn được chút nào, hắn không biết thì thôi.

Ngay lập tức, Hao Thiên Khuyển rời khỏi Chân Quân Phủ, theo mùi hương tìm đến.

Sau đó, sau đó bị Sa Tăng đang mai phục dùng Càn Khôn Quyển trói lại, rồi lại bị Trư Bát Giới trói chặt.

"Đầu heo chết tiệt, các ngươi dám ngầm hại cẩu gia..." Hao Thiên Khuyển điên cuồng vùng vẫy.

"Chó chết, rơi vào tay Trư gia gia nhà ngươi mà còn dám kiêu ngạo." Trư Bát Giới tát cho Hao Thiên Khuyển mấy cái.

Đám người này, ai cũng từng bị Hao Thiên Khuyển mắng, bắt nạt, đối với việc xử lý Hao Thiên Khuyển, ai nấy đều hăng hái.

"Nướng lên, nướng lên, Hồng Hài Nhi, dùng Tam Muội Chân Hỏa nướng con chó chết này đi." Trư Bát Giới và Ngưu Ma Vương không nhịn được nữa.

Ngưu Ma Vương rất hăng hái, hắn không ít lần bị Hao Thiên Khuyển chế nhạo, đối với Hao Thiên Khuyển căm hận là thật sự.

Nghe thấy dùng Tam Muội Chân Hỏa nướng, Hao Thiên Khuyển lập tức sợ hãi.

"Đừng, đừng, có gì từ từ nói." "Chó chết, ngươi có giới hạn không vậy, đồng loại mà ngươi cũng ăn." Trầm Hương đang tỉnh lại, cầm thịt chó nhét vào miệng Hao Thiên Khuyển.

"Đừng, đừng, các ngươi sao có thể ăn tiểu cẩu, đừng cho ta ăn, ta

không ăn...” Hao Thiên Khuyển ăn đến nghiện, ăn rất ngon, không thể phản kháng, vậy thì hưởng thụ, chủ yếu là thật sự thơm.

Hắn cũng là chó, trước đây không vượt qua được rào cản tâm lý, nếu sớm biết thơm như vậy, chó con chó cháu hiến tế cho lão tổ tông, rất hợp lý mà.

“Ừm, thật thơm, còn không, cho thêm đi.” Hao Thiên Khuyển phản ứng lại là bị lừa, tức đến chửi ầm lên.

“Ta làm sao, không phải các ngươi ép ta ăn sao?

Rốt cuộc ai không có giới hạn?” “Lão Trư, nói thật nhé, thịt heo thật sự rất ngon.” Ngưu Ma Vương buột miệng nói.

“Phun ra, thịt bò mới ngon.” Trư Bát Giới không vui.

Hai người nói rồi bắt đầu cãi nhau.

Chương 474

"Ta nói cho các ngươi biết, thịt heo và thịt bò cũng rất ngon, thịt heo mềm, thịt bò dai, xào lên thơm nức mũi." Nam Cực Tiên Ông mặt đầy vạch đen, Dương Tiễn mắng không sai, đúng là một đám ô hợp.

Hành hạ đủ rồi, mọi người mới lôi Hao Thiên Khuyển mặt mũi bầm dập đi trao đổi con tin với Dương Tiễn.

Bên đó, Trầm Hương và mấy người khác vẫn đang hành hạ Hao Thiên Khuyển, bọn họ đánh không lại Hao Thiên Khuyển, liền cho Hao Thiên Khuyển ăn bùn, ăn đá, trông rất thảm.

Răng của Hao Thiên Khuyển thật không phải dạng vừa, đá cũng nhai rau ráu, mặt tỏ ra đau khổ.

Sau đó bị đánh cho mặt mũi bầm dập.

Dương Tiễn cũng không vội, lôi Lưu Ngạn Xương ra, Trư Bát Giới đối xử với Hao Thiên Khuyển thế nào, hắn cũng đối xử với Lưu Ngạn Xương như vậy, không ai nhường ai.

Trư Bát Giới cũng không vội, trước mặt Dương Tiễn hành hạ Hao Thiên Khuyển.

Hắn chơi hai mang, phối hợp với Dương Tiễn diễn kịch, nhưng cũng không cản trở hắn đánh Hao Thiên Khuyển để hả giận.

"Dương Tiễn, mau thả đa ta và Bách Hoa Tiên Tử ra, nếu không chúng ta sẽ giết Hao Thiên Khuyển." Trầm Hương kề Bát Quái Phủ vào cổ Hao Thiên Khuyển uy hiếp.

"Hừ, Hao Thiên Khuyển là chính thần của Thiên Đình, ở Nhân Tộc Thần Đình cũng có chức vị thần, các ngươi giết thử xem?" Dương Tiễn khinh thường.

Dương Tiễn châm chọc cười, lấy ra Nhân Chủng Đại, thả ra mấy con khỉ Hoa Quả Sơn, dùng roi điên cuồng quất.

"Không thì sao, Tôn Ngộ Không, con cháu của ngươi sống rất tốt." Tôn Ngộ Không sốt ruột, một tay bóp cổ Hao Thiên Khuyển.

"Dương Tiễn, tên tiểu nhân ti tiện, dừng tay, nếu không ta sẽ giết Hao Thiên Khuyển ngay lập tức, ngươi đừng quá đáng." "Quá đáng?

Không phải các ngươi làm vậy trước sao, bắt Hao Thiên Khuyển uy hiếp ta, ta chẳng qua là học theo các ngươi thôi." Dương Tiễn châm chọc cười, thu mấy con khỉ vào Nhân Chủng Đại, sau đó phun một ngụm Thái Dương Chân Hỏa vào Nhân Chủng Đại, tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

"Dừng tay, Hao Thiên Khuyển trả lại ngươi, ngươi thả bọn chúng ra." Tôn Ngộ Không không chịu nổi nữa.

Dương Tiễn sẽ không giết Lưu Ngạn Xương, chính xác hơn là sẽ không để Lưu Ngạn Xương chết quá thống khoái, nhưng thật sự sẽ giết những con khỉ vô tội đó.

"Có thể." Dương Tiễn thu lại Thái Dương Chân Hỏa.

Tôn Ngộ Không nghiến răng nghiến lợi thả Hao Thiên Khuyển, Dương Tiễn cũng giữ lời thả những con khỉ đó.

Tôn Ngộ Không nhìn những con cháu bị đốt cháy đen thui, run rẩy, căm hận biết bao, dùng Tử Kim Quan thu lấy, hướng về Hoa Quả Sơn.

"Hừ, có gan thì thả Lưu Ngạn Xương ra, xem chúng ta có giết được ngươi không." Ngưu Ma Vương giơ Thiên Cương Phủ lên gào thét.

"Chỉ bằng đám ô hợp các ngươi, nói lời ngông cuồng." Dương Tiễn châm chọc cười, kéo đầy thù hận.

“Các ngươi tốt nhất là mãi mãi tụ tập cùng nhau, đợi ta giải cấm, sẽ lần lượt tính sổ với các ngươi.” “Dương Tiễn, hà tất phải vậy, chúng ta cũng không cần Bách Hoa Tiên Tử, ngươi thả Lưu Ngạn Xương, chúng ta thả Hao Thiên Khuyển, thế nào?” Trư Bát Giới không nhịn được trước.

Nhìn Trầm Hương đang nghiến răng chất vấn, Dương Tiễn thản nhiên cười, lắc đầu: “Rốt cuộc trong xương cốt vẫn chảy dòng máu của tên phàm nhân hạ tiện này, ích kỷ, mãi mãi chỉ nghĩ đến bản thân.” “Ngươi đối với đa ta như vậy, ta không có gì để nói, ngươi muốn giết ta, ta cũng không có gì để nói, nhưng dựa vào đâu mà ngươi lại trấn áp mẹ ta dưới Hoa Sơn.” “Ngươi từng hận Ngọc Đế trấn áp ngoại bà dưới Đào Sơn, nay lại biến mình thành Ngọc Đế, kẻ diệt rồng cuối cùng lại trở thành ác long, tại sao, lương tâm của ngươi đi đâu rồi?” “Ngươi và ta đều rất rõ, người ngay thẳng không nói lời vòng vo, muốn cứu Bách Hoa Tiên Tử, thì để Nhân Giáo tự mình đến.” “Dương Tiễn, ngươi bây giờ đã không phải là Tư Pháp Thiên Thần, có tư cách gì mà tiếp tục giam giữ Bách Hoa Tiên Tử, mau thả người ra.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Kích ta động thủ với các ngươi, kìm chân ta, để nhân cơ hội cứu Bách Hoa Tiên Tử, thủ đoạn thấp hèn như vậy, thật sự nghĩ ta không nhìn ra?” “Nam Cực Tiên Ông, đã đến rồi thì đừng trốn nữa.” Thấy bị phát hiện, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cũng không trốn nữa, hiện thân ra.

Dương Tiễn sắc mặt lạnh băng, vừa nói vừa quất mạnh Lưu Ngạn Xương, tình cảm chân thật bộc lộ, hận đến tận xương tủy.

“Trầm Hương, ngươi có biết năm xưa Dương Tiễn bị Chuẩn Đề tính kế, ngoại bà của ngươi bị trấn áp dưới Hoa Sơn, đại cữu cữu của ngươi Dương Giao vì bảo vệ ngoại công ngươi, không thể không theo đến Tây Phương giáo, Dương gia chỉ còn lại ta và mẹ ngươi.”

“Năm đó, mẹ ngươi bốn tuổi, ta sáu tuổi, vì báo thù, vì gia đình đoàn tụ, ta dẫn mẹ ngươi vượt núi băng sông đến Bất Tử Hỏa Sơn bái sư.” “Trên đường đi, ta vật lộn với dã thú, vô số lần suýt chết, mẹ ngươi đi mệt, ta cõng mẹ ngươi, có gì ăn đều nhường mẹ ngươi ăn trước, là ta nuôi lớn mẹ ngươi.” “Trải qua muôn vàn khổ cực, ta dẫn mẹ ngươi bái nhập môn hạ Kim Ô, mới có chỗ dựa, môn hạ Kim Ô đối với mẹ ngươi hết mực sủng ái, ta chưa từng để mẹ ngươi chịu một chút uất ức nào.” “Chúng ta sủng mẹ ngươi thành công chúa, dù trải qua bao nhiêu chuyện, mẹ ngươi vẫn giữ được sự ngây thơ và lương thiện.” “Nhưng chính tên phàm nhân chết tiệt này, dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt mẹ ngươi, tiết độc mẹ ngươi.” “Năm xưa ngoại công ngươi cũng là thân phàm nhân, đối mặt với nguy hiểm thì che chở trước mặt cả nhà chúng ta, chết cũng phải bảo vệ chúng ta, nhưng tên phàm nhân chết tiệt này, năm xưa ta tìm thấy mẹ ngươi, hắn lại trốn sau lưng mẹ ngươi.” “Miệng thì nói lời đại nhân đại nghĩa, nói rằng yêu mẹ ngươi thật lòng, lại trốn sau lưng mẹ ngươi.” “Ta vất vả nuôi lớn muội muội, lại bị một kẻ như vậy làm bẩn, ngươi nói ta có nên giết hắn không?” Lưu Ngạn Xương bị nói đến xấu hổ, cúi đầu.

Trầm Hương cũng á khẩu không trả lời được, đổi lại là hắn, hắn cũng không nhịn được.

Một lúc lâu sau, Trầm Hương bình tĩnh lại, nói: “Đứng ở góc độ của ngươi, ngươi không sai, nhưng đứng ở góc độ của ta, ông ấy là đa ta, có công sinh dưỡng với ta.” “Còn mẹ ngươi, là ta nuôi lớn, bà ấy làm ra chuyện mất mặt như vậy, đối với ta cũng là sỉ nhục, ta đối xử với bà ấy thế nào cũng có quyền.” Dương Tiễn châm chọc nói.

“Mẹ ngươi vi phạm thiên điều, hắn thả mẹ ngươi ra chính là bao che, còn làm Tư Pháp Thiên Thần thế nào nữa?!

Hắn làm mọi thứ, đều là để bảo vệ chức vị, hắn đã bị quyền lực ăn mòn, lương tâm sớm đã không còn.” Ngao Xuân sợ Trầm Hương

tin lời ma quỷ của Dương Tiễn.

Trầm Hương ánh mắt kiên định nhìn Dương Tiễn.

“Không sai, ngươi có thể chẻ Đào Sơn cứu ngoại bà, ta cũng có thể chẻ Hoa Sơn cứu mẹ ta, sớm muộn gì cũng có một ngày ta sẽ giết ngươi.” “Giết ta?

Chỉ bằng cái tính lười biếng của ngươi?

Một phế vật có thiên tư mà thôi.” “Năm xưa ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, hùng vĩ biết bao, có Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn nhiều vô số kể, nhưng nỗ lực kiên trì đến nay được bao nhiêu?

Không đủ nỗ lực mà bị đào thải lại có bao nhiêu?” “Chỉ bằng ngươi, so với những kẻ bị đào thải đó còn kém xa.” Dương Tiễn điên cuồng chế nhạo, thực chất là đang cảnh cáo Trầm Hương, đừng vì có Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn mà tự cao tự mãn, lơ là.

Trầm Hương đang nóng giận làm sao nghe lọt tai, chỉ nghe thấy sự chế nhạo và khinh thường: “Ngươi đừng kiêu ngạo, ngươi làm được ta cũng làm được, cho ta thời gian, ta nhất định sẽ giết ngươi.” “Cho ngươi thời gian?

Ngươi tưởng ta đang đùa với ngươi sao?

Đợi ta giải cấm, dù ngươi trốn ở Nữ Nhi Quốc cũng vô dụng, Thiên Địa Quân Thân Sư, thân ở trước sư, ta muốn giết cháu ngoại của mình, Hậu Bạt Đại Thần cũng không có quyền ngăn cản.” Dương Tiễn châm chọc cười.

Ngụ ý là, ngươi hãy nỗ lực tu luyện cho ta, đừng tưởng trốn ở Nữ Nhi Quốc là an toàn, có rất nhiều thời gian tu luyện.

Dưới áp lực và hận thù như vậy, ngươi chắc chắn sẽ nỗ lực tu luyện rồi chứ.

“Sự tồn tại của ngươi, đối với mẹ ngươi mà nói chính là sỉ nhục, là cái cớ để người khác chế giễu mẹ ngươi, ta từng cho ngươi cơ hội, ngươi không trân trọng, vậy ngươi chỉ có thể đi chết.” “Một ngày ngươi không chết, ta sẽ không thể thả mẹ ngươi ra, muốn cứu mẹ ngươi, ngươi cứ tự sát đi.” “Trầm Hương, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, loại tiểu nhân ti tiện này, lời hắn không thể tin, ngươi tự sát, hắn chắc chắn sẽ thả mẹ ngươi sao?” “Tin hắn, không bằng dựa vào chính mình, chúng ta nỗ lực tu luyện, giết hắn, chẻ Hoa Sơn, cứu mẹ ngươi ra.” Trư Bát Giới đứng ra hòa giải.

“Ba mắt, ngươi bắt Lưu Ngạn Xương có thể hiểu được, nhưng ngươi bắt Bách Hoa Tiên Tử là có ý gì, ngươi không phải là động lòng với Bách Hoa Tiên Tử, người ta không để mắt đến ngươi, ngươi yêu không được nên bắt cóc người ta chứ?” Câu này là hắn hỏi thay cho Noãn Nhị tỷ.

“Không sai, tên súc sinh ngươi còn có mặt mũi nhắc đến tỷ tỷ của ta, làm đủ chuyện xấu, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ băm ngươi thành vạn mảnh, trừ hại cho Hồng Hoang.” Ngao Xuân mắt đỏ ngầu chửi ầm lên.

Chỉ có ngươi mới biết nói à, đồ đệ của ta đến lượt ngươi dạy dỗ sao?

Trư Bát Giới tức giận và đau khổ nắm chặt nắm đấm.

“Trư Bát Giới, ta rất tò mò, ngươi bây giờ còn thích Hằng Nga không?

Rốt cuộc Hằng Nga là người thứ ba, hay Noãn Nhị tỷ là người thứ ba?” Dương Tiễn nhìn về phía Trư Bát Giới.

“Kẻ thích Hằng Nga là Thiên Bồng, trên đời đã không còn Thiên Bồng Nguyên Soái, chỉ có Trư Bát Giới, tên súc sinh nhà ngươi còn dám nhắc đến thê tử của ta.” “Những kẻ liên quan đến ngươi đều

phải chết, Ngao Băng Tâm, Bách Hoa Tiên Tử, còn có Hằng Nga, đợi ta phục hồi chức vụ cũ, có khối cách để gán tội cho cô ta, còn có đám ô hợp bên cạnh ngươi, đều phải chết." Dương Tiễn cười lạnh nhìn Trầm Hương.

"Từ hôm nay trở đi, ta sẽ mỗi ngày tìm cho Bách Hoa Tiên Tử một người đàn ông, sinh cho con trai cô ta thêm mấy người anh em cùng mẹ khác cha." "Nếu cô ta có thể nhịn được, ta cũng không còn gì để nói." Dương Tiễn độc địa nói.

Hiện tại, Trầm Hương vẫn là cái tính đó, chỉ biết trách người khác, chỉ có thể nhìn thấy bề nổi nông cạn, rèn luyện vẫn chưa đủ.

"Dương Tiễn, ngươi đúng là càn rỡ, Bách Hoa tiên tử là chính thần Thiên Đình, ngươi dám tiết độc vũ nhục như vậy." Nam Cực Tiên Ông thần sắc âm trầm, chuyện này nếu để người khác biết, tuyệt đối không thể nhịn được, không chừng sẽ hỏng việc mất.

"Dương Tiễn, chuyện độc ác như vậy mà ngươi cũng làm được, ngươi còn là người không?" Trầm Hương giận không kìm được.

"Độc ác?

Ai cũng có tư cách nói câu đó, nhưng ngươi thì không.

Mẹ ngươi động phàm tâm, Bách Hoa tiên tử công không thể không kể." "Ả hại muội muội ta, ta liền khiến ả sống không bằng chết." Dương Tiễn có chút không nhịn được nữa, rất muốn tát cho tên ngu xuẩn này mấy cái, vậy mà lại giúp kẻ thù thật sự mắng mình.

Trầm Hương có chút mờ mịt, Bách Hoa dì mẫu hại mẹ mình, sao có thể?

Bách Hoa dì mẫu là người tốt như vậy mà.

"Hao Thiên Khuyển, thông tri ba ngàn Thảo Đầu Thần, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày xếp hàng thay phiên nhau đến địa lao 'hầu hạ' Bách

Hoa tiên tử.” Na Tra khó chịu bĩu môi, đạp Phong Hỏa Luân đi trước.

Phong Hỏa Luân vẫn không nhanh bằng đôi cánh của Nam Cực Tiên Ông, Na Tra bị đánh cho một trận tơi bời, rồi bị lôi về Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

Chương 475

Rất muốn nói một câu ngươi dám uy hiếp Ngọc Đế, nhưng Dương Tiễn thật sự dám, mà Ngọc Đế lại là loại không thể không mềm mỏng.

"Hơn nữa, Dương Tiễn dám trắng trợn như vậy, rất có thể đã sắp đặt mai phục, chúng ta vừa động, hậu quả khó lường." "Dương Tiễn tâm tư sâu thẳm, lời nói không thể tin, Bách Hoa tiên tử không nhất định thật sự ở phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu, nói không chừng là cố ý dẫn chúng ta ra tay." Nam Cực Tiên Ông để lại một câu, đi vào mật thất tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thiên Tích, kể lại mọi chuyện.

Nam Cực Tiên Ông giật mình, vội vàng ra tay trước: "Có lời đồn rằng hồi Thiên Định Lục Thánh thành Thánh, có người ở Nam Hải học theo lập giáo, lập ra Vân Hải Tiên Môn, nhưng không được Thiên Đạo công nhận." "Đại sự, chuyện lớn bằng trời, liên quan đến việc ta có thể thành Thánh hay không." Na Tra kiêu ngạo ngẩng đầu.

Ba ngàn Thảo Đầu Thần, ban đầu do Mai Sơn Lục Quái rảnh rỗi không có việc gì làm tạo ra, canh giữ xung quanh phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu.

Na Tra vội vàng chạy, Nam Cực Tiên Ông đuổi theo sau.

"Sao thế?

Chẳng lẽ ta không thể thành Thánh à?

Sư phụ ta đều nói ta làm được, lười nói với ngươi, chó coi người thường." Bên cạnh, Na Tra đảo tròng mắt, là đệ tử Xiển Giáo, Nam Cực Tiên Ông nói thật hay giả, y vừa nghe liền nhận ra.

Vân Hải Tiên Môn khẳng định là tồn tại, dù sao y còn bị Nhân Giác trọng thương, Nhân Giác đó biết Ngũ Hành thần thông, không thể giả dạng được.

Nam Cực Tiên Ông suy nghĩ một chút rồi nói.

"Dao Cơ công chúa bị Dương Tiễn đưa đến Bất Tử Hỏa Sơn, không dễ xử lý rồi." Nam Cực Tiên Ông nhíu mày.

"Dương Tiễn, ngươi đúng là to gan lớn mật, tội không thể tha, việc này ta nhất định sẽ bẩm báo Ngọc Đế." Nam Cực Tiên Ông mặt mày xanh mét, xem ra Dương Tiễn định làm thật, không ép Nhân Giác hiện thân sẽ không bỏ qua.

Dương Tiễn trực tiếp hạ lệnh.

Hiện tại cũng không có cách nào, mọi người tự giải tán.

Lời Dương Tiễn nói hẳn là thật, Xiển Giáo cấu kết với Vân Hải Tiên Môn, mưu đồ chính là Thiên điều.

"Tiểu tử, ngươi ngoan ngoãn ở đây cho ta mà suy ngẫm." "Nhưng nếu nói cho Nhân Giác, e rằng Nhân Giác không nhịn được sẽ làm hỏng việc, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu a." Nam Cực Tiên Ông lo lắng nói.

"Vân Hải Tiên Môn?

Ta hình như từng nghe qua ở đâu đó." Trư Bát Giới nhíu mày.

Ngưu Ma Vương ở bên cạnh cứ bĩu môi, Xiển Giáo nói dối đúng là mở miệng liền nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn âm hiểm cười.

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi rời đi, chuyện này không thể để Nhân Giác biết, nếu không sẽ hỏng việc.

"Thành Thánh?

Ngươi?" Nam Cực Tiên Ông bật cười, y còn không dám nghĩ, hiện tại chỉ dám nghĩ đến Á Thánh, tiểu tử này thật đủ cuồng vọng.

Nam Cực Tiên Ông để Vân Trung Tử về Thiên Đình, còn mình thì đi về hướng Côn Luân Sơn, Na Tra đi theo Nam Cực Tiên Ông.

"Kế hoạch bị Dương Tiễn nhìn thấu, Dương Tiễn lại dùng Lưu Ngạn Xương làm con tin, bây giờ chúng ta làm sao?" Sa Tăng chuyển chủ đề trở lại.

"Hiện tại không thể tiếp tục được nữa, các ngươi về Nữ Nhi Quốc trước đi, ta đi báo cáo với Ngọc Đế trước, có tin tức gì sẽ thông báo cho các ngươi." Nghe ý của Dương Tiễn, Bách Hoa tiên tử quả thực bị giam ở phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu, xác định Bách Hoa tiên tử ở đó là được rồi, phải về Côn Luân Sơn thương nghị.

"Ngươi có chuyện gì?" Nam Cực Tiên Ông có phần cao ngạo liếc nhìn Na Tra, ra vẻ trưởng bối rất đúng chỗ.

Nam Cực Tiên Ông nổi giận.

"Ngươi theo ta làm gì?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói.

Sau khi đi xa, Trầm Hương vô cùng nghi hoặc hỏi: "Dương Tiễn nói Bách Hoa tiên tử hại mẹ ta là sao?

Nhân Giác lại là ai?" Trầm Hương nhất thời không biết nói gì, dù sao Dương Tiễn cũng là vì bảo vệ danh tiếng của mẹ hắn.

"Vậy làm sao bây giờ?

Lỡ như là thật thì sao?" Nam Cực Tiên Ông nói.

Y cũng không vạch trần, dù sao y còn muốn ăn cả hai bên, đắc tội Nam Cực Tiên Ông rồi, y chỉ có thể hoàn toàn ngả về phía Dương Tiễn, không ổn thỏa, lỡ như cuối cùng Dương Tiễn thua thì sao.

“Tùy ngươi, ngươi và ta trong lòng biết rõ, cho dù Ngọc Đế hạ chỉ, ta cũng không thể giao Bách Hoa tiên tử ra, Ngọc Đế làm gì được ta, đừng quên Ma Đạo lượng kiếp sắp mở.” Dương Tiễn có thị vô khủng.

“Ta có theo ngươi đâu, ta có việc về Côn Luân Sơn tìm sư tổ.” Na Tra vẻ mặt vô tội.

“Ả muốn chúng ta tự rối loạn trận cước, chúng ta cũng có thể làm ngược lại, tiết lộ tin tức cho Dao Cơ công chúa, để Dương Tiễn phiền phức.” Nếu không phải Nhân Giác không giữ được mình, bây giờ cũng không phiền phức như vậy.

Trư Bát Giới cũng có chút hoài nghi, lời này nếu là người khác nói, hắn tin, nhưng đệ tử Xiển Giáo nói, không thể tin hoàn toàn.

“Càn rỡ, ngươi mắng ai là chó?” “Sau Phong Thần lượng kiếp, Vân Hải Tiên Môn liền biến mất tăm hơi, Dương Tiễn hẳn là đã xem qua sử ký Thiên Đình, thấy được Vân Hải Tiên Môn này nên đem ra nói chuyện, Vân Hải Tiên Môn này rốt cuộc có tồn tại hay không còn chưa biết.” “Dương Tiễn vì bảo vệ danh tiếng của mẹ ngươi nên đã bịa ra một Vân Hải Tiên Môn, Nhân Giác đó chính là người của Vân Hải Tiên Môn, nói là Bách Hoa tiên tử và Nhân Giác có dan díu, vì sợ Thiên điều nên kéo mẹ ngươi xuống nước, còn khăng khăng nói Vân Hải Tiên Môn có quan hệ với Xiển Giáo.” Nam Cực Tiên Ông ra vẻ oan uổng vô cùng.

“Nghe nói là do một vị hồng trần khách nào đó lập nên, nhưng sau này Phong Thần lượng kiếp chư Thánh đại chiến, Hồng Hoang đại địa đều bị đánh nát, ảnh hưởng lớn nhất chính là Nam Hải, Vân Hải Tiên Sơn đều bị dư chấn làm vỡ nát.” Nhân Giác cũng thật là, ban đầu bảo Nhân Giác đi quyến rũ Bách Hoa tiên tử, lợi dụng Bách Hoa tiên tử.

Không được, phải về Côn Luân Sơn hỏi thăm xem sao.

“Chuyện này e là không thể giấu Nhân Giác, nếu sau này để Nhân Giác biết, không dễ xử lý.” Thiên Tích nhíu mày.

Kết quả Nhân Giác quyến rũ qua lại, lại thật sự động lòng với Bách Hoa tiên tử, hai người còn sinh một đứa con trai.

“Ngươi…” Nam Cực Tiên Ông bị chặn họng không nói nên lời.

Vân Hải Tiên Môn, Dương Tiễn bám riết Bách Hoa tiên tử, chính là vì ép Vân Hải Tiên Môn hiện thân, trước kia ở Xiển Giáo, y hình như nghe Nguyên Thủy sư tổ nhắc qua Vân Hải Tiên Môn.

“Chúng ta đi.” “Đây chính là chỗ âm hiểm của Dương Tiễn, để chúng ta đoán, để chúng ta tự rối loạn trận cước, lộ ra sơ hở, hắn càng như vậy, chúng ta càng không động.” Nếu không phải Dao Cơ công chúa không ở Thiên Đình, ông ta đã sớm lợi dụng Dao Cơ công chúa rồi.

“Vậy thì dùng Kinh Hồn Thuật, để Dao Cơ công chúa chủ động rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, để Dao Cơ công chúa đi làm phiền Dương Tiễn, trọng điểm của chúng ta là bồi dưỡng Đinh...” “Ai?

Ra đây.” Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nói, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

“Sư tổ, là con.” Na Tra chột dạ, mặt đầy tươi cười đi vào.

“Ngươi lén lén lút lút làm gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy vạch đen, ông còn tưởng ai lẻn vào Ngọc Hư Cung, những lời họ vừa nói không thể truyền ra ngoài được.

Na Tra không nói gì, chột dạ nhìn Nam Cực Tiên Ông.

“Ngươi không ở chính điện sám hối, chạy tới đây làm gì?” Nam Cực Tiên Ông trừng mắt nhìn Na Tra.

“Đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, chính là lúc ngươi đoạt lấy Thổ Linh Châu, còn về Mộc Linh Châu, có thể đang ở trong tay Đạo Tổ, đợi có cơ hội, sư tổ sẽ giúp ngươi hỏi.” “Ừm, con đã lấy được Thủy Linh Châu và Kim Linh Châu, Mộc Linh Châu phong ấn Nhược Thủy Chi Uyên, Thổ Linh Châu không rõ tung tích.” Na Tra gật đầu, không hề giấu diếm.

Còn có trọng điểm bồi dưỡng Đinh, Đinh gì, y chỉ có thể nghĩ đến Đinh Hương.

Đợi Đinh Hương lớn lên, tham ngộ Nhân Đạo pháp tắc, khí vận bản thân và khí vận Nhân tộc triệt để dung hợp ràng buộc.

Nam Cực Tiên Ông có chút xấu hổ, tiểu tử này thật sự có chuyện quan trọng, Ngũ Hành hợp nhất, e rằng căn nguyên còn mạnh hơn cả con tiên hạc đầu tiên do trời đất thai nghén như y.

“Ngươi muốn dùng bản nguyên Ngũ Linh Châu để tăng cường căn nguyên?

Sư phụ ngươi dạy?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức phản ứng lại.

Chương 476

Sau này Nhân Giáo bị Lăng Tiêu, vị thánh phụ kia, đá ra khỏi Nhân tộc, nhưng nhân quả giữa Nhân Giáo và Nhân tộc đã thành, Lăng Tiêu không thể chặt đứt.

Căn nguyên Ngũ Hành không nghi ngờ gì mạnh hơn căn nguyên Hỏa hành đơn nhất rất nhiều, Ngũ Hành hợp nhất, tuy không thể so với Khổng Tuyên sinh ra từ Ngũ Hành, nhưng ít nhất có tư chất thành Thánh, trong Hồng Hoang tìm được mấy người có căn nguyên mạnh hơn Na Tra cũng không có.

Cái gọi là Kinh Hồn Thuật, có chút giống với báo mộng, chính là dùng đồ vật trên người Dao Cơ công chúa, hoặc đồ vật đã dùng qua, máu mủ tương liên như tóc cũng được.

"Ừm, không tệ không tệ, ngươi nếu Ngũ Hành hợp nhất, sẽ có tư chất thành Thánh, trong Hồng Hoang không có bao nhiêu căn nguyên sánh được với ngươi." Xiển Giáo bồi dưỡng Đinh Hương làm gì?

Thú vị, chuyện này ngày càng phức tạp rồi.

"Kéo thêm Hậu Bạt đại thần, thêm một tầng bảo đảm, Nhân tộc và Tam Kim Ô càng không thể động, tuy Xiển Giáo chúng ta chia được ít khí vận Nhân tộc, nhưng Nhân tộc và Tam Kim Ô cũng không thể cá chết lưới rách, liều mạng tổn hại lớn khí vận Nhân tộc cũng không cho chúng ta nhúng tay." Na Tra cười hì hì ngồi xuống bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không sao, tuy hiện tại Hậu Bạt đại thần đứng cùng phe với Tam Kim Ô, nhưng chỉ có lợi ích vĩnh viễn, không có bằng hữu vĩnh viễn, thứ tốt như khí vận, Hậu Bạt đại thần không thể không muốn." "Hiện nay ngươi cũng là Chuẩn Thánh, tu luyện Hỏa chi pháp tắc, có thể đến

Hỏa Vực xem sao, có lẽ sẽ có cơ duyên." "Thôi, đã đến rồi, ngươi có chuyện gì, nói đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay, đối với Na Tra ông rất coi trọng, ba đại đệ tử Xiển Giáo, đa số đều vẫn lạc trong Phong Thần lượng kiếp, hiện tại có thể lấy ra được chỉ có Na Tra và Lôi Chấn Tử.

"Tạ sư tổ." Na Tra vui vẻ bái lạy.

Sau Long Hán lượng kiếp, mới thật sự bước vào thời đại Hồng Hoang, thổ dân Hồng Hoang, những bậc có căn nguyên sâu dày đều hóa hình vào thời kỳ đó, thời kỳ đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

"Sư tổ, con muốn có được Thổ Linh Châu, còn Mộc Linh Châu không biết ở đâu?" Từ đó về sau, người có thể nở hoa cửu phẩm chỉ đếm trên đầu ngón tay, cơ bản cũng chỉ có mấy vị dưới trướng Kim Ô.

Nhân Giáo được thành lập dựa trên Nhân tộc, Nhân Giáo ngày xưa tương đương với người cầm lái con thuyền lớn Nhân tộc, là kẻ chưởng khống Nhân tộc.

Nam Cực Tiên Ông gật đầu.

Tiên thiên cửu phẩm tiên căn không phải là rau cải trắng, vô cùng không ổn.

Na Tra không dây dưa, hóa thành hồng quang rời đi.

Ra khỏi Côn Luân Sơn, nụ cười trên mặt Na Tra biến mất, y vừa đến gần đã bị phát hiện, chỉ nghe được câu cuối cùng của sư tổ, dùng Kinh Hồn Thuật ép Dao Cơ công chúa tự mình ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, đi làm phiền Dương Tiễn.

Còn chuyện Kinh Hồn Thuật, y bây giờ đi nói cho Dương Tiễn cũng vô dụng, Dương Tiễn cũng không ngăn cản được.

"Ừm, không tệ, Tam Kim Ô cường thế, Đế Tân cương liệt, rất có

thể sẽ chọn cá chết lưới rách, có Hậu Bạt đại thần xen vào, bọn họ tất phải cân nhắc nhượng bộ.” Dùng những thứ này làm môi giới, thi triển thuật pháp, khiến Dao Cơ công chúa tâm thần bất an, nảy sinh cảm giác không lành.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng cười gật đầu, Na Tra là đệ tử Xiển Giáo, Na Tra càng mạnh, đối với Xiển Giáo càng có lợi, ông rất ủng hộ.

Bọn họ hiện tại chính là lợi dụng phần nhân quả này, chuyển phần nhân quả này lên người Đinh Hương, Đinh Hương hiện tại tương đương với công chúa của cả Nhân tộc, liên quan đến rất nhiều khí vận Nhân tộc.

“Tạ sư tổ, đệ tử đi xem ngay đây.” “Thì ta có việc muốn thỉnh giáo sư tổ mà.” Na Tra có chút không phục.

Chuyện này không quan trọng, quan trọng là chuyện của Đinh Hương.

“Cho nên ngươi mới lén lén lút lút đi theo, không có chút quy củ nào.” Nam Cực Tiên Ông mắng cho một trận.

“Hơn nữa, chúng ta có thể khống chế Đinh Hương, đợi Đinh Hương tu luyện đến Chuẩn Thánh, tham ngộ Nhân Đạo pháp tắc, sau khi hoàn toàn giao dung với khí vận Nhân tộc, gả cho Quảng Thành Tử, khí vận Nhân tộc mà Đinh Hương đại biểu, Xiển Giáo chúng ta sẽ chiếm phần lớn.” Mà căn nguyên của Na Tra mạnh hơn Lôi Chấn Tử, sau này sẽ gánh vác Xiển Giáo.

Phải biết, y cũng là người có thể nở hoa cửu phẩm, năm xưa ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, đa số đều có thể nở hoa cửu phẩm.

Bọn họ đều không ngờ, Đinh Hương theo Trầm Hương sau này sẽ

gặp Trư Bát Giới, còn bái nhập môn hạ của Trư Bát Giới.

"Một vị lão bằng hữu của ta, đến tìm ta ôn chuyện cũ." Suy tư một lúc, y đi về phía Nữ Nhi Quốc, tiếp cận Đinh Hương, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì đó.

"Ngươi đã có thể lấy được Thủy Linh Châu và Kim Linh Châu, có thể thấy được Thiên Đạo chiếu cố, con đường này có thể đi, bất quá, hiện tại Nhược Thủy Chi Uyên cần phải phong ấn, Thổ Linh Châu không thể động." Trong mật thất Ngọc Hư Cung, mấy người Nguyên Thủy Thiên Tôn đều rất tin tưởng Na Tra, không hề nghi ngờ, tiếp tục thương nghị.

Na Tra vốn là Hỏa Linh Châu hóa hình, mà Ngũ Linh Châu cùng một mạch, Na Tra có thể hấp thu bản nguyên của các linh châu khác để tăng cường căn nguyên.

"Sư tổ, vị tiền bối này là ai vậy ạ?" Na Tra tò mò đánh giá Thiên Tích, y chưa từng gặp người này, nhưng có thể cảm nhận được người này rất mạnh, khí tức không kém Nam Cực Tiên Ông.

"Hiện nay Đinh Hương đã vào môn hạ của Hậu Bạt đại thần, liệu có ảnh hưởng gì không?" Thiên Tích có chút lo lắng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói lấp lửng, tìm một cái cớ đuổi Na Tra đi.

Chuyện này Dương Tiễn có thể hóa giải, đến Bất Tử Hỏa Sơn an ủi Dao Cơ công chúa, nhưng như vậy, hắn sẽ bị bại lộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích nói.

Trước kia y đã cảm thấy Đinh Hương không đơn giản, tiên thiên cửu phẩm tiên căn a, y cũng không có.

"Bọn họ nếu làm như vậy, chính là đang tát vào mặt Hậu Bạt đại thần, đẩy Hậu Bạt đại thần về phía đối lập." Chuyện thú vị như vậy,

y nhất định phải tham gia.

Đến lúc đó, Đinh Hương gả vào Xiển Giáo, sẽ mang theo khí vận Nhân tộc liên quan đến bản thân vào Xiển Giáo, bọn họ đã tính toán, có thể đạt được hai thành.

Hiện nay khí vận Nhân tộc đang thịnh, hai thành không phải là con số nhỏ, nhìn Linh Sơn là biết, Linh Sơn hiện tại cũng gần như đoạt đi hai thành khí vận Nhân tộc, mới qua hơn năm trăm năm đã cường thịnh hơn rất nhiều.

Xiển Giáo lấy được hai thành khí vận Nhân tộc, dù không bằng Linh Sơn, nhưng việc trỗi dậy trở lại là điều tất nhiên.

Có đủ khí vận chống đỡ, đầu tiên Quảng Thành Tử khẳng định có thể thành Thánh, sau đó Xiển Giáo thu nhận lại môn đồ, dưới sự gia trì của khí vận, tu vi tăng lên sẽ rất nhanh, Xiển Giáo sẽ tái hiện vinh quang ngày xưa.

Về phần cao tầng, đều không cần triệu hồi các môn nhân Xiển Giáo khác, tiếp tục hưởng khí vận của Thiên Đình và Linh Sơn là được.

Chỉ cần dung nhập Vân Hải Tiên Môn vào Xiển Giáo là đủ, Âm Dương Nhị Tiên, Tứ Lão, Huyền Hoàng Tam Thừa, không hề kém Cửu Đại Phó Giáo Chủ của Xiển Giáo ngày xưa.

Hơn nữa, nhiều năm qua, Vân Hải Tiên Môn đã ngấm ngầm thu nhận một nhóm đệ tử có căn nguyên không tệ, chỉ là không có khí vận gia trì, tu vi tăng không nhanh.

Một khi nhập Xiển Giáo, được khí vận gia trì, tu vi sẽ đột phá mạnh mẽ, nhanh chóng trưởng thành thành lực lượng nòng cốt của Xiển Giáo.

Đợi một ngày nào đó, triệu hồi các môn nhân Xiển Giáo ở Thiên

Đình và Linh Sơn về, Xiển Giáo sẽ còn cường đại hơn cả thời Phong Thần lượng kiếp.

Mưu đồ này thành, Xiển Giáo tất có thể lật mình, giai đoạn đầu đã có thể khiến Thiên Đình kiêng dè, phát triển vài vạn năm là có thể ngang hàng với Thiên Đình, sau đó đoạt lại chính thống Đạo Môn, khí vận càng thịnh, Xiển Giáo phát triển càng nhanh.

Nếu như mưu đồ lợi dụng Trầm Hương làm loạn Thiên điều thành công, Xiển Giáo sẽ càng nhanh chóng đoạt lại chính thống Đạo Môn.

Điên cuồng cũng được, tự tìm chết cũng được, Xiển Giáo đã quen cao ngạo, trước sau vẫn không học được cách ăn nhờ ở đậu, có cơ hội tất phải liều một phen.

"Chuyện Bách Hoa tiên tử, tạm thời đừng nói cho Nhân Giác, ngươi đi theo dõi Dương Tiễn, xác định Bách Hoa tiên tử ở Quán Giang Khẩu rồi hãy nói." "Ngoài ra, điều tra rõ có mai phục hay không." Nguyên Thủy Thiên Tôn tổng kết.

"Được." Nam Cực Tiên Ông gật đầu, hóa thành hồng quang rời đi, trước tiên đến Thiên Đình sử dụng Kinh Hồn Thuật.

Nhưng tẩm cung của Dao Cơ công chúa ở Dao Trì, nơi ở của nữ tiên, không có lệnh của Vương Mẫu, y không vào được.

Chỉ có thể đến Nữ Nhi Quốc tìm Trầm Hương, Trầm Hương và Dao Cơ công chúa có huyết mạch tương liên.

Chỉ là y không ngờ, Na Tra cũng ở đây.

"Sao ngươi lại ở đây?" Nam Cực Tiên Ông nghi hoặc nhìn Na Tra.

"Ta một mình đi Hỏa Vực tu luyện không thú vị, đến rủ Tôn đại thánh đi cùng." Na Tra tìm một cái cớ.

Nam Cực Tiên Ông cũng không nghi ngờ, chủ yếu là loại chuyện không đáng tin này, Na Tra thật sự làm ra được.

Nam Cực Tiên Ông giả vờ đến đưa tin, nói là Ngọc Đế hiện tại không quản được Dương Tiễn.

Sau đó chỉ điểm Trầm Hương tu luyện, nhân cơ hội lấy đi mấy sợi tóc của Trầm Hương.

Hôm đó, Nam Cực Tiên Ông dùng tóc của Trầm Hương thi triển Kinh Hồn Thuật, Dương Tiễn, Dương Thiền, Lưu Ngạn Xương và Dao Cơ công chúa đều nảy sinh cảm giác tim đập nhanh.

Không còn cách nào, không lấy được đồ của Dao Cơ công chúa, mà Trầm Hương lại có huyết mạch tương liên với cả bốn người, Nam Cực Tiên Ông lại không biết Nhân Quả pháp tắc, không thể khống chế.

Chương 477

Bất quá, những điều này không quan trọng, chỉ cần truyền đạt đến Dao Cơ công chúa, để Dao Cơ công chúa rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn là đủ rồi.

Dương Tiễn biết thì biết thôi, vốn dĩ là để Dao Cơ công chúa kiềm chế Dương Tiễn.

Quán Giang Khẩu.

"Kinh Hồn Thuật!" Dương Tiễn lập tức phản ứng lại, bèn cho Hao Thiên Khuyển đến Bất Tử Hỏa Sơn đón Dao Cơ công chúa.

Sự đã đến nước này, tình hình cơ bản đã rõ, mẫu thân biết thì biết thôi.

"Dương Tiễn, ngươi tên súc sinh, ngươi đã làm gì Trầm Hương?" Trong địa lao, Lưu Ngạn Xương gào thét khản cổ, cảm giác tim đập nhanh đó quá sâu sắc, cảm giác không lành cứ lởn vởn trong đầu, y tưởng Trầm Hương đã xảy ra chuyện.

Dương Tiễn cách không tát cho Lưu Ngạn Xương hai cái, không thèm để ý nhiều.

Mà đi đón người ở Bất Tử Hỏa Sơn, không chỉ có Hao Thiên Khuyển, mà còn có Nam Cực Tiên Ông.

Dao Cơ công chúa quả thực đã bị kinh động ra ngoài, Nam Cực Tiên Ông cười ha hả nghênh đón.

"Lão phu nhân, chủ nhân đang ở Quán Giang Khẩu, bảo tôi đến đón người, chúng ta đi, đừng để ý đến lão già này." Hao Thiên Khuyển che chở Dao Cơ công chúa, dùng thân thể chặn Nam Cực Tiên Ông.

Không cần nghĩ cũng biết, lão già này không có ý tốt, khẳng định

sẽ nói bậy bạ làm loạn tâm thần của lão phu nhân.

"Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Dao Cơ công chúa bất an nhìn Hao Thiên Khuyển.

"Không có, mọi thứ đều ổn cả." Hao Thiên Khuyển lắc đầu, sau đó trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông đang định mở miệng: "Ngươi dám nói, ta sẽ tìm người giết chết đệ tử Xiển Giáo của ngươi, chủ nhân ta không tiện ra tay, nhưng các môn hạ Kim Ô khác sẽ không nương tay đâu." "Hừ, các ngươi còn giấu được bao lâu, trên đời không có bức tường nào không lọt gió." Nam Cực Tiên Ông cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều.

Dao Cơ công chúa cũng không ngốc, không thể nào Dương Tiễn nói gì cũng tin, tất nhiên sẽ đi tìm người khác để xác minh.

Con gái bị đè dưới Hoa Sơn, cháu ngoại thành tội phạm bị Thiên Đình truy nã, còn là do chính Dương Tiễn làm, đến lúc đó Dao Cơ công chúa làm loạn lên, đủ để Dương Tiễn phiền phức.

Hao Thiên Khuyển một đường đưa Dao Cơ công chúa trở về phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu.

"Nhị Lang, có phải Thiền nhi xảy ra chuyện không, ta đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh." Dao Cơ công chúa bất an nhìn Dương Tiễn.

"Không phải, có người dùng Kinh Hồn Thuật, muốn ép người ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn." Dương Tiễn lắc đầu.

"Vậy Thiền nhi đâu, Thiền nhi bây giờ ở đâu?" Dao Cơ công chúa vẫn không yên tâm.

Dương Tiễn có chút lúng túng, không biết nói từ đâu.

"Bá mẫu, người uống trà trước, con sẽ từ từ nói với người." Ngao Băng Tâm bưng trà tới, đỡ Dao Cơ công chúa ngồi xuống.

“Băng Tâm, con sao vậy?

Nhục thân sao lại mất rồi?” Ngao Băng Tâm và Dương Thiền quan hệ rất tốt, Dao Cơ công chúa cũng rất quen thuộc với Ngao Băng Tâm.

“Dương Tiễn làm đó, hắn hủy nhục thân của con.” Ngao Băng Tâm xưa nay dịu dàng đoan trang, lúc này có chỗ dựa, chu môi mách lẻo.

Sao lại mách lẻo thế này, Dương Tiễn vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, dáng vẻ nũng nịu này của Ngao Băng Tâm, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Nhị Lang, con rốt cuộc đã làm gì?” Dao Cơ công chúa nghiêm mặt.

“Bá mẫu người nghe con từ từ nói.” Ngao Băng Tâm lúng túng liếc nhìn Dương Tiễn, bắt đầu nói chuyện chính.

Nàng kể lại toàn bộ chuyện xảy ra gần đây của Dương Thiền và Trầm Hương.

“Thiền nhi, Thiền nhi sao lại hồ đồ như vậy, cứ phải đi theo vết xe đổ của ta.” Dao Cơ công chúa lệ rơi như mưa, vừa giận vừa đau lòng.

“Dương Thiền cũng là bị người ta tính kế, người cũng đừng trách Dương Tiễn, Dương Tiễn đè Dương Thiền dưới Hoa Sơn, thực ra là để bảo vệ Dương Thiền, để người khác không có lý do công kích Dương Thiền.” “Còn về việc truy sát Trầm Hương, chỉ là để ép Trầm Hương nỗ lực tu luyện, giống như Dương Tiễn năm xưa, biến thù hận thành động lực, giết ta cũng là như vậy, lúc đó ta không hiểu nỗi khổ tâm của Dương Tiễn, một lòng che chở Trầm Hương, khiến Trầm Hương không được rèn luyện.” “Chỉ có Trầm Hương phấn đấu, mới không ai dám nói ra nói vào về Dương Thiền, chỉ biết ngưỡng mộ

Dương Thiền sinh được một đứa con trai tốt.” Ngao Băng Tâm an ủi.

Cảnh ngộ của Dương Thiền và Dao Cơ công chúa, không nói là giống hệt nhau, cũng không khác biệt nhiều.

“Nhị Lang, khổ cho con rồi.” Dao Cơ công chúa đau lòng nắm chặt tay Dương Tiễn, vì cứu bà, Dương Tiễn đã chịu quá nhiều khổ, bây giờ lại phải dọn dẹp cho muội muội và cháu ngoại.

Đúng là chịu được khổ thì sẽ có khổ ăn không hết.

“Không khổ, chỉ cần gia đình chúng ta bình an vô sự, mọi thứ đều đáng giá, những chuyện này đối với con cũng là một loại rèn luyện, giúp con có thể đi xa hơn.” “Còn một chuyện con phải nói với người, cha và đại ca đã nhập ma, hiện đang bị phong ấn trong Nhược Thủy Chi Uyên, cha là thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp, sẽ khởi xướng Ma Đạo lượng kiếp, đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, chính là lúc gia đình chúng ta đoàn tụ.” “Vận rủi của gia đình chúng ta nên kết thúc rồi.” Dương Tiễn nói.

“Nhược Thủy Chi Uyên, họ, họ sẽ không sao chứ?” Tim Dao Cơ công chúa thắt lại, đó là Nhược Thủy a.

Tại sao gia đình bà phải chịu nhiều khổ nạn như vậy, thật bất công.

“Không đâu, cha là thiên mệnh giả, có thiên mệnh che chở, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện, có lẽ Nhược Thủy đối với họ là một loại cơ duyên.” “Nhân quả tuần hoàn, đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, tất cả những kẻ bắt nạt gia đình chúng ta, đều phải trả giá đắt.” Dương Tiễn lắc đầu.

Ma Đạo lượng kiếp, có lẽ có thể hiểu là cuộc báo thù của gia đình họ.

“Sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao đâu.” Dao Cơ công

chúa chắp tay trước ngực cầu nguyện.

“Dương Tiễn, súc sinh, ngươi ra đây gặp ta, ra đây gặp ta đi.” Lúc này, Dao Cơ công chúa nghe thấy tiếng mắng chửi từ địa lao truyền đến.

“Ai vậy?” Dao Cơ công chúa nhíu mày, lại dám mắng con trai bà.

“Lưu Ngạn Xương tên phế vật đó, bị con bắt về rồi.” Dương Tiễn nói.

“Đưa ta đi xem.” Dao Cơ công chúa hít một hơi thật sâu, lau khô nước mắt.

Dương Tiễn đưa mẫu thân đến địa lao.

“Dương Tiễn, ngươi đã làm gì Trầm Hương, đó là cháu ngoại ruột của ngươi đó, ngươi cũng nỡ ra tay à.” Lưu Ngạn Xương nhìn thấy Dương Tiễn, lập tức kích động.

“Nhân phẩm hắn thế nào?” Dao Cơ công chúa nhíu mày, bà không thích dáng vẻ của Lưu Ngạn Xương, có chút tinh ranh giảo hoạt, nhưng có thể thấy, Lưu Ngạn Xương thật sự quan tâm Trầm Hương.

“Năm xưa ta tìm được tam muội, hắn trốn sau lưng tam muội.” Dương Tiễn cũng không nói nhiều, chỉ riêng điểm này, đã kém cha hắn quá nhiều, chỉ riêng điểm này, hắn đã không thể nhận người em rể này.

Nghe Dương Tiễn nói vậy, sắc mặt Dao Cơ công chúa nhanh chóng lạnh đi, không có đảm đương như vậy, sao xứng với con gái bà.

“Người, người là mẹ?” Lưu Ngạn Xương dò hỏi.

“Đừng gọi ta là mẹ, ta không có loại con rể vô dụng như ngươi, Hao Thiên Khuyển, đánh cho ta.” Dao Cơ công chúa tức giận, tên khốn này đúng là biết được đằng chân lân đằng đầu, dám gọi bừa.

“Ta cho ngươi gọi bừa, ta cho ngươi gọi bừa.” Hao Thiên Khuyển cầm roi quất mạnh vào miệng Lưu Ngạn Xương.

Dao Cơ công chúa vô cùng ghét bỏ, không muốn nhìn thêm một giây nào, quay người rời khỏi địa lao.

Lưu Ngạn Xương hối hận, sớm biết năm xưa y cứng rắn một chút, đứng che trước mặt Dương Thiền, nói không chừng Dương Tiễn và nhạc mẫu đã công nhận y rồi.

“Ngọc Đế và Vương Mẫu thấy sao về chuyện này?” Trở lại bên trên, Dao Cơ công chúa lo lắng hỏi.

“Kim Ca, Hoan Muội là con cháu của Chức Nữ, họ bảo con cùng bồi dưỡng, thả một con dê cũng là thả, thả một bầy dê cũng là thả.” “Họ đang sầu não không biết làm sao để minh oan cho Chức Nữ mà không ảnh hưởng đến Thiên điều, vừa hay kết hợp chuyện của Chức Nữ và tam muội lại xử lý, đều là bị người ta tính kế, chỉ cần con lôi ra kẻ chủ mưu sau lưng, Chức Nữ và tam muội sẽ là vô tội.” “Chỉ cần Trầm Hương và Kim Ca, Hoan Muội phấn đấu, sẽ không ai dám nói ra nói vào, Ngọc Đế và Vương Mẫu biết hết mọi chuyện, vẫn luôn phối hợp với con, nhân cơ hội này lôi ra những ngưu quỷ xà thần có lòng dạ khác, củng cố quyền uy của Ngọc Đế.” “Cho nên người không cần có gánh nặng, đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, chúng ta để cha và đại ca không động đến Thiên Đình, sau này chúng ta không còn nợ Thiên Đình gì nữa.” Dương Tiễn an ủi.

Dao Cơ công chúa thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Ta muốn đến Hoa Sơn thăm Thiền nhi, nó chắc chắn cũng trúng Kinh Hồn Thuật, không biết lo lắng đến mức nào rồi.” “Tam muội không ở Hoa Sơn, lưu lại Hoa Sơn chỉ là nhục thân và một luồng nguyên thần của tam muội, con nhận được tin, họ muốn động thủ với tam muội, con đã để tam muội từ bỏ nhục thân và một luồng nguyên thần làm thế thân.”

Dương Tiễn lắc đầu.

Thế thân thuật, do Trấn Nguyên Tử tạo ra, đủ để giả thật lẫn lộn, thời Phong Thần lượng kiếp đã giúp hắn nhiều lần, thậm chí còn lừa được cả Thánh Nhân.

Bây giờ hắn dùng nhục thân và một luồng nguyên thần của Dương Thiền làm môi giới thi triển thế thân thuật, đủ để lừa tất cả mọi người, hắn muốn xem những ngưu quỷ xà thần đó muốn làm gì.

Chỉ cần chịu bỏ ra cái giá lớn, tu luyện lại nhục thân không khó, còn về nguyên thần, đối với môn hạ Kim Ô không phải chuyện lớn, trong tay hắn có không ít Tam Quang Thần Thủy.

Chương 478

Nếu chỉ nói về Tam Quang Thần Thủy, Thánh Nhân cũng không giàu bằng hắn.

"Vậy Thiền nhi bây giờ ở đâu?" Dao Cơ công chúa hỏi.

"Con đã đưa nó đến Địa Phủ, đi báo cho nó một tiếng, để nó khỏi lo lắng." Dương Tiễn suy nghĩ một chút, đưa mẫu thân thi triển độn thổ thuật vào Địa Phủ.

"Cô cô, là Dương thúc thúc." Con gái Trư Bát Giới, Hồng Hồng, đang chơi với Cửu Phượng, thấy Dương Tiễn đến, vui vẻ chạy tới.

Vì gần đây mới tu luyện hoàn thiện nhục thân, Hồng Hồng vẫn còn là một đứa trẻ, chưa lớn hẳn, rất hoạt bát đáng yêu.

Dương Tiễn nở một nụ cười dịu dàng, bế Hồng Hồng lên.

Dao Cơ công chúa nghiêng đầu nhìn Dương Tiễn, đứa con trai lạnh lùng này của mình, rất ít khi dịu dàng như vậy, xem ra rất thích trẻ con.

Đợi gia đình họ đoàn tụ, trả hết nợ cho Ngọc Đế, cũng nên tìm cho Dương Tiễn một người bạn đời.

Ừm, Ngao Băng Tâm rất tốt, dịu dàng đoan trang, huệ chất lan tâm, có thể ở bên cạnh Dương Tiễn, chứng tỏ Dương Tiễn không hề kháng cự Ngao Băng Tâm, có hi vọng.

Tu luyện là một việc vô cùng khô khan, có một người bạn đời bên cạnh, ít nhất không cô độc.

"Gặp qua Cửu Phượng đại vu." Dao Cơ công chúa cung kính hành lễ với Cửu Phượng, Cửu Phượng bối phận rất cao, là nhân vật thời Vu Yêu lượng kiếp, lúc đó còn chưa có bà.

“Thẩm tử không cần khách sáo.” Cửu Phượng phất tay.

Dương Tiễn mặt đầy vạch đen, ngươi giả non có phải là quá đáng rồi không.

“Sao, không yên tâm về tỷ tỷ, đến kiểm tra à?” Cửu Phượng thẳng thắn, có phần trêu chọc khoác vai Dương Tiễn.

“Không có, có người sử dụng Kinh Hồn Thuật, ta đưa mẹ ta đến xem Dương Thiền.” Dương Tiễn có chút không chống đỡ nổi, thân thể căng cứng.

Trừ Hình Thiên ra, ai mà chịu nổi Cửu Phượng, phút chốc bị trêu đến đỏ mặt tía tai, mấy vị sư thúc của hắn, đối mặt với Thánh Nhân còn dám xông lên đánh một trận, thấy Cửu Phượng liền quay đầu bỏ chạy.

Chỉ có Hình Thiên không sợ, vì Hình Thiên thích Cửu Phượng, chỉ mong được Cửu Phượng trêu chọc.

Mà Cửu Phượng lại chê Hình Thiên quá thô kệch, vô cùng kỳ lạ, là Vu tộc đại diện cho sức mạnh, lại không thích người cường tráng, mà lại thích người thanh tú, non nớt.

Khóe miệng Dao Cơ công chúa giật giật, một nàng dâu có bối phận lớn hơn cả bà, thật không thể chấp nhận được.

“Nhị ca, xin lỗi.” Lúc này, Dương Thiền ra ngoài, nhào vào lòng Dương Tiễn khóc nức nở, đến Địa Phủ, thấy Noãn Nhị tỷ, Hồng Hồng và tiểu Bạch Hậu, nàng mới biết mình sai lầm đến mức nào.

Nhị ca chưa bao giờ thay đổi, vẫn luôn có tình có nghĩa, giữ vững giới hạn, chỉ là thủ đoạn đã thay đổi, còn mình lại hiểu lầm nhị ca, thậm chí sợ hãi nhị ca, mình thật đáng chết.

“Mẹ đến rồi.” Dương Tiễn vỗ vỗ lưng Dương Thiền.

Dương Thiền đứng thẳng người, như một đứa trẻ làm sai, bối rối, bất an, lo lắng, chột dạ, vặn vẹo ngón tay, cúi đầu đến trước mặt mẫu thân, chờ đợi mẫu thân quở trách.

"Con đó." Dao Cơ công chúa vừa giận vừa đau lòng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, ôm chặt Dương Thiền.

Tim Dương Thiền thắt lại, ôm chặt mẫu thân, khóc nức nở, giải tỏa hết mọi bất an và áy náy.

"Ai, đây có lẽ là số mệnh của mẹ con ta, mệnh trung chú định có một tình kiếp, bất quá mẹ may mắn hơn con, gặp được người đáng để phó thác cả đời." Dao Cơ công chúa thở dài một hơi.

Dương Thiền có chút lúng túng, lời này nghe sao giống như đang mắng nàng không có mắt nhìn người.

Mẫu thân chắc hẳn đã gặp Lưu Ngạn Xương, mẫu thân cũng không ưa Lưu Ngạn Xương.

Sau khi tỉnh táo lại, nàng cũng biết Lưu Ngạn Xương không thể so với phụ thân, nhưng dù sao cũng là cha của đứa trẻ.

Rốt cuộc nàng vẫn không nỡ nhẫn tâm, nàng muốn cầu xin nhị ca tha cho Lưu Ngạn Xương một mạng, nhưng lại không có mặt mũi mở lời, nàng đã gây cho nhị ca rất nhiều phiền phức, nợ nhị ca quá nhiều, thật sự không có mặt mũi để yêu cầu nhị ca thêm nữa.

Hồi lâu, Dương Thiền mới ổn định lại cảm xúc.

"Nhị ca, Trầm Hương bây giờ sao rồi?" Dương Thiền lau nước mắt hỏi, khi nhìn thấy Noãn Nhị tỷ và ba người kia, nàng đã hoàn toàn tin rằng nhị ca sẽ không làm hại Trầm Hương, nhưng nàng sợ người khác sẽ làm hại Trầm Hương.

"Hiện tại có Trư Bát Giới bọn họ che chở, tạm thời không ai dám động đến nó." Dương Tiễn nói.

Nghe vậy, Noãn Nhị tỷ ở bên cạnh thần tình thả lỏng, con lợn chết bầm đó cuối cùng cũng làm được một việc tốt.

Dương Tiễn suy nghĩ một chút, đi đến nơi giam giữ Bách Hoa tiên tử.

"Thế nào, đã nghĩ thông suốt chưa?

Nói ra Vân Hải Tiên Môn ở đâu, ta có thể bảo đảm con trai ngươi không chết, nếu không, ta sẽ khiến nó sống không bằng chết." "Ta đã đủ nể mặt ngươi, không dùng bất kỳ hình phạt nào với ngươi, đừng có không biết điều." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

Bách Hoa tiên tử cúi đầu không nói.

Lúc này, Dương Thiền và Dao Cơ công chúa đi vào, Ngao Băng Tâm cũng từ trong cơ thể Dương Tiễn ra ngoài, đều lạnh lùng nhìn Bách Hoa tiên tử.

"Bách Hoa, ta có chỗ nào không phải với ngươi, tại sao ngươi lại hại ta?" Dương Thiền chất vấn.

"Các ngươi giết ta đi." Bách Hoa tiên tử hít một hơi thật sâu, không dám nhìn Dương Thiền.

Dương Thiền đối với nàng không có gì để nói, dù nàng có tự tư, độc ác đến đâu, đối mặt với Dương Thiền cũng thấy chột dạ.

Bây giờ rơi vào tay Dương Tiễn, vừa không có mặt mũi đối diện với Dương Thiền, lại sợ liên lụy đến Nhân Giác và con trai của họ, chết đối với nàng là một sự giải thoát.

"Chết rất dễ, nhưng món nợ ngươi gây ra, ngươi chết cũng không bù đắp được." "Bọn họ có thể dùng Kinh Hồn Thuật ép bá mẫu ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn, muốn dùng bá mẫu để kiềm chế ngươi, chúng ta cũng có thể học theo, dùng Kinh Hồn Thuật kích động Nhân Giác và con trai hắn hiện thân." Ngao Băng Tâm thản nhiên nói.

Lần đầu gặp mặt, nàng đã cảm thấy Bách Hoa tiên tử tâm tư quá nặng, không thích, nể mặt Dương Thiền, nàng không tiện nói gì, giữa nàng và Bách Hoa tiên tử không có nhiều tình cảm, sẽ không nuông chiều.

"Ta cầu các ngươi giết ta đi, ta có lỗi với Dương Thiền, ta trả mạng lại cho cô ấy, cầu các ngươi tha cho con ta, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ hại Trầm Hương." Bách Hoa tiên tử biết mình không thể chống cự, chỉ có thể dùng bài tình cảm.

"Hừ, ngươi dám nói ngươi không có ý định lợi dụng Trầm Hương?" "Muốn con trai ngươi không sao, thì nói cho chúng ta biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu, chúng ta có thể không động đến con trai ngươi." Ngao Băng Tâm cười lạnh.

"Ta cũng không biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu, Nhân Giác chưa từng đưa ta đến đó, về chuyện Vân Hải Tiên Môn, Nhân Giác trước nay đều kín miệng không nói, ta biết còn không nhiều bằng các ngươi." "Ta chỉ biết Vân Hải Tiên Môn có quan hệ với Xiển Giáo, Nhân Giác nói người có năng lực khiến Ngọc Đế sửa Thiên điều chỉ có Dương Tiễn, chỉ có để Dương Thiền cũng động phàm tâm, mới có thể ép Dương Tiễn sửa Thiên điều, ta và Nhân Giác mới có thể quang minh chính đại ở bên nhau." "Khi ta ở Thiên Đình, đã liên lạc với Nam Cực Tiên Ông, trong các môn nhân Xiển Giáo, biết về Vân Hải Tiên Môn không nhiều, ta chỉ biết bấy nhiêu, đã nói hết cho các ngươi rồi." Bách Hoa tiên tử mặt đầy tuyệt vọng, nàng thật sự không biết.

"Ngươi nên biết rõ, cái giá phải trả khi đắc tội với ta, những thông tin này đối với ta không có bất kỳ giá trị nào, mạng của ngươi ta sẽ lấy, nhưng không phải bây giờ, ngươi bây giờ sống mới có giá trị." "Ta nghĩ, ngươi chắc cũng rất muốn xem, Nhân Giác rốt cuộc có quan tâm ngươi không, là thật sự động lòng với ngươi, hay chỉ là lợi dụng ngươi." Dương Tiễn nói, cắt một lọn tóc của Bách Hoa tiên tử.

Bách Hoa tiên tử không nói nữa, nàng quả thực cũng đang hoài nghi, Nhân Giác có phải đang lợi dụng nàng không.

Khi nhìn thấy Noãn Nhị tỷ và ba người kia cùng Dương Thiền, Ngao Băng Tâm xuất hiện ở Địa Phủ, nàng mới thực sự hiểu được tâm cơ của Dương Tiễn sâu đến mức nào, Vân Hải Tiên Môn và Xiển Giáo chưa chắc đã đấu lại Dương Tiễn, nàng sợ rồi.

"Nếu ngươi không thể cung cấp tin tức hữu dụng, vậy thì đến mười tám tầng địa ngục chuộc tội đi." Dương Tiễn lạnh lùng tóm lấy Bách Hoa tiên tử, trực tiếp đánh nát nhục thân, ném vào mười tám tầng địa ngục, dặn dò Dương Thiền vài câu, đưa Ngao Băng Tâm và Dao Cơ công chúa rời đi.

Trở lại phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu, Dương Tiễn dùng tóc của Bách Hoa tiên tử làm môi giới, thi triển Kinh Hồn Thuật.

Tiếp theo hắn sẽ thi triển mỗi ngày, Nhân Giác nếu thật sự có tình cảm với Bách Hoa tiên tử, nhất định sẽ ngồi không yên.

Nam Hải, trong Vân Hải tiên giới, Nhân Giác và con trai Giác Quân đang tu luyện, đột nhiên trong lòng rung động, bừng tỉnh mở mắt.

"Cha, mẹ có phải đã xảy ra chuyện không?" Giác Quân bất an nhìn phụ thân.

"Ai, là do cha vô dụng, mẹ con bị tên ba mắt đó bắt đi rồi, muốn dùng mẹ con để ép chúng ta hiện thân." Nhân Giác thở dài.

"Hắn bây giờ có phải đang bắt nạt mẹ không, chúng ta nhờ Địa Minh thúc giúp đỡ, chúng ta đi cứu mẹ được không, người và Địa Minh thúc liên thủ, có thể dọa chạy tên ba mắt, nhất định có thể cứu được mẹ." Giác Quân mặt đầy cầu xin.

Trẻ con mà, đa số đều gần gũi với mẹ hơn.

Chương 479

"Không được, chuyện này không thể manh động, chúng ta còn không biết mẹ con bị giam ở đâu, hơn nữa, chúng ta không hiện thân, mẹ con còn có giá trị lợi dụng, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng." "Một khi chúng ta hiện thân, mẹ con mất đi giá trị lợi dụng, mới là thật sự nguy hiểm." "Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, chúng ta phải xác định được mẹ con bị giam ở đâu trước, mới có thể động thủ." Nhân Giác vô cùng bình tĩnh lắc đầu từ chối.

Sau đó giọng nói dịu đi: "Mẹ con hiện tại sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, cha sẽ cho người nhanh chóng xác nhận mẹ con bị giam ở đâu, sau đó đi cứu mẹ con." "Vâng." Giác Quân gật đầu, hắn đã từng chứng kiến sự cường đại của tên ba mắt đó, ngay cả cha mạnh mẽ cũng bị tên ba mắt đánh trọng thương, đến giờ vẫn chưa hồi phục, hắn chỉ là một tiểu Kim Tiên, manh động chỉ hại cha và mẹ.

Nhưng tiếp theo, cảm giác tim đập nhanh ngày ngày truyền đến, khiến hắn không thể bình tĩnh, lo lắng cho mẹ ngày càng lớn.

"Dương Tiễn tiểu nhi, khinh người quá đáng." Nhân Giác cũng có chút không nhịn được nữa, Bách Hoa tiên tử chắc chắn đã phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân.

Nhưng hắn biết, không thể tự rối loạn trận cước, trúng gian kế của Dương Tiễn.

Bây giờ hắn chỉ có thể nhịn, nuốt cay đắng vào lòng.

Cùng lúc đó, Vạn Quật Sơn, Lão Hồ Ly và Tiểu Ngọc trở về.

Quan hệ của hai bà cháu hiện tại không được tốt lắm, Lão Hồ Ly vẫn luôn lừa Tiểu Ngọc rằng mình sắp chết, ép Tiểu Ngọc nỗ lực tu luyện, ban đầu nói chỉ còn sống được một tháng.

Một tháng sau, Lão Hồ Ly không hề hấn gì, lừa Tiểu Ngọc là tính sai.

Sau đó, nửa năm trôi qua, Lão Hồ Ly vẫn tinh thần phấn chấn.

Lần này đến lần khác lừa gạt, Tiểu Ngọc đều tin.

Cho đến gần đây, tu vi của Tiểu Ngọc tăng lên đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, lại không nhìn thấu tu vi của bà ngoại, không khỏi nghi ngờ, sau một lần dò xét, xác nhận bà ngoại đã chứng đắc Đại La quả vị, căn bản không cần lo lắng về tuổi thọ nữa.

Lần này đến lần khác bị lừa gạt, Tiểu Ngọc không thể chấp nhận, tức giận trở về Vạn Quật Sơn, Lão Hồ Ly chột dạ lặng lẽ đi theo sau.

"Bà ngoại sai rồi, bà ngoại chỉ là quá nhớ mẹ con, quá muốn cứu họ về, nhưng bà ngoại không có bản lĩnh đó, cho nên bà ngoại đã lừa con, ép con nỗ lực tu luyện." "Bà ngoại không thể hại con được, con tha thứ cho bà ngoại lần này được không?" Lão Hồ Ly chột dạ xin lỗi Tiểu Ngọc.

"Sao lại không có hại con, sau này con làm sao đối mặt với chàng, ngoài bà ra, chàng là người tốt với con nhất, con thật sự rất thích chàng." Tiểu Ngọc tủi thân ôm đầu gối, khóc thương tâm vô cùng, Bảo Liên Đăng là chỗ dựa của Trầm Hương, nhưng nàng lại trộm đi tim đèn, khiến Trầm Hương mất đi chỗ dựa.

Trầm Hương chắc chắn cho rằng nàng là kẻ lừa đảo, lừa gạt tình cảm, còn là một tên trộm, tiếp cận chàng chỉ vì trộm tim đèn Bảo Liên Đăng.

Trầm Hương chắc chắn hận chết nàng, sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng.

Lão Hồ Ly cũng khổ, đều là do Dương Tiễn ép bà làm, Dương Tiễn còn uy hiếp bà không được nói cho Tiểu Ngọc, nếu không sẽ giết

họ.

Dương Tiễn là người thế nào, muốn giết họ dễ như trở bàn tay, với bản lĩnh của họ, muốn trốn cũng không trốn được.

À, tuy bản ý của bà cũng là muốn để Tiểu Ngọc tiếp cận Trầm Hương trộm tim đèn Bảo Liên Đăng, nhưng bà thật sự không độc ác như Dương Tiễn, bày mưu để Trầm Hương yêu sâu đậm Tiểu Ngọc, sau đó để Tiểu Ngọc tự tay đẩy Trầm Hương xuống vực sâu.

Bà cũng cảm thấy quá độc ác.

Nói thật, sau một thời gian ở Vạn Quật Sơn, bà khá thích Trầm Hương, Tiểu Ngọc gả cho Trầm Hương bà có thể chấp nhận.

Bà không dám phản kháng Dương Tiễn, lúc này có nỗi khổ khó nói.

"Không đâu, Trầm Hương thích con như vậy, chắc chắn sẽ tha thứ cho con, con trộm tim đèn đều là do bà ngoại ép con, con tu luyện cho tốt, để mình trở nên mạnh mẽ, sau đó đi giúp Trầm Hương, Trầm Hương chắc chắn sẽ tha thứ cho con." Bà không dám bán đứng Dương Tiễn, chỉ có thể tiếp tục lừa gạt.

Nhưng bị lừa gạt quá nhiều lần, Tiểu Ngọc đã hoàn toàn mất lòng tin vào bà ngoại, vùi đầu vào đầu gối, không nói một lời, cả người bị sự chán nản, bi thương và tuyệt vọng bao trùm.

Lão Hồ Ly nói nửa ngày, Tiểu Ngọc vẫn không hề lay động, cũng không tu luyện.

Tim đèn mới luyện hóa được chưa đến một phần mười, năng lượng tỏa ra từng giờ từng khắc, thân thể bị căng phồng lên, Tiểu Ngọc cũng mặc kệ.

Cứ như vậy, không chừng sẽ nổ tung mà chết, Lão Hồ Ly lo lắng không yên, chỉ có thể đi tìm Dương Tiễn.

Hôm đó, Dương Tiễn vừa thi triển xong Kinh Thần Thuật, hai Thảo Đầu Thần liền áp giải Lão Hồ Ly vào.

"Chân quân cầu ngài cứu Tiểu Ngọc." Lão Hồ Ly quỳ trước mặt Dương Tiễn cầu xin, kể lại mọi chuyện.

Dao Cơ công chúa ở bên cạnh nghe xong, bất mãn nhìn Dương Tiễn, Dương Nhị Lang ngươi giỏi lắm, ngay cả tình cảm của cháu ngoại mình cũng đùa giỡn.

Nghe ra được, tiểu hồ ly này tình cảm với Trầm Hương rất sâu đậm.

Dương Tiễn bị mẹ nhìn đến chột dạ, đành phải đích thân đến Vạn Quật Sơn diễn một vở kịch.

Lão Hồ Ly vào trước, sau đó Dương Tiễn hung hăng xông vào, Lão Hồ Ly giả vờ liều chết bảo vệ Tiểu Ngọc, bị Dương Tiễn tóm được.

Sau đó, Dương Tiễn giả vờ không tìm thấy Tiểu Ngọc, lớn tiếng ép buộc: "Tiểu hồ ly, muốn mạng bà ngoại ngươi, thì lấy mạng Đinh Hương đến đổi, ngươi nên biết, Đinh Hương cũng thích Trầm Hương." "Bây giờ ngươi không ở bên Trầm Hương, tình cảm của Đinh Hương và Trầm Hương ngày càng tăng, ta đang giúp ngươi, chỉ cần Đinh Hương chết, Trầm Hương vẫn có khả năng là của ngươi." "Ta nói cho ngươi biết một chuyện nữa, Đinh Hương tiếp cận Trầm Hương cũng có mục đích khác, ngươi không nghi ngờ sao, Đinh Hương là do người phàm sinh ra, tại sao lại có tư chất nghịch thiên như tiên thiên cửu phẩm tiên căn." Nói xong, Dương Tiễn tóm Lão Hồ Ly đi.

Hồi lâu sau, Tiểu Ngọc từ chỗ tối ra ngoài, ngơ ngác ngồi nửa ngày, cuối cùng vực dậy tinh thần, nỗ lực tu luyện.

Tuy nàng trách bà ngoại lừa gạt, nhưng nàng không thể không quan tâm bà ngoại, chính bà ngoại đã nuôi nấng nàng lớn lên, khi gặp nguy hiểm, bà ngoại luôn bất chấp nguy hiểm bảo vệ nàng.

Hơn nữa, Dương Tiễn nói đúng, Đinh Hương rất không ổn, nàng không thể để Đinh Hương làm hại Trầm Hương, nàng cần sức mạnh, bảo vệ Trầm Hương, cứu bà ngoại.

Dương Tiễn ẩn nấp, thấy tiểu hồ ly vực dậy tinh thần, mới yên tâm đưa Lão Hồ Ly rời đi.

Tuy tiểu hồ ly ban đầu tiếp cận Trầm Hương có mục đích khác, nhưng tiểu hồ ly này rất đơn thuần, đã thật sự yêu Trầm Hương.

Nàng cháu dâu này, hắn rất hài lòng, có thể tác hợp, trải qua hoạn nạn, tình cảm mới có thể sâu đậm hơn.

Đinh Hương thì thôi, hắn vẫn chưa động đến Đinh Hương, là muốn xem Đinh Hương muốn làm gì, là ai sắp xếp đến, thuộc phe nào.

"Chân quân, ngài đi một vòng lớn như vậy, lại không muốn hại chúng tôi, ngược lại còn ép Tiểu Ngọc trưởng thành, ngài rốt cuộc mưu đồ gì?" Lão Hồ Ly thật sự không hiểu.

"Sau này ngươi sẽ tự biết, muốn tiểu hồ ly không sao, đi giúp ta làm một việc, đến gần Côn Luân Sơn giám thị Xiển Giáo, có ai đến Xiển Giáo bái phỏng, đều ghi lại báo cáo cho ta." "Đây là lục ảnh thạch, có người đến Xiển Giáo bái phỏng, thì tìm cơ hội ghi lại." Dương Tiễn sắp xếp.

Lão Hồ Ly căn bản không có vốn liếng để từ chối, chỉ có thể ngoan ngoãn đi làm, may mà chuyện này cũng không khó.

Trở lại phủ Chân Quân Quán Giang Khẩu, Dương Tiễn bị mẹ mắng cho một trận, nói đùa giỡn tình cảm là hành vi thất đức nhất.

Sau đó đòi đi Nữ Nhi Quốc thăm cháu ngoại.

“Người muốn đi cũng được, nhưng đừng nói những gì không nên nói, phá hỏng kế hoạch của con, chỉ hại tam muội và Trầm Hương.” Dương Tiễn rất nghiêm túc nhắc nhở.

Mẹ đi thăm Trầm Hương, chưa chắc không phải là một cách mê hoặc Xiển Giáo.

“Biết rồi, mẹ ngươi còn chưa hồ đồ.” Dao Cơ công chúa bực bội liếc một cái, có một đứa con trai quá tài giỏi cũng không phải là tốt, làm mẹ ngược lại bị con trai dạy dỗ.

“Nhớ đi Hoa Sơn xem nữa, tam muội bề ngoài vẫn bị đè dưới Hoa Sơn, người không đi xem không hợp lý.” “Đi xong thì về Thiên Đình, về Dao Trì đi.” Dương Tiễn tiếp tục dặn dò.

“Biết rồi.” Dao Cơ công chúa vẻ mặt bất đắc dĩ ngoan ngoãn nghe theo, rốt cuộc ai là mẹ ai là con.

Sau khi Dao Cơ công chúa rời đi, Dương Tiễn cho Hao Thiên Khuyển đến Hoa Sơn, để Khang lão đại trong Mai Sơn Lục Quái tiếp tục canh giữ Hoa Sơn, những người khác rút về phủ Chân Quân, có sắp xếp khác.

Phía bên kia, Dao Cơ công chúa đến Nữ Nhi Quốc.

Mấy người Trư Bát Giới đang dạy Trầm Hương và mấy người kia thực chiến, Đường Tăng bị Hậu Bạt đại thần bắt đi bế quan, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, Tiểu Bạch Long, Na Tra, vừa hay năm người, mỗi người dạy một đứa, sau đó để năm người Trầm Hương giao đấu với nhau, phân cao thấp.

Liên quan đến thể diện, ai cũng không muốn thua, dạy rất nghiêm túc.

Tôn Ngộ Không dạy Trầm Hương; Trư Bát Giới dạy Ngao Xuân; Sa Tăng dạy Đinh Hương; Tiểu Bạch Long dạy Hoan Muội; Na Tra

dạy Kim Ca.

Bây giờ tu vi năm người tương đương nhau, Kim Ca là người chăm chỉ ổn trọng nhất, Ngao Xuân có nền tảng, vì đặc biệt muốn báo thù cho tỷ tỷ, vô cùng khắc khổ nỗ lực.

Kết quả giao đấu, Kim Ca và Ngao Xuân mạnh nhất, thứ đến là Hoan Muội, Trầm Hương và Đinh Hương yếu nhất, Đinh Hương ham chơi không tập trung, thái độ thờ ơ, Trầm Hương thì tự cho là đúng, không sửa được tật xấu lười biếng, tự cảm thấy tốt, luôn cho rằng sắp được rồi, có thể rồi.

Chương 480

Kết quả khi thật sự đánh, luôn thiếu một chút, thiếu một chút, toàn thân sơ hở.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng tức điên, nghiêm phạt Trầm Hương và Đinh Hương.

Dao Cơ công chúa vừa đến, đúng lúc thấy Trầm Hương bị phạt.

Mấy người Tôn Ngộ Không thấy Dao Cơ công chúa đến thì sững sờ, rất lúng túng.

Đồng thời cũng cảnh giác, không biết Dao Cơ công chúa thiên vị Dương Tiễn hay Trầm Hương.

Trong mắt họ, Dương Tiễn không ác không làm, chuyện gì cũng làm ra được, để Dao Cơ công chúa đến giết Trầm Hương cũng không phải là không thể.

"Bái kiến Dao Cơ công chúa!" Na Tra vô cùng cung kính tiến lên hành lễ.

Cả Hồng Hoang, đáng để y cung kính chỉ có hai người, một là sư tôn Thái Ất Chân Nhân, thật sự tốt với y, người còn lại là Dao Cơ công chúa, vì Dao Cơ công chúa đã cho mẹ y thể diện cuối cùng, để Dương Tiễn và Dương Thiền đi tảo mộ cho mẹ y.

Đồng tình cũng được, thương hại cũng được, chung quy là đã cho mẹ y thể diện cuối cùng.

Bây giờ Na Tra đối với Xiển Giáo tình cảm vô cùng phức tạp, Xiển Giáo đã dạy y một thân bản lĩnh, nhưng cũng khiến y mất đi người mẹ yêu thương nhất.

Na Tra sẽ không trốn tránh trách nhiệm, nhưng nếu không phải

Xiển Giáo tẩy não y, Thiên Đạo là quan trọng nhất, thuận theo thiên mệnh, y cũng sẽ không bỏ rơi mẹ.

Không thể phủ nhận, trước kia là Na Tra ngu xuẩn, môn nhân Xiển Giáo nói gì y cũng tin, sư tôn từng khuyên y, nhưng y bị tẩy não quá nghiêm trọng, thậm chí tự cho là đúng cho rằng sư tôn đạo hạnh không đủ, không biết thiên mệnh.

Tỉnh ngộ lại mới biết mình ngu xuẩn đến mức nào, sư phụ không phải đạo hạnh không đủ, phủ định Xiển Giáo, mà là nhìn quá thấu triệt, đã thất vọng với Xiển Giáo.

Bây giờ sư tôn không đến Thiên Đình, cũng không về Côn Luân Sơn, chỉ muốn tìm nơi thanh tịnh, nếu không phải vì sư phụ, y chắc chắn đã rời khỏi Xiển Giáo.

Năm xưa chính Văn Thù và Phổ Hiền hai tên vương bát đản đó lừa y ác nhất, đợi tu vi y đuổi kịp, tất báo thù này.

Mà Trầm Hương nghe Na Tra nói, cả người ngây ra, Dao Cơ công chúa, đó không phải là bà ngoại hắn sao?

Lần đầu gặp mặt, lại để bà ngoại thấy bộ dạng không ra gì của mình, nhất định đã để lại ấn tượng không tốt.

Giờ khắc này, hắn lo lắng, muốn gọi một tiếng bà ngoại, nhưng lại sợ bà ngoại cũng giống Dương Tiễn, ghét hắn, hận không thể giết hắn.

Dao Cơ công chúa đánh giá Trầm Hương, thất vọng lắc đầu, không nói một lời rời đi.

Có sư phụ lợi hại như Tôn Ngộ Không dạy, mà thành tích vẫn kém nhất, quả nhiên như Nhị Lang nói, Trầm Hương toàn tật xấu, không dùng thuốc mạnh không sửa được.

Mà Trầm Hương bị ánh mắt thất vọng của Dao Cơ công chúa kích

thích mạnh mẽ, vô cùng hối hận vì mình không nghiêm túc, để bà ngoại thấy bộ dạng không ra gì của mình.

Loại dao mềm này, còn có sức sát thương lớn hơn dao cứng của Dương Tiễn, Trầm Hương vô cùng xấu hổ, nghiêm túc chưa từng có, cũng buông bỏ sự tự đại mù quáng, khiêm tốn tiếp thu chỉ điểm của Tôn Ngộ Không, muốn chứng minh với bà ngoại, hắn thật sự không tệ đến thế.

Mà Dao Cơ công chúa rời Nữ Nhi Quốc, đến Hoa Sơn một chuyến, sau đó trở về Dao Trì.

Nam Cực Tiên Ông vẫn luôn theo dõi ngầm, Dao Cơ công chúa đi thăm Trầm Hương và Dương Thiền, đủ để chứng minh Dao Cơ công chúa không đứng về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn và Ngọc Đế có phiền phức rồi.

Để Dao Cơ công chúa ra phá rối cục diện, bọn họ có thể tranh thủ thêm thời gian, cho Đinh Hương thời gian trưởng thành.

Dùng Trầm Hương làm yểm hộ, Trầm Hương và Thiên Đình đối đầu, Đinh Hương ngầm nỗ lực tu luyện, ổn rồi.

Mà việc y phải làm là cầm chân Dương Tiễn.

Chư thần Thiên Đình, trừ Dương Tiễn, Ngọc Đế và Vương Mẫu, không ai không muốn sửa Thiên điều, y cầm chân Dương Tiễn, trong tay Ngọc Đế tương đương với không có dao, xác suất ép Ngọc Đế sửa Thiên điều tăng lên rất nhiều.

Thiên điều vừa sửa, Thiên Đình một mảnh hỗn loạn, đối với Xiển Giáo càng có lợi.

Bên này, Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ nhận lệnh Dương Tiễn, lão nhị về Thiên Đình giám thị động tĩnh của môn nhân Xiển Giáo.

Bốn người còn lại vào Tứ Hải, tung tin đồn khắp nơi, nói Vân Hải

Tiên Môn có một bí bảo, liên quan đến cơ duyên thành Thánh.

Sự cám dỗ của việc thành Thánh quá lớn, tất nhiên sẽ có người mang tâm lý lỡ như, đi tìm Vân Hải Tiên Môn.

Sức mạnh của một người có hạn, nhưng hàng ức vạn sinh linh cùng nhau tìm, xác suất phát hiện ra manh mối sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nam Cực Tiên Ông tự nhiên chú ý đến động tác của Mai Sơn Tứ Huynh Đệ, nhưng y không ngăn cản được, năm xưa Ngọc Đế nể mặt Dương Tiễn, cũng phong Mai Sơn Lục Quái làm chính thần.

Trước khi Dương Tiễn lên trời, Thiên điều do Vương Mẫu chấp chưởng, Lôi Bộ phụ trách duy trì Thiên điều, duy trì trật tự.

Lôi Bộ tương đương với Hình Bộ của quốc gia phàm nhân, sau khi Dương Tiễn lên trời, được phong Tư Pháp Thiên Thần, chấp chưởng Thiên điều, lập Tư Pháp Chân Quân Thần Điện.

Chân Quân Thần Điện của Dương Tiễn tương đương với Đại Lý Tự, độc lập với Bát Bộ, có quyền tiết chế Bát Bộ, quyền lực cực lớn.

Mà Mai Sơn Lục Quái đều được phong làm chính thần của Chân Quân Thần Điện, tương tự như bộ đầu.

Bây giờ Dương Tiễn tuy bị bãi chức, nhưng Mai Sơn Lục Quái thì không, người ta vẫn có quyền truy tra.

Y nếu ngăn cản, người ta gán cho y tội danh cản trở truy tra, bao che Vân Hải Tiên Môn, y rửa cũng không sạch, người ta có thể bắt y.

Đương nhiên, y cũng có thể tung tin đồn nói Vân Hải Tiên Môn căn bản không tồn tại, nhưng người ta vừa tung tin Vân Hải Tiên Môn có dị bảo, liền truyền ra Vân Hải Tiên Môn không tồn tại, e rằng chỉ phản tác dụng.

Các tu sĩ đó sẽ cho rằng có người muốn độc chiếm dị bảo, nên

mới tung tin đồn lừa người khác đừng đi tìm Vân Hải Tiên Môn.

Có cảm giác như giấu đầu hở đuôi.

Phải qua một thời gian, mọi người đều không tìm thấy Vân Hải Tiên Môn, mới tung tin đồn Vân Hải Tiên Môn không tồn tại.

Vân Hải Tiên Môn ẩn trong không gian dị giới do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng sức mạnh Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên của chân thân mở ra, chỉ cần người của Vân Hải Tiên Môn không động, không thể bị tìm thấy.

Nhưng cũng không thể để các tu sĩ này tìm mãi.

Chuyện này gây ra ảnh hưởng không nhỏ, sự cám dỗ của việc thành Thánh quá lớn, nhưng tích cực nhất là những người dưới Đại La Kim Tiên, dị bảo đó có thể thành Thánh, chứng đắc Đại La quả vị càng không thành vấn đề, họ chỉ muốn tìm một sự siêu thoát, không còn bị tuổi thọ quấy nhiễu.

Đặc biệt là những người tuổi thọ không còn nhiều, tích cực nhất.

Chuyện này kéo dài hàng chục năm, vô số tu sĩ suýt nữa lật tung cả Tứ Hải.

Hôm đó, Nam Cực Tiên Ông nghĩ rằng cũng gần đến lúc rồi, đến lúc tung tin đồn chấm dứt chuyện này.

Kết quả, lại có một tin đồn mới lan ra, nói rằng Vân Hải Tiên Môn đã bị Xiển Giáo tìm thấy, bị Xiển Giáo giấu đi rồi.

Nam Cực Tiên Ông không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là do Mai Sơn Tứ Huynh Đệ làm, nhưng y không có bằng chứng.

Tin đồn lan ra, lượng lớn tu sĩ kéo đến Côn Luân Sơn, có khí thế muốn công phá Ngọc Hư Cung.

Quảng Thành Tử ra giải thích, nhưng không có bao nhiêu người

tin, la ó đòi Xiển Giáo lấy dị bảo ra xem là thứ gì.

Quảng Thành Tử tức giận, tế ra Phiên Thiên Ấn trấn áp, các tu sĩ này mới yên tĩnh lại một chút, nhưng rất nhiều người không chịu rời đi, vây quanh Côn Luân Sơn.

Động tĩnh quá lớn, tin tức truyền đến Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông bị Ngọc Đế chất vấn một trận, vì không có bằng chứng, Nam Cực Tiên Ông có nỗi khổ khó nói, chỉ có thể nói chuyện này y không biết.

Có bản lĩnh thì ngươi đi điều tra đi, điều tra ra được coi như ta thua.

Ngọc Đế phái Bắc Cực Chiến Thần đi điều tra.

Dù sao chuyện này kéo dài suốt năm trăm năm mới dần yên tĩnh, không thể không nói, Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn làm quá sạch sẽ, suốt năm trăm năm, hàng ức vạn tu sĩ không hề tra ra được gì.

Chương 481

Mà năm trăm năm trôi qua, dưới sự gia trì của lượng lớn tài nguyên tu luyện, còn có một trăm triệu công đức, năm người Trầm Hương đều đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trầm Hương theo Tôn Ngộ Không tu luyện, Tôn Ngộ Không truyền cho Trầm Hương chiến đấu pháp tắc, Ngao Xuân theo Trư Bát Giới học được ao chiến chi pháp, hai người đều được Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới chân truyền.

Đinh Hương có suy nghĩ của riêng mình, là Nhân tộc, muốn tu luyện Nhân Đạo pháp tắc.

Kim Ca và Hoan Muội cũng cảm thấy mình là Nhân tộc, cũng muốn tu luyện Nhân Đạo pháp tắc.

Kim Ca và Hoan Muội rất biết tự lượng sức mình.

Huynh muội hai người biết tư chất của mình có hạn, tham ngộ đại đạo pháp tắc quá khó, tu Tam Đạo pháp tắc có thể đi được xa hơn một chút, mà bọn họ là Nhân tộc, tự nhiên càng thích hợp tu luyện Nhân Đạo pháp tắc.

Huynh muội hai người sở hữu Hậu Thiên Cửu Phẩm tiên căn, tương đương với Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn, thậm chí còn kém hơn một chút, tư chất cũng ngang ngửa với Quan Âm, Văn Thù, nói chính xác thì còn kém một chút.

Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn căng lắm cũng chỉ là tư chất Chuẩn Thánh, nếu vận khí tốt thì có thể nhập Chuẩn Thánh, căn nguyên giới hạn đã bị kẹt cứng, không đủ để thành Thánh, trừ phi gặp được cơ duyên thiên đại.

Chẳng hạn như có được Thánh ngân, để thăng giới hạn căn nguyên.

Thánh ngân Đại Đạo thì đừng nghĩ đến, thi hài Hỗn Độn Ma Thần đâu có dễ tìm như vậy.

Thánh ngân Địa Đạo đã bị Thập Nhị Tổ Vu hấp thu, còn mười hai đạo Thánh ngân Nhân Đạo, năm xưa Nhân tộc Tam Hoàng, Tam Tiêu, Thường Hi, Hi Hòa cộng thêm Tỷ Can và Trấn Nguyên Tử đã lấy đi mười đạo, còn lại hai đạo, Nhân Hoàng Đế Tân cơ bản đã đặt trước một đạo, đạo còn lại muốn có được là cực kỳ khó khăn.

Ngược lại, Thánh ngân Thiên Đạo vẫn còn không ít, Thiên định Lục Thánh lấy đi sáu đạo, Tứ Hung Thần lấy đi một đạo, năm xưa Đạo Tổ ban cho Đông Vương Công một đạo, nhưng sau khi Đông Vương Công chết lại bị Đạo Tổ thu hồi.

Ngoài ra còn có một đạo, bị Côn Bằng và Minh Hà làm hỏng, bị chia làm hai, hai người mỗi người được nửa đạo, đã xem như phế đi.

Cuối Phong Thần lượng kiếp, La Hầu đã hiến tế Ngụy Ma Đạo, Ngụy Ma Đạo chính là một tia bản nguyên Thiên Đạo mà La Hầu đã chém xuống năm xưa, trong đó ẩn chứa ba đạo Thánh ngân, cũng chính là ba đạo Hồng Mông Tử Khí, đã bị La Hầu thu đi.

Cũng có nghĩa là trong tay Đạo Tổ nắm giữ chín đạo Hồng Mông Tử Khí, đã dùng tám đạo, vẫn còn lại một đạo, ba đạo trong tay La Hầu thì chưa động tới.

Hiện tại Hồng Hoang Tam Đạo cộng lại vẫn còn sáu Thánh vị.

Trong tay Đạo Tổ cũng chỉ còn lại một đạo, không dễ có được.

Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn, về cơ bản không có hy vọng thành Thánh, nhiều nhất cũng chỉ đến Á Thánh là cùng.

Cao hơn nữa là Bán Bộ Cửu Phẩm tiên căn, như Như Lai, Ngọc

Đế, Di Lặc,... giới hạn chính là Thánh Nhân cảnh, Hợp Đạo cảnh thì đừng mơ tưởng.

Cùng cấp bậc với Sơ cấp, Trung cấp Ma Thần trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa.

Bất quá, vì tu luyện không phải Đại Đạo pháp tắc, yêu cầu của Tam Đạo pháp tắc thấp hơn Đại Đạo pháp tắc rất nhiều, rốt cuộc có thể Hợp Đạo hay không, đến nay vẫn chưa có tiền lệ.

Lợi hại nhất chính là Trầm Hương, Đinh Hương với Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn, giới hạn ít nhất cũng là Hợp Đạo cảnh, các đại lão như Tam Thanh, Tam Kim Ô đều là Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn.

Trầm Hương và Đinh Hương căn bản không cần lo lắng, có vốn liếng để tự do lựa chọn.

Chân thân của Ngao Xuân là Lục Trảo Thần Long, tư chất tương đương Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn, thực ra đi Tam Đạo chứng đạo là tốt nhất, nhưng dù sao cũng phải có người kế thừa truyền thừa của sư phụ.

Ngao Xuân và Trư Bát Giới đều có người thân bị Dương Tiễn sát hại, có thể đồng cảm, tình cảm sâu đậm nhất.

"Các ngươi hiện nay đều đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, những đóa hoa trong nhà kính không chịu nổi một kích, đã đến lúc các ngươi ra ngoài rèn luyện, thuận tiện tìm kiếm đạo của chính mình.

Chỉ trong ma luyện mới có thể lĩnh ngộ tốt hơn." Một ngày nọ, Trư Bát Giới đuổi năm người ra khỏi Nữ Nhi quốc.

Năm trăm năm qua, năm người thường xuyên luận bàn, nhưng chung quy không phải sinh tử chiến, hiệu quả ma luyện có hạn.

Mọi người đi rồi, Tôn Ngộ Không cũng đến Hỏa Vực tìm Na Tra.

Na Tra trước đó ở Nữ Nhi quốc một thời gian, không phát hiện điều gì bất thường ở Đinh Hương, bèn rời Nữ Nhi quốc đến Hỏa Vực tu luyện, Hỏa khắc Kim, lợi dụng thần hỏa hấp thu luyện hóa bản nguyên Kim Linh Châu.

Bên này, năm người Trầm Hương sau khi rời khỏi Nữ Nhi quốc lại không biết nên đi đâu về đâu.

Năm trăm năm thời gian, gia tộc của Đinh Hương đã sớm tiêu vong, Lưu Gia thôn khẳng định cũng đã đổi khác.

Trầm Hương chắc chắn muốn đến Quán Giang Khẩu Chân Quân phủ cứu Lưu Ngạn Xương, nhưng hắn cũng biết, mình bây giờ đi chính là nộp mạng.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng xem như tu vi rất tốt, nhưng so với Dương Tiễn thì còn kém xa, Dương Tiễn một tay là có thể diệt bọn họ.

"Ta muốn đến Hoa Sơn thăm mẹ ta, các ngươi thì sao?" Trầm Hương mở lời trước tiên, hắn biết bây giờ không phải thời cơ bổ đôi Hoa Sơn cứu mẹ ra, hơn nữa thực lực của hắn hiện tại cũng không đủ để phá vỡ cấm chế trận pháp mà Dương Tiễn bố trí, nhưng hắn có thể đến thăm mẹ.

"Ta muốn về Đông Hải Long Cung một chuyến, ta muốn chứng minh phụ vương ta đã sai, ông ta không dám đắc tội Dương Tiễn, ta dựa vào chính mình cũng có thể báo thù cho tỷ tỷ." Ngao Xuân nén một hơi tức, tỷ tỷ chết đã đủ khiến hắn đau lòng, nhưng phụ vương vì không dám đắc tội Dương Tiễn mà không chịu báo thù cho tỷ tỷ, càng khiến hắn đau lòng hơn.

Năm xưa hắn tuyên bố muốn tự mình báo thù cho tỷ tỷ, phụ vương mắng hắn không biết tự lượng sức mình, nay hắn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tu vi ngang bằng phụ vương, hắn muốn quay về

chứng minh mình mạnh hơn phụ vương, mình nhất định có thể báo thù cho tỷ tỷ, phụ vương chỉ là một kẻ nhu nhược.

"Ta đi Hoa Sơn cùng ngươi." Đinh Hương đứng bên cạnh Trầm Hương, trong mắt chỉ có Trầm Hương.

Nhìn thấy cảnh này, đáy mắt Ngao Xuân hiện lên một tia thất lạc.

Nói thảm thì, mẹ của Trầm Hương bị trấn áp dưới Hoa Sơn, cha bị Dương Tiễn bắt đi hành hạ, cữu cữu ruột lại muốn mạng của hắn.

Nhưng Trầm Hương lại may mắn hơn hắn, ít nhất Trầm Hương có được tình yêu của Đinh Hương.

Còn hắn dù biểu hiện thế nào, Đinh Hương cũng chưa từng nhìn hắn thêm một lần.

"Chúng ta muốn đến Nhân tộc Thánh Miếu xem thử." Kim Ca mở lời.

Các Nhân Đạo Thánh Nhân đã tế luyện ba tòa Thánh bia, đem Nhân Đạo pháp tắc mà bản thân tham ngộ rót vào trong Thánh bia, đặt ở Nhân tộc Thánh Miếu, cho tu sĩ tham ngộ Nhân Đạo pháp tắc trảm thi.

Ngày nay ở Hồng Hoang, đã không còn ai tu luyện Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo do Đạo Tổ truyền lại, thu hoạch công đức quá khó, mà cái giá của Trảm Tam Thi chứng đạo lại quá cao, Tiên Thiên Linh Bảo rất quý giá.

Trừ những bậc lão bối đã tu luyện Trảm Tam Thi chứng đạo, không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi con đường đó, sau Phong Thần lượng kiếp, những người đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong có căn nguyên thâm hậu thì đi con đường Đại Đạo pháp tắc chứng đạo.

Những người căn nguyên không đủ thì đi Tam Đạo pháp tắc trảm

thi, dùng sức mạnh pháp tắc cộng thêm sức mạnh Tam Đạo để gánh chịu Tam Thi.

Ví dụ như đi Nhân Đạo pháp tắc trảm thi, một loại Nhân Đạo pháp tắc nào đó tham ngộ tiểu thành, sẽ được Nhân Đạo công nhận, giáng xuống một phần Nhân Đạo chi lực gia trì, mượn phần Nhân Đạo chi lực này và sức mạnh pháp tắc tiểu thành, có thể trảm ra một thi, dùng sức mạnh pháp tắc và Nhân Đạo chi lực để gánh chịu.

Tiếp tục tham ngộ đến pháp tắc đại thành, Nhân Đạo sẽ giáng xuống nhiều sức mạnh hơn gia trì, có thể trảm ra thi thứ hai.

Tham ngộ đến pháp tắc viên mãn, có thể trảm ra thi thứ ba, cuối cùng ngộ ra sự lý giải pháp tắc thuộc về mình, đạt đến cảnh giới Đại viên mãn, có thể Tam Thi hợp nhất.

Có Thánh ngân gia trì thì trực tiếp thành Thánh, không có Thánh ngân gia trì thì nhập Á Thánh.

Phương pháp tu luyện này, ưu thế là không cần Tiên Thiên Linh Bảo để trảm thi; nhược thế là không chỉ phải tham ngộ pháp tắc, mà còn phải minh ngộ Tam Thi của chính mình, phức tạp hơn Trảm Tam Thi chứng đạo.

Hơn nữa, một khi đã tham ngộ Nhân Đạo pháp tắc, được Nhân Đạo công nhận, Nhân Đạo chi lực gia thân, thì không thể thay đổi tu luyện pháp tắc của đạo khác.

Còn dùng pháp tắc gì trảm ra thi thứ nhất, thì không thể đổi pháp tắc, chỉ có thể đi một con đường đến cùng, có thể đi đến cuối cùng hay không thì phải xem mệnh.

Điều kiện rất hà khắc, hạn chế rất nhiều, nhưng có một ưu điểm lớn nhất, trong Thánh bia có pháp tắc hoàn chỉnh, ít nhất có đối tượng tham khảo, dễ hơn tự mình mày mò rất nhiều.

Chính vì điểm này, mọi người đều từ bỏ Trảm Tam Thi chứng đạo và Công Đức chứng đạo, có đối tượng tham khảo, trong lòng cũng có chỗ dựa hơn.

Cái gọi là ưu thắng liệt thái, so sánh một chút, Pháp Tắc Trảm Thi đáng tin cậy hơn Linh Bảo Trảm Thi, Công Đức chứng đạo rất nhiều.

Cho nên Đạo Tổ cũng mặc cho Lão Tử và Nguyên Thủy tạo ra Thiên Đạo Pháp Tắc Trảm Thi, kịp thời dừng tổn thất.

Chương 482

Phương pháp tu luyện của Địa Đạo thì đơn giản thô bạo, chính là ma luyện nhục thân.

Hiện nay Hồng Hoang, náo nhiệt hơn nhiều so với trước Phong Thần lượng kiếp, mọi người có nhiều lựa chọn hơn.

Nhưng cũng không phải miễn phí, ví dụ như tu luyện Nhân Đạo Pháp Tắc Trảm Thi, phải cống hiến một phần khí vận cho Nhân Đạo Thánh Nhân đã sáng tạo ra Nhân Đạo Pháp Tắc Trảm Thi.

Tu luyện Thiên Đạo Pháp Tắc Trảm Thi, thì phải cống hiến khí vận cho Nguyên Thủy và Lão Tử, phần khí vận này, Đạo Tổ rút đi một nửa, Nguyên Thủy và Lão Tử chia nửa còn lại.

Ai bảo Đạo Tổ là sư phụ của Lão Tử và Nguyên Thủy chứ.

Thánh Nhân cũng không vĩ đại đến thế, đều là vì lợi ích.

Còn thời Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không và Hồng Hài Nhi, Cửu Huyền Đồng Tử đại chiến, ba đại thần hỏa phun vào nhau, dẫn đến không gian vặn vẹo, hình thành Hỏa Vực.

Đến Hỏa Vực tu luyện, cũng phải cống hiến một ít khí vận cho ba người Tôn Ngộ Không.

Hiện tại là bốn người rồi, trước đó Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không đại chiến ở Hỏa Vực, Thái Dương Chân Hỏa của Dương Tiễn gia nhập, khiến Hỏa Vực tiến hóa.

Một số lão hồ ly khác được khơi gợi, bắt chước theo, ví dụ như Lôi Trạch, bố trí Vô Tận Lôi Vực cho tu sĩ tu luyện, thu lấy khí vận.

Giống hệt như mở cửa hàng kinh doanh.

Nói về đầu óc, Tỷ Can không ai bằng, tập hợp cao tầng Nhân tộc Thần Đình, tạo ra một số bí cảnh, bên trong đặt một ít đồ tốt, thiết lập cơ quan trận pháp, cho tu sĩ rèn luyện, thu hoạch khí vận.

Sau đó, các thế lực khác bắt chước theo, hiện nay Hồng Hoang có cả đống bí cảnh, đủ loại hình dạng.

Đến Chuẩn Thánh trở đi, khí vận còn quan trọng hơn thiên tài địa bảo, tương đương với việc dùng thiên tài địa bảo đổi lấy khí vận.

Tu sĩ tiến vào bí cảnh rèn luyện, tìm kiếm thiên tài địa bảo, đổi lấy tài nguyên tu luyện cần thiết với các thế lực lớn.

Tu sĩ có được tài nguyên tu luyện, các thế lực lớn có được khí vận, mỗi bên được thứ mình cần.

Hiện nay Hồng Hoang ngày càng đa dạng hóa, ngày càng náo nhiệt.

"Ừm, đến lúc đó chúng ta sẽ đến Nhân tộc Thánh Miếu tìm các ngươi." Sau khi thương lượng xong, Trầm Hương mang theo Đinh Hương đến Hoa Sơn, Ngao Xuân một mình trở về Đông Hải.

Dưới chân Hoa Sơn, thế thân của Dương Thiền vì là do nhục thân và một tia nguyên thần của Dương Thiền hóa thành, có ký ức của Dương Thiền, tương đương với phân thân của Dương Thiền, Trầm Hương và Đinh Hương cũng không phát hiện ra manh mối gì.

Khang Lão Đại báo cáo với Dương Tiễn, Dương Tiễn lại một lần nữa nương tay, để Khang Lão Đại giả vờ không biết, cho Trầm Hương đoàn tụ với mẹ.

Mà hai trăm năm trước, Tiểu Hồ Ly đã luyện hóa được bấc đèn Bảo Liên Đăng, đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đã du lịch ma luyện ở Hồng Hoang hai trăm năm.

Tiểu Ngọc trước sau không có dũng khí đi gặp Trầm Hương, ngược lại nhiều lần muốn đến Chân Quân phủ cứu bà ngoại, mỗi lần

đều bị Dương Tiễn đánh bị thương, sau đó Dương Tiễn nương tay để nàng ta chạy thoát.

Hồng Hoang có rất nhiều tu sĩ tham luyến mỹ sắc, mà Hồ tộc nổi tiếng nam tuấn nữ tịnh, hai trăm năm qua, số tu sĩ thèm muốn mỹ sắc của Tiểu Hồ Ly nhiều không đếm xuể.

Rất nhiều lần suýt nữa gặp nạn, hiện nay Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang vẫn khan hiếm, nhưng Đại La Kim Tiên thì không thiếu.

Hai trăm năm rèn luyện, Tiểu Hồ Ly vết thương đầy mình, đã trưởng thành, đã chín chắn hơn rất nhiều.

Mà Tiểu Hồ Ly thường xuyên đến Hoa Sơn, giúp Trầm Hương tận hiếu, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Một ngày nọ, Tiểu Hồ Ly vừa trải qua một trận đại chiến, trốn đến Hoa Sơn liệu thương, kết quả lại thấy Trầm Hương và Đinh Hương đang cười nói vui vẻ ở bên Tam Thánh Mẫu.

Giống hệt một nhà ba người, ấm áp biết bao.

Tiểu Hồ Ly đau lòng đến mức gần như không thể thở nổi, nhìn khuôn mặt mà mình ngày đêm mong nhớ của Trầm Hương, cuối cùng vẫn không dám ra ngoài, trốn trong bóng tối nhìn từ xa.

Tình ái là thuốc độc, chi phối suy nghĩ của một người.

Nhìn Đinh Hương đang thân mật với Trầm Hương, Tiểu Hồ Ly cuối cùng cũng động sát tâm, nàng không thể nhường Trầm Hương cho người khác.

Vì bà ngoại, nàng cũng có đủ lý do để giết Đinh Hương.

Tối hôm đó, vết thương của Tiểu Hồ Ly hồi phục, nàng lấy ra một kiện pháp khí áo choàng đoạt được, che kín mình, bắt đầu hành động.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Đinh Hương bị trọng thương, ngay

lúc Tiểu Hồ Ly muốn bổ thêm một đao, Trầm Hương đã che chở Đinh Hương sau lưng, giao đấu với Tiểu Hồ Ly.

Đinh Hương bọn họ có danh sư chỉ dạy, Dương Tiễn cũng tìm cho Tiểu Hồ Ly một danh sư, là lão tổ tông của Hồ tộc - Hồ Mị.

Thời Tây Du lượng kiếp, Tai Ách đã giúp Hồ Mị giả chết thoát thân, đồng thời đưa thi hài của Mị Hoặc Ma Thần cho Hồ Mị, dự định bồi dưỡng ra một Mị Hoặc Ma Thần thứ hai.

Sau này theo Tai Ách đến Bồng Lai tiên sơn.

Ngày đó, Dương Tiễn đến Bồng Lai một chuyến, nói cho Hồ Mị biết chuyện của Tiểu Hồ Ly.

Hồ Mị vừa nghe Hồ tộc xuất hiện một Cửu Vĩ Hồ, liền không màng tu luyện nữa, ẩn giấu thân phận đi tìm Tiểu Hồ Ly, nhận Tiểu Hồ Ly làm đồ đệ.

Hồ Mị là ai chứ, là đại yêu của Yêu tộc, từng tham gia Vu Yêu đại chiến, nội tình thâm hậu, biết bao nhiêu thần thông thuật pháp.

Hồ Mị hiện đã tham ngộ Mị Hoặc pháp tắc đến đại thành, vốn định để Tiểu Hồ Ly cũng tu luyện Mị Hoặc pháp tắc, nhưng Tiểu Hồ Ly chê Mị Hoặc pháp tắc không tăng nhiều chiến lực, không chịu học.

Tiểu Hồ Ly muốn giúp đỡ Trầm Hương, muốn cứu bà ngoại, thì phải tu luyện pháp tắc lợi hại, tăng nhiều chiến lực, mới có cơ hội đánh bại Dương Tiễn.

Hồ Mị không thể ép buộc, liền đem toàn bộ thần thông thuật pháp của mình dạy cho Tiểu Hồ Ly, đem pháp bảo Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, Mị Kính đều đưa cho Tiểu Hồ Ly.

Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, dẫn tinh quang giáng lâm, hình thành huyễn ảnh, hư thực giao thoa, biến hóa khôn lường.

Mị Kính, Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Bảo, phẩm cấp tuy không cao, nhưng vô cùng thực dụng, một khi bị chiếu trúng, người tâm chí không kiên định sẽ lập tức rơi vào huyễn cảnh.

Bát Quái Phủ của Trầm Hương cũng là Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, chủ yếu là sức sát thương vật lý.

Hai người đại chiến, Trầm Hương cương mãnh, Tiểu Hồ Ly thì quanh thân huyễn kiếm vờn quanh, phân quang thác ảnh, hư hư thực thực, quỷ dị khôn lường.

Trầm Hương lần đầu đối mặt với thủ đoạn công kích quỷ dị này, không biết phá giải thế nào, bị đánh đến luống cuống tay chân, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Mấy lần, Tiểu Hồ Ly đều có thể trọng thương, thậm chí giết chết Trầm Hương, nhưng Tiểu Hồ Ly đều kịp thời thu tay, nàng muốn vòng qua Trầm Hương để giết Đinh Hương.

Nhưng Trầm Hương lại che chở Đinh Hương rất kỹ.

Cuối cùng, Tiểu Hồ Ly nén đau lòng, tế ra Mị Kính đánh lén, Trầm Hương bị chiếu trúng.

Tâm chí của Trầm Hương vốn không kiên định, lập tức rơi vào huyễn cảnh, đứng yên tại chỗ.

Ngay lúc Tiểu Hồ Ly định qua giết Đinh Hương, Trầm Hương đột nhiên phát ra tiếng gào thét phẫn nộ và đau khổ: "Tiểu Ngọc, tại sao, tại sao ngươi lại lừa ta, tại sao..." Thân thể Tiểu Hồ Ly run lên, đứng sững tại chỗ, đầu óc trống rỗng, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Hóa ra, Trầm Hương vẫn còn nhớ đến nàng.

Đến nay, Trầm Hương vẫn phẫn nộ và đau khổ như vậy, tổn thương mà nàng gây ra cho Trầm Hương, e rằng cả đời này khó lành.

Nghe thấy Trầm Hương còn nhớ đến Tiểu Ngọc, Đinh Hương lộ vẻ không cam lòng.

Mình rốt cuộc không bằng Tiểu Ngọc ở điểm nào, tại sao rõ ràng bị tổn thương sâu như vậy, Trầm Hương vẫn quyến luyến không quên.

Đừng nhìn bây giờ nàng và Trầm Hương rất thân cận, thực ra nàng cảm nhận được, nàng chưa bao giờ thực sự bước vào trái tim Trầm Hương, giữa nàng và Trầm Hương dường như thiếu đi điều gì đó.

Trầm Hương chưa bao giờ thực sự mở lòng với nàng, không giống như với Tiểu Ngọc, ngây ngô đuổi bắt đùa giỡn, thanh mai trúc mã.

Chương 483

Chớp mắt, nhìn thấy người bí ẩn đang sững sờ, lại nhìn thấy đôi mắt đẫm lệ kia, đồng tử Đinh Hương co rụt lại, lập tức đoán ra thân phận của Tiểu Ngọc.

Trong khoảnh khắc, trong lòng nàng cũng dấy lên ác niệm, chỉ cần Tiểu Ngọc chết, Trầm Hương sẽ không còn nhớ đến nữa, nàng sẽ có thể bước vào trái tim Trầm Hương, Trầm Hương sẽ thuộc về nàng.

Lập tức, nhân lúc Tiểu Ngọc không đề phòng, nàng ngưng tụ toàn lực ra tay, thề một chiêu diệt sát Tiểu Ngọc.

Pháp bảo nàng dùng cũng là một thanh kiếm, do Ngao Xuân tặng, Trung Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Pháp lực nén lại trong kiếm, vì pháp lực rót vào quá nhiều, kiếm cũng không chịu nổi gánh nặng phát ra tiếng rên rỉ, có thể thấy uy lực của một kích này, dốc toàn lực một đòn, thề phải khiến Tiểu Ngọc hồn phi phách tán.

Hai trăm năm rèn luyện, nhiều lần sinh tử vật lộn, đã luyện ra trực giác nhạy bén.

Một cảm giác nguy cấp mãnh liệt dâng lên trong lòng, Tiểu Hồ Ly theo phản xạ có điều kiện thúc đẩy Cửu Vĩ.

Chín chiếc đuôi hồ ly trắng như tuyết hiện ra từ sau lưng, với tốc độ cực nhanh biến lớn giao nhau, dệt thành một tấm chắn màu trắng.

Cú đánh mạnh nhất của Đinh Hương đánh lên trên, giằng co một lúc, tấm chắn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, Tiểu Hồ Ly phát ra một tiếng hét thảm đau đớn.

Tuy không đỡ được, nhưng cũng đã tranh thủ được thời gian phản

ứng cho Tiểu Hồ Ly.

Đối diện với ánh mắt kiên quyết, chứa đầy sát cơ của Đinh Hương, Tiểu Hồ Ly biết, Đinh Hương đã nhận ra nàng, cũng muốn giết nàng để độc chiếm Trầm Hương.

Cảm giác tội lỗi trong lòng lập tức tan biến, sát tâm trỗi dậy.

"Phách Thiên Thần Chưởng!" Tiểu Hồ Ly lập tức dùng ra chiêu sát thủ mạnh nhất, đây là chiêu sát thủ mà sư phụ nàng đã dùng mấy chục vạn năm, dung hợp rất nhiều thần thông thuật pháp mà thành, uy lực cực lớn, tổng cộng mười hai thức.

Hồ Mị nói như vậy, thực tế là Tai Ách dạy cho Hồ Mị.

Tai Ách sở dĩ đối xử tốt với Hồ Mị như vậy, là vì Hồ Mị là do một phần bản nguyên của Mị Hoặc Ma Thần hóa thành, mà giữa Tai Ách và Mị Hoặc Ma Thần có một đoạn câu chuyện.

Vội vàng thi triển thức thứ nhất của Phách Thiên Thần Chưởng, vốn chiêu này không thể chống lại được đòn toàn lực của Đinh Hương.

Nhưng Đinh Hương dùng lực quá mạnh, bảo kiếm vốn đã không chịu nổi gánh nặng, bị ngoại lực va chạm, nổ tung.

Uy lực của Trung Phẩm Hậu Thiên Linh Bảo phát nổ không tính là mạnh, nhưng pháp bảo của Đinh Hương vừa tự bạo, pháp lực mà Đinh Hương rót vào trong đó phản phệ trở lại, Đinh Hương vốn đã trọng thương căn bản không chịu nổi, hét thảm một tiếng bay ngược ra ngoài, nửa người đã không còn, nguyên thần cũng bị trọng thương, hôn mê chìm vào giấc ngủ.

Hai trăm năm rèn luyện, Tiểu Hồ Ly sớm đã không còn là Tiểu Hồ Ly ngây thơ năm xưa.

Đinh Hương cũng muốn nàng chết, vậy thì không cần phải có gánh

nặng tâm lý gì nữa, lập tức muốn thừa thắng truy kích giết chết Đinh Hương.

Nhưng đúng lúc này, Trầm Hương tỉnh lại từ huyễn cảnh, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tưởng rằng Đinh Hương vì bảo vệ hắn, không tiếc liều mạng, mới bị trọng thương đến mức này.

Lập tức đại nộ, thúc đẩy Bảo Liên Đăng, một đạo thần quang đánh về phía Tiểu Hồ Ly.

Tiểu Hồ Ly căn bản không đề phòng Trầm Hương, thần quang đánh trúng người nàng, phun máu bay ngược ra ngoài.

Tiểu Hồ Ly không dám tin nhìn Trầm Hương, không dám, hoặc là không thể chấp nhận việc Trầm Hương vì Đinh Hương mà xuống tay giết mình.

Nước mắt lưng tròng tự giễu cười một tiếng, là nàng có lỗi với Trầm Hương trước, lại có tư cách gì không thể chấp nhận.

Có lẽ đây chính là báo ứng, nàng nợ Trầm Hương, đáng đời.

"Ngươi là...

Tiểu Ngọc?" Ánh mắt Trầm Hương rơi trên đôi mắt đẫm lệ của Tiểu Hồ Ly, chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra, tâm tình trong phút chốc trở nên phức tạp vô cùng.

Hắn muốn xin lỗi Tiểu Ngọc, nhưng trong lòng lại có một giọng nói ngăn cản hắn, tại sao phải xin lỗi, Tiểu Ngọc chính là kẻ lừa đảo, ngươi còn muốn bị nàng ta lừa gạt thêm một lần nữa sao?

Mà thấy Trầm Hương nhận ra mình, trong mắt Tiểu Hồ Ly thoáng qua vẻ hoảng loạn, không màng thương thế cưỡng ép thúc đẩy pháp lực hóa thành hồng quang rời đi.

Trầm Hương muốn đuổi theo, nhưng nhìn thấy Đinh Hương trọng

thương hấp hối, cuối cùng vẫn từ bỏ, vội vàng qua xem xét thương thế của Đinh Hương, thúc đẩy Bảo Liên Đăng chữa thương cho Đinh Hương.

Mà Tiểu Hồ Ly trước là bị một kích mạnh nhất của Đinh Hương, sau lại bị Trầm Hương dùng Bảo Liên Đăng tấn công, vết thương không nhẹ hơn Đinh Hương bao nhiêu, bay ra không xa liền không chống đỡ nổi, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, thậm chí không thể duy trì hình người, hiện ra bản thể.

Một con cửu vĩ hồ màu trắng hồng, lông xù, vô cùng mỹ lệ, chỉ là ba chiếc đuôi đẫm máu đã phá vỡ vẻ đẹp đó.

Trên đời này không có chủng tộc nào hoàn hảo tuyệt đối, ngay cả Nhân tộc cũng chỉ tương đối hoàn hảo, đều có nhược điểm.

Nhược điểm của Nhân tộc là dễ bị tình cảm chi phối, động tình, liền có nhược điểm.

Ở Hồng Hoang mà nói, tình ái chính là thuốc độc, vô tình mới là phồn hoa.

Lại ví như Long tộc, cái gọi là rồng có vảy ngược, chạm vào ắt giận, nhục thể của Long tộc bẩm sinh cường hãn, mà vảy ngược chính là nhược điểm, bởi vì vảy ngược là nơi bản nguyên của nó.

Bản nguyên bị trọng thương, nhẹ thì tu vi đại tổn, nặng thì trực tiếp bị phế.

Tu sĩ có ba điểm quan trọng nhất: bản nguyên, chân linh, nguyên thần.

So sánh ra, nhục thân là thứ không quan trọng nhất, lúc cần thiết hoàn toàn có thể từ bỏ, ngưng tụ lại.

Nhưng bản nguyên, chân linh và nguyên thần bị tổn thương, muốn hồi phục khó như lên trời.

Giống như một cái cây lớn, bản nguyên là rễ, chân linh là thân chính, nguyên thần là cành lá.

Chỉ có rễ và thân chính không sao, cành lá mới có thể sinh trưởng tốt hơn.

Rễ nếu bị trọng thương, cả cái cây sẽ chết, muốn vượt qua, muôn vàn khó khăn.

Thân chính nếu bị trọng thương, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự sinh trưởng của cây, không sửa chữa, cây sẽ không thể tiếp tục sinh trưởng.

Cành lá nếu không còn, không thể hấp thu ánh nắng, cũng chết chắc.

Giống như năm xưa Tôn Ngộ Không bị rút đi một nửa chân linh, thân chính bị trọng thương, tu vi thụt lùi, thân thể bị rút cạn, trở nên vô cùng yếu ớt.

Thân chính bị trọng thương, việc vận chuyển dinh dưỡng trở nên khó khăn, tu luyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều, thậm chí không thể tu luyện.

Bản nguyên, chân linh, nguyên thần, thiếu một thứ cũng không được, bất kỳ thứ nào bị trọng thương, hậu quả đều vô cùng nghiêm trọng.

Mà bản nguyên của Hồ tộc lại ở đuôi.

Tiểu Hồ Ly hiện tại ba cái đuôi bị trọng thương, bản nguyên đại thương, Đinh Hương thì bị thương đến chân linh và nguyên thần.

Nặng thì chắc chắn là Đinh Hương nặng hơn, nhưng Tiểu Hồ Ly cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Ai!” Trong bóng tối, một tiếng thở dài vang lên, Khang Lão Đại

từ trong bóng tối bước ra, mang Tiểu Hồ Ly đi.

Hai trăm năm qua, Tiểu Hồ Ly thường xuyên đến thăm Tam Thánh Mẫu, ông chưa bao giờ lộ diện, nhưng mỗi lần Tiểu Hồ Ly đến ông đều biết.

Bao gồm cả việc Tiểu Hồ Ly, Đinh Hương và Trầm Hương vừa đánh nhau, ông đều nhìn thấy hết.

Mối quan hệ của ba người này, thật sự phức tạp.

Thực lực của Trầm Hương không ra sao, vận đào hoa lại khá vượng.

Trong Hoa Sơn, Trầm Hương dùng Bảo Liên Đăng giúp Đinh Hương ổn định thương thế, nhưng Đinh Hương bị thương quá nặng, rơi vào giấc ngủ sâu.

Ngay cả dùng Bảo Liên Đăng chữa thương, hiệu quả cũng không lớn, vết thương nguyên thần đâu có dễ chữa trị như vậy, Trầm Hương cũng không có cách nào, chỉ có thể mang Đinh Hương về Nữ Nhi quốc.

Chương 484

Trư Bát Giới kiểm tra một phen, sắc mặt ngưng trọng: "Nguyên thần bị thương rất nặng, muốn chữa khỏi, e rằng chỉ có đệ nhất liệu thương thánh dược Tam Quang Thần Thủy." "Ở đâu có Tam Quang Thần Thủy, ta đi tìm." Trầm Hương rất gấp.

"Ngươi tưởng Tam Quang Thần Thủy là cải trắng à, đó là bảo bối bảo mệnh, một giọt bán năm triệu công đức cũng có người tranh giành muốn mua, ta và đại sư bá của ngươi đều không có." Trư Bát Giới tức giận trừng mắt nhìn Trầm Hương, thật là nghé con mới sinh không sợ hổ.

"Vậy phải làm sao?" Sắc mặt Trầm Hương chùng xuống.

"Tam Quang Thần Thủy, trong tay Tam Kim Ô Thánh Nhân và Đạo Tổ là nhiều nhất, ngươi đừng nghĩ đến, đó là người mà ngươi không thể tiếp xúc.

Tam giáo và Thiên Đình thu thập được một ít rải rác, nhưng không nhiều, dùng để làm nội tình trân tàng, không thể cho ngươi.

Xem thương thế của Đinh Hương, e rằng cần ba giọt mới có thể chữa lành, cho dù ta trở về Nhất giáo đi xin, một vị đại sư bá khác của ngươi cũng sẽ không lấy ra.

Tình hình Linh Sơn và Địa Phủ chắc cũng tương tự, Thượng Cổ Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, từng xưng bá Hồng Hoang trăm vạn năm, nội tình thâm hậu, có thể nhiều hơn một chút.

Lăng Tiêu Thánh Nhân là Thánh phụ của Nhân tộc, có thể đã ban cho Nhân tộc Thần Đình không ít, ngươi đến Nhân tộc Thần Đình xem tình hình trước, không được thì đến Long tộc, Long tộc giàu có, Tam Quang Thần Thủy chắc chắn không thiếu." Trư Bát Giới phân tích

một hồi.

"Được." Trầm Hương biết tình hình của Đinh Hương không thể trì hoãn, hóa thành hồng quang rời đi.

Nhưng trước khi đến Nhân tộc Thần Đình, hắn vẫn không nhịn được lại đến Hoa Sơn một chuyến, muốn xem tình hình của Tiểu Ngọc.

Bảo Liên Đăng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một kích đó đánh trúng Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chắc chắn bị thương không nhẹ.

Đáng tiếc, tìm một vòng cũng không tìm thấy.

Sau khi Trầm Hương rời đi, Khang Lão Đại gánh củi từ trong núi đi ra, nhìn hướng Trầm Hương rời đi lắc đầu, lắc lư gánh củi trở về nơi ẩn cư.

Ở đây lâu, tiếp xúc với người phàm nhiều, ông cũng thích cách sống của người phàm, có hương vị khói lửa.

"Trầm Hương lại đến Hoa Sơn, chắc là đến tìm ngươi." Khang Lão Đại vừa sắp xếp đống củi, vừa nói với Tiểu Hồ Ly đang ôm gối ngồi ngẩn ngơ ở cửa.

Trước đó Chân Quân đã gửi cho ông ba giọt Tam Quang Thần Thủy, ông đã lấy hai giọt cho Tiểu Hồ Ly, sau khi luyện hóa hấp thu, vết thương của Tiểu Hồ Ly đã không còn đáng ngại, chỉ là bị kích thích, tinh thần sa sút, ánh mắt vô hồn, mỗi ngày đều ngồi ngẩn ngơ.

Nghe lời của Khang Lão Đại, mắt Tiểu Hồ Ly sáng lên một chút, sau đó lại tối sầm đi.

Trầm Hương đến tìm nàng thì sao chứ, biết đâu là đến tìm nàng báo thù.

"Trầm Hương đi về phía đông, chắc là đến Nhân tộc Thần Đình

tìm Tam Quang Thần Thủy, vết thương của Đinh Hương đó nặng hơn ngươi, không có Tam Quang Thần Thủy không khỏi được.

Ngươi nợ ta hai giọt Tam Quang Thần Thủy, nhớ trả cho ta." Khang Lão Đại sắp xếp củi xong, nhanh nhẹn nhóm lửa nấu cơm.

"Cảm ơn ngươi, ta nhất định sẽ trả." Trong mắt Tiểu Hồ Ly lập tức có ánh sáng.

Nợ người khác thì phải trả, nợ Khang Lão Đại Tam Quang Thần Thủy, nàng phải trả, nợ Trầm Hương, nàng cũng phải trả.

Cho dù Trầm Hương là vì Đinh Hương, nàng cũng nên đi giúp Trầm Hương.

Vừa định đi, Tiểu Hồ Ly lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nghi hoặc nhìn Khang Lão Đại: "Ngươi là người của Dương Tiễn, tại sao không bắt ta mà lại cứu ta?" "Chân Quân là Chân Quân, ta là ta, bà ngoại của ngươi ở trong tay Chân Quân, ta còn sợ ngươi quỵt nợ sao, mau đi đi, đừng ở đây làm phiền ta." Khang Lão Đại tỏ ra rất không kiên nhẫn.

Tiểu Hồ Ly phồng má, hóa thành hồng quang rời đi.

Khang Lão Đại chính là loại người mặt lạnh tâm nóng, miệng lúc nào cũng nói lời khó nghe, nhưng thời gian qua lại chăm sóc nàng rất chu đáo.

Mà sau khi Tiểu Hồ Ly rời đi, Khang Lão Đại cũng đi, trở về Quán Giang Khẩu báo cáo với Dương Tiễn.

Dương Tiễn nghe xong, nhíu mày, hai người đánh không lại một mình Tiểu Hồ Ly, thật là phế vật, xem ra phải dùng liều thuốc mạnh, rèn luyện Trầm Hương thật tàn nhẫn.

Năm trăm năm qua, hắn ngày ngày thi triển Kinh Hồn Thuật kích thích Nhân Giác, Nhân Giác cũng không xuất hiện, thật biết nhẫn.

Mai Sơn Tứ huynh đệ tung tin đồn, lợi dụng vô số tu sĩ tìm kiếm Vân Hải Tiên Môn cũng không tìm được.

Hai kế hoạch lớn đều không hiệu quả, hiện tại chỉ có thể tập trung vào việc bồi dưỡng Trầm Hương.

"Lão Khang, ngươi mang theo lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, lão Lục và Hao Thiên Khuyển, cũng đến Nhân tộc Thần Đình bên kia, đi truy sát Trầm Hương, đừng giết là được.

Năm trăm năm nay, nó sống quá an nhàn rồi, chỉ có trải qua ma luyện thực sự, nó mới có thể trưởng thành.

Năm giọt Tam Quang Thần Thủy này ngươi mang đến giao cho Nhân Hoàng, nhờ Nhân Hoàng giúp đỡ sắp xếp ma luyện Trầm Hương." Dương Tiễn sắp xếp.

"Tốt quá rồi, cuối cùng cũng được ra ngoài chơi." Hao Thiên Khuyển đang lười biếng nằm trên đất phơi nắng, lập tức phấn chấn, từ trên đất bò dậy, hiện ra hình người, miệng cười toe toét.

"Trầm Hương bọn họ hiện tại đã có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngươi đừng có kéo chân lão Khang bọn họ." Dương Tiễn liếc nhìn Hao Thiên Khuyển.

Mai Sơn Lục Quái theo hắn mấy vạn năm, tu vi đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không ít lần theo hắn nam chinh bắc chiến, sức chiến đấu không cần bàn cãi, sáu huynh đệ bố trận, Chuẩn Thánh cũng có thể đấu một trận.

Hao Thiên Khuyển gần đây cũng đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng tên này giỏi đánh lén, năng lực tác chiến chính diện không được, hơn nữa hắn không ở đó, tên này không hề đáng tin cậy.

"Chủ nhân yên tâm, ta chắc chắn không kéo chân, đánh không lại ta có thể chạy mà, tốc độ của Trầm Hương bọn họ chắc chắn không

nhanh bằng ta.” Hao Thiên Khuyển cười hì hì lấy lòng.

“Lão Khang, trông chừng nó một chút, nó mà làm bậy thì đánh nó.” Dương Tiễn liếc mắt nhìn Hao Thiên Khuyển, ta tin lời chó của ngươi mới có quỷ, ngươi đức hạnh thế nào ta còn không rõ sao?

Hao Thiên Khuyển uất ức mím môi, nhìn về phía Điêu Nhi đang tung tăng ăn vặt trở về: “Điêu Nhi, truy sát Trầm Hương ngươi có đi không?” “Không đi, đánh đánh giết giết có gì vui đâu, ta muốn ở bên chủ nhân.” Điêu Nhi cười tươi như hoa, xinh xắn chạy tới, thuận tay nhét đồ ăn vặt cho Khang Lão Đại, sau đó hiện ra nguyên hình Tử Kim Hoa Hồ Điêu, chui vào lòng Dương Tiễn.

Dương Tiễn quen tay nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo vài phần cưng chiều, khiến Hao Thiên Khuyển ghen tị muốn chết.

Có một lần nó cũng học theo Điêu Nhi chui vào lòng chủ nhân, sau đó bị đánh.

“Ngươi đừng có ghen tị nữa, ngươi xem Điêu Nhi người ta đáng yêu biết bao, ngươi không thể so được.” Lão Lục trong Mai Sơn Lục huynh đệ đi tới, đâm thẳng vào tim Hao Thiên Khuyển.

Điêu Nhi người ta lúc Chân Quân mới ra đời đã cùng Chân Quân kề vai chiến đấu, lập nên chiến tích hoàn mỹ.

Chủ nhân đời đầu của Điêu Nhi, có tình nghĩa kề vai chiến đấu với Chân Quân, sau này lên bảng, đã giao phó Điêu Nhi cho Chân Quân, tương đương với bạn tốt gửi con.

Chân Quân coi Điêu Nhi như con gái nuôi.

Chân Quân nuôi Điêu Nhi rất tốt, ngây thơ trong sáng, ngoan ngoãn hoạt bát, bọn họ đều rất thích cưng chiều Điêu Nhi.

Tiên Thiên Khuyển bị đâm trúng tim, uất ức bĩu môi, đưa tay lấy đồ ăn vặt trong tay Khang Lão Đại.

Khang Lão Đại quay người né tránh: "Đi chỗ khác, đây là Điêu Nhi cho ta." "Không cho thì không cho thôi, ngươi quát cái gì." Hao Thiên Khuyển sống không còn gì luyến tiếc, nước bọt phun tung tóe, sau đó lại uất ức khóc lên.

Khang Lão Đại và lão Lục không nhịn được, cười không phúc hậu.

"Được rồi được rồi, cho ngươi, cho ngươi, ngươi muốn ăn gì, chúng ta mua cho ngươi." Hai người một trái một phải kẹp Hao Thiên Khuyển rời đi.

Ngao Băng Tâm từ trong nhà đi ra, vừa buồn cười vừa thương Hao Thiên Khuyển, sự trung thành của chó không cần nghi ngờ, đối với Hao Thiên Khuyển mà nói, chủ nhân chính là toàn bộ của nó.

"Chủ nhân là của ta." Điêu Nhi từ trong lòng Dương Tiễn nhảy xuống, biến thành hình người, cảnh giác đề phòng Ngao Băng Tâm.

Chủ nhân chưa bao giờ cười với người ngoài, nhưng đối với Ngao Băng Tâm lại luôn rất dịu dàng, người phụ nữ xấu này muốn cướp đi tình yêu của chủ nhân dành cho mình.

"Với tình cảm của ngươi và Chân Quân, ai cướp được của ngươi chứ!" Ngao Băng Tâm che miệng cười khẽ, có lẽ cũng chỉ có cô bé này dám ở trước mặt Dương Tiễn tùy tiện đòi gả cho Dương Tiễn.

Ừm, còn dám lén hôn Dương Tiễn, khiêu khích thị uy với cô.

Cô bé này tình cảm với Dương Tiễn không phải là tình yêu, mà là tình thân, đặc biệt ỷ lại vào Dương Tiễn, thích bám lấy Dương Tiễn.

Sở dĩ đòi gả cho Dương Tiễn, là vì cô bé này thường xuyên chạy đến phàm gian chơi, nam nữ phàm gian sau khi kết thành phu thê, cả đời không rời không bỏ.

Chương 485

Cô bé đòi gả cho Dương Tiễn, bản chất là muốn vĩnh viễn không xa rời Dương Tiễn.

"Đó là đương nhiên, chủ nhân là của ta, của ta." Điêu Nhi kiêu ngạo ngẩng đầu, chu môi khiêu khích, sau đó lại hóa thành Tử Kim Hoa Hồ Điêu, nhảy lên người Dương Tiễn, hôn lên má Dương Tiễn một cái, khiêu khích nhìn Ngao Băng Tâm.

Nhìn xem, ta có thể hôn chủ nhân, ngươi có thể không?

"Được rồi được rồi, là của ngươi, không ai cướp được đâu." Ngao Băng Tâm cười lắc đầu, có một cô bé đáng yêu như vậy ở bên Dương Tiễn, đối với Dương Tiễn mà nói cũng coi như là một loại chữa lành.

Bên kia.

Trầm Hương đến Đông Hải tìm Ngao Xuân trước, Ngao Xuân nghe tin Đinh Hương bị trọng thương, lại là do Tiểu Ngọc làm, tức giận đấm cho Trầm Hương một cú: "Ngươi bảo vệ Đinh Hương như vậy sao?

Ngươi có phải còn nhớ Tiểu Ngọc không?

Ngươi là đồ khốn, người ta tiếp cận ngươi là có mục đích khác, trộm đi bấc đèn, lừa gạt tình cảm của ngươi, ngươi còn quyến luyến không quên, ngươi có tiện không?

Đinh Hương bị thương đều là do ngươi hại, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi không cho Đinh Hương một câu trả lời thỏa đáng, ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt." Ngao Xuân liên tiếp đấm Trầm Hương mấy cú, giận vì hắn không tranh giành.

Một là giận Trầm Hương theo sư huynh mạnh nhất tu luyện, kết quả cuối cùng lại đánh không lại Tiểu Ngọc không có ai chỉ điểm.

Hai là giận Trầm Hương không có chí tiến thủ, cuối cùng lại cần Đinh Hương bảo vệ.

Ba là giận tại sao Đinh Hương lại thích Trầm Hương, vì Trầm Hương mà hy sinh tính mạng, lại không thèm nhìn hắn một cái, hắn rốt cuộc kém Trầm Hương ở điểm nào?

Bốn là giận Trầm Hương tiện, Tiểu Ngọc đối xử với Trầm Hương như vậy, Trầm Hương vẫn quyến luyến không quên.

"Ta sẽ cho Đinh Hương một câu trả lời thỏa đáng, nhưng hiện tại điều quan trọng nhất của chúng ta là lấy được Tam Quang Thần Thủy, chữa thương cho Đinh Hương." Trầm Hương siết chặt nắm đấm, lúc đó hắn rơi vào huyễn cảnh, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, tự nhiên cho rằng Đinh Hương là vì bảo vệ hắn mới bị Tiểu Ngọc suýt nữa giết chết.

Từ đó liên tưởng đến việc Tiểu Ngọc có lẽ là nhắm vào Bảo Liên Đăng, trộm đi bấc đèn còn chưa đủ, còn muốn lấy đi Bảo Liên Đăng.

Dù sao hiệu quả phụ trợ tu luyện của Bảo Liên Đăng là tuyệt nhất, bọn họ có thể trong năm trăm năm tu luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngoài tài nguyên tu luyện do Nam Cực Tiên Ông tặng, và tài nguyên tu luyện tống tiền được từ Dương Tiễn, Bảo Liên Đăng cũng có công không nhỏ.

Bảo Liên Đăng có thể chuyển hóa và tinh luyện năng lượng chứa trong các tài nguyên tu luyện đó thành bấc đèn, bọn họ dùng bấc đèn tu luyện, bỏ qua bước luyện hóa, trực tiếp hấp thu là được, tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Cho nên hắn tự nhiên đoán rằng Tiểu Ngọc đã trải nghiệm được

công dụng tuyệt vời của bấc đèn, tham lam không đáy, muốn cướp đi Bảo Liên Đăng để phụ trợ tu luyện.

"Hừ, nếu ta gặp nàng ta, tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta.

Chúng ta đến hội hợp với Kim Ca và Hoan Muội trước." Ngao Xuân hừ lạnh một tiếng, cố nén lửa giận, bây giờ cứu Đinh Hương là quan trọng nhất.

Hai người đến Nhân tộc Thánh Miếu, sau khi hội hợp với Kim Ca, Hoan Muội, bốn người thương nghị, dùng danh nghĩa môn hạ của Hậu Bạt đại thần để bái kiến Nhân Hoàng Đế Tân.

Khang Lão Đại bọn họ đã đến chào hỏi trước, Đế Tân triệu kiến bốn người.

"Hậu Bạt đại thần môn hạ Ngao Xuân, bái kiến Nhân Hoàng.

Sư muội của ta bị trọng thương, cần ba giọt Tam Quang Thần Thủy, không biết Nhân tộc Thần Đình có Tam Quang Thần Thủy không?" Ngao Xuân trực tiếp nói rõ mục đích đến.

"Có thì tự nhiên có, ba giọt không nhiều, bất quá, các ngươi chắc cũng rõ sự quý giá của Tam Quang Thần Thủy, cho dù các ngươi là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, cô cũng không thể cho các ngươi miễn phí." Đế Tân cười nói.

"Dám hỏi Nhân Hoàng cần chúng ta dùng gì để trao đổi, hoặc cần chúng ta làm gì?" Kim Ca tiếp lời, nghe ý của Nhân Hoàng, ít nhất bọn họ có cơ hội nhận được Tam Quang Thần Thủy.

"Ừm, quả thực có một việc cần các ngươi giúp đỡ, nếu các ngươi làm được, cô có thể cho các ngươi một giọt Tam Quang Thần Thủy." Đế Tân trầm tư một lúc, nói.

"Xin Nhân Hoàng cho biết." Bốn người ánh mắt sáng lên, có được một giọt cũng tốt rồi.

“Gần đây có chín tu sĩ đến, tự xưng Cửu Hung Nha, gây rối trong bí cảnh của Nhân tộc, cậy đông hiếp yếu, chặn giết cướp đoạt các tu sĩ khác.

Bí cảnh của Nhân tộc ta mở cửa cho bên ngoài, đã từng hứa sẽ không can thiệp vào chuyện trong bí cảnh, bảo vật trong đó tùy vào bản lĩnh, Nhân tộc Thần Đình sẽ không nhúng tay.

Cửu Hung Nha tham lam không đáy, đã chặn giết mấy trăm vị tu sĩ, gây họa loạn bí cảnh, hiện nay rất nhiều tu sĩ vì sợ Cửu Hung Nha, không dám đến bí cảnh của Nhân tộc rèn luyện.

Nếu các ngươi có thể trừ khử Cửu Hung Nha, cô sẽ cho các ngươi một giọt Tam Quang Thần Thủy.” Đế Tân nói.

Đây không phải là hắn cố tình sắp đặt cho Trầm Hương bọn họ, mà là thực sự có chuyện này.

Những tu sĩ đó chẳng qua là muốn công bằng công chính, sợ mình tìm được bảo bối tốt, bị Nhân tộc Thần Đình thu đi, dù sao bí cảnh là của Nhân tộc Thần Đình.

Cho nên Nhân tộc Thần Đình đã đích thân hứa, sẽ không can thiệp vào chuyện trong bí cảnh, thậm chí còn hứa tu sĩ của Nhân tộc Thần Đình sẽ không vào bí cảnh.

Vốn dĩ bí cảnh là để thu hoạch khí vận của ngoại tộc, tu sĩ Nhân tộc Thần Đình vào lại không hay, muốn rèn luyện, có thể đến bí cảnh của thế lực khác.

Tu sĩ của các thế lực khác cũng sẽ đến bí cảnh của Nhân tộc rèn luyện, mọi người đã sớm đạt thành hiệp nghị, hợp tác cùng có lợi.

Cửu Hung Nha cậy vào thực lực gây họa trong bí cảnh, ảnh hưởng không nhỏ, rất nhiều tu sĩ sợ đến mức không dám đến bí cảnh của Nhân tộc, hắn thậm chí còn nghi ngờ Cửu Hung Nha là do thế lực

khác phái đến gây rối.

Nhân tộc Thần Đình không tiện ra tay phá vỡ lời hứa, hắn đã định nhờ người của Long tộc hoặc Phượng tộc ra tay, giúp đỡ tiêu diệt Cửu Hung Nha.

Vừa hay Dương Tiễn nhờ hắn giúp đỡ ma luyện Trầm Hương đám người, liền giao cho bốn tiểu tử này thử xem.

"Không biết thực lực của Cửu Hung Nha này như thế nào?" Kim Ca là người trầm ổn nhất, không vội vàng nhận lời.

"Năm Đại La đỉnh phong, bốn Đại La hậu kỳ, bọn họ nắm giữ một bộ hợp kích trận pháp, tên là Cửu Nha Trận.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Ma Tổ La Hầu gây ra Ma Tế, đại yêu Yêu tộc Ngoan Long Yêu Tướng nhập ma tự bạo, để lại chín chiếc răng, bị Cửu Hung Nha lấy được, bọn họ dùng chín chiếc răng này làm trận cơ, bố trí Cửu Nha Trận, có thể triệu hoán ra hư ảnh của Ngoan Long Yêu Tướng.

Hư ảnh có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, bất quá không có ý thức chiến đấu tự chủ, hoàn toàn do Cửu Hung Thần điều khiển, không bằng Chuẩn Thánh sơ kỳ thật sự, nhưng cũng mạnh hơn Đại La Kim Tiên rất nhiều." Đế Tân giới thiệu thông tin về Cửu Hung Nha.

Bốn người nghe xong, bàn bạc một hồi, cuối cùng nhận nhiệm vụ này.

Tuy độ khó rất lớn, nhưng cũng không phải là không thể hoàn thành, chỉ cần đánh lén giết chết một người, khiến chúng không thể bố trận, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Ừm, Cửu Hung Nha hiện đang ở Thiên Tinh bí cảnh, đi đi.

Trong Thiên Tinh bí cảnh có một gốc Tiên Thiên Trung Phẩm Linh Căn Thiên Tinh Quả Thụ, sắp chín kết quả, rất nhiều tu sĩ lập đội đến,

đối phó Cửu Hung Nha đồng thời cũng cẩn thận các tu sĩ khác." Đế Tân gật đầu, nhắc nhở.

Sau khi bốn người rời đi, Mai Sơn Ngũ huynh đệ và Hao Thiên Khuyển bước ra.

"Đi, chúng ta cũng đi, nếu bọn họ giải quyết được Cửu Hung Nha, chúng ta sẽ ra tay truy sát, tăng thêm độ khó cho bọn họ." Lão Lục hăm hở muốn thử, rất phấn khích, ngược đãi cháu ngoại của Chân Quân, cơ hội hiếm có.

Sáu người theo sau, mà âm thầm theo dõi, ngoài bọn họ còn có Tiểu Ngọc đã cải trang.

"Tiểu Hồ Ly cũng đến rồi." Mũi chó của Hao Thiên Khuyển cực thính, ngửi ngửi liền phát hiện ra Tiểu Ngọc.

"Các ngươi nói Trầm Hương rốt cuộc là thích Tiểu Hồ Ly hay là Đinh Hương?" Lão Lục bắt đầu buôn chuyện.

"Không biết, nhưng ta thấy Tiểu Hồ Ly có triển vọng hơn, Đinh Hương nhìn có vẻ vô hại, thực ra tâm tư rất sâu, nếu Nhị gia không lừa Tiểu Hồ Ly, Tiểu Hồ Ly và Trầm Hương ước chừng đã thành đôi từ lâu.

Nhìn dáng vẻ của Tiểu Hồ Ly, là không yên tâm về Trầm Hương, theo đến âm thầm bảo vệ, dù biết rõ Trầm Hương là vì Đinh Hương, tuyệt đối là tình yêu đích thực.

Đừng nói, Tiểu Hồ Ly và Đinh Hương đều có nhan sắc, có căn nguyên, Trầm Hương diễm phúc không cạn, điểm này hơn Nhị gia, Nhị gia chẳng có diễm phúc gì cả." "Ai nói, Thường Nga thích chủ nhân, chỉ là chủ nhân không để mắt đến, còn có Thất Tiên Nữ, ta nói cho các ngươi biết, chủ nhân thích Ngao Băng Tâm." "Làm sao ngươi biết?" "Các ngươi mù à, không nhìn ra chủ nhân đối với Ngao Băng

Tâm khác với người khác sao?

Ngươi xem chủ nhân bao giờ cho nữ tiên khác mặt mũi tốt chưa?" "..." Dương Tiễn không có ở đây, ngay cả Khang Lão Đại trầm ổn nhất cũng trở nên không đứng đắn, một người so với một người buôn chuyện, càng nói càng xa.

Đặc biệt là Hao Thiên Khuyển, biết nhiều nhất, vẻ mặt tự mãn.

Đến bí cảnh, tu sĩ các tộc thành từng nhóm, canh giữ xung quanh Thiên Tinh Quả Thụ.

Chương 486

Thiên Tinh Quả, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Quả, hấp thu tinh thần chi lực vận dục, dung chứa tinh thuần thiên địa linh khí, hơn nữa có năng lực ngưng luyện pháp lực, thích hợp nhất cho tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên đề thăng tu vi sử dụng.

Dưới Đại La Kim Tiên chủ yếu là ngưng luyện pháp lực để đề thăng tu vi, Đại La Kim Tiên ngưng luyện Hung Trung Ngũ Khí trúc cơ, Chuẩn Thánh ngộ đạo, tham ngộ pháp tắc.

Dưới Đại La Kim Tiên theo đuổi bảo vật đề thăng pháp lực, Đại La Kim Tiên theo đuổi bảo vật dung chứa Ngũ Khí, nổi tiếng nhất là Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan và Ngũ Khí Thạch.

Từ Chuẩn Thánh trở đi, thứ cần thiết là bảo bối tăng ngộ tính, như Ngộ Đạo Trà, Cửu Chuyển Ngộ Đạo Đan, Bồ Đề Tử, Bồ Đề Hương, đắt chết người, còn có giá mà không có hàng.

Cũng là vì đánh không lại Tam Kim Ô, không thì Ngộ Đạo Trà Thụ đã sớm bị cướp đi, hiện nay Thánh Nhân ngày càng nhiều, càng làm nổi bật giá trị của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Tu vi của Tam Kim Ô luôn có thể áp chế Thiên Định Lục Thánh, Ngộ Đạo Trà Thụ có công không nhỏ.

Điểm này Hồng Quân có quyền phát biểu nhất, vốn tưởng rằng Tam Kim Ô không có Đại Đạo pháp tắc để tham ngộ, tự mình mày mò, không làm nên chuyện gì, Ngộ Đạo Trà Thụ cho Tam Kim Ô cũng không tạo thành uy hiếp.

Nào ngờ Tam Kim Ô giấu mấy kiện Hỗn Độn Linh Bảo, thậm chí cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng có, trong Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo có dung chứa Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Hiện tại Lăng Tiêu còn kết minh với Tai Ách Ma Thần, có Tai Ách Ma Thần giảng đạo, tham ngộ Đại Đạo pháp tắc càng dễ dàng hơn nhiều.

Đến mức hiện nay Hồng Quân Lão Tổ muốn khống chế cũng không khống chế được, sớm biết năm xưa sau Vu Yêu lượng kiếp, Tam Kim Ô không còn thiên mệnh gia thân, lẽ ra nên bất chấp danh tiếng bị tổn hại mà giết chết Tam Kim Ô.

Năm xưa La Hầu xem thường hắn, thua cho hắn, kết quả hắn cũng phạm phải sai lầm giống như La Hầu, xem thường Tam Kim Ô, luôn cho rằng mình có thể nắm giữ Tam Kim Ô.

Kết quả nuôi hổ gây họa, hiện tại cánh của Tam Kim Ô đã cứng, thoát khỏi sự khống chế của hắn.

Tam Kim Ô tuy luôn gây rối, các loại bắt nạt Thiên Định Lục Thánh, nhưng đối với hắn vẫn coi như kính sợ, nào ngờ đều là giả vờ, thực ra một thân phản cốt, luôn tích trữ sức mạnh để phản kháng hắn.

Hiện tại muốn thu thập Tam Kim Ô cũng không thu thập được.

Chỉ có thể đợi Thiên Định Lục Thánh hợp đạo thành công trở về, cộng thêm Tứ Hung Thần, bảy đánh một, luôn có thể giữ chân Tai Ách Ma Thần một lúc, thiếu Tai Ách Ma Thần, thu thập Tam Kim Ô và Hậu Bạt, vẫn có nắm chắc khá lớn.

Nhưng điều này cũng không bảo hiểm, còn có Thập Nhị Tổ Vu là nhân tố không xác định, lỡ như Thập Nhị Tổ Vu cũng hợp đạo thành công, thì phiền phức rồi.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu trốn trong Địa Phủ, được Địa Đạo che chở, cho dù là Hồng Quân Lão Tổ cũng không có cách nào.

Thập Nhị Tổ Vu cũng một thân phản cốt, từ đầu đến cuối đều công khai phản đối hắn, Tam Kim Ô thì ngầm phản đối.

Còn có Thường Hi, Hi Hòa, Hồng Vân, Minh Hà những Bàn Cổ hậu duệ này, cũng đều theo Tam Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu phản đối hắn.

May mà năm xưa hắn thông qua Lão Tử khống chế được Tam Thanh.

Bàn Cổ hậu duệ quả nhiên là trở ngại lớn nhất ảnh hưởng đến việc hắn khống chế Hồng Hoang, năm xưa hắn và Thiên Đạo mưu đồ sửa đổi lượng kiếp, để Bàn Cổ hậu duệ tự tương tàn sát, đồng quy vu tận, quả nhiên là chính xác.

Chỉ là không thành công.

Đến hiện tại hắn vẫn cho rằng là vì La Hầu thông qua Đông Vương Công lừa hắn một vố, thực ra là do Lăng Tiêu ngầm làm.

Tội nghiệp Đông Vương Công mang cái nồi đen to, rửa không sạch, căn bản không rửa sạch được.

Đông Vương Công thật sự thảm, dã tâm bừng bừng, lại không biết mình chỉ là một quân cờ.

Năm xưa Tử Tiêu Cung ba ngàn hồng trần khách, nhóm mạnh nhất: Tam Kim Ô, Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Côn Bằng, Minh Hà, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, Thập Nhị Tổ Vu.

Cho đến hiện tại, cũng chỉ có Đông Vương Công chết.

Côn Bằng, Minh Hà, Đông Vương Công ba người là cùng một loại người, dã tâm bừng bừng, không cam chịu bình thường, dũng cảm phản kháng.

Chỉ là vận khí của Đông Vương Công không tốt bằng Côn Bằng và Minh Hà, Côn Bằng và Minh Hà đã thành công, còn Đông Vương Công thì chết.

Trong đám đông, bốn người Trầm Hương tụ lại một chỗ, cẩn thận đề phòng các tu sĩ khác, ánh mắt khóa chặt Cửu Hung Nha.

Bọn họ chưa từng gặp Cửu Hung Nha, nhưng Cửu Hung Nha quá rõ ràng, chín người, bảy nam hai nữ, các tu sĩ khác đều giữ khoảng cách xa, đầy vẻ kiêng dè.

Độc Quả Phụ trong Cửu Hung Nha, bản thể là Ngũ Thải Tri Chu, thích nam sắc, đặc biệt là thích loại có đạo lữ, hưởng thụ cảm giác khoái lạc cướp đàn ông của người khác, vô cùng biến thái.

Lúc này phát hiện ánh mắt của mấy người Trầm Hương, nhìn theo, liếc mắt đưa tình, lẳng lơ đưa lưỡi liếm môi đỏ, vừa quyến rũ vừa tà tính.

Mấy người Trầm Hương bị ghê tởm, rùng mình một cái.

"Trầm Hương, hay là ngươi hi sinh một chút, dụ Độc Quả Phụ qua đây, chúng ta liên thủ tiêu diệt trước, chết một người, không thể bố trận, thu thập những người khác sẽ dễ dàng hơn nhiều." Ngao Xuân thấp giọng nói.

"Ta không, sao ngươi không đi?" Trầm Hương đầu đầy vạch đen, quá ghê tởm, không làm được.

"Là ngươi hại Đinh Hương bị thương, đương nhiên phải ngươi hi sinh rồi." Ngao Xuân đáp trả.

"Không được, quá ghê tởm, ta không làm được." Trầm Hương trong lòng đấu tranh một hồi, không thể chấp nhận được.

"Được rồi, không cần phiền phức như vậy, lát nữa Thiên Tinh Quả chín, bọn họ đợi ở đây, chắc chắn cũng muốn Thiên Tinh Quả, đến lúc đó tranh giành, cảnh tượng đại loạn, chúng ta tìm cơ hội giết một hai người là được." Kim Ca cắt ngang cuộc tranh cãi của hai người.

Giá trị của Thiên Tinh Quả không thấp, Cửu Hung Nha không dùng đến, nhưng có thể đem đi bán, đổi lấy tài nguyên tu luyện cần thiết.

Nghe nói Thiên Tinh Quả là dược liệu quan trọng để luyện chế một loại Cửu Chuyển Kim Đan nào đó, giá trị luôn ở mức cao, một quả Thiên Tinh Quả, có thể đổi được năm viên Lục Chuyển Ngũ Khí Đan.

Một lần kết quả mười quả, cũng tức là có thể đổi được năm mươi viên Lục Chuyển Ngũ Khí Đan, không tính là ít.

Ba ngày sau, Thiên Tinh Quả chín.

Tất cả tu sĩ đổ xô lên tranh đoạt, bốn người Trầm Hương cũng trà trộn trong đám đông, hướng về phía Cửu Hung Nha.

Bọn họ không thiếu chút tài nguyên tu luyện này, đối với họ mà nói, căn bản không coi trọng Thiên Tinh Quả, đây chính là chỗ tốt của việc có bối cảnh.

Mà ngay khi bọn họ vừa đến gần, một luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên dâng lên, thì ra là Cửu Hung Nha đã thúc đẩy Cửu Nha Trận, một hư ảnh Ngoan Long khổng lồ mấy chục vạn trượng hiện ra, ánh mắt lạnh lùng quét qua chúng tu sĩ, uy áp Chuẩn Thánh cảnh ép chúng tu sĩ không dám manh động.

Tuy tên có chữ Long, nhưng Ngoan Long không có nửa xu quan hệ với Long tộc, Ngoan Long chính là cá sấu.

Chuẩn Thánh đều bận ngộ đạo tham ngộ phức tạp, không thể đến loại bí cảnh này, cho nên Cửu Hung Nha có thể triệu hoán ra hư ảnh Chuẩn Thánh, ở trong bí cảnh có thể nói là như cá gặp nước.

Chuẩn Thánh sẽ không đến, cậy vào Cửu Nha Trận, dưới Chuẩn Thánh lại đánh không lại bọn họ.

“Thiên Tinh Quả chúng ta muốn, các ngươi có dị nghị không?” Lão đại trong Cửu Hung Nha, Lãnh Tàn Hồng, ngạo mạn và khinh thường quét mắt nhìn chúng tu sĩ.

“Các ngươi Cửu Hung Nha đừng có quá đáng, dù các ngươi có thể triệu hoán ra hư ảnh Chuẩn Thánh, chúng ta nhiều người như vậy cùng lên, các ngươi cũng không chống đỡ nổi.” Có tu sĩ không vui, trốn trong đám đông lên tiếng.

“Vậy thì, ai trong các ngươi lên trước đây, chúng ta có chống đỡ được hay không không biết, nhưng chắc chắn sẽ có người chết, các ngươi xác định muốn vì Thiên Tinh Quả mà liều mạng với chúng ta?” Độc Quả Phụ bước đi uyển chuyển lên trước.

Chúng tu sĩ lập tức mất hết khí thế, Thiên Tinh Quả tuy tốt, nhưng vì Thiên Tinh Quả mà liều mạng, rõ ràng không đáng.

Mà Cửu Hung Nha chính là nắm chắc điểm này, không nhanh không chậm hái Thiên Tinh Quả, từ đầu đến cuối cũng không có ai dám nhảy ra đứng đầu.

Trong đám đông bốn người Trầm Hương, sắc mặt có chút khó coi, vốn tưởng rằng có thể đánh nhau, kết quả nhiều tu sĩ như vậy bị người ta ba lời hai câu nói cho không một ai dám lên.

Không đánh nhau, bọn họ làm sao đục nước béo cò được.

“Chúng ta đi.” Thiên Tinh Quả đã đến tay, Cửu Hung Nha thu hồi Cửu Nha Trận, khí thế kiêu ngạo quay người rời đi.

“Cửu Hung Nha hoành hành bí cảnh của Nhân tộc, chắc chắn cướp được không ít đồ tốt, nếu chúng ta ra tay giết chết một vị trong số chúng, chúng không bố trí được Cửu Nha Trận, uy hiếp đại giảm, các tu sĩ khác chắc chắn sẽ vui lòng vây giết Cửu Hung Nha cướp bảo vật.” Trầm Hương nói.

“Ừm, ta thấy khả thi, theo thông tin chúng ta thu thập được, Độc Quả Phụ không có pháp bảo phòng ngự lợi hại nào, chúng ta ra tay đánh lén, rất có khả năng thành công.” Kim Ca đồng ý gật đầu.

Chương 487

“Chúng ta thành công xong, lập tức lui ra, lại gần ta, ta dùng Bảo Liên Đăng phòng ngự.” Trầm Hương bổ sung.

“Được, ta và Hoan Muội tạo ra hỗn loạn, tạo cơ hội cho hai ngươi.” Kim Ca gật đầu.

Thương lượng một chút, huynh muội hai người ẩn vào trong đám đông.

Ngay lúc Cửu Hung Nha định rời đi, trong đám đông, Kim Ca và Hoan Muội đột nhiên đại chiến, ngay cả Pháp Tướng Thiên Địa cũng dùng đến, các tu sĩ xung quanh đều bị chấn lui, vừa vặn chặn đường đi của Cửu Hung Nha.

Nhìn thấy hai người có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, tất cả tu sĩ đều kinh ngạc.

Điều kiện cơ bản để thi triển Pháp Tướng Thiên Địa là phải có ít nhất Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn, người có căn nguyên không đủ căn bản không chống đỡ nổi.

Thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, là dùng bản nguyên để thi triển, tạm thời kích phát tiềm lực, bộc phát ra sức chiến đấu siêu cường.

Căn nguyên không đủ, bản nguyên không đủ, thì không thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa.

Kim Ca và Hoan Muội là Hậu Thiên Cửu Phẩm tiên căn, kém hơn Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn một chút, hai người tuy có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, nhưng có giới hạn thời gian, không thể thi triển quá lâu, nếu không bản nguyên không chịu nổi, sẽ bị phản phệ,

bản nguyên đại tổn.

Nhưng có tư cách thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, đã rất lợi hại.

Cả Hồng Hoang, có Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn hiếm như phượng mao lân giác, có Tiên Thiên Lục Phẩm tiên căn, có thể thi triển Pháp Tướng Thiên Địa cũng cực kỳ ít.

Đã được coi là thiên tài, các thế lực lớn tranh nhau chiêu mộ.

Cho nên nhìn thấy đột nhiên có hai người thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, tuyệt đối là một chuyện chấn động.

Cửu Hung Nha lo lắng Kim Ca và Hoan Muội là người của thế lực nào đó ra ngoài rèn luyện, tuy bị chặn đường, nhưng cũng không dám động thủ.

Dù sao cũng không phải nhắm vào bọn họ, Thiên Tinh Quả đã đến tay, xem náo nhiệt cũng không tệ.

Ngay lúc sự chú ý của Cửu Hung Nha bị Kim Ca và Hoan Muội thu hút, Trầm Hương và Ngao Xuân cũng bắt đầu hành động, mỗi người tế ra pháp bảo.

Ngao Xuân trước đây dùng Phương Thiên Họa Kích, sau này theo Trư Bát Giới tu luyện, đổi thành Cửu Xỉ Bá, ngoại hình giống hệt Cửu Xỉ Đinh Bá của Trư Bát Giới, nhưng phẩm chất khác một trời một vực.

Trư Bát Giới đem pháp bảo không dùng đến của mình, còn có pháp bảo Ngao Xuân mang từ Đông Hải Long Cung ra, toàn bộ đem cho Huyền Đô dung luyện, luyện chế lại.

Không có cách nào, sư đồ mấy người họ đều không biết luyện khí.

Cửu Xỉ Bá tuy không bằng Cửu Xỉ Đinh Bá, nhưng vẫn không tệ, Huyền Đô lại thêm một ít dược liệu, luyện chế thành Trung Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo, thuộc loại thượng đẳng trong Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn có Cửu Hoa Niệm Châu, Trư Bát Giới cũng đã cho Ngao Xuân.

Hai người để đảm bảo giết chết Độc Quả Phụ, đã dùng toàn lực.

Hai người lén lút đến gần, đột nhiên gây khó dễ, thi triển Hóa Hồng Chi Thuật, trong nháy mắt đến gần Độc Quả Phụ, Trầm Hương đánh trận đầu, toàn lực một búa bổ về phía Độc Quả Phụ.

Cửu Hung Nha dù sao cũng kinh nghiệm phong phú, phản ứng nhanh chóng.

Ngay lúc Trầm Hương sắp thành công, Độc Quả Phụ đột nhiên phản ứng lại, tế ra pháp bảo Vô Tình Ti sát về phía Trầm Hương, Vô Tình Ti là dùng tơ nhện của nàng ta luyện chế thành, tuy phẩm chất không ra sao, nhưng sức sát thương không hề nhỏ.

Trước tiên là vô cùng mảnh và sắc bén, mắt thường gần như không nhìn thấy, hơn nữa có kịch độc.

Nàng không có pháp bảo phòng ngự lợi hại, chỉ có thể toàn lực phản kích, dùng sự hung hãn đồng quy vu tận, ép kẻ đánh lén thu tay rút lui.

Đồng thời, tám hung khác cũng đều phản ứng lại, ra tay tấn công Trầm Hương.

Trầm Hương đã sớm thúc đẩy Bảo Liên Đăng để phòng ngừa vạn nhất, cậy vào năng lực phòng ngự mạnh mẽ của Bảo Liên Đăng, không hề dừng lại, thề phải giết chết Độc Quả Phụ.

Đồng thời, Ngao Xuân cũng ra tay, Cửu Hoa Niệm Châu chia làm chín, phân biệt đánh về phía Cửu Hung Nha.

Tám hung khác bị buộc phải phòng ngự, không lo được tấn công Trầm Hương.

Vô Tình Ti của Độc Quả Phụ cũng bị hộ thuẫn hình thành từ Bảo Liên Đăng chặn lại, Trầm Hương một búa thế lớn lực trầm bổ xuống.

Nhưng vẫn không thể giết chết Độc Quả Phụ, Lãnh Tàn Hồng phản ứng quá nhanh, hơn nữa có một kiện pháp bảo phòng ngự rất lợi hại, bảo vệ được Độc Quả Phụ.

Độc Quả Phụ chỉ bị trọng thương, không chết.

Bên đông không sáng, bên tây lại sáng, ngược lại Kim Ca và Hoan Muội đã thành công, nhân lúc sự chú ý của Cửu Hung Nha đều tập trung vào Trầm Hương và Ngao Xuân, huynh muội hai người đột nhiên ra tay đánh lén, giết chết lão Bát trong Cửu Hung Nha.

Đồng thời cướp đi túi trữ vật của hắn, Ngoan Long Nha chính là ở trong đó, thiếu một chiếc, đảm bảo tám hung còn lại không thể bố trận.

Chỉ có linh bảo cao cấp mới tự mang không gian, như Chư Thiên Khánh Vân, Lăng Tiêu để đồ vật trong Chư Thiên Khánh Vân, sau đó thu Chư Thiên Khánh Vân vào thức hải là được.

Không phải thứ gì cũng có thể để vào thức hải, ví dụ như loại pháp bảo hung tính lớn, để trong thức hải, không cẩn thận rất có thể tự giết chết mình.

Cho nên pháp bảo trữ vật mới thịnh hành.

Linh bảo cao cấp có không gian riêng hầu như đều nằm trong tay các cao tầng của những thế lực lớn, tu sĩ khác không có pháp bảo trữ vật sẽ vô cùng bất tiện.

Mọi chuyện bắt đầu từ Xiển giáo, sau khi Xiển giáo mở rộng thu nhận môn nhân, rất nhiều đệ tử không có pháp bảo không gian.

Trong Hồng Hoang, người giỏi luyện khí nhất chính là Nguyên Thủy, để thể hiện sự ưu tú của mình, và cũng để đệ tử Xiển giáo phải hơn người một bậc, phải có những thứ mà các thế lực khác không có, tạo nên cảm giác vượt trội.

Thế là, Nguyên Thủy đã nghiên cứu ra ba loại pháp bảo trữ vật là nhẫn trữ vật, vòng tay trữ vật và túi trữ vật.

Món đồ này quả thực hữu dụng, vì vậy các thế lực khác cũng lần lượt bắt chước.

Bỏ qua nhân phẩm và đức hạnh, tài năng của Nguyên Thủy không có gì để chê, dù sao cũng là do Bàn Cổ hóa thành, không thể kém cỏi được.

Độ khó luyện chế pháp bảo trữ vật rất lớn, chủ yếu là vì vật liệu chính Không Minh Thạch, thứ này vốn có không gian riêng, ẩn chứa một phần pháp tắc không gian.

Chỉ có Thập Đại Thần Hỏa mới có thể luyện hóa, hơn nữa yêu cầu kỹ thuật luyện khí rất cao, trong lúc luyện hóa còn không được phá hủy pháp tắc không gian ẩn chứa trong Không Minh Thạch.

Người bình thường làm sao có được Thập Đại Thần Hỏa, kỹ thuật luyện khí của người thường cũng không đạt tới trình độ đó.

Hiện tại, những thế lực có thể luyện chế ra pháp bảo trữ vật chỉ có Nhân tộc Thần đình, Thiên đình, Linh sơn và Tam giáo.

Tam giáo đã suy tàn, môn nhân chẳng còn lại bao nhiêu, căn bản không có nhân lực đi tìm Không Minh Thạch, vì vậy muốn mua pháp bảo trữ vật chỉ có thể đến Nhân tộc Thần đình, Thiên đình và Linh sơn.

Thứ này cũng phân chia đẳng cấp, nhẫn trữ vật là tốt nhất, kế đến là vòng tay trữ vật, túi trữ vật là kém nhất.

Bởi vì Không Minh Thạch cũng phân chia phẩm chất, pháp tắc không gian ẩn chứa càng nhiều thì không gian càng lớn, chất lượng càng tốt.

Một chiếc nhẫn trữ vật, nếu quy đổi bằng Cửu Chuyển Kim Đan, cần một trăm viên mới đổi được, vòng tay trữ vật cần năm mươi viên, túi trữ vật cần mười viên.

Mười viên Cửu Chuyển Kim Đan nghe có vẻ không nhiều, nhưng đổi thành Lục Chuyển Kim Đan thì là một ngàn viên.

Tỷ lệ quy đổi là một đổi một trăm, đây còn chỉ là bề ngoài, dù sao cũng không ai nguyện ý dùng Cửu Chuyển Kim Đan đổi lấy Lục Chuyển Kim Đan.

Nhẫn trữ vật và vòng tay trữ vật, về cơ bản đều do môn nhân nòng cốt của các thế lực lớn sử dụng, tán tu bình thường kiếm tài nguyên tu luyện đã rất khổ rồi, làm gì có chuyện đi mua nhẫn trữ vật và vòng tay trữ vật để khoe mẽ.

Ví dụ như Cửu Hung Nha, được xem là khá lợi hại dưới Chuẩn Thánh, dựa vào cướp bóc, cũng coi như giàu có, nhưng cũng chỉ dùng túi trữ vật. "Các ngươi tìm chết." Lão Bát bị giết, Nanh Rồng Hung Ác bị cướp, tám tên còn lại đều đại nộ, lão Bát chết bọn chúng có thể chấp nhận, dù sao bọn chúng cũng vì lợi ích mới tụ tập lại với nhau.

Nhưng Nanh Rồng Hung Ác bị cướp thì không thể nhịn được, phải lấy lại bằng được, nếu không thủ đoạn mạnh nhất của bọn chúng sẽ bị phế.

Chương 488

Lúc này, Kim Ca và Hoan Muội sau khi đoạt được liền nhanh chóng hội hợp với Trầm Hương và Ngao Xuân theo kế hoạch.

Bát Hung đại nộ, đồng loạt ra tay, toàn lực xuất kích, tám món pháp bảo đánh tới.

Bốn Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bốn Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cho dù pháp bảo kém một chút, Trầm Hương cũng không dám khinh suất, vội vàng toàn lực thúc giục Bảo Liên Đăng phòng ngự.

Tám món pháp bảo đánh lên kết giới do Bảo Liên Đăng hình thành, kết giới chỉ rung lắc một chút.

Bảo Liên Đăng trong số Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không được xem là nổi bật, nhưng đó cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không phải thứ rách nát nào cũng có thể so sánh. "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Bảo Liên Đăng, ngươi là con trai của Tam Thánh Mẫu, Trầm Hương?" Lãnh Tàn Hồng kinh ngạc, trong mắt tràn ngập tham lam và hưng phấn.

Chuyện ở Bắc Minh trước đó ầm ĩ như vậy, chuyện của Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương ai ai cũng biết.

Tu sĩ Hồng Hoang đều biết Bảo Liên Đăng là pháp bảo của Tam Thánh Mẫu, mà Tam Thánh Mẫu lại là môn hạ của Kim Ô, cho dù tu vi của Tam Thánh Mẫu không ra sao, cũng không ai dám cướp.

Nói về cướp bóc, Tam Kim Ô chính là tổ tông, ví dụ như Linh sơn dám cướp Bảo Liên Đăng, không cần đợi đến ngày thứ hai, ngay trong ngày hôm đó môn hạ của Kim Ô đã có thể đến cướp sạch Linh sơn không còn một cọng lông, đến cả lông chân của chư Phật cũng bị vặt sạch.

Không ai dám cướp, mà Bảo Liên Đăng lại xuất hiện trong tay người khác, chỉ có thể là Tam Thánh Mẫu chủ động tặng, Tam Thánh Mẫu sẽ tặng cho ai chứ, thân phận của Trầm Hương đã quá rõ ràng. "Không sai, ta chính là con trai của Tam Thánh Mẫu, Trầm Hương." Trầm Hương ngẩng cao đầu, kiêu ngạo trả lời.

Dương Tiễn luôn mắng hắn là nghiệt chủng, hắn lại càng muốn tự hào về thân thế của mình. "Ha ha, không ngờ cơ duyên có ngày tự tìm đến cửa, huynh đệ mau ra tay, toàn lực tấn công, Trầm Hương là tội phạm bị Thiên đình truy nã, không được Nhị Lang Chân Quân dung thứ." "Chúng ta bắt hắn, giao cho Thiên đình hoặc Chân Quân Phủ, chắc chắn sẽ nhận được báo đáp hậu hĩnh." Lãnh Tàn Hồng hưng phấn cười lớn. "Hừ, bọn ta là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, nếu ngươi muốn chết thì cứ thử xem." Trầm Hương lạnh lùng hừ một tiếng. "Ha ha, là Thiên đình muốn bắt ngươi, là Nhị Lang Chân Quân muốn giết ngươi, bọn ta chỉ là chân chạy vặt, Hậu Bạt đại thần chẳng lẽ lại đi làm khó lũ tiểu lâu la bọn ta sao." Lãnh Tàn Hồng cười càng thêm phóng túng.

Bảy tên còn lại nghe vậy, đều hưng phấn hẳn lên, ánh mắt đầy tham lam.

Đúng vậy, bọn chúng chỉ là chân chạy vặt, Hậu Bạt đại thần thân phận gì chứ, lẽ nào lại làm khó bọn chúng.

Hơn nữa, chỉ cần bọn chúng bắt sống được Trầm Hương, đến lúc đó người giết Trầm Hương là Thiên đình và Dương Tiễn, có liên quan gì đến bọn chúng.

Không chỉ Bát Hung, ngay cả các tu sĩ khác cũng động lòng, nhìn Trầm Hương như nhìn một món tuyệt thế trân bảo.

Bốn người Trầm Hương không ngờ sự việc lại biến thành thế này, vẻ mặt đều trở nên nặng nề. "Các ngươi bị Cửu Hung Nha ức

hiếp không ít, bây giờ bọn chúng không thể bày Cửu Nha Trận, chính là cơ hội tốt để báo thù, bọn chúng đã cướp của bao nhiêu tu sĩ, đồ tốt trên người chắc chắn không ít." "Mọi người cùng lên, giết chết bọn chúng, bảo vật trên người bọn chúng đều thuộc về các ngươi." Trầm Hương lên tiếng khiêu khích, hễ loạn lên là bọn họ sẽ nhân cơ hội trốn thoát.

Chỉ là, hắn đã quá xem thường những lão giang hồ này, đám tu sĩ không những không ra tay, mà còn lùi về phía sau.

Bọn họ vừa muốn Cửu Hung Nha chết, lại vừa muốn bắt Trầm Hương đi lĩnh thưởng.

Để Trầm Hương và Cửu Hung Nha đấu đến lưỡng bại câu thương chẳng phải là tốt nhất sao.

Một đám tu sĩ ngầm hiểu ý nhau vây chặt các hướng, ngăn không cho Trầm Hương và Cửu Hung Nha trốn thoát, bọn họ muốn tất cả.

Lần này, sắc mặt Bát Hung cũng trở nên khó coi, bọn chúng trong nháy mắt từ thợ săn biến thành con mồi. "Một đám tìm chết." "Trầm Hương, cục diện bây giờ, chúng ta đấu tiếp thì không ai thoát được, chỉ có hợp tác, trong các ngươi cử ra một người, phối hợp với chúng ta thi triển Cửu Nha Trận, giết sạch đám không biết sống chết này." Lãnh Tàn Hồng dù sao cũng là lão giang hồ, rất nhanh đã nghĩ ra cách phá cục. "Sau đó thì sao?

Các ngươi vẫn sẽ ra tay với chúng ta." Trầm Hương nói. "Ít nhất chúng ta có thể công bằng giao đấu, cái nanh rồng kia đang ở trong tay các ngươi, chúng ta không thể bày Cửu Nha Trận." "Đánh tám người và đánh mấy chục, mấy trăm người, ngươi chỉ có thể chọn một trong hai." Lãnh Tàn Hồng nói.

Chỉ cần có chút đầu óc đều sẽ chọn vế trước, nếu bốn người Trầm Hương gộp lại cũng không có chút đầu óc nào, thì hắn cũng

không còn gì để nói. "Ta đến." Kim Ca trực tiếp lấy chiếc Nanh Rồng Hung Ác ra tế luyện, thứ này đã được luyện chế thành pháp bảo, phẩm cấp không cao, cũng chỉ là Hậu Thiên Trung phẩm Linh Bảo.

Đối với một Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà nói, luyện hóa một kiện Hậu Thiên Trung phẩm Linh Bảo cũng chỉ mất vài hơi thở.

Tế luyện hoàn thành, Kim Ca phối hợp với Bát Hung thi triển Cửu Nha Trận, hư ảnh rồng hung ác lại hiện ra, uy áp Chuẩn Thánh tỏa ra như một tảng đá khổng lồ đè nặng lên tâm trí của đám tu sĩ.

Chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, tuy không lớn bằng Á Thánh và Thánh Nhân, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, tồn tại sự chênh lệch về chất.

Ngay cả Tôn Ngộ Không năm xưa khi là Đại La Kim Tiên đối mặt với Chuẩn Thánh, phần lớn cũng là chịu thiệt.

Những tán tu này sức chiến đấu không mạnh, lại càng không cần phải nói.

Khoảnh khắc hư ảnh rồng hung ác hiện ra, tất cả đều lùi về phía sau.

Bảo vật tuy tốt, nhưng không có mạng để hưởng thì có ích gì. "Giết." Lãnh Tàn Hồng làm chủ đạo, không chút nương tay, khống chế hư ảnh rồng hung ác đại khai sát giới.

Đám khốn này muốn nhân cơ hội giết chết bọn chúng, không giết chúng thì để lại ăn Tết sao.

Một chiêu Thần Ngạc Bãi Vĩ, trực tiếp quét chết bốn năm người, làm trọng thương bảy tám người. "Hung Long Mạch Xung." Lãnh Tàn Hồng thúc giục bản mệnh thần thông của Nanh Rồng Hung Ác, một cột sáng khổng lồ phun ra, mặt đất trực tiếp bị bắn ra một cái hố sâu không thấy đáy, đất rung núi chuyển.

Những kẻ xui xẻo không né kịp trực tiếp bị bắn thành tro bụi, hoàn toàn là đòn tấn công hạ cấp, không thể chống cự chút nào.

Những người sống sót đều sợ hãi, không dám ôm tâm lý may mắn quan sát nữa, tất cả đều thúc giục pháp lực đến cực hạn, chạy trốn ra ngoài bí cảnh.

Trong bí cảnh lập tức trở nên yên tĩnh.

Kẻ địch bên ngoài đã giải quyết xong, tiếp theo là nội chiến.

Kim Ca xưa nay ổn trọng, luôn đề phòng Bát Hung, ngay khoảnh khắc giải quyết xong kẻ địch bên ngoài, vội vàng thi triển độn địa thuật kéo giãn khoảng cách với Bát Hung.

Sự thật chứng minh, Bát Hung cũng không có ý định giảng đạo nghĩa, nếu Kim Ca phản ứng chậm một chút, chắc chắn đã bị Vô Tình Ti của Độc Quả Phụ làm trọng thương. "Phản ứng không tệ, tiếp theo, nên giải quyết chuyện giữa chúng ta rồi." Lãnh Tàn Hồng cười lạnh một tiếng, tế ra pháp bảo bắt đầu đánh.

Bảy tên còn lại theo sát phía sau.

Trầm Hương vội vàng thúc giục Bảo Liên Đăng phòng ngự. "Không hổ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chúng ta không phá được phòng ngự của Bảo Liên Đăng, nhưng ngươi có thể kiên trì được bao lâu." "Pháp bảo càng lợi hại, thúc giục càng hao tổn pháp lực." Lãnh Tàn Hồng hoàn toàn không hoảng. "Tiết kiệm chút pháp lực, liều mạng với bọn chúng." Kim Ca lập tức quyết đoán, đợi pháp lực của Trầm Hương cạn kiệt, bọn họ sẽ càng bị động hơn.

Bốn người nhìn nhau, toàn lực xuất kích, đều thi triển Pháp tướng thiên địa, chủ động phản công.

Tuy số người ít hơn, nhưng dưới sự gia trì của Pháp tướng thiên địa, bốn đối tám cũng không rơi vào thế hạ phong.

Trầm Hương một tay Bát Quái Phủ, một tay Bảo Liên Đăng, trang bị xa hoa, áp chế hai kẻ mạnh nhất là Lãnh Tàn Hồng và lão nhị Nghiệt Quỷ.

Cũng may Lãnh Tàn Hồng có một kiện pháp bảo phòng ngự lợi hại, mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Ngao Xuân đối đầu với Hung Tam và Độc Quả Phụ, Độc Quả Phụ trước đó bị thương không nhẹ, sức chiến đấu suy yếu không ít, nhưng sợi Vô Tình Ti kia quỷ dị khó lường, thực sự khó đối phó.

Chương 489

Ngao Xuân có sáu móng vuốt, tương đương với Tiên Thiên Lục phẩm Tiên Căn, mạnh hơn Kim Ca và Hoan Muội một chút, ít nhất không cần lo lắng về thời gian thi triển Pháp tướng thiên địa.

Long tộc khá đặc biệt, bốn móng là cơ bản, mỗi móng vuốt mọc thêm đều ẩn chứa một loại thiên phú thần thông.

Nếu có chín móng, căn nguyên nghịch thiên, mỗi móng sẽ sinh ra một loại thiên phú thần thông, ví dụ như Ngao Thương, có chín loại thiên phú thần thông, dù không dùng pháp bảo, sức chiến đấu cũng cực kỳ mạnh.

Ngao Xuân có hai loại thiên phú thần thông, một là Tật Hành, Ngao Thương cũng có, loại kia là Long Ngâm, tấn công bằng sóng âm, công kích nguyên thần.

Vô Tình Ti của Độc Quả Phụ trông mềm mại vô lực, thực chất lại cực kỳ sắc bén, còn chứa kịch độc, một khi bị cắt trúng, kịch độc nhập thể sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa Vô Tình Ti khi tấn công lại khó lường, không thể dự đoán được hướng tấn công.

Ngao Xuân có sức mà không dùng được, phiền đến mức không chịu nổi, nhờ có Tật Hành thần thông mới không bị áp chế.

Pháp bảo của Kim Ca và Hoan Muội không tốt, chỉ ở mức trung bình, nhưng hai huynh muội phối hợp rất ăn ý, cũng không rơi vào thế hạ phong.

Chỉ là hai người thi triển Pháp tướng thiên địa có giới hạn thời gian.

Trầm Hương tuy vẫn luôn áp chế Lãnh Tàn Hồng và Nghiệt Quỷ, nhưng kinh nghiệm còn non, khó nắm bắt được cơ hội để hạ gục đối phương.

Ngược lại, Ngao Xuân đã tìm được cơ hội, đột nhiên thi triển thần thông Long Ngâm, Hung Tam và Độc Quả Phụ bị đánh bất ngờ, nguyên thần chấn động, xuất hiện một khoảnh khắc thất thần.

Ngao Xuân nắm bắt cơ hội, cây cào chín răng mang theo thế tất sát đập về phía Độc Quả Phụ.

Nhưng phản ứng của Độc Quả Phụ quá nhanh, kinh nghiệm quá đủ, trong gang tấc đã tránh được yếu hại, dùng một cánh tay để hóa giải đòn tuyệt sát của Ngao Xuân.

Ngao Xuân vô cùng bực tức, sớm biết đã tấn công Hung Tam, có lẽ kết cục đã khác.

Tuy chiếm thế thượng phong, nhưng nhất thời cũng không thể kết thúc trận đấu.

Theo thời gian trôi qua, Kim Ca và Hoan Muội trở nên sốt ruột, thời gian thi triển Pháp tướng thiên địa của họ sắp hết.

Một khi không còn Pháp tướng thiên địa gia trì, họ chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Càng vội càng dễ lộ sơ hở, Hoan Muội đã lộ ra sơ hở chí mạng, tuy Kim Ca kịp thời giúp hóa giải, nhưng Kim Ca cũng theo đó lộ sơ hở, bị thương không nhẹ.

Phản ứng dây chuyền, cục diện xoay chuyển đột ngột, hai huynh muội rơi vào thế hạ phong, bị áp chế chỉ có thể phòng thủ.

Bên này rối loạn, Trầm Hương và Ngao Xuân cũng sốt ruột, muốn tốc chiến tốc thắng để đến chi viện cho Kim Ca và Hoan Muội.

Nhưng đám lão giang hồ như Lãnh Tàn Hồng sao có thể để hai người được như ý, chúng cứ không đối đầu trực diện, chỉ kéo dài thời gian.

Trầm Hương và Ngao Xuân còn quá trẻ, không thể phá cục.

Đã dột còn gặp mưa đêm, thời gian duy trì Pháp tướng thiên địa của Kim Ca và Hoan Muội đã hết, không còn Pháp tướng thiên địa gia trì, sức chiến đấu của hai người giảm mạnh, ngay cả phòng thủ cũng khó khăn, rất nhanh đã bị đánh thành trọng thương.

Kim Ca ổn trọng thông tuệ, biết mình là môn hạ của Kim Ô, những người này không dám giết hắn, giả vờ mất đi khả năng chống cự, Hung Ngũ thả lỏng cảnh giác, đến bắt sống chuẩn bị uy hiếp Trầm Hương và Ngao Xuân.

Kim Ca đột nhiên ra tay, giết chết Hung Ngũ.

Thành công thì thành công rồi, nhưng cũng đã chọc giận ba tên hung ác còn lại, sát tâm nổi lên, ba món pháp bảo nhắm thẳng vào yếu hại của Kim Ca, muốn một đòn tiêu diệt hắn. "Ca!" "Kim Ca!" Ba người Trầm Hương đồng thời kêu lên, Hoan Muội muốn đến cứu, nhưng bị thương không nhẹ, pháp bảo trước đó cũng bị đánh bay.

Trầm Hương và Ngao Xuân thì bị đám người Lãnh Tàn Hồng giữ chặt.

Kim Ca chết, Hoan Muội bị bắt, Trầm Hương và Ngao Xuân chỉ có thể bó tay chịu trói.

Ngay trong gang tấc, một bóng đen mặc áo choàng, che mặt dịch chuyển đến, xung quanh là huyễn kiếm vờn quanh, phân quang thác ảnh, giúp Kim Ca đỡ được đòn tấn công của ba món pháp bảo.

Chính là Tiểu Hồ Ly.

Tiểu Hồ Ly vẫn luôn quan sát từ trong bóng tối, Kim Ca dù sao

cũng từng là bạn đồng hành, thấy bạn mình sắp mất mạng, sao có thể nhịn được nữa.

Kim Ca đã nghĩ mình chết chắc, nhìn người bí ẩn đột nhiên xuất hiện, nhất thời không phản ứng kịp.

Hoan Muội và Ngao Xuân đều thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Ngọc!" Trầm Hương nhận ra pháp bảo Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm mà Tiểu Ngọc sử dụng, phản ứng đầu tiên là vui mừng, nhìn dáng vẻ của Tiểu Ngọc, vết thương trước đó hẳn đã hồi phục.

Nhưng niềm vui này nhanh chóng tan biến, vì nhớ lại Đinh Hương đang trọng thương hôn mê.

Hắn nên phẫn hận, nhưng không hiểu vì sao lại không thể hận nổi.

Ngay cả khi Tiểu Ngọc lừa hắn, trộm đi bấc đèn, hắn cũng không thể hận nổi, chỉ có phẫn nộ, không cam lòng, nghĩ không thông, không thể chấp nhận. "Nàng là Tiểu Ngọc?" Ngao Xuân nghe thấy tiếng của Trầm Hương, mắt đầy phẫn nộ, gần như phun ra lửa, hận không thể bây giờ liền cho Tiểu Ngọc một cây cào để báo thù cho Đinh Hương.

Một khi đã động chân tình, tư tưởng sẽ bị chi phối, trở nên cực đoan, hoàn toàn bỏ qua việc Tiểu Ngọc hiện tại đang cứu bọn họ.

Không so sánh sẽ không có đau thương, Tiểu Ngọc một chọi ba, võ nghệ phối hợp với thần thông thuật pháp, hành vân lưu thủy, không một chút sơ hở, mơ hồ áp chế ba tên hung ác.

Kinh nghiệm chiến đấu, ý thức chiến đấu, mạnh hơn bốn người Trầm Hương không chỉ một chút.

Trầm Hương có hai món pháp bảo hàng đầu trong tay, mà mãi không hạ được hai tên tán tu, thực sự là mất mặt.

Nhất là khi so sánh với Tiểu Ngọc, Trầm Hương trông như một phế vật, vẫn còn thiếu sự rèn luyện thực sự, những trận chiến và thử

thách sinh tử.

Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển cũng có chút không nhìn nổi nữa, không trách Nhị gia lại ra tay tàn nhẫn với Trầm Hương, tiểu tử này quá phế vật, thật làm mất mặt Nhị gia. "Phách Thiên Thần Chưởng!" Tiểu Ngọc tìm được cơ hội, Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm dẫn tinh quang giáng xuống, hóa thành vô số huyễn kiếm, vây khốn ba tên hung ác, sau đó đột nhiên tế ra Mị Kính, ba tên bị đánh bất ngờ, bị Mị Kính chiếu trúng, rơi vào huyễn cảnh.

Nhân lúc ba tên thất thần, Tiểu Ngọc thi triển sát chiêu Phách Thiên Thần Chưởng, pháp lực ngưng tụ trên lòng bàn tay thành một đường thẳng, như một đạo kiếm quang chém tới, chiêu này ẩn chứa một chút lực lượng phong chi pháp tắc, tức thì đến nơi, không kịp đề phòng.

Nhục thân của ba tên trực tiếp bị chém nát, nguyên thần lộ ra, Tiểu Ngọc thúc giục Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, huyễn kiếm đồng loạt bắn ra, chém nát nguyên thần của ba tên.

Một bộ combo tung ra, hành vân lưu thủy, gọn gàng dứt khoát.

Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển không ngừng gật đầu, tỏ vẻ tán thành với Tiểu Ngọc.

Quả nhiên, vẫn phải rèn luyện trong sinh tử mới có thể kích phát tiềm lực chiến đấu.

Tiểu Ngọc ngày xưa, trong sáng ngây thơ biết bao, lại bị ép trở thành nữ tu la.

Mà thấy Tiểu Ngọc lợi hại như vậy, bốn người Lãnh Tàn Hồng hoảng sợ, không còn dây dưa với Trầm Hương, Ngao Xuân nữa, quay người bỏ chạy.

Nhưng Trầm Hương hai người cũng không ngốc, vai trò hoán đổi,

tung hết thủ đoạn, giữ chân bốn tên hung ác.

Tiểu Ngọc đuổi đến, rất nhanh đã kết thúc trận chiến, không một tên nào chạy thoát. "Tiểu Ngọc, ta..." Trầm Hương phức tạp nhìn Tiểu Ngọc, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Tiểu Ngọc quay lưng về phía Trầm Hương, không biết phải đối mặt với hắn thế nào. "Ta..." "Đừng!" Trầm Hương vừa định giải thích chuyện ở Hoa Sơn, rằng lúc đó hắn không nhận ra Tiểu Ngọc nên mới hạ sát thủ.

Nhưng lời còn chưa nói ra, đã thấy Ngao Xuân tức giận giơ cây cào chín răng đập mạnh về phía Tiểu Ngọc.

Chương 490

Tiểu Ngọc quay người lại đã thấy cây cào chín răng đập tới, vội vàng ngưng tụ pháp lực giơ Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm lên chống đỡ.

Bất ngờ không kịp phòng bị, làm sao đỡ nổi một đòn toàn lực của Ngao Xuân, Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm bị đánh bay, cánh tay bị trọng thương, máu tươi chảy ròng ròng.

Cảnh tượng rơi vào tĩnh lặng chết chóc, Kim Ca và Hoan Muội đều ngây người, Ngao Xuân phát điên gì vậy, người ta vừa mới cứu bọn họ mà. "Ngươi làm gì vậy?" Trầm Hương đuổi đến, đẩy mạnh Ngao Xuân ra. "Ngươi vì nàng mà đẩy ta?" "Ngươi tránh ra cho ta, nàng chính là một kẻ lừa đảo, nếu ngươi còn chút lương tâm thì tránh ra, để ta giết nàng báo thù cho Đinh Hương." "Ngươi đừng quên, Đinh Hương là vì bảo vệ ngươi mới bị nàng ta làm trọng thương, ngươi nợ Đinh Hương một mạng." "Nàng ta trước lừa ngươi, sau lại muốn giết ngươi, bây giờ ra tay giúp chúng ta, ai biết nàng ta có ý đồ gì, ngươi tránh ra cho ta." Ngao Xuân mắt đỏ hoe gầm lên.

Trầm Hương bị mắng vô cùng rối rắm, không biết nên chọn thế nào, lý trí bảo hắn đừng tin Tiểu Ngọc, nhưng hắn thật sự không thể trơ mắt nhìn Tiểu Ngọc chết trước mặt mình. "Ta không có, ta sẽ không làm hại ngươi." Tiểu Ngọc vô thức vội vàng giải thích. "Hừ, ngươi nói nghe hay lắm, không muốn làm hại hắn mà ngươi còn trộm bấc đèn, ngươi rõ ràng biết Bảo Liên Đăng là chỗ dựa lớn nhất của Trầm Hương." "Ngươi cút ra cho ta." Ngao Xuân lạnh lùng hừ một tiếng, một cước đá văng Trầm Hương, giơ cây cào chín răng đập mạnh xuống.

Kim Ca và Hoan Muội kịp thời chạy đến, hai người hợp lực đỡ lấy cây cào chín răng. "Các ngươi làm gì vậy?

Ngay cả các ngươi cũng muốn bảo vệ nàng ta?" Mắt Ngao Xuân đã đỏ ngầu. "Dù nói thế nào đi nữa, nàng ấy dù sao cũng đã cứu chúng ta, chúng ta nợ nàng ấy một mạng, không thể không quan tâm." Kim Ca thái độ kiên quyết. "Nói bậy, nếu không phải nàng ta hại Đinh Hương, chúng ta sẽ không đến nơi này, cũng không cần nàng ta cứu." Ngao Xuân đã hoàn toàn mất lý trí, một lòng muốn giết Tiểu Ngọc để báo thù cho Đinh Hương. "Cứu là cứu rồi." Hoan Muội và Kim Ca lắc đầu, che chắn trước mặt Tiểu Ngọc không nhường. "Đây là Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, ngươi mau uống vào chữa thương." Hoan Muội nhét hai viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan cho Tiểu Ngọc.

Mà Ngao Xuân đã mất trí, trực tiếp ra tay với Kim Ca và Hoan Muội.

Hai người bị trọng thương, căn bản không phải là đối thủ của Ngao Xuân, Trầm Hương từ phía sau ôm lấy Ngao Xuân, cảnh tượng hỗn loạn thành một đoàn.

Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển ở trong bóng tối thực sự không nhìn nổi nữa, trực tiếp xông ra. "Trầm Hương, nạp mạng đi." Hạo Thiên Khuyển cố ý hét lớn một tiếng để nhắc nhở.

Năm người đang hỗn loạn sắc mặt đại biến, lập tức không còn lo đến nội loạn nữa.

Tiểu Ngọc triệu hồi Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm: "Các ngươi mau đi, ta cản bọn chúng." Nói xong, trực tiếp lao về phía Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển.

Trầm Hương không thể bỏ mặc Tiểu Ngọc, một mình chạy trốn, cũng theo sau lao tới.

Ngoại địch trước mắt, Ngao Xuân đã khôi phục lại một chút lý trí, cũng theo sau lao lên.

Kim Ca và Hoan Muội bị thương quá nặng, đã mất đi sức chiến đấu, không theo lên.

Tiểu Ngọc tuy bị Ngao Xuân đánh bị thương, nhưng sức chiến đấu vẫn rất mạnh, một mình giữ chân ba người.

Đương nhiên, đây là vì Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ đang nương tay, bọn họ là người của Dương Tiễn, sức chiến đấu không phải loại tán tu như Cửu Hung Nha có thể so sánh.

Người ta là có biên chế, Cửu Hung Nha chỉ là hàng dã chiến.

Rất nhiều thần thông thuật pháp lợi hại, các thế lực lớn đều không công khai ra ngoài, ví dụ như Hóa Hồng Chi Thuật, Ba Đầu Sáu Tay các loại.

Còn có pháp bảo, trang bị của Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ không hề thấp, pháp bảo chính đều là Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, tuy không bằng Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, nhưng cũng lợi hại hơn Tiên Thiên Trung phẩm Linh Bảo.

Hơn nữa người ta không chỉ có một món pháp bảo.

Ngoài ra, Mai Sơn Lục Huynh Đệ có kỹ năng tổ hợp, còn có trận pháp, liên thủ có thể chiến với Chuẩn Thánh.

Cho dù bây giờ chỉ có năm người đến, cũng có thể đấu với Chuẩn Thánh một phen, mạnh hơn Cửu Hung Nha rất nhiều.

Cửu Hung Nha chủ yếu dựa vào Cửu Nha Trận, Cửu Nha Trận một khi bị phá, trực tiếp phế đi một nửa.

Lão Lục và Hạo Thiên Khuyển vây công Trầm Hương, Khang lão đại đối đầu với Ngao Xuân, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, ít nhiều có ý trả

thù cho Tiểu Ngọc.

Ngao Xuân không chống cự được bao lâu đã bị Khang lão đại dày dạn kinh nghiệm đánh bay ra ngoài, thân thụ trọng thương.

Khang lão đại quay người cùng Lão Lục, Hạo Thiên Khuyển vây công Trầm Hương.

Trầm Hương chỉ có thể dựa vào Bảo Liên Đăng miễn cưỡng chống đỡ. "Phách Thiên Thần Chưởng." Tiểu Ngọc thấy Trầm Hương nguy kịch, sốt ruột, trực tiếp tung đại chiêu đẩy lui Mai Sơn lão Tam, lão Tứ, lão Ngũ, đến cứu Trầm Hương. "Các ngươi mau đi, ta có cách thoát thân." Tiểu Ngọc giữ chân ba người Khang lão đại, vô cùng lo lắng. "Mau đi, chúng ta ở lại cũng không giúp được gì, chỉ làm vướng chân Tiểu Ngọc." Kim Ca lý trí hét lớn một tiếng, cùng Hoan Muội qua đỡ Ngao Xuân dậy, gọi Trầm Hương mau đi.

Trầm Hương đi ba bước lại ngoảnh lại một lần, mắt đầy lo lắng. "Mau đi đi, ngươi ở lại chỉ làm vướng chân nàng ấy, chẳng giúp được gì cả." Kim Ca kéo Trầm Hương, bốn người hóa hồng rời đi.

Lão Tam mấy người định đuổi theo, Tiểu Ngọc hỏa lực toàn khai, hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, dùng lối đánh đổi mạng, gắng gượng giữ chân sáu người.

Nhưng hai tay khó địch bốn tay, dù có liều mạng thế nào, cuối cùng vẫn bại, bị Hạo Thiên Khuyển đánh lén trọng thương.

Lão Tam tế ra pháp bảo định giết Tiểu Ngọc, bị Khang lão đại ngăn lại: "Ai, dù sao ta và nàng ấy cũng quen biết một trận, thả nàng đi đi." Vốn dĩ chỉ là phối hợp diễn kịch, bọn họ cũng không định giết Tiểu Ngọc, chỉ đến để gây áp lực cho Trầm Hương.

Khang lão đại nói như vậy, mọi người đều có lối thoát. "Nể mặt Khang lão đại, ngươi đi đi, chỉ lần này thôi, lần sau rơi vào tay chúng

ta, chúng ta sẽ không nương tay nữa." Lão Tam thu hồi pháp bảo. "Đa tạ." Tiểu Ngọc cảm kích nhìn Khang lão đại một cái, hóa hồng rời đi.

Sáu người cũng rời đi, đuổi theo hướng ra ngoài bí cảnh.

Bên ngoài bí cảnh.

Bốn người Trầm Hương chạy ra, những tu sĩ trước đó chạy trốn khỏi bí cảnh đều tụ tập ở đây chờ kết quả.

Thấy bốn người Trầm Hương chật vật chạy ra, đều nghĩ rằng Cửu Hung Nha đã thắng.

Trầm Hương rất có giá trị, không ít người muốn thừa nước đục thả câu, tế ra pháp bảo vây công Trầm Hương, muốn nhân cơ hội bắt lấy Trầm Hương, giao cho Thiên đình hoặc Dương Tiễn.

Trầm Hương thúc giục Bảo Liên Đăng, đỡ được đợt vây công đầu tiên.

Bốn người sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm, hiện tại ba người bọn họ bị trọng thương, pháp lực của Trầm Hương tiêu hao nghiêm trọng, làm sao đối phó được với nhiều tu sĩ như vậy.

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm truyền đến: "Cửa vào bí cảnh không được động thủ." Mọi người nhìn lại, là một đội chấp pháp giả của Nhân tộc Thần đình đi tới.

Tất cả mọi người lập tức dừng tay, không dám càn rỡ.

Chấp pháp giả của Nhân tộc, tương đương với thiên binh thiên tướng của Thiên đình, không mạnh, nhưng người ta có thể gọi người a, ngươi dám động thủ với họ, họ có thể gọi đến một đám cường giả Nhân tộc trong phút chốc, khiến ngươi không còn mảnh xương.

Nhân lúc mọi người không dám động, bốn người Trầm Hương vội vàng chạy trốn, hướng về Nhân tộc Thần đình.

Chương 491

Đông Thắng Thần Châu ngày nay chia làm bốn, ba hướng đông, nam, bắc thuộc về Nhân tộc, phía tây thuộc về Xiển giáo và Quy Nhất giáo, núi Côn Luân ở bên đó, còn có đạo trường của môn nhân hai giáo cũng tập trung ở đó.

Nhân tộc Thần đình nằm ở phía đông, đặt các phân đình ở khắp nơi, ở đây không có người phàm, người phàm đều bị đưa đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Ở Nam Thiệm Bộ Châu nếu có người tộc xuất hiện tiên căn, đều sẽ được đưa qua đây.

Khai Dương Tinh Thần đã luyện chế ra một loại pháp bảo chuyên dùng để kiểm tra tiên căn, phát cho các quốc gia phàm nhân ở Nam Thiệm Bộ Châu, trong nước có trẻ em ra đời, đều sẽ được đưa đi kiểm tra.

Trải qua mấy vạn năm phát triển, hiện nay tu sĩ Nhân tộc đã vượt quá một trăm triệu, Đế Tân luôn kiên trì lý niệm Nhân tộc phải tự cường, đối xử bình đẳng, cho dù ngươi có Cửu phẩm tiên căn, cũng không được đi cửa sau, phải tự mình tranh thủ.

Các phân đình ở các nơi chính là nơi giao dịch, tu sĩ Nhân tộc có rất nhiều lựa chọn.

Ví dụ như có dược điền chuyên được khai phá, đến trồng trọt bồi dưỡng linh căn, linh dược liệu, nhận lương.

Lựa chọn này nhẹ nhàng, an toàn, nhưng khô khan, lương cũng không cao.

Còn có gia nhập đội chấp pháp, gia nhập quân đội, đều là nhận

lương cố định.

Cũng có thể làm người tự do, tự mình đi rèn luyện, tìm bảo vật, đến các phân đình đổi lấy tài nguyên tu luyện cần thiết.

Tự do lựa chọn, không can thiệp, dù sao cũng là dựa vào chính mình.

Chỉ khi đột phá đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, mới có tư cách vào Thần đình, không cần phải phấn đấu nữa, có thể an tâm tu luyện, Thần đình mỗi năm đều sẽ phát tài nguyên tu luyện, rất hậu hĩnh.

Đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thì có thể tiến vào nội thành Triều Ca, hưởng thụ khí vận Nhân tộc gia trì.

Nhân tộc Thần đình, thực chất chính là thành Triều Ca, chia làm ngoại thành và nội thành.

Khí Vận Huyền Điểu ở Triều Ca, Triều Ca là nơi khí vận Nhân tộc hội tụ, tu sĩ Nhân tộc đều vô cùng khao khát có thể tiến vào thành Triều Ca, dù chỉ ở ngoại thành cũng có thể nhận được một chút khí vận gia trì.

Ở trung tâm nội thành, có một tòa Nhân Hoàng Tháp, do Tam Hoàng liên thủ luyện chế, rót vào lượng lớn Nhân đạo công đức, lại được khí vận Nhân tộc nuôi dưỡng, nay đã lột xác thành Hậu Thiên Cực phẩm Công đức Linh Bảo.

Công đức linh bảo khác với các linh bảo khác, ví dụ như Tiên Thiên linh bảo, dùng Tiên Thiên linh dược liệu luyện chế, rất có khả năng sẽ thành Tiên Thiên linh bảo, dùng Hậu Thiên linh dược liệu luyện chế thì là Hậu Thiên linh bảo.

Trước Phong Thần lượng kiếp, linh khí Hồng Hoang không đủ, chỉ có số ít nơi có Tiên Thiên linh khí, những nơi khác đều thoái hóa thành Hậu Thiên linh khí, linh dược liệu, linh căn sinh ra từ Hậu Thiên

linh khí thì là Hậu Thiên.

Thời đó, pháp bảo đa số là Tiên Thiên linh bảo do trời đất sinh ra, luyện chế ra tuyệt đại bộ phận đều là Hậu Thiên linh bảo, gần như chỉ có Tam Tiên Sơn có Tiên Thiên linh dược liệu.

Thời đó, Tiên Thiên linh bảo nhiều nhất là môn hạ của Kim Ô, Hậu Thiên linh bảo trở thành chủ lưu.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Nhân đạo và Ma đạo phục hồi, linh khí khôi phục, tiến hóa trở lại thành Tiên Thiên linh khí, toàn bộ Hồng Hoang đều tràn ngập Tiên Thiên linh khí, ngày càng nhiều Tiên Thiên linh căn, linh dược liệu xuất hiện.

Hiện nay Tiên Thiên linh bảo và Hậu Thiên linh bảo mỗi loại một nửa, Tiên Thiên linh bảo đang dần thay thế Hậu Thiên linh bảo trở thành chủ lưu.

Còn Công đức linh bảo thì khác, phải xem công đức rót vào là do con người rót vào hay là do Lục đạo ban tặng.

Do Lục đạo ban tặng, có lực Lục đạo gia trì, là Tiên Thiên Công đức Linh Bảo, do con người rót công đức, không có lực Lục đạo gia trì, là Hậu Thiên Công đức Linh Bảo.

Như Cửu đỉnh của Vũ Hoàng, Hiên Viên Kiếm, đều nhận được công đức do Nhân đạo ban tặng, nhưng công đức đó không đủ, Đế Tân sau này đã rót vào lượng lớn Nhân đạo công đức, cộng thêm khí vận Nhân tộc nuôi dưỡng, đã lột xác thành Hậu Thiên Công đức Chí Bảo.

Không còn cách nào khác, không can thiệp nhân tạo, cấp bậc không thể thăng lên được.

Hiện tại Hồng Hoang chỉ có một kiện Tiên Thiên Công đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, được

tạo ra từ công đức khai thiên.

Còn có một kiện Tiên Thiên Công đức Linh Bảo là Tạo Nhân Tiên, hấp thu công đức tạo nhân, Thượng phẩm Tiên Thiên Công đức Linh Bảo, thứ này chỉ có một tác dụng, đánh tan khí vận.

Thuộc loại khá vô dụng, đánh tan khí vận của người ta, người ta không liều mạng với ngươi mới lạ, còn không bằng trực tiếp hạ sát thủ, vì vậy Đế Tân không động đến.

Về phần Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân tộc, vốn là Tiên Thiên Công đức Linh Bảo, nhưng theo khí vận Nhân tộc ngày càng đậm đặc, không trấn áp nổi nữa, Đế Tân không thể không rót công đức và khí vận vào để nâng cấp, hiện nay cũng đã nâng lên thành Hậu Thiên Công đức Chí Bảo.

Nhân Hoàng Tháp có tổng cộng mười hai tầng, càng lên cao, khí vận Nhân tộc càng đậm đặc.

Tầng thứ mười hai thờ phụng Khí Vận Huyền Điểu, tầng thứ mười một thờ phụng mấy kiện Công đức Chí Bảo, tầng thứ mười dành riêng cho Nhân tộc Thánh Phụ Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu chưa từng đến, vẫn luôn trống.

Lăng Tiêu tu luyện ở Bồng Lai, cũng có thể hưởng thụ khí vận Nhân tộc gia trì, đương nhiên, đến tu luyện trong Nhân Hoàng Tháp, khí vận hưởng thụ được chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Nhưng Lăng Tiêu phải nghe Tai Ách Ma Thần bọn họ giảng đạo, không thể nào mang cả Tai Ách Ma Thần bọn họ vào Nhân Hoàng Tháp được.

Tầng thứ chín dành riêng cho Nhân tộc Thánh Mẫu và Nhân tộc Thánh Sư, cũng chính là Hi Hòa và Thường Hi, còn có Tam Tiêu.

Tầng thứ tám dành riêng cho Nhân tộc Tam Hoàng.

Tầng thứ bảy dành riêng cho Nhân đạo Thánh nhân, hiện tại chỉ có Trấn Nguyên Tử, Khổng Tuyên và Đại Bằng những người từng giúp đỡ Nhân tộc, nhưng không phải Nhân đạo Thánh nhân cũng có thể.

Nhưng người ta chưa từng đến, chủ yếu người ta là Phượng tộc thái tử, nay Phượng tộc trỗi dậy trở lại, khí vận Phượng tộc gia trì cho họ còn lớn hơn, ở lại Bất Tử Hỏa Sơn tốt hơn là đến Nhân Hoàng Tháp.

Tầng thứ sáu dành riêng cho Nhân Hoàng, Đế Tân bình thường tu luyện ở tầng thứ sáu.

Tầng thứ năm dành riêng cho những người có cống hiến lớn cho Nhân tộc, như Tỷ Can, Thân Công Báo, Văn Thái Sư, bình thường tu luyện ở đây.

Tầng thứ tư dành riêng cho Nhân tộc Á Thánh.

Tầng thứ ba dành riêng cho Chuẩn Thánh đỉnh phong và hậu kỳ.

Tầng thứ hai dành riêng cho Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tầng thứ nhất dành riêng cho Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể vào nội thành, nhưng không có tư cách vào Nhân Hoàng Tháp.

Đại La hậu kỳ có thể gia nhập Nhân tộc Thần đình, nhưng chỉ có thể ở ngoại thành.

Sau Đại La Kim Tiên mới có thể vào thành Triều Ca, cũng có thể hưởng thụ một chút khí vận gia trì, nhưng không nhiều bằng những người gia nhập Thần đình.

Thành Triều Ca ngày nay không có ai dưới Đại La Kim Tiên, ngay cả đội chấp pháp thủ thành cũng do Đại La Kim Tiên tổ thành.

Kể cả những thần linh Nhân tộc trên Sơn Hải Kinh, những người

dưới Chuẩn Thánh đều bị phái đến Nam Thiệm Bộ Châu làm thành hoàng.

Tu vi càng cao, đến thành trì càng lớn, hương hỏa cúng bái hưởng thụ càng nhiều, khí vận gia trì càng nhiều.

Sau khi lên bảng, tu vi cố định, bản thân họ không dùng đến, nhưng có thể cho hậu đại dùng, Đế Tân khuyến khích những thần linh này thông hôn với Nhân tộc, thần tiên kết hôn với phàm nhân, hậu đại có tiên căn xác suất sẽ lớn hơn rất nhiều.

Đương nhiên, chỉ cho phép từ Đại La Kim Tiên trở lên, vì những người dưới đó căn nguyên chưa lột xác, chứng đắc Đại La quả vị, cũng có nghĩa là tiến hóa thành tiên thiên đạo thể hoàn toàn, là tiên.

Tiên phàm thông hôn, sinh ra con cái là khỏe mạnh, vì Nhân tộc sinh ra đã là tiên thiên đạo thể, dù là phàm nhân cũng vậy, chỉ là không có tiên căn, không thể tu luyện.

Dưới Đại La Kim Tiên, ví dụ như Yêu tộc, bản chất vẫn là yêu, con cái do yêu và người sinh ra, nửa người nửa yêu, tiên thiên không đầy đủ, sẽ thiếu một phách, đều không sống quá mười tuổi.

Con của Trư Bát Giới và Noãn Nhị Tỷ, Hồng Hồng chính là minh chứng tốt nhất, nếu không phải Dương Tiễn tìm đến Bỉ Ngạn Hoa giúp bổ toàn hồn phách, đã sớm chết rồi.

Bỉ Ngạn Hoa, ở địa phủ cũng không có nhiều.

Cái giá quá đắt, không bằng tuyệt giao.

Lên bảng, những người dưới Đại La Kim Tiên thật sự thảm, cái gì cũng không làm được, muốn chết cũng không được.

Vĩnh sinh là vĩnh sinh, nhưng rất đau khổ.

Chương 492

Những thần linh này chỉ có thể thu đồ đệ, gửi gắm hy vọng vào đồ đệ, đồ đệ phát đạt, họ cũng có thể theo đó mà phát đạt.

Còn những Chuẩn Thánh trên bảng, ngoại trừ Thập Thiên Quân trấn giữ ngoại thành Triều Ca, những người còn lại, đều bị Đế Tân sắp xếp đến các phân đình ở các nơi trấn giữ.

Đội chấp pháp Nhân tộc chia làm ba cấp, đãi ngộ khác nhau, cấp một là đội chấp pháp Triều Ca, toàn bộ là Đại La Kim Tiên.

Cấp hai là các phân đình, ít nhất phải là Kim Tiên, đội trưởng là Đại La Kim Tiên.

Cấp ba là dược điền, đội chấp pháp các bí cảnh, yêu cầu không cao.

Tuy yếu, nhưng người ta có thể gọi người.

Những dược điền và bí cảnh đó thuộc quản lý của các phân đình, những phân đình đó có Chuẩn Thánh trấn giữ.

Trước đó có Phật đồ của Linh sơn đến gây rối, đánh đội chấp pháp, hiện tại hồn phách vẫn còn ở trong địa ngục tầng thứ mười tám.

Không chiếm lý, Linh sơn bên đó một tiếng rắm cũng không dám thả.

Kể từ lần đó, không ai dám chống đối đội chấp pháp nữa.

Mà điều khiến họ ngây người là, kẻ đuổi ra không phải là Cửu Hung Nha, mà là Hạo Thiên Khuyển và Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ.

Lần này hay rồi, không đến lượt họ tính kế Trầm Hương nữa. "Thiên địa vô cực, vạn lý truy tung." Hạo Thiên Khuyển thi triển thần

thông, bắt lấy khí tức của bốn người Trầm Hương, dẫn Mai Sơn Ngũ Huynh Đệ đuổi theo hướng thành Triều Ca.

Ngoài thành Triều Ca, đã đuổi kịp. "Chó ngốc, lại đây, ta đứng đây, ngươi dám động thủ không?" Ngao Xuân đứng ở cổng thành khiêu khích.

Đây chính là thánh địa của Nhân tộc, kẻ dám làm càn sẽ bị giết không tha, hắn không tin Hạo Thiên Khuyển bọn họ dám động thủ ở đây. "Có gan thì các ngươi trốn trong thành Triều Ca cả đời đi." Hạo Thiên Khuyển khoanh tay, khinh thường ngẩng đầu. "Các ngươi đã làm gì Tiểu Ngọc rồi?" Trầm Hương lo lắng hỏi.

Hạo Thiên Khuyển bọn họ xuất hiện ở đây, chứng tỏ Tiểu Ngọc không thắng nổi. "Ngươi nói con hồ ly nhỏ à, tự nhiên là chết rồi, ngươi nghĩ nàng ta có thể đánh thắng chúng ta sao?

Chúng ta là đám phế vật như Cửu Hung Nha à?" Hạo Thiên Khuyển cố ý kích động. "Khốn nạn, ta liều mạng với các ngươi." Trầm Hương lập tức nổi giận, mắt đỏ hoe định xông ra.

Kim Ca và Ngao Xuân vội vàng kéo Trầm Hương lại, cứng rắn lôi vào thành. "Bình tĩnh, ngươi bây giờ ra ngoài chính là nộp mạng, căn bản không thể báo thù, ngươi muốn báo thù cho Tiểu Ngọc, thì phải nhịn." Kim Ca nghiêm túc nói. "Đúng vậy, cho dù chết cũng phải chết có giá trị, không thể chết vô ích, ngươi bây giờ ra ngoài chính là đi nộp mạng vô ích, căn bản không thể báo thù." Ngao Xuân cũng không tiện nói xấu Tiểu Ngọc nữa, dù sao người ta cũng vì yểm hộ bọn họ chạy trốn mà chết.

Trầm Hương không cam lòng nắm chặt nắm đấm, người không ngừng run rẩy, hồi lâu mới kìm nén được, hít sâu một hơi: "Chúng ta đi gặp Nhân Hoàng." Bốn người đến Nhân Hoàng Điện gặp Nhân Hoàng. "Nhân Hoàng, Cửu Hung Nha đã bị chúng ta giết rồi." Kim Ca

tiến lên, lấy ra chín chiếc Nanh Rồng Hung Ác làm chứng cứ, lúc đó hắn đã nhân cơ hội thu lấy túi trữ vật của Bát Hung.

Bao gồm cả kiện trung phẩm đỉnh phong Tiên Thiên phòng ngự linh bảo Huyền Vẫn Thuẫn của Lãnh Tàn Hồng cũng bị hắn thu đi.

Đế Tân gật đầu, lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy đưa cho Kim Ca, Kim Ca đưa lại cho Trầm Hương cất giữ. "Chúng ta cần ba giọt Tam Quang Thần Thủy, không biết Nhân Hoàng còn có việc gì cần chúng ta làm không?" Kim Ca giao thiệp với Đế Tân. "A a, nể mặt Hậu Bạt đại thần, cô có thể cho các ngươi cơ hội, có nắm bắt được hay không là tùy các ngươi." "Các ngươi có nghe nói qua Thánh Châu chưa?" Đế Tân cười nói. "Ta biết, nghe nói sâu trong Tây Hải có một tiên sơn tên là Hư Khâu, bên trong có một bí cảnh do trời đất thai nghén, tên là Thiên Khiếu, trong đó có một loại thần thú tên là Thất Thải Lưu Ly Bối, hấp thu lực lượng trời đất, ngưng tụ ra trân châu ẩn chứa lực lượng đại đạo pháp tắc, được gọi là Thánh Châu, là dược liệu luyện chế linh bảo tốt nhất." "Nghe nói đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó, đối với Thánh nhân cũng có tác dụng." Ngao Xuân trả lời, trước đây hắn từng nghe tỷ tỷ nói qua. "Ngươi chỉ biết một mà không biết hai, tiên sơn Hư Khâu là sau Phong Thần lượng kiếp, Hồng Hoang tiến hóa mở rộng mà xuất hiện, bị Lăng Hư Đạo quân trong ba ngàn hồng trần khách lúc đó chiếm giữ, so với Tam Tiên Sơn cũng không kém bao nhiêu." "Sau này Lăng Hư Đạo quân phát hiện bí cảnh Thiên Khiếu, Thất Thải Lưu Ly Bối mỗi vạn năm ấp ra mười viên Thánh Châu, Lăng Hư Đạo quân nhận được năm mươi viên Thánh Châu, luyện chế ra một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế là Đạo Phong Thiên Phiến." "Thánh nhân từng đánh giá, nếu Thánh Châu đủ nhiều, có thể luyện chế ra Tiên Thiên Chí Bảo." "Ngày nay tuy Tiên Thiên linh dược liệu ở Hồng Hoang nhiều, nhưng tu sĩ cũng nhiều, linh dược liệu vừa thành hình đã bị lấy đi,

không được thai nghén lâu dài, phẩm chất không cao, chỉ có thể luyện chế ra Tiên Thiên trung phẩm, Tiên Thiên hạ phẩm linh bảo." "Thánh Châu loại dược liệu luyện khí đỉnh cấp này liền hiển vô cùng quý giá." Đế Tân giải thích một phen. "Nhân Hoàng muốn chúng ta đi cướp đoạt Thánh Châu?" "Nhưng Thánh Châu quý giá như vậy, với thực lực của chúng ta, làm sao đi tranh đoạt?" Kim Ca nhíu mày. "Không phải, Lăng Hư Đạo quân, là bậc chân tiên, kính trời, tỏ đạo, biết mệnh, quý duyên, không mưu cầu với hồng trần, lòng dạ quang minh lỗi lạc, tâm hồn thuần phác, siêu phàm thoát tục, xuất trần không nhiễm, nếu nói ai có thể tự vấn lòng không hổ thẹn, chỉ có Lăng Hư Đạo quân mà thôi." "Lăng Tiêu Thánh nhân từng đánh giá Lăng Hư Đạo quân: Thân như mây xanh không vướng bụi, mắt như sông biếc trong veo, chỉ sợ nhìn thẳng vào mắt nhau, lòng người tự sinh hổ thẹn." "Là điển phạm của tiên, là tấm gương đạo đức, chưa từng gây thù chuốc oán với ai, sự phóng khoáng phiêu dật, thanh phong lãng nguyệt của người, khi nói chuyện cùng, như tắm gió xuân, lòng sinh vui vẻ." Đế Tân ánh mắt lộ vẻ kính phục bình luận. "Thế gian lại thật sự có người có thể làm được như vậy, lòng dạ rộng lớn như thung lũng, xuất trần cao khiết." Bốn người Trầm Hương kinh ngạc.

Các lần lượng kiếp ở Hồng Hoang đều là thế đại tranh, tất cả mọi người đều tranh giành, đều tính kế, kể cả Đạo Tổ cao cao tại thượng trong Tử Tiêu Cung nhìn xuống chúng sinh Hồng Hoang cũng không thể thoát tục.

Vị Lăng Hư Đạo quân này không tranh không đoạt, thẳng thắn quang minh, thanh phong lãng nguyệt, quả thật là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Quang minh chính đại, phẩm đức cao thượng đến mức Thánh nhân cũng tự than không bằng, quan trọng nhất là có thể được Lăng Tiêu Thánh nhân đánh giá như vậy, tuyệt đối không phải là giả tạo. "Năm

xưa Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc quét sạch Hồng Hoang, xưng bá đại địa Hồng Hoang, các sinh linh khác đều bị đuổi ra Tứ Hải, nhưng duy độc không làm khó Lăng Hư Đạo quân, có thể khiến Tổ Vu của Vu tộc man rợ cũng nguyện ý ngồi xuống đàm đạo." "Phong Thần lượng kiếp, Tứ giáo và Yêu tộc khắp nơi mời gọi đại năng gia nhập, duy độc không làm phiền Lăng Hư Đạo quân, họ biết Lăng Hư Đạo quân sẽ không nhập hồng trần, không tham gia tranh đấu." "Đạo Tổ đích thân bình luận Lăng Hư Đạo quân là chân tiên, là điển phạm cho chúng tiên học tập, ai động đến Lăng Hư Đạo quân, chắc chắn sẽ bị toàn bộ Hồng Hoang công kích, nếu là quân tử, tuyệt đối sẽ không động đến Lăng Hư Đạo quân, ai cũng không muốn thừa nhận mình là tiểu nhân." "Hơn nữa, Lăng Hư Đạo quân cùng Trấn Nguyên Tử Thánh nhân, Địa Hoàng Thần Nông giao hảo, cùng Vu tộc giao hảo, quan hệ với Lăng Tiêu Thánh nhân trong Tam Kim Ô cũng không tệ." "Cho nên, dù các thế lực đều thèm muốn tiên sơn Hư Khâu, bí cảnh Thiên Khiếu, nhưng không ai dám cướp đoạt." "Lăng Hư Đạo quân hoàn toàn có thể dựa vào quan hệ độc chiếm Thánh Châu, nhưng lại nói chúng tiên không làm phiền ông là tôn trọng, ông cũng không thể ích kỷ chiếm hữu, mỗi lần Thất Thải Lưu Ly Bối nhả châu, ông chỉ lấy một viên." "Để tránh tổn hại hòa khí, Chuẩn Thánh không tham gia, do Đại La Kim Tiên đến tranh đoạt." "Lăng Hư Đạo quân có bảy đệ tử, tên là Lăng Hư Thất Tiên, mỗi lần sẽ tự mình bày một trận, người qua được bảy trận, sẽ vào Thiên Khiếu tranh đoạt Thánh Châu." "Trong bí cảnh Thiên Khiếu có một loại Tiên Thiên linh khí đặc thù là Thái Chân Nhất Khí, có tác dụng tịnh hóa tâm thần, nâng cao ngộ tính." "Nhân tộc ta liền có hai vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ở trong Thiên Khiếu đốn ngộ, ra ngoài không bao lâu liền đột phá Chuẩn Thánh, Linh sơn và Thiên đình cũng có." "Chỉ cần có thể vào Thiên Khiếu, dù không cướp được Thánh Châu, tu luyện một phen trong đó cũng là một đại kỳ ngộ, có nắm bắt được hay không là tùy vào các ngươi." "Nửa năm

sau, chính là lúc Thất Thải Lưu Ly Bối nhả châu, các ngươi cướp được một viên Thánh Châu, ta sẽ đổi cho các ngươi một giọt Tam Quang Thần Thủy." Đế Tân mỉm cười nói.

Đây là một cơ hội rèn luyện rất tốt, cũng là một đại cơ duyên.

Nghe những lời này, bốn người Trầm Hương đều động lòng, cướp được hai viên Thánh Châu, họ liền có thể gom đủ ba giọt Tam Quang Thần Thủy để cứu Đinh Hương.

Hơn nữa, hiện tại họ đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn thiếu ngộ đạo để nhập Chuẩn Thánh.

Thái Chân Nhất Khí trong Thiên Khiếu có thể giúp họ ngộ đạo, không nghi ngờ gì là một đại cơ duyên.

Dù xét từ phương diện nào, họ cũng không có lý do gì để không đi. "Được, chúng ta đi." Trầm Hương ánh mắt kiên định, chỉ cần hắn có thể đột phá Chuẩn Thánh, liền có thể giết Hạo Thiên Khuyển bọn họ để báo thù cho Tiểu Ngọc. "Nhưng hiện tại Hạo Thiên Khuyển bọn họ đang chặn ở ngoài thành, chúng ta ngay cả ra ngoài cũng không được." Kim Ca nhíu chặt mày. "Việc này cô không giúp được các ngươi, bọn họ cũng là thần linh của Nhân tộc, theo lý mà nói, cô nên giúp họ bắt các ngươi, tuy nhiên, Hậu Bạt đại thần cùng Nhân tộc Thánh Phụ Lăng Tiêu Thánh nhân giao hảo, nể mặt Hậu Bạt đại thần, cô chỉ có thể hai bên không giúp." "Tuy nhiên, bọn họ hiện nay cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chắc chắn cũng sẽ đến tiên sơn Hư Khâu." Đế Tân cười nói nhắc nhở. "Đa tạ Nhân Hoàng, chúng ta hiểu rồi." Kim Ca mắt sáng lên. "Hiểu gì?" Ngao Xuân không lanh lợi như vậy, mặt ngơ ngác nhìn Kim Ca. "Ra ngoài rồi nói." Kim Ca nói một câu, hành lễ với Đế Tân, dẫn mấy người ra ngoài. "Nói đi, hiểu gì?" Ngao Xuân nóng lòng. "Hạo Thiên Khuyển bọn họ cũng phải đến tiên sơn Hư Khâu, không thể ở đây canh mãi được, chúng ta có thể giao

thiệp với họ một chút." Kim Ca nói xong, đi ra ngoài thành.

Cổng thành. "Nhân lúc chúng ta bị thương mà đánh lén, có bản lĩnh gì chứ, Dương Tiễn được xưng là Tam Giới chiến thần, các ngươi làm vậy không sợ làm mất mặt Dương Tiễn sao?

Có bản lĩnh đợi chúng ta lành lặn rồi đánh." "Bí cảnh Thiên Khiếu ở Hư Khâu sắp mở, các ngươi chắc chắn sẽ đi, chúng ta cũng sẽ đi, có bản lĩnh chúng ta đến bí cảnh Thiên Khiếu rồi đánh." Kim Ca lớn tiếng khiêu khích. "Được thôi, nhưng các ngươi có qua được bảy ải do Lăng Hư Thất Tiên bày ra, vào được bí cảnh Thiên Khiếu không?" Lão Lục chế nhạo đáp lại.

Bọn họ đang sầu không tìm được lý do để nương tay rút lui, đây chẳng phải là đến rồi sao. "Các ngươi qua được, chúng ta nhất định cũng qua được." Ngao Xuân ngẩng đầu lớn tiếng đáp lại, có qua được hay không không biết, dù sao họ cũng không biết bảy ải đó là gì, nhưng không thể thua về khí thế.

Chương 493

"Được, chúng ta ở Hư Khâu chờ các ngươi, ai không đi là cháu trai." "Trầm Hương, chủ nhân của ta nói ngươi là một phế vật không đỡ nổi, một chút cũng không sai, ngay cả đám ô hợp như Cửu Hung Nha cũng không xử lý được, thật làm mất mặt Hậu Bạt đại thần." "Chúng ta ở tiên sơn Hư Khâu chờ dọn dẹp môn hộ cho Hậu Bạt đại thần." Hạo Thiên Khuyển chế giễu mấy câu, sáu người cùng nhau rời đi.

Trầm Hương không phục nắm chặt nắm đấm, nhưng lại không thể phản bác, hắn có hai món pháp bảo hàng đầu, lại không xử lý được Cửu Hung Nha cầm đồ đồng nát sắt vụn, quả thực mất mặt.

Thành tích như vậy, căn bản không xứng so sánh với Dương Tiễn chiến đấu bất bại, từng khoác lác nói muốn đánh bại Dương Tiễn, nay xem ra, chỉ là trò cười mà thôi.

Khi tu luyện ở Nữ Nhi Quốc, họ thường xuyên đối luyện với nhau, rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu, nhưng vì đều là bạn tốt, không hạ sát thủ.

Dẫn đến khi đối mặt với những sát chiêu hung ác tàn bạo, chiêu nào cũng đoạt mạng của Cửu Hung Thần thì lại bó tay bó chân.

Kinh nghiệm chiến đấu của họ, so với Cửu Hung Nha, không thể non nớt hơn, nếu đổi pháp bảo cho nhau, họ gần như bị đánh bại trong nháy mắt. "Kinh nghiệm chiến đấu của chúng ta quá non nớt, chúng ta phải nâng cao kinh nghiệm chiến đấu cho tốt, nghe nói ở Bắc Hải có một hòn đảo tội nhân, trên đó toàn là những kẻ hung ác tàn bạo, vì bị truy sát nên tụ tập lại với nhau." "Dựa vào đông người thế mạnh, rất kiêu ngạo, chúng ta đặt mục tiêu, trong bốn tháng tiêu diệt đảo tội

nhân, rèn luyện nâng cao kinh nghiệm chiến đấu, sau đó đến tiên sơn Hư Khâu." "Hiện nay chín chiếc Nanh Rồng Hung Ác đang ở trong tay chúng ta, chúng ta cũng có thể bày Cửu Nha Trận, làm một át chủ bài, chúng ta tiêu diệt đảo tội nhân, Trầm Hương ngươi dùng Bảo Liên Đăng rút tu vi của những kẻ hung ác đó ngưng tụ thành bấc đèn, đến lúc đó có thể dùng pháp lực của bấc đèn thúc giục Cửu Nha Trận." "Ngươi dùng bấc đèn khống chế hư ảnh rồng hung ác, ba người chúng ta phối hợp, nhất định có thể đánh bại Hạo Thiên Khuyển bọn họ." Kim Ca vạch ra kế hoạch, trong đội của họ, hắn và Trầm Hương là thông minh nhất, mà Trầm Hương sức chiến đấu mạnh nhất, họ lấy Trầm Hương làm chủ, hắn bày mưu tính kế, đóng vai quân sư, Ngao Xuân và Hoan Muội đóng vai tay chân. "Được, chúng ta đi, tìm một nơi, ta dùng Bảo Liên Đăng giúp các ngươi chữa thương." Trầm Hương gật đầu, hắn cũng ý thức được kinh nghiệm chiến đấu của họ hiện tại quá yếu, cần không ngừng chiến đấu để nâng cao, trở nên mạnh mẽ hơn.

Như Kim Ca đã nói, đồng thời nâng cao kinh nghiệm chiến đấu, hắn còn có thể ngưng tụ bấc đèn, bố trí Cửu Nha Trận làm một át chủ bài.

Hiện tại làm như vậy là cách nâng cao thực lực lớn nhất cho họ.

Ở một nơi khác, sau khi rời khỏi Thiên Tinh Bí Cảnh, Tiểu Ngọc cũng tìm một chỗ để chữa thương.

Dù bị trọng thương nhưng nàng rất vui, vì Trầm Hương vẫn bảo vệ nàng, vẫn nhớ đến nàng, mối quan hệ giữa họ vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.

Ngao Xuân ra tay với nàng, nàng cũng không hận, vì nàng biết Ngao Xuân vẫn luôn thích Đinh Hương, nếu Ngao Xuân làm Trầm Hương bị thương, có lẽ nàng cũng sẽ ra tay với Ngao Xuân.

Dù vết thương của Đinh Hương phần lớn là do muốn giết nàng, pháp bảo tự bạo gây ra, có thể nói là Đinh Hương tự làm mình bị thương, nhưng nàng cũng thật sự muốn giết Đinh Hương.

Nàng muốn giết Đinh Hương, Đinh Hương cũng muốn giết nàng, đôi bên cùng làm nhau trọng thương, không ai nợ ai.

Nhưng điều khiến nàng tức giận là Trầm Hương lại cho rằng vết thương của Đinh Hương là do nàng muốn giết ả, Đinh Hương vì bảo vệ hắn mới bị thương.

Kim Ca và Hoan Muội ngăn cản Ngao Xuân, bảo vệ nàng, lại khiến nàng rất vui, những người bạn cũ không hề hận nàng.

Một tháng sau, vết thương của nàng đã khỏi hẳn, nàng đi tìm bốn người Trầm Hương.

Trước đó nàng nghe nói bọn họ đã trốn đến Triều Ca Thành, đó là thánh địa của Nhân tộc, cấm động võ, bọn họ hẳn sẽ không sao.

Nhưng nàng là Yêu tộc, không có chỉ lệnh của Nhân Hoàng thì không được phép vào Triều Ca Thành.

Tuy nhiên, đội chấp pháp gác cổng nói với nàng rằng bọn Trầm Hương đã rời khỏi Triều Ca từ lâu, và đã hẹn với đám Hao Thiên Khuyển tái chiến ở Hư Khâu Thiên Khiếu.

Ngay lập tức, nàng liền đi về phía Bắc Hải.

Trong khi đó, ở một nơi khác, bốn người Trầm Hương đang đại chiến ở Tội Nhân Đảo, dựa vào năng lực phòng ngự mạnh mẽ của Bảo Liên Đăng, mỗi khi pháp lực không chống đỡ nổi, họ lại chạy về Long cung Bắc Hải.

Vì Ngao Xuân là rồng, lại còn là Bát thái tử của Đông Hải Long Vương, việc vào Long cung Bắc Hải không hề là vấn đề, đám tu sĩ ở Tội Nhân Đảo nào dám đến Long cung Bắc Hải gây chuyện.

Bốn người Trầm Hương coi Long cung Bắc Hải như hồ máu, pháp lực không chống đỡ nổi liền chạy về đó hồi phục, hồi phục xong lại ra tái chiến.

Thương tích không ít, nhưng họ cũng cảm nhận rõ ràng sức chiến đấu của mình không ngừng tăng lên, khả năng nắm bắt thời cơ chiến đấu ngày càng nhạy bén, năng lực kết thúc trận chiến được nâng cao rất nhiều.

Ở một nơi khác, Dương Tiễn nhận được tin tức bọn Trầm Hương sắp đi xông Thiên Khiếu Bí Cảnh, bèn đích thân đến Hư Khâu Tiên Sơn gặp Lăng Hư Đạo Quân.

Lăng Hư Đạo Quân là một trong số ít những Hồng Trần Khách còn sống và chưa gia nhập thế lực nào mà người ta biết đến.

Nói là "biết đến" vì còn có những người chưa biết, ví dụ như những kẻ du hành trong Hỗn Độn, hoặc những người không muốn dính vào tranh đấu, cứ trốn đi bế quan.

Ví dụ như ba thi của Côn Bằng.

Năm xưa Côn Bằng theo La Hầu, Thượng cổ ngũ trùng và Minh Hà đều có thủ đoạn bảo mệnh bất tử bất diệt, đương nhiên không sợ, nhưng Côn Bằng không có, thế là chém ra ba luồng nguyên thần để ba thi mang đi giấu đi.

Như vậy, dù có chết, vẫn có thể dựa vào ba luồng nguyên thần đó mà có cơ hội làm lại từ đầu.

Bản lĩnh ẩn nấp của Côn Bằng thuộc hàng thượng thừa, đến nay không ai phát hiện ra ba thi của Côn Bằng giấu ở đâu.

Hắn cũng là sau này đến Bồng Lai, nghe Ngao Thương kể mới biết.

Lăng Hư Đạo Quân không hề đơn giản, trước khi đại địa Hồng

Hoang vỡ nát, cực nam là Bất Tử Hỏa Sơn, nơi nóng nhất Hồng Hoang.

Còn ở cực bắc có một tiên sơn tên là Thiên Nhất Băng Phong, quanh năm tuyết phủ, lạnh vô cùng, đối lập với Bất Tử Hỏa Sơn, một nóng một lạnh.

Trải qua vô số năm tháng, Thiên Nhất Băng Phong đã thai nghén ra Chí Hàn Băng Phách, mà Lăng Hư Đạo Quân chính là do Băng Phách hóa hình, một tay khống băng thuật cực kỳ khó đối phó.

Căn nguyên của y cũng thuộc hàng đầu trong ba ngàn Hồng Trần Khách, nay cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Gã này vận khí tốt, năm xưa trảm tam thi dùng pháp bảo đều là thuộc tính băng, đã dung hợp được tam thi.

Nam Cực Tiên Ông và những người khác trảm thi dùng pháp bảo thuộc tính khác nhau, đều phải dựa vào khí vận và công đức để cưỡng ép dung hợp, mặt dày mày dạn đi khắp nơi cọ xát khí vận và công đức.

Lăng Hư Đạo Quân nếu gia nhập các thế lực, được khí vận gia trì, nay ít nhất cũng đã đạt đến Á Thánh, thậm chí có thể thành Thánh.

Sau này y lại có được Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Đạo Phong Thiên Phiến, và còn chưởng khống được Âm Dương Huyền Phong trong Thập Đại Thần Phong.

Một thân pháp lực cực hàn, phối hợp với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và Âm Dương Huyền Phong, sức chiến đấu có thể tưởng tượng được.

Dưới Thánh Nhân, ngoài Như Lai ra, không ai dám nói chắc thắng Lăng Hư Đạo Quân.

Như Lai cũng là vì có được Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên,

thuộc loại "nạp tiền" để hack game.

Bảy người đệ tử của Lăng Hư Đạo Quân, Lăng Hư Thất Tiên, nay đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, có một bộ hợp kích trận pháp rất lợi hại.

Nghe nói Quan Âm từng thách đấu Lăng Tiêu Thất Tiên, muốn giành Thánh châu, kết quả không đánh lại được.

"Kim Ô Môn Hạ Dương Tiễn, bái kiến Lăng Hư Đạo Quân." Dương Tiễn đến Hư Khâu Tiên Sơn, cũng rất khách khí bái kiến.

"Quý khách đến nhà, mời vào." Giọng Lăng Hư Đạo Quân truyền đến.

Dương Tiễn tiến vào tiên sơn, Lăng Hư Đạo Quân đang cùng các đệ tử đánh cờ dưới một gốc cây, dáng vẻ tự nhiên, nho nhã, đối diện với đệ tử cũng không có chút giá đỡ nào.

Thanh phong lãng nguyệt, thanh dật nho nhã, khiến người ta vừa gặp đã có thiện cảm.

"Lâu rồi không gặp, Chân quân hôm nay sao có rảnh đến đây." Lăng Hư Đạo Quân mời Dương Tiễn ngồi xuống, lấy ra bộ trà cụ tao nhã pha trà.

"Đến nhờ đạo quân giúp một việc." Dương Tiễn nói.

"Ồ, với bản lĩnh của Chân quân mà cũng cần ta giúp sao, hẳn là rất thú vị, nói nghe thử xem." Lăng Hư Đạo Quân tỏ ra hứng thú.

"Chuyện đứa cháu ngoại của ta, chắc đạo quân cũng đã biết, nó sẽ đến tham gia tranh đoạt Thánh châu lần này, tính cách của nó có khuyết điểm rất lớn." "Ta muốn nhờ đạo quân giúp thiết lập ba cửa ải để rèn luyện tâm tính của nó." Dương Tiễn nói rõ ý định.

"Ồ, thú vị, thật sự thú vị.

Mọi người đều tưởng Chân quân lòng dạ độc ác, đến cháu ngoại ruột cũng muốn giết, hóa ra tất cả chỉ là giả tượng.

Chân quân muốn để Trầm Hương đi lại con đường ngươi đã từng đi, để rèn luyện nó." Lăng Hư Đạo Quân lập tức hiểu ra.

Dương Tiễn từng mang lòng hận thù với Thiên Đình, với Linh Sơn, biến hận thù thành động lực, nhanh chóng trưởng thành.

Chương 494

Nay Dương Tiễn lấy bản thân làm mục tiêu, kích thích Trầm Hương, khơi dậy lòng hận thù của Trầm Hương, để Trầm Hương cũng lấy hận thù làm động lực, từ đó trưởng thành.

Dày công sắp đặt, đây tuyệt đối là cậu ruột, tìm mọi cách ép Trầm Hương trưởng thành, đây mới thật sự là vì tốt cho Trầm Hương.

Người được Hồng Hoang công nhận là tàn nhẫn nhất, lại là người có tình yêu thương nhất, thật thú vị làm sao.

"Rất thú vị, ta cũng muốn xem thử phương pháp của Chân quân hiệu quả ra sao, Trầm Hương có thể trưởng thành đến mức nào.

Nếu hiệu quả tốt, ta cũng sẽ dùng phương pháp này để rèn luyện đứa đồ tôn sắp ra đời của ta, đến lúc đó có khi còn phải nhờ Chân quân giúp đỡ nữa." Lăng Hư Đạo Quân cười nói.

"Nếu có chỗ nào cần dùng đến ta, nhất định không từ chối." Dương Tiễn nói, rồi nhìn về phía Mai Huyền Anh đang mang bụng lớn, tiểu đồ đệ của Lăng Hư Đạo Quân, đã gả cho đại đồ đệ Tả Huyền Cơ, lúc đó hắn còn đến dự khách nữa.

"Chúc mừng, luồng Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên này tặng cho tiểu gia hỏa đi." Dương Tiễn mở miệng phun ra một đạo Thái Dương Chân Hỏa.

Bây giờ tiểu gia hỏa còn chưa ra đời, chưa bị trần khí làm ô uế, chính là lúc tốt để trúc cơ, có thể thông qua ngoại lực để Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên dung hợp với tiểu gia hỏa, hóa thành bản mệnh thần hỏa.

"Cái này quý giá quá." Mai Huyền Anh sợ hãi xua tay lia lịa, Chân

Hỏa bản nguyên quý giá biết bao, cho dù Kim Ô Môn Hạ trấn giữ Thái Dương Tinh, Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên cũng không phải là vô tận.

Lấy đi một luồng Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên, e rằng phải mất mấy chục vạn năm mới hồi phục lại được.

"Nếu là Chân quân tặng, thì cứ nhận đi.

Hôm nào Chân quân có con, chúng ta sẽ tặng lại một luồng Âm Dương Huyền Phong bản nguyên." Lăng Hư Đạo Quân thẳng thắn cười nói.

Mai Huyền Anh ngẩn người, nhận lấy Thái Dương Chân Hỏa bản nguyên, nhìn sâu một cái, cái vẻ lạnh lùng cấm dục này, sẽ thành hôn sao?

"Không biết Chân quân cần bố trí cửa ải thế nào?" Tả Huyền Cơ hỏi.

"Cửa thứ nhất rèn luyện sự kiên nhẫn và ý chí của Trầm Hương, cứ để nó đọc sách đi, một vạn quyển sách, không thuộc được thì không qua.

Cửa thứ hai, để nó biết được thiếu sót của mình, dùng Phục Ảnh Trận sao chép ra một bản thân nó, để nó đối chiến với chính mình, phát hiện ra khuyết điểm.

Cửa thứ ba kích phát dũng khí của Trầm Hương, khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng nó, phải chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng mới có thể qua được.

Ta sẽ đích thân hình chiếu vào, tự mình dạy dỗ nó." Dương Tiễn đã sớm nghĩ xong.

"Được, cái này đơn giản, ba cửa ải cuối trong bảy cửa ải lần này cứ bố trí như vậy." Tả Huyền Cơ gật đầu.

“Bây giờ Hồng Hoang tiên thiên linh khí nồng đậm, tài nguyên dồi dào, người có thiên tư xuất chúng gia nhập các thế lực, có cường giả che chở, cạnh tranh ít đi rất nhiều, so với thời của chúng ta thì dễ dàng hơn nhiều.” Lăng Hư Đạo Quân rất cảm khái.

Bây giờ đều là xem bối cảnh, có cường giả che chở, không cần nỗ lực cũng có thể có được tài nguyên tu luyện, các loại thuật pháp thần thông đều được dạy tận tay, pháp bảo miễn phí lĩnh, thoải mái vô cùng.

Thời của bọn họ, cái gì cũng phải tự mình tranh thủ, thuật pháp thần thông tự mình sáng tạo, pháp bảo hoặc là đi cướp của người khác, hoặc là tự mình đi khắp nơi thu thập các loại thiên tài địa bảo để luyện chế.

Hơn nữa thời đó y tranh đấu với ai, Tam Kim Ô, Thiên định lục thánh, y có thể cướp được của ai chứ?

Thời đó quá nổi bật không phải là chuyện tốt, ví dụ như Đông Vương Công, ỷ mình có căn nguyên có pháp bảo lợi hại mà đủ kiểu gây chuyện, kết quả pháp bảo bị Tam Kim Ô cướp, mạng cũng mất.

Cho nên y đã sớm nhìn thấu, cứ khiêm tốn ẩn mình, không đắc tội với ai, chỉ cần mình không quá nổi bật, sẽ không bị người khác dòm ngó.

“Nghe nói vạn năm qua, xuất hiện không ít thiên tài.

Con trai của Thủy Kỳ Lân là Lân Chiến, tiên thiên cửu phẩm tiên căn.

Long tộc cũng xuất hiện hai thiên tài, đều có bảy móng, cộng thêm con tiểu bạch long kia là ba, đều có tiềm chất thành Thánh.” “Còn có Chu Tước và Tất Phương kết hợp, sinh ra con gái là Ngũ Thải Thần Phượng, cũng là tiên thiên cửu phẩm tiên căn.” “Ngọc Đế cũng tìm

được một hạt giống tốt thu làm đệ tử, là Thất Thải Thần Hồng hóa hình, bán bộ cửu phẩm tiên căn." "Bên Linh Sơn, còn xuất hiện ba người tư chất tuyệt đỉnh.

Tiểu đồ đệ mà Như Lai thu nhận là Tu Di Tử, Hỗn Độn Tu Di Thạch hóa hình, tiên thiên cửu phẩm tiên căn, trời sinh có năng lực thao túng không gian, tiền đồ vô lượng." "Hai đệ tử mà Di Lặc và Địa Tạng thu nhận, cũng là tư chất bán bộ cửu phẩm tiên căn, Tây phương đại hưng quả không phải chỉ nói suông." "Địa Phủ cũng xuất hiện một tiểu bối có căn nguyên sánh ngang Đại Vu tên là Vũ Linh, nghe nói trời sinh có bản mệnh pháp tắc, lại còn là Huyết chi pháp tắc cực kỳ thiện chiến, được Đế Giang nhận làm con gái." "Nhân tộc cũng xuất hiện hai vị thiên kiêu, lại còn là song sinh, một người cửu phẩm tiên căn, một người bán bộ cửu phẩm tiên căn." "Hiện nay đám tiểu bối này đều đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lần này có lẽ đều sẽ đến Hư Khâu, náo nhiệt đây, bảy cửa ải lần này phải tăng thêm độ khó mới được." Lăng Hư Đạo Quân ra vẻ lão ngoan đồng, xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Không còn cách nào khác, sống quá lâu, chỉ có thể tự mình tìm chút niềm vui tiêu khiển.

"Hay là cửa thứ nhất để ta, ta có một ý này, phong cấm thần thức và pháp lực của bọn họ, để bọn họ xông mê cung, khảo nghiệm vận khí và trí tuệ." Tả Huyền Cơ nói.

"Ừm, cái này công bằng, xem đám tiểu gia hỏa đó chạy loạn trong mê cung, tức tối, cũng rất thú vị." Lăng Hư Đạo Quân gật đầu đầy ác thú vị.

"Ta cũng có một ý, vừa hay Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp của ta còn chưa dùng qua, để bọn họ leo tháp, khảo nghiệm sự kiên trì và quyết tâm của họ." Mai Huyền Anh nói.

Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vật liệu chính là Thánh châu.

Năm xưa sư tôn có được Thánh châu không chỉ có năm mươi viên, bảy pháp bảo của sư huynh muội họ đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vật liệu chính đều là Thánh châu.

Như Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp của nàng đã dùng mười viên Thánh châu, trong đó năm viên Thánh châu ẩn chứa trọng lực pháp tắc, sư tôn liền phỏng theo Đô Thiên Hỗn Độn Tháp mà Khổng Tuyên Thánh Nhân cướp từ tay Chuẩn Đề Thánh Nhân, cũng luyện chế cho nàng một tòa tháp, ẩn chứa trọng lực pháp tắc, chỉ là không biến thái bằng Đô Thiên Hỗn Độn Tháp.

Còn đại sư huynh của nàng, cũng là trượng phu Tả Huyền Cơ, pháp bảo Mặc Chinh dùng đến mười tám viên Thánh châu, là đỉnh cấp Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tả Huyền Cơ tài tình cực giai, giỏi về cơ quan trận pháp, Mặc Chinh thiên biến vạn hóa, lại có thể phát ra công kích âm ba, phối hợp với sự lý giải của Tả Huyền Cơ về cơ quan trận pháp, có thể phát huy ra một trăm hai mươi phần trăm uy năng.

Bảy sư huynh muội mỗi người một ý, đều nhắm vào việc hành hạ những người vượt ải.

Tất nhiên cũng không phải đơn thuần là ác thú vị, các cửa ải được thiết lập đều có tác dụng kích phát tiềm lực của người vượt ải.

Dương Tiễn ở lại Hư Khâu Tiên Sơn, hoặc là cùng nhau luận đạo, hoặc là thảo luận tài nghệ, hoặc là tỷ thí, sống rất vui vẻ.

Dương Tiễn cũng không phải chỉ biết đánh nhau, tài nghệ cũng có, Hồng Vân, cũng chính là Địa Hoàng Thần Nông hiện nay, tinh thông Cửu Cung Bát Quái, thích đánh cờ, thường xuyên cùng Trấn Nguyên

Tử đối dịch, hắn xem không ít.

Ba vị sư tổ, còn có sư phụ của hắn quả thực chỉ biết tu luyện và đánh nhau, không có tài nghệ gì khác, nhưng hai vị sư bà và Tam Tiêu sư thúc thì có, hắn mưa dầm thấm lâu, cũng học được một ít.

Lăng Hư Đạo Quân bản thân kinh tài tuyệt diễm, phong nhã cao khiết, bảy đệ tử dạy ra đều tài hoa hơn người.

Nếu không có chút tài nghệ, ở chung quả thực có chút ngượng ngùng.

Cái gọi là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, cho nên Lăng Hư Đạo Quân có thể chơi cùng Thần Nông, Trấn Nguyên Tử.

Ừm, gần đây ba người đang giận dỗi tuyệt giao.

Con gái của Thần Nông là Tinh Vệ, để ý lục đồ đệ của Lăng Hư Đạo Quân là Ngọ Minh Di.

Cải trắng ngon mình nuôi lớn sắp bị heo ủi, Thần Nông và Trấn Nguyên Tử là những người cuồng con gái đương nhiên không vui, đòi Ngọ Minh Di ở rể.

Lăng Hư Đạo Quân đương nhiên cũng không vui, ở rể là chuyện rất mất mặt, sao y có thể để đệ tử mất mặt.

Ba lão ngoan đồng liền giận dỗi nhau.

Trước đó Thần Nông còn tìm hắn, nhờ hắn ra tay trói Ngọ Minh Di đến Doanh Châu Tiên Sơn, ép ở rể, hắn không đồng ý.

Dù sao cũng là người quen với Lăng Hư Đạo Quân, không tiện ra tay.

Hôm nay, Khai Minh Tiên Quân cũng chạy đến Hư Khâu Tiên Sơn.

"Chân quân cũng ở đây à.

Nghe đám Hao Thiên Khuyển nói Kim Ca và Hoan Muội cũng muốn đến Hư Khâu Tiên Sơn vượt ải, ta đến xem biểu hiện của chúng, xem năm trăm năm nay theo Trư Bát Giới học được thế nào." Khai Minh Tiên Quân nhiệt tình chào hỏi Dương Tiễn.

"Trước đây nghe nói con gái của Tiên quân là Chức Nữ tư phàm, còn có một trai một gái, bị Chân quân giết chết, không lẽ cũng là giả tượng sao?

Kim Ca và Hoan Muội kia không phải là cháu ngoại của Tiên quân chứ?" Lăng Hư Thất Tiên vô cùng kinh ngạc.

"Không sai, liên lụy Chân quân mang tiếng xấu, thực sự áy náy." Khai Minh Tiên Quân không hề che giấu, Lăng Hư Môn Hạ đều là quân tử, không dính vào tranh đấu, nhân phẩm được Hồng Hoang công nhận, sẽ không nói ra ngoài.

Chương 495

"Thú vị, thú vị, nếu là cháu ngoại của Tiên quân, chúng ta cũng muốn xem biểu hiện của chúng thế nào." Lăng Hư Thất Tiên tỏ ra hứng thú.

Thoáng cái bốn tháng trôi qua, bốn người Trầm Hương chiến đấu hết lần này đến lần khác, vừa vặn đạt được mục tiêu đã định, tiêu diệt Tội Nhân Đảo.

Bốn người họ hết lần này đến lần khác công đánh Tội Nhân Đảo, mỗi lần đều có thể giết được một số, sau đó rút về Long cung Bắc Hải hồi máu.

Về sau, đám tu sĩ ở Tội Nhân Đảo không chịu nổi nữa, đã bỏ chạy.

Bọn Trầm Hương vội đến Hư Khâu Tiên Sơn, không có thời gian truy đuổi.

Tuy không thể tiêu diệt hoàn toàn, nhưng mục đích của họ đã đạt được.

Trải qua những trận sinh tử thực sự, khí chất của bốn người đều đã thay đổi, ánh mắt sắc bén, phong mang tất lộ, trông rất không dễ chọc.

Trầm Hương cũng dùng Bảo Liên Đăng để luyện hóa tu vi của những kẻ bị giết, ngưng tụ ra một viên đăng tâm.

Không lớn, ước tính ban đầu có thể duy trì Cửu Nha Trận trong nửa ngày, cũng không ngắn.

Bốn người nghỉ ngơi một phen, rồi lên đường đến Hư Khâu Tiên Sơn.

Khi họ đến nơi, xung quanh Hư Khâu Tiên Sơn đã tụ tập rất đông

tu sĩ, đương nhiên, rất nhiều người đến xem náo nhiệt.

Có người mang tâm lý may mắn đến, có người đơn thuần là đến xem náo nhiệt.

Người thực sự có sức cạnh tranh là Đại La Kim Tiên đỉnh phong và Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Đối với những tán tu đó, đây cũng là một cơ duyên lớn, các thế lực đều giữ thể diện, sẽ không cưỡng đoạt.

Trước đây đã có tán tu nhận được Thánh châu, được các thế lực dùng tài nguyên tu luyện đổi lấy.

Đối với tán tu, thứ tốt như Thánh châu không phải là thứ họ có thể sở hữu, mục đích họ tham gia là để nhận được Thánh châu, sau đó đem đi đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Bọn Trầm Hương đi một vòng, thấy rất nhiều nhóm nhỏ, hỏi thăm một phen, một số là liên minh do tán tu thành lập, một số là các thế lực.

Đông người, xác suất giành được Thánh châu tất nhiên sẽ lớn hơn.

Linh Sơn đến đông nhất, hai trăm vị Đại La Kim Tiên, người dẫn đầu tên là Tu Di Tử, đệ tử thân truyền của Như Lai Phật Tổ, một thiên kiêu nổi tiếng.

Sau đó là Nhân tộc, đến hơn một trăm vị Đại La Kim Tiên, dẫn đầu là một đôi huynh đệ song sinh, con của Thần linh Nhân tộc Phong Trạch và một nữ tiên Nhân tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên, là một sự bùng nổ, một người tiên thiên cửu phẩm tiên căn, một người bán bộ tiên thiên cửu phẩm tiên căn, tên là Phong Tốn và Phong Nguyên.

Thiên Đình cũng đến gần trăm vị Đại La Kim Tiên, hầu hết là đệ tử của các thần tiên Thiên Đình, dẫn đầu là Hồng Linh Tiên Quân, đệ tử thân truyền của Ngọc Đế.

Long tộc cũng đến không ít, dẫn đầu là sư thúc của họ, Tiểu Bạch Long.

Phượng tộc chỉ đến hơn mười người, số lượng Phượng tộc ít ỏi ai cũng biết, nhưng chất lượng của họ lại cao, người dẫn đầu tên là Thải Phượng Tiên Tử.

Kỳ Lân tộc đến năm mươi vị Đại La Kim Tiên, dẫn đầu là thiếu chủ Kỳ Lân tộc Lân Chiến, gã này vô cùng cao ngạo, ngẩng đầu, ánh mắt kiêu căng, rất đáng ăn đòn.

Địa Phủ cũng có người đến, nhưng chỉ có một người, con gái của Đế Giang Thánh Nhân, đại tiểu thư Địa Phủ Vũ Linh.

Vu tộc không có nguyên thần, không dùng được pháp bảo, Thánh châu đối với Vu tộc vô dụng, Vũ Linh có lẽ chỉ đến xem náo nhiệt, nếu giành được Thánh châu, đổi lấy một ít tài nguyên tu luyện cũng không tồi, không giành được thì thôi.

Bọn Trầm Hương vốn không muốn gây phiền phức, nhưng có người cứ muốn xông tới.

Ai cũng biết quan hệ giữa Dương Tiễn và Linh Sơn cực kỳ tồi tệ.

Thế là, người Linh Sơn sợ Dương Tiễn, trút giận lên người Trầm Hương, châm chọc mỉa mai, luôn miệng gọi là nghiệt chủng.

Trầm Hương đương nhiên không nhịn, lôi ra lịch sử đen tối của Linh Sơn, bao nhiêu vị cẩu đà bị Dương Tiễn giết, Linh Sơn rắm cũng không dám thả một cái.

Hai bên cãi nhau lên đầu, dần dần leo thang, Linh Sơn mắng tổ phụ của Trầm Hương là Dương Thiên Hữu là người Linh Sơn, muốn Trầm Hương nhận tổ quy tông, đến Linh Sơn làm trâu làm ngựa để chuộc tội cho Dương Thiên Hữu.

Trầm Hương trực tiếp mắng hai vị Phật chủ Linh Sơn là Tiếp

Dẫn và Chuẩn Đề, lôi lịch sử đen tối, nào là vô liêm sỉ, nào là bị Tam Kim Ô Thánh Nhân xử lý.

Hai bên mắng đến đỏ mắt, Tu Di Tử dẫn người bao vây bốn người Trầm Hương.

Ngay lúc sắp đánh nhau, Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi đã đến.

"Lũ lừa ngốc Linh Sơn, cho các ngươi mặt mũi rồi phải không, Trầm Hương có đáng chết thế nào cũng không phải các ngươi có thể sỉ nhục, còn dám sỉ nhục lão gia nhà ta, các ngươi muốn chết à?" Hao Thiên Khuyển trực tiếp đánh lén, tốc độ nhanh đến cực hạn, những người khác còn chưa kịp phản ứng, một vị Đại La Kim Tiên của Linh Sơn đã bị Hao Thiên Khuyển cắn nát nhục thân.

"Hao Thiên Khuyển, ngươi hỗn xược, dám làm thương người của Linh Sơn ta, có bản lĩnh thì đừng tìm Dương Tiễn, chúng ta đánh một trận, sinh tử do trời định, dám không?" Tu Di Tử tức giận, lại sợ Hao Thiên Khuyển mách lẻo với Dương Tiễn, chỉ có thể dùng kế khích tướng.

"Tưởng các ngươi đông người là ăn chắc chúng ta rồi sao?" "Khang lão đại, các ngươi lên đi." Hao Thiên Khuyển kiêu ngạo nhếch miệng, lùi về phía sau, để Mai Sơn Lục Huynh Đệ lên.

"Đến đây, xử lý các ngươi, còn chưa cần đến Nhị gia." "Huynh đệ, bố trận." "Càn Khôn Lục Hợp.

Pháp Tôn Hàng Thế." Lão Lục cũng là một kẻ nóng tính.

Sáu huynh đệ liên thủ bố Càn Khôn Lục Hợp Trận, triệu hoán ra một hư ảnh uy nghiêm to lớn, thân ảnh của sáu huynh đệ dung hợp với hư ảnh pháp tướng, hư ảnh pháp tướng dần dần ngưng thực, phảng phất như chân thân giáng lâm, uy áp Chuẩn Thánh lan tỏa.

Giây tiếp theo, vật thể to lớn này khởi động thần thông ba đầu sáu tay, sáu tay lần lượt cầm pháp bảo của Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Chỉ riêng chiêu này đã đủ chứng minh Càn Khôn Lục Hợp Trận lợi hại hơn Cửu Nha Trận rất nhiều.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi hiện nguyên hình, đáp lên vai pháp tướng, ánh mắt sắc bén, sẵn sàng đánh lén bất cứ lúc nào.

Bên này, Trầm Hương cũng không chịu yếu thế, dùng đăng tâm của Bảo Liên Đăng thúc động Cửu Nha Trận, hư ảnh ngoan long tái hiện, cũng tỏa ra uy áp Chuẩn Thánh, nhưng rõ ràng yếu hơn rất nhiều so với thứ mà Mai Sơn Lục Huynh Đệ tạo ra.

Lũ lừa ngốc Linh Sơn này sỉ nhục ngoại tổ phụ của hắn, ngay cả Hao Thiên Khuyển cũng không nhịn được, huống chi là hắn, nếu hắn không ra tay, thì đúng là đồ hèn.

Hai luồng uy áp Chuẩn Thánh quét qua, bên Linh Sơn lập tức mất đi khí thế.

Bên Trầm Hương bọn họ không sợ, nhưng Mai Sơn Lục Huynh Đệ không phải là đùa, họ có nội tình sâu dày, không chỉ biết hợp kích trận pháp, còn có một tuyệt kỹ hợp kích cực kỳ lợi hại, từng có chiến tích liên thủ trọng thương một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ thực thụ.

Nếu đánh nhau, dù họ có dựa vào ưu thế số lượng để thắng, cũng tất nhiên thương vong thảm trọng, không đáng.

Nhưng lời đã nói ra, bây giờ là cưỡi hổ khó xuống.

Tu Di Tử điên cuồng ra hiệu cho Lân Chiến, Linh Sơn và Kỳ Lân tộc là đồng minh, sắp đánh nhau rồi, ngươi còn đứng đó nhìn?

Mau cho một cái thang để xuống đi chứ.

"Các vị, chúng ta đến đây đều là vì Thánh châu và Thái chân nhất

khí trong Thiên Khiếu Bí Cảnh, bây giờ đánh nhau, dù bên nào thắng, bị thương là khó tránh khỏi, há chẳng phải làm lợi cho người khác sao?" Lân Chiến kiêu ngạo thì kiêu ngạo, nhưng đầu óc vẫn có, đứng ra khuyên giải.

"Cút sang một bên, ngươi là cái thá gì, ở đây không có phần ngươi nói chuyện." Hao Thiên Khuyển không cho chút thể diện nào.

"Ngươi, ngươi khinh người quá đáng!

Kỳ Lân tộc, cho ta lên!" Mặt Lân Chiến đỏ bừng, hơi thở này không nuốt trôi được chút nào, dù sao hắn cũng là thiếu chủ Kỳ Lân tộc, lúc này mà lùi, thể diện của Kỳ Lân tộc để đâu.

Tu Di Tử không nói nên lời, bảo ngươi cho một cái thang để xuống, ngươi thì hay rồi, trực tiếp tham gia vào, còn sợ chưa đủ loạn à.

Tuy nhiên, Kỳ Lân tộc tham gia, thắng thì bọn họ chắc chắn ổn.

"Hừ, nhiều người như vậy bắt nạt tám người họ, các ngươi thật có mặt mũi, tưởng họ không có người giúp sao?" "Muốn đánh, Phượng tộc ta phụng bồi." Thải Phượng Tiên Tử dẫn theo mười mấy vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Phượng tộc bay qua trợ trận.

"Có liên quan gì đến ngươi, ngươi đừng lo chuyện bao đồng." Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc trời sinh không ưa nhau, Lân Chiến vừa thấy Phượng tộc, trong lòng liền nổi lên một cỗ tức giận.

Chương 496

"Bọn họ là người của Nhị Lang Chân Quân, Nhị Lang Chân Quân là đệ tử thân truyền của thái tử Phượng tộc ta, ngươi nói xem có quan hệ với Phượng tộc ta hay không?" Thải Phượng Tiên Tử lạnh lùng hừ một tiếng.

"Còn có Nhân tộc ta, Nhị Lang Chân Quân và họ đều là thần linh của Nhân tộc ta." "Cũng là thần linh của Thiên Đình ta." Phong Tốn và Hồng Linh Tiên Quân đều dẫn người qua trợ trận.

Trong nháy mắt, cục diện đảo ngược, Linh Sơn và Kỳ Lân tộc lại bị bao vây.

"Đánh Linh Sơn, vậy ta phải giúp." Tiểu Bạch Long cũng dẫn theo Đại La Kim Tiên của Long tộc qua, không cần giả vờ, ta chính là muốn đánh ngươi Linh Sơn.

Vũ Linh cũng chen vào: "Ta không có thù với Linh Sơn, nhưng loại các ngươi ra khỏi cuộc chơi, xác suất ta giành được Thánh châu sẽ lớn hơn." Người của Linh Sơn và Kỳ Lân tộc mặt đều đen lại.

Đặc biệt là Lân Chiến, hối hận vô cùng, sớm biết vậy đã không tham gia, vốn không phải chuyện của Kỳ Lân tộc.

"Sao ta cảm thấy người của Linh Sơn còn không được chào đón hơn cả Dương Tiễn?" Trầm Hương lẩm bẩm.

"Đó là điều chắc chắn, Nhị Lang Chân Quân không được chào đón là vì lòng dạ độc ác, mọi người đều sợ, Linh Sơn không được chào đón, thuần túy là vì nhân phẩm đạo đức quá kém." "Hơn nữa, hiện nay Linh Sơn thế lớn, cái gọi là cây cao hơn rừng ắt bị gió quật, năm xưa khi Nhân tộc ta thế lớn, Thiên Đình và Linh Sơn tìm mọi cách cướp đoạt khí vận của Nhân tộc, nay đổi lại là Linh Sơn thế lớn, phải

không để cho họ yên ổn." Phong Nguyên ở cách đó không xa, nhiệt tình giải thích cho Trầm Hương.

Mọi người đều ngang ngang nhau, thì mọi người đều có thể chấp nhận, nhưng một nhà nào đó độc chiếm thế lớn, các thế lực khác tự nhiên trong lòng không cân bằng, phải tìm cách nhắm vào làm suy yếu.

Thiên Đình cùng một phe với Linh Sơn cũng như vậy, đủ kiểu moi móc lợi ích từ Linh Sơn, ngươi ăn thịt thì phải chia cho ta uống canh, lợi ích ngươi chiếm hết thì ta không vui.

"Chân quân thấy thế nào?" Trong Hư Khâu Tiên Sơn, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Dương Tiễn, dù sao người Linh Sơn đã mắng phụ thân của Dương Tiễn, có nên xử lý người Linh Sơn hay không, phải do Dương Tiễn quyết định.

"Bắt đầu đi.

Linh Sơn nợ nhà ta, đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, sẽ tính sổ một lượt, xử lý mấy tên tép riu này không có ý nghĩa." Dương Tiễn bình tĩnh lắc đầu.

Chuyện nhỏ này còn không đáng để hắn nổi giận, đợi thời cơ đến, nợ nần của Linh Sơn đều phải trả.

"Làm thịt chúng nó!" Bên ngoài, Hao Thiên Khuyển hét lớn.

Nếu chỉ có bọn họ, giết hết đám hạt giống tương lai của Linh Sơn này, sẽ có chút phiền phức.

Không phải ai cũng có thể chứng được Đại La quả vị, sinh linh Hồng Hoang ức vạn vạn, có được một phần trăm chứng được Đại La quả vị đã là không tồi.

Đại La Kim Tiên đối với một thế lực cũng vô cùng quan trọng, hơn nữa đây còn là những người được Linh Sơn tinh tuyển, trong đó phần lớn có cơ hội đột phá Chuẩn Thánh, trở thành trụ cột của Linh

Sơn.

Nếu chết hết, Linh Sơn sẽ bị đứt gãy thế hệ, xuất hiện tình trạng tre già măng chưa mọc, chỉ có thể dựa vào thế hệ lão bối chống đỡ, thực lực Linh Sơn sẽ khó có bước tiến lớn, không nổi điên mới lạ.

Tuy nhiên, nhiều thế lực cùng ra tay, Linh Sơn còn chưa có năng lực một mình chống lại nhiều, đặc biệt là đồng thời đối kháng với Thiên Đình và Nhân tộc Thần đình.

Linh Sơn có nổi điên thế nào cũng phải nhịn.

Ngay lúc đại chiến sắp nổ ra, một đạo thần quang đột nhiên bay đến, thân ảnh của Tả Huyền Cơ xuất hiện trên không trung.

"Dừng tay!

Các ngươi đã đến vì Thánh châu và Thái chân nhất khí, thì nên tuân thủ quy củ của Hư Khâu, không được động võ." "Nếu các ngươi thật sự có bản lĩnh, thì hãy xông bảy cửa ải để phân cao thấp, vượt qua đối phương, cũng là một loại thắng lợi." "Ai vi phạm quy củ của Hư Khâu, thì mời rời đi, sau này người của thế lực đó, Hư Khâu đều không tiếp đãi." Lời của Tả Huyền Cơ vừa dứt, tất cả đều dừng lại, không dám động thủ nữa.

Thánh châu chỉ là thứ yếu, thứ mọi người muốn nhất là Thái chân nhất khí, biết đâu có thể đốn ngộ nhập Chuẩn Thánh thì sao.

Hơn nữa, thế lực đứng sau họ, sau này đều không thể đến Hư Khâu, cái giá này quá lớn, họ không có tư cách quyết định.

Tuy nhiên, không động thủ thì không động thủ, ánh mắt của hai bên đều cực kỳ không thiện cảm, không ai phục ai, động thủ không được, nhưng lúc vượt ải có thể chơi khăm đối phương.

Thấy tất cả đã dừng lại, Tả Huyền Cơ vung tay tế ra pháp bảo Mặc Chinh, hai tay nhanh chóng kết ấn, dùng thuật Cửu Cung Bát

Quái thúc động Mặc Chinh.

"Tốn Khảm Vi Tư.

Khí Tụ Càn Khôn.

Bách Trọng Thiên Khuyết." Theo sự biến hóa của thuật pháp, Mặc Chinh chia làm tám, hóa thành một hư ảnh thái cực, không ngừng kéo dài biến hóa, cuối cùng biến thành một mê cung cực kỳ phức tạp và rộng lớn, một lối vào, một lối ra, còn lại là những lối đi giao nhau cực kỳ phức tạp.

"Cửa thứ nhất rất đơn giản, trong nửa ngày đi ra khỏi mê cung này là coi như qua, sau khi các ngươi vào trong, thần thức và pháp thuật đều sẽ bị phong cấm." "Mê cung ẩn chứa huyền diệu của Cửu Cung Bát Quái và không gian, sau khi các ngươi vào, sẽ ngẫu nhiên hai người tạo thành một đội, tiến vào các tầng không gian khác nhau, không thấy được người khác, tuy nhiên, các ngươi đối mặt đều là cùng một mê cung." Tả Huyền Cơ giải thích một lượt.

"Như vậy không công bằng, chúng ta không thể tự mình lập đội sao?

Nếu ngẫu nhiên gặp phải một tên phế vật, không phải hắn sẽ làm vướng chân chúng ta sao?" "Hơn nữa, người vốn không thể qua được, đi theo chúng ta qua được há chẳng phải là ăn may sao, không công bằng." Lân Chiến không vui, đưa ra ý kiến phản đối.

"Vận khí cũng là một phần của thực lực, ngươi cảm thấy không công bằng, có thể không tham gia." Tả Huyền Cơ thờ ơ nói.

Lần này không ai có ý kiến nữa.

Phần lớn mọi người đều vội vàng lao vào lối vào, dù sao cũng có giới hạn thời gian.

Trầm Hương và Ngao Xuân vốn cũng định lao theo, nhưng bị Kim

Ca ngăn lại, Kim Ca ra hiệu cho hai người nhìn Mai Sơn Lục Huynh Đệ, chỉ thấy họ không hề vội vàng, mà đang ở ngoài quan sát kết cấu và hướng đi của mê cung, vô cùng lão luyện và bình tĩnh.

Phong Nguyên và những người khác thấy tình hình, cũng bắt chước theo.

Sau khi ghi nhớ kết cấu mê cung, Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi không nhanh không chậm đi vào lối vào.

Tiểu Ngọc cải trang dịch dung, trốn trong đám đông đi theo vào.

Một khắc sau, tất cả người tham gia đều đã vào mê cung.

Dưới sự sắp xếp đặc biệt của Tả Huyền Cơ, Trầm Hương ngẫu nhiên gặp phải Tu Di Tử.

Kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, hai người không có ý định hợp tác, trực tiếp lao vào đánh nhau.

Thần thức và pháp lực bị phong cấm, pháp bảo, thần thông đều không dùng được, chỉ có thể đánh tay đôi.

Lúc này, ai có nhục thân mạnh hơn thì chiếm ưu thế.

Tôn Ngộ Không biết rõ ưu thế của nhục thân cường đại, đã đặc biệt sắp xếp cho Trầm Hương luyện thể, nhục thân của Trầm Hương tương đương với Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tu Di Tử cũng từng luyện thể, nhưng không quá coi trọng, hiện tại chỉ tương đương với Thái Ất Kim Tiên, yếu hơn Trầm Hương không ít.

Hai người đánh nhau tay đôi, đều bị đánh đến bầm dập mặt mũi.

Đánh một hồi, ưu thế của Trầm Hương hiện ra, hắn chịu đòn tốt hơn Tu Di Tử, sức lực cũng lớn hơn.

Trầm Hương dần dần chiếm thế thượng phong, đè Tu Di Tử ra

đánh túi bụi, đợi đến khi Tu Di Tử không còn sức phản kháng, Trầm Hương liền đánh gãy hai chân của y.

"Cháu trai, xem ngươi qua cửa thế nào." Trầm Hương vô cùng hả giận, nhổ một bãi nước bọt vào Tu Di Tử, rồi thản nhiên đi tìm đường ra.

Tu Di Tử nghiến răng nghiến lợi, phẫn hận nhìn bóng lưng của Trầm Hương, sau khi lấy lại hơi, liền chống ngược người lại, dùng hai tay làm chân đi về phía trước, vô cùng kiên trì.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Dương Tiễn nhìn hình chiếu, không hài lòng lắc đầu, vẫn là suy nghĩ không đủ toàn diện, để lại cho Tu Di Tử một con đường sống, ra tay vẫn chưa đủ tàn nhẫn.

Hy vọng sau chuyện này, Trầm Hương sẽ có thêm bài học.

Có mấy vạn tu sĩ tham gia, sau khi vào liền bị truyền tống đến các tầng không gian khác nhau, nhưng đều đối mặt với cùng một mê cung.

Hai người gặp nhau, có người chọn hợp tác, có người chọn không quan tâm đến nhau, cũng có người chọn tiêu diệt đối thủ cạnh tranh.

Thảm nhất là đệ tử Linh Sơn, những người vào sau, phần lớn gặp phải đệ tử của các thế lực khác, gặp mặt là đánh, có người đánh thắng, có người đánh thua.

Nói chung, cửa thứ nhất này, Linh Sơn tổn thất thảm trọng.

Chương 497

Trong một tầng, Tiểu Ngọc ngẫu nhiên gặp một đệ tử Linh Sơn, đâm sau lưng, suýt nữa giết chết người ta.

Nếu không phải Lăng Hư Đạo Quân từng lập quy củ không được hạ sát thủ, Tiểu Ngọc tuyệt đối đã giết chết y.

Ngao Xuân và những người khác gặp phải đều là những người đến xem náo nhiệt, mang tâm lý may mắn, trông cậy vào họ là không được, không kéo chân là may rồi.

Trong đó Kim Ca rất dứt khoát, trực tiếp đánh y mất khả năng hành động, để phòng y đâm sau lưng.

Dương Tiễn tán thưởng gật đầu, rất ngưỡng mộ tính cách của Kim Ca, quyết đoán, tàn nhẫn, sáng suốt, suy nghĩ rất toàn diện.

Nếu là hắn, hắn cũng sẽ làm vậy, do dự không quyết đoán chỉ mang lại tai họa vô cùng.

Nếu Trầm Hương có tính cách như Kim Ca, hắn tuyệt đối sẽ bớt lo rất nhiều.

Ngao Xuân và Hoan Muội lựa chọn cũng khác nhau, Ngao Xuân chọn hợp tác, Hoan Muội chọn không làm phiền nhau.

Còn Hao Thiên Khuyển và những người khác, theo hắn đã lâu, phong cách hành sự rất giống hắn, đều là đánh tàn phế đối phương, để phòng vạn nhất.

"Kim Ca biểu hiện không tồi, lòng phòng người không thể không có, Ngao Xuân và Hoan Muội vẫn chưa đủ cẩn thận." Khai Minh Tiên Quân thấy biểu hiện của Kim Ca, vô cùng hài lòng.

Hiện nay các Thánh Nhân Hồng Hoang, ai mà không tự tư, không

tàn nhẫn.

Không tàn nhẫn thì không thể vươn lên được.

Ngay cả Thần Nông và Trấn Nguyên Tử, trông có vẻ là người tốt, nhưng khi ra tay thì một người còn tàn nhẫn hơn người kia.

Hiện tại xem ra, biểu hiện kém nhất là Ngao Xuân.

Không lâu sau, đã có người đi ra khỏi mê cung, đó là Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển thuộc dạng hack game, có thể dựa vào mùi để phân biệt phương hướng, ngửi mùi từ lối ra bay vào, gần như không đi sai đường, rất thuận lợi đi ra.

Sau đó qua hơn ba canh giờ, mới có người thứ hai đi ra, là Điêu Nhi.

Điêu Nhi cũng có thể ngửi được mùi, chỉ là không nhạy bén bằng Hao Thiên Khuyển.

Điêu Nhi vừa ra, liên tục có người ra, đa số là Đại La Kim Tiên của Yêu tộc, rất nhiều Yêu tộc có thể dựa vào mùi để phân biệt phương hướng.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Trầm Hương và những người khác cũng lần lượt ra, những người vào cuối cùng, đều học theo Mai Sơn Lục Huynh Đệ ghi nhớ kết cấu mê cung, những người không bị đánh tàn phế gần như đều ra được.

Nhưng số người ra được vẫn là thiểu số, phần lớn vẫn đang loay hoay trong mê cung.

Lăng Hư Đạo Quân là một kẻ phúc hắc, xem mà thích thú vô cùng.

Đặc biệt là khi thấy những người đi vòng lại lối vào, y vỗ tay cười lớn.

Đến khoảnh khắc cuối cùng, Tu Di Tử dựa vào hai tay đi ra.

Vừa ra, cấm cố được giải trừ, Tu Di Tử vội vàng lấy ra mấy viên Tạo Hóa Đan chữa thương, ánh mắt nhìn Trầm Hương tóe lửa.

Trầm Hương thì mặt mày ủ rũ, quên đánh gãy tay Tu Di Tử rồi, một bước sai lầm thành nỗi hận ngàn năm, để cho gã này có cơ hội, sau này phải ra tay ác hơn, suy nghĩ toàn diện hơn mới được.

"Ngươi gặp hắn à?" Ngao Xuân chen tới.

"Ừm, quên đánh gãy tay hắn rồi." Trầm Hương vô cùng ủ rũ.

"Chậc chậc chậc, đây là đệ tử thân truyền của Như Lai Phật Tổ sao, luôn miệng xem thường Trầm Hương, kết quả bị người ta đánh thành bộ dạng này." Phong Nguyên mở miệng chế giễu.

"Ngươi sủa cái gì, nếu không phải không dùng được pháp lực, ta một tay cũng có thể hạ gục hắn." Tu Di Tử mặt đỏ bừng, đủ kiểu không phục.

"Hừ, phế vật thích tìm cớ nhất, Linh Sơn các ngươi đến đông thì có ích gì, cửa thứ nhất đã mất đi một nửa." Phong Nguyên tiếp tục chế giễu.

Linh Sơn đến tận hai trăm vị, kết quả bây giờ ra được chỉ hơn một trăm.

Nhân tộc đến cũng không ít, nhưng chỉ có mười người không ra được, có lẽ là gặp phải Linh Sơn, đánh không lại.

Tu Di Tử tức đến nghiến răng nghiến lợi, những người không ra được, có lẽ cũng gặp phải tình cảnh giống y, đám vương bát đản này tập thể nhắm vào Linh Sơn.

Bên này đang cãi nhau, nửa ngày đã đến, Tả Huyền Cơ giải tán mê cung, thu hồi pháp bảo, những người bên trong đều lộ ra.

Quả nhiên, từng người của Linh Sơn đều bị đánh đến thảm không nỡ nhìn.

Vừa hoàn hồn, liền chỉ vào những người đánh họ mà chửi bới, hầu hết đều là người của các thế lực khác.

Phong Nguyên làm tuyệt nhất, cũng gặp phải một đệ tử Linh Sơn, không chỉ đánh người ta, còn lột sạch quần áo trói thành một cục, quả thực không phải người.

Anh em nhà họ Phong này, em trai Phong Nguyên hoạt bát tàn nhẫn, anh trai Phong Tốn ổn trọng cao lãnh.

"Hừ, kẻ cười đến cuối cùng mới là người chiến thắng." Tu Di Tử quật cường lạnh lùng hừ một tiếng, thua người không thua trận.

Đương nhiên, y cũng biết lần này Linh Sơn muốn đoạt được Thánh châu rất khó, đám hỗn đản này tập thể nhắm vào Linh Sơn, qua hết bảy cửa, Linh Sơn còn có thể có người ở lại hay không cũng không biết.

Rất nhanh, cửa thứ hai bắt đầu, Mai Huyền Anh đi ra, tế ra Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp.

Cửa này đơn giản, Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp có tổng cộng mười hai tầng, leo lên tầng cao nhất là qua.

Đương nhiên, chỉ là nghe có vẻ đơn giản, Hỗn Nguyên Trấn Thiên Tháp ẩn chứa trọng lực pháp tắc, mỗi tầng lên, trọng lực tăng gấp đôi, trọng lực ở tầng cao nhất, Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng khó chống đỡ.

Qua cửa thứ nhất chỉ còn khoảng hai ngàn người, cửa này tất nhiên sẽ loại đi phần lớn.

Tu Di Tử tuy bị Trầm Hương đánh gãy chân, nhưng đối với tu sĩ mà nói, không thương đến bản nguyên, chân linh và nguyên thần, đều là vết thương nhỏ.

Dưới tác dụng của Tạo Hóa Đan, Tu Di Tử đã hồi phục, cửa tháp vừa mở, Tu Di Tử liền dẫn đệ tử Linh Sơn xông vào.

Họ phải xông lên trước nhất, mới có thể hết sức ngăn chặn đám hỗn đản đó giở trò xấu.

Đã rách mặt rồi, còn giữ tay làm gì, mọi người đều không giả vờ nữa, theo sau xông vào truy kích.

Những tán tu kia rất biết điều không đi tranh, đều ở cuối cùng vào, để tránh bị vạ lây.

Cuộc đấu pháp của đệ tử các thế lực này, không phải là thứ họ có thể tham gia.

Sau khi vào tháp, pháp lực cũng bị phong cấm, chỉ có thể dựa vào hai chân để leo.

Trọng lực ở dưới không quá mạnh, đệ tử Linh Sơn và đệ tử Kỳ Lân tộc liều mạng chạy lên, đệ tử các thế lực khác gào thét đuổi theo sau, giống như bầy sói đang săn mồi.

Dù không dùng được pháp lực, Hao Thiên Khuyển vẫn chạy rất nhanh, tóm được một đệ tử Linh Sơn chạy cuối cùng, ném xuống dưới.

Những người phía sau lập tức vây đánh, đánh tàn phế rồi ném về tầng một, cực kỳ tàn bạo.

Hăng hái nhất là đại tiểu thư Địa Phủ Vũ Linh, trông thì ưu nhã tuyệt mỹ, kết quả lại cực kỳ bạo lực, như ngựa hoang tung vó.

Dù sao cũng là Vu tộc, nhân tử bạo lực đã khắc sâu trong xương.

Sự tương phản quá mạnh mẽ, những người khác nhìn mà khóe miệng giật giật, chủ yếu là vì Vũ Linh sinh ra quá đẹp, tiên khí phiêu phiêu, lúc không động, thì văn tĩnh ưu nhã.

Ai có thể ngờ khi động lại là thế này.

Chương 498

“Còn nhìn trộm không?

Còn động lòng không?” Ngao Xuân hả hê khoác vai Kim Ca trêu chọc.

Từ lúc nhìn thấy Vũ Linh, hắn đã chú ý thấy Kim Ca đủ kiểu nhìn trộm người ta, khi đối mặt với ánh mắt của Vũ Linh còn đỏ mặt bối rối, rõ ràng là động lòng rồi.

Bây giờ thấy Vũ Linh tính cách như vậy, Kim Ca tuyệt đối bị sốc.

“Rất tốt, hoạt bát một chút càng tốt.” Kim Ca nhếch miệng cười, nhìn Vũ Linh hoạt bát cởi mở, tinh nghịch bạo lực đang xông lên phía trước, ánh mắt không thể rời đi.

“Xong rồi, thật sự lún sâu rồi, cái này cũng chịu được.

Cưới về không phải ngày nào cũng sập nhà sập cửa sao, hơn nữa ta thấy ngươi đánh không lại cô ấy, có khi ngày nào cũng bị ăn đòn.” Ngao Xuân khóe miệng giật giật.

“Không sao, náo nhiệt một chút cũng rất tốt.” Kim Ca vẫn cười toe toét, đúng là ứng với câu nói, khi thật lòng yêu một người, có thể bao dung tất cả của người đó.

Ngao Xuân không chịu nổi vỗ trán, gã này bình thường rất trầm lặng, hóa ra là một kẻ ngầm.

“Anh, người ta là đại tiểu thư Địa Phủ, em khuyên anh sớm từ bỏ đi, anh đừng trách em nói thật, anh không xứng với người ta.” Hoan Muội rất nghiêm túc nói một câu, có sao nói vậy, thân phận của hai người thật sự không tương xứng.

Thay vì sau này bị tổn thương, không bằng bây giờ đoạn tuyệt ý

nghĩ, hoặc có thể nói là vọng tưởng.

Thân phận tương xứng với đại tiểu thư Địa Phủ, ít nhất cũng phải là đệ tử Thánh Nhân, lại còn phải là loại cực kỳ ưu tú.

Bọn họ bây giờ tuy là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, nhưng nói một cách nghiêm khắc, sư phụ của họ là Trư Bát Giới, không phải là đồ tôn của Hậu Bạt Đại Thần, cho nên họ cũng chỉ là mang danh.

Bối phận, thân phận, năng lực, mọi phương diện thích hợp chỉ có Kim Ô Môn Hạ, thích hợp nhất là Thập Kim Ô.

Đế Giang Thánh Nhân và Đế Tuấn Thánh Nhân cùng bối phận, lại đều là hậu duệ của Bàn Cổ, con cái hai bên kết hợp là thích hợp nhất.

Năm xưa ở Bắc Minh, Thập Kim Ô đại triển thần uy, anh trai của mình so với Thập Kim Ô, một người ở dưới đất một người trên trời, ít nhất hiện tại là không thể so sánh được.

"Thì sao, chúng ta dù sao cũng là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, bối cảnh không kém Kim Ô Môn Hạ chứ, ta thấy vẫn có hy vọng." Ngao Xuân lại rất có dũng khí, cổ vũ Kim Ca.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, mọi người nghe cuộc đối thoại của mấy người, ùn ùn trêu chọc Khai Minh Tiên Quân: "Muốn cưới đại tiểu thư Địa Phủ, áp lực này không phải dạng vừa đâu, ngoại tổ phụ của cậu ta, cố lên." "Nghe nói Vu tộc cực kỳ sủng ái vị đại tiểu thư này, ta thấy Kim Ca có thể sẽ bị ăn đòn, có khi ngươi, thậm chí cả sư phụ của ngươi Bắc Cực Chiến Thần cũng có thể bị ăn đòn." "Nghe nói Vũ Linh là do Cửu Phượng nuôi lớn, người phụ nữ đó mà nổi điên lên thì không ai cản được, có khi trực tiếp chạy đến Thiên Đình đánh Bắc Cực Chiến Thần." "Trư Bát Giới bọn họ có khi cũng bị ăn đòn." "…" Mọi người bảy miệng tám lưỡi, Khai Minh Tiên Quân mồ hôi đầm đìa, đứa cháu ngoại này thật dám nghĩ, áp lực thật sự lớn.

Trong lúc nói chuyện, đệ tử Linh Sơn đã chạy đến tầng thứ sáu, trọng lực đột nhiên tăng mạnh, đều cảm nhận được áp lực, tốc độ lập tức chậm lại rất nhiều.

Đến tầng thứ bảy, đã không chạy nổi nữa, đến tầng thứ tám, từng người mồ hôi đầm đìa, nghiến răng nghiến lợi, thân thể đều bị ép cong lại, mỗi bước lên đều cực kỳ tốn sức.

Những người đuổi theo sau cũng chậm lại, chỉ trừ Vũ Linh.

Vu tộc chuyên tu luyện nhục thân, chút trọng lực này, hoàn toàn không phải là vấn đề.

Trọng lực này không chỉ nhắm vào nhục thân, còn nhắm vào nguyên thần, nhưng Vu tộc không có nguyên thần, chỉ có thể nhắm vào nhục thân, mà người ta lại chuyên tu luyện nhục thân, chút trọng lực này không làm gì được.

Sau đó, đệ tử Linh Sơn và đệ tử Kỳ Lân tộc gặp xui xẻo, Vũ Linh một chân đá một người xuống, bị trọng lực đè nén, hoàn toàn không thể phản kháng.

Những người theo sau, cứ xuống một đệ tử Linh Sơn hoặc đệ tử Kỳ Lân tộc, liền đánh tàn phế một người ném xuống.

"Vũ Linh đại tiểu thư, xin hãy dừng tay, một trăm vạn công đức, người đừng nhắm vào chúng ta nữa được không?" Tu Di Tử không chịu nổi, đánh cũng không đánh lại, chỉ có thể cầu xin chịu thua.

"Ta muốn ba trăm vạn." Vũ Linh kiêu ngạo lại bá đạo ngẩng đầu tống tiền.

"Được, ba trăm vạn." Tu Di Tử nghiến răng đồng ý.

Không đồng ý, họ tất nhiên sẽ toàn quân bị diệt, ba trăm vạn đổi lấy một cơ hội giành được Thánh châu, là đáng giá.

Một viên Thánh châu, giá trị ít nhất là một ngàn vạn.

Bảy viên Thánh châu là có thể luyện chế ra một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo định giá là một ức công đức, nhưng căn bản không có thế lực nào bán.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thuộc loại pháp bảo cao cấp, đều là nội tình của các đại thế lực, ai sẽ mang ra bán, bản thân còn chưa đủ dùng.

Ví dụ như Linh Sơn, không ít cẩu đà còn không có Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

"Dám quỵt nợ, ta sẽ bảo cha ta đến Linh Sơn đánh sư phụ ngươi." Vũ Linh giơ nắm đấm uy hiếp, sau đó tung tăng nhảy lên, không có chút áp lực nào, đến tầng mười một mới cảm thấy áp lực, nhưng cũng không tốn nhiều sức đã leo lên tầng mười hai.

Vũ Linh cũng không vội ra ngoài, ngược lại đi xuống xem náo nhiệt, khoanh tay, đứng trên cao nhìn xuống, thích thú nhìn đám người mệt như chó, mồ hôi đầm đìa.

Kim Ca thay đổi vẻ bình tĩnh ổn trọng thường ngày, không muốn để nữ thần nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, cũng muốn thể hiện trước mặt nữ thần, hít sâu một hơi, cố gắng giữ hình tượng, nghiến răng leo lên.

Mấy người Ngao Xuân khóe miệng giật giật, tạo nghiệt à, chết vì sĩ diện, có cần phải giả vờ như vậy không.

Kim Ca thật sự rất sĩ diện, thật sự quật cường.

Khi leo đến tầng thứ mười, mọi người đều nằm rạp xuống, có người thậm chí bò trên bậc thang mà leo lên, còn quan tâm gì đến hình tượng, thảm hại đến mức nào cũng có.

Nhìn một lượt, Kim Ca như hạc giữa bầy gà, quật cường, kiên cường đứng thẳng lưng đi ở phía trước.

Không ít người mắt tròn miệng dẹt, gã này mạnh đến vậy sao, không chỉ đi ở phía trước, còn có thể đứng thẳng.

Mấy người Trầm Hương đều rất kinh ngạc, sĩ diện đến mức này, cũng là tuyệt rồi.

Mà điều khiến họ kinh ngạc hơn là, vì Kim Ca như hạc giữa bầy gà, Vũ Linh nhìn Kim Ca thêm mấy lần, gã này càng có khí thế, hít một hơi mạnh, mấy bước trực tiếp bước lên tầng mười một.

"Đây là sức mạnh của tình yêu sao?" Mấy người Trầm Hương suýt nữa trừng mắt ra ngoài.

Sau đó, họ vừa nói xong, Kim Ca vừa lên đến tầng mười một đã nằm rạp xuống, cực kỳ thảm hại.

Mấy người không tử tế cười phá lên, ngay cả Vũ Linh cũng bị chọc cười.

Kim Ca mặt đỏ bừng, mẹ nó, uổng công gồng, cuối cùng vẫn không thể giả vờ đến cuối cùng.

Lên đến tầng mười một, trọng lực đột nhiên tăng gấp đôi, hắn có kiên cường thế nào cũng không chịu nổi áp lực vượt quá giới hạn.

Bây giờ hắn nằm trên đất, động đậy cũng khó khăn, huống chi là leo lên.

Lẽ nào phải ngã xuống ở đây?

Kim Ca không cam lòng dốc hết toàn lực muốn di chuyển, nhưng chỉ có thể động đậy một chút, căn bản không thể tiến lên.

"Đừng vội, trọng lực này thực ra chưa đến giới hạn không thể chống cự, việc ngươi cần làm bây giờ là thư giãn, điều tức, thích ứng,

mới có thể tiếp tục leo lên.” “Bài kiểm tra này thực ra là về sự kiên trì và ý chí, chỉ cần kiên trì không nản lòng, sẽ có thể thành công, cũng là một cơ duyên, biết đâu có thể giúp nhục thân của ngươi có chút tiến bộ.” Vũ Linh tốt bụng nhắc nhở một chút.

“Ta biết rồi, cảm ơn.” Kim Ca cố gắng nặn ra mấy chữ từ kẽ răng.

Cửa ải này không có giới hạn thời gian, kiểm tra ý chí, ý chí kiên trì bất khuất.

Kim Ca cũng đã rèn luyện thể phách, cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Hoan Muội cũng tương tự.

Nhìn Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không là biết nhục thân mạnh mẽ có ảnh hưởng lớn đến sức chiến đấu như thế nào, hiện nay tu sĩ có chút ước mơ đều sẽ chuyên môn đi luyện thể.

Luyện thể đau khổ hơn tu luyện pháp lực rất nhiều, hơn nữa tiến cảnh rất chậm, trừ phi là Vu tộc có điều kiện tiên thiên ưu việt, chuyên môn luyện thể.

Long tộc trời sinh nhục thân đã mạnh hơn các chủng tộc khác, Ngao Xuân không cần đặc biệt đi rèn luyện, nhục thân đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đây chính là ưu thế tiên thiên.

Kim Ca nghe theo lời khuyên của Vũ Linh, cũng không còn quan tâm đến sĩ diện, nằm rạp ở tầng mười một, cố gắng để mình bình tĩnh lại, thích ứng với trọng lực ở đây.

Chương 499

Người thứ ba leo lên tầng mười một là Hao Thiên Khuyển, nguyên hình của Hao Thiên Khuyển là thần thú Thiên Cẩu, nhục thân cũng trời sinh mạnh mẽ, hơn nữa để có thể đánh lén tốt hơn, Hao Thiên Khuyển đã chuyên môn rèn luyện nhục thân, nhục thân đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Leo lên rồi, tình hình tốt hơn Kim Ca rất nhiều, tuy cũng bị ép nằm rạp xuống, nhưng ít nhất có thể động đậy.

"Cháu trai, thế này mà còn hẹn chúng ta đến Thiên Khiếu Bí Cảnh quyết đấu, ngươi vào được Thiên Khiếu Bí Cảnh không?" "Bây giờ nhận thua gọi ông nội, ông nội sẽ cho ngươi bớt khổ." Miệng của Hao Thiên Khuyển thật sự tiện, điên cuồng kích thích Kim Ca.

"Ai, cháu ngoan, gọi hay lắm." Miệng của Kim Ca cũng rất biết nói, chiếm tiện nghi à, ai mà không biết.

"Còn dám cãi?" Hao Thiên Khuyển bò đến trước mặt Kim Ca, dùng sức đá vào mặt Kim Ca mấy cái, máu mũi cũng bị đá ra.

Đánh người không đánh mặt, tổn thương không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh.

Kim Ca bây giờ chỉ có miệng là miễn cưỡng có thể động, căn bản không thể phản kích, chỉ có thể mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn Hao Thiên Khuyển, sát ý ngút trời dâng trào.

Ở trước mặt nữ thần của hắn mà sỉ nhục hắn như vậy, sớm muộn gì có một ngày hắn nhất định sẽ giết Hao Thiên Khuyển, rửa sạch nỗi nhục này.

Thấy Hao Thiên Khuyển sỉ nhục Kim Ca như vậy, mấy người

Trầm Hương không nhịn được chút nào, đều nín một hơi leo lên, định vây đánh Hao Thiên Khuyển.

Nhưng ý nghĩ rất tốt đẹp, thực tế rất tàn khốc, vừa leo lên tầng mười một, liền đi theo vết xe đổ của Kim Ca, nằm rạp trên đất không động đậy được.

"Muốn báo thù, đến đây, một đám phế vật." Hao Thiên Khuyển cũng không vội leo lên, đá mạnh vào mặt bọn Trầm Hương, kéo đầy hận thù, bốn người Trầm Hương đều tức đến đỏ mắt, nhưng lại không thể làm gì, họ căn bản không thể động đậy, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Nhưng sự sỉ nhục này không làm họ lùi bước, ngược lại còn kích phát huyết tính của họ, nhất định phải đòi lại công bằng.

Người thứ bảy leo lên là Tu Di Tử, gã này cũng có chút bản lĩnh, chỉ là vừa leo lên đã bị Hao Thiên Khuyển đánh.

"Ta cho ngươi mồm thối, cho ngươi mồm thối, bịa đặt lão gia nhà ta à." Hao Thiên Khuyển đá mạnh Tu Di Tử, ra chân ác hơn nhiều so với đá bọn Trầm Hương, răng của Tu Di Tử bị đá bay mấy cái, tức đến muốn nổ tung, nhưng lại không thể làm gì, không thể phản kháng một chút nào.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, vốn dĩ Khai Minh Tiên Quân thấy Hao Thiên Khuyển đá bọn Kim Ca, vô cùng khó chịu, nhưng khi thấy Hao Thiên Khuyển đá Tu Di Tử, đột nhiên không còn tức giận nữa, thoải mái hẳn.

Hao Thiên Khuyển đá Tu Di Tử là thật sự ra tay ác, so sánh ra, đá bọn Trầm Hương càng giống như là để kích phát ý chí chiến đấu của họ, kích thích bốn người kiên trì, đừng để đến cửa thứ hai này cũng không qua được.

Hao Thiên Khuyển hoàn toàn không vội leo lên, ở đây, trong tình hình Vũ Linh không ra tay, hắn chính là vương giả tuyệt đối, rất hưởng thụ cảm giác ưu việt đứng trên đỉnh núi, muốn đánh ai thì đánh.

Làm cho những người khác không dám leo lên, sợ bị Hao Thiên Khuyển sỉ nhục.

"Ngươi ở đây bắt nạt người khác thì có bản lĩnh gì, có bản lĩnh thì ngươi leo lên tầng mười hai trước rồi xuống đây bắt nạt họ." Vũ Linh cũng không nhìn nổi nữa, những người khác không dám lên, nàng còn xem náo nhiệt thế nào.

Xem người khác bị hành hạ, đúng là sướng.

"Được, ta cho đại tiểu thư một cái mặt mũi, đợi ta xuống rồi hành hạ các ngươi tiếp." Hao Thiên Khuyển cũng chơi đủ rồi, bắt đầu leo lên bậc thang.

Càng lên cao, trọng lực càng mạnh, Hao Thiên Khuyển leo được năm bậc thang, cũng bắt đầu không chịu nổi, nằm rạp trên đó điều tức.

Mỗi tầng có năm mươi bậc thang, tầng cuối cùng này đủ để leo.

Hao Thiên Khuyển vừa đi, những người bị kẹt ở dưới như Phong Nguyên ùn ùn leo lên tầng mười một, nằm la liệt, một người thảm hại hơn một người.

Lên đến tầng mười một trước, ngoài bốn người Trầm Hương ra chính là Mai Sơn Lục Huynh Đệ và các thiên chi kiêu tử được các thế lực trọng điểm bồi dưỡng, dù sao cũng được dồn nhiều tài nguyên, nội tình sâu dày hơn người khác.

Tiểu Ngọc cải trang dịch dung cũng leo lên, cố gắng tránh xa Trầm Hương, sợ bị Trầm Hương nhận ra.

Nàng vui vì Trầm Hương vẫn nhớ đến nàng, nhưng nàng vẫn không có dũng khí đối mặt trực tiếp với Trầm Hương.

Ngoài Vũ Linh và Hao Thiên Khuyển, tình hình của mọi người đều tương tự nhau, lên đến tầng mười một, đều đã đến điểm giới hạn cực hạn của mình, chỉ xem ai có thể phá vỡ cực hạn trước để leo lên.

Đến đây, cuộc thi mới thực sự bắt đầu, mọi người đều là thiên chi kiêu tử, không ai phục ai, đều muốn chứng minh mình mạnh hơn người khác, đều đang tranh thủ điều tức thích ứng.

Ừm, có một ngoại lệ, Điêu Nhi từ trong ngực lấy ra một túi kẹo, ung dung ăn, xem tình hình, căn bản chưa đến cực hạn.

Tình hình của Điêu Nhi cũng tương tự Hao Thiên Khuyển, tầng mười một cũng chưa đến mức không thể động đậy.

Nhìn Điêu Nhi ăn ngon lành, Vũ Linh không nhịn được chen tới: "Ngon không?" "Ừm, đây là món ta thích ăn nhất, ngươi thử xem." Điêu Nhi cười cực kỳ ngọt ngào, đưa kẹo qua.

Nhớ ra mình ăn một mình không hay, liền cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Thải Phượng Tiên Tử mỗi người một viên.

Mỗi người đều có vòng bạn bè của mình, Điêu Nhi thường xuyên chạy đến Bất Tử Hỏa Sơn, tự nhiên là quen biết Thải Phượng Tiên Tử.

"Ừm, ngon thật, thức ăn do Nhân tộc làm ra, thật thần kỳ." Vũ Linh thử một viên, mày mắt hớn hở, đỡ Thải Phượng Tiên Tử dậy, ba nàng tiên xinh đẹp, vừa thưởng thức kẹo, vừa nói cười vui vẻ, vừa gây thù hận lại vừa đẹp mắt.

Kim Ca si mê nhìn Vũ Linh cười như hoa, ba người Trầm Hương không thèm nhìn, đại ca, anh có thể kiềm chế một chút không.

Mọi người ở tầng mười một tranh đấu suốt ba ngày, trên các bậc

thang phía dưới, người nằm la liệt, từ tầng mười một kéo dài xuống, tầng bảy, tám, chín là đông nhất, đa số tập trung ở ba tầng này.

Bây giờ còn chưa leo lên tầng thứ mười, cơ bản là không còn hy vọng.

Mà những người tập trung ở tầng thứ mười và mười một, cơ bản đều là đệ tử của các đại thế lực.

Sự khác biệt giữa người có chỗ dựa, có tài nguyên hỗ trợ và người không có chỗ dựa, không có tài nguyên hỗ trợ, thể hiện một cách rõ ràng.

Giống như phú nhị đại và con nhà nghèo cùng khởi nghiệp, phú nhị đại có nguồn tài nguyên dồi dào hỗ trợ, thuận buồm xuôi gió là thành công, còn con nhà nghèo dốc hết toàn lực cũng không đuổi kịp.

Đây chính là hiện thực, người ta thắng ở vạch xuất phát.

Sinh linh Hồng Hoang chen vỡ đầu để gia nhập các đại thế lực, nhưng tài nguyên của họ cũng không phải là vô tận, không muốn lãng phí tài nguyên để bồi dưỡng những người không có giá trị.

Yêu cầu chiêu mộ môn nhân của các đại thế lực là vô cùng nghiêm ngặt.

Chỉ những môn nhân có tiềm chất Chuẩn Thánh mới được dồn nhiều tài nguyên.

Đại La Kim Tiên gia nhập các thế lực lớn rất dễ dàng, nhưng tiềm lực không đủ thì chỉ có thể thành môn nhân ngoại môn, không nhận được bao nhiêu tài nguyên ưu ái, còn không bằng làm tán tu, ít nhất cũng tự do tự tại, không bị ràng buộc.

Đương nhiên, cũng có người nguyện ý gia nhập, mất đi tự do nhưng có chỗ dựa, an toàn được nâng cao đáng kể.

Thế gian không có gì thập toàn thập mỹ, muốn có được thứ gì thì phải trả giá bằng thứ khác.

Tóm lại, tư chất quyết định tất cả, chỉ cần tư chất đủ cao, các thế lực sẽ tranh giành, cung phụng như bảo bối.

Tư chất không đủ thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà khổ sở giãy giụa.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Lăng Hư Đạo Quân nhìn cảnh này mà không khỏi cảm khái.

"Thời Vu Yêu lượng kiếp, thế hệ chúng ta tranh đấu, nhân vật chính là ba con Kim Ô và Thiên Định Lục Thánh." "Thời Phong Thần lượng kiếp, là thế hệ đệ tử đời đầu của các vị Thánh Nhân tranh đấu, còn bây giờ đã đến lượt đệ tử đời thứ hai làm chủ." Hồng Hoang đang tiến hóa, sinh linh Hồng Hoang cũng không ngừng thay đổi thế hệ.

Thế hệ của bọn họ bây giờ đều đã lánh đời không ra, tất cả đều đang bế quan khổ tu.

Hiện tại, kẻ làm chủ ở Hồng Hoang là thế hệ đệ tử đời đầu của các Thánh Nhân, còn hoạt động chủ yếu là thế hệ đệ tử đời thứ hai.

Nếu nói về sự hùng tráng, thì phải là thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc xưng bá đại địa Hồng Hoang, muốn diệt tuyệt các sinh linh khác để độc chiếm Hồng Hoang, và suýt chút nữa đã thành công.

Thánh Nhân xuất hiện, Yêu tộc phản kích từ tuyệt địa, các đại lão đấu pháp với nhau.

Các đại lão Hồng Hoang hiện nay vẫn là lứa người cũ.

Những người kinh tài tuyệt diễm nhất của Hồng Hoang gần như đều tập trung ở thời kỳ đó, muốn không đặc sắc cũng không được.

Kẻ có thể nổi bật trong thời kỳ ấy đều có thực lực vững chắc, tất

cả đều dựa vào chính mình mà liều mạng vươn lên.

Chương 500

Không giống như bây giờ, chỉ nhìn vào bối cảnh.

Thảm liệt nhất, không gì hơn Phong Thần lượng kiếp, Triệt giáo và Xiển giáo suýt chút nữa đã diệt giáo.

Ma Tổ La Hầu tung ra một chiêu ma tế, sinh linh Hồng Hoang trực tiếp mất đi hai phần ba.

Ba con Kim Ô cùng Đạo Tổ, Ma Tổ đối đầu, trở thành người thắng cuối cùng.

Nhưng điểm nhấn chính là sau Phong Thần lượng kiếp, Tam Thanh và Nữ Oa liên thủ tính kế Tây Phương giáo, cướp đi quá nửa thành quả đại hưng của phương Tây từ tay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khổ sở phấn đấu ở phương Tây mấy chục vạn năm, cuối cùng khổ tận cam lai, đến lúc thu hoạch thì lại bị Tam Thanh và Nữ Oa cướp đi quá nửa thành quả, thật là thảm.

Cũng may là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có thực lực để lật mặt, nếu không chắc chắn đã liều mạng với Tam Thanh và Nữ Oa.

Hồng Hoang loạn hay không, ba con Kim Ô định đoạt.

Hiện tại Hồng Hoang trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất là sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Ba con Kim Ô và Đạo Tổ sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, quyết định hướng đi tương lai của Hồng Hoang.

Bất kể ai thắng, Hồng Hoang cũng sẽ đón nhận một trận đại biến động.

Nếu Đạo Tổ thắng, từ nay về sau Thiên Đạo vi tôn, nhân vật chính

của Hồng Hoang là Nhân tộc e rằng sẽ thành nô lệ của Thiên Đạo.

Đạo Tổ rất có thể sẽ tái diễn một trận Phong Thần lượng kiếp nữa, tiêu diệt Nhân Hoàng, làm suy yếu Nhân tộc, ép buộc Nhân tộc phải cúi đầu trước trời, Hồng Hoang sẽ do Thiên Đạo, do Đạo Tổ định đoạt, giống như thời Vu Yêu lượng kiếp, không ai có thể phản kháng.

Nếu ba con Kim Ô thua, Thập Nhị Tổ Vu cũng sẽ thua, Địa Phủ cũng sẽ bị Thiên Đạo xâm nhập.

Còn nếu phe ba con Kim Ô thắng, Thiên Đạo, Phật Đạo tất sẽ bị đàn áp, Nhân Đạo, Địa Đạo sẽ làm chủ, các phe đứng về phía ba con Kim Ô như Long tộc, Phượng tộc cũng sẽ theo đó mà đại hưng.

Tam giáo, Thiên Đình, Linh Sơn những thế lực này, e rằng sẽ giống như Hung Thú nhất tộc, dần dần biến mất khỏi Hồng Hoang, trở thành quá khứ.

Dù sao đi nữa, đại lão đấu pháp, một nhân vật nhỏ như hắn không thể tham gia được, chỉ có thể trốn trong Hư Khâu Tiên Sơn, không dính nhân quả.

Đối với đệ tử đời thứ hai của các thế lực, hắn là đại năng, nhưng đối với cấp bậc của ba con Kim Ô hay Đạo Tổ, hắn đúng là một nhân vật nhỏ.

Chưa thành Thánh đều là nhân vật nhỏ, cuộc tranh đấu cấp bậc đó, chỉ có Thánh Nhân mới có tư cách tham gia.

Thậm chí Thánh Nhân cũng có thể trở thành bia đỡ đạn.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, nếu nói ai có thể hậu sinh khả úy, hiện tại xem ra chỉ có Khổng Tuyên và Đại Bằng, hai vị này bây giờ đã vượt qua Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa và những người khác, chỉ đứng sau ba con Kim Ô và Thiên Đình Lục Thánh.

Đệ tử đời đầu, Khổng Tuyên và Đại Bằng là mạnh nhất.

Đệ tử đời thứ hai, đứng đầu là Dương Tiễn.

Đường Tăng không thể tính, Như Lai tên trơ trẽn đó vì muốn mưu đoạt thêm khí vận, năm xưa đã thu tiền thân của Đường Tăng là Lục Sí Kim Thiền làm đại đệ tử thân truyền.

Thông Thiên còn không dám làm vậy, bối phận của Lục Sí Kim Thiền còn cao hơn cả thế hệ của bọn họ, cùng thế hệ với Đạo Tổ.

Đường Tăng cũng không thừa nhận, kẻ bái ngươi làm thầy là Kim Thiền Tử, liên quan gì đến ta Đường Tam Tạng.

Nếu Tôn Ngộ Không là đệ tử của Đường Tăng, thì theo thời gian bái sư, Tôn Ngộ Không cũng được coi là đệ tử đời thứ hai.

Tính theo thời gian, những người trước Phong Thần lượng kiếp là đệ tử đời đầu, sau đó là đời thứ hai.

Ví dụ như Ngưu Ma Vương, cũng chỉ có thể tính là đệ tử đời thứ hai.

Trư Bát Giới bị phế, tu luyện lại từ đầu, cũng có thể xem là đệ tử đời thứ hai.

Đệ tử đời thứ hai đứng đầu là Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không, mặc dù hiện tại Tôn Ngộ Không đánh không lại Dương Tiễn, nhưng người có khả năng đánh bại Dương Tiễn chỉ có Tôn Ngộ Không.

Sau đó là Trư Bát Giới và Na Tra, tiếp theo là Ngưu Ma Vương, Lôi Chấn Tử, Hồng Hài Nhi, Cửu Huyền Đồng Tử.

Cuối cùng mới đến lượt Tu Di Tử, Hồng Linh Tiên Quân.

Đừng thấy bây giờ đấu đá hăng say, chỉ cần đệ tử đời đầu không ra tay thì đều chỉ là trò trẻ con.

Môn hạ Kim Ô quả thật luôn đứng đầu.

Thời Vu Yêu lượng kiếp, các đại năng đấu pháp, ba con Kim Ô được công nhận là mạnh nhất.

Đến thời Phong Thần lượng kiếp, đệ tử đời đầu đấu pháp, Khổng Tuyên được công nhận mạnh nhất, dưới Thánh Nhân vô địch, ngay cả Tướng Thần cũng bị Khổng Tuyên đè ra đánh, bị truy sát đến khóc cha gọi mẹ.

Đến bây giờ là đệ tử đời thứ hai, Dương Tiễn lại được công nhận là mạnh nhất.

Vị trí thứ nhất luôn bị môn hạ Kim Ô chiếm giữ, không phục không được.

Tiếp đến là Lão Tử, vạn năm hạng nhì.

Đơn đấu, ngoài ba con Kim Ô ra, chỉ có Lão Tử là mạnh nhất.

Thông Thiên tuy có Tru Tiên Tứ Kiếm, hiệu xưng phi tứ thánh bất khả phá, nhưng thực ra cũng không làm gì được Lão Tử.

Lão Tử có Thái Cực Đồ cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, phòng ngự vô địch, Tru Tiên Tứ Kiếm cũng không phá nổi.

Mỗi lần ba con Kim Ô đánh Tam Thanh, phiền nhất chính là Lão Tử, không thể phá phòng ngự.

Rồi đến đệ tử đời đầu, ngoài môn hạ Kim Ô, Huyền Đô là mạnh nhất.

Đến thế hệ đệ tử đời thứ hai, Ngưu Ma Vương, Trư Bát Giới, Hồng Hài Nhi đều là những cái tên có hạng.

Đệ tử đời thứ hai, Xiển giáo có Lôi Chấn Tử, Na Tra giữ thể diện, chỉ có Triệt giáo là không có ai ra hồn.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, Đa Bảo bị ép vào Tây phương thành Như Lai, Triệt giáo bị đả

kích nặng nề, đâu còn tâm tình thu đồ đệ.

Triệt giáo trọng tình nghĩa, các đệ tử một lòng hướng về Thông Thiên, đều đang vùi đầu khổ tu, muốn cứu Thông Thiên ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Sự bình tĩnh hiện tại của Hồng Hoang có thể kéo dài bao lâu, phải xem ba con Kim Ô và Đạo Tổ khi nào lại đánh nhau.

Đối với hắn, hắn không thích tranh đấu, cảm thấy hiện tại như thế này năm tháng tĩnh lặng, bắt nạt đám tiểu bối cũng rất tốt.

Nhưng không ai có thể ngăn cản cuộc chiến giữa ba con Kim Ô và Đạo Tổ, một núi không thể có hai hổ, ba con Kim Ô và Đạo Tổ tất có một trận chiến.

Hơn nữa, Đạo Tổ thua được, vì Đạo Tổ đã dung hợp làm một với Thiên Đạo, mà Thiên Đạo là sự tồn tại không thể thiếu của Hồng Hoang.

Ba con Kim Ô là hậu duệ của Bàn Cổ, cho dù thắng, vì Hồng Hoang, khả năng cao sẽ không giết Đạo Tổ diệt Thiên Đạo.

Nhưng nếu Đạo Tổ thắng, chắc chắn sẽ hạ sát thủ với ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu.

Ba con Kim Ô và Thập Nhị Tổ Vu không thể thua.

Thoáng chốc, nửa tháng đã qua.

Số người leo đến tầng mười một đã hơn trăm.

Hao Thiên Khuyển đã leo lên bậc thang thứ ba mươi, thật sự mệt như chó.

Chương 501

Điêu Nhi cũng không chịu thua kém, cũng leo đến bậc thứ ba mươi, trọng lực ở đây đã đến cực hạn của cực hạn đối với bọn họ, mỗi bước leo lên đều vô cùng gian nan.

Ngoài hai người họ ra, cuối cùng cũng có người khác động đậy.

Đó là bốn người Trầm Hương, sự sỉ nhục của Hao Thiên Khuyển đã kích phát ý chí chiến đấu của họ, đặt ra mục tiêu đuổi kịp Hao Thiên Khuyển, có thù báo ngay tại chỗ, ngay trong tháp này, trả lại gấp mười lần sự sỉ nhục mà Hao Thiên Khuyển đã gây ra.

Bốn người từng chút một di chuyển lên bậc thang, như con sên đang bò, vô cùng chật vật, nhưng không ai cười nhạo, có thể động đậy đã là rất giỏi rồi.

Ngay cả Tu Di Tử, kẻ trước đó đã chế giễu bọn họ, cũng phải thừa nhận rằng nhóm Trầm Hương rất ưu tú, không hề thua kém bọn họ.

Bốn người đã dùng hành động thực tế để giành được sự công nhận của người khác.

Bốn người chậm rãi nhích lên, nhục thân của Trầm Hương và Ngao Xuân dù sao cũng mạnh hơn, leo nhanh hơn một chút.

Một ngày trôi qua, Trầm Hương leo lên được năm tầng, Ngao Xuân bốn tầng, Kim Ca và Hoan Muội ba tầng.

Còn Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi chỉ lên được một tầng.

Nhìn khoảng cách với Hao Thiên Khuyển ngày càng gần, bốn người càng có thêm động lực.

Động lực của cả bốn người đều do Hao Thiên Khuyển mang lại.

Còn những người khác thì bị bốn người họ kích thích, ai cũng là thiên tài, sao có thể thua kém bốn người các ngươi được, tất cả đều bắt đầu leo lên.

Vũ Linh đứng ở trên, từ góc nhìn của nàng, một đám sên đang trườn trên bậc thang leo lên, nhìn từng người mặt mày nhăn nhó, mặt đỏ tía tai, cảm giác ưu việt dâng trào, rất muốn nói một câu: "Các ngươi là một lũ gà mờ." Thoáng chốc mười ngày trôi qua, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi đã leo lên bậc thang thứ ba mươi lăm, còn mười lăm bậc nữa là đến đỉnh.

Hận thù quả thực là động lực tốt nhất, bốn người Trầm Hương kiên trì không ngừng đuổi theo, Trầm Hương đã đuổi đến bậc thứ hai mươi lăm, dẫn đầu một khoảng xa, Ngao Xuân ở bậc hai mươi, Kim Ca và Hoan Muội ở bậc mười lăm, bốn người họ luôn ở vị trí dẫn đầu.

Ngao Xuân thuộc dạng ngốc có phúc ngốc, ngày hôm đó, Ngao Xuân đột nhiên hét lên một tiếng giận dữ, phá vỡ cực hạn, may mắn đột phá nhục thân, tăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thấy tình hình này, những người khác đều ghen tị muốn chết, đồng thời cũng có thêm động lực, biết đâu mình cũng có thể may mắn như vậy.

Người may mắn thứ hai là Tiểu Ngọc, trước đây nàng cũng bị sư phụ ép rèn luyện thân thể, nhục thân đã đạt đến đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, bây giờ cũng may mắn đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tiếp theo, những người may mắn ngày càng nhiều, không ngừng có người đột phá cực hạn.

Tu Di Tử trước đó luôn xui xẻo, bây giờ cuối cùng cũng may mắn một lần.

Nhưng may mắn không phải lúc nào cũng mỉm cười với Trầm Hương, lần này hắn không nằm trong số những người may mắn.

Trải qua quá trình rèn luyện ở Tội Nhân Đảo, Trầm Hương đã trầm ổn hơn rất nhiều, không hề ghen tị với người khác mà nóng nảy, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ leo lên trên, trong mắt chỉ có Hao Thiên Khuyển.

Thoáng chốc ba tháng trôi qua, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi chỉ còn lại ba bậc cuối cùng.

Còn Trầm Hương dựa vào động lực của hận thù, nén một hơi, đuổi đến bậc bốn mươi lăm, chỉ cách Hao Thiên Khuyển hai bậc.

Ngao Xuân đuổi đến bậc ba mươi tám, Kim Ca và Hoan Muội ở bậc ba mươi hai, Tu Di Tử và những người khác đã đuổi kịp hai người họ.

Nền tảng của Kim Ca và Hoan Muội dù sao cũng kém hơn một chút, còn Tu Di Tử và những người khác là đối tượng được các thế lực lớn trọng điểm bồi dưỡng, nền tảng sâu dày, vượt lên sau là chuyện rất bình thường.

Ngày hôm đó, Hao Thiên Khuyển chỉ còn một bậc cuối cùng là có thể leo lên, hắn đã điều tức suốt ba ngày, hít một hơi thật sâu, định một mạch leo lên thì lại bị một bàn tay nắm lấy mắt cá chân.

Hao Thiên Khuyển quay đầu lại nhìn, hóa ra là Trầm Hương đã đuổi kịp, đưa tay nắm lấy hắn.

“Chó chết, muốn leo lên sao, đừng hòng.” “Nhục thân ngươi mạnh hơn ta, tu luyện thời gian dài hơn ta, thì đã sao, chẳng phải vẫn bị ta đuổi kịp sao, uổng công tu luyện nhiều năm hơn ta, rốt cuộc ai mới là phế vật?” “Muốn leo lên trước ta sao, nằm mơ đi, hôm nay ta sẽ đạp ngươi dưới chân, xuống cho ta.” Trầm Hương nhe răng cười gằn,

Hao Thiên Khuyển hết lần này đến lần khác mắng hắn là phế vật, khắp nơi xem thường hắn, hôm nay hắn phải chứng minh hắn mạnh hơn Hao Thiên Khuyển, Hao Thiên Khuyển mới là phế vật.

Mang theo ý nghĩ đó, Trầm Hương bộc phát ra một luồng sức mạnh, dùng sức quăng mạnh Hao Thiên Khuyển xuống, Hao Thiên Khuyển trực tiếp rơi ngược về tầng ba mươi mấy.

Hắn va vào tên xui xẻo Lân Chiến, may mà phía sau có không ít người cản lại, Lân Chiến chỉ rơi xuống hai tầng.

Lân Chiến uất ức muốn hộc máu, đúng là nằm không cũng trúng đạn, hắn cũng không dám oán giận, nếu chọc giận Hao Thiên Khuyển, lỡ hắn đá mình về tầng mười một thì sao.

So với sự xui xẻo của Lân Chiến, Trầm Hương lại gặp may mắn.

Vừa rồi hắn nén một hơi bộc phát, khiến hắn phá vỡ cực hạn, nhục thân đột phá đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhục thân mệt mỏi đến cực điểm, như tìm thấy nguồn nước giữa sa mạc, lại tràn đầy sinh cơ, một luồng sức mạnh từ sâu trong cơ thể bộc phát ra.

Dựa vào luồng sức mạnh này, Trầm Hương một mạch leo lên tầng bốn mươi chín.

"Hao Thiên Khuyển, bây giờ rốt cuộc ai là phế vật?

Ngươi tu luyện mấy vạn năm, còn ta chỉ tu luyện năm trăm năm, cho ta thời gian tương tự, ta tất sẽ chém Dương Tiễn dưới búa." Trầm Hương quay người lại đắc ý với Hao Thiên Khuyển, cuối cùng cũng được một lần hả hê, khí phách ngút trời, không nói nên lời sảng khoái.

Điêu Nhi vốn lười để ý đến Trầm Hương, nhưng gã này lại dám mạnh miệng nói muốn chém chủ nhân dưới búa, tức đến bĩu môi,

hung hăng đá Trầm Hương một cước.

Sau đó, Trầm Hương liền xuống làm bạn với Hao Thiên Khuyển.

"Đắc ý sớm quá rồi." Trong Hư Khâu Tiên Sơn, nhìn cảnh báo ứng tuần hoàn này, Khai Minh Tiên Quân không nhịn được cười phá lên.

Mấy cú đá trước đó của Hao Thiên Khuyển quả nhiên có tác dụng, đã kích phát được huyết tính và sự ngoan cường của Trầm Hương.

"Cười đi, cứ cười tiếp đi." Trong tháp, Hao Thiên Khuyển nhìn Trầm Hương tự đưa tới cửa, không khỏi hả hê.

Sau đó, hai người lao vào đánh nhau, Kim Ca và Hoan Muội ở bên cạnh cũng qua giúp đỡ, vây đánh Hao Thiên Khuyển báo thù.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng tham gia, hỗn loạn thành một đoàn.

Ngao Xuân cũng không leo nữa, từ trên trượt xuống giúp sức, mười một người ôm thành một cục, cứ thế lăn từ trên bậc thang xuống.

Mười một người này không ai là không thiếu đạo đức, mình sắp lăn xuống thì liền kéo theo người khác, tất cả cùng nhau lăn từ trên bậc thang về lại tầng mười một.

"Các ngươi bị bệnh à, kéo chúng ta làm gì?" Tu Di Tử và những người khác tức đến mặt đỏ tía tai, đây có phải là người không?

Tất cả quay về điểm xuất phát, uổng công leo hơn hai tháng.

Tất cả đều sụp đổ tâm lý, trong khoảnh khắc này đã đạt thành đồng minh, xông lên đánh cho mười một người Trầm Hương một trận, ai nấy đều bị đánh bầm dập mặt mày, lập tức ngoan ngoãn hẳn.

"Không được leo trước chúng ta, cứ đi theo sau.

Các ngươi muốn gây sự cũng được, nhưng đừng ảnh hưởng đến

chúng ta, nếu không chúng ta sẽ ném các ngươi ra khỏi tháp.” Mọi người bị hại đến sợ, thống nhất trận tuyến, nghiêm khắc cảnh cáo.

Ở đây không dùng được pháp lực, ai cũng không mạnh hơn ai bao nhiêu, bên nào đông người bên đó chiếm ưu thế.

Mười một người đều rất thức thời, không dám cãi lại.

Trước đó kiêu ngạo bao nhiêu, đắc ý bao nhiêu, bây giờ thảm bấy nhiêu.

Đặc biệt là Hao Thiên Khuyển, Tu Di Tử ra tay cực ác, bị đánh đến mức Dương Tiễn cũng không nhận ra.

Vũ Linh ở trên vỗ tay cười lớn, vở kịch này thật đặc sắc, trực tiếp khiến toàn quân bị diệt.

Hai bên đấu đá sống chết, kết quả lúc lăn xuống đều có cùng một phản ứng, nắm lấy người khác cùng chịu, ai cũng đừng hòng yên ổn, thật là thiếu đạo đức đồng đều.

Tu Di Tử và những người khác hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại, nghiến răng nghiến lợi leo lên lại từ đầu.

Vì đã leo qua một lần, nên lần này leo nhanh hơn nhiều.

Chương 502

Trầm Hương và những người khác bị đánh cho ngoan ngoãn, ngoan ngoãn ở tầng mười một chờ đợi, đợi những người khác leo lên một đoạn mới bắt đầu theo sau.

Chỉ là leo được một lúc lại gây sự, lần nữa tập thể lăn về tầng mười một.

"Chúng ta cứ thế này, ai cũng không được lợi, ai cũng đừng hòng lên được, hay là tạm thời hưu chiến." Khang lão đại không chịu nổi nữa, bọn họ cũng không thể thật sự hạ sát thủ với nhóm Trầm Hương, ra tay lưu tình lại bị nhóm Trầm Hương phản kích, rất đau.

"Được, chúng ta cửa sau hãy đấu tiếp." Kim Ca cũng không chịu nổi nữa, bị đánh bầm dập trước mặt nữ thần, thật là mất mặt.

Tuy nhiên, nói thì nói vậy, nhưng ai cũng không muốn thua kém ai, ai cũng không muốn bị tụt lại phía sau, từng người một liều mạng leo lên, tranh giành nhau.

Đặc biệt là Trầm Hương và Hao Thiên Khuyển, trước đó đã gần đến đỉnh, khả năng thích ứng tương đối cao, hai người như phát điên, tay chân cùng dùng leo lên, so kè tốc độ.

Rất nhanh đã leo lên phía trước nhất.

Những người khác trước đó tuy hăm dọa vậy, nhưng thấy hai người không gây sự, họ cũng không cản, Điêu Nhi đã lên đỉnh, đang đứng gác ở trên, lỡ như nó chặn không cho họ lên thì sao.

Lần này chỉ mất nửa tháng, hai người đã leo đến tầng bốn mươi bảy, hai người ở hai bên, đều sợ đối phương hạ thủ kéo xuống.

Ba tầng cuối cùng mới là lúc thật sự phân thắng bại.

Trầm Hương muốn chứng minh mình không phải phế vật, cái gọi là đánh chó nhìn chủ, hắn đạp Hao Thiên Khuyển dưới chân, cũng là một cách tuyên chiến với Dương Tiễn.

Ta dùng năm trăm năm thời gian, đánh bại tên chó săn của ngươi, tiếp theo sẽ là thách đấu ngươi.

Còn Hao Thiên Khuyển thì phải luôn đè đầu Trầm Hương một bậc, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao phó, kích thích Trầm Hương không ngừng trưởng thành.

Để Trầm Hương thắng hắn, sau này hắn còn kích thích Trầm Hương thế nào được nữa.

Hai người đều có sự kiên trì và tín niệm của riêng mình, ai cũng không muốn thua, liều mạng nhích lên trên.

Cuối cùng, hai người lại cùng lúc leo lên được tầng mười hai, nằm đó thở hổn hển, trông như có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Và Hao Thiên Khuyển là người may mắn, lần liều mạng này đã giúp hắn phá vỡ cực hạn, nhục thân đột phá đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Điêu Nhi không vui bĩu môi, nó cũng leo lên được, sao lại không đột phá chứ.

"Phá vỡ cực hạn dựa vào một hơi khí thế đó, bọn họ là phá vỡ cực hạn, dùng tốc độ nhanh nhất leo lên, còn ngươi thì từ từ leo lên, áp lực không đủ, thiếu mất một hơi khí thế đó." "Tuy nhiên, trọng lực ở đây rất có ích cho việc rèn luyện thân thể, ngươi cố gắng ở đây càng lâu càng tốt, chắc chắn sẽ giúp cường độ nhục thân của ngươi tăng lên không ít." "Cơ hội hiếm có, đây cũng coi như là một cơ duyên." Vũ Linh an ủi một chút.

Trọng lực ở đây không thể tạo đủ áp lực cho nàng, đối với nàng

không có tác dụng gì, nhưng đối với những người khác thì rất hữu dụng.

Mặc dù nhục thân của Hao Thiên Khuyển cũng đột phá đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng không thể so sánh với nàng, nàng chỉ còn một bước nữa là nhục thân có thể đột phá Chuẩn Thánh, đã bắt đầu tiến vào Bàn Cổ Huyết Trì dùng lực lượng Địa Đạo pháp tắc để rèn luyện thân thể.

Đã trải nghiệm qua sự va chạm của các loại pháp tắc chi lực, pháp tắc trọng lực đơn nhất này không thể tạo đủ áp lực cho nàng.

"Muốn thắng ta, ngươi còn chưa đủ tư cách." Hao Thiên Khuyển hồi phục lại, lại bắt đầu không tha cho ai trên miệng.

Trầm Hương không để ý đến Hao Thiên Khuyển, như Vũ Linh đã nói, cơ hội hiếm có, không thể lãng phí.

Lên đến đỉnh, cũng có thể tiếp tục thử thách, ví dụ như đứng dậy đi lại tự do như Vũ Linh.

Thấy Trầm Hương không ngừng giãy giụa, cố gắng đứng dậy, Hao Thiên Khuyển cũng không chịu thua kém, hai người lại bắt đầu ganh đua.

Mọi người ở dưới tức đến nghiến răng, đã leo lên rồi mà vẫn không yên, chỉ giỏi thể hiện là giỏi.

Điêu Nhi cũng tham gia, cố gắng phá vỡ cực hạn để tiến thêm một bước.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Dương Tiễn nhìn Trầm Hương đang nỗ lực, lần đầu tiên hài lòng gật đầu, thằng nhóc này cuối cùng cũng có chút kiên nhẫn và tự cường.

Thoáng chốc lại một tháng trôi qua, lần lượt có những người khác lên đỉnh, người thứ năm leo lên là Thải Phượng tiên tử, người thứ sáu

là Tiểu Ngọc đã cải trang, lặng lẽ nỗ lực.

Mọi người không khỏi nhìn Tiểu Ngọc một lượt, có thể leo lên thứ sáu, không đơn giản chút nào, chưa từng gặp qua, không biết là thần thánh phương nào.

Có người thậm chí nảy sinh ý định lôi kéo Tiểu Ngọc, ví dụ như Tu Di Tử leo lên ngay sau đó, đến gần Tiểu Ngọc, mời nàng gia nhập Linh Sơn, nhưng Tiểu Ngọc không thèm để ý.

Còn có đại diện của Thiên Đình là Hồng Linh Tiên Quân và đại diện của Nhân tộc là Phong Nguyên, đều đưa ra lời mời với Tiểu Ngọc, nhưng Tiểu Ngọc lạnh lùng không thèm để ý.

Mấy vị này đều khá tinh tế, lôi kéo không được cũng không đắc tội.

Nhưng lại có một tên cứng đầu, thiếu chủ Kỳ Lân tộc Lân Chiến, cao ngạo ép buộc Tiểu Ngọc gia nhập Kỳ Lân tộc, như thể đó là một ân huệ, còn buông lời uy hiếp, thành công kích động sát ý của Tiểu Ngọc, ánh mắt nàng lạnh băng nhìn Lân Chiến.

“Sao?

Còn muốn giết ta sao?

Ngươi dám không?” “Trông cũng xinh đẹp, đợi bản thiếu chủ đoạt được Thánh Châu, sẽ bắt ngươi về làm ấm giường, ngươi không vào Kỳ Lân tộc cũng phải vào.” Lân Chiến tiếp tục khiêu khích tìm chết.

Tu Di Tử cũng có chút không nhìn nổi nữa, đúng là một tên ngu không có não.

Có thể leo lên nhanh như vậy, chắc chắn không đơn giản, sau lưng người ta chắc chắn có đại năng chỉ dạy, tán tu không có nền tảng như vậy.

Gã này sở hữu Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn, có tư chất thành Thánh, lại là con trai của Thủy Kỳ Lân, bị Kỳ Lân tộc cưng chiều thành hư, hình thành tính cách ngang ngược.

Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn có tư chất thành Thánh, nhưng không phải nhất định có thể thành Thánh, như Lăng Hư Đạo Quân, Nam Cực Tiên Ông, Nhiên Đăng, Chân Võ Đại Đế, Thanh Phong Đạo Nhân, chẳng phải cũng có Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn sao, bây giờ chẳng phải cũng chưa thành Thánh sao?

Tiên Thiên Cửu Phẩm tiên căn chỉ là có khả năng thành Thánh, nhưng rốt cuộc có thể thành Thánh hay không, còn phải xem sự lựa chọn và nỗ lực sau này, với đức hạnh của Lân Chiến, nếu có thể thành Thánh, thì Hồng Hoang bây giờ đã có vô số Thánh Nhân rồi.

Cửa ải này kéo dài suốt hai năm, thời gian đối với Đại La Kim Tiên là thứ rẻ mạt nhất, dù sao Thánh Châu ở trong Thiên Khiếu Bí Cảnh cũng không chạy đi đâu được.

Cuối cùng, chỉ có hơn một trăm người lên được đỉnh.

Một số người có thể lên đỉnh, nhưng nghị lực không đủ, không thể kiên trì đến cùng.

Một mặt là nghị lực, mặt khác là không có đủ động lực, Thái Chân Nhất Khí tuy hấp dẫn, nhưng số lượng có hạn, là do Thất Thải Lưu Ly Bối mỗi lần thổ châu mới phun ra.

Có Tu Di Tử và những người khác ở đây, bọn họ cho dù vào được Thiên Khiếu Bí Cảnh, cũng không chia được Thái Chân Nhất Khí.

Đã định trước là không thu hoạch được gì, tự nhiên mất đi động lực chiến đấu, mất đi nghị lực để kiên trì.

Nhưng rất nhanh, những người mang tâm lý như vậy đã hối hận.

Cửa thứ hai kết thúc, sau khi ra ngoài, cấm chế được giải trừ, vì bị

trọng lực áp chế trong thời gian dài, cơ thể cực kỳ mệt mỏi, luôn trong tình trạng quá tải, pháp lực và nguyên thần thực ra cũng đã được rèn luyện trong vô thức.

Vừa ra ngoài, sau khi cấm chế được giải trừ, rõ ràng cảm nhận được nguyên thần có sự đề thăng, pháp lực càng thêm ngưng tụ.

Pháp lực ngưng tụ, uy lực càng mạnh, còn nguyên thần đề thăng, càng có vô vàn công dụng.

Người ngoài không biết là, Khổng Tuyên và Đại Bằng thường xuyên bế quan trong Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, chính là lợi dụng trọng lực của tháp để mài giũa nguyên thần.

Cảm nhận được thu hoạch, nhiều tu sĩ hối hận không thôi, nếu kiên trì thêm một chút, leo cao hơn, hiệu quả rèn luyện chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Ngay cả những người đã lên đỉnh, lúc này cũng tiếc nuối vì quá sớm, thu hoạch lớn như vậy, bọn họ nguyện ý ở trong đó một vạn năm.

Mà thu hoạch lớn nhất là Trầm Hương và Hao Thiên Khuyển, hai người luôn đấu đá, ai cũng không phục ai, ai cũng không muốn thua, không ngừng thử thách cực hạn, mặc dù cuối cùng cũng không phân được thắng bại, nhưng họ đã nhận được sự mài giũa nhiều nhất, thu hoạch lớn nhất.

Bây giờ còn lại đều là tinh nhuệ, đều là những người rất có thực lực, mấy vạn tán tu, hiện tại chưa bị đào thải, chỉ còn lại bảy tám người, những người khác đều là đệ tử của các thế lực lớn, chênh lệch vẫn còn quá lớn.

Nhưng thời gian để họ hối hận và tiếc nuối không nhiều, cửa thứ ba nhanh chóng bắt đầu, cửa này rất thú vị, khảo nghiệm đạo tâm, tiến

vào huyễn trận, phóng đại vô hạn dục vọng trong lòng.

Chương 503

Ba ngày, nếu không thể vượt qua huyễn trận sẽ bị loại.

"Đạo quân không phúc hậu lắm, đây là đang rình mò bí mật trong lòng người khác." Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Khai Minh Tiên Quân lắc đầu.

"Ồ, ngươi không tò mò bí mật lớn nhất trong lòng hai đứa cháu ngoại của ngươi là gì sao?" "Bần đạo có gì mà chưa thấy, dục vọng chẳng qua là sức mạnh, quyền thế và mỹ sắc." Lăng Hư Đạo Quân cười lắc đầu, hắn làm vậy cũng là để thỏa mãn Dương Tiễn, là Dương Tiễn muốn xem Trầm Hương muốn làm gì nhất.

Dương Tiễn luôn nhìn chằm chằm vào hình ảnh Trầm Hương trong trận pháp, tiến vào huyễn trận, mỗi người sẽ tiến vào một không gian khác nhau, cảnh tượng trong huyễn cảnh chính là hình ảnh mà nội tâm mong muốn nhất.

Người đầu tiên tiến vào là Tu Di Tử, kẻ này dã tâm rất lớn, lại muốn làm chủ Linh Sơn, được vạn Phật triều bái.

Đệ tử của Ngọc Đế là Hồng Linh Tiên Quân lại khá hiếu thuận, cũng rất có chí khí, điều muốn làm nhất lại là đánh bại Dương Tiễn, trở thành Tam Giới Tư Pháp Thiên Thần thứ hai, phò tá Ngọc Đế, giúp Thiên Đình xưng bá tam giới.

"U a, thằng nhóc này rất dám nghĩ, nhưng cũng rất hiếu thuận." Khai Minh Tiên Quân tán thưởng gật đầu.

Nếu thằng nhóc này cũng dã tâm ngút trời như Tu Di Tử, ông chắc chắn sẽ về Thiên Đình mách lẻo với Ngọc Đế.

Dù sao Ngọc Đế cũng là nhạc phụ của ông, không thể nuôi hổ gây

họa.

Lúc này, dục vọng của Trầm Hương được chiếu ra, Dương Tiễn lập tức nhíu mày, tâm nguyện lớn nhất của thằng nhóc này lại là thành hôn sinh con với Tiểu Ngọc.

Mẹ nó còn bị đè dưới Hoa Sơn, thằng nhóc này lại chỉ lo chuyện nhi nữ tình trường, xem ra bị đánh vẫn chưa đủ.

Ở một bên khác, dục vọng của Tiểu Ngọc cũng được chiếu ra, lại cũng là muốn thành hôn sinh con với Trầm Hương.

"U a, lưỡng tình tương duyệt à." Khai Minh Tiên Quân không nhịn được trêu chọc.

Nhìn sang Kim Ca, hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, quả nhiên, thằng nhóc này muốn cưới đại tiểu thư Địa Phủ Vũ Linh, còn Ngao Xuân thì muốn cưới Đinh Hương.

Từng người một đều chìm đắm trong nhi nữ tình trường, ngược lại Hoan Muội lại bình thường hơn một chút, khao khát gia đình họ được đoàn tụ, cha mẹ đều ở bên.

Nhìn tiếp, dục vọng của Hao Thiên Khuyển rất kỳ quặc, muốn nằm trong lòng Dương Tiễn ngủ một giấc, khao khát được thân cận với chủ nhân như Điêu Nhi.

"Phải nói, Hao Thiên Khuyển thật trung thành, trong lòng lúc nào cũng là chủ nhân." Khai Minh Tiên Quân bị cảm động.

Nhìn Mai Sơn Lục Huynh Đệ, sáu kẻ cuồng tu luyện, khao khát thành Thánh, đi theo Nhị gia của họ xưng bá một phương, lòng trung thành với Dương Tiễn không còn gì để nói.

Khai Minh Tiên Quân có chút ghen tị, sức hút của Dương Tiễn lớn vậy sao, thuộc hạ đều trung thành như vậy.

“Mau nhìn mau nhìn, thằng nhóc Phong Nguyên kia lại đang tơ tưởng Điêu Nhi, bắp cải tốt nhà ngươi bị người ta để ý rồi kìa.” Khai Minh Tiên Quân đột nhiên sáng mắt lên, chỉ vào một trong những hình ảnh.

Dương Tiễn lập tức sa sầm mặt, thằng nhóc đó im im lặng lặng, lại tơ tưởng đến Điêu Nhi, còn đang nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc, khăn trùm đầu được vén lên là Điêu Nhi, sau đó... không thể nhìn nổi.

Không thể nhịn được nữa, phải đánh cho một trận tàn nhẫn.

“Bên kia còn có hai đứa muốn đánh ngươi kìa!” Khai Minh Tiên Quân chỉ chỉ.

Một người là Tiểu Bạch Long, muốn đạp Dương Tiễn dưới chân sỉ nhục, người kia là đại tiểu thư Vũ Linh, muốn thách đấu Dương Tiễn, không hổ là Vu tộc, dục vọng lớn nhất cũng là đánh nhau.

Đa số mọi người, dù biết rõ là huyễn cảnh, nhưng vẫn chìm đắm trong đó, cũng có người tự chủ tốt hơn, rất nhanh đã thoát ra khỏi huyễn cảnh.

Mà buồn cười nhất là Điêu Nhi, điều nó muốn làm nhất là gả cho Dương Tiễn, ôm Dương Tiễn đòi hôn.

Khai Minh Tiên Quân và những người khác cố gắng nhịn cười, không nhịn được, căn bản là không thể nhịn được.

Lạnh lùng Diêm La bị cưỡng hôn, sức công phá không hề nhỏ.

Dương Tiễn cố tỏ ra bình tĩnh.

Nhìn kỹ lại, Điêu Nhi muốn gả cho Dương Tiễn, không phải vì muốn thành hôn sinh con, mà chỉ để có thể mãi mãi đi theo Dương Tiễn, sợ bị bỏ rơi, chỉ vì Điêu Nhi ở nhân gian nghe nói thành hôn rồi thì có thể mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ xa cách, một đời một

kiếp một đôi.

Khai Minh Tiên Quân và những người khác không cười nổi nữa, lại bị cảm động.

Tại sao những người theo Dương Tiễn đều trung thành như vậy, gã này lạnh như băng, rốt cuộc từ đâu mà có sức hút lớn đến thế.

Bên kia, ước mơ của Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng tương tự, chính là thành Thánh, vạn kiếp bất diệt, đi theo Nhị gia của họ nam chinh bắc chiến, tạo dựng nên một mảnh trời đất của riêng mình, cạn chén vui vầy, tùy ý tiêu dao.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ có khả năng tự chủ không tồi, sau khi đã thỏa mãn, liền thoát ra khỏi huyễn cảnh.

"Ta biết ngươi không phải là chủ nhân thật, chủ nhân thật chắc chắn sẽ không ôm ta." Bên kia, Hao Thiên Khuyển nằm trong lòng chủ nhân ngủ một giấc, đã mãn nguyện, thất vọng rời khỏi huyễn cảnh.

"Ngươi không đối xử tốt với nó một chút sao, nhìn Hao Thiên Khuyển tủi thân kìa." Khai Minh Tiên Quân cũng không nhịn được mà đau lòng cho Hao Thiên Khuyển.

"Ừm." Dương Tiễn gật đầu, hắn không ngờ, Hao Thiên Khuyển bình thường hay đùa giỡn không đáng tin cậy, lại xem hắn là chủ nhân, là tất cả, chỉ một cái ôm đã mãn nguyện đến vậy.

"Ta biết ngươi là giả, chỉ là do ta ảo tưởng ra, chủ nhân chắc chắn sẽ không cưới ta, chỉ cưới người đàn bà xấu xa Ngao Băng Tâm đó, chủ nhân cưới người đàn bà xấu xa rồi sẽ không cần ta nữa." Điêu Nhi cũng rất lý trí, khóc lóc thoát ra khỏi huyễn cảnh.

Khai Minh Tiên Quân và những người khác đồng loạt trừng mắt nhìn Dương Tiễn, chúng ta vừa nghe thấy gì vậy, Ngao Băng Tâm, tứ công chúa Đông Hải.

Lẽ nào vẻ ngoài lạnh lùng cấm dục chỉ là giả vờ?

Dương Tiễn cố gắng giữ bình tĩnh, hắn nên giải thích, phủ nhận, nhưng không biết vì sao, hắn đột nhiên có chút không muốn phủ nhận.

Trong thức hải của Dương Tiễn, trong Dưỡng Hồn Lô, Ngao Băng Tâm có thể nhìn thấy mọi thứ, thấy Dương Tiễn không phủ nhận, hai mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa như Dương Tiễn, có nữ tử nào có thể từ chối được chứ, nàng không phủ nhận, nàng đã yêu Dương Tiễn.

Người đàn ông từng bị nàng coi là đại ác ma, đã mang lại cho nàng sự cảm động lớn nhất.

Trầm Hương à, ngươi không thể để cữu cữu của ngươi thất vọng nữa, cậu ấy thật sự rất mệt mỏi.

Giờ phút này, nàng vui mừng, nhưng càng hy vọng Trầm Hương có thể cố gắng, để Dương Tiễn được nhẹ nhõm hơn, nàng thật sự rất đau lòng cho Dương Tiễn.

Nếu là nàng phải gánh vác nhiều như vậy, có lẽ đã sớm bị đè gục rồi.

Nhưng Trầm Hương chưa bao giờ làm người khác thất vọng trong việc làm người khác thất vọng, người ta như Tu Di Tử đều biết là giả, có khả năng tự chủ, sau khi thỏa mãn liền thoát khỏi huyễn cảnh.

Có thể tu luyện đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, chắc chắn phải có khả năng tự chủ không tồi.

Nhưng Trầm Hương, bốn người họ và Tiểu Ngọc, dù biết rõ là giả, vẫn chìm đắm trong đó không thể thoát ra, những người khác đều đã ra ngoài, chỉ còn lại năm người họ.

Sắc mặt Dương Tiễn ngày càng âm trầm, vẫn là rèn luyện quá ít, năm trăm năm qua, có Trư Bát Giới và những người khác bảo vệ, quá thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu khổ bao nhiêu.

Thoáng chốc đã đến ngày thứ ba, sắc mặt Dương Tiễn đã âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, nếu ngay cả huyễn cảnh này cũng không qua được, không khống chế được dục vọng trong lòng, vậy thì đừng trách hắn ra tay tàn nhẫn.

"Ai, ta biết ngươi là giả, tất cả những điều này chỉ là do chính ta ảo tưởng mà thôi." Kim Ca đang ân ái với Vũ Linh, đột nhiên thở dài một tiếng.

"Ngươi nói gì?" Vũ Linh giả nghi hoặc nhìn Kim Ca.

"Vũ Linh đại tiểu thư không thể nào dịu dàng như vậy, thực ra ta thích Vũ Linh đại tiểu thư hoạt bát bạo lực hơn." Kim Ca lắc đầu, vung tay, huyễn cảnh vỡ tan, thoát ra khỏi huyễn trận.

Khai Minh Tiên Quân khóe miệng giật giật, thằng nhóc này là sao vậy?

Thích bị ngược đãi à.

Nhưng ra được là tốt rồi, xem ra khả năng tự chủ của thằng nhóc này không tồi, luôn rất tỉnh táo.

Chương 504

Tiếp theo, Hoan Muội cũng khóc lóc đập tan huyễn cảnh, nàng cũng vẫn luôn biết là giả, chỉ là quá nhớ cha mẹ, dù biết đây là huyễn cảnh, cũng muốn cùng cha mẹ ấm áp thêm một chút, để vơi đi nỗi nhớ.

Người thứ ba là Ngao Xuân, nhìn Đinh Hương hiền thục, phức tạp thở dài một tiếng, cũng đập tan huyễn cảnh, không nói gì cả, nhưng lại như đã nói tất cả, tiếng thở dài đó chứa đựng quá nhiều điều.

Đinh Hương thích Trầm Hương, chưa bao giờ nhìn thẳng vào hắn, sao có thể gả cho hắn, hắn thích Đinh Hương, nhưng hắn không thể cưỡng cầu, càng không thể tranh giành với huynh đệ.

Có lẽ, đây chính là hữu duyên vô phận.

Thực ra, Đinh Hương cũng giống như hắn, Đinh Hương thích Trầm Hương, nhưng người Trầm Hương thích hơn là Tiểu Ngọc.

Nếu Tiểu Ngọc còn sống, có lẽ hắn và Đinh Hương còn có khả năng, nhưng Tiểu Ngọc đã chết để bảo vệ bọn họ, giữa Đinh Hương và Trầm Hương đã không còn trở ngại.

Khoảnh khắc biết Tiểu Ngọc đã chết, hắn liền không còn hận Tiểu Ngọc nữa.

Những người khác đều đã ra ngoài, chỉ còn lại Tiểu Ngọc và Trầm Hương chìm đắm trong ôn nhu hương không thể tự thoát ra.

Dương Tiễn tức giận, đồ không có chí tiến thủ.

Mãi cho đến khi sắp hết giờ, hai người cuối cùng cũng có phản ứng.

“Ta biết là giả, nhưng ta không thể gặp lại ngươi nữa, có thể gặp ngươi trong huyễn cảnh cũng rất tốt, có thể ở thêm một lúc là một lúc, nhưng sắp hết giờ rồi, ta có lý do không thể không rời đi.” “Nương ta còn đang chịu nạn, Đinh Hương còn đang chờ ta mang Tam Quang Thần Thủy về, đợi ta giải quyết xong những chuyện này, ta nhất định sẽ tìm mọi cách để hồi sinh ngươi.” “Sau đó cưới ngươi, thật sự mãi mãi ở bên ngươi, sư phụ nói chỉ cần có thể lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, xuyên qua dòng sông thời gian trở về quá khứ, là có thể thay đổi vận mệnh, cứu sống người muốn cứu.” “Đợi ta.” Trầm Hương ánh mắt kiên định, vung tay đập tan huyễn cảnh.

“Ta không biết nên đối mặt với ngươi như thế nào, chỉ dám lén lút ở trong huyễn cảnh cùng ngươi sớm tối, ta biết ngươi còn rất nhiều việc phải làm, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành những việc ngươi muốn làm, ta cũng có việc ta muốn làm.” “Nợ ngươi ta sẽ trả, nếu chúng ta thật sự hữu duyên vô phận, ta..., ai.” Tiểu Ngọc thở dài một tiếng, cũng đập tan huyễn cảnh.

Hai người cùng nhau ra khỏi huyễn trận.

Tiểu Ngọc đã dịch dung, không dám đối mặt với Trầm Hương, sợ bị nhận ra.

“Ngươi làm gì vậy, suýt chút nữa là quá giờ rồi.” Mấy người Ngao Xuân vây lại, thở phào nhẹ nhõm.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Dương Tiễn cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà thằng nhóc này còn biết chừng mực, không đến nỗi quá tệ.

Cửa ải này không khó, không ai bị loại.

Lăng Hư Thất Tiên, mỗi vị mỗi lần đều sẽ đặt ra một cửa ải, gọi chung là Lăng Hư Thất Quan, chỉ có vượt qua bảy cửa ải, mới có tư cách tiến vào Thiên Khiếu Bí Cảnh, đây là quy tắc.

Thiên Khiếu Bí Cảnh là của Lăng Hư nhất môn, muốn vào, tự nhiên phải tuân thủ quy củ của người ta.

Cửa thứ tư tiếp tục bắt đầu, cửa này là khảo nghiệm nguyên thần, do lão tứ trong Lăng Hư Thất Tiên thiết lập, ông ta tinh thông âm luật, pháp bảo là Trấn Hồn Địch.

Vào trận, chống lại sự tàn phá của âm ba trong một canh giờ thì coi như qua, ai không chịu nổi thì thoát ra khỏi trận pháp.

Sự giày vò tinh thần này còn đau khổ hơn cả khảo nghiệm trọng lực ở cửa thứ hai.

Cuối cùng có mấy chục người không chịu nổi, còn lại đúng một trăm người.

Vũ Linh đại tiểu thư lại là người ngồi xem kịch, vì nàng không có nguyên thần, đòn tấn công âm ba này vô dụng với nàng.

Còn nhóm Trầm Hương tuy bị giày vò đến chết đi sống lại, nhưng đều nghiến răng kiên trì vượt qua.

Đặc biệt là mười phút cuối cùng, cảm giác nguyên thần luôn ở bên bờ vực bùng nổ, những người thoát ra, đa số đều là bị dọa mà thoát ra.

Cửa thứ năm tiếp tục bắt đầu, mọi người tiến vào trận pháp, mỗi người đều tiến vào một tòa Tàng Thư Các, bên trong dày đặc năm nghìn cuốn sách, năm mươi người đọc xong năm nghìn cuốn sách này đầu tiên sẽ thông quan.

Mọi người đều hoảng hốt, có giới hạn số người, phải đọc xong với tốc độ nhanh nhất, sau khi vào, nguyên thần và pháp lực của họ lại bị phong cấm, không thể dùng thần thức để đọc, chỉ có thể dựa vào chính mình mà học thuộc lòng.

Nhưng dù sao nguyên thần của họ cũng mạnh mẽ, trí nhớ đều siêu quần.

Vũ Linh đại tiểu thư ung dung qua hai cửa thì đến đây lại thảm, không có nguyên thần, thật sự chỉ có thể học thuộc lòng.

Lần này, Trầm Hương thay đổi bộ dạng thảm hại trước đó, không hoảng loạn, không vội vàng, cầm sách đọc một cách nghiêm túc, bình tĩnh.

Vì trước đây hắn từng đọc sách ở Lưu Gia Thôn, biết càng vội càng không nhớ được.

Còn có Kim Ca và Hoan Muội cũng từng đi học.

Ngao Xuân và Tiểu Ngọc trước đây đều nghe nhóm Trầm Hương kể chuyện ở trường học, biết không được hoảng loạn.

Cửa ải này, đối với họ là một lợi thế, năm người đều tĩnh tâm đọc sách một cách nghiêm túc.

Trầm Hương trước đây đi học nghịch ngợm, chưa bao giờ nghiêm túc đọc sách, không ít lần bị cha dùng roi tre đánh.

Sau này trải qua nhiều chuyện, quãng thời gian vô lo vô nghĩ đó đã trở thành ký ức đẹp nhất của hắn.

Bây giờ muốn bị cha đánh cũng không thể thực hiện được.

Trước đây không chịu học hành tử tế, luôn làm cha tức giận, đối với hắn là một sự hối tiếc, bây giờ có cơ hội đọc sách nghiêm túc, coi như là một cách bù đắp cho sự hối tiếc đó.

Nhìn Trầm Hương tĩnh tâm, kiên nhẫn đọc sách, Dương Tiễn cuối cùng cũng thấy hài lòng một lần.

Trước đây Trầm Hương luôn nóng nảy, làm việc rất không kiên nhẫn, không chịu được khổ, ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Bây giờ đã sửa được tật xấu này.

Hắn không biết rằng, ở Nữ Nhi Quốc, Tôn Ngộ Không và những

người khác cứ một thời gian lại để nhóm Trầm Hương so tài cao thấp, người về bét cùng với sư phụ dạy mình đều sẽ mất mặt.

Lần đầu tiên Trầm Hương lười biếng, nghĩ rằng tàm tạm là được, kết quả sai một ly đi một dặm, lần thi đấu đầu tiên thua thảm hại, khiến Tôn Ngộ Không bị Na Tra chế giễu.

Trầm Hương cảm thấy rất có lỗi với Tôn Ngộ Không, từ đó về sau, đã sửa đổi thói tự cho là đúng, lười biếng, thực tế hơn rất nhiều.

Từ đó về sau, cũng không còn về bét nữa, về cơ bản đều là Đinh Hương về bét, vì Đinh Hương không có động lực phải cố gắng, cứ vui vẻ hì hì ha ha, rất lơ là, Sa Tăng phụ trách dạy Đinh Hương cũng nản, sau này cũng mặc kệ.

Thời gian, đối với Đại La Kim Tiên là thứ rẻ mạt nhất.

Thời gian trôi qua từng ngày, các tu sĩ bên ngoài xem náo nhiệt cũng không vội, trực tiếp ngồi xếp bằng trên không trung Tây Hải tu luyện.

Trong Hư Khâu Tiên Sơn, Dương Tiễn và những người khác cũng đang luận đạo.

Thoáng chốc bảy năm trôi qua, người đầu tiên thông qua là Trầm Hương, cuối cùng cũng được một lần hả hê.

Người thứ hai là Kim Ca, thứ ba là Hoan Muội, thứ tư là Tiểu Ngọc, thứ năm là Ngao Xuân.

Tất cả đều ra ngoài sớm nhất, không thể nào tranh khí hơn được.

Tiểu Ngọc đứng xa xa nhóm bốn người, trông cô độc vô cùng.

Thỉnh thoảng nàng lại nhìn qua với ánh mắt ghen tị, nếu lúc đầu mỗ mỗ không lừa nàng trộm tim đèn, thì bây giờ nàng chắc chắn cũng đang vui vẻ cười nói với nhóm Trầm Hương, không có khoảng cách.

Hai năm sau, mới lần lượt có người ra ngoài, thời gian khảo hạch kéo dài mười năm, rất nhiều người vì vội vàng, tâm trí không yên, cuối cùng lúc bị hỏi lại trả lời sai, đành phải đọc lại từ đầu.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Hao Thiên Khuyển, Điêu Nhi, Tu Di Tử và những người khác, tuy có chút vấp váp, nhưng cuối cùng cũng đã thông qua.

Mà thông qua nhiều nhất là đệ tử Linh Sơn, ngày ngày tụng kinh, đọc sách có nghề.

Người thứ năm mươi ra ngoài là Vũ Linh, mọi người nhìn nhau ngơ ngác, Vũ Linh không có nguyên thần, dựa vào học thuộc lòng mà thông qua được sao?

Chắc chắn là thiên vị rồi.

Chương 505

Nhưng không ai dám nói ra, nói ra không chỉ đắc tội Lăng Hư nhất môn, còn đắc tội Địa Phủ, chỉ có kẻ ngốc mới nói ra.

Sự thật đúng là đã thiên vị, những câu hỏi đều là những gì Vũ Linh vừa mới xem qua, muốn không trả lời được cũng không có cách nào.

Dù sao cũng là đại tiểu thư Địa Phủ, nếu bị loại, Địa Phủ sẽ mất mặt, hơn nữa Vũ Linh bị loại, chắc chắn sẽ thiếu đi không ít niềm vui.

Trải qua năm vòng, chỉ còn lại năm mươi người, Linh Sơn cộng với Kỳ Lân tộc, chiếm một nửa.

"Hừ, dù có nhắm vào thế nào, mạnh vẫn là mạnh." Lân Chiến đắc ý vô cùng.

Tu Di Tử suýt chút nữa không nhịn được mà giết chết tên ngu này, ngươi sợ người khác không liên thủ xử chúng ta hay sao?

Lúc này lại nhảy ra gây thù chuốc oán, chưa từng thấy ai ngu như vậy, lặng lẽ phát tài không hiểu sao.

Cửa thứ sáu tiếp tục bắt đầu, cửa này rất thú vị, tiến vào huyễn trận, huyễn trận sẽ mô phỏng ra một người giống hệt mình, mình đối chiến với chính mình.

Đây là Dương Tiễn chuyên môn thiết kế cho Trầm Hương, để Trầm Hương nhìn thấy sự thiếu sót của mình.

Sau đó cửa cuối cùng sẽ tự mình ra tay, chỉ điểm Trầm Hương.

Nước này thả ra, còn nhiều hơn cả bốn biển cộng lại.

Cửa ải này có giới hạn thời gian, ba ngày, phải chiến thắng chính mình.

Pháp bảo, thần thông, thuật pháp mô phỏng ra đều giống nhau, chân thân dùng gì, giả thân sẽ dùng đó.

Một khắc sau, Vũ Linh đại tiểu thư đã ra ngoài, Vu tộc quá thiện chiến, trận pháp cũng không mô phỏng kịp.

Những người khác đều rơi vào khổ chiến, pháp bảo, thần thông thuật pháp giống nhau, ngay cả võ nghệ cũng giống nhau, không thể phá chiêu.

Dương Tiễn nhìn Trầm Hương chỉ biết dùng sức mạnh, lắc đầu liên tục.

Cửa ải này đối với những người có kinh nghiệm thực chiến phong phú thì không khó, giỏi phát hiện sơ hở, phát hiện sự thiếu sót của mình, phá giải sẽ rất đơn giản.

Mai Sơn Lục Quái, Tiểu Ngọc những người có kinh nghiệm thực chiến phong phú, đều rất nhanh ra ngoài.

Tiểu Ngọc biết sự thiếu sót của nhóm Trầm Hương, rất lo lắng.

Trầm Hương có nhiều tật xấu, nhưng quả thực thông minh, dần dần phát hiện ra sự thiếu sót của mình, thay đổi cách chiến đấu, sửa chữa thiếu sót, không vội vàng ra ngoài, lợi dụng cơ hội này để xem mình rốt cuộc có những thiếu sót nào.

Kim Ca và Hoan Muội phản ứng cũng không chậm.

Chỉ có Ngao Xuân là thật sự liều mạng, liều đến cùng, cuối cùng dựa vào đấu pháp liều mạng mà suýt soát thông qua.

Dương Tiễn và những người khác đều nhìn mà không nói nên lời, đầu óc thằng nhóc này không tốt, nhưng dũng khí thì thật sự có thừa.

Để có thể vào Thiên Khiếu Bí Cảnh lấy Thánh Châu đổi Tam Quang Thần Thủy về cứu Đinh Hương, thật sự không tiếc bất cứ giá

nào, thật sự liều mạng.

Mãi đến ngày thứ ba, Trầm Hương, Kim Ca và Hoan Muội mới ra ngoài.

Đệ tử của các thế lực lớn, cũng đều thiếu sự rèn luyện sinh tử.

Cửa ải này cuối cùng vẫn loại năm người.

Cửa cuối cùng, vẫn là huyễn trận, trực diện nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng.

Mà Trầm Hương, bốn người họ và Tiểu Ngọc, còn có Tiểu Bạch Long, nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng đều là Dương Tiễn.

"Ngươi vừa bị người ta ghét, vừa bị người ta sợ." Khai Minh Tiên Quân trêu chọc một câu.

Dương Tiễn không để ý đến Khai Minh Tiên Quân, phân ra sáu đạo thần niệm đầu nhập vào trận pháp.

Người khác chỉ là tưởng tượng ra, còn nhóm Trầm Hương đối mặt lại là thật, tương đương với phân thân của Dương Tiễn.

Chiến thắng nỗi sợ hãi, sau đó bị đánh cho một trận tơi bời.

"Phế vật, sơ hở trăm bề, không chịu nổi một đòn, ngươi ngay cả tư cách đối chiến với bản chân quân cũng không có." "Quá chậm, quá chậm, sức mạnh không đủ, rùa còn phản ứng nhanh hơn ngươi." "..." Dương Tiễn vừa ra tay tàn nhẫn, vừa mắng, hay nói đúng hơn là chỉ điểm.

Khai Minh Tiên Quân và những người khác nhìn nhau ngơ ngác, lạnh lùng như ngươi, lại có thể độc miệng như vậy sao.

Trầm Hương và những người khác bị mắng mặt mày đỏ bừng, khuất nhục vô cùng.

Cửa ải này giới hạn thời gian là ba tháng, nhóm Trầm Hương bị

hành hạ suốt ba tháng, cuối cùng vẫn là Dương Tiễn nương tay, để mấy người thông qua.

Bị hành hạ rất thảm, nhưng tiến bộ của họ cũng rất lớn, ít nhất thời gian kiên trì đã dài hơn không ít.

Nếu cuối cùng Dương Tiễn không nương tay để mấy người chiến thắng lấy lại tự tin, sáu người có thể sẽ bị hành hạ đến đạo tâm tan vỡ.

Cuối cùng, thông qua bảy cửa ải chỉ có ba mươi người: nhóm sáu người của Trầm Hương, cộng thêm Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Hao Thiên Khuyển, Điêu Nhi, Vũ Linh đại tiểu thư, bốn người của Nhân tộc, Phượng tộc chỉ có Thải Phượng tiên tử, Kỳ Lân tộc có Lân Chiến, Thiên Đình hai người, Linh Sơn cũng còn lại bốn người, tán tu ba người.

Ba mươi người được đưa vào Hư Khâu Tiên Sơn, có ba ngày nghỉ ngơi, mỗi người bắt đầu kết bè kết phái, có thể kiên trì đến đây đều không phải là kẻ yếu, người khác đều lập nhóm, chỉ có ngươi đơn độc, chắc chắn sẽ không được gì.

Hiện tại mạnh nhất là Mai Sơn Lục Huynh Đệ cộng thêm Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi, tám vị này liên thủ, có thực lực đối chiến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sau đó là nhóm bốn người của Trầm Hương, có thể tạo ra hư ảnh Chuẩn Thánh, Tiểu Bạch Long chắc chắn sẽ cùng nhóm Trầm Hương.

Tiếp theo là bốn vị của Linh Sơn cộng với Lân Chiến, ba nhóm nhỏ đã thành hình.

Sau khi cân nhắc, ba vị tán tu kia bị Tu Di Tử lôi kéo về phía Linh Sơn, không biết đã hứa hẹn điều gì.

Dương Tiễn là đồ đệ của thái tử Phượng tộc, nhóm Hao Thiên Khuyển là thuộc hạ của Dương Tiễn, quan hệ thân cận với Phượng tộc, Thải Phượng tiên tử tự nhiên gia nhập qua đó.

Hai vị của Thiên Đình tuy nhắm vào Linh Sơn, nhưng cuối cùng vẫn đứng về phía Linh Sơn.

Bên Linh Sơn bây giờ có mười người.

Bên Hao Thiên Khuyển có chín người.

Chỉ còn lại bốn vị của Nhân tộc, còn có Tiểu Ngọc và Vũ Linh.

"Một bên áp đảo thì không có ý nghĩa, mọi người cứ tự dựa vào bản lĩnh." Phong Nguyên nhún vai, lựa chọn cùng nhóm Trầm Hương, Phong Tốn rất bất đắc dĩ, nhưng là em trai ruột của mình, cưng chiều thôi chứ biết làm sao, đành mang theo hai vị tu sĩ Nhân tộc khác qua, Tiểu Ngọc và Vũ Linh cũng theo qua.

Bây giờ bên Trầm Hương đông người nhất, mười một người, bên Linh Sơn mười người, bên Hao Thiên Khuyển chín người.

Nhưng xét về thực lực, nhóm Hao Thiên Khuyển mạnh nhất.

"Trước đây chúng ta có chút không vui, nhưng đều đã đi đến đây, đều vì Thánh Châu và Thái Chân Nhất Khí, chúng ta chỉ có liên thủ mới có cơ hội, một mình đối mặt với họ, đều không thể thắng." "Chúng ta giải quyết họ trước, sau đó tự dựa vào bản lĩnh, thế nào?" Tu Di Tử qua kết minh.

"Có thể." Trầm Hương gật đầu, cứu Đinh Hương là quan trọng nhất, bây giờ không phải là lúc thể hiện.

Không thể không thừa nhận, Mai Sơn Lục Huynh Đệ thật sự rất lợi hại.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, hôm đó, Tả Huyền Cơ đến, mở lối vào

Thiên Khiếu Bí Cảnh, Thiên Khiếu Bí Cảnh là một dị không gian, ba mươi người tranh nhau lao vào.

Vào xem, bên trong rất lớn, núi sông sông ngòi đầy đủ, hoàn toàn là một tiểu thế giới.

Mọi người tranh nhau lao về phía sâu, vì Thất Thải Lưu Ly Bối sống ở Thất Thải Hồ ở trung tâm Thiên Khiếu Bí Cảnh, Thánh Châu ở đó.

Chương 506

Thái Chân Nhất Khí cũng ở đó, Lăng Hư Đạo Quân đã thiết lập trận pháp ở đó, Thái Chân Nhất Khí không thể bay khỏi Thất Thải Hồ.

Mọi người tranh nhau đến Thất Thải Hồ, hồ rất lớn, ánh sáng bảy màu lấp lánh, đẹp đẽ mỹ lệ.

Thất Thải Lưu Ly Bối đã thổ châu, Thái Chân Nhất Khí cũng đã được phun ra, hình thành sương mù, lơ lửng trên mặt hồ, mười viên Thánh Châu ẩn hiện trong sương mù.

Tả Huyền Cơ đi theo vào, sợ mấy gã này không biết nặng nhẹ làm bị thương Thất Thải Lưu Ly Bối.

Thất Thải Hồ bị một trận pháp khổng lồ bao phủ, Tả Huyền Cơ tiến vào trận pháp, vung tay, mười viên Thánh Châu bay ra.

Trầm Hương và những người khác lập tức ra tay tranh đoạt.

Nhóm Hao Thiên Khuyển đã sớm thương lượng xong, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi tốc độ nhanh, đi cướp Thánh Châu, Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Thải Phượng tiên tử phụ trách ngăn cản.

Bên Trầm Hương cũng đã thương lượng xong, hai anh em Phong Tốn và Phong Nguyên chơi hệ phong, được phụ thân Phong Trạch truyền cho bản nguyên Cửu Muội Thần Phong, tốc độ nhanh, phụ trách đi cướp Thánh Châu.

Dù sao cứ cướp được đã rồi tính, giữ được hay không, sau này hãy nói.

Bên Linh Sơn cũng vậy, hai vị của Thiên Đình tốc độ nhanh, phụ trách đi cướp.

Những người còn lại, liên thủ đối phó Mai Sơn Lục Huynh Đệ và

Thải Phượng tiên tử, đánh bại bảy người này, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi cướp được Thánh Châu cũng không giữ được.

Sau khi vào, bí cảnh liền đóng lại, nửa năm sau mới mở lại.

"Càn Khôn Lục Hợp.

Pháp Tôn Hàng Thế." Mai Sơn Lục Huynh Đệ trực tiếp bày trận, pháp tướng Pháp Tôn khổng lồ ngưng tụ, sáu anh em dung nhập vào đó, thi triển thần thông ba đầu sáu tay, sáu tay mỗi tay cầm một món pháp bảo.

Thải Phượng tiên tử hiện ra bản thể Thất Thải Tiên Phượng, lượn vòng trên không.

Trầm Hương cũng dùng tim đèn Bảo Liên Đăng thúc đẩy Cửu Nha Trận, hư ảnh Ngoan Long tái hiện, hai đạo uy áp Chuẩn Thánh va chạm vào nhau.

Trầm Hương điều khiển hư ảnh Ngoan Long đánh tiên phong, trực tiếp tung chiêu cuối, Ngoan Long Mạch Xung, một cột sáng khổng lồ từ hư ảnh Ngoan Long phun ra, lao thẳng về phía pháp tướng Pháp Tôn.

Mai Sơn lão nhị có một món pháp bảo phòng ngự lợi hại, tế ra chống đỡ, đòn tấn công này của hư ảnh Ngoan Long hoàn toàn không có hiệu quả.

Trầm Hương lại điều khiển hư ảnh Ngoan Long tung ra một chiêu Thần Ngạc Bãi Vĩ, một cái đuôi quét qua.

Chiêu này có chút tác dụng, pháp tướng Pháp Tôn bị đẩy lùi nửa bước, nhưng cũng chỉ có vậy.

Ngao Xuân và những người khác thấy vậy, ùn ùn tế ra pháp bảo, từ bốn phương tám hướng vây công pháp tướng Pháp Tôn, hỗ trợ hư ảnh Ngoan Long.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ phân công hợp tác, lão nhị chuyên phụ trách phòng ngự đòn tấn công của hư ảnh Ngoan Long, năm anh em còn lại mỗi người thúc đẩy pháp bảo đấu pháp với những người khác.

Thải Phượng tiên tử lượn vòng trên không, điên cuồng phun ra thần hỏa, hỗ trợ Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Bản thể của Thải Phượng tiên tử là Thất Thải Tiên Phượng, trời sinh mang theo bảy loại dị hỏa, dị hỏa tuy không mạnh bằng Thập Đại Thần Hỏa, nhưng lực sát thương cũng rất mạnh, bảy loại dị hỏa chồng lên nhau, chưa chắc đã yếu hơn một loại thần hỏa đơn nhất.

Cộng thêm bản mệnh thần hỏa Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc, Bát Phương Liệu Nguyên, thiêu đốt khiến mọi người liên tục lùi bước.

Phàm là huyết mạch Phượng tộc thuần khiết, sinh ra đã mang theo Nam Minh Ly Hỏa, là bản mệnh thần hỏa, đây là nguyên nhân chính Phượng tộc không thông hôn với ngoại tộc.

Phượng tộc tuy khả năng sinh sản yếu, nhưng chất lượng cao.

Thiên Đạo cũng không cho phép xuất hiện một chủng tộc thập toàn thập mỹ, nếu Phượng tộc khả năng sinh sản mạnh thì còn gì bằng, ai cũng có Nam Minh Ly Hỏa, càn quét Hồng Hoang, sớm đã thống nhất Hồng Hoang.

Cha mẹ của Thải Phượng tiên tử là trưởng lão Phượng tộc Chu Tước và Tất Phương, đều là huyết mạch thuần khiết của Phượng tộc, chỉ là bị biến dị, nhưng bản chất vẫn là Phượng tộc thuần khiết, con cái sinh ra tự nhiên cũng là huyết mạch Phượng tộc thuần khiết.

Bảy loại dị hỏa cộng một loại thần hỏa, lực sát thương không hề nhỏ.

Bên Trầm Hương tuy đông người, nhưng trong nhất thời hoàn

toàn bị áp chế.

"Tu Di Tử, Lân Chiến, hai người các ngươi có pháp bảo phòng ngự, đi kiềm chế Thải Phượng tiên tử." Vũ Linh cũng bị thiêu đến có chút không chịu nổi.

Tu Di Tử và Lân Chiến cũng biết cứ thế này không phải là cách, bay lên tấn công Thải Phượng tiên tử.

Thải Phượng tiên tử tế ra thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến mà Đại Bằng tặng, trời ạ, lại thêm năm loại dị hỏa.

Các loại dị hỏa, thần hỏa bay lượn, càn quét nửa bầu trời, Tu Di Tử và Lân Chiến có pháp bảo phòng ngự cũng chỉ có thể tự vệ, không thể tấn công.

Địa vị của Thải Phượng tiên tử ở Phượng tộc, cũng là cấp đại tiểu thư, được vạn người cưng chiều, cha mẹ đều là trưởng lão Phượng tộc, quyền lực, địa vị cực cao.

Thải Phượng tiên tử có một đống pháp bảo lợi hại, Chu Tước Lông Vũ của mẹ, Nghê Thường Phượng Y của cha.

Chu Tước Lông Vũ xuyên qua các loại hỏa diễm, phối hợp với hỏa diễm tấn công lén, đè ép Tu Di Tử và Lân Chiến.

"Lân Chiến, ngươi có được không, sao thiếu chủ Kỳ Lân tộc như ngươi lại kém hơn đại tiểu thư Phượng tộc nhiều như vậy." Nhìn Thải Phượng tiên tử có nhiều pháp bảo lợi hại, Tu Di Tử ghen tị đến phát hờn, quay sang kích tướng Lân Chiến.

Đệ tử và con ruột khác biệt vẫn rất lớn, hắn tuy là đệ tử thân truyền của Phật Tổ, được hưởng rất nhiều tài nguyên, nhưng cũng chỉ có một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra hồn, không thể so với Thải Phượng tiên tử.

Nhưng Lân Chiến là thiếu chủ Kỳ Lân tộc, đồ tốt tuyệt đối không thiếu, tên khốn này lại chỉ cầm một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà huênh hoang, đùa à.

Tên khốn này không có ý tốt, cố ý tỏ ra yếu thế, muốn cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Nhưng ngươi giả vờ cũng phải giống một chút, đường đường là thiếu chủ Kỳ Lân tộc lại chỉ có một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lừa quỷ à.

Lân Chiến bốc đồng ngang ngược, bị Tu Di Tử kích một câu, không nhịn nổi nữa, chủ yếu đối phương là kẻ thù không đội trời chung của Phượng tộc.

Ngoài Phượng tộc và Long tộc, những kẻ khác hắn đều có thể nhịn, nhưng đối mặt với hai kẻ thù này của Kỳ Lân tộc, không thể nhịn được, tuyệt đối không thể thua trận.

Ngay lập tức, Lân Chiến tế ra hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Kỳ Lân Ấn và Kỳ Lân Chung, tử chiến với Thải Phượng tiên tử.

Kỳ Lân Chung vang lên, âm ba càn quét Thải Phượng tiên tử, nhưng Thải Phượng tiên tử có một thần thông âm ba Phượng Minh Cửu Thiên, phá giải đòn tấn công âm ba của Kỳ Lân Chung.

Lân Chiến lại thúc đẩy Kỳ Lân Chung, một trong Thập Đại Thần Thổ là Mậu Tuất Lưu Thổ chảy ra, như bùn loãng cuộn về phía Thải Phượng tiên tử.

Thổ khắc hỏa, nhưng hắn chỉ có một loại thần thổ, Thải Phượng tiên tử có một loại thần hỏa, mười hai loại dị hỏa, căn bản không khắc chế được, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Lân Chiến hăng máu, đội Kỳ Lân Chung phòng ngự, thúc đẩy Kỳ

Lân Ấn đập về phía Thải Phượng tiên tử, thần dũng vô cùng.

Tuy đã kích được Lân Chiến ra toàn lực, nhưng Tu Di Tử lại ghen tị, so với hai vị này, hắn, một đệ tử thân truyền của Phật Tổ, đúng là một kẻ nghèo kiết xác.

Bây giờ chỉ có thể làm nền cho Lân Chiến.

"Ngươi có được không?

Không được thì đừng gây thêm phiền phức cho ta, xuống vây công Mai Sơn Lục Huynh Đệ đi, không cần ngươi giúp đỡ, ngươi không kéo chân ta là tốt rồi." Lân Chiến tuy nóng nảy ngang ngược, nhưng không ngốc, biết Tu Di Tử trước đó là kích tướng hắn, lúc này quay lại chế giễu Tu Di Tử.

Tu Di Tử mặt mày tái xanh, bị kích thích, nghiến răng nghiến lợi xông lên, pháp bảo của lão tử không bằng ngươi, nhưng lão tử có thần thông.

"Chưởng Trung Phật Quốc." "Thiên Phật Thủ." "..." Tu Di Tử điên cuồng thúc đẩy thần thông tấn công.

Phía trên đánh nhau nảy lửa, phía dưới cũng kịch liệt không kém.

Trầm Hương điều khiển ảo ảnh hung long tấn công dữ dội, năng lượng tâm đèn tiêu hao cực nhanh, nhưng Mai Sơn Lão Nhị lại có một món Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo phòng ngự, lực phòng ngự vô cùng mạnh.

Hơn nữa sau khi hợp thể, Mai Sơn Lục Huynh Đệ có thể phát huy ra cường độ pháp lực của Chuẩn Thánh Sơ kỳ, ảo ảnh hung long căn bản không phá được phòng ngự.

Chương 507

Năm huynh đệ còn lại của Mai Sơn, mỗi người một món Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo, một món Tiên Thiên Trung phẩm Thượng đẳng Pháp bảo.

Dưới sự thúc đẩy của pháp lực cảnh giới Chuẩn Thánh, chúng vô cùng hung mãnh.

Đối mặt với mười lăm người vây công mà không hề rơi vào thế hạ phong, mười lăm người này cũng không phải kẻ yếu.

Đương nhiên, cũng là vì có người giấu nghề, ví dụ như Tiểu Ngọc, sợ bị Trầm Hương nhận ra nên không dùng Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm và Mị Kính.

Nhưng Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng không dùng toàn lực.

Ai cũng biết, Mai Sơn Lục Huynh Đệ còn có một chiêu hợp kích tuyệt kỹ, từng trọng thương một vị Chuẩn Thánh Sơ kỳ.

Bọn họ bây giờ chỉ mới thi triển trận pháp hợp kích, chứ chưa dùng đến tuyệt kỹ hợp kích.

Bên này đấu đá kịch liệt, bên kia phụ trách cướp Thần Châu cũng kịch liệt không kém, ai nấy đều thi triển thủ đoạn để so tốc độ.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi hiện ra bản thể, tốc độ còn nhanh hơn tia chớp, một thoáng mười vạn dặm.

Hai anh em nhà họ Phong có bản nguyên Cửu Muội Thần Phong do cha là Phong Trạch ban cho, ngự phong mà đi.

Hai vị bên Thiên Đình, Hồng Linh Tiên Quân vốn là Thất Thải Thần Hồng hóa hình, thuật hóa hồng đã xuất thần nhập hóa.

Vị còn lại là Phong Linh tiên tử, đồ đệ của Thanh Phong đạo nhân, cũng có được bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong, ngự phong mà đi.

Sáu người không ai chậm hơn ai, ngang tài ngang sức, đuổi theo tranh đoạt khắp Thiên Khiếu bí cảnh.

Sáu người mỗi người cướp được một viên Thánh Châu, viên còn lại không ai chịu nhường ai.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi muốn cướp, hai anh em họ Phong liền dùng Cửu Muội Thần Phong đánh tới, Cửu Muội Thần Phong chuyên làm tổn thương nguyên thần, khó lòng phòng bị.

Thần phong và thần hỏa có chút tương tự, đều có Tam Muội, Lục Đinh, Cửu Muội.

Tam muội đốt thân, Lục đinh ăn hồn, Cửu muội thương thần.

Tam muội nhắm vào nhục thân, Lục đinh nhắm vào hồn phách, Cửu muội chuyên công nguyên thần.

Tam muội còn có thể dựa vào nhục thân chống đỡ, còn hai loại sau, nếu không có pháp bảo bảo vệ nguyên thần, tốt nhất đừng để bị đánh trúng.

Nguyên thần chính là phiên bản nâng cấp của hồn phách, hai loại sau đều nhắm vào nguyên thần, chỉ là phương thức khác nhau, Lục đinh là ăn mòn, Cửu muội là phân giải, đều vô cùng khó đối phó.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi không dám cứng rắn đối đầu Cửu Muội Thần Phong, pháp bảo bảo vệ nguyên thần rất hiếm, ít nhất hai người bọn họ không có, chỉ có thể né tránh, từ bỏ lần tranh đoạt này.

Hai anh em họ Phong muốn đoạt Thánh Châu, cũng bị những người khác ngăn cản.

Hai vị bên Thiên Đình kia đều không nương tay, bọn họ kết minh

chỉ giới hạn trong việc cùng đối phó Mai Sơn Lục Huynh Đệ, còn việc đoạt Thánh Châu thì mỗi người tự dựa vào bản lĩnh.

"Cứ thế này, ai cũng chẳng được lợi, hay là bốn người chúng ta mỗi người một viên, các ngươi yểm trợ ta." Hồng Linh Tiên Quân đề nghị.

"Được, ngươi mà dám nuốt lời, đừng trách chúng ta liên thủ với Hao Thiên Khuyển." Phong Nguyên lên tiếng uy hiếp.

Hồng Linh Tiên Quân vạch đen đầy đầu, có thể tin tưởng nhau một chút được không.

Hồng Linh Tiên Quân đi cướp Thánh Châu, hai anh em họ Phong và Phong Linh tiên tử cầm chân Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi không có cách nào, những người vào được đây đều không phải tay mơ, đối phương lại chiếm ưu thế về số người, bọn họ không thể áp đảo được.

Thánh Châu không có cơ hội cướp được, hai người cũng không dây dưa, trực tiếp rời đi, quay về chi viện cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Hồng Linh Tiên Quân cướp được bốn viên Thánh Châu, không dám chiếm đoạt, chia cho hai anh em họ Phong hai viên.

Sau đó bốn người cũng quay về chi viện.

Bên này vẫn đang đánh nhau nảy lửa, Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi quay về trước, hai người liên thủ đánh lén, trực tiếp trọng thương một đệ tử Linh Sơn.

Cũng may Lăng Hư Đạo Quân quy định không được hạ sát thủ, nếu không bọn họ đã trực tiếp tiêu diệt kẻ đó.

Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi giỏi nhất là đánh lén, răng của cả

hai đều có thiên phú dị bẩm, không gì không phá được, nhục thân cấp Chuẩn Thánh cũng không chịu nổi hai người cắn.

Hao Thiên Khuyển sức lực lớn, bị cắn trúng chắc chắn sẽ bị xé một miếng thịt, còn răng của Điêu Nhi thì chứa kịch độc, ăn mòn nhục thân và thần hồn.

Quan Âm từng bị cắn, có kinh nghiệm sâu sắc, suýt nữa mất nửa cái mạng, chịu khổ không ít.

Hai tên này quá nguy hiểm, không thể không chia người ra cầm chân, Ngao Xuân và Kim Ca, Hoan Muội liền đi.

Nhưng đột nhiên thiếu mất bốn người, mười một người còn lại có chút không chống đỡ nổi áp lực từ Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

May mà Phong Nguyên bọn họ kịp thời quay về.

Hai anh em họ Phong phụ trách kiềm chế Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi, những người khác tiếp tục vây công Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Song phương đánh đến trời long đất lở, vô cùng kịch liệt.

Tả Huyền Cơ xem mà say sưa, đây là giới kịch liệt và đặc sắc nhất từ trước đến nay.

Bên ngoài, Dương Tiễn và những người khác cũng xem rất hứng thú.

"Chân quân dạy dỗ thuộc hạ quả là có nghề, chiến đấu lực này, vượt xa cùng cấp." Khai Minh Tiên Quân chân thành cảm thán, cùng cấp không ai đấu lại Dương Tiễn.

Mà thuộc hạ của Dương Tiễn cũng là những người xuất sắc trong cùng cấp.

Người ta mạnh là mạnh từ đầu đến cuối.

“Nghe nói Mai Sơn Lục Huynh Đệ còn có một chiêu hợp kích tuyệt kỹ, từng trọng thương một vị Chuẩn Thánh của Kỳ Lân tộc, mấy tiểu tử này có lẽ sắp thất bại rồi.” Lăng Hư Đạo Quân nói.

“Mai Sơn Lục Huynh Đệ là do Mai Sơn Lục Tinh Quái hóa hình, mỗi người hấp thu một phần bản nguyên của Mai Sơn, mượn Càn Khôn Lục Hợp Trận, có thể hóa thành núi Mai Sơn, lực trấn áp cực mạnh.

Nhưng bản nguyên Mai Sơn không thể khôi phục, dùng một lần bớt một lần, không đến vạn bất đắc dĩ bọn họ sẽ không dùng.” Dương Tiễn giải thích.

Vạn vật đều có linh, núi cũng không ngoại lệ, đặc biệt là những tiên sơn kia.

Mà Mai Sơn ở Hồng Hoang cũng là một tiên sơn có tiếng, không ít nhân vật lợi hại hóa hình từ Mai Sơn.

Trước có ba vị hồng trần khách của Tử Tiêu Cung hóa hình ở Mai Sơn, giữa có Viên Hồng hóa hình ở Mai Sơn, sau có Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Vì là sơn tinh hóa hình, sáu huynh đệ có thể hấp thu bản nguyên Mai Sơn.

Tiên sơn sở dĩ là tiên sơn, chính là vì nó có bản nguyên, có thể tụ tập nhiều linh khí trời đất hơn.

Tiên sơn cũng có thể hóa hình, trong ba ngàn hồng trần khách có mấy vị là tiên sơn hóa hình.

Nổi tiếng nhất là Trì Quốc Thiên Vương trong Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình, tên đó chính là một tòa tiên sơn hóa hình, sau này gia nhập Quy Nhất Giáo, sống sót trong Phong Thần lượng kiếp, sau đó lại theo Thái Thượng Lão Quân vào Thiên Đình.

Được phong làm Trì Quốc Thiên, đứng đầu Tứ Đại Thiên Vương, trấn thủ Đông Thiên Môn, bây giờ cũng đã lên tới Chuẩn Thánh Hậu kỳ.

Tứ Đại Thiên Vương đều là Chuẩn Thánh, ba người còn lại là thần linh trên bảng Phong Thần.

Bình thường Thiên Đình chỉ mở Nam Thiên Môn, ba vị kia trên danh nghĩa cũng là gác cổng, nhưng người ta lại nhàn rỗi.

Chương 508

Đệ tử Quy Nhất Giáo ở Thiên Đình thoải mái hơn đệ tử Xiển Giáo ở Linh Sơn nhiều.

Linh Sơn ngày nào cũng đấu đá nhau, còn Thái Thượng Lão Quân luyện đan cho Thiên Đình, giàu có vô cùng, một mình nuôi sống đám môn nhân còn sót lại của Quy Nhất Giáo.

Chẳng phải Ngưu Ma Vương, Hồng Hài Nhi những kẻ sau Phong Thần lượng kiếp mới bái nhập Quy Nhất Giáo, bây giờ đều đã lên tới Chuẩn Thánh, sau lại vượt lên, đuổi kịp hai đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo là Na Tra và Lôi Chấn Tử.

Đệ tử Xiển Giáo sau Phong Thần lượng kiếp, chỉ có thể tự mình kiếm tài nguyên tu luyện, không còn được Xiển Giáo tài trợ nữa.

Bây giờ Na Tra, Mộc Tra những người tư chất không tốt thì càng không cần phải nói.

Vốn dĩ Xiển Giáo còn có một đệ tử đời thứ hai tư chất không tồi, là Hồ Hoàn đồ đệ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, luyện thành Bát Cửu Huyền Công, các loại thần thông đều tùy tay thi triển, ngộ tính cực tốt.

Nhưng trong Phong Thần lượng kiếp đã bị Dương Tiễn giết chết, lên bảng Phong Thần, bây giờ đang làm thành hoàng ở Nhân tộc.

Vốn dĩ theo sự phát triển của Hồng Hoang nguyên bản, Dương Tiễn lẽ ra là đồ đệ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Kết quả bây giờ vì Lăng Tiêu can thiệp, mọi thứ đều loạn cả lên, Dương Tiễn không những không thành đồ đệ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, mà còn giết chết đồ đệ của người ta, ít nhiều có chút số mệnh và nhân quả trong đó.

Trong bí cảnh, hai bên đại chiến nửa ngày, đều tiêu hao nghiêm trọng, bên Trầm Hương bọn họ dựa vào số đông, chiếm được một chút ưu thế, nhưng cũng không thể tạo ra tác dụng áp đảo.

"Các ngươi thật sự muốn thử tuyệt kỹ hợp kích của chúng ta sao?" Khang Lão Đại đánh đến phiền, không muốn tiếp tục nữa.

"Tuyệt kỹ hợp kích của các ngươi chắc hẳn phải trả giá không nhỏ, nếu không các ngươi đã sớm thi triển rồi.

Nhưng nếu các ngươi thi triển, chúng ta quả thực mười phần thì có đến tám chín phần không chống đỡ nổi.

Các ngươi không muốn trả giá, chúng ta cũng không làm gì được các ngươi, đàm phán đi." Phong Nguyên ra hiệu cho mọi người dừng tay.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ giải trừ hợp thể, đánh thì cũng đã nghiền, nhưng đánh tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì.

"Đánh cũng đã đánh rồi, các ngươi không làm gì được chúng ta, nhưng nếu các ngươi liên thủ với chúng ta, hoàn toàn có thể loại Tu Di Tử bọn họ ra khỏi cuộc chơi.

Mười viên Thánh Châu, chúng ta mỗi bên năm viên, hơn nữa ít đi mười người chia Thái Chân Nhất Khí, chúng ta sẽ được chia nhiều hơn." Hao Thiên Khuyển đề nghị.

"Đề nghị này không tồi, các ngươi thấy sao?" Phong Nguyên nhìn về phía Trầm Hương và những người khác.

Mấy người Ngao Xuân nhìn về phía Trầm Hương, mấy người truyền âm thương lượng.

"Ta thấy được, năm viên Thánh Châu, chúng ta có năm người, lấy hai viên cũng không quá đáng, cứu Đinh Hương là quan trọng nhất, thù sau này báo cũng không muộn." Kim Ca nói.

“Ta cũng thấy được, ta chủ yếu đến vì Thái Chân Nhất Khí, Thánh Châu có được hay không cũng không sao, năm viên Thánh Châu, chúng ta lấy hai viên, Nhân tộc hai viên, Vũ Linh đại tiểu thư một viên, vừa đẹp.

Còn tên tán tu kia, chúng ta và Nhân tộc mỗi bên cho hắn một ít bồi thường là được.” Tiểu Bạch Long cũng đồng ý.

“Nhưng bọn họ đã giết Tiểu Ngọc, hợp tác với họ, ta không làm được.” Trầm Hương vô cùng day dứt.

Một bên là Tiểu Ngọc, một bên là cứu Đinh Hương, hắn thật sự không thể lựa chọn.

“Tiểu Ngọc đã chết rồi, chẳng lẽ ngươi bây giờ liều mạng với bọn họ, Tiểu Ngọc có thể sống lại sao?

Việc ngươi cần làm bây giờ là bảo toàn những người còn sống, rồi tìm cách báo thù cho người đã chết.” Ngao Xuân có chút hận sắt không thành thép, đầu óc hắn không bằng Trầm Hương, nhưng chuyện hắn có thể nghĩ thông, Trầm Hương lại không nghĩ thông.

Chẳng lẽ hắn và Hao Thiên Khuyển bọn họ không có huyết thù sao, người tỷ tỷ hắn yêu thương nhất, chết ngay trước mắt hắn, bị Dương Tiễn giết, hắn cũng hận không thể giết sạch những người liên quan đến Dương Tiễn.

“Được, cứu Đinh Hương trước.” Trầm Hương hít sâu một hơi, thỏa hiệp.

“Chúng ta đồng ý.” Kim Ca mở miệng nói.

Lời này vừa ra, Tu Di Tử hoảng rồi.

“Các ngươi phải nghĩ cho kỹ, loại chúng ta ra khỏi cuộc chơi, nếu bọn họ trở mặt, các ngươi căn bản không thể chống đỡ được, cuối cùng các ngươi cũng sẽ bị loại.

Đây là kế ly gián của bọn họ, các ngươi tuyệt đối đừng mắc lừa." Tu Di Tử lo lắng khuyên nhủ.

"Hừ, chúng ta có thể lấy danh dự của Nhị gia ra đảm bảo, chút tín dụng này chúng ta vẫn có." Khang Lão Đại mở miệng.

"Các ngươi có thể dùng danh dự của Nhị Lang Chân Quân để đảm bảo, vậy thì không có gì để nói, chiến thôi." Phong Nguyên gật đầu.

Vốn dĩ quan hệ của bọn họ cũng gần gũi hơn, không hợp với Linh Sơn.

"Hồng Linh Tiên Quân, Phong Linh tiên tử, các ngươi muốn qua đây hay là cùng bọn họ?" Hao Thiên Khuyển nhìn về phía Hồng Linh Tiên Quân và Phong Linh tiên tử, cho hai người một cơ hội.

Dù sao bọn họ bây giờ đang làm việc ở Thiên Đình, liên hợp với người khác ức hiếp người của Thiên Đình, không thích hợp.

Không chút do dự, Hồng Linh Tiên Quân dẫn Phong Linh tiên tử phản bội.

Tu Di Tử suýt nữa thổ huyết, mẹ nó, toàn là cỏ đầu tường, không có một ai nói đạo nghĩa.

Ba vị tán tu kia càng thêm uất ức, đứng sai phe, Thái Chân Nhất Khí đừng hòng nghĩ tới, Thánh Châu cũng không cướp được, lợi ích mà Tu Di Tử đã hứa hẹn trước đó có còn tính hay không cũng không biết.

"Thánh Châu ở trong tay chúng ta." Hồng Linh Tiên Quân lấy ra bốn viên Thánh Châu, đưa cho Hao Thiên Khuyển phân phối ngay tại chỗ.

Hao Thiên Khuyển ném một viên cho Phong Nguyên, sau đó lấy ra những viên cướp được trước đó, phân phối cho bên mình, đưa cho Hồng Linh Tiên Quân một viên, Thải Phượng tiên tử một viên, bọn họ

giữ lại ba viên.

Phong Nguyên cũng lấy ra năm viên để chia, Vũ Linh đại tiểu thư một viên, cho Trầm Hương hai viên, mình giữ lại hai viên.

Sau đó thương lượng một chút, lấy ra một ít tài nguyên tu luyện cho Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc cũng không từ chối, tất cả đều vui vẻ.

Cảnh tượng chia chác ngay tại chỗ này, ít nhiều không coi Tu Di Tử bọn họ ra gì.

"Các ngươi có thể cút rồi, Thái Chân Nhất Khí không có phần của các ngươi, bây giờ cút, hoặc là chúng ta đánh tàn phế các ngươi rồi ném đi, tự mình chọn." Hao Thiên Khuyển kiêu ngạo uy hiếp.

Cái cần có bọn họ đã có, cũng giúp Trầm Hương bọn họ có được Thánh Châu và Thái Chân Nhất Khí, nhiệm vụ hoàn thành, còn có thể sỉ nhục đệ tử Linh Sơn, quá hoàn hảo.

Đợi hấp thu xong Thái Chân Nhất Khí, ra ngoài rồi tiếp tục kích thích Trầm Hương bọn họ, ép mấy tên này trưởng thành.

"Các ngươi, các ngươi cứ chờ đấy." Đối phương đông người thế mạnh, căn bản không thể đánh lại, Tu Di Tử ngoài việc nói lời cay độc để giữ thể diện thì không làm được gì, tức giận dẫn người rời đi.

Thiên Khiếu bí cảnh khá lớn, tiên thiên linh khí nồng đậm, có không ít thiên tài địa bảo, bây giờ chỉ có thể xem có tìm được thiên tài địa bảo cao cấp nào không, cố gắng giảm bớt tổn thất.

Ba tán tu vây quanh đòi Tu Di Tử lợi ích đã hứa, Tu Di Tử tuy rất khó chịu, nhưng vẫn đưa.

Bởi vì lúc ra ngoài, Nhiên Đăng Phật Tổ đã dặn đi dặn lại, bây giờ là thời khắc quan trọng để Linh Sơn truyền bá tín ngưỡng Phật môn, danh tiếng rất quan trọng.

Hắn mà không đưa, ba người này ra ngoài chắc chắn sẽ nói với các tán tu khác, một đồn mười, mười đồn trăm, danh tiếng Linh Sơn sẽ bị bêu xấu, trách nhiệm này hắn không gánh nổi.

Ba vị tán tu cũng có thu hoạch, không uổng công, vui vẻ tản ra tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Chỉ có Linh Sơn và Kỳ Lân tộc không có thu hoạch gì, Kỳ Lân tộc dù sao cũng không tổn thất, Linh Sơn còn mất đi số tài nguyên tu luyện cho ba vị tán tu.

Dù sao Lân Chiến nghĩ như vậy, trong lòng cũng cân bằng hơn nhiều.

Bên Hồ Thất Thải, Tả Huyền Cơ mở trận pháp, Trầm Hương và những người khác vội vàng tiến vào hấp thu Thái Chân Nhất Khí.

Tác dụng của Thái Chân Nhất Khí giống như Bồ Đề Hương, chính là trong một khoảng thời gian nhất định tăng cường ngộ tính, phụ trợ ngộ đạo.

Hiệu quả tốt hơn Bồ Đề Hương rất nhiều, chỉ là quá ít, mỗi vạn năm, Thất Thải Lưu Ly Bối mới nhả ra một ngụm.

Chương 509

Đối với Đại La Kim Tiên Đỉnh phong rất hữu dụng, nhưng đối với Chuẩn Thánh thì có chút còn hơn không.

Cũng vì vậy, các thế lực lớn đều không để ý, chỉ phái đệ tử đến tranh đoạt.

Số lượng Thái Chân Nhất Khí có hạn, mọi người đều không rảnh tranh đấu, vội vàng tĩnh tâm hấp thu ngộ đạo.

Tả Huyền Cơ thấy mọi người đều yên tĩnh, liền lặn xuống Hồ Thất Thải mò sò, dưới đáy hồ có không ít sò, là mỹ vị trân quý hiếm có.

"Này, lão huynh, vạn năm giai nhưỡng mang đến cho ngươi đây." Tả Huyền Cơ đến bên cạnh Thất Thải Lưu Ly Bối, lấy ra một cái hồ lô, thần quang lóe lên, hồ lô bị Thất Thải Lưu Ly Bối thu đi.

Con Thất Thải Lưu Ly Bối này có tu vi, mà tu vi còn không thấp, Chuẩn Thánh Hậu kỳ.

Sinh ra đã mạnh mẽ như vậy, trời sinh đã mang theo Thủy Nguyên pháp tắc trong ba ngàn Đại Đạo pháp tắc.

Giống như Tổ Vu và Đại Vu của Vu tộc, trời sinh đã mang theo một loại bản mệnh pháp tắc.

Thủy Nguyên pháp tắc, một trong những pháp tắc đỉnh cấp, khởi đầu của vạn vật, cội nguồn.

Nhưng thứ này không có chút hỗ trợ nào cho chiến đấu, thuộc loại pháp tắc phụ trợ, nên không nổi danh.

Thứ này dùng để phụ trợ tham ngộ pháp tắc, hiệu quả tuyệt vời, khởi đầu của vạn vật, cội nguồn, cũng bao gồm pháp tắc, dưới sự

phụ trợ của Thủy Nguyên pháp tắc, rất dễ dàng để các pháp tắc khác nhập môn.

Cho nên Thủy Nguyên Ma Thần tu vi rất cao, thậm chí còn cao hơn La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ một chút, nhưng không giỏi chiến đấu, nên không nổi danh.

Cũng vì có Thủy Nguyên pháp tắc gia trì, nên Thánh Châu do Thất Thải Lưu Ly Bối thai nghén mới ẩn chứa một ít Đại Đạo pháp tắc.

Do quá nghịch thiên, nên Thất Thải Lưu Ly Bối cũng bị trời phạt, giống như Bắc Hải Huyền Quy lúc trước, không thể hóa hình.

Thất Thải Lưu Ly Bối thích yên tĩnh, ở đây quá lâu, cũng không muốn đổi chỗ, không muốn ra ngoài.

Tuy nhiên, Thất Thải Lưu Ly Bối thích uống rượu ngon, bọn họ cách một khoảng thời gian sẽ mang một ít rượu ngon vào cho Thất Thải Lưu Ly Bối.

Những con sò dưới đáy hồ này, đều là con cháu của Thất Thải Lưu Ly Bối.

Thất Thải Lưu Ly Bối tự mình không muốn ra ngoài, nhưng muốn con cái ra ngoài xem thử.

Thế là chọn ra một con sò, mấy vạn năm nay, vẫn luôn tạo dựng căn cơ cho nó, những Thánh Châu thai nghén trước đây, phần lớn đều dùng để đắp nền cho nó.

Vốn chỉ là một con sò bình thường, nhưng lại bị Thất Thải Lưu Ly Bối hao phí rất nhiều để tạo thành thiên tài có Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn.

Những Thánh Châu đã tiêu hao kia nếu dùng để luyện khí, cũng có thể luyện ra mấy món Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo.

Lúc trước Thất Thải Lưu Ly Bối đã giao dịch với sư tôn của họ là Lăng Hư Đạo Quân, đưa cho Lăng Hư Đạo Quân hơn một trăm viên Thánh Châu, để Lăng Hư Đạo Quân giúp kiếm tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo đắp nền.

Thánh Châu là do Thất Thải Lưu Ly Bối thai nghén, nếu Thất Thải Lưu Ly Bối không muốn cho, không ai có thể lấy được, vì Thất Thải Lưu Ly Bối có thể dễ dàng hủy đi Thánh Châu.

Mà việc tranh đoạt Thánh Châu vạn năm một lần, cũng là vì Thất Thải Lưu Ly Bối quá cô đơn, tìm chút niềm vui, xem các thiên tài Hồng Hoang.

"Bối nhi sắp hóa hình rồi, trước đây nghe sư phụ ngươi nói, môn hạ của Kim Ô, ai nấy đều kinh tài tuyệt diễm, ngươi hỏi sư phụ ngươi xem có thể để Bối nhi bái nhập môn hạ Kim Ô không." Giọng của Thất Thải Lưu Ly Bối vang lên.

"Bái Tam Kim Ô Thánh Nhân làm thầy e là không được, sau Phong Thần lượng kiếp, Tam Kim Ô Thánh Nhân không còn thu đồ đệ nữa, vẫn luôn bế quan, chỉ xuất hiện một lần khi khiêu chiến Đạo Tổ.

Nhưng với tư chất của Bối nhi, bái những đồ đệ của Tam Kim Ô Thánh Nhân làm thầy, vấn đề không lớn, như Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn, chính là đồ tôn của Tam Kim Ô Thánh Nhân, bây giờ dưới Á Thánh không ai là đối thủ của ngài ấy.

Á Thánh nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, cũng chưa chắc thắng được Nhị Lang Chân Quân.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hao Thiên Khuyển, Tử Kim Hoa Hồ Điêu, ngươi cũng thấy rồi, chính là thuộc hạ của Nhị Lang Chân Quân.

Bối nhi nếu bái nhập môn hạ Kim Ô, dù làm đệ tử đời thứ hai,

chắc chắn cũng có thể danh dương Hồng Hoang, thành tựu sau này không thể lường được, khả năng thành Thánh rất lớn.

Tam Kim Ô Thánh Nhân có chín đồ đệ, năm người đã thành Thánh, bốn người còn lại cũng sắp rồi." Tả Huyền Cơ nói.

Ở Hồng Hoang ai mà không muốn bái nhập môn hạ Tam Kim Ô Thánh Nhân, nhưng yêu cầu thu đồ của người ta vô cùng cao, Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn cũng chỉ là có tư cách.

Bây giờ Tam Kim Ô Thánh Nhân đang bận đấu với Đạo Tổ, mười phần thì có đến tám chín phần không có thời gian thu đồ.

"Vậy cũng được, phiền sư phụ ngươi giúp hỏi thăm, hai mươi viên Thánh Châu này, mười viên cho sư phụ ngươi, mười viên làm lễ bái sư cho Bối nhi." Thân thể to lớn của Thất Thải Lưu Ly Bối động đậy, nhả ra hai mươi viên Thánh Châu cho Tả Huyền Cơ.

Nó ở đây không biết bao nhiêu năm tháng, trước đây không gian ở đây bị phong bế, không ra được, nó vẫn luôn ngủ say, vạn năm nhả châu một lần.

Khi đó vì không gian phong bế, tiên thiên linh khí không đủ, một lần chỉ có thể thai nghén một viên Thánh Châu.

Nhưng qua vô số năm tháng, cũng tích lũy được mấy trăm viên Thánh Châu, dùng để đắp nền cho Bối nhi hết ba trăm viên, cho Lăng Hư Đạo Quân hơn một trăm viên, trong tay nó bây giờ vẫn còn không ít Thánh Châu.

Lăng Hư Đạo Quân không có khí vận gia trì, không có công đức gia thân, vẫn có thể đột phá đến Chuẩn Thánh Đỉnh phong, không kém những người có khí vận gia trì như Nam Cực Tiên Ông.

Còn Lăng Hư Thất Tiên có thể đồng loạt đột phá Chuẩn Thánh, chính là nhờ vào Thái Chân Nhất Khí mà nó nhả ra qua vô số năm

tháng.

Lúc trước Thiên Khiếu bí cảnh xuất hiện, Lăng Hư Đạo Quân và Lăng Hư Thất Tiên là người đầu tiên phát hiện, đầu tiên tiến vào, những Thái Chân Nhất Khí tích trữ kia, đều bị tám thầy trò hấp thu hết.

"Được." Tả Huyền Cơ cũng không khách khí với Thất Thải Lưu Ly Bối.

Lúc trước nhặt được món hời lớn, chịu ơn lớn của Thất Thải Lưu Ly Bối.

Sau này bọn họ chọn Hư Khâu Tiên Sơn làm đạo trường, cũng là để bảo vệ Thất Thải Lưu Ly Bối.

Thiên Khiếu bí cảnh nếu rơi vào tay các thế lực lớn, Thất Thải Lưu Ly Bối chắc chắn sẽ trở thành công cụ sản xuất Thánh Châu và Thái Chân Nhất Khí.

Chúng ta chịu ơn của ngươi, tu vi đại tăng, liền bảo vệ ngươi an ổn.

Giao hảo mấy vạn năm, sớm đã thành bạn cũ, khách khí ngược lại xa cách.

"Lúc nào đó các ngươi kiếm cho ta ít tiên quả, bàn đào, hoàng trung lý, nhân sâm quả gì đó, chỉ nghe các ngươi nói, cũng không biết mùi vị thế nào.

Có rượu không có đồ ăn, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó." Thất Thải Lưu Ly Bối ung dung nói.

"Được, lúc nào đó chúng ta kiếm cho ngươi." Tả Huyền Cơ cười gật đầu, những thứ này tuy rất quý, nhưng với năng lực của bọn họ vẫn có thể kiếm được.

Hơn nữa giá trị của Thánh Châu còn cao hơn những thứ này nhiều.

Tả Huyền Cơ ở dưới đáy hồ trò chuyện với Thất Thải Lưu Ly Bối, Trầm Hương bọn họ ở trên mặt hồ hấp thu Thái Chân Nhất Khí.

Chớp mắt ba tháng trôi qua.

Hôm nay, Phong Tốn đột phá, ngộ thông phong chi pháp tắc trong Nhân Đạo pháp tắc, pháp tắc tiểu thành, được Nhân Đạo thừa nhận, lực lượng Nhân Đạo giáng lâm, gia trì lên thân, Phong Tốn mượn lực lượng Nhân Đạo và lực lượng tiểu thành phong chi pháp tắc, thuận lợi trảm ra thiện thi, bước vào Chuẩn Thánh Sơ kỳ.

"Chúc mừng Phong Tốn đạo hữu." Trầm Hương và những người khác lần lượt chúc mừng, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Chuẩn Thánh mới được xem là thượng lưu ở Hồng Hoang, mới có một chút tiếng nói.

Hơn nữa, chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên rất lớn.

Cứ nói Mai Sơn Lục Huynh Đệ, đều không phải Chuẩn Thánh Sơ kỳ thật sự, mà bọn họ nhiều người vây công cũng không làm gì được.

Lại ba tháng nữa trôi qua, Thải Phượng tiên tử cũng thành công đột phá.

Thải Phượng tiên tử đi con đường pháp tắc chứng đạo, tham ngộ hỏa chi pháp tắc trong Đại Đạo pháp tắc.

Chương 510

Đại Đạo Thánh Nhân và Lục Đạo Thánh Nhân đều có ưu nhược điểm, thời kỳ Chuẩn Thánh, đi pháp tắc chứng đạo có lực lượng pháp tắc gia trì, còn Lục Đạo Chuẩn Thánh có tam thi tương trợ.

Đương nhiên, vì đám biến thái môn hạ Kim Ô, mọi người đều công nhận Đại Đạo Thánh Nhân mạnh hơn Lục Đạo Thánh Nhân.

Nhưng đi pháp tắc chứng đạo quá khó, Tam Kim Ô hoàn toàn là ngoại lệ, người ta có Hỗn Độn Linh Bảo cung cấp Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh để tham ngộ.

Những người khác đi pháp tắc chứng đạo, ngay cả một cái tham chiếu cũng không có, căn bản không đi được.

Tam Kim Ô tài đại khí thô, ai mà bì được.

Ngoài môn hạ Kim Ô, Đại Đạo Thánh Nhân chỉ có Côn Bằng mấy vị, nhưng người ta theo Hỗn Độn Ma Thần, có Hỗn Độn Ma Thần giảng đạo, cũng là không thể sao chép.

Đừng thấy Côn Bằng, Minh Hà bọn họ trước đây sống thảm hại, như chó nhà có tang chạy khỏi Hồng Hoang, có nhà không dám về, nhưng người ta cuối cùng cũng thành danh.

Ngoài Tam Kim Ô và Thiên Định Lục Thánh, chính là mấy vị này sống tốt nhất.

Hỗn Độn Ma Thần dù sao cũng là Hỗn Độn Ma Thần, theo người ta làm tiểu đệ cũng có thể làm người trên người, bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Còn Lục Đạo Thánh Nhân tuy không mạnh bằng Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng có pháp tắc để tham chiếu, đi dễ dàng hơn,

có thể đi xa hơn.

Thiên Địa Nhân tam đạo pháp tắc, chính là phân hóa từ Đại Đạo pháp tắc, ba đạo pháp tắc hợp lại, chính là Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Có thể nói là phiên bản giản lược của Đại Đạo pháp tắc, tham ngộ tự nhiên dễ hơn rất nhiều.

Mà Địa Đạo pháp tắc không thể tham ngộ, chỉ có thể dùng để luyện thể.

Cho nên, thông qua tham ngộ tam đạo pháp tắc để đi pháp tắc chứng đạo cũng không đi được.

Nói là Lục Đạo Thánh Nhân, thực chất là tam đạo, vì chỉ có chính tam đạo Thiên Địa Nhân có pháp tắc, âm tam đạo Phật, Ma, Yêu không có, chỉ dùng để kiềm chế chính tam đạo.

Cho nên đừng thấy Linh Sơn bây giờ đắc thế, phong độ vô song, nhưng không có Phật Đạo pháp tắc, tu luyện tam đạo pháp tắc khác, phải ngoan ngoãn cống hiến khí vận.

Đợi Linh Sơn không thể tiếp tục quy mô lớn chiếm đoạt khí vận Nhân tộc, thu không đủ chi, chính là lúc Linh Sơn suy bại.

Nói cho cùng, Linh Sơn vẫn là làm công, tu vi chư Phật đều tu Thiên Đạo pháp tắc, chiếm đoạt khí vận Nhân tộc, sau đó làm áo cưới cho Thiên Đạo.

Không có pháp tắc của riêng mình, vĩnh viễn không thể thực sự làm chủ.

Nói cách khác, chỉ có chính tam đạo mới có thể làm chủ, người ta có pháp tắc của riêng mình, có Thánh Nhân.

Âm tam đạo dù đắc thế cũng chỉ là nhất thời, chỉ có thể dùng để

kiềm chế chính tam đạo.

Kỳ hạn nửa năm đã đến, Thái Chân Nhất Khí đã bị hấp thu hết, Phong Tốn và Thải Phượng tiên tử trở thành người thắng lớn nhất, Thánh Châu cũng cướp được, còn đột phá đến Chuẩn Thánh Sơ kỳ.

Những người khác cũng đều có thu hoạch, tuy không đột phá, nhưng đều tiến thêm một bước.

Ví dụ như Trầm Hương, đã chạm đến ngưỡng cửa của chiến đấu pháp tắc.

Đối với Trầm Hương mà nói, không có lựa chọn nào khác, muốn chiến thắng Dương Tiễn, phải tu luyện pháp tắc cường đại.

Mạnh hơn chiến đấu pháp tắc chỉ có thập đại chí cường pháp tắc, cũng có những pháp tắc ngang hàng với chiến đấu pháp tắc, như sát lục pháp tắc, thôn phệ pháp tắc.

Trông thì có vẻ hắn có nhiều lựa chọn, nhưng thực ra hắn không có lựa chọn nào cả, vì các pháp tắc khác hắn không thể tiếp xúc được, chỉ có chiến đấu pháp tắc, đại sư bá có thể cung cấp cho hắn chiến đấu pháp tắc hoàn chỉnh để tham ngộ.

Tuy thôn phệ pháp tắc mà sư phụ tham ngộ cũng rất mạnh, nhưng sư phụ của hắn cũng mới tham ngộ thôn phệ pháp tắc đến tiểu thành, đợi hắn đuổi kịp thì không có gì để tham khảo, tự mình ngộ, biết đến năm nào tháng nào.

Cho nên tu luyện chiến đấu pháp tắc đối với hắn là con đường tắt.

Cuộc hành trình tranh đoạt này đến đây là kết thúc, mọi người ra khỏi Hồ Thất Thải.

Tu Di Tử bọn họ ra cũng không ra được, vào Hồ Thất Thải tranh cũng không dám, chỉ có thể trơ mắt nhìn, chịu đủ dày vò, tức đến nghiến răng.

Cuối cùng cũng kết thúc, bọn họ coi như được giải thoát.

Tả Huyền Cơ cũng từ dưới đáy hồ lên, dẫn mọi người rời khỏi Thiên Khiếu bí cảnh.

Hao Thiên Khuyển lấy ra một viên Thánh Châu đưa cho Tả Huyền Cơ.

Dù sao theo quy củ, mỗi lần Thiên Khiếu bí cảnh mở ra, môn hạ của Lăng Hư sẽ lấy đi một viên Thánh Châu.

Mà bọn họ độc chiếm bốn viên, theo lý do bọn họ trả.

"Không cần, nể mặt Nhị Lang Chân Quân, lần này không thu Thánh Châu." Tả Huyền Cơ cười lắc đầu.

Mấy người Trầm Hương khó chịu vô cùng, mặt mũi Dương Tiễn lớn vậy sao, người ta ngay cả bảo bối tốt như Thánh Châu cũng nói cho là cho.

"Nhanh đi thôi, ra khỏi Hư Khâu Tiên Sơn, Hao Thiên Khuyển bọn họ chắc chắn sẽ ra tay với chúng ta, chúng ta bây giờ còn không phải đối thủ của họ." Kim Ca rất bình tĩnh, lưu luyến nhìn Vũ Linh đại tiểu thư một cái, truyền âm gọi Trầm Hương bọn họ nhanh chóng rời đi.

Bốn người vừa ra khỏi Hư Khâu Tiên Sơn, những tu sĩ bên ngoài vẫn chưa giải tán, hóng chuyện vây lại hỏi ai được Thánh Châu, ai đột phá Chuẩn Thánh.

Trầm Hương bọn họ đâu có thời gian để ý, chạy trốn là quan trọng, chen ra ngoài, vội vàng hướng về Nhân tộc Thần Đình.

Hao Thiên Khuyển thực ra đã chú ý thấy Trầm Hương bọn họ rời đi, cố ý giả vờ không thấy, hàn huyên với Tả Huyền Cơ.

Một lúc lâu sau mới giả vờ phát hiện, đuổi theo ra ngoài.

Tiểu Ngọc ẩn giấu thân phận quan sát bên cạnh, nhíu mày, nàng

thấy Hao Thiên Khuyển bọn họ thực ra đều đã phát hiện Trầm Hương bọn họ rời đi, nhưng đều giả vờ không phát hiện.

Mấy tên này rốt cuộc đang làm gì, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, giống như đang cố ý trêu đùa Trầm Hương bọn họ.

Lúc này nàng cũng không biết nên đi đâu, thiên phú thần thông của Hao Thiên Khuyển có thể truy tung được khí vị của Trầm Hương bọn họ, nàng chỉ có thể theo sau.

Nhưng rất nhanh đã bị Hao Thiên Khuyển phát hiện.

"Tiểu hồ ly, ra đi, đừng trốn nữa, trước đây nể mặt Khang Lão Đại, chúng ta tha cho ngươi, không muốn chết thì cút xa một chút, đừng cản trở chúng ta, chúng ta sẽ không nương tay lần thứ hai." Hao Thiên Khuyển cảnh cáo.

Có tiểu hồ ly giúp đỡ, Trầm Hương vĩnh viễn không thể có được sự rèn luyện tốt nhất.

"Ngươi còn nợ ta hai giọt Tam Quang Thần Thủy, không tìm cách trả, theo chúng ta làm gì?

Mau rời đi." Khang Lão Đại phối hợp đóng vai tốt, ý ngầm là ngươi mau rời đi, nếu không ta cũng không bảo vệ được ngươi.

"Ta không có cách nào lấy được Tam Quang Thần Thủy, nhưng ta có thể dùng thứ khác để đổi, ngươi cần gì, ta đi tìm." Tiểu Ngọc nói.

Dù sao, Khang Lão Đại cũng đã cứu nàng, hơn nữa Khang Lão Đại miệng cứng lòng mềm, đối với nàng thực ra rất tốt, nàng muốn báo đáp Khang Lão Đại, nhưng không biết Khang Lão Đại cần gì.

"Ta cần Bồ Đề Hương." Khang Lão Đại cũng không khách khí, hắn cũng đã chạm đến ngưỡng cửa pháp tắc, chỉ còn một bước nữa là vào Chuẩn Thánh, rất cần thứ có thể tăng ngộ tính.

“Được.” Tiểu Ngọc dứt khoát xoay người rời đi.

Bồ Đề Hương rất đắt, nhưng cũng không phải không có cơ hội lấy được, chỉ cần trong tay nàng có đủ đồ tốt, có thể đến Linh Sơn đổi Bồ Đề Hương.

Khang Lão Đại không biết một câu nói của mình, đã tạo ra một nữ ma đầu, khắp nơi chặn giết những tu sĩ có đồ tốt, đệ tử các thế lực lớn đều bị hại, chỉ có Nhân tộc không sao.

Không phải Tiểu Ngọc có tình cảm gì với Nhân tộc, chỉ là để bán những thứ cướp được cho Nhân tộc.

Như pháp bảo, nhìn một cái là nhận ra, không dễ bán, mà Nhân tộc đủ mạnh, hoàn toàn có thể nuốt trọn, nàng không động đến Nhân tộc, bán những thứ cướp được cho Nhân tộc Thần Đình, đổi thành những thứ khác, tích trữ lại, sau đó đến Linh Sơn đổi Bồ Đề Hương.

Chương 511

Sau khi Tiểu Ngọc rời đi, Hao Thiên Khuyển bọn họ tiếp tục truy sát Trầm Hương bọn họ, cố ý chậm lại một chút, để Trầm Hương bọn họ có đủ thời gian đến Triều Ca Thành dùng Thánh Châu đổi Tam Quang Thần Thủy với Nhân Hoàng.

Sau đó, Trầm Hương bọn họ rời Triều Ca không lâu, liền bị Hao Thiên Khuyển bọn họ truy sát.

"Trầm Hương, các ngươi không phải muốn cùng chúng ta phân cao thấp sao?

Chạy cái gì?

Một đám phế vật, còn muốn khiêu chiến chúng ta." Hao Thiên Khuyển điên cuồng chế giễu.

Sắc mặt Trầm Hương bọn họ ngưng trọng, vốn dĩ trước đây không rõ thực lực của Mai Sơn Lục Huynh Đệ, bọn họ còn khá tự tin, cảm thấy dựa vào Cửu Nha Trận có thể so tài một phen.

Tuy nhiên, sau khi chứng kiến thực lực thật sự của Mai Sơn Lục Huynh Đệ ở Thiên Khiếu bí cảnh, Cửu Nha Trận đối với người ta chỉ là rác rưởi, bọn họ căn bản không có tư cách so tài với người ta.

Càn Khôn Lục Hợp Trận vừa ra, bọn họ chỉ có nước bị tàn sát.

Thậm chí bọn họ chạy trốn cũng khó, tốc độ của Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi quá nhanh.

Càng ngày càng gần, bốn người đều hoảng.

"Cứ thế này không phải cách, sớm muộn cũng bị đuổi kịp, chúng ta chia ra chạy, ép bọn họ chia ra, chúng ta còn có chút cơ hội, bọn họ hợp lại, bố trí Càn Khôn Lục Hợp Trận, chúng ta không có nửa điểm

khả năng thắng.” Kim Ca nói.

“Được, Bát thái tử, Tam Quang Thần Thủy giao cho ngươi, bọn họ nhất định sẽ trọng điểm truy sát ta, ta cầm Tam Quang Thần Thủy cũng không mang về được, ngươi dù sao cũng là thái tử Long tộc, bọn họ cũng sẽ có chút kiêng dè.” Trầm Hương đưa Tam Quang Thần Thủy cho Ngao Xuân, chọn chạy về phía nam.

Kim Ca và Hoan Muội cũng tản ra, mỗi người chọn một hướng chạy, Ngao Xuân đi về phía tây, muốn mang Tam Quang Thần Thủy về Nữ Nhi Quốc.

Hao Thiên Khuyển bọn họ tự nhiên nhìn ra mục đích của Trầm Hương bọn họ, nhưng giả vờ không nhìn ra, rất phối hợp chia ra đuổi theo.

“Các ngươi đi đuổi đi, ra ngoài lâu như vậy, ta nhớ chủ nhân rồi, ta muốn về tìm chủ nhân.” Điêu Nhi cảm thấy không thú vị, một mình rời đi.

Mai Sơn Lão Ngũ đi đuổi Ngao Xuân, những người khác hai người một tổ, tản ra truy sát Kim Ca, Trầm Hương và Hoan Muội.

Ép mấy người tự mình rèn luyện sẽ tốt hơn, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn.

Hao Thiên Khuyển và Lão Nhị đi truy sát Trầm Hương, pháp bảo của Trầm Hương lợi hại, Lão Nhị có một món Tiên Thiên Thượng phẩm Linh Bảo phòng ngự, có thể chống đỡ, phối hợp với Hao Thiên Khuyển đánh lén, có thể áp chế được Trầm Hương.

Đổi thành người khác đi, chưa chắc đã làm gì được Trầm Hương, Bảo Liên Đăng dù sao cũng là Tiên Thiên Cực phẩm Linh Bảo, không phải chuyện đùa.

Pháp bảo thích hợp nhất với Đại La Kim Tiên là Thượng phẩm

Linh Bảo, Cực phẩm Linh Bảo cần đến Chuẩn Thánh mới có thể phát huy hết uy lực.

Cũng may Trầm Hương bây giờ vẫn chưa thể phát huy hết uy lực của Bảo Liên Đăng, nếu không Hao Thiên Khuyển và Lão Nhị cũng đủ mệt.

Mà Bảo Liên Đăng cộng với Bát Quái Phủ cho Trầm Hương sự tự tin rất lớn, cảm thấy có thể đối đầu với Hao Thiên Khuyển và Mai Sơn Lão Nhị một phen.

Dẫn hai người đi xa, Trầm Hương quyết định liều một phen.

Trước đây quét đảo Tội Nhân, Trầm Hương tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn còn hơi non, làm sao đấu lại được hai lão già gian xảo như Hao Thiên Khuyển và Mai Sơn Lão Nhị, bị Hao Thiên Khuyển đánh lén trọng thương.

Trầm Hương nhớ ra nước có thể cách tuyệt truy tung khí vị của Hao Thiên Khuyển, liền trốn vào một con sông.

Chạy trốn trong nước, cuối cùng lại tình cờ chạy đến Vạn Quật Sơn, Trầm Hương vội vàng trốn vào.

Vạn Quật Sơn quanh co khúc khuỷu, lần trước Hao Thiên Khuyển và Dương Tiễn đuổi đến Vạn Quật Sơn cũng bị lạc.

Tuy nhiên, Trầm Hương không biết đó là Dương Tiễn và Hao Thiên Khuyển đang nương tay.

Lần này, Hao Thiên Khuyển và Mai Sơn Lão Nhị cũng nương tay, giả vờ bị lạc, canh giữ bên ngoài Vạn Quật Sơn, Trầm Hương bị thương không nhẹ, đợi Trầm Hương hồi phục thương thế rồi tính.

Chủ nhân nói Trầm Hương theo Tôn Ngộ Không, chắc chắn sẽ tu luyện chiến đấu pháp tắc, mà lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc, cách tốt nhất chính là không ngừng chiến đấu.

Giúp Trầm Hương tham ngộ chiến đấu pháp tắc, còn có thể rèn luyện thực chiến của Trầm Hương, quá hoàn hảo.

Ở một nơi khác, Kim Ca và Hoan Muội cũng bị trọng thương, mấy huynh đệ Mai Sơn cố ý cho họ cơ hội chạy trốn.

Nói chính xác là lại bắt đầu kế hoạch đuổi cừu, Kim Ca bị đuổi đến Phong Đô Quỷ Vực, nơi từng là Bất Chu Sơn, đại bản doanh của Vu tộc.

Khi xưa Vu Yêu đại quyết chiến, Bất Chu Sơn sụp đổ, Lăng Tiêu và Nguyên Thủy mỗi người lấy đi nửa đoạn Bất Chu Sơn.

Sau này Địa Phủ hoàn thiện, Vu Yêu quyết chiến, mười vị Đại Vu chết ba, còn lại bảy vị, Hình Thiên và Cửu Phượng trấn thủ Địa Phủ, năm vị còn lại được phong làm Ngũ Phương Quỷ Đế, thành lập Quỷ Vực, dẫn vong hồn vào Địa Phủ.

Dưới Quỷ Vực là Âm Ti Miếu, tương tự như Thành Hoàng, tọa lạc ở những nơi sinh linh tập trung, nhận hương hỏa cúng bái.

Rất được hoan nghênh, hương hỏa thịnh vượng, đặc biệt là ở Nam Thiệm Bộ Châu, phàm nhân tuổi thọ rất ngắn, cúng bái tốt cho âm sai, sau khi chết sẽ bớt khổ, nói không chừng còn có thể đầu thai tốt.

Những quỷ sai kia chen vỡ đầu muốn đến Nam Thiệm Bộ Châu, hương hỏa cúng bái, cũng được coi là một loại tín ngưỡng, tín ngưỡng gia trì, khí vận sẽ trở nên nồng hậu, có lợi cho tu luyện.

Khi xưa Thập Nhị Tổ Vu liên hợp với Lăng Tiêu Thánh Nhân sáng tạo ra phương pháp tu luyện Quỷ Đạo, cho vong linh có lại hy vọng, gọi là Quỷ Tiên, một loại vĩnh sinh khác.

Chỉ cần chứng đắc Đại La quả vị, liền có thể tái tạo nhục thân, không khác gì thần tiên bình thường, có thể tiếp tục đột phá cảnh giới

cao hơn.

Trong Thập Điện Diêm La, hiện tại có năm vị thành công chứng đắc Đại La quả vị, tương đương với trọng sinh.

Bây giờ làm quỷ cũng cạnh tranh khốc liệt, vì các Quỷ Tiên phát hiện thông qua thôn phệ hồn phách, có thể nhanh chóng nâng cao tu vi.

Chuyện này gây ra động tĩnh khá lớn, khi xưa Địa Phủ suýt nữa loạn lên, Hình Thiên và Cửu Phượng cùng Ngũ Phương Quỷ Đế cùng ra tay, tru sát những ác quỷ thôn phệ hồn phách, mới trấn áp được.

Hình Thiên lập ra quy củ, một khi phát hiện ác quỷ tu luyện bằng cách thôn phệ hồn phách, lập tức tru diệt hồn phách, tuyệt không dung thứ.

Khi xưa giết quá nhiều, những ác quỷ kia bị tru diệt hồn phách, lại tụ lại với nhau, hình thành một ngọn núi Âm Sơn.

Trong Âm Sơn âm lôi vang dội, sau này những hồn phách của những kẻ ác thập ác bất xá khi còn sống, cũng không bị ném vào mười tám tầng địa ngục, mà trực tiếp ném vào Âm Sơn.

Âm Sơn bị bố trí kết giới, vào trong căn bản không ra được, kết cục chỉ có một, bị âm lôi đánh cho hồn tiêu phách tán, dung nhập vào Vong Xuyên Hà, hóa thành dưỡng liệu cho hoa Bỉ Ngạn.

Sau này có quỷ tu ôm tâm lý may mắn, âm thầm thôn phệ hồn phách tu luyện, không một ngoại lệ, toàn bộ bị ném vào Âm Sơn hồn tiêu phách tán.

Sự tồn tại của Âm Sơn, đối với quỷ tu chính là một loại uy hiếp.

Bây giờ, ít nhất bề ngoài không có quỷ tu nào dám thôn phệ hồn phách tu luyện nữa.

Như vậy, việc thu được hương hỏa cúng bái chính là phương pháp

duy nhất để tăng tốc tu luyện, hơn nữa còn là con đường chính quy, Nam Thiệm Bộ Châu hương hỏa thịnh vượng nhất, mọi người đương nhiên đều muốn đến Nam Thiệm Bộ Châu làm sai.

Sinh linh sau khi chết, âm sai phụ trách quản hạt khu vực đó sẽ câu hồn đi, đưa đến Quỷ Vực sở thuộc, Quỷ Vực có thông đạo nối liền với Hoàng Tuyền Lộ, đưa vong hồn vào Địa Phủ.

Đây là đang cống hiến cho luân hồi của Hồng Hoang, có thể nhận được công đức, một phần giao nộp cho Địa Phủ, một phần có thể tự mình giữ lại, chính là làm công thôi.

Công đức là máy gia tốc tu vi, đối với quỷ tu cũng vậy.

Nam Thiệm Bộ Châu toàn là phàm nhân, tuổi thọ ngắn, việc nhiều, nhưng hương hỏa nhiều, công đức nhận được cũng nhiều.

Không có chút quan hệ thì đừng hòng đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Xi Vưu là Đông Phương Quỷ Đế trong Ngũ Phương Quỷ Đế, trấn giữ bên Đông Thắng Thần Châu, trên di chỉ Bất Chu Sơn đã xây dựng Phong Đô Quỷ Vực.

Kim Ca bị ép chạy vào Phong Đô Quỷ Vực, bên trong có Vu Soái cảnh giới Chuẩn Thánh trấn giữ.

Vu tộc sùng bái sức mạnh, đẳng cấp nghiêm ngặt, cao nhất là Tổ Vu, lão tổ tông của Vu tộc, sau đó là Đại Vu, trước đây là mười vị cố định, bây giờ tương ứng với Á Thánh.

Chương 512

Xuống nữa là Vu Soái, tương ứng với Chuẩn Thánh, lại xuống nữa là Vu Tướng, tương ứng với Đại La Kim Tiên.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc lui về Địa Phủ, không tham gia Phong Thần lượng kiếp, vẫn luôn ổn định phát triển, nam Vu kết hợp với nữ tử Nhân tộc, đứa con sinh ra có một nửa khả năng kế thừa huyết mạch Vu tộc.

Có thể sinh sôi, Nhân tộc chính là sự cứu rỗi của Vu tộc, Bàn Cổ đã để lại cho Vu tộc một tia sinh cơ.

Số lượng Vu tộc sớm đã được bổ sung, số lượng nhiều, xác suất xuất hiện thiên tài cũng lớn hơn.

Bây giờ thực lực Vu tộc đã khôi phục rất nhiều, Chuẩn Thánh xuất hiện không ít, hoặc ở Địa Phủ, hoặc ở Ngũ Phương Quỷ Vực hiệp trợ Ngũ Phương Quỷ Đế.

Kim Ca vừa vào Phong Đô Quỷ Vực liền bị vây, Kim Ca chưa từng đến, nhưng cũng nghe nói qua, biết đây là địa bàn của Địa Phủ, không dám phản kháng.

Hao Thiên Khuyển bọn họ đuổi vào, cũng bị vây, cũng không phản kháng, nhưng yêu cầu gặp Xi Vưu Quỷ Đế.

Sau khi biểu lộ thân phận, hai người được đưa đi gặp Xi Vưu.

Tam Kim Ô có đại ân với Vu tộc, Vu tộc kính trọng và cảm kích môn hạ Kim Ô nhất, Hao Thiên Khuyển bọn họ là thuộc hạ của Dương Tiễn, cũng được coi là môn hạ Kim Ô.

Gặp được Xi Vưu, Hao Thiên Khuyển nhờ Xi Vưu giúp rèn luyện Kim Ca.

Sau đó Kim Ca bị lấy lý do tự ý xông vào Phong Đô Quỷ Vực, bị giam giữ tại Phong Đô Quỷ Vực, phục dịch trăm năm để chuộc tội.

Chắc chắn không thể để Kim Ca thoải mái, Xi Vưu phân phó các Vu Tướng bên dưới tìm Kim Ca gây phiền phức.

Các Vu Tướng kia nói với Kim Ca, Vu tộc sùng bái cường giả, chỉ cần đánh thắng bọn họ, liền có thể nhận được sự tôn trọng của họ, nếu không mọi việc đều giao cho Kim Ca làm, chính là ép Kim Ca nâng cao chiến đấu lực.

Bên kia Hoan Muội cũng tương tự, bị đuổi đến Thái Sơn Quỷ Vực ở Nam Thiệm Bộ Châu, trấn giữ ở đây là Khoa Phụ, Nam Phương Quỷ Đế, bên này toàn là phàm nhân, cho rằng quỷ không cát lợi, đều gọi Khoa Phụ là Thái Sơn Phủ Quân.

Hoan Muội gặp phải tình huống tương tự như Kim Ca.

Bên kia Ngao Xuân cũng không thể kiên trì đến Nữ Nhi Quốc, bị đánh rơi xuống Bắc Hải, chạy trốn đến Bắc Hải Long Cung.

Vừa đúng lúc gặp Long tộc cử hành Long Tế, mỗi vạn năm, Long tộc sẽ chọn ra những thiên tài Long tộc tiến vào Long Trủng, xem có thể nhận được truyền thừa của tiên bối Long tộc hay không.

Long Trủng chôn cất những tiên bối Long tộc đã chiến tử, Long Trủng nằm trong Long Vương Châu.

Mà yêu cầu thấp nhất để tham gia Long Tế là phải có sáu trảo, Ngao Xuân vừa vặn phù hợp.

Long Tế đối với Long tộc vô cùng quan trọng, người tiến vào trong đó, nếu nhận được truyền thừa của tiên bối, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Nếu vận khí tốt, gặp được tiên bối đồng nguyên, và nhận được bản nguyên truyền thừa của họ, thậm chí có thể nâng cao tư chất, mọc

ra nhiều long trảo hơn.

Long tộc có rất nhiều long chủng, vì Long tộc háo dâm, khả năng sinh sản cực mạnh, có thể sinh sản với bất kỳ chủng tộc nào, những kẻ mang huyết mạch Long tộc là Á Long, huyết mạch Long tộc đủ nhiều, kích hoạt huyết mạch Long tộc tiến hóa thành long thân, mới được coi là Long tộc thật sự.

Điều này cũng dẫn đến chủng loại Long tộc đa dạng.

Bản thể của Ngao Xuân là Cự Linh Long, rất bình thường, nhưng lại mọc ra sáu trảo, thuộc loại đặc biệt.

Long chủng cũng là một tiêu chí đánh giá tư chất của Long tộc, như Ngao Thương, bản thể là Thái Cổ Thương Long, dù phế đến đâu cũng bảy trảo là ít nhất, vô cùng hiếm có.

Bản thể của Tiểu Bạch Long cũng là Thái Cổ Thương Long, đáng tiếc cùng loài không cùng mệnh với Ngao Thương, chỉ mọc ra bảy trảo, lúc đó khiến Long tộc tiếc nuối không thôi.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một con Thái Cổ Thương Long, đáng tiếc chỉ có bảy trảo.

Tư chất bảy trảo tương đương với bán bộ Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn, tương đương với Như Lai, Di Lặc, có cơ hội thành Thánh, nhưng rất khó, thành Thánh cũng có khả năng cao không đi xa được.

Tám trảo tương đương với Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn, chỉ cần đủ nỗ lực, thành Thánh là chắc chắn.

Chín trảo, đó là đỉnh cấp trong Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn.

Cao nhất chính là Tiên Thiên Cửu phẩm Tiên Căn, nhưng cùng cấp bậc, chắc chắn cũng có mạnh yếu.

Như Nam Cực Tiên Ông và Tam Kim Ô đều là Tiên Thiên Cửu

phẩm Tiên Căn, nhưng Nam Cực Tiên Ông kém xa Tam Kim Ô.

Như Tam Kim Ô, Thiên Định Lục Thánh, đều là tư chất tuyệt đỉnh, ít nhất cũng là Cửu phẩm thượng, Nam Cực Tiên Ông cũng chỉ là Cửu phẩm nhược, vừa vặn đạt đến Cửu phẩm Tiên Căn.

Nam Cực Tiên Ông khi xưa trong Phong Thần lượng kiếp dù không bị đánh rớt tu vi, bây giờ cũng chỉ ngang với Di Lặc, Địa Tạng, nhiều nhất là Á Thánh, thành Thánh cũng khó.

Tiểu Bạch Long chỉ cần có tám trảo, thành Thánh đã chắc chắn, một nỗi tiếc nuối lớn của Long tộc.

Long tộc bây giờ chín trảo vẫn chỉ có Long Vương và Ngao Thương, tám trảo chỉ có Chúc Long, bảy trảo cũng chỉ có vài người, sáu trảo thì không ít.

Trước đây đã tiến hành Long Tế, cũng không ai có đại cơ duyên, khó thật.

Ngao Thương dù sao cũng có tư cách vào Long Trủng, sớm đã có cơ duyên rồi.

Cho nên Bắc Hải Long Vương âm thầm thương nghị với Lão Ngũ, để Ngao Xuân tham gia Long Tế.

Lão Ngũ tự nhiên đồng ý, vốn dĩ hắn đến đây là để rèn luyện Ngao Xuân, thúc đẩy Ngao Xuân trưởng thành, Ngao Xuân nếu có cơ duyên trưởng thành, thì tốt quá rồi.

Ngao Xuân sau này rất có khả năng là tiểu cữu tử của Nhị gia.

Mà bề ngoài là Bắc Hải Long Vương bảo vệ Ngao Xuân, Lão Ngũ nể mặt Bắc Hải Long Vương, nhưng chỉ cần Ngao Xuân ra khỏi Bắc Hải, mặt mũi của Bắc Hải Long Vương cũng không dùng được nữa.

Ở một nơi khác, Tiểu Ngọc đã chạy đến bí cảnh Linh Sơn làm

cường đạo.

Thảm nhất là Trầm Hương, bị Hao Thiên Khuyển và Lão Nhị chặn ở Vạn Quật Sơn, dưỡng thương xong, ra ngoài liền bị đánh, lại lùi về dưỡng thương, sau đó lại ra ngoài, lại bị đánh về dưỡng thương.

Trầm Hương biết, Vạn Quật Sơn cũng không an toàn như vậy, Hao Thiên Khuyển bọn họ nếu tìm người đến quy mô lớn tìm kiếm, hắn liền không trốn được, hơn nữa hắn lo lắng tình hình của Kim Ca bọn họ, không thể ở đây mãi.

Trầm Hương lần lượt đột phá vòng vây, lần lượt bị đánh lui, cứ như vậy bị đánh mười năm.

Mà Trầm Hương cũng không biết không giác mà tiến bộ, thời gian kiên trì ngày càng dài, mấy lần suýt nữa thành công.

Hao Thiên Khuyển cảm thấy hai người họ gây áp lực cho Trầm Hương không đủ, thế là gọi Mai Sơn Lão Lục đang rảnh rỗi đến.

Một chọi ba, Trầm Hương bị hành hạ đủ kiểu, lần này bị hành hạ năm mươi năm, Trầm Hương tiến bộ rất lớn, một chọi ba kiên trì ngày càng lâu.

Nhưng không chịu nổi Hao Thiên Khuyển gọi người, Hao Thiên Khuyển gọi Lão Tứ đến.

Một chọi bốn, tiếp tục bị hành hạ, không ngừng kích phát tiềm lực và giới hạn của Trầm Hương.

Dương Tiễn cũng đang gây áp lực cho Trầm Hương, dục vọng lớn nhất của Trầm Hương lại là thành thân với Tiểu Ngọc, không quan tâm cha mẹ đang chịu khổ, thực sự không ra thể thống gì.

Dương Tiễn để Khai Minh Tiên Quân mang lời đến cho Vương Mẫu, Khai Minh Tiên Quân bề ngoài là không hợp với Dương Tiễn,

nhân lúc Dương Tiễn không ở Thiên Đình, sau lưng đâm dao, lấy lý do xử phạt Tam Thánh Mẫu quá nhẹ, ép Vương Mẫu dùng kim bát úp lên Hoa Sơn, để Tam Thánh Mẫu mỗi ngày phải chịu nỗi đau bị trấn áp, giống như mang cả Hoa Sơn trên lưng.

Đương nhiên, đây đều là đã thương lượng xong, Dương Thiền thật sự đã bị Dương Tiễn âm thầm chuyển đi.

Dương Tiễn lợi dụng Dương Thiền báo mộng cho Trầm Hương, để Trầm Hương biết tình hình hiện tại của Hoa Sơn, mẹ bị áp dưới núi đau khổ thế nào.

Lại dùng Lưu Ngạn Xương thi triển Kinh Hồn Thuật với Trầm Hương.

Cha mẹ đều đang chịu khổ, xem ngươi còn có tâm tình yêu đương không.

Hai đòn này một lúc, Trầm Hương suýt nữa bị kích thích đến phát điên, càng điên cuồng hơn cố gắng đột phá ra ngoài, để cứu cha mẹ.

Hôm đó, kỳ hạn trăm năm đã đến, Kim Ca và Hoan Muội được thả ra, hai huynh muội ngày ngày đánh nhau với Vu tộc thiện chiến nhất, bây giờ năng lực thực chiến siêu cường.

Chương 513

Hai huynh muội ra ngoài, phản ứng đầu tiên là về Nữ Nhi Quốc, kết quả về đến nơi mới biết Trầm Hương và Ngao Xuân đều chưa về.

Hai người vội vàng ra ngoài tìm, ngay cả Trư Bát Giới và Sa Tăng cũng không ngồi yên được, cùng nhau ra ngoài tìm kiếm, còn Tôn Ngộ Không, vẫn đang bế quan ở Hỏa Vực, Tiểu Bạch Long về tham gia Long Tế rồi.

Mà không lâu sau, Long Tế của Long tộc cũng kết thúc, Ngao Xuân đúng là kẻ ngốc có phúc ngốc, thật sự nhận được truyền thừa của tiên bối Long tộc, lột xác thành Thái Cổ Huyết Linh Long, và mọc ra móng thứ bảy, tư chất đại tăng, chiến đấu lực cũng đại tăng.

Ngược lại Tiểu Bạch Long không thu hoạch được gì, Long tộc vốn dĩ kỳ vọng vào Tiểu Bạch Long nhất, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng chết.

May mà Ngao Xuân gặp đại vận, Long tộc có thêm một thiên tài bảy trảo, cũng coi như có thể chấp nhận.

Ngao Xuân và Tiểu Bạch Long ra ngoài, cũng là lần đầu tiên đến Nữ Nhi Quốc, biết Kim Ca bọn họ đều đã ra ngoài tìm Trầm Hương, sau khi cho Đinh Hương uống hai giọt Tam Quang Thần Thủy, cũng vội vàng ra ngoài tìm kiếm.

Tiểu Bạch Long tuy không nhận được truyền thừa trong Long Trủng, nhưng lại chạm đến ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, trong Long Trủng thông qua thi thể tiên bối quan sát cảnh chiến đấu lúc sinh thời của họ, đây là do Long Vương Châu ghi lại.

Tiểu Bạch Long thông qua quan sát, tham ngộ được một tia mộc chi pháp tắc, hắn vốn dĩ thuộc tính mộc, có một bản mệnh thần thông

là trị liệu thuật.

Mở đầu rồi, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần có thể tham ngộ mộc chi pháp tắc đến tiểu thành, liền có thể vào Chuẩn Thánh, tu vi của hắn sau lại vượt lên, chính thức vượt qua Sa Tăng.

Mục tiêu lớn nhất của Sa Tăng cũng là Chuẩn Thánh, vẫn luôn tu luyện bí thuật Tam Nguyên Quy Nhất do Trư Bát Giới dạy, do Lão Tử chuyên sáng tạo cho Độ Ách Chân Nhân.

Đương nhiên đây là Trư Bát Giới nói, thuộc loại dát vàng lên mặt Lão Tử.

Tam Nguyên Quy Nhất này thực sự do Hậu Thổ sáng tạo, Hậu Thổ nhục thân thành Thánh, nhưng nguyên thần vẫn kẹt ở Chuẩn Thánh Đỉnh phong, Hậu Thổ cũng muốn thần, thể song tu, tái hiện phong thái của Phụ Thần.

Vì cường độ nguyên thần không đủ, Hậu Thổ mãi không thể nguyên thần thành Thánh.

Thế là Hậu Thổ liền phân nguyên thần làm ba, bản thể một phần, một phần hóa thành Bình Tâm Nương Nương, một phần hóa thành Mạnh Bà.

Ba phần nguyên thần tu luyện đến Chuẩn Thánh Đỉnh phong, lại Tam Nguyên Quy Nhất, phá vỡ cực hạn.

Lão Tử chính là từ đây có được linh cảm, tạo ra Tam Nguyên Quy Nhất.

Không biết là Lão Tử tự mình tô vẽ thành tự sáng tạo, hay là Trư Bát Giới không biết nội tình, tự cho là Lão Tử sáng tạo.

Tam Nguyên Quy Nhất này không dễ tu luyện, phân liệt nguyên thần đã là một quá trình vô cùng dài, hơn nữa Sa Tăng cũng không có tài nguyên hỗ trợ.

Độ Ách Chân Nhân khi xưa có tài nguyên của Quy Nhất Giáo hỗ trợ, cũng dùng mười mấy hai mươi vạn năm mới thành công, Sa Tăng không có mấy chục vạn năm thì không thành được.

Bên này, Hao Thiên Khuyển bọn họ biết Kim Ca bọn họ đã xuất quan, cố ý tung tin dẫn người đến Vạn Quật Sơn cứu Trầm Hương, thiết kế một màn kịch một lưới bắt hết.

Trư Bát Giới bọn họ hội hợp, cùng nhau đến Vạn Quật Sơn cứu người.

Thấy Trầm Hương không sao, Trầm Hương cũng thấy Kim Ca bọn họ đều không sao, hai bên đều vui mừng, hội hợp một chỗ.

"Hôm nay Lão Trư ta vừa hay trước tiên diệt trừ các ngươi, lũ chân chó của Dương Tiễn." Trư Bát Giới hận Dương Tiễn sâu tận xương tủy, tế ra Cửu Xỉ Đinh Bá liền muốn diệt Hao Thiên Khuyển bọn họ.

"Hừ, một đám ngu xuẩn, các ngươi đã bị chủ nhân của ta lừa rồi, hôm nay sẽ bắt các ngươi một lưới." Hao Thiên Khuyển khinh thường nhếch mép.

Tiếng nói vừa dứt, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn bay tới, một đao đánh lui Trư Bát Giới, tiếp đó thần quang lóe lên, Dương Tiễn hiện thân bắt lấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

"Dương Tiễn, Ngọc Đế bảo ngươi ở Quán Giang Khẩu đóng cửa suy ngẫm, ngươi dám vi phạm ý chỉ của Ngọc Đế tự ý ra ngoài, không sợ mẹ ngươi khó xử sao?" Trư Bát Giới nhíu mày, sắc mặt ngưng trọng, hắn không thể không thừa nhận, hắn căn bản đánh không lại Dương Tiễn.

"Hừ, hôm nay ta dù kháng chỉ, cũng phải diệt hết đám ô hợp các ngươi.

Đều là ngươi, nghiệt chủng hạ tiện, hại muội muội ta chịu khổ dưới Hoa Sơn." Dương Tiễn lấy chuyện Hoa Sơn làm cớ gây sự, hợp tình hợp lý, trực tiếp giết về phía Trầm Hương, sát ý ngút trời đó, ai nhìn mà không thấy Dương Tiễn thật sự đã động sát tâm.

"Hừ, còn không phải chính tay ngươi áp Tam Thánh Mẫu dưới Hoa Sơn, dựa vào đâu mà trách Trầm Hương.

Ngươi mà cứng rắn với Ngọc Đế như vậy, Tam Thánh Mẫu sao phải chịu tội, ngươi mà bảo vệ Tam Thánh Mẫu, ai dám động?

Cúi đầu trước Ngọc Đế, làm chó cho Ngọc Đế, cốt khí của môn hạ Kim Ô đều bị ngươi vứt sạch rồi, Ngọc Đế khi xưa hận không thể giết mẹ ngươi, ngươi còn trả ơn tình gì, ngươi nên diệt Ngọc Đế, một lần là xong." Trư Bát Giới che chắn trước mặt Trầm Hương, hắn biết tại sao Dương Tiễn lại lên Thiên Đình, đều là để trả nợ của Dao Cơ Công Chúa với Ngọc Đế.

Nợ cái gì, khi xưa nếu không phải Khổng Tuyên ngăn cản, với tính cách của Ngọc Đế, sớm đã giết Dao Cơ Công Chúa để hả giận rồi.

Rõ ràng là Chuẩn Đề tính kế, Dao Cơ Công Chúa lại cứ nhận trách nhiệm về mình.

Ngọc Đế không dám tìm Chuẩn Đề gây phiền phức, liền dùng đạo đức để bắt cóc Dao Cơ Công Chúa.

Dương Tiễn thông minh như vậy, lại cứ ở chuyện này không phân rõ, cứ mặc kệ Dao Cơ Công Chúa.

"Ngươi hiểu cái gì, ngươi cứ thích đối đầu với ta, hôm nay dù có đắc tội Hậu Bạt đại thần, ta cũng phải giết con lợn thối ngươi." Ánh mắt Dương Tiễn ngưng lại, ra tay với Trư Bát Giới, chiêu nào chiêu nấy đoạt mệnh, thức nào thức nấy sát cơ.

Trư Bát Giới dùng hết thủ đoạn, Pháp Tướng Thiên Địa, Ao Chiến

Chi Pháp, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đều dùng, nhưng ngay cả việc ép Dương Tiễn dùng Pháp Tướng Thiên Địa cũng không làm được, không lâu sau liền không chống đỡ nổi, liên tiếp bại lui.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hao Thiên Khuyển, cũng ra tay với Trầm Hương bọn họ.

Trăm năm qua, bốn người đều tiến bộ rất lớn, cộng thêm Tiểu Bạch Long và Sa Tăng, nhưng vẫn không phải đối thủ của Mai Sơn Lục Huynh Đệ liên thủ.

Trước đây Mai Sơn Lục Huynh Đệ bọn họ tung tin dẫn Ngao Xuân bọn họ đến, Tiểu Ngọc cũng nhận được tin tức, đến nơi liền thấy hai bên ra tay.

Thấy Trầm Hương bọn họ rơi vào thế hạ phong, nguy kịch, đặc biệt là khi thấy Hoan Muội sắp bị trọng kích, không còn che giấu nữa, ra tay cứu Hoan Muội.

"Tiểu Ngọc, ngươi, ngươi không chết?" Ở khoảng cách gần như vậy, Hoan Muội vẫn nhận ra Tiểu Ngọc.

"Tiểu Ngọc, ngươi không chết, tốt quá rồi." Vì Tiểu Ngọc dùng Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, Trầm Hương cũng nhận ra, kích động chạy tới.

"Cẩn thận." Tiểu Ngọc mạnh mẽ kéo Trầm Hương ra, giúp Trầm Hương đỡ một đòn của Mai Sơn Lục Huynh Đệ, mình bị đánh bay ra ngoài, bị thương không nhẹ.

Lần này Trầm Hương cũng không còn tâm trí nói chuyện yêu đương với Tiểu Ngọc, thúc đẩy Bảo Liên Đăng chắn ở phía trước, trong bọn họ, chỉ có hắn dựa vào phòng ngự của Bảo Liên Đăng, mới có thể chống đỡ được công kích của Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Càn Khôn Lục Hợp Trận có thể để Mai Sơn Lục Huynh Đệ phát

huy ra chiến lực Chuẩn Thánh, hình thành đả kích hạ cấp, dù bọn họ đã trải qua trăm năm rèn luyện, chiến lực đại tăng, vẫn không thể bù đắp được chênh lệch về chất này.

Có Tiểu Ngọc gia nhập, cũng không thay đổi được nhiều, chỉ thêm một người bị đánh mà thôi.

Bên này đang bị đánh, bên Trư Bát Giới càng thêm nguy kịch, Dương Tiễn ra tay rất ác, Trư Bát Giới đã đầy vết thương, sắp không chống đỡ nổi.

Trư Bát Giới mà không chống đỡ nổi, bọn họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Dương Tiễn rảnh tay, giết bọn họ còn dễ hơn giết gà.

Mà ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nói truyền đến: "Dương Tiễn, ngươi dám vi phạm ý chỉ của Ngọc Đế, tự ý rời khỏi Quán Giang Khẩu, hôm nay chúng ta sẽ thay Ngọc Đế thu thập ngươi, bắt ngươi đến Thiên Đình chịu thẩm phán." Tiếng nói vừa dứt, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi hóa hồng mà đến, cùng Trư Bát Giới kề vai chiến đấu, vây công Dương Tiễn.

Lần này cuối cùng cũng ép được Dương Tiễn dùng Pháp Tướng Thiên Địa, sau đó ba người liên thủ bị áp chế, cũng không thay đổi được cục diện.

Nhưng ngay lúc này, lại có người đến, Tôn Ngộ Không và Na Tra đang tu luyện ở Hỏa Vực, cũng nhận được tin Trầm Hương bị vây khốn ở Vạn Quật Sơn, đến tương trợ.

Trăm năm thời gian, nhục thân của Tôn Ngộ Không tăng lên không ít, nhưng cách đột phá Chuẩn Thánh Trung kỳ còn rất xa.

Ngược lại là Na Tra, mượn sức mạnh của Hỏa Vực luyện hóa hấp thu bản nguyên của Kim Linh Châu, mượn lý tương sinh tương

khắc của ngũ hành, tham ngộ hỏa chi pháp tắc đến đại thành, đột phá đến Chuẩn Thánh Trung kỳ.

Sau khi có được Thủy Linh Châu và Kim Linh Châu, tiến bộ thần tốc.

"Dương Tiễn, hôm nay tiểu gia ta sẽ thay Ngọc Đế bắt ngươi." "Các ngươi tránh ra, để ta đánh với hắn." Na Tra hét lớn một tiếng, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa cùng ba đầu sáu tay, chân đạp Phong Hỏa Luân, mình khoác Hỗn Thiên Lăng, đầu đội Thái Ất Kim Đấu, Tị Hỏa Châu và Hải Hoàng Lăng Kính vờn quanh thân, Hỏa Tiêm Thương hóa thành sáu ngọn, lao về phía Dương Tiễn.

Bây giờ tu vi đã tiến bộ vượt bậc, vừa hay có thể cùng Dương Tiễn đánh một trận để kiểm nghiệm, đương nhiên, y cũng đồng thời nảy sinh tâm tư khiêu chiến Dương Tiễn.

Trong thế hệ của bọn họ, Dương Tiễn được công nhận là mạnh nhất.

Chương 514

Trước đây, khoảng cách giữa y và Dương Tiễn quá lớn, căn bản không có tư cách giao thủ, nhưng nay y đã tìm ra con đường phù hợp nhất với mình, thực lực tăng mạnh, khí thế cũng dâng cao, tự nhiên sinh ra ý nghĩ đánh bại Dương Tiễn để trở thành người đứng đầu.

Giống như hồi Phong Thần lượng kiếp, trong số đệ tử đời thứ hai trong thiên hạ, Khổng Tuyên được công nhận là mạnh nhất, Quảng Thành Tử, Huyền Đô đều có ý muốn khiêu chiến Khổng Tuyên.

Nhưng sau đó Khổng Tuyên lại giao đấu với Thánh Nhân Chuẩn Đề, thể hiện ra chiến lực gần như sánh ngang Thánh Nhân, Huyền Đô và những người khác đành phải dẹp bỏ ý định, khoảng cách quá lớn, căn bản không thể nào thắng nổi Khổng Tuyên.

Khi xưa, danh xưng "Thánh Nhân chi hạ vô địch" của Khổng Tuyên không phải là hư danh, chiến lực thực sự quá cường đại, mạnh đến mức người cùng thế hệ không thể nảy sinh ý nghĩ khiêu chiến.

Chuẩn Đề Thánh Nhân dùng tam thi vây đánh Khổng Tuyên cũng không thắng nổi, tự ngã thi còn bị Khổng Tuyên đánh nổ.

Ngoại trừ Thánh Nhân, căn bản không ai có thể thắng được Khổng Tuyên.

Lại nói đến Tướng Thần, giết Thập Thiên Quân dễ như giết gà, sau đó lại bị Khổng Tuyên truy sát đến khóc cha gọi mẹ.

Đánh thế nào được?

Lấy đầu đi khiêu chiến sao?

Ngay cả Nhân Hoàng hiện tại, nhờ vào khí vận Nhân tộc mà bật hack, có hai kiện Công Đức Chí Bảo trong tay, được công nhận là

Thánh Nhân chi hạ vô địch, nhưng tuyệt đại đa số người vẫn cho rằng Nhân Hoàng không thể đấu lại Khổng Tuyên năm xưa, Ngũ Sắc Thần Quang thực sự quá biến thái.

Dương Tiễn cũng mạnh, nhưng không biến thái đến mức như Khổng Tuyên, mạnh đến mức không thể vượt qua.

Dù sao thì Na Tra cảm thấy mình hiện tại rất mạnh, tu luyện ở Hỏa Vực, y không chỉ nâng cao tu vi mà còn mượn Hỏa chi pháp tắc, ngưng luyện ra bốn loại thần hỏa bản nguyên, tạo ra một loại siêu cấp hỏa diễm vượt trên Thập đại thần hỏa, y đặt tên cho nó là Hỗn Độn Thần Hỏa.

Vì bản nguyên thần hỏa ngưng luyện chưa nhiều, y phải dùng Hỏa chi pháp tắc để từ từ nuôi dưỡng, nhưng hiện tại uy lực đã không thua kém bất kỳ loại thần hỏa đơn lẻ nào.

Cộng thêm Tị Hỏa Châu, hiện tại y đã có thể hoàn toàn miễn dịch với các đòn tấn công bằng hỏa diễm.

Đợi cho môn thần thông này của y đại thành, chắc chắn sẽ không thua kém Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Hiện tại vẫn chưa phải trạng thái đỉnh phong của y, nhưng y vẫn có tự tin đơn đấu với Dương Tiễn.

Trư Bát Giới ba người vốn đã đến cực hạn, sắp không trụ nổi, thấy Na Tra muốn đơn đấu với Dương Tiễn, vội vàng lui ra để thở dốc.

Nhìn thấy Na Tra vừa ra tay đã là một đống pháp bảo, mọi người đều khẽ giật khóe miệng, tên này thật sự giàu có, với nhiều pháp bảo như vậy, chỉ cần dùng pháp bảo ném bừa, chiến đấu lực cũng không thể thấp được.

Càn Khôn Quyển của y trước đó còn bị Tôn Ngộ Không lừa lấy

đưa cho Sa Tăng, vậy mà tên này vẫn có thể lấy ra nhiều pháp bảo như vậy.

Thần thông ba đầu sáu tay không tính là quá khó, Dương Tiễn cũng biết, hắn cũng thi triển thần thông ba đầu sáu tay, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hóa thành sáu thanh, cùng Na Tra cận chiến.

Na Tra mở miệng phun ra Hỗn Độn Thần Hỏa, Dương Tiễn cũng phun ra Thái Dương Chân Hỏa, hai đại thần hỏa ngang tài ngang sức, bao trùm nửa bầu trời.

Hai người so đấu võ nghệ mấy trăm hiệp, Na Tra có chút không trụ nổi, không còn cách nào khác, nhục thân và tu vi của Dương Tiễn đều mạnh hơn y.

Nhưng có thể kiên trì lâu như vậy đã chứng minh y mạnh hơn Trư Bát Giới rất nhiều, Trư Bát Giới chưa trụ được một trăm hiệp đã mình đầy thương tích, cho dù liên thủ với Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi cũng chỉ trụ được hai trăm hiệp đã sắp gục ngã.

Na Tra thúc giục Hỗn Thiên Lăng tấn công lén, muốn cứu vãn thế cục, Dương Tiễn liền dùng Khổn Tiên Thằng, quấn lấy Hỗn Thiên Lăng, không ai làm gì được ai.

Pháp bảo của Na Tra cũng nhiều, y tế ra Thái Ất Kim Đấu ném về phía Dương Tiễn, bị Dương Tiễn dùng Khai Sơn Phủ bổ bay.

Na Tra lại dùng Hải Hoàng Lăng Kính công kích nguyên thần của Dương Tiễn, bị Dương Tiễn dùng Dưỡng Hồn Lô chặn lại.

Na Tra lại tế ra Cửu Long Thần Hỏa Tráo cùng Phong Hỏa Luân cùng lúc công kích, Dương Tiễn trực tiếp phớt lờ, mặc cho Cửu Long Thần Hỏa Tráo bao phủ lấy mình, với hỏa lực của Cửu Long Thần Hỏa Tráo, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự nhục thân của hắn.

Về phần Phong Hỏa Luân, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của

Chân Quân chiến giáp.

Dương Tiễn bị bao phủ, cùng lúc đó ở chiến trường bên kia, Trầm Hương bọn họ toàn bộ bị Mai Sơn Lục Huynh Đệ đánh trọng thương ngã xuống đất.

Sáu huynh đệ này cũng đã được phong làm chính thần, hơn nữa người ta không bị cấm túc, Trầm Hương bọn họ vẫn là tội phạm bị Thiên Đình truy nã, người ta đến bắt người là hợp tình hợp lý.

Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi không tiện ra tay, chỉ có thể điên cuồng ra hiệu cho Trư Bát Giới.

Ngọc Đế trước đó ở Bắc Minh vừa mới tha cho Tôn Ngộ Không, lúc này Tôn Ngộ Không ra tay với chính thần Thiên Đình cũng không thích hợp, chỉ có Trư Bát Giới là thích hợp nhất.

Dù sao quan hệ giữa Trư Bát Giới và Ngọc Đế vốn đã cực kỳ tệ hại.

Trư Bát Giới bị thương không nhẹ, nửa sống nửa chết, áo chiến chi pháp, Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến đều không thể sử dụng, cố gắng gượng một hơi dọa lui Mai Sơn Lục Huynh Đệ, bảo vệ Trầm Hương bọn họ sau lưng.

Với trạng thái hiện tại của lão, nếu thật sự tử chiến với Mai Sơn Lục Huynh Đệ, thật khó nói ai sẽ thắng.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng không ép buộc, thu lại Càn Khôn Lục Hợp Trận, lui sang một bên quan sát Nhị gia đại chiến Na Tra.

Trước khi Tây Du lượng kiếp bắt đầu, Na Tra mới chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không ngờ nhanh như vậy đã lên tới Chuẩn Thánh trung kỳ, còn có thể đấu với Nhị gia lâu như vậy, thực lực đã tăng lên mấy lần.

Trong số đệ tử đời thứ ba hiện nay, ngoài Nhị gia và Tôn Ngộ

Không, có lẽ Na Tra là mạnh nhất.

Thậm chí khó nói Na Tra và Tôn Ngộ Không ai mạnh hơn, tỷ lệ thắng của Tôn Ngộ Không có lẽ cao hơn một chút.

Đúng lúc này, Dương Tiễn bị nhốt trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, thúc giục Thiên Nhãn, trực tiếp xuyên thủng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, phá vỡ nó rồi bay ra ngoài.

Na Tra vội vàng thu hồi Cửu Long Thần Hỏa Tráo bị hư hại, mẹ nó, lỗ nặng rồi, sửa chữa pháp bảo rất tốn thời gian và công sức.

Dương Tiễn mặt lạnh như tiền, thúc giục Thiên Nhãn công kích Na Tra, Na Tra dùng Thái Ất Kim Đấu đỡ một đòn, bị đẩy lui mấy chục vạn dặm.

"Không trụ nổi nữa, Đại Thánh, lên đi." Na Tra không cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nữa, không cần thiết.

Sau đó, hai người liên thủ tái đấu Dương Tiễn, lần này Dương Tiễn cảm thấy áp lực, tế ra Lôi Đình Tử Liên, quyết chiến Tôn Ngộ Không, dùng Lôi Đình Tử Liên kiềm chế Na Tra.

Lôi Đình Tử Liên đón gió mà lớn, che phủ nửa bầu trời, phương viên trăm vạn dặm sắc trời đột nhiên tối sầm, trên không sấm chớp rền vang, vô số lôi đình ào ào giáng xuống, trực tiếp hóa thành biển sét, điên cuồng đánh về phía Na Tra.

Nơi đây là Nam Thiệm Bộ Châu, thành hoàng các thành trì xung quanh vội vã ra tay, thúc giục pháp lực bao phủ thành trì, bảo vệ nhân tộc trong khu vực.

May mà nơi đây là dãy núi liên miên, phàm nhân sinh sống không nhiều, Dương Tiễn bọn họ lại đang kịch chiến trên cao, xác suất ảnh hưởng đến nhân tộc bên dưới không lớn.

Song phương kịch chiến một ngày một đêm, hai đánh một mà vẫn

không làm gì được Dương Tiễn.

Động tĩnh lớn như vậy đã kinh động các thế lực, ùn ùn dùng pháp bảo quan chiến.

"Bệ hạ, Dương Tiễn tự ý rời khỏi Quán Giang Khẩu, vi phạm thánh chỉ, đáng bị phạt." Thấy Tôn Ngộ Không và Na Tra liên thủ cũng không làm gì được Dương Tiễn, Nam Cực Tiên Ông lập tức đứng ra gây áp lực với Ngọc Đế.

Mọi người đều đang nhìn, lần này ngài không thể công khai bao che cho Dương Tiễn nữa chứ.

"Vậy thì do Nam Cực Tiên Ông đi bắt Dương Tiễn." Ngọc Đế nhíu mày, ngài cũng không thể công khai phớt lờ thiên điều, bao che cho Dương Tiễn.

Ngài mà đi đầu trong việc coi thường thiên điều, các thần tiên khác chẳng phải sẽ học theo, lấy chuyện này ra nói sao.

"A?

Ta?" Nam Cực Tiên Ông ngẩn người, ngài không phái Lôi Hỏa Thủy Đấu Tứ Bộ đi, lại phái ta đi?

Ngài không nhầm chứ.

"Có vấn đề gì sao?

Ngươi từ khi vào Thiên Đình đến nay chưa lập được tấc công nào, chiếm giữ vị trí Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, không ít tiên gia có lời dị nghị.

Trẫm cho ngươi cơ hội lập công, nếu ngươi không muốn, trẫm cũng không ép buộc." Ngọc Đế lạnh nhạt liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Chương 515

"Thần không có ý kiến." Nam Cực Tiên Ông rất muốn chửi thề, người có lời dị nghị là ngài thì có.

Nhân lúc giáo chủ bọn họ không có ở Hồng Hoang, cho ngươi ngang ngược, đợi giáo chủ bọn họ trở về, xem ngươi sẽ bị xử lý thế nào.

Lão chắc chắn không đánh lại Dương Tiễn, nhưng liên thủ với Tôn Ngộ Không và Na Tra, lão không tin là không bắt được hắn.

Mà phải nói, tên nhóc Na Tra này từ sau khi công khai trở mặt với Lý Tịnh, thực lực tiến bộ vượt bậc, bây giờ ngay cả lão cũng không dám nói chắc thắng Na Tra.

Lý Tịnh đúng là một tai họa, chỉ biết kéo chân sau, vô tích sự.

Cũng chỉ nhờ Nhiên Đăng che chở, không thì đã chết không biết bao nhiêu lần.

Nhiên Đăng chắc chắn cũng ghét Lý Tịnh, nhưng đã thu làm thân truyền đệ tử, nếu không quản, Lý Tịnh bị bắt nạt, Nhiên Đăng sẽ mất mặt.

Đến hạ giới, Dương Tiễn ba người vẫn đang đánh nhau kịch liệt.

"Dương Tiễn, ta phụng ý chỉ của Ngọc Đế, đến đây đưa ngươi về Thiên Đình chịu phạt, là ngươi tự đi, hay để ta bắt ngươi về Thiên Đình?" Nam Cực Tiên Ông đối mặt với Dương Tiễn, lần đầu tiên tự tin mười phần.

Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không, Na Tra đánh ngang tay, nếu có lão tham gia, Dương Tiễn chắc chắn không trụ nổi.

Tốt nhất là để lão ra tay, bắt được Dương Tiễn, nghĩ thôi đã thấy

có mặt mũi.

"Hừ, chỉ ngươi mà cũng đòi bắt Bản Chân Quân, cút sang một bên, đợi Bản Chân Quân xử lý đám ô hợp này xong, tự sẽ đến chỗ Ngọc Đế thỉnh tội." Dương Tiễn không cho chút mặt mũi nào.

"Hừ, đây là ngươi tự tìm lấy." Nam Cực Tiên Ông cầu còn không được, tế ra pháp bảo Thái Cực Phù Ấn và Bàn Long Quải liền gia nhập chiến trường.

Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi thấy vậy, cũng cùng nhau vây công Dương Tiễn, không nói đến lập trường, có thể đánh Dương Tiễn một trận, mà còn là đánh một cách danh chính ngôn thuận, cơ hội này không thể bỏ lỡ.

Cái gọi là cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ dập, quá ưu tú cũng là một tội lỗi, dễ bị người khác ghen ghét.

Ngay cả Trư Bát Giới cũng không quản thương thế trên người, cầm Cửu Xỉ Đinh Bá xông lên.

Trầm Hương bọn họ cũng muốn đi, nhưng bị Hạo Thiên Khuyển và Mai Sơn Lục Huynh Đệ chặn lại.

"Hừ, một đám ô hợp, chỉ bằng các ngươi?

Thật sự cho rằng Bản Chân Quân không làm gì được các ngươi sao?

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cho ta khai!" Dương Tiễn toàn thân chiến ý sôi trào, trực tiếp tung chiêu cuối, ba cỗ phân thân hiện ra.

Ba vị sư tổ thật sự rất hào phóng, mỗi người dưới trướng Kim Ô đều có không ít Tam Quang Thần Thủy, ngoài Dương Thiền và Tôn Ngộ Không ra, ai cũng đã tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Hắn gần đây vừa mới luyện thành, vừa hay thử hiệu quả.

“Ngươi vậy mà đã luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh!” Nam Cực Tiên Ông sắc mặt đại biến, Nhất Khí Hóa Tam Thanh bắt nguồn từ Lão Tử, năm xưa khiêu chiến Tam Kim Ô thất bại, bị Tam Kim Ô ép giao ra phương pháp tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Từ trước đến nay, ở Hồng Hoang chỉ có Lão Tử và Tam Kim Ô biết, à, Đạo Tổ cũng biết, lần trước đã bị lộ ra.

Nghe nói tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh cần phải phân liệt nguyên thần, vô cùng khó khăn, muốn nhanh chóng luyện thành, phải tiêu hao lượng lớn bảo vật có thể phục hồi nguyên thần, mà loại bảo vật này vô cùng hiếm có.

Tam Kim Ô có thể nhanh chóng luyện thành là vì trong tay họ có lượng lớn Tam Quang Thần Thủy, tiêu hao nổi.

Giáo chủ và Thông Thiên Thánh Nhân cũng đã tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng vì thiếu bảo vật phục hồi nguyên thần, tiến độ chậm chạp, hiện tại đã luyện thành hay chưa cũng không biết.

Không ngờ Dương Tiễn lại luyện thành, Tam Kim Ô chắc chắn đã cho Dương Tiễn rất nhiều Tam Quang Thần Thủy.

Dương Tiễn vốn đã có chiến lực cực mạnh, nay lại được Nhất Khí Hóa Tam Thanh gia trì, mẹ nó đây là muốn trở thành Khổng Tuyên thứ hai, Thánh Nhân chi hạ vô địch.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh vừa triển khai, một đạo phân thân cầm Khai Sơn Phủ và Khổn Tiên Thằng quyết chiến Na Tra, một cỗ phân thân cầm Hỏa Thần Kích quyết chiến Trư Bát Giới, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi.

Đây là món vũ khí hắn mấy ngày trước đến Nhân tộc Thần Đình tìm Khai Dương Tinh Thần xin, Khai Dương Tinh Thần chính là chuyên gia luyện khí, luyện đan cho môn hạ Kim Ô.

Vốn dĩ pháp bảo của hắn khá nhiều, nhưng sau khi luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, pháp bảo liền không đủ dùng, phân thân không có pháp bảo, làm sao có thể phát huy chiến lực đến mức tối đa.

Hỏa Thần Kích, phẩm chất không quá cao, chỉ vừa đạt đến thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ẩn chứa Thái Dương Chân Hỏa.

Chiến lực của phân thân không bằng bản thể, không có lực lượng nhục thân và bản mệnh thần thông gia trì.

Ví dụ như phân thân của hắn, không thể sử dụng Thiên Nhãn và Thái Dương Chân Hỏa.

Nhưng để đối phó với Trư Bát Giới ba người, trong tình huống Trư Bát Giới bị trọng thương, tuyệt đối là đủ.

Một cỗ phân thân khác, cầm Lôi Đình Tử Liên công hướng Nam Cực Tiên Ông, Dương Tiễn chân thân đối kháng với Tôn Ngộ Không mạnh nhất.

Phía dưới, nhìn Dương Tiễn đại triển thần uy, mấy người Trầm Hương sắc mặt khó coi đến cực điểm, tên khốn này sao lại càng ngày càng mạnh.

Luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông, trong mười đại đỉnh cấp thần thông, Dương Tiễn đã biết ba loại, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Nhãn thần thông.

Bọn họ vẫn luôn tiến bộ, nhưng sao khoảng cách với Dương Tiễn dường như ngày càng lớn.

Sự cường đại của Dương Tiễn khiến họ có chút nghẹt thở.

Trầm Hương sờ sờ mi tâm, Dương Tiễn trước đó đã truyền thụ cho cậu Thiên Nhãn thần thông, chuyên dùng lực lượng Thiên Nhãn luyện chế cho cậu một Thiên Nhãn phiên bản rút gọn, dung nhập vào cơ thể cậu, hóa thành bản mệnh thần thông.

Tuy không lợi hại như Thiên Nhãn của Dương Tiễn, nhưng cũng cực kỳ mạnh, nhưng cậu cảm thấy đây là đồ của Dương Tiễn, lòng tự tôn tác quái, vẫn luôn không muốn dùng.

Cho dù cậu dùng, triệt tiêu với Thiên Nhãn của Dương Tiễn, Pháp Tướng Thiên Địa cậu cũng biết, nhưng vẫn thua Dương Tiễn một môn Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông.

Cường độ nhục thân của cậu cũng kém Dương Tiễn mười vạn tám ngàn dặm.

Nền tảng của Dương Tiễn quá kinh khủng.

Muốn đuổi kịp Dương Tiễn, quá khó.

Thực ra cậu vẫn còn cơ hội có được một loại đỉnh cấp thần thông, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến của Quy Nhất Giáo, bọn họ là đệ tử của Trư Bát Giới, về lý thuyết cũng xem như đệ tử Quy Nhất Giáo, có tư cách học.

Trong mười đại đỉnh cấp thần thông, đại đạo pháp tướng thần thông của Tam Kim Ô Thánh Nhân, nghe nói phải đạt Thánh Nhân cảnh mới có tư cách học, Dương Tiễn còn không có tư cách, huống chi là cậu.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông, cần lượng lớn tài nguyên chống đỡ, không phải cậu có thể học.

Minh Hà Huyết Nguyên Tử thần thông, Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên Thánh Nhân, khí vận thần thông của Nhân Hoàng, đều thuộc bản mệnh thần thông, người ngoài không học được.

Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, Vạn Cẩu Kinh của Phật Môn, cậu không quen biết Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, làm sao học, còn Phật Môn, có huyết hải thâm cừu với sư phụ bọn họ, cậu càng không thể học.

Chỉ có Thiên Cương Tam Thập Lục Biến là cậu có thể tiếp xúc, có xác suất học được.

Dương Tiễn ngày ngày truy sát cậu, Thiên Nhãn cứ coi như là Dương Tiễn bồi thường cho cậu, tại sao không dùng.

Cộng thêm Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, trong mười đại đỉnh cấp thần thông, cậu tương đương biết hai loại rưỡi, cũng không kém Dương Tiễn bao nhiêu, vẫn còn hy vọng chiến thắng Dương Tiễn.

Giờ phút này, Trầm Hương đã buông bỏ lòng tự tôn nực cười đó.

Không còn cách nào khác, nếu không buông bỏ, khoảng cách giữa cậu và Dương Tiễn sẽ chỉ càng lớn hơn.

Trên không đánh nhau kịch liệt, Na Tra còn đỡ, đối phó với một cỗ phân thân của Dương Tiễn, không có áp lực gì, chiến thắng chỉ là vấn đề thời gian.

Nam Cực Tiên Ông thì khổ sở, Lôi Đình Tử Liên quá mạnh, trong tay lão không có pháp bảo nào sánh được với Lôi Đình Tử Liên, bị đánh cho không ngóc đầu lên được.

Chương 516

Bị một cỗ phân thân của Dương Tiễn áp đảo, biểu hiện còn thua cả sư điệt, mặt mũi này mất sạch rồi.

Dương Tiễn tuyệt đối là cố ý, nhắm vào lão, không dùng Lôi Đình Tử Liên để đối phó Na Tra, mà lại dùng để đối phó lão.

Trư Bát Giới bị trọng thương, chiến lực tổn hại lớn, cũng bị phân thân của Dương Tiễn áp đảo.

Mà Tôn Ngộ Không một mình quyết chiến chân thân của Dương Tiễn, bị áp chế cũng là điều tất yếu.

Bốn chiến trường, ba nơi bị Dương Tiễn áp chế, chỉ có tình hình của Na Tra là tốt hơn.

Thực tế, đây vẫn chưa phải là cực hạn của Dương Tiễn, trước đó Vô Chi Kỳ trở về bế quan, đã để lại Tịnh Thế Bạch Liên cho Dương Tiễn, món đồ đó phòng ngự cực mạnh.

Dương Tiễn không định sử dụng, để dành đối phó Ma tộc một cách bất ngờ, hơn nữa, Tôn Ngộ Không bọn họ cũng không thể ép hắn phải dùng Tịnh Thế Bạch Liên.

Dương Tiễn bây giờ có chút hối hận, vừa rồi chỉ muốn thử uy lực của Nhất Khí Hóa Tam Thanh, kết quả uy lực quá mạnh, bây giờ không biết kết thúc thế nào.

Thắng thì không còn đường lui, không giết Trầm Hương sẽ bị bại lộ.

Ai tới cứu sân khấu đi, mau tới đánh bại ta.

Dương Tiễn thầm cầu nguyện trong lòng, nương tay cũng thật khó, muốn thua cũng không thua được, đúng là đám phế vật không có

chí tiến thủ.

Phảng phất như nghe được lời cầu nguyện của hắn, một đạo kim quang bắn tới, là Quang Đàm Phật của Phật Môn, cũng chính là thân truyền đệ tử của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn – Vi Đà, từng bại trong tay Dương Tiễn, bị ép tự bạo một thi để đào thoát, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhờ vào khí vận Linh Sơn đang thịnh, đã phục hồi trở lại.

"Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, có cần giúp đỡ không?" Vi Đà nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông đại diện cho Thiên Đình đến, Phật Môn phái y tới, chỉ cần Nam Cực Tiên Ông đồng ý, y liền có thể danh chính ngôn thuận ra tay với Dương Tiễn.

Dương Tiễn vi phạm ý chỉ của Ngọc Đế, tự ý rời khỏi Quán Giang Khẩu, hiện tại đang ở thế đuối lý.

Đương nhiên, Linh Sơn làm vậy không phải nhắm vào Dương Tiễn, đơn thuần là để lấy lòng Tôn Ngộ Không, để Tôn Ngộ Không tương trợ Linh Sơn khi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm.

Mà Linh Sơn sở dĩ phái y tới, là vì y gần đây luyện thành một thần thông, dù không đánh lại Dương Tiễn, cũng có thể yểm hộ những người khác rút lui.

"Còn xin Quang Đàm Phật tương trợ bắt lấy loạn thần Dương Tiễn." Nam Cực Tiên Ông vội vàng đồng ý, đông người bắt nạt ít người, dù sao cũng hơn là thua.

"Vi Đà hoa khai.

Bạch quang liên thiên." Vi Đà trực tiếp tung chiêu cuối, thử uy lực của bản mệnh thần thông vừa luyện thành này, bản thể của y là hoa quỳnh, đại diện cho sự thánh khiết.

Bạch quang thánh khiết đột nhiên nở rộ trên bầu trời, sáng, vô cùng sáng, phảng phất như cả Hồng Hoang đều bị bạch quang tràn ngập, chỉ còn lại bạch quang.

Mắt bị chiếu đến mức không thể mở ra, bạch quang này còn có thể công kích nguyên thần, thần thức dò ra ngoài, bị bạch quang chiếu vào, nguyên thần đau nhói.

Trong vô tận bạch quang, một đóa hoa quỳnh thánh khiết hiện ra, chậm rãi nở rộ, bay đến trên đầu Dương Tiễn, thần huy rắc xuống, bao phủ lấy Dương Tiễn.

Cánh hoa quỳnh từng mảnh bay lả tả, hóa thành từng đạo thần huy quét về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn bất động, phảng phất như bị thần huy phong cấm.

Vi Đà nhíu mày, không đúng, thần huy quả thực có tác dụng cấm cố nhục thân, công kích nguyên thần.

Nhưng với thực lực của Dương Tiễn, không thể nào hoàn toàn không thể phản kháng.

Đúng lúc này, Dương Tiễn không chịu nổi nữa, đột nhiên vỡ tan thành tro bụi, một lá thế thân phù bay xuống, tự cháy.

Vi Đà suýt nữa thổ huyết, nhìn lại, Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển cũng biến mất, Dương Tiễn đã sớm chạy rồi, y tung chiêu cuối vô ích.

Tuy nhiên, đẩy lui được Dương Tiễn, cũng coi như đã giúp Tôn Ngộ Không, bán cho Tôn Ngộ Không một ân tình, mục đích đã đạt được.

Vi Đà thu lại thần thông, mọi người nhìn lá thế thân phù đang cháy, vô cùng uất ức, có cảm giác bị đùa giỡn, người ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, luôn nắm giữ thế chủ động.

“Đa tạ Quang Đàm Phật tương trợ.” Nam Cực Tiên Ông cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn nói lời cảm tạ, dù sao người ta cũng đã giúp đẩy lui Dương Tiễn, không thua, mặt mũi coi như giữ được.

“Tiên ông không cần khách khí, Linh Sơn và Thiên Đình là minh hữu, bần tăng đã gặp phải, tự nhiên nên ra tay tương trợ.” Vi Đà hoàn lễ, nhìn về phía Tôn Ngộ Không: “Đại Thánh, đã lâu không gặp.” “Chúng ta đi.” Tôn Ngộ Không trực tiếp không thèm để ý, gọi Trầm Hương bọn họ rời đi.

Ý đồ lôi kéo của Linh Sơn quá rõ ràng, bán ân tình cho hắn thì hắn phải nhận sao, hắn có mở miệng cầu cứu đâu.

Với những gì Linh Sơn đã làm với sư đồ bọn họ, tha thứ là không thể, cả đời này đều không thể.

Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, hắn không đâm sau lưng Linh Sơn đã là tốt lắm rồi, còn giúp Linh Sơn, mơ mộng hão huyền gì vậy.

Vi Đà cả người cứng đờ, con khỉ chết tiệt này, một chút lễ phép cũng không có, dù sao ta cũng đã giúp các ngươi mà.

Nam Cực Tiên Ông cũng đã nhận ra mục đích của Vi Đà, sợ không nhịn được mà cười ra tiếng, vội vàng bay về Thiên Đình.

Trước đây bắt nạt người ta thì cao cao tại thượng bao nhiêu, bây giờ cầu cạnh người ta thì hèn mọn bấy nhiêu, thật đúng là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai chút nào.

Trở lại Thiên Đình, Dương Tiễn bọn họ đã đến Thiên Đình trước một bước, đang ở Lăng Tiêu Bảo Điện cãi lý.

“Bệ hạ, chúng thần phát hiện Trầm Hương bọn họ rời khỏi Nữ Nhi Quốc, liền đi bắt giữ, chặn được Trầm Hương ở Vạn Quật Sơn, đã lập kế hoạch lấy Trầm Hương làm mồi nhử, dẫn dụ Ngao Xuân và những người khác đến để một lưới bắt hết.” “Để phòng ngừa môn hạ

của Hậu Bạt Đại Thần gây rối, nên đã mời Chân Quân cùng đi mai phục, cũng là muốn để Chân Quân đái tội lập công.

Nếu không phải Nam Cực Tiên Ông ra tay gây rối, chúng ta tất đã bắt được Trầm Hương và những người khác." "Chân Quân đã nói sau đó sẽ đến Thiên Đình thỉnh tội, Nam Cực Tiên Ông còn ra tay với Chân Quân, cùng với đám ô hợp như Trư Bát Giới vây công Chân Quân." "Bệ hạ, thần nghi ngờ Nam Cực Tiên Ông là cố ý, cùng đám ô hợp đó đồng lưu hợp ô, cố ý bao che cho Trầm Hương và những người khác." Mai Sơn Lão Lục cũng là một kẻ lanh mồm lanh miệng, trực tiếp cắn ngược lại Nam Cực Tiên Ông một miếng.

Vốn dĩ mục đích của họ lần này là để kiểm tra sự tiến bộ của Ngao Xuân và những người khác trong trăm năm qua, nếu Trư Bát Giới không ra tay, Chân Quân cũng sẽ không động thủ.

"Nói bậy bạ, ta là phụng ý chỉ của bệ hạ mà đi, ta đã khuyên bảo tử tế, nhưng Dương Tiễn lại buông lời bất kính với ta, rõ ràng là không nể mặt bệ hạ, ta tự nhiên phải ra tay dạy dỗ." Nam Cực Tiên Ông đã sớm nghĩ ra cái cớ.

"Dạy dỗ?" Chư thần đồng loạt nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, nhiều người như các ngươi mà không đánh lại Dương Tiễn, rốt cuộc là ai dạy dỗ ai, ngươi thật có mặt mũi mà nói.

"Các vị ái khanh thấy thế nào?" Ngọc Đế trực tiếp ném vấn đề nan giải cho chư thần, nếu do ngài quyết định, chuyện này không dễ giải quyết.

Mà chư thần chắc chắn không muốn đắc tội với ai, tất sẽ đưa ra một lối thoát.

Chư thần lại bắt đầu phát huy thần thông chung là giả điếc giả câm, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ không nghe thấy.

Vẫn là Thái Bạch Kim Tinh biết nhìn sắc mặt, nhận ra Ngọc Đế muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

"Bệ hạ, Nhị Lang Chân Quân tuy kháng chỉ trước, nhưng cũng là vì Thiên Đình, tình có thể tha thứ." "Nam Cực Tiên Ông phụng chỉ đi trước, nhưng chưa biết biến thông, khiến Thiên Đình bỏ lỡ cơ hội bắt giữ Trầm Hương và những người khác." "Hai bên đều có lỗi, nhưng cũng đều tình có thể tha thứ, chi bằng đều cho một cơ hội đái tội lập công." Thái Bạch Kim Tinh đứng ra, lời nói rất có nghệ thuật, không đắc tội bên nào, lại đưa ra phương án giải quyết cho Ngọc Đế.

"Ồ, làm thế nào để đái tội lập công?" Ngọc Đế hứng thú, vẫn là lão già này biết điều, có một thần tử tri kỷ như vậy, thật sự rất bớt lo.

"Lần này Hồng Linh Tiên Quân mang về một viên thánh châu, hiện nay Thiên Đình đã có mười viên thánh châu, đủ để luyện chế một kiện tiên thiên thượng phẩm linh bảo lợi hại." "Nam Cực Tiên Ông xuất thân từ Xiển Giáo, tất nhiên là cực kỳ am hiểu luyện khí, chi bằng giao cho Nam Cực Tiên Ông luyện chế, nếu luyện chế ra tiên thiên linh bảo có từ hai mươi chín đạo cấm chế trở lên, thì công tội sẽ triệt tiêu." "Về phần Nhị Lang Chân Quân, truy tra án Mẫu Đan Tiên Tử tử vong, nếu có thể bắt được hung thủ, thì công tội sẽ triệt tiêu." Thái Bạch Kim Tinh mở lời.

Nam Cực Tiên Ông mặt đen lại, ngươi có phải người không vậy, mười viên thánh châu luyện chế ra thượng phẩm tiên thiên linh bảo hai mươi chín đạo cấm chế, ngươi nghĩ ăn phân à.

Linh bảo cao nhất có ba mươi sáu đạo cấm chế, từ ba mươi mốt đạo trở lên là cực phẩm, từ hai mươi lăm đến ba mươi đạo là thượng phẩm.

Thánh châu rất quý giá, nhưng ngươi coi thượng phẩm tiên thiên linh bảo là rau cải trắng sao, các đại thế lực có không ít thượng phẩm

tiên thiên linh bảo, nhưng cơ bản đều là từ hai mươi lăm đến hai mươi bảy đạo cấm chế.

Chênh lệch một đạo cấm chế, uy lực khác nhau một trời một vực, tương tự, muốn luyện chế ra linh bảo phẩm chất càng cao, yêu cầu cũng càng cao, độ khó càng lớn.

Mười viên thánh châu, nhiều nhất cũng chỉ luyện chế được thượng phẩm tiên thiên linh bảo hai mươi bảy đạo cấm chế.

Đây là muốn ép lão, hoặc là ép Xiển Giáo phải bỏ ra các dược liệu cao cấp khác.

Lão già này đúng là không phải người.

Chương 517

Mà lão vừa định mở miệng từ chối, Ngọc Đế đã đi trước một bước chặn đường: "Tốt, cứ làm như vậy, trẫm gần đây tìm được một chút cơ duyên đột phá, cần bế quan một thời gian, Thiên Đình tạm thời giao cho Vương Mẫu quản lý." Nói xong, Ngọc Đế trực tiếp hóa thành hồng quang biến mất, không cho Nam Cực Tiên Ông cơ hội từ chối.

Vương Mẫu quản lý, Nam Cực tìm Vương Mẫu thoái thác, Vương Mẫu trực tiếp lấy lý do không có quyền thay đổi ý chỉ của Ngọc Đế là có thể từ chối.

Dù sao thì Xiển Giáo, ngài gài bẫy chắc rồi.

Năm xưa Thiên Định Lục Thánh không ít lần gài bẫy ngài, bao nhiêu năm tháng trôi qua, đã rút đi bao nhiêu khí vận của Thiên Đình, ngài phải tìm cách thu lại chút lợi tức, Thái Bạch Kim Tinh nói đúng ý ngài.

Thật thoải mái, sảng khoái.

Nam Cực Tiên Ông mặt mày như táo bón, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, ngươi dù sao cũng là Thiên Đình chi chủ, có thể có chút liêm sỉ không.

Ngươi cứ đợi đấy, gài bẫy Xiển Giáo phải không, đợi thiên điều thay đổi, Thiên Đình hỗn loạn, sẽ bắt ngươi phải trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Cũng chỉ vì giáo chủ không ở đây, nếu không chỉ bằng ngươi cũng dám cưỡi lên đầu Xiển Giáo sao?

"Mẫu Đan Tiên Tử bị hại, chuyện này là sao?" Bên này, Dương

Tiễn đi đến bên cạnh Thái Bạch Kim Tinh hỏi.

Bách Hoa Tiên Tử quản lý Bách Hoa Viên, sau khi bị hắn bắt đi, do Mẫu Đan Tiên Tử tạm thời thay thế quản lý, chuyện này hắn biết.

Nhưng hơn một trăm năm nay, hắn và Mai Sơn Lục Huynh Đệ đều không ở Thiên Đình, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mẫu Đan Tiên Tử, hóa hình từ đóa hoa mẫu đơn đầu tiên của Hồng Hoang, trước Phong Thần lượng kiếp đã vào Thiên Đình, thuộc hàng nguyên lão của Thiên Đình, trước đó vẫn luôn trợ giúp Bách Hoa Tiên Tử quản lý Bách Hoa Viên, có biên chế chính thần.

Lại có kẻ dám giết chính thần của Thiên Đình, quả thực là đang khiêu khích Thiên Đình.

"Hơn năm mươi năm trước, Mẫu Đan Tiên Tử hạ giới tìm kiếm kỳ hoa dị thảo, hồn bài để lại ở Thiên Đình đột nhiên vỡ nát." "Ngọc Đế chấn nộ, lệnh cho Lôi Bộ truy tra, Lôi Bộ giao cho Lôi Chấn Tử phụ trách, nhưng truy tra năm mươi năm, cũng chỉ tra được Bách Hoa Tiên Tử bị hại ở phía đông nam Nam Thiệm Bộ Châu." "Phía đông nam Nam Thiệm Bộ Châu từng nối liền với Bất Tử Hỏa Sơn, sau này Thánh Nhân đại chiến ở đó, bị ảnh hưởng nặng nề, trở nên hoang vu, nhân tộc cũng không muốn sống ở đó." "Nơi đó gần Thái Sơn Quỷ Vực, sau này Thái Sơn Phủ Quân đã xây dựng một tiên thị ở đó, do Vu tộc duy trì trật tự, tu sĩ có thể tự do giao dịch ở đó, Vu tộc thu một ít phí." "Tu sĩ qua lại ở đó rất nhiều, cá rồng lẫn lộn, Mẫu Đan Tiên Tử rất có thể là đến tiên thị tìm kiếm kỳ hoa dị thảo mà bị hại." Thái Bạch Kim Tinh giải thích một phen.

Giá trị của kỳ hoa dị thảo rất cao, đặc biệt là loại xuất hiện lần đầu, đóa đầu tiên giữa trời đất, đều tự mang khí vận.

Bách Hoa Viên chính là chuyên phụ trách tìm kiếm loại kỳ hoa dị thảo này, di thực đến Bách Hoa Viên, tăng thêm khí vận cho Thiên

Đình.

Còn có một số kỳ hoa dị thảo rất có giá trị, cũng sẽ được đưa đến Bách Hoa Viên bồi dưỡng, Bách Hoa Viên đối với Thiên Đình vô cùng quan trọng.

Cho nên chuyện Mẫu Đan Tiên Tử bị hại không phải là chuyện nhỏ, phải bắt hung thủ ra nghiêm trị, để làm gương, nếu không, những hoa tiên tử ở Bách Hoa Viên, sau này làm sao dám hạ giới.

Chiến đấu lực của những hoa tiên tử đó đều rất thấp.

Đồng thời cũng cảnh cáo những tu sĩ kia, hoa tiên tử của Thiên Đình không được động vào.

"Chuyện này do Lôi Chấn Tử phụ trách, Chân Quân có thể đi hỏi hắn, hắn biết chắc chắn sẽ tường tận hơn." Thái Bạch Kim Tinh bổ sung.

"Được, đa tạ." Dương Tiễn gật đầu, nhưng không đi tìm Lôi Chấn Tử, tên phế vật đó hắn luôn coi thường, muốn gì không có nấy, tra năm mươi năm, không tra ra được thứ gì hữu dụng, đúng là một tên phế vật.

Hơn nữa y là người của Xiển Giáo, hắn hiện tại và Xiển Giáo như nước với lửa, y không đưa tin tức giả để lừa hắn đã là tốt lắm rồi.

Nam Cực Tiên Ông cười lạnh một tiếng, Lôi Chấn Tử tra năm mươi năm, không tra ra được gì, lão không tin Dương Tiễn có thể tra ra, đến lúc đó xem Ngọc Đế còn thiên vị Dương Tiễn thế nào.

Muốn làm gì Dương Tiễn là không thể, chỗ dựa của người ta quá mạnh, nhưng bọn họ có thể gây áp lực buộc Ngọc Đế đuổi Dương Tiễn ra khỏi Thiên Đình.

Chỉ cần Dương Tiễn rời khỏi Thiên Đình, bọn họ ép Ngọc Đế sửa thiên đình, tỷ lệ thành công sẽ tăng cao.

Mà Trầm Hương chính là con dao bọn họ dùng để ép Ngọc Đế sửa thiên điều.

Dương Tiễn rời khỏi Thiên Đình, sẽ không ai dám động đến Trầm Hương, Trầm Hương hiện tại là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, Ngọc Đế không có gan đó.

Ngọc Đế không dám động đến Trầm Hương, Trầm Hương bổ núi cứu mẹ, Ngọc Đế sẽ xử trí ra sao?

Đến lúc đó bọn họ sẽ tập thể gây áp lực.

Ngọc Đế chỉ có hai lựa chọn, hoặc là liều lĩnh nguy cơ Thiên Đình bị diệt vong để tru sát Trầm Hương, đắc tội Hậu Bạt Đại Thần.

Hoặc là chỉ có thể thỏa hiệp, sửa đổi thiên điều.

Bọn họ đã thảo luận qua, cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi, phải thực sự ép Dương Tiễn rời khỏi Thiên Đình.

Dương Tiễn hiện tại chính là tảng đá cản đường lớn nhất, vì Dương Tiễn có môn hạ Kim Ô chống lưng, thật sự dám giết Trầm Hương, hơn nữa Dương Tiễn còn là cậu ruột của Trầm Hương, thân hơn cả sư môn, Dương Tiễn giết Trầm Hương, Hậu Bạt Đại Thần cũng khó mà nổi giận.

Vốn dĩ bọn họ định lập mưu ép Dương Tiễn rời khỏi Quán Giang Khẩu, sau đó tìm cách để Dương Tiễn phạm lỗi, từ đó ép buộc Ngọc Đế đuổi Dương Tiễn ra khỏi Thiên Đình.

Không ngờ Dương Tiễn tự mình ra khỏi Quán Giang Khẩu, ngược lại còn giúp bọn họ tiết kiệm không ít phiền phức.

Mà chuyện Mẫu Đan Tiên Tử này cũng là một cái cớ rất tốt, nếu Dương Tiễn không tra ra, hai tội gộp lại, lão bây giờ phải làm là lôi kéo chư thần tập thể gây áp lực với Ngọc Đế, không thể để Ngọc Đế tiếp tục bao che cho Dương Tiễn, xử phạt nhẹ.

Ừm, để phòng vạn nhất, còn phải cho người đi gây rối, ngăn cản Dương Tiễn thực sự tra ra được gì.

Về chuyện luyện khí, Ngọc Đế cũng không quy định thời gian, lão cứ kéo dài, cứ nói dược liệu không đủ.

Phạt thì cứ phạt, phạt càng nặng, lão càng có lý do ép buộc Ngọc Đế trừng phạt nặng Dương Tiễn.

Lấy thân làm mồi nhử, Dương Tiễn xuống nước, lão có thể rời khỏi Thiên Đình, dù sao Xiển Giáo còn có người khác ở Thiên Đình, có thể tiếp tục thực thi kế hoạch.

Một bên khác, Trầm Hương và những người khác sau khi rời đi, cùng nhau đến Nữ Nhi Quốc, mọi người đã lâu không gặp, lại vừa cùng nhau kề vai tác chiến, tự nhiên là phải ăn mừng một phen.

Trầm Hương bận rộn hỏi thăm Ngao Xuân và những người khác về những gì đã trải qua trong trăm năm qua, nhất thời không để ý đến Tiểu Ngọc, đến khi hoàn hồn lại, Tiểu Ngọc đã lại biến mất, cả người ngây ngẩn.

"Ai, Tiểu Ngọc có lẽ cảm thấy có lỗi với ngươi, không biết nên đối mặt với ngươi thế nào." "Tiểu Ngọc hai lần xả thân cứu ngươi, đủ thấy là thật lòng yêu ngươi, không thể nào làm chuyện lừa gạt ngươi, ta cảm thấy lúc đầu Tiểu Ngọc trộm đăng tâm là có nội tình." "Ngươi nghĩ xem, Tiểu Ngọc đã bái nhập môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, mà đăng tâm đó cũng chỉ có thể giúp tu vi tăng nhanh đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, bên nặng bên nhẹ, kẻ ngốc cũng phân biệt được." Kim Ca phân tích một hồi.

"Nghe ngươi nói vậy quả thật đúng." Ngao Xuân cũng gật đầu đồng ý, Tiểu Ngọc hai lần xả thân giúp bọn họ, ngay cả y cũng không thể nói Tiểu Ngọc không tốt nữa.

Nếu lúc đầu Tiểu Ngọc thật sự chỉ vì đăng tâm mà tiếp cận lừa gạt Trầm Hương, thì bây giờ cần gì phải xả thân giúp bọn họ.

"Lần sau gặp lại, nhất định phải hỏi cho rõ, nói không chừng lại là do tên khốn Dương Tiễn đó làm." Hoan Muội nói.

"Dương Tiễn." Trầm Hương nắm chặt nắm đấm, Dương Tiễn làm đủ chuyện xấu, nói không chừng thật sự là hắn.

Nói chuyện trong lúc, mọi người đến một tửu lâu ở vương thành Nữ Nhi Quốc.

Mỹ thực do phàm nhân làm ra quả thực mỹ vị, hiện nay rất nhiều thần tiên cũng thích món này.

"Không ngờ tên khốn Dương Tiễn đó lại luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nếu không lần này chúng ta nhất định có thể rửa sạch mối nhục trước đây." "Luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chiến lực của Dương Tiễn tăng mạnh, càng ngày càng khó đối phó, nhiều người chúng ta liên thủ cũng không đánh lại hắn." Na Tra thần sắc ngưng trọng, y đang tiến bộ, Dương Tiễn cũng không hề nhàn rỗi, khoảng cách với Dương Tiễn dường như càng ngày càng lớn.

Tôn Ngộ Không có chút uất ức, nếu hắn có thể trở về môn hạ Kim Ô, chắc cũng đang tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Tiếc là vì kế hoạch của Tam sư phụ, hắn vẫn phải nhẫn nhịn, nếu hắn trở về môn hạ Kim Ô, Tam Nhãn Thần Hầu sẽ bị bại lộ.

Trước đó tu luyện ở Hỏa Vực, Tam Nhãn Thần Hầu cũng ở đó, truyền âm báo cho hắn biết sắp xong rồi, qua ao Bát Bảo Công Đức nuôi dưỡng, Công Đức Kim Liên sắp hồi phục đến mười hai phẩm.

Đến lúc đó lấy được mười hai phẩm Công Đức Kim Liên, sẽ không cần phải giả vờ nữa.

Mười hai phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Phật Môn, vô

cùng quan trọng, nhưng Tam Nhãn Thần Hầu nói bây giờ người nắm quyền ở Linh Sơn là Như Lai, có cách thuyết phục Như Lai tương trợ.

Năm tòa mười hai phẩm liên đài, hiện tại trong tay ba vị sư tôn có ba tòa, ba vị sư tôn muốn dung hợp năm tòa liên đài, luyện chế ra một kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Đến cấp bậc của ba vị sư tôn, Tiên Thiên Chí Bảo cũng không đủ dùng, phải có Hỗn Độn Linh Bảo mới có thể phát huy toàn bộ chiến đấu lực.

Cho nên chuyện này rất quan trọng, hắn phải tiếp tục nhẫn nhịn, dù sao Tam Nhãn Thần Hầu là lợi dụng hắn mới có thể gia nhập Linh Sơn.

Chương 518

Linh Sơn hiện nay vì lôi kéo hắn, trăm phương ngàn kế lấy lòng, địa vị của Tam Nhãn Thần Hầu bây giờ rất cao, có thể tiếp xúc được với Công Đức Kim Liên.

"Đừng hoảng, ta và cha ta sắp luyện thành Thiên Cương Tam Thập Lục Biến rồi, đến lúc đó chiến đấu lực chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều." Hồng Hài Nhi rất có ý chí chiến đấu, lần này lại thua, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ thua mãi.

"Ừ, Hỗn Độn Thần Hỏa của ta cũng có không gian tăng trưởng rất lớn, không tin là cứ đấu không lại hắn, hắn mạnh lên, chúng ta sẽ mạnh lên nhanh hơn hắn." Na Tra cũng có chút không phục, nếu Hỗn Độn Thần Hỏa của y trưởng thành đến đỉnh phong, nhất định có thể gây ra uy hiếp rất lớn cho Dương Tiễn.

"Hôm nào ta truyền cho các ngươi Thiên Cương Tam Thập Lục Biến." Trư Bát Giới lại một lần nữa bị hành hạ đến mình đầy thương tích, cũng không nhịn được nữa, lần sau nhất định phải đánh bại Dương Tiễn, thua nữa thì thật không còn mặt mũi.

Trầm Hương bọn họ là đồ đệ của lão, cũng xem như môn nhân Quy Nhất Giáo, truyền cho Trầm Hương bọn họ Thiên Cương Tam Thập Lục Biến không vấn đề gì.

Hầu ca bọn họ thì không được, không có chút quan hệ nào với Quy Nhất Giáo, mà Thiên Cương Tam Thập Lục Biến là bí thuật bất ngoại truyền của Quy Nhất Giáo.

Tiết lộ ra ngoài chẳng khác nào phản giáo, Đại sư huynh sẽ đích thân đến xử quyết lão.

Mọi người đang thương nghị làm thế nào để nâng cao chiến đấu

lực, Nam Cực Tiên Ông phái người đến báo cho họ biết về hình phạt của Ngọc Đế đối với Dương Tiễn.

"Hừ, lão già Ngọc Đế rõ ràng là bao che cho Dương Tiễn, vì để bảo toàn Thiên Đình an toàn vượt qua Ma Đạo lượng kiếp, mặt mũi cũng không cần nữa." Trư Bát Giới tức giận.

Năm xưa lão cãi lại Ngọc Đế, trực tiếp bị đánh tan nguyên thần đày xuống phàm gian, đến lượt Dương Tiễn thì chẳng có chuyện gì, thật đáng ghét.

"Ai, ta có một cách, chúng ta cũng đi truy tra chuyện Mẫu Đan Tiên Tử, chúng ta vũ lực không bằng Dương Tiễn, vậy thì so trí tuệ với hắn." "Nếu chúng ta tra ra được, không chỉ có thể sỉ nhục Dương Tiễn, mà còn có thể khiến Ngọc Đế hủy lệnh truy nã, Dương Tiễn sẽ không có lý do để truy sát chúng ta khắp nơi, chúng ta có thể yên tâm tu luyện." "Hơn nữa, chúng ta tra ra, Dương Tiễn không tra ra, hai tội gộp lại, Ngọc Đế cũng không thể thiên vị Dương Tiễn nữa chứ." "Chuyện này đối với chúng ta vô cùng có lợi." Ngao Xuân đột nhiên động não.

"Ừ, ta thấy có lý, chúng ta tra ra, coi như giúp Thiên Đình, Ngọc Đế cũng không còn mặt mũi nào mà truy nã chúng ta nữa." Mọi người đều đồng ý, cảm thấy đây là một ý tưởng hay, nếu chuyện này thành công, đối với họ có trăm lợi mà không có một hại.

Chủ yếu là tu vi của họ hiện đang kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cứ trốn ở Nữ Nhi Quốc bế quan cũng không có tác dụng, phải ra ngoài lịch luyện, tìm kiếm cơ duyên.

Lệnh truy nã của Thiên Đình còn đó, họ vừa ra khỏi Nữ Nhi Quốc, liền bị Dương Tiễn và Mai Sơn Lục Huynh Đệ truy sát, căn bản không thể yên tâm lịch luyện.

Mà họ không biết rằng, Nam Cực Tiên Ông phái người đến báo

tin, chính là muốn lợi dụng họ đi gây rối, gây thêm phiền phức cho Dương Tiễn.

Không chỉ là họ, Nam Cực Tiên Ông còn liên lạc với bên Linh Sơn.

Tóm lại là đủ mọi cách gây phiền phức cho Dương Tiễn, Dương Tiễn muốn điều tra ra được cái gì, nằm mơ đi.

Cuối cùng, Trầm Hương và những người khác thương nghị nhất trí quyết định ở Nữ Nhi Quốc dưỡng thương, sau khi thương thế hồi phục sẽ đến tiên thị.

Chỉ có Tôn Ngộ Không và Na Tra không bị thương, không cần bế quan chữa thương, Na Tra rời khỏi Nữ Nhi Quốc cấp tốc đến Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động mời sư phụ Thái Ất Chân Nhân giúp sửa chữa Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Tôn Ngộ Không thì giúp Đinh Hương luyện hóa Tam Quang Thần Thủy chữa thương, Đinh Hương hôn mê bất tỉnh, tuy đã uống Tam Quang Thần Thủy, nhưng bị động hấp thu quá chậm.

Lần bế quan này kéo dài ba tháng, Đinh Hương tỉnh lại, dưới tác dụng của ba giọt Tam Quang Thần Thủy, gần như hồi phục đỉnh phong, đầy máu sống lại, hiệu quả chữa thương của Tam Quang Thần Thủy quá mạnh.

Những người khác không bị thương đến căn bản, nhờ vào Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan cũng đã hồi phục.

Chỉ có Trư Bát Giới, hết lần này đến lần khác bị Dương Tiễn đánh thành trọng thương, lần này những ám thương cũ đều bị kích phát, Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan cũng không còn tác dụng nhiều.

"Không được, những ám thương cũ đều bị kích phát rồi, bản nguyên và chân linh đều bị tổn thương, Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan vô

dụng, e rằng chỉ có Tam Quang Thần Thủy mới có thể chữa khỏi." Tiểu Bạch Long thử một chút, thần thông chữa trị của y đối với Trư Bát Giới cũng vô dụng.

"Chúng ta đến Nhân tộc Thần Đình tìm Nhân Hoàng xem còn có thể đổi được Tam Quang Thần Thủy không." Trầm Hương nói.

Dường như họ chỉ có thể lấy được Tam Quang Thần Thủy từ chỗ Nhân Hoàng.

"Không cần, ta cảm ngộ được cơ duyên đột phá, phải đi tìm sư phụ của ta một chuyến, mượn Bát Quái Lô trợ lực, nếu thuận lợi, ta không chỉ có thể chữa khỏi, mà còn có thể đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ." "Các ngươi không cần lo cho ta, cứ đến tiên thị đi, bất kể thành công hay thất bại, ta đều sẽ đến tiên thị tìm các ngươi." Trư Bát Giới lắc đầu, mắt lộ vẻ hy vọng, nếu thành công, lão có thể trở lại đỉnh phong, tiến thêm một bước nữa chính là vượt qua đỉnh phong năm xưa.

Trư Bát Giới đã nói vậy, mọi người cũng không tiện nói thêm gì, chỉ có thể chúc Trư Bát Giới mọi việc thuận lợi.

Mọi người cùng nhau rời khỏi Nữ Nhi Quốc, Trư Bát Giới đi về phía Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung, những người khác đi đến tiên thị.

Đinh Hương cứ quấn lấy Trầm Hương kể lại những gì đã xảy ra sau khi nàng thiếp đi, Trầm Hương trong lòng nghĩ đến Tiểu Ngọc, không mấy đáp lời, Ngao Xuân thì nhiệt tình kể cho Đinh Hương nghe, diễn dịch sự đa tình của mình một cách lâm li tận trí.

Kim Ca và Hoan Muội đứng bên cạnh xem cũng thấy ngượng ngùng.

"Hôm đó ở Hoa Sơn, sau khi ta rơi vào huyễn cảnh rốt cuộc đã xảy

ra chuyện gì?" Trầm Hương vẫn luôn rất muốn biết, Tiểu Ngọc nói là Đinh Hương tự mình làm mình bị trọng thương, cậu không hiểu lắm.

"Tên sát thủ đó muốn giết ngươi, ta muốn cứu ngươi, nhưng ta toàn lực một đòn cũng không đánh lại hắn, nhưng chỉ cần ngươi không sao, ta bị thương cũng đáng." Đinh Hương ánh mắt lóe lên, nàng vẫn chưa biết Trầm Hương và những người khác sau đó đã gặp Tiểu Ngọc, nàng biết trong lòng Trầm Hương, Tiểu Ngọc luôn chiếm vị trí quan trọng hơn, chỉ có để Trầm Hương áy náy, muốn bù đắp cho nàng, nàng mới có khả năng có được Trầm Hương.

Mà lời này của nàng vừa thốt ra, mấy người Trầm Hương đều nhíu mày, điều này không giống với những gì Tiểu Ngọc nói.

Rốt cuộc ai nói dối?

Nếu Tiểu Ngọc muốn giết Trầm Hương, tại sao còn hai lần liều mạng cứu Trầm Hương, không hợp lý chút nào.

Giờ phút này, họ càng muốn tin tưởng Tiểu Ngọc hơn, đều nhìn Đinh Hương với ánh mắt phức tạp.

Kể cả Ngao Xuân, cảm xúc đang dâng trào cũng tụt xuống, không nói nữa.

Trong lúc đi ngang qua gần Hoa Sơn, Trầm Hương muốn đến Hoa Sơn xem thử, xem giấc mơ trước đó của mình có phải là thật không.

Đến Hoa Sơn, nhìn thấy cái bát vàng bao phủ Hoa Sơn, Trầm Hương lập tức đỏ mắt, cảnh này giống hệt như trong giấc mơ của cậu, bát vàng bao phủ Hoa Sơn, mẹ đang ở dưới chân Hoa Sơn chịu đựng vô cùng đau khổ.

Trầm Hương muốn vào Hoa Sơn xem thử, nhưng lại bị thần huy từ bát vàng tỏa ra chặn lại, không vào được.

Trầm Hương làm sao còn nhịn được, bay lên không trung trên Hoa

Sơn, dùng hết toàn lực bổ một rìu về phía bát vàng.

Ngọc Đế có Hạo Thiên Kính, Thiên Đế Kiếm; Vương Mẫu có Dao Trì Kim Trâm, Vương Mẫu Kim Bát, đều là do Đạo Tổ ban tặng năm xưa, luôn được khí vận Thiên Đình nuôi dưỡng, đã trưởng thành đến Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo.

Với tu vi của Trầm Hương và Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo Bát Quái Phủ, làm sao có thể bổ động được Vương Mẫu Kim Bát.

Tu vi của Vương Mẫu không bằng Ngọc Đế, nhưng dù sao cũng đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

Trầm Hương không những không bổ động được Vương Mẫu Kim Bát, mà còn bị chấn bay ra ngoài, bị thương không nhẹ.

Trầm Hương không từ bỏ, thúc giục Bảo Liên Đăng công kích, kết quả cũng tương tự, bị phản chấn bay ra ngoài.

Ngao Xuân và những người khác qua giúp một tay, cũng đều vô dụng, căn bản không thể lay động được Vương Mẫu Kim Bát.

Trong số những người có mặt, cũng chỉ có Tôn Ngộ Không mới có thể lay động được Vương Mẫu Kim Bát, nhưng Ngọc Đế trước đó vừa tha cho hắn, bây giờ hắn lại đối đầu với Ngọc Đế, Vương Mẫu, không hay cho lắm.

Hơn nữa, đây là chuyện của riêng Trầm Hương, chuyện của mình tự mình làm, cái gì cũng để trưởng bối giải quyết, đối với sự trưởng thành của Trầm Hương vô cùng bất lợi.

"Đại sư bá, cầu xin ngài giúp con, con không muốn mẹ con phải chịu khổ." Trầm Hương không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu cứu Tôn Ngộ Không.

"Nếu ta giúp ngươi cứu mẹ ngươi ra, ngươi và mẹ ngươi sẽ thật sự vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, bị người ta chế giễu, chỉ có

ngươi tự mình cứu mẹ ngươi ra, người khác mới không cười nhạo." "Lực trấn áp của cái bát vàng này rất mạnh, nhưng mẹ ngươi có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không làm tổn thương được mẹ ngươi đâu." Tôn Ngộ Không lắc đầu, nếu hắn làm vậy, không phải là giúp mẹ con Trầm Hương, mà là đang hại mẹ con Trầm Hương.

"Trầm Hương, ngươi bình tĩnh một chút, Đại sư bá nói không sai, hiện nay rất nhiều thần tiên đều đang xem kịch, sau lưng chế giễu Tam Thánh Mẫu không có mắt, tự cam đọa lạc thành hôn với phàm nhân." "Chỉ có ngươi có chí tiến thủ, dựa vào bản lĩnh của mình cứu Tam Thánh Mẫu ra, mới không ai nói này nói nọ nữa, chỉ sẽ ngưỡng mộ Tam Thánh Mẫu sinh được một người con trai tốt." "Việc ngươi cần làm là nhanh chóng nâng cao tu vi, tự mình cứu Tam Thánh Mẫu ra, chứ không phải dựa vào người khác, chẳng lẽ ngươi muốn Tam Thánh Mẫu vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được sao?" Kim Ca lớn tiếng quát.

Trầm Hương nắm chặt nắm đấm, một bên là mẹ bị đè dưới chân Hoa Sơn chịu khổ, một bên là mẹ bị người ta chế giễu, không ngẩng đầu lên được.

Chọn thế nào đây?

Cậu thật sự không thể lựa chọn.

"Trầm Hương, mẹ không sao, mẹ chịu được, mẹ là môn hạ của Kim Ô, không thể làm mất mặt môn hạ Kim Ô, cũng không thể tiếp tục liên lụy bà ngoại của con bị người ta chế giễu." "Con là toàn bộ hy vọng của mẹ, hãy tu luyện thật tốt, mẹ tin rằng sẽ có một ngày con có thể dựa vào bản lĩnh của mình cứu mẹ ra, chặn đứng những lời chế giễu đó." Giọng của Dương Thiền truyền ra.

"Mẹ, con nhất định sẽ cứu mẹ ra sớm nhất có thể." Trầm Hương nước mắt lưng tròng, quỳ xuống giữa không trung, dập đầu ba cái.

Ngao Xuân và Kim Ca một trái một phải đỡ Trầm Hương dậy, vỗ lưng an ủi.

Chương 519

Hồi lâu, Trầm Hương mới bình tĩnh lại, ánh mắt kiên nghị: "Đi, chúng ta tiếp tục đến tiên thị." Nhất thời cậu không có năng lực cứu mẹ ra, nhưng cậu có thể giết chết Dương Tiễn, cha mẹ chịu khổ, Dương Tiễn chính là tội khôi họa thủ.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Dương Tiễn đã đưa Hạo Thiên Khuyển và những người khác đến tiên thị.

Cái gọi là tiên thị, rất giống với thành trì của phàm nhân, tửu lâu thương điếm san sát, tu sĩ Vu tộc trú thủ, có đội chấp pháp chuyên môn tuần tra.

Cả tòa thành trì bị cấm không đại trận bao phủ, cấm chỉ phi hành, trong thành cấm chỉ hắc ăn hắc, ai dám vi phạm, trốn cũng không trốn được.

Ra khỏi tiên thị, các ngươi đánh sống đánh chết, Vu tộc cũng không quản, nhưng ở trong tiên thị, ai dám vi phạm quy củ, chết.

Nơi đây khác với những thế lực khác ở chỗ không có gì phải kiêng kỵ, đồ vật nhiều hơn, lựa chọn cũng nhiều hơn.

Ví dụ như những món đồ cướp được từ tay đệ tử của các thế lực khác, không thể dễ dàng lộ ra ngoài, sẽ bị truy sát.

Nhưng mang đến đây giao dịch thì có thể hoàn toàn không cần kiêng kỵ, Vu tộc đủ mạnh, không sợ ai cả.

Sợ lộ thân phận, có thể giao cho Vu tộc bán hộ, chỉ cần trả một khoản phí nhất định là được.

Đơn vị tiền tệ để mua bán, hiện tại chính là kim đan, thứ này là hàng cứng, vật phẩm cần thiết cho tu luyện.

Vu tộc đã xây dựng các cửa hàng như pháp bảo các, đan dược các, linh dược các ở đây, có thể dùng kim đan mua bán, cũng có thể dùng vật đổi vật, hoặc tu sĩ tự do giao dịch.

Vào thành một lần mất mười viên tam chuyển kim đan.

Định kỳ còn có đấu giá hội, các đại thế lực đều sẽ cử người đến tham gia.

Dù sao thì Vu tộc dựa vào tiên thị, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc dã man cũng đã bắt đầu dùng não rồi.

Dương Tiễn sau khi vào tiên thị, trực tiếp tìm đến Vu Soái phụ trách quản lý tiên thị để hỏi thăm tình hình của Mẫu Đan Tiên Tử.

Cũng chỉ có Dương Tiễn, đổi lại là người khác của Thiên Đình đến, xem người ta có thèm để ý không.

Xác định được thông tin, Mẫu Đan Tiên Tử năm xưa quả thực đã đến tiên thị, vì một cây Ma Tâm Thảo, từng tranh chấp với người khác, sau khi mua được Ma Tâm Thảo liền rời khỏi tiên thị, sau đó xảy ra chuyện gì, Vu tộc cũng không biết, chuyện bên ngoài tiên thị, Vu tộc không quản.

Dương Tiễn cảm tạ xong, tìm một tửu lâu trong tiên thị để ở lại.

"Ma Tâm Thảo, thứ này rất hiếm, nhưng giá trị không cao, cũng chỉ có tác dụng phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, người cần thứ này, chỉ có những tên tà tu." Khang Lão Đại phân tích.

Cái gọi là tà tu, chính là những tu sĩ tu luyện công pháp ác độc, vì theo đuổi việc nhanh chóng nâng cao tu vi, tu luyện công pháp cực đoan, loại công pháp tổn người lợi mình.

Ví dụ như một số yêu tu, nuốt chửng nhân tộc để nhanh chóng

nâng cao tu vi, hoặc hấp thu tinh nguyên của tu sĩ khác.

Phương thức tu luyện này quả thực có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, nhưng vì không phải do mình khổ tu mà có, thuộc loại đầu cơ trục lợi, căn cơ không vững, pháp lực tạp loạn cuồng bạo, cộng thêm sát lục quá nhiều, nhân quả phản phệ, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Nhẹ thì mất lý trí, trở thành cỗ máy giết chóc, nặng thì tự bạo, hồn tiêu phách tán.

Ví như áo chiến chi pháp của Trư Bát Giới, hấp thu nguyên âm của nữ tu, cũng có ẩn hoạn về phương diện này.

Chỉ là Trư Bát Giới hấp thu nguyên âm không phải để nâng cao tu vi, mà là tích trữ nguyên âm chi lực, khi chiến đấu thì thúc giục nguyên âm chi lực để kích phát tiềm lực, tạm thời nâng cao tu vi, giống như một loại thần thông hơn, nguy cơ tẩu hỏa nhập ma nhỏ hơn rất nhiều.

Mà tác dụng của Ma Tâm Thảo là để thay thế nhân quả phản phệ, giảm thiểu nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.

Nhân quả luôn tồn tại, những tên tà tu đó khi đột phá, rất có khả năng sẽ dẫn đến nhân quả phản phệ, có Ma Tâm Thảo thay mình gánh chịu nhân quả phản phệ, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

"Rất có khả năng tên tà tu tranh đoạt Ma Tâm Thảo với Mẫu Đan Tiên Tử đang cần gấp để đột phá, vô cùng cần Ma Tâm Thảo, không giành được, nên đã đi đến bước đường cùng, giết Mẫu Đan Tiên Tử để đoạt Ma Tâm Thảo." "Nếu vậy thì khó tra rồi, tà tu bình thường không khác gì tu sĩ bình thường, cơ bản không thể nào tra ra được." Mai Sơn Lão Nhị thần sắc ngưng trọng.

"Các ngươi cứ ở đây tra trước, ta về Bồng Lai một chuyến." Dương Tiễn suy nghĩ một chút, một mình rời đi, hắn hiện tại đối với

chữ ‘ma’ vô cùng mẫn cảm.

Ma Tâm Thảo, lấy ma đặt tên, không biết có tác dụng gì đối với ma tu, Ma Tổ La Hầu chắc chắn biết.

Nếu có tác dụng với Ma tộc, vậy thì hung thủ chưa chắc là tà tu, cũng có thể là tiên thiên ma tộc đang ẩn náu.

Chủ yếu là vì một cây Ma Tâm Thảo, mà liều lĩnh nguy cơ bị Thiên Đình truy nã để ra tay với Mẫu Đan Tiên Tử, cho dù những tên tà tu đó đủ điên cuồng cực đoan, cũng không có mấy kẻ có lá gan như vậy.

Những tên tà tu đó theo đuổi tu vi, khao khát vĩnh sinh, cũng vô cùng sợ chết.

Một khi bị Thiên Đình truy nã, hậu quả chỉ có một là vĩnh bất siêu sinh.

Mà những tiên thiên ma tộc đó vốn đã bị cả Hồng Hoang truy nã, đắc tội Thiên Đình, tình hình cũng không tệ hơn được, thật sự không có gì phải kiêng kỵ.

Đến Bồng Lai, Dương Tiễn tìm Ma Tổ La Hầu để hỏi thăm tin tức.

“Ngươi hỏi đúng người rồi, Ma Tâm Thảo chính là do Bản tọa đặt tên, đối với các tu sĩ khác, Ma Tâm Thảo có tác dụng phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma, còn đối với ma tu, Ma Tâm Thảo càng là thứ tốt, đủ nhiều Ma Tâm Thảo, có thể nâng cao ma căn.” “Tiên có tiên căn, ma có ma căn, tiên căn thánh khiết ôn hòa, ma căn cuồng bạo ô uế, ma căn cũng là căn bản của ma, chuyển hóa tiên thiên linh khí thành ma khí, ma khí cuồng bạo, ô uế.” “Tiên theo đuổi sự ổn trọng, khi hấp thu tiên thiên linh khí phải tiến hành tôi luyện, loại bỏ những yếu tố cuồng bạo không ổn định trong đó, còn ma theo đuổi chính là sự cuồng bạo,

trực tiếp thông qua ma căn chuyển hóa thành ma khí, không cần chuyên môn tôi luyện, cho nên ma nâng cao tu vi tốc độ nhanh hơn tiên." "Vốn dĩ là ma, không tồn tại tẩu hỏa nhập ma, ma căn mạnh hơn tiên căn, cao cấp hơn, ma khí có thể ăn mòn tiên căn, hóa thành ma căn, còn tiên khí lại không thể khiến ma căn hóa thành tiên căn." "Nếu ngươi muốn, Bản tọa có thể giúp ngươi hóa ma, với tư chất của ngươi, thành Thánh dễ như trở bàn tay, dù sao cha ngươi và đại ca ngươi đã nhập ma, cả nhà các ngươi đều nhập ma, tốt biết bao, kiệt kiệt..." La Hầu nói, bắt đầu dụ dỗ Dương Tiễn.

"Ngươi coi như chúng ta không tồn tại sao?" Lăng Tiêu đầy đầu hắc tuyến, trước mặt bọn họ mà dụ dỗ đồ tôn của bọn họ, tên này thật sự rất đáng ăn đòn.

"Hắn nhập ma cũng vẫn là đồ tôn của các ngươi, đại đạo ba ngàn, thù đồ đồng quy, chẳng qua là hình thức khác nhau, mục đích đều giống nhau, theo đuổi cực hạn của đạo." "Phật môn kia nói vô chúng sinh tướng, vô ngã tướng, chúng sinh bình đẳng, nhưng lại không dung nạp được Ma tộc, ngươi nhập ma, chính là sự khiêu khích tốt nhất đối với Linh Sơn, đối với Phật pháp." La Hầu tiếp tục dụ dỗ không biết sống chết.

"Nói đến, ngươi đã lập ma đạo, xưng ma tổ, vậy ngày nào đó Ma Đạo Ma Thần trở về, hai người các ngươi tính sao?" Lăng Tiêu chuyển chủ đề, tên này dụ dỗ lòng người quả thực có một tay, nói nữa, không chừng thật sự khiến Dương Tiễn động lòng.

"Tên Ma Đạo đó đã sớm chết hẳn rồi, năm xưa trong trận chiến khai thiên, tên đó định đánh lén Thời Thần, cướp pháp bảo của Thời Thần rồi tẩu thoát, bị Thời Thần xóa sổ sạch sẽ, hắn không trở về được đâu." La Hầu nhún vai, tên đó đã bị Thời Thần xóa sổ triệt để khỏi dòng sông thời gian, ngay cả quá khứ cũng không còn tồn tại, chết không thể nào triệt để hơn.

Năm xưa bản thể của hắn lập ma đạo, ý định ban đầu là muốn mượn ma đạo để thu hoạch khí vận, mục đích giống như Hồng Quân, chứ không phải muốn chủ tu ma đạo pháp tắc.

Bản thể của hắn chủ tu là sát lục pháp tắc, còn ma khí, là do Diệt Thế Hắc Liên mang lại.

Diệt Thế Hắc Liên giống như ma căn vậy, có thể chuyển hóa linh khí thành ma khí để công kích.

Nhưng hiện tại hắn không được nữa, trước đó bị thương quá nặng, đã cắt đứt liên hệ với bản thể, biến thành một cá thể độc lập, căn nguyên của hắn không đủ, tu luyện sát lục pháp tắc chắc chắn không bằng bản thể, tương lai gặp lại bản thể, không đấu lại tất sẽ bị thôn phệ.

La Hầu dã tâm bừng bừng, cho dù là một luồng nguyên thần cũng không ngoại lệ, hắn cũng muốn lật mình làm chủ, viết lại vận mệnh, ngược lại thôn phệ bản thể, trở thành La Hầu duy nhất.

Mà căn nguyên của hắn không đủ, chỉ có chủ tu ma đạo pháp tắc, hoàn toàn dung hợp với ma đạo Hồng Hoang, mới có cơ hội kháng cự lại bản thể.

Ma đạo pháp tắc cũng là một trong những pháp tắc đỉnh cấp, công kích không bằng sát lục pháp tắc, nhưng nổi tiếng là khó chơi, ở một số phương diện còn mạnh hơn sát lục pháp tắc, mỗi loại đều có ưu nhược điểm.

Chủ yếu là hắn cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, chỉ có tu luyện ma đạo pháp tắc, hắn mới có cơ hội chiến thắng bản thể, viết lại vận mệnh bị thôn phệ.

“Ma Đạo thật đáng tiếc, cũng là một kẻ khó chơi, với bản lĩnh của hắn, sống sót không khó, lại cứ thích đi gây sự với Thời Thần.” Quỷ

Đạo Chi Chủ tiếc nuối lắc đầu.

Trong ba ngàn Ma Thần, Bàn Cổ được công nhận là mạnh nhất, tiếp theo là Dương Mi và Thời Thần.

Lúc đó mọi người cùng nhau vây công Bàn Cổ, Bàn Cổ khó mà truy sát tận gốc, Ma Thần đỉnh cấp giữ lại một tay, sống sót không khó.

Ma Đạo đi gây sự với Thời Thần, tương đương với đơn đấu với Thời Thần, đánh thắng mới là lạ.

Thời Thần à, đó là tồn tại mà hỗn thế ma vương như La Hầu cũng không dám gây sự nhất, Thời Thần lòng báo thù cực mạnh.

Đi gây sự với Bàn Cổ, trả một chút giá, xác suất đào thoát không nhỏ.

Nhưng gây sự với Thời Thần, tên đó men theo dòng sông thời gian mà tìm, căn bản không trốn được.

Hơn nữa tên đó có thể xóa sổ ngươi triệt để khỏi dòng sông thời gian, ngay cả quá khứ cũng xóa sổ cho ngươi, giống như chưa từng tồn tại vậy, chết hoàn toàn, không có nửa điểm khả năng sống lại.

Lúc đó, đi gây sự với Bàn Cổ không ít, nhưng gần như không ai dám đi gây sự với Thời Thần, một nhân vật thực sự hung ác.

Chương 520

Tham lam là mầm họa lớn nhất, Bàn Cổ có năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, muốn không bị người khác thèm muốn cũng không được.

Ví như La Hầu, không ít lần tính kế Bàn Cổ, xúi giục các Ma Thần khác cùng nhau hợp lực cướp pháp bảo của Bàn Cổ.

"Ma Đạo chỉ là thất bại, nếu thành công, thì đã là một chuyện khác, mượn Hỗn Độn Thời Thần Chung tẩu thoát, bảo toàn chính mình, nói không chừng bây giờ Hỗn Độn đã là của Ma Đạo." Tai Ách Ma Thần lắc đầu, y lại cảm thấy Ma Đạo rất có khí phách, chỉ là đánh cược thua mà thôi.

"Không thể nào, Bàn Cổ không thể nào để lại một mầm họa như vậy, tất sẽ truy sát Ma Đạo khắp Hỗn Độn, tiêu diệt mối uy hiếp rồi mới khai tịch Hồng Hoang." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu phủ định.

Có được đáp án mình muốn, Dương Tiễn không làm phiền mấy vị đại lão tranh luận nữa, lặng lẽ rời đi, quay về Tiên Thị.

Tà tu không dễ điều tra, nhưng Ma tộc thì không khó.

Ma tộc cũng sẽ hóa thành tiên thiên đạo thể, bề ngoài trông không có gì khác biệt, nhưng bên trong lại khác biệt rất lớn, đầu tiên là pháp lực, tuy đều do tiên thiên linh khí chuyển hóa thành, nhưng thần tiên chuyển hóa thành tiên khí, còn Ma tộc chuyển hóa thành ma khí.

Tịnh Thế Bạch Liên khắc chế Ma tộc, chỉ cần có ma khí xuất hiện, Tịnh Thế Bạch Liên liền có thể cảm ứng được.

Hiện tại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ở đây ôm cây đợi thỏ, đi điều tra tà tu thì cơ bản không thể tra ra được.

Thay vì đi tìm tà tu lãng phí thời gian, không bằng tìm Tiên Thiên Ma Tộc.

Chỉ cần có Ma tộc xuất hiện tại Tiên Thị, xác suất Mẫu Đơn tiên tử chết trong tay Ma tộc là rất lớn.

Coi như không phải thì cũng phải là phải, chuyện của Mẫu Đơn tiên tử, cuối cùng cũng phải có kẻ giơ đầu chịu báng, để chấn chỉnh uy nghiêm Thiên Đình, răn đe bọn tiểu nhân.

Thực sự không tìm ra hung thủ, để Ma tộc ra gánh tội thay, giết một răn trăm, cũng không tệ.

Răn đe, đó mới là điều Thiên Đình thật sự muốn.

Hung thủ thực sự, có dám thừa nhận mình đã giết Bách Hoa tiên tử không?

Không dám!

Ma tộc bị sinh linh Hồng Hoang xem là đại khủng bố, đến Ma tộc động vào thần tiên Thiên Đình cũng chỉ có một con đường chết, uy lực răn đe này, không thể chê vào đâu được.

Hôm đó, bọn Trầm Hương cũng đến Tiên Thị, thật trùng hợp lại đến đúng tửu lầu nơi Dương Tiễn đang ở, và chạm mặt nhau.

Lúc này Dương Tiễn một thân bạch y, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao biến thành chiếc quạt giấy, ngồi bên cửa sổ nhẹ nhàng phe phẩy, dùng Tịnh Thế Bạch Liên cảm ứng các tu sĩ qua lại trong Tiên Thị.

Lạnh lùng, cô độc, cao ngạo, thoát tục, cao quý, trong vẻ tuấn tú lạnh lùng lại mang ba phần nho nhã.

Về phần khí chất, hắn đã nắm bắt đến tận cùng.

Trầm Hương so sánh một chút, về ngoại hình và khí chất, bản thân mình hình như đúng là không thể sánh bằng, ít nhất so với Dương

Tiễn, hoàn toàn không thể đứng chung sân khấu.

Ngay cả bọn Ngưu Ma Vương cũng không thể không thừa nhận, Dương Tiễn ngoại trừ lòng dạ độc ác, ra tay tàn nhẫn, thì gần như hoàn hảo.

Ngưu Ma Vương rất khó chịu, vì tình nhân của hắn là Ngọc Diện Hồ Ly gần đây thường xuyên đem hắn ra so sánh với Dương Tiễn, chê hắn không đáng một xu.

Vạn Tuế Sơn nơi Ngọc Diện Hồ Ly ở, cách Tích Lôi Sơn không xa lắm, lần đó, Dương Tiễn đại chiến Nhân Giác, động tĩnh quá lớn, Ngọc Diện Hồ Ly chạy tới xem, nhìn thấy Dương Tiễn liền không thể dứt ra được, thật là tạo nghiệt.

Bọn họ đang nhìn chằm chằm Dương Tiễn, Dương Tiễn cũng nhìn lại, ánh mắt sắc bén quét qua, Đinh Hương sợ hãi núp sau lưng Trầm Hương.

"Đừng sợ hắn, trong Tiên Thị cấm động võ, hắn không dám động đến chúng ta ở đây." Ngưu Ma Vương tỏ ra rất cứng rắn, cố ý đi đến ngồi cạnh Dương Tiễn, ngẩng đầu khiêu khích.

"Các ngươi đến đây làm gì?" Dương Tiễn lạnh nhạt nhìn về phía Ngưu Ma Vương.

"Ngươi đến làm gì, chúng ta cũng đến làm cái đó, động võ đánh không lại ngươi, chúng ta đông người thế này, không tin động não cũng không bằng ngươi." Ngưu Ma Vương cố ý tiết lộ tin tức cho Dương Tiễn, bề ngoài hắn và Dương Tiễn không hợp, còn ghi hận chuyện Dương Tiễn lần trước bắt cóc Hồng Hài Nhi, nhưng thực chất hắn đang chơi trò gián điệp hai mang, vừa là con cờ của Xiển Giáo, cũng là con cờ của Dương Tiễn, ăn cả hai đầu, không đắc tội bên nào, cuối cùng bên nào thắng, hắn cũng có thể hưởng lợi theo.

“Nam Cực Tiên Ông bảo các ngươi tới?” Dương Tiễn híp mắt lại.

“Chúng ta tự mình đến, chúng ta tra ra trước, ngươi sẽ không thể đái tội lập công, hai tội gộp lại, Ngọc Đế cũng không thiên vị ngươi được, chúng ta giúp Thiên Đình, Ngọc Đế cũng không còn mặt mũi nào truy nã chúng ta nữa.” Trầm Hương có chút tiểu nhân đắc chí ngẩng đầu nói.

“Chỉ bằng các ngươi?

Chẳng biết tin tức gì cả, không có manh mối để tra, mà còn muốn giành trước ta sao?” Dương Tiễn cười khẩy, nhưng trong lòng lại có chút đau lòng, Trầm Hương lại chủ động muốn hại hắn, còn tỏ ra hưng phấn và đắc ý như vậy.

Tin tức chắc chắn là do Nam Cực Tiên Ông tiết lộ, muốn dùng bọn Trầm Hương để kiềm chế hắn.

Lũ ngốc này, bị người ta dùng làm súng mà không tự biết.

“Ngươi chẳng phải cũng vậy sao, nếu có được tin tức gì, còn ngồi đây lãng phí thời gian?” Trầm Hương vặn lại.

Dương Tiễn lắc đầu, không thèm để ý nữa, hắn đang tìm mọi cách nhắm vào Xiển Giáo, lôi Vân Hải Tiên Môn ra để trả lại trong sạch cho Dương Thiền, Trầm Hương lại cấu kết với Xiển Giáo, còn tự cho là mình làm đúng.

Thằng ngốc này.

Thôi vậy, đây cũng coi như là phá đám, nói không chừng có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Bên này, sau khi bọn Trầm Hương ngồi xuống, gọi một bàn đầy rượu và thức ăn, vừa ăn vừa bàn bạc nên bắt đầu điều tra từ đâu, cũng không né tránh Dương Tiễn, phảng phất như đang cố ý khoe khoang trí tuệ của mình.

“Cái gọi là mưu tài hại mệnh, giết Mẫu Đơn tiên tử, ắt có mưu đồ, Mẫu Đơn tiên tử kia có gì đáng để người ta thèm muốn?” Trầm Hương khơi mào câu chuyện.

“Mẫu Đơn tiên tử tuy là chính thần của Thiên Đình, nhưng chỉ là một tiểu tiên, chiến đấu lực cực yếu, cũng không có pháp bảo gì, nhưng đẹp thì thật sự đẹp, có khả năng là thấy sắc nảy lòng tham không?” Nhắc đến vẻ đẹp của Mẫu Đơn tiên tử, mắt Ngưu Ma Vương sáng rực lên.

“Đi đi đi, ngươi tưởng ai cũng giống ngươi à?” Na Tra mặt đầy vạch đen, gã này nổi tiếng háo sắc, trong đầu suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy thứ bậy bạ, bỉ ổi, bẩn thỉu.

Ngưu Ma Vương không phục bĩu môi, hắn thì sao chứ, tu sĩ háo sắc cũng không ít, ví như Trư Bát Giới.

Tiếc là Trư Bát Giới không có ở đây, không có đồng đạo.

“Thấy sắc nảy lòng tham mà động thủ với chính thần Thiên Đình, chắc không ai có lá gan lớn như vậy, khả năng mưu tài hại mệnh vẫn lớn hơn, Mẫu Đơn tiên tử đến Tiên Thị, có thể là đã mua được thứ gì tốt, bị người ta nhòm ngó.” Kim Ca phân tích.

“Ừm, rất có khả năng, ta và Vu tộc cũng có chút quan hệ, lát nữa ta sẽ đi tìm người phụ trách Tiên Thị hỏi thăm.” Tôn Ngộ Không đồng tình.

Cả bọn ăn xong liền rời đi.

Dương Tiễn tán thưởng liếc nhìn Kim Ca, tính cách của Kim Ca mạnh hơn Trầm Hương nhiều, trầm ổn, sắc sảo.

Trầm Hương tuy thông minh, nhưng có chút nóng nảy, đa phần là thông minh vặt.

Người phụ trách Tiên Thị cũng đã nói cho bọn Tôn Ngộ Không

biết những thông tin mình biết, và điều đầu tiên họ liên tưởng đến cũng là tà tu, liền đi các phường thị để dò hỏi.

Giữa các tà tu chắc chắn hiểu rõ nhau hơn, họ đi hỏi thăm những tà tu có tiếng tăm, rồi lại đi tìm những người đó để dò la.

Giữa chừng còn gặp phải bọn Hao Thiên Khuyển, cũng đang làm việc tương tự.

Bọn Trầm Hương vội vàng tăng tốc cạnh tranh với bọn Hao Thiên Khuyển, mà không biết rằng bọn Hao Thiên Khuyển chỉ là mồi nhử do Dương Tiễn tung ra.

Tin tức hắn đến Tiên Thị đã lan truyền, nếu là do Ma tộc làm, chúng tất nhiên sẽ trốn đi, hắn giả vờ nhắm mục tiêu vào tà tu, để Ma tộc lơi lỏng cảnh giác.

Với tính cách kiêu căng ngạo mạn của Ma tộc, nói không chừng chúng còn đến xem bọn họ bận rộn vô ích mà mua vui.

Cùng lúc đó, tại Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương Sơn, Huyền Đô đã mời Thái Thượng Lão Quân từ Đâu Suất Cung xuống, còn mang theo cả Bát Quái Lô.

"Ngươi chắc chắn được chứ?" Thái Thượng Lão Quân rất nghi ngờ.

"Vâng, cơ hội rất lớn, ta có dự cảm mãnh liệt." Trư Bát Giới gật đầu.

Chương 521

“Ngươi phải suy nghĩ kỹ, nếu không thành, ngươi tất sẽ bị phản phệ, thương lại càng thêm thương, tính mạng khó giữ.” Huyền Đô vẻ mặt ngưng trọng.

“Không còn đường lui, đánh cược một phen, cơ hội ta bước ra bước đó càng lớn, đến đi.” Trư Bát Giới ánh mắt kiên định, hóa thành một luồng sáng chui vào trong Bát Quái Lô.

Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô nhìn nhau, cuối cùng vẫn tuân theo ý của Trư Bát Giới, nổi lửa quạt gió, coi Trư Bát Giới như kim đan để luyện chế.

Huyền Đô đã ném vào tổng cộng năm mươi viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan.

Theo ý tưởng táo bạo của Trư Bát Giới, dùng phương thức luyện đan, cưỡng ép luyện dược lực vào trong cơ thể hắn để chữa thương.

Luyện đan, là sự dung hợp của các loại dược lực, trong quá trình dung hợp, sẽ không ngừng thôn phệ thiên địa linh khí để tăng cường dược tính, đây cũng là một biểu hiện của sự thôn phệ.

Trư Bát Giới muốn lấy thân thử pháp, coi mình như đan dược để luyện chế, cảm ngộ áo nghĩa thôn phệ.

Nếu thành công, hắn sẽ đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, tự mình thúc đẩy Thôn Phệ pháp tắc để thôn phệ dược lực, cộng thêm ngoại lực của Lão Quân tương trợ, luyện dược lực của Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan vào trong cơ thể, rất có khả năng phá vỡ cực hạn, khiến thương thế của hắn hoàn toàn bình phục.

Hắn không ngừng bị thương, không ngừng dùng Cửu Chuyển Tạo

Hóa Đan, dẫn đến cơ thể sản sinh ra tính kháng thuốc, hiệu quả của Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan giảm đi đáng kể, đại bộ phận dược lực không hấp thu được.

Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan là loại đan dược trị liệu, không giống các loại đan dược khác, giống như bị ho, lần nào cũng uống một loại thuốc, uống nhiều sẽ sinh ra tính kháng thuốc, lúc đầu uống một viên là được, sau này phải uống hai viên mới có hiệu quả, rồi hiệu quả sẽ ngày càng yếu đi.

Kể từ Tây Du lượng kiếp bắt đầu, hắn đã không ngừng bị thương, không ngừng ăn Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan, ăn quá nhiều rồi.

Mà thông qua phương thức luyện đan, cưỡng ép luyện dược lực vào trong cơ thể, chắc chắn có thể phá vỡ tính kháng thuốc.

Về mặt lý thuyết là khả thi, nhưng nếu thất bại, tất sẽ bị phản phệ, thậm chí có thể hồn tiêu phách tán.

Nhưng hắn muốn đánh cược một lần, hướng tử mà sinh, kích phát tiềm lực, phá vỡ cực hạn.

Điều này cũng rất có lợi cho việc tu hành sau này của hắn.

Không cược một lần, hắn không biết sẽ bị kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong bao lâu nữa, đã nhẫn nhịn hàng ngàn năm, hắn thật sự đã nhịn đủ rồi, vô cùng khao khát sức mạnh cường đại để giết Dương Tiễn báo thù.

Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô cũng cảm thấy tuy nguy hiểm, nhưng tính khả thi không thấp, nếu đã Trư Bát Giới đã quyết định, vậy thì thử một lần.

Chớp mắt năm năm trôi qua, bọn Trầm Hương tìm kiếm năm năm, kết quả một chút tin tức hữu dụng cũng không tìm được.

Một ngày nọ, Bát Quái Lô đã luyện năm năm truyền đến động tĩnh,

thật sự để Trư Bát Giới làm được rồi, trong lò bộc phát ra một luồng thôn phệ chi lực cường đại, thiên địa linh khí điên cuồng bị hút vào trong đó, thậm chí cả Lục Đinh Thần Hỏa cũng đang bị thôn phệ.

"Thành công rồi." Lão Quân và Huyền Đô vui mừng.

Nửa ngày sau, Trư Bát Giới khỏe mạnh viên mãn bay ra từ Bát Quái Lô, thương thế hoàn toàn bình phục, không chỉ đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, mà còn thôn phệ bản nguyên Lục Đinh Thần Hỏa hóa thành bản mệnh thần thông.

Thần hỏa, thần phong những thứ này, hỗ trợ rất lớn cho chiến lực, ở Hồng Hoang hiện nay, những người thiện chiến, đa phần đều nắm giữ những thứ này để tăng cường chiến lực.

Như Thái Dương Chân Hỏa của Dương Tiễn, Lục Đinh Thần Hỏa của Tôn Ngộ Không, Hỗn Độn Thần Hỏa của Na Tra.

Đặc biệt là Hỗn Độn Thần Hỏa của Na Tra, đúng là một đại sát khí, khả năng trưởng thành cực tốt, nếu Na Tra dung hợp bản nguyên của thập đại thần hỏa, Hỗn Độn Thần Hỏa trưởng thành đến đỉnh phong, uy lực khó mà tưởng tượng, e rằng không thua kém Thiên Nhãn của Dương Tiễn, lại có thêm một loại thần thông đỉnh cấp.

"Chúc mừng sư đệ đạt thành sở nguyện." Huyền Đô chân thành chúc mừng.

"Đa tạ sư tôn và đại sư huynh tương trợ." Trư Bát Giới hiếm khi nghiêm túc hành lễ cảm tạ.

"Vượt qua được là tốt rồi." Thái Thượng Lão Quân từ ái cười gật đầu, thở phào một hơi.

Bản thể có tám đệ tử thân truyền, Huyền Đô cộng với Quy Nhất Thất Tử, nay chỉ còn lại ba người, Huyền Đô, Thanh Huy Tử và Trư Bát Giới, đều là cục cưng trong lòng, không thể xảy ra chuyện gì nữa.

Vốn dĩ bản thể cũng coi trọng nhất ba người này, Huyền Đô thì không cần phải nói, từ rất sớm đã đi theo bản thể, tình thầy trò sâu đậm, Huyền Đô cũng rất ưu tú và có chí tiến thủ.

Trư Bát Giới hung hãn, hoạt bát nhất, rất được bản thể yêu thích, còn đặc biệt bỏ ra cái giá rất lớn để luyện chế cho hắn Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Cửu Xỉ Đinh Bá.

Còn Thanh Huy Tử là người phù hợp nhất với giáo nghĩa của Quy Nhất Giáo, thật sự làm được thanh tịnh vô vi, nay ở Thiên Đình, là một trong Thập Đại Thiên Tôn, áp chế Võ Tài Thần Triệu Công Minh, Đại Nhậm Văn Tài Thần.

Bình thường không quản sự, bế quan khổ tu, mà Thanh Huy Tử từ rất sớm đã không ưa Triệu Công Minh, hai người ân oán khá sâu.

Thanh Huy Tử không quản sự, một lòng tu luyện, Triệu Công Minh cố ý gây khó dễ, tự mình lập ra một Văn Tài Thần để quản lý Tài Bộ của Thiên Đình, chia đi khí vận vốn thuộc về Thanh Huy Tử.

Ngọc Đế cũng không quản, đế vương tâm thuật nằm ở chỗ cân bằng, chỉ mong hai người đấu càng ngày càng gay gắt.

Hơn nữa Tài Bộ cũng thực sự cần có người quản, Thanh Huy Tử và Triệu Công Minh đều đang bận đột phá Á Thánh, căn bản sẽ không tận tâm tận lực với Tài Bộ.

Thanh Huy Tử biết, hắn ra mặt gây chuyện, cũng không gây lại Triệu Công Minh, hắn không quản sự, vốn đã không chiếm lý, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn không để ý, sống không được thoải mái.

Hiện nay mọi việc lớn nhỏ của Quy Nhất Giáo đều do Huyền Đô quản lý, lo không hết việc.

Trư Bát Giới bị thương khá nặng trong Tây Du lượng kiếp, nay khó thấy lại nụ cười.

Đều sống không tốt, Lão Quân rất đau lòng.

"Sư tôn, đại sư huynh, con muốn truyền thụ Thiên Cương Tam Thập Lục Biến cho bọn Trầm Hương, bọn họ bái con làm sư phụ, cũng xem như là môn nhân của Quy Nhất Giáo." Trư Bát Giới lên tiếng, chuyện này vẫn nên được sự đồng ý của sư tôn và đại sư huynh thì tốt hơn.

Huyền Đô nhíu mày, hiện nay Trư Bát Giới có hai sư phụ, vừa là môn nhân Quy Nhất Giáo, cũng là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, có quan hệ với Hậu Bạt đại thần, không thiệt thòi.

Nhưng bọn Trầm Hương vẫn luôn tự nhận là môn hạ của Hậu Bạt, không phải là môn nhân thuần túy của Quy Nhất Giáo, truyền thụ bí thuật độc môn của Quy Nhất Giáo, không thích hợp cho lắm.

"Được, con muốn truyền thì cứ truyền đi." Thái Thượng Lão Quân gật đầu.

"Tạ sư tôn, vậy con đi trước, sau này sẽ quay lại thăm người." Trư Bát Giới vui vẻ rời đi, sư tôn đã đồng ý, hắn không cần phải có gánh nặng tâm lý nào nữa.

"Bọn Trầm Hương chưa bao giờ nói mình là môn nhân Quy Nhất Giáo, không thích hợp lắm đâu?" Huyền Đô nhíu mày.

"Cứ xem như là trả một ân tình cho Dương Tiễn đi." Thái Thượng Lão Quân lắc đầu.

"Trả ân tình cho Dương Tiễn?" Huyền Đô ngẩn ra.

"Sau này con sẽ biết, Dương Tiễn không nợ Thiên Bồng, mà là Thiên Bồng nợ Dương Tiễn rất nhiều." Thái Thượng Lão Quân không nói nhiều, mang theo Bát Quái Lô quay về Đâu Suất Cung.

Ban đầu Dương Tiễn tìm lão quân xin Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đan, rồi lại tìm Bỉ Ngạn Hoa để bổ toàn hồn phách cho Hồng Hồng,

chính tay lão quân làm, lão quân vẫn luôn biết Dương Tiễn không giết Noãn Nhị tỷ và Hồng Hồng.

Lão quân cũng biết Dương Tiễn đang lợi dụng sức mạnh của hận thù để rèn luyện Trư Bát Giới, hiệu quả rất tốt, mới hơn một nghìn năm, Trư Bát Giới đã vượt qua đỉnh cao năm xưa, tiến bộ rất lớn.

Sức mạnh của hận thù là vô cùng vô tận, cho nên lão quân vẫn luôn không nói nhiều.

Trư Bát Giới mà biết, còn có động lực tu luyện sao.

Không nói cho Trư Bát Giới mới là tốt cho Trư Bát Giới, Trư Bát Giới có thể đi xa hơn, nói không chừng có thể phá vỡ cực hạn thành Thánh.

"Chẳng lẽ..." Huyền Đô không nghi ngờ gì là người cực kỳ thông minh, từ vài lời của Lão Quân đã suy đoán ra, ánh mắt sáng lên, tìm đến con mãng xà vảy đỏ năm xưa được hắn cứu về Thủ Dương Sơn, cũng chính là nhạc mẫu của Trư Bát Giới.

"Cho ta một sợi tóc của ngươi." Huyền Đô xin một sợi tóc, dùng Tiên Thiên Bát Quái để suy diễn, hắn được Lão Tử chân truyền, thuật suy diễn Tiên Thiên Bát Quái có trình độ rất cao.

"Phi Cô, hai sợi thân duyên tuyến chưa đứt, quả nhiên." Nhìn kết quả suy diễn, Huyền Đô mỉm cười, xem ra phải thay đổi cách nhìn về Dương Tiễn, môn hạ của Kim Ô, thật đúng là người nào người nấy đều thú vị.

"Có ý gì?" Mãng xà vảy đỏ nghi hoặc.

"Chuyện tốt, sau này ngươi tự nhiên sẽ biết, ngươi cứ ở đây an tâm tu luyện." Huyền Đô cười cười, hóa thành cầu vồng rời đi.

Bên này, tại Tiên Thị, Trư Bát Giới đến hội hợp với bọn Trầm Hương, biết được Trư Bát Giới đã thành công, mọi người đến tửu lầu

gọi một bàn lớn để ăn mừng.

Chương 522

Dương Tiễn vẫn như cũ ngồi bên cửa sổ, năm năm qua gần như chưa từng rời đi.

Bọn Trầm Hương cố ý ngồi cạnh, tiếng cười nói vui vẻ để kích thích Dương Tiễn.

"Có những người lợi hại thì có ích gì, một người bạn cũng không có, tự biến mình thành kẻ cô độc." Ngao Xuân cố ý chế nhạo.

Dương Tiễn không để ý, đột nhiên, mắt hắn híp lại, chỉ vào một tu sĩ bên dưới: "Theo dõi hắn." Chú chồn nhỏ nằm trong lòng Dương Tiễn đột nhiên mở mắt, phóng xuống dưới.

Bọn Trầm Hương đều ngẩn ra, sau đó xúm lại quan sát tu sĩ đó.

"Cũng không có gì đặc biệt cả, ngươi ngồi đây năm năm, là có thể tìm ra hung thủ rồi sao?" Mọi người đều ngơ ngác, không biết Dương Tiễn định làm gì.

"Hung thủ chưa chắc là tà tu, Trầm Hương, ngươi có biết vì sao ngươi vẫn là phàm nhân, chưa từng luyện hóa Bảo Liên Đăng mà lại có thể sử dụng nó không?" Dương Tiễn nhìn về phía Trầm Hương.

"Ta là máu mủ ruột thịt của mẹ ta, pháp bảo của mẹ ta tự nhiên ta có thể dùng." Trầm Hương nói rất thiếu tự tin, thực ra hắn cũng nghi ngờ, sau này khi biết càng nhiều về chuyện tu hành, hắn vẫn không hiểu tại sao mình có thể dùng Bảo Liên Đăng, rõ ràng Bảo Liên Đăng đã nhận mẹ hắn làm chủ.

"Tự lừa dối mình, chỉ thêm trò cười." Dương Tiễn lắc đầu.

"Chẳng lẽ là khi Trầm Hương chưa ra đời, Tam Thánh Mẫu đã dung hợp Bảo Liên Đăng với Trầm Hương, cho Trầm Hương làm

pháp bảo cộng sinh?" Na Tra suy đoán.

"Cũng gần như vậy, nhưng Dương Thiền không có năng lực đó, là ta đã đánh Bảo Liên Đăng vào thai nhi Trầm Hương trong bụng mẹ, biến nó thành pháp bảo cộng sinh của nó." Dương Tiễn gật đầu.

"Ngươi có lòng tốt như vậy sao?

Ngươi sợ là muốn ta chết trong bụng mẹ, như vậy mẹ ta cũng không có lý do gì trách ngươi, may mà ta mệnh lớn sống sót." Trầm Hương căn bản không tin.

"Ngươi nên biết rõ, ban đầu ta không muốn giết ngươi, thậm chí còn muốn dạy ngươi tu luyện, bồi dưỡng ngươi, ta đã luôn ém nhẹm chuyện của mẹ ngươi." "Nhưng chuyện bị Bách Hoa tiên tử phanh phui ra, không còn đường lui, muốn bảo vệ ngươi, thì phải sửa đổi thiên điều mới có thể chặn miệng người khác, thiên điều một khi thay đổi, cho phép thần tiên động tình, Thiên Đình tất sẽ đại loạn." "Bà ngoại ngươi vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Ngọc Đế, nếu lại vì ngươi và mẹ ngươi mà khiến Thiên Đình đại loạn, bà ngoại ngươi sẽ tự xử như thế nào?" "Cho nên, giữa ngươi và bà ngoại, mẹ ngươi, ta đã chọn giết ngươi." Dương Tiễn lắc đầu, nói ra nỗi khổ tâm của mình.

Trầm Hương nhất thời không nói nên lời, những người khác cũng á khẩu, đứng từ góc độ của Dương Tiễn, Dương Tiễn đúng là không làm sai.

"Điều này đúng thật, một khi sửa đổi thiên điều, cho phép thần tiên động tình, những thần tiên trên Thiên Đình tất sẽ kết thông gia với nhau, kết bè kết phái, Thiên Đình sẽ trở nên ô uế, uy quyền của Ngọc Đế bị tổn hại, hậu quả vô cùng nghiêm trọng." Na Tra gật đầu.

"Vậy tại sao ngươi lại đánh Bảo Liên Đăng vào cơ thể Trầm Hương?" Tôn Ngộ Không cũng có hứng thú, hình như Dương Tiễn cũng không đáng ghét như vậy nữa, đứng ở góc độ của Dương Tiễn,

đúng là phải lựa chọn.

Giữa cháu ngoại và mẹ mình, chọn mẹ, không có gì đáng trách.

Dao Cơ công chúa hắn cũng quen biết, tính tình khá cố chấp, nhưng không thể phủ nhận, Dao Cơ công chúa là một người mẹ tốt, là một người con trai, Dương Tiễn có lẽ cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể chiều theo ý mẹ.

Chưa nói đến việc Dương Tiễn làm đúng hay sai, ít nhất Dương Tiễn còn mạnh hơn Na Tra nhiều, Dương Tiễn cứu mẹ, Na Tra lại ép chết mẹ mình, dù bây giờ đã tỉnh ngộ, cũng đã muộn.

Quay đầu nhìn sang, ánh mắt Na Tra phức tạp nhìn Dương Tiễn, có hối hận, có tiếc nuối, có mất mát, có ngưỡng mộ, rõ ràng, Na Tra hối hận về những việc mình đã làm, nếu có thể làm lại, Na Tra chắc chắn sẽ lựa chọn giống như Dương Tiễn, bảo vệ mẹ mình.

Na Tra bây giờ có lẽ rất muốn trở thành Dương Tiễn.

"Trầm Hương, ngươi có biết lai lịch của Bảo Liên Đăng không?" Dương Tiễn hỏi.

"Biết, trong trận chiến khai thiên, Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, hóa thành vô số pháp bảo, trong đó đài sen chia làm ba, mảnh lớn nhất hóa thành Càn Khôn Đỉnh, một mảnh hóa thành Phân Bảo Nham, mảnh nhỏ nhất hóa thành Bảo Liên Đăng." "Ba lần giảng đạo ở Tử Tiêu Cung kết thúc, Bảo Liên Đăng được Đạo Tổ ban cho Nữ Oa thánh nhân, sau đó qua tay nhiều người cuối cùng rơi vào tay Lăng Tiêu thánh nhân, ban cho mẹ ta." Trầm Hương gật đầu, những chuyện này không phải bí mật, Ngao Xuân đã kể cho hắn nghe.

"Không sai, Bảo Liên Đăng trong số các Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không nổi bật, nhưng hơn ở chỗ toàn diện, công thủ hợp nhất, có thể phụ trợ tu luyện, có thể chữa thương, còn ẩn chứa

một số năng lực tịnh hóa đặc hữu của Tịnh Thế Bạch Liên." "Ban đầu ta đánh Bảo Liên Đăng vào cơ thể ngươi, là để bảo vệ mạng của ngươi, cũng là bảo vệ mạng của mẹ ngươi." "Ngươi có biết khi ta tìm thấy mẹ ngươi, ngươi đã được ba tháng, ta dùng Thiên Nhãn xem xét, lúc đó ngươi bị ma khí bao phủ, là một ma thai, sinh ra đã là ma, cả Hồng Hoang đều không dung chứa được ngươi và mẹ ngươi." "Cho nên ta đã đánh Bảo Liên Đăng vào cơ thể ngươi, tịnh hóa ma khí, cũng là để phòng ngừa ngươi bị kẻ khác tính kế." Dương Tiễn nói ra sự thật.

"Hả?

Ma khí?

Ma khí từ đâu ra?" Bọn Trầm Hương đều ngẩn ra.

"Không biết, kẻ thù của ta rất nhiều, ví dụ như Linh Sơn, ví dụ như Xiển Giáo, có lẽ là do bọn họ tính kế, cũng có thể là Tiên Thiên Ma Tộc báo thù, ban đầu Tiên Thiên Ma Tộc trốn khỏi Ma Uyên, bị ta giết không ít." "Ông ngoại ngươi và cậu cả ngươi rơi vào Ma Uyên thành ma, âm mưu thống nhất Ma Uyên, những Tiên Thiên Ma Tộc đó đánh không lại, chỉ có thể liều mạng trốn khỏi Ma Uyên, lại bị ta truy sát, có mối thù sâu như biển máu với gia đình chúng ta." Dương Tiễn lắc đầu, hắn vẫn luôn điều tra, nhưng không có manh mối.

Mọi người nghe mà gãi tai gãi đầu, sao chuyện này càng lúc càng phức tạp vậy.

"Ngươi nói với ta những điều này có ý gì?

Nói ngươi đã cứu ta?

Để ta cảm kích ngươi sao?" Trầm Hương nhíu mày, rất kích động.

"Ta nhận được tin, Ma Tâm Thảo có tác dụng rất lớn đối với Ma tộc, lực tịnh hóa lại khắc chế Ma tộc, ngươi dùng Bảo Liên Đăng cảm

ứng tu sĩ kia thử xem.” Dương Tiễn cười cười.

Trầm Hương nhíu mày, nhưng vẫn làm theo, rồi kinh ngạc: “Đó là một con ma?

Ngươi nghi ngờ Mẫu Đơn tiên tử bị Ma tộc hại chết, cho nên vẫn luôn ở đây chờ Ma tộc xuất hiện?” “Không sai, nếu đã thật sự có Ma tộc xuất hiện ở đây, Mẫu Đơn tiên tử mười phần thì có đến chín phần là bị Ma tộc hại chết, rốt cuộc có phải hay không cũng không quan trọng, có người gánh tội thay là được rồi, Ma tộc là một đối tượng tuyệt vời.” Dương Tiễn gật đầu.

Bọn Trầm Hương nhìn nhau, vẻ mặt táo bón, vậy là bọn họ đã bận rộn vô ích năm năm, trước đó còn chế giễu Dương Tiễn, kết quả thằng hề lại chính là bọn họ.

Trí tuệ hình như cũng bị giáng một đòn nặng nề.

Thật là uất ức, thật là phiền muộn.

“Ngươi nói cho chúng ta biết, không sợ chúng ta giành trước ngươi tra ra sao?” Trầm Hương nhíu mày.

“Vậy thì sao chứ?

Ngươi nghĩ ta sẽ để tâm sao?

Hay là nghĩ Ngọc Đế thật sự sẽ làm gì ta?” “Ma đạo lượng kiếp sẽ do ông ngoại ngươi khơi mào, ta và mẹ ngươi, bà ngoại ngươi ở Thiên Đình, Thiên Đình mới có thể bình yên vô sự trong Ma đạo lượng kiếp, chỉ riêng điểm này, đã định trước Ngọc Đế trước Ma đạo lượng kiếp phải che chở cho ta.” “Hơn nữa một số kẻ dã tâm bừng bừng, muốn sửa đổi thiên điều để mưu lợi, không có ta giúp Ngọc Đế giữ vững thiên điều, Ngọc Đế chưa chắc đã chống đỡ được.” Dương Tiễn cười đầy ẩn ý.

“Vậy ngươi nói cho chúng ta biết những điều này là để khoe

khoang ngươi thông minh hơn chúng tôi?

Thể hiện sự ưu việt của ngươi?" Trầm Hương nhíu mày càng chặt.

"Lũ Tiên Thiên Ma Tộc đó hận không thể lột da rút gân, lăng trì gia đình chúng ta, giữ lại chúng chung quy vẫn là một tai họa, trong chuyện này, chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác, bắt gọn toàn bộ Tiên Thiên Ma Tộc." "Ngươi không muốn xem xem ban đầu có phải là Tiên Thiên Ma Tộc âm mưu hại ngươi và mẹ ngươi không?" Dương Tiễn cười nhẹ lắc đầu.

Trầm Hương cau mày bối rối, những gì Dương Tiễn nói khiến hắn rất động lòng, nhưng hợp tác với Dương Tiễn, hắn có chút không làm được.

"Tiên Thiên Ma Tộc không trừ, đối với ngươi và mẹ ngươi đều là một ẩn họa, ta thấy khả thi." Kim Ca nhắc nhở.

"Được, ta hợp tác với ngươi." Trầm Hương hít sâu một hơi, vì sự an toàn của mẹ, nhịn một chút.

"Thực ra muốn biết Mẫu Đơn tiên tử có phải bị Ma tộc hại chết hay không, rất đơn giản, cứ xem con ma này có động lòng với Ma Tâm Thảo không là được." Dương Tiễn lật tay, lấy ra một cây Ma Tâm Thảo ném cho Trầm Hương, trước đó hắn đã bảo Hao Thiên Khuyển đến Nhân tộc tìm Nhân Hoàng xin được.

"Ta đi." Kim Ca nhận lấy Ma Tâm Thảo, đi xuống dưới bày sạp.

Con ma kia đi một vòng, quả nhiên dừng lại trước mặt Kim Ca, cùng Kim Ca trả giá mua Ma Tâm Thảo, cuối cùng dùng kim đan mua được Ma Tâm Thảo.

"Nói chứ Tiên Thiên Ma Tộc trốn đông trốn tây không dám lộ diện, lấy đâu ra kim đan?" Na Tra nhíu mày.

“Ma giỏi nhất là mê hoặc lòng người, đồng hóa tiên đồng thành ma, ta từng giao đấu với Tiên Thiên Ma Tộc, ma khí của con ma này không tinh khiết như Tiên Thiên Ma Tộc, có lẽ là bị đồng hóa sau này nhập ma.” “Bọn chúng đồng hóa một nhóm Ma tộc ra ngoài, để những Ma tộc này phục vụ cho chúng, rất có khả năng.” Dương Tiễn suy đoán.

“Bây giờ làm sao?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn, đã thử rồi, trí tuệ của họ không bằng người ta, tranh giành quyền chủ đạo là tự rước lấy nhục.

“Ta đã thông báo cho Hao Thiên Khuyển theo dõi, Hao Thiên Khuyển đã khóa chặt khí vị của nó, nó không chạy được đâu, theo nó tìm đến sào huyệt của Tiên Thiên Ma Tộc, bắt gọn một lưới.” Dương Tiễn nói.

Con ma kia có được Ma Tâm Thảo, vô cùng hài lòng, trực tiếp rời khỏi Tiên Thị, chờ một lúc, Dương Tiễn ra hiệu cho mọi người đuổi theo, Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng đến hội hợp.

Hao Thiên Khuyển đi trước truy tung, bọn họ bám theo sau, chồn nhỏ ngửi mùi khí vị Hao Thiên Khuyển để lại, dẫn bọn họ theo dấu.

Đi thẳng về phía tây, không ngờ lại đến gần Lưu Gia Thôn.

Chương 523

"Xem ra ma khí trên người ngươi lúc đầu, không thoát khỏi liên quan đến Tiên Thiên Ma Tộc." Dương Tiễn híp mắt.

Mười phần thì tám chín phần là do Tiên Thiên Ma Tộc làm, vậy, Tiên Thiên Ma Tộc có hợp tác với Xiển Giáo không?

Hoặc là Xiển Giáo tính kế, vừa hay để Tiên Thiên Ma Tộc phát hiện, mỗi bên tự tính toán, không có liên quan.

Tiếp tục theo dấu, tiến vào vùng núi sâu cách Lưu Gia Thôn mấy trăm dặm về phía bắc.

"Hao Thiên Khuyển dừng lại rồi." Chồn nhỏ lên tiếng.

Dương Tiễn lập tức ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Không lâu sau, Hao Thiên Khuyển đến báo cáo: "Chủ nhân, ta ngửi thấy khí tức của Huyết Khấp Ma Thánh, bọn chúng đã đồng hóa không ít tu sĩ, xây dựng một căn cứ dưới lòng đất trong núi." "Mất mấy trăm năm, cuối cùng cũng có thể giải quyết được một mối họa tâm phúc, đi, toàn bộ tru sát." Dương Tiễn híp mắt.

Rất nhanh, bọn họ theo Hao Thiên Khuyển đến căn cứ đó, mọi người rất ăn ý bao vây tám hướng.

Thần quang quanh người Dương Tiễn lóe lên, chân quân chiến giáp và Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hiện ra.

"Huyết Khấp Ma Thánh, ra đây đi, ngươi không trốn được đâu." Giọng Dương Tiễn vang vọng trong núi.

Vài giây sau, một tiếng cười quái dị chói tai truyền đến: "Kiệt kiệt, Dương Tiễn, không ngờ ngươi vẫn tìm đến được." Tiếng nói vừa dứt, ma khí cuồn cuộn, Huyết Khấp Ma Thánh dẫn theo mấy ngàn ma

tu hiện thân, nhìn Dương Tiễn đầy vẻ trêu tức, không hề hoảng sợ.

Bọn Trầm Hương thì đồng tử co rụt lại, không ngờ lại có đến mười mấy vị Chuẩn Thánh, trong đó hai vị còn là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Bên họ chỉ có Dương Tiễn, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Na Tra, Ngưu Ma Vương, Hồng Hài Nhi là sáu vị Chuẩn Thánh, Mai Sơn Lục Huynh Đệ miễn cưỡng tính là một vị Chuẩn Thánh, cũng chỉ có bảy vị, chênh lệch rất nhiều, phiền phức rồi.

"Hửm?

Tu vi của ngươi đâu?" Dương Tiễn tập trung chú ý vào Huyết Khấp Ma Thánh, gã này ban đầu có tu vi Á Thánh, nay lại chỉ có Thiên Tiên cảnh.

"Hừ hừ, rất nhanh ngươi sẽ biết." Huyết Khấp Ma Thánh cười quỷ dị, lùi về phía sau.

Nếu Dương Tiễn một mình đến, hôm nay thật sự khó giải quyết, nhưng Dương Tiễn lại mang cả Trầm Hương đến, vậy thì dễ giải quyết hơn nhiều rồi.

Cứ đoạt xá Trầm Hương là được, Dương Tiễn có giết hay không?

Mấy trăm năm nay, hắn vẫn luôn phái người âm thầm giám sát, biết Dương Tiễn không muốn giết Trầm Hương, chỉ muốn rèn luyện Trầm Hương, Dương Tiễn rất coi trọng đứa cháu ngoại này.

Hắn đoạt xá Trầm Hương, Dương Tiễn có thật sự nỡ ra tay không?

Mười mấy Ma Soái Chuẩn Thánh, dẫn theo mấy ngàn ma tu lao tới.

Dương Tiễn trực tiếp tế ra Lôi Đình Tử Liên bao phủ cả một vùng

trời đất này, vô tận lôi đình giáng xuống, đồng thời phun ra Thái Dương Chân Hỏa, lôi hỏa song trọng kích, bắt đầu dọn dẹp.

Chỉ trong mấy hơi thở, những kẻ dưới Chuẩn Thánh đều bị tiêu diệt sạch.

"Mười mấy Ma Soái, xem ra ngươi cũng không rảnh rỗi, đã tập hợp hết những Tiên Thiên Ma Tộc còn sống lại rồi nhỉ, hôm nay vừa hay bắt gọn một lưới." Dương Tiễn lạnh lùng nói.

"Vậy sao?" Huyết Khấp Ma Thánh cười đầy ẩn ý.

"Lên, bọn chúng không có pháp bảo lợi hại, chiến đấu lực không mạnh, cẩn thận đừng để bị ma khí xâm thực." Dương Tiễn không biết Huyết Khấp Ma Thánh lấy đâu ra tự tin, định làm gì, nhưng cứ giết sạch là được, mặc kệ Huyết Khấp Ma Thánh có âm mưu gì, giết rồi là xong hết.

Mười mấy Ma Soái kia, lấy Huyết Khấp Ma Thánh làm trung tâm, tản ra tấn công mọi người, biết Dương Tiễn lợi hại, hai vị Chuẩn Thánh hậu kỳ và hai vị Chuẩn Thánh trung kỳ vây giết Dương Tiễn.

Ba vị Chuẩn Thánh trung kỳ vây giết Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới và Na Tra mỗi người đối đầu với hai vị Ma Soái Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn lại năm vị Chuẩn Thánh sơ kỳ, hai vị đối đầu với Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi, hai vị đối đầu với Mai Sơn Lục Huynh Đệ, một vị đối đầu với bọn Trầm Hương.

Hai bên đại chiến.

Huyết Khấp Ma Thánh trốn ở giữa thi triển thuật pháp, những Ma tộc bị tiêu diệt trước đó, sau khi chết ma khí trong cơ thể bùng nổ, lúc này toàn bộ bị Huyết Khấp Ma Thánh hút lại, một trận pháp đầy ma văn quỷ dị từ từ thành hình.

Đồng tử Dương Tiễn co rụt lại, có gì đó không ổn, bất kể thế nào, không để gã này được như ý là được.

Lập tức, Dương Tiễn thúc đẩy Lôi Đình Tử Liên, vô tận lôi đình giáng xuống, muốn ép lùi bốn Ma Soái đang vây công hắn, để đi ngăn cản Huyết Khấp Ma Thánh.

Thứ quỷ quái này rất không ổn, tu vi biến mất, những ma tu trước đó, dường như là cố ý để hắn giết, giống như đang hiến tế, hy sinh lớn như vậy, mưu đồ chắc chắn không nhỏ.

Tuy nhiên, bốn Ma Soái chọn cách liều mạng, cứng rắn chống lại vô tận lôi đình oanh tạc cũng phải ngăn cản hắn qua phá hoại.

"Ngăn hắn lại." Dương Tiễn lớn tiếng nhắc nhở, càng không cho hắn qua, thì càng phải qua.

Tôn Ngộ Không, Na Tra và Trư Bát Giới nghe thấy, đều cố gắng xông qua ngăn cản, nhưng những Ma Soái kia trực tiếp liều mạng, dùng đấu pháp đổi mạng để liều chết kéo chân bọn họ.

Những Ma Soái này biết, nếu Ma Thánh đại nhân thành công, bọn họ sẽ an toàn, thậm chí có thể quang minh chính đại xuất hiện ở Hồng Hoang, nếu Ma Thánh đại nhân thất bại, bọn họ hôm nay chắc chắn sẽ chết.

Bọn họ không có lựa chọn, chỉ có thể đánh cược một phen.

Chỉ cần bọn họ sống sót, ma tu bọn họ có thể dễ dàng đồng hóa ra một đống, những ma tu trước đó, vốn dĩ là để bọn họ dùng để hiến tế.

"Ha ha, ma chủng của ta, dung hợp với bản tọa đi." Bị kéo chân một lúc, trận pháp đã thành hình, Huyết Khấp Ma Thánh phát ra một trận cười quái dị đắc ý.

Ma khí cuồn cuộn, đột nhiên, Trầm Hương phát ra một tiếng hét thảm, pháp lực lại biến thành ma khí đen kịt, trên người hiện ra những

ma văn quỷ dị chi chít.

“Trầm Hương!” Biến cố đột ngột, bọn Kim Ca đều ngơ ngác, không biết làm sao, chỉ có thể vây quanh Trầm Hương, chống đỡ đòn tấn công của Ma Soái kia.

“Trầm Hương, mau dùng Bảo Liên Đăng, Bảo Liên Đăng ẩn chứa lực tịnh hóa, khắc chế ma khí.” Dương Tiễn cũng sốt ruột, lớn tiếng nhắc nhở.

“Vô dụng thôi, chút lực tịnh hóa của Bảo Liên Đăng căn bản không đủ xem, ngươi vốn là ma chủng do bản tọa dùng toàn bộ bản nguyên và sức mạnh ngưng tụ thành, là vật chứa do bản tọa bồi dưỡng, ngươi và ta vốn là một thể.” “Bản tọa vốn định chờ ngươi đến Chuẩn Thánh hậu kỳ mới đoạt xá, không ngờ các ngươi lại tìm đến trước, vậy thì đoạt xá sớm hơn vậy!” “Dương Tiễn, ngươi không phải tò mò tu vi của bản tọa đi đâu rồi sao?

Tự nhiên là hóa thành đứa cháu ngoại tốt của ngươi rồi, ban đầu xé rách phong ấn Ma Uyên, dẫn đến ma căn của bản tọa bị tổn thương, tu vi không ngừng tiêu tan.” “Bản tọa chỉ có thể dùng bí pháp ngưng tụ toàn bộ bản nguyên sức mạnh thành một hạt ma chủng, đợi ma chủng trưởng thành, đoạt xá xong là có thể tái sinh, ngươi chắc hẳn rất tò mò vì sao đứa cháu ngoại tốt của ngươi lại sở hữu tiên căn cửu phẩm tiên thiên phải không, vì đó là bản tọa hóa thành.” “Ban đầu bản tọa đang chọn mục tiêu, không ngờ lại phát hiện em gái ngươi động lòng phàm, Bách Hoa tiên tử đó đã giúp bản tọa một việc lớn, vẫn luôn cổ vũ em gái ngươi, bản tọa liền thuận nước đẩy thuyền, động chút tay chân tác thành cho em gái ngươi và Lưu Ngạn Xương, thông qua Lưu Ngạn Xương trồng ma chủng vào cơ thể em gái ngươi.” “Để em gái ngươi giúp bản tọa nuôi dưỡng ma chủng, cảm giác giúp bản tọa bồi dưỡng ma chủng thế nào?

Đây là gia đình Dương gia các ngươi nợ bản tọa, ha ha…" Huyết Khấp Ma Thánh đắc ý và phóng túng cười điên cuồng, hưng phấn kể lại, khoe khoang sự đắc ý vì âm mưu đã thành.

Tiếng nói vừa dứt, Trầm Hương không thể kiểm soát mà bay đến bên cạnh Huyết Khấp Ma Thánh.

Kim Ca phản ứng nhanh, lao ra ngăn cản, kết quả bị Huyết Khấp Ma Thánh khống chế Trầm Hương đánh trọng thương.

Trầm Hương liều mạng phản kháng, nhưng cơ thể hoàn toàn không nghe theo sự điều khiển.

Những ma văn quỷ dị lóe lên đó, đã giam cầm nguyên thần của hắn, khống chế cơ thể hắn.

"Kiệt kiệt, không cần giãy dụa, vô ích thôi, ngươi là do ta tạo ra, bản tọa sớm đã gieo bí pháp lên ngươi, ngoan ngoãn dung hợp với bản tọa đi, ngươi và ta vốn là một thể." Huyết Khấp Ma Thánh phát ra một trận cười quái dị, há miệng phun ra ma khí đen kịt rót vào cơ thể Trầm Hương, nguyên thần cũng bị ma khí bao bọc trôi về phía cơ thể Trầm Hương.

"Trầm Hương!" Mọi người lo lắng hét lớn, nhưng không có cách nào.

"Ngươi nghĩ ngươi thắng chắc rồi sao?

Lực tịnh hóa của Bảo Liên Đăng không đủ, vậy Tịnh Thế Bạch Liên có đủ không?" Giọng Dương Tiễn đột nhiên vang lên, hắn chờ chính là khoảnh khắc nguyên thần của Huyết Khấp Ma Thánh xuất khiếu, đây là lúc yếu nhất, không thể phản kháng nhất, là khoảnh khắc tuyệt sát.

Tịnh Thế Bạch Liên hiện ra, ánh sáng trắng tinh khiết của Tịnh Thế Bạch Liên chiếu xuống, ma khí nhanh chóng bị tịnh hóa.

“Sao có thể?

Tại sao ngươi lại có Tịnh Thế Bạch Liên?” Huyết Khấp Ma Thánh hoàn toàn không ngờ Tịnh Thế Bạch Liên lại ở trong tay Dương Tiễn, bị đánh một đòn bất ngờ, bị Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp một cách chắc chắn.

Trận pháp bày ra nhanh chóng bị tiêu tan, ma khí bảo vệ nguyên thần của hắn cũng nhanh chóng tiêu tan, ánh sáng trắng của Tịnh Thế Bạch Liên chiếu lên nguyên thần hắn, bốc lên từng làn khói đen, nguyên thần cũng đang bị tiêu tan.

Chương 524

“Không, mau cứu ta.” Huyết Khấp Ma Thánh đau đớn gào thét, nguyên thần liều mạng giãy dụa, chỉ cần vào được cơ thể Trầm Hương, hắn sẽ an toàn, nhưng khoảng cách chỉ trong gang tấc, lại như trời xa đất cách khó mà vượt qua.

Dương Tiễn khống chế Tịnh Thế Bạch Liên chiếu xuống ánh sáng trắng, hình thành một rào cản trước mặt Trầm Hương, hắn căn bản không thể đột phá.

Những Ma Soái kia dưới ánh sáng trắng chiếu rọi, ma khí đều đang nhanh chóng tiêu tan, đâu dám lại gần cứu viện, bọn chúng sợ là chưa kịp lại gần đã bị tịnh hóa tiêu tan mất rồi.

Sự tồn tại của Tịnh Thế Bạch Liên, đối với Ma tộc mà nói chính là sự bất công lớn nhất, là thiên khắc, thiên khắc thực sự, là loại hoàn toàn không thể chống trả.

“Mau chạy.” Không biết ai hét lên một tiếng, mười mấy Ma Soái không dám ở lại nữa, tứ tán bỏ chạy.

Kế hoạch thất bại, Huyết Khấp đại nhân chết chắc rồi, bọn họ không chạy nữa, chắc chắn sẽ chết.

“Hừ, ta đã nói, hôm nay tất sẽ bắt gọn các ngươi một lưới, muốn chạy, nằm mơ.” Dương Tiễn hừ lạnh một tiếng, thúc đẩy vô tận lôi đình hóa thành kết giới, nhốt tất cả mọi người vào trong đó.

“Tiểu gia còn chưa đánh đủ đâu, tiếp tục nào.” Na Tra chiến ý sôi trào đuổi theo.

Thấy Trầm Hương chắc không sao, Trư Bát Giới và những người khác cũng đuổi theo.

Lần này đến lượt họ không vội nữa, không cần phải liều mạng, chỉ cần kiềm chế, không để những Ma Soái này hợp lực phá vỡ kết giới là được.

Đợi Dương Tiễn giải quyết xong Huyết Khấp Ma Thánh, dùng Tịnh Thế Bạch Liên trấn áp, thu thập những thứ quỷ quái này dễ như trở bàn tay.

Tịnh Thế Bạch Liên chắc là Dương Tiễn mượn của Vô Chi Kỳ, đã sớm phòng bị, gã này thật sự là mưu sâu kế xa, suy tính chu toàn.

Gã này thật sự là toàn diện, mạnh mẽ, đáng sợ, chiến lực nghịch thiên, trí mưu càng đáng sợ hơn.

Bọn họ đông người như vậy mà không đấu lại một mình hắn, không thể không phục.

Thực tế, Dương Tiễn không nghĩ đến điều này, là Vô Chi Kỳ đã suy xét đến, chủ động cho hắn mượn Tịnh Thế Bạch Liên.

Hôm nay nếu không có Tịnh Thế Bạch Liên, Trầm Hương thật sự nguy hiểm.

Trầm Hương nợ Vô Chi Kỳ một mạng.

Trận pháp bị phá, sự khống chế của Huyết Khấp Ma Thánh đối với Trầm Hương cũng mất hiệu lực, Trầm Hương không còn tỏa ra ma khí, những ma văn quỷ dị trên người cũng tan biến.

"Thứ quỷ quái, ngươi chết đi cho ta." Trầm Hương tức điên, thúc đẩy lực tịnh hóa của Bảo Liên Đăng quét mạnh vào nguyên thần của Huyết Khấp Ma Thánh.

"Không, Dương Tiễn, tha cho ta, ta nguyện thần phục ngươi, mau dừng tay." Huyết Khấp Ma Thánh không chịu nổi nữa, vứt bỏ tôn nghiêm cầu xin Dương Tiễn tha mạng.

Trước đó kiêu ngạo bao nhiêu, bây giờ thảm hại bấy nhiêu.

“Không cần, làm thuộc hạ của ta, ngươi không có tư cách.” Giọng nói lạnh lùng của Dương Tiễn vang lên.

Nghe thấy lời này, Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hao Thiên Khuyển lập tức ưỡn ngực ngẩng đầu, đây đối với bọn họ là một sự công nhận, cũng là một vinh dự.

“Không, ta không cam tâm.” Phát ra một tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng, Huyết Khấp Ma Thánh hồn tiêu phách tán, chết rất triệt để, hắn rõ ràng đã tính toán rất tốt, cuối cùng lại thua vì Tịnh Thế Bạch Liên.

Bất công, đại đạo bất công, tại sao lại có thứ chuyên khắc chế Ma tộc như Tịnh Thế Bạch Liên tồn tại, tại sao đối với các chủng tộc khác lại không có.

Vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ, năng lực đồng hóa của Ma tộc quá mạnh, Tịnh Thế Bạch Liên được xem như là để lại một tia sinh cơ cho các chủng tộc khác.

“Nhớ kỹ, ngươi nợ Vô Chi Kỳ của Kim Ô môn hạ một mạng.” Dương Tiễn liếc nhìn Trầm Hương không sao, thu hồi Tịnh Thế Bạch Liên, trấn áp những Ma Soái đang liều mạng kia.

Trầm Hương là do Huyết Khấp Ma Thánh tạo ra, nhưng bây giờ Huyết Khấp Ma Thánh đã chết, không ai còn có môi giới để khống chế Trầm Hương nữa.

Trầm Hương tuy là do ma tạo ra, nhưng bây giờ Trầm Hương tu là tiên đạo, đạo ma tương sinh, chỉ cần Trầm Hương không tự cam đọa lạc, thì không phải là ma, sẽ không có vấn đề gì.

Dù sao ánh sáng trắng của Tịnh Thế Bạch Liên cũng không tấn công Trầm Hương.

Trầm Hương mặt đỏ bừng, được Dương Tiễn cứu, đối với hắn mà nói đây là một sự sỉ nhục cực độ.

Dưới sự trấn áp của Tịnh Thế Bạch Liên, những Ma Soái kia bị suy yếu đi rất nhiều, nhanh chóng bị bọn Tôn Ngộ Không tiêu diệt, chỉ còn lại ba tên, bị Dương Tiễn phong ấn, thu vào trong Lôi Đình Tử Liên.

Phải giữ lại vài tên sống để đưa về Thiên Đình giao nộp, chính thần Thiên Đình bị giết, tên phế vật Lôi Chấn Tử tra xét năm mươi năm, một cái rắm cũng không tra ra được, uy nghiêm Thiên Đình bị tổn hại.

Phải nghĩ cách vãn hồi uy nghiêm Thiên Đình, răn đe tám phương.

Mà Ma tộc chính là mục tiêu thích hợp nhất, Ma tộc, được Hồng Hoang công nhận là đại hung, công khai xử hình, nhất định có thể tái lập uy nghiêm của Thiên Đình.

Để phòng ngừa có cá lọt lưới, Dương Tiễn dùng Tịnh Thế Bạch Liên bao phủ nơi này, cày xới một lần.

"Trầm Hương, bây giờ biết tại sao ta coi thường ngươi chưa?" "Nghe thấy không, mẹ ngươi động lòng phàm, Bách Hoa tiên tử công không thể không kể, Bách Hoa tiên tử cố ý hại mẹ ngươi, ta bắt ả, mà ngươi đang làm gì?

Liên hợp với người khác tấn công ta, âm mưu ép ta thả Bách Hoa tiên tử." "Kẻ thù hại mẹ ngươi, ngươi thật đúng là hiếu thuận, ngu không thể tả, một chút não cũng không có, sự tồn tại của ngươi là một sự sỉ nhục đối với huyết mạch Dương gia ta." "Năm xưa Dương gia gặp biến cố lớn, cậu cả của ngươi để bảo vệ ông ngoại ngươi, đã dứt khoát gia nhập Tây Phương Giáo, năm đó huynh ấy mới mười tuổi, còn ta năm đó mới sáu tuổi, mang theo mẹ ngươi bốn tuổi đi bộ hàng tỷ dặm, bái được danh sư, cứu ra bà ngoại ngươi, bảo vệ mẹ ngươi

lớn lên." "Còn ngươi thì sao, đã mười sáu tuổi, vẫn không có chút đảm đương nào, Dương gia ta không có kẻ nhu nhược như vậy, ngươi và người cha hèn hạ của ngươi giống nhau, nhu nhược vô năng." Dương Tiễn điên cuồng kích thích Trầm Hương, mắng rất ác, nhưng trong lời nói vẫn thừa nhận đứa cháu ngoại này.

Trầm Hương bị mắng đến mặt đỏ bừng, uất ức, nhưng lại không thể phản bác, so với Dương Tiễn, hắn đúng là ngu xuẩn, chuyện của Tứ công chúa năm xưa, hắn đúng là không có đảm đương.

"Vậy tại sao ngươi lại giết chị ta, chị ta không thể hại Tam Thánh Mẫu." Ngao Xuân mắt đỏ hoe đứng ra chất vấn.

"Hừ, vì ả vướng tay vướng chân, ta đã cho ả cơ hội, nếu đã ả không biết điều, vậy thì đi chết đi." "Không chỉ Ngao Băng Tâm, mà còn là các ngươi, nếu đã chọn bao che Trầm Hương, vậy thì chuẩn bị tinh thần bị giết đi." "Hôm nay xem như các ngươi cùng nhau trừ ma, tạm tha cho các ngươi, đợi ta xử lý xong chuyện này, sẽ từ từ chơi với các ngươi." Nói xong, Dương Tiễn mang theo Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hao Thiên Khuyển đi về phía Thiên Đình.

"Dương Tiễn, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ giết ngươi để báo thù cho chị ta." Ngao Xuân mắt đỏ hoe ngửa mặt lên trời gầm lên, Trầm Hương có chỗ nợ Dương Tiễn, nhưng hắn không có, nay hắn đã nhận được truyền thừa trong Long Trủng, biến thành Thái Cổ Huyết Linh Long, tư chất tăng mạnh, chưa chắc không có ngày đuổi kịp Dương Tiễn.

"Hừ, nói năng ngông cuồng, một đám ô hợp." Giọng nói khinh thường của Dương Tiễn từ trên không trung truyền xuống, vang vọng trong núi non, đâm sâu vào lòng mọi người, bọn họ đông người như vậy cộng lại, võ lực không bằng, trí tuệ bị nghiền ép, hình như đúng là một đám ô hợp.

Trầm Hương siết chặt nắm đấm, vì quá dùng sức, cơ thể không ngừng run rẩy, uất ức không chịu nổi, đồng thời rơi vào tự nghi ngờ, đạo tâm cũng đang sụp đổ.

Có lẽ hắn thật sự sai rồi, hắn không nên tồn tại, bây giờ hắn có chút hiểu tại sao Dương Tiễn muốn giết hắn, không nhận hắn là cháu ngoại, hắn chỉ là sản phẩm của kẻ khác tính kế mẹ hắn, vốn không nên tồn tại.

Ma tộc tính kế mẹ, là vì có thù sâu như biển máu với Dương gia, vậy Bách Hoa tiên tử thì sao, tại sao lại hại mẹ, có phải là do có người sai khiến.

Người thật sự bảo vệ mẹ là Dương Tiễn, còn hắn chỉ là một kẻ vướng víu, không những không giúp được gì, mà còn luôn gây thêm phiền phức cho Dương Tiễn, mình chính là một phế vật, không nên tồn tại.

Nghĩ như vậy, Trầm Hương như quả bóng xì hơi, cả người bị sự chán nản bao phủ.

"Ngươi đừng nghĩ nhiều quá, trên đời này, đúng sai xưa nay do thắng thua quyết định, trong chuyện này, ngươi cũng là người bị hại, không biết gì cả, không thể lựa chọn, thật là vô tội." "Đứng ở góc độ của Dương Tiễn, Dương Tiễn không sai, nhưng đứng ở góc độ của ngươi, ngươi chỉ muốn sống, muốn cả nhà đoàn tụ, đã làm sai điều gì?" "Nguyên nhân căn bản Dương Tiễn muốn giết ngươi là vì chê ngươi phế vật, vậy thì ngươi hãy chứng minh cho hắn xem, chứng minh là hắn có mắt không tròng, là hắn sai, chỉ cần ngươi đủ ưu tú, cứu được mẹ ngươi, như hắn trưởng thành thành chỗ dựa cho mẹ, vậy thì, người sai chính là hắn." Kim Ca nhìn rất thấu đáo, an ủi Trầm Hương.

"Đúng, ta phải chứng minh ta không phải là phế vật, ta không sai,

người sai là hắn, là hắn có mắt không tròng, là hắn mù quáng tự đại." Ánh sáng trong mắt Trầm Hương lại hội tụ, lại bùng cháy ý chí chiến đấu.

"Thế mới đúng, chị ta tự mình chọn chết vì ngươi, ta không trách ngươi, nhưng nếu ngươi ngay cả việc báo thù cho chị ấy cũng không muốn làm, lương tâm của ngươi có yên không?" Ngao Xuân thêm một mồi lửa.

"Ta nhất định sẽ báo thù cho Tứ di mẫu." Trầm Hương ánh mắt kiên định.

"Lần này ta thu hoạch rất lớn trong Long Trủng, hơn nữa còn ngộ ra một số Thôn Phệ pháp tắc, đợi ta tiêu hóa hết thu hoạch lần này, khả năng đột phá Chuẩn Thánh rất lớn, sư phụ cũng đã đột phá rồi." "Các ngươi cũng cố gắng lên, đợi chúng ta đều đột phá Chuẩn Thánh, lần sau chúng ta nhất định sẽ không thua." Ngao Xuân cổ vũ mọi người.

"Không sai, lần này thua, vậy thì cố gắng lần sau thắng lại." Trư Bát Giới tán thưởng gật đầu, Ngao Xuân phản ứng chậm nhất, nhưng chính vì vậy, tính cách của Ngao Xuân cứng rắn nhất, kiên định nhất, chuyện đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi, không dễ dàng bị đánh bại.

"Vậy chúng ta mỗi người tự nỗ lực nâng cao thực lực, lần sau tái chiến Dương Tiễn, chỉ được thắng, không được thua." "Chúng ta tuy vẫn luôn thua, nhưng chúng ta cũng luôn tiến bộ, trước kia đối đầu với Dương Tiễn, chúng ta hoàn toàn không thể chống trả, nay ít nhất có thể chống trả, sẽ có một ngày chúng ta có thể đánh bại Dương Tiễn." "Đại Thánh, ta tạm thời không đi Hỏa Vực với người nữa, ta phải đến Thiên Đình một chuyến." Na Tra đứng ra nói.

"Ngươi còn đến Thiên Đình làm gì?

Trước kia ngươi không phải đã gia nhập Linh Sơn rồi sao?" Ngưu Ma Vương nghi hoặc.

"Ta nào có?

Ta chưa bao giờ rời khỏi Thiên Đình cả, ta về Thiên Đình tìm Lý Tịnh tính sổ." Na Tra nói xong, đi về phía Thiên Đình.

Chương 525

Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi nhìn nhau, có trò vui để xem rồi, cũng đi theo về phía Thiên Đình.

"Ta phải về Hỏa Vực tiếp tục rèn luyện thân thể, khi nào tái chiến Dương Tiễn, gọi ta một tiếng là được." Tôn Ngộ Không nói xong cũng rời đi, Dương Tiễn bây giờ gây áp lực cho hắn càng ngày càng lớn, hắn cũng có sĩ diện, sao có thể để sư điệt vượt qua mình.

"Ta ở Long Trủng tuy không nhận được truyền thừa, nhưng cũng tìm được cơ duyên đột phá Chuẩn Thánh, về ta phải bế quan." Tiểu Bạch Long nói.

Nói thật lòng thì hắn rất ngưỡng mộ tên ngốc Ngao Xuân này, người ngốc có phúc của người ngốc, may mà hắn cũng có thu hoạch.

"Chúng ta phải đến Thánh Miếu Nhân tộc để tham ngộ thánh bi." Kim Ca lên tiếng, hắn và muội muội nay thực chiến năng lực đã rèn luyện đủ, cũng phải bắt đầu tấn công Chuẩn Thánh.

"Ừm, ta cũng phải về Nữ Nhi Quốc bế quan một thời gian, tiêu hóa những gì đã thu được trong thời gian này." Trầm Hương nói.

Đinh Hương có chút uất ức, nàng vẫn luôn ngủ say, không có thu hoạch gì, đều tại Tiểu Ngọc.

Sa Tăng thì không cần phải nói, vẫn luôn khổ tu Tam Nguyên Quy Nhất.

Mọi người đều đã tìm được con đường của mình, bàn bạc xong, mỗi người một ngả, nỗ lực nâng cao bản thân.

Bên này, Dương Tiễn vẫn không yên tâm, đến Bồng Lai một chuyến, hỏi Ma Tổ La Hầu xem Trầm Hương có thật sự không còn

nguy hiểm nữa không.

"Ma Chủng Chuyển Sinh Đại Pháp, ngươi có thể hiểu là niết bàn của Phượng tộc, Huyết Khấp sở dĩ có thể khống chế Trầm Hương, là vì ban đầu đã giở trò trong ma chủng, ma chủng lại là do Huyết Khấp ngưng tụ thành, tồn tại sự ràng buộc." "Nay Huyết Khấp đã chết, những trò đó cũng theo đó mà tiêu tan, người khác, ngay cả ta cũng không thể khống chế Trầm Hương, Trầm Hương đã là một cá thể độc lập, gần giống như chuyển thế thân của Huyết Khấp vậy." "Ngươi cứ coi như căn nguyên của Trầm Hương là Tiên Thiên Ma Chủng, quyết định là tiên hay ma không nằm ở căn nguyên, mà nằm ở một ý niệm của Trầm Hương, đạo ma tương sinh, đạo có thể thành ma, ma cũng có thể tu tiên, chỉ là hình thức khác nhau, nằm ở sự lựa chọn của mỗi người." "Ma cũng được, tiên cũng vậy, đều là truy cầu cực hạn của đại đạo, bây giờ ma bị người người đòi đánh, chẳng qua là vì ta đã thua, tiên đạo thịnh hành chẳng qua là vì Hồng Quân đã thắng." La Hầu giải thích một phen.

Cái gọi là đạo ma tương tranh, thực chất chính là cuộc tranh đấu giữa tiên đạo và ma đạo, chữ đạo ở đây chỉ thiên đạo, mà hệ thống tu luyện của Hồng Hoang do thiên đạo định ra là tiên đạo.

Hoặc có thể nói là do Bàn Cổ định ra, Hồng Hoang lấy tiên đạo làm chủ, năm xưa Hồng Quân chẳng qua là thuận thế mà làm, còn hắn không phục, cứ nhất quyết muốn thách thức lật đổ tiên đạo, để ma đạo trở thành chủ lưu của Hồng Hoang.

Thay vì nói hắn thua Hồng Quân, không bằng nói hắn thua Bàn Cổ.

Thiên đạo chính là bộ não của Hồng Hoang, định ra xu thế của Hồng Hoang; nhân đạo là thân thể của Hồng Hoang, Hồng Hoang lấy Nhân tộc làm nhân vật chính, mới có thể phát triển khỏe mạnh; địa đạo là căn bản của Hồng Hoang, không có địa đạo, Hồng Hoang sẽ

không có đại địa, liền không tồn tại.

Còn về âm tam đạo, thuần túy là dùng để kiềm chế chính tam đạo, sự tồn tại của âm tam đạo, cũng sẽ khiến Hồng Hoang thêm phần đa dạng.

Phục là không thể phục, hắn mà phục thì đã không phải là La Hầu, âm tam đạo thì sao, vai phụ thì sao, đợi hắn dung hợp ma đạo, nhất định phải kinh doanh ma đạo lớn mạnh, lại cùng tiên đạo tranh đấu một phen, lật đổ tiên đạo, để ma đạo trở thành chủ lưu của Hồng Hoang.

Nhận được sự khẳng định của Ma Tổ La Hầu, Dương Tiễn hoàn toàn yên tâm, quay về Thiên Đình.

Vừa vào Lăng Tiêu Bảo Điện, đã thấy bên trong loạn thành một đoàn, Na Tra cầm Hỏa Tiêm Thương muốn giết Lý Tịnh, Lý Tịnh mặt nghiêm mà lòng sợ hãi giơ Thất Bảo Linh Lung Tháp lên dọa nạt Na Tra.

Nhưng không dám ra tay thật, nay Na Tra đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, Thất Bảo Linh Lung Tháp chưa chắc đã trấn áp được Na Tra.

Không dùng, còn có chút uy hiếp, dùng rồi không có tác dụng, hắn sẽ thật sự không còn thủ đoạn nào để trấn áp Na Tra, Na Tra sẽ hoàn toàn không còn kiêng dè gì nữa.

Nam Cực Tiên Ông đứng giữa khuyên can, lão cũng coi thường Lý Tịnh, Na Tra có cơ hội thành Thánh, giá trị cực lớn, còn Lý Tịnh đời này Đại La Kim Tiên trung kỳ đã là đến đỉnh rồi, bất luận từ góc độ nào, chắc chắn đều chọn Na Tra.

Nhưng Lý Tịnh dù sao cũng là đệ tử của Nhiên Đăng, chết trước mặt lão, lão không dễ ăn nói, hơn nữa Na Tra thật sự giết chết Lý Tịnh, Xiển Giáo sẽ bị người ta cười vào mặt.

Môn nhân tàn sát lẫn nhau, mất hết thể diện.

"Con trai ngoan, con không thể học theo Na Tra, cha không có lỗi với con đâu." Ngưu Ma Vương ở bên cạnh dạy dỗ Hồng Hài Nhi.

"Hừ, ngươi mà còn bắt nạt mẹ ta, ta cũng học theo Na Tra." Hồng Hài Nhi lườm Ngưu Ma Vương một cái.

"Được được, ta không bắt nạt mẹ con." Ngưu Ma Vương cười gượng, Minh Hà đã trở về, Ngọc La Sát cũng có chỗ dựa, bây giờ bảo hắn bắt nạt Ngọc La Sát hắn cũng không dám nữa, Ngọc La Sát chạy về A Tu La tộc mách lẻo, A Tu La Vương lại đi tìm Minh Hà mách lẻo.

Minh Hà đến tìm hắn tính sổ, sư phụ cũng chưa chắc bảo vệ được hắn, không dám chọc, không dám chọc.

Phải biết, A Tu La tộc đối với Minh Hà rất quan trọng, A Tu La tộc là do Minh Hà sáng tạo ra, gọi Minh Hà là lão tổ, A Tu La tộc càng cường đại, Minh Hà nhận được khí vận gia trì càng nhiều.

Hắn không dám cược, lỡ như Minh Hà thật sự vì Ngọc La Sát mà ra mặt thì sao?

Dương Tiễn khóe miệng giật giật, hai cha con này cũng thật là hết nói.

Khuyết điểm lớn nhất của Ngưu Ma Vương là háo sắc, nhưng có một điều phải nói, Ngưu Ma Vương tuy có lỗi với Ngọc La Sát, nhưng đối với Hồng Hài Nhi đứa con trai này thì rất tốt.

Nếu không với những chuyện bậy bạ mà Ngưu Ma Vương làm, Hồng Hài Nhi sợ là sớm đã phóng hỏa đốt Ngưu Ma Vương rồi.

Nhìn sang, các thần tiên khác đều đang hứng thú xem kịch, không ai muốn xen vào.

Ngọc Đế đang bế quan, hiện tại người chủ sự là Vương Mẫu, Vương Mẫu cũng không lên tiếng, hứng thú xem kịch.

"Lý Tịnh, ngươi cái đồ hèn nhát, đến đây, tiểu gia cho ngươi một cơ hội, dùng Thất Bảo Linh Lung Tháp, đến đây, tiểu gia đứng im không động, để ngươi trấn áp." Na Tra nhảy cẫng lên chửi mắng khiêu khích Lý Tịnh.

Sắc mặt Lý Tịnh tái xanh, đây là sỉ nhục, mất hết thể diện, sau này hắn không ngẩng đầu lên được nữa, nhưng vẫn không dám dùng.

Không dùng còn có chút uy hiếp, dùng rồi có thể thật sự xong đời, thật sự là Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Nam Cực Tiên Ông cản lại, Na Tra không tiện ra tay, chửi nửa ngày, Lý Tịnh cũng không động thủ.

"Phì, phế vật, đồ hèn." Na Tra khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt vào Lý Tịnh, vừa chửi vừa đi khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện về phía Linh Sơn.

Thật ra hắn chỉ muốn Lý Tịnh dùng Thất Bảo Linh Lung Tháp, để hắn đoạt lấy sợi bản nguyên U Minh Quỷ Hỏa trong tháp.

Gom đủ bản nguyên thập đại thần hỏa, Hỗn Độn Thần Hỏa chắc chắn sẽ có một sự lột xác, hắn lại dùng Hỏa chi pháp tắc để nuôi dưỡng, Hỗn Độn Thần Hỏa sẽ trưởng thành đến mức độ kinh khủng nào, hắn cũng không dám nghĩ, sẽ trở thành sát chiêu lớn nhất của hắn.

Có lẽ còn có thể xếp vào hàng thần thông đỉnh cấp, không thua kém Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Mà đây, chính là phương hướng chủ công tiếp theo của hắn, nâng cấp Hỗn Độn Thần Hỏa, cũng giúp hắn tham ngộ Hỏa chi pháp tắc.

Lý Tịnh không dám động thủ, hắn chỉ có thể đi tìm Nhiên Đăng xin, thuận tiện tìm Già Lam Phật xin một sợi bản nguyên Tử Vi Thiên

Hỏa.

Trước đó hắn đã ngưng tụ được bản nguyên của bốn đại thần hỏa còn sót lại từ trận đại chiến của bọn Dương Tiễn trong Hỏa Vực, là Thái Dương Chân Hỏa của Dương Tiễn, Lục Đinh Thần Hỏa của Tôn Ngộ Không, Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hài Nhi, Cửu Thiên Huyền Hỏa của Cửu Huyền đồng tử.

Tuy chỉ là một tia, nhưng hắn có thể dùng lực của Hỏa chi pháp tắc để nuôi dưỡng cho lớn mạnh.

U Minh Quỷ Hỏa ở trong tay Nhiên Đăng, Tử Vi Thiên Hỏa ở trong tay Già Lam Phật, hai vị này đều là phó giáo chủ của Xiển Giáo, hắn xin một tia bản nguyên thần hỏa cũng không khó.

Nhưng bốn đại thần hỏa còn lại thì không dễ, Nam Minh Ly Hỏa ở trong tay Phượng tộc, Phần Thiên Băng Diễm ở trong tay phó giáo chủ Triệt Giáo là Băng Diễm tiên tử, Phượng tộc và Triệt Giáo đều không ưa Xiển Giáo.

Tuy nhiên, bỏ ra một chút cái giá vẫn có khả năng có được.

Hai loại còn lại mới là khó nhất, Hồng Liên Nghiệp Hỏa ở trong tay Minh Hà, Âm Dương Thiên Hỏa ở trong tay Đạo Tổ, hắn đều không thể tiếp xúc được.

Nhưng Hỗn Độn Thần Hỏa đối với hắn vô cùng quan trọng, thậm chí liên quan đến việc hắn có thể thành Thánh hay không, không thể vì khó mà không làm.

Trước tiên lấy U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa vào tay, sau đó đi tìm Phượng tộc và Băng Diễm tiên tử bàn bạc.

Hắn còn dám đến Linh Sơn, là nhờ Dương Tiễn không khai hắn ra, nếu để Linh Sơn biết Vãng Thánh Cẩu Tử là do hắn giết, e rằng Xiển Giáo cũng không bảo vệ được hắn, Linh Sơn sớm đã phát lệnh truy nã

hắn rồi.

Dù sao những môn nhân Xiển Giáo sau khi gia nhập Linh Sơn, đã là người của Phật môn, không giúp Linh Sơn, ngược lại còn bao che đệ tử Xiển Giáo giết chết Cẩu Đà của Linh Sơn, không thể nào nói được.

Linh Sơn lại không phải Xiển Giáo, muốn bao che cũng không bao che được.

Trò hề kết thúc, quay lại chuyện chính.

"Nhị Lang Chân Quân, nghe nói ngươi đã điều tra rõ vụ án của Mẫu Đan tiên tử rồi à?", Vương Mẫu mở lời.

"Bẩm Nương nương, thần đến đây chính là để bẩm báo việc này.

Chương 526

Theo thần điều tra, Mẫu Đan tiên tử năm xưa đã có được một cây Ma Tâm Thảo ở tiên thị, nên mới bị kẻ khác nhòm ngó." "Ma Tâm Thảo có giá trị cực lớn đối với Ma tộc, kẻ sát hại Mẫu Đan tiên tử chính là Tiên Thiên Ma Tộc đang ẩn náu.

Thần lần theo manh mối, đã tìm ra nơi ẩn náu của Tiên Thiên Ma Tộc, tội đồ đầu sỏ Huyết Khấp Ma Thánh đã bị tru sát." "Những kẻ khác cũng đã bị tiêu diệt, thần đặc biệt giữ lại ba tên Ma Soái để Thiên Đình công khai xử trảm lập uy." Nói rồi, Dương Tiễn thả ba tên Ma Soái đang bị phong ấn trong Lôi Đình Tử Liên ra.

Nam Cực Tiên Ông sắc mặt biến đổi, không ngờ Dương Tiễn lại điều tra ra thật, kế hoạch dùng chuyện này để hãm hại Dương Tiễn coi như chết yểu.

Nam Cực Tiên Ông tức giận lườm Lôi Chấn Tử một cái, ngươi đúng là đồ phế vật, điều tra năm mươi năm mà chẳng ra cái gì, kết quả người ta chỉ cần năm năm đã tra ra.

Cũng tại tên phế vật này làm cho ông ta phán đoán sai lầm, hóa ra không phải là không tra được, mà là Lôi Chấn Tử quá vô dụng.

"Tốt, Chân Quân không hổ là năng thần của Thiên Đình ta.

Thiên Đình không thể không có Chân Quân.

Nếu Chân Quân đã điều tra rõ vụ án Mẫu Đan tiên tử, chuyện trước kia coi như công qua bù trừ." "Kể từ bây giờ, khôi phục chức vị Tư Pháp Thiên Thần, toàn quyền phụ trách xử quyết Tiên Thiên Ma Tộc, gây dựng lại uy nghiêm của Thiên Đình, chấn nhiếp bọn tiểu nhân." Vương Mẫu thuận nước đẩy thuyền, khôi phục quan chức cho Dương Tiễn.

“Nương nương, việc khôi phục chức vị cho thần e là không ổn.

Nhị Lang Chân Quân trước đây bị biếm chức là vì vũ nhục Thánh nhân, nếu cứ dễ dàng cho qua như vậy, e rằng Thánh nhân sẽ hỏi tội Thiên Đình.”, Nam Cực Tiên Ông không vui, khó khăn lắm mới khiến Dương Tiễn bị bãi quan, sao có thể đơn giản phục hồi chức vị như vậy, chẳng phải công sức của bọn họ trước đây đều đổ sông đổ biển sao.

Không bức Dương Tiễn rời khỏi Thiên Đình, cơ hội ép Ngọc Đế sửa đổi Thiên điều của bọn họ sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Không được, tuyệt đối không thể để Dương Tiễn phục chức, nếu không sẽ càng khó bức hắn rời khỏi Thiên Đình.

“Hừ, Thiên Đình rốt cuộc là của Ngọc Đế hay là của Nguyên Thủy Thánh nhân?

Đạo Tổ để Ngọc Đế quản lý Thiên Đình, chứ đâu có để Nguyên Thủy Thánh nhân quản lý.” “Bản cung làm không ổn, hay là ngươi đến làm đi?”, Vương Mẫu nhìn Nam Cực Tiên Ông với ánh mắt không thiện cảm, lão già này lại dám dùng Nguyên Thủy để gây áp lực với bà, người bà ghét nhất chính là Nguyên Thủy.

“Thần không dám, thần chỉ nói sự thật.

Nếu tiền lệ này được mở ra, cái giá phải trả cho việc vũ nhục Thánh nhân lại nhỏ như vậy, sau này các tiên gia khác chắc chắn sẽ học theo, chẳng phải sẽ loạn hết cả lên sao.” Để ngăn cản Dương Tiễn phục chức, Nam Cực Tiên Ông cũng liều mạng, cứng rắn đến cùng.

“Hừ, đừng quên ngươi là thần tử của Thiên Đình, không nghĩ cho Thiên Đình, chỉ nghĩ cho Thánh nhân, bản cung thấy ngươi nên quay về Xiển Giáo của ngươi đi.” “Chuyện của Mẫu Đan tiên tử, bị các thế

lực khác cố ý rêu rao, ồn ào huyên náo.

Lôi Chấn Tử điều tra năm mươi năm không có kết quả, uy nghiêm của Thiên Đình tổn hại nặng nề." "Hiện tại chính là cơ hội tốt để lấy lại uy nghiêm cho Thiên Đình, chấn nhiếp bọn tiểu nhân, nhất định phải có một người trấn giữ.

Chuyện là do Nhị Lang Chân Quân điều tra ra, Ma tộc cũng là do Nhị Lang Chân Quân bắt giữ, để hắn trấn giữ là hợp lý nhất." "Hay là để ngươi phụ trách?

Ngươi trấn được không?", Vương Mẫu lạnh lùng nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Có những lời Ngọc Đế không tiện nói, nhưng bà thì có thể.

Ngươi hưởng bổng lộc Thiên Đình, nhưng lòng lại hướng về Xiển Giáo, chuyện gì cũng vì Xiển Giáo, cũng nên biết xấu hổ một chút đi.

Bà trực tiếp xé toạc lớp vải che của Nam Cực Tiên Ông, ngươi có chiến tích gì đáng kể để trấn giữ không?

Ngươi đã cống hiến gì cho Thiên Đình?

"Thiên Đình nhân tài đông đúc, cũng không phải chỉ có Nhị Lang Chân Quân.

Võ Tài Thần, Lôi Thần Thiên Tôn, Đấu Mỗ Nguyên Quân cũng có thể trấn giữ.", lời đã nói đến nước này, Nam Cực Tiên Ông cũng không còn quan tâm, dù phải thừa nhận Tiệt Giáo mạnh hơn Xiển Giáo, cũng không thể để Dương Tiễn phục chức.

"Nam Cực Tiên Ông đừng có nói bừa, chúng ta làm sao so được với Nhị Lang Chân Quân.", Lôi Trạch liếc Nam Cực Tiên Ông một cái, lão già khốn kiếp nhà ngươi đừng hòng lôi Xiển Giáo bọn ta xuống nước.

Trước đây thì luôn miệng gọi người ta là lũ lông lá sừng sẹo, thấp sinh noãn hóa, bây giờ lại đẩy Tiệt Giáo ra, thừa nhận môn nhân Tiệt Giáo mạnh, rõ ràng là muốn dùng bọn họ làm lá chắn, muốn ăn vạ đây mà.

Vương Mẫu tán thưởng liếc Lôi Trạch một cái, coi như ngươi thức thời.

Kể từ khi Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, Tiệt Giáo vô cùng kín tiếng, trong khi Xiển Giáo vẫn vênh váo như cũ, khiến người ta chán ghét.

Nam Cực Tiên Ông hung hăng nghiến răng, tên khốn này, đâm sau lưng phải không.

Tam giáo sắp tiêu rồi, lúc này còn không nghĩ đến việc liên thủ, vẫn còn nhớ thù xưa.

"Hừ, trước tiên nói chuyện của ngươi đi.

Tư Pháp Thiên Thần công qua bù trừ, còn tội của ngươi vẫn chưa được trừ đâu.

Nhị Lang Chân Quân đã điều tra rõ vụ án Mẫu Đan tiên tử, pháp bảo của ngươi đã luyện ra chưa?", Vương Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng, chuyển chủ đề sang Nam Cực Tiên Ông.

"Chỉ có Thánh Châu, dược liệu không đủ, thần đang tìm kiếm dược liệu.", Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi, muốn ông ta bỏ ra dược liệu, muốn lừa gạt Xiển Giáo, nằm mơ đi.

Hoặc là ngươi cấp dược liệu, hoặc là cứ kéo dài.

Tuy có Thánh Châu làm vật liệu chính, nhưng để luyện chế một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có từ hai mươi chín đạo cấm chế trở lên, các dược liệu phụ trợ khác cũng không phải là con số nhỏ.

“Lôi Chấn Tử, với tư cách là chiến tướng số một của Lôi Bộ, trọng thần của Thiên Đình, nhưng truy tra vụ án Mẫu Đan tiên tử năm mươi năm không có kết quả, làm tổn hại uy nghiêm Thiên Đình, từ khi vào Thiên Đình đến nay chưa lập được công trạng gì, nay lại làm tổn hại thiên uy.” “Kể từ bây giờ, bãi miễn quan chức, đày vào thiên lao chuộc tội.”, Vương Mẫu cũng không nói nhiều, trực tiếp ra tay với Lôi Chấn Tử.

Ngươi không luyện phải không, vậy ta sẽ xử lý đệ tử Xiển Giáo của ngươi.

Lôi Chấn Tử mặt như đưa đám, sao lại có chuyện của hắn ở đây.

Hắn cầu cứu nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, ngươi đấu với Vương Mẫu, kết quả ta lại gặp họa, ngươi phải lo cho ta đấy.

Dương Tiễn có phục chức hay không chưa nói, nhưng Mai Sơn Lục Huynh Đệ không hề bị bãi quan, bọn họ là chính thần dưới quyền Tư Pháp Thiên Thần.

Thiên lao thuộc sự quản lý chung của Tư Pháp Thiên Thần và Lôi Bộ.

Lôi Bộ do Lôi Trạch làm chủ, ông ta chắc chắn sẽ không quan tâm đến hắn.

Mà vào thiên lao, Mai Sơn Lục Huynh Đệ có thể danh chính ngôn thuận hành hạ hắn đến chết.

Lão già khốn kiếp nhà ngươi phải cứu ta, vào thiên lao rồi, hắn có ra được hay không còn khó nói.

“Trong vòng một trăm năm, thần nhất định sẽ luyện ra pháp bảo.”, Nam Cực Tiên Ông mặt mày tái mét.

Lôi Chấn Tử coi như bị ông ta liên lụy, nếu ông ta không lo cho Lôi Chấn Tử, danh tiếng của Xiển Giáo và của ông ta đều sẽ bị hủy

hoại.

Xiển Giáo dùng đệ tử để gánh tội, danh tiếng này mà truyền ra ngoài, sinh linh Hồng Hoang đều sẽ phải tránh xa Xiển Giáo.

Danh tiếng vô cùng quan trọng, ông ta không thể không thỏa hiệp, dù sao sau này Xiển Giáo muốn trỗi dậy, vẫn cần phải thu nhận nhiều môn nhân, ngưng tụ khí vận.

Đáng ghét, Vương Mẫu hành sự không chút kiêng dè, còn khó đối phó hơn cả Ngọc Đế.

"Thôi được, đày vào thiên lao không bằng lấy công chuộc tội.

Ngọc Đế cho Tư Pháp Thiên Thần và Nam Cực Tiên Ông cơ hội lấy công chuộc tội, bản cung cũng cho ngươi một cơ hội." "Đi tìm kiếm nhân tài cho Thiên Đình đi.

Nếu có thể tìm được một sinh linh có tiên thiên bán bộ cửu phẩm tiên căn gia nhập Thiên Đình, thì công qua sẽ được bù trừ." Nam Cực Tiên Ông thỏa hiệp, Vương Mẫu cũng lập tức nới lỏng.

Đúng lúc, tận dụng mọi thứ, kiếm thêm chút lợi.

Mỗi thế lực đều cần có dòng máu mới tươi trẻ và mạnh mẽ liên tục gia nhập thì mới có thể trường thịnh không suy.

Vì vậy, các thế lực đều cử người chuyên đi tìm kiếm và lôi kéo những người có căn cơ sâu dày.

Thiên Đình do Thái Tuế Bộ phụ trách việc này, Hồng Linh Tiên Quân chính là do Thái Tuế Bộ tìm thấy.

Chương 527

Thiên Đình đã bỏ ra tài nguyên giúp nàng hóa hình, sau đó được Ngọc Đế thu làm đệ tử thân truyền.

Hiện nay, tiên thiên linh khí ở Hồng Hoang nồng đậm, liên tục có các sinh linh tiên thiên được thai nghén và ra đời.

Dính đến hai chữ "tiên thiên", chắc chắn sẽ mạnh hơn hậu thiên.

Tư chất tổng thể của sinh linh tiên thiên chắc chắn mạnh hơn hậu thiên, xác suất xuất hiện tư chất cao cũng cao hơn hậu thiên.

Hơn nữa, những sinh linh tiên thiên này không thuộc về bất kỳ thế lực nào, ai tìm thấy trước thì là của người đó.

Việc thai nghén sinh linh tiên thiên là một quá trình lâu dài, như Tam Kim Ô, Tam Thanh, đều phải mất hàng chục, hàng trăm vạn năm mới hóa hình ra đời.

Các thế lực lớn thích nhất là loại có căn cơ sâu dày, đang trong giai đoạn hóa hình, họ sẽ đầu tư tài nguyên để đẩy nhanh quá trình hóa hình, khiến sinh linh đó mắc nợ nhân quả, không thể chạy sang thế lực khác.

Nhiệt tình nhất với việc này là Thiên Đình, Linh Sơn và Tam giáo.

Thiên Đình có đại diện là Hồng Linh Tiên Quân; Linh Sơn có đại diện là Tu Di Tử; Tam giáo có đại diện là Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương từng được Lão Tử điểm hóa, sau khi hóa hình ra đời, vốn định bái nhập môn hạ của Kim Ô, nhưng lúc đó ba anh em Kim Ô đã đi du ngoạn Hỗn Độn.

Ngưu Ma Vương cũng có lòng kiêu ngạo, không muốn làm đồ tôn, bái nhập môn hạ của chín người con Kim Ô, thế là tìm đến thiện thi

của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân, người từng có ơn điểm hóa.

Họ cũng không còn cách nào khác, ai bảo họ không có chủng tộc cố định, không thể tự cung tự cấp, liên tục cung cấp dòng máu mới.

Nhân tộc thần đình có Nhân tộc liên tục cung cấp tu sĩ gia nhập; Địa Phủ có Vu tộc, Yêu tộc, Phượng tộc, Long tộc và Kỳ Lân tộc thì càng không cần phải nói.

Nếu họ không chủ động tấn công, chỉ có thể ngồi nhìn số lượng tu sĩ của người ta ngày càng đông, ngày càng lớn mạnh.

Nam Cực Tiên Ông hận đến nghiến răng nghiến lợi, mụ già đáng ghét này, thật sự không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để vặt lông cừu của Xiển Giáo.

Tư chất tiên thiên bán bộ cửu phẩm tiên căn như thế, Xiển Giáo không muốn sao?

Thứ này hiếm có lắm đấy, như Như Lai, Di Lặc, Địa Tạng, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, Toại Nhân Thị, đều là tiên thiên bán bộ cửu phẩm tiên căn, có khả năng thành Thánh.

Tư chất này, Thiên Đình mấy vạn năm qua cũng chỉ tìm được một Hồng Linh Tiên Quân, dù Linh Sơn đang hưng thịnh, khí vận dồi dào, cũng chỉ tìm được ba người.

Còn nói là lấy công chuộc tội, rõ ràng là bắt Lôi Chấn Tử làm không công cho Thiên Đình.

Nói đến đây phải nhắc đến ba ngàn tiên thiên Nhân tộc do Nữ Oa tự tay nặn ra năm xưa, thật đáng tiếc.

Lứa tiên thiên Nhân tộc đó thực sự là con cưng của trời đất, tư chất cực cao, không ít người có tiên thiên lục phẩm tiên căn, bán bộ cửu phẩm tiên căn.

Tiếc là lúc đó mọi người chỉ lo đánh nhau trong đại chiến Vu Yêu, không ai nghĩ đến sinh linh sinh ra sau này, tư chất ngày càng kém.

Lúc đó, sinh linh tiên thiên đi đầy đường, tiên thiên cửu phẩm tiên căn cũng có cả đống, tiên thiên lục phẩm tiên căn và bán bộ cửu phẩm tiên căn căn bản không đáng để nhắc đến.

Rồi sau đó, lứa tiên thiên Nhân tộc đó bị Yêu tộc giết sạch, chỉ còn lại Huyền Đô và Toại Nhân Thị.

Về sau, sinh linh hậu thiên trở thành nhân vật chính, không ngừng sinh sôi nảy nở, tư chất ngày càng kém, hậu thiên kết hợp với hậu thiên, sao có thể sinh ra căn nguyên lợi hại gì.

Năm xưa nếu Lăng Tiêu không đứng ra bảo vệ Nhân tộc, Nhân tộc đã bị Yêu tộc diệt tộc.

Mối thù sâu như biển máu đã định sẵn Nhân tộc và Yêu tộc vĩnh viễn là kẻ thù, mà Nhân đạo đại diện cho Nhân tộc và Yêu đạo đại diện cho Yêu tộc vốn đã đối lập, hai tộc có thể nói là kẻ thù trời định.

Ngay cả bây giờ, quan hệ giữa Nhân tộc và Yêu tộc cũng rất tệ, không ít Yêu tộc chạy đến Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, săn bắt và hấp thụ tinh khí của Nhân tộc để nâng cao tu vi.

Nhân tộc, Vu tộc, Yêu tộc, ba tộc có mối ràng buộc cực sâu.

Vu tộc và Nhân tộc kết hợp có thể sinh ra hậu đại, mà Đồ Vu Kiếm luyện chế từ Nhân tộc lại chuyên phá nhục thân của Vu tộc.

Yêu tộc hấp thụ Nhân tộc có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, Nhân tộc lại giúp Vu tộc sinh sôi hậu đại, quan hệ giữa Vu tộc và Yêu tộc thì không cần phải nói, không chết không ngừng.

Ở Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, Vu tộc cũng gánh vác trách nhiệm bảo vệ Nhân tộc, gặp Yêu tộc là lập tức hạ sát thủ.

Có thể nói Nhân tộc đã cứu rỗi Vu tộc, là một tia sinh cơ của Vu tộc, đồng thời cũng là cơ duyên của Yêu tộc.

Đối với Yêu tộc mà nói là may mắn, may mà năm xưa đã giết chết ba ngàn tiên thiên Nhân tộc đó, nếu không để họ trưởng thành, làm gì còn đường sống cho Yêu tộc.

Đối với các thế lực khác thì thật đáng tiếc, bao nhiêu mầm non tốt đã mất đi.

Sức mạnh tổng thể của Hồng Hoang đang tăng lên, nhưng chất lượng sinh linh lại đang đi xuống.

Thời điểm Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo, tiên thiên cửu phẩm tiên căn chạy đầy đất, không ai để ý.

Đến cuối Vu Yêu lượng kiếp, đã giảm xuống còn tiên thiên lục phẩm tiên căn và bán bộ cửu phẩm tiên căn.

Đệ tử đời đầu của Tứ giáo đa số đều có tư chất này.

Đợi đến sau Phong Thần lượng kiếp, tiên thiên lục phẩm tiên căn cũng khó tìm.

"Vâng, đa tạ Nương nương khoan hồng.", Lôi Chấn Tử liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông, thấy ông ta không nói gì, đành phải nhận lời.

Bị vạ lây mà còn phải cảm ơn, thật là uất ức.

Sớm biết vậy năm xưa hắn đã đến Linh Sơn, theo Nam Cực Tiên Ông khổ quá.

"Nương nương, Thánh nhân chí cao vô thượng, tôn quý vô cùng, nếu cứ dung túng Nhị Lang Chân Quân vũ nhục Thánh nhân mà không nghiêm trị, đức hạnh của Thiên Đình sẽ có thiếu sót, không có lợi cho danh tiếng của Thiên Đình.", Nam Cực Tiên Ông lại chuyển chủ đề trở lại.

Đã đến nước này, hôm nay dù thế nào cũng không thể để Dương Tiễn phục chức, phải cứng rắn đến cùng.

"Hừ, chủ nhân của ta tiêu diệt Tiên Thiên Ma Tộc, đối với cả Hồng Hoang đều có đại công, đủ để bù đắp cho lỗi bất kính với Thánh nhân rồi chứ.", Hạo Thiên Khuyển lên tiếng.

Lời này khiến Nam Cực Tiên Ông nhất thời không thể phản bác.

Ngay lúc này, Ngưu Ma Vương đứng ra khuấy đảo: "Công lao tiêu diệt Ma tộc đâu chỉ có mình Dương Tiễn." Lời này vừa ra, mắt Nam Cực Tiên Ông sáng lên, lúc quan trọng, lão Ngưu này vẫn khá đáng tin cậy.

"Nương nương, việc tiêu diệt Tiên Thiên Ma Tộc, Trầm Hương, Trư Bát Giới bọn họ, còn có Na Tra tam thái tử và hai cha con chúng ta đều có tham gia." "Lão Ngưu ta và Dương Tiễn có thù, tam giới đều biết.

Hôm nay ta cũng không phải nhắm vào Dương Tiễn, có sao nói vậy, Trầm Hương bọn họ tiêu diệt Tiên Thiên Ma Tộc, cũng đã cống hiến không nhỏ cho Hồng Hoang." "Thiên Đình muốn để Dương Tiễn phục chức, vậy cũng phải thưởng cho Trầm Hương bọn họ, như vậy mới công bằng.

Nếu Thiên Đình tiếp tục truy nã Trầm Hương bọn họ, chắc chắn sẽ bị dị nghị.", Ngưu Ma Vương nói.

"Không được, sự tồn tại của Trầm Hương đối với Thiên điều chính là khiêu khích, nhất định phải chết." "Nương nương, không cần phục chức cho thần, như vậy cũng không cần phải hủy bỏ lệnh truy nã Trầm Hương và bọn họ.", Dương Tiễn lập tức đứng ra phản đối.

Các vị thần nhìn nhau, tàn nhẫn vậy sao, cá chết lưới rách cũng muốn Trầm Hương bọn họ phải chết, đây còn là cháu ruột của mình

nữa chứ.

Nam Cực Tiên Ông cũng không ngờ, Dương Tiễn lại mong Trầm Hương chết đến vậy, thù hận Trầm Hương đến mức nào chứ.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu được, Dương Tiễn đã chịu muôn vàn khổ cực, tự tay nuôi lớn Dương Thiền.

Cây cải trắng tốt mà mình nuôi lớn bị một phàm nhân hạ tiện chiếm đoạt, chắc chắn là hận tên phàm nhân hạ tiện đó đến tận xương tủy, ngay cả đứa con của tên phàm nhân hạ tiện đó cũng chán ghét.

Truy nã thì truy nã thôi, Trầm Hương có các môn hạ của Hậu Bạt đại thần bảo vệ, Dương Tiễn muốn giết Trầm Hương cũng không dễ.

Đấy, trước đây bị truy nã cũng đâu có chết.

Lần này lời to rồi, chỉ cần Dương Tiễn không phục chức là được.

Chương 528

Sau này phải chú ý hơn, không thể để Trầm Hương thật sự bị Dương Tiễn giết chết, bọn họ còn phải lợi dụng Trầm Hương để ép Ngọc Đế sửa đổi Thiên điều nữa.

"Thần phụ nghị, nếu muốn Dương Tiễn phục chức, phải hủy bỏ lệnh truy nã Trầm Hương bọn họ, nếu không không thể phục chúng.", Khai Minh Tiên Quân đứng ra, ánh mắt đầy hận ý nhìn Dương Tiễn.

"Thần xin phụ nghị.", các thần tiên khác, đặc biệt là những người trên bảng, toàn bộ đứng ra.

Bọn họ đã không còn tiền đồ, tự nhiên đều hy vọng sửa đổi Thiên điều, đặt hy vọng vào thế hệ sau.

Bọn họ có thể thu đệ tử, nhưng đệ tử sao thân bằng con cái.

Tu vi của họ không thể tăng lên, một khi tu vi của đệ tử vượt qua họ, liệu còn kính trọng họ nữa không?

Mà chuyện của Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương chính là một đột phá khẩu để ép Ngọc Đế sửa đổi Thiên điều, chuyện này càng loạn càng tốt.

Dù sao Khai Minh Tiên Quân, con rể của Ngọc Đế và Vương Mẫu, cũng đã đi đầu, có trách cũng không trách đến đầu bọn họ được.

Vương Mẫu sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm Khai Minh Tiên Quân, dường như đang nói: Ngươi đúng là đồ ngu, đi đầu chống đối nhạc mẫu phải không.

Thù riêng của ngươi quan trọng hay công việc quan trọng?

Tất nhiên, đây chỉ là bề ngoài, là Dương Tiễn truyền âm bảo Khai Minh Tiên Quân làm vậy.

Khai Minh Tiên Quân công khai báo thù, đứng ở phe đối lập với hắn, vậy là cùng phe với Nam Cực Tiên Ông, nói không chừng có thể moi ra được gì đó.

Ngưu Ma Vương, kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, không đáng tin cậy lắm, hắn phải cài thêm một người nữa qua đó.

"Chuẩn, Nhị Lang Chân Quân công qua bù trừ, giải trừ cấm túc, để xem xét sau." "Tiếp tục duy trì lệnh truy nã đối với Trầm Hương và những người khác." "Giao cho Lôi Thần Thiên Tôn dẫn dắt Lôi Bộ phụ trách việc công khai xử trảm Tiên Thiên Ma Tộc.", Vương Mẫu nói xong với vẻ không vui rồi bỏ đi.

Trước khi đi còn liếc nhìn Khai Minh Tiên Quân một cái đầy thất vọng.

Nam Cực Tiên Ông thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã ngăn được Dương Tiễn phục chức, chỉ là phải nghĩ cách khác để đuổi Dương Tiễn ra khỏi Thiên Đình.

Đều tại tên ngốc Lôi Chấn Tử, suýt nữa làm cho nỗ lực trước đây của bọn họ uổng phí.

Còn không đáng tin bằng Ngưu Ma Vương, nếu không phải Ngưu Ma Vương xen vào câu đó, hôm nay đã phiền phức rồi.

Thái Thượng Lão Quân đối với Thiên Đình vô cùng quan trọng, mà Ngưu Ma Vương là đệ tử của Lão Quân, lấy cớ thù riêng, đủ mọi cách chống đối Dương Tiễn, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không làm gì được Ngưu Ma Vương, phải nể mặt Lão Quân.

Còn có Na Tra, sau lưng có hai vị Thánh nhân, bây giờ lại giao hảo tốt với môn hạ của Hậu Bạt đại thần, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng phải nhượng bộ.

Tên phế vật Lôi Chấn Tử này quá không đáng tin, xem ra phải từ

bỏ, còn không bằng trọng dụng Na Tra và Ngưu Ma Vương.

Ừm, Khai Minh Tiên Quân cũng có thể lợi dụng, tên này vì báo thù cho con gái, hoàn toàn không nể mặt Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Triều hội tan, Dương Tiễn sắp xếp Mai Sơn Lục Huynh Đệ ở lại Thiên Đình truyền tin tức, còn mình thì dẫn Hạo Thiên Khuyển về Quán Giang Khẩu.

Cha con Ngưu Ma Vương cũng rời khỏi Thiên Đình, đến Nữ Nhi Quốc báo tin cho Trầm Hương bọn họ.

Nam Cực Tiên Ông mắng Lôi Chấn Tử một trận, rồi trở về Ngọc Hư Cung trên núi Côn Lôn để thương nghị với Nguyên Thủy Thiên Tôn kế hoạch đuổi Dương Tiễn ra khỏi Thiên Đình.

Bên phía Dương Tiễn, cũng đang cùng Ngao Băng Tâm thương nghị kế hoạch nhắm vào Xiển Giáo.

Tiên Thiên Ma Tộc đã bị trừ, biết được nguồn gốc ma khí trên người Trầm Hương, loại bỏ một mối họa lớn, tiếp theo có thể chuyên tâm đối phó với Xiển Giáo.

Lần này thật sự phải cảm ơn chuyện của Mẫu Đan tiên tử, đã lôi ra được Huyết Khấp Ma Thánh, nếu không để hắn tính kế đến cuối cùng, e rằng cả hắn và Xiển Giáo đều phải làm áo cưới cho hắn.

"Chủ nhân, bây giờ Vân Hải Tiên Môn đã trốn đi không xuất hiện, dùng Bách Hoa tiên tử rõ ràng không thể ép bọn chúng ra mặt.

Hay là ta dùng Sưu Hồn Thuật với Bách Hoa tiên tử đi." "Tu vi của Bách Hoa tiên tử không cao, nhân quả phản phệ của Sưu Hồn Thuật, ta có thể chịu được.", Hạo Thiên Khuyển nói.

"Không cần, Bách Hoa tiên tử bị đẩy ra ngoài sáng, đối phương lại không vội ra tay cứu, rõ ràng Bách Hoa tiên tử biết không nhiều, cũng không nắm giữ tình báo quan trọng, không đáng để dùng Sưu Hồn

Thuật.” “Dùng Sưu Hồn Thuật, Bách Hoa tiên tử hồn phi phách tán, chỉ có thể chứng minh Dương Thiền bị tính kế, không có ý nghĩa lớn.

Bách Hoa tiên tử sống, ngược lại giá trị còn lớn hơn.” “Na Tra đều đã hối hận, bài học còn ngay trước mắt, ta không tin con trai của Bách Hoa tiên tử có thể để mặc mẫu thân chịu khổ.”, Dương Tiễn lắc đầu.

“Có lẽ, Đinh Hương là một đột phá khẩu.

Sự tồn tại của Đinh Hương rất đột ngột, có nhiều điểm đáng ngờ.

Bọn họ muốn lợi dụng Trầm Hương để sửa đổi Thiên điều, Đinh Hương lại đóng vai trò gì, đến từ phe nào?” “Nếu chúng ta bắt Đinh Hương, có lẽ có thể phá vỡ thế cục bế tắc, có được thu hoạch bất ngờ.”, Ngao Băng Tâm lên tiếng.

Đinh Hương nhất định là do người khác sắp xếp đến bên cạnh Trầm Hương, nhưng bọn họ hiện tại không thể xác định Đinh Hương thuộc về phe nào.

Khả năng thuộc về Xiển Giáo là lớn nhất, nhưng cũng có thể đến từ Linh Sơn, Quy Nhất Giáo hoặc Tiệt Giáo.

“Ta thấy được.” “Chuyện này để tiểu hồ ly ra tay, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Chúng ta ra tay, đối phương có thể sẽ tiếp tục nhẫn nhịn, không dám lộ diện.” “Để tiểu hồ ly ra tay, đối phương sẽ không có nhiều kiêng dè, rất có thể sẽ lộ diện để cứu Đinh Hương.”, Dương Tiễn gật đầu.

“Hừ, nữ nhân xấu xa.” Điêu Nhi đang nằm trong lòng Dương Tiễn, thấy Dương Tiễn lại đồng ý với Ngao Băng Tâm, không vui hừ một tiếng.

Ngao Băng Tâm bất đắc dĩ, xem ra phải nói chuyện với nha đầu này rồi.

“Hạo Thiên Khuyển, ngươi đi thông báo cho tiểu hồ ly, bảo nó nghĩ cách bắt đi Đinh Hương.

Ta có thể cho nó gặp lão hồ ly một lần.”, Dương Tiễn sắp xếp.

Lúc này, Tiểu Ngọc vẫn đang nỗ lực kiếm Bồ Đề Hương cho Khang lão đại.

Bên Nữ Nhi Quốc, nghe tin tức Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi mang đến, Trầm Hương và mọi người đều vô cùng phẫn nộ.

Dương Tiễn thà không phục chức, cũng muốn Thiên Đình tiếp tục truy nã bọn họ, đây là mong bọn họ chết đến mức nào chứ.

Đặc biệt là Trầm Hương, chút áy náy trước đây đối với Dương Tiễn đã tan thành mây khói, càng thêm kiên định ý định đánh bại Dương Tiễn.

Tiểu Bạch Long và Ngao Xuân đã lĩnh ngộ được một tia áo nghĩa pháp tắc, được Hậu Bạt đại thần triệu vào Sí Luyện không gian để nghe giảng đạo, giúp hai người ngộ đạo.

Kim Ca và Hoan Muội đã đến Thánh Miếu Nhân Tộc để tham ngộ thánh bi, chỉ còn lại Trầm Hương và Đinh Hương, vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa pháp tắc.

Trầm Hương đã có phương hướng, được Tôn Ngộ Không truyền thụ pháp tắc chiến đấu.

Đinh Hương lại rất không quan tâm đến việc tu luyện, căn bản không nghĩ đến con đường sau này phải đi thế nào.

Nói là muốn tu luyện Nhân Đạo pháp tắc, nhưng cũng không thấy đi tham ngộ thánh bi, cả ngày quấn lấy Trầm Hương.

Chính mình không tu luyện, còn ảnh hưởng đến việc tu luyện của Trầm Hương.

Trư Bát Giới đang bế quan ổn định tu vi, Sa Tăng bận tu luyện Tam Nguyên Quy Nhất, cũng không ai quản Đinh Hương.

Hôm đó, Trầm Hương bị làm phiền không chịu nổi, mắng Đinh Hương vài câu.

Đinh Hương khóc lóc bỏ nhà ra đi, rời khỏi Nữ Nhi Quốc.

Vốn định đến Thánh Miếu Nhân Tộc tìm Kim Ca và Hoan Muội, kết quả lại vừa lúc gặp được Tiểu Ngọc, người đã nhận được thông báo của Hạo Thiên Khuyển và đang đến tìm nàng.

Nàng biết mình không phải là đối thủ của Tiểu Ngọc, muốn chạy về Nữ Nhi Quốc, nhưng bây giờ ngay cả pháp bảo cũng không có, làm sao chạy thoát được.

Tiểu Ngọc không tốn nhiều sức đã bắt được Đinh Hương, đưa đến Vạn Quật Sơn.

Chương 529

“Ngươi muốn làm gì?

Ta nói cho ngươi biết, trước đây ở Hoa Sơn, Trầm Hương tưởng ta vì cứu hắn mới bị trọng thương hấp hối, bây giờ đối với ta vô cùng áy náy.

Ngươi mà giết ta, Trầm Hương sẽ không tha cho ngươi đâu.”, tình địch gặp nhau, đỏ mắt ghen tức, Đinh Hương liền lôi Trầm Hương ra để uy hiếp Tiểu Ngọc.

“Hừ, ngươi cũng thật là vô sỉ.

Là Trầm Hương hỏi ngươi, ngươi tự mình nói ra phải không?” “Muốn Trầm Hương áy náy với ngươi, ngươi liền có thể đưa ra yêu cầu để Trầm Hương cưới ngươi.”, Tiểu Ngọc chán ghét hừ lạnh một tiếng.

So sánh ra, cả Tiểu Ngọc và Đinh Hương đều đã lừa dối Trầm Hương, nhưng nàng không vô sỉ như Đinh Hương, dùng tình cảm để trói buộc Trầm Hương.

Giây phút này, nàng thực sự bắt đầu chán ghét Đinh Hương.

“Sao ngươi biết?”, Đinh Hương sắc mặt biến đổi, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Sao Tiểu Ngọc lại biết là Trầm Hương chủ động hỏi.

“Hừ, sau đêm đó ở Hoa Sơn, ta đã gặp Trầm Hương bọn họ.

Ta đã nói với họ là ngươi đánh lén muốn giết ta, dùng lực quá mạnh khiến pháp bảo tự nổ mà bị thương.” “Xem ra Trầm Hương vẫn tin tưởng ta hơn, chủ động thử ngươi.

Trầm Hương đã biết ngươi nói dối lừa hắn, ngươi thua rồi.", Tiểu Ngọc cười lạnh.

"Không, ngươi mới là kẻ lừa đảo.

Ngươi lừa Trầm Hương trước, tại sao hắn vẫn còn tin ngươi." "Không…", Đinh Hương suy sụp, khó trách gần đây thái độ của Trầm Hương và Ngao Xuân đối với nàng đều trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Hóa ra bọn họ đã sớm biết, chỉ là giữ thể diện cho nàng nên không vạch trần.

Nàng giống như một con hề, tự cho là mình đã thành công, thậm chí còn mừng thầm, ảo tưởng về cuộc sống sau khi thành hôn với Trầm Hương.

"Không đúng, ngươi lừa Trầm Hương trước, lời ngươi nói, Trầm Hương nhất định sẽ tin sao?", Đinh Hương vẫn chưa từ bỏ, ôm một tia may mắn.

"Xem ra ngươi vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra trước đây.

Ta đã liều mạng cứu Trầm Hương hai lần, đã dùng hành động để chứng minh ta sẽ không hại Trầm Hương." "Trầm Hương rất thông minh, rốt cuộc ai đang nói dối, hắn rất rõ.", Tiểu Ngọc lắc đầu.

"Thì sao chứ?

Ngươi cũng đã lừa dối Trầm Hương, ta không có được Trầm Hương, ngươi cũng không có được, ngươi có gì mà đắc ý.", Đinh Hương hoàn toàn suy sụp, cảm xúc kích động, giọng nói đột nhiên trở nên a, cả người trông rất hung tợn.

"Ta không mong Trầm Hương có thể tha thứ cho ta, nhưng những gì nợ hắn ta sẽ trả.", Tiểu Ngọc lắc đầu, cũng không tranh cãi gì, đúng là đã lừa dối hắn, nhưng rốt cuộc cũng đã làm, nàng sẽ không trốn

tránh trách nhiệm.

“Hừ, ngươi nói hay lắm.

Ngươi bắt ta, chẳng phải là sợ Trầm Hương chọn ta sao?

Đây là cách ngươi bù đắp cho Trầm Hương à?”, Đinh Hương lộ vẻ mỉa mai.

“Ngươi quá tự xem trọng mình rồi, dù không có ta, Trầm Hương cũng sẽ không chọn ngươi, hắn chưa bao giờ thích ngươi.” “Người muốn bắt ngươi không phải là ta, là Dương Tiễn.

Hắn đã bắt bà ngoại của ta, muốn ta bắt ngươi, hắn sẽ cho ta gặp bà ngoại.”, Tiểu Ngọc rất chắc chắn lắc đầu, nàng quá hiểu Trầm Hương, dù Đinh Hương có nỗ lực thế nào, Trầm Hương cũng không thể nào thích Đinh Hương.

“Ngươi, ngươi lại đầu quân cho Dương Tiễn?”, Đinh Hương không thể tin được nhìn Tiểu Ngọc.

“Trầm Hương thật là diễm phúc không cạn mà.”, lúc này, một tiếng vỗ tay vang lên, Dương Tiễn từ trong bóng tối bước ra, phía sau là lão hồ ly và Hạo Thiên Khuyển.

“Bà ngoại.”, thấy bà ngoại an toàn vô sự, Tiểu Ngọc vui mừng chạy tới, ôm bà ngoại khóc nức nở.

“Bà ngoại không sao, khổ cho con rồi.”, lão hồ ly đau lòng vỗ lưng Tiểu Ngọc.

Nha đầu từng đơn thuần lương thiện, nay đã trở thành nữ ma đầu giết người không chớp mắt, mấy trăm năm qua, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực.

Đều tại bà không có bản lĩnh, không thể chống lại Dương Tiễn.

Dương Tiễn ra hiệu một cái, Hạo Thiên Khuyển qua bắt lấy Đinh

Hương.

“Đinh Hương ta đã giúp ngươi bắt rồi, thả bà ngoại của ta ra.”, Tiểu Ngọc ổn định cảm xúc, rút Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm chỉ vào Dương Tiễn.

“Ngươi nghĩ có thể không?”, Dương Tiễn cười đầy ẩn ý.

Tiểu Ngọc vung kiếm đâm tới, nàng biết mình không phải là đối thủ của Dương Tiễn, nhưng nàng thực sự đã chịu đủ cuộc sống bị Dương Tiễn uy hiếp lợi dụng.

Dương Tiễn cũng không chống cự, mặc cho Tiểu Ngọc đâm, kết quả Tiểu Ngọc ngay cả việc phá vỡ nhục thân của Dương Tiễn cũng không làm được, đâm mấy kiếm, chán nản dừng tay.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu tha cho ta và bà ngoại?”, Tiểu Ngọc có chút tuyệt vọng hỏi.

“Tha cho các ngươi cũng không phải là không thể, làm thêm cho ta hai việc nữa.”, Dương Tiễn nói.

“Làm gì?

Ta sẽ không giúp ngươi giết Trầm Hương.”, Tiểu Ngọc cảnh giác nhìn Dương Tiễn.

“Yên tâm, giết Trầm Hương, ta còn không thèm mượn tay người khác.

Việc thứ nhất, không được tiết lộ Đinh Hương bị ta bắt đi.” “Nếu ngươi còn sống, chúng ta sẽ nói chuyện thứ hai.”, Dương Tiễn cười đầy thâm ý, bắt lấy lão hồ ly, dẫn Hạo Thiên Khuyển rời đi.

Hạo Thiên Khuyển cũng mang Đinh Hương đi.

Tiểu Ngọc nhất thời không hiểu ý của Dương Tiễn.

Nhưng rất nhanh nàng đã hiểu, tin tức nàng bắt đi Đinh Hương

nhanh chóng lan truyền khắp nơi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do Dương Tiễn làm.

Nhưng nàng không hiểu, tại sao Dương Tiễn lại làm vậy, để ép Trầm Hương và nàng trở mặt thành thù?

Tin tức truyền ra, Trầm Hương đang không bế quan không thể ngồi yên, phản ứng đầu tiên là chạy đến Vạn Quật Sơn.

Một bên khác, Nam Cực Tiên Ông cũng nhận được tin tức, sắc mặt đại biến, Đinh Hương mới là cốt lõi thực sự trong kế hoạch của bọn họ, không thể xảy ra chuyện được.

Nhưng ông ta biết, mình không thể ra tay, nếu không Dương Tiễn nhất định sẽ để ý đến Đinh Hương, lúc đó còn phiền phức hơn, chỉ có thể để Vân Trung Tử đi âm thầm điều tra tình hình trước.

Đối với tình hình của Trầm Hương và mấy người, ông ta rất rõ.

Đinh Hương thích Trầm Hương, nhưng Trầm Hương lại thích Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc ra tay với Trầm Hương, chẳng qua là vì tình yêu, ông ta cũng không nghĩ đến Dương Tiễn.

Nhưng lúc này, phải kiềm chế Dương Tiễn, để Dương Tiễn không có dư thừa tinh lực để quản chuyện của Đinh Hương, kế hoạch mới nhắm vào Dương Tiễn phải bắt đầu rồi.

Lập tức, ông ta đi đến tiên phủ của Khai Minh Tiên Quân.

Chân Quân Phủ ở Quán Giang Khẩu.

"Nói đi, ai phái ngươi đến tiếp cận Trầm Hương?", Dương Tiễn nhốt Đinh Hương trong địa lao của Chân Quân Phủ, làm bạn với Lưu Ngạn Xương.

"Ai phái ta đi?", Đinh Hương ngơ ngác.

Chương 530

"Xem ra người đứng sau ngươi rất cẩn thận, không hề nói cho ngươi biết.", Dương Tiễn nheo mắt, có thể thấy, Đinh Hương không hề nói dối, là thật sự không biết.

"Ngươi có ý gì?", Đinh Hương rất nghi hoặc.

Dương Tiễn không trả lời, vận dụng Thiên Nhãn, bao trùm lên Đinh Hương để điều tra, nhưng không tra ra được điều gì bất thường, vẫn giống như trước đây, chỉ có thể tra ra căn nguyên của Đinh Hương là Hỗn Độn Thạch.

Dương Tiễn nhíu mày, truyền một đạo thần niệm vào nguyên thần của Đinh Hương.

Đinh Hương phát ra tiếng gào thét đau đớn: "Ngươi đã làm gì ta?" Dương Tiễn không để ý, đóng Thiên Nhãn rời khỏi địa lao.

"Ngươi không sao chứ?", Lưu Ngạn Xương lo lắng hỏi.

"Không sao, Dương Tiễn đã truyền thứ gì đó vào nguyên thần của ta, hắn chắc chắn không có ý tốt." "Bá phụ, mấy trăm năm nay người vẫn ổn chứ.", Đinh Hương suy nghĩ một chút, quan tâm đến Lưu Ngạn Xương.

Bây giờ ấn tượng của Trầm Hương đối với nàng không tốt, nhưng Lưu Ngạn Xương là một cơ hội.

Nàng chăm sóc tốt cho Lưu Ngạn Xương, nếu có thể cứu Lưu Ngạn Xương ra ngoài.

Ơn cứu cha, Trầm Hương muốn không cưới nàng cũng không được.

Khiến Lưu Ngạn Xương có hảo cảm với nàng, lúc đó Lưu Ngạn

Xương cũng sẽ giúp nàng nói tốt, đứng về phía nàng.

Cùng lúc đó, tại Vạn Quật Sơn, Trầm Hương đã đến, Tiểu Ngọc quả nhiên ở đây.

Lần này, Tiểu Ngọc không còn che giấu thân phận, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, vẫn là Trầm Hương mở lời trước: "Ngươi có thể thả Đinh Hương ra không?" Nghe câu này, tim Tiểu Ngọc thắt lại, không dám nhìn thẳng vào Trầm Hương: "Không thể, nàng đã bị ta giết rồi." Không thể nói ra Dương Tiễn, nàng chỉ có thể nhận lấy, vừa mới hòa giải với Trầm Hương, bây giờ lại phải trở mặt thành thù.

"Ngươi, tại sao ngươi cứ phải hại Đinh Hương?", Trầm Hương cảm xúc kích động, giọng nói đột nhiên cao lên.

Dù Đinh Hương đã nói dối, nhưng vẫn là người bạn đồng sinh cộng tử, kề vai chiến đấu với hắn.

"Bởi vì ta thích ngươi, ngươi là của ta, Đinh Hương muốn có được ngươi, nàng phải chết.", Tiểu Ngọc không thể giải thích, dứt khoát buông xuôi, lớn tiếng hét lên, ba phần thật bảy phần giả.

Thích Trầm Hương là thật, những thứ khác là giả.

"Ngươi, ngươi thật vô lý.", Trầm Hương không thể chấp nhận việc Đinh Hương bị giết, lại còn bị Tiểu Ngọc giết.

Hắn thích Tiểu Ngọc, nhưng Đinh Hương đối với hắn cũng rất quan trọng, họ là những người bạn tốt kề vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử.

Hắn không thể vì tình riêng mà bỏ qua tình bạn.

"Dù sao nàng cũng đã chết rồi, nếu ngươi muốn báo thù cho nàng, thì cứ đến đi.", Tiểu Ngọc lúc này rất phiền lòng, có nỗi khổ không

nói ra được.

Lại thấy Trầm Hương tức giận và đau khổ như vậy, càng thêm phiền lòng.

Nàng chỉ có thể đánh một trận với Trầm Hương, để Trầm Hương xả hết ra, sẽ cảm thấy khá hơn.

Thấy Tiểu Ngọc lại dùng kiếm chỉ vào mình, Trầm Hương đau lòng đến không thở nổi, hai nắm đấm siết chặt.

"Được.", Trầm Hương hít sâu một hơi, mắt đỏ hoe, nghiến răng nói ra một chữ, rút ra Bát Quái Phủ, hai người lao vào đánh nhau.

Trầm Hương được Trư Bát Giới truyền thụ Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến, nhưng vẫn chưa luyện thành.

Bây giờ thứ duy nhất có thể sử dụng là Pháp Tướng Thiên Địa, nhưng Tiểu Ngọc cũng biết.

Thứ hai là Bảo Liên Đăng và Cửu Nha Trận.

Pháp Tướng Thiên Địa của Trầm Hương bình thường, chỉ là pháp tướng của chính mình, phóng to vô số lần, tăng cường sức chiến đấu.

Mà Pháp Tướng Thiên Địa của Tiểu Ngọc là cửu vĩ hồ, lợi hại hơn Pháp Tướng Thiên Địa của Trầm Hương, chín cái đuôi cùng xuất hiện, công kích liên miên không dứt, Trầm Hương bị áp chế rất thảm.

Hơn nữa, Tiểu Ngọc còn có tuyệt chiêu Phách Thiên Thần Chưởng, lợi hại hơn những pháp thuật mà Trầm Hương nắm giữ, dù sao cũng là ma công do Tai Ách Ma Thần truyền thụ.

Hai người đại chiến một lúc lâu, Tiểu Ngọc dùng ra Phách Thiên Thần Chưởng, vốn tưởng Trầm Hương sẽ dùng Bảo Liên Đăng để phòng ngự, nhưng Trầm Hương không làm vậy, bị thương không nhẹ.

Tiểu Ngọc sững sờ, nhất thời không biết phải làm sao, xong rồi,

lần này hiểu lầm càng sâu.

"Ta chịu một chưởng của ngươi, từ nay ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt." "Cửu Nha Trận.", Trầm Hương mắt đỏ hoe gầm lên, vận dụng Bảo Liên Đăng thúc đẩy Cửu Nha Trận, ảo ảnh ngoan long hiện ra.

Tiểu Ngọc sắc mặt khó coi, Trầm Hương đây là muốn cùng nàng không chết không thôi.

Nhưng nàng không muốn, thế là nghiến răng một cái, xoay người rời đi.

Trầm Hương mắt đỏ hoe đuổi theo phía sau, hôm nay nhất định phải làm cho rõ ràng.

Lúc này Trầm Hương vô cùng không lý trí, Tiểu Ngọc dùng Mị Kính đánh lén, định trụ Trầm Hương, nhân cơ hội thoát thân rời đi.

Trầm Hương thoát khỏi ảo cảnh, đã không còn thấy bóng dáng của Tiểu Ngọc, tức giận và đau khổ siết chặt nắm đấm, nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại một chút, quay trở lại Vạn Quật Sơn để kiểm tra.

Ít nhất cũng phải mang thi thể của Đinh Hương về chôn cất, nhưng hắn tìm khắp Vạn Quật Sơn cũng không tìm thấy thi thể của Đinh Hương.

Một bên khác, Vân Trung Tử ở trong bóng tối đã chứng kiến toàn bộ quá trình, âm thầm theo dõi Tiểu Ngọc.

Xác định được nơi ẩn náu của Tiểu Ngọc, liền quay về Thiên Đình thương nghị với Nam Cực Tiên Ông.

Cùng lúc đó, Mai Sơn Lão Lục đến Chân Quân Phủ ở Quán Giang

Khẩu báo cáo với Dương Tiễn: "Nhị gia, Khai Minh Tiên Quân báo cho Nam Cực Tiên Ông biết muốn lợi dụng Đại Công Tước Chủ để gây khó dễ cho ngài, chúng ta phải làm sao?" Đại Công Tước Chủ, vợ của Khai Minh Tiên Quân, mẹ của Chức Nữ, con gái lớn của Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Thiên Đình thành lập không lâu sau, Bắc Cực Chiến Thần dẫn Khai Minh Tiên Quân gia nhập Thiên Đình, liền gả cho Khai Minh Tiên Quân để liên hôn.

Sau này mới có Thất Tiên Nữ, cho nên thường nói Thất Tiên Nữ, còn Đại Công Tước Chủ thì nói riêng.

"Lợi dụng Đại Công Tước Chủ gây khó dễ, muốn ép Ngọc Đế và Vương Mẫu phải lựa chọn giữa ta và Đại Công Tước Chủ sao?" "Trở về nói với Khai Minh Tiên Quân, cứ thuận theo Nam Cực Tiên Ông, xem ông ta muốn làm gì?

Chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy.", Dương Tiễn nheo mắt nói.

Tại Thiên Đình, Vân Trung Tử tìm Nam Cực Tiên Ông nói rõ tình hình.

"Con tiểu hồ ly đó muốn làm gì?", Nam Cực Tiên Ông nhíu mày, nếu Đinh Hương chết ông ta có thể cảm ứng được.

Đinh Hương không chết, tại sao tiểu hồ ly lại lừa Trầm Hương.

"Tình yêu là thứ phức tạp nhất, một khi đã động lòng, suy nghĩ sẽ bị chi phối.

Tiểu hồ ly có thể là muốn thử xem Trầm Hương sẽ chọn thế nào." "Những phàm nhân kia khi động lòng cũng như vậy, được mất lo lắng.

Trầm Hương chọn Đinh Hương, tiểu hồ ly tức giận, cố ý kích

động Trầm Hương thôi.", Vân Trung Tử suy đoán.

"Ừm, có lý.

Trầm Hương quan tâm đến Đinh Hương như vậy, tiểu hồ ly chắc chắn không dám thật sự giết Đinh Hương.

Đinh Hương mà chết, nàng và Trầm Hương sẽ không còn khả năng nào nữa." "Nhưng mà, bị tình cảm chi phối, quá không ổn định, lỡ như tiểu hồ ly không khống chế được mà thật sự giết Đinh Hương thì gay go." "Đinh Hương rơi vào tay tiểu hồ ly chung quy vẫn là một mối họa, hơn nữa bị Dương Tiễn chú ý đến cũng phiền phức.

Chuyện này phải giải quyết càng sớm càng tốt.", Nam Cực Tiên Ông nhíu mày nói.

Chương 531

“Nhưng Trầm Hương không làm gì được tiểu hồ ly, những người khác dường như đã bế quan.

Hay là ta ra tay?”, Vân Trung Tử nói.

“Không được, ngươi ra tay sẽ khiến Dương Tiễn chú ý đến việc chúng ta rất quan tâm đến Đinh Hương, từ đó sẽ để mắt đến Đinh Hương.” “Thế này đi, ngươi đi tìm những tán tu kia, tìm thêm mấy người đến bắt tiểu hồ ly.”, Nam Cực Tiên Ông nói.

“Được.”, Vân Trung Tử gật đầu, lập tức đi làm.

Chuyện này đơn giản, ở Đông Vực có rất nhiều tán tu tụ tập, vì tranh giành lợi ích, họ kết thành từng nhóm, mỗi nhóm chiếm cứ một phương.

Tìm một nhóm có thực lực không tồi, cho chút tài nguyên để họ đi bắt tiểu hồ ly là được.

Vân Trung Tử rất cẩn thận che giấu thân phận, sau khi trả tiền tu luyện, còn cung cấp vị trí ẩn náu của tiểu hồ ly.

Hôm đó, Tiểu Ngọc đang trốn tu luyện, đột nhiên hơn hai mươi Đại La Kim Tiên tìm đến, không nói hai lời liền ra tay.

Sau một trận khổ chiến, Tiểu Ngọc giết chết hai người, phá vòng vây chạy thoát.

Hai tay khó địch bốn tay, may mà trước đây nàng có được hai kiện pháp bảo phòng ngự không tồi, vừa rồi khổ chiến, một trong hai kiện đã bị đánh nát.

Mà những tu sĩ này rõ ràng là chuyên nhắm vào nàng, truy đuổi không tha.

Tiểu Ngọc không ngừng chuyển chiến, từ Nam Thiệm Bộ Châu chạy đến Tây Ngưu Hạ Châu, lại vòng qua Bắc Hải chạy đến Bắc Câu Lô Châu.

Không ngừng chuyển chiến, giết chết tám Đại La Kim Tiên, chính mình cũng bị thương không nhẹ.

May mà trăm năm qua, nàng đi khắp nơi cướp bóc, gia sản hậu hĩnh, trên người có đủ loại đan dược, không ngừng uống kim đan để hồi phục thương thế, hồi phục pháp lực.

Lúc này nàng cuối cùng cũng hiểu được ý của Dương Tiễn khi nói 'ngươi có thể sống sót' rồi mới nói tiếp.

Những người này không thể là do Dương Tiễn phái đến, càng không thể là do Trầm Hương tìm đến.

Mục tiêu của những người này rất rõ ràng, biết rõ nàng trốn ở đâu.

Chỉ có một giải thích, có người âm thầm theo dõi nàng.

Tại sao lại ra tay với nàng, vì nàng đã bắt Đinh Hương.

Vậy nên, lai lịch của Đinh Hương không đơn giản.

Chẳng lẽ Dương Tiễn không nói dối.

Trước đây Dương Tiễn đã nói Đinh Hương không bình thường, tiên thiên cửu phẩm tiên căn, ở Hồng Hoang rất hiếm thấy, lại vừa hay đi cùng Trầm Hương, quá trùng hợp chính là cố ý.

Vậy nên, Đinh Hương cũng là cố ý tiếp cận Trầm Hương, hoặc là có người đã sắp xếp Đinh Hương đến bên cạnh Trầm Hương.

Vậy nên, Dương Tiễn đang lợi dụng nàng để dẫn xà xuất động, thăm dò người đứng sau Đinh Hương.

Lần này, Tiểu Ngọc đã hiểu ra tất cả.

Chuyện của Trầm Hương ngày càng phức tạp, không phải đơn thuần là Tam Thánh Mẫu động lòng phàm, trong đó có sự tham gia của Tiên Thiên Ma Tộc, còn có thế lực đứng sau Đinh Hương, cũng đang tính kế Trầm Hương.

Vậy thì, rốt cuộc Dương Tiễn muốn làm gì?

Muốn giết Trầm Hương, nhưng hành động hiện tại, sao lại giống như đang bảo vệ Trầm Hương.

Trước tiên giúp Trầm Hương giải quyết Tiên Thiên Ma Tộc, bây giờ lại nhắm mục tiêu vào mối họa tiềm ẩn là Đinh Hương, lợi dụng nàng để dẫn xà xuất động, thanh lý một đám tính kế giả khác.

Vậy nên, Dương Tiễn thật sự muốn giết Trầm Hương sao?

Bây giờ nghĩ kỹ lại, với bản lĩnh của Dương Tiễn, giết Trầm Hương thật sự khó khăn đến vậy sao?

Giết mấy trăm năm mà vẫn chưa giết được.

Hình như có gì đó không đúng.

Lúc này Tiểu Ngọc vô cùng bình tĩnh, dần dần tìm ra được chân tướng.

Bất kể Dương Tiễn muốn làm gì, dẫn ra kẻ đứng sau Đinh Hương, chung quy vẫn có lợi cho Trầm Hương.

Những tu sĩ đang truy sát nàng hiện tại, hẳn là tán tu do kẻ đứng sau Đinh Hương tìm đến, pháp bảo rất kém, không có pháp thuật thần thông lợi hại, vừa nhìn đã biết là tán tu.

Khiến nàng chật vật như vậy, hoàn toàn là cậy đông hiếp yếu.

Không được, nàng phải diệt hết đám tán tu này, ép kẻ đứng sau phải tự mình ra tay.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngọc không còn đơn thuần chạy trốn, không

ngừng giao chiến với đám tán tu, không ngừng chuyển chiến.

Cuối cùng, qua những trận khổ chiến không ngừng, nàng đã phản sát được đám tán tu này, chính mình cũng bị thương không nhẹ, tìm một nơi để liệu thương.

Mà Vân Trung Tử vẫn luôn âm thầm theo dõi, thấy đám tán tu này quá vô dụng, Vân Trung Tử dứt khoát đi thẳng đến Vạn Yêu Sơn tìm Phục Hy, nhờ Phục Hy phái người đi bắt Tiểu Ngọc.

Nhưng Phục Hy đã từ chối, Hồ tộc cũng thuộc Yêu tộc, bản thể của Tiểu Ngọc là cửu vĩ hồ, căn nguyên cực mạnh.

Hiện nay Yêu tộc thiếu nhất chính là thiên tài.

Phục Hy không những từ chối, còn đi tìm Tiểu Ngọc, muốn thu Tiểu Ngọc làm đồ đệ.

"Xin lỗi, ta có sư phụ rồi.", Tiểu Ngọc từ chối.

"Không sao không sao, không bái sư cũng được.

Cùng ta đến Vạn Yêu Sơn thế nào, ta có thể cung cấp cho ngươi tài nguyên, để ngươi dùng tốc độ nhanh nhất đột phá Chuẩn Thánh." "Hơn nữa có ta bảo vệ ngươi, không ai dám động đến ngươi.", Phục Hy vô cùng hòa nhã dễ nói chuyện, ông thật sự rất coi trọng Tiểu Ngọc.

Trước đây Tiểu Ngọc chiến đấu với đám tán tu kia, ông cũng đã thấy, Tiểu Ngọc ra tay quả quyết, trí tuệ chiến đấu rất cao, thật sự khiến ông rất tán thưởng, nảy sinh ý định yêu tài.

"Ngươi muốn ta gia nhập Yêu tộc?", Tiểu Ngọc nhíu mày, Hồ tộc thuộc Yêu tộc, nhưng cũng không thuộc Yêu tộc.

Năm xưa sau Phong Thần lượng kiếp, vì chuyện của Tô Đát Kỷ, Nhân tộc giáng tội Hồ tộc, phong ấn Thanh Khâu Sơn, Yêu Hoàng Nữ

Oa Thánh nhân lại chọn cách không quan tâm, bỏ rơi Hồ tộc.

Hồ tộc tuy không nói rút khỏi Yêu tộc, nhưng hiện nay vẫn giữ thái độ rạch ròi với Yêu tộc.

"Không phải, là chuộc tội." "Là muội muội của ta có lỗi với Hồ tộc, nếu lúc đó ta ở đây, nhất định sẽ không bỏ mặc Hồ tộc.

Nay Hồ tộc xuất hiện một thiên tài như ngươi, ta giúp ngươi, để Hồ tộc một lần nữa lớn mạnh, coi như là sự bù đắp của ta đối với Hồ tộc." "Ngươi không cần gia nhập Yêu tộc, ta sẽ không hạn chế tự do của ngươi, chỉ cần ngươi đồng ý, ta sẽ dốc hết tài nguyên bồi dưỡng ngươi, làm chỗ dựa cho ngươi." "Năm xưa lão tổ Hồ tộc các ngươi là Hồ Mị, đã từng theo ta chống lại Vu tộc, ngươi cứ coi ta là trưởng bối là được.", Phục Hy thở dài một tiếng, rất áy náy.

Đây là món nợ Yêu tộc, là món nợ của Yêu Hoàng ông đối với Hồ tộc.

Tuy nói không liên quan gì đến ông, đều là do Nữ Oa gây nghiệt, nhưng ai bảo ông là huynh trưởng của Nữ Oa.

Từ khi thành Thánh, Nữ Oa như biến thành một người khác, trở nên cực độ tự tư, trong mắt chỉ có lợi ích.

Đối với Yêu tộc từng kề vai chiến đấu cũng nhẫn tâm ra tay, vì tranh đoạt lợi ích, gần như đã bán đứng Yêu tộc.

Vốn dĩ Yêu tộc lui về Vạn Yêu Sơn, có thể tránh được Phong Thần lượng kiếp, nhưng Nữ Oa vì muốn chia một chén canh, nhất định phải thành lập Yêu Giáo, ép Yêu tộc tham gia vào Phong Thần lượng kiếp.

Kết quả thua, Yêu tộc nguyên khí đại thương, đến nay vẫn chưa hồi phục.

Chương 532

Hồ tộc càng bị bán đứng một cách triệt để.

Sau này ông luân hồi chuyển thế trở về, nhưng tất cả đã quá muộn.

Yêu tộc từng có nhiều Chuẩn Thánh như vậy, chết chỉ còn lại bốn vị Yêu Thánh.

Bạch Trạch và Kế Mông lòng nguội lạnh, đã đến Bồng Lai.

Cửu Anh vào Linh Sơn, Tương Liễu vào Thiên Đình, để cầu một tia sinh cơ cho Yêu tộc.

Yêu tộc đã bị Nữ Oa tàn phá đến tận cùng.

Vấn đề là Nữ Oa còn ra vẻ ta không sai, Yêu tộc ra sao, căn bản không quan tâm, đây là điều khiến ông đau lòng nhất.

Cho nên sau khi chuyển thế trở về, việc đầu tiên ông làm là tìm Nữ Oa đòi lại Chiêu Yêu Phiên, để Yêu tộc thoát khỏi sự khống chế của Nữ Oa.

"Không cần đâu, tài nguyên ta có thể tự mình tranh thủ.", Tiểu Ngọc lắc đầu, Phục Hy tuyệt đối là một Yêu Hoàng đủ tư cách.

Yêu tộc hận Nữ Oa đến tận xương tủy, nhưng không ai trách Phục Hy.

Năm xưa Vu Yêu lượng kiếp, sau khi Nữ Oa thành Thánh, giá trị lợi dụng của Yêu tộc đã giảm đi rất nhiều, Nữ Oa ẩn cư ở Oa Hoàng Cung, không quan tâm đến sống chết của Yêu tộc.

Lúc đó, Vu tộc rõ ràng mạnh hơn Yêu tộc.

Phục Hy thực ra cũng có thể không quan tâm đến sống chết của Yêu tộc, có Nữ Oa, vị Thánh nhân muội muội này bảo vệ, Phục Hy

tuyệt đối có thể sống rất thoải mái.

Nhưng Phục Hy đã dứt khoát lựa chọn gánh vác trách nhiệm của một vị hoàng giả, dù biết rõ không địch lại, vẫn lựa chọn cùng Yêu tộc đồng tiến lùi, cùng sinh tử.

Cho đến cuối cùng chiến tử, Phục Hy cũng chưa từng lùi bước, luôn đứng ở hàng đầu, thể hiện sức hút nhân cách của một Yêu Hoàng.

Yêu tộc cuối cùng đã bại, nhưng Vu tộc cũng không khá hơn, Phục Hy đã dẫn dắt Yêu tộc lấy yếu thắng mạnh, trọng thương Vu tộc.

Nếu không phải cuối cùng Hậu Thổ thành Thánh, kẻ thắng chính là Yêu tộc.

Phục Hy tuy chiến tử, nhưng cũng đã cố gắng hết sức để bảo toàn thực lực của Yêu tộc, thương vong tốt hơn Vu tộc rất nhiều.

Tiếc là Yêu tộc mà Phục Hy đã dùng mạng để bảo vệ, lại bị Nữ Oa tàn phá đến tận cùng.

Khi Yêu tộc cần Nữ Oa, Nữ Oa lại trốn không ra mặt, sợ dính nhân quả.

Yêu tộc vốn có thể tránh được Phong Thần lượng kiếp, kết quả Nữ Oa lại ép Yêu tộc nhập kiếp, chiến lực cao cấp của Yêu tộc gần như chết sạch.

Sau khi Phục Hy trọng sinh trở về, đã nhiều lần giao thiệp với Nhân Hoàng, xin tha cho Hồ tộc.

Thực ra, Hồ tộc chưa bao giờ trách Phục Hy, Hồ tộc chỉ sợ một ngày nào đó lại bị Nữ Oa tàn phá.

Dù sao Nữ Oa cũng là Thánh nhân, mạnh hơn Phục Hy rất nhiều, Nữ Oa nhất định muốn tàn phá Yêu tộc, Phục Hy thật sự có thể ngăn

cản được không?

Nếu Hồ tộc đã thoát ly khỏi Yêu tộc, vậy không cần phải dính dáng đến nữa.

Còn có một Linh Sơn, vốn dĩ Hồ tộc tuy bị phong ấn ở Thanh Khâu, nhưng sống cũng không tệ, Nhân tộc cũng không hề tận diệt Hồ tộc.

Nếu không phải Linh Sơn lôi kéo lão tổ vào Tây Du lượng kiếp, lão tổ thảm tử trong lượng kiếp, Hồ tộc không còn người chống lưng, làm sao đến nỗi chịu đủ mọi ức hiếp.

Linh Sơn hại chết lão tổ, còn bắt rất nhiều Hồ tộc làm thú cưng, các tu sĩ khác học theo, bắt nạt và bắt bớ Hồ tộc, ngay cả tổ địa Thanh Khâu Sơn của Hồ tộc cũng bị chiếm đoạt.

Cuối cùng là Phục Hy ra tay bảo vệ Hồ tộc, Nhân tộc cũng không nhìn được nữa, đã diệt đám tu sĩ chiếm đoạt Thanh Khâu Sơn, giúp Hồ tộc đoạt lại tổ địa.

Nhưng Hồ tộc cũng đã nguyên khí đại thương, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không tìm ra được mấy người, từ một chủng tộc đỉnh cao của Hồng Hoang, một sớm đã sa sút xuống đáy.

"Ai, nếu ngươi đã đến Bắc Câu Lô Châu, coi như là thiên ý.

Thế này đi, ta thấy ngươi cũng sắp nhập Chuẩn Thánh, liền tặng ngươi một cơ duyên, coi như là ta giúp Hồ tộc một tay." "Đừng từ chối, hiện nay Hồ tộc tuy có Nhân tộc bảo vệ, nhưng dựa vào người khác vĩnh viễn không bằng dựa vào chính mình.

Hồ tộc rất cần một vị Chuẩn Thánh trấn giữ." "Hồ tộc có Chuẩn Thánh, những tu sĩ kia cũng không dám bắt nạt Hồ tộc nữa.", Phục Hy thở dài một tiếng, biết Tiểu Ngọc không muốn dính dáng đến Yêu tộc nữa.

“Cơ duyên gì?”, lần này Tiểu Ngọc không vội từ chối, Phục Hy nói rất đúng, Hồ tộc rất cần một vị Chuẩn Thánh trấn giữ.

Trước đây nàng đã đến Thanh Khâu Sơn xem qua, Hồ tộc lúc đó có thể nói là vô cùng thê lương, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có mấy vị, trốn trong Thanh Khâu không dám ra ngoài, còn có rất nhiều Hồ tộc bị nô dịch.

Nếu nàng đột phá Chuẩn Thánh, ít nhất có thể giải cứu những đồng loại bị tán tu nô dịch.

Ít nhất những tán tu đó không dám đánh chủ ý vào Hồ tộc nữa.

Hồ tộc nổi tiếng tuấn tú, đặc biệt là nữ tử, những tán tu đó bắt đi bán cho những tu sĩ háo sắc để chơi đùa, táng tận thiên lương.

Ở Đông Vực, thậm chí còn có nơi giống như thanh lâu của Nhân tộc gọi là Hồ Tiên Viên, bên trong toàn là nữ tử Hồ tộc, bị những tu sĩ háo sắc kia tùy ý chơi đùa.

Nàng đã từng thử giải cứu, nhưng chủ nhân của Hồ Tiên Viên đó là một Chuẩn Thánh tên là Ngọc Phật Gia, nàng đánh không lại.

“Đây là pháp bảo ta luyện chế năm xưa, Vạn Yêu Châu.

Bên trong là Yêu Trủng, chôn cất những Yêu tộc đã từng chiến tử, không thiếu những Chuẩn Thánh đại yêu.

Ngươi vào xem có thể nhận được truyền thừa không.”, Phục Hy lấy ra một viên bảo châu màu xanh, là ông tham chiếu Long Vương Châu luyện chế năm xưa.

Những Yêu tộc đã chiến tử đó, đều là anh hùng của Yêu tộc, nên có một nơi chôn cất.

“Được.”, Tiểu Ngọc không từ chối, hóa thành một đạo lưu quang tiến vào Vạn Yêu Châu.

“Yêu Hoàng có ý gì, nhất định phải đối đầu với Xiển Giáo của ta sao?”, Vân Trung Tử từ trong bóng tối bước ra.

“Xiển Giáo các ngươi tính kế gì, ta không quan tâm, cũng không can dự.

Nhưng Tiểu Ngọc, ta phải bảo vệ, đây là món nợ của Yêu tộc đối với Hồ tộc.” “Nếu các ngươi muốn động đến Tiểu Ngọc, bản hoàng không ngại khai chiến với Xiển Giáo.

Yêu tộc hiện nay tuy đã sa sút, nhưng Xiển Giáo cũng không khá hơn bao nhiêu.” “Bảo vệ huyết mạch của Hồ tộc, ta nghĩ, Bạch Trạch bọn họ đều sẽ sẵn lòng ra tay tương trợ, không biết Xiển Giáo các ngươi có chống đỡ nổi không?”, Phục Hy bá khí nhìn Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử sắc mặt biến đổi, Bạch Trạch, Kế Mông đều là Á Thánh.

Cộng thêm Phục Hy là ba Á Thánh, còn có Cửu Anh và Tương Liễu hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bên Xiển Giáo, tính cả những người ở Tây Phương Giáo và Thiên Đình, Á Thánh chỉ có Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử.

Sức mạnh của Á Thánh mạnh hơn Chuẩn Thánh rất nhiều.

Sức mạnh của Phục Hy không cần phải nghi ngờ, Bạch Trạch và Kế Mông theo ba anh em Kim Ô, sức chiến đấu chắc chắn cũng được nâng cao rất nhiều.

Thật sự đánh nhau, Xiển Giáo dù thắng cũng là thắng thảm.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dù sao cũng từng là bá chủ, dù sa sút đến mức này, vẫn có thể so kè với Xiển Giáo.

“Xiển Giáo cũng không có ý định hại tiểu hồ ly, chỉ là muốn tiểu hồ ly thả Đinh Hương ra.”, Vân Trung Tử hạ thấp thái độ, không dám

uy hiếp Phục Hy nữa.

“Ngoài Bắc Câu Lô Châu ta không quản được, nhưng ở Bắc Câu Lô Châu, còn chưa đến lượt Xiển Giáo các ngươi làm càn.” “Chuyện của Tiểu Ngọc, bản hoàng không can thiệp, nhưng nếu Xiển Giáo các ngươi dám hại tính mạng của nàng, bản hoàng nhất định sẽ đánh lên Côn Lôn Sơn.” “Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử lợi hại, Phục Hy Cầm của bản hoàng cũng không phải để trưng.

Diệt sát Quảng Thành Tử, bản hoàng vẫn có khá nhiều tự tin, ngươi có thể bảo hắn đến thử.” “Rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, hoặc là bản hoàng ra tay mời ngươi rời đi.”, Phục Hy không cho chút thể diện nào.

Chương 533

Vân Trung Tử bị mắng đến sắc mặt khó coi, nhưng lại không dám phản bác, đành phải hậm hực rời đi.

Đừng nói là hắn, ngay cả Nhiên Đăng đến, cũng không dám so kè với Phục Hy.

Đây là vị bá chủ từng dẫn dắt Yêu tộc chinh chiến Hồng Hoang, sức chiến đấu không cần phải nghi ngờ.

Nền tảng sâu dày, thủ đoạn đa dạng, từng là nhân vật ngang hàng với giáo chủ.

Thậm chí Tam Thanh cũng từng bị ép gia nhập Yêu tộc, chịu sự thống lĩnh của Phục Hy.

Không nói gì khác, đơn đấu, Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng tuyệt đối không đánh lại Phục Hy.

Trở về Thiên Đình, Vân Trung Tử báo cáo sự việc với Nam Cực Tiên Ông.

"Đáng ghét, Phục Hy xen vào làm gì." "Ngươi tìm một đám phế vật gì thế, nhiều người như vậy mà không đánh lại một người." "Ngươi tiếp tục đến Bắc Câu Lô Châu theo dõi, ta bảo người đến Linh Sơn phái người ra tay.

Chỉ cần tiểu hồ ly rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, lập tức bắt giữ.", Nam Cực Tiên Ông hận sắt không thành thép, toàn là một đám thành sự không đủ bại sự có thừa.

Bắc Câu Lô Châu là nơi khí vận của Yêu tộc tụ tập.

Yêu tộc tuy đã sa sút, nhưng số lượng của họ đông, khí vận cũng không thể xem thường.

Ở Bắc Câu Lô Châu, Phục Hy có thể mượn khí vận của Yêu tộc để chiến đấu, đừng nói là Quảng Thành Tử, môn nhân của Xiển Giáo cùng đến cũng chưa chắc làm gì được Phục Hy.

Phục Hy xen vào một tay, muốn nhanh chóng giải quyết chuyện này, gần như không thể.

Vậy chỉ có thể cầm chân Dương Tiễn, để Dương Tiễn không thể phân tâm can dự vào chuyện này.

Bên Linh Sơn chắc chắn có giấu bài, có một số cao thủ chưa lộ diện, phái đi bắt tiểu hồ ly, vừa ổn thỏa lại không bị bại lộ.

Bên Vân Hải Tiên Môn không thể động, Xiển Giáo cũng không thể động, đám tán tu kia lại không đáng tin, chỉ có thể để bên Linh Sơn ra tay.

Vân Trung Tử rời đi, Nam Cực Tiên Ông lại lặng lẽ đến gặp Đại Công Tước Chủ.

"Chức Nữ động lòng phàm, hồn phi phách tán.

Tam Thánh Mẫu động lòng phàm, lại chỉ bị áp giải xuống Hoa Sơn." "Dương Tiễn bề ngoài đại công vô tư, thực ra lại vô cùng giả dối, Chức Nữ chết thật oan uổng." "Hai đứa con của Chức Nữ cũng không còn, mà con trai của Tam Thánh Mẫu lại sống rất tốt.

Dương Tiễn thật là đại công vô tư.", Nam Cực Tiên Ông không ngừng thở dài, châm ngòi ly gián.

Trước đây ông ta đã tìm Đại Công Tước Chủ mấy lần, đã thuyết phục được bà.

Bây giờ tình hình không thuận lợi, phải thêm dầu vào lửa.

Dương Tiễn nếu thật sự đại công vô tư, với tư cách là công chúa, tự nhiên phải duy hộ Thiên điều, Đại Công Tước Chủ cũng không có

gì để nói.

Nhưng Dương Tiễn thật sự đại công vô tư sao?

So sánh một chút, Đại Công Tước Chủ chắc chắn trong lòng không cân bằng.

Châm ngòi xong Đại Công Tước Chủ, Nam Cực Tiên Ông lại đi châm ngòi Thất Tiên Nữ.

Thất Tiên Nữ và Chức Nữ tuổi tác tương đương, quan hệ rất tốt.

Thất Tiên Nữ bình thường không quản chuyện, không cần lo lắng gì, không cần nỗ lực, tài nguyên tu luyện dùng không hết, căn bản không biết lòng người hiểm ác, đơn thuần, hay nói là vô não.

Tam Công Chúa và Tứ Công Chúa lại đặc biệt bốc đồng.

Vốn đã bất bình cho Chức Nữ, bị châm ngòi như vậy, lập tức nổi nóng, phẫn phẫn bất bình đi tìm Đại Công Tước Chủ.

"Đại Công Tước Chủ, ngươi đừng làm ta thất vọng nhé.", Nam Cực Tiên Ông cười lạnh một tiếng.

Ông ta tưởng mình tính kế rất tinh vi, nhưng ông ta tính toán thế nào cũng không tính đến việc Dương Tiễn căn bản không giết Chức Nữ và hai đứa con của nàng.

Đại Công Tước Chủ cũng biết điều này, từ đầu đến cuối, bà và Khai Minh Tiên Quân đều đứng về phía Dương Tiễn.

Gần đây ông ta thường xuyên đến châm ngòi ly gián, Đại Công Tước Chủ bề ngoài thì phối hợp, thực ra lại xem như xem một con hề.

Và Đại Công Tước Chủ cũng như ý nguyện của Nam Cực Tiên Ông, để Thất Tiên Nữ đang bị che mắt trong bóng tối đi tìm Dương Tiễn gây phiền phức, xem Nam Cực Tiên Ông muốn làm gì.

Hôm đó, tại Quán Giang Khẩu.

“Chủ nhân, đã dò la được rồi.

Tiểu hồ ly đã đến Bắc Câu Lô Châu.

Phục Hy vì áy náy với Hồ tộc, đã tặng cho tiểu hồ ly một cơ duyên, để tiểu hồ ly vào Yêu Trủng tu luyện, có thể trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài.”, Hạo Thiên Khuyển trở về báo cáo.

“Tạm thời không động được tiểu hồ ly cũng tốt.

Ngươi đi dùng tóc của Đinh Hương thi triển Kinh Hồn Thuật, kinh động một chút người đứng sau Đinh Hương, xem ai không ngồi yên được, Bắc Câu Lô Châu hẳn sẽ náo nhiệt lên.”, Dương Tiễn nheo mắt nói.

Lời vừa dứt, một Thảo Đầu Thần tiến vào bẩm báo: “Chân quân, Thất Tiên Nữ của Thiên Đình đến thăm.” “Để bọn họ vào đi.” Dương Tiễn híp mắt, đến rồi sao.

Trước đó, hắn đã nhận được tin tức từ Mai Sơn Lục huynh đệ, Nam Cực Tiên Ông thông qua Đại công chúa, tính kế Thất tiên nữ hạ phàm tìm hắn, rốt cuộc là muốn làm gì đây.

“Dương Tiễn, ngươi dựa vào cái gì mà giết Chức Nữ và con của nàng?” “Dương Thiền cũng động phàm tâm, cùng phàm nhân thành hôn sinh con, tại sao Dương Thiền và Trầm Hương lại sống khỏe mạnh, còn Chức Nữ và con của nàng thì phải chết?” “Ngươi xử sự bất công, chúng ta không phục, ngươi trả lại mạng cho điệt nữ của chúng ta.” “…” Thất tiên nữ vừa vào đã dùng lời lẽ đanh thép lên án Dương Tiễn.

Bọn họ và Chức Nữ cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt đẹp, khi biết tin Chức Nữ chết, họ đã đau buồn rất lâu.

Lúc đó Dương Tiễn quyền thế ngút trời, lòng dạ độc ác, bọn họ

cũng sợ hãi Dương Tiễn, không dám tìm hắn.

Nhưng bây giờ bị Nam Cực Tiên Ông khích bác, đầu óc nóng lên, chẳng còn nghĩ được nhiều nữa.

"Hỗn xược, Dương Thiền cũng là cái tên các ngươi có thể gọi sao?

Đó là biểu tỷ của các ngươi." "Ta đã nói rồi, Dương Thiền bị người ta tính kế, ta đang truy tra." "Bất công thì đã sao?

Dương Thiền là người của Kim Ô môn hạ, ai dám động?" Dương Tiễn liếc mắt lạnh lùng, khí tràng đầy áp bức lan tỏa ra.

"Ngươi, ngươi vô sỉ, lạm dụng chức quyền, ngươi không có tư cách làm Tư Pháp Thiên Thần." "Muội muội ngươi vi phạm thiên điều thì ngươi bao che, Chức Nữ còn là ngoại tôn nữ của bệ hạ đó, trong mắt ngươi căn bản không có bệ hạ." "Kim Ô môn hạ thì có gì ghê gớm, ngươi còn đến Thiên Đình làm gì?" "Mẹ ngươi năm đó làm khí vận Thiên Đình thất thoát, bây giờ ngươi và Dương Thiền lại gây họa cho Thiên Đình, cả nhà các ngươi chính là lũ sâu mọt của Thiên Đình." "…" Dáng vẻ này của Dương Tiễn quả thực rất hút thù hận, Thất tiên nữ chửi bới cực kỳ khó nghe.

"Vậy các ngươi muốn thế nào?

Để ta giết Dương Thiền sao?

Nếu ta không giết thì sao?" "Đừng quên, ta bây giờ không phải Tư Pháp Thiên Thần, không có tư cách xử quyết Dương Thiền.

Ai trong các ngươi dám giết Dương Thiền, cứ việc đi mà giết." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Thất tiên nữ, đúng là một lũ không có não, chỉ bị Nam Cực Tiên Ông dùng vài lời khích bác đã cam tâm tình nguyện làm tay sai cho lão.

Ngọc Đế cũng thật phiền lòng, sinh mười người con trai, tám

người con gái, cũng chỉ có Đại công chúa là tạm được, những người còn lại kẻ nào kẻ nấy đều không có chí tiến thủ.

Điều quan trọng là Ngọc Đế và Vương Mẫu đều là tiên thiên thần thai, hơn nữa đều có tư chất bán bộ cửu phẩm tiên căn, con cái sinh ra từ hai người họ đáng lẽ phải có tư chất không tồi.

Thế mà những đứa con sinh ra, toàn bộ đều là tam phẩm tiên căn, không một ai ra hồn, đều là loại tu đến Đại La Kim Tiên là hết cỡ.

Khiến cho Ngọc Đế và Vương Mẫu không dám sinh nữa, nếu lại sinh ra một đám phế vật, chắc chắn sẽ thành trò cười cho cả Tam Giới.

Chương 534

Tư chất kém thì thôi, đầu óc cũng không được lanh lợi.

Biểu hiện hiện tại của Thất tiên nữ, không cần phải nói nhiều.

Mười vị Đế tử người nào cũng tầm thường, nhưng lòng lại cao hơn trời, cho rằng mình là con của Ngọc Đế thì rất ghê gớm, vậy mà dám mơ tưởng đến Tam Tiêu, muốn cưới Tam Tiêu, lại còn mang thái độ ban ơn.

Sau đó bị Thập Kim Ô ra tay đánh cho một trận, còn buông lời, Thập Đế tử dám ra khỏi Thiên Đình, giết không tha.

Kim Ô môn hạ đã nói lời tàn nhẫn, trước nay không phải dọa suông, mà là thật sự sẽ làm.

Ngọc Đế cũng sợ hãi, bèn nhốt Thập Đế tử trong Đế tử cung ở Thập Trọng Thiên, chỉ sợ mười cái thứ phiền phức này không phục, chạy ra khỏi Thiên Đình tìm chết.

Ban đầu tưởng Thất tiên nữ ngoan ngoãn, đỡ lo, bây giờ xem ra cũng là thứ phiền phức, bị người ta khích bác vài câu đã nổi nóng, không có chút đầu óc nào.

"Ngươi, ngươi ngỡ các ngươi Kim Ô môn hạ vô địch rồi sao, không ai dám động sao?" Thất tiên nữ tức muốn chết, rõ ràng là Dương Tiễn không có lý, nhưng vẫn giữ thái độ cao ngạo, cứng rắn, không hề sợ hãi, ngang ngược bá đạo, thật đáng ghét.

"Các ngươi nói đúng rồi, ta Kim Ô môn hạ chính là vô địch.

Ngươi có thể hỏi Ngọc Đế và Vương Mẫu, ta bảo bọn họ giết Dương Thiền, xem họ có dám giết không?" Dương Tiễn dứt khoát làm ác bá đến cùng.

Thất tiên nữ tức giận nhưng không làm gì được.

Hoa Sơn bây giờ bị kim bát của Vương Mẫu bao phủ, cho dù họ muốn giết Dương Thiền để trả thù cho Chức Nữ cũng không vào được Hoa Sơn.

Còn Trầm Hương, người ta bây giờ đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, họ đánh không lại.

Bảy chị em hùng hổ kéo đến, rồi ấm ức tức tối rời đi.

Mà ngay khoảnh khắc Thất tiên nữ quay người, nguyên thần Dương Tiễn xuất khiếu, bám vào tóc của Tứ công chúa.

Nam Cực Tiên Ông không thể nào chỉ để Thất tiên nữ đến mắng hắn một trận, chắc chắn còn có tính toán khác.

Lão già khốn kiếp đó xấu xa lắm.

Quả nhiên, Thất tiên nữ rời đi không lâu thì gặp Nam Cực Tiên Ông.

"Bảy vị công chúa, sao các vị lại có thể đi tìm Dương Tiễn chứ, nguy hiểm biết bao, các vị không sao chứ?" Nam Cực Tiên Ông ra vẻ quan tâm.

"Chúng ta có thể có chuyện gì chứ, Dương Tiễn có bá đạo đến đâu cũng không dám làm gì chúng ta, chúng ta là công chúa, hắn là thần." Tứ công chúa kiêu ngạo nói.

"Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, bảy vị công chúa đã chịu ấm ức rồi." "Dương Tiễn là người của Kim Ô môn hạ, bệ hạ cũng không dám làm gì Dương Tiễn, chúng ta sau lưng nói vài câu là được, tuyệt đối không được đi tìm hắn nữa." Nam Cực Tiên Ông thở phào nhẹ nhõm, khuyên nhủ hết lời.

"Chúng ta chỉ là không nuốt trôi cục tức này, cái tên ba mắt đáng

ghét đó, Kim Ô môn hạ chính là một đám ác bá." Tam công chúa tức giận nói.

"Ai, cũng đành chịu thôi, ai bảo người ta có ba vị sư tổ tốt chứ, đến Đạo Tổ cũng không làm gì được ba vị Kim Ô Thánh nhân." "Bảy vị công chúa mau mau về Thiên Đình đi, ta trước đó du lịch, ở Đại Đường có gặp một đệ tử căn cơ không tồi, đã hẹn sau Lễ hội đèn lồng sẽ đưa nó đến Thiên Đình, ta phải cấp tốc qua đó thu đệ tử." Nam Cực Tiên Ông thuận miệng nói một câu.

"Lễ hội đèn lồng?

Vui không?" Thất tiên nữ lập tức bị thu hút.

"Ừm, rất náo nhiệt, là ngày lễ đặc trưng của phàm nhân, cầu phúc cho người thân, viết lời chúc phúc vào đèn lồng rồi thả xuống sông, cả con sông đều là những chiếc đèn lồng đủ loại xinh đẹp." "Còn có giải câu đố đèn, đủ các loại hoạt động." Nam Cực Tiên Ông vội vàng giới thiệu, như thể sợ Thất tiên nữ không đi.

"Nghe có vẻ thú vị, đưa chúng ta đi xem có được không?" Tứ công chúa hoạt bát nhất, quấn lấy Nam Cực Tiên Ông làm nũng.

"Thế này không được đâu, các vị tự ý rời khỏi Thiên Đình, phải mau chóng quay về." Nam Cực Tiên Ông giả vờ khó xử.

"Chúng ta đi thả đèn lồng cầu phúc cho phụ hoàng mẫu hậu, phụ hoàng mẫu hậu chắc chắn sẽ không trách tội đâu, ngươi cứ đưa chúng ta đi đi mà, nếu mẫu hậu trách tội, chúng ta tuyệt đối không làm liên lụy ngươi." Tứ công chúa cứ thế làm nũng.

"Không được không được, nếu xảy ra chuyện gì, ta không gánh nổi trách nhiệm đâu, bảy vị công chúa vẫn là mau về Thiên Đình đi." Nam Cực Tiên Ông lắc đầu từ chối, rồi đi về phía tây.

Thất tiên nữ đã bị kích thích lòng hiếu kỳ, bàn bạc với nhau, lén lút

đi theo sau Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông cố ý đi chậm lại, giả vờ không biết, chỉ sợ Thất tiên nữ đi lạc.

Dương Tiễn bám trên tóc Tứ công chúa, không hề can thiệp, chỉ lẳng lặng quan sát.

Lão già khốn kiếp này quả nhiên không có ý tốt, lợi dụng chuyện Chức Nữ, xúi giục Thất tiên nữ hạ phàm, sau đó khơi gợi lòng hiếu kỳ của họ, cố ý dẫn Thất tiên nữ đến Đại Đường.

Ở đó e là đã sớm bố trí âm mưu gì đó.

Mục tiêu của Nam Cực Tiên Ông không phải hắn, mà là Thất tiên nữ, hay nói đúng hơn là hiện tại là Thất tiên nữ, lợi dụng Thất tiên nữ để đạt được mục đích nào đó, rồi từ đó đạt được mục đích đối phó với hắn.

Mục tiêu cuối cùng chắc chắn vẫn là hắn.

Cứ xem lão già khốn kiếp này rốt cuộc muốn làm gì.

Cả đường đến Đại Đường, quả đúng là thịnh cực tất suy.

Đại Đường đã tồn tại gần hai nghìn năm, thời Tây Du lượng kiếp là lúc cường thịnh nhất, là bá chủ của Nam Thiệm Bộ Châu, là người có tiếng nói ở vùng tây nam.

Thời Tây Du, các quốc gia phàm nhân ở Tây Ngưu Hạ Châu, vừa nghe Đường Tăng đến từ Đại Đường, đều phải cung kính.

Sau Tây Du, Đường Vương lợi dụng tín ngưỡng Phật pháp để củng cố vương quyền, ngưng tụ lòng dân, mở ra thời kỳ thịnh thế đỉnh cao của vương triều Đại Đường.

Thịnh cực tất suy, nay đã nghìn năm trôi qua, Đại Đường cũng bắt đầu đi xuống dốc.

Tuy nhiên, xung quanh quốc đô Đại Đường vẫn phồn vinh ổn định.

Lễ hội đèn lồng, vạn nhà lên đèn, thắp sáng thành Trường An, đẹp như mộng ảo.

"Oa, náo nhiệt quá, đèn lồng đẹp quá, chúng ta cũng đi thả đèn lồng đi." Tứ công chúa mắt sáng lấp lánh, như chú thỏ con tung tăng, hưng phấn chen vào đám đông.

Cái không khí náo nhiệt, đời thường này là điều không thể có ở Thiên Đình, sáu vị công chúa còn lại cũng vui vẻ nô đùa, không hề chú ý Nam Cực Tiên Ông đã biến mất.

Dương Tiễn thì có chú ý, nhưng không quan tâm, vẫn bám trên tóc Tứ công chúa.

Nam Cực Tiên Ông dẫn Thất tiên nữ đến đây, tất nhiên có âm mưu nhắm vào họ.

Không cần quản Nam Cực Tiên Ông, cứ đi theo Thất tiên nữ, tự nhiên sẽ biết được kế hoạch của lão.

Theo dòng người, dần dần đến nơi náo nhiệt nhất thành Trường An là câu lan, đây là nơi ô uế nhất thành Trường An, cũng là nơi các công tử ca thích đến nhất.

Lễ hội đèn lồng ở đây náo nhiệt nhất, vì nơi này nối liền với sông, mọi người đều chạy đến đây thả đèn lồng.

Mà Thất tiên nữ dung mạo tuyệt mỹ, rất nhanh đã thu hút những công tử ca đó, đến bắt chuyện.

Các công tử ca đến đây chơi, đa phần là loại ăn chơi trác táng, mà những cô gái chưa trải sự đời, lại dễ bị loại công tử ăn chơi này lừa gạt nhất.

Ví như Tứ công chúa, người ta mời đi chơi, chưa từng được chơi thỏa thích nên Tứ công chúa đồng ý một cách vui vẻ.

Ngay lúc này, từ trong câu lan truyền ra tiếng đàn, du dương êm tai, con phố ồn ào lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều dừng chân lắng nghe, như si như say.

Mà Dương Tiễn lại phát hiện có điều không ổn, tiếng đàn này ẩn chứa dao động pháp lực, ngầm chứa sóng âm mê hoặc, khống chế lòng người, khuấy động tình dục trong lòng người.

Những phàm nhân đó, lúc này đều nhìn nhau đắm đuối, mắt long lanh xuân tình, đặc biệt là những cặp đôi, hơi thở cũng dần trở nên nặng nề.

Mà đây chỉ là bị ảnh hưởng, tiếng đàn này chủ yếu nhắm vào Thất tiên nữ.

Chương 535

Bảy người chưa trải sự đời, bất tri bất giác đã trúng chiêu, tình dục trong lòng bị khuấy động, nhìn các công tử ca bên cạnh với ánh mắt đắm đuối.

Dương Tiễn lúc này đã hiểu Nam Cực Tiên Ông muốn làm gì, kéo Thất tiên nữ xuống nước, nếu Thất tiên nữ cũng động phàm tâm, Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ chọn thế nào đây.

Bao che con gái, thì phải sửa thiên điều, chọn thiên điều, thì phải xử tử Thất tiên nữ.

Đồng thời, hắn cũng sẽ bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, chư thần sẽ xem hắn xử lý thế nào.

Dương Thiền vi phạm thiên điều, hắn lấy lý do bị người ta tính kế, chỉ giam Dương Thiền dưới Hoa Sơn.

Vậy Thất tiên nữ thì sao, hắn phải tìm lý do gì đây?

Giết Thất tiên nữ, càng tỏ ra hắn bất công, bao che Dương Thiền, hơn nữa còn đắc tội với Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Chuyện này thành công, xử lý sẽ vô cùng phiền phức, hắn tất nhiên sẽ bị níu chân, không rảnh lo chuyện khác.

Chuyện này thành công, hắn và Vương Mẫu, Ngọc Đế đều sẽ bị đả kích nặng nề.

May mà hắn đã đi theo.

Dưới sự khống chế của tiếng đàn, ánh mắt Thất tiên nữ dần trở nên mê ly, mỹ nhân xuân tình, các công tử ca kia làm sao chịu nổi, bèn đưa Thất tiên nữ rời đi, lên xe ngựa đến một phủ đệ gần đó, là tài sản của một trong những công tử ca.

Vừa vào trong, các công tử ca bắt đầu động tay động chân, Thất tiên nữ còn chủ động phối hợp, cả căn phòng đều là tiếng thở dốc nặng nề, dâm loạn không thể nhìn nổi.

Dương Tiễn làm sao còn ngồi yên được nữa, hiện thân thi triển định thân thuật định trụ mọi người, sau đó dùng nhân chủng đại bắt đi Thất tiên nữ.

Lại dùng khạp thụy trùng làm mê man đám công tử ca, rồi mang Thất tiên nữ rời đi.

Dương Tiễn vừa đi không lâu, Nam Cực Tiên Ông đến kiểm tra tình hình, kết quả chỉ thấy đám công tử ca đang ngủ say, không thấy bóng dáng Thất tiên nữ đâu.

"Hử?

Người đâu?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày, bung thần thức ra dò xét.

Thành hoàng trấn thủ thành Trường An bị kinh động, là Mộc Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo.

Năm xưa đại chiến, Ngũ Linh Thánh Mẫu bố trí Ngũ Linh Đại Trận, bị Quảng Thành Tử phá vỡ, Mộc Linh Thánh Mẫu yếu nhất, bị Quảng Thành Tử dùng Phiên Thiên Ấn đập chết.

Cũng là không gặp thời, nếu năm đó Mộc Linh Thánh Mẫu đột phá Chuẩn Thánh, Quảng Thành Tử tuyệt đối không phá được Ngũ Linh Đại Trận.

Mộc Linh Thánh Mẫu vừa chết, Hồng Hoang không còn Ngũ Linh Đại Trận, Ngũ Linh Đại Trận chưa từng thể hiện uy năng mạnh nhất đã vẫn lạc, cũng là một tiếc nuối lớn của Hồng Hoang.

Mộc Linh Thánh Mẫu tuy tu vi không đủ cao, chỉ có Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng có Thập Thiên Quân che chở.

Thành Trường An, nơi phồn hoa náo nhiệt nhất Nam Thiệm Bộ Châu, dân số đông đảo, khí vận nồng hậu, nơi có thể nhận được nhiều hương hỏa cúng bái nhất, không nơi nào sánh bằng thành Trường An.

Đến cả những Chuẩn Thánh trên bảng Phong Thần cũng chen nhau vỡ đầu muốn đến Trường An làm Thành hoàng.

Nhưng không đấu lại Thập Tuyệt Trận của Thập Thiên Quân, đành phải nhường cho Mộc Linh Thánh Mẫu.

Thần thức của Nam Cực Tiên Ông vừa bung ra, Mộc Linh Thánh Mẫu lập tức phát giác, dẫn theo đệ tử Mộc Dung vội vã đến.

Mộc Dung, trên đỉnh Thái Sơn, do tiên thiên dung thụ hóa hình, có bán bộ cửu phẩm tiên căn, căn nguyên cực kỳ bất phàm.

Thái Sơn, danh sơn nổi tiếng, sinh trưởng trên đỉnh Thái Sơn, sao có thể kém được.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Đại Vu Khoa Phụ lập quỷ vực tại Thái Sơn, sau đó phát hiện tiên thiên dung thụ trên đỉnh Thái Sơn sinh ra ý thức.

Mà Vu tộc không chấp nhận ngoại tộc gia nhập, chỉ bồi dưỡng người của mình, nhiều nhất là chấp nhận quỷ tu làm phụ thuộc.

Thế là Khoa Phụ đem chuyện này báo cho Nhân Hoàng Đế Tân, Đế Tân dốc lượng lớn tài nguyên giúp tiên thiên dung thụ hóa hình.

Mộc Dung thuộc tính Mộc, giống như Mộc Linh Thánh Mẫu, Đế Tân cũng cảm thấy Ngũ Linh Đại Trận không thể tái hiện là điều đáng tiếc, bèn đưa Mộc Dung cho Mộc Linh Thánh Mẫu làm đệ tử.

Mộc Linh Thánh Mẫu không thể tu luyện nữa, nhưng Mộc Dung có thể, đợi Mộc Dung đột phá Chuẩn Thánh, thu hẹp khoảng cách với bốn vị thánh mẫu còn lại, có thể khiến Ngũ Linh Đại Trận tái hiện Hồng Hoang.

Ngũ Linh Đại Trận, kiệt tác đắc ý của Thông Thiên, là bán thánh trận, còn mạnh hơn Thập Tuyệt Trận của Thập Thiên Quân một bậc.

Hồng Hoang chỉ có bốn tòa thánh trận: Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận của Tam Kim Ô, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Tiếp theo là bán thánh trận, Thiên Cang Địa Sát Đại Trận của Yêu tộc, do Phục Hy dung hợp nhiều trận pháp sáng tạo ra.

Rồi đến Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận mà Hồng Quân truyền cho Nữ Oa, sau này Nữ Oa đưa cho Phục Hy.

Còn có Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận của Ngũ Cực Thánh Thú.

Năm xưa Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc dung hợp ba tòa bán thánh trận, cứng rắn đối đầu với thánh trận của Vu tộc, có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Sau đó là thượng cổ tam tộc, Long tộc có Vạn Long Đại Trận, Phượng tộc có Nam Minh Ly Hỏa Đại Trận, Kỳ Lân tộc có Mậu Tuất Kỳ Lân Đại Trận.

Đây cũng là thủ đoạn mạnh nhất của tam tộc năm đó, thực ra chủ yếu là dựa vào số lượng thành viên đông đảo, dùng trận pháp tập trung sức mạnh của mọi người vào một điểm, không hề phức tạp.

Thứ đến là Vạn Tiên Trận, Ngũ Linh Đại Trận do Thông Thiên tạo ra.

Còn những trận pháp như Chân Võ Thất Tiệt Trận của Quy Nhất Giáo, Tru Tà Thất Diệu Trận của Tiệt Giáo, Thập Tuyệt Trận, Ngũ Liên Thánh Trận của Phật môn, đều chỉ là trận pháp đỉnh cấp, kém bán thánh trận một bậc.

Ngũ Linh Đại Trận rất mạnh, tiếc là năm đó thực lực của Ngũ

Linh Thánh Mẫu đều không đủ, không thể phát huy hết uy lực của đại trận, Ngũ Linh Đại Trận hoàn chỉnh là dùng cực phẩm tiên thiên linh căn Ngũ Châm Tùng làm trận nhãn.

Năm đó thực lực của Ngũ Linh Thánh Mẫu không đủ, đều không dùng Ngũ Châm Tùng làm trận nhãn.

Hồng Hoang thật sự có năng lực tạo ra bán thánh trận chỉ có Thông Thiên và Phục Hy.

Trong các bán thánh trận này, Vạn Tiên Trận và Thiên Cang Địa Sát Đại Trận là mạnh nhất, vừa hay Thông Thiên và Phục Hy mỗi người một tòa.

Thông Thiên có truyền thừa của Bàn Cổ, còn Phục Hy mới là người kinh tài tuyệt diễm nhất, dùng tiên thiên bát quái khai sáng ra lý giải trận pháp của riêng mình.

Thực ra lúc đó người đầu tiên đi ra con đường của riêng mình là Phục Hy, sau đó mới đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ tiếc Phục Hy chiến tử, không thể thành thánh.

Nếu năm đó không chiến tử, chỉ chậm trễ mấy chục vạn năm, với tư chất của Phục Hy, tất nhiên sẽ thành thánh.

"Ngươi đến đây làm gì?" Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt tức giận, Mộc Linh Thánh Mẫu vừa thấy Nam Cực Tiên Ông, sát ý không thể khống chế nổi.

Các sư huynh đệ Tiệt Giáo, vì Tiệt Giáo mà không thể không nhẫn nhịn, còn phải cùng làm việc với môn nhân Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Nhưng những người lên bảng như họ, bây giờ có Nhân tộc thần đình chống lưng, không có nhiều e dè như vậy.

"Đi ngang qua đây, thấy người khá đông, xem có ai căn cơ không

tồi không.” Nam Cực Tiên Ông bịa ra một lý do.

“Hừ, lén lén lút lút, ta thấy ngươi có ý đồ xấu, đã đến đây rồi thì đừng hòng đi.” Mộc Linh Thánh Mẫu tế ra pháp bảo định ra tay.

“Chỉ bằng ngươi?” Nam Cực Tiên Ông cười khẩy.

“Thêm chúng ta nữa thì sao?” Một giọng nói vang lên, Thập Thiên Quân từ bốn phương tám hướng bao vây lại.

Họ không thể làm gì cho sư tôn, cho Tiệt Giáo, chỉ có thể nhân Lễ hội đèn lồng, đến thả đèn lồng cầu phúc cho sư tôn và Tiệt Giáo, không ngờ lại gặp Nam Cực Tiên Ông chạy đến đây gây sự.

Nụ cười trên mặt Nam Cực Tiên Ông cứng lại, lão cũng không ngờ Thập Thiên Quân lại ở đây.

Chương 536

Tuy tu vi của Thập Thiên Quân dừng ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Thập Tuyệt Trận không hề yếu, một mình lão có chút không tự tin, không biết có phá được không.

Vạn nhất không phá được, Thập Thiên Quân tuyệt đối sẽ hạ sát thủ với lão.

Không thể mạo hiểm, cũng không cần thiết phải mạo hiểm, cho dù lão đánh bại Thập Thiên Quân cũng không được gì.

Thần hồn của Thập Thiên Quân được ấn ký trên Sơn Hải Kinh, chết rồi cũng có thể phục sinh từ Sơn Hải Kinh, liều mạng với Thập Thiên Quân, chỉ có kẻ điên mới làm.

Thua, Thập Thiên Quân giết lão; thắng, Nhân Hoàng sẽ lập tức đội Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và cầm Hiên Viên Kiếm đến giết lão.

Chạy thôi chạy thôi.

Nam Cực Tiên Ông trực tiếp hiện ra bản thể, vỗ cánh bỏ chạy.

Thập Thiên Quân biết không đuổi kịp Nam Cực Tiên Ông, cũng không đuổi theo, bèn đánh thức mấy tên công tử ca hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Mấy tên công tử ca cũng mơ màng, họ chỉ nhớ đã đưa bảy mỹ nhân về, đang chuẩn bị đại chiến một trận, sau đó thì không biết gì nữa, mỹ nhân cũng biến mất.

Thập Thiên Quân nghe cũng lơ mơ, nhưng biết đám công tử ca này không phải thứ tốt, tiện tay dạy dỗ một trận.

Cùng lúc đó, ở câu lan, Vũ Linh đại tiểu thư đến đây hóng chuyện, phát hiện có điều không ổn, vào câu lan bắt người đánh đàn ra, là một

con hồ ly tinh.

Đúng lúc Nam Cực Tiên Ông đến, cứu đi hồ ly tinh.

"Lão già, dám giành với bản tiểu thư, ngươi đứng lại cho ta." Tính khí của Vu tộc cực kỳ nóng nảy, không nhịn được chút nào, Vũ Linh đại tiểu thư trực tiếp đuổi theo sau, một bộ muốn giết chết Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông mặt đầy bất đắc dĩ, lão chỉ cần một ngón tay là có thể chọc chết Vũ Linh, nhưng đại tiểu thư này ai dám động chứ.

Đám man tử Vu tộc một khi nổi giận, hoàn toàn không kể hậu quả, có thể san phẳng cả Côn Lôn Sơn.

Mà tối nay náo nhiệt còn chưa dừng lại ở đó, hai người một đuổi một chạy, đến vùng Nam Hải, đột nhiên cảm ứng được dao động chiến đấu, qua xem thì thấy Huyền Đô và Quảng Thành Tử đang đánh nhau.

Hơn nữa Dương Tiễn cũng ở đó, đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt, và hắn đã biết nguyên nhân Huyền Đô và Quảng Thành Tử đánh nhau.

Quảng Thành Tử đã đến Đâu Suất Cung một chuyến, không biết đã xảy ra chuyện gì, tóm lại là Thanh Ngưu Tinh hạ giới đến Thủ Dương Sơn mách tội với Huyền Đô.

Thái Thượng Lão Quân chính là một lão già tốt bụng, tính tình hiền lành.

Huyền Đô tính tình cũng tốt, nhưng lại kính trọng sư tôn nhất, có người mạo phạm sư tôn, Huyền Đô tính tình sẽ không còn tốt nữa.

Tuy không biết trong Đâu Suất Cung đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khiến Huyền Đô đến tìm Quảng Thành Tử đại chiến, Quảng Thành Tử chắc chắn đã mạo phạm Thái Thượng Lão Quân.

Hơn nữa còn là loại rất quá đáng, Thanh Ngưu Tinh cũng không nhìn nổi, phải chạy đi mách Huyền Đô.

Có lẽ là bên Xiển Giáo lại ép Thái Thượng Lão Quân làm gì đó, Thái Thượng Lão Quân không muốn, tính cách Quảng Thành Tử kiêu ngạo bất tuân, cao ngạo khắc nghiệt, tự cho mình là đúng.

Có lẽ đã bắt nạt Thái Thượng Lão Quân chỉ là một thi của Lão Tử, chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, tính tình lại tốt, nên đã mắng Thái Thượng Lão Quân.

Hai vị Á Thánh đại chiến, đều có pháp bảo cực kỳ lợi hại, Quảng Thành Tử có Phiên Thiên Ấn, Huyền Đô có Thiên Lê, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Hai người đánh nhau, động tĩnh cực lớn, Quan Âm đang bế quan ở Lạc Già Sơn, Phượng tộc ở Bất Tử Hỏa Sơn, còn có không ít tu sĩ ở Tiên Thị, đều bị thu hút đến quan chiến.

Thậm chí Thái Sơn Phủ Quân Khoa Phụ cũng đến.

"Xảy ra chuyện gì vậy, sao hai vị này lại đánh nhau?" Khoa Phụ đến bên cạnh Dương Tiễn hỏi.

"Nghe nói là Quảng Thành Tử chạy đến Đâu Suất Cung mạo phạm Thái Thượng Lão Quân." Dương Tiễn nói.

"Ồ, vậy sao, Quảng Thành Tử kiêu ngạo bất tuân, cao ngạo khắc nghiệt, giống hệt Nguyên Thủy, đúng là đáng bị đánh." Khoa Phụ lập tức hiểu ra, tình cảm sư đồ, quan hệ sư đồ giữa Huyền Đô và Lão Tử, có thể nói là điển phạm của Hồng Hoang.

Mạo phạm Huyền Đô, Huyền Đô chưa chắc đã ra tay, nhưng mạo phạm Lão Tử, Huyền Đô tuyệt đối không nhịn được.

Thái Thượng Lão Quân là thiện thi của Lão Tử, là một phần của Lão Tử, cũng coi như là Lão Tử.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phiên Thiên Ấn quả thực lợi hại, Nguyên Thủy đáng ghét, vậy mà lại dùng tích trụ của Phụ thần để luyện chế pháp bảo.” Khoa Phụ bất mãn lườm Quảng Thành Tử.

Phiên Thiên Ấn trong tay, chiến lực của Quảng Thành Tử, dưới Thánh nhân cũng thuộc hàng đầu, hắn cũng chưa chắc đánh lại.

Dương Tiễn có chút lúng túng, vì Tam sư tổ của hắn cũng làm vậy, năm đó Bất Chu Sơn sụp đổ, chia làm hai, một nửa bị Nguyên Thủy thu đi, luyện chế thành Phiên Thiên Ấn.

Nửa còn lại bị Lăng Tiêu thu đi, luyện chế thành Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn, đưa cho Vô Chi Kỳ.

Từ đây cũng có thể thấy thủ đoạn luyện khí của Tam sư tổ và Nguyên Thủy vẫn có chênh lệch, dù sao luyện khí của Nguyên Thủy là được công nhận, được truyền thừa luyện khí của Bàn Cổ Đại Thần.

Cùng là dùng Bất Chu Sơn luyện chế, Phiên Thiên Ấn có ba mươi lăm đạo cấm chế, Hỗn Nguyên Sơn Hà Côn chỉ có ba mươi ba đạo cấm chế.

Phiên Thiên Ấn quả thực mạnh mẽ, trong các tiên thiên linh bảo, lực công kích mạnh nhất, đến cả Hồng Tú Cầu của Nữ Oa, lực công kích cũng chưa chắc lợi hại bằng Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn chủ yếu là nhất lực phá vạn pháp, chỉ có tấn công, mặc kệ ngươi dùng thủ đoạn hoa hòe hoa sói gì, đập nát là xong.

Tuy nhiên, vì tất cả thuộc tính đều dồn vào công kích, Phiên Thiên Ấn có chút cồng kềnh.

Huyền Đô trong tay có một kiện pháp bảo không gian Thái Cực Tàng Tiên Đồ, công năng có phần tương tự Côn Lôn Kính, xây dựng thông đạo không gian, tiến hành dịch chuyển không gian.

Vì Phiên Thiên Ấn có chút cồng kềnh, loại pháp bảo này cực kỳ khắc chế Phiên Thiên Ấn.

Huyền Đô lần này rõ ràng đã nổi giận thật sự, đồng thời thi triển hai đại thần thông Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cang Tam Thập Lục Biến, tu vi vô hạn tiếp cận Thánh nhân, không cứng rắn đối đầu với Phiên Thiên Ấn, một bên né tránh, một bên toàn lực thúc đẩy Thiên Lê.

Thiên Lê ngưng tụ ra từng đạo hư ảnh lưỡi cày, quét về phía Quảng Thành Tử.

Pháp bảo có thể đạt đến ba mươi lăm đạo cấm chế, không kiện nào không mạnh, công kích của Thiên Lê cũng không yếu, hơn nữa còn có thể đồng thời công kích nhục thân và nguyên thần.

Nhưng Vô Cực Trạc của Quảng Thành Tử cũng có thể xuyên qua không gian.

Thân ảnh hai người không ngừng lóe lên trên không trung Nam Hải, không ai muốn cứng rắn nhận đòn tấn công của đối phương.

"Ngươi thấy ai có thể thắng?" Khoa Phụ xem rất hứng thú, xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

"Huyền Đô." Dương Tiễn cực kỳ khẳng định.

"Chắc chắn là đại sư huynh Xiển Giáo của ta thắng, Thiên Lê cứng rắn đối đầu với Phiên Thiên Ấn, tất bại." Nam Cực Tiên Ông không vui.

"Cược một ván, Quảng Thành Tử thắng, ta sẽ theo ý các ngươi, để Ngọc Đế sửa đổi thiên điều, Huyền Đô thắng, ngươi nói cho ta biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu, thế nào?" Dương Tiễn nghiêng đầu liếc Nam Cực Tiên Ông một cái.

Nam Cực Tiên Ông lập tức không dám nhận, lão tuy xem trọng

Quảng Thành Tử, nhưng Huyền Đô là ái đồ của Lão Tử, làm Tam Giáo đại sư huynh mấy chục vạn năm, nói không chừng có lá bài tẩy lợi hại nào đó.

Xiển Giáo bây giờ không dám để Vân Hải Tiên Môn xuất hiện, chuyện này liên quan đến kế hoạch của họ có thành công hay không.

Một khi để Dương Tiễn xác thực Vân Hải Tiên Môn thực sự tồn tại, Dương Thiền sẽ trở thành người bị hại, chứ không phải vi phạm thiên điều, họ còn làm sao ép Ngọc Đế sửa đổi thiên điều.

Hơn nữa Vân Hải Tiên Môn sẽ bị Thiên Đình truy nã, vạn nhất tra ra quan hệ giữa Vân Hải Tiên Môn và Xiển Giáo, thì xong đời.

Chuyện này không thể có chút sơ suất.

"Vân Hải Tiên Môn nào, ta không biết Chân quân đang nói gì." Nam Cực Tiên Ông chỉ có thể giả ngốc.

Dương Tiễn khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng lười tranh cãi.

Chương 537

Trừ phi Vân Hải Tiên Môn không ở Hồng Hoang, nếu không sớm muộn gì hắn cũng tra ra.

"Khoa Phụ thúc, nó bắt nạt ta, đánh nó đi." Vũ Linh đại tiểu thư bĩu môi, chỉ vào Nam Cực Tiên Ông mách Khoa Phụ.

"Hử?

Bắt nạt đại tiểu thư Địa Phủ của ta, ta thấy ngươi sống đủ rồi." Khoa Phụ ánh mắt không thiện lành nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, ngươi đuổi ta cả một đường, ta chạm cũng không dám chạm ngươi một cái, rốt cuộc ai bắt nạt ai chứ.

"Nhiều năm không ra tay, xem ra có người sắp quên mất Vu tộc của ta rồi." Khoa Phụ thúc đẩy Dương Chi Pháp Tắc, cơ thể trở nên đỏ rực, một quyền đấm về phía Nam Cực Tiên Ông.

Thập Đại Vu là do tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu nhỏ vào Bàn Cổ huyết trì mà thai nghén ra, mỗi người đều kích hoạt được bản mệnh pháp tắc của mình.

Bản mệnh pháp tắc của Khoa Phụ là Dương Chi Pháp Tắc, vạn vật thế gian đều chú trọng âm dương cân bằng, bao gồm cả pháp bảo cũng vậy, lúc luyện chế phải duy trì âm dương cân bằng mới có thể thành hình.

Mà Khoa Phụ có thể rót dương khí vào trong cơ thể sinh linh hoặc pháp bảo, phá vỡ sự cân bằng âm dương, lực phá hoại cực mạnh.

Nam Cực Tiên Ông nào dám cứng rắn nhận đòn, vội vàng kéo giãn

khoảng cách.

Vu tộc rèn luyện nhục thân, sức mạnh vô cùng, nhục thân có thể cứng rắn đối đầu với pháp bảo.

Nay Khoa Phụ đã đạt đến Chuẩn Thánh, nhục thân sánh ngang cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Dính một quyền của Khoa Phụ, nhục thân của lão tuyệt đối sẽ nổ tung.

Vu tộc hiếu chiến, đối với Khoa Phụ mà nói, Nam Cực Tiên Ông có bắt nạt Vũ Linh hay không không quan trọng, quan trọng là có lý do để ra tay.

Quá lâu không ra tay, sớm đã tay chân ngứa ngáy khó chịu rồi.

Khoa Phụ dồn dập đuổi theo, Nam Cực Tiên Ông chỉ có thể né.

"Lão già, thời Vu Yêu lượng kiếp ngươi chỉ biết chạy, thời Phong Thần lượng kiếp cũng chạy, nay vẫn chỉ biết chạy." "Mấy chục vạn năm trôi qua, ngươi không có chút tiến bộ nào." Khoa Phụ điên cuồng khinh bỉ.

Thời Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc từng xưng bá đại địa, truy sát các tộc khác, Nam Cực Tiên Ông cũng nằm trong danh sách bị truy sát, còn từng giao thủ với hắn, chiến lực của lão già này bình thường, nhưng tốc độ thì thật sự nhanh, cực kỳ giỏi chạy trốn.

Thời Phong Thần lượng kiếp, vừa bắt đầu đã bị Đại Bằng nhắm trúng, lão già này không làm gì cả, tự bạo một thi rồi chạy.

Nam Cực Tiên Ông có thể sống từ Vu Yêu lượng kiếp đến nay, hoàn toàn dựa vào khả năng chạy trốn.

Nam Cực Tiên Ông không hề bị khích tướng, có thể chạy cũng là một bản lĩnh, sống sót mới có hy vọng.

Từ Vu Yêu lượng kiếp đến nay, người mạnh hơn lão chết cả đống, còn lão vẫn sống khỏe mạnh, có thể thấy khả năng chạy trốn quan trọng đến mức nào.

Dương Chi Pháp Tắc không có chút gia trì tốc độ nào, Nam Cực Tiên Ông không đánh với Khoa Phụ, Khoa Phụ cũng không có cách nào.

Không đánh trúng, Khoa Phụ cũng dừng lại, thật vô vị.

Nhưng không thể cứ thế bỏ qua.

"Ngươi đi tìm Cửu Phượng, nó tốc độ nhanh." Khoa Phụ quay lại bên cạnh Vũ Linh.

"Được, ta đi ngay bây giờ." Vũ Linh cũng rất tức giận, không đánh Nam Cực Tiên Ông một trận, khó tiêu cơn giận trong lòng.

Nam Cực Tiên Ông lại một lần nữa suýt thổ huyết, đây là cái gì chứ, lão không phải chỉ thu đi hồ ly tinh, con hồ ly tinh đó vốn là do lão nuôi, có đáng để không chết không thôi như vậy không?

Lão không sợ Khoa Phụ, vì Khoa Phụ không đuổi kịp lão, nhưng Cửu Phượng thì khác, Cửu Phượng kích hoạt Phong Chi Pháp Tắc, tốc độ nhanh lắm.

Chạy thôi chạy thôi.

Nam Cực Tiên Ông cũng không quản Quảng Thành Tử, vội vàng về Thiên Đình trốn.

Lát nữa Cửu Phượng đến, muốn đi cũng không đi được.

"Hừ, thật vô dụng." Vũ Linh khinh bỉ hừ một tiếng, mắng mỏ quay trở lại.

"Không cần tức giận với lão già này, lão già này sống được đến nay, hoàn toàn nhờ vào sự vô dụng." "Đệ nhất đại sư chạy trốn Hồng

Hoang, đánh nhau chưa từng thắng, nhưng chính là không chết được.” “Không xử lý được nó, có thể xử lý người khác của Xiển Giáo mà, kia không phải có một người sao?” Khoa Phụ chỉ vào Mộc Tra bên cạnh Quan Âm, vị này cũng là đệ tử Xiển Giáo, là loại mà Vũ Linh đánh được.

Mộc Tra ngơ ngác, hắn ngày ngày ở Lạc Già Sơn, chưa bao giờ gây chuyện, sao lại có chuyện của hắn chứ.

“Thứ phế vật này, đánh cũng không có ý nghĩa.” Vũ Linh đánh giá Mộc Tra một cái, khinh bỉ bĩu môi, sát thương không lớn, nhưng sỉ nhục cực mạnh.

Mộc Tra tội nghiệp nhìn Quan Âm, hy vọng Quan Âm có thể giúp hắn đòi lại công bằng.

Quan Âm mắt không liếc ngang, giả vờ không thấy.

Nếu không thì làm sao bây giờ, nếu bà ta ra tay, Khoa Phụ chắc chắn sẽ động thủ với bà ta.

Nam Cực Tiên Ông tốc độ nhanh, chạy được, bà ta không có ưu thế tốc độ gì, cứ như thể bà ta đánh thắng được Khoa Phụ vậy.

Bên này đấu đá nhau, bên kia, Huyền Đô và Quảng Thành Tử cũng đã phân thắng bại, Quảng Thành Tử bị trí thông minh áp chế.

Quảng Thành Tử quá phụ thuộc vào Phiên Thiên Ấn, cậy có Phiên Thiên Ấn, không coi ai ra gì, đánh nhau là lao vào, dùng Phiên Thiên Ấn đập là xong, cứ thẳng thừng như vậy.

Cũng vì Phiên Thiên Ấn quá mạnh, không gì không phá được, đối thủ đều phải né tránh, dẫn đến Quảng Thành Tử hình thành thói quen chiến đấu như vậy.

Huyền Đô có một pháp bảo là Huyền Đô Tháp, có thể cấm cố không gian.

Huyền Đô giấu Huyền Đô Tháp trong thông đạo không gian đã xây dựng, dẫn dụ Quảng Thành Tử tiến hành xuyên qua không gian, trải qua nhiều lần, Quảng Thành Tử xuyên vào không gian giấu Huyền Đô Tháp, bị định trụ tại chỗ.

Sau đó bị Huyền Đô thúc đẩy Thiên Lê, một cày đánh thành trọng thương, bắt sống.

"Bảo Nguyên Thủy Thiên Tôn đến Thủ Dương Sơn tìm ta." Huyền Đô lạnh lùng liếc Quan Âm một cái, nếu đã đệ tử Xiển Giáo các ngươi không tôn trọng sư tôn ta, thì đừng trách ta không nể mặt Xiển Giáo các ngươi.

Là Tam Giáo đại sư huynh, hắn luôn giữ thái độ tốt, mọi nơi bao dung, thậm chí là nhượng bộ.

Kết quả đổi lại là Quảng Thành Tử được đằng chân lân đằng đầu, vậy mà dám sỉ nhục thiện thi của sư tôn.

Huyền Đô bắt Quảng Thành Tử rời đi.

Các tu sĩ đến quan chiến nhìn nhau, quả là Tam Giáo đại sư huynh, vẫn là hơn một bậc.

Đánh giá về Huyền Đô trước nay đa phần là khiêm tốn, chính là lão già tốt bụng, gần như chưa từng nghe nói nổi giận, cũng rất ít ra tay.

Lão già tốt bụng ra tay thật sự rất tàn nhẫn.

Trận chiến này khiến mọi người nhận ra, Huyền Đô dễ nói chuyện, không thích ra tay, không có nghĩa là chiến lực yếu.

Nói đi cũng phải nói lại, Huyền Đô, Tam Giáo đại sư huynh này danh xứng với thực, là bộ mặt của Tam Giáo, mọi phương diện gần như không thể chê vào đâu được, Tam Giáo không tìm được ai thích hợp hơn Huyền Đô.

Như Lai cũng không được, năng lực của Như Lai đủ, nhưng khí độ thì không đủ.

Biểu hiện rõ ràng nhất, cách hành xử của Huyền Đô có thể giành được sự kính trọng của người khác, còn Như Lai thì không làm được.

Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn ngày ngày nghĩ cách giết Như Lai nhưng chưa từng nghe ai hô đánh hô giết với Huyền Đô.

Nếu có chuyện quan trọng, về phía Tam Giáo, các thế lực khác lựa chọn đầu tiên đều là tìm Huyền Đô, thậm chí sẽ không nghĩ đến tìm Như Lai hay Quảng Thành Tử.

Chương 538

Huyền Đô cho dù không dựa vào võ lực, vẫn có thể giành được sự công nhận và kính trọng của người khác, người như vậy, cả Hồng Hoang cũng không tìm được mấy người.

Có thể làm được như vậy, chứng tỏ Huyền Đô có thể xử lý mọi việc cực tốt, mọi người đều hài lòng, đều công nhận, đây là điều Như Lai không làm được.

Nếu không Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không cũng sẽ không ngày ngày nghĩ cách giết Như Lai.

Hồng Hoang không phải chỉ có đánh đánh giết giết, mà là nhân tình thế thái, là Tam Giáo đại sư huynh, nếu chỉ biết đánh đánh giết giết, đệ tử Tam Giáo sẽ bị dẫn dắt thành cái dạng gì.

Xiển Giáo là ví dụ tốt nhất, Quảng Thành Tử, đại sư huynh này, đã dẫn dắt đệ tử Xiển Giáo đi lệch đường, danh tiếng đều không tốt, dù ở Thiên Đình hay Linh Sơn, đều không được chào đón.

Xem xong náo nhiệt, Dương Tiễn cũng trở về Quán Giang Khẩu.

Có thể khiến Huyền Đô tức giận đến mức ra tay, có thể thấy Quảng Thành Tử quá đáng đến mức nào, mà chuyện này tiết lộ thông tin là Xiển Giáo đã bắt đầu hành động, cần Lão Quân phối hợp, nhưng Lão Quân không muốn dính vào.

Đinh Hương vừa xảy ra chuyện, Xiển Giáo đã hành động, ai là thủ phạm đứng sau Đinh Hương, không cần nói cũng biết.

Xiển Giáo bên này tìm đến Lão Quân, thực ra cũng không khó đoán, năm đó Phục Hy luân hồi chuyển thế, chỉ còn lại một sợi nguyên thần, Nữ Oa đã mời Lão Tử chuyên môn luyện chế cho Phục Hy một

viên Thập Nhị Chuyển Dưỡng Hồn Đan, đặt vào nguyên thần Phục Hy để giúp Phục Hy nuôi dưỡng nguyên thần.

Nếu không Phục Hy cũng không thể phục hồi nhanh như vậy, tu vi lại đuổi kịp, có thể nói Phục Hy nợ Lão Tử một ân tình lớn.

Bên Xiển Giáo đều ngỡ Đinh Hương đang ở trong tay Tiểu Ngọc, mà hiện tại Phục Hy đang bảo vệ Tiểu Ngọc.

Xiển Giáo tìm đến Lão Quân, có lẽ là muốn Lão Quân ra mặt tìm Phục Hy, để Tiểu Ngọc thả Đinh Hương.

Đinh Hương dường như rất quan trọng đối với Xiển Giáo, đến mức Quảng Thành Tử phải đắc tội với Lão Quân.

Nếu đã như vậy, hắn càng không thể thả Đinh Hương, Xiển Giáo càng quan tâm đến Đinh Hương, hắn càng phải khống chế Đinh Hương trong tay, thế là đúng rồi.

Còn có Thất tiên nữ, Nam Cực Tiên Ông dẫn Thất tiên nữ đến Đại Đường, muốn lợi dụng Thất tiên nữ làm rối loạn trận cước của hắn và Ngọc Đế.

Trước khi Thất tiên nữ hạ phàm, Nam Cực Tiên Ông đã đến gặp, hơn nữa hắn đã để lại một tay, có thể chứng minh Thất tiên nữ là đi theo Nam Cực Tiên Ông đến Đại Đường.

Hiện tại Thất tiên nữ mất tích, Nam Cực Tiên Ông không thể rửa sạch, bám vào điểm này, Nam Cực Tiên Ông đừng hòng yên ổn.

Ra tay với Đinh Hương điểm này, dường như đã đánh trúng yếu hại, Xiển Giáo đã vội, bắt đầu rối loạn.

Đinh Hương rốt cuộc đóng vai trò gì, khiến Xiển Giáo quan tâm đến vậy.

Bên kia, Côn Lôn Sơn Ngọc Hư Cung.

Nam Cực Tiên Ông nhận được tin Quảng Thành Tử chiến bại, cùng Quan Âm hội hợp, cùng nhau đến báo tin.

"Thằng ngu này, thành sự không đủ bại sự có thừa, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, Lão Quân cũng là người nó có thể đắc tội sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, Thái Thượng Lão Quân dù sao cũng là đại huynh của ông ta, là đại sư bá của Quảng Thành Tử, thằng ngu này thật sự ngỡ hiện tại tu vi mạnh hơn Lão Quân, là có thể cưỡi lên đầu Lão Quân tùy ý làm bậy, mất cả sự kính trọng.

Vốn dĩ chỉ muốn Lão Quân thử xem, Lão Quân không đồng ý thì thôi, nghĩ cách khác, chút chuyện nhỏ như vậy, Quảng Thành Tử cũng có thể làm hỏng, gây ra chuyện không thể giải quyết.

Đinh Hương là hạt nhân kế hoạch của họ, mọi tính toán bắt đầu đều từ Đinh Hương, xoay quanh Đinh Hương mà triển khai, Đinh Hương mới là nhân vật chính, Trầm Hương chỉ là vai phụ dùng để tô điểm.

Cứu Đinh Hương cố nhiên rất quan trọng, nhưng thằng ngu này không kìm được một chút khí nào.

"Bên ngươi thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

"Vốn dĩ rất thuận lợi, nhưng lúc cuối cùng, ta qua xem, Thất tiên nữ mất tích." "Thập Thiên Quân ở thành Trường An, ta nghi là Thập Thiên Quân đã cứu Thất tiên nữ." Nam Cực Tiên Ông có chút lúng túng, Quảng Thành Tử làm việc không xong, bên lão cũng không khá hơn là bao.

Thật là gặp quỷ, năm nay dường như Xiển Giáo gặp hạn, làm gì cũng không thuận lợi.

"Thập Thiên Quân!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm

xuống, nếu Thập Thiên Quân còn ở Tiệt Giáo, ông ta có thể dựa vào bối phận để Thập Thiên Quân thả người.

Nhưng sau khi Thập Thiên Quân lên bảng Phong Thần đã là người của Nhân tộc thần đình, ông ta cũng không có tư cách bắt Thập Thiên Quân thả người.

Thập Thiên Quân chắc chắn sẽ giao Thất tiên nữ cho Đế Tân, chuyện vỡ lở sẽ không dễ giải quyết.

"Bên ta làm rất sạch sẽ, không để lại bất kỳ bằng chứng nào, không sợ chuyện vỡ lở, chỉ là dùng kế này tính kế Dương Tiễn là không thành rồi." Nam Cực Tiên Ông nói.

"Đối với Dương Tiễn bên đó, ngươi nghĩ cách khác kiềm chế, để Dương Tiễn không thể phân thần tham gia vào chuyện của Đinh Hương, bên ta sẽ nghĩ cách cứu Đinh Hương." "Thôi, ta đích thân đến tìm Lão Quân một chuyến." Nguyên Thủy Thiên Tôn không yên tâm, Đinh Hương là trọng trung chi trọng, không thể có sai sót, vẫn là để Lão Quân đi tìm Phục Hy nói chuyện là ổn thỏa nhất.

Tuy nhiên, khi ông ta đến Thiên Đình, lại được biết Thái Thượng Lão Quân đã đóng cửa Đâu Suất Cung, tuyên bố bế quan luyện đan.

Thậm chí còn để Chân Võ Đại Đế và Cửu Huyền Thiên Tôn canh giữ Đâu Suất Cung, bất kỳ ai cũng không được đến gần.

Mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn xanh mét, Thái Thượng Lão Quân chắc chắn đã đoán được ông ta sẽ đến, tránh mặt không gặp, không muốn nói chuyện với ông ta, quyết tâm không muốn dính vào chuyện này.

Hơn nữa Thái Thượng Lão Quân dường như đã đoán được ông ta sẽ chọn cách xông vào, để Chân Võ Đại Đế và Cửu Huyền Thiên Tôn canh giữ, ông ta thật sự không đánh lại hai vị này.

Ông ta dù sao cũng chỉ là một thi của Nguyên Thủy, giống như hai vị này, đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi, hai vị này đều cực kỳ thiện chiến.

Chân Võ Đại Đế, còn gọi là Chân Võ Thiên Tôn, đứng đầu Thiên Đình Thập Đại Thiên Tôn, dưới trướng có Quy Xà nhị tướng, Ngọc Đế cũng rất nể mặt, ban cho đặc quyền nghe lệnh không nghe tuyên.

Cửu Huyền Thiên Tôn, Thập Đại Thiên Tôn xếp thứ hai, chấp chưởng Hỏa bộ trong bát bộ của Thiên Đình.

"Hừ!" Có hai vị này canh giữ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có cách nào, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, tức giận rời đi, đến Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung giao thiệp với Huyền Đô.

"Sư thúc đến cũng không biết ra đón, sư phụ ngươi dạy ngươi như vậy sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra đòn phủ đầu, ra vẻ bề trên.

"Sư phụ ta dạy ta thế nào không phiền sư thúc lo, ngược lại sư thúc nên dạy dỗ đệ tử của mình cách tôn kính trưởng bối." "Sư thúc nếu không dạy được, ta, Tam Giáo đại sư huynh này, có thể giúp sư thúc dạy." Huyền Đô lần này thật sự nổi giận, không nể mặt chút nào.

"Sư phụ, cứu con." Lúc này, trong Thái Cực Lô bên cạnh Huyền Đô truyền ra tiếng cầu cứu của Quảng Thành Tử, bị Lục Đinh Thần Hỏa thiêu đến không chịu nổi.

Huyền Đô sư thừa Lão Tử, tự nhiên sẽ luyện đan, Thái Cực Lô chính là lò luyện đan chuyên dụng của Huyền Đô, tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Miệng của Quảng Thành Tử quá thối, đã thành tù nhân mà còn các loại không phục, các loại mắng chửi, Huyền Đô đành phải ném y vào Thái Cực Lô để trừ đi ô uế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, điều này có chút bắt nạt người

quá đáng, đánh cũng đã đánh, dạy dỗ cũng đã dạy dỗ, còn sỉ nhục như vậy.

"Sư thúc tốt nhất đừng động." Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn ra tay mở Thái Cực Lô, Huyền Đô bấm pháp quyết, Lục Đinh Thần Hỏa cháy càng vượng hơn, thiêu đến Quảng Thành Tử la hét oai oái.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Trong mắt còn có ta, sư thúc này không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy uy nghiêm bị khiêu khích sâu sắc, người luôn yêu sĩ diện như ông ta làm sao chịu nổi, hai mắt nhìn chằm chằm Huyền Đô, gần như muốn phun ra lửa.

"Sư thúc trước tiên hãy hỏi Quảng Thành Tử trong mắt có đại sư bá không?" "Lần này ta chỉ cảnh cáo các ngươi, các ngươi muốn làm gì ta không quản, nhưng đừng đi quấy rầy sư phụ ta nữa, nếu không lần sau đừng trách ta không nể tình Tam Giáo." Giọng Huyền Đô lạnh lùng, nói xong, thu lại Lục Đinh Thần Hỏa, thả Quảng Thành Tử ra.

"Hừ, ngươi biết cái gì, chuyện này là do hai vị Thánh nhân định đoạt, ngươi ngỡ tại sao ngũ vị Thánh nhân lại nhất quyết đi Hỗn Độn lịch luyện, đi đến nay không về, vì có một số chuyện họ không tiện tự mình ra tay." "Tây Du lượng kiếp, Phật Đạo phục hưng, Phật môn định sẵn đại hưng, ngươi ngỡ Đạo Tổ sẽ để mặc Phật môn đại hưng lấn át Đạo môn sao?" "Hai vị Tây phương kia là trốn tránh Đạo Tổ, ném gánh nặng cho Như Lai bọn họ, mắt không thấy tâm không phiền, sợ họ ở lại sẽ gây chuyện không xuống đài được, không phản kháng thì đau lòng; phản kháng thì sợ đi theo vết xe đổ của Thông Thiên." "Họ không dám tranh giành với Đạo Tổ, dứt khoát đi thẳng vào Hỗn Độn, đẩy Như Lai bọn họ ra đối mặt với Đạo Tổ." "Ngọc Thanh Thánh nhân và Thái Thanh Thánh nhân không cam tâm Xiển Giáo và

Quy Nhất Giáo cứ thế sa sút, nên đã bày ra một ván cờ, đoạt khí vận Nhân tộc để chấn hưng hai giáo." "Họ ở lại, cuối cùng có thể sẽ gây ra chuyện không thể cứu vãn, cục diện mất kiểm soát, họ không ở lại, nếu chuyện mất kiểm soát, họ có thể thoái thác." "Còn Nữ Oa Thánh nhân, bốn vị kia đều đi, một mình bà ở lại Hồng Hoang, phải một mình đối mặt với sự sai khiến của Đạo Tổ, sợ không vừa ý Đạo Tổ, đi theo vết xe đổ của Thông Thiên." "Đây là do Thánh nhân định đoạt, Thái Thượng không biết phát điên cái gì, thử cũng chưa thử đã nhận định chuyện này không thành, vi phạm Thánh nhân." "Hai giáo đều đã như vậy, không thành cũng không có gì để mất, Thái Thượng chính là một thằng ngu, ngu xuẩn lại nhu nhược." "Chuyện này nếu thành, Đạo môn trùng hưng, đối với Đạo Tổ cũng có lợi lớn, có thể nhận được nhiều khí vận gia trì hơn, Đạo Tổ đã ngầm cho phép, có Đạo Tổ chống lưng, nó sợ cái gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận mắng chửi.

"Nếu sư phụ ta đã lựa chọn, ta sẽ ủng hộ, những chuyện khác ta không quản, các ngươi thích làm gì thì làm." "Hôm nay nói rõ, chuyện này Quy Nhất Giáo của ta không tham gia, Xiển Giáo các ngươi thành công, Quy Nhất Giáo của ta không ghen tị, Xiển Giáo các ngươi không thành công, cũng đừng liên lụy Quy Nhất Giáo của ta." Huyền Đô không chút gợn sóng, bình tĩnh mà lạnh nhạt nói thẳng ra.

"Hừ, ngươi không đại diện được cho Quy Nhất Giáo, sư phụ ngươi coi trọng nhất tình nghĩa Tam Giáo, ngươi lại muốn hai giáo phân rõ giới hạn, ngươi đại nghịch bất đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Sư phụ ta để ta toàn quyền xử lý việc của Quy Nhất Giáo, hiện tại Quy Nhất Giáo do ta làm chủ, Xiển Giáo các ngươi bắt nạt đến cả sư phụ ta, nghiêm trọng chạm đến nghịch lân của ta, cho mặt không biết điều, vậy thì cút đi." Giọng Huyền Đô đột nhiên trở nên sắc bén.

“Hừ, chuyện này là do Thái Thanh Thánh nhân mưu hoạch, Ngọc Thanh Thánh nhân phụ trách thực thi, Quy Nhất Giáo các ngươi không thoát khỏi liên quan đâu, muốn một mình hưởng lợi, nằm mơ đi.” “Thành thì thôi, không thành, Nhân tộc thần đình sẽ không tha cho Xiển Giáo, cũng sẽ không tha cho Quy Nhất Giáo, các ngươi không có lựa chọn, hoặc là chọn liên thủ với Xiển Giáo đánh cược một phen, hoặc là ngồi chờ chết.” “Chưa kể Nhân tộc thần đình vốn dĩ sẽ không tha cho Quy Nhất Giáo, nếu chuyện này không thành, ta cũng sẽ không để Quy Nhất Giáo một mình hưởng lợi, Quy Nhất Giáo muốn yên ổn, chỉ có thể liên thủ với Xiển Giáo.” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy điên cuồng, Vân Hải Tiên Môn hiện tại bị Dương Tiễn chú ý đến, không thể ra tay, chỉ dựa vào sức mạnh của Xiển Giáo quả thực không đủ, rất cần sự tương trợ của Quy Nhất Giáo.

Bên Linh Sơn cũng không tiện công khai ra tay, Ngọc Đỉnh và Thái Ất không quản sự, hiện tại Xiển Giáo có thể huy động chỉ có Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử và Vân Trung Tử, thực sự có chút khó khăn, không xuể.

Ví như hiện tại, Nam Cực Tiên Ông bận kiềm chế Dương Tiễn, Vân Trung Tử ở Bắc Câu Lô Châu giám thị động tĩnh của tiểu hồ ly, còn có thể hành động chỉ có Quảng Thành Tử.

Kết quả Quảng Thành Tử thằng ngu này thành sự không đủ bại sự có thừa, Vân Trung Tử cũng là một người không đáng tin cậy.

Chương 539

Trọng tâm của Quy Nhất Giáo đặt ở Thiên Đình, hơn nữa đều nắm giữ quyền lực lớn, địa vị cực cao, nếu được Quy Nhất Giáo tương trợ, tỷ lệ thành công của họ sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Như Chân Võ Đại Đế, Cửu Huyền Thiên Tôn, Thanh Huy Tử, Kế Đô Tinh Quân, Thanh Phong Đạo Nhân đều rất đáng tin cậy, những người này ra tay tương trợ, đối phó Dương Tiễn chắc chắn không thành vấn đề.

"Ngươi có tin ta cũng có thể khiến các ngươi không thể rời khỏi Thủ Dương Sơn không?" Sắc mặt Huyền Đô bình tĩnh, sư phụ đã lựa chọn, chắc chắn có cách để tự lo thân, muốn dùng cái này uy hiếp Quy Nhất Giáo, ép Quy Nhất Giáo làm việc cho Xiển Giáo, nằm mơ đi.

Trên thế gian này người hiểu sư phụ nhất, không ai khác ngoài hắn.

Thực tế, hắn cũng cảm thấy chuyện này không thể thành công, quá điên cuồng, hai giáo đã suy tàn, mà Nhân tộc thần đình đang trên đà phát triển, họ có thể chịu được lửa giận của Nhân tộc thần đình không?

Nếu Tam Kim Ô không trở về, nếu Tam Kim Ô không đấu ngang tay với Đạo Tổ, thì chuyện này có thể làm.

Nhưng hiện tại, Đạo Tổ thật sự bảo vệ được họ sao?

Kế hoạch không theo kịp thay đổi, từ khi Tam Kim Ô trở về và đấu ngang tay với Đạo Tổ, kế hoạch này không nên thực hiện nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ muốn chấn hưng Xiển Giáo đã

điên rồi, không kể hậu quả, cứng đầu thực thi kế hoạch, không thể nói lý.

Tỷ lệ thất bại của chuyện này lớn hơn rất nhiều so với tỷ lệ thành công, Quy Nhất Giáo vẫn là không nên tham gia thì hơn.

Xiển Giáo thành công, đó là do người ta đánh cược toàn bộ mà có, không hâm mộ.

Quy Nhất Giáo hiện tại tuy sống dở chết dở, nhưng ít nhất có thể giữ được một hơi, không diệt, thì vẫn còn hy vọng.

Có thể chờ, chờ một biến cục lớn, chờ một cơ hội ít rủi ro hơn.

Xiển Giáo này quá liều mạng.

"Hừ, được, cứ cố chấp không tỉnh ngộ, đợi Thái Thanh Thánh nhân trở về xem xử lý ngươi thế nào, đồ ngỗ nghịch bất hiếu, Quy Nhất Giáo sớm muộn cũng bị hủy trong tay ngươi." "Ngu không thể tả, thay vì sống dở chết dở như vậy, nhìn sắc mặt của các thế lực khác, không bằng liều một phen, tệ nhất cũng có thể tệ đến đâu, chút đạo lý này cũng không nghĩ thông." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đến mức mặt mũi đều có chút dữ tợn.

Đều tại Lão Tử, lưu lại thiện thi làm gì, đáng lẽ nên mang Thái Thượng Lão Quân kia đi, lưu lại ác thi hoặc tự ngã thi, chắc chắn sẽ không phải là cục diện hiện tại.

"Mỗi người một chí, đạo bất đồng bất tương vi mưu, đi thong thả, không tiễn." Huyền Đô không muốn nói nữa, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

"Được, được lắm, Thái Thanh Thánh nhân không ở đây, các ngươi liền làm càn như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, thằng khốn này thật sự giống hệt Thái Thượng Lão Quân, dầu muối không ăn, uy hiếp lợi dụ đều vô dụng.

Tức giận mang theo Quảng Thành Tử trở về Côn Lôn Sơn Ngọc Hư Cung.

"Sư phụ, thật không trách con, ngài cũng thấy rồi, sư bá và Huyền Đô giống nhau, dầu muối không ăn, con cũng là tức giận mới nói vài câu nặng lời." Quảng Thành Tử không phục biện giải, y không cảm thấy mình làm sai, chỉ là không đánh thắng Huyền Đô.

Ngay cả khi thua Huyền Đô, y cũng không phục, nếu không phải Huyền Đô chơi chiêu, y chắc chắn sẽ không thua.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thèm để ý đến tên đầu đất này, hết thuốc chữa rồi, không gánh vác được việc lớn, chỉ xứng làm một tên tay sai.

"Hừ, có vào cuộc hay không, không phải do bọn họ quyết định." "Nam Cực, ngươi sắp xếp cho Ngưu Ma Vương một chút, đợi Ngưu Ma Vương vi phạm thiên điều, ta xem bọn họ có quản hay không." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt trở nên độc ác.

"Cái này, nếu ép quá, có khi nào phản tác dụng không?" Nam Cực Tiên Ông có chút lo lắng.

Điều đáng sợ nhất không phải là loại ngày ngày hiếu chiến, mà là người thật thà, ép người thật thà đến đường cùng, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Ngươi làm cho sạch sẽ một chút, bọn họ tức giận thì có thể làm gì?" "Ngưu Ma Vương không có thần chức Thiên Đình, thế này, ngươi động đến Hồng Hài Nhi, Đằng Xà và Bạch Ly không phải sinh một đứa con gái sao, ngươi kéo cả Yêu tộc xuống nước, ta xem Phục Hy còn cứng rắn thế nào." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Xiển Giáo một mình quả thực không chống đỡ nổi lửa giận của

Nhân tộc, kéo cả Quy Nhất Giáo và Yêu tộc xuống nước, cùng nhau chống đỡ.

Nhân tộc muốn diệt Xiển Giáo, chỉ một giáo, Đạo Tổ có thể sẽ không quản, chọn cách từ bỏ Xiển Giáo.

Nhưng nếu thêm cả Quy Nhất Giáo và Yêu tộc, Đạo Tổ không thể không quản.

Quy Nhất Giáo cũng là đạo thống của Thiên Đạo, tu vi của Yêu tộc cũng là Thiên Đạo.

Cho dù hiện tại đã suy tàn, nhưng cộng lại khí vận cung cấp cho Đạo Tổ cũng không ít, Đạo Tổ tất nhiên không nỡ từ bỏ.

Chỉ cần cái giá đủ lớn, nghiêm trọng ảnh hưởng đến lợi ích của Đạo Tổ, Đạo Tổ không thể không quản.

"Cái này, được thôi." Nam Cực Tiên Ông có chút khó xử đáp ứng, lão không muốn lắm, chuyện này quá đắc tội người khác.

Vạn nhất Quy Nhất Giáo và Yêu tộc nổi điên, chắc chắn sẽ tìm lão gây phiền phức.

Nào có thể làm sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào.

Nhưng lão không làm chủ được, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới là giáo chủ, lão không thể từ chối.

"Trước cứ thế đi, chuyện của Thất tiên nữ, trước tiên xem phản ứng của Thập Thiên Quân hoặc là Nhân tộc thần đình bên kia." Nguyên Thủy Thiên Tôn từ đầu đến cuối không để ý đến Quan Âm và Quảng Thành Tử, có ý định hoàn toàn từ bỏ tên lỗ mãng Quảng Thành Tử này, Quan Âm cũng là người không đáng tin cậy.

Mỗi người một nghề, chuyện chơi tâm kế không hợp với Quảng Thành Tử, sau này cứ ngoan ngoãn làm một tên tay sai.

Đệ tử bồi dưỡng không bằng đệ tử của Lão Tử và Thông Thiên, ông ta chấp nhận.

Nhưng Xiển Giáo không có gì nhiều, chỉ có phó giáo chủ nhiều, đệ tử không được, thì để phó giáo chủ chống đỡ, Nhiên Đăng và Nam Cực Tiên Ông vẫn là người có thể tin cậy.

Nam Cực Tiên Ông trở về Thiên Đình, luôn nhíu chặt mày, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn là đứng nói chuyện không đau lưng, nói thì nhẹ nhàng, nhưng chuyện này làm không hề dễ dàng.

Ba trăm năm trước, Đẳng Xà và Bạch Ly sinh một đứa con gái, một xà một giao kết hợp, sinh ra một đầu dị thú Cửu U Thiên Âm Xà, tư chất khá tốt, có tiên thiên bán bộ cửu phẩm tiên căn, đặt tên là Âm Cơ, Đẳng Xà và Bạch Ly yêu chiều hết mực.

Còn có một con Ba Xà, quan hệ với vợ chồng Đẳng Xà cực tốt, ba người đối với Âm Cơ là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt.

Hơn nữa, Ngọc Đế và Vương Mẫu để giữ Âm Cơ ở Thiên Đình, Vương Mẫu đã nhận Âm Cơ làm đồ đệ, đây chắc chắn là Chuẩn Thánh tương lai, thậm chí có cơ hội đột phá Thánh nhân.

Giữ được Âm Cơ, Ba Xà ba người sau này không phải đều tận tâm tận lực làm việc cho Thiên Đình sao.

Âm Cơ theo Vương Mẫu ở Dao Trì tu luyện, lão tiếp xúc với Âm Cơ cũng khó.

Huống chi là tính kế Âm Cơ và Hồng Hài Nhi.

Đây không phải là làm khó người ta sao, có chút quá đương nhiên.

Mà Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi đang bị người ta nhắm đến, lúc này còn đang ở Tích Lôi Sơn cùng Na Tra ăn nhậu.

Na Tra đến Linh Sơn tìm Nhiên Đăng, thành công xin được một sợi U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa bản nguyên, đang chuẩn bị đến Hỏa vực luyện hóa, đi ngang qua Tích Lôi Sơn, tiện đường đến thăm Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi.

Nhưng không vui vẻ, vì Ngọc La Sát không thích Na Tra, luôn tỏ thái độ.

Na Tra cũng nhìn ra, không ở lại lâu.

Na Tra đi rồi, Ngưu Ma Vương nổi giận: "Bà làm gì vậy, người ta có đắc tội với bà đâu, bà tỏ thái độ gì với người ta?" "Hừ, con trai, con sau này ít qua lại với Na Tra, đừng học thói xấu của nó, ngày nào đó con cũng không nhận mẹ, mẹ cũng không chịu nổi." Ngọc La Sát kéo Hồng Hài Nhi dạy dỗ.

"Mẹ, không đâu, con mãi mãi đứng về phía mẹ, không ai được bắt nạt mẹ, cha cũng không được, con có thể không cần cha, nhưng tuyệt đối sẽ không không cần mẹ." Hồng Hài Nhi kéo tay mẹ an ủi.

Ngưu Ma Vương một trận đau đầu, gãi gãi đầu: "Nói gì vậy, ta và Lý Tịnh không giống nhau, sao có thể làm chuyện người người phẫn nộ như vậy." "Có gì không giống?

Lý Tịnh vì tiền đồ mà bỏ vợ kết tóc, ngươi cũng không khá hơn là bao, khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, trong lòng sớm đã không còn vợ kết tóc." Ngọc La Sát oán hận lườm Ngưu Ma Vương một cái.

"Không có, sao lại thế được, ta và những nữ yêu tinh đó chỉ là chơi bời, sao chúng có thể so sánh với nàng được." "Gần đây ta không phải không đi lêu lổng nữa sao, vẫn luôn ở Tích Lôi Sơn với nàng." "Phu nhân, nàng đừng giận nữa được không." Ngưu Ma Vương bỉ ổi kéo Ngọc La Sát làm nũng, cũng không trách Ngọc La Sát tỏ thái độ với Na Tra, hắn biết mình không đáng tin, Ngọc La Sát sớm đã tuyệt vọng với hắn, coi Hồng Hài Nhi là tất cả.

Ngày nào đó Hồng Hài Nhi nếu học theo Na Tra không cần mẹ, Ngọc La Sát chắc chắn sẽ giống như Ân Thập Nương không sống nổi, lòng chết như tro.

"Mẹ, cha mấy trăm năm nay đều ngoan ngoãn ở Tích Lôi Sơn, đã thay đổi rất nhiều rồi, người tha thứ cho cha được không, hai người ngày ngày đấu khẩu, nhà không còn cảm giác là nhà nữa." Hồng Hài Nhi giúp khuyên, hắn đương nhiên hy vọng cha mẹ hòa thuận, ngày ngày kẹt ở giữa khuyên hai bên, hắn cũng đau đầu.

Chương 540

Mẹ coi hắn là tất cả, đem tất cả tình yêu cho hắn, nhưng cha đối với hắn cũng không tệ, bên nào hắn cũng không bỏ được.

"Ai." Ngọc La Sát thở dài một tiếng, đã định buông lời.

Nhưng ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Ngọc Diện Hồ Ly: "Ngưu Ma Vương, ngươi ra đây cho ta, mấy trăm năm không thấy bóng dáng ngươi, ngươi chết đi đâu rồi." "Cút ra, đừng đụng vào ta." Ngọc La Sát lập tức nổi giận đùng đùng, một cước đá bay Ngưu Ma Vương.

Tình nhân đã tìm đến tận cửa, khiêu khích trắng trợn.

Nàng cũng là công chúa A Tu La tộc, lúc nào chịu qua uất ức này.

"Đi, cùng mẹ về Huyết Hải, mẹ giúp con cầu kiến Minh Hà lão tổ, chúng ta không dựa vào nó, có Minh Hà lão tổ chống lưng, cũng không ai dám trêu chọc chúng ta." Ngọc La Sát càng nghĩ càng tức, lau nước mắt, kéo Hồng Hài Nhi định đi, cùng Ngưu Ma Vương cắt đứt quan hệ.

"Phu nhân, nàng nguôi giận đi, ta cũng không biết sao nàng ta lại tìm tới cửa, ta đi đuổi nàng ta ngay." Ngưu Ma Vương vội vàng ngăn Ngọc La Sát lại.

Minh Hà một lòng tu luyện, không màng thế sự, tộc A Tu La giao cho Tứ vương quản lý.

Tứ vương của tộc A Tu La chính là bốn vị A Tu La đầu tiên mà Minh Hà tạo ra, dùng chính tinh huyết của mình để tạo nên, căn nguyên không hề yếu.

Cũng giống như Bàn Cổ đối với Thập Nhị Tổ Vu, bốn vị A Tu La

Vương tự xưng là hậu duệ của Minh Hà, gọi Minh Hà là Phụ Thần, tương đương với con trai của Minh Hà.

Ngọc La Sát là con gái của Nguyên Đồ Vương, người đứng đầu Tứ vương, tính theo vai vế thì tương đương với cháu gái của Minh Hà.

Lỡ như Ngọc La Sát chạy về mách lẻo, Minh Hà không vui, đến thu thập hắn thì phải làm sao.

Hắn ta ngược lại không sợ Tứ vương của tộc A Tu La, trước kia bị Chuẩn Đề phong ấn dưới đáy Huyết Hải, không thể hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện, gần đây mới đột phá đến Chuẩn Thánh.

Trước đó, hắn còn cùng Ngọc La Sát đến Huyết Hải chúc mừng.

Tứ vương có liên thủ cũng không đánh lại hắn.

Nhưng Minh Hà thì khác, bản thể của sư tôn không ở Hồng Hoang, nếu Minh Hà thu thập hắn, hắn không có chút sức phản kháng nào, không ai cứu được.

"Nương, sư tổ đối xử với con rất tốt, hồn phách của con cũng là sư tổ vá lại cho, còn truyền cho con Tam Muội Chân Hỏa, con không muốn chuyển sang môn hạ người khác." "Chúng ta cho phụ vương thêm một cơ hội nữa được không ạ?" Hồng Hài Nhi cũng giúp cầu tình, làm con thật là khó, suốt ngày phải đi khuyên can.

"Lần này cha phải đoạn tuyệt hoàn toàn với Ngọc Diện Hồ Ly, mau đuổi ả đi, nếu không con sẽ theo mẹ đến Huyết Hải, không bao giờ để ý đến cha nữa." Hồng Hài Nhi nói với Ngưu Ma Vương.

"Được, được, phụ vương đi đuổi ả ngay đây." Ngưu Ma Vương liền gật đầu, chạy lon ton ra ngoài.

Ngọc La Sát thở dài một hơi.

Đúng là Thái Thượng Lão Quân đối với Hồng Hài Nhi không có gì để chê, thôi vậy, nể mặt Lão Quân, cho con trâu chết tiệt này thêm một cơ hội nữa.

May mà Hồng Hài Nhi không giống Na Tra, luôn đứng về phía nàng.

Nếu không phải vì con trai, nàng đã sớm cùng Ngưu Ma Vương cắt đứt quan hệ rồi.

Vốn dĩ ban đầu nàng và Ngưu Ma Vương chẳng có tình cảm gì, nàng bị Ngưu Ma Vương bắt về ép thành hôn.

Khi đó Ngưu Ma Vương dùng đủ lời ngon tiếng ngọt, đối xử với nàng cực tốt, khiến nàng động lòng, tưởng rằng mình đã lấy đúng người.

Nhưng qua cơn mới mẻ, Ngưu Ma Vương liền ném nàng ra sau đầu, cả năm chẳng thấy mặt một lần.

Nếu không phải nàng mang thai Hồng Hài Nhi, có lẽ quan hệ giữa họ đã sớm chấm dứt.

Bên ngoài.

"Con trâu chết tiệt, lâu như vậy cũng không đến thăm người ta, người ta nhớ chàng đến ăn không ngon, ngủ không yên." Ngưu Ma Vương vừa ra ngoài, Ngọc Diện Hồ Ly lập tức õng ẹo quyến rũ sà vào lòng nũng nịu.

Thế rồi, những lời tàn nhẫn đến bên miệng Ngưu Ma Vương lại không sao nói ra được, trái tim đã yên lặng mấy trăm năm lại bắt đầu dấy lên sóng dục.

Cái tật háo sắc này, cả đời này hắn không sửa được rồi.

Mấy trăm năm qua, Ngọc La Sát ngày nào cũng gây sự với hắn,

giống như đến thời kỳ mãn kinh vậy, căn bản không cho hắn chạm vào, sớm đã bị dồn nén đến hỏng rồi.

Bây giờ đối mặt với Ngọc Diện Hồ Ly xinh đẹp quyến rũ, dịu dàng như nước, hắn căn bản không thể chống cự nổi.

"Cái đó, nàng về Vạn Tuế Sơn trước đi, lát nữa ta đến tìm nàng." Ngưu Ma Vương lòng ngứa ngáy khó nhịn, nuốt nước bọt, hạ giọng nói.

"Hừ, có phải con hổ cái kia không cho chàng ra ngoài không?

Chàng sợ ả làm gì?" Ngọc Diện Hồ Ly bất mãn hừ lạnh một tiếng, cố ý cao giọng nói cho Ngọc La Sát nghe.

Tiểu tam đến tận cửa khiêu khích, Ngọc La Sát trong động tức muốn nổ tung.

"Con hồ ly tinh này, lão nương giết chết nó." Ngọc La Sát bùng nổ, đằng đằng sát khí xông ra ngoài.

"Hồ ly tinh, chết đi cho lão nương." Ngọc La Sát rút La Sát Kiếm ra chém tới.

Ngọc Diện Hồ Ly biết mình không phải đối thủ của Ngọc La Sát, vội vàng trốn sau lưng Ngưu Ma Vương.

"Phu nhân, nguôi giận, nguôi giận." Ngưu Ma Vương vội vàng khuyên can.

"Ngươi muốn che chở cho con hồ ly tinh này đúng không?

Hôm nay giữa ta và nó, ngươi chỉ có thể chọn một." Ngọc La Sát lửa giận ngút trời, chĩa kiếm vào Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương đau cả đầu, một bên là Ngọc Diện Hồ Ly dịu dàng như nước, quyến rũ động lòng người, đàn ông nào mà từ chối cho được.

Một bên là người vợ chính thất đang trong thời kỳ mãn kinh, nhưng họ lại có một đứa con trai bảo bối.

Thế này chẳng phải làm khó trâu sao!

Nhưng hắn là kẻ sợ chết, sợ Minh Hà đến tìm mình.

Ngay khi hắn định mở miệng chọn Ngọc La Sát thì Ngọc Diện Hồ Ly tung ra con át chủ bài: "Ta có thai rồi, đã hơn ba trăm năm, căn nguyên không tệ.

Ta không có tài nguyên để tiếp tục nuôi dưỡng nó nên đành phải đến tìm chàng." Thần tiên sinh con khác với người phàm, không đơn giản là mười tháng mang thai.

Quá trình mang thai cũng tương tự như hóa hình.

Điều khác biệt là sinh linh Tiên Thiên được trời đất nuôi dưỡng, không cần mượn bào thai mẹ.

Nhưng nguyên lý là như nhau, căn nguyên càng mạnh mẽ, càng khó hóa hình, cần hấp thu càng nhiều tài nguyên mới có thể thành hình, dẫn đến thai kỳ rất dài.

Chỉ khi thành hình mới có thể sinh ra, nếu không chỉ có thể chọn chết trong bụng mẹ.

Ví như Bạch Ly mang thai Âm Cơ, mang thai mấy nghìn năm mới sinh ra được, mà là trước Tây Du lượng kiếp đã có.

Đó còn là do vợ chồng nàng giàu có, rót vào rất nhiều tài nguyên.

Nếu không thai kỳ chắc chắn còn dài hơn.

Hai vợ chồng vì thế mà còn nợ nần không ít.

Nhưng sau đó Vương Mẫu nhận Âm Cơ làm đồ đệ, giúp họ trả hết nợ.

Trường hợp của Trầm Hương là ngoại lệ, do ma chủng của Huyết Khấp Ma Thánh ngưng tụ thành, căn nguyên vốn đã đầy đủ, không cần nuôi dưỡng thêm.

Chương 541

Nói chung, căn nguyên càng mạnh mẽ, cần càng nhiều tài nguyên hỗ trợ, thai kỳ càng dài.

Như Thập Đế tử, Thất Tiên Nữ, có đủ tài nguyên hỗ trợ, thai kỳ cũng chỉ vài chục năm.

Người phàm sinh con cần tiền, thần tiên sinh con cần tài nguyên.

Cha của Ngọc Diện Hồ Ly, Vạn Tuế Hồ Vương, vốn là một trưởng lão của Hồ tộc.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Hồ tộc gặp nạn, Vạn Tuế Hồ Vương vì không ở Thanh Khâu Sơn nên thoát được một kiếp, trốn ở Vạn Tuế Sơn tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Sau này, đến Tây Du lượng kiếp, lão tổ Hồ tộc qua đời, Hồ tộc trở thành thú cưng, bị tu sĩ các phương tranh giành.

Ngọc Diện Hồ Ly sinh ra vô cùng xinh đẹp, cũng bị nhòm ngó.

Vạn Tuế Hồ Vương vì bảo vệ Ngọc Diện Hồ Ly mà bị trọng thương.

Khi đó hắn tình cờ đi ngang qua, Vạn Tuế Hồ Vương đem toàn bộ gia sản tích cóp mấy vạn năm đưa cho hắn, cầu hắn bảo vệ Ngọc Diện Hồ Ly.

Hồ tộc nổi tiếng thông minh giảo hoạt, gia sản của Vạn Tuế Hồ Vương thật sự rất lớn, hắn liền đồng ý.

Cứ như vậy, hắn và Ngọc Diện Hồ Ly dính líu với nhau.

Sau này, phần lớn tài nguyên đó bị Ngọc Diện Hồ Ly lừa lại, gia sản của nàng ta không hề nhỏ.

Ngay cả gia sản của Ngọc Diện Hồ Ly cũng không đủ để cung cấp cho đứa bé trong bụng, có thể thấy căn nguyên quả thật không tệ.

Ngưu Ma Vương dùng thần niệm quét qua, Ngọc Diện Hồ Ly quả thật đã có thai, huyết mạch tương liên, khí tức dẫn dắt, đúng là con của hắn.

"Chuyện này, chuyện này…" Giờ phút này, Ngưu Ma Vương vừa mừng vừa kiêu ngạo.

Mừng là hắn lại có con, kiêu ngạo là chất lượng giống của hắn thật cao, Hồng Hài Nhi không cần phải nói, bây giờ lại thêm một đứa nữa.

Niềm vui này khiến hắn hoàn toàn quên mất Ngọc La Sát.

Ngọc La Sát nhìn Ngưu Ma Vương đang vui mừng, lại nhìn Ngọc Diện Hồ Ly với vẻ mặt đắc ý khiêu khích, trái tim hoàn toàn nguội lạnh.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Cho Ngưu Ma Vương thêm bao nhiêu cơ hội nữa, hắn cũng không thay đổi được.

Nàng còn có chút vị trí trong lòng hắn, hoàn toàn là nhờ Hồng Hài Nhi, chứ tình cảm với nàng đã sớm không còn.

Ảo tưởng cuối cùng, hy vọng cuối cùng, vào giờ phút này hoàn toàn tan vỡ, không còn trông mong gì ở Ngưu Ma Vương nữa.

Ngọc La Sát cười thê lương, người ta ở bên ngoài trăng hoa, con riêng cũng đã có, còn mình thì ngày ngày thủ Tích Lôi Sơn, ảo tưởng rằng Ngưu Ma Vương có thể quay lại như lúc họ mới thành hôn, một lòng một dạ với mình.

Thật ngu ngốc.

Giờ phút này, nàng đối với Ngưu Ma Vương đã hoàn toàn chết tâm.

"Hồ ly tinh, chết đi cho tiểu gia." Hồng Hài Nhi nhìn thấy nụ cười thê lương của mẹ, trong lòng đau nhói, nổi giận lao về phía Ngọc Diện Hồ Ly.

"Con ơi, đừng manh động, nó đang mang thai em gái con đấy." Ngưu Ma Vương vội vàng ngăn lại.

"Đó không phải em gái ta, ngươi tránh ra, hôm nay hoặc nó chết, hoặc ta cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt." Hồng Hài Nhi tức giận chĩa thương vào Ngưu Ma Vương.

"Con ngoan, không cần phải tức giận với hắn, chúng ta đi." Đau đớn nhất không gì bằng chết tâm.

Chết tâm rồi, cũng sẽ bình tĩnh lại, không cầu xin, không còn hy vọng, tự nhiên cũng sẽ không còn tức giận.

"Nương!" Hồng Hài Nhi rất hoảng hốt, mẹ tức giận hắn không sợ, nhưng bây giờ bình tĩnh như vậy, hắn thật sự hoảng, sợ mẹ sẽ làm chuyện gì đó cực đoan.

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ngươi cũng không cần phải đắc ý.

Hắn có thể đối xử với ta như vậy, cũng sẽ đối xử với ngươi như vậy.

Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đi theo vết xe đổ của ta, chúng ta đều đã mù mắt." "Ít nhất ta có một đứa con trai tốt, ngươi chưa chắc đã may mắn như ta.

Hôm nay ta tác thành cho các ngươi, ta chờ xem ngày ngươi tự gánh hậu quả, biết đâu ngày nào đó lại có một con tinh nào đó, mang con riêng đến tìm." Ngọc La Sát bình tĩnh liếc nhìn Ngọc Diện Hồ Ly,

quay người đi về phía Huyết Hải.

"Cha làm con quá thất vọng." Hồng Hài Nhi tức giận liếc nhìn Ngưu Ma Vương, đuổi theo Ngọc La Sát.

Những lời của Ngọc La Sát, Ngọc Diện Hồ Ly đã nghe lọt tai, không cười nổi nữa.

Đúng vậy, tình nhân của Ngưu Ma Vương trải khắp Hồng Hoang, có mới nới cũ.

Bây giờ nàng có thể thay thế Ngọc La Sát, biết đâu ngày nào đó lại bị người khác thay thế, kết cục cũng giống như Ngọc La Sát.

Không, còn thảm hơn Ngọc La Sát, ít nhất Ngọc La Sát sau lưng còn có tộc A Tu La, còn có đường lui.

Còn nàng không có bối cảnh gì cả, một khi thất sủng, thật sự chỉ có thể ở Tích Lôi Sơn thủ hoạt quả, một mình trông phòng không.

"Chàng còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo đi.

Nàng ấy làm lớn, ta làm nhỏ, cùng lắm ta hầu hạ nàng ấy." Nghĩ thông rồi, Ngọc Diện Hồ Ly vội vàng thúc giục.

Ngọc La Sát có bối cảnh, cộng thêm thủ đoạn của nàng ta, hai người họ liên thủ, chắc chắn có thể quản được Ngưu Ma Vương.

Với tính cách của Ngọc La Sát, chắc chắn sẽ không đối xử với nàng quá đáng.

Như vậy, nàng không chỉ có Ngưu Ma Vương che chở, mà còn có Ngọc La Sát chống lưng, không cần lo lắng người khác tranh giành với mình.

Nếu không, đến lúc có mới nới cũ, nàng căn bản không có vốn liếng để tranh giành, người mới kia e rằng sẽ không coi nàng ra gì, đó mới thật sự là khổ.

“A?

Ờ.” Ngưu Ma Vương ngẩn người một lát, vội vàng đuổi theo.

Như vậy là tốt nhất, đối với hắn là vẹn cả đôi đường.

Nhưng họ đồng ý, còn người ta Ngọc La Sát và Hồng Hài Nhi lại không vui.

“Ngươi nghĩ cũng hay thật, ngươi coi mẹ ta là cái gì?” Hồng Hài Nhi thật sự bị Ngưu Ma Vương làm cho tức điên, trực tiếp phun Tam Muội Chân Hỏa thiêu Ngưu Ma Vương quay về.

Nó đã nói giúp Ngưu Ma Vương, cho Ngưu Ma Vương cơ hội, nhưng Ngưu Ma Vương không những không nắm bắt, còn làm ra một đứa con riêng, bây giờ còn nói để mẹ nó và con hồ ly tinh kia sống chung hòa bình.

Hai người đàn bà cùng một chồng, ngươi thì vui rồi, còn mẹ ta thì sao?

Cha như thế này không cần nữa.

Ngưu Ma Vương lủi thủi quay về, sau đó lại bị Ngọc Diện Hồ Ly mắng.

“Cút, ngươi không mời Ngọc La Sát về thì đừng có bước vào Vạn Tuế Sơn.” Ngọc Diện Hồ Ly quay về Vạn Tuế Sơn, để lại Ngưu Ma Vương ngơ ngác trong gió.

Cái quái gì thế này, sao Ngọc Diện Hồ Ly cũng tức giận?

Không phải lúc nào cũng muốn thay thế Ngọc La Sát sao, sao bây giờ lại quan tâm Ngọc La Sát hơn cả hắn.

Chương 542

Sao tự nhiên lại thành hai đầu không được lòng, đột nhiên chỉ còn lại mình hắn cô đơn.

Nghĩ không ra, hoàn toàn nghĩ không ra.

Gãi gãi đầu, Ngưu Ma Vương lóc cóc chạy theo Ngọc Diện Công Chúa, lấy tài nguyên tu luyện đưa cho Ngọc Diện Hồ Ly, sau đó lại đuổi đến Huyết Hải tìm Ngọc La Sát.

Nhưng người của tộc A Tu La căn bản không cho hắn vào Huyết Hải, hắn cũng không dám xông vào.

Suy đi nghĩ lại, Ngưu Ma Vương chạy đến Nữ Nhi Quốc tìm Trầm Hương cầu cứu, Trầm Hương có chút thông minh, biết đâu có thể nghĩ ra cách gì hay.

Đến Nữ Nhi Quốc, lại thấy Trầm Hương tâm trạng sa sút, đang đắp mộ.

"Ai chết vậy?" Ngưu Ma Vương mặt đầy nghi hoặc.

"Đinh Hương, bị Tiểu Ngọc giết rồi." Trầm Hương ngồi bên mộ đốt vàng mã, mặt mày phờ phạc, đáy mắt đầy đau khổ, đến giờ hắn vẫn không thể chấp nhận được.

"Sư phụ ngươi đâu?" Ngưu Ma Vương mặt đầy nghi hoặc, tiểu hồ ly giết Đinh Hương làm gì, chắc lại là trò quỷ của Dương Tiễn.

Tiên căn cửu phẩm tiên thiên của Đinh Hương quá đột ngột, vừa nhìn đã thấy không ổn, Dương Tiễn sao có thể không nhìn ra?

Đinh Hương đột ngột xuất hiện bên cạnh Trầm Hương lại càng không ổn, mười phần thì hết chín phần là do người khác sắp đặt.

Với tính cách nhổ cỏ tận gốc của Dương Tiễn, trước khi điều tra rõ ràng, sao có thể để Đinh Hương chết.

Tiểu hồ ly thích Trầm Hương, sau đó giết Đinh Hương để Trầm Hương oán hận?

Logic này không thông.

"Sư phụ ta vẫn đang bế quan." Trầm Hương không ngẩng đầu lên đáp.

"Vậy ngươi đã tận mắt thấy thi thể của Đinh Hương chưa?" Ngưu Ma Vương nghi ngờ hỏi.

"Chưa, đây là mộ quần áo." Trầm Hương lắc đầu.

"Ha, vậy thì Đinh Hương chưa chết, chắc chắn chưa chết." Ngưu Ma Vương lúc này đã khẳng định.

"Vì sao?" Trầm Hương khó hiểu nhìn sang.

"Đinh Hương bái Trư Bát Giới làm thầy, còn là đệ tử thân truyền, có nhân quả ràng buộc rất sâu." "Nếu Đinh Hương chết, Trư Bát Giới tất nhiên sẽ có cảm ứng, tương tự như Kinh Hồn Thuật vậy." "Nhưng sư phụ ngươi bây giờ vẫn có thể yên tâm bế quan, không có phản ứng gì, ngươi lại không thấy thi thể Đinh Hương, ta có trăm phần trăm chắc chắn, Đinh Hương chưa chết." Ngưu Ma Vương giải thích một phen.

"Vậy, vậy tại sao Tiểu Ngọc lại lừa ta?" Ánh mắt Trầm Hương lại sáng lên.

"Cái đó thì ta không biết, con gái một khi đã động lòng thì phiền phức lắm, biết đâu là muốn thử xem rốt cuộc ngươi quan tâm nàng ta hơn hay là Đinh Hương hơn." Ngưu Ma Vương nhún vai, về phương diện này, hắn có kinh nghiệm.

“Ta…” Sắc mặt Trầm Hương thay đổi, nếu vậy thì xong rồi, lúc đó hắn đã nói lời ân đoạn nghĩa tuyệt với Tiểu Ngọc, còn ra tay đánh nhau với nàng.

Chẳng trách Tiểu Ngọc lại động thủ với hắn, chắc là tức giận rồi.

“Ngươi nói xem bây giờ ta phải làm sao?” Trầm Hương vội vàng cầu cứu Ngưu Ma Vương, kể lại mọi chuyện.

“Chuyện của ngươi cứ tạm gác lại đã, tiểu hồ ly mấy lần liều mạng cứu ngươi, vì ngươi có thể không cần cả mạng sống, có thể thấy nàng quan tâm ngươi đến mức nào, sẽ không thật sự ân đoạn nghĩa tuyệt với ngươi đâu, đợi qua cơn giận là ổn thôi.” Ngưu Ma Vương ra vẻ ta đây rất có kinh nghiệm.

“Vậy còn Đinh Hương thì sao, Đinh Hương vẫn còn trong tay Tiểu Ngọc.” Trầm Hương lo lắng nói.

“Cái này ngươi càng không cần lo, ngươi biểu hiện quan tâm Đinh Hương như vậy, tiểu hồ ly lại thích ngươi đến thế, tất nhiên sẽ không giết Đinh Hương.

Nàng biết nếu giết Đinh Hương thì giữa nàng và ngươi sẽ không còn khả năng nào nữa.” “Ngươi giúp ta nghĩ cách trước đi, chuyện của ta còn gấp hơn.” Ngưu Ma Vương nói rồi kể lại chuyện xảy ra ở Tích Lôi Sơn cho Trầm Hương nghe.

“Ta còn tưởng ngươi hiểu biết lắm chứ, hóa ra ngươi cũng không xử lý được chuyện của mình.” Trầm Hương đầu đầy vạch đen, ban đầu hắn đã tin, kết quả Ngưu Ma Vương cũng không đáng tin, chỉ giỏi nói mồm.

Không được, hắn vẫn phải đi tìm Tiểu Ngọc, bảo Tiểu Ngọc thả Đinh Hương, lỡ như Tiểu Ngọc tức quá, thật sự ra tay với Đinh Hương thì sao.

Để Đinh Hương ở trong tay Tiểu Ngọc, chung quy vẫn là một mối họa.

Hơn nữa, hắn cũng phải đi giải thích rõ ràng với Tiểu Ngọc, để Tiểu Ngọc nguôi giận.

Giờ phút này, hắn có chút vui mừng, ít nhất hắn không cần phải gây chuyện đến mức không chết không thôi với Tiểu Ngọc.

"Chuyện của chúng ta không giống nhau, của ngươi là tình yêu, của ta là gia đình." Ngưu Ma Vương miệng vẫn cứng.

"Ta còn chưa lập gia đình, nào biết mấy chuyện này.

Theo ta thấy, ta cũng thấy ngươi sai, đã có gia đình rồi mà còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, tình nhân đến tận cửa khiêu khích, còn mang thai con riêng." "La Sát Công Chúa thân phận cũng tôn quý, một lòng một dạ với ngươi, sinh con cho ngươi, là ngươi có lỗi với người ta." "Nếu đổi vai cho nhau, La Sát Công Chúa đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, ngươi có chịu nổi không?" "Chuyện này ta thật sự không giúp được ngươi, đạo đức của ta không cho phép." Trầm Hương phân tích một hồi, lão Ngưu làm chuyện này thật không ra gì, nếu là hắn, hắn cũng có thể nghĩ cách giết chết lão Ngưu, hoặc là Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc La Sát đã xem như là nhân từ lắm rồi, dù sao hắn cũng không làm được.

"Ai, ta cũng biết là có lỗi với nàng, bây giờ ta biết sai rồi, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly đã mang thai con của ta, ta cũng không thể không quan tâm." "Bây giờ ta chỉ muốn cứu vãn, sau này ta nhất định sẽ làm một người chồng tốt để bù đắp cho nàng, ngươi giúp ta lần này đi." Lão Ngưu cũng hết cách, ăn vạ Trầm Hương.

"Ngươi?

Chồng tốt?

Sao ta không tin lắm nhỉ?" Trầm Hương nghi ngờ nhìn lão Ngưu, tên này mà cai được sắc, Dương Tiễn cũng có thể thành Chân Phật, loại thật sự từ bi hỉ xả ấy.

"Thật mà, ta bảo đảm.

Thế này đi, ta đi giúp ngươi tìm tiểu hồ ly cứu Đinh Hương, ngươi giúp ta đến Huyết Hải khuyên nhủ Ngọc La Sát." Lão Ngưu vô cùng thành khẩn, ít nhất bây giờ hắn thật sự nghĩ như vậy.

"Vậy được rồi, ta đi thử xem, thành hay không ta không đảm bảo đâu nhé." Trầm Hương bị mè nheo đến chịu không nổi.

Chủ yếu là bây giờ hắn cũng không biết Tiểu Ngọc trốn ở đâu, Ngưu Ma Vương quan hệ rộng, cứ để Ngưu Ma Vương đi tìm trước.

"Được, được, Ngọc La Sát thích ngươi nhất, ngươi nói nàng ấy chắc chắn sẽ nghe." Lão Ngưu mãn nguyện.

"Thích ta?" Trầm Hương ngẩn ra, hắn và Ngọc La Sát mới gặp nhau một lần, lần đó còn là bị Ngưu Ma Vương bắt đến Tích Lôi Sơn, làm thức ăn sống cho Ngọc La Sát.

"Ngọc La Sát dành hết tình yêu cho Hồng Hài Nhi, tự nhiên hy vọng Hồng Hài Nhi hiếu thuận." "Ngươi không sợ gian nguy, đối đầu với Dương Tiễn, thề phải bổ Hoa Sơn cứu Tam Thánh Mẫu, đủ hiếu thuận, Ngọc La Sát tự nhiên thích ngươi." Ngưu Ma Vương giải thích một chút, chuyện này thực ra cũng tại hắn.

"Vậy sao, thế ta đi nói chuyện với nàng ấy." Trầm Hương gật đầu, hóa thành cầu vồng rời đi.

Nhưng hắn không đi thẳng đến Huyết Hải, mà đến Vạn Tuế Sơn gặp Ngọc Diện Hồ Ly trước.

Hắn phải tìm hiểu thái độ của Ngọc Diện Hồ Ly trước, mới dễ nói chuyện với Ngọc La Sát.

Trầm Hương vì đối đầu với Dương Tiễn, bây giờ cũng là người nổi tiếng ở Hồng Hoang, Ngọc Diện Hồ Ly tự nhiên cũng biết.

Biết được ý định của Trầm Hương, Ngọc Diện Hồ Ly cũng không giấu giếm suy nghĩ và dự định của mình.

Trầm Hương nghe mà mắt chữ O, mồm chữ A, tam quan nổ tung, còn có thể chơi trò này sao.

"Có phải ngươi thấy rất kinh ngạc, thấy ta hạ tiện, vô sỉ không?" "Ngươi có xuất thân tốt, là con trai của Tam Thánh Mẫu dưới trướng Kim Ô, cho dù là nghiệt chủng không được thiên điều dung thứ, nhưng ngoài Dương Tiễn ra, còn ai thật sự dám động đến ngươi." "Ngươi sinh ra đã là người may mắn, dù bị Dương Tiễn truy sát, nhưng lại có thể bái nhập môn hạ của Hậu Bạt đại thần.

Nào biết chúng ta, những kẻ không có bối cảnh, muốn sinh tồn ở Hồng Hoang khó khăn đến nhường nào." "Đối với những tu sĩ có bối cảnh, thực lực mạnh mẽ mà nói, Hồng Hoang rất tươi đẹp, nhưng đối với những tu sĩ tầng dưới như chúng ta, Hồng Hoang là tàn khốc, là thế giới ăn thịt người." "Nếu ta giữ vững đạo đức, không quyến rũ Ngưu Ma Vương, ta đã sớm chết rồi.

Ta và cha ta an phận thủ thường trốn ở Vạn Tuế Sơn tu luyện, không hại ai, nhưng người khác lại muốn hại chúng ta." "Cha ta vì bảo vệ ta mà chết, ta muốn sống tiếp, chỉ có thể tìm một chỗ dựa vững chắc.

Mà chỗ dựa vững chắc ta có thể tiếp xúc được, chỉ có Ngưu Ma Vương.

Chương 543

Ta muốn sống, chỉ có thể bám chặt lấy Ngưu Ma Vương." "Ta chỉ muốn sống sót, lẽ nào cũng sai sao?" "Ngươi nghĩ ta muốn hạ tiện tìm mọi cách dỗ dành con trâu thối đó vui vẻ sao?

Ta muốn mượn thế của hắn để sống sót, để người khác không dám đến bắt nạt ta." "Nhưng ta cũng biết, lão Ngưu đối với ta cũng chỉ là chơi bời mà thôi, ngày nào đó chơi chán, ta sẽ bị vứt bỏ.

Vì vậy ta chỉ có thể tìm mọi cách mang thai con của lão Ngưu, như vậy mới không bị vứt bỏ." Ngọc Diện Hồ Ly cười khổ thê lương, kể lể sự bất đắc dĩ của mình.

Trầm Hương nhất thời cũng không biết nói gì.

Đứng trên góc độ của Ngọc Diện Hồ Ly, nàng chỉ muốn sống sót, sai không phải là Ngọc Diện Hồ Ly, mà là thế đạo, là quy luật sinh tồn cá lớn nuốt cá bé.

Nhưng đứng trên góc độ của Ngọc La Sát, Ngọc Diện Hồ Ly quyến rũ chồng người khác, trơ trẽn, hạ tiện, bẩn thỉu, ghê tởm.

Sau khi trải qua càng nhiều chuyện, hắn càng hiểu ra, dùng đạo đức để phán xét đúng sai, bản thân nó đã là sai rồi.

Hồng Hoang tranh đấu không ngừng, các thế lực chiếm cứ một phương, không thể thiết lập trật tự chung, những tán tu kia cũng không muốn bị trói buộc.

Không có trật tự ràng buộc, giết chóc và cướp đoạt vĩnh viễn không thể dừng lại.

Nhưng hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, căn bản không quản được, mà những đại nhân vật có năng lực lại không muốn quản.

Trước kia hắn nghe Na Tra nói một quan điểm lật đổ tam quan của hắn.

Tam Kim Ô, Đạo Tổ những đại lão kia, vì sao không thiết lập trật tự để ràng buộc sinh linh Hồng Hoang?

Vì tài nguyên Hồng Hoang là không đổi, nếu thiết lập trật tự cấm giết chóc, số lượng sinh linh Hồng Hoang sẽ ngày càng nhiều, đến khi tài nguyên không đủ phân phối, sẽ gây ra những cuộc giết chóc cấp lượng kiếp, điều đó càng bất lợi cho Hồng Hoang.

Chỉ có kiên trì quy luật ưu thắng liệt thái, đào thải kẻ yếu, giữ lại kẻ mạnh, mới có thể thúc đẩy Hồng Hoang tiến bộ, để thực lực tổng thể của Hồng Hoang ngày càng mạnh, đối mặt với những thách thức của Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót.

Đối với những đại lão kia, kẻ yếu chính là lãng phí tài nguyên, giá trị tồn tại duy nhất của họ chính là rèn luyện kẻ mạnh, làm bàn đạp cho kẻ mạnh.

Suy nghĩ như vậy quá lạnh lùng vô tình, quá tàn nhẫn đối với tu sĩ tầng dưới.

Hắn chưa từng nghe đến giáo dục hướng thiện, lần đầu tiên nghe thấy luận điệu coi sinh mệnh như cỏ rác như vậy, căn bản không thể chấp nhận.

Sau này, hắn lại dung nhập vào đó, vì đạp lên người khác, quả thật có thể trưởng thành nhanh hơn.

Nhưng hắn trước sau vẫn không tán thành, vì từ nhỏ cha đã dạy hắn đạo lý, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Những đại lão kia có đủ năng lực, lại chỉ lo cho bản thân, không gánh vác trách nhiệm.

Mà hắn không biết, đây cũng là một trong những nguyên nhân

Dương Tiễn hận Lưu Ngạn Xương, hận Lưu Ngạn Xương đã dạy hắn trở nên hủ bại.

"Ta đi nói chuyện với La Sát Công Chúa, thành hay không ta không thể đảm bảo." Trầm Hương không biết nên nói gì, thở dài một tiếng, đi về phía Huyết Hải.

Mà hắn không biết, tất cả những điều này đều nằm trong sự giám sát của Hao Thiên Khuyển.

Hao Thiên Khuyển vội vàng quay về Quán Giang Khẩu báo cáo cho Dương Tiễn.

"Nó đúng là rảnh rỗi thật, còn giúp lão Ngưu xử lý chuyện gia đình." "Vẫn là quá nhàn rỗi, áp lực chưa đủ.

Ngươi mang Sinh Tử Đồ đến Huyết Hải giao cho Nguyên Đồ Vương, bảo hắn tìm cơ hội thu Trầm Hương vào trong đồ." Dương Tiễn lấy ra pháp bảo Sinh Tử Đồ giao cho Hao Thiên Khuyển.

Nếu Trầm Hương rảnh rỗi không có việc gì làm, vậy hắn sẽ tìm việc cho Trầm Hương.

Sinh Tử Đồ này vốn dĩ đã chuẩn bị cho Trầm Hương.

Sinh Tử Đồ, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do Nguyên Thủy phỏng theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ luyện chế, bên trong tự thành không gian sơn hà, một tiểu thế giới.

Sau này ban cho Đạo Đức Chân Quân trong Thập Nhị Kim Tiên, là pháp bảo đáng giá nhất của Đạo Đức Chân Quân, lực phòng ngự không tệ.

Trong Phong Thần chi chiến, Đạo Đức Chân Quân bị giết, Sinh Tử Đồ bị Tiệt giáo thu đi, sau được Thông Thiên ban cho Quy Linh Thánh Mẫu.

Hắn đã đặc biệt đến tìm Quy Linh Thánh Mẫu mượn về.

Mười sáu năm Trầm Hương sống ở Lưu Gia Thôn, hắn cũng không hề nhàn rỗi, đã bắt giữ rất nhiều tu sĩ hung ác cực đoan, phong ấn trong Sinh Tử Đồ, để chuẩn bị cho việc bồi dưỡng Trầm Hương sau này.

Theo kế hoạch của hắn, chính là để Tôn Ngộ Không dạy dỗ Trầm Hương, mặc dù có chút sai sót, Trầm Hương lại bái Trư Bát Giới làm thầy, nhưng người dạy Trầm Hương chủ yếu vẫn là Tôn Ngộ Không.

Trầm Hương cũng đã thật sự theo Tôn Ngộ Không tu luyện chiến đấu pháp tắc.

Cách tốt nhất để tu luyện chiến đấu pháp tắc chính là không ngừng chiến đấu.

Những tu sĩ bị phong ấn bên trong, đều là đối thủ mà hắn tìm cho Trầm Hương.

Đây đối với Trầm Hương là một thử thách to lớn, cũng là một cơ duyên, cơ duyên để một bước lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc, đột phá vào Chuẩn Thánh.

Hao Thiên Khuyển nhận lấy Sinh Tử Đồ, trong mắt lóe lên vẻ ngưỡng mộ nồng đậm.

Chủ nhân đối với Trầm Hương thật sự là dụng tâm lương khổ, nếu chia cho nó một phần mười thì tốt rồi.

Ngày hôm đó, Trầm Hương đến Huyết Hải, lấy thân phận bạn của Hồng Hài Nhi tiến vào Huyết Hải, gặp được Nguyên Đồ Vương.

Tứ vương A Tu La, lấy pháp bảo của Minh Hà đặt tên là Nguyên Đồ Vương, A Tỳ Vương, Nghiệp Hỏa Vương, Hồng Liên Vương.

Trong đó Hồng Liên Vương là nữ, có danh xưng đệ nhất mỹ nhân

Hồng Hoang, mê hoặc Hoan Hỷ Phật của Linh Sơn và Đại Vu Phi Liêm đến chết đi sống lại.

Phi Liêm ở phương bắc kiến lập quỷ vực, không ở phương bắc canh giữ, suốt ngày chạy đến Huyết Hải.

Phi Liêm và Hoan Hỷ Phật vì tranh giành Hồng Liên Vương mà đại chiến, trở thành một câu chuyện được sinh linh Hồng Hoang say sưa bàn tán.

Hoan Hỷ Phật, nguyên là Câu Lưu Tôn của Xiển giáo, độn thổ thuật xuất thần nhập hóa, tuy đánh không lại Phi Liêm, nhưng Phi Liêm cũng không làm gì được y.

Hiện tại hai người vẫn đang đấu pháp, dùng hết thủ đoạn để lấy lòng Hồng Liên Vương.

Phi Liêm đủ kiểu mai phục muốn giết chết Hoan Hỷ Phật, Hoan Hỷ Phật đủ kiểu né tránh Phi Liêm.

Lăng Tiêu nghe nói chuyện này còn đặc biệt chạy đến Huyết Hải xem, xem thử là người phụ nữ thế nào mà có thể mê hoặc tên mãng phu Phi Liêm đến chết đi sống lại.

Hồng Liên Vương quả thật rất đẹp, đẹp kinh tâm động phách, nhìn một lần là không quên được.

Nhưng người phụ nữ này cực kỳ thông minh, biết đạo lý được rồi sẽ không trân trọng, nên cứ treo lơ lửng Phi Liêm và Hoan Hỷ Phật.

Hai kẻ ngốc đó không ít lần tặng tài nguyên tu luyện cho nàng.

Cho nên hiện tại trong Tứ vương A Tu La, thực lực của Hồng Liên Vương là mạnh nhất.

"Các hạ đến tộc A Tu La của ta có việc gì?

Bản vương nghe nói các hạ và Ngưu Ma Vương quan hệ không tệ,

chẳng lẽ là đến làm thuyết khách cho Ngưu Ma Vương?" Nguyên Đồ Vương ánh mắt không thiện chí đánh giá Trầm Hương.

"À, Ngưu Ma Vương biết sai rồi, một gia đình tốt đẹp cứ thế tan vỡ, thật đáng tiếc.

Ta đến hỏi xem La Sát Công Chúa và Hồng Hài Nhi có yêu cầu gì, còn có thể cứu vãn được không." Trầm Hương có chút lúng túng, làm việc này cho Ngưu Ma Vương, thật sự là không có đạo đức.

"Hừ, không cần, con gái và cháu ngoại của ta tự ta nuôi.

Ngươi về nói với hắn, hắn đã lựa chọn rồi thì đừng đến làm phiền nữa." Nguyên Đồ Vương tức giận nói.

Chương 544

Chuyện này hắn thật sự phẫn nộ, hoàn toàn là cảm xúc thật.

Cũng may là hắn không đánh lại Ngưu Ma Vương, nếu không đã sớm đánh đến Tích Lôi Sơn rồi.

Con trai hắn không ít, nhưng con gái chỉ có một mình Ngọc La Sát, từ nhỏ đã cưng chiều hết mực, chưa từng chịu chút tủi thân nào.

Ngưu Ma Vương lại dám bắt nạt con gái bảo bối của hắn như vậy.

Lúc đầu lão tổ giải khai phong ấn, hắn biết tin con gái bị Ngưu Ma Vương bắt đi, ngay lập tức đến Tích Lôi Sơn chuẩn bị liều mạng với Ngưu Ma Vương.

Nhưng con gái đã sinh ra Hồng Hài Nhi, vì Hồng Hài Nhi, con gái cầu xin hắn đừng động thủ.

Con gái hết lần này đến lần khác nhẫn nhượng, đổi lại là sự được đằng chân lân đằng đầu của Ngưu Ma Vương.

Dù vậy, con gái vẫn chọn nhẫn nhượng, không muốn làm khó Hồng Hài Nhi.

Con gái chịu uất ức như vậy, thật sự khiến hắn đau lòng.

May mà Hồng Hài Nhi là một đứa trẻ tốt, đã chọn mẹ, nếu không hắn thật sự sẽ dẫn tộc A Tu La đi công đánh Tích Lôi Sơn, dù không phải là đối thủ của Ngưu Ma Vương, cũng phải hủy hoại danh tiếng của Ngưu Ma Vương.

"Cái đó, ta có thể gặp La Sát Công Chúa và Hồng Hài Nhi được không?" Trầm Hương lúng túng lại áy náy, với Nguyên Đồ Vương chắc chắn không nói chuyện được, hắn phải gặp được Ngọc La Sát

và Hồng Hài Nhi mới được.

“Không được.” Nguyên Đồ Vương nghiêm giọng từ chối.

“Nhân phi thánh hiền, thục năng vô quá, Ngưu Ma Vương bây giờ cũng biết sai rồi.

Một gia đình tốt đẹp cứ thế tan vỡ, chắc La Sát Công Chúa và Hồng Hài Nhi cũng không muốn.” “Ngài cứ cho Ngưu Ma Vương một cơ hội, cho họ một cơ hội nói chuyện, hợp thì ở không hợp thì tan mà.” Trầm Hương cứng rắn thuyết phục.

“Hừ, cũng đừng nói bản vương không cho hắn cơ hội.

Nếu ngươi có thể vượt qua Sinh Tử Đồ, bản vương sẽ cho ngươi gặp La Sát và Hồng Hài Nhi.” Nguyên Đồ Vương lấy ra Sinh Tử Đồ mà Hao Thiên Khuyển giao cho hắn.

“Được.” Trầm Hương cũng là nghé con không sợ hổ, không hỏi rõ ràng, liền đồng ý ngay, hóa thành cầu vồng bay vào Sinh Tử Đồ.

Khóe miệng Nguyên Đồ Vương giật giật, dễ dàng lừa được Trầm Hương vào như vậy sao, hắn còn chưa bắt đầu phát huy nữa.

Sinh Tử Đồ chứa đựng tiểu thế giới, có sinh tử pháp tắc gia trì, lực phòng ngự rất mạnh, nhưng không thể cưỡng ép thu người vào, muốn để Trầm Hương vào, chỉ có thể lừa.

Trầm Hương đã vào, Hao Thiên Khuyển từ trong bóng tối bước ra.

“Tiếp theo làm thế nào?” Nguyên Đồ Vương hỏi.

“Không còn việc của ngươi nữa, chủ nhân ta đã để lại một đạo thần niệm trong đó, tự sẽ thao túng.” Hao Thiên Khuyển bấm pháp quyết, cảnh tượng trong Sinh Tử Đồ hiện ra.

Thế giới trong đồ phân rõ đen trắng, một nửa đen một nửa trắng,

một nửa bị tử khí bao phủ, một nửa sinh cơ bừng bừng, trông giống như một cái bát quái đen trắng.

Trầm Hương tiến vào thế giới tử khí, còn ở nửa thế giới sinh cơ kia, phong ấn hàng vạn tu sĩ, toàn bộ là Đại La Kim Tiên, trong đó không thiếu Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đột nhiên, phong ấn được giải khai, những tu sĩ đó toàn bộ tỉnh lại.

"Trong thế giới tử khí hiện đã có một tu sĩ tên là Trầm Hương, giết được hắn, các ngươi sẽ được tự do, rời khỏi Sinh Tử Đồ." Giọng nói của Dương Tiễn vang lên.

Những tu sĩ này rất rõ ràng không thể chống lại Dương Tiễn, đối kháng Dương Tiễn chỉ có con đường chết, chỉ có nghe theo Dương Tiễn, mới có một tia hy vọng sống sót.

Thế là, họ hùng hổ xông vào thế giới tử khí, chia thành từng nhóm ba năm người tỏa ra tìm kiếm Trầm Hương.

Bên kia, Trầm Hương lúc này có chút hoảng, vì hắn phát hiện mình không ra được nữa.

Vật này bị một thế lực nào đó khống chế, chỉ có thể vào không thể ra.

"Nguyên Đồ Vương, ngươi muốn khảo nghiệm ta cái gì, cứ việc đến đi." Mặc dù có chút hoảng, nhưng Trầm Hương lại rất tự tin, Nguyên Đồ Vương mới chỉ vừa tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể mạnh đến đâu chứ?

Đây cũng là lý do hắn dám không do dự tiến vào chấp nhận khảo nghiệm.

"Bảo vật này tên là Sinh Tử Đồ, không sinh thì tử, không tử thì sinh, chỉ cần ngươi trở thành người sống sót cuối cùng, là có thể ra

ngoài." "Đối với những sinh linh khác bên trong cũng vậy, ai có thể trở thành người sống sót cuối cùng, là có thể ra ngoài." "Tuy nhiên, họ đã bị nhốt trong đó rất lâu, đã quen biết nhau, có lẽ sẽ ra tay với ngươi, kẻ đến sau này trước." "Chúc ngươi may mắn, cơ hội bản vương đã cho ngươi rồi.

Lo chuyện bao đồng, cũng phải chuẩn bị tâm lý chết chóc." Giọng nói của Nguyên Đồ Vương truyền vào.

Trầm Hương nhíu mày, bên trong này còn giam giữ những tu sĩ khác sao?

Mở thần thức ra dò xét, kết quả thần thức vừa tỏa ra đã bị tử khí thiêu đốt đau đớn, Trầm Hương vội vàng thu hồi thần thức.

Đây chính là lý do Dương Tiễn chọn Sinh Tử Đồ, trong thế giới tử khí, không thể dùng thần thức, Trầm Hương sẽ không bị hàng ngàn tu sĩ cùng lúc vây công, nếu không dù có Bảo Liên Đăng bảo vệ, Trầm Hương cũng bị giết trong nháy mắt.

Như vậy, đã cho Trầm Hương không gian để xoay xở, cho Trầm Hương một địa điểm để chuyển chiến, một môi trường để không ngừng chiến đấu.

Thần thức không dùng được, Trầm Hương chỉ có thể dựa vào mắt để tìm kiếm.

Đi một lúc, bỗng thấy năm đạo lưu quang bay về phía này, là năm vị tu sĩ, đều là tu vi Đại La Kim Tiên, một vị Đại La Kim Tiên hậu kỳ, bốn vị Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trầm Hương vốn định chào hỏi, hỏi thăm tình hình.

Kết quả năm tu sĩ này vừa thấy hắn là gương mặt xa lạ, không nói hai lời, trực tiếp động thủ.

Trầm Hương vội vàng tế ra Bảo Liên Đăng phòng ngự.

Người ta đã muốn giết mình, còn khách khí gì nữa.

Đầu đội Bảo Liên Đăng, tay cầm Bát Quái Phủ xông lên.

Chỉ năm tu sĩ này, còn không thể phá vỡ phòng ngự của Bảo Liên Đăng.

Trầm Hương trực tiếp phớt lờ công kích của năm người, toàn lực ra tay.

Pháp Tướng Thiên Địa còn chưa dùng, đã chém chết ba người, hai người còn lại sợ hãi, quay người bỏ chạy.

Trầm Hương đang định đuổi theo, lại thấy từng đạo lưu quang bay về phía này, rõ ràng là bị dao động chiến đấu thu hút tới.

Lần này đến tận mười người, hai người chạy trốn kia cũng quay trở lại.

Đối mặt với mười hai vị Đại La Kim Tiên vây công, sắc mặt Trầm Hương cũng trở nên ngưng trọng.

Trong mười hai vị Đại La Kim Tiên này, có hai vị đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Pháp bảo của tên nhóc này rất lợi hại, cùng lên." Một trong hai tu sĩ chạy trốn lúc trước lên tiếng.

"Xem Bách Hổ Châu của ta đây." Một trong hai tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tế ra một viên châu pháp bảo, kim quang thần thánh bùng phát, chiếu sáng phạm vi trăm vạn dặm.

Từng con mãnh hổ hư ảnh từ trong kim quang bước ra, hung mãnh lao về phía Trầm Hương.

Trầm Hương một búa một con, chém nát những hư ảnh mãnh hổ lao tới.

"Xem Thương Lãng Ấn của ta đây." Một tu sĩ nhảy lên không

trung, tế ra một phương đại ấn, hóa thành đại dương ngút trời, bao trùm trăm vạn dặm.

Đại dương lơ lửng, dấy lên sóng thần cuồn cuộn cuốn về phía Trầm Hương, từng đợt sóng nối tiếp nhau, đợt sau hung mãnh hơn đợt trước.

Trầm Hương toàn lực thúc đẩy Bảo Liên Đăng phòng ngự, thanh quang thần thánh rải xuống, bao bọc toàn thân, đứng vững trong sóng lớn không hề lay chuyển, tay cầm Bát Quái Phủ, chém nát tất cả hư ảnh mãnh hổ lao tới.

Chương 545

Thấy không làm gì được Trầm Hương, các tu sĩ khác ùn ùn ra tay vây công.

Bảo Liên Đăng phòng ngự cực mạnh, nhưng pháp lực của hắn có hạn.

Bấc đèn ngưng tụ trước đó sắp cạn rồi, nếu không hắn còn có thể dùng pháp lực chứa trong bấc đèn để thúc đẩy Bảo Liên Đăng.

Trầm Hương cảm thấy áp lực, không còn giữ tay nữa, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa gia trì.

"Hoành Tảo Thiên Quân!" Trầm Hương ngưng tụ pháp lực, toàn lực một búa quét ngang, pháp lực thông qua Bát Quái Phủ, ngưng tụ thành một đạo rìu quang to lớn chém ra.

Năm tu sĩ né không kịp, cũng không đỡ được, trực tiếp bị chém chết tại chỗ, thân xác tan nát, nguyên thần tiêu diệt.

Bảy người còn sống sót kinh hãi, nảy sinh ý định lui binh, họ không cần phải liều mạng với Trầm Hương, hoàn toàn có thể tìm thêm người đến vây công.

Mục tiêu của họ là giống nhau, chỉ cần giết được Trầm Hương, họ sẽ được tự do.

Bọn họ có nhiều người như vậy, tỷ lệ thành công rất lớn, không cần thiết mấy người họ phải ở đây liều mạng với Trầm Hương, để những người khác ngồi thu ngư ông chi lợi.

Nhưng ngay lúc này, các tu sĩ ở không xa bị dao động chiến đấu ở đây thu hút tới, hàng chục đạo lưu quang bắn về phía này.

"Nhanh, cùng động thủ diệt hắn." Bảy tu sĩ né được công kích của

Trầm Hương vui mừng khôn xiết.

Sắc mặt Trầm Hương ngưng trọng, những tu sĩ này không có pháp bảo quá lợi hại, dựa vào Bảo Liên Đăng và Bát Quái Phủ, mười mấy người hắn tự tin giải quyết, nhưng mấy chục người, hắn không tự tin, dù sao đây đều là Đại La Kim Tiên.

Nhưng bây giờ hắn đã bị bao vây, không còn đường lui, chỉ có thể liều mạng một trận.

Uống mấy viên Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan để hồi phục pháp lực, Trầm Hương toàn lực ra tay, thúc đẩy ba đầu sáu tay, lấy ra một đống pháp bảo.

Trước kia khi tiêu diệt Tội Nhân Đảo, họ đã thu được một đống pháp bảo, mỗi người đều chọn lấy một số pháp bảo coi được.

"Thiên Nhãn, mở." Ngay cả Thiên Nhãn mà hắn vẫn luôn không dùng đến, Trầm Hương cũng đã sử dụng, một đòn thành công giết chết một vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Các tu sĩ khác dựa vào số lượng đông, cũng không sợ, ào ào xông lên, Trầm Hương rơi vào khổ chiến.

Dù Bảo Liên Đăng phòng ngự vô địch, nhưng pháp lực của Trầm Hương cũng đang tiêu hao cực nhanh.

Bấc đèn vốn đã còn lại không nhiều, đều bị Trầm Hương điều động, chỉ chống đỡ được chưa đầy một phút đã tiêu hao hết.

Trầm Hương chỉ có thể không ngừng uống Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan để bổ sung pháp lực, nhưng số lượng Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan trên người hắn cũng không nhiều.

Tuyệt vọng hơn là, động tĩnh ở đây quá lớn, không ngừng có tu sĩ bị thu hút tới, gia nhập vào hàng ngũ vây công.

Trầm Hương liều mạng chiến đấu, không ngừng có tu sĩ vẫn lạc, nhưng cũng không ngừng có tu sĩ bổ sung vào.

Khổ chiến nửa ngày, giết được mấy chục vị Đại La Kim Tiên, nhưng Trầm Hương cũng không khá hơn, Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan đã tiêu hao hết.

Thường xuyên toàn lực thúc đẩy pháp lực như vậy, cơ thể có chút quá tải, mệt mỏi không chịu nổi.

Đây cũng là nhờ hắn đã chuyên môn tu luyện nhục thân, nếu không đã không cầm cự được đến bây giờ.

Nhưng số lượng tu sĩ trước mắt lại còn nhiều hơn, nhiều hơn cả lúc đầu.

Hơn nữa, những người có thể kiên trì đến bây giờ, đều là thực lực không tệ.

Trầm Hương hiểu ra, hắn phải đột phá vòng vây ra ngoài, nếu không hôm nay chắc chắn sẽ bị vây giết ở đây.

Liều mạng thúc đẩy Bát Quái Phủ, bát quái đồ trên lưng búa được kích hoạt, từ từ xoay chuyển.

Trầm Hương một búa chém ra, pháp lực mênh mông ngưng tụ thành một bức bát quái đồ, xoay tròn chém ra ngoài.

Bát quái huyền ảo khó lường, biến hóa đa đoan.

Hai mươi mấy tu sĩ hợp lực chống đỡ, toàn lực công kích bát quái đồ, lại thấy phương vị bát quái không ngừng biến hóa, lúc hóa thành cát bụi, lúc hóa thành gió, lúc hóa thành lửa.

Vạn vật tương sinh tương khắc, không thoát khỏi ngũ hành âm dương, mà bát quái khởi từ âm dương, dung chứa ngũ hành.

Lúc này bát quái đồ không ngừng biến hóa, chính là vận dụng

nguyên lý khắc chế.

Công kích hợp lực của hai mươi mấy tu sĩ, vậy mà toàn bộ đều bị bát quái đồ phá giải.

Hai mươi mấy tu sĩ kinh hãi, không dám đỡ cứng, vội vàng chật vật né tránh.

Trầm Hương cũng kinh ngạc, phẩm chất của Bát Quái Phủ cực cao, có hai mươi chín đạo cấm chế, là thượng phẩm trong Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phẩm chất cao, dẫn đến dù hắn đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng không thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Trước kia hắn vẫn luôn không thể thúc đẩy bát quái đồ, không ngờ vừa rồi trong lúc tuyệt cảnh, lại khiến hắn phá lệ thúc đẩy được.

Đây mới là uy lực thật sự của Bát Quái Phủ.

Nhân lúc các tu sĩ đó né tránh, vòng vây lộ ra lỗ hổng, Trầm Hương tự bạo mấy kiện pháp bảo để cản trở tu sĩ ở các hướng khác, theo sau bát quái đồ xông ra khỏi vòng vây.

Sau đó thu lại Pháp Tướng Thiên Địa, thi triển Thất Thập Nhị Biến, hóa thành một con chim ưng bay nhanh tẩu thoát.

Phía sau, những tu sĩ kia truy đuổi không tha.

Thoát ra được một khoảng cách, Trầm Hương bay vào dãy núi liên miên, biến thành một hòn đá không bắt mắt trốn đi.

Các tu sĩ kia đuổi tới, tìm kiếm khắp nơi nhưng không phát hiện ra manh mối, bèn trực tiếp công kích trên diện rộng, san bằng nơi này.

Trầm Hương lặng lẽ né tránh, mượn sóng xung kích do công kích tạo ra để di chuyển, tránh khỏi trung tâm của đòn tấn công.

Các tu sĩ đó oanh tạc nửa ngày, không thấy Trầm Hương hiện

thân, mới rời đi.

Một lúc sau, Trầm Hương thấy các tu sĩ đó đã đi xa hẳn, mới dám hiện thân, một ngụm máu tươi phun ra.

Dù hắn đã tránh khỏi trung tâm của đòn tấn công, nhưng không ngừng bị sóng xung kích ở rìa tác động, cũng bị thương không nhẹ.

Trầm Hương vội vàng uống mấy viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan để ổn định thương thế, sau đó lặng lẽ quay lại nơi đại chiến lúc trước.

Tu vi của những tu sĩ đã chết ở đây đã tiêu tán gần hết, Trầm Hương vội dùng Bảo Liên Đăng để tinh luyện phần tu vi chưa tan hết, ngưng tụ thành một bấc đèn nhỏ bằng nửa hạt đậu nành, đủ để duy trì thúc đẩy Bảo Liên Đăng trong khoảng năm phút.

Làm xong những việc này, Trầm Hương tìm một chỗ trốn đi để chữa thương và hồi phục pháp lực.

Dương Tiễn thần niệm dung nhập vào Sinh Tử Đồ, mọi chuyện xảy ra bên trong hắn đều biết.

Mấy ngày sau, Trầm Hương hồi phục gần xong, Dương Tiễn cố ý tạo ra động tĩnh, thu hút các tu sĩ kia đến tiếp tục vây công Trầm Hương.

Một tháng trôi qua, Trầm Hương bị vây công bảy lần, không phải đang chiến đấu thì cũng đang chạy trốn, hoặc là đang chữa thương, đầu tóc bù xù, chật vật không chịu nổi.

Dương Tiễn còn không ngừng gia tăng áp lực, khoảng thời gian nghỉ ngơi của Trầm Hương ngày càng ngắn, còn chưa hồi phục đã lại bị vây công.

Quá đáng hơn là, trong số đó còn có mấy đối thủ mà Dương Tiễn chuyên môn bồi dưỡng cho Trầm Hương.

Trầm Hương đã gặp một người, tự xưng là Bát Phong Đạo Nhân, trong tay có một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Mặc Cảnh Bát Phong, là một bộ tám thanh bảo kiếm, có thể tách ra bố trận, cực kỳ khó chơi, bát phong quy nhất, lực sát thương cực mạnh.

Trầm Hương đấu tay đôi với y cũng rất chật vật, còn phải đối mặt với sự vây công của các tu sĩ khác.

Chương 546

Đối thủ này là Dương Tiễn chuyên môn chuẩn bị cho Trầm Hương, pháp bảo là mượn về, Mặc Cảnh Bát Phong, là pháp bảo của Vô Đương Thánh Mẫu.

Bên trong còn có tội nhân của Phượng tộc, luôn có những kẻ bị lợi ích che mắt, vì lợi ích mà không có giới hạn, tàn hại đồng tộc, bị Chu Tước bắt được, chuẩn bị xử tử, được Dương Tiễn xin về phong ấn trong Sinh Tử Đồ.

Còn có nghiệt chướng của Long tộc, chính là Giao Ma Vương, đồ đệ của Ba Xà, kẻ năm xưa lừa Tôn Ngộ Không kết bái để ké công đức Tây Du.

Vốn tên này rất được Long tộc coi trọng, tuy là á long, có sáu móng, tư chất không tệ.

Nhưng tên này không biết đủ, cho rằng Long tộc cho không đủ nhiều, lại bị Ba Xà lừa gạt, phản bội Long tộc, bái Ba Xà làm thầy, gia nhập Thiên Đình.

Điều này đã khiến Long tộc rất tức giận, kết quả tên này khi đi du lịch còn tàn sát Long tộc, sau đó bị trưởng lão Long tộc bắt được, chuẩn bị xử tử, cũng bị Dương Tiễn xin về phong ấn trong Sinh Tử Đồ, để bồi luyện cho Trầm Hương.

Còn có Phục Hổ La Hán trong mười tám la hán của Linh Sơn, sau Tây Du lượng kiếp, đến Nam Thiệm Bộ Châu truyền bá Phật pháp, bị Dương Tiễn gặp được, trực tiếp bắt đi.

Với ân oán giữa Dương Tiễn và Linh Sơn, động đến người của Linh Sơn, căn bản không cần lý do.

Bát Phong Đạo Nhân là một tán tu, ăn gan hùm mật gấu, lại dám định cướp pháp bảo của Mai Sơn Lão Nhị, sau đó bị Mai Sơn Lục Huynh Đệ bắt được.

Dương Tiễn thấy chiến đấu lực của y cũng không tệ, nhưng vẫn chưa đủ, bèn đến tìm Vô Đương Thánh Mẫu mượn Mặc Cảnh Bát Phong, hứa hẹn sau này nếu có thể giết được Trầm Hương, sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Bốn người này đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chiến đấu lực tương đương không yếu, đủ để tạo ra áp lực cực lớn cho Trầm Hương.

Nếu Trầm Hương có thể chống lại áp lực, phá vỡ giới hạn, sẽ đột phá Chuẩn Thánh.

Ở bên ngoài quan sát, Hao Thiên Khuyển thấy Trầm Hương bị hành hạ thảm như vậy, đột nhiên không còn ngưỡng mộ Trầm Hương nữa.

Tình yêu của chủ nhân quá sâu sắc, nó không chịu nổi.

Nguyên Đồ Vương cũng xem mà tắc lưỡi, đứa cháu ngoại này đúng là quá thảm.

Cháu ngoại của Nhị Lang Chân Quân thật khó làm.

Áp lực cao cường độ như vậy, đạo tâm nếu không đủ kiên định, rất có thể sẽ sụp đổ.

Trầm Hương bị nhốt trong Sinh Tử Đồ chịu ngược đãi, nhưng cũng là một cơ duyên.

Bên kia Bắc Câu Lô Châu, Tiểu Ngọc đang tìm kiếm cơ duyên trong Vạn Yêu Châu.

Kim Ca, Hoan Muội đang ở Thánh miếu Nhân tộc tham ngộ nhân

đạo pháp tắc.

Ngao Xuân đang ở Xích Luyện Bí Cảnh lắng nghe Hậu Bạt đại thần giảng đạo.

Ai cũng có cơ duyên của riêng mình, đều đang tiến bộ, chỉ có Đinh Hương, bị Dương Tiễn giam giữ trong địa lao của Chân Quân Phủ, bị tụt lại phía sau.

Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông vẫn đang đợi người của Nhân tộc Thần đình đến đàm phán về chuyện Thất Tiên Nữ.

Người của Nhân tộc Thần đình chưa đợi được, lại là Ngưu Ma Vương đến, hỏi thăm tung tích của Tiểu Ngọc.

Biết được Tiểu Ngọc đang ở trong tay Phục Hy, Ngưu Ma Vương liền chùn bước.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Phục Hy chuyển thế trở về, lúc đó hắn cũng vừa hóa hình xuất thế, tu vi của họ như nhau.

Khi đó hắn không biết quá khứ của Yêu tộc, chỉ biết đám yêu quái đều cung kính gọi Phục Hy là Yêu Hoàng.

Hắn kiệt ngạo bất tuân, vô cùng không phục.

Hắn có huyết mạch Hỗn Độn Ma Ngưu, thuộc hậu duệ của Hỗn Độn Ma Thần, Phục Hy dựa vào cái gì mà so với hắn, nhất quyết phải đấu với Phục Hy một trận.

Sau đó bị thu thập.

Phục Hy có ý muốn nhận hắn làm đồ đệ, nhưng hắn vẫn không phục, cho rằng Phục Hy không xứng, bèn rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, muốn đi bái Thánh Nhân làm thầy, học bản lĩnh để đánh bại Phục Hy.

Sau này, tu vi của Phục Hy tăng lên nhanh chóng, hắn dù có bái Thánh Nhân làm thầy, khoảng cách với Phục Hy cũng ngày càng lớn.

Bây giờ càng là một trời một vực, Phục Hy chỉ cần một tay là có thể bóp chết hắn.

Hắn cũng không phải là sợ Phục Hy, Phục Hy vẫn khá nói lý, hơn nữa giữa họ cũng không có thù sâu oán nặng gì, chỉ là không có mặt mũi đối diện với Phục Hy.

Nhớ lại năm xưa đủ kiểu không phục Phục Hy, thật quá mất mặt.

Dù sao sau này hắn cũng đủ kiểu né tránh Phục Hy.

Thật sự không có mặt mũi đi tìm Phục Hy, nhưng hắn lại đã hứa với Trầm Hương.

Nam Cực Tiên Ông nhìn ra sự rối rắm của Ngưu Ma Vương, liền nảy ra một kế: "Phục Hy nợ sư phụ ngươi một ân tình trời ban, ngươi cứ lấy chuyện này ra nói với Phục Hy, Phục Hy chắc chắn sẽ để tiểu hồ ly thả Đinh Hương." Không mời được Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô, vậy thì để Ngưu Ma Vương ngốc nghếch này đội danh nghĩa của Lão Tử đi.

"Không được, không được, ta thật sự không có mặt mũi đi gặp Phục Hy, hay là để Trầm Hương đi, Trầm Hương cũng tính là Quy Nhất Giáo đệ tử." Ngưu Ma Vương đấu tranh tư tưởng một hồi, vẫn không có dũng khí đối mặt với Phục Hy.

"Vậy cũng được." Nam Cực Tiên Ông không ép buộc, dù sao chỉ cần có môn nhân của Quy Nhất Giáo đi là được, có thể để tiểu hồ ly thả Đinh Hương là được.

Về chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn nói tính kế Hồng Hài Nhi và Âm Cơ, ông ta không đề cập, chuyện này chủ yếu phải tính kế Âm Cơ, tính kế Hồng Hài Nhi không có tác dụng.

Âm Cơ ở Dao Trì, ông ta còn không có tư cách tự ý tiến vào Dao Trì, huống chi là Hồng Hài Nhi.

Phải lừa Âm Cơ ra ngoài trước mới được, nhưng ông ta lại không tiếp xúc được với Âm Cơ, chuyện này không thể thực thi được.

Ngưu Ma Vương quay về Nữ Nhi Quốc chờ đợi.

Kết quả đợi ba năm, Trầm Hương vẫn chưa về, Ngưu Ma Vương có chút hoảng, đến Huyết Hải hỏi thăm tin tức, nhưng người của tộc A Tu La coi hắn như kẻ thù, căn bản không cho hắn đến gần Huyết Hải.

Ai nấy đều ánh mắt không thiện chí, cũng may là biết đánh không lại hắn, nếu không chắc chắn đã động thủ rồi.

Không vào được, không hỏi được tin tức, hắn lại không tiện xông vào, nếu hắn xông vào, giữa hắn và Ngọc La Sát thật sự là hoàn toàn chấm dứt.

Những người khác lại đều đang bế quan, hắn chỉ có thể xác định là Trầm Hương đã vào Huyết Hải, vẫn luôn chưa ra.

Có Hồng Hài Nhi và Ngọc La Sát ở đó, chắc không thể làm gì Trầm Hương, có lẽ là vì chuyện gì đó mà trì hoãn, hắn chỉ có thể đợi ở gần Huyết Hải.

Còn Nam Cực Tiên Ông mãi không đợi được Nhân tộc Thần đình đến giao thiệp, có chút hoảng rồi.

Bây giờ ông ta có chút nghi ngờ Thất Tiên Nữ rốt cuộc có phải bị Thập Thiên Quân bắt đi không, nếu không tại sao Nhân tộc Thần đình không đến giao thiệp?

Nhân tộc Thần đình giam giữ Thất Tiên Nữ không có ý nghĩa gì, dùng để uy hiếp Thiên Đình mới có giá trị chứ.

Thế là, Nam Cực Tiên Ông lại một lần nữa đến thành Trường An, tìm mấy công tử nhà giàu kia hỏi han.

Nhưng chỉ có thể xác định Thất Tiên Nữ đã bị người cứu đi, ai cứu đi thì mấy công tử này cũng không biết.

Nam Cực Tiên Ông cũng không dám đi tìm Mộc Linh Thánh Mẫu hỏi, hỏi rồi, chẳng phải là thừa nhận ông ta đã dẫn Thất Tiên Nữ đến thành Trường An sao?

Ngày hôm đó, chuyện vẫn không giấu được nữa, tin tức Thất Tiên Nữ mất tích truyền ra, Vương Mẫu đại nộ, lệnh cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ điều tra triệt để.

Rất nhanh đã điều tra ra ba năm trước, Thất Tiên Nữ đã tự ý lén xuống phàm.

Điều tra kỹ hơn, tra ra trước khi Thất Tiên Nữ hạ phàm, đã gặp qua Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông còn đi gặp Đại công chúa, sau đó Thất Tiên Nữ đi gặp Đại công chúa, liền tự ý hạ phàm.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi có phải nên cho bản cung một lời giải thích không?" Vương Mẫu ánh mắt không thiện chí nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Chương 547

"Thần ngày đó tình cờ gặp được bảy vị công chúa, lúc nói chuyện phiếm lại tình cờ nhắc đến chuyện Chức Nữ, bảy vị công chúa cho rằng cùng là động lòng phàm, Dương Tiễn giết Chức Nữ, lại chỉ giam Tam Thánh Mẫu dưới Hoa Sơn, là không công bằng." "Càng nói càng phẫn nộ, cùng nhau đi tìm Đại công chúa." "Sau đó ta nghe Đại công chúa nói, bảy vị công chúa đòi đi tìm Dương Tiễn để đòi công bằng.

Ta vừa hỏi thăm, biết được bảy vị công chúa thật sự đã hạ phàm đến Quán Giang Khẩu, liền vội vàng đuổi theo." "Lúc ta đến, không biết đã xảy ra chuyện gì, bảy vị công chúa rất phẫn nộ từ trong Chân Quân Phủ đi ra.

Ta thấy bảy vị công chúa không sao, liền bảo bảy vị công chúa mau chóng về Thiên Đình." "Trước đó ta ở Nam Thiệm Bộ Châu gặp được một mầm non không tệ, vội vàng đi thu đồ đệ, chuyện sau đó ta không biết nữa, ta tưởng bảy vị công chúa đã về Thiên Đình rồi." Nam Cực Tiên Ông đẩy sạch trách nhiệm, cố ý vô ý nhắm mũi nhọn vào Dương Tiễn.

"Đại công chúa, những gì Nam Cực Tiên Ông nói có phải là thật không?" Vương Mẫu nhìn về phía Đại công chúa.

"Là thật." Đại công chúa gật đầu.

"Nam Cực Tiên Ông gặp ngươi lại là vì chuyện gì?" Vương Mẫu lại hỏi.

"Ta không phục, cùng là vi phạm thiên điều, con gái ta phải chết, em gái hắn lại sống sờ sờ, ta tìm Nam Cực Tiên Ông giúp điều tra chuyện Chức Nữ." Đại công chúa oán độc nói.

Khai Minh Tiên Quân kinh ngạc, vợ diễn thật quá chân thực, còn

giỏi hơn cả hắn.

"Hừ, phóng túng, dạy con không nghiêm, ngươi có gì mà không phục." Giọng Vương Mẫu đột nhiên cao lên, uy nghiêm, phẫn nộ.

Khai Minh Tiên Quân thầm tắc lưỡi, nhạc mẫu cũng rất giỏi diễn.

Không hổ là mẹ con, diễn xuất đều đỉnh cao.

Thực ra, chuyện Thất Tiên Nữ họ đều biết, thậm chí Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng biết, chỉ có Nam Cực Tiên Ông là bị che mắt.

Nam Cực Tiên Ông tưởng rằng mình đang xoay họ như chong chóng, thực tế là họ đang cùng nhau xoay Nam Cực Tiên Ông.

"Hừ, vốn dĩ là vậy.

Năm xưa Phụ vương giam Dao Cơ công chúa dưới Đào Sơn, Dương Tiễn thật sự không hận nữa sao?" "Ta nghi ngờ chuyện Chức Nữ, chính là Dương Tiễn đang cố ý báo thù.

Còn có bảy em gái ta, đi tìm Dương Tiễn lý luận, sau đó liền biến mất, rất có thể đã bị Dương Tiễn ra tay độc ác." Đại công chúa bất bình nói.

Các thần mặt nhìn nhau, Đại công chúa dũng cảm vậy sao?

Nhưng những gì Đại công chúa nói hình như cũng có lý, khả năng này không phải là không có.

Chuyện này hình như có chút kích thích rồi.

Vương Mẫu im lặng một lúc, dường như cũng bắt đầu nghi ngờ Dương Tiễn, nói: "Tuyên Dương Tiễn." Nam Cực Tiên Ông ẩn mình một bên, trong lòng thầm mừng, không ngờ Đại công chúa lại mạnh mẽ như vậy, khiến Vương Mẫu cũng nghi ngờ Dương Tiễn, thật là niềm vui bất ngờ.

Một khi đã nảy sinh nghi ngờ, muốn xóa bỏ sẽ rất khó.

Nếu vì chuyện này mà Dương Tiễn và Vương Mẫu, Ngọc Đế trở mặt, vậy thì quá hoàn mỹ rồi.

Rất nhanh, Dương Tiễn đã đến.

Dương Tiễn cũng không biện giải, lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch thúc đẩy, một bức tranh hiện ra.

Ngoài Quán Giang Khẩu, Thất Tiên Nữ và Nam Cực Tiên Ông gặp mặt, Nam Cực Tiên Ông nói muốn đến Đại Đường thu đồ đệ, bảo Thất Tiên Nữ mau về Thiên Đình.

Nhưng Thất Tiên Nữ không về Thiên Đình, mà lén lút đi theo sau lưng Nam Cực Tiên Ông.

"Hừ, xung quanh Quán Giang Khẩu đều có Lưu Ảnh Thạch, muốn vu oan cho ta, ngươi tìm nhầm chỗ rồi." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Các thần đồng loạt nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, bao gồm cả Vương Mẫu.

Nam Cực Tiên Ông mồ hôi đầm đìa, không ngờ Dương Tiễn còn giữ lại chiêu này.

"Lúc đó ta vội đi thu đồ đệ, không chú ý đến bảy vị công chúa đi theo." Nam Cực Tiên Ông vội vàng biện bạch.

"Ngươi đường đường là Chuẩn Thánh đỉnh phong lại không phát hiện Thất Tiên Nữ theo dõi?

Ngươi đang nói đùa sao?" "Ngươi rõ ràng biết Thất Tiên Nữ ở Thiên Đình đã lâu, tất nhiên sẽ tò mò về cuộc sống của người phàm, còn nói những lời đó, chẳng phải là muốn dẫn Thất Tiên Nữ đi sao?" "Nương nương, thần nghi ngờ Nam Cực Tiên Ông cố ý xúi giục Thất Tiên Nữ hạ phàm, sau đó dẫn Thất Tiên Nữ đi bắt lại, để vu oan cho Nhị Lang Chân Quân." Mai Sơn Lão Lục đứng ra tố cáo.

Các thần mặt nhìn nhau, đều nghi ngờ nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Ngươi một Chuẩn Thánh đỉnh phong, không phát hiện được bảy Đại La Kim Tiên trung kỳ theo dõi, nói không thông a.

"Hồ ngôn loạn ngữ, ta làm sao có thể làm loại chuyện to gan lớn mật, đê tiện này được." "Lúc đó ta vội đi thu đồ đệ, rời đi nhanh chóng, rất nhanh đã kéo xa khoảng cách với Thất Tiên Nữ.

Tốc độ của ta các ngươi cũng biết, không phát hiện được Thất Tiên Nữ cũng rất bình thường." "Hơn nữa, ta đối xử thẳng thắn với bảy vị công chúa cũng có lỗi sao?" Nam Cực Tiên Ông lớn tiếng biện bạch.

"Hừ, bất kể nói thế nào, chuyện này cũng không thoát khỏi liên quan đến ngươi.

Bảy vị công chúa quan trọng hay ngươi thu đồ đệ quan trọng, tại sao ngươi không hộ tống bảy vị công chúa về Thiên Đình, rồi mới đi thu đồ đệ." "Ngươi nói đến Đại Đường, bảy vị công chúa liền đến Đại Đường, mới mất tích.

Chuyện này dù ngươi có biện bạch thế nào, cũng phải chịu trách nhiệm chính." Mai Sơn Lão Lục tiếp tục đối chất.

"Các vị, bây giờ không phải là lúc tranh cãi, tìm được bảy vị công chúa mới là quan trọng nhất." Thái Bạch Kim Tinh đứng ra làm người hòa giải.

"Chuyện này Nam Cực Tiên Ông chịu toàn bộ trách nhiệm, để ông ta đi tìm." Mai Sơn Lão Lục nói.

Nam Cực Tiên Ông đuối lý, nhất thời không tìm được lý do từ chối.

"Hừ, Nam Cực Tiên Ông, ngươi nếu tìm được bảy vị công chúa về thì thôi, nếu bảy vị công chúa xảy ra chuyện gì, Xiển giáo cũng

không bảo vệ được ngươi.” “Còn có Đại công chúa, ngươi không ràng buộc em gái, ngược lại còn xúi giục chúng tự ý hạ phàm, ngươi cũng đi tìm cho bản cung, sau chuyện này tự mình đến Thiên lao lĩnh phạt.” Vương Mẫu tức giận nói.

“Nương nương, chuyện này ta cũng có trách nhiệm, ta sẽ cùng họ hạ phàm tìm kiếm.” Khai Minh Tiên Quân đứng ra.

Diễn kịch phải diễn cho trọn bộ, Đại công chúa xảy ra chuyện, hắn không đứng ra giúp đỡ thì không hợp lẽ.

“Hừ.” Vương Mẫu hừ lạnh một tiếng, tức giận rời đi.

Vương Mẫu rời đi, bãi triều, nhưng các vị thần lại không hề rời khỏi, ba năm người một túm tụ lại với nhau thì thầm nghị luận.

Dương Tiễn và Xiển giáo đối đầu nhau đã sớm được bày ra mặt bàn, dù sao lần trước hai bên cũng đã đánh nhau ở Bắc Minh.

Bị Mai Sơn Lão Lục dẫn dắt, đại bộ phận thần tiên đều cho rằng chính Nam Cực Tiên Ông đã giấu Thất tiên nữ đi để vu hãm Dương Tiễn.

Dù sao thì chuyện Thất tiên nữ hạ phàm, Nam Cực Tiên Ông đã nhúng tay vào, cuối cùng Thất tiên nữ cũng là đi theo Nam Cực Tiên Ông rời khỏi.

Suy đoán này, về mặt logic cũng nói thông được.

Dương Tiễn lạnh lùng liếc Nam Cực Tiên Ông một cái rồi dẫn theo sáu huynh đệ Mai Sơn rời đi.

Dương Tiễn vừa đi, các vị thần cũng ba năm người một túm rời khỏi.

Đệ tử Xiển giáo không rời đi, bọn họ thậm chí cũng nghi ngờ là Nam Cực Tiên Ông làm, định bụng sẽ hỏi riêng.

“Thất tiên nữ thật sự không phải ngươi bắt?” Khai Minh Tiên Quân làm bộ nghi ngờ.

“Thật không phải, ta thật sự không bắt.” Nam Cực Tiên Ông uất ức đến muốn thổ huyết, lần này ông ta thật sự oan uổng, nói không rõ ràng được.

Đúng là ông ta tính kế Thất tiên nữ, nhưng người thật sự không phải ông ta bắt.

Vốn dĩ ông ta làm rất kín đáo, cho dù có nghi ngờ, không có chứng cứ cũng không làm gì được ông ta.

Ngọc Đế dù có vùng lên thế nào, mặt mũi cần phải cho Nguyên Thủy Thánh Nhân vẫn phải cho, không có chứng cứ mà động đến ông ta, sẽ cho Nguyên Thủy Thánh Nhân lý do ra tay, Ngọc Đế không dám làm như vậy.

Chương 548

Vốn dĩ theo tính toán của ông ta, Thất tiên nữ và phàm nhân kết hợp, đã động phàm tâm.

Nghi ngờ ông ta thì sao chứ, không có chứng cứ, mà Thất tiên nữ động phàm tâm là sự thật, trọng điểm là xử lý Thất tiên nữ như thế nào.

Đến lúc đó ông ta xúi giục các thần bám vào chuyện này không buông, làm to chuyện lên, kiềm chế hết tinh lực của Dương Tiễn và Ngọc Đế.

Ngay cả con gái Ngọc Đế cũng động phàm tâm, lại thêm ông ta làm to chuyện, việc này không thể đè xuống được.

Cứ làm ầm ĩ lên, ép Dương Tiễn phải ra tay hạ sát Thất tiên nữ, ly gián Dương Tiễn và Ngọc Đế, ép Dương Tiễn rời khỏi Thiên đình, rồi lại lợi dụng Trầm Hương thêm dầu vào lửa, ép Ngọc Đế sửa đổi thiên điều.

Thiên đình loạn, lại lợi dụng Đinh Hương mưu đoạt khí vận Nhân tộc để chấn hưng Xiển giáo, Thiên đình đại loạn, Xiển giáo quật khởi, đoạt lại chính thống Đạo môn.

Nghĩ thì rất hay, nhưng nghìn tính vạn tính cũng không tính được, bước quan trọng nhất lại không thành, Thất tiên nữ không kết hợp với phàm nhân, mà còn mất tích.

Lần này ngược lại là Vương Mẫu đã để mắt tới ông ta.

Tuy không có chứng cứ chứng minh là ông ta làm, ông ta không có chuyện gì, nhưng kế hoạch không thành chính là thất bại lớn nhất.

Không thể kìm hãm được tinh lực của Dương Tiễn, vạn nhất

Dương Tiễn chú ý đến Đinh Hương thì phiền phức rồi.

Nhưng bây giờ ông ta bị Vương Mẫu để mắt, không thể gây chuyện được.

Cho nên, Thất tiên nữ rốt cuộc đã đi đâu?

Bị ai bắt đi.

Ông ta không nghi ngờ đến Dương Tiễn, dù sao lúc đó Dương Tiễn đang ở Nam Hải quan chiến Huyền Đô và Quảng Thành Tử.

Ít nhất ông ta cho là như vậy, lại không biết Dương Tiễn chỉ đến sớm hơn ông ta một chút, đi về phía Trường An chứ không phải về Quán Giang Khẩu.

Người ông ta nghi ngờ nhất vẫn là Thập Thiên Quân và Mộc Linh Thánh Mẫu, nhưng chuyện này ông ta không tiện hỏi, hỏi ra chính là thừa nhận mình biết Thất tiên nữ theo ông ta đến Trường An.

Rất phiền.

"Thật không phải?" Khai Minh Tiên Quân tiếp tục nghi ngờ.

"Thật không phải." Nam Cực Tiên Ông sắp thổ huyết rồi, ông ta thật sự oan uổng, nói không rõ, căn bản không thể nói rõ.

Mai Sơn Lão Lục nói có lý có cứ, ông ta cũng sắp nghi ngờ chính mình rồi.

"Vậy chỉ có thể đi tìm thôi." Khai Minh Tiên Quân không nói nữa.

Sau đó, những đệ tử Xiển giáo kia cùng nhau đi giúp đỡ.

Mà bọn họ vừa ra khỏi Nam Thiên Môn, liền thấy Mai Sơn Lão Lục đang chờ bọn họ, lướt đến bên cạnh Nam Cực Tiên Ông, cũng không nói gì, cứ đi theo, ánh mắt khóa chặt Nam Cực Tiên Ông.

"Ngươi làm gì?" Nam Cực Tiên Ông không nhịn được nữa.

“Ta nghi ngờ Thất tiên nữ chính là bị ngươi bắt đi, hãm hại Nhị gia.” “Ta là chính thần của Ti Pháp Thần Điện, có quyền giám thị ngươi, ta cứ bám theo ngươi.” “Ngươi thả Thất tiên nữ ra, thì chứng minh là ngươi bắt, ngươi không thả, tìm không thấy Thất tiên nữ, ngươi cũng phải xong đời, ngươi xong rồi.” Lão Lục mặt đầy vẻ cười lạnh, cứ như chỉ có ngươi biết đào hố vậy, chúng ta cũng biết, ngươi không thành, chúng ta thành công rồi.

Đúng vậy, Thất tiên nữ không phải Nam Cực Tiên Ông bắt, cho dù chứng cứ không đủ, nhưng Nam Cực Tiên Ông không thoát khỏi liên quan.

Chứng cứ không đủ, không giết được Nam Cực Tiên Ông, nhưng thu hồi lại chức vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế thì đủ rồi.

Đương nhiên, thứ bọn họ muốn không chỉ có vậy, muốn thêm tội cho người khác đâu sợ không có lý do, tạo ra giả tượng chính là Nam Cực Tiên Ông bắt rồi đổ tội cho ông ta không khó, đợi ủ thêm một thời gian, lửa đủ rồi thì ra tay.

Chức vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế bọn họ muốn, lão già Nam Cực Tiên Ông này cũng phải xong đời.

“Ngươi...” Nam Cực Tiên Ông suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, tên khốn này giám thị ông ta, ông ta càng không thể động đậy.

Đây là nhất quyết phải gán tội danh cho ông ta.

Bây giờ ngược lại là Dương Tiễn không hy vọng ông ta tìm thấy Thất tiên nữ, mà ông ta chỉ có tìm thấy Thất tiên nữ, mới có thể chứng minh trong sạch.

Thâm hít một hơi, Nam Cực Tiên Ông cố gắng bình tĩnh lại, hạ giới thẳng đến Huyết Hải tìm Ngưu Ma Vương, nhờ Ngưu Ma Vương giúp đỡ, Ngưu Ma Vương quan hệ rộng, tính tình lại hào

sảng, chơi bời đủ kiểu, bạn bè khắp nơi, còn có cả đám tình nhân kia nữa.

"Trầm Hương vào Huyết Hải rồi không ra nữa, ngươi giúp ta vào hỏi thử xem." Ngưu Ma Vương gãi gãi đầu.

"Được." Nam Cực Tiên Ông không có nhiều lo lắng, liền muốn xông vào Huyết Hải.

Ngưu Ma Vương vừa định nhắc nhở, nhưng Nam Cực Tiên Ông đã xông vào rồi.

"Xong rồi." Ngưu Ma Vương vỗ trán.

"Sao vậy?

Minh Hà lão tổ không ở Huyết Hải, chỉ có đám phế vật A Tu La tộc kia, căn bản không làm gì được Tiên Ông." Lý Tĩnh nghi hoặc.

"Ngươi biết cái gì, Đại Vu Phi Liêm một khắc trước đã vào Huyết Hải tìm Hồng Liên Vương." Ngưu Ma Vương trừng mắt nhìn Lý Tĩnh.

"Mau, mau ngăn cản Phó giáo chủ." Một đám đệ tử Xiển giáo sắc mặt đại biến, vội vàng muốn đuổi theo vào, nhưng đã quá muộn.

Nam Cực Tiên Ông đã vào trong gây sự, bị Phi Liêm đuổi theo chạy ra.

"Ngươi chạy cái gì, không phải rất ngông cuồng sao, bảo A Tu La tộc Tứ vương ra bái kiến ngươi." "Ngươi là cái thá gì mà bái kiến ngươi, ngươi chịu nổi sao?" Phi Liêm không phải loại vụng về như Khoa Phụ, Phi Liêm kế thừa Lôi chi pháp tắc của Lôi chi Tổ vu Cường Lương, độn thuật nhanh như chớp.

Trước mặt Hồng Liên Vương yêu dấu, phải biểu hiện thật tốt, để Hồng Liên Vương bái phục dưới tư thế anh hùng của mình, lòng sinh

ngưỡng mộ.

Cho nên, Phi Liêm trực tiếp hạ sát thủ, một chiêu Lôi Độn thuật lóe lên sau lưng Nam Cực Tiên Ông, nắm đấm bao bọc bởi lôi đình, thẳng vào đầu Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông sợ hãi, vội vàng tế ra pháp bảo Thái Cực Phù Ấn để chống đỡ, kéo dãn khoảng cách về phía sau.

Thái Cực Phù Ấn trực tiếp bị một quyền cực kỳ bạo lực của Phi Liêm đánh bay ra ngoài.

Thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, hoàn toàn không phá được phòng ngự nhục thân của Phi Liêm.

Toàn bộ Hồng Hoang, không dùng pháp bảo chỉ có Vu tộc, ngay cả lực lượng pháp tắc cũng chỉ dùng để phối hợp nhục thân tấn công.

Vu tộc ra tay, chỉ dựa vào đôi quyền, thị giác va chạm cực mạnh, hoàn mỹ thể hiện mỹ học bạo lực.

Tốc độ không chiếm ưu thế, Nam Cực Tiên Ông chính là một con gà, ít nhất là trước mặt Phi Liêm.

Nam Cực Tiên Ông vội vàng thi triển bản lĩnh mạnh nhất của mình, hiện ra bản thể, chạy.

Mai Sơn Lão Lục xem mà vui vẻ, đúng là một tên xui xẻo, một tên oan gia, đi khoe oai lại đụng phải tấm sắt.

Nhưng phải nói một câu, Khoa Phụ nói không sai, Nam Cực Tiên Ông, Hồng Hoang đệ nhất đại sư chạy trốn, tình hình không ổn là lập tức chạy, không hề do dự một chút.

Ngươi dù sao cũng nên qua vài chiêu chứ, dù sao ngươi cũng là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, mặt mũi cũng không cần nữa.

“Phi Liêm, hôm nay ta muốn ăn tiên hạc.” Huyết Hải nổi lên gợn

sóng, một bóng hồng xinh đẹp bước ra, dáng người uyển chuyển, yêu kiều vũ mị, chính là Hồng Hoang đệ nhất mỹ nhân Hồng Liên Vương.

Hồng Hoang công khai mỹ nữ nhất là A Tu La tộc nữ tử, không một ai xấu.

Mà công nhận xấu nhất là A Tu La tộc nam tử.

Dù sao cũng không biết lúc đầu Minh Hà sáng tạo ra A Tu La tộc đã nghĩ gì.

Chương 549

Hồng Liên Vương một thân váy đỏ, xẻ tà rất cao, khi đi lại để lộ ra một đôi chân đẹp đến cực hạn, khiến người ta không thể rời mắt.

Dung mạo có thể nói là mỹ lệ tuyệt trần, kinh vi thiên nhân, kinh tâm động phách.

Kết hợp với một mái tóc dài màu đỏ, gợi cảm minh diễm, vẻ đẹp cực kỳ có sức tác động thị giác, một lần nhìn khó quên.

Vừa xuất hiện, tất cả mọi người có mặt đều bị ánh mắt thu hút, căn bản không thể rời đi, Ngưu Ma Vương còn sắp chảy nước miếng.

Đương nhiên, hắn cũng biết Hồng Liên Vương không phải là người hắn có thể mơ tưởng, chỉ dám nhìn xem.

"Được, ta đi bắt lão già kia về nướng cho ngươi ăn." Một tiếng Phi Liêm, mang theo vài phần nũng nịu, Phi Liêm một chút cũng không thể từ chối, lôi quang lóe lên, đuổi theo Nam Cực Tiên Ông.

Lão Lục vỗ trán, Đại Vu đàng hoàng ngươi không làm, lại đi làm liếm cẩu, khí phách Vu tộc đều bị ngươi vứt sạch rồi.

Không nỡ nhìn, thật sự không nỡ nhìn.

Phi Liêm vừa đi, một tên liếm cẩu khác là Hoan Hỉ Phật liền thừa cơ chen vào, mặt đầy vẻ nịnh nọt đến bên cạnh Hồng Liên Vương.

"Chậc, đồ lừa ngốc không biết xấu hổ." Lão Lục khinh bỉ bĩu môi, Phật môn là hư ngụy nhất, mà hư ngụy nhất không ai khác chính là tên này.

Phật môn Bát giới, giới thứ nhất, giới sắc.

Mà Hồng Hoang hảo sắc nhất chính là Hoan Hỉ Phật.

Tên này còn mỹ danh là tự thân nhập cuộc, vì chúng sinh tìm kiếm pháp môn giới sắc, còn tạo ra một cái Hoan Hỉ Thiền, để những kẻ hảo sắc có thể danh chính ngôn thuận hành sắc.

Tín đồ của tên này còn rất nhiều, không có một ai là người tốt.

Cực kỳ ghê tởm.

"Ngươi nói gì?

Nói lại lần nữa." Lão Lục hoàn toàn không che giấu giọng nói, tất cả mọi người đều nghe thấy, Hoan Hỉ Phật lập tức nổi giận.

Bị mắng trước mặt nữ thần, hắn mà không biểu hiện một chút, chẳng phải sẽ bị nữ thần coi thường sao.

"Ta nói rồi đó, ngươi làm gì được ta?

Chẳng lẽ không phải sự thật?" "Lão tử là Thiên đình chính thần, còn là bộ hạ của Nhị Lang Chân Quân, ngươi dám động đến ta không, đồ lừa ngốc chết tiệt." Lão Lục ngẩng đầu khiêu khích, vô cùng kiêu ngạo.

Hoan Hỉ Phật bị dồn vào thế khó, không ra tay thì mất mặt trước nữ thần, ra tay thì đắc tội Thiên đình và Dương Tiễn.

Nhưng là kẻ háo sắc như mạng, cuối cùng hắn vẫn cảm thấy nữ thần quan trọng hơn, cùng lắm sau này trốn đi, trốn trong Linh Sơn không ra ngoài.

"Vậy thì ngươi đi chết đi!" Hoan Hỉ Phật ánh mắt lạnh lùng, uy áp Chuẩn Thánh đỉnh phong lan tỏa.

Lão Lục ngẩng đầu, hoàn toàn không sợ.

Xiển giáo Thập nhị kim tiên, ngoại trừ Quảng Thành Tử, những người khác hiện tại hắn đều là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, Hoan Hỉ Phật có thể đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong trước những người

khác, hoàn toàn dựa vào việc tai họa nữ tu, hấp thu nguyên âm của người ta.

Còn có khí vận gia trì do những tín đồ tu luyện Hoan Hỉ Thiền cung cấp.

Nói đến tà tu Hồng Hoang, Hoan Hỉ Phật tuyệt đối là đệ nhất.

Đáng cười nhất là, giẫm lên tính mạng của vô số nữ tu để leo lên, lại còn mở miệng ngậm miệng từ bi.

Kết hợp sự hư ngụy của Phật môn và sự âm hiểm của Xiển giáo làm một, Hoan Hỉ Phật là kẻ mà hắn thấy chướng mắt nhất ở Hồng Hoang.

"Ngươi cho rằng ta sẽ sợ Dương Tiễn, không dám giết ngươi sao?" Hoan Hỉ Phật biến hình đến trước mặt Lão Lục, một tay bóp cổ Lão Lục.

"Toàn bộ Hồng Hoang, lão tử ghét nhất chính là ngươi, giết ta, Nhị gia tất sẽ giết ngươi báo thù cho ta." "Một mạng đổi một mạng, để thứ dơ bẩn như ngươi biến mất khỏi Hồng Hoang, đáng." Lão Lục cũng không phản kháng, lạnh lùng cười.

Sau đó nhìn về phía Hồng Liên Vương: "Hồng Liên Vương, để thứ dơ bẩn này quấn lấy, ngươi không sợ mất giá sao." Lần này là hoàn toàn dồn Hoan Hỉ Phật vào thế khó, hôm nay nếu không giết Lão Lục, sau này hắn không còn mặt mũi nào đến quấn lấy Hồng Liên Vương nữa.

"Phì, đồ dơ bẩn, có gan thì ra tay đi, lão tử hôm nay lấy mạng đổi mạng, tịnh hóa Hồng Hoang, thống khoái." Lão Lục nhổ một bãi nước bọt vào mặt Hoan Hỉ Phật, một lòng cầu chết, có thể thấy hắn ghét Hoan Hỉ Phật đến mức nào.

"Ngươi tìm chết." Hoan Hỉ Phật tức giận, hoàn toàn mất đi lý trí,

pháp lực dâng trào muốn bóp nát Lão Lục.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Ngươi dám động vào hắn một chút thử xem." Đồng tử Hoan Hỉ Phật co rụt lại, quay đầu nhìn, liền thấy Dương Tiễn không biết từ lúc nào đã đến, ánh mắt lạnh lẽo, sát ý dâng trào, tỏa ra khí tức nguy hiểm.

"Thả hắn ra, hoặc là chết." Thần quang lóe lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay, Dương Tiễn hai mắt tỏa ra ánh sáng nguy hiểm, từng bước áp sát.

Hoan Hỉ Phật cuối cùng vẫn sợ Dương Tiễn, lực đạo trên tay buông lỏng, nhưng quay lại lại thấy Hồng Liên Vương đang nhìn chằm chằm Dương Tiễn, hai mắt sáng rực, tình cảm ngưỡng mộ sắp tràn ra.

Lần này, Hoan Hỉ Phật trực tiếp nổi điên, nữ thần mà hắn cầu không được, lại đối với đối thủ của hắn trăm bề ngưỡng mộ, lòng tự tôn khiến hắn không thể chấp nhận được một chút nào.

"Hừ, người khác sợ ngươi, ta không sợ, năm đó Phong Thần lượng kiếp, ngươi giết đồ nhi của ta, cướp đi Khổn Tiên Thằng, thù mới hận cũ, hôm nay cùng nhau tính sổ." "Đến đây." Hoan Hỉ Phật nổi nóng, mắt đỏ ngầu ném Lão Lục sang một bên, bay lên trời.

Hồng Liên Vương lại ngưỡng mộ Dương Tiễn, hôm nay hắn nếu đánh bại Dương Tiễn, tất sẽ chiếm được trái tim Hồng Liên Vương.

Ngưu Ma Vương nhếch mép, Hoan Hỉ Phật rõ ràng là đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Hồng Liên Vương, chết vì sĩ diện, còn muốn đánh bại Dương Tiễn để chứng minh bản thân.

Một cường giả có tiếng tăm ở Hồng Hoang, lại vì một người phụ nữ mà mất trí.

Ân, Hoan Hỉ Phật còn cuồng hơn cả Phi Liêm, đích thị là liếm cẩu

đệ nhất Hồng Hoang.

Đây mới là yêu tinh câu hồn thực sự, câu mất hồn của cả Hoan Hỉ Phật và Phi Liêm hai vị đại năng.

Thật là lợi hại.

So sánh ra, yêu tinh như Ngọc Diện Hồ Ly, quả thực là không đáng nhắc tới, người mà nó quyến rũ không cùng đẳng cấp.

Hồng Liên Vương cũng coi như là tiền cổ vô nhân, e rằng hậu cũng vô lai giả.

Nhưng phải nói một câu, Hồng Liên Vương thật sự rất đẹp, nếu điều kiện cho phép, hắn cũng muốn bị câu hồn.

"Khổn Tiên Thằng ở đây, có bản lĩnh thì ngươi lấy lại đi." Dương Tiễn tế ra Khổn Tiên Thằng, khiêu khích hết mức, đuổi theo nhảy lên trời.

"Hôm nay Khổn Tiên Thằng tất sẽ vật quy nguyên chủ." "Xem Đại Hoang Mậu Tuất Tháp của ta đây." Hoan Hỉ Phật tự tin tràn đầy, tế ra pháp bảo Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, Cửu Thiên Hoang Nhưỡng và Mậu Tuất Lưu Thổ trong thập đại thần thổ tuôn ra, hình thành sóng đất ngút trời cuốn về phía Dương Tiễn.

Cửu Thiên Hoang Nhưỡng, ẩn chứa lực lượng thôn phệ, thôn phệ sinh cơ.

Mậu Tuất Lưu Thổ, có đặc tính của nước, có thể lưu động, tính dính cực mạnh, một khi dính vào, rất khó thoát ra, năng lực phong ấn cực mạnh, do Kỳ Lân tộc nắm giữ, Hoan Hỉ Phật dùng Cửu Thiên Hoang Nhưỡng đổi lấy một phần.

Sau Phong Thần lượng kiếp, hắn dùng hai loại thần thổ luyện chế Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, đạt tới ba mươi đạo cấm chế, chỉ thiếu chút nữa là thành cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Hai đại thần thổ, một phong ấn một thôn phệ, uy lực cực kỳ khủng bố, cũng là lá bài tẩy để hắn dám khiêu khích Dương Tiễn.

Mà bản thể của hắn chính là Cửu Thiên Hoang Châu được thai nghén từ Cửu Thiên Hoang Nhưỡng, sinh ra từ việc Cửu Thiên Hoang Nhưỡng thôn phệ sinh cơ.

Bản thân thuộc tính thổ, cho nên độn địa thuật của hắn là đệ nhất Hồng Hoang, sau khi hóa hình đã nắm giữ Cửu Thiên Hoang Nhưỡng, căn nguyên bất phàm, được Nguyên Thủy Thánh Nhân coi trọng, thu làm đệ tử thân truyền.

Xiển giáo Thập nhị kim tiên, ngoại trừ Quảng Thành Tử, thì hắn là mạnh nhất.

"Ngươi có Thái Dương Chân Hỏa, nhưng thổ khắc hỏa, huống hồ ta có hai loại thần thổ." "Ngươi có Lôi Đình Tử Liên, lôi cũng bị thổ khắc chế, xem ngươi làm thế nào." Hoan Hỉ Phật đắc ý cười lạnh.

Ngũ hành tương khắc, hỏa bị thổ khắc chế đến chết.

Chương 550

Trong ngũ hành, lực phòng ngự của thổ là mạnh nhất, hai đại thần thổ hợp lực, Lôi Đình Tử Liên công kích bằng lôi đình tất không thể phá phòng.

Hơn nữa hắn còn có pháp bảo phòng ngự Cửu Phẩm Kim Liên, lúc đầu Công Đức Kim Liên thai nghén ra chín hạt sen, qua Bát Bảo Công Đức Trì thai nghén, hấp thu lượng lớn công đức hóa thành cửu phẩm kim sắc liên đài, đều là thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Tam giáo một mạch phân được năm tòa, Tây phương giáo một mạch phân được bốn tòa.

Quy Nhất giáo vì trọng tâm đặt ở Thiên đình, cho nên không được phân.

Năm tòa liên đài, một tòa cho đại diện Yêu tộc ở Linh Sơn là Cửu Anh.

Sau đó Tiệt giáo được hai tòa, Xiển giáo được hai tòa.

Tiệt giáo hai tòa, một tòa trong tay Như Lai, một tòa trong tay Diễm Trung Tiên La Tuyên.

Xiển giáo hai tòa, cho hắn và Quan Âm, lúc Tây Du lượng kiếp, Dương Tiễn chiến Quan Âm, đã tốn rất nhiều công sức mới phá được phòng ngự của Cửu Phẩm Kim Liên.

Mà hắn có hai đại thần thổ cộng với Cửu Phẩm Kim Liên, phòng ngự kéo căng, đã đứng ở thế bất bại.

"Vậy sao?

Nếu ở nơi khác, ta có lẽ không làm gì được ngươi, nhưng ở đây, bại ngươi chỉ cần một chiêu." Dương Tiễn thần sắc bình tĩnh, né

tránh thần thổ cuốn tới, đến trung tâm Huyết Hải.

"Nói khoác không biết ngượng, ta ngược lại muốn xem ngươi làm sao một chiêu bại ta." Hoan Hỉ Phật thúc đẩy thần thổ đuổi theo.

"Hôm nay liền để ngươi kiến thức uy lực thật sự của Thiên Nhãn." Dương Tiễn đưa tay lên trán một cái, Thiên Nhãn mở ra, vốn là Thiên Nhãn màu trắng, lại dần dần biến thành màu đỏ như máu, yêu dị, tà mị, tỏa ra hồng quang màu máu rợn người.

Giây tiếp theo, huyết quang đại thịnh, bao trùm Huyết Hải, huyết khí tỏa ra từ Huyết Hải, đều hội tụ về phía Thiên Nhãn.

Sớm từ trước Tây Du lượng kiếp, hắn đã phát hiện Thiên Nhãn có thể tiến hóa, ẩn chứa năm loại pháp tắc: chiến đấu pháp tắc, huyết chi pháp tắc, hồn đạo pháp tắc, càn khôn pháp tắc, kim chi pháp tắc.

Hắn là lĩnh ngộ một loại pháp tắc, Thiên Nhãn liền có thể tiến hóa một lần.

Những năm này, hắn ngoài việc lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc, cũng đang thử lĩnh ngộ bốn loại pháp tắc còn lại.

Lực công kích của Thiên Nhãn tại sao lại mạnh như vậy, bởi vì có thể dung hợp hoàn mỹ lực lượng của chiến đấu pháp tắc.

Lúc ở Hư Khâu Tiên Sơn, nhờ quan sát Vũ Linh đại tiểu thư vận dụng huyết chi pháp tắc, hắn đã ngộ ra, sau khi về Quán Giang Khẩu, bế quan lĩnh ngộ huyết chi pháp tắc đến tiểu thành, mở ra Thiên Nhãn đệ nhị trọng.

Nơi này là Huyết Hải, có vô tận huyết khí để huyết chi pháp tắc sử dụng.

Áo nghĩa của huyết chi pháp tắc, thông qua huyết khí gia trì để tăng cường chiến đấu lực, còn có thể khống chế huyết dịch của người khác, cách không hấp thu huyết khí của đối thủ để làm suy yếu đối

thủ, tăng cường bản thân, là một loại pháp tắc vô cùng khó quấn và thiện chiến.

Hiện tại hắn chỉ lĩnh ngộ đến tiểu thành, chỉ có thể sơ bộ khống chế huyết khí, không thể làm được việc khống chế huyết dịch của người khác, hoặc cách không hấp thu huyết khí của người khác.

Nhưng đây là Huyết Hải, có nguồn cung cấp huyết khí không ngừng, tiểu thành huyết chi pháp tắc cũng đủ rồi.

Vô tận huyết khí tràn vào Thiên Nhãn, huyết quang tỏa ra từ Thiên Nhãn ngày càng thịnh, một luồng khí tức bạo lệ đang được ấp ủ, dao động ngày càng mạnh, phảng phất như có một tuyệt thế đại hung sắp từ trong Thiên Nhãn lao ra.

Hoan Hỉ Phật sắc mặt đột biến, lưng phát lạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác nguy hiểm không lành, vội vàng toàn lực thúc đẩy thần thổ, muốn ngắt đứt Dương Tiễn thi pháp.

Trước đây chưa từng thấy Dương Tiễn thi triển chiêu này, nhìn lượng huyết khí hội tụ cũng biết, chiêu này tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Nhưng Dương Tiễn căn bản không đánh với hắn, liên tục lùi tránh quanh Huyết Hải, không ngừng thúc đẩy Thiên Nhãn hấp thu huyết khí.

Cảm giác bất an trong lòng Hoan Hỉ Phật ngày càng mạnh, nhưng hắn tự tin vào phòng ngự của mình, dứt khoát không đuổi nữa, phòng ngự toàn bộ mở ra, chuẩn bị cùng Dương Tiễn một chiêu phân thắng bại.

Dương Tiễn nếu không phá được phòng ngự của hắn, vậy hắn sẽ đứng ở thế bất bại, coi như thắng.

Nếu không đỡ được, thắng thua tự nhiên không cần phải nói.

"Ngao chiến thiên hạ." Hoan Hỉ Phật hỏa lực toàn khai, đem Pháp

Tướng Thiên Địa và Ngao Chiến Chi Pháp đều thúc đẩy.

Cửu Thiên Hoang Nhưỡng ẩn chứa lực thôn phệ, hắn từ đó có được linh cảm, sáng tạo ra Ngao Chiến Chi Pháp.

Hấp thu và tích trữ lực lượng nguyên âm gia trì, khí tức của Hoan Hỉ Phật không ngừng tăng lên, uy áp ngày càng mạnh, tuy tu vi không đột phá, nhưng pháp lực đã mạnh hơn gấp bội.

Tiếp đó, Hoan Hỉ Phật đem lực lượng nguyên âm đánh vào hai đại thần thổ, hình thành một vòng xoáy, hai đại thần thổ cùng lực lượng nguyên âm dung hợp, trước mặt Hoan Hỉ Phật hóa thành một vòng xoáy đen kịt, chậm rãi xoay tròn, ánh sáng xung quanh đều bị thôn phệ, tỏa ra cảm giác áp bức kinh tâm động phách.

Nếu bị hút vào, chắc chắn không còn lại một mảnh vụn.

Hoan Hỉ Phật lại thúc đẩy cả Cửu Phẩm Kim Liên, còn có Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, tỏa ra thần quang thuộc tính thổ màu xám.

Vòng xoáy Nguyên Âm Thần Thổ chắn trước người, ngồi trên Cửu Phẩm Kim Liên, đầu đội Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, phòng ngự kéo căng, không tin như vậy còn không đỡ được một đòn của Dương Tiễn.

Đối diện, Dương Tiễn cũng đã hấp thu đủ, đạt đến cực hạn mà hắn hiện tại có thể chịu đựng.

Huyết quang từ Thiên Nhãn lan tỏa nửa bầu trời.

Đột nhiên, tất cả huyết quang thu lại, toàn bộ thu vào trong Thiên Nhãn, Thiên Nhãn theo đó khép lại.

Dương Tiễn toàn lực thúc đẩy chiến đấu pháp tắc gia trì cho đòn này.

Mọi người nín thở tập trung tinh thần nhìn hai người, đây là một

cuộc đối quyết giữa mâu và thuẫn, một người công kích vô song, một người phòng ngự vô địch.

Hoan Hỉ Phật tuy hèn hạ, nhưng cũng thực sự mạnh mẽ.

Ít nhất dám nghênh chiến Dương Tiễn, hơn hẳn tên chỉ biết chạy trốn Nam Cực Tiên Ông rất nhiều.

Dưới vạn người chú mục, đột nhiên, Thiên Nhãn trên trán Dương Tiễn mở ra lần nữa, một đạo hồng quang to bằng ngón tay cái đột nhiên bắn ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hoan Hỉ Phật.

Hồng quang rất nhỏ, hoàn toàn không liên quan gì đến hùng vĩ, nhìn qua thậm chí có chút không đáng chú ý, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức cực độ nguy hiểm, cuồng bạo, hủy diệt, phảng phất có thể phá hủy tất cả, không gì không thể phá vỡ.

Trong khoảnh khắc này, những người có mặt đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, tim đập thình thịch, cơ thể căng cứng, phảng phất như đang đối mặt với một tuyệt thế đại hung, mạnh mẽ, hung tàn, bạo ngược, không thể phản kháng, tỏa ra cảm giác áp bức khiến họ ngạt thở.

Chiêu này nếu nhắm vào họ, họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Huyết quang trong nháy mắt bắn vào vòng xoáy Nguyên Âm Thần Thổ, biến mất không thấy, nhìn qua giống như bị nuốt chửng.

Nhưng Hoan Hỉ Phật lại sắc mặt đại biến, cố gắng thúc đẩy pháp lực và lực lượng nguyên âm rót vào trong đó, gân xanh trên trán nổi lên.

Người ngoài không nhìn thấy, nhưng trong tầm nhìn của Hoan Hỉ Phật, sức xuyên thấu của huyết quang cực kỳ khủng bố, Mậu Tuất Lưu Thổ căn bản không cản được, lực lượng nguyên âm và lực thôn

phệ của Cửu Thiên Hoang Nhưỡng đã phát huy đến mức mạnh nhất.

Nhưng năng lượng ẩn chứa trong huyết quang quá mạnh mẽ, lại có lực lượng của hai loại pháp tắc bảo vệ, khiến cho việc thôn phệ trở nên khó khăn hơn nhiều.

Vì Mậu Tuất Lưu Thổ không cản được, tốc độ huyết quang quá nhanh, không có đủ thời gian cho lực lượng nguyên âm và Cửu Thiên Hoang Nhưỡng thôn phệ hóa giải.

Huyết quang tuy bị suy yếu một chút, nhưng cũng chỉ có vậy, xuyên qua vòng xoáy thẳng đến Hoan Hỉ Phật.

Lớp phòng tuyến đầu tiên bị phá, Hoan Hỉ Phật có chút hoảng loạn, gân xanh trên trán nổi lên nhiều hơn, cố gắng thúc đẩy Cửu Phẩm Kim Liên và Đại Hoang Mậu Tuất Tháp để chống đỡ.

Huyết quang bị hai tầng thần quang một xám một vàng cản lại, Hoan Hỉ Phật liều mạng điên cuồng rót pháp lực vào pháp bảo.

Tuy nhiên, dù đã dốc hết toàn lực, cũng chỉ cản được một khoảnh khắc, màn chắn thần quang do Đại Hoang Mậu Tuất Tháp tạo ra bị phá trước, sau đó là Cửu Phẩm Kim Liên.

Nhưng mà, ba tầng phòng ngự của Hoan Hỉ Phật cũng thực sự đủ mạnh.

Qua ba tầng phòng ngự suy yếu, uy lực của huyết quang đã bị suy yếu đi quá nửa.

Chương 551

Nhưng dù uy lực đã suy yếu quá nửa, vẫn xuyên thủng nhục thân của Hoan Hỉ Phật, pháp tắc chiến đấu phá hoại rất mạnh, đục một lỗ lớn trên nhục thân của Hoan Hỉ Phật.

Mà thứ trí mạng hơn là lực lượng của huyết chi pháp tắc, nhân cơ hội dung nhập vào huyết dịch của Hoan Hỉ Phật.

Dương Tiễn không thể trực tiếp điều khiển huyết dịch của người khác, nhưng bây giờ huyết chi pháp tắc đã dung nhập vào huyết dịch của người khác, hắn liền có thể điều khiển được.

"Bạo!" Dương Tiễn nắm chặt quyền, nhục thân của Hoan Hỉ Phật trực tiếp nổ tung.

Nhưng mà, Hoan Hỉ Phật phản ứng cũng nhanh, ý thức được không ổn, trực tiếp từ bỏ nhục thân, nguyên thần bao bọc chân linh và bản nguyên chạy trốn.

Các tu sĩ có mặt đều trố mắt chết lặng, một chiêu, thật sự là một chiêu đã đánh bại Hoan Hỉ Phật.

Phải biết Hoan Hỉ Phật không phải là gà, dưới Á Thánh, ngoại trừ Dương Tiễn, e rằng không ai có thể đánh bại Hoan Hỉ Phật, ba tầng phòng ngự kia đã giúp hắn đứng ở thế bất bại.

Đầu tiên là thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, sau đó là Thiên Nhãn tiến hóa, Dương Tiễn dường như ngày càng mạnh, thủ đoạn quá nhiều, nội tình quá dày.

Thiên Nhãn vốn đã đủ mạnh, còn có thể tiến hóa, thật quá đáng, còn để người khác sống không.

Tại sao mọi chuyện tốt đều thuộc về Dương Tiễn.

Tuổi thơ của Dương Tiễn tuy khổ, nhưng cũng khổ tận cam lai, có được cơ duyên lớn nhất đời này, bái nhập dưới trướng Kim Ô.

Một đống pháp bảo đỉnh cấp, còn có cả thần thông.

Thực sự ngưỡng mộ.

Sự thật chứng minh, đệ tử dưới trướng Kim Ô thật sự vô địch.

Đệ tử dưới trướng Kim Ô tuy không nhiều, nhưng người nào cũng mạnh đến nghịch thiên.

Bốn giáo đệ tử đông đảo, nhưng chỉ có một hai người có thể miễn cưỡng so sánh với đệ tử dưới trướng Kim Ô.

"Coi như ngươi lợi hại." Hoan Hỉ Phật lưu lại một câu, mang theo pháp bảo thi triển độn địa thuật chạy mất, may mà hắn không tu luyện nhục thân, nhục thân hủy thì hủy, không bao lâu hắn có thể tu luyện lại.

Không tu nhục thân cũng có cái tốt, từ bỏ không có gì đáng kể.

Những người tu luyện nhục thân thì khác, nếu từ bỏ nhục thân, chẳng khác nào tu luyện vô ích, cho nên những tu sĩ này không đến lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không từ bỏ nhục thân.

Thường thì chính vì không nỡ, một khoảnh khắc do dự, nguyên thần không thể kịp thời thoát ra.

Tu sĩ Hồng Hoang hiện tại chia làm bốn loại, loại thứ nhất, không tu luyện nhục thân, chuyên chơi pháp bảo và thần thông, tương đương với pháp sư.

Loại thứ hai, chuyên tu luyện nhục thân, chủ yếu là Vu tộc.

Loại thứ ba, như Dương Tiễn, cái gì cũng tu luyện, chiến sĩ cực kỳ toàn diện, loại này chiến đấu lực mạnh nhất, nhưng cũng vất vả nhất.

Loại thứ tư, chuyên dùng não, đại diện là Thái Bạch Kim Tinh, Thân Công Báo, Tỷ Can, chiến đấu lực không ra gì, nhưng người ta lại dựa vào đầu óc để trở thành nhân vật đỉnh cao của Hồng Hoang.

Hồng Hoang có hai người toàn diện nhất là Kim Ô Lăng Tiêu, Dương Tiễn, cái gì cũng tu luyện, chiến đấu lực nghịch thiên, cực kỳ toàn diện, đầu óc lại tốt, hoàn toàn không có nhược điểm, không thể tấn công.

Tam Kim Ô, lão đại Đế Tuấn là người quyết sách, lão nhị Đông Hoàng Thái Nhất là người ra tay, lão tam Lăng Tiêu là quân sư, ba huynh đệ phối hợp với nhau quả thực hoàn mỹ.

Ba huynh đệ đều hiểu rõ vị trí của mình, phối hợp ăn ý, cho nên tình cảm của họ vẫn luôn rất tốt.

Tam Thanh phân gia nguyên nhân chủ yếu thực ra là Nguyên Thủy và Thông Thiên ai cũng không phục ai, không có vị trí rõ ràng, tự nhiên sẽ bùng phát xung đột.

Mà Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không đặc biệt đi tu luyện nhục thân, cho nên không toàn diện bằng Lăng Tiêu, đầu óc cũng không tốt bằng Lăng Tiêu, đó là nhân vật cứng cựa đã đấu trí với cả Đạo Tổ, Ma Tổ mà còn thắng.

Sau đó là Dương Tiễn, hoàn toàn kế thừa y bát của Lăng Tiêu, cực kỳ toàn diện, muốn gì có nấy.

Hoan Hỉ Phật bỏ chạy, Dương Tiễn cũng không đuổi theo, chủ yếu là đuổi không kịp, độn địa thuật của tên này là đệ nhất Hồng Hoang, năng lực bảo mệnh cũng thuộc hàng đầu.

Năng lực phòng ngự hàng đầu, năng lực bảo mệnh hàng đầu, lực công kích cũng không yếu, tên này thực sự rất lợi hại.

Nếu không phải ở Huyết Hải, hắn không chắc có thể phá được

phòng ngự của y, dù phá được phòng, cũng không làm gì được Hoan Hỉ Phật.

Dưới Á Thánh, người khiến hắn không có cách nào, Hoan Hỉ Phật là người đầu tiên.

Tiểu hồ ly muốn tìm Hoan Hỉ Phật báo thù, nhiệm vụ nặng nề mà đường xa, độ khó không phải tầm thường.

"Chân quân hôm nay sao có thời gian đến Huyết Hải?" Hồng Liên Vương đến bên cạnh Dương Tiễn, một đôi mắt đẹp câu hồn nhiếp phách, nhìn chằm chằm Dương Tiễn, ánh mắt lấp lánh, sắp kéo thành sợi.

Ngưu Ma Vương chép miệng, may mà Hoan Hỉ Phật và Phi Liêm đều đi rồi, không thì phải điên lên.

Sao chuyện tốt gì cũng để Dương Tiễn chiếm hết vậy, đệ nhất mỹ nhân Hồng Hoang cũng đem lòng yêu mến Dương Tiễn, ngưỡng mộ.

"Theo sát Nam Cực Tiên Ông." Dương Tiễn không để ý đến Hồng Liên Vương, dặn dò Lão Lục một tiếng, xoay người rời đi.

Vốn dĩ hắn định đến để tiếp tục gây áp lực cho Trầm Hương, nhưng bây giờ có nhiều người nhìn như vậy, hắn mà vào Huyết Hải, không bắt Trầm Hương thì không nói được.

Thấy Dương Tiễn không vào Huyết Hải, Ngưu Ma Vương thở phào nhẹ nhõm, Dương Tiễn hẳn là không biết Trầm Hương ở Huyết Hải, nếu không thì khó giải quyết rồi.

"Hừ, đồ không biết phong tình." Hồng Liên Vương tức giận dậm chân, rõ ràng là một ngự tỷ, lúc này lại lộ ra vẻ mặt của một cô gái nhỏ.

Ngưu Ma Vương suýt nữa chảy nước miếng, bản tính không đổi lại gần: "Dương Tiễn lòng dạ sắt đá, nổi tiếng cấm dục, ngươi có

đẹp đến đâu hắn cũng không động lòng, hắn không hiểu phong tình, ta hiểu mà, hay là ngươi xem xét ta đi." "Cút!" Hồng Liên Vương lập tức đổi mặt, tức giận trở về Huyết Hải.

Mọi người đều nhìn Ngưu Ma Vương với vẻ mặt ghê tởm, tên này thật sự là sắc mê tâm khiếu, liếm cẩu của người ta đều là cấp bậc Hoan Hỉ Phật, Phi Liêm, ngươi đẳng cấp gì mà còn muốn ôm mỹ nhân về, không biết mình nặng mấy cân mấy lạng sao?

Chuyện này mà để Phi Liêm và Hoan Hỉ Phật biết, ngưu tiên của ngươi cũng bị cắt luôn.

Hồng Hoang muốn làm liếm cẩu cho Hồng Liên Vương nhiều vô số kể, đều bị Phi Liêm và Hoan Hỉ Phật đuổi đi rồi.

Ngưu Ma Vương ngượng ngùng sờ mũi, không nhịn được, căn bản không nhịn được, dù hắn có tự biết mình, vẫn không nhịn được muốn thử một lần, lỡ đâu, lỡ đâu Hồng Liên Vương thích mẫu người như hắn thì sao.

"Bây giờ làm sao?" Nam Cực Tiên Ông không ở đây, các môn nhân Xiển giáo đồng loạt nhìn về phía Khai Minh Tiên Quân.

Bây giờ bọn họ cùng một phe, có chung mục tiêu, Nam Cực Tiên Ông không ở đây, Khai Minh Tiên Quân thực lực mạnh nhất, địa vị cao nhất.

"Ngưu Ma Vương, ngươi cũng thấy rồi, không phải chúng ta không giúp ngươi, Nam Cực Tiên Ông vì giúp ngươi mà bị Phi Liêm truy sát, ngươi có phải cũng nên giúp chúng ta không?" Khai Minh Tiên Quân nhìn về phía Ngưu Ma Vương.

"Ta cũng đâu có nói không giúp, ta bây giờ đi huy động người giúp dò hỏi." Ngưu Ma Vương thực sự ngại không giúp đỡ, hóa thành hồng quang rời đi.

“Đi, chúng ta đến Đại Đường điều tra trước.” Khai Minh Tiên Quân cũng dẫn người rời đi, Lão Lục cũng đi theo.

Không còn cách nào khác, Nam Cực Tiên Ông cũng không biết chạy đi đâu rồi, hắn muốn theo cũng không thể theo.

Huyết Hải lại trở về yên tĩnh.

Một bên khác, Nam Cực Tiên Ông không tiện về Thiên đình, chỉ có thể chạy về Côn Luân Sơn.

Phi Liêm đuổi theo sát sao, vì một câu của Hồng Liên Vương muốn ăn tiên hạc nướng, thề phải giết Nam Cực Tiên Ông nướng cho Hồng Liên Vương ăn.

Nam Cực Tiên Ông chạy vào Côn Luân Sơn, Phi Liêm cũng không định bỏ cuộc, công kích hộ sơn đại trận của Xiển giáo.

“Ngươi tìm chết!” Quảng Thành Tử tức giận đi ra.

Phi Liêm nổi nóng liền đánh nhau với Quảng Thành Tử.

Chương 552

Phiên Thiên Ấn quả thực rất mạnh, Phi Liêm không chịu nổi, chỉ có thể không tình nguyện rút lui.

Tốc độ Phi Liêm nhanh, Quảng Thành Tử cũng khó làm gì được Phi Liêm.

Cũng không dám thật sự làm gì Phi Liêm, Thánh nhân nhà hắn không ở đây, nhưng Thánh nhân nhà người ta đang ở nhà.

Giết Phi Liêm, Thập nhị tổ vu trong phút chốc sẽ san bằng Côn Luân Sơn.

Phi Liêm rời đi chỉ có thể tìm cách khác, chạy đến Bắc Câu Lô Châu bắt một con tiên hạc.

Mà bên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng hài lòng với Quảng Thành Tử một lần, quả nhiên, không ai thích hợp làm tay chân hơn tên này.

Nam Cực Tiên Ông uất ức muốn chết, đem chuyện xảy ra ở Thiên đình kể cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thất tiên nữ mất tích thật kỳ lạ, dám động đến công chúa Thiên đình, không ngoài các thế lực khác." "Theo lời ngươi nói, lúc đó ở Trường An thành có Thập Thiên Quân, Mộc Linh Thánh Mẫu và Địa Phủ đại tiểu thư, khả năng họ ra tay là lớn nhất." "Vậy đi, Quảng Thành Tử, ngươi đến Linh Sơn một chuyến, bảo các đệ tử Tiệt giáo ở đó đi tìm Thập Thiên Quân hỏi thăm." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Bây giờ chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ.

Còn về Địa Phủ đại tiểu thư, còn chưa có năng lực thần không hay quỷ không biết bắt đi Thất tiên nữ, Thất tiên nữ dù sao cũng có tu vi

Đại La Kim Tiên, không thể nào hoàn toàn không phản kháng được Đại La Kim Tiên đỉnh phong Vũ Linh.

Trong Sinh Tử Đồ, Trầm Hương vẫn đang bị truy sát, ba năm, suốt ba năm, Trầm Hương không có một ngày nào rảnh rỗi, không phải đang chiến đấu thì là đang bị truy sát, hoặc là trốn đi liệu thương.

Trầm Hương cũng đã đánh ra lửa thật, biết rằng không giết hết đám tu sĩ này, người chết chính là hắn, cũng không ra được.

Cho nên, hắn cũng bắt đầu phản kích, săn giết những tu sĩ đi lẻ.

Bên Bắc Câu Lô Châu, trong Vạn Yêu Châu, Tiểu Ngọc cuối cùng cũng được may mắn chiếu cố một lần, nhận được truyền thừa của đại yêu Cổ Điêu.

Cổ Điêu, từng là đại yêu lừng lẫy của Yêu tộc, chỉ đứng sau Yêu Hoàng và Thập Đại Yêu Thánh, yêu soái hàng đầu, đỉnh phong là Chuẩn Thánh trung kỳ, chết trong Phong Thần lượng kiếp, bị Ma Tổ La Hầu xúi giục, tự bạo hiến tế.

Hồn lên Phong Thần Bảng, trấn thủ Thiên Hà, thống lĩnh Thiên Hà thủy quân, tiếp nhận chức vị của Trư Bát Giới, trở thành nguyên soái thủy quân mới.

Cổ Điêu có lẽ cũng đã chán ghét tranh đấu, lòng nguội lạnh, chỉ ở lại Thiên Hà, không tranh không đoạt, không tham gia vào chuyện gì.

Dù Phục Hy đến gặp, cũng rất lạnh nhạt, bị Nữ Oa làm tổn thương sâu sắc.

Cổ Điêu vốn đi theo con đường trảm tam thi chứng đạo, nhưng hắn đã trì hoãn hơn mười vạn năm, vẫn không thể trảm ra được thi thứ ba.

Lại thấy Tam Kim Ô đi con đường pháp tắc chứng đạo đã thành công, bèn thử chuyển sang pháp tắc chứng đạo, tham ngộ pháp tắc.

Pháp bảo Huyết Minh Chung trong tay Cổ Điêu, ẩn chứa một số huyết chi pháp tắc, Cổ Điêu cũng không có lựa chọn nào khác, đại đạo pháp tắc mà hắn có thể tiếp xúc chỉ có một phần huyết chi pháp tắc ẩn chứa trong Huyết Minh Chung.

Lúc Phong Thần lượng kiếp, Cổ Điêu đã cố gắng lĩnh ngộ huyết chi pháp tắc đến nhập môn, chỉ thiếu một chút là có thể tiểu thành, đáng tiếc không còn cơ hội nữa.

Sau khi hồn lên Phong Thần Bảng, Cổ Điêu lòng nguội lạnh, ngay cả pháp bảo Huyết Minh Chung cũng không mang đi.

Thi thể và pháp bảo vẫn là do Cửu Anh và Tương Liễu thu thập, đặt vào Vạn Yêu Châu để chôn cất.

Tiểu Ngọc ở trong Vạn Yêu Châu, khi tế bái mộ của Cổ Điêu, Cổ Điêu ở Thiên đình cảm ứng được, hạ xuống thử thách, Tiểu Ngọc dùng ba năm thời gian để vượt qua.

Mà Cổ Điêu hạ xuống thử thách, chính là kiểm tra xem Tiểu Ngọc có thích hợp tu luyện huyết chi pháp tắc không, những năm này ở Thiên đình, hắn không có việc gì làm, tiếp tục tham ngộ huyết chi pháp tắc, đã tiểu thành, nhưng tu vi của hắn đã định hình, dù tham ngộ pháp tắc cũng không thể tăng lên được nữa.

Nhưng hắn không cam tâm, không muốn uổng công tham ngộ, bản thân không thể tăng tu vi, vậy thì tìm một đồ đệ, tiếp tục con đường hắn chưa đi hết, phát huy y bát của hắn.

Hiện tại xem ra, Tiểu Ngọc rất thích hợp, mọi phương diện hắn đều rất hài lòng.

Ngày hôm đó, Cổ Điêu phá lệ rời khỏi Thiên Hà, hạ giới đến Bắc Câu Lô Châu, trực tiếp chân thân giáng lâm.

"Cổ Điêu, ngươi..." Phục Hy ngẩn ra, không ngờ Cổ Điêu còn có

một ngày sẽ đến tìm mình.

"Ta muốn thu tiểu hồ ly làm đồ đệ." Cổ Điêu thẳng thắn nói rõ ý định.

"Được, năm đó ngươi và Hồ Mị quan hệ rất tốt, giúp đỡ dạy dỗ hậu bối là thích hợp nhất." Phục Hy gật đầu, rất vui mừng, có đồ đệ, Cổ Điêu sẽ không còn vẻ mặt chết chóc nữa, có động lực để phấn chấn trở lại.

Phục Hy tế ra Vạn Yêu Châu, gọi Tiểu Ngọc ra.

"Ngươi đã vượt qua thử thách của ta, ngươi bái ta làm sư phụ, ta sẽ truyền cho ngươi huyết chi pháp tắc và Huyết Minh Chung, còn có tất cả bản lĩnh của ta." Cổ Điêu ánh mắt nóng rực nhìn Tiểu Ngọc.

"Ta cần phải trả giá gì?

Muốn ta trở về Yêu tộc?" Tiểu Ngọc nhíu mày, huyết chi pháp tắc, một trong những pháp tắc đỉnh cấp, không yếu hơn chiến đấu pháp tắc, nàng rất động lòng.

Tu luyện huyết chi pháp tắc, nàng có khả năng chiến thắng Dương Tiễn, cứu ra mẹ mình.

Đây là lựa chọn tốt nhất của nàng hiện tại.

Nhưng nếu muốn nàng trở về Yêu tộc, nàng thà từ bỏ.

"Không, một ngày Nữ Oa còn ở Yêu tộc, thì vĩnh viễn đừng trở về." Cổ Điêu lắc đầu, giọng điệu kiên định, cũng không quan tâm Phục Hy đang ở bên cạnh.

Vốn dĩ hắn không cần phải lên bảng, có thể tự mình đi hết con đường của mình, tương lai có thể mong đợi, rực rỡ muôn màu.

Đều tại Nữ Oa, cứ ép Yêu tộc tham gia vào Phong Thần lượng kiếp.

Đã như vậy rồi, hắn còn có gì phải e ngại, chính là hận Nữ Oa.

Năm đó đều tại bọn họ mắt mù, chọn Nữ Oa làm Yêu Hoàng.

Phục Hy ở bên cạnh ngượng ngùng không thôi, đồng thời kiên định suy nghĩ trong lòng, đợi Nữ Oa trở về, ông nhất định phải để Nữ Oa rời khỏi Yêu tộc.

Nữ Oa đã tai họa Yêu tộc hai lần, ông không thể để Nữ Oa tai họa Yêu tộc lần thứ ba.

Ông là huynh trưởng của Nữ Oa, nhưng ông còn là Yêu Hoàng của Yêu tộc, ông cần phải chịu trách nhiệm với Yêu tộc.

Nữ Oa đã thành thánh, không cần ông lo lắng, nhưng Yêu tộc cần ông.

"Ngươi không cần phải trả bất kỳ giá nào, ta chỉ không cam tâm huyết chi pháp tắc mà ta khổ công tham ngộ bị phế bỏ, ta hy vọng ngươi có thể thay ta đi tiếp, hoàn thành tiếc nuối của ta, thay ta cảm nhận phong thái của cảnh giới Thánh Nhân." Cổ Điêu ba phần bi thương, bảy phần tiếc nuối lắc đầu.

"Đồ nhi Tiểu Ngọc, bái kiến sư phụ." Tiểu Ngọc không do dự nữa, quỳ xuống bái Cổ Điêu.

"Ha ha, tốt, trong Vạn Yêu Châu chôn cất thi thể của vạn yêu, huyết khí nồng đậm, càng có lợi cho ngươi tham ngộ huyết chi pháp tắc, theo sư phụ vào đây." Cổ Điêu cười lớn một tiếng, chui vào Vạn Yêu Châu, Tiểu Ngọc vội vàng đi theo.

Tiểu Ngọc cũng đã tìm thấy con đường của mình.

Một bên khác, Nam Vô Kim Hoa Quang Phật, cũng chính là Kim Quang Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên của Tiệt giáo, tìm đến Mộc Linh Thánh Mẫu hỏi thăm chuyện Thất tiên nữ.

Mộc Linh Thánh Mẫu cũng ngơ ngác, hoàn toàn không biết, cũng không biết Thất tiên nữ đã từng đến Trường An thành.

Tin tức truyền đến tai Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông cũng ngơ ngác, không phải Thập Thiên Quân và Mộc Linh Thánh Mẫu bắt Thất tiên nữ, vậy là ai bắt?

Muốn thần không hay quỷ không biết bắt đi Thất tiên nữ, ít nhất cần phải có tu vi Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh phần lớn tập trung ở các thế lực lớn, tán tu Chuẩn Thánh rất ít.

Bởi vì đến Chuẩn Thánh rồi, các thế lực lớn đều sẽ gửi lời mời, mà đến Chuẩn Thánh rồi, rất cần khí vận gia trì, chỉ có gia nhập các thế lực lớn, mới có thể nhận được khí vận gia trì.

Có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh, hoặc là có đại cơ duyên, hoặc là căn nguyên thâm hậu.

Chương 553

Chỉ dựa vào bối cảnh cũng không được, ví dụ như con trai Ngọc Đế, bối cảnh đủ lớn chứ, nhưng Ngọc Đế hao phí vô số tài nguyên, cũng chỉ có thể đưa hắn lên Đại La Kim Tiên.

Căn nguyên không đủ, ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, tốc độ luyện hóa ngũ khí cực chậm, giống như có sức đề kháng với ngũ khí vậy.

Cùng là Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, để Dương Tiễn dùng, người ta có thể đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, để Thập Đế Tử dùng, đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng không làm được.

Ngọc Đế vị Thiên đình chi chủ này cũng không chịu nổi, hao phí vô số tài nguyên cũng chỉ có thể đưa Thập Đế Tử lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, rồi từ bỏ.

Phảng phất như là lời nguyền của Thiên Đạo, trong bóng tối có một luồng sức mạnh đang ràng buộc, căn nguyên không đủ, không được phép đi ngược lại trời.

Hiện tại Hồng Hoang, chín mươi phần trăm Chuẩn Thánh đều tập trung ở các thế lực, số còn lại, hoặc là loại như Lăng Hư Đạo Quân thích thanh tịnh, không muốn tham gia tranh đấu, hoặc là không muốn bị ràng buộc.

Tứ đại châu, Đông Thắng Thần Châu thuộc về Nhân tộc, Tây Ngưu Hạ Châu thuộc về Linh Sơn, Bắc Câu Lô Châu thuộc về Nhân tộc, Nam Thiệm Bộ Châu bề ngoài thuộc về Nhân tộc, thực ra Linh Sơn, Thiên đình đều đã nhúng tay vào.

Tứ đại châu đối với tán tu mà nói, không có tiền cảnh phát triển.

Cho nên những tán tu có thực lực đều chạy ra hải ngoại, Đông

Vực là nhiều nhất.

Năm đó Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư khống chế địa mạch, tập trung một lượng lớn đảo lại với nhau, hình thành một vùng đất liền rộng lớn, gọi là Đông Vực, diện tích không nhỏ hơn Tứ đại châu.

Thủ đoạn này của Trấn Nguyên Tử có thể nói là cao minh, không chỉ nhận được công đức của Địa Đạo, mà những tu sĩ sống ở Đông Vực, còn phải cung cấp khí vận cho Trấn Nguyên Tử.

Mặt khác, dẫn tu sĩ đến phương đông, cũng là một loại chế ước đối với phương tây, đối với Linh Sơn.

Hồng Hoang bản thân mang theo khí vận, năm đó Vu tộc không ngừng mở rộng, chính là để cướp đoạt khí vận Hồng Hoang.

Lúc đỉnh phong, Vu tộc chiếm giữ tám mươi phần trăm khí vận Hồng Hoang, là tộc gần với thành công nhất kể từ khi khai thiên lập địa.

Thượng cổ hung thú nhất tộc, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc đều muốn mưu đoạt khí vận Hồng Hoang, nhưng đều không mạnh mẽ bằng Vu tộc.

Vu tộc thất bại, phải bắt đầu từ việc giao chiến với Tam Kim Ô mà không thắng được, bánh xe vận mệnh bắt đầu chuyển động.

Trận thua đó, Vu tộc đã vội vàng, càng thêm điên cuồng, bắt đầu đi xuống dốc.

Nhưng mà, trận chiến đó dù Thập nhị tổ vu thắng, Vu tộc cũng không thể thống nhất Hồng Hoang đại địa, bởi vì Hồng Quân không cho phép, Thiên Đạo không cho phép.

Dù hiện tại, Vu tộc cũng không thể chống lại Hồng Quân và Thiên Đạo, phải liên thủ với Nhân tộc, Nhân Đạo.

Nơi nào sinh linh tập trung nhiều, khí vận Hồng Hoang sẽ nghiêng về nơi đó, được khí vận chiếu cố, tốc độ tu sĩ tăng tu vi sẽ nhanh hơn, rõ ràng nhất là thiên tài địa bảo sinh ra thường xuyên hơn, tỷ lệ thai nghén ra thiên tài có căn nguyên thâm hậu cũng lớn hơn.

Phương đông thiên tài địa bảo xuất hiện nhiều, các tu sĩ chắc chắn đều chạy về phương đông, càng nhiều người đến, khí vận phương đông càng nồng đậm, thiên tài địa bảo càng nhiều, hình thành một vòng tuần hoàn tốt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liều mạng chấn hưng phương tây, nhưng hiện tại khoảng cách giữa phương tây và phương đông vẫn rất lớn, phương tây ngày càng không phồn hoa bằng phương đông.

Gây ra tình trạng này, công lao của Trấn Nguyên Tử lập nên Đông Vực không thể không kể.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắp hận chết Trấn Nguyên Tử, nhưng lại không thể làm gì.

Đông Vực là nơi tập trung nhiều tán tu nhất, cũng là nơi loạn lạc nhất Hồng Hoang, những Chuẩn Thánh không muốn bị ràng buộc, chỉ có thể chạy đến Đông Vực kiếm khí vận.

Họ không đi ra được con đường của riêng mình, bắt chước Tam Thanh lập giáo không có tác dụng, không được Lục Đạo công nhận, không thể tập trung khí vận, hơn nữa cũng không có pháp bảo trấn áp khí vận.

Pháp bảo có thể trấn áp khí vận rất ít, vô cùng quý giá, phải ẩn chứa khí vận pháp tắc.

Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên cũng không trấn áp được khí vận, Thông Thiên lập Tiệt giáo, còn phải cướp đi Long Đầu Quải của Đông Vương Công.

Không lập được giáo, chỉ có thể nghĩ cách khác thu thập khí vận, có người quảng thu môn đồ, thu thập khí vận của đệ tử.

Có người xây dựng những nơi thu hút tu sĩ để thu thập khí vận, bắt chước Tiên Thị do Địa Phủ tạo ra.

Như Hồ Tiên Viên do Ngọc Phật Gia tạo ra, là kỹ viện của thần tiên.

Những thần tiên đến Hồ Tiên Viên chơi, Ngọc Phật Gia đều có thể hút được một ít khí vận, không nhiều, nhưng nhiều thần tiên đến, cộng lại cũng không ít.

Loại kỹ viện này, ở Đông Vực không ít, bên trong hầu hết đều là hồ tiên, có thể thấy hiện tại Hồ tộc thảm đến mức nào.

Phải nói một câu, năm đó Chuẩn Đề phong ấn A Tu La tộc, cũng coi như là cứu những nữ tử A Tu La tộc kia, nếu không trong kỹ viện chính là nữ tử A Tu La tộc.

Hồng Hoang công nhận nữ tử A Tu La tộc đẹp nhất, sau đó mới là hồ tiên.

Còn có người bắt chước các thế lực, mở ra bí cảnh cho tu sĩ cấp thấp lịch luyện, cũng là để thu thập khí vận.

Tàn nhẫn nhất vẫn là Ngọc Phật Gia, không chỉ mở kỹ viện, còn mở sòng bạc, tiền cược là kim đan.

Tuyệt vời nhất là tên này chuyên thu những nữ tu xinh đẹp làm đồ đệ, sau đó gả cho những tu sĩ có thực lực không yếu, tu vi càng mạnh, khí vận mang theo càng nồng.

Tên này gan cũng lớn, còn muốn đưa tay vào các thế lực.

Ân, tên này chính là tín đồ của Hoan Hỉ Phật, quả thực không việc ác nào không làm, tóm lại tín đồ của Hoan Hỉ Phật, không có một ai

tốt lành.

Bây giờ Nam Cực Tiên Ông có chút nghi ngờ là Ngọc Phật Gia làm, có gan và ý đồ này, chỉ có Ngọc Phật Gia, bắt Thất tiên nữ đi để cưỡng ép thu làm đệ tử, gả cho tu sĩ khác.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là tự mình hưởng dụng, hoặc là ngầm ép Thất tiên nữ tiếp khách.

Một khi bị phơi bày ra ánh sáng, tất sẽ bị Thiên đình truy sát, Ngọc Phật Gia gan lớn, nhưng không ngốc.

Nghi ngờ một khi đã nảy sinh, liền không dễ dàng tiêu trừ, Nam Cực Tiên Ông thẳng đến Đông Vực.

Sau đó Ngọc Phật Gia bị hành hạ tàn tệ, nói là không làm, Nam Cực Tiên Ông không tin, điên cuồng tra tấn.

Ở Đông Vực xưng vương xưng bá một phương, uất ức khóc như một đứa trẻ, oan ức không chịu nổi.

Thảm, quá thảm.

Nhìn Ngọc Phật Gia đang khóc lóc thảm thiết, Nam Cực Tiên Ông một trận ngượng ngùng, ông ta bây giờ tin rồi, thật sự không phải Ngọc Phật Gia làm, không thể diễn chân thực đến vậy.

"Được rồi, đừng khóc nữa, người lớn tuổi rồi, lần này là ta oan uổng ngươi, ta hứa sẽ bảo vệ ngươi một lần." Cứ thế mà đi, Nam Cực Tiên Ông cũng có chút ngại, cho một lời hứa.

Ngọc Phật Gia lập tức nín khóc, hắn đã làm không ít chuyện không thể thấy ánh sáng, không chừng ngày nào đó sẽ bị vây giết, lời hứa này của Nam Cực Tiên Ông hắn rất cần.

Thuộc hạ của Ngọc Phật Gia không ít, Nam Cực Tiên Ông để Ngọc Phật Gia phái người giúp đỡ điều tra.

Sau đó, lông mày của Nam Cực Tiên Ông chưa từng giãn ra, vẫn luôn suy nghĩ là ai làm, từ đầu đến cuối đều không nghi ngờ đến Dương Tiễn, chủ yếu là Dương Tiễn có chứng cứ ngoại phạm.

Đầu óc nghĩ nát cũng không nghĩ ra là ai làm.

Đừng nói ông ta, ngay cả Mộc Linh Thánh Mẫu trấn thủ Trường An thành, tối hôm đó cũng chỉ phát giác ra ông ta và Vũ Linh đại tiểu thư ở Trường An thành.

Mà với thực lực của Vũ Linh đại tiểu thư, không thể làm được việc thần không hay quỷ không biết bắt đi Thất tiên nữ.

Tắc ở đây, hoàn toàn không có đầu mối.

Nam Cực Tiên Ông hiện tại cũng không biết phải làm sao.

Mai Sơn Lão Lục cứ đi theo Nam Cực Tiên Ông, nhìn vẻ mặt táo bón của Nam Cực Tiên Ông, rất muốn cười.

Trước đó kiêu ngạo biết bao, cứng rắn với Vương Mẫu, ngăn cản Nhị gia phục chức, còn ngầm tính kế Nhị gia.

Chương 554

Thế này đã không chịu nổi rồi, đợi Thất tiên nữ xuất hiện ở đạo trường của ngươi, ngươi mới biết thế nào là tuyệt vọng, thế nào là trăm miệng không thể biện bạch.

Trước khi vào Xiển giáo, đạo trường của Nam Cực Tiên Ông ở nơi hóa hình là Nam Cực Sơn.

Sau này vào Xiển giáo, không trở về Nam Cực Sơn nữa, nhưng cũng không ai dám đến chiếm Nam Cực Sơn, cho đến bây giờ, sinh linh Hồng Hoang vẫn ngầm thừa nhận Nam Cực Sơn là đạo trường của Nam Cực Tiên Ông, không dám đến gây sự.

Dù sao Nam Cực Tiên Ông chưa bao giờ nói từ bỏ đạo trường Nam Cực Sơn, đó là nơi hóa hình của Nam Cực Tiên Ông, đối với Nam Cực Tiên Ông có ý nghĩa phi phàm.

Đến lúc đó đem Thất tiên nữ ném vào Nam Cực Sơn, ai, Nam Cực Tiên Ông dù có một vạn cái miệng cũng nói không rõ.

Gán tội danh bắt Thất tiên nữ để đổ tội cho Nhị gia, chậc chậc.

Bây giờ lửa còn chưa đủ, đợi mãi không tìm thấy Thất tiên nữ, chuyện hoàn toàn ầm ĩ lên, mới có thể một đòn trí mạng.

Đến lúc đó không chỉ là đổ tội, còn có tội danh lừa gạt Vương Mẫu.

Bên này náo nhiệt, bên Đông Vực một âm mưu đang được ấp ủ.

Nam Cực Tiên Ông tuy oan uổng Ngọc Phật Gia, nhưng tên này cũng không oan.

Dưới lòng đất của Hồ Tiên Viên, trong một mật thất, một người mặc áo đen, lưng đeo một cái giỏ tre thần bí, giỏ tre bị một miếng vải

đen che lại, không biết bên trong là gì.

Gương mặt người thần bí trắng bệch, không có chút huyết sắc, trông không giống người sống.

Trong tay cầm một cây bút khắc đầy những phù văn cổ xưa thần bí, đang viết gì đó trên một bức tranh thần bí.

Bức tranh đó thần quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Trong tranh là bầu trời nhuộm đỏ máu, là ngọn núi tiêu điều không có sinh khí, là con sông máu ngập đầy thi thể, là những đống xác người, là đầy đất xương khô.

Áp bức, máu tanh, quỷ dị, sơn hà thê oán, oán khí ngút trời.

Nếu Hồng Quân và La Hầu ở đây, nhất định sẽ kinh hãi thất sắc, bởi vì bức tranh này là Hỗn Độn linh bảo Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ nổi danh thời kỳ Hỗn Độn.

Cây bút kia, cũng là một kiện Hỗn Độn linh bảo Đản Quỷ Vọng Bút.

Cùng với Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ là một bộ, giống như Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan vậy.

Hai kiện pháp bảo tách ra cũng không mạnh, nhưng hợp lại, lại được xếp vào hàng thập đại Hỗn Độn linh bảo, tám mươi mốt đạo cấm chế.

Mà hai kiện pháp bảo này, là pháp bảo cộng sinh của Vĩnh Hằng Ma Thần.

Thế nào là vĩnh hằng, vĩnh viễn tồn tại, hằng cổ trường tồn.

Vĩnh Hằng Ma Thần là một kẻ khác loại, nằm giữa thiên tài và kẻ điên, luôn có những ý tưởng kỳ lạ, chính là rảnh rỗi.

Sau đó tự làm tự chịu, Vĩnh Hằng Ma Thần dùng Đản Quỷ Vọng Bút viết những ý tưởng kỳ lạ đó thành một cuốn sách, đó là một cuốn sách được luyện chế từ Hỗn Độn thạch, đạt đến cấp bậc Tiên Thiên chí bảo.

Vĩnh Hằng Ma Thần đặt tên là Kỳ Tưởng Quỷ Lục, bên trong ghi lại tâm huyết của Vĩnh Hằng Ma Thần.

Một ngày, Kỳ Tưởng Quỷ Lục lại hóa hình, hóa thành nữ tử, tên là Kỳ Tư.

Giống như Vĩnh Hằng Ma Thần, có những ý tưởng kỳ lạ, hai người tâm ý tương thông, cùng nhau viết nên những câu chuyện kỳ lạ đó, Vĩnh Hằng Ma Thần yêu sâu sắc Kỳ Tư.

Nhưng cuối cùng, Kỳ Tư lại muốn nuốt chửng Vĩnh Hằng Ma Thần, thay thế Vĩnh Hằng Ma Thần.

Vĩnh Hằng Ma Thần bị đả kích sâu sắc, tự tay giết chết Kỳ Tư, cũng đi đến cực đoan, yếm thế, thích viết bi kịch, chơi đùa tình cảm, phát tiết cảm xúc.

Ngưng tụ oán khí và bi khí, hóa thành tru thế chi mặc, Đản Quỷ Vọng Bút chấm mực vẽ ra mặc linh, lại dùng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ phú hồn, hình thành Mặc Linh tộc.

Viết nên từng vở bi kịch, điều khiển Mặc Linh tộc diễn kịch để mua vui.

Giữa thiên tài và kẻ điên, Vĩnh Hằng Ma Thần cuối cùng đã biến thành kẻ điên.

Các Hỗn Độn ma thần khác đều kính nhi viễn chi, không muốn trêu chọc tên điên này, sợ hắn cũng sẽ cho họ một vở bi kịch.

Vĩnh Hằng Ma Thần tự mình biến mình thành bi kịch, không thể thấy được sự tốt đẹp của thế gian.

Lúc Khai Thiên chi chủ, Vĩnh Hằng Ma Thần điên cuồng lao lên phía trước, phảng phất như muốn cầu chết.

Nhưng dưới sự gia trì của vĩnh hằng pháp tắc, muốn chết cũng khó, có lẽ áo nghĩa cuối cùng của vĩnh hằng pháp tắc chính là sự đau khổ vô tận, vĩnh viễn không thể giải thoát.

Vĩnh Hằng Ma Thần vẫn luôn ở Hồng Hoang, vì muốn cầu chết, muốn giải thoát, muốn để nguyên thần tiêu tan, cho nên vẫn luôn không xuất hiện, chìm vào giấc ngủ sâu để chờ chết.

Nhưng cuối cùng cũng không được như ý, Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ và Đản Quỷ Vọng Bút đều không bị Bàn Cổ đánh nát, vẫn luôn ở bên Vĩnh Hằng Ma Thần.

Nguyên thần của Vĩnh Hằng Ma Thần chìm trong giấc ngủ sâu, cuối cùng không những không tiêu tan, còn dung hợp với hai kiện pháp bảo.

Và đi trên con đường khác, cùng với hai kiện pháp bảo biến dị, hấp thu bi khí và oán khí là có thể tu phục nguyên thần, khôi phục tu vi.

Đã không chết được, vậy thì trở thành chúa tể của thế gian này, Vĩnh Hằng Chi Chủ, để tất cả sinh linh trên thế gian đều đau khổ như hắn.

Vĩnh Hằng Chi Chủ tỉnh lại sau Phong Thần lượng kiếp, ẩn náu trong bóng tối, hấp thu oán khí và bi khí, sau đó ngưng tụ ra tru thế chi mặc, sáng tạo ra mặc linh, đi chế tạo bi kịch, hấp thu bi khí và oán khí để hắn tu luyện.

Ngọc Phật Gia, chính là một trong những mặc linh.

Bi kịch của Hồ tộc, chính là do Ngọc Phật Gia chủ đạo.

Thế nhân chỉ biết Ngọc Phật Gia thu nữ tiên làm đồ đệ, sau đó gả

nữ tiên cho các tu sĩ khác, thu thập khí vận.

Lại không biết những nữ tiên đó đều đã chết, hóa thành những bộ xương trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, hiện tại những nữ tiên đó, đều là những mặc linh được sao chép, đi chế tạo bi kịch.

Những tu sĩ cưới những nữ tiên mặc linh, cuối cùng đều sẽ kết thúc bằng bi kịch, sống trong sự đau khổ vĩnh hằng do Vĩnh Hằng Ma Thần viết ra cho họ, cung cấp dưỡng chất không ngừng cho Vĩnh Hằng Ma Thần.

Ngọc Phật Gia là mặc linh, người thần bí trước mắt cũng là mặc linh, chính chủ là đứa trẻ trong giỏ tre kia.

Trong số những tình nhân của Ngưu Ma Vương, cũng có mặc linh tồn tại, Vĩnh Hằng Chi Chủ đã viết sẵn bi kịch cho gia đình Ngưu Ma Vương.

Nhưng Minh Hà trở về, phá hỏng kịch bản.

Ngưu Ma Vương trông có vẻ uy phong lẫm liệt, thực ra rất hèn nhát, Minh Hà trở về, Ngọc La Sát có chỗ dựa vững chắc, Ngưu Ma Vương lập tức biến thành người sợ vợ, không dám lêu lổng nữa, chạy về Tích Lôi Sơn.

Kịch bản bị phá hỏng, khiến Vĩnh Hằng Ma Thần cực kỳ khó chịu, cố chấp, nhất định phải để gia đình Ngưu Ma Vương kết thúc bằng bi kịch, mới có thể xả được cơn tức trong lòng.

“Chủ nhân, đã dò hỏi rõ ràng, tình nhân của Ngưu Ma Vương là Ngọc Diện Hồ Ly đã có thai, gây chuyện đến Tích Lôi Sơn, Ngọc La Sát không thể chấp nhận, đoạn tuyệt quan hệ với Ngưu Ma Vương, mang Hồng Hài Nhi về Huyết Hải A Tu La tộc.” “Ngọc Diện Hồ Ly kia không biết nghĩ gì lại ép Ngưu Ma Vương đến Huyết Hải cầu xin Ngọc La Sát tha thứ, nguyện làm thiếp, cùng Ngọc La Sát chung một

chồng.” “Ngọc La Sát dường như đã quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với Ngưu Ma Vương, từ chối gặp Ngưu Ma Vương, chặn Ngưu Ma Vương ở ngoài Huyết Hải.” Ngọc Phật Gia cung kính báo cáo.

“Vợ chồng hòa thuận, gia đình đoàn viên, đừng hòng, đừng hòng.” Trong giỏ tre truyền ra âm thanh chói tai, điên cuồng, cố chấp, một luồng sức mạnh đánh vào người mặc linh đang cầm bút, khống chế hắn viết nên một vở bi kịch khác, viết cho gia đình Ngưu Ma Vương.

Ngọc Phật Gia cung kính nhận lấy xem xong, vở bi kịch hóa thành một giọt tru thế chi mặc rơi vào lòng bàn tay Ngọc Phật Gia.

Ngọc Phật Gia nắm chặt tru thế chi mặc cung kính lui ra.

Ngày hôm đó, Ngọc Phật Gia lén lút đến Vạn Thọ Sơn, dùng mê hồn thuật làm cho Ngọc Diện Hồ Ly bất tỉnh, đem giọt tru thế chi mặc đó đánh vào trong cơ thể thai nhi trong bụng Ngọc Diện Hồ Ly.

“Hãy tận hưởng bi kịch gia đình tự tương tàn sát, tan nát đi.” Ngọc Phật Gia lộ ra một nụ cười tà ác và biến thái.

Trầm Hương, Tiểu Ngọc, Ngao Xuân đều nhận được cơ duyên của riêng mình.

Chương 555

Ở một nơi khác, Khai Minh Tiên Quân đi gặp Ngọc Đế, sau đó lặng lẽ đến Nhân tộc Thần miếu để ban cơ duyên cho Kim Ca và Hoan Muội.

Không thể lúc nào cũng để Dương Tiễn vừa bỏ sức vừa bỏ tài nguyên được.

Nhân tộc Thần miếu nằm ở ngoại thành Triều Ca.

Thành Triều Ca phòng ngự nghiêm ngặt, cổng thành treo Chiếu Yêu Kính.

Món đồ Chiếu Yêu Kính này không tính là quá cao cấp, nhưng rất thực dụng, thế lực nào cũng có, trừ phi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể vận dụng đủ pháp tắc chi lực mới có thể ngăn chặn sự dò xét của Chiếu Yêu Kính.

Khai Minh Tiên Quân chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, căn bản không thể qua mặt được Chiếu Yêu Kính, nên chỉ có thể công khai thân phận, lấy lý do đại diện Thiên Đình đến bái kiến Nhân Hoàng để vào gặp ngài.

Gen của Nhân tộc vô cùng mạnh mẽ, khi Nhân tộc kết hợp với Tiên, những đứa trẻ sinh ra đều lấy gen của Nhân tộc làm chủ đạo.

Chữ "Tiên" ở đây chỉ những vị từ Đại La Kim Tiên trở lên, chứng đắc Đại La quả vị mới được coi là Tiên chân chính.

Bất kỳ chủng tộc nào sau khi chứng đắc Đại La quả vị cũng sẽ lột xác, không còn bị hạn chế bởi căn nguyên, được gọi chung là Tiên.

Dưới Đại La Kim Tiên, vì bị hạn chế bởi căn nguyên, các chủng tộc khác nhau kết hợp sẽ sinh ra những đứa trẻ bẩm sinh không hoàn

thiện.

Ví như Trư Bát Giới kết hợp với Noãn Nhị tỷ, vì Noãn Nhị tỷ chưa chứng đắc Đại La quả vị, Tiên và Yêu kết hợp, sinh ra Hồng Hồng bẩm sinh không hoàn thiện, thiếu mất một phách.

Ngay cả một chủng tộc có gen mạnh mẽ như Nhân tộc, nếu kết hợp với các chủng tộc khác dưới Đại La Kim Tiên, đứa trẻ sinh ra cũng sẽ bẩm sinh không hoàn thiện.

Nhưng kết hợp với Tiên thì sẽ không có vấn đề gì, bởi vì Nhân tộc là đạo thể trời sinh, sau khi chứng đắc Đại La quả vị, lột xác thành Tiên cũng là lột xác thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Đạo thể kết hợp với đạo thể, tự nhiên sẽ không có vấn đề.

Hơn nữa, con của người và Tiên cũng là Tiên Thiên Đạo Thể, thuộc về Nhân tộc.

Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, đây có lẽ là ngón tay vàng dành cho nhân vật chính rồi.

Sự tồn tại của Nhân tộc giống như một chất kết dính, liên kết các chủng tộc khác lại với nhau, thông hôn qua lại có thể giảm bớt rất nhiều tranh chấp.

Thiên Đình và Linh Sơn đều liều mạng cấm thần tiên động lòng, nhưng Nhân tộc thì khác, Đế Tân lại ra sức khuyến khích người và Tiên thông hôn, còn có trợ cấp.

Người và Tiên kết hợp sinh ra là người, mà xác suất có tiên căn lại rất lớn, không tận dụng tốt điều này thì quả là phung phí của trời.

Khi xưa Chức Nữ đã chứng đắc Đại La quả vị, kết hợp với phàm nhân, sinh ra Kim Ca và Hoan Muội, căn nguyên đều là Nhân tộc, ngay cả Ngọc Đế cũng không thể thay đổi.

Kim Ca và Hoan Muội cũng chưa bao giờ không coi mình là Nhân tộc, vì vậy ngay từ đầu đã kiên định tu luyện Nhân Đạo pháp tắc.

Chuyện này cũng không cần thiết phải giấu Nhân Hoàng, có Dương Tiễn ở đó, Nhân Hoàng chắc chắn cũng sẽ không so đo.

Chỉ là một khi đã tu luyện Nhân Đạo pháp tắc, họ sẽ là thần linh của Nhân tộc, sau này Kim Ca và Hoan Muội trở về Thiên Đình, sẽ mang khí vận của Nhân tộc đến Thiên Đình, chuyện này có chút khó xử.

Sau khi gặp Nhân Hoàng, Khai Minh Tiên Quân trực tiếp nói rõ thân phận của Kim Ca và Hoan Muội, cũng thẳng thắn rằng mình đến để ban cơ duyên, giúp hai người họ tham ngộ pháp tắc.

"Hai đứa chúng nó căn nguyên là Nhân tộc, tu luyện Nhân Đạo pháp tắc vốn không có gì sai, nhưng sau đó thì sao?

Các ngươi đưa chúng nó đến Thiên Đình, khí vận Nhân tộc của ta sẽ thông qua hai đứa nó mà chảy vào Thiên Đình, Nhân tộc ta rất thiệt thòi đó." "Đừng quên, năm xưa Chuẩn Đề cũng dùng cách này để mưu đoạt khí vận Thiên Đình nhập vào Linh Sơn, Ngọc Đế lúc đó đã nổi trận lôi đình, ngươi nghĩ Cô có thể chấp nhận được không?" Đế Tân nhíu mày.

"Chuyện này thực ra cũng đơn giản, chúng ta không hề muốn lợi dụng chúng để mưu đoạt khí vận Nhân tộc, chỉ là bậc trưởng bối hy vọng hậu bối có thể thành tài.

Chức Nữ là con gái của ta, cháu ngoại của Ngọc Đế, Kim Ca và Hoan Muội có quan hệ huyết thống với Ngọc Đế." "Còn cha của chúng, chỉ là một phàm nhân bình thường, có cũng được không có cũng chẳng sao, không chiếm bao nhiêu khí vận, vì vậy trên người Kim Ca và Hoan Muội, khí vận Thiên Đình chiếm tỷ trọng rất lớn." "Chúng ta có thể để chúng giống như Nhị Lang Chân Quân, đồng thời

là thần linh của cả Nhân tộc và Thiên Đình, cùng nhau bồi dưỡng chúng.

Phía Nhân tộc để chúng tham ngộ Nhân Đạo pháp tắc, Thiên Đình cung cấp tài nguyên tu luyện.

Sau này một đứa vào Thiên Đình, một đứa vào Nhân tộc Thần Đình, bên nào cũng không thiệt." Khai Minh Tiên Quân đã sớm nghĩ ra cách giải quyết.

Đế Tân cân nhắc một hồi rồi gật đầu, như vậy quả thực công bằng, thêm cho Nhân tộc một vị Chuẩn Thánh, hà cớ gì mà không làm.

"Được, nhưng mà, Cô rất tò mò, nếu thân phận của chúng bị bại lộ, các ngươi định làm thế nào?

Sửa đổi Thiên điều?" Đế Tân tò mò hỏi.

"Thiên điều tuyệt đối không thể sửa đổi.

Tam Thánh Mẫu bị người ta tính kế, chuyện này đã xác định, chỉ là tạm thời chưa có chứng cứ." "Kẻ thủ ác tính kế Tam Thánh Mẫu, cũng có thể đồng thời tính kế Chức Nữ mà.

Chỉ cần tìm được chứng cứ, muốn gán tội cho người khác, lo gì không có cớ.

Người sai không phải là Chức Nữ, mà là kẻ thủ ác kia." "Nghiêm trị kẻ đó, giết gà dọa khỉ, chư thần dù có không phục cũng không dám nói gì." Khai Minh Tiên Quân cười nói.

"Ha ha, quả là tính toán hay.

Chuyện Thiên Đình của các ngươi, Cô cũng không quản được.

Nể mặt Dương Tiễn, Cô sẽ giúp chúng một tay." Đế Tân phất tay, điều khiển hai luồng khí vận Nhân tộc gia trì lên người Kim Ca và Hoan Muội đang bế quan trong Thần miếu.

“Đa tạ Nhân Hoàng, ta đi đưa đồ Thiên Đình chuẩn bị cho chúng đây.” Khai Minh Tiên Quân hành lễ cáo từ, xem ra mặt mũi của Dương Tiễn vẫn lớn thật.

Thân hình lóe lên, Khai Minh Tiên Quân xuất hiện bên ngoài Nhân tộc Thần miếu.

Mà Kim Ca và Hoan Muội cảm ứng được khí vận gia thân, đều ngẩn ra, khó hiểu nhìn đối phương, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Có phải rất nghi hoặc không?

Theo ta!” Khai Minh Tiên Quân cười nói, dẫn hai người đến một nơi không người, bố trí cấm chế.

“Ngươi đến đây làm gì?” Kim Ca lạnh mặt.

Bôn ba ở Hồng Hoang lâu như vậy, dĩ nhiên họ biết Khai Minh Tiên Quân, cũng biết đây là ông ngoại của mình, nhưng họ chưa từng gọi một tiếng.

Họ hận Khai Minh Tiên Quân tại sao không bảo vệ được cha mẹ mình, càng hận ông ta nhu nhược không dám tìm Dương Tiễn báo thù.

“Ai, ta biết các con hận ta.

Ta cũng muốn bảo vệ mẹ các con, nhưng Dương Tiễn tiền trảm hậu tấu, ta muốn cứu cũng không kịp.

Ta cũng hận chính mình vô năng, không có năng lực tìm Dương Tiễn báo thù.” “Nhưng hôm nay ta phải nói cho các con biết, các con có thể hận ta, nhưng không thể hận Ngọc Đế.

Đó là ông ngoại của các con, chính người đã trả một cái giá cực lớn để cứu các con.” “Các con là phàm nhân, hồn phách yếu ớt, Ngọc Đế có thể cứu, nhưng mẹ các con, Ngọc Đế cũng lực bất tòng tâm.” “Kẻ giết mẹ các con là Dương Tiễn, không liên quan đến Ngọc Đế.

Tiên căn của các con cũng là Ngọc Đế trả giá rất lớn để tạo ra cho các con." "Ngọc Đế là chủ của Thiên Đình, Ma Đạo lượng kiếp sắp giáng lâm, Ngọc Đế phải bảo vệ Thiên Đình, không thể động đến Dương Tiễn.

Còn ta là thần linh của Thiên Đình, cũng phải tuân thủ Thiên điều." "Nhưng các con thì khác, các con và Dương Tiễn có thù sâu như biển máu, tìm hắn báo thù thuộc về tư oán, không ai nói được gì.

Có thể báo thù cho mẹ các con hay không, đều dựa vào chính các con." "Trước khi thực lực không đủ, tuyệt đối đừng để lộ thân thế, nếu không Dương Tiễn chắc chắn sẽ hạ sát thủ, nhổ cỏ tận gốc, Ngọc Đế cũng sẽ rất khó xử." "Đây là tài nguyên tu luyện Ngọc Đế chuẩn bị cho các con, ngay cả Ngộ Đạo Trà trân quý cũng lấy ra cho các con dùng, còn giao dịch với Nhân Hoàng, dùng Nhân Đạo khí vận để giúp các con một tay." "Các con hận ta cũng được, nhưng đừng phụ lòng Ngọc Đế." Khai Minh Tiên Quân bắt đầu diễn kịch, nói đến mức chính ông ta cũng thấy chột dạ, cũng thấy đau lòng cho Dương Tiễn.

Kim Ca và Hoan Muội lần đầu tiên biết được nội tình, thì ra họ sống sót được và có thể tu luyện đều là nhờ Ngọc Đế giúp đỡ.

Họ vẫn luôn cho rằng Ngọc Đế muốn giết cả nhà mình để duy trì Thiên điều, vì vậy họ hận cả Thiên Đình.

"Nếu không phải lệnh của Ngọc Đế, tại sao Dương Tiễn lại làm vậy?" Kim Ca nhíu mày, nói Dương Tiễn duy trì Thiên điều, nhưng lại không có lệnh của Ngọc Đế, điều này có phần quá tích cực.

"Bởi vì Dương Tiễn vẫn luôn trách Ngọc Đế năm xưa đã trấn áp Dao Cơ công chúa dưới Đào Sơn, hắn cố ý báo phục.

Chương 556

Nếu là người khác, Dương Tiễn có lẽ sẽ không quan tâm, nhưng mẹ các con lại là cháu ngoại của Ngọc Đế." "Ngọc Đế cũng biết, nhưng chỉ có trấn an được Dương Tiễn mới có thể bảo vệ tốt Thiên Đình trong Ma Đạo lượng kiếp.

Ngọc Đế cũng rất bất đắc dĩ, hưởng thụ quyền lực của Thiên Đế thì cũng phải gánh vác trách nhiệm của Thiên Đế." Khai Minh Tiên Quân tiếp tục diễn.

"Khốn kiếp, Dương Tiễn!" Mắt Kim Ca đỏ ngầu, thì ra chân tướng mẹ bị giết lại là do Dương Tiễn báo thù Ngọc Đế.

Cứ ngỡ Dương Tiễn thật sự là đại trượng phu chí công vô tư, không ngờ cũng là một kẻ tiểu nhân.

Giờ phút này, lòng căm hận của hai huynh muội đối với Dương Tiễn đã lên đến đỉnh điểm.

"Chúng ta nhất định sẽ đột phá Chuẩn Thánh, nhất định sẽ giết Dương Tiễn để báo thù cho cha mẹ." Kim Ca nhận lấy chiếc nhẫn trữ vật mà Khai Minh Tiên Quân đưa qua, vì căm hận mà khuôn mặt có chút vặn vẹo.

"Hừ, các con báo thù là báo thù cho mẹ các con.

Còn về người cha kia của các con, chết không đáng tiếc, điểm này Dương Tiễn làm rất tốt." "Năm xưa mẹ các con trốn xuống phàm gian chơi, đang tắm trong hồ nước trong núi thì bị tên phàm nhân hạ tiện Ngưu Lang phát hiện.

Hắn không chỉ nhìn trộm mẹ các con tắm, mà còn trộm đi tiên y, dùng đạo đức để lừa gạt mẹ các con gả cho hắn." "Sau đó còn lừa mẹ

các con về Thiên Đình trộm tài nguyên tu luyện để giúp hắn tu thành tiên.

Hắn căn bản không yêu mẹ các con, kể cả các con.

Hắn chỉ muốn lợi dụng mẹ các con để giúp hắn tu luyện, sinh ra các con cũng chỉ để trói buộc mẹ các con." "Kẻ ti tiện như vậy, không đáng để các con bận tâm.

Dù Dương Tiễn không giết hắn, ta cũng sẽ ra tay, lăng trì xử tử hắn." Lần này đến lượt Khai Minh Tiên Quân mắt đỏ ngầu, lần này không phải lừa gạt, mà hoàn toàn là tình cảm chân thật.

Cây cải trắng tốt mình khổ công nuôi lớn lại bị một con heo thối ủi mất, không thể nhịn nổi một chút nào.

Thậm chí ông ta còn trách Dương Tiễn đã để cho tên khốn Ngưu Lang đó chết quá dễ dàng.

Kim Ca và Hoan Muội có chút ngượng ngùng, chuyện này họ cũng mới biết, cha của họ lại là một người như vậy sao?

Sự tình đã như vậy, cha mẹ đã chết mấy trăm năm, Khai Minh Tiên Quân hoàn toàn không cần thiết phải lừa gạt họ.

Hơn nữa Khai Minh Tiên Quân sắp tức nổ tung, không thể nào là diễn được.

Nếu vậy, cha của họ quả thực là một kẻ tiểu nhân ti tiện, chết không đáng tiếc, còn không bằng Lưu Ngạn Xương cha của Trầm Hương.

Lưu Ngạn Xương chỉ là nhu nhược, còn cha của họ là kẻ xấu xa.

Tuy nhiên, dù sao đi nữa, đó cũng là cha của họ, dù có ti tiện đến đâu, làm con cái cũng phải báo thù cho cha.

"Các con cứ tu luyện cho tốt, ta đi đây." Khai Minh Tiên Quân cảm

xúc kích động, sợ nói sai, hóa thành hồng quang rời đi.

Hai huynh muội nhìn nhau, tâm ý tương thông, ánh mắt kiên định gật đầu, rồi lại chìm vào tu luyện.

Sáu người bạn nhỏ năm xưa, giờ đã có năm người nhận được cơ duyên, bắt đầu đột phá lên Chuẩn Thánh, chỉ còn Đinh Hương vẫn bị Dương Tiễn giam trong địa lao.

Cùng làm tù nhân hơn ba năm, Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương lại chung sống rất hòa hợp, Đinh Hương rất biết dỗ dành Lưu Ngạn Xương, Lưu Ngạn Xương thậm chí đã nhận cô con dâu này.

Mười năm thoáng qua, Thất tiên nữ vẫn mãi không tìm thấy, sự việc càng lúc càng ầm ĩ, Vương Mẫu phái rất nhiều thần tiên hạ giới tìm kiếm mà cũng không có chút manh mối nào.

Xem ra màn khởi động đã gần đủ.

Một ngày nọ, một tin tức chấn động trời xanh truyền ra, Khai Minh Tiên Quân và Cửu Huyền đồng tử đã tìm thấy Thất tiên nữ đang hôn mê bất tỉnh ở Nam Cực Sơn, đạo trường của Nam Cực Tiên Ông.

Vương Mẫu triệu tập chư thần về Thiên Đình, không khí trong Thiên Đình dường như trở nên ngột ngạt, một cơn bão lớn đang dần hình thành.

Nam Cực Tiên Ông hoảng hốt, nhận ra mình đã bị tính kế, là Dương Tiễn, chắc chắn là Dương Tiễn làm.

Nhưng bây giờ nhận ra thì cũng đã muộn, chứng cứ rành rành, ông ta trăm miệng cũng không thể chối cãi.

Không được, không thể rơi vào tay Dương Tiễn, Nam Cực Tiên Ông vội vàng truyền tin cho Vân Trung Tử, bảo Vân Trung Tử về Côn Luân Sơn mời Nguyên Thủy Thiên Tôn đến cứu mình.

Thiên Đình.

Nam Cực Tiên Ông vừa bước vào Lăng Tiêu Bảo Điện, liền thấy Dương Tiễn cũng ở đó, còn có cả Vũ Linh đại tiểu thư và Mộc Linh Thánh Mẫu, rõ ràng là do Dương Tiễn mời đến, muốn đóng chắc tội danh của ông ta.

Thất tiên nữ cũng đã tỉnh, run rẩy quỳ trước mặt Vương Mẫu.

"Người đã đông đủ rồi, nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Vương Mẫu lạnh lùng liếc nhìn Nam Cực Tiên Ông, rồi chuyển ánh mắt sang Thất tiên nữ.

"Con… chúng con lúc đó theo Nam Cực Tiên Ông đến thành Trường An, sau khi dạo chơi một vòng, theo dòng người ra bờ sông thả đèn hoa đăng.

Tiếng đàn từ trong lầu xanh truyền ra, thần trí của chúng con bắt đầu mơ hồ, chỉ biết bị mấy vị công tử phàm gian đưa đến một phủ đệ, sau đó thì không biết gì nữa." Nhị công chúa run rẩy kể lại sự việc lúc đó.

"Tiếng đàn đó do một hồ yêu đàn, Hồ tộc giỏi mê hoặc.

Lúc đó ta đi ngang qua, phát hiện có điều không ổn, liền bắt lấy hồ yêu đó.

Nhưng Nam Cực Tiên Ông đột nhiên xuất hiện, cứu hồ yêu đó đi." "Ta đuổi theo Nam Cực Tiên Ông đến tận Nam Hải, phát hiện Quảng Thành Tử đang giao đấu dữ dội với Huyền Đô, rất nhiều tu sĩ đều nhìn thấy." Vũ Linh lập tức đứng ra làm chứng.

"Còn có phủ đệ kia, Nam Cực Tiên Ông lúc đó cũng xuất hiện ở đó, dùng thần thức dò xét, bị ta phát giác.

Lúc ta đến thì Thất tiên nữ đã không còn ở đó, chỉ có mấy vị công tử.

Ta đã hỏi, họ nói lúc đó đã đưa bảy nữ tử vô cùng xinh đẹp đến, hẳn là Thất tiên nữ." "Họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngất đi.

Lúc đó Thập Thiên Quân cũng có mặt, chúng ta đến chỉ thấy có Nam Cực Tiên Ông ở đó." Mộc Linh Thánh Mẫu cũng ra làm chứng.

"Nam Cực Tiên Ông, nói đi, ngươi không biết Thất tiên nữ theo dõi ngươi, vậy tại sao ngươi lại xuất hiện ở phủ đệ kia?

Còn hồ yêu đó là chuyện gì?

Ngươi nói ngươi đi nhận đồ đệ, đồ đệ ngươi nhận đâu?" Vương Mẫu đưa ra ba câu hỏi chất vấn.

Ánh mắt chư thần đồng loạt nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, về cơ bản đã chắc chắn, chính là Nam Cực Tiên Ông làm.

Lão già này gan thật lớn, mà cũng thật biết diễn, lúc trước còn diễn vẻ oan ức đến thế.

"Thần nói đồ đệ chính là hồ yêu đó, nhưng sau này tra ra hồ yêu đó làm không ít việc ác, đã bị thần xử tử." "Thần đi tìm hồ yêu đó, hồ yêu nói phát hiện bảy nữ tử vô cùng xinh đẹp, muốn cưới.

Thần nghe thấy giống Thất tiên nữ nên mới qua đó xem xét." "Lúc thần đến thì Thất tiên nữ đã mất tích.

Nương nương, là Dương Tiễn, chắc chắn là Dương Tiễn làm, cố ý hãm hại thần.

Là hắn lén bắt Thất tiên nữ đi, đặt ở Nam Cực Sơn để hãm hại thần." "Thần từ khi gia nhập Xiển Giáo, chưa từng quay lại Nam Cực Sơn, thần bị hãm hại." Nam Cực Tiên Ông giờ chỉ có thể đổ hết mọi chuyện lên người hồ yêu, tạo thành một vụ án không có đối chứng.

Dù sao để đề phòng bất trắc, sau khi lợi dụng xong hồ yêu đó, ông

ta đã giết nó, chết không đối chứng, tội danh không thể xác thực, ông ta sẽ không sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ có thể bảo vệ ông ta.

Dương Tiễn cười khẩy một tiếng, ba phần khinh miệt, bảy phần chế giễu, cũng không biện giải.

Chư thần cũng gần như có biểu cảm tương tự, chứng cứ đã rành rành mà còn kêu oan, lời biện giải này thật yếu ớt vô lực.

Thất tiên nữ hạ phàm, có dấu tay của ngươi.

Thất tiên nữ theo đến thành Trường An xảy ra chuyện, cũng có bóng dáng của ngươi.

Cuối cùng lại tìm thấy Thất tiên nữ trong đạo trường của ngươi.

Chương 557

Ngươi nói ngươi bị oan, ai mà tin?

Nói là Dương Tiễn làm, nhưng trong chuyện này, Dương Tiễn chỉ xuất hiện một lần, mà còn là Thất tiên nữ chủ động đi tìm Dương Tiễn gây sự.

Hơn nữa, người phát hiện Thất tiên nữ là Khai Minh Tiên Quân và Cửu Huyền đồng tử, hai vị này đều không phải người của Dương Tiễn, nói người ta hãm hại ngươi, căn bản không hợp lý.

Cửu Huyền đồng tử là đệ tử Quy Nhất Giáo, Khai Minh Tiên Quân lại càng có thù với Dương Tiễn.

Nếu là người của Dương Tiễn phát hiện Thất tiên nữ ở Nam Cực Sơn, thì ngươi nói là Dương Tiễn hãm hại ngươi, còn có thể miễn cưỡng nói được.

"Hừ, Nam Cực Tiên Ông, sự việc đã đến nước này, ngươi còn coi chư thần là kẻ ngốc sao?" Vương Mẫu đại nộ.

"Ta chưa từng đến Nam Cực Sơn, không thể nào giấu Thất tiên nữ vào đó, nhất định là Dương Tiễn hãm hại ta." "Ở ngoài Quán Giang Khẩu, hắn phát hiện ta và Thất tiên nữ tiếp xúc, thấy Thất tiên nữ theo dõi ta đến Đại Đường, bèn lập ra độc kế này để hãm hại ta." Nam Cực Tiên Ông chết không nhận tội, tiếp tục cắn ngược lại.

"Ồ, ngươi nói ngươi chưa từng đến Nam Cực Sơn, chứng cứ đâu?" Mai Sơn Lão Lục cười khẩy.

"Vậy các ngươi có chứng cứ gì chứng minh ta đã đến đó?" Nam Cực Tiên Ông trừng mắt.

"Mẫu hậu, là Nam Cực Tiên Ông.

Ông ta chủ động tìm chúng con, cứ một mực nói Dương Tiễn giết Chức Nữ mà không giết Tam Thánh Mẫu, Dương Tiễn xử sự bất công, Chức Nữ chết oan." "Là ông ta, là ông ta xúi giục chúng con đi tìm Dương Tiễn." Tứ công chúa lúc này đã tỉnh táo lại, chỉ tội Nam Cực Tiên Ông.

"Tứ công chúa đừng nói bừa, ta bảo các người đi tìm Dương Tiễn lúc nào?" Nam Cực Tiên Ông vội vàng phủ nhận.

Dù sao lời này ông ta chưa từng nói, chỉ nói Dương Tiễn bất công.

"Không đúng, bình thường chúng ta không có bất kỳ giao thiệp nào với ngươi, ngươi đột nhiên tìm chúng ta, nói những lời đó, ngươi muốn lợi dụng chúng ta đi gây sự với Dương Tiễn." Tứ công chúa tỉnh táo chưa từng thấy.

"Ta chỉ nói Dương Tiễn xử sự bất công, đây là sự thật.

Các người tự đi tìm Dương Tiễn, ta đâu có bảo.

Cuối cùng ta còn vội đến ngăn cản, Tứ công chúa sao có thể oan uổng thần như vậy?" Nam Cực Tiên Ông làm ra vẻ oan ức.

"Hừ, ngăn cản chúng ta?

Ngươi là canh đúng thời gian đến chứ gì, đợi chúng ta cãi nhau xong với Dương Tiễn, ngươi mới xuất hiện, đó là ngăn cản chúng ta sao?" "Còn nữa, ngươi cố ý nói lễ hội hoa đăng ở phàm gian náo nhiệt thế nào, cố ý dụ chúng ta đến Trường An.

Chúng ta theo dõi ngươi, ngươi nói ngươi vội đi nhận đồ đệ, nhưng dọc đường tốc độ của ngươi rất chậm, không hề vội vàng, càng giống như sợ chúng ta theo mất dấu." Tứ công chúa đã hoàn toàn tỉnh táo, vô cùng sắc sảo.

"Hừ hừ, nghe thấy chưa?" "Lúc trước ngươi nói ngươi vội đi nhận đồ đệ, tốc độ quá nhanh, không chú ý đến bảy vị công chúa theo

sau." "Nhưng bây giờ Tứ công chúa tự mình chỉ ra tốc độ của ngươi rất chậm, ngươi đang nói dối.

Ta xem ngươi còn có thể giảo biện thế nào." Mai Sơn Lão Lục cười lạnh chế giễu, hôm nay không định tội chết cho ngươi thì bọn họ đã diễn kịch bấy lâu nay vô ích rồi.

"Nhưng cũng không thể chứng minh chính là ta bắt bảy vị công chúa, Dương Tiễn cũng có khả năng bắt Thất tiên nữ để hãm hại ta." Nam Cực Tiên Ông tiếp tục ngoan cố.

"Ồ, nếu ngươi không xúi giục Thất tiên nữ đi tìm Nhị gia gây sự, thì có xảy ra chuyện sau này không?" "Tạm không nói là ai làm, tội khôi họa thủ ngươi không thoát được đâu." Lão Lục nói.

"Bắt tên này lại, tước bỏ tiên chức, đày vào Thiên lao, nghiêm hình tra khảo." Vương Mẫu hạ lệnh cuối cùng.

"Vâng." Mai Sơn lục huynh đệ đồng thanh đáp, vây quanh Nam Cực Tiên Ông với ý đồ xấu.

"Lão già, ngươi dám phản kháng chính là kháng chỉ, không phản kháng, đến Thiên lao, mấy anh em chúng ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi tử tế." Lão Lục cười gian ác.

"Nương nương, ta không phục, Dương Tiễn cũng đáng nghi, tại sao không bắt hắn?" Nam Cực Tiên Ông giãy giụa lần cuối, ông ta đang kéo dài thời gian, chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đến cứu.

"Hừ, vô số chứng cứ đều chỉ về ngươi, không có một chút chứng cứ nào chỉ về Dương Tiễn.

Bắt trộm phải có tang vật, chỉ dựa vào một câu nói suông của ngươi, không có chút chứng cứ nào mà đòi bắt Dương Tiễn, vậy còn cần Thiên điều làm gì, ngươi thấy hợp lý không?" "Ra tay!" Vương Mẫu lạnh lùng nói.

Mai Sơn lục huynh đệ không nói nhiều nữa, xông lên đè Nam Cực Tiên Ông lại.

"Phóng túng, Phó giáo chủ Xiển Giáo của ta há để cho lũ tạp nham các ngươi vũ nhục như vậy." Một giọng nói uy nghiêm lạnh lẽo truyền đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo Quảng Thành Tử hùng hổ tiến vào.

"Giáo chủ, cứu ta, ta bị oan!" Nam Cực Tiên Ông mừng rỡ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi, ông ta được cứu rồi.

Ông ta không tin Vương Mẫu dám không nể mặt Thánh nhân, dù chỉ là thiện thi, kia cũng đại diện cho Thánh nhân.

Hơn nữa Quảng Thành Tử cũng đến, ai dám ngăn cản?

Á Thánh của Thiên Đình chỉ có Ngọc Đế và Thanh Phong đạo nhân, mà Thanh Phong đạo nhân chỉ mang danh Đông Hoa Đế Quân, không ở Thiên Đình.

Chưa nói đến việc Ngọc Đế đang bế quan, cho dù Ngọc Đế tự mình ra tay cũng không đánh lại Quảng Thành Tử.

Dương Tiễn có mạnh đến đâu, bây giờ cũng không phải đối thủ của Quảng Thành Tử.

"Nam Cực Tiên Ông hiện đang làm việc cho Thiên Đình ta, tay của Thiên Tôn có phải vươn quá dài rồi không?" "Vô số chứng cứ chỉ về Nam Cực Tiên Ông, hiềm nghi rất lớn, theo Thiên điều, phải bắt giam vào Thiên lao để thẩm vấn." Vương Mẫu lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bà biết Ngọc Đế đã thành Thánh, cho dù bản thể của Nguyên Thủy đến, họ cũng không cần nể mặt, huống chi kẻ đến chỉ là thiện thi.

Dẫn theo Quảng Thành Tử là có ý gì?

Thị uy với Thiên Đình sao?

Hôm nay tuyệt đối không thể nhượng bộ, cũng nên lập uy với Tam Giáo rồi.

"Thiên điều?

Tại sao Tam Thánh Mẫu lại không xử trí theo Thiên điều?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh.

"Chuyện của Tam Thánh Mẫu còn nhiều điểm đáng ngờ, đợi tra rõ ràng, tự sẽ xử trí theo Thiên điều." Vương Mẫu nói.

"Hừ, chuyện của Nam Cực Tiên Ông, các ngươi cũng không có chứng cứ xác thực, tại sao lại phải xử trí theo Thiên điều?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ.

"Chuyện của Tam Thánh Mẫu, có chứng cứ chứng minh là bị người hãm hại." "Còn Nam Cực Tiên Ông không có chứng cứ chứng minh mình vô tội." Dương Tiễn bước ra, lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch kích hoạt, hình ảnh hiện ra là quá trình anh thẩm vấn Bách Hoa tiên tử.

Trong hình ảnh, Bách Hoa tiên tử tự mình thừa nhận có tư tình với người khác, sinh hạ một đứa con, để cả gia đình ba người có thể quang minh chính đại ở bên nhau, Bách Hoa tiên tử đã xúi giục Tam Thánh Mẫu động lòng phàm, muốn thông qua Tam Thánh Mẫu để ép Dương Tiễn sửa đổi Thiên điều.

Chư thần đều kinh ngạc, vậy ra những gì Dương Tiễn nói về Vân Hải Tiên Môn trước đây đều là thật.

"Hừ, điều này chứng minh được gì?

Cũng có thể là ngươi ép cung." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Bách Hoa tiên tử chỉ là một Đại La Kim Tiên trung kỳ, thi triển

Sưu Hồn Thuật với nàng, rất nhiều thần tiên có mặt ở đây đều có thể chịu được phản phệ." "Có phải là ép cung không, có phải là sự thật không, dùng Sưu Hồn Thuật tra một cái là biết ngay." "Ta có đủ chứng cứ chứng minh, còn Nam Cực Tiên Ông thì sao, có chứng cứ gì để chứng minh?" Dương Tiễn chế giễu nói.

"Hừ, Thiên Tôn chẳng lẽ cho rằng bản cung và Ngọc Đế đã già nên hồ đồ, xử sự bất công sao?" "Chuyện của Thiên Đình ta, xin Thiên Tôn đừng nhúng tay vào, Thiên Đình không phải Xiển Giáo, Thiên Tôn chưa có tư cách can thiệp." Vương Mẫu mạnh mẽ nói.

Vẫn là Dương Tiễn đáng tin cậy, chuẩn bị đầy đủ, chặn đứng mọi đường lui của Nam Cực Tiên Ông.

"Bản tọa không quản được Thiên Đình, nhưng đệ tử Xiển Giáo thì bản tọa vẫn quản được." "Thánh nhân sắp trở về, Vương Mẫu chắc chắn muốn đắc tội với Xiển Giáo sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn uy hiếp.

"Hừ, bản cung chỉ làm theo Thiên điều, năm xưa chế định Thiên điều, Tam Thanh Thánh nhân đều có tham gia." "Tam Thanh Thánh nhân đều công nhận Thiên điều, bản cung làm việc theo Thiên điều, có gì sai?

Dù Thánh nhân trở về, cũng không quản được bản cung." "Thiên Tôn chẳng qua chỉ là một thi của Thánh nhân, chưa đại diện được cho Thánh nhân quyết định.

Hiện nay Thiên Đình là chính thống của Đạo môn, đại diện cho Thiên Đạo, thay Đạo Tổ trông coi Hồng Hoang, ngay cả Tam Thanh Thánh nhân cũng không có tư cách quản." "Không có quy củ thì không thành vuông tròn.

Chương 558

Nam Cực Tiên Ông dám tính kế công chúa Thiên Đình, gan to bằng trời, hôm nay nếu không nghiêm trị, sau này chẳng phải chư thần đều sẽ noi theo sao?" "Thiên Đình đại loạn, Đạo môn suy vi, Thiên Tôn và Xiển Giáo có gánh nổi trách nhiệm không?" Vương Mẫu đột nhiên đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không có Tam Thanh, thì không có Thiên Đình.

Chư thần Thiên Đình, đa số xuất thân từ Tam Giáo.

Nay Vương Mẫu sỉ nhục Phó giáo chủ Xiển Giáo của ta như vậy, chẳng lẽ muốn qua cầu rút ván?" "Bản tọa khuyên Vương Mẫu nên dĩ hòa vi quý.

Nếu môn nhân Tam Giáo đều rút khỏi Thiên Đình, Thiên Đình còn có thể là chính thống của Đạo môn được không?" Nguyên Thủy đã quen thói ngang ngược, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vậy, tiếp tục uy hiếp, ý trong lời nói là muốn Vương Mẫu phải nhịn, ông ta chỉ cần một câu là có thể hủy diệt Thiên Đình.

"Các ngươi đều muốn rút khỏi Thiên Đình?" Vương Mẫu ánh mắt sắc lẹm quét qua chư thần.

Hôm nay tuyệt đối không thể lùi bước, nếu không uy quyền của bà và Ngọc Đế sẽ tổn hại nghiêm trọng, môn nhân Tam Giáo sẽ trèo lên đầu họ, Thiên Đình sẽ biến thành Thiên Đình của Tam Giáo.

"Thiên Tôn nói Xiển Giáo, đừng lôi Tiệt Giáo của ta vào." "Chúng ta phụng mệnh Thông Thiên giáo chủ, vào Thiên Đình phò tá Ngọc Đế, Vương Mẫu.

Môn nhân Tiệt Giáo chúng ta, chỉ nghe lệnh giáo chủ." Lôi Trạch

đứng ra, ngay tại chỗ vạch mặt, mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tát sưng vù.

"Không sai, chúng ta chỉ nghe lệnh của giáo chủ sư tôn, sư tôn chưa từng ra lệnh cho chúng ta rời khỏi Thiên Đình, đệ tử Tiệt Giáo sẽ tiếp tục chấp hành mệnh lệnh của sư tôn, phò tá Ngọc Đế, Vương Mẫu." "Thiên Tôn còn chưa quản được Tiệt Giáo." Triệu Công Minh cũng đứng ra tát mạnh vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngươi đang ra vẻ cái gì, ngươi là cái thá gì mà cũng đòi đại diện cho Tiệt Giáo ta ra quyết định.

Nếu là Thái Thượng Lão Quân, họ còn có thể nghe một chút, ngươi Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái gì, quên năm xưa Xiển Giáo của ngươi đối xử với Tiệt Giáo thế nào rồi sao?

Tiệt Giáo chưa báo thù, nhân lúc Thánh nhân không có mặt mà diệt Côn Luân Sơn, ngươi đã nên mừng thầm rồi, còn ra vẻ muốn quản Tiệt Giáo, đi chết đi.

"Quy Nhất Giáo của ta cũng vậy." Kế Đô Tinh Quân đại diện cho Quy Nhất Giáo đứng ra bày tỏ thái độ.

Lần này, mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tát đau điếng, lúc xanh lúc trắng.

Lũ khốn này lại dám giúp Vương Mẫu, công khai vả mặt ông ta.

Đối với Quy Nhất Giáo, nếu không phải Quảng Thành Tử chạy đến Đâu Suất Cung sỉ nhục Thái Thượng Lão Quân, họ có lẽ sẽ giữ thái độ trung lập.

Nhưng đại sư huynh hiền lành như vậy cũng bị chọc giận, họ sao có thể không giận.

Xiển Giáo bây giờ ra cái thể thống gì, còn kiêu căng ngạo mạn, đúng là đáng ăn đòn.

“Ngươi, các ngươi giỏi lắm.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run người.

“Hừ, nếu Thiên Tôn muốn môn nhân Xiển Giáo rút khỏi Thiên Đình, bản cung không có ý kiến.

Nhưng Thiên Đình cũng không phải là nơi Xiển Giáo các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.” “Từ Phong Thần đến nay mấy vạn năm, môn nhân Xiển Giáo đã hút không ít khí vận của Thiên Đình, nhưng chưa từng đóng góp nửa điểm cho Thiên Đình.

Muốn đi, hãy trả lại khí vận đã hấp thu.” “Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử xúc phạm Thiên điều, Lôi Chấn Tử và Lý Tịnh hiện vẫn là thân mang tội, Nam Cực Tiên Ông cũng đã phạm đại sai lầm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến Thiên Đình, những thứ này đều phải bồi thường.” “Nếu Xiển Giáo có thể bồi thường xong, bản cung hôm nay không còn gì để nói, sẽ tự thả môn nhân Xiển Giáo rời đi.

Nếu không, môn nhân Xiển Giáo hôm nay đừng hòng rời khỏi Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông tất phải vào Thiên lao.” Vương Mẫu mạnh mẽ nói.

“Ngông cuồng, ta xem hôm nay ai dám cản ta, ai có thể cản ta?” Quảng Thành Tử nóng tính không nhịn nổi, tế ra Phiên Thiên Ấn uy hiếp Vương Mẫu.

“Phóng túng, dám ở Thiên Đình ta làm càn.

Lôi bộ, Hỏa bộ, Đấu bộ chư thần và Dương Tiễn nghe lệnh, bắt tên cuồng đồ này lại.” Vương Mẫu cũng nổi giận, quá kiêu ngạo rồi, hôm nay không dạy dỗ Quảng Thành Tử một trận, uy nghiêm của bà ở đâu.

Đánh đơn không lại ngươi phải không, vậy đánh hội đồng thì sao.

Lôi Trạch, Cửu Huyền Thiên Tôn và Kim Linh Thánh Mẫu lập tức

dẫn theo chư thần tam bộ đứng ra, vây lấy Quảng Thành Tử.

"Hừ, một đám ô hợp, đông người thì đã sao?" Quảng Thành Tử ngông cuồng đến cực điểm, căn bản không coi chư thần ra gì, bay ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, chư thần tam bộ đuổi theo.

Dương Tiễn không động, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với ánh mắt không tốt.

Không xử được Quảng Thành Tử, còn không xử được ngươi sao?

Bắt được Nguyên Thủy Thiên Tôn, anh ta muốn xem Xiển Giáo có sốt ruột không, Vân Hải Tiên Môn có sốt ruột không.

"Ngươi muốn làm gì, đây là thiện thi của Thánh nhân." Nam Cực Tiên Ông nhận ra ý đồ của Dương Tiễn, sắc mặt đại biến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy pháp bảo lợi hại, chiến đấu lực rất mạnh, nhưng cuối cùng vẫn không bằng Quảng Thành Tử đã bước vào Á Thánh.

Xét về pháp bảo, Dương Tiễn cũng nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự chưa chắc đã đấu lại Dương Tiễn.

"Thiện thi của Thánh nhân, thì đã sao?" "Môn hạ Kim Ô của ta gan to bằng trời không phải là một hai ngày.

Tam Kim Ô sư tổ dám động thủ với Đạo Tổ, sư phụ ta dám động thủ với Chuẩn Thánh Thánh nhân, ta sao có thể làm yếu đi danh tiếng của môn hạ Kim Ô." "Dung túng Quảng Thành Tử đến Thiên Đình làm càn, bản Chân quân hôm nay bắt ngươi, danh chính ngôn thuận." Dương Tiễn cười lạnh, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xuất hiện trong tay.

Chư thần trừng lớn mắt, mẹ kiếp, động thủ với thiện thi của Thánh nhân, cũng chỉ có môn hạ Kim Ô mới dám làm vậy.

“Đánh đi, đánh đi, đánh chết lão già khốn kiếp này đi.” Vũ Linh đại tiểu thư xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, vô cùng hăng hái.

Khóe miệng chư thần giật giật, quên mất, còn có vị đại tiểu thư Địa Phủ này.

Vị này có lẽ còn hung hãn hơn, dám trực tiếp khiêu khích Nguyên Thủy Thánh nhân, mà Nguyên Thủy Thánh nhân còn không dám động.

Tam Kim Ô dù sao cũng còn nói lý lẽ, lỗi ở môn hạ Kim Ô, Tam Kim Ô cũng không tiện nói gì.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu thì khác, mười hai vị đó không nói lý lẽ với ngươi, động đến đại tiểu thư của họ thử xem, lập tức bị vây đánh, mặc kệ ai đúng ai sai, cứ bao che khuyết điểm đấy, ngươi làm gì được.

Nói thật, vị đại tiểu thư này mới là người không thể chọc vào nhất ở Hồng Hoang.

“Phóng túng, Vương Mẫu, ngươi thực sự muốn Thiên Đình và Xiển Giáo quyết liệt sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, bản thể bị Tam Kim Ô bắt nạt mấy chục vạn năm, giờ đến thiện thi của ông ta cũng bị đồ tôn của Tam Kim Ô bắt nạt, có ai quản không vậy.

Rõ ràng Tam Thanh bọn họ mới là Bàn Cổ chính tông, nhân vật chính của Hồng Hoang, kết quả lại sống một cách nhu nhược nhất.

“Hừ, không phải Thiên Tôn muốn Thiên Đình và Xiển Giáo quyết liệt sao?” “Hiện nay Thiên Đình là chính thống của Đạo môn, đại diện cho Thiên Đạo, Thiên Tôn đến Thiên Đình hùng hổ dọa người, còn dung túng đệ tử ở Thiên Đình làm càn.” “Thiên Tôn không phải đang khiêu khích Thiên Đình, mà là đang khiêu khích Thiên Đạo, tội ác tày trời.” “Dương Tiễn nghe lệnh, bắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, áp giải đến Tử Tiêu Cung giao cho Đạo Tổ xử trí.” Vương Mẫu chụp

một cái mũ lớn xuống, cứng rắn đến cùng.

"Tốt, giỏi lắm." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức quá hóa cười.

"Thần tuân chỉ." Dương Tiễn không quan tâm ngươi có tức giận hay không, trực tiếp động thủ.

"Tiểu nhi ngông cuồng, hôm nay bản tọa sẽ thay sư tổ của ngươi dạy dỗ ngươi một bài học." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, bay ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hôm nay nếu bị Dương Tiễn bắt, hoặc là ông ta chịu thua, thì thật sự mất hết mặt mũi, trở thành trò cười của Hồng Hoang.

Đánh không lại đồ tôn của người ta, sau này trước mặt Tam Kim Ô vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được, càng không có mặt mũi đến Thiên Đình tác oai tác quái.

Nam Cực Tiên Ông muốn đến giúp, Vương Mẫu mắt nhanh tay lẹ, Dao Trì Kim Thoa một kích trọng thương Nam Cực Tiên Ông, và phong ấn pháp lực của ông ta.

"Áp giải vào Thiên lao, nghiêm hình thẩm vấn." Vương Mẫu tức giận nói.

"Vâng." Mai Sơn lục huynh đệ đồng thanh đáp, áp giải Nam Cực Tiên Ông xuống.

Bên ngoài, hai chiến trường đang diễn ra kịch liệt.

Quảng Thành Tử dựa vào Vô Cực Trạc xuyên qua không gian, tuy bị vây đánh nhưng cũng không hề rơi vào thế hạ phong, ngược lại còn dùng Phiên Thiên Ấn đập ngã mấy vị Chuẩn Thánh của tam bộ.

Người đông nhưng không thể vây khốn Quảng Thành Tử.

Chương 559

Động tĩnh quá lớn, kinh động cả những thần tiên không quản sự như Chân Võ Đại Đế và Bắc Cực Chiến Thần.

"Cùng nhau lên, bắt Quảng Thành Tử lại." Vương Mẫu nghiêm giọng hạ lệnh.

Chân Võ Đại Đế vừa thấy đệ tử Quy Nhất Giáo cũng đã động thủ, liền mang theo Quy Xà nhị tướng gia nhập chiến trường.

Bắc Cực Chiến Thần vốn là người của Ngọc Đế, càng không có gì phải do dự.

Lực phòng ngự của mai rùa Băng Phách Huyền Quy quả thực vô địch, cứng rắn đỡ hai kích của Phiên Thiên Ấn.

Nhưng Chân Võ Đại Đế và Bắc Cực Chiến Thần cũng không có pháp bảo cấm cố không gian, không làm gì được Quảng Thành Tử.

Thấy mãi không bắt được Quảng Thành Tử, còn làm bị thương không ít thần tiên, Vương Mẫu nổi giận, triệu hồi Vương Mẫu Kim Bát từ Hoa Sơn về.

Vương Mẫu Kim Bát có năng lực cấm cố không gian, Vô Cực Trạc mất tác dụng, không thể xuyên qua không gian.

Triệu Công Minh lập tức bố trí Trấn Hải Đại Trận vây khốn Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử thảm bại bị vây công, chỉ có thể chứng minh phòng ngự, không thể né tránh.

Dù phòng ngự của Quảng Thành Tử không tầm thường, cũng không chịu nổi sự vây công của nhiều Chuẩn Thánh như vậy.

Bị Chân Võ Đại Đế điều khiển Chân Võ Kiếm một kiếm phá phòng, lại chịu một kích của Kim Hành Châu của Kim Linh Thánh

Mẫu, và một kích của Hoàng Giác Chung của Hoàng Giác Đại Tiên, nhục thân và nguyên thần đều bị trọng thương.

Bắc Cực Chiến Thần tung ra đòn cuối cùng, Bắc Cực Huyền Quang Ấn trấn áp Quảng Thành Tử.

Lôi Trạch và Cửu Huyền Thiên Tôn dùng thần lôi và thần hỏa hóa thành xiềng xích trói chặt Quảng Thành Tử.

Bị nhiều đại năng nổi tiếng của Hồng Hoang vây công mới bắt được, Quảng Thành Tử quả thực có vốn để ngông cuồng.

Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, chư thần đều ra xem chiến.

Những đệ tử Xiển Giáo và Lôi Chấn Tử trên bảng đều bị chư thần theo dõi, còn về Lý Tịnh, kẻ nhát gan đó, bảo hắn động hắn cũng không dám.

Vương Mẫu đã hạ lệnh, họ tự nhiên không có gì phải e ngại.

Đối với Vương Mẫu mà nói, dù có quyết liệt với Xiển Giáo, Thiên Đình cũng không có tổn thất gì, ngược lại còn có lợi.

Bởi vì trọng tâm của Xiển Giáo đặt ở Linh Sơn, bên Thiên Đình này, cũng chỉ có Nam Cực Tiên Ông và Thái Ất Chân Nhân là có thể ra tay, mà Thái Ất Chân Nhân lại không quản sự.

Đuổi Xiển Giáo đi, đối với thực lực của Thiên Đình không có ảnh hưởng lớn, còn có thể thu hồi khí vận nuôi dưỡng Xiển Giáo, sau này cũng không cần phải chịu đựng sự tức giận của Nguyên Thủy.

Đây đều là bà và Ngọc Đế đã thương lượng tốt, chuyện của Dương Thiền, đã cho họ thấy rất nhiều thần tiên có dị tâm, đều muốn sửa đổi Thiên điều.

Vậy thì dùng Xiển Giáo để giết gà dọa khỉ.

Quảng Thành Tử bị bắt, chư thần cũng không dám đi giúp Dương

Tiễn.

Động thủ với Quảng Thành Tử họ dám, nhưng động thủ với thiện thi của Thánh nhân, họ không có gan lớn như vậy, dù sao họ cũng không có bối cảnh lớn như Dương Tiễn.

Sau này Thánh nhân trở về thanh toán, họ không gánh nổi.

Tuy nhiên, một mình Dương Tiễn cũng đủ rồi.

Dùng Lôi Đình Tử Liên vây khốn Nguyên Thủy Thiên Tôn, khổ chiến nửa ngày, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng vẫn không chống đỡ được công kích của Thiên Nhãn, bị một kích trọng thương, bị Dương Tiễn bắt được.

"Tiểu nhi Dương Tiễn, đợi bản thể của bản tọa trở về, nhất định sẽ lấy mạng ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đỏ bừng gào thét.

Tên nhóc này pháp bảo đỉnh cấp còn nhiều hơn ông ta, thua rồi, mất hết mặt mũi.

Chết tiệt.

"Hừ, Nguyên Thủy hắn dám sao?" Dương Tiễn khinh thường cười một tiếng.

Trừ phi Nguyên Thủy có thể đánh bại ba vị sư tổ, nếu không Nguyên Thủy tuyệt đối không dám động đến anh.

"Áp giải đến Tử Tiêu Cung, giao cho Đạo Tổ xử trí." Dù sao cũng là thiện thi của Thánh nhân, đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Vương Mẫu không tiện xử trí.

Dương Tiễn áp giải Nguyên Thủy Thiên Tôn, Triệu Công Minh áp giải Quảng Thành Tử, cùng nhau đến Tử Tiêu Cung ngoài Thiên Ngoại Hỗn Độn, Vương Mẫu cũng đi theo.

Tứ hung thần gác cửa để Vương Mẫu dẫn Nguyên Thủy Thiên

Tôn và Quảng Thành Tử vào.

Triệu Công Minh đi vòng ra phía sau thăm Thông Thiên, để một mình Dương Tiễn đợi bên ngoài Tử Tiêu Cung.

"Sư tôn!" Thấy sư tôn đầu bù tóc rối bị giam cầm, không còn vẻ oai phong lẫm liệt ngày xưa, Triệu Công Minh quỳ rạp xuống đất, nước mắt như mưa.

"Đừng khóc, sư tôn không sao." Thông Thiên từ ái xoa đầu Triệu Công Minh, rất hài lòng.

Trừ tên phản đồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên, những đệ tử ông dạy dỗ đều vô cùng hiếu thuận, rất kính trọng người thầy này, thậm chí coi ông như cha.

"Thời điểm phản kích sắp đến rồi, hãy nhẫn nại thêm một chút.

Vi sư đã sớm nhờ sự giúp đỡ của Lăng Tiêu sư thúc của ngươi để lại hậu thủ, Vẫn Thánh Đan khống chế ta, cũng sẽ trở thành gông cùm khống chế Đạo Tổ." "Khổ cho các con rồi, hãy nhẫn nại thêm, Tiệt Giáo cuối cùng sẽ có ngày quật khởi trở lại.

Con về thông báo cho môn nhân Tiệt Giáo, đừng gây thù với môn hạ Kim Ô, nếu cần thiết, hãy âm thầm tương trợ." "Cũng không cần nương tay với Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo, đợi khi Lão Tử và Nguyên Thủy trở về, chính là lúc chúng phải trả giá.

Có vi sư ở đây, không cần e ngại chúng." Thông Thiên truyền âm cho Triệu Công Minh, giọng điệu kiên quyết, so với trước đây càng thêm phần quả quyết và bá khí.

Lão Tử âm hiểm, Nguyên Thủy vô sỉ, liên hợp với người ngoài ra tay tàn độc với Tiệt Giáo của ông.

Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Giáo nguyên bản thị nhất gia (Hoa sen đỏ, củ sen trắng, lá sen xanh, Tam Giáo vốn là một

nhà).

Đây là trò cười lớn nhất của Hồng Hoang, sự châm biếm lớn nhất.

Huynh trưởng như vậy, không cần cũng được.

Ông chưa từng nợ hai người họ, ngược lại hai người họ nợ ông rất nhiều, đã nợ, thì phải trả.

Kẻ thù năm xưa là Tam Kim Ô lại giúp ông, huynh trưởng ruột thịt lại hại ông, thật đáng buồn, thật đáng cười.

"Vâng." Triệu Công Minh gật đầu, kể lại chuyện xảy ra ở Thiên Đình cho Thông Thiên.

"Nhân quả tuần hoàn, năm xưa Nguyên Thủy sỉ nhục Ngọc Đế và Vương Mẫu, nay báo ứng đã đến." "Ngọc Đế đã sớm thành Thánh ở Tử Tiêu Cung, đừng gây thù với Ngọc Đế, hãy phò tá cho tốt, đừng sinh dị tâm, xem như trả lại nhân quả vi sư từng sỉ nhục Ngọc Đế." "Đợi vi sư mưu hoạch thành công, Tiệt Giáo sẽ không cần phải nhìn sắc mặt của bất kỳ ai, cũng không cần phải tiếp tục dựa dẫm vào Thiên Đình và Linh Sơn." Thông Thiên truyền âm nói.

"Ngọc Đế thành Thánh?" Triệu Công Minh trừng lớn mắt, Ngọc Đế giấu cũng thật kỹ.

Ngoài Tử Tiêu Cung, Dương Tiễn đang đợi, đột nhiên nghe được Tứ hung thần truyền âm: "Tiểu tử, về nói với sư tổ của ngươi, cẩn thận Vĩnh Hằng Ma Thần, tên điên đó tỉnh rồi." "Hả?

Vĩnh Hằng Ma Thần?

Tỉnh rồi?

Ý gì?" Dương Tiễn ngẩn ra, mặt đầy nghi hoặc.

"Vĩnh Hằng Ma Thần, do Vĩnh Hằng pháp tắc hóa thành.

Cái gì là vĩnh hằng?

Vĩnh viễn bất diệt, hằng cổ trường tồn, ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng không thể xóa sổ Vĩnh Hằng." "Vĩnh Hằng Ma Thần vẫn luôn ở Hồng Hoang, rơi vào giấc ngủ sâu.

Chương 560

Thời thượng cổ, Thần Nghịch đại nhân đã phát hiện ra, chỉ là không muốn dính dáng đến tên điên đó, nên không động đến." "Chúng ta là tâm phúc tuyệt đối của Thần Nghịch đại nhân, biết chuyện này.

Sau Phong Thần lượng kiếp, chúng ta từng đi dò xét, phát hiện Vĩnh Hằng Ma Thần đã biến mất, hẳn là đã thức tỉnh, rất có khả năng chưa rời khỏi Hồng Hoang, đang trốn ở đâu đó." Tứ hung thần giải thích.

"Đạo Tổ có biết không?

Tại sao các người lại nói cho ta?" Dương Tiễn rất không hiểu.

"Hồng Quân không biết.

Chủ nhân của chúng ta vĩnh viễn chỉ có một mình Thần Nghịch đại nhân, chỉ có Thần Nghịch đại nhân mới khiến chúng ta phục.

Hắn, Hồng Quân, là cái thá gì, cũng xứng để chúng ta thần phục sao?" "Vẫn Thánh Đan có thể khống chế thân thể và nguyên thần của chúng ta, nhưng không thể khống chế tâm tư của chúng ta.

Hiện nay Hồng Hoang chỉ có Tam Kim Ô có thể đối kháng Hồng Quân, chúng ta tự nhiên phải giúp một tay, lật đổ Hồng Quân, chúng ta mới có khả năng khôi phục tự do." "Thần Nghịch đại nhân đã nói, Vĩnh Hằng Ma Thần là một tên điên, có lẽ có thể bị Tam Kim Ô lợi dụng để đối kháng Hồng Quân.

Dù không thể lợi dụng, đề phòng một chút cũng không sai." "Hồng Quân hiện tại không biết sự tồn tại của Vĩnh Hằng Ma Thần, nếu không Hồng Quân rất có thể sẽ lôi kéo Vĩnh Hằng Ma Thần để đối phó Tam Kim Ô.

Bảo Tam Kim Ô đề phòng một chút, không lợi dụng được Vĩnh Hằng Ma Thần, cũng đừng để Hồng Quân lôi kéo.” Tứ hung thần nói.

“Đa tạ!” Dương Tiễn gật đầu.

Được lòng người thì được giúp đỡ, mất lòng người thì bị xa lánh.

Nhìn xem, cả tọa kỵ và đệ tử thân truyền đều đang nghĩ cách phản lại Hồng Quân.

Còn ba vị sư tổ mang danh thổ phỉ của Hồng Hoang, lại nhận được sự kính trọng của đa số sinh linh, ngay cả đệ tử và tọa kỵ của Hồng Quân cũng phản bội, nghiêng về phía ba vị sư tổ.

“Thời gian đã qua lâu như vậy, các ngươi và Thượng Cổ Ngũ Trùng vẫn một lòng nhớ về Thú Hoàng Thần Nghịch.

Sức hút nhân cách mạnh mẽ như vậy, thật khiến người ta muốn được một lần chiêm ngưỡng phong thái của Thú Hoàng.” Dương Tiễn cảm thán một tiếng.

Trước đây anh đến Bồng Lai, cũng nghe Cửu Đầu Trùng và những người khác hoài niệm Thần Nghịch, đây là sức hút gì mà qua mấy trăm triệu năm, vẫn khiến thuộc hạ nhớ mãi không quên, mong chờ Hoàng của họ trở về.

“Ngươi sẽ gặp được, cuối cùng sẽ có một ngày Thần Nghịch đại nhân nhất định sẽ trở về, ngươi sẽ hiểu tại sao Hung Thú nhất tộc đều nguyện chết vì Thần Nghịch đại nhân.” Ánh mắt Tứ hung thần lộ vẻ hướng tới.

Trước đây Thượng Cổ Ngũ Trùng đã nói với họ, Thần Nghịch đại nhân chưa chết.

Mà Thượng Cổ Ngũ Trùng biết được từ miệng La Hầu, độ tin cậy trăm phần trăm.

Nguyện theo Thần Nghịch đại nhân chinh chiến tứ phương một lần nữa, vạn lần chết cũng không hối tiếc.

Không lâu sau, Triệu Công Minh ra trước, khóe mắt vẫn còn vương lệ.

Dương Tiễn có chút cảm khái, sức hút nhân cách của Thông Thiên cũng rất mạnh, khiến đệ tử thề chết theo.

Sức hút nhân cách của Thông Thiên nằm ở chỗ đối với đệ tử không hề giữ lại điều gì, dốc túi truyền thụ, tận tâm tận lực sắp xếp con đường phù hợp nhất cho đệ tử, dùng chân thành đổi lấy chân thành, coi đồ đệ như con cái mà che chở, sao có thể không động lòng.

Lão Tử quá siêu nhiên, tuy được đệ tử kính trọng nhưng lại thiếu đi mấy phần thân cận.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, đều là lợi ích trên hết.

Còn đệ tử Tiệt Giáo lại có thể nói cười vui vẻ với Thông Thiên, thậm chí còn làm nũng với Thông Thiên.

Như Quy Linh Thánh Mẫu, rất quyến luyến Thông Thiên, thường ôm tay Thông Thiên làm nũng, đòi Thông Thiên cõng.

Sau khi Thông Thiên xảy ra chuyện, đệ tử Tiệt Giáo đều liều mạng tu luyện, cố gắng cứu Thông Thiên ra ngoài.

Thông Thiên một lòng vì Tiệt Giáo, môn nhân Tiệt Giáo cũng chưa từng phụ lòng Thông Thiên, là sự hi sinh hai chiều, thật sự rất cảm động.

Không lâu sau, Vương Mẫu ba người đi ra, sắc mặt Vương Mẫu vô cùng khó coi, ngược lại Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử lại cười đắc ý.

"Tình hình thế nào?" Dương Tiễn hỏi.

“Đạo Tổ bảo ta phải vì đại cục, Đạo môn không thể chia rẽ, nếu không làm sao đối kháng với các thế lực khác.

Chỉ bắt Xiển Giáo bồi thường cho Thiên Đình, bảo ta bỏ qua chuyện này, không truy cứu nữa.” Vương Mẫu không cam lòng nói.

Đạo Tổ rõ ràng thiên vị Xiển Giáo.

“Nhớ nhanh chóng thả Nam Cực Tiên Ông cho bản tọa, nếu Nam Cực Tiên Ông có chuyện gì, đừng trách bản tọa đi tìm Đạo Tổ nói lý.” Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý cười lạnh.

“Hừ, khi nào Xiển Giáo mang bồi thường đến Thiên Đình, bản cung sẽ thả Nam Cực Tiên Ông khi đó.” Vương Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng, đi về phía Thiên Đình.

Dương Tiễn và Triệu Công Minh theo sau.

“Mau về Côn Luân Sơn, mang đồ đến đây.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng tức giận, Vương Mẫu đây là đang giở trò với ông ta, muốn nhân cơ hội này để ra tay với Nam Cực Tiên Ông.

Sự thật cũng đúng là như vậy, vừa về đến Thiên Đình, Vương Mẫu đã bảo Dương Tiễn đến Thiên lao.

Trong Thiên lao, Mai Sơn lục huynh đệ đang ra tay tàn độc với Nam Cực Tiên Ông, dùng Đả Thần Tiên quất mạnh vào ông ta, Nam Cực Tiên Ông đã bị đánh đến thoi thóp.

Người trên bảng là Thần, Đả Thần Tiên chuyên đánh Thần, còn Đả Tiên Tiên chuyên đánh Tiên, đánh cả nhục thân và nguyên thần, là do Ngọc Đế đặc biệt nhờ Đạo Tổ luyện chế, ẩn chứa thống chi pháp tắc.

Không tổn hại đến căn bản, chỉ là đau, vô cùng đau, đau đến mức linh hồn run rẩy.

Đấy, Nam Cực Tiên Ông cũng không chịu nổi.

"Lôi nguyên thần của hắn ra mà đánh, đánh nghiệp hỏa vào nguyên thần của hắn." Dương Tiễn mở miệng nói.

Đánh trực tiếp vào nguyên thần, đau gấp trăm lần.

Nghiệp hỏa đốt hồn, cũng mang lại nỗi đau vô tận, hơn nữa nghiệp hỏa như giòi trong xương, một khi đã vào nguyên thần thì rất khó tiêu trừ.

Nghiệp hỏa, là lửa của nghiệp chướng, ngưng tụ từ ác nghiệp, nghiệt nghiệp mà sinh ra, thân mang nghiệp lực càng nặng, nghiệp hỏa thiêu đốt càng dữ dội.

Nghiệp lực là tội ác, nghiệp hỏa thiêu đốt nghiệp lực, là ngọn lửa của chính minh.

Huyết Hải, nơi ô uế nhất của Hồng Hoang, lại sinh ra ngọn lửa của chính nghĩa và quang minh, quả thực là vật cực tất phản.

Trước khi Luân Hồi xuất hiện, sinh linh sau khi chết, hồn phách tụ tập ở Huyết Hải lang thang, ngưng tụ nghiệp chướng ngút trời kết hợp với Hỗn Độn Thanh Liên rơi xuống Huyết Hải, sinh ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, trở thành pháp bảo cộng sinh với Minh Hà.

Sau này vào cuối Phong Thần lượng kiếp, chư Thánh đại chiến, một tia nghiệp hỏa trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị Đạo Tổ đánh rơi ra, sau đó ban cho Thiên Đình, đặt trong Thiên lao để chuyên trừng phạt những thần tiên phạm Thiên điều.

Thời gian có hạn, đương nhiên phải dùng những đại hình tàn khốc nhất cho Nam Cực Tiên Ông.

"Nói, Vân Hải Tiên Môn ở đâu?" Dương Tiễn cầm lấy Đả Tiên Tiên, tự mình thẩm vấn.

Hai loại cực hình cùng lúc thi triển, trong Thiên lao tràn ngập tiếng kêu la thảm thiết của Nam Cực Tiên Ông.

"Không biết, ngươi đừng hòng, có giỏi thì giết ta đi." Nam Cực Tiên Ông cũng cứng miệng, nhất quyết không nói.

"Hừ hừ, xem đây là gì?" Dương Tiễn cũng không vội, lấy ra một tia ma khí, là thứ anh ta đặc biệt giữ lại khi tiêu diệt Tiên Thiên Ma Tộc năm xưa.

"Tiên Thiên Ma Khí, ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến.

"Đương nhiên là giúp ngươi nhập ma.

Chương 561

Ngươi nhập ma, ta liền có thể danh chính ngôn thuận giết ngươi, vì Hồng Hoang trừ hại." "Nếu không nói, vậy ta sẽ giết từng người một môn nhân Xiển Giáo." Dương Tiễn âm hiểm nói.

"Ngươi, ngươi dám." Nam Cực Tiên Ông run rẩy, rõ ràng không đủ tự tin, Dương Tiễn có gì mà không dám.

"Tận hưởng đi." Dương Tiễn cầm Tiên Thiên Ma Khí từ từ đến gần.

"Ngươi từ bỏ đi, ta sẽ không bán đứng Xiển Giáo.

Giáo chủ có ơn tri ngộ với ta, dù ta có chết, cũng tuyệt đối không bán đứng Xiển Giáo." Thái độ Nam Cực Tiên Ông kiên quyết, dù sợ chết khiếp cũng không chịu hé răng.

Bây giờ ông ta chỉ có thể hy vọng đạo tâm của mình vững chắc, có thể chống lại sự xâm thực của ma khí, không bị nhập ma.

"Hừ!" Dương Tiễn không khách sáo nữa, đánh Tiên Thiên Ma Khí vào nguyên thần của Nam Cực Tiên Ông.

Anh ta thực sự muốn giết Nam Cực Tiên Ông, lão già này ngày nào cũng gây sự, thực sự rất phiền phức, đã gây cho anh ta không ít rắc rối.

Dù sao anh ta có thể xác định chuyện của Dương Thiền là do Xiển Giáo làm, môn nhân Xiển Giáo, giết được một tên hay một tên.

Không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể nhịn được, mãi không để Vân Hải Tiên Môn ra tay.

"A....." Tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Nam Cực Tiên Ông lại vang vọng khắp Thiên lao.

Nguyên thần bị ma khí đen kịt bao bọc, không ngừng biến hóa thành các loại huyễn tượng, dụ dỗ Nam Cực Tiên Ông nhập ma.

Bên trong có nghiệp hỏa thiêu đốt, bên ngoài có Đả Tiên Tiên quất, nỗi đau tột cùng đang tàn phá ý chí của Nam Cực Tiên Ông.

Tuy nhiên, lão già này dù sao cũng sống sót từ thời Vu Yêu lượng kiếp, đạo tâm quả thực vững chắc, bị tấn công từ ba phía mà vẫn chịu đựng được.

Cứ như vậy chịu đựng nửa ngày, Vương Mẫu phái người đến thông báo thả người, cũng không thể phá vỡ đạo tâm của lão già này.

Dương Tiễn đành chịu, dùng Tịnh Thế Bạch Liên tịnh hóa ma khí đi.

"Tiểu nhi Dương Tiễn, ngươi cứ chờ đấy, ta, Nam Cực Tiên Ông, thề sẽ báo thù này." "Ngươi dám dùng ma khí lạm dụng tư hình, chuyện này tuyệt đối sẽ không bỏ qua." Nam Cực Tiên Ông thở hổn hển, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

"Ngươi có chứng cứ không?

Nói suông một câu, ai tin?

Ngươi nghĩ ngươi còn có uy tín sao?" "Ta dùng ma khí sao?

Ai thấy?" Dương Tiễn cười cợt.

"Không thấy, chúng tôi không thấy gì cả." Mai Sơn lục huynh đệ cũng khoanh tay cười đầy vẻ trêu chọc.

"Các ngươi....." Nam Cực Tiên Ông suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Ở đây toàn là người của Dương Tiễn, mà còn là loại cực kỳ trung thành, tội này ông ta chịu oan rồi, đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt.

"Hừ hừ, không biết những người khác của Xiển Giáo, có đạo tâm

kiên cố như ngươi không?" Dương Tiễn cười lạnh một tiếng, ra hiệu cho Mai Sơn lục huynh đệ áp giải Nam Cực Tiên Ông đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Dương Tiễn, có giỏi thì đừng chơi trò âm hiểm.

Đường đường là môn hạ Kim Ô, lại ti tiện như vậy, không sợ bị thiên hạ chê cười sao, mặt mũi của Tam Kim Ô đều bị ngươi làm mất hết rồi." Nam Cực Tiên Ông tức quá chửi ầm lên.

Dương Tiễn dùng chiêu này đối phó đệ tử Xiển Giáo, đệ tử Xiển Giáo chắc chắn sẽ gặp nạn.

"Bây giờ ngươi nói với ta đừng chơi trò âm hiểm, lúc các ngươi dùng âm mưu hại muội muội ta sao không có giác ngộ như vậy?" "Muốn chơi, thì đừng sợ đau." Dương Tiễn một tay bóp cổ Nam Cực Tiên Ông, tát mạnh mấy cái, sát thương không lớn, nhưng tính sỉ nhục cực mạnh.

"Ngươi nghĩ Đạo Tổ thiên vị Xiển Giáo, Xiển Giáo sẽ được yên ổn sao?" "Ngọc Đế, Vương Mẫu không dám trái ý Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ không quản được Nhị gia.

Dám động đến đại tiểu thư nhà ta, sớm muộn gì cũng diệt cả nhà Xiển Giáo các ngươi." Mai Sơn Lão Lục cũng đá Nam Cực Tiên Ông hai cái.

Nam Cực Tiên Ông hung hăng trừng mắt nhìn Lão Lục, Dương Tiễn sỉ nhục ta thì thôi, ngươi là cái thá gì?

"Sao?

Muốn giết ta?

Ngươi giết cái con khỉ.

Chạm đến giới hạn của Nhị gia, các ngươi thử xem Nhị gia còn có

quan tâm đến quy củ gì không, quan tâm đến Thiên điều gì không, cả Xiển Giáo đều phải chôn cùng lão tử.” Lão Lục đắc ý ngẩng đầu, lão tử tuy thực lực không ra gì, nhưng lão tử có Nhị gia che chở, ở Hồng Hoang đi ngang cũng được.

“Người của ta ngươi động thử một cái xem.

Ngươi dám động đến họ một chút, ta liền dùng ma khí dẫn nổ địa mạch Côn Luân Sơn, hủy đạo thống Xiển Giáo của ngươi.” Dương Tiễn bá khí nói.

Anh ta đã lấy được không ít Tiên Thiên Ma Khí, đủ để dẫn nổ địa mạch Côn Luân Sơn.

Côn Luân Sơn bị hủy, nền tảng lập giáo của Xiển Giáo cũng không còn, khí vận chắc chắn sẽ đại tổn.

Dù không dựa vào các sư thúc, anh ta hiện tại cũng có át chủ bài để đối phó Xiển Giáo.

Đến đi, có giỏi thì đến đây làm tổn thương nhau, trọng thương Xiển Giáo, mặc cho ngươi trăm phương ngàn kế cũng có tác dụng gì.

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng không dám nói lời cay độc với Lão Lục nữa.

Người đời đều cho rằng Dương Tiễn chí công vô tư, hành sự quang minh chính đại, tuy vô tình nhưng có nguyên tắc, thực ra Dương Tiễn là người không có giới hạn nhất, ngay cả ma khí cũng chơi.

Đến Lăng Tiêu Bảo Điện, nhìn thấy Nam Cực Tiên Ông mắt đầy tơ máu, đầu bù tóc rối, nhục thân còn không ngừng run rẩy, chư thần đều hít một hơi khí lạnh, Nam Cực Tiên Ông chắc chắn đã phải chịu sự tra tấn phi nhân.

“Từ hôm nay, phế bỏ ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế của

Nam Cực Tiên Ông, do Dương Tiễn tạm thời thay thế.” Vương Mẫu lạnh lùng nói.

“Dương Tiễn có tư cách gì làm một trong Lục Ngự.” Quảng Thành Tử không vui.

Đạo Tổ tuy thiên vị Xiển Giáo, nhưng Vương Mẫu cũng lý lẽ tranh cãi, đòi lại được ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế do Xiển Giáo nắm giữ.

Đạo Tổ đã mở miệng, ông ta không dám không cho, nhưng không thể để cho tên khốn Dương Tiễn này được hời.

“Dương Tiễn bắt giữ Nguyên Thủy Thiên Tôn, duy trì uy nghiêm của Thiên Đình, công lao như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ?” “Sao?

Quảng Thành Tử còn muốn can thiệp vào chuyện của Thiên Đình ta?” Vương Mẫu cố ý chọc tức Quảng Thành Tử.

Sắc mặt Quảng Thành Tử khó coi như ăn phải phân, Đạo Tổ đã nghiêm lệnh, Thiên Đình do Ngọc Đế và Vương Mẫu quản lý, bất kỳ ai cũng không được can dự.

Bị Vương Mẫu chọc tức, ông ta lại không thể phản bác.

Lão thái bà chết tiệt này đã quyết tâm đối đầu với Xiển Giáo.

Lần này Xiển Giáo thiệt lớn, mất đi ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, khí vận mà Xiển Giáo hút từ Thiên Đình, trực tiếp mất đi hai phần ba.

Khí vận chiếm được bao nhiêu, do chức quan quyết định.

Chức quan cao nhất của Thiên Đình chính là Lục Ngự, Ngọc Đế và Vương Mẫu đều thuộc Lục Ngự, sau đó tứ giáo mỗi bên chiếm một.

Tiếp theo là Ngũ Phương Ngũ Lão: Bắc Cực Chiến Thần, Chân

Võ Đại Đế, Hoàng Giác Đại Tiên, Đấu Mỗ Nguyên Quân, Tướng Liễu.

Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên là người của Ngọc Đế, Chân Võ Đại Đế và Tướng Liễu, Đấu Mỗ Nguyên Quân đều là những người không tham gia vào chuyện gì, không có dị tâm, khá an phận nghe lời.

Chương 562

Xuống nữa là Thập Đại Thiên Tôn và Bát Bộ Chủ Thần.

Ngọc Đế rõ ràng thiên vị, Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, vừa là Ngũ Lão, vừa là nhị bả thủ của Lôi bộ và Đấu bộ.

Chân Võ Đại Đế, Ngọc Đế phải nể mặt Lão Quân, kim đan Lão Quân luyện ra, đối với Thiên Đình vô cùng quan trọng, vì vậy Chân Võ Đại Đế vừa là Ngũ Lão, vừa là đứng đầu Thập Đại Thiên Tôn.

Còn về Đấu Mỗ Nguyên Quân, cũng chính là Kim Linh Thánh Mẫu, hiện tại chủ lực chiến đấu của Thiên Đình là đệ tử Tiệt Giáo, tự nhiên phải trấn an cho tốt.

Vì vậy Kim Linh Thánh Mẫu vừa là một trong Ngũ Lão, vừa là Đấu bộ Chủ thần.

Chức vị chiếm được càng nhiều, khí vận gia trì nhận được cũng càng nhiều.

Ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, vốn là của Xiển Giáo, trừ cái này ra, chức vị cao nhất của Xiển Giáo ở Thiên Đình cũng chỉ là Thái Ất Chân Nhân Thái Ất Thiên Tôn và Vân Trung Tử Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông chỉ là Thọ Tinh.

Thuộc về Tài bộ, đứng đầu là Võ Tài Thần Triệu Công Minh, nhị bả thủ là đệ tử Tiệt Giáo Văn Tài Thần Thanh Huy Tử, Nam Cực Tiên Ông nhiều nhất là tam bả thủ.

Có thể thấy Ngọc Đế từ đầu đã không ưa Xiển Giáo, vốn dĩ trọng tâm của Xiển Giáo không ở Thiên Đình, cũng không có gì để nói, dựa vào ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, có thể phân được không ít khí vận Thiên Đình.

Nhưng bây giờ, ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế không còn, đệ tử Xiển Giáo thực sự trở thành người làm công cho Thiên Đình.

Đạo Tổ tuy thiên vị Xiển Giáo, nhưng Xiển Giáo cũng thực sự khó chịu, lỗ nặng.

Rõ ràng, chuyện Tây Du lượng kiếp, Ngọc Đế hoàn thành rất tốt, Đạo Tổ vô cùng hài lòng, dù thiên vị Xiển Giáo, cũng không để Ngọc Đế và Vương Mẫu chịu thiệt.

"Hừ, những Chuẩn Thánh đỉnh phong khác, không phải Ngũ Lão thì cũng là Thiên Tôn, hoặc là Bát Bộ Chủ Thần, Nam Cực Tiên Ông chỉ là một Thọ Tinh, có phải là quá thấp không." Quảng Thành Tử không từ bỏ, ngôi vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế không còn, lại còn bị đả áp, có phải là quá đáng không, ít nhiều cũng phải tranh thủ lại chút gì đó.

"Ồ, Ngũ Lão, Thập Đại Thiên Tôn, Bát Bộ Chủ Thần đều đã đủ rồi, ngươi nói xem Nam Cực Tiên Ông nên thay thế ai?" Vương Mẫu cười cợt, nói đi, có bản lĩnh thì cứ nói ra mà đắc tội với người khác.

Quảng Thành Tử nghẹn lời, hắn tuy lỗ mãng nhưng không ngốc, mụ già này thật sự quá âm hiểm.

Những chức vị quan viên này, hoặc là thân tín của Ngọc Đế và Vương Mẫu, hoặc là người của Tam Giáo và Yêu tộc.

Thân tín của Ngọc Đế và Vương Mẫu thì không thể thay đổi được, huống hồ Vương Mẫu hiện tại còn đang có việc cần nhờ Phục Hy, nên người của Yêu tộc cũng không thể động vào.

Quy Nhất giáo không thể động, nếu còn gây sự với Quy Nhất giáo, Huyền Đô thật sự sẽ đánh lên Côn Luân Sơn.

Triệt giáo có nhiều người ở Thiên Đình, cũng không nên đắc tội, lỡ như đám hỗn đản này giở trò nhằm vào, môn nhân Xiển giáo sẽ

càng khó xoay sở.

Khoan đã, không đúng, chẳng phải vẫn còn một vị trí trống sao? "Chức vị Tư Pháp Thiên Thần chẳng phải vẫn đang trống đó sao." Tư Pháp Thiên Thần, tương đương với Bát Bộ Chủ Thần, cũng được.

Chư thần đầy đầu vạch đen nhìn về phía Quảng Thành Tử, ngươi đang mơ mộng hão huyền gì vậy, chức vị Tư Pháp Thiên Thần, Nam Cực Tiên Ông nắm chắc được sao?

Vị trí này không phải ai cũng có thể ngồi, ngay cả Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng chưa từng cân nhắc tới, huống chi là Nam Cực Tiên Ông.

Vị trí này, đầu tiên thực lực phải đủ mạnh, uy áp đủ lớn, bối cảnh cũng phải đủ vững, vì đây là chức vị đắc tội với người khác.

Năng lực không đủ thì căn bản không gánh nổi áp lực, còn dễ bị mưu hại.

Chẳng phải Dương Tiễn cũng đã bị tính kế đó sao, Nam Cực Tiên Ông so được với Dương Tiễn à?

Ngoài ra còn phải không thuộc về bất kỳ phe phái nào để tránh thiên vị.

Vị trí này chỉ có Dương Tiễn là thích hợp nhất, vốn dĩ cũng là do Ngọc Đế thiết lập riêng cho Dương Tiễn. "Nam Cực Tiên Ông cũng xứng sao?

Dám mưu hại cả Thất Tiên Nữ, để hắn chấp chưởng thiên điều thì còn ra thể thống gì?" "Tư Pháp Thiên Thần phải khiến chư thần đều phải phục khí, hắn, Nam Cực Tiên Ông, có đủ tư cách không?

Lão Lục ta là người đầu tiên không phục, Nam Cực Tiên Ông có chiến tích gì đáng để khoe ra chứ?" Lão Lục trào phúng nói.

Nam Cực Tiên Ông đầy đầu vạch đen liếc nhìn Quảng Thành Tử một cái, ngươi đừng nói nữa, chức Tư Pháp Thiên Thần ta còn không dám nghĩ tới, ngươi đây không phải đang hại ta sao, đẩy ta ra để người khác chế nhạo. "Hừ." Quảng Thành Tử bị Nam Cực Tiên Ông nhìn đến chột dạ, dường như lại giúp một việc ngu ngốc, bướng bỉnh hừ lạnh một tiếng rồi hóa thành hồng quang rời đi.

Vương Mẫu càng nghĩ càng tức, cho Xiển giáo hai vị trí Thiên Tôn bà còn thấy nhiều.

Thái Ất Chân Nhân không quản sự, không ở Thiên Đình, chưa từng làm chuyện gì quá đáng, nhưng Vân Trung Tử lão già kia lại không ít lần cấu kết với Nam Cực Tiên Ông làm loạn. "Truyền chỉ, Vân Trung Tử không ít lần cấu kết với Nam Cực Tiên Ông, cũng có hiềm nghi mưu hại Thất Tiên Nữ, kể từ hôm nay, truất bỏ chức vị Thiên Tôn của Vân Trung Tử, bổ nhiệm làm Khuê Tinh trong Nhị Thập Bát Tinh Tú." "Môn nhân Triệt giáo lần này biểu hiện không tệ, có thể triệu một vị Chuẩn Thánh lên Thiên Đình nhậm chức Thiên Tôn, nghe điều không nghe tuyên, không cần phải ở tại Thiên Đình." Vương Mẫu trực tiếp lựa chọn đắc tội Xiển giáo đến cùng, đồng thời lôi kéo Triệt giáo.

Chức vị Thiên Tôn trống ra một chỗ, cuối cùng cũng phải có người đảm nhiệm, trong số thân tín của họ, không ai có đủ thực lực, chi bằng dùng nó để lôi kéo Triệt giáo.

Triệt giáo chiếm tỷ lệ lớn nhất ở Thiên Đình, chỉ cần Triệt giáo không rút khỏi Thiên Đình, bộ máy Thiên Đình sẽ không sụp đổ.

Xiển giáo mưu tính Thiên điều, bà và Ngọc Đế trong lòng biết rõ, vốn dĩ Xiển giáo ở Thiên Đình đã không có mấy người, căn bản không trông cậy được, lại còn gây rối.

Ban đầu bà và Ngọc Đế đã thương lượng, nhân cơ hội này trực

tiếp đá Xiển giáo ra khỏi Thiên Đình, không ngờ Đạo Tổ lại thiên vị Xiển giáo.

Đuổi không đi được thì cũng không thể để chúng sống yên ổn, dù sao cũng đã đắc tội đến chết rồi.

Khuê Mộc Lang sau khi dứt tình duyên, bị giam trong thiên lao chịu phạt, vị trí Khuê Tinh vẫn luôn trống, chức quan Nhị Thập Bát Tinh Tú không cao, không lấy đi được bao nhiêu khí vận.

Nam Cực Tiên Ông không vui, vừa định mở miệng, Vương Mẫu đã ném tới một ánh mắt cảnh cáo, ngươi mà còn nói nữa, bản cung sẽ truất luôn cả Thái Ất Chân Nhân.

Nam Cực Tiên Ông đành nuốt ngược những lời đã đến bên miệng vào trong. "Xin Nam Cực Trường Sinh Đại Đế loại bỏ nghiệp hỏa trong nguyên thần của ta." Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Tiễn, nghiệp hỏa vẫn đang thiêu đốt nguyên thần của hắn, hắn đã cố nhịn, sắp không nhịn nổi nữa rồi, thật sự rất đau. "Không loại bỏ được, chỉ có thể dựa vào thời gian để từ từ bào mòn, hoặc dùng công đức để gột rửa." Dương Tiễn ngẩng đầu, ra vẻ chỉ lo giết chứ không lo chôn. "Ngươi..." Nam Cực Tiên Ông tức đến suýt chết, phẫn nộ rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, quay về Côn Luân Sơn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ, tiện thể cũng thương lượng xem tiếp theo nên làm thế nào.

Lần này bị Dương Tiễn chơi một vố, Xiển giáo tổn thất không nhỏ.

Vương Mẫu cũng không để ý, lần này tuy chưa đại công cáo thành, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ, đoạt lại được chức vị Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, còn khiến Xiển giáo phải bồi thường hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Thêm vào đó là lời hứa của Nam Cực Tiên Ông sẽ dùng Thánh

Châu luyện chế cho Thiên Đình một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo có từ hai mươi chín đạo cấm chế trở lên trong vòng một trăm năm.

Có thêm ba kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, nội tình của Thiên Đình tăng lên không ít.

Mặc dù bây giờ Tiên Thiên Linh Bảo lại trở thành xu thế chủ đạo, các loại thiên tài địa bảo xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nhưng Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo vẫn rất hiếm và quý giá, cơ bản đều tập trung trong tay các thế lực lớn.

Các thế lực cũng chỉ có tầng lớp cao mới có, mà đa số chỉ có một kiện, như Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên những đại năng như vậy cũng chỉ có một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo ra hồn.

Vừa hay có thể ban cho hai vị thân tín là Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, mỗi người một kiện.

Kiện do Thánh Châu luyện chế ra vừa vặn có thể dùng cho Khai Minh Tiên Quân.

Là con rể của họ mà Khai Minh Tiên Quân ngay cả một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo cũng không có, đủ thấy nó quý giá đến mức nào.

Cũng chỉ có môn hạ của Kim Ô mới có thể làm được việc mỗi người có cả đống Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, thậm chí là Cực Phẩm Linh Bảo, giàu nhất Hồng Hoang.

Ai bảo người ta thực lực đủ mạnh, chiếm cứ Tam Tiên Sơn, lại còn đi khắp nơi cướp bóc.

Còn Triệt giáo thì thuộc dạng của từ trên trời rơi xuống, cũng chẳng làm gì, lại có thêm một vị trí Thiên Tôn.

Chương 563

Khí vận mà chức vị Thiên Tôn gia trì không hề ít, là một vị trí rất được tranh giành.

Mười vị trí, Quy Nhất giáo chiếm ba, Xiển giáo và Triệt giáo mỗi phái chiếm hai, các thần trên bảng chiếm ba.

Quy Nhất giáo có Chân Võ Đại Đế, Độ Ách Thiên Tôn, Thanh Huy Thiên Tôn.

Xiển giáo có Thái Ất Thiên Tôn, Vân Trung Thiên Tôn.

Triệt giáo có Lôi Thần Thiên Tôn Lôi Trạch, Ôn Hoàng Thiên Tôn Lữ Nhạc.

Ba vị trí Thiên Tôn của các thần trên bảng đều được trao cho Yêu tộc, là Đẳng Xà, Ba Xà và Bạch Ly.

Chuẩn Thánh lên Phong Thần Bảng nhiều nhất chính là Yêu tộc, mà ba vị này có chiến lực mạnh nhất.

Quy Nhất giáo có thể có ba vị trí, đều là do Lão Quân luyện đan tranh thủ được.

Triệt giáo nằm không cũng hưởng phúc.

Triệu Công Minh về Kim Ngao Đảo thương nghị một hồi, cuối cùng do Vô Đương Thánh Mẫu tiếp nhận, bởi vì Vô Đương Thánh Mẫu đang kẹt ở đỉnh phong Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này vô cùng cần lượng lớn khí vận gia trì.

Sau khi Dương Tiễn tiếp nhận chức Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, hắn cảm nhận rõ ràng được khí vận mà Lục Ngự chiếm giữ đậm đặc hơn chức vị Tư Pháp Thiên Thần rất nhiều.

Với nhiều khí vận gia trì như vậy, thời gian hắn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong chắc chắn sẽ được rút ngắn đáng kể.

Chẳng trách những người đảm nhiệm Lục Ngự, ai nấy tu vi đều đột phá nhanh như gió, cho dù tu luyện Trảm Tam Thi chi pháp, hiện tại cũng đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong hoặc Á Thánh.

Khí vận nồng đậm như vậy, dù có dung hợp cưỡng ép cũng có thể dung hợp được Tam Thi.

Xiển giáo quả thật thiệt thòi lớn, chẳng trách Quảng Thành Tử lại tức giận như vậy.

Không còn khí vận của chức Nam Cực Trường Sinh Đại Đế gia trì, Nam Cực Tiên Ông muốn đột phá Á Thánh là điều rất khó, e rằng cả đời này cũng không có cơ hội.

Bắt đầu từ Chuẩn Thánh trung kỳ, khí vận thật sự quá quan trọng.

Ngay cả cấp bậc như Đạo Tổ và ba vị Sư Tổ cũng vì tranh đoạt khí vận mà bày mưu tính kế.

Đạo Tổ thông qua Tây Du lượng kiếp đã tính kế khí vận của Phật môn.

Ba vị Sư Tổ không thể nào không có động thái gì, bên Nhân tộc Thần Đình e rằng đang ém giữ chiêu lớn.

Nguồn khí vận của ba vị Sư Tổ chủ yếu đến từ Nhân tộc và tinh không, hiện nay những tinh thần kia toàn bộ đều đã gia nhập Nhân tộc Thần Đình, dùng tinh tượng để dự đoán cát hung cho Nhân tộc.

Cho nên tổng kết lại, nguồn khí vận của ba vị Sư Tổ chủ yếu đến từ Nhân tộc, tuy trong Nhân Hoàng Tháp chỉ thờ phụng ba vị Sư Tổ, nhưng tình cảm của họ cực kỳ tốt đẹp, ba vị nhất thể, khí vận cộng hưởng.

Hiện nay khí vận Nhân tộc bị Phật môn trộm đi không ít, ba vị Sư Tổ không thể nào không động lòng, không thể nào để mặc cho khí vận trôi mất, chắc chắn đang ém giữ chiêu lớn gì đó, đang mưu tính điều gì đó.

Nói đến đây, phải kể đến chuyện ở Nam Thiệm Bộ Châu, Thân Công Báo và Văn Trọng đã thực thi kế hoạch tâng bốc một cách vô cùng hoàn mỹ.

Hiện tại phàm nhân ở Nam Thiệm Bộ Châu, tín Phật đã trở thành một trào lưu, cực kỳ cuồng nhiệt.

Tiếp theo sẽ là tín ngưỡng ảnh hưởng đến quyền lực và lợi ích của giai cấp thống trị, và giai cấp thống trị sẽ ra tay diệt Phật.

Linh Sơn bên kia vẫn chưa nhận ra đây là một âm mưu, một âm mưu nhằm giáng một đòn nặng nề vào Phật môn, khí vận nhận được ngày càng nhiều, không khỏi quá phấn khích.

Sau khi rời khỏi Thiên Đình, Dương Tiễn trực tiếp đến Bồng Lai để báo cáo với ba vị Sư Tổ về chuyện của Vĩnh Hằng Ma Thần. "Gã điên đó vậy mà vẫn luôn trốn ở Hồng Hoang." "Bản tọa biết ngay mà, ai chết chứ gã điên đó không thể nào chết được, nhưng không ngờ hắn lại vẫn luôn trốn ở Hồng Hoang." La Hầu cũng cảm thấy kinh ngạc, y tung hoành thời thượng cổ mà cũng không phát hiện ra.

Đồng thời cũng rất khó chịu, y không phát hiện ra, nhưng Thần Nghịch lại phát hiện, chẳng phải chứng tỏ y không bằng Thần Nghịch sao, điều này y không thể chấp nhận được. "Vĩnh Hằng Ma Thần này có lai lịch gì sao?

Vì sao các ngươi đều gọi hắn là gã điên?" Lăng Tiêu rất tò mò, dù sao hắn cũng chưa từng trải qua thời đại Hỗn Độn, đối với Hỗn Độn Ma Thần gần như không có hiểu biết gì. "Hỗn Độn có hai kẻ điên lớn, Hỗn Độn Ma Viên và Vĩnh Hằng Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Viên là điên cuồng, hiếu chiến thành si, còn Vĩnh Hằng Ma Thần là kẻ điên thật sự, tinh thần có vấn đề." Tai Ách Ma Thần nói. "Hỗn Độn Ma Thần mà cũng có thể có vấn đề về tinh thần sao?" Lăng Tiêu và mọi người đều trở nên hứng thú, ai nấy đều vểnh tai lên nghe.

Thời đại Hỗn Độn mới là thời đại huy hoàng nhất, kém nhất cũng là Thánh Nhân, đại năng Đại Đạo Cảnh đi đầy đường, đó là một tầm cao mà Hồng Hoang hiện nay không thể chạm tới.

Tự nhiên, đối với thời đại huy hoàng đó, người ta luôn bất giác nảy sinh lòng hướng tới và tò mò. "Còn không phải do hắn tự làm ra sao, gã đó bẩm sinh đã có những ý tưởng kỳ lạ, cộng thêm pháp bảo cộng sinh của hắn là Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ có thể câu hồn, cũng có thể phú hồn.

Còn có Đản Quỷ Vọng Bút, cùng với Tru Thế Chi Mặc do chính hắn sáng tạo ra, có thể vẽ ra sinh linh, vẽ ra những ý tưởng kỳ lạ của hắn, diễn dịch chúng ra.

Hắn đem những ý tưởng kỳ lạ đó viết thành một quyển sách, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, sau này quyển sách đó hóa hình thành một nữ tử, tên là Kỳ Tư.

Gã đó yêu Kỳ Tư, yêu đến điên cuồng, sâu sắc, thế nhưng, Kỳ Tư lại muốn đoạt xá hắn, thay thế hắn trở thành Vĩnh Hằng Ma Thần.

Gã đó cuối cùng đành nén đau tự tay diệt Kỳ Tư, tính cách vốn đã cổ quái nay càng trở nên cực đoan, thích tạo ra bi kịch, hủy hoại tình yêu để có được khoái cảm.

Nói tóm lại là chính mình đau khổ, liền muốn người khác cũng phải đau khổ, còn nói cái gì mà 'bi kịch mới là vĩnh hằng'.

Gã đó còn tự tay sáng tạo ra một chủng tộc là Mặc Linh tộc, tự

mình phổ nhạc bi kịch, để Mặc Linh tộc diễn dịch, ngày ngày điên điên khùng khùng.

Thời đó, mọi người đều kính nhi viễn chi với gã này, không muốn dính dáng chút nào, so đo với một kẻ điên thì mất giá, hơn nữa gã đó điên thì điên, nhưng thực lực rất mạnh." Tai Ách Ma Thần giải thích đơn giản.

Lăng Tiêu nghe xong, đột nhiên nghĩ đến một ví von rất thích hợp, giữa kẻ điên và nghệ sĩ thường chỉ cách nhau một lằn ranh.

Vĩnh Hằng Ma Thần ngày xưa là một nghệ sĩ, sau khi bị kích thích, đã biến thành một nghệ sĩ điên. "Không thể để Hồng Quân phát hiện ra Vĩnh Hằng Ma Thần, nếu không, nếu Hồng Quân đem toàn bộ sinh linh Hồng Hoang bán cho Vĩnh Hằng Ma Thần để tạo bi kịch, chắc chắn có thể lôi kéo được Vĩnh Hằng Ma Thần.

Cũng không biết gã điên đó hiện nay đã khôi phục đến thực lực nào rồi, nếu khôi phục đến Hợp Đạo Cảnh, liên thủ với Hồng Quân, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm." Quỷ Đạo Chi Chủ nghiêm trọng nói. "Tứ Hung Thần nói Hồng Quân hiện tại vẫn chưa biết, chúng ta chiếm được tiên cơ, nhưng mà, nên tìm kiếm thế nào đây?

Hắn vẫn luôn không lộ diện, chứng tỏ có ý ẩn mình." Dương Tiễn nói. "Cái này đơn giản, với tính cách của gã điên đó, chắc chắn sẽ tạo ra Mặc Linh để sáng tạo bi kịch, chỉ cần tìm được Mặc Linh là có thể thuận dây mò dưa mà lôi hắn ra." La Hầu nói. "Vậy Mặc Linh tộc có đặc điểm gì?" Dương Tiễn lại hỏi. "Mặc Linh tộc không có hình thái cố định, đó là một cách gọi chung, ví dụ như nếu là hình người, thì gọi là Mặc Nhân, giống hệt Nhân tộc, cơ bản không có khác biệt.

Bề ngoài không nhìn ra được, nhưng trong cơ thể Mặc Linh tộc chảy không phải là máu, mà là Tru Thế Chi Mặc, Tru Thế Chi Mặc do bi oán ngưng tụ mà thành.

Cho nên, Mặc Linh tộc đều có một tuyệt chiêu là Mặc Uyên, lấy máu làm dẫn, ngưng tụ bi oán của sinh linh, sức phá hoại cực mạnh, hơn nữa còn có thể phá hoại đạo tâm của đối thủ, kích phát bi oán trong lòng đối thủ." La Hầu nói. "Không sử dụng chiêu này thì bề ngoài không nhìn ra được, ta không thể nào đi tàn sát khắp nơi để kiểm tra máu của họ được." Dương Tiễn nhíu mày, không có đặc điểm bề ngoài rõ ràng, chuyện này rất khó giải quyết. "Ở đâu có bi kịch, ngươi cứ đến đó mà điều tra là được." La Hầu nói. "Được rồi." Dương Tiễn gật đầu, hóa thành hồng quang bay đi.

Chương 564

"Có một điều phải nói, có đồ tử đồ tôn chạy việc quả là không tệ." Quỷ Đạo Chi Chủ nảy sinh ý định thu đồ đệ, có chuyện gì cũng phải tự mình chạy đi, quả thật mất giá.

Tai Ách và La Hầu có Côn Bằng và những người khác chạy việc, còn y thì chẳng có gì. "Muộn rồi, bây giờ sinh linh Hồng Hoang ngày càng nhiều, nhưng những kẻ có căn nguyên sâu dày lại ngày càng ít.

Ngươi tỉnh lại không đúng lúc, những kẻ có căn nguyên sâu dày đều tập trung hóa hình sau Long Hán lượng kiếp." La Hầu trêu chọc. "Đều tại ngươi cả, nếu ngươi mở Táng Thiên Quan sớm hơn, bản tọa bây giờ chắc chắn đã đồ tử đồ tôn đầy đàn." Quỷ Đạo Chi Chủ oán giận nhìn Lăng Tiêu. "Ngươi nói câu này nghe hay thật, cứ như Táng Thiên Quan là ta muốn mở là mở được vậy, đó là Hỗn Độn Linh Bảo, không có tu vi Thánh Nhân sao động được?" Lăng Tiêu liếc mắt một cái, hắn cũng muốn mở ra xem bên trong có gì, nhưng mở không được thì biết làm sao.

Đâu phải hắn muốn thành Thánh là có thể thành Thánh?

Lúc hắn thành Thánh, Vu Yêu lượng kiếp đã sắp qua rồi, ba ngàn khách hồng trần kẻ đáng chết cũng đã chết gần hết.

Mà thôi, vốn dĩ hắn có thể thành Thánh sớm hơn, nhưng lúc đó hắn muốn gài bẫy Hồng Quân một phen, nên cố ý đè nén không thành Thánh.

Nhưng Hồng Quân cái lão không biết xấu hổ đó, cứ nhất quyết xếp hắn và Thánh Nhân cùng một cấp, không cho hắn can dự vào Vu Yêu lượng kiếp.

Nhưng mà, cũng may là đã đè nén không thành Thánh, sau này hắn

có được Bàn Cổ Ngọc Tủy, nguyên thần và nhục thân đồng thời thành Thánh, mới có thể dẫn ý chí Bàn Cổ giáng lâm, truyền thụ cho hắn Đại Đạo Pháp Tướng và tam tự bí thần thông, còn truyền cho hắn cả áo nghĩa của Lực Chi Pháp Tắc.

Họa hề phúc sở ỷ, đều là số mệnh cả. "Hừ, ngươi ở đây mà cũng có thấy ngươi có đồ đệ xuất sắc nào đâu." Quỷ Đạo Chi Chủ không trách được Lăng Tiêu, liền chĩa mũi nhọn về phía La Hầu, muốn đè đầu y, không thể nào.

Thời đại Hỗn Độn, ba người bọn họ không ai yếu hơn ai, đều có ưu thế riêng. "Nhưng ta có Ma Tử Ma Tôn, đám Ma Tử Ma Tôn của ta không hề đơn giản, đều là tiên thiên căn nguyên, đặc biệt là Thập Đại Ma Thánh, ta dùng tiên thiên ma khí kết hợp với hỗn độn thạch làm dưỡng liệu, dùng Diệt Thế Hắc Liên thai nghén ra mười hạt sen hóa thành.

Căn nguyên thuộc hàng nhất đẳng, đều là Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn." La Hầu đắc ý nói.

Quỷ Đạo Chi Chủ nghẹn lời, không nói tiếp được nữa, nhìn sang Tai Ách Ma Thần, muốn tìm lại chút cân bằng. "Ngươi đừng nhìn ta, ta trước Phong Thần lượng kiếp mới tỉnh lại, bận rộn khôi phục tu vi, đâu có thời gian thu đồ đệ, nhưng ta cũng có bộ hạ để sai khiến." Tai Ách Ma Thần trêu chọc. "Cút!" Quỷ Đạo Chi Chủ mất bình tĩnh.

Lăng Tiêu im lặng lắc đầu, ba lão già này, ngày ngày đấu võ mồm không dứt, không ai phục ai, đều muốn đè đầu đối phương.

Nói là thời đại Hỗn Độn, ai cũng là ma thần đỉnh cấp, không ai yếu hơn ai, lúc đó chưa phân cao thấp, bây giờ ai cũng đang ở thời kỳ suy yếu, lại nhất quyết phải phân thắng bại.

Quỷ Đạo Chi Chủ suốt ngày lấy chuyện từng ra khỏi Hỗn Độn ra để khoe khoang, cảm giác ưu việt ngút trời.

Tai Ách Ma Thần hiện tại thực lực mạnh nhất.

La Hầu thì lấy chuyện tung hoành Hồng Hoang ra nói.

Tóm lại là không ai phục ai.

Đúng lúc này, Tam Tiêu trở về thăm Lăng Tiêu và mọi người. "Sư phụ." Dù đã thành Thánh, trước mặt ba người Lăng Tiêu, Tam Tiêu vẫn như những cô bé, đặc biệt là Bích Tiêu, kéo tay Lăng Tiêu làm nũng, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết. "Ba nha đầu các ngươi, mau chóng thành hôn đi, tốt nhất là thành hôn với nhị sư huynh, tam sư huynh các ngươi, sinh ra mấy đứa trẻ có căn nguyên không tệ, bản tọa sẽ nhận chúng làm sư phụ." Quỷ Đạo Chi Chủ mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Tam Tiêu một cách tha thiết. "A?" Tam Tiêu đều ngơ ngác.

Khổng Tuyên và Đại Bằng vừa đến nghe được thì đầy đầu vạch đen, ngươi nghe xem ngươi nói có phải tiếng người không, bảo chúng ta sinh đồ đệ cho ngươi. "Đừng nghe hắn nói bậy bạ, đầu óc hắn có vấn đề." Khổng Tuyên hiếm khi lên tiếng. "Tiểu tử ngươi nói gì vậy, đầu óc bản tọa vẫn tốt chán, với căn nguyên của hai huynh đệ các ngươi, không sinh thêm vài đứa con thì thật đáng tiếc.

Ba sư muội này của các ngươi thật tốt, dịu dàng xinh đẹp, giữa các ngươi vốn đã có tình cảm sâu đậm." Quỷ Đạo Chi Chủ hóa thân thành Nguyệt Lão. "Phượng tộc chúng ta không thông hôn với ngoại tộc, chúng ta là Phượng tộc, càng phải làm gương." Khổng Tuyên bực bội nói. "À, mấy con khỉ kia cũng không tệ." Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức đổi mục tiêu. "Cần ngươi quản à, sao ngươi không tự đi mà sinh?" Bích Tiêu không nể nang, liếc mắt một cái rồi nói thẳng lại. "Đúng đúng đúng, muốn thì tự mình sinh đi!" La Hầu và Tai Ách suýt nữa cười ra nước mắt, nha đầu này đáp trả hay lắm, một đòn chí mạng. "Tiếc là Hồng Hoang không có nữ tiên nào xứng với bản tọa."

Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu, còn một câu y chưa nói, dù có thì y cũng không thể động lòng.

Tình yêu là thuốc độc, chẳng phải Vĩnh Hằng Ma Thần và Hậu Bạt là tấm gương đi trước sao, kẻ động chân tình, không một ai có kết cục tốt đẹp.

Ngược lại, ánh mắt Nguyên Phượng sáng lên, đúng vậy, Khổng Tuyên và Đại Bằng có căn nguyên nghịch thiên như vậy, con cái sinh ra chắc chắn sẽ không kém, phải sinh nhiều thêm để tráng đại Phượng tộc.

Thế là, Khổng Tuyên và Đại Bằng gặp phải tai bay vạ gió, đường đường Thánh Nhân lại bị thúc ép kết hôn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Nam Cực Tiên Ông trở về Côn Luân Sơn cầu cứu, Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng pháp bảo chuyên luyện khí là Càn Khôn Lô, thêm vào Nhất Nguyên Trọng Thủy, giúp Nam Cực Tiên Ông loại bỏ nghiệp hỏa. "Khốn kiếp, kẻ bắt đi Thất Tiên Nữ chắc chắn là Dương Tiễn, chúng ta đã bị tiểu tử Dương Tiễn chơi một vố, lần này tổn thất thảm trọng." Nam Cực Tiên Ông mặt đầy vẻ giận dữ.

Trước đó bọn họ vẫn luôn không nghi ngờ Dương Tiễn, vì Dương Tiễn hành động quá nhanh, không ai phát hiện, lại có bằng chứng ngoại phạm.

May nhờ Đạo Tổ che chở, không thì lần này hắn xong đời rồi.

Ở thiên lao bị sỉ nhục ngược đãi, thù này không báo, hắn sẽ tự sinh tâm ma. "Hiện tại Vương Mẫu chắc chắn đã phái người theo dõi ngươi, ngươi không thích hợp hành động nữa, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứu Đinh Hương là quan trọng nhất.

Thông báo cho Vân Trung Tử, ở Bắc Câu Lô Châu theo dõi chặt

chẽ tiểu hồ ly, chỉ cần tiểu hồ ly vừa ra khỏi Bắc Câu Lô Châu, lập tức bắt giữ, ép nó thả Đinh Hương.

Tiểu hồ ly đó không phải có một người bà sao, Quảng Thành Tử, ngươi đi bắt lão hồ ly đó về đây, để phòng tiểu hồ ly chó cùng rứt giậu, cũng có thể dùng lão hồ ly để ép tiểu hồ ly ra mặt." Nguyên Thủy Thiên Tôn không vì thất bại nhất thời mà mất đi lý trí, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Tuy nhiên, lão không biết rằng, lão hồ ly đã sớm bị Dương Tiễn khống chế, thực chất đang trốn ở Côn Luân Sơn để giám thị.

Quảng Thành Tử đi lật tung Vạn Quật Sơn một lượt cũng không tìm thấy lão hồ ly, thậm chí còn chạy đến Thanh Khâu tìm người.

Hồ tộc Thanh Khâu thà chạy đến Bồng Lai tìm Bạch Trạch và Kế Mông cầu cứu, chứ không chịu đi cầu Phục Hy.

Bạch Trạch và Kế Mông liên thủ đánh một trận với Quảng Thành Tử.

Hai vị này từng là Thập Đại Yêu Thánh của Yêu tộc, sức chiến đấu cực mạnh, hơn nữa ở Bồng Lai còn nhận được không ít pháp bảo lợi hại.

Ai cũng là Á Thánh, một chọi hai, Quảng Thành Tử không địch lại, đành phải xám xịt quay về Côn Luân Sơn.

Trận chiến này cũng là lời tuyên bố với bên ngoài, Hồ tộc không phải không có ai quản, có hai vị Á Thánh bảo vệ đó.

Trong một thời gian, một số tán tu đã bắt Hồ tộc làm thú cưng, sợ Bạch Trạch và Kế Mông tìm đến cửa, vội vàng thả hồ ly.

Đương nhiên, phần lớn đều chọn cách quan sát, không nỡ thả đi như vậy, ví dụ như Ngọc Phật Gia.

Còn Bạch Trạch và Kế Mông cũng không quản nhiều, sau khi đuổi Quảng Thành Tử đi liền trở về Bồng Lai.

Chương 565

Tuy nhiên, Hồ tộc Thanh Khâu từ miệng Bạch Trạch biết được một tin tức, cửu vĩ hồ mới đã xuất hiện, sẽ một lần nữa vực dậy Hồ tộc.

Ở một nơi khác, Dương Tiễn phái Mai Sơn Lục Huynh Đệ đi âm thầm tìm kiếm Mặc Linh tộc, còn mình thì tìm đến Vũ Linh đại tiểu thư để thảo luận, giao lưu về Huyết Chi Pháp Tắc.

Bản mệnh pháp tắc mà Vũ Linh đại tiểu thư thức tỉnh chính là Huyết Chi Pháp Tắc, Vu tộc có thể thức tỉnh bản mệnh pháp tắc là cực kỳ hiếm, tương đương với Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn.

Ngoài Thập Nhị Tổ Vu và Thập Đại Vu ra, chỉ có Vũ Linh đại tiểu thư, đó là lý do vì sao Vu tộc cực kỳ coi trọng Vũ Linh.

Các Vu tộc khác, căn nguyên không đủ, dù có đột phá Chuẩn Thánh cũng không có bản mệnh pháp tắc, chỉ có thể dựa vào nhục thân tác chiến.

Chỉ dựa vào nhục thân cũng rất mạnh, Vu tộc không có nguyên thần, đó vừa là khuyết điểm, nhưng cũng là ưu điểm, những đòn tấn công nhắm vào nguyên thần đều vô dụng với Vu tộc.

Đối chiến với Vu tộc, chỉ có thể cứng đối cứng, xem pháp bảo lợi hại hơn hay nhục thân Vu tộc lợi hại hơn.

Vu tộc cũng có Pháp Tướng Thiên Địa của riêng mình, dùng sát khí kích thích, rơi vào trạng thái cuồng bạo, chiến lực tăng lên rất lớn.

Điểm này Yêu tộc cảm nhận sâu sắc, thời Vu Yêu lượng kiếp, cùng cảnh giới, không có pháp bảo đặc biệt lợi hại, căn bản không đánh lại Vu tộc, buộc Yêu tộc phải luyện chế Đồ Vu Kiếm để phá

nhục thân của Vu tộc.

Bản mệnh pháp tắc của Vu tộc vô cùng thần kỳ, chỉ cần thức tỉnh, đó chính là đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, căn bản không cần cố ý đi tham ngộ, Vu tộc không có nguyên thần, cũng không thể tham ngộ được.

Nhưng pháp tắc tuy hoàn chỉnh, lại cần theo tu vi tăng lên mà từng bước giải phong, cho đến Chuẩn Thánh đỉnh phong mới có thể giải phong toàn bộ.

Nhưng vì không có nguyên thần, việc vận dụng pháp tắc của Vu tộc còn rất nông cạn.

Ví dụ như Chúc Cửu Âm, bản mệnh pháp tắc là Thời Gian Pháp Tắc, Chúc Cửu Âm đã sớm giải phong toàn bộ, nhưng đối với việc vận dụng Thời Gian Pháp Tắc, cũng chỉ có thể làm được những việc cơ bản nhất như quay ngược thời gian, gia tốc.

Những bất lợi của việc không có nguyên thần vẫn còn khá lớn.

Lăng Tiêu và bọn họ còn chưa tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc, nhưng ba lão già La Hầu thì biết, họ đã chuyên môn giảng giải Huyết Chi Pháp Tắc cho Dương Tiễn, Dương Tiễn tìm Vũ Linh chủ yếu là để ấn chứng, đẩy nhanh tốc độ tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc.

Giảng đạo là một việc vô cùng phức tạp, giao cho Dương Tiễn Huyết Chi Pháp Tắc tương đương với việc đưa cho Dương Tiễn một quyển sách, nhưng nội dung trong sách, cần Dương Tiễn tự mình lĩnh ngộ.

Chủ yếu là Dương Tiễn không có thời gian vẫn luôn ở Bồng Lai, nếu không có ba lão già giảng giải nội dung trong sách, lĩnh ngộ chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều.

Tuy nhiên, sau một hồi ấn chứng với Vũ Linh đại tiểu thư, cả hai

đều thu hoạch không nhỏ.

Dương Tiễn lĩnh ngộ về Huyết Chi Pháp Tắc sâu sắc hơn rất nhiều, còn Vũ Linh thì tìm tòi ra được nhiều cách vận dụng Huyết Chi Pháp Tắc hơn.

Đồng thời tìm được cơ duyên đột phá Chuẩn Thánh, liền chạy đến Huyết Hải để dẫn huyết khí rèn luyện thân thể.

Dương Tiễn cũng đến Huyết Hải tu luyện, tắm mình trong huyết khí, càng có lợi cho việc tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc.

Đồng thời một đạo thần thức đầu nhập vào Sinh Tử Đồ, cưỡng ép khống chế Bát Phong Đạo Nhân, tự mình rèn luyện Trầm Hương.

Dương Tiễn ra tay đặc biệt tàn nhẫn, hết lần này đến lần khác trọng thương Trầm Hương, hơn nữa không cho Trầm Hương thời gian nghỉ ngơi, áp lực tăng đến cực hạn.

Hạo Thiên Khuyển nhìn mà nhe răng trợn mắt, tình yêu thương của chủ nhân, thật không phải ai cũng chịu đựng nổi.

Trong Sinh Tử Đồ, Trầm Hương cảm giác Bát Phong Đạo Nhân mà mình đã giao đấu mấy lần trước đó, đột nhiên trở nên mạnh hơn rất nhiều, căn bản đánh không lại, không ngừng bị truy sát.

Nhưng cậu cũng học được rất nhiều chiến pháp từ Bát Phong Đạo Nhân, chiến lực không ngừng tăng lên.

Lần này Dương Tiễn không nương tay, không muốn kéo dài thêm nữa.

Bây giờ Trầm Hương giống như một sợi dây đàn bị kéo căng, hoặc là tiến hóa đột phá Chuẩn Thánh, hoặc là đứt đoạn.

Trăm năm thoáng qua, ở Bắc Câu Lô Châu, Tiểu Ngọc thành công đột phá Chuẩn Thánh.

Phục Hy và Cổ Điêu đều thật lòng vui mừng cho Tiểu Ngọc, Cổ Điêu tặng pháp bảo Huyết Minh Chung cho Tiểu Ngọc, món đồ này là do hắn sau khi lĩnh ngộ Huyết Chi Pháp Tắc, dùng pháp bảo ban đầu dung hợp với các dược liệu khác luyện chế thành, chỉ có dùng Huyết Chi Pháp Tắc mới có thể phát huy ra uy lực mạnh nhất.

Vừa có thể tấn công nhục thân, lại có thể tấn công nguyên thần, trong số Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo cũng thuộc loại rất mạnh.

Phục Hy cũng tặng cho Tiểu Ngọc một kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, Tiểu Ngọc không có pháp bảo phòng ngự nào, Phục Hy liền tặng một kiện pháp bảo phòng ngự vô cùng tốt là Vô Lượng Tháp.

Dung hợp Tiên Thiên Bát Quái, càn khôn vô lượng, Phục Hy Bát Quái, ẩn chứa càn khôn, tự mang không gian, có thể nhốt địch, cũng có thể diễn hóa Tiên Thiên Bát Quái để phòng ngự, Tiên Thiên Bát Quái, ẩn chứa thiên cơ, chư tà lui tránh, còn có thể bảo vệ nguyên thần, vô cùng lợi hại.

Tiên Thiên Bát Quái vô cùng lợi hại, công thủ nhất thể, còn có thể dò xét thiên cơ.

Khắp Hồng Hoang, chỉ có y, Hồng Vân và Toại Nhân Thị là nắm giữ.

Toại Nhân Thị là do Hồng Vân truyền thụ, còn Hồng Vân là hậu duệ của Bàn Cổ, được Bàn Cổ truyền thừa.

Chỉ có Tiên Thiên Bát Quái của ông là do chính mình sáng tạo ra, sau khi thấy Hồng Vân dùng một lần, trong lòng liền có cảm ngộ.

Luận tài tình, ông tuyệt đối là hàng đầu Hồng Hoang, không thua kém bất kỳ ai.

Đột phá Chuẩn Thánh, lại nhận được hai kiện pháp bảo lợi hại, thực lực của Tiểu Ngọc lập tức tăng mạnh.

Ngày hôm đó, Tiểu Ngọc rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, vừa ra ngoài, liền bị Vân Trung Tử chặn lại, yêu cầu Tiểu Ngọc giao ra Đinh Hương.

Tiểu Ngọc lập tức hiểu ra, Đinh Hương là do Xiển giáo cài cắm bên cạnh Trầm Hương, Dương Tiễn bảo cô bắt Đinh Hương, căn bản là đang bảo vệ Trầm Hương.

Cho nên, từ trước đến nay, Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương, mà là đang ép Trầm Hương trưởng thành.

Với năng lực của Dương Tiễn, nếu muốn giết Trầm Hương, Trầm Hương đã không thể sống sót ra khỏi Lưu Gia Thôn.

Ban đầu Trầm Hương trúng đạo của Huyết Khấp Ma Thánh, Dương Tiễn bề ngoài bình tĩnh, nhưng lại là người đầu tiên ra tay với Huyết Khấp Ma Thánh để bảo vệ Trầm Hương.

Để phòng ngừa Trầm Hương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngay cả Tịnh Thế Bạch Liên cũng mượn tới.

Biết Đinh Hương không ổn, để phòng ngừa Trầm Hương bị tổn thương, nên mới bảo cô bắt đi Đinh Hương, dọn dẹp mối họa ngầm cho Trầm Hương.

Đúng, nhất định là như vậy.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, ban đầu bọn họ chạy trốn đến Tịnh Đàn Miếu bái Trư Bát Giới làm thầy, căn bản là bị Hạo Thiên Khuyển ép chạy về phía Tịnh Đàn Miếu, bọn họ giống như những con cừu bị Hạo Thiên Khuyển xua đuổi.

Dương Tiễn cố ý làm vậy, chuyện bại lộ, Dương Tiễn không tiện bảo vệ Trầm Hương, thế là ép Trầm Hương bái nhập môn hạ của

Hậu Bạt Đại Thần, để Hậu Bạt Đại Thần che chở.

Giờ khắc này, cô đã bừng tỉnh, những nghi hoặc trước đây không nghĩ ra, lúc này đều đã thông suốt.

Kẻ muốn hại Trầm Hương căn bản không phải Dương Tiễn, mà là Xiển giáo.

Muốn hại Trầm Hương, vậy thì đi chết đi.

Tiểu Ngọc sát tâm đại khởi, vừa hay thử thực lực hiện tại, cùng Vân Trung Tử đại chiến.

Tư chất của Vân Trung Tử không xuất sắc, cũng là nguyên nhân không được vào hàng Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, hiện tại Vân Trung Tử cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, chiến đấu lực không phải loại mạnh.

Vì vậy, đấu với Tiểu Ngọc cũng cực kỳ vất vả, khổ chiến nửa ngày mới áp chế được Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc đánh không lại, lập tức chạy về phía Huyết Hải, Vân Trung Tử ở phía sau đuổi riết không tha.

Đến Huyết Hải, Tiểu Ngọc tế ra Huyết Minh Chung, dùng Huyết Chi Pháp Tắc thúc động, vô tận huyết khí được thu vào Huyết Minh Chung, huyết quang đại phóng, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Tiếng chuông Huyết Minh Chung vang lên, huyết dịch trong cơ thể Vân Trung Tử sôi trào không kiểm soát, pháp lực hỗn loạn.

Đột nhiên, miệng chuông Huyết Minh Chung nhắm thẳng vào Vân Trung Tử, một đạo huyết quang to lớn bắn ra, lao thẳng về phía Vân Trung Tử.

Chương 566

Pháp lực Vân Trung Tử hỗn loạn, né tránh không kịp, bị một đòn trọng thương, sợ hãi vội vàng bỏ chạy.

Tiểu Ngọc không đuổi theo, vì cô đã nhìn thấy Dương Tiễn đang tu luyện trong Huyết Hải.

Dương Tiễn và Vũ Linh đại tiểu thư ở cùng nhau, Vũ Linh đã đột phá đến Chuẩn Thánh, cả hai đều kinh ngạc nhìn Tiểu Ngọc, không ngờ Tiểu Ngọc cũng đã tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc.

Thật hay, ba người duy nhất ở Hồng Hoang tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc đều tụ tập ở đây.

Ngưu Ma Vương đang canh giữ ở bờ Huyết Hải, thấy Vân Trung Tử lại không đánh lại Tiểu Ngọc, kinh ngạc trợn tròn mắt trâu, định qua chào hỏi, bảo Tiểu Ngọc thả Đinh Hương, kết quả bị A Tu La tộc chặn lại, không cho vào Huyết Hải.

Tiểu Ngọc vốn định qua chào hỏi Dương Tiễn, nhưng thấy Ngưu Ma Vương ở đó, liền bỏ đi ý định, Ngưu Ma Vương cùng phe với Trầm Hương, cô sợ phá hỏng kế hoạch của Dương Tiễn, liền quay người rời đi.

Ngưu Ma Vương vội vàng đuổi theo. "Này, tiểu hồ ly, ta biết ngươi không giết Đinh Hương, mau thả Đinh Hương ra đi, Trầm Hương đã biết rồi, một lòng muốn xin lỗi ngươi." "Ta không thả thì sao?" Tiểu Ngọc không nể mặt, cô bây giờ đã hiểu rõ, Đinh Hương không phải người tốt, sao có thể thả được. "Vậy thì không do ngươi quyết định được rồi, ngươi có thể đánh thắng Vân Trung Tử cái tên chiến lực cặn bã đó, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của lão Ngưu ta đâu." Ngưu Ma Vương vô cùng tự tin, Vân Trung Tử cũng ngang

ngửa với sư huynh Độ Ách Chân Nhân của hắn, đều là hai kẻ có chiến lực cặn bã.

Tuy tu vi của Vân Trung Tử cao hơn hắn một chút, nhưng hắn có mười phần chắc chắn sẽ thắng.

Mặc dù Tiểu Ngọc cũng có thể đánh thắng Vân Trung Tử, nhưng đó là nhờ vào huyết khí của Huyết Hải mới thắng được, không thể nào là đối thủ của hắn. "Trầm Hương bây giờ ở đâu?" Tiểu Ngọc cũng biết, mình hiện tại vẫn chưa phải là đối thủ của Ngưu Ma Vương, nên không động thủ với hắn. "Ở Huyết Hải." Ngưu Ma Vương lúng túng gãi đầu, kể lại sự tình.

Tiểu Ngọc hiểu ra, Dương Tiễn ở đây, Trầm Hương sẽ không gặp nguy hiểm, nên cũng không lo lắng, cô bây giờ phải đi điều tra một chuyện.

Đinh Hương xuất hiện bên cạnh Trầm Hương là do Xiển giáo sắp đặt.

Vậy còn Kim Ca và Hoan Muội thì sao?

Kim Ca và Hoan Muội xuất hiện cũng vô cùng trùng hợp, lại là do ai sắp đặt? "Dương Tiễn đang canh giữ ở Huyết Hải, ngươi không lo cho Trầm Hương sao?" Ngưu Ma Vương lẽo đẽo theo sau Tiểu Ngọc. "Lo lắng thì có ích gì, ta lại đánh không lại Dương Tiễn, nếu ta vào Huyết Hải, ngược lại sẽ làm lộ Trầm Hương.

Ngươi đừng đi theo ta nữa." Tiểu Ngọc tìm một lý do. "Không được, ta đã giao dịch với Trầm Hương rồi, cậu ta vào Huyết Hải giúp ta khuyên Ngọc La Sát và Hồng Hài Nhi, ta giúp cậu ta tìm ngươi, khó khăn lắm mới đợi được ngươi xuất hiện, không thể để ngươi chạy mất nữa.

Ngươi là vợ tương lai của Trầm Hương, lão Ngưu ta không tiện

động thủ với ngươi, đành phải đi theo ngươi thôi." Ngưu Ma Vương mặt dày mày dạn không chịu đi. "Ngươi nói bậy gì vậy?" Gương mặt xinh đẹp của Tiểu Ngọc ửng hồng, nhưng trong lòng lại vui vẻ, lời này cô thích nghe, thậm chí không kìm được mà suy nghĩ lung tung.

Dương Tiễn ép cô làm việc, há chẳng phải cũng là đang rèn luyện cô sao, có phải Dương Tiễn cũng đã công nhận cô rồi không?

Còn có Khang lão đại cứu cô, Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hạo Thiên Khuyển mấy lần tha cho cô, chắc chắn đều là ý của Dương Tiễn.

Sau này có phải nên đổi giọng gọi là cữu cữu không. "Có một điều phải nói, lão Ngưu ta thấy ngươi tốt hơn Đinh Hương, ngươi và Trầm Hương hợp nhau hơn, Trầm Hương cũng rõ ràng thích ngươi hơn.

Đinh Hương cũng rất tốt, chỉ là hơi ồn ào một chút, có chút phiền." Ngưu Ma Vương nói năng lưu loát, kéo gần quan hệ với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cũng không ngăn cản, cũng không đuổi Ngưu Ma Vương đi, biết nói thì cứ nói nhiều thêm chút nữa. "Kim Ca và Hoan Muội ở đâu?" Tiểu Ngọc đột nhiên hỏi. "Đang ở bên Nhân tộc Thần Miếu tham ngộ pháp tắc đó." Ngưu Ma Vương không giấu giếm.

Tiểu Ngọc lập tức đi về phía Nhân tộc Thần Miếu.

Hai người vừa đến ngoại thành Triều Ca, liền gặp Kim Ca và Hoan Muội đi ra, hai người nhờ cơ duyên do Khai Minh Tiên Quân cung cấp, cùng với sự giúp đỡ của Nhân Hoàng, cũng đã thành công tham ngộ Nhân Đạo Pháp Tắc, bước vào Chuẩn Thánh.

Kim Ca tham ngộ Kim Chi Pháp Tắc trong Nhân Đạo Pháp Tắc, Hoan Muội tham ngộ Mộc Chi Pháp Tắc trong Nhân Đạo Pháp Tắc.

"Tiểu Ngọc, ngươi cũng đột phá Chuẩn Thánh rồi, tốt quá." Hoan Muội nhìn thấy Tiểu Ngọc, vui vẻ bay tới.

Thấy Hoan Muội không chút phòng bị, Tiểu Ngọc nhất thời có chút xấu hổ, có lẽ mình không nên nghi ngờ Kim Ca và Hoan Muội.

Nhưng vì Trầm Hương, cô đành phải ích kỷ một lần.

Tiểu Ngọc giơ tay bố trí cấm chế kết giới, cách ly Ngưu Ma Vương ở bên ngoài.

Ngưu Ma Vương bất mãn bĩu môi, sao lại phòng bị cả lão Ngưu ta chứ, trước đó không phải nói chuyện rất vui vẻ sao, qua cầu rút ván à. "Các ngươi có thể cho ta biết lai lịch của các ngươi, và mục đích tiếp cận Trầm Hương không?" Tiểu Ngọc hỏi thẳng, nghi ngờ một cách trần trụi, có phần hơi đắc tội.

Nụ cười trên mặt Kim Ca và Hoan Muội lập tức cứng lại. "Tại sao ngươi lại hỏi như vậy?" Hoan Muội nhíu mày nói.

Tiểu Ngọc không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào hai huynh muội. "Vậy còn ngươi thì sao?

Tại sao lại tiếp cận Trầm Hương?" Hồi lâu sau, Kim Ca đột nhiên lên tiếng. "Vì đăng tâm của Bảo Liên Đăng, ngày đó, Trầm Hương và Ngao Xuân bị Hạo Thiên Khuyển truy sát, Ngao Xuân mang theo Đinh Hương đi đường thủy chạy trốn, đi qua Vạn Quật Sơn, bị bà của ta phát hiện ra Bảo Liên Đăng trên người Trầm Hương.

Ta là cửu vĩ hồ, là hy vọng của Hồ tộc, phụ mẫu ta bị Linh Sơn Hoan Hỉ Phật bắt đi, còn có bà của ta, không thể đột phá Đại La Kim Tiên, tuổi thọ không còn bao nhiêu, ta cần tu vi cường đại.

Bà của ta nói đăng tâm của Bảo Liên Đăng có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện của ta, nhưng Bảo Liên Đăng nếu không có pháp lực nhân từ thì không thể sử dụng được, bà của ta mấy lần thử trộm đăng tâm

đều bị thiêu thương, thế là bảo ta tiếp cận Trầm Hương, tìm cách lấy được đăng tâm." Tiểu Ngọc không giấu giếm, nói ra hết để tỏ thành ý. "Cho nên ngươi thật sự đã lừa gạt Trầm Hương." Kim Ca nhíu mày, trong mắt ẩn chứa lửa giận. "Không, ta không có, ta đã yêu Trầm Hương, vốn không muốn trộm đăng tâm nữa, nhưng bà của ta lấy cái chết ra ép, ta không còn cách nào khác." Tiểu Ngọc lắc đầu nguầy nguậy, trong mắt ẩn chứa lệ hoa. "Ngươi lại vì sao muốn giết Đinh Hương?" Kim Ca lại hỏi. "Dương Tiễn đã bắt bà của ta, ép ta phải đi giết." Tiểu Ngọc trực tiếp bán đứng Dương Tiễn, dù sao Dương Tiễn bị hiểu lầm cũng đã đủ sâu rồi. "Lại là Dương Tiễn, cái tên vương bát đản này." Kim Ca hận đến nghiến răng nghiến lợi. "Thân thế của chúng ta không thể nói cho ngươi biết, nhưng chúng ta có thể bảo đảm không có ác ý với Trầm Hương, chúng ta cũng có huyết hải thâm cừu với Dương Tiễn, có người nói với chúng ta, chúng ta chỉ cần theo Trầm Hương, mới có thể tìm được cơ duyên, có được tu vi cường đại để tìm Dương Tiễn báo thù." Hoan Muội nói. "Cơ duyên?" Tiểu Ngọc sững sờ, chẳng lẽ là chỉ việc bái nhập môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần?

Đối phương biết Dương Tiễn sẽ ép Trầm Hương bái nhập môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, chẳng lẽ là cùng phe với Dương Tiễn?

Không thể xác định, nhưng lời Hoan Muội nói, cô tin. "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Phụ nữ thường nhạy cảm hơn một chút, Hoan Muội hỏi. "Ừm, nhưng xin các ngươi hãy tin tưởng, ta sẽ không hại các ngươi, ta không có ác ý với các ngươi." Tiểu Ngọc vô cùng chân thành, nói xong liền hóa thành hồng quang rời đi.

Chương 567

Ngưu Ma Vương vừa định đuổi theo, lại bị Kim Ca và Hoan Muội chặn lại: "Khoảng thời gian này có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Tiểu hồ ly đã bắt Đinh Hương rồi." Ngưu Ma Vương nói xong, nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng Tiểu Ngọc đâu. "Thôi xong, lại mất dấu rồi." Ngưu Ma Vương rất bất đắc dĩ. "Kim Ca, Hoan Muội, các ngươi cũng đột phá rồi, tốt quá." Đúng lúc này, Ngao Xuân xuất quan hưng phấn chạy tới, sau khi nghe Hậu Bạt Đại Thần giảng đạo, hắn đã thành công lĩnh ngộ Thôn Phệ Pháp Tắc, bước vào Chuẩn Thánh.

Còn có Tiểu Bạch Long cũng đã đột phá, đang bận rộn ổn định tu vi, hắn vừa ra ngoài, thấy Trầm Hương và mọi người đều không có ở đó, biết Kim Ca và Hoan Muội ở đây, liền chạy tới. "Các ngươi có biết Trầm Hương và Đinh Hương ở đâu không?" Ngao Xuân hỏi.

Lời vừa nói ra, không khí liền trở nên yên lặng. "Sao vậy?" Ngao Xuân mặt đầy nghi hoặc. "Trầm Hương ở Huyết Hải, không biết đã gặp phải chuyện gì, vào đó trăm năm rồi chưa ra, có thể là vì Dương Tiễn đang tu luyện trên không Huyết Hải, Trầm Hương không dám ra.

Đinh Hương bị tiểu hồ ly bắt đi rồi." Ngưu Ma Vương lúng túng gãi đầu. "Cái gì, mau, chúng ta mau đi cứu Trầm Hương." Đối tượng Ngao Xuân quan tâm đầu tiên là Trầm Hương, nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ chọn Đinh Hương.

Nhưng từ sau khi Đinh Hương nói dối, hảo cảm của hắn với Đinh Hương đã mất đi quá nửa. "Không được, chúng ta đánh không lại Dương Tiễn, Dương Tiễn bây giờ chỉ đang tu luyện ở Huyết Hải, không biết Trầm Hương ở trong Huyết Hải, Trầm Hương tạm thời không có nguy hiểm, chúng ta đi ngược lại sẽ làm lộ Trầm Hương,

hại Trầm Hương." Ngưu Ma Vương vội vàng ngăn cản, Dương Tiễn, lão Ngưu ta thật sự đã cố hết sức rồi, đến lúc đó mà cho lão Ngưu ta ít lợi ích, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

A Tu La tộc đứng về phía môn hạ của Kim Ô, sao Dương Tiễn có thể không phát hiện được, e rằng Nguyên Đồ Vương đã sớm thông báo cho Dương Tiễn, Trầm Hương vẫn luôn không ra ngoài, chín phần mười là do Dương Tiễn đã làm gì đó.

Hắn không thể để Ngao Xuân và mọi người đi phá hỏng kế hoạch của Dương Tiễn, nội gián như hắn làm quá là tròn vai rồi. "Vậy còn Tiểu Ngọc thì sao, tại sao lại bắt Đinh Hương, Tiểu Ngọc ở đâu?" Ngao Xuân lúc này mới nhớ đến Đinh Hương. "Vừa mới đi, không biết đi đâu rồi." Hoan Muội có chút lúng túng.

Dù biết Tiểu Ngọc đã bắt Đinh Hương, bọn họ cũng không tức giận nổi, từ đầu họ đã không thích Đinh Hương, hơn nữa Tiểu Ngọc đã cứu mạng họ, tự nhiên sẽ thiên vị Tiểu Ngọc. "Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi tìm Tiểu Ngọc cứu Đinh Hương đi chứ." Ngao Xuân nổi giận nói. "Có một điều phải nói, ba người các ngươi cộng lại e rằng cũng không đánh lại tiểu hồ ly đâu.

Ta theo tiểu hồ ly từ Huyết Hải bên kia qua đây, tận mắt thấy tiểu hồ ly đánh Vân Trung Tử thành trọng thương, Vân Trung Tử tuy là một kẻ có chiến lực cặn bã, nhưng dù sao cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ." Ngưu Ma Vương nói có phần hơi tổn thương người khác, nhưng quả thật là sự thật, ba vị này thật sự không bì được với Tiểu Ngọc.

Đừng nói, trước đây Trầm Hương có chiến lực mạnh nhất cũng không đánh lại Tiểu Ngọc mà.

Tuy bái được danh sư, nhưng thiếu kinh nghiệm thực chiến, so với loại hoang dã như tiểu hồ ly, được rèn luyện trong máu lửa, vẫn có sự chênh lệch rõ ràng. "Tiểu Ngọc bây giờ lợi hại như vậy sao?"

Ngao Xuân có chút không tin, cũng không phục, hắn bây giờ đã tiến hóa thành Thái Cổ Huyết Linh Long, lại tham ngộ Thôn Phệ Pháp Tắc vào Chuẩn Thánh, cộng thêm Ngao Chiến Chi Pháp, mà lại không đánh lại Tiểu Ngọc, thật vô lý.

Dưới sự năn nỉ ỉ ôi của Ngao Xuân, Kim Ca và Hoan Muội đành phải đồng ý cùng nhau đi tìm Tiểu Ngọc, Ngưu Ma Vương tiếp tục quay lại Huyết Hải canh chừng, quan sát tình hình.

Tuy nhiên, Ngưu Ma Vương vừa quay lại bờ Huyết Hải, liền thấy Nguyên Đồ Vương ném Trầm Hương đang hôn mê bất tỉnh ra ngoài, bị Dương Tiễn bắt lấy.

Kinh mạch của Trầm Hương đứt đoạn, pháp lực mất hết, biến thành phế nhân.

Dương Tiễn quả là hận rèn sắt không thành thép, tên phế vật này cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực, mãi không lĩnh ngộ được Chiến Đấu Pháp Tắc, bị ép đến đường cùng, lại định nhập ma.

Hắn đành phải khởi động phương án số hai, ra tay phế bỏ cậu ta, đặt vào chỗ chết để tìm đường sống.

Vừa hay, nhân cơ hội này triệt để hóa giải ma tính của Trầm Hương, cắt đứt con đường nhập ma này của cậu ta.

Bề ngoài nhìn, Trầm Hương đã phế, nhưng nguyên thần lại được hắn bảo vệ, chỉ là bị phong ấn lại thôi.

Ngưu Ma Vương thấy cảnh này, ngây người, tình huống gì đây?

Chơi quá tay rồi à?

Thấy Dương Tiễn nhìn qua, Ngưu Ma Vương vội vàng truyền âm báo cho Dương Tiễn, Ngao Xuân, Kim Ca, Hoan Muội đều đã thành công đột phá Chuẩn Thánh.

Lần này Dương Tiễn càng thêm tức giận, người khác đều làm được, chỉ có ngươi là không làm được, đồ phế vật không có chí tiến thủ.

Càng nghĩ càng tức, Dương Tiễn xách Trầm Hương về Quán Giang Khẩu Chân Quân Phủ, ném vào địa lao. "Trầm Hương!" Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương thấy Trầm Hương hôn mê bất tỉnh, lập tức lo lắng. "Dương Tiễn, ngươi là súc sinh, nó là cháu ngoại ruột của ngươi đó, ngươi lại nỡ ra tay độc ác như vậy." Lưu Ngạn Xương hai mắt đỏ ngầu.

Dương Tiễn quay lại đấm cho Lưu Ngạn Xương một quyền, rồi bực bội rời khỏi địa lao. "Chủ nhân, bây giờ phải làm sao?" Hạo Thiên Khuyển theo sau cũng đến gần, cũng là hận rèn sắt không thành thép, chủ nhân đã dốc hết tâm huyết để tạo cơ duyên cho Trầm Hương, kết quả Trầm Hương lại không chịu nổi, đúng là đồ không có chí tiến thủ. "Ngươi đem Sinh Tử Đồ và Mặc Cảnh Bát Phong trả về Triệt giáo đi." Dương Tiễn đưa hai kiện pháp bảo cho Hạo Thiên Khuyển, những tà tu trong Sinh Tử Đồ đã bị hắn tiêu diệt toàn bộ.

Ánh sáng lóe lên, Ngao Băng Tâm hiện thân: "Ngươi định làm thế nào?

Người đã rơi vào tay ngươi, không còn đường lui nữa." Sắc mặt Ngao Băng Tâm ngưng trọng, cũng là hận rèn sắt không thành thép.

Bây giờ Trầm Hương rơi vào tay Dương Tiễn, Dương Tiễn muốn thả cũng không thả được. "Ta sẽ cho nó thêm một cơ hội, đặt vào chỗ chết để tìm đường sống, nếu nó vẫn không có chí tiến thủ, vậy cũng không cần phải bồi dưỡng nữa." Lần này Dương Tiễn thật sự bị tức giận.

Hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại, Dương Tiễn bảo Điêu Nhi đi tìm Khai Minh Tiên Quân, truyền lời cho Thái Thượng Lão Quân.

Bên Huyết Hải, Ngưu Ma Vương vừa định đi, Hồng Hài Nhi từ trong Huyết Hải đi ra. "Con trai, cha sai rồi, con tha cho cha lần cuối cùng này được không, sau này cha sẽ ở Tích Lôi Sơn, không ra ngoài chơi bời nữa." Ngưu Ma Vương rón rén đến gần Hồng Hài Nhi. "Hừ, mẹ ta nói nhân quả tuần hoàn, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp báo ứng, ngươi có lỗi là mẹ ta, nếu mẹ ta tha thứ cho ngươi, ta cũng sẽ không nói gì.

Trước đó, ngươi không phải là phụ vương của ta, đừng ảnh hưởng ta tu luyện." Hồng Hài Nhi bực bội liếc Ngưu Ma Vương một cái, nếu không phải mẹ dặn không được động thủ làm hỏng danh tiếng, nó đã sớm phóng hỏa rồi.

Ông ngoại đối với nó cũng rất tốt, chuyên môn chạy đến Bồng Lai Tiên Sơn, vì nó mà cầu cơ duyên từ Minh Hà Lão Tổ.

Bởi vì lúc còn là thai nhi, Thái Thượng Lão Quân dùng Tam Muội Chân Hỏa để bổ sung căn nguyên cho nó, nên nó bẩm sinh là hỏa thể, tự mang bản mệnh thần hỏa.

Sau này cũng tu luyện Thiên Đạo Hỏa Chi Pháp Tắc.

Minh Hà Lão Tổ đã chuyên môn sáng tạo ra một loại công pháp cho nó, dung hợp các loại hỏa diễm, từ các loại hỏa diễm để tham ngộ pháp tắc, đồng thời còn có thể nâng cao chiến đấu lực đáng kể, và tặng cho nó một luồng nghiệp hỏa bản nguyên.

Hơn một trăm năm nay, nó chỉ bận rộn luyện hóa nghiệp hỏa.

Nó là thiên sinh hỏa thể, dung hợp các loại hỏa diễm, thậm chí có thể nâng cao căn nguyên, có cơ duyên thành Thánh.

Ông ngoại đối xử tốt với nó như vậy, vì nó mà cầu được cơ duyên thành Thánh, càng khiến nó tức giận với những việc Ngưu Ma Vương đã làm.

Thực ra, là Minh Hà cầu La Hầu ban cho, Minh Hà chưa có bản lĩnh lớn như vậy.

Phải biết rằng, không phải ai cũng có thể dung hợp nhiều loại thần hỏa.

Một là thần hỏa quá mạnh, nhiều quá sẽ không chịu nổi, hai là các loại thần hỏa khác nhau, rất khó dung hợp.

Chương 568

Ngay cả Tam Kim Ô, có Thái Dương Chân Hỏa, cũng chưa từng để ý đến các loại thần hỏa khác.

Chỉ có tiên thiên hỏa thể mới có thể dung hợp nhiều loại thần hỏa, Hồng Hoang có tiên thiên hỏa thể chỉ có Na Tra và Hồng Hài Nhi, một người là Hỏa Linh Châu hóa hình, một người thuộc dạng biến dị.

Những người như Băng Diễm Tiên Tử là bản nguyên thần hỏa hóa hình đều không được tính là tiên thiên hỏa thể, bản nguyên thần hỏa hóa hình, căn nguyên đã định hình, chỉ có thể sở hữu bản mệnh thần hỏa của mình, không thể dung hợp các loại thần hỏa khác.

Na Tra là tiên thiên hỏa thể chính tông, Hỏa Linh Châu hóa hình, mà Hỏa Linh Châu là do tiên thiên hỗn độn hỏa hành chi khí hình thành.

Hồng Hài Nhi thuộc dạng biến dị, khi Thái Thượng Lão Quân dùng Tam Muội Chân Hỏa và Bỉ Ngạn Hoa để bổ sung căn nguyên và hồn phách cho nó, đã xảy ra biến dị, xác suất này vô cùng nhỏ.

Ví dụ như Thái Thượng Lão Quân dùng cùng một phương pháp để bổ sung căn nguyên và hồn phách cho Hồng Hồng, Hồng Hồng đã không thể biến dị, chỉ được bổ sung đầy đủ, nhưng không thể nắm giữ Tam Muội Chân Hỏa, chỉ là thể chất bình thường.

Vì là biến dị, không chính tông, Hồng Hài Nhi cũng không thể hấp thu các loại thần hỏa khác, cho nên La Hầu đã chuyên môn sáng tạo ra một môn công pháp cho nó.

Xây dựng lại nền tảng, biến thành tiên thiên hỏa thể chính tông.

Hồng Hài Nhi là Tiên Thiên Lục Phẩm Tiên Căn, khả năng thành

Thánh vốn rất nhỏ, nhưng hấp thu các loại thần hỏa khác, có thể nâng cao căn nguyên không ít, xác suất thành Thánh tăng lên đáng kể.

Đi trên con đường giống như Na Tra, hấp thu các loại thần hỏa khác.

Nhưng lại không giống nhau, Hồng Hài Nhi chỉ có thể đi con đường này, còn Na Tra hấp thu các loại thần hỏa khác là để ngưng tụ Hỗn Độn Thần Hỏa, nâng cao chiến đấu lực, bản chất là hấp thu tiên thiên hỗn độn ngũ hành khí trong các ngũ hành linh châu khác, chuyển hóa thành tiên thiên ngũ hành căn nguyên.

Hồng Hài Nhi chỉ có thể là đơn nhất một hành, chắc chắn không bằng Na Tra.

Nói thế này, cái gì Hồng Hài Nhi biết, Na Tra đều biết, nhưng cái gì Na Tra biết, Hồng Hài Nhi lại không biết được.

Thành Thánh là cực hạn của Hồng Hài Nhi, nhưng nếu Na Tra có thể lột xác thành tiên thiên ngũ hành căn nguyên, tư chất không thua kém Dương Tiễn, có thể tấn công Hợp Đạo Cảnh, thậm chí là Đại Đạo Cảnh.

Nhìn Khổng Tuyên là biết, Khổng Tuyên cũng là tiên thiên ngũ hành căn nguyên, là bẩm sinh, Na Tra thuộc dạng hậu thiên chuyển hóa, chắc chắn không có căn nguyên sâu dày bằng Khổng Tuyên, độ dày của bản nguyên đã không thể so sánh được.

Nguyên Phượng dùng tính mạng, dốc hết tất cả, tiêu hao hết nội tình tích lũy của Phượng tộc, ký thác toàn bộ hy vọng, xây dựng nền tảng cho Khổng Tuyên và Đại Bằng, sau đó Phượng tộc không ngừng dùng tài nguyên truyền thụ, cộng thêm thiên địa chi lực thai nghén trăm vạn năm, hai huynh đệ mới ra đời.

Na Tra thuộc dạng đi đường tắt, căn cơ không bằng Khổng Tuyên,

nhưng cũng vô cùng mạnh.

Nếu Khổng Tuyên là tư chất đỉnh cấp, thì Na Tra cũng gần như là hàng nhất lưu.

Không tính đến tiên thiên ma thần, tư chất đỉnh cấp của Hồng Hoang chỉ có hậu duệ Bàn Cổ cộng thêm Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, thượng cổ ngũ trùng và Đại Bằng, Khổng Tuyên.

Như Lục Nhĩ Mi Hầu, Dương Tiễn, tuy có Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn, cũng chỉ được coi là tư chất hàng nhất lưu.

Mà tư chất đỉnh cấp cũng có mạnh yếu khác nhau.

Tư chất mạnh nhất là Tam Thanh, Lăng Tiêu, Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Quả thật, Bàn Cổ Chính Tông mà Bàn Cổ đã định chính là Tam Thanh, đã cho Tam Thanh quá nhiều ưu ái.

Lăng Tiêu hoàn toàn là do ngốc nghếch, họa hề phúc sở ỷ.

Cũng không thể nói là ngốc, Lăng Tiêu xuyên không qua, vì không có công pháp tu luyện, không thể tu luyện hóa hình, thời gian hóa hình quá dài, hồn phách so với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tồn tại nhiều hơn mấy trăm vạn năm, mấy trăm vạn năm tuế nguyệt rèn luyện, nguyên thần so với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mạnh hơn không ít.

Cho nên tư chất của hắn mạnh hơn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn một chút, ngang hàng với Tam Thanh.

Nguyên nhân Khổng Tuyên và Đại Bằng mạnh mẽ, sau này Lăng Tiêu đã hỏi Nguyên Phượng, hóa ra là ban đầu Ngũ Hành Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ nợ Phượng tộc một ân tình.

Hai người đã truyền thụ cho Nguyên Phượng phương pháp thai nghén Khổng Tuyên và Đại Bằng, đồng thời cho một luồng hỗn độn bản nguyên.

Thứ hai là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sau đó là Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi và những người khác.

Còn về Thập Nhị Tổ Vu, thật sự khó phán đoán, nhưng ít nhất cũng là đẳng cấp thứ hai.

Cũng vì vậy, Lăng Tiêu mới để Trấn Nguyên Tử và bọn họ đi theo con đường Nhân Đạo Thánh Nhân, yêu cầu thấp hơn Đại Đạo Thánh Nhân, có thể đi xa hơn.

Khổng Tuyên và Đại Bằng quả thật nghịch thiên.

Đại Bằng bây giờ cũng không lông bông nữa, vẫn định dùng Âm Dương Pháp Tắc hợp đạo, đang toàn lực tham ngộ.

Âm Dương Pháp Tắc dù sao cũng là một trong Thập Đại Chí Cao Pháp Tắc, chắc chắn mạnh hơn Phong, Lôi Pháp Tắc.

Cảnh giới Chuẩn Thánh và Thánh Nhân lông bông một chút là được rồi, Hợp Đạo Cảnh bắt buộc phải chọn con đường mạnh nhất, một khi hợp đạo là đã định hình, không thể thay đổi.

Bàn Cổ Đại Thần đối với hậu duệ vẫn rất ưu ái, tương đương với việc đều cho ngón tay vàng.

Tam Thanh thuộc dạng được Bàn Cổ ưu ái, Khổng Tuyên và Đại Bằng là được Ngũ Hành Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ tương trợ, hai vị này thuộc hàng Thập Đại Chí Cao Ma Thần, cùng cấp bậc với Bàn Cổ Đại Thần.

Người ta cho hai luồng hỗn độn ma thần bản nguyên thuần túy, Phượng tộc lại dốc hết tài nguyên tích lũy mấy chục vạn năm để toàn lực bồi dưỡng, muốn yếu cũng không yếu được.

Phượng tộc cũng đã liều mạng, đặt hết hy vọng vào Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Tình huống lúc đó, Phượng tộc cũng không có lựa chọn nào khác, Phượng tộc chỉ có xuất hiện Thánh Nhân mới có lối thoát, nếu không sẽ thật sự phải ở lại Bất Tử Hỏa Sơn mãi mãi, thậm chí mặc cho người khác chà đạp.

Mà những người khác trong Phượng tộc tư chất khó thành Thánh, tình huống lúc đó, ba vị lão tổ của tam tộc không phải cũng không thể bước ra bước đó sao.

Cho nên Phượng tộc chỉ có thể chọn Khổng Tuyên và Đại Bằng, đây là mang trong mình bản nguyên của hai vị Chí Cao Ma Thần, sao có thể yếu được, là sinh cơ duy nhất của Phượng tộc.

May mắn là Khổng Tuyên và Đại Bằng không phụ lòng mong đợi của Phượng tộc, đã mang lại ánh sáng cho Phượng tộc.

Thực ra, tam tộc xưng bá Hồng Hoang mấy chục vạn năm, sao có thể cam tâm sa sút như vậy, bề ngoài thì khúm núm, thực chất đều đang tìm lối thoát.

Phượng tộc đặt hy vọng vào Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Long tộc đặt hy vọng vào Long Vương, điên cuồng sinh hậu đại, những Long tộc sắp hết tuổi thọ đều sẽ được đưa vào Long Vương Châu, cung cấp huyết mạch chi lực cho Long Vương, giúp Long Vương trở về.

Kỳ Lân tộc là thảm nhất, sau khi tam tộc tranh bá sa sút, Yêu tộc trỗi dậy, những chủng tộc ban đầu theo Kỳ Lân tộc như Hổ tộc, Hùng

tộc đều chọn gia nhập Yêu tộc.

Yêu tộc cơ bản là do những chủng tộc ban đầu theo Kỳ Lân tộc hợp thành, cũng có thể hiểu là những chủng tộc này không cam tâm, vẫn muốn tranh bá Hồng Hoang, liên hợp lại thành lập Yêu tộc.

Đương nhiên, sự ngang ngược bá đạo của Vu tộc đã đóng một vai trò thúc đẩy rất lớn.

Kỳ Lân tộc không còn cách nào khác, thuộc hạ đều đã bỏ đi, vì an toàn, đành phải chuyển tổ địa Kỳ Lân Nhai đến Hỗn Độn ngoài trời, không tham gia vào tranh đấu ở Hồng Hoang.

Phượng tộc có bản mệnh thần thông Dục Hỏa Niết Bàn, Long tộc dùng huyết mạch chi lực cung dưỡng Long Vương, Thủy Kỳ Lân làm sao sống lại, đến nay vẫn là một bí ẩn.

Lăng Tiêu có tư chất đỉnh cấp, thuộc dạng ngoài ý muốn.

Ngoài ra chính là người mang Thiên mệnh, chắc chắn không thể yếu được.

Thập Nhị Tổ Vu gánh vác việc phục hồi Địa Đạo, khai ích Địa Phủ thiên mệnh, Nữ Oa gánh vác tạo nhân thiên mệnh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gánh vác khai sáng Phật pháp thiên mệnh.

Còn có Phục Hy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều là hoàng giả mệnh cách, Lăng Tiêu cũng theo Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất ké chút ánh sáng, nhận được thiên mệnh gia thành.

Hoàng giả mệnh cách, định sẵn làm hoàng, đây là Thiên Đạo, hay nói đúng hơn là túc mệnh do Bàn Cổ Đại Thần định ra.

Vốn nên làm Yêu Hoàng, bị Lăng Tiêu sửa đổi, ban đầu Lăng Tiêu dẫn hai vị huynh trưởng xưng bá tinh không, nhất thống chư thiên tinh thần xưng hoàng, chính là để ứng với mệnh cách, sửa đổi túc mệnh, tránh khỏi Vu Yêu lượng kiếp.

Hoàng giả mệnh cách, định sẵn làm hoàng, xưng bá một phương, đây là túc mệnh, không thể trốn thoát.

Chương 569

Không tránh được, thì dùng phương pháp khác để hóa giải, cưỡng ép né tránh, ai biết sẽ xảy ra chuyện quái quỷ gì.

Chức Yêu Hoàng đó không thể làm, sự thật chứng minh họ đã thành công, không xảy ra chuyện quái quỷ gì.

Lăng Tiêu và La Hầu họ đã suy đoán, mục đích của Vu Yêu lượng kiếp là để phục hồi Địa Đạo, khai ích địa phủ, Hồng Quân đã sửa đổi Vu Yêu lượng kiếp, nhưng Vu Yêu lượng kiếp thực sự e rằng cũng phải hiến tế Yêu tộc, bao gồm cả Yêu Hoàng.

Không có gì bất ngờ, Yêu Hoàng sẽ trở về trong Yêu Đạo lượng kiếp cuối cùng.

Dù sao Bàn Cổ đã định là hậu duệ Bàn Cổ đều có thánh vị, chắc chắn sẽ không để hậu duệ thật sự chết đi.

Bị Lăng Tiêu và Hồng Quân làm một hồi, tất cả đều loạn cả lên.

Bây giờ không ai biết Yêu Đạo lượng kiếp cuối cùng sẽ biến thành như thế nào.

Tam Kim Ô đã thay đổi túc mệnh, chỉ hiến tế Phục Hy, nhưng vì Nữ Oa can thiệp, đã phục sinh Phục Hy từ trước.

Vậy thì, Yêu Đạo lượng kiếp sẽ không có ai trở về, Yêu tộc phải làm sao để trỗi dậy đây.

Bàn Cổ đã định, tư chất tuyệt đỉnh chỉ có Tam Thanh, chí cao vô thượng, tôn quý duy nhất.

Lăng Tiêu, Khổng Tuyên và Đại Bằng đều được coi là ngoại lệ.

Dù sao Bàn Cổ đã chết, Thiên Đạo lại xảy ra sai sót, xuất hiện

biến số là rất bình thường.

Mà người gánh vác Thiên mệnh, chỉ đứng sau Tam Thanh.

Những người còn lại thì yếu hơn một chút.

Còn có những người khác gánh vác Thiên mệnh, tuy không phải hậu duệ Bàn Cổ, nhưng tư chất cũng không thua kém hậu duệ Bàn Cổ.

Ví dụ như Bắc Hải Huyền Quy, gánh vác thiên mệnh chống trời, Quy Linh Thánh Mẫu là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, tư chất mạnh lắm đó.

Còn có Côn Bằng, gánh vác thiên mệnh tạo yêu văn yêu sư.

Chẳng phải, ban đầu Côn Bằng chạy đến Bồng Lai làm càn, chọc giận Lăng Tiêu, Lăng Tiêu quay đầu đem cơ duyên tạo yêu văn tặng cho Nữ Oa và Phục Hy.

Còn có Trấn Nguyên Tử, gánh vác thiên mệnh bảo vệ địa mạch Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử và bọn họ hoàn toàn có thể đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng đi Lục Đạo Thánh Nhân, áp lực nhỏ hơn, chắc chắn có thể đi xa hơn.

Lăng Tiêu ban đầu đã nói rõ, mấy người đều chọn đi Lục Đạo Thánh Nhân, chủ yếu là bị Hồng Quân chơi một vố, lại đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân quá khó.

Thực ra Lục Đạo Thánh Nhân cũng không có gì không tốt, chỉ cần không rời khỏi Hồng Hoang, thì không có ảnh hưởng gì, vẫn rất mạnh, đi lại còn nhẹ nhàng.

Có lẽ ban đầu Bàn Cổ đã nghĩ đến việc Hỗn Độn Ma Thần sẽ mưu đồ Hồng Hoang, tạo ra Lục Đạo Thánh Nhân loại đường tắt này, cũng

là để trói buộc Lục Đạo Thánh Nhân ở Hồng Hoang, bảo vệ Hồng Hoang.

Bắt buộc phải bảo vệ, không có lựa chọn.

Tam Thanh bây giờ trông có vẻ phong quang vô hạn, nhưng thực chất lại là thê thảm nhất, là những kẻ đáng thương nhất Hồng Hoang.

Gánh trên lưng tư chất đỉnh cấp nhất, cho dù đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân cũng không thành vấn đề, ấy vậy mà lại tự biến mình thành nô lệ của Hồng Quân, muốn thoát cũng không thoát được, bị Hồng Quân tai họa cho đủ đường.

Hồng Quân quả là độc ác, dù cho y có dung hợp Thiên Đạo, tư chất cũng chưa chắc đã bì được với Tam Thanh.

Tam Thanh thật sự quá đáng tiếc, tự hủy tiền đồ, Lục Đạo Thánh Nhân, chung quy vẫn không bằng Đại Đạo Thánh Nhân.

Quan trọng nhất là, cho dù Tam Thanh có đi đến tận cùng của con đường Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể thoát khỏi Hồng Quân.

Hồng Mông Tử Khí mà Hồng Quân ban tặng năm xưa vốn không hề trong sạch, Hồng Quân vẫn luôn không động đến thủ đoạn này là bởi vì uy hiếp đến cùng vẫn không hiệu quả bằng việc lừa phỉnh.

Nếu không, năm xưa Hồng Quân cũng không thể nào lãng phí một viên Vẫn Thánh Đan để khống chế Thông Thiên.

Hồng Quân vẫn còn hậu thủ, Tam Thanh xem như đã hoàn toàn rơi vào tay Hồng Quân, chỉ có Thông Thiên tỉnh ngộ sớm, vẫn còn một tia sinh cơ để thoát khỏi lão.

Lăng Tiêu vẫn luôn cảm thấy, lão già âm hiểm Lão Tử kia biết rất nhiều chuyện, với tâm cơ của Lão Tử, e là cũng đã lưu lại một tay.

Đừng thấy Nguyên Thủy nhảy nhót hung hăng nhất, thực ra

Nguyên Thủy mới là kẻ ngu xuẩn nhất...

Hồng Hài Nhi đã luyện hóa xong Nghiệp Hỏa, bây giờ xuất quan là muốn đến Hỏa Vực để hấp thu bản nguyên của các loại thần hỏa khác.

Gần đây Hỏa Vực rất được chào đón a.

Tình cảm tốt đẹp của ngoại công khiến Hồng Hài Nhi càng thêm áy náy với mẫu thân, càng thêm tức giận với Ngưu Ma Vương.

Mẹ tốt như vậy, tại sao lão ngưu này còn phải ra ngoài lêu lổng, hắn thật sự không thể hiểu nổi.

Ngưu Ma Vương thoáng chút lúng túng, nhìn ra được nộ hỏa trong mắt đứa con trai ngoan, không dám nói thêm về chuyện này nữa.

"Trầm Hương ở Huyết Hải đã xảy ra chuyện gì?" Ngưu Ma Vương chuyển chủ đề, hắn quả thực cũng rất tò mò.

"Dương Tiễn từ Tiệt Giáo mượn được Sinh Tử Đồ, giam giữ rất nhiều Đại La Kim Tiên vào trong đó, rồi bảo ngoại công lừa Trầm Hương vào, ép buộc Trầm Hương không ngừng chiến đấu, lĩnh ngộ pháp tắc chiến đấu để đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng Trầm Hương không có chí tiến thủ, không thành công, suýt chút nữa nhập ma, phế luôn rồi." Hồng Hài Nhi không hề giấu diếm, chuyện Dương Tiễn không muốn giết Trầm Hương, cả nhà ba người bọn họ đã biết ngay từ đầu.

Dương Tiễn vì bồi dưỡng Trầm Hương, có thể nói là dụng tâm lương khổ, Trầm Hương quả thực không có chí tiến thủ, bây giờ hắn cũng có chút chán ghét Trầm Hương.

Rốt cuộc con đường đi vẫn quá thuận lợi, tâm tính chưa đủ.

"Thật sự phế rồi à, vậy lần này Dương Tiễn định làm thế nào?"

Ngưu Ma Vương chớp chớp đôi mắt trâu.

“Không biết, Dương Tiễn bảo chúng ta không cần quan tâm, đi tìm con hồ ly lẳng lơ của ngươi đi, đừng ở đây ảnh hưởng đến tâm tình của mẹ ta.” Hồng Hài Nhi mắng một câu, rồi bay về phía Hỏa Vực.

Ngưu Ma Vương lại một trận lúng túng, quyết định đi tìm bọn Ngao Xuân, hắn đã thấy chuyện ở đây, không nói một tiếng thì không hợp lẽ.

Tại Chân Quân Phủ ở Quán Giang Khẩu, Trầm Hương tỉnh lại, vì gân mạch đứt hết, nguyên thần bị phong ấn, nên không thể động đậy, chật vật nằm trên đất.

“Trầm Hương, Trầm Hương con sao rồi?” Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương vừa mừng vừa lo.

“Đa, Đinh Hương, đây là đâu?” Trầm Hương yếu ớt hỏi.

“Đây là địa lao của Chân Quân Phủ ở Quán Giang Khẩu, con bị tên súc sinh Dương Tiễn bắt tới đây.” Lưu Ngạn Xương nghiến răng nghiến lợi nói.

“Chân Quân Phủ?

Đinh Hương, không phải muội bị Tiểu Ngọc bắt đi sao, sao lại ở đây?” Trầm Hương ngẩn ra.

“Tiểu Ngọc đã đầu quân cho Dương Tiễn, là cùng một giuộc với hắn.” Đinh Hương mắt đầy oán hận.

“Không, không thể nào, Tiểu Ngọc sao có thể?” Trầm Hương không thể chấp nhận được, hắn vẫn luôn tìm cớ trong lòng cho Tiểu Ngọc, hắn thậm chí có thể chấp nhận Tiểu Ngọc vì tình mà giết hại Đinh Hương.

Nhưng hắn vạn vạn lần không ngờ Tiểu Ngọc lại đầu quân cho

Dương Tiễn, cũng vạn vạn lần không thể chấp nhận.

"Hừ, sự thật đã bày ra trước mắt rồi, ả bắt ta chính là để tỏ lòng trung thành với Dương Tiễn, tối hôm đó ở Hoa Sơn, ả đã muốn bắt huynh, chắc chắn là muốn bắt huynh giao cho Dương Tiễn." Đinh Hương cắn ngược lại một miếng.

"Đinh Hương là một cô gái tốt như vậy đang ở ngay trước mắt, con còn nghĩ gì nữa, quên con hồ ly nhỏ đó cho ta, ta tuyệt đối không thể để con cưới con hồ ly nhỏ đó, con quên nó đi cho ta.

Nếu chúng ta có thể sống sót ra ngoài, con sẽ thành thân với Đinh Hương, một cô con dâu tốt như vậy, mẹ con chắc chắn cũng sẽ rất hài lòng." Lưu Ngạn Xương ra vẻ làm cha, giờ phút này vô cùng cứng rắn.

Chương 570

Đinh Hương vui mừng khôn xiết, nỗ lực trong khoảng thời gian này cuối cùng đã không uổng phí.

"Hừ, còn muốn ra ngoài?

Các ngươi không có cơ hội đâu." Giọng của Dương Tiễn truyền đến, y lạnh lùng bước vào.

"Dương Tiễn, ngươi tác oai tác quái, nhất định sẽ gặp báo ứng." Lưu Ngạn Xương căm hận nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

"Báo ứng?

Chẳng qua chỉ là lời tự an ủi của kẻ yếu mà thôi.

Mọi chuyện hôm nay, đều do tên phàm nhân hạ tiện nhà ngươi gây ra." Dương Tiễn cầm lấy cây roi bên cạnh, quất mạnh vào Lưu Ngạn Xương.

"Súc sinh, đừng đánh đa ta, có bản lĩnh thì nhắm vào ta này." Trầm Hương mắt đỏ ngầu gào thét.

"Tiện chủng, tiện chủng..." Dương Tiễn mắt đầy nộ hỏa, quay tay quất mạnh vào Trầm Hương, tràn đầy sự hận sắt không thành thép.

Đạo tâm không ổn định phải không, sỉ nhục vẫn chưa đủ, thù hận vẫn chưa đủ, đúng là cái đồ tiện chủng thiếu đòn.

Trút giận xong, Dương Tiễn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trong một tháng tiếp theo, Dương Tiễn điên cuồng sỉ nhục Trầm Hương, kích phát lòng thù hận của hắn đến cực điểm.

Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương cũng phải chịu không ít khổ sở.

Mãi cho đến hôm nay, Hao Thiên Khuyển đến báo cáo: "Chủ nhân,

Ngưu Ma Vương dẫn theo bọn Ngao Xuân đến rồi, Tôn Ngộ Không cũng được gọi tới." "Mang Trầm Hương theo, đến Thiên Đình." Dương Tiễn thần sắc bình tĩnh, y vẫn luôn chờ đợi, chờ đám ngu ngốc đó đến.

Ngưu Ma Vương ở Huyết Hải thấy y bắt Trầm Hương đi, chắc chắn sẽ nói cho bọn Ngao Xuân, đám ô hợp này nhất định sẽ đến cứu Trầm Hương.

Y cố ý không mang Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương đi, còn rút hết Thảo Đầu Thần về, y và Hao Thiên Khuyển vừa đi, Chân Quân Phủ hoàn toàn không còn phòng bị.

Mượn tay đám ô hợp này mang Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương đi, y sớm đã dùng Thiên Nhãn đưa tư tưởng của mình vào trong hồn phách nguyên thần của hai người.

Tương đương với việc đặt camera giám sát, lúc cần thiết còn có thể chi phối suy nghĩ của cả hai.

Thả hai người ra ngoài để câu cá lớn, hơn nữa, Lưu Ngạn Xương trước đó đã ăn Bàn Đào, có được ngàn năm tuổi thọ cũng sắp hết hạn, y không muốn gia hạn tuổi thọ cho tên chó này.

Tôn Ngộ Không, Na Tra đều đã đến, khí thế hùng hổ, kết quả lại đến công cốc, Chân Quân Phủ trống không, nhưng cũng coi như có thu hoạch, cứu được Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương.

Dưới sự vu khống của Đinh Hương, mọi người vô cùng phẫn nộ với Tiểu Ngọc, đầu quân cho Dương Tiễn, đây là điều họ tuyệt đối không thể chấp nhận.

Lại biết được Trầm Hương bị Dương Tiễn đưa lên Thiên Đình, lần này khó giải quyết rồi.

"Sợ gì chứ, chúng ta cứ đánh thẳng lên Thiên Đình cứu người."

Ngao Xuân vừa đột phá Chuẩn Thánh, tự tin tăng vọt, cảm thấy mình bây giờ mạnh đến đáng sợ, bọn họ có nhiều Chuẩn Thánh như vậy, chắc chắn sẽ thắng.

"Ngươi tưởng Thiên Đình ăn chay chắc?

Ngọc Đế là Á Thánh, còn mạnh hơn cả Dương Tiễn.

Còn có Lôi Trạch, Kim Linh Thánh Mẫu, Chân Võ Đại Đế, chưa chắc đã yếu hơn Dương Tiễn.

Chúng ta đánh một mình Dương Tiễn đã đủ mệt rồi, đi công đánh Thiên Đình chính là tự tìm cái chết.

Trước đây các ngươi bế quan không biết, Quảng Thành Tử có Phiên Thiên Ấn trong tay, mạnh đến mức nào các ngươi cũng đã thấy ở Bắc Minh rồi, trước đó lên Thiên Đình làm càn, còn bị đánh trọng thương bắt sống." Ngưu Ma Vương mặt đầy vạch đen, bản lĩnh không bao nhiêu mà tự tin lại quá thừa.

"Vậy chúng ta cũng không thể không làm gì, cứ trơ mắt nhìn Trầm Hương chết sao?" Ngao Xuân vừa lo vừa bất lực, cảm giác vô lực sâu sắc, đột phá Chuẩn Thánh rồi mà vẫn chưa đủ, vẫn cần phải có sức mạnh lớn hơn.

"Thế này đi, chúng ta chia làm hai đường.

Ta lên Thiên Đình tìm sư phụ, nếu sư phụ ta ra mặt, có lẽ có thể bảo vệ được Trầm Hương.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ đang ở Đông Vực không biết tìm cái gì, các ngươi đi tìm Mai Sơn Lục Huynh Đệ và tiểu hồ ly, ép Dương Tiễn trao đổi con tin." Ngưu Ma Vương sắp xếp.

Giờ phút này, cảm giác ưu việt của Ngưu Ma Vương tăng vọt, so với đám người đang luống cuống tay chân này, hắn quả thực quá thông minh.

Đợi Ngưu Ma Vương đến Thiên Đình, tội danh của Trầm Hương đã được định, Dương Tiễn đang chuẩn bị bắt Trầm Hương đến Trảm Yêu Đài xử quyết.

Nam Cực Tiên Ông rất lo lắng, không ngờ Dương Tiễn lại tàn nhẫn đến vậy, thật sự muốn xử tử Trầm Hương.

Trầm Hương mà chết, việc sửa đổi Thiên Điều sẽ không thể nào thực hiện được, nhưng nếu ông ta mở miệng lúc này, chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Tội danh bao che kẻ vi phạm Thiên Điều không hề nhỏ.

Thấy Ngưu Ma Vương đến, Nam Cực Tiên Ông vội vàng nháy mắt với Ngưu Ma Vương, bảo Ngưu Ma Vương tìm cách cứu Trầm Hương, để con trâu ngốc này xông lên trước.

Ngưu Ma Vương liếc mắt một vòng, thấy Lão Quân cũng ở đó, ngẩn ra một lúc, sư phụ không phải đang ở Đâu Suất Cung bế quan luyện đan sao, ra ngoài từ lúc nào vậy.

Đúng lúc này, Lão Quân đột nhiên đứng ra nói: "Nương nương, lão đạo đang luyện chế một lò Thập Nhị Chuyển Kim Đan, cần quả vị Đại La làm dược dẫn, dù sao cũng phải xử tử Trầm Hương, giao cho lão đạo luyện đan dùng, còn có thể cống hiến chút giá trị trước khi chết." Nam Cực Tiên Ông liếc nhìn Ngưu Ma Vương, cứ ngỡ là Ngưu Ma Vương nhờ Lão Quân cứu người.

Ngưu Ma Vương thì ngẩn ra, hắn còn chưa kịp hành động mà.

Không đúng, lại là một màn kịch lớn, e là sư tôn đang phối hợp với Dương Tiễn diễn kịch.

Trầm Hương phế rồi, Dương Tiễn bắt Trầm Hương lên Thiên Đình, e là muốn nhờ sư tôn ra tay cứu Trầm Hương.

Dương Tiễn đã sắp xếp cả rồi, hắn cũng không nhiều lời nữa, yên

lặng xem kịch.

“Nương nương, Lão Quân nói có lý, dù sao cũng phải xử tử, không bằng tận dụng vật chất trước khi chết.” Nam Cực Tiên Ông có chút không kìm được, sợ Vương Mẫu không đồng ý, Trầm Hương đối với Xiển Giáo cũng rất quan trọng.

“Được thôi, vậy thì tận dụng vật chất, giao cho Lão Quân đi.” Vương Mẫu thuận nước đẩy thuyền.

Ngưu Ma Vương âm thầm chửi thầm, một đám hí tinh, thật không chịu nổi, chỉ có Nam Cực Tiên Ông là kẻ ngốc thật sự.

Cứ như vậy, Trầm Hương bị Thái Thượng Lão Quân đưa đến Đâu Suất Cung.

“Đa tạ sư tổ cứu giúp.” Trầm Hương tưởng mình đã được cứu, Lão Quân là sư tôn của Trư Bát Giới, hắn là đồ đệ của Trư Bát Giới, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng theo vai vế, hắn nên gọi là sư tổ.

“Lão đạo không phải cứu ngươi, lão đạo là thần tử của Thiên Đình, sẽ không làm chuyện có lỗi với Thiên Đình.

Thập Nhị Chuyển Kim Đan đoạt thiên địa tạo hóa, ngươi cũng không uổng công đến thế gian một chuyến.” Thái Thượng Lão Quân lắc đầu, rồi ném Trầm Hương vào Bát Quái Lô.

Trầm Hương choáng váng, Lão Quân vậy mà thật sự muốn dùng hắn luyện đan, không kịp suy nghĩ nhiều, Lục Đinh Thần Hỏa ập đến, Trầm Hương bị thiêu đốt kêu la thảm thiết.

Lần này hắn thật sự hoảng sợ, nguy cơ tử vong bao trùm tâm trí.

Lão Quân không ngừng ném dược liệu vào Bát Quái Lô, càng khiến Trầm Hương tin chắc rằng Lão Quân thật sự muốn dùng hắn luyện đan.

Không, ta không thể chết.

Đúng rồi, đại sư bá năm xưa cũng bị ném vào Bát Quái Lô, đại sư bá có thể sống sót, vậy thì hắn cũng có thể.

Lòng cầu sinh của Trầm Hương bị kích thích, hắn liều mạng suy nghĩ làm sao để sống sót.

Những dược liệu đó nhanh chóng bị hòa tan, dược lực dung nhập vào cơ thể hắn.

Trầm Hương cảm giác cơ thể đang được phục hồi nhanh chóng, đồng thời lại bị Lục Đinh Thần Hỏa không ngừng tàn phá.

Chương 571

Không được, không thể tiếp tục như vậy, không thể bỏ cuộc.

Trầm Hương liều mạng hấp thu dược lực, tốc độ phục hồi cơ thể vượt qua tốc độ tàn phá, vậy hắn rất có khả năng khôi phục tu vi, chỉ cần khôi phục tu vi, hắn sẽ có cơ hội mở Bát Quái Lô thoát ra ngoài.

Trầm Hương đang cầu sinh, ở hạ giới, Tôn Ngộ Không và những người khác cũng đang nỗ lực tìm kiếm Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Tiểu Ngọc.

Ngao Xuân xui xẻo gặp phải Tiểu Ngọc.

"Khốn kiếp, ngươi lại đầu quân cho Dương Tiễn, còn bắt Đinh Hương giao cho Dương Tiễn, ta muốn ngươi phải trả giá." Ngao Xuân tính tình nóng nảy, trực tiếp ra tay với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc rất mông lung, nàng đầu quân cho Dương Tiễn từ lúc nào: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Hừ, còn giả vờ, xảy ra chuyện gì ngươi lại không biết sao?" Ngao Xuân không bao giờ tin Tiểu Ngọc nữa, giơ Cửu Xỉ Bá đập tới.

Thấy không thể giao tiếp với Ngao Xuân, Tiểu Ngọc chỉ có thể ra tay.

Hai người đại chiến, đều dùng đến Pháp Tướng Thiên Địa, Ngao Xuân thúc đẩy Ao Chiến Chi Pháp và pháp tắc Thôn Phệ, khí tức tăng vọt.

Tác dụng lớn nhất của Ao Chiến Chi Pháp là có thể tạm thời tăng tu vi, mức độ gia trì không nhỏ.

Đáng tiếc Ngao Xuân vẫn chưa học được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, nếu không có thể tăng lên đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngao Xuân có Ao Chiến Chi Pháp, Tiểu Ngọc có Bá Thiên Thần Chưởng, Ngao Xuân có pháp tắc Thôn Phệ, Tiểu Ngọc có pháp tắc Huyết.

Ngao Xuân có bản mệnh thần thông, Tiểu Ngọc cũng có chín đuôi.

Nhưng Tiểu Ngọc có một ưu thế rất lớn, pháp bảo lợi hại hơn Ngao Xuân nhiều.

Rất nhanh Ngao Xuân đã rơi vào thế hạ phong.

Ngao Xuân nổi nóng, trực tiếp bắt đầu liều mạng, thiêu đốt nguyên âm chi lực.

"Ao chiến thiên địa." Ngao Xuân trước đó về Đông Hải Long Cung khoe khoang việc hắn đột phá Chuẩn Thánh, trong Long Cung giam giữ rất nhiều tội long hoặc tu sĩ đắc tội Long tộc, nữ không ít, hắn đã hấp thu rất nhiều nguyên âm chi lực dự trữ.

Ao Chiến Chi Pháp phối hợp với pháp tắc Thôn Phệ, không cần thông qua giao hợp để hấp thu, có thể hấp thu cách không trên phạm vi lớn.

Thiêu đốt nguyên âm chi lực, kết hợp với pháp tắc Thôn Phệ, hình thành một vòng xoáy vạn trượng, thiên địa linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm đều bị hút tới, một luồng uy áp cuồng bạo lan tỏa.

"Bạo!" Ngao Xuân gầm lên một tiếng, kích nổ vòng xoáy, thiên địa linh khí bùng nổ kinh hoàng, uy lực kinh thiên.

Không gian Hồng Hoang hiện nay cực kỳ ổn định, cũng bị nổ ra những vết nứt không gian, sóng xung kích quét xa mấy chục vạn dặm, cả hai đều bị hất văng ra ngoài.

Chiêu này không phân địch ta, quả thực là chiêu thức đồng quy vu tận.

Nhục thân Long tộc của Ngao Xuân mạnh mẽ, lại có phòng bị, sớm đã lùi lại, nhưng uy lực quá lớn, phạm vi ảnh hưởng quá rộng, Ngao Xuân vẫn bị trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Phía Tiểu Ngọc, có Vô Lượng Tháp của Phục Hy và chín đuôi phòng ngự, vẫn bị trọng thương, nhưng tốt hơn Ngao Xuân nhiều, ít nhất vẫn còn sức chiến đấu.

Tiểu Ngọc tức điên, tên mãng phu này, động một chút là liều mạng, không có chút đầu óc nào.

Cả hai cùng bị thương, lần này thoải mái rồi?

Hài lòng rồi?

Tiểu Ngọc tức giận bay qua, rất muốn đánh Ngao Xuân một trận, nhưng nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của hắn, cuối cùng vẫn không nỡ ra tay, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Trầm Hương bị Dương Tiễn bắt lên Thiên Đình sắp bị xử tử, hại chết Trầm Hương, bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ?" Ngao Xuân gầm lên.

"Ta hại Trầm Hương lúc nào?

Cái gì?

Dương Tiễn bắt Trầm Hương lên Thiên Đình." Sắc mặt Tiểu Ngọc đại biến, chẳng lẽ nàng đoán sai rồi, Dương Tiễn thật sự muốn lấy mạng Trầm Hương?

"Ngươi giả vờ cái gì?

Nếu không phải ngươi bắt Đinh Hương, Trầm Hương sẽ không đồng ý giúp Ngưu Ma Vương, sẽ không đến Huyết Hải, sẽ không bị Dương Tiễn bắt đi.

Đều là do ngươi, ngươi hại Trầm Hương, hôm nay ngươi tốt nhất là giết ta đi, nếu không ta nhất định sẽ giết ngươi." Ngao Xuân mắt đỏ

ngầu gầm lên.

Mặc dù thua, nhưng hắn vẫn không phục, nếu hắn học được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, nếu hắn nắm vững bản mệnh thần thông mới, hắn nhất định sẽ không thua Tiểu Ngọc.

"Không, không thể nào." Tiểu Ngọc lúc này rất bình tĩnh, nàng vẫn cảm thấy suy đoán trước đó của mình không sai, không tin Dương Tiễn thật sự sẽ giết Trầm Hương.

Nhưng nàng lại không dám cược, lỡ như thì sao.

Nhưng nàng lại không thể làm gì, với thực lực của nàng, đừng nói là đi cứu Trầm Hương, ngay cả Nam Thiên Môn cũng không vào được.

Đúng rồi, sư phụ.

Tiểu Ngọc đột nhiên nghĩ đến Cổ Điêu, vội vàng bay về Bắc Câu Lô Châu, nhờ Phục Hy giúp nàng liên lạc với Cổ Điêu, nàng tuy là đồ đệ của Cổ Điêu, nhưng không có tiên tịch Thiên Đình, không vào được Thiên Đình.

Phục Hy dùng Chiêu Yêu Phiên liên lạc với Cổ Điêu, không lâu sau Cổ Điêu liền đến, Tiểu Ngọc vội vàng hỏi thăm tình hình của Trầm Hương.

Biết được Trầm Hương bị Thái Thượng Lão Quân đưa đi, Tiểu Ngọc lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, suy đoán của nàng là đúng, Dương Tiễn không thể nào thật sự giết Trầm Hương.

Giao Trầm Hương cho Thái Thượng Lão Quân, đó chẳng phải là bảo vệ Trầm Hương sao?

Theo vai vế, Thái Thượng Lão Quân là sư tổ của Trầm Hương, làm sao có thể thật sự dùng Trầm Hương luyện đan.

Nhưng mà, theo lý thuyết, Dương Tiễn bắt được Trầm Hương thì không còn đường lui, Dương Tiễn đáng lẽ không nên bắt Trầm Hương mới phải.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ép Dương Tiễn phải bắt Trầm Hương lên Thiên Đình.

Đúng rồi, Huyết Hải, chắc chắn là ở Huyết Hải đã xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Ngọc lập tức đến Huyết Hải.

Trên đường đi, Tiểu Ngọc xui xẻo gặp phải Khang Lão Đại đang bị Kim Ca và Hoan Muội truy sát, thế là ra tay bảo vệ Khang Lão Đại.

"Ngươi, ngươi thật sự đã đầu quân cho Dương Tiễn?" Hoan Muội không dám tin, khó có thể chấp nhận nhìn Tiểu Ngọc.

"Ta không có, huynh ấy đã cứu mạng ta, ta phải trả ơn." Tiểu Ngọc không dám nhìn thẳng vào Kim Ca và Hoan Muội.

"Vậy Trầm Hương thì sao?

Trầm Hương hiện đang nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có bắt được huynh ấy, mới có thể ép Dương Tiễn thả Trầm Hương." Kim Ca nói.

Tiểu Ngọc không biết nói gì, vẫn không lay động bảo vệ Khang Lão Đại.

"Ngươi ngay cả Trầm Hương cũng không quan tâm nữa, thật sự khiến chúng ta quá thất vọng.

Nếu ngươi đã khăng khăng muốn bảo vệ huynh ấy, vậy chúng ta cứ dùng thực lực nói chuyện đi." Kim Ca thất vọng lắc đầu, tế ra pháp bảo tấn công Tiểu Ngọc.

Hai anh em họ rất nghèo, nhưng trước đó Khai Minh Tiên Quân đã tặng cho mỗi người một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Theo lời Khai Minh Tiên Quân, đó là những pháp bảo bị hư hỏng mà Ngọc Đế nhặt được trong Vu Yêu lượng kiếp, Ngọc Đế bế quan, dung luyện tất cả những pháp bảo đó, luyện ra hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Mặc dù chỉ có hai mươi sáu đạo cấm chế, nhưng cũng là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy nhiên, hai anh em họ quả thực bình thường, không thể so sánh với nội tình sâu dày của Ngao Xuân, Ao Chiến Chi Pháp họ không học, bản mệnh thần thông cũng không có, Pháp Tướng Thiên Địa còn có giới hạn thời gian.

Chương 572

Ngay cả Tiểu Ngọc bị trọng thương, họ cũng không đánh lại.

Tiểu Ngọc cũng không làm tổn thương hai người, chỉ đẩy lùi họ, rồi mang Khang Lão Đại đi.

Đến một nơi ẩn nấp, Tiểu Ngọc mở miệng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Dương Tiễn lại bắt Trầm Hương, còn đưa lên Thiên Đình?

Ngươi không cần lừa ta, ta đã biết rồi, Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương, làm mọi thứ đều là để rèn luyện Trầm Hương." Tiểu Ngọc cũng muốn thử xem mình đoán có đúng không.

Khang Lão Đại ngẩn ra một lúc, nhìn sâu vào con hồ ly nhỏ, thở dài một tiếng: "Còn có thể vì cái gì, Trầm Hương không có chí tiến thủ chứ sao.

Nhị gia vì nó mà dốc hết tâm sức, từ khi nó chưa ra đời đã chuẩn bị cho nó, bắt một đám Đại La Kim Tiên cho nó luyện tập.

Để nó không ngừng chiến đấu, lĩnh ngộ pháp tắc chiến đấu, nhưng trong xương cốt nó lại mềm yếu, phụ lòng dụng tâm của nhị gia.

Ở Hư Khâu Tiên Sơn, nhị gia mời Lăng Hư Thất Tiên giúp đỡ thiết lập thử thách để bồi dưỡng lòng kiên trì và quyết tâm của nó.

Nhưng cuối cùng nó vẫn khiến nhị gia thất vọng, lại lựa chọn nhập ma, nếu không phải nhị gia kịp thời ra tay, Hồng Hoang đã không còn chỗ cho nó dung thân." Nói đến đây, Khang Lão Đại cũng đầy vẻ hận sắt không thành thép, cảm thấy không đáng cho những gì nhị gia đã bỏ ra.

Vì Trầm Hương, nhị gia mang tiếng xấu, một mặt tìm cách bồi dưỡng Trầm Hương, một mặt truy tra Vân Hải Tiên Môn, mệt mỏi gần chết, mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Nhưng Trầm Hương thì sao, chưa từng làm nhị gia vui lòng một lần nào, hết lần này đến lần khác làm nhị gia thất vọng, một tên nhu nhược không thể đỡ nổi.

Nhị gia gây áp lực cho Tiểu Ngọc không nhỏ hơn Trầm Hương, người ta có thể chịu đựng được, tại sao Trầm Hương lại không được.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng nổi nóng.

"Vậy bây giờ Dương Tiễn định làm thế nào, thật sự giết Trầm Hương sao?" Tiểu Ngọc có chút lúng túng, lại rất lo lắng, Trầm Hương quả thực không có chí tiến thủ, người ta Kim Ca, Hoan Muội, Ngao Xuân đều đã đột phá, có Dương Tiễn giúp đỡ, Trầm Hương lại vẫn không đột phá được.

Nhưng nàng cũng không thể chấp nhận Trầm Hương chết, tình không biết từ đâu mà đến, một khi đã sâu đậm, dù Trầm Hương có phế đến đâu, nàng cũng không muốn Trầm Hương chết.

"Nếu là ta, ta sẽ mặc kệ.

Nhị gia định cho Trầm Hương thêm một cơ hội nữa, nhờ Thái Thượng Lão Quân giúp đỡ, ném vào Bát Quái Lô dùng phương pháp luyện đan để giúp Trầm Hương phục hồi thương thế, tiện thể giúp Trầm Hương trừ bỏ ma tính, dùng cách phá rồi mới lập, đặt vào chỗ chết mới có thể sống để kích phát tiềm lực của Trầm Hương.

Nhị gia nói đây là cơ hội cuối cùng, nhưng với tính cách của nhị gia, nếu lần này lại thất bại, e là vẫn sẽ tìm cách cho Trầm Hương cơ hội.

Người đời đều nói nhị gia vô tình, nhưng người có tình nghĩa nhất

thế gian này không ai khác chính là nhị gia, đó là lý do tại sao chúng ta lại hết lòng theo nhị gia." Khang Lão Đại không nhịn được mà đau lòng cho nhị gia, nhị gia thật sự quá mệt mỏi.

Tại sao một nhân kiệt như nhị gia lại có một đứa cháu ngoại bất tài như Trầm Hương.

Xem ra nhị gia nói không sai, gen của Lưu Ngạn Xương thật sự không được.

Tiểu Ngọc nhất thời cũng không biết nói gì, thậm chí cũng có chút đau lòng cho Dương Tiễn, giận Trầm Hương không tranh đấu.

"Năm xưa nhị gia không nên mềm lòng, để Trầm Hương ở bên cạnh Lưu Ngạn Xương.

Nhị gia từ nhỏ đã mất cha, thiếu thốn tình cha, không muốn Trầm Hương giống mình, nhất thời mềm lòng, kết quả dẫn đến Trầm Hương bị Lưu Ngạn Xương dạy dỗ thành phế vật.

Tên phàm nhân hạ tiện đáng chết đó." Khang Lão Đại trước nay tính tình rất tốt, lúc này cũng nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức băm vằm Lưu Ngạn Xương thành ngàn mảnh.

"Tại sao bọn Ngao Xuân lại biết ta giao Đinh Hương cho Dương Tiễn?" Tiểu Ngọc không tiện nói gì, chuyển chủ đề, dù sao đó cũng là cha của Trầm Hương, là bố vợ tương lai của nàng.

"Nhị gia cố ý để trống Chân Quân Phủ, để bọn Ngao Xuân cứu Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương đi, thả dây dài câu cá lớn." Khang Lão Đại không giấu diếm.

"Trước đó Vân Trung Tử ép ta thả Đinh Hương, Đinh Hương có phải là do Xiển Giáo sắp xếp bên cạnh Trầm Hương không?

Trước đó khi tiêu diệt Tiên Thiên Ma Tộc, Huyết Khấp Ma Thánh nói Tam Thánh Mẫu là bị Bách Hoa Tiên Tử xúi giục, Tam Thánh

Mẫu có phải là bị Xiển Giáo tính kế không?" Tiểu Ngọc hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Không sai, ngươi thông minh hơn Trầm Hương nhiều, trước đó nhị gia bảo ngươi bắt Đinh Hương, chính là muốn xem Đinh Hương là do ai sắp xếp, nhị gia tự mình ra tay, kẻ chủ mưu sau lưng không dám động, nhưng ngươi ra tay thì khác, kẻ chủ mưu sau lưng nhất định sẽ ra tay với ngươi.

Đại tiểu thư là bị một thế lực tên là Vân Hải Tiên Môn tính kế, Vân Hải Tiên Môn có quan hệ với Xiển Giáo, cụ thể là quan hệ gì thì không biết.

Năm xưa nhị gia tra ra Vân Hải Tiên Môn, sau đó Vân Hải Tiên Môn liền ẩn náu, không bao giờ xuất hiện nữa." Khang Lão Đại tán thưởng gật đầu.

Trầm Hương thì chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, chỉ biết hận nhị gia, trách nhị gia, có chút thông minh vặt, nhưng không có đại trí tuệ.

Càng so sánh, Trầm Hương càng kém cỏi, thật tức chết mà.

"Tại sao Xiển Giáo lại muốn tính kế Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương?" Tiểu Ngọc hỏi đến gốc rễ vấn đề.

"Bọn họ muốn sửa đổi Thiên Điều, Thiên Điều là nền tảng của Thiên Đình, duy trì trật tự Thiên Đình, vô cùng quan trọng.

Thiên Điều quy định thần tiên không được động tình, để ngăn chặn thần tiên kết thông gia, kéo bè kết phái, đối với việc duy trì sự ổn định của Thiên Đình vô cùng quan trọng.

Những thần linh trên bảng Phong Thần, không thể tu luyện nữa, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào hậu đại, đều muốn sửa đổi Thiên Điều, nhưng Thiên Điều do nhị gia nắm giữ, nhị gia lạnh lùng vô tình,

không ai dám làm càn, dám đề xuất.

Xiển Giáo muốn sửa đổi Thiên Điều, là muốn Thiên Đình đại loạn, Xiển Giáo nhân cơ hội đoạt lại chính thống của Đạo Môn.

Bọn họ biết, những người khác vi phạm Thiên Điều, nhị gia nhất định sẽ giết không tha, chỉ có đại tiểu thư, dù có chọc thủng trời, nhị gia cũng sẽ bảo vệ, vi phạm Thiên Điều thì sửa đổi Thiên Điều, bọn họ muốn ép nhị gia ra tay sửa đổi Thiên Điều.

Nếu thật sự là đại tiểu thư tự mình vi phạm Thiên Điều, nhị gia thật sự sẽ vì đại tiểu thư mà sửa đổi Thiên Điều, nhưng nhị gia đã phát hiện ra điều không đúng.

Họ không thể dùng đại tiểu thư để ép nhị gia sửa đổi Thiên Điều, liền chuyển mục tiêu sang Trầm Hương, chỉ cần Trầm Hương có chí tiến thủ, nhị gia còn nỡ giết Trầm Hương sao, chắc chắn sẽ vì Trầm Hương và đại tiểu thư mà sửa đổi Thiên Điều." Khang Lão Đại kể hết những gì mình biết cho Tiểu Ngọc.

"Thì ra là vậy, Xiển Giáo thật đáng ghét, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, trước đó ta không nên dừng tay, nên trực tiếp giết Vân Trung Tử." Tiểu Ngọc vô cùng phẫn nộ.

"Hừ, Nguyên Thủy chính là cái đức hạnh đó, vì lợi ích, hoàn toàn không kể tam thanh tình nghĩa, liên hợp với người ngoài ra tay tàn độc với Tiệt Giáo, môn nhân Xiển Giáo đều học theo, từng người một ích kỷ, không có giới hạn." Khang Lão Đại ghét bỏ nói.

"Vậy mục đích Xiển Giáo sắp xếp Đinh Hương bên cạnh Trầm Hương là gì?" Tiểu Ngọc nghi ngờ hỏi.

Theo lý thuyết, Xiển Giáo hoàn toàn không cần thiết phải sắp xếp quân cờ Đinh Hương, thực sự thừa thãi.

"Đây cũng là điều nhị gia nghi ngờ, nước cờ này của Xiển Giáo có

vẻ rất đột ngột.

Tứ công chúa Đông Hải từng đưa ra một lời giải thích, nói rằng Xiển Giáo muốn lợi dụng Đinh Hương để khiến Trầm Hương động tình, khiến Trầm Hương cảm thấy nhị gia là sai, sau này dễ ép nhị gia sửa đổi Thiên Điều.

Nhưng nhị gia cảm thấy không đơn giản như vậy, muốn đạt được bước này, tìm nữ tiên Hồ tộc hoặc A Tu La tộc đi quyến rũ Trầm Hương chẳng phải tốt hơn sao.

Đinh Hương có tiên căn Tiên Thiên cửu phẩm, do Hỗn Độn Thạch hóa hình, Xiển Giáo tốn công sức lớn tạo ra Đinh Hương, chỉ để khiến Trầm Hương động tình, không khỏi là dùng dao mổ trâu giết gà và thừa thãi." Khang Lão Đại nói.

"Tứ công chúa Đông Hải?

Không phải bị Dương Tiễn giết rồi sao?

Ta tận mắt thấy." Tiểu Ngọc ngẩn ra.

"Ha ha, có lúc tận mắt thấy chưa chắc đã là thật, Tứ công chúa vẫn luôn bảo vệ Trầm Hương, làm sao để Trầm Hương được rèn luyện, nhị gia bề ngoài ra tay tàn độc giết Tứ công chúa, kích phát lòng thù hận của Trầm Hương và Ngao Xuân, thù hận là động lực tốt nhất.

Thực ra là đã thu đi nguyên thần của Tứ công chúa, Tứ công chúa vẫn ổn, vẫn luôn ở bên cạnh nhị gia, hiến kế cho nhị gia, lắng nghe nhị gia tâm sự nỗi khổ trong lòng." Khang Lão Đại cười nói.

Cười rất chân thành, đây là sự công nhận đối với Ngao Băng Tâm, có Ngao Băng Tâm bầu bạn, nhị gia đã dịu dàng hơn không ít, biết cười, nói cũng nhiều hơn, không còn cô độc như vậy nữa.

Bọn họ đều thấy trong mắt, trừ Điêu Nhi ra, bọn họ đều rất công nhận Ngao Băng Tâm, có một chủ mẫu dịu dàng thấu hiểu lòng người

như vậy, cũng không tệ.

“Dương Tiễn huynh ấy thật sự dụng tâm lương khổ, hy vọng lần này Trầm Hương không làm Dương Tiễn thất vọng nữa.” Tiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh Khang Lão Đại, tay chống cằm.

Chương 573

"Đúng rồi, mỗ mỗ của ta đâu, mỗ mỗ của ta đột phá Đại La Kim Tiên, có phải là Dương Tiễn động tay động chân không?

Còn có đăng tâm Bảo Liên Đăng, mỗ mỗ của ta rõ ràng đã đột phá Đại La Kim Tiên, còn lừa ta trộm đăng tâm." Tiểu Ngọc vừa nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy uất ức.

"À, quả thực là nhị gia động tay động chân, Trầm Hương chìm đắm trong tình cảm nam nữ không chịu tiến thủ, ỷ vào Bảo Liên Đăng, tu luyện ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới.

Phải để nó đau một lần, mất đi con bài tẩy, nó mới biết tiến thủ.

Năm xưa ở Tịnh Đàn Miếu, các ngươi thật sự cho rằng Bảo Liên Đăng cộng với pháp lực của Trư Bát Giới là có thể làm tổn thương được nhị gia sao?

Nhị gia là muốn sỉ nhục Trư Bát Giới, ép Trư Bát Giới đi tìm Tôn Ngộ Không, nhị gia ngay từ đầu đã định để Tôn Ngộ Không dạy Trầm Hương, lúc đó mục đích đã đạt được, nhân tiện lấy cớ không chống đỡ nổi Bảo Liên Đăng để rút lui.

Nhưng Trầm Hương thì sao, tưởng có Bảo Liên Đăng là vạn sự như ý, không cần nỗ lực tu luyện nữa, mất đi động lực, cả ngày cùng ngươi tình cảm nam nữ.

Nhị gia chỉ có thể thông qua mỗ mỗ của ngươi ép ngươi trộm đi đăng tâm, để Trầm Hương ngộ nhận rằng không có đăng tâm, uy lực của Bảo Liên Đăng sẽ giảm mạnh, mất đi chỗ dựa.

Đồng thời ra tay độc địa làm tổn thương Trầm Hương một lần, để nó không còn nghĩ đến tình cảm nam nữ nữa, mỗ mỗ của ngươi vẫn

ổn, nhị gia sắp xếp bà ấy đến Côn Lôn Sơn âm thầm giám thị.” Khang Lão Đại có chút lúng túng nói.

Tiểu Ngọc nghe xong vừa tức giận, lại không thể phát hỏa.

Dương Tiễn rất đáng ghét, trêu đùa bọn họ, đùa giỡn tình cảm của bọn họ, nhưng những gì Dương Tiễn làm lại là đúng.

Sau chuyện đó, nàng và Trầm Hương đều chuyên tâm, nỗ lực tu luyện, đạt được tiến bộ rất lớn.

Nếu không tách họ ra, họ bị tình cảm níu chân, tiến bộ chắc chắn không lớn.

“Nghĩ theo một góc độ khác, nhị gia cũng coi như công nhận ngươi rồi đó, nói không chừng sau này ngươi còn phải đổi cách gọi là cữu cữu đấy.

Vị sư phụ kia của ngươi, cũng là do nhị gia chuyên môn tìm cho ngươi.” Khang Lão Đại trêu chọc nói.

Tiểu Ngọc mặt đỏ bừng, tò mò hỏi: “Vị sư phụ đó của ta rốt cuộc là ai, ta vẫn luôn không biết thân phận thật sự của người.” “Kinh nghiệm của ngươi vẫn chưa đủ, Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, Mị Kính, là pháp bảo của lão tổ Hồ tộc các ngươi, Hồ Mị đó.” Khang Lão Đại lắc đầu nói.

“A?

Lão tổ không phải đã chết rồi sao, bị Đường Tam Tạng sát hại.” Tiểu Ngọc có chút mông lung.

Năm xưa nàng bái nhập môn hạ của Trư Bát Giới, mỗ mỗ từng còn nghĩ đến việc ám sát Đường Tam Tạng để báo thù cho lão tổ.

“Ngươi thấy không, ta vừa nói ngươi lại quên, có lúc mắt thấy chưa chắc đã là thật.” Khang Lão Đại nói.

“Nhưng mà, lão tổ nếu chưa chết, Hồ tộc bị khi nhục, tại sao người không ra mặt bảo vệ Hồ tộc?” Tiểu Ngọc rất không hiểu.

“Nhân tộc sau đó không phải đã ra tay bảo vệ Hồ tộc rồi sao?

Nhưng Hồ tộc nợ Nhân tộc, cuối cùng vẫn phải trả, năm xưa Tô Đát Kỷ vào Triều Ca mê hoặc Nhân Hoàng, âm mưu làm loạn Nhân tộc.

Hồ tộc các ngươi cuối cùng phải trả giá, trả hết phần nhân quả này.

Nghe lão hồ ly nói, cha mẹ ngươi bị Hoan Hỉ Phật bắt đi, trước đó ở Huyết Hải, nhị gia đã giúp ngươi dạy dỗ tên lừa ngốc đó một trận.

Nhưng mà, tên lừa ngốc đó quả thực lợi hại, hắn tuy đánh không lại nhị gia, nhưng nhị gia cũng không giữ được hắn, ngươi muốn báo thù, còn có một con đường rất dài phải đi.

Nghe nhị gia nói, ngươi đã tham ngộ pháp tắc Huyết, nhị gia gần đây cũng đang tham ngộ pháp tắc Huyết, các ngươi có thể giao lưu trao đổi.” Khang Lão Đại nói.

Tiểu Ngọc mắt sáng lên, Cổ Điêu sư phụ cũng chỉ tham ngộ pháp tắc Huyết đến tiểu thành, con đường phía sau chỉ có thể tự mình mò mẫm, Dương Tiễn cũng biết pháp tắc Huyết, vậy nàng đã có thể tham chiếu, mò mẫm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Bây giờ làm sao?

Những huynh đệ kia của ngươi chắc chắn cũng đang bị truy sát, chúng ta có cần đi cứu không?” Tiểu Ngọc có chút lo lắng.

“Không cần, nhị gia đã thông báo trước cho chúng ta rút lui, họ đã về Thiên Đình rồi, ta là vì tra ra được một số manh mối, chậm lại một chút, không kịp về.” Khang Lão Đại lắc đầu.

“Manh mối?” Tiểu Ngọc tò mò nhìn qua.

“Không liên quan đến chuyện của Trầm Hương, chuyện này ảnh hưởng quá lớn, tạm thời không thể nói cho ngươi biết.” Khang Lão Đại lắc đầu, không nói chuyện của Mặc Linh Tộc, hắn đã khóa chặt mục tiêu, đang muốn xác minh có phải là Mặc Linh Tộc không, thì Kim Ca và Hoan Muội tìm đến, công cốc, có chút phiền.

“Vậy bây giờ chúng ta làm sao?” Tiểu Ngọc hỏi.

“Một động không bằng một tĩnh, bọn Kim Ca chắc chắn sẽ mai phục ở gần Nam Thiên Môn đợi ta, chúng ta cứ trốn ở đây không động, một khi động sẽ lộ ra sơ hở, gây thêm phiền phức cho nhị gia.” Khang Lão Đại rất trí tuệ nói.

“Đúng rồi, Kim Ca và Hoan Muội là lai lịch gì?

Có phải là do các ngươi sắp xếp không?” Tiểu Ngọc đột nhiên nhớ ra.

“Phải, nhưng cụ thể tạm thời không thể nói cho ngươi biết.” Khang Lão Đại gật đầu rồi lại lắc đầu, loại bí mật cốt lõi này, tạm thời không thể nói cho Tiểu Ngọc, dù sao Tiểu Ngọc mới gia nhập, sự tin tưởng có hạn.

Tiểu Ngọc mang Khang Lão Đại trốn đến Bắc Câu Lô Châu.

Bên kia, Kim Ca và Hoan Muội tìm khắp nơi, không tìm thấy Tiểu Ngọc và Khang Lão Đại, lại tìm thấy Ngao Xuân bị thương nặng.

Biết được là do Tiểu Ngọc làm, hai anh em tức điên: “Sao cô ta có thể nhẫn tâm ra tay nặng như vậy.” Dù sao đi nữa, họ cũng là những người bạn nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau hoạn nạn.

Tiểu Ngọc oan ức kêu trời, rõ ràng là do tên mãng phu Ngao Xuân tự làm, nàng căn bản không làm tổn thương Ngao Xuân, ngược lại còn bị Ngao Xuân làm tổn thương.

Nàng còn không ra tay thật với Ngao Xuân, luôn nương tay không muốn làm tổn thương hắn, ai ngờ Ngao Xuân lại trực tiếp tung đại chiêu liều mạng.

Chiêu đó của Ngao Xuân quả thực lợi hại, dù sao cũng là thái tử Long tộc, Trư Bát Giới cũng có bản lĩnh thật sự.

Dù sao nàng cảm thấy Ngao Xuân bây giờ lợi hại hơn Trầm Hương, nếu Ngao Xuân học được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, nàng muốn thắng Ngao Xuân cũng khó.

Ngao Xuân tuy lỗ mãng, nhưng kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Mà Ngao Xuân biết được Tiểu Ngọc cứu Khang Lão Đại đi, cũng tức không nhẹ.

Bên này, Khang Lão Đại thấy Tiểu Ngọc bị thương không nhẹ, biết được là do Ngao Xuân đánh bị thương, nghĩ rằng ở đây rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, bèn mang Tiểu Ngọc đến Địa Phủ.

Vu Tộc ở Địa Phủ đã khai phá rất nhiều bí cảnh dùng để luyện thể, những người giao hảo với Vu Tộc như Nhân tộc, Long tộc và Phượng tộc, đều có thể đến dùng, chỉ cần trả phí là được.

Hồ tộc đã rút khỏi Yêu tộc, nên sau khi Tiểu Ngọc trả phí, Cửu Phượng cũng rất sảng khoái cho Tiểu Ngọc vào luyện thể.

Tiểu Ngọc cũng sâu sắc hiểu rõ tầm quan trọng của việc tu luyện nhục thân, nếu nhục thân của nàng đủ mạnh, Ngao Xuân cũng không thể làm tổn thương nàng.

Ví dụ như Dương Tiễn, Trư Bát Giới không ít lần liều mạng với Dương Tiễn, nhưng liều mạng cũng không làm tổn thương được Dương Tiễn.

Bên kia, Tôn Ngộ Không và những người khác sắp lật tung cả Đông Vực rồi, cũng không tìm thấy Mai Sơn Huynh Đệ, vẫn là Nam

Cực Tiên Ông âm thầm truyền tin cho họ, nói rằng Mai Sơn Huynh Đệ đã về Thiên Đình.

Hơn nữa Ngưu Ma Vương đã mời Lão Quân giúp đỡ cứu Trầm Hương, Trầm Hương sẽ không sao, bảo họ yên tâm.

Hình tượng người tốt của Nam Cực Tiên Ông được xây dựng vững chắc, ít nhất Tôn Ngộ Không và những người khác đều cảm thấy Nam Cực Tiên Ông là người tốt.

Mà không làm gì, cứ chờ đợi như vậy, họ cũng ngồi không yên, thế là Trư Bát Giới đến gần Nam Thiên Môn canh giữ, những người khác thì đi khắp Hồng Hoang tìm Tiểu Ngọc và Khang Lão Đại. thoáng chốc mười năm trôi qua, Trầm Hương ở trong Bát Quái Lô bị luyện mười năm, vẫn luôn ở bên bờ vực có thể bị luyện hóa bất cứ lúc nào.

Trầm Hương liều mạng cầu sinh, tốc độ phục hồi nhục thân dần dần nhanh hơn tốc độ bị phá hủy, không ngừng bị phá hủy rồi lại chữa lành, mười năm trôi qua, nhục thân đã đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nhục thân phục hồi, Trầm Hương thoát khỏi cấm cố, nhưng nguyên thần của hắn đã bị Dương Tiễn phong ấn, chỉ có nhục thân Đại La Kim Tiên đỉnh phong, căn bản không đủ để hắn thoát khỏi Bát Quái Lô.

Chương 574

Thái Thượng Lão Quân cố ý để Trầm Hương nhìn thấy hy vọng, có thể lay động nắp lò Bát Quái, luôn chỉ thiếu một chút nữa là có thể mở ra, để Trầm Hương hiểu rằng, muốn thoát khỏi Bát Quái Lô, chỉ có đột phá Chuẩn Thánh.

Không, ta không thể chết như vậy, ta nhất định phải thoát ra ngoài.

Trầm Hương nhìn thấy hy vọng, lòng cầu sinh bùng nổ, sau một hồi làm công vô ích, dần dần bình tĩnh lại, thử phá vỡ phong ấn của Dương Tiễn.

Cuối cùng xác định được phương pháp, chỉ cần đột phá Chuẩn Thánh, nguyên thần lột xác tiến hóa, có lẽ sẽ phá vỡ được phong ấn.

Trầm Hương ngồi xếp bằng trong Bát Quái Lô, hồi tưởng lại từng cảnh chém giết trong Sinh Tử Đồ, hồi tưởng lại mười năm ở trong Bát Quái Lô bên bờ sinh tử. thoáng chốc lại mười năm trôi qua, ngày hôm nay, Trầm Hương cuối cùng đã ngộ ra áo nghĩa của pháp tắc chiến đấu, một lòng tiến về phía trước, hướng về cái chết mà sống, chiến thắng sự hèn nhát trong xương cốt, vứt bỏ mọi lo lắng.

Pháp tắc chiến đấu, chiến thiên, đấu địa, thắng chính mình.

Kẻ hèn nhát lo trước lo sau không xứng tham ngộ pháp tắc chiến đấu.

Chiến thắng được sự hèn nhát trong xương cốt, cả người Trầm Hương như thể thay da đổi thịt, ánh mắt trở nên kiên định, trên người có thêm một luồng khí chất cứng rắn một lòng tiến về phía trước, vĩnh viễn không sợ hãi.

Giờ khắc này, Trầm Hương mới giống như một người đàn ông,

giống như một đại trượng phu.

Ngày hôm đó, Trầm Hương thành công đột phá Chuẩn Thánh, cũng phá vỡ phong ấn mà Dương Tiễn đã thiết lập.

Dương Tiễn cảm ứng được, cuối cùng cũng cảm thấy vui mừng một lần, Trầm Hương vẫn chưa đến mức không thể cứu chữa.

Mà sau khi Trầm Hương đột phá, không vội vàng ra ngoài, mà nghĩ đến đại sư bá Tôn Ngộ Không, đại sư bá có thể luyện hóa Lục Đinh Thần Hỏa để mình sử dụng, hắn cũng có thể.

Dương Tiễn có Thái Dương Chân Hỏa, hắn cũng phải có một loại bản mệnh thần hỏa.

Dương Tiễn quả thực đủ mạnh mẽ, có thể làm mục tiêu phấn đấu, Dương Tiễn có thì hắn cũng phải có, hắn sẽ không yếu hơn Dương Tiễn, nâng cao nội tình, một ngày nào đó nhất định sẽ chiến thắng Dương Tiễn.

Bên kia, Kim Ca thông minh luôn cảm thấy Khang Lão Đại trước đó có gì đó không ổn, âm thầm giám thị một tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tu sĩ này có gì không đúng sao?

Thế là mang theo Hoan Muội đi âm thầm điều tra, có lẽ có thể dùng làm con bài đàm phán với Dương Tiễn.

Hai anh em điều tra hơn mười năm, tra đến đầu Ngọc Phật Gia, vị tu sĩ kia lấy vợ, là đồ đệ của Ngọc Phật Gia.

Hai người sinh được một đứa con trai, mà người phụ nữ kia lại quyến rũ con trai mình, còn hạ dược chồng, lẳng lơ trước mặt chồng, cùng con trai làm chuyện bậy bạ.

Đạo đức bại hoại, dạy con thành ma quỷ.

Vị tu sĩ kia trực tiếp sụp đổ, một bi kịch luân thường đạo lý.

Qua điều tra, những tu sĩ lấy đồ đệ của Ngọc Phật Gia, rất nhiều người đều có kết cục thê thảm, một màn bi kịch luân thường đạo lý.

Kim Ca và Hoan Muội lập tức ý thức được Ngọc Phật Gia không ổn, ngày hôm nay, hai anh em tra đến Hồ Tiên Viên.

Sau đó thì bị bắt.

Trong Hồ Tiên Viên không chỉ có Ngọc Phật Gia, mà còn giấu mấy vị Chuẩn Thánh.

Hai anh em bị áp giải đến mật thất dưới lòng đất, nhìn thấy con Mặc Linh quỷ dị, đứa trẻ quỷ dị trốn trong lầu tre, họ không biết đứa trẻ này là Vĩnh Hằng Ma Thần.

Hai anh em cũng là người cứng cỏi, dù Ngọc Phật Gia thẩm vấn thế nào, cũng chỉ nói là tình cờ đi ngang qua, không khai ra Khang Lão Đại.

Sau đó, hai anh em bị Vĩnh Hằng Ma Thần cưỡng ép gieo Tru Thế Chi Mặc, phong ấn ký ức liên quan, và viết cho hai anh em một vở bi kịch.

Tiếp theo, hai anh em sẽ bị ảnh hưởng một cách vô hình, đi theo kịch bản.

Ngọc Phật Gia làm hai anh em bất tỉnh, ném ra ngoài.

Đợi hai anh em tỉnh lại, hoàn toàn quên mất những chuyện liên quan đến Ngọc Phật Gia, chỉ nhớ phải cứu Trầm Hương, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây, tại sao lại bất tỉnh.

Kiểm tra cơ thể, không phát hiện điều gì bất thường, hai anh em cũng không nghĩ nhiều, đi hội hợp với Tôn Ngộ Không và những người khác, tư tưởng đã bị ảnh hưởng một cách vô hình.

Kim Ca là một người ổn trọng và sắc sảo như vậy, cũng trở nên

sơ suất.

Ngày hôm nay, Trầm Hương trong Bát Quái Lô cuối cùng đã luyện hóa được một tia bản nguyên Lục Đinh Thần Hỏa, mục đích đã đạt được, đã đến lúc phải ra ngoài.

Trầm Hương bùng nổ toàn lực, phá tung nắp lò Bát Quái, thành công thoát ra, nhưng chưa kịp vui mừng, đã bị Thái Thượng Lão Quân dùng phất trần đánh ngất đi.

"Ngươi mang nó đi đi." Thái Thượng Lão Quân ném Trầm Hương cho Ngưu Ma Vương.

"Được rồi." Ngưu Ma Vương giấu Trầm Hương vào pháp bảo Kim Cương Hoàn, chính là cái vòng trên mũi trâu của hắn, Thái Thượng Lão Quân lần đầu tiên luyện chế Kim Cương Trác thất bại, không đạt được phẩm chất như dự kiến, bèn đặt tên là Kim Cương Hoàn, tặng cho hắn.

Mặc dù là sản phẩm thất bại, nhưng cũng đạt đến thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có không gian riêng, có thể giam người, năng lực phòng ngự cũng rất mạnh, lực công kích cũng không yếu, rất toàn diện.

Ngưu Ma Vương mang Trầm Hương tung tăng hạ giới, Ngưu Ma Vương vừa đi, Dương Tiễn xuất hiện ở Đâu Suất Cung.

"Trầm Hương rất thông minh, nhân cơ hội luyện hóa được một tia bản nguyên Lục Đinh Thần Hỏa.

Ai, lão đạo không nợ ngươi nữa, lão đạo phải bế quan một thời gian, tạm thời đóng cửa Đâu Suất Cung, đi đi." Thái Thượng Lão Quân thở dài một tiếng, phất tay.

Một bên là Dương Tiễn mà mình nợ ân tình, một bên là nhị đệ Xiển Giáo, trong cuộc tranh chấp này, ông ta giúp ai cũng không hợp,

chỉ có thể đứng ngoài cuộc.

“Đa tạ.” Dương Tiễn cũng không nói nhiều, nói một tiếng cảm ơn, rời khỏi Đâu Suất Cung.

Ngưu Ma Vương rời khỏi Thiên Đình, gọi Trư Bát Giới và những người khác về Nữ Nhi Quốc, đến nơi, Ngưu Ma Vương thả Trầm Hương ra, làm hắn tỉnh lại.

“Sao ta lại về đây?

Không phải ta bị Thái Thượng Lão Quân bắt rồi sao?” Trầm Hương nhìn mọi người, nơi quen thuộc, cả người đều mông lung.

“Hắc hắc, đó là sư tổ của ngươi, thật sự sẽ hại ngươi sao?” Ngưu Ma Vương cười nói.

“Cho nên, sư tổ là đang giúp ta phục hồi cơ thể, phá vỡ giới hạn để phá phong ấn của Dương Tiễn.” Trầm Hương lập tức phản ứng lại.

Đúng vậy, lần này hắn thu hoạch cực lớn, nhục thân đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tu vi đột phá Chuẩn Thánh, còn luyện hóa được một tia bản nguyên Lục Đinh Thần Hỏa, thực lực tăng mạnh.

Thấy Trầm Hương thật sự không sao, mọi người đều rất vui, Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương cũng đã được cứu ra, thật tốt, họ đều không sao.

Vui mừng qua đi, Trầm Hương biết được những việc Tiểu Ngọc đã làm, vừa tức giận vừa đau lòng.

Mà Lưu Ngạn Xương còn ép Trầm Hương cưới Đinh Hương, nói cái gì đại nạn không chết, phải xông hỷ.

Đinh Hương vui mừng khôn xiết, mong sao được gả cho Trầm Hương ngay lập tức.

Trầm Hương lại không vui nổi, trong lòng hắn luôn không thể buông bỏ Tiểu Ngọc, hơn nữa hắn đối với Đinh Hương chưa bao giờ có tình cảm nam nữ, nhưng mệnh cha khó cãi.

Còn có một người bị thương là Ngao Xuân, một tấm chân tình của hắn cuối cùng đã đổ sông đổ bể.

Ngưu Ma Vương cũng đồng tình với Ngao Xuân, liếm cẩu liếm cẩu, liếm đến cuối cùng chẳng còn gì, thảm thật.

Trầm Hương không thể từ chối, chỉ có thể nghĩ cách trì hoãn, nói là muốn đến Hoa Sơn báo cho mẫu thân một tiếng.

Ngày hôm đó, Trầm Hương đến ngoài Hoa Sơn, Vương Mẫu đã dùng Kim Bát bao phủ lại Hoa Sơn, Trầm Hương thử một chút, hắn vẫn không phá được Kim Bát.

Không vào được, Trầm Hương chỉ có thể ở ngoài lớn tiếng nói về việc sắp cưới Đinh Hương.

Chương 575

Hao Thiên Khuyển đang âm thầm giám thị nghe thấy, vội vàng về báo cho chủ nhân.

Dương Tiễn bảo Hao Thiên Khuyển đến Địa Phủ báo cho Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc nghe xong liền sốt ruột, không ngồi yên được nữa, rời khỏi Địa Phủ.

"Ai, nghiệt duyên mà!" Khang Lão Đại thở dài lắc đầu.

Bên kia, Trầm Hương còn mời cả Nam Cực Tiên Ông, Nam Cực Tiên Ông nghe nói Đinh Hương sắp gả cho Trầm Hương, cũng sốt ruột.

Đinh Hương bây giờ không thể gả cho người khác được, có gả cũng không thể gả cho Trầm Hương, phải gả cho Quảng Thành Tử.

Đinh Hương là do khí vận Nhân Giáo kết hợp với Hỗn Độn Thạch vận dục mà sinh, có thể nói là một phần của khí vận Nhân tộc, chỉ cần Đinh Hương chứng đắc Nhân Đạo Chuẩn Thánh, tu luyện Nhân Đạo pháp tắc, được Nhân Đạo công nhận, Đinh Hương sẽ liên quan sâu hơn đến khí vận Nhân tộc.

Tu vi của Đinh Hương càng cao, có thể điều động khí vận Nhân tộc càng nhiều, đến lúc đó gả cho Quảng Thành Tử, sẽ mang khí vận Nhân tộc có thể điều động được vào Xiển Giáo.

Đến lúc đó, Nhân Hoàng muốn ngăn cản cũng không ngăn được, giết Đinh Hương, khí vận Nhân tộc cũng sẽ bị tổn hại lớn.

Mà Xiển Giáo còn có thể ngược lại dùng Đinh Hương làm con tin, khiến Nhân Hoàng không dám động đến Xiển Giáo.

Được khí vận Nhân tộc gia trì, Xiển Giáo có hy vọng chấn hưng.

Đinh Hương tuyệt đối không thể gả cho Trầm Hương, nếu không, khí vận sẽ thuộc về môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần và Quy Nhất Giáo, thậm chí Thiên Đình cũng có thể chia một ít, nhưng không liên quan gì đến Xiển Giáo.

Dù sao mẹ và cậu của Trầm Hương đều là người của Thiên Đình, ít nhiều cũng có thể mang một ít khí vận qua đó.

Làm áo cưới cho người khác, Xiển Giáo không làm kẻ ngốc đó.

Đợi đã, Quy Nhất Giáo, Thái Thượng Lão Quân bề ngoài không tham gia, nhưng Trầm Hương lại bái Trư Bát Giới làm thầy, trong này có phải có tay của Thái Thượng Lão Quân không.

Bề ngoài không tham gia, nhưng ngầm lại muốn cướp đoạt thành quả thắng lợi, lão già âm hiểm này, quả nhiên không có ý tốt.

Nghĩ đến đây, Nam Cực Tiên Ông ngồi không yên nữa, vội vàng đến Côn Lôn Sơn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn thương nghị.

"Thái Thượng Lão Quân chắc không tham gia đâu, bây giờ Đinh Hương còn chưa lĩnh ngộ Nhân Đạo pháp tắc, được Nhân Đạo công nhận, bây giờ để Đinh Hương gả cho Trầm Hương, không đoạt được bao nhiêu khí vận Nhân tộc, còn làm bứt dây động rừng.

Đinh Hương bây giờ không thể làm tổn hại đến nền tảng của khí vận Nhân tộc, không thể dùng để uy hiếp Đế Tân, Đế Tân trực tiếp diệt Đinh Hương là được, đối với Nhân tộc không có ảnh hưởng lớn.

Nếu Thái Thượng Lão Quân thật sự có ý đồ này, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, Đinh Hương bây giờ căn bản không có giá trị lớn.

"Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thể để Đinh Hương gả cho Trầm Hương, bây giờ làm sao?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩn thận suy nghĩ một hồi: "Thế này đi, ngươi nghĩ cách tìm tiểu hồ ly, nói cho nó biết chuyện này, để tiểu hồ ly đi gây rối.

Trầm Hương không phải là thích tiểu hồ ly hơn sao, để tiểu hồ ly gây rối một trận, hôn lễ chắc chắn không thể tiến hành được, Đinh Hương sinh lòng nghi kỵ, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không nghĩ đến việc thành hôn với Trầm Hương nữa.

Ngươi lại xúi giục một phen, kích thích lòng căm thù của Đinh Hương đối với tiểu hồ ly, vừa hay để Đinh Hương có động lực tu luyện." Quảng Thành Tử nghe xong vô cùng chấn động, không hổ là sư tôn, quả nhiên lão mưu thâm toán, lão gian cự hoạt, một mũi tên trúng hai con nhạn.

"Nếu không tìm thấy tiểu hồ ly thì sao?

Tiểu hồ ly đã đầu quân cho Dương Tiễn, không dễ tiếp cận, trước đó tiểu hồ ly còn bắt Đinh Hương giao cho Dương Tiễn làm lễ ra mắt." Nam Cực Tiên Ông nhíu mày nói.

"Chưa chắc đã thật sự đầu quân, cũng có thể là muốn mượn tay Dương Tiễn trừ khử Đinh Hương, nếu nó tự mình ra tay giết Đinh Hương, sẽ không còn khả năng với Trầm Hương nữa.

Dương Tiễn hiển nhiên đã nghĩ đến điểm này, cho nên không động đến Đinh Hương, thậm chí còn thả Đinh Hương, ngược lại còn đẩy tiểu hồ ly vào thế khó, xác nhận tiểu hồ ly đã đầu quân cho y, để tiểu hồ ly không có đường lui.

Con hồ ly nhỏ đó là một nhân tài, Dương Tiễn có lẽ đã nảy sinh ý định thu phục, dùng tiểu hồ ly để tính kế Trầm Hương, chắc không phát hiện ra bí mật của Đinh Hương, chúng ta vẫn luôn không động đến quân cờ Đinh Hương này, Dương Tiễn không thể phát hiện ra gì.

Dương Tiễn cố ý để Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương ở Chân Quân Phủ, và rút đi phòng ngự của Chân Quân Phủ, rõ ràng là muốn để bọn Trư Bát Giới cứu Đinh Hương và Lưu Ngạn Xương.

Thả Đinh Hương là để tính kế tiểu hồ ly, nhưng thả Lưu Ngạn Xương, tất có mưu đồ, ngươi tự mình đến Nữ Nhi Quốc một chuyến, nếu không được thì ngươi khống chế Đinh Hương, phá hoại hôn lễ, tiện thể điều tra kỹ Lưu Ngạn Xương." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp.

"Được." Nam Cực Tiên Ông gật đầu, hóa thành cầu vồng rời đi.

"Ngươi lập tức đi tìm tiểu hồ ly." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn sang Vân Trung Tử bên cạnh, hận sắt không thành thép.

Phế vật, lại còn không đánh lại được con hồ ly nhỏ vừa đột phá Chuẩn Thánh, uổng công tu luyện hơn mười vạn năm, mặt mũi của Xiển Giáo đều mất hết.

"Vâng." Vân Trung Tử uất ức, đồng thời cũng rất không phục, hắn không phải đánh không lại tiểu hồ ly, lúc đó không phải ở ngoài Bắc Câu Lô Châu, có Phục Hy nhìn chằm chằm, hắn không dám ra tay tàn độc.

Hơn nữa cũng sợ ép tiểu hồ ly quá, lúc đó họ đều tưởng Đinh Hương ở trong tay tiểu hồ ly, sợ ép tiểu hồ ly quá, thật sự giết Đinh Hương.

Hắn muốn bắt sống tiểu hồ ly, đây mới là cơ hội cho tiểu hồ ly trốn thoát.

Ở Huyết Hải, tiểu hồ ly mượn vô biên huyết khí, hắn quả thực đấu không lại tiểu hồ ly, nhưng ở những nơi khác, toàn lực ra tay, tiểu hồ ly chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Thật sự không phải hắn phế vật, có nỗi khổ khó nói.

Nam Cực Tiên Ông đến Nữ Nhi Quốc, âm thầm quan sát Lưu Ngạn Xương, mãi không phát hiện điều gì không ổn, tên này còn muốn tu tiên, đối với Trầm Hương vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, ràng buộc tình cảm, không từ thủ đoạn nào, Nam Cực Tiên Ông cũng không nhìn nổi.

Tên này và Ngưu Lang cùng một đức hạnh, tiếp cận tiên nữ đều là muốn thành tiên, chỉ là Lưu Ngạn Xương không ác độc như Ngưu Lang, Ngưu Lang là tiểu nhân thật sự, Lưu Ngạn Xương là ngụy quân tử, ở một số phương diện còn đáng ghét hơn Ngưu Lang.

Lưu Ngạn Xương một phen gây rối, khiến Tôn Ngộ Không và những người khác cũng sinh lòng chán ghét.

Trầm Hương làm gì có năng lực ngưng tụ tiên căn cho Lưu Ngạn Xương, tiên căn không dễ ngưng tụ như vậy, phải có đại pháp lực, hơn nữa còn phải tiêu hao lượng lớn thiên tài địa bảo.

Không nói Trầm Hương không có năng lực này, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không làm được.

Ít nhất cũng phải Chuẩn Thánh đỉnh phong, một loại pháp tắc viên mãn, dùng lực lượng pháp tắc mới có thể ngưng tụ ra tiên căn.

Mà Lưu Ngạn Xương không quan tâm, muốn thành tiên đến phát điên, ngang ngược không nói lý, lại còn ép Trầm Hương đi cầu Hậu Bạt Đại Thần.

Trầm Hương sắp sụp đổ rồi.

Mà Nam Cực Tiên Ông không phát hiện Lưu Ngạn Xương có gì không ổn, lại phát hiện Kim Ca và Hoan Muội không ổn, hai anh em liếc mắt đưa tình, vô cùng mờ ám.

Ánh mắt của Kim Ca không ổn, Kim Ca trước đây, ánh mắt sâu thẳm, trầm ổn lạnh lùng, nhưng Kim Ca bây giờ, trong mắt đầy dục

vọng.

Còn nữa, Kim Ca trước đây đối với Đinh Hương rất lạnh nhạt, nhưng Kim Ca bây giờ, lại âm thầm tán tỉnh Đinh Hương.

Thậm chí còn mờ ám với những nữ tử phàm nhân ở Nữ Nhi Quốc, cảm giác có chút giống Hoan Hỉ Phật, rất tra.

Có một lần, nếu không phải vì Ngao Xuân đi tìm Kim Ca uống rượu, Kim Ca đã làm chuyện bậy bạ với nữ tử phàm nhân rồi.

Còn Hoan Muội cũng trở nên không đứng đắn, âm thầm tán tỉnh Ngao Xuân.

Hai anh em này như thể biến thành người khác, ông ta âm thầm điều tra một phen, hai anh em không bị thay thế, cũng không có gì không ổn.

Không điều tra ra được, Nam Cực Tiên Ông chỉ đành chờ có thời gian về hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mà Nam Cực Tiên Ông vẫn không chờ được tin tức của Vân Trung Tử.

Ngày hôm đó, Trầm Hương và Đinh Hương đại hôn, Trư Bát Giới và Lưu Ngạn Xương chứng hôn, tổ chức vô cùng long trọng náo nhiệt, trừ Ngao Xuân ra, mọi người đều rất vui.

Đúng lúc sắp bái đường, Nam Cực Tiên Ông ngồi không yên nữa, đang định động tay động chân khống chế Đinh Hương, thì tiểu hồ ly lúc này lại đến, đứng ở cửa, ánh mắt bi thương nhìn Trầm Hương.

Trầm Hương phát hiện ra, quay đầu nhìn, lập tức ngẩn ra: "Tiểu Ngọc." Tiểu hồ ly có lẽ là diễn kịch, có lẽ là thật sự đau lòng, khóc lóc chạy đi.

Chương 576

Mà Trầm Hương không chút do dự, bỏ lại Đinh Hương đuổi theo.

Phân lượng của mối tình đầu vẫn nặng hơn.

Trư Bát Giới và những người khác định đuổi theo đánh chết Tiểu Ngọc, Ngưu Ma Vương vội vàng khuấy rối, cản mọi người lại: "Ai ai, chuyện tình cảm của họ, để họ tự xử lý, các ngươi can thiệp vào ngược lại còn bị ghét, ra cái thể thống gì chứ." Lời này quả thực cũng có lý, mọi người thành công bị thuyết phục.

Đinh Hương nhìn bóng lưng không chút do dự rời đi của Trầm Hương, bị tổn thương sâu sắc.

Tại sao, tại sao nàng đã làm nhiều như vậy, vẫn không chiếm được trái tim của Trầm Hương.

Tại sao tiểu hồ ly hết lần này đến lần khác phản bội Trầm Hương, đều đầu quân cho Dương Tiễn, Trầm Hương vẫn không quên được.

Không thể chấp nhận, Đinh Hương cũng khóc lóc chạy đi.

"Ai, nghiệt duyên, nghiệt duyên mà." Nam Cực Tiên Ông nghiêm túc thở dài, cũng rời đi, âm thầm tìm Đinh Hương: "Nếu tiểu hồ ly chết, Trầm Hương sẽ không còn vương vấn nữa, nếu ngươi có thể giúp được Trầm Hương, trong lòng Trầm Hương sao lại không có ngươi?

Trầm Hương vì sao lại quyến luyến tiểu hồ ly, vì tiểu hồ ly đã cứu Trầm Hương, nếu ngươi có sức mạnh lớn, cũng cứu Trầm Hương, Trầm Hương sao có thể trong lòng không có ngươi.

Cơ duyên của ngươi ở Nhân tộc, ở Nhân Đạo." Nói xong, Nam Cực Tiên Ông liền rời đi.

Mà Đinh Hương cũng ngừng khóc, im lặng hồi lâu, ánh mắt trở nên kiên định, người run lên, xé nát hồng trang, rời khỏi Nữ Nhi Quốc, đi về phía Thần Đình của Nhân tộc.

Cảm nhận được Đinh Hương rời đi, Trư Bát Giới vội vàng đuổi theo, đau lòng an ủi.

"Sư phụ, con không sao, con chỉ muốn tu luyện thật tốt, con muốn chứng Nhân Đạo Thánh Nhân, họ đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh chỉ có con chưa, con không muốn trở thành gánh nặng của huynh ấy." Đinh Hương thần sắc bình tĩnh, không nhắc đến Trầm Hương.

"Cũng tốt, bình tĩnh lại cũng tốt." Trư Bát Giới thở dài một tiếng, mỗi người tự bình tĩnh lại cũng tốt.

Trư Bát Giới không nói gì thêm, tự mình hộ tống Đinh Hương đến Triều Ca Thành.

Ở Quán Giang Khẩu, Dương Tiễn thông qua tư tưởng gieo vào trong cơ thể Đinh Hương, nghe được lời của Nam Cực Tiên Ông.

"Nhân tộc, Nhân Đạo?

Chẳng lẽ Đinh Hương là do Xiển Giáo dùng để tính kế Nhân Đạo?" Dương Tiễn nheo mắt, như vậy, thì giải thích được tại sao Đạo Tổ lại thiên vị Xiển Giáo.

Chuyện này Đạo Tổ e là cũng biết, thậm chí có thể là do Đạo Tổ chỉ thị, Đạo Tổ quả nhiên không an phận.

Nhưng, Xiển Giáo muốn lợi dụng Đinh Hương để tính kế Nhân Đạo như thế nào?

Nghĩ không ra, Dương Tiễn phái Điêu Nhi đến Triều Ca Thành thông báo cho Nhân Hoàng, để Nhân Hoàng quan sát Đinh Hương nhiều hơn.

Bên kia, ở Nam Hải, Trầm Hương đuổi kịp Tiểu Ngọc.

"Ta, ta không muốn cưới Đinh Hương, nhưng mệnh cha khó cãi, tại sao muội lại phải đầu quân cho Dương Tiễn, tại sao?" Trầm Hương đau khổ nhìn Tiểu Ngọc, khoảng thời gian này, hắn sắp bị Lưu Ngạn Xương hành hạ đến phát điên rồi.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy những gì Dương Tiễn làm là đúng, cha của hắn thật sự rất tệ, tiếp cận mẹ, căn bản là mục đích không trong sáng.

Trong lòng Lưu Ngạn Xương, đứa con trai này của ông ta căn bản không quan trọng bằng việc thành tiên, nếu không sao lại vạn phần ép buộc hắn, làm hắn khó xử.

Hậu Bạt Đại Thần, hắn còn chưa từng gặp, vì thành tiên, mà ép hắn đi cầu xin Hậu Bạt Đại Thần.

Thậm chí hắn còn hối hận vì đã cứu Lưu Ngạn Xương ra.

Sự hành hạ tinh thần này, còn đau khổ hơn cả việc bị luyện trong Bát Quái Lô.

"Bà ngoại của ta đang ở trong tay Dương Tiễn, ta có thể làm gì được chứ?" "Ngươi không tin ta, ngươi chưa bao giờ tin tưởng ta, Trầm Hương, ta hận ngươi." Tiểu Ngọc vừa khóc vừa rút kiếm chỉ vào Trầm Hương, nhưng lại không nỡ đâm xuống, khóc lóc vòng qua Trầm Hương rồi bỏ đi.

Trầm Hương lòng đau như cắt, vội đuổi theo sau.

Quả thật, lần nào hắn cũng hoài nghi Tiểu Ngọc.

Lần trộm Bảo Liên Đăng, lần ở Hoa Sơn, lần bắt Đinh Hương, và cả lần này nữa, lần nào hắn cũng dao động, hoài nghi Tiểu Ngọc, hận Tiểu Ngọc.

Nhưng sau đó hắn lại không thể buông bỏ Tiểu Ngọc, tự an ủi mình, tìm lý do để bào chữa cho nàng, giống như một kẻ tâm thần.

Hắn yêu Tiểu Ngọc, nhưng lại yêu không đủ kiên định, luôn do dự, sợ đầu sợ đuôi, đúng là một gã tra nam không có trách nhiệm.

Nhưng những việc Tiểu Ngọc làm... hắn có lỗi, chẳng lẽ Tiểu Ngọc không có lỗi sao?

Hôm nay hắn nhất định phải nói rõ ràng với Tiểu Ngọc.

"Nàng đừng làm việc cho Dương Tiễn nữa, Dương Tiễn độc ác thế nào chẳng lẽ nàng không biết?

Nàng có làm cho hắn bao nhiêu việc, hắn cũng sẽ không thả bà ngoại đâu, chúng ta có thể cùng nhau nghĩ cách cứu bà." Trầm Hương đuổi theo sau khuyên nhủ.

Tiểu Ngọc không để ý, cuối cùng chạy vào Chân Quân phủ ở Quán Giang Khẩu.

Trầm Hương vừa đuổi tới thì bị Hạo Thiên Khuyển phát hiện.

"Chủ nhân, Trầm Hương chưa chết." Hạo Thiên Khuyển hét lớn.

Trầm Hương sợ hãi vội vàng rời đi.

Dương Tiễn cũng không đuổi theo, mà đi đến Thiên Đình.

Trong Chân Quân phủ, thấy Tiểu Ngọc khóc lóc đau lòng, Ngao Băng Tâm đau xót ôm nàng an ủi.

Lần đầu gặp Tiểu Ngọc, nàng đã rất thích cô bé ngây thơ trong sáng này, nụ cười của Tiểu Ngọc rất tự nhiên chân thành, vô cùng xinh đẹp.

Nàng cũng không thích Đinh Hương.

Ở Tịnh Đàn miếu, nàng đã nhìn ra Đinh Hương rất có tâm cơ, luôn

bắt chước Tiểu Ngọc, giả vờ ngây thơ lãng mạn để chiếm được trái tim Trầm Hương.

Nhưng giả vẫn là giả, càng hiển giả tạo.

Chỉ là nàng chưa kịp nói với Trầm Hương thì đã bị Dương Tiễn bắt đi.

"Trầm Hương thật sự thành hôn với Đinh Hương rồi sao?" Ngao Băng Tâm cũng có chút không thể chấp nhận được.

"Chưa bái đường thành thân, Trầm Hương đã đuổi theo ta ra ngoài.

Nhưng ta thấy Trầm Hương thật sự muốn cưới Đinh Hương, ta thực sự rất khó chịu, tim đau quá." Tiểu Ngọc gục vào lòng Ngao Băng Tâm, khóc không thành tiếng.

"Ai, Trầm Hương đúng là…" Ngao Băng Tâm nghe mà cũng tức giận, chỉ muốn đánh cho Trầm Hương một trận.

Chuyện gì cũng không ra hồn, lại còn đứng núi này trông núi nọ, tâm tính thật sự quá kém.

Tại Thiên Đình, Dương Tiễn khí thế hùng hổ đến báo: "Nương nương, Trầm Hương chưa chết, hơn nữa đã rời khỏi Thiên Đình, xuất hiện ở hạ giới." Nam Cực Tiên Ông cảm thấy đau đầu.

Tên ngốc Trầm Hương kia sao lại để Dương Tiễn phát hiện ra chứ?

Vốn còn tưởng có thể yên ổn một thời gian, tranh thủ để Trầm Hương và Đinh Hương trốn đi, nhanh chóng nâng cao tu vi.

Đúng là đồ phiền phức, lại phải tiếp tục đấu trí đấu dũng với Dương Tiễn, rất mệt mỏi đó có biết không?

Chương 577

Lão đã bị Dương Tiễn hành hạ ra cái dạng gì rồi.

“Cái gì?

Truyền Lão Quân.” Vương Mẫu nhíu mày.

Thái Bạch Kim Tinh đích thân đi truyền Lão Quân, nhưng rất nhanh đã quay lại: “Nương nương, Lão Quân đã đóng cửa Đâu Suất Cung, bế quan luyện đan.

Thanh Ngưu Tinh nói Lão Quân đang ở thời điểm mấu chốt luyện chế Thập Nhị Chuyển Kim Đan, không thể bị quấy rầy dù chỉ một chút.” “Hừ, Dương Tiễn nghe lệnh, truy bắt Trầm Hương, điều tra rõ ràng sự việc.” Vương Mẫu lạnh lùng hừ một tiếng.

Chư thần nhìn nhau.

Lão Quân rõ ràng là viện cớ để trốn tránh.

Lão Quân cố ý bao che cho Trầm Hương, đây là tình huống gì, chẳng lẽ Lão Quân cũng muốn sửa đổi thiên điều?

Xiển Giáo và Quy Nhất Giáo đều đã nhúng tay vào, chuyện này, thú vị rồi đây.

Nam Cực Tiên Ông khó chịu vô cùng, sao ngươi không dám xông thẳng vào Đâu Suất Cung chứ?

Vẫn là Thái Thượng Lão Quân thoải mái nhất, bao che cho trọng phạm Thiên Đình bỏ trốn mà Vương Mẫu Nương Nương cũng không dám làm gì Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân quá quan trọng đối với Thiên Đình.

Không có Lão Quân luyện đan, sức ảnh hưởng của Thiên Đình sẽ

trực tiếp giảm đi một nửa, chắc chắn sẽ bắt đầu suy thoái.

Ai đi cũng được, nhưng Thái Thượng Lão Quân thì không thể đi.

Thiên Đình có thể không có Ngọc Đế, chứ không thể không có Thái Thượng Lão Quân.

Ở một nơi khác, Trầm Hương trở về Nữ Nhi Quốc, Trư Bát Giới và những người khác đều mang vẻ mặt hận sắt không thành thép, Lưu Ngạn Xương thì không ngừng thuyết giáo.

Trầm Hương sụp đổ, gào lên một tiếng rồi rời khỏi Nữ Nhi Quốc với đôi mắt hằn tơ máu.

Ngao Xuân cũng rất tức giận, không biết phải đối mặt với Trầm Hương và Đinh Hương thế nào, cũng rời đi, trở về Đông Hải.

Đội sáu người năm xưa giờ đã tan rã, chỉ còn lại Kim Ca và Hoan Muội vẫn còn ở lại.

Trư Bát Giới vô cùng tức giận với Lưu Ngạn Xương, tên phế vật này không có chút dáng vẻ nào của một người cha.

Ban đầu lẽ ra không nên cứu, cứ để hắn bị Dương Tiễn giam cầm mãi là được, cứu ra chỉ làm ảnh hưởng tâm trạng.

Trư Bát Giới đưa cho Lưu Ngạn Xương vài quả bàn đào để kéo dài tuổi thọ, rồi lấy lý do Nữ Nhi Quốc không tiếp đãi nam nhân ngoại tộc, cưỡng ép đưa Lưu Ngạn Xương về lại thôn Lưu Gia.

Lần này Lưu Ngạn Xương sợ rồi, sợ bị Dương Tiễn biết được lại bắt đi, bèn cầu xin Trư Bát Giới cho hắn đến Tịnh Đàn miếu ở tạm.

Trư Bát Giới không thèm để ý, trực tiếp bỏ đi.

Lưu Ngạn Xương nghĩ đến Dương Tiễn là run lẩy bẩy.

Lúc ở trong địa lao thì không còn cách nào khác, dù sao cũng có thể chết bất cứ lúc nào, dù hắn có cầu xin Dương Tiễn, Dương Tiễn cũng

không thể tha cho hắn, nên tự nhiên tỏ ra cứng rắn.

Nhưng bây giờ đã được cứu, được an toàn, hắn đương nhiên không muốn chết, không muốn bị Dương Tiễn bắt lại lần nữa.

Mấy trăm năm biến đổi, thôn Lưu Gia đã trở nên vô cùng xa lạ.

Dương Tiễn có khả năng sẽ đến đây, Lưu Ngạn Xương không dám ở lại, chật vật rời khỏi thôn Lưu Gia, đến nơi khác sống một cách kín đáo.

Còn Trầm Hương sau khi sụp đổ rời đi, đã đến Hoa Sơn khóc lóc với mẫu thân.

Dương Tiễn cuối cùng vẫn mềm lòng, để Dương Thiền báo mộng cho Trầm Hương, bảo Trầm Hương không cần để ý đến Lưu Ngạn Xương.

Trầm Hương đã giúp Lưu Ngạn Xương kéo dài tuổi thọ hơn ngàn năm, sớm đã không còn nợ nần gì Lưu Ngạn Xương.

Chỉ có Lưu Ngạn Xương nợ mẹ con họ.

Dương Thiền vốn còn ảo tưởng về Lưu Ngạn Xương, bây giờ đã hoàn toàn vỡ mộng, hận không thể để Nhị ca diệt trừ Lưu Ngạn Xương.

Nhưng dù sao đó cũng là cha của Trầm Hương, nếu Nhị ca động thủ, giữa Trầm Hương và Nhị ca chắc chắn sẽ có khúc mắc.

Còn chính nàng, một ngày vợ chồng trăm ngày ân, cũng khó mà ra tay.

Lưu Ngạn Xương bây giờ như một khối u ác tính, để lại là tai họa, mà lại không dễ động vào.

Được mẫu thân an ủi, tâm trạng Trầm Hương đã ổn định hơn nhiều.

Nhất thời không biết nên đi đâu về đâu, bất giác hắn tìm đến Vạn Quật Sơn, nơi đây có những kỷ niệm đẹp nhất giữa hắn và Tiểu Ngọc.

Hạo Thiên Khuyển âm thầm giám sát Trầm Hương, nhìn thấy vậy chỉ biết lắc đầu.

Mới thế đã sụp đổ, tâm tính kém quá.

Mới có thế này mà đã vậy, so với sự giày vò mà Nhị gia phải chịu, chút đả kích này có là gì.

Trầm Hương so với Nhị gia, vẫn còn kém quá xa, không, căn bản là không thể so sánh, có chút sỉ nhục Nhị gia.

Tiểu Ngọc ở Chân Quân phủ, dưới sự an ủi của Ngao Băng Tâm, tâm trạng cũng đã ổn định lại.

Sau khi Dương Tiễn trở về, nàng cùng Dương Tiễn thảo luận về Huyết Chi Pháp Tắc, Dương Tiễn đã truyền thụ ảo nghĩa của Huyết Chi Pháp Tắc cho Tiểu Ngọc.

Nhìn thấy Huyết Minh Chung của Tiểu Ngọc, hắn nhận được sự khai sáng.

Huyết Minh Chung có thể tích trữ huyết khí, hắn cũng có thể tích trữ huyết khí trong Thiên Nhãn của mình.

Thế là, hai người chạy đến Huyết Hải để hấp thu huyết khí, một người dùng Thiên Nhãn tích trữ, một người dùng Huyết Minh Chung tích trữ.

Huyết Chi Pháp Tắc vô cùng tàn nhẫn và đẫm máu, hình thái mạnh nhất là huyết tế chúng sinh, không cần tích trữ, trực tiếp giết chết chúng sinh, tại chỗ trích xuất.

Nhưng họ không thể làm vậy, sẽ phạm vào sự phẫn nộ của chúng

sinh.

Hồng Hoang không có trật tự, nhưng có giới hạn cuối cùng.

Làm việc quá đáng, Thánh Nhân sẽ có lý do ra mặt gây khó dễ.

Vạn vật có linh, từ núi sông, cây cỏ cũng có thể trích xuất được huyết khí, nhưng bọn họ hiện tại mới chỉ tham ngộ đến tiểu thành, không có năng lực này.

Vũ Linh đại tiểu thư cũng tu luyện Huyết Chi Pháp Tắc, trước đó đã cùng Dương Tiễn giao lưu, bây giờ lại đến tìm Tiểu Ngọc giao lưu, hai người lại rất hợp nhau.

Vũ Linh mời Tiểu Ngọc đến Địa Phủ, cùng nhau tỷ thí, cùng nhau tu luyện, cùng nhau tiến bộ.

Ngao Xuân cũng đã có mục tiêu, không còn vướng bận vào tình cảm nam nữ, một lòng tu luyện, tập trung vào việc tu luyện Ngao Chiến Chi Pháp, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, còn có những bản mệnh thần thông thức tỉnh sau khi nhận được truyền thừa trong Long Mộ trước đó là Huyết Quang Phổ Chiếu, Huyết Long Vũ, Thất Ngôn Huyết Chú.

Hắn lột xác tiến hóa thành Thái Cổ Huyết Linh Long, những bản mệnh thần thông trước đó đã bị phế bỏ, vốn cũng không có uy lực gì, phế đi thì thôi.

Tiến hóa thành Thái Cổ Huyết Linh Long, hắn mọc ra bảy móng.

Long tộc bình thường chỉ có bốn móng, nhiều hơn một móng, không chỉ tư chất tăng lên, mà còn thức tỉnh thêm một loại bản mệnh thần thông.

Chương 578

Hắn bây giờ có bảy móng, tổng cộng đã thức tỉnh ba loại bản mệnh thần thông, nhưng khoảng thời gian này vẫn luôn bận rộn, hắn vẫn chưa kịp tìm hiểu năng lực và cách vận dụng của ba loại thần thông này.

Nếu trước đó hắn nắm giữ được ba loại bản mệnh thần thông này, tuyệt đối sẽ không thua Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc tham ngộ Huyết Chi Pháp Tắc, nhưng Thái Cổ Huyết Linh Long cũng có thể khống chế huyết khí làm của riêng, có chút khắc chế Tiểu Ngọc.

Ngao Xuân trở về tu luyện Ngao Chiến Chi Pháp, những nữ tu bị giam trong địa lao của Đông Hải Long Cung lại phải chịu khổ rồi.

Lần này Ngao Xuân bị đả kích sâu sắc, tính tình đại biến, trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, rất nhiều nữ tu trực tiếp bị Ngao Xuân hút thành xác khô.

Đông Hải Long Vương làm cha, bây giờ cũng có chút sợ Ngao Xuân, khí thế của Ngao Xuân hiện tại có chút cường đại.

Tứ Hải Long Vương, trước đây chỉ có ông là không có người con nào xuất sắc.

Tây Hải Long Vương có con trai cả Ma Ngang, còn có Tiểu Bạch Long.

Tiểu Bạch Long thì không cần phải nói nhiều, trải qua Tây Du lượng kiếp đã trở thành nhân vật nổi danh của Hồng Hoang, còn nhận được đại cơ duyên, gia nhập dưới trướng của Hậu Bạt đại thần.

Ma Ngang thái tử tuy danh tiếng không nổi bật, nhưng trong Long

tộc lại là người nổi danh lẫy lừng.

Xét về tổng hợp tư chất, tâm tính, chiến đấu lực, trong thế hệ trẻ của Long tộc là mạnh nhất, còn mạnh hơn cả Tiểu Bạch Long.

Ma Ngang thái tử cũng có bảy móng, bản mệnh thần thông đều là loại chiến đấu, bản mệnh thần thông của Tiểu Bạch Long là loại trị liệu, đánh nhau, Tiểu Bạch Long thật sự không đấu lại Ma Ngang thái tử.

Ma Ngang thái tử do Chúc Long đích thân dạy dỗ, tâm tính cực tốt, thuộc loại người có thể gánh vác trọng trách, Long Vương đời tiếp theo của Tây Hải, tất là Ma Ngang thái tử.

Con gái út của Nam Hải Long Vương, thường được gọi là Tiểu Long Nữ, cũng có bảy móng, nhưng rất phiền phức, vì ham chơi chạy ra ngoài, bị Quan Âm lừa gạt, bái Quan Âm làm thầy.

Hiện đang theo Quan Âm tu luyện tại Lạc Già Sơn.

Tam thái tử của Bắc Hải Long Vương, Ngao Khâm, cũng có bảy móng.

Trước đây chỉ có Đông Hải Long Vương của ông là không ra hồn, một đống con cái, người tạm được một chút chỉ có lão tam Ngao Bính và lão bát Ngao Xuân, đều là sáu móng.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Ngao Bính suýt bị Na Tra đánh chết, phải tốn rất nhiều công sức mới cứu về được.

Long tộc tìm Xiển Giáo đòi công đạo, Thái Ất Chân Nhân dùng phương thức giống như cứu Na Tra, dùng tiên thiên kim liên tạo hình, cứu sống Ngao Bính.

Ngao Bính và Na Tra giống nhau, đều là liên hoa hóa thân.

Hai người dường như là kẻ thù không đội trời chung, đủ mọi

chuyện không hợp nhau.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Ngao Bính ngày nào cũng nghĩ cách giết Na Tra báo thù, thường xuyên đi tìm Na Tra, nhưng vẫn luôn đánh không lại Na Tra.

Đã sinh ra tâm ma, hiện tại vẫn kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mãi không thể đột phá, khoảng cách với Na Tra ngày càng lớn.

May mà Ngao Xuân có chí tiến thủ, mọc ra móng thứ bảy, Đông Hải Long Vương ông cũng có thể ngẩng cao đầu.

Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ đau khổ của Ngao Xuân, ông cũng đau lòng.

Ông hy vọng con trai có chí tiến thủ, nhưng cũng đã cướp đi niềm vui của con trai.

Thật không biết là đúng hay sai.

Ở một nơi khác, Đinh Hương cuối cùng cũng nghiêm túc trở lại, tại Nhân tộc Thần đình tĩnh tâm tham ngộ Nhân Đạo Pháp Tắc.

Kim Ca và Hoan Muội cũng rời khỏi Nữ Nhi Quốc, đến Đông Vực.

Ngọc Phật Gia cố ý tiếp cận, dưới sự xúi giục và dẫn dắt của Ngọc Phật Gia, hai người dần dần sa đọa.

Vĩnh Hằng Ma Thần đã viết nên một bi kịch cho hai người, truyền cho họ một môn tà ác song tu công pháp.

Kim Ca đoạt xá nguyên âm của nữ tu, Hoan Muội đoạt xá nguyên dương của nam tu, cuối cùng âm dương giao dung, cùng đạo tương hợp, có thể tăng tốc tu vi.

Nhưng con đường tắt đầu cơ trục lợi này sẽ khiến đạo tâm sụp đổ.

Hơn nữa, anh em ruột thông dâm, trời đất không dung.

Hai anh em cuối cùng sẽ đạo tâm sụp đổ, tẩu hỏa nhập ma, còn bị ô danh vạn năm.

Không chỉ vậy, trong kịch bản mà Vĩnh Hằng Ma Thần viết ra, hai anh em còn sẽ tàn hại bạn bè thân thiết, chúng bạn xa lánh.

Nhìn hai anh em càng lún càng sâu, càng ngày càng sa đọa, trở thành nô lệ của dục vọng, Ngọc Phật Gia cười ngày càng biến thái.

Ở bên Vĩnh Hằng Ma Thần lâu, hắn cũng trở nên ngày càng biến thái.

Hôm đó, hai anh em hấp thu đủ nguyên âm và nguyên dương, đang chuẩn bị tiến hành bước tiếp theo là âm dương giao hợp, hoàn toàn không còn cứu vãn thì bị Mai Sơn Lục huynh đệ đến tiếp tục điều tra Mặc Linh tộc phát hiện, sắc mặt đại biến, vội vàng ngăn cản.

"Hay cho các ngươi, thì ra trốn ở đây.

Không tìm được Trầm Hương, vừa hay bắt được các ngươi, không tin Trầm Hương không xuất hiện." Mai Sơn Lục huynh đệ bày trận, cùng Kim Ca, Hoan Muội đại chiến.

Ngọc Phật Gia vô cùng bất mãn, sáu tên phiền phức này, nhưng hắn không dám ra tay.

Một khi hắn ra tay, tất sẽ dẫn Dương Tiễn đến, hắn sẽ phải chết, Vĩnh Hằng Ma Thần đại nhân cũng rất có khả năng sẽ bị bại lộ, hắn chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát, hy vọng hai anh em có thể thắng.

Chỉ là, nội tình của hai anh em này thực sự quá kém, chiến đấu lực thật không ổn.

Mai Sơn Lục huynh đệ đều chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hai anh em đã là Chuẩn Thánh, nhưng đều không đấu lại Mai Sơn Lục

huynh đệ đang bày trận.

Hoan Muội bị bắt, Kim Ca trọng thương bỏ chạy.

Ngọc Phật Gia tức giận, chỉ thiếu một chút nữa là thành công, nhưng hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Thấy Mai Sơn Lục huynh đệ nhìn sang, còn phải tươi cười: "Sáu vị đại nhân vất vả rồi, ta không biết bọn họ có tội, nếu không đã không phiền sáu vị đại nhân động thủ." Mai Sơn Lục huynh đệ khinh miệt liếc một cái, bắt Hoan Muội rời đi.

Người vừa đi, sắc mặt Ngọc Phật Gia lập tức lạnh xuống, khuất nhục nghiến răng nghiến lợi, chỉ vì các ngươi có bối cảnh, vênh váo cái gì.

Nếu không phải sợ Dương Tiễn, Phật gia ta thu thập các ngươi dễ như trở bàn tay.

Phật gia ta cũng có bối cảnh, đợi Vĩnh Hằng đại nhân thực lực khôi phục lại, bá chủ Hồng Hoang cũng có một vị trí của Vĩnh Hằng đại nhân, Phật gia cũng sẽ trở thành người mà các ngươi không đắc tội nổi.

Nén xuống sát ý trong lòng, Ngọc Phật Gia vội vàng đi tìm Kim Ca, không thể cứ thế mà bỏ qua, kịch bản bị gián đoạn, bi kịch không thành, Vĩnh Hằng đại nhân sẽ rất tức giận.

Bên này, Mai Sơn Lục huynh đệ bắt Hoan Muội về Chân Quân phủ ở Quán Giang Khẩu.

"Nhị gia, Kim Ca và Hoan Muội hình như đã trúng chiêu, tu luyện tà công gì đó, hấp thu nguyên âm và nguyên dương, rất nhiều tu sĩ bị hút thành xác khô, hơn nữa hai anh em còn chuẩn bị âm dương giao hợp, may mà chúng ta kịp thời phát hiện." "Muộn một bước là xong đời rồi, anh em ruột thông dâm, trời đất không dung, Ngọc Đế cũng sẽ

mất hết mặt mũi.” Khang lão đại sắc mặt ngưng trọng.

Cháu ngoại của Ngọc Đế và Vương Mẫu, làm ra chuyện trái với luân thường đạo lý, trời đất không dung, chẳng phải là mất hết mặt mũi sao?

Dương Tiễn kiểm tra một lượt, không phát hiện điều gì bất thường.

“Kim Ca tính cách rất ổn trọng, không thể nào chủ động đi tu luyện tà công, còn làm ra chuyện thông dâm với em gái ruột, có thể nào đã trúng đạo của Vĩnh Hằng Ma Thần kia không?” Ngao Băng Tâm nói.

“Có khả năng, tồn tại cấp bậc đó, thủ đoạn không phải ta có thể dò xét được.

Ta sẽ đưa Hoan Muội đến Bồng Lai tìm sư tổ xem sao.” Dương Tiễn gật đầu.

Chương 579

Hoan Muội rõ ràng không ổn, nhưng hắn lại không tra ra được manh mối gì, chỉ có thể nói đối phương mạnh hơn hắn quá nhiều, không phải hắn có thể dò xét.

Đưa Hoan Muội đến Bồng Lai, La Hầu lập tức nhận ra manh mối.

"Con bé này đã bị Tru Thế Chi Mặc ô nhiễm, tên điên Vĩnh Hằng kia đã viết xong bi kịch cho nó và Kim Ca rồi." "Kịch bản được bao bọc trong Tru Thế Chi Mặc, gieo vào cơ thể chúng, dung hợp với nguyên thần của chúng, chúng sẽ không tự chủ được mà đi theo kịch bản mà Vĩnh Hằng đã sắp đặt." "Nếu ta đoán không lầm, Vĩnh Hằng còn truyền cho chúng Âm Dương Đồng Thiên Hợp Đạo bí thuật, do lão già Âm Dương kia sáng tạo, lợi dụng âm dương giao dung, cùng đạo tương hợp, tiếp cận đại đạo, tăng tốc lĩnh ngộ pháp tắc." "Âm dương tương sinh là căn bản của đạo, vạn vật đều khởi nguồn từ âm dương, kết hợp với ngũ hành mà sinh ra.

Khi âm dương giao hợp, sẽ đột phá giới hạn của đạo, càng gần gũi với đạo, càng dễ dàng tham ngộ pháp tắc." "Ta từng xem qua những bi kịch nhân luân mà Vĩnh Hằng viết, trong đó có một đoạn như vậy, đã dùng Mặc Linh tộc diễn dịch qua, xem ra những ý tưởng kỳ diệu của Vĩnh Hằng cũng đã cạn kiệt, bắt đầu ăn lại của cũ, diễn dịch lại." "Tuy nhiên, dùng Mặc Linh tộc diễn dịch, và dùng sinh linh khác diễn dịch, hiệu quả chắc chắn không giống nhau.

Mặc Linh tộc bị Vĩnh Hằng khống chế diễn dịch, sẽ không có biến số, Vĩnh Hằng đã sớm biết trước kết cục, sẽ không có nhiều khoái cảm." "Dùng sinh linh khác diễn dịch, Vĩnh Hằng chỉ viết kịch bản, không khống chế, trong đó tràn đầy biến số, sẽ càng đặc sắc hơn.

Vĩnh Hằng không ngừng sửa đổi bổ sung kịch bản, cuối cùng đạt được kết cục mà Vĩnh Hằng mong muốn, câu chuyện sẽ càng đầy đặn hơn, càng có thể khiến Vĩnh Hằng vui vẻ hơn." La Hầu đứng ở góc độ của Vĩnh Hằng Ma Thần để suy đoán.

Mọi người đều cạn lời, nói người ta Vĩnh Hằng Ma Thần biến thái, ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, cùng một loại người, mới có thể đi sâu vào suy đoán đối phương.

Vĩnh Hằng Ma Thần đùa giỡn tình cảm, giày vò người khác.

La Hầu cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, tính kế đùa giỡn người khác để giành lấy cảm giác thành tựu.

Mấy tên Hỗn Độn Ma Thần này, sống quá lâu, ai nấy đều rảnh rỗi không có việc gì làm, tinh thần đều không quá bình thường.

Quỷ Đạo Chi Chủ hiếu kỳ vô cùng, cũng có đủ loại ý tưởng kỳ diệu.

Tai Ách Ma Thần cực thích xem náo nhiệt, đặc biệt thích xem các Hỗn Độn Ma Thần khác chịu thiệt.

Ai cũng có chút biến thái trong người.

"Vậy phải làm sao để phá giải?" Dương Tiễn hỏi.

"Cái này đơn giản, Tru Thế Chi Mặc thuộc thủy, ngươi dùng hỏa đốt, hòa tan nó là được.

Tuy nhiên, Tru Thế Chi Mặc đã dung nhập vào nguyên thần của nó, ngươi dùng hỏa đốt, nguyên thần của nó không chết cũng bị trọng thương." La Hầu nói.

Dương Tiễn mặt đầy vạch đen, ngươi nói cũng như không nói.

"Ngu xuẩn, ngươi để nó tự mình luyện hóa thần hỏa, dung hợp với nó, thần hỏa tự nhiên sẽ không làm tổn thương nó, liền có thể hòa

tan Tru Thế Chi Mặc mà không phải trả giá.” La Hầu khinh bỉ nói.

Dương Tiễn bị mắng mà không thể cãi lại, hình như đúng là hắn ngu ngốc thật.

“Phá vỡ bi kịch mà Vĩnh Hằng viết ra, tên điên đó chắc chắn không ngồi yên được, tự mình sẽ xuất hiện.” La Hầu bổ sung.

“Ngươi tốt nhất là cứu cả Kim Ca ra, những kẻ điên đều rất cực đoan, kịch bản bị hủy, tên đó chắc chắn sẽ giết Kim Ca để trút giận.

Đối với hắn mà nói, kịch bản bị hủy, nhân vật cũng không còn giá trị.” Tai Ách Ma Thần bổ sung.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, lại một tên biến thái nữa.

Dương Tiễn mang Hoan Muội đi, trực tiếp đến Đông Vực tìm Kim Ca.

Tìm một vòng không thấy, lại phát hiện Ngọc Phật Gia cũng đang tìm Kim Ca.

“Ngươi tìm Kim Ca làm gì?” Dương Tiễn ánh mắt sắc bén nhìn Ngọc Phật Gia, ánh mắt đầy nguy hiểm.

Ngọc Phật Gia thân thể cứng đờ, một luồng sợ hãi và cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng, hôm nay nếu hắn trả lời sai, chắc chắn sẽ chết.

“Chẳng phải là thấy Mai Sơn Lục huynh đệ bắt Hoan Muội, Kim Ca và Hoan Muội là một phe, ta liền nghĩ bắt Kim Ca giao cho Chân Quân ngài.” Ngọc Phật Gia cười toe toét.

“Được, tìm đi, cho ngươi ba tháng, không tìm được thì đi chết đi.” Dương Tiễn bá đạo ra lệnh, hoàn toàn không cho cơ hội mặc cả, rồi rời khỏi Đông Vực.

Ngọc Phật Gia suýt hộc máu, ngươi có bệnh à?

Phật gia ta đã làm việc cho ngươi, ngươi còn muốn giết ta?

Mẹ nó, thằng nhóc Kim Ca kia rốt cuộc chạy đi đâu rồi.

Mà lúc này, Kim Ca đã bị Nam Cực Tiên Ông bắt đến Côn Luân Sơn.

Nam Cực Tiên Ông nhận ra Kim Ca và Hoan Muội không ổn, vẫn luôn âm thầm quan sát, thấy Mai Sơn Lục huynh đệ bắt đi Hoan Muội, lão liền bắt đi Kim Ca.

Ban đầu lão tưởng là Dương Tiễn đã giở trò gì với hai anh em này, bây giờ xem ra không phải.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiểm tra một lượt, cũng không phát hiện điều gì không ổn.

"Sư tôn, con thấy Dương Tiễn đã đến Bồng Lai, sau đó lại đến Đông Vực tìm Kim Ca." Vân Trung Tử trở về báo cáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Vân Trung Tử một cái, tên phế vật này vẫn có chút tác dụng.

Chiến đấu lực không được, nhưng làm mấy việc giám sát lén lút này thì đúng là số một.

"Ngươi đến Quán Giang Khẩu theo dõi Dương Tiễn, xem Dương Tiễn có động tĩnh gì." "Thú vị, Dương Tiễn không quản Trầm Hương, ngược lại lại quản hai anh em này, xem ra trên người hai anh em này ẩn chứa bí mật còn quan trọng hơn cả Trầm Hương." "Là bí mật gì mà có thể kinh động Dương Tiễn đến Bồng Lai tìm tam Kim Ô, hơn nữa ngay cả ta cũng không dò xét ra được?" "Ta sẽ đưa nó đi một chuyến đến Tử Tiêu Cung." Nguyên Thủy Thiên Tôn cân nhắc một hồi, mang Kim Ca đến Tử Tiêu Cung.

Trên người Kim Ca rất có thể có đại bí mật, lão đem bí mật này dâng cho Đạo Tổ, tăng thêm một chút lợi thế, tranh thủ sự giúp đỡ của

Đạo Tổ cho Xiển Giáo.

"Tru Thế Chi Mặc, Vĩnh Hằng Ma Thần." Đạo Tổ chính là Đạo Tổ, rất nhanh đã tra ra manh mối, sắc mặt đại biến, trong mắt vô cùng phấn khích.

"Ngươi mau đi truy tìm Vĩnh Hằng Ma Thần, chỉ cần tìm được, Xiển Giáo cứ việc buông tay làm, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, bần đạo sẽ bảo vệ Xiển Giáo." Hồng Quân tại chỗ hứa hẹn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại hỉ, đây chính là điều lão muốn.

Có Đạo Tổ chống lưng, sẽ không cần sợ Đế Tân cá chết lưới rách.

"Không biết phải truy tìm thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Truy tìm Mặc Linh tộc, Mặc Linh tộc bề ngoài không nhìn ra được, nhưng máu của chúng là màu mực, chỉ cần tìm được Mặc Linh tộc, sẽ có thể tìm được Vĩnh Hằng Ma Thần." "Tốc độ nhất định phải nhanh, ta có thể nhìn ra, Tai Ách Ma Thần cũng nhất định có thể nhìn ra, nhất định phải giành trước bọn chúng." Hồng Quân vô cùng cấp bách, không ngờ Vĩnh Hằng Ma Thần cũng ở Hồng Hoang.

Lần này lão nhất định phải giành trước lôi kéo Vĩnh Hằng Ma Thần, không thể để tam Kim Ô nhanh chân hơn nữa, nếu không lão sẽ nguy hiểm.

Quan trọng là tên điên Vĩnh Hằng Ma Thần kia không có dã tâm tranh bá, chỉ thích đùa giỡn tình cảm.

Cùng lắm thì lão bán chúng sinh Hồng Hoang cho Vĩnh Hằng Ma Thần tùy ý đùa giỡn, dù sao cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của lão.

Lôi kéo được Vĩnh Hằng Ma Thần, có người giúp sức, chết chính là bọn tam Kim Ô, đám ô hợp đó lấy gì đấu với lão.

Trước đó lão lấy một địch nhiều, vẫn chiếm thế thượng phong, chỉ là kiêng kỵ Hỗn Độn Chí Bảo trong tay Lăng Tiêu, không muốn cá chết lưới rách.

Có người giúp sức kìm chân một hai người, dù cho Lăng Tiêu dùng Hỗn Độn Chí Bảo liều mạng với lão, lão cũng không sợ.

Ban đầu thêm cả Thiên Định Lục Thánh cũng không ổn, dù sao còn có Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng lôi kéo được Vĩnh Hằng Ma Thần, thì ổn rồi.

Thiên Định Lục Thánh đều đã hợp đạo thành công, lão có thể cảm ứng được, Lão Tử bọn họ đang trên đường trở về Hồng Hoang.

Thiên Định Lục Thánh trở về, cộng thêm Vĩnh Hằng Ma Thần, nhất định có thể thu thập đám ô hợp kia.

Hồng Hoang trở lại dưới sự kiểm soát của lão, lão chính là chân lý duy nhất, không còn ai có thể phản kháng.

Nhân đạo, ma đạo, địa đạo, đều phải thần phục dưới thiên đạo.

Chương 580

Càng nghĩ càng phấn khích, Hồng Quân cất tiếng cười lớn, tiếng cười điên cuồng đến rợn người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng căng thẳng, Đạo Tổ luôn khiêm tốn, siêu nhiên vật ngoại, lại lộ ra bộ mặt điên cuồng như vậy, thật sự rất đáng sợ.

"Đạo Tổ, thằng nhóc này phải làm sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩn thận hỏi.

"Giao cho Dương Tiễn, để hắn phá hoại kịch bản mà Vĩnh Hằng Ma Thần viết ra, chọc giận Vĩnh Hằng Ma Thần, càng tiện cho chúng ta lôi kéo Vĩnh Hằng Ma Thần." Hồng Quân nói.

"Vâng." Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng lui xuống, Đạo Tổ bộ dạng này quá đáng sợ.

"Đạo Tổ, có cần chúng ta đi giúp tìm kiếm không?" Tứ Hung Thần nghe được, nghĩ đến việc đi Bồng Lai báo tin.

"Không cần." Hồng Quân ánh mắt sắc bén, thúc động Vẫn Thánh Đan, Tứ Hung Thần lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hồng Quân cười lạnh, Tứ Hung Thần chưa bao giờ thật lòng quy phục lão, chỉ là bị Vẫn Thánh Đan khống chế, lão vẫn luôn đều biết.

Tên này chủ động xin đi, sự việc bất thường tất có yêu, sợ là muốn đi thông báo cho tam Kim Ô, liên hợp Vĩnh Hằng Ma Thần lật đổ lão.

"Hừ, bần đạo đối xử với các ngươi không tệ, cho các ngươi cùng tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cho các ngươi đạo cơ thánh ngân hồng mông tử khí, giúp các ngươi nâng cao tu vi, các ngươi lại muốn phản

bội bản tọa.” “Dám rời khỏi Tử Tiêu Cung, bản tọa lập tức phế các ngươi, vĩnh viễn sống trong đau khổ của Vẫn Thánh Đan.” Hồng Quân lạnh lùng cảnh cáo.

“Vâng, chúng ta không dám có dị tâm.” Tứ Hung Thần nằm rạp trên đất run lẩy bẩy, lão già âm hiểm này vẫn luôn đều biết, quá đáng sợ, bọn họ kiếp này sợ là không thể thoát khỏi rồi.

Bên này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trở về Côn Luân Sơn, lập tức cho Nam Cực Tiên Ông đi truy tìm Mặc Linh tộc, và đưa Kim Ca cho Ngọc Phật Gia, để Ngọc Phật Gia giao cho Dương Tiễn.

Kim Ca như một món hàng, bị đưa đi đưa lại.

Ngọc Phật Gia càng khó xử, hắn đương nhiên không muốn giao Kim Ca ra, nhưng bây giờ là hai bên gây áp lực, hắn mà giở trò, trong phút chốc sẽ hồn phi phách tán.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa Kim Ca đi giao cho Dương Tiễn.

Ban đầu Dương Tiễn cảm thấy Ngọc Phật Gia có chút không ổn, nhưng thấy Ngọc Phật Gia thật sự đưa người đến, chút nghi ngờ trong lòng lập tức tan thành mây khói.

Mà Mặc Linh tộc nhất thời trở nên vô cùng được săn đón, Nam Cực Tiên Ông và Mai Sơn Lục huynh đệ đều đang tìm kiếm.

Ngọc Phật Gia kẹt ở giữa, dò la được hai bên đều đang tìm kiếm Mặc Linh tộc, vội vàng truyền tin cho Mặc Linh tộc toàn bộ trốn đi, đồng thời báo cáo với Vĩnh Hằng đại nhân.

“Hồng Quân, Tai Ách, Hậu Bạt, muốn lôi kéo bản tọa làm tay sai cho các ngươi, thú vị đấy.

Vậy thì xem các ngươi ai tìm được bản tọa trước.” “Muốn lợi dụng bản tọa, cũng phải chuẩn bị bị bản tọa lợi dụng, kiệt kiệt…” Vĩnh Hằng Ma Thần phát ra một tràng cười quái dị chói tai.

Đối với hắn, đây cũng là một trò chơi thú vị.

Trước đây hắn quả thực không có dã tâm gì, một lòng cầu chết, nhưng chết không được, vậy thì hắn chỉ có thể họa loạn cả Hỗn Độn, để tất cả sinh linh cũng sống trong đau khổ như hắn.

Bồng Lai.

"Hay là, chúng ta lại kích thích Vĩnh Hằng một chút, để ký ức đã chết sống lại." La Hầu cười nhạo một tiếng.

"Ngươi muốn dùng Kỳ Tư để kích thích Vĩnh Hằng?

Ngươi không sợ kích thích quá mức, đẩy Vĩnh Hằng về phía Hồng Quân sao?" Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức hiểu ý.

"Sẽ không, Vĩnh Hằng dù có điên cuồng đến đâu, cũng là đỉnh cấp ma thần, có sự kiêu ngạo của riêng mình, sao có thể hợp tác với thứ rác rưởi như Hồng Quân, mất giá." La Hầu rất tự tin.

"Cũng phải." Quỷ Đạo Chi Chủ gật đầu, dù cho đến bây giờ, bọn họ vẫn xem thường Hồng Quân.

Bọn họ xuất thân cao quý, xem thường những ma thần trung cấp, sơ cấp hèn mọn, đã trở thành thói quen, tư duy cố định.

La Hầu hứng thú dâng trào, gọi Hồ Mị đến, để Hồ Mị biến thành bạch nguyệt quang Kỳ Tư của Vĩnh Hằng Ma Thần, đi khắp Hồng Hoang dạo chơi, chỉ cần Vĩnh Hằng Ma Thần nhìn thấy, chắc chắn sẽ điên cuồng.

Lăng Tiêu lắc đầu cạn lời, chọc vào nỗi đau của người khác, hai lão già này đúng là không phải người mà.

Nói thật, hắn còn có chút bội phục Hồng Quân, xuất thân hèn mọn không phải là sỉ nhục, có thể co có thể duỗi, mới là bậc trượng phu.

Hành vi của Hồng Quân ti tiện thì ti tiện, nhưng người không vì

mình, trời tru đất diệt.

Nói đi cũng phải nói lại, những người như bọn họ, ai cũng chẳng đạo đức cao hơn ai, đại ca đừng cười nhị ca.

Bao gồm cả chính hắn, cũng đang bày mưu tính kế tranh đoạt khí vận, chưa bao giờ cảm thấy mình đạo đức cao thượng.

Không còn cách nào khác, hắn mà không tranh, sớm đã bị gặm không còn cả xương.

Mà Hồng Quân có thể sống sót trong thời đại Hỗn Độn cường giả đầy rẫy, một ma thần trung cấp nhỏ bé, vượt qua Khai Thiên lượng kiếp sống sót, và trong thời đại thượng cổ, trong cuộc tranh đấu với Sát Lục La Hầu, Ngũ Hành lão tổ, Âm Dương lão tổ các ma thần cường đại đang trọng thương chưa lành, đã lật ngược thế cờ, đoạt lấy Hồng Hoang.

Phải nói rằng, Hồng Quân vẫn có chút bản lĩnh, ít nhất Hồng Quân dám nghĩ dám làm, và cuối cùng đã thành công.

Sự can đảm và khí phách này, có mấy người có thể làm được?

Hồng Quân giống như một tiểu nhân vật ở tầng lớp dưới cùng không cam chịu tầm thường, nỗ lực vươn lên, chỉ cần một bước sai lầm là thân tử đạo tiêu, còn quan tâm gì đến việc ti tiện hay không ti tiện.

Đúng là khuôn mẫu của nhân vật chính trong tiểu thuyết.

Về điểm này, hắn tự nhận không bằng Hồng Quân.

Xuất phát điểm của ba anh em họ cao hơn Hồng Quân rất nhiều, dù sao bọn họ cũng là hậu duệ của Bàn Cổ, sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Ở Hồng Hoang còn ai có xuất thân cao quý hơn họ sao?

Thân Công Báo chính là phiên bản của Hồng Quân.

Ở Xiển Giáo, bị Thập Nhị Kim Tiên cao cao tại thượng đủ mọi cách sỉ nhục, không cam, không phục, bày mưu tính kế vươn lên, cuối cùng trở thành Quốc sư của Nhân tộc, bây giờ còn sống tốt hơn Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo rất nhiều.

Lúc họp, Thân Công Báo phát biểu, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo phải ngoan ngoãn lắng nghe.

Hồng Quân là tiểu nhân vật lội ngược dòng, nếu tính cả kiếp trước kiếp này, hắn cũng thuộc loại tiểu nhân vật lội ngược dòng, cho nên đối với Hồng Quân, hắn có chút đồng cảm, cùng Hồng Quân thuộc loại cạnh tranh công bằng, chưa bao giờ dùng đạo đức để ràng buộc Hồng Quân.

Mà La Hầu và những người khác, nếu nói Thập Đại Chí Cao Ma Thần là con ruột của Đại Đạo, thì La Hầu và những người khác tuyệt đối thuộc chi thứ, còn loại như Hồng Quân là họ hàng xa tám đời cũng không tới.

Ví như một đại gia tộc, Thập Đại Ma Thần là dòng chính, đỉnh cấp ma thần là chi thứ, ma thần cấp thấp hơn nữa là chi thứ trong chi thứ.

Đại Đạo chính là gia chủ, chọn Bàn Cổ làm người thừa kế, đủ mọi loại tài nguyên đều dồn vào người Bàn Cổ.

Mọi người đều là dòng chính, dựa vào đâu, chín ma thần còn lại không vui, thập tử đoạt đích.

Trong chi thứ luôn có vài kẻ dã tâm bừng bừng, không cam chịu tầm thường, muốn tranh giành một phen, ví như La Hầu.

Cuối cùng tranh giành đến đầu rơi máu chảy, để Hồng Quân, một kẻ thuộc chi thứ trong chi thứ nhặt được của hời.

Nhưng Hồng Quân căn cơ nông cạn, dù nhặt được của hời thành

công cũng không ngồi vững, phải đề phòng những kẻ dòng chính và chi thứ kia quay trở lại.

Tình hình chính là như vậy.

Lũ người La Hầu mắt cao hơn đầu, khinh miệt sỉ nhục những kẻ có thân phận không bằng mình.

Nếu đặt ở thế giới phàm nhân, thì đích thị là đám công tử bột, nhưng lại là loại vô cùng có năng lực.

Dù sao về tính cách, Lăng Tiêu vẫn thưởng thức Hồng Quân hơn.

Chương 581

Mắt cao hơn đầu, sớm muộn cũng chịu thiệt lớn.

La Hầu đã ngã một lần, vẫn chưa nhớ đời.

Tại Chân Quân phủ Quán Giang Khẩu.

Dương Tiễn nhìn Kim Ca và Hoan Muội đang ngủ say, cảm thấy khó xử.

Để hai anh em này tu luyện thần hỏa gì đây?

Hắn cũng chỉ nắm giữ một tia Thái Dương Chân Hỏa, tách ra cho hai anh em, cần một thời gian rất dài hắn mới có thể hồi phục.

Hơn nữa, hắn đưa Thái Dương Chân Hỏa, không dễ giải thích.

Thái Dương Chân Hỏa thuộc về môn hạ Kim Ô, không tiện cho.

Nghiệp Hỏa cũng không tiện cho, đang ở trong tay Minh Hà, Minh Hà bây giờ cùng một phe với môn hạ Kim Ô.

Nam Minh Ly Hỏa ở trong tay Phượng tộc, cũng là tình huống tương tự không tiện cho.

Tử Vi Thiên Hỏa ở Xiển Giáo và Linh Sơn.

U Minh Quỷ Hỏa ở trong tay Nhiên Đăng, cũng thuộc về Xiển Giáo và Linh Sơn, người ta dựa vào đâu mà cho?

Âm Dương Thiên Hỏa ở trong tay Đạo Tổ, trực tiếp không cần xem xét.

Còn lại Tam Muội Chân Hỏa và Lục Đinh Thần Hỏa, Cửu Thiên Huyền Hỏa ở trong tay Quy Nhất Giáo, Phần Thiên Băng Diễm ở trong tay Tiệt Giáo.

Xem ra lại phải đi lừa Lão Quân.

Nhưng Lão Quân không muốn nhúng tay vào, bây giờ ngay cả hắn cũng không vào được Đâu Suất Cung, khó làm quá.

Kệ đi, Kim Ca và Hoan Muội cũng tính là môn nhân của Quy Nhất Giáo, Lão Quân không quản cũng phải quản.

Suy nghĩ một hồi, Dương Tiễn đưa Kim Ca và Hoan Muội đến Thủ Dương Sơn tìm Huyền Đô.

Trước đây Tây Phương Giáo yếu thế, Thập Đại Thần Hỏa không có một loại nào thuộc về Tây Phương Giáo.

Ngay cả U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa cũng là do đệ tử của Tam Giáo mang sang.

Nhưng Tây Phương Giáo cũng không phải là không có gì, người ta có thần thổ, thần thủy các loại.

Hiện tại nội tình của Linh Sơn đã rất dày.

Thần thổ, thần hỏa, thần thủy những tài nguyên cao cấp này, về cơ bản đều nằm trong tay các thế lực lớn, đều là nội tình.

Tán tu căn bản không tiếp xúc được với những thứ này, cho nên căn bản không thể so sánh với đệ tử của các thế lực lớn, nội tình kém quá xa.

Dù ở thế giới nào, cũng chưa bao giờ có công bằng.

Hồng Hoang, đối với tán tu vô cùng không thân thiện.

Phàm nhân vì sinh kế mà bôn ba, tán tu vì không trở thành cá trên thớt của người khác, chỉ có thể liều mạng tu luyện nâng cao bản thân, đều giống nhau cả.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Dương Tiễn đặt Kim Ca, Hoan Muội trước mặt Huyền Đô: "Sư điệt của ngươi bị người ta tính kế, cần luyện hóa bản nguyên thần hỏa mới có thể tự cứu, ngươi xem mà lo liệu đi." Huyền Đô mặt đầy vạch đen, ngươi có cần phải trực tiếp như vậy không?

"Ngươi không sợ ta tố giác ngươi sao?" Huyền Đô tò mò hỏi.

"Ngươi chẳng phải đã sớm biết rồi sao?

Với tình cảm của ngươi và Lão Quân, Lão Quân biết, không thể nào không nói cho ngươi." Dương Tiễn nhún vai.

"Ồ, vậy tại sao ngươi không đi tìm sư tôn của ta." Huyền Đô cười, ngươi đúng là thẳng thắn, đều tính toán cả rồi.

"Lão Quân giúp ta cứu Trầm Hương, đã là nợ ta ân tình.

Nay đóng cửa Đâu Suất Cung, ta cũng không vào được, chỉ có thể đến tìm ngươi." Dương Tiễn chủ trương nói thật.

Huyền Đô nhất thời không biết nói gì, im lặng một hồi, nói: "Có thể cho biết bọn họ bị tính kế gì không?" "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, bọn họ bị Hỗn Độn Ma Thần tính kế.

Ta đã đến Bồng Lai hỏi qua, chỉ có để bọn họ luyện hóa bản nguyên thần hỏa, họ mới có thể tự cứu, điều khiển thần hỏa luyện hóa những thứ bẩn thỉu trong nguyên thần của họ." Dương Tiễn nói.

"Được, ta biết rồi, bọn họ tạm thời cứ ở lại Bát Cảnh Cung đi." Huyền Đô gật đầu.

Thần hỏa, Quy Nhất Giáo có nhiều nhất, Tam Muội Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Cửu Huyền Thiên Hỏa, tổng cộng ba đại thần hỏa.

Hơn nữa không phải như Dương Tiễn chỉ có một tia, mà là bản nguyên đều ở Quy Nhất Giáo.

Lục Đinh Thần Hỏa chuyên về dung luyện, thích hợp nhất để luyện đan.

Cửu Huyền Thiên Hỏa chuyên về phân giải, thích hợp nhất để luyện khí.

Nguyên Thủy luyện khí dùng Cửu Huyền Thiên Hỏa, cũng là do sư tôn của hắn cho.

"Trông chừng bọn họ cẩn thận, đừng để bọn họ ở riêng với nhau, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng." Dương Tiễn nhắc nhở một câu.

Ở một nơi khác, Nam Cực Tiên Ông cũng không quên gây chuyện, chạy đến Nữ Nhi Quốc báo cho Trư Bát Giới và những người khác biết, Kim Ca, Hoan Muội bị Dương Tiễn bắt đi rồi.

Thế là, Dương Tiễn vừa về đến Quán Giang Khẩu, liền bị Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Tăng, Tiểu Bạch Long, Na Tra, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi vây quanh.

Ngao Xuân đã về Đông Hải Long Cung, Đinh Hương ở Nhân tộc Thần đình, bọn họ chưa kịp thông báo.

Còn Trầm Hương chạy đi đâu, họ cũng không biết.

"Dương Tiễn, giao ra Kim Ca, Hoan Muội, tha cho ngươi không chết." Sa Tăng hét lớn.

"Chỉ bằng các ngươi?" Dương Tiễn khinh miệt nhìn mọi người, tế ra pháp bảo trực tiếp khai chiến.

Trước đó vì chuyện của Trầm Hương, đã ấm ức đầy bụng, vừa hay có dịp trút giận.

Dương Tiễn vừa ra tay đã dùng hết hỏa lực, Pháp Tướng Thiên Địa cộng thêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Một thời gian không gặp, trừ Sa Tăng, những người khác đều có

tiến bộ không nhỏ.

Tiểu Bạch Long đột phá Chuẩn Thánh, Hồng Hài Nhi luyện hóa Nghiệp Hỏa, Ngưu Ma Vương sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhục thân của Tôn Ngộ Không tăng lên không ít, tiến bộ lớn nhất phải kể đến Trư Bát Giới và Na Tra.

Na Tra nhận được U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa, bây giờ hỗn độn thần hỏa của hắn mạnh hơn lần giao thủ trước rất nhiều lần.

Tu vi của Trư Bát Giới đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng nhận được Lục Đinh Thần Hỏa, Thôn Phệ Pháp Tắc đại thành, phối hợp với Ngao Chiến Chi Pháp, uy lực tăng mạnh, chiến đấu lực tăng vọt, Dương Tiễn cũng cảm thấy áp lực.

Tuy nhiên, hiện tại người mạnh nhất vẫn là Tôn Ngộ Không.

Chân thân của Dương Tiễn đơn đấu với Tôn Ngộ Không, ba đạo phân thân, một đạo đơn đấu với Na Tra, một đạo đơn đấu với Trư Bát Giới, đạo còn lại đối phó với những người khác.

Chương 582

Hai bên giao chiến nửa ngày, đạo phân thân kia lại bị Trư Bát Giới áp chế.

Thôn Phệ Pháp Tắc và Ngao Chiến Chi Pháp, đúng là sự kết hợp hoàn hảo, uy lực vô cùng cường đại.

Ba ngàn thần thông của Phật môn, tuyệt đối không có loại nào uy lực mạnh mẽ như vậy.

Còn có hỗn độn thần hỏa của Na Tra, cũng uy lực phi phàm.

Qua một thời gian nữa, Thập Đại Thần Thông sợ là phải thay đổi rồi.

Dương Tiễn tất nhiên là kiêu ngạo, không thể chấp nhận thất bại.

Hắn mở Thiên Nhãn nhị trọng, một kích trọng thương Tôn Ngộ Không.

Đã đấu quá nhiều lần, Tôn Ngộ Không đã nắm được bí quyết đối kháng với Thiên Nhãn, công kích của Thiên Nhãn đệ nhất trọng đã có chút không làm gì được Tôn Ngộ Không.

Con khỉ này phản ứng quá nhanh, năng lực học tập quá mạnh, thiên phú chiến đấu quá cao.

Tôn Ngộ Không không biết Thiên Nhãn của Dương Tiễn có thể tiến hóa, bị đánh bất ngờ, không đỡ được, trực tiếp trọng thương.

Trọng thương Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn rảnh tay, lại dùng Thiên Nhãn trọng thương Trư Bát Giới.

Hai chiến lực mạnh nhất bị trọng thương, không chống đỡ nổi nữa, Na Tra bọn họ vội vàng đưa Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới rút

lui.

Chạy về Nữ Nhi Quốc, khí thế sa sút, lại thua nữa rồi, hết lần này đến lần khác thất bại, sĩ khí bị tổn thương nặng nề.

Bọn họ không ngừng mạnh lên, nhưng Dương Tiễn cũng không dậm chân tại chỗ, đuổi không kịp, căn bản là đuổi không kịp.

Lần này ngay cả Tôn Ngộ Không, người có tâm tính tốt nhất, lạc quan nhất, đấu chí cao nhất cũng không chịu nổi nữa.

Dương Tiễn quả thật thiên khắc hắn, đúng là kẻ thù không đội trời chung.

Mà điều tổn thương nhất đã đến.

Nữ Vương cuối cùng cũng đột phá Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng được thả ra khỏi Xích Luyện bí cảnh, giống như chim sổ lồng, vui mừng khôn xiết, tung tăng chạy đến chia sẻ tin vui.

Rồi vừa vào đã thấy mọi người sĩ khí sa sút, không khí ngột ngạt.

Nữ Vương ngây thơ nào có tâm tư gì xấu, theo bản năng hỏi: "Mọi người sao vậy?

Lại không đánh lại Dương Tiễn à?" Chữ "lại" này thật sự quá tổn thương, mọi người không nhịn được nữa, khóe miệng co giật, sụp đổ rồi, thật sự sụp đổ rồi.

Đúng lúc này, Huyền Đô phái người đến báo, Kim Ca và Hoan Muội đang tu luyện ở Bát Cảnh Cung, bảo họ không cần lo lắng.

Tuy bọn họ đều rất nghi hoặc Kim Ca và Hoan Muội sao lại chạy đến Bát Cảnh Cung, nhưng ít ra cũng không cần đối mặt với Dương Tiễn.

Đánh không lại mà, biết làm sao bây giờ.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn cứ như bật hack vậy, còn biết tiến

hóa, chơi không lại chút nào.

“Ta về Hỏa Vực tiếp tục tu luyện.” “Đi cùng.” Thật sự không chịu nổi nữa, Na Tra, Hồng Hài Nhi và Tôn Ngộ Không ba người đều chạy mất.

Ngưu Ma Vương nhìn Nữ Vương hoạt bát lanh lợi, mắt không rời đi được.

“Lão Ngưu ngươi còn nhìn nữa, ta sẽ bẻ gãy sừng trâu của ngươi.” Trư Bát Giới liếc mắt một cái, tên háo sắc chết không đổi tính.

Nói đi cũng phải nói lại, không có ai thích hợp tu luyện Ngao Chiến Chi Pháp hơn tên háo sắc này.

Ngưu Ma Vương ngượng ngùng cười trừ, chuồn thôi chuồn thôi.

“Ta muốn ra ngoài du lịch, Hồng Hoang nơi nào vui nhất?” Nữ Vương cười tươi như hoa, trong đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sao, tràn đầy mong đợi.

Cuối cùng nàng cũng có thể ra ngoài chơi, ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp của Hồng Hoang.

“Tiểu Bạch Long, ngươi bảo vệ sư nương.” Sư phụ và Hầu ca không ở đây, Trư Bát Giới là người chủ sự.

Gặp phải một sư nương ngây thơ xinh đẹp như vậy, có thể làm gì được chứ, đành phải cưng chiều thôi.

“Không cần, ta đi tìm Tinh Vệ, nàng ấy đi chơi với ta là được rồi.” Nữ Vương kiêu ngạo chu môi, nàng cũng có bạn thân của mình.

Tuy nhiên, rất nhanh nàng lại gặp khó khăn: “Nhân tộc Thần đình đi như thế nào vậy?” Tinh Vệ, con gái của Địa Hoàng Thần Nông, đương nhiên là ở thành Triều Ca.

Nhưng nàng còn chưa đến thành Triều Ca bao giờ, chỉ biết thành Triều Ca ở Đông Thắng Thần Châu.

Nàng còn chưa ra khỏi Tây Ngưu Hạ Châu bao giờ.

Lần duy nhất rời khỏi Nữ Nhi Quốc là đi cùng Đường Tăng bọn họ Tây hành, một đường về phía tây, vẫn luôn ở Tây Ngưu Hạ Châu.

"Ta đưa ngươi đi." Tiểu Bạch Long có chút buồn cười, có Tinh Vệ đi cùng, bọn họ cũng không cần lo lắng nữa.

Ban đầu ở Hồng Hoang cũng không ai dám động đến vị cô nương này, chỉ là sợ nàng chịu thiệt.

Có Tinh Vệ, con gái của Nhân Hoàng đi cùng, thì không sao rồi.

Hai vị cô nương này tụ lại một chỗ, Ngọc Đế thấy cũng phải khách sáo, Đạo Tổ cũng không dám động.

Thêm cả vị Vũ Linh đại tiểu thư ở địa vị kia nữa, tam đại cô nương của Hồng Hoang, đủ cả rồi.

Tiểu Bạch Long đưa Nữ Vương đến thành Triều Ca.

Nhìn thấy thành Triều Ca phồn vinh và hùng vĩ hơn Nữ Nhi Quốc rất nhiều, Nữ Vương vô cùng hứng thú, nhảy chân sáo chạy về phía cổng thành.

Vệ binh ra tay ngăn cản, Tiểu Bạch Long khóe miệng giật giật, vội vàng tiến lên giải thích: "Đây là Nữ Vương của Nữ Nhi Quốc, con gái của Hậu Bạt đại nữ thần, đến tìm Tinh Vệ tiên tử chơi." Vệ binh không nhận ra Nữ Vương, nhưng nhận ra Tiểu Bạch Long.

Nghe nói là con gái của Hậu Bạt đại nữ thần, không ngăn cản nữa, vội vàng báo cáo với Nhân Hoàng.

Rất nhanh, Nhân Hoàng mang Tinh Vệ đến, đối xử với Nữ Vương rất khách sáo.

Bạn thân gặp nhau, hai cô nương kéo tay nhau nhảy chân sáo, vô cùng vui vẻ, trực tiếp lơ luôn Đế Tân.

Đế Tân vô cùng ngượng ngùng, lại không dám nói gì, chỉ có thể mời Tiểu Bạch Long đi uống trà để giải tỏa sự ngượng ngùng.

Một người là con gái của Hậu Bạt đại nữ thần, ai mà dám chọc.

Một người là con gái của Địa Hoàng, hắn cũng không chọc nổi.

Bối phận của Tinh Vệ còn lớn hơn hắn rất nhiều.

Đại tiểu thư thực sự của Nhân tộc là Tinh Vệ và Nữ Bạt, con gái của Địa Hoàng Thần Nông và Hiên Viên Nhân Hoàng.

Hai người tính cách hoàn toàn khác nhau.

Nữ Bạt dịu dàng hiền thục, khiến người ta thương yêu.

Còn Tinh Vệ, đích thị là tiểu ma nữ hỗn thế, nghịch ngợm phá phách, được Thần Nông và Trấn Nguyên Tử cưng chiều đến vô pháp vô thiên.

Trước đây ở ngoài chơi, cãi nhau không lại Linh Cát, đánh cũng không lại, tức giận trở về mượn hắn Hiên Viên Kiếm, muốn đi chém chết Linh Cát.

Chương 583

Hiên Viên Kiếm chỉ có Nhân Hoàng mới có thể dùng, Tinh Vệ không tin, xông lên cướp, phát hiện thật sự không dùng được mới thôi.

Sau đó chạy đi rủ chị em của mình, Quy Linh Thánh Mẫu, đó cũng là một đại tiểu thư được cưng chiều hư hỏng.

Nàng chạy đến ngoài Linh Sơn mai phục Linh Cát, đánh cho Linh Cát một trận.

Linh Cát có khổ mà không nói được, không dám động thủ, động thủ cũng không đánh lại Quy Linh Thánh Mẫu, đi tìm Như Lai mách tội đòi công đạo, bị Như Lai một câu "có ai cấm ngươi không được động đến Quy Linh Thánh Mẫu đâu" làm cho nghẹn họng.

Di Lặc và Địa Tạng cũng không tiện quản, bọn họ chưa chắc đã thắng được Quy Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu là ai chứ?

Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, đồ đệ cưng của Thông Thiên, được cho một đống pháp bảo đỉnh cấp.

Đánh thắng cũng không thể làm gì Quy Linh Thánh Mẫu, đánh thua thì mất mặt.

Còn về đánh hội đồng, đám điên của Tiệt Giáo trong phút chốc sẽ đánh lên Linh Sơn, không cẩn thận là lại có lần Phong Thần đại chiến thứ hai.

Thật sự không quản nổi.

Linh Cát không làm gì được Quy Linh Thánh Mẫu, chạy đến thành Triều Ca đòi công đạo.

Đế Tân bây giờ nghĩ lại vẫn muốn cười.

Linh Cát suýt bị tức đến phát khóc, Tinh Vệ chống nạnh đưa đầu ra cho Linh Cát đánh.

Linh Cát nào dám động thủ.

Người ta có hai người cha, Thần Nông, Trấn Nguyên Tử, hai vị Thánh Nhân.

Linh Cát không những không đòi được công đạo, còn bị Tinh Vệ đá cho mấy cái, suýt tức đến phát khóc.

Thế nên sau này đám người ở Linh Sơn thấy vị cô nương này đều đi đường vòng.

Tiếp theo, Đế Tân không cười nổi nữa.

Hai tiểu ma vương tụ lại, chẳng phải là náo loạn cả trời sao?

Ở thành Triều Ca chạy lung tung, chạy vào Nhân Hoàng tháp lấy Không Động Ấn và Tạo Nhân Tiên, đòi đi công đánh Linh Sơn.

Đế Tân suýt hộc máu, không chịu nổi sự quậy phá của hai vị cô nương này, vừa dỗ vừa lừa, lừa hai người đi quậy phá Thiên Đình.

Sau đó, Thiên Đình cũng bị quậy phá không chịu nổi.

Thái Bạch Kim Tinh, lão lừa đảo đó lại lừa hai người đi quậy phá Địa Phủ.

Lần này thì hay rồi, gặp phải Vũ Linh đại tiểu thư, ba cô nương tụ họp đầy đủ.

Người đông, gan cũng lớn, đòi đi xem Tử Tiêu Cung thế nào.

Hồng Quân nhìn ba người vừa nói vừa cười đi dạo trong Tử Tiêu Cung, mặt đen như đít nồi.

Ba người còn tế ra pháp bảo uy hiếp lão thả Thông Thiên.

Nhịn hết nổi, Hồng Quân ném ba người ra ngoài, đóng cửa Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân cũng không dám động đến ba vị cô nương này.

Chọc giận Hậu Bạt và Thập Nhị Tổ Vu bọn họ, lại kéo đến vây công Tử Tiêu Cung.

Bồng Lai tiên sơn, Lăng Tiêu bọn họ biết được ba vị đại tiểu thư này chạy đến Tử Tiêu Cung quậy phá Hồng Quân, vui không tả xiết.

Ba vị này tụ lại, đích thị là bối cảnh mạnh nhất Hồng Hoang.

Dương Tiễn cũng không thoát khỏi.

Tinh Vệ và Nữ Vương quan hệ với Dương Thiền cũng rất tốt, chạy đến Chân Quân phủ ở Quán Giang Khẩu ép Dương Tiễn thả Dương Thiền.

Dương Tiễn cũng không chọc nổi, chỉ có thể đổ hết cho Vương Mẫu, nói là Vương Mẫu dùng kim bát úp lấy Hoa Sơn, hắn muốn thả cũng không thả được.

Sau đó ba người chạy đến Hoa Sơn công kích kim bát của Vương Mẫu.

Trong ba người, Tinh Vệ có tu vi cao nhất, Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng ba người liên thủ cũng không lay động được kim bát của Vương Mẫu.

Ngược lại lại kinh động đến Trầm Hương đang ở Vạn Quật Sơn.

Một tiếng "dì", Tinh Vệ nhà giàu có trực tiếp tặng cho Trầm Hương một bộ pháp bảo ba mươi sáu viên Tán Hồn Sa.

Chính là thứ trong Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ Lô của Thần Nông, Thần Nông chuyên môn luyện chế cho Tinh Vệ.

Ba mươi sáu viên Tán Hồn Sa, có thể bày Tán Hồn đại trận, chuyên công nguyên thần, sát thương cực mạnh.

Dù không bày trận, Tán Hồn Sa bản thân cũng có năng lực công kích nguyên thần, chỉ là uy lực yếu hơn rất nhiều.

Trong Thập Đại Thần Thổ, Âm Nguyệt Hồn Thổ ở trong tay Thần Nông, hấp thu tinh hoa của mặt trăng, vô số du hồn hội tụ một chỗ, ở bên bờ Huyết Hải kết hợp với lực lượng của trời đất mà sinh ra, bản thân đã có năng lực ăn mòn hồn phách.

Tán Hồn Sa chính là dùng Âm Nguyệt Hồn Thổ luyện chế, vô cùng quý giá, Tinh Vệ cứ thế mà tặng người khác.

Thần Nông mà biết chắc chắn cũng sẽ đau lòng, đúng là đứa con gái phá của.

Tán Hồn Sa này không tính là pháp bảo, nên tính là thiên tài địa bảo, nhưng sát thương cực mạnh, không thua gì tiên thiên thượng phẩm linh bảo.

Tựa như bản mệnh thần hỏa, nhưng linh hoạt đa biến hơn, có thể dùng để bày trận.

Trầm Hương từ miệng Vũ Linh đại tiểu thư biết được Tiểu Ngọc đang ở Địa Phủ tu luyện nhục thân, lập tức chạy đến Địa Phủ.

Sau khi trả phí, hắn vui vẻ chạy vào bí cảnh tìm Tiểu Ngọc.

Cường Lương bí cảnh, nghe tên là biết do Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương tạo ra, chắc chắn có liên quan đến lôi đình.

Quả thực cũng như vậy.

Cường Lương thu thập rất nhiều lôi đình, Đế Giang dùng không gian pháp tắc mở ra một không gian, Cường Lương đem toàn bộ lôi đình thu thập được cho vào trong.

Trầm Hương vừa vào đã thấy vô tận lôi đình lóe lên.

Càng đi vào sâu, lôi đình càng dày đặc, uy lực cũng càng mạnh, tràn ngập sự hủy diệt và cuồng bạo.

Bao gồm cả thiên địa linh khí ở đây cũng vô cùng cuồng bạo.

Trầm Hương không thấy Tiểu Ngọc, chắc là đã vào sâu bên trong.

Trầm Hương lập tức bay vào sâu.

Trong Bát Quái Lô, nhục thân của hắn đã luyện đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lôi đình ở vòng ngoài này đối với hắn không là gì.

Chương 584

Bay đến khu vực trung tâm, Trầm Hương dần cảm thấy áp lực, tốc độ chậm lại, cuối cùng cũng thấy Tiểu Ngọc, đang ngồi xếp bằng trong lôi đình, tiếp nhận sự oanh tạc và tẩy lễ của lôi đình.

Trước đây Tiểu Ngọc không quá chuyên tâm tu luyện nhục thân, bây giờ cũng mới chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Trầm Hương đáp xuống bên cạnh Tiểu Ngọc, ngàn lời muốn nói, nhưng khi đối mặt, lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Ngươi sao lại đến đây?" Tiểu Ngọc thấy Trầm Hương, ngẩn ra, nhất thời cũng không biết nói gì.

"Nàng theo ta về Nữ Nhi Quốc xin lỗi Đinh Hương được không?

Chúng ta cùng nhau nghĩ cách cứu bà ngoại, đừng chịu sự uy hiếp của Dương Tiễn nữa." Trầm Hương cứng rắn nói.

Bất kể vì lý do gì, Tiểu Ngọc cuối cùng cũng đã bắt Đinh Hương, nên cho Đinh Hương một lời xin lỗi.

"Bảo ta xin lỗi cô ta, không thể nào." "Ngươi nói thì đơn giản, cứu, cứu thế nào?

Ngươi đánh lại Dương Tiễn sao?

Luận trí tuệ, ngươi cũng không bằng Dương Tiễn, ngươi dựa vào cái gì để cứu?" "Đó không phải là bà ngoại của ngươi, ngươi đương nhiên nói nhẹ nhàng.

Mẹ của ngươi là em gái ruột của Dương Tiễn, hắn sẽ không thật sự động thủ.

Nhưng bà ngoại của ta không có quan hệ thân thích gì với hắn, nếu

ta phản bội hắn, hắn thật sự sẽ giết bà ngoại ta." "Ta chỉ có một người bà ngoại, ta không thể mạo hiểm.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tại sao ngươi vẫn tự cho là đúng như vậy, luôn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản." "Thế giới không xoay quanh ngươi, không phải chuyện gì cũng sẽ như ngươi nghĩ." Tiểu Ngọc tức điên lên, lại còn bảo nàng đi xin lỗi Đinh Hương.

Tên ngốc này, Đinh Hương mới là người thực sự muốn hại ngươi.

"Ta…" Trầm Hương bị mắng đến không nói nên lời.

Quả thật, hắn không nghĩ đến việc Dương Tiễn tức giận sẽ giết bà ngoại thì phải làm sao.

Hắn chỉ một lòng muốn khuyên Tiểu Ngọc thoát khỏi ma chưởng của Dương Tiễn, cùng hắn về Nữ Nhi Quốc, hòa giải với Đinh Hương.

"Ngươi không cần nói nữa, ta tuyệt đối không thể xin lỗi Đinh Hương.

Ta đầu quân cho Dương Tiễn, ta tội không thể tha.

Nhưng ngươi nghĩ Đinh Hương là người tốt sao?" "Ngươi cưới ai cũng được, chỉ không được cưới Đinh Hương." Tiểu Ngọc có chút ngang ngược nói.

"Ta chỉ muốn cưới nàng." Trầm Hương ánh mắt chân thành và kiên định nhìn Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc lập tức mềm lòng, bao nhiêu lửa giận trong lòng cũng tan thành mây khói trong khoảnh khắc này.

"Ta còn rất nhiều việc phải làm, cứu bà ngoại, chấn hưng hồ tộc, tìm Hoan Hỉ Phật cứu cha mẹ ta.

Trước khi hoàn thành những việc này, ta sẽ không nghĩ đến chuyện thành hôn." "Lỡ như một ngày nào đó ta chết đi, chưa thành hôn, ngươi sẽ không cần lo lắng có lỗi với ta, có thể yên tâm cưới người khác." Tiểu Ngọc vẻ mặt buồn bã.

Bà ngoại không cần cứu, nàng bây giờ đã đột phá Chuẩn Thánh, bảo vệ hồ tộc cũng không khó.

Nhưng tìm Hoan Hỉ Phật cứu cha mẹ, việc này độ khó rất lớn, ngay cả Dương Tiễn cũng bó tay với Hoan Hỉ Phật.

"Sẽ không, ta sẽ giúp nàng." Trầm Hương đau lòng nắm lấy tay Tiểu Ngọc, hóa ra Tiểu Ngọc cũng gánh vác nhiều như vậy.

"Đợi đến khi nào ngươi có năng lực đối kháng với Dương Tiễn rồi hãy nói.

Ngươi ngay cả ta cũng không đánh lại, còn giúp ta nữa." Tiểu Ngọc bĩu môi, dường như lại trở về thành tiểu hồ ly ngây thơ xinh đẹp thuở ban đầu.

Trầm Hương ngây người nhìn, vô cùng vui mừng: "Đó là trước đây, bây giờ nàng chưa chắc đã đánh lại ta.

Chúng ta cùng nhau nỗ lực, ta cùng nàng cứu bà ngoại và cha mẹ nàng, nàng cùng ta cứu mẹ ta." "Được." Tiểu Ngọc theo bản năng đáp ứng, tương lai như vậy thật đẹp, nàng không thể từ chối.

"Ta bây giờ đi tu luyện ngay.

Vừa hay ta mới đột phá Chuẩn Thánh, tu vi tạm thời không thể nâng cao, vừa hay mượn nơi này để rèn luyện cơ thể, thử xem nhục thân có thể đột phá Chuẩn Thánh không." Trầm Hương hăng hái, phấn khích lao vào sâu bên trong.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Trầm Hương, Tiểu Ngọc ánh mắt dịu dàng như muốn chảy nước.

Dù nàng đã làm nhiều điều ác, Trầm Hương vẫn nhớ đến nàng, vì một câu nói của nàng mà hăng hái, nàng đã không yêu sai người.

Dù Trầm Hương có rất nhiều khuyết điểm, nhưng như vậy mới càng hiển lộ Trầm Hương có máu có thịt, càng thêm sinh động.

Dù sao thì nàng vẫn thích Trầm Hương.

Dương Tiễn rất hoàn hảo, nhưng nàng lại không thích Dương Tiễn, vì quá hoàn hảo, Dương Tiễn thiếu đi linh khí sinh động, giống như một cỗ máy tu luyện vô hồn.

Dương Tiễn không thể cùng nàng vui đùa, nhưng Trầm Hương có thể.

Dù Dương Tiễn rất hoàn hảo, nhưng Trầm Hương cũng có ưu điểm của Trầm Hương.

Thực ra Trầm Hương căn bản không gánh vác gì cả, đều bị Dương Tiễn gánh hết.

Tên ngốc này, rõ ràng có một người cậu tốt nhất trên trời dưới đất, lại không tự biết.

Trầm Hương đã nỗ lực như vậy, nàng cũng không thể tụt lại phía sau, nàng mới là người thực sự gánh vác rất nhiều.

Hai người ngọt ngào phấn đấu vì tương lai ở Địa Phủ.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Kim Ca và Hoan Muội tỉnh lại, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ Hoan Muội bị Mai Sơn Lục huynh đệ bắt đi, Kim Ca chạy trốn thì bị người ta đánh lén ngất đi.

Huyền Đô liền nói cho hai người biết, là ông đã cứu họ.

Họ đã trúng độc, ông đã giúp họ áp chế độc tố, nhưng chỉ có luyện hóa thần hỏa mới có thể loại bỏ độc tố, rồi đưa cho mỗi người một tia

bản nguyên Tam Muội Chân Hỏa.

Cửu Huyền Thiên Hỏa là độc quyền của Cửu Huyền Thiên Tôn, nếu Kim Ca và Hoan Muội biết Cửu Huyền Thiên Hỏa, dễ gây nghi ngờ.

Mà Lục Đinh Thần Hỏa, trước bị Tôn Ngộ Không hút đi một tia, sau đó lại bị Trư Bát Giới và Trầm Hương mỗi người hút đi một tia, cần thời gian hồi phục, chỉ có Tam Muội Chân Hỏa là thích hợp nhất.

Hơn nữa ở Hồng Hoang biết Tam Muội Chân Hỏa, hiện tại chỉ có Hồng Hài Nhi.

Tam Muội Chân Hỏa chuyên công nhục thân, thực ra mới là loại có sát thương mạnh nhất.

Lục Đinh Thần Hỏa công nguyên thần, nhưng phải đột phá được phòng ngự nhục thân của đối phương mới được, không thể trực tiếp sát thương.

Tam Muội Chân Hỏa có thể trực tiếp sát thương, đơn giản thô bạo.

Chẳng phải năm xưa Tôn Ngộ Không bị Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hài Nhi đốt cho nhảy tưng tưng, không có cách nào sao?

Nếu luận về sức phá hoại mạnh nhất, phải là Cửu Huyền Thiên Hỏa, thứ đó có thể phân giải mọi thứ, bao gồm cả pháp lực, nhục thân, nguyên thần, thậm chí là pháp bảo.

Nếu luận về khó đối phó nhất, không gì bằng Phần Thiên Băng Diễm, thứ đó vừa lạnh vừa nóng, băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Đối với lời giải thích của Huyền Đô, Kim Ca và Hoan Muội tin rồi.

Dù sao đây cũng là đại sư bá của họ, lại còn tặng họ bản nguyên

thần hỏa.

Chương 585

Hai người bế quan tu luyện, Huyền Đô cố ý sắp xếp hai người ở cùng nhau.

Cuối cùng ông cũng hiểu được lời Dương Tiễn nói "đừng để hai người ở riêng với nhau" là có ý gì.

Hai người đang tu luyện, bỗng như bị một sức mạnh nào đó khống chế, đột nhiên dừng lại, nhìn nhau đắm đuối.

Càng nhìn càng gần, không khí ái muội lan tỏa.

"Ta suy nghĩ một chút, thần hỏa cuồng bạo, luyện hóa không dễ, các ngươi lại gần nhau, hai luồng thần hỏa bản nguyên dựa sát vào sẽ càng khó luyện hóa, vẫn nên tách ra luyện hóa thì tốt hơn." Huyền Đô vội vàng xuất hiện, tìm một lý do tách hai người ra.

"Đa tạ Đại sư bá." Hai người thần sắc như thường, hành lễ cảm tạ.

Huyền Đô đưa Hoan Muội rời đi, mày nhíu chặt lại, bộ dạng của hai người này dường như hoàn toàn không biết mình vừa làm gì.

Cứ như thể tư tưởng của họ vừa bị khống chế, chính họ cũng không biết mình đang làm gì, sự xuất hiện của ông ta đã khiến hai người khôi phục lại tư tưởng bản ngã và hoàn toàn không nhớ chuyện gì vừa xảy ra.

Lần này ông ta đã xác định, hai người chắc chắn bị một loại sức mạnh nào đó khống chế, và luồng sức mạnh kia có thể khống chế tư tưởng của hai người.

Thủ đoạn quỷ dị như vậy, đúng là chưa từng nghe qua, đối phương rốt cuộc là ai.

Vì Kim Ca và Hoan Muội trúng chiêu ở Đông Vực, Mai Sơn Lục huynh đệ và Nam Cực Tiên Ông đều đang tìm kiếm Mặc Linh Tộc ở Đông Vực.

Sau đó, khi phát hiện ra đối phương, cả hai bên đều vội vàng truyền tin tức trở về.

Hai phe đều phái người tới, đều muốn tìm ra trước đối phương.

Dương Tiễn dẫn theo ba ngàn Thảo Đầu Thần và Hạo Thiên Khuyển, Điêu Nhi đích thân đến Đông Vực, thậm chí còn mời Nhân Hoàng phái người tương trợ.

Nhân Hoàng phái Văn Trọng dẫn Thập Thiên Quân và một đám Đại La Kim Tiên đến giúp.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn liên hệ với Linh Sơn, Nhiên Đăng đích thân dẫn theo môn nhân Xiển Giáo và một đám đệ tử Phật Môn đến tương trợ.

Hai bên làm một trận như vậy, Đông Vực tức thì náo nhiệt hẳn lên, dọa cho đám tán tu sợ hãi, chỉ sợ vạ lây.

Thậm chí một số tán tu làm không ít chuyện xấu, vì chột dạ nên không dám ở lại Đông Vực.

Tuyệt vọng nhất không ai khác ngoài Ngọc Phật Gia, cả hai bên đều muốn y giúp đỡ, quan trọng là người mà hai bên muốn tìm chính là y, thật khó xử.

Hai bên vì tranh giành y mà suýt nữa đánh nhau, y là một địa đầu xà mà chưa bao giờ được săn đón như vậy.

Cuối cùng, sau khi 'hữu hảo' hiệp thương, y quyết định không giúp bên nào.

Không còn cách nào khác, giúp bên nào cũng chắc chắn sẽ đắc tội

bên kia.

Y là một địa đầu xà, tìm người chắc chắn sẽ tiện hơn một chút, đối phương chắc chắn sẽ tìm cách giết y, không thể dây vào được.

Tuy nhiên, y vẫn không thoát khỏi kiếp nạn này.

Hôm nay, nhục thân của Tiểu Ngọc đột phá, bất luận là nhục thân hay nguyên thần tu vi, đều tạm thời không thể đề cao được nữa, nàng phải làm gì đó cho Hồ tộc.

Hồ tộc bị bức hại nghiêm trọng nhất là ở Đông Vực, những tán tu đó bắt nữ tử Hồ tộc đi tiếp khách, dùng cách này để thu được khí vận hoặc tài nguyên tu luyện.

Trong đó, nhân vật đại diện chính là Ngọc Phật Gia và Hồ Tiên Viên.

Chỉ cần nàng giết Ngọc Phật Gia để lập uy, các tán tu khác chắc chắn sẽ sợ hãi mà quy hàng, không dám bắt nạt nữ tử Hồ tộc nữa, ngoan ngoãn thả người.

Tiểu Ngọc không làm phiền Trầm Hương, lặng lẽ rời khỏi Địa Phủ, thẳng tiến Đông Vực.

Hôm đó, Hồ Tiên Viên vốn yên tĩnh đột nhiên bùng nổ dao động chiến đấu, Tiểu Ngọc và Ngọc Phật Gia đã đánh nhau.

Dương Tiễn và Nam Cực Tiên Ông ở gần đó đều bị thu hút tới, hai người một nam một bắc đứng nhìn, đều không có ý định ra tay.

Nam Cực Tiên Ông không dám động thủ, Phục Hy đã lên tiếng bảo vệ Tiểu Ngọc, đối với yêu hoàng Phục Hy này, ngay cả Xiển Giáo cũng phải tôn trọng đôi phần.

Dù sao sau lưng Phục Hy cũng có Nữ Oa, cho dù hai huynh muội họ có mâu thuẫn không vui, nhưng suy cho cùng vẫn là huynh muội.

Hơn nữa còn có Yêu Đạo lượng kiếp sắp tới, Đạo Tổ cũng đã nói, Yêu tộc sẽ quật khởi trở lại.

Không thể chọc vào Phục Hy, vạn nhất đến lúc đó Yêu tộc kéo Xiển Giáo vào kiếp thì phải làm sao.

Phong Thần lượng kiếp, Xiển Giáo suýt nữa diệt giáo, bọn họ thực sự sợ rồi, đối với lượng kiếp tràn đầy khủng hoảng, nếu vào kiếp thêm lần nữa, Xiển Giáo thật sự sẽ tiêu đời.

Phục Hy là Yêu hoàng, cơ bản đại diện cho Yêu Đạo lượng kiếp, đừng nhìn Yêu tộc bây giờ yếu thế, nhưng không có thế lực nào dám đi gây sự, đều đang kiêng kỵ Yêu Đạo lượng kiếp.

Hiện tại các thế lực ở Hồng Hoang, có ai mà chưa từng bị lượng kiếp bức hại, đều sợ lượng kiếp như cọp.

Còn Dương Tiễn thì không cần thiết phải ra tay.

Tiểu Ngọc hiện tại có một đống pháp bảo lợi hại, chiến đấu lực rất mạnh, một đống pháp bảo đỉnh cấp, đang đè Ngọc Phật Gia ra đánh.

Đột nhiên, Tiểu Ngọc tế ra Huyết Minh Chung.

Huyết Minh Chung vang lên, máu trong người Ngọc Phật Gia sôi trào, thân thể mất khống chế trong một thoáng, bị Tiểu Ngọc nhân cơ hội dùng một chiêu Phách Thiên Thần Chưởng đánh bị thương.

Oa một tiếng, Ngọc Phật Gia không kiểm soát được mà phun ra một ngụm máu, màu đen kịt.

"Ngươi tìm chết." Ngọc Phật Gia đại nộ, đỉnh tung đại chiêu, lại thấy Dương Tiễn và Nam Cực Tiên Ông đồng thời bắn tới.

"Ngươi là Mặc Linh Tộc?" Hai người ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm Ngọc Phật Gia.

Ngọc Phật Gia sắc mặt đại biến, chết rồi, bị phát hiện, xoay người định bỏ chạy.

"Hừ, chạy đi đâu?" Nam Cực Tiên Ông tế ra Thái Cực Phù Ấn, trọng thương Ngọc Phật Gia, định ra tay bắt người.

Dương Tiễn sao có thể để y như ý, Khai Sơn Phủ bổ tới, Nam Cực Tiên Ông vội vàng tế ra Thái Cực Phù Ấn để chống đỡ.

Nhưng Dương Tiễn đã cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao tới, Nam Cực Tiên Ông sắc mặt khó coi, vội vàng tế ra Bàn Long Quải, hóa thành một hư ảnh Bàn Long khổng lồ dài trăm vạn dặm, một miệng cắn về phía Dương Tiễn, đồng thời nhân cơ hội đi bắt Ngọc Phật Gia.

Dương Tiễn không hề hoảng hốt, vừa chống đỡ Bàn Long, vừa mở Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn tới.

Nam Cực Tiên Ông biết sức sát thương của thần quang này mạnh đến mức nào, vội vàng tế ra Tiên Hạc Linh Vũ để chống đỡ.

Mấy chục chiếc lông vũ tiên hạc bố thành đại trận Tiên Hạc, triệu hồi ra một hư ảnh tiên hạc, nghênh đón thần quang.

Chỉ vừa vặn chống đỡ được, nhưng Nam Cực Tiên Ông cũng bị đẩy lùi, trông có chút chật vật.

Quay đầu nhìn lại, Ngọc Phật Gia đã bị Tiểu Ngọc nhân cơ hội bắt được.

"Tiểu hồ ly, giao người cho ta." Nam Cực Tiên Ông đại nộ, bị người khác ngư ông đắc lợi, vô cùng khó chịu.

"Mau đi, đưa người đến Bồng Lai." Dương Tiễn đánh tan hư ảnh Bàn Long, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bảo vệ trước mặt Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc bắt lấy Ngọc Phật Gia định rời đi, nhưng đúng lúc này, Quan Âm và Văn Thù đã đến.

"Chặn nó lại, cướp người." Nam Cực Tiên Ông mừng rỡ hô lớn.

"Đi!" Dương Tiễn thần sắc bình tĩnh, thúc giục Tiểu Ngọc một tiếng, thân thể chấn động, thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh được kích hoạt, ba đạo phân thân bay ra, lao về phía Quan Âm và Văn Thù.

Chương 586

Một đạo phân thân cầm Tịnh Thế Bạch Liên và Khai Sơn Phủ, lực chiến Văn Thù.

Hai đạo phân thân còn lại cầm Hỏa Thần Kích và Khổn Tiên Thằng, miễn cưỡng cầm chân được Quan Âm.

Đồng thời, Dương Tiễn thôi động Lôi Đình Tử Liên hình thành Lôi Vực, bao phủ cả ba người lại.

Tiểu Ngọc lo lắng liếc nhìn Dương Tiễn đang chiến đấu trong Lôi Vực, vội vàng hướng về Bồng Lai.

Nhưng đúng lúc này, Nhiên Đăng dẫn theo những người khác của Linh Sơn tới.

Tuy nhiên, Văn Trọng cũng dẫn theo tu sĩ Nhân tộc tới.

Văn Trọng vừa là Thái sư của Nhân tộc, cũng là đệ tử Tiệt Giáo, đồ đệ của Hỏa Linh Thánh Mẫu, đối với Linh Sơn và Xiển Giáo hận đến thấu xương.

Cơ hội khó có, trực tiếp dẫn tu sĩ Nhân tộc xông lên, nhắm thẳng vào Nhiên Đăng.

Văn Trọng hiện tại cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chắc chắn không đánh lại Nhiên Đăng, nhưng lúc ra ngoài, Nhân Hoàng đã cho ông ta mượn Thanh Châu Đỉnh trong Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Vật này là khí vận chí bảo của Nhân tộc, có thể ngưng tụ khí vận Nhân tộc để phòng thủ.

Khí vận Nhân tộc cường thịnh đến mức nào, sức phòng ngự của vật này cũng kinh khủng đến cực điểm.

Văn Trọng dựa vào việc Nhiên Đăng không phá được phòng ngự của Thanh Châu Đỉnh, làm đủ trò được đằng chân lân đằng đầu.

Thập Thiên Quân lại bố trí Thập Tuyệt Trận.

Nhưng Phổ Hiền, Hoan Hỉ Phật, Già Lam Phật, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Xích Tinh Tử những người này, nay đã khác xưa, Thập Tuyệt Trận đối phó một người còn được, đối phó hai người, rất nhanh đã bị phá.

Xiển Giáo lần này đã dốc hết vốn liếng, sức mạnh mà Nhân tộc mang đến căn bản không đủ để đối kháng.

Nhưng Văn Trọng vừa động dụng Thanh Châu Đỉnh, ở Triều Ca xa xôi, Đế Tân đã cảm ứng được.

Một tiếng kêu trong trẻo vang vọng khắp thành Triều Ca.

Khí Vận Huyền Điểu, vốn không xuất hiện kể từ sau Phong Thần lượng kiếp, nay hiện ra trên bầu trời thành Triều Ca, vàng óng ánh, thần thánh tôn quý, tỏa ra khí tức cường đại.

Vật này mạnh hay yếu phụ thuộc vào khí vận của Nhân tộc mạnh hay yếu.

Hiện nay dù khí vận Nhân tộc bị Linh Sơn chiếm đoạt không ít, nhưng khí vận Nhân tộc vẫn cực kỳ thịnh vượng, khí tức mà Khí Vận Huyền Điểu tỏa ra lại có thể sánh ngang với Thánh Nhân.

Cả thành Triều Ca đều sôi sục, đây chính là nội tình của Nhân tộc, không ngờ bây giờ Khí Vận Huyền Điểu đã mạnh đến thế.

Đồng thời cũng tò mò không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Khí Vận Huyền Điểu lại đột nhiên tái hiện.

Giây tiếp theo, Khí Vận Huyền Điểu tan ra.

Cùng lúc đó, ở Đông Vực, Thanh Châu Đỉnh đột nhiên phun ra một

cột sáng khí vận khổng lồ, tiếp theo một tiếng kêu trong trẻo vang vọng khắp bầu trời, Khí Vận Huyền Điểu hóa hiện.

Triều Ca là nơi hội tụ khí vận của Nhân tộc, cách xa Triều Ca, thực lực của Khí Vận Huyền Điểu sẽ giảm xuống, nhưng vẫn có sức mạnh vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, tỏa ra uy áp cường đại.

Nhiên Đăng và những người khác sắc mặt đại biến.

Văn Trọng lại vô cùng vui mừng, thảo nào Nhân Hoàng chỉ phái ít người như vậy tới, hóa ra là còn giấu một chiêu này.

"Thỉnh Huyền Điểu đại nhân trợ giúp chúng ta diệt địch." Văn Trọng quỳ xuống giữa không trung.

"Thỉnh Huyền Điểu đại nhân trợ giúp chúng ta diệt địch." Phía sau, tất cả tu sĩ Nhân tộc đều quỳ theo.

Trong số họ, phần lớn chưa từng trải qua Phong Thần lượng kiếp, nhưng họ đã nghe qua câu chuyện về Huyền Điểu.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Tây phương ngốc nghếch Chuẩn Đề định toan tính Nhân Hoàng, Nhân Hoàng điều khiển Huyền Điểu, tay cầm Hiên Viên Kiếm, cùng Thánh Phụ kề vai tác chiến, trảm Thánh.

Ừm, mặc dù sự thật là Chuẩn Đề bị Lăng Tiêu chém, Đế Tân cơ bản không giúp được gì, nhưng cũng đã tham gia mà.

Huyền Điểu đối với Nhân tộc mà nói, là truyền kỳ, là vật tổ, là thần thánh.

Hôm nay được thấy Huyền Điểu là vinh hạnh của họ.

Chỉ thấy Huyền Điểu kêu một tiếng, bay vút lên cao, Thanh Châu Đỉnh cũng thoát khỏi sự khống chế của Văn Trọng, bay theo lên.

Giây tiếp theo, Khí Vận Huyền Điểu dung nhập vào Thanh Châu

Đỉnh.

Thanh Châu Đỉnh nhanh chóng biến lớn, phảng phất như muốn bao phủ cả Đông Vực vào trong.

Giây tiếp theo, một cột sáng khí vận màu vàng thần thánh, lộng lẫy, khổng lồ trăm vạn trượng, tỏa ra uy áp kinh khủng, từ trong Thanh Châu Đỉnh phun ra, nhắm thẳng về phía Nhiên Đăng và những người khác.

Chư Phật sắc mặt đại biến, vội vàng hợp lực chống đỡ, bị ép lùi lại liên tục, chật vật không chịu nổi, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng đỡ được.

Nhưng chưa kịp để họ thở một hơi, Thanh Châu Đỉnh từ trên trời giáng xuống, định bao phủ họ vào trong.

"Mau chạy." Bị nhốt vào trong, tuyệt đối không có kết cục tốt, Nhiên Đăng cũng không quan tâm đến sĩ diện nữa, vội vàng hô hào chư Phật bỏ chạy.

Bên phía tu sĩ Nhân tộc, ai nấy ánh mắt nóng rực, đây chính là thực lực của Huyền Điểu đại nhân sao, đây mới là uy lực thực sự của Thanh Châu Đỉnh sao?

Thảo nào Nhân Hoàng chỉ phái họ tới, hóa ra đã có chuẩn bị từ sớm.

Hai chiêu đã đánh cho chư Phật chạy bán sống bán chết.

Nhiên Đăng dẫn chư Phật bỏ chạy, bên kia, Nam Cực Tiên Ông, Văn Thù và Quan Âm vẫn đang đánh nhau với Dương Tiễn.

Lần này thì lúng túng rồi, bị Văn Trọng dẫn người bao vây, Khí Vận Huyền Điểu lại từ trong Thanh Châu Đỉnh bay ra, lượn lờ trên không.

Nam Cực Tiên Ông ba người cũng không đánh nữa, thu tay định rời đi.

Còn đánh cái rắm, Huyền Điểu kia phối hợp với Thanh Châu Đỉnh, mạnh đến vô lý, Nhiên Đăng còn bị dọa chạy, huống chi là ba người họ.

"Vây công chính thần Nhân tộc của ta xong là muốn rời đi, nghĩ gì vậy." Thập Thiên Quân cười xấu xa chặn ba người lại, lý do tốt như vậy, cơ hội báo thù tốt như vậy, sao có thể bỏ lỡ.

"Ai vây công, rõ ràng là Dương Tiễn ra tay với chúng ta trước." Nam Cực Tiên Ông sắc mặt biến đổi, mười tên khốn này rõ ràng là muốn nhân cơ hội báo thù.

"Ngươi nói không tính, dù sao ta chỉ thấy ba người các ngươi vây công Nhị Lang Chân Quân của Nhân tộc ta." Thập Thiên Quân không thèm quan tâm, cứ bắt lại rồi điều tra sau.

"A, đúng, động thủ, bắt bọn họ lại, dám còn tay thì giết không tha." Văn Trọng lớn tiếng hạ lệnh.

Dương Tiễn cũng rất thâm hiểm, chuồn mất.

Là hắn ra tay trước, nhưng hắn không nói, vậy thì phải điều tra, điều tra thì cần thời gian, khoảng thời gian này đủ để Nam Cực Tiên Ông ba người phải khốn đốn một phen.

Nam Cực Tiên Ông ba người nhìn lên Khí Vận Huyền Điểu đang lượn lờ trên đầu, không dám phản kháng.

Ba người cứ thế bị bắt, Văn Trọng để Thập Thiên Quân phụ trách điều tra.

Thập Thiên Quân cười đến không thể biến thái hơn, áp giải ba người vào Hồ Tiên Viên.

Đồng thời, Văn Trọng hạ lệnh bao vây Hồ Tiên Viên, tiến hành lục soát.

Bên kia, Dương Tiễn đến Bồng Lai, mà Tiểu Ngọc đã sớm áp giải Ngọc Phật Gia tới.

Chương 587

La Hầu đang thi pháp, dùng Ngọc Phật Gia làm môi giới để khóa chặt vị trí của Vĩnh Hằng Ma Thần.

"Vĩnh Hằng đang trốn ở bên dưới Hồ Tiên Viên." La Hầu rất nhanh đã khóa chặt được.

Mà Vĩnh Hằng Ma Thần cũng nhận ra mình đã bị phát hiện, thế là cũng không trốn nữa, bay lên trên không Hồ Tiên Viên.

Văn Trọng và những người khác chỉ thấy một bóng đen lóe lên, một nam tử mặc y phục đen, mặt không còn giọt máu xuất hiện trên không, lưng đeo một cái sọt tre, một miếng vải đen che sọt tre lại, thần thức của họ vậy mà không thể xuyên qua sọt tre để nhìn thấy bên trong.

Đột nhiên, từ trong sọt tre truyền ra một tiếng khóc trẻ con quỷ dị, mọi người chỉ cảm thấy nguyên thần đau nhói vô cùng, phảng phất như muốn nổ tung, tất cả đều ôm đầu kêu thảm.

Khí Vận Huyền Điểu phát ra một tiếng kêu trong trẻo, nhưng cũng không phá được đòn công kích âm ba này, bèn thôi động Thanh Châu Đỉnh công kích, cột sáng khí vận kinh khủng lại hiện ra, oanh tạc qua.

Chỉ thấy thanh niên áo đen kia cầm Đạn Quỷ Vọng Bút vạch một đường trên không, một vệt mực đen chém ra, trực tiếp chém cột sáng khí vận thành hai nửa, ngay cả Thanh Châu Đỉnh cũng bị chém bay đi.

Ngay sau đó, chỉ thấy đầu bút Đạn Quỷ Vọng Bút nhỏ ra một giọt Tru Thế Chi Mặc, bay về phía Khí Vận Huyền Điểu.

Sức xuyên thấu cực mạnh, Khí Vận Huyền Điểu hoàn toàn không đỡ nổi.

Tru Thế Chi Mặc trúng ngay mi tâm của Khí Vận Huyền Điểu, Khí Vận Huyền Điểu nhanh chóng biến thành màu đen kịt như mực với tốc độ mắt thường có thể thấy, sự thần thánh không còn, trở nên quỷ dị, phảng phất như bị ô nhiễm.

Văn Trọng sắc mặt đại biến, Khí Vận Huyền Điểu bị ô nhiễm, chuyện này còn gì là hay ho, khí vận của cả Nhân tộc đều sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Nhưng đòn công kích âm ba quỷ dị kia vẫn tiếp tục, họ ngay cả tự vệ cũng không làm được, nói gì đến phản kháng, chỉ có thể ký thác hy vọng vào Thánh Phụ.

Đông Vực cách Bồng Lai không xa, Thánh Phụ bọn họ hẳn là có thể nhận ra.

Thực tế, Vĩnh Hằng Ma Thần chủ động hiện thân, gây ra động tĩnh lớn như vậy, chính là muốn dụ Hồng Quân, Lăng Tiêu bọn họ đều tới.

Ngay khoảnh khắc xuất hiện, Lăng Tiêu bọn họ và Hồng Quân đều đã cảm ứng được, hai bên dùng tốc độ nhanh nhất tiến về Đông Vực.

Bồng Lai cách Đông Vực không xa, Lăng Tiêu bọn họ chỉ mất vài hơi thở đã đến.

Ba huynh đệ cộng thêm Tai Ách Ma Thần, Hồng Quân còn chưa biết sự tồn tại của Quỷ Đạo Chi Chủ và La Hầu, hai người không đến, không bại lộ, liền có cơ hội đánh cho Hồng Quân một đòn bất ngờ.

Nhìn thấy Khí Vận Huyền Điểu bị ô nhiễm, Lăng Tiêu sắc mặt trầm xuống, nhớ La Hầu từng nói, Tru Thế Chi Mặc thuộc tính Thủy, bị Thần Hỏa khắc chế.

Khí Vận Huyền Điểu không có thực thể, là do khí vận Nhân tộc

ngưng tụ thành, cũng không có nguyên thần, không cần lo lắng bị Thần Hỏa thiêu chết.

Lăng Tiêu mở miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa, dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, màu đen trên thân Khí Vận Huyền Điểu nhanh chóng rút đi, trở lại vàng óng ánh, thần thánh tôn quý.

Khí Vận Huyền Điểu phát ra một tiếng kêu vui sướng, bay đến dưới chân Lăng Tiêu, chở Lăng Tiêu.

"Vĩnh Hằng, đã lâu không gặp." Tai Ách Ma Thần lên tiếng chào hỏi.

Tiếng khóc quỷ dị đột ngột dừng lại, một giọng nói lạnh băng từ trong sọt tre truyền ra: "Ta và ngươi thân lắm sao?" Một câu nói khiến cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt, Tai Ách Ma Thần mặt đầy vạch đen, không biết nói chuyện thì câm miệng đi, tên điên này vẫn đáng ghét như vậy.

Lăng Tiêu ngầm ra hiệu cho Văn Trọng, bảo ông ta rời đi.

Văn Trọng hiểu ý, vội vàng dẫn người rời đi.

Thập Thiên Quân không thể thâm hiểm hơn, định trụ Nam Cực Tiên Ông, Quan Âm và Văn Thù, để lại họ ở Hồ Tiên Viên.

Ba người rất muốn chửi người, mười tên khốn này là muốn mượn dao giết người.

Nếu mấy vị đại lão này đánh nhau, chỉ cần một luồng dư ba cũng có thể tiêu diệt họ, bây giờ họ chỉ có thể cầu nguyện đừng đánh nhau.

Đúng lúc này, Hồng Quân cũng đã đến.

"Vĩnh Hằng, ngươi cũng là một trong những Ma Thần đỉnh cấp, tình hình Hồng Hoang chắc ngươi cũng rõ, chọn phe đi, cùng chúng ta,

hoặc là cùng lão giun đất kia." "Nhưng ta cần phải nhắc nhở ngươi, đừng đánh mất sự kiêu ngạo của một Ma Thần đỉnh cấp." Tai Ách Ma Thần bắt đầu ly gián.

"Hừ hừ, bản tọa tại sao nhất định phải chọn phe, giết các ngươi, Hồng Hoang chính là của bản tọa." Giọng Vĩnh Hằng Ma Thần mang theo sự khinh thường và miệt thị.

"Có chí khí, nhưng ngươi nghĩ ngươi có thể giết được chúng ta sao?

Ngươi cũng chỉ mới khôi phục đến Hợp Đạo cảnh tam trọng, cho dù Hỗn Độn Linh Bảo của ngươi đều còn, nhưng trong tay chúng ta cũng có Hỗn Độn Linh Bảo." Tai Ách Ma Thần nói.

"Không thử sao biết được, Hồng Quân, ngươi và ta liên thủ diệt bọn chúng, chia đều Hồng Hoang, thế nào?" Vĩnh Hằng Ma Thần nhìn về phía Hồng Quân.

Tai Ách nói không sai, Ma Thần đỉnh cấp có sự kiêu ngạo của Ma Thần đỉnh cấp, Hồng Quân là cái thá gì.

Nhưng từ một góc độ khác mà nghĩ, uy hiếp của Hồng Quân xa không bằng Tai Ách Ma Thần.

Tiên diệt Tai Ách và Tam Kim Ô, còn lại một mình Hồng Quân không đáng lo ngại.

"Có thể." Hồng Quân sao có thể không hiểu tâm tư của tên này, xem thường hắn là phải trả giá đắt.

Vĩnh Hằng Ma Thần muốn diệt Tam Kim Ô bọn họ trước rồi diệt hắn sau, vừa hay, hắn cũng nghĩ như vậy.

Nếu có thể diệt được Tam Kim Ô bọn họ, Vĩnh Hằng Ma Thần cũng không còn giá trị lợi dụng.

Giết không chết, nhưng có thể phong ấn.

Nhân lúc Hậu Bạt còn chưa tới, phải mau chóng động thủ.

Hồng Quân vô cùng cấp bách, còn cấp bách hơn cả Vĩnh Hằng Ma Thần, tế ra Âm Dương Luyện Thiên Lô và Càn Khôn Hồng Mông Xích liền lao tới.

Bốn người Lăng Tiêu sắc mặt trầm xuống, chủ lực Hậu Bạt không có ở đây, bốn người họ đối phó với Hồng Quân đã đủ mệt, huống chi còn có Vĩnh Hằng Ma Thần.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra, cảnh tượng xung quanh thay đổi, Đông Vực biến mất, Đông Hải cũng biến mất, xung quanh hiện ra một cảnh tượng tàn tạ, sông núi nhuốm máu, thi hài chất thành núi, sát khí ngút trời, lại ẩn chứa vô tận oán khí và bi khí.

"Không ổn, trúng kế rồi." Hồng Quân sắc mặt biến đổi, không thèm tấn công Lăng Tiêu bọn họ nữa, triệu hồi Âm Dương Luyện Thiên Lô bảo vệ bản thân.

"Trúng kế rồi, Vĩnh Hằng dùng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ bố trí huyễn cảnh, chúng ta đã sớm tiến vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, hắn muốn một mẻ bắt hết chúng ta." "Đừng để sát khí lại gần, thứ này sẽ phá hoại đạo tâm, một khi đạo tâm xuất hiện sơ hở, sẽ bị Vĩnh Hằng thừa cơ xâm nhập, khống chế tư tưởng." Tai Ách nhắc nhở.

Khốn nỗi y lại không có pháp bảo phòng ngự, đây là điều khó chịu nhất.

Lăng Tiêu thì có, Táng Thiên Quan có năng lực phòng ngự rất mạnh, Lăng Tiêu tế ra Táng Thiên Quan bảo vệ bốn người họ, đồng thời điều khiển Táng Thiên Quan mở ra, điên cuồng thôn phệ sát khí đang đến gần.

Đến đây đi, xem ngươi có bao nhiêu sát khí.

"Đạo Tổ, cứu chúng ta." Phía dưới, Nam Cực Tiên Ông ba người sợ hãi hét lớn.

Hồng Quân có chút cạn lời, đám thành sự không đủ, bại sự có thừa, nhưng vẫn vẫy tay một cái, bắt ba người đến bên cạnh mình.

Văn Trọng bọn họ tuy đã rời đi, nhưng vẫn chưa đi xa.

Từ góc nhìn của họ, một bức tranh quỷ dị, trải dài hàng trăm triệu dặm, đột nhiên bay lên từ Đông Vực, Thánh Phụ bọn họ đều bị nhốt vào trong tranh.

Hoặc có thể nói, Đông Vực và Đông Hải mà họ nhìn thấy trước đó, đều là do bức tranh này huyễn hóa ra, Đông Vực thực sự được giấu ở phía sau.

Những đại lão như Vĩnh Hằng Ma Thần, căn bản không phải là thứ họ có thể lay chuyển.

Văn Trọng phản ứng cũng nhanh, vội vàng hô hào mọi người chia làm ba đường, một đường đến Bồng Lai cầu viện, một đường quay về Nhân Tộc Thần Đình, một đường đến Nữ Nhi Quốc mời Hậu Bạt đại thần.

Bên này, Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế Mặc Linh đang đeo sau lưng hắn, mười mấy giọt Tru Thế Chi Mặc nhỏ vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Đạn Quỷ Vọng Bút không ngừng vung lên vẽ vời.

Cảnh sắc trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ tức thì thay đổi, lại tái hiện Khai Thiên Chi Chiến.

Chương 588

"Là giả, đừng để tâm thần bị ảnh hưởng." Tai Ách Ma Thần vội vàng nhắc nhở, chỗ khó nhằn nhất của Vĩnh Hằng Ma Thần chính là khống chế tâm thần của người khác.

Bên kia, Hồng Quân vừa định nhắc nhở Nam Cực Tiên Ông ba người, nhưng đã không kịp.

Ba người lần đầu tiên nhìn thấy Khai Thiên Chi Chiến, tâm thần chấn động thất thủ, bị Vĩnh Hằng Ma Thần thừa cơ xâm nhập khống chế, đột nhiên ra tay với Hồng Quân.

Hồng Quân mặt đầy vạch đen, vung tay một cái, đánh ngất ba kẻ vô dụng này, ném vào Âm Dương Luyện Thiên Lô.

"Chúng ta tạm thời gác lại thành kiến, hợp lực xông ra ngoài, thế nào?" "Ít nhất chúng ta đều không muốn hủy diệt Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang rơi vào tay Vĩnh Hằng Ma Thần, chắc chắn sẽ bị hủy." Hồng Quân chủ động lên tiếng.

Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ quỷ dị khó lường, cộng thêm Đạn Quỷ Vọng Bút và Tru Thế Chi Mặc, hắn thật sự không chắc có thể một mình xông ra ngoài.

Hắn hiện tại là Hợp Đạo tứ trọng, mà Vĩnh Hằng Ma Thần cũng đã khôi phục đến Hợp Đạo tam trọng đỉnh phong, không yếu hơn hắn bao nhiêu.

"Có thể." Lăng Tiêu gật đầu, người ta đều muốn giết chết bọn họ rồi, cơ bản không có khả năng hòa đàm.

Tên này còn nguy hiểm hơn Hồng Quân, tốt nhất là giải quyết tên này trước.

Ngay lập tức, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, ba huynh đệ dùng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận hợp lực thôi động, mãnh liệt công kích Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ.

Tai Ách Ma Thần cũng tế ra Tai Ách Chi Kiếm, Hồng Quân tế ra Càn Khôn Hồng Mông Xích, ba bên liên thủ công kích Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ.

Nhìn từ bên ngoài, toàn bộ bức Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ đều rung chuyển dữ dội.

Vĩnh Hằng Ma Thần nổi giận, từ trong sọt tre bay ra, một đứa trẻ trắng trẻo mập mạp, trông có vẻ vô hại, cầm Đạn Quỷ Vọng Bút bay vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ.

Khai Thiên Chi Chiến vốn là do hắn huyễn hóa ra, hắn tự nhiên có thể khống chế, dung hợp với Bàn Cổ trong đó, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Hồng Quân, ánh mắt đó, uy nghiêm, bá khí, không cho phép trái nghịch, cảm giác áp bức tăng lên cực điểm.

Hồng Quân dù biết rõ là giả, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được sợ hãi, đứng yên tại chỗ không dám động.

Bàn Cổ đã trở thành tâm ma mà tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều sợ hãi nhất, đặc biệt là loại như Hồng Quân, ngay cả phản kháng cũng không dám.

"Lão giun đất kia, tỉnh lại." Tai Ách Ma Thần hét lên một tiếng, âm thanh vang vọng khắp nơi, nếu Hồng Quân bị khống chế, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Bị Tai Ách Ma Thần hét như vậy, Hồng Quân tỉnh táo lại, không dám nhìn Bàn Cổ nữa, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được sợ hãi.

"Hồng Quân, chiếm đoạt Hồng Hoang, chết." Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế huyễn tượng Bàn Cổ mở miệng, giọng nói uy nghiêm vang

vọng khắp nơi, giơ Khai Thiên Phủ chém về phía Hồng Quân.

Hồng Quân nỗ lực ổn định tâm thần, không ngừng tự nhủ đây là giả.

Nhưng, thế gian phong vân hễ, huyễn cũng là chân.

Bàn Cổ là giả, nhưng Vĩnh Hằng Ma Thần là thật.

Khai Thiên Phủ là giả, nhưng Đạn Quỷ Vọng Bút là thật, ẩn giấu trong Khai Thiên Phủ, đột nhiên tấn công Hồng Quân.

Âm Dương Luyện Thiên Lô không phòng ngự được, Hồng Quân bị Đạn Quỷ Vọng Bút đánh bị thương, Tru Thế Chi Mặc theo đó tiến vào cơ thể Hồng Quân, lao thẳng đến nguyên thần của Hồng Quân, ý đồ khống chế Hồng Quân.

May mà Hồng Quân có Âm Dương Thiên Hỏa trong Thập Đại Thần Hỏa, vội vàng ngồi xuống luyện hóa Tru Thế Chi Mặc.

Bốn người Lăng Tiêu vội vàng đến hộ pháp cho Hồng Quân.

Hồng Quân ánh mắt phức tạp, giữa họ đấu sống đấu chết, nhưng vào thời khắc nguy cấp, đối phương lại là người đáng tin cậy nhất.

"Tai Ách, đã lâu không gặp." Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế huyễn tượng Bàn Cổ lại nhắm vào Tai Ách Ma Thần, hắn quá rõ, Hỗn Độn Ma Thần sợ nhất điều gì.

Cho dù là Dương Mi, Thời Thần những kẻ đó, cũng sợ Bàn Cổ như cọp, cho dù biết đây là giả, cũng không thể làm được tâm không gợn sóng.

Khai Thiên Chi Chiến, Bàn Cổ đã để lại một bóng ma tâm lý cho tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Đúng là như vậy, rõ ràng có bài học của Hồng Quân trước mắt, nhưng khi bản thân đối mặt với huyễn tượng Bàn Cổ, cho dù biết rõ

là giả, vẫn không thể ngăn được sự sợ hãi.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu chưa từng trải qua Khai Thiên Chi Chiến, hơn nữa Bàn Cổ là phụ thần của họ, tự nhiên không có gì phải sợ hãi.

Ba huynh đệ liếc nhau, điều khiển Hồng Mông Ngũ Hành Sơn trực tiếp đập tới.

Nhưng Bàn Cổ là giả, Vĩnh Hằng Ma Thần cũng rất mạnh, khống chế huyễn tượng Bàn Cổ, một tay đỡ lấy Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, hổ mục trừng lên, giọng nói uy nghiêm trực kích sâu thẳm linh hồn ba huynh đệ: "Nghịch tử, dám ra tay với vi phụ." "Đi chết đi, ngươi là vi phụ của ai?" Đông Hoàng Thái Nhất tính tình nóng nảy, không thể nhịn được chút nào, đánh thì đánh, sao còn chiếm tiện nghi.

Lăng Tiêu đột nhiên nhớ đến chiêu hiểm của La Hầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, cứ cho là ngươi biết chơi tâm lý chiến, lão tử cũng biết.

Ngay lập tức, Lăng Tiêu biến thành bộ dạng của Kỳ Tư, trìu mến nhìn Vĩnh Hằng Ma Thần: "Vĩnh Hằng, là chàng sao?" Giọng nói đầy oán giận, chực khóc, trực kích tâm thần của Vĩnh Hằng Ma Thần, xé toạc vết sẹo đau đớn nhất trong lòng y.

"Kỳ Tư." Tình yêu là thứ khắc cốt ghi tâm nhất, cho dù đã qua bao nhiêu năm tháng, cho dù biết rõ là giả, gặp lại, tâm thần của Vĩnh Hằng Ma Thần vẫn không kiểm soát được mà rung động.

"Chàng còn muốn giết ta thêm một lần nữa sao?" Lăng Tiêu oán giận nhìn Vĩnh Hằng Ma Thần, vành mắt đỏ hoe, sương mù dâng lên.

Mấy người Tai Ách đều ngây người, có cần phải diễn chân thực đến vậy không, làm như người ta thật sự phụ bạc ngươi vậy.

Nhưng đừng nói, chiêu này thật sự có tác dụng, tâm lý chiến xem như đã được Lăng Tiêu chơi đến mức thông thạo.

Vĩnh Hằng Ma Thần hận Kỳ Tư vô tận năm tháng, tính tình đại biến, trở nên điên cuồng, nhưng hận, cũng cho thấy Vĩnh Hằng Ma Thần không thể quên được Kỳ Tư.

Hận càng sâu, yêu càng sâu.

"Vĩnh Hằng, xin lỗi, lúc đầu đều là La Hầu ép ta làm vậy, ta rất nhớ chàng." Lăng Tiêu lôi La Hầu ra làm lá chắn không chút nương tay, tiến thêm một bước làm tan rã tâm thần của Vĩnh Hằng Ma Thần.

Đế Tuấn phản ứng vô cùng nhanh, biến thành bộ dạng của La Hầu, một tay véo lấy Lăng Tiêu đang biến thành Kỳ Tư, hung tợn nói: "Tiện nhân, ngươi dám bán đứng ta." "Vĩnh Hằng, cứu ta, cứu ta." Lăng Tiêu mắt ngấn lệ, đáng thương nhìn Vĩnh Hằng.

Đông Hoàng Thái Nhất khóe miệng giật giật, sao đang đánh nhau lại biến thành thế này, cứ cho là ngươi biết viết bi kịch, chúng ta cũng diễn cho ngươi xem một màn.

Ai có thể ngờ, có một ngày sinh tử chiến, lại biến thành diễn kịch cho nhau xem, chơi tâm lý chiến.

"La Hầu, ngươi buông nàng ra." Vĩnh Hằng Ma Thần biết rõ là giả, nhưng vẫn không nhịn được mà nhập vai.

Giống như Hồng Quân và Tai Ách không thể khắc phục nỗi sợ hãi đối với Bàn Cổ.

Hồng Quân và Tai Ách liếc nhau, cũng thừa cơ xâm nhập, nhân lúc tâm thần của Vĩnh Hằng Ma Thần rung động, hiện ra chân thân, đột nhiên ra tay, cùng nhau tấn công bất ngờ.

Càn Khôn Hồng Mông Xích và Tai Ách Chi Kiếm đồng thời đánh trúng Vĩnh Hằng Ma Thần, tuy nhiên, Vĩnh Hằng Ma Thần lại hóa thành một đám mực khí tiêu tan.

Đồng thời, tiếng cười chế giễu của Vĩnh Hằng Ma Thần vang lên:

“Trước mặt bản tọa mà chơi tâm lý chiến, múa rìu qua mắt thợ, kỹ thuật diễn vụng về như vậy, nghĩ rằng bản tọa sẽ mắc lừa sao?” Giọng nói từ trong huyễn tượng Bàn Cổ truyền ra, sau đó, Vĩnh Hằng Ma Thần lại xuất hiện ở phía sau, Đạn Quỷ Vọng Bút trực kích Lăng Tiêu, trong mắt mang theo vô tận hận ý: “Tiện nhân, chết đi.” Lăng Tiêu và Đế Tuấn vội vàng hiện ra chân dung, ba huynh đệ hợp lực thôi động Hồng Mông Ngũ Hành Sơn chống đỡ.

Đạn Quỷ Vọng Bút đánh vào Ngũ Hành Sơn, ba huynh đệ đều bị chấn bay ra ngoài.

Mà Tai Ách Ma Thần dường như sớm đã có phòng bị, cũng đang diễn.

Chân thân đột nhiên xuất hiện sau lưng Vĩnh Hằng Ma Thần, Tai Ách Chi Kiếm đâm trúng Vĩnh Hằng Ma Thần một cách chắc chắn, sức mạnh của Tai Ách Pháp Tắc điên cuồng rót vào cơ thể Vĩnh Hằng Ma Thần.

Vĩnh Hằng Ma Thần phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

“Hừ, sớm đã đề phòng ngươi chơi trò dương đông kích tây.” Tai Ách Ma Thần đắc ý cười một tiếng, tên này là tổ tông của tâm lý chiến, làm sao có thể dễ dàng trúng chiêu.

Hồng Quân ánh mắt sáng lên, học được rồi, so với những lão già này, hắn vẫn chưa đủ thâm hiểm, chủ yếu là hắn không hiểu rõ Vĩnh Hằng Ma Thần lắm.

Đều là những lão cáo già, một người còn nham hiểm hơn một người, Vĩnh Hằng Ma Thần cuối cùng vẫn không thâm hiểm bằng Tai Ách Ma Thần.

Vĩnh Hằng Ma Thần dùng Đạn Quỷ Vọng Bút một đòn đẩy lùi Tai Ách Ma Thần, vội vàng chạy trốn, thoát khỏi Vong Xuyên Điểm Hồn

Đồ, vung tay một cái, cuốn Lăng Tiêu và những người khác ra ngoài, thu hồi Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, chạy về phía Hỗn Độn.

Chương 589

Lăng Tiêu mấy người vừa định đuổi theo, Vĩnh Hằng Ma Thần đã thả ra một đám Mặc Linh lao đến chặn đường, tự bạo, mực khí ngút trời.

Thứ này thực sự quỷ dị, Lăng Tiêu mấy người đều sợ trúng chiêu, vội vàng lui về sau.

Chỉ một chút trì hoãn, Vĩnh Hằng Ma Thần đã chạy trốn vào Hỗn Độn.

Hỗn Độn vô biên vô tế, một khi đã chạy trốn vào đó, Vĩnh Hằng Ma Thần cố tình ẩn náu, họ sẽ không thể tìm thấy.

"Tên điên này lòng báo thù cực nặng, sau này phải cẩn thận." "Nhưng trong thời gian ngắn không cần lo lắng, hắn muốn luyện hóa sức mạnh Tai Ách của ta, không có mấy ngàn năm không làm được." "Trước đó hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ." Tai Ách Ma Thần nói.

Tai Ách Pháp Tắc, tai nạn và ách vận, không luyện hóa sức mạnh Tai Ách đẩy ra khỏi cơ thể, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp ách vận, phản phệ chính mình.

Mặc dù lần này kế hoạch của họ thất bại, không thể lôi kéo Vĩnh Hằng Ma Thần về phe mình, nhưng Hồng Quân cũng không lôi kéo được, như vậy là đủ rồi, mọi người vẫn duy trì sự cân bằng như trước.

"Hừ, đồ phế vật nhà ngươi, làm gì cũng không xong, suýt nữa bị ngươi kéo lùi." Tai Ách Ma Thần mắng Hồng Quân một trận.

Hồng Quân hoàn toàn không cãi lại được, dù sao biểu hiện lần

này, đúng là hắn kém cỏi nhất.

Nhưng mà là hắn kém sao, Bàn Cổ ngươi không sợ à, nếu không phải Tam Kim Ô không sợ, ra tay cắt đứt thế công tâm lý của Vĩnh Hằng Ma Thần, ngươi cũng chẳng khá hơn đâu.

Hơn nữa, hắn là lần đầu tiên đối mặt với Vĩnh Hằng Ma Thần, lần đầu tiên tiếp xúc với tâm lý chiến, khó lòng phòng bị.

Chiến đấu chính diện, Vĩnh Hằng Ma Thần chắc chắn không đánh lại hắn, nhưng tên này không chơi chiến đấu chính diện, chơi trò âm hiểm, chơi tâm lý chiến, có sức mà không dùng được.

Chiến thuật tâm lý này quả thực khó đối phó, thảo nào Vĩnh Hằng Ma Thần tự phụ như vậy, dám nghĩ đến việc tiêu diệt toàn bộ bọn họ, đồng thời đối phó cả hai bên.

Đúng lúc này, Khổng Tuyên bọn họ đã đến.

Hồng Quân xoay người bỏ đi, chuồn thôi.

Còn không đi, chờ Hậu Bạt đến, có khi lại bị vây công, hắn tuy không sợ, nhưng đánh cũng không thắng được, vô nghĩa.

Chủ yếu là vừa rồi trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Lăng Tiêu bọn họ còn cứu hắn, bây giờ ra tay có chút ngại ngùng.

Nói thật, đấu lâu như vậy, thật sự đã đấu ra chút tình cảm rồi.

Ít nhất đối với hắn mà nói, hắn thà đấu với Lăng Tiêu bọn họ, cũng không muốn đấu với các Ma Thần khác.

Bởi vì hắn biết, hắn chính là Thiên Đạo Hồng Hoang, cho dù hắn thua, Lăng Tiêu bọn họ cũng sẽ không làm gì hắn, Thiên Đạo Hồng Hoang diệt, Lục Đạo không toàn, Hồng Hoang cũng phế, dừng chân tại chỗ, phát triển trì trệ.

Dù sao thua hắn cũng không chết được.

Nhưng các Hỗn Độn Ma Thần khác thì khác, như tên điên Vĩnh Hằng Ma Thần, sẽ không quan tâm Hồng Hoang ra sao.

Bay đến Hỗn Độn ngoài trời, Hồng Quân ném ba người Nam Cực Tiên Ông ra khỏi Âm Dương Luyện Thiên Lô: "Về nói với Nguyên Thủy, những gì bần đạo nói trước đây vẫn còn hiệu lực." Mặc dù không lôi kéo được Vĩnh Hằng Ma Thần, nhưng cũng không để Lăng Tiêu bọn họ lôi kéo được, có thể chấp nhận.

Tên điên kia dã tâm không nhỏ, bây giờ tên điên kia muốn liên thủ với hắn, hắn cũng phải suy nghĩ, mưu sự với hổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phản phệ.

Điều quan trọng nhất là, phương thức chiến đấu của Vĩnh Hằng Ma Thần có chút khắc chế hắn, sau khi liên thủ giết chết Lăng Tiêu bọn họ thì sao, vạn nhất hắn không địch lại Vĩnh Hằng Ma Thần, chẳng phải là làm áo cưới cho Vĩnh Hằng Ma Thần sao.

Quan trọng hơn là, một khi hắn thua, Vĩnh Hằng Ma Thần thật sự sẽ xóa sổ hắn.

Liên thủ với Lăng Tiêu bọn họ, loại bỏ tên điên kia, dường như là lựa chọn tốt hơn, ổn thỏa hơn.

Nam Cực Tiên Ông ba người không biết Đạo Tổ đã đồng ý với Nguyên Thủy Thiên Tôn điều gì, nhưng lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng đã sống sót, phúc lớn mạng lớn.

Bên dưới, Hậu Bạt đại thần cũng đã đến, nhưng chiến đấu đã kết thúc, Lăng Tiêu vẫn mời y đến Bồng Lai làm khách.

Tiểu Ngọc và Dương Tiễn quan chiến từ xa, đã mở ra cánh cửa của một thế giới mới, loại chiến thuật tâm lý này rất mạnh, phải học hỏi.

"Đi thôi, đến Bồng Lai nghe Thánh Nhân luận đạo, đối với ngươi

có chỗ tốt.” Dương Tiễn nói.

“Ta thật sự có thể đi sao?” Tiểu Ngọc có chút thấp thỏm, nàng đi với thân phận gì, nàng có tư cách đi sao?

“Đi thôi, ta đưa ngươi đi.” Dương Tiễn cười lắc đầu, ngươi cũng có lúc sợ hãi à.

Tiểu Ngọc trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, ít nhất Dương Tiễn đối với nàng thật sự rất tốt.

Từ một góc độ khác mà nghĩ, Dương Tiễn có phải đã khẳng định nàng là cháu dâu này rồi không.

Thấp thỏm theo Dương Tiễn đến Bồng Lai, Lăng Tiêu kể lại chuyện về Vĩnh Hằng Ma Thần.

Tiểu Ngọc nghe mà vô cùng chấn động, thủ đoạn của những Hỗn Độn Ma Thần này thật sự không thể lường được.

“Tên điên Vĩnh Hằng kia đã khống chế Ngọc Phật Gia tự bạo, lại trốn vào Hỗn Độn, không thể khóa được vị trí.” “Nhưng tên đó lòng báo thù cực mạnh, một khi dưỡng thương xong, nhất định sẽ quay lại báo thù, ngươi mau chóng phân phó xuống, để người của ngươi tăng cường phòng bị.” “Có lẽ tên đó còn không đợi được dưỡng thương xong, sẽ sắp xếp Mặc Linh Tộc tiến hành báo thù, tên đó chắc chắn không chỉ tạo ra một Ngọc Phật Gia là Mặc Linh.” La Hầu nhắc nhở.

“Ừm, Dương Tiễn, ngươi quay về thông báo cho Nhân tộc, Địa Phủ, Long tộc và Phượng tộc tăng cường phòng bị, đừng để Mặc Linh thâm nhập.” Lăng Tiêu gật đầu.

Mà bọn họ những người này tụ lại với nhau, tự nhiên phải luận đạo một phen, cố ý luận về Huyết Chi Pháp Tắc, Huyết Chi Ma Thần, chỉ điểm cho Dương Tiễn và Tiểu Ngọc.

Hai người thu được lợi ích không nhỏ.

Mà Tiểu Ngọc còn gặp được Hồ Mị, sư đồ chính thức nhận nhau.

"Sư phụ, ngài đã không chết, tại sao không về Hồ tộc?" Tiểu Ngọc hỏi ra nghi vấn trong lòng, nếu Hồ Mị ở đó, Hồ tộc sẽ không bị bắt nạt, cha mẹ nàng sẽ không bị Hoan Hỉ Phật bắt đi.

"Ai, nhân quả tuần hoàn, nhân đã gieo thì phải gặt, nợ Nhân tộc thì phải trả, hơn nữa đây là một cơ hội để thoát khỏi Yêu tộc." "Hồ tộc tuy rằng hiện tại nguyên khí đại thương, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, thoát ly Yêu tộc, mới có thể thực sự bảo toàn Hồ tộc." Hồ Mị thở dài một tiếng, những đại yêu từng trải như họ, đều bị Nữ Oa làm cho nguội lạnh tấm lòng, Hồ tộc rơi vào kết cục như vậy, đều là do Nữ Oa hại, ban đầu chính Nữ Oa đã phái Tô Đát Kỷ vào Triều Ca.

Một lần đã hại Hồ tộc thành ra thế này, nếu không mau chóng thoát ly Yêu tộc, lại bị Nữ Oa tai họa thêm một lần, Hồ tộc mới thực sự diệt tộc.

"Còn về tên Hoan Hỉ Phật kia, ta cũng bất lực, hiện tại ta cũng không phải là đối thủ của hắn, muốn cứu cha mẹ ngươi, phải dựa vào chính mình." "Ta có lỗi với Hồ tộc, nhưng tất cả những gì ta làm, cũng là vì tương lai của Hồ tộc, thoát khỏi Yêu tộc, biết xấu hổ rồi mới dũng cảm, Hồ tộc không thể chỉ dựa vào ta che chở, muốn không bị bắt nạt, phải dựa vào chính mình nỗ lực." "Đấy, ta không ở đây, Hồ tộc chẳng phải đã xuất hiện một người như ngươi sao?" Hồ Mị tiếp tục nói.

Tiểu Ngọc nhất thời không biết nên nói gì, Hồ Mị sai sao, vì đại cục, vì tương lai, không sai.

Nhưng cũng vì Hồ Mị bỏ cái nhỏ để giữ cái lớn, dẫn đến cha mẹ nàng bị Hoan Hỉ Phật bắt đi.

Hôm đó, Tiểu Ngọc rời khỏi Bồng Lai, đến Đông Vực, giết gà dọa khỉ, giết mấy tên tán tu khống chế hồ tiên mưu lợi, tuyên bố kẻ nào

dám làm hại Hồ tộc, giết không tha.

Ở Đông Vực dấy lên sóng to gió lớn, những kẻ khống chế hồ tiên mưu lợi, vội vàng thả hết hồ tiên ra.

Tiểu Ngọc dẫn những hồ tiên này về Thanh Khâu, được đề cử làm tộc trưởng mới của Hồ tộc.

Tiểu Ngọc không từ chối, đầu tiên nàng là Cửu Vĩ Hồ, lại là đệ tử thân truyền của lão tổ tông Hồ tộc, tiếp nhận chức tộc trưởng Hồ tộc rất hợp lý.

Thứ hai, nàng cần khí vận của Hồ tộc gia trì.

Đến Chuẩn Thánh rồi, không có khí vận gia trì, tu luyện sẽ rất chậm.

Hồ tộc tuy đã sa sút, nhưng khí vận của cả một tộc gia trì cho một mình nàng, vẫn vô cùng đáng kể.

Tiếp theo, Kỳ Lân Tộc.

Kỳ Lân Tộc cũng đã bắt không ít hồ tiên đến Kỳ Lân Nhai làm nô tỳ.

Với sức mạnh của nàng, không thể đối kháng với Kỳ Lân Tộc, nhưng nàng có thể đối phó với tên Lân Chiến kia, bắt được vị thiếu chủ Kỳ Lân Tộc này, không tin Kỳ Lân Tộc không thả người.

Bên kia, Nam Cực Tiên Ông đang ở Thiên Đình cáo trạng, tố cáo Nhân Tộc Thần Đình không phân biệt trắng đen đã dùng hình với y, yêu cầu Thiên Đình làm chủ cho y.

Chương 590

Loại chuyện đòi bồi thường từ Nhân tộc này, Thiên Đình tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thế là, Thái Bạch Kim Tinh, Quảng Thành Tử và Linh Cát, đại diện cho Thiên Đình, Xiển Giáo và Linh Sơn, cùng tụ tập tại thành Triều Ca, đòi Đế Tân bồi thường.

Còn tố cáo Nhân tộc vi phạm ước hẹn, phái ra Khí Vận Huyền Điểu, thực lực của Khí Vận Huyền Điểu sánh ngang Thánh Nhân, phá vỡ quy tắc Thánh Nhân không được ra tay.

"Các ngươi đừng có nói bậy, Khí Vận Huyền Điểu là cảm ứng được Văn thái sư có nguy hiểm, tự mình đi cứu, chứ không phải do cô phái đi, cô không thể chỉ huy được nó." "Các ngươi cũng đã nói, Khí Vận Huyền Điểu sánh ngang Thánh Nhân, cô làm sao mà chỉ huy được." "Hơn nữa, Huyền Điểu không có nguyên thần, cũng không có thực thể, không có ý thức tự ngã, không có pháp lực, chỉ là hóa thân của khí vận, làm sao có thể tính là Thánh Nhân." "Các ngươi thử nói xem Khí Vận Huyền Điểu là nhục thân thành Thánh, hay pháp lực đạt đến cảnh giới Thánh Nhân, hay là biết pháp tắc." Đế Tân đương nhiên sẽ không thừa nhận, muốn tống tiền ông ta, nằm mơ đi.

Thái Bạch Kim Tinh ba người bị chặn họng không nói nên lời, Khí Vận Huyền Điểu quả thực không có chút đặc điểm nào của Thánh Nhân, khí vận Nhân tộc mạnh thì nó mạnh, khí vận Nhân tộc yếu thì nó yếu, biến động theo khí vận của Nhân tộc.

Phương thức chiến đấu chính là điều động khí vận Nhân tộc tấn công, chứ không phải dùng pháp lực tấn công, muốn dùng điểm này để tống tiền Đế Tân là không được rồi.

Sự tồn tại của Khí Vận Huyền Điểu chính là một cái BUG, Đế Tân đang lợi dụng BUG này.

"Chuyện này tạm thời không bàn, chúng ta tính đến chuyện thần linh Nhân tộc của ngươi tự ý bắt giữ Nam Cực Tiên Ông bọn họ, và tự ý dùng hình." Linh Cát chuyển chủ đề, quyết tâm hôm nay phải tống tiền được Nhân tộc bồi thường.

"Ngươi đừng có nói bậy, chúng ta vừa đến đã thấy ba người họ vây công Nhị Lang Chân Quân, chúng ta bắt họ, vốn là để thẩm vấn tại sao họ lại vây công Nhị Lang Chân Quân, chứ không hề dùng hình với họ." "Giả sử ngươi bị vây công, chư Phật Linh Sơn nhìn thấy liệu có thờ ơ không?" "Nam Cực Tiên Ông, ngươi nói xem, sau khi chúng ta bắt các ngươi, có động đến các ngươi không?" Thập Thiên Quân tỏ ra lý lẽ đầy mình.

Nam Cực Tiên Ông ba người mặt đầy vạch đen, các ngươi đó là không động hình sao?

Đó là chưa kịp động hình, Vĩnh Hằng Ma Thần đã chạy ra.

"Các ngươi không động hình, nhưng các ngươi định trụ chúng ta, không quan tâm đến sống chết của chúng ta mà tự mình chạy, muốn mượn tay Vĩnh Hằng Ma Thần giết chúng ta." Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi, một đám vô liêm sỉ, chơi trò âm hiểm mà còn tỏ ra lý lẽ đanh thép.

"Lời này của ngươi nói hay thật, Thánh Nhân đại chiến, chúng ta không chạy thì đợi chết à?" "Chúng ta đâu biết sẽ xuất hiện một Vĩnh Hằng Ma Thần, nhất thời không phản ứng kịp, theo bản năng rút lui, quên mang theo các ngươi, rất hợp lý phải không?" "Ngươi nói chúng ta mượn dao giết người, chứng cứ đâu?

Các ngươi chết chưa?" Thập Thiên Quân ra vẻ cùn, chính là không nhận, ngươi cứ tố cáo, chúng ta cứ biện minh, dù sao các ngươi cũng

chưa chết, thì không thể chứng minh họ mượn dao giết người.

Hai bên ở thành Triều Ca cãi vã nửa tháng, một bên đòi bồi thường, một bên ăn vạ.

Thân Công Báo một mình phun ba người có chút không lại, Đế Tân phái người đến Địa Phủ mời Tần Quảng Vương đến trợ trận.

Hồng Hoang tứ đại phún tử đã đủ, Quảng Thành Tử căn bản không chen vào được.

Tứ đại phún tử phun đến trời đất tối tăm, đối phun nửa tháng cũng không ra được kết quả.

Một bên không có chứng cứ, một bên chết cũng không nhận.

Chuyện này liên quan đến Dương Tiễn, Dương Tiễn đồng thời cũng là thần linh Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh không tiện làm quá, rút lui trước.

Còn lại Linh Cát bị Thân Công Báo và Tần Quảng Vương phun không chịu nổi, xám xịt rời đi.

Sức mạnh của ngôn ngữ đã được bốn người này thể hiện đến triệt để, Đế Tân vui mừng, trực tiếp trả cho Tần Quảng Vương một ngàn vạn công đức tiền thù lao.

Tần Quảng Vương mừng rỡ, ngay tại chỗ biểu thị sau này có việc như vậy, cứ việc sai phái.

Hôm nay, Tiểu Ngọc chạy đến thành Triều Ca, tìm Đế Tân mua tin tức, muốn biết vị trí của thiếu chủ Kỳ Lân Tộc Lân Chiến.

Tu sĩ Nhân tộc là đông nhất, Đế Tân đã xây dựng một mạng lưới tình báo, chuyên thu thập và bán tình báo.

Đế Tân trước đây cũng khá đơn thuần, sau này theo Lăng Tiêu và Thân Công Báo cũng học thành lão cáo già, bây giờ đúng là lão làng,

ứng phó tự nhiên.

Vừa nghe liền đoán ra Tiểu Ngọc muốn làm gì.

"Ngươi cố nhiên có thể bắt Lân Chiến, ép Kỳ Lân Tộc thả những hồ tiên kia, nhưng sau đó, sẽ phải đối mặt với sự báo thù của Kỳ Lân Tộc." "Thực lực hiện tại của ngươi, không đủ để trấn áp, tuy có Phục Hy bảo vệ ngươi, nhưng không đủ để Kỳ Lân Tộc kiêng kỵ." "Ngươi phải thể hiện ra thực lực đủ mạnh, chứng minh ngươi có tiềm chất thành Thánh, để Kỳ Lân Tộc kiêng kỵ, không dám báo thù." "Ngươi hiện tại tuy đã đột phá Chuẩn Thánh, nhưng còn xa mới đủ, ngươi phải trưởng thành nhanh hơn, ít nhất đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, mới đáng để Kỳ Lân Tộc coi trọng và kiêng kỵ." "Kiến nghị của ta là, đã nhẫn nhịn lâu như vậy, không vội một lúc, đến Chuẩn Thánh rồi, rất cần khí vận gia trì, ngươi bây giờ nên suy nghĩ về phương diện này." Đế Tân mở miệng nói.

Tiểu Ngọc trầm tư một lúc, nhìn thẳng vào Đế Tân: "Nhân Hoàng muốn ta gia nhập Nhân Tộc Thần Đình?" "Cô rất coi trọng ngươi, nếu ngươi đồng ý, có thể trở thành Cung Phụng của Nhân tộc, giống như Dương Tiễn, nghe điều không nghe lệnh, chỉ cần ra tay khi Nhân Tộc Thần Đình cần là được." Đế Tân cười nói.

Tiếp theo lại bổ sung: "Còn về ân oán giữa Nhân tộc và Hồ tộc, Nhân tộc chưa bao giờ thực sự làm hại Hồ tộc, hơn nữa là Hồ tộc động đến Nhân tộc của ta trước, người mà Hồ tộc nên hận là Nữ Oa, là Linh Sơn, cô đều có thể buông bỏ, ngươi càng không có lý do để không buông bỏ." "Được, ta đồng ý." Tiểu Ngọc không do dự, trực tiếp đồng ý, lão tổ tông Hồ Mị còn không trách Nhân tộc, bà ngoại cũng chưa bao giờ trách Nhân tộc, nàng càng không cần phải ghi hận.

"Rất tốt, trong sáu người các ngươi, cô coi trọng ngươi nhất, thậm chí còn hơn cả Trầm Hương, cơ hội thành Thánh của ngươi còn lớn

hơn Trầm Hương." "Tư chất quyết định giới hạn dưới, nhưng quyết định giới hạn trên là tâm tính, tâm tính của ngươi mạnh hơn Trầm Hương nhiều, cô xem như là đầu tư, rất kỳ vọng Nhân tộc của ta sẽ có thêm một Thánh Nhân." Đế Tân không hề che giấu sự tán thưởng đối với Tiểu Ngọc.

"Đa tạ Nhân Hoàng khen ngợi, sẽ có, ta nhất định sẽ thành Thánh." Tiểu Ngọc ánh mắt kiên nghị, trên người nàng gánh vác kỳ vọng của quá nhiều người, chỉ có nàng thành Thánh, Hồ tộc mới có thể thực sự ngẩng đầu, không cần phải sợ hãi bất kỳ thế lực nào nữa.

Không ai dám bắt Hồ tộc làm nô tỳ nữa, Hồ tộc cũng không cần phải trốn trong Thanh Khâu Sơn không dám ra ngoài.

Còn có Cổ Điêu sư tôn, đã ký thác tất cả hy vọng vào người nàng.

"Ai, Nhân tộc khi nào mới có thể xuất hiện một thiên tài có tâm tính như ngươi." Đế Tân thở dài một tiếng.

"Phong Tốn cũng không tệ mà." Tiểu Ngọc nói.

"Tư chất của hắn kém một chút, hơn nữa không phải là Nhân tộc thuần chính, kế nhiệm vị trí Nhân Hoàng, chỉ có thể là Nhân tộc thuần chính." "Cô đã chạm đến cơ duyên thành Thánh, sau Ma Đạo lượng kiếp, chính là lúc cô thành Thánh, nhưng sau khi thành Thánh, sẽ không thể dễ dàng can dự vào chuyện Hồng Hoang nữa, cô hiện tại đang khổ vì không có người kế vị." Đế Tân rất khổ não, một tay ông ta đã đưa Nhân tộc quật khởi, đại hưng, thực sự trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang, làm sao có thể vì thành Thánh của chính mình mà bỏ rơi Nhân tộc.

"Sẽ có, chắc chắn sẽ xuất hiện." Tiểu Ngọc kính cẩn, trên người Nhân Hoàng, nàng nhìn thấy sự đảm đương, trí tuệ, bá khí và nhân ái của một vị hoàng giả thực sự, là vị hoàng giả hoàn hảo nhất.

Có lẽ, đây chính là nguyên nhân mà Kim Ô Thánh Nhân lúc đầu đã chọn Đế Tân.

Tam Hoàng đặt nền móng cho Nhân tộc, Ngũ Đế dẫn dắt Nhân tộc phát triển, tích lũy sức mạnh, Đế Tân dẫn dắt Nhân tộc thực sự quật khởi, một bước lên trời, thế không thể ngăn cản.

Đối với Nhân tộc mà nói, Đế Tân là một truyền kỳ ngang hàng với Tam Hoàng Ngũ Đế.

Loạt biến cách đó, mới là then chốt để Nhân tộc thực sự quật khởi, cường thịnh không suy, cống hiến cho Nhân tộc, không kém Tam Hoàng.

"Đi đi." Đế Tân cười vẫy vẫy tay, một luồng khí vận đánh vào người Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc hành lễ rời đi, đến một ngôi Thánh Miếu, nhìn thấy Đinh Hương vẫn đang bế quan tham ngộ Nhân Đạo Pháp Tắc, suýt nữa không khống chế được sát tâm.

Cuối cùng, Tiểu Ngọc đến Huyết Hải tu luyện.

Ở đây, nàng nhìn thấy Hoan Hỉ Phật lại đến quấy rối Hồng Liên Vương, biết mình hiện tại vẫn không phải là đối thủ của Hoan Hỉ Phật, nỗ lực áp chế sát ý trong lòng.

Địa Phủ, Trầm Hương xuất quan, không thấy Tiểu Ngọc, rất thất vọng, nhưng cũng chỉ trong chốc lát, ánh mắt rất nhanh khôi phục sáng ngời, rời khỏi Địa Phủ, đến Hỏa Vực tiếp tục rèn luyện cơ thể.

Bị sét đánh lâu, nhục thân có chút thích ứng, hiệu quả rèn luyện ngày càng yếu, phải thay đổi cách, đi tìm lửa đốt.

So với trước đây, hắn bây giờ đã tìm được phương hướng tương lai, thực sự có mục tiêu để phấn đấu, trầm ổn hơn trước rất nhiều, cũng có động lực phấn đấu hơn.

Quán Giang Khẩu, Chân Quân Phủ, Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm đang nghe Hạo Thiên Khuyển báo cáo động tĩnh gần đây của Trầm Hương.

"Có lẽ, không phải ai cũng thích hợp lấy cừu hận làm động lực, Trầm Hương thích hợp hơn với tình yêu làm động lực." Ngao Băng Tâm tổng kết.

Dương Tiễn đồng tình gật đầu, nhưng cái này hắn không biết, không quen.

Đánh đánh giết giết mấy vạn năm, hắn nào biết chuyện tình tình ái ái, cho dù với Ngao Băng Tâm, cũng chỉ đến mức độ tương kính như tân.

"Có lẽ, nên để Tiểu Ngọc cổ vũ Trầm Hương nhiều hơn, để họ tự mình làm, Tiểu Ngọc rất thông minh, biết nên làm thế nào." Ngao Băng Tâm có chút buồn cười nhìn Dương Tiễn, về mặt tình cảm, Dương Tiễn thật sự không bằng Trầm Hương, chưa bao giờ chủ động biểu đạt.

Lúc này, Điêu Nhi đi tìm Ma Gia Tứ Tướng trở về, nhảy nhót, trong tay cầm một túi kẹo, ăn rất vui vẻ, nhìn thấy Ngao Băng Tâm, lập tức bĩu môi: "Nữ nhân xấu." Ngao Băng Tâm rất bất đắc dĩ, nàng đã nói chuyện với Điêu Nhi, nhưng Điêu Nhi đối với nàng thành kiến quá lớn, căn bản không nghe.

Lúc này, Dương Tiễn đột nhiên thả ra Khổn Tiên Thằng, Khổn Tiên Thằng nhanh chóng kéo dài ra ngoài phủ, Dương Tiễn nắm lấy một đầu kéo mạnh một cái, Phong Nguyên bị kéo vào, ngã sấp mặt.

"Là ta, là ta." Phong Nguyên mặt đầy tươi cười, chạy tới.

"Ngươi đến đây làm gì?" Dương Tiễn lạnh mặt.

"Ta đưa Điêu Nhi về." Phong Nguyên có chút chột dạ.

Chương 591

"Cần ngươi đưa?" Dương Tiễn trực tiếp đánh Phong Nguyên một trận, biết tên này có ý đồ không tốt với Điêu Nhi.

Hắn coi Điêu Nhi như con gái nuôi, có lợn muốn ủi, không thể chấp nhận được chút nào.

Phong Nguyên mặt mũi bầm dập rời khỏi Chân Quân Phủ, uất ức vô cùng.

Tên ba mắt đáng ghét, ra tay quá ác, Ma Gia Tứ Tướng đều ủng hộ hắn, rất coi trọng hắn.

Hắn tự nhận mình cũng khá ưu tú, cũng coi như là xứng đôi với Điêu Nhi mà.

Mà trên đường về, đụng phải Lân Chiến, tên này vẫn đáng ghét như cũ, cao ngạo ngẩng đầu, liếc mắt nhìn người, rất đáng ăn đòn.

"Ngươi đến phương Đông làm gì?" Phong Nguyên chặn Lân Chiến.

"Bản thiếu chủ đã nói, muốn tiểu hồ ly kia làm tiểu thiếp, nay bản thiếu chủ đã đột phá Chuẩn Thánh, nghe nói tiểu hồ ly kia đang tu luyện ở Huyết Hải, đặc biệt đích thân đến bắt." "Bản thiếu chủ muốn nàng tâm phục khẩu phục, thần phục dưới sự anh vũ và cường đại của bản thiếu chủ." Lân Chiến thể hiện sự ngạo mạn và bá đạo đến triệt để.

Phong Nguyên cười cười, cũng không nói nhiều, theo sau xem náo nhiệt, tên này đầu óc có vấn đề.

Tiểu hồ ly trọng thương Vân Trung Tử, danh dương Hồng Hoang, tên này không lẽ cho rằng Vân Trung Tử thật sự là phế vật, ai cũng có

thể đánh thắng sao.

Vân Trung Tử so với Quảng Thành Tử bọn họ, quả thực là chiến lực cặn bã, nhưng cũng không phải ai cũng có thể dẫm lên hai chân.

Tiểu Ngọc vạn vạn không ngờ, nàng chưa đi tìm Lân Chiến, Lân Chiến lại tự mình tìm đến, tuyên bố muốn nàng tâm phục khẩu phục làm thiếp.

Thậm chí còn khoác lác, bảo nàng dùng chiêu mạnh nhất.

Tiểu Ngọc lần đầu tiên thấy có người chủ động cầu bị đánh, trực tiếp dùng ra chiêu trọng thương Vân Trung Tử.

Ở Huyết Hải, có vô tận huyết khí gia trì, một Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, nàng đều có tự tin chiến thắng.

Sau đó, một chiêu qua đi, Lân Chiến như một con chó chết trôi nổi trên Huyết Hải.

Phong Nguyên thực sự không nhịn được, suýt nữa cười tắc thở.

Tiểu Ngọc cướp lấy luồng bản nguyên Mậu Tuất Lưu Thổ trong Kỳ Lân Chung của Lân Chiến, làm chiến lợi phẩm.

Vừa hay nàng không có thần vật bản mệnh nào gia trì, Hồ tộc không có nội tình này, đây chẳng phải có người tự mình chủ động đưa đến cửa sao.

"Ngươi cứ chờ đấy." Lân Chiến buông lời tàn nhẫn, xám xịt rời đi.

"Lần này thoải mái chưa?

Chẳng phải muốn người ta tâm phục khẩu phục, muốn người ta làm thiếp cho ngươi sao?" Phong Nguyên theo sau châm chọc.

"Cút sang một bên." Lân Chiến xấu hổ mặt đỏ bừng.

“A, còn dám quát Phong gia gia của ngươi.” Phong Nguyên khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác, tốc độ toàn khai, chạy đến Hỏa Vực mách lẻo với Trầm Hương.

Trầm Hương sao chịu nổi, chặn đường lại đánh Lân Chiến một trận nữa, còn cướp đi pháp bảo Kỳ Lân Ấn của Lân Chiến.

Lân Chiến tổng cộng có hai kiện Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, bản nguyên Mậu Tuất Lưu Thổ trong Kỳ Lân Chung bị Tiểu Ngọc cướp, uy lực đại giảm, Kỳ Lân Ấn bị Trầm Hương cướp, thảm thật.

Phong Nguyên cười chết mất, tên ngốc này khắc tinh với đôi uyên ương nhà người ta à.

Lân Chiến sắp khóc, chạy về Kỳ Lân Tộc mách lẻo với đại trưởng lão Lân Thiên.

Lân Thiên cũng khó xử, Trầm Hương là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, không thể dây vào.

Tiểu hồ ly có Phục Hy bảo vệ, bây giờ lại là người của Dương Tiễn, cũng không dễ chọc.

Mà Lân Chiến còn đòi tiểu hồ ly làm thiếp, Lân Thiên đau đầu, tên nhị thế tổ này, nhưng mà Thủy Kỳ Lân đối với đứa con trai này như trân bảo, yêu thương hết mực, ông ta cũng không tiện nói gì.

Chỉ có thể lấy lý do mình không làm chủ được, đẩy vấn đề khó cho Thủy Kỳ Lân.

Mà Thủy Kỳ Lân lần này không dung túng Lân Chiến, chủ yếu là Lân Chiến không đánh thắng được Tiểu Ngọc và Trầm Hương, khiến ông ta cảm thấy vô cùng sỉ nhục, quá mất mặt.

Thiếu chủ Kỳ Lân đường đường, đánh không lại Trầm Hương có thể chấp nhận, dù sao người ta là môn hạ của Hậu Bạt đại thần,

nhưng đánh không lại một tiểu hồ ly không khác gì tán tu, quá mất mặt.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi cho ta bế quan ở đây, ta đích thân giám sát ngươi, khi nào luyện thành Nghịch Thần Thất Kiếp, thì mới được ra ngoài." "Pháp bảo của mình tự mình cướp lại, cướp không lại, ngươi cũng không cần làm thiếu chủ Kỳ Lân nữa." Thủy Kỳ Lân là người rất sĩ diện, lần này thật sự tức giận rồi.

Kỳ Lân Tộc từ thời Hung Thú lượng kiếp đã bắt đầu nổi danh, xưng bá trong Long Hán lượng kiếp, tồn tại qua năm tháng xa xôi, nội tình sao có thể kém.

Nghịch Thần Thất Kiếp, ban đầu do Thú Hoàng Thần Nghịch sáng tạo cho Hung Thú nhất tộc, lấy tinh nguyên của bảy đại chiến tướng Hung Thú nhất tộc là Thao Ngột, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Thao Thế, Tranh Nanh, Diệt Mông, Ngao Yên, luyện chế ra một tòa Thất Kiếp Tháp.

Tháp chia làm bảy tầng, mỗi tầng phong ấn một thức thần thông, tương ứng với đặc tính của bảy đại hung thú, cũng có thể hiểu là phiên bản giản lược của thần thông bản mệnh của bảy đại hung thú, uy lực cực mạnh.

Sau khi Hung Thú nhất tộc diệt vong, Thất Kiếp Tháp đã bị Kỳ Lân Tộc đoạt được.

Nhưng từ trước đến nay, chỉ có mình Thủy Kỳ Lân luyện thành toàn bộ bảy thức thần thông.

Thất kiếp quy nhất, triệu hồi hư ảnh Thú Hoàng, đủ để liệt vào hàng ngũ mười đại thần thông đỉnh cấp.

Tuy nhiên, Kỳ Lân Tộc luôn giữ kín, không còn cách nào, sợ các thế lực khác đến cướp Thất Kiếp Tháp, thực lực hiện tại của Kỳ Lân

Tộc không giữ được Thất Kiếp Tháp.

Thủy Kỳ Lân cũng là sau khi thành Thánh mới luyện thành Thất Kiếp Quy Nhất, chưa từng thi triển trước mặt người khác.

Đơn lẻ bảy thức, mỗi thức đều không kém những thần thông cao cấp như ba đầu sáu tay, mỗi loại có năng lực riêng, bảy loại thần thông cao cấp, không đáng để các thế lực khác đến cướp.

Nhưng thần thông đỉnh cấp, hơn nữa còn không phải là thần thông chuyên thuộc, là loại ai cũng có thể tu luyện, tuyệt đối có thể khiến các thế lực đều động lòng.

Lân Chiến từ nhỏ đã gấm vóc lụa là, được yêu thương hết mực, chưa từng chịu thiệt thòi, chịu khổ, nên đã nuôi dưỡng tính cách kiêu ngạo bất tuân.

Bây giờ chịu chút thiệt thòi cũng tốt, cũng nên mài giũa tính tình của nó rồi.

Lân Chiến mặt đầy cay đắng, muốn từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt không thiện chí của cha, vội vàng ngậm miệng, cha hình như thật sự tức giận rồi.

Nhưng Nghịch Thần Thất Kiếp không dễ luyện, thứ này cực kỳ thử thách căn nguyên và ngộ tính, căn nguyên không đủ không chịu nổi, ngộ tính không đủ không học được.

Đại trưởng lão Lân Thiên cũng mới học được ba thức.

Học không được thì không được ra ngoài, sau này hắn sẽ không còn tự do nữa.

Tiểu hồ ly và Trầm Hương đáng chết, đều là do các ngươi hại.

Phía bên này, Trầm Hương còn chưa biết mình đã hại thảm Lân Chiến, sau khi biết Tiểu Ngọc đang tu luyện ở Huyết Hải thì vui mừng

khôn xiết chạy đi tìm nàng.

Sau đó, y bị Tiểu Ngọc giáo huấn một trận, ngoan ngoãn quay về Hỏa Vực tu luyện.

Dù bị mắng, nhưng Trầm Hương lại rất vui vẻ.

Bởi vì bọn họ cùng nhau nỗ lực, tương lai liền có hy vọng.

Ít nhất Tiểu Ngọc không thật sự biến thành người xấu, sẽ có một ngày, y sẽ chứng minh cho Tiểu Ngọc, để sư phụ và mọi người đều chấp nhận nàng.

Còn Dương Tiễn hiện tại không có thời gian quản Trầm Hương.

Vĩnh Hằng Ma Thần cùng lúc đắc tội cả Đạo Tổ và Tam Kim Ô, hai bên đều không dung tha cho hắn.

Chương 592

Các thế lực lần đầu hợp tác, lục soát tộc Mặc Linh trên toàn cõi Hồng Hoang, phát động tất cả sinh linh dùng máu để nghiệm chứng xem có phải tộc Mặc Linh hay không.

Bất luận là tố giác, cung cấp manh mối, hay là bắt được tộc Mặc Linh, một khi được xác thực, đều có thể đến Nhân Tộc Thần Đình lĩnh thưởng.

Đương nhiên, phần thưởng này là do các thế lực cùng nhau góp vào, do Dương Tiễn giám sát việc này.

Chiêu này hiệu quả vô cùng rõ rệt, lập tức lôi ra hơn mười vạn tộc Mặc Linh, toàn bộ tru diệt.

Chắc chắn vẫn còn cá lọt lưới, Nhân Tộc Thần Đình ban bố pháp chỉ, việc truy tra tộc Mặc Linh sẽ vĩnh viễn có hiệu lực, mong tất cả sinh linh tích cực giám sát, bảo vệ hòa bình cho Hồng Hoang.

Vĩnh Hằng Ma Thần đang trốn trong Hỗn Độn có thể cảm ứng được tộc Mặc Linh bị diệt, đó là ma vật do hắn sáng tạo ra, tức đến sôi máu.

Nhưng hiện tại hắn đang bị Tai Ách Chi Lực hành hạ không nhẹ, có phẫn nộ cũng đành bất lực.

Tuy nhiên, hắn cũng đã nghĩ ra một cách.

Không làm gì được Hồng Quân và Tam Kim Ô, nhưng Thiên Định Lục Thánh lại là một đột phá khẩu.

Chỉ cần hắn khống chế được Lão Tử và những người khác, chắc chắn có thể đánh lén tiêu diệt Hồng Quân trước, sau đó liên thủ với Thiên Định Lục Thánh để đối phó với Tam Kim Ô.

Đợi hắn hồi phục, hắn sẽ đến Hỗn Độn tìm Thiên Định Lục Thánh.

Chuyện của Vĩnh Hằng Ma Thần gây chấn động Hồng Hoang suốt trăm năm.

Theo thời gian không còn tộc Mặc Linh nào xuất hiện nữa, độ nóng của sự việc cũng dần tiêu tan, chỉ thỉnh thoảng trong lúc trà dư tửu hậu người ta mới nghe kể lại câu chuyện Đạo Tổ và Tam Kim Ô Thánh Nhân liên thủ đấu với Vĩnh Hằng Ma Thần.

Trăm năm trôi qua, tại Bát Cảnh Cung trên núi Thủ Dương, Kim Ca và Hoan Muội đã luyện hóa thành công Tam Muội Chân Hỏa.

Dưới sự chỉ dẫn của Huyền Đô, họ dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa Tru Thế Chi Mặc trong nguyên thần.

Không còn bị Tru Thế Chi Mặc ảnh hưởng, ký ức bị phong ấn của hai người đều thức tỉnh, cả những việc họ làm khi bị khống chế cũng dung hợp vào ký ức.

"Đại sư bá, ngài mau thông báo cho Thánh Nhân, dưới Hồ Tiên Viên có giấu một Hỗn Độn Ma Thần, chúng ta chính là trúng kế của hắn." Kim Ca phản ứng rất kịch liệt.

"Đừng vội, đừng vội.

Trong trăm năm các ngươi bế quan, chuyện này đã được điều tra rõ ràng.

Chính nhờ hai ngươi mà mới tìm ra Vĩnh Hằng Ma Thần.

Hắn đã bị đuổi ra khỏi Hồng Hoang, tộc Mặc Linh cũng đã bị tiêu diệt." Huyền Đô nói.

Kim Ca nghe vậy liền bình tĩnh lại, rồi lo lắng nhìn về phía Hoan Muội.

Bọn họ bị Tru Thế Chi Mặc khống chế, tu luyện Âm Dương Đồng Thiên Hợp Đạo bí thuật do Vĩnh Hằng Ma Thần truyền thụ.

Đó là giao hợp với người khác phái để hấp thu nguyên âm, nguyên dương của họ.

Hắn là nam, cũng không thiệt thòi gì, nhưng Hoan Muội...

Dù đã thành tiên, nhưng căn nguyên của họ vẫn là người, quan niệm về phương diện này rất mạnh mẽ.

Hoan Muội cả người sững sờ, vô cùng suy sụp, không thể chấp nhận được việc mình đã mất đi trong trắng, hơn nữa còn từng quan hệ với rất nhiều sinh linh.

"Ca, muội không còn trong sạch nữa." Hồi lâu sau, Hoan Muội bật khóc nức nở, vùi đầu vào lòng Kim Ca khóc không thành tiếng.

"Không sao đâu, không sao đâu, đó không phải là do muội tự nguyện…" Kim Ca nhẹ nhàng an ủi.

"Đại sư bá, chuyện này còn có ai khác biết không?

Trầm Hương bọn họ có biết không?" Kim Ca hỏi.

"Trầm Hương bọn họ thì không biết, nhưng Dương Tiễn biết.

Chuyện này các ngươi còn phải cảm ơn người ta.

Lúc các ngươi chuẩn bị làm bước cuối cùng thì bị Mai Sơn Lục Huynh Đệ phát hiện, bắt các ngươi lại, không để các ngươi gây ra sai lầm lớn." "Về chuyện Vĩnh Hằng Ma Thần, các ngươi cũng coi như lập công, nên ta đã đến tìm Dương Tiễn lý luận, đưa các ngươi trở về." Huyền Đô có chút chột dạ khi bịa chuyện.

Không còn cách nào khác, hai huynh muội bị Dương Tiễn bắt đi, kết quả lại xuất hiện ở Bát Cảnh Cung, phải có một lời giải thích hợp lý.

Lần này, Hoan Muội khóc càng to hơn.

Bị kẻ thù biết chuyện không hay ho của mình cũng khó chấp nhận không kém.

"Khụ, quy phạm đạo đức của tiên và người không giống nhau, chuyện này không tính là gì.

Chỉ cần các ngươi đủ mạnh, không ai để ý đến chuyện nhỏ này, cũng không ai dám bàn tán." "Sư phụ các ngươi tu luyện Ao Chiến Chi Pháp, cũng làm không ít chuyện như vậy.

Các ngươi là đồ đệ của hắn, làm chuyện này cũng rất bình thường." Huyền Đô lúng túng an ủi.

"Hay là chúng ta theo sư phụ học Ao Chiến Chi Pháp đi." Kim Ca gãi đầu, trước kia bọn họ không học là vì không cởi mở được, nhưng bây giờ đã thế này rồi… Hồi lâu sau, Hoan Muội mới ngừng khóc, nhưng nàng là nữ tử, chuyện này cuối cùng vẫn trở thành tâm kết.

Kim Ca thì không còn bận tâm nữa, dù sao cũng đã phá giới, quay về tìm Trư Bát Giới học Ao Chiến Chi Pháp.

Tuy hai huynh muội đã đột phá Chuẩn Thánh, nhưng chiến đấu lực thực sự quá kém, không có thuật pháp thần thông nào ra hồn, cũng không có pháp bảo lợi hại nào.

Ao Chiến Chi Pháp có thể nâng cao đáng kể chiến đấu lực của họ.

Hoan Muội trước đây rất hoạt bát, sau khi trải qua chuyện này tính cách đại biến, trở nên trầm mặc ít nói, thậm chí sợ giao tiếp xã hội.

Trư Bát Giới giữ Hoan Muội lại bên cạnh, dạy nàng tu luyện Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến rất khảo nghiệm căn nguyên, với tư chất của Kim Ca và Hoan Muội, cũng chỉ có thể học được

mười hai biến.

Ngao Xuân có thể học được hai mươi bốn biến.

Về cơ bản, phải có Lục Phẩm Tiên Căn mới có tư cách học.

Lục Phẩm Tiên Căn có thể luyện thành mười hai biến, Bán Bộ Cửu Phẩm Tiên Căn có thể học được hai mươi bốn biến, phải là Cửu Phẩm Tiên Căn mới có thể học hết.

Mỗi một biến đều cần luyện hóa một luồng bản nguyên của người khác, căn nguyên không đủ sẽ không chịu nổi, không áp chế được, liền sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thiên Cương Tam Thập Lục Biến vô cùng lợi hại, ví như luyện hóa một luồng bản nguyên của Huyền Đô, biến thành Huyền Đô, có thể mượn một phần tu vi của y, tạm thời nâng cao tu vi của bản thân.

Ví như luyện hóa một luồng bản nguyên của Ngưu Ma Vương, biến thành Ngưu Ma Vương, nếu may mắn thậm chí có thể sử dụng bản mệnh thần thông của hắn.

Nói đơn giản, Địa Sát Thất Thập Nhị Biến chỉ có thể biến đổi hình dạng, còn Thiên Cương Tam Thập Lục Biến lại có thể biến đổi cả thần thái.

Đối tượng biến thành, hoặc là tu vi cao để mượn tu vi, hoặc là có bản mệnh thần thông rất lợi hại để mượn thần thông.

Mạnh thì rất mạnh, nhưng cũng có nhược điểm, đó là phụ tải rất lớn, thời gian duy trì có hạn, và rất khảo nghiệm căn nguyên.

Căn nguyên không đủ sẽ không chịu nổi, dễ dàng tự làm phế mình.

Như Trầm Hương có Tiên Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn, căn nguyên đủ sâu dày, năng lực chịu đựng mạnh, có thể tùy tiện sử dụng.

Nhưng loại như Kim Ca và Hoan Muội, Hậu Thiên Cửu Phẩm

Tiên Căn, quy đổi ra chỉ miễn cưỡng đạt tới Tiên Thiên Lục Phẩm Tiên Căn, không thể biến thành người có tu vi cao hơn mình quá nhiều.

Chương 593

Ví như Huyền Đô, biến thành Huyền Đô, mượn tu vi của y, dễ dàng làm bản thân nổ tung.

Cho nên lần biến đầu tiên, hai huynh muội đều chọn Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới không có bản mệnh thần thông gì lợi hại, chỉ là mượn tu vi của hắn.

Không sợ Nhược Thủy, đó không phải là thần thông, mà thuộc về thiên phú.

Ngưu Ma Vương thì có một bản mệnh thần thông rất lợi hại là Man Ngưu Trùng Chàng, đơn giản thô bạo, chính là biến ra nguyên hình húc tới, tốc độ rất nhanh, lực sát thương rất mạnh, Dương Tiễn cũng không dám bị húc một cái.

Chỉ là quá đơn giản thô bạo, dễ bị né tránh.

Bị người ta né được thì trông rất ngốc.

Người lựa chọn tốt nhất cho Thiên Cương Tam Thập Lục Biến là Dương Tiễn và Khổng Tuyên, bản mệnh thần thông Thiên Nhãn và Ngũ Sắc Thần Quang, không thể mạnh hơn được nữa.

Nhưng người ta không thân với Quy Nhất Giáo, không thể nào cho bản nguyên.

Hoan Muội ở lại bên cạnh Trư Bát Giới tu luyện, còn Kim Ca thì hoàn toàn cởi mở, chạy đến Đông Vực tu luyện.

Đinh Hương vẫn đang ở Nhân Tộc Thần Miếu tham ngộ pháp tắc, Đế Tân vẫn luôn chú ý đến nàng, ngoài việc có thể nhìn ra khí vận Nhân Tộc trên người Đinh Hương khá nồng đậm thì cũng không nhìn ra được gì khác.

Ngao Xuân bế quan ở Đông Hải Long Cung, tham ngộ ba loại bản mệnh thần thông.

Tiểu Ngọc tu luyện ở Huyết Hải, Trầm Hương rèn luyện thân thể ở Hỏa Vực.

Đội sáu người năm xưa giờ đã thật sự tan rã, nhưng cũng đều đã tìm được con đường của riêng mình.

Hỏa Vực bên kia thật náo nhiệt, Tôn Ngộ Không, Trầm Hương, Na Tra, Hồng Hài Nhi đều tu luyện ở đây.

Na Tra và Hồng Hài Nhi đều cần luyện hóa thêm nhiều thần hỏa.

Na Tra đang sầu não không lấy được Nghiệp Hỏa, Hồng Hài Nhi mang đến.

Hồng Hài Nhi cũng đang sầu não không lấy được U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa, Na Tra lại có.

Hai người trao đổi một phen.

Bây giờ đối với bọn họ, khó kiếm nhất là Phần Thiên Băng Diễm và Âm Dương Thiên Hỏa.

Âm Dương Thiên Hỏa nằm trong tay Đạo Tổ, cấp bậc của họ căn bản không thể tiếp xúc được với Đạo Tổ.

Phần Thiên Băng Diễm càng khó kiếm hơn, nằm trong tay phó giáo chủ Tiệt Giáo là Băng Diễm Tiên Tử.

Hai người họ, một là đệ tử Xiển Giáo, một là đệ tử Quy Nhất Giáo, đều có thù sâu như biển máu với Tiệt Giáo, nào dám đi tìm Băng Diễm Tiên Tử.

Người ta không làm việc ở Thiên Đình, không có nhiều kiêng dè, không giết chết bọn họ đã là may mắn lắm rồi.

Hai người họ liên thủ cũng không thể đánh lại Băng Diễm Tiên

Tử, một Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng, hơn nữa còn là một trong những người có chiến lực đỉnh cao nhất trong giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Nam Cực Tiên Ông đối đầu cũng phải bị hành.

Còn Nam Minh Ly Hỏa cũng khó kiếm, bọn họ cũng không thân với Phượng Tộc.

Thập Đại Thần Hỏa, bọn họ hiện tại chỉ thiếu ba loại này.

Thái Dương Chân Hỏa, Lục Đinh Thần Hỏa, Cửu Huyền Thiên Hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, Hỏa Vực đều có.

Ban đầu khi Tôn Ngộ Không và mấy người khác va chạm thần hỏa, hình thành Hỏa Vực, bốn đại thần hỏa dung hợp.

Dường như đã kích hoạt một mối liên kết nào đó, bốn đại thần hỏa tương sinh, càng cháy càng vượng, dần dần sinh ra bản nguyên, bản nguyên còn ngày càng lớn.

Dù có bọn họ ở đây luyện hóa bản nguyên thần hỏa, Hỏa Vực vẫn ngày càng nóng, trở thành thánh địa rèn luyện thân thể.

Sau đó, Na Tra lấy được U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa từ Linh Sơn, Hồng Hài Nhi lấy được Nghiệp Hỏa từ tộc A Tu La.

Thập Đại Thần Hỏa quy nhất, hai người cuối cùng đều sẽ tạo ra Hỗn Độn Thần Hỏa, ngọn lửa lợi hại nhất Hồng Hoang, không, lợi hại nhất cả Hỗn Độn.

Đương nhiên, tiền đề là phải kiếm được ba loại còn lại.

Một ngày nọ, Ngao Xuân thành công nắm giữ ba loại bản mệnh thần thông.

Món này cũng cần dùng đến máu, Ngao Xuân chạy đến Huyết Hải tu luyện, kết quả đụng phải Tiểu Ngọc.

Ngao Xuân hận Tiểu Ngọc đến tận xương tủy, trước kia đánh

không lại, vẫn luôn không phục.

Thế là hai người lại đánh nhau trên không trung Huyết Hải.

Ngao Xuân cũng đã luyện thành một biến Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, biến thành Trư Bát Giới, cộng thêm sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa và Ao Chiến Chi Pháp, tu vi trực tiếp đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, kịch chiến với Tiểu Ngọc.

Nhưng vì pháp bảo không bằng Tiểu Ngọc, Phách Thiên Thần Chưởng của nàng cũng vô cùng lợi hại, dù sao cũng là do Tai Ách Ma Thần tạo ra, Ngao Xuân vẫn bị Tiểu Ngọc áp chế.

Tiểu Ngọc thật sự sợ gã mãng phu này lại dùng chiêu đồng quy vu tận "Ao Chiến Thiên Hạ", chuẩn bị rút lui.

"Huyết Quang Phổ Chiếu!" Nhưng Ngao Xuân không dùng, hắn hét lớn một tiếng, dung hợp với Pháp Tướng Thiên Địa, hiện ra bản thể, một đầu Thái Cổ Huyết Linh Long khổng lồ dài trăm vạn dặm, lượn lờ trên không trung Huyết Hải, há miệng hút một cái, vô tận huyết khí bị hắn hút vào trong cơ thể.

Chiêu này thu hút Tiểu Ngọc, nàng tu luyện Huyết Chi Pháp Tắc, loại phương thức tấn công dùng máu này tự nhiên rất hấp dẫn nàng.

Đột nhiên, toàn thân Ngao Xuân bộc phát ra huyết quang rực rỡ, nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Nơi huyết quang chiếu tới, vạn vật tan chảy, đây là một thần thông tấn công quần thể.

Tiểu Ngọc thúc giục Huyết Chi Pháp Tắc, dẫn vô tận huyết khí hóa thành một tầng bình chướng.

Đều là máu, cùng nguồn cội, huyết quang không thể hòa tan được, chiêu này đối với Tiểu Ngọc vô dụng.

Nhưng lại có tác dụng với tộc A Tu La trong Huyết Hải, dọa cho tất cả đều chui tọt xuống đáy Huyết Hải, từng người một chửi ầm lên.

Các ngươi đến Huyết Hải tu luyện thì thôi đi, còn ở đây đánh nhau, coi đây là nhà các ngươi à?

Có nghĩ đến cảm nhận của chúng ta không, đây là nhà của chúng ta, ở nhà người khác đánh nhau, các ngươi có lịch sự không?

"Huyết Long Vũ!" Thấy chiêu này không có tác dụng với Tiểu Ngọc, Ngao Xuân thúc giục thần thông thứ hai, há miệng hút mạnh, vô tận huyết khí lại một lần nữa bị hút vào bụng.

Giây tiếp theo, tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, từng đầu huyết long hư ảnh từ trong huyết quang rực rỡ bay ra, che trời lấp đất bay về phía Tiểu Ngọc.

Lần này, Tiểu Ngọc cũng cảm nhận được áp lực, thúc giục Mậu Tuất Lưu Thổ mới luyện hóa gần đây.

Lưu thổ chảy ra, trong nháy mắt bao phủ trăm vạn dặm, những huyết long hư ảnh kia toàn bộ rơi vào trong đó, giống như bị lún vào cát lún, không thể thoát ra.

Mậu Tuất Lưu Thổ này có phần khắc chế chiêu thức của Ngao Xuân.

Nhưng Ngao Xuân cũng không vội.

"Thất Ngôn Huyết Chú!" Ngao Xuân hét lớn, huyết long hư ảnh toàn bộ vỡ nát, hóa lại thành huyết khí, từ trong Mậu Tuất Lưu Thổ bốc lên, hóa thành huyết vụ, bao phủ không trung Huyết Hải, phảng phất như tạo ra một biển máu khác trên trời.

Huyết vụ cuồn cuộn, hóa thành bảy chữ lớn màu máu, trấn áp về phía Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng thúc giục Huyết Minh Chung.

Chương 594

Huyết Minh Chung vang lên, điên cuồng hấp thu huyết khí của Huyết Hải, hóa thành một cột sáng màu máu, oanh kích bảy chữ huyết.

Bảy chữ bị đánh tan, nhưng trong nháy mắt lại ngưng tụ trở lại.

"Huyết khí không dứt, huyết chú không diệt, ngươi xong rồi!" "Huyết chú nhập thể, ta muốn ngươi sống không bằng chết, quỳ trước mặt Đinh Hương sám hối!" Ngao Xuân đắc ý cười lớn.

Nghe đến Đinh Hương, Tiểu Ngọc lập tức nổi giận, thúc giục Mậu Tuất Lưu Thổ, bao bọc lấy Thất Ngôn Huyết Chú.

Tiếng cười của Ngao Xuân đột ngột tắt lịm.

Đất có thể cách ly không khí, tự nhiên cũng có thể cách ly huyết khí liên tục gia trì cho Thất Ngôn Huyết Chú.

Tiểu Ngọc lại dùng Huyết Minh Chung tấn công, bảy chữ huyết bị đánh tan, không có huyết khí liên tục gia trì, không thể ngưng tụ lại nữa.

Ngao Xuân sốt ruột, định thi triển lại Thất Ngôn Huyết Chú.

Tiểu Ngọc sao có thể cho Ngao Xuân cơ hội.

"Tịnh Ta Huyết Tuyến!" Trong trăm năm qua, Tiểu Ngọc cũng đã ngộ ra một công dụng của Huyết Chi Pháp Tắc.

Lực lượng của Huyết Chi Pháp Tắc ngưng tụ vô tận huyết khí, hóa thành một sợi huyết tuyến quất về phía Ngao Xuân.

Ngao Xuân vội vàng thúc giục pháp lực để chống đỡ.

Nhưng sợi huyết tuyến này không chỉ có lực công kích rất mạnh,

mà còn giống như thần thông Huyết Quang Phổ Chiếu của hắn, có lực ăn mòn rất mạnh.

Tấm chắn pháp lực bị quất ra một lỗ hổng.

Ngao Xuân không có pháp bảo phòng ngự, huyết tuyến chui vào, quấn lấy thân thể hắn.

Lập tức máu trong toàn thân hắn đều bị đông cứng lại, máu không lưu thông, thân thể cũng không thể động đậy.

Hơn nữa, sợi huyết tuyến này còn quấn ngày càng chặt, phảng phất như muốn siết nát thân thể hắn.

"Ao Chiến Thiên Hạ!" Ngao Xuân sốt ruột, nguyên thần thúc giục pháp lực, lại muốn đồng quy vu tận với Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc mặt đầy vạch đen, quay người bỏ đi, không một chút do dự.

"Có gan thì đừng chạy!" Ngao Xuân gào thét ở phía sau.

Tiểu Ngọc không thèm để ý.

Đánh không lại liền muốn đồng quy vu tận, sau này nàng mà gặp lại Ngao Xuân, sẽ lập tức bỏ đi, tuyệt không do dự một giây.

Tuy nhiên, ba loại thần thông của Ngao Xuân cũng đã mang lại cho nàng linh cảm.

Bên này, Tiểu Ngọc đi rồi, Ngao Xuân rất dễ dàng thoát khỏi sợi huyết tuyến, vô cùng không phục, nhưng cuối cùng cũng không đuổi theo.

Tổng kết lại, lần này không thắng được Tiểu Ngọc, chủ yếu là do hắn thiếu pháp bảo, và Mậu Tuất Lưu Thổ kia lại khắc chế thần thông của hắn.

"Ngươi cứ chờ đấy, đợi ta kiếm được kiện pháp bảo thuộc tính

Mộc, phá Mậu Tuất Lưu Thổ của ngươi!" Ngao Xuân vô cùng không phục, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Mộc khắc Thổ.

Mộc không giống như Thần Hỏa, Thần Thổ, Mộc có sinh mệnh lực dồi dào, bản nguyên của Thập Đại Thần Mộc đã hóa thành Bàn Đào Thụ, Nhân Sâm Quả Thụ và mười loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn khác.

Chạy đi hấp thu bản nguyên linh căn, người ta không đánh chết hắn mới lạ.

Cho nên chỉ có thể tìm pháp bảo thuộc tính Mộc.

Tuy nhiên, hắn không vội rời đi, lấy ra pháp bảo Tu Di Châu mang từ Đông Hải Long Cung, một pháp bảo không gian, hắn dùng để chứa huyết khí.

Phải có đủ huyết khí chống đỡ, mới có thể phát huy uy lực của ba đại thần thông của hắn.

Sau đó, Ngao Xuân trở về Nữ Nhi Quốc, hỏi Trư Bát Giới xem Hồng Hoang có pháp bảo thuộc tính Mộc nào lợi hại.

"Pháp bảo thuộc tính Mộc, không gì sánh bằng Tiên Thiên Dương Liễu Chi trong Tịnh Bình của Quan Âm, nhưng phải kết hợp với Tiên Thiên Nhâm Thủy trong Tịnh Bình mới có thể phát huy uy lực tối đa." "Tiên Thiên Nhâm Thủy ẩn chứa lực lượng tạo hóa, ẩn chứa sinh cơ vô cùng." "Đi, đến Hỏa Vực gọi đại sư bá của ngươi, chúng ta đến núi Lạc Già ở Nam Hải tìm Quan Âm, vừa hay nguyên âm chi lực ta dự trữ không đủ dùng." Trư Bát Giới hăng hái vô cùng, nhưng hắn cũng biết, một mình hắn vẫn chưa phải là đối thủ của Quan Âm.

Hai thầy trò đến Hỏa Vực gọi Tôn Ngộ Không, ba người cùng đến núi Lạc Già.

"Các ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Quan Âm đột biến.

“Tìm ngươi mượn chút đồ.” Trư Bát Giới cười nhe răng.

“Trư Bát Giới, ngươi đừng làm bậy, nhân quả giữa chúng ta đã xong.” Sắc mặt Quan Âm khó coi, một mình Trư Bát Giới thì nàng không sợ, nhưng thêm Tôn Ngộ Không vào thì nàng chắc chắn đánh không lại.

Nam Cực Tiên Ông còn không làm gì được Tôn Ngộ Không, nàng càng không thể.

“Hừ, ngươi hại chết vợ con ta, mối nhân quả này dù ngươi có chết cũng không trả hết được.

Nhưng ta sẽ không để ngươi chết, ta muốn ngươi sống, chịu đựng sự hành hạ vô tận.” “Mối nhân quả này, ta sẽ ăn cả đời.

Giao Tiên Thiên Nhâm Thủy và Dương Liễu Chi cho ta, rồi cho ta mượn chút nguyên âm.

Đừng để ta phải ra tay, ngươi còn có thể bớt chịu chút hành hạ.” Trư Bát Giới hung hăng nhìn chằm chằm Quan Âm.

“Không thể nào!” Quan Âm dứt khoát từ chối, cả ba điều kiện, nàng không thể chấp nhận cái nào.

Giá trị của Tiên Thiên Nhâm Thủy không thể đo đếm, nếu mất đi, địa vị của nàng ở Linh Sơn sẽ tụt dốc không phanh.

Tiên Thiên Dương Liễu Chi là pháp bảo tấn công chính của nàng.

Nguyên âm nàng càng không thể chấp nhận, hồi Tây Du lượng kiếp đã bị Trư Bát Giới hút đến tổn thương bản nguyên, tu vi trực tiếp rơi xuống Chuẩn Thánh, nàng đã phải tốn rất nhiều công sức mới hồi phục lại được.

“Hừ, vậy thì không đến lượt ngươi quyết định.

Ngươi nghĩ hôm nay ngươi có thể rời khỏi núi Lạc Già sao?” Trư

Bát Giới mỉa mai cười, trong mắt đầy hận ý.

Tôn Ngộ Không đã lấy ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn, ánh mắt không thiện chí nhìn Quan Âm.

"Các ngươi đừng qua đây, nếu không ta sẽ hủy Tiên Thiên Nhâm Thủy và Dương Liễu Chi." Quan Âm cầm Tịnh Bình lên uy hiếp.

"Ngươi dám hủy, ta sẽ hút cạn ngươi, phế sạch tu vi của ngươi.

Ngoan ngoãn phối hợp, ta có thể giữ ngươi lại để lâu dài cung cấp nguyên âm cho ta." Trư Bát Giới cười khinh bỉ.

Quan Âm không có dũng khí đồng quy vu tận, sợ chết lắm.

Hồi Tây Du, bị hắn làm nhục như vậy, Quan Âm cũng đâu có dám tự vẫn.

"Ngươi…" Quả thật, Quan Âm không có dũng khí đó.

Nàng ở Hồng Hoang cũng là người có danh có phận, sống rất tốt, sao nỡ mất đi tất cả những thứ này.

Cuối cùng Quan Âm vẫn phải thỏa hiệp, mặc cả qua lại, đưa cho Ngao Xuân một nửa Tiên Thiên Nhâm Thủy và Dương Liễu Chi.

Sau đó bị Trư Bát Giới hút tu vi đến mức suýt nữa lại rơi xuống Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vốn dĩ tu vi của nàng và Văn Thù, Phổ Hiền là như nhau, sau khi Phật đạo phục hưng, mọi người đều được phản bổ rất lớn, Văn Thù, Phổ Hiền đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chương 595

Vốn dĩ nàng cũng nên giống hai người họ, chỉ vì Trư Bát Giới mà phần phản bổ của Phật đạo nàng đều dùng để hồi phục tu vi, tu vi đã bị tụt lại phía sau.

Bây giờ lại bị hút, khoảng cách đến Chuẩn Thánh đỉnh phong ngày càng xa.

Nghiến răng nghiến lợi nhìn ba người Trư Bát Giới rời đi, Quan Âm lập tức thu dọn đồ đạc về Linh Sơn, sau này không bao giờ ra ngoài nữa.

Nàng không tin Trư Bát Giới còn có thể chạy đến Linh Sơn tìm mình.

Ngao Xuân cũng cảm thấy Quan Âm có chút thảm, nhưng tất cả đều là do nàng tự làm tự chịu, gieo nhân ác gặt quả ác, Trư Bát Giới hành hạ thế nào cũng là đáng.

Món nợ với Trư Bát Giới, cả đời này cũng không trả hết.

Ngao Xuân trở về, luyện hóa Tiên Thiên Nhâm Thủy thành mệnh thần thủy, cũng luyện hóa Tiên Thiên Dương Liễu Chi, đặt trong nguyên thần nuôi dưỡng.

Tiên Thiên Dương Liễu Chi không thực sự là pháp bảo, vì chưa được tế luyện, nó là vật sống, có sinh mệnh, nhưng kết hợp với Tiên Thiên Nhâm Thủy, có thể dùng để chiến đấu như pháp bảo, và vô cùng khó đối phó.

Ngao Xuân lại tự tin tràn đầy, đi khắp Hồng Hoang tìm Tiểu Ngọc quyết đấu, tiện thể tìm pháp bảo phòng ngự.

Hắn bây giờ chỉ thiếu một kiện pháp bảo phòng ngự lợi hại.

Trầm Hương đối với chuyện này rất bất lực.

Một bên là bạn gái, một bên là huynh đệ tốt mà mình nợ nần quá nhiều.

Y đã thử khuyên Ngao Xuân, nhưng Ngao Xuân căn bản không nghe.

Ngao Xuân bây giờ không biết phải đối mặt với Đinh Hương như thế nào.

Hắn yêu sâu đậm Đinh Hương, nhưng trong lòng Đinh Hương chỉ có Trầm Hương.

Hắn đã nhẫn nhịn, tốn rất nhiều công sức để lựa chọn tác thành.

Nhưng hôn lễ lại bị Tiểu Ngọc phá hoại, Trầm Hương công khai bỏ rơi Đinh Hương, Đinh Hương đau khổ biết bao.

Tất cả những điều này, phải có một người gánh chịu.

Hắn không thể trách Trầm Hương bất trung bất nghĩa, dù sao cũng đã cùng nhau trải qua quá nhiều sinh tử, vậy thì chỉ có thể đổ tất cả lên người Tiểu Ngọc, để cảm xúc có một nơi để trút giận.

Nếu không có Bảo Liên Đăng, Trầm Hương bây giờ cũng đánh không lại Ngao Xuân.

Dù sao đó cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự không phải là chuyện đùa.

Ít nhất Chuẩn Thánh sơ kỳ không thể nào phá vỡ được phòng ngự của Bảo Liên Đăng.

Không có Bảo Liên Đăng, hai người họ đánh nhau, kết quả chỉ có một, lưỡng bại câu thương.

Thiên Nhãn của Trầm Hương tuy không biến thái như của Dương Tiễn, nhưng lực công kích cũng rất mạnh, đả thương Ngao Xuân

không thành vấn đề.

Nhưng ba đại thần thông của Ngao Xuân cũng có thể trọng thương Trầm Hương, còn có chiêu đồng quy vu tận Ao Chiến Thiên Hạ.

Đội sáu người, bây giờ đã có sự chênh lệch.

Tiểu Ngọc mạnh nhất, Ngao Xuân và Trầm Hương thứ hai, sau đó là Kim Ca, Hoan Muội, kém nhất là Đinh Hương, bây giờ vẫn chưa đột phá Chuẩn Thánh.

Tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân.

"Hiện nay chuyện tộc Mặc Linh đã yên, Dương Tiễn rất nhanh sẽ rảnh tay, chắc chắn sẽ ra tay với Trầm Hương bọn họ.

Đinh Hương mãi không đột phá được Chuẩn Thánh, chúng ta có nên nghĩ cách giúp Đinh Hương một tay không?" "Đinh Hương đột phá Chuẩn Thánh, chúng ta ít nhất cũng có thể giữ được vốn liếng." Nam Cực Tiên Ông nói.

Việc tiêu diệt tộc Mặc Linh chính là do ông ta đề cử Dương Tiễn phụ trách.

Mục đích à, tự nhiên là để Dương Tiễn không có thời gian đối phó với Trầm Hương bọn họ, tranh thủ thời gian cho họ phát triển.

Nào ngờ, Dương Tiễn và Vương Mẫu cũng nghĩ như vậy, hai bên có thể nói là không hẹn mà gặp.

Đinh Hương là do Hỗn Độn Thạch dung hợp với khí vận Nhân Giáo mà hóa thành, nhưng khí vận Nhân Giáo đã bị Nguyên Thủy Thánh Nhân ra tay phong ấn.

Thủ đoạn của Thánh Nhân, Dương Tiễn và Đế Tân tự nhiên không thể phát hiện ra.

Đinh Hương chỉ có đột phá Chuẩn Thánh, được Nhân Đạo công

nhận, mới có thể hoàn toàn dung hợp với khí vận Nhân Giáo.

Đến lúc đó gả vào Xiển Giáo, liền có thể mang khí vận Nhân Tộc vào Xiển Giáo.

Đột phá Chuẩn Thánh là đạt được yêu cầu cơ bản.

Tu vi của Đinh Hương càng cao, được Nhân Đạo chi lực gia trì càng nhiều, có thể mang đi khí vận Nhân Tộc cũng càng nhiều.

Nếu điều kiện cho phép, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, dù sao cơ hội chỉ có một lần.

Để Đinh Hương đột phá Chuẩn Thánh, bọn họ mới có thể yên tâm.

Thực sự không được, thì thực thi kế hoạch trước thời hạn, ít nhất cũng có cái bảo đảm.

Kế hoạch lý tưởng của họ là lợi dụng Trầm Hương để ép Dương Tiễn sửa đổi thiên điều, khiến Thiên Đình đại loạn.

Sau đó lại lợi dụng Đinh Hương đoạt lấy khí vận Nhân Tộc vào Xiển Giáo, chấn hưng Xiển Giáo.

Thiên Đình bắt đầu suy tàn, Xiển Giáo lại đang trỗi dậy, Xiển Giáo thay thế Thiên Đình trở thành chính thống của Đạo Môn là chuyện sớm muộn.

Thậm chí họ còn có âm mưu lớn hơn.

Ma đạo lượng kiếp chắc chắn sẽ gây ra tác động to lớn đối với Linh Sơn, Xiển Giáo cũng không phải không có cơ hội thôn tính Linh Sơn, trở thành lãnh tụ chung của cả Phật Môn và Đạo Môn.

"Thánh Nhân sớm đã chuẩn bị cho Đinh Hương, trong này có Bồ Đề Hương và Ngộ Đạo Trà hỗ trợ tu luyện, còn có hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngươi mang đi tìm cách giao cho Đinh Hương." Nguyên Thủy

Thiên Tôn lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho Nam Cực Tiên Ông.

Đinh Hương là trung tâm của mọi thứ, bọn họ tự nhiên đã chuẩn bị kỹ càng cho nàng.

Nam Cực Tiên Ông cầm đồ vật rời đi, rồi lại thấy khó xử.

Đinh Hương rất không đáng tin, không chừng lúc nào đó lại lỡ miệng.

Ông ta cho Đinh Hương nhiều đồ tốt như vậy, rất khó để người khác không nghi ngờ.

Hơn nữa, bây giờ Đinh Hương đang ở thành Triều Ca, ông ta cũng không vào được.

Suy đi tính lại, Nam Cực Tiên Ông cho người đi dụ Đinh Hương ra ngoài, sau đó ông ta biến đổi dung mạo, giả vờ cướp Đinh Hương, bị Đinh Hương đánh chết, đồ vật bị Đinh Hương lấy đi.

Rất nhanh chóng, sau khi Đinh Hương đi, Nam Cực Tiên Ông đã không còn khí tức lại bò dậy, lộ ra một nụ cười gian xảo như âm mưu đã thành công.

Còn phía bên kia, Dương Tiễn cũng đang bí mật mưu tính với Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Lên kế hoạch xong, Dương Tiễn dẫn người đến Hỏa Vực bắt Trầm Hương.

Ngày hôm đó, Hỏa Vực nổi lên một trận đại chiến.

Chương 596

Dương Tiễn một mình cầm chân Tôn Ngộ Không, Na Tra và Hồng Hài Nhi.

Tiểu Ngọc và Mai Sơn Lục Huynh Đệ phụ trách bắt Trầm Hương.

Tiểu Ngọc nương tay, Trầm Hương chạy thoát.

“Trầm Hương, ngươi vĩnh viễn chỉ là một kẻ nhát gan chỉ biết chạy trốn.

Ta cho ngươi một cơ hội, một tháng sau, mang theo đám hồ bằng cẩu hữu của ngươi đến Nam Hải.

Nếu các ngươi thua, ta sẽ bắt gọn cả đám ô hợp các ngươi.” “Nếu các ngươi thắng, ta có thể cho ngươi một cơ hội gặp mẹ ngươi.

Nếu ngươi không đến, mẹ ngươi ở dưới núi Hoa Sơn sẽ xảy ra chuyện gì, ta không dám bảo đảm.” Dương Tiễn nói xong, dẫn người rời đi.

Trầm Hương uất ức siết chặt nắm đấm.

Đúng vậy, đối mặt với Dương Tiễn, y vẫn luôn chạy trốn.

Lần này y không muốn chạy nữa.

“Đánh với hắn!

Lão Ngưu gần đây đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, ngươi và Ngao Xuân, Kim Ca, Hoan Muội, thực lực đều đã tăng lên rất nhiều, không tin là vẫn không đánh lại hắn.” Hồng Hài Nhi cũng không chịu nổi sự sỉ nhục của Dương Tiễn.

Mặc dù y và Lão Ngưu đang diễn kịch, nhưng nhìn Dương Tiễn không vừa mắt cũng là thật.

Mỗi lần đấu với Dương Tiễn, bọn họ đều dốc toàn lực, thật sự muốn đánh bại Dương Tiễn.

Na Tra cũng vậy, ai bảo Dương Tiễn là người đứng đầu thế hệ của họ chứ.

Một mình đánh không lại Dương Tiễn, đánh hội đồng hắn cũng rất sảng khoái.

Vấn đề là trước kia đánh hội đồng cũng không thắng được, thật sự rất nhục nhã.

Lần này, thực lực của họ đã tăng lên rất nhiều, nhất định có thể thắng.

Thực tế, đây cũng là một lần kiểm tra thực lực của Dương Tiễn đối với Trầm Hương và nhóm bạn.

Mấy người lập tức chia nhau ra đi gọi người.

Hồng Hài Nhi về Tích Lôi Sơn gọi Ngưu Ma Vương.

Tôn Ngộ Không về Nữ Nhi Quốc gọi Trư Bát Giới và những người khác.

Na Tra đến Đông Vực tìm Kim Ca.

Trầm Hương đi tìm Ngao Xuân.

Đinh Hương vẫn chưa đột phá Chuẩn Thánh, đi cũng vô dụng, nên không gọi.

Một tháng sau, Dương Tiễn dẫn Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Tiểu Ngọc đợi ở Nam Hải.

Trầm Hương và đoàn người hùng hổ kéo đến.

"Một đám ô hợp, đến đây đi." Dương Tiễn khinh thường liếc nhìn một cái, mở Pháp Tướng Thiên Địa và Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Sự khinh thường này đã kích động mạnh mẽ đến Trầm Hương và mọi người, họ cũng lần lượt mở Pháp Tướng Thiên Địa lao tới.

Một đám người mở Pháp Tướng Thiên Địa đại chiến, thật sự là thần tiên đánh nhau.

Sinh linh trong biển run lẩy bẩy, lần lượt chui xuống đáy biển.

Đương nhiên, cũng có những kẻ có thực lực, gan lớn, Nam Hải Long Vương chui ra xem náo nhiệt.

Ngao Xuân thật sự hận Tiểu Ngọc, cũng không quan tâm Dương Tiễn, trực tiếp lao về phía Tiểu Ngọc.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ bị căn nguyên hạn chế, cả đời này đột phá Chuẩn Thánh rất khó, nhưng tuyệt kỹ hợp kích của họ cũng có thể đối phó với một Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sáu huynh đệ bày Càn Khôn Lục Hợp Trận, chặn lại Hoan Muội và Sa Tăng yếu nhất.

Chiến trường chính, chân thân của Dương Tiễn lại một lần nữa kịch chiến với Tôn Ngộ Không.

Đấu nhau hai nghìn năm, hai người không phải là túc địch cũng thành túc địch.

Trư Bát Giới và Na Tra, bây giờ cũng phải được tôn trọng, mỗi người được một phân thân của Dương Tiễn đến cầm chân.

Ngưu Ma Vương dẫn theo Hồng Hài Nhi, Trầm Hương, Tiểu Bạch Long, Kim Ca, kịch chiến với phân thân cuối cùng của Dương Tiễn.

Ngoài Tôn Ngộ Không, trong số những người này, Trư Bát Giới là mạnh nhất.

Lần trước phân thân đã bị Trư Bát Giới áp chế, nên lần này,

Dương Tiễn giao Tịnh Thế Bạch Liên có phòng ngự mạnh nhất cho phân thân đối phó với Trư Bát Giới.

Hỏa Thần Kích, Nhân Chủng Đại, Khổn Tiên Thằng, Kim Ngân Đạn Cung những pháp bảo này giao cho phân thân đối phó với Na Tra, để so kè pháp bảo.

Lôi Đình Tử Liên công thủ nhất thể giao cho phân thân đối phó với Trầm Hương và nhóm của y.

Hai bên giao chiến vô cùng kịch liệt, dư chấn rơi xuống Nam Hải, dù có Nam Hải Long Vương ra tay, vẫn gây ra sóng thần ngút trời.

"Hừ, lâu như vậy rồi, nhục thân vẫn chưa đột phá, ngươi vẫn bất tài như vậy." Dương Tiễn bắt đầu công kích miệng Tôn Ngộ Không.

"Hừ, nếu cho ta thời gian tu luyện tương tự, ta nhất định mạnh hơn ngươi." Tôn Ngộ Không tự nhiên là không phục.

"Phế vật chính là phế vật, chỉ biết tìm lý do.

Thời gian ngươi tu luyện tuy ngắn, nhưng lúc đó ta làm gì có nhiều tài nguyên tu luyện như ngươi." Dương Tiễn khinh thường nói.

Dù là môn hạ của Kim Ô, lúc đó hắn thật sự không có nhiều tài nguyên tu luyện như Tôn Ngộ Không.

Cửu Chuyển Kim Đan ăn như cơm, lúc đó Cửu Chuyển Kim Đan mới nổi lên, quý giá vô cùng.

Hơn nữa, lúc đó chỉ có Thiên Đạo và Địa Đạo, linh khí trời đất căn bản không thể so sánh với bây giờ, tài nguyên tu luyện cũng không nhiều bằng bây giờ.

Tài nguyên tu luyện mà Tôn Ngộ Không nhận được trong mấy nghìn năm qua, không ít hơn của hắn mấy vạn năm.

Trước kia ở Bắc Minh, vốn dĩ hắn định mượn Càn Khôn Lô của

Xiển Giáo, giúp Tôn Ngộ Không rèn luyện nhục thân, đáng tiếc con khỉ ngu xuẩn này không lĩnh ngộ được ý của hắn.

Bỏ dưa hấu nhặt hạt vừng, cố chấp mượn thần hỏa của Hỏa Vực để rèn luyện thân thể, dẫn đến bây giờ vẫn chưa thể đột phá.

Cái cớ bị bác bỏ, Tôn Ngộ Không tức giận đến đỏ mặt, không nói nhảm với Dương Tiễn nữa, dốc toàn lực ra tay.

Hai người đã đấu quá nhiều lần, rất rõ chiêu thức của đối phương.

Trong tình huống Dương Tiễn không dùng Thiên Nhãn, đấu ba ngày ba đêm cũng không phân thắng bại, nhiều nhất là Dương Tiễn chiếm thế thượng phong.

Dù sao cũng là cùng một sư phụ dạy ra, lại đều tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc, không phá được chiêu.

Mấu chốt phân thắng bại giữa hai người nằm ở việc Tôn Ngộ Không có thể đỡ được công kích Thiên Nhãn của Dương Tiễn hay không.

Chương 597

Trước kia miễn cưỡng đỡ được, nhưng sau khi Thiên Nhãn của Dương Tiễn tiến hóa thì không đỡ được nữa, lần trước Tôn Ngộ Không đã chịu thiệt lớn.

Nhưng Dương Tiễn không vội dùng Thiên Nhãn, lần này hắn có mục đích khác, đến để thua.

Hắn thua, người khó xử chính là Nam Cực Tiên Ông, ép Nam Cực Tiên Ông phải đưa ra lựa chọn.

Tôn Ngộ Không vẫn luôn đề phòng Dương Tiễn dùng Thiên Nhãn, hy vọng Trư Bát Giới và những người khác nhanh chóng đánh bại phân thân của Dương Tiễn.

Chỉ cần phá được Nhất Khí Hóa Tam Thanh của hắn, bọn họ cùng nhau vây công Dương Tiễn, dù hắn có dùng Thiên Nhãn cũng chắc chắn sẽ bại.

Mà Dương Tiễn chính là không dùng Thiên Nhãn, để kiểm tra chiến lực hiện tại của Trầm Hương và nhóm bạn, cũng là chờ phân thân bị đánh bại.

Hai người bên này trong thời gian ngắn không phân thắng bại, bên Trư Bát Giới không phá được phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên, bên Na Tra, tuy Na Tra đã luyện hóa thêm nhiều bản nguyên thần hỏa, nhưng quá ít, Hỗn Độn Thần Hỏa đang ở giai đoạn sơ sinh, cần thời gian nuôi dưỡng để lớn lên, uy lực mới mạnh.

Hai bên chỉ là so kè pháp bảo, kẻ tám lạng người nửa cân.

Nơi dễ phá cục nhất là bên Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực tăng

mạnh, cộng thêm Bảo Liên Đăng của Trầm Hương, Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hài Nhi, có hy vọng công phá Lôi Đình Tử Liên.

Về phần Tiểu Bạch Long, thực ra chiến lực của y cũng bình thường, không có thần thông hay thần vật đặc biệt lợi hại nào gia trì, chỉ có hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cướp được hồi Tây Du lượng kiếp.

Bên Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Sa Tăng cuối cùng căn nguyên không đủ, đã bị hậu bối vượt qua, bây giờ chỉ có thể phối hợp với Hoan Muội đánh hỗ trợ.

Tiểu Ngọc và Ngao Xuân lại đối đầu, hai người cũng đấu vô cùng kịch liệt.

Ngao Xuân không ngừng tiến bộ, Tiểu Ngọc còn định dùng Mậu Tuất Lưu Thổ để áp chế Ngao Xuân, thì thấy Ngao Xuân lấy ra Tiên Thiên Dương Liễu, dưới sự gia trì của Tiên Thiên Nhâm Thủy, cắm rễ vào Mậu Tuất Lưu Thổ, nhanh chóng bén rễ nảy mầm, dùng rễ cây ngược lại trói buộc Mậu Tuất Lưu Thổ.

Đồng thời nhanh chóng mọc thành cây đại thụ che trời, những cành liễu chi chít quất về phía Tiểu Ngọc, ngược lại áp chế được nàng.

Cuối cùng cũng được hãnh diện, Ngao Xuân đắc ý cười lớn.

Nữ Vương và Tinh Vệ, hai vị cô nương này, ngày ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, nghe tin, chạy đến quan chiến, vừa nhảy vừa reo hò cổ vũ cho Trầm Hương và nhóm bạn.

Tinh Vệ còn đứng về phía Trầm Hương, không thèm quan tâm đến sống chết của Dương Tiễn, hoàn toàn quên mất rằng họ mới là cùng một phe.

Khổ chiến hồi lâu, Tiểu Ngọc dùng Mị Kính đánh lén, tấn công

nguyên thần Ngao Xuân.

Ngao Xuân đắc ý quên mình, không phòng bị, nhất thời rơi vào ảo cảnh thất thần, lại bị Tiểu Ngọc dùng âm ba của Huyết Minh Chung tấn công khống chế huyết dịch, một chưởng Phách Thiên Thần Chưởng đánh thành trọng thương.

Bên Mai Sơn Lục Huynh Đệ cũng đã dùng đến tuyệt kỹ hợp kích, triệu hồi ra hư ảnh Mai Sơn, trấn áp trọng thương Hoan Muội và Sa Tăng.

Thấy sắp thất bại, bên Ngưu Ma Vương cuối cùng cũng phá cục.

Trầm Hương dùng Bảo Liên Đăng phụ trách chống đỡ công kích sấm sét của Lôi Đình Tử Liên.

Ngưu Ma Vương, Hồng Hài Nhi, Tiểu Bạch Long và Kim Ca liều mạng tấn công nửa ngày, cuối cùng cũng công phá được phòng ngự của Lôi Đình Tử Liên, sừng bò của Ngưu Ma Vương suýt nữa gãy.

Bốn người hợp lực, đánh tan phân thân này của Dương Tiễn.

Dương Tiễn kịp thời đẩy lùi Tôn Ngộ Không, thu hồi Lôi Đình Tử Liên và nguyên thần trong phân thân.

Kim Ca và Tiểu Bạch Long vội vàng đến chặn Mai Sơn Lục Huynh Đệ, Hồng Hài Nhi đến đấu với Tiểu Ngọc.

Ngưu Ma Vương và Trầm Hương đến giúp Na Tra.

Ba người hợp lực, lại phá thêm một phân thân của Dương Tiễn.

Sau đó cùng nhau đến giúp Trư Bát Giới.

Dương Tiễn dứt khoát thu hồi cả phân thân cuối cùng, một mình địch lại cả đám, chân đạp Tịnh Thế Bạch Liên, đầu đội Lôi Đình Tử Liên, thân mặc Chân Quân chiến giáp, phòng ngự kéo căng, mở Ba Đầu Sáu Tay, vô số pháp bảo bay múa, kịch chiến với mọi người.

Một đám chơi lửa, Trư Bát Giới, Trầm Hương, Tôn Ngộ Không đều biết Lục Đinh Thần Hỏa, Na Tra càng không cần phải nói, mặc kệ uy lực mạnh yếu, cứ thả ra đốt Dương Tiễn.

Ngọn lửa đỏ rực lan rộng, một đống thần hỏa cuốn sạch nửa bầu trời.

Thái Dương Chân Hỏa của Dương Tiễn trực tiếp bị nghiền ép, nhưng lực phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên quá mạnh, một đống thần hỏa cũng không phá được.

Nhìn Dương Tiễn bị vây đánh, Nữ Vương và Tinh Vệ cũng không tiện cổ vũ nữa, không thể không thừa nhận, Dương Tiễn thật sự rất mạnh.

Nhiều người như vậy vây công một người, không có võ đức, nhưng đặt lên người Dương Tiễn, dường như không có gì không đúng.

Mọi người đều ngầm thừa nhận, dưới Á Thánh, không ai có thể một mình thắng được Dương Tiễn.

Hồi Tây Du lượng kiếp, Dương Tiễn thường xuyên bị chư Phật Linh Sơn vây công.

Văn Thù, Phổ Hiền, Cửu Hoa Phật Tử, ba người vây đánh Dương Tiễn cũng không thắng được, Cửu Hoa Phật Tử còn bị Dương Tiễn giết.

Sau này Già Lam Phật và Bạch Liên Đồng Tử vây đánh Dương Tiễn, nhục thân của Bạch Liên Đồng Tử bị đánh nát, Già Lam Phật bị truy sát đến khóc cha gọi mẹ.

Đệ tử đời đầu của các giáo phái đối mặt với Dương Tiễn đều phải vây công, huống chi là Trầm Hương và nhóm bạn.

Dù sao Dương Tiễn bị vây đánh nhiều rồi, mọi người cũng quen,

ai mà đơn đấu với Dương Tiễn, chắc chắn sẽ bị cười là không biết tự lượng sức mình.

Đây cũng là sự công nhận lớn nhất đối với chiến lực của Dương Tiễn.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh quả thực lợi hại, nhưng cũng có nhược điểm, pháp lực tiêu hao quá nhanh.

Bị vây đánh nửa ngày, Dương Tiễn cũng không chống đỡ nổi nữa, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng.

Dương Tiễn cuối cùng cũng dùng đến Thiên Nhãn, trực tiếp mở tầng thứ hai, huyết sắc thần quang trong nháy mắt bắn ra, trọng thương Trư Bát Giới.

Chuyện chưa dừng lại ở đó, Dương Tiễn thả ra Hao Thiên Khuyển và Điêu Nhi, cắn Trư Bát Giới thương càng thêm thương.

Mỗi lần Dương Tiễn ra tay với Trư Bát Giới đều rất ác.

Trư Bát Giới cũng không nhớ nổi mình đã bị Dương Tiễn trọng thương bao nhiêu lần.

"Bát Giới!" Sắc mặt Tôn Ngộ Không và mọi người đại biến, vội vàng đến xem tình hình của Trư Bát Giới.

"Rút!" Dương Tiễn nhân cơ hội gọi Tiểu Ngọc và những người khác rút lui.

"Ta không sao, không chết được." Trư Bát Giới đau đến nhe răng trợn mắt, vội vàng lấy ra mấy viên Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan nuốt xuống.

Tiểu Bạch Long cũng vội vàng đến dùng thần thông chữa thương cho Trư Bát Giới.

Tử Kim Hoa Hồ Điêu có kịch độc, cả Hồng Hoang đều biết.

Độc đó có thể ăn mòn nguyên thần, hồi Phong Thần lượng kiếp, người chết dưới miệng Tử Kim Hoa Hồ Điêu không phải là ít.

Thực ra răng của Hao Thiên Khuyển cũng có độc, chỉ là không chí mạng, chủ yếu là gây đau, đau đến sống không bằng chết.

Hai con phối hợp, một con gây thương tổn nhục thân, một con gây thương tổn nguyên thần, hoàn mỹ.

Ngao Xuân cũng lấy ra Tiên Thiên Nhâm Thủy cho Trư Bát Giới, Tiên Thiên Nhâm Thủy cũng có năng lực chữa thương không tồi.

Còn có Hoan Muội, tham ngộ Mộc Chi Pháp Tắc, Mộc chủ về sinh mệnh lực, cũng có năng lực chữa thương nhất định.

Chương 598

Mọi người cùng nhau nỗ lực nửa ngày, Trư Bát Giới cuối cùng cũng hồi phục lại.

“Dương Tiễn bị chúng ta đánh chạy rồi, lần này chúng ta có tính là thắng không?” Trư Bát Giới thấy mọi người lo lắng, liền đổi chủ đề.

“Chắc là không tính đâu, các ngươi bị thương nhiều người như vậy, người ta toàn thân trở ra.” Tinh Vệ là người thẳng ruột ngựa, nói thật, không thèm quan tâm đến sống chết của người khác, xin lỗi ta nói chuyện thẳng thừng như vậy.

Mọi người suýt nữa tức chết.

Ngưu Ma Vương vốn còn định đề nghị ăn mừng một phen, bây giờ không thể nào nói ra được.

Bên họ bị thương Hoan Muội, Sa Tăng, Ngao Xuân và Trư Bát Giới, bên Dương Tiễn không hề hấn gì, toàn thân trở ra.

“Hừ, nếu không phải Tịnh Thế Bạch Liên, chúng ta đã sớm thắng rồi.

Tịnh Thế Bạch Liên lại không phải của Dương Tiễn, thật không biết xấu hổ.” “Còn có Tiểu Ngọc, nếu không phải nàng đánh lén, ta cũng không thua.” Ngao Xuân đủ các loại không phục, lại không đánh lại Tiểu Ngọc, thật sự quá khó chịu.

Không được, ngoài pháp bảo phòng ngự, còn phải kiếm thêm kiện pháp bảo bảo vệ nguyên thần.

“À, đúng, dùng pháp bảo của người khác thì có bản lĩnh gì.

Quay về ta tìm sư phụ mượn Kim Cương Trác, xem hắn còn cứng được không.” “Dương Tiễn chạy rồi, chính là thua rồi.

Quay về chúng ta tìm Nam Cực Tiên Ông tuyên truyền một phen, để hắn mất hết mặt mũi." "Đi đi đi, đi ăn mừng ăn mừng.

Bế quan trăm năm, lão Ngưu ta sắp mốc meo rồi." Ngưu Ma Vương thuận thế nói.

Hắn sống cũng khổ, Ngọc La Sát không tha thứ cho hắn, Ngọc Diện Hồ Ly cũng không ưa hắn, chỉ có thể bế quan ở Tích Lôi Sơn.

Một đại yêu vương mà sống như vậy, quá thảm.

Mấy ngày sau, buổi triều hội hôm nay, chúng thần tụ tập tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Dương Tiễn không đến, hắn vốn nghe lệnh không nghe triệu, lại chưa khôi phục chức vị Tư Pháp Thiên Thần, không cần phải lên triều.

Nhưng Mai Sơn Lục Huynh Đệ hiện đang quản lý Tư Pháp Thần Điện, cần phải lên triều.

"Nghe nói Nhị Lang Chân Quân hẹn chiến với Trầm Hương và những người khác, bị đánh cho chạy trối chết, có phải là thật không?" Nam Cực Tiên Ông nhìn Mai Sơn Lục Huynh Đệ với vẻ giễu cợt.

"Ngươi có biết nói chuyện không, cái gì gọi là chạy trối chết?

Chúng ta là trọng thương mấy người, toàn thân trở ra." Lão Lục tức giận trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông.

"À, ngươi chỉ cần nói có rút lui hay không thôi.

Nhị Lang Chân Quân bách chiến bách thắng, lại bị tội phạm truy nã của Thiên Đình đánh bại phải rút lui." Nam Cực Tiên Ông tiếp tục mỉa mai.

"Ngươi sủa cái gì vậy?

Nhị gia một mình đánh mười mấy người, ngươi ngay cả một con

Tôn Hầu Tử cũng đánh không lại, còn có mặt mũi mà nói móc à?

Nhị gia một tay cũng có thể diệt ngươi.” Lão Lục cũng là kẻ không chịu thua trên miệng, liền chửi xối xả vào mặt Nam Cực Tiên Ông.

“Ta có nói mình là Chiến Thần đâu, thua cũng là chuyện bình thường.” Nam Cực Tiên Ông tiếp tục châm chọc.

Lần trước bị Dương Tiễn tính kế thảm hại, có cơ hội, phải châm chọc cho đã.

“Ồ, đám ô hợp kia lại có thực lực như vậy sao?” Vương Mẫu giả vờ kinh ngạc.

“Bẩm Nương nương, Tôn Hầu Tử bọn họ đã cho Trầm Hương và những người khác rất nhiều tài nguyên tu luyện, bây giờ đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh.” “Nếu không phải Lão Quân thả chạy Trầm Hương, làm gì có chuyện phiền phức như bây giờ, hừ!” Lão Lục vô cùng tức giận, đổ hết tội cho Thái Thượng Lão Quân.

Lão Quân hiện tại còn đang bế quan luyện đan, dù không bế quan, cũng không ai dám tìm Lão Quân gây sự.

Dù Lão Quân thừa nhận đã thả Trầm Hương, nhiều nhất cũng chỉ bị phạt chút kim đan, ai dám nói nhiều.

Chưa nói đến việc Lão Quân là Thiện Thi của Thánh Nhân, chỉ nói đến giá trị đối với Thiên Đình, gần như quyết định sự hưng suy của Thiên Đình.

Ai dám đề nghị khai trừ Lão Quân, đó chính là kẻ có dụng tâm khác.

Dù sao cái nồi đen này cứ để Lão Quân gánh là được.

“Gia khanh thấy thế nào?” Vương Mẫu trực tiếp giả vờ không nghe thấy, như thể ai dám làm gì Lão Quân vậy, nhưng ngươi đổ tội

có hơi quá đáng đó.

Chư thần đều im lặng không nói, một là không muốn đắc tội Trầm Hương, dù sao Trầm Hương cũng là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, hai là, phần lớn trong số họ đều mong Trầm Hương càng náo càng lớn, ép Thiên Đình sửa đổi thiên điều.

"Nương nương, lão thần có một cách.

Thay vì một mực đàn áp, không bằng chiêu an.

Lợi dụng Tam Thánh Mẫu, ép Trầm Hương phục vụ cho Thiên Đình, tận dụng mọi thứ, vừa không đắc tội Hậu Bạt Đại Thần, thậm chí còn có thể kéo quan hệ với Hậu Bạt Đại Thần, một công đôi ba việc." Thái Bạch Kim Tinh đứng ra.

Tinh ranh như ông ta, thực ra sớm đã nhìn ra, Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương.

Cái gì mà Lão Quân thả Trầm Hương, rõ ràng là thông đồng với Dương Tiễn.

Trầm Hương đi một vòng Đâu Suất Cung, không những không chết, còn đột phá Chuẩn Thánh.

Rõ ràng là cơ duyên mà Dương Tiễn cố ý chuẩn bị cho Trầm Hương.

Dương Tiễn không muốn giết Trầm Hương, Nam Cực Tiên Ông muốn cứu Trầm Hương, mục đích của cả hai bên đều đạt được.

Nam Cực Tiên Ông tự cho là thông minh, thực ra vẫn luôn bị đùa giỡn, thậm chí còn giúp Dương Tiễn không ít công sức bồi dưỡng Trầm Hương.

Lời này của Thái Bạch Kim Tinh vừa ra, Nam Cực Tiên Ông ngớ người.

Trầm Hương bị chiêu an rồi, còn làm sao ép Dương Tiễn sửa đổi thiên điều?

Trầm Hương không náo loạn nữa, còn chơi thế nào được nữa?

Nhưng nếu ông ta phản đối, chẳng phải là đắc tội với Trầm Hương, sau này còn làm sao lợi dụng Trầm Hương nữa?

Chọn thế nào cũng rất bất lợi.

Thái Bạch Kim Tinh, lão già bất tử này, nghĩ ra cái chủ ý quái quỷ gì vậy?

Mai Sơn Lục Huynh Đệ, các ngươi mau phản đối đi.

Nam Cực Tiên Ông vô cùng sốt ruột nhìn Mai Sơn Lục Huynh Đệ, nhưng Mai Sơn Lục Huynh Đệ lại nhìn nhau, không mở miệng, ra vẻ Dương Tiễn không ở đây, không thể làm chủ được.

Giờ phút này, Nam Cực Tiên Ông rất hy vọng Dương Tiễn có ở đây.

Nếu Dương Tiễn có mặt, chắc chắn sẽ phản đối, dù sao lần trước, Dương Tiễn thà không làm Tư Pháp Thiên Thần cũng không để Thiên Đình hủy bỏ lệnh truy nã Trầm Hương.

"Ừm, giao hảo với Hậu Bạt Đại Thần, đây quả thực là một cách hay.

Nhưng thân phận của Trầm Hương, dù sao cũng không được thiên điều dung thứ." Vương Mẫu ra vẻ rất khó xử.

"Có thể đái tội lập công mà.

Chương 599

Hơn nữa, chiêu an Trầm Hương, có thể chiêu an luôn cả Ngao Xuân và những người khác, đều là những nhân tài hiếm có.

Thiên Đình có thêm một đám Chuẩn Thánh, lợi lớn hơn hại." "Bề ngoài chúng ta có thể cho một chút lợi ích, chính thức sách phong Tôn Ngộ Không làm Tề Thiên Đại Thánh, để Trư Bát Giới và Sa Tăng quan phục nguyên chức, làm sâu sắc thêm quan hệ với Hậu Bạt Đại Thần." "Chia một ít khí vận, lại có thể ràng buộc môn hạ của Hậu Bạt với Thiên Đình, rất có lợi.

Hơn nữa, Trư Bát Giới bọn họ chắc chắn sẽ không quay lại Thiên Đình nhậm chức, chỉ là treo danh thôi." "Chiêu an đối với Thiên Đình có lợi không có hại, tiếp tục đàn áp, có hại không có lợi.

Chúng ta lấy Tam Thánh Mẫu làm điều kiện, đợi Trầm Hương lập đủ công lao lớn cho Thiên Đình, rồi thả Tam Thánh Mẫu." "Như vậy, cũng có thể bảo vệ uy quyền của thiên điều.

Tuy nói pháp bất dung tình, nhưng Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, đối với Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương cho một chút khoan hồng, cũng có thể bảo vệ tốt hơn Thiên Đình trong Ma Đạo lượng kiếp bình an vô sự." Thái Bạch Kim Tinh phân tích một hồi.

Vương Mẫu Nương nương nghe mà gật gù.

Chẳng trách Ngọc Đế thích Thái Bạch Kim Tinh, thật không thể chu đáo hơn.

Gã này quả thực tinh ranh, chắc đã nhìn ra rồi.

Sau khi lên Chuẩn Thánh, khí vận đặc biệt quan trọng.

Để Trầm Hương và nhóm bạn lên trời, chính là để tặng khí vận

cho họ.

Đây là chuyện bà đã bàn bạc với Ngọc Đế và Dương Tiễn.

Vốn dĩ họ định để Khai Minh Tiên Quân đề xuất, không ngờ Thái Bạch Kim Tinh đã nhìn ra, nói một cách vô cùng hợp tình hợp lý.

Lý do đưa ra, vừa khiến chư thần không thể phản đối, lại vừa bảo vệ được thiên điều.

Các ngươi cũng có thể vi phạm thiên điều, cũng có thể được khoan thứ, nhưng tiền đề là các ngươi phải có đủ giá trị.

Không cung cấp đủ giá trị, thì đừng nghĩ đến việc vi phạm thiên điều.

Người ta Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương có thể bảo vệ Thiên Đình vượt qua Ma Đạo lượng kiếp, ai phản đối, chính là không muốn Thiên Đình được yên ổn.

"Ừm, gia khanh thấy thế nào?

Việc gấp thì phải quyền biến, an nguy của Thiên Đình là trọng.

Gần đây có tin tức từ Bắc Minh truyền về, Nhược Thủy Chi Uyên rất không ổn định, không chừng lúc nào đó Ma Đạo lượng kiếp sẽ giáng lâm." Vương Mẫu gật đầu, không để lại dấu vết mà tỏ thái độ, bổn cung ủng hộ, các ngươi ai phản đối thử xem.

Chư thần đều im lặng không nói.

Bọn họ đều là những người muốn ngồi không hưởng lợi, muốn sửa đổi thiên điều, nhưng lại không muốn bị liên lụy.

Sửa đổi thiên điều là tốt nhất, không thành cũng không thể để mình bị tổn thất gì.

Nam Cực Tiên Ông có chút ngồi không yên, lại không tiện công khai phản đối để đắc tội với Trầm Hương và nhóm bạn, liền lôi

Dương Tiễn ra làm bia đỡ đạn: "Nương nương, làm như vậy, e là không tiện ăn nói với Nhị Lang Chân Quân." "Nương nương, việc này không bằng giao cho lão thần, lão thần có cách thuyết phục Nhị Lang Chân Quân." Thái Bạch Kim Tinh lập tức mở miệng nhận việc.

Nam Cực Tiên Ông tức đến nghiến răng nghiến lợi, lão bất tử, chỉ giỏi nhiều chuyện.

"Ừm, được, phiền Kim Tinh rồi." Vương Mẫu Nương nương cũng không nhịn được cười.

Có một vị đại thần như vậy, không thể bớt lo hơn được nữa.

Chẳng trách Ngọc Đế một tiếng "ái khanh", hai tiếng "ái khanh", đây là tình yêu đích thực à.

Thần tử như vậy, xin hãy cho bổn cung một tá.

Thiên Đình có Thái Bạch, Nhân Tộc Thần Đình có Thân Công Báo, cả Hồng Hoang cũng không tìm ra được nhân tài thứ ba như vậy.

Triều hội tan đi, Thái Bạch Kim Tinh rời khỏi Nam Thiên Môn, đi về phía Quán Giang Khẩu.

Nam Cực Tiên Ông ở phía sau nhìn theo mà nghiến răng nghiến lợi.

Mai Sơn Lục Huynh Đệ ở phía sau cố gắng nín cười, bề ngoài thì nhìn Nam Cực Tiên Ông với vẻ không thiện cảm, phảng phất như đang ghi hận Nam Cực Tiên Ông đã chế giễu Nhị gia, nhưng thực chất là để phòng hờ Nam Cực Tiên Ông giở trò, phá hoại mưu kế của Nhị gia.

Nam Cực Tiên Ông cảm giác có người đang nhìn mình, quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt không thân thiện của Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

"Thứ chó má, dám chế giễu Nhị gia, đừng để bọn ta bắt được thóp

của ngươi, nếu không, không biết ngươi có thể may mắn lần thứ hai an toàn vô sự ra khỏi thiên lao hay không." Lão Lục hung hăng nói.

Nam Cực Tiên Ông nắm chặt nắm đấm, nhớ lại lần trước ở trong thiên lao, sáu tên khốn kiếp này đã hành hạ mình ra sao.

Đồng thời lão cũng dập tắt ý định đến Nữ Nhi Quốc ly gián bọn Trầm Hương, không cho họ lên Thiên Đình, có sáu tên khốn này nhìn chằm chằm, lão đi chẳng phải là tự dâng điểm yếu cho chúng sao.

Bọn Trầm Hương lên Thiên Đình hình như cũng không tệ, có thể xúi giục bọn họ và Dương Tiễn đối đầu gay gắt, cuối cùng Vương Mẫu nhất định sẽ chọn Dương Tiễn.

Dương Tiễn đại diện cho phe Kim Ô, Hậu Bạt đại thần tuy mạnh, nhưng so với ba vị Kim Ô vẫn còn kém một chút.

Dù sao thì ba vị Kim Ô là thổ dân của Hồng Hoang, căn cơ sâu dày hơn.

Bọn Trầm Hương cuối cùng bị Vương Mẫu vứt bỏ, trực tiếp cắt đứt khả năng nghị hòa, hoàn toàn xé rách mặt mũi, kết quả cuối cùng, hoặc là sửa đổi thiên điều thả Tam Thánh Mẫu, hoặc là Thiên Đình triệt để đắc tội với Hậu Bạt đại thần, mạnh mẽ trấn áp Trầm Hương.

Sau khi Trầm Hương lên Thiên Đình, còn có thể mượn khí vận Thiên Đình để tu luyện, chỉ cần Trầm Hương thể hiện ra giá trị được Dương Tiễn công nhận, Dương Tiễn khẳng định sẽ chọn Trầm Hương.

Dương Tiễn không ra tay, ai dám đi đắc tội Hậu Bạt đại thần, cuối cùng Thiên Đình chỉ có thể thỏa hiệp, sửa đổi thiên điều thả Tam Thánh Mẫu.

Kết quả như vậy cũng không tệ.

Sớm cắt đứt lựa chọn nghị hòa giữa Trầm Hương và Thiên Đình,

buộc Trầm Hương chỉ có thể đi một con đường đến cùng.

Dương Tiễn quá kiêu ngạo, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không coi ra gì.

Muốn được Dương Tiễn công nhận, chỉ có cách Trầm Hương thắng Dương Tiễn một lần, đập tan sự kiêu ngạo của hắn.

Muốn thắng Dương Tiễn, quá khó, thật sự là khó làm được.

Muốn đánh bại Dương Tiễn về mặt thực lực, không biết phải mất bao nhiêu năm tháng, đợi Trầm Hương trở về hạ giới rồi phải nghĩ cách khác.

Nam Cực Tiên Ông đang suy tư, ở một bên khác của Chân Quân Phủ, Thái Bạch Kim Tinh đã cùng Dương Tiễn ung dung uống trà.

"Chân quân quả là giỏi tính kế, nhưng tiểu tiên rất tò mò, Chân quân làm sao thuyết phục được Lão Quân?" Thái Bạch Kim Tinh cười như không cười nói.

"Quả nhiên không có chuyện gì giấu được Kim Tinh, Trư Bát Giới." Dương Tiễn cũng không quá kinh ngạc, người tinh ranh nhất Thiên Đình chính là Thái Bạch Kim Tinh, nếu Thái Bạch Kim Tinh không nhận ra mới là chuyện lạ.

"Thì ra là thế, thì ra là thế." Thái Bạch Kim Tinh suy ngẫm một hồi, rất nhanh liền hiểu ra.

Hai người trò chuyện một lúc, Thái Bạch Kim Tinh cáo từ rời đi, hướng về Nữ Nhi Quốc.

"Ngươi không sợ hắn nói lỡ lời sao?" Tiểu Ngọc rất tò mò.

"Không đâu, nếu nói ở Thiên Đình ai là người thực sự trung thành với Ngọc Đế, chỉ có hắn." Dương Tiễn tự tin lắc đầu.

Nếu ngay cả Thái Bạch Kim Tinh cũng có thể phản bội Ngọc Đế,

vậy Hồng Hoang thật sự không còn gì gọi là tín nhiệm.

"Ngươi cũng đến Thiên Đình nhậm chức đi, khí vận của Thiên Đình, không lấy thì phí." Dương Tiễn chuyển chủ đề.

"Được." Tiểu Ngọc không từ chối, đến Thiên Đình, vừa hay có thể cùng Cổ Điêu sư tôn thảo luận về cách vận dụng Huyết Chi Pháp Tắc.

"Ý tưởng về Huyết Ảnh Phân Thân của ngươi rất hay, là một biến thể của thân ngoại hóa thân.

Chương 600

Thân ngoại hóa thân cần vật môi giới, như Tôn Ngộ Không dùng lông khỉ làm môi giới để biến ra thân ngoại hóa thân." "Vật môi giới cũng không phải thứ gì cũng được, phải trải qua tế luyện.

Ví dụ ngươi dùng tóc làm môi giới, thì phải dùng Huyết Chi Pháp Tắc để tế luyện, đến lúc đó rót huyết khí vào, dùng huyết khí và lực lượng của Huyết Chi Pháp Tắc để ngưng tụ ra thân ngoại hóa thân." "Làm sao vận dụng Huyết Ảnh Phân Thân để tấn công, thì cần ngươi tự mình từ từ tìm hiểu." Dương Tiễn chỉ điểm cho Tiểu Ngọc, dù sao Tiểu Ngọc tu luyện thời gian ngắn, rất nhiều thần thông không biết.

"Ân, ta hiểu rồi." Tiểu Ngọc gật đầu, trong khoảng thời gian đi theo Dương Tiễn, Dương Tiễn đã dạy nàng rất nhiều.

Huyết Ảnh Phân Thân, nàng có được linh cảm từ thần thông Huyết Long Vũ của Ngao Xuân.

"Còn Phách Thiên Thần Chưởng của ngươi, có thể thử không còn đơn thuần sử dụng pháp lực nữa, dung hợp pháp tắc chi lực và huyết khí vào trong đó, uy lực khẳng định sẽ mạnh hơn rất nhiều." Dương Tiễn tiếp tục chỉ điểm.

Đây là thần thông do Tai Ách Ma Thần dung hợp nhiều thần thông mà sáng tạo ra, hắn đã từng thấy Tai Ách Ma Thần thi triển, uy lực vô cùng khủng bố.

Phách Thiên Thần Chưởng của Tiểu Ngọc hiện tại chỉ có hình mà không có thực, phải thêm vào pháp tắc chi lực mới là hình thái mạnh nhất.

Tính ra, Phách Thiên Thần Chưởng và thần thông Đại Đạo Pháp Tướng có chỗ tương đồng.

Thần thông Đại Đạo Pháp Tướng là dung hợp nhiều loại pháp tắc chi lực để hình thành thần thông.

Mà Phách Thiên Thần Chưởng là dung hợp nhiều thần thông làm vỏ bọc, vỏ bọc này có thể chứa đựng nhiều loại pháp tắc chi lực gia trì.

Suy cho cùng đều là vận dụng pháp tắc, dung hợp nhiều loại pháp tắc chi lực để tăng uy lực.

Điểm khác biệt là, vỏ bọc có giới hạn, chỉ có thể chứa được mấy loại pháp tắc đó, còn Đại Đạo Pháp Tướng thì không có giới hạn, có tính trưởng thành cực mạnh, dung hợp càng nhiều pháp tắc chi lực thì uy lực càng mạnh.

Từ điểm này có thể thấy, Tai Ách Ma Thần và Bàn Cổ vẫn có khoảng cách.

Phách Thiên Thần Chưởng mà Tiểu Ngọc thi triển hiện tại chỉ là cái vỏ, một cái vỏ ngưng tụ bằng pháp lực, nhưng uy lực cũng không yếu.

Tiểu Ngọc cũng chỉ có thể sử dụng ba chưởng đầu, vì ba chưởng đầu không liên quan đến pháp tắc, là sự vận dụng pháp lực, nhưng nếu rót pháp tắc vào, uy lực khẳng định sẽ mạnh hơn.

Sáu chưởng sau là thần thông của Thánh Nhân, bắt buộc phải rót vào pháp tắc chi lực tương ứng mới có thể sử dụng được.

Hắn cũng là thấy Tiểu Ngọc đối phó Ngao Xuân ngày càng khó khăn nên mới chỉ điểm một chút.

Tên nhóc đó ngốc có phúc của người ngốc, không ngừng nhận được cơ duyên, ngày càng mạnh.

Với lòng hận thù của tên nhóc đó đối với Tiểu Ngọc, ngày nào đó thắng được Tiểu Ngọc, không biết sẽ hành hạ Tiểu Ngọc thế nào.

Thế sự vô thường, Ngao Xuân là một kẻ lỗ mãng nhưng cơ duyên không ngừng, Kim Ca thông minh ổn trọng lại trúng kế của Vĩnh Hằng Ma Thần, suýt chút nữa bị chơi chết.

Chính vì Kim Ca thông minh, điều tra ra được manh mối về Vĩnh Hằng Ma Thần, đúng là thông minh lại bị thông minh hại.

Bên này, Thái Bạch Kim Tinh đến Nữ Nhi Quốc, trực tiếp nói rõ mục đích.

"Hử?

Chiêu an?

Thiên Đình luôn nói Trầm Hương là nghiệt chủng trời đất không dung, bây giờ lại muốn chiêu an sao?" "Sợ là Dương Tiễn thua không nổi, muốn lừa Trầm Hương đến Thiên Đình để giết chứ gì?" Kim Ca tỏ vẻ nghi ngờ.

"Không đâu, nếu là như vậy, thì không thể phái ta đến.

Ai cũng biết ta là cận thần của Ngọc Đế, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng cần thể diện." "Chính vì các ngươi đã đánh lui Nhị Lang Chân Quân, thể hiện ra giá trị đủ cao, chiêu an các ngươi có thể nâng cao thực lực của Thiên Đình, tiếp tục truy nã thì sẽ đắc tội với Hậu Bạt đại thần." "Thực lực các ngươi càng mạnh, Hậu Bạt đại thần khẳng định sẽ càng coi trọng phải không?

Chiêu an các ngươi, thực lực Thiên Đình tăng lên, các ngươi cũng có thể mượn khí vận Thiên Đình để tu luyện, đôi bên cùng có lợi, phải không?" Thái Bạch Kim Tinh cười hì hì giải thích.

"Dương Tiễn có thể đồng ý sao?" Trầm Hương nhíu mày.

"Ta đã thuyết phục được Nhị Lang Chân Quân.

Trong mắt các ngươi, Nhị Lang Chân Quân thập ác bất xá, nhưng

thực ra Nhị Lang Chân Quân rất hiếu thuận, nếu không cũng sẽ không lên Thiên Đình làm quan." "Dao Cơ công chúa khẳng định không muốn thấy cậu cháu các ngươi tương tàn, phải không?" Thái Bạch Kim Tinh đã sớm nghĩ xong lời lẽ.

"Ta thấy được đó.

Thái Bạch Kim Tinh đích thân đến, khẳng định là phụng ý chỉ của Ngọc Đế hoặc Vương Mẫu nương nương.

Có Hậu Bạt đại thần ở đó, Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không đến nỗi làm ra chuyện đê tiện là lừa ngươi đến Thiên Đình đâu." "Chúng ta đến Thiên Đình đấu với Dương Tiễn, chúng ta cố gắng một chút, đoạt lấy chức Tư Pháp Thiên Thần, thẩm phán Dương Tiễn, thả mẹ ngươi ra." Ngưu Ma Vương ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, tinh ranh như lão, tự nhiên hiểu ra đây là ý của Dương Tiễn.

Dương Tiễn hẹn chiến với họ, sau đó bại lui, chẳng phải là đang trải đường cho Trầm Hương vào Thiên Đình sao.

Trầm Hương tuy bái nhập môn hạ Hậu Bạt đại thần, nhưng môn hạ Hậu Bạt đâu có khí vận gì, sau cảnh giới Chuẩn Thánh rất cần khí vận gia trì, cho nên Dương Tiễn muốn Trầm Hương vào Thiên Đình, mượn khí vận Thiên Đình tu luyện.

Người cậu tận tâm khổ tứ như vậy, xin hãy cho yêm lão Ngưu một tá.

Nói thật, lão có chút cảm động bởi Dương Tiễn.

So với Dương Tiễn, cái thứ ích kỷ tư lợi như Lưu Ngạn Xương thật đáng chết, vô lý ép Trầm Hương đi cầu Hậu Bạt đại thần giúp đỡ tiên căn, vọng tưởng thành tiên.

Ngươi là cái thá gì, dựa vào đâu mà đáng để Hậu Bạt đại thần ra tay, Trầm Hương còn chưa gặp Hậu Bạt đại thần bao giờ, chỉ biết

dùng tình cảm để trói buộc, ép buộc con trai mình.

Chẳng trách Dương Tiễn đủ kiểu sỉ nhục Lưu Ngạn Xương, nếu là lão, sớm đã một búa bổ chết Lưu Ngạn Xương.

Còn Dương Tiễn vì Trầm Hương, đã trả giá quá nhiều, tự mình gánh tiếng xấu, đổi lại cho Trầm Hương một danh tiếng tốt, dốc hết tâm trí trải đường cho Trầm Hương, tìm mọi cách để Trầm Hương trưởng thành.

Lão mà có một người cậu như vậy, nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

"Cha ta nói đúng, chúng ta đến Thiên Đình đấu với Dương Tiễn.

Ngọc Đế và Vương Mẫu trọng dụng Dương Tiễn, là vì Dương Tiễn thuộc môn hạ Kim Ô, các ngươi thuộc môn hạ Hậu Bạt đại thần, cũng không kém gì môn hạ Kim Ô." "Các ngươi đến Thiên Đình, Ngọc Đế và Vương Mẫu liền có thêm lựa chọn, địa vị của Dương Tiễn sẽ không còn vững chắc như vậy nữa.

Các ngươi thể hiện ra đủ giá trị, thay thế Dương Tiễn cũng không phải là không thể." Hồng Hài Nhi phụ họa theo, liếc nhìn cha mình một cái, âm thầm thở dài.

Dương Tiễn vì Trầm Hương trả giá tất cả, lão Ngưu đối với nó hà cớ gì lại không phải như vậy.

Dù lão Ngưu đã phụ bạc mẹ nó, nó cũng chỉ giận bà không tranh giành, chứ không thể hận nổi.

Năm xưa sư tổ hỏi Ngọc Đế tranh thủ chức vị chính thần cho bọn họ, nhưng Ngọc Đế chỉ cho một vị trí chính thần tam phẩm, lão Ngưu đã nhường cho nó, tự mình xuống hạ giới làm yêu vương, thống nhất yêu quái ở Tây Ngưu Hạ Châu để thu thập khí vận.

Lão Ngưu đạo đức không tốt, nhưng đối với đứa con trai này thì

không có gì để nói.

Thái Bạch Kim Tinh cười hì hì nhìn, có Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi xúi giục, xem ra cũng không cần y phải tốn nhiều lời.

Trầm Hương động lòng, nhưng cũng không vội đáp ứng, nhìn về phía sư phụ và đại sư bá.

"Vương Mẫu nương nương đã đồng ý chính thức sắc phong Đại Thánh làm Tề Thiên Đại Thánh, lĩnh quan hàm nhị phẩm, Thiên Bồng Nguyên Soái và Quyển Liêm Đại Tướng quan phục nguyên chức, nghe lệnh điều động nhưng không cần ra triều." Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục đưa ra điều kiện.

Nghe lệnh điều động nhưng không cần ra triều có nghĩa là miễn phí hưởng dụng khí vận của Thiên Đình, chỉ cần ra tay khi Thiên Đình cần là được.

Quyển Liêm Đại Tướng, quan hàm lục phẩm, không đáng kể, nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái thì không thấp, quan hàm tam phẩm.

Chỉ sau Lục Ngự, Ngũ Phương Ngũ Lão, Bát Bộ chủ thần và Thập Đại Thiên Tôn, Tư Pháp Thiên Thần.

Tôn Ngộ Không nhíu mày trầm tư, thực ra họ không thiếu khí vận.

Năm xưa họ rời Linh Sơn, sư phụ phản bội Linh Sơn, lập Đại Đồng Phật Môn, cướp đi một phần khí vận của Phật đạo.

Nhưng Đại Đồng Phật Pháp định sẵn không thể truyền bá rộng rãi, thiên hạ đại đồng chỉ có thể là một lý tưởng, cho nên họ chỉ có thể ăn bám, vẫn phải dựa vào Linh Sơn để nuôi sống.

Chương 601

Linh Sơn càng mạnh, khí vận Phật đạo càng mạnh, khí vận họ phân được cũng sẽ nhiều hơn.

Năm thầy trò họ dùng thì đủ, nhưng thêm bọn Trầm Hương vào thì có chút không đủ chia.

Gia nhập Thiên Đình cũng không tệ, khí vận Thiên Đình cộng với khí vận của Đại Đồng Phật Môn, đủ cho họ dùng.

Tuy nhiên, vẫn phải xem ý của Bát Giới, Bát Giới bị Thiên Đình làm tổn thương quá sâu, sợ là không muốn quay lại Thiên Đình.

"Ta đồng ý, hừ, Dương Tiễn, trư gia gia ngươi đã trở lại rồi." Trong mắt Trư Bát Giới lóe lên ánh sáng hận thù, không nghĩ gì khác, chỉ muốn quay lại Thiên Đình để gây sự với Dương Tiễn.

"Năm xưa Tây Du lượng kiếp, Ngọc Đế đã giúp chúng ta không ít, yêm lão Tôn cũng đồng ý." Tôn Ngộ Không gật đầu, hồi Tây Du lượng kiếp, họ đã lừa Ngọc Đế không ít, hắn cũng biết Ngọc Đế có ý giúp họ.

Mặc dù Ngọc Đế giúp họ là để chèn ép Linh Sơn, nhưng dù sao cũng là đã giúp, không có những viên kim đan Ngọc Đế tặng, tu vi của họ cũng sẽ không tăng nhanh như vậy.

"Vậy ta cũng đồng ý." Trầm Hương không do dự nữa.

"Tốt, tốt, lão quan ta đây liền quay về xin chỉ thị." Thái Bạch Kim Tinh cười tươi như hoa, đây là lần đầu tiên làm việc nhẹ nhàng như vậy.

Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh mang theo ý chỉ của Vương Mẫu đến, Tôn Ngộ Không được phong Tề Thiên Đại Thánh, quan hàm

nhị phẩm; Trư Bát Giới quan phục nguyên chức Thiên Bồng Nguyên Soái, quan hàm tam phẩm; Sa Tăng quan phục nguyên chức Quyển Liêm Đại Tướng, quan hàm lục phẩm.

Tiểu Bạch Long không đi, sau đó là Trầm Hương, Ngao Xuân, Kim Ca, Hoan Muội bốn người, đều được phong chính thần tứ phẩm.

Trầm Hương và Ngao Xuân còn muốn xin cho Đinh Hương một thần vị.

"Các ngươi đánh lui Nhị Lang Chân Quân, Đinh Hương dù sao cũng không tham gia, không có danh phận.

Như vậy đi, các ngươi đến Thiên Đình trước, sau này khi làm việc, mang theo Đinh Hương, Đinh Hương lập được công, các ngươi lại xin Vương Mẫu nương nương phong quan, liền danh chính ngôn thuận." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Vâng, được, đa tạ Kim Tinh chỉ điểm." Trầm Hương và những người khác đều cảm thấy có lý.

Sau đó, Trư Bát Giới dẫn theo bốn người Trầm Hương, cùng Thái Bạch Kim Tinh lên Thiên Đình.

Tôn Ngộ Không và Sa Tăng không đi, Sa Tăng bây giờ thân phận gì, sao có thể đi vén rèm cho Ngọc Đế.

Về phần Tôn Ngộ Không, bây giờ người chủ sự là Vương Mẫu, Ngọc Đế đang bế quan, đi cũng không có ý nghĩa.

Trư Bát Giới đi, một là không yên tâm về bọn Trầm Hương, sợ họ chịu thiệt, hai là tu vi của lão trong thời gian ngắn không thể có đột phá lớn, không bằng đến Thiên Đình nhắm vào Dương Tiễn.

Tuy nói là quan phục nguyên chức, nhưng Trư Bát Giới biết, chỉ có thể khôi phục quan tước mà thôi, Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ không cho lão thực quyền.

Hiện tại Thiên Hà Thủy Quân do Cổ Điêu thống lĩnh, không thể điều Cổ Điêu đi để lão trở lại thống lĩnh.

Đương nhiên, lão cũng không muốn làm việc cho Thiên Đình nữa, ngồi không lĩnh lương không sướng sao.

Khi họ đến Lăng Tiêu Bảo Điện, các thần vừa mới cãi nhau với Vương Mẫu xong.

Bọn Trầm Hương vừa đến đã có chức quan tứ phẩm, các thần đương nhiên không vui.

Cãi nhau một hồi lâu, Vương Mẫu nương nương tung ra át chủ bài, bọn Trầm Hương có tu vi Chuẩn Thánh, lại là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, chức quan cấp thấp, chẳng phải là làm mất mặt Hậu Bạt đại thần sao.

Lời này vừa ra, các thần dù không phục cũng không dám nói gì thêm.

Hậu Bạt đại thần, cấp bậc ngang với Đạo Tổ, không phải là người họ có thể chọc vào.

Chẳng phải Nam Cực Tiên Ông cũng không dám hó hé gì sao.

Khi họ vừa vào, Dương Tiễn cũng mang theo Tiểu Ngọc đến, Tiểu Ngọc cũng được phong một chức chính thần tứ phẩm.

Nam Cực Tiên Ông lập tức lên tiếng: "Nương nương, Tiểu Ngọc không phải môn hạ Hậu Bạt đại thần, chưa từng lập công lao gì cho Thiên Đình, trực tiếp cho chức chính thần tứ phẩm, không thích hợp lắm phải không?" Các vị thần khác cũng lên tiếng phản đối, Lăng Tiêu Bảo Điện một trận huyên náo.

Dương Tiễn ánh mắt sắc bén quét qua, lập tức, trừ Nam Cực Tiên Ông, tất cả đều im lặng.

Ngao Xuân nhìn Dương Tiễn đang ra oai ở Lăng Tiêu Bảo Điện, cực kỳ khó chịu, cũng khinh bỉ các vị thần, nhiều người như vậy mà còn sợ một mình Dương Tiễn, có thể nhát gan hơn nữa không.

Trầm Hương thì ánh mắt đều dán trên người Tiểu Ngọc, các vị thần cãi nhau cái gì sợ là cũng không nghe lọt tai.

Kim Ca và Hoan Muội thì nhìn Tiểu Ngọc với ánh mắt phức tạp, họ luôn cảm thấy Tiểu Ngọc không phải người như vậy, nhưng Tiểu Ngọc lại thực sự đầu quân cho Dương Tiễn.

Tiểu Ngọc thì nhìn Trư Bát Giới, nàng cũng từng bái Trư Bát Giới làm sư phụ, không biết Trư Bát Giới có còn nhận nàng không.

"Nam Cực Tiên Ông nói có lý." Trư Bát Giới ánh mắt lạnh băng liếc nhìn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc trộm bấc đèn Bảo Liên Đăng lão còn có thể chấp nhận, nhưng không thể chấp nhận Tiểu Ngọc đầu quân cho Dương Tiễn.

Trong mắt Tiểu Ngọc thoáng qua một tia thất vọng.

"Hừ, năm xưa đối phó Vĩnh Hằng Ma Thần, Tiểu Ngọc áp giải Ngọc Phật Gia đến Bồng Lai, kịp thời mời ba vị Kim Ô Thánh Nhân ra tay đối phó Vĩnh Hằng Ma Thần, đã lập công không nhỏ cho Hồng Hoang." "Bạc đãi công thần, các ngươi muốn để Thiên Đình bị người ta chế giễu là hẹp hòi sao?" Dương Tiễn ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông.

Tiểu Ngọc giật mình, nàng vẫn luôn thắc mắc tại sao lúc đó Dương Tiễn lại nhất quyết bắt nàng áp giải Ngọc Phật Gia đến Bồng Lai, rõ ràng Dương Tiễn có thể nhốt Ngọc Phật Gia vào trong pháp bảo.

Lẽ nào Dương Tiễn từ lúc đó đã bắt đầu bố cục, đã tính toán để nàng vào Thiên Đình, để nàng áp giải Ngọc Phật Gia, thực chất là cho

nàng một lý do để vào Thiên Đình, tranh thủ thần chức cao.

Tâm cơ của Dương Tiễn sâu đến mức nào, một lần nữa làm mới tam quan của nàng.

"Hừ, nếu không phải ngươi ra tay cản trở, ta sớm đã áp giải Ngọc Phật Gia đến Tử Tiêu Cung, đây tính là công lao gì." Nam Cực Tiên Ông phản bác.

"Nếu không phải Tiểu Ngọc làm Ngọc Phật Gia bị thương, ngươi có thể phát hiện Ngọc Phật Gia là Mặc Linh sao?" Dương Tiễn mỉa mai.

Lời này vừa ra, Nam Cực Tiên Ông lập tức không còn gì để nói.

Lão đã tiếp xúc với Ngọc Phật Gia không ít lần, chưa bao giờ nghi ngờ.

Dương Tiễn cũng vậy.

Nếu không phải Tiểu Ngọc đi tìm Ngọc Phật Gia giết gà dọa khỉ, làm Ngọc Phật Gia bị thương, họ thật sự không phát hiện được.

Kẻ đó luôn ở ngay dưới mí mắt họ, mà họ lại không phát hiện ra, chuyện này thực sự có chút mất mặt.

Nam Cực Tiên Ông không thể phản bác, Trư Bát Giới tự nhiên cũng không còn gì để nói.

Chuyện cứ thế được định đoạt.

Có thể cùng Tiểu Ngọc làm quan trong triều, Trầm Hương rất kích động.

Sau khi sắp xếp phủ đệ, Vương Mẫu nương nương để Thái Bạch Kim Tinh dẫn bọn Trầm Hương đi sắp xếp.

Phủ Thiên Bồng Nguyên Soái trước kia của Trư Bát Giới vẫn chưa bị động đến, Trư Bát Giới trực tiếp quay về ở.

Sắp xếp xong cho bọn Trầm Hương, Trư Bát Giới dẫn bốn người đến Đâu Suất Cung bái kiến, nhưng Lão Quân không gặp họ.

Dương Tiễn an trí Tiểu Ngọc tại Tư Pháp Thần Điện, để Mai Sơn Lục Huynh Đệ chăm sóc, rồi xuống hạ giới.

Tiểu Ngọc đến Thiên Hà gặp Cổ Điêu.

Cổ Điêu biết Tiểu Ngọc đến Thiên Đình nhậm chức thì rất vui mừng, y ở Thiên Đình rất cô đơn, sau này có Tiểu Ngọc bầu bạn, thật sự rất tốt.

Hai thầy trò bắt đầu thảo luận về Huyết Chi Pháp Tắc, càng nói càng hăng, trái tim cô tịch mấy vạn năm của Cổ Điêu lần đầu tiên cảm thấy thỏa mãn, đủ đầy.

Hạ giới, bọn Trư Bát Giới vừa đi, Tôn Ngộ Không, Na Tra và Hồng Hài Nhi lại quay về Hỏa Vực tu luyện.

Chương 602

Ngưu Ma Vương vừa mới đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, trong thời gian ngắn tiếp tục khổ tu cũng khó có đột phá, bèn đến U Minh Huyết Hải một chuyến, Ngọc La Sát vẫn không gặp lão, lão lại đến Vạn Thọ Sơn thăm Ngọc Diện Hồ Ly.

Kết quả, Ngọc Diện Hồ Ly cũng không muốn để ý đến lão, chỉ đòi lão tài nguyên tu luyện, đứa bé trong bụng quá năng hút, tài nguyên Ngưu Ma Vương cho trước đó sắp hết rồi.

Ngưu Ma Vương bị đâm vào tim, chỉ biết chìa tay đòi tài nguyên, ngươi không thể quan tâm đến ta một chút sao?

Nhưng đồng thời cũng rất vui, hút càng nhiều, chứng tỏ căn nguyên của đứa trẻ này càng sâu dày.

Trong tay lão cũng không còn nhiều tài nguyên tu luyện, suy nghĩ một hồi, quay về Thủ Dương Sơn tìm Huyền Đô mượn.

Huyền Đô nghe xong, tỏ ra hứng thú, cùng Ngưu Ma Vương đến Vạn Thọ Sơn.

Kiểm tra một phen, Huyền Đô đưa ra kết luận: "Đứa trẻ này, ít nhất là tiên căn lục phẩm tiên thiên trở lên.

Tốt, lại sinh thêm một thiên tài cho Quy Nhất Giáo." Không thể không nói, gen của Ngưu Ma Vương thật tốt.

Ngọc Diện Hồ Ly cũng rất vui, ý của Huyền Đô là, sau khi đứa trẻ ra đời, có thể gia nhập Quy Nhất Giáo, giống như Hồng Hài Nhi, không chừng còn có chí tiến thủ hơn Hồng Hài Nhi.

Như vậy, nàng mẹ quý nhờ con, không cần dựa vào Ngưu Ma Vương cũng không ai dám đắc tội, không cần phải tốn công tốn sức

uất ức bản thân để chiều lòng Ngưu Ma Vương nữa.

Thật tốt quá.

Giây phút này, Ngọc Diện Hồ Ly có chút muốn khóc, dịu dàng vuốt ve bụng, con ơi, mẹ sau này hoàn toàn dựa vào con.

Tuy nhiên, họ không biết rằng, đứa trẻ này sớm đã bị Vĩnh Hằng Ma Thần động tay động chân, ngày đứa trẻ ra đời, cũng là lúc gia đình họ bắt đầu tan vỡ.

Cùng lúc đó, bên Linh Sơn xảy ra một chuyện lớn, Nam Vô Thanh Tịnh Hỉ Phật, nguyên đệ tử Quy Nhất Giáo Da Già, đã chết.

Tẩu hỏa nhập ma, tự bạo mà chết.

Da Già, đệ tử ký danh của Lão Tử, chưa gia nhập Quy Nhất Thất Tử, nhưng lại là nhị sư huynh của Quy Nhất Giáo, chỉ sau Huyền Đô.

Vì y đến từ Tây phương, thân mang Phật vận, định sẵn có duyên với Phật, nên không được Lão Tử thu làm thân truyền đệ tử.

Nhưng địa vị trong Quy Nhất Giáo không hề thấp, Trư Bát Giới gặp cũng phải cung kính gọi một tiếng sư huynh, là người phát ngôn của Quy Nhất Giáo tại Linh Sơn.

Trước đó Trư Bát Giới đã tiết lộ, Da Già khi ở Quy Nhất Giáo đã thích Quan Âm, chỉ là lúc đó Quan Âm chưa phân âm dương, Da Già không tiện biểu đạt.

Quan Âm dọn về Linh Sơn ở, sau đó Da Già liền tẩu hỏa nhập ma tự bạo mà chết, không thể không khiến người ta nghi ngờ.

Môn nhân Quy Nhất Giáo vốn đã không còn bao nhiêu, địa vị của Da Già trong Quy Nhất Giáo rất cao, đột nhiên cứ thế mà mất, Huyền Đô chấn nộ, đích thân đến Linh Sơn điều tra.

Trư Bát Giới dẫn theo bốn người Trầm Hương đi mở mang tầm

mắt.

Bọn Trầm Hương kiến thức vẫn chưa đủ, về cơ bản đều đang đấu pháp với Dương Tiễn, chư Phật Linh Sơn cũng chỉ mới gặp Vi Đà.

Hiện nay Chuẩn Thánh của Hồng Hoang, Linh Sơn là nhiều nhất.

Trầm Hương là cháu ngoại của Dương Thiên Hữu, Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, rất có thể sẽ đối đầu với Linh Sơn, phải đi nhận mặt trước.

Một phen điều tra, Quan Âm dọn về Linh Sơn, căn bản chưa từng gặp Da Già, không ít người có thể làm chứng.

Còn Da Già luôn bế quan, đột nhiên tẩu hỏa nhập ma.

Một phen điều tra, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, ngược lại khiến lòng người ở Linh Sơn hoang mang, đều cho rằng Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, Da Già đã trúng chiêu, sợ hãi chạy đến Bắc Minh kiểm tra phong ấn trận pháp.

Kết quả trận pháp vẫn ổn, nhưng Linh Sơn vẫn không yên tâm, phái không ít tăng nhân canh giữ Bắc Minh.

Chuyện này cứ thế cho qua, từ đầu đến cuối, không ai nghi ngờ đến Như Lai.

Mấu chốt để vượt qua Ma Đạo lượng kiếp nằm ở mười bảy viên Xá Lợi Tử, hiện tại còn thiếu bốn viên, Như Lai có chút bất an, chỉ có thể tự mình ra tay.

Ban đầu Như Lai định động đến Hoan Hỉ Phật, kết quả bị Da Già phát hiện, Như Lai không thể không giết Da Già diệt khẩu.

Năm xưa truy sát Tiên Thiên Ma Tộc, Như Lai cũng đã lấy một ít tiên thiên ma khí cất giấu, Da Già chính là bị Như Lai dùng tiên thiên

ma khí giết chết.

Như Lai đã thành Thánh, Da Già làm sao phản kháng được.

Nhưng Da Già dù sao cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trước khi chết đã để lại một vài manh mối, đáng tiếc người phát hiện là Diễm Trung Tiên La Tuyên, đệ tử Tiệt Giáo, đã giúp Như Lai che giấu.

"Đại sư huynh, huynh đang làm gì?" Một ngày nọ, La Tuyên tìm đến Như Lai, vô cùng khó hiểu.

"Ngươi đang nói gì?" Như Lai giả vờ không biết.

"Huynh đừng giấu ta, ta biết Da Già là do huynh giết, manh mối hắn để lại bị ta phát hiện, ta đã giúp huynh che giấu." La Tuyên có chút tức giận, đại sư huynh lại dám giấu cả hắn.

"Ai, ta cũng hết cách.

Mấu chốt để vượt qua Ma Đạo lượng kiếp nằm ở mười bảy viên Xá Lợi Tử, ít nhất cần tăng nhân cấp bậc Chuẩn Thánh chết đi mới có thể hình thành Xá Lợi Tử." "Hiện tại số lượng Xá Lợi Tử không đủ, Ma Đạo lượng kiếp không biết khi nào sẽ đến, ta phải chuẩn bị." "Ta vốn định giết Hoan Hỉ Phật, nhưng bị Da Già phát hiện, ta không thể không giết hắn diệt khẩu." Như Lai bất đắc dĩ thở dài, vì mối quan hệ với Huyền Đô, quan hệ của họ và đệ tử Quy Nhất Giáo không đến nỗi tệ, hắn vốn không muốn giết Da Già.

Mà họ đều thống nhất ghét cái gã Hoan Hỉ Phật giả tạo bẩn thỉu đó.

Người họ ghét nhất là đệ tử Tây Phương Giáo và đệ tử Xiển Giáo, đệ tử Tây Phương Giáo đã chết không ít, tiếp tục giết đệ tử Tây Phương Giáo có chút quá lộ liễu, hắn chuẩn bị ra tay với đệ tử Xiển Giáo.

“Còn thiếu bao nhiêu?” La Tuyên không trách Như Lai, hắn tự nhiên cũng hy vọng đại sư huynh có thể vượt qua Ma Đạo lượng kiếp, giết thì giết thôi, Tứ Giáo môn nhân năm xưa đối với Tiệt Giáo của họ cũng không hề nương tay.

“Hiện tại có mười hai viên, trong đó viên quan trọng nhất là Vô Cốt Xá Lợi, là trời sinh đất dưỡng, không cần giết Phật.

Nhiên Đăng cũng ở trong kiếp, có một viên là của hắn, còn thiếu ba viên.” Như Lai nói thật.

“Nhiên Đăng lại cũng phải chết?” La Tuyên kinh ngạc.

“Nhiên Đăng vốn không ở trong kiếp, bị Lý Tĩnh hại.

Khi ta thành Thánh đã nhìn trộm được một vài thiên cơ, Ân Thập Nương không chết, rơi vào Ma Uyên thành ma.” “Nhiên Đăng thu Lý Tĩnh làm đồ đệ, là Ân Thập Nương muốn Nhiên Đăng chết.

Từ lúc hắn thu Lý Tĩnh làm đồ đệ, nhân quả đã định, hắn không thoát được.” “Nhiên Đăng chết, đệ tử Xiển Giáo không có người đứng đầu, Dương Thiên Hữu sẽ không tha cho đệ tử Tây Phương Giáo.

Ma Đạo lượng kiếp, chưa chắc không phải là cơ hội để Tiệt Giáo chúng ta thống nhất Linh Sơn.” “Ba viên Xá Lợi Tử còn lại, ta định đều để lại cho đệ tử Xiển Giáo.” Như Lai nheo mắt, ánh sáng tham vọng lóe lên.

“Được, ta giúp huynh, trước tiên xử lý tên chó má Xích Tinh Tử kia.” La Tuyên gật đầu, trong Phong Thần đại chiến, đồ đệ của hắn bị Xích Tinh Tử sát hại, hắn vẫn luôn ghi nhớ.

“Đợi Ma Đạo lượng kiếp đến, ngươi nhớ dẫn các sư huynh đệ về Kim Ngao Đảo tị nạn.

Các ngươi có thể không nhập kiếp, âm thầm giúp đỡ Tôn Ngộ

Không tìm kiếm Xá Lợi Tử.” Như Lai dặn dò.

“Chuyện này, không biết Xá Lợi Tử ở đâu?

Chúng ta có thể thu thập trước được không?” La Tuyên có chút nóng vội, họ có thể không nhập kiếp, nhưng đại sư huynh thì sao?

Quan hệ của họ và Tôn Ngộ Không cũng không hữu hảo, đặt hy vọng vào Tôn Ngộ Không, nghĩ thế nào cũng không yên tâm.

“Vô dụng, Xá Lợi Tử chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được, đây là thiên mệnh, không phải chúng ta có thể thay đổi.” Như Lai cười khổ lắc đầu.

Ông trời dường như đang đùa giỡn với hắn, đợi hắn đắc tội chết với Dương Thiên Hữu, mới cho hắn biết Dương Thiên Hữu sẽ khởi xướng Ma Đạo lượng kiếp.

Đợi hắn đắc tội chết với Tôn Ngộ Không, mới cho hắn biết Tôn Ngộ Không là thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp.

Chương 603

Ông trời dường như đang trêu đùa hắn.

Sau khi thành Thánh, hắn đã hiểu ra rất nhiều điều.

Đây là số mệnh của hắn, Bàn Cổ đại thần sớm đã định ra, không thể thay đổi.

Dễ dàng thành Thánh, có lẽ là sự bù đắp của Bàn Cổ đại thần dành cho hắn.

Chuyện Xá Lợi Tử, hắn biết, nhưng không thể làm gì được.

Ví dụ hắn biết có một viên ở Tế Tái Quốc Song Tháp Tự, nhưng hắn đích thân đến cũng không tìm được.

Viên Xá Lợi Tử đó vốn ở trong Kim Quang Tự, là quốc bảo của Tế Tái Quốc.

Hồi Tây Du lượng kiếp bị trộm một lần, quốc vương Tế Tái Quốc lúc đó hạ lệnh đổi Kim Quang Tự thành Song Tháp Tự, giấu Xá Lợi Tử đi, không nói cho ai biết giấu ở đâu.

Bây giờ vị quốc vương Tế Tái Quốc đó không biết đã luân hồi bao nhiêu kiếp, tất cả đều là định mệnh, thế gian này chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được.

Lần trước hắn đến Tử Tiêu Cung, từ miệng sư tôn biết được rất nhiều bí mật.

Sư tôn từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp nhận được chìa khóa, mở ra truyền thừa mà Bàn Cổ đại thần để lại cho sư tôn.

Sư tôn nói, tất cả đều do Bàn Cổ đại thần định ra, không ai có thể thay đổi, dù có thay đổi, cuối cùng cũng sẽ bị kéo về quỹ đạo ban đầu.

Kể cả Đạo Tổ, La Hầu những Hỗn Độn Ma Thần này cũng không thể thay đổi được gì.

Nhìn thì có vẻ Đạo Tổ đã thành công chiếm đoạt Hồng Hoang, thực chất truyền thừa mà Bàn Cổ đại thần để lại cho sư tôn chính là hậu thủ để đối phó với Đạo Tổ.

Thậm chí sư tôn còn nói, Thiên Đạo xảy ra chuyện cũng có thể là do Bàn Cổ đại thần tính toán sẵn, Hồng Hoang phát triển theo khuôn mẫu quá vô vị, thêm một vài biến số có lẽ sẽ có lợi hơn cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Đạo Tổ, La Hầu, có thể đều nằm trong tính toán của Bàn Cổ đại thần.

Hỗn Độn Ma Thần chưa bao giờ là dị số của Hồng Hoang, dị số thực sự của Hồng Hoang là Kim Ô thứ ba, Lăng Tiêu Thánh Nhân.

Vốn dĩ chỉ có hai con Kim Ô, Lăng Tiêu Thánh Nhân không thuộc về Hồng Hoang, không biết từ đâu đến.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn nên chết trong Vu Yêu lượng kiếp, là Lăng Tiêu đã thay đổi số mệnh của hai người.

Vì Lăng Tiêu không thuộc về Hồng Hoang, không nằm trong tính toán của Bàn Cổ đại thần, Lục Đạo đều không thể ràng buộc Lăng Tiêu, cho nên Lăng Tiêu có thể thay đổi số mệnh của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hắn từng hỏi sư tôn, Lăng Tiêu Thánh Nhân đối với Hồng Hoang là phúc hay họa.

Sư phụ nói là phúc không phải họa.

Vu Yêu lượng kiếp là do Lăng Tiêu Thánh Nhân âm thầm sắp đặt, kéo về quỹ đạo ban đầu.

Phong Thần lượng kiếp cũng vậy.

Ít nhất hiện tại xem ra, Lăng Tiêu Thánh Nhân hy vọng Hồng Hoang ngày càng tốt đẹp.

Có lẽ, Lăng Tiêu Thánh Nhân chính là biến số mà Bàn Cổ đại thần muốn tìm kiếm.

Những thông tin này, lúc đó đều làm hắn kinh ngạc đến tê dại.

Người duy nhất ở Hồng Hoang có thể thay đổi số mệnh chỉ có Lăng Tiêu Thánh Nhân, còn hắn, đừng nói là hắn, ngay cả Đạo Tổ cũng không được.

Sư tôn nói, số mệnh của Đạo Tổ thực ra cũng sớm đã được định sẵn, định sẵn phải trông coi Hồng Hoang, vĩnh viễn bị trói buộc ở Hồng Hoang.

Thiên Đạo, có lẽ là sự bù đắp của Bàn Cổ đại thần cho Đạo Tổ, ban cho Đạo Tổ sức mạnh cường đại, mới có thể bảo vệ Hồng Hoang tốt hơn.

Còn việc tìm Lăng Tiêu Thánh Nhân giúp đỡ, đừng đùa, quan hệ của Dương Thiên Hữu với Lăng Tiêu Thánh Nhân rõ ràng thân cận hơn quan hệ của hắn với Lăng Tiêu Thánh Nhân.

Kết cục của hắn ra sao, sư tôn cũng không biết, vì sự xuất hiện của Lăng Tiêu Thánh Nhân, đại thế không đổi, nhưng tiểu thế đều đã thay đổi.

Không biết kết cục của mình ra sao, sự thấp thỏm không biết này, thật sự rất dày vò.

“Bất kể thế nào, ta có thể chết, nhưng các ngươi không cần chết, Tiệt Giáo nhất định phải tốt.

Nếu ta không còn nữa, các ngươi nhất định phải thay ta hiếu kính

sư tôn, bảo vệ tốt Tiệt Giáo." Như Lai ngẩng đầu nhìn về phía Tử Tiêu Cung, hắn không sợ chết, nhưng hắn không yên tâm về Tiệt Giáo, không yên tâm về người đàn ông vừa là thầy vừa là cha ấy.

"Không, không đâu, đại sư huynh huynh nhất định sẽ không sao đâu." La Tuyên đỏ hoe mắt, đại sư huynh đã quá khổ rồi, vì Tiệt Giáo, vì bọn họ, đã trả giá quá nhiều, tại sao còn để đại sư huynh rơi vào Ma Đạo lượng kiếp, tại sao ông trời không thể đối tốt với đại sư huynh một chút.

Nếu có thể, hắn nguyện thay đại sư huynh nhập kiếp, tất cả sư huynh đệ Tiệt Giáo đều nguyện ý.

Dù phải dùng mạng sống của tất cả họ để đổi lấy sự sống của đại sư huynh, họ cũng sẽ không chùn bước.

"Tại sao lại thành ra thế này, chúng ta rõ ràng không làm gì sai.

Trước đây chúng ta ở Kim Ngao Đảo, có sư tôn ở đó, các sư huynh đều ở đó, vui vẻ biết bao." "Đều là Tứ Giáo, chúng ta không chọc giận họ, họ lại muốn Tiệt Giáo chết, muốn lấy Tiệt Giáo để chắn lượng kiếp." "Ta sẽ không tha cho họ, sẽ có một ngày, ta muốn Tứ Giáo bị diệt vong." La Tuyên nước mắt lưng tròng, nắm chặt nắm đấm.

Họ chưa từng nghĩ đến việc hại người, nhưng người khác lại muốn hại họ.

Nếu không phải Tứ Giáo liên hợp tính kế Tiệt Giáo, Tiệt Giáo sao có thể như vậy, sư tôn sẽ không xảy ra chuyện, có sư tôn bảo vệ, đại sư huynh khẳng định sẽ không sao.

Giây phút này, hắn đã hạ quyết tâm, nếu đại sư huynh xảy ra chuyện, hắn sẽ dẫn các sư huynh đệ khởi động lại Phong Thần lượng kiếp, dù phải đồng quy vu tận với Tứ Giáo cũng không tiếc.

“Đừng làm chuyện dại dột, ta đã có một giao dịch với Lăng Tiêu Thánh Nhân, ngài ấy sẽ bảo vệ Tiệt Giáo bình an, đừng phụ lòng ta.” Như Lai nhìn ra được tâm tư của La Tuyên, nghiêm nghị quát.

“Đại sư huynh…” La Tuyên khóc không thành tiếng, một Chuẩn Thánh đỉnh phong đường đường, lúc này lại khóc như một đứa trẻ.

Đại sư huynh đã sắp xếp xong đường lui cho họ, nhưng lại không thể sắp xếp cho chính mình.

“Chưa đến cuối cùng, không ai biết sẽ ra sao.

Bây giờ chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức, cố gắng rồi, dù có chết, ta cũng cam lòng.” Như Lai đỡ La Tuyên dậy, thản nhiên cười giúp La Tuyên lau khô nước mắt.

Đệ tử Tiệt Giáo, tuyệt đối không sợ hãi, càng không khuất phục, đó là tính cách của sư tôn, cũng là phong cốt của Tiệt Giáo.

Cùng lúc đó, trên Thập Nương Phong.

Hôm nay là ngày giỗ của Ân Thập Nương.

Dương Tiễn trước đó đã biết từ miệng Tai Ách Ma Thần, Ân Thập Nương không chết, giống như cha hắn, rơi vào Ma Uyên thành ma.

“Dì Ân, con gọi dì như vậy chắc là hợp lý.

Con biết dì cũng đã thành ma, không biết dì bây giờ ra sao, có còn sống không, có liên lạc với cha con không, cũng không biết dì có nghe được không.” “Nếu dì có thể nghe được, xin hãy nói với cha con, con và tam muội cùng mẹ con, bây giờ đều rất tốt.

Chúng con đều đang đợi cha và đại ca trở về, cả nhà đoàn tụ.” “Tam muội sinh được một đứa con trai, cha có cháu ngoại rồi.

Con đặt tên cho nó là Trầm Hương, vì tam muội rất thích mùi trầm

hương.

Nó có chút không có chí tiến thủ, có rất nhiều tật xấu, nhưng mẹ con nói, như vậy mới sống động hơn." "Gần đây không hiểu sao, đặc biệt nhớ mọi người…" Dương Tiễn ngồi trước mộ, lẩm bẩm nói rất nhiều.

Ngao Băng Tâm ở bên cạnh Dương Tiễn, trong mắt đầy đau lòng.

Nàng biết, Dương Tiễn đã quá mệt mỏi, những lời lẩm bẩm này, nào đâu phải không phải là đang trút bầu tâm sự.

Chương 604

Đúng lúc này, Na Tra đến, thấy Ngao Băng Tâm, sững sờ một chút, cũng không nói gì nhiều, đi đến trước mộ thắp hương, dập đầu ba cái.

"Cảm ơn ngươi mấy vạn năm qua thường xuyên đến cúng bái mẹ ta.

Ta không biết Xiển Giáo muốn làm gì, nhưng ta có thể cảm nhận được, Đinh Hương đối với Xiển Giáo rất quan trọng." "Ta nghe ngóng được một chút tin tức, chủ nhân của Vân Hải Tiên Môn, Cửu Thiên Huyền Tôn, có quan hệ với Nguyên Thủy Thánh Nhân." Na Tra không ngẩng đầu lên nói.

"Hãy chăm sóc tốt cho mẹ ngươi, đừng chọn sai lần nữa." Dương Tiễn đáp một tiếng, dẫn Ngao Băng Tâm rời đi.

Na Tra khẽ nhíu mày, không hiểu ý của Dương Tiễn.

Một lát sau, một luồng bạch quang bắn tới, rơi xuống bên cạnh Na Tra, định thắp hương cho Ân Thập Nương.

"Không muốn chết thì cút, ngươi không xứng." Na Tra mặt lạnh như băng.

Người đến là con gái nuôi của Lý Tĩnh, Bạch Mao Ngọc Thử Tinh, sống ở Hãm Không Sơn Vô Để Động.

Pháp bảo Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng chính là xuất thế ở Vô Để Động, vốn là pháp bảo của Ngọc Thử Tinh.

Nhưng thực lực và địa vị của Ngọc Thử Tinh không đủ, bị hai tán tu cướp mất.

Ngọc Thử Tinh theo hai tán tu đến gần Trần Đường Quan, gặp Lý Tĩnh, bị Lý Tĩnh dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, nói ra chuyện Càn

Khôn Xích.

Sau này Lý Tĩnh chính là dựa vào việc báo tin này cho Nhiên Đăng, giúp Nhiên Đăng có được Càn Khôn Xích, mới được Nhiên Đăng thu làm thân truyền đệ tử.

Lúc đó Lý Tĩnh mới tiếp xúc với thuyết nhân quả, sợ bị báo ứng, nên đã nhận Ngọc Thử Tinh làm con gái nuôi.

"Chuyện của mẹ nuôi, ta lại không tham gia, ta có lỗi gì." Ngọc Thử Tinh uất ức bĩu môi, nó có làm gì sai đâu, hung dữ cái gì.

"Cút, ngươi là con gái nuôi của tên súc sinh đó, đó chính là lỗi của ngươi." Giọng Na Tra mang theo sự ghê tởm.

"Ngươi nghĩ ta muốn sao?

Hắn lừa ta, dùng pháp bảo của ta để làm quà bái Nhiên Đăng làm sư phụ, còn bắt ta gọi hắn là cha nuôi.

Ta cũng hận hắn, nhưng ta không nhận, hắn sẽ giết ta." Ngọc Thử Tinh uất ức khóc nức nở.

"Ta đến là muốn nói cho ngươi biết, Lý Tĩnh muốn hại ngươi.

Ta nghe trộm được Lý Tĩnh và Độ Ách Chân Nhân hợp mưu, họ muốn dùng pháp bảo Đinh Đầu Thất Tiễn Thư của Độ Ách Chân Nhân để hại ngươi." "Lý Tĩnh đã đồng ý sau khi ngươi chết, sẽ đem thi thể của ngươi cho Độ Ách Chân Nhân.

Độ Ách Chân Nhân căn nguyên không đủ, đột phá Chuẩn Thánh đã là cực hạn.

Sau Phong Thần lượng kiếp, ông ta bế quan sáng tạo ra một loại tà thuật hấp thụ bản nguyên của người khác để nâng cao căn nguyên của mình." "Ta nghe nói họ sẽ ở Thiết Tra Sơn Vân Quang Động, đạo trường của Độ Ách Chân Nhân, lập đàn, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn

Thư để nguyền rủa ngươi.” Ngọc Thử Tinh khóc lóc nói.

“Lý Tĩnh, ta không giết ngươi, thề không làm người.” Na Tra nghe vậy tức giận không thể kiềm chế, đạp Phong Hỏa Luân lao về phía Thiết Tra Sơn.

Sau khi Na Tra đi, khóe miệng Ngọc Thử Tinh cong lên một nụ cười tà ác.

Bạch quang lóe lên, Vân Trung Tử xuất hiện: “Ngươi làm rất tốt, mau đến Linh Sơn tìm Nhiên Đăng phó giáo chủ trốn đi.” “Vâng.” Ngọc Thử Tinh đáp một tiếng, hóa thành hồng quang bay về phía tây.

Lý Tĩnh là một kẻ cặn bã, nhưng Nhiên Đăng vẫn không tệ.

Biết Càn Khôn Xích vốn là của nó, đã cho nó không ít tài nguyên tu luyện, giúp nó đột phá Đại La.

Nếu không, với căn nguyên của nó, tự mình đột phá Đại La rất khó, bây giờ sợ là sớm đã thọ tận mà chết.

Nó ghê tởm Lý Tĩnh là thật, nhưng cũng rất cảm kích Nhiên Đăng.

“Hừ, có tư chất thành Thánh thì sao, vẫn là một tên ngu ngốc, giống như năm xưa, người khác nói gì cũng tin, ngay cả mẹ ruột cũng không cần.” “Quy Nhất Giáo, các ngươi tưởng muốn không nhập cuộc là có thể không nhập cuộc sao?

Làm cho chắc chắn chuyện đệ tử Quy Nhất Giáo các ngươi muốn hại đệ tử Xiển Giáo ta, xem các ngươi giải thích thế nào.” “Ân Thập Nương, nhìn con trai tốt của ngươi xem, vẫn ngu ngốc như vậy, vẫn không có não.

Năm xưa giáo chủ bảo nó thuận theo thiên mệnh, vứt bỏ thất tình lục dục mới là chính đạo, ngươi sinh ra nó, kiếp sau tự sẽ được phúc duyên, nếu dây dưa với ngươi quá sâu, ngược lại sẽ bất lợi cho ngươi.” “Nó tin không chút nghi ngờ, ngay cả lời khuyên của sư phụ

nó Thái Ất Chân Nhân cũng không nghe lọt tai.

Đương nhiên, bản thân nó cũng đủ ích kỷ tư lợi, nó biết, không nghe lời giáo chủ, tài nguyên tu luyện cho nó khẳng định sẽ ít đi." "Nó là Linh Châu Tử tọa hạ của Nữ Oa Thánh Nhân chuyển thế, đi theo Nữ Oa Thánh Nhân, có thể là người tốt gì.

Chỉ trách ngươi có quan hệ họ hàng với Đế Tân, vốn là muốn lợi dụng tầng quan hệ này, kích động Long Tộc và Ân Thương đối địch, cuối cùng để Long Tộc cũng thần phục Thiên Đạo." "Đáng tiếc Long Tộc không mắc bẫy, không, không phải không mắc bẫy, mà là Lăng Tiêu Thánh Nhân đứng về phía Ân Thương, Long Tộc lựa chọn nương tựa Lăng Tiêu Thánh Nhân, tự nhiên không dám giáng giận lên Ân Thương." "Ngươi tưởng Na Tra bây giờ thật sự hối cải, tỉnh ngộ rồi sao?

Không, nó chỉ không chịu nổi lời ra tiếng vào của người khác, vì danh tiếng của chính mình." "Xem đi, nó vẫn ngu không tả nổi." Vân Trung Tử đắc ý và khinh bỉ nói về kế hoạch hồi Phong Thần lượng kiếp.

Kế hoạch này vẫn là do y đề xuất, y chiến đấu không giỏi, nhưng đầu óc lại tốt.

Ân Thập Nương có quan hệ họ hàng với Đế Tân, là con trai của Ân Thập Nương, Na Tra tự nhiên cũng là họ hàng với Đế Tân.

Na Tra giết chết tam thái tử của Đông Hải Long Vương, Long Tộc chắc chắn sẽ nổi giận.

Na Tra tự sát để dập tắt cơn giận của Long Tộc, nhưng Ân Thập Nương lại xin vạn gia hương hỏa để tái tạo hồn phách cho Na Tra, phục sinh Na Tra.

Đây là khiêu khích Long Tộc, lừa gạt Long Tộc, sự phẫn nộ của

Long Tộc có thể tưởng tượng được, không còn đường lui.

Đến lúc đó sẽ phát binh tấn công Ân Thương, cuốn vào Phong Thần lượng kiếp.

Theo kế hoạch của họ, hoàn thành Phong Thần của Thiên Đạo, cắt đứt sự phục hưng của Nhân Đạo, Thiên Đạo đạt đến sự thịnh vượng chưa từng có, là duy nhất ở Hồng Hoang.

Long Tộc bị kéo vào trong đó, cuối cùng chỉ có thể thần phục Thiên Đạo.

Đáng tiếc, vì sự can thiệp của Lăng Tiêu Thánh Nhân, kế hoạch này không thành.

Nữ Oa Thánh Nhân để Linh Châu Tử chuyển thế thành Na Tra, chính là muốn chia một chén canh này.

Kế hoạch này không thành, nên họ thay đổi kế hoạch, để ba anh em Na Tra gia nhập Đại Chu.

Ba anh em là họ hàng của Đế Tân, khí vận Ân Thương trên người không yếu, gia nhập Đại Chu, quay lại chinh phạt Ân Thương, phá hoại khí vận Ân Thương.

Vốn là muốn sỉ nhục Ân Thập Nương, để Đế Tân tức giận mất trí, để tiện cho việc chinh phạt Ân Thương tốt hơn.

Không được nữa thì Đế Tân tức giận giết Ân Thập Nương, ngay cả người thân cũng giết, họ sẽ rêu rao khắp nơi, phá hoại danh tiếng của Đế Tân, làm suy yếu sự ủng hộ của Nhân Tộc đối với Đế Tân.

Chỉ là không ngờ, Đế Tân không hề bị kích động, ngược lại còn đưa Ân Thập Nương ra tiền tuyến.

Dưới sự chủ trì của Thân Công Báo, đã diễn ra một vở bi kịch gia đình: người chồng tội ác tày trời, những đứa con trai ích kỷ bất hiếu

máu lạnh.

Ân Thập Nương vạn niệm tro tàn, tự vẫn trước trận tiền của hai quân, hoàn toàn hủy hoại danh tiếng của cha con nhà họ Lý, danh tiếng của Xiển Giáo cũng bị tổn hại nặng nề.

Lúc đó, quân Chu từng vô cùng chán ghét môn nhân Xiển Giáo, chán ghét chiến tranh, muốn giết cha con nhà họ Lý để tế cờ.

Dù đến ngày nay, cha con nhà họ Lý trong Nhân Tộc vẫn mang tiếng xấu xa, là tấm gương phản diện.

Nhưng cha con nhà họ Lý đồng thời cũng may mắn, vì quân Chu kháng cự, không tham gia vào các trận chiến Phong Thần sau đó, nên đã sống sót.

Nhưng Vân Trung Tử không biết, những lời đắc ý quên mình này của y, đều đã bị Ân Thập Nương ở trong Nhược Thủy Ma Uyên nghe thấy.

"Vân Trung Tử, Xiển Giáo, các ngươi đều đáng chết, đáng chết." Giọng nói u ám của Ân Thập Nương vang lên trong Ác Mộng Ma Cung, không buồn không vui, chỉ có sát ý vô tận.

Khi trái tim đã hoàn toàn chết đi, Na Tra thật lòng cũng tốt, giả dối cũng được, đối với nàng đã không còn quan trọng, chỉ muốn giết sạch những kẻ cặn bã đã phản bội nàng, hại nàng.

Rời khỏi Ác Mộng Ma Cung, nàng đến Ma La Thánh Cung ở trung tâm Ma Uyên, hoàng cung của hoàng ma duy nhất trong Ma Uyên, La Hầu Vô Thiên.

Chương 605

Vô Thiên sau khi thành Thánh, đã thanh trừng những kẻ có lòng khác, thống nhất Ma Uyên, sắc phong Dương Giao làm Ma La Thái tử, hạ phong Thập Đại Ma Thánh, nàng là người đứng đầu Thập Đại Ma Thánh, Ác Mộng Ma Thánh, nàng đã đặt cho mình một cái tên mới: Dục Chức Tâm.

Vào Ma La Thánh Cung, nàng chuyển lời của Dương Tiễn cho Vô Thiên và Dương Giao.

Nàng không nghi ngờ gì là ghen tị với Vô Thiên, có một người vợ tình cảm sâu đậm, có ba đứa con hiếu thuận có trách nhiệm.

Hoàn cảnh của họ tương tự như vậy, nhưng Vô Thiên may mắn hơn nàng rất nhiều, chút ấm áp duy nhất của nàng lại là do anh em nhà họ Dương mang lại.

"Dao Cơ, Thiền Nhi, Nhị Lang, sắp rồi, đợi cha, đợi cha luyện hóa Nhược Thủy, sẽ dẫn đại quân ma tộc xông ra khỏi Ma Uyên, đoàn tụ với các con." Trong ánh mắt lạnh băng của Vô Thiên hiện lên sự dịu dàng vô tận.

Năm xưa Nhược Thủy đổ vào Ma Uyên, Ma Đạo giáng lâm, chặn đứng Nhược Thủy, nhưng họ cũng không thể ra khỏi Ma Uyên.

Tuy nhiên, Ma Đạo đã mang đến cho họ một tia hy vọng, mang đến Ngục Hồn Huyết Thổ trong Thập Đại Thần Thổ.

Thổ khắc thủy, dưới sự gia trì của Ngục Hồn Huyết Thổ, hắn đang thử luyện hóa Nhược Thủy.

Ma Kha Tịnh Thổ trong Thập Đại Thần Thổ ở trong tay Như Lai, Ngục Hồn Huyết Thổ ở trong tay hắn.

Hai thứ vốn đối lập, một sáng một tối, một bên thanh tịnh tường hòa, một bên ô uế sát phạt, thiên mệnh là vậy.

Như Lai đại diện cho quang minh, nhưng Như Lai có thực sự sạch sẽ không?

Hắn đại diện cho hắc ám, nhưng hắn có thực sự ô uế không?

Khi là Phật, hắn chí chân chí thiện, lòng hướng quang minh, nhưng quang minh giả tạo lại không dung chứa hắn.

Nay là ma, hắn sẽ phá hủy quang minh giả tạo, dùng thân ma để tạo ra quang minh chân chính.

Sát sinh để hộ sinh, trảm nghiệp chứ không trảm người, lấy giết chóc để chặn đứng giết chóc.

Từ bi không thể tạo ra đại đồng, vậy thì dùng sát lục để tạo ra, giết sạch cái ác trong thiên hạ, tự khắc còn lại cái thiện.

Thiên Đình.

"Sư phụ, ngài có thể kể cho chúng con nghe về chuyện của ngoại công con không?

Ông ấy không phải là đệ tử Phật môn sao, sao lại thành ma?

Chư Phật Linh Sơn dường như rất sợ ngoại công con, nỗi sợ đó, càng giống như là chột dạ." Trầm Hương vô cùng tò mò, Ngao Xuân và những người khác cũng rất tò mò.

"Dương Thiên Hữu à, ông ấy là chân Phật duy nhất của Hồng Hoang, một người theo chủ nghĩa lý tưởng cố chấp.

Quan niệm của ông ấy giống như sư tổ của các con, lòng hướng đại đồng, ông ấy mới là người sáng tạo ra Đại Đồng Phật Pháp thực sự." "Tây Phương Nhị Thánh sáng tạo Phật pháp là để thu hoạch khí vận, nhưng ông ấy lại thực sự tin tưởng Phật pháp có thể phổ độ

chúng sinh, và ông ấy cũng làm như vậy, lấy mình làm gương, tạo ra tam thiên tịnh thổ trong Phật pháp." "Ông ấy không muốn tham gia vào cuộc tranh giành quyền lực ở Linh Sơn, một lòng hướng Phật, nhưng cuối cùng lại trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu đá giữa phe Tây Phương Giáo và phe Tam Giáo." "Bọn họ đương nhiên chột dạ, vì Dương Thiên Hữu và Dương Giao chính là bị họ ép nhảy vào Ma Uyên.

Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, Dương Thiên Hữu trở về, chắc chắn sẽ tìm họ thanh toán." "Hồng Hoang là một thế giới ăn thịt người không nhả xương, cá lớn nuốt cá bé mới là chân lý vĩnh hằng.

Chúng ta không làm ác, nhưng cũng không thể thiện lương một cách ngu muội, đó là con đường tự tìm cái chết.

Lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người không thể không." "Sư tổ của các con ủng hộ Đại Đồng Phật Pháp của Dương Thiên Hữu, nhưng cũng biết Đại Đồng Phật Pháp chỉ có thể là một chủ nghĩa lý tưởng, không thể quảng bá rộng rãi, sẽ đụng chạm đến lợi ích của giai cấp thống trị, nếu kiên trì quảng bá, chắc chắn sẽ chết." "Cho nên, sư tổ của các con chỉ lập ra Đại Đồng Phật Pháp, chứ không tiến hành quảng bá.

Khi ô uế trở thành lẽ thường, quang minh chính là tội lỗi.

Sư tổ của các con lập ra Đại Đồng Phật Pháp, nào đâu phải không phải là gieo một hạt giống quang minh vào lòng chúng sinh, có thể ra hoa kết trái hay không, thì phải dựa vào chính mình." "Hoặc có lẽ, đó cũng là chút kiên trì cuối cùng của Phật đạo.

Chư Phật Linh Sơn luôn miệng nói phổ độ chúng sinh, từ bi hỷ xả, lại ép một Phật giả chân chính thành ma, thật nực cười làm sao." "Các con nhất định phải nhớ, đám lừa ngốc giả tạo đó, lời chúng nó nói, các con một chữ cũng đừng tin." Trư Bát Giới mặt treo nụ cười mỉa mai,

cái gì mà Phật pháp, không bằng nói là pháp tắc giả tạo, pháp tắc vô sỉ.

"Ngoại công ngươi thật thảm, chư Phật Linh Sơn thật ghê tởm, Dương Tiễn sao không giết hết bọn họ đi." Ngao Xuân lỗ mãng, nhưng cũng là người căm ghét cái ác, giây phút này, nó thậm chí còn cảm thấy chư Phật Linh Sơn còn đáng ghét hơn Dương Tiễn, ít nhất Dương Tiễn không giả tạo.

"Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

Không phải không báo, là thời gian chưa tới.

Họ gieo nhân ác, Ma Đạo lượng kiếp chính là quả ác của họ, Dương Thiên Hữu chính là báo ứng của họ." "Dương Tiễn không phải không giết họ, mà là đang đợi Dương Thiên Hữu và Dương Giao trở về, cả nhà họ cùng nhau báo thù." "Dương Thiên Hữu đã đủ để họ sợ hãi, thêm vào đó là Dương Tiễn, còn có phe Kim Ô sau lưng Dương Tiễn, họ có thể không sợ sao." Trư Bát Giới nói, trong mắt sát ý dâng trào, lão cũng sẽ tìm chư Phật báo thù.

Thiết Tra Sơn, Na Tra khí thế hung hăng đến, quả nhiên thấy Lý Tĩnh ở đây, đang trò chuyện rất sôi nổi với Độ Ách Chân Nhân.

"Lý Tĩnh, hôm nay tiểu gia sẽ dùng máu ngươi để tế mẹ ta." Na Tra sát khí ngút trời, cầm Hỏa Tiêm Thương xông tới.

"Sư thúc cứu ta." Lý Tĩnh sắc mặt đại biến, bay lên mây, chạy về phía tây.

"Na Tra sư điệt, mau dừng tay, ông ta dù sao cũng là cha ngươi, dù có vạn lần không phải, mang trên mình tội danh giết cha, cũng là lỗi của ngươi." Độ Ách Chân Nhân hảo tâm khuyên can.

Theo ông thấy, Lý Tĩnh chính là một kẻ hoàn toàn thối nát, Na Tra vì một kẻ thối nát như vậy mà mang tiếng xấu, thật không đáng.

“Muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa tiểu gia, ngươi cũng đi chết cho tiểu gia đi.” Thấy Độ Ách Chân Nhân cản đường, Na Tra trực tiếp xông tới.

“Ngươi đang nói gì vậy?

Bần đạo lúc nào dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa ngươi?” Độ Ách Chân Nhân ngơ ngác, Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ẩn chứa sức mạnh nguyền rủa, vô cùng quỷ dị khó đối phó.

Năm xưa Tử Tiêu Cung phân phát bảo vật, sư tôn sợ bọn Nguyên Thủy dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư làm bậy, nên đã tự mình quản lý.

Sau này ông bái nhập Quy Nhất Giáo, sư tôn nói ông có một trái tim son sắt, nên đã giao Đinh Đầu Thất Tiễn Thư cho ông bảo quản.

Lần duy nhất động đến Đinh Đầu Thất Tiễn Thư là hồi Phong Thần lượng kiếp, sư tôn muốn dùng để nguyền rủa Ôn Thần Lữ Nhạc, nhưng đã bị Vô Chi Kỳ dùng Tịnh Thế Bạch Liên phá giải.

Nguyền rủa cũng là một loại tà thuật, Tịnh Thế Bạch Liên là khắc tinh của mọi tà ma, sức mạnh nguyền rủa trên người Lữ Nhạc đã bị Tịnh Thế Bạch Liên tịnh hóa.

Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ông chỉ mới dùng một lần như vậy, nguyền rủa người khác phải chịu sự phản phệ nhân quả cực lớn, không thể tùy tiện sử dụng.

Bây giờ Na Tra nói ông muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa nó, ông sao không ngơ ngác cho được.

Nhưng Na Tra đang tức giận căn bản không nghe lọt tai, mà căn nguyên của ông có hạn, dựa vào thuật Tam Nguyên Quy Nhất, mới miễn cưỡng đột phá Chuẩn Thánh, sao là đối thủ của Na Tra, rất nhanh đã bị Na Tra trọng thương.

Ngay lúc Na Tra định hạ sát thủ, Nam Cực Tiên Ông xuất hiện:

“Dừng tay.” Nam Cực Tiên Ông ra tay cứu Độ Ách Chân Nhân.

“Tránh ra, không thì ta đánh luôn cả ngươi.” Na Tra đang tức giận, ngay cả mặt mũi của Nam Cực Tiên Ông cũng không nể.

“Phóng túng, rốt cuộc là chuyện gì?

Sao ngươi có thể hạ sát thủ với sư thúc của ngươi?” Nam Cực Tiên Ông tức giận quát.

“Ông ta và Lý Tĩnh hợp mưu, muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa ta.

Ông ta muốn giết ta, tại sao ta không thể giết ông ta.” Na Tra giận dữ đáp trả.

“Ta lúc nào hợp mưu với Lý Tĩnh?

Ta không có, ta và Da Già sư huynh quan hệ rất tốt, Da Già sư huynh qua đời, Lý Tĩnh đến an ủi ta, ta và Lý Tĩnh mới nói chuyện được vài câu, ngươi đã đến.” Độ Ách Chân Nhân uất ức không chịu nổi.

“Hừ, ngươi đừng hòng giảo biện, ta đều biết cả, nạp mạng đi.” Na Tra căn bản không nghe.

“Dừng tay, chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, không được làm bậy.” Nam Cực Tiên Ông nghiêm giọng quát.

“Cút ra.” Na Tra trực tiếp động thủ với Nam Cực Tiên Ông.

Thực ra, từ lúc Nam Cực Tiên Ông xuất hiện kịp thời, nó đã nhận ra có gì đó không ổn, nó đã bị lợi dụng.

Chương 606

Độ Ách Chân Nhân, danh tiếng luôn rất tốt, cấu kết với Lý Tĩnh hại nó, còn sáng tạo ra tà thuật, hoàn toàn không giống chuyện mà Độ Ách Chân Nhân có thể làm.

Đối phương muốn lợi dụng tính cách nóng nảy bốc đồng của nó, vậy thì nó sẽ nóng nảy bốc đồng đến cùng, để các ngươi lợi dụng thật thuận tay, sau này cứ lợi dụng nhiều vào, có lẽ nó có thể điều tra ra được nhiều bí mật hơn.

"Ngươi phóng túng." Nam Cực Tiên Ông tức điên, tên nhóc này phối hợp rất tốt, nhưng cũng có thể là gan to bằng trời, lại dám động thủ với lão.

Hai người đại chiến trên bầu trời Thiết Tra Sơn, Nam Cực Tiên Ông suýt chút nữa không thắng nổi Na Tra, may mà chỉ thiếu một chút, thiếu một chút nữa là mất hết mặt mũi.

Tên nhóc này trưởng thành thật nhanh.

"Bình tĩnh lại cho ta, điều tra rõ chuyện này trước rồi hẵng nói." Nam Cực Tiên Ông giữ chặt Na Tra, lúc này Vân Trung Tử cũng vội vàng đến, Nam Cực Tiên Ông để Vân Trung Tử đi mời Huyền Đô, Quảng Thành Tử và Lý Tĩnh đến.

Không lâu sau, ba người đều đến.

Sau khi nghe xong, sắc mặt của Huyền Đô và Quảng Thành Tử đều rất khó coi.

"Đại sư huynh, ta không có, ta thật sự không có, ta hoàn toàn không biết." Độ Ách Chân Nhân tha thiết giải thích.

"Đại sư huynh tin ngươi." Huyền Đô gật đầu, con người của Độ

Ách Chân Nhân ông rất rõ, không thể làm chuyện này.

“Lý Tĩnh, ngươi nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Quảng Thành Tử lạnh lùng nhìn Lý Tĩnh.

“Là Độ Ách sư thúc, ông ta sáng tạo ra một môn tà công, có thể hấp thụ bản nguyên của người khác, nghe nói gần đây căn nguyên của Na Tra tăng mạnh, thực lực tiến bộ vượt bậc, có tư chất thành Thánh.” “Thế là, thế là tìm đến ta, muốn đoạt lấy bản nguyên của Na Tra.

Ta cũng muốn giết tên nghịch tử này, nên đã đồng ý.

Chúng ta bàn bạc lập đàn ở Thiết Tra Sơn, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa Na Tra.” “Chúng ta vừa mới thương nghị xem ai sẽ bái đàn, chịu đựng nhân quả phản phệ, thì Na Tra đã xông đến.” Lý Tĩnh cứng đầu thừa nhận, tự bôi nhọ mình, kéo Độ Ách Chân Nhân xuống nước.

Dù sao thì danh tiếng của hắn cũng không còn gì, hắn cũng không thể từ chối.

Bây giờ hắn đối với Xiển Giáo cũng chỉ còn chút giá trị lợi dụng này, nếu còn từ chối, sau này Xiển Giáo còn quản hắn nữa không?

Vì để sống sót, vì không bị Na Tra đánh chết, hắn chỉ có thể có lỗi với Độ Ách Chân Nhân.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Ta không có, ta hoàn toàn không biết.” Độ Ách Chân Nhân tức đến đỏ cả mắt, đây không phải là mở mắt nói láo sao?

Mấu chốt là tên này tự bôi nhọ mình để vu hãm ông, độ tin cậy lại rất cao.

“Huyền Đô sư huynh, ngươi dạy dỗ sư đệ như vậy sao?” “Na Tra

là bộ mặt của đệ tử đời thứ hai Xiển Giáo ta, là hy vọng tương lai của Xiển Giáo, có tư chất thành Thánh.

Quy Nhất Giáo các ngươi có phải nên cho Xiển Giáo ta một lời giải thích không?" Quảng Thành Tử phớt lờ lời biện minh của Độ Ách Chân Nhân, làm cho chuyện này thành sự thật.

"Đại sư bá, người cản Huyền Đô sư bá lại, con giết chết ông ta." Na Tra phối hợp không thể nào tốt hơn.

"Im miệng, dù sao đi nữa, ông ta cũng là sư thúc của ngươi, không đến lượt ngươi động thủ." Quảng Thành Tử bề ngoài quát mắng Na Tra, nhưng trong lòng lại rất hài lòng.

Sư tôn nói hắn chỉ thích hợp làm tay sai, theo hắn thấy, Na Tra mới thích hợp hơn, còn không có não hơn hắn, lợi dụng chẳng thể nào tiện hơn.

"Hừ, sự thật thế nào, các ngươi tự mình rõ, tưởng rằng như vậy là có thể kéo Quy Nhất Giáo ta xuống nước sao?" Huyền Đô mỉa mai nhìn mấy người, chút mánh khóe này không qua được mắt ông, chẳng qua là tìm cái cớ này để ép Quy Nhất Giáo thỏa hiệp, xuống sân giúp Xiển Giáo giở trò âm mưu.

"Sự thật đã bày ra trước mắt, Huyền Đô sư huynh bao che như vậy, sợ là không nói được đâu nhỉ?

Lẽ nào đạo thanh tịnh vô vi của Quy Nhất Giáo lại là ngang ngược vô lý?" Quảng Thành Tử mỉa mai cười.

Huyền Đô có nhìn ra hay không không quan trọng, quan trọng là Huyền Đô không có cách nào chứng minh sự trong sạch của Độ Ách Chân Nhân, họ có lý do để động thủ, thế là đủ rồi.

"Phóng túng, ngươi còn chưa có tư cách nói ba nói bốn về giáo nghĩa của Quy Nhất Giáo." "Tính kế đệ tử Quy Nhất Giáo ta, chuyện

này ta sẽ từ từ tính sổ với các ngươi.” Huyền Đô trừng mắt nhìn Quảng Thành Tử một cái, định dẫn Độ Ách Chân Nhân rời đi.

“Độ Ách tính kế hy vọng tương lai của Xiển Giáo ta, Huyền Đô sư huynh hôm nay sợ là không mang đi được đâu.” Quảng Thành Tử triển khai Phiên Thiên Ấn, cản đường Huyền Đô.

“Xem ra bài học lần trước cho ngươi vẫn còn nhẹ.” Huyền Đô ánh mắt sắc lạnh, triển khai Thiên Lê cùng Quảng Thành Tử đại chiến.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử liếc nhìn nhau, nhân cơ hội động thủ với Độ Ách Chân Nhân.

Bắt được Độ Ách chân nhân, Huyền Đô không có bằng chứng chứng minh sự trong sạch của y, nhưng lại biết Độ Ách chân nhân vô tội, không thể không quan tâm.

Vì danh tiếng của Quy Nhất giáo, vì bảo vệ Độ Ách chân nhân, y chỉ có thể ngoan ngoãn thỏa hiệp, để cho bọn họ lợi dụng.

Mặc dù có Đạo Tổ che chở, nhưng trọng tâm của Xiển giáo không ở Thiên Đình, việc ép Ngọc Đế sửa đổi Thiên điều, nếu có Quy Nhất giáo tương trợ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Huyền Đô tuy có thể thắng Quảng Thành Tử, nhưng cũng không thể phân tâm bảo vệ Độ Ách chân nhân, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“Ta liều mạng với các ngươi.” Tính tình Độ Ách chân nhân cương liệt, cũng không muốn ngồi chờ chết, làm ra tư thế muốn đốt nguyên thần liều mạng.

“Đừng.” Huyền Đô kinh hãi mở miệng ngăn cản, nhưng chính lúc phân thần này, y lại bị Quảng Thành Tử dùng Phiên Thiên Ấn đập bị thương.

“Đại sư huynh, huynh đừng lo cho ta, huynh tin ta, như vậy là đủ

rồi.

Nếu còn có kiếp sau, Độ Ách vẫn nguyện làm đệ tử Quy Nhất giáo." Độ Ách chân nhân hai mắt đỏ ngầu, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử sắc mặt đại biến, toàn lực ra tay, không thể để Độ Ách chân nhân chết được, mất đi con bài uy hiếp, vậy thì hoàn toàn đắc tội với Quy Nhất giáo, Huyền Đô chắc chắn sẽ đánh lên Côn Luân Sơn.

Đúng lúc này, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao xé rách trường không, rơi xuống trước mặt Độ Ách chân nhân, đẩy lùi Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử.

"Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, Dương Tiễn." Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử sắc mặt đại biến.

Lời vừa dứt, một bàn tay đặt lên vai Độ Ách chân nhân, ngăn y đốt nguyên thần, nhẹ nhàng đẩy y ra, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn tột cùng, không phải Dương Tiễn thì còn là ai.

Nam Cực Tiên Ông cứ ngỡ chỉ có Mai Sơn Lục Huynh Đệ giám sát lão, lại không biết lão khá tin tưởng Khai Minh Tiên Quân, mà kẻ này cũng là người của Dương Tiễn.

Động tĩnh của Nam Cực Tiên Ông chính là do Khai Minh Tiên Quân báo cho Dương Tiễn.

Ban đầu hắn chỉ đến xem Nam Cực Tiên Ông chạy tới Thiết Tra Sơn làm gì, không ngờ lại xem được một vở kịch lớn như vậy.

Để ép Quy Nhất giáo vào cuộc, quả thật là không từ thủ đoạn nào.

"Dương Tiễn, ngươi đừng xía vào chuyện của người khác, đây là chuyện của hai giáo chúng ta." Vân Trung Tử có chút hoảng, đại sư huynh bị Huyền Đô kìm chân, chỉ có lão, Nam Cực Tiên Ông và Na

Tra, chắc chắn không đánh lại Dương Tiễn.

"Chuyện của hai giáo các ngươi?

Các ngươi chẳng lẽ đã quên, Độ Ách chân nhân là một trong Thập Đại Thiên Tôn của Thiên Đình." "Các ngươi một kẻ là Tam phẩm Thọ Tinh, một kẻ còn là Khuê Tinh nho nhỏ, dám phạm thượng tác loạn, ra tay với Thiên Tôn." Dương Tiễn mỉa mai nhìn hai người, trộm gà không thành lại mất nắm gạo, không thể uy hiếp Huyền Đô, lại còn đắc tội hoàn toàn với Quy Nhất giáo, hắn muốn xem lần này Xiển giáo thu dọn tàn cuộc thế nào.

Bản tính Huyền Đô không phải là người hiền lành, một khi nổi điên hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Ngươi bây giờ lại không phải Tư Pháp Thiên Thần, không có tư cách quản." "Độ Ách Thiên Tôn mưu hại Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, quan chức cao cũng không thể làm càn, chúng ta bắt Độ Ách Thiên Tôn là hành sự theo Thiên điều." "Lẽ nào ngươi muốn coi thường Thiên điều, bao che cho Độ Ách Thiên Tôn sao?" Vân Trung Tử cắn ngược một miếng.

"Hừ, hành sự theo Thiên điều?

Các ngươi một kẻ Thọ Tinh, một kẻ Khuê Tinh, có tư cách gì mà ra tay bắt người?" "Các ngươi có thể ra tay, bản chân quân với tư cách là một trong Lục Ngự, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, tự nhiên cũng có thể." "Không phiền các ngươi nhọc lòng, bản chân quân đã bắt được Độ Ách Thiên Tôn, tự sẽ giao cho Tư Pháp Thần Điện thẩm lý." Dương Tiễn mỉa mai cười một tiếng, tóm lấy Độ Ách Thiên Tôn bay về phía Thiên Đình.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử uất nghẹn muốn chết, nói cũng không lại, ngăn cũng không dám ngăn.

Tại sao nơi nào cũng có Dương Tiễn.

Toang rồi, lần này hoàn toàn đắc tội với Quy Nhất giáo, không còn nỗi lo về sau, Huyền Đô sắp phát điên rồi.

Chương 607

"Tốt, tốt lắm, hôm nay ta sẽ cho các ngươi biết cái giá phải trả khi tính kế Quy Nhất giáo của ta." Huyền Đô nộ hỏa xung thiên, đẩy lùi Quảng Thành Tử, bay về phía Thiên Đình.

"Y muốn làm gì?" Lý Tĩnh không hiểu.

"E là đi tìm Lão Quân mượn Kim Cương Trác." Sắc mặt Quảng Thành Tử khó coi, Huyền Đô muốn thắng hắn là rất khó, nhưng có thêm Kim Cương Trác thì lại khác.

Thứ đó cực kỳ khó đối phó, chuyên thu pháp bảo của người khác, dùng Kim Cương Trác kìm chân Phiên Thiên Ấn, hắn chỉ có nước chịu đòn.

"Phiền phức rồi, ta đi mời người của Tây Phương giáo." Vân Trung Tử xoay người định đi.

"Không được, ngươi muốn gây ra đại chiến hai giáo sao?" "Đi, về Côn Luân Sơn." Nam Cực Tiên Ông ngăn cản Vân Trung Tử.

Quảng Thành Tử đoán không sai, Huyền Đô quả thực đã chạy đến Đâu Suất Cung tìm Lão Quân mượn Kim Cương Trác.

Dương Tiễn mang Độ Ách Thiên Tôn đến Lăng Tiêu Bảo Điện, liền nghe Tăng Trưởng Thiên Vương trấn thủ Nam Thiên Môn đến báo, Huyền Đô đằng đằng sát khí lên trời, đã đến Đâu Suất Cung.

Vương Mẫu đang định hỏi Dương Tiễn có chuyện gì, lại nghe có người báo, Huyền Đô đã rời Đâu Suất Cung, hạ giới, thẳng tiến đến Côn Luân Sơn.

"Có chuyện gì vậy?" Trầm Hương và mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn áp giải Độ Ách chân nhân đến, sau đó Huyền Đô cũng đến, Dương Tiễn chắc chắn biết đã xảy ra chuyện gì.

"Không biết, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nói Độ Ách Thiên Tôn mưu hại Na Tra, Độ Ách Thiên Tôn nói là vu khống, bọn họ muốn bắt Độ Ách Thiên Tôn, Huyền Đô không cho, thế là đánh nhau." Dương Tiễn giải thích một chút.

Vừa nghe lời này, Trư Bát Giới, Cửu Huyền Thiên Tôn và các đệ tử Quy Nhất giáo khác không ngồi yên được nữa, xin được hạ giới.

"Huyền Đô không gọi các ngươi, chứng tỏ không muốn gây ra đại chiến hai giáo, đừng hành động tùy tiện.

Độ Ách Thiên Tôn tạm thời giao cho Tư Pháp Thần Điện phụ trách.

Dương Tiễn dẫn đội, đến Côn Luân Sơn xem có chuyện gì." Vương Mẫu nói.

"Vâng." Dương Tiễn giao Độ Ách chân nhân cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ, sau đó dẫn các vị thần hạ giới xem náo nhiệt.

Đến gần Côn Luân Sơn liền thấy Huyền Đô đang đại sát tứ phương, Kim Cương Trác kìm chân Phiên Thiên Ấn, điều khiển Thiên Lê đánh túi bụi Quảng Thành Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hét khản cả cổ, dùng bối phận để áp chế, Huyền Đô trực tiếp lờ đi.

Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Na Tra, Lý Tĩnh bốn người run lẩy bẩy ở bên cạnh, căn bản không dám nhúng tay.

Huyền Đô đang nổi trận lôi đình, bọn họ không chịu nổi lửa giận của y.

"Đại sư huynh uy vũ." Trư Bát Giới dẫn đầu, cổ vũ cho Huyền

Đô.

Bọn họ không tiện ra tay, nhưng cổ vũ cho đại sư huynh thì không sao.

Trầm Hương và mọi người mắt đầy sùng bái, vị đại sư bá trước nay luôn ôn hòa, một khi nổi giận lại lợi hại đến thế.

Dương Tiễn hứng thú nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đó dùng bối phận la mắng Huyền Đô, lần này Huyền Đô thật sự nổi giận rồi.

Ai cũng biết Huyền Đô nổi tiếng bao che khuyết điểm, yêu thương sư đệ, Xiển giáo không chỉ bôi nhọ danh tiếng của Độ Ách chân nhân, mà còn muốn bắt y làm con tin uy hiếp, Huyền Đô sao có thể không giận.

Trong tình huống Thánh Nhân không xuất hiện, chiến lực của Huyền Đô vốn đã thuộc hàng mạnh nhất, lại có Kim Cương Trác trong tay, có chút ý tứ vô địch.

Tiên Thiên Chí Bảo, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi sáu đạo cấm chế, về cơ bản đều nằm trong tay Thánh Nhân.

Thánh Nhân không xuất hiện, bây giờ trên Hồng Hoang, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế là mạnh nhất.

Bảy món pháp bảo được luyện chế từ bảy cái hồ lô tiên thiên năm đó, toàn bộ đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế.

Muốn luyện chế ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế, độ khó vô cùng lớn, dược liệu luyện chế phải là hàng đỉnh cấp.

Ba mươi lăm đạo cấm chế, là cực hạn có thể luyện chế, ba mươi sáu đạo cấm chế chỉ có thể do trời đất sinh ra, hoặc hậu thiên tiêu hao lượng lớn khí vận và công đức để tăng cấp.

Côn Luân Sơn ở Đông Thắng Thần Châu, động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn đã kinh động đến Nhân Tộc Thần Đình, Đế Tân ra vẻ ta đây, đội Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và cầm Hiên Viên Kiếm đến xem náo nhiệt.

Thực ra cũng không phải Đế Tân phô trương, với tư cách là Nhân Hoàng, đối với Nhân Tộc cực kỳ quan trọng, Đế Tân ra ngoài, không thể không trang bị tận răng sao.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế, cho dù là hiện nay, Hồng Hoang cũng không nhiều, không ít Á Thánh trong tay đều không có.

Thường Hi, Hi Hòa trong tay có hai món, Thái Âm Cầm và Khánh Vân Kim Đằng, Khánh Vân Kim Đằng còn là lúc Phong Thần lượng kiếp, Khổng Tuyên từ tay tam thi của Nguyên Thủy cướp được.

Sau đó là Hỗn Nguyên Vô Cực Côn của Lục Nhĩ Mi Hầu, được luyện chế từ Phân Bảo Nham.

Tinh Thần Băng Liên của Ngao Thương, Lôi Đình Tử Liên của Dương Tiễn, Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, Thiên Lê của Huyền Đô, Kim Cương Trác của Thái Thượng Lão Quân, Phục Hy Cầm của Phục Hy, Chiêu Yêu Phiên, còn có Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của Phật môn.

Những pháp bảo này không món nào không uy danh lừng lẫy, có một món đã là chiến lực đỉnh cấp.

Hiện tại Huyền Đô có hai món trong tay, chẳng phải là gần như vô địch sao.

Thấy Huyền Đô ra tay ngày càng tàn nhẫn, thề phải giết chết Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi không yên, đột nhiên ra tay với Huyền Đô.

Huyền Đô cũng không nể nang, một đạo Thiên Lê thần quang đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái lảo đảo.

"Hỗn xược, ngươi dám đại nghịch bất đạo như vậy, ra tay với sư thúc, sư phụ ngươi dạy ngươi như thế sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa kinh vừa giận, quả nhiên, người hiền lành nổi điên thì thật sự điên.

"Hừ, ta đại nghịch bất đạo cũng là do các ngươi ép, sư phụ ta dạy ta thế nào, ngươi còn chưa có tư cách quản." "Bài học lần trước các ngươi không nhớ, hôm nay ta sẽ giúp các ngươi khắc sâu trí nhớ." Huyền Đô hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xuống tay tàn nhẫn với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ngươi phóng túng." Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân vội vàng đến, vội vàng ra tay giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Khốn kiếp, lấy nhiều đánh ít, các ngươi muốn gây ra đại chiến hai giáo sao?" Trư Bát Giới tức giận, lấy ra Cửu Xỉ Đinh Bá chỉ vào Ngọc Đỉnh chân nhân và Thái Ất chân nhân.

Đệ tử Tiệt giáo khóe miệng không thể nhịn được, đánh nhau thì tốt quá rồi, chó cắn chó.

"Thái Ất Thiên Tôn, mệnh lệnh của Vương Mẫu, Thiên Đình không được can dự." Nhìn vào mặt mũi Lão Quân, Dương Tiễn đối với Thái Ất chân nhân gây áp lực, ngăn cản hai giáo thật sự đánh nhau.

Thái Ất chân nhân khó xử nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, công khai chống lại mệnh lệnh của Vương Mẫu, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Hừ, bảo Vương Mẫu đến gặp bản tọa, Độ Ách Thiên Tôn hãm hại Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, không chỉ là chuyện của hai giáo, mà còn là chuyện của Thiên Đình, bà ta không quản sao?" Nguyên Thủy

Thiên Tôn hừ lạnh nói.

"Ngươi là cái thá gì, mà bảo Vương Mẫu đến gặp ngươi." "Thiên Đình khi nào không quản?

Tư Pháp Thần Điện đang điều tra, các ngươi đánh nhau thì cứ đánh, Thiên Đình điều tra thì cứ điều tra, không xung đột." Dương Tiễn không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn chút mặt mũi nào.

Chính là Nguyên Thủy bản tôn đến, hắn cũng không nể mặt, huống chi chỉ là một thiện thi, trước đây lại không phải chưa từng đánh.

"Phóng túng, ở đây còn chưa đến lượt ngươi nói chuyện." Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ sĩ diện nhất, không chịu nổi một chút nào.

"Ngươi còn không quản được ta, bớt ra vẻ thiện thi của Thánh Nhân với ta đi, vô dụng thôi.

Ta thấy ngươi lại ngứa đòn rồi, ngươi thử nói nhảm thêm một câu xem." Dương Tiễn lạnh lùng trừng mắt.

"Tiểu tử cuồng vọng, khinh nhờn bản tọa đồng nghĩa với khinh nhờn Thánh Nhân, đại nghịch bất đạo, bản tọa nhất định phải để Tam Kim Ô cho bản tọa một lời giải thích." Nguyên Thủy Thiên Tôn sĩ diện hão.

"Ta không chỉ khinh nhờn ngươi, ta còn đánh ngươi, ngươi làm gì được nào.

Muốn mách lẻo thì cứ đi, ngươi xem như Thánh Nhân kiểu gì." Dương Tiễn không nể nang chút nào, trực tiếp mở Thiên Nhãn tầng hai, một đạo huyết quang bắn qua.

Chương 608

Nguyên Thủy Thiên Tôn không đỡ được, trực tiếp bị một đòn trọng thương.

"Dương Tiễn, ngươi khinh người quá đáng." Môn nhân Xiển giáo nổi giận, đồng loạt trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

Trầm Hương và mọi người đều kinh ngạc, lần đầu tiên cảm thấy Dương Tiễn vĩ đại, đây mới thật là bá đạo, ngay cả thiện thi của Thánh Nhân cũng dám đánh.

Đám môn nhân Tiệt giáo, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác, đều tiến đến bên cạnh Dương Tiễn, ánh mắt không thiện chí nhìn đệ tử Xiển giáo.

Chỉ cần đệ tử Xiển giáo ra tay với Dương Tiễn, bọn họ có thể lấy danh nghĩa Thiên Đình ra tay, danh chính ngôn thuận báo thù, bọn họ cầu còn không được, từng người một hăm hở, ánh mắt mang theo sự phấn khích.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, đã không thể chờ đợi mà lấy ra Định Hải Thần Châu.

Đệ tử Xiển giáo vốn định ra tay, nhìn thấy ánh mắt phấn khích của đám sói lang hổ báo Tiệt giáo này, vội vàng phanh lại, chỉ dám động miệng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sao chịu được sự sỉ nhục này, bay thẳng lên trời, hướng về Tử Tiêu Cung.

"Xì, như con nít, đánh không lại thì đi mách lẻo, có biết xấu hổ không." Đế Tân ghét bỏ nói.

Bị đánh liền đi tìm Đạo Tổ mách lẻo, mấy chục vạn năm, cái tật

xấu này không sửa được chút nào.

"Đánh đứa nhỏ thì gọi người lớn ra, đây chẳng phải là truyền thống của Xiển giáo sao.

Vừa nhỏ nhen vừa ham vui, lại còn không chơi nổi." Triệu Công Minh phụ họa theo.

Các vị thần vô thức gật đầu tán thành, cách hình dung này, không thể phù hợp hơn với phong cách hành sự của Xiển giáo.

Đệ tử Xiển giáo mặt đỏ bừng, bên kia, Quảng Thành Tử vẫn đang tiếp tục bị đánh.

Ngọc Đỉnh chân nhân không giữ chức vụ ở Thiên Đình, không có gì phải bận tâm, qua giúp Quảng Thành Tử.

Sau đó bị Huyền Đô hai cái Thiên Lê đánh bay trở về, đệ tử Quy Nhất giáo phát ra một tràng cười nhạo.

Ngay khi Quảng Thành Tử bị đánh trọng thương sắp không trụ nổi, Nguyên Thủy quay lại, mang về một tấm Tử Tiêu Cung Lệnh.

"Trụ thủ!

Đạo Tổ pháp dụ, Huyền Đô mục vô tôn trưởng, về Bát Cảnh Cung đóng cửa sám hối trăm năm." "Huyền Đô, ngươi ngay cả Đạo Tổ cũng muốn chống lại sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm giọng ra lệnh.

"Hừ, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu." Huyền Đô dù không phục, cũng chỉ có thể dừng tay, Đạo Tổ y không thể chống lại.

Đạo Tổ thật sự thiên vị, quá mức che chở cho Xiển giáo.

"Bảo Vương Mẫu đem Tử Tiêu Cung Lệnh trả về Tử Tiêu Cung." Nguyên Thủy ném lệnh bài cho Dương Tiễn.

Trầm Hương và mấy người khác ngạc nhiên, vậy là xong rồi sao?

Đạo Tổ không trừng phạt Dương Tiễn chút nào ư?

"Đừng nghĩ nữa, Dương Tiễn lại không phải lần đầu ra tay, lần trước bắt giữ cả Nguyên Thủy Thiên Tôn mà còn không sao, Đạo Tổ không quản được hắn đâu." Cửu Huyền Thiên Tôn nhìn ra suy nghĩ của Trầm Hương, buồn cười lắc đầu, đúng là cháu ngoại tốt, mong cậu mình bị phạt.

Dương Tiễn nhận lệnh bài, nhíu mày, bảo Vương Mẫu mang lệnh bài đi, rõ ràng là thiên vị Xiển giáo, muốn Vương Mẫu dẹp yên chuyện này.

Cái gì cũng không nói, nhưng lại như đã nói hết mọi thứ.

Có thể khiến Hồng Quân thiên vị Xiển giáo đến vậy, đủ để chứng minh mưu đồ của Xiển giáo rất lớn, chắc chắn không chỉ nhắm vào Thiên điều.

Mưu đồ đó, chắc chắn có thể khiến Hồng Quân cũng được lợi lớn, nên mới thiên vị như vậy.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn oán độc liếc Dương Tiễn một cái, dẫn đệ tử Xiển giáo về Côn Luân Sơn.

Lão xin Đạo Tổ xử phạt Dương Tiễn, kết quả Đạo Tổ không thèm để ý đến lão.

Có thể thấy Đạo Tổ rất kiêng dè Tam Kim Ô.

Cứ chờ đấy, đợi bản tôn bọn họ trở về, xem Tam Kim Ô còn kiêu ngạo thế nào, đến lúc đó nhất định phải khiến Dương Tiễn sống không được, chết không xong.

Lúc Phong Thần lượng kiếp, không nên nghĩ đến việc bắt Dương Tiễn về Xiển giáo, chiếm đoạt khí vận Thiên Đình, mà nên phái người tập kích, trực tiếp xử lý Dương Tiễn.

Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé ngày xưa, giờ đây lại gây ra phiền phức lớn cho Xiển giáo, thật đáng ghét.

"Chờ đã, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Lý Tĩnh, Na Tra, đều liên quan đến vụ án, áp giải về Thiên Đình thẩm tra." Dương Tiễn khinh thường liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lạnh giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nhìn vào Tử Tiêu Cung Lệnh bài trong tay Dương Tiễn, lão không tin Dương Tiễn không hiểu ý của Đạo Tổ.

Dương Tiễn đương nhiên hiểu, nhưng hắn có thể giả vờ không hiểu.

Vương Mẫu hiện tại còn chưa nhận được Tử Tiêu Cung Lệnh, còn chưa hạ lệnh, hắn hành sự theo lệnh trước đó của Vương Mẫu, rất hợp lý mà.

Muốn cứ thế dẹp yên chuyện này sao, nghĩ gì vậy.

Nam Cực Tiên Ông có thể chịu được thẩm vấn, không biết Vân Trung Tử có chịu nổi không.

Xiển giáo muốn dẹp yên chuyện này, cũng phải xem hắn có đồng ý không.

Đây cũng là một cơ hội tốt để rèn luyện Trầm Hương, để Trầm Hương tự mình nhìn rõ bộ mặt giả dối của Xiển giáo.

"Áp giải." Dương Tiễn nhếch miệng cười trêu tức, ta chính là không hiểu, có bản lĩnh thì ngươi nói ra, đích thân chứng thực Đạo Tổ thiên vị Xiển giáo, xử sự bất công.

Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa thì hộc một ngụm máu già.

Sớm biết vậy đã không đưa Tử Tiêu Cung Lệnh cho Dương Tiễn, vốn là muốn dằn mặt Dương Tiễn, không ngờ Dương Tiễn lại chơi

trò giả ngốc.

“Giáo chủ, không được, không thể để Dương Tiễn áp giải chúng ta vào Thiên Lao, trong tay hắn có Tiên Thiên Ma Khí.

Ta có thể chống lại sự xâm thực của Tiên Thiên Ma Khí, nhưng Vân Trung Tử và bọn họ chưa chắc đã chịu được, lỡ như khai ra hết mọi chuyện thì tiêu.” Nam Cực Tiên Ông vội vàng truyền âm cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi, nhưng đám vương bát đản của Tiệt giáo kia mong giết được bọn họ còn không hết, đã ra tay bắt giữ bốn người Nam Cực Tiên Ông.

Công khai trở mặt, ngược lại còn cho Dương Tiễn lý do ra tay, tên vương bát đản này dầu muối không ăn.

Không còn cách nào khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể đi trước một bước đến Thiên Đình, để Vương Mẫu thả người.

Dương Tiễn không động, ngược lại nhìn về phía Trư Bát Giới, ngươi là cái que khuấy phân, lúc này không khuấy một chút sao?

Ta hiện tại đang giúp Quy Nhất Giáo các ngươi trút giận đó.

Bọn họ là tử địch, đấu qua đấu lại, đấu ra ăn ý, Trư Bát Giới hiểu ý, mặt dày mày dạn chạy đến ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Sư thúc, rốt cuộc là có chuyện gì?” Trư Bát Giới chặn Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Sau này nói cho ngươi sau.” Nguyên Thủy Thiên Tôn rất vội, nhưng Đinh Hương đã bái nhập môn hạ của Trư Bát Giới, bọn họ còn cần tiếp xúc với Đinh Hương, quan hệ giữa Nam Cực Tiên Ông và Trư Bát Giới duy trì không tồi, lão cũng không tiện nổi giận.

“Sư thúc, ngài nói đi mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại sư

huynh của ta sao lại tức giận như vậy?

Nghe nói là Độ Ách sư huynh của ta muốn hại Na Tra, không thể nào, nhân phẩm của Độ Ách sư huynh của ta, cả Hồng Hoang đều công nhận....” Trư Bát Giới nói liến thoắng, cứ chặn không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phiền muốn chết, mắt thấy Dương Tiễn áp giải Nam Cực Tiên Ông và bọn họ về Thiên Đình, không nhịn được nữa, gầm lên: “Ngươi tránh ra cho ta.” “Sư thúc, ngài làm gì vậy, ta đâu có đắc tội với ngài, ngài quát ta làm gì?” Trư Bát Giới vẻ mặt vô tội.

Chương 609

Mắt thấy Dương Tiễn và bọn họ đi ngày càng xa, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, trực tiếp ra tay với Trư Bát Giới.

"Sư thúc, ngài có ý gì?

Ta cung kính hỏi ngài, ngài lại ra tay với ta, có phải là khinh người quá đáng?" "Lẽ nào sư thúc cho rằng đại sư huynh của ta đóng cửa sám hối, đệ tử Quy Nhất giáo của ta có thể tùy ý sỉ nhục?" Trư Bát Giới nổi giận, lấy ra Cửu Xỉ Đinh Bá muốn đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Lợn ngu, cút đi cho ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa vội vừa giận, không thèm giả vờ nữa, cùng Trư Bát Giới đại chiến.

Nhưng điều lão không ngờ là, con lợn ngu này để ngăn cản lão đã thật sự liều mạng, Pháp Tướng Thiên Địa, Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến, Ngao Chiến Chi Pháp, đều dùng hết.

Thêm vào đó, bốn người Trầm Hương cũng là những kẻ gan to bằng trời, lại dám giúp Trư Bát Giới ra tay với lão.

Đặc biệt là Thất Ngôn Huyết Chú của Ngao Xuân, quả thật khó đối phó, trong một lúc lão thật sự không thoát ra được.

Không còn cách nào khác, lão chỉ có thể để Ngọc Đỉnh chân nhân giúp đỡ, ngăn cản Trư Bát Giới và bọn họ, vội vàng đuổi theo đến Thiên Đình.

Nhưng vẫn chậm một bước, Dương Tiễn đã áp giải Nam Cực Tiên Ông và bọn họ vào Thiên Lao, mà lão đi tìm Vương Mẫu, để Vương Mẫu hạ lệnh thả người cần thời gian.

Lúc này lão chỉ có thể cầu nguyện Vân Trung Tử và bọn họ kiên

trì được.

Trong Thiên Lao, bốn người Nam Cực Tiên Ông bị giam riêng, Dương Tiễn trực tiếp lờ đi Lý Tĩnh và Na Tra, cũng không quan tâm đến Nam Cực Tiên Ông, tên này đạo tâm quả thật vững chắc.

Na Tra và Lý Tĩnh chắc chắn không tiếp xúc được với bí mật cốt lõi, thẩm vấn cũng vô ích.

Vậy thì, chỉ còn lại Vân Trung Tử.

"Ta cho ngươi một cơ hội, nói cho ta biết Vân Hải Tiên Môn và Xiển giáo có quan hệ gì, Vân Hải Tiên Môn ẩn náu ở đâu?" Trong phòng giam Vân Trung Tử, Tiên Thiên Ma Khí trong lòng bàn tay Dương Tiễn cuồn cuộn, từng chút một tiếp cận Vân Trung Tử.

"Ngươi đừng làm bậy, ta không biết, ngươi đi hỏi Nam Cực Tiên Ông đi." Vân Trung Tử mắt lộ vẻ sợ hãi, lựa chọn đẩy Nam Cực Tiên Ông ra làm lá chắn, dù sao Nam Cực Tiên Ông cũng chịu được.

Trước đó lão đã nghe Nam Cực Tiên Ông nói, biết Dương Tiễn sẽ dùng Tiên Thiên Ma Khí ép cung, tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tận mắt nhìn thấy Tiên Thiên Ma Khí, vẫn không nhịn được mà sinh lòng sợ hãi.

Dù sao lão cũng cảm thấy mình mười phần thì có đến tám chín phần không chịu nổi, lão vẫn có tự biết mình, bị hạn chế bởi căn nguyên, cả đời này của lão cơ bản đã đến đỉnh, lão cảm thấy Chuẩn Thánh trung kỳ cũng đủ rồi, nằm thẳng, ăn bám mặc kệ đời.

Từ điểm này có thể thấy, lão không có đạo tâm kiên định, không có quyết tâm nỗ lực vươn lên, không có sự kiên trì liều mạng tranh giành.

"Hừ, ta xem ngươi có thể cứng miệng đến lúc nào, hy vọng ngươi cũng may mắn như Nam Cực Tiên Ông." Dương Tiễn tự nhiên không

tin, trực tiếp đánh Tiên Thiên Ma Khí vào nguyên thần của Vân Trung Tử.

Tên này suốt ngày bám theo sau mông Nam Cực Tiên Ông chơi trò âm mưu, sao có thể không biết gì?

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết của Vân Trung Tử vang vọng trong phòng giam, hai mắt đỏ ngầu, đau khổ chống lại đủ loại cám dỗ biến hóa từ Tiên Thiên Ma Khí, đủ loại dục vọng và cảm xúc tiêu cực ẩn giấu trong lòng, bị phóng đại vô hạn.

"Tại sao, Hoàng Long cũng có thể vào Thập Nhị Kim Tiên, mà ta không thể." "Phiên Thiên Ấn, ta, ta." "Không, ta không muốn nhập ma." "…" Vân Trung Tử gầm lên dữ tợn, làm ra sự kháng cự cuối cùng.

"Nói ra, nói cho ta biết về Vân Hải Tiên Môn, ta sẽ rút ma khí ra." Dương Tiễn từ từ dụ dỗ.

"Không, ta không biết." Ngũ quan của Vân Trung Tử đã biến dạng, vẫn cắn răng không nói, vì lão biết, nếu bán đứng Xiển giáo, lão ngay cả cầu chết cũng là xa xỉ.

Nếu là Quảng Thành Tử và bọn họ có lẽ sẽ không sao, nhưng lão ở Xiển giáo, vốn đã không được coi trọng, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không nương tay với lão.

"Hừ, vậy để xem ngươi có thể kiên trì được không, một khi thành ma, người người kêu đánh." Dương Tiễn nhíu mày, trong lòng bốc lên một ngọn lửa giận, rõ ràng môn nhân Xiển giáo từng người một đều không ra gì, thế mà trong chuyện này lại từng người một cứng miệng, khiến hắn càng tò mò, Xiển giáo rốt cuộc đang mưu đồ gì.

Cuối cùng, Vân Trung Tử vẫn không chịu nổi, nhập ma.

"Chết, các ngươi đều chết cho ta, Phiên Thiên Ấn là của ta, Bàn

Cổ Phiên cũng là của ta, đều là của ta." Vân Trung Tử trở thành nô lệ của dục vọng, bị dục vọng chi phối, mà dục vọng này, chủ yếu là tham lam.

Đúng lúc này, Lão Lục đi vào: "Nhị gia, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến." "Đáng tiếc, lão đến muộn một bước.

Tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ, kẻ nhập ma, người người được phép tru diệt, áp giải đến Trảm Yêu Đài xử trảm." Dương Tiễn cười lạnh, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đến sớm một bước, Vân Trung Tử còn có hy vọng, có lẽ thật sự đã kiên trì được.

Hại muội muội của Dương Tiễn ta, là phải trả giá.

Nếu như đó là một kẻ có trách nhiệm, có chí tiến thủ thì thôi, đằng này lại là tên vô dụng hèn nhát Lưu Ngạn Xương.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này hắn liền không khống chế được sát tâm.

Giấu Vân Hải Tiên Môn đi phải không, không cho Dương Thiền trong sạch phải không, vậy ta sẽ phế từng người một môn nhân Xiển giáo các ngươi, xem các ngươi có thể nhẫn đến lúc nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng xông vào, liền thấy Vân Trung Tử toàn thân ma khí sôi trào, bị Mai Sơn Lục Huynh Đệ áp giải.

"Hỗn xược, các ngươi dám tàn hại đệ tử của bản tọa như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, định ra tay, trước đó đã nghe Nam Cực Tiên Ông nói, Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma Khí ép cung.

Vân Trung Tử nhập ma, tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến Dương Tiễn.

"Ngũ giáo đã là quá khứ, Thiên Đình hiện nay còn chưa đến lượt ngươi giương oai.

Nếu ngươi muốn thử hình pháp Thiên Lao, cứ việc ra tay.” Dương Tiễn tiến lên, che chắn trước mặt Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng không dám ra tay, tên vương bát đản này gan to bằng trời, thật sự dám bắt lão.

“Tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ, kẻ nhập ma, người người được phép tru diệt, áp giải đến Trảm Yêu Đài xử quyết.” Dương Tiễn quay đầu ra hiệu cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này thật sự rất muốn chửi mẹ, bây giờ ngươi mới biết tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ, vương bát đản, ti bỉ vô sỉ.

“Chờ đã, chuyện Vân Trung Tử nhập ma rất kỳ quặc, trước đó còn bình thường, sao vào Thiên Lao một lúc lại nhập ma, bản tọa yêu cầu điều tra triệt để.” Nguyên Thủy Thiên Tôn chặn Mai Sơn Lục Huynh Đệ lại.

“Sau khi trừ ma, chúng ta tự nhiên sẽ điều tra.” Lão Lục mang theo vài phần trêu tức.

“Hỗn xược, Tịnh Thế Bạch Liên ở trên người ngươi, ngươi rõ ràng có thể giúp lão khu trừ ma khí, tại sao không cứu?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

“Tại sao ta phải cứu?

Không phải nghĩa vụ của ta?” “Muội muội của ta không trêu chọc các ngươi, tại sao các ngươi lại tính kế nàng?

Vân Hải Tiên Môn không xuất hiện, không sao, ta sẽ phế từng người một môn nhân Xiển giáo các ngươi.” “Vân Trung Tử chỉ là bắt đầu.” Ánh mắt Dương Tiễn lạnh lẽo, một tay túm lấy áo Nguyên Thủy Thiên Tôn, kéo đến gần, kề vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn, giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương, sát ý ngút trời không hề che giấu.

“Xiển giáo của ta không hại Dương Thiền.” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn khó coi, chỉ có thể cứng miệng, tên súc sinh nhỏ này sao lại giống Thông Thiên, chơi không lại thì lật bàn, ra tay đen tối với môn nhân Xiển giáo.

“Ngươi coi ta là kẻ ngốc sao?

Ta mặc kệ ngươi có nhận hay không, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ nhận.” “Áp giải.” Dương Tiễn cười lạnh lùng.

“Chờ đã, ngươi hiện tại không phải Tư Pháp Thiên Thần, không có tư cách xử lý chuyện này?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cứ chặn không cho đi.

“Nhị gia không có tư cách, nhưng chúng ta có tư cách.

Thiên Tôn không có tư cách quản chuyện Thiên Đình chứ?” “Hơn nữa đây là pháp chỉ của Đạo Tổ, kẻ nhập ma, người người được phép tru diệt, Thiên Tôn chẳng lẽ muốn chống lại pháp chỉ của Đạo Tổ, công khai bao che đệ tử?” Lão Lục hoàn toàn không sợ, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, có Nhị gia ở đây, lão già này có thể làm gì hắn?

“Phóng túng, ngươi là cái thá gì, cũng xứng nói chuyện với bản tọa như vậy.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, cảm thấy uy nghiêm bị khiêu khích.

“Ngươi lại là cái thá gì, đây là Thiên Đình, ngươi ở đây ra vẻ cái gì.

Lại đây, có gan thì động vào ta một cái thử xem.” Lão Lục trực tiếp đưa đầu qua, khiêu khích trần trụi.

“Ta phải nhắc nhở Thiên Tôn, động đến thần linh Thiên Đình, Nhị gia với tư cách là một trong Lục Ngự của Thiên Đình, có quyền ra tay bảo vệ thần linh Thiên Đình.” Khang Lão Đại ung dung nói một câu.

Bàn tay giơ lên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, uất ức lại hạ xuống.

Chương 610

"Tránh ra một bên, còn cản trở chúng ta làm án, đừng trách chúng ta bắt ngươi." Lão Lục ngẩng đầu, trực tiếp đâm sầm qua bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến lên một bước, đang định tiếp tục kéo dài thời gian, Nam Cực Tiên Ông đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn cứu ra, vội vàng chạy đến: "Ý chỉ của Vương Mẫu nương nương, đưa Vân Trung Tử đến Lăng Tiêu Bảo Điện." Dương Tiễn nhíu mày, tốc độ của lão già này cũng nhanh thật.

Nhưng mà, đây cũng là điều hắn muốn, tìm chút việc cho Trầm Hương làm, để Trầm Hương tự mình nhìn rõ bộ mặt của Xiển giáo.

Vân Trung Tử loại hàng này, giết cũng không làm Xiển giáo đau ngứa gì.

"Hừ, ta xem ngươi giết thế nào." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý cười lạnh.

Dương Tiễn không để ý, dẫn Mai Sơn Lục Huynh Đệ, áp giải Vân Trung Tử đến Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các vị thần nhìn thấy Vân Trung Tử toàn thân ma khí cuồn cuộn, đều sắc mặt đại biến.

Bị Ma Tổ La Hầu tàn phá hai lần, Hồng Hoang sớm đã hình thành thói quen nghe đến ma là biến sắc.

Đặc biệt là các vị thần Thiên Đình về cơ bản đều đã tham gia Phong Thần lượng kiếp, trận ma tế khiến sinh linh Hồng Hoang trực tiếp mất đi hơn phân nửa, đến nay nghĩ lại vẫn còn thấy sống lưng lạnh toát.

“Nương nương, Vân Trung Tử nhập ma, tất là do Dương Tiễn gây ra.

Lần trước ta bị bắt vào Thiên Lao, Dương Tiễn đã dùng Tiên Thiên Ma Khí bức hại ta, chỉ là đạo tâm ta vững chắc, không để Dương Tiễn được như ý.” “Dương Tiễn lạm dụng tư hình, tâm địa ác độc, dùng Tiên Thiên Ma Khí bức hại các vị thần, đầu độc Hồng Hoang, xin nương nương minh xét.” Nam Cực Tiên Ông tiến lên cáo trạng.

Lời này vừa ra, các vị thần đều trừng lớn mắt, không dám tin nhìn về phía Dương Tiễn.

“Hừ, chứng cứ đâu, ngươi chỉ có cái miệng không, liền muốn vu khống Nhị gia.

Chúng ta vẫn luôn ở bên cạnh, không thấy Nhị gia dùng cái gì gọi là Tiên Thiên Ma Khí.” Mai Sơn Lão Lục mở miệng.

“Vậy ngươi nói Vân Trung Tử sao lại nhập ma?” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Ta làm sao biết được, lão đột nhiên tự mình nhập ma.

Bên Linh Sơn, Da Gia không phải cũng như vậy, đột nhiên nhập ma mà chết, lẽ nào cũng là Nhị gia làm?” “Ngươi thấy hợp lý không?

Tay của Nhị gia có thể vươn vào Linh Sơn, còn dùng Tiên Thiên Ma Khí bức hại Da Gia?

Ngươi muốn vu khống Nhị gia cũng tìm một lý do hợp lý một chút đi.” “Nếu không phải Nhị gia dùng Tịnh Thế Bạch Liên áp chế ma khí, Vân Trung Tử sớm đã tự bạo mà chết rồi.” Lão Lục bĩu môi, trực tiếp nói đen thành trắng, Nhị gia ngược lại còn trở thành ân nhân của Vân Trung Tử.

Vừa hay chuyện Da Gia nhập ma tự bạo trước đó, cho bọn họ cớ

để ngụy biện.

"Lời này nói có lý, có chuyện của Da Gia trước đó, Linh Sơn có hai vị Thánh Nhân tọa trấn, cũng không phát hiện ra manh mối, chẳng lẽ ma đạo lượng kiếp sắp đến, Vân Trung Tử cũng trúng chiêu." Thái Bạch Kim Tinh mở miệng khuấy nước.

"Không thể nào, lúc Vân Trung Tử vào Thiên Lao còn bình thường, mọi người đều tận mắt nhìn thấy, chắc chắn là Dương Tiễn giở trò." Nam Cực Tiên Ông cắn chặt không buông.

"Chứng cứ đâu?" Lão Lục trêu tức nhún vai.

"Vậy ngươi có chứng cứ gì chứng minh không phải Dương Tiễn làm?" Nam Cực Tiên Ông hỏi ngược lại.

"Lời này của ngươi nói rất vô lý, ta còn nói là ngươi làm đấy, ngươi có chứng cứ gì chứng minh không phải ngươi làm?" Lão Lục bĩu môi.

Hai người cứ thế ở trên Lăng Tiêu Bảo Điện cãi nhau.

"Đủ rồi." Vương Mẫu mở miệng cắt ngang hai người.

"Chuyện nhập ma không phải chuyện nhỏ, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Còn có chuyện giữa Độ Ách Thiên Tôn và Tam Đàn Hải Hội Đại Thần, chính thần Thiên Đình tự tàn sát lẫn nhau, còn ra thể thống gì." "Chuyện này do Tư Pháp Thần Điện phụ trách, điều tra rõ ràng với tốc độ nhanh nhất." Vương Mẫu nói.

"Nương nương, các vị thần của Tư Pháp Thần Điện cũng có liên quan, để bọn họ điều tra lại không thích hợp sao?

Mất đi sự công chính." "Ta nói vạn nhất, vạn nhất là bọn họ làm, để bọn họ điều tra, chân tướng vĩnh viễn không thể lộ ra." Nam Cực

Tiên Ông mở miệng phản đối.

"Vậy ngươi nói để ai điều tra?" Vương Mẫu không vui nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông liếc một vòng, môn nhân Quy Nhất giáo và môn nhân Tiệt giáo loại trừ, lão mới nói không công chính, để môn nhân Xiển giáo phụ trách cũng không thích hợp.

Còn những người khác, sợ hãi Dương Tiễn, chưa chắc đã dám điều tra sâu.

Vậy thì chỉ có Trầm Hương và bọn họ, mấy đứa này gan lớn, lại có thù với Dương Tiễn, chắc chắn sẽ thiên vị bọn họ.

"Nương nương, Trầm Hương và bọn họ mới lên Thiên Đình, không thuộc về bất kỳ phe nào, có thể bảo đảm công chính nhất." "Hơn nữa, các vị thần không hài lòng việc bọn họ vừa vào Thiên Đình đã được bổ nhiệm làm Tứ phẩm chính thần, vừa hay cho bọn họ một cơ hội lập công." Nam Cực Tiên Ông nói.

Trầm Hương và mấy người khác mắt sáng lên, điều tra Dương Tiễn, chuyện này bọn họ rất vui lòng làm.

Vạn nhất điều tra ra chuyện xấu gì của Dương Tiễn, vậy thì sướng rồi.

"Nương nương, chúng thần nguyện vì Thiên Đình hiệu lực, phụ trách chuyện này." Ngay lập tức, bốn người đều đứng ra biểu thái.

Trư Bát Giới không động, gã và Dương Tiễn có thù sâu như biển máu, cả Hồng Hoang đều biết, nếu gã đứng ra điều tra Dương Tiễn, ý vị đã thay đổi.

Dù sao Trầm Hương và bọn họ là đệ tử của gã, gã có đứng ra hay không cũng vậy.

Vương Mẫu nhíu mày, không trả lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, tiến lên nói: "Dương Tiễn, còn không mau lấy Tử Tiêu Cung Lệnh ra giao cho Vương Mẫu." Ý của câu này là lấy Đạo Tổ ra gây áp lực với Vương Mẫu, để Vương Mẫu đồng ý.

Dương Tiễn lạnh lùng liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, vẫn lấy Tử Tiêu Cung Lệnh ra.

"Đạo Tổ bảo ngươi đem Tử Tiêu Cung Lệnh trả về Tử Tiêu Cung." Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt sắc bén nhìn Vương Mẫu, ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

Vương Mẫu rất không vui, nhưng Đạo Tổ là chỗ dựa lớn nhất của họ, không thể chống lại.

"Trầm Hương, Ngao Xuân, Kim Ca, Hoan Muội nghe chỉ, toàn quyền phụ trách điều tra chuyện này." Vương Mẫu không cam lòng hạ lệnh, hóa thành cầu vồng rời đi, cầm Tử Tiêu Cung Lệnh bay về phía hỗn độn ngoài trời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Dương Tiễn, đắc ý cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu rời đi.

Thánh Nhân của Xiển giáo không có ở đây thì sao, cũng không phải ngươi có thể tùy ý tác oai tác quái.

"Nam Cực Tiên Ông chỉ tội ngươi, vậy chúng ta phải điều tra ngươi, theo chúng ta đến Thiên Lao, chúng ta muốn khám xét ngươi." Trầm Hương đắc ý ngẩng đầu đi đến trước mặt Dương Tiễn, có chút ý tứ của kẻ tiểu nhân đắc chí.

Cơ hội tốt như vậy, phải sỉ nhục Dương Tiễn một chút.

Các vị thần xem mà vui, bốn tiểu tử này gan thật lớn.

Dương Tiễn không nói gì, ngoan ngoãn đi đến Thiên Lao.

Bốn người vây quanh Dương Tiễn lục soát, yêu cầu Dương Tiễn lấy hết pháp bảo ra.

Dương Tiễn dang tay phối hợp.

"Như vậy không dễ tra, cởi hết quần áo ra." Ngao Xuân còn ác hơn.

"Tình hình gì vậy?" Độ Ách chân nhân trong nhà tù bên cạnh xem mà ngây ngẩn.

"Gặp Sư bá, Vương Mẫu nương nương để chúng ta phụ trách điều tra." Ngao Xuân mang theo vài phần đắc ý, qua thả Độ Ách chân nhân ra.

Kim Ca và Hoan Muội cũng đi thả Na Tra và Lý Tĩnh ra.

Chương 611

Một đám người vây quanh Dương Tiễn, đòi Dương Tiễn cởi truồng.

"Hừ, Trầm Hương, các ngươi là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, làm hành động tiểu nhân này, người mất mặt không phải ta, mà là Hậu Bạt Đại Thần." Dương Tiễn không hề lay động, mang theo vài phần khinh thường nhìn Trầm Hương.

Đây quả thực là hành động tiểu nhân, không thể lên mặt bàn, bốn người nhất thời không tiện ép buộc nữa.

"Lý Tĩnh, ngươi là súc sinh, hãm hại ta, đáng đời ngươi bị con trai truy sát." "Cả Hồng Hoang này, không tìm ra được kẻ nào ti tiện vô sỉ, ác độc đê hèn hơn ngươi." "…" Độ Ách chân nhân chửi Lý Tĩnh không tiếc lời, thậm chí muốn giết Lý Tĩnh.

Trầm Hương và mấy người vội vàng kéo hai người ra.

Na Tra đứng bên cạnh, nháy mắt với Dương Tiễn: "Ta biết ta bị tính kế rồi, ta cố ý phối hợp với bọn họ, giúp ta đến Hãm Không Sơn Vô Để Động bắt Bạch Mao Ngọc Thử Tinh." Dương Tiễn khẽ gật đầu không để ý.

Đúng lúc này, Nam Cực Tiên Ông và Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn Vân Trung Tử vào: "Dương Tiễn, còn không dùng Tịnh Thế Bạch Liên cứu Vân Trung Tử." "Liên quan gì đến ta, các ngươi hãm hại ta còn muốn ta cứu người, nghĩ gì vậy, biết xấu hổ chút đi." Dương Tiễn mỉa mai cười một tiếng.

Nam Cực Tiên Ông trừng lớn mắt, rốt cuộc là ai không biết xấu hổ, có phải hãm hại ngươi hay không, chính ngươi không biết sao.

Tên này ngày càng không biết xấu hổ, Nam Cực Tiên Ông điên cuồng nháy mắt với Trầm Hương và bọn họ, nguyên thần của Vân Trung Tử đã sắp hoàn toàn ma hóa, bọn họ thật sự không có bản lĩnh cứu Vân Trung Tử.

"Ta ra lệnh cho ngươi cứu Vân Trung Tử." Trầm Hương nhận ra ánh mắt của Nam Cực Tiên Ông, mở miệng nói.

"Trầm Hương, ngươi không phải nghĩ rằng lông gà thật sự có thể dùng làm lệnh tiễn chứ?" "Xem cái bộ dạng tiểu nhân đắc chí của ngươi kìa, giống hệt Lưu Ngạn Xương, cũng xấu xí, cũng ngu xuẩn, bị người ta dắt mũi." "Nhớ kỹ ngươi là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, nhất cử nhất động đều đại diện cho bộ mặt của Hậu Bạt Đại Thần, đừng làm những chuyện tiểu nhân, làm mất mặt Hậu Bạt Đại Thần." "Người tốt mà ngươi nghĩ chưa chắc đã là người tốt, tự mình dùng tâm mà xem, Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung, Huyền Đô." Dương Tiễn nói xong, xoay người rời đi.

Còn ở lại, hắn lo mình không khống chế được mà đánh Trầm Hương một trận, đồ mất mặt.

Trầm Hương bị mắng mặt mày tái mét, nghi ngờ nhìn Nam Cực Tiên Ông, hắn tự nhiên nghe ra ý trong lời của Dương Tiễn, Nam Cực Tiên Ông không phải người tốt.

Muốn điều tra chuyện này, bảo bọn họ đến Thủ Dương Sơn hỏi Huyền Đô.

"Các ngươi đừng bị hắn dẫn dắt, đừng để hắn ảnh hưởng đến suy nghĩ của các ngươi, cứ làm theo suy nghĩ của mình, nếu không chắc chắn sẽ bị hắn lừa." "Ta nói cho các ngươi biết, Vân Trung Tử nhập ma chính là do hắn làm, chỉ là ta không có chứng cứ.

Trước đây hắn đã gieo Tiên Thiên Ma Khí cho ta, ta có thể thề với Thiên Đạo." "Còn Huyền Đô, nổi tiếng bao che khuyết điểm, chắc

chắn đứng về phía Độ Ách." Nam Cực Tiên Ông mặt đầy phẫn nộ, miệng thì mắng Dương Tiễn, thực ra vẫn là đang dẫn dắt Trầm Hương và bọn họ.

Kim Ca và Hoan Muội nhíu mày, không vui nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Bọn họ đã từng ở chung với Huyền Đô đại sư bá một thời gian, Huyền Đô đại sư bá còn cứu bọn họ, sao có thể dung túng Nam Cực Tiên Ông nói xấu Huyền Đô đại sư bá.

"Nói bậy bạ gì đó, nhân phẩm của đại sư huynh ta, cả Hồng Hoang đều biết, đức hạnh và nhân phẩm không thể chê vào đâu được.

Nam Cực Tiên Ông ngươi danh tiếng thế nào, cũng có mặt mũi ở đây nói xấu đại sư huynh ta." Độ Ách chân nhân tức đến giậm chân.

"Phóng túng, sao dám bất kính với phó giáo chủ Xiển giáo của ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt, một luồng uy áp mạnh mẽ ép về phía Độ Ách chân nhân, thân thể Độ Ách chân nhân không tự chủ mà run rẩy, nhưng ánh mắt lại bất khuất nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy sự vô lý như vậy, Trầm Hương và Ngao Xuân cũng nhíu mày.

"Chúng ta còn phải điều tra, xin Thiên Tôn đừng nhúng tay." Trầm Hương tiến lên một bước, chắn trước mặt Độ Ách chân nhân.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cao ngạo phất tay áo, kiêu ngạo dẫn Vân Trung Tử rời đi.

Vừa hay va phải Trư Bát Giới đi vào, may mà lúc nãy Trư Bát Giới không ở đây, nếu không chắc chắn lại phải đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận.

Pháp bảo lợi hại đều bị Nguyên Thủy mang đi rồi, chiến đấu lực

của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không mạnh.

Quyết tử chiến đấu đến cùng, đối đầu với Trư Bát Giới và bốn người Trầm Hương, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chắc đã chiếm được lợi thế.

Nguyên Thủy để lại Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là để chơi âm mưu quỷ kế, nếu thất bại, Nguyên Thủy Thiên Tôn chết thì thôi, cùng lắm là trả giá một chút, ngưng tụ lại một tôn thiện thi.

Tam thi thực ra chính là phân thân của Thánh Nhân, nhưng lại có sự khác biệt với phân thân.

Tam thi mang thiện niệm, ác niệm, tự ngã niệm của Thánh Nhân, nên có tư tưởng độc lập.

Tam thi chết, tam niệm quay về bản thể Thánh Nhân, lại trảm ra là được, cùng lắm là lãng phí một ít thiên tài địa bảo đỉnh cấp để tạo ra thân thể cho nó.

Tam niệm của Thánh Nhân cũng rất mạnh, căn nguyên của tam thi không đủ không thể chịu đựng được.

Ngoài ra, căn nguyên quyết định tu vi của tam thi, giới hạn của tam thi là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng nếu căn nguyên không đủ, không thể chịu đựng được sức mạnh lớn như vậy.

Tam thi chết, đối với Thánh Nhân mà nói, chỉ là lãng phí một ít thiên tài địa bảo đỉnh cấp mà thôi.

Thiên đình Lục Thánh sở dĩ để lại tam thi, cũng là để khi bế quan, để tam thi trông coi giáo phái.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nghèo quen rồi, thiện thi của Chuẩn Đề, lúc Phong Thần lượng kiếp bị Khổng Tuyên đánh nát, sau này cũng không nỡ dùng thiên tài địa bảo để tái tạo.

Lão Tử bọn họ đến Hỗn Độn, mang tam thi đi cũng vô ích, bề ngoài mỗi người để lại một thi, thực tế e là cả ba thi đều để lại.

Dù sao Dương Tiễn cũng nghĩ như vậy, lần trước đưa Kim Ca và Hoan Muội đến Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung, hắn đã cảm nhận được khí tức của tự ngã thi của Lão Tử, Đạo Đức Thiên Tôn.

Cho nên, Dương Tiễn vẫn luôn âm thầm điều tra tung tích của tự ngã thi và ác thi của Nguyên Thủy.

"Sư huynh, huynh không sao chứ?

Dương Tiễn có làm gì huynh không?" Trư Bát Giới quan tâm đi đến bên cạnh Độ Ách chân nhân.

"Không có, các ngươi nhất định phải điều tra rõ ràng, ta muốn Lý Tĩnh tên tiểu nhân này chết." Độ Ách chân nhân nghiến răng nghiến lợi nhìn Lý Tĩnh.

"Nghe thấy chưa, phải điều tra rõ ràng." Trư Bát Giới nhìn về phía bốn người Trầm Hương.

Độ Ách chân nhân cũng là người thật thà, có thể khiến Độ Ách chân nhân tức giận đến mức này, có thể thấy Lý Tĩnh thật sự không phải người, Độ Ách chân nhân chắc chắn bị hãm hại.

"Độ Ách sư đệ, ngươi hà tất...." Nam Cực Tiên Ông xen vào, cố gắng dẫn dắt Trầm Hương và bọn họ.

"Câm miệng, ra ngoài, để bọn họ tự điều tra." Trư Bát Giới không thiện chí cắt ngang lời Nam Cực Tiên Ông, Trầm Hương và bọn họ không hiểu, chứ gã biết lão già này không phải loại tốt lành gì.

"Cứ điều tra theo suy nghĩ của các ngươi, đừng để người khác ảnh hưởng." Trư Bát Giới dặn dò một tiếng, kéo Nam Cực Tiên Ông ra ngoài.

Trầm Hương và mấy người ở trong Thiên Lao tra hỏi.

Bọn họ còn chưa hiểu rõ tình hình, hỏi Na Tra, Lý Tĩnh và Độ Ách chân nhân một lượt mới hiểu ra chuyện.

Lý Tĩnh cắn chết là hợp mưu với Độ Ách chân nhân, muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa Na Tra, Độ Ách chân nhân muốn cướp bản nguyên của Na Tra.

Độ Ách chân nhân thì phủ nhận, nói hoàn toàn không biết chuyện này, y và Da Gia quan hệ rất tốt, Da Gia chết, Lý Tĩnh đến an ủi y, lúc đó y còn khá cảm động, kết quả đang nói chuyện, Na Tra liền xông đến.

Na Tra thì nói là có người báo cho hắn, còn là ai, Na Tra không muốn bán đứng.

Thấy Na Tra ngu ngốc giảng nghĩa khí như vậy, Lý Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế, cho dù Na Tra nói ra Bạch Mao Ngọc Thử Tinh cũng không thay đổi được gì, Nhiên Đăng sẽ giấu Bạch Mao Ngọc Thử Tinh đi, không ai tìm được.

Không tìm được Bạch Mao Ngọc Thử Tinh, không thể chứng minh Na Tra bị lừa.

Vũng nước bẩn này, Độ Ách chân nhân không rửa sạch được.

Dương Tiễn đáng chết, nếu không phải Dương Tiễn xen vào một chân, sao có những chuyện này, Độ Ách chân nhân sớm đã bị bắt đến Côn Luân Sơn rồi.

Độ Ách chân nhân trong tay, Huyền Đô nào dám phóng túng như vậy.

Còn về phần hắn, chuyện hắn và Na Tra quyết liệt, cả Thiên Đình

đều biết, Na Tra muốn giết hắn, hắn muốn giết Na Tra có gì không đúng, nói đi nói lại, đây là chuyện nhà của bọn họ, cùng lắm là danh tiếng của hắn bị hủy hoại.

Chương 612

Ừm, vốn dĩ hắn cũng không có danh tiếng tốt gì, không sao cả.

Trầm Hương và mấy người cũng được chứng kiến Lý Tĩnh tệ hại đến mức nào, người như vậy thành tiên, quả thực là sỉ nhục thần tiên.

Bốn người thương nghị một hồi, để Lý Tĩnh và Độ Ách chân nhân ở lại Thiên Lao chờ kết quả điều tra, sau đó cùng Na Tra rời đi.

Ra khỏi Thiên Lao, mấy người thương nghị một hồi, Kim Ca và Hoan Muội định đến Thủ Dương Sơn một chuyến, bọn họ vẫn tin tưởng Huyền Đô đại sư bá hơn.

"Rốt cuộc là ai nói cho ngươi, ngươi còn không tin chúng ta sao, chúng ta chắc chắn sẽ giữ bí mật cho ngươi." Trầm Hương và Ngao Xuân vây quanh Na Tra, thực ra mấu chốt của chuyện này chính là người đã báo cho Na Tra, xem kẻ đó có cố ý dẫn dắt Na Tra, vu khống Độ Ách chân nhân hay không.

"Các ngươi đừng quản nữa, ta biết ta bị tính kế rồi, Độ Ách chân nhân vô tội, ta có tính toán của ta." Na Tra lắc đầu.

Bạch Mao Ngọc Thử Tinh e là sớm đã trốn đi rồi, Dương Tiễn đến Vô Để Động e là cũng không tìm được.

Mà sở dĩ hắn để Dương Tiễn đến Vô Để Động, thực ra là muốn tặng Dương Tiễn một cơ duyên.

Trước đây hắn đã phát hiện một tòa tiên thiên trận pháp trong Vô Để Động, nhưng hắn không phá được.

Ngay cả hắn cũng không phá được tiên thiên trận pháp, bên trong chắc chắn có đồ tốt.

Sự hình thành của Vô Để Động, có thể là vì thứ đó.

“Ý ngươi là Xiển giáo nói dối, bọn họ cố ý hãm hại Độ Ách chân nhân, nhưng tại sao bọn họ lại làm vậy?” Trầm Hương và Ngao Xuân vừa kinh ngạc vừa không hiểu.

“Đây cũng là điều ta muốn biết, nên ta cố ý phối hợp với bọn họ.

Bọn họ đã thích lợi dụng ta, vậy thì cứ để bọn họ lợi dụng cho đủ, ta giả ngốc trà trộn vào nội bộ của bọn họ.” “Các ngươi cứ coi như không biết, các ngươi điều tra việc của các ngươi, ta làm việc của ta.” Na Tra lắc đầu nói.

“Ngươi không phải cũng là đệ tử Xiển giáo sao, bọn họ muốn làm gì, trực tiếp nói cho ngươi không phải là được, sao còn phải lợi dụng ngươi?” Ngao Xuân rất không hiểu.

“Chỉ có thể nói mưu đồ của bọn họ rất lớn, sợ tiết lộ, còn có bọn họ không tin tưởng ta.” “Năm đó bọn họ lừa dối ta, bức chết mẹ ta, bọn họ ít nhất phải chịu một nửa trách nhiệm.

Sư phụ của ta không chịu được, luôn khuyên ngăn ta, ta lại không nghe, đều tại ta ngu xuẩn.” Nói xong, Na Tra tự tát mình một cái.

Đều nói ma giỏi mê hoặc lòng người, bọn họ lại kém gì, là môn nhân Xiển giáo, đã phóng đại mặt tối ích kỷ trong lòng hắn vô hạn.

Bây giờ hắn thật sự hối hận rồi, nếu có thể làm lại, hắn không cần gì cả, chỉ cần mẹ.

“Ta nợ sư phụ của ta, nhưng không nợ Xiển giáo.

Xiển giáo ngày càng cực đoan, để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn.

Sư phụ của ta không chịu được, mấy lần khuyên ngăn, đổi lại là hết lần này đến lần khác bị phạt.” “Sư phụ của ta đã nguội lòng, ẩn cư ở Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động.

Bọn họ đã đề phòng sư phụ ta, bài xích sư phụ ta, tự nhiên cũng không tin tưởng ta." "Bọn họ coi ta là kẻ ngốc, lợi dụng ta như năm đó.

Lần này ta muốn bọn họ phải trả giá." Na Tra nắm chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên ánh sáng hận thù.

Sau khi tỉnh ngộ, hắn cũng hận thấu cái Xiển giáo mục nát bẩn thỉu này.

Trầm Hương và Ngao Xuân nhìn nhau, không ngờ Xiển giáo lại như vậy, Na Tra lại hận Xiển giáo đến thế.

"Vậy Nam Cực Tiên Ông trước mặt chúng ta hiền lành hòa ái là giả vờ?

Lão tốt với chúng ta, chẳng lẽ cũng là đang lợi dụng chúng ta?" Trầm Hương có chút không muốn tin.

Nam Cực Tiên Ông quả thực đối xử rất tốt với họ, đưa tin tức, tài nguyên tu luyện, giúp họ không ít.

Nói Nam Cực Tiên Ông lợi dụng họ, nhưng họ có cái gì đâu, Nam Cực Tiên Ông có thể lợi dụng họ cái gì?

Họ dường như chỉ có thân phận là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần là có thể lấy ra được.

"Không biết, nhưng Nam Cực Tiên Ông chắc chắn không có ý tốt, có lẽ là muốn lợi dụng các ngươi đối phó Dương Tiễn, hoặc có âm mưu lớn hơn." "Tóm lại lời lão nói, các ngươi không thể tin hoàn toàn." "Các ngươi xem môn nhân Xiển giáo, có ai ưa không?" "Thiên Đình ghét bỏ, bên Linh Sơn, Quan Âm, Hoan Hỷ Phật, đều danh tiếng xấu." Na Tra lắc đầu.

"Vậy chuyện Nam Cực Tiên Ông nói Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma Khí cũng là giả?" Ngao Xuân nói.

“Cái này có thể là thật, còn nhớ lần trước chúng ta tiêu diệt Huyết Lệ Ma Thánh không, Dương Tiễn giữ lại một ít Tiên Thiên Ma Khí cũng không phải không có khả năng.” “Lần trước Nam Cực Tiên Ông bị giam vào Thiên Lao, cũng đã cáo trạng Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma Khí tra tấn.” “Nhưng đây không phải là trọng điểm các ngươi nên quan tâm.

Dương Tiễn đã dám làm, thì không thể để các ngươi tìm được chứng cứ.

Điều các ngươi nên quan tâm là, tại sao Dương Tiễn không dùng Tiên Thiên Ma Khí với người khác, mà chỉ dùng với môn nhân Xiển giáo.” “Tại sao Dương Tiễn lại nhắm vào môn nhân Xiển giáo.” Na Tra nói.

“Vậy tại sao?” Ngao Xuân gãi đầu, ánh mắt trong veo lại ngây ngô.

“Trước đây Dương Tiễn nói Bách Hoa Tiên Tử bị một thế lực tên là Vân Hải Tiên Môn sai khiến, tính kế Tam Thánh Mẫu, mà Vân Hải Tiên Môn có quan hệ với Xiển giáo.” “Nhưng Nam Cực Tiên Ông đã phủ nhận, nói là Dương Tiễn tự biên tự diễn, muốn giải thoát cho Tam Thánh Mẫu.

Hơn nữa sau này Vân Hải Tiên Môn không xuất hiện nữa.

Chuyện này các ngươi có thể đi hỏi Ngưu Ma Vương, hắn đã tham gia, còn có Khai Minh Tiên Quân cũng tham gia một phần.” “Dương Tiễn các loại nhắm vào Xiển giáo, có lẽ là muốn ép Vân Hải Tiên Môn hiện thân.

Ta đã từng điều tra, trước Phong Thần lượng kiếp, quả thực đã tồn tại Vân Hải Tiên Môn, và có quan hệ với Nguyên Thủy Thánh Nhân.” “Có lẽ Dương Tiễn nói thật, cũng có lẽ Dương Tiễn quả thực muốn giải thoát cho Tam Thánh Mẫu.” Na Tra nói.

Lần đầu tiên nghe những điều này, Trầm Hương và Ngao Xuân đều rất chấn động.

Hai người cùng nhau đến phủ của Trư Bát Giới để sắp xếp lại, tiện thể đợi Kim Ca và Hoan Muội trở về.

Ngoài trời Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn Quảng Thành Tử đến.

Đạo Tổ dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô hóa giải ma khí trong cơ thể Vân Trung Tử.

"Bần đạo cũng chỉ có thể hóa giải ma khí trong cơ thể lão, nhưng ma tính đã gieo xuống, chỉ có Tịnh Thế Bạch Liên mới có thể hoàn toàn thanh trừ ma tính, nếu không, sau này lão rất dễ tẩu hỏa nhập ma." Đạo Tổ lắc đầu, đã đấu với La Hầu nhiều năm như vậy, ngài biết rõ ma khó đối phó đến mức nào.

"Đa tạ Đạo Tổ." Nguyên Thủy Thiên Tôn rất bất đắc dĩ, nói thế cũng như không nói, Dương Tiễn sẽ cho mượn Tịnh Thế Bạch Liên mới có quỷ, chỉ có thể để Vân Trung Tử sau này tự mình chú ý.

Bên kia, Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung, Kim Ca và Hoan Muội đến thăm Huyền Đô.

"Đại sư bá, Độ Ách sư bá rốt cuộc là có chuyện gì?" Sau một hồi hàn huyên, Kim Ca nói ra ý định.

"Mưu đồ của Xiển giáo quá lớn, nhưng thực lực của Xiển giáo hiện nay có hạn, tự mình không chống đỡ được, nên muốn Quy Nhất giáo giúp bọn họ." "Nhưng sư tổ của các ngươi không đồng ý, lần trước Quảng Thành Tử nói năng bất kính với sư tổ các ngươi, chính là vì không đàm phán được." "Nhưng bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định, lần này muốn vu khống Độ Ách, dùng Độ Ách uy hiếp Quy Nhất giáo vào cuộc.

May mà Dương Tiễn xen vào một chân, cứu được Độ Ách." "Xiển giáo vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, ngày càng không có điểm dừng, hoàn toàn không niệm tình tam giáo ngày xưa, dùng âm mưu quỷ kế tính kế người nhà, đây chính là nguyên nhân lần này ta tức giận như vậy." Huyền Đô vẫn còn tức giận nói.

Kim Ca và Hoan Muội nhìn nhau, lời của Huyền Đô đại sư bá, họ tin.

"Vậy Xiển giáo rốt cuộc đang mưu đồ gì?" Kim Ca tò mò hỏi.

"Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, tam giáo nguyên bản thị nhất gia.

Xiển giáo có thể vô tình, nhưng ta không thể vô nghĩa." "Chuyện này Quy Nhất giáo sẽ không tham gia, nhưng cũng sẽ không làm chuyện đâm sau lưng Xiển giáo, coi như là tình nghĩa với Xiển giáo, cuối cùng làm một cái kết." "Các ngươi có thể điều tra ra hay không, phải xem bản lĩnh của mình.

Lệnh của Đạo Tổ ta không thể chống lại, Độ Ách xin nhờ các ngươi giúp đỡ chăm sóc." "Sư phụ của các ngươi làm rất tốt, không để các ngươi tu luyện Thiên Đạo pháp tắc." Câu cuối cùng, Huyền Đô nói rất sâu xa.

Thiên Đạo, có lòng riêng, Thiên Đạo dung hợp với Đạo Tổ, còn có thể xem là Thiên Đạo sao?

Có lẽ, Thiên Đạo biến dị này, mới là nguồn gốc của tai nạn thật sự của Hồng Hoang.

Y và sư tôn tình cảm sâu đậm, có thể nói là người hiểu sư tôn nhất.

Chương 613

Y không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng y cảm nhận được, sư tôn rất bối rối, rất nhiều chuyện, muốn làm, lại không dám làm.

Rõ ràng trong lòng có thiện niệm, nhưng cuối cùng làm ra chuyện lại là ác.

Dường như đang sợ hãi điều gì, kiêng dè điều gì, không thể thoát ra.

Người có thể khiến sư tôn không thể phản kháng, chỉ có Thiên Đạo, chỉ có Đạo Tổ.

Chuyện này, sư tôn tham gia vào, nhưng đó có thật sự là suy nghĩ của sư tôn không?

Sư tôn để lại thiện thi Thái Thượng Lão Quân, thực ra đã biểu lộ quá nhiều, đang ngầm gợi ý cho y.

Đó không phải là điều sư tôn muốn làm, suy nghĩ của Thái Thượng Lão Quân, mới là suy nghĩ thật sự của sư tôn.

Sư tôn đều không thoát ra được, mà y cũng đã tu luyện Thiên Đạo pháp tắc, có lẽ một ngày nào đó cũng sẽ giống như sư tôn, bị ép làm những việc mình không muốn.

Mà Trư Bát Giới là may mắn, năm đó tuy bị đày xuống trần gian, tu vi bị phế, nhưng cũng có được cơ hội chuyển sang tu Đại Đạo pháp tắc.

Đây cũng là nguyên nhân năm đó y và Thái Thượng Lão Quân không ra tay giúp đỡ, bọn họ đều hy vọng Trư Bát Giới có thể thoát ra.

Đối với Trư Bát Giới là kiếp nạn, nhưng cũng là một cơ hội.

Trư Bát Giới rất thông minh, có lẽ cũng đã nhận ra điều gì đó, không cần bọn họ nhắc nhở, đã tự mình chuyển sang tu Đại Đạo pháp tắc.

Thu nhận mấy người đệ tử, cũng không để ai tu luyện Thiên Đạo pháp tắc.

Chuyện này, chỉ có thể hiểu ngầm không thể nói ra, một khi bị Thiên Đạo phát hiện, sẽ là tai họa diệt đỉnh.

Làm quá rõ ràng, cũng sẽ bị Đạo Tổ phát hiện.

Cho nên, y không dám chuyển sang tu Đại Đạo pháp tắc, cũng không có dũng khí tự phế tu vi.

Dù sao, đã cày cuốc mấy chục vạn năm, mới có được tu vi như ngày hôm nay, sao nỡ lòng nói phế là phế.

"Sư bá nói gì vậy, chúng con nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ Độ Ách sư bá." Kim Ca thật lòng khâm phục Huyền Đô đại sư bá.

Xiển giáo vô tình như vậy, Huyền Đô sư bá vẫn có thể làm được có nghĩa.

Từng có lúc Nhân Tộc coi Huyền Đô sư bá là kẻ phản bội, Nhân Tộc Thánh Phụ Lăng Tiêu Thánh Nhân đã khai trừ Huyền Đô sư bá khỏi nhân tịch.

Nhưng sau này, không còn ai mắng Huyền Đô sư bá nữa, ngay cả Lăng Tiêu Thánh Nhân cũng không nói xấu Huyền Đô sư bá nữa.

Mọi người chỉ sẽ ngưỡng mộ Lão Tử Thánh Nhân đã thu được một người đệ tử tốt.

Đây có lẽ là sức hấp dẫn của nhân phẩm.

Thực ra mọi người đều biết, năm đó không phải Huyền Đô không muốn cứu Nhân Tộc, mà là Lão Tử không muốn cứu.

Lão Tử ra mặt, Yêu Tộc còn làm sao lấy Nhân Tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, còn làm sao đánh bại Vu Tộc.

Mà Huyền Đô lại không nói ra, duy trì danh tiếng cho Lão Tử, giúp Lão Tử gánh tiếng xấu.

Ngay cả khi bị Nhân Tộc mắng là kẻ phản bội, Huyền Đô cũng không biện giải gì.

Thực ra, Lăng Tiêu cũng là sau này mới phản ứng lại, Huyền Đô năm đó bái Lão Tử làm sư, chưa chắc đã không phải là một cách ép Lão Tử ra tay cứu Nhân Tộc.

Đệ tử phản bội không quản Nhân Tộc, danh tiếng của Lão Tử cũng không khá hơn được.

Cho nên sau này, Lăng Tiêu không còn nói xấu Huyền Đô nữa, thậm chí còn khen ngợi Huyền Đô.

Tình cảm giữa Huyền Đô và Lão Tử là thật, nhưng Huyền Đô chưa chắc đã không phải là đang để lại một con đường lui cho Nhân Tộc.

Vạn nhất bọn họ thua, Đạo Tổ chắc chắn sẽ động đến Nhân Tộc, mà Lão Tử nể mặt Huyền Đô, có lẽ sẽ che chở cho Nhân Tộc một chút.

Kim Ca và Hoan Muội sau khi bái biệt Huyền Đô thì trở về Thiên Đình hội hợp với Trầm Hương, đem lời của Huyền Đô kể lại một lần.

"Hừ, ta biết ngay lũ khốn Xiển Giáo này không có ý tốt, toàn là một đám dã tâm bừng bừng, tham lam vô độ, bọn chúng mà có thể an phận thủ thường mới là chuyện lạ." "Đại sư huynh nhân hậu, nhưng Trư Bát Giới ta thì không làm được, tra, tra ra rồi giết chết bọn chúng." Trư Bát Giới không thể nhịn được nữa.

Cả đời này người hắn kính trọng nhất không phải sư tôn, mà là đại sư huynh.

Xiển Giáo dám bắt nạt đại sư huynh như vậy, hắn nhất định phải báo thù cho đại sư huynh.

"Cái Vân Hải Tiên Môn này có vẻ rất quan trọng, nếu tra ra được, có phải là có thể chứng minh nương ta bị người ta tính kế, có thể rời khỏi Hoa Sơn không?" "Chỉ cần chứng minh Vân Hải Tiên Môn và Xiển Giáo có cấu kết, có phải là có thể xử tội Xiển Giáo không?" Trầm Hương lên tiếng.

"Ừm, về lý thuyết là vậy, nhưng còn phải xem tra ra được những gì." Trư Bát Giới gật đầu.

"Vậy đi, ngươi và Ngao Xuân đi tìm Ngưu Ma Vương hỏi thăm, ta và Hoan muội đi gặp Khai Minh Tiên Quân." Kim Ca nhìn Trầm Hương nói.

"Được." Trầm Hương gật đầu, bốn người chia nhau hành động.

Kim Ca và Hoan Muội đến phủ Khai Minh Tiên Quân, mới biết Khai Minh Tiên Quân và Đại Công Tước Chủ đều đã đến Dao Trì bầu bạn với Vương Mẫu.

Suy nghĩ một chút, hai huynh muội chạy đến Dao Trì cầu kiến.

"Hai đứa trẻ này chắc là đã biết chuyện Vân Hải Tiên Môn, đến tìm ta hỏi thăm." "Dương Tiễn nói không sai, cứ để chúng tự mình đi xem rõ bộ mặt của Xiển Giáo, tránh để bị Nam Cực Tiên Ông tiếp tục lừa gạt, cho chúng nhớ đời." "Dương Tiễn mãi không đột phá, để mấy đứa trẻ này đi tra, biết đâu mèo mù vớ cá rán thì sao, như tiểu hồ ly mèo mù vớ cá rán phát hiện Ngọc Phật Gia là Mặc Linh." "Mấy đứa trẻ này đi tra, Xiển Giáo chắc sẽ càng hoảng loạn, có lẽ sẽ lộ ra sơ hở." Khai Minh Tiên Quân cười nói.

Dù sao ông cũng thấy hai đứa cháu ngoại rất có chí khí, ông cũng chỉ mới Chuẩn Thánh sơ kỳ, tu vi của hai đứa cháu đã sắp đuổi kịp ông rồi.

Nhất là Kim Ca, chín chắn ổn trọng, tâm tính cực tốt, dù sao ông cũng thấy có chí khí hơn Trầm Hương.

Nếu không có Dương Tiễn dốc hết tâm sức đốc thúc, thành tựu của Trầm Hương bây giờ chắc chắn không bằng Kim Ca, Hoan Muội.

Tính cách Trầm Hương có quá nhiều thiếu sót, cũng khổ cho Dương Tiễn.

"Để chúng vào đi." Vương Mẫu cũng rất hài lòng với Kim Ca và Hoan Muội, cuối cùng cũng không uổng phí một phen khổ tâm của họ, cũng có thể ăn nói với Chức Nữ.

Hai đứa trẻ có chí khí, là có thể xoay chuyển vụ bê bối Chức Nữ tư phàm này của Thiên gia.

Giống như Dao Cơ và Dương Tiễn, bây giờ ai còn dám nói Dao Cơ không phải, đều đang ghen tị Dao Cơ sinh được một đứa con trai tốt.

Ở Hồng Hoang, thực lực vĩnh viễn vượt lên trên trật tự.

Chỉ cần đủ mạnh, trật tự sẽ không thể ràng buộc, thậm chí có thể thay đổi trật tự.

Mà sau khi Kim Ca và Hoan Muội vào, còn chưa đợi Vương Mẫu bọn họ nói chuyện, Dao Trì đột nhiên rung chuyển một trận, Chức Nữ lại đốt cháy nguyên thần, cưỡng ép phá vỡ cấm chế mà Vương Mẫu thiết lập, chạy ra ngoài.

"Con của ta." Chức Nữ mắt đầy nhớ nhung, lệ như suối tuôn, chạy tới ôm lấy Kim Ca và Hoan Muội.

“Nương, người...” Kim Ca ngẩn người.

“Nương, con nhớ người lắm.” Hoan Muội không quan tâm nhiều như vậy, người mẹ ngày đêm mong nhớ xuất hiện trước mắt, nước mắt nháy mắt nhòe đi, ôm chặt lấy mẹ, sợ rằng đây là một giấc mơ, giây tiếp theo mẹ sẽ biến mất.

“Ngươi...” Mấy người Khai Minh Tiên Quân suýt chút nữa tức chết, nha đầu chết tiệt này, lại dám đốt cháy nguyên thần chạy ra, phá hỏng bố cục của bọn họ, quan trọng hơn là, ngươi không biết nguyên thần bị thương rất khó hồi phục sao.

Tu vi của Chức Nữ trực tiếp rơi xuống Thái Ất Kim Tiên, thương thế nguyên thần không hồi phục, đừng hòng nâng cao tu vi.

Cũng may là Thiên Đình không có gì nhiều, chỉ có bàn đào kéo dài tuổi thọ là nhiều nhất.

Chương 614

Nếu không, Chức Nữ về cơ bản có thể chờ tuổi thọ hao hết mà chết.

“Nha đầu chết tiệt, không có chút trí nhớ nào, vẫn tùy hứng vọng động như vậy, mau điều tức đi, đừng để thương thế thêm trầm trọng.” Khai Minh Tiên Quân vừa tức vừa đau lòng, đi tới kéo Chức Nữ ra, đưa cho Chức Nữ một giọt Tam Quang Thần Thủy khó khăn lắm mới có được.

“Con, con thật sự quá nhớ con, con tưởng các người thật sự xử tử Kim Ca, Hoan Muội rồi, đột nhiên có cảm giác huyết mạch tương liên xuất hiện, con liền muốn ra xem thử.” Chức Nữ áy náy cúi đầu.

Bài học tư phàm hạ giới vẫn còn sờ sờ trước mắt, bây giờ nàng lại tùy hứng vọng động, dường như nàng chỉ biết phạm sai lầm, chỉ biết gây thêm phiền phức.

“Ai, trong mắt ngươi, chúng ta nhẫn tâm độc ác, lục thân không nhận như vậy sao?” Khai Minh Tiên Quân ngàn lời vạn chữ nghẹn ở cổ họng, hóa thành một tiếng thở dài.

“Không, không phải, con chỉ sợ Dương Tiễn.” Chức Nữ vội vàng giải thích, cha mẹ nàng sẽ không, nhưng Dương Tiễn thì có.

“Ngươi...” “Thôi vậy, ngươi mau điều tức đi.” Khai Minh Tiên Quân nhất thời không thể phản bác, quả thật Dương Tiễn đối ngoại ác danh vang dội.

“Ngoại công, rốt cuộc là sao?

Nương con không chết, vậy cha con thì sao?” “Lần trước người nói với chúng con là giả, sao người lại lừa chúng con?” Kim Ca tương

đối bình tĩnh, một tay níu lấy Khai Minh Tiên Quân, trong lúc cấp bách, ngoại công cũng gọi ra rồi.

Khai Minh Tiên Quân có chút lúng túng, nhưng cũng vui mừng vì đứa trẻ này cuối cùng cũng chịu gọi ông là ngoại công.

"Không, chuyện cha ngươi ta không lừa các con, không, súc sinh đó không xứng, hắn đã bị Dương Tiễn giết, hồn tiêu phách tán, tro bụi tan biến, Dương Tiễn không giết hắn, ta cũng sẽ giết hắn, Dương Tiễn để hắn chết quá dễ dàng." Khai Minh Tiên Quân nghiến răng, hận thấu xương.

"Lưu Ngạn Xương đức hạnh thế nào, các con cũng đã thấy, Ngưu Lang tên súc sinh đó, còn không bằng Lưu Ngạn Xương, không tin các con hỏi mẹ các con xem." Khai Minh Tiên Quân tiếp tục nói.

Kim Ca và Hoan Muội nhìn về phía Chức Nữ, Chức Nữ im lặng gật đầu, nàng dù có ngốc đến đâu, cũng đã tỉnh ngộ, Ngưu Lang ngay từ đầu đã lợi dụng nàng.

Hối hận sao, cũng không, Ngưu Lang là cặn bã, nhưng hai đứa con nàng thật sự rất yêu thương.

Nếu được làm lại, vì hai đứa con, có lẽ nàng vẫn sẽ bằng lòng bị Ngưu Lang lợi dụng.

Thấy mẹ cũng thừa nhận cha là một tên cặn bã, tâm trạng của Kim Ca và Hoan Muội nhất thời phức tạp đến cực điểm.

Dù sao đó cũng là cha của họ, nhưng nếu cha như Lưu Ngạn Xương vô lý dây dưa với họ, vì đạt mục đích mà không có giới hạn, họ phải làm sao đây.

Dương Tiễn giết cha, giúp họ giải thoát, nhưng dù sao đó cũng là cha của họ.

"Được rồi, tên súc sinh đó đã chết không thể chết hơn được nữa,

bây giờ các con nghĩ cũng vô dụng, nếu các con dám tìm Dương Tiễn báo thù, ta sẽ tự tay diệt các con, ta không có loại cháu ngoại không phân biệt phải trái trắng đen như các con." Thái độ của Khai Minh Tiên Quân vô cùng kiên quyết.

"Nhưng trước đây không phải người bảo chúng con tìm Dương Tiễn báo thù, chính người cũng đủ kiểu nhắm vào Dương Tiễn, bây giờ sao lại bênh vực Dương Tiễn rồi." Hoan Muội mắt đầy khó hiểu.

"Còn không phải là do nương các con tùy hứng, phá hỏng bố cục của chúng ta sao." Khai Minh Tiên Quân hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Chức Nữ.

Kim Ca chau mày, đột nhiên, mày giãn ra, nghĩ thông suốt điều gì đó: "Cho nên, không phải ngoại tổ phụ cứu chúng ta, mà là Dương Tiễn căn bản không giết chúng ta." "Không sai." Khai Minh Tiên Quân hài lòng gật đầu, thằng nhóc này quả thật thông minh: "Thực ra chuyện này, phải trách sư phụ của các con." "A?

Trong chuyện này còn có việc của sư phụ con sao?" Kim Ca lần này có chút ngơ ngác.

"Năm đó sau khi Dương Tiễn phát hiện nương ngươi tư phàm hạ giới, vốn định bí mật bắt nương ngươi về Thiên Đình, ém nhẹm chuyện này." "Không ngờ lại bị Trư Bát Giới phát hiện, các con cũng rõ ân oán giữa hai người bọn họ, cộng thêm năm đó chính Ngọc Đế đã đày Trư Bát Giới xuống phàm trần, đọa vào thai lợn." "Chuyện này làm lớn, vừa có thể báo thù Ngọc Đế, vừa có thể làm khó Dương Tiễn, Dương Tiễn không còn cách nào, chỉ có thể ra tay độc ác, dùng Thiên Nhãn tấn công qua mặt Trư Bát Giới, bề ngoài để các con hồn tiêu phách tán, thực tế đã thu đi hồn phách của các con." "Dương Tiễn cũng bị Trư Bát Giới chọc giận, ra tay nặng với Trư Bát Giới, lần đầu các con gặp Trư Bát Giới ở Tịnh Đàn Miếu, thương thế của Trư Bát

Giới vẫn chưa lành." Sự việc đã đến nước này, cũng không thể giấu được nữa, Khai Minh Tiên Quân nói ra sự thật.

"Dương Tiễn tốt bụng vậy sao?" Kim Ca tỏ ra nghi ngờ, hình tượng Dương Tiễn trong lòng hắn là thật sự tàn nhẫn độc ác, năm xưa suýt chút nữa đã giết chết Tôn Ngộ Không sư bá, nhiều lần trọng thương sư phụ.

"Mắt thấy chưa chắc đã là thật, Dao Cơ công chúa vẫn luôn cảm thấy mắc nợ Ngọc Đế, cho nên Dương Tiễn lên Thiên Đình thay mẹ trả nợ, các con là chắt của Ngọc Đế, Dương Tiễn sao có thể hạ sát thủ." "Thực tế, từ nhỏ trải qua biến cố gia đình, cha mẹ không còn, một mình mang theo muội muội lớn lên, Dương Tiễn rất khao khát tình thân, quan hệ với Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương rất tốt." "Dương Tiễn chính mình đã trải qua, từ góc độ này, cũng sẽ không ra tay độc ác với các con." Khai Minh Tiên Quân cười lắc đầu.

"Vậy, vậy trước đây sao người lại xúi giục chúng con hận Dương Tiễn?" Kim Ca càng khó hiểu.

"Năm đó Dương Tiễn cũng chỉ là đứa trẻ sáu tuổi, còn mang theo một muội muội bốn tuổi, chịu đủ khổ cực, có được thành tựu hôm nay, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của thù hận chống đỡ." "Sau khi chuyện Tam Thánh Mẫu bị phanh phui, Dương Tiễn định để Trầm Hương đi lại con đường năm xưa hắn đã đi, chúng ta nghĩ, lùa một con dê cũng là lùa, lùa cả đàn dê cũng là lùa, liền gửi các con đi." "Sự thật chứng minh rất hữu dụng, các con có thể trưởng thành nhanh như vậy, lòng hận thù với Dương Tiễn công không thể không kể." "Dương Tiễn hết lần này đến lần khác sỉ nhục các con, đó là đang gây áp lực cho các con, không để các con lơi lỏng, nếu không với bản lĩnh của Dương Tiễn, các con thật sự cho rằng hắn không bắt được các con sao?" "Kể cả việc các con bái nhập môn hạ của Hậu Bạt đại thần, đều do Dương Tiễn kế hoạch sẵn, còn nhớ năm xưa các con làm sao

đến Tịnh Đàn Miếu, làm sao gặp được Trư Bát Giới không?" "Đó không phải là các con mèo mù vớ cá rán, mà là Hao Thiên Khuyển như chăn dê đuổi các con đến Tịnh Đàn Miếu, ở Hồng Hoang duy nhất có thể bảo vệ các con, bịt miệng các thần, chỉ có môn hạ của Hậu Bạt đại thần." Khai Minh Tiên Quân tiếp tục nói.

Kim Ca và Hoan Muội nhìn nhau, một trận lúng túng, bọn họ không ít lần chửi rủa Dương Tiễn.

"Còn nhớ các con trúng đạo của Vĩnh Hằng Ma Thần, Huyền Đô cứu các con không, không phải là Huyền Đô cứu các con, mà là Dương Tiễn gửi các con qua đó." Đại Công Tước Chủ tiếp lời.

"Cái này, cho nên Huyền Đô sư bá cũng biết?" Hoan Muội kinh ngạc nói.

"Lão Quân biết, với quan hệ của Lão Quân và Huyền Đô, Huyền Đô có lẽ cũng biết, Dương Tiễn gửi các con qua đó, Huyền Đô không biết cũng thành biết rồi." "Còn có trước đây các con vào Phong Đô Quỷ Vực và Thái Sơn Quỷ Vực, cũng là Hao Thiên Khuyển và Mai Sơn Lục Huynh Đệ cố ý đuổi các con đi, năng lực thực chiến của các con quá kém, mà Vu tộc thiện chiến, mượn tay Vu tộc để rèn luyện các con." "Các con hết lần này đến lần khác bị Dương Tiễn đánh, lẽ nào các con không phát hiện, các con chưa bao giờ có nguy hiểm đến tính mạng sao, cuối cùng Dương Tiễn luôn vì một vài lý do mà rút lui." Đại Công Tước Chủ tiếp tục nói.

Kim Ca há miệng, nhất thời không biết nói gì, Dương Tiễn đối với bọn họ quả thật dụng tâm lương khổ, nhưng bọn họ không ít lần chửi rủa Dương Tiễn.

"Vậy sư nương và Tứ công chúa Đông Hải thì sao?" Đột nhiên, ánh mắt Kim Ca sáng lên, Dương Tiễn không phải là kẻ khát máu, bọn họ đều có thể sống sót, vậy sư nương và Tứ công chúa có phải cũng...

“Đừng nói ra ngoài, lùa cả đàn dê, hà cớ gì không phải là đang rèn luyện Trư Bát Giới bọn họ.” “Năm xưa thủ đoạn Phật môn bức hại gia đình Trư Bát Giới, và bức hại gia đình Dương Tiễn giống hệt nhau, Dương Tiễn ra tay độc ác, lại là cách duy nhất để giải quyết.” “Cũng vì vậy, Lão Quân nợ Dương Tiễn một ân tình lớn, sau này mới giúp Dương Tiễn cứu Trầm Hương.” “Dĩ nhiên, Dương Tiễn cũng không phải không có tư tâm, tiềm lực của Trư Bát Giới không tầm thường, bồi dưỡng một kẻ địch mạnh cho Linh Sơn.” Đại Công Tước Chủ nói.

Những chuyện này, bọn họ cũng là sau này mới biết, Dương Tiễn có thể qua mặt Trư Bát Giới để bảo vệ Kim Ca bọn họ, vậy Noãn Nhị tỷ và Ngao Băng Tâm bọn họ thì sao.

“Hít, cái này...” Kim Ca và Hoan Muội đều tê dại, cho nên, kẻ đại ác nhân mà bọn họ tưởng, mới là người tốt thật sự.

Giờ khắc này, hình tượng Dương Tiễn trong mắt bọn họ trở nên vĩ đại.

“Cứu Trầm Hương là sao?” Hồi lâu, Kim Ca mới hoàn hồn.

“Trầm Hương vào Huyết Hải, bị Dương Tiễn ném vào Sinh Tử Đồ để rèn luyện, đó là Dương Tiễn chuyên môn chuẩn bị cho Trầm Hương, bắt rất nhiều Đại La Kim Tiên nhốt ở bên trong, ép Trầm Hương không ngừng chiến đấu, để lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc.” “Nào ngờ Trầm Hương không có chí khí, lại đạo tâm sụp đổ nhập ma, các con cũng biết, Trầm Hương là do ma chủng hóa thành, ma tính sâu nặng.” “Dương Tiễn dùng Tịnh Thế Bạch Liên phối hợp với Lão Quân, mới triệt để hóa giải ma tính của Trầm Hương, lại để Lão Quân dùng phương pháp luyện đan giúp Trầm Hương tái tạo thân thể, đẩy Trầm Hương vào tuyệt cảnh, đặt vào chỗ chết để tái sinh.” “Trầm Hương từ trong Bát Quái Lô ra, có phải thu hoạch rất lớn, không chỉ

đột phá Chuẩn Thánh, nhục thân cũng đột phá, còn luyện hóa được một luồng Lục Đinh Thần Hỏa bản nguyên." "Ai, Dương Tiễn trải qua cảnh không có cha, lòng mềm nhũn, giao Trầm Hương cho Lưu Ngạn Xương nuôi nấng lớn lên, kết quả tâm tính của Trầm Hương đều bị Lưu Ngạn Xương làm cho lệch lạc." "Dương Tiễn đối với Trầm Hương dốc lòng nhiều nhất, kết quả không có chí khí nhất cũng là Trầm Hương." Khai Minh Tiên Quân lắc đầu, nhắc đến chuyện này, ông cũng đau lòng cho Dương Tiễn.

Mệt tâm mới là mệt thật sự.

Kim Ca và Hoan Muội nghe mà cũng có chút đau lòng cho Dương Tiễn, quả thật, lúc đầu tâm tính của Trầm Hương rất kém, lười biếng, tự cho là đúng, chỉ biết cười đùa.

Nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

Hóa ra không phải Trầm Hương thay đổi, mà là bị Dương Tiễn từng chút một uốn nắn.

Cữu cữu tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng không tìm được, Trầm Hương còn suốt ngày chửi rủa Dương Tiễn, thật sự cảm thấy không đáng cho Dương Tiễn.

Ặc, nhưng bọn họ cũng không ít lần chửi.

"Vậy Tiểu Ngọc thì sao?" Hoan Muội rất mong đợi nhìn Khai Minh Tiên Quân, Tiểu Ngọc vẫn luôn là một khúc mắc trong lòng bọn họ, Tiểu Ngọc đã cứu bọn họ, nhưng sau đó Tiểu Ngọc lại làm những chuyện đó.

"Tiểu hồ ly ban đầu là nhắm vào đăng tâm Bảo Liên Đăng, kết quả lại động lòng thật với Trầm Hương, ở Tịnh Đàn Miếu lúc đó, Trầm Hương cả ngày quấn quýt bên Tiểu Ngọc, chìm đắm trong tình cảm nam nữ, không cầu tiến." "Không để Trầm Hương đau đớn một phen,

Trầm Hương không sửa đổi được, cho nên Dương Tiễn đã bắt lão hồ ly, để lão hồ ly ép Tiểu Ngọc trộm đi đăng tâm Bảo Liên Đăng, phản bội Trầm Hương, để Trầm Hương đau đớn một phen." "Sự thật chứng minh rất hiệu quả." Khai Minh Tiên Quân lắc đầu, tình yêu thứ này, quả thật là thuốc độc, chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao.

"Tiểu hồ ly thông minh hơn các con nhiều, nàng tự mình phát hiện ra sự thật, giúp Dương Tiễn rèn luyện các con." Khai Minh Tiên Quân cảm thán một tiếng.

"Con biết ngay mà, Tiểu Ngọc sẽ không hại chúng ta." Hoan Muội rất vui, đó là tiểu tỷ muội tốt nhất của nàng.

"Cho nên, chúng ta bị các người sắp xếp đến bên cạnh Trầm Hương, Ngao Xuân sớm đã quen biết Trầm Hương, Tiểu Ngọc là nhắm vào đăng tâm, vậy Đinh Hương thì sao." "Đợi đã, không đúng, trước đây Đinh Hương bị Tiểu Ngọc bắt đi, người lo lắng nhất là Xiển Giáo, Đinh Hương là do Xiển Giáo sắp xếp đến." Kim Ca đột nhiên co rút đồng tử.

"Không sai, Dương Tiễn để Tiểu Ngọc bắt Đinh Hương, chính là để câu cá, câu ra Đinh Hương đến từ phe nào." "Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều tâm cơ sâu sắc, nhưng vì Đinh Hương, bọn họ vẫn mạo hiểm bại lộ mà hành động, có thể thấy Đinh Hương đối với bọn họ vô cùng quan trọng." "Để ngăn bị Dương Tiễn phát hiện, bọn họ không tiếc tính kế Thất Tiên Nữ để kiềm chế sự chú ý của Dương Tiễn, có thể thấy bọn họ lợi dụng Đinh Hương chắc chắn có mưu đồ lớn, Đinh Hương không thể có sai sót." "Bọn họ tưởng rằng tính kế rất tinh vi, thực tế chúng ta vẫn luôn biết, Dương Tiễn đã làm thủ đoạn, sau đó cố ý thả Đinh Hương đi, tiếp tục câu cá lớn." "Nếu không các con nghĩ các con thật sự có thể cứu được Lưu Ngạn Xương và Đinh Hương sao?

Đó là Dương Tiễn cố ý thả đi, thả Lưu Ngạn Xương, chỉ là để che mắt người đời, chỉ thả một mình Đinh Hương thì quá rõ ràng." Khai Minh Tiên Quân lắc đầu cười nói.

Đã nói ra rồi, thì nói hết đi.

Kim Ca nghe mà chấn động không thôi, đây mới là âm mưu gia thật sự, tâm cơ mưu lược thật sự sâu không lường được, hắn vẫn còn quá non.

Hồi lâu sau, Kim Ca mở miệng nói: "Chuyện Vân Hải Tiên Môn có phải là thật không?" "Là thật." Khai Minh Tiên Quân gật đầu.

"Tam Thánh Mẫu quả thật bị Vân Hải Tiên Môn đó tính kế, nhưng nương các con thì không, nàng là thật sự tự mình tư phàm động tình, chúng ta định đổ chuyện của nương ngươi lên đầu Vân Hải Tiên Môn, như vậy mới có thể tẩy trắng, diệt sát Vân Hải Tiên Môn để răn đe, để các thần không còn gì để nói." "Ta từng ở Nam Hải tận mắt chứng kiến Dương Tiễn và người của Vân Hải Tiên Môn chiến đấu, một người trong đó bị Dương Tiễn trọng thương, nhưng hai người liên thủ, đến Dương Tiễn cũng phải kiêng dè, buộc phải rút lui." "Tiếc là, lần đó không bắt được, người của Vân Hải Tiên Môn từ đó liền trốn đi." Khai Minh Tiên Quân rất tiếc nuối.

"Mạnh vậy sao, hai người đã có thể ép lui Dương Tiễn." Kim Ca kinh hãi, hắn quá rõ Dương Tiễn mạnh đến mức nào, một đám người bọn họ vây công Dương Tiễn đều bị Dương Tiễn đủ kiểu hành hạ.

Hai người đã có thể ép lui Dương Tiễn, chẳng phải là mạnh hơn cả Tôn Ngộ Không sư bá sao.

Chương 615

"Đó đều là lão quái vật từ trước Vu Yêu lượng kiếp, là nhân vật trong ba ngàn hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung năm xưa, ba ngàn hồng trần khách đó, không ai là đơn giản." "Nam Cực Tiên Ông các con rất hiểu, lúc đó còn không đủ tư cách trở thành hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, những lão quái vật đó nếu không phải tự giết hại lẫn nhau, tham gia vào Vu Yêu lượng kiếp chết thảm trọng, bây giờ đâu đến lượt Nam Cực Tiên Ông bọn họ nhảy nhót." "Theo lời Dương Tiễn, chủ của Vân Hải Tiên Môn đó tên là Cửu Thiên Huyền Tôn, dưới có Âm Dương nhị lão, Huyền Hoàng tam thừa và Tứ lão tiên, chúng ta gặp là Nhân Giác và Địa Minh trong Huyền Hoàng tam thừa, đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi." "Cửu Thiên Huyền Tôn và Âm Dương nhị lão ở trên, không chừng là tồn tại cấp Á Thánh." "Chúng ta đã chứng thực, Vân Hải Tiên Môn và Xiển Giáo có quan hệ vô cùng mật thiết." Khai Minh Tiên Quân nói.

Nói xong lại bổ sung: "Các con cũng đừng tự ti, lúc đó Dương Tiễn còn chưa luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Thiên Nhãn cũng chưa tiến hóa, xa không mạnh mẽ như bây giờ." "Nhân Giác hoặc Địa Minh đó, đơn độc đối đầu với Tôn Ngộ Không, chưa chắc đã thắng được." Kim Ca thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là vậy, nếu không, thực lực của Vân Hải Tiên Môn đó quả thực quá đáng sợ.

"Vân Hải Tiên Môn từ đó liền im hơi lặng tiếng, Nhân Giác đó và Bách Hoa tiên tử lén lút có một đứa con, Dương Tiễn bắt Bách Hoa tiên tử, cũng không thể ép Nhân Giác hiện thân." "Không còn cách nào, Dương Tiễn chỉ có thể chuyển mục tiêu sang Đinh Hương và môn nhân Xiển Giáo." "Sự thật ta đều nói cho các con rồi, nhớ kỹ không được nói cho bất kỳ ai, nhất là Trầm Hương bọn họ, đừng phá hỏng

dụng tâm lương khổ của Dương Tiễn, các con làm vậy là đang hại Trầm Hương bọn họ." "Trước đây các con thế nào, sau này tiếp tục như vậy, nhớ kỹ, các con và nương các con muốn đường đường chính chính sống dưới ánh mặt trời, nhất định phải lôi Vân Hải Tiên Môn ra." Khai Minh Tiên Quân vô cùng nghiêm túc dặn dò.

"Chúng con hiểu rồi." Hai huynh muội trịnh trọng gật đầu.

"Con có một chuyện không hiểu, tại sao bọn họ lại phải tính kế Tam Thánh Mẫu?" Kim Ca nói.

"Bọn họ muốn ép Dương Tiễn sửa đổi thiên điều thôi, thiên điều vừa sửa, Thiên Đình tất loạn, nhưng điều bọn họ muốn chắc chắn không chỉ có vậy, còn có mưu đồ lớn hơn, làm Thiên Đình đại loạn chỉ là một mắt xích trong đó." Khai Minh Tiên Quân nói.

Kim Ca nheo mắt, chơi lớn vậy sao, đây mới là tính kế thật sự, loại của bọn họ chỉ là trò trẻ con.

"Ha ha, ngươi rất thông minh, tâm tính cực tốt, nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm, sự thông minh của ngươi, chỉ là thông minh vặt thôi." "Đạo Tổ, ba vị Kim Ô thánh nhân cấp bậc đó mới là tính kế thật sự, bố cục toàn bộ Hồng Hoang, ngươi còn phải học nhiều." "Ngươi có biết ba cuộc tính kế hoàn mỹ, kinh diễm nhất Hồng Hoang không?" Khai Minh Tiên Quân mỉm cười, chính thức chỉ điểm cho đứa cháu ngoại này.

Kim Ca rất thông minh, rất trầm ổn, là một mầm non mưu sĩ tốt.

Bồi dưỡng thành như Dương Tiễn là không thể, căn nguyên của Kim Ca, đời này nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng giỏi mưu lược cũng là một bản lĩnh lớn, Thái Bạch Kim Tinh chẳng phải cũng sống sung túc đó sao.

"Con nghe sư phụ con nói rồi, thứ nhất là Đạo Ma chi tranh, Đạo

Tổ hãm hại chết Càn Khôn lão tổ, Âm Dương lão tổ, trọng thương Dương Mi lão tổ và Ma Tổ La Hầu, giành thắng lợi trong Đạo Ma chi tranh." "Trận thứ hai là Nhân đạo phong thần, Lăng Tiêu thánh nhân ở cuối cùng đột nhiên tuyệt sát, lợi dụng Ma Tổ La Hầu kiềm chế Đạo Tổ, hoàn thành Nhân đạo phong thần, để Nhân đạo phục hồi, phá vỡ mưu đồ của Đạo Tổ muốn dùng Thiên đạo nô dịch Nhân tộc, cũng phá vỡ mưu đồ của Ma Tổ La Hầu dùng Ma đạo nô dịch Nhân tộc." "Trận thứ ba là Tam giáo nhập Tây phương, lập Đại thừa Phật pháp, gác bỏ Tây phương giáo, đoạt khí vận Phật đạo để duy trì Tam giáo." Kim Ca nói.

"Không sai, ba cuộc tính kế này, ngươi từ từ suy ngẫm, sẽ rất có ích cho ngươi." Khai Minh Tiên Quân gật đầu.

Ngay lúc này, Chức Nữ đang điều tức ổn định thương thế mở miệng: "Thực ra, con cũng bị tính kế, có lẽ Vân Hải Tiên Môn đó cũng tham gia vào chuyện của con và Ngưu Lang." "Sao vậy?" Đồng tử Khai Minh Tiên Quân co rút lại.

"Với khả năng của con, căn bản không thể giúp Ngưu Lang tạo ra tiên căn, lúc con mới quen Ngưu Lang, Ngưu Lang là một người phàm triệt để." "Sau đó Ngưu Lang đột nhiên có tiên căn, con hỏi hắn, hắn nói hắn vốn có, nhưng con có thể khẳng định trước đây hắn thật sự không có, chắc chắn là có người giúp hắn tạo ra." "Có lẽ chính là Vân Hải Tiên Môn đó, có lẽ bọn họ định để chuyện của con và Tam Thánh Mẫu cùng lúc bùng nổ, như vậy, ép bệ hạ và Dương Tiễn sửa đổi thiên điều sẽ có nhiều con bài hơn." Chức Nữ nói.

"Chắc chắn là vậy, lũ sâu bọ đáng chết này." Đại Công Tước Chủ nghiến răng, lại hận sắt không thành thép trừng Chức Nữ một cái: "Ngươi mà sớm có được sự thông minh này, sao lại trúng kế." "Được rồi, sự việc đã đến nước này, nói những lời này cũng vô nghĩa." "Có tâm tính kế vô tâm, Dương Thiền chẳng lẽ không thông minh sao,

chẳng phải cũng trúng kế rồi.” Khai Minh Tiên Quân vội vàng giảng hòa.

Kim Ca và Hoan Muội nhìn nhau, nhếch mép, nhà người ta đều là đàn ông làm chủ, nhưng nhà bọn họ hình như là ngoại bà làm chủ, khí thế của ngoại bà rõ ràng mạnh hơn ngoại công nhiều.

Nhìn lại phản ứng của mẹ, dám cãi lại ngoại công, nhưng ngoại bà vừa mở miệng, lập tức sợ hãi cúi đầu, ngoan ngoãn nghe mắng.

Nhưng mà, nghĩ lại cũng thông, ngoại bà là Đại Công Tước Chủ của Thiên Đình, ngoại công làm việc ở Thiên Đình, gần như tương đương với ở rể.

Cuộc sống của ngoại công cũng không dễ dàng gì.

“Vẫn là câu nói đó, chuyện hôm nay tuyệt đối không được tiết lộ, các con muốn báo thù cho mẹ, muốn rửa sạch ô danh, thì hãy cố gắng.” “Thiên điều tuyệt đối sẽ không thay đổi, tương lai phải tự các con đi tranh thủ, cơ hội đã cho các con rồi, nếu các con không nắm bắt được, cũng đừng trách chúng ta xử phạt theo thiên điều.” “Thiên điều là công khí, là nền tảng duy trì sự ổn định của Thiên Đình, tuyệt đối không thể vì các con mà công tư không phân, sửa đổi thiên điều.” “Nói sâu hơn một chút, Thiên Đình không phải của tổ phụ các con, mà là của Đạo Tổ, Thiên Đình xảy ra chuyện, cả nhà chúng ta đều phải xong đời, đạo lý bỏ cái nhỏ giữ cái lớn các con nên hiểu.” Khai Minh Tiên Quân nói vô cùng nghiêm túc.

“Chúng con hiểu rồi.” Sắc mặt Kim Ca và Hoan Muội thay đổi, không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

Ngoại công bọn họ cho họ cơ hội sống sót, đã là nhân nghĩa tận cùng, tự họ không nắm bắt được cơ hội, cũng không thể trách ngoại công bọn họ.

Vốn tưởng có thể thả lỏng một chút, thực tế bọn họ không có đường lui.

"Các con biết sự thật cũng tốt, nhớ kỹ, đi gần Nam Cực Tiên Ông hơn một chút, có lẽ có thể moi ra được gì đó, bề ngoài ta đối đầu với Dương Tiễn, chính là vì việc này." "Nhưng, vì chuyện Thất Tiên Nữ, Nam Cực Tiên Ông đã cảnh giác với ta, còn có, theo dõi chặt chẽ Đinh Hương." Khai Minh Tiên Quân nhắc nhở.

"Vâng, chúng con hiểu rồi." Hai huynh muội vội vàng gật đầu.

"Được rồi, đi đoàn tụ với mẹ các con đi." Vương Mẫu vẫn là mềm lòng, phất tay, kết thúc cuộc nói chuyện.

Hai huynh muội quây quần bên Chức Nữ, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

Cùng lúc đó, Hãm Không Sơn, Vô Để Động.

Dương Tiễn nhảy xuống, thực ra hắn vẫn luôn rất tò mò, Vô Để Động thật sự không có đáy sao, rốt cuộc thông đến đâu.

Nghe nói từng có không ít tu sĩ đến thám hiểm, rất nhiều người vì rơi quá sâu, không bao giờ lên được nữa.

Bạch Mao Ngọc Thử Tinh sống ở Hãm Không Sơn, nhưng không sống trong Vô Để Động, Na Tra lại bảo hắn đến Vô Để Động tìm, dường như đang ám chỉ điều gì đó.

Trước đó hắn cũng đã đến động phủ của Bạch Mao Ngọc Thử Tinh xem qua, bóng dáng cũng không có, chắc chắn đã trốn đi từ lâu.

Cứ rơi xuống, rơi ba ngày ba đêm cũng không thấy đáy.

Dương Tiễn vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi xung quanh, đến ngày thứ hai mươi, đồng tử Dương Tiễn co rút lại, động này nhìn bề ngoài đâu đâu cũng giống nhau, nhưng vì có nhiều tu sĩ đến thám hiểm, để

lại không ít dấu vết.

Ngay vừa rồi, hắn đã nhìn thấy những dấu vết để lại gần miệng động khi mới vào ngày đầu tiên.

Vô Để Động này không thật sự không có đáy, mà là tuần hoàn vô hạn, hai mươi ngày một chu kỳ, ở đây có trận pháp.

Những tu sĩ không ra được, có lẽ là rơi quá sâu, bị cuốn vào vòng tuần hoàn vô hạn của trận pháp, không rơi xuống đáy, cũng không bay lên đỉnh, bị mắc kẹt sống sờ sờ ở bên trong.

Phát hiện ra điều này, Dương Tiễn càng hứng thú, trong Vô Để Động này tuyệt đối có bí mật, vì vậy càng cẩn thận quan sát sự thay đổi xung quanh.

Lại hai mươi ngày trôi qua, quả nhiên lại là một chu kỳ.

Đã là trận pháp, thì phải có trận cơ, trận nhãn, có thể chống đỡ Vô Để Động tồn tại vô số năm tháng, trận cơ tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng kỳ lạ là, từ khi khai thiên đến nay, tồn tại đại năng không ít, những đại năng đó chưa từng đến thám hiểm sao?

Không thể nào không ai phát hiện ra ở đây có trận pháp.

Lẽ nào những đại năng đó đều không thể phá được trận pháp ở đây?

Dương Tiễn cau mày suy nghĩ.

Thực tế, đại năng đến đây thám hiểm rất nhiều, Hồng Quân cũng từng đến.

Chỉ là lúc đó Không Gian Ma Thần Dương Mi lão tổ ở đây, Hồng Quân không phát hiện được gì.

Đây mới là đạo trường thật sự của Dương Mi lão tổ.

Sau Đạo Ma chi tranh, trong ba ngàn hồng trần khách cũng có không ít người đến đây thám hiểm, chỉ là lúc đó tu vi của mọi người đều không cao, tự nhiên cũng không phát hiện được.

Sau này, mọi người cũng đều có suy nghĩ giống Dương Tiễn, cũng mất hứng thú với Vô Để Động, những đại năng thượng cổ không thể nào chưa đến đây thám hiểm, đều không phát hiện được gì, ở đây chắc chắn không có bảo bối.

Chỉ có một số tu sĩ nhỏ, ôm tâm lý may mắn đến thám hiểm, nhiều tu sĩ sau khi xuống thì không lên được nữa, dần dần, cũng gần như không có tu sĩ nào dám đến thám hiểm.

Na Tra từng đến, phát hiện ra dấu vết của trận pháp, nhưng với thực lực của Na Tra, không phá được trận pháp ở đây, thậm chí suýt chút nữa không ra được.

Sau khi đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Na Tra lại đến thử, vẫn không được.

Không còn cách nào, vì cảm niệm ân tình Dương Tiễn bái tế mẹ mình, Na Tra bèn nói cho Dương Tiễn, để Dương Tiễn đến thử.

Suy nghĩ một phen, Dương Tiễn triển khai Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, điên cuồng oanh tạc vách động, kết quả lại phát hiện vách động này cứng đến lạ thường, một kích toàn lực của hắn lại chỉ có thể oanh ra một cái hố nhỏ sâu nửa mét.

Hơn nữa còn có lực phản chấn rất mạnh, nếu không phải nhục thân của hắn đủ mạnh, chắc chắn sẽ bị chấn thương.

Dương Tiễn nhặt một mảnh đá bị oanh xuống xem xét, phát hiện chỉ là đá bình thường.

Lại gần động bích xem xét mới phát hiện, không phải đá có vấn đề, mà là trên động bích này có một tầng pháp tắc chi lực, có ngạnh

chi pháp tắc, phản chấn pháp tắc, còn có tu phục pháp tắc.

Những pháp tắc này tuy đều chỉ là trung cấp pháp tắc, nhưng kết hợp lại cũng không yếu.

"Thú vị!" Dương Tiễn càng hứng thú, nhắm mắt trầm tư.

Chương 616

Thế gian không có gì là hoàn hảo, trận pháp cũng vậy.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, vạn sự vạn vật đều có một tia sinh cơ.

Trận pháp hoàn hảo đến đâu, cũng sẽ có một tia sơ hở.

Ngay cả thánh trận cũng vậy.

Như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cần không ngừng chuyển hóa huyết sát chi khí để duy trì, Vu tộc trời sinh có thể chuyển hóa hấp thu huyết sát chi khí để luyện thể, nhưng huyết sát chi khí cuồng bạo hung lệ, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng không thể kiên trì quá lâu.

Cho nên Thập Nhị Tổ Vu thi triển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vì quá điên cuồng chuyển hóa huyết sát chi khí, thân thể không chịu nổi, kiên trì không được bao lâu sẽ hư thoát.

Còn có Chu Thiên Tinh Thần Hà Lạc Đại Trận, chỉ có thể cố định ở tinh không, quá cồng kềnh, xa rời tinh không, lực lượng đại trận sẽ suy yếu rất nhiều.

Mà trận pháp trong Vô Để Động này, cho dù là thánh trận, cũng sẽ có sơ hở, thánh trận không có người điều khiển, cũng sẽ không mạnh mẽ bao nhiêu.

Hai mươi ngày một chu kỳ, cũng có nghĩa là có điểm giao cắt của chu kỳ, đó tất nhiên là điểm yếu của trận pháp.

Giao cắt, có nghĩa là sẽ có khe hở.

Nghĩ thông suốt những điều này, Dương Tiễn cũng không còn tấn công bừa bãi, tĩnh tâm chờ đợi điểm giao cắt lại xuất hiện.

Na Tra chắc chắn đã phát hiện ra trận pháp ở đây, cố ý dẫn hắn đến, chẳng lẽ Na Tra cũng không phá được trận pháp ở đây?

Dương Tiễn có chút nghi hoặc, nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra nguyên nhân.

Ngày hôm đó, một chu kỳ kết thúc, điểm giao cắt xuất hiện, Dương Tiễn đột nhiên mở mắt.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, Khai Sơn Phủ, Hỏa Thần Kích, Lôi Đình Tử Liên, pháp bảo tấn công không chút do dự đều dùng hết, ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng phóng ra đốt.

Một trận đất rung núi chuyển, tia lửa bắn tung tóe.

Rất nhanh, Dương Tiễn phát hiện ra dấu vết do Hỗn Độn Thần Hỏa của Na Tra để lại.

Na Tra cũng đã nghĩ đến việc tấn công điểm giao cắt của chu kỳ, nhưng rõ ràng Na Tra cuối cùng đã không thành công.

Dương Tiễn khống chế thân hình bay lên, duy trì song song với điểm giao cắt, triệt tiêu lực hút xuống dưới.

"Ta không tin, Na Tra không được, không có nghĩa là ta, Dương Tiễn, không được." Dương Tiễn cũng nổi nóng, điên cuồng oanh tạc vào điểm giao thoa.

Nhưng dùng hết toàn lực, vẫn luôn thiếu một chút.

Đây tuyệt đối là trận nhãn, vì pháp tắc chi lực ở đây dày đặc nhất, nhiều nhất.

Hắn có một trực giác mạnh mẽ, chỉ cần phá vỡ pháp tắc chi lực ở đây, là có thể phá được trận pháp này.

Nhưng toàn lực tấn công của hắn đánh lên, tuy có thể lay động, có cảm giác như một kích tiếp theo có thể phá vỡ, nhưng lại không thể

phá vỡ, dường như chỉ thiếu một chút.

Giống như cường độ của tầng pháp tắc này là một trăm điểm, mà cường độ tấn công của hắn chỉ có chín mươi chín.

Tấn công của hắn mạnh hơn Na Tra nhiều, hắn còn không phá được, huống chi là Na Tra.

Nhưng, hắn còn một chiêu.

Dương Tiễn đưa tay lên trán một cái, Thiên Nhãn mở ra, huyết khí tích trữ trong không gian Thiên Nhãn bắt đầu cuộn trào, huyết quang đỏ rực nhuộm đỏ Thiên Nhãn tỏa ra, trong Vô Để Động u ám này, hiện ra vẻ yêu dị đặc biệt.

Đột nhiên, một tia huyết quang từ trong Thiên Nhãn bắn ra, tức thì đến, oanh lên tầng pháp tắc đó.

Đây là một kích mạnh nhất của Dương Tiễn, cường độ ít nhất là một trăm hai mươi.

Cường độ tầng pháp tắc là một trăm, làm sao chịu nổi, tức thì bị xuyên thủng.

Nhưng tu phục pháp tắc đó thực sự khó nhằn, không vì vậy mà vỡ nát, mà đang tự phục hồi.

Dương Tiễn cau mày, nghệ cao gan lớn, thần thức dò xét sau tầng pháp tắc có một không gian khác, liền hóa thành một tia lưu quang bay vào từ khe hở của tầng pháp tắc đó.

Xuyên qua tầng pháp tắc, phía sau quả nhiên có một không gian khác, trong không gian thương mang u tịch hư vô, một chiếc thuyền khổng lồ trôi nổi, tỏa ra thần quang màu bạc, còn có một cỗ khí tức mạnh mẽ.

“Tiên Thiên Chí Bảo.” Ánh mắt Dương Tiễn sáng lên, Tiên Thiên

Chí Bảo mà hắn từng thấy không ít, khí tức mà thứ này tỏa ra, tuyệt đối là Tiên Thiên Chí Bảo không sai, hơn nữa còn rất mạnh.

Tuy không mạnh bằng Hỗn Độn Chung của nhị sư tổ, nhưng lại mạnh hơn Hoàng Tuyền Thiên Bia của tam sư tôn.

Tiên Thiên Chí Bảo mạnh nhất có bốn mươi chín đạo cấm chế, Hỗn Độn Chung có bốn mươi chín đạo cấm chế, Hoàng Tuyền Thiên Bia chỉ có bốn mươi ba đạo cấm chế.

Cũng có nghĩa là, thần chu màu bạc này, không có bốn mươi chín đạo cấm chế, nhưng cao hơn bốn mươi ba đạo cấm chế, ít nhất là bốn mươi lăm đạo cấm chế.

Dương Tiễn vốn trầm ổn, giờ phút này không kiềm chế được tim đập nhanh.

Đừng thấy ba vị sư tổ và Đạo Tổ, bây giờ đều chơi Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng phải biết rằng, thứ đó cho hắn, hắn cũng không chơi nổi, muốn thật sự phát huy được uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, ít nhất phải đến Thánh Nhân thất trọng thiên.

Muốn phát huy một trăm phần trăm uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, phải đến Hợp Đạo Cảnh mới được.

Có câu Đại La Kim Tiên chơi thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Chuẩn Thánh chơi cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thánh Nhân chơi Tiên Thiên Chí Bảo.

Đối với Chuẩn Thánh mà nói, Hỗn Độn Linh Bảo chỉ là đồ trang trí, không dùng được, giá trị còn không bằng một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Mà hắn bây giờ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo tuy không thể phát huy hết, nhưng cũng có thể phát huy được sáu

thành.

Cho dù là sáu thành, uy lực cũng không kém hơn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi sáu đạo cấm chế.

Phải biết rằng, ở Hồng Hoang hiện nay, trừ các thánh nhân ra, cũng chỉ có Ngọc Đế và Như Lai có Tiên Thiên Chí Bảo.

Mà rất nhiều thánh nhân, như Trấn Nguyên Tử cũng không có Tiên Thiên Chí Bảo.

Phát tài rồi.

Dương Tiễn hưng phấn bay qua.

Tuy nhiên, thứ này như biết chạy, gần ngay trước mắt, hắn lại không chạm được, cho dù hắn bay nhanh đến đâu, vẫn luôn duy trì một khoảng cách tương tự.

"Không đúng, là không gian pháp tắc." Dương Tiễn rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề, thần chu căn bản không động, là không gian pháp tắc đang can thiệp hắn.

Không gian pháp tắc nổi tiếng là quỷ dị khó nhằn, Dương Tiễn không tin tà, thúc giục Thiên Nhãn tấn công, nhất lực hàng thập hội, chỉ cần tấn công đủ mạnh, là có thể không gì cản nổi, không gian cũng có thể bị phá vỡ.

Tuy nhiên, hắn vẫn đánh giá thấp sự quỷ dị và khó nhằn của không gian pháp tắc, không gian pháp tắc a, trong ba ngàn pháp tắc xếp hạng nhất.

Tuy nói thập đại chí cường pháp tắc, mỗi loại có sở trường riêng, khó phân cao thấp, nhưng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vẫn xếp không gian pháp tắc thứ nhất, thời gian pháp tắc thứ hai.

Hắn nghe La Hầu nói qua về Khai Thiên chi chiến, Bàn Cổ đại

thần chủ yếu là bị Không Gian Ma Thần Dương Mi lão tổ và Thời Gian Ma Thần Thời Thần đạo nhân đánh trọng thương.

Bàn Cổ đại thần a, con ruột của Đại Đạo, một đống Hỗn Độn Chí Bảo, vẫn bị thời không pháp tắc đánh trọng thương, có thể thấy hai loại pháp tắc này lợi hại đến mức nào.

Thiên Nhãn huyết quang bắn ra, thần chu ngân quang lóe lên, không gian ở đây xảy ra hỗn loạn, huyết quang tức thì biến mất không thấy, phảng phất như bị nuốt chửng.

Dương Tiễn kinh hãi, nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra chuyện gì, huyết quang đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, bắn về phía hắn.

Chương 617

Chính hắn cũng không đỡ nổi chiêu này, vội vàng tế ra Tịnh Thế Bạch Liên để chống đỡ.

May mắn, lực phòng ngự của Tịnh Thế Bạch Liên đủ mạnh, đã đỡ được chiêu này.

Tịnh hóa thần huy do Tịnh Thế Bạch Liên hình thành cũng suýt chút nữa bị đánh vỡ, có thể thấy chiêu này mạnh mẽ đến mức nào.

"Không gian na di!" Dương Tiễn kinh hãi toát mồ hôi lạnh, không dám tấn công bừa bãi nữa.

Không gian này tràn ngập không gian pháp tắc, không phải trận pháp, mà thần chu đó có thể khống chế không gian pháp tắc, e rằng có liên quan đến Dương Mi đại tiên.

Sau nhiều lần thử nghiệm, Dương Tiễn nghĩ hết cách cũng vô kế khả thi, chỉ có thể dùng Thiên Nhãn đánh vỡ không gian bích lũy lúc vào, ra ngoài trước rồi tính.

May mắn, thần chu đó không cản trở hắn ra ngoài.

Mà sau khi ra ngoài, lại rơi vào vòng tuần hoàn không gian của Vô Để Động.

Dương Tiễn suýt chút nữa không ra được, cuối cùng là bị kẹt ở điểm giao cắt, phát hiện ra tiết điểm không gian tuần hoàn, nghịch tuần hoàn mấy lần, tốn rất nhiều sức mới ra được.

Dương Tiễn kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Thực tế, Na Tra cũng đã trải qua chuyện tương tự, lần đầu tiên còn tuyệt vọng.

Cũng là may mắn, lúc buông xuôi lại phát hiện ra tiết điểm không gian.

Ổn định tâm thần một phen, Dương Tiễn trực tiếp chạy đến Bồng Lai cầu cứu.

Vừa nghe có liên quan đến Dương Mi, La Hầu, Tai Ách và Quỷ Đạo Chi Chủ đều hứng thú, ba người chui vào Chư Thiên Khánh Vân, cùng Lăng Tiêu đến Vô Để Động thám hiểm.

Lăng Tiêu vừa vào Vô Để Động đã phát hiện ra sự tồn tại của trận pháp, vốn định trực tiếp bạo lực phá hủy trận pháp, nhưng bị ba người La Hầu ngăn lại.

"Dương Mi từng ở Hồng Hoang, nếu pháp bảo đó có liên quan đến Dương Mi, Dương Mi không thể không phát hiện." "Tiên Thiên Chí Bảo không thể luyện chế, thứ đó rất có khả năng là Không Gian Chi Tâm, chí bảo bạn sinh của Dương Mi, bị vỡ nát mà hình thành, cũng giống như Khai Thiên tứ bảo." "Tại sao Dương Mi không lấy đi, theo sự hiểu biết của ta về Dương Mi, đây là hậu thủ mà Dương Mi để lại, Đạo Ma chi tranh không chỉ có ta và Hồng Quân tranh, Dương Mi bọn họ cũng muốn tranh." "Dương Mi có lẽ là đề phòng vạn nhất, để lại thần chu đó định vị tọa độ Hồng Hoang, cho dù thua, hắn cũng có tự tin rút lui, cùng lắm là rời khỏi Hồng Hoang, có tọa độ định vị, tùy thời có thể quay lại." "Dương Mi vô cùng cẩn thận, nếu bạo lực phá vỡ trận pháp ở đây, rất có thể sẽ kích hoạt biến cố bất ngờ nào đó, tốt nhất là dùng cách của thằng nhóc này vào trong không gian dị độ đó." La Hầu giải thích.

Lăng Tiêu gật đầu, có câu nghe người khuyên, ăn no cơm.

Dù sao hắn cũng không hiểu Dương Mi lão tổ.

Bốn người liền cùng Dương Tiễn đợi hai mươi ngày, chờ điểm giao cắt của chu kỳ đến.

Để đề phòng vạn nhất, Lăng Tiêu để Dương Tiễn ra tay.

La Hầu nhìn chằm chằm Thiên Nhãn của Dương Tiễn, gật đầu hiểu ra: "Quả nhiên là Hỗn Độn Ma Viên Đấu Chiến Thánh Nhãn, Bàn Cổ đối với tên ngốc đó thật là thiên vị, không chỉ để lại bản nguyên của tên đó, còn để lại cả Đấu Chiến Thánh Nhãn." "Thiên vị?" Dương Tiễn ngẩn người, lai lịch của Thiên Nhãn, hắn đã nghe Lăng Tiêu sư tổ nói qua rồi.

"Tên ngốc đó là một kẻ cuồng chiến đấu, không ít lần tìm Bàn Cổ đánh nhau, tên đó rõ ràng rất thông minh, nhưng lại có một trái tim thuần khiết, chưa bao giờ dùng thủ đoạn tà ma ngoại đạo, đường đường chính chính." "Tuy phiền phức, nhưng cũng được người ta yêu thích, Bàn Cổ có lẽ cũng có cảm giác tương tự, nên không nỡ để truyền thừa của tên đó bị cắt đứt, đặc biệt giữ lại bản nguyên và Đấu Chiến Thánh Nhãn của tên đó." La Hầu giải thích.

Lúc bị tên đó quấy rầy rất phiền, bây giờ không còn gặp lại tên đó nữa, lại không nhịn được mà thương cảm.

"A, lúc người ta quấn lấy ngươi thì ngươi ghét bỏ biết bao, sao thế, bây giờ lại nhớ nhung rồi." Quỷ Đạo Chi Chủ cười.

Năm xưa La Hầu tính kế Hỗn Độn Ma Viên, sau đó Hỗn Độn Ma Viên ngày nào cũng quấn lấy La Hầu, La Hầu bị phiền đến suýt chút nữa quỳ xuống cầu xin Hỗn Độn Ma Viên.

Đánh nhau, La Hầu cũng không làm gì được tên ngốc đó, đuổi cũng không đi, biết làm sao đây.

La Hầu lần này hiếm khi không phản bác, thần sắc có chút lạc lõng.

"Nếu ta và Hỗn Thế Tứ Hầu cùng một nguồn gốc, tại sao ta lại trời sinh không hợp với Tôn Ngộ Không." Dương Tiễn hỏi ra nghi

vấn bấy lâu nay.

Quỷ Đạo Chi Chủ và Tai Ách Ma Thần đều nhìn về phía La Hầu, có lẽ không ai hiểu Hỗn Độn Ma Viên hơn La Hầu.

"Đấu Chiến Thánh Nhãn là một đại sát chiêu của tên ngốc đó, từng đả thương ta." "Ta từng hỏi hắn một câu, là Đấu Chiến Thánh Nhãn bản thân đã rất lợi hại, hay là vì hắn, Đấu Chiến Thánh Nhãn mới lợi hại." "Có lẽ, hắn vẫn luôn nhớ câu hỏi này, cũng muốn làm rõ." Thần sắc La Hầu ưu thương, giọng điệu dịu dàng chưa từng có.

Mấy người Lăng Tiêu nhìn nhau, không trêu chọc La Hầu.

Quả nhiên nam nam mới là chân ái, có thể khiến Ma Tổ La Hầu coi chúng sinh như cỏ rác, giết chóc làm thú vui, nhớ nhung ưu thương, chân tình bộc lộ, không phải chân ái là gì.

Cho nên, số mệnh của Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không, cũng tương đương là do La Hầu gây ra.

"Tiểu tử, Đấu Chiến Thánh Nhãn tiến hóa đến cực hạn, không kém hơn Hỗn Độn Linh Bảo, đừng làm nhục Hỗn Độn Ma Viên." La Hầu đặc biệt nghiêm túc dặn dò Dương Tiễn.

"Vãn bối ghi nhớ, tuyệt đối sẽ không làm nhục Đấu Chiến Thánh Nhãn." Dương Tiễn trịnh trọng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, mấy người cùng nhau xuyên qua khe hở của tầng pháp tắc do Dương Tiễn phá vỡ, vào trong không gian dị độ đó.

"Quả nhiên là khí tức của Không Gian Chi Tâm, Dương Mi không thể không phát hiện, xem ra ta đoán không sai." La Hầu nói.

"Luận về thấu hiểu lòng người, ai bì được ngươi." Tai Ách phàn nàn một tiếng.

"Không gian pháp tắc ở đây, là do thần chu này hình thành, không

gian này chính là trận nhãn của trận pháp bên ngoài, thần chu trấn áp trận nhãn." "Không gian pháp tắc ở đây không yếu, ngươi không làm gì được cũng bình thường, không gian pháp tắc khó nhằn nhất, dưới thánh nhân, gần như không ai có thể phá vỡ lực lượng không gian pháp tắc ở đây." Lăng Tiêu an ủi Dương Tiễn một câu, sau đó đưa tay lên nắm lại, lực lượng lực chi pháp tắc mạnh mẽ ngưng tụ thành một bàn tay lớn, trực tiếp bá đạo bóp nát không gian ở đây, bắt thần chu qua.

Lăng Tiêu kiểm tra một chút, không có nguy hiểm, trực tiếp ném cho Dương Tiễn.

Hắn bây giờ không coi trọng Tiên Thiên Chí Bảo, cho dù thứ này có bốn mươi tám đạo cấm chế, ẩn chứa không gian pháp tắc.

Có La Hầu bọn họ giảng đạo, hắn căn bản không cần mượn thứ này để tham ngộ không gian pháp tắc.

"Tạ sư tổ." Dương Tiễn vội vàng đỡ lấy, vô cùng chấn động trước thực lực của sư tổ, khoảng cách giữa hắn và sư tổ vẫn còn quá lớn, đây mới là thật sự dùng sức phá vỡ.

Hắn ngay cả không gian pháp tắc ở đây cũng không làm gì được, sư tổ trực tiếp tùy tay đập nát cả không gian.

Không gian pháp tắc, Lăng Tiêu cũng tham ngộ đến tiểu thành, một tay vung lên, trực tiếp mở ra một đường hầm không gian, mang theo mọi người ra ngoài.

Trận nhãn bị hủy, trận pháp cũng phế, Vô Để Động lộ ra bộ mặt thật, thứ này cũng thật sự sâu, bên trong chất đầy thi hài.

Những thi hài của tu sĩ vào thám hiểm, không ra được đều chất đống ở bên trong.

"A, còn có một món đồ tốt, không ngờ Đại Vũ lại chết ở đây."

Lăng Tiêu thần thức quét qua, đưa tay lên bắt, một cái tiên đỉnh khổng lồ bay lên.

Đại Vũ, một trong ba ngàn hồng trần khách, Đại Vũ, tên một ngọn tiên sơn, mà ngọn tiên sơn này tọa lạc trên một con trai tiên, con trai tiên đầu tiên của Hồng Hoang, sau khi hóa hình, liền lấy Đại Vũ làm tên.

Đại Vũ dùng vỏ trai của mình luyện chế ra một kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự cực mạnh, lực tấn công cũng không tồi, bị thu vào, trực tiếp luyện thành trân châu cho ngươi.

Có tác dụng tương tự như đăng tâm do Bảo Liên Đăng tạo ra, trân châu đó có thể dùng để nâng cao tu vi.

Cũng vì vậy, thời kỳ Đại La Kim Tiên, tu vi của Đại Vũ luôn ở tốp đầu, thời kỳ Chuẩn Thánh, cũng là tồn tại chỉ sau tốp đầu.

Không ngờ lại chết ở đây, thật đáng tiếc.

Đại Vũ bị mắc kẹt ở bên trong không ra được, mấy chục vạn năm bầu bạn với thi cốt, đạo tâm không sụp đổ mới lạ.

Đạo tâm sụp đổ, giống như trầm cảm giai đoạn cuối, Đại Vũ có lẽ là bị ép điên, tự tuyệt.

"Đại Vũ đỉnh này không tồi, năm đó mọi người đều là Đại La Kim Tiên, Đông Vương Công nếu không có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hộ thể, đã bị Đại Vũ giết chết rồi." Lăng Tiêu tùy tay ném cho Dương Tiễn.

Sau đó vớt thi cốt của Đại Vũ lên giao cho Dương Tiễn: "Dù sao cũng là quen biết một phen, ngươi đem hắn về Đại Vũ tiên sơn an táng đi." "Được." Dương Tiễn gật đầu.

Lăng Tiêu thu ba người La Hầu vào Chư Thiên Khánh Vân, ra khỏi Vô Để Động, vừa ra đã phát hiện có người lén lút trốn trong bóng tối,

Lăng Tiêu chộp một cái giữa không trung, trực tiếp bắt ra.

"Xích Tinh Tử bái kiến thánh nhân." Xích Tinh Tử giật mình, Xiển Giáo bên kia truyền tin bảo hắn về một chuyến, đi ngang qua đây, cảm nhận được động tĩnh, qua xem thử, quỷ mới biết Lăng Tiêu ở đây.

Chương 618

Lăng Tiêu cũng không nói gì, liếc nhìn Tây phương, hóa hồng bay đi.

La Tuyên, Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu trốn trong bóng tối giật mình.

"Xong rồi, Lăng Tiêu thánh nhân chắc chắn phát hiện ra chúng ta rồi." Sắc mặt La Tuyên sa sầm, thực tế là hắn đã lừa Xích Tinh Tử ra, tìm Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu đến phục kích, để lấy xá lợi tử cho đại sư huynh của họ.

"Sợ gì, Lăng Tiêu sư thúc cũng không ưa Xiển Giáo, không vạch trần chúng ta là không muốn quản chuyện này." Thần sắc Quy Linh Thánh Mẫu như thường.

La Tuyên bĩu môi, ngươi đương nhiên không sợ rồi, Lăng Tiêu thánh nhân cưng chiều ngươi biết bao, cho ngươi một đống đồ tốt.

Dĩ nhiên, hắn cũng chỉ có thể ghen tị, không còn cách nào, phúc duyên do kiếp trước của người ta đổi lấy.

Quy Linh có lẽ là người duy nhất ở Hồng Hoang đi đâu cũng được, cho dù đến Xiển Giáo, đám người mắt cao hơn đỉnh của Xiển Giáo cũng phải lễ phép.

Nhân quả vá trời không hề nhỏ.

Quy Linh kiếp trước là Bắc Hải Huyền Quy, hiến ra bốn chi chống trời, cả Hồng Hoang đều nợ Quy Linh, sự cống hiến vĩ đại, vô tư này, ai có tư cách nói Quy Linh.

Quy Linh mắng Nguyên Thủy, Nguyên Thủy cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Là người duy nhất ở Hồng Hoang từng giật râu Thông Thiên thánh nhân, để Lăng Tiêu thánh nhân cõng, chỉ vào mũi Nguyên Thủy thánh nhân mắng.

Đạo Tổ đối với Quy Linh cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Thật sự là đoàn sủng.

Mà Lăng Tiêu đi, trong lòng Xích Tinh Tử càng không yên, cảnh giác nhìn Dương Tiễn.

Lăng Tiêu thánh nhân chắc chắn không thèm ra tay với hắn, thánh nhân ở đây, Dương Tiễn cũng không tiện ra tay, ảnh hưởng đến danh tiếng của thánh nhân.

Nhưng bây giờ thánh nhân đi rồi thì khác, Dương Tiễn không còn cố kỵ.

Hắn bây giờ là người của Phật môn, lý do này đủ để Dương Tiễn ra tay với hắn.

Chiến lực của hắn ngang ngửa Văn Thù, Phổ Hiền, không đánh lại Dương Tiễn.

Dương Tiễn khinh thường liếc Xích Tinh Tử một cái, hóa hồng bay đi.

Xích Tinh Tử thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một cái mai rùa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao trùm lấy hắn.

Ba người La Tuyên hiện thân, bay vào trong mai rùa, không bao lâu đã kết thúc chiến đấu, Xích Tinh Tử chết không thể chết hơn.

Ba người nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, hủy thi diệt tích.

Ngay lúc này, thần quang lóe lên, Dương Tiễn đi rồi lại quay lại, cái liếc mắt của sư tổ về phía Tây phương hắn đã thấy, liền biết

chuyện không đơn giản.

"Chào, ngươi khỏe không." Quy Linh Thánh Mẫu cố gắng nặn ra một nụ cười chào hỏi, lúng túng, áy náy.

"Cho nên, Da Gia cũng là do các ngươi giết." Dương Tiễn nói.

"Phải, thù hận Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo ta vĩnh viễn không quên, cũng giống như thù hận của ngươi đối với Phật môn." La Tuyên đứng ra, dùng thù hận xưa để che đậy chuyện xá lợi tử.

"Dùng cái này, ném thi thể vào Vô Để Động." Dương Tiễn bắn ra một luồng Tiên Thiên Ma Khí cho La Tuyên, dù sao cũng từng kề vai chiến đấu.

"Tiên Thiên Ma Khí, cho nên Vân Trung Tử nhập ma thật sự là do ngươi làm." La Tuyên trợn to mắt, tên này và đại sư huynh giống nhau, phúc hắc.

Dương Tiễn không trả lời, quay người đi.

Dù sao cũng từng kề vai chiến đấu, La Tuyên vẫn rất tin tưởng Dương Tiễn, lấy thi thể Xích Tinh Tử ra, xóa đi dấu vết, bơm Tiên Thiên Ma Khí vào, ném vào Vô Để Động.

Linh Sơn và Xiển Giáo đều có hồn bài của Xích Tinh Tử, theo hồn bài tìm đến thi thể Xích Tinh Tử rất dễ.

Vốn dĩ họ định trực tiếp hủy diệt thi thể Xích Tinh Tử, nhưng, dùng nhập ma để chuyển hướng sự chú ý tốt hơn, như vậy sẽ không thể nào nghi ngờ đến họ.

Dù sao có thù sâu như biển máu với Xiển Giáo chỉ có Tiệt Giáo, rất dễ bị nghi ngờ.

Cùng lúc đó, Nhiên Đăng ở Linh Sơn và Quảng Thành Tử ở Côn Lôn Sơn đều bị kinh động, cầm hồn bài theo đó tìm đến.

“Lại là nhập ma.” Hai người gặp nhau ở Vô Để Động, cau mày.

Chuyện Vân Trung Tử, mọi người đều hiểu, chính là Dương Tiễn làm, chỉ là không có chứng cứ.

Nhưng Linh Sơn bên kia thực sự không ổn, đầu tiên là Da Gia, bây giờ lại là Xích Tinh Tử, đều là nhập ma mà chết.

“Không đúng, Vô Để Động sao lại thay đổi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Xích Tinh Tử lại tại sao lại xuất hiện ở đây?” Quảng Thành Tử phát hiện ra sự bất thường của Vô Để Động trước.

“Đây là động phủ của Bạch Mao Ngọc Thử Tinh, vừa xảy ra chuyện Độ Ách, Bạch Mao Ngọc Thử Tinh có liên quan, quay đầu Hãm Không Sơn liền xảy ra chuyện, lẽ nào là Na Tra?” “Nghe Nam Cực Tiên Ông nói, Na Tra không khai ra Bạch Mao Ngọc Thử Tinh, ai biết được, người sẽ đến tìm Bạch Mao Ngọc Thử Tinh chỉ có Na Tra.” Quảng Thành Tử suy đoán.

“Chắc là không, tuy Na Tra gần đây tiến bộ rất lớn, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Xích Tinh Tử, ngươi xem xung quanh, có dấu vết của trận pháp.” “Trước đây Vô Để Động chắc là có trận pháp, nên không thấy đáy, Vô Để Động tồn tại từ rất lâu, chắc chắn có đại năng từng thám hiểm, nhưng không phát hiện ra bất thường, chứng tỏ trận pháp đó không đơn giản.” “Mà có thể duy trì một trận pháp không đơn giản tồn tại ít nhất trăm vạn năm, tất có trọng bảo, chẳng lẽ là bảo vật xuất thế, thu hút Xích Tinh Tử đến, Xích Tinh Tử vì tranh đoạt bảo vật mà bị giết.” “Nhưng nhập ma lại là sao?” Nhiên Đăng cau mày.

“Cho dù tranh đoạt bảo vật, cũng không đến mức ra tay độc ác, người sẽ ra tay độc ác với Xích Tinh Tử, và có năng lực đó, không

ngoài môn hạ của Kim Ô, Tiệt Giáo và môn hạ của Hậu Bạt đại thần." "Thông Thiên giáo chủ hiện nay vẫn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, đệ tử Tiệt Giáo không dám gây sự, chắc là không phải đệ tử Tiệt Giáo làm, vậy chỉ còn lại môn hạ của Kim Ô và môn hạ của Hậu Bạt đại thần." "Môn hạ của Hậu Bạt đại thần có năng lực giết chết Xích Tinh Tử, chỉ có Tôn Ngộ Không và Đường Tăng, nhưng Tôn Ngộ Không tuy có khả năng đánh bại Xích Tinh Tử, nhưng cũng phải dùng hết thủ đoạn, gây ra động tĩnh lớn mới được." "Môn hạ của Kim Ô, hoạt động bên ngoài chỉ có Dương Tiễn, mau tra xem Dương Tiễn và Đường Tăng có đến Hãm Không Sơn không, nhất là Dương Tiễn, trong tay hắn có Tiên Thiên Ma Khí, khả năng lớn nhất." Quảng Thành Tử phân tích.

Hai người lập tức chia nhau hành động, hỏi han yêu quái xung quanh Hãm Không Sơn, nhưng đây đều là tiểu yêu, làm sao phát hiện được tung tích của Dương Tiễn bọn họ.

Vậy chỉ có thể tra xem Dương Tiễn và Đường Tăng có chứng cứ ngoại phạm không.

Quảng Thành Tử đi tìm Nam Cực Tiên Ông hỏi.

"Đường Tăng vẫn luôn bế quan, nghe nói Hậu Bạt đại thần đã hạ lệnh, Đường Tăng không đột phá thánh nhân không được xuất quan, chưa thấy dị tượng thành thánh, Đường Tăng vẫn chưa thành thánh, chắc là không phải Đường Tăng." "Tôn Ngộ Không vẫn luôn luyện thể ở Hỏa Vực, cũng không thể là Tôn Ngộ Không làm, ta có dự cảm, chín phần mười lại là Dương Tiễn làm." "Trước đây ta để Lôi Chấn Tử lén lút giám thị Dương Tiễn, để ta hỏi thử." Nói rồi, Nam Cực Tiên Ông gọi Lôi Chấn Tử đến hỏi.

"Ta, ta mất dấu rồi, trước đây Dương Tiễn rời Thiên Đình liền về Quán Giang Khẩu, ta vẫn luôn canh ở ngoài, không thấy Dương Tiễn

rời đi, nhưng không lâu trước đó, Dương Tiễn từ bên ngoài trở về Quán Giang Khẩu." "Ta có thể đã bị Dương Tiễn phát hiện." Lôi Chấn Tử lúng túng, áy náy gãi đầu.

"Đồ vô dụng, làm gì cũng không xong." Nam Cực Tiên Ông suýt chút nữa tức chết, Dương Tiễn mắng Lôi Chấn Tử là đồ vô dụng, không phải không có lý, tên này ngoài tốc độ nhanh ra, không có một ưu điểm nào.

Đối chiếu thời gian, xác định Dương Tiễn là sau khi Xích Tinh Tử xảy ra chuyện mới về Quán Giang Khẩu, nghi ngờ không thể lớn hơn.

Thế là, Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử và Nam Cực Tiên Ông hùng hổ đến Quán Giang Khẩu.

Trầm Hương và Ngao Xuân trước đó đi tìm Ngưu Ma Vương hỏi thăm chuyện Vân Hải Tiên Môn, sau khi về đối chiếu với Kim Ca, Hoan Muội, cũng không khác biệt nhiều, ngoài việc có thể xác định Vân Hải Tiên Môn thật sự tồn tại, không có manh mối hữu dụng nào khác.

Lúc này bốn người đang chuẩn bị đến Quán Giang Khẩu thẩm vấn Dương Tiễn lại, kết quả vừa đến đã thấy ba người Nam Cực Tiên Ông hùng hổ đến.

"Tiểu tử Dương Tiễn, ra đây, có phải ngươi đã giết Xích Tinh Tử không?" Giọng nói giận dữ của Quảng Thành Tử truyền ra, trực tiếp tế ra Phiên Thiên Ấn, có ý định nếu Dương Tiễn không ra sẽ đập nát Chân Quân Phủ.

Trầm Hương và mấy người bạn kinh hãi nhìn nhau, kịch tính vậy sao, Dương Tiễn lại giết Xích Tinh Tử rồi.

Chưa kể Xích Tinh Tử là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thánh Nhân, chỉ riêng việc

Xiển Giáo tổn thất nặng nề trong Phong Thần lượng kiếp, số môn nhân còn sống sót cũng chỉ có hơn hai mươi người, ai nấy đều là bảo bối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vì Vân Trung Tử mà còn có thể đi cầu xin Đạo Tổ, Xích Tinh Tử còn quý giá hơn Vân Trung Tử nhiều.

Bây giờ Tam Giới có loạn hay không, Dương Tiễn nói là có, vừa ra tay đã chơi lớn.

Chương 619

“Đến Quán Giang Khẩu của ta giương oai, các ngươi Xiển Giáo còn chưa đủ tư cách.” Dương Tiễn bay vút lên trời.

“Nói năng ngông cuồng, thử nhận một ấn này của ta xem.” Thấy Dương Tiễn kiêu căng như vậy, Quảng Thành Tử nóng tính không nhịn nổi chút nào.

“Phiên Thiên Ấn quả thực lợi hại, nhưng vậy thì đã sao, Xiển Giáo cũng chỉ có ngươi và Nhiên Đăng là thắng được ta, nhưng các ngươi nên biết rõ, ta muốn đi, các ngươi không giữ được.” “Những người khác trong môn hạ Kim Ô, các ngươi đánh không lại, nhưng những người khác của Xiển Giáo…” Dương Tiễn khinh miệt liếc nhìn ba người, tuy không nói rõ, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, hôm nay Quảng Thành Tử dám động thủ, các đệ tử khác của Xiển Giáo sẽ gặp tai ương.

“Hừ, không làm gì được ngươi sao?

Vậy thì thử xem.” Quảng Thành Tử không tin.

Nhiên Đăng vội vàng ngăn Quảng Thành Tử lại, môn hạ Kim Ô có cực kỳ nhiều pháp bảo đỉnh cấp, Tịnh Thế Bạch Liên cũng đã cho Dương Tiễn, quỷ mới biết trong tay Dương Tiễn còn có pháp bảo gì.

Một khi động thủ, vạn nhất không bắt được Dương Tiễn, sự tình sẽ mất kiểm soát, Dương Tiễn có thể danh chính ngôn thuận ra tay với đệ tử Xiển Giáo.

“Nhị Lang chân quân hà tất phải nóng nảy như vậy, chúng ta lần này đến đây là có việc quan trọng muốn hỏi.” Nhiên Đăng cố gắng nói chuyện tử tế với Dương Tiễn.

“Hừ, các ngươi chạy đến đạo trường của ta, tế ra Phiên Thiên Ấn diễu võ dương oai, đến miệng ngươi lại thành ta nóng nảy, sự giả tạo của Linh Sơn thật khiến người ta ghê tởm.” Dương Tiễn khinh bỉ hừ lạnh một tiếng.

“Bớt nói nhảm đi, ta hỏi ngươi, khoảng thời gian này ngươi ở đâu?” Quảng Thành Tử lại nổi nóng.

“Ngươi là cái thá gì mà cũng xứng la lối với ta, ta ở đâu thì liên quan quái gì đến ngươi.” Dương Tiễn trực tiếp đáp trả.

Hai người giương cung bạt kiếm.

Nhiên Đăng đau cả đầu, lẽ ra không nên dẫn Quảng Thành Tử đến, gã này tính tình nóng nảy, chỉ tổ hỏng việc.

“Xích Tinh Tử chết rồi, ngươi tốt nhất nên nói cho rõ ràng, chứng minh việc này không liên quan đến ngươi.” Quảng Thành Tử vênh váo trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

“Chết hay lắm, chư Phật Linh Sơn đều đáng chết, ngươi muốn ta chứng minh cái gì?

Ta dựa vào đâu mà phải chứng minh cho ngươi?” Dương Tiễn có phần thất đức vỗ tay khen hay.

“Hỗn xược, ngươi nói cái gì?” Quảng Thành Tử không nhịn được nữa, thúc giục Phiên Thiên Ấn định tấn công.

“Dừng tay.” Nhiên Đăng có chút tức giận, trừng mắt nhìn qua.

Quảng Thành Tử lập tức ngừng lại, tuy thực lực hiện nay của hắn không kém Nhiên Đăng, nhưng đạo pháp của hắn, bảy tám phần mười đều do Nhiên Đăng dạy.

Ngày xưa Nguyên Thủy sư tôn bận rộn bế quan tu luyện, một lòng muốn đánh bại Tam Kim Ô, Xiển Giáo đều do Nhiên Đăng quản lý,

bọn họ đều do Nhiên Đăng dạy dỗ.

Dù hắn có cuồng vọng kiêu căng đến đâu, đối với Nhiên Đăng vẫn rất kính trọng.

"Chúng ta không hề muốn gây sự với Nhị Lang chân quân, lần này đến chỉ là để cầu chứng, chúng ta đều lòng dạ biết rõ, trong tay ngươi có Tiên Thiên Ma Khí, mà Xích Tinh Tử chết vì nhập ma, chúng ta không thể không hoài nghi chân quân, mong chân quân nói thật." Nhiên Đăng nói rất hay.

"Trong tay ta có Tiên Thiên Ma Khí, sao ta không biết?" "Xích Tinh Tử chết vì nhập ma, chẳng qua là đạo tâm không kiên định, liên quan quái gì đến ta?" "Hơn nữa, giữa chúng ta còn cần phải gây sự nữa sao?" Dương Tiễn mỉa mai nhìn Nhiên Đăng, không hề nhận chiêu.

Quảng Thành Tử tức giận đến mức nào, nhưng ngại Nhiên Đăng nên cũng không dám phát tác.

"Ép ta và đại ca rơi vào ma uyên, đệ tử Xiển Giáo các ngươi cũng có phần, lại thêm các ngươi tính kế tam muội của ta, giữa chúng ta sớm đã định sẵn không chết không thôi, hà tất phải giả tạo như vậy." "Xích Tinh Tử có phải do ta giết hay không, quan trọng sao?

Các ngươi nên biết rõ, để ta đợi được cơ hội, ta tất hạ tử thủ, ta chỉ có thể nói Xích Tinh Tử chết hay lắm." "Nếu không phải ta là thần của Thiên Đình, ngươi nghĩ đệ tử Xiển Giáo các ngươi còn có thể nhởn nhơ?" "Không có chứng cứ thì cút về chỗ các ngươi đến đi." Dương Tiễn không chừa chút mặt mũi nào, quan hệ giữa hắn và Xiển Giáo sớm đã định sẵn không chết không thôi, không cần thiết phải giả dối vòng vo.

Cũng là lo lắng việc này sẽ công kích Thiên Đình, mẫu thân sẽ khó xử, nếu không hắn đã có thể gánh tội thay cho La Tuyên bọn họ, che chở cho La Tuyên bọn họ tiếp tục ra tay hạ độc thủ với đệ tử Xiển

Giáo.

“Khốn kiếp, ngươi có dám hướng Đại Đạo thề Xích Tinh Tử không phải ngươi giết không?” Quảng Thành Tử tức đến đỏ cả mắt.

Từ trước đến nay chỉ có Xiển Giáo bắt nạt người khác, nhưng đối đầu với môn hạ Kim Ô, Xiển Giáo luôn luôn chịu thiệt, quả thực là túc địch, là khắc tinh.

“Ta tại sao phải hướng Đại Đạo thề, ngươi là cái thá gì.” Dương Tiễn khinh thường cười.

“Ta thấy chính là ngươi làm, nếu không ngươi chột dạ cái gì, sợ cái gì?” Quảng Thành Tử hùng hổ dọa người.

Dương Tiễn liếc nhìn Trầm Hương, nói: “Vậy các ngươi có dám hướng Đại Đạo thề là không tính kế tam muội của ta không?” Tiểu tử, hãy nhìn cho kỹ người tốt mà ngươi vẫn tưởng đi, còn bị che mắt, còn bị kẻ thù thực sự lợi dụng, thật sự rất mất mặt.

Không có con mắt nhìn người, là vô cùng chí mạng.

Nghe lời Dương Tiễn, ánh mắt Trầm Hương lập tức rơi xuống người Quảng Thành Tử và Nam Cực Tiên Ông.

“Hiện tại đang nói chuyện của Xích Tinh Tử, ngươi đừng có nói lảng sang chuyện khác, chuyển chủ đề.” Quảng Thành Tử cứng họng, Nam Cực Tiên Ông vội vàng lên tiếng giải vây, từ chối nhận chiêu.

Trầm Hương bọn họ đang đứng xem ở bên cạnh, bọn họ còn phải lợi dụng Trầm Hương, nếu quan hệ rạn nứt thì không ổn.

“Các ngươi nếu hướng Đại Đạo thề, ta liền hướng Đại Đạo thề.” Dương Tiễn mỉa mai cười.

Muốn lấp liếm, không trả lời thẳng, ta đây không cho.

“Tại sao ngươi không thề trước?” Quảng Thành Tử đinh ninh

chính là Dương Tiễn giết Xích Tinh Tử, Dương Tiễn không dám thề.

"Được thôi." "Đại Đạo ở trên, ta Dương Tiễn ở đây xin thề, chưa từng giết Xích Tinh Tử, nếu có nói dối, lập tức hồn tiêu phách tán." Dương Tiễn đột nhiên thái độ đại biến, trực tiếp thề, một hơi làm xong.

Quảng Thành Tử ba người ngây người, đợi một lúc, không thấy đạo phạt giáng xuống.

Đại Đạo công chính vô tư, lời thề Đại Đạo không thể phát bừa, một khi đã thề, tất sẽ ứng nghiệm.

Cho nên, Xích Tinh Tử thật sự không phải do Dương Tiễn giết.

Ba người ngơ ngác.

"Bây giờ, đến lượt các ngươi, thề đi." Dương Tiễn cười lạnh nói.

Sắc mặt ba người biến đổi, khó coi nhìn nhau, bọn họ nào dám.

Trớ trêu là Trầm Hương còn đang đứng xem ở bên cạnh.

Thề thì không dám, từ chối lại rõ ràng là có tật giật mình, bị Dương Tiễn dồn vào thế khó.

"Xem ra quả thực không phải do chân quân làm, chúng ta còn phải điều tra, không ở lại lâu." Nhiên Đăng nói xong, gọi Quảng Thành Tử và Nam Cực Tiên Ông vội vàng rời đi.

Như vậy cũng tỏ ra có tật giật mình, nhưng đây là cách tốt nhất hiện tại.

Trước tiên rút lui, sau này nghĩ cách lừa gạt Trầm Hương.

Trầm Hương nhìn bóng lưng ba người chạy trối chết, mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi, hắn có ngốc đến mấy cũng nhìn ra có điều không đúng, chuyện của nương hắn không thể thoát khỏi liên quan với Xiển Giáo.

Nhưng hắn vẫn có chút không thể tin được, Xiển Giáo hại nương hắn, tại sao lại cho hắn tài nguyên tu luyện, nhiều lần giúp hắn.

"Trầm Hương, bây giờ đã biết mình ngu xuẩn đến mức nào chưa, đã biết tại sao ta coi thường ngươi chưa?" "Đồng mưu với kẻ thù thực sự, bị người ta lợi dụng như một thằng ngốc, còn tin tưởng không nghi ngờ, ngu không ai bằng, không thể cứu chữa." "Ngươi tự cho mình là thông minh, chẳng qua chỉ là trò cười mà thôi, ngươi có điểm nào đáng để khoe khoang, có tư cách gì làm cháu ngoại của Dương Tiễn ta?" "Trông cậy ngươi cứu mẹ ngươi, mẹ ngươi vĩnh viễn không ra khỏi Hoa Sơn được, ngươi chỉ khiến người ta có thêm nhiều lý do để chế giễu mẹ ngươi, đồ phế vật." Dương Tiễn không chút lưu tình mắng nhiếc, xé nát cái sự tự cho là thông minh vặt và lòng tự tôn của Trầm Hương.

"Vậy còn ngươi, ngươi có bản lĩnh tại sao còn phải đè mẹ ta dưới Hoa Sơn." Trầm Hương đỏ bừng mặt, nắm chặt nắm đấm, thân thể không ngừng run rẩy, mắt đỏ hoe gầm lên.

Dương Tiễn mắng rất khó nghe, nhưng hắn lại không thể phản bác.

"Nói nhiều với kẻ ngu không ai bằng như ngươi cũng vô dụng, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy trước mắt, chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài, bị người ta đùa cợt." Dương Tiễn khinh thường lắc đầu, sự sỉ nhục tăng lên cực điểm.

"Ta không phải đồ ngu, nếu thông tin ta nắm được nhiều như ngươi, ta nhất định sẽ làm tốt hơn ngươi, ít nhất ta sẽ không phân biệt trắng đen bừa bãi giết người vô tội." "Ngươi tội ác đầy trời, tiếng xấu vang xa, thì tốt đẹp gì hơn?" Trầm Hương uất ức gầm lên, hắn một lòng muốn chứng minh bản thân, đánh bại Dương Tiễn, nhưng lại luôn bị Dương Tiễn đè đầu cưỡi cổ, áp bức đến mức chẳng thể

ngẩng mặt.

“Hừ, tội ác đầy trời, tiếng xấu vang xa, cũng là một loại bản lĩnh, thà để người ta sợ, còn hơn để người ta thương.” “Tiếng xấu vang xa thì sao, ai có thể làm gì được ta, còn ngươi, vĩnh viễn chỉ là một con sâu đáng thương chỉ biết dựa dẫm vào người khác.” Dương Tiễn tiếp tục kích động Trầm Hương.

Chương 620

“Ta không phải, ngươi chẳng qua chỉ sống lâu, thời gian tu luyện dài mà thôi, ngươi có gì đáng tự hào, nếu thời gian tu luyện như nhau, ta Trầm Hương tuyệt đối không kém ngươi.” Trầm Hương sắp bị tức điên.

Kim Ca và Hoan Muội nghe mà nhếch mép, có một người cậu độc địa như vậy, thật khổ sở.

“Hừ, chỉ có kẻ yếu mới oán trách, kẻ yếu mới tìm mọi cách kiếm cớ.” “Được thôi, hôm nay ta cho ngươi một cơ hội chứng minh, chiến đấu lực ngươi vĩnh viễn không bằng ta, ta cũng không bắt nạt ngươi, chúng ta so sánh trí tuệ, cái này rất công bằng, sống lâu, trí tuệ cũng không tăng lên.” “Ta cho ngươi hai manh mối, thứ nhất, Vân Hải Tiên Môn; thứ hai, Nguyên Thủy ác thi và tự ngã thi, muốn cứu mẹ ngươi ra khỏi Hoa Sơn, thì thuận theo hai manh mối này mà tra.” “Ngươi nếu có thể tra ra được, ta có thể cân nhắc lưu cho ngươi một cái mạng rẻ.” Dương Tiễn nói ra mục đích.

Hắn thực sự không tra ra được, kích phát tiềm lực của Trầm Hương, biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Đây cũng là một loại kỳ vọng của hắn đối với Trầm Hương, Trầm Hương đã làm hắn thất vọng quá nhiều lần, kỳ vọng Trầm Hương có thể làm hắn kinh hỉ một lần.

Như vậy, hắn thật sự sẽ rất vui, niềm vui của sự thu hoạch, không uổng công bỏ ra.

Cũng là mong con thành rồng.

“Được, ta nhất định sẽ làm được.” Trầm Hương nắm chặt nắm đấm, bị Dương Tiễn sỉ nhục tàn nhẫn, lúc này tinh thần hăng hái

mười phần.

Cũng không điều tra Dương Tiễn nữa, bốn người cùng nhau rời đi, trở về Nữ Nhi Quốc thương nghị đối sách.

Từ tin tức mà Kim Ca, Hoan Muội mang về từ Thủ Dương Sơn, muốn chứng minh Độ Ách chân nhân trong sạch, cũng phải điều tra Xiển Giáo.

Về việc Vân Trung Tử nhập ma, thực ra mọi người đều biết rõ mười phần tám chín là do Dương Tiễn làm, nhưng không có chứng cứ, biết cũng không làm gì được, Dương Tiễn làm quá sạch sẽ.

Lúc đó có mặt Mai Sơn Lục Huynh Đệ là người của Dương Tiễn, tuyệt đối không bán đứng Dương Tiễn, căn bản không thể tra được.

Bốn người chia nhau hành động, mời cả Na Tra, Ngưu Ma Vương, Hồng Hài Nhi đến Nữ Nhi Quốc cùng thương nghị.

Nữ Vương và Tinh Vệ cũng ở Nữ Nhi Quốc, hai người hứng thú ngồi bên cạnh nghe Trầm Hương bọn họ thảo luận.

"Xích Tinh Tử không phải Dương Tiễn giết, sao ta không tin thế nhỉ, ngoài Dương Tiễn ra, ai còn giết Xích Tinh Tử, hơn nữa, Tiên Thiên Ma Khí cũng chỉ có Dương Tiễn có thôi." Ngưu Ma Vương bĩu môi.

"Dương Tiễn dám hướng Đại Đạo thề, chắc không phải do Dương Tiễn làm, còn về nhập ma, trước đây gia gia ở Linh Sơn không phải cũng nhập ma sao, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, nói chuyện chính đi." Na Tra nói.

Ngưu Ma Vương kinh ngạc nhìn Na Tra một cái, Xích Tinh Tử chết, phản ứng của Na Tra lại lạnh lùng bình tĩnh như vậy, tên nhóc này không phải là muốn phản Xiển Giáo chứ.

"Vân Hải Tiên Môn thì đừng nghĩ nữa, Dương Tiễn dùng Bách

Hoa tiên tử cũng không thể ép Vân Hải Tiên Môn hiện thân, điều tra Vân Hải Tiên Môn rất nguy hiểm, không phải ta diệt uy phong của chúng ta, chúng ta điều tra ra cái gì cũng đánh không lại." "Ngược lại là ác thi và tự ngã thi của Nguyên Thủy Thánh Nhân, rất có giá trị điều tra, Nguyên Thủy Thánh Nhân đã đến nơi sâu trong Hỗn Độn, hoàn toàn không cần thiết mang theo tam thi, để lại tam thi còn có thể bảo vệ Xiển Giáo." "Nhưng từ đầu đến cuối, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, không thấy ác thi Ngọc Thanh Thiên Tôn và tự ngã thi Linh Bảo Thiên Tôn, rất đáng nghi ngờ." Ngưu Ma Vương nói ra suy nghĩ của mình.

"Có lý, ta có thể chắc chắn, Linh Bảo Thiên Tôn và Ngọc Thanh Thiên Tôn không ở Côn Lôn Sơn, vậy thì ở đâu, đang mưu tính cái gì?" Na Tra tiếp lời.

"À, ta biết một chút tin tức nội bộ, ngũ thánh mỗi người đều có một thi lưu lại ở Tử Tiêu Cung, ta nghe Thái Thượng sư tôn nói, còn tại sao, ta cũng không biết." Hồng Hài Nhi gãi đầu.

"Như vậy, càng đáng nghi hơn, ngũ thánh bề ngoài đều để lại một thi, lại có một thi lưu lại ở Tử Tiêu Cung, đều để lại hai thi, hoàn toàn không có lý do mang đi thi thứ ba." "Dù sao sư tôn thiện thi ở Thiên Đình, tự ngã thi ở Bát Cảnh Cung, cộng thêm ác thi lưu lại ở Tử Tiêu Cung, đủ cả, tam thi đều lưu lại ở Hồng Hoang." "Nguyên Thủy Thánh Nhân một thi ở Côn Lôn Sơn, một thi ở Tử Tiêu Cung, vậy thi còn lại đi đâu?" Trư Bát Giới nói.

"Thôi đi, các ngươi nói những thứ này có tác dụng gì, người ta có tâm muốn giấu, cứ như các ngươi tìm được vậy." "Người ta cứ nói là theo thánh nhân đến Hỗn Độn, các ngươi có cách gì." Tinh Vệ chọc trúng chỗ đau.

Nữ Vương thực ra biết một ít, nhưng nương thân không cho nàng

nói, nếu nàng nói, sẽ không thể rèn luyện Trầm Hương bọn họ tốt hơn được.

"Thôi xong, bế tắc rồi, chẳng trách Dương Tiễn bảo các ngươi tra, có lẽ chính hắn cũng không tra được." Ngưu Ma Vương nhún vai.

"Thực ra cũng không phải không có cách, Địa Tạng không phải có một đầu thần thú Đế Thính, tự xưng không gì không biết sao, biết đâu nó biết." Tôn Ngộ Không nhìn Na Tra, trong số họ, chỉ có Na Tra có quan hệ với Linh Sơn, có thể tiếp xúc được với Đế Thính.

"Thôi đi, nếu thật sự cái gì cũng biết, Linh Sơn cũng không đến nỗi không tra ra được cái chết của gia gia, lừa người, thứ đó chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy nhiều thiên cơ hơn một chút thôi." Na Tra bĩu môi, hắn đã gặp thứ đó, từng hỏi Mộc Linh Châu ở đâu, Đế Thính cũng không biết.

"Các ngươi ở đây thảo luận cũng không ra được kết quả gì, không bằng đi nghe ngóng, đi tìm những hồng trần khách Tử Tiêu Cung ẩn thế mà hỏi." "Các ngươi không phải biết người đó tên là Ngũ Sắc đạo nhân, Địa Minh là Huyết Ảnh đạo nhân sao, đều là hồng trần khách Tử Tiêu Cung, đi tìm những hồng trần khách Tử Tiêu Cung ẩn thế, biết đâu có thể nghe ngóng được tin tức hữu dụng." Nữ Vương thực sự không nhìn nổi nữa.

Biết quá nhiều cũng không tốt, nhìn đám ngốc này như ruồi không đầu, nàng cũng sốt ruột.

Nàng cũng không biết có được không, nhưng chắc chắn đáng tin hơn Trầm Hương bọn họ ngồi đây thảo luận.

Chỉ cần lôi được Vân Hải Tiên Môn ra, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Vân Hải Tiên Môn sau Phong Thần lượng kiếp đã biến mất không

thấy, ngay cả sử sách của Thiên Đình cũng ghi chép rất ít về nó.

Vậy thì, chỉ có những hồng trần khách Tử Tiêu Cung tồn tại lâu đời hơn Thiên Đình, mới có thể hiểu biết về Vân Hải Tiên Môn.

Hồng trần khách Tử Tiêu Cung, trải qua đại chiến Vu Yêu lượng kiếp, chết không còn lại bao nhiêu.

Tuy nhiên, vẫn có một số người may mắn sống sót, ví dụ như Hư Khâu Lăng Hư đạo quân, ví dụ như Bích Lạc tiên tử.

Những đại năng này, cơ bản đều là ẩn thế tu hành, ẩn náu trong tứ hải, mới có thể tránh được lượng kiếp mà sống sót.

Vu Yêu lượng kiếp là sát kiếp của Vu tộc và Yêu tộc, nhưng đồng thời cũng là sát kiếp của hồng trần khách Tử Tiêu Cung, có cảm giác như bị trời ghen.

Ba nghìn hồng trần khách Tử Tiêu Cung, đều quá tài năng thiên phú, dường như Thiên Đạo cũng ghen tị.

Bây giờ ở Hồng Hoang, lục phẩm tiên căn cũng được coi là bảo bối, khó gặp, còn hồi đó, cửu phẩm tiên căn đi đầy đường, bất kỳ ai đặt vào hiện tại, cũng đủ để các thế lực tranh giành vỡ đầu, Hồng Hoang khó có thể tái hiện thời thịnh thế như vậy.

Nếu ba nghìn hồng trần khách đó đều sống sót, đâu còn có ngày cho những người sau này nổi lên.

Từ điểm này mà xem, Thiên Đạo muốn những hồng trần khách đó chết, dường như cũng không sai.

“Sư nương nói có lý, chúng ta chia nhau hành động, đi nghe ngóng.” Trư Bát Giới rất tán thành ý kiến của Nữ Vương, liền sắp xếp mọi người chia đội đi đến tứ hải, tìm những hồng trần khách Tử Tiêu Cung đó hỏi thăm.

Trầm Hương và Ngao Xuân đi Nam Hải hỏi thăm, Kim Ca và Hoan Muội đi Đông Hải hỏi thăm, Lão Sa và Tiểu Bạch Long đi Bắc Hải hỏi thăm, Na Tra và Ngưu Ma Vương đi Tây Hải hỏi thăm, Trư Bát Giới và Hồng Hài Nhi đi Huyết Hải hỏi thăm.

Tộc A Tu La, sống cũng đủ lâu, biết đâu lại biết gì đó.

Còn Tôn Ngộ Không, với tư cách là chủ lực của họ, nhục thân sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, lại quay về Hỏa Vực tiếp tục tu luyện.

"Ngươi nói bọn họ có được không?

Dương Tiễn thông minh như vậy, cách này, Dương Tiễn không thể không nghĩ tới." Tinh Vệ tỏ ra hoài nghi.

"Còn hơn bọn họ ở đây chỉ bàn trên giấy, thực ra ta biết sự thật, nhưng nương ta không cho ta nói, phiền quá." Nữ Vương bĩu môi, cảm giác biết trước này, thật khó chịu.

"Kệ đám ngốc này, đi, chúng ta đến Thái Dương Tinh tìm Nữ Bạt chơi, Nữ Bạt lợi hại lắm, nghe cha ta nói, chỉ cần Tướng Thần xuất hiện, Nữ Bạt liền có thể thành thánh." Tinh Vệ tinh lực dồi dào, căn bản không ngồi yên được.

"Tại sao vậy, nghe nói Tướng Thần tàn nhẫn độc ác, là đại hung thượng cổ, tại sao phải đợi Tướng Thần xuất hiện?" Nữ Vương rất tò mò.

"Ngươi biết Hống không?

Thi Đạo Ma Thần trong ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, thành thánh cần thánh ngân, sau khi Hống chết, để lại nhục thân và ba luồng tàn hồn, mỗi thứ chứa một nửa thánh ngân của Hống." "Tướng Thần chính là do nhục thân của Hống hóa thành, còn Nữ Bạt hồi Phong Thần lượng kiếp bị ngũ giáo tính kế, nhưng lại nhân họa đắc phúc dung hợp ba luồng tàn hồn của Hống." "Hai người bọn họ đều đã đạt

đến Á Thánh, chỉ cần nuốt chửng đối phương để có được thánh ngân hoàn chỉnh, là có thể thành thánh." "Ngũ thánh vào Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên hợp đạo, Tướng Thần không còn chỗ dựa, sợ bị môn hạ Kim Ô bắt đi cho Nữ Bạt nuốt, cũng chạy vào Hỗn Độn trốn rồi." "Ta nói cho ngươi nghe, hồi Phong Thần lượng kiếp Tướng Thần kiêu ngạo lắm, tưởng mình dưới thánh nhân là vô địch, chạy đi trêu chọc Khổng Tuyên, sau đó bị Khổng Tuyên truy sát khóc cha gọi mẹ, sắp khóc thét lên." "Dường như Khổng Tuyên mới là đại hung thượng cổ…" Tinh Vệ châm chọc Tướng Thần.

Mà Tướng Thần lại là một kẻ đại xui xẻo, một tên đen đủi, trốn trong Hỗn Độn không dám về Hồng Hoang, kết quả cũng không an toàn, gặp phải Vĩnh Hằng Ma Thần, bị bắt đi.

Vĩnh Hằng Ma Thần vốn muốn ép Tướng Thần về Hồng Hoang làm việc cho hắn, nhưng Tướng Thần sợ bị Nữ Bạt nuốt, thà chết không chịu.

Quay về hắn chết chắc, không quay về cũng chết, đằng nào cũng chết, Tướng Thần sắp khóc rồi.

Nhớ lại ngày xưa hắn tung hoành thời thượng cổ, là tồn tại vô địch, một đám Hỗn Độn Ma Thần liên thủ cũng chỉ có thể trấn áp phong ấn hắn.

Lần nữa xuất hiện, vốn tưởng có thể như thời thượng cổ, kết quả là bị đánh đủ kiểu, một đống người hắn đánh không lại.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, hắn bây giờ vẫn còn ám ảnh tâm lý.

Chẳng vui chút nào, vẫn là thời thượng cổ vui hơn.

Vĩnh Hằng Ma Thần sau khi biết chuyện của Tướng Thần cũng một hồi cạn lời, gã này quả thực có chút thảm không nỡ nhìn, liền không ép Tướng Thần nữa, giữ lại bên cạnh làm nô bộc.

Chương 621

Tướng Thần không thể phản kháng, ấm ức vô cùng, nghĩ đến hắn đường đường là đại hung thượng cổ, nay lại sa cơ làm nô bộc, mệnh hắn thật quá khổ.

Sớm biết vậy không ra khỏi Trấn Thiên Quan làm gì.

Mặt khác, Trư Bát Giới bọn họ bận rộn một vòng, nhưng thu hoạch rất ít, mọi người đều chú ý đến môn hạ Kim Ô, ngũ giáo loại này, ai rảnh rỗi đi chú ý đến một Vân Hải Tiên Môn không có danh tiếng.

Hơn nữa Vân Hải Tiên Môn vốn có ý ẩn giấu, lại thêm những hồng trần khách Tử Tiêu Cung này ẩn thế tránh họa, cũng không mấy quan tâm chuyện bên ngoài.

Cơ bản đều chỉ biết là có một tổ chức như vậy tồn tại, trước đây ở Nam Hải, sau Phong Thần lượng kiếp thì biến mất không thấy.

Khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Đạo Tổ và Ma Tổ đại chiến ở phương nam, Hồng Hoang đại địa bị đánh thành bốn mảnh, có lời đồn rằng Vân Hải Tiên Môn bị dư âm trận chiến của hai tổ đánh nát.

Nhưng vẫn là Ngao Xuân ngốc có phúc ngốc.

Trầm Hương và Ngao Xuân nghe nói Vân Hải Tiên Môn trước đây ở Nam Hải, liền đi một vòng quanh Nam Hải, cuối cùng đến Lạc Già Sơn.

Quan Âm về Linh Sơn, chỉ mang Mộc Tra đi, Tiểu Long Nữ, Hắc Hùng Tinh và Linh Cảm Đại Vương ở lại Lạc Già Sơn.

Tiểu Long Nữ vốn là con gái của Nam Hải Long Vương, bị Quan Âm lừa gạt bái sư, Linh Cảm Đại Vương, chính là Lý Ngư Tinh, do

Quan Âm nuôi lớn, Hắc Hùng Tinh là yêu tộc, hồi Tây Du bị Phục Hy sắp xếp kiếp nạn, Quan Âm đến giải nạn, sau đó liền theo Quan Âm, hưởng khí vận Phật môn.

Đuổi cũng không đi, nhất quyết canh giữ Lạc Già Sơn cho Quan Âm.

Quan Âm cũng rất bất lực, con gấu đen chết tiệt này mặt dày vô cùng, động thủ xua đuổi lại sợ đắc tội Phục Hy.

Tiểu Long Nữ tuổi cũng không nhỏ, sau Phong Thần lượng kiếp đã bị Quan Âm lừa gạt bái sư, sau khi bái sư liền có nhân quả ràng buộc, trừ phi hai bên đều đồng ý, mới có thể giải trừ quan hệ sư đồ.

Mà Quan Âm lừa gạt Tiểu Long Nữ làm đồ đệ, chính là để hưởng khí vận của Nam Hải Long tộc, làm sao có thể giải trừ quan hệ sư đồ.

Nam Hải Long Vương tức giận đến mức nào, nhưng Quan Âm đối với Tiểu Long Nữ quả thực không tệ, hơn nữa Phật môn đại hưng, Tiểu Long Nữ cũng có thể hưởng ngược khí vận Phật môn.

Thêm vào đó Tiểu Long Nữ đối với Quan Âm cũng có tình cảm, cuối cùng cũng chỉ có thể không giải quyết được gì.

Ngao Xuân nghĩ sau Phong Thần lượng kiếp, Tiểu Long Nữ theo Quan Âm ở Lạc Già Sơn, biết đâu lại biết gì đó, dù sao cũng đã đến Lạc Già Sơn, qua hỏi một chút cũng không mất thời gian.

Mà lần hỏi này, lại thật sự hỏi ra manh mối.

Mộc Tra là kẻ si tình của Tiểu Long Nữ, chính Mộc Tra nói với Tiểu Long Nữ, nói rằng Vân Hải Tiên Môn không hề biến mất, mà là thánh nhân đại chiến, không gian vỡ nát, Vân Hải Tiên Sơn rơi vào dị không gian, hình thành một tồn tại giống như bí cảnh, ngay tại Nam Hải.

Hồi Phong Thần lượng kiếp vừa kết thúc, Mộc Tra từng gặp

người của Vân Hải Tiên Môn ngấm ngầm chiêu mộ không ít đệ tử.

Nhận được tin tức này, ánh mắt Trầm Hương sáng lên.

"Vậy ngươi có biết Vân Hải Tiên Môn bây giờ ở đâu không?" Ngao Xuân mong đợi nhìn Tiểu Long Nữ.

"Không biết." Tiểu Long Nữ lắc đầu.

Ngao Xuân lập tức thất vọng, không biết ở đâu, vậy thì có tác dụng gì.

Cái gọi là dị không gian, nếu ví Hồng Hoang như một cây đại thụ, thì dị không gian giống như quả kết ra, thông qua cành cây liên kết với Hồng Hoang, mà cành cây đó chính là đường hầm không gian để vào Vân Hải Tiên Môn.

Đường hầm không gian, chắc chắn không lớn, chỉ cần che giấu một chút, không tìm được vị trí cụ thể, căn bản không thể phát hiện.

Bọn họ lại không biết không gian pháp tắc, lại không có vị trí cụ thể, Nam Hải mênh mông, muốn tìm được, không khác gì mò kim đáy bể.

"Thôi xong, lại là manh mối vô dụng." Ra khỏi Lạc Già Sơn, Ngao Xuân cúi đầu ủ rũ.

"Không, có ích, đệ tử Vân Hải Tiên Môn không ít, tất nhiên cần nhiều tài nguyên tu luyện, vậy thì, tài nguyên tu luyện từ đâu ra?" "Bọn họ không thể cứ trốn trong Vân Hải Tiên Môn, chờ tài nguyên tu luyện từ trên trời rơi xuống, tài nguyên tu luyện phải tự mình chủ động tranh thủ." "Ta nghi ngờ những đệ tử Vân Hải Tiên Môn đó, giả làm tán tu hoạt động bên ngoài, kiếm tài nguyên tu luyện, đồng thời dò la tin tức các nơi ở Hồng Hoang." "Ngươi nghĩ xem, những đệ tử Vân Hải Tiên Môn đó không nói, ai có thể nhận ra chứ." Trầm Hương rất phấn khích, hắn có cảm giác, cứ theo hướng này tra xuống, chắc chắn

sẽ tra ra được.

“Kể cả như vậy, đúng như ngươi nói, người ta không chủ động nói, chúng ta cũng không nhận ra được.” Ngao Xuân nhún vai.

“Vân Hải Tiên Môn thu đồ đệ, chắc chắn không thu người có căn nguyên kém, chúng ta cứ tìm những tán tu có căn nguyên tốt, chiến đấu lực không yếu mà tra.” “Hơn nữa, Tiểu Long Nữ không phải đã nói sao, Vân Hải Tiên Môn vẫn ở Nam Hải, chúng ta có thể nhờ Nam Hải Long Vương giúp đỡ, sinh linh trong biển, chẳng phải đều là mắt của Long tộc các ngươi sao?” Trầm Hương nói.

“Ây, có lý, vẫn là đầu óc ngươi tốt hơn, đi đi đi, chúng ta đến Nam Hải Long Cung.” Ánh mắt Ngao Xuân sáng lên, nói là làm, dẫn Trầm Hương đến Nam Hải Long Cung.

Tìm được Nam Hải Long Vương, sau khi nói rõ ý định, Nam Hải Long Vương không từ chối cũng không đồng ý, chỉ không ngừng thở dài.

“Long Vương có chuyện gì sao?

Nếu cần chúng tôi giúp đỡ, cứ việc phân phó.” Trải qua nhiều chuyện như vậy, Trầm Hương cũng học được cách quan sát sắc mặt.

“Ai, lão long quả thực có một chuyện cần hai vị giúp đỡ, có câu xấu nhà không nên phơi bày, các vị cũng không phải người ngoài, ta cứ nói thẳng.” “Ta có một đứa cháu, tên là Tiểu Nghiệt Long, sinh ra có sáu móng, tư chất không tồi, ta đã bỏ ra không ít tài nguyên bồi dưỡng, mấy ngày trước đi du lịch trở về, nói là muốn cưới tam công chúa Bắc Hải Ngao Mộ Tâm.” “Tam công chúa Bắc Hải đó cũng có sáu móng, lại sinh ra thiên tư quốc sắc, là thiên chi kiêu nữ nổi danh của Long tộc chúng ta, ta nghĩ, cưới Ngao Mộ Tâm về Nam Hải cũng không tồi, liền đồng ý.” “Nhưng ta đến Bắc Hải cầu thân mới biết, Bắc Hải Long Vương đã cho Ngao Mộ Tâm đính hôn với thái tử Tây

Hải Ma Ngang, thái tử Ma Ngang là nhân vật lãnh đạo thế hệ trẻ của Long tộc, Tiểu Nghiệt Long không thể tranh được." "Nhưng Tiểu Nghiệt Long không phục, chạy đến Tây Hải khiêu chiến thái tử Ma Ngang, không đánh lại, ta vốn tưởng nó sẽ biết khó mà lui, không ngờ nó lại sinh lòng xấu xa, trộm đi Ma Long Giáp." "Ma Long Giáp đối với Long tộc vô cùng quan trọng, ta muốn nhờ các vị giúp đỡ tìm lại Ma Long Giáp, nhân lúc Tiểu Nghiệt Long còn chưa gây ra đại họa, bắt nó về." Nam Hải Long Vương bất lực liên tục thở dài, hắn đã tốn không ít tâm tư bồi dưỡng Tiểu Nghiệt Long, kết quả cuối cùng lại là sự phản bội.

"Ma Long Giáp này có lai lịch gì không?" Trầm Hương rất tò mò.

"Cái này ta biết, Ma Long Giáp, còn gọi là Cửu Long Chiến Giáp, hồi Long Hán lượng kiếp, tam tộc bị Ma Tổ La Hầu tính kế, dẫn đến nhiều Long tộc nhập ma, cuối cùng lúc tam tộc đại chiến, lại quay lại tàn sát đồng tộc, dẫn đến tam tộc đều thương vong thảm trọng, giống như ma tế mà Ma Tổ phát động trong Phong Thần lượng kiếp." "Trong đó có chín vị trưởng lão Long tộc long hồn được Chúc Long lão tổ giữ lại, luyện chế thành Ma Long Giáp, là một đại sát khí của Long tộc chúng ta." "Chín vị trưởng lão đó lúc sinh thời đều có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, do bị ma hóa, trở nên càng thêm cuồng bạo, chín đạo long hồn đó có thể bùng phát ra chiến đấu lực ngang với Chuẩn Thánh hậu kỳ." "Chín đạo long hồn cùng xuất hiện, tương đương với chín tôn Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy lực có thể tưởng tượng được, tuy nhiên, do bị ma hóa, ma tính của Ma Long Giáp rất nặng, không ai dám tế luyện, sơ sẩy một chút sẽ tẩu hỏa nhập ma." Ngao Xuân giải thích một phen.

"Chính là như vậy, với tâm tính của Tiểu Nghiệt Long, một khi tế luyện, tất sẽ tẩu hỏa nhập ma, đồ thán sinh linh, cuộc đời này coi như xong." Nam Hải Long Vương lo lắng vô cùng, dù sao cũng là cháu trai

ruột đã bỏ ra rất nhiều tình cảm, hắn vẫn muốn cứu vãn một chút.

"Vậy không biết Tiểu Nghiệt Long hiện đang ở đâu?" Trầm Hương hỏi.

"Không biết, Tiểu Nghiệt Long có một thiên phú thần thông, giống như con Mặc Ngọc Kỳ Lân kia, cực kỳ giỏi biến hóa ngụy trang, chiếu yêu kính cũng không chiếu ra được, ta cũng không biết tên nghiệt tử đó trốn đi đâu." Nam Hải Long Vương bất lực lắc đầu, nếu hắn biết, sớm đã tự mình đi bắt về.

Trầm Hương và Ngao Xuân một hồi cạn lời, đều không biết người ở đâu, bọn họ làm sao bắt người về chứ.

Ngươi còn không tìm được Tiểu Nghiệt Long trốn ở đâu, huống chi là chúng ta.

"Khụ, ta biết điều này có chút ép người, nhưng thực sự không có cách nào, nhiều người nhiều sức mạnh mà." "Ta sẽ thông báo xuống, giám sát các nơi ở Nam Hải, các vị cố gắng giúp đỡ là được, nếu thực sự không tìm được, thì thôi." Nam Hải Long Vương rất bất lực nói.

"Vậy được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức." Trầm Hương đồng ý.

Hai người ra khỏi Nam Hải Long Cung, Trầm Hương trầm tư một phen rồi nói: "Đi, chúng ta đến Bắc Hải Long Cung." "Đến Bắc Hải Long Cung làm gì?" Ngao Xuân không hiểu.

"Ngươi nghĩ xem, Tiểu Nghiệt Long vì Ngao Mộ Tâm mới trộm Ma Long Giáp, vì yêu mà trở nên cực đoan, rất có khả năng sẽ đi tìm Ngao Mộ Tâm." Trầm Hương nói.

"Có lý, chỉ với nó mà cũng muốn tranh vợ với thái tử Ma Ngang, không biết tự lượng sức mình, thái tử Ma Ngang ngươi biết không, chính là đại ca của sư thúc Tiểu Bạch Long, nhân vật lãnh đạo thế hệ trẻ của Long tộc chúng ta." "Trước đây tham gia long tế ta đã gặp một

lần, dù sao ta cũng tự thấy không bằng, tâm phục khẩu phục, mắt Ngao Mộ Tâm sắp dán vào người thái tử Ma Ngang rồi." Nói đến thái tử Ma Ngang, Ngao Xuân vẻ mặt sùng bái.

Trước đây long tế, chỉ có hai người nhận được truyền thừa là hắn và thái tử Ma Ngang, hắn vốn có sáu móng, sau khi nhận được truyền thừa, sinh ra bảy móng.

Thái tử Ma Ngang vốn đã có bảy móng, sau khi nhận được truyền thừa, nghe nói tuy không thể đột phá đến tám móng, chỉ đạt đến bảy móng rưỡi, nhưng lại có được một thiên phú thần thông vô cùng lợi hại.

Phải biết, Long tộc hiện nay, chín móng chỉ có Long Vương và Ngao Thương, tám móng chỉ có Chúc Long, thái tử Ma Ngang có thể nói là người thứ tư của Long tộc.

Hơn nữa thái tử Ma Ngang có năng lực lãnh đạo cực mạnh, hành sự có thể khiến mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Chúc Long lão tổ đã chỉ định thái tử Ma Ngang làm Tây Hải Long Vương kế nhiệm, và là người đứng đầu tứ đại Long Vương kế nhiệm, sớm đã tham gia vào các quyết sách cao tầng của Long tộc.

"Lợi hại như vậy, vậy thái tử Ma Ngang hiện tại tu vi gì?" Trầm Hương hứng thú, cùng là thái tử của Tây Hải Long Vương, thái tử Ma Ngang có thể đè sư thúc Tiểu Bạch Long một đầu, đủ để chứng minh năng lực.

Trước đây bọn họ cày phó bản Tội Nhân Đảo, không ít lần chạy đến Bắc Hải Long Cung, với Ngao Mộ Tâm cũng coi như quen biết, Ngao Mộ Tâm khí chất minh mị, không hổ là đệ nhất mỹ nữ của Long tộc, xứng danh phong hoa tuyệt đại.

Có thể khiến Ngao Mộ Tâm sinh lòng ái mộ, cũng đủ để chứng

minh sự ưu tú của thái tử Ma Ngang.

“À, cũng tương đương với chúng ta, Chuẩn Thánh sơ kỳ.” Ngao Xuân có chút ngượng ngùng.

“A?

Ngươi nói lợi hại như vậy, kết quả chỉ có thế?” Trầm Hương đầy đầu vạch đen.

Chương 622

"Chủ yếu là các trưởng bối Long tộc đặt kỳ vọng rất cao vào thái tử Ma Ngang, Long tộc không giống các chủng tộc khác, một khi đột phá Chuẩn Thánh, căn nguyên bản nguyên sẽ định hình, không thể nâng cao được nữa." "Cho nên các trưởng bối Long tộc để thái tử Ma Ngang khống chế tu vi ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thử vào long trủng thêm vài lần." "Muốn nâng lên tám móng quá khó, thái tử Ma Ngang đã nhận được truyền thừa của nhị trưởng lão Long tộc ngày xưa là Thái Hư Cổ Long, mà vẫn không thể nâng lên tám móng, các trưởng bối cũng từ bỏ, lúc này mới để thái tử Ma Ngang đột phá." "Thái tử Ma Ngang sinh sau Phong Thần lượng kiếp, được Chúc Long lão tổ đích thân dạy dỗ, nếu không như vậy, bây giờ tu vi của thái tử Ma Ngang ước chừng đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ." Ngao Xuân giải thích một phen.

"Thôi được rồi." Hai người vừa nói, vừa đến Bắc Hải Long Cung.

"Tiểu tiên ra mắt Trầm Hương thượng tiên, Ngao Xuân thái tử, không biết hai vị đến có việc gì?" Tiếp đãi bọn họ là Quy thừa tướng.

Tứ hải Long Cung, thừa tướng đều là Quy tộc, một là vì Quy tộc từ đầu đến cuối đều theo Long tộc, trung thành tuyệt đối, lại liên hôn rất mật thiết, gần như không phân biệt lẫn nhau.

Hai là, Quy tộc trời sinh tuổi thọ dài đến mức vô lý, phàm là rùa đều có thể sống ngàn năm, hơn nữa Quy tộc trời sinh rất có trí tuệ.

Giống như Bạch Trạch vậy, là trí giả trời sinh.

Tất nhiên, không biến thái như Bạch Trạch, Bạch Trạch trời sinh là thụy thú, là hóa thân của trí tuệ, sinh ra đã thông hiểu thiên cơ, là độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang.

Quy tộc không chỉ có trí tuệ, mà còn trời sinh đi kèm pháp bảo cộng sinh là mai rùa, phòng ngự cao đến mức vô lý.

Tứ hải Quy thừa tướng đều là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, phòng ngự cùng cấp bậc ít ai có thể phá vỡ.

Là Long tộc, Ngao Xuân rất kính trọng Quy thừa tướng, nói rõ ý định.

"Tốt tốt, chúng tôi cũng lo lắng Tiểu Nghiệt Long gây chuyện, làm hại đến tam công chúa, có các vị bảo vệ tam công chúa, chúng tôi yên tâm rồi." Quy thừa tướng cười không thể rạng rỡ hơn, Tiểu Nghiệt Long có tu vi Chuẩn Thánh, lại có được Ma Long Giáp, chiến đấu lực tất nhiên không yếu.

Long tộc bây giờ Chuẩn Thánh vẫn còn ít, có thể đánh lại Tiểu Nghiệt Long lại càng ít, có Trầm Hương bọn họ giúp đỡ thì còn gì bằng.

Sau khi thương lượng xong, Trầm Hương và Ngao Xuân biến thành hà binh, đi bảo vệ tẩm cung của Ngao Mộ Tâm.

Tiểu Nghiệt Long giỏi biến hóa ngụy trang, muốn lẻn vào Bắc Hải Long Cung quá đơn giản.

Cũng coi như là bạn bè, sự xuất hiện của Trầm Hương và Ngao Xuân, Ngao Mộ Tâm rất vui vẻ, kéo hai người uống rượu, kể lể niềm vui sắp được gả cho thái tử Ma Ngang.

Mà hai người bọn họ còn không biết, Nam Hải Long Vương đã bán đứng hai người họ, phái người báo cho Dương Tiễn hướng truy tra của họ.

"Ha, thật sự để Trầm Hương tìm được manh mối rồi, cái sự thông minh vặt của nó đôi khi cũng có ích, chúng ta có nên phái người đi truy tra không?" Hao Thiên Khuyển rất vui, vì Trầm Hương cuối cùng

cũng tranh khí một lần, chủ nhân chắc chắn sẽ vui, chủ nhân vui thì nó cũng vui.

"Không cần, để bọn họ tra đi, rèn luyện bọn họ nhiều hơn, chúng ta nếu nhúng tay, ngược lại dễ xảy ra bất ngờ, ngươi đi âm thầm theo dõi là được." Dương Tiễn lắc đầu, khóe miệng không thể kìm nén, có cảm giác thỏa mãn vì khổ tâm không uổng phí.

Cùng lúc đó, Xiển Giáo và Linh Sơn bên kia vẫn đang điều tra nguyên nhân cái chết của Xích Tinh Tử, cũng rơi vào vòng luẩn quẩn.

Tất cả dấu vết đều bị La Tuyên ba người xóa sạch, không có nửa điểm manh mối, căn bản không thể điều tra.

Nhưng không có nửa điểm manh mối, bản thân nó cũng là một loại manh mối, có vẻ quá cố ý.

Không thể không có nửa điểm manh mối, sạch sẽ như vậy, chỉ có thể nói là do con người làm, đối phương sợ bị bọn họ phát hiện.

Mà không phải do Dương Tiễn làm, người đáng nghi nhất còn lại chính là Tiệt Giáo, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ.

Quan trọng nhất là, Như Lai đã thành thánh, mà Xiển Giáo hiện tại không có thánh nhân, Xiển Giáo không dám làm quá.

Không có chứng cứ mà đi chất vấn Tiệt Giáo, vạn nhất làm Tiệt Giáo nổi điên, bọn họ không chịu nổi.

Hơn nữa bọn họ nội đấu, người được lợi là Tây Phương Giáo nhất mạch.

Hiện tại Xiển Giáo chủ yếu là dựa vào khí vận của Phật môn để duy trì mạng sống.

Khí vận đối với giáo phái vô cùng quan trọng, khí vận đoạn tuyệt, giáo phái đó sẽ hoàn toàn phế đi, mất đi sự công nhận của lục đạo.

Có Như Lai ở đó, Xiển Giáo thực ra căn bản không có quyền lựa chọn, dù có tra ra là Tiệt Giáo làm, bọn họ cũng phải nhịn.

Vì Như Lai có khả năng đá bọn họ ra khỏi cuộc chơi.

Tuy Linh Sơn ngoài Như Lai, còn có một tôn thánh nhân Huyết Văn Phật Chủ, nhưng đó là Tây Phương Giáo nhất mạch.

Đám lừa ngốc Tây Phương Giáo, tuyệt đối vui lòng nhìn thấy Xiển Giáo bị đá ra khỏi Linh Sơn.

Thiên Đình hiện tại cũng không ưa Xiển Giáo, một khi bị đá ra khỏi Linh Sơn, Xiển Giáo sẽ không còn nguồn khí vận.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể âm thầm điều tra, trước tiên nắm giữ chứng cứ, đợi Xiển Giáo lấy được khí vận Nhân tộc, có đường lui, rồi mới thanh toán với Tiệt Giáo.

Chuyện này cứ thế bị đè xuống, sấm to mưa nhỏ.

Do môn nhân Xiển Giáo bên Linh Sơn phụ trách điều tra, Nam Cực Tiên Ông tiếp tục phụ trách chuyện của Trầm Hương và Đinh Hương.

Nam Cực Tiên Ông cứng đầu đến Nữ Nhi Quốc, muốn biện minh để tiếp tục lấy được lòng tin của Trầm Hương bọn họ.

Kết quả chỉ có Kim Ca, Hoan Muội và Trư Bát Giới ở đó.

Trư Bát Giới tinh ranh vô cùng, đi lừa Trư Bát Giới, không bị Trư Bát Giới lừa lại đã là tốt lắm rồi.

Cho nên Nam Cực Tiên Ông chỉ có thể tránh Trư Bát Giới, trước tiên lừa gạt, lấy lại lòng tin của Kim Ca và Hoan Muội.

Mà hai người cũng muốn lừa lấy lòng tin của Nam Cực Tiên Ông, moi thông tin từ Nam Cực Tiên Ông.

Điều này không phải là quá trùng hợp sao, một người muốn đánh

một người muốn chịu, hai huynh muội giả ngốc, bị Nam Cực Tiên Ông lừa hết lần này đến lần khác, đem những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, những gì có thể nói đều nói cho Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông cẩn thận cảm thấy quá dễ dàng, còn chạy đi tìm Na Tra cầu chứng một chút, chỉ là hắn không ngờ, người ta sớm đã thông đồng với nhau.

Cứ như vậy, hai bên cùng lấy được lòng tin của đối phương, Nam Cực Tiên Ông không ngừng đổ tội cho Dương Tiễn, xúi giục Kim Ca và Hoan Muội đi gây sự với Dương Tiễn.

Bảo hai huynh muội lấy Tiên Thiên Ma Khí đi vu oan giá họa cho Dương Tiễn, Tiên Thiên Ma Khí này chính là do Đạo Tổ luyện ra từ trong cơ thể Vân Trung Tử.

Dương Tiễn tên khốn đó làm việc ngày càng không có giới hạn, muốn giết hết môn nhân Xiển Giáo, bọn họ cũng phải chơi bẩn, đến đây, cùng nhau hãm hại.

Không có cách nào, bọn họ vừa đến gần Quán Giang Khẩu sẽ bị Dương Tiễn phát hiện, căn bản không có cơ hội đặt Tiên Thiên Ma Khí vào Chân Quân Phủ để vu oan cho Dương Tiễn.

Nhưng Kim Ca và Hoan Muội thì có thể, có ý chỉ của Vương Mẫu, hai huynh muội có thể danh chính ngôn thuận vào Chân Quân Phủ điều tra Dương Tiễn, đến lúc đó giả vờ lục soát ra Tiên Thiên Ma Khí từ trong Chân Quân Phủ.

Dương Tiễn có trăm miệng cũng không thể biện minh.

Có Đạo Tổ chống lưng, bọn họ bây giờ cũng không cần Dương Tiễn, để Trầm Hương bọn họ làm lớn chuyện, sau đó mời Đạo Tổ ra mặt, để Ngọc Đế sửa đổi thiên điều là được.

Tội không thể để Đạo Tổ gánh, dù Đạo Tổ có hạ lệnh sửa đổi thiên điều, cũng phải có một lý do đủ lớn.

Sau này Thiên Đình xảy ra chuyện, toàn bộ đổ cho gia đình Trầm Hương và Dương Tiễn.

Nếu không, trực tiếp để Đạo Tổ hạ lệnh sửa đổi thiên điều, sau này Thiên Đình phế đi, người đời sẽ cười nhạo Đạo Tổ hồ đồ.

Tất nhiên, Đạo Tổ sở dĩ đồng ý, là vì trước đó Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Tử Tiêu Cung đã hứa, sau khi việc thành, sẽ chia cho Đạo Tổ đủ lợi ích.

Mà với tính cách của Dương Tiễn, để không làm Dao Cơ công chúa khó xử, dù bị vu oan, cũng sẽ không rời khỏi Thiên Đình.

Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không dám làm gì Dương Tiễn, mười phần tám chín sẽ để Dương Tiễn bị cấm túc trong Chân Quân Phủ bế môn suy nghĩ.

Làm gì Dương Tiễn quá khó, nhưng chỉ cần để Dương Tiễn bị cấm túc, đừng ra ngoài gây rối, ảnh hưởng đến việc thực thi kế hoạch của họ, cũng là đủ rồi.

"Điều này không tốt lắm, vạn nhất Dương Tiễn chó cùng rứt giậu ra tay với chúng ta thì sao?" "Với tính cách của Dương Tiễn, chúng ta hãm hại hắn, hắn còn có thể để chúng ta ra khỏi Chân Quân Phủ sao?" "Hay là ngươi đi cùng chúng tôi, bảo vệ an toàn cho chúng tôi." Kim Ca giả vờ khó xử, thật sự coi họ là ngốc sao, mượn dao giết người, không, chính xác là muốn hi sinh họ để xác thực tội danh của Dương Tiễn.

Lão già này thật độc ác.

Chương 623

“Không đâu, các ngươi bây giờ cũng là trọng thần của Thiên Đình, Dương Tiễn không dám ra tay với các ngươi, Dao Cơ công chúa cảm thấy có lỗi với Ngọc Đế, Dương Tiễn lại hiếu thuận nhất, sẽ không làm Dao Cơ công chúa khó xử.” Nụ cười trên mặt Nam Cực Tiên Ông cứng lại một chút, tên súc sinh nhỏ này thật không dễ lừa, lại phản ứng kịp.

Thực ra người lý tưởng nhất của hắn là Ngao Xuân, Ngao Xuân cuối cùng cũng bốc đồng, đối với Dương Tiễn cũng đủ ác, kế hoạch nhằm vào Dương Tiễn tốt như vậy, tên ngốc đó chắc chắn sẽ đồng ý ngay.

Nhưng Ngao Xuân và Trầm Hương lại ở cùng nhau, ở Bắc Hải Long Cung, hắn đến Bắc Hải Long Cung lừa Ngao Xuân, thật sự coi Bắc Hải Long Vương là đồ trang trí sao.

Không có cách nào, hắn chỉ có thể chọn Kim Ca và Hoan Muội, nhưng Kim Ca rất thông minh, hắn cũng ôm tâm lý may mắn, đáng tiếc, vận may không đứng về phía hắn.

“Vạn nhất thì sao, vạn nhất Dương Tiễn chó cùng rứt giậu thì sao?

Vẫn là ngươi đi cùng chúng ta cho chắc.” Kim Ca từ chối bị xúi giục.

“Không được, ngươi cũng biết ân oán giữa ta và Dương Tiễn, ta đi quá lộ liễu, chỉ tổ phản tác dụng.” Nam Cực Tiên Ông cố gắng duy trì nụ cười, trong lòng lại muốn chém Kim Ca, để hắn đi, Dương Tiễn có động đến Kim Ca và Hoan Muội không thì không biết, nhưng chắc chắn sẽ giết hắn.

Hắn không đi, Dương Tiễn chưa chắc đã chó cùng rứt giậu, hắn đi, Dương Tiễn nhất định chó cùng rứt giậu.

Tên súc sinh nhỏ này muốn mạng hắn.

"Mạng chỉ có một, hoàn toàn có thể tránh được, ta không cần thiết phải mạo hiểm, tuy nhiên, cơ hội tốt để phế Dương Tiễn như vậy, không dùng lại quá đáng tiếc." "Tử đạo hữu bất tử bần đạo, không bằng lừa tên ngốc Ngao Xuân kia đi." Trong mắt Kim Ca lóe lên vẻ hung ác.

Đồng tử của Nam Cực Tiên Ông co lại, tên súc sinh nhỏ này là một nhân vật tàn nhẫn, bình thường tỏ ra trọng tình trọng nghĩa, lúc quan trọng bán đứng bạn bè, mắt cũng không chớp một cái.

"Ca, huynh nói gì vậy, chuyện nguy hiểm như vậy, sao có thể để Ngao Xuân đi, đây không phải là hại Ngao Xuân sao?" Hoan Muội không dám tin nhìn Kim Ca.

"Ngươi hiểu cái gì, người không vì mình, trời tru đất diệt, tư chất của chúng ta có hạn, chỉ có liều mạng tranh giành, mới có thể đi xa hơn, chẳng lẽ ngươi không muốn thành thánh, vạn kiếp bất diệt." "Chỉ có lật đổ Dương Tiễn, chúng ta mới có thể leo cao hơn ở Thiên Đình, giành được nhiều khí vận hơn, bạn bè là cái gì, chết rồi có thể kết giao lại." "Hơn nữa, Ngao Xuân chết không tốt sao, thiếu một sư huynh đệ, chúng ta sẽ được chia nhiều tài nguyên tu luyện hơn." "Trầm Hương có Bảo Liên Đăng và Bát Quái Phủ, Ngao Xuân có Cửu Xỉ Bá và Tiên Thiên Liễu Chi, Tu Di Châu, chúng ta có gì?" "Ngao Xuân chết, những pháp bảo đó của sư phụ có khả năng sẽ truyền cho chúng ta, chúng ta không tranh, đời này chỉ có thể định sẵn tầm thường, thấp hơn người khác." Kim Ca hung hăng dạy dỗ Hoan Muội.

"Nhưng, nhưng…" Hoan Muội rất khó xử, một bên là anh ruột, một bên là bạn tốt.

Nam Cực Tiên Ông đồng tử co lại, tên nhóc này giấu đủ sâu, ngay cả hắn cũng nhìn lầm.

Vô độc bất trượng phu, sự tàn nhẫn này, là người có thể làm nên chuyện.

Tuy nhiên, chỉ là hậu thiên cửu phẩm tiên căn mà cũng dám vọng tưởng thành thánh, có chút không biết trời cao đất rộng.

Nhưng, điều đó không quan trọng, có tham niệm sẽ có sơ hở, sau này có thể lợi dụng nhiều hơn.

Nếu tên nhóc này hại chết Ngao Xuân, thì còn gì bằng, để lại một điểm yếu lớn cho hắn, còn không phải mặc cho hắn thao túng.

"Thôi, thôi, ta chỉ thuận miệng nói, suy nghĩ này của ngươi không nên có, dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ, không biết bao nhiêu kiếp mới tu được duyên phận này, đừng phụ lòng." Nam Cực Tiên Ông nghiêm túc khuyên nhủ, đứng dậy rời đi, nhưng không mang Tiên Thiên Ma Khí đi, ngầm ý bảo Kim Ca cứ giữ lấy, trước mắt đừng động đến.

"Hừ, lão già giả tạo, nói một đằng làm một nẻo." Sắc mặt Kim Ca biến đổi, hừ lạnh một tiếng, cất Tiên Thiên Ma Khí đi.

"Ca, em diễn thế nào?" Hoan Muội cười hì hì cầu khen.

Kim Ca với vẻ cưng chiều giơ ngón tay cái lên, đây là điều họ đã bàn bạc từ sớm, muốn lấy được lòng tin của Nam Cực Tiên Ông quá khó, không bằng đi đường khác, tạo ra một điểm yếu để vào tay Nam Cực Tiên Ông.

Như vậy, Nam Cực Tiên Ông chắc chắn sẽ yên tâm về họ hơn, họ sẽ dễ dàng moi được thông tin hơn.

Mặt khác, Trầm Hương và Ngao Xuân, thật sự đã chặn được Tiểu Nghiệt Long, tên này biến thành hình dạng của tam công chúa Tây Hải

Ngao Thốn Tâm, tức là tiểu cô tử tương lai của Ngao Mộ Tâm, đến thăm Ngao Mộ Tâm.

Tất cả mọi người đều bị lừa, Trầm Hương và Ngao Xuân cũng không phát hiện ra sơ hở, vẫn là Tiểu Nghiệt Long không nhịn được, động tay động chân chiếm tiện nghi của Ngao Mộ Tâm, mới khiến họ nhận ra có điều không đúng.

"Tiểu Nghiệt Long, chịu chết đi." Trầm Hương ra tay thử, tố chất tâm lý của Tiểu Nghiệt Long không tốt lắm, hiện ra chân dung.

"Khốn kiếp, các ngươi lại mai phục ta." "Long Hầu Huyền Âm." Tiểu Nghiệt Long đại nộ, thi triển bản mệnh thần thông, tiếng rồng ngâm cao vút vang lên, Trầm Hương mấy người chỉ cảm thấy nguyên thần chấn động, trong đầu một mảng trống rỗng, đau đầu như búa bổ, nguyên thần dường như sắp bị chấn vỡ.

Tiểu Nghiệt Long nhân cơ hội muốn ra tay, nhận ra có người đến, không màng động thủ, vội vàng bỏ chạy.

Trầm Hương và Ngao Xuân hồi phục, vội vàng đuổi theo, lại thấy Tiểu Nghiệt Long chui vào giữa hàng ngàn hà binh, biến thành một trong số đó, căn bản không thể phân biệt được.

"Đừng hoảng, ta có cách, hà binh của Long Cung đều đã được huấn luyện trận pháp, để bọn họ bày trận, Tiểu Nghiệt Long chắc chắn sẽ luống cuống tay chân, lộ ra sơ hở." Ngao Xuân đột nhiên thông minh một lần.

"Ngao Xuân thái tử nói có lý, bày trận." Quy thừa tướng chạy tới lớn tiếng hạ lệnh.

Sau đó, hàng ngàn hà binh lập tức di chuyển, thành thạo đứng vào vị trí, trong đó một hà binh như ruồi không đầu, luống cuống tay chân, quả thực không thể nổi bật hơn.

“Tiểu Nghiệt Long, ngươi tiếp tục giả vờ đi.” Ngao Xuân phát ra một trận cười nhạo.

Tiểu Nghiệt Long thấy không giấu được nữa, pháp lực toàn thân chấn động, đánh bay mấy ngàn hà binh về phía Trầm Hương bọn họ, xoay người chạy ra khỏi Bắc Hải Long Cung.

Trầm Hương và Ngao Xuân bị hà binh cản lại một chút, ra ngoài chỉ thấy vô số sinh linh biển chậm rãi bơi lội, Tiểu Nghiệt Long lại trốn đi rồi.

“Chẳng trách Nam Hải Long Vương cũng không làm gì được nó, gã này thật sự khó đối phó.” Trầm Hương đau cả đầu.

“Phế vật chính là phế vật, thế mà đã không được rồi.” Một giọng nói chế nhạo từ phía sau truyền đến.

Trầm Hương và Ngao Xuân quay đầu nhìn lại, liền thấy gương mặt chó quen thuộc, khinh thường, đáng đòn của Hao Thiên Khuyển.

“Chó chết, sao ngươi lại ở đây?” Ngao Xuân vừa thấy chỉ có mình Hao Thiên Khuyển, ánh mắt dần dần không thiện cảm, nghĩ lại ngày xưa bọn họ bị Hao Thiên Khuyển bắt nạt thê thảm.

“Có gì từ từ nói, có gì từ từ nói, Hao Thiên Khuyển thượng tiên là do ta mời đến giúp đỡ, Tiểu Nghiệt Long giỏi biến hóa ngụy trang, ngay cả chiếu yêu kính cũng không chiếu ra được, nhưng dù biến hóa thế nào, mùi cũng không thay đổi được.” “Mộ Tâm sắp xuất giá, để phòng bất trắc, đặc biệt mời Hao Thiên Khuyển thượng tiên đến trợ giúp.” Bắc Hải Long Vương vội vàng ra mặt đứng giữa làm người hòa giải.

“Thôi đi, cái mũi chó của nó ở dưới nước không linh.” Ngao Xuân bĩu môi, năm đó bọn họ chính là dựa vào đi đường thủy để trốn tránh sự truy sát của Hao Thiên Khuyển.

“Đó là trước đây.” “Thiên địa vô cực, vạn lý truy tung.” Hao Thiên Khuyển đảo mắt, trước đây cũng được, để xua đuổi Trầm Hương bọn họ, nó giả vờ rất khổ sở.

Vốn dĩ nó không muốn quản, nhưng lão Long Vương cứ một mực cầu cứu, nó cũng không tiện từ chối, vừa rồi đã nhớ kỹ mùi của Tiểu Nghiệt Long.

Rất nhanh, Hao Thiên Khuyển liền khóa chặt vị trí của Tiểu Nghiệt Long: “Con cá trong rặng san hô kia chính là Tiểu Nghiệt Long biến thành.” “Ngươi giỏi, vậy ngươi lên đi.” Ngao Xuân bĩu môi, Hao Thiên Khuyển vẫn còn kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tiểu Nghiệt Long một ngón tay cũng có thể chọc chết Hao Thiên Khuyển, để ngươi giả vờ.

“Lão Long Vương, chúng ta đã nói rồi, ta chỉ phụ trách truy tung.” Hao Thiên Khuyển rất đáng đòn khoanh tay, muốn làm nó mất mặt, không thể nào.

“Phải phải phải.” Bắc Hải Long Vương vội vàng phụ họa, sau đó tự mình ra tay.

Tiểu Nghiệt Long vừa thấy lại bị phát hiện, bất lực hiện ra chân dung, tiếp tục đào tẩu, biến hóa ẩn náu.

“Mộ Tâm sắp xuất giá, mong hai vị ra tay giúp đỡ, đừng để Tiểu Nghiệt Long chạy thoát.” Bắc Hải Long Vương nhờ Trầm Hương và Ngao Xuân giúp đỡ, ông cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, không biết Tiểu Nghiệt Long có tế luyện Ma Long Giáp không, ông thật sự không có tự tin bắt được Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long có sáu móng, có hai đại thiên phú thần thông, một là giỏi biến hóa ngụy trang, hai là công kích âm ba, hơn nữa Tiểu Nghiệt Long vốn là á long, do rắn và rồng kết hợp sinh ra, trước khi huyết mạch Long tộc thức tỉnh, là một con rắn da lươn, sau này huyết

mạch Long tộc tuyệt vọng mới lột xác thành rồng.

Mà bản mệnh thủ đoạn của nó là rắn da lươn vẫn còn giữ lại, răng rồng có kịch độc, bị cắn một cái, ngay cả ông cũng không chịu nổi, chiến đấu lực của Tiểu Nghiệt Long thật sự không yếu.

Nhìn vào mặt mũi của Ngao Mộ Tâm, Trầm Hương và Ngao Xuân không tính toán với Hao Thiên Khuyển nữa, theo sau Hao Thiên Khuyển truy sát Tiểu Nghiệt Long.

Bắc Hải Long Vương để Quy thừa tướng trông coi Long Cung, cũng đi theo.

"Ở đó." "Ở đó." "…" Hao Thiên Khuyển chỉ đâu, Trầm Hương ba người liền đánh đó, hai bên rõ ràng là kẻ thù, lúc này lại phối hợp cực tốt.

Dù Tiểu Nghiệt Long biến hóa khôn lường, cũng không thể thoát khỏi sự truy tung của Hao Thiên Khuyển.

Hai bên một truy một chạy, không biết từ lúc nào đã chạy đến Bắc Minh.

Trước đây gia gia xảy ra chuyện, Linh Sơn cho rằng là Nhược Thủy Chi Uyên có vấn đề, phái Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật đến trấn thủ.

Đại Thế Chí Phật, trước đây là Bồ Tát, sau thăng lên làm một trong tám mươi mốt Phật, là thất đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, không kém Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Già Lam Phật, tức là nguyên Xiển Giáo Phật giáo chủ Già Lam Đạo Quân, cũng từng là hồng trần khách Tử Tiêu Cung, người quen cũ, chiến đấu lực rất mạnh.

Chương 624

Thấy Trầm Hương bọn họ tiến vào Bắc Minh, hai người lập tức hiện thân ngăn cản.

Sau khi Bắc Hải Long Vương nói rõ ý định, hai người mới nhường đường, ở đây trấn thủ thật sự nhàm chán, xem Long tộc nội đấu cũng khá thú vị.

"Huyết Long Vũ!" Ngao Xuân đuổi đến phiền, trực tiếp thúc giục thần thông, huyết khí mênh mông tích trữ trong Tu Di Châu tuôn ra, tiến vào cơ thể Ngao Xuân, Ngao Xuân hiện ra bản thể Thái Cổ Huyết Linh Long, vắt ngang Bắc Minh, toàn thân huyết quang đại phóng, nhuộm đỏ Bắc Minh.

Giây tiếp theo, vô số hư ảnh huyết long từ huyết quang bay ra, bao vây Tiểu Nghiệt Long vẫn còn đang cố chấp ngụy trang biến hóa.

Thấy vậy, Tiểu Nghiệt Long chỉ có thể ứng chiến, hiện ra bản thể Huyền Tinh Minh Long, huyền là màu đen, một con hắc long khổng lồ phá nước lao ra, há miệng phát ra tiếng rồng ngâm kinh thiên.

Công kích âm ba trước đó lại xuất hiện, dù Trầm Hương mấy người đã sớm phòng bị, vẫn bị chấn đến đau đầu như búa bổ, nguyên thần chấn động.

Tiểu Nghiệt Long nhân cơ hội cắn một nhát về phía Ngao Xuân.

"Cẩn thận, răng rồng của nó có kịch độc." Bắc Hải Long Vương lớn tiếng nhắc nhở, đồng thời tế ra pháp bảo Quy Khư Châu.

Quy Khư, hải nhãn của Đông Hải, nuốt nước của tứ hải, không ngừng nghỉ.

Quy Khư Châu, được luyện chế từ thủy chi tinh, bên trong chứa

vô lượng hải thủy, nặng, vô cùng nặng.

Tiểu Nghiệt Long bị một đòn, lớp vảy hắc tinh long lân trông như không thể phá vỡ trực tiếp bị đập nát, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Trầm Hương tiến lên, phối hợp với Ngao Xuân và Bắc Hải Long Vương, bao vây Tiểu Nghiệt Long ở giữa.

"Tiểu Nghiệt Long, quay đầu là bờ, nhân lúc còn chưa gây ra đại họa, mau mau chịu trói, giao ra Ma Long Giáp, còn có thể được xử nhẹ." Bắc Hải Long Vương nghiêm giọng quát.

"Ta không phục, ta có chỗ nào kém thái tử Ma Ngang, hắn chẳng qua chỉ là xuất thân hơn ta, ngươi khinh người, chọn hắn không chọn ta." "Là các ngươi ép ta, đều là các ngươi ép ta." "Ngao Mộ Tâm là của ta, chỉ có thể là của ta." Tiểu Nghiệt Long phẫn nộ gầm lên, cố chấp, điên cuồng.

Huyền quang lóe lên, trên người Tiểu Nghiệt Long xuất hiện một bộ áo giáp màu đen, tỏa ra ma khí đen kịt quỷ dị.

"Ngươi điên rồi, mau cởi ra, ngươi sẽ nhập ma." Sắc mặt Bắc Hải Long Vương đại biến.

"Nhập ma thì sao?

Ngao Mộ Tâm là của ta, các ngươi đều coi thường ta, hôm nay dù có nhập ma, ta cũng phải cướp được Ngao Mộ Tâm." Tiểu Nghiệt Long càng thêm điên cuồng, thật sự vì yêu mà điên cuồng.

"Tất cả cút đi chết cho ta, Cửu Long Diệt Thế." Tiểu Nghiệt Long điên cuồng gầm lên, Ma Long Giáp được thúc giục, hắc quang lấp lánh, chín đạo hư ảnh long hồn tỏa ra ma khí từ Ma Long Giáp bay ra, ánh mắt lạnh lùng mà cuồng bạo, lấp lánh tia sáng tà ác khát máu.

Mà cái giá phải trả để thúc giục Ma Long Giáp vô cùng đắt đỏ, ma

khí từ Ma Long Giáp sôi trào càng thêm nồng đậm, không ngừng xâm thực Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long không màng đến, hai mắt đỏ ngầu, gầm lên đau đớn cũng không dừng lại, thề phải giết chết ba người Trầm Hương.

Đồng thời, chín đầu ma long hồn phát ra một tiếng rồng ngâm kinh thiên, ba ba một tổ, công kích ba người Trầm Hương.

"Huyết Long Vũ!" Huyết quang toàn thân Ngao Xuân càng thịnh, càng nhiều huyết long hồn bay ra, cuốn lấy ba đầu ma long hồn.

Bên phía Trầm Hương, thi triển pháp tướng thiên địa, tế ra Bảo Liên Đăng phòng ngự, miệng phun Lục Đinh Thần Hỏa, hóa thành một biển lửa, bao phủ ba đầu ma long hồn, tay cầm Bát Quái Phủ cùng chúng chém giết trong biển lửa.

Bên phía Bắc Hải Long Vương, hiện ra long thân, điều khiển Quy Khư Châu, vô tận hải thủy tuôn ra, hóa thành từng đạo thủy liên cuốn về phía ma long hồn, bản thể theo đó lao qua chém giết.

Quy Khư Châu công phòng nhất thể, vô cùng lợi hại, lơ lửng trên đỉnh đầu Bắc Hải Long Vương, tỏa ra một màn nước màu xanh lam bảo vệ Bắc Hải Long Vương.

Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật đang xem náo nhiệt ở một bên, đều mắt nóng nhìn chằm chằm Quy Khư Châu.

Nhất thời, tiếng rồng ngâm ở Bắc Minh không ngừng vang lên.

"Đúng là một món bảo bối tốt, tiếc là ma tính quá nặng, lúc sử dụng sẽ bị ma khí phản phệ bản thân." Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật tiếc nuối nhìn về phía Ma Long Giáp.

Món đồ này quả thực lợi hại, chín đầu ma long hồn, mỗi đầu đều có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lại cuồng bạo, không sợ sống chết, còn có thể điều khiển một ít ma khí, khó đối phó hơn Chuẩn Thánh trung

kỳ bình thường.

Nếu chín con rồng đồng thời tấn công một người, uy lực đó, Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường cũng không đỡ nổi.

Tiếc là món đồ này ma tính quá nặng, lúc sử dụng sẽ sinh ra ma khí, phải chịu sự phản phệ của ma khí.

Không dùng nổi, bọn họ đâu muốn nhập ma.

Tiểu nghiệt long bị ma khí phản phệ đau đớn không muốn sống, nếu không, tiểu nghiệt long phối hợp với chín đầu ma long hồn, ba người Trầm Hương có lẽ đã không chịu nổi.

"Thất Ngôn Huyết Chú!" "Tiên Thiên Dương Liễu!" Bên Ngao Xuân không chống đỡ nổi nữa, hắn có thể ngưng tụ rất nhiều huyết long hồn, nhưng ma long hồn quá hung hãn, huyết long hồn liên tục bị xé nát, căn bản không làm gì được ma long hồn.

Huyết long hồn bị xé nát xong, hóa thành huyết khí cuồn cuộn, ba đầu ma long hồn vùng vẫy trong huyết khí ngút trời, càng thêm yêu dị.

Ngao Xuân tế ra cành Tiên Thiên Dương Liễu, dưới sự gia trì của Tiên Thiên Nhâm Thủy, nó điên cuồng sinh trưởng, sinh ra vô số cành liễu chi chít, trói chặt hai đầu ma long hồn.

Hai đầu ma long hồn điên cuồng giãy giụa, cành liễu không ngừng đứt gãy, nhưng cũng có vô số cành liễu mới mọc ra.

Tốc độ mọc của cành liễu còn nhanh hơn tốc độ đứt gãy.

Cùng lúc đó, Ngao Xuân lại lần nữa thúc giục thần thông, huyết khí ngút trời ngưng tụ thành bảy chữ huyết sắc quỷ dị, đánh vào trong cơ thể đầu ma long hồn còn lại.

Con ma long hồn này lợi hại thì có lợi hại, nhưng ý thức tự chủ yếu ớt, chỉ biết lao đầu vào điên cuồng tấn công.

Thất Ngôn Huyết Chú vô cùng lợi hại, có thể điều khiển huyết dịch của đối thủ, nhưng khổ nỗi trong cơ thể ma long hồn không có huyết dịch.

Nhưng Thất Ngôn Huyết Chú còn có năng lực công kích khác.

"Nổ!" Ngao Xuân thốt ra một chữ, ngôn xuất pháp tùy, bảy chữ huyết sắc nổ tung trong cơ thể ma long hồn kia, huyết khí cuồng bạo cuồn cuộn, tràn ngập trong cơ thể ma long hồn, trực tiếp biến ma long hồn màu đen thành màu máu.

Sau đó, Ngao Xuân thông qua huyết khí khống chế đầu ma long hồn này.

Ma long hồn phát ra một tiếng rồng ngâm vang dội, ma khí đen kịt trong cơ thể tuôn ra, muốn loại bỏ huyết khí, thoát khỏi sự khống chế của Ngao Xuân.

Ngao Xuân nhíu mày, tính ăn mòn của ma khí mạnh hơn huyết khí, ma long hồn sớm muộn gì cũng giành lại được quyền khống chế, chỉ có thể nhân lúc này nhanh chóng điều khiển nó tấn công hai đầu ma long hồn còn lại.

Chân linh của thứ này nằm trong Ma Long Giáp, không thể giết chết, nhưng có thể đánh tàn làm suy yếu nó.

Sau khi suy yếu, người thi thuật cần dùng pháp lực để nuôi dưỡng lâu dài mới có thể hồi phục.

Nhìn một tay thần thông này của Ngao Xuân, Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật nheo mắt.

Sau Phong Thần lượng kiếp, kiếp khí trong cơ thể Long tộc tiêu tan, mất đi sự trói buộc, qua mấy vạn năm tu dưỡng, Long tộc đã bắt đầu thể hiện lại sự lợi hại của mình.

Ma Ngang thái tử, Tiểu Bạch Long, Ngao Xuân, tiểu nghiệt long,

Long tộc hiện nay không ngừng xuất hiện thiên tài.

Thần thông này của Ngao Xuân quả thật lợi hại, nếu tu vi tương đương, bọn họ đối đầu cũng sẽ cực kỳ đau đầu.

Đợi thêm mấy chục vạn năm nữa, e rằng Long tộc sẽ khôi phục lại phong thái bá chủ ngày xưa, một lần nữa tranh đoạt Hồng Hoang.

Linh Sơn hiện tại cường thịnh, nhưng tất sẽ bị Ma đạo lượng kiếp tấn công, không ai biết cuối cùng sẽ ra sao.

Nói không chừng sau này Linh Sơn còn phải nhìn sắc mặt của Long tộc.

Phải nói rằng, Long tộc thật sự giàu có, cho dù bị kiếp khí dày vò mấy chục vạn năm, nội tình vẫn sâu dày, có cả đống pháp bảo đỉnh cấp.

Bắc Hải Long Vương dựa vào Quy Khư Châu và một đống pháp bảo, cứ thế đè đầu ba con ma long hồn mà đánh.

Bắc Hải Long Vương có sáu móng, tư chất bình thường, hai đại bản mệnh thần thông cũng không thích hợp chiến đấu, nhưng người ta có nhiều pháp bảo.

Chương 625

Trong cùng cấp bậc, sức chiến đấu của Bắc Hải Long Vương tuyệt đối được coi là mạnh.

Còn trận kịch liệt nhất phải kể đến bên Trầm Hương, hắn thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, dựa vào phòng ngự của Bảo Liên Đăng, cận chiến ác đấu với ba đầu ma long hồn.

Theo thời gian trôi qua, Trầm Hương dần chiếm thế thượng phong, nguyên nhân nằm ở Lục Đinh Thần Hỏa, năng lực mạnh nhất của thứ này là tấn công nguyên thần, mà long hồn vốn là một dạng nguyên thần của Long tộc.

Dưới sự thiêu đốt của Lục Đinh Thần Hỏa, ba đầu ma long hồn ngày càng trong suốt, khí tức ngày càng yếu đi.

Lục Đinh Thần Hỏa chủ về hòa tan, thích hợp nhất để luyện đan, trong chiến đấu, một khi bám vào nguyên thần của đối phương, nó như giòi trong xương, hòa tan ăn mòn nguyên thần của đối phương.

Ba chiến trường đều đấu đến trời đất u ám, vô cùng kịch liệt.

Mà nhân vật chính tiểu nghiệt long, không ngừng thúc giục Ma Long Giáp, ma khí sinh ra từ trong Ma Long Giáp cũng ngày càng nhiều, tiểu nghiệt long bị dày vò ngày càng đau khổ.

Nhưng gã này thực sự đủ điên cuồng, thà chết cũng không chịu dừng tay.

Cuối cùng, gã vẫn không chịu nổi, dưới sự ăn mòn của ma khí, đạo tâm vỡ nát, nhập ma, cũng hoàn toàn điên cuồng.

Lần này không những không còn bị ma khí dày vò, mà còn có thể hấp thu ma khí để sử dụng.

“Ha ha, nhập ma thì đã sao, Ngao Mộ Tâm chỉ có thể là của ta, các ngươi lũ cản đường, đã thích lo chuyện bao đồng thì đi chết đi.” “Long Hầu Huyền Âm.” Tiểu nghiệt long hoàn toàn điên cuồng, cất tiếng cười to, lại lần nữa thi triển thần thông, tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang vọng khắp Bắc Minh.

Vốn dĩ ba người Trầm Hương đều chiếm thế thượng phong tuyệt đối, nhưng lúc này bị sóng âm của tiếng rồng ngâm quấy nhiễu, bọn họ phải phân tâm chống cự, ưu thế lập tức bị suy yếu đi rất nhiều.

“Bắc Hải Long Vương, dùng Quy Khư Châu làm thù lao, chúng ta có thể giúp các ngươi giải quyết.” Đại Thế Chí Phật lướt tới, tham lam nhìn Quy Khư Châu trên đỉnh đầu Bắc Hải Long Vương.

“Không cần!” Bắc Hải Long Vương liếc mắt cũng không thèm, lạnh lùng từ chối, ngươi nghĩ thật đẹp quá đấy.

Phật môn có Bát giới, giới tham, kết quả tham lam nhất chính là đám đầu trọc này, thật là đạo đức giả, nói một đằng làm một nẻo.

Đại Thế Chí Phật cũng không vội, có câu nhập ma mạnh ba phần, sẽ có lúc Bắc Hải Long Vương phải cầu xin hắn.

“Chết đi.” Bên kia, tiểu nghiệt long đột nhiên phát động tấn công lén, há cái miệng máu khổng lồ, lộ ra răng rồng kịch độc, cắn về phía Ngao Xuân, người không có nhiều pháp bảo phòng ngự.

“Bát thái tử, cẩn thận.” Trầm Hương sắc mặt đại biến, trong lúc cấp bách thúc giục Thiên Nhãn, một đạo thần quang bắn ra với tốc độ cực nhanh.

Uy danh Thiên Nhãn của Dương Tiễn quá lớn, thấy Thiên Nhãn của Trầm Hương giống hệt Dương Tiễn, tiểu nghiệt long giật mình, không còn để ý đến việc tấn công lén Ngao Xuân, vội vàng toàn lực thúc giục Ma Long Giáp phòng ngự.

Một lớp màn chắn màu đen hiện lên, thần quang Thiên Nhãn bắn lên trên, màn chắn màu đen tuy bị đánh ra những vết nứt chi chít nhưng không hề vỡ nát.

Tiểu nghiệt long có cảm giác bị lừa, Thiên Nhãn này tuy cũng khá lợi hại, nhưng vẫn trong phạm vi có thể khống chế, kém xa Thiên Nhãn của Dương Tiễn, uổng công dọa hắn giật mình.

Mà Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật nhìn thấy Thiên Nhãn của Trầm Hương cũng ngẩn người, sao Trầm Hương cũng có Thiên Nhãn, chẳng lẽ thứ này còn có thể di truyền?

Không đúng, nếu nói di truyền, nguồn gốc là Dương Thiên Hữu và Dao Cơ công chúa, nhưng hai người này đều không có Thiên Nhãn.

Nếu nói nguồn gốc là Dương Tiễn, Trầm Hương di truyền từ Dương Tiễn cũng không đúng, Dương Tiễn chỉ là cậu của Trầm Hương, không phải cha.

Chẳng lẽ Dương Tiễn mới là cha của Trầm Hương, huynh muội Dương Tiễn… Không thể nào, không thể nào!

Trong lòng Đại Thế Chí Phật đột nhiên nảy ra một ý nghĩ biến thái và táo bạo, ánh mắt cũng dần trở nên biến thái.

"Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Thiên Nhãn đó là Dương Tiễn truyền cho Trầm Hương." Già Lam Phật ghét bỏ liếc Đại Thế Chí Phật một cái, nhìn ánh mắt của gã này là biết chắc chắn đang nghĩ bậy.

"Thần thông còn có thể truyền sao?

Dương Tiễn không phải muốn giết Trầm Hương ư?" Đại Thế Chí Phật nhíu mày.

"Đó là sau này, lúc đầu Dương Tiễn muốn giấu diếm chuyện của

Tam Thánh Mẫu, lén lút nuôi dưỡng Trầm Hương, chẳng phải sau này chuyện vỡ lở rồi sao, giữa Trầm Hương và Dao Cơ công chúa, Dương Tiễn đã chọn hy sinh Trầm Hương, không để Dao Cơ công chúa khó xử." "Nghe nói là Dương Tiễn đã rút ra một phần bản nguyên Thiên Nhãn, luyện chế một con mắt Thiên Nhãn hàng nhái cao cấp tặng cho Trầm Hương." Già Lam Phật giải thích.

Dù sao ông ta cũng là phó giáo chủ Xiển Giáo, nhận được nhiều thông tin hơn từ Nam Cực Tiên Ông.

"Nói như vậy, nếu rút toàn bộ bản nguyên Thiên Nhãn của Dương Tiễn ra, chẳng phải có thể cướp đi Thiên Nhãn của hắn sao." Tham lam cuồn cuộn trong mắt Đại Thế Chí Phật.

"Nói cứ như ngươi đánh thắng được Dương Tiễn vậy, cho dù đánh thắng, Tam Kim Ô không đổ, ngươi cướp thử xem." Già Lam Phật liếc một cái ghét bỏ, quả là đệ tử thân truyền của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tham lam y như nhau, bản lĩnh không lớn, lòng tham lại nặng hơn bất cứ ai.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn nếu có thể cướp đi, có đến lượt ngươi không?

Đại Thế Chí Phật bị kéo về thực tại, vừa quay đầu đã thấy Hao Thiên Khuyển đang nhìn mình không thiện ý.

Xong rồi, bị Hao Thiên Khuyển nghe thấy rồi.

"Đùa thôi, đùa thôi." Đại Thế Chí Phật lúng túng vội vàng cười làm lành.

"Để lúc khác chủ nhân của ta cũng tìm ngươi đùa một chút." Hao Thiên Khuyển ném cho một ánh mắt 'ngươi cứ chờ đấy'.

Khóe miệng Đại Thế Chí Phật giật giật, không cười nổi nữa, thằng nhãi chết tiệt, trò đùa của Dương Tiễn ông ta không chịu nổi.

“Cái Thiên Nhãn hàng nhái của ngươi là loại gì vậy.” Tiểu nghiệt long tức đến bật cười, thấy Thiên Nhãn này nằm trong phạm vi có thể khống chế, cũng không sợ nữa, tiếp tục tấn công Ngao Xuân.

Ngao Xuân không có nhiều pháp bảo phòng ngự, giết Ngao Xuân trước là lựa chọn tốt nhất.

Còn đòn tấn công vừa rồi của Trầm Hương, tuy không làm gì được tiểu nghiệt long, nhưng cũng giúp Ngao Xuân giải nguy.

Có phòng bị, Ngao Xuân một bên đấu với ba đầu ma long, một bên triển khai Cửu Xỉ Bá đánh mạnh tiểu nghiệt long.

Nhưng lấy một địch bốn, áp lực thực sự quá lớn.

Trầm Hương thấy tình hình của Ngao Xuân không ổn, không còn giữ tay nữa, hỏa lực toàn khai, toàn lực thúc giục Bát Quái Phủ, Bát Quái đồ trên mặt rìu được kích hoạt, hư ảnh Bát Quái bay lên.

Trầm Hương toàn lực chém một nhát, hư ảnh Bát Quái xoay tròn bay ra, đòn tấn công của ba đầu ma long hồn đều bị Bát Quái hóa giải.

Ma long hồn ý thức chiến đấu tự chủ yếu ớt, chỉ biết tấn công một cách thô bạo, không biết né tránh, cứng rắn đối đầu với Bát Quái đồ.

Đầu ma long hồn hứng chịu đầu tiên, trực tiếp bị Bát Quái đồ nghiền nát, co rút về trong Ma Long Giáp.

Cùng lúc đó, Trầm Hương lại thúc giục Thiên Nhãn tấn công một đầu ma long hồn khác, dùng Súc Địa Thành Thốn, đến phía sau nó, vung Bát Quái Phủ chém xuống, Bảo Liên Đăng cũng phát động thần quang tấn công.

Bị tấn công từ ba phía, đầu ma long hồn này bị đánh trọng thương.

Trầm Hương tiếp tục thi triển Súc Địa Thành Thốn, né tránh đòn

tấn công của đầu ma long hồn còn lại, đồng thời toàn lực thúc giục Lục Đinh Thần Hỏa thiêu đốt đầu ma long hồn bị trọng thương.

Thần hỏa cuộn trào, ma long hồn trong trạng thái trọng thương cũng không chịu nổi, nổ tung vỡ nát, co rút về trong Ma Long Giáp.

Bên kia, Bắc Hải Long Vương thấy Ngao Xuân gặp nguy hiểm, cũng ra tay tàn độc, dùng bản thể là móng vuốt rồng, cắn nát một đầu ma long hồn.

Cục diện đột ngột thay đổi, ba đầu ma long hồn mất đi sức chiến đấu, tiểu nghiệt long sắc mặt đại biến, tế ra các pháp bảo khác, toàn lực tấn công Ngao Xuân, chỉ cần hạ được Ngao Xuân, liền có con bài đàm phán.

Đại Thế Chí Phật nhìn mà ngẩn người, hóa ra Trầm Hương trước đó không dùng toàn lực, lừa ông ta một vố, uổng công ông ta còn tự tin tràn đầy chờ Bắc Hải Long Vương dâng Quy Khư Châu cầu xin mình ra tay.

Đồng thời, ông ta lại nhìn chằm chằm vào Bát Quái Phủ của Trầm Hương, bảo bối tốt a, Lão Quân xuất phẩm, toàn là hàng tinh phẩm.

Bát Quái Phủ trong số các Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, tuyệt đối được coi là hạng nhất.

Già Lam Phật im lặng lắc đầu, gã này đúng là trò giỏi hơn thầy, thấy cái gì tốt cũng muốn chiếm làm của riêng, pháp bảo của ai cũng dám thèm muốn, cũng không xem mình có xứng hay không.

Chương 626

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tham thì tham, nhưng ít ra còn biết tự lượng sức mình, biết pháp bảo của ai không thể thèm muốn, gã này thì một chút tự giác cũng không có.

Nếu đặt vào thời Tử Tiêu Cung giảng đạo, e rằng gã này còn dám thèm muốn pháp bảo của Tam Kim Ô.

Mà Ngao Xuân không nghi ngờ gì là một kẻ hiếu chiến, đối mặt với sự tấn công gọng kìm của tiểu nghiệt long và ma long hồn, áp lực tăng mạnh, nhưng lại càng thêm hưng phấn, Thiên Cang ba mươi sáu biến và Ngao Chiến Chi Pháp đều được thúc giục, càng đánh càng hăng.

Già Lam Phật xem mà kinh ngạc, tiểu tử này cũng lợi hại như vậy sao.

Trư Bát Giới dạy đồ đệ có khác, sức chiến đấu của Trầm Hương và Ngao Xuân, tuyệt đối là những kẻ xuất chúng trong cùng cấp bậc.

Tiểu nghiệt long và ba đầu ma long hồn tuy chiếm thế thượng phong, nhưng trong thời gian ngắn cũng không hạ được Ngao Xuân.

Cứ tiếp tục thế này sẽ nguy, tiểu nghiệt long nổi điên, thúc giục Ma Long Giáp phòng ngự, điên cuồng lao về phía Ngao Xuân, bất chấp đòn tấn công của hắn.

Chỉ cần cận thân cắn được Ngao Xuân, truyền kịch độc vào cơ thể Ngao Xuân, Ngao Xuân sẽ nhanh chóng mất đi sức chiến đấu.

Bắt được Ngao Xuân, liền có vốn để đàm phán.

Lực phòng ngự của Ma Long Giáp cực mạnh, Ngao Xuân thúc giục Cửu Xỉ Bá toàn lực tấn công cũng không phá được, mà tiểu

nghiệt long như phát điên, cứng rắn chịu đựng lực xung kích từ đòn tấn công của hắn, bất chấp tất cả lao tới, một bộ dáng thà chết không lùi.

Đồng thời, ba đầu ma long hồn kia cũng điên cuồng giãy giụa, hắn một bên phải kiềm chế ba đầu ma long hồn, một bên phải chống đỡ tiểu nghiệt long điên cuồng, thực sự có chút không xuể.

Mà hắn, cũng là một kẻ tàn nhẫn, lập tức muốn thi triển Ngao Chiến Thiên Hạ, liều mình bị trọng thương cũng phải giết chết tiểu nghiệt long.

Chiêu này chính là sát chiêu đồng quy vu tận, uy lực cực mạnh, nhưng phản phệ cũng cực mạnh, thương địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Nếu không thể đánh bại kẻ địch, thì có thể chờ chết.

"Bát thái tử, đừng." Trầm Hương nhìn ra ý đồ của Ngao Xuân, vội vàng thúc giục Bảo Liên Đăng bay qua, bao bọc lấy Ngao Xuân.

Lực phòng ngự của Bảo Liên Đăng cực mạnh, với thực lực của tiểu nghiệt long, dù có điên cuồng thế nào cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Bảo Liên Đăng.

Trầm Hương còn có Bát Quái Phủ, có Pháp Tướng Thiên Địa, có Lục Đinh Thần Hỏa, đối mặt với một đầu ma long hồn, cho dù không có Bảo Liên Đăng phòng ngự cũng không sao.

Ngao Xuân cũng không khách khí, lập tức dừng thi triển Ngao Chiến Thiên Hạ, mặc cho tiểu nghiệt long lao tới, đầu của tiểu nghiệt long gần như vỡ nát cũng không phá được phòng ngự của Bảo Liên Đăng.

"Lại đây, dùng sức đi, không phải muốn liều mạng sao, chưa ăn cơm à." Ngao Xuân vô cùng khiêu khích, điên cuồng trêu tức tiểu

nghiệt long.

“Khốn kiếp.” Tiểu nghiệt long tức đến mức mặt mũi vặn vẹo, sau đó lao về phía Trầm Hương, Bảo Liên Đăng đang ở chỗ Ngao Xuân, vậy Trầm Hương không còn pháp bảo phòng ngự.

Chỉ là, tốc độ của hắn làm sao nhanh bằng pháp bảo bay, khi hắn sắp lao tới chỗ Trầm Hương, Trầm Hương đã thu Bảo Liên Đăng về, hắn lại một lần nữa đâm đầu vào Bảo Liên Đăng.

Tiểu nghiệt long tức đến thất khiếu bốc khói, cố chấp lại lao về phía Ngao Xuân, sau đó Trầm Hương lại tế ra Bảo Liên Đăng bảo vệ Ngao Xuân.

Hai người điên cuồng trêu đùa tiểu nghiệt long, Ngao Xuân còn đủ các loại chế nhạo.

Tiểu nghiệt long sắp bị tức điên, nhưng lại không làm gì được, Bảo Liên Đăng quả thực là đòn đánh hạ cấp.

Còn Bắc Hải Long Vương, không cần phải cân nhắc, lực phòng ngự của Quy Khư Châu cũng vô cùng mạnh, hắn đi tấn công lén Bắc Hải Long Vương cũng vô ích.

“Tiểu nghiệt long, ngươi đã cùng đường mạt lộ, nếu không quay đầu, chỉ có một con đường chết.” “Nếu ngươi quay đầu, trở về Nam Hải ngoan ngoãn chịu phạt, bản vương có thể cầu Nhị Lang chân quân dùng Tịnh Thế Bạch Liên giúp ngươi trừ bỏ ma khí, cho ngươi thêm một cơ hội.” Bắc Hải Long Vương thành công đánh nổ thêm một đầu ma long hồn, khuyên nhủ tiểu nghiệt long.

Hiện nay Long tộc đang trong thời kỳ trỗi dậy trở lại, tư chất của tiểu nghiệt long không tệ, cứ thế mà chết đi, đối với Long tộc là một tổn thất lớn.

“Ta không cần các ngươi thương hại, thành làm vua thua làm giặc,

không có gì để nói, các ngươi từng người một sinh ra cao quý, căn nguyên bất phàm, từ lúc sinh ra đã định sẵn một đời thuận buồm xuôi gió, dễ dàng có được những thứ mà người khác cả đời cũng không có được." "Còn ta, từ một con rắn ghẻ lở hèn mọn, từ khi sinh ra đã bị người ta coi thường, trải qua ngàn cay vạn đắng mới leo lên được đến bây giờ, ta đã chịu đủ sự coi thường của các ngươi." "Các ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta không bằng Ma Ngang, nếu thân phận hoán đổi, hắn có thể làm tốt hơn ta không, hắn chẳng qua là may mắn, có một thân thế tốt, có một căn nguyên tốt." "Cho dù hôm nay ta thua, ta vẫn coi thường hắn, ta từ tầng lớp thấp nhất leo lên, dựa vào chính là quyết tâm dũng mãnh tiến lên, một khi đã lựa chọn, sẽ không bao giờ hối hận." "Các ngươi nghĩ đã thắng chắc rồi sao?" Tiểu nghiệt long ánh mắt âm trầm quét qua những người có mặt, điên cuồng cất tiếng cười to, triệu hồi năm đầu ma long hồn còn lại, quyết liệt lao về phía Mậu Thổ đại trận đang phong ấn Nhược Thủy Chi Uyên.

"Không hay rồi, mau ngăn hắn lại." Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật sắc mặt đại biến, vội vàng ra tay.

Đúng lúc này, một đầu ma long hồn bay tới, đột nhiên tự bạo, một luồng khí kình cuồng bạo bùng nổ, đánh lui mọi người.

Mọi người ổn định thân hình, vội vàng đuổi theo.

Nhưng vẫn chậm một bước, tiểu nghiệt long cực kỳ điên cuồng điều khiển bốn đầu ma long hồn đâm vào Mậu Thổ đại trận, sau đó tự bạo, uy năng kinh khủng gây nên sóng lớn ngút trời, Bắc Minh chấn động.

Mậu Thổ đại trận chuyên về phong ấn, vốn dùng để phong tỏa độc khí Nhược Thủy, lực phòng ngự cũng không mạnh lắm.

Bốn đầu ma long hồn tự bạo, đã phá nát một cái lỗ lớn trên Mậu Thổ đại trận.

Tiểu nghiệt long quay đầu nhìn mọi người, lộ ra một nụ cười dữ tợn: "Mối thù hôm nay ta ghi nhớ, ta sẽ quay lại, các ngươi đều phải chết, Ngao Mộ Tâm là của ta, đợi ta trở về, chính là ngày chết của Ma Ngang." Nói xong, tiểu nghiệt long chui vào Nhược Thủy Chi Uyên.

Mọi người đuổi tới, không một ai dám vào, bên trong kịch độc Nhược Thủy lan tỏa, đi vào chính là tìm chết.

"Mau giúp đỡ, cùng nhau ra tay, bịt kín khe hở, đừng để kịch độc Nhược Thủy lan ra ngoài, giúp chúng ta tranh thủ thời gian sửa chữa Mậu Thổ đại trận." Già Lam Phật vội vàng thúc giục.

Mấy người Trầm Hương vội vàng ra tay, liều mạng thúc giục pháp lực bịt kín khe hở, độc khí Nhược Thủy đã bắt đầu tràn ra ngoài.

Để độc khí Nhược Thủy lan ra, toàn bộ Bắc Minh, thậm chí cả Bắc Hải đều sẽ sinh linh đồ thán.

Nhược Thủy thật sự không phải chuyện đùa, chỉ riêng độc khí này thôi đã có tính ăn mòn cực mạnh, pháp lực của mấy người Trầm Hương tiêu hao nhanh chóng, vội vàng nuốt kim đan bổ sung pháp lực.

Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật vội vàng ra tay sửa chữa Mậu Thổ đại trận.

Cùng lúc đó, tiếng hét thảm thiết của tiểu nghiệt long truyền ra.

"Hừ, còn muốn quay lại, trừ sư phụ ta ra, không ai có thể chống lại được Nhược Thủy, ngươi cứ chờ thi cốt không còn đi." Ngao Xuân kiêu ngạo bĩu môi, khả năng không sợ Nhược Thủy của sư phụ là độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang, tiểu nghiệt long tưởng trốn vào Nhược Thủy Chi Uyên là xong, chẳng qua là đổi một cách chết khác mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, trong độc khí cuồn cuộn, mơ hồ thấy một bàn tay lớn ngưng tụ từ ma khí, từ trong Nhược Thủy thò ra, bắt tiểu

nghiệt long xuống.

"Dương Thiên Hữu, tuyệt đối là Dương Thiên Hữu, ông ta vậy mà đã thành Thánh." Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật sắc mặt đại biến, mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, Nhược Thủy cũng không giết được Dương Thiên Hữu, dù sao cũng có thiên mệnh gia trì.

Nhưng Dương Thiên Hữu lại thành Thánh, khí tức vừa rồi mạnh mẽ vô cùng, chỉ có Thánh Nhân mới có khí tức mạnh mẽ như vậy.

Xong rồi, Dương Thiên Hữu lại thành Thánh, một khi ra khỏi ma uyên, Linh Sơn tất sẽ sinh linh đồ thán.

Sức phá hoại của Thánh Nhân, không thể xem thường.

Trầm Hương đồng tử co rụt lại, đó chính là ngoại công của hắn sao, ngoại công của hắn lại là Thánh Nhân.

Tiểu nghiệt long còn có thể phá nát Mậu Thổ đại trận, ngoại công có tu vi Thánh Nhân, muốn phá vỡ Mậu Thổ đại trận để ra ngoài, dễ như trở bàn tay.

Sở dĩ không ra ngoài, e là đang mưu tính điều gì đó.

Nghĩ đến đây, hắn cũng không còn gánh nặng tâm lý nữa, tiếp tục xuất pháp lực phong tỏa khe hở đại trận.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn đã muốn thả lỏng, không muốn đại trận được sửa chữa, để ngoại công ra ngoài, với năng lực của ngoại công, cứu mẹ hắn ra là chuyện dễ dàng.

Hắn còn có thể mách lẻo với ngoại công, để ngoại công xử lý Dương Tiễn.

Nhưng ngoại công rõ ràng không muốn bây giờ ra ngoài, Mậu Thổ đại trận này căn bản không giam được ngoại công, không cần hắn thả lỏng.

“Oa, Trầm Hương, ngoại công của ngươi lại là Thánh Nhân, sao ông ấy không ra ngoài nhỉ, chúng ta mách lẻo với ông ấy, để ông ấy xử lý Dương Tiễn.” Ngao Xuân còn kích động hơn cả Trầm Hương, nghển cổ nhìn vào trong.

“Thánh Nhân gì chứ, rõ ràng là ma…” Đại Thế Chí Phật theo bản năng muốn chửi rủa Dương Thiên Hữu, Già Lam Phật vội vàng bịt miệng ông ta: “Mậu Thổ đại trận căn bản không cản được Thánh Nhân, ngươi không muốn bị Dương Thiên Hữu bắt vào trong thì ngậm miệng lại.” Lời này vừa ra, Đại Thế Chí Phật lập tức ngoan ngoãn, cũng không dám nói gì Trầm Hương, đứng xa Trầm Hương.

Dương Thiên Hữu cực kỳ trọng tình thân, lỡ như ông ta không cẩn thận đắc tội với Trầm Hương, bị bắt vào trong thì sao.

Không được, trấn thủ ma uyên quá nguy hiểm, phải trở về để đại sư huynh đổi người khác đến gác.

Chương 627

Mậu Thổ đại trận không ngăn được Dương Thiên Hữu, ngày nào đó Dương Thiên Hữu không vui, bắt ông ta vào trong thì sao.

Thực ra tính ra, ông ta còn phải gọi Dương Thiên Hữu một tiếng ngũ sư huynh.

Dương Thiên Hữu kiếp trước là Khẩn Na La, là đệ tử thân truyền thứ năm của Phật Chủ, vì nghi ngờ Phật pháp mà bị đày vào luân hồi, còn ông ta là đệ tử thân truyền thứ bảy.

Nhưng lúc đó, toàn thể Linh Sơn đều nhắm vào Dương Thiên Hữu, Dương Thiên Hữu sẽ không nể tình sư huynh đệ.

Mất nửa ngày công phu, cuối cùng cũng sửa xong đại trận.

Đại Thế Chí Phật và Già Lam Phật nhìn nhau, hai người đều có cùng một suy nghĩ, không muốn tiếp tục trấn thủ ma uyên nữa, cùng nhau hóa thành hồng quang bay về Linh Sơn.

Ai thích trấn thủ thì cứ đến, dù sao bọn họ cũng không đến, đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

Mấy người Trầm Hương ngơ ngác nhìn nhau, Hao Thiên Khuyển cũng hóa thành hồng quang rời đi, trở về Quán Giang Khẩu báo cáo với Dương Tiễn.

"Ai, xong rồi." Bắc Hải Long Vương thở dài một tiếng.

"Xong cái gì?" Ngao Xuân gãi đầu.

"Ma đạo lượng kiếp, vốn không liên quan đến Long tộc, Long tộc có thể tránh qua Ma đạo lượng kiếp, nhưng bây giờ, tiểu nghiệt long đầu quân cho Ma tộc, tương lai Ma đạo lượng kiếp giáng lâm, tiểu nghiệt long tất sẽ đến báo thù, Long tộc sẽ bị cuốn vào lượng kiếp."

“Long tộc khó khăn lắm mới hồi phục được một chút nguyên khí, ai…” Bắc Hải Long Vương không ngừng thở dài.

“Hầy, ta còn tưởng chuyện gì, tiểu nghiệt long đầu quân cho Ma tộc thì đã sao, ma chủ đó còn là cậu của Trầm Hương mà, ngươi đưa Quy Khư Châu cho ta, ta nói với Trầm Hương, đến lúc đó để Trầm Hương cầu xin ngoại công tha cho Long tộc.” Ngao Xuân không trên không dưới khoác vai Bắc Hải Long Vương, thèm muốn pháp bảo của người ta.

“Tiểu tử ngươi, không trên không dưới, ta thấy ngươi cũng thèm muốn pháp bảo của gia gia.” Bắc Hải Long Vương mặt đầy vạch đen.

“Đưa hay không, đến lúc đó tiểu nghiệt long chắc chắn sẽ đi tìm Ngao Mộ Tâm, chậc chậc…” Ngao Xuân ra vẻ đã nắm chắc Bắc Hải Long Vương trong tay.

“Cho ngươi cho ngươi, nói trước rồi đấy, đến lúc đó Long tộc mà xảy ra chuyện, ta sẽ để phụ vương ngươi đánh ngươi.” Bắc Hải Long Vương bực bội đưa Quy Khư Châu cho Ngao Xuân.

Thực ra, Quy Khư Châu đối với ông ta không có tác dụng lớn, ông ta là Bắc Hải Long Vương, sống trong Bắc Hải Long Cung, cơ hội ra tay rất ít, Quy Khư Châu trong tay ông ta có chút lãng phí.

Hơn nữa, ông ta chỉ có sáu móng, tư chất không bằng Ngao Xuân, tương lai Ngao Xuân tất sẽ là một trong những trụ cột của Long tộc, Quy Khư Châu cho Ngao Xuân dùng, có thể phát huy giá trị lớn hơn.

Bốn vị Tứ Hải Long Vương bọn họ mỗi người có một viên linh châu pháp bảo, đều là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, hợp xưng là Tứ Hải Thần Châu, cũng là một biểu tượng cho thân phận Long Vương.

Với tư chất của Ngao Xuân, sau này chắc chắn sẽ gánh vác trọng

trách của Đông Hải, Quy Khư Châu của ông ta coi như truyền trước cho Ngao Xuân.

Đến lúc đó để Đông Hải Long Vương truyền viên của ông ta cho người kế vị.

Ngao Xuân vui vẻ cầm Quy Khư Châu, còn không biết mình bị lừa, đã được định sẵn là Đông Hải Long Vương đời tiếp theo.

"Đi thôi, về Bắc Hải Long Cung, uống rượu mừng của Mộ Tâm và Ma Ngang." "Ừm, ngươi về Nữ Nhi Quốc mời sư phụ các ngươi đến chung vui." Bắc Hải Long Vương đảo mắt, công chúa Bắc Hải và thái tử Tây Hải thành hôn, đối với Long tộc cũng là một đại sự, mời Trư Bát Giới bọn họ đến chống lưng, cũng có thể răn đe các thế lực khác.

Nhất là Kỳ Lân tộc, đủ các kiểu cạnh tranh với Long tộc.

Còn có Thiên Đình và Linh Sơn, cũng không coi Long tộc ra gì, cho rằng Long tộc chỉ là phụ thuộc của Nhân tộc.

Nếu không phải đầu quân cho Tam Kim Ô, Long tộc có là gì.

Mà Trư Bát Giới bọn họ, là vì Ngao Xuân mà đến, thuộc về mối quan hệ của chính Long tộc.

Long tộc giao hảo với môn hạ của Hậu Bạt đại thần, có thể có tác dụng răn đe không nhỏ.

"Ngươi cũng nhiều mưu mẹo thật, nể tình Quy Khư Châu, ta sẽ đi một chuyến." Ngao Xuân tuy bộp chộp, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng đã luyện ra được chút đầu óc.

Bên Nam Hải, Nam Hải Long Vương nhận được tin tức, đau lòng khôn xiết, đối với tiểu nghiệt long, ông ta đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, kết quả lại thành ra thế này.

Cùng lúc đó, Linh Sơn bên kia cũng mây đen dày đặc, từng bị họ coi thường Dương Thiên Hữu, đủ các kiểu sỉ nhục, mà nay, Dương Thiên Hữu giống như một tảng đá lớn, đè nặng trong lòng họ.

Lại như một thanh đao, không biết lúc nào sẽ chém xuống, cảm giác này quá đau khổ, lòng hoang mang bất định.

Lần này ai cũng biết đi trấn thủ ma uyên nguy hiểm, ai cũng không muốn đi.

Như Lai bế quan, hiện tại Nhiên Đăng nắm quyền, cuối cùng chỉ có thể phái mấy tên lâu la đến Bắc Minh trông chừng, tình hình không ổn thì chạy, mau chóng trở về báo cáo.

Dù sao cũng chỉ là mấy tên lâu la, hy sinh cũng không đau lòng, chỉ là khí cụ.

Đây chính là sự bất lực của tầng lớp dưới, căn bản không có quyền lựa chọn.

Ngày hôm đó, Ngao Mộ Tâm và Ma Ngang thái tử tổ chức hôn lễ, Trầm Hương lần đầu tiên gặp được vị Ma Ngang thái tử này, trầm ổn khiêm tốn, lại không mất đi phong độ, làm việc chu toàn, nói năng có chừng mực, khiến người ta rất thoải mái, khó trách cả Long tộc đều khen ngợi.

Loại người này, sinh ra đã có năng lực lãnh đạo, tư tưởng rất có chiều sâu.

Nói khó nghe một chút là tâm cơ đủ sâu, lão gian cự hoạt.

Trong số những người hắn từng gặp, khí chất của Ma Ngang thái tử rất giống với Nhân Hoàng Đế Tân, lão gian cự hoạt, tiến thoái có dư, phẳng phất như mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, vẻ ngoài ôn hòa, thực chất rất có cảm giác áp bức.

So với thiên phú, e rằng Long tộc coi trọng điểm này hơn, Long

tộc cần một người lãnh đạo giống như Nhân Hoàng Đế Tân, thực lực đều là thứ yếu, dù sao cũng có Long Vương và Chúc Long trấn giữ, họ cần một người dẫn dắt Long tộc phát triển hơn.

Mà các thế lực đều phái người đến chúc mừng, nhất là Nhân tộc nể mặt nhất, Đế Tân phái quốc sư Thân Công Báo và thái sư Văn Trọng cùng đến chúc mừng, cho Long tộc đủ mặt mũi.

Hai vị này, ở Nhân tộc ảnh hưởng cực lớn, quyền lực cực lớn, là những tồn tại được Nhân tộc vạn thế hương hỏa.

Cho dù quan hệ không tốt, bề ngoài vẫn phải để cho mọi người giữ thể diện, Kỳ Lân tộc, Tam Giáo đều phái người đến chúc mừng.

Dương Tiễn cũng đại diện cho môn hạ Kim Ô đến chúc mừng.

Xiển Giáo phái Quảng Thành Tử đến, vừa gặp mặt Dương Tiễn, hai người đã giương cung bạt kiếm.

Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới bọn họ đều đến, một mặt là do Ngao Xuân đi mời, một mặt Ma Ngang thái tử là anh ruột của Tiểu Bạch Long, nể mặt Tiểu Bạch Long, họ cũng phải đến chống lưng.

Linh Sơn bên kia phái La Tuyên đến, không còn cách nào khác, đệ tử Tây Phương Giáo và đệ tử Xiển Giáo đều có ân oán sâu đậm với Dương Tiễn, Trư Bát Giới bọn họ, phái đến e là không về được, chỉ có thể phái đệ tử Tiệt Giáo đến.

La Tuyên nhìn thấy Dương Tiễn, hai người ánh mắt giao lưu một phen, lòng hiểu không nói.

Hôn lễ diễn ra rất thuận lợi.

Trầm Hương vẫn luôn chú ý đến Dương Tiễn.

Sau khi yến tiệc tan, Trầm Hương chú ý thấy Dương Tiễn không đi về hướng Quán Giang Khẩu, mà là đi về phía Tây Ngưu Hạ Châu.

Dương Tiễn chạy đến phương Tây, có thể có chuyện gì tốt, hơn nữa hắn chú ý thấy La Tuyên theo sau Dương Tiễn rời đi.

Lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Trầm Hương gọi Ngao Xuân lén lút theo sau.

Theo dấu suốt một đường, đến Hãm Không Sơn, họ thấy Nam Vô Trí Tuệ Thắng Phật của Linh Sơn, cũng chính là nguyên Đạo Hạnh Thiên Tôn của Xiển Giáo cũng ở đây, Dương Tiễn không thấy bóng dáng, La Tuyên đang giao lưu gì đó với Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Đột nhiên, La Tuyên lại ra tay tấn công lén Đạo Hạnh Thiên Tôn, trên tay bùng lên Tử Vi Thiên Hỏa, đánh vào sau gáy Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Một chưởng này nếu đánh trúng, Tử Vi Thiên Hỏa đánh vào thức hải của Đạo Hạnh Thiên Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn không chết cũng trọng thương, nguyên thần bị tổn thương nặng.

Một chưởng đánh trúng, thân ảnh Đạo Hạnh Thiên Tôn đột nhiên tan ra, để lại một lá Thế Thân Phù đang cháy.

La Tuyên sắc mặt đại biến, lập tức hiện nguyên hình, hóa thành một cái tim đèn, Tử Vi Thiên Hỏa lay động, thi triển Hỏa Độn Thuật, Tử Vi Thiên Hỏa đột nhiên bùng nổ, hòa tan không gian, mở ra một con đường không gian.

La Tuyên lóe lên, xuất hiện ở ngoài ngàn trượng.

Chương 628

Cùng lúc đó, nơi La Tuyên vừa đứng, một cây Hàng Ma Xử từ dưới đất chui lên, phản ứng của La Tuyên chỉ cần chậm một giây, e rằng đã bị Hàng Ma Xử đâm xuyên.

Thần quang lóe lên, thân ảnh Đạo Hạnh Thiên Tôn hiện ra, thu hồi Hàng Ma Xử, ánh mắt âm trầm nhìn La Tuyên: "Biết ngay ngươi không có ý tốt, vô duyên vô cớ chạy đến thăm ta, chúng ta thân lắm sao?" "Nhiên Đăng sư thúc bảo ta bí mật đến điều tra cái chết của Xích Tinh Tử, ngươi lại biết ta ở đây, ngươi ngầm giám sát ta, Xích Tinh Tử có phải do ngươi giết không?" Thấy bị Đạo Hạnh Thiên Tôn nhìn thấu, La Tuyên cũng không giả vờ nữa: "Có phải hay không còn quan trọng sao?

Ta đã đến đây, ngươi nghĩ hôm nay ngươi có thể sống sót?" "Cố ý đến giết ta, ngươi muốn làm gì, không, phải là Tiệt Giáo các ngươi muốn làm gì, tính sổ cũ?" Đạo Hạnh Thiên Tôn nhíu mày.

"Không sai, thù sâu như biển máu, ngươi nghĩ Tiệt Giáo chúng ta sẽ quên sao?

Ban đầu đệ tử Tiệt Giáo chúng ta, không ít người chết trong tay Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, nhằm vào Tiệt Giáo cũng là do hai giáo các ngươi khơi mào." "Hoặc là Tiệt Giáo ta vong, hoặc là hai giáo các ngươi diệt, tuyệt đối không thể cùng tồn tại." La Tuyên mắt đầy hận ý, sát khí ngút trời.

"Vậy thì sao, ngươi đừng quên, Thông Thiên giáo chủ còn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, chẳng lẽ cho rằng Như Lai thành Thánh, Tiệt Giáo các ngươi có thể lật mình." "Tiệt Giáo các ngươi vốn đáng chết, tu Thiên Đạo, lại giúp Nhân tộc đối kháng Thiên Đạo, nghịch thiên

hành sự, tội không thể tha.” “Thông Thiên giáo chủ thân là đệ tử của Đạo Tổ, lại cấu kết với Tam Kim Ô, nếu không phải bị Ma Tổ La Hầu tính kế, các giáo khác nguyên khí đại thương, ngươi nghĩ Đạo Tổ sẽ giữ lại Tiệt Giáo sao?” “Một lũ lông lá sừng sẹo, sinh từ nơi ẩm ướt, nở từ trong trứng, không phải là thiên số, tự tìm đường chết.” Đã vạch mặt nhau, Đạo Hạnh Thiên Tôn cũng không khách khí nữa, chửi rủa một trận.

“Hừ, Tam Thanh tuy phân gia, nhưng vẫn còn tình huynh đệ, Nguyên Thủy lại cấu kết với Tây phương nhị thánh và Nữ Oa những ngoại nhân này, muốn đẩy Tiệt Giáo vào chỗ chết, ác độc bạc nghĩa.” “Xiển Giáo các ngươi đã làm được việc gì tốt?

Mồm đầy nhân nghĩa đạo đức một bụng nước độc, lôi Thiên Đạo ra làm lá cờ, thuận theo các ngươi chính là thuận theo thiên số, ngược lại chính là nghịch thiên hành sự, các ngươi lấy đâu ra mặt mũi.” “Nói về giả dối độc ác, các ngươi so với đám đầu trọc Tây Phương Giáo còn hơn chứ không kém, các ngươi liên hợp lại muốn diệt Tiệt Giáo ta, lẽ nào chúng ta còn không được phép phản kháng?” “Ban đầu Phong Thần chi chiến, để ngươi chạy thoát, hôm nay ngươi sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa.” La Tuyên nói, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

“Nói năng ngông cuồng, chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?” Đạo Hạnh Thiên Tôn chế nhạo cười.

“Thật không biết ngươi lấy đâu ra tự tin, trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, sức chiến đấu của ngươi cũng chỉ mạnh hơn một chút so với hai tên phế vật Hoàng Long chân nhân và Thanh Hư Đạo Đức chân quân, giết ngươi, một mình ta là quá đủ.” La Tuyên mặt đầy ghét bỏ, Xiển Giáo trên dưới đều cùng một đức hạnh, bản lĩnh không bao nhiêu, nhưng lại kẻ nào kẻ nấy cao ngạo.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử một đẳng cấp, sau đó là Câu Lưu Tôn, Thái Ất chân nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, Quan Âm, Văn Thù, Phổ Hiền, Xích Tinh Tử, Linh Bảo Đại Pháp Sư.

Mấy vị này là đẳng cấp thứ hai, sức chiến đấu đều không tầm thường.

Kém nhất là Đạo Hạnh Thiên Tôn, Hoàng Long chân nhân và Thanh Hư Đạo Đức chân quân, hai vị sau đã chết trong Phong Thần lượng kiếp, hồn lên Sơn Hải Kinh.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lúc đó dựa vào tu vi cao, trông còn có vẻ được.

Sau này suýt bị Đại Bàng giết, tự bạo một thi để chạy trốn, tu vi thụt lùi, sau khi bị bọn họ đuổi kịp tu vi, phát hiện ra gã này cũng là một kẻ chỉ được cái mã.

Nếu là tử chiến, hắn có mười phần chắc chắn giết chết gã này.

Mà sức chiến đấu của hắn, trong Tiệt Giáo chỉ có thể xếp ở mức trung bình khá, Tùy Thị Thất Tiên, Tứ Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Như Lai đại sư huynh đều mạnh hơn hắn.

Gã này nếu đặt ở Tiệt Giáo, căn bản không có chỗ đứng.

Chủ yếu là gã này tâm cao hơn trời, một lòng muốn thành Thánh, cúi đầu bế quan, cũng không nghĩ cách khác để nâng cao sức chiến đấu.

Có một thân tu vi, nhưng lại là một kẻ chiến đấu yếu kém.

"Hừ, ta muốn đi, ngươi nghĩ ngươi có thể giữ ta lại sao?" "Đợi ta truyền tin ra ngoài, Như Lai cũng không bảo vệ được ngươi, Tiệt Giáo các ngươi bao che mưu đồ xấu, Linh Sơn và Thiên Đình đều không dung các ngươi." Khí thế của Đạo Hạnh Thiên Tôn rõ ràng yếu đi một chút, hắn quả thực đánh không lại La Tuyên, tuy tu vi của hắn

cao hơn La Tuyên, nhưng thần hỏa, thần phong những thần vật này, hắn một món cũng không có, pháp bảo cũng không bằng La Tuyên.

Một lòng muốn nâng cao tu vi thành Thánh, thần thông thuật pháp cũng không tinh thông bằng La Tuyên.

"Ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội rời khỏi Hãm Không Sơn sao?" La Tuyên cười lạnh.

"Ngươi còn mang theo người khác đến." Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức phản ứng lại, sắc mặt biến đổi, định bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc thần chu màu bạc từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả Hãm Không Sơn, hắn vội vàng tế ra Hàng Ma Xử tấn công.

Lại thấy Hàng Ma Xử bay ra rồi biến mất không thấy, sau đó xuất hiện từ phía sau, lại quay lại tấn công hắn.

"Không gian na di." Đạo Hạnh Thiên Tôn giật mình, vội vàng thúc giục nguyên thần khống chế Hàng Ma Xử.

"Ngươi xong rồi." La Tuyên cười lạnh, định tế ra Tử Vi Thiên Hỏa tấn công.

"Để ta, vừa hay lấy hắn thử uy lực của Không Gian Thần Chu." Thần quang lóe lên, Dương Tiễn xuất hiện, ngăn cản La Tuyên.

Từ khoảnh khắc gặp nhau ở hôn lễ, họ đã truyền âm lập kế hoạch phục kích Đạo Hạnh Thiên Tôn.

Lão già Nhiên Đăng phái người giám sát xung quanh Kim Ngao đảo, đệ tử Tiệt Giáo không tiện hành động, La Tuyên đành phải nhờ hắn giúp đỡ.

Đến Hãm Không Sơn, La Tuyên vào trước, thử tấn công lén, thành công thì tốt, không thành công thì giữ chân Đạo Hạnh Thiên Tôn, hắn

ở bên ngoài bố trí cấm chế, đảm bảo tin tức không truyền ra ngoài.

"Ngươi, ngươi lại cấu kết với Dương Tiễn." Thấy Dương Tiễn xuất hiện, lòng Đạo Hạnh Thiên Tôn chìm xuống đáy vực.

"Cấu kết?

Chúng ta cần gì phải cấu kết, ngươi chẳng lẽ quên lúc Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo và môn hạ Kim Ô vốn cùng một phe, bây giờ chẳng qua là một lần nữa kề vai chiến đấu mà thôi." La Tuyên chế nhạo cười.

"Nói cho ta biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu, ta có thể cho ngươi một cái chết thống khoái." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn xuống Đạo Hạnh Thiên Tôn, như nhìn một người chết, như một vị thần vương cao cao tại thượng đang phán xét Đạo Hạnh Thiên Tôn.

"Ngươi đừng hòng." Mắt Đạo Hạnh Thiên Tôn đảo loạn, tìm cơ hội trốn thoát, thực ra hắn căn bản không biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu.

Chuyện Vân Hải Tiên Môn hắn biết, nhưng cụ thể ở đâu, chỉ có Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông và Nhiên Đăng biết.

"Vậy thì ngươi đi chết đi, không gian tễ áp." Dương Tiễn cũng lười nói thêm, nơi này đã bị Không Gian Thần Chu bao bọc, hắn có thể thông qua Không Gian Thần Chu khống chế không gian ở đây.

Đạo Hạnh Thiên Tôn lập tức cảm thấy không gian xung quanh đang ép về phía hắn, muốn ép hắn thành bùn thịt, giống như một cái lồng giam hắn lại, mà cái lồng đang không ngừng thu nhỏ.

Đạo Hạnh Thiên Tôn hoảng sợ, cảm giác nguy cơ tử vong lan tỏa trong lòng, muốn chạy, nhưng xung quanh phảng phất có một bức tường vô hình, hắn căn bản không bay ra được, dùng Hàng Ma Xử tấn công, lại bị không gian na di, quay lại tấn công hắn.

Ở đây, Dương Tiễn giống như chúa tể, hắn ra tay vô dụng, chạy cũng không thoát, chỉ có thể chờ chết.

Bức tường không gian vô hình đó còn không ngừng thu nhỏ, ép tới, phạm vi hoạt động của hắn ngày càng nhỏ, điều hắn có thể làm, chỉ có điên cuồng thúc giục pháp lực, hình thành một lớp bảo vệ chống lại sự ép của không gian.

Cầm cự được một lúc, cũng không thể nghiền chết Đạo Hạnh Thiên Tôn, Dương Tiễn nhíu mày, Không Gian Thần Chu lợi hại thì có lợi hại, tiếc là hắn chưa thành Thánh, cũng chưa lĩnh ngộ không gian pháp tắc, không thể phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Tiên Thiên Chí Bảo, phải là Thánh Nhân mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, nếu có thể lĩnh ngộ pháp tắc tương ứng, thì có thể phát huy uy lực của nó ra một trăm hai mươi phần trăm.

Vạn vật trên thế giới đều do pháp tắc cấu thành, thứ càng cao cấp, lực pháp tắc ẩn chứa càng mạnh, nói về pháp bảo, cái gọi là cấm chế, chính là lực pháp tắc ẩn chứa.

Ba mươi sáu đạo cấm chế, chính là ẩn chứa ba mươi sáu loại pháp tắc, luyện hóa cấm chế chỉ là cơ sở, thông qua việc thúc giục pháp bảo để điều động lực pháp tắc ẩn chứa trong đó, từ đó bùng nổ uy năng.

Mà phẩm cấp chính là sự mạnh yếu của lực pháp tắc ẩn chứa, uy lực của pháp bảo cũng do sự mạnh yếu của lực pháp tắc ẩn chứa quyết định, nếu một đạo pháp tắc hoàn chỉnh là một trăm, thì lực pháp tắc ẩn chứa trong hạ phẩm linh bảo, nhiều nhất là hai mươi.

Mà sự khác biệt lớn nhất giữa Tiên thiên và Hậu thiên linh bảo chính là ở giới hạn, giới hạn của Tiên thiên hạ phẩm linh bảo là hai mươi, Hậu thiên hạ phẩm linh bảo nhiều lắm là mười tám, hơn nữa Tiên thiên linh bảo còn có nhiều ưu điểm hơn Hậu thiên linh bảo.

Ví dụ như trảm thi bằng pháp bảo, không thể dùng Hậu thiên linh bảo, vì Hậu thiên linh bảo được luyện chế từ linh liệu hậu thiên, đã nhiễm trọc khí hậu thiên, không sạch sẽ.

Mà trung phẩm linh bảo giới hạn là bốn mươi, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo giới hạn là sáu mươi, cực phẩm Tiên thiên linh bảo giới hạn là tám mươi, Tiên thiên chí bảo giới hạn là chín mươi chín.

Lên nữa, đến Hỗn Độn linh bảo, pháp tắc ẩn chứa liền là hoàn chỉnh.

Thực ra Hỗn Độn linh bảo cũng không phải là không thể luyện chế, ít nhất về mặt lý thuyết là có thể, nhưng phải dùng hỗn độn linh liệu ẩn chứa pháp tắc hoàn chỉnh mới được.

Nhưng thứ này Hồng Hoang không có nổi, linh liệu cao cấp nhất của Hồng Hoang hiện nay cũng chỉ là hỗn độn thạch, pháp tắc ẩn chứa trong thứ này cũng chỉ đủ để luyện chế cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra cực phẩm Tiên thiên linh bảo ba mươi lăm đạo cấm chế, cực phẩm Tiên thiên linh bảo ba mươi sáu đạo cấm chế, đã liên quan đến đạo vận, phải có lực Lục Đạo gia trì mới được.

Mười đại cực phẩm Tiên thiên linh bảo, được thai nghén ra từ trước khi Lục Đạo thành hình, được lực Đại Đạo gia trì, độc nhất vô nhị, mỗi cái có năng lực riêng, không phải pháp bảo được lực Lục Đạo gia trì có thể so sánh.

Mà pháp bảo ẩn chứa càng nhiều pháp tắc, lực pháp tắc ẩn chứa nhiều nhất trong đó chính là chủ pháp tắc, công năng của pháp bảo cũng sẽ thiên về chủ pháp tắc.

Như Tạo Hóa Thanh Liên, lấy tạo hóa pháp tắc làm chủ; Tịnh Thế

Bạch Liên, lấy tịnh hóa pháp tắc làm chủ.

Nếu tham ngộ được chủ pháp tắc của pháp bảo, liền như được phụ ma, có thể khiến pháp bảo bùng nổ một trăm hai mươi phần trăm uy năng.

Chương 629

Nếu tham ngộ được tất cả các pháp tắc ẩn chứa trong pháp bảo, thì có thể bùng nổ hai trăm phần trăm uy năng.

Không có tham ngộ, thì chỉ là bình thường, chỉ có thể phát huy ra uy năng cơ bản của pháp bảo.

Không Gian Thần Chu dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, không thể một lần nghiền chết Đạo Hạnh Thiên Tôn, chủ yếu là do tu vi của hắn không đủ, ngay cả uy năng cơ bản của Không Gian Thần Chu cũng không phát huy ra được.

"Hay là cho hắn một cái chết thống khoái đi, kéo dài lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn." La Tuyên có chút lo lắng.

Dương Tiễn giơ tay lên, Thiên Nhãn ở giữa trán mở ra.

"Đừng, đừng giết ta, ta thật sự không biết Vân Hải Tiên Môn ở đâu, chỉ cần ngươi không giết ta, ta có thể làm chó cho ngươi, giúp ngươi dò la Vân Hải Tiên Môn ở đâu." Đạo Hạnh Thiên Tôn cuối cùng cũng nhụt chí, hắn khó khăn lắm mới tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách Thánh Nhân chỉ một bước chân, sao cam lòng chết như vậy.

"Ngươi ngay cả tư cách làm chó cho ta cũng không có." Dương Tiễn không hề động lòng, giữa trán một đạo huyết quang bắn ra, trực tiếp đánh Đạo Hạnh Thiên Tôn thành tro bụi, hồn tiêu phách tán, chỉ có pháp bảo lưu lại.

Dương Tiễn giơ tay thu lấy Hàng Ma Xử, cũng chỉ có thứ này lọt vào mắt hắn.

Thứ này không thể thấy ánh sáng, nhưng cũng chỉ là tạm thời, đợi

sau Ma đạo lượng kiếp, Hồng Hoang không còn Linh Sơn và Xiển Giáo, còn có gì không thể thấy ánh sáng, sau này đưa cho Khang lão đại bọn họ dùng.

La Tuyên rất thuần thục dọn dẹp dấu vết.

Trầm Hương và Ngao Xuân trốn trong bóng tối chứng kiến tất cả, không dám thở mạnh, sợ bị diệt khẩu.

Bị giết ở đây, không ai biết họ bị ai giết.

Tuy nhiên, họ chỉ tự cho rằng mình không bị phát hiện.

La Tuyên dùng ánh mắt ra hiệu về phía nơi ẩn náu của Trầm Hương và Ngao Xuân, Dương Tiễn lắc đầu, ra hiệu cho La Tuyên giả vờ không phát hiện.

Dương Tiễn thu lại Không Gian Thần Chu, gỡ bỏ những cấm chế đã bố trí, cùng La Tuyên một tây một đông chia nhau rời đi.

Nhìn hai người đi xa, Trầm Hương và Ngao Xuân thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra, trước đó Xích Tinh Tử không phải do Dương Tiễn giết, nhưng Dương Tiễn chắc chắn biết là Tiệt Giáo làm, nếu không cũng sẽ không hợp tác với đệ tử Tiệt Giáo." "Nếu chúng ta phơi bày chuyện này, chắc chắn sẽ khiến Dương Tiễn khốn đốn." Ngao Xuân hăm hở muốn thử.

"Hay là thôi đi, Dương Tiễn giết đệ tử Xiển Giáo, cũng là đang báo thù cho mẹ và ngoại công ta, trước đó ở Quán Giang Khẩu, Nam Cực Tiên Ông bọn họ do dự không dám thề với Đại Đạo, chuyện của mẹ ta, Xiển Giáo chắc chắn có tham gia." "Dương Tiễn báo thù cho mẹ ta, ta lại đâm sau lưng Dương Tiễn, chuyện này ta thực sự không làm được." Trầm Hương lắc đầu, nếu hắn thật sự làm vậy, sau này không còn mặt mũi nào đối mặt với mẹ và ngoại công.

“Thôi vậy, nể mặt Tam Thánh Mẫu, tha cho hắn một lần, nhưng tên khốn này sao ngày càng lợi hại, khí tức của thần chu pháp bảo đó ngươi cảm ứng được không, mạnh hơn Bảo Liên Đăng rất nhiều, ngươi nói có phải là Tiên Thiên Chí Bảo không.” Ngao Xuân cố gắng kìm nén, hắn hận không thể chém Dương Tiễn thành trăm mảnh để báo thù cho tỷ tỷ, nhưng Trầm Hương nói đúng, họ làm vậy quả thực quá ti tiện.

Hắn tuy bộp chộp, nhưng không nghi ngờ gì là một người chính trực.

“Không biết, ta cũng chưa từng thấy Tiên Thiên Chí Bảo.” “Môn hạ Kim Ô vốn giàu có, là Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có gì lạ.” Trầm Hương gãi đầu.

Môn hạ Kim Ô số người không nhiều, nhưng nói là giàu nhất Hồng Hoang cũng không quá, người ta dùng toàn là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thượng phẩm Tiên thiên linh bảo chỉ xứng làm phụ trợ.

Tiên Thiên Chí Bảo người ta có cả đống, Đô Thiên Hỗn Độn Tháp của Khổng Tuyên, Phong Lôi Châu của Đại Bàng, còn có Hoàng Tuyền Thiên Bia, Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Chư Thiên Khánh Vân, Thí Thần Thương cả đống.

Mười đại cực phẩm Tiên thiên linh bảo, một nửa đều nằm trong tay môn hạ Kim Ô, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Tịnh Thế Bạch Liên, Hà Đồ Lạc Thư v.v.

Ba vị Kim Ô Thánh Nhân kia ngay cả Hỗn Độn Chí Bảo cũng có, Đạo Tổ cũng chưa chắc giàu bằng Tam Kim Ô.

Môn hạ của Hậu Bạt đại thần bọn họ tuy ngang danh với môn hạ Kim Ô, nhưng họ thật sự rất nghèo, ngay cả pháp bảo Hỗn Độn linh bảo Thương Mang Kiếm mà Hậu Bạt đại thần dùng, cũng là do Lăng Tiêu Thánh Nhân cho mượn.

So sánh một chút, thật sự rất thảm.

Nếu có thể, hắn cũng muốn làm cướp ở Hồng Hoang, những cực phẩm Tiên thiên linh bảo, Tiên thiên chí bảo của môn hạ Kim Ô, phần lớn đều là do Tam Kim Ô ngày xưa cướp về.

Hồng Hoang làm gì có công đạo, ai nắm đấm to người đó có lý, Tam Kim Ô cướp nhà cướp của, nhưng lại có ai dám nói Tam Kim Ô không phải, những người bị cướp cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Tam Kim Ô này cũng thật kỳ lạ, cướp thì cướp, nhưng chưa bao giờ hạ sát thủ, lần duy nhất hạ sát thủ, là giết Đông Vương Công đã nhập ma.

Đông Vương Công cũng là một kẻ xui xẻo.

Ban đầu là hồng trần khách ở Tử Tiêu Cung, đội ngũ đầu tiên, cho đến nay, cũng chỉ có Đông Vương Công chết.

"Khốn kiếp, thật muốn cướp hết đống pháp bảo của Dương Tiễn." Ngao Xuân càng nghĩ càng khó chịu, ngưỡng mộ ghen tị hận, tên khốn Dương Tiễn đó thật sự rất giàu có, vốn đã có một đống thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bây giờ lại thêm một món pháp bảo lợi hại nghi là Tiên thiên chí bảo.

Mặc dù bây giờ hắn có Cửu Xỉ Bá, Quy Khư Châu, Tiên Thiên Dương Liễu Chi ba món thượng phẩm Tiên thiên pháp bảo, nhưng so với Dương Tiễn, hắn vẫn là một kẻ nghèo kiết xác.

"Sẽ được thôi, từng có lúc khoảng cách giữa chúng ta và Dương Tiễn như trời với vực, nhưng bây giờ, chúng ta đã cùng là Chuẩn Thánh như hắn, khoảng cách đã không còn lớn như vậy." "Sớm muộn gì có một ngày, chúng ta sẽ vượt qua hắn, cướp hết pháp bảo của hắn." Ánh mắt Trầm Hương kiên nghị, Dương Tiễn đã trở thành tâm

ma của hắn, sẽ có một ngày, hắn nhất định phải tiêu trừ tâm ma.

Hôm nay Dương Tiễn lại dạy cho hắn một điều, quả quyết tàn nhẫn, đã ra tay, thì không lưu tình.

Một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, cứ thế bị Dương Tiễn giết chết.

Cùng lúc đó, Linh Sơn và Xiển Giáo lại một lần nữa kinh động, Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử dựa vào hồn bài tìm đến, nhưng đến nửa đường, hồn bài liền tắt ngấm.

Điều này có nghĩa là Đạo Hạnh Thiên Tôn đã bị xóa sổ hoàn toàn khỏi Hồng Hoang, không còn dấu vết để tìm.

Đạo Hạnh Thiên Tôn hồn tiêu phách tán, tro bụi của nhục thân, đều bị Dương Tiễn rắc vào các tầng không gian, hồn bài lấy gì mà định vị.

"Khốn kiếp, rốt cuộc là ai, ai đang ngấm ngầm tập kích đệ tử Xiển Giáo." Quảng Thành Tử hai mắt phun lửa.

Nhiên Đăng đến Côn Lôn Sơn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai bên cùng suy đoán, mục tiêu lại một lần nữa khóa định vào Dương Tiễn.

Không phải Dương Tiễn thì là Tiệt Giáo, nhưng họ đã phái người ngầm giám sát Kim Ngao đảo, đệ tử Tiệt Giáo không ra ngoài.

Đệ tử Tiệt Giáo ở Linh Sơn, trừ La Tuyên đi dự hôn lễ, những người khác cũng đều ngoan ngoãn ở lại Linh Sơn.

Mà La Tuyên không có năng lực giết chết Đạo Hạnh Thiên Tôn một cách im lặng.

Có ý đồ và năng lực này, chỉ có Dương Tiễn.

Nhưng khổ nỗi chuyện của Xích Tinh Tử trước đó, Dương Tiễn dám thề với Đại Đạo, xác thực không phải Dương Tiễn làm.

Xích Tinh Tử không phải do Dương Tiễn giết, Đạo Hạnh Thiên Tôn rất có khả năng cũng không phải do Dương Tiễn giết.

Không phải Tiệt Giáo làm, cũng không phải Dương Tiễn làm, vậy rốt cuộc ai đang ngấm ngầm nhằm vào Xiển Giáo.

"Có phải là Quy Nhất Giáo không, Huyền Đô nuốt không trôi cục tức đó, sai khiến đệ tử Quy Nhất Giáo làm, im lặng diệt sát Đạo Hạnh, Quy Nhất Giáo có Chân Võ Đại Đế, Thanh Phong đạo nhân và Cửu Huyền Thiên Tôn đều có năng lực này." Quảng Thành Tử nói.

"Không phải không có khả năng, Thanh Phong đạo nhân đến đi không dấu vết, muốn giết Đạo Hạnh, Đạo Hạnh căn bản không trốn được." "Bất kể là ai làm, Nhiên Đăng ngươi trở về ràng buộc tốt Quan Âm bọn họ, không được ra khỏi Linh Sơn, không thể chết thêm nữa." "Nam Cực ngươi cũng cẩn thận một chút." Đồng tử Nguyên Thủy Thiên Tôn co rụt lại, Lão Tử không có ở đây, bây giờ Quy Nhất Giáo người làm chủ là Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô, sẽ không nương tay với Xiển Giáo.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Thập Nhị Kim Tiên đã trở thành nền tảng của Xiển Giáo, không, chính xác là Thập Kim Tiên, Hoàng Long và Thanh Hư đã chết trong Phong Thần lượng kiếp.

Bây giờ lại chết thêm hai người, chỉ còn lại tám, thật sự không thể chết thêm nữa.

Không yên tâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bảo Nam Cực Tiên Ông đi gọi Ngọc Đỉnh và Thái Ất về Côn Lôn Sơn.

Bồi dưỡng một Chuẩn Thánh đỉnh phong, tâm huyết và tài nguyên hao phí là không thể tưởng tượng, cho dù ông ta có tàn nhẫn đến đâu, cũng không thể làm như không có chuyện gì.

Hơn nữa, cho dù ông ta đạt được mục đích, cướp được khí vận,

nhưng môn nhân Xiển Giáo đều chết hết, còn có ý nghĩa gì.

Độ khó của việc làm lại từ đầu quá lớn, Hồng Hoang bây giờ không như trước, tuy thiên địa linh khí nồng đậm hơn trước rất nhiều, nhưng căn nguyên của sinh linh lại không bằng trước.

Sinh linh ngày xưa, đều là do trời đất thai nghén, đoạt tạo hóa của trời đất, còn sinh linh bây giờ, cơ bản đều là do mẫu thai thai nghén, khác nhau một trời một vực.

Muốn bồi dưỡng lại nhiều Chuẩn Thánh đỉnh phong như vậy, quá khó, thậm chí là không thể thực hiện.

Chương 630

Ngay cả môn hạ Kim Ô, Hi Hòa, Thường Hi, Tam Tiêu, có thể thành Thánh đều là dựa vào cả Nhân tộc cung dưỡng.

Chỉ có Khổng Tuyên và Đại Bàng thực sự nghịch thiên, nhưng Hồng Hoang bây giờ còn tìm đâu ra người thứ ba.

Ngay cả Lục Nhĩ Mi Hầu, bây giờ cũng mới là Á Thánh, còn có Thập Kim Ô, con trai ruột của Đế Tuấn, bây giờ không phải cũng mới là Chuẩn Thánh hậu kỳ sao.

Tam Kim Ô có mạnh mẽ đến đâu, không có đủ tài nguyên hỗ trợ, đệ tử cũng không thể nghịch thiên.

Xiển Giáo bây giờ không thể so với trước, làm gì có nhiều tài nguyên để bồi dưỡng lại đệ tử.

Bây giờ Hồng Hoang có chút ý vị chư hầu tranh bá, chín mươi phần trăm tài nguyên đều bị các thế lực chia cắt, Xiển Giáo làm lại từ đầu, lấy gì để tranh giành tài nguyên với các thế lực.

Cho nên, cho dù Xiển Giáo trỗi dậy trở lại, cũng cần Thập Nhị Kim Tiên chống đỡ, bây giờ chỉ còn tám, thật sự không thể chết thêm nữa.

Bên kia, Nữ Nhi Quốc, sau khi Trầm Hương và Ngao Xuân trở về, Kim Ca liền bắt đầu thực thi kế hoạch, ngầm xúi giục Ngao Xuân lợi dụng tiên thiên ma khí để hãm hại Dương Tiễn.

Hận ý của Ngao Xuân đối với Dương Tiễn, còn hơn cả Trầm Hương, lại thêm việc vô cùng tin tưởng Kim Ca, bị Kim Ca xúi giục, lập tức nổi máu lên.

Hôm đó, Kim Ca và Hoan Muội xúi giục Ngao Xuân đến Quán

Giang Khẩu.

“Ngươi vào trong hãm hại Dương Tiễn, thành công rồi lập tức phát tín hiệu, chúng ta xông vào để xác thực tội của Dương Tiễn.” “Ngươi cố gắng kích động Dương Tiễn ra tay với ngươi, thêm cho Dương Tiễn một tội lớn nữa.” Kim Ca xúi giục.

“Được.” Ngao Xuân rất tin tưởng Kim Ca, hắn biết đầu óc mình không tốt, mà Kim Ca và Trầm Hương là những người thông minh nhất trong bọn họ, cho nên hắn thường nghe lời hai người.

Ngao Xuân cứ thế nghênh ngang đi vào Chân Quân Phủ, lục soát, hãm hại, một mạch làm xong, sau đó phát tín hiệu, một bên kích động Dương Tiễn.

Dương Tiễn như nhìn một thằng ngốc nhìn Ngao Xuân: “Hãm hại ta?

Ngươi không thể mang tin tức ra ngoài, hãm hại thành công thì có tác dụng gì?” “Ai nói ta không mang ra ngoài được?

Có người ở bên ngoài tiếp ứng ta, họ sẽ đến ngay, lần này nhất định sẽ xác thực tội danh của ngươi, ngươi xong rồi.” Ngao Xuân đắc ý ngẩng đầu.

“Tiếp ứng?

Chân Quân Phủ của ta bố trí đầy cấm chế, ngươi nghĩ ngươi phát tín hiệu, người bên ngoài có thể thấy được sao?” Dương Tiễn chế nhạo nhìn tên ngốc này.

Kim Ca và Hoan Muội đã ngầm thông báo cho hắn, bảo hắn bắt Ngao Xuân lại, để lại một cái thóp cho Nam Cực Tiên Ông.

Trầm Hương có chút thông minh vặt, thường có thể tạo ra một số kỳ tích, nhưng về đại trí tuệ, Trầm Hương không bằng Kim Ca.

Thông minh vặt có thể tạo ra kỳ tích, nâng cao giới hạn, nhưng bày mưu tính kế, mưu sâu kế xa, Trầm Hương không làm được.

Nói thế này, Trầm Hương có thể trở thành một tướng quân ưu tú, nhưng lại không thể trở thành một đại nguyên soái ưu tú, bày mưu tính kế.

Nhưng đừng nói, nhóm nhỏ này, cũng khá đầy đủ, Kim Ca là nguyên soái bày mưu tính kế, Tiểu Ngọc có thể làm quân sư giúp đỡ, Trầm Hương là tướng quân thực sự nắm giữ chiến cục, Hoan Muội là phó tướng hỗ trợ Trầm Hương, Ngao Xuân là tiên phong xông pha trận mạc.

Hợp lại thật sự có thể thành việc.

Còn Đinh Hương, thì thôi đi.

Mỗi người đều có khuyết điểm, nhưng cũng có ưu điểm, ưu điểm của năm người hợp lại, không phải chính là hắn Dương Tiễn sao.

Kim Ca thực sự đáng tiếc, nếu không bị căn nguyên hạn chế, cũng có thể trở thành một người toàn tài.

"Ngươi…" Sắc mặt Ngao Xuân biến đổi, định bỏ đi, nhưng Khổn Tiên Thằng đột nhiên từ dưới đất chui ra, trói chặt hắn.

"Ngươi bắt ta thì đã sao, Kim Ca bọn họ sẽ đến cứu ta, đến lúc đó ta vẫn có thể chỉ chứng ngươi." Ngao Xuân không cam lòng giãy giụa.

"Ngươi nghĩ Chân Quân Phủ của ta thật sự đơn giản như vậy sao?

Yên tâm, họ có lật tung Chân Quân Phủ lên, cũng không tìm thấy ngươi đâu." "Dẫn xuống, giam vào mật thất, chiêu đãi hắn cho tốt." Dương Tiễn cười đầy ẩn ý.

"Tiểu tử, rơi vào tay cẩu gia gia ngươi rồi nhé, ngươi yên tâm, cẩu gia sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt." Hao Thiên Khuyển lôi Ngao Xuân đi.

“Ai, thằng nhóc ngốc này, vẫn bộp chộp như vậy, dễ bị người ta lợi dụng, lần này cũng là để cho nó nhớ đời, tránh sau này thật sự bị ngoại nhân lợi dụng.” Thần quang lóe lên, Ngao Băng Tâm xuất hiện, vừa tức vừa buồn cười lắc đầu.

Ngao Xuân đã lớn, có bản lĩnh, nàng rất vui, chỉ là tiểu tử này chỉ tu luyện, không tu luyện đầu óc.

Bên ngoài, nửa ngày trời không thấy động tĩnh, Kim Ca liếc mắt nhìn vào chỗ tối, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo tàn nhẫn.

“Ca, chúng ta hại Ngao Xuân như vậy thật sự tốt sao?...” Hoan Muội cũng đang diễn, ra vẻ lương tâm bất an, muôn phần rối rắm.

“Ngu xuẩn, muốn thành đại sự thì phải tàn nhẫn, người không vì mình trời tru đất diệt.

Chuyện hôm nay, ngươi dám nói ra ngoài, đừng trách ta không nể tình huynh muội.” Kim Ca hung hăng trừng mắt nhìn Hoan Muội một cái, rồi xoay người rời đi.

Hoan Muội rối rắm một hồi, cố nén sự cắn rứt của lương tâm, cúi đầu lẳng lặng đi theo sau lưng Kim Ca.

Hai người rời đi, Nam Cực Tiên Ông hiện thân ra: “Đủ tàn nhẫn, hiệu suất hành động cũng rất cao, đúng là nhân tài, nhưng vẫn còn non nớt một chút.” Một nhược điểm lớn như vậy rơi vào tay hắn, phải tận dụng cho tốt.

Cặp huynh muội này, sau này chính là quân cờ hắn cài cắm bên cạnh Trầm Hương.

Ngao Xuân rơi vào tay Dương Tiễn, tiểu hồ ly đầu quân cho Dương Tiễn, người còn lại bên cạnh Trầm Hương đều là người của hắn, quả là có chút thảm.

Thế nhưng, việc quan trọng nhất hiện nay vẫn là hạ bệ Dương Tiễn, sau đó lợi dụng Trầm Hương ép Ngọc Đế sửa đổi Thiên Điều.

Dương Tiễn ngã đài, hắn sẽ dùng dụ chỉ của Đạo Tổ ép buộc Quy Nhất Giáo, Tiệt Giáo và Yêu tộc không được nhúng tay vào.

Người mà Ngọc Đế có thể dùng bên cạnh cũng chỉ có Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, Trầm Hương bọn họ hẳn là có thể đối phó được.

Bây giờ cứ lấy việc hạ bệ Dương Tiễn làm trọng, đợi Đinh Hương đột phá Chuẩn Thánh, sẽ để Trầm Hương gây náo loạn.

Cùng lắm thì bọn họ cũng có đường lui, chẳng qua là từ bỏ việc khiến Thiên Đình đại loạn, thay vào đó để Đinh Hương và Quảng Thành Tử thành hôn, đoạt lấy một ít khí vận Nhân tộc.

Có khí vận Nhân tộc gia trì, Quảng Thành Tử nói không chừng có thể đột phá Thánh Nhân.

Một giáo phái có hai vị Thánh Nhân, đệ tử cũng có thể thành Thánh, chắc chắn sẽ thu hút lượng lớn sinh linh gia nhập Xiển Giáo.

Đến lúc đó, rút Nhiên Đăng bọn họ từ Linh Sơn về, cũng có thể tránh được Ma Đạo lượng kiếp, đồng thời trợ lực cho Xiển Giáo phát triển.

Dưới sự va chạm của Ma Đạo lượng kiếp, Linh Sơn tuyệt đối thương vong thảm trọng.

Đợi lượng kiếp qua đi, lại để Nhiên Đăng bọn họ trở về Linh Sơn tranh đoạt chủ quyền.

Chiếm được Linh Sơn, dùng để cung phụng Xiển Giáo, kiệt kiệt...

Tính toán rất hay, chỉ là Dương Tiễn thực sự khó đối phó, muốn hạ bệ hắn quá khó.

Mỗi lần tính kế Dương Tiễn, đến cuối cùng chịu thiệt đều là Xiển Giáo.

Bây giờ Trầm Hương chắc chắn đã có chút nghi ngờ với Xiển Giáo, hắn không tiện đi tiếp xúc trực tiếp với Trầm Hương.

Quy Nhất Giáo và Xiển Giáo trở mặt, quân cờ Ngưu Ma Vương này cũng không dễ dùng nữa.

Nhưng may mắn là, vẫn còn Na Tra, tên ngốc đó có thể lợi dụng.

Trăm năm thoáng qua, vào ngày này, Đinh Hương cuối cùng cũng đột phá Chuẩn Thánh.

Chương 631

Trở lại Nữ Nhi Quốc, Trầm Hương bọn họ bày tiệc chúc mừng Đinh Hương, lúc này mới phát hiện Ngao Xuân đã biến mất.

Trước đó Kim Ca nói Ngao Xuân đến Huyết Hải tu luyện, mọi người cũng không để ý.

Nhưng bây giờ là thời khắc quan trọng như vậy, Trầm Hương đến Huyết Hải tìm Ngao Xuân, lại từ miệng Nguyên Đồ Vương biết được Ngao Xuân căn bản không đến Huyết Hải.

Đến Đông Hải Long Cung hỏi thăm, cũng không thấy Ngao Xuân đâu.

Lúc này còn đâu tâm trí chúc mừng Đinh Hương, mọi người vội vàng chia nhau tìm kiếm Ngao Xuân.

Cùng lúc đó, Nam Cực Tiên Ông từ miệng Na Tra biết được một tin tức quan trọng, tiểu hồ ly căn bản không hề đầu quân cho Dương Tiễn, chỉ là lão hồ ly bị Dương Tiễn bắt, tiểu hồ ly không thể không khuất phục hắn.

Mà tin tức này, là Dương Tiễn cố ý để Na Tra tung ra.

Hắn và Kim Ca đã định ra một kế hoạch.

Xiển Giáo tìm mọi cách muốn hạ bệ hắn, vậy thì cứ để Xiển Giáo hạ bệ, xem Xiển Giáo rốt cuộc muốn làm gì.

Kim Ca một mình đi tìm Ngao Xuân, chờ Nam Cực Tiên Ông đến.

Quả nhiên, Nam Cực Tiên Ông đã tới.

"Ta có một cách hạ bệ Dương Tiễn, còn có thể trừ khử Ngao Xuân, đạt được mục đích của ngươi, chúng ta hợp tác thế nào?" Nam

Cực Tiên Ông nói.

“Ngươi đang nói gì vậy?

Ta nghe không hiểu.” Kim Ca giả vờ không biết.

“Ha ha, ngươi không cần diễn kịch nữa, ta biết ngươi đã lừa Ngao Xuân đi hãm hại Dương Tiễn, Ngao Xuân trăm năm trước đã rơi vào tay Dương Tiễn.” “Nếu ta đem tin tức này nói cho Trư Bát Giới, ngươi đoán Trư Bát Giới sẽ đối xử với ngươi thế nào?” Nam Cực Tiên Ông cười nói, nhưng trong lời lại ẩn chứa sát khí.

“Ngươi theo dõi ta, chủ ý là ngươi đưa ra, nếu nói ra, ngươi cũng không sống yên ổn được đâu.” Đồng tử Kim Ca co rụt lại, nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông như một con rắn độc.

“Ta chỉ đưa ra chủ ý, chứ không bảo ngươi đi hại Ngao Xuân, việc hại Ngao Xuân không có chút quan hệ nào với ta.” “Ta rất có thành ý, chúng ta hợp tác, đôi bên cùng có lợi, chuyện này ta bảo đảm không nói ra ngoài.” Nam Cực Tiên Ông nói đầy ẩn ý.

“Ngươi muốn hợp tác thế nào?” Kim Ca nhíu mày nhìn Nam Cực Tiên Ông.

“Nếu Ngao Xuân chết, Trư Bát Giới và Đông Hải Long Vương tất có rạn nứt.

Bọn họ không có phản ứng, chứng tỏ Dương Tiễn chưa giết Ngao Xuân, chúng ta có thể dựa vào chuyện này mà làm lớn chuyện.” “Tiểu hồ ly không phải bị ép đầu quân cho Dương Tiễn sao, chúng ta có thể ngầm để tiểu hồ ly điều tra xem Ngao Xuân bị giam ở đâu.” “Chỉ cần xác thực Dương Tiễn bắt Ngao Xuân, Dương Tiễn chắc chắn tiêu đời.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Hừ, ngươi tưởng ta ngu sao?

Cứu được Ngao Xuân, chính là ta tiêu đời.” Kim Ca trừng mắt.

“Đừng vội, nghe ta nói hết đã.

Chúng ta có thể tiết lộ tin tức cho Dương Tiễn, ép Dương Tiễn giết người diệt khẩu, để tiểu hồ ly nắm giữ chứng cứ Dương Tiễn giết hại Ngao Xuân.” “Mượn tay Dương Tiễn trừ khử Ngao Xuân, lại có thể hạ bệ Dương Tiễn, chẳng phải quá hoàn mỹ sao.” Nam Cực Tiên Ông tự tin cười nói.

Kim Ca nhíu mày trầm tư một hồi, cuối cùng dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Nam Cực Tiên Ông đã đồng ý.

Hôm đó, Kim Ca tìm đến Tiểu Ngọc, nói ra kế hoạch.

Nam Cực Tiên Ông biết được Tiểu Ngọc đã đồng ý thì vô cùng cao hứng, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ Tiểu Ngọc ra tay.

Không bao lâu, Tiểu Ngọc đã phát hiện nơi giam giữ Ngao Xuân.

Mà Nam Cực Tiên Ông lần này không lừa Kim Ca, đã tiết lộ tin tức Trầm Hương bọn họ phát hiện Ngao Xuân bị Dương Tiễn bắt giữ.

Dương Tiễn cũng phối hợp, dùng Ngao Xuân thi triển Kinh Hồn Thuật để cảnh cáo Trư Bát Giới.

Đồng thời, Tiểu Ngọc cũng tiết lộ tin tức Ngao Xuân rơi vào tay Dương Tiễn cho Trầm Hương.

Cộng thêm lời cảnh cáo từ Kinh Hồn Thuật, Trư Bát Giới thật sự cho rằng Ngao Xuân đã bị Dương Tiễn giết, cơn giận không thể kiềm nén.

Vào ngày này, Trư Bát Giới gọi Tôn Ngộ Không, Na Tra bọn họ toàn bộ quay về, một đám người hùng hùng hổ hổ kéo đến Quán Giang Khẩu để báo thù cho Ngao Xuân.

Trăm năm qua đi, nhục thân Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng đột

phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ, Hỗn Độn Thần Hỏa của Na Tra và Hồng Hài Nhi cũng được đề thăng rất nhiều.

Đối mặt với sự vây công của đám người này, Dương Tiễn lần này cũng không chống đỡ nổi.

Trư Bát Giới tưởng Ngao Xuân thật sự đã chết, liền nổi điên, liều mình bị Thiên Nhãn đánh trọng thương, một bộ dạng muốn cùng Dương Tiễn đồng quy vu tận.

Từng người một phát điên, tấn công không màng tính mạng, Tịnh Thế Bạch Liên cũng không chống đỡ nổi, Dương Tiễn không thể không dùng Không Gian Thần Chu, mang theo Hao Thiên Khuyển bọn họ xuyên qua không gian bỏ chạy, Tiểu Ngọc cũng đi theo.

Trư Bát Giới bi thống vô cùng, muốn thu nhặt thi thể cho Ngao Xuân, kết quả phát hiện Ngao Xuân căn bản không chết, tuy bị Hao Thiên Khuyển hành hạ không nhẹ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Kim Ca và Hoan Muội vừa thấy Ngao Xuân không chết, sắc mặt đại biến, lặng lẽ rút lui.

Sau một hồi hỏi han đối chất, Trư Bát Giới bọn họ mới nhận ra Kim Ca và Hoan Muội đã nói dối, chính cặp huynh muội này đã hãm hại Ngao Xuân, nhưng quay đầu lại thì không thấy hai người đâu nữa.

"Tại sao bọn họ lại làm vậy?

Chẳng lẽ bọn họ cũng đầu quân cho Dương Tiễn?" Trầm Hương không thể chấp nhận được, ngoài Ngao Xuân, người hắn tin tưởng nhất chính là Kim Ca, kết quả Kim Ca lại muốn hại Ngao Xuân.

"Chắc là không phải.

Nếu họ đầu quân cho Dương Tiễn, vừa rồi lúc vây công Dương Tiễn cũng sẽ không liều mạng như vậy, hơn nữa Dương Tiễn cũng sẽ

không giữ lại Ngao Xuân để hại bọn họ.” Na Tra lắc đầu.

“Vậy là tại sao?

Ta cũng không làm gì có lỗi với họ, tại sao họ lại hại ta?” Ngao Xuân nghĩ không thông, mọi người cũng không nghĩ ra.

“Đối phó Dương Tiễn là việc cấp bách.

Bây giờ chúng ta nhân chứng vật chứng đều đủ cả, một lần làm tới, hạ bệ Dương Tiễn, sau đó tìm Kim Ca bọn họ hỏi cho rõ ràng.” Ngưu Ma Vương nói.

Mọi người gật đầu, cùng nhau lên trời tố cáo Dương Tiễn.

Ngao Xuân cắn chắc rằng đã phát hiện Tiên Thiên Ma Khí trong Chân Quân Phủ, Dương Tiễn bắt hắn lại để diệt khẩu.

Chứng cứ xác thực, Vương Mẫu cũng không thể bao che cho Dương Tiễn, vốn dĩ đây cũng là kế hoạch của bọn họ.

Vương Mẫu hạ chỉ tước bỏ thần chức của Dương Tiễn và Mai Sơn Lục Huynh Đệ, nể tình chưa gây thành đại họa và công lao trước kia, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, hạ lệnh cho Đấu Bộ phối hợp cùng Trầm Hương bọn họ bắt Dương Tiễn về Thiên Lao chịu phạt.

Mọi người đều hiểu rõ, cái gọi là nể tình chưa gây thành đại họa và công lao trước kia, chẳng qua là e ngại bối cảnh của Dương Tiễn, không dám thật sự động đến hắn.

Nhưng đồng thời cũng có nghĩa là, trong cuộc đấu trí giữa Dương Tiễn và Xiển Giáo, Xiển Giáo đã thắng, tâm tư của chư thần đều bắt đầu trở nên sôi nổi.

Mà Trầm Hương bọn họ đối với việc bắt giữ Dương Tiễn này thì không còn gì hăng hái hơn, mang theo chư thần Đấu Bộ truy sát

Dương Tiễn khắp Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Nam Cực Tiên Ông tìm thấy Kim Ca và Hoan Muội đang không nơi nương tựa.

"Khốn kiếp, ngươi hại ta." Kim Ca đỏ mắt, giận không thể át, định liều mạng với Nam Cực Tiên Ông.

"Ấy ấy, khoan đã, ta cũng không muốn, ta cũng không ngờ Dương Tiễn lại không giết Ngao Xuân, chuyện này ngươi không thể trách ta được." "Nói không chừng là tiểu hồ ly không nỡ để Ngao Xuân chết, đã làm gì đó ngăn cản Dương Tiễn giết Ngao Xuân." "Các ngươi bây giờ đã không thể quay về Nữ Nhi Quốc, lại động thủ với ta, các ngươi thật sự chỉ còn một con đường chết." "Không làm được đệ tử của Trư Bát Giới, có thể làm đệ tử Xiển Giáo mà.

Nay Dương Tiễn ngã đài, hòn đá ngáng đường lớn nhất đã không còn, không ai có thể ngăn cản Xiển Giáo trỗi dậy, đây chưa chắc không phải là kỳ ngộ của các ngươi." Nam Cực Tiên Ông khuyên giải hai huynh muội.

Chương 632

Chủ yếu là sự tàn nhẫn và năng lực làm việc của Kim Ca khiến hắn vô cùng tán thưởng.

“Ca, không thể tin hắn, hắn đã hại chúng ta một lần rồi.

Chúng ta quay về nhận lỗi với sư phụ, sư phụ chắc chắn sẽ tha thứ cho chúng ta.” Hoan Muội ra vẻ không muốn sai lại càng sai.

“Tha thứ?

Các ngươi đều muốn mạng Ngao Xuân, Trư Bát Giới sẽ tha thứ cho các ngươi, nhưng Ngao Xuân thì sao?

Các ngươi nghĩ Trư Bát Giới sẽ chọn Ngao Xuân hay là các ngươi?” “Các ngươi đã không còn lựa chọn nào khác.

Gia nhập Xiển Giáo, chưa chắc không phải là một cơ duyên, hoặc là các ngươi chỉ còn một con đường chết.” Nam Cực Tiên Ông cười khẩy.

“Ca, chúng ta không thể sai lại càng sai...” Hoan Muội khóc lóc khuyên nhủ.

“Im miệng, ngươi nghĩ chúng ta còn đường quay đầu sao?

Người không vì mình, trời tru đất diệt, chúng ta chỉ là không thành công mà thôi.” “Nếu đã không thể quay đầu, vậy thì đi một con đường đến cùng.

Đã lựa chọn, thì vĩnh viễn không hối hận.

Trên đời này làm gì có đúng sai, từ trước đến nay chỉ có thắng bại.” Ánh mắt Kim Ca điên cuồng mà tàn nhẫn, diễn xuất không thể chân thực hơn.

Nam Cực Tiên Ông càng lúc càng tán thưởng Kim Ca, chỉ riêng sự tàn nhẫn và quả quyết này, tuyệt đối có thể làm nên chuyện.

Cuối cùng, Nam Cực Tiên Ông đưa hai huynh muội về Côn Luân Sơn tránh đầu sóng ngọn gió.

Hai huynh muội tự mình nhập cuộc, thành công trà trộn vào nội bộ Xiển Giáo.

Bên kia, Dương Tiễn có Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, Trầm Hương bọn họ căn bản không bắt được.

Hôm đó, Nam Cực Tiên Ông đến đưa ra một chủ ý, để Trầm Hương đi tìm Dao Cơ công chúa, chỉ cần Dao Cơ công chúa ra mặt, Dương Tiễn nhất định sẽ bó tay chịu trói.

Nhưng Trầm Hương không đồng ý, dùng mẹ của người khác để uy hiếp, quá ti tiện, hơn nữa đó cũng là bà ngoại của hắn.

"Ngươi không muốn xem Dao Cơ công chúa sẽ chọn thế nào sao?

Vì để bù đắp sự áy náy với Ngọc Đế, Dao Cơ công chúa đã hy sinh mẹ ngươi, mặc cho Dương Tiễn đè mẹ ngươi dưới chân Hoa Sơn." "Bây giờ đến lượt Dương Tiễn, Dao Cơ công chúa còn nỡ hy sinh Dương Tiễn không?

Dao Cơ công chúa rốt cuộc là thật sự muốn bù đắp áy náy, hay căn bản không coi trọng, không ưa mẹ ngươi." Nam Cực Tiên Ông không ngừng khiêu khích ly gián.

Trầm Hương vẫn là người mềm lòng, bị Nam Cực Tiên Ông thuyết phục, đến Dao Trì cầu kiến Dao Cơ, nhưng Dao Cơ từ chối gặp.

Ý của Dao Cơ vốn là không muốn nhúng tay vào chuyện này, không muốn làm liên lụy Dương Tiễn, phá hoại kế hoạch của Dương Tiễn và Ngọc Đế.

Nhưng trong mắt Trầm Hương lại là Dao Cơ đang bao che cho Dương Tiễn, nhất thời giận không thể át.

Nam Cực Tiên Ông thấy kế hoạch thành công, cũng bắt đầu thực thi, ngầm gặp gỡ người của Tiệt Giáo, Quy Nhất Giáo và Yêu tộc, lấy ra dụ chỉ của Đạo Tổ ra lệnh không được nhúng tay.

Còn những vị thần trên bảng, thấy Dương Tiễn ngã đài, vốn đã có ý đồ, Nam Cực Tiên Ông rất dễ dàng thuyết phục được.

Thuyết phục được chư thần, Nam Cực Tiên Ông dùng kế lùi làm tiến, khuyên Vương Mẫu thả Tam Thánh Mẫu ra, dùng Tam Thánh Mẫu ép Dương Tiễn bó tay chịu trói, đây cũng là cơ hội lập công chuộc tội, cộng thêm công lao của Trầm Hương bọn họ, vừa hay thả Tam Thánh Mẫu ra.

Chư thần đều lên tiếng phụ họa.

Trầm Hương hưng phấn và mong đợi nhìn Vương Mẫu, Vương Mẫu chủ động thả mẹ ra, vậy thì không ai có thể nói ra nói vào về mẹ hắn nữa.

"Hừ, dễ dàng thả Tam Thánh Mẫu như vậy, uy nghiêm của Thiên Điều ở đâu, còn có sức ràng buộc và răn đe gì nữa, sau này chư thần chẳng phải sẽ học theo, Thiên Đình chẳng phải sẽ loạn cả lên sao." "Các ngươi muốn làm gì, ép bản cung sửa đổi Thiên Điều sao?" Vương Mẫu lạnh lùng quét mắt nhìn chư thần, ghi nhớ hết những kẻ vừa phụ họa, cơ bản đều là thần linh trên bảng.

Những người của Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo chưa lên bảng, đều nhắm mắt làm ngơ, một bộ dạng không liên quan đến mình.

"Thần không dám." Chư thần vội vàng cúi đầu.

Ánh sáng trong mắt Trầm Hương tối sầm lại, thay vào đó là lệ khí.

Cái gì mà lập công chuộc tội đều là lừa người, Vương Mẫu vì bảo

vệ sự uy nghiêm của Thiên Đình, răn đe chư thần, căn bản không có ý định thả mẹ hắn ra.

Vương Mẫu chỉ muốn lừa hắn lên Thiên Đình, để hắn làm việc không công cho Thiên Đình.

Sau đó, Nam Cực Tiên Ông tìm đến Trầm Hương.

"Ai, trong lòng Vương Mẫu nương nương chỉ có Thiên Điều, muốn Vương Mẫu nương nương thả Tam Thánh Mẫu ra, khó lắm." "Thiên Điều vốn do Ngọc Đế và Vương Mẫu tự mình định ra, sửa đổi Thiên Điều chẳng khác nào bắt Ngọc Đế và Vương Mẫu nhận sai, căn bản là chuyện không thể." "Thiên Điều ép buộc thần tiên đoạn tuyệt thất tình lục dục, vốn đã không hợp lý.

Không có thất tình lục dục, sống còn có ý nghĩa gì.

Ngọc Đế và Vương Mẫu chính mình còn không làm được việc đoạn tuyệt thất tình lục dục, sinh ra một đống con cái, lại bá đạo hạn chế chư thần." "Linh Sơn là vì tu Phật pháp mà cấm dục, các thế lực khác đều không cấm dục, duy chỉ có Thiên Đình cấm dục.

Nói cho cùng, Ngọc Đế và Vương Mẫu chẳng qua là vì thể diện, thể hiện uy nghiêm của mình, không muốn thừa nhận Thiên Điều do họ định ra có vấn đề." "Vì tư dục của họ, lại phải hy sinh chư thần, ai..." Nam Cực Tiên Ông một phen khiêu khích ly gián, lệ khí của Trầm Hương càng nặng thêm nhiều.

Đây là một khuyết điểm lớn trong tính cách của Trầm Hương, rất dễ bị kích động, một khi nổi giận là mất kiểm soát, hành động bốc đồng.

"Ai, chư thần đều đã lên tiếng tìm bậc thang cho Tam Thánh Mẫu xuống, Vương Mẫu lại gạt bỏ ý kiến của mọi người, kiên quyết không thả Tam Thánh Mẫu.

Có thể thấy Vương Mẫu căn bản không muốn thả Tam Thánh Mẫu ra.” Nam Cực Tiên Ông tiếp tục khiêu khích.

“Ta không làm nữa, ta bây giờ sẽ đi phá Dao Trì, xem bà ta có thả hay không.” Trầm Hương bốc đồng, cầm Bát Quái Phủ định đánh tới Dao Trì.

“Không được không được, chớ nên bốc đồng.

Ngươi tưởng chư thần Thiên Đình là đồ trang trí sao, ngay cả Vương Mẫu nương nương ngươi cũng không đánh lại được.” “Thực ra muốn cứu Tam Thánh Mẫu cũng không phải không có cách.” Nam Cực Tiên Ông vội vàng ngăn Trầm Hương lại, phá Dao Trì, ngươi muốn ăn đòn sao, ngay cả Dương Tiễn cũng không làm được.

“Cách gì?” Trầm Hương hơi bình tĩnh lại một chút.

“Thực ra chư thần đều muốn sửa đổi Thiên Điều, đều sẽ ngầm ủng hộ ngươi.” “Khi xưa chế định Thiên Điều, các vị Thánh Nhân đã cảm thấy không hợp lý, vì vậy đã chế định một bản Tân Thiên Điều khác.

Chỉ chờ thời cơ đến, Tân Thiên Điều sẽ ra đời.

Ý chí của chư Thánh không thể trái nghịch, ngay cả Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng không thể trái lại.” “Qua nhiều lần điều tra, ta phát hiện Tân Thiên Điều được cất giấu trong Hoa Sơn.

Mà mẹ ngươi lại bị đè dưới chân Hoa Sơn, đây là thiên ý, thời cơ Tân Thiên Điều ra đời đã đến.” “Có lẽ ngươi chính là người được định mệnh để Tân Thiên Điều ra đời.

Mẹ ngươi động phàm tâm, vốn đã là định mệnh, là để Tân Thiên Điều ra đời.” “Ta đoán e rằng Vương Mẫu cũng đã phát hiện Tân Thiên Điều cất giấu trong Hoa Sơn, vì vậy mới dùng kim bát che kín Hoa Sơn, sợ ngươi bổ đôi Hoa Sơn.” “Kế hoạch hiện tại, nếu ngươi

muốn cứu Tam Thánh Mẫu, chỉ có cách bổ đôi Hoa Sơn, để Tân Thiên Điều ra đời.

Vương Mẫu nương nương dù không muốn cũng phải thả mẹ ngươi ra." "Ngươi bổ núi cứu mẹ, là hiếu tâm.

Cộng thêm Tân Thiên Điều ra đời, chứng minh Thiên Điều hiện tại là sai.

Chuyện này tất sẽ trở thành một giai thoại, chư thần chỉ sẽ ngưỡng mộ Tam Thánh Mẫu có một người con hiếu thuận, không ai có thể nói xấu Tam Thánh Mẫu và ngươi." Nam Cực Tiên Ông một phen xúi giục.

"Được, ta bây giờ sẽ đi bổ đôi Hoa Sơn." Trầm Hương lập tức bốc đồng, hạ giới thẳng tiến Hoa Sơn.

Khóe miệng Nam Cực Tiên Ông nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo âm mưu đã thành.

Họ đã sớm giấu Tân Thiên Điều vào trong lòng Hoa Sơn, dung hợp làm một với cấm chế giam giữ Tam Thánh Mẫu.

Muốn cứu Tam Thánh Mẫu, phải bổ đôi lòng núi, để Tân Thiên Điều ra đời.

Chương 633

Trầm Hương không thể không cứu Tam Thánh Mẫu.

Ngay từ đầu họ đã chuẩn bị hai phương án.

Phương án một, bồi dưỡng Trầm Hương, chỉ cần Trầm Hương đủ ưu tú, Dương Tiễn chắc chắn sẽ bảo vệ đứa cháu ngoại này, đích thân ra tay ép buộc Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi Thiên Điều.

Phương án hai, dùng Tân Thiên Điều để cưỡng ép Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi Thiên Điều.

Bất kể là Trầm Hương hay Dương Tiễn, muốn thả Tam Thánh Mẫu ra, đều phải bổ đôi Hoa Sơn, thả Tân Thiên Điều ra.

Phương án hai không dễ thực hiện, Ngọc Đế và Vương Mẫu không thừa nhận cũng không có cách nào.

Nhưng nay có Đạo Tổ ủng hộ, Tân Thiên Điều ra đời, Đạo Tổ chứng nhận, Ngọc Đế và Vương Mẫu không nhận cũng phải nhận.

Dương Tiễn tâm cao khí ngạo, Trầm Hương hai nghìn năm đã đột phá Chuẩn Thánh, Dương Tiễn vẫn không coi ra gì.

Cũng có thể là quá ghét Lưu Ngạn Xương, dẫn đến cũng căm ghét Trầm Hương.

Cũng có thể Dương Tiễn đã phát hiện ra điều gì đó, từ chối bị họ lợi dụng.

Dù sao thì phương án một bây giờ không khả thi, nhưng có Đạo Tổ ủng hộ, phương án hai càng hoàn hảo hơn.

Dương Tiễn ngã đài, có Tôn Ngộ Không bọn họ bảo vệ, cộng thêm chư thần đã bị hắn dùng dụ chỉ của Đạo Tổ thuyết phục, người

mà Vương Mẫu có thể dùng chỉ có Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, không ngăn được Trầm Hương bổ núi.

Thiên Điều một khi thay đổi, họ sẽ không còn vội nữa, cứ chờ Thiên Đình loạn lên, đồng thời chờ đợi Đinh Hương trưởng thành.

Đến lúc đó Thiên Đình loạn, Quảng Thành Tử cưới Đinh Hương, đoạt khí vận Nhân tộc về cho Xiển Giáo.

Thiên Đình suy tàn mà Xiển Giáo trỗi dậy, giành lại vị trí chính thống của Đạo môn, sau đó mưu đồ Phật môn, hoàn mỹ.

Tuy nhiên, kim bát của Vương Mẫu được khí vận Thiên Đình nuôi dưỡng mấy chục vạn năm, đã tiến hóa thành Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không dễ dàng bổ ra như vậy.

Nam Cực Tiên Ông cũng không ngồi chờ, vội đi thông báo cho Tôn Ngộ Không và những người khác vẫn đang truy sát Dương Tiễn.

Bên này, Trầm Hương đến Hoa Sơn, rút Bát Quái Phủ ra bổ.

Một búa bổ xuống kim bát của Vương Mẫu, kim bát chỉ rung lên một chút, còn Trầm Hương thì bị phản chấn đánh bay ra ngoài.

Kim bát của Vương Mẫu mạnh nhất chính là ẩn chứa lực phản chấn.

Phản Chấn Pháp Tắc cũng vô cùng biến thái, trừ phi công kích vượt xa khả năng chịu đựng của nó, nếu không căn bản không thể phá vỡ.

Kim bát của Vương Mẫu ẩn chứa hơn một nửa Phản Chấn Pháp Tắc, tuy không hoàn chỉnh, nhưng rõ ràng công kích của Trầm Hương vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của kim bát.

Nhưng Trầm Hương không phục, mở Pháp Tướng Thiên Địa và Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, thúc giục Bát Quái Đồ trên Bát

Quái Phủ, dùng toàn lực bổ một nhát.

Kim bát của Vương Mẫu rung động kịch liệt, nhưng vẫn không thể bổ ra.

Đồng thời, một luồng lực phản chấn kinh khủng bùng nổ, Trầm Hương không thể khống chế bị đánh bay ra ngoài.

Trầm Hương cũng không ngờ lực phản chấn này lại kinh khủng như vậy.

Không biết rõ năng lực của kim bát, không dùng Bảo Liên Đăng phòng ngự trước, trực tiếp bị đánh bay mấy chục vạn dặm, đập mạnh xuống đất, thân chịu trọng thương, phun ra mấy ngụm máu tươi, nhất thời ngay cả cưỡi mây cũng không làm được.

Đồng thời, ở Thiên Đình, Vương Mẫu cảm ứng được Trầm Hương công kích kim bát, đại nộ: "Hỗn xược, quả nhiên là nghiệt chủng trời đất không dung.

Bản cung tốt bụng cho nó cơ hội, không chỉ hủy bỏ lệnh truy nã, còn cho phép nó lên trời làm quan, hưởng khí vận Thiên Đình, nó lại không biết báo ơn, mưu đồ bổ núi cứu mẹ, chống lại Thiên Điều." "Đấu Bộ nghe lệnh, lập tức hạ giới, bắt giữ Trầm Hương." Lời này vừa ra, chư thần nhìn nhau, họ không biết chuyện đã xảy ra, đều tưởng là vì trước đó Vương Mẫu không đồng ý thả Tam Thánh Mẫu ra, nên Trầm Hương đã làm phản.

"Khải bẩm nương nương, Đẩu Mỗ Nguyên Quân bọn họ đều đã bế quan." Hoàng Giác Đại Tiên bất đắc dĩ đứng ra.

Vương Mẫu quét mắt một lượt, suýt nữa tức chết.

Những người tu vi Chuẩn Thánh trở lên của tam giáo, trừ Vân Trung Tử, không một ai có mặt.

Nhiều người như vậy, cùng lúc chọn bế quan, kẻ ngốc cũng nhìn

ra là cố ý.

Lại nhìn chư thần trên bảng, từng người một cúi đầu giả câm giả điếc, trong mắt Vân Trung Tử là một mảnh hả hê.

"Phản rồi, phản rồi.

Truyền chỉ Bắc Cực Chiến Thần, cùng Hoàng Giác Đại Tiên hạ giới bắt giữ Trầm Hương." Vương Mẫu nương nương tức đến mức giậm chân đùng đùng.

Rất nhanh, Bắc Cực Chiến Thần dẫn theo bốn đồ đệ đến, hội hợp với Khai Minh Tiên Quân và Hoàng Giác Đại Tiên hạ giới.

Bắc Cực Chiến Thần có năm đồ đệ, hiệu là Ngũ Phương Chiến Thần.

Khai Minh Tiên Quân là lão đại, hiện là Chuẩn Thánh sơ kỳ, bốn người còn lại đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Giống như Mai Sơn Lục Huynh Đệ, họ cũng biết hợp kích trận pháp.

Đến hạ giới, rất nhanh đã tìm thấy Trầm Hương đang bị trọng thương.

Đang định bắt giữ thì Tôn Ngộ Không bọn họ đến, hai bên đại chiến.

Tôn Ngộ Không chặn Hoàng Giác Đại Tiên, Na Tra và Trư Bát Giới liên thủ chặn Bắc Cực Chiến Thần, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi chặn Ngũ Phương Chiến Thần, Ngao Xuân bọn họ đưa Trầm Hương rút lui trước.

Vương Mẫu ở Thiên Đình dùng Hạo Thiên Cảnh quan sát, tức đến sôi máu, đưa cả Na Tra, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi, mấy kẻ phản phúc này vào danh sách truy nã, không nể mặt cả Lão Quân.

Về phần Na Tra, bên Xiển Giáo không quan tâm.

Vì đại kế của Xiển Giáo, bị truy nã thì cứ truy nã, đợi Tân Thiên Điều ra đời, chứng minh Trầm Hương không sai, Na Tra tự nhiên cũng sẽ được rửa oan.

Hơn nữa họ cũng cần Na Tra nằm vùng bên cạnh Trầm Hương, Đinh Hương để truyền tin.

Tôn Ngộ Không bọn họ không muốn liều chết với Bắc Cực Chiến Thần, vừa đánh vừa lui, rút về Nữ Nhi Quốc.

Bắc Cực Chiến Thần đám người cũng không dám đánh vào Nữ Nhi Quốc, nếu làm phiền đến Hậu Bạt đại thần, chỉ có thể quay về Thiên Đình báo cáo.

Đùa sao, Dương Tiễn hậu đài cứng như vậy còn không dám vào Nữ Nhi Quốc làm càn, họ vào đó chẳng phải là tìm chết sao.

Mà Nam Cực Tiên Ông đã quay về Thiên Đình, đang cùng Vương Mẫu đối chất.

Nguyên nhân là Vương Mẫu muốn điều Dương Tiễn về bắt Trầm Hương.

Đùa sao, khó khăn lắm mới hạ bệ được Dương Tiễn, hòn đá ngáng đường này, sao có thể để Dương Tiễn trỗi dậy lần nữa.

"Nương nương một lòng bảo vệ Thiên Điều, nhưng Dương Tiễn nghiêm trọng vi phạm Thiên Điều, nương nương phạt nhẹ Dương Tiễn cũng thôi đi.

Nay Dương Tiễn không chịu phục pháp, còn chưa bị phạt đã được tái sử dụng, đây là đạo lý gì?" "Chẳng lẽ nương nương không cần tuân thủ Thiên Điều sao?

Pháp bất dung tình, Thiên Điều là của chung, nếu nương nương

còn không tuân thủ Thiên Điều, làm sao để chư thần tuân thủ.” Để không cho Dương Tiễn trỗi dậy, Nam Cực Tiên Ông cũng liều mạng, chính diện đối đầu với Vương Mẫu.

“Hừ, bản cung là để Dương Tiễn lập công chuộc tội.” “Sự thật chứng minh, Dương Tiễn không làm sai, loại nghiệt chướng như Ngao Xuân, đáng bị xử tử.” Vương Mẫu tức giận nói.

“Chuyện Ngao Xuân, Dương Tiễn tự ý giam cầm Ngao Xuân không phải trọng điểm, trọng điểm là Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma Khí hại người, chứng cứ xác thực.” Nam Cực Tiên Ông phản bác.

“Chứng cứ xác thực?

Chương 634

Chỉ có thể chứng minh trong tay Dương Tiễn có Tiên Thiên Ma Khí, lấy đâu ra chứng cứ hại người?" "Xích Tinh Tử chết vì Tiên Thiên Ma Khí, nhưng Dương Tiễn đã thề với Đại Đạo là chưa từng hại Xích Tinh Tử.

Trong tay có Tiên Thiên Ma Khí là có thể chứng minh Dương Tiễn hại người sao?" Vương Mẫu giận dữ nhìn Nam Cực Tiên Ông.

"Nhưng Ngao Xuân lúc đó là chính thần của Thiên Đình, lại phụng chỉ tra án.

Dương Tiễn tự ý giam cầm chính thần Thiên Đình, còn kháng chỉ, đều là trọng tội." "Nương nương cho phép Dương Tiễn lập công chuộc tội, tại sao lại không cho phép Tam Thánh Mẫu lập công chuộc tội?" "Thiên vị như vậy, công tín ở đâu?

Trầm Hương chính là vì nương nương không cho Tam Thánh Mẫu lập công chuộc tội, mới chạy đi bổ Hoa Sơn." "Nay nương nương lại cho Dương Tiễn lập công chuộc tội, bất công như vậy, làm sao phục chúng?" Nam Cực Tiên Ông cứng rắn đến cùng.

Vương Mẫu không nói lại được, tức giận nói: "Hỗn xược, bản cung làm việc, còn chưa đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón." "Nương nương xử sự không công, thân là thần tử tất nhiên phải thẳng thắn can gián.

Nương nương đừng quên, Thiên Đình là của Đạo Tổ, không phải là nơi nương nương một mình quyết định.

Ta là vì Thiên Đình, vì Đạo Tổ." Nam Cực Tiên Ông lôi Đạo Tổ ra.

Sắc mặt Vương Mẫu tái mét, tức giận nói: “Chư thần nghe lệnh, bao vây Nữ Nhi Quốc, Trầm Hương bọn họ một khi ra ngoài, lập tức bắt giữ.” “Nương nương, không được, làm vậy chẳng phải là khiêu khích Hậu Bạt đại thần sao, một khi chọc giận Hậu Bạt đại thần, hậu quả khó lường.” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng can ngăn.

“Vậy ngươi nói phải làm sao?

Cứ thế bỏ qua cho đám nghịch tặc đó?” Vương Mẫu nhìn qua.

“Theo thần thấy, không bằng đặt phục kích ở Hoa Sơn.

Trầm Hương tất nhiên không bỏ cuộc, chỉ cần Tam Thánh Mẫu còn bị đè dưới Hoa Sơn, Trầm Hương chắc chắn sẽ quay lại.” “Mà Trầm Hương có ý đồ thả tội phạm Thiên Đình, chúng ta động thủ với Trầm Hương, cho dù Hậu Bạt đại thần giáng tội, chúng ta cũng có lý.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

“Được, cứ làm vậy.

Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên nghe chỉ, dẫn lĩnh chư thần phục kích tại Hoa Sơn.

Một khi Trầm Hương xuất hiện, lập tức bắt giữ.” Vương Mẫu gật đầu hạ lệnh.

Nam Cực Tiên Ông không phản đối nữa.

Chư thần hoàn toàn có thể làm việc qua loa, chỉ dựa vào Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, không thể ngăn được Tôn Ngộ Không và những người khác.

Bây giờ quan trọng là giúp Trầm Hương bổ vỡ kim bát của Vương Mẫu, thứ đó thực sự lợi hại.

Người khác bổ vỡ Hoa Sơn thì tính là gì, không thể dùng thiên ý để nói chuyện, Đạo Tổ cũng không tiện ra mặt.

Chỉ có Trầm Hương bổ vỡ Hoa Sơn, mới có thể dùng hiếu tâm cảm động trời đất để nói chuyện, danh chính ngôn thuận, Đạo Tổ mới có thể nói là thuận theo thiên ý, thể hiện sự nhân từ vĩ đại của Đạo Tổ.

Vương Mẫu hạ lệnh xong, hung hăng trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông một cái, ban cho Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên mỗi người một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để tăng cường chiến lực, rồi quay về Dao Trì.

Thứ ban cho Hoàng Giác Đại Tiên là Tu Di Huyễn Cảnh, chính là thứ trước đây lừa Nam Cực Tiên Ông luyện chế.

Để luyện chế Tu Di Huyễn Cảnh, Xiển Giáo có thể nói là đã đại xuất huyết.

Ngọc Đế chỉ cho mười viên Thánh Châu, các dược liệu khác đều do Xiển Giáo bỏ ra.

Nam Cực Tiên Ông cảm thấy buồn nôn, nghiến răng nghiến lợi một trận, sau đó quay về Côn Luân Sơn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn thương nghị cách giúp Trầm Hương phá vỡ kim bát của Vương Mẫu.

"Chuyện này quả thực phiền phức.

Nâng cao thực lực cho Trầm Hương cần quá nhiều thời gian, chúng ta không có nhiều thời gian để chờ, càng kéo dài càng dễ sinh biến." Thiên Tích nói.

"Vậy chỉ có thể ra tay từ pháp bảo.

Bảo Liên Đăng đang ở trong tay Trầm Hương, vận khí đều đứng về phía chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý cười.

"Sao lại nói vậy?

Chẳng lẽ Bảo Liên Đăng có thể phá được kim bát của Vương

Mẫu?" Nam Cực Tiên Ông tò mò hỏi.

"Không phải, Bảo Liên Đăng ẩn chứa Chuyển Hóa Pháp Tắc, chuyển hóa pháp lực của người khác thành của mình, có thể tạm thời tập trung pháp lực của mọi người vào một điểm, bùng nổ ra uy lực kinh khủng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Ý của ngài là tập trung pháp lực của Tôn Ngộ Không bọn họ, thông qua Bảo Liên Đăng chuyển hóa tập trung vào người Trầm Hương, để Trầm Hương bùng nổ một đòn siêu cường.

Nhưng Trầm Hương có chịu nổi không?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày.

Trầm Hương chỉ có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, pháp lực có thể dung nạp chỉ có bấy nhiêu.

Vượt quá phụ tải sẽ gây áp lực cực lớn lên nguyên thần, không cẩn thận chịu không nổi, trực tiếp làm nổ tung nguyên thần, còn bổ núi cái gì nữa.

"Cũng không nhất thiết phải tập trung vào người Trầm Hương, cũng có thể tập trung vào trong pháp bảo.

Ngũ Cực Chi Địa, ngoài có Ngũ Cực Thánh Thú trấn thủ, còn có năm kiện pháp bảo trấn áp." "Ngũ Cực Chi Địa chuyển hóa Ngũ Hành Chi Khí, giống như ngũ tạng của Hồng Hoang, cực kỳ quan trọng.

Khi Hồng Hoang hình thành, đã thai nghén ra năm kiện pháp bảo trấn áp Ngũ Cực Chi Địa, do ngũ tạng của Bàn Cổ hóa thành, đều là Tiên Thiên Chí Bảo." "Ngũ Cực Chi Địa sau trận chiến Đạo Ma mới hiển hóa, chuyện này là bí mật, chưa từng công khai, chỉ có Đạo Tổ và Ngũ Cực Thánh Thú biết, lo lắng chư thần vì đoạt bảo mà phá hoại Ngũ Cực Chi Địa.

Ngũ Cực Thánh Thú bảo vệ Ngũ Cực, cũng là bảo vệ năm kiện

Tiên Thiên Chí Bảo đó." "Năm kiện pháp bảo đều được đặt tên theo Bàn Cổ.

Trong ngũ hành, thủy chủ kiêm dung, biển chứa trăm sông.

Pháp bảo trấn áp Thủy Cực Chi Địa là Bàn Cổ Thần Phủ, vừa hay có thể dung nạp pháp lực của chư thần, bùng nổ ra một đòn chí cường." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nam Cực Tiên Ông mấy người nghe mà trợn mắt há mồm, bí mật này, họ đều chưa từng nghe qua, giấu thật kỹ.

Chẳng trách Ngũ Cực Thánh Thú không cho phép bất kỳ ai tiến vào Ngũ Cực Chi Địa.

"Chẳng lẽ không sợ Ngũ Cực Thánh Thú giám thủ tự đạo sao?" Ánh mắt Quảng Thành Tử nóng rực, Tiên Thiên Chí Bảo a, ai mà không muốn.

Hắn mà có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm Phiên Thiên Ấn, dưới Thánh Nhân, ai còn là đối thủ của hắn.

"Không nên có suy nghĩ không nên có.

Năm kiện pháp bảo đó không chỉ trấn áp Ngũ Cực Chi Địa, mà còn là mấu chốt chuyển hóa Ngũ Hành Chi Khí, không thể động." "Ngũ hành là nền tảng duy trì Hồng Hoang, tu sĩ tu luyện cũng không thể thiếu Ngũ Hành Chi Khí.

Không có năm kiện pháp bảo đó hỗ trợ chuyển hóa Ngũ Hành Chi Khí, Hồng Hoang sẽ suy thoái." "Năm kiện pháp bảo đó duy trì sự vận hành của Hồng Hoang, không ngừng được công đức gia trì, phẩm cấp không ngừng tăng lên, rất có khả năng tiến hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo, đã sớm được Đạo Tổ dự định, ai động vào người đó chết." Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử xấu hổ rụt cổ lại, vội vàng dập tắt lòng tham

trong lòng.

Đúng vậy, bây giờ không ít Thánh Nhân trong tay còn không có Tiên Thiên Chí Bảo, đâu đến lượt hắn.

Thực lực không đủ chính là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

"Còn về giám thủ tự đạo, các ngươi nghĩ tại sao Vu Yêu lượng kiếp, Ngũ Cực Thánh Thú lại xuất sơn tương trợ Yêu tộc, Phong Thần lượng kiếp lại giúp Tây Phương giáo, đứng về phía chúng ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt, hắn biết những điều này là vì bản thể tò mò về Ngũ Cực Chi Địa, cưỡng ép xông vào, sau đó trực tiếp bị Đạo Tổ bắt đến Tử Tiêu Cung cảnh cáo một phen.

"Ý của ngài là Ngũ Cực Thánh Thú là người của Đạo Tổ?" Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông biến đổi.

Quảng Thành Tử và Thiên Tích cũng kinh ngạc.

"Sau trận chiến Đạo Ma, ngoài Đạo Tổ thì Ngũ Cực Thánh Thú là mạnh nhất.

Các ngươi nghĩ Đạo Tổ sẽ yên tâm về Ngũ Cực Thánh Thú sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Nhưng trong Ngũ Cực Thánh Thú có Chu Tước, Thanh Long và Huyền Vũ, xuất thân từ Phượng tộc và Long tộc.

Chương 635

Nay Phượng tộc và Long tộc nương tựa vào Tam Kim Ô, hai tộc không quan tâm sao?" Quảng Thành Tử nghĩ không thông.

Phượng tộc, nữ là Phượng, nam là Hoàng, nhưng cũng sẽ xuất hiện một số biến dị, như Chu Tước, Tất Phương, đều là phượng hoàng biến dị.

Chu Tước có hai con, một cặp song sinh tỷ muội.

Tỷ tỷ chính là đại trưởng lão Chu Tước của Phượng tộc hiện nay, muội muội năm xưa phát đại hoành nguyện, trở thành một trong Ngũ Cực Thánh Thú, trấn thủ Hỏa Cực của Hồng Hoang.

Thanh Long là đại trưởng lão Long tộc năm xưa, Huyền Vũ là thần quy biến dị, Quy tộc vẫn luôn nương tựa vào Long tộc.

Kỳ Lân và Bạch Hổ còn lại, Hổ tộc năm xưa là chiến tướng số một của Kỳ Lân tộc, vì vậy cả hai đều xuất thân từ Kỳ Lân tộc.

Phượng tộc chỉ giành được một suất, chủ yếu là do số lượng ít nên chịu thiệt.

"Có gì kỳ lạ đâu, tam giáo hiện nay chẳng phải cũng đang đặt cược vào hai bên Thiên Đình và Linh Sơn sao, trứng không thể bỏ vào cùng một giỏ.

Long tộc và Phượng tộc nương tựa vào Tam Kim Ô, nhưng cũng không muốn đặt cược toàn bộ." "Chu Tước, Thanh Long, Huyền Vũ bị Đạo Tổ sai khiến, cũng là đường lui của hai tộc." "Nay Đạo Tổ và Tam Kim Ô đấu trí, tranh đoạt quyền làm chủ của Hồng Hoang, Long tộc và Phượng tộc cũng đặt cược hai bên, chỉ là họ nghiêng về Tam Kim Ô nhiều hơn." "Năm xưa trận chiến Đạo Ma, tam tộc bị Ma Tổ

tai họa thảm khốc, nhưng cũng có sự tính kế của Đạo Tổ trong đó, tam tộc đối với Đạo Tổ có sự đề phòng." "Nói xa rồi, Nam Cực, ngươi mang theo pháp dụ của Đạo Tổ đi gặp Huyền Vũ, tạm mượn Bàn Cổ Thần Phủ cho Trầm Hương dùng." "Ngũ Cực Thánh Thú trấn thủ Ngũ Cực Chi Địa, cũng là đang bảo vệ năm kiện chí bảo cho Đạo Tổ, tạm thời mượn dùng một chút, sẽ không gây ra ảnh hưởng gì." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Lỡ như mượn ra, Hậu Bạt đại thần ra mặt không trả thì sao, Đạo Tổ có giáng tội chúng ta không." Nam Cực Tiên Ông có chút lo lắng.

"Không đâu, hiện tại lục đạo chưa đủ, sự phát triển của Hồng Hoang chưa hoàn thiện, Ngũ Cực Chi Địa không thể thiếu năm kiện pháp bảo này.

Không nói đến Đạo Tổ, ngay cả Tam Kim Ô cũng sẽ ra mặt ngăn cản, họ là những người không muốn sự phát triển của Hồng Hoang bị phá hoại nhất." "Nay Hồng Hoang giống như thai nhi, lục đạo đủ cả mới tính là phát triển kiện toàn, hình thành chất biến.

Khi đó Ngũ Cực Chi Địa sẽ hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang, không cần pháp bảo trấn áp nữa.

Có lẽ lúc đó, năm kiện pháp bảo cũng sẽ hình thành chất biến, tiến hóa thành Hỗn Độn Linh Bảo." Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng tự tin.

Nam Cực Tiên Ông gật đầu, lập tức mang theo pháp chỉ của Đạo Tổ đến Thủy Cực Chi Địa gặp Huyền Vũ.

Mượn được Bàn Cổ Thần Phủ thành công, Nam Cực Tiên Ông cũng không vội đến Nữ Nhi Quốc tìm Trầm Hương, Trầm Hương hiện đang bị trọng thương, đưa cho Trầm Hương cũng vô dụng.

Hơn nữa hắn bây giờ đến Nữ Nhi Quốc, có chút quá nhạy cảm.

Bên Nữ Nhi Quốc, thương thế của Trầm Hương rất nặng, đang dùng Bảo Liên Đăng chữa thương, tiểu bạch long dùng thần thông giúp đỡ trị liệu.

Trầm Hương lần đầu tiên được chứng kiến sự cường đại của Vương Mẫu, còn chưa xuất hiện, chỉ một kiện pháp bảo đã khiến hắn trọng thương.

Hơn nửa năm trôi qua, Trầm Hương mới hồi phục.

"Tại sao ngươi đột nhiên chạy đi bổ Hoa Sơn?" Mọi người đều vô cùng khó hiểu.

"Chư thần khuyên can, để Vương Mẫu thả mẹ ta ra, ép Dương Tiễn bó tay chịu trói, nhưng Vương Mẫu không đồng ý.

Bà ta vì bảo vệ uy nghiêm của Thiên Điều, căn bản không có ý định thả mẹ ta ra, chúng ta đều bị bà ta lừa rồi." "Nam Cực Tiên Ông nói với ta, trong lòng Hoa Sơn cất giấu Tân Thiên Điều do Thánh Nhân chế định năm xưa, mà mẹ ta lại bị đè dưới chân Hoa Sơn, là thiên ý, thời cơ Tân Thiên Điều ra đời đã đến." "Chỉ cần bổ đôi Hoa Sơn, để Tân Thiên Điều ra đời, Vương Mẫu và Ngọc Đế dù không muốn cũng phải thả mẹ ta ra, còn có thể rửa sạch ô danh cho mẹ ta." "Vương Mẫu sở dĩ dùng kim bát che kín Hoa Sơn, là vì đã phát hiện Tân Thiên Điều ở trong lòng Hoa Sơn, chỉ là ta không ngờ, kim bát đó lại lợi hại như vậy." Trầm Hương giải thích một phen.

"Thật sự là trùng hợp sao?" Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới nhíu mày, họ cũng là những tay lão làng, không dễ dàng tin tưởng, rốt cuộc là trùng hợp hay đã có mưu đồ từ trước.

Còn về thiên ý, có Thiên Đạo tự có tư tưởng, sớm đã mất đi uy tín, thiên ý cái quái gì.

Cũng chỉ có đám không biết xấu hổ của Xiển Giáo, suốt ngày lấy

thiên ý ra nói chuyện, thuận theo họ chính là thuận theo thiên mệnh, không thuận theo thì đủ loại chụp mũ.

Thiên Đạo mất đi uy tín, Xiển Giáo có công lớn nhất.

"Ta không quan tâm nhiều như vậy nữa.

Vương Mẫu không chịu thả mẹ ta ra, vậy thì ta tự mình bổ đôi Hoa Sơn cứu mẹ ra.

Còn về việc sẽ gây ra hậu quả gì, đó cũng là Vương Mẫu ép ta." Ánh mắt Trầm Hương kiên định, mang theo sự oán hận sâu sắc.

Trước đây hắn thật sự đã tin, ngây thơ cho rằng chỉ cần hắn tận tâm tận lực lập công cho Thiên Đình, Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ thả mẹ hắn ra.

Kết quả thì sao, chư thần cùng nhau dâng sớ, Vương Mẫu vẫn gạt bỏ ý kiến của mọi người, kiên quyết không thả mẹ hắn ra.

Lập công chuộc tội càng là chuyện vô căn cứ, càng không thể.

Hắn cảm nhận được sự lừa dối sâu sắc.

Vương Mẫu chiêu an hắn, một là vì hắn bái nhập môn hạ Hậu Bạt đại thần, lại là cháu ngoại của Dương Thiên Hữu, Vương Mẫu không tiện động đến hắn.

Chiêu an hắn vào Thiên Đình, để hắn ngoan ngoãn làm việc cho Thiên Đình, vừa không đắc tội môn hạ Hậu Bạt và Dương Thiên Hữu, lại có thể để hắn làm việc không công cho Thiên Đình, tối đa hóa giá trị của hắn.

Còn bà ngoại, thiên vị Dương Tiễn, không quan tâm đến sống chết của mẹ hắn.

Lần này hắn thật sự cảm nhận được ác ý sâu sắc.

Nếu ngươi không thả, vậy ta cũng không cầu ngươi, ta sẽ dùng

cách của riêng mình.

Bên kia, đồng tử Dương Tiễn co rụt lại.

Năm xưa hắn dùng Thiên Nhãn cưỡng ép đưa một đạo thần niệm vào nguyên thần của Đinh Hương, Đinh Hương tương đương với mắt và tai của hắn, những lời Trầm Hương vừa nói hắn đều đã nghe thấy.

"Tân Thiên Điều!" Dương Tiễn nhíu mày, năm xưa chính tay hắn đè Dương Thiền dưới chân Hoa Sơn, tình hình Hoa Sơn hắn rõ hơn ai hết, trong lòng Hoa Sơn lúc đó không có gì cả, cái gọi là Tân Thiên Điều chắc chắn là sau này mới được đặt vào.

Lão Quân năm xưa nhắc nhở hắn cẩn thận Dương Thiền, có lẽ chính là chỉ chuyện này.

Tân Thiên Điều do Thánh Nhân định ra, xem ra âm mưu này đã được mưu tính từ rất lâu rồi.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Thiên Đình trỗi dậy, tam giáo suy tàn.

Khí vận Đạo môn chỉ có bấy nhiêu, phần lớn đều bị Thiên Đình chiếm giữ, giống như ngọn núi lớn đè trên đầu tam giáo.

Thiên Đình không đổ, khí vận không được phân chia, tam giáo vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.

Để hạ bệ Thiên Đình, để Xiển Giáo trỗi dậy lần nữa, Nguyên Thủy thật sự không từ thủ đoạn nào.

E rằng sau Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy đã bắt đầu mưu tính, đặt trọng tâm của Xiển Giáo sang bên Linh Sơn.

Như vậy, mưu đồ với Thiên Đình dù không thành công, Xiển Giáo cũng sẽ không có tổn thất lớn.

Nhưng như vậy lại dẫn đến sức mạnh của Xiển Giáo không đủ, vì vậy muốn lôi kéo Quy Nhất Giáo vào cùng, nhưng Quy Nhất Giáo

không đồng ý.

Mà sức mạnh của Xiển Giáo ở Thiên Đình, không đủ để ép buộc Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi Thiên Điều, vì vậy mới nhắm đến hắn, tính kế Dương Thiền động phàm tâm, ép buộc hắn phải sửa đổi Thiên Điều.

Xiển Giáo lại sợ bị bại lộ, nên để Vân Hải Tiên Môn thực hiện.

Căn bản không phải Nhân Giác và Bách Hoa Tiên Tử động tình, vì để quang minh chính đại ở bên nhau mới tính kế Dương Thiền.

Mà là Xiển Giáo ngay từ đầu đã mưu tính, Nhân Giác động tình với Bách Hoa Tiên Tử căn bản chỉ là một tai nạn.

Mà vì hắn tra ra được Bách Hoa Tiên Tử và Vân Hải Tiên Môn, biết Dương Thiền bị tính kế, không chịu vì Dương Thiền và Trầm Hương mà sửa đổi Thiên Điều.

Xiển Giáo thay đổi đối sách, bồi dưỡng Trầm Hương.

Dù sao cũng là cậu cháu, chỉ cần Trầm Hương đủ ưu tú, hắn chắc chắn sẽ chọn Trầm Hương, dù sao gốc rễ của hắn không ở Thiên Đình, không thể vì Thiên Đình mà hy sinh một đứa cháu ngoại ưu tú.

Đồng thời, Xiển Giáo chuẩn bị phương án thứ hai, tạo ra một Tân Thiên Điều, không tính kế được hắn, thì lợi dụng Trầm Hương thả Tân Thiên Điều ra, cưỡng ép Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi Thiên Điều.

Chương 636

Mà hắn là hòn đá ngáng đường lớn nhất.

Có hắn ở đây, Trầm Hương căn bản không thể bổ núi cứu mẹ, vì vậy tìm mọi cách hạ bệ hắn, để Trầm Hương có thể bổ núi cứu mẹ.

Thông suốt rồi, tất cả đều đã thông suốt.

Tuy nhiên, mưu đồ của Xiển Giáo tuyệt đối không chỉ có vậy.

Chỉ đơn giản như vậy, không thể khiến Đạo Tổ bao che cho Xiển Giáo, dù sao Thiên Đình suy tàn, lợi ích của Đạo Tổ cũng bị tổn hại.

Khí vận Đạo môn phân chia cho tam giáo và khí vận Đạo môn tập trung vào Thiên Đình, về sau có thể giúp Đạo Tổ thu được nhiều khí vận hơn.

Hơn nữa, nếu chỉ vì sửa đổi Thiên Điều, vai trò của Đinh Hương quá thừa thãi.

Hắn vẫn luôn nghi ngờ giá trị và mục đích của vai trò Đinh Hương là gì.

Muốn bổ núi thả Tân Thiên Điều ra, mơ đi.

Trực tiếp cắt đứt mưu đồ của Xiển Giáo từ gốc rễ, Xiển Giáo bị dồn vào đường cùng sẽ làm gì đây.

Bây giờ hắn từ sáng chuyển sang tối, không còn giả vờ với Xiển Giáo nữa, trực tiếp công khai đối kháng, công khai phá hoại tính toán của Xiển Giáo, tức chết Xiển Giáo, Xiển Giáo chắc chắn sẽ có động thái.

Mà Kim Ca và Hoan Muội đã trà trộn vào nội bộ Xiển Giáo, Xiển Giáo một khi hành động, có lẽ sẽ thăm dò được tin tức hữu ích.

Đạo Tổ không công khai trực tiếp giúp Xiển Giáo, rõ ràng là đã chuẩn bị hai phương án.

Nếu Xiển Giáo thành công thì giúp Xiển Giáo, ngược lại thì duy trì cục diện hiện tại, tóm lại là không có rủi ro.

Tính toán xong, Dương Tiễn cũng không vội, chờ thời cơ đến, cho Xiển Giáo một vố lớn.

Còn về lệnh truy nã của Thiên Đình, Trầm Hương bọn họ bây giờ đều đã phản hạ thiên, chư thần Thiên Đình ai còn không ngừng truy bắt hắn.

Bên Nữ Nhi Quốc, Trư Bát Giới bọn họ cũng cảm thấy lời Trầm Hương nói có lý, là Vương Mẫu nương nương lừa gạt họ trước, họ trực tiếp làm liều, gây ra hậu quả xấu, phiền phức là của Thiên Đình, không phải của họ.

Dù sao họ chỉ cần cứu Tam Thánh Mẫu ra là được, còn về Tân Thiên Điều, thiên ý cũng được, mưu đồ từ trước cũng được, dù sao người bị ảnh hưởng là Thiên Đình, liên quan gì đến họ.

Mưu đồ từ trước, bị người lợi dụng thì sao, dù sao mục đích của họ đã đạt được.

Hơn nữa, Vương Mẫu lừa dối họ, gây chút phiền phức cho Vương Mẫu chẳng phải tốt hơn sao.

Bổ đôi Hoa Sơn, cứu Tam Thánh Mẫu ra, họ sẽ trốn về Nữ Nhi Quốc, chuyện sau đó, để Thiên Đình tự mình giải quyết, chủ yếu là chỉ giết không chôn.

Ba năm sau, dưới sự giúp đỡ của Bảo Liên Đăng và tiểu bạch long, Trầm Hương mới hồi phục.

Hôm đó, Nam Cực Tiên Ông đến tiết lộ tin tức chư thần mai phục ở Hoa Sơn, cũng như đưa cho Trầm Hương Bàn Cổ Thần Phủ, dạy

Trầm Hương cách bổ vỡ kim bát của Vương Mẫu.

"Các ngươi cũng không cần quá lo lắng, chư thần cũng đều muốn sửa đổi Thiên Điều, sẽ không thật sự ra tay với các ngươi, các ngươi chỉ cần đối phó với Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên là được." Nam Cực Tiên Ông lo lắng Trầm Hương không dám đi bổ Hoa Sơn, vội vàng bổ sung.

Nam Cực Tiên Ông đi rồi, Trư Bát Giới cười lạnh: "Kẻ thực sự muốn sửa đổi Thiên Điều là Xiển Giáo, thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc, chỉ là mục đích của chúng ta không xung đột mà thôi." "Vì sửa đổi Thiên Điều, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng lấy ra, nhưng kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, chưa từng nghe qua, Xiển Giáo giấu thật kỹ." Trư Bát Giới chép miệng, đây là lần đầu tiên hắn được tận tay sờ vào Tiên Thiên Chí Bảo.

Quy Nhất Giáo chỉ có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đều là những thứ công khai.

Mà Xiển Giáo lại ngầm có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, giấu thật giỏi.

Bí mật của Ngũ Cực Chi Địa không thể công khai, nên Nam Cực Tiên Ông không nói ra, khiến Trư Bát Giới hiểu lầm.

Những người có mặt ở đây đều là lần đầu tiên được đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo ở cự ly gần như vậy, đều đưa tay sờ một lượt.

Mà Trầm Hương mất năm năm mới luyện hóa được ba mươi sáu đạo cấm chế, đây đã là cực hạn mà tu vi của hắn có thể luyện hóa.

Chỉ là thông qua Bàn Cổ Thần Phủ tập trung pháp lực của mọi người lại rồi phóng ra, đạt đến mức vượt qua cực hạn phản chấn của kim bát Vương Mẫu, từ đó phá vỡ kim bát, cũng không cần phải luyện

hóa hoàn toàn Bàn Cổ Thần Phủ.

Hôm đó, Trầm Hương và mọi người hùng hùng hổ hổ kéo đến Hoa Sơn.

Vừa đến nơi, liền bị chư thần bao vây, hai bên triển khai đại chiến.

Tôn Ngộ Không đối đầu Bắc Cực Chiến Thần, Na Tra và Trư Bát Giới đối đầu Hoàng Giác Đại Tiên, Ngưu Ma Vương một mình chiến đấu với Ngũ Phương Chiến Thần.

Ba phe này là đánh thật, đánh vô cùng kịch liệt.

Trầm Hương bọn họ đối đầu với các vị thần khác.

Trầm Hương thậm chí có thể một mình địch hai, đại chiến với vợ chồng Đẳng Xà và Bạch Ly, thật là quá đáng, nương tay đến mức nước sắp tràn ra Nam Hải.

Đánh được một lúc, Hoàng Giác Đại Tiên đột nhiên rút ra Tu Di Huyễn Cảnh, hút Na Tra vào trong.

Tu Di Huyễn Cảnh ngoài khả năng phòng ngự rất mạnh, khó đối phó nhất là có thể khuếch đại vô hạn dục vọng của người bị hút vào.

Mà dục vọng lớn nhất của Na Tra là được làm con trai của Ân Thập Nương một lần nữa.

Trong huyễn cảnh, hắn ôm Ân Thập Nương khóc như mưa, chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Còn lại Trư Bát Giới một mình đấu với Hoàng Giác Đại Tiên, áp lực tăng mạnh, Hồng Hài Nhi không thể không đến hỗ trợ Trư Bát Giới.

Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần dù sao cũng là cánh tay phải của Ngọc Đế, chiến đấu lực tương đương mạnh, hoàn toàn

không yếu hơn Văn Thù, Phổ Hiền, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Trầm Hương lần đầu tiên trực tiếp cảm nhận được thực lực của Thiên Đình, dù cho chư thần nương tay, họ vẫn rơi vào thế hạ phong.

Chư thần cũng không tiện nương tay nữa, nếu nương tay nữa thì thật quá đáng, coi Vương Mẫu là kẻ ngốc.

Hai bên giằng co không dứt, vẫn là Khai Minh Tiên Quân không nhìn nổi nữa, đã nương tay, Ngũ Phương Chiến Thần bị Ngưu Ma Vương trọng thương mất đi chiến đấu lực.

Ngưu Ma Vương rảnh tay, đi vây công Hoàng Giác Đại Tiên.

Trầm Hương đội Bảo Liên Đăng xông vào Tu Di Huyễn Cảnh đánh thức Na Tra.

Người thật thà nhất là Hoàng Giác Đại Tiên, tương đối thẳng thắn.

Thấy chư thần nương tay, không hết sức, tức đến mức chửi ầm lên.

Tuy nhiên chư thần trực tiếp giả vờ không nghe thấy, vẫn làm theo ý mình, tiếp tục nương tay, nhìn Hoàng Giác Đại Tiên bị Trư Bát Giới, Na Tra, Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi vây công cũng không đến giúp.

Đặc biệt là Đẳng Xà quá đáng nhất, trừ Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần, thì Đẳng Xà là mạnh nhất.

Cùng Bạch Ly vây công Trầm Hương mà còn bị Trầm Hương đánh thương, quả thật không thể quá đáng hơn.

Đẳng Xà nếu bung hết hỏa lực, Trư Bát Giới chưa chắc đã làm gì được, thu thập Trầm Hương không nói là dễ như trở bàn tay cũng là thừa sức.

Tên này Pháp Tướng Thiên Địa cũng không dùng, thiên phú thần thông Đẳng Xà Minh và Phong Quyển Tàn Vân cũng không dùng.

Thời Tây Du lượng kiếp, tên này đã từng ép Tôn Ngộ Không đến mức không còn cách nào.

Nương tay thì cũng phải giả vờ một chút chứ.

Chư thần nương tay, Hoàng Giác Đại Tiên gặp xui, Trư Bát Giới và những người khác ra tay không chút nương nhẹ, Hoàng Giác Đại Tiên bị đánh hội đồng thành trọng thương.

Bắc Cực Chiến Thần liều mạng đẩy lùi Tôn Ngộ Không, cuốn theo Hoàng Giác Đại Tiên và Ngũ Phương Chiến Thần bỏ chạy.

Chương 637

Mấy vị này vừa đi, chư thần cũng lần lượt rút lui.

"Lão già Nam Cực Tiên Ông đó đủ liều, thật sự thuyết phục được chư thần nương tay." Ngưu Ma Vương chép miệng khen ngợi, nương tay không đáng sợ, đáng sợ là nương tay một cách trắng trợn như vậy.

Đây là liều mình chịu nguy cơ bị Vương Mẫu nương nương trừng phạt để nương tay a, cũng không biết Nam Cực Tiên Ông đã hứa hẹn gì.

Dù sao Đẳng Xà và Bạch Ly cũng đã nhận được không ít thứ tốt.

Họ đã lên Phong Thần Bảng, mọi thứ đều nằm trong tay Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Quan trọng hơn, hắn và Bạch Ly đã sớm kết thành phu thê, có sửa đổi Thiên Điều hay không, đối với họ không có ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, con gái của họ là Âm Cơ bái Vương Mẫu làm sư phụ, họ và Vương Mẫu có mối quan hệ sâu sắc.

Sở dĩ họ dám công khai nương tay, là vì đã nhận được mệnh lệnh của Vương Mẫu.

Vốn dĩ đã tuân theo mệnh lệnh của Vương Mẫu phải nương tay, lại còn tống tiền Nam Cực Tiên Ông một khoản lớn.

Dù sao vợ chồng họ cộng thêm Ba Xà, ba người họ cộng với Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, thu thập Trầm Hương bọn họ vẫn là chuyện dễ dàng.

Dù sao họ cũng đã trải qua Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp, dù đã lên bảng, chiến đấu lực cũng không thể xem thường.

Chư thần đều đi, lúc này yên tĩnh rồi.

Trầm Hương làm theo cách Nam Cực Tiên Ông nói, rút Bảo Liên Đăng ra, toàn lực thúc giục.

Trong chốc lát, trời đất biến sắc, Bảo Liên Đăng không ngừng phóng đại, trên nối trời, dưới chạm đất, phảng phất như một cột trời bằng ngọc bích.

Trầm Hương cầm Bàn Cổ Thần Phủ dung nhập vào Bảo Liên Đăng, người và đèn hợp nhất.

"Mọi người giúp ta." Trầm Hương hét lên một tiếng, mọi người liền giơ tay, lần lượt rót pháp lực vào Bảo Liên Đăng.

Bảo Liên Đăng xoay tròn cực nhanh, bắt đầu điên cuồng chuyển hóa những pháp lực này.

Trầm Hương khống chế pháp lực được chuyển hóa đi vào cơ thể mình, sau đó chảy vào Bàn Cổ Thần Phủ.

Mọi chuyện vô cùng thuận lợi, pháp lực mênh mông rót vào, Bàn Cổ Thần Phủ bùng nổ một luồng uy áp kinh khủng, phảng phất như một búa bổ ra là muốn hủy thiên diệt địa.

Nhưng đúng lúc này, không gian phía trên Hoa Sơn đột nhiên mở ra một lỗ lớn, một chiếc thần chu màu bạc lao ra, Dương Tiễn đứng ở đầu thuyền, lạnh lùng nhìn xuống chúng sinh.

Sắc mặt Tôn Ngộ Không và những người khác biến đổi, đều không ngờ Dương Tiễn lại đến Hoa Sơn vào lúc này.

Nam Cực Tiên Ông đang ẩn nấp quan sát, sắc mặt cũng biến đổi.

Dương Tiễn xuất hiện, cũng có nghĩa là mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Không Gian Thần Chu

lóe lên ánh bạc, xuyên qua không gian, tức thì xuất hiện bên cạnh Bảo Liên Đăng.

Dương Tiễn một tay nắm lấy Bảo Liên Đăng, rót pháp lực vào, niệm khẩu quyết thúc giục Bảo Liên Đăng.

"Tại sao ngươi lại biết khẩu quyết của Bảo Liên Đăng?" Sắc mặt Trầm Hương biến đổi.

"Mẹ ngươi là em gái ta, cùng ta nương tựa vào nhau mấy vạn năm, ta biết khẩu quyết của Bảo Liên Đăng rất lạ sao?" "Ngươi mới gặp nó mấy lần, nó đối với ta còn thân hơn đối với ngươi." Dương Tiễn cười khẩy.

"Hừ, vậy thì sao, thúc giục Bảo Liên Đăng cần pháp lực nhân từ, ngươi thập ác bất xá, tội ác tày trời, ngươi có thể..." Trầm Hương mỉa mai.

Tuy nhiên, hắn còn chưa nói hết, đã thấy vì sự can thiệp của Dương Tiễn, Bảo Liên Đăng mất kiểm soát, pháp lực phản phệ, hắn tức thì bị trọng thương bay ra ngoài.

Không chỉ có hắn, Tôn Ngộ Không và những người khác vì rót pháp lực vào Bảo Liên Đăng, cũng bị pháp lực phản phệ, toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, bị thương không nhẹ.

"Không thể nào, sao ngươi có thể thúc giục được Bảo Liên Đăng?" Trầm Hương đầy vẻ không tin nổi.

Trong mắt hắn, người xấu xa độc ác nhất chính là Dương Tiễn, giết người không chớp mắt, không phân biệt đúng sai.

Như Tứ di mẫu là người tốt như vậy, Dương Tiễn nói giết là giết.

Còn sư nương và sư tỷ, hắn tuy chưa từng gặp, nhưng nhất định cũng là người cực tốt, cũng bị Dương Tiễn giết.

Trước đây ở Hãm Không Sơn, Dương Tiễn giết Đạo Hạnh Thiên Tôn, mắt cũng không chớp một cái.

Bắt bà nội, ép Tiểu Ngọc khuất phục.

Từng chuyện một, Dương Tiễn không xấu thì ai xấu?

Nhưng chính một đại ác nhân như vậy, lại có thể thúc giục được Bảo Liên Đăng.

Dương Tiễn khinh miệt liếc nhìn Trầm Hương một cái, thu Bảo Liên Đăng lại, sau đó rút Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao ra, không ngừng phóng đại.

Dương Tiễn mạnh mẽ ném đi, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao cắm vào dưới chân Hoa Sơn, nhất thời đất rung núi chuyển, mặt đất nứt ra những rãnh sâu khổng lồ.

Dương Tiễn hạ xuống, một chân đạp lên chuôi đao, lại nhấc bổng cả ngọn Hoa Sơn lên.

Dương Tiễn thu hồi Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, một tay nâng Hoa Sơn, bay lên không trung, đáp xuống Không Gian Thần Chu, lái Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian bỏ đi.

Bổ núi cứu mẹ đúng không, Tân Thiên Điều giấu trong lòng Hoa Sơn đúng không, hắn đào cả ngọn Hoa Sơn đi, xem các ngươi bổ cái gì.

“Khốn kiếp, ngươi dừng lại cho ta.

Ngươi không muốn cứu mẹ ta, ta tự mình cứu, tại sao ngươi lại ngăn cản.

Mẹ ta là em gái ruột của ngươi, tại sao ngươi cứ phải đè bà ấy dưới chân Hoa Sơn không chịu buông.” “Ngươi bây giờ đã thành tội phạm bị Thiên Đình truy nã, tại sao còn không buông tha cho mẹ ta,

còn giúp Vương Mẫu bảo vệ cái Thiên Điều nực cười đó.

Thiên Đình thế nào liên quan gì đến ngươi.” “Mẹ ta cùng ngươi nương tựa vào nhau mấy vạn năm, tại sao ngươi còn đối xử với bà ấy tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc là tại sao?” Trầm Hương đỏ mắt gào thét.

Nhìn dáng vẻ đau khổ gào thét của Trầm Hương, tim Dương Tiễn thắt lại, nhất thời không biết nên nói gì.

Mà Nam Cực Tiên Ông đang trốn trong bóng tối không nhịn được nữa.

Nếu để Dương Tiễn mang Hoa Sơn đi, họ còn làm thế nào để thả Tân Thiên Điều ra, mọi mưu đồ đều thành công cốc.

Hắn liền hiện thân ra tay, ý đồ đoạt lại Hoa Sơn.

“Dương Tiễn to gan, còn không theo ta về Thiên Đình chịu phạt.” Nam Cực Tiên Ông tìm một lý do ra tay, Thái Cực Phù Ấn và Bàn Long Trượng đồng thời rút ra, toàn lực xuất thủ.

“Chỉ ngươi cũng xứng sao?” Dương Tiễn lộ ra một tia mỉa mai, thúc giục Thiên Nhãn, một đạo huyết quang bắn ra.

Nam Cực Tiên Ông vẫn là kẻ quý mạng, sợ hãi vội vàng thu hồi pháp bảo chống đỡ, bị đánh bay ra ngoài.

Dương Tiễn cũng không quan tâm đến Trầm Hương, thấy Tôn Ngộ Không và những người khác đã hồi phục, đang vây lại, vội vàng lái Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian rời đi.

Bên trong Không Gian Thần Chu có một không gian rất lớn, Dương Tiễn đã đặt Hoa Sơn vào trong đó.

“Khốn kiếp, ngươi dừng lại cho ta.” Trầm Hương đỏ mắt gào thét, ở phía sau truy đuổi không tha, nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so sánh được với tốc độ xuyên không gian của Không Gian Thần

Chu.

Ngay cả Tôn Ngộ Không không ngừng thi triển Lôi Độn Thuật cũng không đuổi kịp, trơ mắt nhìn Không Gian Thần Chu ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy.

"Dương Tiễn, ngươi là tên khốn kiếp." Trầm Hương bi phẫn ngửa mặt lên trời gầm thét.

Chương 638

Sắp thành công rồi, nhưng cuối cùng người ngăn cản hắn bổ núi cứu mẹ lại chính là cậu ruột của hắn.

"Chết tiệt, cái tên khốn kiếp chết tiệt này, đối xử tàn nhẫn với người ngoài thì thôi đi, ngay cả muội muội ruột cũng độc ác như vậy." Trư Bát Giới cũng tức điên lên, trước kia hắn cũng cảm thấy Dương Tiễn là một hảo hán, kiên định, dũng mãnh, hiếu thuận.

Đến bây giờ, Dương Tiễn ngày càng biến chất, vì giúp mẫu thân trả nợ mà lại làm ra chuyện với muội muội ruột của mình, bản thân không bảo vệ muội muội thì thôi, còn không cho người khác cứu.

Bây giờ những chuyện Dương Tiễn làm, thật sự chỉ là vì giúp mẫu thân trả nợ sao?

Có rất nhiều cách để trả nợ, tại sao lại phải bức hại muội muội ruột của mình.

Hắn bây giờ thậm chí còn nghi ngờ Dương Tiễn đã có giao dịch mờ ám gì đó với Ngọc Đế, Vương Mẫu.

Ngọc Đế và Vương Mẫu đã hứa hẹn điều gì với Dương Tiễn, để hắn vì lợi ích cá nhân mà hy sinh Tam Thánh Mẫu, giúp Ngọc Đế, Vương Mẫu duy trì thiên điều.

Đúng, chắc chắn là như vậy, nếu không với tình cảm của Dương Tiễn dành cho Dương Thiền, sao có thể vì giúp mẫu thân trả nợ mà hy sinh muội muội.

Ma đạo lượng kiếp không biết khi nào sẽ giáng lâm, đến lúc đó Dương Tiễn bảo vệ Thiên Đình bình an vượt qua lượng kiếp, đã đủ để trả hết nợ mà Dao Cơ công chúa thiếu Ngọc Đế, căn bản không

cần phải hy sinh Dương Thiền.

Với tính cách bá đạo của Dương Tiễn, Dương Thiền vi phạm thiên điều thì đã sao, Dương Tiễn không cho phép, ai dám động đến muội ấy.

Dương Tiễn vì giúp Ngọc Đế và Vương Mẫu duy trì thiên điều mà lại hy sinh Dương Thiền, ngoài lợi ích ra, hắn không nghĩ ra được lý do nào khác.

Lợi ích động lòng người, Dương Tiễn bị ăn mòn cũng không phải là không thể.

Cái Không Gian Thần Chu kia, chưa từng nghe nói dưới trướng Kim Ô có một pháp bảo như vậy.

Nếu nói là Tam Kim Ô có được trong Hỗn Độn, tại sao không ban cho đồ đệ, mà lại ban cho Dương Tiễn, một đồ tôn.

Lẽ nào Không Gian Thần Chu này là do Ngọc Đế và Vương Mẫu có được, và lợi ích của Dương Tiễn chính là nó.

Trư Bát Giới càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Mà người tức giận nhất chính là Nam Cực Tiên Ông, chỉ thiếu một chút nữa là họ đã thành công, kết quả lại bị Dương Tiễn phá hỏng.

Tên khốn này làm việc quá tuyệt tình, trực tiếp đào cả tòa Hoa Sơn đi, từ gốc rễ ngăn cản họ phóng ra thiên điều mới.

Không được, phải đoạt lại Hoa Sơn, nếu không kế hoạch khổ cực bấy lâu của họ đều uổng phí.

Càng nghĩ càng tức, Nam Cực Tiên Ông liền bay về phía Côn Luân Sơn.

Trầm Hương tâm trạng suy sụp hoàn toàn.

Dương Tiễn đào đi Hoa Sơn, từ gốc rễ ngăn cản thiên điều mới ra đời, cũng từ gốc rễ ngăn cản hắn bổ núi cứu mẹ.

Núi cũng không còn, hắn bổ cái rắm à.

Cho dù tìm được cách bổ ra Hoa Sơn, núi không còn thì có tác dụng gì, hơn nữa Dương Tiễn còn cướp đi Bảo Liên Đăng.

"Tại sao, tại sao hắn có thể thúc đẩy Bảo Liên Đăng, pháp lực của hắn sao có thể là nhân từ được." Trầm Hương vạn lần không hiểu nổi, nếu không phải Dương Tiễn có thể thúc đẩy Bảo Liên Đăng, bọn họ cũng sẽ không bị đánh cho trở tay không kịp.

"Có lẽ là vì Tam Thánh Mẫu đã dạy hắn cách khác để thúc đẩy Bảo Liên Đăng, cũng có thể là vì hắn là người thân máu mủ với ngươi và Tam Thánh Mẫu, huyết mạch tương liên, khiến Bảo Liên Đăng phán đoán sai." Trư Bát Giới nói.

"Tại sao, tại sao hắn lại ngăn cản ta, bản thân hắn đã thành tội phạm bị Thiên Đình truy nã, tại sao còn vì cái thiên điều chết tiệt đó mà ngăn cản mẹ ta ra ngoài." "Hắn và mẹ ta tình cảm không phải rất tốt sao, tại sao, tại sao chứ." Trầm Hương không ngừng ngửa mặt lên trời gào thét.

"Trên đời này chỉ có lợi ích vĩnh viễn, e rằng hắn và Ngọc Đế, Vương Mẫu đã đạt được trao đổi lợi ích gì đó." Trư Bát Giới nghiến răng nghiến lợi nói.

"Đó là muội muội ruột của hắn mà, còn có ngoại bà, tại sao bà cũng không ngăn cản Dương Tiễn, đó là con gái ruột của bà mà, tại sao bà lại thiên vị như vậy." Trầm Hương có quá nhiều điều không hiểu.

"Xem ra bây giờ, Dao Cơ công chúa cũng chẳng phải người tốt lành gì, tư chất của mẹ ngươi kém Dương Tiễn rất nhiều, vào Chuẩn

Thánh còn khó, Dao Cơ công chúa thấy Dương Tiễn có chí tiến thủ như vậy, tự nhiên thiên vị Dương Tiễn, thậm chí để mẹ ngươi hy sinh vì hắn." Trư Bát Giới suy đoán.

"Ta không cam tâm, ta không cam tâm!" Trầm Hương cảm xúc cực kỳ kích động, hai mắt đỏ ngầu.

Trư Bát Giới lo lắng đạo tâm của Trầm Hương vỡ nát nhập ma, liền đánh ngất hắn, cõng về Nữ Nhi Quốc.

Cả đám người chìm trong im lặng, bị chiêu "phủ để trừu tân" của Dương Tiễn làm cho tâm trạng có chút suy sụp.

Dương Tiễn có Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, bọn họ căn bản không giữ được hắn, Hoa Sơn không còn, Bảo Liên Đăng cũng mất, trực tiếp cắt đứt mọi khả năng cứu Tam Thánh Mẫu của họ.

Bên Côn Luân Sơn, nghe Nam Cực Tiên Ông báo cáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Chiêu này của Dương Tiễn quá độc, kẹp chặt cổ họng bọn họ, khiến kế hoạch của họ không thể tiếp tục được nữa.

"Dương Tiễn này đủ tàn nhẫn, thật sự quyết tâm không muốn thả Dương Thiền ra, rốt cuộc Ngọc Đế và Vương Mẫu đã cho Dương Tiễn thứ gì, mà có thể khiến hắn làm đến mức này." Thiên Tích cũng không nhịn được mà nghi ngờ Dương Tiễn là vì lợi ích.

Nếu không, Dương Tiễn không có lý do gì để ngăn cản Trầm Hương bổ núi cứu mẹ, Trầm Hương bây giờ cũng coi như có chí tiến thủ, bổ núi cứu mẹ, thể hiện hết lòng hiếu thảo, ai còn cười nhạo Dương Thiền nữa chứ.

"Dương Tiễn có Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, chúng ta căn bản không thể giữ hắn lại để đoạt lại Hoa Sơn, hơn nữa

Bảo Liên Đăng cũng bị hắn cướp đi rồi, kế hoạch của chúng ta đều bị phế bỏ, tiếp theo phải làm sao đây?" Nam Cực Tiên Ông thật sự không nghĩ ra được cách nào để cứu vãn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm tư hồi lâu, nheo mắt lại: "Vẫn chưa đến mức không còn cách nào, gốc rễ nằm ở Ngọc Đế và Vương Mẫu, có thể nghĩ cách ép họ thỏa hiệp." "Như vậy cũng tốt, sẽ không có ai chú ý đến Đinh Hương, làm chuyện này càng lớn càng tốt, để che giấu cho Đinh Hương nâng cao tu vi, thu hút sự chú ý của mọi người vào chuyện này." "Đinh Hương mới là mấu chốt, chỉ cần nàng không bị lộ là được, nếu thật sự không lật đổ được Thiên Đình, vậy thì chúng ta sẽ hóa Hồ vi Phật, cưu chiếm thước sào, chiếm đoạt Phật Môn." Mọi người nhíu mày, họ đều ghét bỏ Phật Môn, dù sao Đạo Môn mới là chính, Phật Đạo hiện tại đều dựa vào Thiên Đạo.

Đừng thấy bây giờ Phật Môn đại hưng, nhưng đó chỉ là tạm thời, Phật Đạo dù sao cũng chỉ là một trong Âm tam đạo, chỉ có Chính tam đạo mới có thể trở thành nhân vật chính.

Âm tam đạo vĩnh viễn không thể trở thành nhân vật chính thực sự, chỉ là dùng để kiềm chế Chính tam đạo.

Nói cách khác, tiền cảnh phát triển của Phật Môn kém xa Đạo Môn.

Nhưng nếu thật sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể lui một bước mà cầu, Dương Tiễn chết tiệt.

"Vẫn chưa đến lúc từ bỏ, ngươi đi bảo Trầm Hương bọn họ phá hoại Thiên Đình, ép buộc Ngọc Đế và Vương Mẫu thỏa hiệp." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

"Được." Nam Cực Tiên Ông ánh mắt sáng lên, cách này hay đấy, vẫn là giáo chủ có thủ đoạn, cho nên người ta mới làm được giáo chủ.

Mọi gốc rễ đều nằm ở Ngọc Đế và Vương Mẫu, là họ không muốn sửa đổi thiên điều.

Không làm gì được Dương Tiễn, nhưng Thiên Đình thì chạy không thoát.

Không cần phải đánh lên Thiên Đình, có thể ra tay từ các phương diện khác, như các bí cảnh của Thiên Đình, các Sơn Thần, Hà Bá được sắc phong.

Cái trước kiếm tài nguyên tu luyện cho Thiên Đình, cái sau kiếm khí vận và công đức cho Thiên Đình, đều là những thứ trọng yếu của Thiên Đình.

Khiến Thiên Đình tổn thất nặng nề, không chịu nổi nữa, lại không làm gì được bọn Trầm Hương, tự nhiên sẽ thỏa hiệp.

Đến lúc đó Vương Mẫu và Dương Tiễn muốn thả Dương Thiền ra cũng không được, chỉ có thể bổ ra Hoa Sơn, thiên điều mới vẫn có thể ra đời.

Chiêu này cũng là "phủ để trừu tân".

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nghĩ tới, bên Nữ Nhi Quốc, Trầm Hương cũng nghĩ ra cách này.

Sau khi tỉnh lại, Trầm Hương trầm mặc ít nói, Ngao Xuân và Đinh Hương ở bên cạnh an ủi.

"Chắc chắn là Vương Mẫu, Vương Mẫu vẫn luôn thiên vị Dương Tiễn, ra lệnh bắt hắn cũng là vì chứng cứ xác thực, bị các vị thần ép đến không còn cách nào khác." "Chắc chắn là Vương Mẫu không muốn thiên điều mới ra đời, nên ngầm sai Dương Tiễn đi đào Hoa Sơn, ngăn chặn từ gốc rễ." "Tên khốn Dương Tiễn đó thật không phải là người…" Ngao Xuân lải nhải chửi rủa.

Ban đầu chỉ muốn an ủi Trầm Hương, nhưng vô tình lại làm hắn

bừng tỉnh, Trầm Hương ánh mắt sáng lên, đột ngột đứng dậy: "Ngươi nói đúng, Dương Tiễn chỉ là làm việc cho Ngọc Đế, Vương Mẫu, gốc rễ vẫn ở trên người họ." "Chúng ta không làm gì được Dương Tiễn, nhưng có thể ra tay từ Thiên Đình, chúng ta cũng làm một phen 'phủ để trừu tân', họ không muốn thả mẹ ta ra, chúng ta liền phá hoại Thiên Đình, ép họ thỏa hiệp, thả mẹ ta ra." Nghe những lời này, mọi người đều sáng mắt lên.

"Đúng vậy, chúng ta có thể ép Thiên Đình thỏa hiệp, với thực lực hiện tại của chúng ta, không thể đánh lên Thiên Đình, nhưng chúng ta có thể phá hoại các bí cảnh của họ, bắt giữ các thần tiên của Thiên Đình ở bên ngoài." "Đợi đến khi Thiên Đình tổn thất nặng nề, không chịu nổi nữa, tự sẽ tìm chúng ta đàm phán, lần này chúng ta phải để Thiên Đình đến cầu xin chúng ta." Trư Bát Giới hưng phấn nói.

"Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi đi thôi, chúng ta đi cướp sạch các bí cảnh của Thiên Đình." Ngưu Ma Vương cũng có chút máu phản nghịch, vừa nghe chuyện kích thích như vậy, liền vô cùng hưng phấn, nóng lòng muốn đi ngay.

Chương 639

Mọi người vừa ra khỏi Nữ Nhi Quốc, liền thấy Nam Cực Tiên Ông đi tới.

"Các ngươi định đi đâu vậy?" Nam Cực Tiên Ông nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta định đi cướp bí cảnh của Thiên Đình, ép họ thỏa hiệp." Trầm Hương nói xong, liền lấy Bàn Cổ Thần Phủ ra trả lại cho Nam Cực Tiên Ông, Hoa Sơn đã bị Dương Tiễn đào đi, Bàn Cổ Thần Phủ tạm thời không dùng đến nữa.

Có mượn có trả, mượn lại không khó, bất kể Nam Cực Tiên Ông có lợi dụng hắn hay không, thì người ta cũng là vì giúp hắn mới cho mượn Bàn Cổ Thần Phủ, chút đạo đức cơ bản này hắn vẫn có.

Thế nhưng, hắn có, có người lại không có.

Trư Bát Giới và Ngưu Ma Vương xúm lại, nắm chặt Bàn Cổ Thần Phủ không buông, cùng Nam Cực Tiên Ông kéo qua kéo lại, muốn hắc ăn hắc.

"Thứ này cũng là Xiển Giáo chúng ta mượn về, phải trả." Nam Cực Tiên Ông mặt đầy vạch đen chỉ về phía Hỗn Độn ngoài trời, ông ta biết ngay mà, hai tên này là không có đạo đức nhất, thấy bảo bối là sáng mắt.

Nụ cười trên mặt Trư Bát Giới và Ngưu Ma Vương cứng lại, vội vàng buông Bàn Cổ Thần Phủ ra, ngoài trời Hỗn Độn còn có thể là ai, Đạo Tổ chứ ai.

Ai cũng biết Đạo Tổ giàu có, pháp bảo đỉnh cấp có cả đống, đã ban cho Thiên đình lục thánh rất nhiều Tiên Thiên Chí Bảo.

Bọn họ còn đang tò mò Xiển Giáo lấy đâu ra Tiên Thiên Chí Bảo,

hóa ra là mượn của Đạo Tổ, vậy thì giải thích được rồi.

Hắc ăn hắc cướp pháp bảo của Đạo Tổ, bọn họ không phải Tam Kim Ô, không có bản lĩnh đó.

Nam Cực Tiên Ông có chút kinh ngạc liếc nhìn mọi người, đám ô hợp này vậy mà cũng nghĩ ra được cách ép Thiên Đình thỏa hiệp, thật không thể xem thường.

Như vậy cũng tốt, đỡ cho ông ta phải phí lời, vốn dĩ chuyện này để ông ta nói ra sẽ có vẻ rất cố ý.

Sau vài câu hàn huyên, Nam Cực Tiên Ông mang theo Bàn Cổ Thần Phủ rời đi, đến Thủy Cực Chi Địa trả lại cho Huyền Vũ.

Bí cảnh, hoặc là do con người mở ra, bố trí cấm chế trận pháp, hoặc là không gian dị biệt hình thành tự nhiên.

Trong năm khối đại lục của Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu bị Nhân tộc chiếm giữ, Yêu tộc chiếm Bắc Câu Lô Châu, Linh Sơn chiếm Tây Ngưu Hạ Châu, Đông Vực bị tán tu chiếm giữ, không có phần của Thiên Đình.

Vì vậy, bí cảnh của Thiên Đình được thiết lập ở các tiên sơn hải ngoại.

Ngày hôm đó, bí cảnh của Thiên Đình gặp phải tai ương, Trầm Hương bọn họ chia thành ba đội, điên cuồng cướp bóc các bí cảnh của Thiên Đình, mọi thứ có giá trị đều bị cướp đi.

Kẻ trấn thủ bí cảnh là bọn Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao là đối thủ của bọn Trầm Hương.

Không chỉ cướp bảo vật, mà còn bắt đi toàn bộ thần linh của Thiên Đình.

Những tán tu đang rèn luyện trong bí cảnh, kiếm tài nguyên tu luyện, nhìn mà ngây người, đồ đạc đều bị cướp đi, còn rèn luyện cái rắm gì nữa.

Có người thông minh hơn, vội vàng chạy đến Thiên Đình báo cáo, ít nhiều cũng được chút thưởng.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, Hoàng Giác Đại Tiên đang tố cáo các vị thần, biết được tin tức, Vương Mẫu đại nộ, lại một lần nữa lệnh cho các vị thần hạ giới bắt bọn Trầm Hương, lấy công chuộc tội, nếu còn dám giở trò nương tay, hai tội cùng phạt.

Các vị thần cũng chẳng sợ, họ cùng nhau làm, nếu đánh tất cả họ vào thiên lao, Thiên Đình còn ai làm việc nữa.

Từng người một đều không sợ hãi, tiếp tục nương tay.

Có người nhân cơ hội chạy đến thành trì Nhân tộc du ngoạn, có người chạy đi thăm người thân, tìm bạn cũ tụ họp.

Còn có người quá đáng hơn, cố ý chạy đến để bọn Trầm Hương bắt đi, đến Nữ Nhi Quốc ăn ngon uống say, không gì thoải mái hơn.

Trầm Hương cũng đã học được cách đối nhân xử thế, biết rằng những vị thần tiên này cũng muốn sửa đổi thiên điều, cùng phe với bọn họ.

Vì vậy sau khi bắt về Nữ Nhi Quốc, đều chiêu đãi ăn ngon uống say.

Dương Tiễn nhận được tin tức, chỉ biết lắc đầu ngao ngán, loại công ty hợp tác này đúng là không đáng tin cậy, ngoài những tâm phúc như Hoàng Giác Đại Tiên ra, tất cả đều có dị tâm.

Đều là đi làm công, người ta chẳng quan tâm Thiên Đình thế nào, lợi ích của bản thân mới là quan trọng nhất.

Thiên Đình ra sao liên quan gì đến họ, đối với các vị tiên mà nói, cùng lắm là đổi nơi khác làm việc.

Đối với các vị thần trên bảng mà nói, họ đã lên bảng rồi, tệ hơn nữa thì có thể tệ đến đâu?

Chỉ có sửa đổi thiên điều, họ mới có thể nhìn thấy tương lai.

Kiếp này của họ cũng chỉ đến thế, sửa đổi thiên điều, ít ra họ có thể gửi gắm hy vọng vào thế hệ sau, mới có hy vọng.

Đồ đệ chung quy không đáng tin cậy bằng con cháu, đặc biệt là mấy vạn năm gần đây, chuyện đồ đệ phản bội sư phụ thường xuyên xảy ra.

Chủ yếu là do tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên kia khởi đầu, ngay cả sư tôn Thánh Nhân cũng dám phản bội, dẫn đến sự tin tưởng giữa đồ đệ và sư phụ sụp đổ.

Hơn nữa là họ không đánh cược nổi, tài nguyên tu luyện trong tay họ có hạn, chỉ đủ để bồi dưỡng một người, cơ hội chỉ có một lần, lỡ gặp phải kẻ vong ân bội nghĩa, thì coi như xong.

Tu vi của họ đã định hình, sau khi tu vi của đồ đệ vượt qua họ, liệu có còn kính trọng họ không?

Hơn nữa những gì họ có thể cho là có hạn, đến lúc đó họ không thể cho thêm tài nguyên tu luyện, nhưng Ngọc Đế và Vương Mẫu có thể cho, rất có thể người ta sẽ đầu quân cho Ngọc Đế và Vương Mẫu.

Vẫn là con cháu đáng tin cậy hơn, nhân quả huyết mạch tương liên lớn hơn nhiều so với nhân quả sư đồ.

Cơ hội chỉ có một lần, bồi dưỡng người ngoài không bằng bồi dưỡng hậu đại của mình.

Một điểm quan trọng hơn, họ có thể liên hôn với nhau, đoàn kết

sưởi ấm cho nhau, như vậy mới có thể tranh thủ được một chút quyền lực phản kháng, Ngọc Đế và Vương Mẫu muốn động đến họ cũng phải cân nhắc.

Nếu không như bây giờ, họ chính là nô lệ, Ngọc Đế và Vương Mẫu bảo họ làm gì, họ phải làm nấy, căn bản không thể phản kháng.

Bây giờ làm việc qua loa cho có lệ, đã là giới hạn họ có thể làm, là sự quật cường cuối cùng.

Trong số họ, nhiều người từng là những nhân vật có máu mặt, sao có thể cam tâm làm nô lệ bị sai khiến.

"Chúng ta có cần can thiệp không?" Tiểu Ngọc đến hỏi.

"Không cần, cứ để họ náo đi, bây giờ họ tự mình yêu cầu thả Dương Thiền ra, chẳng phải tốt hơn sao?

Cứ theo ý họ." Dương Tiễn cười đầy châm biếm.

"Nhưng chẳng phải cũng thả ra thiên điều mới theo ý họ sao?" Tiểu Ngọc nhíu mày.

"Ngươi nghĩ ta thật sự trấn áp Dương Thiền dưới Hoa Sơn à?" Dương Tiễn cười nói.

"Vậy Tam Thánh Mẫu dưới Hoa Sơn là?" Tiểu Ngọc kinh ngạc trợn to mắt.

"Là nhục thân và một luồng nguyên thần của Dương Thiền, chỉ cần không động thủ, Thánh Nhân đến cũng không nhìn ra manh mối." "Biết rõ bọn chúng tính kế Dương Thiền, ta sao có thể để muội ấy mạo hiểm, đó chẳng qua chỉ là một cái mồi nhử, xem bọn chúng muốn làm gì." Dương Tiễn nói.

Tiểu Ngọc kinh ngạc trợn to mắt, tâm cơ của Dương Tiễn quá sâu, quá đáng sợ, đã lừa được tất cả mọi người.

Nhưng mà, cũng chỉ có dưới trướng Kim Ô mới tài đại khí thô, dễ dàng làm ra chuyện tự chém nguyên thần như vậy.

Vết thương nguyên thần là khó hồi phục nhất, nhưng người ta tài đại khí thô, Tam Quang Thần Thủy đều tính bằng cân.

"Tam Thánh Mẫu chưa bao giờ ở dưới Hoa Sơn, căn bản không cần bổ núi, Xiển Giáo muốn lợi dụng Trầm Hương ép Ngọc Đế và Vương Mẫu thả Tam Thánh Mẫu, đồng thời để thiên điều mới ra đời." "Chúng ta thuận nước đẩy thuyền, nếu chúng yêu cầu mãnh liệt, trăm phương ngàn kế muốn thả Tam Thánh Mẫu ra, chúng ta liền thuận theo ý chúng, danh chính ngôn thuận thả muội ấy." "Là bọn chúng tự yêu cầu, sau này không thể hối hận, cũng không thể lấy chuyện Tam Thánh Mẫu ra nói nữa, xem bọn chúng còn lấy gì để ép Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi thiên điều." "Lấy đá ghè chân mình, thật muốn xem biểu cảm của bọn chúng lúc đó, chắc chắn sẽ rất đặc sắc." Ngao Băng Tâm che miệng cười.

"Vạn bàn tính kế, cuối cùng đều đổ sông đổ biển, có lẽ bọn chúng sẽ tức đến hộc máu mất." Tiểu Ngọc cũng vui vẻ.

"Nhưng mà, chuyện này vẫn chưa xong, dám tính kế muội muội của Dương Tiễn ta, cái giá phải trả rất đắt, Dương Thiền không sao, không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua cho bọn chúng." "Vân Hải Tiên Môn ta nhất định sẽ moi ra, xác thực chuyện Xiển Giáo cấu kết với Vân Hải Tiên Môn tính kế Dương Thiền, toàn bộ tru sát." "Vào Linh Sơn chẳng lẽ không phải là đệ tử Xiển Giáo nữa sao?

Chương 640

Trước thì sỉ nhục phụ huynh ta, sau thì tính kế muội muội ta, một đám đồ tìm chết.” Ánh mắt Dương Tiễn sắc bén, lộ ra sát khí ngút trời.

“Bây giờ chúng ta ở trong tối, có một số chuyện làm sẽ tiện hơn, để Trầm Hương bọn họ ở ngoài sáng, cùng nhau tiến lên.” Ngao Băng Tâm nói.

“Sau khi Tam Thánh Mẫu ra ngoài, Trầm Hương có quay về Thiên Đình làm quan không, ta cũng cảm thấy thiên điều không hợp lý.” Tiểu Ngọc bĩu môi, nếu Trầm Hương lại đi Thiên Đình làm quan, chẳng phải là không thể cưới nàng rồi sao.

“Trên đời này làm gì có sự hợp lý tuyệt đối, thỏa mãn một bộ phận người, tất nhiên sẽ động chạm đến lợi ích của một bộ phận người khác.” “Nói về thiên điều, hiện tại thiên điều cấm thần tiên động tình, là để ngăn chặn các vị thần liên hôn với nhau, hình thành cộng đồng lợi ích.” “Các vị thần hình thành từng tập đoàn lợi ích, quyền uy của Ngọc Đế và Vương Mẫu sẽ bị ảnh hưởng, Thiên Đình ô yên chướng khí, cái miệng này một khi mở ra, các vị thần tranh quyền đoạt lợi để thỏa mãn tư dục của mình, thậm chí địa vị của Ngọc Đế và Vương Mẫu cũng sẽ bị uy hiếp.” “Hiện tại thiên điều là để ổn định sự thống trị của Ngọc Đế và Vương Mẫu, các vị thần chịu khổ, còn cái gọi là thiên điều mới, cho phép thần tiên động tình, thì là thỏa mãn lợi ích của các vị thần, nhưng lại tước đoạt lợi ích của Ngọc Đế và Vương Mẫu.” “Chẳng qua đều là vì lợi ích của bản thân mà thôi, bây giờ các vị thần không có tương lai, tự nhiên sẽ không tìm mọi cách tranh quyền đoạt lợi, nhưng có hậu đại, liền có tương lai, từ đó sinh ra tham dục.” “Có ta ở đây, ngươi còn sợ không gả được cho Trầm Hương

sao?" Dương Tiễn cười giải thích một hồi.

"Cảm ơn cữu cữu." Tiểu Ngọc cười tươi như hoa, không gì vui hơn.

Ngao Băng Tâm vui vẻ, nha đầu này chắc chỉ nghe lọt tai câu cuối cùng, cữu cữu cũng đã gọi rồi.

"Đi thôi, đưa ngươi đi gặp mẹ chồng tương lai của ngươi." Dương Tiễn buồn cười lắc đầu, điều khiển Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, tiến vào Địa Phủ.

"Dương thúc thúc." Hồng Hồng nhìn thấy Dương Tiễn, lập tức mặt mày hớn hở, vui vẻ bay tới.

Hiện giờ Hồng Hồng đã có tu vi Thiên Tiên, cũng đã lớn, là một đại cô nương yểu điệu.

Lúc đầu khi Lão Quân vá lại lực phách cho nàng, tiện thể cũng đã tạo cho nàng tiên căn, giống như Kim Ca, Hoan Muội, là hậu thiên cửu phẩm tiên căn, tư chất không tệ, vào Chuẩn Thánh không thành vấn đề.

Có Noãn Nhị tỷ và Tiểu Bạch, Dương Thiền ở bên cạnh, nha đầu sống ở Địa Phủ rất vui vẻ.

Còn được Cửu Phượng nhận làm con gái nuôi, cho một đống tài nguyên tu luyện.

Cũng coi như là được vạn người yêu thương.

Dưới sự dạy dỗ của Noãn Nhị tỷ, nha đầu rất quyến luyến hắn.

Điêu Nhi lại cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp, sự sủng ái của chủ nhân sớm đã bị chia sẻ, ôm lấy cánh tay Dương Tiễn, đầy địch ý trừng mắt nhìn Hồng Hồng.

"Điêu Nhi tỷ tỷ." Hồng Hồng chưa từng trải sự đời, rất ngây thơ,

hoàn toàn không để ý đến địch ý của Điêu Nhi, vui vẻ khoác tay nàng.

Điêu Nhi lập tức xìu xuống, bị sự ngây thơ trong sáng của Hồng Hồng cảm hóa, rất nhanh liền cùng Hồng Hồng tay trong tay, tung tăng nhảy nhót.

Ngao Băng Tâm suýt nữa không nhịn được cười thành tiếng.

"Nhị ca." Dương Thiền đi tới, nhìn Dương Tiễn, rồi lại nhìn Ngao Băng Tâm bên cạnh, ánh mắt đầy thâm ý, trêu chọc nói: "Em có phải nên đổi miệng gọi là nhị tẩu không." Ngao Băng Tâm cũng không ngại ngùng, thản nhiên quay đầu nhìn Dương Tiễn, nàng đương nhiên rất muốn, chỉ là Dương Tiễn luôn không hề tỏ thái độ.

Nhị Lang Chân Quân vốn luôn lạnh lùng tàn nhẫn, lúc này vành tai ửng đỏ, cực kỳ không tự nhiên, như một thiếu niên mới biết yêu.

"Đây là Tiểu Ngọc, con dâu tương lai ta chọn cho Trầm Hương." Dương Tiễn thật sự không chịu nổi, vội vàng kéo Tiểu Ngọc qua, chuyển chủ đề.

"Mẹ chồng." Tiểu Ngọc vừa ngại ngùng vừa lo lắng véo vạt áo.

"Nhị ca chọn chắc chắn không sai." Dương Thiền cười tươi như hoa, dắt tay Tiểu Ngọc đi sang một bên nói chuyện.

Từ miệng Tiểu Ngọc biết được nàng rất nhanh có thể đoàn tụ với Trầm Hương, Dương Tiễn không gì vui hơn.

Bên này, Ngao Băng Tâm có chút oán trách nhìn Dương Tiễn, Dương Tiễn tay nắm chặt rồi lại buông ra, rất căng thẳng.

Qua một lúc lâu, lấy hết dũng khí nói: "Ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, đợi ta giải quyết xong, đợi phụ huynh ta trở về, ta sẽ đến Đông Hải cầu thân." "Được, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi." Ngao Băng Tâm vui vẻ cười, trong mắt tràn đầy ánh sáng.

“Hừ, nữ nhân xấu xa.” Phía sau một giọng nói quen thuộc phá vỡ bầu không khí tốt đẹp này.

Ngao Băng Tâm đau đầu xoa xoa trán, nàng không cần nhìn cũng biết là Điêu Nhi.

Hao Thiên Khuyển ở bên cạnh hóng chuyện, miệng treo nụ cười của bà dì, ăn dưa không gì vui hơn.

“Trách tích, ngươi cũng xuân tâm xao động rồi à?

Nghe nói bên Phong Đô Quỷ Vực có một con Thần Thú gác cổng là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, là con cái đấy.” Lão Lục khoác vai Hao Thiên Khuyển trêu chọc.

“Đi đi đi.” Hao Thiên Khuyển lườm Lão Lục một cái.

Bên này ấm áp, Thiên Đình lại liên tiếp nhận được tin xấu, không ngừng có thần tiên bị bọn Trầm Hương bắt đến Nữ Nhi Quốc.

Ngay cả những Sơn Thần, Hà Bá cũng không tha.

“Phản rồi, phản rồi, một đám phế vật, bảo chúng đi bắt người, kết quả lại bị người ta bắt.” “Hoàng Giác Đại Tiên, Bắc Cực Chiến Thần nghe lệnh, dẫn tất cả thần tiên, vào Nữ Nhi Quốc bắt Trầm Hương, cứu các vị thần.” Vương Mẫu giận không thể át.

“Nương nương, không được đâu, làm như vậy chẳng phải là công đánh Nữ Nhi Quốc, tuyên chiến với Hậu Thổ đại thần sao.” “Chuyện trọng đại, không thể manh động a.” Thái Bạch Kim Tinh vội vàng khuyên can.

“Nương nương, Trầm Hương cầu xin chẳng qua là thả Tam Thánh Mẫu, thay vì nhắm vào bọn họ, không bằng truy bắt Dương Tiễn, để Dương Tiễn thả Tam Thánh Mẫu.” “Trầm Hương là người dưới trướng Hậu Thổ đại thần, gây thù chuốc oán không bằng kết thân, có quan hệ của Tam Thánh Mẫu ở đó, chắc chắn có thể trói buộc

Trầm Hương ở Thiên Đình, tương lai Ma đạo lượng kiếp giáng lâm, cũng có thể tăng thêm một tầng bảo vệ cho Thiên Đình." Nam Cực Tiên Ông giả vờ khuyên nhủ.

"Hừ, nhượng bộ Trầm Hương, uy nghiêm của Thiên Đình ở đâu?

Sau này chẳng phải ai cũng học theo sao." "Bao vây Nữ Nhi Quốc cho bản cung, đám nghiệt chướng Trầm Hương kia một khi ra ngoài, lập tức bắt giữ." Vương Mẫu đang nổi nóng, căn bản không nghe lọt tai.

Nam Cực Tiên Ông đáy mắt lóe lên một tia cười lạnh, sẽ có lúc ngươi phải thỏa hiệp.

Vương Mẫu cũng cười lạnh, ngươi cứ việc nhảy nhót đi, xem ai cười đến cuối cùng, đợi đến lúc ngươi phát hiện mình lấy đá ghè chân mình, ngàn vạn lần đừng hộc máu.

Bọn họ cũng muốn thả Dương Thiền, nhưng không thể để lại tiếng xấu bất công, cho các vị thần lý do yêu cầu sửa đổi thiên điều.

Vì cứu các vị thần, bất đắc dĩ phải thỏa hiệp, thả Tam Thánh Mẫu, lý do này không thể hoàn hảo hơn, các vị thần cũng không có mặt mũi nào yêu cầu sửa đổi thiên điều.

Dù sao bà là vì cứu các vị thần mới bất đắc dĩ vi phạm thiên điều thả Tam Thánh Mẫu, các vị thần còn mặt mũi nào yêu cầu sửa đổi thiên điều.

Mà cái lý do hoàn hảo này, lại là Xiển Giáo tự tay dâng lên.

Mọi mưu đồ của Xiển Giáo đều dựa trên Tam Thánh Mẫu, Tam Thánh Mẫu được thả ra, rửa sạch tội danh, Xiển Giáo phí hết tâm cơ tính toán đều thành công dã tràng, còn không thể nhắm vào Tam Thánh Mẫu để triển khai tính toán nữa, coi như xong.

Tính toán bị phá hỏng, không chỉ đắc tội chết Dương Tiễn, còn

giúp Dương Tiễn bồi dưỡng Trầm Hương, mất cả chì lẫn chài, sướng thật.

Dưới tình hình các vị thần cố ý nương tay, cuộc tranh chấp này kéo dài ba năm, tất cả các vị thần đều bị bọn Trầm Hương bắt, chỉ còn lại Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần, ngay cả Ngũ Phương Chiến Thần cũng bị bắt.

Vương Mẫu đại nộ, ra lệnh cho Triệu Công Minh và các tiên nhân Tam Giáo khác xuất quan đi trợ trận, kết quả tất cả đều đồng thanh nói đang bế tử quan, không thể động.

Lăng Tiêu Bảo Điện ngày xưa đông đúc, giờ đây không thể trống trải hơn, đại điện nguy nga, chỉ còn lại Thái Bạch Kim Tinh, Nam Cực Tiên Ông, Vân Trung Tử, Bắc Cực Chiến Thần và Hoàng Giác Đại Tiên, toát lên vẻ thê lương tiêu điều.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử cố gắng nén cười, xem lần này ngươi còn không chịu nhượng bộ.

Tiếp tục cứng rắn, chính là không quan tâm đến sự sống chết của các vị thần, ly tâm ly đức, hậu quả càng nghiêm trọng.

"Dương Tiễn bây giờ ở đâu?" Vương Mẫu bất lực và chán nản mở miệng.

"Nghe nói ở Địa Phủ." Nam Cực Tiên Ông cố gắng nén cười, cứ quật cường đi, sao lại thỏa hiệp rồi.

"Thái Bạch Kim Tinh, ngươi đến tìm Dương Tiễn giao thiệp, bảo hắn thả Tam Thánh Mẫu." Vương Mẫu bất lực nói.

"Nương nương, như vậy không thích hợp lắm." Thái Bạch Kim Tinh cũng diễn theo.

"Bây giờ còn quan tâm thích hợp hay không thích hợp, chẳng lẽ mặc kệ các vị thần sao?" Nam Cực Tiên Ông vội vàng mở miệng,

không thể để lão già này gây rối, khiến Vương Mẫu nương nương đổi ý.

"Không phải, ý của thần là lấy lý do gì để thả Tam Thánh Mẫu, bảo toàn thể diện cho Thiên Đình, không thể nói là bị Trầm Hương ép đến không còn cách nào khác." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Ừm, có lý, thể diện của Thiên Đình không thể mất, Nam Cực Tiên Ông, ngươi hết lần này đến lần khác xúi giục bản cung thả Tam Thánh Mẫu, bây giờ bản cung đồng ý rồi, ngươi nghĩ cho bản cung một lý do bảo toàn thể diện cho Thiên Đình đi." Vương Mẫu phối hợp diễn song hoàng, ném vấn đề khó cho Nam Cực Tiên Ông.

Chương 641

"Chuyện này…" Nam Cực Tiên Ông khó xử nhíu mày, cần lý do gì chứ, bổ ra Hoa Sơn thả Tam Thánh Mẫu ra, thiên điều mới cũng ra đời, theo thiên điều mới, Tam Thánh Mẫu vốn vô tội, còn cần lý do gì nữa.

Nhưng ông ta không thể nói, để Vương Mẫu biết chuyện thiên điều mới, sợ rằng dù đắc tội với các vị thần cũng sẽ không thỏa hiệp.

Thái Bạch Kim Tinh chết tiệt, ngươi lắm lời, không có chuyện gì lại tìm chuyện.

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi lườm Thái Bạch Kim Tinh một cái.

Thái Bạch Kim Tinh nhận ra ánh mắt của Nam Cực Tiên Ông, nặn ra một nụ cười gượng gạo, rồi nói: "Thần có một cách, trước đây Nhị Lang Chân Quân không phải nói Tam Thánh Mẫu là bị Vân Hải Tiên Môn tính kế mới động lòng phàm sao." "Chúng ta có thể lấy cớ này, nói là đã điều tra rõ ràng, đúng là do Vân Hải Tiên Môn làm, Tam Thánh Mẫu đúng là bị kẻ xấu tính kế." "Nếu Vân Hải Tiên Môn thật sự tồn tại, chứng tỏ Nhị Lang Chân Quân không nói dối, phát binh tiêu diệt; nếu Vân Hải Tiên Môn không tồn tại, vậy cũng tốt, chết không đối chứng, Tam Thánh Mẫu chính là bị tính kế." "Ừm, được, vậy cứ làm thế đi." Vương Mẫu nương nương gật đầu.

Nam Cực Tiên Ông lại nhíu mày, như vậy chẳng phải là khiến Vân Hải Tiên Môn không thể xuất hiện ở Hồng Hoang sao.

Nhưng không quan trọng, chỉ đợi Xiển Giáo đoạt được khí vận Nhân tộc, trực tiếp để người của Vân Hải Tiên Môn đổi thân phận gia nhập Xiển Giáo, trên đời sẽ không còn Vân Hải Tiên Môn nữa.

Dù sao Dương Tiễn cũng không có chứng cứ chứng minh ai là người của Vân Hải Tiên Môn.

Vốn dĩ Vân Hải Tiên Môn là do giáo chủ ngầm thành lập, tương đương với ám vệ của Xiển Giáo, vốn cũng là một bộ phận của Xiển Giáo.

"Ngoài ra, bảo Nhị Lang Chân Quân thả người, vậy Nhị Lang Chân Quân thì sao?

Nhị Lang Chân Quân cự tuyệt nhận phạt, có cần xóa bỏ tội danh của Nhị Lang Chân Quân luôn không." Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Việc này e là không ổn, Dương Tiễn tự ý giam cầm chính thần Thiên Đình, cất giấu Tiên Thiên Ma Khí, lòng dạ khó lường, chứng cứ xác thực, đột nhiên xóa bỏ tội danh, không thể phục chúng." Nam Cực Tiên Ông vội vàng ngăn cản, khó khăn lắm mới hạ bệ được Dương Tiễn, không thể để hắn quay lại Thiên Đình.

"Ngươi cứ đi hiệp thương với Dương Tiễn trước, hắn chắc chắn cũng không muốn Tam Thánh Mẫu bị trấn áp dưới Hoa Sơn mãi, chuyện thả Tam Thánh Mẫu, hắn chắc sẽ đồng ý." Vương Mẫu nương nương nhíu mày, đồng ý với cách nói của Nam Cực Tiên Ông.

Chủ yếu là chuyện của Dương Tiễn cũng thật sự không dễ tẩy trắng, vả lại các vị thần cũng không hy vọng Dương Tiễn quay lại.

Nam Cực Tiên Ông thở phào nhẹ nhõm, hiện tại xem ra kế hoạch vẫn rất thuận lợi.

Dương Tiễn không điên thì không thể không đồng ý thả Dương Thiền.

Đến lúc đó phát hiện không thả ra được, Dương Tiễn sẽ tự bổ ra Hoa Sơn, cùng lúc thả cả thiên điều mới ra ngoài.

Thiên điều mới khắc trong Ngũ Sắc Thạch, Ngũ Sắc Thạch ẩn

chứa công đức vá trời và Thiên Đạo chi lực, chỉ cần bổ ra, thiên điều mới sẽ bị Thiên Đạo chi lực hút đi, hiển hiện trên toàn Hồng Hoang, không thể ngăn cản.

Cho dù Dương Tiễn ở Địa Phủ bổ ra Hoa Sơn, thiên điều mới vẫn sẽ hiển hiện, thông báo cho toàn Hồng Hoang.

Bây giờ bọn họ chỉ cần chờ kế hoạch thành công là được.

Vương Mẫu nương nương truyền cho Thái Bạch Kim Tinh pháp quyết thu hồi Vương Mẫu kim bát xong, Thái Bạch Kim Tinh liền đi về phía Địa Phủ.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử nhìn nhau, có chút kích động.

Địa Phủ.

Mọi chuyện đều đã thương lượng xong, mọi người đều lòng dạ sáng suốt, Thái Bạch Kim Tinh cũng biết, Dương Tiễn cũng không tránh mặt ông ta, Thái Bạch Kim Tinh chào hỏi Noãn Nhị tỷ bọn họ một tiếng, nói qua tình hình hiện tại, cùng Dương Tiễn hàn huyên vài câu, thu hồi Vương Mẫu kim bát, mang theo Dương Thiền đi.

Dương Tiễn dặn dò Dương Thiền không được nói lỡ miệng, không được nói cho Trầm Hương biết sự thật, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử đang chờ ở Nam Thiên Môn, thỉnh thoảng quay đầu ngóng trông, vừa hưng phấn vừa mong đợi, chờ đợi dị tượng Thiên Đạo của thiên điều mới xuất hiện.

Tuy nhiên, dị tượng Thiên Đạo chưa thấy đâu, lại thấy Thái Bạch Kim Tinh mang theo Dương Thiền trở về.

Nhìn thấy Dương Thiền trong nháy mắt, Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử ngớ người, không đúng, dị tượng Thiên Đạo không xuất hiện, có nghĩa là thiên điều mới chưa ra đời, Hoa Sơn chưa bị bổ

ra, nhưng tại sao Dương Thiền lại ra ngoài được.

"Hai vị sao lại đến Nam Thiên Môn nghênh đón thế này, sợ hạ tiên làm việc không tốt sao?" Nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của hai người, Thái Bạch Kim Tinh suýt nữa không nhịn được cười, tiến lên chào hỏi.

Dương Thiền cũng nhịn rất khổ sở, ngàn vạn lần tính kế, cuối cùng lại chỉ thành toàn cho nàng, giúp nàng rửa sạch tội danh, danh chính ngôn thuận được thả ra, nàng hình như nên nói một tiếng cảm ơn.

Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử ngây người, đầu óc quay cuồng, cũng không đáp lại Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh cố gắng nén cười, dẫn Dương Thiền vào trong.

Nam Cực Tiên Ông nhìn Chiếu Yêu Kính treo trên Nam Thiên Môn, đúng là Dương Thiền, khí tức đều không có gì khác thường.

"Sắp có chuyện rồi, ngươi mau đến Linh Sơn bảo Nhiên Đăng Phật giáo chủ và Di Lặc đến Côn Luân Sơn một chuyến." Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông khó coi đến cực điểm.

Thái Bạch Kim Tinh dẫn Dương Thiền đến Dao Trì.

"Đi thăm mẹ ngươi trước đi!" Vương Mẫu cũng không nói gì, mọi người đều đã thương lượng xong, phải làm thế nào, Dương Tiễn chắc chắn đã dặn dò Dương Thiền.

"Cảm ơn cữu mẫu!" Dương Thiền nói lời cảm tạ, đi gặp mẫu thân.

"Ai, con đấy!" Dao Cơ công chúa thở dài một hơi, muốn quở trách con gái, nhưng bà cũng từng có cảnh ngộ tương tự, lấy tư cách gì để quở trách con gái chứ.

Cuối cùng, bà đau lòng ôm lấy Dương Thiền, bảo nàng đến Nữ Nhi Quốc gặp Trầm Hương.

Bà và con gái đều có số phận khổ sở, đều từng trở thành con cờ trong tay người khác, nhưng họ cũng rất may mắn, đều sinh ra những đứa con ưu tú.

Thậm chí bà còn may mắn hơn con gái, bà ngoài việc sinh ra những đứa con ưu tú, còn có một người chồng rất tốt, còn con gái lại gặp phải một tên cặn bã.

Dương Thiền đến Nữ Nhi Quốc, Trầm Hương nhìn thấy người mẹ ngày đêm mong nhớ cứ thế xuất hiện trước mắt, nhất thời không dám tin.

"Trầm Hương, con trai của ta." Dương Thiền lệ rơi đầy mặt, cuối cùng nàng cũng có thể ôm con trai của mình.

Lần trước ôm, Trầm Hương vẫn còn trong tã lót.

Hai nghìn năm qua, chỉ có một lần ở Hoa Sơn, họ mới gặp nhau một lần.

"Ngươi, ngươi chờ một chút." Trầm Hương sợ hãi né ra, hắn rất nhớ mẹ, nhưng hắn bị Vương Mẫu và Dương Tiễn lừa đến sợ rồi, sợ đây lại là quỷ kế của họ.

"Ta là mẹ đây mà." Dương Thiền sốt ruột, vội vàng nắm lấy tay áo Trầm Hương, như sợ hắn chạy mất.

"À, Trầm Hương, Vương Mẫu nương nương đã đồng ý thả mẹ ngươi, hy vọng ngươi có thể thả các vị thần." "Và nương nương đã tự mình hạ chỉ rửa sạch tội danh cho mẹ ngươi, đây là ý chỉ của nương nương, ý chỉ đã hạ, có bằng chứng này, ngươi có thể yên tâm." Thái Bạch Kim Tinh đi theo lấy ra ý chỉ của Vương Mẫu giao cho Trầm Hương.

Trầm Hương mở ra xem, trên đó viết đã điều tra rõ, Tam Thánh Mẫu là bị Vân Hải Tiên Môn tính kế, vô tội phóng thích, đồng thời cũng xóa bỏ tội danh của hắn và bạn bè, quan phục nguyên chức, chuyện cũ bỏ qua.

Nhưng Trầm Hương vẫn còn nghi ngờ, nhìn về phía đại sư bá, đại sư bá Hỏa Nhãn Kim Tinh có thể nhìn thấu mọi ngụy trang.

"Là thật." Tôn Ngộ Không gật đầu với Trầm Hương.

"Mẹ!" Trầm Hương cuối cùng cũng buông bỏ cảnh giác, vui vẻ ôm lấy mẫu thân.

Dương Thiền mừng đến phát khóc, ôm chặt Trầm Hương không muốn buông, một lúc lâu sau, hai mẹ con mới bình tĩnh lại.

Trầm Hương vui vẻ kéo mẹ, giới thiệu cho mẹ bạn bè của mình.

Mọi người cũng vui cho Trầm Hương, hơn nữa Trư Bát Giới bọn họ vẫn luôn cảm kích Dương Thiền, lúc đầu ở Bà Sa Trang, Dương Tiễn đại khai sát giới giết Noãn Nhị tỷ bọn họ, Dương Thiền còn ngăn cản hắn, chỉ là không ngăn được.

Tuy là anh em ruột, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau.

Trư Bát Giới tuy hận chết Dương Tiễn, nhưng cũng ân oán phân minh, không liên lụy đến người vô tội.

Mọi người cùng nhau bày tiệc chúc mừng.

Ngao Xuân cũng đi thả các vị thần.

Chương 642

Có nhiều người còn không muốn đi, ở đây ăn ngon uống say vui vẻ, thật là thoải mái.

"Quả nhiên, tự mình thỏa hiệp không có tác dụng, phải để kẻ địch thỏa hiệp mới được, đây chẳng phải là thả tam di mẫu ra rồi sao?" "Ta còn tưởng Vương Mẫu có thể kiên trì thêm một thời gian nữa chứ." Ngao Xuân mặt mày vênh váo.

"Chắc là Nam Cực Tiên Ông ở Thiên Đình vận động, Vương Mẫu nương nương mới nhanh chóng nhượng bộ như vậy." "Còn quan phục nguyên chức nữa chứ, còn muốn chúng ta đi làm công miễn phí cho bà ta, mơ đi." "Lúc nào đó ta chuẩn bị một phần quà tạ lễ đi cảm ơn Nam Cực Tiên Ông, dù là thật tâm hay lợi dụng, người ta dù sao cũng đã giúp ta cứu mẹ ra." Nụ cười trên mặt Trầm Hương chưa bao giờ tắt.

Dương Thiền có chút bất đắc dĩ, đứa trẻ ngốc này, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền, nàng chính là bị Xiển Giáo tính kế mới bị trấn áp dưới Hoa Sơn.

Người ta đã tính kế cả mẹ con họ, nàng được thả ra là do nhị ca đứng sau tính toán, liên quan gì đến Nam Cực Tiên Ông chứ.

Đó mới là kẻ thù thật sự của chúng ta, ngươi còn sinh lòng cảm kích.

Nhưng nhị ca đã dặn, bảo nàng không được nói cho Trầm Hương biết, nàng cũng không tiện nhắc nhở.

"Tam di mẫu, con rót rượu cho người." Bên cạnh, Đinh Hương hết sức ân cần, Lưu Ngạn Xương đã công nhận nàng, chỉ cần Tam Thánh Mẫu cũng công nhận nàng làm con dâu, lệnh của cha mẹ đều

có, Trầm Hương không cưới nàng cũng phải cưới, Tiểu Ngọc dựa vào đâu mà tranh với nàng.

"Được, được." Dương Thiền biết Đinh Hương cũng thích Trầm Hương, nhưng nhị ca đã chọn Tiểu Ngọc, chỉ là thấy Đinh Hương cũng không tệ, đứa con trai tốt của nàng vận đào hoa cũng khá vượng.

Bên này một phen huyên náo, mà bên Côn Luân Sơn lại mây đen dày đặc.

Lúc đầu vì Đạo Tổ không tỏ thái độ, một mình Xiển Giáo không gánh nổi, nên đã thông báo cho phái Tây Phương Giáo về chuyện mưu tính Thiên Đình.

Linh Sơn bị Thiên Đình bắt nạt không ít, phái Tây Phương Giáo tự nhiên mong Thiên Đình sụp đổ, rất nhanh chóng đồng ý giúp đỡ, chuyện khảm Ngũ Sắc Thạch vào tâm Hoa Sơn cũng là do Địa Tạng làm.

Chỉ là bây giờ Nam Cực Tiên Ông và những người khác đều nghi ngờ là hắn làm không tốt.

"Không thể nào, ta đã kiểm tra mấy lần, tuyệt đối không có vấn đề, không thể sai được." Địa Tạng cảm xúc kích động, cố gắng chứng minh sự trong sạch.

"Nếu ngươi làm không có vấn đề, tại sao Dương Thiền lại ra ngoài được." Nam Cực Tiên Ông cứ khăng khăng Địa Tạng làm không tốt, nếu không thì không giải thích được.

"Ta làm sao biết được, dù sao ta làm tuyệt đối không có vấn đề." Địa Tạng tức giận, lúc đầu là các ngươi cầu ta giúp đỡ, bây giờ lại đổ lỗi cho ta.

"Địa Tạng làm quả thực không có vấn đề, sau đó ta đã đi kiểm tra qua." Nhiên Đăng mở miệng giúp Địa Tạng nói chuyện.

“Vậy rốt cuộc Dương Tiễn làm thế nào mà thả Dương Thiền ra mà không bổ Hoa Sơn?” Mọi người đều nhíu chặt mày, không nghĩ ra, căn bản không nghĩ ra.

Đột nhiên, Nhiên Đăng nghĩ ra điều gì đó: “Không ổn, chúng ta trúng kế rồi.” “Cái gì?” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhiên Đăng.

“Các ngươi không cảm thấy quá thuận lợi sao?

Vương Mẫu dường như luôn bị chúng ta dắt mũi đi, nhưng Vương Mẫu thật sự vô năng đến vậy sao?” “Vương Mẫu sẽ không nhìn ra được các vị thần là cố ý sao?

Lại cứ khăng khăng phái các vị thần đến Nữ Nhi Quốc, dường như là cố ý phối hợp với chúng ta.” Nhiên Đăng nói.

“Ý của ngươi là…” Đồng tử Nam Cực Tiên Ông co rụt lại, cũng phản ứng lại, bọn họ đắm chìm trong niềm vui, trong cuộc nên mê muội.

Coi Vương Mẫu là đồ ngốc, bọn họ dường như đã phạm phải một sai lầm chết người.

Vương Mẫu là người thế nào, từng theo hầu Đạo Tổ, kiến thức vượt xa bọn họ, cùng Ngọc Đế thành lập Thiên Đình, sao có thể là đồ ngốc bị bọn họ dắt mũi đi.

“Chúng ta bị lợi dụng, Vương Mẫu và Dương Tiễn cũng muốn thả Dương Thiền ra, nếu họ chủ động thả Dương Thiền, sẽ cho các vị thần lý do yêu cầu sửa đổi thiên điều, nhưng chúng ta đã cho họ một lý do hoàn hảo để thả Dương Thiền ra.” “Cho nên họ thuận nước đẩy thuyền, thậm chí phối hợp với chúng ta, để chúng ta danh chính ngôn thuận thả Dương Thiền ra, là chúng ta yêu cầu thả Dương Thiền ra, chúng ta liền không thể dùng Dương Thiền để ép Vương Mẫu sửa đổi

thiên điều nữa." "Chúng ta bị lừa rồi, lấy đá ghè chân mình, giúp người ta đạt được mục đích, còn tự mình chặn đường của mình." Nhiên Đăng nói.

"Chuyện này…" "Không đúng, vậy trước đó Trầm Hương bổ núi cứu mẹ, tại sao Dương Tiễn còn ngăn cản." Quảng Thành Tử vẫn chưa phản ứng lại.

"Bởi vì họ muốn thả Dương Thiền, đồng thời cũng không muốn để lại cho các vị thần lý do yêu cầu sửa đổi thiên điều, hoặc là, họ biết trong tâm Hoa Sơn có giấu thiên điều mới." Nam Cực Tiên Ông uất ức nhắm mắt lại, bọn họ hớn hở cho rằng tính toán đã thành công, cuối cùng kẻ hề lại chính là bọn họ.

Bị lừa rồi, hơn nữa còn bị lừa rất thảm, người ta nhìn bọn họ như những tên hề nhảy nhót, thuận nước đẩy thuyền, đạt được mục đích, đồng thời để bọn họ lấy đá ghè chân mình, tự mình phá hỏng kế hoạch của mình, tự mình chặn đường của mình.

Kế hoạch kéo dài hai nghìn năm, bọn họ còn cung cấp không ít tài nguyên tu luyện cho Trầm Hương, kết quả cứ thế kết thúc, hơn nữa còn là do chính tay bọn họ kết thúc.

Hai nghìn năm nỗ lực, một sớm thành công dã tràng.

Hơn nữa còn gây thù với Dương Tiễn, chết cả Xích Tinh Tử và Đạo Hạnh Thiên Tôn, cái chết của hai người này, nếu nói không liên quan đến Dương Tiễn, bọn họ tuyệt đối không tin.

Lỗ nặng rồi.

"Không, là về sau, họ biết trong tâm Hoa Sơn có giấu thiên điều mới." Nhiên Đăng rất chắc chắn.

"Tại sao?

Họ làm sao biết được?

Lẽ nào trong chúng ta có nội gián?

Dương Thiền lại làm thế nào ra ngoài được?" Quảng Thành Tử cảm thấy đầu óc không đủ dùng.

"Làm sao biết được ta không chắc, nhưng ta có thể khẳng định, từ đầu đến cuối, Dương Thiền căn bản không ở dưới Hoa Sơn, chúng ta đều bị Dương Tiễn lừa." "Với sự yêu thương của Dương Tiễn đối với Dương Thiền, sao nỡ trấn áp muội ấy dưới Hoa Sơn hơn hai nghìn năm, Dương Tiễn hận Ngọc Đế năm đó trấn áp Dao Cơ công chúa dưới Đào Sơn, lại sao có thể làm chuyện giống như Ngọc Đế." "Hơn nữa, Dương Tiễn đã tra ra Dương Thiền bị người ta tính kế, sao có thể yên tâm để muội ấy cứ thế ở dưới Hoa Sơn." "Cho nên hắn đã tạo một thế thân của Dương Thiền đặt dưới Hoa Sơn, để thu hút sự chú ý của chúng ta, bảo vệ Dương Thiền, đồng thời còn có thể thăm dò chúng ta muốn làm gì." "Chúng ta ngay từ đầu đã mắc bẫy của Dương Tiễn, ta dám bảo đảm, Hoa Sơn bây giờ chắc chắn vẫn còn nguyên vẹn, dưới Hoa Sơn vẫn còn giam giữ thế thân của Dương Thiền." "Còn Trầm Hương, Dương Tiễn thật sự muốn giết Trầm Hương sao, với năng lực của Dương Tiễn, muốn giết Trầm Hương thật sự sẽ tốn sức như vậy sao?" "Chúng ta đã bỏ qua một chuyện, Dương Tiễn trưởng thành như thế nào, sức mạnh của thù hận, chúng ta không chỉ bị Dương Tiễn lừa, mà còn giúp hắn bồi dưỡng Trầm Hương." Nhiên Đăng đã nghĩ thông, nhưng đã quá muộn.

Nam Cực Tiên Ông đấm vào ngực hai cái, suýt nữa không thở nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn bình tĩnh được nữa, buồn bực nhìn Nhiên Đăng, tại sao ngươi bây giờ mới phản ứng lại, vuốt đuôi ngựa càng tức hơn.

Nhất thời im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, từng người một như ăn phải phân, buồn bực, uất ức, không thể chấp nhận.

“Tốt, tốt lắm Dương Tiễn, tốt lắm dưới trướng Kim Ô, Tam Kim Ô, các ngươi giỏi.” Qua một lúc lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi giơ ngón tay cái lên, bản thể chơi không lại Tam Kim Ô, bây giờ bọn họ ngay cả đồ tôn của người ta cũng chơi không lại, thua một cách thảm hại.

Phục, chơi không lại Tam Kim Ô, bản lĩnh dạy đồ đệ cũng bị nghiền nát.

Đồ đệ người ta dạy ra, không chỉ chiến đấu lực bùng nổ, tâm cơ mưu lược cũng là đỉnh cấp, cực kỳ toàn năng.

Đồ đệ của ông không một ai sánh bằng, không, là không thể so sánh, dù sao ngay cả ông cũng bị lừa đến quay cuồng.

“Không, chúng ta vẫn chưa thua, chuyện của Đinh Hương, chỉ có mấy người chúng ta biết, chúng ta luôn không động đến con cờ Đinh Hương này, Dương Tiễn tuyệt đối không thể phát hiện.” “Thiên điều không động được, vậy chúng ta chuyên tâm vào chuyện của Đinh Hương, ván cờ này chúng ta thua, nhưng Dương Tiễn cũng đừng hòng sống tốt, Dương Tiễn không nói cho Trầm Hương, chứng tỏ hắn vẫn muốn tiếp tục dùng sức mạnh của thù hận để bồi dưỡng Trầm Hương.” “Chúng ta sẽ để hai cậu cháu họ thật sự phản bội thành thù.” Nam Cực Tiên Ông không cam tâm nghiến răng, đáy mắt lộ ra vẻ ác độc.

“Ngươi có cách gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nheo mắt lại.

“Lưu Ngạn Xương, Lưu Ngạn Xương là một tên cặn bã, nhưng dù sao cũng là cha của Trầm Hương.” “Trầm Hương đối với tiểu hồ ly tình sâu nghĩa nặng, mà tiểu hồ ly vì lão hồ ly bị Dương Tiễn bắt, bị Dương Tiễn khống chế.” “Bây giờ Dương Thiền đã ra ngoài, lát nữa ta sẽ đến Nữ Nhi Quốc một chuyến, ngầm xúi giục Đinh Hương đi đón Lưu Ngạn Xương để gia đình Trầm Hương đoàn tụ.” “Vân

Trung Tử, ngươi biến thành hình dạng của tiểu hồ ly, ẩn nấp bên cạnh Lưu Ngạn Xương, Đinh Hương vừa xuất hiện, ngươi cố ý giết Lưu Ngạn Xương trước mặt Đinh Hương." "Đinh Hương thích Trầm Hương, coi tiểu hồ ly là tình địch, cho dù nhận ra có điều không ổn, vẫn sẽ cắn chết là do tiểu hồ ly làm." "Mà Trầm Hương yêu sâu sắc tiểu hồ ly, tất nhiên sẽ biện hộ cho nàng, đổ hết mọi chuyện lên đầu Dương Tiễn, cho rằng là Dương Tiễn ép tiểu hồ ly làm, mối thù giết cha, không đội trời chung." Nam Cực Tiên Ông độc địa nói.

"Ừm, mưu kế hay, nhưng mà, Vân Trung Tử đi không an toàn, Thiên Tích ngươi tự mình đi một chuyến đi." "Dương Tiễn tiểu nhi, chúng ta thua cũng phải bắt ngươi trả giá." Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu.

Sự đã đến nước này, kế hoạch sửa đổi thiên điều, làm loạn Thiên Đình đã bị phá hỏng, Dương Thiền đã được thả ra, hơn nữa là do bọn họ yêu cầu thả ra, tội danh đã được rửa sạch sẽ.

Bọn họ đã không thể lợi dụng Tam Thánh Mẫu để ép Trầm Hương hoặc Dương Tiễn sửa đổi thiên điều nữa, hơn nữa khối Ngũ Sắc Thạch giấu thiên điều mới kia cũng đã rơi vào tay Dương Tiễn, mọi mưu đồ của bọn họ đều bị phá hỏng.

Bọn họ thua rồi, nhận rồi, nhưng tuyệt đối không thể để Dương Tiễn sống tốt, phải trút ra được cơn tức này.

Kim Ca và Hoan Muội ở Côn Luân Sơn, luôn ngầm giám sát mọi động tĩnh của Côn Luân Sơn, tẩm cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ không thể tiếp cận, chỉ có thể quan sát từ xa.

Mà hôm nay, cuối cùng họ cũng có phát hiện, Địa Tạng chạy đến Côn Luân Sơn, chứng tỏ bên Linh Sơn có cấu kết với Xiển Giáo.

Khi Nhiên Đăng, Địa Tạng bọn họ rời đi, họ nhìn thấy một nam tử xa lạ đi theo cùng rời khỏi Côn Luân Sơn.

Họ có thể xác định nam tử xa lạ này không phải đến từ bên ngoài, có nghĩa là hắn luôn sống trong Ngọc Hư Cung.

Khí tức của nam tử xa lạ này rất mạnh, rất có thể chính là cao tầng của Vân Hải Tiên Môn kia.

Tin tức này rất quan trọng, nếu hắn quay lại, bọn họ sẽ nghĩ cách rời khỏi Côn Luân Sơn, báo cho Dương Tiễn.

Chương 643

Thiên Đình.

"Hừ, các ngươi thật to gan, dương phụng âm vi, đùa giỡn bản cung." "Nếu các ngươi vô dụng đến thế, nhiều người như vậy không trị được một đám Trầm Hương, Thiên Đình trực tiếp chiêu an bọn họ là được, cần các ngươi làm gì." Vương Mẫu nương nương bắt đầu tính sổ sau, trực tiếp tế ra Phong Thần Bảng.

Các vị thần trên bảng lập tức bị áp chế không thể động đậy.

Vương Mẫu lại tế ra Đả Thần Tiên, đánh vào ấn ký linh hồn của các vị thần lưu trên Phong Thần Bảng, thương tổn rõ ràng truyền đến thân thể các vị thần, từng người một phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đây chính là điểm biến thái của Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, căn bản không cần công kích bản thân, trực tiếp đánh vào ấn ký linh hồn trên Phong Thần Bảng, liền có thể trị bọn họ đến phục phục thiếp thiếp, không thể phản kháng một chút nào.

Vương Mẫu nương nương đã ra tay tàn nhẫn, trước đó vì kế hoạch, bà giả vờ bị các vị thần đùa giỡn.

Nhưng cái tiền lệ này không thể mở, lần này nếu không nghiêm trị, sau này các vị thần chẳng phải sẽ được nước lấn tới, thật sự cho rằng bà không thể làm gì bọn họ, càng thêm kiêu ngạo, công khai chống đối.

Chủ của Thiên Đình là Ngọc Đế, bà cũng là phụ tá Ngọc Đế, Ngọc Đế không tiện làm ác nhân, nhưng bà có thể.

Đây cũng là mục đích của việc Ngọc Đế ẩn sau màn, bà tạm thời quản lý Thiên Đình, để bà ra tay chỉnh đốn chư thần một phen, dập tắt

những dị tâm không đáng có của bọn họ.

Mà Đẳng Xà và Bạch Ly vốn là do Vương Mẫu sắp xếp, lập tức đã khai: "Nương nương tha mạng, đều là Nam Cực Tiên Ông bảo chúng thần làm, ông ta cho thần một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hai mươi bốn đạo cấm chế và năm mươi viên Cửu Chuyển Kim Đan, bảo thần nương tay với bọn Trầm Hương." "Còn nói đợi chúng thần từ Nữ Nhi Quốc ra ngoài, thiên điều mới đã định, có lợi cho chúng thần." Đẳng Xà và Bạch Ly vừa khai ra, chư thần khác cũng lần lượt khai báo theo.

Bây giờ thiên điều chưa đổi, chứng tỏ Nam Cực Tiên Ông đã thất bại, bọn họ cũng không cần phải vì ông ta mà gánh chịu.

Từng người một giao ra những thứ đã nhận, Nam Cực Tiên Ông, hay nói đúng hơn là Xiển Giáo, vì kế hoạch lần này, có thể nói là đã bỏ vốn lớn, xuất ra rất nhiều tài nguyên tu luyện.

Vương Mẫu nương nương đương nhiên là thu hết.

"Hừ, Nam Cực Tiên Ông lừa các ngươi, đáng lẽ phải bồi thường cho các ngươi, biết phải làm gì rồi chứ?" Vương Mẫu nương nương liếc nhìn các vị thần, bây giờ đi truy cứu Nam Cực Tiên Ông không có ý nghĩa gì, cùng lắm là đuổi ông ta ra khỏi Thiên Đình, còn chưa chắc đã đuổi được, trong tay Xiển Giáo có pháp dụ của Đạo Tổ.Nếu không thể gây ảnh hưởng thực chất đến Nam Cực Tiên Ông, đến Xiển Giáo, vậy thì vắt kiệt hắn.

Các vị thần đi đòi Nam Cực Tiên Ông bồi thường, ông ta không đưa, vậy thì người các vị thần căm hận không phải là bà, mà là Nam Cực Tiên Ông.

Sau này Nam Cực Tiên Ông ở Thiên Đình sẽ khó khăn trăm bề, chắc chắn sẽ bị đủ loại gây khó dễ.

“Biết rồi, biết rồi.” Các vị thần vội vàng gật đầu, chẳng phải là bảo họ đi đòi Nam Cực Tiên Ông bồi thường, sau đó nộp lên.

“Hừ, phạt bổng nghìn năm, để trừng phạt, bản cung không hy vọng có lần sau nữa.” Vương Mẫu nương nương ánh mắt đầy áp bức quét qua các vị thần.

Các vị thần cúi đầu, không dám thở mạnh.

“Thái Bạch Kim Tinh, truyền chỉ cho chư tiên đang bế quan, nếu đã thích tập thể bế quan, vậy thì cứ bế quan cho tốt đi, đình chức vạn năm, để không làm phiền họ tu luyện.” Vương Mẫu cũng không tha cho đám môn nhân Tam Giáo đã dùng cớ bế quan để từ chối bà.

Các vị thần có thể giả vờ thực lực không đủ, nhưng các vị tiên ít nhất cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, muốn giả vờ thực lực không đủ cũng không giả vờ được.

Bất kể là cũng muốn sửa đổi thiên điều, hay là bị Xiển Giáo dùng pháp dụ của Đạo Tổ ép buộc, tóm lại biểu hiện ra ngoài chính là không trung thành với bà và Ngọc Đế, cái tiền lệ này tuyệt đối không thể mở.

Nếu không sau này Thiên Đình có chuyện, từng người một lại dùng chiêu này giả chết thì sao.

Hút khí vận của Thiên Đình, đến lúc Thiên Đình cần, từng người một giả chết không ra sức, cần đến có tác dụng gì, tương đương với bà và Ngọc Đế dùng khí vận Thiên Đình nuôi một đám sói mắt trắng.

Những người này gia nhập Thiên Đình, chính là vì khí vận Thiên Đình, đình chức vạn năm, cũng chính là vạn năm không được hưởng khí vận Thiên Đình.

Thích giả chết, vậy thì tiếp tục giả chết.

Dù sao cũng là một đám sói mắt trắng, không đáng tin, không

muốn thì cút.

Hình phạt này không thể nói là không nặng, bây giờ Xiển Giáo cùng Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo đều có mâu thuẫn, chắc chắn có người sẽ tìm Nam Cực Tiên Ông tính sổ.

Nam Cực Tiên Ông đừng hòng sống tốt.

Các vị thần không dám thở mạnh, chiêu tính sổ sau này của Vương Mẫu quá tàn nhẫn, tưởng rằng Vương Mẫu dễ lừa, thực ra trong lòng bà sáng như gương, cái gì cũng biết.

Sau này bọn họ biết được Vương Mẫu là cố ý phối hợp, thuận nước đẩy thuyền lừa Xiển Giáo đến thê thảm, càng có nhận thức mới về tâm cơ mưu lược của Vương Mẫu, đối với Vương Mẫu sợ như cọp.

Mà Nam Cực Tiên Ông còn không biết các vị thần Thiên Đình đều đang chờ tìm ông ta tính sổ, chạy đến Nữ Nhi Quốc chúc mừng Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu đoàn tụ.

Chỉ là lời chúc phúc này có chút nghiến răng nghiến lợi.

Trầm Hương thật sự cảm kích Nam Cực Tiên Ông, còn Dương Thiền lại cười như không cười nhìn ông ta, Nam Cực Tiên Ông không dám nhìn thẳng vào Dương Thiền.

Dương Tiễn không hề trấn áp Dương Thiền dưới Hoa Sơn, Dương Thiền chắc chắn cái gì cũng biết.

Sau đó, Nam Cực Tiên Ông tìm đến Đinh Hương, xúi giục nàng đi đón Lưu Ngạn Xương về, giúp gia đình Trầm Hương đoàn tụ, và nói cho Đinh Hương biết Lưu Ngạn Xương ở đâu.

Lưu Ngạn Xương sợ lại bị Dương Tiễn bắt đi hành hạ, đã trốn đi, trước đó ông ta đã đặc biệt tìm Lưu Ngạn Xương, biết hắn trốn ở đâu.

Lưu Ngạn Xương là một tên cặn bã, nhưng hắn có giá trị lợi dụng.

Đinh Hương quả nhiên mắc mưu, Tam Thánh Mẫu đối với nàng ấn tượng khá tốt, Lưu Ngạn Xương đối với nàng ấn tượng càng tốt hơn, cơ bản đã nhận định nàng là con dâu, hơn nữa còn rất ghét Tiểu Ngọc.

Đón Lưu Ngạn Xương về, nàng lại thổi gió bên tai, hôn sự của nàng và Trầm Hương sẽ thành.

Lần trước thành hôn bị Tiểu Ngọc phá hỏng, lần này tuyệt đối không, Tiểu Ngọc đừng hòng vào Nữ Nhi Quốc nữa.

Ngày hôm đó, Đinh Hương đến nơi ở ẩn của Lưu Ngạn Xương, Thiên Tích đã mai phục sẵn trong bóng tối, thấy Đinh Hương đến, lập tức biến thành hình dạng của Tiểu Ngọc, giết Lưu Ngạn Xương, câu đi hồn phách của hắn.

"Ngươi lại độc ác như vậy, ngay cả cha của Trầm Hương cũng không tha." Đinh Hương vừa kinh vừa nộ, còn có chút vui mừng, Tiểu Ngọc giết Lưu Ngạn Xương, giữa nàng và Trầm Hương sẽ không còn khả năng nào nữa, Trầm Hương chỉ có thể là của nàng.

Thiên Tích không để ý đến Đinh Hương, nhanh chóng rời đi.

Đinh Hương nhíu mày, lập tức nhận ra đây không phải là Tiểu Ngọc thật, nếu thật sự là Tiểu Ngọc, thấy nàng một mình, nhất định sẽ ra tay với nàng.

Nhưng thì đã sao, nàng cứ cắn chết là do Tiểu Ngọc làm, cho dù sau này Trầm Hương tra ra, nàng cũng có thể giả ngốc, giả vờ bị lừa, không nhận ra.

Nghĩ vậy, Đinh Hương mang thi thể của Lưu Ngạn Xương về Nữ Nhi Quốc.

“Ai làm?” Nhìn thấy thi thể của Lưu Ngạn Xương, Trầm Hương lập tức đỏ mắt, Lưu Ngạn Xương dù không ra gì cũng là cha của hắn.

“Là Tiểu Ngọc làm, ta vốn định đi đón Lưu bá về để gia đình các ngươi đoàn tụ, vừa đến đã thấy Tiểu Ngọc giết Lưu bá.” Đinh Hương giả vờ bi thương.

“Tiểu Ngọc làm, sao có thể, Tiểu Ngọc ẩn nấp bên cạnh Dương Tiễn, trước đó đã truyền cho chúng ta không ít tin tức.” “Tiểu Ngọc không biến chất, chỉ là mỗ mỗ bị Dương Tiễn bắt, Tiểu Ngọc bất đắc dĩ phải khuất phục Dương Tiễn.” Trầm Hương vạn lần không tin, cũng không muốn tin, không thể chấp nhận sự thật như vậy.

“Ngươi tỉnh lại đi!

Ả đâu phải đưa tin cho chúng ta?

Ả đưa tin cho Kim Ca và Hoan Muội, sau đó hai người họ liền phản bội chúng ta.” “Ả tiếp xúc với Kim Ca và Hoan Muội không bao lâu thì họ liền phản bội chúng ta, ngươi còn muốn tự lừa dối mình sao?” Ngao Xuân phẫn nộ nắm lấy Trầm Hương, ra sức lay mạnh.

Trầm Hương đối với Tiểu Ngọc dùng tình quá sâu, hết lần này đến lần khác tin tưởng ả, kết quả thì sao?

Đổi lại chỉ là sự phản bội hết lần này đến lần khác.

Ngao Xuân cũng đã từng thử tin tưởng Tiểu Ngọc, nhưng đổi lại chỉ có sự phản bội, hắn sẽ không bao giờ tin ả nữa.

“Lúc đó ta bị Dương Tiễn bắt, Tiểu Ngọc đang ở ngay bên cạnh, tại sao ả không thông báo cho các ngươi, mà lại đợi cả trăm năm, đợi đến khi các ngươi xác định ta bị Dương Tiễn bắt mới giả vờ tốt bụng truyền tin.” “Nếu ngươi vẫn còn muốn tin ả, chúng ta đến cả bạn bè cũng không làm được nữa.” Ngao Xuân càng nói càng tức giận.

Nể mặt Trầm Hương, bình thường khi nói về Tiểu Ngọc, hắn đã

rất khách sáo rồi, nhưng lần này, hắn không muốn nhịn nữa.

Cha ruột cũng bị Tiểu Ngọc giết, vậy mà Trầm Hương còn nghĩ đến việc che chở cho ả, tìm cớ cho ả, đúng là đồ khốn.

Chương 644

“Không, ta không tin, chắc chắn là Dương Tiễn ép nàng làm vậy.” Trầm Hương kích động đẩy Ngao Xuân ra, không thể chấp nhận được.

“Ngươi là đồ khốn, đó là cha ngươi đó!

Bất kể có phải Dương Tiễn ép hay không, ả cũng đã ra tay rồi, đó là mối thù giết cha đó!” “Ngươi không nghĩ đến việc báo thù, ngược lại còn tìm cớ cho kẻ thù, ngươi có còn là người không?” Ngao Xuân nổi giận, đấm mạnh một cú vào mặt Trầm Hương.

Dương Thiền nhíu mày, chuyện này tuyệt không thể do Nhị ca làm được.

Nhị ca hận Lưu Ngạn Xương, nhưng tuyệt đối sẽ không giết Lưu Ngạn Xương để tạo ra khoảng cách với Trầm Hương.

Nếu Nhị ca thật sự muốn giết Lưu Ngạn Xương, đã sớm giết rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ.

Chắc chắn là do Xiển Giáo làm, bị Nhị ca phản kế, thẹn quá hóa giận nên đã lợi dụng Lưu Ngạn Xương để gieo rắc ly gián, khiến Trầm Hương đau khổ, căm hận Nhị ca, để cậu cháu hoàn toàn trở mặt thành thù.

“Ngươi chắc chắn đó là Tiểu Ngọc, chứ không phải người khác biến thành hình dạng của ả sao?” Dương Thiền nhìn về phía Đinh Hương.

“Khí tức của người đó giống hệt Tiểu Ngọc.” Đinh Hương nói một câu mơ hồ.

“Nghe thấy chưa, ngươi còn muốn cãi chày cãi cối thế nào nữa?

Ngươi chính là kẻ nhu nhược, không dám đối mặt với hiện thực, ngươi còn muốn trốn tránh đến bao giờ?" "Cứ phải treo cổ trên thân Tiểu Ngọc, không có ả là ngươi không sống nổi nữa phải không?" Ngao Xuân càng nghĩ càng tức, xông vào đánh Trầm Hương một trận.

"Ngươi đừng đánh nữa, trong lòng Trầm Hương còn khó chịu hơn bất cứ ai, ngươi để nó bình tĩnh lại đi." Đinh Hương vội vàng chạy tới ra vẻ, ngăn Ngao Xuân lại.

Ngao Xuân giơ nắm đấm, nhìn Đinh Hương che chở cho Trầm Hương, vừa tức giận vừa không cam lòng, nhưng vì trọng nghĩa khí, hắn vẫn không đánh tiếp, tức tối hạ tay xuống, hừ lạnh một tiếng rồi quay người rời đi.

Đinh Hương hết lòng vì Trầm Hương, nhưng Trầm Hương lại chẳng hề cảm kích, cũng giống như hắn đối xử tốt với Đinh Hương trăm bề, nhưng Đinh Hương lại chẳng hề nhìn thấy.

Đều tại Tiểu Ngọc, hắn đã chọn tác thành cho Đinh Hương và Trầm Hương, nếu không phải lần trước Tiểu Ngọc phá rối, Trầm Hương đã thành thân với Đinh Hương, bây giờ chắc chắn đã rất hạnh phúc.

"Ai, nương cũng không biết nên lựa chọn thế nào, con muốn làm gì thì cứ làm đi." Dương Thiền thở dài một tiếng.

Chủ yếu là bây giờ nàng không có bằng chứng gì để nói không phải do Nhị ca làm, có vẻ quá mờ nhạt vô lực.

Vốn dĩ theo ý của Nhị ca là muốn tiếp tục rèn luyện Trầm Hương, cứ để hai cậu cháu này gây sự với nhau đi.

Dù sao với năng lực của Trầm Hương, cũng không thể làm gì được Nhị ca.

Nhưng trong mắt người khác, điều này lại trở thành Dương Thiền

không thể lựa chọn giữa chồng và Nhị ca.

Chồng là một kẻ tồi tệ, nhưng Nhị ca cũng đã thay đổi.

Đêm đó, Trầm Hương uống say khướt, không thể quyết định giữa Tiểu Ngọc và cha mình.

Ngao Xuân phát hiện, tức giận lôi Trầm Hương đến thôn Lưu Gia.

"Chú Lưu sau này không tốt, nhưng lúc ngươi còn nhỏ, chú ấy đối xử với ngươi thế nào?" "Bây giờ ngươi đủ lông đủ cánh rồi, vì một người phụ nữ mà đến cả cha ruột cũng không cần nữa sao?" Ngao Xuân lại đánh Trầm Hương một trận nữa.

Nhưng trận đòn này cũng khiến Trầm Hương tỉnh táo lại, hắn quyết định báo thù cho Lưu Ngạn Xương, nhưng ánh sáng trong mắt đã mờ đi rất nhiều.

Hắn và Tiểu Ngọc đã định sẵn tương lai, nhưng không thể thực hiện được nữa.

Sau khi chôn cất Lưu Ngạn Xương, Trầm Hương triệu tập mọi người thương nghị cách đối phó với Dương Tiễn.

"Dương Tiễn bây giờ trốn trong Địa Phủ không ra, với thực lực của chúng ta, xông vào Địa Phủ là chuyện không thể." Na Tra nói.

Chưa nói đến những người khác, chỉ riêng hai vị Á Thánh trấn thủ Địa Phủ là Cửu Phượng và Hình Thiên cũng đủ để dọn dẹp bọn họ.

Họ có thể ép Vương Mẫu thỏa hiệp không phải vì Thiên Đình vô năng, mà là do chư thần cố ý nương tay phối hợp với họ.

Thiên Đình chia thành thần và tiên, tiên mới là những người lợi hại nhất, nhưng trong tình huống tiên không ra tay, nếu chư thần đánh thật, mười phần thì đến chín phần họ cũng không chống đỡ nổi.

"Chúng ta phải nghĩ cách ép Dương Tiễn ra ngoài." Trư Bát Giới

gật đầu, cũng biết Vu tộc lợi hại, đó là thế lực gần như thống nhất được Hồng Hoang.

Nếu không có Đạo Tổ, Vu tộc đã thật sự thống nhất Hồng Hoang rồi.

Phải biết rằng, những khách trần trong Tử Tiêu Cung trỗi dậy là nhờ nghe Đạo Tổ giảng đạo, nhưng Vu tộc thì không.

Những gì Đạo Tổ giảng đối với Vu tộc chẳng có tác dụng gì.

Vu tộc hoàn toàn dựa vào chính mình mà đánh ra thiên hạ.

Nếu không có Đạo Tổ giảng đạo, không có Đạo Tổ ban Hồng Mông Tử Khí để Thiên Định Lục Thánh thành Thánh, ai có thể ngăn cản được Vu tộc.

Vu tộc thiện chiến, cùng cảnh giới không dám nói là mạnh nhất, nhưng cũng thuộc hàng ngũ đỉnh cao.

Bọn họ mà chạy đến Địa Phủ gây rối, chẳng khác nào ông Thọ Tinh treo cổ, chê mình sống quá lâu.

"Ép thế nào?

Hạo Thiên Khuyển và Mai Sơn Lục Huynh Đệ đều đã theo Dương Tiễn đến Địa Phủ, chúng ta căn bản không có con tin để ép Dương Tiễn ra ngoài." Ngao Xuân nhíu mày.

Thực ra vẫn còn một người, Dao Cơ công chúa, nhưng đó là bà ngoại của Trầm Hương, bọn họ mà dùng bà làm con tin thì quá đại nghịch bất đạo.

Ở một nơi khác, Thiên Tích mang theo hồn phách của Lưu Ngạn Xương trở về Côn Luân Sơn.

"Ngươi bắt hồn phách của tên này về làm gì?" Quảng Thành Tử nhíu mày.

“Dù sao cũng là cha của Trầm Hương, giữ lại có lẽ sẽ có ích.” “Sau này Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, vạn nhất Dương Thiên Hữu muốn động đến Xiển Giáo, Lưu Ngạn Xương cũng là một con bài đàm phán.” Thiên Tích nói.

Quảng Thành Tử gật đầu, cảm thấy có lý.

Cuộc đối thoại của hai người không hề che giấu, bị Kim Ca và Hoan Muội đang giả vờ tu luyện nghe thấy hết.

Hai huynh muội nhìn nhau một cái, tin tức này cũng rất hữu dụng.

Nhưng phiền phức hiện tại là làm thế nào họ có thể ra ngoài báo cho Dương Tiễn.

Nếu tùy tiện ra ngoài, rất dễ gây nghi ngờ.

Chút tin tức này vẫn chưa đủ, họ còn định tiếp tục ẩn nấp trong Xiển Giáo để dò la tin tức.

Quan trọng nhất là phải dò ra vị trí của Vân Hải Tiên Môn.

Cơ hội nhanh chóng đến.

Nam Cực Tiên Ông cũng nghĩ đến việc ép Dương Tiễn ra ngoài.

Dương Tiễn trốn trong Địa Phủ, Trầm Hương và bọn họ đành bó tay, vậy thì làm sao có thể diễn ra vở kịch cậu cháu tương tàn.

Từ lúc Tam Thánh Mẫu thoát ra, kế hoạch mưu tính Thiên Đình của họ đã hoàn toàn thất bại, việc mưu tính khí vận Nhân tộc cũng không còn gấp nữa.

Bây giờ họ chỉ muốn toàn lực báo thù Dương Tiễn, thúc đẩy Dương Tiễn và Trầm Hương tương tàn để giải tỏa cơn tức trong lòng.

“Hai ngươi đi làm một việc, bắt Ma Gia Tứ Tướng, ép Dương Tiễn ra khỏi Địa Phủ.

Dương Tiễn và Ma Gia Tứ Tướng quan hệ rất tốt, Ma Gia Tứ Tướng lại là chủ nhân đời đầu của Tử Kim Hoa Hồ Điêu, Ma Gia Tứ Tướng bị bắt, Tử Kim Hoa Hồ Điêu nhất định sẽ xuất hiện.” Nam Cực Tiên Ông sắp xếp.

Chương 645

"Ma Gia Tứ Tướng là thần linh của Nhân tộc, bắt họ chẳng khác nào đắc tội với toàn bộ Nhân tộc." "Vạn nhất sự việc bại lộ, Xiển Giáo có bảo vệ được chúng ta không?" Kim Ca nhíu mày, giả vờ không tin tưởng Xiển Giáo.

"Ma Gia Tứ Tướng chỉ là Đại La Kim Tiên, hai ngươi là Chuẩn Thánh, bắt họ mà còn có thể bại lộ sao?" "Lại không phải bảo các ngươi giết Ma Gia Tứ Tướng, chỉ cần bắt giam một thời gian là được." "Đây là Tinh Hà Bình, chỉ thiếu một chút nữa là có thể thành Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tự mang không gian.

Các ngươi nhốt Ma Gia Tứ Tướng vào trong đó, đến lúc đó thả ra là được." "Ma Gia Tứ Tướng không sao, Nhân tộc cũng sẽ không nổi trận lôi đình." Nam Cực Tiên Ông đưa ra con bài mặc cả.

Kim Ca đủ tàn nhẫn, đủ thông minh, không thấy lợi ích thì chắc chắn sẽ không chịu làm.

Thực tế, lão cũng lo lắng mọi chuyện sẽ đổ bể.

Nếu thần đình Nhân tộc nổi trận lôi đình, để Kim Ca và Hoan Muội đi là vừa đúng, vạn nhất thật sự đổ bể, vứt bỏ hai người là được.

"Có pháp bảo nào có thể che giấu thân phận không?" Cơ hội tốt như vậy, Kim Ca đương nhiên sẽ không bỏ qua, phải moi thêm một chút nữa.

Nam Cực Tiên Ông nhíu mày, tên nhóc này thật là tham lam vô độ, một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp còn chưa đủ.

Để báo thù Dương Tiễn, cả Xiển Giáo bây giờ đều đang rất nóng

lòng.

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng, lại cho Kim Ca và Hoan Muội mỗi người một kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không tồi.

Xiển Giáo giỏi nhất là luyện khí, pháp bảo nhiều nhất, bây giờ là có pháp bảo mà không có người.

Hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không đáng là bao.

Nhận được pháp bảo, Kim Ca và Hoan Muội mới hài lòng rời đi, sau đó bí mật tìm con cáo già đang ẩn nấp giám sát động tĩnh ở Côn Luân Sơn, đưa những tin tức dò hỏi được trong thời gian này cho lão cáo mang đến cho Dương Tiễn, rồi mới đi bắt Ma Gia Tứ Tướng.

Ma Gia Tứ Tướng đang làm Thành Hoàng ở Nam Thiệm Bộ Châu.

Để không bại lộ, để diễn cho thật, hai huynh muội đã đánh lén bắt đi Ma Gia Tứ Tướng.

Họ để lại tin nhắn, muốn cứu Ma Gia Tứ Tướng thì bảo Dương Tiễn giao ra Tử Kim Hoa Hồ Điêu.

Trong Phong Thần đại chiến năm xưa, cả Quy Nhất Giáo, Yêu tộc, Phật môn, Xiển Giáo đều có đệ tử bị Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn chết, bây giờ đến tìm Tử Kim Hoa Hồ Điêu báo thù là rất hợp lý.

Hai huynh muội trở lại Côn Luân Sơn, Nam Cực Tiên Ông vô cùng hài lòng.

Quả nhiên, năng lực hành động của hai huynh muội này rất mạnh, không xảy ra sai sót nào.

Xiển Giáo hiện tại nhân lực không đủ, chính là thiếu loại thuộc hạ có năng lực như vậy.

Mấy ngày nay Nam Cực Tiên Ông vẫn luôn lang thang ở hạ giới,

sau khi dặn dò Kim Ca và Hoan Muội ở yên trên Côn Luân Sơn, lão bèn quay về Thiên Đình.

Sau đó liền gặp họa, vừa vào Nam Thiên Môn đã bị chư thần vây lại đòi bồi thường.

Không chỉ chư thần, môn nhân Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo còn hợp tác ăn ý hơn.

Họ bị phạt vạn năm không được hưởng khí vận Thiên Đình, về cơ bản có nghĩa là vạn năm không thể nâng cao tu vi, tổn thất vô cùng lớn.

Cơ hội tốt để gài bẫy Xiển Giáo như vậy, sao có thể bỏ qua?

Mọi tổn thất, nhất định phải từ Xiển Giáo bù lại.

Triệu Công Minh, Lôi Trạch và Cửu Huyền Thiên Tôn lập thành Tam Tài Trận vây chặt Nam Cực Tiên Ông, cắt đứt mọi khả năng trốn thoát của lão.

Pháp bảo đều đã giơ ra, ánh mắt hổ đói, ra vẻ "ngươi dám chạy thì giết chết ngươi".

Chư thần nhảy cẫng lên la ó, nói Nam Cực Tiên Ông lừa gạt họ, Vương Mẫu nương nương trừng phạt họ tàn nhẫn thế nào, họ bị xử lý thảm thế nào, nhất định phải bồi thường.

Nam Cực Tiên Ông suýt nữa thổ huyết, tiểu quỷ khó chơi thật.

Lão phải lấy ra không ít đồ tốt để bồi thường cho chư thần.

Chư thần hài lòng tán đi, chỉ còn lại môn nhân của Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo.

"Đạo Tổ pháp dụ ở đây, các ngươi muốn chống lại Đạo Tổ sao?" Nam Cực Tiên Ông lấy ra pháp dụ của Đạo Tổ để gây áp lực, không định bồi thường.

“Ý của ngươi là Đạo Tổ bảo chúng ta làm vậy?

Bảo chúng ta bán đứng Thiên Đình?” “Thiên Đình là của Đạo Tổ, nhưng Đạo Tổ lại muốn chúng ta bán đứng Thiên Đình, chuyện này ta không hiểu, đi, chúng ta đến Tử Tiêu Cung hỏi xem.” Triệu Công Minh cười nhạo một tiếng.

Muốn quỵt nợ, nằm mơ đi.

Làm lớn chuyện, đẩy Đạo Tổ lên cao, xem ai toi đời.

Có chuyện là bán đứng Đạo Tổ, ngươi xem Đạo Tổ có xử lý ngươi không.

“Đợi đã, đợi đã, không phải ý của Đạo Tổ.” Nam Cực Tiên Ông vội vàng ngăn mọi người lại.

Đạo Tổ chưa bao giờ nói vậy, chỉ là cho Xiển Giáo một đạo pháp dụ để tiện hành sự.

Nếu làm ầm lên, ầm đến chỗ Đạo Tổ, ảnh hưởng đến danh tiếng của ngài, Đạo Tổ chẳng phải sẽ lột da lão sao.

Một thuộc hạ tốt phải biết gánh tội thay cấp trên, huống hồ chuyện này còn là do Xiển Giáo của họ tự chủ đạo, Đạo Tổ chỉ cho Xiển Giáo một đạo pháp dụ, trên đó chẳng viết gì cả.

“Không phải ý của Đạo Tổ, vậy thì là ý của Xiển Giáo các ngươi rồi.

Xiển Giáo các ngươi cầm pháp dụ của Đạo Tổ giả truyền thánh chỉ, gan lớn thật.” Cửu Huyền Thiên Tôn chụp cho một cái mũ lớn.

“Được rồi, được rồi, chuyện thế nào chúng ta đều tự biết.

Các ngươi chẳng phải muốn bồi thường sao, ta bồi thường.” Nam Cực Tiên Ông gần như nghiến nát cả răng hàm.

Lũ khốn này, lúc tính sổ sau lưng thì ai cũng tinh ranh hơn ai hết.

“Ngươi tự mình đi tìm Vương Mẫu nương nương mà nói chuyện đi, miễn hình phạt cho chúng ta, chuyện này coi như bỏ qua, nếu không đừng trách chúng ta làm lớn chuyện.” Lôi Trạch còn âm hiểm hơn.

Họ không thiếu chút bồi thường đó, đẩy cho Vương Mẫu nương nương vừa không đắc tội với Đạo Tổ, lại có thể miễn trừ hình phạt.

So với bồi thường, họ cần khí vận của Thiên Đình hơn.

Khí vận gia trì trong vạn năm, nói không chừng họ có thể đột phá đến Á Thánh.

Hơn nữa, họ mà đòi bồi thường, không tiện đòi nhiều.

Lũ con cháu Xiển Giáo này đến lúc đó lại chạy đi mách lẻo với Đạo Tổ, nói họ thừa nước đục thả câu, ác ý tống tiền.

Nhưng Vương Mẫu nương nương thì khác, người bị hại là Thiên Đình.

Vương Mẫu nương nương chỉ cần tống tiền không quá đáng, Xiển Giáo cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Vừa có thể đẩy họ ra ngoài, vừa có thể gài bẫy Xiển Giáo đến mức tối đa, hoàn hảo.

Nam Cực Tiên Ông tự nhiên cũng hiểu ý đồ của Lôi Trạch, sắc mặt đen không thể đen hơn.

Lũ khốn này, hễ có cơ hội là chỉ mong Xiển Giáo chết đi.

Xong rồi, lần này chắc chắn phải xuất huyết lớn, sớm biết thế đã không quay về Thiên Đình.

Chương 646

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng đi đến Dao Trì gặp Vương Mẫu nương nương.

Còn môn nhân của Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo, sau lần hợp tác gài bẫy Xiển Giáo này, quan hệ đã thân thiết hơn không ít.

Thực tế, quan hệ giữa Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo trước nay không tính là quá tệ.

Một là vì Thông Thiên giáo chủ.

Quan hệ giữa Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy cực kỳ tồi tệ, nhưng đối với Lão Tử vẫn luôn khá kính trọng.

Thứ hai là vì Huyền Đô.

Khi xưa Tam Thanh chưa phân gia, ba giáo cùng ở Côn Luân Sơn, Thập Nhị Kim Tiên đủ kiểu coi thường đệ tử Tiệt Giáo, Huyền Đô không ít lần khiển trách Thập Nhị Kim Tiên, bênh vực đệ tử Tiệt Giáo.

Vì vậy, đệ tử Tiệt Giáo trước nay vẫn luôn khá kính trọng vị Tam Giáo đại sư huynh Huyền Đô này.

Sau này Tam Thanh phân gia, Huyền Đô cũng luôn đứng ra hòa giải, nỗ lực làm dịu quan hệ ba giáo.

Dưới sự nỗ lực của Huyền Đô, ít nhất quan hệ giữa đệ tử Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo vẫn luôn ổn thỏa.

Thứ ba là vào lúc Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo không đối đầu trực diện, không xảy ra đại chiến chính diện đến mức hoàn toàn xé rách mặt mũi, chưa đến mức không qua lại với nhau.

Lại thêm chuyện này, quan hệ hai giáo có phần như sắp phá băng.

Đương nhiên, cũng là vì Xiển Giáo không có điểm mấu chốt, ngay cả Quy Nhất Giáo cũng tính kế.

Bây giờ Quy Nhất Giáo thù địch với Xiển Giáo, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Không ai biết Nam Cực Tiên Ông đã bồi thường những gì, bồi thường bao nhiêu, chỉ biết lúc Nam Cực Tiên Ông từ Dao Trì đi ra, sắc mặt âm trầm như băng, hai mắt đỏ ngầu, khóe miệng không ngừng co giật vì đau lòng.

Sau đó, có ý chỉ của Vương Mẫu nương nương truyền ra, tuyên bố đã tra rõ, các tiên lúc đó quả thực đang bế quan, miễn trừ hình phạt cho các tiên.

Lúc thượng triều, Vương Mẫu nương nương ban cho đệ tử của Bắc Cực Chiến Thần là Khai Minh Tiên Quân một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ban cho Hoàng Giác Đại Tiên một luồng Huyết Ám Minh Lôi bản nguyên.

Huyết Ám Minh Lôi, một trong Thập Đại Thần Lôi, do Đạo Tổ ban cho Thiên Đình, thứ này chuyên làm ô uế nguyên thần, cực kỳ khó đối phó.

Sau đó còn để Thái Bạch Kim Tinh mang một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đến cho Tam Thánh Mẫu, nói là bồi thường cho việc nhầm lẫn giam Tam Thánh Mẫu dưới Hoa Sơn.

Theo góc nhìn của chư thần, Vương Mẫu chỉ là muốn hòa hoãn quan hệ với Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương.

Tóm lại, Xiển Giáo lần này nhất định bị Vương Mẫu gài bẫy mất không ít Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nên Vương Mẫu mới ra tay hào phóng như vậy.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều là bảo vật trấn phái của các thế lực, không thể nào lấy ra.

Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã trở thành vật ngang giá.

Để luyện chế một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cần rất nhiều dược liệu đỉnh cấp, dù Xiển Giáo có nhiều pháp bảo, bồi thường một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ đau lòng.

Huống hồ lần này Xiển Giáo bồi thường chắc chắn không chỉ một kiện, đúng là đại xuất huyết, lỗ nặng rồi.

Điều này cũng khiến Xiển Giáo càng thêm hận Dương Tiễn.

Bên Nữ Nhi Quốc, Thái Bạch Kim Tinh mang Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đến, Dương Thiền liền đưa thẳng cho Trầm Hương.

Bảo Liên Đăng đã bị Nhị ca đoạt đi, Trầm Hương bây giờ cũng chỉ có một chiếc Bát Quái Phủ là đáng kể.

Kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này tên là Ma Kha Tháp, là một pháp bảo phòng ngự, rõ ràng là chuẩn bị cho Trầm Hương.

Nhị ca đoạt Bảo Liên Đăng có việc khác, nên đã chuẩn bị lại cho Trầm Hương một kiện pháp bảo phòng ngự khác.

Nhưng Trầm Hương lại quay đầu tặng Ma Kha Tháp cho Đinh Hương, người chẳng có mấy pháp bảo.

Dương Thiền đau cả đầu, đứa con trai này, rõ ràng mình cũng nghèo mà còn giả vờ hào phóng.

Còn Đinh Hương thì lại vô cùng vui mừng, Trầm Hương dường như chưa từng tặng quà gì cho Tiểu Ngọc cả, chứng tỏ bây giờ địa vị của nàng trong lòng Trầm Hương đã cao hơn Tiểu Ngọc.

Cùng lúc đó ở Huyết Hải, Dương Tiễn và Tiểu Ngọc đang tu

luyện Huyết chi pháp tắc, quan sát quá trình Bảo Liên Đăng chuyển hóa huyết khí.

Trước đây La Hầu giảng đạo về Huyết chi pháp tắc cho họ đã nói, khi Huyết chi pháp tắc tham ngộ đến cảnh giới cao thâm, không cần mượn huyết khí nữa, có thể trực tiếp dùng lực lượng pháp tắc để chuyển hóa thiên địa linh khí thành huyết khí.

Chuyển hóa huyết khí là một điểm rất quan trọng trong việc tham ngộ Huyết chi pháp tắc.

Mà Bảo Liên Đăng lại có năng lực chuyển hóa, có thể cung cấp cho họ ý tưởng.

Đây cũng là lý do Dương Tiễn đoạt lấy Bảo Liên Đăng.

Hai người vừa có chút linh cảm, đang chuẩn bị tiến vào trong Bảo Liên Đăng để tự mình cảm nhận, thì lão hồ ly mang tin tức đến.

"Kim Ca và Hoan Muội nói trong Côn Luân Sơn có một nam tử xa lạ, khí tức vô cùng mạnh mẽ, ít nhất là Chuẩn Thánh đỉnh phong, rất có thể là người của Vân Hải Tiên Môn." "Nam tử đó đã ra ngoài một chuyến, giết chết Lưu Ngạn Xương, bắt hồn phách của hắn về Côn Luân Sơn, nói là để đề phòng Ma Đạo lượng kiếp lan đến Xiển Giáo, giữ lại hồn phách Lưu Ngạn Xương làm con bài đàm phán." "Ngoài ra, Nam Cực Tiên Ông bảo Kim Ca và Hoan Muội đi bắt Ma Gia Tứ Tướng, muốn dùng việc này để ép ngươi ra khỏi Địa Phủ, để ngươi và Trầm Hương tự tương tàn." "Còn có Địa Tạng của Linh Sơn cấu kết với Xiển Giáo, có thể là toàn bộ Linh Sơn cấu kết với Xiển Giáo, cũng có thể chỉ là một phe của Tây Phương Giáo cấu kết với Xiển Giáo." Lão hồ ly kể lại toàn bộ tin tức nhận được.

"Chúng ta đi công đánh Côn Luân Sơn, bắt người đó, có phải là có thể chứng thực Xiển Giáo cấu kết với Vân Hải Tiên Môn không?" Tiểu Ngọc mắt sáng lên.

“Ngươi chứng minh thế nào người đó là người của Vân Hải Tiên Môn?

Nếu người ta không nhận, bịa ra một thân phận khác, ngươi định làm thế nào?” Hạo Thiên Khuyển liếc nhìn với vẻ khinh bỉ, còn không thông minh bằng nó.

Tiểu Ngọc xấu hổ gãi đầu.

“Xiển Giáo sao lại chắc chắn Trầm Hương sẽ tự tương tàn với chúng ta?” Tiểu Ngọc tò mò hỏi.

“Đinh Hương đã thấy ngươi giết Lưu Ngạn Xương, chính xác mà nói, có kẻ đã biến thành dáng vẻ của ngươi để giết Lưu Ngạn Xương, lại còn cố tình để Đinh Hương nhìn thấy.” Dương Tiễn thông cảm nhìn Tiểu Ngọc một cái, bị người ta tính kế mà còn không biết.

Hắn đã giấu một luồng thần niệm trong nguyên thần của Đinh Hương, những gì Đinh Hương thấy, hắn đều có thể thấy.

“A, ta…” Tiểu Ngọc lập tức không cười nổi nữa.

“Thảm rồi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do Xiển Giáo làm, chính xác hơn là do gã đàn ông lạ mặt đó làm, dù sao hồn phách của Lưu Ngạn Xương cũng bị hắn bắt về Côn Luân Sơn rồi.” “Đinh Hương ghét ngươi như vậy, về chắc chắn sẽ thêm dầu thêm mắm, bây giờ Trầm Hương chắc chắn hận chết ngươi rồi.” “Giết Lưu Ngạn Xương, đổ tội cho chúng ta, ép Trầm Hương trở mặt thành thù với chúng ta, chẳng phải đã đạt được mục đích để chúng ta tự tương tàn rồi sao?” Hạo Thiên Khuyển có chút hả hê.

Lão hồ ly đau lòng ôm lấy cháu gái, con đường giữa cháu gái và Trầm Hương thật là gập ghềnh.

Nhưng trải qua thêm một chút cũng tốt, đợi Trầm Hương biết được sự thật, chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy với Tiểu Ngọc, sẽ càng

đối xử tốt với Tiểu Ngọc hơn.

"Gieo rắc ly gián, vu oan giá họa sao?

Tốt lắm, ta cũng đang định làm vậy.

Phe Tây Phương Giáo, các ngươi tự mình đâm đầu vào, vậy thì đừng trách ta." Dương Tiễn nhếch mép cười lạnh.

Chắc chắn chỉ là một phe của Tây Phương Giáo, nếu là toàn bộ Linh Sơn, thì các đệ tử Tiệt Giáo cũng sẽ biết và chắc chắn sẽ báo cho hắn.

Vân Hải Tiên Môn, không chịu ra mặt phải không?

Vậy thì gánh tội thay đi.

"Tạm thời cứ mặc kệ, cho ta mượn Huyết Minh Chung dùng một lát, ngươi ở đây tiếp tục tu luyện." Dương Tiễn sắp xếp xong, mang theo Huyết Minh Chung rời đi.

Hắn đến thần đình Nhân tộc một chuyến, tìm Khai Dương Tinh Thần lấy pháp bảo.

Chương 647

Ngay từ ngàn năm trước, hắn đã bảo Khai Minh Tiên Quân phỏng tạo pháp bảo Ngũ Sắc Tháp của Nhân Giác.

Lấy được Ngũ Sắc Tháp, Dương Tiễn lại đến Tiệt Giáo một chuyến, bảo Tiệt Giáo giúp La Tuyên truyền tin tức, dụ một con chó hoang của phe Tây Phương Giáo ra, dụ đến Lưu Quang Đảo ở Nam Hải.

Sau đó, Dương Tiễn đến Phượng tộc, nhờ Lục trưởng lão Ngũ Thải Thần Hoàng của Phượng tộc giúp đỡ.

Vị này cũng chơi hệ ngũ hành, cầm Ngũ Sắc Tháp là đủ để giả thật lẫn lộn.

Còn hắn có thể giả dạng Địa Minh.

Bản thể của Địa Minh là Huyết Ảnh Đề Hồn Thú, chuyên chơi hệ huyết, vừa hay hắn đã tham ngộ Huyết chi pháp tắc, cũng đã nghiên cứu ra thần thông Huyết Ảnh Phân Thân.

Cộng thêm Huyết Minh Chung, có thể giả mạo bản mệnh thần thông Đề Hồn Thuật của Địa Minh.

Không chịu ra mặt phải không, vậy thì gánh tội thay cho ta, đắc tội với tất cả các thế lực, bị các thế lực truy nã, không ra thì đừng bao giờ ra nữa.

Các thế lực treo thưởng truy nã, những tán tu đó nhất định sẽ điên cuồng, tìm kiếm khắp Hồng Hoang, cơ hội tìm thấy Vân Hải Tiên Môn sẽ lớn hơn.

Tìm được hay không là một chuyện, nhưng Xiển Giáo chắc chắn sẽ hoảng sợ.

Một khi bị phát hiện Vân Hải Tiên Môn có cấu kết với Xiển Giáo, Xiển Giáo cũng sẽ bị các thế lực vây công.

Làm vậy còn có thể tẩy trắng thêm cho Dương Thiền, chứng thực rằng Dương Thiền chính là bị Vân Hải Tiên Môn tính kế, Vân Hải Tiên Môn thật sự tồn tại.

Trốn không ra mặt phải không, ta vẫn có cách chứng thực Vân Hải Tiên Môn thật sự tồn tại.

Lợi dụng thân phận của các ngươi để làm những việc ta muốn làm, ngoan ngoãn làm kẻ gánh tội đi!

Mấy ngày trước, phụ thân báo mộng cho hắn, ba trăm năm sau sẽ phát động Ma Đạo lượng kiếp.

Tốt lắm, hắn sẽ lợi dụng thân phận của Vân Hải Tiên Môn để chuẩn bị cho Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm.

Lượng kiếp không phải nói phát động là phát động được, cần có khế cơ, hay nói cách khác là cần thỏa mãn một điều kiện đặc định nào đó.

Như Phong Thần lượng kiếp, do Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo sát lục quá nặng mà bùng nổ; Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không xuất thế, bánh xe lượng kiếp bắt đầu chuyển động.

Phụ thân nói còn ba trăm năm nữa là có thể luyện hóa Nhược Thủy trong Ma Uyên thành của mình, dẫn dắt Tiên Thiên Ma tộc giáng lâm, nhưng khế cơ để phát động lượng kiếp là gì, phụ thân cũng không biết, chỉ có một loại dự cảm, chỉ còn thiếu một chút nữa, sắp rồi.

Chuyện này Như Lai biết, không, Như Lai chỉ biết một nửa.

Khế cơ phát động lượng kiếp chính là mười bảy viên xá lợi tử đều xuất hiện.

Hiện tại đã xuất hiện mười bốn viên, Nhiên Đăng là một viên, viên Vô Cốt Xá Lợi bí ẩn nhất chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được, còn thiếu một viên.

Nhiên Đăng nhập kiếp hoàn toàn là bị Lý Tịnh hại.

Nhân quả thứ này, không nhìn thấy không sờ được, nhưng lại thật sự tồn tại.

Lý Tịnh mang theo ba đứa con trai ép chết Ân Thập Nương, phần nhân quả này không nhỏ.

Nếu Ân Thập Nương chết, thì cũng thôi, một cái chết là nhân quả tiêu tan.

Nhưng Ân Thập Nương lại không chết, phần nhân quả này liền không thể tiêu tan.

Mà Nhiên Đăng vì tham lam Càn Khôn Xích, thu Lý Tịnh làm đệ tử thân truyền, đại bộ phận nhân quả đã chuyển sang người Nhiên Đăng.

Thu Lý Tịnh làm đồ đệ là nhân, viên tịch tọa hóa thành xá lợi tử, chính là Nhiên Đăng trả lại phần nhân quả này.

Đúng là cái hố trời!

Còn có Văn Thù, Phổ Hiền và Thái Ất Chân Nhân đã thu ba đứa con nhà Lý Tịnh làm đồ đệ, đều dính phải phần nhân quả này, đều sẽ nhập kiếp.

Dù sao ba đứa con nhà họ Lý trở nên máu lạnh vô tình, ép chết mẹ ruột, không thể thiếu sự dạy dỗ của sư phụ chúng.

Trong chuyện này, Thái Ất Chân Nhân rất vô tội, đã không ít lần khuyên Na Tra hiếu thảo với mẹ, nhưng Na Tra lúc đó đã bị Nguyên Thủy Thánh Nhân, Nam Cực Tiên Ông và những người khác tẩy não, căn bản không nghe lọt tai.

Ân Thập Nương trở về, có lẽ sẽ không tìm Thái Ất Chân Nhân thanh toán nhân quả, nhưng Văn Thù và Phổ Hiền chắc chắn không thoát được.

Sự thật chứng minh, tâm tồn thiện niệm, cứu người khác, đôi khi cũng có thể cứu chính mình, vẫn là nên lương thiện một chút.

Mà Như Lai chỉ biết một nửa, chỉ biết mười bảy viên xá lợi tử là mấu chốt để hóa giải Ma Đạo lượng kiếp, chứ không biết mười bảy viên xá lợi tử cũng là khế cơ để phát động Ma Đạo lượng kiếp.

Nhân quả tuần hoàn, một cái nhấc tay, một cái cúi đầu, đều có định số.

Như Lai sợ hãi Ma Đạo lượng kiếp, muốn dùng mười bảy viên xá lợi tử để chiếm thế chủ động và tiên cơ, nhưng lại cũng chính tay mình kích nổ Ma Đạo lượng kiếp.

Ngày hôm đó, Dương Tiễn và Ngũ Thải Thần Hoàng đến Lưu Quang Đảo ở Nam Hải.

Dương Tiễn biến thành dáng vẻ của Địa Minh Huyết Ảnh Đạo Nhân, Ngũ Thải Thần Hoàng biến thành dáng vẻ của Nhân Giác Ngũ Sắc Đạo Nhân.

Cùng lúc đó, ở Linh Sơn, La Tuyên cố tình lén lén lút lút, và cố ý để Kim Liên Tôn Giả trong Ngũ Liên Tôn Giả phát hiện.

La Tuyên lén lút rời khỏi Linh Sơn, quả nhiên Kim Liên Tôn Giả đã bị dụ ra ngoài, lặng lẽ đi theo sau giám sát.

La Tuyên đi một mạch đến Lưu Quang Đảo, Kim Liên Tôn Giả cũng theo đến.

Sau đó Kim Liên Tôn Giả vạch đen đầy đầu, còn tưởng có phát hiện gì trọng đại, hóa ra La Tuyên chỉ đến tìm bảo vật.

Chỉ thấy La Tuyên giải khai trận pháp dùng để che giấu bảo vật, tức thì một luồng tiên thiên linh khí tinh thuần đến cực điểm lan tỏa ra.

"Không ngờ lại là Tiên Thiên Thượng phẩm linh căn Ngọc Thanh Tiên Lan, thảo nào ngươi lén lén lút lút.

Ngọc Thanh Tiên Lan có tổng cộng tám cánh hoa, ngươi cũng dùng không hết, ngươi thấy có phần, ta muốn hai cánh." Nhìn thấy là Ngọc Thanh Tiên Lan, Kim Liên Tôn Giả lập tức không kìm được, hiện thân đòi hỏi.

Thứ này quý giá lắm, hiệu quả tương tự Bồ Đề Tử, giúp linh đài thanh minh, nâng cao ngộ tính.

Tuy hiệu quả không bằng Bồ Đề Tử, nhưng cũng là bảo bối hiếm có.

Đặc biệt đối với những Chuẩn Thánh đỉnh phong như họ, bảo bối nâng cao ngộ tính là cần thiết nhất.

Ngọc Thanh Tiên Lan, còn gọi là Bát Biện Tiên Lan, có tổng cộng tám cánh hoa, trong suốt như ngọc, không nhiễm một hạt bụi, tinh hoa đều nằm ở tám cánh hoa đó.

"Ngươi nghĩ hay thật, để bồi dưỡng Ngọc Thanh Tiên Lan, ta đã hao tốn không biết bao nhiêu tài nguyên, khó khăn lắm mới đợi được nó trưởng thành, ngươi mở miệng đã đòi hai cánh." "Một mình ta dùng không hết, nhưng Tiệt Giáo ta có nhiều sư huynh đệ như vậy, còn không đủ dùng nữa là." La Tuyên lườm Kim Liên Tôn Giả một cái.

Ngọc Thanh Tiên Lan này là của Phượng tộc, Dương Tiễn mượn để diễn kịch.

"Đừng mà, một cánh thôi, ta lấy thứ khác đổi." Kim Liên Tôn Giả

mắt đầy khao khát, nhưng cũng không muốn động thủ với La Tuyên, chủ yếu là đánh không lại.

Ngũ Liên Tôn Giả của họ mạnh nhất là hợp kích trận pháp, sức chiến đấu đơn lẻ không mạnh.

Mà La Tuyên có Tử Vi Thiên Hỏa gia trì, sức chiến đấu đơn lẻ cực mạnh, đấu tay đôi hắn chắc chắn không đánh lại La Tuyên.

"Được, thấy ngươi cũng có thành ý, ngươi nói trước xem lấy gì đổi." La Tuyên cố tình mặc cả với Kim Liên Tôn Giả để thu hút sự chú ý của hắn.

Hai người đang mặc cả, đột nhiên, cả hai đều kinh hô một tiếng: "Cẩn thận." Theo góc nhìn của Kim Liên Tôn Giả, một bóng huyết ảnh với tốc độ cực nhanh từ phía sau đánh lén La Tuyên.

Theo góc nhìn của La Tuyên, thì là một bóng ngũ sắc từ phía sau đánh lén Kim Liên Tôn Giả.

Chương 648

Hai người không kịp phòng bị, chỉ kịp thúc giục pháp bảo phòng ngự, nhưng pháp bảo còn chưa kịp khởi động hoàn toàn đã bị đánh bay ra ngoài, cả hai đều bị trọng thương.

"Kiệt kiệt, hai tên phế vật, bảo vật tốt như Ngọc Thanh Tiên Lan mà các ngươi cũng dám mơ tưởng sao?

Giết." Dương Tiễn biến thành Địa Minh, bắt chước giọng điệu của Địa Minh, phát ra một tràng cười quái dị.

"Như vậy không tốt lắm đâu?" Ngũ Thải Thần Hoàng biến thành Nhân Giác, có chút do dự.

"Có gì không tốt, dù sao bọn họ cũng không phải đệ tử Xiển Giáo, chết thì chết, sau này còn bớt được chút phiền phức." Địa Minh thờ ơ nói.

"Ngươi, các ngươi là ai, có quan hệ gì với Xiển Giáo?" Kim Liên Tôn Giả sắc mặt ngưng trọng, nghĩ cách kéo dài thời gian tìm cơ hội trốn thoát.

"Ngay cả bản tọa cũng không nhận ra, ngươi tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong thế nào vậy?" Địa Minh cười tà, mở miệng dùng Huyết Minh Chung phát ra một tiếng kêu chói tai.

Sóng âm truyền ra, Kim Liên Tôn Giả cảm thấy máu trong cơ thể không kiểm soát được, nguyên thần chấn động.

Giây tiếp theo, huyết quang quanh thân Địa Minh bùng phát, vô số huyết ảnh phân thân bắn ra, lao về phía Kim Liên Tôn Giả.

"Huyết Ảnh Phân Thân, ngươi là Huyết Ảnh Đạo Nhân." Kim Liên Tôn Giả lúc này đã nhận ra.

Huyết Ảnh Đạo Nhân trong ba ngàn khách trần ở Tử Tiêu Cung có danh tiếng không nhỏ, Huyết Ảnh Phân Thân chính là tuyệt kỹ thành danh của hắn.

"Cẩn thận." La Tuyên há miệng phun ra Tử Vi Thiên Hỏa để chống lại Huyết Ảnh Phân Thân, gọi Kim Liên Tôn Giả mau chạy.

Nhưng vừa quay người, đã thấy một tòa thần tháp tỏa ra ngũ sắc thần quang lao về phía họ.

Dưới tình huống La Tuyên cố tình nương tay, cả hai đều bị đâm bay, thương càng thêm thương.

"Ngũ Sắc Tháp, ngươi là Ngũ Sắc Đạo Nhân." Kim Liên Tôn Giả lại nhận ra, sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm.

Hai lão quái vật, cùng thế hệ với giáo chủ, sao họ có thể đánh lại được.

"Hai vị tiền bối, chúng ta ngày trước không oán, ngày nay không thù, Ngọc Thanh Tiên Lan chúng ta không cần nữa, xin hãy tha cho chúng ta một con đường sống." Đánh không lại thì cầu xin tha mạng.

"Hừ, ngươi đã nhận ra thân phận của chúng ta, thì không thể để các ngươi sống sót." Địa Minh hừ lạnh, lại phát động tấn công sóng âm và Huyết Ảnh Phân Thân.

Nhân Giác cũng điên cuồng thúc giục Ngũ Sắc Tháp trấn áp hai người.

"Cùng bọn chúng liều mạng." La Tuyên toàn lực thúc giục Tử Vi Thiên Hỏa, thứ này rất khắc chế Huyết Ảnh Phân Thân.

Tuy nhiên, nói là liều mạng, nhưng La Tuyên dùng Tử Vi Thiên Hỏa đốt ra một lối thoát, rồi chạy mất.

Kim Liên Tôn Giả suýt nữa tức đến chửi mẹ, ngươi chạy rồi, ta

phải làm sao?

Ban đầu hắn còn nghĩ, sức chiến đấu của La Tuyên cũng rất mạnh, tuy không đánh lại hai lão già này nhưng nói không chừng có thể chạy thoát.

Kết quả là tên chó La Tuyên này bỏ rơi hắn, một mình chạy thoát.

Với sức chiến đấu của hắn, đối mặt với loại lão quái vật này, ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Nhân Giác dùng Ngũ Sắc Tháp giam cầm Kim Liên Tôn Giả, còn Địa Minh thì đi truy sát La Tuyên.

Kim Liên Tôn Giả thấy chỉ còn lại Nhân Giác, lại nhen nhóm hy vọng, liều mạng muốn phá vỡ phong ấn của Ngũ Sắc Tháp để trốn thoát.

Tuy nhiên pháp bảo của hắn không tính là quá lợi hại, mà Ngũ Hành chi lực ngũ hành tương sinh, sinh sôi không ngừng, năng lực phong ấn là lợi hại nhất, hắn hoàn toàn không lay chuyển được.

Hy vọng vừa nhen nhóm đã lập tức tan vỡ.

Nhưng đúng lúc này, La Tuyên lại chạy về, nhục thân đã bị đánh nổ, chỉ còn lại nguyên thần, nguyên thần cũng bị thương không nhẹ.

"Cùng ra tay." La Tuyên hét lớn một tiếng.

Kim Liên Tôn Giả vội vàng phát động một đòn mạnh nhất, phối hợp với La Tuyên trong ngoài giáp công, cuối cùng cũng phá vỡ được phong ấn của Ngũ Sắc Tháp.

"Mau chạy." La Tuyên hét lớn.

Kim Liên Tôn Giả lần này không làm kẻ tệ bạc, mang theo nguyên thần của La Tuyên vội vàng chạy về phía tây.

Theo hắn thấy, nếu không phải La Tuyên chạy về cứu hắn, hôm

nay hắn chắc chắn chết không nghi ngờ.

Nhưng hắn không phát hiện khóe miệng La Tuyên nhếch lên.

Để diễn vở kịch này, cái giá hắn phải trả không nhỏ, hy sinh nhục thân, còn làm bị thương cả nguyên thần của mình.

Nhưng không sao, Dương Tiễn đã cho hắn một ít Tam Quang Thần Thủy, vấn đề không lớn.

Hai người chạy phía trước, Địa Minh và Nhân Giác đuổi theo phía sau.

Kim Liên Tôn Giả cũng liều mạng, một khi bị đuổi kịp, họ không thể có cơ hội trốn thoát lần nữa.

Để sống sót, Kim Liên Tôn Giả đã ném cả pháp bảo ra tự bạo, chỉ để tranh thủ thêm một chút thời gian chạy trốn.

Ngay lúc sắp bị đuổi kịp, cuối cùng họ cũng chạy về đến địa giới Linh Sơn, Địa Minh và Nhân Giác đành phải rút lui.

"Sống rồi." Kim Liên Tôn Giả thở phào nhẹ nhõm sau kiếp nạn.

"Khốn kiếp, mau về Linh Sơn, tìm người đi truy kích hai lão bất tử đó." La Tuyên ra vẻ không nuốt trôi được cục tức này.

"Được." Kim Liên Tôn Giả gật đầu, phản ứng này mới đúng chứ.

Ngọc Thanh Tiên Lan bị cướp, còn bị đánh nổ nhục thân, nguyên thần trọng thương, có thể nuốt trôi được cục tức này mới lạ.

Ở một nơi khác, Địa Minh và Nhân Giác rút về Lưu Quang Đảo, thu lấy Ngọc Thanh Tiên Lan, sau đó gỡ bỏ lớp ngụy trang, nhìn nhau cười.

Ngũ Thải Thần Hoàng quay về Bất Tử Hỏa Sơn, Dương Tiễn quay về Huyết Hải.

“Hai ngươi đến Côn Luân Sơn theo dõi đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn rất có thể sẽ phái người đi hỏi Nhân Giác và Địa Minh, nói không chừng có thể tìm thấy Vân Hải Tiên Môn.” Dương Tiễn căn dặn Hạo Thiên Khuyển và Điêu Nhi, hai người tuy tu vi thấp, nhưng giỏi nhất là ẩn nấp và truy tung.

“Ngươi đã làm gì vậy?” Tiểu Ngọc tò mò hỏi.

Dương Tiễn cũng không giấu giếm.

Tiểu Ngọc nghe mà ngây người, còn có thể chơi như vậy sao?

Thảo nào trước đây Dương Tiễn bảo nàng nghiên cứu thần thông Huyết Ảnh Phân Thân.

Nàng và Cổ Điêu sư tôn đã tốn rất nhiều công sức mới nghiên cứu ra, sau đó Dương Tiễn bảo nàng dạy cho hắn.

Hóa ra là để ngụy trang thành Huyết Ảnh Đạo Nhân.

Để vu oan giá họa cho Ngũ Sắc Đạo Nhân Nhân Giác, Dương Tiễn còn xuống tay rất mạnh, phỏng chế một kiện Ngũ Sắc Tháp.

Bên Linh Sơn.

Chư Phật nhìn thấy bộ dạng thảm hại của La Tuyên và Kim Liên Tôn Giả, nghe xong lời kể của hai người, liền nổi trận lôi đình.

“Gan lớn thật, hai lão già bị thời đại vứt bỏ mà dám ra tay hạ sát Thượng Phật của Linh Sơn ta.” “Trước đây Thiên Đình truyền tin tức, Dương Tiễn nói Xiển Giáo cấu kết với Vân Hải Tiên Môn, Vân Hải Tiên Môn có Huyền Hoàng Tam Thừa, Nhân Giác và Địa Minh chính là Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân.

Chương 649

Xiển Giáo có phải nên cho một lời giải thích không, Xiển Giáo các ngươi có ý gì?" Di Lặc tức giận nhìn về phía Nhiên Đăng.

"Còn có chuyện này, Xiển Giáo các ngươi có ý gì?

Hãm hại một phe của Tây Phương Giáo và một phe của Tiệt Giáo chúng ta, làm suy yếu hai giáo chúng ta, để phe Xiển Giáo các ngươi cướp lấy Linh Sơn phải không?" La Tuyên tức giận trừng mắt nhìn Nhiên Đăng, vẻ ngoài phẫn nộ, thực chất là gieo rắc ly gián.

"Đừng nghe Dương Tiễn nói bậy, Xiển Giáo chúng ta căn bản không biết Vân Hải Tiên Môn." Nhiên Đăng vội vàng phủi sạch quan hệ.

"Nói bậy!

Tên Địa Minh đó chính miệng nói 'dù sao chúng ta cũng không phải môn nhân Xiển Giáo, giết thì giết, sau này còn bớt được chút phiền phức', ngươi còn dám nói Vân Hải Tiên Môn không có quan hệ gì với Xiển Giáo các ngươi sao?" "Ta thấy La Tuyên nói không sai, Xiển Giáo các ngươi chính là muốn lợi dụng Vân Hải Tiên Môn để làm suy yếu phe Tây Phương Giáo và phe Tiệt Giáo, để phe Xiển Giáo các ngươi cướp quyền chưởng khống Linh Sơn." Kim Liên Tôn Giả giận dữ nói.

La Tuyên thầm cho Kim Liên Tôn Giả một like, quả thật chính là cái loa của hắn, không cần hắn phải nói.

"Hừ, Thiên Ngọc Đạo Quân ở Côn Luân Sơn là sao?

Ta đã đích thân nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi hắn là Thiên Tích.

Ta nhớ Dương Tiễn nói về Huyền Hoàng Tam Thừa, chính là Nhân Giác, Địa Minh và Thiên Tích." Địa Tạng hừ lạnh.

Khi đó Nguyên Thủy Thiên Tôn giới thiệu Thiên Tích là bạn cũ của Nguyên Thủy Thánh Nhân, vào thời Vu Yêu lượng kiếp, quan hệ cực tốt.

Trước khi Nguyên Thủy Thánh Nhân rời khỏi Hồng Hoang, không yên tâm về Xiển Giáo, nên đã mời Thiên Tích đến trấn giữ.

"Đừng nghe Dương Tiễn nói bậy, Thiên Ngọc Đạo Quân không thích tranh đấu, nên đổi tên thành Thiên Tích, ẩn cư ở hải ngoại thanh tu.

Dương Tiễn chắc chắn biết Thiên Tích và giáo chủ của ta quan hệ thân thiết, nên đã lấy danh nghĩa của Thiên Tích để bịa ra một Huyền Hoàng Tam Thừa." "Không sai, trước Phong Thần lượng kiếp, dường như quả thực có một Vân Hải Tiên Môn.

Nhưng cuối Phong Thần lượng kiếp, Đạo Tổ cùng Ma Tổ và Tai Ách Ma Thần đại chiến ở Nam Hải, dư chấn đã đánh nát Vân Hải Tiên Môn, từ đó không còn Vân Hải Tiên Môn nữa." "Dương Tiễn biết rõ điều này, nên cố tình dùng Vân Hải Tiên Môn để bịa chuyện, cốt là để không có đối chứng." Văn Thù và Phổ Hiền vội vàng lên tiếng biện hộ.

"Không tin, các ngươi đi hỏi Thiên Tích xem, hắn có quen biết Vân Hải Tiên Môn không, có quen biết cái gọi là Nhân Giác và Địa Minh không?" "Dương Tiễn chỉ hận không thể giết chết chúng ta, lời của hắn mà các ngươi cũng tin sao?

Các ngươi ai đã từng nghe nói Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân đổi tên thành Nhân Giác và Địa Minh?

Chẳng phải đều là do Dương Tiễn nói sao?" "Xiển Giáo chúng ta

căn bản không quen biết Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân.

Hơn nữa, các ngươi chắc chắn người ra tay với các ngươi là Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân không?" Nhiên Đăng vô cùng nghi ngờ.

Nhân Giác và Địa Minh không phải đang trốn trong Vân Hải Tiên Môn sao, sao lại ra ngoài, còn hạ sát thủ với La Tuyên và Kim Liên Tôn Giả.

"Hừ, Thiên Tích đó là người của các ngươi, chúng ta đi hỏi, hắn đương nhiên sẽ không nhận.

Các ngươi nói Dương Tiễn nói dối, vậy các ngươi chứng minh thế nào lời Dương Tiễn nói là giả?" La Tuyên hừ lạnh.

"Không sai, Ngũ Sắc Tháp, Huyết Ảnh Phân Thân, Đề Hồn Thuật, những thứ này ngoài Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân ra, còn ai có, ai biết?" Kim Liên Tôn Giả tiếp lời.

"Xiển Giáo ta thật sự không quen biết hai người này, nói không chừng là do Dương Tiễn chỉ đạo để hãm hại Xiển Giáo ta." Văn Thù cố gắng biện minh.

"Với danh tiếng của Xiển Giáo các ngươi, ta thà tin Dương Tiễn hơn.

Đừng để ta tìm thấy bằng chứng, nếu không, Tiệt Giáo ta nhất định sẽ san bằng Côn Luân Sơn." "Tiệt Giáo nghe lệnh, hạ lệnh truy sát Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân, ta muốn bọn chúng chết." La Tuyên căm hận hạ lệnh xong, liền quay về đạo trường bế quan chữa thương.

Đại sư huynh sau khi thành Thánh vẫn luôn bế quan, giao Linh Sơn cho Nhiên Đăng phụ trách, giao đệ tử Tiệt Giáo cho hắn lãnh đạo.

"Đại sư huynh, nhị sư huynh, xin hãy báo thù cho ta." Kim Liên

Tôn Giả cũng không nuốt trôi được cục tức này, nhìn về phía Di Lặc và Địa Tạng.

"Phát lệnh truy nã treo thưởng, dám hại Thượng Phật của Phật môn ta, nhất định phải giết gà dọa khỉ." Di Lặc trực tiếp vượt qua Nhiên Đăng hạ lệnh.

"Các ngươi không thể chứng minh Thiên Tích đó không liên quan đến Vân Hải Tiên Môn, ta cũng tin Dương Tiễn hơn.

Ta đề nghị tạm thời đưa Thiên Tích đến Linh Sơn." Địa Tạng tức giận lên tiếng.

Trực giác mách bảo hắn, lời Dương Tiễn nói là thật, Xiển Giáo đang nói dối, mưu đồ rất lớn.

"Không thể nào, Thiên Tích là khách quý của Xiển Giáo ta, người ta đến Xiển Giáo giúp đỡ, Xiển Giáo ta lại để người ta đến Linh Sơn bị giam cầm, ra thể thống gì?" "Ngươi nghe xem yêu cầu này có hợp lý không?" Nhiên Đăng nhíu chặt mày.

"Ta mặc kệ ngươi, Kim Liên Tôn Giả suýt nữa bị giết, nếu trong sạch, các ngươi sợ cái gì?" Địa Tạng không quan tâm, hắn rất coi trọng tình nghĩa huynh đệ.

"Lại không phải Thiên Tích ra tay, dựa vào đâu mà giam cầm Thiên Tích?" Đừng có bắt nạt người quá đáng." Nhiên Đăng vốn tính tình tốt, cũng bị yêu cầu vô lý này của Địa Tạng làm cho tức giận.

Hai bên không ai nhượng bộ, gươm súng sẵn sàng, suýt nữa đánh nhau.

"Ây ây, Ma Đạo lượng kiếp sắp đến, lúc này nội bộ lục đục ra thể thống gì.

Mọi người lùi một bước, Thiên Tích không cần đưa đến Linh Sơn giam cầm, nhưng Xiển Giáo phải đảm bảo Thiên Tích ở lại Côn Luân

Sơn.” “Nếu tra ra Thiên Tích có quan hệ với Vân Hải Tiên Môn, chúng ta đến Côn Luân Sơn bắt người là được.

Đến lúc đó nếu người không ở đó, đều do Xiển Giáo chịu trách nhiệm.” Ô Vân Tiên của Tiệt Giáo đứng ra khuyên giải.

“Cũng được.” Địa Tạng suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Đến lúc đó người không ở đó, chính là Xiển Giáo bao che, sẽ có cớ để đuổi Xiển Giáo ra khỏi Linh Sơn.

Mà bên Xiển Giáo, cũng không có lý do gì để từ chối nữa.

Ngày hôm đó, Hồng Hoang chấn động, Linh Sơn và Tiệt Giáo đồng thời phát lệnh truy nã treo thưởng, truy sát Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân.

Sinh linh Hồng Hoang đều có thể cung cấp tin tức, một khi tin tức là thật, đều có thưởng lớn.

Tài nguyên tu luyện khó kiếm, mà làm việc này, hệ số nguy hiểm lại rất thấp, không cần phải tranh sống tranh chết, rất nhiều tán tu động lòng, tìm kiếm khắp Hồng Hoang.

Thiên Đình.

“Nương nương, xem ra lúc đầu Nhị Lang chân quân nói quả thực là thật, Vân Hải Tiên Môn, Huyền Hoàng Tam Thừa quả thực tồn tại.” “Chúng ta đã công khai ra bên ngoài rằng Tam Thánh Mẫu bị Vân Hải Tiên Môn tính kế, cũng đã công khai tin tức về Vân Hải Tiên Môn.

Thiên Đình bây giờ nếu không phát lệnh truy nã treo thưởng, dường như không hợp lý.” Thái Bạch Kim Tinh nói.

Nam Cực Tiên Ông trước đó bị Vương Mẫu gài bẫy thảm hại, tức giận chạy về Côn Luân Sơn, hiện tại không có ở đây.

Vân Trung Tử thì có, nhưng hắn chỉ là một vai nhỏ, lúc này cũng

không dám đứng ra phản bác.

Chủ yếu là bây giờ phản bác có chút quá rõ ràng, lại không liên quan đến chuyện của Xiển Giáo, tại sao phải phản bác.

Cứ như vậy, Thiên Đình cũng bị ép phải theo sau phát lệnh truy nã treo thưởng.

Hồng Hoang xôn xao, Vân Hải Tiên Môn này rốt cuộc có lai lịch gì, còn Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân đó rốt cuộc đã làm gì mà khiến ba thế lực lớn phát lệnh truy nã treo thưởng.

Bên Nữ Nhi Quốc, Trầm Hương và bọn họ nhận được tin tức, cũng không khỏi nghi ngờ mục đích của Dương Tiễn.

"Nương, người rốt cuộc có phải bị tính kế không?" Trầm Hương nhìn Dương Thiền.

"Phải, là Bách Hoa tiên tử xúi giục ta động phàm tâm.

Cậu con đã tra ra, Bách Hoa tiên tử có dan díu với Nhân Giác, tức là Ngũ Sắc Đạo Nhân, hai người còn có một đứa con trai." "Cậu con lúc đó không bắt được Nhân Giác, để hắn chạy thoát, nên đã bắt Bách Hoa tiên tử, muốn ép Nhân Giác ra mặt." Dương Thiền khẳng định gật đầu.

"Chuyện này ta có thể làm chứng.

Nhân Giác và Bách Hoa tiên tử quả thực có dan díu.

Chương 650

Lúc đó Dương Tiễn ép ta bắt Bách Hoa tiên tử, sau đó Dương Tiễn cố tình tiết lộ tin tức ra ngoài." "Không bao lâu sau, tên Nhân Giác đó liền đến Tích Lôi Sơn cứu Bách Hoa tiên tử, lão Ngưu ta còn bị tên đó đánh bị thương." "Dương Tiễn và hắn khổ chiến hồi lâu, Dương Tiễn mới chiếm được thế thượng phong, đuổi theo tên đó về phía Nam Hải, chuyện sau đó Khai Minh Tiên Quân biết." "Tên đó chạy đến Nam Hải tìm Địa Minh, tức là Huyết Ảnh Đạo Nhân.

Hai người liên thủ, ép lui Dương Tiễn." "Ta quả thực đã nghe nói, Vân Hải Tiên Môn có một Huyền Hoàng Tam Thừa, chính là Thiên Tích, Địa Minh, Nhân Giác, Thiên Địa Nhân tam thừa." "Chuyện này thật giả không biết, nhưng Ngũ Sắc Đạo Nhân có dan díu với Bách Hoa tiên tử là có thể xác định." Ngưu Ma Vương lên tiếng.

Vốn dĩ hắn định chơi trò điệp viên hai mang, ăn cả hai đầu Xiển Giáo và Dương Tiễn.

Nhưng Xiển Giáo quá đáng, tính kế cả Quy Nhất Giáo của họ, vậy thì đừng trách hắn toàn lực giúp đỡ Dương Tiễn.

"Hừ, thù chúng ta tự báo, chuyện này không quan trọng.

Dương Tiễn và Tiểu Ngọc hại chết chú Lưu, đó cũng là sự thật, họ cũng là kẻ thù của chúng ta." Ngao Xuân nói.

"Hê, có tin tức rồi, có người bắt Ma Gia Tứ Tướng, muốn dùng Tử Kim Hoa Hồ Điêu để đổi.

Dương Tiễn và bọn họ đã ra khỏi Địa Phủ, hiện đang ở Huyết Hải." Hồng Hài Nhi đi vào.

"Bắt Ma Gia Tứ Tướng?

Ai làm?" Trầm Hương nhíu mày, họ muốn ép Dương Tiễn ra khỏi Địa Phủ, liền có người giúp họ ép Dương Tiễn ra, không đúng, mười phần thì có đến mười hai phần là không đúng.

"Ai biết được, hồi Phong Thần lượng kiếp, Tử Kim Hoa Hồ Điêu cắn chết không ít người, có lẽ là thấy Dương Tiễn bây giờ sa cơ, muốn tìm Tử Kim Hoa Hồ Điêu báo thù." Ngưu Ma Vương nói.

"Nhưng cũng quá trùng hợp." Trầm Hương vẫn nghi ngờ.

"Mặc kệ hắn, chúng ta có thể báo thù là được, đi, chúng ta đến Huyết Hải." Ngao Xuân nóng lòng không đợi được, không thể nhịn thêm một chút nào nữa.

Trước hết giết chết Dương Tiễn rồi nói, một đám người hùng hổ kéo về phía Huyết Hải.

Ở một nơi khác, tại Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, mây đen giăng kín.

Văn Thù lặng lẽ quay về báo cáo tình hình.

"Rốt cuộc là chuyện gì, Nhân Giác và Địa Minh không phải đang ở Vân Hải Tiên Môn sao, sao lại chạy ra ngoài, còn đi giết La Tuyên và Kim Liên Tôn Giả." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày.

Hắn đã dặn dò rõ ràng hai người, không có lệnh của hắn thì không được ra ngoài.

Chẳng lẽ hai người không kìm được tính tình, lén lút ra ngoài rồi.

"Nghe nói là để tranh đoạt Ngọc Thanh Tiên Lan, ở Nam Hải.

Có thể Địa Minh và Nhân Giác đã sớm phát hiện ra Ngọc Thanh Tiên Lan, chỉ đợi nó trưởng thành để hái, không ngờ La Tuyên cũng phát hiện ra." "Hai bên đụng nhau, thân phận của Nhân Giác và Địa Minh bị nhận ra, đành phải giết người diệt khẩu, nên đã ra tay." Văn

Thù suy đoán.

“Hừ, hai tên ngu xuẩn, vì một chút lợi nhỏ mà không màng đến đại kế của Xiển Giáo.” “Ra tay thì ra tay, còn để người ta chạy thoát.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến sắp nổ tung.

Những người khác nhìn nhau, Ngọc Thanh Tiên Lan là lợi nhỏ?

Lợi nhỏ như vậy xin hãy cho chúng tôi thêm một chút.

“Ta cảm thấy không đúng lắm, với thực lực của Địa Minh và Nhân Giác, làm sao có thể để Kim Liên Tôn Giả và La Tuyên chạy thoát.

Đặc biệt là tốc độ của Địa Minh không hề chậm, mà Kim Liên Tôn Giả và La Tuyên đều không giỏi về tốc độ.” Thiên Tích nhíu mày.

Nghe Thiên Tích nói vậy, mọi người cũng sinh lòng nghi ngờ.

“Hay là ta đến Vân Hải Tiên Môn hỏi xem?” Nam Cực Tiên Ông có chút không kìm được.

“Ngươi không thể đi.

Nếu đây là một cái bẫy, ngươi vừa ra ngoài rất có thể sẽ bị theo dõi.

Nếu là một cái bẫy, nhất định là do tên nhóc Dương Tiễn làm.” “Tên nhóc Dương Tiễn không quen biết Thiên Tích, để Thiên Tích đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Được, ta về hỏi xem.” Thiên Tích gật đầu, hóa thành một luồng lưu quang rời đi.

Thiên Tích vô cùng cẩn thận, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nghĩ rất chu toàn, chỉ là không ngờ sự tồn tại của Thiên Tích đã bị Dương Tiễn biết được.

Dù Thiên Tích đã vô cùng cẩn thận, vẫn bị Hạo Thiên Khuyển và

Điêu Nhi đang ẩn nấp bên ngoài bám theo.

Hai người theo dấu Thiên Tích đến tận vùng biển sâu Nam Hải.

Điêu Nhi giỏi ẩn nấp hơn, đến gần hơn một chút, nhìn thấy Thiên Tích thi triển pháp quyết, mở ra một cánh cửa không gian rồi đi vào.

Hai người mừng rỡ, tra lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm thấy.

Hóa ra là giấu trong một không gian bí cảnh, thảo nào họ vẫn luôn không phát hiện ra.

Hai người phấn khích quay về Huyết Hải báo cáo cho Dương Tiễn.

"Chúng ta có phải chỉ cần công đánh tiêu diệt Vân Hải Tiên Môn là mọi chuyện sẽ kết thúc không?" Tiểu Ngọc mong đợi nhìn Dương Tiễn, nóng lòng muốn giải thích với Trầm Hương, sợ hiểu lầm ngày càng sâu, sẽ thật sự mất đi Trầm Hương.

"Cứ thế tiêu diệt họ, quá dễ dàng cho họ rồi.

Một đối tượng gánh tội tốt như vậy, phải để họ gánh thêm nhiều tội nữa." "Ngoài ra, chúng ta cần một bằng chứng để chứng thực Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn cấu kết.

Cuối cùng, những tội lỗi mà Vân Hải Tiên Môn gánh, đều sẽ chuyển sang đầu Xiển Giáo." "Tính kế muội muội ta, ý đồ trỗi dậy trở lại, ta sẽ khiến Xiển Giáo không còn cơ hội trỗi dậy nữa.

Còn ý nghĩa tồn tại của Đinh Hương là gì, chúng ta vẫn chưa rõ." "Thời cơ vẫn chưa đến, đã làm thì phải làm cho triệt để, triệt để dẫm Xiển Giáo xuống bụi trần." Dương Tiễn lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm.

Tiểu Ngọc lập tức xì hơi.

"Ngươi cũng đừng chỉ nghĩ đến Trầm Hương.

Cha mẹ ngươi vẫn còn trong tay Hoan Hỉ Phật.

Ngươi muốn đánh bại Hoan Hỉ Phật để cứu cha mẹ, cần một thời gian rất dài.

Ngươi có thể chờ, nhưng cha mẹ ngươi không chờ được." "Sao không đổi một lối suy nghĩ khác?

Chứng thực tội trạng của Xiển Giáo, bắt giữ môn nhân Xiển Giáo, chỉ cần bắt được Hoan Hỉ Phật, còn sợ hắn không thả cha mẹ ngươi ra sao?" Dương Tiễn nói.

Nghe những lời này, ánh sáng trong mắt Tiểu Ngọc lại bừng lên.

Nếu có thể cứu được cha mẹ, cũng có thể gả cho Trầm Hương, vậy thì quá hoàn hảo.

"Mấy ngày trước, cha ta báo mộng cho ta, ba trăm năm sau sẽ luyện hóa Nhược Thủy, dẫn dắt Tiên Thiên Ma tộc ra khỏi Ma Uyên, bảo ta giúp chuẩn bị, dẫn phát kiếp khí của Ma Đạo lượng kiếp, nuôi dưỡng lượng kiếp." "Dẫn phát kiếp khí cần có khế cơ.

Khế cơ của Vu Yêu lượng kiếp là Vu tộc và Yêu tộc tàn sát lẫn nhau, sau khi chết rất nhiều đã dẫn phát kiếp khí." "Phong Thần lượng kiếp là do Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo gây ra sát nghiệt lớn.

Khế cơ của Tây Du lượng kiếp là Tôn Ngộ Không xuất thế.

Khế cơ dẫn phát Ma Đạo lượng kiếp sẽ là gì, các ngươi giúp ta nghĩ xem." Dương Tiễn nói.

Nhiều người sức mạnh lớn, một đám người cùng suy nghĩ, vẫn tốt hơn một mình hắn suy nghĩ.

"Ma là hung tàn, chủ sát phạt.

Khế cơ của Ma Đạo lượng kiếp, mười phần thì đến chín phần cũng liên quan đến sát lục, có phải cũng cần đại khai sát giới, tạo ra nghiệp chướng huyết hà không?" Tiểu Ngọc nói.

Chương 651

“Có lý, Ma Đạo lượng kiếp là vì Phật môn mà khởi, vì Phật môn mà sinh, có phải là sát lục chư Phật không?” Mai Sơn Lão Lục nói.

“Chắc là không phải.

Ma Đạo lượng kiếp là cuộc tranh đấu giữa Phật và Ma, giống như Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc và Yêu tộc tranh đấu.

Đơn phương sát lục Phật môn, không hợp logic.” “Hơn nữa, Tiên Thiên Ma tộc còn chưa xuất hiện, ai đi sát lục người trong Phật môn?

Ta đi sao?

Nhưng ta không phải Ma.” Dương Tiễn lắc đầu.

Ngay lúc mấy người đang thảo luận, Trầm Hương và bọn họ đã xông đến.

“Dương Tiễn, trả mạng cha ta đây.” Trầm Hương một nhát rìu chém thẳng tới.

Dương Tiễn giơ Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh tan nhát rìu, khinh miệt nhìn Trầm Hương: “Đúng là con hoang của Lưu Ngạn Xương, mang trong mình huyết mạch thấp hèn, vĩnh viễn ngu xuẩn như vậy, không thể cứu chữa.” “Ngươi có ý gì?” Trầm Hương lập tức xù lông.

Có lẽ là quá muốn chứng tỏ mình không thua kém Dương Tiễn, mỗi lần bị Dương Tiễn chế nhạo là lại vô cùng phẫn nộ, có cảm giác lòng tự tôn bị chà đạp.

“Hừ, nếu ta thật sự muốn giết Lưu Ngạn Xương, hắn còn có thể sống đến bây giờ sao?

Lúc đó Lưu Ngạn Xương rơi vào tay ta còn không chết, bây giờ ta lại vì sao phải tốn sức giết hắn?

Chết là quá dễ dàng cho hắn, sống là sự dày vò ta ban cho hắn." "Ta phái Tiểu Ngọc đi giết tên phế vật đó, lại vừa hay bị Đinh Hương nhìn thấy.

Ngươi nghĩ Đinh Hương một mình đụng phải Tiểu Ngọc, còn có thể sống sót sao?" "Giết chết Lưu Ngạn Xương, khơi dậy lòng căm thù của ngươi đối với ta, ngươi muốn tìm ta báo thù, vừa hay lại có người bắt Ma Gia Tứ Tướng, ép ta ra khỏi Địa Phủ, để ngươi và ta tự tương tàn." "Bị người khác dắt mũi đi mà không tự biết, tên ngu xuẩn này, ngươi loại phế vật này, chỉ đáng bị người khác lợi dụng." Dương Tiễn điên cuồng chế nhạo.

"Chẳng lẽ không thể là do ngươi cố ý làm, muốn để ta nghi ngờ, từ đó tha cho ngươi sao?" Trầm Hương không phục phản bác.

"Hừ, ngươi nghĩ ta sẽ sợ ngươi sao?

Dùng loại chiêu trò tiểu nhân này?

Dù ta không ở Thiên Đình, đám ô hợp các ngươi lại có thể làm gì được ta?" Dương Tiễn mỉa mai.

"Không sợ ngươi trốn đến Địa Phủ làm gì?" Ngao Xuân tức giận đối đáp.

"Tất nhiên là để dọn dẹp cái đống hổ lốn mà đám ngu xuẩn các ngươi gây ra.

Các ngươi nghĩ chư thần nương tay giúp các ngươi bổ Hoa Sơn, thật sự là để giúp các ngươi cứu Dương Thiền sao?" "Một đám ngu xuẩn, mở to mắt chó của các ngươi ra mà nhìn cho rõ." Dương Tiễn nói xong, liền lấy Hoa Sơn từ trong Thần Chu không gian ra.

Bây giờ đã tẩy trắng rằng Dương Thiền bị người ta tính kế, bại lộ

chuyện Dương Thiền chưa bao giờ ở dưới Hoa Sơn cũng không có gì.

Mọi người dùng thần thức quét qua Hoa Sơn, phát hiện bên trong Hoa Sơn còn giam cầm một 'Tam Thánh Mẫu', giống hệt người ở Nữ Nhi Quốc, bao gồm cả khí tức, hoàn toàn không có sơ hở.

"Sao lại còn có một người nữa, vậy rốt cuộc ai mới là Tam di mẫu thật sự?" Ngao Xuân ngơ ngác.

"Không đúng, là khí tức của Ngũ Sắc Thạch.

Trong lòng Hoa Sơn có giấu một khối Ngũ Sắc Thạch, đã dung hợp làm một với trận pháp cấm chế giam cầm Tam Thánh Mẫu.

Muốn thả Tam Thánh Mẫu ra, thì phải bổ vỡ Ngũ Sắc Thạch." "Cho nên, tân thiên điều mà Nam Cực Tiên Ông nói, chính là giấu trong khối Ngũ Sắc Thạch này.

Ngươi muốn bổ núi cứu mẹ, thì phải bổ vỡ Ngũ Sắc Thạch.

Hắn muốn mượn tay ngươi để thả Ngũ Sắc Thạch ra, sau đó mượn cớ thiên mệnh định số, ép Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi thiên điều." "Cho nên, Nam Cực Tiên Ông giúp chúng ta như vậy, thực chất đều là để lợi dụng ngươi thả ra tân thiên điều." Ngưu Ma Vương phản ứng lại.

"Thì sao chứ, chúng ta mỗi bên đều có được thứ mình cần." Ngao Xuân bất bình nói.

"Mỗi bên đều có được thứ mình cần?

Có cần phải như vậy không?

Hoa Sơn chỉ là một ngọn núi bình thường, Ngũ Sắc Thạch sao lại xuất hiện trong lòng Hoa Sơn?

Ngươi nghĩ lúc ta trấn áp Dương Thiền sẽ không phát hiện ra sao?" "Na Tra, ngươi nói xem khối Ngũ Sắc Thạch này từ đâu ra?"

Dương Tiễn mỉa mai liếc Ngao Xuân một cái.

“Lúc đó sau khi vá trời còn thừa lại ba khối Ngũ Sắc Thạch, một khối bị Nữ Oa Thánh Nhân ném đến Hoa Quả Sơn, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, chiếm đoạt tạo hóa trời đất, thai nghén ra Tôn Đại Thánh.

Hai khối còn lại ở trong tay Nữ Oa thánh nhân và Nguyên Thủy thánh nhân.” “Sau này ta chuyển thế đầu thai, khối Ngũ Sắc Thạch trong tay Nữ Oa thánh nhân đã tặng cho ta, sau đó ta dùng để đổi lấy Thủy Linh Châu với Đại Bằng thánh nhân.” Na Tra nói.

“Hừ, đến tay Đại Bằng thánh nhân thì có khác gì đến tay ngươi.

Chắc chắn là ngươi dùng làm trận nhãn để giam cầm Tam Thánh Mẫu, chỉ là không ngờ bên trong lại giấu tân thiên điều do thánh nhân định ra.” Ngao Xuân theo bản năng phản bác.

Bị Dương Tiễn bắt nạt quen rồi, hắn đã hình thành phản xạ có điều kiện, đó là muốn phản bác Dương Tiễn, bản chất là không muốn thừa nhận mình không bằng Dương Tiễn.

“Tôn Ngộ Không, ngươi nói xem khối Ngũ Sắc Thạch đó đi đâu rồi?” Dương Tiễn nhìn về phía Tôn Ngộ Không.

“Lúc đầu ta bị rút đi quá nửa bản nguyên và chân linh, nghĩ đến Viên Hồng cùng là Hỗn Thế Tứ Hầu, lại có quen biết cũ, nên muốn nhờ Viên Hồng giúp đỡ, nhưng ta chưa từng đến Bồng Lai tiên sơn, ngược lại từng ở Bất Tử Hỏa Sơn một thời gian, nên đã đến đó.” “Nể tình Hỗn Thế Tứ Hầu, Khổng Tuyên Thánh nhân đã dùng Ngũ Hành chi lực giúp ta phục hồi bản nguyên và chân linh, vì ta được thai nghén trong Ngũ Sắc Thạch, nên việc phục hồi cần có Ngũ Sắc Thạch.” “Vì vậy, Đại Bằng Thánh nhân đã giúp ta đến chỗ Na Tra đổi lấy Ngũ Sắc Thạch, viên đá đó đã được dùng để giúp ta phục hồi bản nguyên và chân linh nên đã tiêu hao hết rồi.” Tôn Ngộ Không giải thích.

Ngao Xuân lập tức lúng túng, lời phản bác của hắn hoàn toàn không có cơ sở, tự biến mình thành trò cười, bây giờ Dương Tiễn chắc chắn càng coi thường hắn hơn.

Lòng tự tôn của hắn càng bị tổn thương, liền giận quá hóa thẹn trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

"Cho nên, còn lại một khối Ngũ Sắc Thạch, là khối trong tay Nguyên Thủy, tại sao lại xuất hiện trong Hoa Sơn chi tâm, tại sao lại biến thành nhà lao giam cầm Dương Thiền, tại sao Nam Cực Tiên Ông lại cứ một mực xúi giục ngươi bổ núi, hiểu chưa?" Ánh mắt Dương Tiễn chuyển sang Trầm Hương.

Tâm trạng Trầm Hương sụp đổ, nếu hắn vẫn không hiểu thì thật sự hết thuốc chữa rồi, người hắn cho là tốt lại luôn lợi dụng hắn.

Thật ra hắn hoàn toàn không cần bổ núi, mà là những người hắn cho là tốt đã bày trăm phương ngàn kế, ép hắn muốn cứu mẹ thì buộc phải bổ núi.

Cái gọi là đôi bên cùng có lợi, đều là do người ta mưu tính, lợi dụng hắn xong còn khiến hắn mang ơn.

"Ngươi nghĩ Vương Mẫu dùng kim bát úp lên Hoa Sơn, thật sự là để giam cầm mẹ ngươi sao?" "Ngươi nghĩ Vương Mẫu nương nương thập ác bất xá, ngươi nghĩ Vương Mẫu nương nương thật sự ngu ngốc đến mức không nhìn ra chư thần có ý đồ khác, bị đám ô hợp các ngươi dắt mũi sao?" "Lại không biết Vương Mẫu nương nương đã tương kế tựu kế, thả mẹ ngươi ra, nhân tiện dạy dỗ một trận những vị thần có ý đồ xấu, đồng thời phá tan âm mưu muốn tung ra Tân Thiên Điều của Xiển Giáo." "Không phân biệt tốt xấu, đúng là một tên ngu ngốc không ai bằng." Dương Tiễn tiếp tục kích động Trầm Hương.

Tâm trạng Trầm Hương đã sụp đổ hoàn toàn.

Người hắn cho là tốt thì đang tính kế hắn, người hắn cho là xấu lại đang giúp hắn cứu mẹ, rốt cuộc thế nào là tốt, thế nào là xấu.

Hắn cứ ngỡ mình rất thông minh, kết quả lại là một kẻ ngu không ai bằng, thân ở trong cuộc, bị những kẻ bày mưu dắt mũi đùa giỡn, những trò khôn vặt của hắn hiện ra thật vô dụng, thậm chí nực cười.

Hắn luôn bị che mắt, sống trong âm mưu do người khác dựng nên, chưa bao giờ có quyền tự chủ.

Giống như một con chó, bị người này dắt đi một vòng, rồi lại bị người khác dắt đi một vòng.

Hồi lâu sau, Trầm Hương mới bình tĩnh lại, bị đả kích quá nặng, cả người như quả bóng xì hơi, hai mắt u ám vô hồn, ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn: "Tại sao lại là ta?" "Bởi vì mẹ ngươi là môn hạ của Kim Ô, đủ để Ngọc Đế và Vương Mẫu kiêng dè, bởi vì ngươi để Tân Thiên Điều ra đời sẽ có vẻ danh chính ngôn thuận, họ có thể dùng định số, thiên ý để giải thích." "Nếu họ tự mình tung ra Tân Thiên Điều thì tính là gì, danh không chính ngôn không thuận, là nghịch tặc mưu đồ sửa đổi Thiên Điều." "Đạo lý đơn giản như vậy cũng không nghĩ ra, biết tại sao ta coi thường ngươi, muốn giết ngươi không?

Thứ ngu xuẩn như ngươi còn sống chính là một sự sỉ nhục cho Dương gia ta." Dương Tiễn không chút lưu tình mà vùi dập Trầm Hương xuống tận bùn đen.

Khóe miệng Tiểu Ngọc giật giật, cái miệng này thật quá độc.

Bình thường Dương Tiễn rất ít nói, nhưng mỗi lần mắng Trầm Hương lại đặc biệt hăng hái.

Yêu cho roi cho vọt, mắng chửi như vậy, thực ra là hận sắt không thành thép.

Nhóm người Trầm Hương khí thế hùng hổ kéo đến, lúc này lại bị

mắng đến không ngẩng đầu lên được.

Chương 652

Họ đúng là một đám ngốc, bị người ta đùa giỡn xoay vòng vòng, mọi hành vi của họ đều do người khác cố ý dẫn dắt.

"Mẹ ta rốt cuộc là sao?" Trầm Hương đã không dám nhìn thẳng vào Dương Tiễn, chỉ một lần này thôi, hắn đã vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được trước mặt y.

Người ta không phải ác ý sỉ nhục hắn, coi thường hắn, mà chỉ đang thuật lại sự thật, hắn xác thực chính là một tên ngu xuẩn không ai bằng.

"Ngươi nghĩ ta cũng ngu xuẩn như ngươi sao?

Biết có người đang tính kế Dương Thiền mà còn yên tâm giam nàng ở Hoa Sơn, để người khác dễ dàng ra tay?" "Ta không ưa ngươi và Lưu Ngạn Xương, nhưng Dương Thiền dù sao cũng là em gái ruột của Dương Tiễn ta, do một tay ta nuôi lớn, ngươi nghĩ ta thật sự độc ác đến vậy, thật sự sẽ đày đọa em gái ruột dưới chân núi Hoa Sơn sao?" "Ngươi nghĩ bà ngoại ngươi thật sự không quan tâm đến sống chết của mẹ ngươi?

Vì tư lợi cá nhân mà để mẹ ngươi chịu khổ dưới núi Hoa Sơn?" Dương Tiễn từng chữ như dao đâm vào tim, y liếc nhìn 'Dương Thiền' dưới chân núi Hoa Sơn một cái, như thể đang nói nhiệm vụ của ngươi đã kết thúc.

Giây tiếp theo, người đó liền tự tuyệt, tan thành tro bụi.

Trầm Hương loạng choạng lùi lại, bị đả kích đến suy sụp, tâm trạng vỡ vụn không thể vỡ hơn.

Hóa ra, tất cả chỉ là sự tự cho là đúng của hắn trong vô tri, người

độc ác chính là hắn, độc ác mà suy đoán về Dương Tiễn và bà ngoại.

Hắn cho rằng lúc đầu bà ngoại không chịu ra mặt là vì thiên vị Dương Tiễn, không quan tâm đến sống chết của mẹ hắn, kết quả là bà ngoại không ra mặt thực ra là để cứu mẹ hắn, còn những việc hắn làm mới chính là đang hại mẹ mình.

Bởi vì hắn bị kẻ xấu thực sự lợi dụng, gây rối lung tung, Dương Tiễn, bà ngoại và Vương Mẫu nương nương mới phải tìm mọi cách dọn dẹp mớ hỗn độn cho hắn.

Hắn cứ ngỡ mình là người bị hại, thực tế lại không phải, hắn là đồng phạm của kẻ gây hại.

Thấy Trầm Hương sắp sụp đổ, Ngao Xuân đứng ra: "Ngươi câm miệng, chẳng lẽ ngươi nghĩ như vậy là có thể chứng minh mình vô tội sao, có thể tẩy trắng được sao?

Ngươi giam cầm ta luôn là sự thật chứ?" "Ha ha, ngươi định dùng Tiên Thiên Ma Khí hãm hại ta, ta chỉ giam cầm ngươi, không lấy mạng ngươi, ngươi không biết ơn thì thôi, còn có mặt mũi dùng chuyện này để gây phiền phức cho ta." Dương Tiễn mỉa mai.

"Vậy, vậy cũng là do ngươi dùng Tiên Thiên Ma Khí hại người trước." Ngao Xuân bị vặn lại, khí thế yếu đi.

"Hại người?

Vậy ta hại ai?

Bọn họ tính kế em gái ruột của ta, ta không nên lấy mạng họ sao?" Dương Tiễn chế nhạo.

Ngao Xuân bị chặn họng không nói nên lời, chỉ có thể tìm một hướng khác để đột phá: "Ngươi hại chết chị ta luôn là sự thật, ngươi trả lại mạng cho chị ta đi." "Không trả được, ta đã cảnh cáo nàng, là tự nàng tìm đến cái chết, muốn báo thù thì ngươi chưa đủ tư cách, ta

muốn đi, các ngươi không giữ được." Dương Tiễn cười đầy ẩn ý, điều khiển Không Gian Thần Chu xuyên không rời đi.

"Trầm Hương, nếu ngươi thật sự có lòng hiếu thảo, sẽ biết phải làm gì.

Muốn biết Lưu Ngạn Xương rốt cuộc bị ai hại, cứ đi điều tra xem Ma Gia Tứ Tướng bị ai bắt, tự nhiên sẽ rõ." "Ngoài ra, ngươi hãy hỏi kỹ Đinh Hương, nàng ta có thật sự không nhận ra hung thủ đó không phải là Tiểu Ngọc không?" "Đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi, chứng minh ngươi vẫn còn chút tác dụng, nếu không ta sẽ đưa mẹ ngươi đi, ngươi vĩnh viễn đừng hòng gặp lại mẹ ngươi và cả Tiểu Ngọc." "Ta cũng sẽ tự tay giết ngươi, Dương gia ta không có thứ phế vật như ngươi, ngươi không xứng đáng được sống." Giọng nói của Dương Tiễn vang vọng trên không trung Huyết Hải.

Xiển Giáo muốn y và Trầm Hương tàn sát lẫn nhau, vậy thì cứ để Trầm Hương đi đối đầu với Xiển Giáo, mượn tay Xiển Giáo để tiếp tục rèn luyện Trầm Hương, để đối phó tốt hơn với Ma Đạo Lượng Kiếp.

Ma Gia Tứ Tướng bị Kim Ca và Hoan Muội bắt đi, sẽ không có nguy hiểm.

Đương nhiên, thần hồn của Ma Gia Tứ Tướng đã ở trên Sơn Hải Kinh, trừ phi xóa đi thần hồn của họ trên đó, nếu không thì không thể giết chết được.

Vừa hay, để Trầm Hương đi điều tra, rèn luyện thêm, đỡ phải ngốc nghếch suốt ngày bị người ta lợi dụng.

Mà y cũng vừa hay có thời gian đi làm việc khác.

"Hạo Thiên Khuyển, ngươi liên hệ với lão hồ ly, bảo hắn tạm thời không cần giám sát ở gần Côn Luân Sơn nữa, chuyển sang giám sát

Vân Hải Tiên Môn, dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại những kẻ ra vào, một tên cũng đừng hòng chạy thoát.” Dương Tiễn phân phó.

Hạo Thiên Khuyển đáp một tiếng, đi về phía Côn Luân Sơn.

Mà bên phía Huyết Hải, đám người Trầm Hương bị Dương Tiễn mắng đến không ngẩng đầu lên nổi, ngay cả dũng khí truy sát Dương Tiễn cũng không còn.

“Các ngươi thấy thế nào?” Hồi lâu sau, Trầm Hương hít sâu một hơi, cố gắng vực dậy tinh thần, tuy bị Dương Tiễn mắng như chó, trí tuệ bị nghiền nát, nhưng có một chuyện khiến hắn rất vui mừng.

Nếu những gì Dương Tiễn nói là thật, vậy thì cha hắn không phải do Tiểu Ngọc hại chết, hắn và Tiểu Ngọc vẫn còn tương lai.

“Những gì Dương Tiễn nói hẳn là thật, Dương Tiễn vốn không hề giam Tam Thánh Mẫu dưới núi Hoa Sơn, hắn đào núi đi hoàn toàn là để ngăn chúng ta tung ra Tân Thiên Điều, gây họa cho Thiên Đình.” “Không giam Tam Thánh Mẫu dưới núi Hoa Sơn, chứng tỏ mọi việc hắn làm đều vì Tam Thánh Mẫu.

Bây giờ như vậy không phải rất tốt sao, Tam Thánh Mẫu danh chính ngôn thuận ra ngoài, Thiên Điều chưa bị sửa đổi, không gây tổn hại cho Ngọc Đế và Vương Mẫu, bà ngoại ngươi cũng không phải khó xử.” “Nếu chúng ta bổ núi, tung ra Tân Thiên Điều, vậy thì cả mẹ ngươi và bà ngoại ngươi đều sẽ không còn mặt mũi nào đối diện với Ngọc Đế và Vương Mẫu.” “Mà kẻ luôn dẫn dắt chúng ta bổ núi chính là Nam Cực Tiên Ông, kẻ luôn tuyên truyền cho chúng ta rằng Thiên Điều bất hợp lý cũng là Nam Cực Tiên Ông, người muốn sửa đổi Thiên Điều nhất cũng là Nam Cực Tiên Ông, mà khối Ngũ Sắc Thạch kia lại đến từ Xiển Giáo.” “Ta phải về Côn Luân Sơn hỏi cho rõ.” Na Tra nói xong, hóa thành một vệt hồng quang bay về phía Côn Luân Sơn.

“Ván này chúng ta quả thật đã thua, bị lão già Nam Cực Tiên Ông đó tính kế.

Ta đã biết lão già đó không có ý tốt, phòng đủ mọi đường mà vẫn không phòng được, chủ yếu là vì chúng ta quá hận Dương Tiễn, bị thù hận chi phối suy nghĩ.” “Nhưng thua một lần không có nghĩa là chúng ta không bằng Dương Tiễn, tuy Tam Thánh Mẫu đã được thả ra, nhưng thù vẫn chưa báo, chúng ta sẽ vì Tam Thánh Mẫu báo thù.” “Dương Tiễn hẳn rõ ràng biết là do Xiển Giáo làm, nhưng đã hơn hai ngàn năm vẫn chưa thể báo thù cho Tam Thánh Mẫu.

Chúng ta báo được thù cho Tam Thánh Mẫu, tự nhiên có thể chứng minh không kém gì hắn.” Trư Bát Giới lên tiếng cổ vũ mọi người.

Mọi người hít sâu một hơi, cố gắng vực dậy tinh thần.

“Đinh Hương, ngươi thật sự thấy rõ người giết cha ta là Tiểu Ngọc sao?” Trầm Hương hoài nghi nhìn về phía Đinh Hương.

“Ta, ta không biết, người đó và Tiểu Ngọc giống hệt nhau, khí tức cũng giống hệt.” Đinh Hương rất căng thẳng, có chút hoảng loạn, giọng nói có vẻ thiếu tự tin, bởi vì nàng ta thực sự đã nhận ra, đó không phải là Tiểu Ngọc.

“Ngươi có ý gì?

Thà tin lời chia rẽ của Dương Tiễn, cũng không tin Đinh Hương sao?” “Cho dù những gì Dương Tiễn nói là thật, kẻ mà Xiển Giáo phái đi có thể là kẻ yếu sao?

Đinh Hương có thể nhận ra được không?” Ngao Xuân không chịu được bộ dạng này của Trầm Hương, che chắn cho Đinh Hương ở phía sau, tức giận trừng mắt nhìn Trầm Hương.

“Không có, ta chắc chắn tin Đinh Hương hơn, ta chỉ xác nhận lại

thôi, đây cũng là một manh mối.

Cha ta không nhất định đã thật sự chết, nhục thân bị hủy, nhưng hồn phách chưa chắc đã mất." "Nếu thật sự là hồn bay phách tán, chết hoàn toàn, ta và mẹ ta không thể nào không có chút cảm ứng nào." Trầm Hương nói.

"Có lý, nói như vậy, Lưu thúc có lẽ vẫn còn cứu được, hồn phách của Lưu thúc chắc chắn đã bị hung thủ mang đi rồi, chúng ta tìm ra hung thủ là có thể cứu được Lưu thúc." "Đinh Hương, ngươi nghĩ kỹ lại xem, hung thủ đó có đặc điểm gì không?" Ngao Xuân mắt sáng lên, lập tức thay đổi lập trường, đứng về phía Trầm Hương.

Trư Bát Giới im lặng lắc đầu, tên ngốc này, đúng là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển.

Nhưng cũng vì không có tâm cơ gì, nên hắn lại yên tâm nhất.

Lần lượt trải qua sự phản bội của Tiểu Ngọc, Kim Ca, Hoan Muội, hắn cũng sợ rồi.

Mà Ngao Xuân không có tâm cơ, là người ít có khả năng phản bội hắn nhất.

"Để ta nghĩ, để ta nghĩ." Đinh Hương biết đã không thể hãm hại Tiểu Ngọc được nữa, cố gắng hồi tưởng, muốn lấy lại thiện cảm của Trầm Hương.

"Ta nhớ ra rồi, lúc người đó ra tay, trên người mơ hồ có bạch quang lấp lánh." Đinh Hương đột nhiên mắt sáng lên.

"Bạch quang lấp lánh, vậy cho thấy căn nguyên của người đó có liên quan đến ánh sáng.

Bắc Cực Chiến Thần?" Vi Đà?" Ngưu Ma Vương buột miệng, ngay lập tức nghĩ đến hai người này.

Bắc Cực Chiến Thần, sinh ra từ cực quang Bắc Cực; Vi Đà, bản thể là hoa đàm, trước đây từng thi triển thần thông Bạch Quang Liên Thiên.

"Không thể là họ, Bắc Cực Chiến Thần là người của Ngọc Đế và Vương Mẫu, Vi Đà thuộc Tây Phương Giáo, mà Tây Phương Giáo cũng là người bị hại, đều đã hạ lệnh treo thưởng truy sát." Trư Bát Giới phủ nhận.

"Vậy còn ai nữa?" Ngưu Ma Vương hỏi.

"Không biết, thế này đi, chúng ta chia làm hai đường, một đường đi điều tra vụ án Ma Gia Tứ Tướng, một đường đến Linh Sơn hỏi thăm, họ cũng là người bị hại, biết đâu có manh mối gì." Trầm Hương nói.

"Ta thấy được, Lão Ngưu, ngươi sống ở phía Tây, có chút giao tình với chư Phật Linh Sơn, ngươi đi hỏi xem." Tôn Ngộ Không đồng tình.

Tôn Ngộ Không luôn cảm thấy mình không thua kém Dương Tiễn, chỉ là thời gian tu luyện ngắn hơn, nhưng lần này bị đả kích nặng nề, không nói đến chiến lực, trí tuệ của hắn cũng bị Dương Tiễn nghiền nát.

Chương 653

Sau này không thể chỉ biết đánh đánh giết giết, phải động não nhiều hơn.

Sau khi bàn bạc xong, đoàn người chia làm hai đường rời khỏi Huyết Hải.

Tộc A Tu La thấy không còn gì huyên náo để xem, cũng rút về Huyết Hải, người ta cũng không né tránh họ, họ đều nghe thấy cả, đương nhiên họ cũng không thể đi tố cáo được.

Tộc A Tu La so với các chủng tộc khác thì quá yếu, vẫn nên giữ thái độ trung lập không tham gia vào thì hơn.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Na Tra vừa về đến Côn Luân Sơn thì đụng phải Thiên Tích sắc mặt âm trầm từ Nam Hải trở về.

Na Tra đã gặp Thiên Tích một lần, Nam Cực Tiên Ông giải thích rằng đó là bạn cũ của giáo chủ, giáo chủ rời khỏi Hồng Hoang, không yên tâm về Xiển Giáo nên đã mời Thiên Tích đến Côn Luân Sơn trấn giữ.

Na Tra đánh giá Thiên Tích vài lần, theo lời Ngưu Ma Vương nói về Huyền Hoàng Tam Thừa của Vân Hải Tiên Môn, vị Thiên Tích này có phải là Thiên Tích đứng đầu Huyền Hoàng Tam Thừa không.

Xiển Giáo tám chín phần mười là có cấu kết với Vân Hải Tiên Môn.

Mà Nam Cực Tiên Ông cảm nhận được Na Tra trở về, ngay lập tức bảo Kim Ca và Hoan Muội trốn đi.

Để đám Trầm Hương biết Kim Ca và Hoan Muội đã đầu quân cho lão, chắc chắn sẽ nảy sinh nghi ngờ, làm sao còn xúi giục Trầm

Hương và Dương Tiễn tàn sát lẫn nhau được.

Bọn họ vẫn chưa biết, Dương Tiễn đã dùng bằng chứng xác thực, khối Ngũ Sắc Thạch giấu Tân Thiên Điều, để đám Trầm Hương chĩa mũi dùi về phía Xiển Giáo.

Về việc này, họ sớm đã nghĩ ra lời giải thích, họ biết khối Ngũ Sắc Thạch trong tay Na Tra đã bị Đại Bằng đổi đi, họ còn định dùng khối Ngũ Sắc Thạch đó để hãm hại Dương Tiễn.

Còn khối của Xiển Giáo, cứ nói là đã bị Thánh nhân mang đi rồi, ai có thể kiểm chứng?

Mà Đại Bằng đổi Ngũ Sắc Thạch đi, chắc chắn là để cho Khổng Tuyên tham ngộ Ngũ Hành pháp tắc, tám chín phần mười đã tiêu hao hết, không lấy ra được, đúng là trăm miệng khó cãi.

Chỉ là họ không biết khối Ngũ Sắc Thạch đó đã được dùng cho Tôn Ngộ Không.

Na Tra cảm ứng được sư phụ Thái Ất Chân Nhân đã về Côn Luân Sơn, liền qua đó bái kiến trước.

Còn Thiên Tích thì cau mày đi thẳng đến hành cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thế nào rồi?" Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng loạt nhìn về phía Thiên Tích.

"Nhân Giác và Địa Minh căn bản chưa từng rời khỏi Vân Hải Tiên Môn, có người mạo danh họ gây án, chắc chắn là do Dương Tiễn làm, chỉ có hắn mới biết thân phận thật sự của Nhân Giác và Địa Minh." Thiên Tích nói.

"Khốn kiếp, tiểu tử đó làm thế nào được?

Mạo danh đến mức La Tuyên và Kim Liên Tôn Giả cũng không

nhìn ra sơ hở.” Nam Cực Tiên Ông tức giận nghiến răng.

“Trên đường về ta đã nghĩ rồi, để mạo danh Nhân Giác, chủ yếu nằm ở Ngũ Sắc Tháp.

Tiểu nhân Dương Tiễn đó làm giả một cái Ngũ Sắc Tháp, rồi tìm một người tinh thông Ngũ Hành biến thành bộ dạng của Nhân Giác, rất khó nhìn ra sơ hở.” “Còn về Địa Minh, các ngươi đừng quên, con tiểu hồ ly kia đã tham ngộ Huyết chi pháp tắc, thiên nhãn của Dương Tiễn có thể lợi dụng huyết khí tấn công, tám chín phần mười cũng đã tham ngộ Huyết chi pháp tắc.” “Dùng Huyết chi pháp tắc kết hợp với Phân Thân Thuật, có thể mạo danh thần thông Huyết Ảnh Phân Thân của Địa Minh, còn về Đề Hồn Thuật, có thể dùng pháp bảo để đánh lừa.” Thiên Tích nói ra suy đoán của mình.

“Khốn kiếp, tên tiểu nhân bỉ ổi này, hắn muốn làm gì?” Quảng Thành Tử nhíu chặt mày.

“Nếu ta không đoán sai, hắn muốn lợi dụng sức mạnh của các thế lực để tìm ra Vân Hải Tiên Môn, mạo danh Nhân Giác và Địa Minh đi đắc tội với các thế lực, Vương Mẫu lại tung ra tin tức về Vân Hải Tiên Môn.” “Các thế lực treo thưởng truy sát, có thể huy động toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang.

Ta đã ra lệnh cho họ triệu hồi tất cả đệ tử bên ngoài, đóng cửa Vân Hải Tiên Môn, không được ra ngoài.” Thiên Tích nói.

“Cho nên, tiểu tử Dương Tiễn sớm đã thông đồng với Vương Mẫu, lừa chúng ta một vố, giải quyết xong chuyện của Dương Thiền, lại chĩa mũi dùi về phía Vân Hải Tiên Môn.” “Dương Tiễn cố ý rời khỏi Thiên Đình, ẩn mình trong bóng tối, để dễ dàng mạo danh Địa Minh và Nhân Giác gây chuyện, đúng là tiểu nhân bỉ ổi.” Quảng Thành Tử tức đến chửi ầm lên.

“Như vậy, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, bị Dương Tiễn dắt

mũi, còn không thể gây chuyện được nữa, các thế lực chắc chắn đang ngầm theo dõi chúng ta." "Hơn nữa, không chừng Dương Tiễn sẽ mạo danh Địa Minh và Nhân Giác làm ra chuyện gì, tội vạ đều do Nhân Giác và Địa Minh gánh, thật là bỉ ổi." Nam Cực Tiên Ông phân tích một hồi, Dương Tiễn mà không có giới hạn, thì không ai bỉ ổi bằng, thủ đoạn đê tiện nào cũng dùng được.

Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt chết, mà Dương Thiền chính là vảy ngược của Dương Tiễn, họ đã động đến Dương Thiền, Dương Tiễn không cần giới hạn gì nữa, thề phải tiêu diệt Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn.

Nhưng họ cũng không hối hận, thành làm vua thua làm giặc, bây giờ bị động như vậy chỉ vì họ đã thua, nếu thắng, Thiên Điều thay đổi thì lại là chuyện khác.

Môn hạ Kim Ô đúng là khắc tinh của Xiển Giáo, nếu không có Dương Tiễn, kế hoạch của họ dễ dàng thành công, thật là khốn kiếp.

Mà lại không động đến Dương Tiễn được, với đám bao che khuyết điểm của môn hạ Kim Ô, Dương Tiễn mà có chuyện, Côn Luân Sơn sẽ bị san thành bình địa trong phút chốc.

Quan trọng là họ cũng chưa chắc đã làm gì được Dương Tiễn.

Chiến lực cực cao, trí tuệ và thủ đoạn cũng cực cao, thực sự rất khó đối phó.

"Dương Tiễn bây giờ không phải vẫn là tội nhân của Thiên Đình sao?

Ngươi cầm pháp dụ của Đạo Tổ đến yêu cầu Vương Mẫu phái người toàn lực bắt giữ Dương Tiễn, để Dương Tiễn không có thời gian gây rối." "Ngoài ra, nếu đã biết không phải do Nhân Giác và Địa Minh làm, hãy để Linh Sơn toàn lực truy sát Địa Minh và Nhân Giác.

Dương Tiễn muốn gây chuyện cũng phải hỏi xem chúng ta có đồng ý không." "Cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ thêm thời gian tu luyện cho Đinh Hương.

Nam Cực, ngươi gửi thêm một ít tài nguyên tu luyện cho Đinh Hương, tìm cách để nàng ta ngoan ngoãn bế quan nỗ lực nâng cao tu vi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Được." Nam Cực Tiên Ông gật đầu, đây là giải pháp tốt nhất hiện nay.

Ra khỏi hành cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nam Cực Tiên Ông bị Na Tra chặn lại.

"Khối Ngũ Sắc Thạch trong Hoa Sơn chi tâm là sao?

Có phải các ngươi đặt vào không, Tân Thiên Điều được giấu trong đó, ngươi hết lần này đến lần khác xúi giục Trầm Hương bổ núi, có phải muốn lợi dụng Trầm Hương để tung ra Tân Thiên Điều không?" "Còn Thiên Tích, có phải chính là người đứng đầu Huyền Hoàng Tam Thừa của Vân Hải Tiên Môn mà Dương Tiễn đã nói không?" Na Tra chất vấn một tràng.

"Ngươi nghe ai nói?" Nam Cực Tiên Ông nhíu mày.

"Dương Tiễn nói, Dương Tiễn đã lấy Hoa Sơn ra cho chúng ta xem, trong Hoa Sơn chi tâm có giấu một khối Ngũ Sắc Thạch, liên kết với trận pháp cấm chế giam cầm Tam Thánh Mẫu, không bổ khối Ngũ Sắc Thạch thì không thể thả Tam Thánh Mẫu ra được." "Nhưng Tam Thánh Mẫu đó là thế thân do Dương Tiễn tạo ra, Tam Thánh Mẫu thật sự căn bản không ở dưới núi Hoa Sơn." Na Tra cũng không giấu diếm, nửa thật nửa giả mới khiến người ta khó phân biệt, moi được nhiều thông tin hơn.

"Ngươi đừng nghe Dương Tiễn nói bậy, đừng quên khối Ngũ Sắc

Thạch của ngươi đã đổi cho môn hạ Kim Ô, Dương Tiễn tự biên tự diễn, cố ý lừa gạt các ngươi để nhắm vào Xiển Giáo." "Khối Ngũ Sắc Thạch của Xiển Giáo chúng ta luôn ở trong tay giáo chủ, đã mang đến Hỗn Độn rồi, Dương Tiễn hèn hạ vô sỉ, ngươi không phải không biết." Nam Cực Tiên Ông điên cuồng vu oan cho Dương Tiễn, lại không biết Na Tra sớm đã biết khối Ngũ Sắc Thạch của môn hạ Kim Ô đã được dùng cho Tôn Ngộ Không, Nam Cực Tiên Ông đang nói dối trắng trợn.

"Vậy Thiên Tích là sao?" Na Tra giả vờ tin.

"Đó là một trong ba ngàn hồng trần khách, Thiên Quang Đạo Quân, sau này vì chán ghét tranh đấu nên đổi tên thành Thiên Tích, ẩn cư ở hải ngoại thanh tu." "Dương Tiễn biết mối quan hệ giữa Thiên Tích và giáo chủ, cố ý mượn danh Thiên Tích, bịa ra một Huyền Hoàng Tam Thừa, chính là muốn hãm hại Xiển Giáo chúng ta." Nam Cực Tiên Ông nói không cần suy nghĩ.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi ngay cả ta cũng lừa, các ngươi rốt cuộc có xem ta là đệ tử Xiển Giáo không?" Giọng Na Tra đột nhiên cao lên.

"Ngươi phát điên gì vậy, ai lừa ngươi?" Nam Cực Tiên Ông cau mày.

"Hừ, còn nhớ lúc Tây Du lượng kiếp, Tôn Ngộ Không bị Linh Sơn rút đi quá nửa chân linh và bản nguyên không?" "Sau đó Tôn Ngộ Không đến Bất Tử Hỏa Sơn cầu cứu, Đại Bằng đến tìm ta đổi Ngũ Sắc Thạch, chính là để Tôn Ngộ Không phục hồi chân linh và bản nguyên, khối Ngũ Sắc Thạch đó đã tiêu hao hết, Tôn Ngộ Không đã đích thân thừa nhận." "Đám Trầm Hương đều biết, khối Ngũ Sắc Thạch duy nhất còn lại chỉ có khối trong tay giáo chủ, ngươi lừa đám Trầm Hương thì thôi, ngay cả ta cũng lừa." Na Tra ra vẻ đau đớn tột

cùng.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến, như vậy chẳng phải là Dương Tiễn đã dùng bằng chứng xác thực, dẫn dắt đám Trầm Hương chĩa mũi dùi về phía Xiển Giáo sao.

"Các ngươi không chỉ lợi dụng đám Trầm Hương, ngay cả ta cũng lợi dụng.

Chuyện của Độ Ách Chân Nhân, ta không nói ra không có nghĩa là ta không biết, tin tức là do Bạch Mao Ngọc Thử Tinh nói cho ta, từ đó về sau, Bạch Mao Ngọc Thử Tinh liền biến mất." "Các ngươi cố ý hãm hại Độ Ách Chân Nhân, lợi dụng sự căm hận của ta đối với Lý Tịnh, để Bạch Mao Ngọc Thử Tinh chia rẽ." "Tốt, tốt lắm, nếu các ngươi không xem ta là đệ tử Xiển Giáo, vậy ta cũng không ngăn cản giúp các ngươi nữa, ta bây giờ sẽ đến Thiên Đình phanh phui mọi chuyện." "Các ngươi cố ý hãm hại Độ Ách Chân Nhân, để môn nhân của Quy Nhất Giáo đến tìm các ngươi đòi công đạo." "Ta vì Xiển Giáo, ngay cả mẹ ruột cũng bức tử, bây giờ các ngươi lại đối xử với ta như vậy." Na Tra mắt đỏ hoe, vẻ mặt đau đớn, tức giận không thể kìm nén.

"Đứng lại." Nam Cực Tiên Ông thấy Na Tra thật sự muốn đến Thiên Đình tố cáo, vội vàng ngăn cản.

"Cút ngay!" Na Tra trực tiếp tế ra pháp bảo tấn công.

"Nghiệt chướng, dám động thủ với trưởng bối, đúng là đại nghịch bất đạo." Quảng Thành Tử thấy Nam Cực Tiên Ông không làm gì được Na Tra, liền ra tay, rất nhanh đã dùng Phiên Thiên Ấn trấn áp Na Tra.

"Đến đây, giết ta đi, đám Trầm Hương đều biết ta về Côn Luân Sơn, đừng quên ta vẫn là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần của Thiên Đình, nếu ta không về được, Thiên Đình sẽ đến đòi người." Na Tra tức giận

trừng mắt nhìn Quảng Thành Tử.

"Hừ, Xiển Giáo ta dạy dỗ đệ tử, Thiên Đình còn không xen vào được." "Thái Ất, còn không ra đây quản giáo tên nghịch đồ này của ngươi." "Không có Xiển Giáo, ngươi là cái thá gì, bảo ngươi cống hiến một chút cho Xiển Giáo mà ngươi còn không vui." Quảng Thành Tử tức giận trừng mắt nhìn Na Tra.

"Nghịch đồ, việc bức tử Ân Thập Nương có liên quan gì đến Xiển Giáo, đó là lựa chọn của chính ngươi." "Không có Xiển Giáo cho ngươi tài nguyên tu luyện, cho ngươi pháp bảo, cung cấp khí vận cho ngươi, làm sao ngươi có được thành tựu như hôm nay?" "Đại sư bá của ngươi không nói cho ngươi biết, là sợ ngươi nói lỡ miệng, là lợi dụng ngươi, nhưng ngươi nghĩ kỹ lại xem, có hại ngươi không?" "Xiển Giáo có đối xử tệ với ngươi không?

Chương 654

Là đệ tử Xiển Giáo, tự nên nghĩ cho Xiển Giáo, bây giờ ngươi lại vì người ngoài mà về Xiển Giáo gây rối, ngươi tự thấy có hợp lý không?" Thái Ất Chân Nhân ra mặt, mắng Na Tra một trận.

"Sư phụ, con chỉ là tức giận không chịu nổi, con không có ý định bán đứng Xiển Giáo, con cũng là đệ tử Xiển Giáo, đại sư bá không nói gì cho con biết, coi con như kẻ ngốc mà lợi dụng, con khó chịu lắm, uất ức lắm." Na Tra lập tức mềm mỏng, tỏ ra vô cùng tủi thân.

"Ai, chuyện ngươi nên biết, tự nhiên sẽ nói cho ngươi, ngươi chỉ cần biết Xiển Giáo sẽ không hại ngươi là được." "Trong số đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo, ngươi là người xuất sắc nhất, ngươi là tương lai của Xiển Giáo, chắc chắn sẽ toàn lực bồi dưỡng ngươi, tuyệt đối không hại ngươi." Thái Ất Chân Nhân than thở một tiếng, có chút mỉa mai, bởi vì chính ông cũng không biết Xiển Giáo rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì, người ta ngay cả ông cũng đề phòng.

"Con biết rồi." Na Tra buồn bã cúi đầu, vẻ mặt như bị tổn thương.

"Ai, không phải cố ý giấu ngươi, chỉ là chuyện này rất quan trọng, không thể có chút sơ suất nào, liên quan đến việc Xiển Giáo có thể trỗi dậy trở lại hay không, một khi thành công, ngươi cũng là đại công thần, khí vận chia cho ngươi sẽ không thiếu." "Khối Ngũ Sắc Thạch đó quả thật là khối trong tay giáo chủ, đã khắc Tân Thiên Điều lên đó.

Bây giờ Thiên Đình thống nhất Đạo Môn, chỉ có sửa đổi Thiên Điều, Thiên Đình loạn lên, Xiển Giáo mới có ngày ngóc đầu lên được." "Dương Tiễn và Vương Mẫu ra sức cản trở, trọng tâm của Xiển Giáo chúng ta lại ở Linh Sơn, bên Thiên Đình nhân lực không đủ, vốn dĩ chuyện này là do giáo chủ và Lão Tử Thánh nhân cùng nhau

mưu tính." "Nhưng sau khi Lão Tử Thánh nhân rời đi, Thái Thượng Lão Quân ngỗ nghịch ý nguyện của Thánh nhân, dẫn dắt Quy Nhất Giáo không chịu hợp tác với Xiển Giáo.

Quy Nhất Giáo phản bội chúng ta trước, chúng ta chỉ là ăn miếng trả miếng, muốn lợi dụng Độ Ách Chân Nhân để ép Quy Nhất Giáo nhập cuộc." Nam Cực Tiên Ông thật sự sợ tên phản phúc Na Tra này sẽ làm ra chuyện gì, đành phải tiết lộ một số thông tin để an ủi hắn.

"Nhưng bây giờ việc sửa đổi Thiên Điều thất bại đã thành định cục, tại sao các ngươi còn muốn giết Lưu Ngạn Xương, còn cố ý đổ tội cho Dương Tiễn?" Na Tra hỏi.

Những điều này hắn sớm đã biết, nói cũng như không, không có giá trị gì, điều hắn muốn biết là tiếp theo Xiển Giáo sẽ mưu tính chuyện gì.

"Hừ, nếu không phải tên tiểu nhân bỉ ổi Dương Tiễn đó, chúng ta sớm đã thành công rồi, chúng ta mưu tính bao lâu, bị Dương Tiễn hủy hoại toàn bộ, cái chết của Xích Tinh Tử sư thúc và Đạo Hạnh sư thúc của ngươi tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến Dương Tiễn." "Chúng ta sao có thể nuốt trôi cục tức này, Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương, mà còn muốn lợi dụng sức mạnh của thù hận để bồi dưỡng Trầm Hương." "Chúng ta đều bị Dương Tiễn lừa, bỏ ra không ít tài nguyên giúp hắn bồi dưỡng Trầm Hương.

Nếu hắn muốn dùng sức mạnh của thù hận để bồi dưỡng Trầm Hương, vậy chúng ta sẽ thành toàn cho họ, để họ thật sự trở mặt thành thù, tàn sát lẫn nhau." Nam Cực Tiên Ông nói.

"Ta không tin chỉ đơn giản như vậy, nếu đơn giản như vậy, Đạo Tổ có thể thiên vị Xiển Giáo sao?" Na Tra ra vẻ 'đừng coi ta là kẻ ngốc'.

"Những chuyện khác tạm thời không thể nói cho ngươi biết, sự

việc trọng đại, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết, ngươi chỉ cần biết Xiển Giáo sẽ không hại ngươi là được." "Ngươi hãy thể hiện tốt, đến lúc đó chúng ta tự sẽ giúp ngươi lấy được Thổ Linh Châu." Nam Cực Tiên Ông tung ra mồi nhử.

"Thật sao, vậy ta phải làm gì?" Na Tra hai mắt sáng rực, lập tức thay đổi thái độ.

Bí mật cốt lõi không moi ra được nữa, vậy chỉ có thể tiếp tục giả vờ.

Nam Cực Tiên Ông có chút khinh bỉ, quả nhiên, ích kỷ tư lợi đã khắc sâu vào xương tủy của tên phản phúc này, chỉ cần có lợi, ngay cả mẹ ruột cũng có thể bỏ, tình nghĩa bạn bè có là gì?

"Ngươi chỉ cần ẩn nấp bên cạnh đám Trầm Hương, họ có động tĩnh gì thì báo cho chúng ta biết là được, có cơ hội thì xúi giục họ nhắm vào Dương Tiễn." "Ngoài ra, ngầm bảo vệ tốt Đinh Hương, tuyệt đối không thể để Đinh Hương gả cho người khác.

Vừa hay ta bây giờ không tiện tiếp xúc với đám Trầm Hương, ngươi hãy chuyển những tài nguyên tu luyện này cho Đinh Hương, nghĩ cách để Đinh Hương nỗ lực tu luyện." Nói ra còn phải cảm ơn Na Tra đã quay về báo cho họ biết chuyện Ngũ Sắc Thạch, nếu không lão mà cứ thế đi tìm đám Trầm Hương, e là có đi không có về.

Bây giờ đám Trầm Hương đã biết sự thật, chĩa mũi dùi về phía Xiển Giáo, lão không tiện tiếp xúc với họ nữa, vừa hay có thể lợi dụng Na Tra để giúp họ hoàn thành nhiệm vụ.

"Đinh Hương?

Sao lại cho Đinh Hương?

Bồ Đề Hương, Ngộ Đạo Trà, những thứ tốt này ta còn không có." Na Tra tỏ vẻ ghen tị bất bình.

“Chuyện này ngươi không cần quan tâm, chút đồ này có là gì, đợi kế hoạch của chúng ta thành công, lợi ích ngươi nhận được còn nhiều hơn thế này.” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Đinh Hương lười biếng, chỉ biết quấn lấy Trầm Hương, chỉ biết đến chuyện trai gái, căn bản không chú tâm tu luyện, ta làm sao ép nàng ta tu luyện cho tốt được?” Na Tra ra vẻ khó xử.

Nam Cực Tiên Ông cũng đau đầu vì chuyện này, tính cách của Đinh Hương thật là, thật là đang hành hạ họ.

“Thế này đi, ngươi tìm cơ hội, thừa lúc đám Trầm Hương không ở cùng Đinh Hương, biến thành bộ dạng của Tiểu Ngọc, sỉ nhục Đinh Hương một trận, kích thích nàng ta cầu tiến.” Nam Cực Tiên Ông nói.

Cũng chỉ có Tiểu Ngọc mới có thể kích động được Đinh Hương, khiến nàng ta cầu tiến.

“Được, Càn Khôn Quyển của ta mất rồi, ta dùng nó rất thuận tay, ngài luyện chế cho ta một cái khác đi.” Na Tra nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

Nam Cực Tiên Ông không vui cau mày, tên tiểu tử này thật tham lam vô độ, Càn Khôn Quyển dù sao cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có phải muốn luyện là luyện được sao?

Nhưng bây giờ vẫn cần đến tên tiểu tử này, không thể trở mặt.

“Ngươi tự mình cầm đi đổi lại với Sa Tăng.” Nam Cực Tiên Ông lấy một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ném cho Na Tra, rồi vội vàng bỏ đi, sợ tên tiểu tử này tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Trước đó bị Vương Mẫu nương nương lừa mất năm kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bây giờ lại bị Na Tra lấy đi một kiện, kho của Xiển Giáo sắp cạn rồi, tổn thất nặng nề.

Không có mười vạn năm thì không thể hồi phục.

Nguồn thu nhập duy nhất của Xiển Giáo hiện nay là luyện khí.

Về luyện khí, Xiển Giáo không nghi ngờ gì là chuyên nghiệp nhất, trình độ cao nhất, cho nên để luyện chế pháp bảo cao cấp, các thế lực lớn đều sẽ đến nhờ Xiển Giáo giúp đỡ.

Đương nhiên không phải miễn phí, thù lao rất đắt, lúc luyện khí lại bớt xén một ít dược liệu. ...

Na Tra cầm pháp bảo cảm ứng một chút, mặt đen lại.

Thiên Tru Ấn, ẩn chứa Lôi chi pháp tắc, có thể dẫn kiếp lôi gia trì, thuộc tính đều dồn hết vào công kích.

Sức phá hoại rất mạnh, nhưng thứ này chỉ có hai mươi sáu đạo cấm chế, vừa vặn đạt đến Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Càn Khôn Quyển của hắn có đến hai mươi tám đạo cấm chế.

Kém một đạo cấm chế, uy lực đã khác xa một trời một vực, Sa Tăng mà chịu đổi với hắn mới là lạ.

Ngươi đã chơi như vậy, thì đừng trách ta, Na Tra nhìn chiếc nhẫn trữ vật trong tay, bên trong đựng tài nguyên tu luyện cho Đinh Hương.

Điều Sa Tăng mơ ước chính là có thể đột phá đến Chuẩn Thánh, rất cần tài nguyên tu luyện để nâng cao ngộ tính.

Thiên Tru Ấn cộng thêm những tài nguyên tu luyện này, chắc là có thể đổi lại Càn Khôn Quyển.

Nam Cực Tiên Ông đã nghĩ đến việc Na Tra có thể sẽ tham ô một ít, nhưng vạn vạn không ngờ tên trung gian này lại đen tối như vậy, định tham ô toàn bộ.

Người hiểu Na Tra nhất, không ai khác ngoài sư tôn Thái Ất Chân Nhân, vừa thấy Na Tra mắt lóe lên, đã biết hắn định làm gì, nhưng cũng không vạch trần.

Mà Kim Ca và Hoan Muội đang trốn trong bóng tối, đã thấy hết mọi chuyện.

Đinh Hương quả nhiên có vấn đề, đối với Xiển Giáo mà nói, Đinh Hương dường như mới là mấu chốt.

Tại sao không thể để Đinh Hương gả cho người khác?

Hơn nữa Xiển Giáo dường như rất quan tâm đến tu vi của Đinh Hương.

Cuối cùng cũng moi được chút tin tức có giá trị.

Âm mưu của Xiển Giáo rất lớn, sửa đổi Thiên Điều chỉ là một phần, nhưng trọng tâm thật sự dường như xoay quanh Đinh Hương.

Sửa đổi Thiên Điều thất bại, phản ứng của Xiển Giáo cũng không lớn lắm, cho thấy chưa tổn hại đến căn cơ của Xiển Giáo.

Không thể để Đinh Hương gả cho người khác, điều này rất thú vị, nếu để Đinh Hương gả đi, làm một cú đả thảo kinh xà, Xiển Giáo nhất định sẽ hành động.

Phải nhanh chóng truyền tin cho Dương Tiễn.

Mà lúc này Dương Tiễn, vẫn đang suy nghĩ về cơ duyên kích hoạt Ma Đạo Lượng Kiếp, nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra manh mối, bèn đến Thập Nương Phong, kể cho Ân Thập Nương nghe.

Lần đó phụ thân báo mộng cho y, nói có chuyện gì cứ đến trước mộ Ân Thập Nương mà nói, Ân Thập Nương có thể nghe thấy.

Mà Dương Tiễn không biết, chính vì hành động này của y, đã dọa chư Phật Linh Sơn sợ chết khiếp.

Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông tìm đến Vương Mẫu, xuất ra pháp dụ của Đạo Tổ, yêu cầu Vương Mẫu phái chư thần toàn lực bắt giữ Dương Tiễn.

Chương 655

Sau đó, Vương Mẫu tượng trưng phái Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên và Đẳng Xà đi, đều là người của mình.

Nam Cực Tiên Ông đương nhiên không vui, Vương Mẫu rõ ràng là đang đối phó qua loa, dù sao cũng gần như đã vạch mặt nhau, Nam Cực Tiên Ông cũng không quan tâm, cãi nhau to với Vương Mẫu, dùng pháp dụ của Đạo Tổ để gây áp lực.

"Ngươi hỗn xược, Ma Đạo Lượng Kiếp sắp đến, Thiên Đình còn cần dựa vào sự bảo vệ của Dương Tiễn, ngươi ép bản cung đắc tội chết với Dương Tiễn, là có ý gì, mong Thiên Đình bị hủy diệt trong Ma Đạo Lượng Kiếp sao?" "Thiên Đình là của Đạo Tổ, ngươi cầm pháp dụ của Đạo Tổ đến gây rối Thiên Đình.

Bản cung ngược lại muốn đến Tử Tiêu Cung hỏi xem đây có phải là ý của Đạo Tổ không." Vương Mẫu nổi giận, tế ra Vương Mẫu Kim Bát và Dao Trì Kim Thoa định bắt Nam Cực Tiên Ông đến Tử Tiêu Cung đối chất.

Vương Mẫu gần như chưa bao giờ ra tay, Nam Cực Tiên Ông cảm thấy Vương Mẫu chắc không mạnh, liền thật sự động thủ với Vương Mẫu.

Sau đó bị Vương Mẫu đánh cho đến mức Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không nhận ra, ở Thiên Đình, Vương Mẫu có thể điều động khí vận Thiên Đình gia trì, cộng thêm Vương Mẫu Kim Bát và Dao Trì Kim Thoa hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mạnh đến mức khó tin.

Chư thần đều vô cùng kinh ngạc, không ai ngờ chiến lực của Vương Mẫu lại mạnh đến vậy.

“Ngươi giỏi lắm!” Nam Cực Tiên Ông bỏ lại một câu, rồi bỏ chạy.

Thật sự bị bắt đến Tử Tiêu Cung đối chất, thì khó nói rồi.

Con mụ đàn bà khốn kiếp, giấu kỹ thật.

Bên Thiên Đình không trông cậy được nữa, chỉ có thể để bên Linh Sơn hành động.

Người có quyền quyết định ở Linh Sơn bây giờ là Nhiên Đăng, làm thế nào chẳng phải là một lời của Nhiên Đăng sao.

Tuy nhiên, lão vừa đến Linh Sơn, đã thấy phong vân biến sắc, mây đen giăng kín, ma khí cuồn cuộn, ma lôi lấp lóe, một luồng ma uy kinh khủng bao trùm Linh Sơn.

Sau đó liền thấy chư Phật đều đổ về đạo trường Đại Tuyết Sơn của Như Lai, Nam Cực Tiên Ông cũng theo sau.

Dưới Đại Tuyết Sơn, Như Lai đang ngồi xếp bằng tu luyện bên một dòng sông, đột nhiên, trong sông nổi lên ma khí âm u, hình ảnh phản chiếu dưới nước của ngài vặn vẹo, biến thành bộ dạng của Dương Thiên Hữu.

Không, chính xác là biến thành bộ dạng của Ma La Vô Thiên, lệ khí ngút trời, ánh mắt tàn bạo, trên người đầy những ma văn màu đen quỷ dị, đâu còn chút khí chất thuần khiết, chí thiện nào của Dương Thiên Hữu.

“Như Lai, ta trở lại rồi, ngày tận thế của Linh Sơn đã đến, Phật môn bẩn thỉu, mục nát này nên biến mất rồi, bản tọa sẽ tái lập một Phật môn thật sự phổ độ chúng sinh.” Vô Thiên điên cuồng nhìn Như Lai, theo gợn sóng nhấp nhô, có vẻ cực kỳ hung tợn.

Chư Phật vội vàng đến, nghe thấy lời của Vô Thiên, sắc mặt đều đại biến, như gặp phải đại địch.

“A Di Đà Phật, mọi việc đều có định số, Ma Đạo Lượng Kiếp chưa đến, ngươi quá vội vàng rồi.” Như Lai hoàn toàn không hoảng sợ, hai tay chắp trước ngực, tụng niệm kinh văn, toàn thân Phật quang đại phóng, tiêu trừ ma khí.

Chư Phật cũng theo đó ngồi xếp bằng niệm kinh, Phật quang đại phóng, tiêu trừ ma khí, Phật quang chiếu rọi, trời đất lại sáng sủa, mây đen trên trời tan đi, luồng ma uy kinh khủng kia cũng không ngừng suy yếu.

Nam Cực Tiên Ông đứng phía sau rất lúng túng, lão cũng không biết niệm kinh.

Nhưng giây tiếp theo, lão lại thấy Ma La Vô Thiên trong nước đột nhiên đứng dậy, chui ra khỏi mặt nước, định chui vào cơ thể Như Lai, nhưng bị Phật quang tỏa ra từ người Như Lai chặn lại.

Chư Phật thấy cảnh này, đều vô cùng căng thẳng, nếu Như Lai bị ma hóa, vậy là xong.

“Hà tất phí công, ngươi bây giờ vẫn không làm gì được ta, ngươi đến đây chẳng qua là để thăm dò ta, ngươi quá vội rồi, nên biết rõ, không có Ma Đạo Lượng Kiếp gia trì, ngươi không làm gì được ta.” “Một ngụm một nhấp đều có định số, Ma Đạo Lượng Kiếp nên đến thì tự sẽ đến, không thể cưỡng cầu, trở về đi.” Như Lai phất tay, một đạo Phật quang đánh vào người Vô Thiên, thân ảnh Vô Thiên lập tức tan biến.

“Dương Thiên Hữu chết rồi sao?” Chư Phật mừng rỡ.

“Đây chẳng qua chỉ là một luồng ma niệm của hắn, đến để thăm dò thực lực của ta.” Như Lai lắc đầu.

Nụ cười của chư Phật cứng lại, chuyển thành sự lo lắng sâu sắc, một luồng ma niệm đã mang đến cảm giác áp bức kinh khủng như

vậy, bây giờ Dương Thiên Hữu mạnh đến mức nào rồi.

Đúng lúc này, biến cố lại xảy ra, trong nước sông đột nhiên mọc lên một đóa Hắc Sắc Ma Liên, bay vào cơ thể Tịnh Lưu Ly đang ở gần nhất.

Như Lai cũng không kịp ngăn cản, hoặc nói là không muốn ngăn cản, chết thêm một người, Xá Lợi Tử sẽ đủ.

Sắc mặt Tịnh Lưu Ly đại biến, vội vàng dùng Lưu Ly Tịnh Thủy và Phật quang trấn áp, muốn đánh nát ma liên.

Chư Phật cũng sắc mặt đại biến, dưới sự chỉ huy của Như Lai, vây quanh Tịnh Lưu Ly ngồi xuống, cùng nhau tụng niệm kinh văn, Phật quang đại thịnh, bao bọc Tịnh Lưu Ly, định dùng Phật quang tiêu diệt ma liên.

Phật quang chính trực, cũng có năng lực khắc chế tà ma, nhưng còn xa mới biến thái như Tịnh Thế Bạch Quang.

Tập hợp sức mạnh của chư Phật, ma liên bị đánh nát, chư Phật vừa thở phào nhẹ nhõm, đã thấy ma liên lại mọc lại trong bụng Tịnh Lưu Ly, và đang thôn phệ sinh cơ và bản nguyên của nàng.

"Không ổn, ma liên đã bén rễ trong cơ thể Tịnh Lưu Ly, xem Tịnh Lưu Ly như vật chứa để sinh trưởng." "Mau đi tìm A Y Nạp Phạt đến đây." Đồng tử Như Lai co lại, ma quả nhiên khó đối phó.

A Y Nạp Phạt, đại đồ đệ thật sự của ngài, suốt ngày không lo chính sự, không tu luyện, không ngộ Phật, bây giờ mới là Đại La Kim Tiên.

Đường Tăng không thể tính, ngài chỉ muốn thông qua Đường Tăng để kiếm thêm chút công đức và khí vận Phật đạo, vai vế của người ta lớn hơn ngài nhiều.

Nhân quả rất lớn, sau khi biết Đường Tăng đã thức tỉnh ký ức của

Lục Sí Kim Thiền, ngài không dám nhận, Đường Tăng cũng không nhận.

A Y Nạp Phạt mới là đại đồ đệ thật sự của ngài, từng đến Nam Thiệm Bộ Châu truyền bá Phật pháp, thấy đại phu hành y chữa bệnh, liền sinh ra hứng thú, nghiên cứu y thuật có thể chữa trị cho thần tiên.

Ví dụ như bị thương nặng, chỉ có Tam Quang Thần Thủy mới có thể hồi phục, nhưng trên đời làm gì có nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy.

Đừng nói, A Y Nạp Phạt thật sự đã nghiên cứu ra chút thành tựu.

Sau khi A Y Nạp Phạt đến, liền chui thẳng vào bụng Tịnh Lưu Ly, vung pháp bảo dao mổ do chính mình luyện chế, từng đạo đao mang chém về phía ma liên.

Quả thật có tác dụng, một rễ ma liên đã bị đào ra.

Nhưng tu vi của A Y Nạp Phạt quá thấp, đào ra một rễ đã không chịu nổi, mà ma liên có đến hàng trăm rễ.

"Bảo ngươi bình thường không chịu tu luyện." Như Lai bực mình trừng mắt nhìn A Y Nạp Phạt.

"Dùng Lưu Ly Tịnh Thủy!" Tịnh Lưu Ly không còn tiếc của, đưa cho A Y Nạp Phạt mấy chục giọt Lưu Ly Tịnh Thủy, Lưu Ly Tịnh Thủy ẩn chứa Tiên Thiên Linh Khí cực kỳ tinh thuần, là thần khí hồi phục pháp lực, không cần luyện hóa.

Dưới sự trợ giúp của Lưu Ly Tịnh Thủy, ma liên đã bị đào ra khỏi cơ thể Tịnh Lưu Ly, nhưng chỉ trong chốc lát, Tịnh Lưu Ly đã bị hút đi không ít bản nguyên, vốn nàng sắp đột phá đến Á Thánh, lần này suýt nữa khiến tu vi của nàng tụt xuống Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mà sau khi ma liên bị đào ra, lại biến thành một đứa trẻ, nhìn Tịnh Lưu Ly cười khúc khích, ngây thơ trong sáng, thậm chí còn mở miệng

gọi một tiếng "Mẹ".

Tất cả mọi người tại chỗ hóa đá.

Thứ này chui ra từ bụng Tịnh Lưu Ly, lại còn hấp thụ bản nguyên của Tịnh Lưu Ly để thai nghén, hai bên đồng nguyên, lại huyết mạch tương liên, quả thật có thể xem là con của Tịnh Lưu Ly, nhưng đây là ma đồng do ma liên hóa thành.

"Làm sao bây giờ?" Chư Phật đồng loạt nhìn về phía Tịnh Lưu Ly.

Tịnh Lưu Ly mặt đầy vạch đen, các ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai.

Ma đồng này gọi nàng là mẹ, hóa ra mọi tiếng xấu đều để nàng gánh, mang tiếng tằng tịu với người khác đúng không.

"Đây chắc chắn là âm mưu của Dương Thiên Hữu, không thể giữ lại." Phải nói là Địa Tạng thẳng thắn hơn, không có nhiều tâm tư.

"Hay là giao cho Dương Tiễn xử lý, đây là do Dương Thiên Hữu tạo ra, cũng xem như là con của Dương Thiên Hữu, là em trai của Dương Tiễn." "Chúng sinh sợ ma, căm ghét ma, nếu Dương Tiễn bao che, sẽ trở thành kẻ thù chung của chúng sinh, mà đứa trẻ này bây giờ không có chút ma khí nào, nếu Dương Tiễn hạ sát thủ, danh tiếng cũng sẽ bị hủy hoại." Quan Âm hiến độc kế.

Nếu nói ai ở Hồng Hoang hận Dương Tiễn nhất, không ai khác ngoài nàng, thậm chí còn hận hơn cả Trư Bát Giới, nếu không phải vì Dương Tiễn, sao nàng lại trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang, bị Trư Bát Giới làm ô uế.

Đồng tử của các đệ tử Tiệt Giáo co lại, con mụ này đủ độc, giống hệt Nữ Oa, độc nhất là lòng dạ đàn bà.

"Ta thấy thôi đi, làm vậy cũng không thể lấy mạng Dương Tiễn, ngược lại chỉ khiến sự trả thù của Dương Tiễn càng tàn nhẫn hơn." Ô Vân Tiên không nhịn được lên tiếng.

“Hừ, cứ như ân oán giữa nhà Dương gia và Phật môn có thể hóa giải được vậy.” Quan Âm hừ lạnh.

“Dù sao thì Tiệt Giáo chúng ta không đồng ý.” Ô Vân Tiên cũng không nể nang, các ngươi là các ngươi, đừng lôi kéo chúng ta vào, mối quan hệ giữa Tiệt Giáo chúng ta và Dương Tiễn không đến mức tồi tệ như vậy.

Chương 656

"Hừ, các ngươi không phải vẫn còn ảo tưởng rằng Dương Tiễn sẽ nể tình từng kề vai chiến đấu với các ngươi sao?" "Đừng quên, việc ép Dương Thiên Hữu và Dương Giao nhập ma, Tiệt Giáo các ngươi cũng có phần." "Bây giờ còn giả vờ làm người tốt." Quan Âm trào phúng.

"Dương Thiên Hữu nhập ma vốn là định số, không có chúng ta ép buộc, Dương Thiên Hữu cũng sẽ nhập ma, không thể tránh được." "Dù sao thì bình thường chúng ta cũng không sỉ nhục cha con họ, Dương Thiên Hữu có thanh toán với Tiệt Giáo chúng ta hay không thì không chắc, nhưng nhất định sẽ thanh toán với Xiển Giáo và Tây Phương Giáo các ngươi." "Các ngươi đã nát còn muốn kéo chúng ta xuống nước, đừng có lôi Tiệt Giáo vào." Ô Vân Tiên phản pháo lại.

"Các ngươi có ý gì?

Ăn của Linh Sơn, dùng của Linh Sơn, nguy hiểm đến thì muốn tự mình thoát thân, phủi sạch quan hệ?" Di Lặc nổi giận, đám vương bát đản này, cướp đi khí vận vốn chỉ thuộc về Tây Phương Giáo, bây giờ Linh Sơn có nguy hiểm lại muốn tự mình thoát thân.

Có phúc cùng hưởng, có nạn thì để một mình Tây Phương Giáo gánh sao.

Có thể không biết xấu hổ hơn chút nữa không.

"Ta không nói vậy, đại sư huynh của ta đại diện cho Linh Sơn là người ứng kiếp, làm sao thoát ra được." "Ta chỉ cảm thấy vẫn nên có chút giới hạn thì hơn." Ô Vân Tiên nói.

Sắc mặt Di Lặc dịu đi một chút.

“Hay là nuôi ở Linh Sơn đi, sau này còn có thể dùng làm con bài đàm phán.” Nhiên Đăng lên tiếng.

Chư Phật nghĩ lại, cũng đồng ý, dù không có tác dụng cũng không thiệt gì, nhưng lỡ như có tác dụng thì sao?

Nhưng họ không biết rằng, đây căn bản không phải là Vô Thiên, mà là Ân Thập Nương, Ân Thập Nương hóa thành ác mộng, mà ác mộng khó đối phó nhất ở chỗ có thể đi vào giấc mơ của người khác.

Dương Thiên Hữu đã đoán chắc đám chư Phật đạo mạo giả tạo này rất coi trọng danh dự, rõ ràng là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trinh tiết, ai cũng không muốn ra tay giết ma đồng.

Chỉ cần giữ lại ma đồng này, Ân Thập Nương có thể dùng nó làm môi giới, thi triển thủ đoạn để chư Phật nhập mộng, sau đó đi vào giấc mơ của họ, xem chư Phật có biết cơ duyên kích hoạt Ma Đạo Lượng Kiếp không.

Vì chột dạ, lại vừa mới chứng kiến thủ đoạn của Dương Thiên Hữu, sợ đứa trẻ này còn có thủ đoạn gì khác, nên ai cũng không muốn nuôi đứa trẻ này.

Cuối cùng vẫn là Nhiên Đăng gánh vác mọi chuyện.

Nhiên Đăng vẫn là mềm lòng, cuối cùng vẫn còn niệm chút tình nghĩa với Dương Thiên Hữu, ông rất tán thưởng sự kiên trì và cố chấp của Dương Thiên Hữu, cũng càng đồng tình với đại đồng Phật pháp mà Dương Thiên Hữu đề xuất, nhưng thế đạo như vậy, thiên hạ đại đồng là không thể thực hiện.

Ông sớm đã đoán được kết cục của Dương Thiên Hữu, khi sự ô uế trở thành lẽ thường, sự trong sạch chính là một tội lỗi, sự kiên trì và cố chấp của Dương Thiên Hữu, cuối cùng sẽ hại chết chính mình.

Ông từng cố gắng khuyên bảo Dương Thiên Hữu, nhưng Dương

Thiên Hữu quá cố chấp, thề chết không chịu đồng lưu hợp ô.

Ma tàn bạo, độc ác, nhưng người theo chủ nghĩa lý tưởng bị ép nhập ma này, lại là người cao khiết nhất.

Ông rõ ràng, Dương Thiên Hữu không ác, thiện niệm này của ông, có lẽ sẽ là một tia hy vọng cho Xiển Giáo.

Đối với Dương Thiên Hữu, ông là tán thưởng, tự thấy hổ thẹn, họ vốn là cùng một loại người, nhưng ông không có dũng khí và quyết tâm như Dương Thiên Hữu, cuối cùng khuất phục trước hiện thực, lựa chọn đồng lưu hợp ô.

Sâu trong nội tâm, ông muốn giữ lấy lợi ích hiện tại, nhưng lại hy vọng Dương Thiên Hữu có thể thành công, rất mâu thuẫn.

Đứa trẻ này, thực ra chính là ma chủng do Ân Thập Nương ngưng tụ ra, chỉ là bị Phật quang của chư Phật tạm thời tiêu diệt ma khí, Ân Thập Nương có thể thông qua nó làm môi giới, cảm ứng được mọi việc xung quanh.

Dương Thiên Hữu có lẽ không hận Nhiên Đăng, nhưng Ân Thập Nương thì hận thấu xương, dưới ảnh hưởng của Ân Thập Nương, đứa trẻ dùng ánh mắt oán độc vô cùng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Nhiên Đăng.

Đối diện với ánh mắt của đứa trẻ, tim Nhiên Đăng run lên, ánh mắt này, có một cảm giác quen thuộc khó tả, và khi đối diện, ông lại không tự chủ được mà sinh ra cảm giác chột dạ, như thể ông nợ đứa trẻ này cái gì đó.

Nhiên Đăng cứ nghĩ đứa trẻ này là do Dương Thiên Hữu tạo ra, cứ tưởng là Dương Thiên Hữu hận ông, hận ông lúc đầu không giúp Dương Thiên Hữu nói chuyện, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng.

Nhiên Đăng thở dài một tiếng, lại không dám nhìn thẳng vào đứa

trẻ, ngồi xếp bằng bên cạnh, niệm tụng đại đồng Phật pháp mà Dương Thiên Hữu năm xưa đã viết.

Nếu Dương Thiên Hữu có thể nghe thấy, hy vọng có thể đánh thức một tia thiện niệm của y, không nghe thấy, thì xem như là tịnh hóa tâm linh của đứa trẻ này.

Chỉ tiếc, người nghe thấy là Ân Thập Nương, Ân Thập Nương không hiểu gì về đại đồng Phật pháp, năm xưa ép chết bà, Nhiên Đăng cũng có phần.

Mà những ác đồ ép chết bà này, bây giờ lại từng người sống ung dung tự tại, Nhiên Đăng còn trở thành người đứng thứ hai trong Phật môn.

Hai tay dính đầy máu tanh, ác ma khinh miệt hủy hoại tình cảm con người, thoắt một cái đã trở thành Phật, miệng đầy từ bi, phổ độ chúng sinh, nực cười đến cực điểm, nực cười đến cực điểm.

Trong Ma Uyên, tiếng cười điên cuồng đầy trào phúng và hận ý của Ân Thập Nương vang lên từ Ác Mộng Ma Cung.

Lúc này, Nam Cực Tiên Ông đến tẩm cung của Nhiên Đăng, nói rằng Nhân Giác và Địa Minh làm trọng thương La Tuyên và Kim Liên Tôn Giả là do Dương Tiễn mạo danh, nói rõ ý đồ của Dương Tiễn, nhờ Nhiên Đăng giúp đỡ, phát động đệ tử Linh Sơn toàn lực truy nã giả Nhân Giác và Địa Minh, đồng thời tiện thể giúp Thiên Đình bắt giữ tên loạn thần Dương Tiễn này.

Tóm lại là muốn ép Dương Tiễn không có thời gian gây rối.

Nhiên Đăng đồng ý, đến Đại Hùng Bảo Điện, tuyên bố là Nam Cực Tiên Ông đã phát hiện ra tung tích của Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân, hạ lệnh Linh Sơn toàn lực truy bắt.

Phái Tây Phương Giáo nghe mà ngơ ngác, chẳng lẽ thật sự oan

cho Xiển Giáo?

Ngũ Sắc Đạo Nhân và Huyết Ảnh Đạo Nhân thật sự không có quan hệ gì với Xiển Giáo?

Nhưng phái Tiệt Giáo lại rõ ràng, Xiển Giáo e là đã phát hiện ra điều gì đó.

Xong việc, Nam Cực Tiên Ông rời khỏi Linh Sơn.

Mà tối hôm đó, Linh Sơn lại xảy ra một chuyện lớn, trong Ác Mộng Ma Cung, Ân Thập Nương thi triển thần thông thuật pháp Dục Tâm Chức Mộng.

Linh Sơn, trong tẩm cung của Nhiên Đăng, đứa trẻ đang ngủ say đột nhiên toàn thân hiện lên ma văn quỷ dị, ma văn tỏa ra năng lượng quỷ dị, lặng lẽ xâm chiếm toàn bộ Linh Sơn.

Chư Phật đều không hay biết mà rơi vào mộng cảnh, dục vọng trong lòng được chiếu rọi ra trong giấc mơ.

Trừ hai vị Thánh nhân là Như Lai và Văn Đạo Nhân, tất cả đều trúng chiêu.

Như Lai cảm nhận được điều bất thường, bay lên không trung Linh Sơn, thi triển thần thông Minh Phật Dẫn Chú, tiếng Phật uy nghiêm vang dội đánh thức chư Phật.

Nhưng đã quá muộn, Ân Thập Nương vẫn biết được chuyện mười bảy viên Xá Lợi Tử từ La Tuyên, mà dục vọng lớn nhất của La Tuyên lại là giết chết Hoan Hỉ Phật, để hắn hóa thành viên Xá Lợi Tử cuối cùng.

Còn chuyện Nhiên Đăng vì muốn trả nhân quả cho Ân Thập Nương, cuối cùng sẽ tọa hóa thành Xá Lợi Tử, cũng như chuyện Vô Cốt Xá Lợi chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được, đều bị Ân Thập Nương biết hết.

Mà điều có ý nghĩa hơn nữa là, ba phái Tây Phương Giáo, Xiển Giáo và Tiệt Giáo đều muốn đuổi hai phái còn lại ra khỏi Linh Sơn, độc chiếm khí vận Phật môn.

Chư Phật đột nhiên tỉnh giấc, sắc mặt Nhiên Đăng đại biến, trong mộng cảnh, hiện lại cảnh tượng Ân Thập Nương bị ép chết trước Tị Thủy Quan năm xưa, lặp đi lặp lại, Ân Thập Nương chất vấn ông tại sao lại nhận tên tiểu nhân Lý Tịnh làm đồ đệ.

Nhiên Đăng toát mồ hôi lạnh, đối với chuyện của Ân Thập Nương, Xiển Giáo không nghi ngờ gì là chột dạ.

Ân Thập Nương tự tuyệt, đã xé toạc bộ mặt giả dối, xấu xa của Xiển Giáo, chỉ vì có Nguyên Thủy Thánh nhân trấn áp, nên không ai dám đưa chuyện này ra nói công khai.

Nhiên Đăng thở dài một tiếng, trong lòng mơ hồ có linh cảm, chuyện của Ân Thập Nương vẫn chưa kết thúc, nhân quả luân hồi, gieo nhân ác, cuối cùng cũng phải trả.

Mà ông không biết rằng, đây chỉ là khởi đầu, từ đó về sau, ông sẽ đêm đêm bị ác mộng quấy nhiễu, đó là sự trả thù của Ân Thập Nương đối với ông.

Trong Ma Uyên, Ân Thập Nương đem chuyện Xá Lợi Tử nói cho Vô Thiên.

"Xem ra, cơ duyên kích hoạt Ma Đạo Lượng Kiếp, rất có thể chính là mười bảy viên Xá Lợi Tử, còn thiếu một viên.

Nếu Như Lai muốn tập hợp đủ mười bảy viên Xá Lợi Tử để đối phó ta, ngược lại không cần chúng ta động thủ, để Như Lai gậy ông đập lưng ông, tự mình dẫn phát Ma Đạo Lượng Kiếp." Vô Thiên cười mỉa một tiếng, bảo Ân Thập Nương giúp hắn, báo mộng cho Dương Tiễn.

“Cha!” Trong mộng cảnh, lại được gặp phụ thân, Dương Tiễn vô cùng vui mừng, nụ cười rạng rỡ, đâu còn chút lạnh lùng, bá đạo nào của ngày thường.

Trước mặt phụ thân, y vĩnh viễn là Dương Nhị Lang nghịch ngợm trong thôn, so với Nhị Lang Chân Quân, y cũng thích làm Dương Nhị Lang hơn.

“Như Lai sẽ tự tay dẫn phát Ma Đạo Lượng Kiếp, ngươi không cần lo lắng, chăm sóc tốt cho mẹ và Thiền nhi, cha và đại ca sẽ sớm trở về, những năm qua, khổ cho con rồi.” Vô Thiên hóa thành bộ dạng của Dương Thiên Hữu, vỗ vỗ vai Dương Tiễn, ánh mắt đầy đau lòng và từ ái.

“Không khổ, cha và đại ca mới khổ, con sẽ xử lý tốt mọi chuyện, nghênh đón cha và đại ca trở về, cùng nhau báo thù.” Dương Tiễn lắc đầu, ánh mắt đầy mong đợi, mong đợi gia đình họ đoàn tụ, chịu bao nhiêu khổ cũng đáng.

Chương 657

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, Thiên Đình, Trầm Hương lòng đầy áy náy mà đến, muốn gặp bà ngoại, nhưng Dao Cơ công chúa vẫn không chịu gặp hắn, hắn chỉ có thể ở trước cửa tẩm cung của Dao Cơ công chúa mà dập đầu ba cái.

"Cô cô, người thật sự không gặp Trầm Hương sao?" Trong tẩm cung, Đại công chúa đang ở cùng Dao Cơ.

"Vẫn chưa phải lúc, ta sợ nói lỡ miệng, ảnh hưởng đến kế hoạch của Nhị lang." Dao Cơ lắc đầu.

"Mới đó mà hai chúng ta đều đã có cháu ngoại, con gái của chúng ta đều có số phận khổ sở như nhau, bị người ta tính kế, gửi gắm sai người, may mà sinh con đều rất có khí phách." Đại công chúa rất cảm khái, hai người họ tuổi tác tương đương, tình cảm tốt nhất.

"Tiếc là Trầm Hương lại thích con tiểu hồ ly kia, Dương Thiền cũng không sinh con gái, nếu không ta ngược lại muốn gả Kim Ca cho, tình thân lại càng thêm thân." Đại công chúa có chút tiếc nuối.

Như vậy có thể trói chặt Dương gia với Thiên Đình, Dương gia sau này chắc chắn sẽ phi hoàng đằng đạt.

Ở một nơi khác, Ngao Xuân đến thành Triều Ca, tìm Nhân Hoàng hỏi chi tiết về sự mất tích của Ma Gia Tứ Tướng, còn Trư Bát Giới thì đến miếu Thành Hoàng của Ma Gia Tứ Tướng để điều tra.

Ngưu Ma Vương quen biết rộng, đến gần Linh Sơn tìm đệ tử Phật môn để dò hỏi tin tức.

Hôm đó, mọi người tụ tập ở Nữ Nhi Quốc, điều tra về Ma Gia Tứ Tướng không có kết quả gì, ngược lại Ngưu Ma Vương lại hỏi được

một số tin tức.

"Ông ngoại ngươi trở về, dọa chư Phật Linh Sơn sợ chết khiếp." Ngưu Ma Vương hả hê nói.

"Ông ngoại ta ở đâu?" Trầm Hương mắt sáng lên, rất phấn khích, không vì gì khác, chỉ muốn mách lẻo với ông ngoại, để ông xử lý Dương Tiễn.

Có câu nói, thân cách một đời, ta không trị được ngươi, ta còn không biết mách lẻo sao.

"Đừng kích động, chỉ là một luồng ma niệm của ông ngoại ngươi chiếu đến Linh Sơn, nghe nói là để thăm dò thực lực của Như Lai hiện nay, nghe nói còn để lại một đứa trẻ, sinh cùng với Tịnh Lưu Ly." "Tính theo vai vế, ngươi phải gọi là cậu út đó." Ngưu Ma Vương tỏ ra hả hê không thể rõ hơn.

"Trời ạ, có cần phải hoang đường như vậy không, ông ngoại của Trầm Hương cưỡng hiếp Tịnh Lưu Ly sao?" Ngao Xuân trợn to mắt, không thể phấn khích hơn, nụ cười trên mặt có chút bỉ ổi.

"Ngươi nghĩ gì vậy?" "Là do ma niệm của ngoại công Trầm Hương huyễn hóa ra một đóa ma liên, tiến vào trong cơ thể Tịnh Lưu Ly, cắm rễ trong bụng, hấp thu bản nguyên của Tịnh Lưu Ly rồi biến thành một đứa bé." "Về mặt lý thuyết mà nói, đúng là cũng tính là con của Dương Thiên Hữu và Tịnh Lưu Ly." Ngưu Ma Vương liếc mắt nhìn Ngao Xuân.

Không hóng được chuyện lớn, Ngao Xuân không khỏi có chút thất vọng.

Trư Bát Giới bực bội đá cho Ngao Xuân một cước, nhìn cái bộ dạng vô dụng của ngươi kìa.

Ừm, thực ra hắn cũng có chút thất vọng.

“Nghe nói đêm hôm đó, chư Phật đều gặp ác mộng, hiện tại Linh Sơn lòng người hoang mang, không ít người đã chạy về đạo trường của mình, không dám ở lại Linh Sơn nữa,” Ngưu Ma Vương tiếp tục nói.

“Chuyện của Ma Gia Tứ Tướng có thăm dò được tin tức gì hữu dụng không?” Tôn Ngộ Không kéo về chủ đề chính.

“Có, nghe nói trên Côn Luân Sơn của Xiển Giáo có một kẻ tên Thiên Tích, là bạn cũ của Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Nguyên Thủy Thánh Nhân rời khỏi Hồng Hoang, không yên tâm về Xiển Giáo nên đã mời kẻ này đến Côn Luân Sơn trấn giữ.” “Thủ lĩnh của Vân Hải Tiên Môn Huyền Hoàng Tam Thừa chính là Thiên Tích.

Xiển Giáo giải thích rằng là do Dương Tiễn biết được tên của Thiên Tích nên đã bịa ra Huyền Hoàng Tam Thừa để hãm hại Xiển Giáo.” “Xiển Giáo đang nói dối, Dương Tiễn biết cái quái gì về Huyền Hoàng Tam Thừa chứ, đó là ta nói cho hắn biết.

Quan trọng nhất là, Thiên Tích kia vốn là Thiên Quang Đạo Quân trong ba ngàn khách hồng trần, là khối ngọc thạch đầu tiên của Hồng Hoang kết hợp với thiên quang hóa hình.” “Kẻ ra tay với Lưu Ngạn Xương, mười phần thì hết chín phần là gã này,” Ngưu Ma Vương nói.

“Vậy còn chờ gì nữa?

Đi, chúng ta đi công phá Côn Luân Sơn,” Ngao Xuân vèo một cái đứng dậy, hăm hở muốn thử.

“Ngươi tưởng Xiển Giáo là đồ bỏ đi à?

Chỉ bằng chúng ta, ngay cả hộ sơn đại trận của Xiển Giáo cũng không lay chuyển nổi.

Hơn nữa Côn Luân Sơn còn có Quảng Thành Tử trấn giữ, nghe nói Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân cũng đã được triệu hồi về Côn Luân Sơn, lại thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thiên Tích, ngươi nghĩ chúng ta đánh lại được không?" "Chúng ta không có bằng chứng và lý do xác thực, hấp tấp đi đến, người ta có đủ cớ để phủ nhận, ngược lại còn thành chúng ta sai," Ngưu Ma Vương liếc Ngao Xuân một cái, tên ngốc này không phải nghĩ rằng Xiển Giáo bị Dương Tiễn chơi cho hai lần thì liền cho rằng Xiển Giáo thực sự là đồ vô dụng đấy chứ.

"Dương Tiễn làm được, chúng ta cũng làm được," Ngao Xuân rất không phục.

"Thôi đi, Dương Tiễn chơi Xiển Giáo là mượn sức mạnh của Thiên Đình, ngươi hỏi xem Dương Tiễn có dám một mình chạy đến Xiển Giáo làm càn không?" "Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Xiển Giáo tuy đã sa sút, nhưng người ta vẫn còn hơn mười vị Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên, còn có Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng là hai vị Á Thánh." "Trong tình huống Thánh Nhân không xuất hiện, cả Long tộc các ngươi gộp lại cũng không đánh lại Xiển Giáo, ngươi tin không," Ngưu Ma Vương không chút nể nang châm chọc.

Lần này Ngao Xuân không phản bác, Long tộc mới chỉ khôi phục được một chút nguyên khí, tuy số lượng đông nhưng cao thủ lại ít.

Cấp bậc Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên không phải là thứ có thể dùng số lượng để bù đắp chênh lệch.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Đã xác định được hung thủ nhưng lại không thể động đến, thật phiền phức," Ngao Xuân nói.

"Chúng ta có thể lấy gậy ông đập lưng ông, bọn chúng có thể bắt hồn phách của Lưu Ngạn Xương đi, chúng ta cũng có thể bắt đệ tử

Xiển Giáo, buộc bọn chúng trao đổi con tin," Ngưu Ma Vương nói.

"Vậy bắt ai đây?

Bọn chúng đều trốn trong Thiên Đình và Linh Sơn, chúng ta làm sao bắt?" Ngao Xuân nhíu mày.

"Ngươi quên rồi sao, Vương Mẫu đã cho chúng ta phục hồi chức vụ, chức vị của chúng ta thuộc Lôi Bộ, giống như Ti Pháp Thần Điện, có quyền lực thẩm phán giám sát." "Tìm một cái cớ bắt hết đệ tử Xiển Giáo ở Thiên Đình, Xiển Giáo tự sẽ đến tìm chúng ta đàm phán," Trầm Hương nói.

"Ồ, ngươi cũng học thói xấu rồi, biết hãm hại người khác rồi," Ngao Xuân nhìn Trầm Hương với ánh mắt phức tạp, bọn họ căm ghét Dương Tiễn và Nam Cực Tiên Ông, cuối cùng lại sống thành bộ dạng của Dương Tiễn và Nam Cực Tiên Ông.

"Bọn họ dùng âm mưu với chúng ta, chúng ta cũng có thể dùng âm mưu với bọn họ.

Quá thật thà chỉ bị tính kế, bị dắt mũi mà đi thôi," ánh mắt Trầm Hương bình tĩnh mà sâu thẳm, trước đó ở huyết hải bị Dương Tiễn đả kích nặng nề, cũng khiến hắn nghĩ thông suốt rất nhiều điều.

Nguyên tắc, giới hạn, cũng phải xem đối với ai.

Đối với kẻ địch thì phải không từ thủ đoạn, ti bỉ cũng được, vô sỉ cũng chẳng sao, đạt được mục đích chính là thủ đoạn tốt.

Cũng khiến hắn hiểu ra một đạo lý, lòng phòng người không thể không có, phàm việc gì cũng không thể chỉ nhìn bề ngoài, người khác nói gì, làm gì, đều đừng dễ dàng tin tưởng, phải suy ngẫm mục đích họ làm vậy là gì.

"Tam thái tử về Xiển Giáo có thu hoạch gì không?" Ngưu Ma Vương nhìn về phía Na Tra.

“Ta đã gặp Thiên Tích, rất mạnh, Chuẩn Thánh đỉnh phong,” Na Tra không nói nhiều.

Sau khi mọi người giải tán, Na Tra riêng tư tìm Sa Tăng, dùng Thiên Tru Ấn, cộng thêm tài nguyên tu luyện mà Nam Cực Tiên Ông đưa cho Đinh Hương, thành công đổi lại được Càn Khôn Quyển.

Còn về Đinh Hương, hắn một câu cũng không nói nhiều, liên quan quái gì đến hắn, Đinh Hương là người của Xiển Giáo, vậy là có thù với hắn.

Còn muốn hắn giúp bồi dưỡng Đinh Hương, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Sau đó, Na Tra lại đi gặp Trầm Hương: “Mưu kế của Xiển Giáo vẫn chưa kết thúc, sửa đổi Thiên Điều chỉ là một phần, hơn nữa không phải trọng điểm, bọn chúng còn có âm mưu lớn hơn, mà Đinh Hương trong âm mưu này đóng một vai trò vô cùng quan trọng.” “Đinh Hương là người của Xiển Giáo?” Trầm Hương kinh hãi, có chút không dám tin, Đinh Hương chưa bao giờ làm chuyện gì hại bọn họ, sao có thể?

“Chắc là vậy, hơn nữa đối với Xiển Giáo vô cùng quan trọng, liên quan đến việc Xiển Giáo có thể quật khởi trở lại hay không.

Bọn họ bảo ta âm thầm bảo vệ Đinh Hương, còn đưa rất nhiều tài nguyên tu luyện bảo ta chuyển cho Đinh Hương, ngay cả Ngộ Đạo Trà cũng có không ít, thứ tốt như vậy, ngay cả ta cũng chưa từng dùng qua, có thể thấy Xiển Giáo coi trọng Đinh Hương đến mức nào.” “Hơn nữa, Nam Cực Tiên Ông liên tục dặn dò, tuyệt đối không được để Đinh Hương gả cho người khác, trong đó nhất định có mưu tính gì đó, hơn nữa vô cùng quan trọng.” “Trên đường trở về ta đã suy nghĩ lại, hiện tại sức mạnh Đạo Môn cơ bản tập trung ở Thiên Đình, Thiên Đình chính là chính thống của Đạo Môn, Thiên Đình không đổ, Tam

Giáo cơ bản không có ngày ngóc đầu lên được." "Cho nên bọn họ mưu đồ sửa đổi Thiên Điều, khiến Thiên Đình đại loạn, làm cho Thiên Đình suy tàn, sau đó lại dùng mưu kế khác để Xiển Giáo quật khởi, thay thế Thiên Đình trở thành chính thống của Đạo Môn." "Đinh Hương chính là mấu chốt quan trọng nhất trong kế hoạch này, ý của ta là dẫn xà xuất động, bọn họ không cho Đinh Hương gả cho người khác, ngươi giả vờ cưới Đinh Hương, buộc bọn họ phải hành động," Na Tra nói.

"A?

Ta cưới Đinh Hương?" Trầm Hương giật giật khóe miệng, hắn bây giờ còn không gặp được Tiểu Ngọc, không thể ở riêng với Tiểu Ngọc, không cách nào nói cho Tiểu Ngọc biết, lỡ Tiểu Ngọc hiểu lầm thì sao?

Giữa bọn họ vốn đã có chút rạn nứt, Tiểu Ngọc vô cùng căm ghét Đinh Hương, hắn cưới Đinh Hương, nhất định sẽ khiến Tiểu Ngọc hiểu lầm.

Khoan đã, trước kia Tiểu Ngọc không ít lần nhắc nhở hắn cẩn thận Đinh Hương, chẳng lẽ Tiểu Ngọc sớm đã nhận ra điều gì đó.

Vậy thì càng không thể cưới, nếu không Tiểu Ngọc sẽ đau lòng biết bao.

"Hay là để Bát thái tử cưới đi," Trầm Hương gãi đầu.

Chương 658

“Đinh Hương đối với Ngao Xuân căn bản không có ý gì, Ngao Xuân muốn cưới, Đinh Hương còn không muốn gả đâu, quá giả, Xiển Giáo sẽ nghi ngờ.” “Nam Cực Tiên Ông cũng biết Đinh Hương đối với ngươi tình sâu nghĩa nặng, chúng ta lấy cớ Tam Thánh Mẫu ép ngươi cưới, hợp tình hợp lý, Xiển Giáo tất sẽ lo lắng, một khi lo lắng sẽ hành động, một khi hành động sẽ lộ ra sơ hở,” Na Tra nói.

“Nhưng mà, ta sợ Tiểu Ngọc hiểu lầm,” Trầm Hương vô cùng rối rắm.

“Như vậy mới càng chân thật, sau này ta giúp ngươi làm chứng, chỉ là diễn kịch, ngươi sợ cái gì.” “Tình cảm nhi nữ quan trọng hay là cha ngươi, mẹ ngươi quan trọng?” Na Tra bực bội nói.

“Ngươi để ta suy nghĩ kỹ lại, trước tiên cứu cha ta ra rồi hãy làm chuyện này,” Trầm Hương không muốn làm tổn thương Tiểu Ngọc nữa, thực sự không thể nhẫn tâm.

“Dù sao những gì cần nói ta đã nói hết, tùy ngươi thôi,” Na Tra có chút tức giận rời đi.

Trầm Hương một mình do dự rất lâu, chần chừ mãi không thể hạ quyết tâm.

Hôm nay, Trầm Hương, Ngao Xuân đến Thiên Đình, xin chỉ thị của Vương Mẫu nương nương để tiếp tục điều tra vụ án của Độ Ách Chân Nhân.

Hai người vẫn còn non nớt quá, Vương Mẫu nương nương liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người muốn gây sự, nhưng bà cầu còn không được, liền đồng ý.

Sau đó Vân Trung Tử gặp nạn, Trầm Hương và Ngao Xuân lấy cớ thẩm vấn chi tiết, đưa Vân Trung Tử đến thiên lao.

Sau đó vào rồi thì không ra được nữa, Nam Cực Tiên Ông nhận ra có điều không ổn, muốn đến thiên lao xem xét, cũng bị ngăn lại không cho vào.

Nam Cực Tiên Ông không còn cách nào, chỉ có thể đi tìm Vương Mẫu nương nương cáo trạng, Trầm Hương và Ngao Xuân bị triệu đến Lăng Tiêu Bảo Điện để thẩm vấn.

"Khải bẩm Nương nương, Vân Trung Tử nói dối vu hãm Nhị Lang Thần, thực ra trước đây ta bị Dương Tiễn bắt, là do ta muốn thử Dương Tiễn." "Dương Tiễn căn bản không hề có Tiên Thiên Ma Khí, là ta lấy Tiên Thiên Ma Khí đi vu hãm Dương Tiễn, muốn lừa Dương Tiễn, Dương Tiễn trong lúc tức giận mới giam cầm ta." "Đoàn Tiên Thiên Ma Khí đó là Kim Ca giao cho ta, cũng là Kim Ca xúi giục ta làm như vậy.

Sau khi sự việc bại lộ, Kim Ca và Hoan Muội đã biến mất không thấy đâu." "Ta nghi ngờ có kẻ sai khiến Kim Ca làm vậy, Tiên Thiên Ma Khí đó, Kim Ca căn bản không thể có được, chắc chắn là có kẻ đưa cho Kim Ca." "Mà Vân Trung Tử trước đó đã từng nhập ma, cho nên chúng ta nghi ngờ đoàn Tiên Thiên Ma Khí đó chính là đoàn được lấy ra từ trong cơ thể Vân Trung Tử, cho nên chúng ta mới thẩm vấn Vân Trung Tử." "Vân Trung Tử luôn miệng nói là Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma Khí hại ông ta, nhưng ta rất chắc chắn trong tay Dương Tiễn không có Tiên Thiên Ma Khí, ta nghi ngờ là Vân Trung Tử tự biên tự diễn, cố ý hãm hại Dương Tiễn, sau đó lại xúi giục ta lấy Tiên Thiên Ma Khí đi vu hãm Dương Tiễn, đây là một kế liên hoàn," Ngao Xuân nói.

Chư thần nhìn nhau, đừng nói, những gì Ngao Xuân nói cũng khá

hợp lý.

Tuy nhiên, Ngao Xuân lại chứng minh trong sạch cho Dương Tiễn, cũng khiến bọn họ khá kinh ngạc, Ngao Xuân và Dương Tiễn có thù máu mà.

Tên nhóc này rốt cuộc là quá chính trực, không thèm dùng thủ đoạn ti bỉ này, hay là có âm mưu khác.

Hơn nữa, Ngao Xuân và Trầm Hương trước đây không phải cùng phe với Xiển Giáo, cùng nhau nhắm vào Dương Tiễn sao?

Sao bây giờ lại lật lọng, quay lại nhắm vào Xiển Giáo.

Sửa đổi Thiên Điều đã thất bại, Dương Tiễn có trở về hay không cũng không còn quan trọng, hơn nữa Vương Mẫu nương nương rõ ràng thiên vị Dương Tiễn, sau khi bị Vương Mẫu nương nương chỉnh đốn một trận, bọn họ bây giờ không dám hó hé, cứ yên lặng xem kịch là được.

"Nói bậy bạ, nhập ma là một chuyện nguy hiểm đến mức nào, sao chúng ta có thể lấy mạng ra tự biên tự diễn," Nam Cực Tiên Ông tức giận, đây là muốn rửa oan cho Dương Tiễn, để Dương Tiễn trở về, tiếp tục nắm giữ hình pháp Thiên Đình, là một chuyện vô cùng nguy hiểm, dù sao đệ tử Xiển Giáo chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Không hổ là cháu ngoại của Dương Tiễn, sự trả thù đến vừa hung vừa mạnh.

Bắt Vân Trung Tử là để trả thù Xiển Giáo, rửa oan cho Dương Tiễn, để Dương Tiễn trở về xử lý Xiển Giáo, cũng là trả thù.

Song song tiến hành, đủ tàn nhẫn.

"Nguy hiểm?

Ngươi và Vân Trung Tử đều nói Dương Tiễn dùng Tiên Thiên Ma

Khí hại các ngươi, nhưng cuối cùng các ngươi đều bình an vô sự, có thể thấy sớm đã có cách giải quyết, bản thân điều này chẳng phải là điểm đáng nghi lớn nhất sao?" Trầm Hương nói.

Chư thần lại một lần nữa nhìn nhau, thật sự rất có lý, nhập ma, từ xưa đến nay chưa ai có kết cục tốt, nhưng Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử không hề hấn gì, đặc biệt là Vân Trung Tử, nhập ma rồi cũng không sao, có thể thấy Xiển Giáo căn bản không sợ nhập ma, sớm đã có chuẩn bị.

Bây giờ bọn họ cũng không thể không nghi ngờ Xiển Giáo dùng kế liên hoàn để vu hãm Dương Tiễn.

Nếu không phải Ngao Xuân lật lọng, rửa oan cho Dương Tiễn, Dương Tiễn chẳng phải đã bị vu hãm thành công rồi sao.

Nam Cực Tiên Ông nhất thời không tìm được điểm để phản bác, nói đến mức suýt nữa ông ta cũng tin, vu hãm đúng là vu hãm Dương Tiễn, nhưng ông ta và Vân Trung Tử thật sự là người bị hại mà.

"Ừm, có lý, việc này quan trọng, phải điều tra rõ ràng, bất luận là ma khí, hay là hãm hại Lục Ngự của Thiên Đình, đều là tội ác tày trời." "Nếu Dương Tiễn bị vu hãm, truyền chỉ, phế bỏ tội trạng và lệnh truy nã của Dương Tiễn.

Tuy nhiên, Dương Tiễn từ chối trở về Thiên Đình chịu thẩm vấn, có hành vi coi thường Thiên Đình, tạm thời không phục hồi chức vụ," Vương Mẫu nương nương nói.

Nam Cực Tiên Ông nghiến răng ken két trừng mắt nhìn Vương Mẫu, được lắm, được lắm, chơi như vậy phải không, trắng trợn giúp Dương Tiễn.

Phế bỏ tội trạng, Thiên Đình và Linh Sơn đều không thể đi tìm Dương Tiễn gây phiền phức, tạm thời không cho Dương Tiễn phục

hồi chức vụ, Thiên Điều sẽ không thể ràng buộc Dương Tiễn, Dương Tiễn có thể tùy ý làm bậy.

Đến lúc cần thiết, lại cho Dương Tiễn phục hồi chức vụ, mượn sức mạnh của Thiên Đình để xử lý Xiển Giáo phải không.

"Còn có chuyện của Độ Ách Thiên Tôn, tại sao Nam Cực Tiên Ông lại xuất hiện kịp thời ở núi Thiết Tra ngăn cản Na Tra Tam thái tử, xin hỏi Nam Cực Tiên Ông đến núi Thiết Tra làm gì?" Ngao Xuân chĩa mũi nhọn vào Nam Cực Tiên Ông.

Đúng là hắn đã vu hãm Dương Tiễn, Dương Tiễn không giết hắn, hắn bây giờ rửa oan cho Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng đã giam cầm hắn trăm năm, coi như huề nhau.

Dương Tiễn ra tay rất tàn nhẫn, rửa oan cho Dương Tiễn còn có thể để Dương Tiễn trở về xử lý Xiển Giáo.

Nhưng Vương Mẫu nương nương lại không để Dương Tiễn trở về, hai người là một phe, hẳn là Dương Tiễn muốn làm gì đó, tạm thời không tiện trở về.

Nói đi cũng phải nói lại, Dương Tiễn trốn trong bóng tối càng nguy hiểm, dù sao minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng mà.

"Ta, ta đi ngang qua, lúc đó ta từ Côn Luân Sơn đến Linh Sơn bái phỏng Nhiên Đăng Phật Tổ, đi ngang qua khu vực núi Thiết Tra, cảm nhận được dao động chiến đấu," Nam Cực Tiên Ông vội vàng bịa ra một cái cớ.

"Vậy thật là trùng hợp," Trầm Hương cười như không cười nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông nhíu mày, cái thế này của Trầm Hương rõ ràng sẽ không dễ dàng bỏ qua, mà Vương Mẫu nương nương lại cố ý thiên vị, nhắm vào Xiển Giáo, chuyện này không dễ giải quyết.

Vương Mẫu nương nương bây giờ cũng đã tìm được đột phá khẩu, không còn sợ pháp dụ của Đạo Tổ nữa, dùng pháp dụ của Đạo Tổ để gây áp lực cho Vương Mẫu nương nương cũng vô dụng.

Vì chút chuyện nhỏ này mà đi cầu Đạo Tổ giúp đỡ, sẽ có vẻ bọn họ rất vô dụng, Đạo Tổ có lẽ cũng không thèm để ý đến bọn họ.

Mà Trầm Hương và Ngao Xuân rõ ràng đã có mưu tính từ lâu, nói năng hợp tình hợp lý, ông ta không tìm được đột phá khẩu để nói giúp cho Vân Trung Tử.

Hai tiểu quỷ này gây sự cũng thật khó đối phó.

Mà sự việc vẫn chưa kết thúc, Nam Cực Tiên Ông đang suy nghĩ cách giải quyết, thì Trầm Hương và Ngao Xuân lại gây ra chuyện khác.

Hôm nay, Trầm Hương tìm đến Hằng Nga, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hằng Nga, Hằng Nga bị nhìn đến mức chột dạ: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?" "Bách Hoa tiên tử là do ngươi giới thiệu cho mẹ ta quen biết, mẹ ta mới bị Bách Hoa tiên tử tính kế.

Ta nghe mẹ ta nói là ngươi chủ động kết giao với bà ấy, cho nên, ngươi và Bách Hoa tiên tử là một phe," Trầm Hương nói.

"Không có, ta không biết Bách Hoa tiên tử sẽ hại mẹ ngươi," Hằng Nga vội vàng giải thích, trong chuyện này, nàng thật sự vô tội.

Trước bị Dương Tiễn đủ đường sỉ nhục, ép nàng tính kế Tiên Hạc đồng tử và Kim Thiềm tiên tử, hai người đó bây giờ vẫn đang chịu khổ luyện hồn, bây giờ Trầm Hương lại tìm đến nàng, không có hồi kết.

"Không biết?

Không biết tại sao ngươi vô duyên vô cớ kết giao với mẹ ta?" "Khi Bách Hoa tiên tử tính kế mẹ ta, ngươi tại sao lại không ngăn cản?

Đừng nói là ngươi không nhìn ra," giọng Trầm Hương vô cùng lạnh lẽo, từng có lúc Hằng Nga cũng đến Lưu Gia Thôn thăm hắn mấy lần, từng có lúc hắn gọi Hằng Nga là dì, tưởng rằng Hằng Nga thật sự là chị em tốt của mẹ.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, trong chuyện tính kế mẹ hắn, Hằng Nga cũng có phần.

"Ta thật sự không biết, ta, ta chủ động kết giao với Tam Thánh Mẫu, là, là vì lúc đó ta ái mộ Dương Tiễn, nghĩ rằng, nghĩ rằng kết giao tốt với mẹ ngươi thì sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Dương Tiễn hơn," Hằng Nga mặt đỏ bừng, ấp úng.

Dù là tiên tử, đối với chuyện tình cảm, cuối cùng vẫn là xấu hổ.

Chủ yếu là đây chỉ là tình đơn phương của nàng, tự cho là đúng, cho rằng dựa vào nhan sắc là có thể lay động được Dương Tiễn.

Chương 659

Sự thật lại là, Dương Tiễn đối với nhan sắc của nàng căn bản không hề động lòng, lạnh lùng như băng vạn năm, đối với ai cũng không có gì khác biệt, thậm chí còn chán ghét nàng, coi thường nàng, đủ đường sỉ nhục.

Trầm Hương sững sờ một lúc, lại ái mộ Dương Tiễn, ngươi không có bệnh chứ?

Mắt bị mù từ khi nào vậy?

"Cho nên, ngươi cố ý mặc kệ Bách Hoa tiên tử tính kế mẹ ta, nghĩ rằng Dương Tiễn vì bảo vệ mẹ ta mà sửa đổi Thiên Điều, như vậy ngươi cũng có thể ở bên Dương Tiễn rồi phải không?" "Thực ra ngươi đã nhìn ra, nhưng sửa đổi Thiên Điều đối với ngươi cũng cực kỳ có lợi, cho nên ngươi giả vờ hồ đồ, mặc kệ Bách Hoa tiên tử hại mẹ ta, ngươi thật đúng là chị em tốt của mẹ ta," giọng Trầm Hương lạnh lẽo đến thấu xương, nhìn Hằng Nga với ánh mắt đầy chán ghét.

Người đàn bà này, có nhan sắc mà lòng dạ đen tối, vì lợi ích của mình mà mặc kệ người khác hại bạn mình.

Cũng không biết sư phụ năm xưa sao lại để ý đến người đàn bà này, nông cạn, quỷ mê tâm khiếu.

"Không, không có, lúc đó Bàn Đào thịnh hội sắp diễn ra, ta bận rộn chuẩn bị, không biết," Hằng Nga tim đập thình thịch, chột dạ không dám nhìn Trầm Hương.

Suy cho cùng là cháu ngoại của Dương Tiễn, đáng sợ như Dương Tiễn, cũng thấu hiểu lòng người, tư duy nhanh nhạy.

Đặc biệt là ánh mắt lạnh lẽo đó, giống hệt nhau, cũng đáng sợ,

khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Bây giờ Trầm Hương càng lúc càng giống Dương Tiễn, thậm chí cả ngữ khí nói chuyện cũng có chút tương tự, còn có cả khí thế dồn ép, đầy áp lực đó.

Dương Tiễn đây là lại bồi dưỡng ra một Dương Tiễn nữa rồi.

"Ngươi cũng không cần giả vờ với ta, dù sao đi nữa, không phải vì ngươi, mẹ ta sẽ không xảy ra chuyện.

Mẹ ta xảy ra chuyện không thể thoát khỏi liên quan với ngươi." "Giúp ta làm một việc, từ nay ân oán hai bên đều xóa bỏ, nếu không, ta sẽ khiến ngươi giống như Bách Hoa tiên tử," ánh mắt Trầm Hương lạnh lùng, toát ra một cảm giác nguy hiểm đầy áp lực.

Hằng Nga tim đập thình thịch, cảm giác quen thuộc này, quả thực là một tiểu Dương Tiễn.

Năm xưa Dương Tiễn ép nàng làm việc, bây giờ Trầm Hương lại đến.

"Ngươi, ngươi muốn ta làm gì?" Hằng Nga rất bất an, mười phần thì hết chín phần Trầm Hương cũng muốn nàng đi hãm hại đệ tử Xiển Giáo.

"Ta muốn một lý do để xử lý Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử trêu ghẹo ngươi thì thế nào?" "Vừa hay, Bàn Đào hội lại sắp diễn ra, năm xưa sư phụ ta uống hơi nhiều tiên nhưỡng, say rượu nói vài câu vì ngươi mà bị đày xuống phàm gian, đầu thai vào lốt heo." "Cảnh này cứ tái diễn một lần nữa đi!" Trầm Hương lạnh lùng nói.

Hằng Nga đồng tử co rút, quả nhiên, nàng biết mà.

Tên Trầm Hương ngây thơ vô tội, hay cười nói ở Lưu Gia Thôn năm xưa đã hoàn toàn biến mất, bị Dương Tiễn ép đến hắc hóa, giống như Dương Tiễn, tàn nhẫn độc ác, không từ thủ đoạn.

“Ta, ta biết rồi,” Hằng Nga biết, mình căn bản không thể từ chối.

Người khác không biết, nhưng nàng lại biết, Dương Tiễn và Vương Mẫu, Ngọc Đế vẫn luôn là một phe, Dương Tiễn cũng chưa bao giờ muốn giết Trầm Hương, chỉ là dùng cách này để ép Trầm Hương trưởng thành.

Cũng có nghĩa là, thực ra Trầm Hương và Ngọc Đế, Vương Mẫu cũng là một phe, nàng chỉ là một tiểu tiên dưới trướng Vương Mẫu, làm sao có thể phản kháng.

“Rất tốt, đừng làm ta thất vọng,” Trầm Hương lạnh lùng rời đi, hạ phàm đến Nữ Nhi Quốc tìm Trư Bát Giới mượn Cửu Hoa Châu.

“Ngươi muốn Cửu Hoa Châu làm gì?” Trư Bát Giới có chút nghi ngờ, Cửu Hoa Châu tuy cũng là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng kém xa Bát Quái Phủ, đồ của Lão Quân làm ra, tất cả đều là tinh phẩm.

“Ta muốn xử lý Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử tốc độ nhanh, Cửu Hoa Châu có khả năng phong tỏa rất mạnh,” Trầm Hương cũng không giấu giếm.

“Được, ngươi cầm đi,” Trư Bát Giới nhìn sâu vào ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng của Trầm Hương, tên nhóc này trước đây bị Dương Tiễn kích thích quá mức, từ huyết hải trở về liền tính cách đại biến.

Không còn vẻ hấp tấp nóng nảy như ngày xưa, trở nên trầm ổn hơn nhiều, nhưng cũng ít nói hơn, cả người lạnh như băng.

Không biết có phải là ảo giác không, cảm giác trên người Trầm Hương có thêm vài phần bóng dáng của Dương Tiễn.

Cũng bị kích thích quá mức còn có Hầu ca, cũng không còn cố chấp tu luyện nữa, lại chạy đến tàng thư các của Đại Đường đọc sách.

Chỉ vì sư nương vô tình nói một câu đọc sách à, đọc sách có thể nâng cao trí tuệ.

Đánh nhau không lại Dương Tiễn, so trí tuệ cũng bị nghiền ép, không bị kích thích quá mức mới lạ.

Hầu ca dường như sinh ra đã không hợp với Dương Tiễn, hai người vừa gặp mặt, không khí đã không đúng, không chỉ vì nguyên nhân của hắn.

Hầu ca là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể dung thứ việc mọi mặt đều không bằng Dương Tiễn.

Thực tế, điều hắn không biết là, Hầu ca thực ra là sư thúc của Dương Tiễn, sao có thể chấp nhận không bằng sư điệt.

Hôm nay, Thiên Đình lại một lần nữa tổ chức Bàn Đào thánh hội, các thế lực đều cử đại biểu đến tham gia, vô cùng náo nhiệt.

Ngao Xuân đưa Đinh Hương đến, Đinh Hương rất thích náo nhiệt, vui vẻ không thôi, chỉ là cứ bám lấy Trầm Hương, Ngao Xuân uất ức, rõ ràng là hắn đưa đến, sao lại thành ra hắn rất thừa thãi.

Cũng uất ức còn có Nam Cực Tiên Ông, giáo chủ tốn bao công sức mới điểm hóa được Đinh Hương, kết quả lại là một kẻ lụy tình, tu luyện không hề để tâm, chỉ biết chuyện tình yêu.

May mà giáo chủ đã để lại một tay, lúc cần thiết có thể cưỡng ép khống chế Đinh Hương.

Đừng nói, cũng nhờ tiểu hồ ly chen chân một bước, cướp đi trái tim của Trầm Hương, nếu không Trầm Hương cũng động lòng với Đinh Hương, đó mới thực sự là phiền phức.

Từ góc độ này mà nói, bọn họ còn phải cảm ơn tiểu hồ ly.

Yến hội rất náo nhiệt, Trầm Hương cũng quen biết được những vị

thần tiên ngoại sinh của Thiên Đình, như Xích Cước Đại Tiên.

Mà đặc sắc nhất phải kể đến cuộc giao tranh của tứ đại miệng lưỡi vương giả Hồng Hoang.

Linh Sơn cử Linh Cát đến, Địa Phủ cử Tần Quảng Vương đến, Thần đình Nhân tộc cử Thân Công Báo đến, cộng thêm Thái Bạch Kim Tinh, tứ đại danh miệng, đủ cả.

Bốn người nói chuyện trời đất, lời lẽ châm chọc, lời nói có ẩn ý, mánh khóe nối tiếp mánh khóe, có một sự đặc sắc khác lạ, là sự giao tranh của trí tuệ.

Trầm Hương và Ngao Xuân nghe mà say sưa, có cảm giác học được rất nhiều, bị chấn động và khai sáng, còn có thể chơi như vậy.

Bọn họ đã nhận thức được tầm quan trọng của trí tuệ, kẻ vũ phu không có đầu óc chỉ bị người ta tính kế, bọn họ đã bị tính kế quá đủ, cũng nên nhớ lâu.

Cả Xiển Giáo gộp lại cũng không chơi lại Dương Tiễn, suy cho cùng là môn hạ của Kim Ô, không thể không phục.

Dùng lời của sư phụ bọn họ mà nói, ba lão âm hiểm nhất Hồng Hoang là Đạo Tổ, Ma Tổ, Kim Ô Lăng Tiêu, bọn họ chỉ là trò trẻ con, người ta mưu đồ là cả Hồng Hoang.

Từ Vu Yêu lượng kiếp đấu trí đến Phong Thần lượng kiếp, hiện tại vẫn đang đấu trí, đừng thấy bây giờ Hồng Hoang yên bình, ngấm ngầm đều đang mưu đồ tính kế.

Ma Đạo lượng kiếp, giữa Đạo Tổ và Lăng Tiêu Thánh Nhân, chắc chắn sẽ diễn ra một vòng đấu trí mới, lượng kiếp sẽ trở nên phức tạp và đặc sắc hơn.

Lăng Tiêu Thánh Nhân là người thế nào, Phong Thần lượng kiếp năm đó đã lừa cả Đạo Tổ và Ma Tổ.

Dương Tiễn được người như vậy dạy dỗ, tâm cơ không sâu mới lạ.

Dù sao nghĩ như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn không ít.

Trầm Hương vẫn luôn rất tiếc nuối vì không được chiêm ngưỡng phong thái của Lăng Tiêu Thánh Nhân, người ta là đại lão thật sự không chơi vũ lực, chơi não, không động thì thôi, một khi động là ảnh hưởng cả Hồng Hoang.

Lần Vĩnh Hằng Ma Thần, tiếc là hắn không có mặt, không được chứng kiến phong thái của những đại lão đó.

Nghe nói là hai bên đều muốn lôi kéo Vĩnh Hằng Ma Thần, nhưng Vĩnh Hằng Ma Thần lòng tự trọng cao ngạo, muốn một lưới bắt hết cả hai bên, đàm phán tan vỡ.

Sau đó Vĩnh Hằng Ma Thần bị đuổi khỏi Hồng Hoang, hai bên tiếp tục duy trì cục diện ban đầu.

Đêm xuống, yến hội kết thúc, mọi người từng nhóm ba năm người rời đi.

Trầm Hương cũng đã hiểu ra, Bàn Đào hội thực ra cũng là Thiên Đình phát lương, lương của Thiên Đình chính là bàn đào, kim đan, tiên nhưỡng.

Chương 660

Vị trí của chư thần đều được cố định, dựa theo chức vị cao thấp, bàn đào, kim đan và tiên nhưỡng trước mặt mỗi người đều không giống nhau.

Chư thần gần như không ăn, nhiều nhất là uống chút tiên nhưỡng, kết thúc rồi tự mình mang đi.

Năm trăm năm tổ chức một lần Bàn Đào hội, cũng tức là năm trăm năm phát lương một lần.

Hắn và Ngao Xuân mới đến Thiên Đình, vừa hay gặp phải, Vương Mẫu cũng không thể để bọn họ mất mặt, trước mặt bọn họ đặt không ít.

Lúc đầu bọn họ không động, vẫn là Na Tra đến thu hết đi, không lấy thì phí.

Đây đều là những thứ tốt, rất được ưa chuộng.

Ngay khi mọi người vừa ra khỏi Dao Trì, một tiếng hét kinh hãi phá vỡ sự yên bình, chư thần kinh ngạc, đều chạy về phía phát ra âm thanh.

Hóa ra là tẩm cung của Hằng Nga, chỉ thấy y phục của Hằng Nga có chút không chỉnh tề, kinh hãi nhìn Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Sao vậy?" Vương Mẫu đến hỏi.

"Nương nương cứu ta, Lôi Chấn Tử trêu ghẹo ta," Hằng Nga khóc lóc chạy đến bên cạnh Vương Mẫu nương nương.

"Ta, ta không có..." Lôi Chấn Tử không thể tin nổi nhìn Hằng Nga, rõ ràng là ngươi nói tìm ta có việc, mời ta đến, sao ta lại trêu ghẹo

ngươi?

Lúc này hắn cũng phản ứng lại là bị tính kế, chỉ là khiến hắn không thể tin được, trong lòng hắn băng thanh ngọc khiết, cao quý tao nhã Hằng Nga tiên tử, lại hy sinh thanh danh để vu hãm hắn.

"Hừ, ngươi xuất hiện ở tẩm cung của Hằng Nga còn dám cãi, có tiền lệ của Trư Bát Giới, vẫn không nhớ bài học, người đâu, bắt tên này lại," Vương Mẫu tức giận nói.

"Không, không phải, là Hằng Nga..." Lôi Chấn Tử muốn giải thích, nhưng Trầm Hương và Ngao Xuân căn bản không cho hắn cơ hội giải thích, trực tiếp động thủ.

Ngao Xuân chủ công, Trầm Hương dùng Cửu Hoa Châu phong tỏa xung quanh, ngăn Lôi Chấn Tử chạy thoát.

Cửu Hoa Châu hóa thành vạn ngàn, dệt thành từng tấm lưới, phong tỏa bốn phía.

Lôi Chấn Tử ở Xiển Giáo không được coi trọng, dù sao sư phụ của hắn là Vân Trung Tử ở Xiển Giáo cũng không được coi trọng.

Nếu Lôi Chấn Tử được coi trọng, cũng sẽ không để Vân Trung Tử dạy, Lôi Chấn Tử có thể bái nhập Xiển Giáo, là do năm xưa Xiển Giáo vì lợi dụng Tây Chu, đã hứa hẹn lợi ích cho nhà Cơ.

Không được coi trọng, chiến đấu lực của Lôi Chấn Tử rất bình thường, cũng chỉ vì mọc thêm đôi cánh, tốc độ nhanh, pháp bảo mạnh nhất là hoàng kim côn, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến hậu thiên thượng phẩm linh bảo, rất nghèo.

Xung quanh bị phong tỏa, Lôi Chấn Tử không thể chạy thoát, chỉ có thể ứng chiến, Ngao Xuân thi triển thần thông Huyết Long Vũ, huyễn hóa ra từng con huyết long, lại tế ra Quy Khư Châu, trong đó vô lượng nước biển huyễn hóa thành từng con thủy long.

Long ảnh bay lượn, huyết long và thủy long đan xen, rất nhanh đã dồn Lôi Chấn Tử vào góc chết, bị Trầm Hương một rìu chém thành trọng thương.

Long ảnh dày đặc cắn chặt đôi cánh của Lôi Chấn Tử.

"Dừng tay, chờ đã," Nam Cực Tiên Ông sắc mặt đại biến, đôi cánh bị nhổ, Lôi Chấn Tử coi như phế, Lôi Chấn Tử dù sao đi nữa, cũng là một Chuẩn Thánh, vẫn có chút tác dụng.

Nhưng không ai nghe, hơn nữa Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần còn một trái một phải kẹp lấy ông ta, tuyệt đối là cố ý, không để ông ta qua được, tuyệt đối là Vương Mẫu chỉ thị.

Trầm Hương nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông, lạnh lùng cười một tiếng, Ngao Xuân không chút lưu tình, điều khiển long ảnh nhổ phăng đôi cánh của Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết, khí tức suy yếu, hấp hối.

Đôi cánh này là do năm xưa Lôi Chấn Tử ăn phải Phong Lôi tiên hạnh mà mọc ra, liên kết chặt chẽ với bản nguyên, chân linh, có thể nói là mệnh môn của Lôi Chấn Tử.

Đôi cánh bị nhổ, bản nguyên và chân linh bị trọng thương.

Chư thần đều biến sắc, hai tiểu tử này ra tay đủ tàn nhẫn, quả thực là hạ sát thủ.

Thật đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, người trước trêu ghẹo Hằng Nga là Trư Bát Giới, rơi vào tay Dương Tiễn.

Bây giờ trêu ghẹo Hằng Nga là Lôi Chấn Tử, rơi vào tay Trầm Hương.

Đều có kết cục thê thảm.

Tạo nghiệt mà.

“Nương nương, năm xưa sư phụ ta trêu ghẹo Hằng Nga, bị đày xuống phàm gian, thác đầu vào lốt heo, không biết Lôi Chấn Tử xử lý thế nào?” Trầm Hương mở miệng nói.

Ngụ ý là hình phạt không thể nhẹ hơn sư phụ hắn, nếu không hắn không phục.

Mà Ngao Xuân vẫn còn khống chế long ảnh trấn áp Lôi Chấn Tử đang hấp hối, khiến Lôi Chấn Tử căn bản không thể mở miệng giải thích.

Đã làm, thì phải làm đến cùng.

Ngao Xuân chế nhạo nhìn Nam Cực Tiên Ông đang bị Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần kẹp ở giữa, chỉ có ngươi biết tính kế, chúng ta không biết sao?

Chơi chúng ta vui lắm sao?

Bây giờ nhìn sư điệt ngã xuống trước mặt mà bất lực, tư vị thế nào?

Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần, bất kỳ ai một mình cũng đủ để xử lý Nam Cực Tiên Ông, hai người cùng ra tay, trừ phi dùng vũ lực, nếu không căn bản không thể đột phá được sự ngăn cản của hai người.

Hai người âm thầm thúc đẩy pháp lực, giọng nói của Nam Cực Tiên Ông cũng không thể truyền ra.

Mà nếu Nam Cực Tiên Ông động thủ, Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần sẽ có lý do động thủ.

Nam Cực Tiên Ông cố gắng giữ bình tĩnh, nếu ông ta động thủ, ngay cả ông ta cũng không yên ổn.

Đôi cánh bị nhổ, Lôi Chấn Tử đã phế, không đáng để ông ta liều mạng ra mặt.

Lần này, thể diện coi như đã xé rách hoàn toàn, Nam Cực Tiên Ông lạnh lùng nhìn Trầm Hương và Ngao Xuân.

Bình thường nhìn có vẻ không có não, kiên trì cái gọi là chính nghĩa, kết quả là hai con sói dữ, trả thù cũng đủ tàn nhẫn.

"Đánh nát nhục thân, khu tán nguyên thần, đày xuống phàm gian tranh giành thức ăn với chó hoang, người người kêu đánh," Vương Mẫu lạnh giọng hạ lệnh.

"Vâng," Trầm Hương một rìu đập nát nhục thân của Lôi Chấn Tử, lại một rìu đập nát nguyên thần của hắn, chỉ còn lại hồn phách cốt lõi nhất.

Trư Bát Giới năm xưa dù sao cũng còn giữ lại một ít nguyên thần, sau khi bị đày xuống phàm gian cũng còn lại chút tu vi.

Lôi Chấn Tử chỉ còn lại hồn phách, có nghĩa là tu vi đã mất hết.

Trầm Hương lại một chưởng đánh hồn phách của Lôi Chấn Tử xuống phàm gian, rơi vào bụng một con chó hoang đang mang thai.

Chư thần nhìn nhau, cái này còn tàn nhẫn hơn cả đối với Trư Bát Giới năm xưa.

Trầm Hương chế nhạo nhìn Nam Cực Tiên Ông sắc mặt âm trầm đến cực điểm, mở miệng, không phát ra âm thanh, nhưng Nam Cực Tiên Ông đọc được khẩu hình của Trầm Hương: Đây chỉ là bắt đầu, còn chưa xong đâu.

Trong mắt Nam Cực Tiên Ông sát ý lóe lên, Lôi Chấn Tử dù sao cũng là đệ tử Xiển Giáo, sỉ nhục như vậy, quả thực là tát vào mặt Xiển Giáo.

Đây là Trầm Hương bọn họ trả thù, đồng thời cũng là Vương Mẫu phản kích, cũng là giết gà dọa khỉ, động được đệ tử Xiển Giáo thì cũng động được đệ tử Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo, để hai giáo này an phận một chút.

Dương Thiền đã được Dương Tiễn thả ra, lại thêm khối ngũ sắc thạch đó, chứng cứ như núi, nhân chứng vật chứng đều có đủ, muốn lừa Trầm Hương nữa là không thể, không còn đường hòa hoãn.

Chỉ là, Lưu Ngạn Xương chết, sao không khiến Trầm Hương và Dương Tiễn phản mục thành thù?

Chẳng lẽ Trầm Hương căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Lưu Ngạn Xương?

Chương 661

Không được, lát nữa phải hỏi Na Tra.

Dù sao trong cơ thể cũng chảy dòng máu nhà họ Dương, con sói con này, là muốn cùng Xiển Giáo không chết không thôi sao.

Lôi Chấn Tử phế rồi, miễn cưỡng còn có thể chấp nhận, với tư chất của Lôi Chấn Tử, đời này cùng lắm cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng Vân Trung Tử và Lý Tịnh vẫn còn trong tay Trầm Hương, Xiển Giáo bây giờ nhân số vốn đã ít, không thể chết thêm được nữa.

Không được, phải nghĩ cách khống chế con sói con này.

Nam Cực Tiên Ông âm trầm mặt mày, mắt híp lại, rất nhanh đã nghĩ ra cách.

Từ đầu đến cuối, ông ta đều không ra mặt vì Lôi Chấn Tử, thực sự là không thể ra mặt được.

Vở kịch kết thúc, chư thần mỗi người một tâm tư rời đi.

Nam Cực Tiên Ông hạ giới đi tìm Lôi Chấn Tử, Lôi Chấn Tử phế thì phế, nhưng vẫn còn chút tác dụng, dùng để lật án, chỉ chứng Hằng Nga.

Một vũ cơ nhỏ bé, dám hãm hại đệ tử Xiển Giáo, tìm chết, phải giết gà dọa khỉ.

Tuy nhiên, ông ta tìm một vòng cũng không thấy, lờ mờ cảm ứng được khí tức của Mai Sơn lão lục.

Đáng ghét, chắc chắn là Dương Tiễn phái Mai Sơn lão lục đến dọn dẹp cho Trầm Hương.

Sự thật đúng là như vậy, Dương Tiễn ở Thiên Đình có rất nhiều tai mắt, Na Tra cũng là tai mắt của hắn, Trầm Hương muốn làm gì, hắn đều biết.

Trầm Hương vẫn còn non nớt một chút, làm chưa đủ chu toàn.

Trên còn có Đại Đạo, nếu Lôi Chấn Tử hướng Đại Đạo thề không trêu ghẹo Hằng Nga, là Hằng Nga vu hãm, vậy thì không dễ giải quyết.

Nam Cực Tiên Ông nghiến nát cả răng hàm, tức giận trở về Thiên Đình.

Trầm Hương công khai xử lý Xiển Giáo, Dương Tiễn ngấm ngầm xử lý, một sáng một tối, Xiển Giáo bây giờ rất bị động.

Trở về Thiên Đình, Nam Cực Tiên Ông tìm Na Tra, hỏi tại sao Trầm Hương không vì cái chết của Lưu Ngạn Xương mà phản mục thành thù với Dương Tiễn.

"Nếu Lưu Ngạn Xương thật sự chết hẳn, Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu sẽ không có bất kỳ cảm ứng nào sao?

Người ta biết Lưu Ngạn Xương chưa chết hẳn, chỉ là nhục thân chết thôi." "Lúc Thiên Tích động thủ, pháp lực tỏa ra bạch quang, bị Đinh Hương nhìn thấy, người ta đã khóa chặt hung thủ là Thiên Tích rồi, bây giờ nhắm vào Xiển Giáo, chính là muốn ép các ngươi thả Lưu Ngạn Xương," Na Tra nói.

Nam Cực Tiên Ông bị nói đến câm nín, hóa ra là bị Đinh Hương lừa.

"Hừ, muốn đàm phán mà còn phế Lôi Chấn Tử, thật sự coi Xiển Giáo ta dễ bắt nạt, muốn có Lưu Ngạn Xương, nằm mơ," Nam Cực Tiên Ông cũng nổi nóng.

Muốn trao đổi con tin thì nói thẳng, đàm phán đàng hoàng, vừa đến

đã trực tiếp phế Lôi Chấn Tử, làm cái gì vậy, ra oai phủ đầu với Xiển Giáo à.

Chỉ có ngươi mới biết làm thế à, ngươi động được đệ tử Xiển Giáo, ta không động được môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, chẳng lẽ không động được cái khác sao, ví dụ như Quy Nhất Giáo, ví dụ như Long tộc.

Quy Nhất Giáo không tiện động nữa, nếu không Huyền Đô thật sự sẽ nổi điên.

Nhưng Long tộc thì không có gì, trong thời đại Thánh Nhân không được xuất thủ này, Long Vương không xuất thủ, Long tộc chỉ có Chúc Long là một Á Thánh, còn có Ngao Thương có thể ra tay, vấn đề không lớn, Quảng Thành Tử cộng thêm Nhiên Đăng là đủ để đối phó.

Còn lại, Long tộc cũng chỉ có mười mấy Chuẩn Thánh, hoàn toàn không gây ra uy hiếp.

Làm mưa làm gió vốn là chuyện của Long tộc, Ngọc Đế cứ phải chen chân vào, chia một chén canh.

Để Ngọc Đế làm thành, cuối cùng thương lượng, do Thiên Đình phụ trách giám sát nơi nào ở Hồng Hoang cần làm mưa làm gió, sau đó dùng hành vũ phù thông báo cho Long tộc đến làm mưa làm gió.

Nhưng Long tộc đương nhiên cũng không muốn cứ thế nhường công đức đi, thế là nhét người vào Thiên Đình, chia đi một ít khí vận của Thiên Đình để bù đắp tổn thất.

Lợi ích không thể chiếm hết, cho nên Ngọc Đế cũng đã có một số nhượng bộ, thành lập một Hành Vũ Đài dưới Lôi Bộ, bên trong toàn là người của Long tộc.

Những sơn thần, thổ địa, hà bá ở hạ giới do Thủy Bộ trong Bát Bộ quản lý, nơi nào có hạn hán, báo cáo cho Thủy Bộ, do Thủy Bộ sắp

xếp thời gian và lượng mưa, gửi cho Lôi Bộ.

Lôi Bộ sắp xếp Lôi Công, Điện Mẫu và người của Hành Vũ Đài đi làm mưa làm gió.

Nói chung, Hành Vũ Đài chỉ phụ trách truyền đạt tin tức, thông báo cho Long tộc đến phối hợp với Lôi Công Điện Mẫu.

Hành Vũ Đài chủ yếu phụ trách hưởng khí vận của Thiên Đình.

Nếu lượng mưa không giống với lượng mưa Thủy Bộ sắp xếp, chuyện này sẽ thú vị, không ai nói thì thôi, nhưng nếu có người đề cập đến, Long tộc và Thiên Đình đều sẽ bị đẩy vào thế khó.

Nam Cực Tiên Ông sớm đã nghĩ ra đối sách, việc sắp xếp lượng mưa do Thủy Đức Tinh Quân phụ trách, Thủy Đức Tinh Quân vốn là đệ tử Xiển Giáo lên bảng, ông ta đi tra xem biểu làm mưa không thành vấn đề.

Xem xong biểu làm mưa, Nam Cực Tiên Ông lập tức khóa chặt Kinh Hà Long Vương.

Bởi vì Kinh Hà Long Vương là chú ruột của Tiểu Bạch Long.

Kinh Hà ở trong lãnh thổ Đại Đường, việc làm mưa trong lãnh thổ Đại Đường đều do Kinh Hà Long Vương phụ trách.

Nam Cực Tiên Ông đến Đại Đường, biến thành một thầy bói, tên là Viên Thủ Thành, ở Trường An bày sạp bói toán, thường bói nơi nào lúc nào mưa, không lần nào không chuẩn, danh tiếng ngày càng vang xa.

Dưới sự cố ý của Nam Cực Tiên Ông, tin tức rất nhanh truyền đến tai Kinh Hà Long Vương.

Lòng hiếu kỳ của Kinh Hà Long Vương bị khơi dậy, biến thành phàm nhân đi tìm Viên Thủ Thành bói toán.

“Không biết các hạ muốn bói gì?” Viên Thủ Thành hỏi.

“Tiên sinh không phải tự xưng là bói không sai sót, trên trời dưới đất không gì không biết, sao còn cần hỏi ta đến làm gì?” Kinh Hà Long Vương trêu chọc nói.

Viên Thủ Thành nhìn sâu vào Kinh Hà Long Vương, lắc đầu: “Các hạ sừng cao uy nghi, thân phận tôn quý, tiếc là mạng không còn dài, vẫn nên mau chóng trở về chuẩn bị hậu sự đi.” Câu nói này có thể nói là đang nguyền rủa Kinh Hà Long Vương, khiến Kinh Hà Long Vương tức điên: “Hừ, bản vương mạng không còn dài, chuyện cười lớn nhất thiên hạ, ta thấy ngươi cũng chỉ có vậy, cái gì mà bói không sai sót, rõ ràng là nói bừa.” Đùa sao, hắn là em ruột của Tây Hải Long Vương, hắn sẽ mạng không còn dài ư?

“Bần đạo chưa bao giờ nói bừa, bói cho hàng nghìn quẻ, chưa từng sai, nếu các hạ không tin, chúng ta có thể cược một phen thế nào?” Viên Thủ Thành dùng ánh mắt kiêu ngạo cố ý kích thích Kinh Hà Long Vương.

Kinh Hà Long Vương có một khuyết điểm tính cách chí mạng, là em ruột của Tây Hải Long Vương, lại rất thân thiết với Tiểu Bạch Long, đứa cháu trai là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, dẫn đến kiêu ngạo tự đại, tính cách ngang ngược, không chịu được kích động nhất.

“Ồ, ngươi muốn cược gì?” Kinh Hà Long Vương chế nhạo nhìn Viên Thủ Thành.

“Cược ba ngày sau Trường An có mưa, giờ Ngọ ba khắc, Trường An có mưa, lượng mưa ba mươi tám điểm rưỡi.” “Nếu sai, bần đạo tùy ý các hạ xử trí, muốn giết muốn lóc, làm nô làm tỳ, đều được.” “Nếu đúng, các hạ chỉ cần trước sạp của bần đạo công khai xin lỗi, khiêm tốn cầu xin, bần đạo tự có thể giải trừ sát kiếp cho các hạ,” Viên Thủ Thành thần thái kiêu ngạo, một bộ dạng thắng chắc.

Với tính cách của Kinh Hà Long Vương, tuyệt đối không thể cúi đầu xin lỗi, dù là đúng, Kinh Hà Long Vương cũng sẽ sửa sai thành đúng.

Tự ý sửa đổi việc làm mưa, là tội lớn.

Nhưng thân phận của Kinh Hà Long Vương ở đó, không sợ.

Kinh Hà Long Vương nhíu mày, cẩn thận quan sát Viên Thủ Thành, gã này lấy đâu ra tự tin?

Hắn còn chưa nhận được lệnh làm mưa, gã này sao lại chắc chắn như vậy?

"Các hạ không dám?" Viên Thủ Thành khóe miệng nhếch lên một nụ cười chế nhạo, cố ý khích tướng Kinh Hà Long Vương.

"Hừ, bản vương có gì không dám, bản vương sẽ cược với ngươi, ngươi thua chắc rồi, bản vương muốn ngươi công khai thừa nhận là kẻ lừa đảo lừa đời gạt danh," Kinh Hà Long Vương xác nhận Viên Thủ Thành là phàm nhân, cũng nổi nóng, một phàm nhân, sao có thể đoán trước được nội dung lệnh làm mưa, tuyệt đối không thể.

"Được, ba ngày sau, bần đạo vẫn ở đây chờ các hạ," thấy Kinh Hà Long Vương đã mắc bẫy, Viên Thủ Thành cười rạng rỡ.

Sau khi Kinh Hà Long Vương rời đi, Viên Thủ Thành cũng hóa thành hồng quang rời khỏi Đại Đường, hiện ra chân dung Nam Cực Tiên Ông.

Chương 662

Nam Cực Tiên Ông khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, chỉ với chút tu vi nhỏ bé của Kinh Hà Long Vương, còn muốn tra ra được gốc gác của ông ta, không biết tự lượng sức mình.

Bây giờ ông ta trở về Thiên Đình chờ là được, chỉ đợi ba ngày sau, Kinh Hà Long Vương tự ý sửa đổi lệnh làm mưa, sơn thần, thổ địa và hà bá địa phương sẽ báo cáo cho Thủy Bộ, Thủy Bộ đối chiếu, phát hiện không ổn, sẽ báo cáo, ông ta chỉ cần phụ trách thêm dầu vào lửa là được.

Ngày thứ hai, Kinh Hà Long Vương nhận được lệnh làm mưa từ Hành Vũ Đài gửi đến, mở ra xem, kinh hãi, lại giống hệt như những gì Viên Thủ Thành nói.

Nhưng hắn ngang ngược không theo quy tắc, sao có thể chịu thua một phàm nhân, cúi đầu xin lỗi, lập tức quyết định tự ý sửa đổi nội dung làm mưa.

Đến ngày thứ ba lúc làm mưa, Kinh Hà Long Vương cố ý chậm lại nửa khắc, lượng mưa nhiều hơn một điểm.

Sau đó hùng hổ chạy đi tìm Viên Thủ Thành hỏi tội, nhưng nào còn thấy bóng dáng Viên Thủ Thành đâu.

Hà bá địa phương không biết những chuyện này, làm đúng chức trách, báo cáo nội dung làm mưa cho Vũ Bộ.

Nam Cực Tiên Ông sớm đã thông đồng với Thủy Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân đặc biệt đối chiếu, sau đó ngày thứ hai trong buổi chầu, công khai báo cáo chuyện này.

"Hử?

Nội dung làm mưa không đúng?

Lôi Bộ, lập tức đi điều tra," Vương Mẫu nương nương nhíu mày.

Lôi Trạch lập tức sắp xếp người đi điều tra, rất nhanh kết quả có được, quả thực không khớp, là do Kinh Hà Long Vương sai sót.

Vương Mẫu nương nương phái người đi đưa Kinh Hà Long Vương đến thẩm vấn.

Điều này khiến Kinh Hà Long Vương nói sao đây, cược với một phàm nhân, thua không chịu, tự ý sửa đổi nội dung làm mưa?

Hắn không cần mặt mũi sao?

"Khải bẩm Nương nương, việc này là tiểu long nhìn nhầm," Kinh Hà Long Vương tìm một cái cớ, chút chuyện nhỏ này, ai dám làm gì hắn?

"Đường đường Đại La Kim Tiên, có thể nhìn nhầm sao?

Ta thấy là ngươi lơ là chức trách phải không?" "Trường An sinh linh vạn ngàn, chỉ cần một chút sai sót là sinh linh lầm than." "Nương nương, việc này không thể sơ suất, phải nghiêm trị để làm gương, nếu không sau này không phải ai ai cũng bắt chước, lơ là chức trách không coi ra gì." "Hiện nay chúng sinh đều cho rằng việc làm mưa làm gió do Thiên Đình phụ trách, xảy ra chuyện, chúng sinh đều trách Thiên Đình, Thiên Đình không thể gánh cái nồi đen này," Nam Cực Tiên Ông đứng ra, nói năng nghĩa chính ngôn từ.

Vương Mẫu nương nương nhíu mày nhìn Nam Cực Tiên Ông, lão già này đức hạnh thế nào bà biết rõ, bề ngoài nghĩa chính ngôn từ, thực chất là bỏ đá xuống giếng.

Trầm Hương bọn họ là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, Nam Cực Tiên Ông không dám làm gì Trầm Hương bọn họ, bây giờ Kinh Hà Long Vương, chú của Tiểu Bạch Long phạm tội, còn không phải là

phải xử đến chết, để trả thù Trầm Hương bọn họ sao.

Trầm Hương và Ngao Xuân đều nhíu mày, nhưng cũng không tiện mở miệng, vì những gì Nam Cực Tiên Ông nói hợp tình hợp lý.

Mà Kinh Hà Long Vương tính tình nóng nảy, lúc này cúi đầu nói vài lời hay, hai bên đều có đường lui, nhưng Kinh Hà Long Vương kiêu ngạo tự đại quen rồi, bị Nam Cực Tiên Ông kích động, tính khí lập tức nổi lên: "Vậy ngươi muốn thế nào?

Giết ta?

Ngươi giết cái quái gì." "Thiên Đình sợ gánh nồi đen, vậy thì trả lại quyền làm mưa cho Long tộc đi, cướp đi quyền làm mưa lại sợ nồi đen, vậy lúc đầu đừng cướp." Câu nói này vừa ra, đã đẩy Thiên Đình, đẩy Vương Mẫu vào thế khó.

Nam Cực Tiên Ông thầm vui, thật đúng là ngu xuẩn, không cần ông ta tốn nhiều lời, mâu thuẫn đã được khơi dậy.

Âm mưu thành công, Nam Cực Tiên Ông cũng không nói gì nữa.

Trong mắt Kinh Hà Long Vương lại thành Nam Cực Tiên Ông sợ hãi, chùn bước, thế là càng kiêu ngạo, khinh thường ngẩng đầu, một bộ dạng ta làm sai thì sao, các ngươi dám làm gì ta?

"Truyền Tây Hải Long Vương!" Vương Mẫu nương nương mặt đen lại.

Vốn dĩ cho nhau một đường lui, qua loa một chút là xong, nhưng gã này cứ phải ăn nói hỗn xược, đẩy bà, đẩy Thiên Đình vào thế khó.

Nếu việc này không giải quyết tốt, uy nghiêm của Thiên Đình còn đâu, sau này Long tộc không phải ai cũng lơ là chức trách, không coi ra gì, làm loạn, dù sao xảy ra chuyện là Thiên Đình gánh nồi đen.

"Hừ, để đại ca ta đến, các ngươi lại có thể làm gì?" Kinh Hà Long

Vương khinh thường nhếch mép.

Ngao Xuân lắc đầu, đều cảm thấy Kinh Hà Long Vương không biết điều.

Nhưng Tứ Hải Long Vương vốn là một nhà, Kinh Hà Long Vương lại là chú của sư thúc, thân càng thêm thân, hắn phải bảo vệ.

Trầm Hương thì nhíu mày nhìn chằm chằm Nam Cực Tiên Ông.

Nam Cực Tiên Ông nhận ra, quay đầu lại đáp lại Trầm Hương một nụ cười lạnh.

Trầm Hương đồng tử co rút, truyền âm cho Kinh Hà Long Vương: "Lão Long Vương, ngươi có thể đã bị người ta tính kế, rốt cuộc là sao, ngươi nói rõ cho ta biết." "Không có gì!" Kinh Hà Long Vương sĩ diện, nhất quyết không nói.

"Sao vậy?" Ngao Xuân nhìn ra Trầm Hương có điều không ổn.

"Không ổn, chúng ta vừa xử lý Lôi Chấn Tử, quay đầu Long tộc đã xảy ra chuyện, hơn nữa người xảy ra chuyện lại vừa hay là chú của sư thúc, ta nghi ngờ là do Nam Cực Tiên Ông gây ra, trả thù chúng ta vì đã xử lý Lôi Chấn Tử." "Nhưng ta hỏi Kinh Hà Long Vương, ông ta không nói," Trầm Hương truyền âm nói.

"Để ta hỏi!" Ngao Xuân vừa nghe, vội vàng truyền âm hỏi Kinh Hà Long Vương, nhưng Kinh Hà Long Vương sĩ diện, nhất quyết không nói.

Không lâu sau, Tây Hải Long Vương đến.

Trầm Hương vội vàng truyền âm suy đoán cho Tây Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương nhíu mày.

"Đại ca ta đến rồi, muốn làm gì, cứ nói thẳng ra đi," Kinh Hà Long Vương vẫn còn kiêu ngạo, đẩy Vương Mẫu nương nương lên cao

hơn.

“Ngươi tên khốn, câm miệng,” Tây Hải Long Vương suýt nữa tức chết, hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Kinh Hà Long Vương.

Kinh Hà Long Vương thấy đại ca lại nổi giận với mình, rất không hài lòng: “Đại ca, huynh mắng đệ làm gì?

Rõ ràng là Thiên Đình bọn họ cướp đi quyền làm mưa, bây giờ còn muốn thẩm phán đệ, dựa vào cái gì?

Long tộc chúng ta dựa vào cái gì mà nghe lời Thiên Đình.” “Ngươi câm miệng cho ta,” Tây Hải Long Vương sắp bị tức chết rồi, tên ngu xuẩn này, một chút đầu óc cũng không có.

Thấy Kinh Hà Long Vương vẫn không phục, còn muốn mở miệng, Tây Hải Long Vương không nhịn được nữa, trực tiếp ra tay đánh Kinh Hà Long Vương thành trọng thương.

“Nói, rốt cuộc là sao, nếu không ta phế ngươi,” Tây Hải Long Vương tức giận trừng mắt nhìn Kinh Hà Long Vương.

Kinh Hà Long Vương một vạn lần không phục, oán hận trừng mắt nhìn Tây Hải Long Vương, một chữ cũng không nói, đại ca ruột của hắn, không những không giúp hắn, ngược lại còn ra tay nặng như vậy với hắn.

“Việc này là lỗi của Long tộc ta, ta sẽ nghiêm trị tên này, nhất định sẽ cho Thiên Đình một câu trả lời thỏa đáng,” Tây Hải Long Vương cố gắng nén giận, nói với Vương Mẫu nương nương.

Vương Mẫu nương nương còn chưa mở miệng, Nam Cực Tiên Ông đã không vui, muốn cứ thế cho qua, nằm mơ.

“Kinh Hà Long Vương là em ruột của Tây Hải Long Vương, có thể nghiêm trị thế nào chứ?” “Quyền làm mưa là của Thiên Đình, Kinh Hà Long Vương đã lơ là chức trách, suýt nữa hại Thiên Đình

gánh nồi đen, lẽ ra phải giao cho Thiên Đình xử trí mới đúng, công bằng công chính," Nam Cực Tiên Ông nói.

"Đây là ý của Nam Cực Tiên Ông hay là ý của Thiên Đình?" Tây Hải Long Vương nổi giận, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vương Mẫu, cướp đi quyền làm mưa, Long tộc cũng đã nhịn, còn muốn được đằng chân lân đằng đầu, xử trí người của Long tộc, thật sự coi Long tộc dễ bắt nạt sao?

Hôm nay nếu ông ta đồng ý, uy nghiêm của Long tộc còn đâu, người không biết còn tưởng Long tộc đã thần phục Thiên Đình rồi.

"Đương nhiên là ý của Nam Cực Tiên Ông.

Việc làm mưa là sự hợp tác giữa Thiên Đình và Long tộc, người của Long tộc xảy ra sai sót, lẽ ra phải do Long tộc xử phạt." "Hợp tác thì không có cao thấp, Long tộc chưa từng thần phục Thiên Đình, Kinh Hà Long Vương cũng không có tiên tịch của Thiên Đình, sao lại đến lượt Thiên Đình xử phạt." "Nam Cực Tiên Ông chẳng lẽ muốn khiêu khích tranh chấp giữa Thiên Đình và Long tộc, có ý đồ gì đây?" "Chẳng lẽ trước đây khiêu khích chư thần sửa đổi Thiên Điều không thành, lại muốn mượn Long tộc gây rối Thiên Đình?" Không đợi Vương Mẫu mở miệng, Trầm Hương đã đứng ra, chụp một cái mũ lớn lên đầu Nam Cực Tiên Ông, đưa chuyện Thiên Điều ra ánh sáng.

"Ngươi đừng có nói bậy, ta lúc nào muốn sửa đổi Thiên Điều." "Ta một lòng vì Thiên Đình, Kinh Hà Long Vương làm sai, người bị hại là Thiên Đình, đương nhiên phải do Thiên Đình xử trí," Nam Cực Tiên Ông hoàn toàn không hoảng, ông ta chưa bao giờ nói với chư thần những lời như sửa đổi Thiên Điều.

Mọi người đều hiểu rõ, sai lầm sơ cấp như vậy, sao ông ta có thể phạm phải?

"Vậy sao?

Chương 663

Thiên Đình và Long tộc hợp tác, Nam Cực Tiên Ông một lòng vì Thiên Đình, lại muốn ép hai bên hợp tác chấm dứt, binh đao tương kiến?" "Tây Hải Long Vương đã đồng ý sẽ cho Thiên Đình một câu trả lời thỏa đáng, tại sao Nam Cực Tiên Ông vẫn còn ép người?" "Ai dám đảm bảo làm việc có thể thập toàn thập mỹ, không xảy ra bất kỳ sai sót nào?

Thỉnh thoảng làm sai một việc liền làm lớn chuyện, rất dễ khiến người ta nghi ngờ Thiên Đình cố ý tống tiền Long tộc, chẳng phải cũng là làm hại uy nghiêm của Thiên Đình sao?" "Đạo lý quá mức không bằng thiếu, chẳng lẽ Nam Cực Tiên Ông không hiểu?

Nếu Xiển Giáo các ngươi không phạm sai lầm, cũng sẽ không đến nỗi phải phụ thuộc vào Thiên Đình và Linh Sơn để sống sót lay lắt phải không?" Trầm Hương chế nhạo nhìn Nam Cực Tiên Ông, mỗi câu nói đều đầy tính công kích, đủ loại chụp mũ, chọc vào chỗ đau của Xiển Giáo.

Thủ đoạn này, hắn học được từ Thái Bạch Kim Tinh trên Bàn Đào hội, dùng lời nói làm vũ khí, đủ loại áp lực, khích tướng đối phương.

"Ngươi..." "Việc này do Thiên Đình xử lý, càng có uy hiếp, càng có thể ngăn chặn loại sai lầm này xảy ra, để Thiên Đình và Long tộc hợp tác tốt hơn, có vấn đề gì sao," Nam Cực Tiên Ông bị tức đến, môn nhân Xiển Giáo, không nghi ngờ gì đều là những kẻ cao ngạo.

Câu nói phụ thuộc vào Thiên Đình và Linh Sơn để sống sót lay lắt, tính sỉ nhục quá mạnh.

"Ồ, cái gọi là tốt của ngươi chính là tát vào mặt đối tác hợp tác để thành toàn cho mình?" "Cũng phải, tác phong trước giờ của Xiển Giáo

các ngươi chính là như vậy, tự tư tự lợi.

Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, tam giáo nguyên bản là nhất gia, Xiển Giáo các ngươi có thể liên hợp với người ngoài để bức hại Tiệt Giáo, sau lại tính kế Quy Nhất Giáo, đối với người nhà mình còn như vậy, huống chi là người ngoài." "Nhưng trong Tam Giáo, Xiển Giáo các ngươi hiện tại là sa sút nhất, sự thật đã chứng minh, phong cách hành sự này của Xiển Giáo các ngươi không hề đúng đắn." "Xem ra Xiển Giáo sa sút đến mức này, môn nhân Xiển Giáo các ngươi cũng không nhớ bài học, không hề suy ngẫm, bây giờ còn muốn dùng phong cách hành sự sai lầm này để bức hại Thiên Đình." "Càng buồn cười hơn là, Vương Mẫu nương nương còn chưa mở miệng, ngươi đã nhảy ra nói, dùng tư tưởng sai lầm này để dạy Vương Mẫu nương nương làm việc," Trầm Hương đâm mạnh vào tim Nam Cực Tiên Ông, một câu còn tàn nhẫn hơn một câu, câu nào cũng không rời khỏi việc trào phúng Xiển Giáo.

Nam Cực Tiên Ông mặt mày đỏ bừng vì tức giận.

"Đúng vậy, liên hợp với người ngoài, đâm sau lưng huynh đệ, cuối cùng bị báo ứng.

Người ta Tiệt Giáo chưa từng thương cân động cốt, Lão Quân ở Thiên Đình được tôn làm thượng khách, Xiển Giáo các ngươi có gì, người ghét chó chê." "Nam Cực Tiên Ông chắc chưa từng nghe qua một câu nói: Từ bi vi hoài Linh Sơn Phật, hữu tình hữu nghĩa Xiển Giáo đồ." "Xiển Giáo các ngươi đức hạnh thế nào, danh tiếng thế nào, còn dạy Vương Mẫu nương nương làm việc, sao thế, muốn Thiên Đình đi theo vết xe đổ của Xiển Giáo các ngươi à," Ngao Xuân tiếp lời, tiếp tục trào phúng.

Câu nói đó không phải hắn bịa ra, rất nhiều tán tu đều nói như vậy, khen ngợi bề ngoài nhưng ngầm chê bai, sức sát thương càng mạnh.

Chư thần nghe mà say sưa, chỉ là khẩu pháo này cảm giác sao lại quen thuộc thế này.

Ồ, đúng rồi, đây chẳng phải là chiêu thức phun người của Thái Bạch Kim Tinh sao.

Được lắm, Thái Bạch Kim Tinh lại thu hoạch được hai tín đồ.

"Ngươi, các ngươi, chẳng lẽ đề xuất ý kiến cũng có lỗi, nếu vậy, sau này ai còn dám vì Thiên Đình mà hiến kế," Nam Cực Tiên Ông nghiến nát cả răng hàm, ông ta vạn lần không ngờ, hai tên ngốc sau khi hắc hóa, miệng lưỡi lại lợi hại như vậy.

Cảm giác quen thuộc, đều là do Thái Bạch Kim Tinh cái lão già này dạy hư.

Thái Bạch Kim Tinh quả thực là thiên khắc của ông ta, ông ta không ít lần bị lão già này lừa.

Đề nghị thả Tam Thánh Mẫu trước đây chính là do Thái Bạch Kim Tinh nói, xác thực việc Vân Hải Tiên Môn tính kế Tam Thánh Mẫu, từng bước dẫn ông ta vào bẫy.

Rõ ràng không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng Vân Hải Tiên Môn bây giờ đã trở thành đối tượng truy nã của Thiên Đình.

Bây giờ lại khiến Trầm Hương và Ngao Xuân khai khiếu, phun người một tràng một sáo.

Lại nhìn lão già này, nhắm mắt giả vờ ngủ, một bộ dạng không liên quan đến mình.

"Đề xuất ý kiến đương nhiên không sai, nhưng đề xuất ý kiến vô lý thì không cần thiết." "Còn nữa, đề xuất ý kiến và có ý đồ khác vẫn có sự khác biệt." "Xiển Giáo các ngươi và Thiên Đình cũng được coi là quan hệ hợp tác, sau này đệ tử Xiển Giáo phạm lỗi, có phải cũng do Thiên Đình xử trí không?" "Chuyện Quảng Thành Tử mắng Lão Quân,

không biết tôn ti, phạm thượng, sỉ nhục trưởng bối, đại bất hiếu...” Trầm Hương lạnh lùng nói.

“Chuyện đó đã qua rồi,” Nam Cực Tiên Ông mắt đỏ hoe, con sói con đáng ghét này.

“Qua rồi?

Ta thấy chưa chắc đâu, Quảng Thành Tử đến nay vẫn chưa cho Lão Quân một lời giải thích, Lão Quân tức giận đến mức bây giờ vẫn chưa ra khỏi Đâu Suất Cung.” “Nương nương, Lão Quân là người của Thiên Đình chúng ta, theo lời của Nam Cực Tiên Ông, Quảng Thành Tử phạm lỗi, người bị hại là người của Thiên Đình chúng ta, lẽ ra phải do Thiên Đình xử trí Quảng Thành Tử, để dương uy nghiêm của Thiên Đình, đòi lại công đạo cho Lão Quân.” “Xin Nương nương hạ chỉ, ta và Ngao Xuân nguyện đi bắt Quảng Thành Tử về,” Trầm Hương nói.

Nam Cực Tiên Ông trừng to mắt, Lão Quân trốn trong Đâu Suất Cung không ra là vì ai, ngươi có chút liêm sỉ đi.

Lão Quân tại sao không ra ngoài, chẳng phải là vì đã thả ngươi đi, không tiện giải thích sao.

Đổ cái nồi của mình cho Quảng Thành Tử, ngươi có thể không biết xấu hổ hơn nữa không.

“Ừm, có lý,” Vương Mẫu nương nương tán thành gật đầu, khóe miệng nhếch lên, có hai người mồm mép thật là tốt.

Cuối cùng cũng không phụ công bà bồi dưỡng một phen.

“Nói đến chuyện này, vậy ta phải hỏi, năm xưa ngươi bị ném vào lò Bát Quái, sao lại ra ngoài nguyên vẹn?” “Chẳng lẽ là Lão Quân bao che đồ tôn, cố ý thả ngươi đi phải không?” Nam Cực Tiên Ông nói.

“Sao có thể, sư tổ của ta sao có thể là loại tiểu nhân nhận lợi ích

của Thiên Đình, làm chuyện nguy hại đến Thiên Đình." "Việc vào lò Bát Quái, đại sư bá của ta có kinh nghiệm, ông ấy luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh, ta bị luyện đến thương thế hoàn toàn bình phục, rất hợp lý phải không!" "Đại sư bá của ta có cách thoát khỏi lò Bát Quái, truyền lại cho ta, rất hợp lý phải không?" Trầm Hương chế nhạo nhìn Nam Cực Tiên Ông.

Cứ toàn vẹn cho đại sư bá đi, nào, có gan thì ngươi cứ công khai nói ra lúc đầu chỉ là đùa giỡn với con khỉ đó thôi.

Để đại sư bá danh chính ngôn thuận tìm các ngươi gây phiền phức.

Mọi người lòng dạ biết rõ thì cứ biết rõ, nhưng công khai nói ra chính là bằng chứng, ngươi cứ xem đại sư bá có xử lý các ngươi không là xong.

Chúng thần đều nghe không nổi nữa, ngươi có thể nói nhảm hơn một chút được không.

Bất quá, có người nguyện ý tin là được rồi.

"Thì ra là thế, bản cung vẫn luôn nghi hoặc, xem ra phải quay về bảo Lão Quân tu sửa lại lò Bát Quái." Vương Mẫu nương nương nghiêm túc nói một câu, rửa sạch hiềm nghi cho Lão Quân.

Khóe miệng chúng thần co giật, cái gánh hát dạo này đúng là toàn diễn viên gạo cội, ai cũng diễn giỏi, ai cũng giả vờ hay.

Mọi người đều lòng dạ biết rõ, nhưng không ai dám vạch trần.

Hiện tại Hồng Hoang đã không còn là thời đại chém chém giết giết nữa, mà toàn là nhân tình thế thái.

Những ai sống sót qua Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, kẻ nào mà không tinh ranh, kẻ không tinh ranh đều đã thành bia đỡ đạn cả rồi.

“Hừ.” Nam Cực Tiên Ông ấm ức hừ lạnh một tiếng, lùi về sau, không nói thêm gì nữa.

Còn nói gì được nữa, Trầm Hương toàn nói bậy nói bạ, Vương Mẫu lại cứ bao che, đủ kiểu giả ngu ngơ giúp Trầm Hương.

Lúc đối phó với lão thì ai cũng tinh ranh hơn ai, thế này còn chơi thế nào được, căn bản là không chơi nổi.

Đều là diễn kịch công khai cho lão xem.

Lực lượng vẫn chưa đủ, phải nghĩ cách khác.

Chỉ là, lão không muốn dây dưa, nhưng Trầm Hương lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho lão.

“Chuyện của Kính Hà Long Vương và Quảng Thành Tử cũng tương tự, Long tộc cần cho Thiên đình một lời giải thích, chẳng lẽ Xiển giáo lại không nên cho Thiên đình một lời giải thích sao?” Trầm Hương nói.

“Hừ, ngươi đi mà hỏi Đạo Tổ!” Nam Cực Tiên Ông hừ lạnh một tiếng, tức giận đùng đùng rời khỏi Thiên đình.

Chuyện của Quảng Thành Tử và Quy Nhất giáo, Đạo Tổ đã lên tiếng rồi, có gan thì ngươi cứ đi mà đòi.

Vương Mẫu lắc đầu với Trầm Hương, chuyện này Đạo Tổ đã lên tiếng, không thể dùng chuyện này để đối phó Xiển giáo được nữa.

Cuối cùng, Tây Hải Long Vương mang Kính Hà Long Vương đi, mắng cho một trận, giam ở Tây Hải, phái người khác đến quản lý Kính Hà.

Kính Hà chảy qua Đại Đường, sinh linh sống dựa vào Kính Hà vô cùng nhiều, quản lý Kính Hà có thể nhận được không ít khí vận Hồng Hoang gia trì, ông ta xem như đã đi cửa sau cho Kính Hà Long Vương.

Nào ngờ tên này không có chí tiến thủ, hoàn toàn là một kẻ ngu ngốc không có não.

Thật sự cho rằng Long tộc khôi phục được một chút nguyên khí là đã trở lại thời thượng cổ, có thể muốn làm gì thì làm.

Tây Hải Long Vương cũng là người nóng tính, vẫn là Tiểu Bạch Long nghe tin xong, quay về khuyên giải Kính Hà Long Vương.

Kính Hà Long Vương và Tiểu Bạch Long quan hệ tốt nhất, nghe lời Tiểu Bạch Long nhất, bèn kể cho Tiểu Bạch Long nghe chuyện Viên Thủ Thành.

Chương 664

"Ai, thúc phụ à, thúc đừng trách phụ vương ta, ông ấy cũng là vì tốt cho thúc thôi, thúc bị người ta tính kế rồi, Viên Thủ Thành kia rõ ràng là cố ý kích động thúc tự ý sửa đổi lệnh mưa, để lấy chuyện này hại thúc." "Thúc còn một mực khiêu khích Thiên đình, vốn dĩ là chuyện nhỏ, phạt mang tính tượng trưng, thúc cúi đầu một cái, mọi người cho nhau bậc thang để đi xuống là xong, bị thúc khiêu khích như vậy, Vương Mẫu và phụ vương ta bị thúc dồn vào thế khó, không xử phạt thúc, chuyện này làm sao cho qua được?" "Nếu để thúc khiêu khích tiếp, Thiên đình và Long tộc chắc chắn sẽ vạch mặt nhau, Long tộc chúng ta hiện tại chỉ mới khôi phục một chút nguyên khí, Chuẩn Thánh cũng chỉ có hơn mười vị, Thiên đình có đến mấy chục vị Chuẩn Thánh." "Trong tình huống Thánh nhân không được ra tay, nếu vạch mặt với Thiên đình, tranh đoạt quyền làm mưa, Long tộc có tranh được không?" Tiểu Bạch Long khổ tâm khuyên giải.

"Chẳng phải còn có Nhân tộc thần đình sao, sợ gì Thiên đình chứ?" Kính Hà Long Vương vẫn không phục.

"Thiên đạo quản trời, Địa đạo quản đất, Nhân đạo quản Nhân tộc, mưa từ trên trời rơi xuống, làm mây giăng mưa vốn dĩ thuộc quyền quản của Thiên đạo, Nhân tộc thần đình cũng không tiện quản, nếu không lúc đầu cũng sẽ không để Thiên đình cướp đi quyền làm mưa." "Cho dù Nhân tộc thần đình giúp đỡ, nợ nhân tình, chẳng lẽ Long tộc không cần trả sao, Long tộc hiện tại cần nhất chính là phát triển ổn định, tích lũy thực lực, tái lập huy hoàng, thúc làm càn như vậy, không phải là đang phá hoại sự phát triển của Long tộc sao?" "Phụ vương ta là Tây Hải Long Vương, phải chịu trách nhiệm cho cả Long tộc, nếu vì thúc mà làm hỏng đại sự của Long tộc, vậy thì chính là tội nhân của

Long tộc, thúc suýt chút nữa đã làm hỏng đại sự của Long tộc, phụ vương ta chỉ làm thúc bị thương, đã là bảo vệ thúc rồi." Tiểu Bạch Long rất bất đắc dĩ, vị thúc phụ này không có tâm cơ gì, nóng nảy dễ nổi giận, nhưng đối với hắn thì thật sự rất tốt.

Khi hắn ra đời, Long tộc đang trong thời kỳ phát triển nhanh chóng, phụ vương vô cùng bận rộn, hắn gần như không gặp được, đều là thúc phụ dẫn hắn đi chơi, để hắn cưỡi trên lưng rong chơi bốn biển.

"Ta, ta biết rồi, ta sai rồi được chưa, ngươi giúp ta đi nói với ông ấy một tiếng." Kính Hà Long Vương lần này đã nghe lọt tai, nhưng vẫn giữ thể diện, không muốn tự mình đi xin lỗi.

"Được, ta đi nói với ông ấy." Tiểu Bạch Long có chút cưng chiều lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh dùng thần thông giúp Kính Hà Long Vương chữa thương, cái lão già cứng đầu này.

"Đúng rồi, ai đã tính kế ta?" Kính Hà Long Vương đột nhiên phản ứng lại, đây mới là trọng điểm mà.

"Mười phần thì hết tám chín là Nam Cực Tiên Ông, người chưởng quản việc mưa ở Thiên đình là Thủy Đức Tinh Quân, Thủy Đức Tinh Quân vốn là đệ tử Xiển giáo, Nam Cực Tiên Ông có thể dễ dàng biết được nội dung làm mưa từ Thủy Đức Tinh Quân." "Một người phàm làm sao có thể tính ra nội dung làm mưa, thúc phụ thúc không nhìn ra, chỉ có thể nói tu vi của đối phương cao hơn thúc rất nhiều." "Cũng chỉ có Nam Cực Tiên Ông có ý đồ hại thúc, nói ra chuyện này vẫn là do Trầm Hương và Ngao Xuân hai người họ liên lụy đến thúc, hai người họ đã phế Lôi Chấn Tử, Xiển giáo làm sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này." "Cho nên Nam Cực Tiên Ông ra tay với thúc để báo thù." Tiểu Bạch Long suy đoán.

Điều này cũng không khó đoán.

“Chẳng trách lão già đó cứ một mực muốn hại ta, ta đi giết chết lão.” Kính Hà Long Vương không nhịn được chút nào.

“Thương thế của ngài còn chưa lành đâu, ngài cứ yên tâm dưỡng thương, chuyện này giao cho ta, dám động đến thúc phụ của Tiểu Bạch Long ta, nhất định phải khiến bọn chúng trả giá đắt.” “Thủy Đức Tinh Quân không phải có một đồ đệ sao, lúc khác ta sẽ đi xử lý hắn.” Tiểu Bạch Long ấn Kính Hà Long Vương ngồi xuống.

“Được, được, chuyện hại ta, tên Thủy Đức Tinh Quân đó cũng có phần.” Kính Hà Long Vương hài lòng cười, đứa cháu trai lớn này, không uổng công nuôi dưỡng.

Còn ở một nơi khác, Nam Cực Tiên Ông cũng không rảnh rỗi, một kế không thành lại sinh kế khác.

Núi Côn Luân.

“Hai ngươi không phải quan hệ với tiểu hồ ly không tồi sao?

Hai ngươi đi dụ tiểu hồ ly ra ngoài, ta sẽ bắt tiểu hồ ly.” Nam Cực Tiên Ông nói với Kim Ca và Hoan Muội.

“Ngươi muốn làm gì?” Kim Ca và Hoan Muội nhíu mày.

“Hừ, tên nhóc Trầm Hương đó cứ luôn đối đầu với ta, phế Lôi Chấn Tử, làm nhục mặt mũi Xiển giáo ta, hắn không phải thích tiểu hồ ly sao, tiểu hồ ly trong tay ta, xem hắn còn làm loạn thế nào nữa.” Nam Cực Tiên Ông hừ lạnh nói.

“Không được, Tiểu Ngọc là người thân yêu nhất của chúng ta.” Kim Ca nghiêm nghị từ chối.

“Ồ, Ngao Xuân không phải cũng là người thân yêu nhất của các ngươi sao, các ngươi không phải cũng muốn hắn chết sao, người như các ngươi mà nói chuyện tình cảm, chẳng phải nực cười sao?” Nam Cực Tiên Ông mỉa mai nói.

Kim Ca im lặng vài giây, quay đầu đi: "Phải thêm tiền." "Đừng quá tham lam vô độ, ta cho các ngươi không ít rồi." Nam Cực Tiên Ông sa sầm mặt, tên nhóc này xem lão là kẻ ngốc lắm tiền sao.

"Đừng nói nghe hay như vậy, chúng ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, chúng ta làm việc cho ngươi, ngươi trả thù lao cho chúng ta, rất hợp lý." "Trước đây ngươi cho chúng ta pháp bảo, chúng ta giúp ngươi bắt Ma gia tứ tướng, gánh chịu rủi ro rất lớn, đừng tưởng ta không biết ngươi nghĩ gì, vạn nhất xảy ra chuyện, Nhân tộc thần đình tìm tới, ngươi sẽ không chút do dự hy sinh chúng ta để chịu tội, không phải sao?" Kim Ca mỉa mai nói.

"Ngươi muốn cái gì?" Sát ý trong mắt Nam Cực Tiên Ông lóe lên, quá thông minh không phải là chuyện tốt, loại người này quá khó khống chế.

Nhưng năng lực làm việc của Kim Ca quả thực không chê vào đâu được.

Hiện tại Xiển giáo không có người để dùng, một thanh đao tốt như vậy, cứ thế vứt đi thì hơi đáng tiếc.

"Một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Ngươi biết đấy, Tiểu Ngọc đã cứu mạng chúng ta, lấy oán báo ân, áp lực tâm lý của chúng ta cũng rất lớn, lương tâm bị dằn vặt." Kim Ca trực tiếp hét giá trên trời.

"Lương tâm?

Các ngươi có sao?" Nam Cực Tiên Ông mỉa mai một tiếng, nhưng vẫn đưa ra một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có mạng tham thì cũng phải có mạng giữ, đợi đến khi không còn giá trị lợi dụng, pháp bảo cũng sẽ quay về Xiển giáo.

"Chuyện này không phiền ngươi lo, đợi ta luyện hóa pháp bảo

xong sẽ đi, ngươi trước tiên giúp chúng ta tìm xem Tiểu Ngọc hiện đang ở đâu.” Kim Ca nói.

Nam Cực Tiên Ông hừ lạnh một tiếng, rời đi tìm vị trí của Tiểu Ngọc.

“Ca, hắn hình như đã động sát tâm với chúng ta.” Hoan Muội có chút lo lắng.

“Không sao, hiện tại Xiển giáo không có người để dùng, chúng ta vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn tạm thời sẽ không động đến chúng ta.” Kim Ca bình tĩnh lắc đầu, nóng lòng xem xét pháp bảo, cuối cùng họ cũng đã sở hữu một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một tên ngốc lắm tiền tốt như vậy, phải chém đẹp.

Nam Cực Tiên Ông nghĩ rằng đợi khi họ hết giá trị lợi dụng sẽ giết họ, đoạt lại pháp bảo.

Nhưng đợi đến lúc đó, họ đã sớm chạy rồi, còn muốn lấy lại pháp bảo, mơ đi.

“Không tệ, lại có hai mươi tám đạo cấm chế, Thần Mộc Tỏa, thuộc tính Mộc, muội dùng đi, vừa hay muội đang tham ngộ Mộc chi pháp tắc.” Kim Ca vô cùng hài lòng, đưa cho Hoan Muội.

Nam Cực Tiên Ông quả thật rất hào phóng, lại không lấy loại vừa đủ đạt đến Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để qua loa với họ.

Nghĩ lại cũng đúng, Nam Cực Tiên Ông nghĩ sau này có thể lấy lại, nên không quan tâm.

Thực tế, hắn đã hiểu lầm Nam Cực Tiên Ông, những kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rác rưởi trước đây đều bị Vương Mẫu lừa đi hết, Nam Cực Tiên Ông lấy đâu ra được nữa.

“Vẫn là ca dùng đi!” Hoan Muội tuy cũng rất muốn sở hữu một

kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng ca ca còn chưa có, sao nàng có thể nhận.

"Không sao, chỉ có muội mới có thể tận dụng hết công dụng của nó, đưa cho ta là lãng phí, lúc khác lại lừa Nam Cực Tiên Ông một kiện là được." Kim Ca cười nói.

"Vậy, vậy được rồi, cảm ơn ca." Khóe miệng Hoan Muội giật giật, đây là thật sự xem Nam Cực Tiên Ông là kẻ ngốc lắm tiền rồi.

Bất quá, kệ hắn, dù sao Xiển giáo cũng là kẻ thù của họ, sao có thể nương tay được.

Hoan Muội lập tức vui vẻ luyện hóa pháp bảo.

Kim Ca cưng chiều cười cười, Hoan Muội từ nhỏ đã rất ỷ lại hắn, bám lấy hắn, bây giờ cũng không thay đổi.

Để muội muội ỷ lại, hắn làm ca ca cũng rất có cảm giác thành tựu.

Lúc này, Dương Tiễn đang ở Bồng Lai tiên sơn cùng Lăng Tiêu sư tổ bọn họ thương nghị chuyện Ma đạo lượng kiếp.

"Như Lai vẫn là có chút vội vàng, nếu hắn không vội vàng gom đủ mười bảy viên xá lợi tử, Ma đạo lượng kiếp e rằng còn rất lâu mới giáng lâm." "Vốn dĩ nghĩ rằng trước Ma đạo lượng kiếp sẽ giải quyết Hồng Quân, bây giờ xem ra không kịp rồi, ba trăm năm thời gian, Thập Nhị Tổ Vu e rằng không thể đột phá Hợp Đạo cảnh." Lăng Tiêu nói.

Không ngờ chuyện xá lợi tử trong Hậu Tây Du Ký lại là thật.

Biết đâu xá lợi tử chính là cơ duyên thành Thánh của Tôn Ngộ Không.

Thú vị thật, con khỉ này quả nhiên được trời ưu ái, tu vi tăng nhanh chưa từng có, Bàn Cổ đại thần quả nhiên rất cưng chiều Hỗn Độn Ma Viên a.

“Vậy thì có gì, đợi Ma đạo xuất hiện, các ngươi yểm hộ ta dung hợp Ma đạo, chúng ta tập hợp sức mạnh của Ma đạo, Nhân đạo và Địa đạo để áp chế sức mạnh của Thiên đạo, chưa chắc không thể thắng Hồng Quân.” La Hầu hưng phấn nói.

Hiện tại hắn không thể nâng cao tu vi, không có việc gì làm, bị Lăng Tiêu bóc lột, suốt ngày giảng đạo, quá dày vò rồi.

Cấp bách cần dung hợp Ma đạo, nâng cao tu vi, cuộc sống hiện tại không có chút hy vọng nào.

“Đừng vội, chúng ta cho dù đánh bại Hồng Quân, nhưng Hồng Quân muốn đi chúng ta cũng không giữ được, chúng ta phải một đòn chí mạng mới được.” Lăng Tiêu lắc đầu, hắn đang đợi tin tức của Thông Thiên, Thông Thiên nói vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu Lão Tử bọn họ trở về, nhưng năm tên kia mãi không thấy về.

Đối với La Hầu, hắn vẫn không quá yên tâm, tên này quá hoang dã, một khi dung hợp Ma đạo, liền có vốn để uy hiếp hủy diệt Ma đạo, phá hoại Hồng Hoang.

Một khi có vốn để đàm phán, tên này chắc chắn sẽ không còn ngoan ngoãn như vậy nữa, nhất định sẽ gây chuyện.

Vì vậy hắn hiện tại vẫn còn do dự, rốt cuộc có nên để La Hầu dung hợp Ma đạo hay không.

Con át chủ bài của Thông Thiên rốt cuộc có thể khống chế được Hồng Quân hay không.

Chương 665

Nhưng không để La Hầu hợp đạo thì, người ta đã giảng đạo cho họ lâu như vậy, lương tâm có chút không yên.

Thực ra đối với Hồng Quân cũng vậy, Hồng Quân có thể lấy Thiên đạo ra uy hiếp, cá chết lưới rách.

Hồng Hoang lục đạo không hoàn chỉnh, ngừng phát triển, thậm chí thụt lùi, ảnh hưởng đến họ cũng rất lớn, khí vận quá quan trọng, Hồng Hoang thụt lùi, khí vận cũng sẽ suy bại.

Cho nên mục đích của họ thực ra không phải là muốn giết chết Hồng Quân, mà là muốn cướp Tạo Hóa Ngọc Điệp về.

Thực ra vận mệnh của Hồng Quân, từ lúc dung hợp Thiên đạo, từ lúc thất bại trong việc sửa đổi Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp đã được định sẵn, định sẵn trở thành chó giữ cửa cho Hồng Hoang, vĩnh viễn bị ràng buộc với Hồng Hoang.

Địa đạo và Nhân đạo phục hồi, đã định sẵn Thiên đạo không thể độc chiếm Hồng Hoang, lại có họ ở đây, Hồng Quân càng không thể thành công.

Hiện tại hắn có chút nghi ngờ, có phải Bàn Cổ đại thần đã sớm tính toán, sớm sắp đặt vận mệnh của Hồng Quân, cho Hồng Quân tư chất theo đuổi đại đạo vô thượng, nhưng cũng trói buộc Hồng Quân với Hồng Hoang, để Hồng Quân phải bảo vệ Hồng Hoang.

Hắn không nghi ngờ Bàn Cổ đại thần có năng lực như vậy, có lẽ không có sự xuất hiện của hắn, Hồng Hoang cũng sẽ không trở thành bãi chăn nuôi của Hồng Quân, vì Thông Thiên có thủ đoạn kiềm chế Hồng Quân, có lẽ đó chính là thứ Bàn Cổ đại thần cố ý để lại để đối phó Hồng Quân.

Thực ra mọi thứ đều nằm trong tính toán của Bàn Cổ đại thần, mà sự xuất hiện của hắn, một biến số, đã giúp Hồng Hoang trở lại đúng quỹ đạo, trở nên đặc sắc hơn.

Hoặc có lẽ, nếu hắn cũng muốn phá hoại Hồng Hoang, có lẽ Bàn Cổ đại thần cũng đã để lại thủ đoạn nào đó để đối phó với biến số.

Chỉ là hắn không muốn phá hoại Hồng Hoang, muốn xem Hồng Hoang trở lại đúng quỹ đạo, phát triển đến cực thịnh sẽ là một cảnh tượng huy hoàng như thế nào, cho nên thủ đoạn đó không được kích hoạt.

Thực ra hắn cũng không vĩ đại như vậy, hắn chỉ muốn leo lên đỉnh cao, xem nhiều phong cảnh hơn, mà việc đưa Hồng Hoang phát triển trở lại đúng quỹ đạo, đối với hắn là có lợi nhất.

Bảo vệ Nhân tộc cũng vậy, hắn cần khí vận của Nhân tộc.

Nếu không có khí vận Nhân tộc gia trì, ba huynh đệ họ tuyệt đối không thể nhanh như vậy đạt đến Hợp Đạo cảnh.

Tu vi càng cao, càng cảm nhận được sự cường đại của Bàn Cổ đại thần, lòng sinh kính sợ, càng hiểu được vì sao Hỗn Độn Ma Thần lại sợ Bàn Cổ đại thần đến vậy.

Trước đây xem trận chiến khai thiên, chỉ cảm thấy chấn động, bây giờ xem lại, linh hồn run rẩy.

Ánh mắt La Hầu biến đổi một chút, mỗi lần nói đến chủ đề này, Lăng Tiêu luôn thoái thác.

Hừ, vừa muốn lợi dụng hắn, lại không muốn cho hắn lợi ích, cứ treo hắn lên, tên khốn này tâm địa còn đen hơn cả Hồng Quân.

Xem ra, phải nghĩ cách ép Lăng Tiêu không còn cách nào khác, đành phải thỏa hiệp giúp hắn hợp đạo.

“Mười bảy viên xá lợi tử, ta nhớ ở Tế Tái quốc có một viên, ngươi có thể đi thử xem có tìm được không.” Lăng Tiêu nói.

Ma đạo lượng kiếp, Hồng Quân chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, bàng quan không động, dù sao Ma đạo sinh ra chính là để kiềm chế Thiên đạo, Hồng Quân tất nhiên không muốn thấy Ma đạo lớn mạnh.

Phải chuẩn bị thôi.

Ma đạo lượng kiếp, mười bảy viên xá lợi tử là mấu chốt, mà chuyện này hắn biết, tác dụng của việc biết trước lúc này đã thể hiện ra.

Trong mười bảy viên xá lợi tử, viên quan trọng nhất là Vô Cốt xá lợi, chính là bản thân Tôn Ngộ Không, mà Tôn Ngộ Không là đồ đệ của hắn.

Hồng Quân lấy gì mà đấu với hắn.

Xem ra chiêu giấu Tôn Ngộ Không này, tác dụng rất lớn a.

Tam Nhãn Thần Hầu truyền tin đến, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên được nuôi dưỡng trong Bát Bảo Công Đức Trì mấy vạn năm, hấp thu vô số công đức, sắp khôi phục rồi, cũng chỉ trong mấy trăm năm nữa thôi.

Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Phật môn, đối với Phật môn vô cùng quan trọng, lấy đi Công Đức Kim Liên, khí vận Phật môn sẽ lỏng lẻo, lại thêm Ma đạo lượng kiếp xung kích.

Đến lúc đó lại để Đế Tân khởi xướng Bách Gia Tranh Minh, một lần đẩy Phật môn ra khỏi Nhân tộc, ba mũi giáp công, một lần trọng thương Phật môn, khiến Phật môn từ đó không gượng dậy nổi.

Ma đạo lượng kiếp chính là thời cơ tốt nhất, dưới sự tâng bốc có chủ ý của Thân Công Báo và Văn Trọng, hiện tại Phật pháp ở Nam

Thiệm Bộ Châu vô cùng hưng thịnh, một thành nhỏ cũng có mấy chục ngôi chùa.

Nhà nhà thắp hương bái Phật, không nộp thuế cho triều đình cũng phải cúng dường chùa chiền, dưới tư tưởng Phật pháp không sát sinh, người dân cực độ kháng cự việc tòng quân, triều đình trưng binh khó khăn.

Lại thêm tư tưởng không ăn mặn, thể lực người dân đã bắt đầu suy giảm, lao động không theo kịp, lương thực năm nào cũng giảm sản lượng, đã ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân, sự thống trị của triều đình.

Lại thêm chùa chiền nhiều, yêu ma quỷ quái gì cũng có, đã xuất hiện không ít kẻ đầu cơ mượn danh nghĩa chùa chiền để mưu lợi riêng, thu tiền hương khói, sáp nhập ruộng đất...

Bởi vì trước đây giai cấp thống trị có ý đồ dùng Phật pháp để ràng buộc bá tánh, đẩy mạnh Phật pháp, để biểu đạt sự kính trọng đối với Phật, chùa chiền được phép có ruộng đất, và không thu thuế.

Thế là xuất hiện những kẻ đầu cơ, dụ dỗ bá tánh đem ruộng đất treo dưới danh nghĩa chùa chiền, trốn thuế của triều đình, chỉ thu một nửa thuế của triều đình.

Hiện tại rất nhiều chùa chiền giàu nứt đố đổ vách, mà triều đình lại không thu được thuế, quốc khố trống rỗng, thế lớn khó dẹp.

Nghiêm trọng ảnh hưởng đến lợi ích của giai cấp thống trị, triều đình của không ít quốc gia đã bắt đầu ức chế Phật giáo.

Nhưng hiện tại người dân đối với Phật pháp vô cùng cuồng nhiệt, làm quá mạnh tay, tất sẽ kích động dân biến, chỉ có thể từ từ tính kế.

Tóm lại hiện tại ở các quốc gia phàm nhân, giai cấp thống trị và Phật môn đã gần như hình thành quan hệ đối lập.

Đợi Ma đạo lượng kiếp xung kích, đến chó đất còn tự lo không xong, đâu còn hơi sức đi lo cho tín đồ.

Đến lúc đó người dân phát hiện tin Phật vô dụng, ai còn muốn tin Phật nữa.

Tiếp đó phát động Bách Gia Tranh Minh, dùng các học thuyết khác thay thế Phật pháp, trở thành tín ngưỡng của người dân, triệt để loại bỏ Phật môn khỏi Nhân tộc.

Phật môn chính là dựa vào tín ngưỡng để duy trì, không có tín đồ, Phật môn coi như phế, không thể gượng dậy nổi.

Bất quá, Ma hiện tại ở Hồng Hoang danh tiếng rất xấu, nếu sát lục quá nhiều, kích động tình cảm kháng cự của người dân, Ma tộc sẽ không thể đứng vững ở Hồng Hoang.

Mà họ và Ma có mối liên hệ mật thiết, đến lúc đó sợ rằng Hồng Quân sẽ dẫn dắt dư luận công kích họ, tình cảnh của họ sẽ vô cùng bất lợi.

Đến lúc đó phải nói chuyện kỹ với Dương Thiên Hữu, đừng tạo sát quá nhiều, kích động tình cảm đối kháng của người dân.

Ngoài ra còn phải để Đế Tân dẫn dắt dư luận, để người dân tiếp nhận Ma tộc.

Phải hành động thôi.

"Chúng ta có thể giúp ngươi dung hợp Ma đạo, nhưng ngươi phải hướng Đại đạo thề, không được tùy tiện gây ra sát lục, tạo sát bừa bãi." Sau một hồi suy nghĩ, Lăng Tiêu nhìn về phía La Hầu.

Dù sao Thiên đạo đã rơi vào tay Hồng Quân, thêm một đạo nữa gây rối cũng chẳng sao, trói buộc La Hầu với Hồng Hoang, bắt buộc phải thu hoạch Hồng Hoang, chưa chắc đã là chuyện xấu.

La Hầu và Hồng Quân là tử đối đầu, tuyệt đối không thể hòa giải, để hai người họ đấu đá nhau, họ cũng có thể tiết kiệm được không ít công sức.

Có La Hầu quấn lấy Hồng Quân, Hồng Quân không được yên ổn, thời gian tu luyện giảm bớt, mà họ sẽ có nhiều thời gian tu luyện hơn, một tăng một giảm, việc họ vượt qua Hồng Quân chỉ là chuyện sớm muộn.

"Có thể, nếu ta dung hợp Ma đạo, sẽ kiến lập Ma Vực, thiết lập Tâm Ma Kiếp, tu sĩ khi đột phá đại cảnh giới, đều sẽ trải qua khảo nghiệm tâm ma, người không qua được, sẽ đọa lạc thành ma." "Căn bản không cần thông qua sát lục để tăng số lượng ma, ngươi phải biết, Bàn Cổ thiết lập Ma đạo, ma vốn dĩ nên tồn tại, là một phần của Hồng Hoang." La Hầu rất dứt khoát đáp ứng.

Hiện tại hắn đã tìm được con đường mới, cũng hy vọng Hồng Hoang trở nên tốt hơn, hắn mới có thể nhận được nhiều khí vận hơn.

Thậm chí hắn còn cần khí vận hơn Lăng Tiêu bọn họ, bản thể không biết lúc nào sẽ giáng lâm, nuốt chửng hắn để khôi phục tu vi.

Tương tự, hắn cũng muốn nuốt chửng bản thể, thật sự làm chủ.

Thế gian này chỉ có thể có một La Hầu, không thể có Sát Lục La Hầu và Ma Tổ La Hầu cùng tồn tại, cho nên, hắn khao khát khí vận để nâng cao tu vi hơn bất kỳ ai.

Hắn khác với Tai Ách bọn họ, không cần khí vận, chỉ cần dùng Tam Quang Thần Thủy khôi phục nguyên thần, tu vi tự nhiên sẽ nâng cao.

Tai Ách bọn họ là khôi phục, nhưng nguyên thần của hắn đã khôi phục, đã trở thành một cá thể độc lập, muốn nâng cao tu vi, chỉ có thể tự mình tu luyện lại từ đầu.

Chương 666

Đương nhiên, bản thân hắn có sự lý giải và cảm ngộ pháp tắc của bản thể, chỉ cần giới hạn căn nguyên được nâng cao, việc nâng cao tu vi sẽ rất nhanh.

Nhưng hắn cần lấy Ma đạo pháp tắc làm chủ pháp tắc, không thể đi lại con đường tu luyện của bản thể, mô phỏng bản thể, hắn vĩnh viễn không thể vượt qua bản thể.

Chỉ có đổi sang tu Ma đạo pháp tắc, hắn mới có thể có một trận chiến với bản thể, dù sao không ai hiểu rõ việc vận dụng Sát Lục pháp tắc hơn bản thể.

Rút dây động rừng, chủ pháp tắc thay đổi, hắn sẽ cần nhiều thời gian hơn để tham dự Ma đạo pháp tắc, dùng Ma đạo pháp tắc để dung hợp các pháp tắc khác.

Nhưng cũng tốt hơn bản thể, dù sao bảo vật tu phục nguyên thần rất hiếm, phải dựa vào vận khí.

Đơn thuần dựa vào chính mình, dựa vào thời gian để tu phục, quá chậm, tuyệt đối chậm hơn hắn.

"Tâm Ma Kiếp sao, thú vị đấy, ta rất mong chờ." Lăng Tiêu gật đầu, vì sự tồn tại của Tâm Ma Kiếp này, chúng sinh vẫn sẽ sợ hãi, sẽ thù hận ma, vô hình trung hình thành sự đàn áp đối với ma.

Đặc biệt là các thế lực lớn, người nhà mình không qua được Tâm Ma Kiếp, liền biến thành ma, biến thành người ngoài, có thể chấp nhận mới lạ, chắc chắn sẽ hình thành chiến tuyến thống nhất, đàn áp Ma tộc, chống lại Ma tộc.

Tự nhiên hình thành sự đàn áp và hạn chế đối với Ma đạo, có lẽ

đây chính là điều Bàn Cổ muốn.

Kiềm chế Ma đạo, khi Thiên đạo có biến, lại nới lỏng sự kiềm chế đối với Ma đạo, để Ma đạo hạn chế Thiên đạo, hình thành một sự cân bằng.

Mà Địa đạo luân hồi độ vong linh, Phật pháp cũng có thể độ hóa, song phương tranh công đức khí vận, tự nhiên đối lập.

Nhân tộc và Yêu tộc năng lực sinh sôi đều cực mạnh, tất sẽ vì tranh giành đất sinh tồn mà bùng nổ xung đột, Nhân đạo và Yêu đạo tự nhiên hình thành đối lập, cũng thông qua đó để khống chế số lượng sinh linh Hồng Hoang.

Tài nguyên Hồng Hoang không phải vô tận, số lượng sinh linh có thể cung cấp có hạn.

Nhân tộc và Yêu tộc năng lực sinh sôi lại quá mạnh, tương hỗ tranh đấu công phạt, tiêu hao số lượng, các chủng tộc khác mới có đường sống chứ.

Nhân tộc tuy là nhân vật chính của Hồng Hoang, nhưng Bàn Cổ đại thần không muốn để Nhân tộc thống nhất Hồng Hoang, loại trừ dị kỷ, để Hồng Hoang chỉ còn lại Nhân tộc.

Trăm hoa đua nở, vạn tộc cùng tồn tại, Hồng Hoang như vậy mới đặc sắc, mới phồn hoa hơn.

Cho nên dùng Yêu tộc để hạn chế Nhân tộc.

Sự đối lập giữa hai tộc đã sớm được định sẵn, năm xưa Yêu tộc lấy Nhân tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm để đối phó Vu tộc, suýt chút nữa khiến Nhân tộc vong tộc diệt chủng, thù sâu như vậy, tuyệt đối không thể hòa giải.

Mà giữa Yêu tộc và Vu tộc cũng không thể hòa giải, Yêu tộc sợ Vu tộc báo thù, phải tự mình cường đại, phải tranh đoạt nhiều địa bàn

hơn để phát triển.

Ép Yêu tộc và Nhân tộc tranh đấu, mà Vu tộc thân là hậu duệ Bàn Cổ, người nên thống nhất Hồng Hoang nhất chính là Vu tộc, tự nhiên không hy vọng Nhân tộc không ngừng lớn mạnh, trở thành chủ nhân của Hồng Hoang.

Nhưng Vu tộc muốn sinh sôi, lại không thể tách rời Nhân tộc, không muốn Nhân tộc lớn mạnh, lại không muốn Nhân tộc diệt vong.

Ba tộc đấu đá lẫn nhau, vừa dựa vào nhau, vừa kiềm chế lẫn nhau, vòng lặp hoàn mỹ.

Lục đạo kiềm chế, cân bằng Hồng Hoang, duy trì sự phát triển của Hồng Hoang, hoàn mỹ.

"Chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được xá lợi tử, sao ta lại không tin như vậy, ngươi cứ đi thử xem, có tìm được viên ở Tế Tái quốc không." "Tìm được cũng đừng động vào, chúng ta có thể bày một cái bẫy, lừa Hồng Quân một phen." Lăng Tiêu trong lòng đã có kế hoạch.

Hiện tại Phật đạo phụ thuộc Thiên đạo, cung cấp cho Hồng Quân lượng lớn khí vận, Hồng Quân tất nhiên không hy vọng Phật đạo suy tàn, chắc chắn sẽ tăng cường đầu tư cho Phật môn.

Một lần lừa thảm Hồng Quân.

Tuy hiện tại khí vận cung cấp cho họ đã không ít, nhưng tham lam là bản tính của chúng sinh.

Hồng Quân muốn độc chiếm toàn bộ khí vận Hồng Hoang, hắn lại hà cớ gì không muốn.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, cướp đoạt khí vận càng nhiều càng tốt.

Tham lam như đá lăn từ trên núi cao, một khi đã bắt đầu thì không

thể dừng lại.

Hồng Quân muốn đoạt khí vận Nhân tộc, hắn cũng có thể ngược lại đoạt khí vận Phật môn và Đạo môn, một lần khiến Hồng Quân nguyên khí đại thương.

"Được!" Dương Tiễn gật đầu, hắn cũng rất muốn biết, Ma đạo lượng kiếp một trận quyết thắng bại, hóa giải tranh chấp số mệnh với Tôn Ngộ Không, chẳng phải càng thú vị sao.

Hắn đại diện cho ma, Tôn Ngộ Không đại diện cho Phật, lấy Phật ma chi tranh định thắng bại.

Dương Tiễn đến Tế Tái quốc, phát hiện thiên mệnh thật sự không thể nghịch, ít nhất không phải hắn có thể nghịch, suýt chút nữa lật tung cả Tế Tái quốc, cũng không tìm thấy xá lợi tử.

Ở một nơi khác, Nam Cực Tiên Ông phát hiện Tiểu Ngọc vẫn đang tu luyện ở Huyết Hải, bèn bảo Kim Ca và Hoan Muội đi dụ Tiểu Ngọc ra ngoài, tránh xa Dương Tiễn, để lão ra tay bắt Tiểu Ngọc đi uy hiếp Trầm Hương.

Kim Ca và Hoan Muội không tiện từ chối, đành đi.

Hai bên gặp lại, rất vui vẻ, Tiểu Ngọc vẫn luôn lo lắng cho Kim Ca và Hoan Muội, dù sao hai người cũng đã thâm nhập hang cọp.

Hoan Muội và Tiểu Ngọc tình chị em thắm thiết, nói chuyện phiếm, Kim Ca ở bên cạnh, lặng lẽ truyền âm nói cho Tiểu Ngọc, là Nam Cực Tiên Ông bảo họ đến dụ Tiểu Ngọc ra ngoài, Nam Cực Tiên Ông muốn bắt Tiểu Ngọc để ép Trầm Hương.

"Ngươi có dám mạo hiểm một lần không, Nam Cực Tiên Ông muốn dùng ngươi để uy hiếp Trầm Hương, sẽ không làm gì ngươi đâu." "Bắt được ngươi, chúng ta sẽ có được sự tin tưởng tuyệt đối của Nam Cực Tiên Ông, tất sẽ tìm được Vân Hải Tiên Môn ở đâu."

Kim Ca truyền âm nói.

"Nhưng chúng ta đã tìm được Vân Hải Tiên Môn ở đâu rồi mà, Dương Tiễn nói muốn để Vân Hải Tiên Môn gánh thêm nhiều nồi đen, kích động các thế lực lớn đi vây quét Vân Hải Tiên Môn." "Hiện tại chủ yếu là không thể xác thực Vân Hải Tiên Môn và Xiển giáo có liên hệ." "Bây giờ động đến Vân Hải Tiên Môn, Xiển Giáo chắc chắn sẽ thí xe giữ tướng, phủi sạch quan hệ với Vân Hải Tiên Môn.

Dương Tiễn muốn một lưới bắt hết, kích động các thế lực lớn vây quét Vân Hải Tiên Môn, thảo phạt Xiển Giáo." "Còn có Dương Tiễn muốn làm rõ âm mưu tiếp theo của Xiển giáo, tác dụng của Đinh Hương là gì." Tiểu Ngọc chớp chớp mắt.

"À, được rồi, chúng ta đã có một số thông tin, ta có một kế hoạch gõ núi dọa hổ, ép Xiển giáo hành động, chỉ là sợ ngươi không chấp nhận được." Kim Ca nói.

"Kế hoạch gì?" Tiểu Ngọc tò mò hỏi.

"Nam Cực Tiên Ông bảo Na Tra bảo vệ Đinh Hương, liên tục dặn dò không được để Đinh Hương gả cho người khác." "Nếu để Trầm Hương giả vờ cưới Đinh Hương, Xiển giáo chắc chắn sẽ sốt ruột, chắc chắn sẽ hành động." Kim Ca chột dạ nói.

"Không muốn." Tiểu Ngọc không nghĩ ngợi đã từ chối, nàng ghét Đinh Hương nhất, không muốn Đinh Hương gả cho Trầm Hương, dù là giả cũng không muốn.

Trầm Hương đã cưới Đinh Hương một lần rồi, suýt chút nữa là bái đường, bây giờ lại thêm một lần, Trầm Hương còn chưa cưới nàng nữa là.

"À, được rồi, bất quá, không dụ ngươi qua đó, chúng ta không dễ ăn nói, mau nghĩ cách đi." Kim Ca xấu hổ gãi đầu, kế hoạch này quả

thật không được tử tế cho lắm.

Họ tạm thời còn chưa thể rời khỏi Xiển giáo, phải tìm được chứng cứ Xiển giáo và Vân Hải Tiên Môn cấu kết, còn phải làm rõ, Xiển giáo muốn lợi dụng Đinh Hương làm gì.

"Không sao, các ngươi cứ đưa ta qua đó, gần đây ta đã luyện thành một môn thần thông Huyết Độn Thuật, thân mình dung nhập không gian để độn thổ, hắn không giữ được ta đâu, vừa hay thử một chút." Tiểu Ngọc nói.

"Ngươi có chắc không?" Kim Ca lo lắng nói.

"Không sao, không phải ngươi nói ta dù bị Nam Cực Tiên Ông bắt được cũng sẽ không sao sao?" Tiểu Ngọc cười cười.

"Được rồi." Kim Ca gật đầu, dẫn Tiểu Ngọc đến nơi đã hẹn với Nam Cực Tiên Ông.

Tiểu Ngọc có giá trị lợi dụng rất lớn, Nam Cực Tiên Ông bắt được Tiểu Ngọc cũng sẽ không làm gì nàng.

Cũng giống như huynh muội họ, Nam Cực Tiên Ông đã động sát cơ với họ, nhưng họ vẫn còn giá trị lợi dụng, Nam Cực Tiên Ông phải nhịn.

Ba người đang bay, dần dần rời xa Huyết Hải, đột nhiên, Nam Cực Tiên Ông mai phục trong bóng tối đột nhiên ra tay, Thái Cực Phù Ấn và Bàn Long Trượng đồng thời bay tới.

Thái Cực Phù Ấn diễn hóa Thái Cực, có khả năng hóa giải phòng ngự và công kích của đối phương, trực tiếp tấn công Tiểu Ngọc; Bàn Long Trượng hóa thành vạn trượng bàn long, vây lấy ba người Tiểu Ngọc.

Hai kiện pháp bảo đều có hai mươi chín đạo cấm chế, là cực phẩm trong Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiểu Ngọc đã có phòng bị từ trước, lập tức tế ra Vô Lượng Tháp để chống lại công kích của Thái Cực Phù Ấn, Vô Lượng Tháp diễn hóa Bát Quái Đồ, hóa giải phần lớn công kích của Thái Cực Phù Ấn.

Nhưng dù sao tu vi hai bên chênh lệch quá lớn, Tiểu Ngọc bị đánh bay ra ngoài, bất quá, phòng ngự của Vô Lượng Tháp quả thật đủ mạnh, Tiểu Ngọc tuy bị đánh bay, nhưng không bị thương.

Chương 667

Kim Ca và Hoan Muội tế ra pháp bảo, giả vờ là cùng phe với Tiểu Ngọc, đứng bên cạnh nàng.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi muốn làm gì?" Kim Ca mở miệng chất vấn.

"Hừ, tự nhiên là bắt các ngươi về Xiển giáo, ngoan ngoãn đi theo bần đạo, còn có thể bớt chịu khổ." Nam Cực Tiên Ông nói.

"Nói năng ngông cuồng, ngươi tưởng ngươi ăn chắc chúng ta rồi sao?" "Huyết Minh Chung, Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm, Mị Kính." Tiểu Ngọc ba kiện pháp bảo cùng lúc xuất ra, Huyết Minh Chung vang lên, ý đồ khống chế huyết dịch của Nam Cực Tiên Ông, Mị Kính chiếu tới, ý đồ khiến Nam Cực Tiên Ông rơi vào ảo cảnh.

Huyễn Ảnh Tinh Quang Kiếm dẫn động tinh thần chi lực giáng lâm, hóa thành vô số kiếm ảnh bắn về phía Nam Cực Tiên Ông.

"Hừ, chỉ bằng ngươi cũng muốn khống chế bần đạo?" Nam Cực Tiên Ông khinh thường hừ lạnh một tiếng, tế ra pháp bảo Càn Khôn Kính bao phủ toàn thân, công kích của Tiểu Ngọc toàn bộ bị chặn lại, đồng thời ra hiệu cho Kim Ca và Hoan Muội.

"Đánh lén ta." Tiểu Ngọc truyền âm cho Kim Ca và Hoan Muội.

Hai người đột nhiên từ phía sau ra tay đánh lén Tiểu Ngọc, nhưng trên người Tiểu Ngọc đột nhiên hiện lên một tầng quang mạc màu xanh lá, chặn lại đòn đánh lén của hai người.

"Bảo Liên Đăng sao lại ở trong tay ngươi." Sắc mặt Kim Ca và Hoan Muội khó coi, nhìn Bảo Liên Đăng lơ lửng trên đầu Tiểu Ngọc, vội vàng lui ra.

“Các ngươi lại thật sự thay đổi, ngay cả ta cũng muốn hại.” Tiểu Ngọc thất vọng nhìn hai huynh muội, đau lòng đến cực điểm.

Hai huynh muội chột dạ không dám nhìn thẳng vào Tiểu Ngọc.

“Đã làm thì làm rồi, bây giờ chột dạ có ích gì, cùng ra tay, tốc chiến tốc thắng.” Nam Cực Tiên Ông quát lớn.

Kim Ca và Hoan Muội cắn răng, tế ra pháp bảo công kích Tiểu Ngọc, pháp bảo Kim Ca có thể lấy ra chỉ có hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hai mươi bốn đạo cấm chế.

Kiện pháp bảo phòng ngự kia là năm xưa cướp được từ tay Cửu Hung Nha, pháp bảo công kích là lừa được từ tay Nam Cực Tiên Ông.

Tu vi mọi người như nhau, Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao có thể phá được phòng ngự của Bảo Liên Đăng.

Hoan Muội thúc giục Thần Mộc Tỏa, huyễn hóa vô số dây leo, kết thành từng sợi xích Thần Mộc, trói cả Tiểu Ngọc và Bảo Liên Đăng lại với nhau, hình thành một quả cầu khổng lồ, thực chất là để che mắt cho Tiểu Ngọc thi triển Huyết Độn Thuật.

Từ bên ngoài nhìn vào, huyết khí màu đỏ tươi từ khe hở của quả cầu mộc tỏa rỉ ra.

“Vùng vẫy vô ích.” Nam Cực Tiên Ông ánh mắt khinh thường, Thái Cực Phù Ấn lại một lần nữa công tới, hư ảnh bàn long cũng hung mãnh cắn tới.

Hoan Muội vô cùng phối hợp thu lại quả cầu mộc tỏa, để lộ Tiểu Ngọc ra ngoài.

Chỉ thấy Tiểu Ngọc bị nhấn chìm trong huyết khí ngút trời.

Mà ngay lúc sắp bị Thái Cực Phù Ấn và hư ảnh bàn long đánh trúng, không gian một trận dao động, Tiểu Ngọc cứ thế biến mất.

“Hử?

Người đâu?” Kim Ca vô cùng phối hợp giả vờ kinh ngạc.

Nam Cực Tiên Ông cũng ngẩn người, vội vàng trải rộng thần niệm tìm kiếm khắp nơi.

Giây tiếp theo, Tiểu Ngọc xuất hiện ở cách đó mấy chục vạn dặm, cả người khí tức suy yếu đi rất nhiều.

Rõ ràng Huyết Độn Thuật này lợi hại thì lợi hại, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

“Đuổi theo!” Nam Cực Tiên Ông nhíu chặt mày, vốn tưởng mười phần chắc chín, không ngờ tiểu hồ ly còn có chiêu này.

Bất quá, cái giá của chiêu này rất đắt, tiểu hồ ly chắc chắn không thể thi triển lần nữa, cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay họ.

Ba người đuổi theo, Tiểu Ngọc liều mạng chạy về phía Huyết Hải.

Tiểu Ngọc không giỏi tốc độ, mà Nam Cực Tiên Ông lại giỏi, hiện ra bản thể đuổi theo.

Mà ngay lúc Nam Cực Tiên Ông sắp đuổi kịp Tiểu Ngọc, vận khí vô cùng không tốt đụng phải Dương Tiễn từ Tế Tái quốc trở về.

“Nam Cực Tiên Ông, dám động đến người của ta, ngươi tìm chết.” Giọng nói lạnh thấu xương của Dương Tiễn truyền đến, đồng thời Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bay tới.

Sắc mặt Nam Cực Tiên Ông đại biến, vội vàng lui lại, tránh né công kích của Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

“Mau đi!” Mắt thấy Dương Tiễn nhanh chóng giết tới, muốn bắt tiểu hồ ly là không thể rồi, Nam Cực Tiên Ông vội vàng gọi Kim Ca và Hoan Muội chạy trốn.

Dương Tiễn triệu hồi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đuổi sát theo sau.

Nam Cực Tiên Ông biết mình không phải đối thủ của Dương Tiễn, lại một lần nữa hiện ra bản thể phi độn.

Lần này ngược lại không làm chuyện mất nhân tính, dùng vuốt hạc tóm lấy Kim Ca và Hoan Muội.

Dương Tiễn hoàn toàn có thể dùng Không Gian Thần Chu đuổi kịp, nhưng giết chết Nam Cực Tiên Ông ý nghĩa không lớn, đuổi một lúc rồi không đuổi nữa.

Nam Cực Tiên Ông thấy Dương Tiễn không đuổi nữa, thở phào một hơi, thả Kim Ca và Hoan Muội ra, hiện thành hình người.

"Khốn kiếp, không ngờ tiểu hồ ly còn giấu một chiêu như vậy." Nam Cực Tiên Ông nghiến răng nghiến lợi, bất quá vẫn còn lý trí, không đổ lỗi cho Kim Ca và Hoan Muội, dù sao người ta đã thật sự dụ tiểu hồ ly đến.

Dù là lão cũng không ngờ tiểu hồ ly có một chiêu như vậy, Bảo Liên Đăng cũng ở trong tay tiểu hồ ly.

"Bây giờ làm sao?" "Hay là tìm cơ hội khác giết Tiểu Ngọc." Kim Ca nhíu chặt mày, thần sắc rõ ràng, một bộ dạng muốn trảm thảo trừ căn.

Dù sao trên danh nghĩa, họ xem như đã đắc tội chết với Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho họ.

"Đã đả thảo kinh xà, không còn cơ hội nữa, trước tiên về núi Côn Luân." Nam Cực Tiên Ông lắc đầu.

Kim Ca tâm ngoan thủ lạt, lại vô cùng thông minh, rất hợp khẩu vị của lão, chỉ là quá thông minh, không dễ khống chế.

Nếu không lão đã muốn thu Kim Ca làm đồ đệ.

Đương nhiên, cũng chỉ là nghĩ thôi, Kim Ca có thể phản bội Trư Bát Giới, cũng có thể phản bội lão, thu đồ đệ thì thôi đi, ngày nào đó bị đâm sau lưng một nhát cũng không biết.

"Không sao chứ?" Ở một nơi khác, Dương Tiễn nhíu mày nhìn Tiểu Ngọc yếu ớt.

"Không sao, Huyết Độn Thuật thành công rồi, chỉ là khoảng cách không đủ xa, còn phải cải thiện thêm." Tiểu Ngọc lắc đầu, rất hưng phấn.

"Ừ, vậy ngươi cố gắng, cải tiến xong rồi dạy ta." Dương Tiễn nghiêm túc gật đầu, độn thuật này tốc độ rất nhanh, vô cùng thực dụng.

Tiểu Ngọc nhíu mày, ngươi quả thật không khách sáo chút nào, bóc lột cháu dâu không có chút gánh nặng tâm lý nào.

Bên này Nam Cực Tiên Ông không thành công, ở Thiên đình, Trầm Hương và Ngao Xuân vẫn đang gây khó dễ cho đệ tử Xiển giáo.

Sau khi nhận được tin tức của Tiểu Bạch Long, hai người gây khó dễ cho đồ đệ của Thủy Đức Tinh Quân là Thủy Tinh Đồng Tử, vu oan giá họa, ở phủ đệ của Thủy Tinh Đồng Tử lục soát ra được Tổ Bàn Đào bị mất trong bảo khố Thiên đình, tại chỗ đánh nát tiên căn, đánh y về nguyên hình ném vào Thiên Hà trấn áp vĩnh viễn.

Thủy Đức Tinh Quân giận mà không dám nói, hai tên này còn vô liêm sỉ hơn cả Dương Tiễn, đủ loại vu oan giá họa, không từ thủ đoạn, lại còn có Vương Mẫu bao che, chơi thế nào được.

Chưa hết, trong thiên lao, Ngao Xuân lấy lý do thẩm vấn Lý Tĩnh, thu đi bảo tháp của người ta, tháp mất rồi, cảm giác an toàn cuối cùng cũng không còn.

Bảo tháp có lẽ đã không thể làm gì được Na Tra, nhưng tháp trong tay, ít nhiều còn có chút cảm giác an toàn, tự thôi miên bảo tháp có thể thu thập Na Tra, trong lòng yên tâm không ít.

Quá đáng hơn là, Ngao Xuân thu đi bảo tháp xong, lại thả Na Tra vào.

Tháp mất rồi, ánh mắt Lý Tĩnh cũng trong veo, căn bản không dám nói lời cay độc với Na Tra, bắt đầu chơi bài tình cảm: "Ngươi, ngươi muốn làm gì, ta là cha ngươi, trên người ngươi chảy dòng máu của ta." "Máu của ngươi?

Năm đó ở Trần Đường Quan, ta không phải đã cắt thịt trả xương cho ngươi rồi sao?" Na Tra cười nham hiểm.

Chương 668

“Chậc chậc, cắt thịt trả xương, đau đến mức nào chứ.” Ngao Xuân ở bên cạnh nói mát.

Nói thật, Na Tra tuyệt đối là người tàn nhẫn nhất tam giới, người ta tàn nhẫn với kẻ địch, Na Tra tàn nhẫn với chính mình.

Lý Tĩnh bị chặn họng không nói nên lời, thấy Na Tra cầm lấy hình cụ Nghiệp Hỏa Thất Tinh Tiên, sợ đến mức vội vàng chạy ra sau lưng Ngao Xuân, nắm chặt lấy Ngao Xuân: “Ta hiện tại chỉ là có hiềm nghi, các ngươi không thể giết ta, ta yêu cầu bảo vệ ta.” “Ai muốn giết ngươi?” Ngao Xuân một bộ mặt vô tội.

“Hắn, hắn còn cầm Nghiệp Hỏa Thất Tinh Tiên muốn đánh ta.” Lý Tĩnh chỉ vào Na Tra.

“Thẩm vấn mà, nghiêm hình bức cung rất bình thường.” Ngao Xuân vô tội nhún vai.

“Hắn lại không phải Lôi bộ hay Tư pháp thần điện, không có tư cách dùng hình.” Lý Tĩnh lúc này đầu óc rất nhanh nhạy.

“Chúng ta mời đến hiệp trợ điều tra, Vương Mẫu nương nương đã phê chuẩn rồi, ngươi buông ta ra.” Ngao Xuân nhún vai, dùng sức gỡ tay Lý Tĩnh ra.

Lý Tĩnh nắm chặt không buông, như thể đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

“Được, ngươi lợi hại, cái tiên y này ta không cần nữa.” Ngao Xuân trực tiếp chấn nát tiên y, chạy ra khỏi phòng giam.

Tiên y này là hắn từ Đông Hải Long Cung mang ra, Hậu Thiên trung phẩm, đối với hắn hiện tại mà nói, không có tác dụng gì.

“Chúc ngươi may mắn!” Ngao Xuân bụng dạ đen tối đóng cửa lao lại, ở bên ngoài xem kịch.

Na Tra đối với Lý Tĩnh là thật sự hận, đuổi theo Lý Tĩnh trong phòng giam quất tới tấp, tiếng la hét thảm thiết của Lý Tĩnh vang vọng trong thiên lao.

Vân Trung Tử bị giam ở phòng bên cạnh, nghe mà kinh hồn bạt vía.

Lý Tĩnh bị quất đến bầm dập, chỉ còn lại một hơi, nếu không phải Ngao Xuân cản lại, Na Tra có thể quất chết Lý Tĩnh.

“Ngươi có muốn thử không?” Ngoài phòng giam của Vân Trung Tử, Trầm Hương lạnh lùng khoanh tay.

“Các ngươi lạm dụng tư hình, ta muốn kiện các ngươi.” Vân Trung Tử ngoài mạnh trong yếu, lần trước y mới bị Dương Tiễn thu thập một trận, hiện tại đối với thiên lao vẫn còn ám ảnh tâm lý.

Tuy giữa các phòng giam có cấm chế ngăn cách, y không nhìn thấy thảm trạng của Lý Tĩnh, nhưng nghe tiếng cũng có thể tưởng tượng ra.

Trầm Hương bọn họ cố ý bỏ cấm chế cách âm, chính là cố ý để y nghe thấy, dày vò y.

“Kiện chúng ta?

Ân oán giữa Tam thái tử và Lý Tĩnh ai cũng biết, họ thuộc về tư thù, chúng ta lại đánh không lại Tam thái tử, không ngăn cản được rất hợp lý phải không?” “Yên tâm, chúng ta sẽ không động đến ngươi, nhưng có thể phong bế tu vi của ngươi, nhốt ngươi và Độ Ách Thiên Tôn vào chung một phòng giam.” Trầm Hương cười lạnh nói.

“Ngươi, ngươi dám.” Sắc mặt Vân Trung Tử biến đổi, nhốt y và Độ Ách Thiên Tôn cùng nhau, Độ Ách chắc chắn sẽ giết y, Độ Ách vô

cùng cương liệt, trước đây suýt chút nữa đã tự bạo để chứng minh trong sạch.

Độ Ách không sợ chết, tuyệt đối làm ra chuyện kéo y chết chung.

"Chuyện này Đạo Tổ đã ban pháp dụ, cấm túc Huyền Đô, ý của Đạo Tổ đã rất rõ ràng, các ngươi đang đối đầu với Đạo Tổ, tát vào mặt Đạo Tổ." Vân Trung Tử dùng danh tiếng Đạo Tổ ra để áp chế Trầm Hương.

"Vậy thì thế nào, chúng ta là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, Đạo Tổ không quản được chúng ta." "Thực ra chúng ta biết hết, các ngươi thiết kế hãm hại Độ Ách Thiên Tôn, muốn dùng Độ Ách Thiên Tôn để ép Quy Nhất giáo giúp các ngươi thực thi âm mưu, chỉ tiếc Dương Tiễn xen ngang một chân, mang Độ Ách Thiên Tôn đi, khiến kế hoạch của các ngươi thất bại." Trầm Hương khinh thường nói.

Hồng Hoang nhìn bề ngoài như chư hầu tranh bá, thực chất là thế chân vạc giữa Đạo Tổ, Hậu Bạt đại thần, Tam Kim Ô, mấy vị này mới là người đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn.

Đạo Tổ không quản được môn hạ của Kim Ô, tự nhiên cũng không quản được môn hạ của Hậu Bạt đại thần, người khác sợ Đạo Tổ, hắn không sợ.

Bản thân hắn là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, mẹ hắn là môn hạ của Kim Ô, quan hệ hộ mạnh nhất, ngoài hắn còn ai.

"Ngươi có chứng cứ không, không có chứng cứ chính là nói bậy nói bạ." Vân Trung Tử không hề sợ hãi, chuyện này họ làm rất sạch sẽ, mọi người đều lòng dạ biết rõ, nhưng đều không có chứng cứ.

"Có chứng cứ hay không có quan trọng sao?

Ngươi còn chưa biết phải không, đồ đệ tốt của ngươi Lôi Chấn Tử đã bị phế tu vi, đày xuống phàm gian thành chó hoang, Thủy Tinh

Đồng Tử bị đánh nát tiên căn, vĩnh viễn trấn áp ở Thiên Hà, đều là do ta tự tay làm." "Ngươi vì sợ tội mà tự sát trong thiên lao thì thế nào?" "Còn về Độ Ách Thiên Tôn, không rửa sạch tội danh thì sao, hiện tại chúng ta quản lý thiên lao, Độ Ách Thiên Tôn hoàn toàn có thể xem thiên lao như đạo trường." Trầm Hương cười lạnh nói.

"Ngươi, các ngươi tuần tư vũ pháp, ta muốn thượng tố, ta muốn kiện các ngươi." Vân Trung Tử xù lông, y chỉ có một đồ đệ như vậy, y còn đợi Lôi Chấn Tử hiếu thuận y nữa, kết quả cứ thế mà mất, y đã tốn không ít tâm huyết vào Lôi Chấn Tử.

"Ngươi ngay cả thiên lao cũng không ra được, ngươi nghĩ ai sẽ giúp ngươi thượng tố?" Trầm Hương mỉa mai nói.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Vân Trung Tử bất lực siết chặt nắm đấm.

Trầm Hương muốn động y, đã sớm động thủ rồi, nói với y những lời này, nhất định là có mục đích.

"Rất đơn giản, nhận tội danh, trả lại trong sạch cho Độ Ách Thiên Tôn, hắn Nam Cực Tiên Ông cũng tham gia, hắn chắc chắn có tham gia, ngươi nói thật là được." "Yên tâm, ta sẽ không báo cáo Vương Mẫu, Nam Cực Tiên Ông đã bắt hồn phách của cha ta, ta chỉ cần một bản nhận tội để trao đổi với hắn." "Sau chuyện này, chỉ cần Tam thái tử không truy cứu nữa, chuyện này coi như bỏ qua." "Ngươi có thể chọn không đồng ý, ta sẽ lập tức giết ngươi, giết từng người một môn nhân Xiển giáo, sẽ có lúc Nam Cực Tiên Ông không chịu nổi." Trầm Hương nói.

"Thứ này ngươi hẳn rất quen thuộc, ngươi không chịu được thẩm vấn, đạo tâm sụp đổ, lại một lần nữa nhập ma, rất hợp lý phải không?" "Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể cứu ngươi một lần, không biết có thể cứu ngươi lần thứ hai không?" Ngao Xuân đi tới, trong tay

cầm một đoàn Tiên Thiên Ma Khí.

Trước đây dùng để hãm hại Dương Tiễn, Dương Tiễn không thu đi, vẫn luôn ở trong tay hắn.

Nhìn thấy Tiên Thiên Ma Khí, Vân Trung Tử sợ hãi lùi lại hai bước, Đạo Tổ đã đích thân nói, nếu y lại nhập ma, trừ khi dùng Tịnh Thế Bạch Liên, nếu không Đạo Tổ cũng không cứu được y.

Tịnh Thế Bạch Liên ở trong tay Dương Tiễn, Dương Tiễn có thể cứu y mới lạ.

Chết đạo hữu không chết bần đạo, dù sao chỉ là trao đổi hồn phách của Lưu Ngạn Xương, cũng không làm gì được Xiển giáo.

"Ngươi hướng Đại đạo thề, chỉ lấy tội trạng đi trao đổi hồn phách của Lưu Ngạn Xương, ta sẽ nói." Vân Trung Tử nói.

Chỉ là như vậy, y sẽ không sao, nhưng nếu hại Xiển giáo, giáo chủ sẽ không tha cho y, dù sao y ở Xiển giáo vốn đã không được lòng người.

"Có thể." Trầm Hương gật đầu, hướng Đại đạo thề, Vân Trung Tử không còn lo lắng, cũng khai ra.

"Tam thái tử, đều nghe thấy rồi chứ?" Ngao Xuân không biết những chuyện này, nhìn về phía Na Tra.

"Ta vẫn luôn biết, dù sao ta cũng là đệ tử Xiển giáo, không tiện bán đứng Xiển giáo." "Nói cho ta biết, con chuột chết Bạch Mao Ngọc Thử Tinh đó trốn đi đâu rồi?

Ta sẽ không làm gì Xiển giáo, nhưng con chuột chết đó lừa gạt ta, phải chết." Na Tra đi tới.

"Ta cũng không biết, chuyện này ta tham gia không sâu." Vân Trung Tử giữ lại một chút tâm tư, Bạch Mao Ngọc Thử Tinh rơi vào

tay Na Tra chính là một quả bom hẹn giờ.

Na Tra nói sẽ không làm gì Xiển giáo, lời này nghe qua là được.

Na Tra là người thế nào, một thân phản cốt, bức tử mẹ ruột, đánh đập cha ruột, trung trinh với Na Tra không có chút liên quan nào.

Nói không chừng ngày nào đó sẽ quay lại thanh toán với Xiển giáo.

Na Tra cũng không truy cứu sâu.

"Ta đi báo cho Nam Cực Tiên Ông." Na Tra nói một câu, rời khỏi thiên lao.

Vừa đến núi Côn Luân, vừa hay đụng phải Nam Cực Tiên Ông dẫn Kim Ca và Hoan Muội chật vật trở về.

"Tốt lắm, hai tên phản bội các ngươi, lại đầu quân cho Xiển giáo, uổng công ta năm xưa còn tay cầm tay dạy ngươi thần thông thuật pháp." Na Tra rất tức giận trừng mắt nhìn Kim Ca và Hoan Muội, đặc biệt là Kim Ca, rất nhiều bản lĩnh đều là do hắn dạy.

Đối với chuyện của Kim Ca và Hoan Muội, hắn không rõ, tưởng rằng hai huynh muội thật sự phản bội.

"Ngươi cũng là đệ tử Xiển giáo, ngươi dạy chúng ta bản lĩnh, chúng ta đầu quân cho Xiển giáo, có vấn đề gì sao?" "Hơn nữa, ngươi vì để được Xiển giáo trọng dụng, bức tử mẹ ruột, lại cao thượng hơn chúng ta ở đâu?" Kim Ca mặt dày vô sỉ chế nhạo.

"Câm miệng, ngươi tìm chết, bản lĩnh ta dạy ngươi, hôm nay sẽ thu lại." Na Tra xù lông, tế ra pháp bảo liền lao tới giết Kim Ca.

"Dừng tay, họ bây giờ là người của Xiển giáo, sao có thể tự giết lẫn nhau, mọi việc lấy Xiển giáo làm trọng." Nam Cực Tiên Ông cản Na Tra lại.

"Cút ngay!" Na Tra trực tiếp ra tay với Nam Cực Tiên Ông, hắn đã

sớm muốn đánh lão già âm hiểm này rồi, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên không thể bỏ qua.

Chương 669

Nam Cực Tiên Ông suýt chút nữa tức chết, cái nghiệt chướng này, hoàn toàn không biết tôn kính trưởng bối.

Thế nhưng chiến đấu lực của cái nghiệt chướng này tăng rất nhanh, hiện tại gần như có thể năm năm với lão, cái nghiệt chướng này ra tay với lão, lão lại không thu thập được, rất tức giận.

"Dừng tay." Quảng Thành Tử mặt lạnh đi ra, tế ra Phiên Thiên Ấn, một ấn đập ngã Na Tra.

Na Tra lập tức ngoan ngoãn, kéo dãn khoảng cách, thu lại pháp bảo, hắn có thể ngang hàng với Nam Cực Tiên Ông, nhưng so với Quảng Thành Tử thì chênh lệch rất lớn, hoàn toàn không đánh lại.

Dù sao Dương Tiễn đối đầu với Quảng Thành Tử cũng chỉ có nước chạy trốn.

"Người bắt được chưa?" Quảng Thành Tử nhìn về phía Nam Cực Tiên Ông.

"Chưa, tiểu hồ ly đó giấu một chiêu độn thuật cực kỳ lợi hại, hắn dụ Dương Tiễn đến." Nam Cực Tiên Ông có chút xấu hổ.

Cũng may Nam Cực Tiên Ông bối phận cao hơn y, nếu không đã sớm mắng rồi, Chuẩn Thánh đỉnh phong không bắt được một Chuẩn Thánh sơ kỳ, có thể vô dụng hơn một chút nữa không.

"Ngươi về làm gì?

Đinh Hương sao còn ở Thiên đình theo Trầm Hương lượn lờ?" Quảng Thành Tử nhìn về phía Na Tra.

"Đinh Hương cứ bám lấy Trầm Hương, ta tìm không được cơ hội a!" Na Tra rất bất đắc dĩ nhún vai.

“Xì, còn nói chúng ta, không phải ngươi cũng đang đâm sau lưng Trầm Hương bọn họ sao.” Kim Ca chế nhạo.

“Ngươi tìm chết!” Na Tra lại xù lông.

“Được rồi, ngươi về có chuyện gì?” Quảng Thành Tử quát.

“Trầm Hương đã giết Thủy Tinh Đồng Tử, tên phế vật Vân Trung Tử không chịu nổi Trầm Hương dọa nạt, đã khai hết rồi.” “Trầm Hương muốn lấy bản tội trạng đó để giao dịch với các ngươi, trao đổi Lưu Ngạn Xương.” Na Tra nói.

“Không lớn không nhỏ, Vân Trung Tử là sư thúc của ngươi.” Thái Ất Chân Nhân không vui quát một tiếng.

Na Tra kiêu ngạo nhếch miệng, một bộ dạng ta không có loại sư thúc phế vật này.

“Nhà ai mà không có một người không có chí tiến thủ, Quy Nhất giáo có Độ Ách Chân Nhân, Tiệt giáo có Trường Nhĩ Định Quang Tiên, môn hạ Kim Ô không phải cũng có một Dương Thiền sao?” Kim Ca xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

“Đến lượt ngươi nói sao.” Nam Cực Tiên Ông trừng mắt nhìn Kim Ca.

“Tên nhóc con sói này, liên tiếp hại hai danh đệ tử của Xiển giáo ta, muốn hồn phách của Lưu Ngạn Xương, mơ đi, cha ruột của hắn ở trong tay chúng ta, xem hắn có thể làm gì.” Quảng Thành Tử sắp tức nổ phổi.

Nam Cực Tiên Ông nhíu mày, ngươi đương nhiên không quan tâm rồi, Vân Trung Tử đã khai hết rồi, không thả Lưu Ngạn Xương, lúc khác Thiên Đình sẽ phái người đến bắt ta.

“Không nhất định, Lưu Ngạn Xương là một tên cặn bã, Trầm Hương và Tam Thánh Mẫu cũng không quá để tâm, Trầm Hương cứu

Lưu Ngạn Xương, chẳng qua là vì thể diện và danh tiếng.” Na Tra lo lắng Xiển giáo không thả người, cố ý nói một câu.

Dù sao Trầm Hương cũng là do Lưu Ngạn Xương nuôi lớn, dù không ra gì, trong lòng Trầm Hương vẫn có một vị trí rất quan trọng.

“Hắn muốn, vậy thì trả cho hắn, để ý Đinh Hương nhiều hơn, lúc quan trọng có lẽ còn có tác dụng lớn.” “Ta có một môn thần thông, đã gieo tư tưởng vào hồn phách của Lưu Ngạn Xương, có thể khống chế Lưu Ngạn Xương.” “Vừa hay, Đinh Hương suốt ngày chỉ biết Trầm Hương, biết đâu lúc nào đó thật sự phát sinh quan hệ với Trầm Hương, đưa Lưu Ngạn Xương về phá hoại, lừa Đinh Hương đi tu luyện cho tốt.” Thiên Tích đi ra, ném hồn phách của Lưu Ngạn Xương cho Na Tra.

“Ừ, cũng được, phế vật lợi dụng.” Quảng Thành Tử gật đầu.

Na Tra mang theo hồn phách của Lưu Ngạn Xương về Thiên đình tìm Trầm Hương.

Trầm Hương như đã hẹn thả Vân Trung Tử và Lý Tĩnh, Lý Tĩnh chỉ còn lại một hơi, là do Vân Trung Tử cõng ra.

“Trả tháp lại cho ta.” Lý Tĩnh sắp chết rồi, vẫn còn nhớ tháp, đó là cảm giác an toàn cuối cùng của hắn.

“Đồ rác rưởi, tự mình tìm đi.” Na Tra một cước đá Thất Bảo Linh Lung Tháp xuống phàm gian, từ lúc hắn đột phá Chuẩn Thánh, Thất Bảo Linh Lung Tháp đã không còn làm gì được hắn nữa.

Trước đây hắn còn muốn kích Lý Tĩnh thu hắn vào tháp, để hắn cướp đi một tia U Minh Quỷ Hỏa bản nguyên, nào ngờ tên nhát gan này không dám, hại hắn phải chạy đến Linh Sơn tìm Nhiên Đăng để đòi.

Nếu không phải hắn đáp ứng Nhiên Đăng giữ lại một mạng chó

cho Lý Tĩnh, Lý Tĩnh đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Các thần đi qua nhìn thấy, nhếch miệng, quá thảm, sinh con trai cũng không an toàn, sinh ra một đứa con đại hiếu như vậy, cả đời coi như hủy.

Đương nhiên, cũng là do Lý Tĩnh tự làm, hai cha con này, ai cũng không sạch sẽ.

"Hừ, ngươi cứ đợi đấy." Độ Ách Thiên Tôn đi ra sau, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Trung Tử.

"Ngươi đừng tìm ta, ngươi muốn tìm thì tìm Nam Cực Tiên Ông." Khóe miệng Vân Trung Tử giật giật, lúc này, nhất định phải chết đạo hữu không chết bần đạo.

Y dù có vô dụng cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Độ Ách Chân Nhân Chuẩn Thánh sơ kỳ đã là cực hạn.

Đánh, Độ Ách Chân Nhân chắc chắn không đánh lại y, nhưng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư ở trong tay Độ Ách Chân Nhân a.

Nguyền ai nấy chết, không chịu nổi a.

Đương nhiên, thứ này phản phệ rất mạnh, thương địch một nghìn tự tổn tám trăm.

Ví dụ như Độ Ách nguyền y, y chết, Độ Ách chính mình cũng phải gánh chịu nhân quả phản phệ, không chết cũng phế.

Muốn nguyền chết y, ít nhất phải là Chuẩn Thánh, không phải tùy tiện kéo một người đến gánh chịu nhân quả phản phệ là được.

Độ Ách vừa hay có thể nguyền chết y.

Tên này cương liệt, chỉ sợ một lúc không nghĩ thông, nhất định muốn cùng y cá chết lưới rách a.

"Hừ, Nam Cực Tiên Ông tu vi quá cao, ta không nguyền được lão,

nhưng nguyền chết ngươi thì vẫn có thể." "Ta không sợ chết, còn ngươi thì sao, hãy trân trọng khoảng thời gian còn lại không nhiều của ngươi đi." Độ Ách Chân Nhân nói xong, tức giận đùng đùng rời đi.

Vân Trung Tử uất ức đến sắp thổ huyết, sao lại cứng đầu như vậy, cứ nhắm vào y.

Trầm Hương và Ngao Xuân sợ Độ Ách Chân Nhân thật sự làm ra chuyện thương địch một nghìn tự tổn tám trăm, vội vàng đuổi theo khuyên giải.

"Ha ha, các ngươi tưởng ta thật sự ngu ngốc như vậy sao, đổi mạng với một tên tiểu nhân hèn hạ, ta còn thấy lỗ nữa là, ta cố ý dọa hắn, để hắn suốt ngày lo lắng, hoang mang bất an." Độ Ách Chân Nhân bụng dạ đen tối cười nói.

"Hà, dọa chúng ta một phen, sư thúc cũng không thật thà như vậy mà!" Ngao Xuân cười hì hì, không lớn không nhỏ khoác vai Độ Ách Chân Nhân.

"Người thật thà không sống được đến bây giờ đâu, ta nợ hai tiểu tử các ngươi một ân tình, sau này có việc cần đến sư thúc cứ đến tìm ta." "Được rồi, các ngươi đi làm việc đi, ta về Thủ Dương sơn xem đại sư bá của các ngươi." Độ Ách Chân Nhân cười cười, đi về phía Thủ Dương sơn.

Trầm Hương và Ngao Xuân cũng rời khỏi Thiên đình trở về Nữ Nhi quốc, Na Tra theo sau.

"Suỵt, Thiên Tích đã giở trò trong hồn phách của cha ngươi, có thể khống chế tư tưởng của cha ngươi, muốn dùng cha ngươi để giám sát các ngươi, phá hoại các ngươi, ta nghĩ tốt nhất là tạm thời đừng giúp cha ngươi tái tạo nhục thân." "Nếu không mẹ ngươi khó xử, ngươi khó xử, đến lúc đó cha ngươi nói không chừng còn bị Xiển giáo lợi dụng." Na Tra truyền âm cho Trầm Hương.

Trầm Hương trầm tư một lúc, gật đầu.

“Lần trước ta nói chuyện đó, ngươi suy nghĩ thế nào rồi, cùng Đinh Hương giả thành thân, ép Xiển giáo hành động.” Na Tra nói.

“Chuyện này không tốt lắm, Đinh Hương dường như không biết gì cả, cũng là người bị hại bị Xiển giáo lợi dụng, ta đã làm tổn thương nàng một lần, lại làm tổn thương thêm lần nữa có hơi quá đáng.” Trầm Hương rất bối rối.

Đinh Hương dù sao cũng không làm gì có lỗi với họ, tấm chân tình của Đinh Hương hắn có thể cảm nhận được.

Mặt khác, hắn cũng sợ Tiểu Ngọc hiểu lầm.

“Ngươi sao cứ không thông suốt ra vậy nhỉ, chúng ta chỉ đang ép Xiển Giáo phải hành động, Xiển Giáo chắc chắn sẽ tìm mọi cách để cản trở ngươi, đến lúc đó không phải là vấn đề của ngươi, mà là Xiển Giáo có lỗi với Đinh Hương.” “Ngươi nếu thật sự vì Đinh Hương, thì nên để Đinh Hương nhìn rõ bộ mặt của Xiển Giáo, đối địch với Xiển Giáo, để sau này không bị Xiển Giáo lợi dụng.” Na Tra tức đến mức chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hễ dính đến chuyện tình cảm là Trầm Hương lại do dự, lo trước lo sau.

“Vậy, vậy được rồi.” Trầm Hương cuối cùng cũng bị Na Tra thuyết phục, hai người trốn trong phòng bàn bạc kế hoạch.

Ở một nơi khác, Vân Trung Tử cõng Lý Tịnh trở về núi Côn Luân.

Chương 670

Quảng Thành Tử và những người khác tuy giận vì hắn không có chí tiến thủ, nhưng cũng không nói gì, thật sự là Xiển Giáo hiện tại không có người để dùng.

Lẽ ra họ có thể điều động người của Vân Hải Tiên Môn đến, nhưng bị Dương Tiễn làm một phen, bây giờ họ điều người của Vân Hải Tiên Môn đến thì quá rõ ràng.

Hiện tại có rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn vào Xiển Giáo.

Tuy Quảng Thành Tử và mọi người không nói gì, nhưng Vân Trung Tử vẫn hoảng sợ vô cùng, đứng ngồi không yên, sợ Độ Ách Chân Nhân, sợ tên thiếu não đó thật sự nghĩ không thông, muốn cùng hắn đồng quy vu tận, dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư để nguyền rủa hắn.

Cảm giác chờ chết, không biết lúc nào sẽ chết này thật quá khó chịu.

Mà Độ Ách Chân Nhân lại cực kỳ gian xảo, còn cố ý dùng Kinh Hồn Thuật dọa Vân Trung Tử.

Ngưu Ma Vương đến thăm hắn, đưa cho hắn tóc của Vân Trung Tử.

Đây là do Ngao Xuân cố tình chạy đến thiên lao lấy được, trước đó bọn họ cũng đã tra tấn Vân Trung Tử, lấy được tóc của hắn không khó.

Vân Trung Tử vốn đã đứng ngồi không yên, lại bị Kinh Hồn Thuật dọa cho một phen, suýt nữa thì chết khiếp, lết cả người chạy đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu cứu.

“Ngươi đừng tự dọa mình, đây là Kinh Hồn Thuật, nếu thật sự dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư nguyền rủa ngươi, bây giờ ngươi đã bị tử khí quấn thân rồi.” “Độ Ách Chân Nhân là kẻ lỗ mãng, nhưng Huyền Đô thì không, sẽ không để Độ Ách Chân Nhân làm ra chuyện đồng quy vu tận với ngươi đâu.” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đen kịt, bị dọa thành ra thế này, thật là mất mặt.

Dù nói là vậy, nhưng nỗi sợ hãi của Vân Trung Tử vẫn không hề giảm bớt, dù sao Độ Ách Chân Nhân nhắm vào hắn, chứ không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, đương nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn không sợ.

Ai mà biết được lúc nào Độ Ách Chân Nhân sẽ làm thật.

Vân Trung Tử mặt mày trắng bệch, lòng dạ rối bời, căn bản không thể yên tâm tu luyện, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là sợ chết khiếp, tiếng gió tiếng hạc cũng làm hắn kinh sợ.

Rồi một ngày, Trầm Hương đột nhiên chạy đến Thiên Đình xin từ chức, mang chức vị thần tiên của Thiên Đình thì phải tuân thủ thiên điều, không thể thành thân.

Có Ngao Xuân ở Thiên Đình là đủ, bọn họ vẫn có thể mượn thế của Thiên Đình, chỉ là bản thân Trầm Hương không thể tiếp tục hưởng thụ khí vận gia trì của Thiên Đình nữa.

Tiếp đó, có tin đồn Tam Thánh Mẫu rất yêu quý Đinh Hương, thêm vào đó Tam Thánh Mẫu rất cố chấp, cho rằng Trầm Hương đã từng chọn cưới Đinh Hương thì nên chung thủy một lòng.

Dù hôn lễ lần trước bị phá hoại, nhưng tình cảm của hai người không hề có vấn đề, nên tổ chức lại hôn lễ.

Vô cùng cố chấp, vì chuyện này, Trầm Hương còn cãi nhau với Tam Thánh Mẫu một trận, nhưng cuối cùng không lay chuyển được

nàng, đành phải thỏa hiệp.

Đinh Hương vui mừng khôn xiết, tự tay may áo cưới.

Dù sao thì khi Na Tra trở về Côn Luân cũng nói như vậy.

“Lưu Ngạn Xương đâu?

Lưu Ngạn Xương không ngăn cản sao?” Thiên Tích nhíu mày.

“Tam Thánh Mẫu không muốn nhìn thấy Lưu Ngạn Xương nữa, Trầm Hương căn bản không tái tạo nhục thân cho Lưu Ngạn Xương.” Na Tra nói.

“Vậy còn ngươi?

Ngươi sao không nghĩ cách ngăn cản?” Nam Cực Tiên Ông bất mãn nhìn Na Tra.

“Lão già nhà ngươi, nhắm vào ta phải không, ta lấy thân phận gì để ngăn cản?” “Đây là chuyện gia đình người ta, Trư Bát Giới còn không nói gì, ta dựa vào đâu mà nói.” “Ta trở về báo cho các ngươi, để các ngươi nghĩ cách ngăn cản, ngươi còn muốn thế nào nữa?” Na Tra lập tức xù lông, trừng mắt nhìn Nam Cực Tiên Ông, lại muốn gây sự với lão.

“Được rồi, bây giờ nói những chuyện này có ích gì?

Mau nghĩ cách ngăn cản đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận quát một tiếng, xảy ra chuyện lớn như vậy mà còn nội đấu.

Mọi người suy nghĩ một hồi cũng không nghĩ ra được cách gì hay.

“Thật sự không được thì để Na Tra dụ Đinh Hương ra ngoài, bắt về Xiển Giáo.” Quảng Thành Tử nói.

“Không được, Đinh Hương bề ngoài là đồ đệ của Trư Bát Giới, môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, bắt Đinh Hương rồi, đám ô hợp đó sao có thể để yên, hơn nữa cũng sẽ làm lộ thân phận của Đinh

Hương.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu phủ nhận, cơ hội chỉ có một lần, y tự nhiên muốn thu được lợi ích lớn nhất, cố gắng hết sức để Đinh Hương nâng cao tu vi, thu hút càng nhiều khí vận Nhân tộc về cho Xiển Giáo càng tốt.

“Vậy thì lén bắt, với thực lực của Đinh Hương, lén bắt về Xiển Giáo cũng không phải chuyện gì khó.” Quảng Thành Tử vẫn kiên trì.

“Đây là hạ sách, để Kim Ca qua đây cùng thương nghị, tiểu tử đó thông minh, lại hiểu rõ nhất về bọn Trầm Hương, có lẽ sẽ nghĩ ra được cách gì hay.” Nam Cực Tiên Ông nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Rất nhanh, Nam Cực Tiên Ông đưa Kim Ca và Hoan Muội đến, hai huynh muội lần đầu tiên tiếp xúc gần với Thiên Tích.

Nam Cực Tiên Ông giải thích tình hình, Kim Ca giả vờ nhíu mày trầm tư.

Tiểu Ngọc không đồng ý, nhưng Trầm Hương cuối cùng vẫn dùng chiêu này.

Na Tra không biết bọn họ là người của Dương Tiễn, nhưng bọn họ lại biết, Na Tra vẫn luôn âm thầm truyền tin cho Dương Tiễn.

Có lẽ là Na Tra đã nói cho Trầm Hương biết chuyện Xiển Giáo rất sợ Đinh Hương, nên cố ý để Trầm Hương diễn vở kịch này, gõ núi dọa hổ, để Xiển Giáo phải hành động.

Bọn họ có thể thuận thế mà làm, nhân cơ hội này, xâm nhập vào trung tâm của Xiển Giáo, tìm hiểu mục đích của chúng.

Hoặc có lẽ, còn có thể tối đa hóa lợi ích.

Kim Ca rất nhanh đã có chủ ý.

“Có, ta có một cách hoàn hảo, nhưng, ta muốn một kiện Thượng

phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tốt nhất là pháp bảo công kích thuộc tính Kim." Kim Ca nhân cơ hội đưa ra yêu cầu.

"Ngươi đừng có được voi đòi tiên, trước đó đã cho các ngươi một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi." "Đừng quên hoàn cảnh hiện tại của mình." Nam Cực Tiên Ông suýt nữa không khống chế được sát ý, tiểu tử này quả thực tham lam vô độ, thân ở Xiển Giáo mà còn dám tống tiền Xiển Giáo, thật sự không sợ chết sao.

"Đương nhiên, ngươi có thể bắt chúng ta tra tấn dã man, nhưng ta cũng có đủ tự tin để chịu đựng không nói, hôn kỳ là nửa tháng sau, ta nhịn nửa tháng vẫn có thể chịu được, đến lúc đó mọi chuyện đã muộn rồi." "Ngươi đưa pháp bảo cho ta, ta nói cho ngươi cách giải quyết, chúng ta cùng có lợi, hiện tại chúng ta làm việc cho Xiển Giáo, chiến đấu lực của chúng ta tăng lên, cũng có lợi cho Xiển Giáo không phải sao." Kim Ca hoàn toàn không sợ, vì Xiển Giáo không thể cược nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hứng thú nhìn Kim Ca, ngăn Nam Cực Tiên Ông định mở miệng: "Được, chỉ cần cách của ngươi đủ tốt, cây Sát Sinh Tội này sẽ là của ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy ra một món pháp bảo hình trường thương.

"Đây là ta phỏng theo Thiên Nhãn của Dương Tiễn luyện chế ra, lấy Kim chi pháp tắc làm chủ, phụ thêm Sát Lục pháp tắc, chủ về sát phạt, lực xuyên thấu cực mạnh, hai mươi chín tầng cấm chế, là cực phẩm trong Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng được coi là một kiệt tác của ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn giới thiệu một lượt.

Kim Ca mắt sáng rực, đây quả thực là pháp bảo trong mơ của hắn, hắn thích cận chiến, giỏi dùng thương, quả thực hoàn hảo phù hợp với hắn, như thể được đo ni đóng giày, nhất định phải lấy được.

"Được, vậy đa tạ giáo chủ." "Ta từng nghe Tiểu Ngọc nói, mục đích nàng nỗ lực tu luyện, một là muốn chấn hưng Hồ tộc, hai là

muốn cứu cha mẹ, cha mẹ Tiểu Ngọc đang ở trong tay Hoan Hỉ Phật." "Chúng ta có thể lập một cái bẫy, vào ngày Trầm Hương và Đinh Hương thành hôn, dụ Tiểu Ngọc đi cứu cha mẹ, để Trầm Hương biết tin này, Trầm Hương còn có thể yên tâm thành hôn với Đinh Hương sao?" "Hai lần thành hôn không thành, hai lần Trầm Hương bỏ đi khỏi hôn lễ, Đinh Hương sao có thể không sinh oán hận, đến lúc đó Tam Thái Tử lại châm ngòi thêm một chút, để Đinh Hương hiểu rằng, Tiểu Ngọc không chết, nàng căn bản không thể gả cho Trầm Hương, thuận thế kích thích Đinh Hương chăm chỉ tu luyện." Kim Ca nói ra kế hoạch của mình, pháp bảo hắn muốn, lại nhân cơ hội này giúp Tiểu Ngọc cứu cha mẹ, hoàn hảo.

"Ha ha, tốt, kế hay, Sát Sinh Tội là của ngươi rồi, có hứng thú gia nhập Xiển Giáo không, bản tọa có thể đích thân thu các ngươi làm đồ đệ." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn, ném pháp bảo cho Kim Ca, vô cùng tán thưởng nhìn hắn.

Nam Cực Tiên Ông và những người khác đều kinh ngạc, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại có ý định thu đồ đệ, vậy sau này Kim Ca và Hoan Muội chẳng phải sẽ ngang hàng với họ sao.

Nhưng, kế hoạch này của hắn quả thực hoàn hảo, hiện tại Hồng Hoang không còn là chém chém giết giết, mà là nhân tình thế thái, là đấu trí.

Đầu óc của Kim Ca quả thực rất tốt, có tác dụng lớn đối với Xiển Giáo.

"Chuyện này thôi đi, Xiển Giáo của các ngươi bây giờ muốn gì không có nấy, muốn địa vị không có địa vị, muốn khí vận không có khí vận." Kim Ca lắc đầu từ chối, hắn không muốn dính dáng nhân quả với Xiển Giáo.

"Ngươi....." Bị hạ thấp Xiển Giáo như vậy, Quảng Thành Tử

nóng tính lập tức không nhịn được.

"Đừng vội tức giận, thực ra sư phụ lý tưởng của chúng ta là Hoan Hỉ Phật, chúng ta trước đó trúng phải Vĩnh Hằng Ma Thần Đạo, nhưng cũng trong họa có phúc, được Vĩnh Hằng Ma Thần truyền thụ một bí pháp Âm Dương Đồng Thiên Hợp Đạo bí thuật." "Bí thuật này cùng Hoan Hỉ Thiền của Hoan Hỉ Phật có chỗ tương đồng, giáo chủ nếu đồng ý, xin hãy tiến cử chúng ta bái Hoan Hỉ Phật làm sư." Kim Ca nói.

"Vậy không phải giống nhau sao, Hoan Hỉ Phật cũng là đệ tử Xiển Giáo của ta, chẳng phải đều là bái nhập môn hạ Xiển Giáo sao." Quảng Thành Tử mặt đầy vạch đen.

"Ây, không giống đâu, Hoan Hỉ Phật hiện tại thuộc Phật Môn, khí vận Phật Môn đang thịnh, chúng ta bái Hoan Hỉ Phật làm sư, tự nhiên có thể vào Linh Sơn, hưởng khí vận Phật Môn." "Ngày nào Hoan Hỉ Phật rời Linh Sơn về Xiển Giáo, chúng ta tự nhiên cũng sẽ theo về, lúc đó, chứng tỏ Phật Môn đã suy tàn, Hoan Hỉ Phật thà về Xiển Giáo cũng không muốn tiếp tục ở lại Linh Sơn, chứng tỏ tình cảnh Phật Môn còn không bằng Xiển Giáo, chúng ta trở về có thể tiếp tục hưởng khí vận Xiển Giáo." "Như vậy, lợi ích tối đa hóa, ta biết, các ngươi đang mưu đồ để Xiển Giáo quật khởi trở lại, nhưng muốn quật khởi đến mức ngang hàng với Phật Môn, cần một thời gian rất dài." "Chúng ta đi hấp thu khí vận Phật Môn trước, Xiển Giáo quật khởi rồi lại về hưởng khí vận Xiển Giáo, chẳng phải tốt hơn sao, không lãng phí chút thời gian nào." Kim Ca giả vờ ra vẻ cực kỳ tham lam.

"Ha ha, tốt, đủ tham, cũng đủ thông minh, kế hoạch đã do ngươi đề xuất, vậy do ngươi sắp xếp, làm tốt rồi, ta sẽ để Hoan Hỉ Phật thu các ngươi làm đồ đệ." Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tán thưởng Kim Ca, người không vì mình, trời tru đất diệt, tính cách này, rất hợp khẩu vị của y.

Chương 671

"Được, chuyện này có thể để Kỳ Lân thiếu chủ Lân Chiến ra mặt, Lân Chiến đã để ý Tiểu Ngọc, một lòng muốn bắt Tiểu Ngọc về làm tiểu thiếp." "Có thể để Hoan Hỉ Phật giao cha mẹ Tiểu Ngọc cho Lân Chiến, để Lân Chiến đi gửi chiến thiếp cho Tiểu Ngọc, chúng ta mai phục trong tối, chuẩn bị hai phương án, nếu có cơ hội, bắt được Tiểu Ngọc, có thể một lần xong hết, Trầm Hương muốn cưới Đinh Hương, chúng ta cứ dùng Tiểu Ngọc gây sự." "Nếu không có cơ hội, chúng ta cứ nắm chặt cha mẹ Tiểu Ngọc, đừng để Dương Tiễn bọn họ cứu đi, chỉ cần vào ngày Trầm Hương và Đinh Hương thành hôn, Tam Thái Tử mang tin tức Xiển Giáo muốn động đến Tiểu Ngọc, phục kích Tiểu Ngọc đến cho Trầm Hương, Trầm Hương tất sẽ bỏ Đinh Hương đi cứu Tiểu Ngọc." Kim Ca bố trí xong kế hoạch.

"Ừm, tốt!" "Thiên Tích, ngươi quay lại Vân Hải Tiên Môn một chuyến, gọi Tứ Lão Tiên đến trợ trận, bọn họ chưa từng lộ diện, không ai biết thân phận của họ, cứ nói với bên ngoài là hảo hữu của Thánh Nhân, được Thánh Nhân mời đến trấn giữ Xiển Giáo." "Khi cần thiết, để bọn họ ra tay tương trợ, bắt được tiểu hồ ly là tốt nhất, không bắt được cũng không có tổn thất gì, nhiều người hơn cũng có thể bảo toàn rút lui." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp.

"Tứ Lão Tiên?

Vậy là chuyện Vân Hải Tiên Môn mà Dương Tiễn nói là thật sao?" Kim Ca giả vờ kinh ngạc.

"Không sai, Vân Hải Tiên Môn là giáo phái do Thánh Nhân âm thầm lập ra, coi như là mặt tối của Xiển Giáo, ẩn mình trong bóng tối để phòng khi cần đến." "Có một phần ba khí vận Xiển Giáo đều bị

Thánh Nhân chuyển cho Vân Hải Tiên Môn, bên trong có Cửu Tôn Hồng Trần Khách, Âm Dương Nhị Tiên, Huyền Hoàng Tam Thừa, Tứ Lão Tiên, hiện nay ít nhất đều là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Âm Tiên Huyền Âm Tiên Tử, nắm giữ Huyền Minh Chân Thủy, hiện đã là Á Thánh." "Trừ Nhân Giác và Địa Minh, Dương Tiễn tuy biết đại hiệu của bọn họ, nhưng không biết cụ thể là ai." "Tứ Lão Tiên ra ngoài, không dùng đại hiệu, dù Dương Tiễn có nghi ngờ, cũng không có chứng cứ chứng minh họ là Tứ Lão Tiên." Quảng Thành Tử đắc ý cười nói.

Kim Ca tuy tham lam, nhưng quả thực đang giúp Xiển Giáo bày mưu tính kế, cũng vì sự tham lam của Kim Ca mà bọn họ buông lỏng cảnh giác, hiện tại đã bắt đầu tin tưởng hắn.

"Chậc chậc, Thánh Nhân không hổ là Thánh Nhân, còn giấu một tay như vậy, xem ra Xiển Giáo mưu đồ rất lớn, ta còn cần phải đi Linh Sơn nữa không?" Kim Ca giả vờ cảm thán.

"Đi hay không cũng như nhau, sau Ma Đạo lượng kiếp, Phật Môn cũng sẽ là của Xiển Giáo chúng ta, bây giờ đi Linh Sơn, còn phải gánh chịu rủi ro từ Ma Đạo lượng kiếp." Quảng Thành Tử hoàn toàn không đề phòng Kim Ca.

"Rủi ro và cơ hội cùng tồn tại, Đạo Ma tương sinh tương khắc, Đạo Tổ không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ Linh Sơn sống chết, để mặc Ma Đạo lớn mạnh, đến Linh Sơn ở, nói không chừng còn nhặt được chút lợi lộc." Kim Ca phát huy sự tham lam đến cực hạn.

"Ừm, có lý, xem ra Ma Đạo lượng kiếp bắt đầu, kế hoạch để Nhiên Đăng bọn họ rút về Xiển Giáo phải thay đổi rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Ở lại Linh Sơn, đâm sau lưng phe Tiệt Giáo và phe Tây Phương Giáo, kiếm chút lợi lộc cũng không tệ.

Kế hoạch cứ thế được định ra, Nam Cực Tiên Ông vội vã đến Linh Sơn thương nghị với Nhiên Đăng, Hoan Hỉ Phật.

Ở một nơi khác, sau khi Na Tra rời khỏi núi Côn Luân, lén lút chạy đến Huyết Hải báo cho Dương Tiễn âm mưu của Kim Ca, để phòng Tiểu Ngọc sau này trách hắn, hắn cũng nói luôn chuyện xúi giục Trầm Hương và Đinh Hương giả kết hôn.

Sau đó bị ánh mắt oán trách của Tiểu Ngọc nhìn đến mức chột dạ.

Na Tra đi rồi, Dương Tiễn cẩn thận suy nghĩ một phen, lập tức hiểu ra.

"Kim Ca muốn giúp ngươi cứu cha mẹ ra." "Tứ Lão Tiên, bốn vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, người của chúng ta không đủ, phải tìm thêm người giúp đỡ, Điêu Nhi, ngươi đến Thái Dương Tinh một chuyến, mời Thập Kim Ô và Nữ Bạt ra tay tương trợ." "Hạo Thiên Khuyển, ngươi về Thiên Đình một chuyến, để Vương Mẫu chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta hai mặt cùng tiến, để Thiên Đình nhân cơ hội đi thanh trừng Vân Hải Tiên Môn." "Mọi chuyện nên kết thúc rồi, ta phải đến Bắc Minh một chuyến, nhân cơ hội để Địa Minh gánh thêm vài cái nồi đen." Dương Tiễn sắp xếp.

Trong phút chốc, tất cả đều hành động.

Lão Hồ Ly đang theo dõi bên Vân Hải Tiên Môn, Nam Hải Long Vương cũng cử người đến đó theo dõi, Tứ Lão Tiên vừa ra ngoài sẽ bị Lưu Ảnh Thạch ghi lại.

Sau đó lại giúp Xiển Giáo ra tay, đủ để chứng thực Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn cấu kết.

Tuy vẫn chưa tra rõ Xiển Giáo muốn lợi dụng Đinh Hương làm gì, nhưng không quan trọng, bắt Đinh Hương lại, Xiển Giáo tự nhiên không thể lợi dụng được.

Trước đó ở Bồng Lai Tiên Sơn thương nghị chuyện Ma Đạo lượng kiếp, La Hầu biết được Ma Đạo ẩn mình trong Ma Uyên, bảo hắn nghĩ cách đưa Diệt Thế Hắc Liên vào trong Ma Uyên.

Diệt Thế Hắc Liên vốn sinh ra để trấn áp khí vận Ma Đạo.

Năm tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài, mỗi tòa đều gánh vác thiên mệnh, Tạo Hóa Thanh Liên sáng tạo ra Nhân tộc, Nghiệp Hỏa Hồng Liên sáng tạo ra A Tu La tộc, A Tu La tộc vốn cũng định sẵn tồn tại, để bảo vệ Huyết Hải, tịnh hóa Huyết Hải.

Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Phật Đạo, Diệt Thế Hắc Liên trấn áp khí vận Ma Đạo, còn Tịnh Thế Bạch Liên, dùng để khắc chế tà ma, bảo vệ Hồng Hoang.

Chủ yếu là để khắc chế Ma Đạo, ngăn Ma Đạo ma hóa chúng sinh.

Hơn nữa, Lão Đa báo mộng cho hắn cũng bảo hắn lấy một ít khí tức hắc ám ném vào Ma Uyên, hóa thành ma khí, giúp những Tiên Thiên Ma Tộc đó nâng cao tu vi.

Dù sao thì Di Lặc đã tin, quả quyết cho rằng là Huyết Ảnh Đạo Nhân làm.

Là Địa Hỏa Thủy Phong Thất Sát hóa hình thành Địa Sát Đạo Nhân, Hỏa Sát Đạo Nhân, Thủy Sát Đạo Nhân, Phong Sát Đạo Nhân.

Nhiều sinh linh đều nhìn thấy, thấy Mậu Thổ tiểu trận bị phá, sợ đến mức vội vàng rời xa Bắc Minh, đến Bắc Hải Long Cung cáo trạng.

Là tia Huyền Âm chi khí đầu tiên và tia Huyền Dương chi khí đầu tiên của Hồng Hoang hóa thành, là những người nổi bật trong tám ngàn hồng trần khách.

“Xiển Giáo muốn lợi dụng Đinh Hương làm gì không còn quan trọng, khống chế Đinh Hương, Xiển Giáo tự nhiên không thể lợi dụng

được, âm mưu quỷ kế gì cũng vô dụng.” Đối với Nhược Thủy không thể lơ là, Bắc Minh vẫn nên phong tỏa lại thì hơn.

Tộc Kỳ Lân mở miệng đòi giá cao, Nhiên Đăng hứa hẹn rất nhiều lợi ích, tộc Kỳ Lân mới thả Lân Chiến ra.

Phụ trách giám thị Linh Nha Tiên, mắt nhắm mắt mở, giả vờ không nhìn thấy.

Bảy lão tiên này, là những tồn tại có tiếng tăm trong tám ngàn hồng trần khách, năm xưa cũng ít có người dám trêu chọc, vì bảy người là bảy huynh đệ, cùng nhau hóa hình.

Nội dung ước chiến là cha mẹ Tiểu Ngọc đang trong tay ta, Tiểu Ngọc nếu thắng, sẽ thả cha mẹ nàng ra, nếu thua, Tiểu Ngọc phải làm tiểu thiếp cho ta.

Na Tra bây giờ đã có điều lo ngại, quyết tâm muốn lật đổ Xiển Giáo, báo thù cho mẹ.

Chỉ là Quảng Thành Tử miệng rất kín, kiên quyết không nói chuyện Đinh Hương, ngược lại lại moi được tình hình của Vân Hải Tiên Môn.

Tư chất của Lân Chiến không thể chê, nhưng không có ý chí, lần đó bị lão đa Thủy Kỳ Lân ép bế quan, vậy mà, vẫn chưa lĩnh ngộ được kiếp thứ nhất của Nghịch Thần Nhất Kiếp.

Đông Vương Công là thuần dương chi khí hóa hình, từng muốn thôn phệ Huyền Dương Đạo Quân, may mà Nguyên Thủy ra tay cứu giúp.

“Dù sao cũng đã lấy được hai món pháp bảo, Vân Hải Tiên Môn cũng đã bị lôi ra, lần này chúng ta ra ngoài sẽ không trở về nữa.” Kim Ca cười nói.

Dương khí có rất nhiều loại, thuần dương và huyền dương là hai

trong số đó.

Hồng Quân không phải không muốn dùng Âm Dương Thiên Hỏa để giữ chân hai người phục vụ cho Đạo Môn.

Thấy Nhược Thủy không hề chảy ra ngoài, độc khí tỏa ra cũng yếu đi rất nhiều, hơn nữa lại bay lên trời, không ảnh hưởng đến Bắc Hải, mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn vội vàng đến Linh Sơn thương nghị.

Trước Vu Yêu lượng kiếp, mọi người đều đã phát hiện ra tầm quan trọng của khí vận, nhưng không phải ai cũng đủ tư cách khai tông lập phái, muốn có được khí vận, chỉ có thể gia nhập các giáo phái.

Nhưng người đến giám thị ta lại là đệ tử Tiệt Giáo, không công khai giúp ta đã là tốt rồi.

Huyết khí chính là một loại khí tức hắc ám, nên khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn cùng Tiểu Ngọc, Mai Sơn Lục Huynh Đệ toàn lực thu thập huyết khí.

Chư Phật Linh Sơn nghe vậy cũng giật mình, cử mấy chục vị Già Đà đến, bố trí Thiên Phật Phong Ma đại trận.

Âm dương tương hợp, hai người kết thành đạo lữ, từng được Nguyên Thủy cứu mạng.

Sau đó Na Tra và Hồng Hài Nhi chạy đến Tử Tiêu Cung, muốn xin một tia bản nguyên Âm Dương Thiên Hỏa, Hồng Quân không cho, hai người oán khí nặng nề.

Ngoài ra hắn còn hứa sẽ đưa Thổ Linh Châu cho Na Tra, Lão Đa đã bước đầu khống chế được Nhược Thủy, sẽ không để Nhược Thủy chảy ra ngoài gây hại cho sinh linh Bắc Hải.

Lặng lẽ đến Bắc Minh, Tiểu Ngọc biến thành dáng vẻ Địa Minh,

dùng bạo lực công phá Mậu Thổ tiểu trận, lấy đi Thổ Linh Châu, dùng vô tận huyết khí bao bọc Diệt Thế Bạch Liên ném vào Ma Uyên.

Bên Linh Sơn đã cử rất nhiều Già Đà ra ngoài, đề phòng ta lại giả mạo Địa Minh gây sự, thậm chí còn cử người đến Huyết Hải theo dõi ta.

Không tin cũng vô lý, Di Lặc triệu hồi Linh Nha Tiên phụ trách giám thị Tiểu Ngọc đến hỏi, Linh Nha Tiên khẳng định Tiểu Ngọc vẫn luôn ở Huyết Hải, chưa từng rời đi.

Vạn vật trên đời khởi nguồn từ âm dương, vạn vật không giống nhau, âm dương cấu thành vạn vật tự nhiên cũng không giống nhau.

Thời gian được định vào ngày đại hôn của Trầm Hương và Đinh Hương, địa điểm được định tại Hãm Không Sơn không xa Nữ Nhi Quốc.

Dù sao cũng là minh hữu với Long tộc, cũng không thể hại Long tộc.

Kim Ca cười lắc đầu.

Âm Dương Nhị Tiên, Âm Tiên Huyền Âm Tiên Tử, Dương Tiên Huyền Dương Đạo Quân.

Tiểu Ngọc rời Huyết Hải, đi về phía bắc.

Chương 672

"Chưa tra ra được, miệng Quảng Thành Tử quá kín, các ngươi tiếp tục ở lại Xiển Giáo sẽ không an toàn." Ví dụ như nữ là dương, nam là âm; ngày là dương, đêm là âm; nóng là dương, lạnh là âm, v.v.

"Ca, lần này kế sách không thành, nếu Xiển Giáo không tin các ngươi, hoặc lấy các ngươi ra trút giận, thì phải làm sao?" Hoan Muội lo lắng nói.

Bây giờ Lân Chiến tự tin vô cùng, cảm thấy mình lại được rồi, nếu có thể đánh bại Tiểu Ngọc và Trầm Hương, đoạt lại Mậu Tuất Lưu Thổ và Kỳ Lân Ấn.

Hai món pháp bảo trong tay, Lân Chiến càng thêm tự tin, cử người đi ước chiến với Tiểu Ngọc.

Hủy Mậu Thổ tiểu trận, ngầm giúp Ma tộc, những cái nồi đen đó đều để Địa Minh gánh.

Na Tra từng đến Tử Tiêu Cung cầu kiến Đạo Tổ, muốn có Mộc Linh Châu, nhưng Mộc Linh Châu không ở trong tay Đạo Tổ, Na Tra phản bội Xiển Giáo càng có thêm lý do.

Làm xong những việc đó, Tiểu Ngọc lập tức rời đi.

Cùng là chí dương, bản nguyên của Huyền Dương Đạo Quân đối với Đông Vương Công quả là đại bổ.

Thủy Kỳ Lân dù sao cũng cưng chiều Lân Chiến, lại cho Lân Chiến một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Kỳ Lân Chiến Giáp, đồng thời lại luyện hóa một tia bản nguyên Mậu Tuất Lưu Thổ vào trong Kỳ Lân Chung.

Còn bên Côn Luân Sơn, quan hệ giữa Kim Ca và Quảng Thành Tử

tiến triển vượt bậc, cực kỳ hợp cạ với Quảng Thành Tử, moi đủ thứ chuyện từ miệng y.

Mậu Thổ đại trận tồn tại hay không không còn quan trọng, ta vừa hay đi lấy Thổ Linh Châu.

Chuyện đó tạm thời cứ vậy, ngày đó, Nhiên Đăng đích thân đến Kỳ Lân Nhai, nhờ Lân Chiến tương trợ.

Âm Dương Nhị Tiên là cảm kích ơn cứu mạng của Nguyên Thủy, còn Huyền Hoàng Bát Thừa và Thất Lão Tiên, là do Nguyên Thủy dùng khí vận Xiển Giáo thu phục.

Bảy người có thể hóa giải Thất Sát công kích trong hỗn độn, thực lực không tầm thường, lại đông người, tự nhiên không ai muốn trêu chọc.

Thì ra cái gọi là Vân Hải Tiên Môn chi chủ Cửu Thiên Huyền Tôn, chính là ác thi của Nguyên Thủy.

Văn Thù nhân cơ hội đổ tội cho Nhiếp Diễm, không tin Địa Minh là do Tiểu Ngọc giả mạo, dù sao Địa Minh có lý do giúp Ma tộc, chỉ có Tiểu Ngọc là không có ý định đó.

"Chuyện Đinh Hương các ngươi vẫn chưa tra ra sao." Hoan Muội nghi hoặc.

Trước khi trở về, Di Lặc tức đến mức cử thêm nhiều người đi truy sát Địa Minh.

Bắc Hải Long Vương nghe vậy, giật nảy mình, vội vàng đi kiểm tra.

Nữ Nhi Quốc, vào ngày này, lại một lần nữa giăng đèn kết hoa, náo nhiệt vui mừng.

Trầm Hương lần thứ hai cưới Đinh Hương.

Lần trước là Trư Bát Giới và Lưu Ngạn Xương ngồi ở vị trí cao đường, lần này đổi thành Trư Bát Giới và Dương Thiền.

Tiếng cười nói không ngớt, trong đám đông, Ngao Xuân cố gắng nặn ra nụ cười để cười theo.

Thành toàn hảo huynh đệ và người yêu của mình, ai biết được hắn đau lòng khổ sở đến nhường nào.

Ngày quan trọng như vậy, Ngưu Ma Vương bọn họ đều đến, thậm chí Ma Ngang Thái Tử cũng đưa Ngao Mộ Tâm đến chúc mừng, chỉ không thấy Na Tra.

Trầm Hương hàn huyên với mọi người, nhưng vẻ mặt lại lo lắng, hắn bây giờ bị đẩy vào thế khó, nếu Na Tra không kịp thời xuất hiện, hắn thật sự phải cưới Đinh Hương.

Lúc thì nhìn ra ngoài, lúc thì áy náy nhìn về phía Đinh Hương.

Đinh Hương có làm gì sai đâu, cũng chỉ là một người đáng thương bị Xiển Giáo tính kế, Đinh Hương chưa bao giờ làm hại bọn họ.

Giờ lành đã đến, bắt đầu bái đường.

Đinh Hương rất căng thẳng, lần trước cũng đến bước này thì bị gián đoạn, chỉ sợ lại xảy ra chuyện.

Nhưng sợ gì đến nấy, Na Tra vội vã chạy đến: "Không hay rồi, Xiển Giáo lợi dụng cha mẹ Tiểu Ngọc để dụ Tiểu Ngọc đến Hãm Không Sơn." Mặc dù Trầm Hương đã biết từ lâu, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này vẫn không dám nhìn Đinh Hương.

Hai lần bái đường, hai lần vì người phụ nữ khác mà bỏ đi, tổn thương đối với Đinh Hương lớn biết bao, Đinh Hương sẽ bị người ta chê cười.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Trầm Hương, kể cả Đinh Hương

cũng vén khăn voan đỏ lên, dùng ánh mắt cầu xin nhìn Trầm Hương.

Mọi người đều biết, người Trầm Hương thực sự yêu là Tiểu Ngọc.

Lần trước dứt khoát bỏ lại Đinh Hương đi tìm Tiểu Ngọc, lần này có như vậy không.

Ngao Xuân nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Trầm Hương.

"Đinh Hương, xin lỗi." Trầm Hương đẩy áy náy thốt ra năm chữ, chạy ra ngoài, không dám nhìn Đinh Hương thêm một giây.

"Hôm nay nếu ngươi đi, huynh đệ chúng ta cũng không cần làm nữa." Ngao Xuân mắt đỏ hoe chặn Trầm Hương lại.

"Sau này ta sẽ giải thích với ngươi." Trầm Hương cũng không dám nhìn Ngao Xuân, lách qua hắn bay ra ngoài.

"Trầm Hương, ngươi là đồ khốn, vì một con hồ ly tinh, ngươi đối xử với Đinh Hương như vậy, ta, Ngao Xuân, cùng ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt." Ngao Xuân tức giận chửi ầm lên.

"Đi, đi xem sao, Trầm Hương sợ rằng có nguy hiểm." Na Tra cũng chột dạ, dù sao cũng là hắn xúi giục Trầm Hương làm vậy, thà đi đánh một trận cũng không muốn ở lại đây.

Mặc dù Trầm Hương làm không đúng, nhưng bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn Trầm Hương rơi vào nguy hiểm, mọi người đều đi theo.

Ngao Xuân mắng thì mắng, nhưng cuối cùng cũng không yên tâm về Trầm Hương, cũng đi theo.

Trong chốc lát chỉ còn lại Đinh Hương và Dương Thiền.

Đinh Hương ngồi bệt xuống đất, khóc không thành tiếng.

"Con ngoan, xin lỗi con." Dương Thiền áy náy ôm Đinh Hương an

ủi.

“Con hận Trầm Hương, con sẽ không bao giờ thích hắn nữa.” Đinh Hương đẩy Dương Thiền ra, khóc lóc chạy đi.

Dương Thiền áy náy vô cùng, nói cho cùng, bọn họ cũng đang lợi dụng Đinh Hương, có khác gì Xiển Giáo đâu.

Hãm Không Sơn.

Khi Trầm Hương bọn họ vội vàng đến, Tiểu Ngọc vừa hay phân định thắng bại với Lân Chiến, Nghịch Thần Thất Kiếp của tộc Kỳ Lân quả thực lợi hại.

Mặc dù Lân Chiến chỉ luyện thành thức thứ nhất, nhưng cũng đã đả thương được Tiểu Ngọc, phải biết rằng Tiểu Ngọc có Vô Lượng Tháp phòng ngự.

Lân Chiến dùng hết toàn lực một kích, tuy đả thương Tiểu Ngọc, nhưng bản thân cũng mất đi sức chiến đấu.

“Ta thắng rồi, trả cha mẹ cho ta.” Tiểu Ngọc lau vết máu ở khóe miệng.

“Ha ha, muốn cha mẹ ngươi, nằm mơ đi, giết chúng cho ta.” Lân Chiến hiển nhiên không chịu thua, hai mắt đỏ ngầu, cả người điên cuồng tột độ, nhìn về phía Kim Ca và Hoan Muội đang giữ cha mẹ Tiểu Ngọc.

Kim Ca là người lập kế hoạch, yêu cầu giữ cha mẹ Tiểu Ngọc làm con tin, tự nhiên không ai phản đối.

“Ngươi muốn chết!” Tiểu Ngọc nổi giận, định ra tay hạ sát Lân Chiến.

“Đừng động.” Kim Ca một tay bóp cổ cha Tiểu Ngọc.

“Các ngươi là đồ khốn, đã nói ta thắng sẽ thả cha mẹ ta, bây giờ

các ngươi thua lại không chịu nhận." Tiểu Ngọc tức giận trừng mắt nhìn Kim Ca.

"Ha ha, đó là Lân Chiến nói, chúng ta không nói, cha mẹ ngươi trong tay chúng ta, Lân Chiến không có tư cách thả người." "Muốn chúng ta thả cha mẹ ngươi cũng được, ngươi qua đây trao đổi." Kim Ca lộ ra một nụ cười tà ác.

Chương 673

"Kim Ca, ngươi là đồ khốn, sao ngươi lại trở nên độc ác như vậy?" Ngao Xuân tức giận tiến lên chửi ầm lên, Tiểu Ngọc đầu quân cho Dương Tiễn là bị Dương Tiễn dùng bà ngoại uy hiếp, tình có thể tha thứ.

Nhưng Kim Ca và Hoan Muội, không thể tha thứ, trước là hại hắn, bây giờ lại muốn hại Tiểu Ngọc, vô tình vô nghĩa, mất hết lương tâm.

"Độc ác?

Người không vì mình, trời tru đất diệt, ta có gì sai, chỉ có thể trách các ngươi tự mình ngu ngốc." Kim Ca mỉa mai nhìn Ngao Xuân một cái, sau đó ra hiệu cho Hoan Muội, hai huynh muội áp giải cha mẹ Tiểu Ngọc tiến lên, thoát khỏi Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ.

"Nghĩ kỹ chưa?

Đây là cha mẹ ngươi, không có họ sẽ không có ngươi, ngươi có thể vì bà ngoại mà đầu quân cho Dương Tiễn, chẳng lẽ lại bỏ mặc cha mẹ mình sao?" Kim Ca kích động Tiểu Ngọc.

"Tiểu Ngọc, đừng, mẹ không sợ chết." Mẹ Tiểu Ngọc chảy máu, không ngừng lắc đầu, sợ Tiểu Ngọc đồng ý.

"Ta đến, các ngươi bắt Tiểu Ngọc, không phải là muốn khống chế ta sao?

Ta để các ngươi bắt." Trầm Hương tiến lên che chở cho Tiểu Ngọc.

Kim Ca quay đầu nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn cầu ý kiến, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Kim Ca gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

"Được thôi, ngươi qua đây, ngươi dám động thủ, hai người họ chắc chắn sẽ chết, hại chết cha vợ mẹ vợ, ta xem ngươi còn mặt mũi nào đối mặt với Tiểu Ngọc." Kim Ca nói với Trầm Hương.

Trầm Hương dùng ánh mắt cực kỳ thất vọng nhìn Kim Ca, từng bước đi tới.

Kim Ca mặt nở nụ cười lạnh, hoàn toàn không sợ ánh mắt của Trầm Hương, ra vẻ không hề có chút áy náy nào.

"Tôn Hầu Tử, Trư Bát Giới, Na Tra, cùng ta động thủ, chặn Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ lại." Dương Tiễn đang điều khiển Không Gian Thần Chu lơ lửng trên không trung yểm trợ cho Tiểu Ngọc, đột nhiên truyền âm cho Tôn Ngộ Không bọn họ.

Mấy người nheo mắt, tuy bọn họ không hợp nhau, nhưng lúc này mọi người đều muốn cứu người, ba người truyền âm đồng ý, đồng thời truyền âm thông báo cho Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi.

"Động thủ." Ngay khi Trầm Hương đi đến trước mặt Kim Ca và Hoan Muội, Dương Tiễn đột nhiên hạ lệnh, tế ra Lôi Đình Tử Liên trấn áp về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ.

Tôn Ngộ Không năm người cũng ăn ý lao tới.

"Muốn chết." Chiến lực mạnh nhất toàn trường, Quảng Thành Tử lập tức tế ra Phiên Thiên Ấn, một ấn đánh bay Lôi Đình Tử Liên.

Đồng thời, Nam Cực Tiên Ông, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân và Thiên Tích cùng lúc ra tay, muốn bắt cả Trầm Hương và Tiểu Ngọc đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ra vẻ cao ngạo, không động thủ.

Cùng lúc đó, Tôn Ngộ Không năm người cũng đã động, Tôn Ngộ

Không chặn Thiên Tích, Na Tra chặn Nam Cực Tiên Ông, Trư Bát Giới chặn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Ngưu Ma Vương cha con liên thủ chặn Thái Ất Chân Nhân.

"Mau, mau đi." Vừa thấy Nam Cực Tiên Ông bọn họ bị chặn lại, Kim Ca gọi Hoan Muội nhanh chóng chạy.

Trầm Hương lập tức ngẩn người.

"Ngươi ngẩn ra đó làm gì, mau chạy đi." Kim Ca kéo Trầm Hương một cái.

"Kẻ phản bội, chịu chết đi." Ngao Xuân nóng tính tế ra Quy Khư Châu lao tới, thề phải tự tay giết Kim Ca.

Tiểu Ngọc vội vàng tế ra Huyết Minh Chung chặn Ngao Xuân.

"Ngươi làm gì vậy?" Ngao Xuân tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Ngọc, ta giúp ngươi ngươi còn chặn ta.

"Họ không phải kẻ phản bội, họ làm mọi thứ đều vì ngày hôm nay, sau này sẽ giải thích với ngươi." Tiểu Ngọc vội vàng nói xong, đón cha mẹ, Kim Ca và Hoan Muội cũng phối hợp thả cha mẹ Tiểu Ngọc ra.

"Cha, mẹ." Tiểu Ngọc ôm cha mẹ, cả nhà ba người khóc nức nở.

Ngao Xuân và Trầm Hương nhìn đến ngẩn ngơ, mặt đầy vẻ hoang mang.

"Chết tiệt, hai ngươi dám lừa ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngược lại đã phản ứng lại, tức đến mức tóc sắp dựng đứng, tế ra pháp bảo lao tới.

Chủ lực đều bị giữ chân, chỉ có mấy người bọn họ, sao có thể là đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Mau chạy." Kim Ca gọi mọi người mau đi.

“Ha ha, tiểu tử, làm tốt lắm, không cần chạy, lão già này còn chưa gây được sóng gió gì đâu.” Một tiếng cười truyền đến, sau đó cả ngọn Hãm Không Sơn nhiệt độ đột ngột giảm xuống, trong khoảnh khắc đã phủ đầy băng giá.

Gió lạnh thổi qua, lập tức biến thành một tảng băng khổng lồ đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mặc dù bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh vỡ, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bị buộc phải dừng lại.

Tiếp đó, một tòa liên đài màu xanh băng từ trên trời rơi xuống, chính là Ngao Thương đạp Tinh Thần Băng Liên đến.

Lục Nhĩ Mi Hầu bọn họ đều đang bế quan, Tam Tiêu bọn họ đã thành Thánh không tiện ra tay, chỉ có Ngao Thương rảnh rỗi, được Dương Tiễn gọi đến giúp đỡ.

Ngao Thương xuất hiện, khiến hai bên đang đại chiến đều dừng tay lui lại.

“Tên khốn nhà ngươi, ngươi đang làm gì vậy?” Nam Cực Tiên Ông tức giận trừng mắt nhìn Na Tra, Na Tra đánh thật với lão, lão truyền âm bảo Na Tra tránh ra, Na Tra căn bản không tránh.

Nếu không phải Na Tra, dù Kim Ca và Hoan Muội phản bội, lão cũng có thể bắt người trở về.

“Làm gì, đương nhiên là đánh ngươi.” “Ta, Na Tra, đại nghịch bất đạo không phải một hai ngày, cha mẹ ta còn nghịch, nghịch lại Xiển Giáo thì sao?” “Từ nay về sau, ta, Na Tra, sẽ không bao giờ nghe theo lời các ngươi nữa, chỉ làm theo bản tâm, muốn làm gì thì làm, vận mệnh của ta do ta quyết định.” “Các ngươi muốn trừng phạt ta, ta cũng không nhận, muốn khai trừ ta khỏi Xiển Giáo, tùy các ngươi, ta, Na Tra, không thèm.” Na Tra mỉa mai nhìn đám người Xiển Giáo.

Sắc mặt đám người Xiển Giáo lập tức khó coi đến cực điểm, Kim Ca và Hoan Muội phản bội thì thôi, Na Tra, một đệ tử của Xiển Giáo, lại cũng phản bội Xiển Giáo, đâm sau lưng Xiển Giáo một nhát.

"Hừ, ngươi làm chủ được sao, sư phụ ngươi ngươi không quan tâm nữa à?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nhìn Na Tra.

"Tùy ngươi, hắn là sư phụ của ta, cũng là đồ đệ của ngươi, Xiển Giáo bây giờ chẳng còn mấy người, ngươi nỡ ra tay thì tùy ngươi." Na Tra thờ ơ nhún vai, lúc này nếu hắn do dự, chắc chắn sẽ bị khống chế.

"Ôi, nghịch đồ, nghịch đồ à." Thái Ất Chân Nhân giả vờ đau lòng than thở, tâm tư của Na Tra, không ai hiểu rõ hơn y.

Na Tra thoát ly Xiển Giáo cũng tốt, bị Xiển Giáo tính kế ép chết mẹ ruột, Na Tra chưa bao giờ nợ Xiển Giáo, thậm chí có thể nói Xiển Giáo là kẻ thù của Na Tra.

"Lão già, không ngờ tới phải không, âm mưu của các ngươi, ta đều nói cho Trầm Hương hết, thứ các ngươi đưa cho Đinh Hương, ta cũng không đưa, dùng để đổi lại Càn Khôn Quyển từ Lão Sa." "Chỉ là không ngờ rằng, Kim Ca và Hoan Muội lại là người Dương Tiễn cài vào Xiển Giáo." Na Tra cố ý lắc lắc Càn Khôn Quyển, kích thích hết mức.

"Nam Cực Tiên Ông, ngươi thật sự nghĩ ta ngu ngốc đến vậy sao, mắc mưu của ngươi, lừa Ngao Xuân đi vu hãm Dương Tiễn để chịu chết, để lại một cái thóp lớn từ nay về sau bị ngươi uy hiếp?" "Ta đã sớm nhìn ra, Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương, giết chúng ta, với thực lực của Dương Tiễn, thật sự muốn giết chúng ta, dễ như trở bàn tay, sao có thể để chúng ta hết lần này đến lần khác chạy thoát." "Dương Tiễn chỉ là tạo áp lực cho Trầm Hương, dùng sức mạnh của thù hận để ép Trầm Hương nhanh chóng trưởng thành,

đi lại con đường mà hắn từng đi." "Cho nên, ta lừa Ngao Xuân đi, đã sớm biết Dương Tiễn sẽ không giết Ngao Xuân, đó chẳng qua là diễn cho ngươi xem, là một tờ đầu danh trạng, để ngươi đưa chúng ta vào Xiển Giáo dò la tin tức." "Còn phải đa tạ Quảng Thành Tử tin tưởng, nói hết những thông tin ta muốn biết, ta mưu đồ cục diện này, ngươi tưởng là giúp các ngươi, thực ra là muốn cứu cha mẹ Tiểu Ngọc." "Đương nhiên, còn phải đa tạ các ngươi hào phóng, tặng cho huynh muội chúng ta mỗi người một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Bây giờ trong tay các ngươi không còn con át chủ bài nào, các ngươi thua rồi." Kim Ca cũng cầm Sát Sinh Tội lắc lư, trào phúng và kích thích đến tột cùng.

"Ngươi nói cái gì?

Ngươi biết Dương Tiễn sẽ không giết ta, nên cố ý lừa ta đi?" "Dương Tiễn ra tay tàn nhẫn như vậy, ngươi sao nhìn ra được?" Ngao Xuân vạn lần không tin.

"Ra tay không tàn nhẫn sao có thể khiến chúng ta tin tưởng?

Có ai trong chúng ta chết đâu?" Kim Ca nhún vai.

"Tỷ tỷ ta, hắn đã giết tỷ tỷ ta." Ngao Xuân nghiến răng nghiến lợi nhìn Dương Tiễn, hận ý ngút trời.

Thế nhưng, lời hắn vừa dứt, trên Không Gian Thần Chu bay xuống một người, không phải Ngao Băng Tâm thì là ai.

Ngao Xuân ngẩn người, không dám tin mà dụi dụi mắt.

"Mắt thấy chưa chắc đã là thật, ngươi vẫn không hiểu đạo lý này." "Này, tỷ tỷ mà ngươi ngày đêm mong nhớ không phải vẫn khỏe mạnh sao?" Kim Ca bất đắc dĩ lắc đầu, tên ngốc này.

Ngốc thì ngốc thật, nhưng sự thẳng thắn và tin tưởng bạn bè đó, thật sự rất cảm động.

Chương 674

“Tỷ, thật sự là tỷ sao?” Ngao Xuân vội vàng bay qua, vành mắt đã ướt.

“Lớn từng này rồi mà còn khóc, Ngao Xuân ngươi là đồ ngốc.” Ngao Băng Tâm theo thói quen véo tai Ngao Xuân.

Cảm giác quen thuộc này, chắc chắn là tỷ tỷ, chỉ có tỷ tỷ mới véo tai hắn thành thạo như vậy.

“Tỷ.” Ngao Xuân ôm chầm lấy Ngao Băng Tâm, khóc như một đứa trẻ.

Trầm Hương nhìn thấy cảnh này, có chút mơ hồ, nhìn về phía Dương Tiễn, nhưng, Dương Tiễn vẫn cao ngạo như vậy, hoàn toàn không để ý đến hắn, một ánh mắt cũng không cho.

“Cữu cữu đã làm rất nhiều vì ngươi, Lăng Hư Thất Quan, là cữu cữu chuyên môn thiết lập cho ngươi, bồi dưỡng sự kiên nhẫn, bền bỉ và dũng khí của ngươi.” “Sinh Tử Đồ đó cũng là cữu cữu chuẩn bị cho ngươi, vốn là muốn để ngươi không ngừng chiến đấu, lĩnh ngộ chiến đấu pháp tắc, nhưng ngươi không có chí tiến thủ, lại nhập ma mà cũng không đột phá, cữu cữu chỉ có thể dùng nhân tình đổi lấy Lão Quân cứu ngươi.” “Đó không phải là Lão Quân thả ngươi, mà là cữu cữu bảo Lão Quân thả.” “Cũng là cữu cữu bảo Hạo Thiên Khuyển xua đuổi chúng ta đến Tịnh Đàn Miếu, để chúng ta bái nhập môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, để những kẻ âm mưu, những người thực sự muốn hại ngươi không dám dễ dàng động đến ngươi.” Tiểu Ngọc đến bên cạnh Trầm Hương.

Trầm Hương không thể nhịn được nữa, xúc động, vô cùng cảm động, hận ý đối với Dương Tiễn, trong khoảnh khắc này đều hóa

thành sự hối hận, hắn đã mắng không ít, hắn hé miệng, muốn gọi một tiếng cữu cữu, nhưng sao cũng không gọi ra được.

Có lẽ là hận Dương Tiễn quá lâu, nhất thời không quen, cũng có lẽ là không có mặt mũi để gọi.

Ngược lại Trư Bát Giới lại kích động, chạy đến trước mặt Dương Tiễn, mắt đầy mong đợi và kích động: "Ta tận mắt nhìn thấy ngươi giết Ngao Băng Tâm, giống hệt như giết Noãn Nhị tỷ bọn họ, Ngao Băng Tâm không chết, Noãn Nhị tỷ bọn họ, có phải họ vẫn còn sống không?" "Ta không tốt bụng như vậy, ngươi có quan hệ gì với ta?

Ngươi nghĩ ta sẽ giúp ngươi sao?" Dương Tiễn mỉa mai nhìn Trư Bát Giới.

Kiêu ngạo quen rồi, sao hắn có thể thừa nhận.

Trong phút chốc, lòng Trư Bát Giới như tro tàn.

"Không, có quan hệ, ngươi yên tâm giao Trầm Hương cho Bát Giới....." Tôn Ngộ Không đi tới.

Ánh mắt Trư Bát Giới lập tức lại sáng lên.

"Ngươi nghĩ mình rất thông minh sao?

Ngươi nếu thật sự thông minh, cũng sẽ không bị ta đùa giỡn xoay vòng vòng, miễn phí giúp ta bồi dưỡng ngoại sanh." Dương Tiễn kiêu ngạo đáp trả, đến một câu nói mềm mỏng cũng không chịu nói.

Tôn Ngộ Không lập tức cứng họng, tên kiêu ngạo này thật sự rất đáng ăn đòn, mở miệng là gây thù chuốc oán, quả thực không biết nói tiếng người.

Tiểu Ngọc cũng rất bất đắc dĩ, người cữu cữu kiêu ngạo này, rõ ràng tâm rất mềm, rất lương thiện, nhưng lại không chịu thừa nhận.

Lúc này, Trư Bát Giới nhìn về phía Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc theo Dương Tiễn, chắc chắn biết.

Tiểu Ngọc tinh nghịch nháy mắt, sau đó gật đầu.

Trư Bát Giới lập tức yên tâm, khóe miệng suýt nữa rách đến mang tai, vui mừng đến mức sắp nhảy cẫng lên.

"Dương lão nhị, ta giúp ngươi đánh chết bọn họ, ngươi trả lại vợ con cho ta được không?" Trư Bát Giới cười hì hì nhìn Dương Tiễn.

"Không được!" Dương Tiễn vẫn lạnh lùng, kiêu ngạo vô cùng.

Nhưng Trư Bát Giới cũng không tức giận, tên ba mắt miệng cứng lòng mềm này, còn tức giận làm gì, hắn bây giờ còn muốn lạy Dương Tiễn một lạy.

"Tốt lắm, Dương Tiễn, ngươi giả công tư, bề ngoài đại công vô tư, thực chất lại bao che cho tội nhân vi phạm thiên điều." "Hôm nay bản tọa sẽ thay mặt Thiên Đình bắt ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên lên tiếng.

"Ta hiện tại không phải thần tiên của Thiên Đình, ngươi dựa vào đâu mà thay mặt Thiên Đình bắt ta?" "Hơn nữa, Trư Bát Giới hiện tại là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, ngươi chắc chắn ngươi chọc nổi không?" "Các ngươi mưu đồ thất bại rồi, ngươi nghĩ Đạo Tổ còn sẽ giúp Xiển Giáo sao?" Dương Tiễn mỉa mai nói.

"Đúng vậy, ngươi là cái thá gì, dựa vào đâu mà bắt Dương nhị ca của ta." Trư Bát Giới nịnh nọt phụ họa, cực kỳ chó săn mà đấm lưng cho Dương Tiễn.

Kim Ca và Hoan Muội đều không nỡ nhìn, sư phụ này có thể không cần được không.

"Hừ, các ngươi thắng rồi sao?" "Hôm nay chúng ta sẽ bắt hết đám ô hợp các ngươi, Xiển Giáo của ta không dễ dàng thua như vậy đâu."

“Động thủ!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đã truyền âm hỏi Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử không hề nói cho Kim Ca biết chuyện Đinh Hương, bọn họ vẫn chưa thua.

Lời vừa dứt, Tứ Lão Tiên ẩn mình trong bóng tối lao ra.

Kim Ca vội vàng dùng Lưu Ảnh Thạch ghi lại.

“Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi nghĩ ta biết Tứ Lão Tiên sẽ đến, Dương Tiễn sẽ không biết sao?

Sẽ không có chuẩn bị?” Kim Ca chế nhạo.

Lời vừa dứt, Thập Kim Ô và Nữ Bạt từ trong Không Gian Thần Chu đi ra.

“Dương Tiễn, ngươi quá tự tin rồi, thêm bọn họ vào là có thể thắng sao?” Quảng Thành Tử so sánh thực lực hai bên, rất có tự tin.

Ở đây không một ai là đối thủ của y, Ngao Thương cũng không được, Thập Phương Kim Ô Đại Trận cũng không nhốt được y, Nữ Bạt tuy có tu vi Á Thánh, nhưng lại không có pháp bảo phù hợp để thi triển Đạo pháp tắc.

Mà Tứ Lão Tiên còn có hợp kích trận pháp.

Đánh nhau, bọn họ chiếm ưu thế tuyệt đối.

“Có Không Gian Thần Chu ở đây, ta muốn đi, các ngươi không giữ được.” “Hôm nay ta không định đánh với các ngươi, các ngươi vẫn nên lo cho Vân Hải Tiên Môn trước đi.” Dương Tiễn lạnh nhạt nói.

“Còn nhớ trước đây ngươi bảo Thiên Tích về Vân Hải Tiên Môn hỏi Nhân Giác và Địa Minh, ta đã truyền tin cho Dương Tiễn.” “Hạo Thiên Khuyển và Tử Kim Hoa Hồ Điêu giỏi nhất truy tung, ngươi nên biết rõ, Vương Mẫu Nương Nương và Dương Tiễn cùng một phe, ngươi đoán xem Thiên Đình hiện tại đang làm gì?” Kim Ca chế nhạo.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, đâu còn tâm trí xử lý Dương Tiễn bọn họ: "Mau, mau đến Nam Hải." Vân Hải Tiên Môn cũng là nền tảng của Xiển Giáo, sự quật khởi của Xiển Giáo còn phải dựa vào Vân Hải Tiên Môn, không thể để bị diệt.

Trầm Hương nghiêng đầu nhìn Dương Tiễn, trong mắt lóe lên một tia sùng bái, cữu cữu thật lợi hại, đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Song quản tề hạ, dụ Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ đến đây, để Thiên Đình đi xử lý Vân Hải Tiên Môn.

"Sao lại chạy rồi, mau đuổi theo, đừng để bọn họ chạy thoát." Không đánh nhau, Ngao Xuân cảm thấy không đã ghiền.

"Không vội, sẽ có lúc cho ngươi động thủ, lên thuyền, đến Nam Hải." Dương Tiễn thần sắc bình tĩnh, như thể mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Mọi người cùng nhau náo nhiệt lên Không Gian Thần Chu.

Trư Bát Giới cực kỳ chó săn, lại gần Dương Tiễn cười hì hì, vừa đấm lưng vừa bóp vai lấy lòng Dương Tiễn.

"Nhị gia, dù sao ta cũng giúp ngài bồi dưỡng ngoại sanh, ngài đại phát từ bi một lần đi mà." "Bồi dưỡng?

Ngươi suýt nữa dạy hỏng bọn họ, từng đứa có tu vi mà thực chiến năng lực một mớ hỗn độn, nếu không phải ta tìm Vu tộc giúp đỡ, bọn họ đã phế rồi." Dương Tiễn trừng mắt nhìn Trư Bát Giới.

"Phải phải phải, ta là phế vật, nhị gia ngài vất vả rồi." Trư Bát Giới nào dám cãi lại.

"Nói chứ, con gái ta thế nào rồi?" Trư Bát Giới mắt đầy mong đợi.

"Không thế nào cả!" Dương Tiễn vẫn kiêu ngạo như vậy, không muốn để ý đến Trư Bát Giới.

“Ngươi nói một câu tốt lành sẽ chết à.” Trư Bát Giới tức đến mức, uất ức đi hỏi Tiểu Ngọc.

“Rất tốt, cữu cữu đã tìm được Bỉ Ngạn Hoa, để Lão Quân giúp Hồng Hồng vá lại hồn phách, giống như Kim Ca bọn họ, là Hậu Thiên Cửu Phẩm Tiên Căn, bây giờ đã lớn, xinh đẹp như hoa.” “Ừm, giống sư nương, rất đẹp.” Tiểu Ngọc cười nói.

“Ừm, giống mẹ nó là tốt rồi, giống ta thì còn gì nữa.” Trư Bát Giới rất tự biết mình.

Trư Bát Giới kéo Tiểu Ngọc hỏi không ngừng, Trầm Hương muốn nói một câu với Tiểu Ngọc cũng không chen vào được.

Trư Bát Giới vui mừng, hắn cũng vui mừng, thì ra mọi việc Tiểu Ngọc làm, đều là đang giúp hắn.

Tiểu Ngọc, Kim Ca và Hoan Muội đều đã phản ứng lại, chỉ có hắn và Ngao Xuân là hai tên ngốc.

Ngao Xuân cũng vô cùng vui vẻ, ôm Kim Ca và Hoan Muội, bạn tốt không phản bội hắn, tỷ tỷ cũng không sao, thật tốt.

Chương 675

Nhìn Ngao Xuân vui mừng nhảy nhót, vô tư lự, Trầm Hương mỉm cười, nhìn về phía Dương Tiễn đang đứng một mình kiêu ngạo ở đầu thuyền.

"Cữu cữu của ngươi người này thực ra rất tốt, chỉ là quá kiêu ngạo, miệng lưỡi không tha người." "Thực ra hắn thương ngươi hơn bất cứ ai, Ma Đạo lượng kiếp là chuyện của gia đình các ngươi, nên hắn không thể không dùng cách cực đoan hơn, để ngươi mau chóng trưởng thành." Ngao Băng Tâm đi tới.

"Ừm, ta hiểu." Giọng Trầm Hương có chút nghẹn ngào, hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh Dương Tiễn.

Có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng dưới khí thế kiêu ngạo của Dương Tiễn, lại không thể nói ra lời.

Hai cậu cháu cứ thế kề vai đứng, không ai mở miệng.

Ngao Băng Tâm bất đắc dĩ lắc đầu, thật là một đôi cậu cháu khó ở.

Cữu cữu quá kiêu ngạo, ngoại sanh thì lại quá đa sầu đa cảm, hình như thật sự không có gì để nói.

Hãm Không Sơn, chỉ còn lại Lân Chiến đứng đó ngơ ngác, hắn không phải là nhân vật chính sao, sao lại không ai quan tâm đến hắn, đã xảy ra chuyện gì.

Ở một nơi khác.

"Nam Cực, ngươi mau đi tìm Đinh Hương, thật sự không được thì dùng bí pháp khống chế Đinh Hương, đưa Đinh Hương về Xiển Giáo." "Ít một chút thì ít một chút, chỉ cần đoạt được khí vận Nhân tộc, chúng ta vẫn chưa thua, Dương Tiễn quá âm hiểm, không thể chờ

đợi thêm nữa, dễ xảy ra biến cố, sẽ chẳng được gì cả." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp xếp.

"Được." Nam Cực Tiên Ông gật đầu, vội vàng quay đầu đi về phía Nữ Nhi Quốc, nghiến răng nghiến lợi, mặt mày xanh mét.

Na Tra phản bội lão cũng không tức giận bằng, dù sao cái mầm phản nghịch của Na Tra đã sớm lộ ra.

Nhưng bị Kim Ca và Hoan Muội đùa giỡn, điều này thật sự không thể chấp nhận được.

Sống mấy chục vạn năm, lại bị hai đứa nhóc hơn hai ngàn tuổi chơi xỏ.

Nam Hải.

Khi Dương Tiễn bọn họ vội vàng tới, trận chiến ở đây cơ bản đã kết thúc, thây chất đầy đất.

Những người giỏi đánh nhất của Thiên Đình cơ bản đều đã đến, Triệu Công Minh, Lôi Trạch, Cửu Huyền Thiên Tôn, Chân Võ Đại Đế, Bắc Cực Chiến Thần, Hoàng Giác Đại Tiên, Kim Linh Thánh Mẫu.

Mấy vị này cơ bản đại diện cho chiến lực mạnh nhất của Thiên Đình, đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, loại cực kỳ thiện chiến.

Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và Lôi Trạch là người của Tiệt Giáo, ân oán giữa Tiệt Giáo và Xiển Giáo không cần phải nói nhiều.

Vừa nghe Vân Hải Tiên Môn có quan hệ với Xiển Giáo, liền hăng hái vô cùng.

Cửu Huyền Thiên Tôn và Chân Võ Đại Đế là người của Quy Nhất Giáo, gần đây Xiển Giáo đã không ít lần đắc tội với Quy Nhất Giáo.

Hoàng Giác Đại Tiên và Bắc Cực Chiến Thần là người của Vương Mẫu và Ngọc Đế.

Tóm lại không ai là minh hữu của Xiển Giáo, từng người đều ra tay tàn độc, đệ tử của Vân Hải Tiên Môn toàn bộ bị tàn sát không còn một mống.

Cao tầng ở lại Vân Hải Tiên Môn, Huyền Âm Tiên Tử và Huyền Dương Đạo Quân đã chạy thoát, Nhân Giác và Địa Minh bị bắt, còn cả con trai của Nhân Giác cũng bị bắt.

Triệu Công Minh không hề nể mặt Nguyên Thủy, người đứng đầu Vân Hải Tiên Môn Cửu Thiên Huyền Tôn, cũng chính là ác thi của Nguyên Thủy, cũng bị Triệu Công Minh bắt, trói gô lại, nhục nhã hết mức.

"Triệu Công Minh, ngươi dám đối xử với bản tọa như vậy, Tiệt Giáo của ngươi không muốn sống nữa sao, đợi bản thể của bản tọa trở về, nhất định sẽ diệt Tiệt Giáo của ngươi." Cửu Thiên Huyền Tôn mắt đỏ ngầu gầm lên.

"Hừ, hắn dám sao?" Triệu Công Minh căn bản không sợ, bọn họ âm thầm giúp đỡ Dương Tiễn không ít, Tam Kim Ô Thánh Nhân chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn Tiệt Giáo bị diệt.

Hơn nữa, sư tôn đã lên tiếng, bảo bọn họ không cần phải nhẫn nhục cầu toàn nữa, sư tôn đã tìm được cách lật mình.

"Nhanh vậy đã kết thúc rồi, thế này cũng không đánh được, không có gì vui." Ngao Xuân bĩu môi một cách rất đáng ăn đòn.

"Nhân Giác, ta đã nói ngươi không thoát được, thế nào?" Dương Tiễn đứng trên thần chu, từ trên cao nhìn xuống Nhân Giác, giơ tay một cái, bắt con trai hắn qua.

"Tên khốn nhà ngươi, ngươi đã làm gì mẹ ta, trả mẹ ta lại đây."

Con trai Nhân Giác oán độc nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

Dương Tiễn nheo mắt, đây là một con rắn độc, hôm nay nếu không chết, sau này chắc chắn sẽ báo thù hắn.

Vậy thì..... diệt cỏ tận gốc.

Dương Tiễn siết tay, trực tiếp bóp nát hắn, hồn phi phách tán.

Các vị thần co rụt đồng tử, Dương Tiễn vẫn là Dương Tiễn, đủ tàn nhẫn, đủ quyết đoán.

"Dương Tiễn, ngươi dám giết con trai ta, ta muốn mạng của ngươi." Nhân Giác nổi điên, hai mắt đỏ ngầu, lại thoát khỏi sự giam cầm của Cửu Huyền Thiên Tôn, điên cuồng lao về phía Dương Tiễn.

Ánh mắt Ngao Xuân sáng lên, trời không sợ đất không sợ, muốn so tài với Nhân Giác, tế ra Quy Khư Châu nghênh đón, sau đó bị Nhân Giác một chưởng ấn đánh bay đi, tu vi chênh lệch quá lớn, căn bản không cùng đẳng cấp.

"Lão Trư ta đến chiến ngươi, ngươi còn chưa xứng động thủ với nhị gia." Trư Bát Giới tế ra Cửu Xỉ Đinh Bá nghênh đón, thuận tiện nịnh Dương Tiễn một phen.

Các vị thần trừng lớn mắt, nhị gia?

Lão gia ngươi không phải ngày ngày muốn giết Dương Tiễn sao, từ khi nào lại thân thiết với Dương Tiễn như vậy, không biết còn tưởng ngươi là Hạo Thiên Khuyển đấy.

Nếu ngươi bị Dương Tiễn khống chế thì nháy mắt đi.

Pháp bảo Ngũ Sắc Tháp của Nhân Giác đã bị thu giữ, nhưng dựa vào thuật pháp thần thông cũng đấu với Trư Bát Giới một lúc lâu, tuy cuối cùng bị Trư Bát Giới trọng thương, nhưng cũng đủ thấy sự mạnh mẽ của hắn.

Nếu pháp bảo trong tay, Trư Bát Giới thật sự không đánh lại hắn.

Dù sao cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách, có thể sống đến bây giờ, sao có thể là phế vật.

"Để cho ngươi lúc trước bắt nạt lão Ngưu ta." Ngưu Ma Vương nhân cơ hội qua đá thêm hai cái cho hả giận.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bọn họ cuối cùng cũng vội vàng tới.

Nhìn thấy khắp nơi là thi thể đệ tử Vân Hải Tiên Môn, gân xanh trên trán nổi lên, bọn họ đã đầu tư rất nhiều tài nguyên, đây đều là hy vọng quật khởi của Xiển Giáo a.

Hỏng rồi, hỏng hết rồi.

Tứ Lão Tiên thì lại may mắn, may mà họ được gọi ra ngoài, không thì họ cũng phải chịu trận.

Nhưng, nếu họ ở đây, vẫn có thể so tài một phen, rút lui vẫn có thể, có lẽ Nhân Giác và Địa Minh sẽ không bị bắt.

"Đạo Tổ pháp dụ ở đây, mau thả họ ra cho ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn không quan tâm được nhiều, lấy ra Đạo Tổ pháp dụ để ép người, nhất định phải bảo vệ được Nhân Giác và Địa Minh, không thì tổn thất quá lớn.

Ít nhất nền tảng vẫn còn, tám vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng một vị Á Thánh, cộng thêm Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng và những người khác, Xiển Giáo vẫn có thực lực tranh hùng.

Bồi dưỡng một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiêu hao tài nguyên vô cùng khủng khiếp, chết một người, Xiển Giáo cũng không thể chấp nhận được.

Các vị thần nhìn nhau, Đạo Tổ bọn họ không thể không kính,

nhưng cứ thế thả người, bọn họ lại không cam tâm.

Ngay lúc này, Dương Tiễn ra tay, trực tiếp thúc động Thiên Nhãn, một kích diệt sát Địa Minh, tan thành tro bụi, hồn phi phách tán.

"Đạo Tổ còn không quản được ta." Dương Tiễn lạnh nhạt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn không về Thiên Đình, chính là không muốn bị thiên điều, bị Đạo Tổ ràng buộc.

Xiển Giáo tìm mọi cách đuổi hắn ra khỏi Thiên Đình, lại không biết Dương Tiễn không còn sự ràng buộc của Thiên Đình mới là đáng sợ nhất.

"Đạo Tổ cũng không quản được lão Trư ta." Trư Bát Giới cũng học theo, một bừa đánh chết Nhân Giác.

Chương 676

Dương Tiễn cũng có chút cạn lời, hắn giết Địa Minh, thực chất là để giết người diệt khẩu, Địa Minh chết, những chuyện hắn giả mạo Địa Minh làm, những cái nồi đen đó, Địa Minh không gánh cũng phải gánh.

"Dương Tiễn....." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến thở hổn hển, như một con rắn độc nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

"Muốn giết ta?

Tiếc là ngươi không có năng lực đó." "Tính kế muội muội của Dương Tiễn ta, đây chính là cái giá phải trả, chuyện vẫn chưa xong đâu, không diệt Xiển Giáo, thề không bỏ qua." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn thẳng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mí mắt các vị thần giật giật, muội muội và ngoại sanh của ngươi cũng không sao, mà đã muốn cùng Xiển Giáo không chết không thôi, che chở người nhà quá mức rồi.

Không được, sau này gặp người nhà họ Dương, phải đi đường vòng, không thể đắc tội, Dương Tiễn quá tàn nhẫn.

"Tốt, tốt, tốt lắm, một môn hạ của Kim Ô, đã như vậy, vậy thì xem ai diệt ai, ngươi tưởng ngươi thắng chắc rồi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn răng hàm sau sắp nghiến nát rồi.

"Đó là Tứ Lão Tiên của Vân Hải Tiên Môn, giết." Dương Tiễn giơ tay chỉ vào Tứ Lão Tiên.

"Hừ, ngươi nói là phải sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ nói.

"Ta có chứng cứ." Lúc này, Lão Hồ Ly vẫn luôn trốn trong bóng

tối bay ra, lấy ra một khối Lưu Ảnh Thạch thúc động, hình ảnh hiện ra, ghi lại rõ ràng Tứ Lão Tiên từ Vân Hải Tiên Môn đi ra.

Đồng tử Trầm Hương co rụt lại, người cữu cữu này của mình thật đáng sợ, tâm tư cẩn mật, bố cục chu toàn, đã tính toán mọi thứ, chứng cứ cũng đã lấy được.

"Tốt, tốt lắm." Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng trừng Lão Hồ Ly một cái, giơ Đạo Tổ pháp dụ lên: "Đạo Tổ pháp dụ ở đây, ta xem ai dám." "Vân Hải Tiên Môn ngầm hại Già Đà của Linh Sơn, dụng tâm khó lường, sau lại phá hủy Mậu Thổ đại trận, cấu kết với Ma tộc, ngươi bây giờ dùng Đạo Tổ pháp dụ để bảo vệ, thật là không hề quan tâm đến danh dự của Đạo Tổ." Dương Tiễn mỉa mai nói.

"Hừ, những chuyện đó có phải do Địa Minh làm hay không, ngươi lòng dạ biết rõ, ngươi tưởng lừa được Đạo Tổ sao, ta tự sẽ giải thích với Đạo Tổ, không cần ngươi lo." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ nói.

"Giải thích?

Ngươi không có cơ hội đâu, chủ của Vân Hải Tiên Môn là ác thi của Nguyên Thủy, quan hệ giữa Xiển Giáo và Vân Hải Tiên Môn tự không cần phải nói nhiều." "Các ngươi tính kế muội muội ta, tính kế ngoại tôn nữ Chức Nữ của Ngọc Đế và Vương Mẫu, âm mưu ép buộc Ngọc Đế và Vương Mẫu sửa đổi thiên điều, làm hết chuyện xấu, hôm nay còn muốn rời khỏi Nam Hải sao?" Dương Tiễn mỉa mai nói.

"Ngông cuồng!

Pháp dụ của Đạo Tổ ở đây, ngươi nghĩ bọn họ dám động thủ sao?

Chỉ bằng đám ô hợp các ngươi thì làm được gì?" Quảng Thành Tử tỏ vẻ không vui.

“Nếu như cộng thêm Long Tộc ta thì sao?” Một tiếng rồng gầm vang vọng khắp đất trời, từ phương xa một con rồng khổng lồ bay tới, cổ xưa, bá khí, cảm giác áp bức mười phần, chính là Chúc Long đã đến.

“Chúc Long, ngươi có ý gì, chỉ bằng Long Tộc các ngươi cũng muốn đối địch với Xiển Giáo ta sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày.

Lão già này nhúng tay vào thì không hay rồi.

Lão già này đã sống mấy trăm vạn năm, thủ đoạn khó lường, Quảng Thành Tử rất có thể đấu không lại, ít nhất lão cầm chân Quảng Thành Tử không khó.

Một khi Quảng Thành Tử bị cầm chân, những người còn lại thật sự không phải là đối thủ của đám ô hợp này.

“Ha ha, Long Tộc ta có một đệ tử bái nhập dưới trướng Kim Ô, một đệ tử bái nhập dưới trướng Hậu Bạt đại thần, còn có Thanh Long trấn giữ Mộc Cực Chi Địa, Nguyên Thủy Thánh Nhân đến đây cũng phải nể mặt mấy phần.” Chúc Long cười nhạt nói.

Long Tộc chủ trương giăng lưới khắp nơi, bên cạnh ba bá chủ Hồng Hoang là Tam Kim Ô, Hậu Bạt đại thần, Đạo Tổ đều sắp xếp người của mình.

Đến đây, ngươi động thủ thử xem.

Tuy nói là dựa vào người ngoài, nhưng có thể giăng lưới rộng như vậy cũng là một loại bản lĩnh.

Không còn cách nào khác, Long Tộc bị kiếp khí ăn mòn quá lâu, muốn khôi phục nguyên khí cần một thời gian rất dài, hiện tại chỉ có thể dựa vào các mối quan hệ.

Sự thật chứng minh, sách lược này của Long Tộc vẫn rất hiệu

quả.

Ngọn lửa giận trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như sắp phun ra.

Lũ khốn kiếp này, chỉ giỏi bắt nạt Xiển Giáo không có Thánh Nhân ở đây.

Nếu không phải hồi Phong Thần lượng kiếp bị La Hầu gài bẫy, ai dám lên mặt với Xiển Giáo.

La Hầu một tay thi triển ma tế, trực tiếp khiến ngũ giáo nguyên khí đại thương.

Đặc biệt là Xiển Giáo, Quy Nhất Giáo và Yêu Tộc, muốn khôi phục lại là chuyện khó như lên trời.

Nếu là trước Phong Thần lượng kiếp, Long Tộc là cái thá gì, dám nói chuyện với Xiển Giáo như vậy.

"Động thủ, tru sát Tứ Lão Tiên, kẻ nào dám cản trở, giết không tha." Dương Tiễn lạnh lùng hạ lệnh.

"Dương Tiễn, khinh người quá đáng, thật sự cho rằng chúng ta dễ bị bắt nạt sao, bố trận!" Địa Sát có chút không nhịn được nữa, Dương Tiễn đã cưỡi lên đầu bọn họ rồi.

Dù sao bọn họ cũng là cùng một thế hệ với Tam Kim Ô, sao có thể dung túng một tiểu bối như Dương Tiễn sỉ nhục như vậy.

Dương Tiễn toàn thân thần quang lóe lên, Chân Quân chiến giáp hiện ra, chân đạp Tịnh Thế Bạch Liên, đầu đội Lôi Đình Tử Liên, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, khởi động hình thức chiến đấu.

Trầm Hương và bọn họ cũng lần lượt triển khai pháp bảo.

Có pháp dụ của Đạo Tổ, các thần trên Thiên Đình không tiện động thủ, chỉ có thể lùi ra xa quan chiến.

Triệu Công Minh vẫn bắt Cửu Thiên Huyền Tôn không buông, giảm bớt một đại chiến lực của Xiển Giáo, có thể giúp Dương Tiễn được chút nào hay chút đó.

Hai bên giương cung bạt kiếm, đại chiến sắp sửa bùng nổ, nhưng đúng lúc này, một luồng uy áp cực kỳ mạnh mẽ giáng xuống, Tứ Hung Thần từ trên trời hạ xuống.

"Dừng tay!

Pháp dụ của Đạo Tổ, Ma Đạo lượng kiếp sắp giáng lâm, không được vọng động sát nghiệt, để tránh dẫn phát Ma Đạo lượng kiếp, chuyện này đến đây là hết." Tứ Hung Thần nói.

Ngữ khí không phải thương lượng, mà là mệnh lệnh.

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhếch lên đầy đắc ý, Xiển Giáo vẫn chưa thất bại, Đạo Tổ vẫn đứng về phía Xiển Giáo.

"Ta nếu không muốn thì sao?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Tứ Hung Thần, người khác sợ dẫn phát Ma Đạo lượng kiếp, chứ hắn thì không sợ, hắn cầu còn không được.

Muốn dùng đạo đức đại nghĩa để trói buộc hắn, đúng là mơ mộng hão huyền.

"Đạo Tổ không nói, ngươi đi tìm Đạo Tổ mà nói!" Tứ Hung Thần nhún vai, hắn chỉ đến truyền lời, Dương Tiễn muốn đối đầu với Hồng Quân, hắn cầu còn không được.

Làm chó cho Hồng Quân, thật sự là quá đủ rồi, Hồng Quân là cái thá gì, cũng xứng làm chủ nhân của bọn họ sao, chủ nhân của bọn họ vĩnh viễn chỉ có một, Thần Nghịch đại nhân.

"Hừ, Dương Tiễn tiểu nhi, mặc cho ngươi ngàn phương vạn kế, chung quy cánh tay không thể vặn lại đùi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý vô cùng.

Bị Dương Tiễn áp chế tàn nhẫn, cuối cùng cũng gỡ lại một bàn, sảng khoái.

Chỉ cần Đạo Tổ đứng về phía Xiển Giáo, Xiển Giáo sẽ không thể thua.

Dương Tiễn không nói gì, trực tiếp bay về phía Hỗn Độn ngoài trời.

Bên này, Tứ Hung Thần vung tay, thu lại pháp dụ của Đạo Tổ, nụ cười trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cứng lại.

Bùa hộ thân không còn, Đạo Tổ có ý gì đây.

Bọn họ không ngừng sử dụng pháp dụ của Đạo Tổ, đã ảnh hưởng đến thanh danh của ngài, đây là Đạo Tổ bất mãn với bọn họ.

Nhưng mà, vẫn có thể cứu vãn, chỉ cần bọn họ đoạt được khí vận Nhân Tộc, chia cho Đạo Tổ nhiều hơn một chút, Đạo Tổ tự nhiên sẽ không so đo với bọn họ.

Chương 677

Dương Tiễn quá gian trá, việc đoạt khí vận Nhân Tộc không thể trì hoãn nữa, phải tiến hành ngay lập tức, Nam Cực Tiên Ông hẳn đã tìm được Đinh Hương.

"Triệu Công Minh, còn không mau thả sư bá của ngươi ra." Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt nhìn Triệu Công Minh.

"Ta không có sư bá như vậy, ta phụng ý chỉ của Vương Mẫu nương nương, tiêu diệt Vân Hải Tiên Môn, ta chỉ biết hắn là môn chủ Vân Hải Tiên Môn, đáng bị áp giải về Thiên Đình chịu thẩm vấn." Triệu Công Minh bĩu môi, hoàn toàn không nể mặt.

"Ngươi muốn chết!" Quảng Thành Tử đại nộ, tế ra Phiên Thiên Ấn định đập chết Triệu Công Minh.

"Đến đây, ngươi đến đây, đập chết cả ác thi của sư tôn ngươi đi, đồ đệ hiếu thuận nhất Hồng Hoang." Triệu Công Minh biết mình đánh không lại Quảng Thành Tử, bèn tóm lấy Cửu Thiên Huyền Tôn làm bia đỡ đạn.

Người của Tiệt Giáo có thể đánh bại Quảng Thành Tử không có ở đây, không nói đến đại sư huynh, chỉ cần Quy Linh Thánh Mẫu ở đây, cũng không đến lượt kẻ này kiêu ngạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn Quảng Thành Tử lại, âm lãnh nói: "Đạo Tổ đã nói, chuyện này đến đây là hết, đừng quên sư tôn của ngươi còn ở Tử Tiêu Cung, trái lệnh Đạo Tổ, sư tôn của ngươi ở Tử Tiêu Cung e là không dễ chịu đâu." Nghe những lời này, sắc mặt Triệu Công Minh trầm xuống, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn thả Cửu Thiên Huyền Tôn ra, liên lụy sư tôn bị phạt thì không hay rồi.

Chủ yếu là Cửu Thiên Huyền Tôn chỉ là ác thi của Nguyên Thủy,

vì kẻ này mà liên lụy sư tôn bị phạt, không đáng.

"Hừ!" Cửu Thiên Huyền Tôn đầy sát ý trừng mắt nhìn Triệu Công Minh, bay đến bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Tù nhân mà còn ngang ngược, muốn giết ta à?

Ngươi có bản lĩnh đó không." Triệu Công Minh cảm thấy khó chịu.

"Ta có hay không?" Quảng Thành Tử trừng mắt nhìn Triệu Công Minh.

"Ngươi kiêu ngạo cái gì, động vào ta một cái thử xem, chỉ với cái bộ dạng nửa sống nửa chết của Xiển Giáo các ngươi hiện tại, còn dám lớn lối với Tiệt Giáo ta sao." "Liên hợp với ngoại nhân tính kế Tiệt Giáo ta, cuối cùng tự mình gánh chịu hậu quả, đúng là báo ứng." "Chỉ bằng Xiển Giáo các ngươi hiện tại còn muốn bắt nạt Tiệt Giáo ta, ngươi dám động lão tử một cái thử xem, Tiệt Giáo ta nhất định san bằng Côn Luân Sơn." Triệu Công Minh ngẩng đầu đối đáp.

Phải biết rằng, năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Tiệt Giáo rút lui nhanh, lại thêm vì quan hệ với Tam Kim Ô, La Hầu cũng không tính kế Tiệt Giáo nhiều, Tiệt Giáo là bên bị ma tế hại nhẹ nhất, thực lực bảo tồn được nhiều nhất.

Cao tầng của Tiệt Giáo, chủ yếu là Thập Thiên Quân và Mộc Linh Thánh Mẫu chiến tử.

Xiển Giáo sống sót cao tầng chiến lực không ít, nhưng Tiệt Giáo còn nhiều hơn, như Tùy Thị Thất Tiên, hai vị phó giáo chủ, Tứ Linh Thánh Mẫu, La Tuyên, Lữ Nhạc, Pháp Giới, Vũ Dực Tiên, v.v., hiện nay cũng đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên.

Không cần đến đại sư huynh là Thánh Nhân ra tay, bọn họ có đủ tự tin san bằng Côn Luân Sơn.

Vẫn còn kiêu ngạo, kiêu ngạo cái gì, tình hình của Xiển Giáo các ngươi ra sao, trong lòng không có chút số má nào sao.

"Ai đánh Xiển Giáo, Na Tra ta chắc chắn sẽ giúp một tay." Na Tra đột nhiên nói một câu, trực tiếp khiến Xiển Giáo mất hết mặt mũi.

"Ha ha, ha ha, đệ tử Xiển Giáo quay lại muốn giết Xiển Giáo, đây chính là đức hạnh của Xiển Giáo các ngươi, trò cười, trò cười lớn nhất thiên hạ." Triệu Công Minh phá lên cười lớn, mỉa mai đến cực điểm.

"Ngươi cười cái gì, Tiệt Giáo các ngươi có Trường Nhĩ Định Quang Tiên thì tốt đẹp hơn chỗ nào?" Sắc mặt Quảng Thành Tử tái xanh, đối đáp lại.

Tiếng cười của Triệu Công Minh đột ngột dừng lại, đúng vậy, Tiệt Giáo cũng có một nỗi sỉ nhục, Tiệt Giáo vĩ đại, lại bị một con chuột làm hỏng.

Vốn có thể thoải mái cười nhạo Xiển Giáo, bây giờ không cười nổi nữa, đáng ghét, quay về nhất định phải đi đánh cho tên phản đồ đó một trận để hả giận mới được.

"Xiển Giáo ta xử trí phản đồ, người không liên quan tránh ra." Quảng Thành Tử ánh mắt âm lãnh khóa chặt Na Tra.

"Ngươi động một cái thử xem, động đến Tam Thái Tử chính là khai chiến với môn hạ của Hậu Bạt đại thần chúng ta." Trầm Hương và những người khác lần lượt tiến lên, che chắn trước mặt Na Tra.

Giây phút này, Na Tra cảm động vô cùng, đây là cảm giác mà hắn chưa từng có ở Xiển Giáo.

Xiển Giáo chỉ theo đuổi lợi ích, làm gì có tình nghĩa, Xiển Giáo chỉ biết lợi dụng hắn, lúc nào đã từng bảo vệ hắn.

Giây phút này, hắn cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng

giá, lần này, hắn đã không chọn sai nữa.

"Chỉ bằng đám ô hợp các ngươi, khai chiến thì đã sao?" Quảng Thành Tử đầy vẻ khinh thường, điều khiển Phiên Thiên Ấn định đập xuống.

"Thôi được rồi, gây sự với bọn họ không có ý nghĩa gì, chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, về Xiển Giáo trước đã." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn Quảng Thành Tử lại, dẫn mọi người bay về phía Côn Luân Sơn.

Hiện tại lợi dụng Đinh Hương để đoạt lấy khí vận Nhân Tộc mới là việc quan trọng nhất.

"Chúng ta phải làm sao?" Chúng thần Thiên Đình đồng loạt nhìn về phía Triệu Công Minh.

Lần này người dẫn đội là Triệu Công Minh, không vì lý do gì khác, chỉ vì Triệu Công Minh gan lớn.

Vương Mẫu nương nương thề sẽ diệt Vân Hải Tiên Môn, trọng thương Xiển Giáo, người khác dẫn đội, có thể sẽ không dám ra tay, nhưng nếu Triệu Công Minh có cơ hội, thậm chí còn dám đánh tới Côn Luân Sơn.

"Chờ một chút, xem Nhị Lang Chân Quân nói thế nào đã." Triệu Công Minh nói xong, cười hì hì đi đến trước mặt Trầm Hương: "Chúc mừng, chúc mừng nhé, thật sự có việc, đại hôn của ngươi ta cũng không đến chúc mừng được." Lời này vừa nói ra, không khí liền trở nên lúng túng, đúng là nịnh nọt không đúng chỗ.

Ngoài trời Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung.

"Đạo Tổ có ý gì, dung túng Xiển Giáo tính kế muội muội ta, bây giờ sự việc bại lộ lại ra mặt bao che, thật sự cho rằng môn hạ Kim Ô ta dễ bị bắt nạt sao?" Dương Tiễn tức giận chất vấn Đạo Tổ.

“Xiển Giáo tính kế Dương Thiền, nhưng ngươi cũng đã giết Đạo Hành Thiên Tôn, cái chết của Xích Tinh Tử cũng có liên quan đến ngươi, thêm vào đó Nhân Giác và Địa Minh cũng bị ngươi giết, Xiển Giáo đã phải trả giá đắt, chuyện này đến đây là hết, thế nào?” Hồng Quân bình tĩnh nói.

“Ngươi đều biết?” Dương Tiễn kinh ngạc.

“Hiện nay kiếp khí chưa nổi, thiên cơ chưa bị che lấp, Thiên Đạo vốn giám sát Hồng Hoang, với thực lực của ngươi, làm những chuyện đó vẫn chưa thể qua mắt được bần đạo.” “Ngươi có lẽ rất nghi hoặc, vì sao bần đạo không ngăn cản Tiệt Giáo động thủ với đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, nhân quả đã nợ trong Phong Thần lượng kiếp, cuối cùng cũng phải trả.” Hồng Quân nói.

“Ngươi biết thì đã sao, đám rác rưởi như Đạo Hành Thiên Tôn, sao xứng so với muội muội ta, không diệt Xiển Giáo, khó tiêu mối hận trong lòng ta, lần này nếu không nghiêm trị, thể diện của môn hạ Kim Ô ta còn đâu.” “Đây là do Đạo Tổ quản giáo không nghiêm, hay vốn dĩ là do Đạo Tổ chỉ thị?” Dương Tiễn hoàn toàn không nể mặt, lạnh lùng nhìn Hồng Quân.

“Chuyện này quả thực là bần đạo quản giáo không nghiêm, chuyện này cứ vậy bỏ qua, thế nào?” Hồng Quân vung tay, một cánh tay khổng lồ lơ lửng trước mặt Dương Tiễn.

“Đây là…” Đồng tử Dương Tiễn co rụt lại, cảm nhận được một luồng cảm giác vô cùng quen thuộc, Thiên Nhãn đang nhảy lên, dường như vô cùng hưng phấn.

“Đây là một cánh tay của Hỗn Độn Ma Viên, Thông Tí Viên Hầu chính là đã truyền thừa thần thông trên cánh tay của Hỗn Độn Ma Viên.” “Hỗn Độn Ma Viên cũng giống Bàn Cổ tu luyện nhục thân, nhục thân cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là một đôi cánh tay, có thể sánh

ngang với Hỗn Độn Linh Bảo." "Nếu ngươi có thể luyện hóa nó, đủ để khiến chiến lực của ngươi tăng lên một bậc, hơn nữa pháp tắc chiến đấu ẩn chứa trong đó cũng có thể giúp tu vi của ngươi có đột phá." Hồng Quân giới thiệu.

Dương Tiễn động lòng, do dự hồi lâu, Dương Tiễn thực sự không thể từ chối, giơ tay nhận lấy.

"Cứ vậy bỏ qua cũng được, nhưng ta muốn Xiển Giáo phải công khai xin lỗi." Dương Tiễn nói.

"Có thể." Hồng Quân gật đầu, hiện tại ông ta tạm thời không muốn xung đột với Tam Kim Ô.

Ngay lúc này, đồng tử Dương Tiễn co lại, hành lễ với Hồng Quân, vội vã rời khỏi Tử Tiêu Cung, bay về phía Nam Hải.

Hồng Quân nghĩ đến điều gì đó, nhíu mày, định ra tay giúp Xiển Giáo một phen.

"Đạo Tổ, quá rồi đấy?" "Quy tắc do chính Đạo Tổ đặt ra, Thánh Nhân không được ra tay, Đạo Tổ hết lần này đến lần khác bao che cho Xiển Giáo thì thôi, bây giờ còn muốn động thủ giúp Xiển Giáo, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao." "Hay là nói quy tắc do chính Đạo Tổ đặt ra, chính mình không cần tuân thủ?" Giọng nói của Lăng Tiêu đột nhiên truyền đến, Lăng Tiêu xuất hiện bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhíu mày, cuối cùng vẫn không ra tay, khí vận Nhân Tộc e là không cướp được, thôi vậy, vậy thì mưu tính Ma Đạo vậy.

Hiện tại không cần thiết phải xung đột với Lăng Tiêu và bọn họ, đợi thời cơ chín muồi, một lần diệt sạch Tam Kim Ô và những người khác, Nhân Tộc cũng sẽ là của ông ta.

Bây giờ động thủ với Tam Kim Ô, kết quả cũng chỉ là giằng co không dứt, không có ý nghĩa gì.

Hai bên một người ở trong, một người ở ngoài, đối đầu với nhau.

Lăng Tiêu nhận ra sự biến động của khí vận Nhân Tộc, lập tức hiểu ra, mục tiêu cuối cùng của Xiển Giáo là khí vận Nhân Tộc.

Nhưng nếu không có Hồng Quân chống lưng, Xiển Giáo không có lá gan lớn như vậy.

Hắn tin Dương Tiễn có thể giải quyết được, nhưng tiền đề là Hồng Quân không nhúng tay, vì vậy hắn đặc biệt đến đây để đề phòng Hồng Quân.

Hồng Quân tuy đã từ bỏ việc ra tay, nhưng trong lòng vẫn hy vọng Xiển Giáo có thể thành công, ai lại chê khí vận nhiều chứ.

Ông ta rút đi một phần khí vận Nhân Tộc, sự gia trì khí vận Nhân Tộc mà Tam Kim Ô nhận được sẽ giảm đi, bên này tiêu bên kia trưởng, ưu thế của ông ta sẽ lớn hơn.

Chương 678

Bên này, Dương Tiễn trở về Nam Hải.

"Tất cả theo ta đến Côn Luân Sơn." Dương Tiễn gọi các vị thần lên thuyền, điều khiển thần chu hướng về Côn Luân Sơn, vô cùng vội vã.

"Sao vậy?

Đạo Tổ đã nói gì?" Triệu Công Minh tò mò lại gần.

"Không phải Đạo Tổ, là Xiển Giáo, bọn họ đã bắt Đinh Hương, âm mưu đoạt lấy khí vận Nhân Tộc." Dương Tiễn nói.

Nam Cực Tiên Ông đã bắt Đinh Hương về Xiển Giáo, Đinh Hương giãy giụa phản kháng, Nam Cực Tiên Ông tưởng rằng đã ổn thỏa, liền nói hết lai lịch của Đinh Hương và mục đích của bọn họ, đạo thần niệm mà hắn gieo vào nguyên thần của Đinh Hương đã nghe thấy tất cả.

"Hả?

Đinh Hương có quan hệ gì với khí vận Nhân Tộc?" Mọi người đều ngơ ngác, bọn họ đều đã gặp Đinh Hương, không thấy có gì đặc biệt cả.

"Trên người Đinh Hương có phong ấn do Nguyên Thủy thiết lập, chúng ta không cảm ứng được." "Căn nguyên của Đinh Hương là Hỗn Độn Thạch dung hợp với khí vận Nhân Giáo mà hóa thành, Nguyên Thủy đã tiêu tốn vô số tâm huyết và tài nguyên để điểm hóa, có thể nói nàng là Nhân Giáo hóa hình." "Nhân Giáo lúc đầu tuy đã bị sư tổ ta phế bỏ, nhưng chung quy không thể hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Nhân Tộc, chiếm giữ một phần khí vận Nhân Tộc.

Đinh Hương lại lĩnh ngộ được Nhân Đạo pháp tắc, được Nhân Đạo gia trì, tỷ trọng khí vận Nhân Tộc mà nàng đại diện tăng lên rất nhiều." "Xiển Giáo bây giờ muốn giải khai phong ấn, gả Đinh Hương cho Quảng Thành Tử, để đem khí vận Nhân Tộc mà nàng đại diện nhập vào Xiển Giáo." Dương Tiễn giải thích.

"Hít, Xiển Giáo lại âm hiểm như vậy, tham lam, gan cũng đủ lớn, không sợ Nhân Tộc trở mặt với Xiển Giáo, đánh lên Côn Luân Sơn sao." Chư thần đều kinh hãi.

"Có người chống lưng, gan đương nhiên lớn rồi." Triệu Công Minh chỉ tay về phía Hỗn Độn ngoài trời, vì sao Đạo Tổ hết lần này đến lần khác thiên vị Xiển Giáo, thậm chí dung túng Xiển Giáo tổn hại lợi ích của Thiên Đình, tất cả đều đã có lời giải thích.

Đạo Tổ cũng muốn khí vận Nhân Tộc, Đạo Tổ chống lưng cho Xiển Giáo, sau khi Xiển Giáo mưu tính thành công, chắc chắn phải chia một phần khí vận Nhân Tộc cho Đạo Tổ.

"Hơn nữa, Xiển Giáo còn có thể dùng Đinh Hương làm con tin, nếu Đinh Hương xảy ra chuyện, tất sẽ làm tổn thương nặng nề khí vận Nhân Tộc, Đinh Hương ở trong tay bọn họ, Nhân Tộc sẽ phải chịu sự khống chế." Lôi Trạch bổ sung.

"Ngươi đã biết, tại sao không nói sớm, ngươi thông minh như vậy, tại sao không chuẩn bị sớm, để mặc Đinh Hương bị Xiển Giáo bắt đi." Vừa nghe Đinh Hương sắp phải gả cho Quảng Thành Tử, Ngao Xuân liền xù lông, mắt đỏ hoe chất vấn Dương Tiễn.

"Ta cũng mới biết, lúc đầu ta để Tiểu Ngọc bắt Đinh Hương đi, đã gieo một luồng thần niệm vào nguyên thần của Đinh Hương, sau khi Nam Cực Tiên Ông bắt Đinh Hương về Xiển Giáo, tưởng rằng đã ổn thỏa, đã nói hết mọi chuyện ra, ta mới biết được." "Bây giờ ta không phải đang đưa các ngươi đi cứu người sao?" Dương Tiễn cố gắng

kiềm chế, không nổi giận, dù sao cũng là em vợ tương lai.

"Nhân Giáo do Thái Thanh Thánh Nhân lập ra, cho nên Quy Nhất Giáo…" Triệu Công Minh liếc nhìn các môn nhân của Quy Nhất Giáo.

"Ngươi đừng có nói móc, chúng ta hoàn toàn không biết, Lão Quân đã từ chối Xiển Giáo, không giúp Xiển Giáo, ý tứ còn chưa đủ rõ ràng sao, Quy Nhất Giáo không muốn dính vào." Cửu Huyền Thiên Tôn trừng mắt nhìn Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh bĩu môi, lừa ai chứ, Lão Tử không cho, Nguyên Thủy làm sao lấy được luồng khí vận đó của Nhân Giáo?

Nhưng mà, Quy Nhất Giáo quả thực không tham gia, thậm chí còn trở mặt với Xiển Giáo, chuyện này là sao.

Nghĩ không ra, hoàn toàn nghĩ không ra.

Vội vã chạy đến bên ngoài Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác để phòng ngừa vạn nhất, đã khởi động đại trận hộ sơn, bọn họ không vào được.

"Dương Tiễn, mặc cho ngươi ngàn phương vạn kế, cuối cùng vẫn là Xiển Giáo ta thắng, ngươi muốn ngăn cản, không kịp nữa rồi, đây là đại trận hộ sơn do Thánh Nhân bố trí, chỉ bằng ngươi không thể phá được." Nam Cực Tiên Ông đứng trong đại trận hộ sơn chế giễu.

Dương Tiễn không còn cách nào khác, mở Thiên Nhãn, dùng đạo thần niệm đó điều khiển Đinh Hương thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tế ra pháp bảo làm ra vẻ muốn tự sát, uy hiếp Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác.

Bên trong hồng đường đã chuẩn bị xong, chuẩn bị bái đường rồi.

Nữ Oa cũng tham gia vào đó, thiện thi của Nữ Oa cũng ở bên trong, hơn nữa Nữ Oa không mang Hồng Tú Cầu đi, chuẩn bị dùng

Hồng Tú Cầu để chứng giám hôn nhân cho Quảng Thành Tử và Đinh Hương, trói chặt hai người lại với nhau.

Nhân hôn một khi được chứng giám, mọi chuyện sẽ kết thúc.

"Giúp ta một tay, truyền pháp lực của các ngươi vào Bảo Liên Đăng." Dương Tiễn để Đinh Hương thoát khỏi sự khống chế, tạm thời cầm chân bọn họ, vội vàng hỏi mượn Bảo Liên Đăng từ Tiểu Ngọc.

Bảo Liên Đăng bay lên không trung Côn Luân Sơn, Dương Tiễn bay vào trong Bảo Liên Đăng, người và đèn hợp nhất.

Trầm Hương lập tức hiểu Dương Tiễn muốn làm gì, muốn lợi dụng sức mạnh chuyển hóa của Bảo Liên Đăng, tập trung pháp lực của các vị thần vào một điểm, bộc phát ra một đòn siêu cường, phá vỡ đại trận hộ sơn của Xiển Giáo.

"Nhanh, truyền pháp lực vào." Trầm Hương hô một tiếng, vội vàng thúc giục pháp lực truyền vào Bảo Liên Đăng.

Chư thần lần lượt noi theo, các cột sáng pháp lực với thuộc tính khác nhau nối liền chư thần và Bảo Liên Đăng.

Lượng lớn pháp lực tuôn vào, Bảo Liên Đăng xoay tròn với tốc độ cao, chuyển hóa pháp lực truyền vào cơ thể Dương Tiễn, Dương Tiễn mở Thiên Nhãn, đem toàn bộ pháp lực truyền vào Thiên Nhãn.

"Tiểu Ngọc, Ngao Xuân, dùng huyết khí trợ giúp ta." Dương Tiễn phân phó.

Hai người vội vàng tế ra pháp bảo, đem huyết khí dự trữ truyền vào Bảo Liên Đăng, màu sắc của Bảo Liên Đăng cũng biến thành màu đỏ thẫm.

Như mùa thu đến, Bảo Liên Đăng xanh biếc cũng bắt đầu khô héo tàn lụi.

Thiên Nhãn của Dương Tiễn trở nên đỏ rực, chính Dương Tiễn cũng đang phải chịu áp lực cực lớn, phát ra một tiếng gầm thống khổ, hai mắt đầy tơ máu.

"Cữu cữu, ngươi sao rồi?" Vì lo lắng, Trầm Hương cuối cùng cũng phá vỡ lớp ngăn cách đó.

"Tiếp tục." Dương Tiễn cắn răng chịu đựng, vẫn kiêu ngạo như xưa, tuyệt không cúi đầu.

Đến khi đạt tới giới hạn, nếu tiếp tục nữa sẽ bạo thể mà chết, mà Đinh Hương cũng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn khống chế lại, bắt đầu bái đường.

Dương Tiễn từ trong Bảo Liên Đăng bay ra, gầm lên một tiếng, từ Thiên Nhãn bộc phát ra một cột sáng màu máu oanh kích vào đại trận hộ sơn của Xiển Giáo, cột sáng màu máu trông có vẻ bình thường, nhưng lại tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ, ẩn ẩn còn có thánh uy, một đòn này đã đạt đến cấp bậc Thánh Nhân.

Thiên Nhãn có sức xuyên thấu cực mạnh, đại trận bị bắn xuyên một lỗ, nhưng đại trận vẫn chưa bị phá.

Dương Tiễn thất khiếu chảy máu, quỳ gối trên không trung thở hổn hển, một đòn này đã vượt quá sức chịu đựng của hắn, đã không thể ra đòn thứ hai.

Ngay lúc Dương Tiễn sắc mặt khó coi, Đế Tân đội Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và cầm Hiên Viên Kiếm chạy tới.

"Phần còn lại cứ giao cho ta." "Nhân Hoàng Trảm!" Đế Tân lao lên trời, thúc đẩy Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, chín cái đỉnh vây quanh Đế Tân, nhanh chóng biến lớn, trấn áp nửa bầu trời, điên cuồng chuyển hóa khí vận Nhân Tộc vào trong Hiên Viên Kiếm.

Hiên Viên Kiếm động, bộc phát ra ánh vàng rực rỡ, một luồng

thánh uy áp bức mười phần lan tỏa ra, và còn đang ngày càng mạnh hơn.

Một đòn ngưng tụ khí vận Nhân Tộc này, hiển nhiên cũng đã đạt đến cấp bậc Thánh Nhân, và còn mạnh hơn cả đòn Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Nam Cực Tiên Ông không còn đắc ý được nữa, ngưng trọng nhìn, thắng bại của hai bên sẽ do một đòn này quyết định, nếu Đế Tân có thể phá vỡ đại trận, Xiển Giáo thua, nếu không phá được, Xiển Giáo thắng.

Bên này, Dương Tiễn cũng không rảnh rỗi, cố gắng gượng dậy, tiếp tục dùng Thiên Nhãn điều khiển Đinh Hương thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Thủy Thiên Tôn, quyết không phối hợp, kéo dài thời gian.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có thủ đoạn khống chế Đinh Hương, hai bên cách không đấu pháp, Đinh Hương chịu khổ, nguyên thần và tư tưởng bị người khác thay nhau khống chế, phát ra những tiếng kêu thảm thiết và đau đớn.

Bên này, Đế Tân đã tích tụ sức mạnh xong, nắm chặt Hiên Viên Kiếm chém xuống, một đạo kiếm khí màu vàng trải dài ức vạn dặm, như muốn chia đôi Hồng Hoang, mang theo uy thế khủng bố không gì cản nổi, hung hăng chém vào đại trận của Xiển Giáo.

Không gian đột nhiên vang lên tiếng vỡ giòn, một đòn này quá mạnh, không gian cũng không chịu nổi, đầy những vết nứt chi chít, sau đó vỡ tan, hình thành một hố đen khổng lồ, địa hỏa thủy phong tứ sát chi khí từ trong Hỗn Độn tràn vào.

Côn Luân Sơn linh thiêng tươi đẹp, trong phút chốc bị địa hỏa thủy phong tàn phá tan hoang, không còn chút sinh khí, vạn dặm hoang vu.

Năm đạo chi lực phục hồi vội vàng sửa chữa không gian, ngăn cản địa hỏa thủy phong tràn vào phá hoại sinh thái Hồng Hoang.

Đồng thời, kiếm khí chém vào đại trận, lấy lỗ thủng mà Dương Tiễn đã tạo ra trước đó làm trung tâm, những vết nứt nhanh chóng lan ra khắp màn sáng của trận pháp.

"Ầm!" Vài giây sau, đại trận ầm ầm vỡ nát.

"Đinh Hương!" Ngao Xuân mắt đỏ hoe, không thể chờ đợi được nữa lao vào.

Nam Cực Tiên Ông muốn nhân cơ hội bắt lấy Ngao Xuân, Tôn Ngộ Không nhanh tay lẹ mắt, một gậy đánh lui Nam Cực Tiên Ông.

Chương 679

Ngao Xuân xông vào Ngọc Hư Cung, liền thấy Đinh Hương và Quảng Thành Tử mặc trang phục đỏ, đại điện được trang trí rất vui mừng, mà lúc này Đinh Hương đang ngã trên mặt đất, ôm đầu không ngừng kêu thảm, phá vỡ không khí vui mừng.

"Lũ súc sinh các ngươi, thả Đinh Hương ra!" Tiếng kêu thảm thiết của Đinh Hương, như một nhát búa nặng nề bổ vào tim Ngao Xuân, Ngao Xuân trong nháy mắt đỏ mắt, không màng tất cả lao tới cứu Đinh Hương.

"Cút ngay, thứ vướng chân vướng tay." Quảng Thành Tử một chiêu Ngọc Thanh Thần Lôi trực tiếp đánh bay Ngao Xuân, chênh lệch thực lực quá lớn, dù Ngao Xuân có Quy Khư Châu cũng không đỡ nổi một đòn tùy tay của Quảng Thành Tử.

Ngao Xuân bị đánh bay rất xa, quỳ gối trên đất, nôn ra mấy ngụm máu, khí tức suy yếu đi nhiều.

"Ta muốn ngươi chết, Thất Ngôn Huyết Chú!" Ngao Xuân nhe nanh gầm thét, không màng bất cứ điều gì, không sợ hãi, hóa thành Thái Cổ Huyết Linh Long, lại một lần nữa bay tới, lại còn tự đốt tinh huyết của mình làm mồi, thi triển thần thông.

Vạn dặm trời quang trong nháy mắt bị mây máu bao phủ, Ngao Xuân xuyên qua mây máu, không ngừng đốt cháy tinh huyết của mình.

"Ngao chiến thiên hạ!" Ngao Xuân gầm lên, lại một lần nữa bắt đầu liều mạng, một xoáy nước đen kịt xuất hiện trong mây máu, thỏa sức nuốt chửng linh khí trời đất, dung nhập vào mây máu.

Phía bên kia, Tôn Ngộ Không và bọn họ cũng đã giao chiến với các môn nhân của Xiển Giáo.

Huyền Âm Tiên Tử và Huyền Dương Đạo Quân trước đó đã chạy trốn đến Côn Luân Sơn, lúc này cũng có mặt.

Thập Kim Ô bố trí Thập Phương Kim Ô Đại Trận, Tứ Lão Tiên bố trí Hỗn Độn Tứ Sát Trận, hai bên đấu trận.

Nữ Bạt đối đầu với Huyền Âm Tiên Tử, cả hai đều là Á Thánh.

Nữ Bạt tuy không có pháp bảo, nhưng thi khí cực kỳ khó đối phó.

Huyền Âm Tiên Tử cũng không đơn giản, Thái Âm Chân Thủy trong Thập Đại Thần Thủy đang ở trong tay nàng, còn có hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai bên đấu pháp khó phân thắng bại.

Tôn Ngộ Không tái chiến Thiên Tích, Thiên Tích có một chiêu Hóa Quang Thuật, vô cùng khó đối phó, Tôn Ngộ Không có một thân sức lực nhưng lại không đánh trúng.

Ngao Thương đối đầu với Huyền Dương Đạo Quân, chí hàn đối chí dương, khí hậu của ba ngàn vạn dặm Côn Luân Sơn đều bị ảnh hưởng, lúc nóng lúc lạnh.

Trư Bát Giới dốc sức chiến đấu với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Ngưu Ma Vương phụ tử tái chiến Nam Cực Tiên Ông, Na Tra ngăn chặn Thái Ất Chân Nhân, hai thầy trò bắt đầu khẩu chiến, Thái Ất Chân Nhân khuyên Na Tra quay đầu.

Trầm Hương, Tiểu Ngọc và những người khác bị Cửu Thiên Huyền Tôn ngăn lại.

Nữ Oa thiện thi cầm Hồng Tú Cầu ngăn chặn Chúc Long.

Hai bên đại chiến trên không trung Côn Luân Sơn.

Chư thần Thiên Đình không tiện nhúng tay, bao vây Côn Luân Sơn.

Phía Ngọc Hư Cung quan trọng nhất, Dương Tiễn và Nguyên

Thủy Thiên Tôn đấu pháp, tranh đoạt quyền kiểm soát Đinh Hương.

Một đòn liều mạng của Ngao Xuân, thanh thế to lớn, nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, Quảng Thành Tử tế ra Phiên Thiên Ấn, một ấn đánh bay Ngao Xuân.

Ngao Xuân bay ngược ra, mây máu tiêu tán.

"Ngao Xuân!" Ngao Băng Tâm bay qua đỡ lấy Ngao Xuân.

"Cứu… cứu Đinh Hương." Ngao Xuân nắm chặt tay tỷ tỷ, cố gắng hết sức nói ra bốn chữ, cuối cùng trọng thương hôn mê, giây phút cuối cùng, trong lòng vẫn chỉ có Đinh Hương.

Đinh Hương nhìn thấy cảnh này, như bị sét đánh trúng, phát ra một tiếng kêu gào khản cổ: "Ngao Xuân!" Nhìn Ngao Xuân toàn thân đầy máu, vì nàng mà không màng tất cả, Đinh Hương đã khóc, trong mắt không còn chỗ cho Trầm Hương nữa.

Trầm Hương tuy tốt, nhưng lòng không thuộc về nàng, Ngao Xuân ngốc nghếch, nhưng trong lòng chỉ có nàng.

Nàng đã sai, một lòng vì Trầm Hương, như bị ma ám, lại bỏ qua kẻ ngốc xem nàng còn quan trọng hơn cả mạng sống, yêu nàng nhất.

Sức mạnh của tình yêu thật đáng sợ, trong khoảnh khắc này, Đinh Hương lại đồng thời thoát khỏi sự khống chế của cả Dương Tiễn và Nguyên Thủy Thiên Tôn, muốn đi tìm Ngao Xuân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói võ đức, bắt lấy Đinh Hương, dùng pháp lực phong ấn nàng lại.

Dương Tiễn tế ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao tới, hai người lại một lần nữa đại chiến.

Dương Tiễn trước đó đã quá sức thúc đẩy Thiên Nhãn, không chịu nổi gánh nặng, thân bị trọng thương, lúc này lại nhất thời không hạ

được Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong sân chỉ còn hai người chưa động thủ là Quảng Thành Tử và Đế Tân.

"Đế Tân, ngươi tự cho mình là người đứng đầu dưới Thánh Nhân đương thời, hôm nay hãy để ta thử xem ngươi có bao nhiêu cân lượng." Quảng Thành Tử sớm đã không ưa Đế Tân, toàn lực thúc đẩy Phiên Thiên Ấn đập về phía Đế Tân.

"Chỉ ngươi cũng xứng?" "Cửu Đỉnh trấn Hồng Hoang!" Đế Tân căn bản không để Quảng Thành Tử vào mắt, lại một lần nữa thúc đẩy Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Đế Tân tu luyện Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh, tu chính là khí vận chi đạo, cùng khí vận Nhân Tộc dung làm một thể, có thể điều động khí vận Nhân Tộc gia trì.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh đã thuế biến thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, phẩm cấp cao hơn Phiên Thiên Ấn, lại thêm khí vận Nhân Tộc gia trì, một đỉnh va vào Phiên Thiên Ấn.

Quảng Thành Tử vừa triệu hồi Phiên Thiên Ấn, lại thấy Cửu Đỉnh trấn áp tới, vội vàng thúc đẩy Phiên Thiên Ấn chống đỡ.

Tuy nhiên, căn bản không chống đỡ nổi, bị Cửu Đỉnh trấn áp quỳ trên đất, nghiến răng nghiến lợi, thân thể không ngừng run rẩy.

"Phế vật, chỉ bằng ngươi cũng xứng lớn lối với cô?" Đế Tân lơ lửng trên Cửu Đỉnh, khinh miệt nhìn xuống Quảng Thành Tử.

"Ngươi đắc ý cái gì, ngươi cũng chẳng qua là dựa vào uy lực của pháp bảo, cho ta đứng dậy." Quảng Thành Tử cũng rất cứng rắn, dùng Phiên Thiên Ấn chống đỡ Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, giãy giụa muốn đứng lên.

"Quỳ xuống cho cô!" Đế Tân mạnh mẽ dẫm chân một cái, lại một

lần nữa đè Quảng Thành Tử quỳ trên đất, chấn cho Quảng Thành Tử thất khiếu chảy máu.

Quảng Thành Tử thúc đẩy Vô Cực Trạc, ý đồ xuyên qua không gian để trốn thoát, nhưng dưới sự trấn áp của Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, không gian căn bản không thể xé rách.

Đúng lúc này, Trầm Hương, Tiểu Ngọc, Kim Ca, Hoan Muội, Tiểu Bạch Long và những người khác liên thủ, cũng không đánh lại Cửu Thiên Huyền Tôn, dù sao tu vi chênh lệch quá lớn.

Mấy người đều bị Cửu Thiên Huyền Tôn trọng thương đánh bay ra ngoài, Cửu Thiên Huyền Tôn ý đồ đánh lén Đế Tân.

"Nhân Hoàng cẩn thận!" Trầm Hương giãy giụa lớn tiếng nhắc nhở.

Đế Tân không quay đầu lại, tế ra Hiên Viên Kiếm, trực tiếp một kiếm trọng thương Cửu Thiên Huyền Tôn, pháp bảo của Cửu Thiên Huyền Tôn cũng bị Hiên Viên Kiếm phá hủy.

Chư thần nhìn mà trợn mắt há mồm, cái gì gọi là vô địch, đây chính là, mạnh đến mức vô lý.

Nói một cách công bằng, nếu Khổng Tuyên chưa thành Thánh, đối đầu với Đế Tân hiện tại, thật sự có thể đánh một trận.

Đế Tân không quay đầu lại, giơ tay ra, pháp lực hóa thành một bàn tay lớn, như bắt gà con tóm lấy Cửu Thiên Huyền Tôn đang trọng thương lại.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn, cô cho ngươi một cơ hội, giao Đinh Hương ra đây." Đế Tân lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Mơ đi, thả Cửu Thiên Huyền Tôn ra, nếu không ta sẽ giết Đinh Hương." "Ngươi nên biết rõ, Đinh Hương vốn là một phần của khí vận Nhân Tộc, Đinh Hương chết, khí vận Nhân Tộc tất sẽ bị tổn

thương nặng nề, khí vận sẽ tan rã.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đánh với Dương Tiễn nữa, thoát khỏi chiến trường, bắt lấy Đinh Hương uy hiếp.

“Ngươi muốn dùng cái này để uy hiếp cô?

Ngươi nghĩ cô sẽ sợ sao?

Nhân Tộc ta không sợ trời đất, tự cường không ngừng, từ trước đến nay không bao giờ thỏa hiệp.” “Tiên bối Nhân Tộc bị Yêu Tộc tàn sát gần như diệt tộc cũng chưa từng thỏa hiệp, khí vận tổn thất lớn thì đã sao, cùng lắm là dùng mấy chục vạn năm để tụ lại khí vận.” “Nếu ngươi đã không biết điều, vậy thì hôm nay, cô sẽ khiến Xiển Giáo biến mất khỏi Hồng Hoang.” “Huyền Điểu, cùng cô diệt Xiển Giáo, san bằng Côn Luân Sơn.” Đế Tân dùng sức siết chặt, trực tiếp bóp nát Cửu Thiên Huyền Tôn.

Sau đó giơ cao Hiên Viên Kiếm, Cửu Đỉnh rung động, phun ra sức mạnh khí vận bàng bạc, hội tụ tại mũi kiếm Hiên Viên.

Cùng với một tiếng hót trong trẻo vang vọng khắp đất trời, khí vận Huyền Điểu tái hiện, vỗ cánh bay lượn trên không trung Côn Luân Sơn, tỏa ra thánh uy đáng sợ.

So với uy áp tỏa ra ở Đông Vực lúc đầu còn mạnh hơn.

Côn Luân Sơn gần Triều Ca Thành, cùng ở Đông Thắng Thần Châu, khoảng cách đến Triều Ca Thành càng gần, khí vận hội tụ càng nhiều, thực lực của Huyền Điểu càng mạnh.

Chương 680

Dưới thánh uy mạnh mẽ, mọi người lần lượt dừng tay, chúng nhân Xiển Giáo sắc mặt ngưng trọng lui về bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Huyền Điểu vừa xuất hiện, với thực lực cấp Thánh Nhân, căn bản không phải là thứ bọn họ có thể chống lại, bọn họ tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì.

Quảng Thành Tử vốn đã không chịu nổi sự trấn áp của Cửu Đỉnh, lúc này uy áp của Thánh Nhân đổ xuống, áp lực chồng chất, Quảng Thành Tử bị đè bẹp trên mặt đất, Phiên Thiên Ấn lừng danh của hắn, không bị khống chế đè lên người hắn.

Quảng Thành Tử phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cảm giác nhục thân và nguyên thần đều sắp bị đè nát, lần đầu tiên cảm thấy cái chết gần đến như vậy, một cảm giác sợ hãi tột độ lan tỏa trong lòng.

"Chết!" Đế Tân dẫm chân xuống, định giết Quảng Thành Tử.

"Chờ đã, ta giao Đinh Hương cho ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn không chịu nổi nữa, Xiển Giáo bị diệt, dù có đoạt được khí vận Nhân Tộc thì có ích gì, ông ta vạn vạn không ngờ Đế Tân lại quả quyết, cứng rắn, có khí phách như vậy, căn bản không sợ uy hiếp, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

"Đưa người cho ta." Đế Tân dừng bước, lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thật ra, nếu Đinh Hương chết, khí vận Nhân Tộc sẽ bị tổn thất lớn, mất đi sự che chở của khí vận, Nhân Tộc e sẽ gặp thiên tai nhân họa không ngừng, thậm chí có thể bùng phát nội loạn, nguyên khí đại thương.

Muốn khôi phục lại là chuyện khó như lên trời, có lẽ phải diễn lại con đường mà Tam Hoàng Ngũ Đế đã đi qua.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, y tự nhiên không muốn cá chết lưới rách, nhưng Xiển Giáo muốn dùng cái này để ép buộc Nhân Tộc mưu lợi, cũng tuyệt đối không có khả năng, Nhân Tộc tuyệt đối không cúi đầu thỏa hiệp.

"Ngươi thề với Đại Đạo, ta giao Đinh Hương cho ngươi, ngươi không được gây khó dễ cho Xiển Giáo nữa, bao gồm cả Dương Tiễn bọn họ, không được động thủ với Xiển Giáo nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa ra điều kiện.

"Hừ, Xiển Giáo các ngươi tính kế Nhân Tộc ta không thành, liền muốn bỏ qua như vậy, đâu có chuyện dễ dàng như thế." Đế Tân mỉa mai.

"Nhưng ngươi cũng đã giết Cửu Thiên Huyền Tôn, Nhân Giác và Địa Minh thảm tử, Xiển Giáo ta đã phải trả giá đắt." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Liên quan gì đến cô, nếu Xiển Giáo các ngươi không gây sự, bọn họ sao lại chết?" Đế Tân lãnh đạm nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị nói đến nghẹn họng, nghiến răng, mở miệng nói: "Ngươi muốn thế nào?" "Ba điều kiện.

Thứ nhất, chủ động cắt đứt nhân quả của Na Tra với Xiển Giáo, từ nay về sau, Na Tra và Xiển Giáo không còn liên quan." Đế Tân nói.

Na Tra ngẩn ra, không ngờ Đế Tân lại giúp mình.

"Mẹ ngươi dù sao cũng họ Ân, có vài phần quan hệ thân thích với cô, xem như là việc cuối cùng cô làm cho nàng, để nàng được an nghỉ.

Ngươi sau này hãy tự lo cho mình, không phải lần nào đi sai đường cũng có người giúp ngươi." Đế Tân liếc nhìn Na Tra.

“Thái Ất!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng không cam tâm, nhưng tình thế ép người, không đồng ý cũng phải đồng ý.

Phía Đạo Tổ vẫn không có động tĩnh gì, hiển nhiên thấy bọn họ mưu tính không thành công, đã từ bỏ Xiển Giáo.

Ông ta nếu không đồng ý, Đế Tân tuyệt đối sẽ liều mạng cá chết lưới rách cũng phải diệt Xiển Giáo.

Suy cho cùng là do Tam Kim Ô dạy dỗ ra, điên cuồng như Tam Kim Ô.

Có lẽ ngay từ đầu bọn họ không nên có suy nghĩ này, nhưng Thánh Nhân không phục, không nuốt trôi được cục tức này, nhất định phải so tài với Tam Kim Ô.

Thánh Nhân chính mình còn chưa thắng được Tam Kim Ô lần nào, trông mong bọn họ có thể thắng môn hạ của Kim Ô, có chút quá coi trọng bọn họ rồi.

Dưới sự chứng kiến của chư thần, Thái Ất Chân Nhân và Na Tra cắt đứt quan hệ thầy trò, Na Tra từ nay về sau không còn là đệ tử của Xiển Giáo nữa.

Na Tra không muốn cắt đứt quan hệ với Thái Ất Chân Nhân, khuyên Thái Ất Chân Nhân cùng rời khỏi Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt chút nữa bị tức chết, đúng là phản đồ.

“Vi sư sẽ không rời khỏi Xiển Giáo.” Thái Ất Chân Nhân cười lắc đầu, tuy ông cũng không tán thành cách làm việc của Xiển Giáo, nhưng Xiển Giáo có quá nhiều thứ ông không thể từ bỏ.

“Ngươi có mục tiêu theo đuổi, có những điều muốn bảo vệ, vi sư cũng vậy, sau này làm việc hãy động não nhiều hơn, đừng dễ dàng tin lời người khác.” Thái Ất Chân Nhân vỗ vai Na Tra.

Na Tra gật đầu mạnh, dập đầu ba cái trước mặt Thái Ất Chân

Nhân, trong lòng hắn, Thái Ất Chân Nhân vĩnh viễn là sư phụ của hắn, hình thức không quan trọng đến vậy.

"Yêu cầu thứ hai, đưa pháp bảo khí vận của Nhân Giáo cho ta." Đế Tân tiếp tục đưa ra yêu cầu.

"Nhân Giáo làm gì có pháp bảo khí vận?" Nguyên Thủy vẫn chưa từ bỏ ý định, pháp bảo khí vận của Nhân Giáo, chính là pháp bảo trấn áp khí vận của Nhân Giáo.

Loại pháp bảo này cũng rất hiếm, phải ẩn chứa pháp tắc khí vận mới được, Hồng Hoang cũng không có nhiều, cơ bản đều bị các tộc các giáo dùng để trấn áp khí vận rồi.

Hồng Hoang không có thế lực mới xuất hiện, không có pháp bảo khí vận để dùng cũng là một yếu tố lớn, không có pháp bảo khí vận trấn áp khí vận, khí vận không tụ lại được, lấy gì mà lập giáo lập tộc.

Ngoài năm tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài ra, chỉ có Thái Cực Đồ trong Khai Thiên Tứ Bảo, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Tứ Kiếm đều không được.

Ngoài ra chỉ có Không Động Ấn, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, Hiên Viên Kiếm, Thanh Bình Kiếm, Long Đầu Quải, Hạo Thiên Kiếm, Long Vương Châu, Phượng Hoàng Ấn, Kỳ Lân Kích, Bàn Cổ Thần Điện, Chiêu Yêu Phiên.

Còn có Tạo Vật Tiên Đỉnh, chính là cái đỉnh mà Nữ Oa dùng để đựng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy để tạo ra con người.

Ngoài Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên của Nữ Oa, bốn tòa liên đài khác đều đã lộ diện, Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Quy Nhất Giáo, Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo, Hỗn Độn Chung ở trong tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Long Đầu Quải bị Thông Thiên cướp từ tay Đông Vương Công, dùng để trấn áp khí vận Tiệt Giáo.

Hạo Thiên Kiếm trấn áp khí vận Thiên Đình, Bàn Cổ Thần Điện trấn áp khí vận Địa Phủ.

Long Vương Châu, Phượng Hoàng Ấn, Kỳ Lân Kích, được Thượng Cổ Tam Tộc dùng để trấn áp khí vận.

Không Động Ấn, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Hiên Viên Kiếm càng không cần phải nói, của Nhân Tộc, đang ở trong tay y.

Thanh Bình Kiếm đã được Vân Tiêu dùng để trảm tam thi.

Chiêu Yêu Phiên trấn áp khí vận Yêu Tộc.

Vậy thì, chỉ còn lại Tạo Hóa Thanh Liên và Tạo Vật Tiên Đỉnh trong tay Nữ Oa.

Nữ Oa không thể nào đưa Tạo Hóa Thanh Liên cho Xiển Giáo để trấn áp khí vận Nhân Giáo được.

Ban đầu y không ra tay, chính là đang quan sát, cảm ứng được khí tức của Tạo Vật Tiên Đỉnh, Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là thông qua Tạo Vật Tiên Đỉnh để khống chế Đinh Hương.

Đinh Hương có thể nói là do khí vận Nhân Giáo hóa thành, mà Tạo Vật Tiên Đỉnh trấn áp khí vận Nhân Giáo, tự nhiên có thể khống chế Đinh Hương.

"Còn không thành thật, ngươi coi cô là kẻ ngốc sao?

Lấy Tạo Vật Tiên Đỉnh ra đây, nếu không, hôm nay cô nhất định san bằng Côn Luân Sơn." Đế Tân giơ tay lên chính là một kiếm, một đạo kiếm khí màu vàng chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân vội vàng ra tay bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn, kết quả hai người trực tiếp bị chém bay

ra ngoài, thân bị trọng thương.

Hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong liên thủ, còn là hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong tương đối thiện chiến, lại không đỡ nổi một chiêu, mạnh, mạnh quá mức.

Trầm Hương và những người trẻ tuổi khác không khỏi sinh lòng sùng bái, Nhân Hoàng luôn rất hòa nhã với bọn họ, lại mạnh mẽ đến như vậy.

Nhân Hoàng đã mạnh như vậy, vậy Khổng Tuyên được công nhận là vô địch dưới Thánh Nhân thời Phong Thần lượng kiếp, lại có phong thái như thế nào.

Tiếc là bọn họ sinh sau đẻ muộn, không thể chiêm ngưỡng phong thái vô địch của những đại lão đó, thật sự là tiếc nuối.

Kiếm khí không chỉ chém bay Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân, còn chém bay một cánh tay của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Cô cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao Tạo Vật Tiên Đỉnh ra đây." Ánh mắt Đế Tân sắc bén và lạnh lẽo khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, khí thế lẫm liệt, dồn dập, cảm giác áp bức mười phần, như thể chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn dám từ chối, lập tức sẽ khiến ông ta hồn bay phách tán.

"Hừ, Tạo Vật Tiên Đỉnh là pháp bảo của Nữ Oa Thánh Nhân, ngươi có tư cách gì mà đòi?" Nữ Oa thiện thi nhảy ra thể hiện sự tồn tại.

"Cút!" Đế Tân trở tay chính là một kiếm, Nữ Oa thiện thi sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra Hồng Tú Cầu chống đỡ.

Chương 681

Hồng Tú Cầu quả thực lợi hại, trong Thập Đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có sức công kích mạnh nhất.

Nhưng Hiên Viên Kiếm là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, pháp bảo lợi hại trong tay Nữ Oa thiện thi không ít, như Định Thiên Trâm, Vô Cực Tán, nhưng vẫn bị Hiên Viên Kiếm làm bị thương.

"Đế Tân, ngươi phóng túng, Nhân Tộc là do bản tọa tạo ra, ngươi dám làm thương bản tọa." Sắc mặt Nữ Oa thiện thi tái xanh, giọng nói cũng trở nên the thé.

"Hừ, đừng nói vĩ đại như vậy, ngươi tạo ra Nhân Tộc chẳng qua là muốn mượn công đức tạo người để thành Thánh mà thôi.

Nếu không có Nhân Tộc Thánh Phụ ta mượn Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng cho ngươi, ngươi tạo ra cái gì mà Nhân Tộc." "Năm xưa Yêu Tộc tàn sát Nhân Tộc luyện chế Đồ Vu Kiếm, ngươi đứng về phía Yêu Tộc.

Phong Thần lượng kiếp, các Thánh nhân tính kế Nhân Tộc, ý đồ khiến Nhân Tộc cúi đầu trước Thiên Đạo, trở thành trâu ngựa cung cấp khí vận cho Thiên Đạo, ngươi vẫn đứng về phía Yêu Tộc, liên hợp với các Thánh nhân tính kế Nhân Tộc." "Lần này ngươi còn ngấm ngầm ủng hộ Xiển Giáo tính kế Nhân Tộc, bây giờ ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà nhận quan hệ với Nhân Tộc, Nhân Tộc ta chỉ nhận Thánh Phụ, ngươi là cái thá gì." "Cô không tìm ngươi gây phiền phức thì ngươi nên mừng thầm đi, còn dám ra mặt." Đế Tân giận dữ mắng một trận.

Sắc mặt Nữ Oa thiện thi lúc xanh lúc trắng, bị mắng đến không nói lại được lời nào.

Nàng có thể làm gì chứ, nàng là đệ tử của Đạo Tổ, Đạo Tổ muốn nàng làm gì, nàng có thể từ chối sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn ngoài trời, Đạo Tổ vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, uất ức, không cam lòng lấy Tạo Vật Tiên Đỉnh giao cho Đế Tân.

Vẫn là Đạo Tổ tàn nhẫn, Xiển Giáo tính kế thất bại, liền trực tiếp từ bỏ không quan tâm đến Xiển Giáo.

"Điều kiện thứ ba, giao ra bản nguyên của Nhất Nguyên Trọng Thủy và Thái Âm Chân Thủy." Đế Tân tiếp tục đưa ra điều kiện, loại thần vật này, không ai chê nhiều, tác dụng rất nhiều.

Nói về thần hỏa, có thể dùng để luyện khí, luyện đan, cũng có thể hỗ trợ chiến đấu, tăng cường sức chiến đấu rất nhiều.

Nhất Nguyên Trọng Thủy, có thể hỗ trợ tu luyện, tăng tỷ lệ thành công khi luyện khí.

Thái Âm Chân Thủy, công phòng nhất thể, tăng cường sức chiến đấu rất lớn.

Nhân Tộc Thánh Mẫu Thường Hi và Hi Hòa, là Thái Âm Tinh Thần, mang trong mình Thái Âm bản nguyên, Thái Âm Chân Thủy đối với các nàng vô cùng quan trọng.

Thường Hi và Hi Hòa vẫn luôn tìm kiếm Thái Âm Chân Thủy không có kết quả, bây giờ đã phát hiện ra, tự nhiên phải giúp hai vị Thánh Mẫu mang về.

"Không thể nào, nhiều nhất là chia cho ngươi một nửa." Thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng kiên quyết, đây đều là nền tảng của Xiển Giáo, đối với Xiển Giáo vô cùng quan trọng, giao hết ra ngoài, ông ta thà cá chết lưới rách.

"Được." Đế Tân gật đầu, muốn hết, Xiển Giáo chắc chắn sẽ chó

cùng rứt giậu.

Giao dịch xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giao Đinh Hương cho Đế Tân, có nghĩa là mọi tính toán của Xiển Giáo đều tan thành mây khói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hận, hận Đạo Tổ, tại sao không ra tay giúp Xiển Giáo một phen, chỉ cần Đạo Tổ ra tay một chút, đừng để đại trận hộ sơn của Xiển Giáo bị công phá, kéo dài một lúc, Xiển Giáo đã thành công.

Mà ông ta không biết rằng, không phải Đạo Tổ không ra tay, mà là Lăng Tiêu đang canh giữ bên ngoài Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ không thể ra tay.

"Người ta sẽ đưa về Triều Ca trước, đợi ta dùng Tạo Nhân Tiên Khu tán đi khí vận Nhân Giáo trong cơ thể nàng, tự nhiên sẽ đưa nàng về Nữ Nhi Quốc." Đế Tân nói một câu, rồi đưa Đinh Hương đi.

"Đi thôi!" Dương Tiễn lạnh lùng liếc nhìn chúng nhân Xiển Giáo, gọi mọi người lên không gian thần chu.

"Cứ vậy mà bỏ qua sao?" Trầm Hương rất không cam lòng.

"Không cần vội, đợi Ma Đạo lượng kiếp giáng lâm, sẽ tính sổ một lượt." "Hãy trân trọng khoảng thời gian ít ỏi còn lại của các ngươi đi." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn chúng nhân Xiển Giáo, điều khiển không gian thần chu rời đi.

Hết kịch hay, chư thần Thiên Đình cũng rút lui, Triệu Công Minh hả hê ra mặt.

Xiển Giáo trăm phương ngàn kế, kết quả cuối cùng là mất cả chì lẫn chài, không được gì cả, còn thương vong thảm trọng, bài tẩy cũng bị lộ ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm, nắm chặt nắm đấm,

oán độc nhìn về phía Hỗn Độn ngoài trời.

Ngoài trời Hỗn Độn.

"Đạo Tổ nên cẩn thận, có người ghi hận ngài rồi đấy." Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý, trở về Bồng Lai.

Hồng Quân âm u nhìn theo Lăng Tiêu rời đi.

Một đám phế vật, ông ta đặt ra quy tắc, Thánh Nhân không được ra tay, vốn là vì Đạo Môn.

Dù sao tính cả Tây Phương Giáo, Chuẩn Thánh và Á Thánh của các thế lực khác cộng lại cũng không nhiều bằng Đạo Môn.

Kết quả là một đám không ra gì, đấu trí không thắng nổi Dương Tiễn, đấu võ lực, càng bị Đế Tân nghiền ép.

Đế Tân cũng coi như là nửa đồ đệ của Lăng Tiêu, không thể không thừa nhận, Tam Kim Ô dạy dỗ đồ đệ quả thực có một tay, kẻ mạnh nhất dưới Thánh Nhân, vĩnh viễn ở phe Tam Kim Ô.

Thời Vu Yêu lượng kiếp, Thánh Nhân còn chưa xuất hiện, Tam Kim Ô mạnh nhất.

Sau Vu Yêu lượng kiếp, Khổng Tuyên xuất thế, tung hoành trong Phong Thần lượng kiếp, vô địch suốt một lượng kiếp.

Sau Phong Thần lượng kiếp Khổng Tuyên thành Thánh, lại xuất hiện một Đế Tân.

So sánh như vậy, có vẻ như Đạo Tổ ông ta rất vô dụng.

Thật đáng ghét.

Nhưng mà, đây chỉ là chuyện nhỏ, thua thì thôi, quan trọng nhất là Ma Đạo lượng kiếp sắp tới, tuyệt đối không thể để Ma Đạo trỗi dậy kiềm chế Thiên Đạo, phải duy trì vị trí mạnh nhất của Thiên Đạo.

Đừng nhìn Tam Kim Ô bây giờ đang vênh váo, Nhân Tộc đang nổi bật, thực ra mạnh nhất vẫn là Thiên Đạo.

Nhân Đạo và Địa Đạo liên hợp lại, mới có thể miễn cưỡng chống lại Thiên Đạo.

Dù sao Thiên Đạo phục hồi sớm nhất, ông ta đã mưu tính mấy lượng kiếp, tuy Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp bị phá hoại, không thể để Thiên Đạo độc bá Hồng Hoang, nhưng Thiên Đạo cũng không bị suy yếu, chỉ là không thể tiếp tục mạnh lên mà thôi.

Đạo và Ma tương sinh tương khắc, nếu Ma Đạo trỗi dậy, Thiên Đạo thế tất sẽ bị suy yếu, đây mới là điều chí mạng nhất, phải áp chế được Ma Đạo.

Nghĩ vậy, Hồng Quân dứt khoát không bế quan tu luyện nữa, lấy Càn Khôn Đỉnh ra luyện khí.

Đám phế vật của Đạo Môn, phải tăng cường sức chiến đấu cho chúng, nếu không làm sao đối kháng với môn hạ của Kim Ô.

Phía bên kia, Dương Tiễn đưa Trầm Hương và bọn họ về Nữ Nhi Quốc, không thể chịu đựng được nữa, thương thế bộc phát.

Một trong những lý do lớn khiến hắn không tiếp tục tìm Xiển Giáo gây phiền phức, chính là vì thương thế quá nặng, sắp không kìm nén được nữa.

"Cữu cữu!" Sắc mặt Trầm Hương đại biến, vội vàng lấy Bảo Liên Đăng giúp Dương Tiễn chữa thương, Tiểu Bạch Long cũng thúc đẩy thần thông giúp Dương Tiễn chữa thương.

Dương Tiễn xua tay, ý bảo không cần, sau đó lấy ra vài giọt Tam Quang Thần Thủy uống vào.

Trư Bát Giới và bọn họ bị kích thích không nhẹ, cái gì gọi là tài đại khí thô, đây chính là, tùy tiện liền có thể lấy ra Tam Quang Thần

Thủy, còn xem thường tác dụng chữa thương của Bảo Liên Đăng và Tiểu Bạch Long.

"Nhị ca, anh sao rồi?

Sao lại bị thương nặng như vậy?" Dương Thiền đau lòng đến mức nước mắt lưng tròng.

"Nhị ca không sao, trong họa có phúc, tuy bị trọng thương, nhưng cũng đã chạm đến cơ hội đột phá, ta cần phải bế quan một thời gian." Dương Tiễn xua tay, lấy ra hai giọt Tam Quang Thần Thủy đánh vào cơ thể Ngao Xuân, sau đó đi bế quan.

Tôn Ngộ Không phiền muộn, khó khăn lắm mới sắp đuổi kịp Dương Tiễn, kết quả lại sắp bị Dương Tiễn bỏ xa.

Nhưng mà, cũng không có gì đáng phàn nàn, Dương Tiễn một ngày không phải đang đấu trí thì cũng là trên con đường đấu dũng, không ngừng chiến đấu, tu vi tăng lên cũng là điều hợp lý.

Dương Tiễn cũng tu luyện pháp tắc chiến đấu, cách tốt nhất để tu luyện pháp tắc chiến đấu chính là không ngừng chiến đấu.

"Mẹ, cữu cữu… con…" Trầm Hương quỳ trước mặt Dương Thiền, trong lòng đầy áy náy và tự trách, cữu cữu đã dốc hết tâm sức, sắp xếp mọi thứ cho cậu, giải quyết hậu quả cho cậu, nhưng cậu lại vô số lần mắng chửi cữu cữu, căm hận cữu cữu.

Chương 682

Một người cữu cữu tốt như vậy, trên đời này tìm đâu ra.

"Ai, cữu cữu con sống quá khổ, quá cô độc, chuyện đã qua rồi thì thôi, sau này hãy hiếu kính nó, ở bên nó nhiều hơn." Dương Thiền đỡ Trầm Hương dậy, nhìn bóng lưng thẳng tắp của nhị ca, trong mắt đầy đau lòng.

Nhị ca của nàng quá kiêu ngạo, quá mạnh mẽ, dù vất vả mệt mỏi đến đâu, cũng không bao giờ cúi lưng, một mình chống đỡ, che gió chắn mưa cho những người mình muốn bảo vệ, thật sự khiến người ta đau lòng.

"Hắn mà không mở miệng, thật ra cũng tốt lắm." Trư Bát Giới cũng rất cảm khái, hắn đã hận Dương Tiễn mấy nghìn năm, thậm chí còn tính kế Dương Tiễn, nhưng cuối cùng, Dương Tiễn thực ra vẫn luôn giúp hắn.

Người hắn bội phục không nhiều, Dương Tiễn xếp thứ nhất, Dương Tiễn luôn có thể xử lý mọi việc rất tốt, một người con hoàn hảo, một người anh hoàn hảo, một người cữu cữu hoàn hảo, nam nhân chân chính của Hồng Hoang, đại trượng phu.

Na Tra lẳng lặng nhìn bóng lưng của Dương Tiễn, hắn muốn trở thành một người như Dương Tiễn, nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Nếu, nếu năm xưa hắn không ích kỷ như vậy, không bị Xiển Giáo mê hoặc, chọn lựa mẫu thân, có lẽ hắn cũng có thể như Dương Tiễn, khiến người ta thán phục, khiến người ta kính nể.

"Không thể không phối hợp, môn hạ của Kim Ô, ai nấy chiến lực tuyệt đỉnh, tâm tính không thể chê vào đâu được, chúng ta thua hắn cũng không mất mặt." "Ừm, không đúng, là các ngươi thua, cha con ta

không có thua.” Ngưu Ma Vương khoác lác.

“Các ngươi sao lại không thua, ta mới không thua.” Na Tra không phục.

“He he, năm xưa Dương Tiễn bắt ta, ép phụ vương ta bắt Bách Hoa Tiên Tử, chúng ta vẫn luôn biết chuyện Vân Hải Tiên Môn là thật, biết Tam Thánh Mẫu bị người ta tính kế, biết Dương Tiễn căn bản không muốn giết Trầm Hương.” “Chúng ta cố ý nhắm vào Dương Tiễn, kết thân với Trầm Hương, giúp Trầm Hương trưởng thành, là do Dương Tiễn sắp xếp, chúng ta không ít lần ngầm truyền tin cho Dương Tiễn.” “Ừm, đúng rồi, Dương Tiễn đã hứa sau khi xong việc sẽ không bạc đãi chúng ta, vẫn chưa cho chỗ tốt đâu.” Hồng Hài Nhi đắc ý nói.

“Hừ, ta cũng vậy, ngay từ đầu ta đã không tin Dương Tiễn thật sự có thể tàn nhẫn như vậy với Tam Thánh Mẫu và Trầm Hương.” “Đương nhiên, ta và các ngươi không giống nhau, ta ngầm cũng không ít lần truyền tin cho hắn, nhưng ta là trả nợ ân tình cho hắn.” Na Tra nói.

Khóe miệng Trầm Hương giật giật, hóa ra mọi người đều biết, Tiểu Ngọc, Kim Ca, Hoan Muội cũng biết, chỉ có cậu là nhân vật chính bị che mắt, giống như một kẻ ngốc.

“Nói đến thì phải kể đến anh em ta thâm nhập vào Xiển Giáo mới gay cấn, nếu không có hai chúng ta, làm sao vạch trần được Vân Hải Tiên Môn, chúng ta còn lừa được Xiển Giáo hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nữa đấy.” Hoan Muội kiêu ngạo ngẩng đầu.

“Phải đó, các ngươi là lợi hại nhất, cảm ơn các ngươi đã giúp ta cứu được cha mẹ.” Tiểu Ngọc ôm lấy Hoan Muội, trong mắt đầy cảm kích.

Nếu không phải Kim Ca và Hoan Muội lừa được Xiển Giáo, cô

thật sự không biết khi nào mới có thể cứu được cha mẹ.

"Chúng ta là sư huynh muội mà." Kim Ca cười cười, mọi thứ đều không cần nói ra.

Ba người nhìn nhau, sau đó đồng loạt quỳ trước mặt Trư Bát Giới: "Sư phụ, đồ nhi trở về rồi." "Tốt, ha ha, tốt, ta đã nói mà, đồ đệ của Lão Trư ta, sao có thể là lang tâm cẩu phế được." Trư Bát Giới phá lên cười lớn, sự uất ức trong lòng lúc này đều được giải tỏa, đồ đệ của hắn, đều là hảo hán, thông minh hơn hắn, dám nghĩ dám làm, lừa Xiển Giáo quay như chong chóng.

"Này, có phải ngươi đã quên chủ nhân cũ của ta rồi không?" Lúc này, Điêu Nhi đứng ra, tức giận trừng mắt nhìn Kim Ca.

"À, xin lỗi." Kim Ca lúng túng, hắn thật sự đã quên, vội vàng thả Ma Gia Tứ Tướng ra.

"Tình hình thế nào?" Ma Gia Tứ Tướng tỉnh lại, vẫn còn mơ màng.

Điêu Nhi kể lại mọi chuyện.

"Ngươi cái thằng nhóc này, ngươi thật sự bắt à, không thể nói cho chúng ta biết sao, chúng ta tự nhiên sẽ phối hợp với ngươi." Bốn huynh đệ mặt đầy vạch đen, bọn họ thật sự bị bắt, rất mất mặt.

"Khụ, lúc đó Nam Cực Tiên Ông còn chưa tin tưởng chúng ta, chúng ta phải diễn thật, không thể có chút sơ hở nào." Kim Ca lúng túng ho khan một tiếng.

Lúc này, Ngao Xuân tỉnh lại.

"Hầy, không hổ là Tam Quang Thần Thủy, bị thương nặng như vậy, nhanh thế đã tỉnh rồi." Trư Bát Giới chép miệng, Tam Quang Thần Thủy đó, hắn còn chưa được cảm nhận bao giờ.

“Đinh Hương.” Ngao Xuân vừa tỉnh, điều đầu tiên nghĩ đến vẫn là Đinh Hương, giãy giụa bò dậy, còn đang nghĩ đến việc cứu Đinh Hương.

“Được rồi được rồi, ngươi yên tĩnh một chút, mọi chuyện đã kết thúc rồi, Đinh Hương không sao, được Nhân Hoàng đưa đến Triều Ca Thành, đợi sau khi tách khí vận Nhân Giáo ra, sẽ trở về.” Trư Bát Giới nói với vẻ không vui.

Thằng nhóc này đúng là liều mạng, một mình dám xông lên đơn đấu với Quảng Thành Tử.

“Thật sao?” Ngao Xuân vừa mong đợi vừa sợ hãi nắm lấy tay tỷ tỷ hỏi.

“Thật đó, Ngao Xuân ngươi thật có chí khí, không biết mình có bao nhiêu cân lượng sao, còn anh hùng cứu mỹ nhân, suýt nữa thì toi mạng.” Ngao Băng Tâm véo tai Ngao Xuân mắng một trận.

Ngao Xuân nhe răng cười ngây ngô, cảm giác quen thuộc này, thật tốt.

Ai biết được hai ngàn năm qua hắn đã nhớ nhung những lời mắng mỏ của tỷ tỷ đến nhường nào.

“Đồ ngốc.” Ngao Băng Tâm nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Ngao Xuân, không vui đánh một cái, trong mắt ẩn hiện sương mù.

“Em vốn ngốc mà, các anh chị thông minh là được rồi, nhưng sau này không được lừa em nữa.” Ngao Xuân giãy giụa đứng dậy, cười hì hì ôm lấy Kim Ca.

Hắn ngốc, nhưng cũng là người trọng tình nhất, trước đó tưởng rằng Kim Ca và bọn họ thật sự phản bội, hắn đã đau lòng biết bao, hận biết bao, yêu càng sâu hận càng đậm.

Nhưng may mắn thay, tất cả đều không phải là thật, tình cảm giữa

họ không hề thay đổi, họ vẫn là những người bạn tốt nhất, những người anh em tốt nhất.

"Được, sau này chắc chắn sẽ không lừa ngươi nữa." Kim Ca rất nghiêm túc gật đầu.

Lừa Trầm Hương hắn không có gánh nặng tâm lý gì, nhưng cái tên ngốc này, quá thuần khiết, quá chân thành, không có chút tâm cơ nào, rất dễ bị lừa, khiến hắn không nỡ bắt nạt.

Có một người bạn ngốc nghếch như vậy, là may mắn của hắn.

Trong cái Hồng Hoang đầy rẫy lừa lọc này, sự thuần khiết của Ngao Xuân thật sự rất hiếm có.

"Đợi Đinh Hương trở về, chúng ta cùng nhau về Tịnh Đàn Miếu, ăn bánh bao nhân thịt chó." Ngao Xuân miệng không thể khép lại, trong mắt đầy mong đợi, Tịnh Đàn Miếu, nơi đó lưu giữ những ký ức đẹp nhất của họ, là nơi tâm hồn họ tìm về.

"Còn ăn bánh bao nhân thịt chó nữa, lũ khốn các ngươi, ép cẩu gia ăn thịt chó, có phải là người không?" "Đặc biệt là ngươi, Ngưu Ma Vương, rõ ràng biết mọi chuyện, còn lừa cẩu gia lừa ác nhất." Hao Thiên Khuyển đứng ra tố cáo, vừa uất ức vừa tức giận.

"Ai bảo ngươi năm xưa ở Tích Lôi Sơn kiêu ngạo như vậy, ngươi nói xem có thơm không." Ngưu Ma Vương cười xấu xa.

"Nó còn tự ăn trộm nữa đấy." Mai Sơn Lục Huynh Đệ không phúc hậu vạch trần Hao Thiên Khuyển.

"Cút!" Hao Thiên Khuyển tức đến mức suýt nhảy dựng lên, gặp phải một đám bạn bè tồi tệ như vậy, hắn thật sự đã đổ tám đời máu xui xẻo.

Nhưng mà, rất nhanh Hao Thiên Khuyển lại đắc ý: "Ban đầu còn phải xem cẩu gia, cẩu gia ta diễn thế nào, các ngươi có phải không hề

nghi ngờ không.” "Đúng đúng đúng, Cẩu gia nhà ngươi lợi hại nhất." Ngao Xuân giơ ngón tay cái lên. "He he, gọi là Cẩu thúc." Hao Thiên Khuyển cười gian xảo, khoác vai Trầm Hương. "Cẩu thúc!" Trầm Hương nghiêm túc hành lễ. "Ừm!" Hao Thiên Khuyển vô cùng mãn nguyện, vẻ mặt hưởng thụ.

Trầm Hương cũng lần lượt hành lễ với Mai Sơn Lục huynh đệ, thoáng chốc có thêm một đám thúc thúc, còn có một cô cô.

Thế nhưng, Điêu Nhi lại không muốn làm cô cô: "Phải gọi là cữu mụ." Ánh mắt của mọi người lập tức tập trung lại, tràn ngập vẻ hóng chuyện. "Điêu Nhi, đừng hồ đồ.

Nhị ca coi ngươi như con gái, ta cũng luôn coi ngươi như cháu gái." "Ta biết ngươi muốn mãi mãi không xa rời nhị ca, sợ có một ngày nhị ca không cần ngươi nữa.

Nhưng tình cảm của ngươi đối với nhị ca là tình thân, không phải tình yêu." Dương Thiền kéo Điêu Nhi lại, ôn tồn giải thích. "Còn con đàn bà xấu xa kia thì sao?" Điêu Nhi chỉ vào Ngao Băng Tâm. "Nàng và nhị ca mới gọi là tình yêu.

Ngươi không thích nàng là vì sợ nàng cướp mất tình yêu của nhị ca dành cho ngươi, nhưng tình yêu và tình thân là khác nhau." "Ngươi thử nghĩ theo hướng khác xem, nếu Băng Tâm gả cho nhị ca, có thêm một người thương yêu ngươi, chẳng phải tốt hơn sao?" "Các ngươi chính là một nhà ba người, làm gì có cha mẹ nào không thương yêu con cái.

Sau này ngươi có thể bám lấy nhị ca làm nũng, cũng có thể bám lấy Băng Tâm làm nũng." Dương Thiền tiếp tục khuyên nhủ. "Tỷ, tỷ và Dương Tiễn..." Ngao Xuân không dám tin, trừng lớn mắt nhìn tỷ tỷ nhà mình.

Chương 683

Lần này Ngao Băng Tâm không giữ được bình tĩnh nữa, mặt đỏ bừng. "Dương Tiễn cái gì, gọi là tỷ phu." Trầm Hương khoác vai Ngao Xuân trêu chọc, thân càng thêm thân, rất tốt.

Ngao Băng Tâm càng đỏ mặt hơn. "Mắt ngươi mù rồi sao, lại đi thích cái tảng băng đó." Tôn Ngộ Không rất không hiểu. "Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng xen vào.

Ngươi từ trong đá nhảy ra, làm sao hiểu được tình yêu.

Nếu ta là nữ, ta cũng muốn gả cho Dương Tiễn." "Ai gả cho Dương Tiễn, người đó chính là kẻ thù chung của nữ tiên Hồng Hoang." Trư Bát Giới đổ thêm dầu vào lửa. "Đồ ngốc, ngươi lại muốn ăn đòn phải không." Tôn Ngộ Không cực kỳ thành thạo vươn tay véo tai Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới vội vàng né tránh, chạy vòng quanh Lão Sa và Tiểu Bạch Long.

Hai người như trẻ con đuổi bắt đùa giỡn.

Lão Sa và Tiểu Bạch Long mỉm cười nhìn, phảng phất như lại trở về thời đi lấy kinh.

Dưới sự khuyên giải của Dương Thiền, Điêu Nhi tuy vẫn không tình nguyện, nhưng cuối cùng cũng không gọi Ngao Băng Tâm là con đàn bà xấu xa nữa.

Ma gia Tứ tướng cũng giúp khuyên giải, sau khi xác định sẽ không bị chủ nhân vứt bỏ, cuối cùng cũng vui vẻ cười lên.

Trư Bát Giới rủ mọi người cùng đến tửu lâu ăn mừng. "Tam Thánh Mẫu, người đưa ta đi gặp con gái và vợ ta đi, ta còn không biết

con gái ta trông như thế nào." Trư Bát Giới sáp lại gần Dương Thiền, ánh mắt đầy cầu khẩn. "Không phải ta không giúp các ngươi, bọn họ ở Địa Phủ, không có sự cho phép của nhị ca, ngươi không vào được đâu, không qua được ải của Cửu Phượng." "Ngươi vẫn nên đợi nhị ca xuất quan đi!" Dương Thiền bất lực xòe tay.

Trư Bát Giới trong lòng ngứa ngáy, gãi tai gãi má. "Đồ ngốc, đừng học lão Tôn." Tôn Ngộ Không đá Trư Bát Giới một cước, khiến mọi người cười phá lên.

Cùng lúc đó, trong Xích Luyện bí cảnh: "Nương, người đã tính sai rồi, Xiển Giáo không đấu lại Dương Tiễn, người không chiếm được khí vận của Nhân tộc đâu." "Chưa chắc." Hậu Bạt đại thần bí ẩn cười lắc đầu. "A?

Không phải đã kết thúc rồi sao?" Nữ Vương không hiểu. "Tam Tạng, ngươi thấy thế nào?" Hậu Bạt nhìn về phía Đường Tăng đang bế quan bên cạnh. "Ý của nương là Nhân tộc sẽ chủ động đưa khí vận tới." Đường Tăng nói. "A?

Tại sao vậy?" Nữ Vương càng không hiểu. "Đinh Hương vẫn luôn sống ở Nữ Nhi Quốc, với năng lực của nương, lẽ nào lại không phát hiện ra sự bất thường của Đinh Hương sao?" "Nương không làm gì cả, nhưng đã biểu thị ý rằng nương cũng cần khí vận của Nhân tộc." "Tam Kim Ô cần liên minh với nương để đối kháng Đạo Tổ, mà nương lại có nhiều lựa chọn hơn, có thể chọn kết minh với Tam Kim Ô, cũng có thể chọn kết minh với Đạo Tổ." "Nương muốn khí vận, bọn họ không cho.

Nếu như Đạo Tổ cho khí vận để lôi kéo nương thì sao?

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, bọn họ không dám cược, cho nên bọn họ sẽ tự mình mang khí vận tới, để đảm bảo nương đứng về phía họ." Đường Tăng phân tích. "A?

Rõ ràng không làm gì, lại giống như đã làm tất cả, thật phức tạp.

Nhưng bọn họ có thể nghĩ ra nhiều như vậy sao?" Nữ Vương nhăn mặt, chơi tâm cơ như vậy không mệt sao, cứ nói thẳng ra là được rồi. "Lăng Tiêu Thánh Nhân đấu trí với Đạo Tổ và Ma Tổ còn thắng, tâm cơ sâu không lường được, không thể nào không nghĩ ra." "Ngay cả Nhân Hoàng Đế Tân kia cũng có tám trăm cái tâm nhãn.

Phật pháp truyền bá ở Nam Thiệm Bộ Châu quá nhanh, trong đó chắc chắn có bút tích của Nhân Hoàng.

Phật môn sắp gặp họa mà còn không tự biết, chiêu này của Nhân Hoàng chơi thật cao tay." Đường Tăng cười lắc đầu. "Có ý gì?

Phật môn cướp đoạt khí vận của Nhân tộc, Nhân Hoàng không phải nên ngăn cản Phật pháp truyền bá sao, sao lại còn giúp Phật pháp truyền bá?" Nữ Vương càng thêm mơ hồ. "Phật pháp truyền bá quá nhanh, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự thống trị của giai cấp thống trị ở những quốc gia đó." "Ta lấy một ví dụ, ngươi là quốc vương của Nữ Nhi Quốc, khi có một ngày thần dân Nữ Nhi Quốc chỉ nghe lời hòa thượng Phật môn, coi thường ý chỉ của ngươi, ngươi có thể chịu đựng được không?" Đường Tăng nói. "Chắc chắn là không." Nữ Vương không chút do dự. "Chính là như vậy.

Ngươi không thể chấp nhận, những kẻ thống trị ở các quốc gia Nam Thiệm Bộ Châu cũng vậy.

Phàm việc gì quá cũng không tốt, vượt quá giới hạn sẽ bị phản phệ." "Chư Phật ở Linh Sơn là người trong cuộc nên u mê, còn tham lam, sung sướng hưởng thụ khí vận gia trì, mà không biết đại họa sắp đến đầu." "Giai cấp thống trị phản kích, cộng thêm sự xung kích của Ma đạo lượng kiếp, Phật môn e là sẽ suy sụp không gượng dậy nổi." "Nhân Hoàng chiêu 'tâng bốc để giết' này quả là diệu kế.

Ta cũng phải nghĩ cách lấy khí vận từ nơi khác thôi, Phật môn mà

xong đời thì ta cũng hết khí vận để dùng." Đường Tăng nói.

Cái gọi là người trong cuộc thì mê, người ngoài cuộc thì tỉnh, hắn là người ngoài cuộc, đã nhận ra nguy cơ của Phật môn. "Các ngươi thật phức tạp, đơn giản một chút không được sao." Nữ Vương chán nản dựa vào lòng nương thân.

Những tâm cơ tính toán này, có lẽ cả đời nàng cũng không học được. "Con đó, để tâm một chút đi.

Bảo con ra ngoài thì chỉ biết chơi, ngày nào đó bị người ta tính kế cũng không biết." Hậu Bạt tức giận chọc chọc vào trán con gái. "Con không sợ, con có nương thân mà." Nữ Vương chu miệng, mày mắt như hoa, ôm lấy mẫu thân làm nũng.

Hậu Bạt lập tức hết giận, còn có thể làm sao đây, đành cưng chiều thôi.

May mà Đường Tăng không ngốc, có thể bảo vệ nha đầu này, đơn thuần một chút cũng tốt, mỗi ngày đều vui vẻ. "Nương, con tiếp tục bế quan e là cũng vô dụng.

Trong cơ thể con rõ ràng có thánh ngân, pháp tắc con cũng đã lĩnh ngộ, nhưng lại không thể thành Thánh lần nữa." Đường Tăng nhíu mày nói. "Hồng Quân đã đánh nát thánh ngân của ngươi.

Hiện tại xem ra, một mực bế quan tu phục thánh ngân tốc độ quá chậm." "Ngươi xuất quan đi, có lẽ sẽ gặp được cơ duyên nào đó để đúc lại thánh ngân." "Công đức quả thực là thứ tốt, nếu có đủ công đức, tu phục thánh ngân không khó." Hậu Bạt đại thần nói. "Thì ra là vậy." Đường Tăng gật đầu, rồi đồng tử co rụt lại, có ý tưởng: "Phật môn suy tàn, chưa chắc không phải là một cơ hội cho Đại Đồng Phật pháp của ta, có lẽ có thể thay thế Linh Sơn." Bên Nữ Nhi Quốc tiếng cười nói vui vẻ, bên Côn Luân Sơn lại là mây đen giăng kín, sầu thảm ảm đạm.

Quảng Thành Tử trước nay luôn ngang ngược, ai cũng không phục, nay bị Đế Tân hành hạ thảm thương, trong mắt không còn chút ánh sáng.

Nam Cực Tiên Ông cũng uể oải không phấn chấn, chơi trò chim ưng mấy chục vạn năm, cuối cùng lại bị hai tiểu bối mổ vào mắt, anh danh không còn chút nào.

Sắc mặt của đám người Thiên Tích thuộc nhất mạch Vân Hải Tiên Môn cũng vô cùng khó coi.

Cùng nhau tu hành mấy chục vạn năm, Nhân Giác và Địa Minh cứ thế mà mất đi, trong lòng sao có thể không đau khổ.

Chương 684

Đặc biệt là Nhân Giác, có một người con trai còn bị Dương Tiễn giết, vợ bị Dương Tiễn giam ở nơi nào đó hành hạ cũng không biết.

Vân Trung Tử và Lý Tịnh đứng bên cạnh không dám thở mạnh.

Chỉ có Ngọc Đỉnh chân nhân và Thái Ất chân nhân ít tham gia, sắc mặt còn khá hơn một chút.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên đập bàn đứng dậy, càng nghĩ càng không nuốt trôi cục tức này, liền đi đến Hỗn Độn ngoài trời.

Tại sao, dựa vào cái gì, hắn nghĩ không thông.

Bọn họ sắp thành công rồi, tại sao Đạo Tổ không giúp bọn họ một tay?

Chỉ cần Đạo Tổ động ngón tay, gia trì cho hộ sơn đại trận của Xiển Giáo, bọn họ đã thành công.

Thành công, khí vận Nhân tộc mà bọn họ đoạt được, Đạo Tổ lấy đi một nửa.

Thất bại, Xiển Giáo chịu tội.

Những điều này hắn đều có thể nhịn.

Nhưng sắp thành công rồi, Đạo Tổ lại không chịu ra tay tương trợ một chút, tại sao, hắn nghĩ không thông. "Đạo Tổ, chúng ta sắp thành công rồi, chỉ còn một bước chân nữa thôi, tại sao Ngài không ra tay tương trợ một chút?" Đến Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lửa giận ngút trời, lần đầu tiên cả gan chất vấn Đạo Tổ.

Thông Thiên đã hợp đạo thành công, đang giúp Đạo Tổ luyện khí, vui vẻ ra mặt.

Tên này sao mà dũng cảm thế, chạy đến chất vấn Đạo Tổ, trước đây Nguyên Thủy chưa từng cứng rắn như vậy. "Không phải bần đạo không ra tay.

Lúc đó Lăng Tiêu đang canh giữ bên ngoài Tử Tiêu Cung, nếu bần đạo ra tay, hắn cũng sẽ ra tay, nước xa không cứu được lửa gần." Hồng Quân cũng không tức giận, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người, hùng hổ đến, trong nháy mắt đã hết giận.

Thì ra không phải Đạo Tổ không chịu ra tay tương trợ, mà là Lăng Tiêu lại gây chuyện.

Một lúc lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới bình tĩnh lại, hít sâu một hơi nói: "Tiếp theo phải làm sao?

Lần này Xiển Giáo ta tổn thất thảm trọng, ta không nuốt trôi cục tức này." "Vậy ngươi đánh trả lại đi, có ai cản ngươi đâu." Thông Thiên điên cuồng bỏ đá xuống giếng. "Ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, nhưng lại không dám đáp trả, sợ tên điên này tiêu diệt mình. "Đây đều là chuyện nhỏ, chuẩn bị cho Ma đạo lượng kiếp đi.

Thiên cơ biến động, Ma đạo lượng kiếp sắp đến, không thể để Ma đạo quật khởi xung kích đến Thiên Đạo." "Trước khi lượng kiếp giáng lâm chớ nên hành động thiếu suy nghĩ, hãy kiềm chế môn nhân, nên nhường nhịn thì nhường nhịn.

Bần đạo sẽ luyện chế một số pháp bảo cho các ngươi dùng." "Sau Ma đạo lượng kiếp, Phật môn sẽ do Xiển Giáo làm chủ." Hồng Quân nói.

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lên, tuy không đoạt được khí vận của Nhân tộc, nhưng có thể nắm được quyền chủ đạo của Phật môn cũng không tệ.

Đạo Tổ là người đầu tiên hóa hình sau khi khai thiên, trong tay có vô số thứ tốt, lại được luyện chế từ Càn Khôn Đỉnh.

Đồ do Đạo Tổ làm ra, tuyệt đối là hàng tốt, có lẽ là một đống Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy rằng hắn cũng có thể luyện chế ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng không có dược liệu.

Dược liệu để luyện chế Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều phải thuộc hàng đỉnh cấp.

Hiện nay Hồng Hoang chư hầu tranh bá, Xiển Giáo lại suy tàn, dược liệu có thể có được thực sự có hạn.

Tuy rằng tài nguyên của Hồng Hoang hiện nay đã nhiều hơn không ít, nhưng chư hầu tranh bá, phân chia ra lại trở nên ít đi, đúng là đầu bếp giỏi cũng khó nấu cơm không gạo.

Ba món pháp bảo mạnh nhất do người hậu thiên luyện chế ở Hồng Hoang là Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, Kim Cương Trác của Lão Quân và Hỗn Nguyên Vô Cực Côn của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Phiên Thiên Ấn chính là xuất từ tay hắn, hắn kế thừa phương pháp luyện khí của Bàn Cổ Phụ Thần, trình độ luyện khí tuyệt đối trên cả Đạo Tổ.

Cứ cho hắn dược liệu, hắn có thể luyện chế ra một đống pháp bảo đỉnh cấp ba mươi lăm đạo cấm chế.

Ba mươi lăm đạo cấm chế, thuộc về giới hạn mà con người có thể luyện chế được.

Cấp độ cao hơn, chỉ có thể dựa vào khí vận hoặc công đức để nuôi dưỡng nâng cấp.

Như Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Hiên Viên Kiếm, chính là dựa vào khí

vận và công đức của Nhân tộc để thuế biến thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Nhưng hiện nay thứ mà Hồng Hoang thiếu nhất chính là công đức và khí vận, bản thân còn không đủ dùng, làm gì có dư để nuôi dưỡng pháp bảo.

Cho nên ở Hồng Hoang hiện nay, không tính Thánh Nhân, thứ lợi hại nhất vẫn là Tiên Thiên Chí Bảo, mà ngoài Thánh Nhân ra thì chẳng có mấy kiện.

Tiếp theo là Thập đại Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, gần như đều nằm trong tay môn hạ của Kim Ô.

Những người khác có thể có được pháp bảo mạnh nhất cũng chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế.

Đừng nói là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế, chỉ cần môn nhân của Xiển Giáo mỗi người có một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không đến lượt môn hạ của Kim Ô kiêu ngạo.

Thiên Đình cũng phải khách khí với Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hùng hổ đến, vui vẻ trở về.

Trở lại Côn Luân Sơn, nói ra chuyện này, mọi người đều rất vui mừng, quét sạch vẻ sa sút.

Ai mà không muốn có một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chứ.

Bị hạn chế bởi dược liệu, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ở Hồng Hoang hiện nay vẫn vô cùng ít, đừng nói là bọn họ, ngay cả Thánh Nhân cũng vẫn đang dùng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ngày hôm đó, Thiên Đình chiếu cáo Hồng Hoang, rằng Xiển Giáo

dã tâm bừng bừng, mưu đồ bất chính, trước là tính kế Trư Bát Giới, sau tính kế Tam Thánh Mẫu và Chức Nữ.

May có Nhị Lang chân quân minh sát thu hào, âm thầm bảo vệ vợ con Trư Bát Giới, con cái Chức Nữ, lợi dụng Tam Thánh Mẫu và con trai nàng phá hoại âm mưu của Xiển Giáo, không để liên lụy đến người vô tội.

Dù sao thì nồi đen đều để Xiển Giáo gánh, thân thế của Kim Ca và Hoan Muội cũng chính thức được công bố.

Sự việc đón nhận một bước ngoặt kinh thiên động địa.

Dương Tiễn vốn bị coi là tàn nhẫn độc ác, thực chất lại là người đại thiện, có đại trí tuệ, gánh trên lưng tiếng xấu để bảo vệ tất cả những người vô tội bị Xiển Giáo mưu hại.

Vợ con Trư Bát Giới không chết, Chức Nữ và con cái nàng cũng không chết.

Con cái Chức Nữ còn tự tay báo thù, hóa thân thành hai người, trà trộn vào Xiển Giáo, hại Xiển Giáo không còn gì để nói.

Thua, có nghĩa là không có quyền lên tiếng.

Tất cả nồi đen, Xiển Giáo chỉ có thể nhận lấy.

Vợ con Trư Bát Giới thực sự không phải do Xiển Giáo tính kế, nhưng người ta muốn minh oan cho vợ con Trư Bát Giới, Xiển Giáo chỉ có thể nhận.

Nhận, thì mọi người đều giữ được thể diện, sự việc cứ thế cho qua.

Không nhận, chính là không nể mặt, Xiển Giáo tất sẽ bị các loại đàn áp nhắm vào.

Chương 685

Cuối cùng, Xiển Giáo còn công khai xin lỗi, lấy ra ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để bồi thường.

Trước bị Vương Mẫu hại, sau bị Kim Ca và Hoan Muội hại, bây giờ lại lấy ra ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để bồi thường, Xiển Giáo gần như bị moi rỗng.

Sau đó, Xiển Giáo tuyên bố đóng cửa sơn môn, coi như là một lời giải thích cho sự việc này.

Chức Nữ quang minh chính đại xuất hiện, Kim Ca và Hoan Muội chính thức nhận tổ quy tông.

Hoan Muội ở Thiên Đình nhận một chức quan nhàn rỗi tam phẩm, hưởng khí vận của Thiên Đình.

Theo như ước định ban đầu, hai huynh muội một người vào Thiên Đình, một người vào Nhân Tộc Thần Đình, cũng coi như là Thiên Đình và Nhân Tộc Thần Đình liên hôn.

Sở dĩ Kim Ca không ở lại Thiên Đình, là vì còn nhớ nhung đại tiểu thư của Địa Phủ là Vũ Linh, mà thiên điều không cho phép thần tiên trong Thiên Đình động tình.

Thiên Đình cũng mời Trầm Hương vào Thiên Đình, nhưng Trầm Hương từ chối, hắn còn muốn thành thân với Tiểu Ngọc.

Ngao Xuân cũng từ chức thần ở Thiên Đình, nhưng hai người đều đồng ý, nếu Thiên Đình có cần, bọn họ sẽ ra tay tương trợ.

Trầm Hương lại một lần nữa đến bái kiến ngoại bà Dao Cơ công chúa.

Lần này Dao Cơ công chúa cuối cùng cũng gặp hắn, hắn cũng cuối

cùng biết được, thì ra ngoại bà rất hiền từ.

Ngao Xuân đến Triều Ca thành, muốn gặp Đinh Hương ngay lập tức.

Còn Dương Tiễn, vẫn đang bế quan.

Thiên Đình tuyên bố Tư Pháp Thiên Thần của Thiên Đình, vĩnh viễn chỉ có thể là Dương Tiễn.

Nhưng Dương Tiễn có trở về hay không, phải xem ý của chính Dương Tiễn.

Dù sao thì hiện tại chuyện của Dương Tiễn và tứ công chúa Đông Hải Ngao Băng Tâm được lan truyền rộng rãi, Đông Hải Long Vương vui mừng khôn xiết.

Con rể mạnh nhất Hồng Hoang, còn ai nữa.

Mối nhân duyên này mà thành, thì Ma đạo lượng kiếp sắp tới, Long tộc hoàn toàn không cần lo lắng nữa, quá tuyệt!

Mọi người đều vui vẻ, Trầm Hương và Tiểu Ngọc cả ngày quấn quýt bên nhau.

Duy chỉ có Trư Bát Giới, tuy vợ con đã được minh oan, nhưng không gặp được.

Hắn đến Địa Phủ một lần, bị Cửu Phượng ném ra ngoài.

Chỉ có thể ngày ngày đi loanh quanh nơi Dương Tiễn bế quan, chờ Dương Tiễn xuất quan.

À, còn một kẻ xui xẻo nữa là Lân Chiến.

Trước đó ở Hãm Không Sơn, lại không đánh lại Tiểu Ngọc, bị Thủy Kỳ Lân cưỡng chế bế quan, không luyện thành ba thức đầu của Nghịch Thần Thất Kiếp thì không được xuất quan.

Còn có Kim Ca, hăng hái chạy đến Địa Phủ theo đuổi Vũ Linh đại tiểu thư, xảy ra chuyện gì không ai biết, chỉ biết Kim Ca mặt mũi bầm dập đi ra.

Còn xảy ra một chuyện lớn, thiện thi của Nữ Oa bị Nhân Hoàng Đế Tân sỉ nhục, muốn lợi dụng Yêu tộc báo thù Nhân tộc.

Yêu tộc sớm đã hận thấu Nữ Oa, bèn kể chuyện cho Phục Hy.

Phục Hy tự mình ra tay bắt thiện thi của Nữ Oa, ném về Oa Hoàng Cung, dùng Phục Hy Cầm phong ấn Oa Hoàng Cung, hai huynh muội sắp triệt để trở mặt.

Phục Hy một lòng muốn bảo vệ Yêu tộc, chấn hưng Yêu tộc, nhưng Nữ Oa chỉ muốn lợi dụng Yêu tộc, lý niệm của hai người khác nhau.

Phục Hy đại công vô tư như vậy, một lòng vì Yêu tộc, đã cảm động Yêu tộc, cũng cảm động Bạch Trạch và Kế Mông.

Hai người rời Bồng Lai, trở về Yêu tộc.

Có thêm hai Á Thánh tọa trấn, thực lực của Yêu tộc lập tức có bước nhảy vọt về chất.

Dù sao cũng là bá chủ từng tranh bá với Vu tộc, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dù bị Nữ Oa hại mấy lần, cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt.

Nếu Cửu Anh và Tướng Liễu quay lại Yêu tộc, thì Yêu tộc sẽ có năm Á Thánh tọa trấn, cộng thêm Anh Chiêu, Thương Dương hai Chuẩn Thánh đỉnh phong, chiến lực cao cấp trực tiếp nhảy lên thành cường giả thứ hai.

Không tính Thánh Nhân, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc mỗi tộc cũng chỉ có một Á Thánh, Tam Giáo cũng chỉ có một hai vị.

Thiên Đình tính kỹ ra cũng chỉ có Ngọc Đế một vị, hiện tại chúng sinh còn chưa biết Ngọc Đế đã thành Thánh.

Linh Sơn nhiều hơn một chút, có ba vị: Nhiên Đăng, Di Lặc, Địa Tạng.

Yêu tộc có năm vị, mạnh hơn tất cả những thế lực này, chỉ có Vu tộc có thể áp đảo một chút.

Mười vị Đại Vu năm xưa, trừ ba vị đã chiến tử, bảy vị còn lại hiện nay đều là tu vi Á Thánh.

Mấy chục vạn năm trôi qua, vẫn là Vu tộc và Yêu tộc thiện chiến nhất.

Mười Đại Vu của Vu tộc, Thập đại Yêu Thánh của Yêu tộc năm xưa, đều là những tồn tại có căn nguyên vô cùng nghịch thiên.

Thập đại Yêu Thánh, ba vị chiến tử trong Vu Yêu lượng kiếp, Phi Liêm bị Nữ Oa hại chết trong Phong Thần lượng kiếp.

Anh Chiêu và Thương Dương nếu không ở lại bảo vệ Yêu tộc, bị Yêu tộc kéo lùi, chín phần mười cũng đã đột phá Á Thánh.

Bạch Trạch và Kế Mông quay về, khiến Yêu tộc quét sạch vẻ sa sút, khí thế đại chấn.

Địa vị của Bạch Trạch trong lòng Yêu tộc, không hề thua kém Phục Hy.

Phải biết rằng, Yêu tộc ban đầu chính là do Bạch Trạch dẫn đầu thành lập.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, Bạch Trạch luôn mưu lược cho Yêu tộc, cống hiến vô cùng lớn.

Sau khi Phục Hy chiến tử, Bạch Trạch dẫn dắt Yêu tộc rút về phương bắc, bảo toàn sự tồn tại của Yêu tộc.

Giai đoạn đen tối và yếu đuối nhất của Yêu tộc, chính là do Bạch Trạch dẫn dắt vượt qua.

Sau này rời Yêu tộc, đến Bồng Lai, một là vì bị Nữ Oa làm tổn thương sâu sắc, hai là vì tìm một tia sinh cơ cho Yêu tộc.

Vào môn hạ của Kim Ô, khiến các thế lực khác phải kiêng dè, không dám dễ dàng động đến Yêu tộc.

Yêu tộc chưa bao giờ có ai trách Bạch Trạch và Kế Mông rời đi.

Ngày hôm đó Bạch Trạch và Kế Mông trở về, vô số Yêu tộc từ bốn phương tám hướng đổ về Vạn Yêu Sơn nghênh đón, quỳ lạy nghênh đón Yêu sư của họ.

Ngay cả Ngưu Ma Vương cũng dẫn dắt Yêu tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu đến.

Bạch Trạch tuyệt đối là một trong những người có sức hút nhân cách nhất Hồng Hoang.

Tự tay thành lập Yêu tộc, nhưng không vì quyền thế, một lòng vì Yêu tộc, thực sự làm được đại công vô tư, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, là hóa thân của trí tuệ và trung nghĩa.

Ngay cả trong lòng kẻ thù truyền kiếp là Vu tộc, tuy là địch nhân, Vu tộc đối với Bạch Trạch cũng rất kính trọng.

Trong những câu chuyện kể của Nhân tộc, Bạch Trạch cũng đều là hình tượng chính diện.

Bạch Trạch lấy mạng làm bái thiếp, mời Tam Kim Ô vào Yêu tộc làm hoàng đế, đến nay vẫn là một giai thoại.

Chương 686

Sự thật chứng minh, mắt nhìn của Bạch Trạch không sai, Tam Kim Ô quả thực mạnh hơn Nữ Oa và Phục Hy.

Nếu năm đó Tam Kim Ô đồng ý vào Yêu tộc làm hoàng đế, Hồng Hoang sẽ biến thành bộ dạng gì.

Để lại quá nhiều không gian cho trí tưởng tượng.

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua, Dương Tiễn vẫn chưa xuất quan, ngược lại Đinh Hương đã ra ngoài.

Chỉ là, Đinh Hương vốn là do khí vận của Nhân Giáo dung hợp với Hỗn Độn Thạch hóa hình.

Tách khí vận của Nhân Giáo ra khỏi cơ thể Đinh Hương, tổn hại đối với Đinh Hương cực lớn.

Tu vi của Đinh Hương tụt xuống Đại La Kim Tiên, căn nguyên tụt xuống bán bộ cửu phẩm tiên căn.

Còn ký ức cũng hoàn toàn biến mất.

Ngao Xuân ở Triều Ca thành chờ đợi trăm năm, vui vẻ nghênh đón Đinh Hương.

Nào ngờ Đinh Hương lại không nhận ra hắn, như một đứa trẻ, tíu tít, nhảy nhót, tò mò nhìn ngắm thế giới xa lạ này.

Ngao Xuân hoàn toàn ngây người.

Hồi lâu, hắn tức giận trừng mắt nhìn Đế Tân: "Ngươi đã làm gì với Đinh Hương?" "Là chính nàng yêu cầu, xin ta xóa đi ký ức của nàng.

Đây chính là ký ức của nàng." Đế Tân giơ tay lên, một quả cầu

ánh sáng hiện ra. "Những ký ức đó, đối với nàng mà nói, phần nhiều là đau khổ.

Yêu mà không được đối với Trầm Hương, áy náy đối với ngươi, địch ý đối với Tiểu Ngọc, vì để có được Trầm Hương, cũng đã từng dùng thủ đoạn hạ tiện." "Những điều này, đều là nàng không thể đối mặt.

Không biết làm sao đối mặt với Trầm Hương, không thể đối mặt với Tiểu Ngọc, không thể đối mặt với ngươi." "Xóa đi ký ức, sống lại một lần nữa, bắt đầu lại từ đầu, đối với nàng là một sự giải thoát.

Bây giờ vô lo vô nghĩ, ngây thơ trong sáng, chẳng phải tốt sao?" "Ngươi tự mình quyết định đi." Đế Tân đưa ký ức của Đinh Hương cho Ngao Xuân.

Ngao Xuân cầm ký ức của Đinh Hương, trầm mặc hồi lâu, nhìn Đinh Hương hoạt bát nhảy nhót, có chút ngốc nghếch, hắn cười, cười rồi lại khóc.

Đây chẳng phải là dáng vẻ lúc mới gặp Đinh Hương sao?

Đinh Hương ngày xưa cũng vô lo vô nghĩ, ngây thơ trong sáng, chỉ là trao trái tim cho Trầm Hương, bị tổn thương đầy mình.

Lau khô nước mắt, Ngao Xuân quyết định, bóp nát ký ức của Đinh Hương. "Đinh Hương, ta đến đây, đợi ta với." Không còn đau buồn nữa, hắn hét lớn, nhảy nhót đuổi theo.

Bắt đầu lại cũng tốt, hắn sẽ cùng Đinh Hương bắt đầu lại từ đầu, cùng Đinh Hương điên cuồng, bắt đầu một cuộc đời mới.

Đế Tân mỉm cười nhìn cảnh này.

Chứng kiến quá nhiều âm mưu tính toán, lừa dối nhau, nhìn thấy chân tình này của Ngao Xuân, lại có chút không quen.

Bị Dương Tiễn ép trải qua nhiều chuyện như vậy, Ngao Xuân vẫn giữ được một tấm lòng son, kiên trì với bản ngã, thật là hiếm có.

Trầm Hương, Tiểu Ngọc, Kim Ca, Hoan Muội, đều bị Dương Tiễn ép phải nhiễm mực, học được tâm cơ tính toán, dần dần hắc hóa.

Duy chỉ có Ngao Xuân, từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Cũng có thể là Ngao Xuân quá ngốc, không học được những âm mưu quỷ kế đó, nhưng sự ngốc nghếch này lại khiến người ta có chút cảm động.

Chơi trò âm mưu cũng cần thiên phú, thiên phú của Kim Ca về phương diện này gần như đạt đến đỉnh điểm, sinh ra đã là cao thủ chơi trò âm mưu quỷ kế.

Lại được hắn và Thân Công Báo dạy dỗ, đứa trẻ này tuyệt đối không thể để rời khỏi Nhân tộc.

Người thông minh đến đâu, một khi động lòng cũng có lúc trở nên cố chấp.

Kim Ca đã khẳng định đại tiểu thư Vũ Linh, thường xuyên chạy đến Địa Phủ.

Vu tộc thích nhất là đánh nhau, chiến đấu.

Mỗi lần Kim Ca đến đều bị Vũ Linh kéo đi tỷ thí, sau đó mặt mũi bầm dập đi ra.

Thứ lỗi cho sự không phúc hậu của hắn, thật sự không nhịn được cười.

Kim Ca là người kế vị lý tưởng của hắn, chỉ tiếc Kim Ca không phải là người Nhân tộc thuần túy, mang một nửa huyết mạch của Thiên Đình, định sẵn không thể kế nhiệm Nhân Hoàng, thật đáng tiếc.

Hắn muốn tìm một truyền nhân cũng không dễ dàng.

Gánh vác cả Nhân tộc, gánh nặng quá lớn, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Thân Công Báo, Văn Trọng, Tỷ Can, cũng đang tìm kiếm truyền nhân.

Nhân tộc cần phải đổi mới, không thể mãi mãi chỉ dựa vào những lão già như bọn họ.

Đặc biệt là Tỷ Can, đợi khi Bách gia tranh minh bắt đầu, Tỷ Can lập ra Nho pháp, chính là lúc thành Thánh.

Nhưng mà, Tỷ Can vận khí tốt, đã tìm được rồi.

Một phàm nhân tên là Vương Hủ, đã hơn bảy mươi tuổi, tóc tai bạc phơ, tự hiệu Quỷ Cốc Tử, sáng tạo ra Tung Hoành thuật, khiến mấy quốc gia ở phía bắc Nam Thiệm Bộ Châu bị xoay như chong chóng.

Ở đó lưu truyền một câu nói: "Một cơn giận mà các nước sợ hãi, yên ổn thì thiên hạ thái bình." Tỷ Can nghe nói, đích thân đến bái kiến, xác định đây chính là truyền nhân mà ông tìm kiếm.

Hiện nay Hồng Hoang chư hầu mọc lên như nấm, tương lai tất sẽ càng ngày càng kịch liệt.

Hợp tung liên hoành của Quỷ Cốc Tử, rất phù hợp với sự phát triển của Nhân tộc trong tương lai.

Thế là đưa Quỷ Cốc Tử về Triều Ca, tiêu hao rất nhiều tài nguyên, đúc cho ông ta hậu thiên cửu phẩm tiên căn, lại dùng Hoàng Trung Lý, Cửu Chuyển Kim Đan để nâng cao tu vi cho ông ta, hiện nay đã lên đến Kim Tiên đỉnh phong.

Thừa tướng của Nhân tộc, tu vi đều là thứ yếu, quan trọng nhất là bày mưu tính kế, trong lòng có thao lược, mưu trăm đời, mưu vạn đời, dùng trí tuệ để phò tá Nhân Hoàng.

Văn Trọng chọn được Phong Tốn.

Phong Tốn trầm ổn, sắc sảo, có tầm nhìn đại cục, rất phù hợp để lãnh đạo đại quân của Nhân tộc chinh chiến.

Thân Công Báo tạm thời vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Quốc sư của Nhân tộc, chủ yếu đối ngoại, làm ngoại giao, miệng lưỡi và đầu óc là quan trọng nhất, những chuyện nhân tình thế thái phải xử lý linh hoạt.

Bộ máy của bọn họ, phối hợp mấy vạn năm, trải qua Phong Thần lượng kiếp, cải cách mạnh mẽ, định ra một loạt phương châm phát triển cho Nhân tộc, cùng nhau đưa Nhân tộc đến đỉnh cao thịnh vượng.

Hậu nhân e là rất khó vượt qua họ.

Ngày hôm đó, Ngao Xuân đưa Đinh Hương trở về Nữ Nhi Quốc.

Biết được Đinh Hương đã mất đi ký ức, mọi người đều có sắc mặt phức tạp, áy náy, đau lòng.

Đinh Hương cũng không làm gì sai, chẳng qua cũng là một người đáng thương bị Xiển Giáo lợi dụng.

Đặc biệt là Trầm Hương, Đinh Hương chưa bao giờ có lỗi với hắn, ngược lại hắn nợ Đinh Hương rất nhiều.

Chương 687

Bắt đầu lại cũng tốt.

Quên đi quá khứ, quên đi đau khổ, đối với bản thân Đinh Hương, đối với họ, có lẽ đây là kết cục tốt nhất.

Đinh Hương không có cha mẹ, Dương Thiền nhận Đinh Hương làm con gái.

Ừm, hữu tình nhân cuối cùng thành huynh muội.

Chủ yếu là muốn bù đắp cho sự thiếu hụt đối với Đinh Hương.

Ngày hôm đó, sáu người Trầm Hương chạy về Tịnh Đàn miếu, hoài niệm về những khoảnh khắc lúc mới gặp nhau.

Còn ở Linh Sơn, đã xảy ra một chuyện lớn, Ma Đồng đó đã lớn lên, giống hệt Na Tra.

Nhiên Đăng cứ ngỡ là do Vô Thiên cố ý làm vậy, muốn phá hoại đạo tâm của hắn.

Cả đời này, người hắn có lỗi nhất chính là Na Tra.

Nhiên Đăng cũng không quá để tâm, trực diện đối mặt với Ma Đồng Na Tra này, rèn luyện đạo tâm của mình, dạy nó tu luyện, dẫn dắt nó hướng thiện.

Lý Tịnh đến thăm Nhiên Đăng, suýt bị dọa chết.

Nhiên Đăng không sợ, chứ hắn sợ.

Na Tra đã trở thành tâm ma của hắn.

Tuy nhiên, Nhiên Đăng tính toán ngàn vạn lần cũng không ngờ Ân Thập Nương không chết, đây là do Ân Thập Nương làm.

Ân Thập Nương hận sự vô tình của Na Tra, nhưng cuối cùng vẫn không quên được Na Tra.

Na Tra cuối cùng vẫn là nút thắt trong lòng bà.

Na Tra sau khi nghe chuyện này, còn chuyên môn chạy đến Linh Sơn xem qua, sắc mặt phức tạp, quả thực giống hệt hắn, chỉ hy vọng đừng đi trên con đường giống hắn.

Kim Tra và Mộc Tra có chút không biết sống chết, đứng ra với tư thái của huynh trưởng, đứng ở trên cao chỉ trích Na Tra vong ân phụ nghĩa, rời khỏi Xiển Giáo, sau đó bị Na Tra đánh cho nửa chết.

Đối với hai người anh trai này, Na Tra không có nhiều tình cảm.

Lúc nhỏ hắn bị coi là quái thai, mọi người đều tránh xa hắn, bao gồm cả Kim Tra và Mộc Tra.

Chỉ có nương thân coi hắn như bảo bối, che chở hắn, cho hắn tình yêu nhiều nhất.

Sau này hai người được Văn Thù và Phổ Hiền thu làm đệ tử, hắn được Thái Ất chân nhân thu làm đệ tử, tiếp xúc càng ít hơn.

Hắn ngay cả Lý Tịnh cũng đánh, hai tên phế vật này còn dám nhảy ra dùng đạo đức đại nghĩa để chỉ trích hắn.

Hai người từ nhỏ đã thân cận với Lý Tịnh hơn, giống như Lý Tịnh bạc tình bạc nghĩa, lại thêm bị Xiển Giáo tẩy não, đã phế rồi.

Hai người không đắc tội với hắn, giữa họ không có ân oán gì, không có nhiều giao tiếp, cho nên hắn cũng không có ý định tìm hai người gây phiền phức.

Nhưng hai người lại không biết sống chết, chủ động nhảy ra khiêu khích hắn.

Lý Tịnh hiện tại là người khó xử nhất.

Na Tra rời khỏi Xiển Giáo, không ai có thể ràng buộc được nữa, càng thêm tùy tiện.

Lý Tịnh hiện tại Thiên Đình cũng không dám về, chỉ có thể trốn ở Côn Luân Sơn.

Na Tra rời khỏi Xiển Giáo, nhưng Thiên Đình cũng không khai trừ Na Tra.

Na Tra vẫn là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần của Thiên Đình, hưởng khí vận của Thiên Đình.

Hắn về Thiên Đình, Na Tra chẳng phải sẽ giết hắn sao.

Muốn đến Linh Sơn, nhưng Linh Sơn không cần hắn.

Linh Sơn phải đối phó với Ma đạo lượng kiếp, không muốn rước thêm kẻ địch như Na Tra.

Na Tra bây giờ không yếu, dưới sự gia trì của Hỗn Độn Thần Hỏa, chiến lực cực mạnh, sánh ngang với một Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trăm năm nữa trôi qua, ngày hôm đó, Linh Sơn lại xảy ra một chuyện lớn, trong Ngũ Liên Tôn Giả có Mộc Liên Tôn Giả đã chết.

Nghe nói Bắc Minh có dị động, đi đến dò xét, một đi không trở lại, chết vì nhập ma.

Tự nhiên lại là do La Tuyên làm, nồi đen đổ lên đầu Ma tộc.

Chọn giết Mộc Liên Tôn Giả, là để phá Ngũ Liên Thánh Trận.

Ngũ Liên Thánh Trận rất mạnh, Mộc Liên Tôn Giả chết rồi, Ngũ Liên Thánh Trận khó mà bố trí được nữa, làm suy yếu đi rất nhiều sức mạnh của Tây Phương Giáo.

Mộc Liên Tôn Giả vừa chết, mười bảy viên xá lợi tử đã đủ, kích hoạt Ma đạo lượng kiếp.

Kiếp khí tái hiện ở Hồng Hoang, thiên cơ hỗn loạn.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc, Yêu tộc, Vu tộc, đều từng chịu khổ vì kiếp khí.

Nay kiếp khí lại nổi lên, ai nấy đều lo sợ, toàn bộ lựa chọn bế quan phong sơn, cố gắng hết sức không tham gia vào Ma đạo lượng kiếp, không bị lượng kiếp làm hại, thật sự là bị hại đến sợ rồi.

Kiếp khí nổi lên, không khí của Hồng Hoang cũng thay đổi, trở nên căng thẳng, ngột ngạt.

Rất nhiều tán tu đều lựa chọn tìm nơi bế quan tránh họa.

Những người sống sót, lựa chọn ẩn cư trong hồng trần, đồng loạt chạy đến Hư Khâu tiên sơn tìm Lăng Hư đạo quân thương nghị.

Cuối cùng tất cả đều bế quan tại Hư Khâu tiên sơn, Lăng Hư đạo quân cũng tuyên bố phong bế Hư Khâu tiên sơn.

Ý của mọi người là tránh họa ở Hư Khâu tiên sơn, nếu thực sự không qua được, mọi người liên thủ, cũng có thể phản kháng một chút.

Căng thẳng nhất không ai khác ngoài Linh Sơn.

Ai nấy đều cau mày, thần sắc ngưng trọng, đệ tử toàn bộ được triệu về Linh Sơn, giới nghiêm ba lớp trong ba lớp ngoài, không ngừng cử người đi lại giữa Linh Sơn và Bắc Minh, dò xét tin tức.

Bên Bắc Minh cũng có biến hóa, không ngừng có ma khí rò rỉ ra ngoài.

Ma khí đen kịt cuồng bạo hoành hành ở Bắc Minh, che trời lấp đất.

Sinh linh ở Bắc Hải toàn bộ rút khỏi Bắc Minh, tránh xa Bắc Minh.

Như Lai cũng ngồi không yên, xuất quan đích thân đến Nữ Nhi Quốc mời Tôn Ngộ Không cùng kháng Ma tộc. "Ngươi đang mơ giữa ban ngày à?

Ân oán giữa chúng ta và Dương Tiễn đã được hóa giải hết rồi, Dương Tiễn còn có đại ân với chúng ta.

Còn Linh Sơn thì có huyết thù với chúng ta, quên mất hồi Tây Du lượng kiếp, các ngươi đã tính kế chúng ta như thế nào rồi sao?

Quên mất các ngươi đã cướp đoạt chân linh và bản nguyên của hầu ca ta, suýt nữa làm hầu ca ta phế đi sao?" Trư Bát Giới mỉa mai một trận.

Chương 688

Sắc mặt Như Lai khó coi.

Ai mà biết được Tôn Ngộ Không không chỉ là thiên mệnh giả của Tây Du lượng kiếp, mà còn là thiên mệnh giả của Ma đạo lượng kiếp.

Cứ tưởng Tây Du lượng kiếp qua đi, Tôn Ngộ Không sẽ không còn tác dụng gì nữa, đắc tội thì cũng đã đắc tội rồi.

Lúc trước đối xử với người ta như vậy, bây giờ lại đến mời người ta giúp đỡ, quả thực không biết xấu hổ.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu Tôn Ngộ Không cũng ngả về phía Vô Thiên, thì hắn thực sự xong đời.

Hắn là thiên mệnh giả, không thể tránh được.

Linh Sơn còn hay không hắn cũng không quá quan tâm, bây giờ là phải bảo vệ tính mạng. "Tam Nhãn Thần Hầu, ta biết ngươi cũng là môn hạ của Kim Ô..." Như Lai không còn cách nào khác, chỉ có thể tung ra con bài tẩy.

Nhưng lời còn chưa nói xong, Dương Tiễn đã xuất quan, đi tới. "Cữu cữu, người đã đột phá chưa?" Trầm Hương vui vẻ tiến lên. "Chưa, nhưng chỉ còn cách Chuẩn Thánh đỉnh phong một bước chân." Dương Tiễn hiếm khi nở một nụ cười.

Nhìn Như Lai một cái, Dương Tiễn nhìn về phía Tôn Ngộ Không: "Ngươi đến Linh Sơn đi." "Tại sao?

Ngươi không phải nên muốn ta giúp mẹ ngươi sao?

Nếu ta giúp mẹ ngươi, mẹ ngươi chắc chắn sẽ thắng." Tôn Ngộ Không nhíu mày. "Ngươi có biết tại sao giữa chúng ta, từ lần đầu gặp mặt đã không vừa mắt nhau không?

Giống như là kẻ thù truyền kiếp vậy." Dương Tiễn nói. "Không biết." Tôn Ngộ Không lắc đầu.

Hắn cũng tò mò, dù bây giờ chân tướng đã rõ, nhưng khi nhìn thấy Dương Tiễn, trong lòng hắn vẫn dấy lên một cảm giác kháng cự, như thể có một giọng nói luôn thôi thúc hắn đánh bại Dương Tiễn. "Ngươi là bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, còn ta thì có được Đấu Chiến Thánh Nhãn của Hỗn Độn Ma Viên, chính là Thiên Nhãn của ta.

Vốn dĩ chúng ta cùng một mạch." "Nhưng năm xưa La Hầu đã hỏi Hỗn Độn Ma Viên một câu, là bản thân Đấu Chiến Thánh Nhãn đã rất mạnh, hay là vì có Hỗn Độn Ma Viên nên mới mạnh." "Hỗn Độn Ma Viên cũng rất tò mò, hình thành nên một chấp niệm.

Chấp niệm này rơi xuống trên người ta và ngươi.

Giữa hai chúng ta định sẵn có một trận chiến số mệnh, để nghiệm chứng xem rốt cuộc là bản thân Đấu Chiến Thánh Nhãn đã rất mạnh, hay là vì có Hỗn Độn Ma Viên nên mới trở nên mạnh mẽ." "Ngươi đại diện cho Hỗn Độn Ma Viên, còn ta đại diện cho Đấu Chiến Thánh Nhãn.

Cứ dùng Ma đạo lượng kiếp này để giải quyết trận chiến số mệnh này đi, ta cũng muốn biết câu trả lời." "Ngươi vào Linh Sơn giúp Phật môn, ta giúp mẹ ta, mỗi bên một thiên mệnh giả, rất công bằng." Dương Tiễn nói.

Tôn Ngộ Không nhíu mày, hắn cũng muốn biết, nhưng vì tình cảm cá nhân, vì căm hận Phật môn, hắn không muốn đi. "Ta cần một trận đối quyết công bằng.

Ngươi nếu thắng, ta sẽ thả vợ con Trư Bát Giới.

Ngươi nếu thua, bọn họ sẽ vĩnh viễn không được gặp nhau."

Dương Tiễn ép buộc. "Ngươi không sợ mẹ ngươi thất bại sao?" Tôn Ngộ Không nhíu mày. "Thì đã sao, có sư tổ của ta ở đây, mẹ ta dù thua cũng sẽ không sao cả, mẹ ta thua được." "Còn Như Lai nếu thua, có lẽ thế gian sẽ không còn Như Lai Phật Tổ nữa.

Hắn thua không nổi, Trư Bát Giới cũng thua không nổi." Dương Tiễn tự tin nói. "Ai, ta quả thực thua không nổi.

Ta nếu thua, chỉ có một con đường chết.

Ta cũng không làm gì quá đáng với Dương Thiên Hữu, chỉ là dùng hắn để đả kích Tây Phương Giáo mà thôi." "Nói thật, bản thân hắn cũng hận Tây Phương Giáo, ta cũng coi như là đang giúp hắn.

Vậy mà thiên mệnh này lại ứng lên người ta." Như Lai rất bất đắc dĩ. "Đã là thiên mệnh, chính là định sẵn, không thể tránh được.

Mẹ ta không tránh được, ngươi cũng sớm đã được chọn.

Bất luận ngươi làm gì, cuối cùng cũng sẽ bị đưa về đúng quỹ đạo." "Ta không trách ngươi, giữa chúng ta cũng có tình nghĩa kề vai chiến đấu.

Nhưng giữa mẹ ta và ngươi, ta tất nhiên sẽ chọn mẹ ta." "Đã định sẵn như vậy, vậy thì mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình, không cần lưu thủ, cũng là tôn trọng lẫn nhau.

Ngươi không cần phải có gánh nặng tâm lý gì.

Ngươi nếu thắng, đây chưa chắc không phải là một cơ duyên của Tiệt Giáo ngươi." "Ngươi quá vội vàng, hoặc có thể nói là ngươi đã sợ hãi.

Xá lợi tử chính là mấu chốt kích phát Ma đạo lượng kiếp.

Ngươi tự tay dẫn phát Ma đạo lượng kiếp, chưa chiến đã sợ, đây không phải là chuyện tốt." Dương Tiễn nói. "Ngươi cũng biết chuyện

xá lợi tử sao?" Như Lai kinh ngạc nhìn Dương Tiễn.

Hắn vốn còn tưởng có thể dựa vào xá lợi tử để chiếm tiên cơ. "Ngươi nghĩ mẹ ta năm xưa đưa ma niệm vào Linh Sơn, thật sự chỉ muốn thăm dò ngươi sao?" Dương Tiễn nói. "Hắn muốn tìm ra cơ hội để kích phát Ma đạo lượng kiếp, hắn muốn dẫn phát lượng kiếp.

Là đêm đó, chư Phật nhập mộng, Dương Thiên Hữu hẳn là đã từ trong mộng cảnh của La Tuyên mà biết được chuyện xá lợi tử." "Ma Đồng đó, là môi giới để Dương Thiên Hữu thi triển thuật nhập mộng." Như Lai thoáng chốc đã nghĩ thông, có chút bực bội.

Sớm biết vậy đã không nói cho La Tuyên. "Không có gì phải bực bội.

Dù mẹ ta không biết, ngươi cũng sẽ tự tay dẫn phát Ma đạo lượng kiếp thôi." "Hơn nữa, Ma Đồng đó không phải nhắm vào ngươi, mà là nhắm vào Nhiên Đăng.

Cũng không phải do mẹ ta làm.

Vận mệnh của Nhiên Đăng đã định sẵn, sẽ chết trong tay Ma Đồng, trả lại nhân quả." Dương Tiễn nói, rồi liếc nhìn Na Tra một cái. "Ngươi nhìn ta làm gì?" Na Tra nghi hoặc gãi đầu.

Mỗi lần nói đến Ma đạo lượng kiếp, Dương Tiễn đều kỳ lạ, cứ nhìn hắn. "Thì ra là vậy, thì ra là vậy, bà ấy đã quay lại đòi nợ rồi." Như Lai lập tức hiểu ra, nhìn sâu vào Na Tra một cái.

Chả trách Nhiên Đăng định sẵn phải chết, thì ra là Ân Thập Nương không chết, nhân quả chưa tiêu.

Nhiên Đăng à Nhiên Đăng, hoàn toàn bị Lý Tịnh hại rồi.

Nếu Nhiên Đăng không thu Lý Tịnh làm đồ đệ, cũng sẽ không có cái chết này.

Thảm, quá thảm.

Chương 689

Còn có Văn Thù và Phổ Hiền, sư phụ của Kim Tra và Mộc Tra, cũng có nhân quả dây dưa rất sâu.

Ân Thập Nương chín phần mười cũng sẽ không tha cho Văn Thù và Phổ Hiền.

Chỉ có Thái Ất, năm xưa là đứng về phía Ân Thập Nương.

Nếu Na Tra nghe lời Thái Ất, Ân Thập Nương cũng sẽ không chết.

Thái Ất có lẽ là người duy nhất trong Xiển Giáo còn có nhân tính và thiện niệm. "Các ngươi rốt cuộc đang nói gì vậy, ai quay lại, nói rõ ra xem, cứ nhìn ta làm gì?" Na Tra bị nhìn đến trong lòng có chút phát hoảng, tức giận. "Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết.

Ma đạo lượng kiếp cũng là kiếp nạn của ngươi." Như Lai lắc đầu.

Ân Thập Nương tạo ra một Ma Đồng, e là muốn thay thế Na Tra.

Chuyện này, cũng phản ánh tâm tư của Ân Thập Nương.

Ân Thập Nương cuối cùng vẫn không quên được Na Tra, nhưng cũng hận, oán Na Tra.

Na Tra lại một lần nữa đối mặt với sự lựa chọn.

Chọn đúng, bù đắp tiếc nuối.

Chọn sai, từ nay về sau, trên đời chỉ có Ma Đồng Na Tra, không còn Lý Na Tra nữa. "Ai, thiên ý trêu ngươi.

Nếu ta chết, phiền ngươi có thể giúp ta chăm sóc Tiệt Giáo một chút." Như Lai nặng nề thở dài một tiếng. "Có thể." Dương Tiễn gật đầu.

Hại gia đình hắn là Tây Phương Giáo, là Xiển Giáo, còn Tiệt Giáo từng kề vai chiến đấu với hắn, cùng nhau tấn công Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Tuy rằng mục đích của Tiệt Giáo không phải là giúp gia đình hắn báo thù, nhưng kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Tình nghĩa này hắn luôn ghi nhớ.

Rất nhiều đệ tử của Tiệt Giáo có quan hệ rất tốt với hắn, chỉ cần nhìn vào tình nghĩa này, hắn cũng sẽ giúp Tiệt Giáo một tay.

Như Lai tuyệt đối là một vị đại sư huynh đủ tư cách.

Sau khi Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung, hắn đã tự mình nhập cuộc để chống đỡ Tiệt Giáo, trong lòng luôn nghĩ đến Tiệt Giáo, rất khó không làm người ta động lòng.

Một Huyền Đô, một Như Lai, là hình mẫu của đại sư huynh ở Hồng Hoang, là đồ đệ lý tưởng trong mơ của mọi người.

Hai người lại đều có vận mệnh trắc trở.

Huyền Đô bị khai trừ khỏi nhân tịch, mang tiếng xấu.

Như Lai vì Tiệt Giáo, không thể không rời Tiệt Giáo vào Linh Sơn. "Hôm nay ta xin lỗi các ngươi.

Ta có lỗi với các ngươi, nhưng nếu có lần nữa, ta vẫn sẽ làm lựa chọn tương tự.

Dù không muốn, ta vẫn sẽ làm, vì ta là đại sư huynh của Tiệt Giáo." "Đối với ta mà nói, các ngươi là người ngoài.

Hy sinh các ngươi để mưu đoạt thêm khí vận cho đệ tử Tiệt Giáo tu luyện, người không vì mình trời tru đất diệt." "Ngươi vì Trư Bát Giới mà ra tay tàn độc với Linh Sơn, cũng là cùng một đạo lý.

Ta sẽ giao vận mệnh của mình cho ngươi quyết định, cũng coi

như là kết thúc phần nhân quả này." Như Lai trịnh trọng hành lễ với Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

Tôn Ngộ Không và bọn họ phức tạp nhìn nhau, đột nhiên có chút không hận nổi Như Lai nữa.

Mọi người không phải đều đang làm chuyện hại người lợi mình sao.

Đứng ở góc độ của Như Lai, vì Tiệt Giáo, Như Lai cũng không làm gì sai.

Nhưng đứng ở góc độ của bọn họ, Như Lai chính là kẻ thù của họ. "Ta sẽ không tha thứ cho ngươi, nhưng ta sẽ công tư phân minh.

Sau Ma đạo lượng kiếp, nếu ngươi còn sống, ta sẽ tính sổ với ngươi." Tôn Ngộ Không nói. "Được, hy vọng ta còn sống." Như Lai cười gật đầu. "Ta đến Linh Sơn, lần này, ta nhất định sẽ thắng ngươi." Tôn Ngộ Không ánh mắt kiên định nhìn Dương Tiễn.

Thua nhiều lần như vậy, đến lượt hắn thắng một lần rồi.

Lần này đến lượt Trư Bát Giới và bọn họ khó xử, bọn họ giúp ai đây.

Đường Tăng, Sa Tăng và Tiểu Bạch Long không chút do dự, đứng sau lưng Tôn Ngộ Không.

Trư Bát Giới cũng vậy, dù sao Dương Tiễn đã nói, họ thắng, sẽ thả vợ con hắn.

Phải đối đầu với Dương Tiễn, đây cũng là sự tôn trọng lớn nhất đối với Dương Tiễn.

Còn việc báo đáp, đợi Ma đạo lượng kiếp qua đi rồi nói.

Vấn đề khó khăn được giao vào tay Trầm Hương và bọn họ.

Đặc biệt là Trầm Hương, một bên là cữu cữu và ngoại công của

hắn, một bên là sư môn của hắn. "Không cần khó xử, cứ coi như đây là sự rèn luyện của cữu cữu và ngoại công đối với ngươi.

Nếu ngươi có thể gây áp lực cho chúng ta, ta và ngoại công ngươi đều sẽ rất vui mừng." "Ta cũng hy vọng ngươi có thể thắng ta một lần." Dương Tiễn cười nói. "Được, con sẽ làm được, nhất định sẽ không để người và ngoại công thất vọng." Trầm Hương hít sâu một hơi.

Tuy Dương Tiễn đều là vì tốt cho hắn, nhưng hắn cũng thực sự bị Dương Tiễn bắt nạt hơn hai ngàn năm, hắn thật sự rất muốn thắng một lần, để chứng minh bản thân. "Ta cũng muốn thực sự thắng ngươi một lần." Ngưu Ma Vương dẫn theo Hồng Hài Nhi cũng đứng về phía Tôn Ngộ Không.

Ai bảo Dương Tiễn quá mạnh chứ, cây cao hơn rừng ắt bị gió thổi đổ.

Bọn họ đều có sự kiêu ngạo của riêng mình, đều muốn đánh bại Dương Tiễn để chứng minh bản thân. "Vậy ta đứng về phía Dương Tiễn, quang minh chính đại giết chết đám khốn kiếp của Xiển Giáo." Na Tra đứng bên cạnh Dương Tiễn.

Hắn mà đến Linh Sơn, sợ là không nhịn được mà đâm sau lưng Văn Thù, Phổ Hiền và những người khác. "Nhân dịp hôm nay mọi người đều ở đây, cứ đính hôn cho bốn đứa các ngươi đi." Dương Tiễn nhìn về phía Trầm Hương, Tiểu Ngọc, Ngao Xuân và Đinh Hương.

Làm lại một lần nữa, Đinh Hương vẫn bám người như vậy, nhưng lần này người bị bám là Ngao Xuân.

Chương 690

Hai người hoàn toàn thả lỏng bản thân, suốt ngày chạy khắp nơi, điên điên khùng khùng, lại thật sự rất xứng đôi.

Bốn người đương nhiên rất đồng ý.

Dương Tiễn, Dương Thiền, Trư Bát Giới, ngồi ở trên cao, bốn người lần lượt kính trà, hôn sự cứ thế được định xuống.

Ngao Băng Tâm chu miệng nhìn Dương Tiễn, nàng cũng muốn đính hôn. "Đợi mẹ ta trở về, chúng ta sẽ đính hôn.

Đợi Ma đạo lượng kiếp kết thúc, chúng ta thành thân." Dương Tiễn nhìn Ngao Băng Tâm, rất nghiêm túc nói. "Được!" Ngao Băng Tâm lập tức nở nụ cười, cười rất hạnh phúc.

Dương Thiền cũng cười rất vui vẻ.

Tỷ muội tốt gả cho nhị ca, thân càng thêm thân.

Có Ngao Băng Tâm bên cạnh, nhị ca sau này cũng sẽ không cô độc như vậy nữa. "Ai, ta có một ý này.

Hai ngươi cố gắng lên, mau sinh ra một tiểu tam nhãn, con gái ta sắp chào đời rồi.

Hai ngươi sinh con gái thì gả cho con trai ta, sinh con trai thì cưới con gái ta." Ngưu Ma Vương đảo mắt, nảy ra ý hay. "Ngươi sao mà biết nghĩ thế, chuyện tốt đều để ngươi chiếm hết rồi.

Không nói gì khác, chỉ cần nhan sắc của người ta, con cái sinh ra chắc chắn không tệ.

Ngươi trông thế nào trong lòng không có số sao?" Na Tra không nhịn được mà châm chọc. "Thì sao, lão Ngưu ta cũng là hoa khôi của

Ngưu tộc, nhìn con trai ta xem, không tệ chứ." Ngưu Ma Vương khoác vai Hồng Hài Nhi, vô cùng kiêu ngạo. "Ngươi thôi đi, Hồng Hài Nhi là giống mẹ nó Ngọc La Sát, giống ngươi thì xong đời rồi." "Nói chứ, khi nào ngươi mới đón Ngọc La Sát về Tích Lôi Sơn?" Na Tra mạnh mẽ chọc vào chỗ đau của Ngưu Ma Vương. "Nàng, ta còn không gặp được nàng.

Đúng lúc mọi người đều ở đây, mau giúp ta nghĩ cách đi." Ngưu Ma Vương chột dạ gãi đầu. "Không giúp được, bảo Ngọc La Sát về giúp ngươi chăm sóc tiểu thiếp sinh con à?

Chuyện thất đức như vậy chúng ta không làm được." Mọi người đồng loạt liếc mắt. "Chuyện này, chuông do ai buộc thì người đó phải gỡ.

Ngươi bảo Ngọc Diện Hồ Ly đi thử xem, nói không chừng có thể mời Ngọc La Sát về." "Ngọc Diện Hồ Ly thông minh lắm, biết ngươi bản tính khó đổi, không chừng lúc nào đó nàng sẽ đi theo vết xe đổ của Ngọc La Sát.

Nhưng nếu nàng liên thủ với Ngọc La Sát, chắc chắn có thể quản ngươi chặt chẽ." "Đón Ngọc La Sát về đối với nàng lợi nhiều hơn hại." Kim Ca đưa ra ý kiến.

Khóe miệng Ngưu Ma Vương giật giật, chột dạ nhìn về phía Hồng Hài Nhi: "Hay là, hay là thử xem?" Hồng Hài Nhi liếc mắt: "Mẹ ta ở Huyết Hải là công chúa, có người thân thương yêu, tốt hơn nhiều so với việc ở bên ngươi.

Nếu không phải vì ta, sớm đã cắt đứt quan hệ với ngươi rồi.

Ngươi mà còn dám bắt nạt mẹ ta, ta sẽ học theo Na Tra." "Đừng mà, ngươi học ai không học lại đi học nó." Ngưu Ma Vương hoảng hốt.

Học theo Na Tra thì còn gì nữa, đại hiếu tử số một Hồng Hoang, ép chết mẹ ruột, đánh cha ruột, trái tim nhỏ bé của hắn không chịu nổi đâu. "Các ngươi bàn luận về ta ngay trước mặt, thật sự ổn sao?" Na Tra đầu đầy vạch đen. "Chúng ta coi ngươi là bạn bè mà, không thì chúng ta đã bàn luận sau lưng rồi." Ngưu Ma Vương cười gian nói. "Vậy ta có phải nên cảm ơn các ngươi không?" Na Tra rút ra Hỏa Tiêm Thương. "Không cần khách sáo, không cần khách sáo." Ngưu Ma Vương cười gian, kéo Hồng Hài Nhi chạy đi.

Đến Vạn Thọ Sơn, Ngưu Ma Vương cầu ông cầu bà thuyết phục Ngọc Diện Hồ Ly đến Huyết Hải khuyên nhủ Ngọc La Sát.

Không biết Ngọc Diện Hồ Ly đã nói gì với Ngọc La Sát, tóm lại Ngọc La Sát thật sự bị Ngọc Diện Hồ Ly khuyên ra ngoài.

Ngưu Ma Vương vui mừng nhảy cẫng lên, mà không biết ngày tháng tốt đẹp đã đến hồi kết.

Ngày hôm đó, con của Ngọc Diện Hồ Ly và Ngưu Ma Vương chào đời.

Trầm Hương và bọn họ đến Tích Lôi Sơn chúc mừng, liền thấy một cảnh: Ngưu Ma Vương bị Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly sai bảo tới lui.

Ngưu Ma Vương cố gắng tươi cười, gật đầu cúi lưng, một vẻ nô tài, không biết còn tưởng hai người là bà nội của Ngưu Ma Vương. "Phong thủy luân phiên chuyển, lần này bị thuần phục rồi chứ." Mọi người cố nén cười, vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Thời đại này, mọi người đặt tên đều rất tùy ý, mộc mạc, không làm những thứ hoa mỹ.

Ngưu Ma Vương đặt tên cho con gái là Bạch Muội.

Mọi người đều bế một lát, không ai phát hiện Bạch Muội đã sớm

bị Vĩnh Hằng Ma Thần gieo vào Tru Thế Chi Mặc.

Ngay cả Dương Tiễn cũng không nhận ra, Tru Thế Chi Mặc đó được gieo vào trong hồn phách.

Dù sao thì mọi người cũng chỉ là Chuẩn Thánh, Vĩnh Hằng Ma Thần là cấp bậc gì chứ, là đại lão Hợp Đạo Cảnh, thủ đoạn của người ta đâu phải là thứ mà bọn họ có thể nhìn thấu.

Mọi người tặng cho cô bé không ít thứ tốt.

Dương Tiễn cũng thực hiện lời hứa với cha con Ngưu Ma Vương năm xưa, tặng cho hai cha con mỗi người mười giọt Tam Quang Thần Thủy.

Đồ tử đồ tôn của Lão Quân, những thứ khác cũng không thiếu, còn Tam Quang Thần Thủy, ngay cả Lão Quân cũng không có.

Nào ngờ, mười giọt Tam Quang Thần Thủy trong tay Hồng Hài Nhi, sau này sẽ cứu mạng Ngọc La Sát.

Tiểu thiếp sinh con, dù Ngọc La Sát đã bị Ngọc Diện Hồ Ly thuyết phục, nhưng vốn dĩ cũng nên không thích Bạch Muội, nhưng Bạch Muội lại vô cùng thích bám lấy Ngọc La Sát.

Không cho Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi bế, bế là khóc.

Thậm chí đối với Ngọc Diện Hồ Ly, người mẹ ruột này cũng có chút xa cách.

Duy chỉ thích Ngọc La Sát, Ngọc La Sát bế là cười toe toét, lè chiếc lưỡi hồng hồng, a u a u nói chuyện với Ngọc La Sát.

Ngọc La Sát vốn không phải là người sắt đá, rất nhanh đã bị tan chảy, yêu thương không rời tay.

Ngọc Diện Hồ Ly còn có chút ghen tị, nhưng con gái và Ngọc La Sát tình cảm tốt, đây là chuyện tốt, nàng cũng rất vui mừng.

Nào biết bi kịch mà Vĩnh Hằng Ma Thần đã viết cho gia đình họ đã lặng lẽ vận chuyển.

Ngày hôm đó, Như Lai cử người mời họ đến Linh Sơn nghị sự, nói cho mọi người biết chuyện xá lợi tử. "Phật Tổ, chuyện quan trọng như vậy nói cho họ biết, thật sự thích hợp sao?

Bọn họ thù địch với Linh Sơn mà lại thân cận với Dương Tiễn." Văn Thù nhíu mày nói.

Chương 691

"Đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đấu Chiến Thắng Phật và Nhị Lang chân quân có một trận chiến số mệnh, họ đã quyết định dùng Ma đạo lượng kiếp để phân thắng bại.

Dương Tiễn giúp Ma tộc, Đấu Chiến Thánh Phật giúp Phật môn." "Họ đều là những người vô cùng kiêu ngạo, không thèm dùng thủ đoạn bỉ ổi." Như Lai lắc đầu.

Văn Thù bĩu môi, Dương Tiễn mà không bỉ ổi?

Giả mạo Địa Minh, để Địa Minh gánh tội thay, dùng Tiên Thiên Ma Khí hành hạ đệ tử Xiển Giáo, còn cài cả gián điệp vào Ngọc Hư Cung. "Hơn nữa, chúng ta không có lựa chọn.

Ba vị thiên mệnh giả, ta và Vô Thiên đối lập, Đấu Chiến Thánh Phật giúp ai, khả năng thắng của bên đó sẽ tăng lên rất nhiều." "Nếu Đấu Chiến Thánh Phật giúp Vô Thiên, chúng ta gần như không thể thắng, vì xá lợi tử chỉ có Đấu Chiến Thánh Phật mới có thể tìm thấy.

Linh Sơn không có xá lợi tử chắc chắn sẽ thua.

Còn Vô Thiên chỉ cần ngăn cản Linh Sơn tìm đủ xá lợi tử." "Chỉ cần Đấu Chiến Thánh Phật không đi tìm xá lợi tử, Linh Sơn chắc chắn sẽ thua, căn bản không cần dùng đến mưu kế nào khác." Như Lai tiếp tục nói. "Ta không tin xá lợi tử chỉ có hắn mới tìm được." Văn Thù rất không phục. "Thiên mệnh không thể trái, thiên mệnh của Đấu Chiến Thánh Phật chính là xá lợi tử.

Các ngươi không tin, có thể đi thử." Như Lai cũng không nói nhiều.

Không ai tin vào số mệnh, ngay cả đệ tử Tiệt Giáo cũng không tin, lần lượt chạy ra ngoài tìm xá lợi tử.

Ngưu Ma Vương và những người khác cũng không tin vào số mệnh, tản ra đi tìm.

Ngưu Ma Vương và Linh Nha Tiên đến Tế Tái Quốc.

Tế Tái Quốc có một viên xá lợi tử, sớm đã biết từ hồi Tây Du lượng kiếp.

Lúc đó được thờ phụng ở Kim Quang Tự, sau khi bị trộm một lần, quốc vương của Tế Tái Quốc lúc đó đã đổi Kim Quang Tự thành Song Tháp Tự, giấu xá lợi tử đi, không còn mang ra khoe khoang nữa.

Ngưu Ma Vương có chút hồng vận trên người.

Khi hai người đến Song Tháp Tự, đúng vào đêm trăng tròn, ánh trăng chiếu xuống Song Tháp Tự, bóng của hai tòa tháp chồng lên nhau, nhìn từ trên cao xuống, phảng phất như có ba tòa tháp.

Ngưu Ma Vương và Linh Nha Tiên nhìn nhau, thi triển thuật pháp tiến vào trong bóng tháp.

Dưới bóng tháp này quả thực có bí mật, bên dưới là một tòa tháp được xây ngược xuống lòng đất.

Họ đi xuống, ở chóp tháp tìm thấy viên xá lợi tử đang phát ra ánh sáng vàng rực rỡ. "Hắc, thiên mệnh gì chứ, cái gì mà chỉ có Tôn Hầu Tử mới tìm được, đây không phải là tìm được rồi sao?" Ngưu Ma Vương cầm xá lợi tử đắc ý một trận.

Sau đó, sau đó thì phát hiện họ không ra được.

Xá lợi tử hấp thu sức mạnh của Phật đạo và phật vận, năng lượng chứa đựng vô cùng khủng bố, ở đây lặng lẽ hình thành một lĩnh địa, vào dễ ra khó.

Năng lượng của xá lợi tử và tòa tháp dưới lòng đất này hợp thành một thể, tạo thành một mê cung.

Họ đi vòng vô số lần, cuối cùng đều quay trở lại đỉnh tháp.

Họ dùng bạo lực, muốn phá vỡ tòa tháp này, nhưng dưới sự gia trì của năng lượng xá lợi tử, hai người họ liên thủ lại hoàn toàn không lay chuyển được tòa tháp này.

Hai người loay hoay nửa tháng, phục rồi.

Dù họ vận khí tốt tìm được xá lợi tử cũng không mang đi được, định số của thiên mệnh quả thực không thể trái.

Hai người trực tiếp nằm im tu luyện, chờ Tôn Ngộ Không tìm đến đây cứu họ.

Ba tháng sau, chư Phật không thu hoạch được gì lục tục trở về Linh Sơn, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không thu hoạch được gì. "Vô Thiên không xuất hiện, xá lợi sẽ không xuất hiện.

Bây giờ không ai có thể tìm thấy xá lợi tử." Như Lai lắc đầu.

Lại qua ba tháng, vẫn không thấy Ngưu Ma Vương và Linh Nha Tiên trở về.

Nếu không phải hồn bài của hai người không có vấn đề gì, họ đã tưởng hai người đã chết rồi. "Ngưu Ma Vương có hồng vận trên người, rất có thể đã tìm thấy xá lợi tử.

Nhưng hắn không phải là thiên mệnh giả, tìm thấy cũng không mang đi được, rất có thể đã bị xá lợi tử nhốt lại." Như Lai suy đoán. "Nếu như vậy thì không dễ làm rồi.

Lão Tôn bây giờ cũng không tìm được xá lợi tử, chỉ có thể đợi Vô Thiên xuất hiện rồi mới đi cứu lão Ngưu." Tôn Ngộ Không bất đắc dĩ xòe tay.

Hồng Hài Nhi cũng không vội, dù sao Dương Tiễn đã nói, nhiều nhất là trăm năm, Vô Thiên sẽ xuất hiện.

Để lão Ngưu bị nhốt trăm năm, đóng cửa suy ngẫm cũng tốt.

Vốn dĩ hắn không muốn đến, lão Ngưu ở nhà bị hai bà vợ hành hạ không chịu nổi, mượn cớ này chạy ra ngoài tiêu dao, đáng đời, tự làm tự chịu.

Còn muốn tiêu dao, lần này thực sự tiêu dao rồi.

Trầm Hương và bọn họ tạm thời ở lại Linh Sơn tu luyện.

Hồng Hài Nhi vui mừng trên nỗi đau của người khác trở về Tích Lôi Sơn báo tin, sau đó tiếp tục chạy đến Hỏa Vực tu luyện.

Không có gì bất ngờ, Na Tra cũng đang tu luyện ở Hỏa Vực.

Hai người họ đều tu luyện ra Hỗn Độn Thần Hỏa, cần hỏa nguyên để nâng cao cường độ của Hỗn Độn Thần Hỏa.

Mà nơi có hỏa nguyên thịnh nhất ở Hồng Hoang, ngoài Bất Tử Hỏa Sơn ra chính là Hỏa Vực.

Bất Tử Hỏa Sơn họ không vào được, chỉ có thể đến Hỏa Vực tu luyện.

Ngày tháng trôi qua, bên Tích Lôi Sơn, Bạch Muội dần dần lớn lên.

Bạch Muội có bán bộ cửu phẩm tiên căn, tư chất có thể nói là vô cùng mạnh.

Lão Quân và Huyền Đô sợ bị người khác cướp mất, vừa sinh ra đã thu Bạch Muội vào Quy Nhất Giáo, bái Huyền Đô làm sư phụ.

Năm Bạch Muội năm tuổi, Huyền Đô đến muốn đưa Bạch Muội đến Thủ Dương Sơn, nhưng Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly không nỡ, muốn giữ Bạch Muội thêm vài năm.

Huyền Đô cũng không ép buộc, dạy Bạch Muội cách tu luyện, để lại một số tài nguyên tu luyện.

Huyền Đô vì Bạch Muội, đặc biệt đến Triều Ca tìm Nhân Hoàng đổi lấy mấy quả Hoàng Trung Lý.

Trúc cơ không có gì tốt hơn Hoàng Trung Lý.

Huyền Đô dùng pháp lực giúp Bạch Muội luyện hóa Hoàng Trung Lý, Bạch Muội trực tiếp lập địa thành Kim Tiên.

Bi kịch của gia đình Ngưu Ma Vương cũng từ đây bắt đầu.

Chương 692

Trong Hỗn Độn, Vĩnh Hằng Ma Thần đang bế quan chữa thương cảm ứng được Bạch Muội thành tiên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, kích hoạt Tru Thế Chi Mặc đã dung nhập vào hồn phách của Bạch Muội.

Một người có thể đào thoát khỏi bi kịch do hắn phác họa, tên Ngưu Ma Vương kia lại không bị cuốn vào, đối với một kẻ mắc chứng cưỡng chế như hắn mà nói, điều này không thể chịu đựng được.

Vậy thì để cả nhà ngươi chìm trong bi kịch, đây là hình phạt hắn dành cho Ngưu Ma Vương.

Tướng Thần ở bên cạnh, nhìn thấy nụ cười tàn nhẫn của Vĩnh Hằng Ma Thần, không khỏi rùng mình, vị này mới là tên điên thật sự, thường xuyên đột nhiên nổi điên vô cớ, hành hạ hắn để tiêu khiển, hắn sắp bị hành hạ đến phát điên rồi, mà trốn cũng không trốn được.

Nguyên Thủy cũng điên, nhưng chỉ là điên cuồng, vị này là điên khùng, tinh thần tuyệt đối có vấn đề.

Mệnh của hắn thật sự quá khổ, bị phong ấn trong Táng Thiên Quan mấy trăm vạn năm, khó khăn lắm mới ra ngoài, suýt chút nữa bị Khổng Tuyên giết chết, bây giờ lại gặp phải tên thần kinh này.

Hu hu, càng nghĩ càng khổ, càng nghĩ càng thấy thương cho bản thân.

Tru Thế Chi Mặc bị kích hoạt, Bạch Muội vốn ngoan ngoãn đáng yêu, bỗng trở nên ít nói, ngay cả đối với Ngọc La Sát cũng xa cách hơn nhiều, luôn chạy vào mật thất làm gì đó.

Ngưu Ma Vương là yêu vương ở Tây Ngưu Hạ Châu, yêu tộc sống ở Tây Ngưu Hạ Châu hàng năm đều phải cống nạp một lượng tài nguyên tu luyện nhất định, cho nên Ngưu Ma Vương rất giàu có.

Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly cũng lười xử lý, cứ chất đống trong mật thất.

Đối với sự thay đổi của Bạch Muội, hai người cũng không quá để tâm, chỉ nghĩ rằng Bạch Muội có chí tiến thủ, chìm đắm vào tu luyện.

Mãi cho đến một ngày, Bạch Muội đột nhiên bưng một bát canh thuốc tỏa ra mùi hương kỳ lạ, ánh sáng lấp lánh đến trước mặt Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly.

"Đây là gì vậy?" Ngọc La Sát cưng chiều véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Muội.

"Đây là Ngũ Khí Thang sư phụ truyền cho con, ừm, là bản đơn giản hóa của Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan, con không biết luyện đan, nhưng Ngũ Khí Thang cũng có thể giúp đại nương tăng tu vi, con đã nghiên cứu rất lâu mới thành công đó." Bạch Muội đưa bát canh thuốc đến trước mặt Ngọc La Sát.

"Thì ra Bạch Muội trốn trong mật thất là muốn giúp đại nương tăng tu vi à, Bạch Muội thật hiếu thuận." Trái tim Ngọc La Sát như tan chảy, ôm lấy Bạch Muội hôn mấy cái.

Bạch Muội ngọt ngào cười, trông vô cùng ngoan ngoãn.

"Của nương đâu?" Ngọc Diện Hồ Ly cũng ghen tị.

"Đây là Bạch Muội hiếu thuận ta, ngươi không có đâu." Ngọc La Sát còn đắc ý với Ngọc Diện Hồ Ly một chút, bưng bát canh thuốc lên uống.

Bạch Muội thấy Ngọc La Sát uống, vội vàng rúc ra sau lưng Ngọc Diện Hồ Ly trốn.

Ngọc La Sát mới uống được một nửa, đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, bát canh thuốc vỡ tan trên mặt đất, đau đớn ôm lấy mặt.

"Sao vậy?" Ngọc Diện Hồ Ly giật mình, vừa nói xong đã thấy mặt Ngọc La Sát bốc lên khói trắng, khuôn mặt nhanh chóng thối rữa, gương mặt tuyệt mỹ trở nên đáng sợ vô cùng.

Ngọc La Sát sợ đến tim đập thình thịch, nhìn về phía Bạch Muội, nữ tử A Tu La tộc được công nhận là đẹp nhất Hồng Hoang, Ngọc La Sát bình thường rất để ý dung mạo, bị hủy dung, Ngọc La Sát sẽ phát điên mất.

Thấy Ngọc La Sát uống canh thuốc, Bạch Muội liền trốn sau lưng nàng, rõ ràng Bạch Muội ngay từ đầu đã biết canh thuốc này sẽ hủy dung, là cố ý.

Nhưng mà, nhưng mà chẳng phải Bạch Muội thích Ngọc La Sát nhất sao, tại sao lại làm như vậy.

Một lúc sau, khuôn mặt hoàn toàn thối rữa, tiếng hét thảm của Ngọc La Sát mới dừng lại, nàng dùng pháp lực ngưng tụ một tấm gương soi, Ngọc La Sát phát ra một tiếng hét tuyệt vọng, run rẩy đưa tay che mặt.

Lúc này, Bạch Muội đột nhiên ngồi bệt xuống đất khóc lớn: "Không phải con, không phải con muốn hại đại nương, nương nói đại nương bị hủy dung rồi, phụ vương sẽ chỉ đối tốt với nương thôi, con muốn đại nương, con muốn đại nương." Nói rồi, Bạch Muội bò dậy, chạy đến bên cạnh Ngọc La Sát, ôm chặt lấy nàng.

"Ngươi, ngươi xúi giục Bạch Muội hại ta, nó còn là một đứa trẻ, sao ngươi có thể để nó làm chuyện ác độc như vậy?" Ngọc La Sát không thể tin nổi chỉ vào Ngọc Diện Hồ Ly.

"Không, ta không có…" Ngọc Diện Hồ Ly trăm miệng cũng không

thể bào chữa, không thể tin được nhìn Bạch Muội đang khóc lớn, nàng đã nói câu đó bao giờ, Bạch Muội rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng oái oăm là nàng lại không thể phủ nhận, nếu nàng phủ nhận, vậy thì chính là Bạch Muội tự mình làm, Ngọc La Sát sẽ giết Bạch Muội mất, đó là cục thịt từ trên người nàng rơi xuống mà.

Ngọc Diện Hồ Ly lòng rối như tơ, ngơ ngác nhìn Bạch Muội đang khóc lớn, vẻ ngoài vô hại, không biết phải làm sao.

"Ngươi là con tiện nhân." Ngọc La Sát sờ sờ khuôn mặt thối rữa của mình, hoàn toàn sụp đổ, pháp bảo La Sát Kiếm xuất hiện trong tay, đâm về phía mặt Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc Diện Hồ Ly nhắm mắt lại, cũng không phản kháng.

Tiếng hét thảm vang lên, cả khuôn mặt Ngọc Diện Hồ Ly bị gọt đi.

Bao nhiêu người ghen tị Ngưu Ma Vương có hai vị phu nhân nghiêng nước nghiêng thành, giờ đây lại đều bị hủy dung.

"Đừng đánh nương con." Bạch Muội dường như sợ hãi, khóc càng to hơn, đột nhiên, lấy ra một pháp bảo giống như chủy thủ, trên đó lấp lánh ánh sáng xanh lục, vừa nhìn đã biết có kịch độc, Bạch Muội vừa khóc, vừa từ phía sau đâm vào eo Ngọc La Sát.

"Ngươi…" Ngọc La Sát không thể tin nổi quay đầu nhìn Bạch Muội, Bạch Muội vẫn là Bạch Muội đó, khóc lóc trông vô hại, nhưng lúc này trong mắt nàng, đứa trẻ này chẳng khác gì ác ma.

Nàng giơ kiếm muốn giết Bạch Muội, kịch độc phát tác, pháp lực mất kiểm soát, tán loạn trong cơ thể, cuối cùng nổ tung, nhục thân Ngọc La Sát hóa thành sương máu, nguyên thần cũng chỉ còn lại một sợi, lúc ẩn lúc hiện, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Bạch Muội, con đang làm gì vậy?" Ngọc Diện Hồ Ly sụp đổ, ôm

đầu gào thét, nàng có thể xác định, đây không phải là do nàng xúi giục, con gái của nàng, tuổi còn nhỏ đã độc ác như vậy, nàng không dám nhận.

"Nương, phụ vương sau này sẽ là của một mình người thôi." Bạch Muội nở nụ cười ngọt ngào, cầm chủy thủ đi về phía Ngọc Diện Hồ Ly.

"Ngươi đừng qua đây!" Ngọc Diện Hồ Ly dường như nhìn thấy ác ma, sợ đến mức lùi lại liên tục, đây thật sự là con gái của nàng sao?

Sao nàng lại có một đứa con gái như vậy.

"Nương, con là con gái của người mà, con gái chắc chắn sẽ không hại người đâu." Bạch Muội cười càng ngọt ngào hơn.

Ngọc Diện Hồ Ly lại càng sợ hãi hơn, cứ thế giết chết người đại nương yêu thương nàng nhất, còn cười một cách vô hại, còn hơn cả ác ma.

"Nương, con về rồi." Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng của Hồng Hài Nhi, hôm nay là sinh thần của nương, hàng năm nó đều về cùng nương đón sinh thần.

Nghe thấy giọng Hồng Hài Nhi, nụ cười trên mặt Bạch Muội lập tức thu lại, lao đến trước hồn phách còn sót lại của Ngọc La Sát khóc lớn.

Hồng Hài Nhi vừa vào đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nhìn lại, Ngọc Diện Hồ Ly mặt trắng bệch, kinh hãi nhìn Bạch Muội, Bạch Muội ngồi trên đất khóc lớn.

Mà trước mặt Bạch Muội, nương của nó chỉ còn lại một sợi nguyên thần đang lấp lánh, có thể tan biến bất cứ lúc nào.

"Nương!" Sắc mặt Hồng Hài Nhi đại biến, vội vàng lao tới: "Nương, người sao vậy?

Sao lại ra nông nỗi này.” Nhưng Ngọc La Sát bị thương quá nặng, nguyên thần chìm vào giấc ngủ sâu, không thể trả lời nó.

Đột nhiên, Hồng Hài Nhi nhớ ra Dương Tiễn tặng nó Tam Quang Thần Thủy, liền lấy ra toàn bộ, không chút do dự dung nhập vào nguyên thần của nương, nguyên thần rất nhanh ổn định lại, không còn lấp lánh nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra?

Ai làm?” Hồng Hài Nhi mắt đỏ hoe trừng mắt nhìn Ngọc Diện Hồ Ly.

Ngọc Diện Hồ Ly run lên, không biết nên trả lời thế nào, tố cáo chính con gái ruột của mình, nàng thật sự không làm được.

“Nói, ai làm?” Thấy Ngọc La Sát do dự, Hồng Hài Nhi nhìn về phía Bạch Muội.

“Nương, nương hại đại nương!” Bạch Muội khóc lớn, nghẹn ngào giơ tay nhỏ chỉ vào Ngọc Diện Hồ Ly.

“Tiện nhân, nương ta không so đo với ngươi, đối xử với ngươi tốt như vậy, ngươi còn hại nương ta.” Hồng Hài Nhi tế ra Hồng Anh Thương, giận không thể át chỉ vào Ngọc Diện Hồ Ly.

“Ta không có, ta không có…” Ngọc La Sát nước mắt lưng tròng, sụp đổ lắc đầu, nàng thật sự không thể mở miệng chỉ chứng con gái ruột của mình.

“Cẩn thận!” Đúng lúc này, Ngọc Diện Hồ Ly thấy Bạch Muội lại giơ chủy thủ lên đánh lén Hồng Hài Nhi, bất chấp tất cả lao tới.

Hồng Hài Nhi lại tưởng Ngọc Diện Hồ Ly muốn đánh trả, một thương đâm xuyên qua người Ngọc Diện Hồ Ly.

Chương 693

Cùng lúc đó, eo của nó cũng đau nhói, quay đầu lại nhìn, Bạch Muội chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn nó, trong tay cầm một thanh chủy thủ hung hăng đâm vào eo nó.

"Có kịch độc, tuyệt đối đừng vận chuyển pháp lực." Ngọc Diện Hồ Ly khó khăn nhắc nhở.

Hồng Anh Thương vốn đã ẩn chứa Tam Muội Chân Hỏa, Hồng Hài Nhi vừa rồi hoàn toàn không nương tay, Tam Muội Chân Hỏa đã tiến vào cơ thể Ngọc Diện Hồ Ly, đang thiêu đốt nguyên thần và nhục thân của nàng.

Ngọc Diện Hồ Ly khó khăn rút Hồng Anh Thương ra, loạng choạng đi về phía Bạch Muội.

"Nương, con cũng giết nó rồi, sau này phụ vương sẽ là của hai mẹ con chúng ta." Bạch Muội nghiêng đầu, đắc ý nói.

"Xin lỗi!" Ngọc Diện Hồ Ly thốt ra ba chữ, đau khổ nhắm mắt lại, cúi người xuống, ôm chặt lấy Bạch Muội.

Tiếng xin lỗi này, không biết là nói với ai, Ngọc La Sát, Hồng Hài Nhi, hay là Bạch Muội.

Ngọc Diện Hồ Ly rưng rưng nước mắt, dẫn bạo Tam Muội Chân Hỏa đang thiêu đốt trong cơ thể, cùng với Bạch Muội bị Tam Muội Chân Hỏa bao bọc.

"Nương, người làm gì vậy, con là con gái của người, sao người có thể giết con." "Bọn họ chết rồi, phụ vương sẽ chỉ thuộc về chúng ta, người nên khen con mới phải." Bạch Muội đau đớn kêu la thảm thiết.

Ngọc Diện Hồ Ly đau khổ nhắm chặt mắt, cũng ôm chặt Bạch

Muội.

Hồng Hài Nhi ở bên cạnh nhìn, dưới sự thiêu đốt của Tam Muội Chân Hỏa, trên đỉnh đầu Bạch Muội đột nhiên bốc lên ma khí.

"Ma khí, Vĩnh Hằng Ma Thần." Sắc mặt Hồng Hài Nhi đại biến, không để ý đến lời nhắc nhở của Ngọc Diện Hồ Ly, cưỡng ép thúc đẩy pháp lực, thu hồi Tam Muội Chân Hỏa.

Lần này nó đã hiểu rõ tất cả, không phải Ngọc Diện Hồ Ly hại nương nó, mà là Bạch Muội, Bạch Muội bị Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế, đây là một bi kịch do Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế Bạch Muội đạo diễn.

Ngọc Diện Hồ Ly tưởng rằng là do mình không dạy dỗ tốt Bạch Muội, vì áy náy với nương nó, muốn cùng Bạch Muội đồng quy vu tận để chuộc tội.

"Đừng, ngươi sẽ chết đó!" "Ta đã không còn mặt mũi nào đối diện với các ngươi, là ta đã sinh ra con ác ma này, hãy để ta mang nó đi." Ngọc Diện Hồ Ly sụp đổ nhìn Hồng Hài Nhi.

"Không trách người, nó bị Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế, đi tìm Dương Tiễn." Hồng Hài Nhi đã cảm thấy pháp lực mất kiểm soát, vội vàng phong ấn Bạch Muội, sau đó nhanh chóng nguyên thần ly thể, vứt bỏ nhục thân.

Nguyên thần vừa ly thể, nhục thân liền tự bạo.

Mà nguyên thần ly thể cũng vô dụng, chất độc đó thật sự khó đối phó, đã xâm nhập vào nguyên thần của nó.

May mà nó có Hỗn Độn Thần Hỏa bảo vệ nguyên thần, có thể miễn cưỡng chống lại sự xâm thực của kịch độc.

Hồng Hài Nhi ngồi xếp bằng trên đất, toàn lực thúc đẩy Hỗn Độn Thần Hỏa chống cự, không thể động đậy.

Ngọc Diện Hồ Ly đã bị Tam Muội Chân Hỏa thiêu thành trọng thương, nhưng để cứu Hồng Hài Nhi, vẫn cố gắng bò dậy, cưỡi mây bay về phía Quán Giang Khẩu.

Đến Quán Giang Khẩu, Ngọc Diện Hồ Ly không thể chống đỡ được nữa: "Tích Lôi Sơn, Hồng Hài Nhi." Ngọc Diện Hồ Ly khó khăn thốt ra sáu chữ, nguyên thần vỡ tan, Dương Tiễn đã cố gắng hết sức, nhưng cuối cùng cũng chỉ giữ lại được một tia chân linh của Ngọc Diện Hồ Ly.

Nhíu mày, Dương Tiễn vội vàng chạy đến Tích Lôi Sơn.

Đến Ma Vân Động, chỉ thấy Ngọc La Sát chỉ còn lại một sợi nguyên thần, nhục thân Hồng Hài Nhi cũng bị hủy, nguyên thần bị kịch độc xâm thực, kịch độc đó vô cùng lợi hại, Hỗn Độn Thần Hỏa của Hồng Hài Nhi cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống cự.

Còn có Bạch Muội, ngã trên đất bị phong ấn.

"Mau, dùng Thái Dương Chân Hỏa trợ giúp ta." Hồng Hài Nhi lo lắng hét lớn.

Dương Tiễn vội vàng mở miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa, khống chế Thái Dương Chân Hỏa phối hợp với Hồng Hài Nhi cùng nhau thiêu đốt kịch độc.

Kịch độc đó cuối cùng cũng không chịu nổi, từ từ tan chảy.

Trong Hỗn Độn, Vĩnh Hằng Ma Thần cảm ứng được kịch tình lại bị phá hoại, tức giận la hét, chất độc đó là mặc độc hắn đã sớm để lại cho Bạch Muội.

Mặc độc bị hủy, hắn có thể cảm ứng được.

Lòng dạ độc ác, Vĩnh Hằng Ma Thần dẫn bạo Tru Thế Chi Mặc trong nguyên thần của Bạch Muội, đã không phối hợp, vậy thì đi chết đi.

Sau đó Tướng Thần lại xui xẻo, Vĩnh Hằng Ma Thần để phát tiết lửa giận, điên cuồng hành hạ Tướng Thần.

Trong Ma Vân Động, Bạch Muội bị phong ấn đột nhiên mở mắt, thoát khỏi phong ấn, phát ra một tiếng hét chói tai, sau đó tự bạo, sương máu cùng ma khí bùng nổ, tràn ngập cả Ma Vân Động.

Mà ma khí này còn có năng lực xâm thực rất mạnh, điên cuồng xâm thực nguyên thần của Hồng Hài Nhi và Ngọc La Sát.

Sắc mặt Dương Tiễn đại biến, điều khiển Thái Dương Chân Hỏa bao bọc nguyên thần hai người, vội vàng chạy ra ngoài.

Sau đó lại đi vào, muốn thử xem có thể cứu Bạch Muội không.

Nhưng cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu đi ra: "Đã hoàn toàn hồn tiêu phách tán, tất cả mọi thứ đều bị Tru Thế Chi Mặc hòa tan, hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế gian." "Vĩnh Hằng Ma Thần, ta Hồng Hài Nhi cùng ngươi không chết không thôi." Hồng Hài Nhi bi phẫn ngửa mặt lên trời gầm lên.

Dương Tiễn lại thúc đẩy Thái Dương Chân Hỏa trợ giúp Hồng Hài Nhi, hai người hợp sức, mất ba ngày ba đêm mới cuối cùng hòa tan được mặc độc đó.

"Nương!" Hồng Hài Nhi vội vàng kiểm tra tình hình của Ngọc La Sát.

Dưới tác dụng của Tam Quang Thần Thủy, nguyên thần của Ngọc La Sát đã ổn định, nhưng Ngọc La Sát cũng bị trúng mặc độc, mặc độc đã dung nhập vào nguyên thần.

Quan tâm sẽ loạn, Hồng Hài Nhi muốn thúc đẩy Hỗn Độn Thần Hỏa hòa tan mặc độc, bị Dương Tiễn ngăn lại: "Không được, nguyên thần của nương ngươi bị tổn thương nghiêm trọng, không chịu nổi sự thiêu đốt của thần hỏa, một chút bất cẩn là hồn phi phách tán." "Vậy

phải làm sao?" Hồng Hài Nhi luống cuống tay chân.

"Bây giờ có lẽ chỉ có tiên y thánh thủ A Y Nạp Phạt mới cứu được nàng, có thể bóc tách kịch độc ra ngoài." Dương Tiễn nói.

Hồng Hài Nhi như nắm được cọng rơm cứu mạng, vội vàng mang nguyên thần của mẹ đến Linh Sơn.

Dương Tiễn không tiện đến Linh Sơn, ở lại Tích Lôi Sơn điều tra.

Không lâu sau, Huyền Đô cảm giác được Bạch Muội xảy ra chuyện chạy tới, chỉ thấy Dương Tiễn: "Chuyện gì vậy?

Sao ngươi lại ở đây?" Dương Tiễn kể lại tình hình.

Sắc mặt Huyền Đô trở nên vô cùng khó coi, đồ đệ tốt như vậy cứ thế mà mất.

"Vĩnh Hằng Ma Thần!" Huyền Đô nắm chặt nắm đấm, sát tâm đại khởi.

"Sự việc đã xảy ra, không thể cứu vãn, Vĩnh Hằng Ma Thần tái hiện, không phải chuyện nhỏ, ngươi đi báo cho Đạo Tổ, ta về Bồng Lai một chuyến." Dương Tiễn vẫn giữ được bình tĩnh.

Huyền Đô gật đầu, đi về phía Hỗn Độn ngoài trời, Dương Tiễn cũng vội vàng chạy đến Bồng Lai.

Không lâu sau, Đạo Tổ và Lăng Tiêu, Tai Ách Ma Thần đều đến Tích Lôi Sơn xem xét, có thể thấy sự coi trọng và kiêng dè đối với Vĩnh Hằng Ma Thần.

"Không nên a, tên điên đó trúng phải Tai Ách Chi Lực của ta, không thể nào hồi phục nhanh như vậy, chạy ra ngoài gây rối." Tai Ách Ma Thần nhíu mày.

"Chưa chắc là hắn ra tay, đừng quên hắn có thể chế tạo Mặc Linh, Ma Đạo lượng kiếp sắp nổi lên, e rằng hắn cũng muốn tham gia một

chân.” Hồng Quân nói.

“Cũng phải, tên điên đó có thể chế tạo Mặc Linh, bề ngoài căn bản không nhìn ra được, khó mà đề phòng, nào có chuyện ngàn ngày phòng trộm, thật là khó giải quyết.” Tai Ách Ma Thần gật đầu.

Mặc Linh vốn là do Vĩnh Hằng Ma Thần viết ra, dưới sự gia trì của Đản Quỷ Vọng Bút, Vĩnh Hằng Ma Thần viết thành cái gì, nó chính là cái đó.

Duy chỉ có huyết dịch của nó là mực, điểm này khác biệt, nhưng chỉ sợ Vĩnh Hằng Ma Thần gieo Tru Thế Chi Mặc vào cơ thể người khác, thông qua Tru Thế Chi Mặc để khống chế, như vậy, kiểm tra huyết dịch cũng vô dụng.

Tên điên đó thật sự phiền phức.

“Ma Đạo lượng kiếp đã bắt đầu, chúng ta lại đấu tiếp, chẳng phải là cò trai tương tranh, để Vĩnh Hằng Ma Thần đắc lợi sao.” “Ma tàn bạo, thích giết chóc, Ma Đạo đại hưng, đối với ngươi và ta đều không có lợi, không bằng ngươi và ta liên thủ áp chế Ma Đạo, dẫn Dương Thiên Hữu do ma trọng nhập Phật, nếu hắn không đồng ý với Đại Thừa Phật Pháp, có thể để hắn tái lập một Phật Pháp, ngươi và ta chia đều khí vận Phật môn, thế nào?” Hồng Quân nhân cơ hội khuyên giải.

Lăng Tiêu và Tai Ách Ma Thần đều quá tinh thông tính toán, Lão Tử bọn họ không ở đây, một mình hắn không có bao nhiêu phần thắng, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Chương 694

Nếu có thể thuyết phục được Lăng Tiêu bọn họ thì tốt quá.

Khí vận Phật môn bị hắn lấy đi ba thành, chia đều khí vận Phật môn đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Dùng cái này để đổi lấy Thiên Đạo không bị Ma Đạo ảnh hưởng, rất đáng giá.

"Không, đối với chúng ta có lợi, ít nhất Ma Đạo có thể kiềm chế Thiên Đạo, không phải sao?" "Ma Đạo đại hưng đối với chúng ta không ảnh hưởng, nhưng đối với Thiên Đạo ảnh hưởng rất lớn, như vậy là đủ rồi." Lăng Tiêu cười đầy ẩn ý, hại ngươi, chính là lợi cho chúng ta.

"Nhưng các ngươi đừng quên, cả Hồng Hoang đều bài xích Ma, các ngươi trợ Ma, chính là cùng sinh linh Hồng Hoang là địch." Hồng Quân sắc mặt trầm xuống.

"Ha ha, Đạo Tổ đây là thật sự coi mình là chủ nhân Hồng Hoang rồi." "Đừng quên, Lục Đạo là do Bàn Cổ đại thần lập nên, Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần sáng tạo, không phải của ngươi." "Bàn Cổ đại thần đã thiết lập Ma Đạo, tồn tại tức hợp lý, hơn nữa, Ma Đạo vốn tồn tại để chế ngự Thiên Đạo." "Đả áp Ma Đạo, phá hoại sự cân bằng Lục Đạo, để Thiên Đạo một nhà độc đại, tâm tư của Đạo Tổ, rõ như ban ngày rồi." Lăng Tiêu chế nhạo.

"Hừ, đừng nói các ngươi giống như đại công vô tư, hiện tại Thiên Đạo cường đại, các ngươi nâng đỡ Nhân Đạo và Địa Đạo đối kháng Thiên Đạo, một khi Thiên Đạo suy yếu, bần đạo không tin các ngươi không sinh lòng tham." "Nói cho cùng, chúng ta là cùng một loại người, đều muốn lợi dụng Hồng Hoang để mưu cầu lợi ích lớn nhất,

lòng tham là vô tận, một khi bắt đầu liền không dừng lại được." "Hiện tại các ngươi nói Hồng Hoang là của Bàn Cổ đại thần, đợi Thiên Đạo suy tàn, Hồng Hoang chính là của các ngươi." Hồng Quân lạnh lùng chế giễu.

"Ừm, ngươi nói đúng, cho nên, hại ngươi chính là lợi cho chúng ta." Tai Ách Ma Thần đầy ẩn ý nhún vai.

"Ngươi…" Dù là tu dưỡng của Hồng Quân cũng bị tức giận không nhẹ, tức giận nhìn Lăng Tiêu: "Dữ hổ mưu bì, cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy, đừng quên hắn là đỉnh cấp Ma Thần, so với ngươi còn kiêu ngạo hơn, ngươi nghĩ hắn thật sự sẽ ngoan ngoãn hợp tác với ngươi, không có dã tâm?" Đáng lẽ năm đó nên nghiến răng, không màng danh tiếng, sau Vu Yêu lượng kiếp liền giết chết ba con Kim Ô, cũng sẽ không có phiền phức như bây giờ.

Lúc Vu Yêu lượng kiếp đúng là không thể giết, ba Kim Ô gánh vác mệnh cách hoàng giả, là thiên mệnh giả của Vu Yêu lượng kiếp, giết thiên mệnh giả, nhân quả phản phệ quá lớn, hắn cũng không chịu nổi.

Nhưng Vu Yêu lượng kiếp vừa qua, cũng không còn thiên mệnh gia trì nữa.

Nói cho cùng vẫn là do hắn quá tự tin, đi theo con đường cũ của La Hầu, La Hầu xem thường hắn, bị hắn phản sát, mà hắn xem thường ba Kim Ô, gây ra tai họa ngày hôm nay.

Ba Kim Ô tu Đại Đạo Thánh Nhân, Đại Đạo quy ẩn, Đại Đạo pháp tắc không hiển, Tạo Hóa Ngọc Điệp khắc ba ngàn Đại Đạo pháp tắc lại ở trong tay hắn, hắn nhận định ba Kim Ô là tự tìm đường chết, đi không xa được.

Ai ngờ Lăng Tiêu trong tay có Hỗn Độn Chí Bảo, còn có mấy kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong Hỗn Độn pháp bảo là hoàn chỉnh, ba Kim Ô dựa vào tham ngộ Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong pháp bảo, cứng rắn đi đến Hợp Đạo Cảnh.

Bây giờ lại có Tai Ách Ma Thần, một đỉnh cấp Ma Thần giảng đạo, căn bản không lo không có Đại Đạo pháp tắc để tham ngộ.

Bây giờ hắn muốn giết ba Kim Ô lại không giết được.

"Ngươi nói đúng, nhưng ít nhất hiện tại, hắn sẽ không trở mặt với ta, trong tay ta có thứ hắn cần." Lăng Tiêu không để ý cười cười.

Hồng Quân tức giận a, hắn tự nhiên biết Lăng Tiêu nói là Tam Quang Thần Thủy, đáng tiếc trong tay hắn cũng không có bao nhiêu Tam Quang Thần Thủy, không thể dùng để lôi kéo Tai Ách Ma Thần.

Khai thiên chi sơ, sau khi hóa hình, hắn vẫn âm thầm tìm kiếm bảo vật, cũng không tìm được bao nhiêu Tam Quang Thần Thủy.

Đến nay hắn cũng không biết ba Kim Ô từ đâu có nhiều Tam Quang Thần Thủy như vậy.

Đáng ghét a.

Hắn tìm mấy ngàn vạn năm cũng không tìm được, ba Kim Ô dựa vào cái gì mà dễ dàng có được.

Chẳng lẽ đây là sự ưu ái của Bàn Cổ đối với hậu duệ sao.

"Hừ, nhưng ngươi cũng đừng quên, bần đạo dung hợp với Thiên Đạo, cho dù các ngươi cuối cùng thắng thì sao, giết bần đạo chính là giết Thiên Đạo, Thiên Đạo hủy, Lục Đạo không toàn vẹn, Hồng Hoang cũng phế." "Ngươi tự xưng là hậu duệ Bàn Cổ, hô hào vì Hồng Hoang, chẳng lẽ ngươi muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?" Hồng Quân đổi hướng tấn công Lăng Tiêu.

"Ngươi nói đúng, nhưng chúng ta cũng không định làm gì ngươi,

chỉ muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay ngươi." "Sau Hợp Đạo Cảnh, tu vi tăng lên quá khó, Tạo Hóa Ngọc Điệp ở trong tay ngươi, tu vi của ngươi tăng lên sẽ nhanh hơn chúng ta rất nhiều, đến ngày chúng ta không thể kiềm chế ngươi nữa, chờ đợi chúng ta chỉ có một con đường chết." "Hay là ngươi bây giờ giao Tạo Hóa Ngọc Điệp cho chúng ta, chúng ta bảo đảm cùng ngươi liên thủ áp chế Ma Đạo." Lăng Tiêu nhún vai.

"Hừ, muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp, đừng hòng, bần đạo dù hủy diệt cũng không cho các ngươi, Tạo Hóa Ngọc Điệp cho các ngươi, đợi thực lực các ngươi vượt qua bần đạo, bần đạo tất sẽ bị các ngươi nô dịch." "Bần đạo khó khăn lắm mới leo lên được, thà làm ngọc nát cũng không chịu nhìn sắc mặt của bất kỳ ai nữa." Hồng Quân ánh mắt kiên nghị, thà chết không chịu khuất phục.

Thời kỳ Hỗn Độn, hắn chịu đủ sự khinh miệt của những Ma Thần cường đại kia, từ lúc hắn chiến thắng La Hầu, hắn đã thề từ nay về sau hắn không bao giờ chịu ánh mắt lạnh lùng của người khác nữa, hắn muốn khống chế chính mình, khống chế vận mệnh của người khác, từng bước một leo lên đỉnh cao, làm kẻ mạnh nhất.

Những Hỗn Độn Ma Thần từng xem thường hắn, đều phải ngưỡng vọng hắn, nhìn sắc mặt của hắn.

"Không, ngươi sẽ không, ngươi cẩu thả trốn qua Khai Thiên lượng kiếp, cơ quan tính toán hết để giành được thắng lợi cuối cùng, dung hợp Thiên Đạo, phá vỡ giới hạn, khó khăn lắm mới leo lên đến độ cao ngày hôm nay, tương lai có vô hạn khả năng, ngươi so với bất kỳ ai cũng sợ chết." "Tạo Hóa Ngọc Điệp rơi vào tay ai, người đó có ưu thế, hiện tại ưu thế vẫn ở chỗ ngươi, ngươi tự nhiên không muốn giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Đợi đến khi ngươi không còn kế nào khác, ngươi sẽ giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp." Lăng Tiêu rất tự tin lắc đầu.

“Ngươi nói rất đúng, chúng ta là cùng một loại người, đều từ tầng lớp thấp nhất leo lên, lúc đó chúng ta nghĩ là không thành công thì thành nhân, cùng lắm là chết chứ không muốn vùng vẫy ở tầng lớp thấp nữa.” “Nhưng khi chúng ta thành công, có thu hoạch to lớn, đứng ở đỉnh cao, lại so với ai cũng sợ chết, so với ai cũng trân trọng tất cả những gì hiện có, bởi vì đó là dùng mạng đổi lấy.” “Mà ngươi, giới hạn của ngươi không chỉ là Hợp Đạo Cảnh, còn có Đại Đạo Cảnh, cho dù mất đi Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngươi vẫn có thể tiếp tục leo lên, ngươi chẳng lẽ không muốn xem phong thái của Đại Đạo Cảnh sao?” “Ngươi sẽ không thà làm ngọc nát.” Lăng Tiêu tiếp tục tấn công, phá vỡ phòng tuyến tâm lý của Hồng Quân.

“Ngươi?

Tầng lớp thấp?” “Ngươi sinh ra đã là dị chủng Tam Túc Kim Ô, hậu duệ Bàn Cổ, được Bàn Cổ truyền thừa và ưu ái, ngậm thìa vàng mà sinh ra, tất cả đều thuận buồm xuôi gió.” “Ngươi hiểu cái gì, ở đây giả vờ đáng thương cái gì?” Hồng Quân mất bình tĩnh, không phải bị Lăng Tiêu nói toạc ra mà mất bình tĩnh, mà là bị Lăng Tiêu giả vờ đáng thương làm cho mất bình tĩnh.

Hậu duệ Bàn Cổ, đứng trên đỉnh tháp Hồng Hoang, Hồng Hoang còn có ai cao quý, ưu tú hơn hậu duệ Bàn Cổ sao?

Ba Kim Ô đã chịu khổ gì?

Chịu thiệt gì?

Thuận buồm xuôi gió mà leo lên đến độ cao ngày hôm nay.

Ba Kim Ô giống như những đỉnh cấp Ma Thần kia, sinh ra đã có căn nguyên và giới hạn cường đại, căn bản không cần làm gì, cứ theo tuần tự tu luyện là có thể trở nên rất mạnh mẽ.

Mà hắn thì sao, ở tầng lớp thấp liều mạng leo lên, cơ quan tính

toán hết, cũng không phá vỡ được giới hạn căn nguyên trời sinh kia.

Lăng Tiêu quả thực là kẻ giàu giả dạng ăn mày, cố ý làm hắn ghê tởm.

Đừng nói Hồng Quân, ngay cả Huyền Đô và Dương Tiễn ở bên cạnh xem đại lão đấu trí cũng bị ghê tởm, ngươi sao có thể nói mình từ tầng lớp thấp leo lên.

Hồng Hoang còn có ai căn nguyên cường đại hơn ngươi sao?

Còn có ai thân thế tôn quý hơn ngươi sao?

Dù là Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu tự xưng là Bàn Cổ chính tông, cũng chỉ có thể ngang hàng với ngươi mà thôi.

Người ta đều bại dưới tay các ngươi, bây giờ cũng không dám nói chuyện Bàn Cổ chính tông nữa, ngầm thừa nhận ba Kim Ô các ngươi là Bàn Cổ chính tông.

Cố ý giả vờ đáng thương, đừng quá ghê tởm, làm người đi, ngươi xem đã làm Đạo Tổ, người thật sự từ tầng lớp thấp leo lên, tức giận đến mức nào rồi.

"Đó chỉ là những gì ngươi thấy, nếu ta không phản kháng, nếu ta không biết ngươi đã sửa đổi Vu Yêu lượng kiếp, ba huynh đệ chúng ta sẽ trở thành Yêu Hoàng, cùng Thập Nhị Tổ Vu đồng quy vu tận không phải sao?" "Yêu tộc trở thành nô lệ, từ nay về sau trở thành tọa kỵ của Đạo môn nhà ngươi, Địa Đạo không bao giờ phục hồi được nữa, ngươi khống chế Thiên Đạo độc chiếm Hồng Hoang, Hồng Hoang trở thành mục trường của ngươi, sinh linh đều là trâu ngựa, cung cấp khí vận cho ngươi." "Trừ Thiên định Lục Thánh, Hồng Hoang không thể xuất hiện Thánh Nhân nữa, Thiên định Lục Thánh cũng chỉ là công cụ giúp ngươi mưu đoạt khí vận." Lăng Tiêu bí ẩn cười.

"Làm sao ngươi biết những điều này, ngươi mới là dị số đó, Đông

Vương Công đã gánh nồi đen cho ngươi.” Hồng Quân kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu.

Dương Tiễn và Huyền Đô cũng kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

“Không sai, bây giờ ngươi biết cũng không sao, ngươi hẳn là rất tò mò vì sao mưu kế của ngươi và Thiên Đạo đối với Vu Yêu lượng kiếp lại thất bại.” “Là ta nói cho bọn họ biết Bàn Cổ ngọc tủy ở Bất Chu Sơn, là then chốt để bọn họ thành Thánh, là ta nói cho bọn họ biết chuyện Địa Đạo, là ta giúp Hậu Thổ tham dự luân hồi.” “Vu Yêu lượng kiếp vốn là Bất Chu Sơn sụp đổ, Bàn Cổ ngọc tủy hiện thế, giúp Thập Nhị Tổ Vu thành Thánh, thức tỉnh Địa Đạo, mà Yêu tộc, đã định là đá lót đường của Vu tộc, là vật hi sinh để phục hồi Địa Đạo.” “Mà ba huynh đệ chúng ta thân mang mệnh cách hoàng giả, đã định làm hoàng, nếu thành Yêu Hoàng, tất chết, ngươi và Thiên Đạo cố ý dùng thiên cơ dẫn đường cho Bạch Trạch tìm đến chúng ta, xúi giục chúng ta làm Yêu Hoàng, ngươi và Thiên Đạo muốn lợi dụng Vu Yêu lượng kiếp, bắt gọn hậu duệ Bàn Cổ, tiêu trừ ẩn hoạn.” “Thiên mệnh không thể trái, nhưng chưa chắc không thể thay đổi, cho nên ba huynh đệ chúng ta chứng Tinh Hoàng, ứng thiên mệnh, nhưng tránh được tử kiếp, thuận tiện đưa Vu Yêu lượng kiếp trở về đúng quỹ đạo.” Lăng Tiêu cũng không giả vờ nữa, dù sao Hồng Quân bây giờ cũng không làm gì được hắn.

Dương Tiễn và Huyền Đô kinh ngạc đến mức không thể tin nổi, mưu kế của Đạo Tổ lại lớn đến vậy, sửa đổi lượng kiếp, tiêu diệt hậu duệ Bàn Cổ, xóa bỏ tất cả những gì Bàn Cổ để lại ở Hồng Hoang, chiếm tổ chim khách, hoàn toàn chiếm đoạt Hồng Hoang.

Mà Lăng Tiêu và Đạo Tổ đấu pháp, từ Vu Yêu lượng kiếp đã bắt đầu, chỉ là lúc đó thực lực Lăng Tiêu không đủ, không dám bộc lộ ra ngoài, chỉ có thể mưu tính trong bóng tối.

Hữu tâm tính vô tâm, Vu Yêu lượng kiếp lúc đó, Lăng Tiêu đã thắng Đạo Tổ một trận.

Đạo Tổ nhìn bề ngoài khiêm tốn, tiên phong đạo cốt, đại công vô tư, thực chất mới là kẻ đen tối nhất, hoàn mỹ giải thích cái gì gọi là đạo mạo ngạn nhiên.

Tính ra như vậy, tất cả sinh linh Hồng Hoang hiện nay đều phải cảm ơn Lăng Tiêu, nếu không có Lăng Tiêu phá hoại tính toán của Đạo Tổ, Hồng Hoang bây giờ tất nhiên sẽ suy tàn, làm sao còn có nhiều Thánh Nhân như vậy, làm sao còn có chư hầu tranh bá.

Hồng Hoang trì trệ không tiến, thoái hóa thành hậu thiên, tài nguyên khan hiếm, bọn họ tuyệt đối sẽ không có tu vi như hiện tại, Hồng Hoang biến thành một vũng nước tù, làm sao còn có cảnh phồn hoa náo nhiệt, ngày càng phát triển như hiện nay.

"Làm sao ngươi biết những điều này?

Ngươi rốt cuộc là ai?

Từ đâu đến?" Hồng Quân kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu, hoảng sợ.

Chương 695

"Hắn là đến từ tương lai, một người bị hại do ngươi sửa đổi Hồng Hoang, lúc đó đã không còn Hồng Hoang nữa." "Còn nhớ ngươi và La Hầu, Tai Ách đại chiến, đại địa Hồng Hoang vỡ nát, một số mảnh vỡ bay ra khỏi Hồng Hoang, trôi nổi trong Hỗn Độn, sau này hình thành từng tiểu thế giới, Nhân tộc ở trên đó sinh sôi nảy nở." "Dần dần tiến vào thời đại mạt pháp, không có thiên địa linh khí, tất cả đều thoái hóa thành phàm, mà ta chính là một trong số đó, một phàm nhân ngày đêm vật lộn vì miếng cơm manh áo." "Nơi đó chỉ lưu truyền một số truyền thuyết về Hồng Hoang, ta vốn tưởng chỉ là chuyện thần thoại, không ngờ đều là thật, một lần vô tình, ta phát hiện ra Táng Thiên Quan, bị Táng Thiên Quan mang theo xuyên qua dòng sông thời gian đến Hồng Hoang, rơi xuống Thái Dương Tinh, trở thành con Kim Ô thứ ba." "Ta đã đến đây, tất nhiên phải thay đổi Hồng Hoang, thay đổi vận mệnh Nhân tộc thần phục Thiên Đạo, từ đó không còn Nhân Hoàng, chỉ có Thiên Tử." "Cũng muốn xem Hồng Hoang được đưa về đúng quỹ đạo sẽ như thế nào, kết cục cuối cùng của Nhân tộc lại sẽ ra sao?" Lăng Tiêu chắp tay sau lưng nói.

Dương Tiễn và Huyền Đô đều ngây người, những chuyện này quá chấn động.

Cho nên, cuối cùng Đạo Tổ đã thành công, làm hỏng Hồng Hoang?

"Cho nên, không có ngươi gây rối, bần đạo đã thành công." Hồng Quân híp mắt nhìn Lăng Tiêu, sát ý không thể che giấu.

Hắn vốn có thể đại công cáo thành, tất cả đều bị Lăng Tiêu hủy hoại.

"Đúng vậy, ngươi đã thành công, Vu Yêu Lượng Kiếp không hoàn

toàn thành công, nhưng mục đích của ngươi cũng đã đạt được.

Hậu Thổ không chết, lúc cuối cùng Hậu Thổ tham ngộ luân hồi thành Thánh, đáng tiếc đã quá muộn.

Sức một mình nàng, không đủ để Địa Đạo hoàn toàn phục hồi, chỉ có thể giữ luân hồi tự vệ." "Mười một Tổ Vu khác đều chết, Thái Âm và Thái Dương đều chết, Hồng Vân càng sớm bị ngươi tính kế chết, ngươi lúc đầu đưa Hồng Mông Tử Khí cho Hồng Vân, chẳng phải là muốn hắn mang tội vì có ngọc bích sao?" "Không có ta nhắc nhở, Hồng Vân sẽ nhận Hồng Mông Tử Khí, sau đó bị Côn Bằng và Minh Hà giết, Minh Hà bị ngươi phong ấn, vĩnh thế không được ra ngoài." "Phong Thần lượng kiếp, Tam Giáo tự tương tàn sát, Tam Thanh quyết liệt, bị ngươi thành công chia rẽ, Đế Tân binh bại tự thiêu, từ đó Nhân tộc không còn Nhân Hoàng, Cơ Phát thành lập Tây Chu, tự xưng Thiên Tử, cúi đầu trước trời, Nhân tộc từ đó trở thành nô lệ cung cấp khí vận cho ngươi." "Địa Đạo và Nhân Đạo không thể thức tỉnh, Thiên Đạo hoàn toàn thống trị Hồng Hoang, tất cả đều đang thoái hóa, Hồng Hoang đang mục nát." "Biết những điều này, ngươi bây giờ rất hận ta, muốn giết ta, nhưng ngươi có từng nghĩ, Bàn Cổ đại thần là tồn tại như thế nào, thật sự sẽ để ngươi dễ dàng chiếm đoạt Hồng Hoang sao?

Phá hoại tâm huyết của ngài ấy?" "Táng Thiên Quan vì sao lại ở tương lai?

Vì sao lại đưa ta đến Hồng Hoang, có khả năng nào, Táng Thiên Quan là hậu thủ Bàn Cổ đại thần để lại, là một tia sinh cơ của Hồng Hoang." "Khi Hồng Hoang bị hủy diệt, một tia sinh cơ được kích hoạt, mang theo một dị số đến thời điểm này, thay đổi Hồng Hoang, cứu vớt Hồng Hoang." Lăng Tiêu nói.

Hắn cố ý nói những điều này, để phá hoại đạo tâm của Hồng

Quân, để Hồng Quân sinh lòng sợ hãi.

Bất kể Hồng Quân có tin hay không, với sự sợ hãi của Hồng Quân đối với Bàn Cổ đại thần, tâm thần tất sẽ bị ảnh hưởng, nỗi sợ hãi đối với Bàn Cổ đại thần không ngừng khuếch đại.

Bởi vì hắn chiếm tổ chim khách mưu đoạt Hồng Hoang, vì tư lợi của bản thân mà hủy diệt Hồng Hoang, hay nói đúng hơn là dùng Hồng Hoang, dùng tâm huyết của Bàn Cổ đại thần để thành toàn cho chính mình.

Sợ hãi Bàn Cổ đại thần tìm hắn tính sổ, còn để lại hậu thủ gì để đối phó hắn.

Trên thực tế, Bàn Cổ đại thần đúng là có để lại hậu thủ, nhưng không phải hắn, hắn chỉ là một dị số đơn thuần, là Quỷ Đạo Chi Chủ đưa hắn đến Hồng Hoang.

Hậu thủ Bàn Cổ đại thần để lại trên người Thông Thiên.

"Không thể nào, Bàn Cổ đã chết rồi, chết rất triệt để, ngươi muốn làm loạn đạo tâm của bần đạo, đừng hòng, đừng hòng." Hồng Quân không tin, nhưng rõ ràng đã vội vàng, đã loạn.

"Loại kiến hôi như ngươi, sao hiểu được Bàn Cổ rốt cuộc mạnh đến mức nào, đáng sợ đến mức nào, dù là bây giờ, ngươi vẫn chỉ là một con kiến hôi, Bàn Cổ động ngón tay là có thể giết ngươi một vạn lần." "Biết năm đó La Hầu bọn họ vì sao muốn hủy diệt Hồng Hoang không?

Bởi vì bọn họ không tin Bàn Cổ thật sự đã chết, bọn họ muốn hủy diệt tất cả những gì Bàn Cổ để lại, đảm bảo Bàn Cổ sẽ không xuất hiện nữa." "Biết bản tọa vì sao lại kết minh với Lăng Tiêu không?

Bởi vì từ lúc biết được lai lịch của hắn, ta liền biết, chúng ta đấu không lại Bàn Cổ, không ai có thể chiếm đoạt Hồng Hoang, đi theo

Lăng Tiêu, ngược lại có lẽ sẽ có thu hoạch khác." Tai Ách Ma Thần phối hợp lừa gạt Hồng Quân.

"Thế giới kiếp trước của ta, câu chuyện Hồng Hoang không nhiều, rải rác, kết cục cuối cùng của Hồng Hoang ta không biết." "Nhưng từ việc linh khí thoái hóa, tu tiên ngày càng khó, thậm chí không thể tu tiên, tất cả đều thoái hóa thành phàm mà xem, kết cục cuối cùng của Hồng Hoang chỉ có thể đi đến diệt vong." "Mà ngươi dung hợp Thiên Đạo, vốn là một bộ phận của Hồng Hoang, Hồng Hoang hủy diệt, kết cục của ngươi sao có thể tốt được." "Có lẽ Hồng Hoang cũng căn bản không chống đỡ được đến lúc tự mình hủy diệt, ví dụ như La Hầu, Thời Thần những Hỗn Độn Ma Thần kia tìm đến, Hồng Hoang chỉ có một mình ngươi có thể chiến đấu, ngươi cảm thấy sức một mình ngươi đấu lại được bọn họ không?" "Ý tưởng của ngươi từ đầu đã định là sai lầm, thất bại, hạn hẹp, bởi vì ngươi quá sợ hãi mất đi những gì hiện có, cho nên ngươi phí hết tâm cơ ngăn cản sinh linh Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ, sợ bọn họ sẽ uy hiếp đến ngươi." "Một mặt ngươi sợ Hỗn Độn Ma Thần tìm đến, muốn nhanh chóng hoàn thành Lục Đạo lượng kiếp, một mặt ngươi lại không muốn Lục Đạo thức tỉnh, ảnh hưởng đến sự thống trị của ngươi, cho nên ngươi sửa đổi lượng kiếp, vượt qua lượng kiếp, lại không để năm đạo khác thức tỉnh." "Lại quên, không tiến thì lùi, Hồng Hoang không thể tiến hóa, liền sẽ ngày càng yếu, cuối cùng sẽ có một ngày đi đến diệt vong, từ lúc ngươi sửa đổi lượng kiếp, đã định một khi có Hỗn Độn Ma Thần phát hiện Hồng Hoang, Hồng Hoang tất diệt, căn bản không có năng lực hoàn thủ." "Mà sự xuất hiện của ta, liền đủ để chứng minh ngươi thất bại." Lăng Tiêu tiếp tục tấn công, không thể không nói, Vĩnh Hằng Ma Thần điên khùng thì điên khùng, nhưng tâm lý chiến thuật hắn nghĩ ra quả thực hữu dụng.

Bây giờ gieo vào lòng Hồng Quân một hạt giống thất bại, một khi

nghi ngờ nảy sinh, liền sẽ không ngừng khuếch đại, đến lúc đó bọn họ ép Hồng Quân giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hồng Quân sợ chết, nhưng cũng không muốn bị nô dịch, nhìn sắc mặt người khác, không khéo thật sự sẽ cá chết lưới rách, hủy diệt Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Hừ, ngươi nghĩ bần đạo sẽ tin sao?

Các ngươi nói những điều này, chẳng qua là muốn phá hoại đạo tâm của bần đạo." "Bần đạo vẫn câu nói đó, muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp, nằm mơ đi." Hồng Quân lạnh lùng cười, cứng miệng hừ lạnh một tiếng.

"Không sao cả, ngươi nghĩ sao cũng được, trong mắt ngươi, ngươi dung hợp Thiên Đạo, trở thành chủ nhân Hồng Hoang, nhưng trong mắt chúng ta, ngươi bị trói buộc với Hồng Hoang, càng giống như con chó giữ cửa của Hồng Hoang." "Với năng lực của ngươi, có thể sống sót trong Khai Thiên lượng kiếp, bản thân đã là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, ngươi nói có khả năng nào, Bàn Cổ đại thần là cố ý để lại ngươi." "Bàn Cổ đại thần đã nhìn ra dã tâm của ngươi, cố ý để lại ngươi để dọn dẹp những Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại trong Hồng Hoang, trói ngươi ở Hồng Hoang, bảo vệ Hồng Hoang." Lăng Tiêu tiếp tục tấn công.

Hồng Quân sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, lời lẽ của Lăng Tiêu rất khó nghe, nhưng lại là sự thật, dung hợp Thiên Đạo, nâng cao giới hạn của hắn rất nhiều, nhưng đồng thời cũng khiến hắn mất đi tự do, phải bảo vệ Hồng Hoang, quả thực không khác gì chó giữ cửa.

"Ma Đạo lượng kiếp gần như là cơ hội cuối cùng của ngươi, ngươi đang đợi Nguyên Thủy bọn họ trở về, mà chúng ta đang đợi Thập Nhị Tổ Vu Hợp Đạo, Ma Đạo đại hưng, kiềm chế Thiên Đạo, thực lực của ngươi cũng sẽ bị áp chế, phần thắng của chúng ta lại

thêm một thành." "Mà cho dù ngươi thành công áp chế Ma Đạo, cũng chẳng qua là duy trì hiện trạng, chúng ta thua được, mà ngươi thua không nổi, ưu thế đã sớm ở bên chúng ta." "Thực ra còn có một giải pháp, chúng ta không nhất thiết phải đánh đánh giết giết, ngươi lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, mọi người cùng nhau tham ngộ, tu vi của mọi người tăng lên duy trì ở cùng một tốc độ, liền có thể duy trì sự cân bằng hiện tại." "Mọi người đều bình đẳng, không ai phải nhìn sắc mặt ai, cùng nhau bảo vệ Hồng Hoang, nếu Hỗn Độn Ma Thần tìm đến, chúng ta có thể cùng nhau đối kháng." "Mục đích cuối cùng của mọi người đều là theo đuổi đạo chi chung cực, chẳng qua là không thể một mình độc chiếm tất cả khí vận, tốc độ tu luyện chậm hơn một chút, cần thời gian dài hơn, nhưng đối với chúng ta, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian, không phải sao?" Lăng Tiêu tiếp tục dụ dỗ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp hắn nhất định phải lấy được, cho dù hủy diệt, cũng không thể để Hồng Quân độc chiếm, nếu không bọn họ hoặc là chết, hoặc là như chó nhà có tang chạy trốn khỏi Hồng Hoang.

Mặc dù bây giờ có Tai Ách và các Hỗn Độn Ma Thần khác giảng đạo cho bọn họ, nhưng những lão già này không đáng tin cậy, vạn nhất có ngày trở mặt, bọn họ sẽ không còn Đại Đạo pháp tắc để tham ngộ, sẽ bị phản chế.

Mà Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể cho bọn họ thêm một lớp bảo đảm cực lớn, bọn họ rất cần.

Hồng Quân thực ra không có thù hận gì lớn với hắn, hơn nữa Hồng Quân đã định trở thành chó giữ cửa của Hồng Hoang, mọi người chung sống hòa bình, hắn hoàn toàn có thể chấp nhận.

"Còn một điểm ngươi đừng quên, không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngươi và Lăng Tiêu bọn họ giống nhau, chỉ có thể dựa vào những

đỉnh cấp Ma Thần như chúng ta, hoặc là từ Hỗn Độn Linh Bảo tham ngộ Đại Đạo pháp tắc." "Quá tham lam sẽ phải trả giá đắt, dung hợp Thiên Đạo, lại tham lam không chán tham ngộ Đại Đạo pháp tắc, cái gì cũng muốn, lại cái gì cũng không được." "Hủy diệt Tạo Hóa Ngọc Điệp, tu vi của ngươi sẽ trì trệ không tiến, mà Lăng Tiêu bọn họ có thể dựa vào nghe chúng ta giảng đạo, tiếp tục nhanh chóng tăng tu vi, đến lúc đó ngươi cũng phải nhìn sắc mặt chúng ta." Tai Ách Ma Thần bổ sung một đòn tuyệt sát.

Tạo Hóa Ngọc Điệp a, đối với bọn họ cũng rất quan trọng, bởi vì năm đó bọn họ cũng không lĩnh ngộ hết ba ngàn Đại Đạo pháp tắc.

Đại Đạo quy ẩn, ai biết sẽ quy ẩn đến khi nào, vạn nhất bọn họ khôi phục đỉnh phong, Đại Đạo vẫn chưa xuất hiện, bọn họ cũng không thể tiếp tục tu luyện.

Tu vi của mọi người đều không thể tăng lên, cao nhất duy trì ở đỉnh phong từng có, lúc đó sẽ là thiên hạ của Dương Mi và Thời Thần.

"Tất cả những điều này chẳng qua là dựa trên lập trường bần đạo thua, hiện nay càn khôn chưa định, bần đạo chưa chắc sẽ thua." "Bần đạo thắng, các ngươi hoặc là chết, hoặc là cút khỏi Hồng Hoang, khí vận Hồng Hoang đều gia trì cho một mình bần đạo, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, các ngươi vĩnh viễn đừng hòng đuổi kịp bần đạo, uy hiếp đến bần đạo." "Có lẽ ta nên cảm ơn ngươi, bần đạo vì bảo vệ những gì đã thu hoạch được, quả thực hạn hẹp, Hồng Hoang tiến hóa, khí vận sinh ra cũng tăng lên rất nhiều." "Để Hồng Hoang tiến hóa mới là đúng đắn, coi như là Hồng Hoang khởi động lại, làm lại một lần nữa đi, bần đạo lần này lựa chọn để Hồng Hoang tiến hóa, lại độc bá Hồng Hoang, sẽ nhận được nhiều khí vận gia trì hơn, kết cục nhất định sẽ khác." "Chỉ cần diệt hết đám ô hợp các ngươi, Hồng Hoang sẽ cung cấp cho ta nhiều gia trì hơn, bần đạo lần này nhất định sẽ không

thua, nhất định sẽ cười đến cuối cùng." Hồng Quân ánh mắt kiên nghị, mang theo vô tận tham lam.

"Ừm, có lý, nhưng chúng ta sẽ không thành toàn cho ngươi, ngươi muốn tranh, chúng ta cũng muốn tranh, vậy thì hãy chờ xem, mọi người tự dựa vào bản lĩnh, xem ai có thể cười đến cuối cùng." Lăng Tiêu rất tự tin nhún vai, Ma Đạo lượng kiếp hắn tuyệt đối không thể thua, nâng đỡ Ma Đạo để kiềm chế Thiên Đạo, ưu thế của bọn họ sẽ lớn hơn rất nhiều.

Ma Đạo lượng kiếp tam đại thiên mệnh giả, Dương Thiên Hữu là người của bọn họ, Tôn Ngộ Không bề ngoài trung lập, thực chất là đồ đệ của hắn, Như Lai xem ra là người của Hồng Quân, thực chất cũng thiên về phía hắn, chẳng qua là vì Thông Thiên nên mới bị Hồng Quân khống chế.

Ba vị thiên mệnh giả đều thiên về phía hắn, Hồng Quân lấy gì để tranh với hắn, dựa vào cái gì mà thắng.

Hơn nữa mưu kế của bọn họ một khi thành công, Phật Đạo sẽ bị trọng thương, lại một lần nữa suy yếu Hồng Quân.

Tích lũy từng chút một, ưu thế của bọn họ sẽ ngày càng lớn.

Muốn lật đổ Hồng Quân, thật sự không dễ dàng, nhiều người như bọn họ liên thủ, còn gian nan như vậy, đủ để chứng minh năng lực của Hồng Quân.

"Vậy thì hãy chờ xem, bần đạo sẽ không thua nữa, nhưng mà, trước đó, chúng ta có nên liên thủ giải quyết Vĩnh Hằng Ma Thần trước không?" "Đừng để chúng ta đấu sống đấu chết, bị Vĩnh Hằng nhặt được của hời." Hồng Quân kéo chủ đề trở lại.

"Ừm, cái này có thể, ta có một cách để làm Vĩnh Hằng ghê tởm, để Vĩnh Hằng không chịu nổi." "Chúng ta sắp xếp người tuyên truyền

thật tốt những chuyện của Vĩnh Hằng và Kỳ Tư, để người ta biến thành dáng vẻ của Kỳ Tư đi khắp nơi, Vĩnh Hằng tuyệt đối không chịu nổi, sẽ khống chế người của hắn ra tay." Tai Ách Ma Thần cười xấu xa.

Lăng Tiêu khóe miệng giật giật, kế hoạch thất đức như vậy, cũng chỉ có Tai Ách và La Hầu mới nghĩ ra được.

"Được, vậy cứ làm vậy đi!" Lăng Tiêu gật đầu, muốn thất đức, vậy thì mọi người cùng nhau thất đức, không ai nói ai, vậy coi như mọi người đều không thất đức.

Hồng Quân giả vờ không nghe thấy, không biểu thái, không đáp ứng, coi như không thất đức.

"Chậc, ngươi giả vờ cái gì, làm như ngươi cao thượng lắm vậy, thật đạo đức giả." Tai Ách ghét bỏ bĩu môi, bỏ đi.

Lăng Tiêu nhìn Tích Lôi Sơn, lắc đầu cũng bỏ đi.

Ngưu Ma Vương cũng là người nổi tiếng ở Hồng Hoang, thảm thật, con gái chết, Ngọc Diện Hồ Ly chỉ còn lại một sợi chân linh, không khác gì chết.

Nếu không có Dương Tiễn tương trợ, Hồng Hài Nhi và Ngọc La Sát cũng phải chết, Ngưu Ma Vương trở về không phát điên mới lạ.

Mặc dù biết là do Vĩnh Hằng Ma Thần giở trò, nhưng cuối cùng vẫn là con gái ruột của mình suýt giết chết vợ cả, con trai giết chết vợ hai, cả gia đình tự tương tàn sát.

Tình hình hiện tại, Ngưu Ma Vương trở về chắc cũng sẽ sụp đổ.

Hồng Quân không nói gì, cũng bỏ đi.

Không phản đối, tức là đã đồng ý, Huyền Đô vẫn có chút nhãn lực này.

Bàn bạc với Dương Tiễn một hồi, Huyền Đô đến Thiên Đình, Dương Tiễn đến Triều Ca thành.

Chưa đầy một ngày, câu chuyện về Vĩnh Hằng Ma Thần và Kỳ Tư đã lan truyền xôn xao, khắp nơi là hình ảnh của Kỳ Tư.

Thiên Đình và Nhân Tộc Thần Đình còn chuyên môn để người ta biến thành dáng vẻ của Kỳ Tư đi khắp nơi, mọi người dần dần bắt chước, hình thành một trào lưu.

Chương 696

Mà bên Linh Sơn, A Y Nạp Phạt đang phẫu thuật cho Ngọc La Sát.

Thật đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên, A Y Nạp Phạt không thích tu luyện, tu vi không ra sao, nhưng về mặt y thuật quả thực đã làm nên chuyện lớn, thành tựu phi thường.

Tam Quang Thần Thủy cũng không cứu được Ngọc La Sát, nhưng A Y Nạp Phạt đã làm được, dùng mười năm thời gian, bóc tách được mặc độc ra khỏi nguyên thần của Ngọc La Sát, giữ lại mạng sống cho Ngọc La Sát.

Chỉ là tu vi của A Y Nạp Phạt thấp, pháp lực không đủ dùng, cần dùng Lưu Ly Tịnh Thủy không ngừng hóa thành pháp lực.

Vì vậy, Hồng Hài Nhi đã lấy ra toàn bộ gia sản của Tích Lôi Sơn, cùng Tịnh Lưu Ly mua Lưu Ly Tịnh Thủy.

Còn chạy đến Thiên Đình và Bát Cảnh Cung vay mượn, trực tiếp trở thành người giàu nhất Hồng Hoang.

Nhưng may mà không uổng phí, cuối cùng cũng giữ được mạng sống của mẹ.

Chỉ là Ngọc La Sát bị thương quá nặng, dù mặc độc đã được thanh trừ, vẫn chìm trong giấc ngủ sâu.

Hơn nữa A Y Nạp Phạt nói Ngọc La Sát còn trúng một loại độc khác, độc đã làm tàn phế nguyên thần của Ngọc La Sát, cũng không có ảnh hưởng gì khác, chỉ là Ngọc La Sát bị hủy dung, dù có tu luyện lại nhục thân, nguyên thần vừa dung nhập vào, nhục thân cũng sẽ lập tức bị hủy dung.

Giống như bị bệnh, gốc rễ ở nguyên thần, không trừ bỏ gốc bệnh,

vĩnh viễn không thể khỏi.

Đối với việc này, A Y Nạp Phạt tạm thời cũng không có cách nào.

Hồng Hài Nhi tâm trạng nặng trĩu, nó rất rõ mẹ mình quan tâm dung mạo đến mức nào, biết mình bị hủy dung vĩnh viễn, mẹ sẽ sụp đổ.

Nó vừa muốn mẹ tỉnh lại, lại sợ mẹ tỉnh lại.

Còn có Ngọc Diện Hồ Ly, chỉ còn lại một sợi chân linh, không khác gì chết, có thể đặt vào trong thiên tài địa bảo, trải qua thời gian thai nghén để hóa hình lại.

Nhưng đó đã không còn là Ngọc Diện Hồ Ly, không có ký ức của Ngọc Diện Hồ Ly, nhiều nhất cũng chỉ có dung mạo của Ngọc Diện Hồ Ly, chỉ là một cái xác rỗng mà thôi.

Ngọc Diện Hồ Ly về cơ bản là do nó giết chết, trước khi chết còn cố gắng hết sức chạy đến Quán Giang Khẩu để Dương Tiễn đến cứu nó và mẹ.

Nó vẫn luôn có thành kiến với Ngọc Diện Hồ Ly, thậm chí là thù địch, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly lại thật sự coi nó và mẹ là người thân.

Đây là điều nó áy náy và đau khổ nhất.

Ai… Hồng Hài Nhi đưa nguyên thần của mẹ đến Đâu Suất Cung, nhờ Lão Quân giúp ôn dưỡng, sau đó không biết đi đâu, không có tâm tư tu luyện, không dám về Tích Lôi Sơn, không biết phải đối mặt với Ngọc Diện Hồ Ly như thế nào.

Cũng không dám đến Huyết Hải, không biết phải nói với ngoại công bọn họ như thế nào.

Lang thang không mục đích, không biết không giác đã đến Quán Giang Khẩu.

Đột nhiên, những người thân nhất đều không còn, Dương Tiễn biết Hồng Hài Nhi trong lòng đau khổ, giống như gia đình hắn năm đó, mẹ bị áp dưới Đào Sơn, cha và đại ca bị bắt đến Tây Phương Giáo, chỉ còn lại hắn và em gái nương tựa vào nhau.

"Một chén giải ngàn sầu, uống say rồi, ngủ một giấc, sẽ dễ chịu hơn một chút." Dương Tiễn lấy ra tiên những quý giá, rót đầy cho Hồng Hài Nhi.

"Ngươi nói có cách nào để Ngọc Diện, để di nương của ta trọng sinh không?" Hồng Hài Nhi nói.

Từng có lúc nó không thèm nói một lời với Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng bây giờ, nó cam tâm tình nguyện gọi một tiếng di nương.

Nó vô tình với Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng Ngọc Diện Hồ Ly lại có tình với nó.

Từng có lúc nó kiên định cho rằng, Ngọc Diện Hồ Ly biết rõ lão Ngưu có gia đình, còn quyến rũ lão Ngưu, có thể là loại tốt đẹp gì.

Nhưng bây giờ, nó phát hiện mình đã sai, sai rất nghiêm trọng, nó hoang mang.

"Ta không có cách, nhưng có lẽ Nguyên Thủy có cách, hắn có thể điểm hóa khí vận Nhân Giáo thành người sống, rất có thể cũng có thể điểm hóa lại Ngọc Diện Hồ Ly." "Hoặc là, ngươi có thể đến Hồ tộc hỏi xem, có lẽ bọn họ có cách cứu Ngọc Diện Hồ Ly." Dương Tiễn lắc đầu, đưa sợi chân linh của Ngọc Diện Hồ Ly cho Hồng Hài Nhi.

Hắn cũng không thích Ngọc Diện Hồ Ly, thậm chí vì thế có chút ghét Ngưu Ma Vương, nhưng cuối cùng lại bị Ngọc Diện Hồ Ly cảm động một phen.

Hồ tộc giỏi mê hoặc, xem ra phong trần, thực chất một khi đã động lòng, so với ai cũng trọng tình.

Dù Hồng Hài Nhi chưa bao giờ cho sắc mặt tốt, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn coi Hồng Hài Nhi là người nhà, vì cứu Hồng Hài Nhi và Ngọc La Sát, không màng bản thân.

Dù sao bây giờ hắn có chút ghen tị với Ngưu Ma Vương, tên đó vận khí thật tốt, Ngọc La Sát, Ngọc Diện Hồ Ly, đều là những nữ tử tốt nhất, thật sự là hời cho tên đó.

Ngưu Ma Vương thân mang hồng vận, luôn có thể hóa nguy thành an, nhưng được vận đạo, liền phải trả giá một chút.

Người đầu tiên thân mang hồng vận là Hồng Vân, hồng vận đương đầu, động một chút là nhặt được đồ tốt, nhưng cái giá là mạng, nếu không có Tam sư tổ nhắc nhở, Hồng Vân đã sớm chết rồi.

Người thứ hai thân mang hồng vận là Kim Thiềm tiên tử, còn chưa trưởng thành, bị hắn tính kế, bây giờ còn bị giam trong thiên lao chịu phạt.

Người thứ ba chính là Ngưu Ma Vương, hồng vận của Hồng Vân và Kim Thiềm tiên tử là tài vận, của Ngưu Ma Vương là cát vận, phùng hung hóa cát, nhưng cái giá dường như ứng vào người thân.

Giống như phàm nhân tu đạo nói Ngũ Tệ Tam Khuyết, được vận đạo, lại cũng phải trả giá một cái giá nào đó, mà cái giá của Ngưu Ma Vương là khắc thân, phạm vào "quả" trong Ngũ Tệ.

Mà Ngưu Ma Vương lại đa tình, một uống một ăn đều là định số, đều là mệnh a.

Trải qua kiếp nạn này, Ngưu Ma Vương cũng nên minh ngộ bản thân, kiềm chế chính mình, toàn tâm đạo, chỉ là cái giá có chút quá lớn.

Hồng Hài Nhi đến Hồ tộc cầu giáo, Hồ tộc quả thực có cách cứu Ngọc Diện Hồ Ly, chỉ là cần thời gian khá dài.

Tô Đát Kỷ từng là phi của Nhân Hoàng, dù đã chết, mối liên kết

giữa Nhân tộc và Hồ tộc vẫn còn rất sâu.

Dùng huyết mạch Hồ tộc để tái tạo chân linh cho Ngọc Diện Hồ Ly, thu thập hương hỏa Nhân tộc để điểm hóa lại Ngọc Diện Hồ Ly.

Dùng huyết mạch Hồ tộc để ôn dưỡng chân linh của Ngọc Diện Hồ Ly, cần thời gian dài, thu thập hương hỏa Nhân tộc cũng cần thời gian dài.

Nhất là Nhân tộc đối với Hồ tộc là thù địch, ai sẽ đi bái Hồ Tiên chứ.

Hơn nữa dù sao, Ngọc Diện Hồ Ly cũng có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hương hỏa cần thiết không ít.

Nhưng Hồng Hài Nhi không quan tâm nhiều như vậy, dù sao nó cũng biết phải làm gì, biết mình có thể làm gì, coi như là an ủi chính mình đi.

Nam Thiệm Bộ Châu thì đừng nghĩ nữa, khắp nơi đều có thành hoàng trấn giữ, ai sẽ đi bái Hồ Tiên.

Hồng Hài Nhi trở về Tây Ngưu Hạ Châu, ở Tế Tái quốc gần Tích Lôi Sơn nhất, tự tay xây một tòa miếu Hồ Tiên cho Ngọc Diện Hồ Ly, tự tay nặn một tượng đất cho Ngọc Diện Hồ Ly, đặt chân linh của Ngọc Diện Hồ Ly và huyết mạch Hồ tộc do Hồ tộc đưa vào trong đó.

Từ đó ở đây, có người đến cầu xin, liền thay mặt Ngọc Diện Hồ Ly đi hoàn thành nguyện vọng của người cầu xin.

Đây là địa bàn của Phật môn, tương đương với việc tranh giành khí vận và hương hỏa với Linh Sơn, nhưng bây giờ Linh Sơn có việc cầu xin Tôn Ngộ Không, mà nó và Tôn Ngộ Không quan hệ rất tốt, cho nên Linh Sơn cũng không quản nó.

Đây chính là tầm quan trọng của quan hệ.

Hồng Hài Nhi không biết Ngưu Ma Vương đang bị giam dưới Song Tháp Tự ở Tế Tái quốc, hai cha con thực ra chỉ cách nhau gang tấc.

Trong nháy mắt ba năm trôi qua, ngày này, cuối cùng có một người đi vào miếu Hồ Tiên cầu con, Hồng Hài Nhi đích thân chạy một chuyến đến Địa Phủ, cầu cho người đó một đứa con.

Danh tiếng của miếu Hồ Tiên dần dần được lan truyền, người đến cầu xin ngày càng nhiều, Hồng Hài Nhi bận rộn không ngớt, nhưng lại rất vui, ít nhất nó có việc để làm.

Ít nhất có thể làm cho sự áy náy của nó đối với Ngọc Diện Hồ Ly vơi đi một chút.

Bên kia, trong Hỗn Độn, Vĩnh Hằng Ma Thần cũng cảm nhận được kiếp khí Hồng Hoang nổi lên, thiên cơ hỗn loạn, chuẩn bị gây chuyện, xen một chân vào Ma Đạo lượng kiếp, tạo ra một nhóm Mặc Linh lẻn vào Hồng Hoang, làm tai mắt cho hắn, làm việc cho hắn.

Sau đó những Mặc Linh này vừa vào Hồng Hoang đã nghe thấy khắp nơi đều đang truyền tai nhau những chuyện của Vĩnh Hằng Ma Thần và Kỳ Tư, còn có rất nhiều tu sĩ biến thành dáng vẻ của Kỳ Tư.

Kỳ Tư a, đó là nỗi đau vĩnh viễn của Vĩnh Hằng Ma Thần, tương đương với việc xé toạc vết sẹo mà Vĩnh Hằng Ma Thần không muốn nhắc đến, máu chảy đầm đìa.

Chương 697

Vĩnh Hằng Ma Thần trực tiếp nổi điên, khống chế Mặc Linh tấn công những tu sĩ biến thành Kỳ Tư, sau đó toàn bộ bị tiêu diệt.

Vĩnh Hằng Ma Thần tức giận, ngũ tạng lục phủ sắp nổ tung, lại không làm gì được.

Tai Ách Chi Lực trong cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn thanh trừ, cưỡng ép ra tay có thể bị vận rủi quấn thân, đánh ra công kích lại quay lại công kích chính mình.

Đây chính là điểm khó chịu của Tai Ách Chi Lực, người trúng chiêu vận rủi quấn thân, cực kỳ xui xẻo.

Nào là pháp lực mất kiểm soát, pháp bảo quay lại công kích chính mình.

Vĩnh Hằng Ma Thần tuy điên khùng, nhưng không ngốc, bây giờ vào Hồng Hoang là tìm chết, dù tức giận cũng chỉ có thể nhịn trước.

Sau đó Tướng Thần lại xui xẻo, trở thành thùng trút giận của Vĩnh Hằng Ma Thần.

Tướng Thần sắp bị ép điên rồi, tên thần kinh này, quả thực bắt nạt người quá đáng.

Trong lòng Tướng Thần đã nảy sinh hạt giống báo thù.

Trong nháy mắt tám mươi năm trôi qua, đã đến thời gian hẹn với Dương Thiên Hữu.

Ngày này, Dương Tiễn mang theo Dương Thiền, Dao Cơ công chúa và Trầm Hương, Ngao Băng Tâm và những người khác đến Bắc Minh chờ đợi, nghênh đón Dương Thiên Hữu và Dương Giao, Na Tra cũng đi theo hóng chuyện.

Hồng Hoang kháng cự Ma tộc, nhưng không ai có tư cách chỉ trích Dương Tiễn, người ta đi đón cha anh thì có vấn đề gì.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao vì sao lại nhập ma, mọi người đều biết rõ trong lòng.

Chỉ trích Dương Tiễn cùng ma là một bọn, ngay cả Linh Sơn và Xiển Giáo vô liêm sỉ nhất cũng không nói ra được.

Dương Thiên Hữu và Dương Giao nhập ma, trừ Thượng cổ Tam tộc và Địa Phủ, không ai là trong sạch.

Năm đó Chuẩn Đề tính kế gia đình Dương Tiễn, Nhân tộc không ra mặt giúp đỡ.

Lỗi không ở Dao Cơ công chúa, nhưng Thiên Đình Ngọc Đế không dám động thủ với Chuẩn Đề, liền áp Dao Cơ công chúa dưới Đào Sơn để trút giận.

Sau đó là Linh Sơn, Tam Giáo và Yêu tộc, công ty hợp vốn do Tây Phương Giáo thành lập, Dương Giao và Dương Thiên Hữu chính là bị chư Phật, hay nói đúng hơn là Linh Sơn ép nhập ma, không trong sạch nhất chính là bọn họ.

Bây giờ Dương Giao và Dương Thiên Hữu trở về thanh toán, Thượng cổ Tam tộc và Địa Phủ không liên quan, treo cao, đóng cửa không tham gia, lúc này nhảy ra chỉ trích Dương Tiễn, đây không phải là tự tìm phiền phức cho mình sao.

Về phần các thế lực khác, không có tư cách, cũng không có mặt mũi chỉ trích Dương Tiễn.

Từng người một triệu hồi nhân viên, phong sơn đóng cửa, chỉ cầu có thể bình an vượt qua Ma Đạo lượng kiếp.

Khai Thiên lượng kiếp, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, lần nào không phải

tạo ra sát lục ngập trời.

Tây Du lượng kiếp ôn hòa như vậy chỉ là trường hợp đặc biệt.

Ma giả, hung binh dã, Ma Đạo lượng kiếp có thể ôn hòa được mới lạ.

Linh Sơn và Xiển Giáo tuyệt đối không thể tránh qua Ma Đạo lượng kiếp, chỉ có thể đối kháng, Linh Sơn không cần nói nhiều, Xiển Giáo tính kế Dương Thiền và Trầm Hương, Dương Thiên Hữu sao có thể bỏ qua.

Về phần những thế lực khác, Nhân Tộc Thần Đình, Tiệt Giáo, Thiên Đình, Quy Nhất Giáo đều có quan hệ rất sâu với Dương Tiễn hoặc Trầm Hương, vẫn có khả năng tránh qua.

Dù sao cũng là né trước, né không được thì tính sau, bây giờ đều triệu hồi hết người về, phong sơn đóng cửa.

Một ngày nọ, Bắc Minh kịch biến, chấn động dữ dội, dấy lên sóng biển ngút trời, lan ra khắp Bắc Hải.

Sau đó, ma khí ngút trời từ Bắc Minh tuôn ra, che trời lấp đất, mây ma cuồn cuộn, càn quét toàn bộ Bắc Hải.

Ánh sáng loé lên, một tòa liên đài màu đen xuất hiện trong mây ma, chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Trên Diệt Thế Hắc Liên có một người đứng đó, một thân hắc y, tóc đen bay tán loạn, tỏa ra ma uy ngút trời, trong đôi mắt bình tĩnh lại toát ra lệ khí ngút trời, một ánh nhìn cũng đủ nhiếp hồn đoạt phách.

Chính là Dương Thiên Hữu, hoặc nên gọi là Ma La Vô Thiên.

Vô Thiên ngước mắt nhìn về phía tây, sát ý vô tận cuộn trào, mây ma che trời lấp đất cũng sôi trào lên.

“Sát, sát, sát.” Tiếng hét xung trận vang dội khắp Bắc Hải, vang

dội khắp đất trời.

Ma La thái tử Dương Giao đi đầu, theo sau là Thập Đại Ma Thánh, mỗi người dẫn theo vạn thiên ma binh, từ Bắc Minh xông ra, đến sau lưng Ma chủ Vô Thiên, hung uy chấn thiên, phảng phất muốn diệt thiên thí địa.

Ma tộc hiếu sát hiếu chiến, ai nấy lệ khí ngút trời, sát ý sôi trào, vạn thiên ma binh hội tụ một nơi, cỗ hung uy đó đáng sợ đến tột cùng, ngay cả Dương Tiễn cũng cảm nhận được nguy hiểm cực hạn.

"Cha, đại ca!" Cuối cùng cũng gặp lại người thân ngày đêm mong nhớ, Dương Thiền không thể kìm nén được nữa, khóc nấc gọi lớn, bay lướt qua, nước mắt theo khóe mi bị gió thổi tan, phiêu tán trong gió.

Dương Thiền bất chấp tất cả nhào vào lòng Vô Thiên, ôm chặt lấy, thất thanh khóc rống.

"Thiền nhi!" Giọng Vô Thiên run rẩy, nghẹn ngào, ma uy ngút trời trong khoảnh khắc này thu liễm lại, trở nên từ ái hòa nhã, run run đưa tay ôm lấy Dương Thiền.

Đường đường là Ma chủ, giờ khắc này lại lệ rơi đầy mặt, không chút uy nghiêm.

"Giao nhi!" Dao Cơ công chúa cũng không nén nổi, khóc lóc bay qua, ôm chặt lấy đại nhi tử Dương Giao.

"Nương!" Dương Giao thất thanh gọi lớn, hung uy thu hết, sát phạt quả quyết, thậm chí là tàn bạo như Ma La thái tử, giờ đây lại khóc như một đứa trẻ.

Dương Tiễn đứng phía sau, mỉm cười nhìn, mắt dần dần nhòe đi.

Ngao Băng Tâm và Hao Thiên Khuyển bọn họ sớm đã cảm động đến mức che miệng khóc nức nở.

Phía sau, Ân Thập Nương nhìn cảnh gia đình người ta đoàn tụ tốt đẹp, ánh mắt cũng trở nên ảm đạm, vừa ngưỡng mộ, vừa cảm thấy bi thương cho chính mình, cũng mừng cho gia đình Dương Thiên Hữu.

Trong Ma Uyên, nàng đã ký thác tình cảm của mình lên người Dương Giao, nhận Dương Giao làm con nuôi.

Dương Tiễn và Dương Thiền cũng thường đến bái tế nàng.

Sự ấm áp cuối cùng đều là gia đình họ Dương mang lại, nàng thật lòng chúc phúc.

Không, bây giờ không thể gọi là Ân Thập Nương nữa, mà là Vĩnh Hằng Ác Mộng Dục Chức Tâm, đứng đầu Thập Đại Ma Thánh.

"Nương, là người sao?" Lúc này, Na Tra phát hiện ra Dục Chức Tâm, kích động bay tới, mắt đẫm lệ, cũng muốn ôm lấy mẫu thân.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao Như Lai và Dương Tiễn luôn nhìn hắn với ánh mắt đầy ẩn ý.

Như Lai và Dương Tiễn đều biết nương hắn chưa chết.

"Bản tọa là Dục Chức Tâm, ngươi nhận lầm người rồi." Sắc mặt Dục Chức Tâm lạnh như băng, một chưởng đánh bay Na Tra, ra tay rất nặng, trực tiếp đánh Na Tra thổ huyết bay ngược ra ngoài.

"Không, con sẽ không nhận lầm, người chính là nương của con." Na Tra hoàn toàn không để ý đến thương thế, lại bay tới.

"Cút, bản tọa không có đứa con như ngươi." Dục Chức Tâm lại lần nữa đánh bay Na Tra.

"Nương, con biết sai rồi, cầu xin người đừng bỏ con, sau này con đều nghe lời người, người bảo con làm gì con sẽ làm nấy, cầu xin người cho con ở bên cạnh người." Na Tra lại bay tới, quỳ trước mặt Dục Chức Tâm, mắt đẫm lệ.

“Vậy thì ngươi đi chết đi.” Dục Chức Tâm quay mặt đi, không muốn nhìn thấy Na Tra, đứa con mà nàng yêu thương nhất lại làm tổn thương nàng sâu sắc nhất, có những vết thương không thể nào hồi phục.

“Được!” Na Tra không chút do dự, tế ra Hỏa Tiêm Thương liền đâm vào đầu mình.

Ngay khi sắp đâm vào đầu, một bàn tay đột nhiên nắm lấy mũi thương, máu tươi nóng hổi nhỏ xuống mặt Na Tra.

Chương 698

Na Tra ngẩng đầu nhìn, là tay của nương.

Dục Chức Tâm mặt lạnh như băng, quay đầu đi, thầm trách mình, vì sao nàng rõ ràng hận như vậy, mà vẫn không thể buông bỏ.

"Nương, con đã đoạn tuyệt quan hệ với Xiển giáo, con sẽ giết sạch bọn chúng báo thù cho người, để nhi tử báo thù cho người trước, đến lúc đó người muốn nhi tử chết, nhi tử tuyệt không do dự." "Nhi tử biết sai rồi, cầu xin người cho nhi tử một cơ hội nữa được không, từ nay về sau, ai muốn làm hại người, phải bước qua thi thể của con trước." "Con sẽ hiếu thuận với người như Dương Giao đại ca và Dương Nhị ca." Na Tra quỳ trước mặt Dục Chức Tâm, không ngừng dập đầu cầu xin.

Dục Chức Tâm không đáp ứng, nhưng cuối cùng cũng không cự tuyệt nữa.

Bên này, Dương Tiễn đảo mắt nhìn qua, trong Thập Đại Ma Thánh, lại có không ít người quen.

Tiểu Nghiệt Long, còn có Tôn Ngộ Không giả mà năm xưa Như Lai tạo ra, vậy mà toàn bộ đều thành ma, và đều đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chuyện này rốt cuộc làm thế nào được.

Thập Đại Ma Thánh, có đến năm vị đạt đến Á Thánh.

"Hao Thiên Khuyển, nạp mạng!" Tiểu Nghiệt Long hung hăng nhìn Trầm Hương và Hao Thiên Khuyển.

Năm xưa nếu không phải hai tên khốn này cùng Ngao Xuân phá hoại, hắn đã sớm có được Ngao Mộ Tâm rồi.

Trầm Hương là cháu ngoại Ma chủ, không động được, Hao Thiên

Khuyển thì hắn có thể động được chứ.

"Cút!" Dương Tiễn quét một ánh mắt qua.

"Ma tộc lấy cường giả vi tôn, Nhị công tử có thể đấu với ta một trận không?

Ngươi thắng, ân oán giữa ta và Hao Thiên Khuyển hoàn toàn xóa bỏ.

Ta thắng, xin Nhị công tử giao Hao Thiên Khuyển cho ta xử trí," Tiểu Nghiệt Long nói.

"Được." Dương Tiễn giơ tay tế ra Tịnh Thế Bạch Liên.

Tiểu Nghiệt Long cả người đờ ra, khóe miệng co giật.

Tịnh Thế Bạch Liên khắc chế Ma tộc, đây không phải là bắt nạt ma sao.

"Ngươi có dám không dùng Tịnh Thế Bạch Liên không?" Tiểu Nghiệt Long quật cường đưa ra yêu cầu.

"Được, nhưng ta rất muốn biết, tu vi của ngươi làm sao tăng lên được." Dương Tiễn gật đầu, thu lại Tịnh Thế Bạch Liên.

"Nhờ Ma chủ giúp đỡ, ta đã dung hợp Ma Long Giáp, cùng Cửu Đầu Ma Long Hồn dung làm một thể, trảm tam thi ký thác trên Ma Long Hồn, rồi lại dung làm một thể." Tiểu Nghiệt Long cũng không giấu giếm, thân thể chấn động, Cửu Đầu Ma Long Hồn hiện ra sau lưng, to lớn mấy chục vạn trượng, thẳng tắp cắm vào mây xanh, bao quát đại địa, đuôi rồng nối liền với Tiểu Nghiệt Long.

Nhìn qua, rất giống Cửu Đầu Trùng.

"Thú vị, tới đi." Dương Tiễn hứng thú, tế ra pháp bảo, đầu đội Lôi Đình Tử Liên, thân khoác Chân Quân chiến giáp, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao tới.

Cửu Đầu Ma Long Hồn thoát ly khỏi Tiểu Nghiệt Long bay ra, vây công Dương Tiễn, Tiểu Nghiệt Long cũng cầm một cây ma thương lao về phía Dương Tiễn, tương đương mười đánh một.

Mà ma binh trong tay Tiểu Nghiệt Long lại đạt tới Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xem ra năm xưa La Hầu đã để lại không ít đồ tốt cho Tiên Thiên Ma tộc.

Vô Thiên và Dương Giao đều không ngăn cản, bọn họ cũng muốn xem thực lực của Dương Tiễn bây giờ, ngoài ra, dùng Tiểu Nghiệt Long để lập uy là vừa vặn.

Ma tộc tín phụng thực lực, cường giả vi tôn, chỉ có thể hiện ra thực lực đủ mạnh, Ma tộc mới phục, mới nghe lời Dương Tiễn.

Ma tộc chinh chiến bốn phương, tự nhiên không thể thiếu Dương Tiễn.

Dương Tiễn chỉ có lập uy mới có thể thống ngự Ma tộc.

Trong Thập Đại Ma Thánh, thực lực của Tiểu Nghiệt Long xếp thứ sáu, chỉ sau năm vị Á Thánh kia, chủ yếu là Ma Long Giáp quả thực lợi hại, ra tay là mười đánh một, cho dù đối mặt với Á Thánh, Tiểu Nghiệt Long cũng có sức đánh một trận.

Chỉ cần Dương Tiễn thắng Tiểu Nghiệt Long, lập uy thành công.

Trong Ma Uyên, bọn họ đã nghe nói Dương Tiễn rất mạnh, ở Hồng Hoang tạo nên uy danh hiển hách, dưới Á Thánh gần như vô địch.

Vô Thiên và Dương Giao nghe vậy vô cùng tự hào, mà những người khác trong Ma tộc cũng muốn xem Dương Tiễn có thật sự mạnh như vậy không.

Mà Dương Tiễn đáp ứng ứng chiến Tiểu Nghiệt Long, cũng là nhằm mục đích lập uy, trực tiếp khai hỏa toàn lực, tốc chiến tốc

thắng mới càng có uy hiếp.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, khai!

Pháp Tướng Thiên Địa, khai!

Thái Dương Chân Hỏa, xuất!

Lôi Đình Tử Liên dẫn vô tận lôi đình giáng lâm.

Thiên nhãn cũng mở.

Chưa qua mấy chiêu, Tiểu Nghiệt Long đã bị Thiên nhãn đánh bị thương, kinh hãi.

"Còn muốn đánh nữa không?

Vừa rồi nếu ta thúc đẩy Thiên nhãn tầng thứ hai, ngươi đã chết rồi." Dương Tiễn đứng trên cao nhìn xuống Tiểu Nghiệt Long, bá đạo, cường thế, dường như chỉ cần Tiểu Nghiệt Long dám ra tay nữa, trong khoảnh khắc liền có thể tiêu diệt Tiểu Nghiệt Long.

Thiên nhãn giữa mi tâm, bạch quang dần dần biến thành huyết quang, một cỗ khí tức cực độ nguy hiểm lan tỏa ra, phảng phất có đại hung tuyệt thế nào đó đang thai nghén.

Năm vị Ma Thánh cảnh giới Á Thánh đều đồng tử co rút, cảm nhận được nguy hiểm, chiêu này đủ để uy hiếp đến bọn họ, thậm chí giết chết bọn họ.

Con trai của Ma chủ, quả nhiên ai cũng là thiên kiêu.

"Ta phục rồi, Tiểu Nghiệt Long bái kiến Nhị công tử." Tiểu Nghiệt Long đâu còn dám ra tay nữa, trong lòng sinh ra sợ hãi, vội vàng quỳ một gối trước Dương Tiễn.

Dương Tiễn đóng Thiên nhãn, uy áp tan đi, Tiểu Nghiệt Long như trút được gánh nặng thở phào một hơi, ngoan ngoãn lui xuống.

“Tốt, Nhị lang, ngươi đã trưởng thành rồi, mạnh hơn đại ca, những năm nay khổ cho ngươi rồi.” Dương Giao đi đầu vỗ tay, bay đến bên cạnh Dương Tiễn, vui mừng vỗ vỗ vai Dương Tiễn.

Hiện tại tuy hắn cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng hắn không phải là đối thủ của Tiểu Nghiệt Long, chiến đấu lực kém Dương Tiễn rất nhiều.

“Không, đại ca mới khổ.” Dương Tiễn nắm chặt tay Dương Giao, hắn thật ra vẫn ổn, sau khi bái nhập Kim Ô môn hạ liền không còn chịu uất ức, đại ca đi theo phụ thân mới là chịu đủ khổ cực.

“Ngươi mạnh hơn đại ca, ngươi chăm sóc mẫu thân và tam muội rất tốt, ta lại để phụ thân chịu đủ khổ cực.” Dương Giao tự trách nói.

“Thôi được rồi, đều đã qua rồi, không nói những chuyện này nữa.

Bây giờ gia đình chúng ta khổ tận cam lai, từ nay về sau, không còn ai có thể bắt nạt gia đình chúng ta nữa.” Vô Thiên dắt tay Dao Cơ công chúa và Dương Thiền bay tới, ánh mắt kiên nghị, tỏa ra một cỗ uy áp cường thế của bá chủ.

“Trầm Hương, còn không qua đây bái kiến ngoại công và đại cữu của con.” Dương Thiền gọi.

“Trầm Hương bái kiến ngoại công, bái kiến đại cữu cữu.” Trầm Hương vội vàng bay tới, quỳ xuống, cung kính dập đầu ba cái.

“Tốt, tốt, con ngoan.” Có câu cách một đời càng thân, Vô Thiên đỡ Trầm Hương dậy, cười vô cùng từ ái.

“Ngoại công, nhị cữu hắn bắt nạt con, làm con bị thương nặng nhiều lần, đau lắm.” Trầm Hương nhân cơ hội mách lẻo, vẻ mặt vô cùng tủi thân, ánh mắt liếc qua Dương Tiễn, lộ ra vẻ giảo hoạt, ta đánh không lại ngươi, nhưng có người trị được ngươi, dù sao hắn cũng muốn xem cái tên nhị cữu kiêu ngạo vô đối này bị dạy dỗ một

trận.

Mi mắt Dương Tiễn giật giật, thằng nhóc con này.

"Thằng nhóc con, đây là cháu ngoại ruột của ngươi, ra tay không biết nặng nhẹ." Vô Thiên trừng mắt nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng không dám cãi lại, bực bội trừng mắt nhìn Trầm Hương.

Chương 699

Trầm Hương khóe miệng gần như kéo đến mang tai, cười rạng rỡ, thật sảng khoái, một cảm giác thư thái chưa từng có.

"Ngoại công, đại cữu cữu, đây là vị hôn thê của con Tiểu Ngọc, chúng con đã đính hôn rồi, chỉ chờ hai người trở về chủ trì hôn lễ cho chúng con." "Còn đây là tứ công chúa Đông Hải Ngao Băng Tâm, nhị cữu mẫu của con, đang chờ hai người trở về chủ trì đính hôn đó." Trầm Hương cười hì hì kéo Tiểu Ngọc và Ngao Băng Tâm qua.

"Ha ha, tốt, tốt, con làm lão đại cũng phải nhanh lên một chút." Vô Thiên cười vô cùng từ ái, trừng mắt nhìn Dương Giao.

Dương Giao mặt đầy vạch đen, ta không tìm được vợ, ngươi không biết vì sao sao?

Theo ngươi toàn chịu khổ, đâu có thời gian tìm vợ.

Dương Giao vội vàng chuyển chủ đề, kéo Dương Tiễn qua, giới thiệu Thập Đại Ma Thánh cho Dương Tiễn nhận biết.

"Vị này ngươi cũng rất quen thuộc, ta không nói nhiều nữa, ta nhận bà ấy làm mẹ nuôi, ngươi theo ta gọi cũng được, gọi di mẫu cũng được." Dương Giao dẫn Dương Tiễn đến trước mặt Dục Chức Tâm.

"Di mẫu." Dương Tiễn gật đầu, gọi một tiếng.

"Tốt." Dục Chức Tâm cười vô cùng từ ái, Na Tra vẫn còn quỳ trước mặt Dục Chức Tâm, ghen tị không chịu nổi.

Chủ yếu là Dương Tiễn còn khiêu khích liếc nhìn Na Tra một cái, suýt nữa làm Na Tra tức chết.

"Đây là Huyết Lôi Ma Thánh, đây là Thị Hồn Ma Thánh, đây là

Điệu Hồn Ma Thánh, đây là Sát Tâm Ma Thánh, bọn họ là Tiên Thiên Ma Thánh, thần phục cha." "Trong Ma Uyên vốn có mười vị Ma Thánh, toàn bộ là tồn tại cấp Á Thánh, bị mẹ nuôi giết một tên thay thế, Huyết Khấp Ma Thánh trốn thoát khỏi Ma Uyên, năm tên còn lại đều bị ta nuốt." "Cha được truyền thừa của Ma Tổ, nhận được một bộ công pháp Thôn Thiên Ma Công, ta có được tu vi hiện tại, toàn bộ nhờ dùng Thôn Thiên Ma Công nuốt năm vị Ma Thánh đó." "Bọn chúng không chịu thần phục, vậy thì chỉ có thể giết." "Đây là Nghiệt Long Ma Thánh, ngươi cũng nhận ra, đây là Tâm Viên Ma Thánh, ngươi chắc cũng nhận ra, năm xưa Như Lai đánh chân linh và bản nguyên của Tôn Ngộ Không vào cơ thể hắn, tạo thành Linh Minh Thạch Hầu giả." "Sau này chân linh và bản nguyên bị Tôn Ngộ Không đoạt về, hắn bị Linh Sơn vứt bỏ, trong lòng sinh ra oán hận ngút trời, hồn phách phiêu vào Ma Uyên, cha dùng Nguyên Thần Hắc Liên mà Ma Tổ để lại giúp hắn tái tạo căn cơ, còn gọi là Hắc Liên Thánh Sử." "Đây là Hắc Bào, đây là Cự Hạt, đây là Doanh Yêu, đều là do cha sau này đề bạt." "Ma tộc đẳng cấp sâm nghiêm, thực lực vi tôn, Chuẩn Thánh đỉnh phong trở lên gọi là Ma Thánh, Chuẩn Thánh sơ kỳ đến hậu kỳ gọi là Ma Quân.

Hiện tại tuy chỉ có ba mươi vị Ma Quân, nhưng Điệu Hồn Ma Thánh có một pháp bảo là Điệu Hồn Ma Quan, có thể ma hóa tiên phật, thực lực Ma tộc chúng ta sẽ ngày càng mạnh mẽ." Dương Giao lần lượt giới thiệu cho Dương Tiễn.

Vốn dĩ Ma tộc có khá nhiều Chuẩn Thánh, nhưng để thống nhất Ma Uyên, bọn họ đã đại khai sát giới, giết đến mức Ma tộc nguyên khí đại thương, những kẻ không chịu thần phục đều bị giết sạch.

"Thực lực này so với Linh Sơn chênh lệch hơi lớn, Như Lai cũng đã thành Thánh, hơn nữa Linh Sơn còn có Huyết Văn Phật Chủ trấn giữ, tồn tại Thánh Nhân tứ trọng thiên." "Linh Sơn còn có bốn vị Á

Thánh, Chuẩn Thánh hơn trăm." Dương Tiễn cau mày, chênh lệch quá lớn.

"Ha ha, không sao, ngươi chẳng lẽ quên, Văn Đạo Nhân từng theo hầu Ma Tổ La Hầu, cha có thể dùng Diệt Thế Hắc Liên phá giải lực độ hóa của Chuẩn Đề, để Văn Đạo Nhân khôi phục bản ngã, ngươi nói hắn sẽ giúp ai?" "Hơn nữa cha đã luyện hóa bản nguyên Nhược Thủy, Nhược Thủy nhấn chìm Linh Sơn, ai có thể cản?" Dương Giao tự tin nói.

"Vậy thì ổn rồi." Dương Tiễn gật đầu.

"Ngươi không phải cái gì cũng nghe lời ta sao?

Ta muốn ngươi đến Linh Sơn giết Nhiên Đăng, tiêu diệt chỗ dựa của Lý Tĩnh, ta muốn hắn sống trong nỗi sợ hãi vô tận, từng chút một hành hạ hắn." Bên này, Dục Chức Tâm nói với Na Tra.

"Được." Na Tra không chút do dự đáp ứng, xoay người đi về phía tây.

Giết Nhiên Đăng xong, hắn cũng phải chết, nhưng hắn không quan tâm, lần này, hắn sẽ không đi sai đường nữa.

Nương muốn hắn chết, hắn cũng sẽ không do dự, bởi vì đây là hắn nợ nương.

"Chờ đã, mang theo cái này." Lòng bàn tay Vô Thiên hiện lên một viên Nguyên Thần Hắc Liên, bay về phía Na Tra.

"Đi thôi, đến Thiên Đình trước!" "Linh Sơn không cần vội, chiếm Thiên Đình trước, để chư phật sống trong sợ hãi." Vô Thiên phất tay, dẫn theo ức vạn ma binh tiến về Thiên Đình.

"Thiên ca, có thể tha cho Thiên Đình không?

Dù sao cũng là ta hại Thiên Đình, sau Phong Thần lượng kiếp,

Ngọc Đế và Vương Mẫu đối với ta và Nhị lang bọn họ đều rất tốt, cùng Nhị lang bảo vệ Thiền nhi." Dao Cơ vô cùng khó xử, cầu xin nhìn Vô Thiên.

Vô Thiên cau mày, nhìn về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn im lặng lắc đầu.

"Thôi được, chỉ cần Thiên Đình đóng cửa không ra, ta sẽ không làm khó họ, chỉ đến Thiên Đình lấy mấy món đồ." Vô Thiên thỏa hiệp nhượng bộ.

Kế hoạch ban đầu của hắn là diệt sạch Linh Sơn, Thiên Đình, Tam giáo, Yêu tộc.

Nhưng người nhà đã đánh thức lý trí của hắn, giống như gông xiềng ràng buộc hắn.

Một ngày nọ, mây ma ngút trời cuồn cuộn kéo đến, che trời lấp đất, ban ngày trong khoảnh khắc biến thành đêm đen, phảng phất như nuốt chửng ánh sáng.

Thiên Đình rực rỡ ánh sáng bị mây ma bao phủ, chư thần kinh loạn, Ngọc Đế ẩn mình sau màn không ngồi yên được nữa, vội vàng ra ngoài chủ trì đại cục.

Tại Nam Thiên Môn, Tăng Trưởng Thiên Vương có thể nói là tận chức tận trách, đứng ra cản đường giữ cửa, đối mặt với ức vạn ma binh cũng không hề nao núng.

"Tăng Trưởng Thiên Vương, tránh ra đi, ngươi không cản được đâu." Dương Tiễn nói.

"Chức trách ở đây, không cản được cũng phải cản." Tăng Trưởng Thiên Vương lắc đầu, cố chấp đứng trước Nam Thiên Môn.

Dương Tiễn bất đắc dĩ lắc đầu, tự mình ra tay.

Tên này nổi tiếng cố chấp, thẳng thắn, cũng chính vì vậy mới được phân công giữ Nam Thiên Môn, nhưng sự cố chấp này lại rất đáng khâm phục.

Rất nhanh, Tăng Trường Thiên Vương bị Dương Tiễn khống chế, hắn ra tay chỉ là khống chế Tăng Trường Thiên Vương, nếu để Ma tộc ra tay, sẽ không ôn hòa như vậy, hắn ra tay thực chất là bảo vệ Tăng Trường Thiên Vương.

Tăng Trường Thiên Vương cũng hiểu, cảm kích nhìn Dương Tiễn một cái, liền không phản kháng nữa, hắn đã cố hết sức, lòng không hổ thẹn.

Vô Thiên đương nhiên cũng hiểu tâm tư của Dương Tiễn, Dương Tiễn chịu ra tay bảo vệ, cho thấy quan hệ với Tăng Trường Thiên Vương không tệ, vậy thì tha cho hắn.

Vô Thiên dẫn Ma tộc qua Nam Thiên Môn tiến vào Thiên Đình, vừa vào đã thấy Ngọc Đế và Vương Mẫu thống lĩnh các thần tiên Thiên Đình vẻ mặt ngưng trọng, nghiêm trận chờ đợi.

Hai bên đối đầu ở trong Nam Thiên Môn.

Cảm nhận được ma uy khủng bố của Vô Thiên, còn có đến năm vị Á Thánh, chư thần sắc mặt kịch biến.

Ngay cả Ngọc Đế cũng không còn bình tĩnh, cho dù hắn cầm chân được Vô Thiên, Thiên Đình cũng chắc chắn thua.

Chuẩn Thánh đỉnh phong và Á Thánh chênh lệch rất lớn, ví như Dương Tiễn, tùy tiện ngược đãi Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng không thể khiêu chiến Á Thánh.

Thiên Đình chỉ có Tướng Liễu và Thanh Phong đạo nhân hai vị Á Thánh, hơn nữa, khí tức của Vô Thiên mạnh hơn hắn không ít, e rằng hắn không phải là đối thủ của Vô Thiên.

Nếu đánh nhau, bất luận thắng thua, Thiên Đình nguyên khí đại thương là điều tất yếu, chắc chắn sẽ suy tàn, đó không phải là điều hắn muốn thấy.

Ngọc Đế nhìn về phía Dao Cơ, Dương Tiễn và Dương Thiền, ta đối với ba người các ngươi không tệ chứ, các ngươi không khuyên nhủ sao?

"Nể mặt Dao Cơ, bản tọa hôm nay không làm khó Thiên Đình, giao ra ba món đồ, Thiên Đình từ nay đóng cửa không ra, bản tọa tự sẽ không động thủ với Thiên Đình." Vô Thiên nói.

"Ba món đồ nào?" Ngọc Đế thở phào một hơi, có thể đàm phán là tốt rồi.

"Thứ nhất, Nhược Thủy; thứ hai, Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân; thứ ba, Chu Yếm." Vô Thiên nói.

Bản nguyên Nhược Thủy hắn chỉ khống chế được một nửa, đã khống chế thì phải khống chế toàn bộ.

Bát Quái Lô, vốn là của Ma Tổ La Hầu, trong trận chiến Đạo Ma, Ma Tổ thất bại, bị Hồng Quân thu đi, mà Tiên Thiên Ma tộc chính là do La Hầu dùng Bát Quái Lô tạo ra.

Bát Quái Lô ngoài luyện đan, còn có rất nhiều diệu dụng.

Còn Chu Yếm, là hắn muốn cho Hắc Liên Thánh Sử.

Mặc dù đã dung hợp Nguyên Thần Hắc Liên, tu vi bị hắn cưỡng ép nâng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Hắc Liên Thánh Sử chân linh và bản nguyên thiếu hụt, có tu vi mà không có thực lực, ngay cả Pháp Tướng Thiên Địa cũng không thể sử dụng.

Chu Yếm cũng là tộc vượn, căn nguyên không tầm thường, bản nguyên và chân linh mạnh mẽ, hắn muốn dùng bản nguyên và chân linh của Chu Yếm để bổ sung cho Hắc Liên Thánh Sử.

Ngọc Đế cau mày, ba yêu cầu này hơi quá đáng.

Thiên Đình tuy không khống chế được Nhược Thủy, nhưng Nhược Thủy đối với Thiên Đình cũng là một át chủ bài, đưa cho Vô Thiên, uy hiếp của Thiên Đình giảm đi không ít.

Bát Quái Lô, đối với Lão Quân, đối với Quy Nhất giáo, đối với Thiên Đình đều vô cùng quan trọng.

Chương 700

Rồi đến Chu Yếm, đối mặt với cường địch, không dám phản kháng, giao ra thuộc hạ để bảo toàn tính mạng, danh tiếng sẽ bị hủy hoại, sau này chư thần còn dám, còn nguyện ý vì hắn mà liều mạng sao?

"Thứ lỗi trẫm không thể đáp ứng!" "Nếu thật sự đánh nhau, Thiên Đình của ta có lẽ sẽ thua, nhưng Ma tộc các ngươi cũng không khá hơn đâu." Ngọc Đế hít sâu một hơi, uy áp cảnh giới Thánh Nhân lan tỏa.

Chư thần tiên kinh hãi, rồi lại vui mừng, bệ hạ vậy mà cũng đã thành Thánh, vậy thì không cần sợ Ma tộc nữa.

Trong chớp mắt, ai nấy đều tế ra pháp bảo, chiến ý dâng cao.

"Vậy sao?" Ánh mắt Vô Thiên lóe lên, há miệng phun ra Nhược Thủy, lơ lửng trên bầu trời Thiên Đình.

Ngục Hồn Huyết Thổ cũng được tế ra, dung nhập vào Nhược Thủy, Nhược Thủy lập tức biến thành màu máu, phảng phất như nước máu ô uế.

Sắc mặt Ngọc Đế đại biến, lập tức mất hết khí thế.

Nhược Thủy chủ về ăn mòn phân giải, có kịch độc, mà Ngục Hồn Huyết Thổ, là một trong những thứ ô uế nhất thế gian, làm bẩn nguyên thần, nhục thân.

Hai thứ này hợp nhất, chỉ cần dính một chút, e rằng cũng phải toi đời.

Nếu nó rơi xuống, Thiên Đình cũng sẽ bị ăn mòn tan rã mà biến mất khỏi Hồng Hoang, không cần Tiên Thiên Ma tộc ra tay, chư thần

cũng đã chết thảm trọng.

Chư thần cũng hiểu sự khủng bố của Nhược Thủy và Ngục Hồn Huyết Thổ, chiến ý vừa dâng lên liền tắt ngấm.

"Ai, thôi được, Nhược Thủy và Bát Quái Lô có thể cho ngươi, nhưng Chu Yếm thì không." Ngọc Đế nhượng bộ.

Chuyện của Chu Yếm là giới hạn cuối cùng, hôm nay giao Chu Yếm để cầu bình an, sau này hắn đừng hòng chấp chưởng Thiên Đình nữa, chư thần sẽ không bao giờ vì hắn mà hiệu lực.

"Ta có thể hỏi một câu, ngươi muốn ta làm gì?

Ta dường như chưa từng đắc tội với gia đình các ngươi." Chu Yếm đứng ra hỏi.

"Đây là Hắc Liên Thánh Sử dưới trướng bản tọa, các ngươi chắc không lạ lẫm, chính là Ngộ Không giả trong vụ thật giả Tôn Ngộ Không năm xưa, thất bại sau bị Linh Sơn vứt bỏ." "Bản tọa tuy giúp hắn nâng cao tu vi, nhưng bản nguyên và chân linh không đủ, hạn chế hắn rất nhiều, ngươi cùng hắn đồng là tộc vượn, bản tọa muốn chân linh và bản nguyên của ngươi để thành toàn cho hắn." Vô Thiên nói rất thành thật, không hề giấu giếm.

Hắc Liên Thánh Sử cảm động không thôi, so sánh một chút, ông chủ cũ Linh Sơn, sau khi hắn thất bại, đã vô tình vứt bỏ hắn.

Mà Ma chủ Vô Thiên, không những giúp hắn tái sinh, còn vì hắn mà suy nghĩ, vì hắn mà bù đắp thiếu sót.

Một ông chủ như vậy, hắn cam tâm tình nguyện liều mạng.

"Được, ta có thể đưa bản nguyên và chân linh cho hắn, nhưng ta có một yêu cầu, tha cho Yêu tộc, Yêu tộc và gia đình các ngươi không có ân oán." "Năm xưa Linh Sơn bắt nạt phụ tử các ngươi, Yêu tộc cũng không tham gia, Yêu tộc chỉ có Cửu Anh ở đó, làm Hộ Pháp

Thần Thú của Linh Sơn, không có quyền lên tiếng.” Chu Yếm nói.

“Chu Yếm, không được, mất đi chân linh và bản nguyên ngươi sẽ phế, Phong Thần Bảng cũng không bảo vệ được ngươi đâu.” Đẳng Xà và những người khác sắc mặt đột biến, vội vàng ngăn cản.

“Không cần nói nhiều, các ngươi biết ta Chu Yếm cực kỳ hiếu chiến, nay bị Phong Thần Bảng ràng buộc, cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể làm, không thể tu luyện, không thể chiến đấu, đối với ta sống không bằng chết.” “Thay vì để một thân căn nguyên lãng phí, không bằng theo hắn đi chiến đấu, nguyện một sát na rực rỡ, cũng không muốn mục rữa trong sự tầm thường.” Thái độ của Chu Yếm vô cùng kiên quyết.

Đẳng Xà và những người khác nghe vậy không khuyên nữa, trong mắt lóe lên vẻ bi thương và lạc lõng.

Hồn lên Phong Thần Bảng, đối với người phàm tục là chuyện tốt, nhưng đối với những cường giả như họ lại là sự dày vò lớn nhất.

Không có hy vọng, không có tương lai, ngay cả tư cách nỗ lực cũng không có, tối tăm không thấy ngày mai, vô tận dày vò.

Nếu là bọn họ, có lẽ họ cũng sẽ lựa chọn giống như Chu Yếm.

“Được, chỉ cần Yêu tộc ngoan ngoãn ở trong Bắc Câu Lô Châu, bản tọa sẽ không làm khó Yêu tộc, nhưng nếu ra khỏi Bắc Câu Lô Châu làm địch với bản tọa, bản tọa tất diệt Yêu tộc.” Vô Thiên nói.

Yêu tộc và gia đình hắn quả thực không có ân oán gì, dù đã nhập ma, hắn vẫn ân oán phân minh.

Nói thật, hắn có chút khâm phục Chu Yếm, tiếc là Chu Yếm hồn đã lên Phong Thần Bảng, định sẵn không thể vì hắn mà dùng.

“Được, đa tạ!” Chu Yếm hành lễ với Vô Thiên, đột nhiên phát hiện, ma dường như cũng không hung tàn như vậy.

“Ngu Nhung, ngươi qua đây, sau này ngươi hãy theo hắn, coi hắn như vi sư là được.” “Hắc Liên Thánh Sử, đây là đồ đệ của ta Ngu Nhung, bản thể là Kim Ti Linh Hầu, hy vọng ngươi có thể đối xử tốt với nó.” Chu Yếm gọi đồ đệ qua, Ngu Nhung Vương, năm xưa Tôn Ngộ Không xuất thế, một trong Lục Yêu Vương đến Hoa Quả Sơn lừa Tôn Ngộ Không.

Năm xưa tu vi tương đương Ngưu Ma Vương, nhưng căn nguyên không bằng Ngưu Ma Vương, luôn kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mà Ngưu Ma Vương hiện tại đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Càng về sau, chênh lệch căn nguyên càng rõ ràng.

Nhưng Ngu Nhung Vương cũng không tệ, Tiên Thiên lục phẩm tiên căn, hắn là vương của tộc vượn, mà Ngu Nhung Vương là người kế vị do hắn chọn.

“Được, ta đáp ứng ngươi, sẽ coi nó như đồ đệ ruột.” Hắc Liên Thánh Sử gật đầu.

“Sư phụ!” Ngu Nhung Vương khóc lóc quỳ trước mặt Chu Yếm.

“Đừng khóc, vi sư được giải thoát rồi, ngươi nên vui mừng cho sư phụ mới phải, nỗ lực tu luyện, vì vi sư mà bảo vệ tốt tộc vượn.” Chu Yếm dịu dàng cười xoa đầu Ngu Nhung Vương, rồi thân thể chấn động, tự mình bóc tách chân linh và bản nguyên ra.

Mất đi chân linh và bản nguyên, Chu Yếm liền biến thành phàm nhân, lão hóa cực nhanh, Phong Thần Bảng không phong được hồn phách phàm nhân.

Nhưng thoát ly khỏi Phong Thần Bảng, cũng là lúc hồn tiêu phách tán, chỉ có thể lên, không thể xuống.

“Ta tự do rồi.” Hồn phách của Chu Yếm thoát ly khỏi Phong Thần Bảng, khuôn mặt già nua của Chu Yếm nở nụ cười, rồi từ từ trở nên

trong suốt, hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Dùng sinh mệnh làm cái giá để theo đuổi tự do.

Đẳng Xà và những người khác không nỡ nhìn cảnh này, họ nên vui mừng cho Chu Yếm, nhưng trong lòng lại đầy bi thương.

Một cái Phong Thần Bảng, một cái Sơn Hải Kinh, quả thực là nguồn gốc của tội ác.

"Đồ nhi Ngu Nhung, cung tống sư tôn!" Ngu Nhung lệ rơi đầy mặt, quỳ trên đất cung kính dập đầu chín cái.

"Đa tạ đạo hữu thành toàn, ngươi yên tâm ra đi, ta lấy bản nguyên và chân linh của ngươi, tự sẽ thay ngươi dạy dỗ tốt đồ đệ." Hắc Liên Thánh Sử hành lễ, tại chỗ hấp thu luyện hóa chân linh và bản nguyên, tu vi của Hắc Liên Thánh Sử tuy không tăng, nhưng khí tức lại mạnh hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, Lão Quân không hề do dự, rất dứt khoát giao ra Bát Quái Lô, bởi vì ngài đã sớm tính ra, Bát Quái Lô phải ứng kiếp trong Ma Đạo lượng kiếp này.

Tiên thần có cơ duyên, pháp bảo cũng vậy.

Mà Bát Quái Lô vốn sinh ra để luyện đan, thiên mệnh không thể trái, cuối cùng nhất định sẽ trở về tay ngài.

"Nhược Thủy ở dưới đáy Thiên Hà, ngươi tự mình đi lấy đi." Ngọc Đế thở dài, Chu Yếm và Lão Quân đều như vậy, hắn không đáp ứng cũng phải đáp ứng.

Chu Yếm dùng sinh mệnh để theo đuổi tự do, thực sự đã lay động hắn, đặt mình vào vị trí đó, nếu mình lên Phong Thần Bảng, chắc chắn cũng sẽ bị dày vò đến phát điên.

Tuyệt vọng thực sự không phải là về thể xác, mà là về tinh thần,

không có hy vọng, không có tương lai, ngay cả nỗ lực cũng không có chỗ để nỗ lực.

Thiên điều không thể sửa, nhưng Phong Thần Bảng có lẽ có thể sửa một chút.

Hắc Liên Thánh Sử đang luyện hóa chân linh và bản nguyên của Chu Yếm, Vô Thiên đang luyện hóa Nhược Thủy, hoàn toàn không để các tiên thần Thiên Đình vào mắt, có phần nhục nhã.

Nhưng có thể làm gì được, phản kháng chính là Thiên Đình hủy diệt.

Vô Thiên đã luyện hóa ra bản nguyên Nhược Thủy, hiện tại chỉ là đồng hóa Nhược Thủy dưới đáy Thiên Hà, rất nhanh, ba nghìn năm thời gian liền thu hết Nhược Thủy.

Sau đó giúp Hắc Liên Thánh Sử luyện hóa chân linh và bản nguyên, rồi rút khỏi Thiên Đình.

Người bên ngoài không biết Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết ma khí ngút trời bao phủ Thiên Đình đã rút đi, cuồn cuộn tiến về phía tây.

Sau đó, Thiên Đình truyền ra tin tức, phong bế bốn cửa, mọi chuyện ở Hồng Hoang đều không liên quan đến Thiên Đình.

Bên Linh Sơn, phái người quan sát tình hình bên Thiên Đình, thấy mây ma tiến về phía tây, sợ hãi, vội vàng trở về bẩm báo.

Chương 701

Trong Linh Sơn, Na Tra lấy lý do đến thông báo cho Tôn Ngộ Không bọn họ rằng Ma tộc đã xuất thế, luôn ở lại Linh Sơn, tìm cơ hội ám sát Nhiên Đăng.

Chỉ vì hắn và Xiển giáo đã quyết liệt, không dễ dàng tiếp cận Nhiên Đăng.

Tin tức truyền về, Như Lai triệu tập chư phật nghị sự.

"Chư vị, Linh Sơn sắp sửa thất thủ, đều chuẩn bị đi." Như Lai nói.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự không có một chút hy vọng nào sao?

Linh Sơn chúng ta có hơn trăm vị Chuẩn Thánh, nhiều nhất Hồng Hoang, Ma tộc bị phong ấn trong Ma Uyên, tài nguyên có hạn, không thể nào Chuẩn Thánh nhiều hơn Linh Sơn được." "Vô Thiên thành Thánh, nhưng Phật chủ ngài cũng là Thánh Nhân, huống hồ Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại đang ở trong tay ngài, cộng thêm Huyết Văn Phật Chủ, ưu thế phải ở chúng ta mới đúng." Văn Thù không hiểu.

"Thiên mệnh không thể trái, Vô Thiên ma tâm sinh phật, tại ta phật tâm chủng ma, nhân quả ràng buộc, ta và hắn càng giống như một thể, ta đại diện cho mặt sáng, hắn là mặt tối." "Ta và hắn pháp lực như nhau, pháp bảo của ta, hắn cũng có thể sử dụng, Tru Tiên Tứ Kiếm đến cuối cùng, ngược lại sẽ trở thành đại sát khí đối phó các ngươi." "Ô Vân sư đệ, ngươi mau chóng mang toàn bộ pháp bảo của ta về Tiệt giáo đi." Như Lai bất đắc dĩ lắc đầu, theo Vô Thiên xuất thế, lượng kiếp triệt để bị kích hoạt, hắn cũng triệt để nhìn thấu lượng kiếp, thiên mệnh không thể trái, mọi nỗ lực của hắn đều là vô ích.

"Vậy, đại sư huynh ngài làm sao?" Ô Vân Tiên mặt đầy lo lắng.

“Ta tự có sắp xếp, ngươi mau chóng rời đi, nếu không sẽ không kịp.” Như Lai thúc giục.

Ô Vân Tiên không còn cách nào, chỉ có thể mang theo pháp bảo của Như Lai vội vàng rời đi.

“Dù vậy, chúng ta còn có Huyết Văn Phật Chủ mà.” Văn Thù vẫn không hiểu.

“Thiên mệnh không thể trái, Văn Đạo Nhân từng theo hầu Ma Tổ La Hầu, nay ma đạo giáng lâm Linh Sơn, lực độ hóa của Chuẩn Đề Phật chủ e rằng không còn khống chế được Văn Đạo Nhân nữa.” “Nhưng các ngươi cũng không cần lo lắng, Đạo Tổ pháp dụ, cấm Thánh Nhân ra tay, nếu Văn Đạo Nhân ra tay, Đạo Tổ sẽ không làm ngơ.” “Ta sẽ cố hết sức đấu với Vô Thiên, nhưng rất có thể sẽ thất bại, thiên cơ hiển thị, Vô Thiên sẽ chiếm lĩnh Linh Sơn ba vạn ba nghìn năm.” “Nếu thất bại, ta sẽ nhập luân hồi chuyển thế thành linh đồng, ta và hắn nhân quả một thể, ta nhập luân hồi chuyển thế, hắn cũng sẽ rơi xuống thánh vị, coi như là ta tranh thủ cho các ngươi một tia sinh cơ.” “Ta nhập ba trăm ba mươi thế luân hồi sau, công đức viên mãn, sẽ giác tỉnh thành linh đồng, lưng mọc Già Lam Tam Chu Tình Thụ, trải qua ba lần tình kiếp để giác tỉnh phật tính, đến lúc đó cộng thêm mười bảy viên xá lợi tử, liền có thể trở về, chặt đứt nhân quả với Vô Thiên, cùng Vô Thiên một trận chiến.” “Các ngươi đến lúc đó nhất định phải tìm được chuyển thế linh đồng, tuyệt đối không thể để rơi vào tay Vô Thiên, trợ giúp Đấu Chiến Thắng Phật tìm đủ xá lợi tử, nếu có gì không hiểu, có thể đến hỏi Huyền Đô đại sư huynh.” “Các ngươi tạm thời không cần xung đột với Vô Thiên, bảo toàn căn cơ Phật môn là quan trọng nhất.” “Di Lặc, bảo vệ tốt Bát Bảo Công Đức Trì.

Địa Tạng, bảo vệ tốt Cẩm Lan Ca Sa, Tử Kim Bát Vu và Cửu Hoàn Thiền Trượng, những pháp bảo này cùng khí vận Phật môn có

liên quan mật thiết, tuyệt đối không thể rơi vào tay Vô Thiên." "Công Đức Kim Liên đã sắp khôi phục đến thập nhị phẩm, không cần mượn Bát Bảo Công Đức Trì uẩn dưỡng nữa, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Phật môn, là trọng trung chi trọng.

Tam Nhãn Thần Hầu, ngươi không cần làm gì cả, mang theo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trốn đi, nhất định phải bảo vệ tốt Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên." "Không có những pháp bảo này, Vô Thiên không thể ngưng tụ khí vận Phật đạo, chiếm lĩnh Linh Sơn cũng vô dụng." Như Lai sắp xếp.

"Vì sao lại giao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên quan trọng nhất cho Tam Nhãn Thần Hầu bảo vệ?" Di Lặc cau mày.

"Bởi vì nó là sư phụ của Đấu Chiến Thắng Phật, chỉ có nó hoặc Đường Tam Tạng mới có thể bảo vệ tốt Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ngươi muốn giao cho ai bảo vệ?" "Sư phụ của Thiên mệnh giả, cũng sẽ được một chút thiên mệnh chiếu cố." Như Lai nói.

"Vậy thì giao cho Tam Nhãn Thần Hầu đi." Di Lặc lập tức mất hết khí thế, giao cho Đường Tăng, e rằng sẽ không lấy lại được, đừng quên Đường Tăng còn lập ra Đại Đồng Phật Pháp, lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đi trấn áp khí vận Đại Đồng Phật môn, bọn họ Đại Thừa Phật môn còn chơi cái gì nữa.

So với Đường Tăng, vẫn là Tam Nhãn Thần Hầu đáng tin cậy hơn, đáng tín nhiệm hơn.

Đương nhiên, đó là hắn nghĩ vậy.

Tôn Ngộ Không kinh ngạc nhìn Như Lai, hắn biết rõ Tam Nhãn Thần Hầu là phân thân do Tam sư tôn Lăng Tiêu Thánh Nhân tạo ra, lợi dụng hắn làm bàn đạp để vào Linh Sơn, mưu đồ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Như Lai cũng biết, lúc này giao Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Tam Nhãn Thần Hầu bảo vệ, chẳng phải là tương đương với việc tặng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Tam sư tôn sao.

Đây có lẽ là giao dịch giữa Như Lai và Tam sư tôn, tặng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Tam sư tôn, đổi lấy việc Tam sư tôn bảo vệ Tiệt giáo bình an.

Như Lai căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Phật môn, chỉ nguyện Tiệt giáo bình an, chỉ nguyện làm đại sư huynh của Tiệt giáo.

Toàn bộ Phật môn đều bị Như Lai lừa.

Mấy lão già âm hiểm này, lừa người không hề nương tay.

Tiệt giáo, Xiển giáo, Quy Nhất giáo và Yêu tộc đều có đường lui, cùng lắm thì trở về, rời khỏi Phật môn.

Nhưng nhánh Tây Phương giáo không có đường lui, sắp bị Như Lai lừa chết.

Phật ma tranh đấu, bất luận cuối cùng ai thắng, dù sao nhánh Tây Phương giáo chắc chắn đều thua.

Cũng là báo ứng, năm xưa Tây Phương giáo liên hợp với Xiển giáo, muốn đẩy Tiệt giáo vào chỗ chết, nay bị đại sư huynh của Tiệt giáo lừa đến chết.

Mà các môn nhân Xiển giáo bên này rất không vui, Văn Thù mở miệng nói: "Ý của ngã phật là gì, pháp bảo quan trọng của Phật môn, lại không giao cho Nhiên Đăng Phật tổ, chẳng lẽ không tin tưởng chúng ta?" "Xì." Tôn Ngộ Không phát ra một tiếng cười khinh bỉ, lúc này còn lo đấu đá nội bộ, đây chính là Phật môn, đây chính là Xiển giáo, thật là buồn nôn.

“Nhiên Đăng Phật tổ cũng ở trong kiếp, lưu lại một luồng nguyên thần, có lẽ có thể bảo toàn một mạng.” Như Lai lắc đầu, nhìn sâu vào Nhiên Đăng.

Trong Xiển giáo, Nhiên Đăng có lẽ là người duy nhất ra dáng người.

Năm xưa Xiển giáo nhắm vào Tiệt giáo, Nhiên Đăng là người duy nhất lên tiếng cho Tiệt giáo, nể tình này, hắn nhắc nhở một chút, Nhiên Đăng không nghe thì không thể trách hắn.

“Cái gì.” Bên Xiển giáo toàn bộ sắc mặt đại biến.

“Ai, thật ra ta cũng mơ hồ có chút cảm ứng, đã lưu lại hậu thủ, sự tại nhân vi, mệnh do thiên định, những gì có thể làm ta đã làm, có thể qua được kiếp này hay không, phải xem thiên ý.” Nhiên Đăng thở dài, sớm từ lúc kiếp khí nổi lên, hắn đã cảm ứng được một chút, tự chém một luồng nguyên thần giao cho Thái Ất chân nhân, nếu hắn xảy ra chuyện, Thái Ất chân nhân tìm cơ hội đưa nguyên thần hắn vào luân hồi, có lẽ hắn còn có thể giống như Phục Hy trở về.

Trong Xiển giáo, người hắn tin tưởng nhất không phải là Nam Cực Tiên Ông, không phải Quảng Thành Tử, cũng không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà là Thái Ất chân nhân đã chán ghét đấu đá, cùng Xiển giáo mặt hợp lòng ly.

Nhánh Xiển giáo tâm tình trở nên nặng nề, đâu còn tâm trí đấu đá.

“Thôi được rồi, mau đi chuẩn bị đi, có lẽ gặp lại đã là ba vạn ba nghìn năm sau, La Tuyên ở lại.” Như Lai phất tay.

Chư phật tan đi, trong Đại Hùng Bảo Điện chỉ còn lại Như Lai và La Tuyên.

“Sư đệ, hiện tại người ta tin tưởng nhất chính là ngươi, ngươi hãy để lại một lạc ấn trong nguyên thần của ta, như vậy ngươi có thể

dễ dàng tìm được chuyển thế thân của ta, nhất định phải bảo vệ tốt." "Đừng nói cho bất kỳ ai, bao gồm cả các sư huynh đệ khác, người đông miệng tạp, một khi tiết lộ nửa phần, tất cả đều xong." "Ngươi đừng quay về Tiệt giáo, trốn trong bóng tối bảo vệ chuyển thế thân của ta, chỉ cần chuyển thế thân của ta bình an, chỉ cần Tôn Ngộ Không tìm đủ xá lợi tử, ưu thế sẽ ở chúng ta." Như Lai vô cùng trịnh trọng nói.

"Được, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng sư huynh." La Tuyên gật đầu mạnh mẽ, đại sư huynh đây là giao mạng sống vào tay hắn, sự tin tưởng này, hắn thà chết cũng không phụ.

Như Lai mỉm cười gật đầu, mở thức hải, để La Tuyên gieo lạc ấn vào nguyên thần của mình.

Cùng lúc đó, đạo trường của Nhiên Đăng, Na Tra đi theo.

"Sao vậy?

Còn không nỡ xa ta à?" Nhiên Đăng cười nói.

Na Tra không nói gì, ánh mắt phức tạp, Lý Tịnh không phải người, Xiển giáo không ra gì, nhưng Nhiên Đăng lại chăm sóc hắn rất nhiều.

Trong Xiển giáo, ngoài sư phụ, chính là Nhiên Đăng đối xử tốt với hắn nhất.

Lần trước hắn đến xin U Minh Quỷ Hỏa và Tử Vi Thiên Hỏa, Nhiên Đăng không nói hai lời liền đưa cho hắn.

Nếu là người khác, hắn sẽ không chút do dự, nhưng đối với Nhiên Đăng, hắn có chút không nỡ ra tay.

"Linh Cữu Đăng và Càn Khôn Xích ngươi cầm đi dùng, Cửu Phẩm Kim Liên đã đưa cho sư phụ ngươi, nếu ta có thể sống sót ngươi hãy trả lại, nếu ta chết, thì tặng cho ngươi." "Dù sao cũng là Lý Tịnh có lỗi với ngươi và nương ngươi, ta đã là sư phụ của hắn, cũng

nên làm chút gì đó.” Nhiên Đăng lấy pháp bảo ra tặng cho Na Tra.

Na Tra không kìm được, không nhận, không dám nhìn thẳng Nhiên Đăng: “Ta đến để giết ngươi.” Nhiên Đăng sững sờ, còn nghi ngờ mình nghe lầm.

“Nương ta chưa chết, bà ấy đã nhập ma, trở thành Vĩnh Hằng Ác Mộng đứng đầu Thập Đại Ma Thánh dưới trướng Vô Thiên, bà ấy muốn ta đến giết ngươi.” “Đây vốn không phải là kiếp của ngươi, là của Lý Tịnh, ngươi nhận hắn làm đồ đệ, thay hắn gánh kiếp, hắn chính là một tai họa.” Na Tra kích động gào thét.

“Thì ra là vậy, thì ra là vậy, ai, ngày xưa ta tham lam Càn Khôn Xích, nhận Lý Tịnh làm đồ đệ, mới có quả báo hôm nay.” “Chẳng trách ma đồng giống hệt ngươi, thì ra không phải là cánh tay của Vô Thiên, mà là của nương ngươi, ma đồng cũng đến để giết ta.” Sắc mặt Nhiên Đăng bình tĩnh, không có gì kinh ngạc, thở dài lắc đầu.

“Vô Thiên và Như Lai cũng muốn ngươi chết, vì ngươi ở trong kiếp, là một trong mười bảy viên xá lợi tử.” Na Tra tiếp tục nói.

Kẻ thù, người của mình, tất cả mọi người đều muốn Nhiên Đăng chết, đối với Nhiên Đăng mà nói, không nghi ngờ gì là bi thảm.

“Ai, ngươi ra tay đi, xem ra ta định sẵn không thoát khỏi kiếp này, Như Lai biết ngươi đến giết ta, ngươi không ra tay, ngài ấy cũng sẽ ra tay.” “Pháp bảo ngươi cũng cầm đi, nhân quả tuần hoàn, coi như là ta bồi thường cho mẫu tử các ngươi.” Nhiên Đăng ngồi xếp bằng, thản nhiên chịu chết, vô cùng bình tĩnh.

Na Tra lấy ra Hỏa Tiêm Thương, nhưng thực sự không nỡ ra tay, liền nhìn về phía ma đồng bên cạnh: “Ngươi tới đi.” “Năm xưa bức chết nương, sao ngươi lại nhẫn tâm như vậy?” Ma đồng mỉa mai nói.

“Đó là nương của ta, không phải nương của ngươi.” Na Tra lập

tức xù lông.

“Làm gì có con trai nào bức chết mẹ ruột, ít nhất ta không làm vậy.” Ma đồng tiếp tục mỉa mai.

Chương 702

Đây là nỗi đau lớn nhất của Na Tra, nhưng lại không thể phản bác, mắt đỏ hoe gào thét, cắn răng, giơ Hỏa Tiêm Thương đâm về phía Nhiên Đăng.

Nhưng đúng lúc này, viên Hắc Liên mà Vô Thiên tặng hắn bay ra, chặn lại đòn tấn công của hắn.

Tiếp đó, hư ảnh của Vô Thiên hiện ra.

"Lâu rồi không gặp, ta nên gọi ngươi là Dương Thiên Hữu, hay là Khẩn Na La, hay là Ma La Vô Thiên?" Nhiên Đăng bình tĩnh nhìn Vô Thiên.

Tiên có tam thi, thiện thi, ác thi, tự ngã thi.

Dương Thiên Hữu tương đương với tự ngã thi, Khẩn Na La tương đương với thiện thi, Ma La Vô Thiên tương đương với ác thi.

Hiện tại hắc y Vô Thiên, chính là tự ngã thi Dương Thiên Hữu, không phải Ma La Vô Thiên hoàn toàn hắc hóa.

"Đại tăng cứ gọi ta là Vô Thiên đi, đại tăng tâm tồn thiện niệm, chúng ta là cùng một loại người, đều không đồng tình với Đại Thừa Phật Pháp, chỉ là ngươi không có dũng khí và quyết tâm như ta, ngươi có quá nhiều lo ngại." "Bây giờ cơ hội đã đến, chỉ cần ngươi đầu quân cho ta, chúng ta có thể cùng nhau tạo ra Đại Đồng Phật Pháp thay thế Đại Thừa Phật Pháp, tạo ra một Cực Lạc Tịnh Thổ thực sự." Vô Thiên chắp tay sau lưng nói.

Nhiên Đăng là người duy nhất trong Phật môn được hắn công nhận, hơn nữa, Nhiên Đăng không chết, mười bảy viên xá lợi tử sẽ không đủ, Như Lai định sẵn thua.

“Ngươi vẫn cố chấp như vậy, vẫn lý tưởng hóa như vậy, thiên hạ đại đồng là không thể thực hiện được, nhân tính bản ác, tham sân si mới là chân tướng, bất luận là Đại Thừa Phật Pháp hay Đại Đồng Phật Pháp, đều không thể thực sự độ hóa tham sân si.” Nhiên Đăng thở dài lắc đầu.

“Không, ta không tin.” Vô Thiên lắc đầu, đây là tín ngưỡng của hắn, cho dù hắn thành ma, nhưng Đại Đồng Phật Pháp vẫn là chấp niệm của hắn.

“Với năng lực của ngươi hiện tại, có thể thử một lần, ta không thể giúp ngươi, nếu ta giúp ngươi, nghĩa là Linh Sơn sai, Tam giáo và Yêu tộc đều sai, Đạo Tổ cũng sai.” “Hậu quả như vậy, ta không gánh nổi, ngươi cũng không gánh nổi.” Nói xong, Nhiên Đăng trực tiếp thúc đẩy U Minh Quỷ Hỏa tự thiêu.

Đại Thừa Phật Pháp là do Tam Thanh liên hợp với Nữ Oa tạo ra, bốn vị này đều là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, hắn thần phục Vô Thiên chính là phủ nhận Đại Thừa Phật Pháp, phủ nhận Tam Thanh và Nữ Oa, tương đương với phủ nhận Đạo Tổ, xé nát thể diện của Linh Sơn, Đạo môn và Đạo Tổ.

Đó mới thực sự là tự tìm đường chết, Linh Sơn, Đạo môn và Đạo Tổ đều không thể để hắn sống.

“Vì thể diện của bọn họ, có đáng không?” Vô Thiên cau mày.

“Ta là Phật tổ của Linh Sơn, phó giáo chủ của Đạo môn.” Nhiên Đăng nói xong, toàn lực thúc đẩy U Minh Quỷ Hỏa, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, chỉ để lại một viên xá lợi tử vàng óng rơi xuống liên đài bên dưới.

“Đây chính là xá lợi tử sao?” Ma đồng tò mò đưa tay ra lấy, xá lợi tử lại đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện lại đã ở ngoài đạo trường, bay về phía Tôn Ngộ Không.

Na Tra định đuổi theo, lại bị Vô Thiên ngăn lại: "Không cần, rơi vào tay Tôn Ngộ Không cũng không sao, chỉ là giữ hộ bản tọa mà thôi." Nhiên Đăng vừa chết, chư phật đều cảm ứng được, sắc mặt đại biến, toàn bộ đều chạy đến đây.

Nhìn thấy Vô Thiên, chư phật đều rất không tự nhiên, Vô Thiên là ma, là con ma do ác niệm của họ bức ra, Vô Thiên tồn tại, không cần làm gì, tấm vải che của họ đã bị xé toạc.

Đối mặt với Vô Thiên, họ không nghi ngờ gì là chột dạ.

"Na Tra, ngươi vậy mà đọa lạc đến mức này, cấu kết với ma, tàn hại Nhiên Đăng Phật tổ, Nhiên Đăng Phật tổ có chỗ nào không tốt với ngươi?" Văn Thù đứng ra, không có dũng khí chỉ trích Vô Thiên, liền chỉ trích Na Tra.

"Chỉ vì ông ta là sư phụ của Lý Tịnh, tử kiếp của ông ta chính là do Lý Tịnh mà ra, thay Lý Tịnh gánh kiếp." "Nương ta trở về, bà ấy muốn ta giết Nhiên Đăng." "Trước kia ta nghe lời các ngươi, bức chết nương ta, bây giờ ta nghe lời nương ta, ra tay với các ngươi, sao các ngươi lại không chịu nổi?" "Chỉ cho phép các ngươi làm mồng một, không cho nương ta làm rằm, các ngươi tưởng mình là ai chứ?

Nương ta trở về, ta sẽ cùng nương ta giết sạch các ngươi." Na Tra dữ tợn gào thét.

"Nương, nương chưa chết?" Kim Tra và Mộc Tra sắc mặt đại biến, kinh ngạc, không dám tin, còn có sự chột dạ và không tự nhiên cực độ.

"Phải, nương chưa chết, còn trở thành người đứng đầu Thập Đại Ma Thánh của Ma tộc, lần này, ta chọn nương, các ngươi thì sao, chọn nương hay là Lý Tịnh, hay là Xiển giáo." Na Tra lạnh lùng nhìn hai người.

“Tiểu súc sinh, phản đồ Xiển giáo, còn dám mê hoặc đệ tử Xiển giáo ta, Ma tộc vạn ác, người người đều có thể tru diệt, từ xưa tà không thắng chính, Ân Thập Nương chưa chết thì sao, định sẵn sẽ thất bại một lần nữa.” Các môn nhân Xiển giáo toàn bộ không kìm được, định ra tay giết Na Tra.

Nếu nói sự tồn tại của Vô Thiên xé toạc tấm vải che của Linh Sơn, thì sự tồn tại của Ân Thập Nương chính là xé toạc tấm vải che của Xiển giáo.

Mê hoặc con trai người ta bức chết mẹ ruột, còn không chịu nổi, còn độc ác hơn việc Linh Sơn bức Dương Thiên Hữu nhập ma.

Ân Thập Nương còn sống, chính là báo ứng của Xiển giáo đã đến, phảng phất như đang nói cho Hồng Hoang biết, Xiển giáo đã làm sai, vạch trần bộ mặt xấu xí của Xiển giáo.

Vốn luôn cao cao tại thượng, tự cho mình là người giải thích thiên số, thuận theo thiên mệnh, làm sao chịu nổi.

Thuận theo thiên mệnh, rồi báo ứng đến, là Xiển giáo sai, hay là Thiên Đạo sai.

Ân Thập Nương trở về, là sự mỉa mai lớn nhất đối với Xiển giáo, thậm chí là đối với Đạo môn, đối với Thiên Đạo, đối với Đạo Tổ.

“Ma tộc vạn ác, vậy các ngươi thì sao?

Ai dám nói mình chưa từng làm ác?

Ai tay không dính máu?” “Ngươi Văn Thù, Phổ Hiền, mê hoặc đồ đệ bức chết mẹ ruột; ngươi Quan Âm bắt vợ con người ta Trư Bát Giới, ép Trư Bát Giới làm nô, ngươi tự cho mình là đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát, năm xưa Trư Bát Giới quỳ xuống cầu xin ngươi, ngươi lại không có chút ý định tha cho Trư Bát Giới.” “Còn có ngươi Hoan Hỉ Phật, mượn danh Hoan Hỉ Thiền tu luyện tà thuật hợp hoan,

tàn hại bao nhiêu nữ tu, những tín đồ của ngươi có ai là người tốt?" "Cái gì Hoan Hỉ Thiền chó má, chẳng qua là tìm cho kẻ ác một lý do quang minh chính đại để làm ác." "Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, tam giáo nguyên bản thị nhất gia, năm xưa các ngươi liên hợp với người ngoài nhắm vào người nhà mình, đây là thiện gì?

Đại nghĩa diệt thân?

Tiệt giáo lại làm sai cái gì?" "Tà không thắng chính?

Tội ác của ngươi còn ít sao?

Các ngươi cũng xứng nói mình là chính?" Na Tra mắng xối xả, xé toạc tấm vải che của Xiển giáo, xé đến máu me đầm đìa.

"Phản đồ, ngươi câm miệng, tìm chết." Hoan Hỉ Phật bị mắng nặng nhất không kìm được, tế ra pháp bảo Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, Cửu Thiên Hoang Nhưỡng và Mậu Tuất Lưu Thổ tuôn ra, cuốn về phía Na Tra.

Na Tra vội vàng lui lại, hắn biết mình không phải là đối thủ của Hoan Hỉ Phật, huống hồ thổ khắc hỏa, hắn chơi lửa, Hoan Hỉ Phật chơi thổ, cực kỳ khắc hắn.

Ma đồng chỉ có tu vi Thiên Tiên, Vô Thiên chỉ là một đạo hình chiếu, không có sức chiến đấu.

Bọn ngụy quân tử này chó cùng rứt giậu, nguy hiểm rồi.

Sắc mặt Na Tra ngưng trọng, hắn không sợ chết, nhưng hắn không muốn chết như vậy, hắn chưa chuộc tội, chưa bù đắp cho nương thân.

Đúng lúc này, Linh Sơn đột nhiên tối sầm, ma khí che trời lấp đất ập đến, bao phủ Linh Sơn.

Đại quân Ma tộc, đã đến.

Na Tra thở phào một hơi.

Hoan Hỉ Phật cũng không còn lo ra tay với Na Tra, sắc mặt ngưng trọng nhìn lên trời.

Vô Thiên chân đạp Diệt Thế Hắc Liên, từ trong ma khí cuồn cuộn hiện ra, đáp xuống hộ sơn đại trận của Linh Sơn, hộ sơn đại trận trong nháy mắt tan nát, căn bản không có tác dụng ngăn cản.

Hộ sơn đại trận của Linh Sơn không yếu, nhưng không phải thánh trận, không cản được Thánh Nhân.

Không thành Thánh cuối cùng cũng là giun dế, chênh lệch giữa Thánh Nhân và phi Thánh Nhân thực sự quá lớn, ngay cả cường giả như Khổng Tuyên năm xưa, cũng không qua được ranh giới này.

Vô Thiên dẫn theo ức vạn Ma tộc ùa vào Linh Sơn, Dương Tiễn và Dương Giao một trái một phải đi theo Vô Thiên, theo sau là Thập Đại Ma Thánh, khí thế hung hãn.

"Như Lai, ngô đã trở lại, ngươi còn không đi." Ma uy khủng bố từ trên người Vô Thiên lan ra, Vô Thiên đầy áp bức nhìn Như Lai.

Thiên mệnh định rằng hắn sẽ chưởng quản Linh Sơn ba vạn ba nghìn năm, Như Lai và hắn là một thể hai mặt, pháp lực như nhau, định sẵn hắn không thể giết chết Như Lai, Như Lai cũng không thể giết chết hắn.

Mà mấu chốt phá cục nằm ở mười bảy viên xá lợi tử, Như Lai có được mười bảy viên xá lợi tử có thể giết hắn, hắn có được mười bảy viên xá lợi tử cũng có thể giết Như Lai.

Như Lai cần trải qua ba trăm ba mươi thế, trải qua khổ đau nhân gian, thất tình lục dục, để hiểu rõ Phật pháp chân chính, ba vạn ba nghìn năm sau, Như Lai trở về, Như Lai thắng, đoạt lại Linh Sơn, chấn hưng Phật đạo.

Hắn thắng, thì tiếp tục chấp chưởng Linh Sơn ba vạn ba nghìn năm.

Lượng kiếp này đối với hắn rất không công bằng, Như Lai có thể sai sót, còn hắn thì không, hắn thua một lần là thua cả bàn cờ, Như Lai thua, chỉ cần không bị hắn giết, ba vạn ba nghìn năm sau vẫn có thể làm lại từ đầu.

Càng giống như dùng hắn để mài giũa Như Lai, Như Lai mới là Phật định mệnh, dùng hắn để suy yếu Phật đạo, dùng hắn để mài giũa Như Lai, để Như Lai sáng tạo ra Phật pháp chân chính tạo phúc cho chúng sinh.

Chương 703

Nhưng hắn không phục, tín ngưỡng của hắn là Đại Đồng Phật Pháp, đó mới là Phật pháp chân chính, căn bản không cần Như Lai sáng tạo ra Phật pháp khác.

Hắn nhất định phải đạp Như Lai dưới chân, chứng minh Đại Đồng Phật Pháp là đúng.

Vô Thiên nói xong, phất tay, Diệt Thế Hắc Liên mang theo ma khí cuồn cuộn bay về phía Linh Thứu Động nơi Văn Đạo Nhân ở.

"Chuẩn Đề, bản tọa diệt ngươi." Rất nhanh, giọng nói phẫn nộ của Văn Đạo Nhân truyền đến, mang theo thánh uy khủng bố bay ra.

"Chuẩn Đề lừa ngốc, ngươi không ở đây, vậy bản tọa sẽ diệt Phật môn của ngươi." Văn Đạo Nhân tỉnh táo lại vô cùng phẫn nộ, hiện ra bản thể định đồ sát Phật môn.

"Thánh Nhân không được ra tay." Giọng nói uy nghiêm của Đạo Tổ truyền đến.

Văn Đạo Nhân sững lại, bị Hồng Quân dạy dỗ một lần, để lại bóng ma tâm lý cực lớn, do dự mãi, cuối cùng không dám trái lời Hồng Quân.

"Lão Văn Tử, Tai Ách đại nhân bọn họ ở Bồng Lai, ngươi đi tìm bọn họ đi." Đường Tăng đứng ra.

"Vậy còn ngươi, thánh vị cũng không còn, xem ra ngươi còn thảm hơn ta." Bạn bè mấy trăm vạn năm, Văn Đạo Nhân liếc mắt một cái liền nhận ra Đường Tăng là Lục Sí Kim Thiền.

"Không không, ta tốt hơn ngươi nhiều, mẹ vợ ta cùng cấp với Tai Ách đại nhân bọn họ, ta bây giờ sống rất tốt." Đường Tăng có mấy

phần đắc ý.

“Khốn!” Tâm trạng Văn Đạo Nhân sụp đổ, chửi bới đi về phía đông.

Trong một hoàn cảnh rất nghiêm túc, Trư Bát Giới không nhịn được mà bật cười, lão hòa thượng này chọc tức người ta có nghề, thật đáng ăn đòn.

Văn Đạo Nhân vừa đi, phe Phật môn thở phào một hơi.

Mà phe Ma tộc thì rất phẫn nộ, Văn Đạo Nhân này cũng quá nhát gan, một câu nói của Hồng Quân đã dọa hắn không dám động.

“Vô Thiên, đến đi, xem thiên mệnh có thật sự không thể nghịch chuyển không.” Như Lai không muốn khuất phục thiên mệnh, luân hồi chuyển thế, mệnh không còn do mình nắm giữ, quá không an toàn, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hắn thực sự không muốn.

Như Lai ngồi xếp bằng trên liên đài, bay lên, đối ngồi đấu pháp với Vô Thiên.

Chư phật đều ngồi xếp bằng, tụng niệm kinh kệ, kích phát phật quang trên người, trợ giúp Như Lai một tay.

Phe Ma tộc, mỗi người đều tỏa ra ma khí cuồn cuộn, trợ lực cho Vô Thiên.

Linh Sơn kịch biến, một bên là hạo nhiên phật quang, một bên là ma khí cuồn cuộn, không ngừng va chạm, tiêu tan.

Hoặc là phật quang tiêu diệt ma khí, hoặc là ma khí ăn mòn phật quang.

“Như Lai, ngươi nên biết rõ, thiên mệnh đã định, lượng kiếp đã hiện, cho thấy Đại Thừa Phật Pháp của ngươi là sai.” “Nếu ngươi là chân phật, sẽ không bị ta phật tâm chủng ma, lượng kiếp sẽ không

nhắm vào ngươi, ngươi không thể chống lại thiên mệnh, vận mệnh của ngươi đã được định sẵn, hoặc là trở thành chân phật, hoặc là chìm trong luân hồi, hoặc là chết, ngươi không thể trở về Tiệt giáo, bây giờ kiên trì không có ý nghĩa gì." Vô Thiên đánh thẳng vào nội tâm của Như Lai, điều Như Lai quan tâm nhất chính là Tiệt giáo, nhưng lại vĩnh viễn không thể trở về.

Ba vạn ba nghìn năm sau, Như Lai thắng, trở thành chân phật, cần phải buông bỏ Tiệt giáo, một lòng vì Phật, không buông bỏ được Tiệt giáo, Như Lai vĩnh viễn không thể trở thành chân phật.

Thua thì càng không cần nói.

Phật nói tham sân si, mà tham sân si lớn nhất của Như Lai chính là Tiệt giáo.

Buông bỏ, mới được viên mãn.

"Ngươi cũng vậy thôi, ngươi đã nhập ma, vĩnh viễn không thể thành Phật, nhưng ngươi lại không buông bỏ được chấp niệm đối với Đại Đồng Phật Pháp, một ngày không buông bỏ, một ngày không thành chân ma." "Ngươi và ta là một thể hai mặt, ta thân là Phật, tâm lại không ở Phật, ngươi thân là ma, tâm lại ở Phật." "Ngươi định sẵn là ma, mà ta định sẵn là Phật, ngươi và ta đều cần buông bỏ chấp niệm, mà chấp niệm lại đâu dễ dàng buông bỏ." Như Lai lắc đầu nói.

Tiệt Giáo có quá nhiều ràng buộc của hắn, nơi đó mới là nhà của hắn, người nhà của hắn đều ở đó, hắn làm sao buông bỏ được.

Mà Phật môn mang lại cho Vô Thiên quá nhiều đau khổ, đã trở thành tâm kết của Vô Thiên, không lật đổ cái Phật môn mục nát bẩn thỉu này, không chứng minh Đại Đồng Phật Pháp là đúng, chư phật đều sai, Vô Thiên vĩnh viễn không giải được tâm kết này.

Bọn họ đều là những người cực kỳ cố chấp.

Đây càng giống như một cuộc biến pháp, sự tồn tại của Vô Thiên, chính là để phá vỡ sự mục nát, để Phật môn được tái sinh, thúc đẩy ra Phật pháp chân chính, đưa Phật môn trở về đúng quỹ đạo.

"Nhưng ta may mắn hơn ngươi, ít nhất người nhà của ta có thể luôn ở bên cạnh ta." "Còn ngươi, lại phải hiến dâng mình cho cái Phật môn mà ngươi ghét nhất." "Ngươi hà tất phải cố chấp như vậy, ngươi đã không buông bỏ được Tiệt giáo, có thể rời khỏi Phật môn trở về Tiệt giáo, Phật môn do ta lãnh đạo, tuyệt đối sẽ tốt hơn ngươi, ngươi và ta đều được như ý nguyện." Vô Thiên nói.

"Không buông bỏ được." Như Lai lắc đầu, liếc nhìn về phía Tử Tiêu Cung, sư tôn đang ở trong tay Đạo Tổ, mà Phật đạo cũng là của Đạo Tổ, không cho phép hắn không tranh, nếu đem Phật môn chắp tay nhường ra, Đạo Tổ sao có thể tha cho sư tôn.

"Thôi được." Như Lai thở dài, hắn có kiên trì nữa cũng vô dụng, hai tay chắp lại, trên người đột nhiên bùng nổ phật quang rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ phương tây, ma khí cuồn cuộn trong nháy mắt bị áp chế.

Như Lai tự bạo thánh ngân, phật quang rực rỡ như hoa quỳnh thoảng hiện, sau khoảnh khắc rực rỡ liền là suy tàn.

Cùng với đó là khí tức của Vô Thiên cũng nhanh chóng suy yếu, trực tiếp rơi xuống thánh vị, lùi về cảnh giới Á Thánh.

Vô Thiên dường như đã sớm biết sẽ như vậy, cũng không có phản ứng gì lớn, bình tĩnh nhìn xem.

Đợi đến khi Phật quang tan đi, Như Lai đã biến mất không thấy, chỉ để lại một câu nói vang vọng tại Linh Sơn: "Vô Thiên, ba vạn ba ngàn năm sau, bần tăng sẽ quay lại tìm ngươi." "Cung tống đại sư huynh." Môn nhân Tiệt giáo cố nén bi thương, đồng thanh hô lớn.

Những người khác thì không có phản ứng gì nhiều, Linh Sơn vốn là công ty hợp vốn, Như Lai ra sao bọn họ cũng chẳng quan tâm, điều họ quan tâm là có thể bình an vượt qua Ma Đạo lượng kiếp hay không, có thể lại được chia khí vận hay không.

"Như Lai luân hồi, Nhiên Đăng đã chết, từ nay về sau, Linh Sơn do ta, Vô Thiên Phật Tổ, chấp chưởng." "Các ngươi, là thần phục hay là đi bầu bạn với Nhiên Đăng?" Vô Thiên cao cao tại thượng nhìn xuống chư Phật.

"Đừng hòng, cho dù Như Lai và Nhiên Đăng không còn, Linh Sơn ta vẫn còn hơn trăm vị Chuẩn Thánh, còn ngươi đã rơi khỏi Thánh vị, chưa chắc đã thắng được." Địa Tạng rất cứng rắn, cảm thấy Vô Thiên đã rơi khỏi Thánh vị, Linh Sơn đủ sức đánh một trận, liền tế ra Cửu Hoàn Thiền Trượng và Tử Kim Bát Vu tấn công về phía Vô Thiên.

Tử Kim Bát Vu hóa lớn vạn trượng, bao trùm về phía tất cả Ma tộc, Cửu Hoàn Thiền Trượng xoay một vòng, ngưng tụ vô cùng vô tận phi hoàn tấn công về phía Vô Thiên.

Vô Thiên ngồi xếp bằng trên Diệt Thế Hắc Liên, tùy ý vung tay, một khối lệnh bài đen như mực bay ra, tỏa ra hung khí ngút trời.

Ma Thần Lệnh, năm xưa trong Khai Thiên lượng kiếp, nguyên thần của La Hầu bao bọc lấy xương sọ của mình bỏ trốn, sau đó tế luyện thành Ma Thần Lệnh.

Thời Hung Thú lượng kiếp, nó đã hấp thu vô tận hung khí, sát khí, lệ khí, huyết khí.

Lại trải qua Long Hán lượng kiếp, sau đó được chôn dưới Ma Uyên, chịu ma khí nuôi dưỡng.

Ma tộc hiếu chiến thích giết chóc, mỗi ngày đều có lượng lớn ma

tộc chết trận, không ngừng tạo ra hung lệ chi khí để nuôi dưỡng Ma Thần Lệnh.

Đây là một hung binh đúng với tên gọi, sinh ra vì sát lục, trải qua mấy trăm vạn năm, bây giờ đã được nuôi dưỡng thành Tiên Thiên Chí Bảo, không khác mấy so với Thí Thần Thương, đều sinh ra vì sát lục, đương nhiên chắc chắn không biến thái bằng Thí Thần Thương, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Ban đầu khi hắn thành Thánh trong Ma Uyên, Ma Uyên chấn động, Ma Thần Lệnh xuất thế, bị hắn đoạt được.

Ma Thần Lệnh xuất hiện, thu gom ma khí của ức vạn Ma tộc, ngưng tụ thành một hư ảnh Ma Thần khổng lồ cao trăm vạn trượng, lấy Ma Thần Lệnh làm trái tim, không ngừng chuyển hóa ma khí gia trì.

Sau đó, một quyền đánh bay Tử Kim Bát Vu, há miệng phun ra ma diễm cuồn cuộn, đem toàn bộ phi hoàn đang che trời lấp đất hòa tan.

Thấy hư ảnh Ma Thần này mạnh mẽ như vậy, Địa Tạng thần sắc đại kinh.

Di Lặc vội vàng ra tay tương trợ, tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc công kích Vô Thiên, muốn phong bế lục thức của Vô Thiên.

Vô Thiên hoàn toàn phớt lờ, Diệt Thế Hắc Liên dưới thân dâng lên ma quang đen kịt, trực tiếp khiến Lục Căn Thanh Tịnh Trúc không thể đến gần.

"Giết!" Vô Thiên lạnh lùng thốt ra một chữ.

"Ma Tâm Linh!" Dục Chức Tâm đi đầu, pháp bảo Ma Tâm Linh bay lên bầu trời Linh Sơn, phát ra tiếng chuông cực kỳ vui tai, tiếng chuông này có thể lay động đạo tâm, khuếch đại dục vọng đến vô hạn.

Một số người đạo tâm không vững, lập tức trúng chiêu, chìm vào

mộng cảnh do dục vọng dệt nên, thành Thánh thành Tổ, ngây người tại chỗ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười điên cuồng.

"Dục Tâm Chức Mộng!" Dục Chức Tâm lại thi triển thần thông, tiến vào mộng cảnh của những người này, thao túng mộng cảnh.

Trong chớp mắt, những người bị khống chế, hoặc là tự sát, hoặc là đạo tâm sụp đổ nhập ma, ra tay tàn sát người bên cạnh.

Ma Tâm Linh rung càng lúc càng nhanh, ngay cả Chuẩn Thánh cũng bắt đầu bị ảnh hưởng.

Chương 704

"Hạo Nhiên Phật Chung!" Di Lặc vội vàng tế ra pháp bảo, một chiếc chuông vàng khổng lồ bay lên không, tỏa ra Phật quang rực rỡ.

Phật chung vang lên, tiếng chuông vang dội trang nghiêm vang vọng khắp Tây phương, một hư ảnh Phật Tượng cao chọc trời hiện ra, cao ngất trong mây, nhìn xuống Linh Sơn, tụng niệm Minh Phật Dẫn Chú, Phật âm trang nghiêm bao quanh Linh Sơn, phá vỡ âm ba của Ma Tâm Linh.

Trong khi đó, các Ma Thánh và Ma Quân khác đã dẫn ức vạn Ma tộc xông đến, giao chiến với chư Phật.

Những Ma binh kia tu vi không cao, nhưng biết kết trận, lấy trận pháp làm nền tảng, ma khí làm dẫn, dung hợp làm một, biến thành từng con ma thú nhe nanh múa vuốt, sức sát thương tăng vọt.

Ma tộc hiếu chiến thật không phải nói suông, đánh nhau là liều mạng, hoặc ngươi chết, hoặc ta chết, không có chuyện lui quân, có thể so với Vu tộc.

Về khí thế đã thắng rồi.

Tiểu Nghiệt Long chín đầu rồng cùng xuất hiện, đại chiến Văn Thù, Văn Thù bị áp chế đến mức liên tục lùi lại, phải liên thủ với Quan Âm mới miễn cưỡng ổn định được.

Hắc Li Thánh Sử nhắm vào Tam Nhãn Thần Hầu, không vì gì khác, chỉ vì không có pháp bảo thuận tay, nên nhắm vào Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn trong tay Tam Nhãn Thần Hầu mà hắn từng dùng qua.

Thấy Hắc Li Thánh Sử xông tới, Tam Nhãn Thần Hầu ném Càn

Khôn Lưỡng Nghi Côn đi rồi bỏ chạy.

Hắc Li Thánh Sử cũng không đuổi theo, đoạt lấy Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn, vì đã từng dùng qua, chỉ vài hơi thở đã luyện hóa, rồi xông đến trước mặt Tôn Ngộ Không.

Cố nhân gặp mặt, căm thù ngút trời, không cần nhiều lời, mấy nghìn năm sau, hai con khỉ lại lần nữa đối đầu.

Hắc Li Thánh Sử không phục chuyện năm xưa thua Tôn Ngộ Không, còn Tôn Ngộ Không cũng ghi hận chuyện năm đó bị đoạt bản nguyên và chân linh.

Mà bây giờ hai con khỉ đều đã khác xưa.

Hắc Bào kia cũng cực kỳ lợi hại, dùng một pháp khí bằng ngọc trúc, giỏi cận chiến, toàn thân bốc lên ma diễm hừng hực, đại chiến với bốn vị Kim Liên Tôn Giả của Linh Sơn mà không rơi vào thế hạ phong.

Ma diễm kia không biết lai lịch thế nào, lại có năng lực thôn phệ cực mạnh, cái gì cũng nuốt, linh khí, pháp lực, Phật quang, thôn phệ thì thôi đi, còn có thể cường hóa bản thân, cháy càng thêm hung mãnh.

Thậm chí cả pháp bảo cũng nuốt, pháp bảo của Kim Liên Tôn Giả là Ma Kha Giới Đao, suýt nữa không chống đỡ nổi, nếu không phải thu về nhanh thì đã phế rồi.

Cự Hạt hóa thành một con bọ cạp khổng lồ đen như mực cao vạn trượng, vỏ bọ cạp cứng như áo giáp, căn bản không phá nổi, vung vẩy càng lớn, đuôi bọ cạp chích một cái là chết một người, miệng phun độc vụ, tàn sát khắp chiến trường.

Còn có Điệu Hồn Ma Thánh kia, lòng bàn tay hiện ra một cỗ quan tài đen kịt quỷ dị, ma khí cuồn cuộn không ngừng phun ra, sau đó hóa thành từng con ma thú bằng ma khí nhe nanh múa vuốt, đại sát tứ

phương.

Thập Đại Ma Thánh, không một ai đơn giản.

Dương Tiễn quan sát một hồi, liền xông thẳng về phía Hoan Hỷ Phật, hắn đã sớm muốn giết chết tên này.

Hoan Hỷ Phật biết mình không đánh lại Dương Tiễn, thấy Dương Tiễn đến, lập tức thi triển độn địa thuật bỏ chạy, nhất quyết không đánh với Dương Tiễn.

Na Tra hận thấu xương người của Xiển giáo, cùng Phổ Hiền đánh đến trời đất tối tăm.

Dục Chức Tâm đang đấu pháp với Di Lặc, ánh mắt vẫn luôn khóa chặt Kim Tra và Mộc Tra đang đại chiến với Ma binh trong đám người.

Hai người cảm nhận được ánh mắt của mẫu thân, nhưng trong lòng hổ thẹn không dám nhìn lại.

Nhưng họ đã dùng hành động để biểu thị lập trường, vẫn đứng về phía Xiển giáo.

Ánh mắt Dục Chức Tâm càng lúc càng lạnh, không còn ôm hy vọng gì với hai đứa con trai này nữa.

Dao Cơ và Dương Thiền không ra tay, đứng bên cạnh Vô Thiên, thực lực của họ quá yếu, ra tay ngược lại có thể sẽ kéo chân.

Trầm Hương cũng không động thủ, hắn vẫn đứng về phía sư phụ, nhưng có thể không ra tay thì cố gắng không ra tay.

Đại chiến không kéo dài bao lâu, kết thúc bằng việc Vô Thiên điều khiển hư ảnh Ma Thần trọng thương Địa Tạng.

"Rút, mau rút." Di Lặc che chở Địa Tạng, hô hào chư Phật bỏ chạy.

Tuy nhiên, Vô Thiên hôm nay đến chính là để tận diệt, bây giờ muốn đi, đã không kịp nữa rồi.

Tam Thiên Nhược Thủy từ bốn phương tám hướng dâng lên, bao vây Linh Sơn.

Nhưng rất không may, có Trư Bát Giới ở đây, Trư Bát Giới không sợ Nhược Thủy.

Chư Phật chui vào trong Tử Kim Bát Vu, do Trư Bát Giới mang theo xuyên qua Nhược Thủy.

Như Lai trước đó đã truyền Ma Kha Tịnh Thổ cho La Tuyên, Ma Kha Tịnh Thổ tương khắc với Ngục Hồn Huyết Thổ của Vô Thiên, La Tuyên điều khiển Ma Kha Tịnh Thổ chống lại Ngục Hồn Huyết Thổ trong Nhược Thủy, cuối cùng cũng đã thoát ra được.

Trầm Hương và Tiểu Ngọc hành lễ với mấy người Dương Tiễn rồi đuổi theo Trư Bát Giới rời đi.

Trên đường đến đây, họ đã nói rõ, Vô Thiên không nghi ngờ gì là người trọng tình trọng nghĩa, Trư Bát Giới đối với Trầm Hương và bọn họ cực tốt, hắn tự nhiên sẽ không ngăn cản Trầm Hương báo ân sư phụ.

Trở thành địch, mới có thể nhìn rõ bản lĩnh của Trầm Hương hơn, hắn tự nhiên cũng muốn bồi dưỡng tốt đứa cháu ngoại này.

Còn có lượng lớn đệ tử Phật môn không thể theo kịp để trốn thoát.

Bao gồm cả đại đồ đệ của Như Lai là A Y Nạp Phạt, và cả đệ tử ký danh của Chuẩn Đề là A Nan, Ca Diếp.

A Nan và Ca Diếp thấy không thể trốn thoát, liền trực tiếp đầu hàng.

Nhưng bị Dương Giao chém mỗi người một đao, năm xưa ở Linh

Sơn, chính hai tên này bắt nạt cha con họ ác nhất.

Vốn dĩ Dương Giao muốn chém luôn cả A Y Nạp Phạt, nhưng bị Dương Tiễn ngăn lại: "A Y Nạp Phạt là một nhân tài hiếm có, giữ lại có lẽ hữu dụng." "Ta chỉ là một đại phu, không có bao nhiêu sức chiến đấu, các ngươi đấu các ngươi, có thể giam ta lại, ta cũng không tham gia được gì." A Y Nạp Phạt có nhận thức rất rõ ràng về bản thân, hắn cơ bản không có sức chiến đấu.

"Nghe nói ngươi ngoài y thuật, còn giỏi thiết kế cơ quan." Vô Thiên nói.

Lúc Như Lai thu nhận A Y Nạp Phạt, cha con hắn đã nhảy vào Ma Uyên, nên đối với A Y Nạp Phạt, hắn không hiểu rõ.

"Không sai, về hai phương diện này, Hồng Hoang không ai bằng ta." A Y Nạp Phạt lập tức tự tin trở lại.

"Rất tốt, ngươi có thể sống." Vô Thiên gật đầu, hắn có đại nghiệp hoành tráng, sẽ có lúc dùng đến A Y Nạp Phạt.

"Những Phật đồ này, toàn bộ áp giải xuống giam lại, bọn họ vẫn còn có tác dụng." Vô Thiên phân phó.

Sau đó, hắn dẫn mọi người đến Thiên Phật Đoạn Tội Nhai, nơi này tương đương với Thiên lao của Thiên Đình, trừng phạt những Phật giả phạm giới, cũng giam giữ rất nhiều tu sĩ đắc tội với Linh Sơn.

Một số tu sĩ không khống chế được lòng tham trong lòng, ra tay giết người đoạt bảo với đệ tử Phật môn đang cô độc, mà Linh Sơn vì duy trì hình tượng từ bi, không tiện hạ sát thủ, nên bắt đến Thiên Phật Đoạn Tội Nhai giam giữ.

Vô Thiên thả hết những tu sĩ này ra, có thù với Phật môn, vậy chính là người của mình.

Những tu sĩ này rất hiểu chuyện, lần lượt bày tỏ sự thần phục.

Đùa sao, đại lão đã chiếm được cả Linh Sơn, cái đùi to như vậy, phải ôm cho chặt chứ.

Bọn họ muốn gia nhập các thế lực khác, nhưng người ta không coi trọng họ, đây chẳng phải là cơ hội đã đến sao?

Hơn nữa, Ma tộc hung tàn, không thần phục, bọn họ có thể rời đi được không?

Đại Hùng Bảo Điện, Vô Thiên ngồi lên Phật tọa mà ngày trước Phật Tổ từng ngồi, cao cao tại thượng.

"Tham kiến Vô Thiên Phật Tổ." Cự Hạt rất biết điều, biết rằng sáng lập một Phật môn hoàn toàn mới là chấp niệm lớn nhất của Ma Chủ.

Lấy ma làm Phật, dùng Ma đạo thống trị Phật đạo, cũng có thể làm lớn mạnh Ma tộc, không hề xung đột.

Huống hồ, Linh Sơn trước đây tên là Tu Di Sơn, vốn là đại bản doanh của Ma tộc.

Chương 705

"Các ngươi có biết vì sao ta cần Bát Quái Lô không?" Vô Thiên nói.

"Không biết, còn xin Phật Tổ giải đáp." Doanh Yêu nói.

"Ta ở Ma Uyên nhận được truyền thừa của Ma Tổ, biết được ngày xưa Ma Tổ chính là dùng Diệt Thế Hắc Liên cùng với Bát Quái Lô sáng tạo ra Tiên Thiên Ma tộc." "Ngoài ra, Bát Quái Lô còn có một công năng nữa, đó là sao chép." "Ví dụ như đưa Doanh Yêu và Quan Âm vào trong Bát Quái Lô, qua quá trình luyện chế, Doanh Yêu có thể hoàn toàn biến thành dáng vẻ của Quan Âm, dáng vẻ, khí tức hoàn toàn giống hệt, ngay cả Chiếu Yêu Kính cũng không soi ra được." "Bản tọa muốn sao chép từng vị chư Phật, thay thế bọn họ.

Ma tộc muốn phát triển lớn mạnh thực sự ở Hồng Hoang, cần phải giành được khí vận." "Đừng xem thường tầm quan trọng của khí vận.

Ma tộc ra đời vào thời Long Hán lượng kiếp, đến nay đã qua hai trăm vạn năm, nhưng Chuẩn Thánh trở lên, cho dù chưa bị bản tọa tàn sát, cũng không nhiều bằng Linh Sơn." "Linh Sơn mới thành lập bao lâu, cho dù tính cả Tây Phương giáo, cũng chỉ có mấy chục vạn năm, có thể thấy tầm quan trọng của khí vận.

Các ngươi muốn thành Thánh, không có khí vận gia trì, tuyệt đối không thể." Vô Thiên nói.

Nghe đến hai chữ "thành Thánh", chúng ma ánh mắt sáng lên, không thành Thánh thì chung quy vẫn là con kiến, sinh linh thế gian ai mà không muốn thành Thánh, không có gì cám dỗ lớn hơn việc thành Thánh.

Đặc biệt là Điệu Hồn Ma Thánh và những người khác, họ đã sớm đạt đến Á Thánh cảnh, chỉ cách Thánh Nhân một bước chân nhưng mãi không bước qua được, dường như phía trước có một rào cản vô hình ngăn cản, mà với năng lực của bản thân, họ hoàn toàn không thể lay chuyển, huống chi là phá vỡ.

Có lẽ chính là thiếu khí vận gia trì, có lẽ có khí vận gia trì, họ sẽ có thể phá vỡ rào cản đó, chứng đạo Ma Thánh chân chính.

"Chúng ta thề chết đi theo Phật Tổ." Từng người ánh mắt nóng rực, vội vàng biểu lộ lòng trung thành, bọn họ chỉ biết đánh đánh giết giết, đâu biết làm thế nào để giành được khí vận.

Nhưng Vô Thiên Ma Chủ thì khác, Ma Chủ cực kỳ trí tuệ, lại vô cùng nhân nghĩa, chưa bao giờ hà khắc với bọn họ, không giống những kẻ thô lỗ như bọn họ.

Ban đầu thần phục, bọn họ cũng không cam tâm, nhưng dần dần, họ bị khí phách và mị lực của Ma Chủ chinh phục, cam tâm tình nguyện đi theo.

Nếu có cơ hội thành Thánh, Ma Chủ nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ họ, chứ không vì sợ bị họ vượt qua mà tước đoạt cơ hội thành Thánh của họ, đây là điều mà bọn họ không làm được.

"Trải qua sự tô vẽ của Đạo Tổ Hồng Quân, sinh linh Hồng Hoang xem Ma tộc là vạn ác, tránh xa, thậm chí là thù địch, không cho phép ma tồn tại ở Hồng Hoang." "Chúng ta muốn giành được khí vận, tuyệt đối không thể lại đại khai sát giới, như vậy chỉ càng khiến sinh linh Hồng Hoang thêm phản cảm và thù địch với Ma tộc.

Tư tưởng sinh linh Hồng Hoang thù địch với Ma tộc đã ăn sâu bén rễ." "Muốn ngay từ đầu đã để sinh linh Hồng Hoang chấp nhận Ma tộc, căn bản là không thể.

Vì vậy chúng ta cần một bước đệm, để sinh linh Hồng Hoang biết rằng, Ma tộc chúng ta cũng không phải chỉ biết tàn bạo giết chóc, dần dần chấp nhận sự tồn tại của Ma tộc." "Mà việc thay thế chư Phật, hành thiện chân chính, chính là bước đệm tốt nhất, vừa hay cũng hoàn thành túc nguyện của ta, lại dùng Ma đạo ngự Phật đạo, đoạt khí vận Phật đạo cho chúng ta sử dụng." Vô Thiên nói ra kế hoạch tiếp theo.

Dương Tiễn thở phào một hơi, hắn thật sự sợ phụ thân sẽ đại khai sát giới, gây ra sự thảo phạt chung của sinh linh Hồng Hoang, như vậy Ma tộc muốn đứng vững ở Hồng Hoang, cơ bản là không thể.

Đến lúc đó, Đạo Tổ lại dẫn dắt một chút, môn hạ Kim Ô của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng, bị sinh linh Hồng Hoang bài xích.

Tam sư tổ bảo hắn khuyên nhủ phụ thân, việc Ma tộc đứng vững ở Hồng Hoang quan trọng hơn việc đại khai sát giới để trút giận trong lòng.

Bây giờ xem ra, căn bản không cần hắn khuyên, phụ thân tuy chịu đủ ma nạn, nhưng cũng không bị oán hận che mờ lý trí.

Hoặc có thể nói, trong xương cốt của phụ thân là sự thiện lương, cho dù thành ma, thiện lương vẫn chưa từng bị ma diệt.

"Dám hỏi Phật Tổ, chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Hắc Bào hỏi.

"Các Ma Quân tự mình dẫn đội, trước tiên thống nhất Tây phương, bắt giữ toàn bộ đệ tử Phật môn, nhớ kỹ không được quấy rầy các sinh linh khác.

Ai làm hỏng đại kế của Ma tộc ta, đừng trách bản tọa vô tình." Vô Thiên vô cùng nghiêm túc cảnh cáo.

"Rõ!" Chúng Ma Quân vội vàng cam đoan.

Ma Chủ nhân nghĩa, nhưng nếu thật sự chọc giận Ma Chủ, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ma Chủ không phải là kẻ tốt bụng gì, năm xưa thống nhất Ma Uyên, đã giết không biết bao nhiêu Ma tộc.

Thập Đại Á Thánh cảnh Ma Thánh, có bốn người chết trong tay Ma Chủ, cực kỳ hung tàn.

Ngoan ngoãn nghe lời, Ma Chủ rất dễ nói chuyện, nhưng nếu dám gây rối, Ma Chủ sẽ rất hung tàn.

"Vậy còn chư Phật thì sao, cứ thế bỏ qua à?" Hắc Li Thánh Sử đứng ra hỏi, hắn hận không thể giết sạch chư Phật, cứ thế bỏ qua chư Phật, hắn không thể chấp nhận được.

"Không vội, trước tiên thống nhất Tây phương, bản tọa cần thời gian cải tạo Bát Quái Lô để sao chép chư Phật." "Hiện nay Phật đạo đang thịnh, chúng sinh, đặc biệt là phàm nhân đều tin Phật, mạo muội để ma thay thế Phật, phàm nhân làm sao có thể chấp nhận, ngược lại sẽ kích động sự thù địch của tín đồ." "Sao chép chư Phật, sau đó dùng thân phận chư Phật để truyền bá tư tưởng, để tín đồ Phật môn đều chấp nhận Ma tộc, rồi lan truyền ra, từ từ mà làm, để sinh linh Hồng Hoang đều chấp nhận Ma tộc, sau đó dùng Đại Đồng Phật pháp để thu hút tín đồ, giành được tín ngưỡng." "Thập Đại Ma Thánh dẫn đội, đến chinh phạt Kỳ Lân Nhai, ép buộc Kỳ Lân tộc thần phục, nếu không chịu thần phục, giết không tha." "Bọn họ có thể thần phục Phật môn, cũng nên thần phục Ma tộc ta." Vô Thiên sắp xếp.

"Rõ." Thập Đại Ma Thánh ánh mắt sáng lên, có trận đánh là tốt rồi.

Ngay cả Dục Chức Tâm cũng là người cực kỳ hiếu chiến.

"Do Thái tử tạm thời chủ trì đại cục Linh Sơn, Nhị Lang hiệp trợ.

Ta cần bế quan cải tạo Bát Quái Lô, phái người giám thị động hướng của chư Phật, đợi bản tọa xuất quan, chính là lúc chinh thảo

chư Phật.” “Diệt sạch chư Phật, Như Lai trở về thì có thể làm gì.” Vô Thiên nói.

“Rõ.” Chúng ma lại đáp, Ma Chủ trí tuệ hơn bọn họ nhiều, mọi thứ đều được sắp xếp có trật tự, cứ theo nhịp điệu của Ma Chủ, bọn họ chắc chắn có thể cười đến cuối cùng.

Dương Tiễn và Dương Thiền nhìn đến ngẩn người, đây là người cha cần cù chất phác, chăm chỉ trồng trọt của họ sao?

Đây chẳng phải là một đại vương giả sao?

Đồng thời cũng không nhịn được mà đau lòng, thay đổi lớn như vậy, chắc đã phải chịu bao nhiêu khổ cực.

Ánh mắt Dao Cơ chưa từng rời khỏi Vô Thiên, sắp kéo thành sợi, vô tận nhu tình.

Giao việc cho Dương Giao chủ trì, Vô Thiên liền bế quan.

Dao Cơ đi theo, Dương Thiền dường như lại trở về tuổi thơ, tung tăng nhảy nhót đi theo, vui vẻ không sao tả xiết.

Vô Thiên suy nghĩ làm thế nào để cải tạo Bát Quái Lô, Dao Cơ ở bên cạnh lặng lẽ nhìn, Dương Thiền líu ríu hỏi không ngừng, khóe miệng Vô Thiên cong lên nụ cười, có hỏi tất đáp, cưng chiều Dương Thiền không gì sánh bằng.

Mắt Dương Thiền cong thành vầng trăng khuyết, phụ thân thay đổi rất nhiều, nhưng duy chỉ có điều không đổi là sự cưng chiều dành cho nàng, lúc nhỏ cha là người cưng chiều nàng nhất.

Ở một nơi khác, Na Tra bám chặt lấy Dục Chức Tâm, không rời nửa bước.

“Muốn ta tha thứ cho ngươi, vậy thì dung hợp với nó.

Nó là do ma chủng của ta hóa thành, cũng coi như là con trai của

ta.

Ngươi dung hợp với nó, sẽ vĩnh viễn bị ta khống chế, ta có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào, như vậy, ngươi sẽ không phản bội ta." Dục Chức Tâm chỉ vào Ma Đồng bên cạnh, đây là thứ nàng chuẩn bị cho Nhiên Đăng, cũng là chuẩn bị cho Na Tra, phản bội, một lần là đủ rồi.

Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng Na Tra như trước kia, ngốc nghếch trả giá tất cả.

"Được!" Na Tra nghẹn ngào đáp, tim đau đến không thở nổi, nương không còn tin tưởng hắn nữa, báo ứng a.

Nhưng đây là nghiệp do chính hắn gây ra, là hắn nợ nương, mất đi tự do thì đã sao, bị nương khống chế, hắn cam tâm tình nguyện.

Na Tra há miệng nuốt Ma Đồng, mở rộng thức hải, triệt để dung hợp với Ma Đồng.

Điều này cũng có nghĩa là Na Tra nhập ma, tiên căn biến thành ma căn, pháp lực biến thành ma khí, trên người đầy những ma văn quỷ dị.

"Từ nay về sau, trên đời không còn Lý Na Tra, chỉ có Ma Đồng Na Tra." Na Tra ngửa mặt lên trời gầm thét, hắn không hối hận.

Dục Chức Tâm thần sắc phức tạp, Na Tra có thể làm đến mức này, quả thật là thật lòng hối cải, trái tim lạnh lẽo cuối cùng cũng nhận được một chút an ủi, ánh mắt lạnh lùng cũng thêm một tia nhu tình, vô thức đưa tay xoa xoa trán Na Tra.

Na Tra cười, hưởng thụ nhắm mắt lại, lúc nhỏ, nương thích nhất là xoa đầu củ cải nhỏ của hắn, cảm giác quen thuộc, nương cuối cùng cũng đã tha thứ cho hắn.

Dương Tiễn nhìn cảnh này, than thở một tiếng, một bước đi sai, cái giá phải trả thật quá lớn.

Từ nay về sau, mạng của Na Tra nằm trong tay Dục Chức Tâm, Dục Chức Tâm muốn Na Tra chết, chỉ cần kích nổ ma chủng, Na Tra tuyệt đối không thể sống.

Năm xưa Na Tra bức tử Dục Chức Tâm, nay mạng bị Dục Chức Tâm nắm giữ, nhân quả tuần hoàn a.

Chương 706

Còn về việc nhập ma, đó đều là thứ yếu.

Sự khác biệt lớn nhất giữa ma và tiên thực ra chính là linh căn khác nhau.

Của tiên là tiên căn, chuyển hóa linh khí trời đất thành pháp lực, quang minh chính đại, hoặc ôn hòa ổn định.

Còn của ma là ma căn, chuyển hóa linh khí trời đất thành ma khí, cuồng bạo và đầy tính xâm thực.

Tại sao ma lại thích giết chóc, một phần lớn nguyên nhân là do ảnh hưởng của ma khí, vô cùng không ổn định, thậm chí có lúc còn phản phệ bản thân, tự mình hại chết mình.

Tiên Thiên Ma tộc thì đỡ hơn một chút, vừa sinh ra đã là ma căn, sớm đã quen, còn những kẻ vì đạo tâm tan vỡ mà nhập ma, rất dễ bị ma khí ảnh hưởng tâm thần, thậm chí bị khống chế, trở nên cuồng bạo hung tàn, chỉ biết giết chóc.

Hai bên giống như Như Lai và Vô Thiên, tiên đại diện cho mặt sáng, ma trở thành mặt tối.

Nhưng đường tuy khác mà đích đến lại giống nhau, chỉ là phương thức tu luyện khác nhau, hình thức biểu hiện khác nhau, nhưng mục đích cuối cùng đều là theo đuổi sức mạnh cường đại.

Tiên biết tự kiềm chế, không dính nhân quả, tiến bước trong sự ổn định.

Còn ma vì ảnh hưởng của ma khí, cộng thêm phương thức sinh hoạt từ xưa đến nay, đã quen với việc giết chóc, một thân nhân quả.

Nhân quả quấn thân, ma muốn trèo lên đỉnh cao, so với tiên phải

khó khăn rất nhiều, chỉ không biết ngày nào sẽ nghênh đón nhân quả thanh toán, bạo vong mà chết.

Nhưng ma cũng có ưu thế mà tiên không có, có thể thông qua sát lục, thôn phệ các tu sĩ khác để nhanh chóng nâng cao tu vi.

Vì ma khí không phân biệt thuộc tính, hoặc nói là có khả năng đồng hóa cực mạnh, đồng hóa các loại thuộc tính thành ma khí.

Phương thức tu luyện của ma khác với tiên, tiền kỳ chỉ tập trung vào việc ngưng luyện ma khí để phá vỡ giới hạn, kéo dài đến Chuẩn Thánh cảnh.

Nhưng đến Á Thánh cảnh thì lại giống nhau, cũng cần lĩnh ngộ pháp tắc, tốc độ tu luyện giảm mạnh, vì nhân quả quấn thân, vì ảnh hưởng của ma khí, linh đài hỗn loạn, không thể tĩnh tâm, tham ngộ pháp tắc khó hơn tiên rất nhiều.

Tiền kỳ, tốc độ tu luyện của ma nhanh hơn tiên rất nhiều.

Nếu Ma tộc có khí vận gia trì, số lượng Chuẩn Thánh tuyệt đối sẽ nhiều hơn Linh Sơn rất nhiều.

Vì Ma tộc quen với phương thức tu luyện giết chóc, thôn phệ các sinh linh khác, thậm chí cả đồng loại để nhanh chóng nâng cao tu vi, nên đã để lại tiếng ác hung tàn thích giết chóc.

Nhưng may mắn là, hiện tại Ma tộc có Vô Thiên kiềm chế, nếu không Ma tộc vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ thả lỏng bản thân, khắp nơi giết chóc sinh linh Hồng Hoang, thôn phệ để nâng cao thực lực.

Vô Thiên có thể kiềm chế Ma tộc, bản thân đã là một bản lĩnh rất lớn.

Tiền kỳ Ma tộc căn bản không cần khí vận, không ngừng giết chóc thôn phệ, tu vi tăng nhanh hơn cả khí vận gia trì, nhưng đến hậu kỳ, không có khí vận thì không được.

Hai điều này xung đột với nhau, Ma tộc đại khai sát giới, làm sao có được khí vận, hai thứ không thể có cả, chỉ có thể chọn một.

Vô Thiên đã chọn khí vận, kéo Ma tộc trở về phương thức tu luyện giống như sinh linh Hồng Hoang.

Đương nhiên, muốn thay đổi ngay lập tức là không thể, hiện tại Ma tộc vẫn tàn bạo thích giết chóc, trong trận đại chiến trước đó, những người Phật môn bị giết, hoặc những Ma tộc chết trận, toàn bộ đều bị thôn phệ không còn một mẩu.

Ma tộc ở Ma Uyên chính là dựa vào việc thôn phệ lẫn nhau để tiến hóa, nếu không có Thập Đại Ma Thánh kiềm chế, có thể tự mình thôn phệ đến diệt tộc, loại mà tốc độ sinh sản không theo kịp tốc độ tử vong.

Hôm nay, trong làn ma khí cuồn cuộn ở Linh Sơn, đột nhiên tách ra một đám, che trời lấp đất bay về phía Kỳ Lân Nhai.

Kỳ Lân tộc nhận được tin, vội vàng phong tỏa Kỳ Lân Nhai, mở ra hộ sơn đại trận.

Không lâu sau, ma khí bao phủ Kỳ Lân Nhai.

"Dương Tiễn, ngươi muốn làm gì, Kỳ Lân tộc ta chưa từng đắc tội với nhà họ Dương các ngươi." Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc, Lân Thiên, sắc mặt khó coi.

Kỳ Lân Nhai cách Linh Sơn không xa, chuyện xảy ra ở Linh Sơn, Kỳ Lân tộc đều đã thấy.

Như Lai tọa hóa, chư Phật chật vật trốn chạy, Linh Sơn đều bị Ma tộc chiếm cứ.

Trong tình huống Thánh Nhân không được động thủ, Linh Sơn gần như là mạnh nhất, Linh Sơn còn không đánh lại Ma tộc, Kỳ Lân tộc làm sao đánh lại được.

“Kỳ Lân tộc thần phục Phật môn, nay Phật môn bị Ma tộc khống chế, Kỳ Lân tộc tự nhiên cũng nên thần phục Ma tộc.” “Kỳ Lân tộc chưa từng đắc tội với nhà họ Dương ta, nên mới cho Kỳ Lân tộc một cơ hội, thần phục, hoặc là chết.” “Đều là thần phục, thần phục Phật môn và Ma tộc, không có gì khác nhau.” Dương Tiễn nói.

“Kỳ Lân tộc ta thần phục Phật môn từ khi nào?

Kỳ Lân tộc ta chỉ là hợp tác liên minh với Phật môn.” Lân Thiên mặt mày đen kịt, cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc, đường đường là một trong ba bá chủ thượng cổ, lại thần phục Phật môn, Phật môn cũng xứng sao?

Bề ngoài Kỳ Lân tộc lấy Phật môn làm chủ đạo, nhưng ngầm bên trong, Phật môn đã cho Kỳ Lân tộc không ít lợi lộc để lôi kéo.

Dù sao thì Thủy Kỳ Lân cũng đã thành Thánh, Kỳ Lân tộc cũng có Thánh Nhân.

“Đều như nhau cả, làm việc cho Ma tộc, hoặc là Kỳ Lân tộc hôm nay diệt tộc.” “Ngươi cũng không cần lấy Thủy Kỳ Lân ra để ép ta, Thủy Kỳ Lân dám ra tay, Tai Ách Ma Thần sẽ khiến hắn cũng biến mất khỏi Hồng Hoang.” Dương Tiễn không hề nể mặt, trực tiếp dùng sức mạnh áp bức.

“Vậy thì thử xem, Kỳ Lân đại trận của Kỳ Lân tộc ta cũng không phải để trưng.” Lân Thiên sắc mặt trầm xuống, tiểu tử này quá bắt nạt người, bá chủ thượng cổ, tự có kiêu ngạo.

“Vậy sao, không biết có thể đỡ được Nhược Thủy không?” Dương Tiễn lấy ra một đóa Nguyên Thần Hắc Liên, bên trong phong tồn một ít Nhược Thủy, là cha giao cho hắn.

Nguyên Thần Hắc Liên này, chính là dùng ma khí thông qua Diệt Thế Hắc Liên ngưng tụ thành hạt sen, rót vào một luồng nguyên thần,

sau khi hạt sen nở ra liền thành Nguyên Thần Hắc Liên.

Không có phẩm cấp gì, nhưng thứ này có thể dùng để khống chế người khác.

Đương nhiên, đây là dùng cách đốt cháy giai đoạn để tạo ra.

Còn có loại do chính Diệt Thế Hắc Liên thai nghén ra, giống như Cửu Phẩm Kim Liên của Phật môn, có chín tòa Cửu Phẩm Hắc Liên, là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một tòa trong tay La Hầu, tám tòa còn lại năm xưa bị La Hầu ban cho Tiên Thiên Ma tộc.

Sau này cha thống nhất Ma Uyên, trừ bốn tòa trong tay bốn vị Tiên Thiên Ma Thánh như Điệu Hồn Ma Thánh ra, ba tòa còn lại đều bị cha thu hồi, một tòa dùng để tái tạo căn cơ cho Hắc Li Thánh Sử, một tòa cho Dương Giao, một tòa trong tay Hắc Bào.

"Nhược Thủy!" Lân Thiên sắc mặt biến đổi.

Thủy vốn mềm mại, nhưng trong tất cả các vật phẩm tiên thiên thần thai, lại cứ là Nhược Thủy có sức sát thương mạnh nhất, Thánh Nhân cũng kiêng dè.

Nếu là Thánh Nhân khống chế Nhược Thủy, càng thêm khủng bố.

Nhược Thủy nhấn chìm Kỳ Lân Nhai, thật sự có thể khiến Kỳ Lân tộc diệt tộc.

Dương Tiễn cũng không nói nhiều, niệm động khẩu quyết, Nguyên Thần Hắc Liên mở ra, Nhược Thủy chảy ra, rơi lên Kỳ Lân đại trận, đại trận lập tức bị ăn mòn bốc lên khói trắng.

"Dừng lại, Kỳ Lân tộc ta nguyện ý thần phục Ma tộc." Lân Thiên lập tức không chịu nổi, người có thể chạy thoát, nhưng Kỳ Lân Nhai không thể chạy thoát, đây là tổ địa của Kỳ Lân tộc, đối với Kỳ Lân tộc

vô cùng quan trọng.

Hắn đã phái người đi dò hỏi rõ ràng rồi, ba vạn ba ngàn năm sau, Như Lai sẽ quay trở lại.

Cùng lắm thì chịu nhục ba vạn ba ngàn năm, đợi Như Lai quay về chiến thắng Ma tộc, Kỳ Lân tộc sẽ được giải thoát.

Nếu không thì làm sao bây giờ, Dương Tiễn không giảng võ đức, lấy Nhược Thủy ra ép buộc.

Dương Tiễn niệm động khẩu quyết, thu Nhược Thủy lại: "Giao Lân Chiến đến Ma tộc làm con tin, ta không tin tưởng các ngươi Kỳ Lân tộc." "Ngươi…" Lân Thiên tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Thiếu chủ là hy vọng của Kỳ Lân tộc, Kỳ Lân tộc có thể xuất hiện vị Thánh Nhân thứ hai hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào thiếu chủ.

Tộc trưởng càng coi thiếu chủ như bảo bối, nâng trong tay sợ tan, thiếu chủ bị bắt làm con tin ở Ma tộc, Kỳ Lân tộc sẽ thật sự bị Ma tộc nắm trong tay.

"Đợi ta hỏi tộc trưởng." Lân Thiên cố nén lửa giận, chuyện này hắn không thể làm chủ được.

Chương 707

Lời vừa dứt, một luồng sức mạnh Thánh Nhân cuốn theo Lân Chiến bay ra, tiếp đó giọng nói của Thủy Kỳ Lân vang lên: "Con trai ta nếu có mệnh hệ gì, bản tọa dù liều mạng cũng sẽ diệt Ma tộc." Lân Chiến tuy có thiên tư, nhưng tâm tính thực sự quá kém, cũng là do hắn nuông chiều mà hư, đưa đến Ma tộc rèn luyện cũng không tệ.

Không còn cách nào khác, vì đại nghiệp của Kỳ Lân tộc, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhục, Kỳ Lân tộc hiện tại mới bắt đầu hồi phục nguyên khí, không nên tử chiến.

Lân Chiến uất ức biết bao, cha lại đối với hắn nhẫn tâm như vậy.

Người nhà họ Dương quả thực là thiên khắc hắn, mấy lần bị Trầm Hương và Tiểu Ngọc bắt nạt, bây giờ lại rơi vào tay Dương Tiễn, đúng là tạo nghiệp.

"Tình hình ở Tây phương, Kỳ Lân tộc các ngươi hiểu rõ nhất, phái người phối hợp với Ma tộc, bắt giữ đệ tử Phật môn." Dương Tiễn sắp xếp.

"Rõ." Lân Thiên chỉ có thể nhẫn nhục đáp lời.

Không đánh nhau, phía Ma tộc vô cùng không vui.

Đánh nhau, bọn họ sẽ có huyết thực để ăn, có thể nâng cao tu vi.

Trở lại Linh Sơn, Lân Chiến nhìn thấy khắp nơi đều là những Ma tộc hung thần ác sát, run rẩy, bám chặt lấy Dương Tiễn, lúc này, Dương Tiễn ngược lại mang lại cho hắn cảm giác an toàn.

"Này, Ngu Nhung Vương ngươi cũng ở đây à." Nhìn thấy Ngu Nhung Vương, Lân Chiến kích động biết bao, cuối cùng cũng có người làm bạn.

“Trách tích, ngươi cũng bị bắt đến làm con tin?” Lân Chiến muốn tìm chút cân bằng tâm lý.

“Ta không giống ngươi, Hắc Li Thánh Sử đã dung hợp với sư phụ ta, bây giờ là sư phụ ta, Ma tộc muốn bắt con tin, sao cũng không đến lượt ta.” Ngu Nhung Vương liếc mắt một cái.

Lân Chiến suýt nữa bị nghẹn chết, được rồi, chỉ có hắn là người ngoài.

“Thái tử, có thể cho ta lĩnh một quân đi chinh phục Long tộc không, ta muốn đoạt lại nữ nhân của ta.” Tiểu Nghiệt Long đột nhiên xin lệnh với Dương Giao.

“Nhị Lang, ngươi thấy sao?” Dương Giao nhìn sang Dương Tiễn.

Không thể không nể mặt Tam Kim Ô Thánh Nhân.

Năm xưa nếu không có Khổng Tuyên Thánh Nhân của môn hạ Kim Ô cứng rắn đối đầu với Chuẩn Đề, giúp đỡ gia đình họ, kết cục của gia đình họ chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm, tuyệt đối sẽ không có được như bây giờ.

Nếu không phải Khổng Tuyên Thánh Nhân nhận Nhị Lang và Tam Muội làm đồ đệ, hai người không chết cũng tuyệt đối không có thành tựu như hiện tại.

Gia đình họ nợ môn hạ Kim Ô một ân tình trời biển.

Mà Long tộc lại phụ thuộc vào môn hạ Kim Ô, cái gọi là đánh chó phải nể mặt chủ.

“Long tộc và môn hạ Kim Ô của ta có duyên phận khá sâu, ngươi nên rõ điều đó, sư thúc Ngao Thương của ta chính là người của Long tộc.

Ngươi làm ta rất khó xử, ngươi nghĩ ta sẽ chọn ngươi hay là sư

thúc của ta?" Dương Tiễn lạnh lùng nhìn Tiểu Nghiệt Long.

"Chẳng lẽ cứ phải nhẫn nhịn sao?

Ta không phục." Tiểu Nghiệt Long nắm chặt nắm đấm, hắn chịu uất ức, chủ tử không giúp hắn, vậy hắn dựa vào cái gì mà còn vì chủ tử liều mạng.

"Ân oán giữa ngươi và Ma Ngang ta không quản, chỉ giới hạn ở Tây Hải, không được liên lụy đến toàn bộ Long tộc.

Ta sẽ thông báo cho tam hải Long tộc khác đừng xen vào chuyện của người khác." Dương Tiễn nói.

"Rõ, đa tạ Nhị công tử." Tiểu Nghiệt Long ánh mắt sáng lên, như vậy là tốt rồi, Ma Ngang Thái tử bây giờ trước mặt hắn chỉ là một phế vật.

Long tộc Ngao Thương, Chúc Long, Long Vương ba vị này không xuất hiện, ai là đối thủ của hắn.

Dương Tiễn ra hiệu cho Mai Sơn Lục Huynh Đệ và Hao Thiên Khuyển đi thông báo cho Long tộc.

Tiểu Nghiệt Long ngay cả Ma binh cũng không mang theo, một mình rời đi.

Hắn muốn dựa vào bản lĩnh của mình để chinh phục Tây Hải, hắn muốn cho thúc phụ, cho cả Long tộc biết, năm xưa bọn họ đều chọn Ma Ngang Thái tử, đều sai rồi, hắn Tiểu Nghiệt Long mạnh hơn Ma Ngang Thái tử.

Cùng lúc đó, tại Côn Lôn Sơn, chư Phật sau khi trốn thoát khỏi Linh Sơn, toàn bộ đều chạy đến Xiển giáo.

Đệ tử Tiệt giáo cũng theo đến, bọn họ không muốn rước họa vào Tiệt giáo, tai họa Xiển giáo không tốt sao.

Chỉ có La Tuyên, Tam Nhãn Thần Hầu và Cửu Anh không đến.

Tam Nhãn Thần Hầu đã sớm chuồn mất, không ai biết Tam Nhãn Thần Hầu trốn đi đâu.

La Tuyên và Cửu Anh giữa đường rời đi, La Tuyên nói phải đi làm chuyện Như Lai giao phó, Cửu Anh trở về Yêu tộc.

Ở Linh Sơn Yêu tộc chỉ có hắn, hắn không đắc tội với người nhà họ Dương, nghiệp do Tam giáo và Tây Phương giáo một mạch tự làm thì tự gánh, dựa vào đâu mà bắt hắn chia sẻ.

Lưu liễu lưu liễu.

"Vô Thiên và Thập Đại Ma Thánh dưới trướng thật sự lợi hại, đặc biệt là trong tay Vô Thiên có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn khống chế được Nhược Thủy." "May mà Trư Bát Giới không sợ Nhược Thủy, nếu không chúng ta đều không thoát ra được.

Vô Thiên nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta, một khi đánh tới Côn Lôn Sơn, Côn Lôn Sơn thế tất cũng sẽ theo gót Linh Sơn, bây giờ phải làm sao?" Thiện thi của Chuẩn Đề, Tu Bồ Đề, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đen kịt, ngươi biết mà còn chạy đến Xiển giáo, đây không phải là rõ ràng muốn kéo Xiển giáo xuống nước sao, tên đầu trọc ngu ngốc này, xấu xa vô cùng.

Nhưng mà, Xiển giáo trước đó đã tính kế Dương Thiền và Trầm Hương, cho dù chư Phật không đến, Vô Thiên cũng sẽ không bỏ qua Xiển giáo.

"Muốn kéo xuống nước, vậy thì kéo thêm vài bên nữa, kéo cả Xiển giáo, Quy Nhất giáo và Thiên Đình xuống nước.

Chúng ta mấy bên liên hợp, tổ chức tru ma liên minh, đủ sức kháng cự." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Xiển giáo không dễ chịu, vậy thì ai cũng đừng hòng dễ chịu.

Đệ tử Tiệt giáo và Quy Nhất giáo mặt mày đen kịt, lão già khốn kiếp này thật sự xấu xa, lại còn độc ác.

Nhưng may mà bọn họ đã sớm chuẩn bị.

Đúng lúc này, Vân Trung Tử vào báo cáo: "Sư tôn, không hay rồi, vừa nhận được tin, môn nhân Quy Nhất giáo và Tiệt giáo toàn bộ đã chạy đến Thiên Đình lánh nạn, tuyên bố liên hợp với Thiên Đình, không tham gia vào cuộc chiến giữa Phật và Ma, ai gây sự với họ, họ sẽ đối phó với người đó." "Không chỉ Tiệt giáo và Quy Nhất giáo, ngay cả Lăng Hư Đạo Quân và các đại năng khác cũng đều chạy đến Thiên Đình, dường như đã sớm thương lượng xong, chỉ có Huyền Đô không đi, nhưng cũng đã rời khỏi Thủ Dương Sơn, đến đạo trường Đông Hoa Sơn." "Khốn kiếp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tâm thái sụp đổ, các ngươi đều đã thương lượng xong, duy chỉ có Xiển giáo không biết gì cả, muốn cô lập ta phải không.

"Tốt, các ngươi tốt lắm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng trừng mắt nhìn các đệ tử Tiệt giáo và Quy Nhất giáo từ Linh Sơn đến.

Hai giáo đệ tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ chúng ta không hiểu ngươi đang nói gì.

"Cô lập Xiển giáo phải không, các ngươi cút khỏi Côn Lôn Sơn cho ta, thích đi đâu thì đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt đỏ ngầu gầm thét.

"Xì, đi thì đi, ai thèm." Ô Vân Tiên bĩu môi, dẫn người đi, Trầm Hương và bọn họ cũng toàn bộ đi theo, chỉ để lại đệ tử Xiển giáo và một mạch Tây Phương giáo.

Ở Linh Sơn, Quy Nhất giáo thực ra chỉ có một mình Thái Hư Chân Nhân, đệ tử ký danh duy nhất còn sống của Lão Tử, được sắp xếp

đến Tây Phương giáo.

Quy Nhất giáo đã đặt trọng tâm vào Thiên Đình.

Thái Hư Chân Nhân không tính là xuất sắc, nhưng cũng không quá yếu, hiện tại cũng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Ta định đến Đông Hoa Sơn tìm Huyền Đô đại sư huynh, các ngươi thì sao?" Thái Hư Chân Nhân hỏi.

"Bọn ta thì ngươi không cần lo, Như Lai đại sư huynh đã sớm sắp xếp rồi, đánh không lại chúng ta còn không trốn được sao, chúng ta chia lẻ ra trốn đi.

Ma tộc lợi hại thì lợi hại, nhưng số lượng cường giả ít, muốn tìm được chúng ta cũng khó." Ô Vân Tiên nói.

"Nếu đã vậy, vậy ta đi trước đây." Thái Hư Chân Nhân gật đầu, đi về phía Đông Hoa Sơn.

Chương 708

“Chuyện tìm xá lợi tử cứ giao cho các ngươi, có cần bọn ta giúp đỡ gì thì cứ đến tìm bọn ta.” Đệ tử Xiển giáo đã sớm tìm được nơi ẩn nấp, sau khi nói cho Tôn Ngộ Không và bọn họ biết vị trí, cũng đi.

“Khốn kiếp, thật không sảng khoái, chúng ta đến giúp đỡ, kết quả lại đẩy hết mọi việc cho chúng ta, bọn họ thì hay rồi, trốn đi hưởng thành quả.” Trư Bát Giới bực bội.

“Ta có một dự cảm, xá lợi tử liên quan đến cơ duyên thành Thánh của ta.” Tôn Ngộ Không lấy ra viên xá lợi tử do Nhiên Đăng hóa thành, từ lúc hắn phiền não vì viên xá lợi tử này, trong lòng đã có một dự cảm mãnh liệt.

“Nếu đã vậy, vậy thì phải đi tìm.” Trư Bát Giới lập tức đổi giọng.

“Không sai, có một đại sư huynh Thánh Nhân, sau này ở Hồng Hoang có thể đi ngang.” “Sư phụ, người phải cố gắng lên, nếu không bị đại sư huynh vượt qua sẽ rất mất mặt.” Tiểu Bạch Long trêu chọc.

“Vi sư cũng có một dự cảm, cơ duyên vi sư tái chứng đạo thành Thánh chính là trong Ma Đạo lượng kiếp này, nhưng cụ thể là gì thì vẫn chưa biết.” Đường Tăng híp mắt nói.

“Vậy thì tốt quá rồi, có một sư phụ Thánh Nhân và một đại sư huynh Thánh Nhân, Ngọc Đế cũng phải rót trà cho lão Trư ta.” “Ma Đạo lượng kiếp này đúng là vượng môn hạ Hậu Bạt Đại Thần của chúng ta.” “Hay là chúng ta đến Tế Tái Quốc xem sao, nơi duy nhất đã biết có xá lợi tử cũng chỉ có Tế Tái Quốc.” Trư Bát Giới nói.

“Được, đi, đi xem sao.” “Nếu muộn hơn một chút, Ma tộc thống nhất Tây phương, e là chúng ta không vào được nữa.” Tôn Ngộ Không gật đầu.

Thế là một đoàn người hùng dũng kéo đến Tế Tái Quốc.

Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Lôn Sơn.

"Ngươi đuổi Tiệt giáo đi rồi, chúng ta càng không thể đối kháng với Ma tộc." Tu Bồ Đề nhíu mày, Quy Nhất giáo chỉ có một mình Thái Hư Chân Nhân, không ảnh hưởng gì, nhưng Tiệt giáo ở Tây Phương giáo có đến gần hai mươi người, toàn bộ đều là Chuẩn Thánh, lại còn là những người cực kỳ thiện chiến.

Tiệt giáo vừa đi, thực lực tổng thể của bọn họ trực tiếp mất đi một phần ba.

"Hừ, ngươi nghĩ bọn họ sẽ quên ân oán Phong Thần lượng kiếp sao?

Cùng phe với bọn họ, bọn họ không đâm sau lưng đã là may rồi." "Đừng nói với ta là ngươi không nghĩ đến việc nhân cơ hội hãm hại đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo, đoạt lại chủ quyền Phật môn." "Bọn họ cũng nghĩ như vậy, ngươi không sợ bị đâm sau lưng thì cứ thử xem, đừng xem thường dã tâm của Như Lai." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ nói.

Đều là hồ ly ngàn năm, không, là mấy chục vạn năm, đối phương muốn làm gì, phần lớn đều có thể đoán được.

Bởi vì, hắn cũng nghĩ như vậy.

Chỉ là hắn đã bị Đạo Tổ cảnh cáo.

Tu Bồ Đề có chút xấu hổ, mọi người đều lòng dạ biết rõ, nhưng ngươi nói ra thì rất khó xử, bọn họ chạy đến Xiển giáo, không phải là để hãm hại Xiển giáo sao.

"Đạo Tổ đã có sắp xếp, đây là pháp bảo Đạo Tổ cho chúng ta, hoặc là ẩn chứa thần hỏa, hoặc là ẩn chứa thần lôi, đều có hiệu quả khắc chế ma khí." "Đặc biệt là kiện Tịnh Hà Châu này, Đạo Tổ dùng

mảnh vỡ của pháp bảo Tịnh Hóa Ma Thần để luyện chế, đạt đến ba mươi lăm đạo cấm chế, ẩn chứa một phần Tịnh Hóa Thần Quang, tuy không biến thái bằng Tịnh Thế Bạch Liên, nhưng cũng cực kỳ khắc chế Ma tộc." "Đạo Tổ còn cho chúng ta hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, Đạo Tổ bảo các ngươi nghe theo ta, lúc cần thiết, Đạo Tổ sẽ cưỡng chế ra lệnh cho Tiệt giáo, Quy Nhất giáo, Thiên Đình và Yêu tộc ra tay." "Mấy phe chúng ta gộp lại, trong tình huống Thánh Nhân không ra tay, tất cả các thế lực khác gộp lại cũng không phải là đối thủ của chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, lấy ra pháp dụ của Đạo Tổ để chứng minh.

Tại sao hắn thất bại một lần, Đạo Tổ vẫn giao cho hắn pháp dụ, trọng dụng hắn.

Bởi vì Đạo Tổ tin tưởng hắn nhất, chỉ có thể dùng hắn.

Hai tên ngốc Tây phương thuộc Phật đạo, đã có dị tâm, muốn thoát ly Thiên Đạo, thoát ly sự khống chế của Đạo Tổ, dẫn dắt Phật đạo tự lập.

Biết rõ Tây Du lượng kiếp liên quan đến sự hưng suy của Phật môn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn rời khỏi Hồng Hoang, chạy đến Hỗn Độn du lịch, chính là đang thử dò Đạo Tổ.

Bọn họ sợ chọc giận Đạo Tổ, sợ Đạo Tổ giáng phạt, nên không dám tự mình ra tay.

Như Lai xem ra là người đứng đầu Linh Sơn, thực chất là bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đẩy ra gánh tội.

Để Như Lai đi tranh công đức, đi đắc tội Ngọc Đế, đắc tội Đạo Tổ.

Ngọc Đế không ít lần sỉ nhục Linh Sơn, không có sự cho phép của Đạo Tổ, Ngọc Đế thật sự dám sao?

Đạo Tổ ra tay với Như Lai, là lấy lớn hiếp nhỏ, danh tiếng không tốt, nên để Ngọc Đế xử lý Như Lai.

Nếu là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở đây, vậy thì là Đạo Tổ xử lý Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Như Lai cũng hiểu mình bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hãm hại, nên sau này cũng không tranh công đức, không đối đầu với Ngọc Đế nữa, kệ xác.

Đây chính là lý do tại sao lúc đầu Tây Du lượng kiếp, Linh Sơn và Thiên Đình vì tranh công đức mà tranh đến đỏ mặt tía tai, đến hậu kỳ, Linh Sơn các loại nhượng bộ, Thái Bạch Kim Tinh chạy đến Linh Sơn lừa một món lớn, Linh Sơn cũng nhịn.

Đạo Tổ đã không còn tin tưởng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tự nhiên cũng sẽ không giao đại sự cho thiện thi của hai người là Tu Bồ Đề và A Di Đà Phật phụ trách.

Còn thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân, đã sắp trở mặt với Đạo Tổ rồi.

Cũng không biết vì sao, Đạo Tổ lại không trừng phạt Thái Thượng Lão Quân, cứ như có nhược điểm gì đó bị Lão Tử nắm giữ.

Từ trước đến nay, Đạo Tổ không ít lần trách mắng bọn họ, nhưng chưa từng trách mắng Lão Tử, quan hệ giữa hai người luôn cảm thấy không đơn giản.

Còn Nữ Oa, là kẻ ích kỷ, bản lĩnh không bao nhiêu, tham lam hơn ai hết, không làm nên chuyện.

Còn Ngọc Đế và Vương Mẫu, tuy trung thành, nhưng nhát gan, không dám đối đầu với môn hạ Kim Ô và môn hạ Hậu Bạt Đại Thần.

Cũng chỉ có hắn, từ trước đến nay không phục, thua thì đã sao, tiếp tục làm lại, làm gì có đứa trẻ nào khóc mãi.

Đạo Tổ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục dùng hắn.

Mà lúc này, một mạch Tây Phương giáo, nhìn thấy đống pháp bảo đỉnh cấp kia, mắt đều sáng lên, không dời đi được, căn bản không dời đi được.

Hơn mấy chục kiện pháp bảo, toàn bộ đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trở lên, trong đó còn có mười kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Để đối phó với Ma tộc, chính xác hơn là đối phó với Ma đạo, Đạo Tổ cũng đã đại xuất huyết, chuyên môn luyện chế pháp bảo để vũ trang cho bọn họ.

So với Đông phương, Tây phương dù sao vẫn nghèo, một mạch Tây Phương giáo, đại bộ phận Chuẩn Thánh, thậm chí cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không có Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nữa.

Có những pháp bảo này, sức chiến đấu của bọn họ sẽ được tăng cường rất nhiều.

Bình thường nhìn một mạch Xiển giáo và một mạch Tiệt giáo, ít nhất mỗi người đều có một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ghen tị biết bao.

"Hừ, những pháp bảo này ta hoàn toàn có thể không lấy ra, hoặc là lấy ra ít, do ta phân phối, các ngươi không có ý kiến gì chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, hắn chính là coi thường cái vẻ nghèo kiết xác chưa từng thấy đời của Tây Phương giáo.

"Không có ý kiến." Tu Bồ Đề và A Di Đà Phật dám nói gì, Đạo Tổ ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn pháp dụ, đã nói lên rất nhiều điều.

"Trong chúng ta, Quảng Thành Tử có sức chiến đấu mạnh nhất, kiện Tiên Thiên Chí Bảo Vạn Tượng Thiên Chỉ này giao cho Quảng

Thành Tử dùng, mới có thể phát huy được uy năng lớn nhất.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đưa Tiên Thiên Chí Bảo cho Quảng Thành Tử.

Di Lặc và Địa Tạng vô cùng không phục, dựa vào đâu mà nói Quảng Thành Tử mạnh nhất, cho dù Quảng Thành Tử có Phiên Thiên Ấn, bọn họ cũng chưa chắc đã thua.

Chỉ là Tu Bồ Đề và A Di Đà Phật không nói gì, bọn họ cũng không tiện nói gì.

“Ngoài ra, lấy Tịnh Hà Châu này là mạnh nhất, giao cho Địa Tạng đi, Địa Tạng phòng thủ có thừa mà tiến công không đủ, có Tịnh Hà Châu vừa hay bù đắp sự thiếu sót trong tấn công.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục nói.

Một mạch Tây Phương giáo sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng không quá đáng.

Ngược lại là phía Xiển giáo không vui, Quan Âm và những người khác đang định mở miệng phản đối, bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt một cái im bặt.

“Di Lặc tiến công có thừa nhưng phòng thủ không đủ, kiện Tạo Thiên Bích này có đủ ba mươi tư đạo cấm chế, lực phòng ngự cực mạnh, hơn nữa Bích Lạc Thiên Quang ẩn chứa trong đó cũng có tác dụng khắc chế nhất định đối với ma khí, giao cho Di Lặc sử dụng đi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp tục phân phối.

Phía Tây Phương giáo đột nhiên có chút xấu hổ, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại công bằng chính trực như vậy, bọn họ đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Mà phía Xiển giáo đã sắp nổi điên, không hiểu Nguyên Thủy Thiên Tôn đang làm gì, lại giao hai kiện pháp bảo khắc chế ma khí nhất cho

bên Tây Phương giáo.

Sau đó là Huyền Dương Đạo Quân, Huyền Âm Tiên Tử, Thiên Tích, Hoan Hỷ Phật, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Nói chung là cứ theo thực lực mạnh nhất mà phân, pháp bảo lợi hại thì ưu tiên cho người có thực lực mạnh nhất.

Mười kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên Tây Phương giáo chỉ được bốn kiện, vốn chỉ có ba kiện, còn là do bọn họ lấy lý do Thái Ất Chân Nhân được Nhiên Đăng Cửu Phẩm Kim Liên và Càn Khôn Xích, mới tranh thủ được, giao cho Vi Đà và Bạch Liên Đồng Tử.

Chương 709

Tiếp theo là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là do Xiển giáo ít người, nếu không Tây Phương giáo cũng phải chịu thiệt lớn, dù vậy cũng là chia đôi.

Xiển giáo mỗi người một kiện còn thừa, như Già Lam Phật, một lúc được phân hai kiện.

Còn bên Tây Phương giáo thì căn bản không đủ chia, mừng hụt rồi, bọn họ vẫn đánh giá cao Nguyên Thủy Thiên Tôn quá, chẳng qua là cho bọn họ chút ngọt ngào trước để bịt miệng.

Nhưng có những pháp bảo này gia trì, sức chiến đấu của bọn họ quả thực đã tăng lên một bậc.

Phân bảo xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo mọi người Tây Phương giáo nhanh chóng đi luyện hóa pháp bảo, giữ lại đệ tử Xiển giáo.

"Sư tôn, sao người lại giao Tịnh Hà Châu và Tạo Thiên Bích cho Tây Phương giáo, hai kiện pháp bảo này là khắc chế ma khí nhất, sao cũng nên mỗi bên một kiện chứ." Văn Thù không hiểu, tức giận không thôi, hận sắt không thành thép.

"Ngu xuẩn, khắc chế ma khí, tất nhiên sẽ khiến Ma tộc kiêng kỵ, chẳng khác nào tìm cách hủy đi hai kiện pháp bảo này.

Để Tây Phương giáo hấp dẫn hỏa lực của Ma tộc thì có gì không tốt?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn mọi người.

"Ồ, sư tôn cao minh." Mọi người lập tức đổi giọng, giơ ngón tay cái lên.

Gừng càng già càng cay, bọn họ vẫn còn non quá, đám ngốc của Tây Phương giáo, bị gài bẫy mà còn cảm ơn rối rít.

"Các ngươi nhớ kỹ, không cần phải liều mạng với Ma tộc, tình hình không ổn thì cứ tản ra, chia lẻ ra, tự mình trốn đi." "Bây giờ không cần phải liều chết với Ma tộc, quan trọng nhất là mười bảy viên xá lợi tử.

Chỉ có Tôn Ngộ Không mới có thể tìm được, các ngươi tìm cách lấy được một viên, hoặc là tìm được linh đồng chuyển thế của Như Lai." "Chúng ta động chút tay chân, khống chế Như Lai để hắn phục vụ cho chúng ta, Phật môn sẽ do Xiển giáo chúng ta khống chế.

Không cần chúng ta liều mạng, đến lúc đó đám ô hợp của Tiệt giáo tự nhiên sẽ vì Như Lai mà đi liều mạng." "Tiệt giáo trọng tình nghĩa, được người đời ca tụng, nhưng đó cũng là nhược điểm lớn nhất của bọn họ." "Còn đám đầu trọc của Tây Phương giáo, Vô Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua bọn họ, chúng ta ngồi trên núi xem hổ đấu là được." Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn cong lên một nụ cười nham hiểm.

Phân phó của Đạo Tổ hắn sẽ cố gắng hoàn thành, nhưng trong quá trình hoàn thành, cũng phải mưu cầu lợi ích lớn nhất cho Xiển giáo.

Cho dù Đạo Tổ tức giận cũng không sợ, vì Đạo Tổ không có ai để dùng, chỉ có thể dùng hắn, sẽ không làm gì hắn được.

"Rõ." Mọi người hai mắt sáng rực, vẫn là giáo chủ lão mưu thâm toán a.

Nam Hải.

Hao Thiên Khuyển đi trước một bước đến Nam Hải Long Cung, thông báo cho Nam Hải Long Vương đừng can dự vào chuyện giữa Tiểu Nghiệt Long và Ma Ngang Thái tử.

“Làm sao được, nghiệt súc đó gây họa cho Tây Hải, ta làm bá phụ sao có thể không quản, làm sao ta giải thích với Tây Hải Long Vương?” Nam Hải Long Vương nhíu mày.

“Vậy ngươi muốn kéo cả Long tộc xuống nước, làm khó chủ nhân ta sao?” “Tiểu Nghiệt Long hiện là một trong Thập Đại Ma Thánh của Ma tộc, ngăn cản Tiểu Nghiệt Long báo thù, lão gia nhà ta làm sao để Ma tộc tâm phục khẩu phục?” “Long tộc và Ma tộc khai chiến, ngươi bảo chủ nhân nhà ta giúp ai?” “Chỉ để Tây Hải dính vào, đã là chủ nhân nhà ta đang giúp Long tộc rồi, ngươi đừng không biết điều.” Hao Thiên Khuyển vô cùng tức giận, lão già này thật không biết điều, chẳng phải là do ngươi không quản tốt Tiểu Nghiệt Long mà gây ra chuyện sao.

“Chuyện này…” Nam Hải Long Vương không thể phản bác, vô cùng rối rắm.

“Ta nói ngươi đúng là ngốc, chuyện gì cũng xử lý không xong, khó trách ép Tiểu Nghiệt Long phát điên.

Ngươi không thể giúp Tây Hải, nhưng có người có thể giúp mà.” “Đừng quên Tiểu Bạch Long là con trai của Tây Hải Long Vương, Tây Hải gặp nạn, nó có thể không giúp sao?

Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không bọn họ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?” Hao Thiên Khuyển ghét bỏ dạy dỗ.

Còn là Long Vương nữa chứ, còn không thông minh bằng nó.

“Ồ, đa tạ cẩu gia chỉ điểm.” Nam Hải Long Vương ánh mắt sáng lên, vội vàng hành lễ cảm tạ Hao Thiên Khuyển.

“Được rồi, Tiểu Nghiệt Long quay lại tìm ngươi rồi, ta đi đây.” Hao Thiên Khuyển hít hít mũi, hóa thành cầu vồng rời đi.

Quả nhiên, không lâu sau, Tiểu Nghiệt Long đến, Cửu Đầu Ma

Long Hồn lơ lửng sau lưng, đánh thẳng vào, không thể kiêu ngạo hơn.

“Bá phụ, ta về rồi đây.

Sao hả, các ngươi có phải là mắt mờ rồi không, Ma Ngang kia mạnh hơn ta ở chỗ nào?

Bây giờ ta chỉ cần một ngón tay là có thể dễ dàng đâm chết hắn.” “Hắn chẳng qua là xuất thân tốt, là con trai ruột của Tây Hải Long Vương, sinh ra đã cao quý.” “Còn các ngươi thì cho rằng ta chẳng qua là đạp phải cứt chó mà may mắn, từ tầng lớp thấp nhất leo lên, nên các ngươi bẩm sinh đã coi thường ta, thậm chí cho rằng đem ta so sánh với Ma Ngang, đơn giản là sỉ nhục Ma Ngang.” “Ngươi cũng nghĩ như vậy, cho rằng ta và Ma Ngang căn bản không có tính so sánh, chỗ nào cũng không bằng Ma Ngang, nên ngươi ngay cả việc giúp ta tranh thủ một chút cũng không muốn.” “Hắn là Long Vương Thái tử cao cao tại thượng, ngậm thìa vàng mà sinh ra, thân phận tôn quý, thiên tư siêu phàm, vừa sinh ra đã được các ngươi bồi dưỡng thành người kế vị tương lai của Long tộc, nhận hết ân sủng, hưởng hết tôn sùng.” “Còn ta thì sao, một con rắn da ghẻ thấp hèn nhất, chịu đủ ức hiếp, các ngươi có ai từng nhìn thẳng vào ta một lần, ta đã liều hết tất cả, chỉ để được sống.” “Khi huyết mạch Long tộc của ta thức tỉnh, biến thành rồng, sinh ra sáu móng, ta tưởng rằng ta có thể sống có tôn nghiêm, nhưng các ngươi vẫn cao cao tại thượng, dường như ta phải mãi mãi hèn mọn ngước nhìn các ngươi, để các ngươi ban ơn, để các ngươi thương hại.” “Hôm đó, ta quỳ trước mặt ngươi, vô cùng hèn mọn cầu xin ngươi, nhưng đổi lại chỉ có sự miệt thị của ngươi, ngươi ngay cả nói giúp ta một câu, tranh thủ một chút cũng không muốn.” Tiểu Nghiệt Long tức giận nhìn Nam Hải Long Vương, thần sắc nhe nanh, động tác điên cuồng, tùy ý phát tiết lửa giận và sự không phục, không cam lòng trong lòng.

Nam Hải Long Vương nhắm mắt, không nói một lời, cũng có lẽ là

không thể phản bác, vì Tiểu Nghiệt Long nói đều là sự thật.

Dù Tiểu Nghiệt Long đã thức tỉnh huyết mạch, sinh ra sáu móng, nhưng trong lòng hắn, vô thức vẫn coi thường Tiểu Nghiệt Long, vô thức cho rằng Tiểu Nghiệt Long là thấp hèn, muốn cưới công chúa Bắc Hải Long Vương, đơn giản là si tâm vọng tưởng, không biết tự lượng sức mình, căn bản không xứng.

Hôm đó, hắn nói rất nặng lời, miệt thị Tiểu Nghiệt Long đến tận cùng.

Hắn đã nói dối Trầm Hương và Ngao Xuân, vì sĩ diện của mình, vì để Trầm Hương và bọn họ giúp đỡ, hắn đã tự biến mình thành một vị bá phụ nhân từ.

Nhưng thực tế, hắn đối với Tiểu Nghiệt Long là xa lánh, khinh miệt, luôn dùng thái độ cao cao tại thượng để xem xét Tiểu Nghiệt Long, cho Tiểu Nghiệt Long mọi thứ là ban ơn, Tiểu Nghiệt Long nên cảm ơn đội nghĩa, trước mặt hắn thì nên cúi đầu khom lưng.

Nếu, nếu hôm đó hắn không nói những lời nặng nề như vậy, có lẽ Tiểu Nghiệt Long sẽ không điên cuồng đến thế.

Tiểu Nghiệt Long tuy là cháu trai của hắn, nhưng Long tộc háo sắc, chỉ nói em trai của hắn, không có trăm vạn cũng có một vạn, hắn cũng không nhớ rõ, huống chi là cháu trai, mấy trăm vạn đứa cháu trai.

Nếu không phải Tiểu Nghiệt Long sinh ra sáu móng, hắn cũng không biết có một đứa cháu trai như vậy, nếu Tiểu Nghiệt Long vẫn là một con rắn da ghẻ thấp hèn, hắn sẽ không liếc nhìn một cái, càng không nhận.

Làm Long Vương lâu, liền thật sự coi mình là tạo vật chủ cao cao tại thượng, tất cả sinh linh Nam Hải đều nên phụng nghênh hắn, kính trọng hắn.

Tiểu Nghiệt Long đã cho hắn một bài học, thay vì nói là Ma Ngang ép Tiểu Nghiệt Long phát điên, không bằng nói là hắn đã ép Tiểu Nghiệt Long phát điên.

Dù bây giờ, hắn biết mình sai, nhưng đã ở vị trí cao quá lâu, hắn không thể hạ mình xin lỗi được.

"Nói đi chứ, bây giờ sao ngươi không nói nữa, năm xưa không phải ngươi rất giỏi nói sao, nói Ma Ngang là thiên hạ vô song, còn ta thì miệt thị đến tận cùng." "Sao, ở vị trí cao lâu, không quen bị người khác chất vấn sao?

Có phải ta nên tiếp tục cúi đầu khom lưng với ngươi, cầu xin ngươi ban ơn, nghe ngươi khinh miệt miệt thị, châm chọc khinh thường không?" Tiểu Nghiệt Long càng lúc càng điên cuồng, điều khiển Ma Long Hồn cắn lấy Nam Hải Long Vương, treo cao lên, rồi lại ném mạnh xuống đất.

Tiểu Nghiệt Long đi tới, một chân đạp mạnh lên cái đầu rồng cao ngạo của Nam Hải Long Vương, nhìn xuống Nam Hải Long Vương: "Tây Hải gặp họa, đều là do ngươi mà ra.

Ta sẽ không giết ngươi, ta muốn ngươi sống trong áy náy, sống trong sợ hãi." "Ta nói cho ngươi biết, Ngao Mộ Tâm là của ta, cho dù nàng có gả cho người khác, cũng chỉ có thể là ta.

Hôn lễ của ta và Ngao Mộ Tâm, ngươi nhất định phải đến, dùng Huyễn Hải Châu của ngươi làm sính lễ." "Con gái yêu quý nhất của ngươi, Tiểu Long Nữ, đang ở trong tay ta, ngươi không đến, nàng sẽ ra sao thì ta không dám đảm bảo, ha ha…" Tiểu Nghiệt Long điên cuồng cười lớn.

Tiểu Long Nữ thiên tư cực cao, sinh ra bảy móng, tiếc là bị Quan Âm lừa gạt bái vào Phật môn.

Trong trận đại chiến ở Linh Sơn trước đó, Tiểu Long Nữ cũng ở đó, bị hắn bắt được.

Đó là vốn liếng mà Nam Hải Long Vương tự hào, yêu thương nhất.

Huyễn Hải Châu, một trong Tứ Hải Thần Châu, cùng cấp bậc với Quy Khư Châu, cũng là biểu tượng của Nam Hải Long Vương.

Ma Ngang không phải là người kế vị Tây Hải Long Cung sao, vậy thì hắn muốn Huyễn Hải Châu, làm người kế vị Nam Hải Long Cung.

Dù Ngao Mộ Tâm đã gả cho người khác, hắn cũng không quan tâm, hắn nhất định phải có được.

Đây là chấp niệm của hắn, không có chấp niệm và oán khí, hắn cũng sẽ không nhập ma.

Hắn một lòng theo đuổi thực lực, một lòng leo lên cao, đối với tình cảm nam nữ từ trước đến nay không dám có hứng thú.

Cho đến ngày hắn gặp được Ngao Mộ Tâm, một ánh mắt vạn năm, trời đất dường như đều mất đi màu sắc, cả thế giới chỉ còn lại Ngao Mộ Tâm, mỗi một cử chỉ, một nụ cười, đều rực rỡ tỏa sáng.

Chỉ một ánh mắt, liền không bao giờ quên được.

Biết được Ngao Mộ Tâm sắp gả cho Ma Ngang, hắn không thể chấp nhận được, vứt bỏ tất cả tôn nghiêm, cầu xin Nam Hải Long Vương giúp hắn tranh thủ một chút, nhưng đổi lại chỉ có sự miệt thị vô tận của Nam Hải Long Vương.

Không đủ tư cách phải không, vậy thì ta sẽ khiến mình trở nên có tư cách, ngươi không giúp, vậy ta sẽ dùng cách của mình.

Chương 710

Khi rời khỏi Nam Hải, Tiểu Nghiệt Long đã mang đi không ít lính tôm tướng cua, hoặc là những kẻ bất mãn với Nam Hải Long Vương, hoặc là thuộc hạ cũ của hắn.

Từng là Trấn Hải tướng quân của Nam Hải, hắn thống lĩnh ba mươi vạn thủy quân, phụ trách trị an Nam Hải.

So với Nam Hải Long Vương cao cao tại thượng, hắn không nghi ngờ gì là bình dị gần gũi hơn nhiều, bởi vì hắn cũng đi lên từ tầng lớp dưới cùng, cho nên rất tôn trọng binh lính của mình, chưa bao giờ tùy ý sỉ nhục họ.

Hắn còn dẫn dắt họ kiếm được không ít tài nguyên tu luyện, mọi người cùng nhau chia sẻ, có phúc cùng hưởng.

Sự tôn trọng của hắn cũng đổi lại được lòng trung thành của đám thủy quân này, nay hắn trở về, chỉ cần hô một tiếng, đại bộ phận đều nguyện ý một lần nữa đi theo hắn.

Tiểu Nghiệt Long đi rồi, Nam Hải Long Vương vội vàng đến Đông Hải bái kiến Long Vương, xin Long Vương dùng Long Vương Châu tìm kiếm vị trí của Tiểu Bạch Long.

Biết được Tiểu Bạch Long đang ở Tế Tái quốc, Nam Hải Long Vương vội vàng đến đó cầu xin Tôn Ngộ Không và những người khác giúp đỡ.

Tại Tế Tái quốc, Tôn Ngộ Không và nhóm của mình vừa đến liền thấy Hồng Hài Nhi đang thu thập hương hỏa cho Ngọc Diện Hồ Ly ở đây, giao đấu dữ dội với một đám ma quân, kẻ cầm đầu là một ma quân cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, đấu với Hồng Hài Nhi không phân cao thấp.

“Dạ Kiêu Ma Quân, đi đi, chúng ta đông người như vậy, ngươi không đánh lại đâu.” Trầm Hương không muốn động thủ, tiến lên khuyên nhủ.

Dạ Kiêu Ma Quân liếc nhìn một cái, nhíu mày, dẫn theo ma binh dưới trướng quay đầu bỏ đi không ngoảnh lại, đi về phía tây, trở về Linh Sơn bẩm báo.

Ma Chủ yêu cầu bọn chúng chú ý động tĩnh của Tôn Ngộ Không, không ngờ Tôn Ngộ Không lại chạy về phương tây.

“Hừ, coi như hắn chạy nhanh, nếu đấu tiếp, ta chắc chắn có thể diệt được hắn.” “Tên khốn kiếp này lại định phá dỡ Hồ Tiên Miếu.” Hồng Hài Nhi hừ lạnh một tiếng, tức điên lên, nếu Hồ Tiên Miếu bị phá, nỗ lực hơn trăm năm của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

“Ngươi diệt hắn rồi, càng không giữ được Hồ Tiên Miếu, hắn có một người huynh trưởng là Dạ Xoa Ma Quân, đệ nhất ma quân của Ma tộc, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.” “Phương tây không thể ở lại được nữa, tốt nhất là dời Hồ Tiên Miếu đến Nam Thiệm Bộ Châu.” Trầm Hương lắc đầu nói.

Hồng Hài Nhi vẫn nghe lời khuyên, không cố chấp thể hiện, vội vàng nhổ cả gốc Hồ Tiên Miếu lên, cho vào trong pháp bảo không gian.

Dựa vào Hỗn Độn Thần Hỏa, hắn hoàn toàn có thể đối đầu với một Chuẩn Thánh trung kỳ bình thường, nhưng đối mặt với Chuẩn Thánh hậu kỳ thì không đủ sức.

“Xem ra, Linh Sơn đã thất thủ, các ngươi đến đây tìm xá lợi tử phải không?” “Thứ đó không dễ tìm đâu, ta ở đây lâu như vậy, lúc không có việc gì cũng đi tìm thử, nhưng không phát hiện được gì.” Hồng Hài Nhi nói.

“Cũng phải thử một lần, hiện tại chúng ta chỉ biết Tế Tái quốc có một viên xá lợi tử, rất nhiều người đều biết, chẳng bao lâu nữa, Ma tộc chắc chắn cũng sẽ đến đây đào sâu ba thước.” Trầm Hương bất đắc dĩ nói.

Mọi người tản ra tìm kiếm, mà Tôn Ngộ Không vận may không tệ, có lẽ là thiên mệnh đã định, đêm nay vừa khéo là đêm trăng tròn, Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới đang tìm kiếm gần Song Tháp Tự, liền thấy ảnh ngược của hai tòa tháp dung hợp làm một, từ trên không nhìn xuống, phảng phất như là tòa tháp thứ ba.

Tôn Ngộ Không lập tức có cảm ứng trong lòng, dẫn Trư Bát Giới bay vào trong ảnh tháp, bên trong quả là một thế giới khác.

“Hắc hắc, xem ra vận may của chúng ta không tệ, xá lợi tử chắc chắn được giấu ở đây.” Trư Bát Giới hưng phấn nói.

“Cẩn thận, có người.” Tôn Ngộ Không kéo Trư Bát Giới lại, lấy Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn ra đề phòng, sau đó liền thấy Ngưu Ma Vương và Linh Nha Tiên, hai kẻ xui xẻo này đi tới.

Tôn Ngộ Không vận Hỏa Nhãn Kim Tinh dò xét, xác định đúng là Ngưu Ma Vương và Linh Nha Tiên, lúc này mới thả lỏng: “Hai người các ngươi sao lại ở đây?” “Còn không phải do lúc đầu không tin tà, chúng ta chạy đến đây tìm xá lợi tử, vào thì vào được rồi, xá lợi tử cũng tìm thấy rồi, nhưng không ra được nữa.” Ngưu Ma Vương buồn bực, lấy xá lợi tử ra ném cho Tôn Ngộ Không.

“Nếu là người khác đến, e rằng phải làm bạn với chúng ta rồi, nhưng Đại Thánh đến thì chắc chắn có cách ra ngoài, dù sao cũng có thiên mệnh gia trì mà.” Linh Nha Tiên hai mắt sáng rực nhìn Tôn Ngộ Không, hắn sắp phát điên rồi.

“Ngươi tìm đến đây, chứng tỏ Vô Thiên đã xuất hiện, bên ngoài bây giờ tình hình thế nào?” Ngưu Ma Vương tò mò hỏi.

“Linh Sơn thất thủ, bị Ma tộc chiếm đóng, Như Lai đã chuyển thế luân hồi, trải qua ba trăm ba mươi kiếp, tu thành linh đồng, cộng thêm xá lợi tử, liền sẽ trở về.” “Chư Phật đào khởi Linh Sơn, phe Xiển Giáo và phe Tây Phương Giáo đang ở núi Côn Luân, phe Tiệt Giáo thì tan ra, phân tán khắp nơi, trốn đi rồi.” Tôn Ngộ Không nói sơ qua tình hình.

“Sao có thể như vậy, Đại sư huynh có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay mà vẫn không đấu lại Vô Thiên.” Linh Nha Tiên khó có thể chấp nhận.

“Hắn và Vô Thiên là một thể hai mặt, nhân quả túc mệnh quấn lấy nhau, pháp bảo của hắn, Vô Thiên cũng có thể sử dụng được, nên đã sớm gửi hết pháp bảo về Tiệt Giáo rồi.” “Có phải chết đâu, ba vạn ba ngàn năm sau sẽ trở về, ngươi đau lòng cái quái gì.” Trư Bát Giới mắng.

Linh Nha Tiên mặt đầy vạch đen, ngươi có chút lòng thương người nào không, ta đã đau lòng thế này mà ngươi còn mắng ta.

“Tích Lôi Sơn không bị ảnh hưởng chứ?

Trăm năm trước ta đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh.” Ngưu Ma Vương có chút lo lắng, Tích Lôi Sơn cũng ở phương tây, cách Linh Sơn không quá xa, Linh Sơn đều đã thất thủ, vậy Tích Lôi Sơn e rằng cũng không khá hơn là bao.

Cơn tim đập nhanh trăm năm trước khiến hắn vô cùng bất an.

Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới lập tức im lặng, chuyện này phải nói thế nào đây, nói con gái ngươi hại chết đại phu nhân của ngươi, con trai giết nhị phu nhân và con gái ngươi sao?

“Không biết, chúng ta còn đang bận chạy trối chết đây, Hồng Hài Nhi đang ở ngay bên ngoài, ra ngoài ngươi tự hỏi nó đi.” Trư Bát Giới

nói lảng.

“Vậy thì mau tìm cách đi, lại đây, lại đây, tập trung sức mạnh của bốn chúng ta, xem có thể phá vỡ cái tháp rách này không, nơi này được năng lượng xá lợi tử gia trì, cứng kinh khủng.” Ngưu Ma Vương nóng lòng thúc giục.

Rất nhanh, bốn người hợp lực, mỗi người tung ra một đòn mạnh nhất, tháp vỡ tan tành.

“Thế mà đã phá được rồi?” Ngưu Ma Vương có cảm giác rất không thực tế, hắn và Linh Nha Tiên hoàn toàn không thể lay chuyển được chút nào, thêm cả Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, cho dù có thể phá vỡ cũng không nên dễ dàng như vậy.

Chẳng lẽ đây là thuận buồm xuôi gió do thiên mệnh gia trì sao, cứ như hack vậy.

Nghe thấy động tĩnh bên này, Hồng Hài Nhi và mọi người đều vây lại.

“Ủa, lão Ngưu, sao ngươi lại ở đây?” Sa Tăng gãi đầu, bên cạnh Hồng Hài Nhi thì phẫn nộ trừng mắt nhìn Ngưu Ma Vương.

“Ngươi trừng vi phụ làm gì?” Ngưu Ma Vương gãi đầu bay tới.

“Ngươi đã chết ở đâu?

Nếu ngươi ở Tích Lôi Sơn, mọi chuyện đã không xảy ra, ngươi đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, đi tìm cái xá lợi tử chết tiệt gì chứ.” Hồng Hài Nhi gào thét khản cả giọng, nước mắt tuôn trào.

“Ta bị nhốt ở dưới Song Tháp Tự, trong nhà có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Ngưu Ma Vương sinh ra một dự cảm cực kỳ không lành, nắm lấy hai tay Hồng Hài Nhi hỏi.

“Chết rồi, đều chết cả rồi, ngươi cút đi, ta hận ngươi, đều là tại

ngươi, nếu ngươi không rảnh rỗi sinh nông nổi rời khỏi Tích Lôi Sơn đi tìm xá lợi tử, mọi chuyện đã không xảy ra." Hồng Hài Nhi gào vào mặt Ngưu Ma Vương một trận rồi bay về phía đông.

"Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cái gì gọi là đều chết cả rồi?" Ngưu Ma Vương đầu óc trống rỗng, nhìn về phía mọi người.

Mọi người không biết nói thế nào, tất cả đều cúi đầu.

"Nói đi, các ngươi nói đi chứ, Trầm Hương, ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngưu Ma Vương sốt ruột không chịu nổi, đến trước mặt Trầm Hương.

"Vậy ngươi gắng gượng nhé, Vĩnh Hằng Ma Thần lại ra gây rối, Bạch Muội bị khống chế, sát hại Ngọc La Sát." "May mà Hồng Hài Nhi kịp thời trở về, dùng Thập Tích Tam Quang Thần Thủy mà nhị cữu của ta đưa mới giữ được nguyên thần của Ngọc La Sát không tan, nhưng Ngọc La Sát cũng bị thương rất nặng, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, đang dưỡng thương ở Đâu Suất Cung." "Hơn nữa Ngọc La Sát còn trúng độc, nguyên thần bị hủy dung, cho dù tu luyện lại được nhục thân thì dung mạo cũng sẽ bị hủy hết, không thể khôi phục, ngươi biết đấy, nữ tử A Tu La tộc quan tâm đến dung mạo đến mức nào." "Bạch Muội hãm hại là do Ngọc Diện Hồ Ly sai khiến, Hồng Hài Nhi trong cơn phẫn nộ đã trọng thương Ngọc Diện Hồ Ly, rồi lại bị Bạch Muội đánh lén, suýt nữa thì chết." "Ngọc Diện Hồ Ly không thể chấp nhận được, không muốn Bạch Muội tiếp tục hại người, nên đã ôm Bạch Muội, định mượn Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hài Nhi để cùng Bạch Muội đồng quy vu tận." "Dưới sự thiêu đốt của Tam Muội Chân Hỏa, trong cơ thể Bạch Muội tuôn ra ma khí, lúc này Hồng Hài Nhi mới biết là đã trúng kế của Vĩnh Hằng Ma Thần, thu hồi Tam Muội Chân Hỏa, liều mạng khống chế Bạch Muội, để Ngọc

Diện Hồ Ly đi tìm nhị cữu ta cầu cứu." "Khi đến Quán Giang Khẩu, Ngọc Diện Hồ Ly bị thương nặng không thể chống đỡ được nữa, nguyên thần tan hết, nhị cữu ta đã dốc toàn lực cũng chỉ giữ lại được một luồng chân linh của Ngọc Diện Hồ Ly." "Khi nhị cữu ta đến Ma Vân Động cứu người, Bạch Muội đã bị Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế tự bạo, hoàn toàn tan thành mây khói, nhị cữu ta chỉ cứu được Hồng Hài Nhi và nguyên thần của Ngọc La Sát." "Ngọc La Sát hiện vẫn hôn mê bất tỉnh ở Đâu Suất Cung, Hồng Hài Nhi đã đến Hồ tộc cầu viện, Ngọc Diện Hồ Ly vẫn còn cứu được, nhưng cần rất nhiều hương hỏa chi lực để nuôi dưỡng." "Những năm nay, Hồng Hài Nhi đã xây dựng Hồ Tiên Miếu cho Ngọc Diện Hồ Ly, giúp nàng thu thập hương hỏa, nay phương tây thất thủ, Hồng Hài Nhi phải dời Hồ Tiên Miếu đến Nam Thiệm Bộ Châu." "Có một điều phải nói, lúc đầu nếu ngươi không rời khỏi Tích Lôi Sơn, những chuyện này có lẽ thật sự đã không xảy ra." Trầm Hương nói một lèo.

Thật ra lúc đầu Ngưu Ma Vương không cần phải đến Linh Sơn, bọn họ đều biết, Ngưu Ma Vương là bị Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly quản không chịu nổi nữa, mượn cớ đến Linh Sơn để rời khỏi Tích Lôi Sơn ra ngoài tiêu dao.

Chỉ là cái giá của sự tiêu dao này quá lớn.

Ngưu Ma Vương loạng choạng, ngã ngồi trên mặt đất, hai mắt vô thần, không thể chấp nhận được.

Trước đây mình ở bên ngoài trăng hoa tuyết nguyệt, để Ngọc La Sát một mình cô đơn.

Sau này vai trò hoán đổi, do Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly làm chủ, hắn lại không chịu nổi.

Tại sao, tại sao mình lại tồi tệ như vậy.

Bị bắt nạt một chút thì đã sao, gia đình hòa thuận, ấm áp biết bao.

Tại sao mình lại phải chạy ra ngoài, vì sự tiêu dao của bản thân mà cái giá phải trả lại đắt đỏ đến thế.

Tại sao mình lại chứng nào tật nấy.

Là hắn, là hắn đã hại cả gia đình mình.

Chương 711

"Ta đáng chết, người đáng chết là ta." Ngưu Ma Vương hung hăng tát mình mấy cái, suy sụp, tuyệt vọng, hối hận, tâm khí trong khoảnh khắc này đã tan biến hết, lòng như tro nguội, ngồi trên đất gào khóc.

"Bây giờ ngươi tự trách thì có ích gì, ít nhất Ngọc La Sát và Ngọc Diện Hồ Ly vẫn còn hy vọng, ngươi còn không mau đi giúp Hồng Hài Nhi, nếu chút hy vọng này cũng không còn, Hồng Hài Nhi cũng sẽ phát điên." "Bọn họ đều bị Vĩnh Hằng Ma Thần hại, ngươi muốn chết cũng phải đợi báo thù cho họ xong rồi hẵng chết." Tôn Ngộ Không lên tiếng kích Ngưu Ma Vương.

Ai, sớm biết hôm nay, cần gì lúc trước, đúng là tiện, cứ phải đợi đến khi thật sự đau đớn mới biết hối hận.

"Đúng, ta phải báo thù, Vĩnh Hằng Ma Thần, ta Ngưu Ma Vương không giết ngươi, thề không làm trâu." Ngưu Ma Vương phấn chấn trở lại, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, vội vàng đi đuổi theo Hồng Hài Nhi.

"Ai!" Mọi người thở dài một tiếng, niềm vui tìm được xá lợi tử cũng không còn.

Đúng lúc này, Nam Hải Long Vương đuổi tới.

"Tiểu Bạch Long, không hay rồi, tên nghiệt chướng Tiểu Nghiệt Long kia đi công đánh Tây Hải, muốn cướp đi Ngao Mộ Tâm, chúng ta không tiện động thủ, gây ra chiến tranh toàn diện với Ma tộc, xin các ngươi hãy giúp đỡ." Nam Hải Long Vương khẩn thiết nói.

"Cái gì, cướp chị dâu của ta." Tiểu Bạch Long lập tức không nhịn được nữa, bay về phía Tây Hải.

Tôn Ngộ Không và những người khác nhìn nhau, cũng theo sau giúp đỡ.

Kết quả là trên đường gặp phải Hắc Li Thánh Sử đã nhận được tin tức chạy tới.

"Tôn Ngộ Không, giữa chúng ta vẫn chưa phân thắng bại, đến đây!" Hắc Li Thánh Sử tế ra Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn chỉ vào Tôn Ngộ Không, chấp niệm của hắn chính là chiến thắng Tôn Ngộ Không.

"Yêm lão Tôn bây giờ không có thời gian đánh với ngươi." Tôn Ngộ Không không muốn dây dưa với Hắc Li Thánh Sử.

"Hừ, muốn đi giúp Long tộc Tây Hải thì phải qua cửa của ta trước." Hắc Li Thánh Sử cười lạnh, phương hướng này là đi Tây Hải, Tiểu Nghiệt Long đang báo thù ở đó, Tôn Ngộ Không bọn họ chắc chắn là đang vội đến giúp Long tộc Tây Hải.

Dạ Kiêu Ma Quân chỉ huy ma binh dưới trướng, bao vây Tôn Ngộ Không và nhóm của hắn.

"Bát Giới, ngươi dẫn bọn họ xông ra ngoài, đến Tây Hải giúp trước, ta sẽ đến sau." Tôn Ngộ Không sắp xếp.

Đại chiến lập tức nổ ra, Tôn Ngộ Không tế ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn đại chiến với Hắc Li Thánh Sử, Tôn Ngộ Không đối đầu với Dạ Kiêu Ma Quân, Trầm Hương và bọn họ thì giao đấu với đám ma binh kia.

Trừ Đinh Hương và Sa Tăng ra, tất cả đều là Chuẩn Thánh, tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng cũng tuyệt đối đủ rồi.

Đám ma binh này sao có thể chống đỡ được, rất nhanh đã bị đánh ngã toàn bộ, nể mặt Vô Thiên, họ đều không hạ sát thủ.

Dạ Kiêu Ma Quân cũng không chống đỡ nổi Trư Bát Giới, rất nhanh đã bị Trư Bát Giới đánh bị thương, chỉ có thể để Trư Bát Giới

và nhóm của hắn nghênh ngang rời đi.

Tôn Ngộ Không và Hắc Li Thánh Sử vẫn đang đại chiến, đều muốn giết chết đối phương, hỏa lực toàn khai, liều mạng giao đấu.

Tu vi hiện tại của Hắc Li Thánh Sử cao hơn Tôn Ngộ Không, nhưng pháp bảo lại kém xa Tôn Ngộ Không.

Sau nửa khắc giao đấu, hắn dần rơi vào thế hạ phong, cho dù liều mạng, vẫn không địch lại, bị Tôn Ngộ Không đánh trọng thương, hóa thành nguyên thần hắc li độn tẩu.

Tôn Ngộ Không lo lắng Trư Bát Giới và nhóm của mình không đánh lại Tiểu Nghiệt Long, không đuổi theo, vội vàng bay về phía Tây Hải.

Bên Tây Hải, khi Trư Bát Giới và nhóm của mình đuổi tới, Tiểu Nghiệt Long đang dẫn thủy quân dưới trướng công đánh Tây Hải Long Cung.

Tây Hải có bốn vị Chuẩn Thánh: Tây Hải Long Vương, Mộ Ngang thái tử, Tây Hải Quy thừa tướng, và Tây Hải Đại trưởng lão.

Nhưng kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Tây Hải Long Vương, Chuẩn Thánh trung kỳ, ba người còn lại đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao là đối thủ của Tiểu Nghiệt Long.

Chỉ trong một hiệp, bốn người đã bị trọng thương, cho dù Tây Hải Long Vương liều mạng thúc giục Trấn Hải Châu trong Tứ Hải Thần Châu cũng không ngăn được Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long bắt được Ngao Mộ Tâm, tùy ý ngông cuồng, cất tiếng cười to, vô cùng đắc ý.

“Mộ Ngang, ngươi cao cao tại thượng, có từng nghĩ sẽ có một ngày bị ta giẫm dưới chân không.” “Mộ Tâm, ngươi nhìn cho rõ, hắn bây giờ trước mặt ta chỉ là một con kiến, ta chỉ cần một ngón tay là có

thể đâm chết hắn." "Các ngươi đều cho rằng hắn mạnh hơn ta, sự thật chứng minh, trước mặt ta, hắn chẳng là gì cả, hắn từ nhỏ gấm vóc lụa là, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, chưa từng chịu bất kỳ trắc trở nào." "Chẳng qua chỉ là một đóa hoa trong nhà kính mà thôi, dựa vào đâu mà so với ta, xem bộ dạng thảm hại của hắn bây giờ đi." Tiểu Nghiệt Long một tay bắt lấy Ngao Mộ Tâm, một chân giẫm lên Mộ Ngang thái tử, tùy ý cười lớn.

Bị sỉ nhục như vậy trước mặt thê tử, Mộ Ngang thái tử mặt đỏ bừng, điên cuồng gào thét, giãy giụa muốn liều mạng.

"Hừ, trước mặt ta, ngươi ngay cả tư cách liều mạng cũng không có." Tiểu Nghiệt Long dùng sức dưới chân, liền chấn vỡ pháp lực mà Mộ Ngang thái tử ngưng tụ, khiến hắn nôn ra mấy ngụm máu.

"Đừng, đừng làm hại chàng." Ngao Mộ Tâm đau lòng nước mắt lưng tròng, sau khi thành hôn, vợ chồng họ vô cùng ân ái, nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc này, sao lại kết thúc nhanh như vậy.

"Đừng cầu xin hắn, cùng lắm thì chết, cho dù ngươi thắng, ngươi vẫn là kẻ phản bội Long tộc." Mộ Ngang thái tử giãy giụa nói.

"Long tộc?

Rất ghê gớm sao, ta rất hiếm lạ sao?

Trước mặt Ma tộc của ta không đáng nhắc đến." "Để ta xem ngươi cứng rắn đến đâu, hôm nay ta sẽ bắt ngươi phải cầu xin ta tha cho ngươi." Tiểu Nghiệt Long một chân đạp gãy chân Mộ Ngang, cúi người xuống định lột da rút gân.

"Dừng tay, ta cầu xin ngươi đừng làm hại chàng, ta thật sự không thích ngươi, ngươi có được người ta cũng không có được trái tim ta." Ngao Mộ Tâm khóc lóc cầu xin.

Nhưng lời này lại càng chọc giận Tiểu Nghiệt Long, một tay đâm vào cơ thể Mộ Ngang, định rút long gân của hắn ra.

Nhưng đúng lúc này, Trư Bát Giới và nhóm của mình đuổi tới, cùng nhau xông về phía Tiểu Nghiệt Long.

Trư Bát Giới tế ra Cửu Xỉ Đinh Bá tấn công, Tiểu Nghiệt Long buộc phải buông Mộ Ngang thái tử ra, bắt lấy Ngao Mộ Tâm lùi lại né tránh.

"Rất tốt, hôm nay ta sẽ diệt sạch đám ô hợp các ngươi, để báo thù ngày đó." Tiểu Nghiệt Long hung tợn nhìn chằm chằm Ngao Xuân, hắn không dám giết Trầm Hương, nhưng giết Ngao Xuân thì vẫn có thể.

"Nói khoác không biết ngượng, xem Huyết Long Vũ của ta đây." Ngao Xuân đánh nhau cơ bản chưa từng thắng, nhưng cũng chưa từng sợ, đúng chuẩn lửng mật, hiện ra bản thể Thái Cổ Huyết Linh Long, vô tận huyết khí lan tỏa, nhuộm đỏ trăm vạn dặm hải vực, sau đó hóa thành vạn ngàn huyết long ảnh vây giết Tiểu Nghiệt Long.

"Chiêu vô dụng, ngươi nghĩ ta vẫn là ta của ngày xưa sao?" "Ma Long Ngâm, cho ta vỡ." Tiểu Nghiệt Long mặt đầy khinh thường, Cửu Đầu Ma Long Hồn phát ra tiếng long ngâm kinh thiên, Tây Hải lật nhào, thủy tộc ở gần trực tiếp bị chấn chết, vạn ngàn huyết long ảnh trong nháy mắt bị chấn vỡ.

Trầm Hương và những người khác đều không chịu nổi, cảm giác nguyên thần chấn động, đau đớn ôm đầu.

Tiểu Ngọc cố nén đau đớn, tế ra Huyết Minh Chung, tiếng Huyết Minh Chung vang lên, dùng âm ba đối âm ba, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng tự vệ, hơn nữa chênh lệch tu vi quá lớn, nàng không thể kiên trì được bao lâu.

“Vạn Long Ngâm.” Tây Hải Long Vương vội vàng chỉ huy Long tộc, vạn con rồng gầm thét, đối kháng với chiêu này của Tiểu Nghiệt Long.

Tuy không phá được chiêu của Tiểu Nghiệt Long, nhưng cũng miễn cưỡng xem như đã chặn được.

Tiểu Nghiệt Long không vui nhíu mày, điều khiển Cửu Đầu Ma Long Hồn xông tới.

Dưới sự giúp đỡ của Vô Thiên, Tiểu Nghiệt Long đã dung hợp làm một với Ma Long Giáp, cũng dung hợp với Ma Long Hồn, Ma Long Hồn có thể tăng lên theo tu vi của hắn.

Hiện tại Cửu Đầu Ma Long Hồn toàn bộ đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy không thể dùng pháp bảo, cũng không có thần thông lợi hại gì, nhưng chỉ dựa vào tu vi cũng đủ mạnh.

Trư Bát Giới hỏa lực toàn khai, Pháp Tướng Thiên Địa, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, Ngao Chiến Chi Pháp toàn bộ được vận dụng, tu vi tăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, tất cả pháp bảo đều được tế ra, một mình chặn được ba đầu Ma Long Hồn, đây đã là cực hạn của hắn.

Nhưng vẫn còn sáu đầu Ma Long Hồn nữa.

Trầm Hương và những người khác dù sao cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, liều mạng cũng không ngăn được, rất nhanh sẽ bại, bị Ma Long Hồn đuổi theo nhảy nhót lung tung, vô cùng thảm hại, chỉ có thể chạy trốn, hoàn toàn không thể đánh trả.

Tiểu Nghiệt Long cũng không ra tay, chỉ tùy ý cười lớn, tận hưởng khoái cảm ngược sát.

Nửa khắc sau, Tiểu Nghiệt Long chơi đủ rồi, ra tay đánh lén, trọng thương Trư Bát Giới.

Trư Bát Giới ngã xuống, ba đầu Ma Long Hồn rảnh tay, Trầm Hương và nhóm của mình càng không đánh lại, rất nhanh toàn bộ bị trọng thương ngã xuống.

Một mình áp chế mọi người không thể đánh trả, có thể thấy sau khi thành ma, Tiểu Nghiệt Long mạnh mẽ đến mức nào.

Tiểu Nghiệt Long căm hận Trầm Hương và Ngao Xuân, Trầm Hương là cháu ngoại của Ma Chủ, không thể động đến, vậy thì giết Ngao Xuân để xả giận.

Chương 712

Ngay khi Tiểu Nghiệt Long định hạ sát thủ, Tôn Ngộ Không cuối cùng cũng đuổi tới, đẩy lùi Tiểu Nghiệt Long.

"Tôn Hầu Tử, nghe nói ngươi là kẻ mang thiên mệnh, ta không tin, hôm nay ta sẽ để ngươi chết ở đây, sẽ không còn ai có thể cứu được Như Lai." "Ngươi chết rồi, không ai có thể tìm được xá lợi tử, ta xem Như Lai làm sao trở về." Tiểu Nghiệt Long sát tâm nổi lên, liên hợp với Cửu Long Hồn vây công Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, hóa thành một tôn Cái Thế Ma Viên, thân mặc Đấu Chiến Thánh Khải, Lục Đinh Thần Hỏa bao quanh thân thể, tay cầm Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn đã biến lớn, dẫn tinh thần chi lực giáng lâm, chiếu sáng Tây Hải.

Bên Tiểu Nghiệt Long, ma khí ngập trời cuồn cuộn tuôn ra, nhuộm đen Tây Hải như mực, chỉ có tinh thần chi lực lấp lánh tỏa sáng.

Hai bên triển khai đại chiến, đánh đến trời đất u ám, Tây Hải lật nhào, sóng lớn vỗ thẳng lên trời.

Một đầu Ma Long Hồn tấn công, Tôn Ngộ Không một côn đánh bay, nhưng những Ma Long Hồn khác và Tiểu Nghiệt Long liền theo sát tấn công, Tôn Ngộ Không không kịp chống đỡ.

May mà nhục thân của Tôn Ngộ Không cường hãn, cộng thêm phòng ngự của Đấu Chiến Thánh Khải, Ma Long Hồn cũng khó làm Tôn Ngộ Không bị thương.

Tôn Ngộ Không gầm lên một tiếng, mở ra Thân Tại Hóa Thân, biến ra hàng ngàn hàng vạn phân thân, những phân thân này tuy chỉ có một phần sức mạnh của hắn, nhưng số lượng lại nhiều.

Tôn Ngộ Không lại mở ra ba đầu sáu tay, giữ chân Tiểu Nghiệt Long và năm đầu Ma Long Hồn, để vạn ngàn phân thân đối phó với bốn đầu Ma Long Hồn còn lại.

Hai bên nhất thời giằng co không phân thắng bại.

Sau một hồi giao chiến, hai bên tiêu hao nghiêm trọng, Tôn Ngộ Không điều khiển Thất Tinh Kiếm đánh lén, may mà lực phòng ngự của Ma Long Giáp của Tiểu Nghiệt Long cũng cực mạnh, không để Tôn Ngộ Không được như ý.

Nhưng cũng dọa Tiểu Nghiệt Long giật nảy mình.

Tiểu Nghiệt Long không muốn lãng phí tinh lực với Tôn Ngộ Không nữa, lập tức kéo giãn khoảng cách với Tôn Ngộ Không, bắt đi Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang.

"Hừ, Long tộc các ngươi không phải cao cao tại thượng sao, thế mà đã không chịu nổi, sa sút đến mức phải mời ngoại viện." "Giao ra Tây Hải Long Cung, nếu không ta lập tức giết Mộ Ngang." Tiểu Nghiệt Long một tay bóp cổ Mộ Ngang, uy hiếp Tây Hải Long Vương.

"Được, được, ta lui, ta lui, ngươi đừng làm hại Mộ Ngang." Tây Hải Long Vương lập tức thỏa hiệp, Mộ Ngang kế thừa tất cả tâm huyết và kỳ vọng của ông ta.

"Ha ha, Tôn Ngộ Không, ngươi rất mạnh, nhưng thì đã sao, ngươi có thể làm gì ta?" Tiểu Nghiệt Long bắt Mộ Ngang làm con tin, đắc ý cười lớn.

Tôn Ngộ Không bực bội, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Bái kiến Tây Hải Long Vương!" Đám thủy tộc đi theo Tiểu Nghiệt Long, rất có mắt nhìn, đồng loạt quỳ xuống trước mặt Tiểu

Nghiệt Long hô lớn.

“Ha ha, ha ha, tốt, ta sẽ làm Tây Hải Long Vương này, từ nay về sau, Tây Hải do bản vương định đoạt.” “Đi, mở địa lao ra, thả hết tội phạm bị giam giữ bên trong ra, để ta sử dụng.” “Phàm những kẻ bị truy nã, có thù với gia đình Mộ Ngang, toàn bộ triệu đến.” Tiểu Nghiệt Long cười không thể ngông cuồng hơn.

Kẻ có mắt nhìn lập tức chạy vào long cung, lấy long bào ra mặc cho Tiểu Nghiệt Long.

“Loan tin ra ngoài, ba tháng sau, bản vương và Ngao Mộ Tâm đại hôn, hoan nghênh các phương đến tham dự.” Tiểu Nghiệt Long một tay kéo Ngao Mộ Tâm qua, ánh mắt nóng rực.

“Không, ta sẽ không gả cho ngươi, chết cũng không gả, ta là thê tử của Mộ Ngang thái tử.” Ngao Mộ Tâm phẫn nộ trừng mắt nhìn Tiểu Nghiệt Long, thái độ kiên quyết.

“Hừ, ngươi dám chết, ta sẽ câu long hồn của Mộ Ngang, trấn áp trong Ma Long Giáp, vĩnh sinh vĩnh thế chịu giày vò, vĩnh viễn không được siêu sinh.” “Ta rốt cuộc kém Mộ Ngang ở điểm nào, trong lòng ngươi ngay cả một chút chỗ cho ta cũng không có, xem đi, Mộ Ngang mà ngươi tâm tâm niệm niệm, bị ta giẫm dưới chân, còn không bằng một con chó.” “Hắn có gì bằng ta, trước mặt ta hắn chỉ là một phế vật, ngươi còn nhớ hắn làm gì, hắn có gì đáng để ngươi nhớ mong?” Tiểu Nghiệt Long thần tình kích động, hung tợn, không cam lòng, bất mãn, Mộ Ngang đã bị hắn giẫm dưới chân, mà Ngao Mộ Tâm vẫn nhớ đến Mộ Ngang, trong lòng vẫn không có hắn.

“Ta đã mang thai con của chàng, ta cầu xin ngươi tha cho chúng ta đi, chúng ta không đắc tội với ngươi, trên đời có biết bao nhiêu nữ tiên, tại sao ngươi cứ nhất định nhắm vào ta.” Ngao Mộ Tâm khóc lóc nói.

“Chị dâu ta nói không sai, cùng lắm thì ta gả cho ngươi vậy!” Tây Hải Tam công chúa Ngao Thốn Tâm đứng ra.

“Cút, ngươi cũng xứng.” Tiểu Nghiệt Long một ánh mắt phẫn nộ trừng qua.

“Ngươi…” Ngao Thốn Tâm xưa nay kiêu căng ngang ngược, sao có thể chịu được, nhưng lại có thể làm gì đây, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không hạ được Tiểu Nghiệt Long.

Thật ra nàng cũng khá vừa ý Tiểu Nghiệt Long, tên này điên cuồng thì điên cuồng, nhưng mạnh cũng là thật.

Những người khác thì đều căng thẳng, sợ Tiểu Nghiệt Long nổi điên, giết chết đứa con của Mộ Ngang và Ngao Mộ Tâm.

Tiểu Nghiệt Long nhìn chằm chằm vào bụng của Ngao Mộ Tâm, không cam lòng, phẫn nộ, hắn thật sự rất muốn ra tay, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống: “Ta không quan tâm, con của ngươi cũng là con của ta, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm hại đứa bé, ta sẽ cùng ngươi nuôi lớn đứa bé.” “Ngươi là của ta, chỉ có thể là của ta.” Mọi người đều ngẩn ra, vốn tưởng Tiểu Nghiệt Long chỉ vì báo thù, nhưng có vẻ như Tiểu Nghiệt Long thật sự yêu Ngao Mộ Tâm, ngay cả việc nuôi con cho người khác cũng chịu được.

Cũng có thể là chấp niệm, chấp niệm phải có được Ngao Mộ Tâm, nếu cứ thế từ bỏ, vậy thì không còn là chấp niệm nữa.

“Trái tim ta đã trao cho Mộ Ngang, ngươi có được người ta cũng không có được trái tim ta, ngươi có được một cái xác không hồn thì có ý nghĩa gì.” Ngao Mộ Tâm sắp sụp đổ rồi, thế này mà ngươi cũng chấp nhận được, ngươi rốt cuộc thích ta ở điểm nào, ta sửa còn không được sao.

“Không sao, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà, quá dễ dàng có

được ngược lại không có ý nghĩa." Tiểu Nghiệt Long vẫn không từ bỏ.

"Các ngươi muốn trách thì hãy trách Nam Hải Long Vương, ta từng bước một từ tầng lớp dưới cùng đi lên, được đại đạo chiếu cố, thức tỉnh huyết mạch Long tộc sinh ra móng vuốt thứ sáu, được Long tộc định là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm." "Nhưng Nam Hải Long Vương đã làm gì, bề ngoài khiêm cung, thực chất cao cao tại thượng, chua ngoa cay nghiệt, ta muốn tài nguyên tu luyện, phải khom lưng cúi đầu cầu xin trước mặt hắn." "Ta phải ngước nhìn hắn, giống như một con chó nịnh bợ hắn, thỏa mãn lòng hư vinh giả tạo của hắn." "Những điều này ta đều nhịn, nhưng ngày đó, biết tin Mộ Tâm sắp đính hôn với Mộ Ngang, ta từ bỏ tất cả tôn nghiêm, quỳ gối trước mặt hắn hèn mọn cầu xin, cầu xin hắn giúp ta tranh thủ một lần." "Tranh thủ rồi, Mộ Tâm vẫn chọn Mộ Ngang, ta cũng đành chấp nhận, nhưng hắn không những không muốn, còn mắng chửi hạ thấp ta một trận, hạ thấp ta xuống tận bùn đất, tâng bốc Mộ Ngang lên tận trời không ai sánh bằng, giẫm nát tất cả tôn nghiêm của ta." "Giây phút đó, ta âm thầm thề rằng, ta nhất định phải giẫm Mộ Ngang dưới chân, ta nhất định phải có được Mộ Tâm, ta muốn chứng minh hắn chỉ là một lão chó mắt chó coi thường người khác." "Biết tại sao nhiều thủy tộc Nam Hải lại nguyện ý đi theo ta không, bởi vì bọn họ cũng đã chịu đủ lão chó giả tạo kia, Nam Hải bị hắn làm cho ô uế, hắn căn bản không xứng làm Nam Hải Long Vương." "Hắn chẳng qua chỉ là kẻ được Long tộc chọn ra để quản lý thủy tộc Nam Hải, lại tự cho mình là chúa tể duy nhất, cao cao tại thượng của Nam Hải, là đấng tạo hóa, tất cả thủy tộc đều phải hèn mọn cầu xin mới có thể nhận được sự ban phát của hắn, thỏa mãn lòng hư vinh của hắn." "Một khi ưỡn ngực quá thẳng, chắc chắn sẽ bị khấu trừ tài nguyên tu luyện, ta chỉ muốn sống có tôn nghiêm, ta chỉ muốn tranh thủ một lần cho người ta yêu, ta có lỗi gì sao?" Tiểu Nghiệt Long đầy lửa giận, thần sắc hung

tợn trút hết hận thù đối với Nam Hải Long Vương.

Mộ Ngang suýt nữa nôn ra máu, vậy là, hắn bị Nam Hải Long Vương hại rồi, hắn và Tiểu Nghiệt Long căn bản không có giao thiệp gì, càng không có ân oán, hoàn toàn là vì Nam Hải Long Vương nâng kẻ này dìm kẻ kia, dẫn đến Tiểu Nghiệt Long sinh lòng oán hận với hắn.

Còn có Ngao Mộ Tâm cũng bị Nam Hải Long Vương hại, nếu Nam Hải Long Vương không khinh bỉ Tiểu Nghiệt Long như vậy, giúp Tiểu Nghiệt Long tranh thủ một lần, cho dù Ngao Mộ Tâm từ chối, Tiểu Nghiệt Long có lẽ sẽ tiếc nuối, nhưng đại khái cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của Ngao Mộ Tâm, sẽ không nổi điên.

Tất cả nguồn cơn đều là do Nam Hải Long Vương.

"Không đúng, không phải Nam Hải Long Vương nói đã giúp ngươi tranh thủ rồi sao?" "Khi đến Bắc Hải chuẩn bị giúp ngươi hỏi cưới, vừa hay gặp lúc Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang thái tử đính hôn, nên không đề cập." "Sau khi trở về còn hết lời khuyên nhủ ngươi, ngươi vì yêu sinh hận, trộm đi Ma Long Giáp." Ngao Xuân nhíu mày nói.

"Nói bậy, lão chó đó giỏi nhất là ngoài mặt một đằng, sau lưng một nẻo, bề ngoài khiêm cung đại nghĩa, nhân từ hòa ái, thực chất âm hiểm giả tạo." "Rất lâu trước khi Mộ Tâm và Mộ Ngang đính hôn, ta đã cầu xin hắn đi giúp ta tranh thủ một lần, các ngươi đi hỏi Bắc Hải Long Vương xem, hắn có từng gặp Nam Hải Long Vương không?" "Hai tên ngốc, bị người ta dùng làm súng mà không tự biết, hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận, không rũ sạch tội cho mình, làm sao tiếp tục ngồi vững trên ngôi vị Long Vương của hắn?" "Nhưng mà, cũng phải cảm ơn các ngươi nhiều, nếu không phải các ngươi dồn ta vào Ma Uyên, ta cũng không có được thành tựu như hôm nay." Tiểu

Nghiệt Long phẫn nộ chế nhạo nói.

"Đi, đến Bắc Hải hỏi thử, lão già kia, dám lừa chúng ta, ta giết chết hắn." Ngao Xuân tức điên, ghét nhất là bị người khác lừa gạt.

"Hừ, lúc trước các ngươi nhờ hắn giúp điều tra Vân Hải Tiên Môn, hắn ở Nam Hải lâu như vậy, các ngươi nghĩ hắn thật sự không tra ra được sao, hắn chỉ là không muốn đắc tội với Xiển Giáo." "Bởi vì con gái hắn là Tiểu Long Nữ bái Quan Âm làm thầy, cũng xem như là môn hạ của Xiển Giáo, mà điều hắn quan tâm nhất chính là Tiểu Long Nữ, sợ Xiển Giáo vì thế mà giày vò Tiểu Long Nữ." "Còn chuyện Tiểu Long Nữ bái Quan Âm làm thầy, các ngươi thật sự nghĩ chỉ là Quan Âm lừa gạt Tiểu Long Nữ sao?

Nếu không có hắn cho phép, Tiểu Long Nữ sao có thể chạy đến Lạc Già Sơn." "Hắn coi trọng Đạo môn hơn, hay nói đúng hơn là coi trọng Đạo Tổ hơn, cuối cùng Hồng Hoang sẽ do Đạo Tổ làm chủ." "Hắn phản bội Long tộc, bí mật đưa thiên tài của Long tộc cho Đạo môn, đàn áp các thiên tài khác của Long tộc." "Đây chính là Nam Hải Long Vương mà các ngươi chọn ra, ha ha…" Tiểu Nghiệt Long cất tiếng chế nhạo.

"Tên khốn này!" Sắc mặt Tây Hải Long Vương tái mét.

"Bớt nói nhảm đi, các ngươi muốn xử trí hắn thế nào, đối với ta đã không còn ý nghĩa, hắn đã là một con chó già bị ta giẫm dưới chân." "Nhường ra Tây Hải Long Cung, từ nay về sau, ta là Tây Hải Long Vương, ba tháng sau đến tham dự hôn lễ của ta và Mộ Tâm, dám không đến, ta sẽ biến người kế vị mà Long tộc các ngươi coi trọng là Mộ Ngang thành ma, ha ha…" Tiểu Nghiệt Long điên cuồng cười lớn.

Sắc mặt Tây Hải Long Vương tái mét, nhưng lại không thể làm gì, nếu Mộ Ngang phế rồi, tổn thất của Long tộc sẽ rất lớn, ông ta cũng không thể chấp nhận, bất đắc dĩ chỉ có thể nhường ra Tây Hải Long

Cung trước.

Sau đó dẫn theo thủy tộc Tây Hải hùng hổ đến Nam Hải tìm Nam Hải Long Vương tính sổ.

Đường Tăng từ trong bóng tối đi ra hội hợp với Tôn Ngộ Không và mọi người, vốn ông định mai phục trong bóng tối, muốn cứu Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang, tiếc là Tiểu Nghiệt Long vô cùng cảnh giác, căn bản không có cơ hội.

Với tu vi Á Thánh của ông, chứng minh đánh bại Tiểu Nghiệt Long không khó, nhưng có con tin trong tay, đánh bại Tiểu Nghiệt Long thì có thể làm gì được.

Thực tế, ngay từ đầu, không thấy Đường Tăng và Tôn Ngộ Không, Tiểu Nghiệt Long đã luôn đề phòng.

Trầm Hương và nhóm của mình cũng rời đi, đến Bắc Hải tìm Bắc Hải Long Vương chứng thực.

Sự thật chứng minh, những gì Tiểu Nghiệt Long nói là thật, thế là một đoàn người hùng hổ đến Nam Hải hỏi tội.

Nam Hải Long Vương gửi gắm toàn bộ hy vọng vào Tiểu Long Nữ, hiện tại Tiểu Long Nữ đang ở trong tay Tiểu Nghiệt Long, Nam Hải Long Vương không dám không nhận.

"Ngươi là đồ khốn, ngươi đã hại Long tộc, hại con trai ta, hại Mộ Tâm." "Lão tổ tông đã định ra phương hướng phát triển của Long tộc, đặt cược vào Tam Kim Ô, ngươi lại tự cho mình thông minh ngầm thiên vị Đạo môn, ngươi nghĩ mình lợi hại hơn lão tổ tông sao?" "Nếu vì thế mà khiến Tam Kim Ô cho rằng Long tộc hai mặt ba lòng, từ bỏ Long tộc, ngươi chính là tội nhân của Long tộc." Tây Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương tức điên, xông vào đánh Nam Hải Long Vương một trận.

Bắc Hải Quy thừa tướng đứng bên cạnh xem mà thầm sướng, sớm đã không chịu nổi Nam Hải Long Vương, lập tức phản bội, kể hết chuyện Nam Hải Long Vương sỉ nhục Tiểu Nghiệt Long.

Mọi người nghe xong đều im lặng, có thể nói, tâm lý của Tiểu Nghiệt Long méo mó, hoàn toàn là do Nam Hải Long Vương ép.

Nếu không có Dương Tiễn kiềm chế, Tiểu Nghiệt Long trở về tuyệt đối sẽ đại khai sát giới, tàn sát Long tộc.

Chỉ sỉ nhục Nam Hải Long Vương một phen, quả thực là quá hời cho lão chó này.

Tiểu Nghiệt Long đồng ý chỉ động đến Tây Hải, nhưng cũng không định tha cho Nam Hải Long Vương, đây không phải là mượn tay bọn họ để đối phó Nam Hải Long Vương sao.

Nhưng mà, lão chó này cũng thật đáng chết.

Chương 713

“Đem lão già đáng chết này áp giải đến Đông Hải giao cho lão tổ tông xử trí.” Bắc Hải Long Vương ngăn Tây Hải Long Vương lại, nếu ông không ngăn, Tây Hải Long Vương tuyệt đối sẽ đánh chết lão chó này.

Ông ta chỉ là con gái bị hại, còn bên Tây Hải, long cung cũng không còn, Tây Hải Long Vương không tức mới lạ.

“Không được, ta bây giờ không thể đi, nếu ta không đi tham dự hôn lễ, Tiểu Nghiệt Long sẽ giết Tiểu Long Nữ, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, nhưng Tiểu Long Nữ không biết gì cả, nó vô tội.” “Các ngươi cũng không muốn một thiên tài bảy móng vuốt cứ thế mà chết đi, trên hôn lễ, ta sẽ tự vẫn để dập tắt oán hận của Tiểu Nghiệt Long, nhưng ta cầu xin các ngươi nhất định phải cứu Tiểu Long Nữ ra, nó vô tội.” Nam Hải Long Vương cầu xin.

Đó là toàn bộ hy vọng và tâm huyết của ông, ông làm mọi thứ đều vì Tiểu Long Nữ, tài nguyên tu luyện khấu trừ xuống, ông đều cho Tiểu Long Nữ.

Ông có thể chết, nhưng Tiểu Long Nữ phải sống, chi của ông mới có hy vọng.

Nếu không, chi của ông rất có thể sẽ bị Long tộc lưu đày.

“Sớm biết hôm nay, cần gì lúc trước.” Tây Hải Long Vương tức giận nói.

Nam Hải Long Vương cúi đầu, ông không cho rằng mình làm sai, chỉ là xuất hiện biến số Tiểu Nghiệt Long, ông thất bại mà thôi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Đạo Tổ và Tam Kim Ô tranh đấu,

Đạo Tổ thua, ông sẽ đổ hết chuyện của Tiểu Long Nữ lên người Quan Âm, ông vẫn có thể duy trì địa vị hiện tại.

Nếu Đạo Tổ thắng, ông có thể thông qua quan hệ của Tiểu Long Nữ và Đạo môn để tỏ lòng trung thành với Đạo Tổ, rất có khả năng Đạo Tổ sẽ để ông quản lý toàn bộ Long tộc, ông sẽ trở thành người có tiếng nói, người thống trị toàn bộ Long tộc.

Thắng làm vua, thua làm giặc, không có gì để nói.

Bây giờ sự việc bại lộ, ông chắc chắn là xong đời, chỉ có thể tìm cách bảo toàn chi của mình.

Sau khi thương nghị, Tây Hải Long Vương tạm thời vào ở Nam Hải Long Cung, quản lý Nam Hải, rồi tìm cách cứu Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang, sau đó đoạt lại Tây Hải.

Trầm Hương và nhóm của mình tạm thời cũng không biết tung tích của các xá lợi tử khác, nên ở lại Long tộc giúp đỡ.

"Hiện tại Tiểu Nghiệt Long chắc chắn rất cảnh giác, đợi một thời gian nữa, khi Tiểu Nghiệt Long lơi lỏng cảnh giác, chúng ta dùng thuật biến hóa trà trộn vào Tây Hải Long Cung, xem có thể cứu được Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang không." Tôn Ngộ Không nói.

"Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy." Tây Hải Long Vương gật đầu, nói thật, may mà Tiểu Nghiệt Long chấp nhất với Ngao Mộ Tâm, nên mới không trực tiếp giết Mộ Ngang.

Mộ Ngang ký thác toàn bộ tâm huyết của ông, nếu mất đi, ông biết sống thế nào.

Nhưng cũng khiến Long tộc trở thành trò cười.

Cả Hồng Hoang đều biết, Mộ Ngang là người kế vị được Long tộc bồi dưỡng trọng điểm, thậm chí có thể nói là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Long tộc, Long tộc đã đặc biệt tạo thế cho Mộ Ngang.

Bây giờ vị đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Long tộc này lại bị kẻ phản bội Long tộc bắt đi, hơn nữa vợ còn sắp bị người ta cướp mất.

Mộ Ngang mất hết mặt mũi, đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Long tộc không bằng kẻ phản bội Long tộc.

Long tộc cũng mất hết mặt mũi, có mắt không tròng.

Tiểu Nghiệt Long rầm rộ cưỡng ép cưới Ngao Mộ Tâm, chẳng khác nào đang giẫm đạp lên mặt mũi Long tộc, sỉ nhục Long tộc, khiến Long tộc trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang.

Hơn nữa là đang hủy hoại Mộ Ngang, sau này Mộ Ngang làm sao ngẩng đầu làm người.

Nhưng bọn họ bây giờ không có cách nào, không thể ép chết Mộ Ngang được.

Bọn họ chỉ có ba tháng, một khi Tiểu Nghiệt Long thật sự cưỡng ép cưới Ngao Mộ Tâm, mặt mũi Long tộc sẽ mất sạch, Mộ Ngang cũng không bao giờ có thể ngẩng đầu làm người được nữa.

Cùng lúc đó, tại Tây Hải Long Cung.

Trong số thủy tộc bị giam cầm có một Chuẩn Thánh, Quy Huyền Phong, thuộc Quy tộc, vì phát hiện một gốc Trung phẩm Tiên Thiên Linh Căn, đợi mấy nghìn năm, khi linh căn trưởng thành hái lượm thì bị Ngao Thốn Tâm phát hiện.

Ngao Thốn Tâm ỷ mình là Tây Hải Tam công chúa, ngang ngược muốn lấy đi, Quy Huyền Phong nuốt không trôi cục tức này, đánh bị thương Ngao Thốn Tâm, lấy đi linh căn.

Sau đó, Tây Hải Long Vương chỉ trừng phạt Ngao Thốn Tâm một cách tượng trưng, nhưng lại lấy cớ ra tay quá nặng để giam Quy Huyền Phong lại.

Không ai có thể làm được việc đại công vô tư, đều sẽ thiên vị người thân, điều này không có gì để nói, nhưng đối với Quy Huyền Phong lại cực kỳ bất công, hắn hận thấu Tây Hải Long Vương.

Vừa ra ngoài liền trực tiếp thần phục Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long phong hắn làm Quy thừa tướng.

Một người khác là đại tướng quân thủy tộc Nam Hải Cự Ngao, trước đây cùng Tiểu Nghiệt Long chịu đựng sự chèn ép của Nam Hải Long Vương, theo Tiểu Nghiệt Long đến đây, Tiểu Nghiệt Long để hắn thống lĩnh thủy quân dưới trướng, làm Tây Hải đại tướng quân.

Tiểu Nghiệt Long không nghi ngờ gì là rất nghĩa khí, trong bảo khố của Tây Hải Long Cung phát hiện hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp ban cho hai người.

Điều này khiến Quy Huyền Phong và Cự Ngao càng thêm trung thành với Tiểu Nghiệt Long.

Còn đám thủy quân đã chọn đi theo Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long đã lấy ra hơn một nửa tài nguyên tu luyện cất giữ trong Tây Hải Long Cung để phân phát.

Đại bộ phận đều là theo Tiểu Nghiệt Long từ Nam Hải qua đây, đều từng chịu sự áp bức của Nam Hải Long Vương, giờ phút này thấy Tiểu Nghiệt Long hào phóng nghĩa khí như vậy, đều càng thêm kiên định đi theo hắn.

Uy vọng của Tây Hải Long Vương ở Tây Hải rất cao, đại bộ phận thủy tộc Tây Hải đều theo ông đến Nam Hải.

Sinh linh ở Tây Hải giảm mạnh, khí vận của Tây Hải cũng giảm mạnh.

Tiểu Nghiệt Long để Quy Huyền Phong ban bố chiêu hiền lệnh, mời các tán tu vào Tây Hải.

Tiểu Nghiệt Long chiếm đoạt Tây Hải không chỉ để xả giận, mà còn muốn mượn khí vận của Tây Hải để tu luyện.

Xử lý xong những việc này, Tiểu Nghiệt Long đến hậu cung gặp Ngao Mộ Tâm.

"Ta chết cũng không khuất phục ngươi." Ngao Mộ Tâm cầm một thanh chủy thủ pháp bảo đặt lên cổ, quật cường trừng mắt nhìn Tiểu Nghiệt Long.

"Ngươi chết, Mộ Ngang cũng phải chết, ngươi nỡ bỏ đứa con trong bụng sao?" Tiểu Nghiệt Long căn bản không hoảng, bình tĩnh ngồi xuống, rót một ly rượu nhấm nháp.

Ngao Mộ Tâm lập tức xìu xuống, nàng không thể làm được việc để Mộ Ngang chôn cùng mình, càng không thể mang theo đứa con chưa chào đời cùng chết.

"Đây là công đức linh dịch ta mang từ Linh Sơn về, rất tốt cho ngươi và đứa bé." Tiểu Nghiệt Long lấy ra một hồ công đức linh dịch đưa cho Ngao Mộ Tâm, Bát Bảo Công Đức Trì hấp thu vô số tín ngưỡng, chuyển hóa thành công đức, công đức nồng đậm đến một mức độ nhất định liền chuyển hóa thành công đức linh dịch.

Thực chất chính là công đức, chỉ là hình thái khác nhau mà thôi, công đức bình thường là dạng khí, gần giống pháp lực.

Công đức dạng lỏng cao cấp hơn, chỉ một hồ này đã có mấy trăm vạn công đức.

Sau khi chinh phục Linh Sơn tìm ra được, số lượng không nhiều, đại bộ phận đều bị chư Phật mang đi rồi, hắn cũng chỉ được chia bấy nhiêu.

Công đức đối với hắn cũng vô cùng hữu dụng.

"Ta không cần đồ của ngươi." Ngao Mộ Tâm ném mạnh xuống

đất, Tiểu Nghiệt Long vẫy tay thu lại.

"Ngươi không cần, vậy đứa con trong bụng ngươi thì sao, không có tài nguyên nuôi dưỡng, nó làm sao có thể khỏe mạnh trưởng thành." "Nó còn chưa được nhìn thấy thế giới này, đã phải chết trong bụng mẹ, ngươi làm sao nhẫn tâm?" "Công đức linh dịch này xem như là tài nguyên đỉnh cấp nhất, dùng công đức nuôi dưỡng, căn nguyên của nó sẽ không kém." "Ta chỉ nhận nó là con của ngươi, ta sẽ không bạc đãi nó, sẽ cho nó tài nguyên tốt nhất, đợi nó ra đời, gọi ta một tiếng cha là được." Tiểu Nghiệt Long lại đưa công đức linh dịch cho Ngao Mộ Tâm.

"Ngươi nằm mơ!" Ngao Mộ Tâm vuốt ve bụng, giọng điệu vẫn kiên quyết, nhưng không từ chối nữa.

"Ngươi dám động vào ta, ta chết cũng không để ngươi được như ý." Ngao Mộ Tâm cảnh cáo.

"Ta sẽ làm hại cả thiên hạ, nhưng duy nhất sẽ không làm hại ngươi, ngươi không muốn, ta sẽ không ép buộc ngươi, nhưng ta tin một ngày nào đó ngươi sẽ đồng ý, có lòng thành sắt đá cũng tan chảy." "Còn nhớ cây Thủy Tinh Thảo bình thường không thể bình thường hơn này không, một gốc linh thảo bình thường, cũng chỉ có tác dụng với Địa Tiên, Thiên Tiên, đối với ta lại là bảo vật vô giá." Tiểu Nghiệt Long lấy ra một gốc Thủy Tinh Thảo được chăm sóc cẩn thận.

"Thủy Tinh Thảo, hình như có chút ấn tượng." Ngao Mộ Tâm có cảm giác quen thuộc, nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

"Ta sinh ra ở Bắc Hải, mẹ ta chỉ là một con rắn da cóc cấp thấp nhất, cả đời cũng chỉ có tu vi Thiên Tiên đỉnh phong, cha ta sau khi giao phối với mẹ ta liền bỏ đi, không bao giờ quan tâm đến mẹ con ta nữa." "Thân phận của mẹ ta thấp hèn, ngay cả tư cách đến gần long cung cũng không có, vì để sau này ta có thể bớt khổ, bà đã đi khắp nơi,

tìm kiếm tài nguyên tu luyện cho ta." "Cuối cùng sinh ra ta ở Bắc Hải, ta theo mẹ đi khắp nơi tìm kiếm tài nguyên tu luyện, hèn mọn phấn đấu." "Sau này có một ngày, chúng ta phát hiện ra gốc Thủy Tinh Thảo này, tuy chỉ là một gốc linh thảo bình thường, nhưng đối với chúng ta lại là thu hoạch cực lớn." "Chúng ta đã canh giữ mấy chục năm, ngay khi Thủy Tinh Thảo trưởng thành, lại dẫn đến những kẻ tranh đoạt khác, mẹ ta vì bảo vệ ta, đã bị đánh trọng thương." "Ngay khi bọn họ sắp hạ sát thủ, ngươi lúc đó còn là một đứa trẻ đi ngang qua, dọa chạy những kẻ tranh đoạt đó, mặc dù ngươi không làm gì cả, nhưng cuối cùng cũng đã cứu mẹ ta một mạng." "Mặc dù mẹ ta cuối cùng vẫn vì tuổi thọ đã hết mà rời bỏ ta, nhưng ta vẫn cảm kích ngươi, ít nhất ngươi đã để mẹ ta ở bên ta thêm một thời gian." "Mẹ ta đi rồi, ta không còn người thân, ta muốn báo đáp ngươi, nhưng căn nguyên ta thấp hèn, ngay cả tư cách đến gần Bắc Hải Long Cung cũng không có." "Sau này ta trải qua muôn vàn khổ cực, thức tỉnh huyết mạch Long tộc, sinh ra sáu móng vuốt, được cha ta đón về Nam Hải Long Cung, ta vốn tưởng có thể cảm nhận được tình thân, nhưng ông ta lại chỉ lợi dụng ta để thu hoạch tài nguyên tu luyện." "Tài nguyên tu luyện mà ta khom lưng cúi đầu cầu xin Nam Hải Long Vương, chín phần bị ông ta lấy đi, còn đánh đập mắng chửi ta, miệng luôn mắng ta thấp hèn, sau này ta không thể nhịn được nữa, đã lập mưu giết chết ông ta." "Sau đó nữa, ta du ngoạn Tứ Hải, ở Bắc Hải lại gặp được ngươi, ngươi đã trở nên xinh đẹp động lòng người, chỉ một cái nhìn, ta liền không bao giờ quên được." "Bây giờ ta có năng lực đó, ta nhất định phải có được ngươi, ngươi chỉ có thể là của ta, không ai có thể cướp đi được." Ánh mắt Tiểu Nghiệt Long sắc bén mà kiên định.

Mặc dù chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ thời thơ ấu, nhưng ít nhất Ngao Mộ Tâm đã để mẹ hắn ở bên hắn thêm một thời gian.

Trên thế giới này, hắn chỉ cảm nhận được sự thiện ý và yêu

thương từ mẹ mình, mẹ đã cho hắn tất cả.

Chương 714

Cho nên, hắn sẽ không làm hại Ngao Mộ Tâm, cũng sẽ không làm hại con của Ngao Mộ Tâm.

Ngao Mộ Tâm nghe xong, nhất thời không biết nói gì, Tiểu Nghiệt Long không nghi ngờ gì là đáng thương, thế giới này đối với Tiểu Nghiệt Long quá tàn nhẫn.

Chỉ cần Tiểu Nghiệt Long nhận được thêm một chút thiện ý và tình yêu, hắn cũng sẽ không đến mức hắc hóa.

Chỉ vì nàng tình cờ đi ngang qua, dọa chạy những kẻ tranh đoạt đó, Tiểu Nghiệt Long liền nhớ mãi không quên, lòng mang cảm kích.

Thiện ý của thế giới này đối với Tiểu Nghiệt Long quá ít, quá ít.

Đột nhiên có chút không hận nổi Tiểu Nghiệt Long, nói Tiểu Nghiệt Long ác sao, Tiểu Nghiệt Long dường như chưa từng giết ai, không giết Nam Hải Long Vương, Mộ Ngang cũng chỉ bị giam lại.

"Ta sẽ không ép buộc ngươi, nhưng ngươi cũng đừng ép ta giết Mộ Ngang." "Thế đạo này quá bất công, tình thân, tình bạn, tình yêu mà ta khao khát không thể có được, Mộ Ngang lại có thể dễ dàng có được tất cả." "Nếu nói hắn không làm gì sai, vậy ta lại làm gì sai?" "Ngươi biết tại sao ta nguyện ý đi theo Ma Chủ không, không chỉ vì ngài ấy đã cứu ta, mà còn vì ngài ấy cũng từng bị thế đạo này bức hại, ngài ấy muốn kiến lập một trật tự hoàn toàn mới, công bằng chính trực." "Nói ta là kẻ phản bội, là nghiệt chướng, trên đời này trừ Ma Chủ ra, không ai có tư cách phán xét ta, Tây Hải Long Vương, Mộ Ngang thật sự quang minh lỗi lạc sao?" "Chuyện của Quy Huyền Phong ngươi biết chứ, linh căn mà Quy Huyền Phong phát hiện, vất vả canh giữ đến khi linh căn trưởng thành, lại dẫn đến sự tranh đoạt

của Ngao Thốn Tâm, chuyện của ta và mẹ ta giống nhau đến nhường nào." "Chỉ vì Ngao Thốn Tâm là Tây Hải Tam công chúa, Quy Huyền Phong liền phải dâng thành quả nỗ lực của mình sao?

Phản kháng để bảo vệ thành quả của mình có gì sai?" "Ngao Thốn Tâm ỷ thế hiếp người chỉ bị trừng phạt qua loa, Ngao Thốn Tâm không đi cướp, Quy Huyền Phong sao có thể động thủ, kết quả lại giam Quy Huyền Phong trong địa lao, có công bằng không?

Mộ Ngang có từng nói một lời nào cho Quy Huyền Phong không?" Tiểu Nghiệt Long thần sắc hung tợn, chửi rủa sự bất công của thế đạo này.

Ngao Mộ Tâm im lặng, ai đã làm được việc thật sự quang minh lỗi lạc, quả thực không ai có tư cách phán xét Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long là công khai, là chân tiểu nhân, những người khác trông có vẻ quang minh lỗi lạc, thực chất là ngụy quân tử giả tạo.

Ngay cả Mộ Ngang cao lớn vĩ đại trong lòng nàng cũng không ngoại lệ.

"Ta sẽ để ngươi nhìn rõ bộ mặt thật của Mộ Ngang, ngụy quân tử còn đáng khinh hơn chân tiểu nhân." "Ngươi sẽ quên hắn mà chọn ta, trên đời này chỉ có ta là thật lòng yêu ngươi, bất kể ngươi biến thành thế nào." Khóe miệng Tiểu Nghiệt Long nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn đã có kế hoạch.

"Không thể, tuyệt đối không thể, ta và chàng tình cảm vợ chồng sâu đậm, phu quân của ta chỉ có thể là chàng." Ngao Mộ Tâm vô cùng kiên định lắc đầu.

"Tình cảm vợ chồng sâu đậm?

Đừng nói quá sớm." Tiểu Nghiệt Long cười đầy ẩn ý.

Ma giỏi nhất là chơi đùa mê hoặc lòng người, hắn nhập ma, ở trong Ma Uyên cùng vạn ma làm bạn, tự nhiên cũng đã học được.

Thật ra hắn không cần làm gì cả, chỉ cần cưới Ngao Mộ Tâm, chỉ cần chăm sóc tốt đứa con trong bụng Ngao Mộ Tâm là được.

Mộ Ngang cao cao tại thượng, quen thói quang minh lỗi lạc, sao có thể cho phép mình có vết nhơ, sao có thể còn muốn Ngao Mộ Tâm.

Tin tức Tiểu Nghiệt Long cướp Tây Hải Long Cung, chiếm đoạt Tây Hải, muốn cưỡng ép cưới Ngao Mộ Tâm rất nhanh đã lan truyền.

Thiên Đình.

"Chúng ta có nên đi dự hôn lễ không?

Tiểu Nghiệt Long này thật là không kén chọn, người ta đã mang thai rồi mà vẫn không tha." "Có thể đây chính là tình yêu đích thực." "Cũng có thể là khẩu vị đặc biệt, yêu vợ người khác." "..." Chư thần nghị luận xôn xao.

"Đi, tại sao không đi, xem trò cười của Long tộc miễn phí, càng nhiều người đi, Long tộc càng không có chỗ dung thân." "Không đi mà bị Tiểu Nghiệt Long để ý thì không phải là chuyện tốt, trẫm sẽ đích thân dẫn Thái Bạch Kim Tinh đi." Ngọc Đế nói.

Có chuyện vui không xem là đồ ngốc, dù sao Vô Thiên đã đồng ý, chỉ cần Thiên Đình không đối đầu với Ma tộc, sẽ không động đến Thiên Đình, đi cũng không có nguy hiểm.

Thiên Đình và Long tộc vì tranh giành công đức làm mưa mà xích mích không vui, có thể xem trò cười của Long tộc, tại sao không đi.

Khóe miệng chư thần giật giật, từ sau khi bị Tôn Ngộ Không hãm hại mấy lần trong Tây Du lượng kiếp, Ngọc Đế đã trở nên không bình thường, rất gian xảo, còn thích xem náo nhiệt, đặc biệt là xem náo nhiệt của người khác.

Nói tóm lại là không làm người.

“Khụ, bệ hạ đã thành thánh, đích thân đi không thích hợp lắm, hay là bản cung đi đi.” Vương Mẫu ho khan nói.

Khóe miệng chư thần giật giật, là ngươi muốn đi xem náo nhiệt thì có.

“Không cần phiền phức, cùng đi.” Ngọc Đế đương nhiên không đồng ý, nhất định phải đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ rất đặc sắc, không đích thân đi xem, không thoải mái.

“Khụ, nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đại diện cho Tiệt Giáo đi.” Triệu Công Minh ho khan một tiếng.

“Ngươi bây giờ là người của Thiên Đình, sao có thể đại diện cho Tiệt Giáo, hay là ta đi đi.” Quy Linh Thánh Mẫu lập tức phản bác.

Chư thần đồng loạt trợn mắt trắng, hai người này cũng là người thích hóng chuyện, thích náo nhiệt.

“Khụ, cái đó, ta đại diện cho Quy Nhất Giáo đi!” Lão Quân đột nhiên lên tiếng.

Chư thần trừng lớn mắt, trời ơi, ngay cả Lão Quân đức cao vọng trọng cũng là một lão già không đứng đắn.

Đặc biệt là đệ tử của Quy Nhất Giáo, suýt nữa tròng mắt cũng trợn ra ngoài, đây còn là vị sư tôn đức cao vọng trọng, khoan dung nhân từ, thật sự có cao đức của thánh nhân trong lòng họ sao.

“Vậy Lăng Hư môn hạ ta cũng đi đi, náo nhiệt thế này sao có thể thiếu bần đạo được.” Lăng Hư Đạo Quân tỏ vẻ bất cần đời.

Chư thần che mặt, sao các vị đại năng này lại hóng hớt thế, sống lâu quá không có việc gì làm à.

Nhưng mà nói thật, bọn họ cũng rất muốn đi.

Không chỉ Thiên Đình, Nhân tộc Đế Tân, Địa Phủ Cửu Phượng, những người thích hóng chuyện này, không thể hưng phấn hơn.

Còn có Phượng tộc và Kỳ Lân tộc là kẻ thù truyền kiếp, Long tộc mất mặt, nhất định phải đi xem.

Đừng nói những người này, La Hầu, Tai Ách và Quỷ Đạo, ba lão già không đứng đắn này trước đó cũng muốn đi xem, cưỡng ép cưới vợ người khác, kích thích, Tiểu Nghiệt Long này chơi thật hoa mỹ.

Hai tháng sau, Tôn Ngộ Không và nhóm của mình nghĩ rằng Tiểu Nghiệt Long đã lơi lỏng cảnh giác, thế là Tôn Ngộ Không, Đường Tăng, Trư Bát Giới biến thành thủy tộc lẻn vào Tây Hải Long Cung để cứu Ngao Mộ Tâm và Mộ Ngang.

Kết quả là Tiểu Nghiệt Long đã sớm đoán được, Mộ Ngang đã sớm bị chuyển đi, căn bản không bị giam trong Tây Hải Long Cung, và còn mời Hắc Bào và Cự Hạt đến giúp.

Ngao Mộ Tâm cũng bị Tiểu Nghiệt Long giấu đi, Hắc Bào biến thành Mộ Ngang, Cự Hạt biến thành Ngao Mộ Tâm.

Tôn Ngộ Không đi cứu Mộ Ngang, Hỏa Nhãn Kim Tinh phát hiện không đúng, không trúng kế, Trư Bát Giới và Đường Tăng thì không may mắn như vậy, bị Cự Hạt đánh lén bị thương.

Trư Bát Giới còn bị kim độc của Cự Hạt đâm một phát, đau chết đi sống lại.

“Ha ha, đồ ngốc tự cho mình thông minh, thật sự nghĩ chỉ có các ngươi thông minh sao, trúng hạt độc của ta, chờ nguyên thần thối rữa mà chết đi.” Cự Hạt hiện ra nguyên hình, đắc ý cười lớn.

“Bắt lấy chúng, diệt Tôn Ngộ Không, Tôn Ngộ Không chết, không còn ai có thể tìm được xá lợi tử, xem Như Lai còn làm sao trở về.” Tiểu Nghiệt Long từ phía sau đi ra.

Hai người liên thủ vây công Đường Tăng.

Đường Tăng là ai, Lục Sí Kim Thiền, một trong năm Thượng Cổ Ngũ Trùng, nhân vật tung hoành trong hung thú lượng kiếp, chiến đấu lực cực mạnh, một mình áp đảo cả Cự Hạt và Tiểu Nghiệt Long.

Nhưng Trư Bát Giới không chịu nổi, Đường Tăng không dám ham chiến, vội vàng mang Trư Bát Giới đào tẩu.

Bên kia, Hắc Bào cũng đại chiến với Tôn Ngộ Không.

Ma diễm của Hắc Bào cực kỳ khó đối phó, Dương Tiễn từng hỏi lai lịch của ma diễm này, theo lời Hắc Bào nói thì gọi là Hư Vô Thôn Viêm, Tịnh Thế Bạch Liên được thai nghén trong Tam Quang Thần Thủy, còn Diệt Thế Hắc Li được thai nghén trong Hư Vô Thôn Viêm.

Không kém gì Thập Đại Thần Hỏa, thậm chí còn mạnh hơn, chỉ vì chỉ có ma khí mới có thể thúc đẩy, là độc quyền của Ma tộc, nên không được liệt vào hàng thần hỏa.

Hơn nữa cũng là lần đầu tiên xuất hiện.

Lúc đầu Ma Tổ La Hầu không lấy đi Hư Vô Thôn Viêm, mà là điểm hóa cho Hư Vô Thôn Viêm, đem Hư Vô Thôn Viêm và Ma Thần Lệnh cùng nhau chôn dưới đáy Ma Uyên để thai nghén, giúp Ma Thần Lệnh thôn phệ thiên địa vạn ác chi khí.

Sau này Vô Thiên thành thánh, Ma Thần Lệnh xuất thế, Hư Vô Thôn Viêm cũng theo đó xuất thế hóa hình, Hắc Bào chính là Hư Vô Thôn Viêm hóa hình.

Chương 715

Hư Vô Thôn Viêm thôn phệ mọi thứ, Tôn Ngộ Không đánh rất bó tay bó chân.

Tuy nhiên, pháp bảo Lục Ngọc Trượng của Hắc Bào không tốt lắm, cuối cùng vẫn bị Tôn Ngộ Không đánh lui.

Hắc Bào có một tòa Cửu Phẩm Hắc Li, lực phòng ngự cực mạnh, Tôn Ngộ Không nhất thời cũng không phá được.

Thấy Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt bao vây lại, Tôn Ngộ Không vội vàng lui đi.

Một chọi một, ba kẻ này đều không phải đối thủ của hắn, nhưng một chọi ba, chắc chắn hắn sẽ thiệt.

Thập đại ma thánh dưới trướng Vô Thiên, chiến đấu lực đều cực mạnh, là những người nổi bật trong cùng cấp bậc, đều là những kẻ đã xông ra từ núi thây biển máu, sao có thể không mạnh.

Lúc đại chiến ở Linh Sơn, Văn Thù và Quan Âm liên thủ cũng không làm gì được Tiểu Nghiệt Long.

Tứ Liên Tôn Giả liên thủ, bốn vị Chuẩn Thánh hậu kỳ mới có thể đối kháng với Hắc Bào.

Cự Hạt cũng không hề thua kém.

Sau khi đào tẩu, hội hợp với Đường Tăng, da của Trư Bát Giới đã xanh đen, độc khí bốc lên, có thể thấy hạt độc của Cự Hạt lợi hại đến mức nào.

Trư Bát Giới đau đến kêu oai oái, toàn thân co giật, đau đớn không muốn sống.

“Mau về Nam Hải tìm Tiểu Bạch Long xem sao.” Tôn Ngộ Không cõng Trư Bát Giới, vội vàng chạy về Nam Hải.

Về trị thương, Tiểu Bạch Long chuyên nghiệp hơn bọn họ.

Về đến Nam Hải, Tiểu Bạch Long kiểm tra một lượt, vội vàng gọi Trầm Hương cùng nhau, dùng Bảo Liên Đăng hỗ trợ, Bảo Liên Đăng ẩn chứa tạo hóa chi lực, năng lực trị thương rất mạnh.

Còn có Ngao Xuân cũng lấy ra một ít Tiên Thiên Nhâm Thủy cướp được từ chỗ Quan Âm cho Trư Bát Giới uống, Tiên Thiên Nhâm Thủy ẩn chứa sinh cơ cực mạnh, cũng có tác dụng trị thương.

Nhưng độc của Cự Hạt thật sự lợi hại, đã dung nhập vào nguyên thần của Trư Bát Giới, bọn họ dốc toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế, không thể loại trừ.

“A Y Nạp Phạt có lẽ có thể rút độc ra, nhưng A Y Nạp Phạt hiện đang bị mắc kẹt ở Linh Sơn, chỉ có thể đi tìm Huyền Đô xem có thể luyện chế ra giải độc đan không.” Tiểu Bạch Long nói.

Nếu bọn họ đến Linh Sơn cầu cứu A Y Nạp Phạt, vậy thì chẳng khác nào nhận thua trước Ma tộc, trước Dương Tiễn.

Một đoàn người vội vàng mang Trư Bát Giới đến Đông Hoa Sơn tìm Huyền Đô.

Huyền Đô kiểm tra một lượt, bất đắc dĩ lắc đầu: “Độc này quả thực lợi hại, e rằng chỉ có Thập Nhị Chuyển Kim Đan mới có thể giải được, mà Thập Nhị Chuyển Kim Đan chỉ có bản thể của sư tôn ta mới có thể luyện chế ra được.” “Trừ A Y Nạp Phạt ra, e rằng chỉ có lão tổ tông của Hạt tộc là Cửu Vĩ Địa Hạt mới có thể giải được, ông ta là lão tổ tông của Hạt tộc, bất kỳ loại hạt độc nào cũng nên giải được.” Cửu Vĩ Địa Hạt không chỉ là một trong ngũ trùng thời thượng cổ, mà còn là con bọ cạp đầu tiên của Hồng Hoang, nói là tổ tiên của

loài bọ cạp cũng không quá lời.

Hạt độc của Cự Hạt dù có độc đến mấy cũng làm sao độc hơn được Cửu Vĩ Địa Hạt, ngay cả Đạo Tổ cũng không dám để Cửu Vĩ Địa Hạt chích một phát.

"Được rồi, ta đưa Bát Giới đi Bồng Lai một chuyến, ta và Cửu Vĩ có giao tình mấy triệu năm, hắn tổng không đến mức thấy chết không cứu." Đường Tăng gật gật đầu, quan tâm tắc loạn, vì quá lo lắng cho Bát Giới mà suýt nữa y đã quên mất chuyện này.

"Các ngươi cứ đợi ở đây, ta đưa Bát Giới đi là được, đi quá nhiều người kinh động đến Thánh nhân thì không hay." Đường Tăng dặn dò một tiếng, rồi cõng Trư Bát Giới hướng về phía Bồng Lai mà đi.

Không cho những người khác đi cùng, một là vì La Hầu đang ở Bồng Lai, La Hầu không muốn bại lộ, muốn đánh cho Đạo Tổ một vố bất ngờ, lúc đó La Hầu còn phải tránh mặt, không được lễ độ cho lắm.

Hai là y cũng muốn tranh thủ hỏi xem La Hầu bọn họ có kế hoạch gì cho Ma Đạo lượng kiếp.

Khó khăn lắm mới tu luyện tới Thánh nhân, kết quả lại bị Đạo Tổ đánh nát thánh ngân, rơi xuống tu vi Chuẩn Thánh, việc tu phục thánh ngân vô cùng gian nan.

Nếu không phải tại Đạo Tổ, hiện tại y chắc chắn cũng giống như Côn Bằng bọn họ, đã đạt tới Chí Thánh nhân cửu trọng thiên, thử thách xung kích Hợp Đạo cảnh.

Nếu luận về lòng hận thù với Đạo Tổ, e rằng y chỉ đứng sau La Hầu.

La Hầu và Đạo Tổ quả thực là thù sâu tựa biển.

Thực tế thì ba anh em Kim Ô với Đạo Tổ cũng không có quá nhiều

ân oán, chủ yếu là tranh đoạt lợi ích.

Nói đến Đạo Tổ, sau khi bị Lăng Tiêu và Tai Ách lừa gạt một phen lần trước, lão trở về Tử Tiêu Cung, ngoài luyện khí ra thì chỉ dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để thôi diễn, sợ Bàn Cổ thực sự để lại hậu thủ gì đó nhằm vào mình, sợ Bàn Cổ thực sự chưa chết hẳn mà sẽ quay lại tính sổ.

Sự sợ hãi của Hỗn Độn Ma Thần đối với Bàn Cổ là khắc sâu vào xương tủy, đừng nói là lão, ngay cả La Hầu hay Dương Mi, những đỉnh cấp Hỗn Độn Ma Thần đó, kẻ nào dám bảo không sợ Bàn Cổ?

Nói chung, Hồng Quân dạo này tâm thần bất định.

Bên này, Đường Tăng cõng Trư Bát Giới tới Bồng Lai, Trư Bát Giới đã hôn mê bất tỉnh, toàn thân đen kịt, khí nhược du ti.

"Cửu Vĩ, mau cứu đồ đệ của ta." Trư Bát Giới có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, Đường Tăng sốt sắng bay đến bên cạnh Cửu Vĩ Địa Hạt.

"Ta khâm phục nha, đây là trúng loại độc gì mà mãnh liệt như vậy, Trư Bát Giới ngay cả độc Nhược Thủy còn không sợ, mà lại bị độc thành ra thế này." Đại Bằng mặt đầy kinh ngạc, Trư Bát Giới tuyệt đối thuộc loại có sức đề kháng với độc khá mạnh, vậy mà cũng bị độc cho thành bộ dạng thảm hại này.

"Còn có thể là ai, chính là Cự Hạt dưới trướng Vô Thiên, một trong thập đại Ma Thánh, hậu duệ của Cửu Vĩ đấy." "Cửu Vĩ, đừng nhìn nữa, mau cứu người đi, Bát Giới sắp không trụ nổi rồi." Đường Tăng gấp gáp thúc giục.

Phía sau Cửu Vĩ Địa Hạt đột nhiên vươn ra một chiếc đuôi bọ cạp màu vàng đất, kim châm đâm vào trán Trư Bát Giới, dùng vĩ châm hút hết hạt độc của Cự Hạt ra ngoài.

"Ân, hậu duệ này không tệ, hạt độc đã có được năm phần bản lĩnh

của ta.” Cửu Vĩ Địa Hạt hài lòng gật gật đầu.

“Ta làm sao cứ có cảm giác ngươi đang tự khen mình thế nhỉ?” Đại Bằng đầy đầu hắc tuyến.

“Không cần nghi ngờ, hắn chính là đang tự khen mình, gã này luôn tự phụ hạt độc của mình thiên hạ vô song.” Văn Đạo Nhân buông lời trêu chọc.

Giao tình mấy triệu năm, từng cùng đi theo Thần Nghịch đại nhân chinh chiến, cùng đi theo La Hầu chống lại Đạo Tổ, không ai hiểu rõ bọn họ hơn chính họ, Cửu Vĩ Địa Hạt là kẻ mặt dày nhất, cực kỳ tự luyến.

Bất quá nói về kinh nghiệm, Hồng Hoang còn ai có trải nghiệm đặc sắc hơn bọn họ.

“Đây là sự thực, thời thượng cổ, Thủy chi Ma Thần Hỗn Côn lão tổ chẳng phải đã chết dưới hạt độc của ta sao, ta có thể độc chết cả Hỗn Độn Ma Thần, các ngươi có ai làm được không?” Cửu Vĩ Địa Hạt đắc ý ra mặt.

“Ngươi thật sự nghĩ lão già Hỗn Côn đó dễ chết vậy sao?

Biết đâu ngày nào đó lão lại quay về tìm ngươi báo thù đấy.” La Hầu trêu chọc.

Cửu Vĩ Địa Hạt tức thì biến sắc, không cười nổi nữa, mặt đầy vẻ nịnh nọt: “La Hầu đại nhân, ngài nhất định phải bảo vệ ta đấy, hiện tại ta là người của ngài.” Hắn có thể hạ được Hỗn Côn lão tổ, hoàn toàn là nhờ Thần Nghịch đại nhân đại chiến với lão, hắn chỉ từ phía sau đánh lén mà thôi.

“Thủy thiện vạn vật, pha loãng vạn vật, độc cũng có thể từ từ bị pha loãng đi, có thể coi là thứ ít sợ độc nhất.” “Lão già đó căn bản chẳng sợ độc của ngươi đâu, hoàn toàn là vì đánh không lại Thần

Nghịch, nên mượn cơ hội giả chết để thoát thân.

Lúc đó ta đã phát hiện ra rồi, định nhân lúc lão suy yếu mà khống chế để ta sai khiến, nhưng bị tên người tốt nửa mùa Dương Mi ngăn cản, nói gì mà Hỗn Độn Ma Thần còn lại không bao nhiêu, hà tất phải tương tàn, sau này ngay cả một người nói chuyện cũng chẳng có.

Lão già đó đã bị Dương Mi đưa đi rồi, ngươi cứ yên tâm, lão chưa đến mức tự hạ thấp thân phận mà đi tìm ngươi tính sổ đâu, có tính thì cũng tìm Thần Nghịch mà tính." La Hầu uể oải nói.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Cửu Vĩ Địa Hạt thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn vô cùng hy vọng Hỗn Côn lão tổ khinh thường mình, ngàn vạn lần đừng để mắt tới mình.

"Ngươi cũng nhát quá rồi đó." Minh Hà khinh bỉ lên tiếng.

"Chuyện chưa rơi vào đầu ngươi nên ngươi nói nhẹ nhàng vậy thôi, bị một tôn Hỗn Độn Ma Thần nhắm vào, xem ngươi có hoảng không." Cửu Vĩ Địa Hạt lườm Minh Hà một cái.

"Ta có bao giờ thích gây chuyện đâu, không giống các ngươi, lúc nào cũng dương dương tự đắc, đi theo Thần Nghịch diễu võ dương oai, thấy ai cũng muốn động tay động chân." Minh Hà bĩu môi.

"Ngươi mà không thích gây chuyện?" Lăng Tiêu dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Minh Hà.

"Kẻ ngày ngày đánh nhau với Văn Đạo Nhân ở Huyết Hải là ai?

Kẻ đánh lén Hồng Vân định cướp bảo hồ lô của người ta là ai?

Kẻ liên thủ với Đông Vương Công truy sát ta để đoạt Hồng Mông Tử Khí là ai?

Thấy ta trọng thương liền đâm sau lưng Đông Vương Công là ai?

Chương 716

Kẻ đi theo La Hầu đại nhân gây hấn với Đạo Tổ là ai?" Côn Bằng tuôn ra một tràng kể tội, nói về việc bóc phốt Minh Hà thì lão là người có tư cách nhất, vì lão và Minh Hà có nhiều dây dưa nhất, ở cạnh nhau lâu nhất.

Gã này từng liên thủ với Đông Vương Công truy sát lão suốt cả ngàn năm, sau đó Hồng Mông Tử Khí bị gã này ngang nhiên cướp mất một nửa, hai người lại cùng trốn trong Huyết Hải bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

"Đã qua bao lâu rồi, còn nhắc lại làm gì?" Minh Hà bị nói cho có chút chột dạ, chủ yếu là những việc lão làm dường như đều không tách khỏi Côn Bằng, oán hận quả thực khá sâu.

"Người chịu thiệt là ta, ngươi đương nhiên không quan tâm rồi." Côn Bằng tức nghẹn, nói năng nhẹ nhàng như không, ngươi nghe xem mình có đang nói tiếng người không?

"Nghe vậy mới thấy, lúc đó Côn Bằng sống cũng thảm thật nha." Đại Bằng nghe mà thấy thú vị vô cùng, bọn họ hóa hình khi Vu Yêu lượng kiếp sắp kết thúc nên đã bỏ lỡ thời kỳ huy hoàng rực rỡ đó.

Những kẻ đạt tới Á Thánh trở lên ở Hồng Hoang hiện nay hầu hết đều xuất thân từ thời kỳ đó, có thể thấy thời đó thiên tài xuất hiện lớp lớp, tranh hùng lẫn nhau, kẻ có thể nổi bật trong thời kỳ đó, dường như ngoài Đông Vương Công đã bỏ mạng ra, những kẻ khác đều đã thành Thánh.

Thời đó, tiên căn cửu phẩm nhiều vô kể, hiện tại mà xuất hiện một cái tiên căn cửu phẩm thì các đại thế lực tranh nhau vỡ đầu để rước về cung phụng như tổ tông.

Hồng Hoang đang tiến hóa, nhưng căn nguyên của sinh linh lại đang thối hóa.

Không còn cách nào khác, hiện tại đều là do mẫu thai dựng dục, không giống ngày xưa đều là do thiên địa dựng dục, tự nhiên không thể so bì.

"Ta dù có thảm đến mấy cũng làm sao thảm bằng Đông Vương Công?

Đầu tiên bị Đạo Tổ đùa giỡn, bắt gánh tội thay cho Lăng Tiêu, sau đó lại bị La Hầu đại nhân đùa giỡn, cuối cùng ngay cả mạng cũng chẳng còn." Côn Bằng bĩu môi, so với gã xui xẻo đó thì bao nhiêu oán khí cũng tiêu tan hết.

Ai có thể thảm hơn Đông Vương Công chứ.

Tây Vương Mẫu đã thành Thánh, nếu Đông Vương Công còn sống thì bây giờ chắc chắn cũng đã thành Thánh rồi.

"Đông Vương Công đã mất mấy chục vạn năm mà Hồng Hoang vẫn lưu truyền truyền thuyết về lão, vẫn còn người nhớ đến, lão cũng không coi là sống uổng." Văn Đạo Nhân nghiêm túc nói.

"Các ngươi cũng thật giỏi, người ta đã thảm như vậy rồi, chết mấy chục vạn năm rồi mà các ngươi vẫn lôi ra để quất xác." Nguyên Phượng thốt lên.

"Ha ha, nói vậy thì đúng là thảm thật." Đại Bằng nhịn không được bật cười.

"Khụ, không biết Ma Đạo lượng kiếp này, La Hầu đại nhân có việc gì cần ta làm không?" Đường Tăng khẽ ho một tiếng, kéo về chủ đề chính.

Giải độc cho Bát Giới mà cũng lái sang được Đông Vương Công, thật là giỏi quá đi.

Y nghi ngờ đám gia hỏa này ngày ngày chẳng làm việc gì đứng đắn, cứ tụ tập lại là chém gió tán phét.

“Không cần, ngươi giúp con khỉ họ Tôn kia tìm đủ Xá Lợi Tử là được, Hồng Quân không đảo ngược nổi trời đâu.” “Xem ra ngươi còn nôn nóng muốn hạ gục Hồng Quân hơn cả bản tọa nữa.” La Hầu cười nói.

Ba vị thiên mệnh giả của Ma Đạo lượng kiếp hầu như đều có thể coi là người của bọn họ, Hồng Quân lấy gì mà đấu, chưa bao giờ bọn họ được đánh một trận dư dả như thế này.

Hắn từng nghi ngờ không biết Lăng Tiêu có phải đã sớm biết về ba vị thiên mệnh giả nên mới cố ý thu nhận Dương Tiễn, lôi kéo Dương Thiên Hữu, giao hảo với Tiệt Giáo, lại còn lấy lòng Như Lai nữa.

Có khi việc thu Hỗn Thế Tứ Hầu làm đồ đệ cũng là nhắm vào Tôn Ngộ Không không chừng.

Nếu đúng như vậy, bàn cờ này gã đó bày ra cũng thật lâu rồi.

“Đó là điều chắc chắn, phế đi thánh vị của ta, đến tận bây giờ ta vẫn không thể tái thành Thánh.” Đường Tăng nghiến răng nghiến lợi.

“Ái chà, chẳng phải ngươi đã có được một bà nhạc mẫu siêu cấp lợi hại sao?

Chẳng phải còn đang đắc ý với ta đó ư?” Văn Đạo Nhân giọng điệu mỉa mai.

“Hiện tại ta vẫn cứ đắc ý đấy, sớm muộn gì nhạc mẫu cũng sẽ giúp ta khôi phục tu vi.” Đường Tăng nở một nụ cười vô cùng đáng đòn.

“Mẹ kiếp, đánh hắn đi!

Cửu Vĩ, trả lại hạt độc cho đồ đệ hắn, để nhạc mẫu hắn tự đi mà giải." Văn Đạo Nhân tức khắc không nhịn nổi nữa.

"Các các..." Đường Tăng phát ra một tràng cười quái dị, cõng Trư Bát Giới bỏ chạy.

Lăng Tiêu ôm mặt không đành lòng nhìn, chủ yếu là dư chấn từ cuốn «Tây Du Ký» quá lớn, hình tượng Đường Tăng đoan trang nghiêm túc đã ăn sâu vào tâm trí rồi.

Giờ thấy một Đường Tăng thực tế chẳng khác gì kẻ lưu manh, lại còn lấy việc ăn cơm mềm ra làm niềm tự hào, thực sự có chút khó chấp nhận.

Còn cả Văn Đạo Nhân nữa, một đại hung thời thượng cổ, đáng lẽ phải là một tồn tại hung thần ác sát, vậy mà giờ đây lại đang ngưỡng mộ Đường Tăng được ăn cơm mềm đến phát cuồng vì ghen tị.

Đúng là huynh đệ tốt, sợ huynh đệ sống khổ, lại càng sợ huynh đệ phất nhanh.

Thật sự không nhịn nổi cười.

Trở về Đông Hoa Sơn, Trư Bát Giới vừa vặn tỉnh lại, chỉ là còn rất yếu, độc tuy đã giải nhưng tổn thương đối với nguyên thần vẫn còn đó.

Trầm Hương vội vàng lấy ra hai giọt Tam Quang Thần Thủy để chữa trị cho Trư Bát Giới.

Tôn Ngộ Không có chút phiền muộn nhìn qua.

"Yên tâm đi, đây là mẹ đẻ cho đệ, không phải của nhị cữu đâu." Trầm Hương toét miệng cười, biết Tôn Ngộ Không không muốn dùng đồ của Dương Tiễn.

Cuộc tranh giành định mệnh này, cả Tôn Ngộ Không và Dương

Tiễn đều cực kỳ nghiêm túc.

"Đúng rồi, Đại sư bá, Như Lai trước đây bảo chúng đệ có gì không hiểu cứ đến hỏi người, người có biết tung tích của những viên Xá Lợi Tử khác không?" "Hiện tại chúng đệ mới có hai viên, mười lăm viên còn lại hoàn toàn không có manh mối." Kim Ca chuyển chủ đề, sự chú ý của mọi người lập tức bị thu hút.

"Không biết, ngay cả Như Lai cũng không biết, nhưng Như Lai có nói, Xá Lợi Tử sẽ dần dần xuất hiện cùng với Đại Thánh, tất cả đều có định số, một khi có Xá Lợi Tử xuất hiện, Đại Thánh tự khắc sẽ cảm ứng được, tất cả tùy duyên, tất cả tùy tâm." "Các ngươi cứ làm những việc các ngươi muốn, không cần quá chấp niệm, lúc cần xuất hiện nó sẽ tự xuất hiện." Huyền Đô lắc đầu, nhìn sâu vào Tôn Ngộ Không một cái.

Như Lai đã nói với lão, Tôn Ngộ Không chính là viên Vô Cốt Xá Lợi thần bí và quan trọng nhất, chỉ có Tôn Ngộ Không mới phát huy được sức mạnh của Xá Lợi Tử, Vô Cốt Xá Lợi giống như chiếc chìa khóa để mở ra sức mạnh đó.

"Đại Thánh nên nghiên cứu Xá Lợi Tử nhiều hơn, sẽ có ích cho ngươi." Huyền Đô nhắc nhở.

"Đại sư bá, có phải người biết điều gì không?" Trầm Hương nghi ngờ nhìn sang.

"Bất khả thuyết, bất khả thuyết, thời cơ chưa đến, lúc cần nói cho các ngươi tự khắc sẽ nói." "Tiết lộ thiên cơ là họa không phải phúc." Huyền Đô lắc đầu.

"Thần thần bí bí, người sao ngày càng giống sư phụ vậy." Trư Bát Giới nhịn không được buông lời trêu chọc.

"Cái đồ đầu heo này, ngay cả sư phụ mà ngươi cũng dám nói."

Huyền Đô vỗ một phát vào sau gáy Trư Bát Giới.

“Thì chẳng phải vì sư phụ không có ở đây sao, Đại sư huynh người đâu phải loại người hay đi mách lẻo.” Trư Bát Giới cười hì hì nịnh nọt.

“Bớt nịnh hót ta đi.” Huyền Đô lườm một cái không chút nể tình.

“Nếu rảnh rỗi thì hãy đi giúp Ngưu Ma Vương một tay, ai!” Huyền Đô thở dài một tiếng.

Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi cha con trở mặt, lão khuyên thế nào cũng không xong.

Hồng Hài Nhi đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Ngưu Ma Vương, dù Ngưu Ma Vương đã thực sự hối cải nhưng hắn vẫn không tha thứ.

Hắn ra tay đánh Ngưu Ma Vương thậm tệ, còn Ngưu Ma Vương vì mặc cảm tội lỗi nên cũng không đánh lại, bị Hồng Hài Nhi đánh cho trọng thương.

Tuy nói Ngưu Ma Vương đáng đời, nhưng nếu Hồng Hài Nhi thực sự giết cha thì cũng phải mang danh bất hiếu, ngộ nhỡ một ngày nào đó hối hận không kịp thì sẽ còn đau khổ hơn.

Lão vốn định đưa Ngưu Ma Vương về, nhưng Ngưu Ma Vương không chịu, muốn đi theo Hồng Hài Nhi để chuộc tội, lão chỉ có thể khuyên can Hồng Hài Nhi đừng động thủ nữa.

Nhắc đến chuyện này, mọi người bỗng chốc im lặng.

Nhân lúc Trư Bát Giới đang trị thương, Trầm Hương và những người khác đi thăm Hồng Hài Nhi và Ngưu Ma Vương.

Chương 717

Hồng Hài Nhi đã dời miếu Hồ Tiên đến phía đông Nam Thiệm Bộ Châu, gần sát Đông Thắng Thần Châu để tránh bị Ma tộc tấn công.

Hồng Hài Nhi nhập vào bức tượng Ngọc Diện Hồ Ly để giúp nàng tích lũy hương hỏa, còn Ngưu Ma Vương biến thành một tiểu đồng, tất bật ngược xuôi đón tiếp hương khách qua đường.

Ngưu Ma Vương không còn vẻ ý khí phong phát của ngày xưa, ánh mắt đã mất đi thần sắc, không còn cười nói huyên náo như trước, khi đối mặt với Hồng Hài Nhi thì vô cùng khép nép.

Hồng Hài Nhi tuy không còn động thủ nhưng cũng không thèm đoái hoài gì tới Ngưu Ma Vương.

Trầm Hương bọn họ có khuyên cũng vô ích.

Trừ phi Ngọc La Sát khôi phục, Ngọc Diện Hồ Ly trở lại, thì quan hệ cha con hai người mới có khả năng dịu đi.

Ai mà ngờ được, kẻ từng ghét Ngọc Diện Hồ Ly nhất giờ đây lại trở thành người quan tâm đến nàng nhất.

Dẫu sao cũng chính Hồng Hài Nhi đã giết chết Ngọc Diện Hồ Ly, nhưng nàng lại bất chấp trọng thương, dốc hết sức mình đến Quán Giang Khẩu cầu xin Dương Tiễn cứu Hồng Hài Nhi và Ngọc La Sát, sự hối hận của Hồng Hài Nhi đối với Ngọc Diện Hồ Ly lớn đến nhường nào.

Thực ra bọn họ cũng luôn khinh thường Ngọc Diện Hồ Ly vì đã chen chân vào gia đình người khác, không có đạo đức, trơ trẽn.

Nhưng cuối cùng, những việc nàng làm lại khiến lòng ai cũng nặng trĩu.

Một tháng sau, Trư Bát Giới đã khôi phục, hiệu quả trị liệu nguyên thần của Tam Quang Thần Thủy quả nhiên nghịch thiên.

Đám cưới của Tiểu Nghiệt Long và Ngao Mộ Tâm cũng bắt đầu, các phương thế lực lần lượt kéo đến Tây Hải Long Cung, bề ngoài là chúc mừng nhưng thực tế đều là đến xem náo nhiệt, xem trò cười của Long tộc.

Đại diện của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc là Đại trưởng lão Lân Thiên và Chu Tước, vốn là túc địch, hai tộc này chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của Long tộc, còn bỏ đá xuống giếng, như đã bàn bạc trước, quà tặng đều giống hệt nhau: Long hồn bị câu từ thời Tam tộc đại chiến thượng cổ.

Món quà này Tiểu Nghiệt Long rất thích, luyện hóa vào Ma Long Giáp thì sức chiến đấu sẽ tăng lên không ít.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, khách khí quá, mời vào trong." Tiểu Nghiệt Long đích thân tiếp đón, miệng cười đến tận mang tai.

Hai con Long hồn đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, dùng ma khí bồi dưỡng tốt có thể đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, giống như chín con Long hồn vốn được phong ấn trong Ma Long Giáp, sức chiến đấu của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Món quà này gãi đúng chỗ ngứa của hắn.

Quá đáng nhất phải kể đến Thiên Đình và Thần Đình Nhân tộc, cả Ngọc Đế và Đế Tân đều đích thân tới.

Tứ Hải Long Vương đã có mặt, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Khi xưa Ma Ngang và Ngao Mộ Tâm thành hôn, Nhân tộc và Thiên Đình chỉ cử đại diện tới, giờ lại đích thân đến, ý gì đây, định bêu rếu Long tộc sao.

Bọn họ đương nhiên không cam tâm để người ta xem trò cười như

vậy, liền tập hợp tất cả Chuẩn Thánh của Thủy tộc Tứ Hải lại một chỗ, chuẩn bị gây hấn.

Nhưng sau khi đến nơi mới phát hiện Tiểu Nghiệt Long đã sớm có phòng bị, ngoài Cự Hạt và Hắc Bào, hắn còn mời thêm ba vị Ma Thánh tới trấn giữ: Điệu Hồn Ma Thánh, Sát Tâm Ma Thánh.

Thế này thì đánh đấm gì nữa.

Long tộc hiện tại có mấy chục vị Chuẩn Thánh, nhưng trừ Ngao Thương và Chúc Long ra, Long Vương không tính, thì không có lấy một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ nào.

Dù Đường Tăng và Tôn Ngộ Không có cầm chân được hai vị, thì vẫn còn bốn vị Ma Thánh nữa, mấy chục vị Chuẩn Thánh của Long tộc xông lên cũng không đánh lại người ta, khoảng cách quá lớn, số lượng rất khó bù đắp, ít nhất mấy chục vị là không đủ.

Tiểu Nghiệt Long gã này cực kỳ cẩn thận, căn bản không để lộ sơ hở.

Tất cả đều tại Nam Hải Long Vương, chưa bàn đến tư chất của Tiểu Nghiệt Long thế nào, chỉ riêng tâm tính này đã là hiếm có.

Khốn kiếp, làm Long tộc mất đi một nhân tài.

Tôn Ngộ Không bọn họ sau khi tới nơi liền cùng Tứ Hải Long Vương đi vào, tặng quà là chuyện không bao giờ có.

Tiểu Nghiệt Long cũng không để ý, cười tươi tiếp đãi.

Vừa bước vào, Tứ Hải Long Vương đã thấy Lân Thiên tên khốn khiếp đó dùng ánh mắt giễu cợt nhìn bọn họ, im lặng mà thâm sâu, thật là giết người không cần dao.

Chu Tước vốn luôn cao lãnh nghiêm túc, lúc này cũng có chút không nhịn được cười, cố gắng nén nụ cười nơi khóe miệng.

Tuy hiện tại bọn họ cùng một trận doanh, phụ thuộc vào ba anh em Kim Ô, nhưng huyết hải thâm thù làm sao dễ dàng hóa giải như vậy, chỉ là mặt ngoài hòa hảo mà thôi.

Long tộc để xảy ra chuyện nhục nhã thế này, nhất định phải đến xem trò cười.

Không chỉ hai vị này, đại diện các đại thế lực ngồi cùng một bàn đều đang cố nhịn cười, ngay cả Đế Tân cũng không nể nang gì mà nhếch mép.

Cướp vợ người khác mà còn tổ chức long trọng như vậy, đây là lần đầu thấy ở Hồng Hoang.

Quan trọng hơn, người bị cướp vợ lại là Thái tử Ma Ngang của Long tộc, kẻ mà Long tộc đã tốn bao công sức đánh bóng tên tuổi, nói là thiên thượng địa hạ có một không hai.

Mấu chốt là trong số hậu bối của các đại thế lực, trừ Dương Tiễn và những người tương tự không tính, thực sự không ai bì được với Ma Ngang, Long tộc ngày ngày khoe khoang, thực sự đã chuốc lấy không ít thù hận.

Giờ thì hay rồi, bị phản phệ.

Tương lai của Long tộc thảm bại nhục nhã, vợ bị cướp mất, mà kẻ cướp lại cũng là người Long tộc.

Đây rõ ràng là cái tát vào mặt Long tộc vì có mắt không tròng, không trọng tài năng mà chỉ trọng xuất thân, ép người ta đến mức phải làm phản.

"Lại đây, Đại Thánh qua đây ngồi." Ngọc Đế vẫy vẫy tay với Tôn Ngộ Không.

"Lão Ngọc Đế, đã lâu không gặp, nghe nói ông lén lút trốn đi thành Thánh, không được quân tử cho lắm nha." Tôn Ngộ Không đi tới, bá

vai bá cổ Ngọc Đế.

Ngọc Đế cũng không giận, nói cười rôm rả với Tôn Ngộ Không.

Mọi người một phen cạn lời, hai người này thời Tây Du lượng kiếp kèn cựa nhau đủ kiểu, vậy mà lại nảy sinh tình cảm chân thật từ trong đó, có thể thấy Ngọc Đế thực sự yêu quý Tôn Ngộ Không.

Tứ Hải Long Vương và Trầm Hương bọn họ ngồi ở bàn bên cạnh.

"Lão Long Vương à, Long tộc các ông nên học tập Phượng tộc chúng tôi, tôn sùng huyết mạch, cốt ở tinh chứ không ở đa, số lượng ít dễ quản lý, sẽ không xảy ra những chuyện mất mặt như thế này." Chu Tước mỉa mai.

Phượng tộc không kết hôn với ngoại tộc để đảm bảo huyết mạch thuần khiết, tuy số lượng ít nhưng chất lượng cao, tệ nhất cũng đạt tới Kim Tiên.

Long tộc thì đúng là chủng tộc nào cũng không tha, chẳng hề kén chọn, con cháu đầy thiên hạ.

Chỉ riêng nhánh của Nam Hải Long Vương thôi có khi số lượng đã nhiều hơn cả Phượng tộc rồi, thật là phi lý.

Nói chung Phượng tộc luôn khinh thường Long tộc vì cho rằng họ bẩn thỉu.

"Đúng vậy, hoặc là các ông học theo Kỳ Lân tộc chúng tôi, có thể kết hôn bên ngoài nhưng rất chú trọng đến căn nguyên và huyết mạch của phối ngẫu." Lân Thiên bồi thêm một nhát dao.

Kỳ Lân tộc tuy có kết hôn với ngoại tộc nhưng rất kén, chủ yếu là với Hổ tộc và Sư tộc, các chủng tộc khác phải có căn nguyên huyết mạch đủ cao mới có tư cách kết hợp với Kỳ Lân tộc.

Đâu như Long tộc, ngay cả giun dế, cóc nhái mà cũng có thể hạ thủ được.

"Hừ, hai tộc các ngươi là bị Đại Đạo hạn chế, sinh sôi nảy nở khó khăn, kết hôn với ngoại tộc lại càng khó có hậu duệ, trong lòng không biết đang ngưỡng mộ Long tộc ta đến nhường nào đâu." Tây Hải Long Vương đáp trả.

Đại Đạo vốn công bằng, thực tế luận về huyết mạch, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều mạnh hơn Long tộc, nhưng hai tộc này cũng bị Đại Đạo tước đi khả năng sinh sản mạnh mẽ.

Nếu cả hai tộc đều có khả năng sinh sản siêu cường như Long tộc thì thiên hạ đã sớm thuộc về họ rồi.

Đặc biệt là Phượng tộc, đâu phải họ không muốn kết hôn với ngoại tộc, mà là không thể.

Ngay cả loài Trùng Minh Điểu, kẻ theo đuôi trung thành nhất của Phượng tộc, mười con Phượng tộc kết hợp với Trùng Minh Điểu mà có được một lần mang thai thì đã phải tạ ơn trời đất rồi, mấu chốt là đứa trẻ sinh ra huyết mạch lại không ra gì.

Chương 718

Vậy thì kết hôn còn có ý nghĩa gì nữa.

Hai tộc này không biết ngưỡng mộ Long tộc bao nhiêu lần, vậy mà còn dám lấy chuyện đó ra để nói.

"Đúng vậy, nhưng hiện tại thì không ngưỡng mộ nữa rồi, để xảy ra trò cười lớn thế này, chúng ta không vác nổi cái mặt này đâu." Lân Thiên giọng điệu mỉa mai.

Tây Hải Long Vương suýt nữa không thở nổi, chuyện này căn bản không thể phản bác.

"Người ta các thế lực khác đều trọng người tài, Long tộc các ông hay thật, chỉ nhìn xuất thân." Chu Tước tiếp tục châm chọc.

"Tất cả là tại tên khốn kiếp nhà ngươi!" Tây Hải Long Vương tức quá đánh luôn Nam Hải Long Vương trước mặt mọi người, Long tộc cũng trọng người tài mà, đều là tại tên khốn này, tự cho mình cao quý, chỉ nhìn xuất thân.

"Nói đi cũng phải nói lại, với mối quan hệ giữa Long tộc và Nhân tộc, Nhân Hoàng đến xem trò cười có vẻ không hợp cho lắm nhỉ?" Ngọc Đế gây chuyện.

"Cô đâu có đến xem trò cười, là đến để ngăn cản các ngươi phá đám thôi." Đế Tân đương nhiên không thừa nhận mình đến xem trò cười.

"Ngược lại là Ngọc Đế không ở Thiên Đình mà núp, lại chạy ra đây xem náo nhiệt, cẩn thận kẻo lại bị tính kế, lần trước là cháu ngoại động phàm tâm, lần này hãy cẩn thận với bảy cô con gái của ông đấy." Đế Tân vặc lại.

“Nói đi cũng phải nói lại, Thất Tiên Nữ quả thực không tệ, không sinh con để cái thì có chút lãng phí.” “Nhan sắc tuy không có giá trị sử dụng gì mấy nhưng ngắm nhìn cũng thấy vui mắt.” Cửu Phượng nói một cách nghiêm túc, hội những người cuồng ngoại hình lớn nhất Hồng Hoang này chỉ thích những tiểu tử trắng trẻo thôi.

Dương Tiễn, Khổng Tuyên bọn họ, cứ bị trêu chọc một cái là thấy Cửu Phượng là chạy mất dép.

“Đúng thế, lãng phí, thật sự lãng phí, hôm nào Cô phải đi dụ dỗ Thất Tiên Nữ xuống phàm trần, làm lợi cho Nhân tộc ta, ha ha.” Đế Tân phát ra một tràng cười đáng đòn.

Ngọc Đế đầy đầu hắc tuyến, đám khốn khiếp này dám để ý đến con gái lão.

“Nói quay lại, Lăng Hư đạo quân, nghe nói cháu gái đệ tử của ông đã lớn phổng phao, vô cùng xinh đẹp, lại có nửa bộ tiên căn cửu phẩm, Phong Tốn của Nhân tộc ta cũng không tệ, khá là xứng đôi, hay là làm một chuyến thành toàn cho đôi trẻ nhỉ?” Đế Tân nhắm vào Lăng Hư đạo quân.

Lăng Hư đạo quân thì không cần nói rồi, đệ tử của ông là Lăng Hư Thất Tiên đều là Chuẩn Thánh, quan hệ cực kỳ hòa hợp, đại đồ đệ Tả Huyền Cơ và tiểu đồ đệ Mai Huyền Anh thành hôn, sinh được một cô con gái.

Cô bé được cả môn hạ Lăng Hư coi như bảo bối, nhận được muôn vàn sủng ái.

Nếu con bé đó gả vào Nhân tộc thì coi như môn hạ Lăng Hư đã gắn chặt với Nhân tộc rồi.

“Khụ, thiếu chủ nhà ta cũng không tệ.” Nghe Đế Tân nhắc đến, Lân Thiên cũng thấy động tâm.

Long tộc cũng động tâm, nhưng lúc này thực sự không có mặt mũi nào mà tranh giành.

Môn hạ Lăng Hư không hề yếu, lôi kéo được họ thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một bậc lớn.

"Khụ, chuyện tình cảm của tiểu bối cứ để chúng tự quyết định, chúng ta đừng nên can thiệp vào." Lăng Hư đạo quân khẽ ho một tiếng, đương nhiên biết hai tên này đang âm mưu gì.

Môn hạ Lăng Hư có thể sống tiêu diêu tự tại hoàn toàn là nhờ không can thiệp vào cuộc tranh đấu của các phương.

Đế Tân và Lân Thiên rõ ràng chưa từ bỏ ý định, ánh mắt đảo liên hồi.

"Nói đi cũng phải nói lại, Bối Nhi sống ở Triều Ca thế nào rồi?" Lăng Hư đạo quân chuyển chủ đề.

Bối Nhi là cháu gái của Thất Thải Lưu Ly Bối, tiên căn lục phẩm, bái Tam Tiêu làm sư phụ, vẫn luôn ở Triều Ca tu luyện.

"Rất tốt, sắp thành con dâu của Cô rồi." Đế Tân toét miệng cười.

Ân Giao ngày ngày cứ xoay quanh cô bé đó.

Khóe miệng Lăng Hư đạo quân giật giật, cái tên trơ trẽn này, ngày ngày chỉ nghĩ đến việc làm hại con gái, cháu gái nhà người ta.

Cũng may gã này không háo sắc, kể từ khi Khương Vương hậu mất thì không cưới thêm ai nữa, con trai cũng chỉ có mấy đứa, có tiên căn thì chỉ có Ân Giao và Ân Hồng.

Chứ nếu gã này mà có một bầy con trai có tiên căn thì nhà nào có con gái chắc phải cẩn thận lắm.

"Ta nghe nói Kim Ca muốn theo đuổi Vũ Linh - đại tiểu thư của Địa Phủ, Ngọc Đế, con cháu của ông cũng khá bản lĩnh đấy chứ,

mười thằng con trai thì để ý Tam Tiêu Thánh nhân, thằng chắt lại để ý đại tiểu thư của Địa Phủ." Lân Thiên quay sang chế giễu Ngọc Đế.

Con trai Ngọc Đế không biết lượng sức mình, dám để ý đến Thánh nhân, đây cũng là một trò cười lớn của Hồng Hoang.

Con trai Ngọc Đế không tiền đồ, tâm cao hơn trời mạng mỏng như giấy, sinh linh Hồng Hoang đều đánh giá như vậy.

Ngọc Đế đầy đầu hắc tuyến, cái thằng cháu này cứ chuyện gì không nên nhắc lại cứ lôi ra.

"Kim Ca và Vũ Linh thực ra khá xứng đôi, một người điềm đạm sáng suốt, một người nghịch ngợm bạo lực, tính cách bổ trợ cho nhau." Dù sao Kim Ca hiện tại cũng là người của Nhân tộc, Đế Tân đương nhiên phải nói tốt cho Kim Ca.

"Ta để ý Vũ Linh thì sao nào, còn hơn vị thiếu chủ nào đó để ý Tiểu Ngọc, ngày ngày bị ăn đòn." Kim Ca không hài lòng, liền quay sang chế giễu Lân Chiến.

Nào, cùng làm tổn thương nhau đi.

Tiểu Ngọc cạn lời, sao nói đi nói lại lại lôi cả cô vào, cô có nằm mơ cũng không ngờ những vị đại lão này ngồi lại với nhau lại là để bới móc thâm cung bí sử, chế giễu lẫn nhau.

Kỳ lạ nhất phải kể đến Vương Mẫu, dường như bà đã sớm quen với việc này, ngồi cùng bọn họ, cắn hạt dưa xem kịch vô cùng hứng thú, trông chẳng khác gì mấy bà thím ở đầu làng.

Vương Mẫu nương nương cao quý ưu nhã của tôi ơi, thực sự là có chút khó chấp nhận.

"Khụ, đừng quên hôm nay chúng ta đến đây để làm gì, sao có thể tha cho Long tộc được." "Long Vương à, sao rồi, có hối hận không khi đẩy Tiểu Nghiệt Long cho Ma tộc?" Lân Thiên ho một tiếng, kéo

chủ đề quay lại, tiếp tục đâm vào nỗi đau của Long tộc.

"Hối hận gì chứ, chính Ma tộc đã thành toàn cho Tiểu Nghiệt Long, nếu Tiểu Nghiệt Long cứ ở lại Long tộc thì vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được." Chu Tước phụ họa.

Tứ Hải Long Vương bị chế giễu đến mức không còn chút khí thế nào.

Cái đám khốn kiếp này, cứ đợi đấy, đừng để Long tộc nắm được cơ hội.

"Ma La Thái tử giá đáo!" Đúng lúc này, từ bên ngoài truyền vào tiếng nói, Dương Giao dẫn theo Na Tra đi vào.

Nhìn thấy Na Tra toàn thân đầy ma văn, thay đổi hoàn toàn, sắc mặt Trầm Hương và những người khác đều biến đổi, nhìn Na Tra với ánh mắt phức tạp, có chút khó chấp nhận.

"Đa tạ các vị đã đến tham dự hôn lễ của Nghiệt Long Ma Thánh thuộc Ma tộc chúng ta." "Mọi người cứ ăn uống tự nhiên." Dương Giao chắp tay, phất tay một cái, trên mỗi bàn bỗng hiện ra ba bình vạn năm tiên tửu, đều là thứ mà chư Phật ở Linh Sơn chưa kịp mang đi.

Đây quả là thứ tốt hiếm có, khiến mọi người một phen xôn xao.

"Chậc chậc, cũng may Phật môn không cử người đến, nếu không chắc tức chết mất." Đế Tân tặc lưỡi.

"Tiếc thật, Xiển Giáo cũng không đến, nếu không cũng có thể làm Xiển Giáo tức chết." Cửu Phượng thích thú nhìn Na Tra.

Không chỉ Cửu Phượng, tất cả mọi người đều tò mò nhìn Na Tra.

Tin tức Ân Thập Nương trở lại, trở thành thủ lĩnh thập đại Ma Thánh của Ma tộc đã lan truyền khắp Hồng Hoang, nhưng không ai ngờ bà lại để Na Tra nhập ma.

Đây là sự trả thù sao?

Khi xưa cha con Na Tra đã gây tổn thương cho bà quá sâu, giờ bà quay lại, ngay cả đứa con út yêu quý nhất cũng không tha, đúng là quả báo mà.

Ân Thập Nương thương Na Tra nhất mà còn biến hắn thành ma, vậy thì Lý Tịnh, Kim Tra, Mộc Tra sẽ phải chịu sự trả thù kinh khủng thế nào, chậc chậc.

Thảm thật, nghĩ đến thôi cũng thấy sợ thay cho cha con họ Lý.

Lý Tịnh bây giờ chắc đang sợ đến phát khiếp rồi.

"Đừng nhìn ta như vậy, là ta tự mình lựa chọn, từ nay về sau, thế gian không còn Lý Na Tra nữa, chỉ có Ma Đồng Na Tra, kẻ nào còn muốn làm hại mẹ ta thì hãy bước qua xác ta trước." Na Tra liếc nhìn mọi người một lượt, rồi đi tới bàn của Trầm Hương.

"Các ngươi dùng ánh mắt gì vậy, các ngươi nên mừng cho ta mới đúng, mẹ ta giờ đã chịu để ý đến ta, dù ta có biến thành thế nào thì tình cảm giữa chúng ta vẫn không thay đổi, chẳng phải sao?" Na Tra thản nhiên nhún vai.

Chương 719

“Nói hay lắm, cũng giống như ta, dù là rồng hay là ma, tình cảm đối với Mộ Tâm vẫn trước sau như một.” Tiểu Nghiệt Long đi tới.

Na Tra đảo mắt một cái, liên quan gì đến ngươi.

“Ngao Khâm, với tư cách là tiền bối, đến dự đám cưới mà không tặng quà thì không hợp lý lắm nhỉ?” Tiểu Nghiệt Long giễu cợt nhìn Nam Hải Long Vương, tay giơ lên, long hồn của Tiểu Long Nữ hiện ra, bị ma khí hành hạ đau đớn khôn cùng.

“Ngươi, ngươi mau thả Tiểu Long Nữ ra, ta sẽ đưa Huyễn Hải Châu cho ngươi ngay.” Nam Hải Long Vương lập tức cuống cuồng.

“Ngươi nghĩ mình có tư cách mặc cả với ta sao?” “Tây Hải Long Vương, ông thấy thế nào?

Ha ha...” Tiểu Nghiệt Long giơ tay kia lên, long hồn của Ma Ngang hiện ra, cũng bị ma khí hành hạ vô cùng thảm khốc.

“Mộ Tâm không muốn gả cho ta, ta đành phải hủy đi nhục thân của Ma Ngang, chỉ cần đe dọa đủ mức, không việc gì là không thành, ha ha...” Tiểu Nghiệt Long cười điên cuồng, đầy vẻ tà tính.

“Đưa cho hắn đi.” Tây Hải Long Vương nhìn con trai yêu quý chịu khổ, đau lòng đến mức tay run rẩy.

Nam Hải Long Vương sớm đã chẳng còn tiếng nói gì, miễn cưỡng đưa Huyễn Hải Châu cho Tiểu Nghiệt Long.

“Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Người có lỗi với ngươi là ta, Tiểu Long Nữ vô tội, ta đem mạng mình đền cho ngươi, cầu xin ngươi thả con bé ra.” Nam Hải Long Vương nhìn Tiểu Nghiệt Long khẩn cầu, giống hệt như Tiểu Nghiệt

Long từng cầu xin lão trước đây.

“Mạng của ngươi ta không thèm, sống đi, đó là nỗi đau ta ban cho ngươi.” “Ngươi càng để tâm đến Tiểu Long Nữ, ta càng phải hành hạ nó, ngươi chê xuất thân của ta hèn kém, vậy ta sẽ gả đứa con gái yêu quý nhất của ngươi cho kẻ hèn kém nhất trong mắt các ngươi.” “Hôm nay là ngày lành tháng tốt, tổ chức cùng một lúc luôn đi, biểu đệ, lại đây.” Tiểu Nghiệt Long vẫy tay, một con rắn ghẻ bò tới, một con rắn ghẻ thậm chí còn chưa hóa hình được.

“Không được, ngươi không thể sỉ nhục con gái ta như vậy, nó không xứng, ta liều mạng với ngươi!” Lần này thực sự chạm đến giới hạn cuối cùng của Nam Hải Long Vương, lão có thể chết, nhưng không thể để đứa con gái rượu của mình bị hủy hoại.

“Tiểu Nghiệt Long, ngươi quá đáng lắm rồi.” Ba vị Long Vương còn lại cũng không nhịn nổi nữa, đồng loạt đứng dậy.

“Mới thế này đã không nhịn được rồi?

Chuyện rơi vào đầu các ông thì là quá đáng sao?” “Ngày xưa ta không phản kháng nổi các ông, giờ các ông không ngăn cản được ta.” Tiểu Nghiệt Long cười giễu cợt, sau lưng ma khí cuộn trào, bốn con Ma Long hồn cùng xuất hiện, đánh bay Tứ Hải Long Vương ra ngoài.

“Cự Ngao, đỡ Nam Hải Long Vương lên vị trí danh dự, để lão chủ trì hôn lễ cho con gái mình.” Tiểu Nghiệt Long cười lạnh nói.

Cự Ngao đi tới, xách Nam Hải Long Vương đang dở sống dở chết, cưỡng ép ấn ngồi lên ghế cao đường, Tiểu Nghiệt Long cưỡng chế Tiểu Long Nữ bái đường với con rắn ghẻ, sau đó phong ấn tu vi của nàng, ném cho con rắn ghẻ: “Hãy yêu thương vợ mình cho tốt vào.” “Đa tạ biểu ca.” Con rắn ghẻ hớn hở vác Tiểu Long Nữ đi xuống.

Tiểu Nghiệt Long đã điều tra một lượt và phát hiện mình vẫn còn

một người thân thuộc tộc ngoại còn sống, tính theo vai vế là biểu đệ của hắn.

Tên này tuy khờ khạo nhưng năm nào cũng đi bái tế mẹ hắn, hắn cũng là gặp được tên này khi đi bái tế mẫu thân trước đây.

"Tiểu Nghiệt Long, ngươi sẽ không có kết cục tốt đâu, sẽ không có kết cục tốt đâu!" Nam Hải Long Vương gào thét trong bi phẫn, nhưng vô phương cứu vãn.

"Ta có kết cục tốt hay không thì không biết, nhưng ngươi chắc chắn là không." Tiểu Nghiệt Long giơ tay chộp một cái, hút Nam Hải Long Vương lại, ném sang một bên, nhìn về phía Bắc Hải Long Vương: "Nhạc phụ, hãy chủ trì hôn lễ cho con và Mộ Tâm đi." "Ngươi đừng hòng, con rể ta chỉ có Ma Ngang, có giỏi thì giết ta đi, để Mộ Tâm hận ngươi cả đời." Bắc Hải Long Vương thái độ kiên quyết, không chịu thỏa hiệp.

"Vậy sao, thế còn hắn thì sao?" Doanh Yêu cười giễu cợt, tóm một người đi tới, chính là con trai yêu quý Ngao Khâm của Bắc Hải Long Vương, thất trảo, địa vị ở Bắc Hải cũng tương đương Ma Ngang ở Tây Hải.

Trong toàn bộ Long tộc, địa vị của hắn chỉ đứng sau Ma Ngang.

"Ngươi, đồ khốn khiếp, ngươi đừng làm hại con trai ta." Bắc Hải Long Vương biến sắc, lập tức không còn cứng rắn được nữa.

"Được thôi, sau khi con và Mộ Tâm thành hôn, hắn sẽ là đại cữu ca của con, con đương nhiên sẽ không làm hại hắn." Tiểu Nghiệt Long giễu cợt.

"Được, ta chủ trì." Bắc Hải Long Vương nắm chặt nắm đấm, nhục nhã thỏa hiệp.

Ngao Khâm đầy nhục nhã và tuyệt vọng quay mặt đi, cuối cùng

vẫn là hắn làm liên lụy đến em gái và phụ vương.

Long tộc bây giờ vẫn quá yếu ớt, Doanh Yêu một mình dễ dàng đột nhập Bắc Hải Long Cung bắt hắn đi, căn bản không thể chống đỡ.

"Thái tử, xin hãy chủ trì hôn lễ cho thuộc hạ." Tiểu Nghiệt Long cúi người chào Dương Giao.

"Được!" Dương Giao sảng khoái cười lớn, ngồi lên vị trí danh dự.

Quá đáng sao, thì đã sao chứ, chẳng phải chính Long tộc tự gây nghiệp sao, có nhân mới có quả.

Tôn Ngộ Không cũng nghĩ như vậy, nhìn cảnh này mà không hề động lòng.

Ngao Mộ Tâm và Ma Ngang vô tội sao, vậy Tiểu Nghiệt Long năm xưa chẳng lẽ không vô tội?

Đây là nhân do chính Long tộc gieo, quả đắng tự mình gánh lấy.

Đổ hết trách nhiệm cho Nam Hải Long Vương?

Nhưng ai là người đã chọn ra Nam Hải Long Vương?

Khi tuyết lở, không có một bông tuyết nào là vô tội cả.

Người tốt không phải làm như vậy, làm người tốt mù quáng thì coi chừng trời đánh thánh đâm.

Đạo lý này lão đã hiểu từ lúc đi thỉnh kinh.

Tiểu Bạch Long cũng hiểu, dù nhục nhã nhưng y cũng chỉ có thể nhịn.

Ngược lại là Ngao Xuân tính tình nóng nảy không nhịn nổi, Tôn Ngộ Không đành phải thi pháp định thân hắn lại.

Bắc Hải Long Vương nhục nhã ngồi trên cao đường, Tiểu Nghiệt Long vỗ tay một cái, Cự Hạt đỡ Ngao Mộ Tâm trong bộ hỷ phục đỏ

rực đi vào.

Dưới khăn trùm đầu, Ngao Mộ Tâm nước mắt đầm đìa, nàng không muốn gả cho Tiểu Nghiệt Long, không muốn có lỗi với Ma Ngang, nhưng nàng không còn cách nào khác, Tiểu Nghiệt Long dùng tính mạng của Ma Ngang và con gái để uy hiếp nàng.

"Trư Bát Giới, ngươi vậy mà chưa chết, ngươi giải hạt độc của ta bằng cách nào?" Cự Hạt thấy Trư Bát Giới bình an vô sự thì kinh hãi.

"Hừ, hạt độc của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi." Trư Bát Giới kiêu ngạo hừ lạnh, đương nhiên sẽ không thừa nhận là đã đi cầu cứu lão tổ tông của tộc bọ cạp.

"Vậy sao?

Ta không tin ngươi lúc nào cũng gặp may như vậy." Cự Hạt cười khinh bỉ, cưỡng ép đỡ Ngao Mộ Tâm đi tới, ấn nàng xuống bái đường với Tiểu Nghiệt Long.

"Lễ thành!" Theo tiếng nói của Quy Huyền Phong vang lên, mọi sự đã định.

Bắc Hải Long Vương như bị rút cạn sức lực, ngã gục trên ghế.

Tây Hải Long Vương nhục nhã đến mức nôn ra một ngụm máu lớn, Ma Ngang coi như bị hủy hoại, từ nay về sau không bao giờ có thể ngẩng đầu nhìn ai.

Chuyện này cũng sẽ trở thành vết nhơ vĩnh viễn không thể tẩy sạch của Long tộc.

Nhưng tình thế bắt buộc, bọn họ không thể phản kháng.

Dù có mời Chúc Long lão tổ ra tay, cộng thêm Tôn Ngộ Không bọn họ, cũng không thể đánh lại Ma tộc.

Dù có bỏ ra khoản tiền lớn mời chư Phật tương trợ, nhưng hậu

quả sau đó thì sao, khơi mào đại chiến giữa Long tộc và Ma tộc, Long tộc sẽ lại rơi xuống vực thẳm, đây không phải điều Long tộc muốn thấy.

Thực lực quyết định tất cả, không phải đối thủ của Ma tộc thì phải ngoan ngoãn mà nhịn.

Tất cả đều tại tên khốn Nam Hải Long Vương này.

Ba vị Long Vương, Tiểu Bạch Long, Ngao Xuân, Ngao Khâm đều đồng loạt nhìn về phía Nam Hải Long Vương, đầy nhục nhã và phẫn nộ xông đến tóm lấy lão.

"Đợi đã, hiện tại Quy Huyền Phong là thuộc hạ của ta, ta phải đòi lại công bằng cho hắn." "Ngao Thốn Tâm chẳng phải đã sỉ nhục Quy Huyền Phong sao?

Chương 720

Ta muốn Ngao Nhuận đem Ngao Thốn Tâm tới gả cho Quy Huyền Phong, tổ chức hôn lễ cho bọn họ, ta có thể thả Ma Ngang ra." Tiểu Nghiệt Long nói.

Đây là điều hắn đã hứa với Ngao Mộ Tâm, sau hôn lễ sẽ thả Ma Ngang, nhưng cũng phải để gia đình Tây Hải Long Vương trả giá.

Dùng con gái đổi con trai, gia đình tan nát, Ma Ngang sẽ phải sống trong sự dằn vặt của lương tâm.

Tây Hải Long Vương không đáp lời, hầm hầm bỏ đi.

Xem náo nhiệt xong, Đế Tân và những người khác cũng lần lượt rời đi.

Chỉ còn lại những vị Ma Thánh, mặt đầy vẻ hưởng thụ ăn uống, hưởng thụ cảm giác nhục mạ người khác, khen Tiểu Nghiệt Long làm tốt.

Dương Giao cũng nghĩ như vậy, đã thành ma thì tự nhiên nên khoái ý ân cừu, thế nào thống khoái thì làm.

Thành ma cũng không có gì không tốt, người khác chẳng thể dùng đạo đức để ràng buộc mình nữa.

Ma tuy bị ghét bỏ, nhưng đã thành ma rồi thì ai còn quan tâm.

Cái hại duy nhất của ma là quá nhiều nhân quả quấn thân, càng lên cao càng khó thăng tiến tu vi.

Hơn nữa ma khí cuồng bạo, khi đột phá tu vi dễ bị nhân quả phản phệ, ma khí bạo tẩu, tự bạo mà chết, tóm lại là không ổn định.

Có được thì có mất, Đại Đạo vốn công bằng.

“Thật là nghẹt thở, Đại sư bá, người định thân đệ làm gì?” Bên ngoài, Ngao Xuân tức muốn nổ phổi.

“Nếu không thì sao, đệ nghĩ chúng ta đánh lại họ không?

Hành động theo cảm tính chỉ dẫn đến thương vong vô ích, cho dù chúng ta tử chiến cũng không thay đổi được kết quả.” “Long tộc không muốn khai chiến toàn diện với Ma tộc, thì coi như chúng ta không giúp được gì rồi.” Tôn Ngộ Không lắc đầu.

Thực tế, kể từ khi biết Tiểu Nghiệt Long bị Nam Hải Long Vương ép đến mức nhập ma, lão đã không muốn làm người tốt vô ích này rồi.

Vì nể mặt Tiểu Bạch Long và Ngao Xuân, trước đó bọn họ đột nhập Tây Hải Long Cung cứu người đã là nhân chí nghĩa tận rồi, không còn gì để nói.

“Ai, Long tộc tự gây nghiệp thì tự chịu quả đắng, Ngao Mộ Tâm và những người khác vô tội, nhưng Tiểu Nghiệt Long năm xưa đã làm gì sai, Ngao Khâm là Nam Hải Long Vương do cả Long tộc chọn ra, cái quả này cả Long tộc phải gánh.” “Ma Ngang được hưởng nhiều quyền lợi nhất của Long tộc thì cũng phải chịu đựng hậu quả nặng nề nhất, không có gì để nói, chỉ mong hắn đừng quá suy sụp.” Tiểu Bạch Long tỏ ra rất bình tĩnh, chủ yếu là vì không đấu lại người ta nên cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

“Khốn khiếp, đi, đi đánh tên khốn Ngao Khâm đó một trận.” Ngao Xuân vẫn không nuốt trôi cơn giận này, phải có ai đó để trút giận chứ.

“Đi thôi!” Trong lòng Tiểu Bạch Long cũng thấy nghẹn ứ, dù sao Ngao Khâm mới là tội khôi họa thủ, phải chịu ác quả tương ứng, phải có một đối tượng để phát tiết mới được.

“Ngươi là kẻ lừa đảo, ngươi đã hứa với ta, chỉ cần ta ngoan ngoãn

bái đường với ngươi, ngươi sẽ thả Ma Ngang." Trong phòng tân hôn, Ngao Mộ Tâm rưng rưng nước mắt, vừa uất ức vừa phẫn nộ nhìn Tiểu Nghiệt Long, dáng vẻ vừa đáng thương vừa quật cường đó trông thật xót xa.

"Ta đã hứa với nàng, nhưng chưa nói khi nào mới thả, thời gian là do Ngao Nhuận quyết định, khi nào ông ta đưa Ngao Thốn Tâm tới, ta sẽ thả Ma Ngang ngay, trước đó ta sẽ không động đến hắn." "Quy Huyền Phong hiện tại là thuộc hạ của ta, Ngao Nhuận không đòi lại công bằng cho hắn thì ta đòi, ta có gì sai sao?" "Ta đã nhường nhịn nàng đủ đường, nàng chẳng lẽ không thể thông cảm cho ta một chút sao?" Tiểu Nghiệt Long quay mặt đi không nhìn Ngao Mộ Tâm, hắn sợ mình sẽ không cầm lòng được trước dáng vẻ đáng thương này.

"Tại sao ta phải thông cảm cho ngươi?

Ngươi là gì của ta?" Ngao Mộ Tâm quật cường đáp.

"Ta là chồng nàng, dù nàng có thừa nhận hay không thì đó cũng là sự thật, Hồng Hoang hiện tại đều công nhận chồng của Ngao Mộ Tâm nàng là ta, chứ không phải Ma Ngang." Tiểu Nghiệt Long có chút tức giận.

"Ta không nhận, ta không nhận, hu hu..." Ngao Mộ Tâm gục xuống bàn, khóc nức nở đầy uất ức.

Tiểu Nghiệt Long lập tức mủi lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi nàng.

"Đừng chạm vào ta!" Ngao Mộ Tâm phẫn nộ gạt tay Tiểu Nghiệt Long ra, vẻ chán ghét hiện rõ mồn một.

Nếu là người khác, Tiểu Nghiệt Long đã sớm động thủ rồi, nhưng đây là "bạch nguyệt quang" của hắn, hít sâu một hơi, hắn vẫn cố kìm nén.

"Ta muốn gặp Ma Ngang." Ngao Mộ Tâm đột nhiên ngẩng đầu

lên, đôi mắt nhòe lệ nhìn Tiểu Nghiệt Long.

"Nàng đừng quá đáng, hiện tại nàng là vợ ta, mà trong lòng lúc nào cũng nhớ đến người đàn ông khác, có hợp lý không?" Tiểu Nghiệt Long bắt đầu không nhịn nổi nữa, gân xanh trên trán nổi lên: "Nàng có tin hiện tại ta sẽ cho hắn hình thần câu diệt không." Ngao Mộ Tâm không nói gì, đôi mắt đẫm lệ cứ quật cường nhìn Tiểu Nghiệt Long như thế.

Cuối cùng, Tiểu Nghiệt Long vẫn thỏa hiệp, thả long hồn của Ma Ngang ra rồi bực bội rời khỏi phòng tân hôn.

"Xin lỗi, em không cố ý đâu, em không bái đường với hắn thì hắn sẽ giết anh và con gái chúng ta mất." Ngao Mộ Tâm khóc lóc lao vào lòng Ma Ngang.

Tuy nhiên, Ma Ngang lại không hề có phản ứng gì, Ngao Mộ Tâm ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt Ma Ngang mờ đục, đầy vẻ tro tàn, cả người toát ra sự tê dại và đồi phế.

"Ngươi đã làm gì Ma Ngang rồi?" Ngao Mộ Tâm lớn tiếng chất vấn.

"Ta có thể làm gì hắn chứ?

Đừng việc gì cũng đổ lên đầu ta, hắn từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, muốn gì được nấy, chỉ là một đóa hoa trong nhà kính, chưa từng nếm trải gian nan." "Là tâm tính hắn không ra gì, đừng có đổ lỗi cho ta, mới chịu chút đả kích đã suy sụp, đúng là đồ phế vật." Tiểu Nghiệt Long dựa cửa, khinh bỉ nhìn Ma Ngang.

Trước đây hắn quả thực coi Ma Ngang là đối thủ, cứ ngỡ Ma Ngang thực sự rất mạnh, hắn muốn chứng minh mình mạnh hơn Ma Ngang.

Kết quả thì sao, tất cả chỉ là hào nhoáng bên ngoài, là thứ "tốt mã dẻ cùi" do Long tộc đánh bóng lên mà thôi.

Loại phế vật này căn bản không xứng làm đối thủ của hắn.

"Đây mới là bộ mặt thật của hắn, sự hào quang rực rỡ trước kia chẳng qua là do Long tộc tô vẽ thêm, con người thật của hắn chẳng chịu nổi một cú đánh." "Chút gian nan này mà đã không chịu nổi, những gian nan ta từng chịu đựng còn gấp vạn lần thế này, ta vẫn vượt qua được để lột xác từng ngày." "Nhìn cho kỹ đi, mất đi sự bao bọc của Long tộc, hắn chẳng là cái thá gì cả, sao bì được với ta?" Tiểu Nghiệt Long trút hết cơn giận.

Vậy mà một kẻ phế vật như thế, Ngao Mộ Tâm lại cứ vương vấn mãi không quên, trong mắt trong tim toàn là hắn, không dành cho mình lấy một chút chỗ nào.

"Nếu không phải tại ngươi, sao anh ấy lại trở thành thế này?

Ngươi cút đi!" Ngao Mộ Tâm chẳng quan tâm, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tiểu Nghiệt Long.

"Hừ!" Tiểu Nghiệt Long hừ lạnh một tiếng, nghiến răng nghiến lợi bỏ đi.

"Phu quân, anh tỉnh lại đi, anh hãy phấn chấn lên đi chứ, chẳng lẽ anh không cần mẹ con em nữa sao?" Ngao Mộ Tâm nắm tay Ma Ngang khóc lóc cầu xin, Ma Ngang gục ngã thì bầu trời của nàng cũng sụp đổ theo.

Kể từ giây phút gả cho Ma Ngang, trong lòng trong mắt nàng chỉ có hắn, Ma Ngang chính là tất cả, là bầu trời, là tín ngưỡng của nàng.

Nàng vẫn chưa từng từ bỏ, vẫn huyễn tưởng một ngày nào đó vị anh hùng thế kỷ của mình sẽ cưỡi mây ngũ sắc đến đánh bại Tiểu Nghiệt Long, cứu nàng đi, để họ lại được sống hạnh phúc như xưa.

Nhưng giờ đây, vị anh hùng của nàng lại héo rũ, suy sụp.

Và sự cầu xin của nàng cũng không hề khơi dậy được chút ý chí chiến đấu nào của Ma Ngang, dường như nàng và con gái trong lòng hắn cũng chẳng quan trọng đến thế, một người quật cường như nàng lúc này cũng sắp suy sụp hoàn toàn.

Một lúc lâu sau, Tiểu Nghiệt Long quay lại, Ma Ngang vẫn giữ nguyên bộ dạng đồi phế đó, còn Ngao Mộ Tâm đã khóc cạn nước mắt, tâm như tro tàn ngồi bệt dưới đất.

"Nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, ta đã nói sẽ không cưỡng ép nàng, nàng không muốn thì ta sẽ không chạm vào nàng, chỉ cần nàng không rời khỏi Tây Hải Long Cung, muốn làm gì cũng được, ta sẽ không hạn chế nàng." Tiểu Nghiệt Long thu lại long hồn của Ma Ngang rồi quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Nghiệt Long, trong mắt Ngao Mộ Tâm hiện lên một vẻ quyết tuyệt.

Đêm hôm đó, Ngao Mộ Tâm lặng lẽ đi ám sát Tiểu Nghiệt Long.

Nhưng với tu vi Đại La Kim Tiên của nàng, làm sao thương hại nổi Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long đang ngồi xếp bằng trên giường tu luyện, Ngao Mộ Tâm lặng lẽ tiếp cận, một kiếm đâm vào giữa mày hắn, nhưng ngay cả một vết xước cũng không làm được.

Tiểu Nghiệt Long thực tế đã phát hiện ra nàng từ sớm, muốn xem nàng định làm gì, không ngờ nàng lại đến để giết mình, hơn nữa còn hạ thủ tàn độc, nhắm vào giữa mày là muốn hắn hình thần câu diệt.

Tiểu Nghiệt Long mở mắt, nhìn Ngao Mộ Tâm với ánh mắt phức tạp: phẫn nộ, thất vọng, không cam tâm.

"Chính ngươi nói, chỉ cần không rời khỏi Tây Hải Long Cung thì

ta làm gì cũng được mà.” Ngao Mộ Tâm bị Tiểu Nghiệt Long nhìn cho có chút chột dạ, liền lảng tránh ánh mắt, quật cường ngẩng cao đầu.

Chương 721

"Được thôi, nàng vui là được." Tiểu Nghiệt Long bỗng bật cười, lòng chợt mềm lại, dáng vẻ chột dạ này của nàng trông cũng thật xinh đẹp.

Quy Huyền Phong bí mật bám theo thì đầy đầu hắc tuyến: Đại ca ơi, huynh là Ma đó, làm ơn có chút khí phách của Ma đi.

Đem hết sự sủng ái dành cho Ngao Mộ Tâm, đúng là đáng để người ta ghen tị mà.

Thôi kệ, đó là thú vui của vợ chồng người ta, mình lo làm gì cho mệt.

"Là ngươi nói đấy nhé." Ngao Mộ Tâm giơ kiếm lên.

Tiểu Nghiệt Long mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy sự sủng ái và ôn nhu, bộ dạng như thể "nàng cứ đâm đi, nàng vui là được".

Ngao Mộ Tâm đột nhiên không đâm xuống nổi nữa, hậm hực bỏ đi.

Tiểu Nghiệt Long phất tay một cái, thả Ma Ngang ra, khoe khoang: "Ngươi nhìn xem, trong lòng nàng ấy bắt đầu có ta rồi, nàng không nỡ giết ta." "Thực ra ngươi cũng chẳng cần phải diễn kịch với ta làm gì, dù ngươi đổi phế thật hay giả thì ta cũng sẽ thả ngươi đi, vì Mộ Tâm muốn ta thả ngươi." "Nàng vì ngươi mà chịu nhục nhã cầu toàn, hủy hoại danh dự của mình để đổi lấy mạng sống cho ngươi, ngươi không nên làm nàng thất vọng, ta ngược lại hy vọng ngươi hãy cùng ta cạnh tranh một cách công bằng, như vậy mới thú vị." "Ta từng coi ngươi là đối thủ, ta rất thích cảm giác được nghiền nát ngươi, bộ dạng phế vật hiện tại của ngươi thực sự làm ta buồn nôn." Tiểu Nghiệt Long cố tình khích tướng Ma Ngang, nhưng hắn vẫn không hề

phản ứng, bộ dạng như thể ai đánh ai chửi cũng mặc kệ, xem ra là đã thực sự đổi phế rồi.

Tiểu Nghiệt Long chán ngán lắc đầu, thu hắn trở lại pháp bảo.

Trở về phòng tân hôn, Ngao Mộ Tâm lại bắt đầu hối hận, hận mình không có tiền đồ, hận mình tại sao lại mủi lòng.

Nhưng nàng cũng hiểu rằng, dù Tiểu Nghiệt Long không đánh trả thì nàng cũng chẳng thể làm gì được hắn, nàng bất lực thu mình lại một góc khóc lóc.

Những ngày tiếp theo, nàng chỉ biết dùng cách không ăn không uống không cử động để kháng nghị.

Tiểu Nghiệt Long đến thăm, nàng cũng không nói năng, không thèm để ý, chẳng khác nào một người thực vật.

Hành hạ bản thân và cũng hành hạ cả Tiểu Nghiệt Long.

Ở một diễn biến khác, kết quả xử phạt Ngao Khâm cũng đã có, lột da rút gân, long hồn luyện thành Trấn Hải Trụ, vĩnh viễn trấn giữ hải nhãn Nam Hải.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận tạm thời quản lý Nam Hải.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, Ngao Thốn Tâm điêu ngoa đanh đá, tư chất cũng bình thường, chỉ là ngũ trảo, căn bản không thể so với Ma Ngang, Ngao Nhuận đương nhiên muốn dùng Ngao Thốn Tâm để đổi lấy Ma Ngang.

Nhưng mẹ của Ngao Thốn Tâm không đồng ý, cứ làm loạn lên mãi.

Ma Ngang là con của ông với Đại phu nhân, là trưởng tử danh chính ngôn thuận, còn Ngao Thốn Tâm là con của ông với Tam phu nhân.

Mấu chốt là Tam phu nhân có chút quan hệ họ hàng với Ngao Thương, nên ông không thể không cẩn trọng.

Đang lúc giằng co không dứt, Ngao Thốn Tâm đã lén lút bỏ trốn.

Đến khi Ngao Nhuận phát hiện ra thì tăm hơi chẳng thấy đâu nữa.

Cực chẳng đã, Ngao Nhuận chỉ đành sai binh tôm tướng cá đi tìm.

Ở một nơi khác, Tôn Ngộ Không và những người khác đang đi khắp nơi tìm kiếm Xá Lợi Tử, nhưng hoàn toàn không có manh mối.

Theo lời Huyền Đô thì vẫn chưa đến lúc những viên Xá Lợi Tử khác xuất thế.

Dù sao Ma Đạo lượng kiếp cũng kéo dài tới ba vạn ba ngàn năm cơ mà.

Hơn nữa, tìm thấy tất cả Xá Lợi Tử ngay lập tức cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Đến lúc đó Ma tộc sẽ lại đổ xô đi truy sát Tôn Ngộ Không để cướp Xá Lợi Tử thôi.

Vô Thiên vẫn đang bế quan, Hồng Hoang rơi vào trạng thái bình lặng tạm thời.

Phía Côn Luân Sơn, đệ tử của Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đang ráo riết luyện quân, luyện hóa pháp bảo, chuẩn bị đánh một trận lớn với Ma tộc.

Ma tộc hiện tại không biết đang làm gì, không thấy có động tĩnh, nhưng chắc chắn sẽ đến tấn công Côn Luân Sơn.

Trừ phi vạn bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn từ bỏ đạo trường Xiển Giáo.

Chủ yếu là vì số pháp bảo mà Đạo Tổ ban cho đã đem lại cho họ sự tự tin và chỗ dựa rất lớn.

Ngày hôm đó, Dương Tiễn rời Linh Sơn đi giải quyết công việc, tình cờ bắt gặp Ngao Thốn Tâm đang bị binh tôm tướng cá truy đuổi.

Vừa nhìn thấy Dương Tiễn lần đầu, Ngao Thốn Tâm đã lập tức bị hớp hồn.

"Ba mắt, ngươi chính là Nhị Lang Thần Dương Tiễn!" Giọng nói của Ngao Thốn Tâm vì quá phấn khích mà trở nên sắc lẹm, nàng hưng phấn bay đến cạnh Dương Tiễn, ánh mắt đó như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Dương Tiễn nhíu mày, không muốn can thiệp vào chuyện của Long tộc, liền thi triển thuật hóa hồng để rời đi nhanh hơn.

Ngao Thốn Tâm phấn khích đuổi theo phía sau.

Dương Tiễn đến núi Nguyên Hợp để kiểm tra, hắn có chút nghi ngờ liệu Xá Lợi Tử có được giấu ở nơi hóa hình của những vị Phật đã quá cố hay không.

Núi Nguyên Hợp là nơi hóa hình của Cửu Hoa Phật Tử.

Xá Lợi Tử thì chưa thấy đâu, nhưng Ngao Thốn Tâm đã đuổi tới nơi.

Dương Tiễn không thèm để ý, Ngao Thốn Tâm cũng không quấy rầy, cứ thế bám theo Dương Tiễn, ánh mắt tràn đầy sự si mê.

Dương Tiễn suýt chút nữa đã lật tung cả núi Nguyên Hợp lên, hắn lờ mờ cảm nhận được Phật vận tồn tại, nơi này chắc chắn có thứ liên quan đến Phật môn, rất có thể chính là Xá Lợi Tử, nhưng tìm mãi không ra.

Cuối cùng, Dương Tiễn cũng chỉ biết thở dài bất lực, xem ra hắn không thể chống lại thiên mệnh, Xá Lợi Tử thực sự chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được.

Chẳng phải ngay cả ba vị Sư tổ cũng không chống lại được thiên mệnh, chỉ đành tìm lối đi riêng, làm Tinh Hoàng để ứng với mệnh cách Hoàng giả đó sao.

Hắn không phục, cứ cố chấp muốn tìm bằng được Xá Lợi Tử, quả thực có chút không biết lượng sức mình.

Bất lực lắc đầu, Dương Tiễn quay người rời đi, trở về Linh Sơn.

Lần này Ngao Thốn Tâm không đi theo nữa, đôi mắt đảo liên hồi, không biết đang tính toán điều gì.

Và đúng lúc này, nơi Dương Tiễn vừa xới tung lên đột nhiên phát ra ánh Phật quang vàng rực, càng lúc càng sáng, trong làn khói Phật quang bồng bềnh, một viên Xá Lợi Tử to bằng nắm tay trẻ con bay lơ lửng.

Viên Xá Lợi Tử trông có vẻ bình thường không có gì đặc sắc, nếu không phải đang tỏa ra Phật quang rực rỡ và chứa đựng Phật vận bao la thì thực sự chẳng khác gì một viên đá bình thường.

"Chẳng lẽ đây chính là Xá Lợi Tử của Phật môn sao?" Đôi mắt Ngao Thốn Tâm sáng rực lên, chuyện về Xá Lợi Tử trong Ma Đạo lượng kiếp nàng đã từng nghe phụ vương kể qua, có Xá Lợi Tử trong tay chẳng phải sẽ có vốn liếng để đàm phán với Tiểu Nghiệt Long sao.

Ngao Thốn Tâm mừng rỡ, vội vàng giấu viên Xá Lợi Tử đi.

Vừa giấu xong thì binh tôm tướng cá cũng đuổi tới, lần này Ngao Thốn Tâm không chạy nữa, ngoan ngoãn theo họ trở về Nam Hải.

Không lâu sau đó, từ Nam Hải truyền ra tin tức rằng Tam công chúa Ngao Thốn Tâm của Tây Hải Long tộc cũ đã trở thành người của Dương Tiễn.

Hóa ra là do Ngao Thốn Tâm về nói bừa, mà đám binh tôm tướng cá truy đuổi nàng cũng làm chứng rằng Ngao Thốn Tâm và Dương

Tiễn đã ở núi Nguyên Hợp một thời gian.

Điều này khiến Ngao Nhuận nhất thời không phân biệt được lời Ngao Thốn Tâm nói là thật hay giả, chủ yếu là trong thâm tâm ông rất hy vọng con gái mình và Dương Tiễn có chuyện gì đó xảy ra.

Nếu Dương Tiễn thực sự trở thành con rể ông thì mọi vấn đề Long tộc đang đối mặt hiện nay đều không còn là vấn đề nữa.

Bởi lẽ chỉ cần Dương Tiễn nói một câu, Tiểu Nghiệt Long sẽ phải ngoan ngoãn thả Ma Ngang, Ngao Mộ Tâm, thậm chí là trả lại cả Tây Hải.

Và Ngao Nhuận còn chưa kịp đi kiểm chứng thì Ngao Thốn Tâm đã sai người tung tin tức ra ngoài.

Chương 722

Nàng muốn mượn uy thế của Dương Tiễn để bảo vệ mình, trong tay nàng có Xá Lợi Tử, hoàn toàn có thể đàm phán với Dương Tiễn.

Hơn nữa, Ngao Băng Tâm có thể gả cho Dương Tiễn thì nàng cũng có thể, ít nhất trong mắt nàng, nàng mạnh hơn Ngao Băng Tâm nhiều.

Dương Tiễn có thể để mắt tới Ngao Băng Tâm thì chắc chắn cũng sẽ để mắt tới nàng.

Nếu gả được cho Dương Tiễn thì thật là quá tuyệt vời.

Tin tức sớm truyền đến tai Hao Thiên Khuyển, khiến nó tức điên lên, chạy thẳng tới Nam Hải để hỏi tội.

"Ngao Thốn Tâm, ngươi có biết xấu hổ không, cũng không nhìn lại xem đức hạnh mình thế nào mà đòi chủ nhân ta để mắt tới?" "Biết rõ chủ nhân ta sắp đính hôn với Ngao Băng Tâm, dù sao nàng ấy cũng là chị em của ngươi, vậy mà lại đi tung tin đồn nhảm để cướp người đàn ông của chị em mình, phá hoại hôn nhân của họ, ta chưa từng thấy ai trơ trẽn như ngươi." Hao Thiên Khuyển xông vào Tây Hải Long Cung và mắng nhiếc Ngao Thốn Tâm một trận thậm tệ.

Ngao Nhuận nhíu mày nhìn Ngao Thốn Tâm, nếu chuyện này là do nàng nói bừa thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Nếu là bình thường, với tính cách lạnh lùng của Dương Tiễn, có thể hắn sẽ phớt lờ, nhưng hiện tại hắn đang sắp đính hôn với Ngao Băng Tâm.

Lúc này mà tung ra tin đồn như vậy, rõ ràng là muốn phá hoại hôn sự của người ta, Dương Tiễn chắc chắn sẽ nổi giận.

Không chỉ Dương Tiễn, mà phía Đông Hải chắc chắn cũng sẽ sang hỏi tội.

Đúng là đồ nghiệp chướng, thật muốn hại chết ông mà.

Ngao Nhuận lúc này vừa giận vừa sợ.

"Ta có gì mà không xứng?

Ngao Băng Tâm là công chúa Đông Hải Long tộc, ta là công chúa Tây Hải Long tộc, địa vị ngang nhau." "Nhưng nàng ta chỉ có tứ trảo, tư chất bình thường, còn ta có ngũ trảo, mạnh hơn nàng ta, nàng ta gả được cho Dương Tiễn thì tại sao ta lại không?" Ngao Thốn Tâm vẫn không phục, chống nạnh, đầy vẻ điêu ngoa và tự tin.

"Hừ, nhìn xem, nhìn cho kỹ đi, ngươi chẳng khác gì một mụ đàn bà đanh đá, Ngao Băng Tâm dịu dàng đoan trang, nhã nhặn lịch sự, tâm ý tương thông với chủ nhân ta, ngươi mà cũng đòi so bì với người ta sao." "Ngươi nghĩ chủ nhân ta sẽ quan tâm ngươi có thêm một cái móng đó sao, tứ trảo, ngũ trảo hay thậm chí là lục trảo, thất trảo, trong mắt chủ nhân ta chẳng có gì khác biệt, đều là rác rưởi cả thôi." "Thứ mà chủ nhân ta để mắt tới chưa bao giờ là tư chất hay thân phận của Ngao Băng Tâm, mà chính là tính cách, là sự bầu bạn dài lâu đã làm lay động lòng chủ nhân ta." Hao Thiên Khuyển tụ nước hóa thành một tấm gương đặt trước mặt Ngao Thốn Tâm, mắng cho nàng một trận vuốt mặt không kịp.

"Ngươi lại không phải Dương Tiễn, sao ngươi biết Dương Tiễn không để tâm?" Sắc mặt Ngao Thốn Tâm tái xanh tái trắng, nhưng vẫn cứng đầu đáp trả.

"Hạo Thiên Khuyển nói không sai, ngươi cũng xứng so sánh với Băng Tâm sao?" "Ngươi thành người của ta từ khi nào?" Một giọng nói bất chợt vang lên, thân ảnh Dương Tiễn lập tức xuất hiện, theo sau là Đông Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương.

Đông Hải Long Vương đương nhiên cũng đến để đòi một lời giải thích, còn Bắc Hải Long Vương thì đến để khuyên can.

Dương Tiễn lạnh lùng nhìn xuống Ngao Thốn Tâm, sát ý ngút trời tỏa ra, cảm giác áp bức vô cùng mạnh mẽ, nhiệt độ toàn bộ Nam Hải Long Cung dường như giảm mạnh, lạnh thấu xương.

Ngao Thốn Tâm sợ đến mức cả người run lên, căn bản không dám nhìn thẳng vào Dương Tiễn.

Dường như nàng đã quên một điều, loại Sát thần giết người như ngóe như Dương Tiễn, đâu phải là kẻ nàng có thể lợi dụng.

"Ngao Nhuận, nếu ngươi không dạy dỗ được con cái, ta có thể để Tiểu Nghiệt Long giúp ngươi quản giáo." Dương Tiễn lạnh lùng nhìn về phía Ngao Nhuận.

"Ta cũng có thể giúp ngươi quản giáo, thân là chị em họ mà lại phá hoại hôn sự của con gái ta, đây là chuyện người làm sao?" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cũng lên tiếng gây khó dễ, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà Dương Tiễn không thay lòng đổi dạ.

Con rể tốt như vậy mà mất đi, lão thật sự không chịu nổi.

Ngao Nhuận đáng ghét, lại dám tranh giành con rể với lão, đúng là thứ không biết tự lượng sức mình.

Xem ra vẫn là lão dạy dỗ con cái tốt hơn một bậc.

"Nghiệt chướng, ngươi dám ăn nói hàm hồ, làm tổn hại thanh danh của Chân quân." Ngao Nhuận trở tay tát một cái vào mặt Ngao Thốn Tâm, suýt nữa tức đến ngất đi.

Nhà lão vốn đã đủ mất mặt, giờ lại còn làm ra chuyện đáng xấu hổ thế này, muốn lão hoàn toàn không ngóc đầu lên được đây mà.

“Ta, ta chỉ muốn nói chuyện với Chân quân, ta không thể đến gần Linh Sơn, chỉ có thể dùng hạ sách này.” Ngao Thốn Tâm ôm mặt, đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Dương Tiễn, nàng biết nếu còn tiếp tục dây dưa, Dương Tiễn có thể sẽ trực tiếp bắt nàng ném cho Tiểu Nghiệt Long, nên vội vàng đổi giọng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn không phục, tại sao Ngao Băng Tâm có thể, mà nàng lại không thể.

Nếu người bầu bạn bên cạnh Dương Tiễn là nàng, Dương Tiễn chắc chắn cũng sẽ động lòng với nàng.

Ngao Băng Tâm chẳng qua chỉ là gặp vận may cứt chó.

Tại sao Ngao Băng Tâm rõ ràng không bằng nàng, mà chuyện tốt như vậy lại thuộc về Ngao Băng Tâm.

Dương Tiễn không nói gì, vẫn lạnh lùng nhìn Ngao Thốn Tâm.

Cảm giác áp bức đó khiến Ngao Thốn Tâm có chút suy sụp, vội vàng lấy Xá Lợi Tử ra: “Ta tìm được một viên Xá Lợi Tử, ngươi cưới, không, ngươi bảo Tiểu Nghiệt Long đừng tìm ta gây chuyện, thả ca ca ta ra, ta sẽ đưa Xá Lợi Tử cho ngươi.” Ban đầu nàng muốn Dương Tiễn cưới mình, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Dương Tiễn, nàng không dám nói ra.

“Ngươi tìm thấy ở Nguyên Hợp Sơn?” Dương Tiễn nhíu mày.

“Không, không phải.” Ngao Thốn Tâm chột dạ phủ nhận.

Nàng đã theo Dương Tiễn đến Nguyên Hợp Sơn, nếu thừa nhận tìm thấy ở đó, chẳng phải là đồng nghĩa với việc cướp của Dương Tiễn sao.

“Ngươi có biết vì sao ta đến Nguyên Hợp Sơn không?

Bởi vì ta biết ở đó có một viên Xá Lợi Tử.

Dẹp cái tâm tư nhỏ nhen của ngươi đi." "Dương Tiễn ta chưa bao giờ chịu uy hiếp.

Ta đã nói sẽ không can thiệp vào chuyện giữa Long tộc các ngươi và Tiểu Nghiệt Long." Trong mắt Dương Tiễn lóe lên vẻ chán ghét sâu sắc.

"Vậy ngươi không cần Xá Lợi Tử sao?

Xá Lợi Tử ảnh hưởng rất lớn đến mẹ ngươi mà." Mắt Ngao Thốn Tâm thoáng vẻ hoảng loạn, nhưng vẫn cứng đầu muốn đàm phán với Dương Tiễn.

"Thứ ta cần không phải là một viên Xá Lợi Tử, mà là mười bảy viên.

Có ta ở đây, Tôn Ngộ Không dù có tìm đủ mười bảy viên cũng không lật trời được, cuối cùng cũng chỉ là làm áo cưới cho mẹ ta mà thôi." "Ngươi cứ việc mang đi đưa cho Tôn Ngộ Không, muốn uy hiếp Dương Tiễn ta, ngươi chưa đủ tư cách." "Ngao Nhuận, không muốn Tiểu Nghiệt Long tấn công Long tộc thì quản cho tốt con gái của ngươi." Dương Tiễn nói xong, lạnh lùng liếc Ngao Nhuận một cái rồi quay người rời đi.

"Cũng may ngươi là nữ, không thì ta đã dùng xương đập chết ngươi rồi." Hạo Thiên Khuyển giơ giơ pháp bảo khúc xương lên, đuổi theo Dương Tiễn rời đi.

"Ngao Nhuận, không phải ta nói ngươi, con cái không thể cứ nuông chiều mãi được.

Ngươi xem nó ngang ngược thành cái dạng gì rồi, chuyện gì cũng dám làm, suýt nữa gây ra họa lớn." "Cũng là nể mặt con gái ta, không thì với tính cách của tên Sát thần đó, cả nhà ngươi có thể xuống địa phủ đoàn tụ rồi." Ngao Quảng lên lớp một tràng, nhân tiện tâng bốc

bản thân một phen.

Bắc Hải Long Vương nghe mà cạn lời, lúc này rồi mà ngươi còn khoe khoang, chẳng phải là xát muối vào vết thương của người ta sao.

"Tuy nhiên, viên Xá Lợi Tử này lại mang đến cho chúng ta một cơ hội, chúng ta có thể dùng nó để giao dịch với Phật môn, nhờ họ ra tay cứu Ma Ngang và Mộ Tâm." "Cùng lắm thì sau này chúng ta rút hết về Đông Hải, đợi Ma Đạo Lượng Kiếp kết thúc rồi từ từ ra ngoài.

Có mặt mũi của Dương Tiễn ở đó, Tiểu Nghiệt Long cũng không dám đến Đông Hải làm càn." Bắc Hải Long Vương cầm lấy Xá Lợi Tử, nói.

"Băng Tâm còn chưa đính hôn với Dương Tiễn, bây giờ đã bắt đầu lợi dụng uy thế của Dương Tiễn, không thích hợp lắm đâu." Ngao Quảng nhíu mày, lỡ như chọc giận Dương Tiễn, khiến hôn sự của Dương Tiễn và Băng Tâm đổ vỡ thì biết làm sao.

"Chúng ta không nhắc đến Dương Tiễn là được.

Nếu Tiểu Nghiệt Long thật sự bất chấp xông vào Đông Hải, có Chúc Long lão tổ ở đó, nó không gây nổi sóng gió đâu." "Cùng lắm thì đến lúc đó chúng ta chịu thiệt một chút, mời ba vị Kim Ô Thánh Nhân ra mặt điều giải." "Ma Ngang và Mộ Tâm một ngày chưa được cứu ra, Long tộc chúng ta một ngày không ngóc đầu lên được, bắt buộc phải cứu." Bắc Hải Long Vương nói.

"Ai, được rồi!" Ngao Quảng do dự hồi lâu, thở dài một tiếng.

Lão là Long Vương, giữa Long tộc và con gái, lão phải chọn Long tộc.

Bây giờ khắp Hồng Hoang đều đang bàn tán chuyện cười về Long tộc, Long tộc quả thực không còn mặt mũi làm người nữa.

Ngày hôm đó, Bắc Hải Long Vương mang theo Xá Lợi Tử đến

Côn Luân Sơn bái kiến.

Chương 723

“Ta có trong tay một viên Xá Lợi Tử, chỉ cần các ngươi giúp Long tộc ta cứu Ma Ngang và Ngao Mộ Tâm, ta sẽ hai tay dâng lên Xá Lợi Tử.” Bắc Hải Long Vương nói thẳng mục đích chuyến đi.

Ngay khi Xá Lợi Tử được lấy ra, ánh mắt của chư Phật và các môn nhân Xiển giáo lập tức khóa chặt vào nó.

“Đưa ta xem thử là thật hay giả.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

“Ngươi tưởng ta ngốc sao?

Xá Lợi Tử đến tay ngươi, nếu ngươi không giúp thì chẳng phải ta chịu thiệt thòi à?

Danh tiếng của Xiển giáo các ngươi thế nào, trong lòng không tự biết sao?” Bắc Hải Long Vương không chút nể mặt.

“Hừ, ngươi nghĩ có thể tùy ngươi quyết định sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn định trực tiếp dùng vũ lực.

“Long tộc ta cũng không phải dễ bắt nạt.

Hôm nay ngươi dám động đến ta một chút, Long tộc ta sẽ lập tức liên hợp với Ma tộc cùng nhau thảo phạt Côn Luân Sơn.” Bắc Hải Long Vương ngẩng cao đầu, không lùi nửa bước.

“Ồ, trong tình huống Thánh Nhân không được ra tay, Long tộc các ngươi chỉ có một mình Chúc Long là đáng kể mà thôi.” Quảng Thành Tử mỉa mai.

“Ngươi quên Ngao Thương rồi sao?

Hắn bái nhập môn hạ Kim Ô, nhưng chưa hề thoát ly Long tộc.” “Còn có Ngao Xuân, nó là môn hạ của Hậu Bạt Đại Thần, đừng quên

các ngươi còn phải dựa vào Tôn Đại Thánh." Bắc Hải Long Vương ngẩng đầu đầy kiêu ngạo.

Long tộc bây giờ tuy thực lực không ra gì, nhưng quan hệ lại rộng.

Quảng Thành Tử bị nói cho cứng họng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không giữ được vẻ mặt nữa.

"Được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ một hồi rồi đáp ứng.

Chỉ cần có được viên Xá Lợi Tử này, giở chút mánh khóe bên trong là ổn thỏa.

Nhân tiện trừ khử Tiểu Nghiệt Long, kích phát mâu thuẫn, sau đó Xiển giáo sẽ ẩn mình, để Tây phương giáo và Ma tộc tự tiêu hao lẫn nhau.

Bọn họ chỉ cần chờ linh đồng chuyển thế của Như Lai xuất hiện là được.

Ngày hôm đó, Quảng Thành Tử dẫn đội, đệ tử hai giáo lặng lẽ đến Tây phương, đột nhiên phát động tấn công bất ngờ, từ bốn phương tám hướng xông vào Tây Hải Long Cung.

Thế nhưng, vừa xông vào Tây Hải Long Cung, liền thấy Dương Tiễn đang cùng các Ma Thánh và Ma Quân của Ma tộc tụ họp ở đây, hay nói đúng hơn là đang chờ bọn họ đến.

"Không hay, trúng kế rồi." Sắc mặt Di Lặc đại biến.

"Sợ gì chứ, người của chúng ta đông hơn bọn chúng, lại vừa có pháp bảo mới, cứ đánh một trận với chúng là được." Quảng Thành Tử vẫn cương trực như vậy, có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, tự tin tăng vọt.

Hôm nay dù Đế Tân có ở đây, hắn cũng phải đấu lại một trận với Đế Tân, để tìm lại thể diện đã bị Đế Tân hành hạ lúc trước.

Dương Tiễn hơi nhíu mày, tên Quảng Thành Tử này cũng đến, có chút không dễ giải quyết rồi.

Tên này tuy lỗ mãng, nhưng chiến đấu lực quả thực rất mạnh.

Mặc dù trước đó bị Đế Tân hành cho thê thảm, nhưng cũng không thể nói Quảng Thành Tử yếu, chỉ có thể trách Đế Tân mạnh đến mức vô lý.

Thực tế, hai giáo đã bị Đông Hải Long Vương bán đứng, hay nói đúng hơn là cả Bắc Hải Long Vương và Ngao Nhuận cũng đều bị Đông Hải Long Vương bán đứng.

Đông Hải Long Vương chọn Long tộc, nhưng Long tộc kết thông gia với hắn cũng giúp ích rất lớn cho Long tộc, cũng là vì Long tộc mà thôi.

Thà để đạo hữu chết chứ bần đạo không thể chết, Đông Hải Long Vương không vĩ đại đến thế, hay nói đúng hơn là không ngu xuẩn đến thế, người khác gây họa, lại bắt lão phải dùng hôn nhân của con gái mình để trả giá, còn ra thể thống gì nữa.

Vì vậy, lão bề ngoài thì đồng ý với Bắc Hải Long Vương và Ngao Nhuận, nhưng quay đầu liền báo tin cho Dương Tiễn.

Cha còn đang bế quan cải tạo Bát Quái Lô chưa đến, đại ca thì đang chủ trì đại cục ở Linh Sơn, đám ô hợp của Xiển giáo lại đến cả, có chút phiền phức rồi.

"Ai đến đấu với ta một trận?" Quảng Thành Tử triển khai Phiên Thiên Ấn, vô cùng kiêu ngạo.

"Lân Thiên trưởng lão, Quảng Thành Tử giao cho ngươi.

Là một đại năng thời thượng cổ, ngươi sẽ không xử lý không nổi Quảng Thành Tử chứ?" Dương Tiễn quay đầu nhìn Lân Thiên, hắn đã lôi cả Kỳ Lân tộc đến đây, bụng dạ đen tối đẩy khúc xương khó gặm

nhất cho Lân Thiên.

Kỳ Lân tộc và Long tộc tình hình cũng tương tự nhau, thậm chí còn không bằng Long tộc.

Chuẩn Thánh có hai ba mươi vị, nhưng ngoài Lân Thiên ra, không có một ai ở Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Lần này hắn lôi đến hơn mười vị, không vì gì khác, chỉ để ép Kỳ Lân tộc hoàn toàn đối đầu với Phật môn và Xiển giáo, chỉ có thể dựa vào Ma tộc, không còn đường lui.

Lân Thiên muốn chửi thề, ngươi làm người một chút đi.

Tuy nhiên, hắn cũng thực sự đã sớm ngứa mắt Quảng Thành Tử.

Cứ tưởng có Phiên Thiên Ấn trong tay là thiên hạ vô địch, suốt ngày nghênh ngang phách lối, không coi ai ra gì.

Hôm nay nhân cơ hội này dạy dỗ Quảng Thành Tử một phen, để tên này biết thế nào là đại năng thượng cổ, thế nào là người giỏi còn có người giỏi hơn, trời cao còn có trời cao hơn.

"Xem Mậu Tuất Kỳ Lân Tháp của ta đây." Lân Thiên bay ra, đứng đối diện Quảng Thành Tử.

Pháp bảo mạnh nhất của Kỳ Lân tộc là thần khí trấn tộc Kỳ Lân Kích, một món Tiên Thiên Chí Bảo, là pháp bảo chuyên dụng của Thủy Kỳ Lân.

Tiếp theo chính là Mậu Tuất Kỳ Lân Tháp của hắn, một cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế, phẩm chất ngang với Phiên Thiên Ấn, bên trong còn luyện nhập cả Mậu Tuất Lưu Thổ.

"Đi cùng với ma, tự cam sa đọa, tìm chết!" Quảng Thành Tử hoàn toàn không coi Lân Thiên ra gì, điều khiển Phiên Thiên Ấn đập xuống.

"Ngự!" Lân Thiên điều khiển Mậu Tuất Lưu Thổ bay ra.

Tính chất của Mậu Tuất Lưu Thổ gần giống như cát chảy, lấy nhu khắc cương, có thể mượn lực, năng lực bám dính cực mạnh, vô cùng phiền phức.

Phiên Thiên Ấn không hổ danh là đệ nhất công phạt dưới Tiên Thiên Chí Bảo, quả thực rất mạnh, đập xuyên qua cả Mậu Tuất Lưu Thổ.

Tuy nhiên, nó cũng bị Mậu Tuất Lưu Thổ mượn đi phần lớn uy lực, khi rơi xuống Kỳ Lân Tháp, đã không thể phá vỡ được phòng ngự của Kỳ Lân Tháp.

"Vạn Lân Gào Thét!" Lân Thiên phản kích, thúc giục Kỳ Lân Tháp, huyễn hóa ra hàng ngàn vạn hư ảnh kỳ lân, gầm thét che trời lấp đất ập về phía Quảng Thành Tử.

"Vô Cực Trạc, thu!" Quảng Thành Tử không chỉ có Phiên Thiên Ấn, pháp bảo không gian Vô Cực Trạc được thúc giục, thu hết những hư ảnh kỳ lân đang ập tới.

Đại chiến chính thức bùng nổ, hai bên bay ra khỏi Tây Hải, đại chiến trên không trung Tây Hải.

Dục Chức Tâm bay lên trời, tế ra Ma Tâm Linh, ma âm vang vọng khắp Tây Hải, câu hồn nhiếp phách, khống dục nhập mộng.

Di Lặc vội vàng tế ra Hạo Nhiên Phật Chung, đối đầu với Dục Chức Tâm, dùng hạo nhiên ma âm phá ma âm, sau đó tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh về phía Dục Chức Tâm.

"Hôm nay lão nương sẽ cho các ngươi biết, vì sao lão nương có thể đứng đầu Thập Đại Ma Thánh!" "Ác Mộng Sa, Huyễn Vũ Chức Thiên!" Dục Chức Tâm giang hai tay, một tấm lụa mỏng màu xám bay ra, nhanh chóng biến lớn, dường như muốn che phủ toàn bộ Tây Hải.

Khí ác mộng màu xám lan tỏa, cả Tây Hải chìm trong bóng tối.

Vừa tiếp xúc với khí ác mộng này, các đệ tử hai giáo liền cảm thấy dục vọng ẩn sâu trong lòng bị khơi dậy.

Hít vào cơ thể càng cảm thấy một luồng mệt mỏi lan khắp toàn thân, có một thôi thúc mãnh liệt muốn ngủ một giấc.

Từng người vội vàng tế ra pháp bảo phòng ngự, tránh tiếp xúc với khí ác mộng.

Chương 724

Dục Chức Tâm càng dung nhập vào khí ác mộng rồi biến mất, Di Lặc muốn tấn công cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Di Lặc, hôm nay lão nương sẽ lấy đầu ngươi để tế Ma đạo." Giọng của Dục Chức Tâm từ bốn phương tám hướng truyền đến, mang theo cảm giác mê hoặc nồng đậm.

Khí ác mộng hội tụ quanh nàng, diễn hóa thành huyễn cảnh, khơi dậy dục vọng của hắn.

"Kim Cang Nộ Thiền.

Minh Phật Dẫn Chú!" Di Lặc ngồi xếp bằng giữa hư không, hư ảnh Phật Tướng hiện ra, trang nghiêm túc mục.

Theo tiếng kinh văn tụng niệm, Phật Tướng tỏa ra Phật quang rực rỡ, xua tan khí ác mộng, giữ vững Phật tâm, phá trừ huyễn tượng.

Di Lặc cũng có bản lĩnh, hai người rơi vào thế giằng co.

Na Tra thấy mẫu thân không có nguy hiểm, liền ngưng tụ tâm thần, toàn lực tấn công Nam Cực Tiên Ông.

"Nghiệt chướng, tự cam sa đọa, khi sư diệt tổ." Ma khí cuồng bạo, có tính ăn mòn.

Nhập ma mạnh thêm ba phần, đặc biệt là Na Tra dùng ma khí thúc giục Hỗn Độn Thần Hỏa, sức phá hoại mạnh đến mức có chút vô lý.

Nam Cực Tiên Ông vốn đã không làm gì được Na Tra, trước đó chia pháp bảo, lão cũng chỉ nhận được một kiện thượng phẩm phòng ngự linh bảo, gia trì không lớn, bây giờ căn bản đánh không lại Na Tra.

Nhưng cũng may nhờ có kiện pháp bảo phòng ngự này, Na Tra nhất thời cũng không làm gì được lão.

Đánh không lại thì chửi vậy!

"Tiểu gia hôm nay sẽ hầm ngươi." Na Tra nổi giận, tấn công càng thêm dữ dội, sát khí ngút trời.

Bên kia, Dương Tiễn một địch hai, đối đầu với hai đối thủ cũ là Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật.

Bạch Liên Đồng Tử giỏi tấn công, Già Lam Phật phòng ngự vô địch, hai người phối hợp với nhau quả thực rất lợi hại.

Đặc biệt là tên Bạch Liên Đồng Tử này trước đó còn được chia một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Chuyển Luân Kính, ẩn chứa cửu cung bát quái, có thể dịch chuyển công kích sang nơi khác, vô cùng khắc chế Thiên Nhãn công kích.

Hắc Bào suýt nữa đã bị Thiên Nhãn công kích bị dịch chuyển ra ngoài làm bị thương.

Dương Tiễn dứt khoát không dùng Thiên Nhãn nữa, mà thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Bạch Liên Đồng Tử vốn đã có Cửu Phẩm Kim Liên, thêm Chuyển Luân Kính, còn Già Lam Phật thì da dày thịt béo, lại được thêm một kiện pháp bảo phòng ngự và một kiện pháp bảo phụ trợ.

Hai người liên thủ, giống như con rùa, phòng ngự kéo đến mức tối đa, không có kẽ hở để tấn công.

Dương Tiễn từng suýt giết chết hai người này, lúc đó hắn còn chưa luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Nhưng bây giờ, lại không làm gì được hai người họ, có thể thấy ba món pháp bảo đã gia trì cho họ lớn đến mức nào.

Hai tên này cứ co cụm lại, Dương Tiễn không có cách nào.

Đánh không lại các ngươi, vậy thì đánh người khác.

Bên cạnh, Hắc Bào toàn thân ma diễm lượn lờ, đang đại chiến với Vi Đà, Quan Âm và Văn Thù liên thủ.

Thần thông bạch quang của Vi Đà ngút trời, rất khắc chế ma diễm của Hắc Bào, ma diễm không thể nuốt chửng được bạch quang.

Pháp bảo Lục Ngọc Trượng của Hắc Bào chỉ có hai mươi bảy đạo cấm chế, thuộc loại bình thường, thứ mạnh nhất chính là ma diễm.

Lúc này ma diễm bị áp chế, Hắc Bào lập tức rơi vào thế yếu, dựa vào Cửu Phẩm Hắc Liên phòng ngự, bị động chịu đòn.

Cửu Phẩm Hắc Liên phòng ngự cũng không phải vô địch, cứ thế này sớm muộn gì cũng bị đánh vỡ.

Dương Tiễn lập tức bỏ qua Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật, thi triển thân pháp hóa thành vô số hóa thân để che mắt địch.

Chân thân Dương Tiễn lại lợi dụng Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, đột nhiên xuất hiện sau lưng Vi Đà, đánh một đòn bất ngờ, thu Vi Đà vào không gian của Thần Chu, bố trí tầng tầng không gian, nhốt Vi Đà lại.

Ngươi không phải khắc chế Hắc Bào sao, ta cho ngươi bị nhốt.

Nhân tiện thúc giục Thiên Nhãn đánh bị thương Văn Thù.

Thiên Nhãn bị Chuyển Luân Kính khắc chế, không làm gì được hai con rùa kia.

Quan Âm có tòa Cửu Phẩm Kim Liên, rất khó một kích trúng đích.

Còn Văn Thù không có pháp bảo phòng ngự lợi hại nào.

Lực chiến đấu của Văn Thù trước giờ vẫn không nổi bật, trước đó được chia một kiện thượng phẩm công kích pháp bảo, chiến lực tăng lên không ít, nhưng phòng ngự không đủ vẫn là một khuyết điểm lớn.

Vi Đà bị nhốt trong Không Gian Thần Chu, Văn Thù bị thương không nhẹ, nguy cơ của Hắc Bào lập tức được hóa giải.

"Đa tạ Nhị công tử." Hắc Bào hành lễ với Dương Tiễn, toàn lực thúc giục ma diễm, đè Quan Âm và Văn Thù ra đánh túi bụi.

Trước đó bị bạch quang của Vi Đà khắc chế, khiến y uất ức chết đi được.

Còn Vi Đà bị nhốt bên trong Không Gian Thần Chu sắp bị hành hạ đến điên rồi.

Đập vỡ một tầng không gian lại có một tầng khác, vô cùng vô tận.

Dương Tiễn cũng không thèm để ý đến hắn, cứ nhốt hắn ở bên trong.

Có sức mà không dùng được, uất ức biết bao.

Bên ngoài, Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật đuổi tới.

Dương Tiễn để ba phân thân do Nhất Khí Hóa Tam Thanh hóa ra dây dưa với hai người, còn mình thì chân đạp Không Gian Thần Chu lại lần nữa biến mất.

Thích làm rùa rút đầu chứ gì, cho các ngươi làm cho đã.

Hắn có Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, hai người căn bản không giữ được hắn.

Bên Ma tộc vốn đang bị hai giáo đè đánh, nhưng bị Dương Tiễn quấy rối một phen, lợi dụng Không Gian Thần Chu đánh lén, làm bị thương mấy người, cục diện lập tức bị đảo ngược.

Nhưng đúng lúc này, Quảng Thành Tử, Di Lặc và Địa Tạng ra tay.

“Hàng Thiên Chỉ.

Yết Đạo Dụ, Pháp Tôn Hàng Thế!” Quảng Thành Tử đang kịch chiến với Lân Thiên, đột nhiên tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Thế nào là vạn tượng, chính là thiên biến vạn hóa.

Vốn dĩ Vạn Tượng Thiên Chỉ cũng bình thường, chỉ vừa vặn đạt đến cấp Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Hồng Quân đã rót vào đó một luồng Thiên Đạo bản nguyên, khiến uy lực của nó tăng mạnh.

Vạn Tượng Thiên Chỉ vừa xuất hiện, liền phân giải thành vạn ngàn mảnh vỡ, sau đó nhanh chóng tổ hợp thành một vật khổng lồ cao mấy chục vạn trượng, dẫn động lực lượng Thiên Đạo giáng xuống gia trì, trực tiếp một chưởng đánh bay Lân Thiên ra xa mấy chục vạn dặm.

“Tiên Thiên Chí Bảo!” Sắc mặt Lân Thiên đại biến.

Chỉ một đòn này đã suýt khiến hắn bị thương.

Ban đầu hắn còn có thể đấu ngang tay với Quảng Thành Tử, chiếm chút thượng phong, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo vừa ra, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ.

Chương 725

Bên kia, Địa Tạng đang tử chiến với Điệu Hồn Ma Thánh, đột nhiên tế ra Tịnh Hà Châu, hào quang vạn trượng, từng luồng hà quang thuần khiết vô hạ quét về phía Điệu Hồn Ma Thánh.

Chỗ lợi hại nhất của Điệu Hồn Ma Thánh là dùng Điệu Hồn Quan chuyển hóa ma khí, bên trong còn giam giữ vô số ma hồn.

Dùng ma khí gia trì để khống chế ma hồn, dùng số lượng để dây dưa với đối thủ.

Nhưng Tịnh Hà Châu lại khắc chế ma khí.

Hà quang quét qua, ma khí và ma hồn đều bị tịnh hóa sạch sẽ.

Dù Điệu Hồn Ma Thánh có Cửu Phẩm Hắc Liên phòng ngự cũng bị quét cho bị thương, căn bản không thể đánh được.

Còn bên kia, Di Lặc đột nhiên tế ra Tạo Thiên Bích.

Bích lạc thiên quang kết hợp với hạo nhiên Phật quang, trong nháy mắt hóa giải khí ác mộng, vị trí của Dục Chức Tâm bị lộ ra.

"Trúng!" Di Lặc nắm bắt cơ hội, điều khiển Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh về phía Dục Chức Tâm.

Dục Chức Tâm không tránh được, pháp bảo phòng ngự Ác Mộng Sa lại đang được tế ra ngoài, nhất thời tình thế nguy cấp.

"Mẹ!" Giờ phút nguy cấp, Na Tra bỏ qua Nam Cực Tiên Ông bay tới, tế ra Càn Khôn Quyển đánh tới, nhưng bị Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh bay.

Hỗn Thiên Lăng, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Thái Ất Kim Đấu, Hải Hoàng Lăng Kính, một đống pháp bảo được ném ra không ngừng.

Nhưng đều không thể ngăn cản được Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Tu vi của Na Tra và Di Lặc chênh lệch quá lớn, hơn nữa Lục Căn Thanh Tịnh Trúc là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế, không phải là thứ mà những pháp bảo của Na Tra có thể so sánh.

Giây phút cuối cùng, Na Tra tế ra Linh Cữu Đăng và Càn Khôn Xích của Nhiên Đăng.

Hai món này đều là cực phẩm Tiên Thiên thượng phẩm linh bảo, có ba mươi đạo cấm chế, cuối cùng cũng làm chậm lại được một chút thế công của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Nhưng cũng chỉ là một chút.

Mắt thấy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc sắp đánh trúng Dục Chức Tâm, Na Tra không nghĩ được nhiều, bay qua chắn trước mặt Dục Chức Tâm, một cánh tay bị đánh nát, tức thì trọng thương.

Cùng lúc đó, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc chia làm sáu, kết thành trận pháp, phong bế lục thức của Na Tra và Dục Chức Tâm.

"Chết!" Di Lặc tế ra Hạo Nhiên Phật Chung và Kim Bát, định trấn sát hai người ngay tại chỗ.

Ngàn cân treo sợi tóc, Không Gian Thần Chu xuất hiện, Dương Tiễn toàn lực thúc giục Thiên Nhãn, phá vỡ Lục Thức Phong Cấm Trận, cứu đi Na Tra và Dục Chức Tâm.

"Rút lui!" Dương Tiễn vung tay.

Toàn bộ đám ma thoát khỏi đối thủ, bay vào Không Gian Thần Chu.

Dương Tiễn vội vàng điều khiển Không Gian Thần Chu chạy trốn.

Không ít người đã bị thương, Doanh Yêu, Hắc Liên Thánh Sử và

Na Tra càng bị trọng thương.

Lần này là bọn họ đã thua.

Hai giáo đột nhiên lấy ra một đống pháp bảo lợi hại, đánh cho bọn họ một trận trở tay không kịp.

"Đuổi theo, đừng để chúng nó chạy thoát, một lưới bắt hết." Quảng Thành Tử khí thế như hồng, hô hào mọi người truy kích.

Dương Tiễn tế ra Hắc Liên nguyên thần mà phụ thân đưa cho, phóng ra Nhược Thủy để cản đường, toàn lực thúc giục Không Gian Thần Chu, lúc này mới thoát được.

Nếu không có Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian, hôm nay bọn họ thật sự nguy hiểm, muốn rút cũng không rút được.

"Khốn kiếp, sao bọn chúng đột nhiên lại có nhiều pháp bảo lợi hại như vậy." Sau khi thoát khỏi Tây Hải, trở về Tây Ngưu Hạ Châu, Hắc Bào tức giận nói.

"Chắc chắn là Đạo Tổ đã ra tay, ban cho bọn họ pháp bảo." Dương Tiễn nói.

"Hừ, đây mà là Thánh Nhân không can thiệp sao?

Vô sỉ." Đám ma tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Bọn họ bây giờ còn không đánh lại đệ tử hai giáo, huống chi là đi tìm Đạo Tổ gây chuyện.

Còn về lý luận, cũng chẳng có tác dụng gì.

Đệ tử hai giáo là đồ tôn của Đạo Tổ, Đạo Tổ ban cho pháp bảo là chuyện hợp tình hợp lý.

"Đừng hoảng, lát nữa ta về Bồng Lai tiên sơn lấy chút đồ, không phải chỉ có bọn họ mới có chỗ dựa." Dương Tiễn rất bình tĩnh.

Thực ra bây giờ chính là cuộc chiến giữa các đại diện.

Đạo Tổ và Tam Kim Ô đấu pháp, hai bên đều không có át chủ bài chiến thắng, không dám dễ dàng ra tay.

Thế là, Đạo Tổ hỗ trợ Phật môn, Tam Kim Ô hỗ trợ Ma tộc, hai bên dùng người bên dưới đấu pháp, quyết định hướng đi cuối cùng của Ma Đạo lượng kiếp.

Đạo Tổ là người đầu tiên từ khi khai thiên, đã sống cả trăm vạn năm, tích lũy quá nhiều thứ tốt.

Tam Kim Ô trông có vẻ rất giàu có, nhưng thực ra so với Đạo Tổ vẫn còn nghèo.

Pháp bảo của Thiên đình Lục Thánh cơ bản đều do Đạo Tổ ban cho, mỗi người một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ lại ban cho đệ tử hai giáo nhiều pháp bảo lợi hại như vậy.

So pháp bảo thì không bằng, nhưng hắn biết ba vị sư tổ đã đi con đường khác, cũng đã chuẩn bị sát chiêu.

Ánh mắt đám ma sáng lên.

Bọn họ bị nhốt trong Ma Uyên, pháp bảo cơ bản đều là do Ma Tổ ban tặng lúc xưa, chỉ có Điệu Hồn Quan, Cửu Phẩm Hắc Liên, Ma Thần Lệnh, Ma Long Giáp là đáng kể.

Ma Long Giáp còn là do Tiểu Nghiệt Long tự mang vào Ma Uyên.

Bọn họ vẫn luôn khao khát có được một kiện pháp bảo lợi hại.

Tam Kim Ô đấu pháp với Đạo Tổ, chứng tỏ là cùng một cấp bậc.

Đạo Tổ có thể ban tặng nhiều pháp bảo lợi hại như vậy, Tam Kim Ô chắc chắn cũng không kém.

Bọn họ mong chờ.

Còn bên cạnh, Lân Thiên lòng đau như cắt.

Bốn Chuẩn Thánh của Kỳ Lân tộc đã tử trận.

Đây đều là những trụ cột của Kỳ Lân tộc, chết một người đã là tổn thất to lớn, một lúc chết bốn người, thật sự không thể chấp nhận được.

Mà Dương Tiễn muốn chính là hiệu quả này, để Kỳ Lân tộc và hai giáo sinh ra huyết thù, không thể hòa giải.

"Na Tra, con đừng ngủ, đừng dọa mẹ!" Bên này, Na Tra hơi thở thoi thóp, Dục Chức Tâm không còn kìm nén được nữa.

Tất cả oán hận, từ khoảnh khắc Na Tra bất chấp tính mạng che chắn trước mặt cứu nàng, đều tan thành mây khói.

Chương 726

Có yêu mới có hận, thực tế nàng chưa bao giờ buông bỏ Na Tra.

“Mẹ, con... e là không qua khỏi... mẹ có thể...

ôm con một lần nữa như hồi nhỏ không?” Na Tra cầu xin nhìn mẫu thân, giọng nói yếu ớt đứt quãng.

Một đòn kia của Di Lặc không chỉ đập nát cánh tay nó, mà còn làm nguyên thần của nó bị trọng thương, nguyên thần có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

“Mẹ ôm, mẹ ôm, mẹ không cho phép con chết, con đã nói sẽ mãi mãi ở bên mẹ.” Dục Chức Tâm ôm chặt Na Tra, đâu còn nửa phần vẻ sát phạt quả quyết của Ác Mộng Ma Thánh, dường như lại biến thành Ân Thập Nương yếu đuối bất lực năm nào.

Dương Tiễn đi tới, Thiên Nhãn quét qua, vội vàng lấy ra mấy giọt Tam Quang Thần Thủy nhỏ vào cơ thể Na Tra.

“Mau vận chuyển ma khí giúp nó luyện hóa Tam Quang Thần Thủy để ổn định nguyên thần.” Dương Tiễn thúc giục.

Dục Chức Tâm như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Ma khí của nàng và Na Tra là một thể, Na Tra nhập ma là vì dung hợp ma chủng của nàng.

Nàng vội vàng truyền ma khí vào cơ thể Na Tra, giúp nó luyện hóa Tam Quang Thần Thủy.

“Tam Quang Thần Thủy cũng chỉ có thể giữ được mạng nó.

Năm xưa Na Tra lóc thịt trả cha, lóc xương trả mẹ, tự hủy nhục thân và nguyên thần.

Thái Ất Chân Nhân đã triệu hồi ba hồn bảy phách của nó, dung nhập vào Tiên Thiên Liên Ngẫu, sau đó dùng vạn gia hương hỏa giúp nó tái tạo nguyên thần, mới cứu sống được nó." "Nguyên thần của nó sớm đã dung hợp làm một với nhục thân, khiến nó không sợ nhiếp hồn, nhưng cũng để lại một khuyết điểm cực lớn, một khi nhục thân bị trọng thương, chỉ có Tiên Thiên Liên Ngẫu mới có thể chữa trị." "Nó không giống các thần tiên khác, có thể từ bỏ nhục thân.

Nhục thân của nó một khi bị trọng thương, nguyên thần cũng sẽ bị trọng thương, muốn hồi phục thì phải chữa trị nhục thân trước." "Nhục thân của nó giống như một cái bình, không sửa bình trước, đổ bao nhiêu nước vào cũng sẽ chảy ra ngoài.

Tam Quang Thần Thủy chỉ có thể ổn định nguyên thần, giữ lại tính mạng nó, muốn hồi phục phải tìm Thái Ất Chân Nhân xin Tiên Thiên Liên Ngẫu." Dương Tiễn giải thích.

"Ta chính là bị lão già đó đánh bị thương.

Chúng ta bây giờ là kẻ thù, lão ta sao có thể cho." Doanh Yêu khập khiễng bước tới.

"Không, Thái Ất Chân Nhân không giống những người khác của Xiển giáo.

Nếu chỉ có một mình ông ta, ông ta nhất định sẽ cho.

Ông ta nghi ngờ những việc làm của Xiển giáo, nhưng cũng trung thành với Xiển giáo.

Dù nghi ngờ thế nào cũng sẽ không rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không để ông ta cho đâu." "Nhưng không sao, Vi Đà đang bị ta nhốt trong Không Gian Thần Chu, chúng ta có thể dùng Vi Đà để đổi lấy Tiên Thiên Liên Ngẫu." Dương Tiễn lắc đầu, vẫn luôn bình tĩnh như vậy, dường như mọi thứ đều nằm trong

tầm kiểm soát.

"Đa tạ Nhị công tử, xin nhờ Nhị công tử." Dục Chức Tâm cảm kích bái lạy Dương Tiễn, trái tim đang treo lơ lửng cũng được đặt xuống, toàn lực giúp Na Tra ổn định nguyên thần.

Những ma đầu khác cũng thực sự khâm phục Dương Tiễn từ tận đáy lòng.

Ma tộc hiếu chiến, mà Dương Tiễn không chỉ thể hiện ra chiến lực đủ mạnh, mà còn vô cùng có trí tuệ.

Lần này nếu không có Dương Tiễn dùng Không Gian Thần Chu đánh lén tương trợ, bọn họ sẽ còn nhiều người bị thương, thậm chí tử trận.

Nếu không có Dương Tiễn, bọn họ ngay cả việc trốn thoát cũng khó khăn.

Không hổ là con trai của Ma Chủ, năng lực của Nhị công tử thậm chí còn mạnh hơn Thái tử rất nhiều.

"Trong tay Vi Đà có không ít đồ tốt, những ai không bị thương vào bắt nó, pháp bảo ai cướp được thì là của người đó." Dương Tiễn nói.

Những người không bị thương và bị thương không quá nặng lập tức mắt sáng lên, tranh nhau chui vào không gian của Thần Chu.

Không lâu sau, Vi Đà bị lôi ra trong tình trạng thê thảm.

Vi Đà có ba món pháp bảo, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Kim Cang Xử và Hàng Ma Xử, còn có cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tứ Tượng Hung Toa được chia trước đó.

Hồng Quân đã lấy một luồng chân linh của Tứ Hung Thần luyện vào trong đó, có thể triệu hoán hư ảnh của tứ đại hung thú, công thủ nhất thể, còn có thể bố trận, vô cùng lợi hại.

Trước đó khi vây công Hắc Bào, Vi Đà không dùng, định đánh bất ngờ một đòn chí mạng.

Kết quả chưa kịp dùng đã bị Dương Tiễn đánh lén nhốt vào không gian Thần Chu.

Tứ Tượng Hung Toa bị Điệu Hồn Ma Thánh cướp được, cười toe toét.

Hàng Ma Xử bị Tiểu Nghiệt Long cướp đi, Kim Cang Xử bị Huyết Lôi Ma Thần cướp đi.

Hai món pháp bảo này ẩn chứa Phật tính, cần phải luyện chế lại một lần, tiêu trừ Phật tính mới có thể dùng.

Những người không cướp được tức giận, đồng loạt nhìn chằm chằm Tiểu Nghiệt Long.

Điệu Hồn Ma Thánh và Huyết Lôi Ma Thần không có gì để nói, ngươi đã có Ma Long Giáp và Huyễn Hải Châu rồi còn đi cướp, quá đáng.

"Cho ngươi, cho ngươi!" Tiểu Nghiệt Long bị nhìn đến không chịu nổi, nhét Hàng Ma Xử cho Cự Hạt.

Trước đó trong chuyện của hắn và Ngao Mộ Tâm, người ta đã giúp không ít.

Pháp bảo của Cự Hạt là yếu nhất, toàn dựa vào bản thể cường đại.

Hắn có một đống pháp bảo lợi hại, còn đi cướp, không cho người ta một kiện, thật sự không hay.

"Thế còn tạm được, không uổng công giúp ngươi." Cự Hạt hài lòng.

Cự Hạt cơ bản là không có pháp bảo, Hàng Ma Xử đưa cho Cự

Hạt, những ma đầu khác cũng không có gì để nói.

"Không dọa em chứ?" Tiểu Nghiệt Long thả Ngao Mộ Tâm ra khỏi Huyễn Hải Châu, lại bắt đầu khoe khoang.

Ngao Mộ Tâm vẫn không để ý đến Tiểu Nghiệt Long, trông tiều tụy đi rất nhiều.

Tín ngưỡng trong lòng sụp đổ, tâm như tro tàn.

Dương Tiễn lắc đầu bất lực, dưa hái xanh làm sao ngọt được, tự làm tự chịu.

Ngươi cứ khoe khoang đi, khoe khoang đến cuối cùng không còn gì cả.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ không quản.

Đây là chấp niệm của Tiểu Nghiệt Long, để Tiểu Nghiệt Long tự mình giải quyết vậy.

Hoặc là chiếm được trái tim người đẹp, hoặc là trở thành nỗi tiếc nuối vĩnh viễn.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngao Mộ Tâm vẫn không tệ.

Nếu Tiểu Nghiệt Long chiếm được trái tim của Ngao Mộ Tâm, hắn sẽ chúc phúc.

Còn về Ma Ngang, hắn không thân, liên quan quái gì đến hắn.

Chương 727

Sau khi trốn về Linh Sơn, Quảng Thành Tử và những người khác thắng một trận, khí thế như hồng, lại trực tiếp truy sát đến Linh Sơn, tấn công hộ sơn đại trận, muốn một mạch công phá Ma tộc.

"Hừ, thật sự nghĩ Ma tộc ta dễ bắt nạt sao." "Vạn Ma Đại Trận!" Vô Thiên bị ép xuất quan, tế ra Ma Thần Lệnh, vạn ngàn ma tộc tướng sĩ rót ma khí vào Vạn Ma Lệnh.

Hư ảnh Ma Thần tái hiện, cao vạn vạn trượng, đứng trên Linh Sơn, lạnh lùng nhìn xuống đệ tử hai giáo.

"Ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo, ta cũng có.

Cứ xem xem hư ảnh Ma Thần của ngươi lợi hại, hay Pháp Tôn Thiên Đạo của ta mạnh hơn." Quảng Thành Tử vẫn không phục, tế ra Vạn Tượng Thiên Chỉ, hư ảnh Pháp Tôn tái hiện, lực lượng Thiên Đạo trút xuống, hai pho tượng khổng lồ đối đầu nhau.

"Hừ, chỉ với sức một mình ngươi cũng muốn đấu với sức mạnh vạn ma của ta sao, diệt cho ta." Vô Thiên hai tay kết ấn, hư ảnh Ma Thần mở miệng, một cột sáng ma khí kinh khủng bắn ra, nhắm thẳng vào mi tâm của hư ảnh Pháp Tôn.

Quảng Thành Tử hoàn toàn không sợ hãi, điều khiển hư ảnh Pháp Tôn đánh ra một chưởng.

"Ầm!" Ma quang và cự chưởng va chạm, lực lượng kinh khủng bùng nổ, không gian xung quanh bị chấn vỡ, địa hỏa thủy phong trong hỗn độn tràn vào.

Tiếp đó, cự chưởng bị ma quang đánh nát, ma quang nặng nề va vào mi tâm hư ảnh Pháp Tôn, trực tiếp đánh vỡ hư ảnh Pháp Tôn,

biến trở lại thành Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Thực tế, kết quả đã được định sẵn.

Sức một mình Quảng Thành Tử làm sao có thể chống lại sức mạnh của vạn ma.

Chỉ là tên cứng đầu Quảng Thành Tử này, không thấy quan tài không đổ lệ, phải tự mình thấy kết quả mới phục.

"Rút!" Quảng Thành Tử tuy lỗ mãng nhưng không ngốc, tình hình không ổn, vội vàng chạy trốn.

"Chờ đã, Vi Đà các ngươi không quan tâm nữa sao?" Dương Tiễn xách Vi Đà thê thảm ra.

"Ngươi muốn thế nào?" Di Lặc lập tức dừng lại.

Vi Đà là sư đệ ruột của hắn, cùng là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân, hắn không thể không quan tâm.

"Bảo Thái Ất Chân Nhân mang Tiên Thiên Liên Ngẫu đến đổi." Dương Tiễn nói.

"Muốn cứu tên phản đồ Na Tra đó sao, nằm mơ.

Vi Đà không phải đệ tử Xiển giáo ta, muốn dùng Vi Đà uy hiếp Xiển giáo ta, nực cười." "Đi!" Quảng Thành Tử lập tức phản ứng lại, Dương Tiễn muốn dùng Tiên Thiên Liên Ngẫu để cứu Na Tra.

Tên phản đồ Na Tra đó sống là sỉ nhục của Xiển giáo, chết đi là tốt nhất.

Dù sao Vi Đà cũng không phải người của Xiển giáo bọn họ.

"Quảng Thành Tử, ngươi quá đáng rồi." Địa Tạng nổi giận, còn chưa qua sông đã muốn rút ván rồi sao.

"Quá đáng thì sao?" Quảng Thành Tử rất khinh thường.

Có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, Di Lặc và Địa Tạng liên thủ cũng không làm gì được hắn, huống chi bên Xiển giáo còn có một Á Thánh là Huyền Dương Đạo Quân.

"Đi!" Quảng Thành Tử vung tay, dẫn đệ tử Xiển giáo rời đi, quyết tâm không quan tâm đến sống chết của Vi Đà.

Bên Tây phương giáo tức đến mức sắp bốc khói.

"Ai!" Thái Ất Chân Nhân thở dài một tiếng, ném Tiên Thiên Liên Ngẫu cho Di Lặc.

"Thái Ất, ngươi làm gì vậy, hỗn xược!" Quảng Thành Tử nổi giận, Vô Cực Trạc bay tới đánh mạnh vào người Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân không chống cự, bị thương không nhẹ, quay đầu đi, không có ý định giải thích.

Thái độ này càng kích động Quảng Thành Tử, Phiên Thiên Ấn được tế ra.

"Đại sư huynh, Thái Ất cũng là vì đại cục, Ma tộc chắc chắn sẽ tấn công Xiển giáo, bây giờ làm căng với Tây phương giáo, chỉ với sức của một giáo chúng ta làm sao chống lại được Ma tộc tấn công." Ngọc Đỉnh Chân Nhân vội vàng ngăn Quảng Thành Tử lại.

Trong đám người, Thái Âm Tiên Tử vẫn đứng yên.

Thấy Quan Âm và các đệ tử Xiển giáo khác đều im lặng nhìn, nàng lắc đầu bất lực.

Nguyên Thủy bạc tình, dạy ra đệ tử cũng bạc tình bạc nghĩa.

Người ta Huyền Đô và Như Lai, đều yêu thương sư đệ của mình, còn Quảng Thành Tử thì chỉ biết thể hiện dũng mãnh, ngay cả sư đệ ruột cũng muốn ra tay sát hại, đây là loại đại sư huynh gì vậy.

Những người khác thì đứng nhìn lạnh lùng.

Xiển giáo người duy nhất còn có tình có nghĩa, có lẽ chỉ còn lại Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân ngay cả một lời giải thích cũng không muốn nói, há chẳng phải là đã thất vọng tột cùng.

Giáo phái khác không có đệ tử phản giáo, chỉ có Xiển giáo có, nhưng Xiển giáo lại không biết tự kiểm điểm, ngược lại càng ngày càng quá đáng.

Cứ như Quảng Thành Tử thế này, sau này lại ép Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân rời khỏi Xiển giáo thì mới hài lòng.

Không có tình nghĩa, không có sự đoàn kết, Xiển giáo sớm muộn gì cũng tan rã.

Xem ra phải tính toán sớm, Xiển giáo không phải là nơi ở lâu.

Bao nhiêu năm nay cũng đã nhìn thấu Nguyên Thủy, lạnh lùng bạc bẽo, không đáng để họ trung thành, nói không chừng ngày nào đó sẽ hy sinh bọn họ.

Nàng và Huyền Dương không bái Nguyên Thủy làm thầy, chỉ gia nhập Vân Hải Tiên Môn, mà Vân Hải Tiên Môn chưa lập giáo thành công, chưa được Thiên Đạo công nhận.

Bọn họ và Nguyên Thủy chỉ là quan hệ hợp tác.

Nguyên Thủy để họ hưởng khí vận của Xiển giáo, họ làm việc cho Xiển giáo.

Rời khỏi Xiển giáo, họ không cần phải gánh chịu bất kỳ nhân quả nào, cùng lắm là Nguyên Thủy không chịu buông tha cho họ.

Nhưng Hồng Hoang không chỉ có một mình Nguyên Thủy là Thánh Nhân.

Bọn họ đã đắc tội với Dương Tiễn, gia nhập môn hạ Kim Ô là

không thể, nhưng còn có Lão Tử, Tây phương nhị thánh có thể đối kháng với Nguyên Thủy.

Hồi Vu Yêu lượng kiếp, bọn họ cũng khá xem thường Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng bây giờ xem ra, người ta dạy đệ tử còn giỏi hơn Nguyên Thủy nhiều.

Ít nhất đệ tử của người ta hòa thuận, trọng tình trọng nghĩa.

Quy Nhất giáo không khí cũng rất tốt.

Dù sao thì gia nhập Tây phương giáo hay Quy Nhất giáo đều tốt hơn là ở lại Xiển giáo.

Phải nói chuyện rõ ràng với Huyền Dương mới được.

"Hừ!" Quảng Thành Tử hừ một tiếng, lạnh lùng liếc Thái Ất Chân Nhân một cái, cuối cùng cũng không ra tay nữa, tức giận bỏ đi.

Ma tộc nhìn cảnh này, không khỏi có chút đồng cảm với Thái Ất Chân Nhân, thật thảm.

Nhìn Thái Ất Chân Nhân theo đám người Xiển giáo rời đi, thật không hiểu tại sao Thái Ất Chân Nhân vẫn phải chịu oan ức ở lại Xiển giáo.

Đã quan tâm đến Na Tra như vậy, trực tiếp đầu quân cho Ma tộc bọn họ không phải tốt hơn sao.

Bên này, Di Lặc dùng Tiên Thiên Liên Ngẫu đổi lại Vi Đà từ tay Dương Tiễn.

Chương 728

“Pháp bảo, pháp bảo của ta, trả lại cho ta.” Vi Đà giãy giụa gào lên, Tứ Tượng Hung Toa, hắn còn chưa kịp dùng nóng tay đã mất rồi.

“Ngươi còn sống là tạ ơn trời đất rồi, còn muốn pháp bảo, ăn cứt đi.” Tiểu Nghiệt Long lớn tiếng chế giễu.

Vi Đà sắp khóc đến nơi, đau lòng chết đi được.

“Sư đệ, đừng cố chấp, giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi, còn non xanh thì không sợ thiếu củi đốt.” Di Lặc an ủi.

“Nói thì nói vậy, Tứ Tượng Hung Toa ta còn chưa kịp dùng nóng tay mà.” Vi Đà ôm ngực, bảo buông bỏ chấp niệm, căn bản không buông bỏ được chút nào.

“Bây giờ làm sao?

Còn tiếp tục hợp tác với đám rắn độc Xiển giáo đó, chúng ta e là sẽ bị ăn đến xương cũng không còn.” Địa Tạng nuốt không trôi cục tức này.

Tên chó Quảng Thành Tử đó, cũng tại hắn đánh không lại, đồ hỗn đản.

“Hừ, bọn họ bất nhân trước, thì đừng trách chúng ta bất nghĩa.” “Xiển giáo tính kế Dương Thiền, Vô Thiên không thể nào bỏ qua cho Xiển giáo.

Không có chúng ta giúp đỡ, xem Xiển giáo làm sao chống lại Ma tộc.” “Đi, trước tiên đến Bắc Hải tìm Ngao Thuận lấy Xá Lợi Tử, sau đó tìm chỗ trốn đi, để Xiển giáo tự mình chơi.” “Xiển giáo muốn đẩy đệ tử Tây phương giáo chúng ta vào chỗ chết, dù có kiện lên Đạo Tổ thì chúng ta cũng có lý.” Di Lặc lần này cũng bị tức điên.

Xiển giáo chỉ là một đám người vô tín vô nghĩa, căn bản không thể hợp tác.

Hợp tác với Xiển giáo, còn không bằng hợp tác với Triệt giáo.

Ít nhất người ta không làm ra chuyện ti tiện như vậy.

"Ồ, thế là tan rã rồi sao.

Cứ tưởng người của Phật môn đã là xấu xí nhất rồi, không ngờ còn có kẻ tệ hơn." Dương Giao mỉa mai cười.

So với đệ tử Xiển giáo, đệ tử Tây phương giáo còn có vẻ cao thượng hơn.

"Tan rã càng tốt, chúng ta từng bước đánh phá." Tiểu Nghiệt Long nói.

"Không cần vội, các ngươi cứ dưỡng thương trước, đợi bản tọa cải tạo xong Bát Quái Lô, chính là lúc diệt Xiển giáo." Vô Thiên dặn dò một tiếng rồi lại bế quan.

Đám ma cũng tự đi dưỡng thương.

Dương Tiễn thì cầm Tiên Thiên Liên Ngẫu đi giúp Na Tra chữa trị nhục thân.

Tiểu Nghiệt Long nhìn Ngao Mộ Tâm ngày càng tiều tụy, trong lòng cũng sốt ruột, mang Ngao Mộ Tâm đi tìm Ngao Băng Tâm.

Cùng là công chúa Long tộc, quan hệ giữa hai người khá tốt.

Ở cùng Ngao Băng Tâm, tâm trạng của Ngao Mộ Tâm có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

Ngao Băng Tâm đau đầu một trận.

Nàng cũng thương Ngao Mộ Tâm, nhưng muốn khuyên cũng không khuyên được.

Gặp phải chuyện này, khuyên thế nào được.

Khuyên Ngao Mộ Tâm chấp nhận Tiểu Nghiệt Long, chẳng phải là xát muối vào vết thương của người ta sao.

Khuyên Ngao Mộ Tâm không chấp nhận Tiểu Nghiệt Long, lại có lỗi với Tiểu Nghiệt Long.

Thực ra, nàng cũng không thân với Ma Ngang, ngược lại còn thân với Tiểu Nghiệt Long hơn.

Nhưng dù sao cũng là đồng tộc với Ma Ngang, giúp ai cũng không được.

Cuối cùng, Ngao Băng Tâm cũng chỉ có thể bắt đầu từ đứa trẻ, an ủi Ngao Mộ Tâm vì con mà phấn chấn lên, tuyệt đối không nhắc đến Tiểu Nghiệt Long và Ma Ngang.

Ngao Mộ Tâm ôm Ngao Băng Tâm khóc một trận nức nở.

Sau khi giải tỏa xong, tình hình đã tốt hơn nhiều.

Ngao Băng Tâm cũng hiểu ra.

Ngao Mộ Tâm như vậy là vì Ma Ngang sa sút tinh thần, Ngao Mộ Tâm không nhìn thấy hy vọng, tín ngưỡng sụp đổ, sinh lòng muốn chết, không còn động lực sống tiếp.

Nếu không phải vì đứa con, đã sớm tự vẫn rồi.

Sau đó, Ngao Băng Tâm đem tình hình kể lại cho Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long thở dài một tiếng nặng nề.

Bên kia, Bắc Hải Long Cung, Di Lặc dẫn đệ tử Tây phương giáo bao vây Bắc Hải Long Cung.

“Đưa Xá Lợi Tử cho ta!” Di Lặc sắc mặt không tốt nhìn Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận.

“Các ngươi không cứu được người ra, dựa vào cái gì mà đến đòi Xá Lợi Tử?” Ngao Thuận nhíu mày.

“Hừ, ngươi còn mặt mũi mà hỏi sao?

Có phải Long tộc các ngươi cố ý gài bẫy chúng ta, liên hợp với Ma tộc lừa chúng ta đi tấn công Tây Hải không?

Ma tộc đã mai phục ở Tây Hải, nếu không phải chúng ta đi đông người, lần này chắc chắn đã tổn thất nặng nề.” Di Lặc tức giận nói.

“Làm sao có thể, nếu Long tộc ta liên hợp với Ma tộc, sao còn bị Tiểu Nghiệt Long sỉ nhục như vậy.” Ngao Thuận lập tức phủ nhận, chủ yếu là vì lão thật sự không biết Đông Hải Long Vương đã bán đứng bọn họ.

“Ồ, lẽ nào là đệ tử Tây phương giáo và Xiển giáo chúng ta cấu kết với Ma tộc chắc?” “Chuyện này chỉ có ba bên chúng ta biết.

Hai giáo chúng ta bị mai phục, liều mạng tử chiến với Ma tộc, tuyệt đối không thể cấu kết với Ma tộc.

Không phải chúng ta, chỉ có thể là Long tộc các ngươi.” “Vi Đà sư đệ của ta bị trọng thương, pháp bảo bị cướp hết, Long tộc các ngươi phải cho một lời giải thích.

Tây phương giáo chúng ta bây giờ đã như bèo không rễ, cũng không ngại có thêm kẻ thù là Long tộc các ngươi.” “Thánh Nhân không ra tay, cho dù Long tộc các ngươi có Chúc Long và Ngao Thương, cũng không phải là đối thủ của Tây phương giáo chúng ta.” Địa Tạng hung hăng nhìn Ngao Thuận, ngươi không đưa, đừng trách chúng ta động thủ.

“Hai giáo chúng ta đều có thâm thù đại hận với nhà họ Dương, tuyệt đối không thể cấu kết với Ma tộc, tiết lộ tin tức chỉ có thể là Long tộc các ngươi.” “Xiển giáo chắc chắn cũng sẽ đến tìm các ngươi

tính sổ.

Xá Lợi Tử ngươi không giữ được đâu, giao cho chúng ta, Xiển giáo tìm đến ngươi còn có thể đổ cho chúng ta." "Nếu không, Xá Lợi Tử ngươi không giữ được, Long tộc còn phải rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục." Linh Cát cũng uy hiếp.

Ngao Thuận suy nghĩ cân nhắc một hồi, bất đắc dĩ lấy Xá Lợi Tử đưa cho Di Lặc.

"Đi!" Xá Lợi Tử đã đến tay, Di Lặc cũng không nán lại, dẫn chư Phật rời đi, lựa chọn giống như Triệt giáo, phân tán ra, biến chỉnh thành linh, trốn đến các nơi trong Hồng Hoang.

Di Lặc còn gặp được cả Ô Vân Tiên, chỉ có thể nói duyên phận thật kỳ diệu.

"Hừ, các ngươi không phải cùng một giuộc với Xiển giáo sao, thế nào?

Bị gài bẫy rồi à?" Ô Vân Tiên chế giễu.

"Ít nhất chúng ta cũng thu hoạch không nhỏ.

Có biết vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tách các ngươi ra không?

Đạo Tổ ban cho rất nhiều pháp bảo lợi hại, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn chia cho các ngươi." "Ít nhất chúng ta cũng được chia không ít pháp bảo, còn tìm được một viên Xá Lợi Tử." Di Lặc cũng không nhịn, trả đũa, ly gián.

Chương 729

Quả nhiên, vừa nghe những lời này, Ô Vân Tiên tức giận bừng bừng, ánh mắt cũng thay đổi, nghiến răng kèn kẹt.

Bên kia, Quảng Thành Tử dẫn đội về Côn Luân Sơn.

"Đệ tử Tây phương giáo đâu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ngọc Đỉnh Chân Nhân lên tiếng kể lại mọi chuyện.

"Đồ hỗn xược, thật không có chút đầu óc nào.

Vô Thiên không thể nào bỏ qua cho Xiển giáo, lúc này lại ép đệ tử Tây phương giáo đi, chỉ dựa vào chúng ta làm sao đối kháng được Ma tộc." Nguyên Thủy Thiên Tôn suýt tức chết.

Thực ra, Đạo Tổ không có ai để dùng nên chỉ có thể dùng hắn.

Hắn cũng vậy, Văn Thù, Phổ Hiền có đầu óc nhưng thực lực không đủ, Quảng Thành Tử có thực lực nhưng không có đầu óc.

Chỉ có Quảng Thành Tử mới trấn áp được mọi người, hắn chỉ có thể dùng Quảng Thành Tử.

"Tên phản đồ Na Tra đó là sỉ nhục của Xiển giáo.

Cơ hội hiếm có, giết được Na Tra cũng là một thu hoạch lớn.

Đều tại Thái Ất, khiến chúng ta khó xử.

Hắn muốn phản bội Xiển giáo, lại còn quyến luyến Na Tra." Quảng Thành Tử tức giận trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Ban đầu giết được Na Tra, dù có gây sự với Tây phương giáo cũng coi như có thu hoạch.

Nhưng bị Thái Ất làm một phen, Na Tra không sao, lại còn đắc tội với Tây phương giáo, thua một cách thảm hại.

Thái Ất Chân Nhân cũng không biện giải, nhắm mắt đứng đó, ra vẻ mặc cho các ngươi xử phạt.

Huyền Âm Tiên Tử đứng phía sau nhìn.

Nếu ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng muốn xử phạt Thái Ất Chân Nhân, thì Xiển giáo thật sự hết thuốc chữa, không thể ở lại được nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Hắn biết Thái Ất Chân Nhân không thể nào phản bội Xiển giáo, dù không đồng tình với những việc làm hiện tại của Xiển giáo, nhưng vẫn sẽ không phản bội Xiển giáo.

Nhưng thái độ này thật khiến người ta tức giận.

"Hừ, cút đi diện bích tư quá đi." Trừng phạt chính là ép Thái Ất xa rời Xiển giáo, nhưng không trừng phạt thì lại tức, hắn chỉ có thể tượng trưng phạt một chút.

Huyền Âm Tiên Tử tiếp tục quan sát.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không có ý định trừng phạt Quảng Thành Tử, nàng thất vọng lắc đầu.

Người phạm lỗi lớn nhất rõ ràng là Quảng Thành Tử, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không xử phạt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn lý trí, nhưng không nhiều.

Quảng Thành Tử bây giờ là người mạnh nhất Xiển giáo, là cánh tay phải của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xiển giáo sĩ diện, trừng phạt Quảng Thành Tử chính là cúi đầu trước Tây phương giáo, vương miện sẽ rơi.

Nhưng vì sĩ diện, ngay cả trừng phạt tượng trưng cũng không muốn, chẳng phải là để các đệ tử Xiển giáo khác học theo, ngày càng cực đoan sao.

Nguyên Thủy coi trọng sĩ diện hơn bất cứ thứ gì, dạy đệ tử thật sự không được.

Ngày nào đó bọn họ và đệ tử Xiển giáo xảy ra mâu thuẫn, Nguyên Thủy vì sĩ diện chắc chắn sẽ thiên vị đệ tử Xiển giáo.

Tóm lại, đệ tử Xiển giáo vĩnh viễn không sai.

Tốt nhất là mau chóng rời đi, để khỏi phải chịu uất ức.

"Xá Lợi Tử đâu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Vẫn còn trong tay Ngao Thuận." Quảng Thành Tử nói.

"Còn không mau đi lấy, đừng để Tây phương giáo cướp trước." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi.

Quảng Thành Tử vội vàng dẫn Văn Thù và Phổ Hiền đến Bắc Hải.

"Các ngươi đến muộn rồi, Xá Lợi Tử bị Di Lặc cướp đi rồi.

Ta nói là để cho Xiển giáo, nhưng hắn không quan tâm, trực tiếp động thủ cướp đoạt." Ngao Thuận đổ hết cho Di Lặc.

Sắc mặt Quảng Thành Tử trở nên vô cùng khó coi.

Xá Lợi Tử cũng không lấy được.

Bận rộn một hồi, Xiển giáo chẳng được gì cả.

Lần này sư tôn chắc chắn sẽ nổi giận.

Lủi thủi trở về Xiển giáo, quả nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi trận lôi đình, tất cả mọi người đều bị mắng té tát.

Huyền Âm Tiên Tử uất ức.

Nếu không phải Quảng Thành Tử không có não, sự việc sao lại ra nông nỗi này.

Tại sao lỗi của Quảng Thành Tử, mà bọn họ lại phải cùng nhau chịu mắng.

Sau đó, trở về tẩm cung.

"Xiển giáo không phải là nơi ở lâu.

Chúng ta phải tìm con đường khác.

Với đức hạnh của Xiển giáo, dù có trỗi dậy trở lại cũng sớm muộn sẽ tan rã, không giữ được." "Chúng ta đến Quy Nhất giáo, Tây phương giáo hoặc Thiên Đình đều tốt hơn là ở lại Xiển giáo." Huyền Âm Tiên Tử nói.

"Trông có vẻ chúng ta có nhiều lựa chọn, nhưng thực ra không phải.

Nếu chúng ta muốn thành Thánh, cần phải có lượng lớn khí vận gia trì." "Khí vận thịnh nhất là Nhân tộc, Địa Phủ, Phật môn, Thiên Đình." "Địa Phủ bài ngoại, không chấp nhận ngoại tộc gia nhập.

Chúng ta giúp Xiển giáo đắc tội với Dương Thiền và Dương Tiễn, Nhân tộc không thể nào tiếp nhận chúng ta." "Linh Sơn bây giờ ngay cả gốc rễ cũng không còn, chịu sự tấn công của Ma Đạo lượng kiếp, suy tàn là điều tất yếu, cũng không phải lựa chọn tốt." "Thượng cổ tam tộc càng không cần phải nói, cũng đều bài ngoại.

Triệt giáo thù địch Xiển giáo, chúng ta giúp Xiển giáo làm việc, cũng không thể nào chấp nhận chúng ta." "Mà Quy Nhất giáo không có lòng tranh đấu, trọng tâm đều đặt vào Thiên Đình." "Thực ra lựa chọn còn lại cho chúng ta chỉ có Xiển giáo và Thiên Đình.

Đừng thấy Xiển giáo bây giờ không ra gì, nhưng có Đạo Tổ hỗ trợ.

Mọi việc của Đạo Tổ đều giao cho Xiển giáo làm, chứng tỏ Đạo Tổ tin tưởng Xiển giáo nhất.

Chỉ cần Đạo Tổ hỗ trợ, Xiển giáo sẽ không sụp đổ." Huyền Dương Đạo Quân phân tích một hồi.

"Cũng chưa chắc.

Chương 730

Thiên Đình bây giờ là chính thống của Đạo môn, cung cấp nhiều khí vận nhất cho Đạo Tổ.

Có lẽ Đạo Tổ không muốn để Thiên Đình dính vào.

Trông có vẻ Đạo Tổ tin tưởng Xiển giáo, nhưng thực ra Xiển giáo chỉ là con tốt thí." "Thiên Đình là cốt lõi, không nên vọng động.

Mọi việc để Xiển giáo làm, dù Xiển giáo có sụp đổ, cũng không tổn hại đến căn bản của Đạo môn." "Ta thấy gia nhập Thiên Đình là lựa chọn tốt nhất." Huyền Âm Tiên Tử phản bác.

"Có lẽ ngươi nói đúng.

Cứ xem xét thêm đã.

Bây giờ vội vàng gia nhập Thiên Đình, thời cơ không thích hợp." Huyền Dương Đạo Quân gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng cả bọn họ, cũng khiến hắn vô cùng tức giận.

Quảng Thành Tử căn bản không nghe khuyên.

Chuyện do Quảng Thành Tử gây ra, tại sao bọn họ phải cùng nhau chịu mắng.

Bọn họ dù sao cũng cùng bối phận với Nguyên Thủy, là quan hệ hợp tác với Xiển giáo, không phải chó của Xiển giáo, có chút bắt nạt người quá đáng.

Huyền Âm Tiên Tử gật đầu, bây giờ đi quả thực không phải lúc.

Bên kia, sau khi chỉnh đốn, Tiểu Nghiệt Long dẫn thủy tộc dưới trướng về Tây Hải.

Trận đại chiến trước đó, ngoài hắn ra, thực ra cũng chỉ có Cự Ngao và Quy Huyền Phong tham gia.

Hai vị này da dày thịt béo, phòng ngự cực mạnh, đều có mai, cũng chỉ có Cự Ngao bị thương nhẹ.

Rốt cuộc, người bị thương chỉ có Kỳ Lân tộc và Vi Đà.

Bốn Chuẩn Thánh của Kỳ Lân tộc tử trận, pháp bảo của Vi Đà bị cướp.

Biết rõ Kỳ Lân tộc bị ép buộc, nhưng đệ tử Xiển giáo và Tây phương giáo vẫn ra tay hạ sát Chuẩn Thánh Kỳ Lân tộc, điều này cũng đã chọc giận Kỳ Lân tộc.

Lần này Kỳ Lân tộc không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dựa vào Ma tộc.

Trở về Tây Hải, Tiểu Nghiệt Long cho người truyền tin đến Ngao Nhuận, trong vòng nửa tháng không đưa Ngao Thốn Tâm đến, sẽ phát binh tấn công Nam Hải.

Mọi cách đều đã thử, Ngao Nhuận hết cách, giữa Ngao Thốn Tâm và Ma Ngang, vẫn chọn Ma Ngang, trói Ngao Thốn Tâm lại.

Nhưng Tam phu nhân không đồng ý, làm ầm ĩ một trận, thậm chí còn chạy đến Bồng Lai tiên sơn cầu xin Ngao Thương làm chủ.

Ngao Nhuận suýt tức chết, đây là cái gì vậy, một đám toàn thứ gì đâu không, sợ không hại chết lão hay sao.

Đây không phải là làm khó Ngao Thương sao.

Người ta là môn hạ Kim Ô, ủng hộ Ma tộc, không để Tiểu Nghiệt Long đồ sát Long tộc đã là nhân từ hết mức rồi.

Bây giờ ngươi đi ép Ngao Thương giúp Long tộc đối phó Tiểu Nghiệt Long, ép Ngao Thương phải lựa chọn, chọn Long tộc hay sư

môn, ngươi nghĩ Ngao Thương không có tính khí hay sao.

Lão làm Long Vương, ngay cả chuyện nhà cũng xử lý không xong, sao có thể quản lý Tứ Hải.

Ngao Thương chỉ cần một câu nói là lão phải xuống đài.

Lấy vợ không hiền hại ba đời a.

Đương nhiên, lão cũng có trách nhiệm.

Cứ tưởng mình xử lý rất tốt, kết quả chuyện đến, rối như tơ vò.

Bắc Hải, Nam Hải, Tây Hải đều bị Tiểu Nghiệt Long quấy cho rối tung, chỉ có Đông Hải không sao.

Cũng không phải Ngao Quảng làm tốt đến mức nào, chỉ là không bị liên lụy mà thôi.

Nói Ngao Quảng giỏi hơn bọn họ, lão không phục.

Nói đến Ngao Quảng, lão đang đôi co với Ngao Thuận.

Ngao Thuận nghi ngờ Ngao Quảng bán đứng bọn họ, Ngao Quảng thì sống chết không thừa nhận.

Tam phu nhân ở bên ngoài Bồng Lai ăn vạ la lối, gào khóc thảm thiết.

Ngao Thương tức giận, cảm thấy mất mặt chết đi được.

Tam phu nhân là em họ của em họ của em họ của mẫu thân hắn, thực ra cũng không có quan hệ gì lớn, thuộc loại họ hàng xa lắc xa lơ, cũng có mặt mũi chạy đến tìm hắn gây chuyện.

Ngươi không tự dạy dỗ con gái cho tốt, xảy ra chuyện lại đến tìm hắn gây rối, là loại người gì vậy.

Nhưng mà, chỉ cần nhìn cái đức hạnh này, dạy được con gái tốt mới là lạ.

Ngao Thương trực tiếp thiết lập một đạo cấm chế cách âm, không nghe thấy, lòng không phiền.

Lăng Tiêu thì lại nhớ ra, Dương Tiễn và Ngao Thốn Tâm hình như là một đôi trời định.

Vì sự xuất hiện của hắn, Dương Tiễn trước đó không gặp Ngao Thốn Tâm, Ngao Băng Tâm coi như là hớt tay trên.

Nhưng mà, Ngao Thốn Tâm cuối cùng vẫn có liên quan đến Dương Tiễn, đây có lẽ là số mệnh.

Giữa Ngao Thốn Tâm và Ngao Băng Tâm, hắn chắc chắn chọn Ngao Băng Tâm.

Ngao Băng Tâm là hình mẫu vợ hiền mẹ tốt, đoan trang ưu nhã, lại không mất đi vẻ tinh nghịch đáng yêu.

Lấy vợ là phải lấy người như vậy.

Trong nguyên tác, Dương Tiễn sau khi kết hôn bị Ngao Thốn Tâm hành hạ đến chết đi sống lại, đủ mọi kiểu gây sự vô lý, phát điên.

Dương Tiễn lần này không cưới Ngao Thốn Tâm, cứ vui mừng đi.

Chẳng trách Ngao Thốn Tâm động một chút là phát điên, một khóc hai nháo ba thắt cổ, hóa ra đều là học từ mẹ mình.

Ngao Nhuận đi theo, thấy Ngao Thương không có ý định ra mặt quản, lập tức hiểu ra, cưỡng chế bắt Tam phu nhân về nhốt lại.

Ngày hôm đó, Ngao Thốn Tâm bị ép mặc hồng trang.

Tiểu Bạch Long không nhịn được nữa, ra mặt ngăn cản: "Quy Huyền Phong lòng đầy oán khí, ngươi đưa Ngao Thốn Tâm qua đó, ngươi có biết nó sẽ phải đối mặt với cái gì không?" "Nó tự gây nghiệp, tự mình gánh chịu." Ngao Nhuận lạnh mặt.

"Còn không phải do ngươi nuông chiều.

Nó gây họa, ngươi bao che nó, trừng phạt Quy Huyền Phong, đây mới là nguồn gốc oán khí của Quy Huyền Phong.

Ngươi mới là kẻ đầu sỏ." "Bây giờ ngươi muốn phủi sạch trách nhiệm, nói Ngao Khâm không ra gì, ngươi cũng không tốt hơn Ngao Khâm bao nhiêu." Tiểu Bạch Long tức đến mức chửi ầm lên.

Hắn và Ngao Thốn Tâm quan hệ không tốt, thậm chí còn ghét Ngao Thốn Tâm suốt ngày léo nhéo, kiêu căng phách lối.

Nhưng đồng thời, hắn cũng không ưa cách làm của Ngao Nhuận.

Chương 731

Hắn đã sớm nhắc nhở Ngao Nhuận quản lý con cái cho tốt, Ngao Nhuận lại tự cho là đúng, căn bản không nghe lọt tai.

Thực ra Ngao Nhuận cũng vậy, bị quyền lực ăn mòn, thật sự nghĩ mình giỏi giang lắm, cao cao tại thượng, không coi ai ra gì.

Nội bộ Long tộc đã bắt đầu mục rữa.

Tiểu Nghiệt Long cho Long tộc một bài học sâu sắc, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Tự mình không coi ai ra gì, xảy ra chuyện lại để con gái đi gánh chịu, thật ghê tởm.

“Vậy ngươi nói cho ta biết, ta có thể làm gì?

Chẳng lẽ ta không quan tâm đến Ma Ngang nữa sao?” “Ngươi có bản lĩnh thì ngươi giải quyết cho ta xem đi.

Ngươi bây giờ đứng trên đỉnh cao đạo đức chỉ trích ta, ngươi đứng nói chuyện không đau lưng.” Tấm màn che bị xé toạc, Ngao Nhuận xấu hổ hóa giận, tóm lấy áo Tiểu Bạch Long.

“Ta có phải đã sớm nhắc nhở ngươi, quản lý cho tốt đám con cái của ngươi không?

Ngươi chỉ cần nghe lọt tai một chút, cũng sẽ không có tai họa như hôm nay.” “Ma Ngang cũng vậy.

Năm xưa lão tổ tông vốn là để Ma Ngang đi làm Bạch Long Mã để tiếp nhận ma luyện.

Ngươi thương Ma Ngang, nói gì mà Ma Ngang là hy vọng tương lai của Long tộc, sao có thể làm ngựa cho người ta, thế là đẩy ta ra.”

“Ma Ngang không thể làm ngựa, ta thì có thể sao?

Ma Ngang là con trai ngươi, ta thì không phải à?” “Hiện tại ngươi lại muốn đẩy Ngao Thốn Tâm ra để bảo vệ Ma Ngang, ngươi cứ chiều chuộng nó đi, ta xem ngươi có thể chiều hư nó đến mức nào, một đóa hoa yếu ớt chưa từng trải qua mưa gió thì có thể thành được chuyện gì chứ?” “Ngươi nếu thật sự muốn tốt cho Ma Ngang thì đừng nhúng tay vào chuyện này nữa.

Ma Ngang nếu có thể vượt qua, sau này ắt thành đại khí.

Ngươi hy sinh Ngao Thốn Tâm để đổi lấy Ma Ngang, chỉ khiến nó thêm gánh nặng tội lỗi, tự trách, khiến nó càng không ngẩng đầu lên được, sẽ đè bẹp nó.” Tiểu Bạch Long phẫn nộ nói.

“Nói bậy!

Ma Ngang đang ở trong tay tên tiểu nghiệt long kia, không chừng lúc nào sẽ bị giết, tất cả đều sẽ kết thúc.” “Ta làm thế nào còn chưa đến lượt ngươi chỉ tay năm ngón.

Ta đẩy ngươi ra ngoài, chẳng phải cũng là vì tốt cho ngươi sao, nếu không ngươi có được ngày hôm nay?” “Ngươi không cảm kích thì thôi, lấy đâu ra tư cách chỉ trích ta?” Quan tâm quá hóa loạn, Ngao Nhuận căn bản không nghe lọt tai.

“Được, ta cảm ơn ngươi, ta không quản nữa, ngươi cứ làm bừa đi, tự tay hủy hoại Ma Ngang thì ngươi sẽ hài lòng.” Tiểu Bạch Long giận quá hóa cười, thất vọng rời đi.

Sự việc đã đến nước này, Ngao Nhuận vẫn không hiểu rõ căn nguyên vấn đề, vẫn tự cho mình là đúng, không nghe lời khuyên, không thể nói lý lẽ.

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Bạch Long, Ngao Thốn Tâm hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong số các huynh đệ tỷ muội, nàng và Tiểu Bạch Long có quan hệ tệ nhất, thường xuyên cãi vã, Tiểu Bạch Long không ít lần giáo huấn nàng, nhưng nàng không cho là đúng, còn từng chế giễu Tiểu Bạch Long đi làm ngựa cho người khác cưỡi.

Sau này Tiểu Bạch Long không muốn để ý đến nàng nữa, lúc đó nàng còn đắc ý dương dương, tưởng rằng mình đã thắng, bây giờ nghĩ lại, rõ ràng là Tiểu Bạch Long đã thất vọng tột độ về nàng.

Nàng không bao giờ ngờ rằng, người cuối cùng nói giúp nàng lại là Tiểu Bạch Long, Tiểu Bạch Long mới là người thật sự tốt với nàng, tiếc là mọi thứ đã quá muộn.

Ngao Thốn Tâm không giãy giụa nữa, bi thương lau khô nước mắt, đáy mắt tràn ngập hận ý, hận Ngao Nhuận và Ma Ngang.

Cuối cùng, Ngao Thốn Tâm bị đưa đến Tây Hải, ép buộc thành thân với Quy Huyền Phong.

"Yêu cầu của ngươi ta đã làm được, Ma Ngang đâu?" Ngao Nhuận ngay cả nhìn Ngao Thốn Tâm một cái cũng không, trong lòng chỉ có Ma Ngang.

"Ma Ngang, xem này, phụ vương của ngươi tốt với ngươi biết bao, hy sinh muội muội để đổi lấy ngươi." Tiểu Nghiệt Long cười cợt, thả long hồn của Ma Ngang ra.

Ma Ngang nhìn Ngao Thốn Tâm một cái, cảm xúc kịch liệt dâng trào: "Không được, đi, đưa nàng về, ta không cần các ngươi quản." Tiểu Bạch Long nói không sai, hắn là người kiêu ngạo, hắn không thể chấp nhận chuyện này, nó sẽ khiến hắn càng cảm thấy mình vô dụng, là một phế vật, tăng thêm cảm giác tội lỗi cho hắn.

Mộ Tâm vì bảo vệ hắn mà thỏa hiệp với Tiểu Nghiệt Long, bây giờ muội muội cũng vì hắn mà hy sinh, hắn lại không làm được gì cả,

hắn chỉ là một phế vật chỉ biết dựa dẫm vào người khác.

Thế nhưng, Ngao Nhuận lại không nghe lọt tai, tự cho rằng những gì mình làm đều đúng, đều là vì muốn tốt cho Ma Ngang.

Lại chưa từng nghĩ Ma Ngang có muốn cái "tốt" như vậy hay không.

Ngao Nhuận cưỡng ép mang Ma Ngang đi.

"Bây giờ biết đau lòng rồi sao?

Các ngươi, những long tử long nữ cao cao tại thượng này, chuyện không xảy ra với mình thì vĩnh viễn không biết đau." "Quy Huyền Phong, ngươi tự xem mà làm, sau này nó là của ngươi, mọi thứ của nó đều do ngươi định đoạt." Tiểu Nghiệt Long nói.

"Tạ Long Vương." Quy Huyền Phong hãnh diện, trong lòng khoan khoái vô cùng, lôi Ngao Thốn Tâm xuống.

"Thế nào?

Thấy rõ chưa?" Tiểu Nghiệt Long nhìn về phía Ngao Mộ Tâm.

Ngao Mộ Tâm nhắm mắt, không quan tâm, một bộ dáng lòng như tro nguội.

"Ngươi thật sự cho rằng Ma Ngang đã sa đọa suy sụp sao?

Tất cả đều là nó giả vờ, bởi vì chỉ có như vậy, ta mới buông lỏng cảnh giác, xem thường nó, mới thả nó đi, nó mới có cơ hội báo thù ta, đoạt lại mọi thứ." "Nó dù sao cũng là người được Long tộc ký thác hy vọng, sao có thể bất kham như vậy, thật sự tưởng ta không nhìn ra sao." Tiểu Nghiệt Long nói.

Thực tế, Ma Ngang chính là bất kham như vậy, nhưng hắn phải nói thế để Ngao Mộ Tâm nhìn thấy lại hy vọng, phấn chấn lên.

"Ngươi đã nhìn ra, tại sao còn thả nó đi?" Quả nhiên, trong mắt

Ngao Mộ Tâm lập tức có ánh sáng, cũng chịu mở miệng.

"Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết sao?

Vì ngươi, ta có thể cho nó cơ hội này." Tiểu Nghiệt Long thâm tình nhìn Ngao Mộ Tâm.

"Ngươi không sợ thả hổ về rừng, tự rước lấy diệt vong sao?" Ngao Mộ Tâm không tự nhiên quay đầu đi.

"Ha ha, trong mắt ta, nó chỉ là một phế vật, dù có giãy giụa thế nào cũng đã định trước sẽ bị ta giẫm dưới chân, không thể nổi sóng gió gì." Tiểu Nghiệt Long tự tin cười.

"Cuồng vọng, tự phụ sẽ phải trả giá đắt, ngươi cứ chờ đi, sẽ có một ngày nó nhất định sẽ đánh bại ngươi." Ngao Mộ Tâm có chút kiêu ngạo nói.

Có hy vọng, vẻ tiều tụy liền biến mất, cả người đều có sức sống.

"Tự phụ cũng được, tự tin cũng thế, nếu thật sự có ngày đó, chỉ có thể nói thiên mệnh không thuộc về ta, như vậy nó cũng xứng với ngươi, ta sẽ thành toàn cho các ngươi, chỉ cần ngươi được vui là được." Tiểu Nghiệt Long cưng chiều nhìn Ngao Mộ Tâm.

Trong mắt Ngao Mộ Tâm lóe lên một tia cảm động, nàng nên hận Tiểu Nghiệt Long, nhưng Tiểu Nghiệt Long đối xử với nàng quá tốt, tốt đến mức nàng không thể hận nổi.

"Đứa bé trong bụng ngươi căn nguyên bình thường, bây giờ là thời cơ tốt nhất để trúc cơ, nghe nói Xiển Giáo có không ít thứ tốt, Nhất Nguyên Trọng Thủy kia có thể ngưng luyện hồn phách, tăng cường căn nguyên." "Đến lúc công đả Xiển Giáo, ta sẽ tìm vài thứ tốt về giúp nó tăng cường căn nguyên." Tiểu Nghiệt Long nhìn vào bụng Ngao Mộ Tâm, ánh mắt dịu dàng.

"Không cần." Trong mắt Ngao Mộ Tâm lóe lên một tia hoảng loạn,

quay lưng đi.

“Ngươi không có tư cách thay nó quyết định, ta đã nói, nó cũng là con gái của ta, đây là ta, người làm cha cho nó, ngươi không có tư cách thay nó từ chối.” “Con gái của ta sao có thể tầm thường.” Tiểu Nghiệt Long cười nói.

Mặc dù trong lòng Ngao Mộ Tâm vẫn không có hắn, nhưng có thể bình tĩnh giao tiếp với hắn đã là rất tốt, bộ dáng quật cường này thật sự đáng yêu.

“Nó ở trong bụng ta, ta có tư cách, ngươi không phải cha nó, cha nó tên là Ma Ngang, không phải ngươi, tên đại ma đầu này.” Ngao Mộ Tâm quật cường mím môi, tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Nghiệt Long.

Trong mắt Tiểu Nghiệt Long lại giống như đang làm nũng, mỉm cười nói: “Cha kế cũng được chứ, có thêm một người cha không tốt sao, có một đại ma đầu làm cha kế, sau này ai dám bắt nạt nó.” “Cút, không cần, cha nó có thể bảo vệ tốt cho nó.” Ngao Mộ Tâm tức đến nghiến răng, chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.

Nàng đang giận, hắn đang cười, nàng đang náo, hắn đang cưng chiều.

Tiểu Nghiệt Long ánh mắt tràn đầy cưng chiều, Ngao Mộ Tâm trong lòng hắn nên là kiều diễm, hoạt bát, linh động.

Chương 732

Bên kia, Quy Huyền Phong đưa Ngao Thốn Tâm đến phòng tân hôn.

"Tên khốn kiếp ghê tởm nhà ngươi, đừng chạm vào ta, ngươi không xứng, ta chết cũng không để ngươi được như ý." Ngao Thốn Tâm ghê tởm hất tay Quy Huyền Phong ra, quật cường ngẩng cao đầu, phảng phất như vậy là có thể giữ được sự kiêu ngạo của mình.

"Hừ, ngươi tưởng ta hiếm lạ gì chạm vào ngươi sao, ngươi tưởng ngươi thật sự rất giỏi, ta thật sự muốn cưới ngươi sao?" "Ta chỉ muốn một công đạo, chỉ muốn trả lại những tủi nhục ta đã chịu cho ngươi, từ nay về sau, ngươi sẽ ở đây một mình giữ phòng không, tối tăm không thấy mặt trời, giống như ta năm xưa bị giam trong địa lao, chịu đựng sự cô đơn và tuyệt vọng vô tận." Quy Huyền Phong chế nhạo cười, bố trí cấm chế, phong tỏa pháp lực của Ngao Thốn Tâm, giam cầm nàng ở bên trong, rồi dứt khoát rời đi.

Cưới về mà không chạm vào, chỉ để báo thù, đây mới là sự sỉ nhục lớn nhất.

Ngao Thốn Tâm ngồi bệt xuống đất, trong lòng vô hạn bi thương.

Cha ruột ruồng bỏ, không còn chỗ dựa, từ nay về sau, nàng chỉ có thể bị giam cầm ở đây, làm bạn với cô độc, vĩnh sinh vĩnh thế.

Bồng Lai Tiên Sơn.

"Sư tổ, Hồng Quân ban cho Xiển Giáo và Tây Phương Giáo thêm nhiều pháp bảo lợi hại, còn có pháp bảo khắc chế Ma tộc, hiện tại Ma tộc đã không còn là đối thủ của họ." Dương Tiễn trở về báo cáo.

"Xem ra Hồng Quân đã bỏ vốn lớn rồi, trong tay lão ta có quá

nhiều thứ tốt, so pháp bảo với lão ta, không ai so lại." "May mà còn có Trùng Mẫu kia, cứ nhẫn nhịn một chút, qua thêm vạn năm nữa, trùng tộc đại quân mà chúng ta bồi dưỡng sẽ thành hình." Lăng Tiêu nói.

Ban đầu định để Trùng Mẫu kia phục vụ cho mình, nhưng không ngờ Trùng Mẫu quá có cốt khí, thề chết không chịu khuất phục.

Thế là, Lăng Tiêu nhớ đến Ngự Trùng Sư trong các tiểu thuyết huyền huyễn kiếp trước.

Trùng ma, Hồng Hoang cũng có, chỉ là cấp bậc rất thấp, thậm chí đại bộ phận còn chưa khai trí.

Tuy nhiên, hấp thu huyết mạch, chân linh của Trùng Mẫu thì lại khác.

Từ sau Phong Thần lượng kiếp, bọn họ đã bắt đầu nghiên cứu, dùng Táng Thiên Quan làm vật chứa bồi dưỡng, để Đế Tân phái người bắt rất nhiều sâu bọ bỏ vào trong, bọn họ rút huyết mạch, chân linh của Trùng Mẫu ra, để vạn trùng hấp thu.

Sau đó để sâu bọ nuốt chửng lẫn nhau để tiến hóa.

Coi Trùng Mẫu như rau hẹ, cắt đi cắt lại, khả năng phục hồi của Trùng Mẫu mạnh đến mức vô lý, mỗi lần rút xong huyết mạch và chân linh, lại cưỡng ép truyền Tam Quang Thần Thủy và Cửu Chuyển Kim Đan vào cơ thể nó, chẳng bao lâu nó lại hồi phục, dùng mãi không cạn.

Trùng Mẫu ngày nào cũng ở bên trong chửi ầm lên, thật quá bắt nạt trùng.

Về lý thuyết, có Trùng Mẫu là nguồn cung vô tận này, sâu bọ mà bọn họ bồi dưỡng có thể tiến hóa không ngừng, thậm chí thành Thánh, thậm chí không yếu hơn hoặc vượt qua Trùng Mẫu.

Trải qua vô số vòng nuốt chửng lẫn nhau, không ngừng tiến hóa dị

biến, hiện tại chỉ còn lại ba loại sâu bọ.

Phệ Linh Trùng, kế thừa năng lực thôn phệ của Trùng Mẫu, Phệ Linh Trùng đi qua, thứ gì cũng bị nó thôn phệ sạch sẽ, sức phá hoại cực mạnh, răng của nó không gì không phá được.

Kim Giáp Thánh Trùng, kế thừa năng lực phòng ngự và phục hồi của Trùng Mẫu, năng lực chịu đòn cực kỳ khủng bố, là con gián đánh không chết.

Ngũ Linh Trùng, kế thừa ngũ hành chi lực của Trùng Mẫu, ngũ hành lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, vừa chịu đòn, vừa có thể dùng để bố trí Ngũ Hành Trận Pháp.

Bây giờ đã tiến hóa đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, vẫn chưa đủ, qua thêm vạn năm nữa, có lẽ có thể tiến hóa đến Chuẩn Thánh trung kỳ thậm chí là hậu kỳ.

Số lượng cũng phải tăng lên, đến lúc đó trùng tộc đại quân xuất hiện, xem Xiển Giáo và Tây Phương Giáo lấy gì để chống đỡ.

"Ngươi đi một chuyến đến Triều Ca, bảo Đế Tân đẩy nhanh việc bắt sâu bọ đưa đến." "Những pháp bảo này ngươi cứ lấy dùng trước đi." Nói xong, Lăng Tiêu lấy những pháp bảo mình không dùng đến đưa cho Dương Tiễn, như Hỗn Độn Hồ Lô, Định Hải Thần Châu.

Đến tầng thứ của bọn họ, Tiên Thiên Linh Bảo đã không còn tác dụng gì nhiều, chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo mới có chút tác dụng.

Quyết định thắng bại là Hỗn Độn Linh Bảo, chỉ là bọn họ không có nhiều Hỗn Độn Linh Bảo, nên Tiên Thiên Chí Bảo mới có vẻ còn hữu dụng.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng lần lượt lấy ra những Tiên Thiên Linh Bảo không dùng đến.

Chỉ giữ lại Hà Đồ Lạc Thư, thứ này dùng để khống chế Chu

Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, không thể để mất, nếu bị đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo cướp đi để khống chế Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, thì sẽ phiền phức.

"Ngươi định khi nào trả lại Thí Thần Thương cho bản tọa?

Thứ đó bản tọa dùng rất thuận tay." La Hầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất, hắn bây giờ nghèo đến mức không có pháp bảo nào để dùng.

"Ta dùng cũng rất thuận tay, ta dùng bản lĩnh cướp được, tại sao phải trả ngươi?" Đông Hoàng Thái Nhất speechless nhìn La Hầu, ngươi thật sự có gan mở miệng, ta lại không phải cướp từ tay ngươi, ta là cướp từ tay Hồng Quân có được không.

Thí Thần Thương loại Tiên Thiên Chí Bảo cấp cao nhất này, dù đến Hợp Đạo cảnh, gia trì vẫn rất lớn.

Chủ yếu là không có cách nào khác, không có Hỗn Độn Linh Bảo dư thừa.

Đại ca có Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, tam đệ có Táng Thiên Quan, Thương Mang Kiếm đã cho Hậu Bạt đại thần mượn dùng, không có dư thừa để cho hắn.

Hiện tại dựa vào Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương, một công một thủ, hắn cũng không yếu, nếu trả Thí Thần Thương cho La Hầu, chiến đấu lực của hắn trực tiếp mất đi một nửa.

"Hừ, cũng chỉ vì Diệt Đạo Thương của bản tọa không ở đây, nếu không bản tọa đâu thèm để ý Thí Thần Thương." La Hầu cũng chỉ là thử một chút, Đông Hoàng Thái Nhất không cho, hắn cũng không có cách nào, vì sĩ diện nên nói cứng một câu.

"Diệt Đạo Thương ngươi đừng nghĩ nữa, bản thể của ngươi không chừng đã tìm được rồi." Tai Ách Ma Thần nói.

Diệt Đạo Thương không bị vỡ, lúc cuối cùng La Hầu đã biết không thể chiến thắng Bàn Cổ, cố ý để Bàn Cổ đánh bay Diệt Đạo Thương đi, còn núi xanh lo gì không có củi đốt.

"Càn Khôn Hồng Mông Xích cũng không tệ, ngươi nghĩ cách cướp Càn Khôn Hồng Mông Xích từ tay Hồng Quân về còn thực tế hơn." Tai Ách Ma Thần tiếp tục nói.

"Cướp được cũng không đến lượt hắn?" Quỷ Đạo Chi Chủ cười đầy ẩn ý.

Đông Hoàng Thái Nhất còn chưa có Hỗn Độn Linh Bảo để dùng nữa là, người ta là huynh đệ ruột, ngươi La Hầu dựa vào cái gì mà tranh với người ta.

Dù có qua được Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không đến lượt La Hầu, quan hệ của hắn với Lăng Tiêu chắc chắn thân thiết hơn, Táng Thiên Quan bị Lăng Tiêu chiếm dụng, Thương Mang Kiếm cho Hậu Bạt mượn, hắn bây giờ cũng không có Hỗn Độn Linh Bảo để dùng.

La Hầu bị chọc tức đến buồn bực, quật cường quay đầu đi không nói gì.

"Nếu ta cướp được Càn Khôn Hồng Mông Xích, sẽ trả Thí Thần Thương cho ngươi." Đông Hoàng Thái Nhất còn bồi thêm một dao.

"Mẹ kiếp, không cần, ngươi tưởng bản tọa là kẻ nhặt đồ bỏ đi sao." La Hầu nổi điên, nổi điên thật sự.

"Ngươi cũng đừng vội, để sau này xem có thể dung hợp năm tòa liên đài hay không, nếu có thể dung hợp ra Hỗn Độn Linh Bảo, thì ngươi tự đi cướp pháp bảo mà dung hợp." Lăng Tiêu nói.

"Ừm, đây cũng là một cách." Quỷ Đạo Chi Chủ gật đầu.

Thực ra trong tay Lăng Tiêu và bọn họ có nguyên liệu dung hợp là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Nhưng Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có thể bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, ba huynh đệ họ thông qua Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận hợp lực thúc đẩy Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, có thể phát huy tối đa uy lực của Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Dùng để dung hợp, vạn nhất không thành, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bị tổn hại, ảnh hưởng đến chiến đấu lực của bọn họ quá lớn.

Năm tòa liên đài thì khác, dù không thành, bị tổn hại cũng không ảnh hưởng lớn.

"Nếu có thể dung hợp thành công, thì sẽ thú vị lắm, mười đại linh căn dung hợp, nói không chừng Tích Địa Tạc có thể tái hiện." Tai Ách Ma Thần hưng phấn nói.

Tích Địa Tạc a, Tiên Thiên Chí Bảo, năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa xong, Tích Địa Tạc vỡ thành mười đại tiên thiên linh căn.

Về lý thuyết, dung hợp mười đại tiên thiên linh căn, có thể tái hiện Tích Địa Tạc.

"Tích Địa Tạc ngươi đừng nghĩ nữa, Không Tâm Dương Liễu đã bị Dương Mi dung hợp rồi, trừ khi ngươi giết Dương Mi, nếu không căn bản không thể gom đủ." Quỷ Đạo Chi Chủ ung dung nói.

"Không phải còn có Ngộ Đạo Trà Thụ sao, dùng Ngộ Đạo Trà Thụ thay thế Không Tâm Dương Liễu, chưa chắc không thành." Tai Ách Ma Thần nói.

Ngộ Đạo Trà Thụ còn nghịch thiên hơn mười đại tiên thiên linh căn, có thể nói là Hỗn Độn Linh Căn rồi.

"Nhưng không cùng gốc không cùng nguồn, muốn dung hợp quá khó, dung hợp Ngộ Đạo Trà Thụ thành pháp bảo, thế nào cũng thấy lỗ." La Hầu lắc đầu.

Chương 733

Ngộ Đạo Trà Thụ có thể nâng cao ngộ tính, tăng cường tham ngộ pháp tắc, dù đối với Thánh Nhân Đại Đạo cảnh cũng có tác dụng cực lớn, giá trị vô cùng.

Dù là dung hợp ra Hỗn Độn Chí Bảo, cảm giác cũng lỗ.

Nói đi cũng phải nói lại, lão già Hồng Quân kia không cướp đi Ngộ Đạo Trà Thụ, cũng không biết đang nghĩ gì, đầu bị cửa kẹp rồi sao.

Thực tế, năm xưa Hồng Quân cũng muốn cướp, nhưng để giữ hình tượng nên không động thủ.

Nghĩ rằng sau này lợi dụng lượng kiếp để tính kế ba Kim Ô, nô dịch ba Kim Ô, để ba Kim Ô tự mình ngoan ngoãn giao ra.

Sau đó thì mất kiểm soát, sau này muốn cướp cũng không có thực lực đó.

Một chút do dự thành vạn cổ hận.

Bên này, Dương Tiễn đến Triều Ca thành truyền lời.

"Lấy đâu ra nhiều sâu bọ như vậy mà bắt, lại không phải là vô tận, sâu bọ ở Hồng Hoang sắp bị bắt tuyệt chủng rồi." Đế Tân đau đầu.

Sâu bọ khả năng sinh sản mạnh, nhưng cũng không chịu nổi bắt liên tục như vậy, đã bắt mấy vạn năm rồi.

Nếu không phải hắn hạ lệnh giữ lại giống, sớm đã tuyệt chủng.

"Ngươi đừng nghĩ để sâu bọ tự sinh trưởng, bắt về rồi nghĩ cách bồi dưỡng, đẩy nhanh sinh sản chứ." Dương Tiễn nói.

“Đây cũng là một cách.” Đế Tân mắt sáng lên, quả nhiên, nhiều người nhiều cách, vẫn phải tập hợp trí tuệ mọi người.

Rời khỏi Triều Ca thành, Dương Tiễn mang theo một đống pháp bảo trở về.

Thấy Dương Tiễn trở về, Gia Thượng Hải đang dưỡng thương vội vàng xuất quan, hưng phấn nhìn Dương Tiễn, chờ phân phát pháp bảo.

Dương Tiễn lấy hết pháp bảo ra, trong chốc lát bảo quang tứ phía, Gia Ma suýt nữa hưng phấn nhảy cẫng lên.

“Trong số các pháp bảo này, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là mạnh nhất, cũng là pháp bảo thành danh của tam sư tổ ta, ba mươi sáu chư thiên đại trận, uy danh lừng lẫy, đại ca, huynh dùng đi.” Dương Tiễn chủ trì phân phát pháp bảo, đưa Định Hải Thần Châu cho Dương Giao.

“Thứ hai là ba cái hồ lô này, năm xưa ba vị sư tổ của ta dùng tiên thiên hồ lô kết ra từ Tiên Thiên Hồ Lô Đằng để luyện chế, đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ba mươi lăm đạo cấm chế, Hỗn Độn Hồ Lô này chuyển hóa hỗn độn chi khí, có thể phối hợp rất tốt với Điệu Hồn Quan.” Dương Tiễn ném Hỗn Độn Hồ Lô cho Điệu Hồn Ma Thánh.

“Tạ nhị công tử.” Điệu Hồn Ma Thánh mừng rỡ, vội vàng cảm tạ.

Trước đó hắn cướp được Tứ Tượng Hung Toa, nay lại được Hỗn Độn Hồ Lô, hai đại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, cộng thêm Điệu Hồn Quan, lần sau nhất định sẽ hành hạ Địa Tạng để báo thù.

“Thủy Hỏa Hồ Lô, bên trong ẩn chứa thủy hỏa bản nguyên, diễn hóa thủy hỏa kỳ lân, bản nguyên không dứt, bất tử bất diệt, phối hợp

với ma lôi của Huyết Lôi Ma Thần, không gì hợp hơn." "Trảm Tiên Phi Đao, giỏi đánh lén, Di Mẫu, ngươi dùng là hợp nhất." "Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, sức sát thương cực mạnh, giao cho Sát Tâm Ma Thánh đi." "Tử Lôi Chùy, Huyết Lôi Ma Thần lấy đi." "Côn Bằng Linh Vũ, Thị Hồn Ma Thánh lấy." "Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, Cự Hạt lấy đi." "..." Rất nhanh, pháp bảo đều đã phân phát xong, theo tu vi cao thấp, pháp bảo lợi hại ưu tiên cho người có thực lực mạnh.

"Ngoài ra ta còn mang về không ít dược liệu luyện khí đỉnh cấp, như Lục Ngọc Trượng của Hắc Bào, lát nữa ta sẽ mang đến nhờ Khai Dương Tinh Thần thăng cấp." "Vạn năm sau, sư tổ của ta còn sẽ cho Ma tộc một món đại sát khí, không kém pháp bảo." Dương Tiễn nói.

Không ai có thể thực sự toàn năng, ví dụ như hắn, giỏi chiến đấu, nhưng luyện đan, luyện khí thì không biết.

Ngay cả ba vị sư tổ cũng không biết luyện đan.

Ma tộc cũng không ai tinh thông luyện đan, chỉ có thể tìm Khai Dương Tinh Thần.

Lúc này mới thấy ba vị sư tổ sáng suốt đến mức nào, thuật nghiệp có chuyên công, bồi dưỡng Khai Dương Tinh Thần để họ luyện khí, luyện đan.

"Đa tạ nhị công tử, đa tạ Kim Ô Thánh Nhân." Ma tộc một trận hoan hô.

Trước đó bại trận, thật sự là sỉ nhục, nay được những pháp bảo này, thực lực tăng mạnh, nhất định phải rửa sạch mối nhục.

Đại sát khí vạn năm sau, không phải pháp bảo, đó sẽ là gì, thật đáng mong chờ.

Không hổ là đại lão cùng cấp với Đạo Tổ, vừa ra tay đã phi phàm.

Dương Tiễn thấy rõ nhất, nhìn bề ngoài là Phật Ma chi tranh, thực

tế hiện tại là Đạo Tổ và ba vị sư tổ đang so tài lực, so nội tình.

Hai bên giằng co, đều không muốn xuống sân, một bên ủng hộ Phật môn, một bên ủng hộ Ma tộc, chơi trò chiến tranh ủy nhiệm.

Ai tài lực, nội tình hùng hậu hơn, người đó chiếm thế thượng phong.

Bây giờ mới bắt đầu, chỉ là thử nghiệm nhỏ so tài lực, nội tình, sau này chắc chắn sẽ leo thang so thế lực, Thiên Đình, Xiển Giáo, Nhân Tộc Thần Đình, Phượng tộc có lẽ đều phải xuống sân, không ai có thể đứng ngoài quan sát.

Trước đó ba vị sư tổ thực lực không đủ, chỉ có thể âm thầm tính kế, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, Tây Du lượng kiếp đều là vậy.

Bây giờ ba vị sư tổ đã có vốn liếng để đối đầu với Đạo Tổ, không giả vờ nữa, đây là lần đầu tiên chính thức đối đầu trực diện với Đạo Tổ.

Ba vị sư tổ giấu át chủ bài là Trùng tộc, Đạo Tổ không chừng cũng chuẩn bị đại chiêu gì đó.

Sau này chắc chắn sẽ ngày càng đặc sắc.

"Nhị công tử, cây Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn này của ta kém xa Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn của Tôn Hầu Tử, có thể thăng cấp một chút không?" Hắc Li Thánh Sử sốt sắng đến gần, lần trước bị Tôn Ngộ Không đánh trọng thương, chủ yếu là do pháp bảo của hắn không tốt.

Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn chỉ có hai mươi bảy đạo cấm chế, còn Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn có ba mươi ba đạo cấm chế, chênh lệch quá lớn.

Dương Tiễn suy nghĩ một lúc, nói: "Thời thượng cổ hung thú

lượng kiếp, có một đại hung thần Hầu Cử Phụ, sức mạnh vô cùng, pháp bảo của nó là Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, nghe nói là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Sau khi Hầu Cử Phụ chiến tử, Nhất Khí Thủy Hỏa Côn thất lạc, sau được Lăng Hư Đạo Quân nhặt được, ban cho lục đệ tử Ngọ Minh Di, nếu có thể lấy được Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, cộng thêm Hoàng Kim Côn trong tay ta, dung hợp với Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn, không nói đạt đến cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thăng lên hai mươi chín đạo cấm chế hẳn là không khó." "Ta bây giờ đi cướp về." Hắc Li Thánh Sử mừng rỡ, đừng xem chỉ là thăng lên hai đạo cấm chế, nhưng uy lực đã là trời đất khác biệt.

"Ngươi cướp không được, ngươi không phải đối thủ của Lăng Hư Đạo Quân, Lăng Hư Thất Tiên liên thủ, ngươi chưa chắc đấu lại." "Ta và môn hạ Lăng Hư quan hệ không tệ, dùng vũ lực không thích hợp, nếu ngươi có thể tác thành cho Ngọ Minh Di và Tinh Vệ, Ngọ Minh Di tự sẽ đưa Nhất Khí Thủy Hỏa Côn cho ngươi." Dương Tiễn lắc đầu.

"A?" Hắc Li Thánh Sử ngẩn người.

"Ngọ Minh Di và Tinh Vệ tình cảm sâu đậm, nhưng Thần Nông và Trấn Nguyên Tử cực kỳ cưng chiều Tinh Vệ, không nỡ gả Tinh Vệ đi, muốn Ngọ Minh Di ở rể." "Bên Lăng Hư Đạo Quân không đồng ý, ba lão ngoan đồng vì chuyện này đã cãi nhau mấy ngàn năm, ta giúp bên nào cũng không hợp lý, nhưng ngươi không có gì phải lo ngại, nghĩ cách giải quyết chuyện này, Ngọ Minh Di nhất định sẽ hai tay dâng lên Nhất Khí Thủy Hỏa Côn." Dương Tiễn giải thích.

"Làm bà mai?

Ha ha..." Tiểu Nghiệt Long đến gần cười lớn.

Mặt Hắc Li Thánh Sử đen lại, đây là chuyện gì vậy.

"Không phải làm bà mai, mà là cho một bên một lý do để thuyết

phục đối phương.” “Tinh Vệ và Ngọ Minh Di không hề để ý việc gia nhập môn hạ Lăng Hư hay ở rể Nhân Tộc Thần Đình, ngươi thậm chí có thể tìm họ thương lượng.” Dương Tiễn sửa lại.

“Mau, mau giúp ta nghĩ cách.” Hắc Li Thánh Sử sốt ruột gãi tai gãi má, hắn đối với chuyện tình cảm này một chữ cũng không biết, hoàn toàn không biết làm thế nào.

“Chuyện này cũng đơn giản, ngươi có thể để Tinh Vệ giả vờ thích ngươi, ngươi nguyện ý ở rể, kích thích Thần Nông Thánh Nhân và Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân một chút.” “Ngươi yên tâm, hai vị Thánh Nhân tài tình đều có, yêu cầu rất cao, tuyệt đối không coi trọng ngươi, chắc chắn sẽ tức điên lên, ngươi và Ngọ Minh Di so sánh một chút, sự ưu tú của Ngọ Minh Di sẽ nổi bật lên, nói không chừng hai vị Thánh Nhân sẽ mềm lòng đó.” Na Tra đến hóng chuyện, mắt đảo một vòng, nảy ra kế.

“Nói cái gì?

Ngươi đang nói vòng vo chửi ta đúng không?

Ta làm sao mà không bằng Ngọ Minh Di kia?” Hắc Li Thánh Sử mặt đầy vạch đen, không có ai sỉ nhục người như vậy.

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng, nhưng đây là sự thật, môn hạ Lăng Hư đều có thể gọi là chân tiên nhân, tiên phong đạo cốt, thanh nhã thoát tục, tài tình kinh di diễm, khí chất đó người khác có giả vờ cũng không được.” “Đột phá Chuẩn Thánh đã nói lên thiên tư bất phàm của hắn, hơn nữa người ta cầm kỳ thư họa, ngâm thơ làm phú đều tinh thông, ôn nhuận như ngọc, siêu trần thoát tục.” “Lăng Hư Thất Tiên từng vào Triều Ca thành, trợ giúp Nhân tộc thừa tướng Tỷ Can viết sách lập thuyết, chính Tỷ Can mời, đủ để chứng minh tài học của họ.” “Ngươi ngoài việc đánh đánh giết giết còn biết làm gì, ngồi chung nói chuyện ngươi cũng không chen vào được.” Na Tra tuôn một tràng.

Từ khi hòa giải, Na Tra cũng trở nên hoạt bát hơn, Dục Chức Tâm nhìn bộ dạng tinh nghịch của Na Tra, ánh mắt dịu dàng biết bao, trái tim cô đơn cuối cùng cũng có chút an ủi.

"Cứ như thể ngươi ngoài việc đánh đánh giết giết còn biết làm gì khác vậy." Hắc Li Thánh Sử bị chọc tức đến buồn bực.

"Cho nên ta đâu có so với người ta." Na Tra bĩu môi.

Tu sĩ Hồng Hoang vô số, nhưng có tài tình thật sự không nhiều, đa số chỉ biết đánh đánh giết giết, ngươi tranh ta đoạt.

Người ta là người có văn hóa, bọn họ là mãng phu, không nói chuyện được với nhau, cho nên hắn và Lăng Hư Thất Tiên không thân, trong đám bọn họ, cũng chỉ có Dương Tiễn có chút tài tình, có thể nói chuyện với người ta.

Chương 734

Tổng kết lại là bọn họ không cùng một vòng tròn.

"Ai muốn so với người ta, không phải ngươi lôi ta ra so với người ta sao?" Hắc Li Thánh Sử mặt đầy vạch đen.

"Thì ngươi không phục mà!" Na Tra nhún vai.

Hai người như trẻ con cãi nhau, đấu võ mồm.

Chủ yếu là Dục Chức Tâm ở bên cạnh, Hắc Li Thánh Sử cũng không dám động thủ, Na Tra đánh không lại Hắc Li Thánh Sử, hai người không dám động thủ, điên cuồng đấu khẩu.

Ngao Mộ Tâm đi theo Tiểu Nghiệt Long đến, đứng cùng Ngao Băng Tâm, nhìn cảnh này, có chút buồn cười, dường như Ma tộc cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết, cũng không khác tu sĩ bình thường là mấy.

Cũng chỉ là tu luyện ma khí, tính tình nóng nảy hơn, làm việc cực đoan hơn mà thôi.

Nàng từng nghe nói: Ma giả, tùy tâm sở dục, không bị đạo đức và trật tự ràng buộc, lấy giết chóc làm vui, tạo nghiệp chướng huyết hà, thích nuốt chửng tinh hồn sinh linh để tu luyện, ma giả đi qua, tất sinh linh đồ thán.

Nhưng dường như không phải vậy, Ma tộc hiện thế, ngoài việc công đả Linh Sơn, cũng không làm chuyện gì sinh linh đồ thán.

Đương nhiên, nàng không biết là vì có Vô Thiên ràng buộc.

Thiện niệm của Vô Thiên chưa hết, điều hắn hận hận chỉ là Phật giả dối, lấy việc tạo ra một Phật quốc lý tưởng làm chấp niệm, Phật lấy thiện làm gốc, Vô Thiên sao có thể để mặc Ma tộc tạo sát nghiệp.

Mà Vô Thiên có sức hút nhân cách mạnh mẽ, Ma tộc đều nguyện nghe theo Vô Thiên.

Nếu không có Vô Thiên ràng buộc, Ma tộc xông ra Ma Uyên, tất sẽ đại khai sát giới, thỏa thích nuốt chửng sinh linh để nâng cao tu vi, cả Hồng Hoang sẽ phải sinh linh đồ thán.

Thực tế, Vô Thiên tuy ràng buộc bản tính của Ma tộc, nhưng cũng là đang cứu Ma tộc, vì dù là ba Kim Ô hay Đạo Tổ, đều không thể để mặc Ma tộc tùy ý tạo sát nghiệp, tàn sát sinh linh.

Hắc Li Thánh Sử cũng không nghĩ ra cách nào khác, cuối cùng cũng chỉ có thể thử cách của Na Tra.

"Nhưng ta không quen Tinh Vệ, Nhân Tộc Thần Đình cũng không thể để ta vào Triều Ca thành, ta còn không tiếp xúc được với Tinh Vệ, phải làm sao bây giờ?" Hắc Li Thánh Sử lại khó xử.

"Cái này đơn giản, Dương Thiền và Tinh Vệ quan hệ rất tốt, ngươi nhờ Dương Thiền giúp đỡ, hẹn Tinh Vệ đến Linh Sơn chơi." Na Tra nói.

"Đại tiểu thư, giúp một tay đi!" Hắc Li Thánh Sử nóng lòng nhìn về phía Dương Thiền đang nói cười vui vẻ với Dương Giao.

"Được, lát nữa ta đến Triều Ca thành tìm Tinh Vệ." Dương Thiền cười đáp ứng.

Lần trước gặp mặt, Tinh Vệ còn đang lo lắng vì chuyện này, đây cũng coi như là giúp Tinh Vệ.

Bên Nam Hải, Ngao Nhuận vui mừng khôn xiết đón Ma Ngang về, lấy ra một đống thiên tài địa bảo giúp Ma Ngang tái tạo nhục thân.

Tuy nhiên, con đường quá thuận buồm xuôi gió, không trải qua trắc trở rèn luyện, nay trắc trở ập đến, áp lực dồn nén, đè bẹp Ma Ngang, đạo tâm sụp đổ, suy sụp không gượng dậy nổi.

Sự mạnh mẽ của Tiểu Nghiệt Long khiến Ma Ngang tuyệt vọng, thê tử vì bảo vệ hắn, tự hủy thanh bạch ủy thân cho Tiểu Nghiệt Long, muội muội cũng vì cứu hắn mà cả đời hủy hoại, Tây Hải cũng đã thất thủ.

Ma Ngang không biết làm thế nào mới có thể đánh bại Tiểu Nghiệt Long, đã mất đi ý chí và dũng khí kháng cự với Tiểu Nghiệt Long, quá nhiều người vì hắn hy sinh, không muốn, không dám đối mặt với hiện thực, tự nhốt mình lại, uống rượu giải sầu, sống mơ màng, trốn tránh hiện thực.

Ngao Nhuận còn tưởng Ma Ngang đang ở trong mật thất hồi phục nhục thân, vui vẻ nghĩ, chỉ cần Ma Ngang không sao, Tây Hải vẫn còn hy vọng.

Hắn đã nghe ngóng rõ ràng, Tiểu Nghiệt Long dung hợp Ma Long Giáp, nhận được truyền thừa của Ma Long Hồn trong đó, căn nguyên tăng lên Thất Trảo.

Ma Ngang cũng là Thất Trảo, không kém Tiểu Nghiệt Long, sớm muộn cũng đuổi kịp Tiểu Nghiệt Long, đánh bại Tiểu Nghiệt Long, đoạt lại mọi thứ.

Long tộc thế hệ này, tổng cộng xuất hiện năm vị thiên tài Thất Trảo, Tiểu Nghiệt Long nhập Ma tộc, Ma Ngang suy sụp sa đọa, Tiểu Long Nữ cơ bản coi như bị Tiểu Nghiệt Long phế bỏ.

Hiện tại còn phấn chấn chỉ còn lại Ngao Xuân và Ngao Khâm của Bắc Hải.

Ngao Xuân có chút ngốc, nhưng loại người này lại tâm lớn, khó bị đánh bại nhất, cộng thêm được Dương Tiễn rèn luyện một phen, đạo tâm càng thêm kiên cố.

Ngao Khâm có căn nguyên giống Ma Ngang, cũng được Long tộc

coi trọng, bồi dưỡng trọng điểm, ở Bắc Hải địa vị cũng tôn quý, cũng bị Tiểu Nghiệt Long hành hạ.

Ma Ngang bị đánh bại, suy sụp không gượng dậy nổi, còn Ngao Khâm lại càng chăm chỉ nỗ lực tu luyện hơn, nghĩ đến việc đánh bại Tiểu Nghiệt Long, cứu ra muội muội.

Mà tất cả những điều này, suy cho cùng đều là do Ngao Nhuận, Ngao Nhuận quá hư vinh, liên tục tạo thế cho Ma Ngang, thổi phồng Ma Ngang thành thiên hạ vô song, điều này vô hình trung cũng tạo ra áp lực rất lớn cho Ma Ngang.

Có câu nói bay càng cao, ngã càng đau.

Bắc Hải Long Vương và Ngao Khâm khiêm tốn hơn nhiều, cho nên Ngao Khâm dù bị hành hạ, cũng không có cảm giác thất bại lớn đến vậy.

Mà theo việc Xiển Giáo và Tây Phương Giáo trở mặt, Hồng Hoang cũng tạm thời rơi vào yên tĩnh.

Đệ tử Tây Phương Giáo đột nhiên toàn bộ biến mất, chỉ dựa vào Xiển Giáo không đủ để đối kháng với Ma tộc, trốn trong Côn Luân Sơn tạm dừng.

Mà Ma tộc không biết đang mưu đồ gì, cũng không có động tĩnh lớn, chỉ ở Tây Ngưu Hạ Châu ra sức bắt giữ đệ tử Phật môn, chính là những hòa thượng truyền bá Phật pháp.

Chùa chiền ở Tây Ngưu Hạ Châu đều trống không, hòa thượng trốn đông trốn tây, hỗn loạn thành một đoàn.

Những tín đồ kia đều ngẩn người, Phật không phải vạn năng sao, tại sao sứ giả của Phật còn phải sợ ma, tại sao Phật không xuất hiện cứu sứ giả của mình.

Sau này tin tức Linh Sơn bị Ma tộc chiếm đóng, Phật bị đuổi khỏi

Linh Sơn truyền ra, Phật vạn năng đã thất bại, tín ngưỡng sụp đổ, những tín đồ này đều suy sụp.

Đồng thời họ phát hiện ma cũng không như Phật nói là vạn ác, ngoài việc bắt hòa thượng, ma cũng không làm gì khác, không làm hại họ.

Thực tế, ma tạo sát nghiệp lớn, chỉ có một lần trong Phong Thần lượng kiếp, La Hầu mưu đồ ma tế để kích hoạt Ma đạo, sinh linh Hồng Hoang lúc đó trực tiếp mất đi một nửa.

Ma Tổ hung tàn độc ác, để lại cho chúng sinh bóng ma tâm lý cực lớn.

Nhưng không có gì là thời gian không thể xóa nhòa, mấy vạn năm trôi qua, chuyện ma tế gần như không ai nhắc lại, sinh linh Hồng Hoang đã thay đổi hết thế hệ này đến thế hệ khác, nỗi sợ hãi đối với Ma tộc cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Đại đa số căn bản chưa từng thấy Ma tộc, căn bản không hiểu Ma Tổ.

Phải nói rằng, sự ràng buộc của Vô Thiên quả thực đã tẩy trắng cho Ma tộc một phen.

Hôm nay, Dương Thiền hẹn Tinh Vệ đến Linh Sơn chơi.

Tinh Vệ tinh ranh lém lỉnh, vây quanh các Ma Thánh và Ma Quân mà quan sát, hoàn toàn không sợ.

Đùa sao, Ma Tổ đang ở Bồng Lai Tiên Sơn, Tinh Vệ ngay cả Ma Tổ cũng dám trêu chọc, còn sợ gì những Ma Thánh, Ma Quân này.

Rất nhanh đã hòa nhập với Ma tộc.

Linh Sơn vốn yên tĩnh, bà cô này vừa đến, lập tức náo nhiệt hẳn lên.

“Không phải nói Thần Nông và Trấn Nguyên Tử nho nhã ôn hòa, tài tình kinh diễm sao, con gái dạy ra lại có thể náo nhiệt như vậy?” Gia Ma nghi ngờ nhìn Na Tra.

“Cưng chiều quá thôi, râu của Trấn Nguyên Tử bị Tinh Vệ nhổ sạch, cũng không nỡ nói Tinh Vệ một câu.” “Còn có Nữ Nhi Quốc quốc vương, Địa Phủ đại tiểu thư Vũ Linh, ba bà cô này tụ tập lại, trời không sợ đất không sợ, không ai dám đắc tội, còn dám chạy đến Tử Tiêu Cung ra lệnh cho Đạo Tổ, Đạo Tổ cũng chỉ dám ném ba người ra khỏi Tử Tiêu Cung.” “Ừm, còn có Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo, kiếp trước là Bắc Hải Huyền Quy, chặt bốn chân chống trời, gánh công đức chống trời, cả Hồng Hoang đều nợ nàng ta, tóm lại gặp bốn bà cô này thì cứ tránh xa, các ngươi đắc tội không nổi đâu.” Na Tra nói.

So bối cảnh, ở Hồng Hoang ai có thể so với bốn bà cô này, tự nhiên cũng vô pháp vô thiên, dù sao hắn gặp cũng là tránh xa.

Đang nói, Tinh Vệ chạy đến Đại Hùng Bảo Điện, trực tiếp chạy lên liên đài của Phật Tổ ngồi, bảo Gia Ma đến triều bái.

Gia Ma khóe miệng co giật, ngoan ngoãn dỗ dành bà cô này, người ta có hai người cha là Thánh Nhân, đắc tội không nổi, làm sao bây giờ.

Dương Tiễn cũng đắc tội không nổi, bối phận người ta lớn hơn hắn, không nên để bà cô này đến Linh Sơn.

Tinh Vệ chơi đủ rồi, mới nói đến chuyện chính.

Chương 735

Tinh Vệ lập tức đồng ý, kéo Hắc Li Thánh Sử đi Triều Ca thành gặp phụ huynh.

"Ta đột nhiên rất bội phục Ngọ Minh Di kia, hắn làm sao chịu nổi tổ tông này." Tiểu Nghiệt Long cảm khái nói.

Gia Ma đồng cảm sâu sắc gật đầu.

"Mỗi người mỗi sở thích mà, nói không chừng người ta Ngọ Minh Di lại thích Tinh Vệ náo nhiệt thì sao." "Giống như Kim ca thích Vũ Linh, đại tiểu thư Địa Phủ, kẻ bạo lực cuồng kia, ngày nào cũng bị đánh còn vui vẻ." Na Tra nhún vai.

"Chắc là có bệnh gì đó, ta, Hắc Bào, không thể hiểu nổi một chút nào." Hắc Bào lắc đầu kháng cự, mấy chuyện tình tình ái ái này thật sự không hiểu nổi, phiền phức quá.

"Ngươi là ma, biết đánh đánh giết giết là được rồi, hiểu mấy thứ này làm gì, không lo chính sự." Na Tra trêu chọc.

"Kìa, có một kẻ không lo chính sự đấy." Hắc Bào chỉ vào Tiểu Nghiệt Long.

"Đó là chấp niệm nửa đời trước của ta, cứ chờ xem, nàng sẽ cam tâm tình nguyện yêu ta, Ma Ngang phế vật kia sẽ tự tay đẩy nàng đi." Tiểu Nghiệt Long cười lạnh đầy ẩn ý.

"Nói đi cũng phải nói lại, trước đây toàn nghe thái tử Ma Ngang của Long tộc giỏi giang thế nào, kết quả toàn là thổi phồng, gặp chút trắc trở là sụp đổ, thật yếu đuối, còn không bằng Ngao Bính." Na Tra bĩu môi, Ngao Bính kia tuy ngốc nhưng rất cứng cỏi, đủ kiểu không phục, đủ kiểu tìm hắn đơn đấu báo thù, rồi đủ kiểu bị hắn hành hạ,

Ngao Bính cũng không nản lòng, trở về khổ tu, có tiến bộ lại đến.

Có một điều phải nói, chất lượng con cái của Đông Hải Long Vương không tệ, ít nhất về mặt tâm tính, Ngao Bính, Ngao Xuân, Ngao Băng Tâm đều rất cương liệt, trăm lần bị bẻ gãy cũng không cong, chủ yếu là không phục không sợ.

Thứ hai là Bắc Hải Long Vương cũng tạm được, Nam Hải Long Vương thì không nói nữa, tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, Tây Hải Long Vương cũng chẳng khá hơn là bao, nhìn Ma Ngang và Ngao Thốn Tâm là biết.

Tiểu Bạch Long nếu không phải sau này theo Đường Tăng, có lẽ cũng bị dạy hư.

Chúc Long cũng là mắt mờ rồi, chọn hai kẻ như vậy làm Long Vương.

Thực tế, Chúc Long cũng không có cách nào, Long tộc mới hồi phục chút nguyên khí, nhân tài có thể dùng được thật sự có hạn.

Chuẩn Thánh cộng lại không quá ba mươi người, đại đa số đều là kiểu tu luyện khổ hạnh, không quản sự.

Ngoài Tứ Hải Long Vương có thể quản sự, chỉ còn lại Ngao Chiến, Ngao Chiến cống hiến rất lớn cho Long tộc, trước đây Long tộc bị kiếp khí quấy nhiễu, Ngao Chiến dẫn dắt Long tộc vượt qua những năm tháng khó khăn nhất.

Sau khi kiếp khí tiêu tan, Ngao Chiến cũng nên hưởng phúc, thăng cấp thành thái thượng trưởng lão, cùng Long Vương bế quan, hiện đang xung kích Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhân tài quá ít, Chúc Long căn bản không có lựa chọn.

Bây giờ thành ra thế này, Chúc Long cũng không quản, biết nhục rồi mới dũng, Long tộc gần đây bị Ngao Nhuận và Ngao Khâm làm

cho rối tung rối mù, để Tiểu Nghiệt Long hành hạ một chút cũng tốt, cho Long tộc một bài học.

Trước đây không nhìn ra, bị Tiểu Nghiệt Long hành hạ một trận, vấn đề đều lộ ra, so sánh một chút là thấy rõ ai có năng lực, ai là phế vật.

Tứ Hải Long Vương, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy, dã tâm bừng bừng, có dã tâm không phải là xấu, vấn đề là chỉ có dã tâm mà không có năng lực.

Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận ham công hiếu đại, không đảm đương được việc lớn.

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận trung bình, không làm gì quá đáng, cũng không có cống hiến gì nổi bật.

Chỉ có Đông Hải Long Vương Ngao Quảng là tạm được, có chút phong thái của Ngao Chiến năm xưa, con gái gia nhập môn hạ Kim Ô, con trai bái nhập môn hạ Hậu Bạt đại thần, nâng cao rất nhiều mối quan hệ và địa vị của Long tộc.

Cứ để Ngao Nhuận hành hạ trước, để Long tộc nhớ lâu một chút, biết nhục rồi mới dũng, đợi Ngao Chiến xuất quan, vẫn phải phiền Ngao Chiến một chút, thay thế tên Ngao Nhuận kia.

Ma Ngang nếu có thể phấn chấn trở lại, để Ma Ngang tiếp quản Tây Hải, nếu từ đây suy sụp không gượng dậy nổi, thì giao Tây Hải cho Tiểu Bạch Long.

Đây là kiếp nạn của Long tộc, cũng là một cơ hội cải cách, để Long tộc đổi mới, phát triển nhanh hơn.

Triều Ca thành.

Tinh Vệ dẫn Hắc Li Thánh Sử hừng hực khí thế trở về.

“Cha, nhị cha, con không gả cho Ngọ Minh Di, con muốn gả cho hắn.” Tinh Vệ trực tiếp dẫn Hắc Li Thánh Sử chạy vào Nhân Hoàng Tháp tìm Thần Nông và Trấn Nguyên Tử.

Nhị cha, tự nhiên là Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử bảo gọi như vậy, nói là thân thiết hơn.

Đế Tân và Thân Công Báo nghe thấy động tĩnh, bay đến hóng chuyện.

Thần Nông và Trấn Nguyên Tử đều ngẩn người, quan sát Hắc Li Thánh Sử, Hắc Li Thánh Sử trong lòng hoảng sợ, sợ hai vị đại lão này nổi giận, một chưởng diệt hắn.

“Tại sao vậy, con và Ngọ Minh Di không phải đang tốt sao, con thích tên ma đầu này ở điểm nào?” Thần Nông nhíu mày.

“Ngọ Minh Di quá buồn tẻ, vô vị, khô khan, tiểu hầu tử thì khác, thú vị lắm, giống con không ngồi yên được, mang lại cho con rất nhiều cảm giác mới lạ.” “Quan trọng nhất là hắn nguyện ý ở rể.” Tinh Vệ mở miệng nói, bịa chuyện một lèo.

“Không được, hắn là cái thá gì, cũng xứng với con gái Thần Nông ta, một thân lệ khí, hàng nhái do Như Lai tạo ra, cũng dám si tâm vọng tưởng.” “Cút, từ nay về sau không được đến gần con gái ta, nếu không bản hoàng diệt ngươi.” Thần Nông tức đến bảy lỗ phun khói, lần này đúng là cải trắng ngon bị heo ủi.

Nhất là có ngọc quý của Ngọ Minh Di ở trước, nhìn Hắc Li Thánh Sử thế nào cũng thấy chướng mắt, thế nào cũng không vừa lòng.

Không nói đến những thứ khác, chỉ nói căn nguyên, người ta Ngọ Minh Di là bán bộ cửu phẩm tiên căn, hóa hình từ bản nguyên của Vũ Di Sơn, ngươi một kẻ hàng nhái lấy gì so sánh.

Lại nói khí chất, người ta Ngọ Minh Di kính đạo tri mệnh, thường

hoài tự nhiên, tố tâm thuần phác, thân như thanh vân vô nhiễm, mắt như thanh hà trong vắt, chính đại quang minh, cả đời chưa làm nửa điểm chuyện xấu, chưa có nửa điểm nhân quả gia thân.

Muốn vào lượng kiếp, lượng kiếp còn không nhận loại đó, không dính nhân quả, không gây sát kiếp, Tinh Vệ đi theo Ngọ Minh Di, bình an vô sự.

Lại xem ngươi là cái thá gì, một thân lệ khí, vạn thiên nhân quả gia thân, không chừng ngày nào đó bị nhân quả phản phệ mà chết, để con gái ta ở góa sao.

Chỗ nào cũng không bằng Ngọ Minh Di, cái thứ gì đâu.

Ngọ Minh Di khoáng đạt tri lễ, tài tình kinh diễm, có thể cùng hắn ngồi luận đạo, mang ra ngoài cũng vẻ vang.

Còn ngươi, chỉ biết đánh đánh giết giết, ngay cả tư cách lên bàn nói chuyện cũng không có, đứng bên cạnh rót trà hắn còn thấy mất mặt.

"Ngươi qua đây cho ta!" Thần Nông hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn Tinh Vệ, ngươi muốn tìm một người ưu tú hơn cũng thôi đi, sao lại tìm một kẻ tệ hơn thế, muốn tức chết cha ngươi sao.

Đối với Ngọ Minh Di hắn rất hài lòng, chỉ là không nỡ xa con gái, nên muốn Ngọ Minh Di ở rể.

"Con không, con nhất định phải gả cho hắn, cha không được bắt nạt hắn." Tinh Vệ quật cường che trước mặt Hắc Li Thánh Sử, truyền âm nói: "Ngươi nói gì đi, kích thích ông ấy, đừng sợ, ta che cho ngươi." Hắc Li Thánh Sử khóe miệng co giật, ngươi chắc ngươi che được không?

Uy áp của Thánh Nhân quá khủng bố, chân hắn đang run, rất muốn chạy, Na Tra bày ra cái kế ngu ngốc này.

“Khụ, cái đó, nhạc phụ, ngài yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Tinh Vệ, không để nàng chịu nửa điểm khổ.” Hắc Li Thánh Sử ho khan một tiếng, cứng đầu nói.

“Cút, ai là nhạc phụ của ngươi.” Thần Nông nổi điên, nổi điên thật sự.

“Nói nhảm với hắn làm gì, diệt luôn.” Trấn Nguyên Tử giơ tay định thi triển Tụ Lý Càn Khôn để nghiền nát Hắc Li Thánh Sử.

Mẹ ơi, Hắc Li Thánh Sử trong lòng kêu khổ không ngừng, nói là ôn nhu nho nhã mà, sao người nào cũng nóng nảy thế.

“Ngươi muốn giết thì giết cả ta đi, hắn chết ta cũng không sống nữa.” Tinh Vệ nước mắt nói rơi là rơi, đáng thương nhìn Trấn Nguyên Tử.

“Được rồi, không giết không giết, đừng khóc đừng khóc.” Trấn Nguyên Tử sao chịu nổi chiêu này, lập tức hết giận, đau lòng không thôi.

Đế Tân và Thân Công Báo khóe miệng co giật, Tinh Vệ quá hiểu cách nắm bắt Trấn Nguyên Tử.

Thần Nông là cha ruột, đôi khi còn mắng vài câu, Trấn Nguyên Tử thì thật sự cưng chiều Tinh Vệ lên tận trời, nuông chiều không thôi.

“Dù sao con cũng phải gả cho hắn, hai người không đồng ý con sẽ không bao giờ để ý đến hai người nữa, con sẽ khóc suốt ngày, nếu hai người giết hắn, con cũng không sống nữa.” Tinh Vệ nức nở, mím môi, uất ức không thôi.

“Ngươi khóc, ngươi cứ khóc đi, gả cho tên ma đầu này, ngươi đừng hòng.” Thần Nông một tay túm Tinh Vệ qua, tức đến đấm ngực mấy cái, tim đau, tạo nghiệp mà.

“Cút!” Thần Nông ngẩng đầu, một ánh mắt bắn tới.

Chương 736

Hắc Li Thánh Sử sớm đã muốn rút lui, bây giờ không có Tinh Vệ che chở, đâu còn dám ở lại, vội vàng chạy.

Làm chuyện dại dột này thật kích thích.

Đều tại Na Tra bày kế, suýt nữa hại chết hắn.

Hắc Li Thánh Sử nghiến răng, quay về Linh Sơn tìm Na Tra tính sổ.

Trong Nhân Hoàng Tháp.

"Mẹ con bảo con nhất định phải gả cho người mình thích, con thích Ngọ Minh Di hai người không cho, Hắc Li Thánh Sử hai người cũng không cho, nương, họ bắt nạt con..." Tinh Vệ khóc rống lên, đau lòng biết bao.

Thần Nông lập tức cũng hết giận, năm xưa hắn chuyển thế vào Nhân tộc, kết hôn lúc mười tám tuổi, còn chưa thức tỉnh ký ức.

Lúc thức tỉnh ký ức đã có Tinh Vệ, sau khi thức tỉnh ký ức, hắn chính là Hồng Vân, càng quan tâm đến đạo, đã quen thấy tiên tử, sao có thể để ý đến một nông phụ.

Dù không làm gì quá đáng, nhưng vẫn vô thức xa lánh, thường xuyên bận rộn bên ngoài, không muốn về nhà.

Mẹ của Tinh Vệ cảm nhận được sự xa cách đó, cuối cùng u uất mà qua đời, hắn vốn định dùng Nhân Sinh Quả để kéo dài mạng sống cho bà, nhưng bà không muốn.

"Ta biết, trượng phu của ta đã không còn, ngươi hiện tại không phải là trượng phu của ta, ta nhớ chàng, muốn đi đoàn tụ với chàng, xin ngươi hãy chăm sóc tốt cho Tinh Vệ, nó cũng là con gái của

ngươi.” Đây là lời cuối cùng của mẹ Tinh Vệ.

Khoảnh khắc đó hắn hối hận, nhưng đã muộn, mẹ Tinh Vệ đã quyết tâm chết.

Đối với mẹ của Tinh Vệ, hắn có cảm giác tội lỗi, cho nên hắn cưng chiều Tinh Vệ hết mực, muốn bù đắp sự thiếu sót đó.

“Ngoan, đừng khóc, đừng khóc...” Trấn Nguyên Tử đau lòng dỗ dành Tinh Vệ bên cạnh, càng dỗ Tinh Vệ khóc càng to.

“Bây giờ làm sao?” Trấn Nguyên Tử bất lực truyền âm cho Thần Nông.

“Ta làm sao biết được, dù sao tên ma đầu kia tuyệt đối không được.” Thần Nông cũng đau đầu.

“Hay là để Ngọ Minh Di đến dỗ, Ngọ Minh Di giỏi hơn tên ma đầu kia nhiều, gả cho Ngọ Minh Di còn hơn gả cho tên ma đầu kia.” “Con bé này không ngồi yên được, không thể cứ nhốt nó mãi, như vậy còn đau khổ hơn cả chết.” Trấn Nguyên Tử nói.

Thần Nông nhìn Tinh Vệ đang khóc nức nở, cuối cùng cũng mềm lòng, truyền âm bảo Đế Tân phái người đi tìm Ngọ Minh Di đến.

Tả Huyền Cơ đi cùng Ngọ Minh Di đến, Ngọ Minh Di đi dỗ Tinh Vệ, Tinh Vệ khóc càng dữ dội hơn.

Tả Huyền Cơ đại diện cho môn hạ Lăng Hư thương lượng với Thần Nông và Trấn Nguyên Tử.

Cuối cùng hai bên đều nhượng bộ, Tinh Vệ gả cho Ngọ Minh Di, ở hai nơi, mỗi nơi một ngàn năm.

“Được rồi, đừng khóc nữa, con xem, Ngọ Minh Di không phải giỏi hơn tên ma đầu kia nhiều sao, chúng ta cho con gả cho Ngọ Minh Di là được chứ gì.” Trấn Nguyên Tử đến dỗ.

Tinh Vệ lập tức nín khóc, trong mắt lóe lên một tia gian xảo, khóe miệng sắp không nhịn được cười.

"Ngươi, ngươi liên kết với tên ma đầu kia để tính kế chúng ta." Trấn Nguyên Tử lập tức phản ứng lại.

"He he, dù sao hai người cũng đã đồng ý rồi, lêu lêu lêu!" Tinh Vệ tinh nghịch lè lưỡi.

"Tạo nghiệp a, tạo nghiệp a!" Thần Nông lại đau lòng.

"Thôi đi, chúng ta mà ngăn cản nữa, lỡ nó thật sự thích một kẻ tệ hại, đến lúc đó không chỉ đau lòng đâu." Trấn Nguyên Tử bất lực lắc đầu, cưng chiều véo véo má Tinh Vệ.

"Ai bày ra cái kế này." Tả Huyền Cơ cười, tuy kế hơi ngu ngốc nhưng lại rất hiệu quả.

"Na Tra bày, Hắc Li Thánh Sử muốn Nhất Khí Thủy Hỏa Côn của ngươi." Tinh Vệ mím môi làm nũng với Ngọ Minh Di.

Ngọ Minh Di không chút do dự lấy ra, so với Tinh Vệ, Nhất Khí Thủy Hỏa Côn có là gì, hơn nữa hắn cũng không phải chỉ có một kiện pháp bảo.

Môn hạ Lăng Hư canh giữ Thiên Khiếu Bí Cảnh, canh giữ Thất Thải Lưu Ly Bối, liên tục nhận được Thánh Châu, không thiếu pháp bảo.

"Na Tra, tên thỏ con này." Thần Nông thân ảnh lóe lên, biến mất, luôn phải có người chịu tội để hắn xả giận.

Tên thỏ con này, tự mình hại mẹ thì thôi, còn dạy hư con gái hắn hại cha.

Linh Sơn.

Hắc Li Thánh Sử đang chửi Na Tra bày kế, bỗng một luồng uy áp

Thánh Nhân khủng bố giáng xuống, hộ sơn đại trận của Linh Sơn bị phá trong một giây.

"Na Tra, tên thỏ con nhà ngươi, dạy con gái ta hại cha đúng không." Thần Nông một bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, như xách một con gà con xách Na Tra qua, đánh mạnh vào mông Na Tra, sát thương không cao, nhưng sỉ nhục thì đầy.

Na Tra vì được tạo ra từ tiên thiên liên ngẫu, Thái Ất Chân Nhân năm xưa tạo ra Na Tra thành hình dạng trẻ con, tiên thiên liên ngẫu bị cắt ra, không có rễ, không thể lớn lên, Na Tra tự nhiên cũng không lớn được, luôn là hình dạng trẻ con.

Đánh mông, nhìn thế nào cũng rất hài hòa.

"Ngươi..." Na Tra ngẩn người.

Thấy con trai bị bắt nạt, Dục Chức Tâm không vui, mặc kệ ngươi là Thánh Nhân gì.

Dương Tiễn vội vàng bay qua trước một bước: "À, cũng là ta muốn tác thành cho Tinh Vệ và Ngọ Minh Di." "A, ngươi còn ra mặt, ngươi có phải nghĩ ta không dám đánh ngươi không?" Thần Nông tức cười.

"Không dám không dám, sư thúc đánh ta là thiên kinh địa nghĩa, đừng đánh mông là được." Dương Tiễn vội nói lời hay.

"Hắc, hôm nay ta lại cứ phải đánh." Thần Nông đột nhiên biến mất, xuất hiện sau lưng Dương Tiễn, đá Dương Tiễn một cước.

Cuối cùng vẫn giữ lại mặt mũi cho Dương Tiễn.

Ném Na Tra về cho Dục Chức Tâm, Thần Nông lại nhìn chằm chằm Hắc Li Thánh Sử đang trốn sau lưng Tiểu Nghiệt Long và bọn họ.

“Ma đầu, ngươi diễn kịch thì diễn kịch, dám gọi ta là nhạc phụ để chiếm tiện nghi.” Thần Nông giơ tay hút Hắc Li Thánh Sử qua, vo thành một quả cầu, một cước đá bay, như một ngôi sao băng biến mất ở chân trời, không biết bay đi đâu.

Tiếp đó, Thần Nông ném Nhất Khí Thủy Hỏa Côn xuống, rồi đi.

“Thế là thành công rồi?” Tiểu Nghiệt Long gãi đầu.

“Đừng quản thành công hay không, mau đi cứu Hắc Li Thánh Sử, đừng để đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đánh lén.” Hắc Bào nói.

Thế là, Gia Ma lần lượt xuất động, đi tìm Hắc Li Thánh Sử.

Nhưng căn bản không tìm thấy, mà một ngày sau, Hắc Li Thánh Sử tự mình bay về Linh Sơn, nhưng lại bay đi.

“Ta hoa mắt sao?

Vừa rồi là Hắc Li Thánh Sử đúng không?

Sao hắn lại bay đi rồi?” Hắc Bào dụi dụi mắt.

“Ngươi không nhìn lầm, không phải hắn muốn bay, mà là bị pháp tắc chi lực của Thánh Nhân khống chế, không thể tự chủ.” “Nếu ta không đoán sai, hắn hẳn là đang bay vòng quanh Hồng Hoang.” Dương Tiễn nói.

“Vậy thì dễ rồi, chúng ta ở đây chờ, đợi hắn bay về, chúng ta sẽ cứu hắn xuống.” Tiểu Nghiệt Long nói.

Một ngày sau, Hắc Li Thánh Sử lại bay về, Gia Ma cùng nhau ra tay, nhưng căn bản không phá được pháp tắc chi lực mà Thần Nông để lại.

Dương Tiễn toàn lực thúc đẩy Thiên Nhãn công kích cũng không phá được.

“Thôi đi, dù sao có pháp tắc chi lực kia bảo vệ, người khác cũng không làm hại được hắn, cứ để hắn bay từ từ đi, nhạc phụ, hắn cũng thật dám gọi.” Dương Giao xoa xoa trán, bọn họ hợp lực cũng không phá được, không thôi đi thì còn làm thế nào.

Chương 737

Bay suốt ba năm, luồng pháp tắc chi lực kia cuối cùng cũng tiêu tan, Hắc Li Thánh Sử vừa hạ xuống, nôn thốc nôn tháo, nửa cái mạng cũng không còn, thảm không nỡ nhìn.

Đương nhiên, Hắc Li Thánh Sử không nghĩ vậy, nửa cái mạng đổi lấy Nhất Khí Thủy Hỏa Côn, đáng giá.

Dược liệu đã có, vừa hồi phục, Hắc Li Thánh Sử đã vội vàng đưa Càn Khôn Lưỡng Nghi Côn cho Dương Tiễn, nhờ Dương Tiễn giúp thăng cấp.

Dương Tiễn nhận lấy, thuận tiện mang Lục Ngọc Trượng của Hắc Bào và các pháp bảo có giá trị khác đi nhờ Khai Dương Tinh Thần thăng cấp.

"Khụ, ta gần đây thu một đệ tử, cần tài nguyên tu luyện, ngươi một lần đưa đến nhiều đơn hàng như vậy, cũng phải cho chút gì chứ." Khai Dương Tinh Thần ho khan một tiếng, hắn đã đến giới hạn, kẹt ở Chuẩn Thánh trung kỳ mãi không đột phá được, nhưng lại nhặt được một đệ tử hời, cuộc sống lại có hy vọng.

Tu vi đã đến giới hạn, vậy thì làm nghề phụ, bồi dưỡng một đám luyện khí sư, tranh thủ đối đầu với Xiển Giáo, cũng rất thú vị, hắn chuẩn bị thu thêm một số đệ tử, rất thiếu tài nguyên tu luyện, sau này luyện khí phải thu phí rồi.

Hiện tại pháp bảo cao cấp ở Hồng Hoang, cơ bản đều xuất từ Xiển Giáo và tay hắn, hắn có vốn liếng để đối đầu với Xiển Giáo.

Dương Tiễn cũng không nói gì, lấy ra một đống tài nguyên tu luyện, nhờ người ta giúp đỡ, trả phí cho người ta là thiên kinh địa nghĩa, chỉ là trước đây quen miễn phí.

Luyện khí thuật của Khai Dương Tinh Thần là do ba vị sư tổ ép Nguyên Thủy giao ra, sau này truyền lại cho Khai Dương Tinh Thần, cho nên môn hạ Kim Ô tìm Khai Dương Tinh Thần luyện khí, từ trước đến nay đều là miễn phí.

"Sau này ngươi giúp ta kiếm chút Nhất Nguyên Trọng Thủy về đây, ta giúp ngươi thăng cấp lại Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thứ đó gia trì rất lớn cho luyện khí, tìm Xiển Giáo luyện khí nhiều hơn tìm ta, là vì Xiển Giáo có Nhất Nguyên Trọng Thủy." Khai Dương Tinh Thần nói.

"Được." Dương Tiễn gật đầu, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao là chủ pháp bảo của hắn, dùng thuận tay nhất, có thể thăng cấp một chút tự nhiên là tốt nhất.

Cái gọi là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, ngươi Xiển Giáo hiện tại thực lực không đủ, giữ Nhất Nguyên Trọng Thủy loại bảo bối tốt như vậy chính là tội lỗi.

Ba năm sau, Vô Thiên xuất quan, Bát Quái Lô cải tạo thành công, cũng có nghĩa là những năm tháng yên bình của Hồng Hoang đã kết thúc.

Thử một chút, rất thành công, âm dương chuyển hóa, đặt một Ma tộc và một đệ tử Phật môn vào trong, có thể sao chép hoàn hảo Ma tộc này thành đệ tử Phật môn kia.

Ngoại hình, khí tức giống hệt nhau, không có sơ hở, thậm chí cả Phật vận cũng có.

Thậm chí cả pháp lực cũng có thể mô phỏng, nhưng tiền đề là không được thúc đẩy quá độ.

Tương đương với việc dùng năng lực âm dương chuyển hóa của Bát Quái Lô, lắp đặt một bộ chuyển hóa pháp lực trong cơ thể, một

khi thúc đẩy quá độ, vượt quá tải của bộ chuyển hóa, bộ chuyển hóa vỡ, nguyên hình tất lộ.

Vô Thiên đem những hòa thượng bắt về, còn có những đệ tử Phật môn bắt trước đó, toàn bộ sao chép.

Sau đó để những kẻ hàng nhái này đi thật giả lẫn lộn, tuyên dương Đại Đồng Phật Pháp, tuyên dương lý niệm chúng sinh bình đẳng, tuyên dương Bàn Cổ đại thần định Lục Đạo, Ma đạo là một trong số đó, ma vốn nên tồn tại ở Hồng Hoang, vốn là một tộc của Hồng Hoang, có ma, Hồng Hoang mới hoàn chỉnh.

Nói chung là để xóa bỏ sự cảnh giác của sinh linh Hồng Hoang đối với Ma tộc, để sinh linh Hồng Hoang chấp nhận Ma tộc.

Đồng thời dùng Đại Đồng Phật Pháp thay thế Đại Thừa Phật Pháp.

Lúc Tây Du lượng kiếp kết thúc, Đường Tăng lập Đại Đồng Phật Pháp, tranh đoạt khí vận với Linh Sơn, Đại Đồng Phật Pháp sớm đã được Phật đạo công nhận, điều này giúp hắn tiết kiệm rất nhiều phiền phức, nếu không hắn dùng ma thân lập Đại Đồng Phật Pháp, Phật đạo tám chín phần mười sẽ không công nhận.

Hiện tại hắn chỉ cần phát dương quang đại Đại Đồng Phật Pháp là được.

Tuy nhiên, Đường Tăng năm xưa lập Đại Đồng Phật Pháp, trong tay không có khí vận pháp bảo để trấn áp khí vận, lúc đó Đường Tăng cũng không cần trấn áp khí vận, Đường Tăng không hề có ý định phát dương quang đại Đại Đồng Phật Pháp, khí vận phân được đều là trực tiếp lấy từ Linh Sơn, bị sư đồ mấy người hấp thụ, căn bản không cần trấn áp ngưng tụ khí vận.

Mà hắn thì có ý định phát dương quang đại Đại Đồng Phật Pháp,

để cả Ma tộc đều có thể hưởng thụ khí vận gia trì của Phật môn, cần phải tập trung khí vận đến Linh Sơn, điều này cần khí vận pháp bảo để định trụ khí vận.

Nếu không tập trung lại sẽ lại tan ra.

Khí vận pháp bảo Dương Tiễn có, Tạo Vật Tiên Đỉnh, năm xưa Xiển Giáo gây sự dùng, bị Đế Tân lấy đi, sau này đưa cho Dương Tiễn.

Tuy nhiên, còn một vấn đề nữa, Đại Đồng Phật Pháp là do Đường Tăng lập, chỉ có Đường Tăng mới có thể định trụ khí vận của Đại Đồng Phật Pháp.

Thế là, Vô Thiên hạ lệnh bắt giữ Đường Tăng.

Mà Tôn Ngộ Không cũng đã nghĩ thông, chư Phật ở Linh Sơn còn không vội, hắn vội cái gì, Xá Lợi Tử liên quan đến cơ duyên thành Thánh của hắn, nhưng chẳng lẽ không tìm được Xá Lợi Tử hắn không thành Thánh được sao?

Hắn là Hỗn Thế Tứ Hầu một trong số đó, căn nguyên thuộc hàng đỉnh cấp Hồng Hoang.

Mà lúc này, Tôn Ngộ Không đang dẫn Đường Tăng và bọn họ tiêu sái ở Hoa Quả Sơn, uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to.

Huyền Đô nói mà, không cần cố chấp, tùy tâm mà làm, tự có thiên định.

Huyền Đô mà biết, có lẽ sẽ tức hộc máu, tùy tâm mà làm là tùy tiện như vậy sao?

Ngươi ít nhất cũng phải ra ngoài dạo một vòng chứ.

Ngồi ở Hoa Quả Sơn chờ Xá Lợi Tử tự đến cửa sao.

Tây Ngưu Hạ Châu.

Vào ngày này, các tín đồ Phật môn phát hiện những hòa thượng bị Ma tộc bắt đi đã quay trở lại.

Ban đầu mọi người sợ bị liên lụy, không dám đến gần những ngôi chùa đó, mấy năm trôi qua, những ngôi chùa ấy đều trở nên đổ nát hoang tàn.

Nhưng vào ngày này, người ta phát hiện, những ngôi chùa đầy bụi bặm lá rụng, đổ nát nay đã được làm mới hoàn toàn, trong chùa lại vang lên tiếng chuông, khói xanh lượn lờ, buổi sáng sớm còn có tiếng tụng kinh truyền ra.

Có người gan dạ đến hỏi thăm, sau đó tin tức Ma tộc không phải vạn ác, chỉ là bắt những hòa thượng này đi giao lưu Phật pháp được lan truyền ra.

Còn nói Phật pháp trước kia có vấn đề, nên không được chư Phật che chở.

Càng ngày tin đồn càng lan rộng, những tín đồ Phật môn trung thành nhất bắt đầu tò mò về Phật pháp không có vấn đề là như thế nào, họ bắt đầu đi vào chùa để hỏi han.

Vô Thiên đặc biệt sắp xếp những kẻ lanh lợi lắng nghe Đại Đồng Phật Pháp, sau đó giảng lại cho những tín đồ Phật môn này nghe.

Càng ngày càng có nhiều tín đồ tập trung tại các chùa miếu để lắng nghe Đại Đồng Phật Pháp, mấy năm trôi qua, Phật môn tái hiện lại thời kỳ thịnh vượng năm xưa, thậm chí còn hơn thế.

Tây Ngưu Hạ Châu vốn là Linh Sơn, bên Nam Thiệm Bộ Châu đã xuất hiện tình trạng đàn áp Phật môn, nhưng bên Tây Ngưu Hạ Châu hoàn toàn không bị ảnh hưởng, giai cấp thống trị của các quốc gia đó đều là những tín đồ Phật môn trung thành nhất.

Việc kế vị ngai vàng cũng đều do Phật môn quyết định.

Mà Phật pháp thịnh hành hàng vạn năm, gốc rễ đã ăn sâu, bên Nam Thiệm Bộ Châu muốn diệt Phật cũng không dễ, phải từng bước phá vỡ.

Một quốc gia, tám chín phần mười dân chúng đều là tín đồ Phật môn, nếu quá vội vàng sẽ gây ra dân biến, đánh thắng thì nguyên khí đại thương, đánh thua thì quốc gia đó sẽ trở thành như các quốc gia ở Tây Ngưu Hạ Châu, hoàn toàn bị Phật môn khống chế.

Tư tưởng Đại Đồng Phật Pháp lan truyền khắp Tây Ngưu Hạ Châu.

Đường Tăng và chư Phật đều cảm ứng được sự thay đổi của khí vận, Đường Tăng cảm ứng được khí vận gia trì cho Phật môn đột nhiên trở nên nồng đậm, còn chư Phật thì cảm ứng được khí vận gia trì cho họ đang yếu đi.

Chư Phật vội vàng lén lút lẻn vào Tây Ngưu Hạ Châu dò la tình hình, ai nấy sắc mặt đều khó coi.

Hiện tại chỉ là yếu đi, đợi đến khi Vô Thiên phong Phật, thay đổi tượng Phật trong các chùa miếu, khí vận Phật môn ở Tây Ngưu Hạ Châu sẽ hoàn toàn không còn liên quan gì đến họ nữa.

Vô Thiên quả là có chút giết người tru tâm.

Không dám ở lại lâu, họ tự mình rời đi, lén lút tụ tập lại thương nghị đối sách.

Chủ yếu là phe Tiệt Giáo và phe Tây Phương Giáo, phe Xiển Giáo bị cô lập.

"Tây Ngưu Hạ Châu hiện tại đã rơi vào tay Vô Thiên, chúng ta đến Tây Ngưu Hạ Châu ra tay quá nguy hiểm, nhưng không thể để Nam Thiệm Bộ Châu cũng thất thủ, nếu không chúng ta sẽ thật sự không còn khí vận để lấy." "Chúng ta mất đi khí vận gia trì, mà Ma tộc lại

được khí vận gia trì, tu vi nhanh chóng tăng lên, cứ thế này, chúng ta làm sao chống lại Ma tộc được chứ." Linh Cát phân tích.

"Không sai, Nam Thiệm Bộ Châu là địa bàn của Nhân tộc, Nhân tộc Thần đình không thể để mặc Ma tộc khống chế Nam Thiệm Bộ Châu, Vô Thiên sẽ không gây sự với Nhân tộc Thần đình, cùng lắm cũng chỉ để Đại Đồng Phật Pháp truyền qua, chúng ta sẽ có rất nhiều việc để làm." "Ví dụ như phục kích Ma tộc, ngầm phá hoại, bôi nhọ Đại Đồng Phật Pháp, làm cho Đại Đồng Phật Pháp không thể truyền bá, khiến Nhân tộc không muốn tin vào Đại Đồng Phật Pháp, vân vân." Bạch Liên Đồng Tử phụ họa.

"Cái này được, nhưng những hòa thượng và đệ tử Phật môn ở Tây Ngưu Hạ Châu kia là sao, lẽ nào bị Vô Thiên tẩy não phản bội rồi?" Ô Vân Tiên hỏi.

Chương 738

"Không biết." Chư Phật lắc đầu, họ cũng rất nghi hoặc, những hòa thượng đó trung thành nhất, một hai người phản bội còn có thể hiểu được, nhưng toàn bộ phản bội thì rất không đúng, rốt cuộc Vô Thiên đã làm gì.

Ngày hôm ấy, sự yên tĩnh của Hồng Hoang cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Ma tộc không tìm thấy bọn Đường Tăng, tưởng rằng họ đã quay về Nữ Nhi Quốc, đến Nữ Nhi Quốc bắt Đường Tăng ngay trước mặt Hậu Bạt đại thần thì đúng là chán sống.

Vì vậy, chỉ đành ra tay với Xiển Giáo để lập uy trước.

Ngày hôm ấy, Vô Thiên thân chinh xuất động, dẫn dắt tất cả Ma Thánh, Ma Quân và phần lớn đại quân Ma tộc giáng lâm Côn Luân Sơn.

Dương Tiễn điều khiển Không Gian Thần Chu, mang theo Già Ma, đột nhiên xuất hiện trên bầu trời Côn Luân Sơn.

Tức thời ma khí cuồn cuộn, ma khí che trời lấp đất bao vây Côn Luân Sơn, phảng phất trong nháy mắt ban ngày biến thành đêm đen.

"Vạn Ma Đại Trận!" Vô Thiên không nói hai lời, tế ra Ma Thần Lệnh, tập hợp sức mạnh của vạn ma, hư ảnh Ma Thần tái hiện, ma thủ vươn tới cửu tiêu, uy nghi nhìn xuống Côn Luân Sơn.

Sau đó miệng lớn mở ra, phun ra một cột sáng ma khí khổng lồ đánh vào hộ sơn đại trận của Xiển Giáo.

Sau khi kiên trì được mười hơi thở, đại trận ầm ầm vỡ nát.

Thế nhưng bên trong lại không một bóng người, môn nhân Xiển

Giáo đã chạy hết.

Trước đó đại trận bị công phá, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền lưu lại một chiêu, dùng lượng lớn thiên tài địa bảo và pháp bảo ẩn chứa không gian pháp tắc, nhờ Đạo Tổ luyện chế hai tòa truyền tống môn.

Một tòa ở trong tay hắn, tòa còn lại giấu ở đạo trường của Thái Ất Chân Nhân là Càn Nguyên Sơn, sau khi khởi động liền có thể hình thành một thông đạo không gian thẳng đến Càn Nguyên Sơn.

Khoảng cách truyền tống không xa, khởi động còn cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên chuyển hóa thành pháp lực để xây dựng thông đạo không gian, nhưng có thể chạy thoát là được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn còn nghĩ nếu Ma tộc đến không nhiều, có thể chống cự một chút, kết quả Vô Thiên mang theo nhiều đại quân Ma tộc như vậy đến, còn đánh cái gì nữa, mau chóng chạy thôi, giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt.

Chỉ cần họ còn sống, Xiển Giáo sẽ không diệt.

Già Ma kiểm tra một lượt, Ngọc Hư Cung bị dọn đi sạch sẽ, không để lại thứ gì, đúng là đến công cốc.

Vô Thiên làm sao có thể bỏ qua như vậy, dám bắt nạt con gái và ngoại tôn của hắn, Xiển Giáo phải trả giá bằng máu.

Trong cơn tức giận, Vô Thiên hủy đi địa mạch Côn Luân Sơn, lại còn dẫn Nhược Thủy nhấn chìm Côn Luân Sơn, trực tiếp biến ngọn tiên sơn đệ nhị Hồng Hoang thành nơi đất cằn sỏi đá.

Tiên sơn đệ nhất Hồng Hoang, tự nhiên là Bất Chu Sơn.

Côn Luân Sơn trải dài vạn dặm, linh khí hội tụ, thiên tài địa bảo nhiều vô số kể, thai nghén ra Tam Thanh và Tây Vương Mẫu, được công nhận là tiên sơn đệ nhị Hồng Hoang.

Tiên sơn đệ tam là Ngọc Kinh Sơn, thực ra Ngọc Kinh Sơn không có gì quá nghịch thiên, còn không bằng Vũ Di Sơn, Thái Sơn, nhưng Ngọc Kinh Sơn là đạo trường xưa kia của Đạo Tổ, là nơi hóa hình.

Nếu không phải vậy, Ngọc Kinh Sơn căn bản không thể xếp hạng.

Nhưng không có cách nào, mẹ quý nhờ con mà, cùng một đạo lý.

Sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Côn Luân Sơn chính là tiên sơn đệ nhất Hồng Hoang, cứ như vậy bị Vô Thiên hủy đi, hủy một cách triệt để.

Nhược Thủy hòa tan mọi sinh cơ của Côn Luân Sơn, trực tiếp biến ngọn tiên sơn xanh tươi thành vùng đất hoang, còn hủy cả địa mạch, còn triệt để hơn La Hầu dẫn bạo địa mạch Tây phương năm xưa.

Vô tội nhất phải kể đến Tây Vương Mẫu, đạo trường của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, địa mạch Côn Luân Sơn là liền một khối, Vô Thiên dẫn bạo địa mạch Đông Côn Luân, cũng dẫn bạo luôn địa mạch Tây Côn Luân.

Mất đi địa mạch, Tây Côn Luân chẳng bao lâu nữa cũng sẽ không còn linh khí, thậm chí còn không bằng những ngọn núi bình thường.

Tây Vương Mẫu mang theo đồ đệ Cửu Thiên Huyền Nữ bay ra, tức giận đến mức hận không thể tát chết Vô Thiên.

Tức tối lườm Vô Thiên một cái, Tây Vương Mẫu mang theo Cửu Thiên Huyền Nữ bay về phía Bồng Lai tiên sơn, đồ tôn của các ngươi gây ra chuyện tốt, đương nhiên phải để Tam Kim Ô trả giá.

Khụ, vừa hay bà đã thèm thuồng Doanh Châu tiên sơn và Phương Trượng tiên sơn từ lâu, tuy bà có thể tùy tiện ở, nhưng đó rốt cuộc không phải của bà.

Dẫn bạo địa mạch Côn Luân Sơn động tĩnh không nhỏ, Càn

Nguyên Sơn cách Côn Luân Sơn không xa, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm ứng được Côn Luân Sơn bị hủy, ngay tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

"Vô Thiên tiểu nhi, hủy căn cơ Xiển Giáo của ta, Bản tọa thề diệt cả nhà ngươi." "Kể từ hôm nay, nếu có cơ hội, giết sạch người nhà họ Dương, không cần quan tâm là môn hạ Kim Ô gì cả." Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn oán độc đến cực điểm, nghĩ đến Tam Kim Ô, Xiển Giáo vẫn chưa từng hạ sát thủ với Dương Tiễn và Dương Thiền, thế mà Vô Thiên lại hạ sát thủ với Xiển Giáo, hủy đi gốc rễ của Xiển Giáo.

Ngươi bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, hạ sát thủ, ai mà không biết làm.

Hàng vạn Ma tộc giáng lâm Côn Luân Sơn, động tĩnh quá lớn, Thiên Đình, Ngọc Đế đang dùng Hạo Thiên Kính quan chiến, lòng đau như cắt.

"Tiên sơn đệ nhất Hồng Hoang, cứ thế bị hủy rồi, đúng là phung phí của trời, ngươi đoạt được thì giữ không tốt, bán cho Thiên Đình đi mà." Ngọc Đế đau lòng nhức óc, hắn mà mua được từ tay Ma tộc, Xiển Giáo muốn lấy lại, nào có rẻ thế, cứ thế mà chặt chém Xiển Giáo.

Lãng phí, lãng phí.

Bây giờ như vậy, Côn Luân Sơn cơ bản đã phế, muốn khôi phục, trước tiên phải sửa chữa địa mạch, chỉ có Trấn Nguyên Tử có năng lực này, mời Trấn Nguyên Tử ra tay, chắc chắn bị chém đẹp.

Sửa chữa địa mạch chỉ là cơ sở, những linh căn, cây cối trên Côn Luân Sơn đều bị Nhược Thủy hủy hết, phải dùng Tiên Thiên Nhâm Thủy để khôi phục sinh cơ cho Côn Luân Sơn, sau đó di thực linh căn, bố trận tụ linh khí trời đất để từ từ nuôi dưỡng, chi phí quá cao, quá

cao.

Bên kia, Lăng Tiêu cũng nghĩ như vậy.

“Ba vị đạo hữu, phụ thân của đồ tôn các vị gây ra chuyện tốt, hủy đi đạo trường của bần đạo, hiện tại bần đạo không có chỗ ở, các vị xem mà liệu.” Tây Vương Mẫu chạy đến Bồng Lai tiên sơn mách tội.

“Tạo nghiệt à, ngươi hủy Côn Luân Sơn làm gì, ngươi bán cho Nhân tộc không tốt sao?” “Ngao Thương, mau đi ngăn Vô Thiên lại, những đạo trường của môn nhân Xiển Giáo kia đừng hủy nữa, bảo hắn bán cho Nhân tộc.” Lăng Tiêu đau lòng muốn chết.

Côn Luân Sơn là nơi tốt như vậy, cứ thế bị hủy rồi.

Trước kia linh khí suy thoái, chỉ có Tam Tiên Sơn có tiên thiên linh khí, nhưng bây giờ, sau mấy lần tiến hóa, linh khí trời đất Hồng Hoang lại tiến hóa thành tiên thiên linh khí, ưu thế của Tam Tiên Sơn đã không còn thể hiện rõ.

Tam Tiên Sơn thực sự không bằng Côn Luân Sơn, loại tiên sơn đỉnh cấp đó có khí vận Hồng Hoang gia trì.

Mười đại tiên sơn được công nhận của Hồng Hoang, đệ nhất Côn Luân Sơn, đệ nhị Ngọc Kinh Sơn, đệ tam Tam Tiên Sơn, đệ tứ Linh Sơn, đệ ngũ Thủ Dương Sơn, đệ lục Thiếu Dương Sơn, đệ thất Thái Sơn, đệ bát Kim Ngao Đảo, đệ cửu Bất Tử Hỏa Sơn, đệ thập Hư Khâu Tiên Sơn.

Côn Luân Sơn danh xứng với thực, Ngọc Kinh Sơn hoàn toàn là vì Hồng Quân, nếu chỉ xét chất lượng tiên sơn, thực ra Tam Tiên Sơn cũng có phần thổi phồng, đệ nhị phải là Linh Sơn, đệ tam mới là Tam Tiên Sơn.

Linh Sơn sớm đã khác xưa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gần như đã tập trung toàn bộ khí vận Tây Ngưu Hạ Châu vào Linh Sơn, khí vận

một châu nuôi một ngọn núi, không mạnh mới lạ.

Đồ tốt mà, ai chẳng muốn chiếm làm của riêng, Linh Sơn quá xa, nhưng Côn Luân Sơn cũng ở phương Đông.

Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo, Bất Tử Hỏa Sơn, Thiếu Dương Sơn thực ra cũng có phần thổi phồng, Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo, Bất Tử Hỏa Sơn, có Thánh nhân tọa trấn chiếm tỉ lệ không nhỏ, Thiếu Dương Sơn là vì là tổ địa của Nhân tộc.

Lăng Tiêu rất phiền muộn nhìn Tây Vương Mẫu một cái, bây giờ làm sao đây, đền thôi, bồi thường Doanh Châu tiên sơn cho Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu vô cùng hài lòng.

Thực ra, hiện tại Doanh Châu tiên sơn chưa chắc đã tốt hơn Tây Côn Luân, chủ yếu là Xiển Giáo suốt ngày gây chuyện, bà sớm đã không muốn làm hàng xóm với Xiển Giáo.

Làm hàng xóm với Tam Kim Ô tốt biết bao, ai dám đến đây gây sự.

Hơn nữa còn có thể nghe những Hỗn Độn Ma Thần kia giảng đạo, tuy bà tu luyện Thiên Đạo pháp tắc, người ta giảng là Đại Đạo pháp tắc, nhưng Thiên Đạo pháp tắc chính là thoát thai từ Đại Đạo pháp tắc.

Đã được chứng thực, Thiên, Địa, Nhân tam đạo pháp tắc hợp lại chính là Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Chẳng phải Thường Hi, Trấn Nguyên Tử bọn họ, tu luyện Nhân Đạo pháp tắc, có lúc gặp bình cảnh đều sẽ đến thỉnh giáo La Hầu và những người khác.

Họ không ở lại Bồng Lai, hoàn toàn là vì khí vận Nhân Đạo ở Triều Ca thành quá nồng đậm, tu luyện ở Triều Ca thành còn hữu dụng hơn nghe Hỗn Độn Ma Thần giảng đạo.

Chủ yếu là Hỗn Độn Ma Thần giảng Đại Đạo pháp tắc, họ nghe toàn bộ nhưng hai phần ba không dùng được, có chút lãng phí thời gian.

Chương 739

Người ta cảm thấy nghe Hỗn Độn Ma Thần giảng đạo là lãng phí thời gian, còn bà thì muốn mà không được.

Cùng thời gian chứng đạo thành Thánh, Trấn Nguyên Tử bọn họ bây giờ ít nhất cũng Thánh nhân ngũ trọng thiên, mà bà mới Thánh nhân nhị trọng thiên, chênh lệch quá lớn.

Không có cách nào, bà không có khí vận gia trì.

Lăng Tiêu bọn họ đã giúp bà rất nhiều rồi, cứ ở lại Bồng Lai tiên sơn phiền phức người ta, cũng thấy ngại.

Nhưng bây giờ tốt rồi, thành hàng xóm, qua lại thăm hỏi tiện thể nghe đạo, rất hợp lý chứ.

Bên kia, Vô Thiên vốn định hủy hết đạo trường của môn nhân Xiển Giáo, Ngao Thương kịp thời đến ngăn cản.

Nghe lời Ngao Thương, Vô Thiên như mở ra cánh cửa thế giới mới, còn có thể chơi như vậy sao.

Cái này hay à, đại bản doanh của Ma tộc ở Tây phương, muốn giữ những tiên sơn này, thực sự là roi dài không tới, nhưng cũng không thể để Xiển Giáo sống tốt, nên hắn mới nghĩ đến việc hủy đi, hắn không giữ được thì cũng không để lại cho Xiển Giáo.

Bây giờ tốt rồi, bán cho Nhân tộc, giết người tru tâm, cơ bản là không tốn phí mà thu được lượng lớn tài nguyên tu luyện, vừa hay Ma tộc hiện tại thiếu nhất chính là tài nguyên tu luyện.

Thiên Đình, Ngọc Đế qua Hạo Thiên Kính nghe thấy, vội vàng mang theo Thái Bạch Kim Tinh hạ giới, những tiên sơn đó, hắn cũng rất muốn.

Những môn nhân Xiển Giáo kia chiếm không ít nơi tốt, như Càn Nguyên Tiền, Lạc Già Sơn, Cửu Cung Sơn đều là động thiên phúc địa hiếm có.

Quan trọng nhất là, Thiên Đình không có căn cứ địa ở hạ giới, đều bị các thế lực khác chia hết.

Có căn cứ địa ở địa giới, là có thể từ từ phát triển, từng chút một mở rộng, phải không.

Đừng nói, thứ này còn rất được săn đón, Long tộc, Phượng tộc cũng đến góp vui.

Chỉ cần đồ tốt, không sợ không có người mua.

Già Ma ngơ ngác, chơi lớn thế sao, mua bán tiên sơn, thật là quá đáng.

Càng tuyệt hơn là, tiên sơn bị mua hết, trực tiếp khiến Xiển Giáo không có chỗ ở.

Đế Tân cũng mang theo Thân Công Báo đến, năm thế lực liền ngay trên bầu trời Côn Luân Sơn bàn chuyện mua bán.

Long tộc và Phượng tộc chủ yếu đều nhắm vào Lạc Già Sơn ở Nam Hải.

Là nơi Đông Vương Công từng kiến lập tiên đình, Lạc Già Sơn tuyệt đối là hàng đỉnh.

Vì ở trong biển, nên Long tộc muốn.

Phượng tộc thì vì Lạc Già Sơn gần Bất Tử Hỏa Sơn.

Phượng tộc sống ở Bất Tử Hỏa Sơn là tốt nhất, môi trường ở đó rất thích hợp với Phượng tộc.

Nhưng các chủng tộc phụ thuộc của Phượng tộc, như Trùng Minh Điểu, Huyền Điểu, Ưng tộc, lại không thích hợp sống ở Bất Tử Hỏa

Sơn.

Vì vậy Phượng tộc chủ yếu muốn tranh thủ đạo trường cho những chủng tộc phụ thuộc này.

Đế Tân và Ngọc Đế thì chủ yếu muốn những đạo trường của môn nhân Xiển Giáo ở bên Đông Thắng Thần Châu.

Hiện tại Ma tộc thiếu nhất là tài nguyên tu luyện, địa bàn ngược lại không quan trọng, chiếm cứ Tây Ngưu Hạ Châu là đủ, với tính cách hiếu chiến của Ma tộc, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng số lượng quá đông, Tây Ngưu Hạ Châu ở không hết.

Vì vậy, sau khi cân nhắc, Vô Thiên quyết định bán hết, cả những đạo trường của đệ tử Tây Phương Giáo ở Tây Hải cũng bán luôn.

Sau một hồi cò kè mặc cả, Phượng tộc mua hết tất cả đạo trường của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo ở Nam Hải.

Long tộc mua hết Tây Hải và Bắc Hải, đồng thời lập giao ước, Long tộc phái người đi tiếp quản tiên sơn đạo trường bên Tây Hải, không tham gia tranh đấu, Tiểu Nghiệt Long không được động thủ.

Đương nhiên, nếu Long tộc động thủ trước, Tiểu Nghiệt Long có thể ra tay.

Sau đó là bên phương Đông, trong Đông Hải toàn bộ bị Thiên Đình mua, trên Đông Thắng Thần Châu toàn bộ bị Đế Tân mua.

Đế Tân không chơi đẹp, lấy đại bản doanh của Nhân tộc ở Đông Thắng Thần Châu để uy hiếp Ngọc Đế, Thiên Đình muốn phát triển ở Đông Thắng Thần Châu, nằm mơ đi.

Đương nhiên cũng có nhượng bộ, nhường Đông Hải cho Thiên Đình, Thiên Đình phát triển ở Đông vực, Nhân tộc không can thiệp.

Ngọc Đế hiện tại không muốn va chạm với Nhân tộc, Đông Thắng

Thần Châu là đại bản doanh của Nhân tộc, hắn cắm mấy cái đinh vào Đông Thắng Thần Châu, Nhân tộc mà vui mới lạ.

Ví dụ như mua Càn Nguyên Sơn, Nhân tộc phái người đến đóng quân xung quanh, bao vây Càn Nguyên Sơn, vậy thì ý nghĩa của việc mua Càn Nguyên Sơn là gì.

Thay vì đấu với Nhân tộc, không bằng đi phát triển Đông vực, chiếm lấy Đông vực, nhòm ngó Đông Thắng Thần Châu.

Còn Đế Tân thì mua luôn cả Côn Luân Sơn, Vô Thiên hối hận muốn chết, vốn dĩ Côn Luân Sơn có thể bán với giá trên trời, kết quả bây giờ rẻ đến mức tim rỉ máu.

Chủ yếu là không có ai cạnh tranh, chỉ có thể bán rẻ cho Nhân tộc, cũng chỉ có Nhân tộc lấy về mới có tác dụng, ai bảo Địa Thư ở trong tay Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử lại là Nhân Đạo Thánh nhân, cũng chỉ có Nhân tộc mới có năng lực khai phá và tái thiết Côn Luân Sơn.

Các thế lực khác mua Côn Luân Sơn, còn phải tìm Trấn Nguyên Tử sửa chữa địa mạch, Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ nhân cơ hội tăng giá, đến lúc đó bị đẩy vào thế khó, không khai phá thì mua uổng, khai phá thì có thể lỗ nặng.

"Ngươi thật sự định tái thiết Côn Luân Sơn à, cái giá quá đắt, chỉ dựa vào chút khí vận Hồng Hoang mà Côn Luân Sơn tụ tập được, mấy trăm vạn năm chưa chắc đã hoàn vốn." Ngọc Đế nói.

"Không đâu, tiên sơn đều bị mua hết, Xiển Giáo không có nơi để tái lập giáo phái, ta có thể tái thiết Côn Luân Sơn rồi cho Xiển Giáo thuê thu tiền thuê mà." "Xiển Giáo không thuê thì không có nơi để tái lập giáo phái, lại còn sĩ diện, dọn đến nơi khác cũng mất mặt, không thể không thuê." Đế Tân cười lắc đầu.

“Ta kháo!” Khóe miệng Ngao Quảng giật giật, gian thương này, ai có thể ngờ đường đường là Nhân Hoàng mà lại là gian thương số một Hồng Hoang, ăn Xiển Giáo đến chết, thật là quá đáng.

“Ngươi giỏi!” Ngọc Đế giơ ngón tay cái, phục.

“Quá khen quá khen!” Đế Tân không hề khiêm tốn, thực ra là do Thân Công Báo bày mưu, ra những chiêu độc này, không ai giỏi hơn Thân Công Báo.

Hồi Tây Du lượng kiếp, bảo Long tộc sắp xếp người vào đội ngũ Tây Du để chia công đức cũng là do Thân Công Báo dạy cho Long tộc.

Vốn còn có Phượng tộc, bên Linh Sơn nóng mắt rồi, nên đành thôi.

Tuy không đánh nhau, nhưng nhận được lượng lớn tài nguyên tu luyện, cũng coi như là một mùa bội thu, Vô Thiên hài lòng mang theo đại quân Ma tộc về Linh Sơn chia chác.

Có những tài nguyên tu luyện này, Ma tộc ở Hồng Hoang cũng coi như có nền tảng.

Ít nhất tạm thời Ma tộc không cần dựa vào giết chóc để tu luyện.

Ma tộc muốn đứng vững ở Hồng Hoang, thì không thể giết chóc bừa bãi gây công phẫn.

Còn phải nghĩ cách tiếp tục kiếm tài nguyên tu luyện.

Linh Sơn bí cảnh phải mở lại, thứ đó cũng kiếm được nhiều.

Hiện tại bị Ma tộc khống chế, không có tu sĩ nào dám đến.

Cần một cơ hội để tu sĩ Hồng Hoang nhận thức lại về Ma tộc, buông bỏ phòng bị với Ma tộc.

Việc Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm đính hôn là một cơ hội rất tốt.

Mời thật nhiều tu sĩ đến tham gia, để chính danh và tuyên truyền cho Ma tộc.

Chỉ cần Thiên Đình, Nhân tộc Thần đình những thế lực này dẫn đầu tham gia, những tán tu kia tự nhiên cũng sẽ dám đến, sau đó tuyên truyền ra, để sinh linh Hồng Hoang chấp nhận Ma tộc.

Ừm, Ma tộc cũng cần một nhân tài ngoại giao như Thái Bạch Kim Tinh, Thân Công Báo.

Chương 740

Còn Quy Nhất Giáo và Tiệt Giáo hai cây hệ này, trong tay cũng có lượng lớn tiên sơn, cứ nuôi trước, tài nguyên tu luyện không đủ thì đi thu hoạch một đợt.

Chia chác xong, Vô Thiên nói qua kế hoạch, cùng Già Ma thương nghị để ai làm sứ giả ngoại giao cho Ma tộc.

"Chúng ta chỉ biết đánh đấm, đâu biết múa mép." Già Ma gãi đầu, sau đó đồng loạt nhìn về phía Dương Tiễn, Dương Tiễn có quan hệ rộng, rất thích hợp.

"Khụ, Hao Thiên Khuyển, ngươi làm đi, ngươi theo Thái Bạch Kim Tinh cũng học được không ít." Dương Tiễn nói.

"A, ta, ta có được không?" Hao Thiên Khuyển có chút chùn bước, áp lực này hơi lớn.

"Không thử sao biết được, ngươi không muốn giống như Thái Bạch Kim Tinh bọn họ, danh dương Hồng Hoang sao?" Dương Tiễn bắt đầu dụ dỗ.

Với tư chất của Hao Thiên Khuyển, đột phá Chuẩn Thánh là cực kỳ khó khăn, cho dù đột phá cũng là đến giới hạn.

Mà gã này rất thích thể hiện, dựa vào thực lực là không thể rồi, bây giờ cơ hội đến rồi, làm sứ giả ngoại giao của Ma tộc, uy phong biết bao.

Sau đó Hao Thiên Khuyển bị dụ dỗ thành công, ý chí chiến đấu dâng cao.

"Có được không vậy, Thái Bạch Kim Tinh, Thân Công Báo bọn họ, người nào người nấy đều âm hiểm, ta lo nó bị lừa mất." Tiểu

Nghiệt Long nói.

“Ngươi thử lừa nó xem, ngươi tưởng nó không tinh ranh sao?” “Cứ tin tưởng nó trước đã, ngươi có ứng cử viên nào tốt hơn không?” Dương Tiễn nói.

Hao Thiên Khuyển thế nào, không ai rõ hơn hắn, bồi dưỡng tốt một chút, hắn cảm thấy Hao Thiên Khuyển có thể làm được.

Thái Bạch Kim Tinh, Thân Công Báo cũng không phải vừa sinh ra đã là lão cáo già.

Thân Công Báo ban đầu ngây thơ biết bao, một con báo tinh hiền lành, vui vẻ gia nhập Xiển Giáo, tưởng rằng có chỗ dựa.

Sau đó bị môn nhân Xiển Giáo bắt nạt hắc hóa, lại bị Đế Tân, Tỷ Can bọn họ dạy cho trăm cái tâm nhãn.

“Ừm, thử trước xem sao, bây giờ có một cơ hội cho ngươi thử sức, mười năm sau, Nhị Lang và Băng Tâm đính hôn, ngươi đi giao thiệp, mời Ngọc Đế, Nhân Hoàng và những nhân vật có máu mặt ở Hồng Hoang đến tham gia tiệc đính hôn.” “Nhất định phải để họ đích thân đến, họ đích thân đến có nghĩa là họ công nhận, chấp nhận Ma tộc, làm gương cho sinh linh Hồng Hoang, điều này rất quan trọng với Ma tộc.” “Còn những tán tu có chút danh tiếng cũng mời đến.” Vô Thiên nói.

“Vâng, ta nhất định sẽ làm tốt việc này.” Hao Thiên Khuyển tràn đầy khí thế, không làm được con chó lợi hại nhất, thì làm con chó nổi tiếng nhất.

“Phật Tổ, tìm thấy rồi, Đường Tăng bọn họ không ở Nữ Nhi Quốc, mà ở Hoa Quả Sơn.” Lúc này, một Ma Quân đến báo cáo.

“Tốt, trời cũng giúp ta, cùng ta đi bắt Đường Tăng về, khí vận Đại Đồng Phật Pháp tụ lại, chúng ta sẽ đứng vững ở Hồng Hoang, sau này

có thể hưởng thụ khí vận gia trì." "Đánh đấm không thành việc lớn, chẳng phải Đạo Tổ và Kim Ô Thánh nhân cũng không dùng bạo lực chinh phục, mà tìm mọi cách mưu đoạt khí vận." "Ma tộc muốn phát triển lớn mạnh, thì phải ngưng tụ khí vận thuộc về chúng ta, có khí vận mới có thể trường tồn vạn thế." Vô Thiên phấn khích đứng dậy.

"Xin nghe theo lời Ma Giáo chủ." Già Ma đồng loạt cúi đầu, đây là lý do họ nguyện ý đi theo, Ma chủ trí tuệ hơn họ quá nhiều.

Họ chỉ biết đánh đấm, nhưng ở Hồng Hoang hiện nay, cường giả xuất hiện lớp lớp, đánh đấm, họ đánh thắng được bao nhiêu.

Gây ra thiên nộ nhân oán, các thế lực liên hợp lại, Ma tộc đâu có đường sống.

Ma tộc không có thực lực áp đảo, phải đi từng bước vững chắc.

Theo tính cách của họ, gây chuyện chẳng bao lâu là bị tiêu diệt.

Nhưng Ma chủ có thể dẫn dắt họ lập nghiệp, chiếm cứ một phương, hòa nhập vào Hồng Hoang, giành lấy khí vận, từng bước phát triển lớn mạnh, đây là điều họ không thể nghĩ đến và cũng không thể làm được.

Ngày hôm ấy, Ma tộc lại xuất động, Vô Thiên đích thân dẫn đội giáng lâm Hoa Quả Sơn, ma khí ngút trời trong khoảnh khắc bao vây Hoa Quả Sơn kín như bưng.

Tôn Ngộ Không bọn họ đều ngơ ngác, Vô Thiên, Dương Tiễn và Thập Đại Ma Thánh đều đến, để làm gì vậy, còn chơi cái gì nữa, đánh không lại một chút nào, ngay cả ý muốn động thủ cũng không có.

"Ngoại công, cữu cữu." Trầm Hương và Tiểu Ngọc đến hành lễ, không hiểu đây là muốn làm gì, không phải đã nói rõ là Đại sư bá và Nhị cữu sẽ có một trận quyết đấu định mệnh công bằng sao.

Hơn nữa, ngoại công cũng muốn lấy được xá lợi tử, triệt để cắt

đứt hy vọng của Như Lai, sao lại xuất động đại quân bao vây bọn họ thế này.

"Yên tâm, các ngươi là sư môn, bạn tốt của Trầm Hương, ta không có ác ý với các ngươi." "Đường Tam Tạng, hay ta nên gọi ngươi một tiếng Lục Sí Kim Thiền đại thần, còn phải đa tạ ngươi giúp ta lập ra Đại Đồng Phật Pháp, đỡ cho ta rất nhiều phiền phức." "Nhưng, ngươi không cần trấn áp khí vận do Đại Đồng Phật Pháp mang lại, nhưng ta lại cần tập trung khí vận về Linh Sơn, mà Đại Đồng Phật Pháp do ngươi lập ra, chỉ có ngươi mới có thể trấn áp khí vận." "Thực ra chúng ta là cùng một loại người, ngươi và ta đều không ưa bộ mặt giả dối của chư Phật, Đại Đồng Phật Pháp do ta sáng tạo, do ngươi thành lập, chúng ta có thể cùng nhau chấp chưởng Phật môn, cùng nhau phát dương quang đại Đại Đồng Phật Pháp." Vô Thiên đưa ra lời mời với Đường Tăng.

Thực lực của Ma tộc vẫn chưa đủ, nếu ba phái Phật môn đoàn kết lại, Ma tộc chưa chắc đã đấu lại.

Đường Tăng có tu vi Á Thánh, gia nhập Ma tộc có thể nâng cao không ít thực lực cho Ma tộc.

"Lục Sí Kim Thiền đã là quá khứ, Hồng Hoang chỉ có Đường Tam Tạng, đại tăng cứ gọi ta là Tam Tạng là được." "Đại Đồng Phật Pháp quá lý tưởng hóa, thiên hạ đại đồng là không thể thực hiện, ban đầu ta lập Đại Đồng Phật Pháp, hoàn toàn là vì Linh Sơn bắt nạt quá đáng, ta nuốt không trôi cục tức này, nên mới lập Đại Đồng Phật Pháp để làm chư Phật khó chịu." "Đa tạ hảo ý của đại tăng, tiểu tăng vẫn muốn giúp đồ nhi của ta là Tôn Ngộ Không hơn, cái gì mà Phật Ma chi tranh, chúng ta không muốn tham gia, chỉ muốn có một trận đấu công bằng với Nhị Lang Chân Quân." "Đại Đồng Phật Pháp, có lẽ càng giống như nhân quả do Phật môn gieo trồng, tiểu tăng nguyện thành toàn cho phần nhân quả này." Đường Tăng rất khiêm tốn.

Vì Nữ Vương thích là Đường Tam Tạng, vậy hắn chính là Đường Tam Tạng, chỉ là Đường Tam Tạng, sống ở hiện tại, Lục Sí Kim Thiền đã thành quá khứ.

Cái gọi là người tài giỏi đi trước, Vô Thiên có thể sáng tạo ra Đại Đồng Phật Pháp, đây là điều hắn không làm được, xét theo thân phận Phật môn, hắn chỉ có thể xưng là tiểu tăng.

"Cũng được, đi thôi!" Vô Thiên tiếc nuối lắc đầu, mang Đường Tăng về Linh Sơn.

"Phật Đạo tại thượng, hôm nay đệ tử Đường Tam Tạng dùng Tạo Vật Tiên Đỉnh trấn áp khí vận Đại Đồng Phật Pháp." Trên bầu trời Linh Sơn, Đường Tăng cầm Tạo Vật Tiên Đỉnh, thúc đẩy khí vận Đại Đồng Phật Pháp câu động Phật Đạo.

"Chuẩn!" Một giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp Linh Sơn.

Tạo Vật Tiên Đỉnh được giao cho Vô Thiên, sự việc coi như đã thành.

Tín ngưỡng lực và khí vận do các tín đồ Phật môn ở Tây Ngưu Hạ Châu sinh ra bắt đầu hội tụ về Linh Sơn.

Mà Vô Thiên cũng không bạc đãi Đường Tăng, lập chùa Đại Đồng do Đường Tăng xây thành chùa đệ nhất của Đại Đồng Phật Pháp, một thành khí vận được phân cho chùa Đại Đồng.

"Việc đã xong, tiểu tăng xin cáo từ." Đường Tăng hành lễ.

"Khoan đã, Tam Tạng có biết Bát Bảo Công Đức Trì ở đâu không?" Vô Thiên hỏi.

Thực ra chí bảo chân chính của Phật Đạo là Bát Bảo Công Đức Trì, Phật Đạo thu thập tín ngưỡng lực của tín đồ, tín ngưỡng lực này không có tác dụng gì, nhưng qua Bát Bảo Công Đức Trì lại có thể chuyển hóa thành công đức, có thể nói là cỗ máy chế tạo công đức.

Phật môn muốn phát triển, không thể thiếu Bát Bảo Công Đức Trì.

Giống như bây giờ, tín ngưỡng lực hội tụ về Linh Sơn, không có Bát Bảo Công Đức Trì, những tín ngưỡng lực này không có giá trị gì.

"Bát Bảo Công Đức Trì ở trong tay Di Lặc, Di Lặc hiện ở đâu, tiểu tăng cũng không biết." Đường Tăng nói.

"Đa tạ!" Vô Thiên gật đầu, Bát Bảo Công Đức Trì vô cùng quan trọng, nhất định phải lấy được.

Có Bát Bảo Công Đức Trì là có thể không ngừng nhận được công đức, nâng cao tu vi cho Già Ma.

"Doanh Yêu, ngươi dẫn một đội ma binh, hóa thành tăng lữ, vào Nam Thiệm Bộ Châu tìm tung tích của Di Lặc, Bát Bảo Công Đức Trì có thể chuyển hóa tín ngưỡng lực thành công đức, vô cùng quan trọng, chúng ta phải có được." "Nam Thiệm Bộ Châu có không ít tín đồ Phật môn, lại là địa bàn của Nhân tộc, họ đoán chắc Ma tộc sẽ không động binh lớn với Nam Thiệm Bộ Châu, chư Phật rất có thể đang ẩn náu ở Nam Thiệm Bộ Châu." Vô Thiên nói.

"Vâng!" Doanh Yêu đáp một tiếng, chọn ra một đội ma binh, qua Bát Quái Lô chuyển hóa thành hình dạng tăng lữ, đi đến Nam Thiệm Bộ Châu.

"Giao nhi, thông báo xuống, đẩy nhanh việc truyền bá Đại Đồng Phật Pháp ở Tây Ngưu Hạ Châu." "Tiếp theo chúng ta toàn lực chuẩn bị cho việc đính hôn của Nhị Lang, vào ngày đại hôn của Nhị Lang, ta muốn các phương cùng chứng kiến bản tọa phong Phật, tượng Phật ở Tây Ngưu Hạ Châu cũng nên thay đổi rồi." "Tiểu Nghiệt Long, ngươi thống lĩnh thủy tộc Tây Hải, hỗ trợ Hao Thiên Khuyển mời sinh linh Hồng Hoang đến Linh Sơn tham dự tiệc đính hôn của Nhị Lang." "Chúng ta mới bắt đầu, có rất nhiều việc phải làm, trước tiên ổn định, sau đó mới động binh lớn, để cho chư Phật tạm thời sống tạm bợ

thêm một thời gian.” Vô Thiên sắp xếp.

Bên Ma tộc bận rộn hẳn lên, Hao Thiên Khuyển chạy đến gãy cả chân, đi bái phỏng các thế lực, mời tham gia hôn yến mười năm sau, mà còn là các chủ thế lực.

Phái đại biểu đi là chuyện mặt mũi, chủ thế lực đích thân đi, có nghĩa là thế lực đó công nhận và chấp nhận Ma tộc, ý nghĩa hoàn toàn khác.

Ngọc Đế là cữu cữu của Dương Tiễn, đi là lẽ đương nhiên.

Nhân tộc, Phượng tộc, Long tộc, do Tam Kim Ô đứng đầu, Địa Phủ và Tam Kim Ô cũng là quan hệ đồng minh.

Bây giờ Tam Kim Ô ủng hộ Ma tộc, tự nhiên phải đi.

Thực ra quan trọng nhất là Đạo môn, Dương Tiễn là môn hạ Kim Ô, các thế lực bên phía Tam Kim Ô đi là chuyện bình thường.

Đạo môn mà đi, có nghĩa là Đạo Tổ cũng công nhận Ma tộc.

Chương 741

Nhưng với quan hệ của Đạo Tổ và Ma tộc, có thể sao?

Ngọc Đế, Thái Thượng Lão Quân và Lôi Trạch vừa đồng ý, sau đó đã có mệnh lệnh của Đạo Tổ truyền đến không cho phép đi, còn bảo họ công kích Ma tộc, Ma tộc muốn lập nghiệp ở Hồng Hoang, được sinh linh Hồng Hoang chấp nhận, đừng hòng.

Lần này khó xử rồi, họ không muốn đối địch với Ma tộc, nhưng lại không thể phản kháng Đạo Tổ.

Không đi, họ có thể chấp nhận.

Nhưng công kích Ma tộc thì không dễ làm, Vô Thiên đồng ý không động đến Thiên Đình với điều kiện Thiên Đình không đối địch với Ma tộc.

Công kích Ma tộc, chẳng phải là đối địch với Ma tộc sao, Vô Thiên có thể ngay lập tức mang đại quân Ma tộc đến công đả Thiên Đình.

Với thực lực của Thiên Đình, không sợ Ma tộc, vấn đề là Vô Thiên khống chế Nhược Thủy, Nhược Thủy mà nhấn chìm Thiên Đình thì không thể chống đỡ, đến lúc đó họ cũng sẽ thành chó nhà có tang.

"Trẫm là cữu cữu của Dương Tiễn, đại biểu cho Đạo Tổ, người thân tương tàn, ảnh hưởng đến hình tượng Đạo Tổ, việc công kích Ma tộc giao cho Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo." Ngọc Đế vẫn cáo già như cũ, tráo đổi khái niệm, bắt đầu đùn đẩy.

"Dương Tiễn từng hỗ trợ Tiệt Giáo, cùng Tiệt Giáo kề vai chiến đấu, lấy oán báo ân sẽ tổn hại hình tượng Đạo môn, chúng ta Tiệt Giáo không tham gia." Lôi Trạch cũng là lão giang hồ, lập tức đẩy đi.

Lần này Quy Nhất Giáo khó xử rồi, chỉ có Quy Nhất Giáo là không có quan hệ gì với người ta, thậm chí từng là kẻ địch.

Nhưng, ảnh hưởng của Quy Nhất Giáo hiện tại không đáng kể, dường như cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Những người khác đều gia nhập Thiên Đình và Phật môn, Quy Nhất Giáo chỉ có Huyền Đô một mình trông coi.

Huyền Đô còn bá đạo hơn, đi bộ ở Đông Thắng Thần Châu, gặp người là mắng Ma tộc, tốc độ truyền bá này, thật là hết ý.

Hơn nữa, Đông Thắng Thần Châu là đại bản doanh của Nhân tộc, truyền bá được mới lạ.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sắc mặt âm trầm, thực ra hắn cũng không định bây giờ gây chuyện lớn với Ma tộc, Như Lai mới là kiếp đầu tiên, bây giờ đánh chết đánh sống với Ma tộc không có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ muốn thử xem, khá lắm, ngay cả Ngọc Đế cũng bắt đầu dương phụng âm vi, xem ra hắn vẫn quá nhân từ.

Tiệt Giáo từ trên xuống dưới toàn thân phản cốt, Thái Thượng Lão Quân chính là dị tâm do Lão Tử để lại.

Hai giáo dương phụng âm vi sớm đã nằm trong dự liệu của hắn, nhưng Ngọc Đế cũng bắt đầu dương phụng âm vi, có chút không nhịn được.

Hôm ấy, Tứ Hung Thần giáng lâm Thiên Đình, ra tay phong ấn tu vi Thánh nhân của Ngọc Đế.

"Còn có lần sau, Ngọc Đế sẽ đổi người khác ngồi." "Tiệt Giáo, hãy nghĩ kỹ về Thông Thiên Giáo chủ." Tứ Hung Thần để lại hai câu.

Ngọc Đế và môn nhân Tiệt Giáo sắc mặt khó coi, đồng loạt nhìn

về phía Thái Thượng Lão Quân.

Tại sao chỉ trừng phạt họ mà không động đến Quy Nhất Giáo, lần trước Quy Nhất Giáo đâm sau lưng Xiển Giáo cũng vậy, Đạo Tổ không nói gì.

Dung túng như vậy, hay nói là dung nhẫn, Đạo Tổ sợ không phải có điểm yếu gì trong tay Lão Tử chứ.

Còn Lăng Hư Đạo Quân và các thế ngoại chi tiên khác, đến Thiên Đình vốn là để tránh họa, không muốn cuốn vào lượng kiếp.

Bây giờ Thiên Đình cũng tự thân khó bảo, thế là lần lượt rời khỏi Thiên Đình.

Ma Đạo lượng kiếp, thực ra vẫn là cuộc tranh đấu giữa Đạo Tổ và Tam Kim Ô, các thế lực cuối cùng chắc chắn sẽ bị cuốn vào.

"Hay là chúng ta đến Hư Khâu tiên sơn đi, phong sơn bế môn, không tham gia, chúng ta liên hợp lại thực lực cũng không nhỏ, họ chắc sẽ không động đến chúng ta." Tả Huyền Cơ nói.

"Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy." Lăng Hư Đạo Quân bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn nghĩ Thiên Đình cũng giữ trung lập, lôi kéo thêm nhiều người giữ trung lập, càng mạnh càng an toàn.

Nào ngờ Thiên Đình, Ngọc Đế căn bản không thể tự quyết.

"Bần đạo và Dương Tiễn giao tình không tệ, chắc Dương Tiễn sẽ khuyên Vô Thiên đừng tìm phiền phức cho chúng ta." Lăng Hư Đạo Quân nói.

Lượng kiếp ập đến, muốn đứng ngoài cuộc cũng là chuyện thiên nan vạn nan, thật có chút bi ai, thực ra vẫn là thực lực không đủ.

Nếu họ có tu vi Hợp Đạo Cảnh, Đạo Tổ và Tam Kim Ô còn mong

họ không nhập kiếp ấy chứ.

Bên này, Hao Thiên Khuyển vừa từ Địa Phủ ra, Thái Bạch Kim Tinh đã tìm đến, nói chuyện Đạo Tổ không cho họ tham gia.

Hao Thiên Khuyển tức thì xìu xuống, ý chí chiến đấu mất một nửa, Đạo Tổ đã lên tiếng, phải làm sao đây, dường như không làm gì được.

Bên Đạo môn không đến, ý nghĩa trực tiếp mất một nửa.

Đạo Tổ không đồng tình với Ma tộc, vậy sinh linh Hồng Hoang chắc chắn sẽ giữ thái độ quan sát, sẽ không chấp nhận Ma tộc ngay lập tức, làm ăn với Ma tộc.

Việc truyền bá Đại Đồng Phật Pháp cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Đừng thấy bây giờ có Tam Kim Ô đối đầu với Đạo Tổ, Đạo Tổ dường như không làm gì được Tam Kim Ô, nhưng Đạo Tổ bố cục hàng trăm vạn năm, ảnh hưởng đã ăn sâu bén rễ, Đạo Tổ hiện tại vẫn là người đứng đầu.

Hao Thiên Khuyển cúi đầu ủ rũ quay về báo cáo.

Vô Thiên nhíu mày, Đạo Tổ đã lên tiếng, không phải là chuyện họ có thể chi phối được nữa rồi, Đạo Tổ đã động, không biết bên Kim Ô Thánh nhân có hành động gì để đối kháng Đạo Tổ không.

Quả thật là có.

Không lâu sau, Thân Công Báo đến Linh Sơn.

Sau đó không lâu tin tức truyền ra, Vĩnh Hằng Ma Thần lại gây sự, lại chế tạo ra một lô Mặc Linh, bị Ma tộc phát hiện, tin tức ma khí khắc chế Mặc Linh được lan truyền.

Hơn nữa, Ma tộc đã bắt một lô Mặc Linh, công khai xử quyết ở Bắc Hải.

Trú Thế Chi Mặc là do Vĩnh Hằng Ma Thần tập hợp những cảm xúc tiêu cực như ai oán, bi thương tạo ra, trước đó Lăng Tiêu đã phát hiện, Mặc Linh dính phải ma khí sẽ mất khống chế.

Ma khí, thực ra chính là tập hợp của những nhân tử tiêu cực đó, Trú Thế Chi Mặc không địch lại ma khí.

Vì vậy trước đó khi thanh trừ Mặc Linh, Lăng Tiêu đã bảo Đế Tân giữ lại một lô, để dành cho Ma tộc tạo thế.

Ma tế dù sao cũng đã qua mấy vạn năm, nhiệt độ sớm đã hạ xuống, hiện tại sinh linh Hồng Hoang càng kiêng dè Mặc Linh hơn.

Mặc Linh tạo ra rất nhiều bi kịch nhân luân, ngay cả gia đình Ngưu Ma Vương cũng trúng chiêu.

Mà Ma tộc khắc chế Mặc Linh, liền mang lại giá trị cho Hồng Hoang, tiêu diệt Mặc Linh, cống hiến cho Hồng Hoang.

Sự phản kháng của sinh linh Hồng Hoang đối với Ma tộc sẽ suy yếu không ít.

Hồng Quân cũng không chịu thua kém, bảo Thiên Đình bên kia tuyên truyền rầm rộ chuyện La Hầu tổ chức ma tế năm xưa, khiến sinh linh Hồng Hoang gần như tuyệt diệt, khơi dậy ký ức đã bị phong ấn, kích động sự kiêng dè của mọi người đối với Ma tộc.

Lần này La Hầu không vui, chơi trò mê hoặc lòng người à, bản tọa mới là thủy tổ.

Sau đó, trong Nhân tộc bắt đầu lan truyền dư luận, nói rằng Ma Tổ La Hầu đại khai sát giới, hoàn toàn là vì bị Đạo Tổ đàn áp, Bàn Cổ đại thần định ra lục đạo, Ma đạo là một trong số đó, vốn dĩ phải là một phần của Hồng Hoang.

Nhưng Đạo Tổ chống lại ý chí của Bàn Cổ đại thần, âm mưu thanh trừ Ma tộc để độc bá Hồng Hoang, dẫn đến kích phát hung tính

của Ma Tổ La Hầu, Ma Tổ La Hầu tổ chức ma tế là để báo thù Đạo Tổ.

Trận ma tế đó, Đạo Tổ ít nhất phải chịu một nửa trách nhiệm.

Bên Hồng Quân cũng không nương tay, lấy chuyện Tam Kim Ô hợp tác với Ma Tổ La Hầu ra nói, cùng ma làm bạn, đầu độc Hồng Hoang, nếu không có Tam Kim Ô giúp sức, trận ma tế đó sẽ không xảy ra.

Sau đó bên Nhân tộc lại truyền ra chuyện Đạo Tổ sửa đổi Phong Thần lượng kiếp, âm mưu ngăn cản Nhân Đạo phục hưng, khiến Nhân tộc phải cúi đầu trước Thiên Đạo, làm nô lệ cho Thiên Đạo.

Chương 742

Hai bên qua lại, chơi trò chiến tranh dư luận.

Tin nóng nối tiếp tin nóng, ăn không hết.

Dù sao sau một hồi bóc phốt lẫn nhau, không ai sạch sẽ, không ai được lợi.

Bên Tam Kim Ô hơi lãi một chút, ít nhất dù mục đích của Tam Kim Ô là gì, nhưng họ đã thực sự cứu Nhân tộc, không để Nhân tộc trở thành nô lệ của Thiên Đạo, tín ngưỡng của Nhân tộc đối với Thánh Phụ càng thêm cuồng nhiệt.

Thậm chí còn nổi lên phong trào xây dựng Kim Ô miếu.

Ngược lại, bên Ma tộc là nhân vật chính, lại hóng chuyện hăng say.

Nói Ma tộc vạn ác, những đại lão cao cao tại thượng này, cũng không ai sạch sẽ.

Nói ra thì họ cũng có chút vô tội, sau trận chiến Đạo Ma, họ bị phong ấn ở Ma Uyên, đều là do Ma Tổ gây sự.

Ngoài Thượng cổ tam tộc, những người khác họ căn bản chưa từng tiếp xúc.

Danh tiếng của Ma tộc xấu, hoàn toàn là bị Ma Tổ hại.

Nhưng họ là do Ma Tổ sáng tạo ra, cũng không thể nói Ma Tổ không đúng.

Bên này chiến tranh dư luận diễn ra sôi nổi, môn nhân Tây Phương Giáo và Xiển Giáo đang ẩn náu trong bóng tối thì hộc máu, vì họ biết được đạo trường của mình đã bị Vô Thiên bán đi.

Bên Tây Phương Giáo còn đỡ, đánh thắng Vô Thiên, ít ra còn có thể lấy lại Linh Sơn.

Bên Xiển Giáo thì tổ địa cũng mất rồi, người ta Thiên Đình, Nhân tộc dùng tiền thật vàng thật mua, dù có đánh thắng Vô Thiên, đạo trường cũng không lấy lại được, trừ phi đánh bại Nhân tộc Thần đình và Thiên Đình, cướp lại.

Bây giờ đã lỗ nặng, thắng vẫn là lỗ nặng, thua rồi.

Xiển Giáo hiện tại ngoài người còn sống, thì không còn gì cả, đã không có đường lui, cuối cùng phải giành được quyền khống chế Phật môn, đoạt đi khí vận Phật môn, mới có thể cầm máu.

Mà Tiệt Giáo và Quy Nhất Giáo cũng hoảng, lo lắng Ma tộc ngày nào đó tài nguyên tu luyện không đủ, chạy đến cướp đạo trường của họ đi bán.

Chiêu này thật sự quá độc, giết người tru tâm.

Chủ yếu là họ không thể ngăn cản, cùng lắm chỉ có thể ngăn cản Thiên Đình, nhưng không thể ngăn cản Nhân tộc mua.

Xiển Giáo rơi vào tình cảnh ngày hôm nay, há chẳng phải vì lòng cao hơn trời, mệnh mỏng hơn giấy.

Cao cao tại thượng quen rồi, sau Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy không thể chấp nhận sự suy tàn của Xiển Giáo.

Bên Tây phương, Tiệt Giáo đoạt đi quyền chủ đạo, bên Thiên Đình, không thể lay chuyển được Ngọc Đế.

Với tính cách cao ngạo của Nguyên Thủy, sao có thể chấp nhận để môn nhân Xiển Giáo phải chịu dưới người.

Thế là tìm mọi cách tính kế, muốn khôi phục vinh quang.

Nhưng đáng tiếc, Phong Thần lượng kiếp, Đạo môn nội chiến, cả

ba đều thiệt hại nặng nề, sau Phong Thần, thời đại đã thay đổi, từ cuộc tranh đấu chính thống của Đạo môn biến thành cuộc tranh đấu của tam đạo Thiên, Địa, Nhân, Xiển Giáo đã không còn thực lực để làm nhân vật chính tranh đoạt.

Thế là càng tính kế càng thua thảm, sắp không còn gì cả.

Sự thật chứng minh, thua thì phải nhận, bị đánh thì phải đứng thẳng.

Học hỏi Thượng cổ tam tộc kia kìa, thua rồi thì kín tiếng biết bao, ngoan ngoãn ẩn nhẫn, giữ lại hy vọng, chờ đợi thời cơ.

Vừa mới nguyên khí đại thương, lại bắt đầu gây chuyện, đó không phải là tự tìm cái chết sao.

Mà Đạo Tổ và Tam Kim Ô sau khi bóc phốt nhau một trận, lại đều yên tĩnh lại, hai bên đều khá kiềm chế, chỉ dừng lại ở lời nói.

Chủ yếu là bây giờ đánh nhau không có ý nghĩa, nhân vật chính Như Lai chưa xuất hiện, có đánh chết đánh sống thế nào, Ma Đạo lượng kiếp cũng không thể tan đi.

Bên Tam Kim Ô hiện tại là muốn ủng hộ Ma tộc, để Ma tộc hòa nhập vào Hồng Hoang, tích lũy sức mạnh.

Bên Đạo Tổ thì là đàn áp Ma tộc, ngăn cản Ma tộc phát triển lớn mạnh.

Cho dù hắn bây giờ diệt Ma tộc cũng vô dụng, lượng kiếp vẫn sẽ không tiêu tan, ngược lại sẽ kích hoạt lượng kiếp, khiến lượng kiếp vượt khỏi tầm kiểm soát, phát triển theo hướng không thể lường trước, ngày càng kịch liệt, cái giá phải trả càng đắt đỏ hơn.

Phải đợi linh đồng chuyển thế của Như Lai xuất hiện, động binh mới có ý nghĩa và giá trị.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết mang môn nhân Xiển Giáo đi đâu, cuối cùng dứt khoát chạy đến Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ cũng không từ chối, để môn nhân Xiển Giáo tu luyện ở Tử Tiêu Cung, tiện thể giúp môn nhân Xiển Giáo nâng cao thực lực.

Xiển Giáo dù có tệ hại thế nào, ít nhất cũng thật sự trung thành với hắn.

Bản thân hắn cũng có ý làm suy yếu Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo, để Xiển Giáo tiếp quản Phật môn.

Vừa hay, để Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo đi đấu với Ma tộc trước, tiêu hao lẫn nhau.

Mà Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không định dừng lại ở đó, phái Thiên Tích đi gây sự, có thể lấy được một viên xá lợi tử thì tốt nhất.

Bên Ma tộc, kế hoạch tiếp tục, Đạo môn không đến thì thôi, không thể vì Đạo môn không đến mà không cho Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm đính hôn.

Đồng thời tranh thủ lôi kéo những tán tu kia.

Đặc biệt là Lăng Hư Đạo Quân và những người khác, Vô Thiên đích thân đến mời, nhưng thái độ của Lăng Hư Đạo Quân và những người khác đều rất kiên quyết, hai bên không giúp đỡ nhau, đều không muốn cuốn vào.

Họ đã trải qua Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp, biết sự tàn khốc của lượng kiếp, không có người thắng tuyệt đối, bên thắng cũng là thắng thảm, Tây Du lượng kiếp chỉ là ngoại lệ.

Vu Yêu lượng kiếp, Vu tộc cuối cùng thắng, nhưng cũng suýt tuyệt chủng, số lượng Vu tộc không còn một phần mười, Đại Vu chết ba người.

Phong Thần lượng kiếp, Nhân tộc và Tiệt Giáo thắng, nhưng Tiệt Giáo cũng chết một đống đệ tử nòng cốt, Nhân tộc cũng chết rất nhiều người.

Trong giao chiến hai bên chết, ma tế lại chết một đống, còn những chư hầu quốc ngả về phía Đạo môn, toàn bộ bị Đế Tân hạ lệnh cho lừa ngu thanh trừng một lượt.

Ba đợt xuống, Nhân tộc ít nhất mất một nửa.

Họ cuốn vào, cho dù Ma tộc cuối cùng thắng, họ vẫn có thể chết, rủi ro quá lớn, không đáng.

Hơn nữa, họ cũng thực sự bị lượng kiếp dọa sợ rồi.

Ngoài Tam Kim Ô, Đạo Tổ những đại lão có thể chi phối lượng kiếp ra, ai mà không sợ lượng kiếp.

Những người này tụ lại với nhau, thực lực không thể xem thường, cộng thêm mặt mũi của Dương Tiễn, Vô Thiên cũng không làm khó những tu sĩ này.

Mà Vô Thiên hòa nhã, để lại ấn tượng tốt cho những tu sĩ này, người ta nể mặt họ, họ cũng phải nể mặt người ta chứ, từng người một bắt đầu chuẩn bị quà đính hôn cho Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm.

Bên Đông Hải cũng bận rộn, Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cười đến không khép được miệng.

Ai cũng biết, Long tộc trời sinh có thói quen thu thập bảo vật, nên Long tộc được công nhận là giàu có.

Ngao Quảng vung tay một cái, cũng không dùng pháp bảo không gian, khoe của một cách khoa trương, để thủy tộc Đông Hải khiêng các loại bảo vật, rầm rộ tiến về Linh Sơn.

Đây không phải là của hồi môn cho Ngao Băng Tâm, chỉ là dùng để trang trí hội trường tiệc đính hôn.

Sàn nhà được lát bằng linh tinh, linh tinh, tức là kết tinh của linh khí, chia thành linh tinh phổ thông và linh tinh ngũ hành, cũng là một loại tiền tệ.

Chương 743

Linh tinh phổ thông chứa lượng lớn linh khí tinh thuần, linh tinh ngũ hành chứa ngũ hành chi khí, thích hợp hỗ trợ Đại La Kim Tiên tu luyện.

Hồng Hoang có nhiều tu sĩ như vậy, chỉ dựa vào kim đan sao cung ứng nổi, lò Bát Quái của Lão Quân luyện nổ cũng không cung ứng đủ.

Thế là các thế lực nghiên cứu ra linh tinh, lợi dụng đại hình tụ linh trận, tập trung linh khí vào một chỗ để gây ra chất biến, chuyển hóa thành linh dịch, sau đó chế tạo thành linh tinh.

Thứ này chắc chắn không bằng kim đan, nhưng có thể sản xuất hàng loạt.

Như hỏa linh tinh, cơ bản sản xuất từ Bất Tử Hỏa Sơn, là một ngành công nghiệp trụ cột của Phượng tộc.

Đại La Kim Tiên cần hấp thu ly hỏa chi khí để tu luyện, nơi có ly hỏa chi khí nồng đậm nhất Hồng Hoang chính là Bất Tử Hỏa Sơn.

Không cho người khác hấp thu, tu sĩ Hồng Hoang chắc sẽ liên hợp lại công đả Phượng tộc.

Cho hấp thu, tu sĩ đông như kiến kéo đến Bất Tử Hỏa Sơn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến Phượng tộc.

Hơn nữa, Bất Tử Hỏa Sơn là tổ địa của Phượng tộc, để người khác miễn phí hấp thu ly hỏa chi khí, cảm thấy rất thiệt, trong lòng không thoải mái.

Sau này có người chế tạo ra linh tinh, Phượng tộc cũng học theo, chế tạo lượng lớn hỏa linh tinh, muốn hấp thu ly hỏa chi khí, hoặc là ngươi đi mua ngũ khí đan hoặc ngũ khí thạch, mua không nổi hàng cao

cấp thì mua hỏa linh tinh.

Hiện tại Phượng tộc cấm tu sĩ đến Bất Tử Hỏa Sơn hấp thu ly hỏa chi khí, miễn phí là không thể nào miễn phí nữa rồi, ngươi muốn hấp thu thì mua hỏa linh tinh.

Kim đan loại hàng cao cấp đó quá đắt, đại đa số tu sĩ mua không nổi, còn linh tinh thì rẻ, lượng lớn, chính là cung cấp cho những tu sĩ cấp thấp đó.

Linh tinh mà Ngao Quảng lấy ra đều là loại chất lượng cực tốt, bắt đầu từ khi vào Linh Sơn đã trải, linh tinh phổ thông và linh tinh ngũ hành xen kẽ nhau, trông ngũ sắc sặc sỡ, phảng phất như cầu vồng rơi xuống.

Hai bên bày các loại linh căn linh thực vật trang trí, sân chính dùng tử thủy tinh làm sàn nhà, một loại dược liệu luyện khí cao cấp, sản xuất từ biển sâu.

Các loại linh nguyên liệu cao cấp, đỉnh cấp, trang trí một cách lộng lẫy, chói mắt người ta, còn có các loại linh quả, tiên nhưỡng, chủ yếu là thể hiện sự giàu có.

Ma tộc nhìn thấy cũng muốn đi cướp.

"Phụ vương, có phải hơi quá rồi không?" Ngao Băng Tâm cũng có chút ngại ngùng.

Tuy phụ vương coi trọng như vậy khiến nàng rất vui, nhưng cũng quá khoa trương rồi.

"Ai, con cứ để phụ vương vênh váo một lần đi, sinh linh Hồng Hoang hiện tại đều đang chế giễu Long tộc, phụ vương làm vậy cũng là vì Long tộc, Long tộc dù có mất mặt thế nào cũng mạnh hơn bọn họ, khoe đến mức bọn họ không cười nổi nữa." Ngao Quảng nói.

"Thôi được rồi." Ngao Băng Tâm bất đắc dĩ chu môi.

Mà Dương Tiễn và Vô Thiên rất khó xử, so với Long tộc, nhà họ hình như rất nghèo, làm như nhà họ ăn cơm mềm vậy.

Hai cha con phiền muộn nhìn nhau, làm sao đây, mặt mũi không thể mất.

Dương Tiễn bất đắc dĩ nhìn Ngao Quảng, ngươi chỉ lo sướng cho mình, có thể quan tâm đến sống chết của ta không.

Long tộc tích lũy mấy trăm vạn năm, môn hạ Kim Ô ra ngoài Hỗn Độn pháp bảo không tính, trước mặt Long tộc cũng là người nghèo.

Bố vợ trước đó bán tiên sơn kiếm được một khoản, nhưng so với Long tộc cũng không đáng kể.

Ngao Quảng bắt gặp ánh mắt của Dương Tiễn, cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Hiền tế, con không cần có gánh nặng gì cả, con có danh có thực lực, ta có tài phú, đúng là trời sinh một cặp!" "Con không cần làm gì cả, chỉ cần đứng đó thôi, cũng là Long tộc trèo cao." Ngao Quảng gọi một tiếng thuận miệng, sự hài lòng trong lời nói tràn ra ngoài.

Hồng Hoang ngoài Nữ Vương của Nữ Nhi Quốc, ai gả cho môn hạ Kim Ô mà không phải là trèo cao.

Ai mà cảm thấy Dương Tiễn ăn cơm mềm, tuyệt đối là điên rồi.

Con gái của Long Vương thật sự không cao quý đến thế, không nói đến môn hạ Kim Ô, chỉ riêng thực lực của Dương Tiễn, xứng với con gái Long Vương cũng là thừa sức.

Ngao Băng Tâm không còn mặt mũi nào để nhìn nữa, cái gì gọi là ngươi và nó trời sinh một cặp, giống như người gả cho nó là ngươi vậy.

Phụ vương bây giờ trong mắt chỉ có Dương Tiễn, đâu còn có nàng

nữa.

Bên Đông Hải náo nhiệt chuẩn bị tiệc đính hôn, còn bên Nam Hải thì mây đen bao phủ.

Hôm ấy, Ngao Nhuận đến mật thất thăm Ma Ngang, lại phát hiện Ma Ngang không hề tu luyện khôi phục nhục thân, mà uống rượu say như chết, bất tỉnh nhân sự, tu vi còn có dấu hiệu thụt lùi.

"Nhi à, con làm gì vậy, con là hy vọng của phụ vương, là niềm kiêu hãnh của phụ vương, sao con có thể sa đọa như vậy." "Gây ra trò cười lớn như vậy, phụ vương bây giờ hoàn toàn trông cậy vào con, nếu con cứ sa đọa như vậy, kết cục của phụ vương sẽ không tốt hơn Ngao Khâm bao nhiêu." "Con nhất định phải phấn chấn lên, đánh bại Tiểu Nghiệt Long, mới có thể rửa sạch sỉ nhục của Long tộc, con không vì phụ vương cũng phải nghĩ đến Mộ Tâm và con gái của các con, hai mẹ con họ còn đang chờ con đến cứu họ đấy." "……" Ngao Nhuận nước mắt lưng tròng, lải nhải nói rất nhiều bên cạnh.

Đây là đang khích lệ Ma Ngang phấn chấn, nhưng cũng là đang gây áp lực cho Ma Ngang.

Vốn dĩ Ma Ngang đã không chịu nổi áp lực mà sụp đổ, Ngao Nhuận lại gây thêm áp lực, sợi dây cuối cùng của Ma Ngang cuối cùng cũng bị đứt, hoàn toàn sụp đổ, ôm đầu la hét chạy ra ngoài.

Thủy tộc bên ngoài đều ngơ ngác.

Ngao Nhuận cũng ngơ ngác một lúc, lau khô nước mắt đuổi theo, Ma Ngang đã không còn bóng dáng.

"Tìm, mau tìm đi." Ngao Nhuận lo lắng, huy động tất cả thủy tộc Nam Hải tìm kiếm tung tích của Ma Ngang.

Hắn đặt tất cả hy vọng vào Ma Ngang, Ma Ngang xảy ra chuyện hắn cũng sẽ sụp đổ.

Sau đó có tin tức nói thấy Ma Ngang đi đến Nam Thiệm Bộ Châu, Ngao Nhuận đích thân mang theo lượng lớn thủy tộc lên bờ tìm.

Nhưng tìm một vòng cũng không thấy Ma Ngang, Ngao Nhuận hoảng sợ, nhờ Đông Hải và Bắc Hải cùng giúp tìm.

Chuyện ầm ĩ lên, tu sĩ Hồng Hoang đều biết thái tử Ma Ngang của Long tộc phát điên không biết chạy đi đâu.

Ngao Nhuận thậm chí còn treo thưởng.

Bên Tây Hải, Ngao Mộ Tâm mà biết chắc chắn sẽ sụp đổ, Tiểu Nghiệt Long chỉ đành phong tỏa tin tức, không cho Ngao Mộ Tâm ra khỏi long cung, cũng không cho ai nhắc đến chuyện này.

Ngao Mộ Tâm khó khăn lắm mới phấn chấn lại, bây giờ mỗi ngày đều vui vẻ, chuyên tâm dưỡng thai, ảo tưởng Ma Ngang sẽ đến cứu hai mẹ con họ.

Nếu biết Ma Ngang đã phế, mọi hy vọng tan vỡ, sẽ mất đi ý chí sống sót.

Bắc Minh, trong Ma Uyên.

Ma tộc đã đi, ma khí ở đây cũng đã tan, chỉ để lại mùi máu tanh ngút trời, dưới đất không biết chôn bao nhiêu xương cốt, trên mặt đất là những ngọn núi xương trắng, những ma cung kia đều được xây bằng xương trắng.

Ngao Khâm rất có ý chí chiến đấu, quyết tâm đánh bại Tiểu Nghiệt Long để cứu em gái, Tiểu Nghiệt Long vì Ma Long Giáp mà trở nên mạnh mẽ, nhưng cũng là vì rơi vào Ma Uyên mới bắt đầu đột phá mạnh mẽ.

Vì vậy Ngao Khâm chạy đến Ma Uyên xem có cơ duyên gì không.

Lại ở đây gặp phải Ma Ngang đang trốn trong góc uống rượu say

như chết.

“Ngươi còn mặt mũi uống rượu, em gái ta vì ngươi mà ủy thân cho Tiểu Nghiệt Long, ngươi không nghĩ đến việc nỗ lực tu luyện để cứu nó, ngược lại tự cam sa đọa chọn cách trốn tránh.” “Ngươi đứng dậy cho ta, đồ nhu nhược, đồ mềm yếu, còn là hy vọng của Long tộc, ban đầu ngươi oai phong biết bao, ta phỉ nhổ.” “Tiểu Nghiệt Long dung hợp Ma Long hồn cũng chỉ mọc ra bảy móng, ngươi trời sinh đã có bảy móng, chỉ mạnh hơn nó không yếu, ngươi sợ nó làm gì?” “Em gái ta đang chờ ngươi, con gái của các ngươi đang chờ ngươi, cả Long tộc đang chờ ngươi đánh bại Tiểu Nghiệt Long để rửa sạch sỉ nhục, ngươi lại chạy đến đây trốn, mượn rượu giải sầu trốn tránh hiện thực, ngươi có xứng với ai không.” “Hôm nay ta phải đánh tỉnh ngươi. ……” Ngao Khâm vừa đánh vừa mắng, nhưng Ma Ngang mềm nhũn, hai mắt tối tăm vô hồn, mặc cho Ngao Khâm đánh mắng, phảng phất như không có tri giác.

“Ngươi. ……” “Ta thật sự mù mắt, ban đầu sao lại để Mộ Tâm gả cho ngươi cái đồ mềm yếu này, chút thất bại này mà đã không chịu nổi rồi.” “Người ta Tiểu Nghiệt Long càng mài càng mạnh, còn ngươi, ngươi không bằng một sợi lông của người ta, Mộ Tâm thà gả cho Tiểu Nghiệt Long còn hơn.” “Được, ngươi muốn làm đồ nhu nhược thì cứ ở đây trốn, Mộ Tâm ta tự mình cứu, từ nay về sau, Mộ Tâm không có quan hệ gì với ngươi.” “Phỉ!” Tái đánh nữa là sẽ đánh chết Ma Ngang, Ngao Khâm ném Ma Ngang xuống đất, tức giận nhổ một bãi nước bọt.

Đi một vòng trong Ma Uyên, không có thu hoạch gì, Ngao Khâm rời khỏi Ma Uyên, đến Tây Hải.

“Sao ngươi lại đến, ngồi đi!” Dù sao cũng là anh vợ, thái độ của Tiểu Nghiệt Long rất hòa nhã.

Chương 744

“Ta đến xem em gái ta.” Ngao Khâm lạnh mặt không nể nang.

“Được, nhưng, đừng nói với nó chuyện của Ma Ngang, nó còn ảo tưởng Ma Ngang sẽ đến cứu nó.” “Nếu biết, tín niệm sụp đổ, mất đi chỗ dựa để sống tiếp, ta sợ nó sẽ làm ra chuyện cực đoan.” Tiểu Nghiệt Long dặn dò.

Ngao Khâm sững người, hắn chỉ là tức giận không chịu nổi, đến để nói cho Ngao Mộ Tâm biết Ma Ngang cái đồ vô dụng đó bất tài thế nào, muốn Ngao Mộ Tâm đoạn tuyệt quan hệ với Ma Ngang.

Nhưng dường như hắn nghĩ không chu đáo bằng Tiểu Nghiệt Long.

“Ai!” Ngao Khâm thở dài một tiếng, sau đó gật đầu.

Tiểu Nghiệt Long đưa Ngao Khâm đi gặp Ngao Mộ Tâm.

Trong sân, được Tiểu Nghiệt Long trang trí rất ấm cúng, Ngao Mộ Tâm vuốt ve bụng đã nhô cao, nhẹ nhàng nói chuyện với đứa bé trong bụng, cười rất hiền từ.

Trước đó công đả Xiển Giáo, tuy không lấy được Nhất Nguyên Trọng Thủy, nhưng hắn đã nhờ Vô Thiên Ma chủ giao dịch với Ngọc Đế.

Đầu tư lượng lớn tài nguyên cho đứa bé hấp thu, tốc độ trưởng thành của đứa bé tăng vọt, xem ra chẳng bao lâu nữa sẽ ra đời.

“Ca, sao huynh lại đến?

Hắn không bắt nạt huynh chứ?” Thấy Ngao Khâm, Ngao Mộ Tâm rất vui, chạy đến kéo Ngao Khâm ra sau lưng che chở.

“Hai anh em các ngươi nói chuyện đi!” Tiểu Nghiệt Long bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngao Mộ Tâm đối với hắn thành kiến quá nặng, nhưng đồng thời lại có chút được sủng mà kiêu, biết hắn sẽ không động thủ với nàng.

Thật không biết nên vui hay nên giận.

“Xem ra ngươi ở đây sống cũng không tệ.” Ngao Khâm dùng thần thức dò xét đứa bé, sắc mặt phức tạp, đứa bé lớn nhanh như vậy, có thể thấy Tiểu Nghiệt Long đã đầu tư lượng lớn tài nguyên để bồi dưỡng.

Ngao Mộ Tâm mặt mày tươi cười, có thể thấy ở đây sống rất tốt, được Tiểu Nghiệt Long chăm sóc rất tốt.

Nguyên bản hắn cứ ngỡ Tiểu Nghiệt Long cường đoạt Mộ Tâm chỉ là vì để báo thù Ma Ngang, hiện tại xem ra, Tiểu Nghiệt Long đối với Mộ Tâm chính là chân ái.

Thậm chí là yêu ai yêu cả đường đi, đối với hài tử của Mộ Tâm và Ma Ngang cũng chiếu cố cực tốt, chỉ bởi vì đó là hài tử của nàng.

Tiểu Nghiệt Long đáng hận sao?

Hình như cũng chẳng đáng hận đến thế.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy bộ dạng bất kham hiện tại của Ma Ngang, hận ý của hắn đối với Tiểu Nghiệt Long đã hoàn toàn tiêu tan.

Ma Ngang bên ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong mục ruỗng, căn bản không xứng với Mộ Tâm, hiện tại hắn ngược lại càng công nhận vị muội phu Tiểu Nghiệt Long này hơn.

Ít nhất Tiểu Nghiệt Long mạnh hơn Ma Ngang, lại chân thành yêu Mộ Tâm.

Nếu như Ma Ngang thực sự yêu Mộ Tâm, sẽ không lựa chọn nhu

nhược, không lựa chọn trốn tránh, đúng là thứ phế vật đạo mạo trang nghiêm.

"Hắn đối với muội rất tốt, nhưng muội mới không cần đâu, có một ngày Ma Ngang nhất định sẽ đánh bại hắn." "Ma Ngang hiện tại thế nào rồi?" Ngao Mộ Tâm bĩu môi, tâm tâm niệm niệm đều là Ma Ngang.

Ngao Khâm khựng lại một chút, triệt để thấu hiểu lời của Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long quả thực rất tỉ mỉ, mọi chuyện đều nghĩ cho Mộ Tâm.

So sánh như vậy, hắn càng thêm chán ghét tên phế vật Ma Ngang kia.

"Hắn đang bế quan tu phục nhục thân." Ngao Khâm ánh mắt né tránh, không dám nhìn thẳng vào Ngao Mộ Tâm.

"Xem ra Tiểu Nghiệt Long không lừa muội, sự đổi phế trước đó của Ma Ngang đều là giả vờ." "Hắn tự đại không coi Ma Ngang ra gì, sớm muộn gì cũng chịu thiệt lớn, bị Ma Ngang đánh bại cho xem." Ngao Mộ Tâm kiêu ngạo vung vung nắm đấm.

Ngao Khâm nhất thời không biết nói gì, muội muội ngốc ạ, muội thực sự bị Tiểu Nghiệt Long lừa rồi, ân, ta cũng lừa muội nốt.

Nhưng cả hai đều là lời nói dối thiện ý, hy vọng Mộ Tâm có thể chấn tác trở lại.

Ai, Tiểu Nghiệt Long vì Mộ Tâm cũng là hao tâm tổn trí.

"Muội sống tốt là được rồi, phụ vương và mẫu hậu rất lo cho muội." "Ta và Thanh Long lão tổ đều là Thanh Long, ta dự định đi bái phỏng lão tổ, có lẽ sẽ bế quan một thời gian rất dài không thể tới thăm muội." Ngao Khâm chuyển dời chủ đề.

Cùng là Thanh Long, lại đều tham ngộ Mộc chi pháp tắc, Thanh

Long lão tổ hẳn là có biện pháp giúp hắn nhanh chóng đề thăng tu vi.

Thanh Long vốn là Nhị trưởng lão Long tộc, năm đó vì bảo trụ hy vọng cho Long tộc đã phát hạ đại hoành nguyện, vĩnh thế trấn thủ Mộc Cực của Hồng Hoang.

Tuy rằng hiện tại đứng về phía Đạo Tổ, nhưng y vẫn là lão tổ của Long tộc, là một trong những vị vĩ đại nhất, được Long tộc cung phụng.

Trò chuyện hồi lâu, Ngao Khâm đi ra, thần sắc phức tạp nhìn Tiểu Nghiệt Long, sau một lúc lâu mới mở lời: "Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi." "Nguyên bản ta muốn cứu Mộ Tâm, nhưng có lẽ không cần nữa rồi.

Tuy nhiên, ta vẫn sẽ đánh bại ngươi để chứng minh ta không kém hơn ngươi, chứng minh ta mạnh hơn tên phế vật Ma Ngang kia, vì Long tộc lấy lại thể diện." "Được, ta đợi ngươi tới đánh bại ta.

Có điều, nếu ngươi thua, sau này phải gọi ta là muội phu." Tiểu Nghiệt Long cười nói.

"Xem đã, nếu ngươi chăm sóc Mộ Tâm cho tốt, gọi ngươi một tiếng muội phu thì đã sao." "Đi đây!" Ngao Khâm tiêu sái rời đi, dường như đã thông suốt điều gì đó, cả người toát ra cảm giác như được tái sinh.

Ngao Khâm đã hoàn toàn từ bỏ Ma Ngang, cũng không muốn gặp gia đình Ngao Nhuận nữa.

Hắn trở về Bắc Hải một chuyến, báo cho biết Mộ Tâm vẫn ổn, sau đó liền lên đường tới vùng Mộc Cực tìm kiếm Thanh Long lão tổ.

Thấm thoát thời hạn mười năm đã gần kề, trong hơn mười năm qua, Tây Ngưu Hạ Châu vẫn thịnh hành Phật pháp như cũ, chỉ có điều thứ họ tín ngưỡng không còn là Đại Thừa Phật Pháp nữa, mà là Đại

Đồng Phật Pháp.

Đại Đồng Phật Pháp giảng cứu chúng sinh bình đẳng, tâm tồn thiện niệm, hướng tới quang minh, ai ai cũng đều có thể thành Phật.

Đại Thừa Phật Pháp là Phật phổ độ chúng sinh, còn Đại Đồng Phật Pháp là chúng sinh tự độ, tâm hướng quang minh thì khổ nạn tự giải.

Thời kỳ đầu tệ đoan chưa hiển hiện, lại có Phật môn trấn áp, các giai cấp thống trị quốc gia không dám làm loạn, Tây Ngưu Hạ Châu có được sự hòa hợp chưa từng có, mọi người đều hành thiện tích đức để tự độ bản thân.

Người già ngã xuống có một đám người tới đỡ, lỡ va chạm nhau thì cùng xin lỗi.

Không có tranh cãi, không có đấu đá ngầm.

Dường như đã thực sự thực hiện được thiên hạ đại đồng, cực lạc tịnh thổ trong lý tưởng của Vô Thiên.

Ngày đính hôn của Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm đã cận kề, Ngọc Đế và những người khác bị Đạo Tổ xử phạt một lần nên không dám dương phụng âm vi nữa.

Việc tham gia là không thể nào, phái người tham gia cũng không tiện, nên họ âm thầm phái người gửi hạ lễ đến trước.

Ai mà không sợ Đạo Tổ chứ, ngoại trừ Quy Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu gánh vác công đức chống trời, cả Hồng Hoang đều nợ bà, nhân quả cực lớn, ngay cả Đạo Tổ cũng không dám làm gì bà.

Công đức chống trời tuy không bằng công đức khai thiên của Tam Thanh, nhưng vấn đề là khai thiên đã qua quá lâu, lúc đó căn bản chưa

có sinh linh Hồng Hoang nên không có cảm giác gì nhiều.

Còn việc chống trời thì khác, hiện tại sinh linh Hồng Hoang có thể an ổn sinh tồn đều phải cảm tạ Quy Linh Thánh Mẫu.

Bà lại không làm chuyện gì gây thiên nộ nhân oán, Đạo Tổ mà động vào bà thì dư luận sẽ cực kỳ lớn.

Vả lại Đạo Tổ vừa mới đấu khẩu một trận với ba anh em Kim Ô, hiện tại đang rất nhạy cảm.

Quy Linh Thánh Mẫu mang theo lễ vật tới Linh Sơn.

Ngọc Đế tặng mười triệu công đức, Vương Mẫu tặng mười quả Tổ Bàn Đào, Lão Quân cũng tặng lễ, là một viên Thập Nhị Chuyển Kim Đan.

Chương 745

Tiệt giáo tặng hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Mặc Cảnh Bát Phong và Huyền Phong Lưu Thường, đều là những pháp bảo rất lợi hại.

Quý giá nhất chính là viên Thập Nhị Chuyển Kim Đan kia, thực tế giá trị của nó không bằng hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và mười quả Tổ Bàn Đào, nhưng món này cực kỳ hiếm có, vật dĩ hy vi quý.

Chỉ có Thánh nhân mới luyện chế được Thập Nhị Chuyển Kim Đan, mà Thánh nhân biết luyện đan thì chỉ có mình Lão Tử.

Lão Tử tổng cộng chỉ luyện ra được hai lò Thập Nhị Chuyển Kim Đan, thứ này ngoài giá trị bản thân còn có giá trị sưu tầm rất cao.

Trước khi Lão Tử vào Hỗn Độn du ngoạn cũng chỉ để lại cho Thái Thượng Lão Quân một viên.

Thái Thượng Lão Quân cảm niệm Dương Tiễn đã cứu thê nhi Trư Bát Giới và mẫu tử Hồng Hài Nhi nên quyết định mang ra tặng cho Dương Tiễn.

Giá trị của Tổ Bàn Đào và công đức thì không cần nói nhiều, mười triệu công đức không tính là quá nhiều nhưng là mức hữu hạn mà Ngọc Đế có thể lấy ra, dù sao nói cho cùng Thiên Đình cũng là của Đạo Tổ.

Hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tiệt giáo tặng đều rất mạnh, có hai mươi tám đạo cấm chế.

Mặc Cảnh Bát Phong một hóa thành tám, hợp với Bát Quái chi đạo, có thể bố trận, Dương Tiễn từng mượn tới để rèn luyện Trầm

Hương, thứ này vô cùng khó dây dưa.

Huyền Phong Lưu Thường là pháp bảo phòng ngự, ẩn chứa một luồng bản nguyên Âm Dương Huyền Phong, mọi đòn tấn công nhắm tới đều sẽ bị quét bay.

Hiển nhiên, Mặc Cảnh Bát Phong là tặng cho Dương Tiễn, còn Huyền Phong Lưu Thường là tặng Ngao Băng Tâm.

Âm Dương Huyền Phong là một trong mười đại thần phong, nằm trong tay Lăng Hư Đạo Quân.

Năm đó Dương Tiễn tặng hài tử của Tả Huyền Cơ và Mai Huyền Anh một luồng bản nguyên Thái Dương Chân Hỏa, Lăng Hư Đạo Quân đáp lễ bằng một luồng Âm Dương Huyền Phong.

Một luồng thì quá ít, Dương Tiễn sau khi luyện hóa luôn mang theo ôn dưỡng, vẫn chưa dùng tới trong thực chiến.

Đạo Phong Thiên Phiến của Lăng Hư Đạo Quân được luyện chế từ Thánh Châu hòa hợp với Âm Dương Huyền Phong, một quạt có thể khiến người ta bay ra khỏi Hồng Hoang, phòng không xuể.

Quạt Ba Tiêu hay Phong Hỏa Bồ Phiến trước mặt nó đều chỉ là trò trẻ con.

Quảng Thành Tử từng bị quạt bay mất, ngay cả người lẫn Phiên Thiên Ấn đều bay đi, cái gọi là lấy nhu khắc cương, Đạo Phong Thiên Phiến có chút khắc chế Phiên Thiên Ấn, sau này Quảng Thành Tử không bao giờ đi khiêu chiến Lăng Hư Đạo Quân nữa.

Dù sao cũng không thể công khai vỗ mặt Đạo Tổ, nên Quy Linh Thánh Mẫu là âm thầm tới.

Còn các sinh linh Hồng Hoang, những tán tu kia đều đang quan sát.

Thái độ của Đạo môn đối với Ma tộc và Dương Tiễn về cơ bản

cũng đại biểu cho thái độ của Đạo Tổ.

Thực ra bọn họ cũng khó xử, đi thì đắc tội Đạo môn, không đi thì không nể mặt Ma tộc, đặc biệt là những người nhận được lời mời.

Ngày hôm đó, ngày đính hôn của Dương Tiễn và Ngao Băng Tâm đã tới.

Vô Thiên và Ngao Quảng sắp xếp Dương Giao và Ngao Bính ra đón khách.

Ân, trước đó Ngao Bính lại đánh nhau một trận với Na Tra, vẫn là đánh không lại.

Ngao Bính thực sự rất hận Na Tra, tuy rằng sau đó Thái Ất Chân Nhân đã cứu hắn, nhưng cái đau đớn khi bị lột da rút gân là thật sự thấu xương.

Mặc dù sau đó Na Tra bị báo ứng tự gọt thịt trả xương, nhưng đó là do Na Tra tự làm tự chịu, còn hắn thì rất oan uổng.

Năm đó Na Tra cầm Hỗn Thiên Lăng ra Đông Hải làm loạn, quấy nhiễu Long cung chấn động, hắn ra xem xét thì thấy Na Tra mới có mấy tuổi, mặc yếm đỏ quần khai háng, hắn trêu chọc mấy câu liền bị Na Tra đánh chết lột da rút gân, thật quá ức hiếp người.

Na Tra đối với Ngao Bính thì có lòng áy náy, khi đó y cũng không hiểu vì sao, dường như có một sức mạnh khống chế mình chạy ra náo hải, dù sao chắc chắn có liên quan tới Xiển giáo.

Sau này tỉnh táo lại, y cảm thấy rất có lỗi với Ngao Bính.

Ngao Bính hận y, không ít lần chạy tới tìm y báo thù, mỗi lần y đều không hạ thủ nặng, hy vọng một ngày nào đó có thể hóa giải oán hận của Ngao Bính.

Người tới sớm nhất là Khổng Tuyên, đồ đệ đính hôn, hắn là sư

phụ sao có thể không tới trấn trường.

Đối với Khổng Tuyên, Vô Thiên vô cùng cảm kích, năm đó nếu không có Khổng Tuyên ra tay ngăn cản, cả nhà họ đã bị Chuẩn Đề bắt tới phương Tây rồi.

Khổng Tuyên sau này lại thu Dương Tiễn và Dương Thiền làm đồ đệ, bồi dưỡng thành tài, đặc biệt là Dương Tiễn, y tự nhận mình không thể bồi dưỡng Dương Tiễn xuất sắc đến thế.

Vô Thiên luôn muốn trực tiếp cảm ơn Khổng Tuyên, hôm nay rốt cuộc đã gặp được.

Khổng Tuyên đại biểu môn hạ Kim Ô tới chúc hạ, tiếp đó là Chu Tước đại biểu Phượng tộc, Đế Tân đại biểu Nhân tộc, Cửu Phượng đại biểu Địa phủ, Lân Thiên đại biểu Kỳ Lân tộc, Chúc Long đại biểu Long tộc, đám người Đường Tăng cũng tới, đại biểu môn hạ Hậu Bạt đại thần.

"Tỷ phu!" Ngao Xuân tính cách bộc tuệch, cười hì hì ôm lấy Dương Tiễn, chẳng sợ bị ăn đòn chút nào.

"Không biết lớn nhỏ, mau đi giúp Tam ca một tay đi." Ngao Băng Tâm túm tai Ngao Xuân ném ra ngoài, Trầm Hương cũng đi theo giúp đỡ.

"Tam ca, huynh không đánh nhau một trận với Na Tra sao, hai người các huynh cũng có ngày ngồi lại hòa bình thế này cơ đấy." Ngao Xuân tùy tiện khoác vai Ngao Bính.

"Ai thèm ở cùng hắn, ta là nể mặt Dương Tiễn và Băng Tâm thôi." Ngao Bính rất lãnh ngạo, lườm Ngao Xuân một cái.

"Đệ xem Thất tỷ đính hôn rồi, ta cũng đính hôn rồi, đệ cũng đừng suốt ngày chỉ biết tu luyện, sắp biến thành tảng băng rồi đấy." Ngao Xuân không màng tới, trêu chọc Ngao Bính.

Long tộc vốn dâm, vậy mà lại xuất hiện một kẻ cấm dục, suốt ngày lạnh mặt, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc.

"Cút!" Ngao Bính đuổi đánh Ngao Xuân.

Dương Giao cười nhìn cảnh này, có chút hoài niệm, Dương Tiễn hồi nhỏ cũng nghịch ngợm như Ngao Xuân vậy, giờ Dương Tiễn trưởng thành rồi, mạnh lên rồi, nhưng cũng trở nên lạnh lùng hơn, Chuẩn Đề gây ra thương tổn cho gia đình họ quá lớn.

"Đại cữu, người cũng phải khẩn trương lên thôi." Trầm Hương cũng trêu chọc Dương Giao.

"Thằng ranh con, còn quản cả ta nữa à." "Hiện tại lấy đâu ra thời gian rảnh đó, đợi Ma Đạo..." Dương Giao đang nói thì thấy Cửu Thiên Huyền Nữ đại biểu Tây Vương Mẫu phiêu nhiên tới, tiên khí phiêu dạt, đẹp đến mức thiên địa dường như cũng lu mờ, lời nói của Dương Giao nghẹn lại nơi cổ họng.

Trước đó công đánh Côn Luân Sơn, Dương Giao trấn thủ Linh Sơn nên không đi, đây là lần đầu tiên hắn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ, có lẽ đúng như Tiểu Nghiệt Long nói, có những người chỉ một ánh nhìn là vạn năm, một lần gặp gỡ đã rung động con tim.

"Hắc, đây là ai thế?" Dương Giao không quen Cửu Thiên Huyền Nữ, kích động hỏi Trầm Hương.

"Người, người không phải đã nhìn trúng nàng rồi chứ?" Trầm Hương mí mắt giật liên hồi, nghi ngờ nhìn Dương Giao.

"Khụ, con đừng quản, mau nói đi." Dương Giao ngượng ngùng ho khan.

"Cửu Thiên Huyền Nữ, đồ đệ của Tây Vương Mẫu, lão tổ tộc Huyền Điểu - Tứ trưởng lão Phượng tộc, nhân vật thời thượng cổ, đã sống hàng triệu năm, là một trong những lão cổ đổng của Hồng

Hoang, bối phận lớn hơn người nhiều lắm.” Trầm Hương nhếch mép, lão cữu mà lấy cái quái vật già này về làm cữu mẫu thì hắn có chút không tiếp thụ nổi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nổi danh xinh đẹp, đối với thần tiên mà nói, trú nhan là chuyện đơn giản nhất, nàng nhìn thì thanh xuân tịnh lệ nhưng thực chất lại là một trong những lão cổ đổng lâu đời nhất Hồng Hoang.

“Lão cữu, so với người ta thì người chỉ là một đứa trẻ thôi, người không nắm bắt nổi đâu.” Trầm Hương khuyên một câu.

Sau đó liền bị Dương Giao túm lấy ném bay đi thật xa.

Nhìn Dương Tiễn tươi cười chào đón Cửu Thiên Huyền Nữ, Trầm Hương che mặt, xong rồi, tạo nghiệt mà, phải mau đi tìm ngoại công cáo trạng thôi.

Sau đó, Vô Thiên nghe xong liền tươi cười gật đầu: “Không tệ, có chí khí.” Ngược lại Khổng Tuyên ngồi bên cạnh thì không giữ nổi bình tĩnh, Huyền Điểu là tiền bối của hắn, là tứ di, Dương Giao tên này vậy mà muốn làm tứ di phu của hắn.

Năm đó Tam tộc đại chiến, tình hình Phượng tộc là tốt nhất vì tộc này biết bay, tốc độ nhanh, có năm vị trưởng lão sống sót là Chu Tước, Tất Phương, Trọng Minh, Huyền Điểu và Ưng Tổ.

Sau này mẫu thân niết bàn, để lại năm vị trưởng lão thủ hộ Phượng tộc, khi hắn và Đại Bằng ra đời cũng là năm vị trưởng lão dạy bọn hắn tu luyện, quan hệ cực kỳ thân thiết.

Dương Giao quả thực có chút ngứa đòn.

Hôm nay là ngày đại hỉ của Dương Tiễn, tiên nhẫn một chút, quay đầu sẽ thu xếp sau.

Chương 746

Sự thực chứng minh Trầm Hương nói không sai, trong mắt Cửu Thiên Huyền Nữ, Dương Giao chỉ là một đứa nhóc, nàng chẳng buồn để tâm tới, nhưng Dương Giao vẫn chưa tự biết mình.

Được rồi, Hồng Hoang lại thêm một tên liếm cẩu, thật không nỡ nhìn.

Còn trước đó Vô Thiên đã nể mặt các tán tu đại năng như Lăng Hư Đạo Quân, người ta cũng nể mặt lại, toàn bộ tới chúc hạ, lễ vật tặng đều rất quý trọng.

Các tán tu khác nhận được lời mời thấy Lăng Hư Đạo Quân đều đi thì phần lớn cũng đi theo, một bộ phận vì sợ hãi Đạo môn nên không dám tới.

Những tán tu này vừa vào Linh Sơn, nhìn thấy con đường lát bằng linh tinh, đủ loại thiên tài địa bảo bảo quang tứ tán, chiếu rọi Linh Sơn như mộng như thực, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Ngao Quảng đã đạt được mục đích khoe giàu, cười đến đắc ý.

Ngao Nhuận và Ngao Thuận ngồi bên cạnh uất ức đến sắp thổ huyết, bọn họ đang phải chịu khổ mà Ngao Quảng lại xuân phong đắc ý, thật sự không cam tâm.

Tiểu Nghiệt Long không dám đưa Ngao Mộ Tâm tới vì sợ có người lỡ miệng để nàng biết chuyện Ma Ngang.

Còn Ngao Thuận thì thái độ đối với Tiểu Nghiệt Long đã tốt hơn rất nhiều, Ma Ngang đã bất kham như vậy thì gả con gái cho Tiểu Nghiệt Long đột nhiên lại thấy có thể chấp nhận được.

Người tới đã khá đông, giờ lành đã điểm, Vô Thiên, Ngao Quảng,

Khổng Tuyên, Dao Cơ bốn người chủ trì đính hôn.

Xong việc, đủ loại linh quả, tiên tửu được dọn lên bàn, đám tán tu mắt sáng rực, chuyến này đi thật đáng giá nha.

Và màn kịch hay thực sự mới bắt đầu, Đạo môn tới cũng được, không tới thì mọi chuyện vẫn cứ tiến hành, Đạo Tổ cũng không ngăn cản nổi.

"Chư vị, từ hôm nay trở đi, Đại Lôi Âm Tự đổi tên thành Đại Đồng Phật Môn, bản tọa là Vô Thiên Phật Tổ của Đại Đồng Phật Môn.

Hôm nay phong Phật, xin mời chư vị cùng chứng kiến." "Sắc phong Ác Mộng Ma Thánh làm Đại Đồng Ác Mộng Phật." "Sắc phong Điệu Hồn Ma Thánh làm Đại Đồng Điệu Hồn Phật." "Sắc phong Ma La Thái tử Dương Giao làm Ma La Phật Tử." "Sắc phong Nhị Lang Chân Quân làm Hiển Thánh Cẩu Tử." "Sắc phong Dương Thiền làm Tam Thánh Cẩu Nữ." "Sắc phong Dao Cơ làm Dao Cơ Phật Mẫu." "..." Vô Thiên chốt hạ, một hơi phong Phật cho cả nhà Dương gia và tất cả Ma Thánh, Ma Quân, ngay cả Na Tra cũng được phong làm Hòa Liên Hoa Phật.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chơi kiểu này sao, đây là muốn triệt để thay thế Đại Thừa Phật Pháp mà.

Vô Thiên đã dùng thực tế chứng minh, lập lại Phật môn dường như còn dễ dàng hơn là thay đổi Phật môn.

Điều này đối với chư Phật Đại Thừa mà nói, mức độ tổn thương không lớn nhưng tính sỉ nhục cực cao.

Ma cũng có thể thành Phật, thế gian này còn ai không thể thành Phật chứ.

Quan trọng nhất là Ma không chỉ phong Phật mà còn chiếm cứ tổ

yến, chiếm đoạt thánh địa Linh Sơn của Phật môn, đoạt lấy khí vận Phật Đạo.

Ngươi không lo kinh doanh Ma Đạo mà chạy tới tranh khí vận Phật Đạo, có còn là người không?

Tiệc tan, mọi người rời đi, việc Vô Thiên phong Phật cũng theo đó truyền ra, chư Phật Đại Thừa cảm thấy khó chịu như vừa nuốt phải thứ gì đó dơ bẩn.

Ma Đạo lượng kiếp này dường như đã biến vị, biến thành cuộc chiến Phật pháp, giữa Đại Thừa Phật Pháp và Đại Đồng Phật Pháp.

Hiện tại Tây Ngưu Hạ Châu đã cải tu Đại Đồng Phật Pháp, còn Nam Thiệm Bộ Châu vẫn lưu truyền Đại Thừa Phật Pháp.

Trọng tâm tiếp theo chắc chắn là Nam Thiệm Bộ Châu, nếu phe Đại Thừa giữ vững được nơi đó thì còn có cửa chơi tiếp, nếu không giữ được thì Đại Thừa Phật Pháp thực sự sẽ trở thành quá khứ, khí vận Phật Đạo toàn bộ bị Ma tộc chiếm đoạt.

Còn phía Ma tộc chắc chắn sẽ tìm mọi cách đưa Đại Đồng Phật Pháp vào Nam Thiệm Bộ Châu để thay thế Đại Thừa Phật Pháp.

Vô Thiên hành động rất nhanh, Đại Đồng Phật Môn vừa lập, lập tức phái người tới các chùa miếu ở Tây Ngưu Hạ Châu đúc lại kim thân tượng Phật, triệt để loại bỏ chư Phật Đại Thừa, thay bằng tượng chư Phật Đại Đồng.

Tượng Phật vừa thay, chư Phật Đại Thừa lập tức cảm thấy sự kết nối giữa họ và Tây Ngưu Hạ Châu đã đứt đoạn, không còn quan hệ gì nữa.

Còn phía Ma tộc lập tức cảm nhận được khí vận gia thân.

Các Chuẩn Thánh là người cảm thụ rõ nhất, dưới sự gia trì của khí vận, ma khí dường như không còn cuồng bạo như trước, dường

như còn có tác dụng giảm bớt nhân quả, khi tu luyện không còn phải lo lắng bị nhân quả phản phệ, ma khí mất khống chế.

Điều này tốt hơn nhiều so với việc tu luyện thông qua sát lục, cũng khiến họ càng thêm kiên tín theo Vô Thiên là tuyệt đối không sai.

Năm vị Ma vương đỉnh phong Đại La Kim Tiên, dưới sự gia trì của khí vận, gần như đồng thời đột phá tới Chuẩn Thánh, sự kích thích thị giác này còn bùng nổ hơn, khiến Ma tộc cấp dưới nhận thức rõ rệt sự tuyệt diệu của khí vận.

Nếu có thể, họ cũng không muốn tu luyện thông qua sát lục, cướp đoạt tinh hồn của người khác, hôm nay giết người ta thì ngày mai có khi chính mình lại bị giết, không ai muốn chết cả.

Còn hiện tại đã ổn, khí vận này hoàn toàn có thể thay thế tinh hồn, họ không cần phải giết hại lẫn nhau nữa, cứ đại tự cướp đoạt khí vận là được.

"Phật Tổ anh minh, chúng con nguyện vĩnh thế đi theo Phật Tổ." Tất cả Ma tộc đồng thanh hô vang, Phật Tổ đã dẫn dắt họ đi lên một con đường khác biệt, một con đường tốt đẹp hơn.

Khắc này, uy vọng của Vô Thiên đã đạt tới đỉnh phong.

"Ha ha, chỉ cần đoạt được Bát Bảo Công Đức Trì, chuyển hóa lực lượng tín ngưỡng thành công đức, chúng ta có thể nhận được công đức không ngừng, dùng công đức để đề thăng tu vi, thực lực Ma tộc chúng ta sẽ tăng vọt." "Chư Phật nghe lệnh, tìm kiếm bắt giữ đệ tử của Tây Phương giáo, nếu đã không tìm thấy Di Lặc, vậy thì ép Di Lặc phải hiện thân." Vô Thiên đầy vẻ hăng hái nói.

"Rõ!" Cả Ma tộc cũng đầy khí thế, hăng hái vô cùng.

Doanh Yêu dẫn người tìm kiếm ở Nam Thiệm Bộ Châu mười năm cũng không thấy Di Lặc, Bát Bảo Công Đức Trì chí quan trọng, họ

không còn nhiều thời gian để chờ đợi nữa.

Tất cả "Ma cẩu" toàn bộ xuất động, mỗi người dẫn một đội đi khắp Hồng Hoang tìm kiếm đệ tử Tây Phương giáo, ngay cả Dương Tiễn cũng ra quân.

Tiểu Nghiệt Long điều động thủy tộc Tây Hải tìm kiếm trong tứ hải, tác dụng của việc Tiểu Nghiệt Long thống trị Tây Hải đã hiển hiện vào lúc này.

Và sự va chạm giữa Ma và Phật cũng chính thức bắt đầu.

Ngày hôm đó, Dạ Kiêu Ma Quân trọng thương chỉ còn sót lại nguyên thần chạy về, hóa ra hắn phát hiện ra Bạch Liên Đồng Tử nhưng đánh không lại, thủ hạ hy sinh hết, ma khu cũng bị đánh nổ, chỉ còn nguyên thần thoát ra được.

"Bạch Liên Đồng Tử đó dù sao cũng là truyền nhân thân truyền của Chuẩn Đề, thực lực không tầm thường, không trách ngươi, lo dưỡng thương đi." Vô Thiên không hề trách cứ Dạ Kiêu Ma Quân vô năng, trái lại còn giúp hắn giải vây, đưa nguyên thần vào Diệt Thế Hắc Liên để trợ giúp trị thương.

Việc này khiến Dạ Kiêu Ma Quân cảm động phát khóc, và đây cũng là lý do họ hết lòng theo đuổi Vô Thiên, một vị sếp biết bảo vệ và thấu hiểu thuộc hạ như vậy, ai mà không quý mến cho được.

Khi lượng lớn Ma tộc tràn vào Nam Thiệm Bộ Châu, đệ tử Tây Phương giáo và Tiệt giáo cũng không trốn nổi nữa, va chạm liên tục xảy ra.

Đệ tử Tiệt giáo hễ bị phát hiện là rút ngay, không dây dưa với Ma tộc.

Còn đệ tử Tây Phương giáo trước đó đã nhận được những pháp bảo lợi hại nên chiến lực tăng mạnh, hoặc là thoát thân an toàn, hoặc

là khiến phía Ma tộc chịu thiệt, một vị Ma Quân đã bị giết khiến cả Ma tộc phẫn nộ, nếu không có Vô Thiên trấn áp thì đã đại khai sát giới để hả giận.

Ngày hôm ấy, Dương Tiễn điều khiển Không Gian Thần Chu xuyên qua Nam Thiệm Bộ Châu, phát hiện ra La Tuyên đang ẩn nấp trong bóng tối thủ hộ một ngôi nhà nhỏ của nông gia.

Có Không Gian Thần Chu, bị Dương Tiễn phát hiện nên La Tuyên biết mình không chạy thoát được, bèn chủ động ra chào hỏi Dương Tiễn.

"Ngươi canh giữ ở đây, thân chuyển thế của Như Lai ở đây phải không?" Dương Tiễn liếc mắt đã nhận ra, Như Lai vô cùng thận trọng, chắc chắn sẽ cho người bảo hộ thân chuyển thế để phòng bất trắc.

"Ngạch!" La Tuyên ngượng ngùng gãi đầu, biết rồi còn hỏi.

"Ngươi có biết nơi ẩn náu của các đệ tử Tây Phương giáo khác không?" Dương Tiễn chuyển dời chủ đề, Như Lai mới là kiếp thứ nhất, hiện tại giết Như Lai cũng vô dụng, có thiên mệnh che chở nên Như Lai không chết được, chỉ khiến y đầu thai lại kiếp thứ hai mà thôi.

Hiện tại động vào Như Lai chẳng có ý nghĩa gì.

"Biết chứ, trước đó tôi có gặp Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử, hai người họ đang trốn trong bí cảnh Vân Hải Tiên Môn của Xiển giáo lúc trước." La Tuyên không ngần ngại mà bán đứng đồng đạo.

Dương Tiễn gật đầu, điều khiển Không Gian Thần Chu hướng về phía Nam Hải mà đi.

Ngày hôm ấy, nơi thâm sơn Nam Hải, Dương Tiễn thi triển Pháp

Tượng Thiên Địa, chân đạp Nam Hải, đầu đội cửu thiên, tái hiện thần uy của Nhị Lang Chân Quân, một mình đấu hai, đại chiến Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử của Tây Phương giáo.

Thực lực Thủy Liên Tôn Giả bình thường, khoảng đỉnh phong Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng Hoa Quang Phật Tử thực lực không tệ, đạt đỉnh phong Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Tuy nhiên đối với Dương Tiễn thì cũng chỉ là tốn thêm chút công sức mà thôi.

Đệ tử Tây Phương giáo mạnh nhất đương nhiên là truyền nhân thân truyền của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bét nhất cũng đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, pháp bảo trong tay không tầm thường.

Chương 747

Kế đến là mười đại Phật Tử, đều rất đáng gờm.

Năm xưa danh tiếng mười đại Phật Tử từng oai chấn một thời, sau Phong Thần đại chiến thì rụng mất bốn người, ba người vào Nhân tộc Thần đình, một người vào Thiên đình.

Hồi Tây Du lượng kiếp, Cửu Hoa Phật Tử và Chí Thiện Phật Tử lần lượt chết dưới tay Dương Tiễn, Vãng Thánh Cẩu Tử bị Na Tra lừa cho chết.

Mười đại Phật Tử oai danh lẫy lừng năm xưa giờ chỉ còn ba, hiện tại Hoa Quang Phật Tử bị Dương Tiễn nhắm trúng, tính mạng cũng treo trên sợi tóc.

Dương Tiễn đúng là sát thủ của các Phật tử mà.

Nực cười nhất là Dương Tiễn hiện tại cũng được Vô Thiên phong cho danh hiệu Hiển Thánh Cẩu Tử.

Không thành Thánh chung quy vẫn là kiến hôi, hồi Phong Thần lượng kiếp mười đại Phật Tử oai phong biết bao, giờ đây cứ lần lượt tàn rụng, vinh quang không còn, mạng cũng không giữ nổi, thật khiến người ta cảm thán.

Một trận kích chiến diễn ra, Thủy Liên Tôn Giả hỗ trợ Hoa Quang Phật Tử, nhưng khi Hoa Quang Phật Tử bị trọng thương, Thủy Liên Tôn Giả liền trực tiếp từ bỏ phản kháng, thúc thủ chịu trói.

Chẳng còn cách nào, không phản kháng nổi.

Khó khăn lắm mới tu luyện được tới hôm nay, ai mà muốn chết chứ, đối mặt với tên sát tinh Dương Tiễn này, không phản kháng biết đâu còn giữ được mạng.

Dương Tiễn không giết Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử mà bắt sống cả hai.

Động tĩnh quá lớn khiến vô số thủy tộc và tán tu đều nhìn thấy, chuyện này nhanh chóng truyền đi xôn xao.

Những đệ tử Tây Phương giáo đang lẩn trốn nghe được tin liền bí mật liên lạc, tìm tới Di Lặc để bàn bạc cách giải quyết.

Tây Phương giáo từng hưng thịnh nhất thời, có nhiều Chuẩn Thánh nhất, nhưng những năm qua các Chuẩn Thánh lần lượt ngã xuống, tình hình hiện tại của Tây Phương giáo chưa chắc đã tốt hơn Tiệt giáo là bao.

Đáng lẽ Tây Phương giáo phải đại hưng, danh tiếng không ai bằng, nhưng Tam giáo và Yêu tộc lại mặt dày chia chác mất hơn nửa khí vận vốn chỉ thuộc về Tây Phương giáo, dẫn đến việc Phật môn tuy đại hưng nhưng Tây Phương giáo lại không thể trỗi dậy nổi.

Hiện tại lại sắp mất thêm hai vị Chuẩn Thánh, thực sự không thể chấp nhận được.

"Cũng tại hai tên đó ngu, trốn mà cũng không biết chọn chỗ, Vân Hải Tiên Môn nơi đó sớm đã lộ rồi, lại còn có thù với Dương Tiễn, có phải nơi để trốn đâu." "Chắc là nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất chăng?" Ô Vân Tiên và Di Lặc trốn cùng một chỗ, thong dong ở bên cạnh xem kịch.

"Giờ nói những lời này có ích gì, nghĩ cách cứu người mới là chính sự.

Nếu Tây Phương giáo chúng ta ngã xuống, dựa vào Tiệt giáo và Xiển giáo các ngươi liệu có đoạt lại được Linh Sơn không?" Di Lặc lườm Ô Vân Tiên một cái.

Hiện tại phe Tây Phương giáo không mạnh hơn Tiệt giáo bao

nhiêu, nhưng Tiệt giáo không hoàn toàn hòa nhập vào Phật môn, xét về Phật môn thì phe Tây Phương giáo vẫn là chủ lực.

"Còn cứu người cái gì, với hận ý của Dương gia đối với các người, ngươi nghĩ hai người họ còn sống nổi không?" Ô Vân Tiên khinh bỉ.

Chẳng bao lâu sau tin tức truyền đi, ba tháng sau Ma tộc sẽ xử quyết Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử tại Song Xoa Lĩnh - nơi giao giới giữa Tây Ngưu Hạ Châu và Nam Thiệm Bộ Châu.

Nếu Tây Phương giáo muốn cứu người thì mang Bát Bảo Công Đức Trì tới trao đổi.

Phe Tây Phương giáo nghe vậy, đặc biệt là Di Lặc, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Với tư cách là đại sư huynh, hắn không thể bỏ mặc sự sống chết của sư đệ, để mặc sư đệ bị giết.

Nhưng Bát Bảo Công Đức Trì quan hệ trọng đại, Ma tộc có được nó sẽ có thể liên tục chuyển hóa lực lượng tín ngưỡng của tín đồ thành công đức, đề thăng nội hàm Ma tộc, cũng có thể dùng công đức để tăng cường tu vi.

Bát Bảo Công Đức Trì mới thực sự là chí bảo Phật Đạo, còn quan trọng hơn cả Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Phật môn.

Không có nó, Ma tộc không có công đức để dùng, sẽ làm chậm trễ đáng kể sự phát triển của Ma tộc.

Nếu giao Bát Bảo Công Đức Trì cho Ma tộc, họ sẽ thực sự không thể cản phá.

Nhưng nếu không cứu Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử thì danh tiếng Tây Phương giáo sẽ bị hủy hoại, tham bảo vật mà bỏ

mặc tính mạng đồng môn, lãnh huyết vô tình, hắn càng sẽ bị tiếng xấu muôn đời, sau này các sư đệ chắc chắn sẽ có hiềm khích với hắn.

"Ma tộc muốn Bát Bảo Công Đức Trì nên tạm thời sẽ không làm hại họ, chúng ta vẫn còn cơ hội.

Họ có thể bắt Thủy Liên và Hoa Quang uy hiếp chúng ta, thì chúng ta cũng có thể bắt người của Ma tộc để uy hiếp ngược lại, ép họ trao đổi con tin." Linh Cát đảo mắt nói.

"Ý hay, mau, tìm kiếm tung tích Ma tộc, tốt nhất là những Ma Thánh và Ma Quân đó." Ánh mắt Di Lặc sáng lên.

Trước kia là Ma tộc tìm kiếm họ, giờ đảo ngược lại rồi.

Nhưng Dương Tiễn và Vô Thiên cũng đã nghĩ tới chiêu này, đã sớm cho Ma tộc rút khỏi Nam Thiệm Bộ Châu.

Ma tộc đơn độc đối đầu với phe Tây Phương giáo thì chiếm ưu thế, Tây Phương giáo nhiều Chuẩn Thánh nhưng Ma tộc nhiều Á Thánh hơn.

Nhưng nếu Tây Phương giáo liên hợp với phe Tiệt giáo hoặc Xiển giáo thì Ma tộc sẽ rơi vào thế yếu.

Á Thánh chung quy vẫn chưa thành Thánh, không thể tuyệt đối áp đảo, cũng không chống đỡ nổi sự vây hãm của các Chuẩn Thánh hậu kỳ và đỉnh phong.

Vô Thiên vốn định tương kế tựu kế thiết lập phục kích phe Tây Phương giáo, nhưng lại sợ họ liên hợp với Tiệt giáo và Xiển giáo để vây đánh ngược lại Ma tộc.

Hiện tại quyền chủ động đang nằm trong tay Ma tộc, không cần thiết phải mạo hiểm.

Không tìm thấy tung tích Ma tộc, phe Tây Phương giáo đánh liều,

âm thầm lẻn vào Tây Hải định bắt Tiểu Nghiệt Long.

Phía Ma tộc đã liệu trước, không triệu hồi Tiểu Nghiệt Long về Linh Sơn chính là cố ý để lộ sơ hở.

Ở Nam Thiệm Bộ Châu sợ bị phục kích, nhưng ở Tây Phương thì không sợ, tập hợp ức vạn Ma binh bố trí Vạn Ma Đại Trận, dù Tam giáo liên thủ Ma tộc cũng không ngại.

Các Chuẩn Thánh Ma tộc đã sớm phục kích trong Tây Hải Long Cung đợi phe Tây Phương giáo tới.

Hai bên một lần nữa đại chiến tại Tây Hải.

Lần này tuy phe Xiển giáo không tới nhưng Tây Phương giáo có ưu thế về số lượng và pháp bảo nên cũng không sợ.

Nhưng vừa đánh họ đã thấy không ổn, Ma tộc cũng đã nâng cấp trang bị, lấy ra một đống pháp bảo lợi hại.

Trảm Tiên Phi Đao, Thủy Hỏa Hồ Lô, Hỗn Độn Hồ Lô, Định Hải Thần Châu, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Tử Điện Chùy, lông vũ Côn Bằng, Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm, một đống pháp bảo mà ba anh em Kim Ô, Côn Bằng, Minh Hà và các Thánh nhân từng sử dụng.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo với ba mươi lăm đạo cấm chế cũng có mấy kiện.

Về mặt đọ pháp bảo, phía Tây Phương giáo hoàn toàn không chiếm được ưu thế, họ đông người nhưng Ma tộc lại nhiều Á Thánh hơn.

Đánh tới cùng thì Tây Phương giáo sẽ chịu thiệt.

"Rút!" Di Lặc và Địa Tạng quyết đoán ngay lập tức, dốc toàn lực thúc động Tịnh Hà Châu và Tạo Thiên Bích - hai món pháp bảo khắc chế Ma tộc, yểm trợ phe Tây Phương giáo mau chóng rút lui.

Phía Ma tộc vừa tức vừa bất lực, Tịnh Hà Châu và Tạo Thiên Bích đó thực sự khắc chế ma khí, căn bản không phản kháng nổi, ma khí hễ áp sát là bị hóa giải, khó lòng hình thành đòn tấn công hiệu quả.

Ngay cả dùng pháp bảo tấn công thì cũng là pháp bảo thúc động bằng ma khí, hễ lại gần là ma khí bị hóa giải, uy lực tấn công giảm mạnh.

"Đáng chết, nhất định phải tìm cách hủy diệt hai món pháp bảo đó." Điệu Hồn Ma Thánh là bực bội nhất, hắn chủ yếu chơi ma khí mà hai món kia lại khắc chế hắn nhất.

Bàn Cổ đại thần lập ra Ma Đạo, Ma tộc vốn nên là một phần của Hồng Hoang, nhưng dường như lại cố ý áp chế Ma tộc khi để lại những pháp bảo khắc chế họ.

Đặc biệt là Tịnh Thế Bạch Liên, thiên khắc Ma tộc.

Tịnh Hà Châu và Tạo Thiên Bích chỉ khắc chế được họ, còn Tịnh Thế Bạch Liên khắc chế được cả Ma Tổ, thậm chí là Ma Đạo.

Thật sự quá bất công với Ma tộc.

Chương 748

May mà Tịnh Thế Bạch Liên hiện đang ở trong tay Nhị công tử, nếu rơi vào tay Tây Phương giáo thì coi như xong đời.

Tây Phương giáo bên kia cũng tức, pháp bảo Đạo Tổ cho phần lớn rơi vào tay Xiển giáo, vậy mà giờ Xiển giáo không biết trốn đi đâu, lấy pháp bảo mà không góp sức.

Còn pháp bảo của ba anh em Kim Ô thì toàn bộ rơi vào tay Ma tộc.

Đáng chết cái lũ Xiển giáo.

Khổ nỗi thấp cổ bé họng không chống lại nổi, phẫn nộ thì làm gì được, Đạo Tổ cứ luôn tin tưởng Xiển giáo, họ biết làm sao đây.

Đánh không lại Ma tộc, phía Tây Phương giáo cũng bày ra chiến tranh dư luận, nói ba anh em Kim Ô đưa pháp bảo cho Ma tộc, năm xưa đã từng giúp Ma Tổ gây họa Hồng Hoang một lần, nay lại ủng hộ Ma tộc gây họa lần nữa.

Nhưng rất nhanh, Đế Tân đã đứng ra bác bỏ, nói rằng Dương Tiễn đính hôn, với tư cách sư tổ tặng vài món pháp bảo cho đồ tôn làm hạ lễ là rất hợp lý, pháp bảo tặng cho Dương Tiễn thì Dương Tiễn chi phối thế nào là việc của Dương Tiễn.

Còn nữa, Ma tộc có tư thù với Phật môn và Xiển giáo thì đừng lôi cả Hồng Hoang vào, Vô Thiên bị bức vào Ma đạo thế nào Tây Phương giáo không biết sao, còn có mặt mũi mà ác nhân cáo trạng trước.

Đế Tân đem chuyện Phật môn bức bách áp bức cha con Vô Thiên, ép người ta phải nhảy xuống Ma uyên, còn cả chuyện Chuẩn Đề năm xưa tính kế gia đình Dương Tiễn công khai toàn bộ.

Thế là cục diện xoay chiều ngay lập tức, mọi người đều mắng Tây Phương giáo hư ngụy, báo ứng, tự làm tự chịu.

Các tín đồ ở Nam Thiệm Bộ Châu cũng bắt đầu dao động, trong lòng họ Phật là từ bi hỷ xả, phổ độ chúng sinh, phải là chí thiện chí mỹ, tại sao lại làm ra những chuyện trơ trẽn vô sỉ như vậy.

Phía Tây Phương giáo lập tức xì hơi.

Ai cũng không sạch sẽ, nhưng Tây Phương giáo rõ ràng còn bẩn thỉu hơn ba anh em Kim Ô.

Định lợi dụng dư luận ép ba anh em Kim Ô nhượng bộ, thu hồi pháp bảo hoặc bảo Ma tộc thả người nhưng không thành.

Đám khốn kiếp Xiển giáo lại không biết trốn đâu mất, Di Lặc chỉ còn cách nhờ phe Tiệt giáo giúp đỡ.

"Hừ, năm xưa các người chia pháp bảo đã gạt phe Tiệt giáo chúng ta ra rìa, giờ còn có mặt mũi nhờ giúp đỡ, chúng ta dựa vào cái gì mà giúp?" "Hơn nữa, nhờ có Dương Tiễn, quan hệ giữa Tiệt giáo chúng ta và Ma tộc vẫn chưa đến mức không chết không thôi.

Chúng ta giúp các người nghĩa là triệt để trở mặt với Ma tộc, lỡ Ma tộc quay lại Đông Thắng Thần Châu quậy phá một trận, bán sạch tiên sơn đạo trường của Tiệt giáo ta thì làm sao?" "Hậu quả quá lớn, ta không quyết định được, không giúp." Ô Vân Tiên trực tiếp từ chối.

"Nhưng ngươi đừng quên Như Lai, chẳng lẽ các ngươi không quản Như Lai nữa sao?

Sớm muộn gì Tiệt giáo cũng phải đối đầu với Ma tộc, trừ phi các ngươi bỏ mặc Như Lai." "Nhưng năm đó Như Lai vì bảo vệ Tiệt giáo mới gia nhập phương Tây, các ngươi thực sự có thể làm ngơ sao?" "Còn chuyện pháp bảo, kẻ đuổi các ngươi đi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện đó không thể trách lên đầu Tây Phương giáo ta được." Di

Lặc ra sức tranh biện.

"Hừ, được lợi còn khoe mẽ, lúc chia chắc các người cũng mong phe Tiệt giáo chúng ta không có mặt lắm mà, bớt giả vờ vô tội đi.

Chẳng thấy các người tranh thủ cho Tiệt giáo chúng ta chút nào cả, khi tuyết lở không có bông tuyết nào là vô tội đâu." "Các người đã gạt chúng ta ra thì đừng hòng Tiệt giáo giúp đỡ, đi mà tìm Xiển giáo ấy." "Đối đầu với Ma tộc là tất nhiên, nhưng chúng ta có thể chọn thời điểm đối đầu, ít nhất phải đợi mười bảy viên Xá lợi tử xuất hiện, hoặc Đại sư huynh chuyển thế linh đồng xuất hiện, để giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất." "Nói chung hiện tại chúng ta không muốn đối đầu với Ma tộc, hôm nay ngươi nói gãy lưỡi Tiệt giáo cũng không giúp.

Ngươi không phục thì đi tìm Đạo Tổ mà cáo trạng, sẵn tiện chúng ta cũng tới trước mặt Đạo Tổ nói chuyện chia pháp bảo cho rõ ràng." Ô Vân Tiên oán khí ngút trời, một lũ vương bát đán, lúc có chuyện tốt thì gạt Tiệt giáo ra, giờ hết cách rồi lại muốn Tiệt giáo giúp miễn phí, thật quá ức hiếp người.

Tiệt giáo dù chết cũng phải tranh cho được khẩu khí này, Đạo Tổ có lên tiếng cũng vô dụng.

Thấy thái độ Ô Vân Tiên kiên quyết như vậy, Di Lặc không còn cách nào, đành phải tới Tử Tiêu Cung tìm Đạo Tổ cầu cứu, rồi phát hiện ra đệ tử Xiển giáo đang thong dong ẩn náu trong Tử Tiêu Cung tu luyện, thật không thể thư thái hơn.

Di Lặc suýt nữa thì tức nổ phổi, lũ khốn các ngươi, gây chuyện xong là trốn biệt, để lại đống hỗn độn cho Tây Phương giáo dọn.

"Đạo Tổ, Ma tộc đã bắt đệ tử Tây Phương giáo ta, ép ta giao ra Bát Bảo Công Đức Trì." "Thánh nhân Kim Ô đã đưa một đống pháp bảo cho Ma tộc, phe Tây Phương giáo chúng ta hiện tại đánh không lại

Ma tộc, Xiển giáo và Tiệt giáo lại không chịu giúp, phải làm sao bây giờ?" Di Lặc bề ngoài là cầu giáo, thực chất là cử báo Xiển giáo và Tiệt giáo, Tây Phương giáo ta không ổn thì ai cũng đừng hòng yên ổn.

"Lúc Ma tộc công đánh Côn Luân Sơn cũng chẳng thấy Tây Phương giáo các ngươi ra giúp." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận vặc lại một câu.

"Quảng Thành Tử đã làm chuyện tốt gì ngươi không biết sao?

Định dồn Vi Đà vào chỗ chết, chưa đánh bại được Ma tộc đã bắt đầu đâm sau lưng hại Tây Phương giáo ta.

Chúng ta thành tâm hợp tác với Xiển giáo, còn Xiển giáo thì chẳng có lấy một chút thành ý nào." "Còn nữa, Tiệt giáo hiện tại không chịu giúp là vì lúc chia pháp bảo ngươi đã gạt người ta ra, không chia lấy một món." Di Lặc cũng không nể nang, cùng lắm là xé rách mặt, dù sao kết quả cũng chẳng tệ hơn được nữa.

"Hừ, lúc chia pháp bảo các ngươi chẳng phải cũng vui lắm sao, cũng mong đừng chia cho Tiệt giáo còn gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉa mai.

Hai người cãi nhau không ngớt, ngay lúc đó, một luồng thánh uy khủng bố đột ngột bốc lên, trực tiếp ép Di Lặc và Nguyên Thủy Thiên Tôn quỳ rạp xuống đất.

"Phần lớn pháp bảo đó là do ta luyện chế, kết quả là đệ tử Tiệt giáo không được chia cái nào, các người làm giỏi lắm." Thông Thiên ánh mắt như điện nhìn chằm chằm hai người, áp lực cực lớn, Kiếm đạo pháp tắc được thúc động, trong Tử Tiêu Cung tức khắc kiếm khí tung hoành.

Di Lặc và Nguyên Thủy Thiên Tôn không có lấy một chút năng lực phản kháng, trong khoảnh khắc bị kiếm khí cắt cho thương tích

đầy mình.

Quảng Thành Tử và đám đệ tử Xiển giáo đứng bên cạnh im như hến, không dám thở mạnh một cái, thầm cầu nguyện Thông Thiên Giáo Chủ đừng để mắt tới mình.

Dù bị giam lỏng ở Tử Tiêu Cung, bị ép uống Vẫn Thánh Đan, nhưng người ta vẫn là Thánh nhân chí cao vô thượng, vẫn là đồ đệ thân truyền của Đạo Tổ.

Thông Thiên không ra khỏi Tử Tiêu Cung được, ở bên ngoài họ bắt nạt Tiệt giáo không vấn đề gì, nhưng đừng có phạm vào tay Thông Thiên ngay tại Tử Tiêu Cung này.

Thấy Thông Thiên định động tới nguyên thần của hai người, Đạo Tổ rốt cuộc không nhịn được phải ra tay, bào y phất một cái, vạn thiên kiếm khí lập tức tiêu tan.

"Đạo Tổ bao che thiên vị như vậy, liệu có quá bất công với Tiệt giáo ta không?" "Vừa muốn Tiệt giáo ta đối kháng Ma tộc, lại chẳng cho cái gì, chẳng phải là muốn Tiệt giáo đi nộp mạng sao?

Tiệt giáo cũng là Đạo môn, Đạo Tổ sao lại không dung nổi như thế?" "Đạo Tổ đừng có ép người quá đáng, Thông Thiên ta tuyệt không phải hạng sợ chết.

Ta mà chết, Tiệt giáo đều sẽ nhập Ma, Đạo Tổ nếu muốn thấy kết cục đó thì cứ thử xem." Thông Thiên một lần nữa cứng rắn đối đầu với Đạo Tổ, phía sau Khai Thiên công đức hiển hóa, hóa thành Công Đức Kim Long lượn vòng bay múa, tư thế như muốn dẫn nổ.

Tuy không phải Đạo Tổ trực tiếp ra tay, nhưng cũng có liên quan mật thiết không thể tách rời, nhân quả Khai Thiên phản phệ chắc chắn đủ cho Đạo Tổ chịu trận.

Lúc đó mà ba anh em Kim Ô đánh tới thì xem ngài làm thế nào.

Thông Thiên đánh cược Đạo Tổ không dám liều mạng.

"Đủ rồi, mang những pháp bảo này giao cho Tiệt giáo đi." Quả nhiên Đạo Tổ vẫn phải thỏa hiệp, đưa ra một đống pháp bảo, gồm một kiện Tiên Thiên Chí Bảo và năm kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiên Thiên Chí Bảo mang tên Huyền Hoàng Vạn Linh Sách, vốn là mảnh vỡ của Sáng Thế Thần Đồ trong mười đại Hỗn Độn Linh Bảo hóa thành, có bốn mươi bảy đạo cấm chế, lợi hại hơn nhiều so với Vạn Tượng Thiên Chỉ của Quảng Thành Tử.

Phen này Nguyên Thủy Thiên Tôn và Di Lặc lại thấy không cân bằng trong lòng, nhưng Thánh nhân của hai giáo họ không có mặt nên cũng chẳng dám nói gì.

Chẳng thấy cái tên điên Thông Thiên kia lại đang phát điên sao, ép được cả Đạo Tổ phải thỏa hiệp, lúc này mà lên tiếng Thông Thiên dám làm thịt họ luôn lắm.

"Nhận pháp bảo rồi thì phải làm việc." Đạo Tổ nhìn Thông Thiên với vẻ đe dọa, nhận pháp bảo mà không làm việc thì bần đạo cũng không phải không thể diệt Tiệt giáo, nếu muốn đồng quy vu tận thì cứ việc thử.

"Chuyện đó là đương nhiên!" Thông Thiên dùng Kiếm đạo pháp tắc ngưng tụ thành một thanh tiểu kiếm màu xanh ném cho Di Lặc: "Giao cho Ô Vân Tiên, hắn tự khắc hiểu ý ta." "Rõ." Di Lặc ngoan ngoãn đáp lời.

"Bát Bảo Công Đức Trì tuyệt không thể giao cho Ma tộc, càng áp chế được sự phát triển của Ma tộc thì càng có lợi cho các ngươi.

Tuy nhiên, người cũng không thể không cứu." "Các ngươi hãy giả vờ tới trao đổi con tin, lần này ba giáo cùng xuất quân, khiến họ có lấy

được Bát Bảo Công Đức Trì cũng không mang đi nổi, còn phải nguyên khí đại thương.

Làm thế nào chắc không cần bần đạo phải dạy các ngươi nữa chứ?" Hồng Quân nói.

"Đã hiểu!" Di Lặc và Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng gật đầu.

Thực tế chỉ cần ba giáo đồng lòng, dốc toàn lực thì Ma tộc đánh không lại họ.

Nhưng huyết hải thâm cừu từ thời Phong Thần lượng kiếp làm sao có thể quên, ba phe chắc chắn không thể đồng tâm hiệp lực, nếu không phải có Đạo Tổ trấn áp thì đã đánh nhau to từ lâu rồi.

Hiện tại đồng ý cũng chỉ là vì bị ép bởi áp lực của Đạo Tổ.

Đồng ý là một chuyện, còn có dốc toàn lực hay không thì chưa biết được.

Nhưng ít nhất mục đích của Di Lặc đã đạt được, tuy bị Thông Thiên dạy dỗ một trận nhưng hắn vẫn mãn nguyện rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng dẫn môn nhân Xiển giáo rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Chương 749

“Lão sư không sợ sẽ dẫn phát biến dị của lượng kiếp sao?” “Lão sư hẳn phải rõ, hiện tại dù có tiêu diệt Ma tộc cũng không hóa giải được lượng kiếp, trái lại có thể nảy sinh một lượng kiếp còn đáng sợ hơn.” Thông Thiên nói.

“Ngươi nghĩ những đồ đệ tốt mà ngươi dạy ra thực sự sẽ dốc toàn lực sao?

Tâm họ không đồng, chắc chắn không diệt nổi Ma tộc.” “Bần đạo chỉ muốn làm suy yếu Ma tộc, đè bẹp sự phát triển của họ, chưa từng nghĩ tới việc tiêu diệt Ma tộc, ít nhất là hiện tại chưa.” “Khống chế thực lực Ma tộc trong phạm vi có thể kiểm soát, đợi mười bảy viên Xá lợi tử hiện thế, đợi Như Lai chuyển thế linh đồng xuất hiện, Đạo môn và Tây Phương giáo có thể dễ dàng đánh bại Ma tộc, để Như Lai trở về, hóa giải lượng kiếp.” “Bần đạo không diệt được Ma Đạo thì có thể cho phép Ma tộc tồn tại, nhưng chỉ được phép tồn tại lay lắt, không gây ra chút đe dọa nào cho Thiên Đạo.” Hồng Quân nói.

Ma Đạo đã được La Hầu đánh thức, ông ta chắc chắn không làm gì được Ma Đạo trừ phi hủy diệt Hồng Hoang.

Ông ta đã trói buộc với Hồng Hoang nên đương nhiên không thể hủy diệt nó, Ma Đạo có thể tồn tại để duy trì Lục Đạo của Hồng Hoang được trọn vẹn.

Nhưng Ma Đạo phải lay lắt, không được gây đe dọa cho Thiên Đạo, đó mới là điều ông ta muốn.

“Đồ đệ của ta dạy rất tốt, ít nhất là mạnh hơn đám ô hợp Xiển giáo kia, đó là sự thật phải không?

Chẳng qua là lý niệm của họ khác với lão sư thôi.” Thông Thiên tự

hào mỉm cười.

Hồng Quân cũng chẳng muốn tiếp lời Thông Thiên, chủ yếu vì không phản bác nổi.

Thông Thiên nói đúng, trong Tam giáo cộng thêm Tây Phương giáo, đệ tử Tiệt giáo bất kể là phẩm hạnh hay năng lực đều là mạnh nhất, kế đến là Tây Phương giáo, rồi tới Quy Nhất giáo, đệ tử Xiển giáo là kém nhất.

Quy Nhất giáo chủ yếu có Huyền Đô chống lưng, còn Xiển giáo chẳng có ai bì được với Huyền Đô.

Nhưng đáng tiếc đệ tử Tiệt giáo lại kế thừa tính cách cương liệt của Thông Thiên nên rất khó để ông ta sử dụng.

Phẩm hạnh, năng lực đối với ông ta không quan trọng, quan trọng là có phục tùng hay không, có tạo ra giá trị cho ông ta hay không.

Đệ tử Tiệt giáo dù xuất sắc nhưng không chịu phục tùng thì đối với ông ta chỉ là rắc rối, gánh nặng, thậm chí là kẻ thù.

Đệ tử Xiển giáo tuy không ra hồn nhưng đủ tham, đủ ác, có thể sai khiến được, vậy là đủ rồi.

Phía dưới, Di Lặc dẫn đệ tử Xiển giáo tìm tới Ô Vân Tiên.

"Đây là pháp bảo Đạo Tổ bồi thường cho Tiệt giáo các ngươi, đây là thanh kiếm lệnh Thông Thiên Giáo Chủ bảo ta giao cho ngươi, ý tứ thế nào chắc ngươi hiểu." "Đạo Tổ dụ chỉ, bảo ba phe chúng ta đồng tâm hiệp lực cùng ra tay trọng thương Ma tộc." Di Lặc nói.

"Được, ta biết rồi, ta sẽ triệu tập đệ tử phe Tiệt giáo phối hợp với các ngươi." Ô Vân Tiên nhận lấy pháp bảo và thanh kiếm lệnh màu xanh nhưng không vui nổi, đây không phải phong cách của Sư tôn, chắc hẳn Sư tôn lại một lần nữa bị Đạo Tổ ép buộc phải thỏa hiệp.

Ô Vân Tiên lên Thiên Đình một chuyến, mang Huyền Hoàng Vạn Linh Sách tới cho Quy Linh Thánh Mẫu.

Chỉ có Á Thánh mới phát huy được uy lực thực sự của Tiên Thiên Chí Bảo.

Đại sư huynh đã đi luân hồi chuyển thế, Lôi Trạch và Băng Diễm tiên tử chỉ còn một bước nữa là đột phá Á Thánh, hiện tại Á Thánh của Tiệt giáo chỉ có Quy Linh Thánh Mẫu, chỉ có bà mới phát huy được uy lực của Huyền Hoàng Vạn Linh Sách.

Tiệt giáo chắc chắn bị cuốn vào Ma Đạo lượng kiếp, Quy Linh Thánh Mẫu càng mạnh thì Tiệt giáo càng an toàn.

Còn mấy kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia, ông cũng không mang chia cho các sư huynh đệ đã gia nhập Phật môn, mà đưa cho Lôi Trạch, Băng Diễm tiên tử, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu - những người mạnh nhất Tiệt giáo.

Cố gắng phát huy tối đa giá trị pháp bảo, đề thăng thực lực Tiệt giáo đến mức cao nhất.

"Lôi Trạch sư thúc, Tiên Thiên Chí Bảo này để người dùng đi.

Lúc thực sự đánh nhau, con phải chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận, không đủ tâm lực để dùng Huyền Hoàng Vạn Linh Sách." Quy Linh Thánh Mẫu nói.

"Không, Huyền Hoàng Vạn Linh Sách phải để con dùng.

Con hãy đưa Tru Tiên Tứ Kiếm cho bốn người ta để chúng ta bố trận, con sử dụng Huyền Hoàng Vạn Linh Sách để linh hoạt ứng biến, phân phối như vậy là tốt nhất." Lôi Trạch lắc đầu.

"Cũng được." Quy Linh Thánh Mẫu gật đầu, giao Tru Tiên Tứ Kiếm cho bốn người.

Tiên Thiên Chí Bảo phải được Thánh nhân thúc động bằng pháp tắc chi lực thì uy lực mới đạt tới mức tối đa.

Chuẩn Thánh cũng dùng được nhưng uy lực phát huy có hạn.

Đặc biệt là loại đỉnh cấp Tiên Thiên Chí Bảo như Tru Tiên Tứ Kiếm, một mình bà bố trận cùng lắm chỉ vây khốn được ba vị Á Thánh.

Nếu để Lôi Trạch và những người khác mỗi người giữ một kiếm bố trận, uy lực chắc chắn mạnh hơn một mình bà bố trận nhiều.

Lôi Trạch và Băng Diễm tiên tử có thể đột phá Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào, ba vạn ba ngàn năm kia mà, trước trận đại quyết chiến Phật Ma, hai người chắc chắn sẽ đột phá.

Triệu Công Minh và Kim Linh Thánh Mẫu nói không chừng cũng đột phá được.

Bốn vị Chuẩn Thánh bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, cộng thêm bà cầm Huyền Hoàng Vạn Linh Sách hỗ trợ, trong tình huống Thánh nhân và cái tên Đế Tân kia không ra tay thì Tiệt giáo chính là mạnh nhất.

Nếu Tiệt giáo thắng tới cuối cùng, triệt để giành lấy quyền kiểm soát Phật môn, thu nạp khí vận Phật Đạo cho Tiệt giáo sử dụng, thì việc Tiệt giáo tìm lại vinh quang năm xưa không hề khó.

Chỉ có điều phía Sư tôn vẫn luôn bị khống chế bởi Đạo Tổ.

Nhưng Sư tôn từng nói đã tìm ra cách thoát khỏi Đạo Tổ, một khi Sư tôn thoát khốn chính là lúc Tiệt giáo cất cánh.

Đến lúc đó sẽ là lúc thanh toán, có thù báo thù, có oán báo oán.

Đã nhẫn nhịn mấy vạn năm, thực sự đã nhẫn đủ rồi.

Việc Tiệt giáo chia bảo vật không hề giấu giếm, đồ Đạo Tổ ban, rồi cả Tru Tiên Tứ Kiếm đều không phải bí mật.

Ngọc Đế nhìn mà cảm thán không thôi, đệ tử Xiển giáo và Tây Phương giáo ai nấy đều hận không thể chiếm hết đồ tốt cho riêng mình, Tiệt giáo thì hay rồi, nhường nhịn lẫn nhau, chỉ nghĩ xem phân phối thế nào để thực lực Tiệt giáo được tăng cao nhất.

Cả giáo một lòng, trọng tình trọng nghĩa, đều đặt Tiệt giáo lên vị trí hàng đầu.

Tiệt giáo chẳng phải là một đám những người theo chủ nghĩa lý tưởng sao?

Trong cái Hồng Hoang yếu nhục cường thực, tranh đoạt đấu đá này, Tiệt giáo lại coi trọng tình nghĩa hơn lợi ích, dùng tình cảm để đối kháng hiện thực.

Mọi người đều đấu đá lẫn nhau, Tiệt giáo thì không, cứ phải giảng tình nghĩa, kiên trì lý tưởng trong lòng, dường như muốn chứng minh cho thế nhân thấy tình nghĩa quý hơn lợi ích, sức mạnh của tình nghĩa mạnh mẽ hơn, như muốn thức tỉnh lương tri của thế nhân.

Tiệt giáo có cái lãng mạn của Tiệt giáo, Yêu tộc có phong cốt của Yêu tộc, Quy Nhất giáo có nhân nghĩa của Quy Nhất giáo, Tây Phương giáo có sự đoàn kết của Tây Phương giáo, còn Xiển giáo thì có hạng chuột nhắt của Xiển giáo.

Yêu tộc không tính Nữ Oa ra thì thật bi tráng, Phục Hy, Bạch Trạch đầy sức hút nhân cách, vì Yêu tộc mà cam nguyện hy sinh chính mình.

Phục Hy rõ ràng có lựa chọn tốt hơn nhưng không nỡ bỏ rơi Yêu tộc, chọn cùng sinh cùng tử với Yêu tộc chỉ vì ông là Yêu Hoàng, phải có trách nhiệm của Yêu Hoàng.

Bạch Trạch thì cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, một ngày làm Yêu sư cả đời làm Yêu sư, Yêu tộc có nạn tất sẽ đứng ra gánh vác.

Quy Nhất giáo một lòng hy vọng Tam giáo làm hòa, kẹp ở giữa khuyên nhủ đôi bên.

Năm xưa Nguyên Thủy và Nữ Oa muốn thừa cơ hôi của, tranh thủ lúc Thông Thiên bị giam ở Tử Tiêu Cung để một nhát thôn tính luôn Tiệt giáo, tránh sau này bị báo thù.

Chính Lão Tử đã kiên trì, bác bỏ mọi ý kiến để giữ lại Tiệt giáo, để Đa Bảo nhập phương Tây nhằm bảo toàn Tiệt giáo.

Lão Tử tuy hướng về Xiển giáo nhưng lúc then chốt cũng sẽ bảo vệ Tiệt giáo, không hy vọng hai giáo tàn sát lẫn nhau đến tận cùng.

Đó là lý do vì sao Tiệt giáo dù hận Quy Nhất giáo nhưng chưa bao giờ nhắm vào họ.

Phía Tây Phương giáo, hư ngụy thì hư ngụy, vô sỉ thì vô sỉ, nhưng người ta đoàn kết, mất mặt cùng mất mặt, bị chửi cùng bị chửi, lợi ích cùng chia.

Đến Xiển giáo thì thật sự không tìm nổi ưu điểm gì, huynh đệ tương tàn đấu đá lẫn nhau, còn bày đặt bắt nạt kẻ yếu.

Người ta như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề năm xưa dù có mất mặt thế nào, bị cả Hồng Hoang cười chê, sau này cũng dùng sức hút độc đáo của mình để tẩy trắng.

Chương 750

Nguyên Thủy thì cứ nát lại càng nát, danh tiếng thối lại càng thối.

Vậy mà Xiển giáo lại được Đạo Tổ trọng dụng, thật châm biếm làm sao.

Ngọc Đế cũng đã nhìn thấu, Đạo Tổ không cần thuộc hạ có năng lực, chỉ cần những con chó đủ nghe lời.

Ông thể hiện thế nào thực ra Đạo Tổ căn bản không quan tâm, điều quan trọng là ông có nghe lời hay không.

Ông nghe lời, Đạo Tổ có thể cho ông thành Thánh, vừa mới dương phụng âm vi một chút Đạo Tổ liền phong ấn tu vi Thánh nhân của ông ngay.

Ai mà muốn làm chó chứ, nhưng ông không phản kháng nổi.

Ngoan ngoãn làm chó thì trước mặt người đời ông là Ngọc Đế cao cao tại thượng, còn nếu muốn ngẩng đầu làm người thì chờ đợi ông chỉ có sự hủy diệt.

Chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách có tôn nghiêm, kẻ yếu muốn tôn nghiêm chính là tự tìm đường chết.

Và đó cũng là lý do vì sao ông thích Tôn Ngộ Không, vì Tôn Ngộ Không dám phản kháng, suốt chặng đường Tây Du đều nghĩ cách phản kháng, nghĩ cách báo thù Thiên Đình và Linh Sơn.

Còn ông đối mặt với Đạo Tổ chưa bao giờ dám phản kháng.

Tặng bảo vật xong, Ô Vân Tiên trở lại hạ giới, triệu tập các đệ tử Tiệt giáo đã gia nhập Phật môn, cùng hội quân với phe Tây Phương giáo và Xiển giáo, bí mật mưu tính việc vây công Ma tộc.

Ngày hôm đó, thời hạn ba tháng đã tới, Vô Thiên dẫn dắt đại quân Ma tộc áp giải Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử tới Song Xoa Lĩnh - nơi giao giới giữa Tây Ngưu Hạ Châu và Nam Thiệm Bộ Châu.

Ai mà ngờ được có ngày phe Tây Phương giáo lại bị đuổi khỏi phương Tây, trở thành lũ chó mất nhà chạy sang Nam Thiệm Bộ Châu ẩn náu.

Hồi Phong Thần lượng kiếp thì đánh nhau tơi bời ở phương Đông, Tây Du lượng kiếp thì chiến trường chính ở phương Tây.

Hiện tại Ma Đạo lượng kiếp, chiến trường chính lại thành Nam Thiệm Bộ Châu.

Sau này còn có Yêu Đạo lượng kiếp nữa, mà hiện tại Yêu tộc đang chiếm cứ Bắc Câu Lô Châu.

Xem ra cả tứ đại bộ châu đều phải bị lượng kiếp tẩy lễ một lượt mới chịu.

Ma tộc đã công khai tuyên bố chỉ nhắm vào Đại Thừa Phật Môn và Xiển giáo.

Không ít tán tu gan lớn hẳn lên, chạy tới xem kịch, thì thầm bàn tán xem Di Lặc có tới hay không.

Trò hay thế này sao có thể thiếu phần kẻ thích hóng hớt số một là Đế Tân chứ.

Đế Tân vác theo Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh nghênh ngang đi tới.

Vô lý nhất là nghe đám đông quần chúng thảo luận sôi nổi, Đế Tân còn mở sòng cá cược xem Di Lặc có tới không, tỷ lệ một ăn hai, công đức, kim đan, linh tinh cái gì cũng nhận.

Dương Tiễn nhìn mà câm nín, suốt ngày chẳng làm việc gì chính kinh, cứ nơi nào có náo nhiệt là xáp vô, ngươi không thể có chút dáng vẻ của bậc quân vương sao.

Đế Tân cũng oan ức, ông đâu phải rảnh rỗi không có việc gì làm, ông hiện tại đã có thể chứng đạo thành Thánh bất cứ lúc nào, khổ nỗi không có người kế vị nên phải đè nén lại.

Việc chính ông cũng không bỏ bê, hóng hớt tí thì đã sao.

Ai cũng biết Bát Bảo Công Đức Trì vô cùng quan trọng với Phật môn, đại bộ phận mọi người đều cược Di Lặc sẽ không tới dùng Bát Bảo Công Đức Trì để đổi Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử.

Thế rồi, vừa mới đặt cược xong, Di Lặc dẫn theo đệ tử Tây Phương giáo rầm rộ kéo đến.

"Ha ha, cảm tạ chư vị đã tài trợ nha." Đế Tân cười không khép được miệng, phen này kiếm bộn rồi.

Những kẻ không cược trúng thì sắp thổ huyết, kẻ trúng thì hớn hở xếp hàng thanh toán.

"Có dám mở thêm sòng nữa không, cược xem có đánh nhau không?" Có kẻ cáu quá mất khôn hỏi.

"Ngươi coi cô là thằng ngốc chắc, toàn quân xuất động thế kia không đánh nhau mới là lạ." Đế Tân lườm một cái.

"Vậy thì cược bên nào thắng." Kẻ đó nói.

"Ân, cái này được đấy." Đế Tân suy nghĩ một chút rồi gật đầu, tiếp tục mở sòng.

Nhất thời chẳng còn ai quan tâm tới hai phe Phật - Ma nữa, đều bu quanh đây tranh nhau đặt cược, ánh hào quang đều bị Đế Tân chiếm hết sạch.

Hai phe Phật - Ma đều bị Đế Tân làm cho cạn lời, ngươi làm vậy khiến chúng ta ngại lắm có biết không, cứ như thể chúng ta là lũ chó chọi ngươi nuôi không bằng.

Đúng là kẻ gây rối số một Hồng Hoang.

"Bát Bảo Công Đức Trì ở đây, thả người!" Di Lặc lấy Bát Bảo Công Đức Trì ra.

"Lấy được Bát Bảo Công Đức Trì là lập tức rút ngay!" Vô Thiên dặn dò Dương Tiễn một tiếng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Bản thân ông xuất thân từ Tây Phương giáo nên biết nội bộ họ rất đoàn kết, ông biết Di Lặc nhất định sẽ tới cứu người nhưng chưa chắc đã chịu đưa ra Bát Bảo Công Đức Trì.

Hiện tại lấy ra dễ dàng như vậy chắc chắn có gian trá.

Dương Tiễn áp giải Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử tới trao đổi, Điệu Hồn Ma Thánh và Huyết Lôi Ma Thánh hộ tống hai bên Dương Tiễn để đề phòng Di Lặc tập kích.

Một bên ma khí ngút trời, một bên phật quang rực rỡ, hai bên tiến tới giữa để giao dịch.

Giao dịch diễn ra rất thuận lợi, nhưng vừa xong xuôi, Di Lặc và Địa Tạng lập tức ra tay, tế ra Tạo Thiên Bích và Tịnh Hà Châu tấn công.

"Hôm nay để các ngươi có mạng lấy nhưng không có mạng mang đi." Đại chiến tức khắc bùng nổ.

Cùng lúc đó, đệ tử Xiển giáo và phe Tiệt giáo từ hai phía bao vây tới, ra vẻ muốn một mẻ hốt gọn Ma tộc.

"Vô Thiên, tới chiến một trận đi!" Quảng Thành Tử là kẻ huênh hoang nhất, cầm Phiên Thiên Ấn xông thẳng về phía Vô Thiên.

“Lui lại, bố trí Vạn Ma Đại Trận!” Vô Thiên nhíu mày, ông đã nghĩ tới việc Xiển giáo sẽ tới, nhưng không ngờ phe Tiệt giáo cũng tới theo.

Nghe lệnh Vô Thiên, tất cả Ma Thánh và Ma Quân lập tức rút lui.

Vô Thiên tế ra Ma Thần Lệnh, đại quân Ma tộc thúc động ma khí của bản thân rót vào Ma Thần Lệnh, ma lãng cuồn cuộn che phủ nửa bầu trời, hư ảnh Ma Thần tái hiện, đầu đội cửu thiên, nhìn xuống thương sinh, ma uy chấn động thiên địa.

Những tán tu kia theo bản năng đều trốn sạch sau lưng Đế Tân, trời sập thì có kẻ cao gánh vác, mà Đế Tân nghiễm nhiên chính là kẻ cao đó.

“Không có thực lực đó thì hóng hớt cái gì, đã yếu còn ham vui.” Đế Tân miệng thì lẩm bẩm chê bai nhưng vẫn thúc động Vũ Hoàng Cửu Đỉnh bố trí Cửu Đỉnh Đại Trận bảo hộ mọi người.

“Nhân Hoàng uy vũ, Nhân Hoàng là tốt nhất...” Các tán tu bắt đầu nịnh nọt, đủ loại lời khen ngợi tuôn ra xối xả, kẻ sau mặt dày hơn kẻ trước, cũng chẳng sợ Đế Tân nổi giận.

Những thủ lĩnh của các thế lực lớn ở Hồng Hoang như Ngọc Đế, Phật Tổ ai nấy đều cao cao tại thượng, chẳng thèm liếc nhìn họ lấy một cái.

Nhưng Đế Tân thì khác, Đế Tân không hề có giá vẻ, có lẽ vì ông đi lên từ phàm nhân, cộng thêm tính cách cởi mở, thậm chí là hơi “ngáo”, nên có thể hòa đồng với họ.

Trong giới tán tu, Đế Tân là người được yêu mến nhất, dẫn đến việc phần lớn tán tu có được món đồ tốt gì đều sẽ nghĩ tới việc đem tới Nhân tộc Thần đình giao dịch đầu tiên.

Đế Tân đã trở thành một biểu tượng của Nhân tộc, vĩnh viễn được

khắc ghi trong lịch sử.

Thời còn là phàm nhân, Đế Tân cao quý uy nghiêm, không bao giờ cười cợt, sau này bị đám Lăng Tiêu làm cho hư thân mất rồi.

Mỗi lần Đế Tân tới Bồng Lai bái phỏng, từ ba vị Thánh nhân Kim Ô tới đám Hỗn Độn Ma Thần đó, chẳng có lấy một ai là người bình thường cả.

"Vạn Ma Quang!" Vô Thiên thông qua Ma Thần Lệnh thao túng hư ảnh Ma Thần, há miệng phun ra một đạo cột sáng ma khí khổng lồ vạn trượng, trực tiếp đâm thẳng về phía người có uy hiếp lớn nhất là Quảng Thành Tử.

Chương 751

Quảng Thành Tử đã từng thấy qua chiêu này lợi hại, nhưng hắn lao tới quá mạnh, phạm vi công kích của cột sáng ma khí lại quá rộng, không thể né tránh được.

Hơn nữa, nếu hắn né tránh thì những người khác của Xiển giáo phải làm sao?

Tất cả người của Xiển giáo đều đang lao tới theo hắn, hắn còn có khả năng chống đỡ một chút, nếu hắn né ra, những người khác tuyệt đối không thể ngăn cản, không chết cũng phải trọng thương.

"Vạn Tượng Thiên Chỉ!" Quảng Thành Tử toàn lực thôi động Tiên Thiên Chí Bảo, Vạn Tượng Thiên Chỉ biến thành một mặt khiên nghênh đón cột sáng ma khí.

Hai bên vừa giao kích, Vạn Tượng Thiên Chỉ liền rơi vào thế hạ phong, bị cột sáng ma khí đẩy lùi xuống cực nhanh.

Không có cách nào, Vô Thiên dùng Ma Thần Lệnh tập hợp sức mạnh của vạn ma để công kích, mà Vạn Tượng Thiên Chỉ chỉ có một mình Quảng Thành Tử thôi động.

Quảng Thành Tử không phải đang chiến đấu với một mình Vô Thiên, mà là đang chiến đấu với ức vạn Ma tộc.

Những ma binh kia nếu đứng riêng lẻ thì sức mạnh như con kiến, nhưng ức vạn ma binh cộng lại, thông qua Ma Thần Lệnh chuyển hóa dung hợp, uy lực sẽ trở nên cực kỳ khủng bố.

Huống chi trong đó còn có các Ma Thánh và Ma Quân gia trì.

Ngoại trừ Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt không có mặt, những kẻ khác đều đã tới, Ma tộc có thể nói là dốc toàn bộ lực lượng.

“Phiên Thiên Ấn!” Quảng Thành Tử gầm lên một tiếng, tế xuất Phiên Thiên Ấn từ phía sau chống đỡ Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Nhưng căn bản vô dụng, sức mạnh của một mình hắn đối mặt với ức vạn Ma tộc hợp lực là quá đỗi nhỏ bé.

Nhãn thấy ma quang cực tốc va chạm xuống, những người khác của Xiển giáo vội vàng tế xuất pháp bảo phòng ngự hộ thể, đi tới bên cạnh Quảng Thành Tử, toàn lực thôi động pháp lực, hợp lực nâng đỡ Phiên Thiên Ấn và Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Nhưng ngay cả khi bọn họ hợp lực, vẫn cũ bị cột sáng ma khí trùng kích làm cho rơi rụng cực nhanh.

May mắn là nhờ uy hiếp của Đạo Tổ, Tây Phương giáo và Tiệt giáo lần này không đâm sau lưng Xiển giáo nữa.

Địa Tạng tế xuất Cẩm Lan Cà Sa, cà sa cực tốc phóng lớn, che khuất bầu trời, sau đó bộc phát ra phật quang rực rỡ chiếu rọi về phía hư ảnh Ma Thần.

Những người khác theo sát phía sau, các tự tế xuất pháp bảo công kích hư ảnh Ma Thần.

Phía Tiệt giáo có Ô Vân Tiên dẫn đầu, tế xuất pháp bảo công kích cột sáng ma khí để hóa giải áp lực cho Xiển giáo.

Tam giáo đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng đánh tan được cột sáng ma khí ngay khi sắp bị đẩy xuống mặt đất.

Nếu bị trùng kích đâm vào mặt đất, không chết cũng phải trọng thương.

Đám người Xiển giáo đều có cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

“Tản ra, đừng ngạnh kháng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn là kẻ lão luyện, đánh trực diện bọn họ sẽ chịu thiệt, tản ra đánh du kích sẽ

khiến hư ảnh Ma Thần không ứng phó kịp.

Các tiên nhân Tam giáo lập tức tản ra, trông như thể Tam giáo đang bao vây Ma tộc, các tự tế xuất pháp bảo tìm cơ hội công kích.

Vô Thiên vô cùng điềm tĩnh, dẫn đạo ma khí của vạn ma rót vào Diệt Thế Hắc Liên dưới tọa, Diệt Thế Hắc Liên cực tốc phóng đại, bao phủ tất cả Ma tộc, hình thành một đạo bình chướng ma khí.

Dưới có Diệt Thế Hắc Liên, trên có hư ảnh Ma Thần, bảo hộ Ma tộc ở chính giữa.

Hư ảnh Ma Thần rất mạnh, rất lớn, nhưng cũng thực sự vụng về.

Môn nhân Tam giáo từ chối đánh cận chiến, vừa thấy hư ảnh Ma Thần sắp công kích về phía mình liền lập tức né tránh.

Nhưng môn nhân Tam giáo trong nhất thời cũng không phá khai được phòng ngự của Diệt Thế Hắc Liên.

Cục diện rơi vào bế tắc, nhưng rõ ràng phía Tam giáo chiếm ưu thế, những người đến đều là Chuẩn Thánh, pháp lực sung túc.

Phía Ma tộc đa số tu vi thấp kém, cứ kéo dài thế này, chắc chắn ma khí sẽ tiêu hao hết, tiên chi sẽ không trụ vững.

Vô Thiên cau mày, thôi động Nhược Thủy và Ngục Hồn Huyết Thổ.

Hai đại thần vật này kết hợp lại, năng lực hủy diệt cực kỳ khủng bố.

Nhưng đây không phải là ở Linh Sơn, bọn họ không cần phải thủ vệ thứ gì, căn bản không cần thiết phải đánh bạt mạng.

Nhược Thủy tràn tới thì né.

Nhược Thủy cũng không phải vô cùng vô tận, Vô Thiên tuy có vô thượng chiến lực nhưng lại phải bảo hộ Ma tộc, không đánh trúng

được người nên cảm thấy rất nghẹn khuất.

"Ha ha, Vô Thiên, ngươi có mạnh đến đâu thì có tác dụng gì?

Ma tộc hôm nay tất diệt tại nơi này, lấy được Bát Bảo Công Đức Trì ngươi cũng không mang đi được." Quảng Thành Tử cười lớn.

"Đều đừng vội, cẩn thận đừng để bị đánh trúng, chúng ta cứ thong thả tiêu hao, bọn chúng kiên trì không được bao lâu đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đắc ý cười, lớn tiếng nhắc nhở.

Tam giáo không lục đục nội bộ thì Ma tộc chỉ là cái thá gì.

"Thật sao?" Vô Thiên thần sắc bình tĩnh, dùng Nhược Thủy và Ngục Hồn Huyết Thổ khai lộ, dự định triệt thoái về Linh Sơn.

Chỉ cần rút về Linh Sơn, kết hợp với hộ sơn đại trận phòng ngự, Tam giáo liên thủ cũng chẳng làm gì được.

"Hưu tưởng!" Hoan Hỉ Phật ra tay, tế xuất Đại Hoang Mậu Tuất Tháp, thao túng Cửu Thiên Hoang Nhưỡng và Mậu Tuất Lưu Thổ chặn lại.

Thổ khắc Thủy, cho dù là Nhược Thủy cũng không thoát khỏi định luật này.

Đáng tiếc La Tuyên không tới, Như Lai đã giao Ma Kha Tịnh Thổ cho La Tuyên, nếu không ba đại thần thổ hợp lực định có thể chặn đứng Nhược Thủy.

Tuy nhiên không sao, hai đại thần thổ không đủ thì còn có thần hỏa, Thủy Hỏa cũng tương khắc, thần thổ phụ trách chặn, thần hỏa phụ trách thiêu đốt, muốn dùng Nhược Thủy khai đạo để chạy trốn là chuyện viển vông.

Xiển giáo có Tam Muội Chân Hỏa, Tiệt giáo có Phần Thiên Băng Diễm, cả hai giáo đều có Tử Vi Thiên Hỏa, chỉ có Tây Phương giáo

không có thần hỏa, nhưng Tây Phương giáo cũng có Mậu Tuất Lưu Thổ đổi từ Kỳ Lân tộc về.

Tóm lại, ai không có thần hỏa thì phụ trách công kích Diệt Thế Hắc Liên, ai có thì phụ trách chặn Nhược Thủy.

Hai bên đánh nhau khiến cả phương Tây chấn động.

Dưới sự thiêu đốt của thần hỏa, Nhược Thủy không ngừng bốc hơi, nhưng bốc hơi ra không phải hơi nước mà là độc khí.

Thiên Đình chịu tai họa bất ngờ, độc khí bốc lên đều hướng về phía Thiên Đình.

Nhược Thủy không ngừng bị suy yếu, dần dần bị thần thổ chặn lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử cười càng thêm cuồng vọng và không kiêng nể gì.

Phía Ma tộc thì thần sắc ngưng trọng, liên hợp lại còn đánh không lại, phân tán ra càng đánh không lại hơn.

Hiện tại muốn chạy cũng chạy không thoát, nếu phân tán ra chạy chắc chắn thương vong thảm trọng.

Ma tộc vốn thực lực không đủ mạnh, nếu còn thương vong thảm trọng thì càng khó phát triển, thậm chí có thể ngay cả phương Tây cũng không giữ được.

Kế hoạch cướp đoạt phật đạo khí vận cung dưỡng Ma tộc của Vô Thiên sẽ đổ bể, con đường duy nhất để lại cho Ma tộc là quay về bản tính giết chóc, hấp thụ tinh hồn sinh linh để tu luyện, sau đó trở thành kẻ thù chung của Hồng Hoang.

Lúc đó, Tam Kim Ô cũng không tiện giúp Ma tộc nữa, nếu giúp tức là không màng đến sống chết của sinh linh Hồng Hoang, đối nghịch với chúng sinh, cái giá phải trả khi bị chúng sinh tẩy chay thì dù là Tam Kim Ô hay Đạo Tổ cũng không gánh nổi.

Mà không có chỗ dựa, lại thành kẻ thù chung, Ma tộc muốn thành sự là điều có thể sao?

Ma tộc hôm nay nếu thua, rất có thể từ nay về sau sẽ không gượng dậy nổi.

Nhìn tình hình hiện tại, Ma tộc dường như đã cùng đường bí lối, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tản ra chạy trốn, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Chương 752

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thông qua Thiên Đạo quan chiến, nở nụ cười mãn nguyện.

Đánh tan Ma tộc chỉ trong một lần, lão muốn xem Tam Kim Ô làm sao vực dậy Ma tộc lần nữa?

Hi sinh Nhân tộc để thành toàn Ma tộc sao?

Chỉ cần dư luận được dẫn dắt, Nhân tộc còn công nhận vị Thánh Phụ này sao?

Thật thoải mái, cuối cùng cũng được một lần thư tâm.

Phía Bồng Lai, Tam Kim Ô cũng đang dùng Côn Luân Kính quan chiến.

"Phế vật, một lũ phế vật, mới thế đã bị bức vào tuyệt cảnh, thật là làm mất mặt bản tọa." La Hầu phá miệng mắng to.

Hắn là Ma Tổ, hiện tại Ma tộc do hắn sáng tạo ra lại đánh không lại đám nhân mã của Hồng Quân, chẳng phải là làm mất mặt hắn sao?

Lại một lần nữa đấu không lại Hồng Quân, hắn không thể chấp nhận được.

"Mau, để Đế Tân ra tay tương trợ, nếu Ma tộc nguyên khí đại thương, chúng ta tất nhiên rơi vào thế yếu, lão cẩu Hồng Quân chắc chắn sẽ toàn lực chèn ép, không cho Ma tộc cơ hội khôi phục." "Ma tộc tự thân khó bảo toàn thì còn đấu thế nào được." La Hầu giận thì giận nhưng không mất đi lý trí, Ma tộc có thể thua nhưng không thể nguyên khí đại thương, nếu không sẽ rất khó trỗi dậy để đối kháng Tây Phương giáo và Đạo môn.

Hồng Quân còn chưa cho Thiên Đình, Quy Nhất giáo và bản bộ

của Tiệt giáo ra sân mà Ma tộc đã không gánh nổi.

Dẫu sao Hồng Quân cũng đã kinh doanh mấy chục vạn năm, Ma tộc so với lão khoảng cách quá lớn.

"Không vội, Ma tộc thực sự cùng đường mạt lộ sao?

Chưa chắc." Lăng Tiêu điềm tĩnh mỉm cười.

"Ma tộc còn có thể có hậu thủ gì?" La Hầu cau mày, ngay cả hắn cũng không biết Ma tộc còn có thể có hậu thủ gì.

Ma tộc mới từ Ma Uyên đi ra, nội hàm thực sự quá nông cạn.

Đó là trong tình huống bọn họ đã tặng không ít pháp bảo, còn có Đế Tân và Long tộc mua các tiên sơn đạo trường của Xiển giáo và Tây Phương giáo để tặng tài nguyên tăng nội hàm cho Ma tộc.

"Ngươi không phát hiện Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt không có mặt sao?

Tại sao không có mặt?

Ma tộc đã toàn quân xuất kích, có cần thiết để hai đứa nó thủ Linh Sơn và Tây Hải không?" "Đừng quên Bát Quái Lô sau khi được Vô Thiên cải tạo có thể phục chế tiên phật, bề ngoài căn bản không nhìn ra sơ hở." "Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử sau khi bị trao đổi xong vẫn luôn không ra tay, ngươi không thấy kỳ lạ sao?

Ngay cả khi pháp bảo bị đoạt vẫn còn pháp lực và thần thông có thể dùng, không lẽ gì lại không làm gì cả." Lăng Tiêu giải thích.

"Ngươi nói Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử đó thực ra là Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt, không ra tay là vì sợ bại lộ?" La Hầu lập tức phản ứng lại.

"Chính xác, bọn chúng đang chờ đợi cơ hội tung đòn chí mạng.

Ma tộc sẽ bại, nhưng không đến mức nguyên khí đại thương, vẫn

có thể rút lui.” Lăng Tiêu gật đầu.

La Hầu lúc này mới hết vội, mắt nhìn chằm chằm vào Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử trong hình ảnh.

“Lại có người mưu sâu kế hiểm hơn cả La Hầu, tuyệt thật, trước đó cả chúng ta và Hồng Quân đều bị ngươi chơi xỏ, thua không oan.” Tai Ách Ma Thần cảm khái.

“Dù sao cũng đã sống hai đời mà!” Lăng Tiêu cười nói.

Chủ yếu là đời trước hắn đã xem qua tình tiết tương tự, Vô Thiên để Hắc Liên Thánh Sứ biến thành Quan Âm lừa gạt Tôn Ngộ Không nhưng bị Tôn Ngộ Không nhìn thấu.

Nhưng hiện tại người của Tam giáo đang mải mê công đánh Ma tộc, lấy đâu ra thời gian quan tâm đến Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử.

Theo thời gian trôi qua, những Ma tộc dưới cấp Đại La Kim Tiên không trụ nổi nữa, ma khí tiêu hao nghiêm trọng, hư ảnh Ma Thần và Diệt Thế Hắc Liên uy lực không ngừng suy yếu.

“Bọn chúng sắp không trụ nổi rồi, toàn lực ra tay, dứt điểm tiêu diệt bọn chúng!” Quảng Thành Tử hưng phấn hét lớn, điều khiển Vạn Tượng Thiên Chỉ và Phiên Thiên Ấn công kích vô cùng hăng hái.

Môn nhân Tam giáo lúc này đều hưng phấn hẳn lên, chìm đắm trong niềm vui tiêu diệt Ma tộc, tất cả đều toàn lực ra tay, buông lỏng cảnh giác.

Trước đó là bảy phần công, ba phần thủ, hiện tại bị Quảng Thành Tử dẫn dắt, đều đem hết toàn lực ra công kích, hoàn toàn từ bỏ phòng bị.

Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử nãy giờ vẫn đứng ngoài quan sát liền liếc nhìn nhau, tỏ vẻ cũng muốn lên giúp một tay,

tiếp cận lại gần.

Thấy không gây ra sự chú ý hay phòng bị nào của người Tam giáo, hai người đột nhiên ra tay, quanh thân ma khí cuộn trào.

Hoa Quang Phật Tử đột nhiên biến thành Tiểu Nghiệt Long, Cửu Đầu Ma Long Hồn đồng loạt xuất hiện, đánh trúng chín người, hơn nữa còn chuyên chọn những kẻ mạnh để tập kích.

Ô Vân Tiên, Kim Quang Tiên, Linh Nha Tiên, Văn Thù, Phổ Hiền, Thiên Tích, Huyền Dương Đạo Quân, Già Lam Phật, Vi Đà, bản thể còn cầm Ma Long Thương một thương đâm xuyên Bạch Liên Đồng Tử.

Khả tiếc, Tiểu Nghiệt Long chọn nhầm đối tượng, năng lực bảo mạng của Bạch Liên Đồng Tử là hàng đầu, sau khi bị Ma Long Thương đâm xuyên liền đột nhiên hóa thành vạn đóa bạch liên chạy thoát.

Vạn đóa bạch liên bay ra xa, một lần nữa tụ lại thành Bạch Liên Đồng Tử.

Tuy nhiên dù chạy thoát nhưng Bạch Liên Đồng Tử cũng bị thương không nhẹ, vội vàng vận chuyển pháp lực trừ khử ma khí xâm nhập cơ thể.

Tiểu Nghiệt Long chọn đối tượng tập kích đều là những kẻ khá mạnh, uy hiếp lớn, nhưng những người này năng lực bảo mạng cũng rất mạnh.

Chín người nhóm Ô Vân Tiên bị Ma Long Hồn cắn trúng, vội vàng các tự thi triển thủ đoạn bảo mạng để chạy thoát.

Ô Vân Tiên hóa thành một đoàn mây đen, Kim Quang Tiên hóa thành kim quang.

Mỗi người đều có năng lực bảo mạng cực mạnh.

Ngoại trừ Già Lam Phật, tám người còn lại toàn bộ chạy thoát, tuy nhiên dù chạy thoát nhưng cũng đều bị thương nặng, ma khí xâm nhập cơ thể hướng thẳng về phía nguyên thần, từng người vội vàng vận chuyển pháp lực trừ khử.

Còn về Già Lam Phật, tên này năng lực phòng ngự bộc phát, ngay cả Dương Tiễn cũng đánh không thủng, Ma Long Hồn căn bản cắn không được.

Tiểu Nghiệt Long tuy không hạ sát được ai nhưng trọng thương được chín người cũng coi như không tệ.

Tập kích thì phải xem Cự Hạt, vĩ châm đâm vào sau lưng Quảng Thành Tử, hai cái càng lớn kẹp chặt Di Lặc và Thổ Liên Tôn Giả.

Thổ Liên Tôn Giả cũng chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, nhưng tên này luyện hóa Mậu Tuất Lưu Thổ, tạo thành khắc chế rất lớn đối với Nhược Thủy.

Cự Hạt chuyên chọn mục tiêu then chốt để tập kích, Thổ Liên Tôn Giả trực tiếp bị một càng kẹp nát, hồn tiêu phách tán, tro bụi bay đi.

Di Lặc tu luyện nhục thân và phật môn thần thông Bồ Đề Bất Hoại Thân nên kháng cự được, nhưng cũng bị kẹp đến mức phát ra một tiếng thảm thiết, vội vàng thôi động Tạo Thiên Bích.

Bích Lạc Thiên Quang bộc phát, xua tan ma khí, làm bỏng Cự Hạt, Cự Hạt liền buông Di Lặc rồi lùi lại.

Phía Quảng Thành Tử, hắn vội vàng thôi động Vô Cực Trạc, di chuyển không gian để thoát thân nhưng độc tố đã đi vào cơ thể.

Quảng Thành Tử cố gắng trừ khử nhưng căn bản vô dụng, không kháng cự được dù chỉ một giây, phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt nhanh chóng biến thành xanh đen.

Độc tố xông thẳng về phía thức hải, Quảng Thành Tử căn bản

không dám cử động, ngồi xếp bằng giữa không trung, cố gắng thủ trụ thức hải, không để độc tố tràn vào làm ô nhiễm nguyên thần.

Cùng lúc đó, Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt vừa đắc thủ, phía Ma tộc lập tức triển khai phản công.

Dương Tiễn dẫn theo các Ma Quân và Ma Thánh giết ra ngoài, Vô Thiên tiếp tục thao túng Vạn Ma Đại Trận, khống chế hư ảnh Ma Thần, định một hơi tiêu diệt luôn Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử hiện tại không thể cử động, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đại biến, vội vàng cõng Quảng Thành Tử chạy về phía xa.

"Chậc chậc, Quảng Thành Tử đúng là bảo bối trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn mà." Đám quần chúng ăn dưa được một phen cảm khái, vì cứu Quảng Thành Tử mà ông ta bất chấp cả đại cục.

Chương 753

Sự đảo ngược này thực sự đến quá đột ngột, bọn họ cũng đều nghĩ Ma tộc sắp xong đời rồi, không ngờ Ma tộc còn giấu một chiêu này, trong nháy mắt xoay chuyển cục diện.

Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt làm sao có thể làm được như vậy, ngay cả những đại năng Á Thánh như Di Lặc, Quảng Thành Tử cũng không phát hiện ra sơ hở.

Cự Hạt tập kích giết chết Thổ Liên Tôn Giả, trọng thương hai Á Thánh; Tiểu Nghiệt Long trọng thương chín Chuẩn Thánh đỉnh phong, cục thế đảo ngược tức thì.

Lúc này, nguyên nhân tại sao Dục Chức Tâm lại đứng đầu Thập Đại Ma Thánh đã lộ rõ.

Chỉ thấy Dục Chức Tâm tế xuất Ác Mộng Sa bao phủ phương viên triệu dặm, khí ác mộng cổ hoặc lòng người tràn lan, đồng thời Ma Tâm Linh vang lên.

Đám người Ô Vân Tiên đang trấn áp trừ khử ma khí trong cơ thể, tiếng chuông Ma Tâm Linh trực tiếp khiến ma khí bạo động, bọn họ suýt nữa thất thủ tâm thần.

Ma khí trong người bạo động, bên ngoài có ma âm hoặc thần, khí ác mộng diễn hóa ảo tượng đánh thẳng vào tâm thần, ba mặt giáp kích, thật là muốn lấy mạng già.

Một khi tâm thần thất thủ, ma khí xâm nhập thức hải, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bị Dục Chức Tâm khống chế, biến thành con rối.

Không ai dám đánh cược đạo tâm của mình đủ vững vàng, lại

thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cõng Quảng Thành Tử chạy mất.

Đạo Tổ có trách tội xuống thì cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử chạy trước, có người gánh tội rồi.

Nhất mạch Tiệt giáo vốn dĩ cũng không muốn cùng Ma tộc náo loạn đến mức không chết không thôi, hiện tại có người gánh tội thì còn sợ gì nữa, Ô Vân Tiên dẫn đầu, mang theo người của Tiệt giáo chạy mất.

Binh bại như núi đổ, Tiệt giáo vừa chạy, cộng thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử cũng đã biến mất, môn nhân Xiển giáo cũng đều chạy theo.

Chỉ còn lại đệ tử Tây Phương giáo, suýt nữa thì thổ huyết, chỉ có thể vội vàng rút lui.

"Giết, đừng để bọn chúng chạy thoát!" Dương Giao hô lớn một tiếng, dẫn theo các Ma Thánh và Ma Quân truy sát.

Na Tra sớm đã nhắm vào Vân Trung Tử, vì nương thân nói với hắn rằng âm mưu lợi dụng hắn để tính kế Long tộc nhập vào Phong Thần lượng kiếp năm xưa chính là do Vân Trung Tử bày ra.

Vân Trung Tử làm sao là đối thủ của Na Tra, vừa thấy Na Tra khí thế hung hăng truy đuổi mình liền sợ đến hồn phi phách tán, liều mạng thi triển hóa hồng chi thuật, hận không thể mọc thêm vài đôi cánh.

Hắn bám sát theo Nam Cực Tiên Ông, nếu Na Tra đuổi kịp thì còn có Nam Cực Tiên Ông chống đỡ, nếu hắn lẻ loi một mình thì thực sự xong đời.

Nam Cực Tiên Ông sao lại không biết tâm tư của Vân Trung Tử, đầu đầy vạch đen nhưng lúc này có bao nhiêu tán tu đang đứng nhìn, lão cũng không tiện bỏ mặc Vân Trung Tử.

Dương Tiễn thì nhắm vào Hoan Hỉ Phật, hắn ghét nhất là tên này,

vừa hư ngụy vừa bẩn thỉu.

Thiên nhãn khóa chặt Hoan Hỉ Phật, Dương Tiễn thôi động Âm Dương Huyền Phong vốn chưa từng dùng tới, hóa thành hai chiếc cánh một hồng một lam, tốc độ tăng vọt.

Ngũ hành độn thuật hả, chạy nhanh hả, để xem lần này ngươi có chạy được không.

Đám tán tu đều xem đến ngây người, chuyện gì đã xảy ra, sao đột nhiên phía Tam giáo lại bại trận chạy tứ tán như vậy.

Cho dù Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt tập kích đắc thủ, phía Tam giáo cũng không phải không có sức đánh một trận.

Phía Ma tộc, đại quân Ma tộc ma khí tiêu hao nghiêm trọng, Vạn Ma Đại Trận rõ ràng không kiên trì được lâu.

Di Lặc có Tạo Thiên Bích, dễ dàng trừ khử được ma khí trong người, vẫn còn có thể chiến đấu.

Tịnh Hà Châu trong tay Địa Tạng rất khắc chế ma khí, hoàn toàn có thể giúp nhóm Ô Vân Tiên trừ khử ma khí.

Cho dù Quảng Thành Tử không ổn nữa, mất đi chiến lực, nhưng số còn lại vẫn đủ để đánh một trận mà, sao đột nhiên đều chạy sạch?

Bọn họ đâu biết rằng, Tam giáo chưa bao giờ đồng lòng, đặc biệt là nhất mạch Tiệt giáo và Xiển giáo, đều không muốn liều mạng.

Tìm được lý do là chắc chắn phải chạy ngay.

"Ha ha, cảm ơn chư vị đã tặng tài nguyên tu luyện." Đế Tân cười một cách đáng ăn đòn, đại bộ phận tán tu vẫn công nhận phía Tam giáo hơn, đặt cược Tam giáo thắng, lại khiến hắn đại kiếm được một mẻ.

Thực tế, ngay cả hắn cũng nghĩ Ma tộc sắp bại, Chuẩn Thánh của

Ma tộc chỉ có hơn ba mươi người, mà phía Tam giáo có tới một trăm, Ma tộc hoàn toàn dựa vào Vạn Ma Đại Trận.

Có chút giống Vu tộc năm xưa, đại trận một khi bị chống đỡ được là cơ bản xong đời.

Năm xưa phía Yêu tộc có các Chuẩn Thánh như Ngũ Cực Thánh Thú trợ giúp, số lượng Chuẩn Thánh nhiều hơn Vu tộc.

Khi đó Yêu tộc vắt óc tìm cách chống lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mà Vạn Ma Đại Trận của Ma tộc so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thì kém xa, Tam giáo rất nhanh đã tìm ra cách ứng phó.

Vạn Ma Đại Trận vô dụng, Ma tộc liền rơi vào thế hạ phong, Nhược Thủy của Vô Thiên lại bị tìm ra cách khắc chế, Ma tộc đại loạn, gần như chắc chắn thảm bại, nguyên khí đại thương.

Nhưng ai cũng không ngờ Ma tộc còn giấu một chiêu, chính là ngay cả hắn cũng không nhìn ra Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử là giả, thủ đoạn ngụy trang của Ma tộc thực sự lợi hại.

Đương nhiên, thực tế phía Tam giáo vẫn còn có thể chiến đấu, thậm chí có ưu thế, trận này bại chủ yếu vẫn là do Tam giáo tâm tư khác biệt, không có quyết tâm đoàn kết nhất trí tử chiến.

Đạo Tổ hiện tại ước chừng đang tức điên lên, một ưu thế vững chắc như vậy lại bị Tam giáo chơi mất.

Thổ Liên Tôn Giả chết không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng Bát Bảo Công Đức Trì thì bị Ma tộc lấy mất thật sự, Ma tộc cũng không nguyên khí đại thương, ảnh hưởng này mới lớn.

Tiếp theo, Ma tộc dựa vào công đức ngưng tụ từ Bát Bảo Công Đức Trì có thể nhanh chóng nâng cao thực lực, ngày càng khó đối phó.

Sự thực đúng là như vậy, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân sắc mặt âm trầm, không khí lạnh lẽo đến cực điểm, Thông Thiên thậm chí còn nhìn thấy sát ý trong mắt Hồng Quân.

Nếu Hồng Quân không nhịn được mà hạ sát thủ dùng bạo lực trấn áp thì chuyện này sẽ thú vị lắm đây.

Môn nhân Tam giáo chạy tán loạn, Ma tộc toàn lực truy sát.

Phía Tây Phương giáo, Di Lặc và Địa Tạng nhìn Tạo Thiên Bích và Tịnh Hà Châu bức lui đám người Điệu Hồn Ma Thánh, hộ tống đệ tử Tây Phương giáo rút lui.

Tuy nhiên, Hỏa Liên Tôn Giả lại bị Dục Chức Tâm dùng Trảm Tiên Phi Đao trảm sát.

Ngũ Liên Tôn Giả của Tây Phương giáo từng uy chấn một thời, nhưng giờ đây chết chỉ còn lại Kim Liên Tôn Giả.

Thủy Liên Tôn Giả bị khống chế trong tay Ma tộc, so với chết cũng không khác gì mấy.

Không chỉ Hỏa Liên Tôn Giả, các Chuẩn Thánh trung kỳ và sơ kỳ của Tây Phương giáo cộng lại chết tổng cộng bảy người.

Điệu Hồn Ma Thánh bọn họ không làm gì được những kẻ lợi hại như Di Lặc, chỉ có thể giết những kẻ yếu để trút giận.

Tiệt giáo cũng mất đi một người, đó là kẻ phản đồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Linh Nha Tiên bị Tiểu Nghiệt Long nhắm vào, đánh không lại liền đẩy tên phản đồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên này ra đỡ đao, để tên phản đồ này cống hiến chút sức lực cuối cùng cho Tiệt giáo, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Tuy nhiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không chết, phản đồ vẫn

là phản đồ, ngay lập tức trực tiếp đầu hàng.

Ma tộc hiện tại thiếu chiến lực cao cấp, vì vậy Vô Thiên giữ lại Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Phía Xiển giáo ít người nhưng mỗi người chiến lực đều không tầm thường, lại chạy nhanh, cho đến nay vẫn chưa có ai chết.

Nói là cho đến nay là vì Na Tra đang truy đuổi Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử về phía Nam Hải, Dương Tiễn và Hoan Hỉ Phật đọ độn thuật, tốc độ quá nhanh không biết đã chạy đi đâu, Hắc Bào cũng đang truy sát Thiên Tích.

Hiện trường loạn thành một đoàn.

Ma tộc truy sát nửa ngày, rốt cuộc cũng để người của Tam giáo chạy thoát.

Chủ yếu là vì Ma tộc bị phong ấn trong Ma Uyên quá lâu, tài nguyên thiếu thốn, các Ma Thánh, Ma Quân tuy có tu vi nhưng nội hàm nông cạn.

Chương 754

Người của Tam giáo có đủ loại thần thông, thủ đoạn bảo mạng, một lòng muốn chạy trốn thì Ma tộc thực sự vô phương khống chế.

Chỉ có Vô Thiên là có thu hoạch, bắt được môn nhân Tiệt giáo là Hạm Chi Tiên, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ma tộc lần lượt quay trở về Linh Sơn.

Xem náo nhiệt xong, Đế Tân cũng đi.

Thực tế, hắn đến đây không chỉ để xem náo nhiệt, nếu Ma tộc thực sự đến đường cùng, hắn sẽ ra tay.

Ý của Thánh Phụ là giữ vững nguyên khí cho Ma tộc.

Tuy chỉ có một mình hắn đến nhưng thế là đủ rồi.

Hiên Viên Kiếm và Vũ Hoàng Cửu Đỉnh trong tay, dưới Thánh Nhân hắn vô địch.

Hơn nữa hắn có thể triệu hoán Khí Vận Huyền Điểu, Khí Vận Huyền Điểu có tu vi sánh ngang Thánh Nhân, hắn không phải Thánh Nhân nhưng thắng cả Thánh Nhân.

Khí Vận Huyền Điểu vừa xuất hiện, đệ tử Tam giáo đều phải quỳ.

Hồi Vu Yêu lượng kiếp, Thánh Phụ cố ý ép mình không thành Thánh để muốn làm chuyện lớn, Hồng Quân không biết xấu hổ đã tính cả Thánh Phụ vào hàng Thánh Nhân.

Giờ đây hắn cũng giống như Thánh Phụ năm xưa, không phải Thánh Nhân nhưng có năng lực đánh một trận với Thánh Nhân, để xem Hồng Quân còn có thể tiếp tục không biết xấu hổ nữa hay không.

Đương nhiên, thời đại bây giờ đã khác, khi đó Thánh Phụ vô lực

phản kháng, còn Hồng Hoang hiện tại không phải một mình Hồng Quân nói là xong.

Linh Sơn, một ngày sau, Hắc Bào quay về trước, bị thương không nhẹ.

"Thế nào?

Đã giết được tên Thiên Tích kia chưa?" Cự Hạt sốt sắng hỏi.

"Chưa, tên đó có thiên quang hộ thể, Hư Vô Thôn Viêm của ta không làm gì được hắn, khổ chiến với hắn hồi lâu vẫn để hắn chạy thoát, tuy nhiên hắn cũng chẳng chiếm được tiện nghi gì, vết thương không nhẹ hơn ta đâu." Hắc Bào nói.

"Nghe Nhị công tử nói qua, thực lực tên Thiên Tích đó không tầm thường." Cự Hạt tiếc nuối lắc đầu.

Vô Thiên cũng không trách tội Hắc Bào, tay vung lên, từ Diệt Thế Hắc Liên rút ra một đạo bản nguyên ma khí đưa cho Hắc Bào trị thương.

Đó là Tiên Thiên Ma Khí tinh thuần nhất mà La Hầu để lại bên trong.

"Tạ Phật Tổ!" Hắc Bào cảm động vô cùng.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nỗ lực áp chế nộ hỏa, đang dùng Âm Dương Thiên Hỏa cứu Quảng Thành Tử.

Vạn vật không rời khỏi Âm Dương, độc của Cự Hạt cũng vậy, Âm Dương Thiên Hỏa có thể thông qua phương thức làm mất cân bằng Âm Dương để hóa giải độc tố.

Tuy nhiên cũng may là Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa tới kịp thời, cộng thêm Quảng Thành Tử toàn lực áp chế, không để độc tố xâm nhập thức hải, nếu không lão cũng không cứu được.

Vài ngày sau, Dương Tiễn và Na Tra lần lượt quay về Linh Sơn.

Hoan Hỉ Phật thực sự quá lì đòn, Ngũ Hành Độn Thuật cũng thực sự khó chơi, Dương Tiễn vẫn chỉ có thể đánh trọng thương chứ không bắt được.

Chủ yếu là tên đó chạy tới Tử Tiêu Cung, hắn không tiện tiếp tục truy đuổi.

Na Tra cũng không giết được Nam Cực Tiên Ông và Vân Trung Tử, nhưng ép được Vân Trung Tử phải tự bạo một thi, tu vi rơi xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Thôi đi, sau này thiếu gì cơ hội, tuy không thể mở rộng chiến quả nhưng chúng ta lần này cũng đã hoàn thành mục tiêu định sẵn, lấy được Bát Bảo Công Đức Trì." "Lần này Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt lập công đầu, chờ công đức chuyển hóa ra, hai ngươi mỗi người mười triệu công đức." "Những người khác đều có phần thưởng." "Bản tọa nể mặt Nhị Lang, vốn không muốn làm khó Tiệt giáo, nhưng Tiệt giáo lại không biết điều, khẩn trương nghỉ ngơi chỉnh đốn, ba tháng sau tiến về Đông Thắng Thần Châu, chiếm lấy các tiên sơn đạo trường của Tiệt giáo để đổi lấy tài nguyên tu luyện." "Nếu bọn họ đã chán sống, đừng trách Ma tộc ta không nể tình." Vô Thiên nói.

"Rõ!" Đám Ma tộc hăm hở muốn thử, chuyện cướp bóc cường hào thế này bọn họ phi thường thích làm.

"Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ngươi trước đây phản bội Tiệt giáo, giờ lại phản bội Đại Thừa Phật Môn, muốn bản tọa tin tưởng ngươi, duy chỉ có cách nhập ma." Ánh mắt Vô Thiên tràn đầy vẻ nguy hiểm nhìn chằm chằm Trường Nhĩ Định Quang Tiên, hạng người này, nếu không cắt đứt mọi đường lui, hắn không dám dùng.

"Ta, ta nguyện ý!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên sắc mặt khó coi thỏa hiệp, hắn biết nếu từ chối, Vô Thiên sẽ lập tức giết hắn, hắn

không muốn chết nên không có lựa chọn.

Vô Thiên phẩy tay, rót ma khí vào cơ thể Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên thả lỏng thức hải, mặc cho ma khí xâm thực nguyên thần, sau một hồi thảm thiết đau đớn, cuối cùng cũng đã thành ma.

Vô Thiên vẫn không yên tâm, ra hiệu cho Dục Chức Tâm, nàng hiểu ý, gieo một hạt giống ma chủng vào nguyên thần của hắn: "Ngươi nếu dám có dị tâm, ta chỉ cần một ý niệm là có thể khiến ngươi hồn phi phách tán, nếu biểu hiện tốt, ta sẽ lấy ma chủng ra cho ngươi." "Rõ!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên ngoan ngoãn cúi đầu, hắn căn bản không có tư cách lựa chọn hay kháng cự.

"Rất tốt, từ nay về sau, ngươi chính là Trường Nhĩ Ma Quân của Ma tộc ta, là Định Quang Phật của Đại Đồng Phật Môn." Vô Thiên nói.

Căn nguyên của Trường Nhĩ Định Quang Tiên không tệ, nếu không năm xưa cũng không có tư cách làm một trong Thất Tiên tùy tùng của Tiệt giáo, thực lực cũng khá, Chuẩn Thánh hậu kỳ đỉnh phong.

"Hạm Chi Tiên, bản tọa cũng cho ngươi một cơ hội, gia nhập Ma tộc ta." Vô Thiên nhìn về phía Hạm Chi Tiên đang bị bắt làm tù binh.

"Hừ, ngươi tưởng người Tiệt giáo ta ai cũng giống như tên phản đồ kia, ham sống sợ chết sao?" "Ta sinh là tiên của Tiệt giáo, chết là ma của Tiệt giáo, tuyệt đối không thể phản bội Tiệt giáo, ngươi giết ta đi." Hạm Chi Tiên cứng cỏi ngẩng đầu nhìn thẳng Vô Thiên, thể hiện rõ sự cương liệt của Tiệt giáo.

Sự đối lập này khiến đám Ma tộc càng thêm khinh thường Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

“Đều nói Tiệt giáo cương liệt, quả nhiên như vậy, bản tọa rất tán thưởng tính cách của ngươi, giết ngươi đúng là đáng tiếc.” “Thế này đi, bản tọa không ép ngươi nhập ma, cũng sẽ không để ngươi ra tay với Tiệt giáo, nếu cuối cùng Ma tộc ta thất bại, bản tọa thả ngươi tự do, nếu Ma tộc ta thắng, ngươi triệt để trở thành người Ma tộc ta, thế nào?” Vô Thiên rất tán thưởng nên đã đưa ra nhượng bộ.

“Không cần, nếu ngươi thực sự tôn trọng ta thì hãy giết ta đi.” Hạm Chi Tiên lắc đầu từ chối.

“Ai, đã vậy, bản tọa thành toàn cho ngươi.” Vô Thiên thở dài một tiếng, vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Tiểu Nghiệt Long xử quyết Hạm Chi Tiên.

“Khoan đã, giết nàng ta chẳng có giá trị gì, chi bằng để Tiệt giáo đem đồ đến đổi, Na Tra chẳng phải muốn bản nguyên Phần Thiên Băng Diễm của Tiệt giáo sao, đây là một cơ hội.” Dương Tiễn đã từng kề vai chiến đấu với Hạm Chi Tiên nên rốt cuộc không nỡ, nhưng lại không thể trực tiếp thả người, bèn nghĩ ra một cách dung hòa.

“Ừm, cũng được, thông tri cho Tiệt giáo, muốn cứu Hạm Chi Tiên thì mang một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một ngàn viên Cửu Chuyển Ngũ Khí Đan và một luồng bản nguyên Phần Thiên Băng Diễm đến đổi.” Vô Thiên gật đầu, tính cách của Hạm Chi Tiên thực sự khiến hắn vô cùng tán thưởng, hắn cũng không thực sự muốn giết nàng.

Chủ yếu là tay Hạm Chi Tiên chưa từng dính máu Ma tộc, nếu không hắn sẽ không dung thứ.

“Đa tạ!” Hạm Chi Tiên cảm kích nhìn về phía Dương Tiễn, như vậy thì nàng có thể chấp nhận được, có lựa chọn nàng cũng không muốn chết, nàng còn muốn thấy Sư tôn quy về Tiệt giáo nữa mà.

Và các sư huynh đệ Tiệt giáo nhất định sẽ mang đồ đến đổi nàng.

"Dục Chức Tâm, tiếp tục hành hạ Thủy Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử, khiến đạo tâm của bọn chúng sụp đổ, nhập vào ma đạo của ta." Vô Thiên phân phó.

"Rõ!" Dục Chức Tâm nở nụ cười quyến rũ, việc hành hạ người khác nàng rất thích, biến thái sao, chẳng phải đều do Xiển giáo ép nàng sao?

Ừm, Tây Phương giáo và Quy Nhất giáo cũng có phần.

Dẫu sao năm xưa hai giáo và Xiển giáo là cùng một giuộc.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung, đệ tử ba mạch đều chạy tới lánh nạn.

Hồng Quân sắc mặt âm trầm, uy áp đè xuống khiến mọi người không dám thở mạnh.

Hồng Quân nhìn chằm chằm Ô Vân Tiên, chính là tên này đã hô hào nhất mạch Tiệt giáo bỏ chạy, vừa dẫn đầu một cái là Tam giáo bại ngay.

Thông Thiên nhận ra Hồng Quân muốn giết gà dọa khỉ, bèn mở lời: "Lão sư, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử dẫn đầu chạy trốn trước, có trách thế nào cũng không trách đến đầu đệ tử Tiệt giáo ta được chứ." "Lão sư lẽ nào còn muốn tiếp tục bất công với Tiệt giáo ta sao?" Câu nói sau cùng này, Thông Thiên mang theo ý tứ uy hiếp, nếu lão còn tiếp tục bất công thì sẽ cá chết lưới rách.

"Hừ, ta đó là vì cứu Quảng Thành Tử, lẽ nào muốn ta giương mắt nhìn Quảng Thành Tử chết hay sao?" "Mà bọn họ chưa đến mức sinh tử tồn vong, ta là vì cứu người, bọn họ mới là chạy trốn." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói.

"Ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện." Thông Thiên nhìn

chằm chằm Hồng Quân, chẳng thèm liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy một cái, tay vung lên, một đạo lực lượng quy tắc đánh bay Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài.

"Thông Thiên, ngươi phóng tứ, dù thế nào ta cũng là nhị huynh của ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn giận không kiềm được, gầm thét dữ tợn.

"Ngươi cũng xứng?

Chương 755

Ta và Nguyên Thủy đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt, cho dù là hắn đứng ở đây cũng không có tư cách xưng là nhị huynh của ta nữa, đồ chết tiệt, đáng ghét y hệt Nguyên Thủy." Thông Thiên đưa tay định giết chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đủ rồi, ngươi thực sự tưởng bần đạo sẽ chịu sự uy hiếp của ngươi sao?" Hồng Quân nhẫn nhịn không nổi nữa, ánh mắt sắc lẹm nhìn chằm chằm Thông Thiên, cảm giác áp bức cực lớn.

"Sẽ, ít nhất là bây giờ sẽ!" "Đạo Ma tương sinh tương khắc, Bàn Cổ phụ thần lập ra Ma Đạo mục đích chính là để chế hành Thiên Đạo, Ma Đạo cường thịnh, đối với Thiên Đạo, đối với Lão sư ảnh hưởng lớn thế nào, không cần phải nói nhiều." "Lão sư nếu còn nhất ý cô hành, khi nhục Tiệt giáo ta, Tiệt giáo ta chưa hẳn không thể kết minh với Ma tộc, Đa Bảo chưa hẳn không thể cộng tồn với Vô Thiên." "Đạo môn thiếu mất Tiệt giáo ta, Ma tộc có thêm Tiệt giáo ta, Đạo Tổ thấy bên nào ưu thế hơn?" Thông Thiên không chút sợ hãi, ánh mắt kiên quyết nhìn thẳng Hồng Quân, vặn hỏi ngược lại.

Có Tam Kim Ô bọn họ ở đó, Hồng Quân tự thân ra tay cũng chẳng chiếm được hời, triệt để xé rách da mặt không tốt cho ai cả.

Cách tốt nhất là để đám thuộc hạ bên dưới tự tranh đấu, đánh một trận chiến ủy nhiệm.

Phía Hồng Quân có ba lực lượng chủ chốt là Tây Phương giáo, Tiệt giáo và Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình hiện tại không thể ra sân, vì một khi Thiên Đình ra sân, Nhân tộc Thần Đình tất yếu cũng sẽ nhập cuộc.

Đạo môn hiện tại đang có ưu thế, nhưng nếu Tiệt giáo kết minh

với Ma tộc, ưu thế của Đạo môn sẽ tan thành mây khói, thậm chí rơi vào thế yếu.

Đánh tay đôi, Tiệt giáo dư sức bóp nghẹt Tây Phương giáo.

Mà chỉ dựa vào Xiển giáo cũng không làm gì nổi Ma tộc.

Đạo môn, hay nói đúng hơn là Hồng Quân hiện tại đang rất cần Tiệt giáo, đó chính là vốn liếng để đàm phán.

"Ngươi chớ quên Vẫn Thánh Đan, ngươi còn muốn trải nghiệm lại một lần nữa sao?" Hồng Quân nhìn Thông Thiên một cách nguy hiểm, ra bộ định thôi động Vẫn Thánh Đan.

"Lão sư nghĩ đệ tử sẽ sợ chết sao?

Nhân quả phản phệ từ Khai Thiên Công Đức, không biết Lão sư có gánh nổi không, cho dù gánh nổi, liệu còn dư lực để đối phó với Tam Kim Ô bọn họ không?" Giọng Thông Thiên đột ngột cao vút, Khai Thiên Công Đức một lần nữa được thôi động.

Khai Thiên Công Đức nồng đậm thế nào, việc hóa thành Công Đức Kim Long chính là minh chứng rõ nhất.

Công Đức, số lượng Phật môn là nhiều nhất, từng vượt qua mười ức, cũng chỉ mới miễn cưỡng ngưng tụ được Công Đức Kim Luân, cách việc Công Đức Hóa Long còn xa tới mười vạn tám nghìn dặm.

Khai Thiên Công Đức chính là công cụ gian lận mà Bàn Cổ để lại cho Tam Thanh, nếu Tam Thanh hấp thu Khai Thiên Công Đức, tu vi thậm chí có thể đuổi kịp Hồng Quân.

Nhưng cho dù đuổi kịp cũng vô ích, vì trong tay bọn họ không có Hỗn Độn Linh Bảo, không thể nào đấu thắng Hồng Quân.

Năm xưa Tam Kim Ô các loại hành hạ Tam Thanh, Hồng Quân không ngăn cản cũng là vì muốn mượn tay Tam Kim Ô ép buộc Tam

Thanh phải hấp thu Khai Thiên Công Đức.

Nhưng Tam Thanh cũng không ngốc, biết Khai Thiên Công Đức chính là kim bài miễn tử, vả lại hiện tại hấp thu thực sự lãng phí, tốt nhất là để dành đến lúc đột phá Đại Đạo Cảnh mới hấp thu để giá trị đạt mức tối đa.

Ngay cả Nguyên Thủy bị hành thê thảm nhất cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc hấp thu Khai Thiên Công Đức.

Nói gì thì nói, Tam Thanh cũng là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, dù có tệ thế nào đi nữa cũng vẫn mang trong mình quyết tâm xung kích cực hạn của Đạo, tái hiện huy hoàng của Bàn Cổ.

Có Khai Thiên Công Đức ở đó, bị Tam Kim Ô hành hạ thì hành hạ nhưng Tam Kim Ô cũng không dám hạ sát thủ với bọn họ.

Hấp thu Khai Thiên Công Đức rồi thì lại khác, vạn nhất vẫn không đánh lại Tam Kim Ô là coi như xong đời, không còn đường lui.

"Thầy trò chúng ta đã đến nước này rồi sao?" Hồng Quân rốt cuộc vẫn phải xuống nước, ngữ khí hòa hoãn hơn nhiều, bắt đầu giở bài tình cảm.

Trong giai đoạn này, việc Tiệt giáo phản bội ảnh hưởng quá lớn.

Hơn nữa Tam Kim Ô đã trưởng thành, một khi lão bị nhân quả phản phệ, Tam Kim Ô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Tất cả chỉ trách năm xưa quá đỗi tự đại, không để Tam Kim Ô vào mắt, để bọn chúng lớn mạnh lên.

Vốn dĩ theo kế hoạch của lão là lợi dụng Vu Yêu lượng kiếp để thanh lý toàn bộ hậu duệ Bàn Cổ, sau đó lợi dụng Phong Thần lượng kiếp khiến Tam Thanh trở mặt thành thù, như thế sẽ không còn ai đe dọa được lão, Hồng Hoang sẽ triệt để nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng bị biến số Lăng Tiêu này quấy phá, kế hoạch thanh lý hậu duệ Bàn Cổ của lão không thành công, còn để hậu duệ Bàn Cổ toàn bộ thành Thánh.

Có thể nói Minh Hà, Hồng Vân và những hậu duệ Bàn Cổ khác hiện nay còn sống đều là nhờ Lăng Tiêu bảo hộ.

"Đệ tử chỉ muốn một sự công bằng chính trực.

Năm xưa Phong Thần lượng kiếp, Lão sư mặc kệ ba giáo khác và Yêu tộc vây công Tiệt giáo, ép buộc đệ tử uống hạ Vẫn Thánh Đan.

Đệ tử đã làm sai điều gì, Tiệt giáo đã làm sai điều gì?" "Sự bất quá tam, Lão sư đã hai lần bất công với Tiệt giáo, không phải đệ tử muốn đối đầu với Lão sư mà là Lão sư ép đệ tử không thể không làm như vậy." "Đệ tử Tiệt giáo đều là tâm huyết của đệ tử, bọn họ chiến tử là do thực lực bọn họ không đủ, đệ tử không có gì để nói, nhưng nếu Lão sư muốn đối xử bất công với bọn họ, đừng trách đệ tử cùng Lão sư cá chết lưới rách." Thông Thiên nhìn thẳng vào mắt Hồng Quân đầy kiên định.

Ô Vân Tiên và các đệ tử Tiệt giáo khác cảm động vô cùng, đây chính là lý do vì sao bọn họ nguyện ý thề chết đi theo Sư tôn.

Cho dù Sư tôn bị giam cầm ở Tử Tiêu Cung, Tiệt giáo bị chèn ép, bọn họ cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc rời bỏ Tiệt giáo để chuyển sang giáo phái khác.

Bởi vì Sư tôn sẽ vì bảo vệ bọn họ mà đối đầu trực diện với Đạo Tổ, điều mà ngũ Thánh còn lại không làm được, đổi thành ngũ Thánh khác chắc chắn sẽ chọn giữ im lặng.

Sư tôn thực sự coi bọn họ là người thân, đặt trong tim gan, bọn họ sao có thể phản bội Sư tôn?

Dù có phải chịu bao nhiêu gian khổ, bọn họ cũng sẽ kiên trì, chờ

đợi Sư tôn trở về, một lần nữa dẫn dắt Tiệt giáo tái hiện huy hoàng.

Bọn họ cũng đều đang nỗ lực nâng cao thực lực của Tiệt giáo.

"Thôi đi, bần đạo đã hai lần bất công với Tiệt giáo nhưng cũng đã hai lần nhượng bộ Tiệt giáo, sự bất quá tam, sẽ không có lần sau đâu." "Nếu không, ngươi nếu muốn cá chết lưới rách, bần đạo sẽ theo đến cùng." Hồng Quân một lần nữa đưa ra nhượng bộ, đáng chết thật cái Khai Thiên Công Đức này.

Khi uy áp của Hồng Quân thu lại, không khí trong Tử Tiêu Cung cũng theo đó mà dịu đi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đệ tử Tây Phương giáo và Xiển giáo đột nhiên nảy sinh lòng hâm mộ đối với đệ tử Tiệt giáo, không ngờ Thông Thiên lại có thể bảo vệ đệ tử đến mức này.

Nếu đổi lại là bọn họ, Giáo chủ của họ đại khái sẽ chọn im lặng.

Bởi vì Giáo chủ của họ quan tâm đến lợi ích hơn, nếu không thực sự cần thiết sẽ không làm trái ý Đạo Tổ, đắc tội Đạo Tổ.

Đám người Tiệt giáo ngu ngốc theo chủ nghĩa lý tưởng này đặt tình nghĩa lên hàng đầu, vì tình nghĩa mà từ bỏ lợi ích, thật ngu ngốc, nhưng cái ngu đó lại khiến người ta cảm động và hâm mộ.

Thông Thiên có thể vì đệ tử mà bất chấp hậu quả đối đầu trực diện với Đạo Tổ, và đệ tử Tiệt giáo cũng có thể vì Thông Thiên mà hiến dâng tất cả, thậm chí là mạng sống.

Trong một Hồng Hoang tranh giành lợi ích sống chết này, Tiệt giáo hiện lên thật đặc biệt và độc đáo, tựa như kẻ dũng cảm lội ngược dòng, lại như đóa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tách biệt với thế gian, cô độc mà bi tráng.

Các giáo phái khác nếu ở vị trí của Tiệt giáo, e rằng đã sớm tan đàn xẻ nghé, bị thôn tính sạch sành sanh.

Cho dù có nhìn Tiệt giáo ngứa mắt đến đâu cũng phải thừa nhận phẩm hạnh của đệ tử Tiệt giáo hơn hẳn bọn họ.

"Đạo Tổ, hiện tại Bát Bảo Công Đức Trì đã rơi vào tay Ma tộc, tiếp theo phải làm thế nào đây?" Di Lặc lên tiếng hỏi.

"Phải đó, Ma tộc rốt cuộc đã làm thế nào, Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt ngụy trang mà chúng ta chẳng nhìn ra chút sơ hở nào." "Nói như vậy, đám hòa thượng và sứ giả Phật môn ở Tây Ngưu Hạ Châu không phải là phản bội Phật môn mà là bị Ma tộc tráo người rồi." Địa Tạng tiếp lời.

Hồng Quân nhíu mày, bởi vì ngay cả lão cũng không nhìn ra sơ hở.

Hồng Quân trầm tư một hồi rồi nói: "E rằng là vì Bát Quái Lô." "Bát Quái Lô vốn là pháp bảo của La Hầu, sau đại chiến Đạo Ma năm xưa đã rơi vào tay bần đạo." "Vô Thiên trước đây đến Thiên Đình chỉ đích danh muốn Bát Quái Lô, Bát Quái Lô chắc chắn có tác dụng lớn." Nghe lời này, phía Tiệt giáo muốn chửi thề, lại bị Lão Quân chơi khăm rồi.

"Vậy chúng ta hiện tại phải làm sao?" Di Lặc hỏi.

Nhất mạch Xiển giáo và nhất mạch Tiệt giáo cùng lắm thì rời bỏ Phật môn quay về Đạo môn, nhưng Tây Phương giáo bọn họ không có đường lui, người lo lắng nhất chính là bọn họ.

Bát Bảo Công Đức Trì rơi vào tay Ma tộc, hiện tại Ma tộc đã vạn sự câu bị, sẽ nghênh đón sự phát triển thần tốc.

"Tiếp theo, mục tiêu của Ma tộc chắc chắn là Nam Thiệm Bộ Châu, dùng Đại Đồng Phật Pháp thay thế Đại Thừa Phật Pháp, đoạt lấy tín ngưỡng của Nam Thiệm Bộ Châu." "Nam Thiệm Bộ Châu không thể để rơi vào tay giặc nữa, Tây Phương giáo phụ trách phá hoại việc truyền bá Đại Đồng Phật Pháp ở Nam Thiệm Bộ Châu, Tiệt

giáo và Xiển giáo phụ trách tập kích giết chết các Chuẩn Thánh của Ma tộc, ngăn chặn sự trỗi dậy của Ma tộc." "Vật này các ngươi mang đi luyện hóa, có thể nâng cao thực lực của các ngươi rất nhiều." Nói xong, Hồng Quân lấy ra một đống tinh phiến, có hai loại: đỏ rực và xanh lam.

"Đây là vật gì?" Mọi người đều vô cùng tò mò, bọn họ có thể cảm nhận được nguyên tố Hỏa và nguyên tố Thủy nồng đậm.

Chương 756

"Các ngươi còn nhớ ở giai đoạn cuối Phong Thần lượng kiếp, khi bần đạo đại chiến với La Hầu và Tai Ách, đột nhiên xuất hiện hai vị Thánh nhân kia không?" Hồng Quân hỏi.

"Nhớ chứ, năng lực khôi phục của hai vị Thánh nhân đó cực kỳ khủng bố, sau đó bị Đạo Tổ phong ấn vào Trấn Thiên Quan." Di Lặc đáp.

"Chính xác, sau khi phong ấn năm vạn năm, hai vị Thánh nhân đó đã biến thành hai miếng vảy.

Qua nghiên cứu của bần đạo, tiến hành phân tách các miếng vảy, sau khi luyện hóa có thể đạt được một phần năng lực của chúng." "Luyện hóa Thủy Lân có thể đạt được năng lực khôi phục cực mạnh, luyện hóa Hỏa Lân có thể khiến pháp lực mang theo thuộc tính hỏa, nâng cao lực công kích.

Cả hai đều có thể huyễn hóa ra lớp vảy giáp, năng lực phòng ngự sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, các ngươi cứ tùy ý mà chọn." Hồng Quân giải thích.

Nghe thấy lời này, mắt mọi người sáng lên, vội vàng tranh giành Thủy Lân.

Năng lực khôi phục biến thái đó thực sự khiến bọn họ nhớ mãi không quên, cứ như là đánh không chết vậy.

Có thứ này, hệ số an toàn sẽ tăng cao đáng kể.

Ngược lại, chút lực công kích tăng thêm của Hỏa Lân có vẻ hơi mờ nhạt.

Bên này đang nâng cao thực lực, phía Ma tộc cũng không rảnh rỗi.

Ngày hôm đó, ma khí ngút trời một lần nữa giáng xuống Đông Thắng Thần Châu, chiếm lấy các tiên sơn đạo trường của Tiệt giáo, như của Ôn Thần Lữ Nhạc ở Cửu Long Đảo, La Tuyên ở Hỏa Long Đảo, Mã Nguyên ở Khô Lâu Sơn, Thải Vân Tiên Tử ở Vạn Sơ Thánh Địa, vân vân.

Ngay cả đại bản doanh Kim Ngao Đảo của Tiệt giáo cũng bị chiếm mất.

Môn nhân Tiệt giáo đều đang ở Tử Tiêu Cung hoặc Thiên Đình, Ma tộc dễ dàng chiếm được.

Vô Thiên tới Triều Ca tìm Đế Tân, bán sạch sành sanh.

Đế Tân cũng không khách khí, mua hết.

Rơi vào tay Nhân tộc Thần Đình dù sao cũng tốt hơn rơi vào tay các thế lực khác.

Với mối quan hệ giữa Tiệt giáo và Nhân tộc, sau này Tiệt giáo có thể mua lại, hắn chỉ việc ăn chút chênh lệch ở giữa là được.

Thiên Đình, môn nhân Tiệt giáo nghe báo cáo mà mặt đen xì, nhưng cũng may là toàn bộ đã bị Đế Tân mua lại.

Có điều Tiệt giáo muốn mua lại chắc chắn phải bỏ ra cái giá rất đắt.

Bọn họ làm sao không hiểu được đây chính là Tam Kim Ô đang để Nhân tộc gián tiếp chi viện cho Ma tộc.

Ma tộc thiếu chính là nội hàm và tài nguyên, Nhân tộc thông qua việc mua tiên sơn đạo trường đã tặng tài nguyên tu luyện cho Ma tộc.

Đồng thời, Tam giáo muốn lấy lại tiên sơn đạo trường chắc chắn phải tốn kém bộn bề, Nhân tộc Thần Đình ở giữa còn kiếm được một khoản, cuối cùng đều là Tam giáo trả tiền, chịu thiệt thòi lớn.

Làm như vậy chẳng khác nào Tam giáo xuất tài nguyên để nuôi lớn Ma tộc.

Chiêu này quá thâm hiểm.

Nhân tộc Thần Đình mua đi tiên sơn đạo trường, bọn họ cho dù đánh bại Ma tộc cũng không lấy lại được, hoặc là không cần, hoặc là phải mua lại với giá cao, hoặc là đánh bại Nhân tộc Thần Đình để cướp lại.

Đánh bại Nhân tộc Thần Đình thì cơ bản không cần nghĩ tới, đám Nhân Đạo Thánh Nhân kia không phải để trưng cho đẹp, vả lại Tam Kim Ô không thể nào mặc kệ.

Trừ phi Đạo Tổ có thể đánh bại Tam Kim Ô.

Tên Đế Tân phá bĩnh này thực sự rất đáng ghét.

Ngặt nỗi tên này chiến đấu lực cực mạnh, lại có cả vạn tâm nhãn, văn võ đều chơi không lại hắn.

Phải thừa nhận rằng vị Nhân Hoàng mà Tam Kim Ô chọn thực sự rất ưu tú.

Công tích của Đế Tân đối với Nhân tộc đã không kém gì Nhân Tộc Tam Hoàng.

Ngọc Đế, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều mong Đế Tân mau chóng thành Thánh thoái vị, mau chóng thay Nhân Hoàng khác.

Nhưng chơi không lại thì biết làm thế nào đây.

Lại còn có Tỷ Can và Thân Công Báo, từng người tâm nhãn còn nhiều hơn nhau, tinh tường trong việc tính toán.

Nhắc đến Thân Công Báo, Xiển giáo có hối hận không?

Chắc chắn là hối hận.

Năm xưa vì căn nguyên mà chọn Khương Tử Nha, coi thường Thân Công Báo.

Kết quả Thân Công Báo mạnh hơn Khương Tử Nha gấp vạn lần.

Nhưng Xiển giáo không nói ra, chủ yếu là cái miệng cứng.

Tuyệt nhất là núi Côn Luân hiện tại đang được kiến thiết lại, Đế Tân tuyên bố phong núi Côn Luân cho Thân Công Báo làm đạo trường, cố ý làm nhục Xiển giáo.

Năm xưa Thân Công Báo chịu đủ mọi nhục nhã ở núi Côn Luân rồi bị đuổi đi, hiện tại Thân Công Báo đã trở thành chủ nhân của núi Côn Luân.

Xiển giáo bị tát cho nảy lửa.

Hận thù của Thân Công Báo đối với Xiển giáo mấy vạn năm qua vẫn chưa tan biến, đời này chắc chắn không thể buông bỏ.

"Đại Đồng Phật Pháp muốn truyền vào Nam Thiệm Bộ Châu, Đại Thừa Phật Môn chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản, Ma tộc không thể khống chế Nam Thiệm Bộ Châu, việc này hơi khó giải quyết, Nhân Hoàng có cách nào không?" Vô Thiên nói chuyện với Đế Tân, ẩn ý là muốn Nhân Hoàng giúp đỡ, dù sao phật pháp nào truyền vào Nhân tộc thì cũng vậy, chẳng ảnh hưởng gì đến Nhân tộc Thần Đình.

"Ngươi có thể tìm những nhà cai trị ở Nam Thiệm Bộ Châu.

Chư phật tham lam vô độ, tuyên truyền phật pháp không giới hạn, cướp đoạt khí vận của Nhân tộc, muốn người người ở Nam Thiệm Bộ Châu đều tin phật." "Hiện tại con dân ở Nam Thiệm Bộ Châu chỉ biết đến phật mà không biết đến quan, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến giai cấp thống trị." "Tuy nhiên, Đại Đồng Phật Pháp của ngươi giảng về chúng sinh bình đẳng, đối với giai cấp thống trị cũng là một loại xung kích." Đế Tân ái ngại lắc đầu, Vô Thiên thực sự quá lý

tưởng hóa.

“Điều này có gì không tốt, Tây Ngưu Hạ Châu dưới ảnh hưởng của Đại Đồng Phật Pháp không còn tranh cãi, không còn lệ khí, hưởng thái bình mỹ hảo chưa từng có.” Vô Thiên không đồng tình nói.

“Đó là vì có Ma tộc trấn áp, những kẻ cai trị kia dù bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài.” “Nhân tính xa vời không như ngươi tưởng tượng đâu, nhân tính bản ác, vì có thể khắc chế tham sân si nên mới trở nên lương thiện, nhưng tham sân si đâu dễ khắc chế đến vậy.” “Chư phật dùng phật pháp để ước thúc tham sân si của nhân tính, nhưng chính họ lại không ước thúc nổi bản thân mình.

Ngươi chẳng phải cũng không khắc chế được sao, chấp niệm của ngươi cũng là một loại 'si'.” “Nếu không còn tham sân si niệm thì con người còn là con người nữa không, ý nghĩa của việc sống là gì?” “Theo ta thấy, bản thân phật pháp đã là sai lầm, hoặc nói là không phù hợp với Nhân tộc.” “Lý niệm Nhân tộc đương tự cường đã sớm ăn sâu bám rễ, không cần đến phật.

Đại Thừa Phật Pháp có thể truyền bá là vì Nhân tộc Thần Đình mặc nhận, không muốn dẫn lượng kiếp đến đầu Nhân tộc.

Nhân tộc Thần Đình chỉ cần ra tay một chút là phật pháp sẽ bị loại ngay.” Đế Tân nói.

Dù sao hắn vẫn luôn không công nhận phật pháp, Nhân tộc có thể phát triển đến nay là nhờ tự cường bất khuất, không dựa vào thần, càng không dựa vào phật.

Nếu Nhân tộc cứ hễ gặp khó khăn là cầu thần bái phật, trông chờ thần phật đến cứu vớt mà bản thân không nỗ lực thì Nhân tộc cũng sắp diệt vong rồi.

Phật pháp, căn bản chính là muốn hủy diệt Nhân tộc.

“Không thể nào, ta không tin, Đại Đồng Phật Pháp của ta sao lại không phù hợp với Nhân tộc được, ta vốn dĩ là chuyên môn sáng tạo ra cho Nhân tộc mà.” “Ngươi vừa sinh ra đã là con của Nhân Hoàng, lớn lên tiếp nhận vị trí Nhân Hoàng, ngươi từ khi sinh ra đã ở trên cao, sao biết được bách tính tầng lớp thấp cần cái gì.” “Khi ta là Dương Thiên Hữu, đã từng đích thân sống ở tầng lớp thấp nhất của Nhân tộc, ta hiểu rõ bách tính tầng lớp thấp muốn là sự công bằng, là hòa mục, là sự thái bình không tranh với đời.” “Ngươi muốn ngăn cản ta truyền bá Đại Đồng Phật Pháp là điều tuyệt đối không thể, ngươi cũng giống như đám chư phật hư ngụy kia, ngươi đang sợ thiên hạ đại đồng, bởi vì sau khi thiên hạ đại đồng sẽ không còn khí vận cung dưỡng cho ngươi nữa.” Vô Thiên cảm xúc kịch liệt vì Đại Đồng Phật Pháp mà bị cô lập, bị nhắm vào, bị bức nhập ma.

Đại Đồng Phật Pháp đã trở thành chấp niệm của hắn, bất kỳ ai nghi ngờ đều là kẻ thù của hắn.

Đại Đồng Phật Pháp mà hắn dốc hết tâm huyết sáng tạo ra sao có thể có vấn đề, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

“Thiên hạ đại đồng chỉ là một loại tưởng tượng tốt đẹp, tuyệt đối không thể thực hiện được, cho dù có thể cũng tuyệt đối không phải vì tín ngưỡng.” “Khi bản tính của một chủng tộc bị diệt tuyệt, chủng tộc đó cũng sắp diệt vong rồi.

Đại Đồng Phật Pháp của ngươi không phải là cứu vớt chúng sinh mà là đang hủy diệt chúng sinh.” “Lấy Nhân tộc mà nói, Nhân tộc có thể phát triển lớn mạnh không phải nhờ tiên phật, không phải nhờ tín ngưỡng, mà là nhờ nỗ lực thực tế, tự cường bất khuất, tích cực tiến thủ.” “Khi Đại Đồng Phật Pháp của ngươi truyền bá rộng rãi, Nhân tộc từ đó về sau không tranh không giành, nói cách khác là không cầu tiến bộ, không tiến tất lùi, sẽ nhanh chóng suy lạc và bị các chủng tộc khác thôn tính.” “Cô không quản Nhân tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu là vì

từ giây phút họ bước vào phương Tây, họ đã rời bỏ Nhân tộc." "Còn về Nam Thiệm Bộ Châu, cô dù không ngăn cản thì ngươi cũng không truyền bá ra được đâu, cô khuyên ngươi hãy chờ thêm chút nữa, nếu không ngươi sẽ sụp đổ đấy." Đế Tân bình tĩnh nhìn Vô Thiên.

Chương 757

Sự kiên trì và chấp niệm mấy vạn năm cuối cùng chứng minh là sai lầm, Vô Thiên chẳng lẽ không sụp đổ sao?

Vô Thiên chắc chắn sẽ đi đến cực đoan, mà thực lực của Ma tộc hiện tại không hỗ trợ Vô Thiên đi đến cực đoan.

Ma tộc vốn phải tàn bạo khát máu, Vô Thiên hiện tại cũng đang ước thúc thiên tính của Ma tộc, chính là đang hủy diệt Ma tộc.

Vô Thiên không thay đổi thì chắc chắn không thể thành công.

Còn phía Phật môn, Đại Thừa Phật Pháp chỉ được sáng tạo ra để thỏa mãn tư tâm của chư phật, cũng không thể chấp nhận được.

Đáng sợ là chư phật không nhận ra, đối kháng Ma tộc chỉ vì tư tâm tư lợi thì cũng sẽ không thành công.

Phật môn cuối cùng đi đâu về đâu, hiện tại là một ẩn số, đều nằm ở chỗ Như Lai.

Hãy xem Như Lai chuyển thế quy lai liệu có thể sáng tạo ra phật pháp thực sự tạo phúc cho chúng sinh hay không.

Như Lai thành công thì Phật môn thắng, Như Lai nếu không thể thành công, Phật môn sẽ rơi vào tranh đấu không hồi kết, phật đạo sẽ bị tàn phá nặng nề, khó có ngày ngóc đầu lên được.

"Ta không tin, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, người sai là ngươi chứ không phải ta." Vô Thiên cố chấp để lại một câu nói, tức giận xoay người rời đi.

Đế Tân ái ngại lắc đầu, chúng sinh đều không ngoại lệ, cứ phải đợi đến khi đâm đầu vào tường, đau rồi mới biết quay đầu.

Phật đạo hay Ma đạo thế nào đối với hắn không quan trọng, quan trọng là Đại Thừa Phật Pháp ở Nam Thiệm Bộ Châu đã bám rễ sâu xa, muốn diệt phật cực khó.

Nhưng hiện tại cơ hội đã đến, Đại Đồng Phật Pháp và Đại Thừa Phật Pháp xung đột lẫn nhau, cuối cùng chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, loạn thành một đoàn, khiến niềm tin của tín đồ vào phật bị lung lay, thậm chí đổ vỡ.

Khi đó chính là lúc bọn họ ra tay, các học thuyết của Bách Gia Chư Tử thuộc về Nhân tộc sẽ ra đời.

Bất luận tín ngưỡng học thuyết nào cũng sẽ phục vụ cho Nhân tộc, đóng góp sức mạnh cho sự tiến bộ của Nhân tộc chứ không phải đóng góp cho thần phật.

Phật pháp sẽ triệt để bị loại bỏ khỏi Nhân tộc.

Không còn Nhân tộc cung cấp tín ngưỡng, Phật môn suy lạc đã thành tất yếu.

Nhưng Phật môn cuối cùng đi đâu về đâu, quan tâm làm gì, có liên quan gì đến Nhân tộc đâu.

Trở về Linh Sơn, Vô Thiên tự nhốt mình lại, hắn không tin lời Đế Tân nói, nhưng trong lòng đã dao động.

Đại Đồng Phật Pháp ước thúc chúng sinh không tranh không giành, nhưng không tranh thì làm sao mạnh lên được?

Đế Tân nói không sai, Đại Đồng Phật Pháp sẽ khiến Nhân tộc suy yếu, cuối cùng bị các chủng tộc khác thôn tính, Đại Đồng Phật Pháp sẽ hủy hoại Nhân tộc.

Nhưng mục đích của hắn không phải là hủy hoại Nhân tộc, hắn muốn biến Hồng Hoang thành một mảnh tịnh thổ, thái bình an ninh, chúng sinh đều có thể sống hạnh phúc mỹ hảo.

Vô Thiên cố gắng tu sửa Đại Đồng Phật Pháp nhưng cuối cùng phát hiện không sửa được.

Thiên hạ đại đồng thì tất yếu phải không tranh không giành, mà như thế chắc chắn sẽ suy yếu.

Vô Thiên cứ thế xoay xở suốt trăm năm, cuối cùng đưa ra một quyết định cực đoan: không sửa được Đại Đồng Phật Pháp thì sửa lại chúng sinh.

Không chỉ Nhân tộc, hắn muốn chúng sinh đều tin theo Đại Đồng Phật Pháp.

Như vậy sẽ không tồn tại việc thôn tính, mọi người đều không tranh không giành, mọi người đều bị suy yếu, coi như chẳng ai suy yếu cả.

Ngày hôm đó, Vô Thiên xuất quan, quyết định ra tay với Long tộc trước, chiếm lấy Nam Hải và Bắc Hải, để sinh linh ở Nam Hải, Bắc Hải, Tây Hải đều trở thành tín đồ của Đại Đồng Phật Pháp.

"Truyền tin cho Nghiệt Long Ma Thánh, tuyên dương Đại Đồng Phật Pháp ở Tây Hải." "Điệu Hồn Ma Thánh và Hắc Bào các tự dẫn đội, đi bắt các cấp cao của Long tộc Nam Hải và Bắc Hải về đây, dùng Bát Quái Lô để phục chế, để người của chúng ta đi cai trị Nam Hải và Bắc Hải, tuyên dương Đại Đồng Phật Pháp." Ánh mắt Vô Thiên đã thay đổi, Dương Tiễn nhìn thấy sự cực đoan và cố chấp tận sâu trong mắt Vô Thiên.

Tuy nhiên, hắn không nói gì cả, bởi vì đó là chấp niệm của phụ thân, hắn sẽ dốc hết sức hoàn thành, cho dù cuối cùng thất bại thì đã sao.

Ít nhất dốc hết sức rồi thì không còn hối tiếc, có lẽ giải khai được chấp niệm, phụ thân có thể trọng nhập Thánh cảnh.

Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, hắn đều có năng lực bảo vệ phụ thân.

Cuối cùng lại bắt đầu hành động, Gia Ma rất hưng phấn, bọn họ đã nếm được vị ngọt của khí vận.

Chỉ với sự gia trì khí vận từ sinh linh Tây Ngưu Hạ Châu, thực lực tổng thể của Ma tộc đã bắt đầu tăng lên nhanh chóng, trong trăm năm đã có thêm ba người đột phá Chuẩn Thánh.

Dưới sự gia trì của khí vận, việc đột phá dễ dàng hơn nhiều.

Đối với Ma tộc mà nói, khát khao sức mạnh nhưng đột phá cũng là việc nguy hiểm nhất, bởi vì sát nghiệt quá nhiều, nhân quả dây dưa quá nhiều, khi đột phá rất dễ dẫn đến nhân quả phản phệ, một khi không gánh nổi không chết cũng tàn.

Nhưng dưới sự gia trì của khí vận, xác suất nhân quả phản phệ nhỏ đi rất nhiều, mọi người dám mạnh dạn đột phá.

Trăm năm qua Ma tộc thay đổi rất lớn.

Dương Giao thực lực không bằng Dương Tiễn nhưng khá có tài lãnh đạo.

Khi Vô Thiên bế quan, chính Dương Giao là người dẫn dắt Ma tộc.

Những bí cảnh vốn có ở Linh Sơn đã được mở lại, Dương Giao cho người đặt vào đó một số thiên tài địa bảo quý giá, rồi một mặt phái người đại tứ tuyên truyền, một mặt để Hào Thiên Khuyển đi giao thiệp với các phương thế lực, tuyên bố chỉ nhắm vào Tây Phương giáo, Tiệt giáo và Xiển giáo.

Dưới sự cám dỗ của thiên tài địa bảo, có những tán tu không kìm lòng được đã tới bí cảnh Linh Sơn tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Lấy được thiên tài địa bảo, đổi lấy tài nguyên tu luyện cần thiết với Ma tộc rồi rút lui an toàn.

Lập tức, các tán tu gỡ bỏ phòng bị, đổ xô tới bí cảnh Linh Sơn tầm bảo.

Tác dụng của bí cảnh chính là dùng thiên tài địa bảo để đổi lấy khí vận của những người tầm bảo.

Bí cảnh là do Linh Sơn mở ra, cho phép chúng sinh miễn phí tiến vào tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Nhưng những thứ miễn phí thường lại là đắt nhất, ta giúp ngươi tu luyện, ngươi phải cống hiến khí vận cho ta.

Đây chẳng phải bí mật gì, nhưng đối với tu sĩ tầng lớp thấp mà nói, khí vận với họ không có tác dụng, họ càng muốn có được tài nguyên tu luyện thực thụ hơn.

Thế nên mới có chuyện kẻ muốn đánh người muốn chịu, ai lấy thứ mình cần.

Linh Sơn bí cảnh hoạt động trở lại, các nền tảng giao dịch cũng sống dậy, ngoại trừ Thiên Đình từ chối hợp tác, thì Nhân Tộc Thần Đình, Địa Phủ và Phượng Tộc đều đồng ý hợp tác, trao đổi vật phẩm cần thiết.

Ví dụ như Ma tộc nhập sỉ Hỏa Linh Tinh từ Phượng tộc, dùng thiên tài địa bảo thuộc tính hỏa để đổi, Phượng tộc sẽ dành cho một số ưu đãi.

Hồng Hoang dường như lại trở về dáng vẻ trước kia, chỉ là chủ nhân Linh Sơn đã thay đổi mà thôi.

Hao Thiên Khuyển bận rộn nhưng vui vẻ, chân chạy đến sắp đứt cả ra, ngày ngày chạy tới các thế lực khác để đàm phán, giao thiệp, năng lực ngoại giao được nâng cao cực đại, đã nhận được sự công

nhận của cả Ma tộc.

Hao Thiên Khuyển cũng vui vẻ trong đó, cảm giác thành tựu tràn đầy, tinh thần được thỏa mãn cực lớn.

Một ngày nọ, Dương Tiễn đích thân tới Tây Hải Long Cung thông báo cho Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long những ngày qua sống vô cùng hưởng thụ, khi Dương Tiễn đến, hắn đang cùng một nữ đồng mười tuổi chơi trò bịt mắt bắt dê, khiến nữ đồng cười khúc khích không ngừng.

Nữ đồng này chính là con gái của Ngao Mộ Tâm và Ma Ngang, sinh ra mười năm trước, tên là Ngao Duyệt Nhi.

Tiểu Nghiệt Long đã dành những thứ tốt nhất mình có cho Ngao Duyệt Nhi, ngay cả phần thưởng một ngàn vạn công đức lập công trước đó, cũng đều dùng để nâng cao căn nguyên cho Ngao Duyệt Nhi khi chưa ra đời.

Hắn còn lấy ra lượng lớn tài nguyên tu luyện của Tây Hải để đổi lấy Nhất Nguyên Trọng Thủy, Phù Tang Mộc, Nguyệt Quế Thụ Chi từ Nhân Tộc Thần Đình nhằm nâng cao căn nguyên cho nàng.

Chương 758

Hắn lãng phí mấy chục năm thời gian tu luyện chỉ để chuyên tâm nâng cao tư chất cho Ngao Duyệt Nhi.

Vốn dĩ tư chất Ngao Duyệt Nhi bình thường, nhưng đã bị Tiểu Nghiệt Long ép thúc đẩy đến mức có sáu móng rưỡi.

Tiếc là móng thứ bảy chỉ mới mọc ra một nửa thì đã đạt đến cực hạn, Tiểu Nghiệt Long cũng không thể tìm được thiên tài địa bảo nào lợi hại hơn nữa.

Tuy nhiên, vẫn còn hy vọng, Ngao Duyệt Nhi sau này nếu có cơ duyên, chưa biết chừng có thể khiến móng thứ bảy mọc ra hoàn toàn.

Long tộc bảy móng tương đương với bán bộ cửu phẩm tiên căn, đẳng cấp căn nguyên này là có thể thành Thánh, ví dụ như Ngọc Đế hay Như Lai.

Tiểu Nghiệt Long đã tận lực hết mức có thể, thực sự gánh vác trách nhiệm của một người cha.

Sau khi Ngao Duyệt Nhi ra đời, Tiểu Nghiệt Long lại càng sủng ái nàng lên tận trời.

Tiểu Nghiệt Long bảo Ngao Duyệt Nhi gọi hắn là cha, Ngao Mộ Tâm cũng không nỡ mở miệng ngăn cản.

Nhìn bộ dạng vui vẻ vô ưu vô lự của con gái, Ngao Mộ Tâm thực sự không nhẫn tâm nói ra chân tướng, sợ phá hỏng tuổi thơ của con.

Tiểu Nghiệt Long có lẽ có lỗi với nàng, có lỗi với Ma Ngang, nhưng duy nhất đối với Duyệt Nhi là không thẹn với lòng.

"Thúc thúc ba mắt, người đến tìm cha cháu sao?" Thấy Dương Tiễn đến, Ngao Duyệt Nhi thở hổn hển chạy tới, ngước đầu nhìn

Dương Tiễn.

Tiểu Nghiệt Long sợ Ngao Mộ Tâm buồn chán, thường xuyên đưa nàng tới Linh Sơn tìm Ngao Băng Tâm và Dương Thiền chơi.

Ngao Duyệt Nhi cũng đã đi hai lần, lần nào cũng được các thúc thúc cô cô sủng ái hết mực, quà cáp nhận mỏi cả tay, nên nàng thích đi lắm.

"Nhị công tử!" Tiểu Nghiệt Long nghe thấy tiếng, tháo dải băng đen bịt mắt đi tới.

"Phật Tổ bảo ngươi truyền bá Đại Đồng Phật Pháp tại Tây Hải." Dương Tiễn nói rõ mục đích đến, bế Ngao Duyệt Nhi lên, hiếm khi lộ ra nụ cười, Dương Thiền khi còn nhỏ cũng hoạt bát đáng yêu như thế này.

"Thúc thúc, mắt của người đâu rồi?" Ngao Duyệt Nhi tò mò sờ sờ mi tâm Dương Tiễn, lần trước tới Linh Sơn, vừa vặn thấy Dương Tiễn tỷ thí với Huyết Lôi Ma Thánh, khai mở Thiên Nhãn, thế nên Dương Tiễn mới trở thành thúc thúc ba mắt.

Dương Tiễn cười cười, mở Thiên Nhãn ra.

Tiểu Nghiệt Long đắc ý cười thầm, có thể khiến Nhị công tử lạnh lùng trở nên hòa ái dễ gần như thế, không hổ là con gái của ta.

"Phật Tổ đã hạ lệnh tấn công Nam Hải và Bắc Hải, truyền bá Đại Đồng Phật Pháp tại tam hải." "Nghe nói thời gian trước, Ngao Nhuận đã thả Ma Ngang ra, Ma Ngang đạo tâm tan vỡ, suốt ngày sống trong mộng mị, tu vi rớt xuống Chuẩn Thánh." Dương Tiễn đầy thâm ý nhìn Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long định làm gì, y sớm đã đoán được.

"Đợi thêm chút nữa đi, Duyệt Nhi còn nhỏ." Tiểu Nghiệt Long nuông chiều bế lấy Ngao Duyệt Nhi.

Tuy nhiên, đó chỉ là điều họ nghĩ, Ngao Duyệt Nhi tâm trí chưa trưởng thành nhưng không phải là kẻ điếc kẻ ngọng.

Buổi tối hôm đó khi đi ngủ, Ngao Duyệt Nhi đột nhiên hỏi Ngao Mộ Tâm: "Mẫu thân, Ma Ngang là ai ạ?" Ngao Mộ Tâm khựng lại, im lặng vài giây rồi hỏi: "Sao con biết cái tên đó?" "Con nghe thúc thúc ba mắt nói, bảo là Ma Ngang đạo tâm tan vỡ, suốt ngày sống trong mộng mị, tu vi rớt xuống Chuẩn Thánh." Ngao Duyệt Nhi ngây thơ nói.

Oanh!

Ngao Mộ Tâm cảm thấy như ngũ lôi oanh đỉnh, trời sập xuống.

Trăm năm qua, nàng thủy chung tin tưởng Ma Ngang sẽ nỗ lực tu luyện, tổng có một ngày sẽ đánh bại Tiểu Nghiệt Long, đón mẫu tử nàng về đoàn tụ.

Tuy nhiên, thứ chờ được lại là tin Ma Ngang đạo tâm tan vỡ, tu vi sụt giảm.

Ngao Mộ Tâm không thể ngồi yên được nữa, chạy đi tìm Tiểu Nghiệt Long chất vấn: "Có phải ngươi đã lừa ta không?

Ma Ngang căn bản không hề vực dậy được." Tiểu Nghiệt Long sững sờ, nhìn Ngao Mộ Tâm lệ nhòa đang phẫn nộ nhìn chằm chằm mình, trong lòng đau nhói, hắn đã nỗ lực đủ đường, nhưng nàng vẫn không quên được kẻ phế vật kia.

"Phải, ta đã lừa nàng, nhưng ta chỉ không muốn nàng cứ mãi tiêu trầm, hành hạ bản thân mình." "Hơn một trăm năm qua, ta chưa từng chạm vào nàng, ngoại trừ hạn chế tự do, những gì có thể cho ta đều đã cho nàng, những gì hứa với nàng ta đều đã làm được.

Ma Ngang ta đã thả, không hề giở thủ đoạn gì, hắn tự mình không vực dậy nổi, lẽ nào cũng phải trách ta?" "Nếu hắn thực sự yêu nàng, yêu con gái các ngươi, hắn không thể nào không vực dậy được." "Ví

dụ như ta, ta yêu nàng thế nào chắc nàng rõ, để có được nàng, ta bị ép vào tuyệt lộ cũng không bị đánh gục." "Tại sao trong lòng nàng không thể chứa nổi ta lấy nửa phần?" Tiểu Nghiệt Long đau lòng chất vấn, đôi mắt đỏ ngầu, dữ tợn mà thê khổ.

"Tình yêu của ngươi ta không cần, hãy thả ta đi, ta muốn đi tìm Ma Ngang, hoặc là thả ta, hoặc là ta chết trước mặt ngươi." Ngao Mộ Tâm lấy ra một đoản kiếm pháp bảo kề lên cổ, bướng bỉnh nhìn Tiểu Nghiệt Long.

"Nàng gặp hắn thì có thể làm được gì?

Chẳng lẽ ta chưa từng thả nàng đi khuyên bảo hắn sao?

Trước kia hắn không nghe vào, lẽ nào bây giờ có thể nghe?" Tiểu Nghiệt Long phẫn nộ siết chặt nắm tay, cao giọng quát.

"Cái đó không cần ngươi quản, ta nhất định có thể khuyên chàng vực dậy." Ngao Mộ Tâm dùng sức, máu đỏ tươi chảy xuống từ cổ trắng ngần.

"Không được, hiện tại ta không thể thả nàng đi, Phật Tổ đã hạ lệnh tấn công Nam Hải và Bắc Hải." "Đợi chuyện này kết thúc rồi nói." Tiểu Nghiệt Long nghiến răng từ chối.

Ngao Mộ Tâm không nói gì, cầm đoản kiếm dứt khoát đâm xuống bản thân.

"Nàng..." Tiểu Nghiệt Long vội vàng chộp lấy đoản kiếm, tức giận nhìn nàng.

Ngao Mộ Tâm quật cường nhìn hắn, ánh mắt kiên quyết.

"Được, ta thả nàng đi, nhưng không được mang Duyệt Nhi theo, con bé là con gái của ta." "Nàng cũng không muốn con bé thấy dáng vẻ thảm hại của Ma Ngang chứ." Tiểu Nghiệt Long rốt cuộc lại một lần nữa nhượng bộ, đường đường là Ma Thánh, trước mặt Ngao Mộ Tâm

lại hết lần này đến lần khác nhượng bộ, yêu đến hèn mọn.

Ngao Mộ Tâm dứt khoát ra đi, thậm chí không đi thăm con gái, vì nàng biết rõ Tiểu Nghiệt Long yêu thương Duyệt Nhi đến nhường nào, hắn có thể hại bất kỳ ai cũng không bao giờ hại Duyệt Nhi.

"Cha ơi, mẫu thân đi đâu rồi?

Sao không đưa Duyệt Nhi đi cùng?" Ngao Duyệt Nhi tung tăng chạy vào.

"Mẫu thân đi thăm ngoại công của con rồi." Tiểu Nghiệt Long thuận tay bế nàng lên, cố gắng nặn ra một nụ cười từ ái.

"Duyệt Nhi cũng có ngoại công sao, Duyệt Nhi muốn đi thăm ngoại công." Ngao Duyệt Nhi mắt sáng lên, đôi mắt to tròn sạch sẽ đầy mong đợi nhìn hắn, nàng chưa bao giờ biết mình có ngoại công cả, cha và mẫu thân chưa từng nói qua.

"Duyệt Nhi ngoan, đợi cha bận xong sẽ đưa con đi." Tiểu Nghiệt Long dịu dàng xoa đầu nàng.

"Vâng, cha không được lừa Duyệt Nhi đâu nhé." Ngao Duyệt Nhi hiểu chuyện bĩu môi, hôn một cái lên má hắn.

"Được, cha nhất định không lừa Duyệt Nhi." Nỗi đau khổ trong đáy mắt Tiểu Nghiệt Long trong khoảnh khắc này như băng tuyết tan biến.

Phía bên kia, Ngao Mộ Tâm chạy tới Nam Hải Long Cung.

Ngao Nhuận thấy Ngao Mộ Tâm thì sững người, nghi hoặc hỏi: "Con... sao con lại tới đây?" "Con dùng cái chết ép buộc, Tiểu Nghiệt Long mới thả con ra, Ma Ngang đang ở đâu?" Ngao Mộ Tâm nói ngắn gọn.

"Ai!" Ngao Nhuận thở dài một tiếng, hổ thẹn không dám nhìn con

gái, lão tuy cố chấp, tự cho mình là đúng, nhưng không phải kẻ không hiểu chuyện.

Việc Ngao Mộ Tâm gả cho Tiểu Nghiệt Long, lão chưa từng trách nàng, lão biết nàng vì bảo vệ Ma Ngang mới thỏa hiệp, nếu không vì nàng, e là Tiểu Nghiệt Long đã sớm giết Ma Ngang rồi.

Là Ma Ngang nợ Ngao Mộ Tâm.

Ngao Mộ Tâm đi theo Ngao Nhuận tới chỗ ở của Ma Ngang, vừa vào đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, trong phòng bừa bãi, bình rượu nằm lăn lóc khắp nơi.

Ma Ngang thái tử từng hào quang rực rỡ, ý khí phong phát, lúc này như một đống bùn nhão nằm dưới đất, tóc tai bù xù, đầy vết rượu, râu ria lởm chởm, đồi phế đến mức khiến người ta không dám nhận ra.

"Ma Ngang, chàng tỉnh lại đi, chàng hãy vực dậy đi, sao chàng lại trở nên thế này, chẳng lẽ chàng không cần thiếp và con nữa sao?" "Con gái của chúng ta ra đời rồi chàng có biết không, con bé tên là Ngao Duyệt Nhi, rất đáng yêu, có sáu móng rưỡi đấy." Ngao Mộ Tâm nhào tới bên cạnh Ma Ngang, đau đớn khóc kể, hy vọng có thể dùng con gái để khiến Ma Ngang vực dậy.

Ma Ngang mở mắt, nhìn nàng một cái đầy phức tạp, khi đó Ngao Mộ Tâm đã mang thai, hắn đã kiểm tra qua, căn nguyên của con gái rất bình thường, giờ lại có sáu móng rưỡi, rõ ràng là kiệt tác của Tiểu Nghiệt Long.

Thấy trong đôi mắt u ám của Ma Ngang có chút ánh sáng, Ngao Mộ Tâm và Ngao Nhuận đều đầy mong đợi, mong rằng hắn có thể vì con gái mà vực dậy.

Chương 759

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Ma Ngang khiến lòng họ chìm xuống đáy vực: "Tiểu Nghiệt Long giỏi hơn ta, hắn thích hợp làm cha hơn ta, hắn đối xử tốt với Duyệt Nhi là được rồi." "Không, chàng mới là cha của Duyệt Nhi, chàng cũng có thể làm được mà." Ngao Mộ Tâm vỡ vụn, vừa khóc vừa lắc đầu.

"Không, ta không bằng hắn, ta không làm được." Ma Ngang đổi phế lắc đầu, lại cầm bình rượu lên uống, tự chuốc say mình, không muốn đối diện hiện thực.

"Chàng đừng uống nữa, thiếp cầu xin chàng hãy vực dậy đi có được không, chàng sinh ra đã là bảy móng, Tiểu Nghiệt Long là sau này dựa vào nhập ma mới đạt tới bảy móng, chàng có điểm nào không bằng hắn chứ?" "Chỉ cần chàng vực dậy, nỗ lực tu luyện, tổng có một ngày nhất định có thể chiến thắng hắn, thiếp và Duyệt Nhi đều đang đợi chàng mà." Ngao Mộ Tâm giật lấy bình rượu, đập nát tan tành.

"Đợi ta?

Đợi ta làm cái gì?" "Cả Hồng Hoang đều biết bây giờ nàng là vợ của Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long cướp vợ của ta, khiến ta trở thành trò cười cho Hồng Hoang." "Đón các người về thì sao chứ?

Để sinh linh Hồng Hoang lại cười nhạo ta một lần nữa, đón đồ dùng lại của Tiểu Nghiệt Long chắc?" Ma Ngang tự giễu một tiếng.

"Không, không phải đâu, sao chàng có thể nghĩ như vậy." "Thiếp chưa từng phản bội chàng, Tiểu Nghiệt Long chưa từng chạm vào thiếp." Ngao Mộ Tâm đau lòng đến không thở nổi, hóa ra nàng và con gái trong lòng Ma Ngang còn chẳng quan trọng bằng danh dự.

“Con à, sao con có thể nghĩ như thế, cả Hồng Hoang đều biết Mộ Tâm vì bảo vệ con mới ủy thân cho Tiểu Nghiệt Long, con đón Mộ Tâm về, người khác chỉ nể phục con có trách nhiệm thôi!” Ngao Nhuận cũng không nghe nổi nữa.

“Tại sao con không thể nghĩ như vậy?

Chẳng phải tất cả đều do cha hại sao?

Cha tâng bốc con là độc nhất vô nhị, cả Hồng Hoang đều nghĩ Ma Ngang con rất lợi hại, con cũng tự nghĩ mình rất lợi hại.” “Kết quả trước mặt Tiểu Nghiệt Long con không chịu nổi một đòn, từng cao ngạo bao nhiêu thì ngã đau bấy nhiêu, cả Hồng Hoang đang cười nhạo con, giẫm nát mọi kiêu ngạo của con rồi.” “Ma Ngang con chính là một phế vật ngay cả vợ con cũng không bảo vệ nổi, con không lợi hại như mọi người nghĩ đâu, dù có đánh bại Tiểu Nghiệt Long thì đã sao, những sỉ nhục đó vĩnh viễn không rửa sạch được.” “Những kẻ đó vẫn sẽ cười nhạo con thôi, con xin mọi người đừng kỳ vọng vào con nữa, con không chịu nổi, con thực sự không làm được, con không muốn lại một lần nữa khiến mọi người thất vọng, con sợ sự cười nhạo của người đời, con chính là một phế vật.” “Cút, tất cả cút hết đi cho ta.” Ma Ngang gào thét dữ tợn.

Ngao Mộ Tâm và Ngao Nhuận đều đau lòng đến nghẹt thở, Ngao Nhuận không thể chấp nhận được, lão đã dành tất cả cho Ma Ngang, rốt cuộc lại thành lỗi của lão.

Trong lòng Ngao Mộ Tâm không tự chủ được mà vang lên lời Tiểu Nghiệt Long đã nói: Nếu hắn thực sự yêu nàng, hắn sẽ không đọa lạc.

Nàng hết lòng vì Ma Ngang, lẽ nào trong lòng hắn thực sự không có nàng.

Hai người thất vọng rời đi, Ngao Mộ Tâm ngoái nhìn lại Ma

Ngang đang cầm bình rượu uống ực ực, lòng nàng tan nát.

"Ai, là cả nhà ta có lỗi với con..." Ngao Nhuận áy náy thở dài một tiếng, cưới nàng về nhưng lại không bảo vệ được nàng.

Lão hiện giờ cũng sắp thất vọng tột độ với Ma Ngang, rất muốn nói một câu Ma Ngang không xứng với Ngao Mộ Tâm, nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ nói ra.

Ngao Mộ Tâm mà đi, Ma Ngang e là thực sự hết cứu.

Ngao Mộ Tâm không trả lời Ngao Nhuận, nàng ngồi sụp xuống đất khóc một trận vô vọng và đau đớn, sau khi khóc xong nàng không chọn rời đi, mà ôm lấy tia huyễn tưởng cuối cùng, chăm sóc Ma Ngang tận tình, hy vọng có thể làm hắn vực dậy.

Tiếc là không có tác dụng, Ma Ngang suốt ngày say khướt, sống trong mộng mị, trong mắt căn bản không có Ngao Mộ Tâm.

Ban đầu nàng còn an ủi cổ vũ, nhưng đổi lại chỉ là những lần gào thét mắng nhiếc, chán ghét của hắn, dường như sự tồn tại của nàng đối với hắn chính là một nỗi nhục nhã.

Ma Ngang ngày càng bạo táo, cực đoan, mắng nhiếc ngày càng khó nghe, Ngao Mộ Tâm ngày ngày âm thầm rửa mặt bằng nước mắt, trái tim từng chút một vỡ vụn, ngày càng trầm mặc, ngày càng tê liệt tuyệt vọng.

Ngày hôm đó, Hắc Bào dẫn theo đại quân Ma tộc tới tấn công Nam Hải, Long tộc có thể kháng cự Hắc Bào ngoại trừ Long Vương đã là Thánh Nhân ra, thì chỉ có Chúc Long và Ngao Thương, Chúc Long ở Đông Hải, Ngao Thương ở Bồng Lai.

Nam Hải căn bản không ai ngăn nổi Hắc Bào, nhanh chóng thất thủ, tầng lớp cao tầng đều bị bắt sống.

Ngao Mộ Tâm từng cố gắng khích lệ Ma Ngang đối kháng Ma tộc,

nhưng Ma Ngang căn bản không có chút đấu chí nào, vẫn cứ tiếp tục sống trong mộng mị, cho đến khi bị Ma tộc bao vây cũng không nghĩ tới việc phản kháng lấy một cái.

Cũng chẳng thèm quan tâm đến cha mẹ ruột.

Ngao Mộ Tâm hoàn toàn nguội lạnh, Ma Ngang đến cả cha mẹ ruột còn không quản, thì sao có thể nghĩ tới việc cứu nàng và con gái.

Người đàn ông từng ý khí phong phát này đã hoàn toàn phế bỏ.

Hắc Bào lắc đầu với Ngao Mộ Tâm, không động vào nàng, cũng không động vào Ma Ngang, dẫn đại quân bắt cả nhà Ngao Nhuận đi.

Phía Bắc Hải cũng tương tự, Ngao Thuận dốc sức phản kháng, cuối cùng không địch nổi, ngoại trừ Ngao Khâm đã đi Bồng Lai bái Thanh Long làm thầy, toàn bộ đều bị bắt.

Nhà Ngao Nhuận cũng chỉ còn lại Tiểu Bạch Long là mống duy nhất.

Ngao Mộ Tâm tê liệt chăm sóc Ma Ngang, cho đến ngày hôm đó, cả nhà Ngao Nhuận bị bắt đi lại trở về, nhưng nàng biết, cả nhà Ngao Nhuận này đã bị tráo đổi.

Ngao Nhuận này là do Huyết Lôi Ma Thánh biến thành, được Vô Thiên an bài tới quản lý Nam Hải, truyền bá Đại Đồng Phật Pháp cho thủy tộc Nam Hải.

Phía Bắc Hải cũng vậy, Vô Thiên phái Sát Tâm Ma Thánh tới quản lý.

Bên Nam Hải, sau khi Huyết Lôi Ma Thánh tiếp quản, đã đuổi Ma Ngang đang say khướt ra ngoài.

Ma Ngang như thế này căn bản không thể tự chăm sóc bản thân, Ngao Mộ Tâm lòng mềm yếu, cũng đi theo chăm sóc.

Hai người tới Nam Thiệm Bộ Châu, Ngao Mộ Tâm đưa Ma Ngang ẩn cư tại một ngôi làng nhỏ bình thường, hy vọng thông qua cuộc sống an yên không tranh với đời để xoa dịu sự phiền não và vết thương trong lòng hắn.

Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

"Con tiện nhân này, ngươi cút đi cho ta, đừng đi theo ta nữa, sự tồn tại của ngươi chính là nỗi nhục lớn nhất đối với ta, vợ ta bị Tiểu Nghiệt Long cướp đi chơi đùa, mà ta còn không chê bẩn, ta không muốn lại bị cười nhạo thêm lần nữa." Ngày hôm đó, Ma Ngang lại say rượu, chẳng biết phát điên cái gì, đối với Ngao Mộ Tâm vừa đánh vừa chửi, lời lẽ vô cùng khó nghe.

"Không, thiếp không có, Tiểu Nghiệt Long không hề chạm vào thiếp, thiếp không bẩn." Ngao Mộ Tâm khóc lóc giải thích.

"Quan trọng sao?

Người khác có tin không?" Ma Ngang cười mỉa mai, lảo đảo rời đi.

Ngao Mộ Tâm ngồi bệt xuống đất, khóc rất lâu rất lâu, cho đến khi nước mắt cạn khô, lòng cũng chết theo.

Hóa ra, nàng và con gái trong lòng Ma Ngang đã trở thành sỉ nhục, hóa ra nàng và con gái đối với hắn thực sự không quan trọng bằng danh tiếng.

Có lẽ Ma Ngang cưới nàng năm đó chỉ vì nàng là đệ nhất mỹ nhân Long tộc, cưới được nàng có thể khiến người khác ngưỡng mộ.

Có lẽ Ma Ngang chưa từng thực sự yêu nàng, mà nàng lại ngu xuẩn trao hết tất cả cho hắn, coi hắn là cả thế giới.

Ngày hôm đó, Ngao Mộ Tâm tìm thấy Ma Ngang trên phố, nhìn hắn như một gã hành khất lôi thôi lếch thếch, say khước bên lề

đường, mặc cho người qua đường chỉ trỏ, nàng thất vọng lắc đầu, quay người rời đi, không còn ôm bất kỳ hy vọng nào nữa.

Tuy nhiên, sau khi rời đi, nàng lại không biết nên đi đâu về đâu, Bắc Hải chắc chắn cũng đã thất thủ, nàng không còn nhà nữa, quay về Tây Hải tìm Tiểu Nghiệt Long, nàng lại không biết đối diện với hắn thế nào.

Ma Ngang chê nàng bẩn, nhưng Tiểu Nghiệt Long chưa từng chê nàng đã từng gả cho người khác, hắn dành cho nàng sự tôn trọng và khoan dung tuyệt đối, thậm chí còn coi con gái của nàng và Ma Ngang như con đẻ mà sủng ái.

Ma Ngang có lẽ chưa từng yêu nàng, nhưng Tiểu Nghiệt Long thì thực sự yêu nàng.

Nhưng nàng thực sự không tiếp nhận nổi tình yêu của Tiểu Nghiệt Long, bất kể hắn có tốt với nàng thế nào, trong lòng nàng thủy chung chỉ có Ma Ngang, không có nửa điểm cảm giác với hắn.

Ngay cả bây giờ khi nàng đã chết tâm với Ma Ngang, nội tâm sâu thẳm vẫn đang kháng cự Tiểu Nghiệt Long, nếu không vì hắn thì đã không có những chuyện này.

Nhưng nếu không có Tiểu Nghiệt Long, có lẽ một ngày nào đó nàng vẫn sẽ bị Ma Ngang bỏ rơi.

Cuộc đời không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, ngay cả khi không có Tiểu Nghiệt Long, Ma Ngang vẫn sẽ gặp trắc trở, có lẽ cũng sẽ sụp đổ như bây giờ.

Đúng như Tiểu Nghiệt Long nhận xét, Ma Ngang chính là đóa hoa trong nhà kính, yếu ớt, chỉ được cái mã ngoài.

Tâm trí nàng thực sự rất loạn, cứ bước đi vô định, không biết đi đâu về đâu.

Nàng kháng cự Tiểu Nghiệt Long, nàng đáng lẽ phải lo lắng cho cha mẹ, nhưng đồng thời nàng lại rất tin tưởng Tiểu Nghiệt Long, biết rằng có hắn ở đó, cha mẹ sẽ không sao.

Sự thực đúng là như vậy, Tiểu Nghiệt Long đã tới Linh Sơn cầu xin Vô Thiên, đưa cả nhà Ngao Thuận tới Tây Hải để bầu bạn với Ngao Duyệt Nhi.

Vô Thiên tuy cực đoan nhưng phương diện tình cảm thì lòng rất mềm yếu.

Chương 760

Có lẽ vì không thể ở bên cạnh Dương Tiễn và Dương Thiền khi họ lớn lên nên trong lòng luôn thấy áy náy và nuối tiếc, không muốn Tiểu Nghiệt Long và Ngao Duyệt Nhi cũng để lại nuối tiếc nên đã đồng ý.

Cả nhà Ngao Thuận được Tiểu Nghiệt Long đưa tới Tây Hải, ngoại trừ việc hạn chế ra khỏi Long Cung thì vẫn dành cho sự tôn trọng hết mức.

"Cha ơi!" Thấy Ngao Duyệt Nhi vui vẻ chạy tới, thân mật sà vào lòng Tiểu Nghiệt Long, cả nhà Ngao Thuận tâm trạng phức tạp.

Khi bị bắt tới Linh Sơn giam chung địa lao với nhà Ngao Nhuận, lão đã nghe Ngao Nhuận kể chuyện Tiểu Nghiệt Long thả Ngao Mộ Tâm đi tìm Ma Ngang.

Ngao Nhuận có lẽ đã hoàn toàn thất vọng về Ma Ngang nên không hề giấu diếm việc Ma Ngang nhục mạ Ngao Mộ Tâm.

Ma Ngang, đứa con rể từng là niềm tự hào của lão, lại sỉ nhục con gái lão.

Tiểu Nghiệt Long, đứa con rể mà lão hận thấu xương, lại yêu thương con gái lão hết mực.

Ma Ngang đến cả con gái ruột còn chẳng màng, Tiểu Nghiệt Long lại đặt đứa trẻ không phải con đẻ này lên đầu quả tim mà chiều chuộng.

"Cha ơi, cha nói đi đón ngoại công, ông ấy chính là ngoại công của Duyệt Nhi sao?" Ngao Duyệt Nhi tò mò quan sát Ngao Thuận.

"Phải, ông ấy chính là ngoại công của Duyệt Nhi." Tiểu Nghiệt

Long nuông chiều cười nói.

“Duyệt Nhi, lại đây, để ngoại công bế nào.” Ngao Thuận hiền từ đưa tay đón lấy nàng.

“Ngoại công!” Ngao Duyệt Nhi ngọt ngào gọi một tiếng, rồi nhìn quanh quất: “Mẫu thân con đâu rồi, sao mẫu thân không cùng ngoại công trở về?” “Con... con rể, con hãy đi đón Mộ Tâm về đi, Ma Ngang hắn không xứng.” Không có so sánh thì không có đau thương, Ngao Thuận lúc này thà chấp nhận đứa con rể như Tiểu Nghiệt Long còn hơn.

Cảm nhận được sự công nhận của Ngao Thuận, Tiểu Nghiệt Long khựng lại một chút.

“Tam hải thất thủ, nhạc phụ không trách con sao?

Nếu không vì con, có lẽ Long tộc sẽ không bị cuốn vào lượng kiếp.” Tiểu Nghiệt Long nhất thời lại có chút do dự.

“Long tộc an dật đã lâu, không cầu tiến thủ, lại bị Ngao Nhuận và Ngao Khâm làm cho chướng khí mù mịt, nội bộ hủ bại, gặp kiếp nạn này để thức tỉnh Long tộc, chưa chắc đã là chuyện xấu.” “Ta đã tận lực rồi, hỏi tâm không thẹn, trời có sập thì có kẻ cao hơn chống đỡ, đó là chuyện của lão tổ tông, ta không quản nổi, cũng không có năng lực đó.” “Năng lực của ta chỉ đến vậy, không làm Long Vương có lẽ lại tốt hơn cho Long tộc.” Ngao Thuận thản nhiên lắc đầu.

Trải qua bao chuyện, lão cũng đã thông suốt rồi, ma thì sao chứ, chỉ cần chân thành đối đãi với con gái lão là được.

Tiểu Nghiệt Long tuy là ma nhưng so với Ma Ngang hào nhoáng thì có chí khí hơn nhiều, tính cách, con người đều mạnh hơn Ma Ngang.

Vì Long tộc từng bị Ma Tổ La Hầu hãm hại nên Long tộc luôn

mang định kiến với Ma tộc.

Nhưng lão cũng cần thể diện, bây giờ còn tiếp tục nhận Ma Ngang làm con rể mới là mất sạch mặt mũi.

Còn việc gả con gái cho người khác thì con gái lão thực sự sẽ không ngẩng đầu lên được nữa, sẽ dồn ép nàng vào đường chết.

Thế nên chọn nhận Tiểu Nghiệt Long làm con rể là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Hơn nữa Tiểu Nghiệt Long rất có chí khí, biết đâu có thể thành Thánh, có một người con rể là Thánh Nhân, ai còn dám cười nhạo gia đình lão, cười nhạo Long tộc, chỉ có ngưỡng mộ mà thôi.

"Nhạc phụ nghĩ thông suốt là tốt rồi." Tiểu Nghiệt Long mỉm cười, an dật quá lâu, Long tộc đã bắt đầu mục rỗng, đặc biệt là tầng lớp quản lý, vô năng mà lại tự đại, tham quyền khoe khoang uy phong, trọng dụng người nhà, chèn ép những người thực sự có năng lực đi lên từ tầng lớp dưới.

Dẫn đến những người thực sự có chí tiến thủ mất lòng tin vào Long tộc, còn những kẻ xuất thân quý tộc như Ma Ngang, chẳng cần nỗ lực cũng dễ dàng có được tài nguyên, nhìn bề ngoài thì hào nhoáng nhưng thực chất chỉ là những kẻ bất tài.

Cứ tiếp tục như vậy, Long tộc chẳng cần ngoại tộc tấn công tự mình cũng phế.

Tứ hải Long Vương, người thực sự có năng lực thay đổi chỉ có Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Ngao Khâm và Ngao Nhuận chính là nguồn cơn họa hại Long tộc, còn Ngao Thuận thì năng lực bình thường, không phạm lỗi nhưng cũng chẳng lập được công trạng gì.

Đã không có năng lực đó thì lo chuyện bao đồng làm gì.

Long tộc chịu sự tấn công của Ma tộc, còn tốt hơn sau này bị ngoại tộc khác tấn công.

Ít nhất, Long tộc và Ma tộc đều phụ thuộc vào Tam Kim Ô, cùng một trận doanh, Ma tộc sẽ không hạ thủ tuyệt tình với Long tộc, đồ sát Long tộc.

Ma tộc chỉ muốn thu hoạch khí vận Long tộc, không muốn lấy mạng Long tộc.

Đây cũng là một cơ hội cho Long tộc, loại bỏ những kẻ vô dụng, kích phát đấu chí, khiến Long tộc đổi mới hoàn toàn.

Vô Thiên Phật Tổ muốn chứng thực Đại Đồng Phật Pháp, thực tế hắn cũng chẳng thấy thiên hạ đại đồng có thể thực hiện được, nhưng Vô Thiên Phật Tổ muốn làm thì hắn sẽ ủng hộ.

Vô Thiên Phật Tổ nếu thành công thì cũng có lợi cho Long tộc, thất bại thì đó là cơ hội tuyệt hảo để Long tộc biến cách.

Mà những điều này chẳng liên quan gì đến Ngao Thuận, vì năng lực của lão bình thường, chẳng có tư cách dự phần.

Long tộc thay đổi người quản lý, Ngao Thuận biết đâu cũng nằm trong diện bị thay thế.

Không có năng lực đó thì nghĩ nhiều làm gì, cứ sống tốt phần mình, đợi người thực sự có năng lực sắp xếp là được.

Cả Hồng Hoang, khi Thánh Nhân không xuất hiện, người đánh thắng được hắn cũng chẳng có mấy, bỏ qua cả Long tộc không bàn tới, nhận hắn làm con rể cũng đâu có mất mặt.

“Nếu con thực sự muốn tốt cho Mộ Tâm, hãy nỗ lực đột phá Thánh Nhân cảnh đi, miệng đời đáng sợ, nói không quan tâm là giả, Mộ Tâm dù sao cũng bị con ép gả, không được vẻ vang cho lắm.” “Nhưng nếu con thành Thánh, ai còn dám nói ra nói vào nữa, họ sẽ

không cười nhạo Mộ Tâm mà chỉ ngưỡng mộ con bé thôi.” Ngao Thuận nói.

“Điều này là hiển nhiên, giờ đây con đã có tư chất thành Thánh, tất nhiên phải thử đột phá Thánh Nhân cảnh.” Tiểu Nghiệt Long gật đầu.

“Tốt, con có niềm tin này là tốt rồi, đi đi, hãy đón Mộ Tâm về, con gái ta không nên hèn mọn như vậy, Ma Ngang hắn không xứng.” Ngao Thuận phẫn nộ siết chặt nắm tay.

Ngao Mộ Tâm là đứa con gái lão yêu thương nhất, từ nhỏ tới lớn chưa từng chịu khổ cực gì, Tiểu Nghiệt Long cũng đặt nàng lên đầu quả tim mà yêu thương.

Ma Ngang lấy quyền gì mà giày xéo nàng.

“Cha ơi, con cũng muốn đi.” Ngao Duyệt Nhi chớp chớp đôi mắt to.

“Duyệt Nhi ngoan, bên ngoài không an toàn, ở nhà chơi với ngoại công, cha sẽ nhanh chóng đón mẫu thân về thôi.” Tiểu Nghiệt Long nuông chiều hôn nàng một cái rồi hóa thành vệt sáng rời đi.

Ngao Duyệt Nhi không vui bĩu môi, hỏi Ngao Thuận: “Ngoại công, Ma Ngang là ai ạ?

Mọi người không nói thì con cũng biết, mẫu thân đi tìm Ma Ngang, đến cả Duyệt Nhi cũng không cần nữa, hừ!” “Ách, ngoại công cũng không rõ lắm, đợi mẫu thân con về rồi nói cho con biết nhé!” Ngao Thuận một trận lúng túng, chuyện này bảo lão nói sao đây.

Biết được chân tướng, liệu con bé có còn vui vẻ mỗi ngày được nữa không.

Vạn nhất con bé muốn tìm cha ruột thì Tiểu Nghiệt Long chẳng phát điên lên sao.

“Hừ, ngoại công nói dối, ngoại công chắc chắn biết, Duyệt Nhi không chơi với ngoại công nữa.” Ngao Duyệt Nhi vùng vẫy khỏi lòng Ngao Thuận, tung tăng chạy đi.

Tiểu Nghiệt Long không có ở đây, Thừa tướng Quy Huyền Phong phải trông coi Tây Hải.

Một chút sơ suất, Ngao Duyệt Nhi đã chạy tới nơi giam giữ Ngao Thốn Tâm.

Bị giam cầm trăm năm, làm bạn với cô độc trăm năm, Ngao Thốn Tâm từ phát điên ban đầu giờ đã trở nên tê liệt.

Nơi này bị Quy Huyền Phong dùng cấm chế phong tỏa, thiên địa linh khí không vào được, muốn tu luyện cũng không xong, mỗi ngày chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ngao Thốn Tâm vốn ngang ngược càn rỡ, là loại người không ngồi yên một chỗ được, phải làm bạn với cô độc chính là sự hành hạ đau đớn nhất.

Cấm chế Quy Huyền Phong thiết lập không cho ra nhưng có thể vào.

Ngao Thốn Tâm đang ngây người vô thần, đột nhiên thấy một bé gái xinh xắn như búp bê chạy vào, tò mò chớp đôi mắt to nhìn mình.

Chương 761

Ngao Thốn Tâm nhìn thấy Ngao Duyệt Nhi, ngay lập tức cảm nhận được một sự gần gũi của huyết mạch tương liên.

Tại Tây Hải Long Cung, đứa trẻ có quan hệ huyết thống với mụ thì chỉ có một.

"Cháu tên là gì, mẫu thân cháu có phải là Ngao Mộ Tâm không?" Ngao Thốn Tâm hỏi.

"Cháu là Ngao Duyệt Nhi, sao cô lại biết mẫu thân cháu?" Ngao Duyệt Nhi nghiêng đầu nhìn mụ, cũng không sợ hãi vì nàng cũng thấy mụ có cảm giác thân thiết.

"Vì ta là cô cô của cháu." Ngao Thốn Tâm đáp.

"Cô cô, cô là em gái của cha cháu sao?

Vậy sao cha lại giam cô ở đây?" Ngao Duyệt Nhi ngây thơ hỏi.

"Cha cháu?

Tiểu Nghiệt Long?" Ngao Thốn Tâm nhíu mày.

"Đúng ạ!" Ngao Duyệt Nhi nghiêm túc gật đầu.

"Ha ha, hắn không phải cha cháu đâu, cha cháu tên là Ma Ngang, từng là thái tử Tây Hải." Ngao Thốn Tâm cười lạnh, mụ hận Ma Ngang, nếu không vì Ma Ngang mụ đã không lâm vào cảnh này, phụ vương hy sinh mụ để đổi lấy Ma Ngang, mụ hận, ngoại trừ Tiểu Bạch Long và mẫu thân, mụ hận tất cả mọi người ở Tây Hải.

Khi đó phải hy sinh mụ để đổi lấy Ma Ngang, ngoại trừ Tiểu Bạch Long và mẫu thân, mọi người đều coi đó là lẽ đương nhiên, họ coi Ma Ngang như bảo bối, coi mụ như cỏ dại có cũng được không cũng

chẳng sao.

Nhưng mụ càng hận Tiểu Nghiệt Long hơn, nếu không có hắn thì mọi chuyện đã không xảy ra, mụ vẫn là công chúa Tây Hải cao cao tại thượng.

Mụ muốn báo thù nhưng lại bị nhốt ở đây lực bất tòng tâm.

Nhưng giờ cơ hội đến rồi, mụ có thể lợi dụng Ngao Duyệt Nhi để Ma Ngang và Tiểu Nghiệt Long chó cắn chó, tàn sát lẫn nhau, mụ không sống tốt thì đừng ai mong sống tốt.

"Không thể nào, cha cháu đối xử với cháu tốt lắm, người chính là cha cháu." Ngao Duyệt Nhi không tin, giận dỗi bĩu môi.

"Không tin cháu có thể đi hỏi mẫu thân, mẫu thân cháu vốn là công chúa Bắc Hải, gả cho Ma Ngang là môn đăng hộ đối, mẫu thân cháu được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Long tộc, còn Ma Ngang năm xưa là sự tồn tại rực rỡ nhất Long tộc, ai cũng nghĩ họ là một đôi trời sinh." "Cho đến hơn một trăm năm trước, Ma tộc xuất thế, Tiểu Nghiệt Long giáng lâm Tây Hải, bắt lấy Ma Ngang, ép mẫu thân cháu phải gả cho hắn, lúc đó mẫu thân cháu đã mang thai cháu rồi." "Cháu có thấy gần gũi với ta một cách tự nhiên không, đó là cảm giác huyết mạch tương liên, mà ta là em gái của Ma Ngang." Ngao Thốn Tâm kể ra chân tướng, mặt đầy hưng phấn, dường như đã thấy cảnh Ngao Duyệt Nhi không nhận Tiểu Nghiệt Long nữa, đòi đi tìm cha ruột Ma Ngang, khiến Tiểu Nghiệt Long phẫn nộ tột cùng.

Rồi gia đình tan vỡ, Tiểu Nghiệt Long nổi giận lôi đình, hận ý ngút trời đi giết Ma Ngang.

Với sự nuông chiều Ma Ngang của Ngao Nhuận, lão chắc chắn sẽ liều mạng với Tiểu Nghiệt Long, Tiểu Nghiệt Long giết Ngao Nhuận, Long tộc đại nộ, dốc toàn tộc lực thảo phạt Tiểu Nghiệt Long.

Ma tộc và Long tộc khai chiến, tất cả những kẻ có lỗi với mụ đều phải chết, đều phải chết.

Ngao Thốn Tâm càng nghĩ càng hưng phấn, ánh mắt dần trở nên điên cuồng.

Từ lần đầu thấy Ngao Duyệt Nhi, mụ đã phát hiện nàng có căn nguyên sáu móng rưỡi.

Năm đó khi Ngao Mộ Tâm mang thai, Ngao Nhuận đã kiểm tra, Ngao Duyệt Nhi chỉ có căn nguyên bốn móng phổ thông, khiến Ngao Nhuận thở ngắn than dài không ít.

Mà giờ đây nàng lại có sáu móng rưỡi, tất nhiên là kiệt tác của Tiểu Nghiệt Long, nâng cao hai móng rưỡi căn nguyên cần tiêu tốn một lượng thiên tài địa bảo khổng lồ, có thể thấy Tiểu Nghiệt Long yêu thương và coi trọng Ngao Duyệt Nhi đến nhường nào.

Hy sinh nhiều như vậy mà nàng lại không nhận hắn, đòi đi tìm Ma Ngang, Tiểu Nghiệt Long chắc chắn sẽ phát điên.

Tại sao Ngao Mộ Tâm lại tốt số đến vậy, trước thì gả cho Ma Ngang hào nhoáng khiến bao người ghen tị.

Sau lại bị Tiểu Nghiệt Long ép gả nhưng lại được hắn yêu thương hết mực.

Tiểu Nghiệt Long đối xử tốt với cả Ngao Mộ Tâm và con của Ma Ngang như thế, đủ thấy yêu nàng đến tận xương tủy.

Tại sao Ngao Mộ Tâm lại tốt số như thế, còn mụ lại bị nhốt ở đây chịu đựng sự cô độc vô tận.

Nếu ngươi đã tốt số như vậy, ta sẽ đích thân hủy hoại nó, để hai người đàn ông của ngươi bất tử bất hưu.

Còn cả những kẻ gọi là người thân đã đưa mụ đến đây đổi lấy Ma

Ngang năm xưa, tất cả đều phải chết.

Cả Ngao Băng Tâm nữa, lấy quyền gì mà được gả cho Dương Tiễn, Ma tộc và Long tộc khai chiến, một bên là công chúa Long tộc, một bên là con trai Ma Chủ Vô Thiên, để xem các người thành thân kiểu gì.

Ngao Thốn Tâm càng nghĩ càng hưng phấn, không tự chủ được mà phát ra những tiếng cười rợn người.

"Không, cháu không tin, cô nói dối, cha đối xử với cháu và mẫu thân tốt lắm." Ngao Duyệt Nhi không chấp nhận nổi, lắc đầu không tin.

"Tiểu Nghiệt Long tốt với mẫu thân cháu, nhưng thái độ của mẫu thân cháu đối với hắn có phải luôn rất lạnh nhạt không, bởi vì trong lòng mẹ cháu luôn nghĩ đến Ma Ngang, bà ấy ghét, bà ấy hận Tiểu Nghiệt Long." "Năm đó Tiểu Nghiệt Long bắt Ma Ngang, ép mẫu thân cháu cải giá cho hắn, mẫu thân cháu vì cứu Ma Ngang mới đồng ý gả đi." "Chính Tiểu Nghiệt Long đã phá hoại gia đình cháu, khiến gia đình cháu ly tán, Ma Ngang và mẫu thân cháu bị cả Hồng Hoang cười nhạo, cháu biết hành động bây giờ của cháu gọi là gì không?

Nhận giặc làm cha." "Tiểu Nghiệt Long không phải cha cháu, hắn là kẻ thù của cháu, kẻ thù của cả nhà cháu, gia đình cháu vốn dĩ có thể rất hạnh phúc, chính hắn đã hủy hoại tất cả." Ngao Thốn Tâm điên cuồng tẩy não Ngao Duyệt Nhi.

"Không, không phải đâu, cha tốt như vậy, không phải hạng người đó." Ngao Duyệt Nhi ra sức lắc đầu, không tin, hoặc đúng hơn là không thể chấp nhận.

"Đều là giả dối thôi, hắn đối xử tốt với cháu chỉ là để mẫu thân cháu chấp nhận hắn, cháu với hắn không có quan hệ huyết thống, cháu không phải con hắn, hắn cực kỳ ghét Ma Ngang, cháu là con Ma

Ngang, sao hắn có thể tốt với cháu được." "Một khi mẫu thân cháu đã chấp nhận hắn, hắn có con của riêng mình, cháu sẽ là kẻ thừa thãi, hắn sẽ đánh cháu, mắng cháu, hủy hoại cháu, hắn sẽ chê cháu vướng mắt." Ngao Thốn Tâm càng lúc càng điên cuồng, lời lẽ càng thêm độc ác.

"Cháu là con gái Ma Ngang, Ma Ngang mới là cha ruột của cháu, chỉ có Ma Ngang mới thực sự tốt với cháu, cháu phải đi tìm Ma Ngang, giúp ông ấy mạnh lên, tìm Tiểu Nghiệt Long báo thù, cứu mẫu thân cháu ra, gia đình cháu mới đoàn tụ được." "Còn cả ta nữa, Tiểu Nghiệt Long nhốt ta ở đây, ta là cô cô của cháu, cháu phải cứu cô cô, biết chưa?" Ngao Thốn Tâm túm lấy hai tay Ngao Duyệt Nhi, điên cuồng dụ dỗ.

"Ngao Thốn Tâm, một trăm năm qua đi, ngươi vẫn chứng nào tật nấy, nói những lời độc ác như vậy với một đứa trẻ." Đúng lúc này, giọng nói phẫn nộ của Quy Huyền Phong vang lên.

Vốn là tìm không thấy Ngao Duyệt Nhi, Quy Huyền Phong mới tìm tới tận đây.

"Thúc thúc Huyền Phong." Ngao Duyệt Nhi bị dáng vẻ điên cuồng của Ngao Thốn Tâm làm cho sợ hãi, vội vàng vùng khỏi mụ, chạy tới bên cạnh Quy Huyền Phong.

"Công chúa đừng sợ, có thúc thúc Huyền Phong ở đây rồi." Quy Huyền Phong bế nàng lên, vỗ lưng an ủi.

"Ta độc ác chỗ nào chứ, ngươi dám bảo những gì ta nói không phải sự thật sao?" "Chính các ngươi, tất cả các ngươi mới đang lừa gạt con bé, giấu giếm con bé." "Bảo ta độc ác, vậy các ngươi lừa con bé nhận giặc làm cha thì tốt đẹp ở chỗ nào, ha ha ha ha..." Ngao Thốn Tâm điên cuồng cười lớn, đầy vẻ mỉa mai.

"Hừ, không thể nói lý, hạng người lòng lang dạ thú như ngươi sẽ

vĩnh viễn không hiểu được." "Ngươi cứ vĩnh viễn bị nhốt ở đây đi, vĩnh sinh vĩnh thế." Quy Huyền Phong lạnh lùng hừ một tiếng, bế Ngao Duyệt Nhi rời đi, lại thêm một đạo cấm chế để ngăn người vào, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ của Ngao Thốn Tâm với bên ngoài.

"Thúc thúc Huyền Phong, những gì cô ấy nói đều là thật sao?

Cô ấy thực sự là cô cô của cháu ạ?" Ngao Duyệt Nhi bĩu môi hỏi.

"Bà ta không xứng, đừng nghe bà ta nói bậy, bà ta bị nhốt ở đây không liên quan gì đến Ma Thánh đại nhân, là ta đã nhốt bà ta ở đây đấy." "Rất lâu trước đây, bà ta là công chúa Tây Hải Long tộc, còn ta chẳng là gì cả, một ngày nọ ta phát hiện ra một gốc linh căn quý giá, đã canh giữ rất nhiều năm, cuối cùng cũng đợi được linh căn chín." "Đang định hái thì bị bà ta phát hiện, bà ta cậy mình là công chúa Long tộc, ngang ngược ép ta giao linh căn ra, ta tức giận đã ra tay đả thương bà ta rồi ôm linh căn bỏ chạy." "Sau đó Tây Hải Long Vương khi đó chẳng cần phân biệt trắng đen đã bao che cho bà ta, sai người bắt ta, nhốt trong địa lao mấy ngàn năm, mãi đến khi Ma Thánh đại nhân thống nhất Tây Hải mới thả ta ra." "Giờ ta nhốt bà ta ở đây là để báo thù năm xưa, để bà ta cũng nếm mùi vị bị giam cầm." Quy Huyền Phong giải thích.

"Vậy... vậy cha thực sự không phải cha ruột của cháu sao?" Ngao Duyệt Nhi rụt rè ướm hỏi.

"Điều đó có quan trọng không?

Ma Thánh đại nhân đối xử với cháu tốt biết bao, sủng ái cháu hơn bất kỳ ai." "Ma Thánh đại nhân đã nói, cháu là con gái của mẫu thân cháu thì cũng là con gái của ngài ấy, chỉ có thể là con gái của ngài ấy thôi." Quy Huyền Phong nói.

"Không sai, cháu chính là con gái của Tiểu Nghiệt Long, Ma Ngang hắn không xứng làm cha cháu, bản vương cũng chỉ nhận Tiểu

Nghiệt Long làm con rể thôi, đều tại bản vương năm xưa mắt mù, từ chối Tiểu Nghiệt Long, để mẫu thân cháu gả cho Ma Ngang." "Nói đi cũng phải nói lại, chính bản vương đã đích thân ép Tiểu Nghiệt Long nhập ma, đều tại lão phu Ngao Nhuận, tâng bốc Ma Ngang lên tận trời xanh là độc nhất vô nhị, bản vương lại tin thật." Ngao Thuận đi tới.

Ngao Duyệt Nhi không hiểu được, ngơ ngác nhìn Ngao Thuận.

"Nếu cháu đã biết hết rồi, ngoại công cũng nói hết cho cháu nghe luôn." "Năm đó Tiểu Nghiệt Long cũng là người Long tộc, ở Nam Hải, nhưng hắn xuất thân thấp kém, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm coi thường hắn, thường xuyên đánh mắng." "Hắn vừa gặp đã yêu mẫu thân cháu, sau đó biết tin Ma Ngang tới cầu thân, hắn đã van nài Ngao Khâm giúp hắn tới Bắc Hải cầu thân, nhưng Ngao Khâm lại vùi dập hắn xuống tận bùn đen, không chịu giúp." "Tiểu Nghiệt Long nhất thời phẫn nộ đã lấy trộm Ma Long Giáp, âm mưu xông vào Bắc Hải để hỏi cưới mẫu thân cháu." "Chính ta đã liên hợp với Trầm Hương và Ngao Xuân, đích thân ép hắn tới Bắc Minh, Tiểu Nghiệt Long không còn đường lui, đã xông vào Bắc Minh Ma Uyên, một niệm nhập ma, mẫu thân cháu đã trở thành chấp niệm của hắn." "Giá như Ngao Khâm năm đó giúp hắn mở lời một câu, dù mẫu thân cháu có từ chối thì hắn cũng sẽ không đi tới cực đoan, cũng trách Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận ham hư vinh, tâng bốc Ma Ngang quá mức, Ngao Khâm mới coi thường hắn như vậy." "Ai, là chúng ta đã ép hắn tới cực đoan, hắn chỉ cần một cơ hội, dù mẫu thân cháu có từ chối hắn cũng cam lòng." "Chúng ta không cho hắn cơ hội, vậy hắn tự mình tranh thủ lấy, sau đó Ma tộc xuất thế, hắn giáng lâm Tây Hải, bắt lấy Ma Ngang, đuổi cả nhà Ngao Nhuận ra khỏi Tây Hải, ép cưới mẫu thân cháu." Ngao Thuận kể lại chân tướng.

"Nghe đến đây, có phải cháu cảm thấy mẫu thân cháu và Ma Ngang rất vô tội không, họ không hề đắc tội Tiểu Nghiệt Long."

“Nhưng mẫu thân cháu hy sinh danh dự để cứu Ma Ngang, Tiểu Nghiệt Long cũng giữ lời thả hắn ra, vậy mà Ma Ngang sau khi rời đi lại không hề nghĩ tới việc cứu mẫu tử cháu.” “Căn nguyên Ma Ngang không kém Tiểu Nghiệt Long, thậm chí còn mạnh hơn, nếu hắn nỗ lực tu luyện, một ngày nào đó sẽ đánh bại được Tiểu Nghiệt Long để đón mẫu tử cháu đi.” “Nhưng hắn không làm vậy, rời đi rồi hắn liền suy sụp, suốt ngày say khướt, không muốn đối diện hiện thực, hoàn toàn quên mất mẫu tử cháu, từ bỏ mẫu tử cháu.” “Nếu trong lòng hắn thực sự có mẫu tử cháu, quan tâm các người, hắn nhất định sẽ tìm mọi cách để cứu, nhưng hắn không hề làm gì cả.” “Càng đáng giận hơn là, lần này mẫu thân cháu dùng cái chết ép buộc, Tiểu Nghiệt Long mới thả bà ấy đi tìm Ma Ngang, vậy mà hắn lại chê mẫu thân cháu không sạch sẽ, coi bà ấy là sỉ nhục, ra tay đánh mắng.” “Nhưng Tiểu Nghiệt Long lại cực kỳ tôn trọng mẫu thân cháu, chưa từng ép buộc bà ấy điều gì, ngoại trừ hạn chế tự do, những gì tốt nhất hắn đều dành cho bà ấy, luôn nhường nhịn bà ấy, điều này chắc cháu cảm nhận rõ nhất.” “Tiểu Nghiệt Long sủng mẫu thân cháu lên tận trời, chưa từng chê mẫu thân cháu đã từng gả cho Ma Ngang và đang mang thai cháu, vậy mà Ma Ngang lại đánh mắng mẫu thân cháu, tu vi, năng lực, phẩm hạnh, tâm tính, hắn chẳng điểm nào bằng Tiểu Nghiệt Long.” “Trước kia ta cũng hận Tiểu Nghiệt Long làm nhục cả Long tộc, nhưng những gì Ma Ngang làm còn khiến Long tộc nhục nhã hơn, mẫu thân cháu hy sinh tất cả vì hắn, hắn lại nhục mạ bà ấy, thậm chí còn động tay động chân.” “Một kẻ không có trách nhiệm, phế vật bạc nhược, hắn căn bản không xứng với mẫu thân cháu.” Ngao Thuận càng nói càng giận.

Nếu sớm biết Ma Ngang là hạng đức hạnh này, lão tuyệt đối sẽ không gả con gái cho hắn, bị lão bát đản Ngao Nhuận kia lừa rồi.

“Còn cháu nữa, năm đó khi mẫu thân cháu mang thai cháu, cháu chỉ

có căn nguyên bốn móng phổ thông, Ma Ngang nghĩ là cứ để thế đi, sau này sinh tiếp, tổng sẽ sinh được đứa có căn nguyên tốt, hắn căn bản chẳng quan tâm đến cháu." "Nhưng Tiểu Nghiệt Long thì khác, hắn cực kỳ quan tâm cháu, chưa từng để ý cháu là con gái Ma Ngang, chỉ cần trên người cháu mang dòng máu của mẫu thân cháu là đủ rồi." "Hắn thực sự coi cháu như con đẻ mà yêu thương, tìm mọi cách tìm kiếm thiên tài địa bảo để nâng cao căn nguyên cho cháu." "Phần thưởng lập công đổi bằng cả tính mạng, hắn chẳng giữ lại gì cho mình, đều đổi hết thành thiên tài địa bảo để nâng căn nguyên cho cháu, ép thúc đẩy căn nguyên của cháu lên tới sáu móng rưỡi." "Bên ngoài hắn là một đại ma đầu tâm ngoan thủ lạt khiến ai cũng sợ hãi, nhưng lại dành tất cả sự dịu dàng và yêu thương cho cháu và mẫu thân cháu." "Hắn có lẽ có lỗi với mẫu thân cháu, nhưng chưa từng có lỗi với cháu, thế gian này sẽ không còn ai đối xử với cháu tốt hơn hắn đâu." "So với Tiểu Nghiệt Long, Ma Ngang căn bản không xứng làm cha cháu." Ngao Thuận tiếp tục nói.

Lão thực sự không muốn Ngao Duyệt Nhi vì chuyện này mà có khoảng cách với Tiểu Nghiệt Long.

Chương 762

Tiểu Nghiệt Long đã hy sinh tất cả cho nàng, nếu nàng lại chỉ nghĩ đến Ma Ngang, Tiểu Nghiệt Long chắc chắn sẽ phát điên.

Thậm chí chuyện này có thể dẫn đến việc Ma tộc và Long tộc khai chiến thực sự, đó không phải điều lão muốn thấy.

Nhìn vào thể diện của các Thánh Nhân Tam Kim Ô, Ma tộc hiện giờ tuy ra tay với Long tộc nhưng vẫn chưa hạ sát thủ.

Ngay cả cả nhà Ngao Nhuận cũng chỉ bị nhốt trong địa lao, không có nguy hiểm tính mạng.

Với sự khoan dung của Vô Thiên đối với thuộc hạ, nếu Tiểu Nghiệt Long phát điên, quyết tâm hạ sát cả nhà Ma Ngang, Vô Thiên dù có phải khai chiến toàn diện với Long tộc cũng sẽ chọn ủng hộ Tiểu Nghiệt Long.

Phải thừa nhận rằng, Vô Thiên rất có sức hút cá nhân, ai chẳng muốn theo một đại ca như thế chứ.

"Cha ơi!" Ngao Duyệt Nhi khóc, nàng chưa bao giờ biết cha lại hy sinh cho mình nhiều như thế.

Đại ma đầu mà ai cũng sợ hãi, chưa bao giờ nói nặng lời với nàng nửa câu, luôn hiền từ hòa ái với nàng, thậm chí còn bò dưới đất cho nàng cưỡi ngựa.

Dù có bận rộn đến đâu cha cũng sẽ dành thời gian chơi với nàng, bảo là muốn ở bên nàng lớn lên.

"Thúc thúc Huyền Phong, cháu nhớ cha rồi." Ngao Duyệt Nhi càng nghĩ càng buồn, sà vào lòng Quy Huyền Phong khóc nức nở, sau khi biết chân tướng, nàng mới cảm nhận rõ ràng hơn cha đối xử với nàng

tốt đến nhường nào.

"Công chúa ngoan, Ma Thánh đại nhân sẽ sớm trở về thôi." Quy Huyền Phong và Ngao Thuận nhìn nhau mỉm cười, biết rằng Ngao Duyệt Nhi đã đưa ra lựa chọn, ác kế của Ngao Thốn Tâm không thể thành công được.

Ở một phía khác, Tiểu Nghiệt Long ra khỏi Tây Hải, đi thẳng tới Nam Hải tìm Hắc Bào để hỏi tung tích của Ngao Mộ Tâm.

Nể mặt Tiểu Nghiệt Long, Hắc Bào đã sắp xếp người âm thầm bảo vệ Ngao Mộ Tâm nên biết rõ tung tích của nàng.

Tiểu Nghiệt Long theo chỉ dẫn tới một ngọn núi hẻo lánh ở Nam Thiệm Bộ Châu, Ngao Mộ Tâm đang cô độc ngồi trên đỉnh núi nhìn về phía xa, tựa như một pho tượng.

Trong đôi mắt nàng, Tiểu Nghiệt Long thấy được nỗi đau vô tận, sự bi thương và cả nỗi hoang mang không biết đi đâu về đâu.

Thậm chí hắn còn thấy được tử khí trên người nàng, đây là thứ chỉ xuất hiện khi tuổi thọ sắp cạn hoặc tâm đã muốn chết, Ngao Mộ Tâm rõ ràng thuộc về vế sau.

Tiểu Nghiệt Long lòng đau thắt lại, Ngao Mộ Tâm thà chết, rõ ràng đã thất vọng tột độ về Ma Ngang, vẫn không sẵn lòng chấp nhận hắn, hắn tệ hại đến mức không lọt nổi vào mắt nàng sao.

Hắn dày công mưu tính để nàng chết tâm với Ma Ngang, nhưng cuối cùng hắn vẫn không có được trái tim nàng.

"Duyệt Nhi nhớ nàng rồi, về nhà thôi!" Tiểu Nghiệt Long nén cơn đau lòng đi tới bên cạnh nàng, giọng nói đầy chua chát, hắn biết chỉ có Ngao Duyệt Nhi mới có thể khiến nàng xua tan ý định tự tử.

"Nhà?

Ta còn có nhà sao?" Ngao Mộ Tâm nặn ra một nụ cười thê lương.

"Có, chỉ cần nàng muốn, nơi nào có ta thì nơi đó vĩnh viễn là nhà của nàng, ta đã đưa nhạc phụ bọn họ tới Tây Hải rồi, bọn họ đều đang đợi nàng trở về." "Sau này ta sẽ không hạn chế tự do của nàng nữa, nếu nàng thấy ở bên cạnh ta không thoải mái, muốn rời đi ta cũng không ngăn cản." "Nếu... nếu nàng muốn chấm dứt quan hệ phu thê với ta, ta cũng chấp nhận." Tiểu Nghiệt Long đau lòng đến mức giọng nói run rẩy.

"Tại sao?" Ngao Mộ Tâm kinh ngạc nhìn hắn, lúc này không phải hắn nên khoe khoang mình mạnh hơn Ma Ngang, tràn đầy vẻ ưu việt, xuân phong đắc ý sao?

Tại sao khi đã có được tất cả lại chọn thả nàng đi.

"Đã đến nước này mà lòng nàng vẫn không có chỗ cho ta, có cưỡng cầu thêm cũng vô dụng, ta chấp nhận số phận rồi." "Nàng nghĩ ta nhắm vào Ma Ngang là để chứng minh bản thân, nhưng ta càng muốn có được trái tim nàng hơn." "Giờ ta đã tận lực rồi, có lẽ chúng ta thực sự không có duyên phận, ta nhận thua." Tiểu Nghiệt Long tự giễu một tiếng, chấp niệm trong lòng vào khắc này tan thành mây khói, ma khí đều xuất hiện dao động, dường như ma tâm có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hắn nhập ma hoàn toàn vì chấp niệm, giờ đây chấp niệm tan đi, ma tâm tự nhiên cũng lung lay.

Có chấp niệm mới có thể buông bỏ chấp niệm, có vướng bận mới có thể không còn vướng bận.

Tâm không vướng bận mới có thể tứ đại giai không, độ hóa chính mình.

Lúc này Tiểu Nghiệt Long đột nhiên có một sự giác ngộ thông

thấu, trên người vậy mà xuất hiện Phật vận, dường như sắp từ ma nhập Phật.

Tuy nhiên, có lẽ vì chưa ngộ hoàn toàn nên chưa thực sự từ ma nhập Phật, lúc này hắn nằm ở ranh giới giữa Phật và Ma, một niệm thành ma, một niệm thành Phật.

"Ngươi..." Ngao Mộ Tâm cảm nhận được sự thay đổi của hắn, biết những gì hắn nói là thật, nhìn hắn với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Nàng coi Ma Ngang là cả thế giới, còn cả thế giới của Tiểu Nghiệt Long lại chính là nàng.

Thành ma hay thành Phật đều do nàng mà định.

Người đàn ông này thực sự yêu nàng thấu xương.

Nhưng nàng thực sự không buông xuống nổi, không biết phải tiếp nhận hắn thế nào.

"Ta đã buông bỏ chấp niệm của ta, nàng cũng nên học cách buông bỏ, buông bỏ mới được giải thoát, tìm đến cái chết chỉ là trốn tránh mà thôi." "Nàng không nợ bất kỳ ai cả, ta hay Ma Ngang đều nợ nàng." "Nàng nên nghĩ thế này, nàng khoan dung đại độ, không chấp nhặt với chúng ta, buông bỏ quá khứ để mỗi người bắt đầu cuộc sống mới." "Ta nhập ma, nguyên nhân chính là ở Ngao Khâm, Ma Ngang đọa lạc, nguyên nhân chính là ở Ngao Nhuận, thực ra chẳng liên quan mấy đến nàng đâu." Tiểu Nghiệt Long ngồi xuống cạnh nàng, dịu dàng khuyên giải.

"Dáng vẻ này của ngươi đâu giống đại ma đầu, giống đắc đạo cao tăng hơn đấy." Ngao Mộ Tâm tâm trạng tốt lên không ít, lời khuyên của Tiểu Nghiệt Long quả thực có tác dụng.

Đúng vậy, Tiểu Nghiệt Long nhập ma phần nhiều là do Ngao Khâm chèn ép, hắn chỉ muốn một cơ hội công bằng.

Ép cưới nàng cũng chỉ là muốn biết, nếu năm đó Ngao Khâm đi cầu thân thì nàng có chọn hắn không.

Ma Ngang đọa lạc phần nhiều là do Ngao Nhuận tâng bốc hắn quá cao, dẫn đến cú ngã quá đau vượt quá khả năng chịu đựng của tâm lý, chính Ngao Nhuận đã biến Ma Ngang thành đóa hoa trong nhà kính.

Mọi chuyện khởi nguồn từ nàng, nhưng người thực sự thay đổi cả hai đều không phải nàng, nàng không làm gì sai, hà tất phải dằn vặt trong đó làm khổ bản thân.

"Ngươi đã phá hỏng hôn nhân của ta, nhưng cũng giúp ta nhìn rõ bộ mặt thật của Ma Ngang, đau ngắn còn hơn đau dài, chúng ta hòa nhau." Ngao Mộ Tâm hít sâu một hơi, vươn vai một cái, tử khí trên người tan biến, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười.

"Được, hòa nhau." "Nhưng mà, sau này chúng ta có thể làm bạn không?" Tiểu Nghiệt Long nhìn nàng với ánh mắt hy vọng, buông bỏ nhưng vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ.

"Có thể!" Ngao Mộ Tâm mỉm cười điềm tĩnh, nghiêm túc quan sát hắn.

Tiểu Nghiệt Long sau khi buông bỏ chấp niệm, khí chất đã thay đổi, trước kia là sự ức chế, âm ám như thung lũng sâu bị sương mù bao phủ.

Giờ đây sương mù tan biến, ánh nắng ấm áp chiếu vào xua đi sự ức chế và âm ám, trở nên ôn hòa ấm áp hơn.

Một Tiểu Nghiệt Long như vậy mang lại cho nàng cảm giác khác biệt, ít nhất là không đáng ghét.

"Đi thôi, về thôi, cả hai chúng ta đều không có ở đó, Duyệt Nhi chắc giờ đang khóc nhè rồi đấy." Tiểu Nghiệt Long đỡ nàng đứng dậy, hóa thành vệt sáng đi về phía Tây Hải.

Hai người đã cởi bỏ nút thắt lòng, cả người nhẹ nhõm như sau cơn mưa trời lại sáng.

Tiểu Nghiệt Long không còn u ám, Ngao Mộ Tâm không còn sầu khổ.

Nhưng khi hai người vừa định ra khỏi Nam Thiệm Bộ Châu, ba đạo lưu quang đột nhiên xuất hiện bao vây họ.

"Bạch Liên Đồng Tử, Văn Thù, Quan Âm, các người muốn làm gì?" Nhìn ba người đột ngột xuất hiện, sắc mặt Tiểu Nghiệt Long biến đổi, vội vàng hộ vệ Ngao Mộ Tâm ở sau lưng.

"Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào." "Không ngoan ngoãn ở phương Tây đi, lại chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu này, vậy thì không cần quay về nữa đâu." "Chết một vị Ma Thánh, không biết Vô Thiên có chịu đựng nổi không đây." Bạch Liên Đồng Tử mặt đầy cười lạnh.

Bọn họ đã đợi ở Nam Thiệm Bộ Châu gần trăm năm để chờ Vô Thiên phái người tới đây truyền bá Đại Đồng Phật Pháp nhằm phá hoại, phục kích Ma tộc.

Tuy nhiên mãi không thấy Ma tộc có động tĩnh gì.

Hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội, phát hiện Tiểu Nghiệt Long đi một mình tới đây.

Mục đích của họ là vừa làm suy yếu Ma tộc, vừa kích phát bản tính bạo lệ khát máu của chúng để chúng đồ sát bừa bãi, trở thành công địch của Hồng Hoang.

Chết một vị Ma Thánh chắc chắn sẽ khiến Vô Thiên nổi trận lôi đình, cảm xúc mất kiểm soát.

Chương 763

"Mau chạy đi, tìm Cự Hạt tới cứu ta." Tiểu Nghiệt Long biết hôm nay không thể yên lành được rồi, đột nhiên tế ra Huyễn Hải Châu tập kích Văn Thù.

Nhân lúc Văn Thù né tránh, hắn mạnh bạo đẩy Ngao Mộ Tâm ra khỏi vòng chiến.

Sau đó toàn bộ chín luồng Ma Long Hồn được thôi động, tiếng long ngâm cao vút uy nghiêm vang lên, khắp trời long hồn bay múa, ma khí cuồn cuộn quấn chặt lấy ba người Văn Thù, tranh thủ thời gian cho Ngao Mộ Tâm chạy thoát.

Ngao Mộ Tâm lo lắng không thôi, nhưng cũng biết mình ở lại chỉ làm vướng chân hắn nên dốc toàn lực đi tìm Cự Hạt.

Cự Hạt phụng mệnh trấn giữ ở ranh giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, cách đây không xa lắm.

"Chỉ dựa vào ba người các ngươi mà cũng muốn giết ta, hôm nay ta sẽ làm thịt các ngươi trước." Tiểu Nghiệt Long tế ra Ma Long Thương, trên đầu lơ lửng Huyễn Hải Châu, toàn lực chiến đấu, lao thẳng về phía Văn Thù.

Trong ba người, Bạch Liên Đồng Tử là mạnh nhất, lực phòng ngự mạnh đến mức Dương Tiễn cũng không làm gì được, hắn lại càng không thể phá nổi.

Quan Âm có Cửu Phẩm Kim Liên, muốn phá phòng ngự của kim liên không phải chuyện một sớm một chiều.

Chỉ có Văn Thù là lực phòng ngự mỏng manh nhất, có thể coi là lỗ hổng để đột phá.

Chín luồng Ma Long Hồn, bốn luồng quấn lấy Quan Âm, bốn luồng quấn lấy Bạch Liên Đồng Tử, Tiểu Nghiệt Long tay cầm Ma Long Thương phối hợp với một luồng Ma Long Hồn tấn công dữ dội vào Văn Thù.

Bị bốn luồng Ma Long Hồn quấn quýt, Quan Âm và Bạch Liên Đồng Tử phòng thủ thì dư nhưng tấn công thì thiếu, nhất thời không thể thoát thân.

Nhưng Văn Thù cũng không phải hạng yếu, tế ra pháp bảo Độn Long Thung đánh mạnh vào Tiểu Nghiệt Long, Độn Long Thung nặng nề, lại hàm chứa trọng lực pháp tắc, đòn tấn công vô cùng mãnh liệt.

Tiểu Nghiệt Long đỡ trực diện một kích bị đánh lùi trăm dặm, không dám đỡ cứng nữa.

Sợi dây trói yêu kia lại càng phiền phức, Ma Long Hồn bị trói chặt không thoát ra được.

Lại còn Quải Biển tập kích, lợi hại nhất phải kể đến Phá Không Chùy, có thể xuyên không gian, thoắt ẩn thoắt hiện, khả năng đột phá cực mạnh.

May mà năng lực phòng ngự của Tiểu Nghiệt Long đủ mạnh, Huyễn Hải Châu chủ phòng ngự, huyễn hóa ra màn biển, lấy nhu khắc cương, có thể hóa giải làm suy yếu đòn tấn công của địch.

Cộng thêm Ma Long Giáp, Phá Không Chùy tuy khó nhằn nhưng sau khi qua sự suy yếu của Huyễn Hải Châu đã không thể phá vỡ phòng ngự của Ma Long Giáp, không tạo ra được thương tổn.

Nhưng Phá Không Chùy thoắt ẩn thoắt hiện tập kích, cộng thêm Độn Long Thung đánh mạnh, Tiểu Nghiệt Long nhất thời cũng không làm gì được Văn Thù.

Ma Long Hồn tuy số lượng nhiều nhưng chỉ là con rối, ý thức

chiến đấu bình thường, Bạch Liên Đồng Tử và Quan Âm thoát thân chỉ là vấn đề thời gian.

Một khi hai người thoát ra, cùng Văn Thù giáp kích ba phía, hắn sẽ nguy khốn.

Một đối một đơn đấu, ba người này không ai là đối thủ của hắn, nhưng ba người liên thủ, hắn chắc chắn bại.

Không phải ai cũng là Dương Tiễn, có thể một chấp ba.

Cục diện nguy cấp, nhưng Tiểu Nghiệt Long vô cùng bình tĩnh, hắn vẫn còn một chiêu bài chưa dùng tới.

Hắn cố ý giả vờ như không làm gì được Văn Thù, Văn Thù dần buông lỏng cảnh giác, tiến lại gần thi triển Ngọc Thanh Tiên Pháp tấn công.

Tiểu Nghiệt Long nắm lấy cơ hội, tế ra Quạt Ba Tiêu Phong Hỏa tập kích Văn Thù.

Trước kia Dương Tiễn tới Bồng Lai Tiên Sơn, Đại Bằng đã lấy Quạt Ba Tiêu Phong Hỏa đưa cho Dương Tiễn mang về Linh Sơn.

Khi chia bảo vật, nó được chia cho Tiểu Nghiệt Long.

Lục Đinh Thần Hỏa đi kèm với Lục Đinh Thần Phong cuồn cuộn như sóng triều quét về phía Văn Thù.

Gió mượn thế lửa, lửa mượn thế gió, đòn tấn công vừa nhanh vừa liệt.

Văn Thù sắc mặt biến đổi, vội lùi lại, nhưng tốc độ của lão sao nhanh bằng Lục Đinh Thần Phong, ngay lập tức bị cuốn vào trong phong hỏa.

Đồng thời, Tiểu Nghiệt Long đưa ra một lựa chọn liều mạng, thu hồi phòng ngự của Huyễn Hải Châu, chỉ dùng Ma Long Giáp để

chống đỡ sự tập kích của Phá Không Chùy.

Hắn dùng Huyễn Hải Châu thôi động Huyễn Hải Đại Trận nhốt chặt Văn Thù.

Ma Long Giáp có ba mươi đạo cấm chế, thuộc về hàng mạnh nhất trong Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công phòng nhất thể, đặc biệt là lực phòng ngự cực kỳ xuất sắc.

Nhưng Ma Long Giáp mạnh là nhờ Ma Long hồn.

Lúc này chín đầu Ma Long hồn đều xuất hiện, năng lực phòng ngự của Ma Long Giáp cũng theo đó mà giảm mạnh.

Mà Phá Không Trùy mạnh ở khả năng xuyên thấu.

Không có Huyễn Hải Châu suy yếu hóa giải, trong lúc Huyễn Hải đại trận vây khốn Văn Thù, Tiểu Nghiệt Long cũng bị Phá Không Trùy kích trúng, Ma Long Giáp suýt chút nữa bị đâm xuyên.

Tuy rằng cản được, nhưng Tiểu Nghiệt Long chịu chấn động không nhỏ, nguyên thần run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Những pháp bảo mà Hồng Quân luyện chế cho chư Phật Linh Sơn trước đó đều vô cùng cường hãn, Phá Không Trùy chính là một trong số đó.

Cố gắng chống đỡ một kích của Phá Không Trùy, Ma Long Thương hất văng Quải Biển, né tránh Độn Long Thung trọng kích, sau khi tiếp nhận một bộ tổ hợp quyền này của Văn Thù, Văn Thù cũng triệt để bị vây khốn trong Huyễn Hải đại trận.

Tiểu Nghiệt Long vung tay đưa Huyễn Hải Châu vào trong Huyễn Hải đại trận, dung hợp làm một.

Tứ Hải Thần Châu mỗi hạt đều có thần thông riêng, Quy Khư Châu ẩn chứa vô lượng nước biển, ngự sử vô tận hải thủy để công

kích.

Mà nơi mạnh nhất của Huyễn Hải Châu thực ra không phải phòng ngự, mà là cách tuyệt không gian.

Không gian bên trong Huyễn Hải Châu vô cùng kỳ lạ, không thông với không gian ngoại giới.

Một khi bị vây khốn trong đó sẽ triệt để mất đi cảm ứng với thế giới bên ngoài.

Nghe có vẻ không ảnh hưởng gì lớn, nhưng đối với pháp bảo thì ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

Ví dụ như lúc này, Văn Thù bị khốn trong không gian Huyễn Hải Châu, trực tiếp mất đi cảm ứng và quyền chưởng khống pháp bảo.

Độn Long Thung, Khổn Yêu Thằng, Phá Không Trùy, Quải Biển trong nhất thời dường như biến thành vật vô chủ.

Tiểu Nghiệt Long dùng pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay lớn, thu hết cả bốn món pháp bảo, cưỡng ép xóa bỏ dấu ấn nguyên thần của Văn Thù để lại bên trong, triệt để chiếm làm của riêng.

Về phương diện đoạt pháp bảo của kẻ khác, Huyễn Hải Châu quả thật vô cùng hữu dụng.

Không còn Khổn Yêu Thằng trói buộc, đầu Ma Long hồn kia cũng bay về bên cạnh Tiểu Nghiệt Long.

Không có pháp bảo trong tay, Văn Thù hiện tại chẳng khác nào gà yếu.

Đúng lúc Tiểu Nghiệt Long định tiến vào không gian Huyễn Hải Châu để kết liễu Văn Thù, Bạch Liên Đồng Tử đột nhiên tế xuất pháp bảo Tử Kim Mộc Ngư, tiếng phạm âm đoạt mệnh quỷ dị truyền đến.

Dưới sự công kích của sóng âm này, chín đầu Ma Long hồn đại

loạn, dường như thần thức bị xâm nhập, thậm chí có dấu hiệu mất khống chế.

Bạch Liên Đồng Tử thấy Tử Kim Mộc Ngư khắc chế Ma Long hồn như vậy, càng gõ mộc ngư dồn dập hơn.

Ma Long hồn bay loạn mất kiểm soát, tiếng rồng ngâm đau đớn vang lên từng hồi.

Tiểu Nghiệt Long sắc mặt đại biến, vội vàng thu hồi Ma Long hồn vào trong Ma Long Giáp.

Nhưng không có Ma Long hồn trợ giúp, chiến đấu lực của Tiểu Nghiệt Long giảm sút mạnh, Bạch Liên Đồng Tử và Quan Âm từ hai phía vây giết tới.

Quan Âm cầm Tiên Thiên Liễu Chi khẽ phẩy, liễu chi phi tốc sinh trưởng, kéo dài, bao vây Tiểu Nghiệt Long từ tứ diện bát phương.

Chương 764

Bạch Liên Đồng Tử lay động Bạch Liên Phiên, vô số đóa liên hoa trắng bay ra, hướng về phía Tiểu Nghiệt Long.

Cả hai người đều thuộc mộc tính, sợ nhất là lửa, nhưng ngặt nỗi Tiểu Nghiệt Long lại không biết dùng lửa.

Mà tệ hơn là, vì không kịp tiến vào không gian Huyễn Hải Châu để giết Văn Thù, Văn Thù đã phá vỡ Huyễn Hải đại trận thoát ra ngoài.

Vừa ra tới, Văn Thù liền cảm ứng thấy mất liên kết với pháp bảo, nhất thời đỏ mắt quát: "Hắn đoạt pháp bảo của ta, liên thủ giết hắn!" Ma Long hồn không dùng được, chiến đấu lực giảm mạnh, Tiểu Nghiệt Long sắc mặt ngưng trọng đến cực điểm, đương cơ lập đoạn, ném chiếc Quải Biển vừa đoạt được về phía Bạch Liên Đồng Tử đang chặn đường phía Tây rồi cho nổ tung.

Uy lực nổ tung của Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cực lớn, Bạch Liên Đồng Tử sắc mặt sầu biến, vội vàng toàn lực thôi động pháp bảo Chuyển Luân Kính, đồng thời triệu hồi mạn thiên bạch liên phòng ngự.

Bạch Liên Đồng Tử năng lực phòng ngự cực mạnh, tuy không bị thương nhưng cũng bị uy lực vụ nổ hất văng đi xa mấy chục vạn dặm, lộ ra một khe hở.

Tiểu Nghiệt Long tức khắc hiện ra bản thể, phát ra một tiếng rồng ngâm, dùng tốc độ nhanh nhất đời mình chạy trốn về hướng Tây.

Chỉ cần kiên trì, kéo dài đến lúc Cự Hạt tới tiếp ứng là sẽ an toàn!

Tuy nhiên, hắn không giỏi về tốc độ, tốc độ của đám người Quan Âm đều nhanh hơn hắn, rất nhanh đã đuổi kịp.

Tiểu Nghiệt Long không còn cách nào, ném luôn Khổn Yêu Thằng ra kích nổ để ngăn cản ba người.

"Hỗn chướng, ngươi đáng chết, ngươi đáng chết a!" Nhìn trân trân hai món pháp bảo của mình bị Tiểu Nghiệt Long kích nổ, Văn Thù nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt hằn đầy tia máu, diện mạo tường hòa trở nên vặn vẹo, sát ý ngút trời.

Khổn Yêu Thằng nổ tung cũng chỉ ngăn cản được một thoáng, ba người rất nhanh lại đuổi tới.

Tiểu Nghiệt Long bất lực, đành ném luôn Độn Long Thung ra kích nổ.

Văn Thù tức đến hộc máu, bốn món pháp bảo đã mất sạch ba món, dù có giết được Tiểu Nghiệt Long, đoạt lấy ba món pháp bảo của hắn thì Ma Long Giáp và Ma Long Thương cũng là ma binh, hắn không dùng được.

Giết chết Tiểu Nghiệt Long hắn cũng lỗ nặng.

Đáng hận, cầu xin ngươi đừng kích nổ luôn Phá Không Trùy.

Văn Thù vừa giận vừa bất lực, tim như rỉ máu.

Ngay lúc này, Bạch Liên Đồng Tử đột nhiên tan biến thành mạn thiên bạch liên, theo gió áp sát Tiểu Nghiệt Long với tốc độ cực nhanh, mạn thiên bạch liên hội tụ, lần nữa hiển hóa ra Bạch Liên Đồng Tử, chặn đứng phía trước Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long còn không kịp kích nổ Phá Không Trùy thì đã bị bao vây lần nữa.

Không còn cách nào khác, chạy không thoát, chỉ có thể tử chiến.

Tiểu Nghiệt Long toàn lực thôi động Ma Long Giáp và Huyễn Hải Châu phòng ngự, cầm Ma Long Thương sát hướng Văn Thù, hôm nay

dù có chết, hắn cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng.

"Trượng Lục Kim Thân!" "Chưởng Trung Phật Quốc!" "Thiên Phật Phong Ma Chưởng!" Văn Thù tuy không còn pháp bảo, nhưng hắn tinh thông nhiều thuật pháp thần thông của Phật môn và Xiển giáo.

Trên thân Phật quang cuộn trào, hội tụ thành một tôn kim thân Phật tượng khổng lồ, tay nhấc lên, pháp lực hạo hãn hòa quyện Phật quang, hóa thành hai bàn tay Phật khổng lồ vỗ về phía Tiểu Nghiệt Long.

"Cút cho ta!" Tiểu Nghiệt Long nộ hống một tiếng, cầm Ma Long Thương đánh nát hai bàn tay Phật.

Nhưng bị Văn Thù ngăn trở, Bạch Liên Đồng Tử và Quan Âm liền tấn công tới, Tiên Thiên Liễu Chi cùng mạn thiên bạch liên phô thiên cái địa ập đến, nháy mắt bao bọc Tiểu Nghiệt Long vào trong.

Tiếp đó, vô số bạch liên dung hợp làm một, hóa thành một tòa liên đài trắng nhốt Tiểu Nghiệt Long bên trong, Tiên Thiên Liễu Chi không ngừng siết chặt, dường như muốn siết chết Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long liều mạng thôi động Huyễn Hải Châu phòng ngự, may mà ba người này đều không quá giỏi tấn công, Tiểu Nghiệt Long nhất thời còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng đúng lúc này, ba người ngồi vây quanh Tiểu Nghiệt Long theo vị trí Tam Tài, niệm tụng Minh Phật Dẫn Chú, tiếng thiền trang nghiêm hào hùng lan tỏa khắp thiên địa.

Minh Phật Dẫn Chú do Chuẩn Đề sáng tạo, ẩn chứa đạo độ hóa, chuyên công tâm thần.

Phật môn chính là dựa vào Minh Phật Dẫn Chú để cưỡng ép độ hóa sinh linh vào Phật môn, khiến họ như con rối bị Phật môn sai khiến.

Phật âm rót vào tai, tâm thần chấn động, Tiểu Nghiệt Long đau đớn phát ra từng hồi thảm thiết.

Do phân tâm, pháp lực vận chuyển không kịp, phòng ngự của Huyễn Hải Châu bị phá, Tiên Thiên Liễu Chi nhanh chóng siết lại, trói chặt Tiểu Nghiệt Long, không ngừng ép mạnh.

Tiểu Nghiệt Long chỉ còn lại Ma Long Giáp phòng ngự, lại phải đối mặt với Phật âm công kích của ba người, tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Bạch Liên Đồng Tử lần nữa tế ra Tử Kim Mộc Ngư, mỗi tiếng gõ đều truyền đi từng đợt sóng âm.

Sóng âm này thiên khắc Ma Long hồn, dù Ma Long hồn ẩn nấp trong Ma Long Giáp cũng bị ảnh hưởng lớn.

Đột nhiên, tiếng rồng ngâm đau đớn vang thấu tầng mây, Ma Long hồn không chịu nổi sóng âm công kích, không khống chế được mà bay ra khỏi Ma Long Giáp.

Ma Long hồn rời đi, năng lực phòng ngự của Ma Long Giáp giảm mạnh, khó lòng chống đỡ sự chèn ép của Tiên Thiên Liễu Chi.

"A!" Tiểu Nghiệt Long thét lên đau đớn, xương cốt toàn thân vỡ vụn trong nháy mắt.

Tiên Thiên Liễu Chi vẫn đang siết lại, muốn khiến nhục thân và nguyên thần của hắn nổ tung.

"Kết thúc như vậy sao?" "Vĩnh biệt Ma Chủ." "Vĩnh biệt Mộ Tâm." "Vĩnh biệt Duyệt Nhi, cha phải thất hứa rồi, không thể tiếp tục nhìn con trưởng thành." Tiểu Nghiệt Long tuyệt vọng nhắm mắt chờ đợi hồn phi phách tán, dù có muôn vàn không cam lòng, nhưng trước thực lực áp đảo của ba người liên thủ, hắn căn bản không thể phản kháng.

Đặc biệt là Bạch Liên Đồng Tử, thiên khắc hắn.

Nhưng ngay khi mọi thứ tưởng chừng kết thúc, tiếng thảm thiết của Văn Thù đột nhiên vang dội.

Một con hắc sắc ma hạt khổng lồ từ trên trời rơi xuống, đuôi bọ cạp sắc bén đâm xuyên qua Văn Thù vốn không có pháp bảo phòng ngự, treo lơ lửng trên không trung.

"Thả Tiểu Nghiệt Long ra, nếu không bản Ma Thánh lập tức giết hắn." Cự Hạt huyễn hóa ra nhân hình ở phần đầu, uy hiếp Quan Âm và Bạch Liên Đồng Tử.

"Đáng ghét, ngươi thả người trước đi." Bạch Liên Đồng Tử sắc mặt khó coi cực điểm, y đương nhiên không muốn tha cho Tiểu Nghiệt Long, Văn Thù chết càng tốt.

Nhưng Đạo Tổ đã nghiêm lệnh cảnh cáo, y không dám gây nội chiến nữa.

"Hừ!" Cự Hạt lạnh lùng hừ một tiếng, hất văng Văn Thù qua đó.

Văn Thù đã trúng kịch độc, toàn thân đen kịt, độc thấm vào nguyên thần.

"Giải độc cho hắn!" Quan Âm nhíu mày, biết độc của Cự Hạt lợi hại, Văn Thù bị độc thế này, sợ là Đạo Tổ cũng cứu không nổi, thả cũng như không.

"Hắn tối đa chỉ trụ được nửa khắc đồng hồ, đây là giải dược, thả Tiểu Nghiệt Long ra, giải dược sẽ cho các ngươi.

Bản Ma Thánh nhất ngôn cửu đỉnh, không giống hạng hư ngụy như các ngươi." "Ma tộc ta muốn giết các ngươi cũng sẽ giết một cách đường đường chính chính." "Bản Ma Thánh có thể tiêu hao thời gian với các ngươi, nhưng Văn Thù thì không." Cự Hạt nhả ra một giọt chất lỏng, trông hơi ghê tởm.

Quan Âm và Bạch Liên Đồng Tử nhìn nhau, Tiểu Nghiệt Long đã trọng thương mất sức chiến đấu, Văn Thù tuy cũng mất sức chiến đấu nhưng hai người họ đấu với Cự Hạt vẫn chiếm ưu thế.

Ngay lập tức, Quan Âm điều khiển Tiên Thiên Liễu Chi hất Tiểu Nghiệt Long đang thoi thóp qua đó.

Cự Hạt biến thành nhân hình tiếp lấy Tiểu Nghiệt Long, biết Quan Âm và Bạch Liên Đồng Tử đang tính toán gì, bèn búng tay một cái, đưa giải dược bay về phía Đông.

"Giải dược đã đưa cho các ngươi, tìm không thấy thì đừng trách ta." Cự Hạt cười trêu tức, mang theo Tiểu Nghiệt Long chạy về hướng Tây.

Quan Âm sắc mặt khó coi, không kịp vây công Cự Hạt, vội vàng đi đuổi theo giải dược.

Quan Âm vừa đi, Bạch Liên Đồng Tử một mình đâu dám ra tay với Cự Hạt, vội vàng bế Văn Thù đuổi theo Quan Âm.

Đáng ghét, Cự Hạt chỉ cần đến chậm một giây thôi là Tiểu Nghiệt Long đã hồn phi phách tán rồi.

Phút cuối cùng công bại thùy thành, pháp bảo của Văn Thù đều bị Tiểu Nghiệt Long đoạt sạch, tính ra bọn họ vẫn lỗ.

Chương 765

Cự Hạt đưa Tiểu Nghiệt Long về đạo tràng.

“Huynh... huynh sao rồi?

Xin lỗi, đều tại muội hại huynh, nếu muội không đến Nam Thiệm Bộ Châu, huynh sẽ không đi tìm muội, sẽ không xảy ra chuyện.” Ngao Mộ Tâm nhào tới, hối hận khóc lớn.

“Ta nợ muội một mạng.” Tiểu Nghiệt Long mỉm cười nhìn Cự Hạt, nói xong liền ngất đi, lúc ngất đi vẫn mỉm cười.

Cự Hạt được một trận cạn lời, người ta mới quan tâm một chút đã vui mừng như thế, cái đồ không có tiền đồ.

Hoặc giả đối với Tiểu Nghiệt Long, trọng thương để đổi lấy sự quan tâm của Ngao Mộ Tâm là hoàn toàn xứng đáng.

“Được rồi, chưa tới lúc khóc tang đâu, hắn chưa chết được.” “Đưa hắn đến Linh Sơn tìm Phật Tổ, thương thế này nếu không có Tam Quang Thần Thủy, không có Phật Tổ trợ giúp thì vạn năm cũng không khôi phục nổi.” “Ta phải trấn thủ ở đây, không rời đi được.” Cự Hạt giao Tiểu Nghiệt Long cho Ngao Mộ Tâm.

“Đa tạ!” Ngao Mộ Tâm cảm kích bái Cự Hạt một cái, lau khô nước mắt, vội vàng cõng Tiểu Nghiệt Long hướng về Linh Sơn.

“Phật Tổ, Tiểu Nghiệt Long bị Bạch Liên Đồng Tử, Văn Thù, Quan Âm liên thủ vây đánh trọng thương, cầu Ngài cứu lấy huynh ấy.” Ngao Mộ Tâm cõng Tiểu Nghiệt Long bay vào Đại Hùng Bảo Điện, quỳ trước mặt Vô Thiên ai cầu.

Vô Thiên nhấc tay, ma khí trào ra, cuốn lấy Tiểu Nghiệt Long kiểm tra một phen, vội vàng lấy ra năm giọt Tam Quang Thần Thủy

đưa vào cơ thể hắn, sau đó đặt Tiểu Nghiệt Long vào trong Diệt Thế Hắc Liên dưới tọa tòa, toàn lực thôi động ma khí bản nguyên của Ma Tổ trong đó để trị thương.

Trước đó Tam Kim Ô Thánh Nhân bảo Dương Tiễn đưa pháp bảo đến cho hắn, cũng gửi kèm không ít Tam Quang Thần Thủy.

Chớp mắt một tháng trôi qua, Vô Thiên mở mắt, vung tay một cái, Tiểu Nghiệt Long từ trong Diệt Thế Hắc Liên bay ra, người đã tỉnh lại nhưng vẫn còn rất suy yếu.

Muốn triệt để khôi phục cần thời gian rất dài.

"Đa tạ Phật Tổ cứu mạng!" Tiểu Nghiệt Long bái Vô Thiên, Ngao Mộ Tâm cũng vội vàng bái theo.

"Chỗ Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan này ngươi cầm lấy, có thể đẩy nhanh tốc độ khôi phục." Vô Thiên vung tay, một hồ lô Cửu Chuyển Tạo Hóa Đan bay tới chỗ Tiểu Nghiệt Long.

"Tạ Phật Tổ." Giọng Tiểu Nghiệt Long có chút nghẹn ngào, đây chính là lý do tại sao lúc sắp chết hắn vẫn luôn nhớ đến Vô Thiên.

Sĩ vì tri kỷ giả tử, vị quân chủ như Vô Thiên, ai mà không kính yêu cho được.

"Na Tra, cho ta một luồng thần hỏa bản nguyên, ta dùng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi với ngươi.

Bạch Liên Đồng Tử có món pháp bảo thiên khắc Ma Long hồn." "Nhưng thần hỏa lại khắc chế y và Quan Âm, nếu ta có thần hỏa, ba kẻ đó tuyệt đối không có kết quả tốt." "Đợi ta dưỡng thương xong, nhất định sẽ kết liễu bọn họ." Ở Hồng Hoang, kẻ nắm giữ nhiều thần hỏa nhất không ai khác ngoài Na Tra.

Suýt chút nữa bị giết, Tiểu Nghiệt Long làm sao nuốt trôi cơn giận này, trực tiếp dùng Phá Không Trùy đổi lấy thần hỏa bản nguyên từ

Na Tra.

Na Tra tức khắc lấy từ trong Linh Cữu Đăng mà Nhiên Đăng để lại một luồng U Minh Quỷ Hỏa bản nguyên đưa cho Tiểu Nghiệt Long.

Tại sao không đưa Hỗn Độn Thần Hỏa bản nguyên mạnh hơn?

Bởi vì thể chất Na Tra đặc biệt mới có thể chịu đựng được Hỗn Độn Thần Hỏa do nhiều loại thần hỏa dung hợp thành.

Dù đưa cho Tiểu Nghiệt Long, hắn cũng không chịu nổi, không luyện hóa được.

Ngay cả Dương Tiễn cũng chỉ có Thái Dương Chân Hỏa, với năng lực của Dương Tiễn, kiếm các loại thần hỏa khác không khó.

Thể chất bình thường một người chỉ có thể luyện hóa một loại thần hỏa.

Ngay cả Thánh Nhân, Đạo Tổ hay những đại lão đỉnh cấp như Tam Kim Ô cũng không ngoại lệ.

Tam Kim Ô cũng chỉ chưởng khống Thái Dương Chân Hỏa, Đạo Tổ chỉ chưởng khống Âm Dương Thiên Hỏa.

Toàn bộ Hồng Hoang hiện tại cũng chỉ có Na Tra và Hồng Hài Nhi là chưởng khống được Hỗn Độn Thần Hỏa.

"Nương, người dùng đi, con nhiều pháp bảo quá, dùng không xuể." Na Tra quay đầu liền đem Phá Không Trùy tặng cho Dục Chức Tâm.

Lời này nghe thật đáng ăn đòn, nhưng từ miệng Na Tra nói ra lại là sự thật.

Gia Ma được một phen cạn lời, người khác còn hiềm pháp bảo không đủ dùng, Na Tra lại là pháp bảo nhiều đến mức dùng không hết.

Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương, Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Kim Chuyên, Hải Hoàng Lăng Kính, một đống lớn, sau đó lại có được Linh Cữu Đăng của Nhiên Đăng và Càn Khôn Xích.

Dùng không hết, căn bản dùng không hết.

Thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay cũng dùng không hết.

Đúng là người so với người, tức chết người.

So về số lượng pháp bảo, có lẽ chỉ có Dương Tiễn mới so được với Na Tra.

Dương Thiền không giỏi chiến đấu, môn hạ Kim Ô đời thứ hai cũng chỉ có mình Dương Tiễn chống đỡ, đám sư thúc, sư tổ kia cứ có pháp bảo là nhét vào tay Dương Tiễn, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có.

Quả thật là một kẻ khiến người ta phát tiết.

Tuy nhiên phải nói rằng, loại pháp bảo thần xuất quỷ nhập như Phá Không Trùy cực kỳ thích hợp với Dục Chức Tâm.

Ác Mộng Sa che phủ, Ác Mộng Chi Khí lan tỏa làm ma tâm loạn thần đối phương, Trảm Tiên Phi Đao và Phá Không Trùy phụ trách tập kích, thật sự phòng không xuể.

Hiện tại ngoại trừ Vô Thiên Phật Tổ, Dục Chức Tâm tuyệt đối là kẻ mạnh nhất.

"Phật Tổ, ta bị tập kích ở Nam Thiệm Bộ Châu, lũ lừa trọc kia nhất định đang trốn ở đó, mưu đồ phá hoại việc truyền bá Đại Đồng Phật Pháp vào Nam Thiệm Bộ Châu." "Chúng ta có nên phái đại quân vào Nam Thiệm Bộ Châu tiến hành thanh tiễu không?" Tiểu Nghiệt Long càng nghĩ càng giận, chỉ chút nữa thôi là hắn hồn phi phách tán, mối thù này phải báo.

“Tạm thời chưa cần, trước tiên hãy truyền bá Đại Đồng Phật Pháp khắp Tam Hải, bước đi quá nhanh trái lại không có lợi.” “Cứ hạ được Tam Hải, ba mặt bao vây Nam Thiệm Bộ Châu đã.

Ma tộc chúng ta số lượng tuy đông nhưng đỉnh tầng chiến lực không bằng họ, một khi họ tản ra đánh du kích sẽ rất bất lợi cho chúng ta.” “Các ngươi thời gian này hãy tận lực nâng cao tu vi.” Vô Thiên lắc đầu, dù hắn cũng rất muốn nhanh chóng hạ được Nam Thiệm Bộ Châu nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh và lý trí.

Nam Thiệm Bộ Châu sinh linh đông nhất, hơn nữa hầu hết là Nhân tộc, hiện tại ở Hồng Hoang, khí vận của Nhân tộc mạnh nhất, có thể cung cấp tín ngưỡng chi lực nhiều nhất.

Nam Thiệm Bộ Châu đối với Đại Đồng Phật Môn và Đại Thừa Phật Môn đều cực kỳ quan trọng, Đại Thừa Phật Môn tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ.

Chắc chắn sẽ là một trận khổ chiến, trước khi động thủ với Nam Thiệm Bộ Châu, họ phải chuẩn bị vạn toàn.

“Ngục Hồn Huyết Thổ chuyên ô uế nguyên thần, khắc chế Phật khí, các ngươi hãy cầm lấy luyện hóa, nâng cao chiến đấu lực.” Vô Thiên vung tay, chia ra mười đạo Ngục Hồn Huyết Thổ bản nguyên cho Thập Đại Ma Thánh, ai không có mặt ở Linh Sơn thì sai người gửi tới.

Nâng cao chiến đấu lực trực tiếp nhất chính là pháp bảo, thần thông mạnh mẽ và những vật tiên thiên thần thai như thần hỏa, thần thổ.

Đến cảnh giới của họ, muốn dùng pháp bảo nâng cao thực lực thì ít nhất cũng phải từ Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trở lên.

Nhưng ở Hồng Hoang loại pháp bảo này không nhiều, kiếm được

không dễ.

Thần thông mạnh mẽ cũng khó cầu, hoặc chỉ có thể dùng bản mệnh thần thông, hoặc là không truyền ra ngoài.

Hơn nữa thần thông càng mạnh càng khó luyện thành, như Nhất Khí Hóa Tam Thanh hay Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến.

Thứ duy nhất họ có thể nhận được là Vạn Cẩu Kinh của Phật môn, nhưng Phật và Ma không tương dung, không thể dùng ma khí thi triển Phật môn thần thông.

Phương pháp nâng cao chiến lực nhanh nhất hiện nay là tiên thiên thần thai vật.

Còn một cách nữa là đợi, đợi vạn năm sau, Tam Kim Ô Thánh Nhân sẽ cung cấp cho họ đại sát khí.

Tuy nhiên, một vạn năm thực sự quá lâu, họ e rằng không đợi nổi.

Chương 766

“Na Tra, có muốn đi Nam Thiệm Bộ Châu chơi không?” Dương Tiễn nhìn Na Tra.

“Được thôi!” Na Tra tức khắc hiểu ý Dương Tiễn, đi Nam Thiệm Bộ Châu săn giết lũ lừa trọc kia.

“Đừng có mãng phu.” Vô Thiên nhắc nhở.

“Con có Không Gian Thần Chu, con muốn đi thì họ không giữ nổi.” “Con tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc, cần không ngừng chiến đấu, hiện nay con chỉ còn cách chuẩn thánh đỉnh phong một bước chân, con cần chiến đấu.” “Phụ thân yên tâm, con biết chừng mực, sẽ không mạo hiểm.” Dương Tiễn trầm ổn nói.

“Được, hết sức cẩn thận, đừng để trúng kế lọt vào trận pháp.” Vô Thiên gật đầu.

Muốn phong tỏa không gian, hoặc là biết Không Gian Pháp Tắc, hoặc là dựa vào trận pháp, ngoài ra chỉ có Thánh Nhân mới làm được việc dùng pháp tắc chi lực phong tỏa một phương không gian.

Thánh nhân không được ra tay, toàn bộ Hồng Hoang, người biết Không Gian Pháp Tắc chỉ có Đế Giang.

Cho nên, lũ lừa trọc kia muốn nhốt được Dương Tiễn thì chỉ có cách dùng trận pháp.

“Con hiểu.” Dương Tiễn gật đầu, dẫn Na Tra rời đi.

“Lý Tĩnh cái tên rùa đen đó không biết trốn đi đâu rồi, đừng để ta tìm thấy, nếu không ta dùng Hỗn Độn Thần Hỏa luyện hắn hàng ngày.” Na Tra rất bực bội, cậu ta đã ra ngoài tìm vài lần nhưng vẫn không thấy Lý Tĩnh, ngay cả Kim Tra và Mộc Tra cũng trốn biệt tích.

Mẫu thân đã trở về, nhất định phải tìm thấy con súc sinh Lý Tĩnh đó mang đến trước mặt mẫu thân chuộc tội.

"Có lẽ trốn ở Tử Tiêu Cung rồi!" Dương Tiễn liếc nhìn về phía hỗn độn ngoài thiên ngoại.

Sự thật đúng là như vậy, cha con Lý Tĩnh ba người cứ lì lợm ở Tử Tiêu Cung không chịu đi.

Mỗi ngày làm người hầu quét sân lau nhà, chỉ sợ Đạo Tổ chê họ vô dụng mà đuổi ra ngoài.

Đặc biệt là Lý Tĩnh, nghe tin Ân Thập Nương không chết, không những trở về mà còn trở thành người đứng đầu Thập Đại Ma Thánh của Ma tộc, sợ đến phát khiếp.

Nhất là chỗ dựa của hắn là sư tôn Nhiên Đăng Phật Tổ đã viên tịch, không còn ai che chở.

Còn nữa, con gái nuôi của Lý Tĩnh là Bạch Mao Ngọc Thử Tinh, lần trước đã tính kế Na Tra.

Trước đây có Nhiên Đăng che chở, hiện tại Nhiên Đăng đã ngủm, mất chỗ dựa, sợ muốn chết.

Dục Chức Tâm chắc chắn sẽ tìm Lý Tĩnh, tìm mọi cách giết chết hắn.

Bạch Mao Ngọc Thử Tinh còn không dám đi theo Lý Tĩnh, đang trốn ở Đông Hải run cầm cập.

Sự trở lại của Ân Thập Nương khiến mạn thiên thần phật cảm nhận trực quan rằng báo ứng và nhân quả thực sự tồn tại.

Ân Thập Nương từ một phàm nhân cũng có thể thành Á Thánh, trở về thanh toán nhân quả năm xưa.

Ngoại trừ Xiển giáo, cơ bản không ai ưa Lý Tĩnh, rất nhiều người

đang đợi xem Lý Tĩnh bị thanh toán thế nào.

Năm xưa cha con Lý gia đối xử bạc tình độc ác với Ân Thập Nương như thế nào.

Hiện tại Ân Thập Nương trở lại, ngay cả đứa con út yêu quý nhất là Na Tra cũng bị ép nhập ma, huống chi là Lý Tĩnh.

Họ không dám tưởng tượng Ân Thập Nương sẽ hành hạ Lý Tĩnh ra sao.

Rơi vào tay Ân Thập Nương, Lý Tĩnh tuyệt đối sẽ trở thành tồn tại có kết cục thảm hại nhất Hồng Hoang.

Dương Tiễn và Na Tra đi Nam Thiệm Bộ Châu, Tiểu Nghiệt Long đưa Ngao Mộ Tâm về Tây Hải.

Có lẽ là tâm kết đã được tháo gỡ, cũng có lẽ là sự bảo vệ của Tiểu Nghiệt Long lúc nguy cấp đã làm Ngao Mộ Tâm cảm động, nàng không còn lạnh nhạt với hắn nữa, thân cận hơn nhiều.

Mà Ngao Mộ Tâm cũng không nhắc đến việc ly hôn với Tiểu Nghiệt Long, hai người nói cười vui vẻ.

Khóe miệng Tiểu Nghiệt Long chưa bao giờ hạ xuống, coi như là khổ tận cam lai, cuối cùng cũng dùng chân thành làm lay động được Ngao Mộ Tâm.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Ma Ngang thực sự không thể ngóc đầu lên nổi.

Trong nghịch cảnh, Tiểu Nghiệt Long không từ bỏ, thà chết cũng kiên trì, mà Ma Ngang lại bộc lộ hết thảy vẻ xấu xí, triệt để làm lạnh lòng Ngao Mộ Tâm.

Không chỉ Ngao Mộ Tâm, Ma Ngang – kẻ từng là niềm tự hào của Long tộc, đã làm lạnh lòng quá nhiều người, bao gồm cả phụ thân hắn

là Ngao Nhuận.

Hiện tại Ngao Nhuận ở trong địa lao Linh Sơn, tâm như tro tàn, còn có sự hối hận với Tiểu Bạch Long.

Ông ta hối hận vì đã không nghe lời Tiểu Bạch Long, còn ép hắn bỏ đi.

Tiểu Bạch Long đã sớm nhìn thấu tất cả, đã cảnh báo ông ta từ lâu, nhưng ông ta tâm cao khí ngạo, trong lòng chỉ có vinh quang mà Ma Ngang mang lại, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên của Tiểu Bạch Long, thậm chí nhiều lần nổi giận với hắn.

Ma Ngang làm lạnh lòng ông, ông cũng làm lạnh lòng Tiểu Bạch Long.

Đến cuối cùng, người thực sự có thể khiến ông tự hào không phải Ma Ngang, mà là đứa con Tiểu Bạch Long mà ông không ưa, thật khả bi.

Trở về Tây Hải, nghe tin Ngao Duyệt Nhi đã biết sự thật, lòng Tiểu Nghiệt Long thắt lại.

"Cha, nương." Cuối cùng cũng đợi được cha mẹ trở về, Ngao Duyệt Nhi vui mừng chạy tới, nhào vào lòng Tiểu Nghiệt Long, vẫn thân mật như trước, không hề có chút xa cách nào.

"Cha, Duyệt Nhi mới biết cha đã hy sinh cho Duyệt Nhi nhiều như vậy, Duyệt Nhi mãi mãi là con gái của cha, đúng không?" Ngao Duyệt Nhi vừa xót xa vừa mong đợi nhìn Tiểu Nghiệt Long.

"Đúng, mãi mãi là như vậy!" Tiểu Nghiệt Long cười, một nụ cười hạnh phúc chưa từng có.

"Cha là tốt nhất, cha mãi mãi là cha của Duyệt Nhi." Ngao Duyệt Nhi vui sướng ôm lấy Tiểu Nghiệt Long hôn mấy cái.

Tiểu Nghiệt Long cười ha hả, nhấc Ngao Duyệt Nhi lên xoay vòng, Long Cung tràn ngập tiếng cười của hai cha con.

Ngao Mộ Tâm mỉm cười dịu dàng nhìn cảnh này, trong mộng tưởng của nàng, cha của Duyệt Nhi chính là dáng vẻ này.

Ma Ngang không quan tâm Duyệt Nhi, nhưng Tiểu Nghiệt Long đã thực sự làm được tất cả những gì một người cha nên làm, cho Duyệt Nhi đầy ắp tình phụ tử và một tuổi thơ hoàn mỹ.

Bây giờ nghĩ lại, Tiểu Nghiệt Long thực sự rất tốt, là một người cha rất tốt, cũng là một người chồng có trách nhiệm, lúc nguy cấp luôn bảo vệ thê tử, để lại an toàn cho vợ, nhận lấy nguy hiểm về mình.

Tiểu Nghiệt Long có nghị lực và trách nhiệm mà Ma Ngang không có.

Làm con gái và vợ của Tiểu Nghiệt Long là một điều rất hạnh phúc.

"Ma Ngang hắn không xứng, hắn chỉ là một tên hỗn chướng, phế vật không chịu nổi một kích." "Dù sao hiện tại con rể ta chỉ nhận Tiểu Nghiệt Long." "Hắn đối với con và Duyệt Nhi rất tốt, không phải sao?" "Con nên suy nghĩ kỹ đi, Ma Ngang đã cho con và Duyệt Nhi những gì, và Tiểu Nghiệt Long đã cho các con những gì." "Quên Ma Ngang đi, sống thật tốt với Tiểu Nghiệt Long." Ngao Thuận đi tới bên cạnh Ngao Mộ Tâm khuyên nhủ.

"Vâng!" Ngao Mộ Tâm gật mạnh đầu, dịu dàng đi về phía hai cha con ấm áp kia, rồi trở thành một gia đình ba người hạnh phúc.

Tiểu Nghiệt Long và Ngao Duyệt Nhi đều cảm nhận được sự thay đổi của Ngao Mộ Tâm, cười vô cùng rạng rỡ.

Tiểu Nghiệt Long đã toại nguyện, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc.

Phía Nam Thiệm Bộ Châu, Dương Tiễn và Na Tra trước tiên đến

bái phỏng Hồng Hài Nhi và Ngưu Ma Vương.

Hồng Hài Nhi vẫn không ưa Ngưu Ma Vương, oán khí rất nặng.

Hai người cũng không biết khuyên giải thế nào, nghiệp do Ngưu Ma Vương tự tạo thì phải tự gánh.

Cũng giống như Na Tra, nghiệp tự tạo, tự mình chuộc lỗi.

Sau đó, hai người tiềm phục tại Nam Thiệm Bộ Châu, bắt đầu thời khắc săn giết.

Chương 767

Mà ở phía bên kia, Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không bọn họ cũng bắt đầu hành động.

Từng người đều không phải hạng người ngồi yên một chỗ, bế quan khổ tu là chuyện không tồn tại.

Bế quan trăm năm, từng người đã chịu không nổi, ra ngoài tìm kiếm Xá Lợi Tử.

Và ngày hôm đó, Địa Phủ xảy ra kịch biến, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Lăng Tiêu tưởng rằng Địa Phủ đã xảy ra chuyện gì, động tĩnh quá lớn, thậm chí còn tưởng Hồng Quân lén lút ra tay với Thập Nhị Tổ Vu, vội vàng cùng Tai Ách Ma Thần đến Địa Phủ kiểm tra.

Đến Địa Phủ mới thấy, không phải xảy ra chiến đấu, mà là Địa Phủ mở rộng, phía sau Âm Sơn hình thành một dị không gian rất lớn, tương đương với việc khai tịch thêm một không gian nữa trong Địa Phủ, giới trung giới.

"Có chuyện gì vậy?" Thập Nhị Tổ Vu đang ở thời khắc then chốt đột phá, xảy ra chuyện lớn thế này cũng không xuất quan, Lăng Tiêu tìm đến quản sự là Cửu Phượng để hỏi thăm.

"Chẳng phải do Ma tộc gây ra sao." Cửu Phượng vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Ma tộc?

Ma tộc ở phương Tây, có liên can gì tới Địa Phủ?" Lăng Tiêu sửng sốt.

"Ai bảo không có, Ma tộc sau khi chết, hồn phách cũng sẽ về Địa

Phủ, vấn đề nằm ở chỗ đó." "Ma tộc sát lục quá nặng, nhân quả quá nặng, hồn phách không vào được luân hồi, luân hồi không tiếp nhận." "Chúng ta đã khai tịch một khu vực cho hồn phách Ma tộc ở tạm, chờ chúng ta nghĩ cách." "Kết quả không biết họ phát điên cái gì, chạy tới Âm Sơn dạo chơi, nơi đó âm lôi ầm ầm, được thiết lập kết giới, vào được nhưng không ra được, hồn phách vào trong chắc chắn bị âm lôi đánh cho hồn tiêu phách tán." "Sau đó họ vào trong, chết sạch, nhưng lại dẫn phát dị biến ở Âm Sơn.

Mười mấy vạn năm qua, những kẻ hung ác cực độ, tội không thể tha đều bị lưu đày đến Âm Sơn, bị âm lôi đánh cho hồn tiêu phách tán." "Mười mấy vạn năm trôi qua, Âm Sơn tích tụ oán niệm và năng lượng hồn phách khủng khiếp." "Tình hình hiện tại là năng lượng hồn phách Ma tộc dẫn phát Âm Sơn biến dị, những oán niệm và năng lượng hồn phách đó hội tụ lại một chỗ, khai tịch ra một dị không gian phía sau Âm Sơn." "Ta đã vào xem thử, bên trong oán niệm hoành hành, nhìn qua là biết nơi đại ác đại hung, ta lo lắng sẽ sinh ra thứ gì đó cực kỳ hung hiểm." Cửu Phượng rất lo lắng.

Ma tộc đúng là thứ gây thù chuốc oán, vốn dĩ Địa Phủ đang yên ổn, đột nhiên lại xảy ra chuyện này.

Ma tộc là một dị đoan, luân hồi không dung, không có tiền thế, không có lai sinh.

Thật rắc rối, hồn phách đến Địa Phủ mà không thể luân hồi, không thể đầu thai chuyển thế, bảo Địa Phủ phải làm sao?

Giữ lại?

Qua mười mấy vạn năm, Địa Phủ sẽ bị hồn phách Ma tộc lấp đầy, Ma tộc không cần đánh Địa Phủ cũng có thể tự nhiên bá chiếm Địa Phủ.

Giết sạch cũng không xong, tiêu diệt hồn phách, triệt để mạt sát là

trái với thiên hòa, vốn dĩ nhân quả đã không nhỏ, mà những ma hồn đó bản thân nhân quả đã cực nặng.

Sơ suất một chút, nhân quả chuyển dời lên bản thân, rước họa vào thân.

Giữ lại không được, giết sạch cũng không xong, khiến Địa Phủ vô cùng khó xử.

"Hồn phách Ma tộc không vào được luân hồi, quả thực là rắc rối lớn." "Đi, trước tiên đi xem dị không gian kia thế nào." Lăng Tiêu gọi hai người tiến vào dị không gian, quả nhiên như lời Cửu Phượng nói, bên trong oán khí nồng đậm đến đáng sợ, gần như ngưng tụ thành thực chất, giống như sương mù đỏ rực trôi nổi trong không gian.

"Chậc chậc, nơi này Ma tộc chắc chắn sẽ thích." Tai Ách Ma Thần tặc lưỡi, Ma bản thân là do vạn ác chi khí hóa thành, oán khí cũng là một loại ác khí, đối với Ma tộc mà nói là nguồn dưỡng liệu đại bổ.

Đối với Ma tộc, nó chẳng khác gì công đức, giúp tăng tốc tu vi, tăng tốc tham ngộ pháp tắc.

Ý nghĩa tồn tại của Ma chính là phá vỡ quy tắc, phá vỡ hạn chế, có nhiều phương thức thăng tiến tu vi nhanh hơn tu sĩ bình thường.

Nhưng đại đạo cũng công bằng, khi mở ra cánh cửa thuận tiện cho Ma tộc cũng khiến Ma tộc về sau càng khó thăng tiến.

Ma tộc thiên sinh nhân quả quấn thân, ngộ tính bị hạn chế, còn phải lo lắng nhân quả phản phệ, càng về sau càng khó thăng tiến, cần tiêu tốn nhiều tài nguyên hơn, chịu rủi ro lớn hơn tu sĩ bình thường.

"Dị không gian này dường như là Địa Đạo chuyên môn khai tịch cho Ma tộc, để tẩy rửa tội nghiệt và nhân quả, cho Ma tộc một cơ hội đầu thai chuyển thế, làm lại từ đầu." "Ngươi tìm một ác quỷ tội nghiệt thâm trọng vào đây thử xem." Lăng Tiêu đột nhiên nghĩ ra điều

gì đó.

Mông Giới, nơi chuyên môn giam giữ những ác quỷ tội ác tày trời.

Vốn tưởng là thêu dệt, hiện tại xem ra có vẻ là thật.

Rất nhanh, Cửu Phượng tìm được một ác quỷ.

Ác quỷ vừa vào đã thét lên đau đớn.

Lăng Tiêu dùng pháp nhãn nhìn qua, quả nhiên.

"Xem ra ta đoán không lầm, nơi này là nơi độ hóa ác quỷ ma hồn, tiến vào đây họ sẽ trải qua nỗi đau cực hạn, hoàn trả nhân quả, tội nghiệt ác khí trên người sẽ dần bị rút ra." "Đến khi bị rút sạch hoàn toàn, nhân quả trả hết, họ có thể vào luân hồi đầu thai chuyển thế." Lăng Tiêu nói.

"Nhưng ác khí ngút trời tích tụ ở đây là một ẩn họa khổng lồ, không chừng lúc nào đó sẽ nuôi dưỡng ra một tuyệt thế đại hung." Cửu Phượng lo lắng.

"Ha ha, chuyện đó có gì khó, lục đạo tương thông, mỗi thứ đều có định số, đây có lẽ chính là nơi liên kết giữa Địa Đạo và Ma Đạo." "Cứ để Ma tộc định kỳ đến hấp thu, họ cầu còn chẳng được." "Vừa hay Ma tộc thực lực không đủ, đây chẳng phải là mở ra một con đường giúp họ tăng nhanh thực lực sao?" Tai Ách Ma Thần cười nói.

"Ừm, cái này được!" "Địa Phủ có thể thu một khoản phí nhất định, đôi bên cùng có lợi." "Nơi này gọi là Mông Giới đi!" Lăng Tiêu gật đầu.

Vốn tưởng là họa, không ngờ lại là phúc.

Lăng Tiêu không nán lại lâu, quay về Bồng Lai Tiên Sơn tiếp tục tham ngộ Thời Gian Pháp Tắc.

Những ngàn năm gần đây, hắn luôn chấp niệm với việc tham ngộ

Thời Gian Pháp Tắc, xuyên qua dòng sông thời gian để tìm kiếm cô gái giấu sâu trong lòng mình.

Chỉ là Thời Gian Pháp Tắc thực sự quá khó tham ngộ, mấy ngàn năm trôi qua, hắn cũng chỉ tham ngộ đến tiểu thành, khoảng cách đến đại thành còn xa vời vợi.

Hơn nữa muốn sửa chữa Thời Thần Chung cũng là muôn vàn khó khăn.

Chỉ dựa vào đại thành Thời Gian Pháp Tắc thì không đủ để xuyên qua dòng sông thời gian, phải nhờ vào sức mạnh của Thời Thần Chung mới được.

Khó, thực sự quá khó, cũng không biết nàng sống ra sao.

Hắn rất sốt ruột, nhưng sốt ruột cũng vô dụng, chỉ có con đường này, không còn cách nào khác.

Hắn đã rất nỗ lực, nhưng Thời Gian Pháp Tắc thực sự quá khó nhằn.

Trở về Bồng Lai Tiên Sơn, Lăng Tiêu lại lần nữa bế quan.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rất muốn giúp Lăng Tiêu nhưng lực bất tòng tâm, họ ngay cả Thời Gian Pháp Tắc nhập môn còn không làm được, chỉ có thể dựa vào chính Lăng Tiêu.

Những gì họ có thể làm là nỗ lực tu luyện nâng cao tu vi, dẹp yên Hồng Quân để Lăng Tiêu không còn nỗi lo sau lưng.

Còn có việc đoạt lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp từ tay Hồng Quân để Lăng Tiêu tham ngộ dễ dàng hơn.

Nhưng chuyện này cũng không thể vội, họ đang tiến bộ thì Hồng Quân cũng không ngồi không.

Họ phải đợi, đợi Thập Nhị Tổ Vu đột phá Hợp Đạo Cảnh mới có

khả năng chiến thắng Hồng Quân.

Khổng Tước, Đại Bằng bọn họ cũng đang nỗ lực tu luyện, hy vọng có thể giúp được gì đó.

Đại Bằng vốn dĩ ham chơi cũng không ra ngoài quậy phá nữa, nỗ lực nâng cao bản thân.

Số lượng Thánh nhân bên họ nhiều hơn bên Hồng Quân rất nhiều, nhưng Hồng Quân thực sự quá mạnh, tất cả họ cùng lên cao lắm cũng chỉ đánh hòa với Hồng Quân.

Phía Địa Phủ, sau khi Lăng Tiêu và Tai Ách Ma Thần rời đi, Cửu Phượng lập tức phái Tần Quảng Vương đến Linh Sơn thương đàm với Vô Thiên.

Chuyện đôi bên cùng có lợi thế này, Vô Thiên không có lý do gì từ chối, bảo Hao Thiên Khuyển và Tần Quảng Vương thương lượng giá cả, cuối cùng xác định Ma tộc chi trả tài nguyên tu luyện để đổi lấy tư cách tu luyện tại Mông Giới.

Việc tiếp theo cần cân nhắc là phái ai đi.

Hắn thì không cần, vô ích, hắn muốn chứng đạo thành thánh lần nữa chỉ có cách chiến thắng Như Lai.

Thành thánh quá khó, để Á Thánh đi thì hơi lãng phí, không thăng tiến được bao nhiêu.

Chương 768

Dù có gặp vận may thành thánh thì cũng sao, trật tự Hồng Hoang quy định Thánh nhân không được ra tay.

Thành thánh trái lại là một loại suy yếu đối với thực lực Ma tộc vì mất đi một tôn Á Thánh có thể chiến đấu.

Cho nên hiện tại chỉ có hai lựa chọn, là để Tiểu Nghiệt Long, Hắc Bào đi để Ma tộc có thêm hai tôn Á Thánh, hay là để Đại La Kim Tiên đỉnh phong đi để Ma tộc có thêm một vài Chuẩn Thánh.

Vô Thiên triệu tập tất cả Ma Thánh và Ma Quân về thương nghị.

"Phật Tổ, chúng ta chủ yếu đối phó với lũ lừa trọc kia, họ người ít nhưng chiến lực đơn thể mạnh, tản ra đánh du kích khiến chúng ta rất bị động." "Thời gian của chúng ta có hạn, chỉ có ba vạn ba ngàn năm, dù có thêm vài Chuẩn Thánh sơ kỳ thì đối với lũ lừa trọc kia cũng không tạo thành uy hiếp." "Vì vậy ta đề xuất nâng cao chiến lực cao tầng, đối với lũ lừa trọc kia uy hiếp sẽ lớn hơn." "Lần này chi bằng để Dạ Kiêu Ma Quân và các Chuẩn Thánh hậu kỳ đi, nếu họ đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, Ma tộc có thêm vài vị Ma Thánh sẽ là sự nâng tầm lớn nhất." Doanh Yêu đứng ra nói lên suy nghĩ của mình.

"Ta ủng hộ đề nghị của Doanh Yêu." "Ta cũng ủng hộ." "..." Tiểu Nghiệt Long, Hắc Bào và những người khác lần lượt đồng ý.

Ma tộc vô cùng đoàn kết, vì họ không còn lựa chọn nào khác, hơn nữa chỉ có ba vạn ba ngàn năm, một khi thua sẽ là thảm họa diệt vong cho cả Ma tộc, không ai thoát khỏi.

Vì vậy họ phải đoàn kết, vì tương lợi ích của cả Ma tộc mà mưu cầu sự thăng tiến thực lực tổng thể lớn nhất.

“Ừm, đã như vậy thì phái Dạ Kiêu Ma Quân, Tu La Ma Quân, Quỷ Kỳ Ma Quân, Huyễn Dạ Ma Quân bốn người các ngươi đi.” Vô Thiên gật đầu, rất biết lắng nghe ý kiến cấp dưới.

“Rõ, chúng thần định không phụ sự kỳ vọng của Phật Tổ và chư vị, nhất định sẽ đột phá.” Bốn vị Ma Quân đầy quyết tâm, cơ duyên như vậy giao cho họ, làm sao có thể để Phật Tổ thất vọng.

Trong Đại Hùng Bảo Điện lúc này có thêm hai vị Ma Quân là Mộc Liên Ma Quân và Hoa Quang Ma Quân, cũng chính là Mộc Liên Tôn Giả và Hoa Quang Phật Tử.

Bị tra tấn bằng ma khí hàng ngày, hai người cuối cùng không chịu nổi đã nhập ma, hơn nữa còn bị Dục Chức Tâm gieo Ma Chủng khống chế, chỉ cần một ý niệm là lấy mạng họ.

Họ không muốn chết nên không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hiệu trung Ma tộc.

Hơn nữa họ cũng không có đường lui, đã triệt để nhập ma, không thể thay đổi, Tây Phương Giáo không còn dung nạp họ nữa.

Về chuyện này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Đầu hàng trực tiếp, miễn bị tra tấn, tuy cũng bị gieo Ma Chủng khống chế nhưng ít ra không bị đọa lạc nhập ma.

Cũng không biết Mộc Liên và Hoa Quang nghĩ gì, không có quyết tâm thà chết không khuất phục thì giả bộ thanh cao làm gì.

Bị tra tấn đau đớn đến chết đi sống lại, cuối cùng vẫn phải khuất phục.

Đúng là tự tìm khổ.

Quan trọng là hai kẻ nhập ma đó còn coi thường lão, không biết

lấy đâu ra cảm giác ưu việt như vậy.

Đại Đồng Phật Pháp đang truyền bá rầm rộ ở Tam Hải, nhìn Ma tộc không ngừng mở rộng, thu thập tín ngưỡng chi lực để nâng cao thực lực, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo ngồi không yên.

Ngày hôm đó, Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đến Đông Hải Long Cung gặp Chúc Long, mưu đồ liên hợp Long tộc cùng thảo phạt Ma tộc.

"Ngao Quảng, ngươi thấy thế nào?" Chúc Long nhìn Ngao Quảng.

"Bẩm Lão Tổ, Long tộc chúng ta hiện nay vừa mới khôi phục một chút nguyên khí, không thể lại bị cuốn vào lượng kiếp, chuyện này không thể được." Ngao Quảng nói.

"Nhưng hiện nay Tam Hải đã thất thủ, Long tộc vốn đã bị cuốn vào lượng kiếp rồi." "Long tộc không muốn khai chiến với Ma tộc, nhưng Ma tộc lại được đằng chân lân đằng đầu, ra tay không chút khách khí.

Chẳng qua Đông Hải xa xôi nên tay họ chưa vươn tới được, nếu không họ chắc chắn cũng không tha cho Đông Hải." "Là một trong những bá chủ thượng cổ, Long tộc từng huy hoàng thế nào, làm sao có thể để Ma tộc đè đầu cưỡi cổ mà không dám phản kháng?" Linh Cát lập tức phản bác, thuận tiện dùng kế khích tướng.

"Hừ, muốn xúi giục Long tộc ta, kéo Long tộc xuống nước, dẹp ngay cái tâm tư đó đi." "Ngươi cũng nói đó là huy hoàng ngày xưa, thời thế đã khác, Long tộc chúng ta rất tỉnh táo, nhìn rõ thực tế, Long tộc hiện tại không có vốn liếng để cứng rắn." "Dù hiện tại Tam Hải thất thủ, nhưng nể mặt con rể ta là Dương Tiễn, Ma tộc vẫn chưa đại khai sát giới, ngay cả Ngao Nhuận bọn họ bị bắt cũng chỉ bị giam giữ." "Mà một khi đáp ứng các ngươi khai chiến với Ma tộc sẽ không còn đường lùi, Ma tộc sẽ không còn cố kỵ mà đại khai sát giới, Long

tộc ta mất đường lùi thì bắt buộc phải phụ thuộc vào các ngươi, ngay cả quyền lên tiếng cũng không có." "Các ngươi muốn kéo Long tộc xuống nước làm bia đỡ đạn, đừng hòng." Ngao Quảng nhìn nhận rất thấu đáo, chủ yếu là vì đã đối phó với hạng người này quá nhiều năm, quá hiểu bộ mặt của họ.

Một khi Long tộc không còn đường lui, phải phụ thuộc cầu cạnh hạng người này, chắc chắn sẽ bị dùng làm bia đỡ đạn, chịu đủ mọi sỉ nhục.

"Ma tộc đang dùng Đại Đồng Phật Pháp nô dịch khống chế thủy tộc Tam Hải, niềm kiêu hãnh của Long tộc các ngươi là Ma Ngang cũng bị Ma tộc hủy hoại, chuyện này các ngươi cũng nhịn được?" Linh Cát tiếp tục ly gián.

"Nhưng ít nhất thủy tộc Tam Hải vẫn là tử dân Long tộc ta, họ chỉ là tín ngưỡng Đại Đồng Phật Pháp chứ không phải đầu quân cho Ma tộc." "Cũng giống như các ngươi truyền Đại Thừa Phật Pháp vào Nhân tộc vậy, Nhân tộc còn nhịn được thì Long tộc ta có gì không nhịn được." "Còn về Ma Ngang, hắn tự mình không cầu tiến, gặp chút trắc trở đã gục ngã, không trách được Ma tộc." "Không có Ma tộc thì sau này Ma Ngang cũng sẽ gặp trắc trở khác, còn phải cảm ơn Ma tộc đã giúp chúng ta nhìn rõ Ma Ngang không thể trọng dụng, kịp thời cắt lỗ." "Các ngươi không cần uổng phí tâm cơ, Long tộc tuyệt đối không đáp ứng.

Thực ra ai cũng rõ, bề ngoài là Phật Ma chi tranh nhưng thực chất là Tam Kim Ô và Đạo Tổ chi tranh, mà Long tộc chúng ta và Ma tộc đều thuộc trận doanh Tam Kim Ô, coi như là minh hữu, Ma tộc sẽ không làm quá đáng." Thái độ Ngao Quảng vô cùng kiên quyết.

"Các ngươi coi Ma tộc là minh hữu, người ta chưa chắc coi Long tộc các ngươi là minh hữu đâu." Nam Cực Tiên Ông châm chọc.

“Ma tộc làm chủ lực, Long tộc ta cung cấp tín ngưỡng chi lực cho họ cũng là lẽ đương nhiên.” “So với các ngươi, Long tộc ta thà liên minh với Ma tộc, thà tin tưởng Ma tộc còn hơn.” “Ít nhất Ma tộc người ta còn giữ chữ tín.” Ngao Quảng châm chọc ngược lại.

“Ngươi...” Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông suýt chút nữa không nhịn được.

“Xiển Giáo các ngươi ngay cả đồng môn Tiệt Giáo còn hạ sát thủ, hận không thể trừ khử cho nhanh, ai dám liên minh hợp tác với các ngươi?” “Lại nói đến Tây Phương Giáo các ngươi, Kỳ Lân tộc không phải minh hữu của các ngươi sao?

Giờ ra sao rồi?” “Lúc bị bại lộ, các ngươi căn bản không màng đến Kỳ Lân tộc.” Ngao Quảng căn bản không sợ, tiếp tục trào phúng, đây là Đông Hải, môn hạ Kim Ô ở ngay phía trên, thử đến đây làm càn xem.

“Lúc đó chính chúng ta còn lo chưa xong, làm sao quản được Kỳ Lân tộc?” “Hơn nữa chúng ta không kéo Kỳ Lân tộc vào, chẳng lẽ không phải đã nhân chí nghĩa tận rồi sao?

Ma tộc đánh Kỳ Lân tộc đâu phải vì Tây Phương Giáo chúng ta, mà vì Kỳ Lân tộc ở phương Tây.” Linh Cát lập tức không phục.

Lời giải thích này khiến Nam Cực Tiên Ông càng thêm lúng túng, vì chuyện Xiển Giáo dồn Tiệt Giáo vào chỗ chết căn bản không thể biện minh.

Phong Thần Lượng Kiếp nhắm vào tứ giáo, phải lấp đầy Phong Thần Bảng mới có thể tiêu trừ lượng kiếp, Tiệt Giáo đông người nhất, lúc đó họ tính toán hy sinh Tiệt Giáo để bảo toàn bản thân.

Chủ yếu cũng vì lúc đó Tiệt Giáo mạnh nhất, “mộc tú vu lâm phong tất tồi chi”, họ đều không thoải mái, không muốn thấy Tiệt

Giáo độc tôn nên muốn suy yếu.

Tiệt Giáo mạnh chứng tỏ Thông Thiên mạnh hơn mấy vị Thánh nhân khác, ngặt nỗi mấy vị Thánh nhân lại quan hệ không tốt với Thông Thiên, không đánh Tiệt Giáo thì đánh ai.

Dù sao chuyện này cũng không giải thích được, chính là đố kỵ Tiệt Giáo, kiêng dè Tiệt Giáo, muốn trừ khử Tiệt Giáo.

Chuyện này vốn chẳng có gì, quan trọng là vì môn hạ Kim Ô xen vào nên không thành công, bốn đánh hai mà không thắng nổi.

Cũng không hẳn là không thắng nổi, chỉ là cuối cùng bị La Hầu chơi một vố, tổn thất của Tiệt Giáo bên đó nhỏ hơn nhiều so với bên họ.

Tiệt Giáo cũng không phải kẻ chiến thắng cuối cùng, họ đánh nhau sống chết, cuối cùng Tây Phương Giáo hưởng lợi, đó là điều đáng giận nhất.

Nếu không phải cuối cùng Tứ Thánh liên thủ chơi lại Tây Phương Giáo một vố thì Đạo Môn đúng là trò cười.

Tổn thất nặng nề nhất chính là Xiển Giáo, thương vong cực lớn, lại còn mang tiếng tàn hại đồng môn.

"Dù nói thế nào, tóm lại Long tộc ta không tin các ngươi, tuyệt đối không thể liên minh, cùng hổ mưu bì cuối cùng chắc chắn bị ăn đến xương cũng không còn." "Long tộc ta không muốn tham gia vào Ma Đạo Lượng Kiếp, khi chưa đến đường cùng, Long tộc ta tuyệt không hạ trường." "Các ngươi ở đây lãng phí thời gian, chi bằng đi thuyết phục Yêu tộc đi." "Theo sự trở lại của Cửu Anh, Bạch Trạch, Kế Mông, hiện tại Yêu tộc có tới sáu tôn Á Thánh, thực lực mạnh hơn Long tộc ta nhiều." Ngao Quảng thái độ vô cùng kiên quyết.

Tam Kim Ô và Đạo Tổ đấu pháp chắc chắn sẽ càng ngày càng

khốc liệt, tất cả thế lực đều khó tránh khỏi bị cuốn vào, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Nhưng có một điều chắc chắn, hạ trường càng muộn tổn thất càng nhỏ.

Thực ra hiện tại cục diện đã rõ ràng, bên Tam Kim Ô có Ma tộc, Long tộc, Kỳ Lân tộc, Phượng tộc, Nhân tộc Thần Đình và Địa Phủ.

Bên Đạo Tổ có Phật môn, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Quy Nhất Giáo và Thiên Đình.

Biến số duy nhất nằm ở Yêu tộc, xem Phục Hy chọn đứng bên nào.

Nhưng xác suất lớn là đứng bên Đạo Tổ, Yêu tộc có liên hệ quá sâu với Đạo Môn, với Thiên Đạo, không dứt ra được.

Trên mặt nổi, khi Thánh nhân không ra tay, bên Đạo Tổ chiếm ưu thế.

Chiến lực chính của Địa Phủ là bảy tôn Á Thánh Đại Vu, nhưng Yêu tộc cộng với Thiên Đình cũng là bảy tôn Á Thánh.

Vu, Yêu hai tộc đúng là túc địch thiên sinh.

Hiện tại Ma tộc cộng với Kỳ Lân tộc đấu với Phật môn ngang ngửa, thậm chí là hơi lép vế.

Chương 769

Long tộc và Phượng tộc cộng lại cũng chỉ đối phó được Quy Nhất Giáo.

Còn lại Thiên Đình và Tiệt Giáo đều phải cậy nhờ Nhân tộc Thần Đình đối phó.

Nhân tộc Thần Đình luôn dấu mình chờ thời, ẩn giấu thực lực, hiện tại mạnh đến mức nào, có át chủ bài gì không ai biết được.

Trên mặt nổi Đạo Tổ chiếm ưu thế, nhưng thực tế chưa hẳn.

Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, khí vận vô địch, chiếm một nửa khí vận Hồng Hoang, phát triển tốc độ cao mấy vạn năm, thực lực tuyệt đối rất mạnh.

Khi Thánh nhân không ra tay, Đế Tân cộng với Khí Vận Huyền Điểu thì ai đánh lại được.

Nếu Đạo Tổ hạ lệnh cấm Đế Tân dùng Khí Vận Huyền Điểu thì còn có thể đấu một trận.

Nhưng lệnh cấm đó chẳng khác nào thừa nhận Đạo Tổ sợ, mất mặt quá lớn.

Vốn dĩ Khí Vận Huyền Điểu tương đương Thánh nhân, không cho phép ra tay cũng là bình thường.

Nhưng vấn đề là Khí Vận Huyền Điểu không phải Thánh nhân thực thụ, quan trọng là Đạo Tổ trước đây đã từng giở quẻ một lần, từ Vu Tộc Lượng Kiếp đến trước Phong Thần Lượng Kiếp, Lăng Tiêu chưa thành thánh nhưng chiến lực quá nghịch thiên.

Đạo Tổ đã hèn một lần, giở quẻ cưỡng ép coi Lăng Tiêu là Thánh nhân, không cho phép ra tay.

Bây giờ lại diễn lại trò cũ, tương đương với việc sợ Lăng Tiêu hai lần, mặt mũi đúng là mất sạch.

Hồi Phong Thần Lượng Kiếp, nếu không phải Thiên Định Lục Thánh giở quẻ, để lại Tam Thi, Nguyên Thủy còn thả Tướng Thần ra, Đạo Tổ thực sự không nỡ vác mặt ra, nếu không Khổng Tước cũng có thể bị cấm.

Lúc đó Khổng Tước thực sự quá nghịch thiên, không dựa vào pháp bảo, chỉ dựa vào thần thông Ngũ Sắc Thần Quang đã vô địch dưới Thánh nhân.

Nếu lúc đó Khổng Tước có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, cảm giác Chuẩn Đề cũng không làm gì được Khổng Tước.

Những kẻ vô địch dưới Thánh nhân toàn xuất hiện ở môn hạ Kim Ô, điều này vốn dĩ đang tát vào mặt Đạo Tổ.

Á, đúng rồi, bên Đạo Tổ còn có át chủ bài là Ngũ Cực Thánh Thú.

Nhưng bên Tam Kim Ô cũng có Lục Nhĩ Mỹ Hầu và những người khác.

Trước đó có tin tức Tam Kim Ô bảo Lục Nhĩ Mỹ Hầu, Viên Hồng, Vô Chi Kỳ đừng vội đột phá thành thánh, hiển nhiên là muốn để ba con khỉ tham gia Ma Đạo Lượng Kiếp.

Môn hạ Kim Ô đấu với Ngũ Cực Thánh Thú, có thể đánh được.

Dù sao át chủ bài trong tay Tam Kim Ô và Đạo Tổ đều không thiếu, thậm chí có những thứ chưa từng lộ diện.

Ma Đạo Lượng Kiếp đã biến chất, Đạo Tổ và Tam Kim Ô đối dịch, các phương thế lực đều là quân cờ.

Phật môn và Ma tộc hiện tại đấu sống chết thực ra cũng chỉ coi là đánh nhỏ lẻ.

Thấy Long tộc thái độ kiên quyết như vậy, Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đành rời đi, đến Bắc Câu Lô Châu gặp Phục Hy đàm phán.

Hiện tại chính là lúc tăng thêm tiền cược, bên nào tiền cược nhiều bên đó có ưu thế.

Dù hiện tại nhìn bề ngoài Đạo Tổ chiếm ưu thế nhưng không rõ thực lực Nhân tộc Thần Đình luôn là một ẩn họa, lôi kéo thêm Long tộc là không bao giờ sai.

Ma tộc, Nhân tộc Thần Đình, Địa Phủ đã lộ diện rõ ràng, tuyệt đối không thể đứng về phía Đạo Tổ.

Kỳ Lân tộc đã bị Ma tộc khống chế, cũng khỏi bàn.

Phượng tộc vì quan hệ của Đại Bằng và Khổng Tước cũng không được.

Những bên chưa rõ ràng chỉ còn Long tộc, Yêu tộc và đám tán tu ở Hư Khâu Tiên Sơn.

Đám tán tu Hư Khâu Tiên Sơn tuyên bố rõ ràng giữ trung lập, khó lôi kéo.

Còn Long tộc tuy phụ thuộc Tam Kim Ô nhưng Ma tộc lại nhắm vào họ nên họ đến thử xem có lôi kéo được không.

Lôi kéo được thì tốt, không được cũng chẳng mất gì, Long tộc có thể ra hồn chỉ có mỗi Chúc Long.

Ngao Quảng chơi chiêu đâm sau lưng rất điệu nghệ, thấy Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông hướng Bắc Câu Lô Châu mà đi, lập tức phái người đến Bắc Hải gặp Sát Tâm Ma Thánh cáo trạng.

Long tộc có ân oán với cả Phật môn và Xiển Giáo, về Xiển Giáo thì là Hoàng Long Chân Nhân, năm xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận không ít lợi lộc của Long tộc, hứa nhận Hoàng Long Chân Nhân làm

đồ đệ, kết quả lại đủ kiểu không ưa, thậm chí sỉ nhục.

Đây chẳng phải lừa gạt, vỗ mặt Long tộc sao.

Còn Phật môn, năm xưa Chuẩn Đề không ít lần cướp người từ Long tộc.

Khi đó Tây Phương sinh linh thưa thớt, Tây Phương Giáo chẳng có ai, Chuẩn Đề hoặc đến phương Đông kiếm chác, hoặc đến Tứ Hải kiếm chác.

Nói là độ hóa, thực ra là cướp đoạt, dùng quy tắc độ hóa để tẩy não khống chế.

Đặc biệt là sau Phong Thần Lượng Kiếp, kiếp khí trong cơ thể Long tộc tan đi, không ít thành viên Long tộc tư chất tốt đều bị Chuẩn Đề cướp đi.

Thiên Long Bát Bộ của Phật môn chính là do Chuẩn Đề cướp từ Long tộc mà ra.

Chẳng qua do Long tộc thực lực không đủ, không có vốn liếng để trở mặt.

Tuy nhiên, không thể trở mặt công khai nhưng đâm sau lưng một cái vẫn làm được.

Bắc Câu Lô Châu, Vạn Yêu Sơn.

Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đến nơi liền trực tiếp nói rõ ý định.

"Yêu Sư, ngươi thấy thế nào?" Phục Hy nhìn Bạch Trạch.

"Yêu tộc liên tục trải qua Vu Yêu Lượng Kiếp và Phong Thần Lượng Kiếp, nguyên khí đại thương, lượng kiếp lần này xin thứ lỗi cho Yêu tộc không đủ sức tham gia." Bạch Trạch bày tỏ thái độ, Yêu tộc không tham gia, cần nghỉ ngơi dưỡng sức khôi phục nguyên khí.

Thực tế họ đã bàn bạc kỹ, không can dự vào Ma Đạo Lượng Kiếp.

Lại bị cuốn vào lượng kiếp nữa thì Yêu tộc thực sự trụ không nổi.

"Ha ha, lượng kiếp dưới chân, đặc biệt là Đạo Tổ và Tam Kim Ô đều tham gia, các ngươi nghĩ Yêu tộc có thể đứng ngoài cuộc?" "Các ngươi đừng quên, Vu tộc đứng bên Tam Kim Ô, thù Vu Yêu tuyệt đối không thể hóa giải, một khi Vu tộc nhập cuộc chắc chắn sẽ liên hợp Ma tộc đối phó Yêu tộc, Yêu tộc có thể chống đỡ được không?" "Vu Yêu tuyệt đối không thể hòa bình cộng tồn, các ngươi không thể đứng bên Tam Kim Ô, không muốn bị diệt thì chỉ có cách đứng bên Đạo Tổ, liên minh với chúng ta." Nam Cực Tiên Ông châm chọc cười.

Vốn dĩ Yêu tộc thuộc về bên Đạo Tổ, dù sao Nữ Oa – vị Thánh nhân Yêu tộc cũng là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ.

Chẳng qua Phục Hy bướng bỉnh, trở mặt với Nữ Oa, Nữ Oa hiện tại không có mặt ở Hồng Hoang, Yêu tộc do Phục Hy toàn quyền quyết định.

Nhưng chỉ dựa vào mối thù Vu Yêu, Yêu tộc căn bản không có lựa chọn nào khác.

"Ha ha, nhưng các ngươi đừng quên Hồng Hoang Cửu Kiếp, hiện đã xuất hiện tám kiếp, sau Ma Đạo Lượng Kiếp chính là Yêu Đạo Lượng Kiếp, Yêu Đạo xuất hiện, Yêu tộc tất định quật khởi." "Hiện tại ai đắc tội Yêu tộc, đến Yêu Đạo Lượng Kiếp, Yêu tộc tất sẽ bất tử bất hưu với kẻ đó." "Vu tộc nếu muốn cùng Yêu tộc đồng quy vu tận, chúng ta sẵn sàng tiếp chiêu." "Còn cả các ngươi nữa, đừng nghĩ Yêu tộc ta dễ bắt nạt." Bạch Trạch đưa ra tiền cược, đây cũng là thủ đoạn uy hiếp hữu hiệu duy nhất mà Yêu tộc có thể đưa ra lúc này.

Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông sắc mặt biến đổi một chút.

Phục Hy và Bạch Trạch cũng là hai kẻ điên, nói được làm được.

Phục Hy thà chiến tử chứ không chạy trốn, Bạch Trạch năm xưa định dùng mạng làm lễ vật mời Tam Kim Ô nhập Yêu tộc làm hoàng, cả hai đều là hạng người không sợ chết.

Tây Du Lượng Kiếp cũng chính là Phật Đạo Lượng Kiếp, Phật môn đại hưng.

Ma Đạo Lượng Kiếp, Ma tộc quật khởi.

Chương 770

Theo quy luật đó, Yêu Đạo Lượng Kiếp, Yêu tộc cũng thế tất đại hưng.

Hiện tại gây gổ với Yêu tộc quả thực không phải lựa chọn sáng suốt.

"Nhưng chỉ sợ Vu tộc không nghĩ như vậy, đồ sát sạch Yêu tộc thì khi Yêu Đạo Lượng Kiếp giáng lâm, Yêu tộc còn làm được gì?" Linh Cát phản kích.

"Chuyện đó thì tính sau, ai cũng biết hạ trường càng muộn tổn thất càng nhỏ." "Ma tộc hiện tại chưa mạo phạm Yêu tộc ta, Yêu tộc ta hiện tại không thể hạ trường." Bạch Trạch thản nhiên nói.

Ma tộc hiện tại thực lực quả thực mạnh hơn Yêu tộc, nhưng Thiên Cương Địa Sát Đại Trận và Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận của Yêu tộc cũng không phải thứ tầm thường.

Ma tộc muốn đụng vào Yêu tộc cũng phải cân nhắc kỹ.

Ít nhất trước khi Vu tộc hạ trường, Ma tộc sẽ không động vào Yêu tộc.

Vu Yêu Lượng Kiếp và Phong Thần Lượng Kiếp khiến Yêu tộc thương vong thảm trọng, lần Ma Đạo Lượng Kiếp này Yêu tộc không tránh được cũng phải giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

"Ngu xuẩn, đợi kẻ khác đánh tới mới phản kháng, quyền chủ động không nằm trong tay mình, tự khiến mình rơi vào thế bị động." "Hiện tại hạ trường, liên thủ với chúng ta đánh Ma tộc một trận bất ngờ, trọng thương Ma tộc, nắm quyền chủ động trong tay mới là thượng sách." "Nắm giữ quyền chủ động mới có thể giảm thiểu tổn thất."

Linh Cát nói.

"Nói thì hay vậy, nhưng Yêu tộc ta không tin các ngươi, hiện tại hạ trường, khả năng bị các ngươi đem làm bia đỡ đạn là lớn nhất." "Dù sao chuyện đâm sau lưng các ngươi cũng làm không ít." Bạch Trạch trào phúng.

Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông suýt không giữ được bình tĩnh, lại là câu này, mẹ kiếp.

"Ngươi nói Xiển Giáo thì cứ nói Xiển Giáo, đừng lôi Tây Phương Giáo ta vào, Tây Phương Giáo ta chưa bao giờ làm chuyện đó." Linh Cát vô cùng khó chịu, Tây Phương Giáo đúng là chưa làm, hoàn toàn là bị Xiển Giáo liên lụy.

Danh tiếng của Xiển Giáo đúng là thối nát, thảm hại đến mức này đúng là nghiệp chướng.

Nam Cực Tiên Ông suýt hộc máu, bị mắng một cái là phủi sạch quan hệ, ngươi đây chẳng phải cũng là đâm sau lưng sao.

Linh Cát quay mặt đi chỗ khác, ngươi cũng đừng trách ta, "tử đạo hữu bất tử bần đạo" thôi.

Xiển Giáo các ngươi trước đâm sau lưng Tiệt Giáo, sau lại tính kế Quy Nhất Giáo, ai làm đồng đội với các ngươi mà không phải cẩn thận đề phòng.

Hiện tại ở Hồng Hoang ai dám tin tưởng Xiển Giáo chứ.

Nếu không phải bất đắc dĩ, Tây Phương Giáo cũng chẳng muốn hợp tác với Xiển Giáo.

Nói đi cũng phải nói lại, thực ra Tây Phương Giáo cũng rất chê Xiển Giáo.

"Mặc các ngươi nói thế nào, Yêu tộc ta hiện tại không thể hạ

trường, tuy nhiên, ta có thể cho các ngươi một thông tin về Xá Lợi Tử.” Phục Hy cuối cùng cũng lên tiếng.

“Hử?” “Ngươi biết tung tích Xá Lợi Tử?” “Không phải nói Xá Lợi Tử chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm thấy sao?” Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông sửng sốt.

“Nói là vậy, nhưng Ngao Thốn Tâm của Long tộc chẳng phải cũng tìm thấy một viên đó sao.” “Không phải tất cả Xá Lợi Tử chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm thấy, mà là viên Vô Cốt Xá Lợi quan trọng nhất chỉ có Tôn Ngộ Không mới tìm được, Vô Cốt Xá Lợi tương đương với chìa khóa.” “Tìm thấy mười sáu viên Xá Lợi Tử kia cũng vô ích vì chỉ có Vô Cốt Xá Lợi mới có thể kích phát sức mạnh của Xá Lợi Tử, nếu không Xá Lợi Tử chỉ là một hòn đá có phật uẩn.” Phục Hy giải thích. "Như Lai Phật Tổ và Vô Thiên đang đấu với nhau không biết những chuyện này, làm sao ngươi biết được?" Linh Cát nhíu mày. "Trấn Nguyên Tử Thánh nhân có một pháp bảo là Thiên Địa Bảo Giám." "Không thể tấn công, không thể phòng ngự, nhìn có vẻ rất vô dụng, nhưng lại có một công năng độc nhất vô nhị.

Một số kẻ may mắn có thể từ đó nhìn thấy tương lai." "Trước đó ta đi bái phỏng Trấn Nguyên Tử Thánh nhân, muốn xem thử tương lai của Yêu tộc, ta rất may mắn, nhưng cũng rất bất hạnh." "Ta ở trong Thiên Địa Bảo Giám nhìn thấy một đoạn tương lai, đáng tiếc không phải của Yêu tộc, mà là tung tích của bốn viên xá lợi tử." Phục Hy nói. "Bốn viên?

Ở nơi nào?" Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đều kinh ngạc.

Nếu là một viên thì bọn họ có lẽ không để ý, nhưng bốn viên đã đủ để khiến bọn họ trọng thị.

Xá lợi tử uẩn hàm phật uẩn nồng đậm, đối với người khác thì chỉ là một hòn đá, nhưng đối với người trong Phật môn lại rất hữu dụng.

Dưới sự chiếu rọi của phật uẩn, có thể tăng thêm một chút ngộ tính.

Tuy không nhiều, nhưng nếu mười bảy viên xá lợi tử cộng lại thì không thể coi thường. "Hoa Quả Sơn, Thủy Liêm Động." "Có điều các ngươi có tìm được hay không thì ta không biết." "Nếu là vô duyên, xá lợi tử bày ra trước mắt các ngươi cũng không thấy được." Phục Hy nói. "Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động, sao lại ở nơi đó?" Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông nhíu chặt lông mày. "Chớ có xem thường nơi đó, dùng Cửu Cung Bát Quái có thể nhìn thấy xu thế địa mạch của Hồng Hoang." "Hồng Hoang có tổng cộng mười đường địa mạch chủ, Đông Thắng Thần Châu chiếm ba, Nam Thiệm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu mỗi nơi chiếm hai, Tây Ngưu Hạ Châu chỉ chiếm một." "Ba đường còn lại ở Tứ Hải." "La Hầu năm xưa dẫn nổ địa mạch phương Tây, thực chất là dẫn nổ một đường địa mạch chủ.

Tây Ngưu Hạ Châu nguyên bản cũng nên có hai đường, sau khi La Hầu dẫn nổ, đường còn lại thoát ly Tây Ngưu Hạ Châu chảy vào trong Tứ Hải." "Đây chính là nguyên nhân phương Tây cằn cỗi, hiện nay đường địa mạch kia đã được tu phục, nhưng chỉ có một đường, phương Tây vẫn không bằng ba phương còn lại." "Còn Hoa Quả Sơn nằm ở nơi giao hội của mười đường địa mạch chủ, giống như khởi nguồn của mười mạch, đoạt thiên địa tạo hóa, nơi đó dựng dục ra Tôn Ngộ Không là chuyện thường tình." "Năm đó bổ thiên, Nữ Oa có cảm ứng, ném ra một viên Đá Vá Trời, không rơi vào chỗ khác mà thiên thiên lại rơi đúng Hoa Quả Sơn, thiên mệnh chú định, tập hợp sức mạnh của mười mạch để dựng dục Tôn Ngộ Không." "Nếu bố trí một đại trận bao phủ Hoa Quả Sơn, khiến tiên linh chi khí không tiết ra ngoài, chẳng bao lâu nữa Hoa Quả Sơn tất sẽ thành đệ nhất tiên sơn của Hồng Hoang." "Có bốn viên xá lợi tử tụ tập ở nơi đó cũng không có gì lạ." Phục Hy đắc ý giải thích một chút.

Ở Hồng Hoang, kẻ có thể nhìn thấu địa mạch chỉ có ba người: y, Thần Nông và Trấn Nguyên Tử.

Chỉ có y và Thần Nông là chơi thấu đạo Bát Quái, còn Trấn Nguyên Tử là nhờ có Địa Thư.

Những lời này khiến Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông động tâm, nếu không phải Tôn Ngộ Không là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, bọn họ chắc chắn phải tới chiếm lấy Hoa Quả Sơn.

Hai người liếc nhau, rời khỏi Bắc Câu Lô Châu, đi về phía Đông Hải.

Chỉ là, khi bọn họ đi xa khỏi Bắc Câu Lô Châu, tại một nơi trên Bắc Hải, đột nhiên ma khí nồng đậm từ tứ diện bát phương bốc lên. "Không xong, là Ma tộc, mau chạy!" Hai người sắc mặt đại biến, vội vàng xoay người muốn về Bắc Câu Lô Châu lánh nạn. "Khặc khặc, đã tới rồi thì ở lại đi!" Kèm theo một tràng cười quái dị, ma khí cuộn trào, Sát Tâm Ma Thánh bước ra từ trong ma khí âm u, cười dữ tợn nhìn hai người. "Chia nhau chạy!" Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đúng là cùng một hạng người, đại nạn ập đến thân ai nấy lo, gần như đồng thanh hô lên.

Lời còn chưa dứt, hai người một nam một bắc, vắt chân lên cổ mà chạy.

Tuy rằng chỉ có một mình Sát Tâm Ma Thánh tới, nhưng vị này là Á Thánh a, hai người bọn họ tuyệt đối đánh không lại. "Khặc khặc, các ngươi nghĩ các ngươi còn chạy được sao?" Sát Tâm Ma Thánh cười quái dị một tiếng, đưa tay nắm lại, trong vòng trăm vạn dặm thiên địa biến sắc, cảnh tượng đột nhiên đại biến.

Biển biếc trời trong biến mất, thay vào đó là một vùng hoang vu, âm ám vạn dặm xích địa, thiên địa ngập trong màu máu, xương trắng đầy đất như tận thế giáng lâm. "Là Sát Tâm Kính, chúng ta đã rơi vào

không gian bên trong Sát Tâm Kính, giữ vững tâm thần!" Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông sắc mặt đại biến, bị đánh bật trở lại, hội hợp một chỗ, vội vàng tế ra pháp bảo phòng ngự, lưng tựa lưng cảnh giới.

Đã giao thủ qua vài lần, bọn họ cũng biết thủ đoạn của Sát Tâm Ma Thánh.

Sát Tâm Ma Thánh cũng giống như Dục Chức Tâm, đều chơi trò tấn công tinh thần.

Điểm khác biệt là Dục Chức Tâm phóng đại dục vọng của con người, dùng đó cổ hoặc khiến tâm thần thất thủ, tinh thần bị thao túng, trở thành con rối.

Còn Sát Tâm Ma Thánh thì lại truy sát tâm can, lôi ra những chuyện sâu thẳm trong lòng mà người ta không muốn đối mặt, khiến đạo tâm vỡ vụn.

Sát Tâm Ma Thánh có một pháp bảo là Sát Tâm Kính, tự thân mang theo không gian, có thể phản chiếu những bí mật giấu kín trong lòng kẻ khác, sau đó khiến họ rơi vào ảo cảnh để đối diện với những chuyện không mong muốn.

Hơn nữa Sát Tâm Ma Thánh còn có thể thao túng ảo cảnh, đùa giỡn tình cảm của người khác, cực kỳ thiếu đức.

Linh Cát vội vàng niệm tụng Tĩnh Tâm Chú của Phật môn để ổn định tâm thần, Nam Cực Tiên Ông cũng vội vàng niệm tụng Thanh Tâm Chú của Xiển Giáo. "Khặc khặc, xem các ngươi kiên trì được bao lâu." Giọng nói của Sát Tâm Ma Thánh truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Tiếp đó Sát Tâm Kính được thúc động, huyết quang từ khắp nơi chiếu vào hai người.

Dù hai người dốc sức ổn định tâm thần, một số bí mật và tình cảm

chôn giấu sâu nhất vẫn bị phóng chiếu ra ngoài, tạo thành từng ảo cảnh giống như phim ảnh vây quanh hai người mà phát.

Sát Tâm Ma Thánh chân chính giết người bằng cách hủy diệt tâm trí, cũng không thèm động thủ với bọn họ, chỉ thả thần niệm vào trêu đùa hai người, đồng thời mang theo Sát Tâm Kính đi về phía Linh Sơn.

Chương 771

"Không ổn, hắn muốn đưa chúng ta tới Linh Sơn, liều mạng với hắn thôi!" Hai người sắc mặt đại biến, tế ra pháp bảo hợp lực tấn công, muốn phá vỡ trận pháp phong khốn trong Sát Tâm Kính để trốn thoát. "Chỉ bằng hai người các ngươi?" Giọng nói khinh miệt của Sát Tâm Ma Thánh truyền tới.

Sau đó, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao đột nhiên chém tới.

Hai người hợp lực chống đỡ nhưng vẫn bị chém bay ra ngoài.

Đến cấp Á Thánh đã có thể sơ bộ điều động sức mạnh quy tắc, khiến pháp bảo phát huy uy lực mạnh hơn, không thể so sánh với Chuẩn Thánh được.

Huống chi Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao chủ về sát phạt, năng lực tấn công vô cùng lợi hại.

Sát Tâm Ma Thánh vừa thúc động bảo đao và kính áp chế hai người, vừa tiếp tục chạy tới Linh Sơn, không cho họ một chút cơ hội nào.

Hai người mệt lử ứng phó với bảo đao và gương, bất lực nhìn Sát Tâm Ma Thánh đưa họ tới Linh Sơn.

Sát Tâm Ma Thánh thu lại Sát Tâm Kính, thả bọn họ ra.

Linh Sơn ngày xưa yên bình tường hòa, phật quang rực rỡ, nay đã đại biến dạng, ma khí ngút trời.

Còn hai người bọn họ thì bị vạn ma bao vây ở giữa. "Còn muốn động thủ không?" Sát Tâm Ma Thánh đứng trên cao, nhìn hai người đầy vẻ trêu chọc.

Vạn ma phát ra một tràng cười nhạo. "Chúng ta động thủ, hay là

các ngươi tự mình chịu trói?" Doanh Yêu và Hắc Ly Thánh Sử tiến lên phía trước.

Hai người tuyệt vọng nhìn nhau, nhắm mắt chịu trói.

Vô Thiên phẩy tay, Diệt Thế Hắc Liên ngưng tụ ra hai tòa Nguyên Thần Hắc Liên, bay vào trong thức hải của hai người để trấn áp nguyên thần, phong ấn tu vi.

Hắc Ly Thánh Sử tiến lên, thu sạch toàn bộ pháp bảo của hai người. "Một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sáu kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thật là giàu có nha." Hắc Ly Thánh Sử tắc lưỡi.

Linh Cát vốn không giàu, chỉ có ba kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Định Phong Châu, Phi Long Bảo Trượng và Kim Sơn.

Định Phong Châu cũng chỉ có tác dụng định gió, là pháp bảo mang tính chức năng.

Kim Sơn là do Đạo Tổ ban sau này, thấy y ít pháp bảo nên mới chia cho, chưa kịp dùng nóng tay đã mất.

Y ở Phật môn, hay nói đúng hơn là Tây Phương Giáo, địa vị không cao.

Mặc dù là đệ tử Thánh nhân nhưng y xếp hàng thứ mười bốn, lại không giỏi chiến đấu.

Xếp trước y có Di Lặc, Địa Tạng, Bạch Liên Đồng Tử, Vi Đà... tu vi cao hơn, lại biết đánh nhau hơn, y chỉ được cái mồm mép nên mới có chút sự tồn tại.

Nam Cực Tiên Ông thì giàu hơn nhiều, dù trước đó bị Vương Mẫu gài bẫy mất đi hai kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại vẫn còn Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thái Cực

Phù Ấn, Bàn Long Quải, Ngũ Hỏa Phiến.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Tinh Trấn Hồn Đinh, trước đó chia bảo vật lấy được, tương tự Định Hải Thần Châu, có thể dùng trực tiếp hoặc bố trận, chuyên nhắm vào nguyên thần, lực sát thương cực mạnh.

Chỉ là đối mặt với Sát Tâm Ma Thánh, khoảng cách tu vi quá lớn nên không có cách nào.

Hắc Ly Thánh Sử mang toàn bộ pháp bảo giao cho Vô Thiên phân phối. "Người là do Sát Tâm Ma Thánh bắt về, kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này nên thuộc về Sát Tâm Ma Thánh." Vô Thiên phẩy tay, đưa Thất Tinh Trấn Hồn Đinh cho Sát Tâm Ma Thánh. "Tạ Phật Tổ." Sát Tâm Ma Thánh hành lễ. "Tiểu Nghiệt Long tu luyện thần hỏa, muốn tìm Bạch Liên Đồng Tử và Quan Âm báo thù, kiện Ngũ Hỏa Phiến này đưa tới cho Tiểu Nghiệt Long đi." "Cự Hạt sức mạnh vô biên, dùng Kim Sơn này đập người cũng không tệ." "Bốn kiện còn lại để dành cho Dạ Kiêu Ma Quân bọn họ đi." Vô Thiên thu lại bốn kiện, giao Ngũ Hỏa Phiến và Kim Sơn cho Hắc Ly Thánh Sử.

Nam Cực Tiên Ông và Linh Cát suýt thì hộc máu, chia chác pháp bảo ngay trước mặt họ, thật là khi người quá đáng. "Nói đi, các ngươi tới Bắc Câu Lô Châu làm gì, thái độ của Yêu tộc thế nào?" Vô Thiên từ trên cao nhìn xuống hai người, ánh mắt vô ý hữu ý quét qua Linh Cát.

Tính ra Linh Cát vẫn là sư đệ của hắn, thời điểm hắn còn là Khẩn Na La cũng là thân truyền đệ tử của Thánh nhân, xếp thứ mười ba, vào cửa trước Linh Cát.

Nhưng khi hắn là Dương Thiên Hữu, Linh Cát cũng là một trong những kẻ sỉ nhục hắn hăng nhất.

Linh Cát bị Vô Thiên nhìn đến mức nổi da gà, y tự hiểu mình từng

quá đáng với Vô Thiên thế nào, sợ Vô Thiên giết mình nên vội vàng khai sạch, kể cả chuyện bái phỏng Long tộc và chuyện xá lợi tử.

Đến cảnh giới này, Thánh cảnh đã không còn xa vời, ai mà muốn chết chứ. "Linh Cát sư đệ, Phật pháp Đại Thừa nói, vô chúng sinh tướng, vô ngã tướng, vạn linh thiên hạ đều có duyên với Phật, đều có thể nhập Phật môn." "Tiên cũng được, Ma cũng xong, đều là vạn linh thiên hạ, Phật pháp Đại Thừa hay Phật pháp Đại Đồng cũng đều là Phật môn cả." "Linh Cát sư đệ có nguyện ý hiệu lực cho Phật môn Đại Đồng của ta không?" Vô Thiên nói. "Ta... ta nguyện ý." Linh Cát bất đắc dĩ cúi đầu, kế sách hiện giờ là phải sống cái đã.

So với tính mạng thì cốt khí, danh tiếng, tín ngưỡng có đáng gì. "Xem kìa, sư huynh của các ngươi đầu hàng nhanh như vậy, các ngươi còn tỏ vẻ cao quý với ta cái gì?" Trường Nhĩ Định Quang Tiên mỉa mai Mộc Liên và Hoa Quang.

Hai người ảo não nhắm mắt lại, sư huynh à, sao huynh có thể thiếu cốt khí như vậy, nhưng chính họ cũng đã đầu hàng nên không có mặt mũi nào mà nói Linh Cát.

Vô Thiên ra hiệu cho Dục Chức Tâm, nàng bước tới gieo ma chủng cho Linh Cát.

Vô Thiên vung tay thu hồi Nguyên Thần Hắc Liên, giải khai phong ấn cho Linh Cát.

Dục Chức Tâm cười đầy ẩn ý, nắm tay lại thúc động ma chủng, Linh Cát lập tức gào thét thảm thiết. "Đừng có ý đồ gì khác, ta chỉ cần một ý niệm là có thể khiến ngươi hình thần câu diệt." Dục Chức Tâm cảnh cáo một câu rồi buông tay.

Linh Cát ánh mắt tràn đầy sợ hãi, thở dốc hồng hộc. "Nam Cực Tiên Ông, tính kế con gái và cháu ngoại của ta, ngươi nói bản tọa nên thu xếp ngươi thế nào đây?" Vô Thiên nhìn về phía Nam Cực Tiên

Ông.

Sắc mặt lão biến đổi, ý gì đây, không cho cơ hội đầu hàng mà muốn giết luôn sao? "Ta cũng là nghe lệnh hành sự, nếu không ta đâu dám tính kế Tam Thánh Mẫu." Nam Cực Tiên Ông cố nặn ra một nụ cười, đùn đẩy trách nhiệm để cầu một cơ hội sống.

Chết đạo hữu không chết bần đạo, lúc này còn quản gì đến đạo nghĩa. "Ồ?

Ngươi nói xem, là kẻ nào chỉ thị?" Vô Thiên hỏi. "Ngọc Thanh Thánh nhân." "Thái Thanh Thánh nhân và Nữ Oa Thánh nhân cũng tham gia vào đó.

Khí vận Nhân giáo là do Thái Thanh Thánh nhân đưa, Nữ Oa Thánh nhân để lại Hồng Tú Cầu định cấp cho Đinh Hương và Quảng Thành Tử chứng hôn, khiến chuyện này không thể thay đổi." "Họ lấy Xiển Giáo làm đao, nếu thành thì họ cùng chia sẻ khí vận Nhân tộc, nếu không thành thì để Xiển Giáo gánh tội." "Thực ra Đạo Tổ cũng biết, ngũ thánh rời Hồng Hoang thực chất đều có tính toán.

Ngọc Thanh, Thái Thanh, Nữ Oa muốn mưu đoạt khí vận Nhân tộc nhưng lại sợ chọc giận ba con Kim Ô, thế là rời Hồng Hoang để chúng ta làm, một là phủi sạch quan hệ, hai là nghĩ rằng ba con Kim Ô không tiện lấy lớn hiếp nhỏ." "Còn Tây Phương nhị thánh, họ muốn thoát khỏi sự khống chế của Đạo Tổ để Phật môn độc lập, nhưng họ không có gan đó, nên rời Hồng Hoang để thuộc hạ làm, mượn lượng kiếp Tây Du để thử thăm dò Đạo Tổ." "Sự thật chứng minh Đạo Tổ sẽ không từ bỏ miếng mồi béo bở Phật môn này, khí vận Phật môn đã bị Đạo Tổ rút đi một nửa." Nam Cực Tiên Ông vì giành cơ hội sống mà khai hết sạch.

Chương 772

"Thú vị, đám Thánh nhân này từng người đều không phải hạng vừa." "Nếu Thái Thanh Thánh nhân cũng tham gia, vì sao Quy Nhất Giáo và Thái Thượng Lão Quân đột nhiên lại đổi ý không giúp Xiển Giáo?" Vô Thiên nheo mắt, đám Thánh nhân đó đúng là mỗi kẻ một kế sâu xa, so ra hắn vẫn còn hơi non nớt. "Không biết ạ, chúng ta cũng nghi hoặc không biết Thái Thượng Lão Quân phát điên cái gì, chắc chỉ có Huyền Đô mới biết thôi." "Tuy nhiên, ta biết một chuyện quan hệ trọng đại, liên quan đến thành bại của Ma tộc, nếu ta nói ra, liệu có thể giữ lại cho ta một mạng không?" Nam Cực Tiên Ông hèn mọn cầu xin. "Nói nghe thử xem, nếu đủ trọng đại, bản tọa có thể giữ mạng ngươi." Vô Thiên gật đầu.

Không còn cách nào khác, Ma tộc thiếu Chuẩn Thánh, đặc biệt là cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên thì ít hơn hẳn so với Tây Phương Giáo và Xiển Giáo.

Giết Nam Cực Tiên Ông đúng là lãng phí, chi bằng giữ lại dùng cho hết giá trị. "Ba giáo bên kia thiết kế, định dẫn bọn Trầm Hương tới Ngũ Đài Sơn, họ đã bố trí trận pháp ở đó để nhốt bọn Trầm Hương, dụ các ngươi phái người tới cứu." "Đồng thời họ chia quân hai ngả, một ngả mai phục ở Ngũ Đài Sơn để phục kích các ngươi, chủ yếu là cầm chân." "Ngả còn lại trực chỉ Linh Sơn, đoạt lấy Bát Bảo Công Đức Trì, không để Ma tộc phát triển." Nam Cực Tiên Ông vì mạng sống mà khai hết. "Khi nào?" Ánh mắt Vô Thiên lóe lên. "Họ đã âm thầm bố trận ở Ngũ Đài Sơn rồi, không bao lâu nữa đâu." Nam Cực Tiên Ông nói. "Rất tốt, ngươi có thể sống." Vô Thiên gật đầu, ra hiệu cho Dục Chức Tâm.

Nàng lập tức ra tay gieo ma chủng và hành hạ lão một trận ra bã.

Tiếng hét thảm của Nam Cực Tiên Ông vang vọng Đại Hùng Bảo Điện, kéo dài nửa ngày mới dứt.

Không phải nàng dừng tay, mà là lão không chịu nổi đã ngất xỉu.

Linh Cát ở bên cạnh run bần bật, người phụ nữ này quá ác, liệu có đến lượt mình không? "Hừ, ngươi nên mừng vì ngươi không phải đệ tử Xiển Giáo, không có thù với ta." Dục Chức Tâm lạnh lùng liếc Linh Cát một cái. "Đúng vậy, đúng vậy." Linh Cát vội vàng gật đầu khom lưng phụ họa, thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là vì ân oán cá nhân.

Xem kìa, Xiển Giáo các ngươi làm ác quá mà.

Ờ, Vô Thiên xuất hiện hình như cũng do Tây Phương Giáo làm ác.

Quay đầu lại, Linh Cát thấy Dương Giao đang nhìn mình chằm chằm đầy sắc bén, cơ thể lập tức chấn động.

Vô Thiên không thèm chấp y, nhưng năm đó y cũng từng bắt nạt Dương Giao. "Sư... sư diệt, à không, Ma La Thái tử, năm xưa Vô Thiên Phật Tổ muốn lật đổ Phật pháp Đại Thừa, tương đương với muốn đập bát cơm của chúng ta, chúng ta khó chịu nhắm vào hai cha con ngươi cũng là tình hữu khả nguyên." "Ta tuy bắt nạt ngươi, nhưng cũng là ta dạy ngươi tu luyện." Linh Cát cười nịnh hót, tung ra quân bài tình cảm.

Năm xưa để ép Dương Giao nỗ lực tu luyện, chiếm đoạt thêm khí vận Thiên Đình, hai cha con bị giam riêng, Dương Giao chỉ khi đạt mục tiêu tu luyện quy định mới được gặp Vô Thiên.

Và y là người được sắp xếp dạy Dương Giao tu luyện. "Hừ, nếu không phải vì vậy, với những gì ngươi đã làm với cha con ta, ngươi đã chết lâu rồi." Dương Giao hừ lạnh.

Linh Cát ngượng ngùng chỉ biết cười trừ, trong lòng thở phào, nghe ý của Dương Giao là sẽ không chấp nhặt y nữa.

May quá, vận khí y tốt hơn Nam Cực Tiên Ông nhiều, lão già xui xẻo kia. "Hừ, đám lừa trọc đó thật không biết xấu hổ, bọn Trầm Hương giúp họ mà họ còn muốn lợi dụng bọn trẻ để tính kế chúng ta, thật vô sỉ." "Đúng vậy, không có chút tín dự nào, đâm sau lưng đồng minh đã thành thói quen rồi." Gia Ma mắng xối xả. "Cứ để họ làm đi, ép đám Tôn Ngộ Không ngả về phía chúng ta là họ sướng ngay thôi." "Giờ đã biết âm mưu của họ, chúng ta có thể tương kế tựu kế.

Bọn Trầm Hương là môn hạ của Hậu Bạt đại thần, họ không dám hạ sát thủ, hơn nữa họ còn phải dựa vào Tôn Ngộ Không tìm xá lợi tử." "Họ muốn đoạt lại Bát Bảo Công Đức Trì, chúng ta có thể giả vờ trúng kế, thực chất là thiết phục tại Linh Sơn, khiến họ có đi không có về." Hào Thiên Khuyển đứng ra nói. "Ừm, không tệ, chúng ta có thể tương kế tựu kế, đánh cho họ một trận đau." Gia Ma tán đồng gật đầu. "Ác Mộng Ma Thánh, truyền tin cho Na Tra, bảo hắn và Nhị Lang tới Hoa Quả Sơn xem sao, liệu có tìm được xá lợi tử không." Vô Thiên nheo mắt.

Hắn vẫn không tin thiên mệnh thật sự không thể nghịch chuyển.

Không, hắn chính là muốn nghịch thiên cải mệnh.

Nếu hắn có được mười bảy viên xá lợi tử, hắn có thể mượn sức mạnh đó để trở lại Thánh vị, Như Lai sẽ không còn cơ hội.

Tương tự, nếu Như Lai có được mười bảy viên, y sẽ trở lại Thánh vị, trải qua ba trăm ba mươi thế trở về sẽ càng mạnh hơn, có năng lực đánh bại hắn.

Tôn Ngộ Không nếu có được mười bảy viên cũng có thể thành Thánh.

Ba đại thiên mệnh giả của lượng kiếp Ma Đạo, cứ xem ai cuối cùng giành được mười bảy viên xá lợi tử, kẻ đó sẽ là người chiến thắng cuối cùng, nắm quyền chủ đạo.

Dục Chức Tâm gật đầu, lợi dụng liên hệ ma chủng trong người Na Tra để truyền tin đi.

Na Tra đang ở Nam Thiệm Bộ Châu tìm môn nhân ba giáo, đột nhiên tâm sinh cảm ứng. "Nhị ca, mẹ em truyền tin tới, Sát Tâm Ma Thánh đã bắt được Nam Cực Tiên Ông và Linh Cát, lấy được một thông tin rằng trong Hoa Quả Sơn giấu bốn viên xá lợi tử, bảo chúng ta tới xem thử." Na Tra nói.

Dương Tiễn gọi mẹ hắn là dì, hai người coi như anh em họ nên Na Tra cũng đổi miệng gọi Dương Tiễn là nhị ca. "Hoa Quả Sơn?" Dương Tiễn nhíu mày, như vậy nghĩa là suy đoán trước đó của hắn là sai. "Đi, tới đó xem sao!" Dương Tiễn cũng không phải hạng người cam chịu thiên mệnh, không thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hai người tới Hoa Quả Sơn, biến thành hai con khỉ trà trộn vào.

Đám Tôn Ngộ Không đều không có ở đây, một con khỉ trắng lớn đang quản lý nơi này.

Hoa Quả Sơn linh khí hội tụ, đoạt thiên địa tạo hóa, tiên linh chi khí vô cùng nồng đậm, quả là động thiên phúc địa hiếm có.

Đám khỉ sống ở đây linh trí đều rất cao, dù không có tu vi cũng bẩm sinh biết nói chuyện.

Trừ ngoại hình khác người ra, những phương diện khác không khác mấy.

Sau này Tôn Ngộ Không truyền thụ pháp môn, đám khỉ này bắt đầu tu luyện.

Tuyệt đại bộ phận đều có tiên căn, đều đã tu luyện thành tiên, con khỉ trắng kia tư chất không tồi, đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Nơi này có Tôn Ngộ Không bảo vệ nên không ai dám tới quấy rối, đám khỉ sống vô tư lự, suốt ngày cười đùa, nhảy nhót, yên bình như

chốn đào nguyên.

Nơi này không chỉ có tộc khỉ mà còn có các loài dã thú, yêu thú khác, nhưng đều lấy tộc khỉ làm chủ.

Các loại dã thú, yêu thú tụ tập chơi đùa, thỏ còn dám trèo lên lưng hổ, chuyện này ở nơi khác tuyệt đối không thấy được.

Hai người trà trộn đi dạo, một con thỏ trắng nhỏ từ trên cây rơi xuống, Na Tra vô thức đưa tay đỡ lấy. "Cảm ơn hầu ca." Thỏ trắng nhỏ nói tiếng người, cười hì hì rồi nhảy nhót chạy lên cây chơi trốn tìm.

Na Tra tắc lưỡi, đây có lẽ là nơi duy nhất ở Hồng Hoang không có tranh chấp. "Đi, lên đỉnh núi xem nơi con khỉ Tôn xuất thế." Dương Tiễn gọi Na Tra leo lên đỉnh núi. "Tiên linh chi khí nơi này nồng đậm thật, mỗi ngày mặt trời mọc, tia nắng đầu tiên đều rơi xuống đây, tắm mình trong tinh hoa nhật nguyệt, dựng dục ra tên quái thai Tôn Ngộ Không đó quả thực không lạ." Na Tra ngồi xuống cảm nhận.

Tôn Ngộ Không quá mức quái thai, hắn tu luyện bảy tám vạn năm, mà con khỉ đó từ khi xuất thế đến nay mới có vài thiên niên kỷ đã mạnh hơn hắn.

Chương 773

Tốc độ tu luyện nhanh nhất, quái thai nhất Hồng Hoang chính là Tôn Ngộ Không.

Nếu nói Bàn Cổ đại thần là con cưng của Đại Đạo, thì Tôn Ngộ Không chính là con cưng của Hồng Hoang, gánh vác thiên mệnh của hai đại lượng kiếp, tồn tại độc nhất vô nhị.

Tuy nói Hỗn Thế Tứ Hầu cùng nguồn gốc nhưng ba con còn lại xuất thân kém xa Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không vừa xuất thế đã được vạn chúng chú mục, các phương tranh đoạt.

Còn ba con kia chẳng có thiên mệnh gia thân.

Giống như bốn anh em, cha mẹ luôn thiên vị một đứa.

Thảm nhất chính là Lục Nhĩ Mi Hầu, Đạo Tổ phán một câu "pháp bất truyền lục nhĩ", nếu không phải ba con Kim Ô gan lớn, làm trái ý Đạo Tổ thu hắn làm đồ đệ thì hắn đã phế rồi, hoặc có lẽ đã mất mạng từ lâu.

Hai người kiểm tra một hồi không thấy gì lạ, bèn đi xuống, lẻn vào trong Thủy Liêm Động.

Khỉ vốn hiếu động, giờ đang ban ngày nên đều ra ngoài chơi, trong động trống không.

Hai người nhân cơ hội thả thần thức thăm dò, lùng sục. "Em phát hiện một vấn đề, đất ở đây rất cứng, thậm chí không thể thi triển Độn Địa Thuật." Na Tra ghé lại nói. "Huynh nghe Trấn Nguyên Tử đại tiên nói qua, Hồng Hoang có mười mạch địa chủ yếu, Hoa Quả Sơn nằm ở nơi giao nhau của mười mạch, đắc thiên độc hậu, được sức mạnh

mười mạch nuôi dưỡng, là độc nhất vô nhị." "Có lẽ là do sức mạnh địa mạch quá nồng đậm chăng." Dương Tiễn suy đoán. "Huynh nói xem xá lợi tử có khi nào chôn dưới đất không, trên mặt đất chúng ta tìm hết rồi chẳng thấy gì, hay là mình khoan xuống dưới xem sao." Na Tra lắm mưu mẹo.

Dương Tiễn suy nghĩ một chút rồi gật đầu, Độn Địa Thuật không dùng được thì chỉ còn cách đào xuống.

Dương Tiễn tế ra Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, bay vọt lên rồi lộn ngược xuống, đao xoay tròn như mũi khoan lao xuống cực nhanh.

Na Tra theo sau chui vào lỗ đất.

Hai người đi xuống sâu, chẳng mấy chốc Dương Tiễn đã khoan thông đáy Hoa Quả Sơn, hai người rơi xuống, bên dưới lại là một không gian khác. "Tiên linh chi khí nồng đậm quá." Hai người hít sâu một hơi.

Tiên sơn phúc địa đều có tiên linh chi khí, hay nói đúng hơn nhờ có nó mới hình thành phúc địa.

Được tiên linh chi khí thấm nhuần, núi mới trở nên linh tú, khí vận hội tụ, sinh ra các loại thiên tài địa bảo. "Ngay cả Côn Luân Sơn cũng không có tiên linh chi khí nồng đậm thế này." Na Tra cảm thán, hắn từng là đệ tử Xiển Giáo sống ở Côn Luân nên rất rõ.

Phải biết rằng từ khi Bất Chu Sơn sụp đổ, Côn Luân Sơn chính là đệ nhất tiên sơn Hồng Hoang.

Hoa Quả Sơn bên ngoài trông không quá đặc biệt, bên trong lại giấu tiên linh chi khí nồng đậm hơn cả Côn Luân, nồng đến mức hóa thành sương mù. "Huynh xem, phía dưới hình như có mười cái hốc mắt, tiên linh chi khí dường như phun ra từ đó." Giữa làn sương mù, Na Tra chỉ tay xuống mặt đất. "Đi, xem thử." Hai người hạ xuống

cạnh hốc mắt, quả nhiên tiên linh chi khí rỉ ra từ đó, tích lũy lâu ngày khiến sương mù dày đặc. "Nước suối này nhìn qua ngoài việc tinh khiết vô cùng thì chẳng thấy gì đặc biệt, nhưng dường như có gì đó không ổn mà không nói rõ được là chỗ nào." Dương Tiễn cẩn thận dùng pháp lực múc một vốc nước.

Lời vừa dứt, mười hốc mắt đột nhiên chuyển động, ùng ục sủi bọt như bị đun sôi.

Động tĩnh ngày càng lớn, lan ra mặt đất, cả tòa Hoa Quả Sơn rung chuyển kịch liệt, đá lăn rầm rầm như sắp sụp đổ.

Sinh linh bên trên sợ hãi chạy tán loạn, mấy con nhỏ gan yếu thì nấp dưới gốc cây run rẩy.

Những con đã thành tiên vội vàng vớt lấy những con chưa có tu vi, bay lên không trung.

Động tĩnh ảnh hưởng trực tiếp đến Đông Hải, nước biển cuộn trào, sóng cao vạn trượng.

Thủy tộc sống gần đó sợ hãi tháo chạy hoặc về Long cung báo cáo. "Không ổn, có đại hung xuất thế, mau phái người báo cho Nhân Hoàng." Trong Đông Hải Long cung, Long Vương cảm ứng được điều gì đó, giờ Thánh nhân không được ra tay, kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân chính là Nhân Hoàng Đế Tân. "Hỏng rồi, Hoa Quả Sơn xảy ra chuyện." Tôn Ngộ Không đang ở chỗ Vu tộc cảm ứng được tâm thần, vội mang theo Trầm Hương và mọi người quay về.

Cũng ở Đông Hải, phía Bồng Lai Tiên Sơn, bọn Lăng Tiêu đương nhiên cũng cảm nhận được. "Gây ra động tĩnh lớn thế này, chắc chắn có thứ gì đó ghê gớm xuất thế." "Ta cũng từng tới Hoa Quả Sơn, không thấy giấu thứ gì mà." Tai Ách Ma Thần nhíu mày. "Chắc là ở dưới đáy, ta từng ở Hoa Quả Sơn một thời gian, đất ở đó rất đặc biệt, không thể dùng Độn Thổ Thuật." Tam Nhãn Thần Hầu, kẻ biến mất

sau khi Linh Sơn thất thủ, từ xa bay tới lên tiếng. "Dưới đáy Hoa Quả Sơn?

Thập Châu chi Tuyền?" Lăng Tiêu đột nhiên nhớ tới một bộ phim hoạt hình hồi nhỏ từng xem. "Thập Châu chi Tuyền là cái gì?" Mọi người đồng loạt nhìn sang. "Ờ, nói sao nhỉ, coi như là một câu chuyện thần thoại được người đời sau cải biên đi, nói dưới Hoa Quả Sơn có mười cái hốc mắt, gọi là Thập Châu chi Tuyền, sinh ra một con quái vật là Cửu Linh Nguyên Thánh, sau bị Tôn Ngộ Không đánh bại cứu thế giới." "Là cải biên thôi, không tin được đâu, Cửu Linh Nguyên Thánh hiện giờ đang theo bên cạnh Thái Ất Chân Nhân mà." Lăng Tiêu không biết giải thích thế nào, chuyện thần thoại đời sau qua đủ kiểu cải biên đã sớm loạn cào cào, mặt mũi chẳng còn nhận ra.

À, trong đó phản diện hình như là Lục Nhĩ Mi Hầu thì phải. "Ha, xem ra thế giới ngươi sống trước kia Tôn Ngộ Không rất được hoan nghênh nhỉ, vậy họ miêu tả bản tọa thế nào?" La Hầu vốn hiếu thắng, có chút không phục, một con khỉ thì có gì mà hoan nghênh, phải hoan nghênh Ma Tổ vĩ đại mới đúng. "Ngươi hả, đương nhiên là đại phản diện, đại ma đầu rồi." "Người ta thích Tôn Ngộ Không là vì thích tinh thần chính nghĩa, dũng cảm, bất khuất, lạc quan của hắn." "Ngươi từ đầu đến chân đều nồng nặc khí tức âm ám, ai mà thích cho nổi." Lăng Tiêu cạn lời lườm La Hầu một cái. "Không thể nào, Ma Tổ đại nhân vĩ đại như ta sao có thể không ai thích, chắc chắn là Hồng Quân nói bừa vấy bẩn bản tọa." La Hầu vô cùng không phục.

Lăng Tiêu lắc đầu ngao ngán, không buồn tiếp chuyện gã tự luyến này.

Gã này đúng hạng người không phục bất cứ ai, dù là Bàn Cổ cũng chê bai đủ điều.

Thua Hồng Quân mấy lần vẫn không phục, vẫn coi thường Hồng

Quân.

Đúng là hạng người "chưa thấy quan tài chưa đổ lệ", chủ yếu là không phục thì đánh, đánh không chết thì đánh tiếp. "Còn ta thì sao?" Khổng Tuyên vốn cao lãnh đột nhiên mở miệng.

Khóe miệng Lăng Tiêu giật giật, được rồi, hóa ra gã này là hạng người ngầm tự luyến. "Ngươi trong lượng kiếp Phong Thần đại sát tứ phương, hành hạ đệ tử Xiển Giáo ra bã, vô địch dưới tầm Thánh nhân, ép Thánh nhân phải ra tay, bị Chuẩn Đề bắt đi làm tọa kỵ." Lăng Tiêu thong thả nói. "Trách không được ta cứ thấy Chuẩn Đề là bốc hỏa, muốn làm thịt lão lừa trọc đó, hóa ra ta và hắn thực sự có túc mệnh giao thoa." "Bắt ta làm tọa kỵ, quay đầu ta bắt hắn làm tọa kỵ." Khổng Tuyên cáu rồi, làm tọa kỵ, sỉ nhục ai thế. "Còn em?

Còn em?" Đại Bằng cũng xán lại hóng hớt. "Ngươi là cậu của Như Lai." "Có một cách nói là Khổng Tuyên là mẹ, một ngày nọ Như Lai đấu với Vô Thiên, lúc Vô Thiên sắp bại thì Khổng Tuyên đi ngang qua, nuốt cả hai vào bụng." "Vô Thiên thuận thế biến thành Nguyên Thần Hắc Liên mọc rễ trong bụng Khổng Tuyên, Như Lai phá bụng Khổng Tuyên chui ra, lúc định giết Khổng Tuyên thì chư Phật can ngăn, nói Như Lai từ bụng Khổng Tuyên chui ra cũng coi như do nàng sinh ra." "Thế là Khổng Tuyên thành mẹ chung của Như Lai và Vô Thiên, được phong làm Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát, ngươi là em trai Khổng Tuyên, đương nhiên thành cậu của Như Lai." Lăng Tiêu nhịn cười nói. "Mẹ?

Ha ha ha, thú vị, quá thú vị..." Đại Bằng chỉ vào Khổng Tuyên, cười suýt tắc thở.

Khổng Tuyên đen mặt, cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc.

Chương 774

"Ta và đại ca chắc không bị cải biên quá đáng chứ?" Đông Hoàng Thái Nhất cũng thấy hứng thú. "Cái đó thì không, truyền thuyết về hai huynh không nhiều, chỉ nói là sơ đại Yêu Hoàng, dẫn dắt Yêu tộc quyết chiến với Vu tộc ở Bất Chu Sơn, một người uy nghiêm, một người bá đạo." "Đại ca tử chiến, huynh không muốn sống một mình, dẫn nổ Hỗn Độn Chung đồng quy vu tận với Tổ Vu, để lại hai bóng lưng bi tráng mà lãng mạn." Lăng Tiêu lắc đầu. "Cái này còn được, không tổn hại hình tượng của ta và đại ca." Đông Hoàng Thái Nhất hài lòng gật đầu. "Nhị đệ!" Đế Tuấn nghe mà cảm động, nhìn Thái Nhất bằng ánh mắt trìu mến. "Đại ca, huynh đừng như vậy, đệ sợ đại tẩu hiểu lầm." Đông Hoàng Thái Nhất cười đùa một câu.

Đế Tuấn cũng cười theo, nhưng lão hiểu tính Thái Nhất, nếu ngày đó lão và Tam đệ thực sự tử chiến, Thái Nhất tuyệt đối sẽ không sống một mình.

Mọi người ở đây tán dóc rôm rả, chẳng ai quan tâm đến sống chết của Dương Tiễn và Na Tra.

Nếu hai người biết được chắc mắng chửi thậm tệ mất.

Lúc này trong không gian dưới đáy Hoa Quả Sơn, nước từ mười hốc mắt đột nhiên như có sinh mạng, bay ra hội hợp lại thành một cầu nước khổng lồ. "Lùi lại!" Dương Tiễn ánh mắt ngưng trọng, kéo Na Tra lùi bước, hắn cảm nhận được nguy hiểm, như thể có một đại hung đang thành hình trong cầu nước đó.

Hai người vừa lùi ra, một luồng uy áp cấp Á Thánh đột nhiên bùng nổ từ cầu nước, tiếp đó là một tiếng gầm cuồng bạo của vượn vang lên, chấn động cả Hoa Quả Sơn, vang thấu trời xanh.

Sinh linh bên trên bị tiếng gầm làm cho suýt chết.

Đừng nói đám sinh linh đó, ngay cả Dương Tiễn và Na Tra cũng thấy nguyên thần chấn động.

Giây tiếp theo, cầu nước vỡ tan, một con vượn khổng lồ màu băng lam nhảy ra, tỏa ra ánh lam tinh oánh, kỳ dị nhất là nó có mười cái đầu.

Dương Tiễn và Na Tra đều co rụt đồng tử, số chín là cực hạn, như Cửu Linh Nguyên Thánh, Quỷ Xa, Cửu Anh, Tương Liễu, Cửu Đầu Trùng đều có chín đầu.

Mà con vượn này lại phá vỡ cực hạn, mọc ra mười đầu.

Nghĩa là căn nguyên của gã này còn sâu dày hơn bọn Cửu Đầu Trùng nhiều. "Tại hạ môn hạ Kim Ô - Dương Tiễn, xin hỏi danh tính đạo hữu." Dương Tiễn tiến lên chào hỏi. "Bản tọa Thập Linh Viên Thủ, các ngươi hãy làm vật nuôi dưỡng cho bản tọa xuất thế đi." Tiọng nói ầm ầm của con vượn vang dội không gian địa đế, mười cái miệng khổng lồ đồng thời mở ra, mạnh mẽ hút một cái, bộc phát sức hút cực kỳ khủng khiếp.

Dương Tiễn và Na Tra không tự chủ được bị hút về phía đó. "Cuồng vọng!" "Tử tế nói chuyện với ngươi, ngươi lại muốn nuốt bọn ta, thật không biết điều." Na Tra nóng nảy lập tức bùng nổ, tế ra Càn Khôn Quyển đập tới.

Thân thể Thập Linh Viên Thủ đột nhiên hiện ra từng đạo văn lộ quỷ dị, mang theo cảm giác trầm mặc dày nặng.

Sau đó nó vung nắm đấm như quả núi, trực tiếp đập bay Càn Khôn Quyển.

Dương Tiễn và Na Tra đều giật mình, tay không đập bay Càn Khôn Quyển, đây là loại quái thai gì vậy.

Dương Tiễn há miệng phun ra Thái Dương Chân Hỏa, Thập Linh Viên Thủ không thèm tránh, nuốt sạch chân hỏa vào miệng, sặc đến mức ho sù sụ. "Mau chạy!" Nhân cơ hội đó, Dương Tiễn vội gọi Na Tra hóa hồng quang trốn ra ngoài. "Chớ chạy!" Thập Linh Viên Thủ đại nộ, đuổi theo sau.

Sinh linh bên trên thấy Dương Tiễn và Na Tra nhếch nhác chạy ra thì ngẩn người, tiếp đó thấy một con vượn khổng lồ màu băng lam đuổi theo thì càng ngơ ngác hơn. "Đều trở thành vật nuôi dưỡng cho bản tọa đi." Thập Linh Viên Thủ thấy nhiều sinh linh như vậy, giống như kẻ đói thấy mỹ thực, há miệng muốn nuốt chửng tất cả.

Dương Tiễn quyết đoán, tế ra Nhân Chủng Đại thu sạch sinh linh ở Hoa Quả Sơn vào trong. "Phá hỏng việc tốt của bản tọa, đáng chết." Thập Linh Viên Thủ gầm lên giận dữ, chấn động cả Đông Hải, phù văn trên người sáng rực, một luồng trọng lực khủng bố quét sạch xung quanh.

Lấy gã làm trung tâm, tiên linh chi khí trong vòng trăm vạn trượng đều bị ép nổ. "Trọng Lực Pháp Tắc, mau lui!" Dương Tiễn giật mình, kéo Na Tra nhanh chóng rút lui.

Sư phụ giành được Đô Thiên Hỗn Độn Tháp từ tay Chuẩn Đề uẩn hàm Trọng Lực Pháp Tắc, hắn từng mượn trọng lực luyện thể nên rất hiểu quy tắc này.

Thứ này cực kỳ khó nhằn, mọi đòn tấn công đều bị trọng lực áp chế và suy yếu.

Dưới trọng lực, hành động, pháp lực vận chuyển, thậm chí thần niệm đều bị ức chế, chiến lực giảm mạnh.

Ngược lại, đối phương được Trọng Lực Pháp Tắc gia trì thì chiến lực tăng vọt, mỗi đòn đánh mang theo vạn cân trọng lực, đúng là đấm phát chết luôn. "Muốn chạy?

Mơ đi." Thập Linh Viên Thủ kết ấn, một đạo đại ấn màu băng lam đánh vào Đông Hải.

Giây tiếp theo, một sức mạnh cổ quái từ đáy Đông Hải bốc lên, bao bọc vòng quanh mấy trăm vạn dặm, tạo thành một tầng kết giới.

Dương Tiễn tế ra Khai Sơn Phủ, Na Tra tế ra Càn Khôn Quyển đập vào nhưng không tài nào lay chuyển được. "Sức mạnh địa mạch?

Ngươi rốt cuộc là lai lịch thế nào mà có thể điều động sức mạnh địa mạch?" Dương Tiễn đại kinh, hắn từng thấy Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư điều động sức mạnh địa mạch nên nhận ra ngay.

Đại địa dày nặng, sức phòng ngự của địa mạch cực cường, Trấn Nguyên Tử cầm Địa Thư nên không ai muốn chọc vào vì đánh không thủng phòng ngự.

Từ trước tới nay chỉ có Trấn Nguyên Tử làm được việc này nhờ Địa Thư.

Vậy mà Thập Linh Viên Thủ dựa vào bản thân đã làm được, đây là quái vật gì. "Làm vật nuôi dưỡng cho bản tọa đi!" Thập Linh Viên Thủ không trả lời, Trọng Lực Pháp Tắc tràn lan, đuổi sát tới, vung nắm đấm đập về phía hai người.

Khi gã tiếp cận, hai người cảm thấy nặng trĩu như có đá tảng đè lên, không chỉ cơ thể mà cả nguyên thần và pháp lực cũng bị áp chế.

Na Tra lần đầu gặp cảnh này, nhất thời luống cuống, cảm thấy khó chịu vô cùng. "Tránh ra!" Dương Tiễn trước kia từng tu luyện trong Đô Thiên Hỗn Độn Tháp, cộng thêm nhục thân cường đại nên có kháng tính mạnh với trọng lực, hắn quăng Na Tra ra xa, sau đó tế ra Chân Quân Chiến Giáp, Tịnh Thế Bạch Liên, Lôi Đình Tử Liên - ba đại pháp bảo phòng ngự, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao lên.

Phù văn xanh lam trên người Thập Linh Viên Thủ di động, sức

mạnh địa mạch vây quanh, lực phòng ngự mạnh đến vô lý.

Đao và nắm đấm va chạm, Dương Tiễn ngay lập tức bị chấn bay, đập mạnh vào kết giới địa mạch, cũng may có nhiều pháp bảo phòng ngự nên không bị thương.

Dưới sự gia trì của Trọng Lực Pháp Tắc, mỗi cú đấm của Thập Linh Viên Thủ đều nặng kinh khủng như núi thái sơn đè xuống.

Nhục thân của Dương Tiễn đã luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, sức mạnh vô cùng cường đại mà vẫn không chống đỡ nổi.

Na Tra nhìn mà kinh hãi, hắn là hóa thân hoa sen, không tu luyện được nhục thân, nếu trúng một đấm chắc không chết cũng tàn phế.

Thứ quái quỷ này mạnh đến mức phi lý, họ rốt cuộc đã thả cái gì ra vậy.

Thập Linh Viên Thủ đập bay Dương Tiễn xong lập tức truy đuổi, không cho hắn thở dốc, nắm đấm liên tiếp giáng xuống.

Dương Tiễn bị ép sát vào kết giới, hoàn toàn không có cơ hội phản đòn, bị áp đảo một chiều.

Từ khi xuất đạo tới nay, Dương Tiễn luôn lấy yếu thắng mạnh, lấy ít đánh nhiều, chưa bao giờ thấy bất lực như lúc này.

Chương 775

Thần quang phòng ngự của Lôi Đình Tử Liên và Tịnh Thế Bạch Liên bị đập cho rung chuyển kịch liệt, như thể có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Lôi Đình Tử Liên chủ về tấn công nên phòng ngự không quá nghịch thiên, nhưng Tịnh Thế Bạch Liên là một trong mười kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chủ về phòng ngự mà cũng sắp không chịu nổi.

Ngồi chờ chết không phải phong cách của Dương Tiễn, hắn lập tức phun ra Thái Dương Chân Hỏa, thúc động Lôi Đình Tử Liên phản kích.

Chân hỏa hòa lẫn lôi đình cuộn trào về phía Thập Linh Viên Thủ, nhưng gã hoàn toàn phớt lờ, chân hỏa và lôi đình không thể phá nổi lớp phòng ngự địa mạch. "Thiên Nhãn, mở!" Dương Tiễn gầm lên, dốc toàn lực thúc động Thiên Nhãn, huyết quang tinh hồng tràn lan, một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm đang tích tụ.

Thập Linh Viên Thủ dường như cảm nhận được nguy hiểm, đòn tấn công thu lại vài phần để phòng thủ. "Chết đi!" Cùng với tiếng gầm của Dương Tiễn, một đạo tia sáng huyết sắc bắn thẳng vào cái đầu chính giữa của Thập Linh Viên Thủ.

Xuyên thấu lực của Thiên Nhãn Thần Quang cực kỳ khủng khiếp, Thập Linh Viên Thủ điều động sức mạnh địa mạch, phù văn quỷ dị trên người cũng hội tụ về cái đầu chính giữa.

Nhưng vẫn không phòng thủ nổi, cái đầu đó trực tiếp bị bắn nổ.

Không khí nhất thời im lặng, Dương Tiễn và Na Tra nín thở quan sát.

Theo lý thì gã phải trọng thương mới đúng, nhưng không, khí tức của gã chẳng có chút dao động nào.

Và tiếp đó, họ cũng hiểu mười cái đầu của gã có tác dụng gì.

Chỉ thấy chín cái đầu còn lại há miệng hút mạnh, tiên linh chi khí phiêu tán trong trời đất bị hút về, cái đầu bị bắn nổ kia lại nhanh chóng mọc ra.

Cảm giác như gã được tạo thành từ tiên linh chi khí, Dương Tiễn vừa rồi chỉ là đánh tan một chút khí, gã chỉ cần hút bù vào là hồi phục. "Chỉ thế thôi sao?

Vậy thì đến lượt bản tọa." Thập Linh Viên Thủ cười mỉa mai, nắm đấm lại rơi xuống như mưa, đập túi bụi vào Dương Tiễn.

Dương Tiễn vung đao điên cuồng phản kích nhưng chẳng ích gì, như quả bóng bị đánh bay liên tục, bị hành hạ một chiều, chỉ biết dựa vào pháp bảo phòng ngự khổ sở chống đỡ.

Na Tra phun ra Hỗn Độn Thần Hỏa giúp đỡ nhưng gã hoàn toàn không sợ. "Lửa này có chút thú vị, nhưng vẫn chưa đủ." Thập Linh Viên Thủ nhìn Na Tra đầy giễu cợt, mười cái đầu đồng loạt há miệng, mười đạo cột sáng do sức mạnh địa mạch hội tụ bắn ra, vây công Na Tra từ mọi phía.

Na Tra vội thúc động Linh Cữu Đăng và Hỗn Thiên Lăng phòng ngự.

Linh Cữu Đăng bị chấn bay, Hỗn Thiên Lăng bị hư hại, hoàn toàn không chặn nổi, Na Tra bị trúng đòn trọng thương ngay lập tức. "Đây là quái vật gì mà lợi hại thế này." Phía Bồng Lai Tiên Sơn, thần niệm của các vị Thánh nhân bao phủ qua đây, thấy Thiên Nhãn không có tác dụng, Na Tra bị đánh trọng thương, Đại Bằng hít một hơi lạnh.

Chiến lực này nếu gã chưa thành Thánh chắc cũng chỉ có nước bỏ

chạy.

Tên này giống hệt đại ca, không dùng pháp bảo mà chỉ dựa vào thiên phú thần thông đã mạnh đến vô lý.

Nếu đại ca chưa thành Thánh, hai bên đánh nhau chắc chắn có kịch hay để xem. "Thứ này e là địa linh sinh ra từ sự hội tụ của mười mạch địa chủ yếu, nếu không thì không thể giải thích nổi việc gã điều động sức mạnh địa mạch và tiên linh chi khí." "Theo lời Trấn Nguyên Tử, tiên linh chi khí chính là hơi thở của địa mạch, chứa đựng sức sống và linh lực cực mạnh." "Đại địa dày nặng, sức phòng ngự cực cao, lại có thể dùng tiên linh chi khí hồi phục nhanh chóng, tấn công, phòng thủ, hồi phục đều đạt mức tối đa, thứ này ngoài tốc độ hơi chậm thì gần như không có khuyết điểm." "Nếu để gã có thêm vài món pháp bảo lợi hại thì... chậc chậc..." Tai Ách Ma Thần suy đoán.

Người hiểu rõ địa mạch nhất là Trấn Nguyên Tử, họ đã nghe qua vài chuyện về địa mạch từ lão. "Mỗi lần lượng kiếp đều xuất hiện những dị số bất ngờ, dẫn dắt hoặc xoay chuyển hướng đi của lượng kiếp." "Thứ này chắc chính là dị số của lượng kiếp Ma Đạo." Lăng Tiêu nheo mắt.

Cái gọi là dị số lượng kiếp cũng giống như NPC trong trò chơi, dẫn dắt và tu sửa hướng đi, hoặc kích hóa lượng kiếp.

Thời Vu Yêu có Đông Vương Công chuyên chọc gậy bánh xe, kích hóa mâu thuẫn.

Sau khi y chết, Thánh nhân xuất hiện, lượng kiếp Vu Yêu lập tức gia tốc.

Thời Phong Thần, Tướng Thần chính là dị số đó, đồ sát Thập Thiên Quân, kích hóa ân oán giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo đến mức không chết không thôi.

Thập Linh Viên Thủ xuất thế lúc này chắc chắn cũng có vai trò của nó. "Trong cơ thể gã có xá lợi tử, bốn viên." La Hầu đột nhiên lên tiếng, là Ma, lão nhạy cảm nhất với phật uẩn. "Ngao Thương, đi giúp Dương Tiễn một tay." Thấy Dương Tiễn sắp không chịu nổi, Lăng Tiêu vội bảo Ngao Thương ra tay.

Đây là lần đầu thấy Dương Tiễn nhếch nhác thế này, bị đánh đến không kịp trở tay.

Không phải Dương Tiễn yếu, mà là Thập Linh Viên Thủ quá biến thái.

Dưới tầm Thánh nhân, kẻ mạnh nhất phải kể đến Khổng Tuyên và Đế Tân, điều này không cần bàn cãi.

Tiếp theo là Đại Bằng và Tướng Thần, hai vị này tám lạng nửa cân.

Những kẻ như Quảng Thành Tử, Phục Hy so với bốn vị này vẫn có khoảng cách không nhỏ.

Giờ lại lòi ra một vị Thập Linh Viên Thủ, e là còn trên cả Đại Bằng và Tướng Thần.

Đừng nói Dương Tiễn đánh không lại, đổi thành Quảng Thành Tử, Phục Hy, Chúc Long tới cũng chỉ có nước bị hành hạ.

Ngao Thương tới nơi, tế ra pháp bảo Tinh Thần Băng Liên tấn công kết giới địa mạch, dẫn ánh sao giáng xuống oanh tạc.

Ngao Thương cũng hiện ra bản thể Thái Cổ Thương Long, thi triển thần thông đánh mạnh.

Nhưng kết giới này liên thông với địa mạch ở đây, mà đây là nơi giao hội mười mạch chủ, sức mạnh địa mạch mạnh nhất.

Ngao Thương dốc sức ra tay cũng không phá nổi kết giới.

Một tiếng rồng ngâm vang dội, một con rồng khổng lồ cổ xưa, sâu thẳm bay ra từ Đông Hải, chính là Chúc Long.

Chúc Long cũng có ba mắt, con mắt thứ ba gọi là Thời Gian Chi Nhãn, chứa đựng sức mạnh thời gian cực mạnh, một khi mở ra đủ để ảnh hưởng đến dòng chảy thời gian của nửa cái Hồng Hoang.

Mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, không hề ngoa chút nào. "Thời Gian Hủ Thực!" Chúc Long thúc động Thiên Nhãn, một luồng sức mạnh thời gian đánh vào kết giới địa mạch.

Trên đời này không thứ gì có thể chống lại sự xâm thực của thời gian.

Hai người hợp lực cuối cùng cũng đánh ra một khe hở trên kết giới, mà Dương Tiễn lúc này đã trọng thương.

Hai tòa sen thần và chiến giáp đều không chặn nổi nắm đấm của Thập Linh Viên Thủ.

Đặc biệt là Chân Quân Chiến Giáp bị hư hại nặng nề.

Dương Tiễn cũng liều mạng, biết không thủ được nên quyết định chơi tất tay với đối phương.

Hắn dốc hết sức dùng Thiên Nhãn bắn nổ đầu đối phương ba lần, nhưng thứ này đánh không chết, thậm chí còn chẳng làm nó bị thương nổi. "Đưa hắn về Bồng Lai trị thương." Ngao Thương vung tay quăng Dương Tiễn và Na Tra ra khỏi khe hở kết giới, dặn dò Na Tra một câu.

Dương Tiễn bị đánh đến thoi thóp, tình hình Na Tra khá hơn chút, vội cõng Dương Tiễn về phía Bồng Lai.

Chương 776

"Đổi thêm hai đứa tới cũng là nộp mạng thôi." Thập Linh Viên Thủ ngông cuồng vô đối, vung nắm đấm sát về phía Ngao Thương. "Vậy sao?" Ngao Thương phẩy tay, Quy tắc nước hòa hợp với một luồng Tinh Thần Hàn Băng khí đánh tới, ngay lập tức đóng băng Thập Linh Viên Thủ. "Chỉ thế này mà đòi nhốt ta?" Thập Linh Viên Thủ ngay lập tức chấn nát băng, mặt đầy vẻ khinh bỉ. "Không nhốt được ngươi, nhưng đủ để giữ chân ngươi." Ngao Thương cười, từng luồng hàn khí liên tiếp tung ra, Thập Linh Viên Thủ cứ thoát ra lại bị đóng băng, cứ thế bị kẹt tại chỗ. "Việc này có ích gì, không làm bản tọa bị thương được, chẳng qua chỉ là kéo dài thời gian.

Ngươi có bao nhiêu pháp lực để kiên trì được bao lâu?" Thập Linh Viên Thủ rất bực bội, cứ lặp đi lặp lại thế này thật phiền phức. "Ta chính là kéo dài thời gian đó, đừng vội, người có thể thu thập ngươi sắp tới rồi." Ngao Thương cười, thứ này khả năng hồi phục nghịch thiên, đánh khô máu với nó chẳng có ý nghĩa gì, mình bị thương là thật còn nó hồi phục trong nháy mắt.

Đánh khô máu chỉ là tự rước họa vào thân.

Đợi Đế Tân tới xem có trị được thứ quái quỷ này không. "Để ta thử xem!" "Thời Gian Hủ Thực!" Chúc Long ngứa tay, tung một luồng sức mạnh thời gian vào người Thập Linh Viên Thủ. "Sức mạnh thời gian dù vô địch nhưng với ngươi mà đòi hủ thực bản tọa thì chưa đủ." "Địa mạch không tuyệt, bản tọa bất tử." "Ai tới cũng vô dụng, không ai trị được bản tọa, bản tọa là vô địch!" Thập Linh Viên Thủ kiêu ngạo gào thét. "Kẻ nào đang xưng vô địch?

Chút Á Thánh cũng dám ngôn vô địch, đúng là ếch ngồi đáy giếng,

nói khoác không biết ngượng." Một giọng nói khinh miệt truyền tới, Đế Tân đầu đội Hiên Viên Kiếm, quanh thân có Vũ Hoàng Cửu Đỉnh bao quanh bay tới.

Cùng lúc đó, bọn Tôn Ngộ Không cũng đã chạy tới.

Cảm nhận được sự đe dọa từ Đế Tân, Thập Linh Viên Thủ lập tức ngừng gào thét. "Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn bị thứ quái quỷ này đánh trọng thương rồi, ngươi có muốn thử một chút không?" Dù sao có Đế Tân trấn giữ nên Ngao Thương nổi hứng trêu chọc Tôn Ngộ Không. "Đây là thứ quái gì mà lòi ra từ đâu vậy?" Nghe nói Dương Tiễn bị trọng thương, Tôn Ngộ Không lập tức thấy hứng thú. "Là địa linh do sức mạnh địa mạch hội tụ thành, chui ra từ đáy Hoa Quả Sơn đó." "Lại đây, thử đi." Ngao Thương không ngừng cổ hoặc.

Tại Bồng Lai Tiên Sơn, Na Tra cõng Dương Tiễn tới nơi. "Phá kén thành bướm, con đường ngươi đi quá thuận buồm xuôi gió, lần thất bại này cũng là một cơ duyên đối với ngươi.

Quy tắc chiến đấu không phải là không thể bại, mà là ý chí bách chiết bất nạo, kiên nghị bất khuất.

Lần này thua thì lần sau thắng lại là được." "Tâm không sợ, thế không đổi, chí không khuất, hãy hảo hảo giác ngộ đi!" Lăng Tiêu phẩy tay, đưa vài giọt Tam Quang Thần Thủy vào cơ thể Dương Tiễn, bảo Đông Hoàng Thái Nhất đưa một luồng quy tắc hủy diệt vào trong, vừa trị liệu vừa tàn phá cơ thể hắn.

Sau đó Lăng Tiêu mở một con đường không gian, trực tiếp đưa Dương Tiễn vào Địa Phủ, ném vào trong Bàn Cổ Huyết Trì.

Nếu Dương Tiễn có thể ngộ ra, tu vi và nhục thân đều sẽ đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong. "Nhìn đám đồ đệ của ngươi kìa, chẳng có đứa nào đàng hoàng cả, cứ xúi Tôn Ngộ Không đi chịu khổ." Tai Ách Ma Thần ở bên cạnh tào lao. "Bị hành một chút có lợi cho tu

luyện mà." Lăng Tiêu nhún vai. "Ờ, Tôn Ngộ Không hình như từ lúc xuất thế đã bị hành rồi, bị hành đến tận bây giờ." Na Tra gãi đầu.

Khóe miệng Lăng Tiêu giật giật, đúng là cái gì cũng biết, không nói không ai bảo ngươi câm đâu.

Ngao Thương suốt ngày đàn đúm với Đại Bằng, Viên Hồng, Vô Chi Kỳ thì làm sao mà đàng hoàng cho nổi.

Phía Hoa Quả Sơn, Tôn Ngộ Không tin tưởng Cửu sư huynh như vậy, cầm Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn lao lên, rồi giây sau đã bay ngược trở lại. "Sức mạnh mạnh thật!" Tôn Ngộ Không nhăn răng trợn mắt xoa xoa tay, hắn không có nhiều pháp bảo phòng ngự như Dương Tiễn, chỉ có mỗi bộ Đấu Chiến Thắng Khải, nếu không nhờ nhục thân mạnh thì cú đấm vừa rồi đã khiến hắn trọng thương. "Lên đi, tiếp tục, các ngươi cùng lên một lúc." Ngao Thương vừa dùng đóng băng hạn chế Thập Linh Viên Thủ, vừa xúi giục bọn Trư Bát Giới. "Ngươi coi bọn ta là đồ ngốc à?

Hầu ca còn không đỡ nổi một đấm, bọn ta lên không phải là nộp mạng sao?" Trư Bát Giới đen mặt.

Tôn Ngộ Không cũng phản ứng lại là bị Ngao Thương chơi khăm, lườm một cái rồi quét mắt nhìn Hoa Quả Sơn, sắc mặt đại biến: "Đám con cháu khỉ của ta đâu?" "Bị Dương Tiễn dùng Nhân Chủng Đại thu đi rồi, Dương Tiễn được Na Tra đưa về Bồng Lai trị thương rồi, đừng hoảng." Ngao Thương nói.

Tôn Ngộ Không thở phào, hình như lại nợ Dương Tiễn một ân tình, nếu Dương Tiễn không thu đám khỉ đi thì chắc chắn chúng đã bị dư chấn trận đấu làm cho mất mạng.

Động tĩnh ở đây rất lớn, Quảng Thành Tử và Di Lặc cũng dẫn người tới xem xét. "Quảng Thành Tử, Di Lặc, trong người thứ quái quỷ này có bốn viên xá lợi tử, muốn thì lên đi, nếu để ta động thủ thì

xá lợi tử ta sẽ lấy đi đó." Ngao Thương lập tức quay sang lừa Quảng Thành Tử và Di Lặc.

Hai người nghe thấy bốn viên xá lợi tử là không ngồi yên được nữa, tế ra pháp bảo xông vào.

Dù có âm mưu quỷ kế họ cũng không sợ, hai người liên thủ thì Thánh nhân không ra tay, Đế Tân không triệu hoán Khí Vận Huyền Điểu thì ai giữ được họ?

Ngao Thương và Chúc Long liếc nhau đầy gian xảo, bay ra khỏi kết giới để Quảng Thành Tử và Di Lặc hưởng thụ.

Hai người vừa ra thì kết giới địa mạch cũng vừa kịp tu phục, Quảng Thành Tử và Di Lặc bị nhốt bên trong. "Phiên Thiên Ấn!" Quảng Thành Tử tế Phiên Thiên Ấn đập tới.

Thập Linh Viên Thủ chẳng thèm để ý, lao thẳng lên đón lấy Phiên Thiên Ấn, định dùng nắm đấm đánh trực diện. "Hừ, không biết sống chết." Quảng Thành Tử khinh miệt hừ lạnh, không phải lão cuồng mà vì Phiên Thiên Ấn có vốn liếng đó.

Đến nay chưa từng có ai dám tay không đỡ trực tiếp Phiên Thiên Ấn, ngay cả Đế Tân cũng không dám. "Này cũng quá cuồng rồi, không có não à?

Thế này không bị đập thành thịt nát mới lạ." Trầm Hương và mọi người cũng nghĩ vậy, họ đã thấy uy lực cương mãnh bá đạo của Phiên Thiên Ấn, quả thực là vô kiên bất tồi. "Chưa chắc đâu, thứ đó sức mạnh lớn vô lý, lại có địa mạch phòng ngự." Tôn Ngộ Không từng giao thủ nên có ý kiến khác.

Đang nói thì Thập Linh Viên Thủ và Phiên Thiên Ấn va chạm, cảnh tượng bị đập nát không xảy ra.

Ngược lại Thập Linh Viên Thủ một đấm đánh bay Phiên Thiên

Ấn, tuy gã cũng bị chấn lùi nhưng hiệu ứng thị giác đã đạt mức tối đa. "Có cần vô lý vậy không?" Trầm Hương và mọi người suýt rớt cằm.

Quảng Thành Tử và Di Lặc cũng giật mình, đặc biệt là Quảng Thành Tử, không thể tin nổi. "Pháp bảo không tồi, bản tọa muốn nó." Thập Linh Viên Thủ nhắm vào Phiên Thiên Ấn, tiếp tục lao vào giết Quảng Thành Tử, giết xong thì Phiên Thiên Ấn sẽ là của gã. "Cuồng vọng!" "Vạn Tượng Thiên Chỉ, Pháp Tôn hàng thế!" Thấy gã nhắm vào pháp bảo của mình, Quảng Thành Tử đại nộ, tế ra Tiên Thiên Chí Bảo.

Pháp Tôn tái hiện, chân đạp biển đầu chạm trời, một chưởng trấn áp xuống Thập Linh Viên Thủ.

Trước mặt vật khổng lồ này, Thập Linh Viên Thủ nhỏ bé như con kiến.

Cự chưởng của Pháp Tôn giáng xuống, Thập Linh Viên Thủ không to bằng một đốt ngón tay của nó.

Nhìn thì có vẻ chênh lệch quá lớn nhưng Thập Linh Viên Thủ lại lộ vẻ khinh bỉ, hai tay kết ấn dẫn sức mạnh địa mạch gia trì bản thân, mười cái đầu đồng loạt mở miệng, mười đạo cột sáng địa mạch hội tụ lại một điểm phóng lên trời, bắn trúng lòng bàn tay Pháp Tôn.

Chương 777

Một luồng xung kích khủng bố lan tỏa, Đông Hải chao đảo, không gian tan vỡ, địa hỏa thủy phong tràn vào Hồng Hoang.

Ngay sau đó, bàn tay Pháp Tôn bị bắn thủng, cột sáng đánh thẳng vào mi tâm.

Pháp tướng Pháp Tôn uy áp thiên địa lại bị đánh tan, trở lại hình dạng Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Quảng Thành Tử đại kinh, đòn mạnh nhất của lão lại bị phá như vậy, lúc này mới nhận ra bị Ngao Thương lừa tới đối phó quái vật này.

Tên này mạnh thế này, ai thu xếp ai còn chưa biết đâu.

Những người khác cũng kinh hãi, Vạn Tượng Thiên Chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, có thể mượn sức mạnh Thiên Đạo.

Trước đó chỉ có Vô Thiên dùng Ma Thần Lệnh bố trí Vạn Ma Đại Trận, tập hợp sức mạnh vạn ma mới phá nổi.

Vậy mà Thập Linh Viên Thủ lại dễ dàng dùng sức một mình phá sạch.

Tuy cùng là Á Thánh nhưng cũng có mạnh yếu khác nhau, Vô Thiên chắc chắn mạnh hơn Quảng Thành Tử.

Nhưng xem tình hình vừa rồi, Thập Linh Viên Thủ tuyệt đối còn mạnh hơn cả Vô Thiên." Trong Hồng Hoang đương kim, kẻ mạnh nhất dưới hàng Thánh nhân chắc chắn là Đế Tân, không còn nghi ngờ gì nữa.

Thứ hai có lẽ là Thập Linh Viên Thủ, thứ ba là Vô Thiên, thứ tư là Chúc Long, thứ năm là Phục Hy.

Đừng nhìn Quảng Thành Tử có Phiên Thiên Ấn và Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, y vẫn phải xếp sau Chúc Long và Phục Hy.

Thời Gian Chi Nhãn của Chúc Long không phải để làm cảnh, còn Phục Hy lại tinh thông trận pháp, nếu thực sự đánh nhau, Quảng Thành Tử tuyệt đối không đấu lại Phục Hy.

Dẫu sao Phục Hy cũng là một trong những nhân vật chính của Vu Yêu lượng kiếp, một gã ngoan nhân dám đối đầu trực diện với Thập Nhị Tổ Vu.

Tiếp theo là ba con khỉ và Ngao Thương dưới trướng Kim Ô, nếu loại trừ họ thì kế đến là Tướng Thần, Quy Linh Thánh Mẫu, Lăng Hư Đạo Quân, Huyền Đô, Băng Diễm Tiên Tử, Nữ Bạt.

Những kẻ như Di Lặc, Địa Tạng chắc chắn không thể lọt vào hàng ngũ hàng đầu.

Quy Linh Thánh Mẫu cũng nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo, thực lực ngang ngửa với Quảng Thành Tử.

Nhìn bề ngoài, Quảng Thành Tử mạnh hơn Lăng Hư Đạo Quân, nhưng nếu tử chiến, Quảng Thành Tử chắc chắn không làm gì được đối phương.

Một khi chiếc quạt kia phất lên, Quảng Thành Tử gánh không nổi đâu.

Đạo phong của Phong Thiên Phiến và Âm Dương Huyền Phong của Lăng Hư Đạo Quân, e là Định Phong Châu của Linh Cát cũng chưa chắc định trụ được.

Quảng Thành Tử suốt ngày kiêu căng hống hách, ra vẻ ta đây thiên hạ đệ nhất, thực chất dù Thánh nhân không ra tay, cũng có không ít người đủ sức thu phục y.

Lần trước bị Đế Tân giáo huấn cho một trận, trước mặt Đế Tân y

đã biết điều hơn nhiều.

Trước kia kiêu ngạo biết bao, hở chút là không phục, hạng người này đúng là thiếu đòn.

Lúc này, chiêu thức mạnh nhất bị Thập Linh Viên Thủ hóa giải dễ dàng, y không dám cuồng vọng nữa, vội gọi Di Lặc cùng xông lên.

"Vạn Phật Chung!" Thấy đánh cận chiến không lại, Di Lặc vội vàng tế ra Vạn Phật Chung, dùng âm ba để tấn công linh hồn.

Tiếng chuông vang lên hùng hồn chính khí, một tôn Phật tượng uy nghiêm cao ngất hiện ra, tay cầm Vạn Phật Chung, kim quang tỏa ra bốn phía.

Tiếng Phật tụng niệm Minh Phật Dẫn Chú, lực độ hóa lan tỏa khắp nơi.

Tiếng chuông vang dội, hai luồng sóng âm liên tục va đập vào nguyên thần của Thập Linh Viên Thủ.

"Ồn chết đi được, câm miệng cho ta!" Thập Linh Viên Thủ bực bội gầm lên, đột nhiên thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, phía sau hiện ra pháp tượng khổng lồ cao hàng triệu trượng, rồi bản thể dung hợp làm một với pháp tượng.

Ngay sau đó, trong trạng thái Pháp Tượng Thiên Địa, Thập Linh Viên Thủ cuồng bạo đấm vào ngực, mười cái đầu cùng lúc há miệng, phát ra tiếng vượn hú chấn động đất trời!

Tiếng Phật và tiếng chuông tức khắc bị tiếng hú át chế, Phật tượng trực tiếp bị chấn vỡ, Vạn Phật Chung bị đánh bay.

Di Lặc và Quảng Thành Tử đại kinh thất sắc, vội vàng thúc động phòng ngự pháp bảo.

May mà hai người có nhiều bảo vật hộ mệnh nguyên thần, nếu

không nguyên thần chắc chắn bị chấn thương.

Không chỉ Di Lặc và Quảng Thành Tử giật mình, mà đám người Ngao Thương đứng ngoài quan chiến cũng kinh hãi.

Cứ ngỡ Thập Linh Viên Thủ không biết Pháp Tượng Thiên Địa, hóa ra là trước đó hắn căn bản khinh thường không thèm sử dụng.

Đòn tấn công âm ba này cũng mạnh đến mức vô lý.

"Ta đi, cái này mạnh quá mức rồi, có vài phần phong thái của Khổng Tuyền đại thần năm xưa." Trư Bát Giới cảm thán một tiếng.

Lão từng tham dự Phong Thần lượng kiếp, đã tận mắt chứng kiến phong thái của Khổng Tuyền khi đó.

Người khác đều lấy việc đánh bại đối thủ cùng cảnh giới làm vinh dự, nhưng Khổng Tuyền thì khác, đối thủ cùng cảnh giới hắn căn bản không thèm nhìn tới, ngày ngày chỉ thích khiêu chiến với Chuẩn Đề.

"Mạnh đến thế này mà mới chỉ có vài phần phong thái năm xưa của Khổng Tuyền đại thần, vậy khi đó Khổng Tuyền đại thần rốt cuộc mạnh tới mức nào?" Đám văn bối như Ngao Xuân, Trầm Hương chỉ mới nghe truyền thuyết về Khổng Tuyền chứ chưa bao giờ được thấy.

"Khổng Tuyền đại thần lúc ở Chuẩn Thánh hậu kỳ đã dám khiêu chiến Chuẩn Đề Thánh nhân, đến khi Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn liên thủ với Đại Bằng đại thần đánh với Chuẩn Đề Thánh nhân theo tỷ lệ bốn-sáu." "Chuẩn Đề Thánh nhân không hề nương tay, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng đem ra dùng.

Nếu không phải pháp bảo đó khắc chế Khổng Tuyền đại thần, ta còn nghi ngờ Chuẩn Đề Thánh nhân sẽ thua mất." "Dưới hàng Thánh nhân đều là kiến hôi, nhưng Khổng Tuyền đại thần có lẽ là một trong hai tồn tại duy nhất dù chưa thành Thánh vẫn có thể đối kháng với

Thánh nhân." "Sau này trong Phong Thần lượng kiếp, Chuẩn Đề Thánh nhân dùng Tam thi cầm Tiên Thiên Chí Bảo vây công Khổng Tuyền đại thần, kết quả Tam thi bị đánh nổ, Tiên Thiên Chí Bảo bị cướp mất." "Khi ấy Khổng Tuyền đại thần chỉ mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chưa bước vào Á Thánh đâu, các ngươi cứ thế mà tưởng tượng hắn mạnh cỡ nào." "Tướng Thần của Thi tộc, một hiệp miểu sát Thập Thiên Quân của Tiệt giáo, uy chấn cả môn đồ Tiệt giáo, vậy mà bị Khổng Tuyền đại thần truy sát đến mức khóc cha gọi mẹ." "Các ngươi sinh sau đẻ muộn rồi, thời Phong Thần lượng kiếp, át chủ bài của các giáo tung ra liên tiếp, vô cùng đặc sắc, mà Khổng Tuyền đại thần không nghi ngờ gì chính là kẻ rực rỡ nhất khi đó." "Các Thánh nhân đã đích thân chứng thực, Khổng Tuyền đại thần vô địch dưới hàng Thánh nhân." Trư Bát Giới là người hâm mộ Khổng Tuyền, khen ngợi đến mức tinh thần phấn chấn.

"Ngươi đúng là khen nức nở, cũng tại Quy Nhất giáo của ngươi chưa từng bị Khổng Tuyền đại thần đánh cho một trận thôi." Chúc Long liếc nhìn Trư Bát Giới.

Người đạt đạo trước là bậc tiền bối, Khổng Tuyền đã thành Thánh, dù vai vế của lão lớn hơn Khổng Tuyền rất nhiều thì vẫn phải gọi một tiếng đại thần.

"Đại thần" là một tôn xưng, cũng là một sự công nhận.

Chỉ có những kẻ khi chưa thành Thánh đã có chiến tích nghịch thiên, đến Thánh nhân cũng không muốn dây vào mới đủ tư cách nhận danh xưng này.

Hồng Hoang từ xưa đến nay chỉ có ba người: Khổng Tuyền, Đại Bằng, Trấn Nguyên Tử.

Hiện giờ lẽ ra phải gọi họ là Thánh nhân, nhưng mọi người đã gọi quen rồi nên vẫn xưng hô là đại thần, đại tiên.

“Duy nhất hai người, vậy người còn lại là ai?” Ngao Xuân nắm bắt trọng điểm rất nhanh.

“Tất nhiên là Lăng Tiêu Thánh nhân rồi.

Khi đó Lăng Tiêu Thánh nhân chưa thành Thánh, vì đòi lại công đạo cho Nhân tộc đã đơn thương độc mã thách đấu Thái Thanh Thánh nhân, thậm chí còn áp chế đối phương, đá văng Thái Thanh và Nhân giáo ra khỏi Nhân tộc.” “Dù khi đó chưa thành Thánh nhưng Thiên Định Lục Thánh trước mặt Lăng Tiêu Thánh nhân đều không dám nói lớn tiếng, không phải Thánh nhân mà còn hơn cả Thánh nhân.” “Sau này Phong Thần lượng kiếp giáng lâm, Đạo Tổ vì muốn hạn chế Lăng Tiêu Thánh nhân nên đích thân quy định Thánh nhân và Lăng Tiêu không được tham dự, đích thân Đạo Tổ chứng thực đấy.” Lần này đến lượt Chúc Long tung hô, lão vốn là người hâm mộ Lăng Tiêu.

“Chừng nào ta mới được uy phong như thế, đời này coi như mãn nguyện.” Ngao Xuân đầy vẻ hướng mộ.

“Thế này đã tính là uy phong gì, Cô từng đồ sát Thánh nhân các ngươi có biết không?” Đế Tân chắp tay sau lưng, mặt đầy kiêu hãnh.

“Ngươi mà đồ sát được Thánh nhân sao?” Tôn Ngộ Không đầy vẻ nghi ngờ, ra vẻ ngươi đừng lừa ta sinh sau đẻ muộn, đến Khổng Tuyền đại thần và Lăng Tiêu Thánh nhân còn chưa hoàn thành thành tựu đồ Thánh, ngươi làm sao làm được.

“Ngươi hỏi hắn xem, Cô có phải đã từng đồ sát Tây Phương nhị thánh nhà bọn hắn không?” Đế Tân chỉ tay vào Bạch Liên Đồng Tử đi cùng Di Lặc và Quảng Thành Tử.

“Ngươi thôi đi, đó là do Lăng Tiêu Thánh nhân giết, khi đó ngươi chỉ là một phàm nhân, cưỡi khí vận Huyền Điểu chém ra một kiếm, mà kiếm đó căn bản chẳng có tác dụng gì.” Bạch Liên Đồng Tử đầy vạch đen trên mặt, ngươi có thể bớt mặt dày lại chút không.

“Thì ngươi cứ mặc kệ, cứ nói xem Cô có tham gia hay không là được.” Đế Tân liếc xéo một cái đầy vẻ trêu chọc, chiến tích huy hoàng thế này, dù phải ăn bám cũng phải bám vào cho bằng được.

“Ta đúng là đánh không lại ngươi.” Bạch Liên Đồng Tử suýt thì nghiến nát răng hàm.

Những kẻ muốn đánh Đế Tân ở Hồng Hoang này nhiều vô kể, chỉ hiềm nỗi đánh không lại, gã này đúng là rất biết cách chọc tức người khác.

Chương 778

“Chuyện gì vậy?

Tây Phương nhị thánh từng bị đồ sát sao?

Vậy sao giờ họ vẫn còn sống?” Trầm Hương gãi đầu, chuyện này cậu thật sự không biết, trước đây cũng chưa từng nghe qua.

“Ngươi không biết cũng thường thôi, dù sao cũng là chuyện xấu của Thánh nhân, không mấy ai dám bàn tán.” “Năm đó khi Cô vừa kế vị đại thống Nhân tộc, vẫn còn là thân xác phàm nhân, tên lừa trọc Chuẩn Đề kia thừa dịp Cô đến thánh miếu tế bái đã tính kế ta, khống chế thần trí của ta, định bôi nhọ hai vị Thánh Mẫu của Nhân tộc tại thánh mẫu miếu!” “Hắn muốn gán cho Cô cái tội danh hôn quân vô đạo, xúi giục chư hầu các phương danh chính ngôn thuận khởi binh thảo phạt Cô, thảo phạt Đại Thương.” “Kết quả Lăng Tiêu Thánh nhân đang ở Triều Ca thành đã phát hiện tiểu xảo của Chuẩn Đề Thánh nhân, rồi đánh chết tươi tên lừa trọc đó.

Tiếp Dẫn chạy đến cứu cũng bị giết luôn.” “Tuy nhiên, bọn họ là Thiên Đạo Thánh nhân, lại hấp thu Thiên Đạo Thánh Ngân và Hồng Mông Tử Khí, liên kết với Thiên Đạo bản nguyên.

Thiên Đạo bản nguyên không diệt thì bọn họ có thể nhờ đó mà trọng sinh, chỉ là tu vi sẽ bị sụt giảm thôi.” “Trước đó Thiên Định Lục Thánh kiêu ngạo biết bao, cứ nghĩ bọn họ đông người, tu luyện Thiên Đạo quy tắc dễ dàng hơn Đại Đạo quy tắc rất nhiều nên chắc chắn thắng được ba anh em Kim Ô.” “Sau chuyện đó, ánh mắt của Thiên Định Lục Thánh đều trở nên 'trong trẻo' hẳn ra, không còn dám nghĩ đến chuyện khiêu chiến ba anh em Kim Ô nữa, chỉ dám đứng xa xa mà khoa trương thanh thế thôi.” Đế Tân chẳng nể nang gì Chuẩn Đề và

Tiếp Dẫn, người khác sợ hai tên lừa trọc đó chứ lão thì không.

Bạch Liên Đồng Tử nhịn không nổi nữa: "Ngươi phóng túng, dám mạn phép nghị luận Thánh nhân." "Hắc, mạn phép?

Cho dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có đứng trước mặt ta lúc này, Cô cũng dám mắng, Chuẩn Đề tên đó còn nợ Cô nhân quả đấy." Đế Tân cười khẩy khinh miệt.

"Ngươi tốt nhất nên lo cho Di Lặc đi, cầu nguyện cho Phật chủ của ngươi hôm nay đừng bị đánh chết." Đế Tân chỉ tay về phía Di Lặc đang bị Thập Linh Viên Thủ truy đuổi.

Ban đầu Thập Linh Viên Thủ nhắm vào Quảng Thành Tử vì thèm muốn pháp bảo của y.

Kết quả Di Lặc tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc tấn công, món bảo vật này có khả năng phong bế lục thức, rất khắc chế kẻ không có pháp bảo như Thập Linh Viên Thủ, khiến hắn phải dè chừng và chuyển mục tiêu tấn công sang Di Lặc.

Hai người dựa vào Lục Căn Thanh Tịnh Trúc phong bế Thập Linh Viên Thủ, đánh nổ ba cái đầu của hắn, kết quả là khả năng hồi phục nghịch thiên của Thập Linh Viên Thủ hiện ra khiến cả hai chết lặng, lập tức mất sạch ý chí chiến đấu, thế này thì đánh đấm gì nữa.

Luồng sức mạnh Thủy Lân mà họ luyện hóa trước đó so với khả năng hồi phục của hắn đúng là chỉ hàng tôm hàng cá.

May mà Thập Linh Viên Thủ không giỏi về tốc độ, Di Lặc thu hút sự chú ý, Quảng Thành Tử thừa cơ dùng Phiên Thiên Ấn và Vạn Tượng Thiên Chỉ tấn công mạnh vào kết giới địa mạch.

Sức tấn công của Quảng Thành Tử vẫn rất mạnh, y dùng hết sức bình sinh đánh vỡ kết giới địa mạch, cả hai lập tức tháo chạy ra ngoài.

"Ngươi..." Hai người tức đến run người, nghiến răng nghiến lợi

trừng mắt nhìn Ngao Thương, ra vẻ muốn giết chết hắn.

"Ai, ta đâu có lừa các ngươi, trong người Thập Linh Viên Thủ đúng là có bốn viên Xá Lợi Tử, các ngươi không đủ bản lĩnh lấy thì là do các ngươi kém cỏi, đừng đổ lỗi cho ta." Ngao Thương vô tội nhún vai.

Quảng Thành Tử và Di Lặc có lửa mà không biết phát tiết vào đâu, suýt thì nghẹn chết.

"Một lũ phế vật, còn ai nữa không?" Thắng liền ba trận, Thập Linh Viên Thủ cuồng ngạo vô biên, đứng trong kết giới địa mạch gào thét, ánh mắt bễ nghễ thiên hạ như muốn mắng tất cả các ngươi đều là rác rưởi.

"Vài vị, đã đến rồi sao không ra thử tay nghề một chút?" Ánh mắt Đế Tân nhìn về phía sau.

Đám người Trầm Hương thắc mắc quay đầu lại, thấy vài luồng thần quang bay tới, là Phục Hy, Huyền Đô và Quy Linh Thánh Mẫu đã đến.

"Khụ, ta chỉ đến xem thôi." Huyền Đô ngượng ngùng ho một tiếng.

Quảng Thành Tử giờ có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay mà còn bị đánh cho nhảy lên nhảy xuống, y tự biết mình không bằng nên không muốn tự chuốc nhục.

"Bản hoàng cũng chỉ đến xem." Phục Hy cũng từ chối ra tay, nếu có Yêu tộc đại quân ở đây lão còn có thể mượn lực trận pháp mà chiến một trận, còn đi một mình thì thôi bỏ qua.

"Để ta thử xem." Quy Linh Thánh Mẫu bay vào trong kết giới địa mạch.

"Huyền Hoàng Vạn Linh Sách!" Quy Linh Thánh Mẫu phất tay,

một cuốn sách cổ màu vàng bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu, tiên quang tỏa sáng rực rỡ.

Bà chủ yếu muốn dùng Thập Linh Viên Thủ để thử nghiệm uy lực của cuốn sách này.

"Ồ, hóa ra là Tiên Thiên Chí Bảo, lại là Đạo Tổ ban cho sao, Đạo Tổ đúng là giàu thật." Đám người Đế Tân đều kinh ngạc, tập trung quan sát uy lực của món chí bảo này.

Theo sự thúc động của Quy Linh Thánh Mẫu, Huyền Hoàng Vạn Linh Sách từ từ mở ra, một tiếng hổ gầm vang dội đất trời, cuốn sách tỏa ra bạch quang chói lọi, rồi một bóng hổ trắng hư ảo đạp quang mà ra.

"Thiên Quang Bạch Hổ!" Chúc Long giật mình.

"Ngươi nhận ra sao?" Đế Tân nghiêng đầu hỏi.

"Năm xưa là tộc trưởng Hổ tộc, chiến tướng đệ nhất dưới trướng Thủy Kỳ Lân, nhưng không đúng, Thiên Quang Bạch Hổ khi đó tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, sao giờ lại có khí tức Á Thánh." Chúc Long nhíu mày.

"Đây có lẽ là một luồng chân linh của Thiên Quang Bạch Hổ bị phong ấn bên trong, tu vi sẽ tương ứng với người sử dụng." Quảng Thành Tử suy đoán.

"Nếu vậy thì món Tiên Thiên Chí Bảo này mạnh thật, không biết bên trong phong ấn bao nhiêu chân linh cường đại, nếu gọi ra một đám Á Thánh thì đánh thế nào được." Di Lặc nhíu mày.

Đạo Tổ đúng là quá thiên vị, ban cho Tiệt giáo món bảo vật lợi hại thế này mà chẳng cho Tây Phương giáo cái gì.

"Chắc chắn không nghịch thiên đến thế đâu, chân linh bị phong ấn linh trí tất nhiên không hoàn chỉnh, không sử dụng được pháp bảo, chỉ

chiến đấu bằng bản năng và thiên phú thần thông thôi.” “Có lẽ là Đạo Tổ thu thập vào, chắc là nhìn trúng thiên phú thần thông của Thiên Quang Bạch Hổ.” “Cái này mạnh thì có mạnh nhưng chưa đến mức nghịch thiên.” Đế Tân suy luận.

Đang nói thì bên trong đã đánh nhau, đúng như Đế Tân đoán, Thiên Quang Bạch Hổ được triệu hồi chỉ chiến đấu bằng bản năng và thiên phú Thiên Quang.

Thần thông Thiên Quang thì Thiên Tích và Vi Đà cũng biết, nhưng mỗi người một khác.

Thiên Quang của Thiên Tích là độn thuật, của Vi Đà là tấn công, có thể đâm xuyên nguyên thần, vạn tà bất xâm.

Còn của Thiên Quang Bạch Hổ là phòng ngự, có thể mượn lực, phân rã đòn tấn công.

Nó lao lên đỡ trực diện một quyền của Thập Linh Viên Thủ, dù bị đánh bay nhưng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, chỉ là hào quang hơi mờ đi một chút.

Tuy nhiên, nó cũng chỉ có nước bị Thập Linh Viên Thủ đè ra đánh.

Đúng lúc này, Quy Linh Thánh Mẫu tiếp tục thúc động Huyền Hoàng Vạn Linh Sách, lại lật thêm một trang, một tiếng phượng hót vang thấu tầng mây, một bóng thần phượng bay ra.

Nó bay trên không trung, điên cuồng phun Nam Minh Ly Hỏa thiêu đốt Thập Linh Viên Thủ.

“Xem tình hình này, chắc ngươi sắp được thấy chiến hữu cũ của Long tộc rồi.” Đế Tân nói với Chúc Long.

“Được thấy lại anh tư của họ cũng tốt.” Trong mắt Chúc Long thoáng qua một vẻ hoài niệm.

Vừa dứt lời, Huyền Hoàng Vạn Linh Sách lại lật thêm trang nữa, tiếng rồng ngâm vang dội, huyết quang quái dị bốc lên.

"Là Thái Cổ Huyết Linh Long, tiểu tử, truyền thừa ngươi nhận được chính là của hắn, nhìn cho kỹ, học cho khéo." Chúc Long mắt sáng lên, ra hiệu cho Ngao Xuân.

Ngao Xuân vội vàng tập trung quan sát, Tiểu Ngọc cũng chăm chú nhìn, cô tu luyện Huyết chi quy tắc, Thái Cổ Huyết Linh Long cũng vậy, cách vận dụng Huyết chi quy tắc của nó chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho cô.

"Là Huyết Long Vũ!" Chỉ thấy Thái Cổ Huyết Linh Long há miệng hút mạnh, linh khí thiên địa ùa vào mồm nó, toàn thân huyết quang đại phóng, từng bóng rồng đỏ hư ảo bay ra, không sợ chết lao vào quấn lấy Thập Linh Viên Thủ.

Vô số bóng rồng đỏ phủ kín bầu trời bao vây Thập Linh Viên Thủ, quấn chặt tứ chi, eo và mười cái đầu của hắn.

Thần phượng từ trên cao lao xuống, Nam Minh Ly Hỏa bao phủ đôi móng sắc nhọn, quắp mạnh vào cái đầu chính giữa của hắn, Thiên Quang Bạch Hổ toàn thân phát ra bạch quang, hung mãnh vồ tới.

Thái Cổ Huyết Linh Long cũng lao xuống, định há cái miệng máu khổng lồ cắn tới.

Cả ba thần thú dốc toàn lực tấn công nhưng vẫn không phá nổi phòng ngự của Thập Linh Viên Thủ.

"Ha ha, pháp bảo này không tệ, nhưng nhốt được Bản tọa thì đã sao, đòn tấn công cỡ này căn bản không phá nổi phòng ngự của ta." Thập Linh Viên Thủ cười vang cuồng ngạo, khí thế duy ngã độc tôn.

"Chưa chắc!" Quy Linh Thánh Mẫu điều khiển Huyết Linh Long một lần nữa hút mạnh linh khí thiên địa, chuyển hóa thành huyết vụ

phun ra, bao phủ nửa bầu trời.

Thái Cổ Huyết Linh Long bay vào trong huyết vụ vùng vẫy, huyết quang rực rỡ, bảy chữ 'Huyết' khổng lồ từ trong sương mù bay ra, tỏa ra lực nguyền rủa quái dị nhắm thẳng Thập Linh Viên Thủ.

"Là Thất Ngôn Huyết Chú." Ngao Xuân và Tiểu Ngọc phấn khích nhìn xem, Thái Cổ Huyết Linh Long có thể chuyển hóa linh khí thành huyết khí, đây là điều họ chưa làm được.

"Tới đi, Bản tọa cho ngươi cơ hội đấy." Thập Linh Viên Thủ khinh khỉnh đứng im bất động.

Chương 779

Kết quả, Thất Ngôn Huyết Chú căn bản không phá nổi lực địa mạch và lớp phù văn quái dị trên da của hắn, không thể xâm nhập vào trong cơ thể nên chẳng phát huy được uy lực gì.

"Còn thủ đoạn gì nữa, cứ thi triển ra hết đi." Thập Linh Viên Thủ nhìn Quy Linh Thánh Mẫu với vẻ khinh miệt.

Quy Linh Thánh Mẫu bất lực lắc đầu, không cần thiết phải lộ hết át chủ bài để đối phó với tên này, dù bà có dốc toàn lực thì xác suất cao cũng chẳng làm gì được hắn.

Mục đích của bà đã đạt được, uy lực của Huyền Hoàng Vạn Linh Sách cũng không tồi, không cần phải tử chiến với kẻ này.

"Ngươi thắng rồi!" Quy Linh Thánh Mẫu bấm quyết, thu hồi ba thần thú vào trong cuốn sách, Huyền Hoàng Vạn Linh Sách khép lại bay về trong người bà.

"Nhận thua cũng vô dụng, tới lượt ta, chết đi!" Thập Linh Viên Thủ nhảy vọt xuống, tung một quyền nộ tạp về phía Quy Linh Thánh Mẫu.

Quy Linh Thánh Mẫu cũng không hoảng hốt, hiện ra bản thể, tế ra mai rùa Huyền Quy dung hợp làm một với chính mình.

Một quyền thế đại lực trầm của Thập Linh Viên Thủ nện thẳng vào mai rùa, Quy Linh Thánh Mẫu tuy bị đánh bay ra ngoài nhưng mai rùa đủ cứng nên không hề bị thương.

Mai rùa không chỉ cứng mà còn có khả năng phản chấn, Thập Linh Viên Thủ bị chính lực của mình chấn cho bay ngược ra xa.

"Hừ, Bản tọa để xem cái mai rùa này của ngươi trụ được bao

lâu.” Thập Linh Viên Thủ hừ lạnh, lại định giết tới.

Nhưng Quy Linh Thánh Mẫu tất nhiên không đứng yên chịu đòn, thấy khe hở trên kết giới địa mạch do Quảng Thành Tử phá ra sắp khép lại, bà vội vàng bay ra ngoài.

Một khi kết giới khép lại, Thập Linh Viên Thủ chắc chắn không cho bà cơ hội tấn công kết giới lần nữa, lúc đó mới thật sự khó xử.

“Hừ, một lũ phế vật chỉ biết chạy, còn ai nữa?” Thập Linh Viên Thủ khinh bỉ nhìn mọi người khiêu khích.

Cảnh tượng này giống như đang đấu đài, Thập Linh Viên Thủ là chủ đài, đã liên tục giữ đài thành công vài trận.

Chủ yếu là vì hắn không có ưu thế về tốc độ, người ta đánh không lại thì chạy, hắn cũng không giữ được.

Phục Hy, Quảng Thành Tử và những người khác đồng loạt nhìn về phía Đế Tân, tên này quá hống hách, rõ ràng là đang khiêu khích cả tiên thần Hồng Hoang, coi thường tất cả.

Trong tình huống Thánh nhân không ra mặt, Vô Thiên đến chắc cũng chẳng làm gì được Thập Linh Viên Thủ, e là chỉ có Đế Tân mới trị nổi kẻ này.

“Không phải Cô nói đâu, nhưng các ngươi kém thật đấy, thể diện của Hồng Hoang vẫn phải dựa vào Cô thôi.” Đế Tân không biết xấu hổ mà cảm thán, điên cuồng dát vàng lên mặt mình.

Mọi người đầy vạch đen trên mặt, ngươi dù gì cũng là Nhân Hoàng, có thể nghiêm túc chút không, Hồng Hoang này chắc chẳng ai mặt dày hơn tên này.

“Tiểu hầu tử, lại đây, Cô chơi với ngươi một chút.” Đế Tân móc móc ngón tay đầy vẻ gợi đòn.

“Dám khinh thường Bản tọa, tìm chết, có giỏi thì đừng chạy.” Thập Linh Viên Thủ đại nộ, dỡ bỏ kết giới địa mạch, nhảy dựng lên tung một cú đấm ngàn cân về phía Đế Tân.

Đám người Phục Hy vội vàng tản ra để tránh vạ lây.

“Ngươi yên tâm, Cô tuyệt đối không chạy.” “Cửu Đỉnh đại trận!” Đế Tân cười đầy ẩn ý, thúc động Cửu Đỉnh, khí vận chi lực của Nhân tộc tuôn ra xối xả, hình thành một lớp kết giới.

Một quyền toàn lực của Thập Linh Viên Thủ nện lên đó, kết giới chỉ hơi rung rinh một chút.

“Lại đây, nếu ngươi phá được kết giới khí vận của Cô, Cô coi như ngươi thắng.” Đế Tân khoanh tay khiêu khích đầy vẻ nhục nhã.

Thập Linh Viên Thủ tức đến gầm thét liên hồi, điên cuồng tấn công xung quanh kết giới nhưng đánh đến mức mệt lử cũng không phá nổi.

“Hừ, rúc trong cái mai rùa này thì tính là bản lĩnh gì, có giỏi thì ra đây đánh với ta.” Thập Linh Viên Thủ không phục nói.

“Chỉ sợ ngươi gánh không nổi thôi.” Đế Tân cười khẩy.

Được toàn bộ khí vận Nhân tộc gia trì, lại thêm hai món khí vận chí bảo trong tay, ngay cả Thánh nhân lão cũng tự tin chiến một trận.

Thập Linh Viên Thủ tuy mạnh thật nhưng vẫn chưa đủ tư cách so với Thánh nhân.

“Đại ngôn bất tàm.” Thập Linh Viên Thủ căn bản không tin.

“Vậy thì cho ngươi thấy uy lực của Hiên Viên Kiếm - chí bảo Nhân tộc ta, xem ngươi có gánh nổi không.” Đế Tân giơ tay nắm lấy Hiên Viên Kiếm, kim quang khí vận rực rỡ bùng nổ, khí vận mênh mông hội tụ vào thanh kiếm.

Sắc mặt Thập Linh Viên Thủ tức khắc ngưng trọng, cảm nhận được mối đe dọa, vội vàng dốc toàn lực dẫn động địa mạch chi lực gia trì bản thân.

"Trảm!" Đế Tân vung kiếm chém ra, một đạo kiếm khí khủng bố tuôn trào, dài hàng vạn trượng, đi đến đâu không gian vỡ vụn đến đó, như muốn chia đôi đất trời, uy thế kinh hồn bạt vía.

Những người quan chiến đều co rụt đồng tử, không cần dùng đến khí vận Huyền Điểu mà thực lực của Đế Tân vẫn đáng sợ đến mức này.

Đặc biệt là Quảng Thành Tử, trong mắt hiện lên vẻ kiêng dè sâu sắc, hóa ra lần trước Đế Tân đánh y căn bản chưa dùng toàn lực, Hiên Viên Kiếm cũng chưa dùng, chỉ dùng Vũ Hoàng Cửu Đỉnh đã khiến y sống dở chết dở rồi.

Giây phút này, trong lòng các Á Thánh đều trỗi dậy cùng một ý nghĩ: Đế Tân mau thành Thánh đi cho rảnh nợ, nếu không cứ có gã này đè đầu cưỡi cổ, bọn họ căn bản chẳng chơi bời gì được.

Trong lúc mọi người còn đang chấn kinh, kiếm khí đã chém trúng Thập Linh Viên Thủ.

Hắn cũng rất cứng, đem toàn bộ địa mạch chi lực hội tụ vào nắm đấm phải, gào thét đấm ra một quyền định ngạnh kháng Hiên Viên kiếm khí.

Và rồi Thập Linh Viên Thủ biến mất, trực tiếp bị kiếm khí chém thành hư vô, tro bụi cũng chẳng còn.

"Thế là kết thúc rồi sao?" Mọi người ngẩn ngơ, mọi thứ diễn ra quá nhanh, quá đơn giản.

"Không, hắn chưa chết!" Đế Tân nheo mắt, thần thức quét sạch bát phương, ngay giây phút cuối cùng, địa mạch chi lực đã bao bọc

nguyên thần của Thập Linh Viên Thủ biến mất tăm.

Nghe lời Đế Tân, mọi người tức khắc cảnh giác, mặc kệ phe cánh khác nhau đều tụ lại một chỗ phòng bị xung quanh.

Vài giây sau, tiếng cười cuồng loạn của Thập Linh Viên Thủ vang lên, rồi hắn từ dưới Đông Hải vọt lên, hoàn toàn hồi phục, khí tức không hề suy yếu chút nào.

"Ha ha, Bản tọa đã nói rồi, địa mạch không diệt, Bản tọa bất tử.

Ngươi rất lợi hại, nhưng thì đã sao, ngươi vẫn chẳng làm gì được ta." "Ngươi cũng chỉ dựa vào pháp bảo thôi, nếu không có pháp bảo, ngươi không phải đối thủ của ta." Thập Linh Viên Thủ cười ngạo mạn, nhìn Đế Tân đầy vẻ không phục.

"Tiếc thay, Cô lại có pháp bảo." Đế Tân nhún vai đầy vẻ gợi đòn.

"Hừ, cho dù vậy ngươi cũng không làm gì được ta, đợi khi Bản tọa kiếm được pháp bảo vừa tay, nhất định sẽ diệt ngươi." Thập Linh Viên Thủ vẫn cứng miệng.

"Tiếc là ngươi không còn cơ hội đó đâu." Giọng Đế Tân lạnh lùng.

"Nực cười, ngươi giết không nổi ta đâu, địa mạch còn thì ta còn, ngươi làm gì được ta?" "Hủy điệu địa mạch đồng nghĩa với hủy diệt Hồng Hoang, Hồng Hoang còn, Bản tọa còn." Thập Linh Viên Thủ đầy vẻ khinh miệt, không chút sợ hãi.

"À, giết không chết thì có thể phong ấn trấn áp mà." "Cửu Đỉnh quy nhất!" Đế Tân cười đầy ẩn ý, Cửu Đỉnh tề xuất bao vây Thập Linh Viên Thủ, khí vận chi lực phun ra tạo thành kết giới nhốt hắn bên trong.

"Khốn kiếp!" Lần này Thập Linh Viên Thủ hoảng thật, vội vàng điều động địa mạch chi lực định phá kết giới tháo chạy.

Nhưng Đế Tân căn bản không cho hắn cơ hội, Cửu Đỉnh thu nhỏ từ tám hướng, cuối cùng dung hợp thành một cái đỉnh duy nhất, trực tiếp phong ấn hắn vào bên trong.

"Không, ta vừa mới xuất thế, không thể bị phong ấn, thả ta ra!" Tiếng gào thét cam chịu và hoảng loạn của Thập Linh Viên Thủ truyền ra.

"Bây giờ mới biết sợ thì muộn rồi.

Muốn ra ngoài cũng không phải là không thể, thần phục Cô, ngoan ngoãn mở nguyên thần ra để Cô gieo cấm chế." Đế Tân nói.

Một chiến lực mạnh mẽ thế này nếu có thể thu phục thì thực lực Nhân tộc sẽ tăng lên không ít, trong cuộc cờ với Đạo Tổ, tỷ lệ thắng của họ cũng sẽ tăng cao.

"Đừng hòng, ngươi không xứng để Bản tọa thần phục." Thập Linh Viên Thủ vẫn rất cứng cỏi.

"Hy vọng ngươi có thể cứng cỏi mãi như thế." Đế Tân cũng không vội, người đã nằm trong tay lão, Ma Đạo lượng kiếp còn dài, lão có khối thời gian để từ từ dạy dỗ tên này.

Chương 780

Quảng Thành Tử và những người khác sắc mặt đều khó coi, nếu Thập Linh Viên Thủ thần phục Đế Tân, cộng thêm sức mạnh của chính lão nữa thì còn chơi bời gì.

Cho dù Đạo Tổ hạn chế Đế Tân ra tay, chỉ riêng Thập Linh Viên Thủ cũng đủ cầm chân vài vị Á Thánh của bọn họ rồi.

"Đại Thánh, cơ duyên thành Thánh của ngươi nằm trên người Thập Linh Viên Thủ đấy." Phục Hy đột nhiên lên tiếng.

"Lời này có nghĩa là sao?" Tôn Ngộ Không ngẩn ra.

Chuyện liên quan đến thành Thánh, những người khác cũng đồng loạt nhìn qua.

"Thiên địa vạn vật đều không thoát khỏi âm dương ngũ hành.

Hỗn Thế Tứ Hầu, Đại Thánh thuộc Kim, nên sợ bị hỏa luyện, Đại Thánh thiên sinh mình đồng da sắt, chỉ hỏa luyện mới giết được." "Lục Nhĩ Mi Hầu thuộc Mộc, Viên Hồng thuộc Hỏa, Vô Chi Kỳ thuộc Thủy, duy chỉ thiếu một chữ Thổ, mà Thập Linh Viên Thủ lại chính là thuộc tính Thổ." "Đây là cơ duyên Bàn Cổ đại thần để lại cho Đại Thánh, hay nói cách khác là để lại cho Hỗn Thế Tứ Hầu.

Dung hợp Thập Linh Viên Thủ, ngũ hành đại viên mãn, có thể thành Thánh." "Nói đi cũng phải nói lại, Bàn Cổ đại thần đúng là thiên vị Đại Thánh thật, chăm chút cho Hỗn Thế Tứ Hầu hết mức." "Nếu ta đoán không lầm, Hỗn Thế Tứ Hầu vốn là một thể, muốn thành Thánh phải cùng nhau thành, thiếu ai cũng không được." "Giống như hiện tại, Lục Nhĩ Mi Hầu bọn họ đã tham ngộ Chiến Đấu quy tắc đến viên mãn, nhưng họ vẫn chưa thể thành Thánh, phải đợi Đại Thánh ngươi cũng tham ngộ quy tắc đó đến viên mãn, sau đó dung hợp Thập Linh

Viên Thủ mới có thể thành Thánh." Phục Hy chắp tay sau lưng, ra dáng bậc cao nhân.

"Sao ngươi biết được?" Tôn Ngộ Không chớp mắt, nghe có vẻ hơi huyền hoặc.

"Trấn Nguyên Tử đại tiên có món pháp bảo Thiên Địa Bảo Giám, kẻ hữu duyên có thể thấy được một phần tương lai trong đó.

Lần trước ta đi bái phỏng đại tiên đã thấy được điều này." "Lẽ ra Thập Linh Viên Thủ vạn năm sau mới xuất thế, Đại Thánh ngươi bị đánh trọng thương, sau đó phá rồi mới lập, đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong." Phục Hy cũng không giấu giếm.

"Vậy sao giờ Thập Linh Viên Thủ lại xuất thế sớm vậy?" Ngao Xuân gãi đầu.

"Ta đã nói với Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông rằng Hoa Quả Sơn giấu bốn viên Xá Lợi Tử, hai người đó trên đường tới đây bị Sát Tâm Ma Thánh phát hiện và bắt về Linh Sơn." "Dương Tiễn và Na Tra chắc là nghe ngóng được tin tức từ chỗ họ nên mới đến Hoa Quả Sơn tìm kiếm, rồi vô tình thả Thập Linh Viên Thủ ra sớm." "Thực ra ta chỉ muốn xem thiên mệnh có thực sự không thể đảo ngược hay không, bọn họ có tìm được Xá Lợi Tử hay không.

Giờ xem ra, thiên mệnh không hẳn là không thể thay đổi." Phục Hy nhún vai.

"Cái gì, Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông bị Ma tộc bắt rồi sao?" Đám người Quảng Thành Tử biến sắc.

"Ngươi thử nghiệm kiểu gì mà làm bay luôn cơ duyên vạn năm sau của ta rồi, đền thế nào đây!" Tôn Ngộ Không đầy vạch đen trên đầu.

Bây giờ Thập Linh Viên Thủ bị Đế Tân trấn áp rồi, vạn năm sau

lão biết tìm đâu ra kẻ đánh mình trọng thương để mà phá rồi mới lập đây.

"Họa phúc đi đôi, mất cơ duyên này biết đâu Đại Thánh lại có kỳ ngộ tốt hơn, với sự thiên vị của Bàn Cổ đại thần dành cho ngươi, muốn không thành Thánh cũng khó." Phục Hy nhún vai.

"Lão Trư cũng nghĩ vậy, mới có mấy ngàn năm đã tu luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Hầu ca ngươi mới đúng là con ruột của Bàn Cổ đại thần đấy." Trư Bát Giới đầy vẻ hâm mộ.

Những kẻ có ý nghĩ này còn có vài vị Hỗn Độn Ma Thần ở Bồng Lai Tiên Sơn.

"Cơ duyên thành Thánh đều được sắp xếp sẵn, Bàn Cổ và Hỗn Độn Ma Viên quan hệ tuyệt đối không đơn giản, ta nghi hai kẻ đó có gian tình." "Ta cũng thấy vậy, Bàn Cổ cao lãnh thế mà chỉ độc sủng mỗi Hỗn Độn Ma Viên." "..." La Hầu, Tai Ách, Quỷ Đạo Chi Chủ tụ lại một chỗ lầm bầm.

Na Tra khóe miệng giật giật, đây là Hỗn Độn Ma Thần sao?

Chẳng phải Hỗn Độn Ma Thần nên bá khí vô song, tôn quý uy nghiêm sao?

Ba kẻ trước mắt này trông chẳng khác gì mấy bà thím ở cổng làng trong phàm trần, kẻ sau còn không đứng đắn hơn kẻ trước, hoàn toàn đập tan hình tượng Hỗn Độn Ma Thần trong lòng cậu.

"Cũng may là Bàn Cổ đại thần và Hỗn Độn Ma Viên không còn nữa, nếu không chắc họ vả rụng răng các ngươi rồi." Lăng Tiêu cũng không chịu nổi ba tên kỳ quặc này.

"Phục Hy nói không sai, chúng ta đã tham ngộ Chiến Đấu quy tắc đến viên mãn, nhưng cảm giác vẫn còn thiếu cái gì đó để thành Thánh." "Hóa ra là phải đợi Ngộ Không, vậy chúng ta xuất thế sớm thì

có tác dụng gì, cuối cùng vẫn phải đợi hắn, hắn mới là con ruột Bàn Cổ đại thần." "Chuyện tốt gì cũng dâng tận mồm, Bàn Cổ đại thần không sợ hắn nghẹn chết sao." Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng, Vô Chi Kỳ - ba con khỉ ghen tị đỏ mắt.

"Các ngươi biết đủ đi, Bàn Cổ đại thần đã sắp sẵn cơ duyên thành Thánh cho các ngươi rồi, bọn ta đây còn chưa nói gì này." "Đúng thế, muốn đánh các ngươi quá." Na Tra và Cửu Thiên Huyền Nữ nghiến răng nghiến lợi, Bàn Cổ đại thần đã bón cơm tận mồm rồi các ngươi còn muốn gì nữa.

Đám người tụi này muốn ăn cơm phải tự đi làm, tự kiếm tiền, thật là tức chết người.

"So ra thì ta, hậu duệ chính tông của Bàn Cổ, cứ như con nhặt được vậy." Minh Hà còn ghen tị hơn, đãi ngộ dành cho con đẻ như lão còn không bằng Hỗn Thế Tứ Hầu, lão biết nói gì đây.

"Ngươi nói vậy thì ba anh em ta đãi ngộ cũng không bằng Hỗn Thế Tứ Hầu đâu, thánh vị của bọn ta đều là tự mình liều mạng giành lấy." "Cũng chỉ có Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh là có thể so bì, Phụ thần cũng để lại Bàn Cổ Ngọc Tủy - cơ duyên thành Thánh cho Thập Nhị Tổ Vu." "Còn để lại Khai Thiên công đức cho Tam Thanh." Đế Tuấn cũng thấy chạnh lòng.

"Ngươi thôi đi, Phụ thần để lại cho các ngươi một món Tiên Thiên Chí Bảo, một tòa Thánh trận, còn chưa đủ sao?" Minh Hà khó chịu lườm một cái, các ngươi cũng có mặt mũi mà đòi so khổ với ta.

Trong số hậu duệ của Bàn Cổ, Phụ thần ban ân cho Tam Thanh nhiều nhất, kế đến là Thập Nhị Tổ Vu, rồi mới đến ba anh em Kim Ô.

Lão thì suýt nữa không về nổi Hồng Hoang, suýt bị Đạo Tổ giết chết, còn ba anh em Kim Ô các ngươi ở Hồng Hoang hô phong hoán vũ, thế mà cũng đòi so khổ.

“Cứ luận như vậy thì thảm nhất chẳng phải Hồng Vân sao, ngươi dù gì cũng có Nghiệp Hỏa Hồng Liên và thần thông Huyết Nguyên Tử, tộc A Tu La cũng mang lại cho ngươi không ít khí vận.” “Nếu không nhờ Lăng Tiêu đạo hữu cho Hồng Vân chuyển thế thành Thần Nông, thì Hồng Vân đạo hữu so với các ngươi gần như là bàn tay trắng.” Tây Vương Mẫu không nhịn được mà lên tiếng hộ Hồng Vân.

“Vậy là ngươi nhầm rồi, Hồng Vân có hồng vận tùy thân, vận khí bạt mạng lắm.” Minh Hà không phục.

Lăng Tiêu lắc đầu, vận khí có tốt đến đâu cũng không trụ vững trước mưu kế của kẻ khác, nếu không có lão nhắc nhở năm xưa thì Hồng Vân đã bị Hồng Quân vờn chết lâu rồi.

Na Tra tam quan vỡ vụn, câm nín luôn, các vị đại lão đứng trên đỉnh tháp Hồng Hoang này thế mà lại ngồi thi thố xem ai thảm hơn.

Các ngươi mà còn thấy thảm thì đám như chúng ta chắc không xứng được sống mất.

Các ngươi có thể trang trọng chút không, giữ gìn phong thái đại lão giùm cái.

Phía bên này đang so khổ, còn ở Hoa Quả Sơn, Di Lặc tâm tư khẽ động, nói với Đế Tân: “Ma Đạo lượng kiếp là chuyện của Ma tộc và Phật môn, Xá Lợi Tử cực kỳ quan trọng để bình định lượng kiếp, xin Nhân Hoàng hãy giao Thập Linh Viên Thủ cho chúng ta.” Câu này vừa thốt ra, những người khác đều đứng hình, đúng là đồ đệ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cái loại lời nói không biết ngượng này mà cũng thốt ra được.

“Nếu đã là chuyện của Ma tộc và Phật môn, vậy các ngươi chạy tới Nam Thiệm Bộ Châu làm gì?

Đó là lãnh địa của Nhân tộc ta.” “Trước đó Cô đã cho các ngươi

cơ hội chưa?

Chính các ngươi không tranh khí, bây giờ Thập Linh Viên Thủ bị Cô trấn áp, các ngươi vừa mở miệng đã đòi Cô giao người." "Tính ra Cô đi làm công không cho các ngươi sao?" Đế Tân vốn tự nhận mình tính tình tốt, lúc này cũng sắp bùng nổ, thật không biết tên này lấy đâu ra cái mặt dày như vậy.

"Nhân Hoàng vì bình định lượng kiếp mà cống hiến, sinh linh Hồng Hoang đều sẽ cảm kích ngài." Di Lặc nghiêm túc nói.

Đến Quảng Thành Tử còn thấy không chịu nổi, tên này định tâm không làm mà đòi có ăn đây mà.

Tuy nhiên, dù không chịu nổi thì cũng chẳng phải chuyện của y, Di Lặc có mất mặt thì y cũng chẳng tổn thất gì, nếu thành công thì hời to, Thập Linh Viên Thủ mà rơi vào tay bọn họ thì Ma tộc đánh thế nào được nữa.

"Ha ha, định lấy đại nghĩa ra ép Cô sao?" "Ngươi tưởng Cô ngu chắc?

Giao Thập Linh Viên Thủ cho các ngươi, rồi sau này các ngươi dùng hắn để đối phó Nhân tộc ta?" "Nói đến đại nghĩa phải không, Ma Đạo lượng kiếp là do Phật môn các ngươi gây ra, liên lụy đến tất cả sinh linh Hồng Hoang, các ngươi có phải nên đưa ra một lời giải thích cho chúng sinh không?" Đế Tân cười vì quá tức giận.

"Chúng ta sao lại đối phó Nhân tộc chứ, chúng ta chỉ muốn Xá Lợi Tử thôi, Nhân Hoàng cầm Xá Lợi Tử cũng đâu có tác dụng gì." Di Lặc lùi một bước cầu tiến một bước, không lấy được người thì lấy Xá Lợi Tử cũng được.

Thập Linh Viên Thủ liên quan đến cơ duyên thành Thánh của Hỗn Thế Tứ Hầu, nếu bọn họ nắm trong tay, chẳng phải Hỗn Thế Tứ Hầu

sẽ bị bọn họ xoay như chong chóng sao.

Cũng tại vì đánh không lại Đế Tân, nếu không y đã động thủ cướp rồi.

Thể diện cũng chẳng mài ra mà ăn được, lợi ích thực tế mới là thật, vả lại danh tiếng của Tây Phương giáo vốn cũng chẳng tốt lành gì.

Đã mang danh xấu rồi còn giữ thể diện làm gì cho uổng công bị mắng.

"Định chơi bài mặt dày với ta sao, ai bảo ta cầm Xá Lợi Tử là vô dụng?" "Kẻ đang nôn nóng bình định Ma Đạo lượng kiếp là các ngươi chứ không phải Nhân tộc ta." "Thân chuyển thế của Như Lai xuất hiện mà không gom đủ Xá Lợi Tử thì Như Lai không thể quy vị, người bị ảnh hưởng có phải Nhân tộc ta đâu." "Muốn Xá Lợi Tử cũng được, đem đồ ra mà đổi." Đế Tân cười đầy ẩn ý, huýt sáo một tiếng, xách theo Cửu Đỉnh bỏ đi.

Muốn lấy không thứ gì từ tay lão sao, nằm mơ đi.

Xá Lợi Tử trong tay lão là một quân bài.

Đợi lão thu phục được Thập Linh Viên Thủ lại thêm một quân bài nữa.

Để Đạo Tổ không dám tùy tiện để Tiệt giáo và Thiên Đình nhúng tay vào.

Cả hai bên hiện giờ đều chưa chắc chắn sẽ áp chế được đối phương nên đang tìm mọi cách tích lũy quân bài.

Chương 781

Tình hình hiện tại là Ma tộc đối đầu Phật môn; Thượng cổ tam tộc cộng lại đối đầu Xiển giáo và Quy Nhất giáo; Địa phủ đối đầu Yêu tộc; còn lại Tiệt giáo cộng với Thiên Đình sẽ do Nhân tộc Thần Đình và môn hạ Kim Ô đối phó.

Ai cũng hiểu rõ, một khi Tiệt giáo và Thiên Đình tham chiến thì Nhân tộc Thần Đình cũng sẽ vào cuộc, đồng nghĩa với việc toàn diện khai chiến.

Hiện giờ quân bài trong tay lão càng nhiều, Đạo Tổ càng kiêng dè, càng không dám khơi mào quyết chiến sớm.

Càng tham chiến muộn thì tổn thất càng ít, lão cũng muốn Nhân tộc Thần Đình tham chiến muộn nhất có thể để giảm thiểu thiệt hại.

"Ha, dùng đạo đức để ép Nhân Hoàng à, làm như Nhân Hoàng có đạo đức lắm không bằng." Ngao Thương cười mỉa mai.

Kẻ càng không biết xấu hổ thì càng thích chơi trò ép buộc đạo đức, vì người khác có đạo đức nên mới rơi vào thế hạ phong, bị đạo đức ép cho phải thỏa hiệp.

Cứ gặp đám người Tây Phương giáo và Xiển giáo thì hoặc là đừng nói nhảm mà đánh luôn, hoặc là cứ vô đạo đức y như chúng.

Nhân Hoàng chính là hạng người sau, mưu kế chơi cực kỳ lươn lẹo, đào hố khắp nơi, đúng chất lão lục.

Cứ nhìn Ma Đạo lượng kiếp phát triển đến giờ mà xem, cuối cùng Nhân tộc Thần Đình chỉ cần không thua thảm là đã lời to rồi.

Bởi vì Nhân Hoàng đã mua sạch các tiên sơn đạo tràng dưới danh nghĩa Xiển giáo và Tiệt giáo rồi, sau này hai giáo đều không có chỗ mà

ở, muốn lấy lại đạo tràng chắc chắn phải bị chém đẹp.

Trộm luôn cả nhà người ta, đúng là quá thâm độc.

"Cứ thử xem sao, không được cũng chẳng mất gì." Di Lặc thản nhiên nhún vai.

"Ngươi nên nghĩ cách cứu Linh Cát và Nam Cực Tiên Ông đi." Phục Hy bất lực lắc đầu, hóa thành vầng sáng rời đi.

Những người khác cũng lần lượt tản ra.

Tôn Ngộ Không bọn họ quay lại Hoa Quả Sơn kiểm tra, Trầm Hương và Tiểu Ngọc thì về hướng Bồng Lai Tiên Sơn để thăm Dương Tiễn.

"Chuyện của Linh Cát và Nam Cực tính sao đây?" Di Lặc nhìn Quảng Thành Tử.

"Ta làm sao biết được, về bàn với những người khác đi." Quảng Thành Tử rất câm nín, chuyện dùng não mà ngươi lại đi hỏi ta, là do ngươi quá coi trọng ta hay là não ngươi cũng chẳng khá khẩm gì hơn vậy.

Sau vài lần làm hỏng việc, y giờ đã có tự tri chi minh, y căn bản không hợp để dùng não, cứ động não là y như rằng hỏng việc.

Lần đầu tiên tới Bồng Lai Tiên Sơn, Trầm Hương có chút căng thẳng: "Ngươi nói xem mấy vị đại lão như Lăng Tiêu Thánh nhân chắc là uy nghiêm lắm phải không, khí tràng mạnh, cực kỳ khó gần?" Những vị đại lão này cậu mới chỉ nghe danh chứ chưa từng thấy mặt.

Nhìn mấy cái Tam thi của Thánh nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn, A Di Đà Phật, Tu Bồ Đề, lúc nào mặt cũng hình sự, cường thế uy nghiêm, cực kỳ khó ở, huống chi là bản thể Thánh nhân, lại còn là kẻ mạnh nhất trong số các Thánh nhân.

Ở vị thế cao lâu ngày, khí tràng chắc chắn sẽ rất đáng sợ, khó mà chung đụng.

“Không đâu, các vị Thánh nhân đó dễ gần lắm.” “Ta bảo này, bên trong có ba tôn Hỗn Độn Ma Thần, ngay cả La Hầu của Ma tộc cũng ở đó, ngươi tuyệt đối không được nói cho ai biết.” Tiểu Ngọc đã đến đây hai lần nên rất rành tình hình, truyền âm nhắc nhở Trầm Hương.

“Ma tộc La Hầu chẳng phải nghe nói bị Đạo Tổ giết chết rồi sao?” Trầm Hương trợn tròn mắt kinh ngạc.

“Tồn tại cấp bậc đó thủ đoạn nhiều vô kể, đâu có dễ chết vậy.” Tiểu Ngọc bĩu môi.

“Vậy Ma tộc La Hầu có hung thần ác sát, đáng sợ như trong truyền thuyết không?” Trầm Hương càng lo lắng hơn.

“Không, chẳng đáng sợ chút nào, suốt ngày nổ banh xác, cực kỳ kiêu ngạo, rất coi trọng thể diện, miệng hơi độc địa một tí, lại còn hơi bị tâm thần nữa.” Tiểu Ngọc tổng kết cực kỳ chuẩn xác.

“Hả?

Tâm thần?” Trầm Hương không dám tin.

“Thì cả ba tôn Hỗn Độn Ma Thần đều hơi bị tâm thần mà.

Ngươi nghĩ xem, họ sống qua bao nhiêu tuế nguyệt vô tận, làm bạn với sự cô đơn mòn mỏi, thần kinh chắc chắn không được bình thường rồi.” “Vậy chẳng phải Vĩnh Hằng Ma Thần còn tâm thần nặng hơn sao?

Ta chưa gặp Đạo Tổ, nhưng nghe kể thì mấy lão Hỗn Độn Ma Thần này chắc chỉ có lão nào chết rồi mới gọi là thần kinh bình thường được.” Tiểu Ngọc phân tích một tràng.

“Ừm, có lý đấy.” Trầm Hương thấy rất có lý.

“Vô Thiên thằng ranh đó lề mề thật.

Tiểu tử, ngươi về Linh Sơn nhắn với Vô Thiên, năm xưa thời Phong Thần lượng kiếp Bản tọa từng dấy lên Ma tế, có để lại một tòa tế đàn ở Nam Thiệm Bộ Châu, bên trong phong ấn rất nhiều Ma thi.” “Giờ đã qua bảy tám vạn năm, đám Ma thi đó chắc đã thành hình rồi.

Thi độc của chúng Á Thánh cũng gánh không nổi, một khi bị xâm nhập sẽ nhanh chóng biến thành Ma thi, bị ma khí khống chế.” “Bảo hắn mau chóng đánh vào Nam Thiệm Bộ Châu, thả Ma thi ra.

Đứa nào không nghe lời, dám phản kháng thì cứ biến hết thành Ma thi cho ta, ngoan ngoãn biết bao nhiêu, so với cái Phật pháp đại đồng của hắn còn hiệu quả hơn gấp vạn lần, kiệt kiệt.” Trầm Hương vừa theo chân Tiểu Ngọc bước vào đã nghe tiếng cười quái dị của La Hầu.

“Đừng nghe hắn nói nhảm, thời đại khác rồi, tàn sát bừa bãi chỉ khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang hợp sức chống lại, biến mình thành kẻ thù chung thôi.” “Bảo Vô Thiên có thể dùng Ma thi để đối phó đám Di Lặc, nhưng không được lạm sát vô tội, đại khai sát giới.” Lăng Tiêu bực mình phản đối, cái gã này đúng là một tên đồ tể, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chém chém giết giết.

Biến thành kẻ thù chung, không ai tin tưởng thì lấy đâu ra khí vận gia trì để tăng tốc tu luyện nữa?

Ngươi không quan tâm chứ bọn ta thì có đấy.

“Xì, ngươi giả vờ làm người tốt cái gì, nói nghe đại nghĩa lẫm liệt quá.

Chẳng phải cũng vì khí vận sao?

Ta không tin nếu Nhân tộc không mang lại khí vận cho ngươi thì ngươi còn bảo vệ họ chắc?” La Hầu khinh khỉnh.

“Mặc kệ ta, ta hộ vệ Nhân tộc, Nhân tộc cấp khí vận cho ta, đôi

bên cùng có lợi." "Mà nói tới thi độc, sao ngươi có được hay vậy?

Chẳng phải thi độc chỉ có ở Nữ Bạt và Tướng Thần thôi sao?" Lăng Tiêu tò mò hỏi.

"Hồi Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy thả Tướng Thần ra, hắn dùng thi độc giết chóc khắp nơi, bọn ta đã âm thầm thu thập được một ít." Côn Bằng nói.

"Biết tại sao Bản tọa đặt tế đàn ở Nam Thiệm Bộ Châu không?

Vì thất tình lục dục của Nhân tộc là nặng nhất, dễ sinh ra âm khí ám muội nhất, rất thích hợp để nuôi dưỡng Ma thi." "Cảnh giới Ma thi tuy không cao, nhưng ma khí nuôi dưỡng hàng vạn năm bên trong cực kỳ cuồng bạo, cộng thêm thi độc nữa, chỉ cần nổ tung đủ nhiều thì Á Thánh cũng không chịu nổi." "Ma khí nổ tung phá phòng ngự, thi độc xâm nhập biến kẻ đó thành Ma thi khôi lỗi." "Càng đánh đối phương càng ít đi, còn phía Ma tộc thì càng lúc càng đông, càng mạnh, kiệt kiệt." La Hầu nói đến đoạn cao hứng lại phát ra một tràng cười quái đản.

"Ta sẽ về báo lại với Phật Tổ ngay.

Ma tộc hiện giờ bị đám lừa trọc đó áp chế chủ yếu là do Chuẩn Thánh không đủ nhiều, bọn chúng không chịu đánh trực diện với chúng ta nên chẳng có cách nào cả." "Tụ lại một chỗ thì khó tìm, mà tản ra tìm kiếm thì lại dễ bị chúng đánh lẻ." "Có Ma thi giúp sức thì khác rồi, tản ra đấu đơn, thậm chí lấy một địch nhiều vẫn có cơ hội phản sát." Na Tra hào hứng hóa thành luồng sáng rời đi, giết giết giết, phải giết sạch đám khốn kiếp Xiển giáo đó, lôi Lý Tịnh ra giao cho mẫu thân xử lý.

Trầm Hương buồn bã nhìn Tiểu Ngọc, vị Ma Tổ này ngày nào cũng chỉ muốn đại khai sát giới, lấy giết chóc làm niềm vui, thế mà bảo không đáng sợ sao.

“Trầm Hương bái kiến Sư tổ.” Trầm Hương bước tới, cung kính dập đầu lạy ba anh em Lăng Tiêu.

Sư tổ của mẹ cậu thì tính theo vai vế cậu cũng phải gọi là Sư tổ.

“Ha ha, nói ra thì đây là lần đầu gặp mặt, ngươi đã gọi một tiếng Sư tổ thì bọn ta cũng không thể keo kiệt, món đồ chơi nhỏ này ngươi cầm lấy mà chơi.” Lăng Tiêu mỉm cười, phất tay một cái, một chiếc nhẫn thời gian bay về phía Trầm Hương.

Đây là pháp bảo lão vừa luyện chế khi thí nghiệm Thời Gian quy tắc gần đây, phẩm cấp không cao nhưng có khả năng gia tốc thời gian thêm một phần ba.

Tu luyện dưới sự bao phủ của chiếc nhẫn, bên ngoài qua ba ngày thì bên trong đã được bốn ngày.

Nhìn thì không nhiều nhưng tích tiểu thành đại, sẽ có được nhiều thời gian tu luyện hơn hẳn người khác.

Pháp bảo loại thời gian có giá trị cực cao và số lượng cũng ít nhất, các thế lực đều thèm khát loại bảo vật này.

Bởi vì có nhiều thời gian tu luyện hơn thì thực lực sẽ thăng tiến nhanh hơn.

Ví dụ như Thiên Đình và Nhân tộc Thần Đình, cùng thực lực như nhau nhưng Thần Đình có pháp bảo thời gian còn Thiên Đình không có, thì chẳng mấy chốc thực lực Thần Đình sẽ vượt xa.

Chương 782

Hiện tại pháp bảo thời gian mạnh nhất Hồng Hoang khi Thời Thần Chung chưa sửa xong chính là Thái Hư Kính, vì dù sao nó cũng là Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Hư Kính về khả năng chiến đấu không bằng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng khả năng phụ trợ cực mạnh, luôn treo ở Bồng Lai Tiên Sơn, giúp môn hạ Kim Ô ngạo thị quần hùng, công lao của nó là không nhỏ.

Những món khác như Côn Luân Kính, Hỏa Vân Cung, Thời Thần Châu, Hạo Thiên Kính đều kém hơn Thái Hư Kính một bậc.

Côn Luân Kính Phượng tộc đang dùng, Hỏa Vân Cung Nhân tộc Thần Đình đang dùng, Thời Thần Châu Phật môn đang dùng, Hạo Thiên Kính Thiên Đình đang dùng.

Bốn món này còn tạm được, còn các thế lực khác dùng đồ chỉ có hiệu quả tương đương chiếc nhẫn thời gian này thôi, đủ thấy giá trị của nó lớn cỡ nào.

Trầm Hương mà đem đi bán, các thế lực chắc chắn sẽ tranh nhau đổi bằng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Gần đây lão đang bảo Đế Tân và Vô Thiên thu thập dược liệu để luyện chế cho Ma tộc một món pháp bảo thời gian.

Cả Hồng Hoang hiện giờ chắc chỉ có lão đủ khả năng làm việc này.

"Tạ Sư tổ." Trầm Hương vội vàng cảm ơn, dù tạm thời chưa biết món này dùng làm gì nhưng lễ vật của đại lão như Sư tổ thì chắc chắn không phải hàng xoàng.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn cũng tặng quà gặp mặt.

Đông Hoàng Thái Nhất tặng Âm Dương Sa, luyện từ Thái Dương và Thái Âm chi lực, một âm một dương có khả năng phân rã cực mạnh, Thái Nhất thường dùng nó phối hợp với Đông Hoàng Chung.

Đế Tuấn tặng thứ có giá trị nhất: Những hiểu biết về Trận pháp chi đạo.

Nên biết rằng Đế Tuấn là một trong ba đại tông sư trận pháp của Hồng Hoang, ngộ hết được mớ kiến thức này thì việc trở thành đại gia trận pháp là không thành vấn đề, chiến lực sẽ tăng vọt.

Trầm Hương cười đến ngoác mồm, đi bái kiến Lục Nhĩ Mi Hầu và những người khác, miệng dẻo quẹo gọi một tiếng Sư thúc công.

Lục Nhĩ Mi Hầu và mọi người vừa buồn cười vừa bực mình, thằng nhóc này đến để 'đào mỏ' đây mà, thế là mỗi người lại phải mất một món quà.

Trầm Hương nhe răng cười, không ngờ chuyến đi này lại thu hoạch lớn đến thế.

"Vài vị đây là bậc trưởng bối của trưởng bối, không định thể hiện chút gì sao?" Lăng Tiêu cười gian xảo nhìn ba người La Hầu.

"Ngươi xem trên người ta cái gì đáng tiền nhất thì cứ lấy đi." "Đồ của ta chẳng phải bị ngươi 'vặt' sạch rồi sao?

Ta có lấy ra được lễ vật hay không trong lòng ngươi không rõ chắc?" La Hầu đầy vạch đen trên mặt.

Diệt Thế Hắc Liên đang ở chỗ Vô Thiên, Thí Thần Thương ở chỗ Đông Hoàng Thái Nhất, giờ trên người lão chẳng còn lấy một món pháp bảo nào.

"Ngươi chẳng phải còn Tam Quang Thần Thủy sao?" Lăng Tiêu

nhún vai đầy vẻ vô tội.

“Bản tọa vất vả giảng đạo cho các ngươi mới đổi được chút Tam Quang Thần Thủy, giờ lại phải đem tặng đồ tôn của ngươi làm quà gặp mặt sao?” “Phàm trần có lão Chu Bái Bì keo kiệt, nhưng chắc cũng chẳng bằng ngươi đâu.” La Hầu nghiến răng nghiến lợi, cũng tại lão giờ đánh không lại Lăng Tiêu thôi.

“Ma tử ma tôn của ngươi ta cũng tặng không ít pháp bảo rồi đấy thôi.

Không có pháp bảo thì ngươi có thể truyền cho nó vài chiêu thần thông thuật pháp mà, như bộ Phách Thiên Thần Chưởng của Tiểu Ngọc ấy.” Lăng Tiêu quyết tâm vặt cho bằng được thứ gì đó tốt từ La Hầu, cái gã này cả đời chỉ biết đánh đấm, đúng nghĩa là một võ si.

Từ thời Hỗn Độn, trải qua bao tuế nguyệt vô tận chỉ nghĩ cách nâng cao bản thân, đồ tốt chắc chắn không thiếu.

La Hầu và Hỗn Độn Ma Viên là hai đại võ si, cũng chỉ có hai kẻ này mới đủ sức tranh phong với Thập Đại Ma Thần.

“Thuật pháp thần thông của Bản tọa cần có quy tắc chi lực chống đỡ mới thi triển được, truyền cho nó nó cũng chẳng dùng nổi.” “Thế này đi, Bản tọa chỉ cho ngươi chỗ học thần thông lợi hại.

Kỳ Lân tộc có món pháp bảo Thất Kiếp Tháp, bên trong có khắc bộ thần thông cường đại 'Nghịch Thần Thất Kiếp'.” “Thất Kiếp Tháp là do Thú Hoàng Thần Nghịch sáng tác cho Hung Thú nhất tộc năm xưa, lấy tinh nguyên của thất đại chiến tướng Hung Thú: Đào Ngột, Hỗn Độn, Cùng Kỳ, Thao Thiết, Tranh Vanh, Diệt Mông, Ngao Yên mà luyện thành.” “Tháp chia bảy tầng, mỗi tầng phong ấn một thức thần thông tương ứng với đặc tính của thất đại hung thú, cũng có thể coi là phiên bản rút gọn của bản mệnh thần thông của chúng, uy lực cực mạnh.” “Sau khi Hung Thú nhất tộc diệt vong, Thất Kiếp Tháp

rơi vào tay Kỳ Lân tộc.

Thất kiếp quy nhất có thể triệu hoán hư ảnh Thú Hoàng, đủ sức liệt vào hàng ngũ đỉnh cấp thần thông." "Kỳ Lân tộc sợ bị tộc khác dòm ngó nên bên ngoài chỉ tuyên bố có ba thức thôi." La Hầu bực bội nói.

"Sao ngươi biết được chuyện này?" Lăng Tiêu đầy hứng thú, quả nhiên gã này giống như miếng bọt biển, cứ bóp mạnh là ra nước ngay.

"Ý tưởng về Nghịch Thần Thất Kiếp là ta gợi ý cho Thần Nghịch, ta mà không biết sao?" "Năm đó ta vốn định liên thủ với Thần Nghịch thống trị Hồng Hoang, nhưng tên điên đó chỉ muốn hủy diệt Hồng Hoang, bàn không lọt nên ta đành phải trừ khử hắn." La Hầu rất khó chịu, năm đó nếu Thần Nghịch có chút đầu óc thì đã chẳng đến lượt Hồng Quân làm mưa làm gió.

Thần Nghịch gã đó cuồng ngạo bất kham, nhưng trọng tình trọng nghĩa, tính tình hào sảng, là một vị tướng giỏi nhưng quá mức ý khí dụng sự, định sẵn không thành được đại sự.

"Ai, Thần Nghịch đại nhân trọng tình nghĩa, giảng nghĩa khí, coi bọn ta như anh em, bất kể ai bị bắt nạt là đại nhân nhất định dẫn bọn ta đi đánh trả." "Cuối cùng bị vây đánh, anh em đều nguyện vì đại nhân mà tử chiến.

Tranh Vanh đã đỡ thay đại nhân một kích chí mạng, chết dưới tay Hồng Quân, lúc lâm chung còn gào lên bảo đại nhân mau chạy đi." "Khi đó bọn ta theo đại nhân, uống rượu ca hát, kề vai tác chiến, cùng tiến cùng lùi, đánh bại bốn phương, hào khí ngút trời, thật là sảng khoái, thực sự rất sảng khoái." Văn Đạo Nhân không kìm được mà hồi tưởng về những năm tháng hào hùng đã qua, lòng đầy hoài niệm và tiếc nuối.

Khi đó thực sự rất vui, mọi người trọng nghĩa khí, hào khí ngất

trời, không có chuyện kèn cựa tính toán, có thể hoàn toàn tin tưởng giao phó tấm lưng cho nhau.

Thần Nghịch coi họ là anh em, trong lòng họ, Thần Nghịch mãi mãi là đại ca, là vị hoàng của họ.

"Vậy sao cuối cùng ngươi lại bỏ chạy?" Đại Bằng châm chọc.

"Ta đó không phải là chạy, mà là bảo vệ hy vọng.

Thượng cổ ngũ trùng bọn ta bất tử bất diệt, khi đó đã bại rồi, ta không chạy thì kết cục chỉ có một: giống như bốn con còn lại bị phong ấn." "Ta thoát được thì còn có hy vọng, đợi ta hồi phục nguyên khí sẽ thả bốn người kia ra, rồi tìm lại Tứ Đại Hung Thú, chúng ta sẽ có cơ hội cuốn gói quay lại." "Chỉ là đợi đến khi ta hồi phục nguyên khí xuất quan thì Hồng Hoang đã vật đổi sao dời, Hung Thú nhất tộc đã hoàn toàn biến mất trong dòng sông lịch sử." Văn Đạo Nhân bất lực thở dài.

Lão đã thả bốn người kia ra, cũng tìm thấy Tứ Đại Hung Thú, nhưng Hồng Hoang đã không còn là sân chơi của họ nữa, họ chẳng thay đổi được gì, Tứ Hung Thần còn bị Hồng Quân nô dịch.

"Nếu một ngày Thần Nghịch quay lại, các ngươi chọn theo La Hầu đại nhân hay chọn Thần Nghịch?" Côn Bằng chọc ngoáy.

"Với phong cách của Thần Nghịch đại nhân, chắc chắn ngài sẽ đem đồ tới chuộc bọn ta về.

Đừng nhìn Tứ Hung Thần giờ bị Hồng Quân nô dịch, một khi đại nhân quay lại, họ nhất định sẽ liều chết với Hồng Quân để trở về theo đại nhân chinh chiến Hồng Hoang lần nữa." Văn Đạo Nhân khẳng định chắc nịch.

"Bản tọa cũng phải thừa nhận Thần Nghịch có sức hút nhân cách rất lớn, nếu nhất định phải chọn một người để đi theo thì Thần

Nghịch là một lựa chọn tuyệt vời." "Các ngươi theo Bản tọa cũng có nhiều công lao, ngày nào Thần Nghịch quay lại mà các ngươi muốn theo hắn, Bản tọa sẽ không ngăn cản." La Hầu thở dài một tiếng.

"Ma tộc La Hầu mà cũng biết công nhận người khác sao, hiếm thấy thật." Lăng Tiêu bật cười, cái gã này kiêu ngạo vô cùng, chẳng phục ai bao giờ, cái mồm còn cứng hơn kim cương.

"Dù sao cũng là đối thủ cũ rồi, đánh nhau trong Hỗn Độn không biết bao nhiêu tuế nguyệt." La Hầu lắc đầu.

"Thật muốn chứng kiến phong thái của vị Thần Nghịch đại nhân này quá." Trầm Hương đầy vẻ hướng mộ.

"Đợi đến lúc ngươi thấy được thì Hồng Hoang chắc chắn đại loạn.

Gã đó không phải hạng người an phận đâu, rất bá đạo, hắn sẽ không đồng ý cùng trị vì Hồng Hoang với ai đâu, chỉ muốn độc chiếm hoặc hủy diệt thôi." "Nói xa quá rồi, ngươi muốn học thần thông mà dưới hàng Thánh nhân có thể dùng được thì cứ tới Kỳ Lân tộc mà học Nghịch Thần Thất Kiếp." "Nếu ngươi học được Thất kiếp quy nhất thì chắc chắn mạnh hơn Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến của Quy Nhất giáo nhiều." La Hầu quay lại chủ đề chính.

"Thôi ta thì bỏ qua đi, Thiên Cương Ba Mươi Sáu Biến ta mới luyện được có ba biến.

Tuy nhiên, có thể để cậu của ta đi học." "Sư tổ, ta nghe nói cậu của ta bị thương rất nặng, hiện giờ người thế nào rồi?" Trầm Hương hỏi thăm.

"Hắn đang bế quan, thời gian ngắn sẽ không xuất quan đâu, có bọn ta ở đây ngươi cứ việc yên tâm." Đế Tuấn nói.

"Nếu vậy thì ta yên tâm rồi." Trầm Hương hành lễ, cùng Tiểu

Ngọc rời đi, thẳng hướng Tây mà tiến, cậu vẫn còn một người cậu nữa mà.

Đúng lúc đại cữu Dương Giao chưa có thần thông thuật pháp gì lợi hại, có thể đi học Nghịch Thần Thất Kiếp.

Thế là Kỳ Lân tộc gặp họa, Nghịch Thần Thất Kiếp giấu kỹ cả triệu năm cuối cùng vẫn bị lộ.

Thủy Kỳ Lân bất lực, đành phải mang Thất Kiếp Tháp ra cho đám Ma Thánh, Ma Quân của Ma tộc vào tham ngộ.

Sau khi Na Tra về báo cáo, Vô Thiên cũng hành động ngay.

Lúc La Hầu đặt tế đàn, đại địa Hồng Hoang còn chưa nứt ra, bảy tám vạn năm bãi bể nương dâu, sự đời đổi thay, La Hầu cũng chỉ xác định được tế đàn ở Nam Thiệm Bộ Châu chứ lối vào ở đâu thì chính lão cũng không rõ.

Muốn tìm thấy tế đàn thì phải đánh vào Nam Thiệm Bộ Châu mới được.

Chương 783

Hiện giờ Ma tộc mà khai chiến toàn diện với Phật môn thì thiệt thòi, nên Vô Thiên chơi chiêu hiểm: cho đám tín đồ phàm nhân của Phật pháp đại đồng đến Nam Thiệm Bộ Châu truyền giáo.

Đó đều là người phàm Nhân tộc, đám lừa trọc Phật môn chắc chắn không dám hạ sát thủ.

Đấu pháp thì Phật pháp Đại thừa chắc chắn không đấu lại Phật pháp Đại đồng.

Bởi vì Phật pháp Đại thừa là để thống trị nhân tâm, còn Phật pháp Đại đồng là giải phóng nhân tâm.

Nói cách khác, Phật pháp Đại thừa phục vụ cho giai cấp thống trị, còn Phật pháp Đại đồng không phân chia giai cấp, mọi sinh linh đều bình đẳng không phân cao thấp sang hèn.

Một khi Phật pháp Đại thừa ở Nam Thiệm Bộ Châu bị Phật pháp Đại đồng lật đổ, Phật môn có giữ được đất đó cũng vô dụng.

Ở phía bên kia, Quảng Thành Tử và Di Lặc quay về tìm thấy nhóm Nguyên Thủy Thiên Tôn, kể lại chuyện Nam Cực Tiên Ông và Linh Cát bị Ma tộc bắt giữ.

"Hai người bọn họ chắc chắn đã khuất phục, e rằng điều gì cũng đã khai ra, nếu không Dương Tiễn sẽ không biết chuyện Xá Lợi Tử giấu ở Hoa Quả Sơn." Di Lặc nói.

Không khí nhất thời trầm mặc, đệ tử hai giáo đều không có cốt khí, ai cũng đừng cười nhạo ai.

"Bình thường thôi, trong dự liệu cả." Ô Vân Tiên cười mỉa một tiếng.

“Ngươi bớt âm dương quái khí đi, Tiệt giáo ngươi chẳng lẽ không có kẻ phản đồ Trường Nhĩ Định Quang Tiên sao?” “Tiên là phản bội Tiệt giáo đầu quân cho Tây Phương giáo, sau lại phản bội Tây Phương giáo gia nhập Ma tộc, loại gia nô ba họ này, Hồng Hoang cũng chỉ có một kẻ đó mà thôi.” Quảng Thành Tử đang ôm một bụng hỏa, nộ nạt mắng trả.

“Tiệt giáo ta cũng chỉ xuất hiện một kẻ như vậy, còn hai giáo các ngươi thì không thiếu đâu, Tiệt giáo ta làm sao so bì được.” Ô Vân Tiên bĩu môi.

“Hừ, người của hai nhà chúng ta là bị bắt, bất đắc dĩ mới khuất phục, còn Trường Nhĩ Định Quang Tiên nhà ngươi là chủ động phản bội, ai so được chứ?” “Chậc chậc, nhà ngươi có Na Tra đấy, ai bắt hắn nào?” “...” Quảng Thành Tử và Ô Vân Tiên văng nước miếng tung tóe, càng cãi càng quyết liệt.

“Thôi đi, ngày nào cũng cãi vã không dứt, nhà ai mà chẳng có phản đồ, cứ vạch áo cho người xem lưng có ích gì?” “Trọng điểm hiện tại là Nam Cực Tiên Ông và Linh Cát e rằng đã tiết lộ kế hoạch tại Ngũ Đài Sơn rồi, kế hoạch đó không thể tiến hành tiếp, nếu không chúng ta sợ rằng sẽ tiền mất tật mang.” “Ta thấy trọng điểm của chúng ta lúc này là Thập Linh Viên Thủ, nghĩ cách cứu hắn ra, hắn tất nhiên hận thấu xương Đế Tân, sẽ bằng lòng hợp tác với chúng ta.” Di Lặc tương đối bình tĩnh, ngăn cản hai người tiếp tục tranh cãi.

“Cứu thế nào?

Thập Linh Viên Thủ đã bị Đế Tân đưa về thành Triều Ca, định đi đánh thành Triều Ca sao?

Trong thành Triều Ca có không ít Thánh nhân tọa trấn đâu.” “Cho dù Thánh nhân không ra tay, ai đánh bại được Đế Tân?

Thành Triều Ca là nơi khí vận Nhân tộc hội tụ, ở đó Đế Tân càng

mạnh, Khí Vận Huyền Điểu cũng càng cường hãn." "Một khi Đế Tân triệu hoán ra Khí Vận Huyền Điểu, chúng ta cùng xông lên cũng chưa chắc là đối thủ, ý tưởng này của ngươi căn bản không thực tế." Văn Thù tào lao.

"Thập Linh Viên Thủ vô cùng mạnh, Đế Tân chỉ có thể dùng Vũ Hoàng Cửu Đỉnh mới trấn áp được, chúng ta có thể nghĩ cách dẫn Đế Tân ra ngoài." Di Lặc nói.

Đến thành Triều Ca tìm Đế Tân gây phiền phức, hắn có ngu vậy đâu, chẳng khác nào Lão Thọ Tinh thắt cổ, chê mạng quá dài.

"Nhưng Đế Tân có thể triệu hoán Khí Vận Huyền Điểu, chúng ta cùng lên cũng không giữ chân được hắn." Văn Thù vẫn không tán thành.

"Không, có một nơi có thể đối phó Đế Tân, đó là Mục Dã, nơi Đế Tân mệnh vẫn.

Tại đó, Đế Tân không thể điều động lực lượng khí vận Nhân tộc." "Đây là phương pháp đối phó Đế Tân mà Phật Chủ đã nói cho ta biết trước khi rời khỏi Hồng Hoang." Di Lặc nói.

"Hảo!

Nếu không thể điều động lực lượng khí vận Nhân tộc, một mình ta cũng có thể đối phó hắn." Quảng Thành Tử mắt sáng lên, lập tức có tinh thần, nếu có thể đánh bại Đế Tân thì thể diện đã mất trước đó đều có thể lấy lại.

"Không được, chính Đế Tân cũng biết Mục Dã là nơi mệnh vẫn của mình, Tây Phương nhị thánh biết, Tam Kim Ô chắc chắn cũng biết và đã nhắc nhở hắn.

Chúng ta gây chuyện ở Mục Dã thì quá lộ liễu, Đế Tân chắc chắn không mắc mưu." "Không nhất định phải dựa vào nơi mệnh vẫn,

chúng ta có thể dùng trận pháp cách tuyệt cảm ứng của Đế Tân với khí vận Nhân tộc.

Ngọc Thanh Thánh nhân trước khi đi có để lại một trận, tên là Già Thiên Đại Trận." "Nó có thể cách tuyệt mọi cảm tri với bên ngoài, xem ra là để lại cho chúng ta đối phó Đế Tân." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Chỉ cần cách tuyệt được cảm ứng của Đế Tân với khí vận Nhân tộc là được, nhưng làm sao dẫn Đế Tân ra?" Quảng Thành Tử nóng lòng không đợi được, từ sau lần trước bị Đế Tân nhục mạ, hắn nằm mơ cũng muốn đánh bại Đế Tân để tìm lại thể diện.

Trước đây không có cách, Đế Tân mạnh đến mức phi lý, không cam lòng cũng phải nhịn, trước mặt Đế Tân phải khúm núm.

Nhưng nay đã có cơ hội, tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

"Cách tốt nhất là bố trí giả tượng dị bảo xuất thế để dẫn dụ Đế Tân.

Chúng ta có thể mượn Đạo Tổ một kiện Tiên Thiên Chí Bảo làm mồi nhử, Tiệt giáo bố trận, khi Chuẩn Thánh Nhân tộc phát hiện không phá được trận pháp, tự khắc sẽ thỉnh Đế Tân ra tay." "Chúng ta bố trí sẵn Già Thiên Đại Trận, Đế Tân vừa đến lập tức khởi động vây khốn hắn bên trong, ép hắn giao ra Thập Linh Viên Thủ." Nguyên Thủy Thiên Tôn mưu tính.

"Hảo, cứ vậy mà làm, chọn địa điểm tại di chỉ Bất Chu Sơn, nơi đó xuất hiện trọng bảo độ tin cậy rất cao, hơn nữa cũng có thể phòng hờ Ma tộc tới quấy nhiễu." "Tuy nhiên, lúc đó tốc độ của chúng ta phải nhanh, tránh để Chuẩn Thánh Nhân tộc tới chi viện." Di Lặc bổ sung.

Khi xưa Hồng Hoang đại địa vỡ vụn, thực chất không phải thành

bốn mảnh mà là năm mảnh, chỉ là mảnh thứ năm khá nhỏ, chỉ có di chỉ Bất Chu Sơn và Huyết Hải.

Di chỉ Bất Chu Sơn sớm đã thành phế tích, còn Huyết Hải là nơi ô uế, lại bị tộc A Tu La chiếm cứ, không có việc gì căn bản không ai chạy tới đó nên không được tính vào.

Mà vùng đất đó nằm giữa Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu, không dính dáng gì tới phương Tây.

Trận đại chiến trước đó, nếu không phải bị ám toán, Ma tộc căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Ma tộc cũng tự hiểu rõ, không dám bành trướng về phía Nam Thiệm Bộ Châu.

Chọn địa điểm ở đó, Ma tộc định sẽ không dám tới phá đám.

"Hảo, quyết định vậy đi." Mọi người đồng thanh thông qua.

Đúng lúc này, Vi Đà chạy tới báo cáo: "Không xong rồi, Ma tộc bắt đầu hành động, để các tín đồ phàm nhân Đại Đồng Phật Pháp tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu truyền giáo." "Đó dù sao cũng là người phàm Nhân tộc, nếu chúng ta động thủ, Thần Đình Nhân tộc có thể mượn cớ đó ra tay với chúng ta, đuổi chúng ta khỏi Nam Thiệm Bộ Châu." "Nếu không động thủ, chẳng lẽ giương mắt nhìn bọn họ công kích Đại Thừa Phật Pháp sao?" "Chúng ta bây giờ phải làm sao?" Nghe xong Vi Đà báo cáo, chân mày mọi người đều nhíu lại.

Chiêu này quá thâm độc, Vô Thiên thật sự khó đối phó.

Ma tộc vốn dĩ chỉ biết đánh đánh giết giết thì quá dễ đối phó rồi.

Nhưng nay dưới sự lãnh đạo của Vô Thiên lại chơi trò đấu trí, rốt cuộc là do Dương Tiễn hay Vô Thiên mà đầu óc lại nhạy bén đến vậy.

Chiêu này khiến bọn họ tiến thoái lưỡng nan.

“Có cách, chúng ta có thể phái người mạo danh tín đồ Đại Đồng Phật Pháp, xuyên tạc làm loạn giáo nghĩa, khiến phàm nhân nảy sinh bài xích.” Địa Tạng xưa nay không nổi danh về trí tuệ, lúc này đột nhiên lóe lên linh quang, nghĩ ra đối sách.

“Hảo!

Chiêu rút củi dưới đáy nồi này thật diệu, để xem Vô Thiên làm được gì.” “Khi khiến Nhân tộc Nam Thiệm Bộ Châu bài xích, hắn muốn truyền bá Đại Đồng Phật Pháp sẽ khó càng thêm khó.” Di Lặc đại tán, vào lúc mấu chốt Địa Tạng vẫn đáng tin cậy hơn hẳn môn nhân Xiển giáo và Tiệt giáo, thật làm rạng danh Tây Phương giáo.

“Đi thông tri Thiên Long Bát Bộ, bảo bọn họ dẫn năm mươi vạn Phật binh chuyên trách việc này.” “Ngoài ra, liên lạc với tất cả Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên hội hợp tại đây, chuẩn bị đối phó Đế Tân.” Di Lặc phân phó.

Phật binh, đúng như tên gọi, là quân đội của Phật môn, năm xưa được Chuẩn Đề Phật Chủ dùng lá cây Bồ Đề nhiễm công đức điểm hóa, đều chỉ có tu vi Thiên Tiên, dùng để sai vặt làm việc.

Một ngày nọ, kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp vốn không ai đoái hoài tới di chỉ Bất Chu Sơn, bỗng có một đạo bảo quang ngút trời khởi lên.

Tứ vương tộc A Tu La ở Huyết Hải gần đó nhất chạy tới đầu tiên.

“Bảo quang rực rỡ thế này, bảo vật xuất thế chắc chắn không tầm thường.” “Nhanh, cùng động thủ, nếu không đợi các thế lực khác tới, bảo vật sẽ không còn phần của chúng ta đâu.” Hồng Liên Vương vội hô hào ba vị vương khác liên thủ công kích trận pháp dưới bảo quang.

Tuy nhiên, với sức mạnh của bốn vị Chuẩn Thánh trung kỳ như bọn họ, lại hoàn toàn không lay chuyển được trận pháp này.

Không lâu sau, từng đạo lưu quang từ tứ phương tám hướng bay

tới, là Chuẩn Thánh của Yêu tộc, Nhân tộc, Vu tộc đã đến.

Tộc Tu La so với ba tộc này thì chẳng khác nào kiến hôi.

Ba tộc này đã đến, đồng nghĩa với việc bảo vật không còn liên quan gì tới tộc Tu La nữa.

Quy tắc Hồng Hoang chưa bao giờ là ai thấy trước thì của người đó, mà là ai thực lực mạnh nhất thì thuộc về người đó.

Chương 784

Bảo vật không dành cho kẻ hữu duyên, mà dành cho kẻ mạnh.

Yêu tộc có Yêu Thánh Thương Dương, Vu tộc có Đại Vu Xi Vưu, Nhân tộc có Phong Trạch.

Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật của Phật môn đang ẩn náu tại Nam Thiệm Bộ Châu cũng theo sát mà tới.

Tứ vương Tu La thấy tình cảnh này, rất biết điều lẳng lặng rút lui.

"Bất Chu Sơn không hổ là Bất Chu Sơn, dù đã thành phế tích vẫn có bảo vật cỡ này xuất thế." Phong Trạch cảm khái một câu.

"Chư vị, mọi người đều biết Bất Chu Sơn là địa bàn của Vu tộc ta, bảo vật xuất thế ở đây tự nhiên thuộc về Vu tộc, các ngươi có thể đi được rồi." Xi Vưu nhìn Thương Dương, Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật.

Với tư cách là Đông Phương Quỷ Đế, lập ra Phong Đô Quỷ Vực, vốn dĩ ban đầu Phong Đô Quy Khư được xây dựng trên di chỉ Bất Chu Sơn, sau này vì dẫn dắt quỷ hồn không tiện nên hắn mới dời Phong Đô đi.

Kết quả không ngờ nơi đây vẫn còn bảo vật, nhìn độ rực rỡ của bảo quang, bảo vật này chắc chắn không phải dạng vừa.

"Hì, Bất Chu Sơn đã đổ sập hai ba mươi vạn năm rồi, lôi mấy chuyện cũ rích đó ra có ý nghĩa gì sao?" "Hơn nữa nếu ngươi nói thế, Yêu Hoàng nhà ta hóa hình tại Bất Chu Sơn, đây cũng là địa bàn của Yêu tộc ta." Là kẻ thù truyền kiếp, Thương Dương trực tiếp đấu khẩu với Xi Vưu.

"Hừ, còn có mặt mũi nhắc tới Phục Hy hóa hình ở đây sao?

Chỉ là lũ chó mất nhà mà thôi, quên mất bị Vu tộc ta truy sát chạy trốn khắp nơi, phải lánh nạn ở Bắc Câu Lô Châu rồi à?" "Bất Chu Sơn là nhà hắn, sao hồi đó không thấy hắn dám vác mặt về?" Xi Vưu châm chọc.

"Anh hùng không nhắc chuyện xưa, nay Vu tộc ngươi trốn ở Địa Phủ thì hơn gì Yêu tộc ta?" "Giờ đây Địa Phủ mới là nhà của Vu tộc các ngươi, từ khi Vu tộc rút về Địa Phủ, Yêu tộc lui cư Bắc Câu Lô Châu, Bất Chu Sơn đã thành đất vô chủ." "Bảo vật, kẻ có năng lực sẽ chiếm được." Thương Dương hoàn toàn không nể mặt.

"Nói hay lắm, vậy thì thử xem ai mạnh hơn." Xi Vưu rút đại đao trên lưng, chẳng màng bảo vật, trực tiếp ra tay với Thương Dương.

Vu tộc không có nguyên thần, không dùng được pháp bảo, thanh đại đao này là hắn thu thập thiên tài địa bảo chứa đựng Trọng Lực Pháp Tắc, nhờ Nhân tộc luyện chế, đặt tên là Xi Vưu Đao.

Đặc điểm duy nhất là nặng.

Không cần luyện hóa, cứ cầm mà chém, cộng thêm sức mạnh nhục thân của Vu tộc, sức phá hoại cực kỳ kinh người.

Hơn nữa, hắn kế thừa Kim Chi Pháp Tắc của Nhục Thu Tổ Vu, Kim Chi Pháp Tắc sắc bén vô cùng, là loại pháp tắc thiên về chiến đấu.

Lực lượng Kim Chi Pháp Tắc gia trì lên Xi Vưu Đao, ngưng tụ thành đao mang vạn trượng, thế thái sơn áp đỉnh chém về phía Thương Dương.

"So thì so, ta còn sợ ngươi chắc." Là đối thủ cũ năm xưa, nay mọi người đều là Á Thánh, ai sợ ai chứ, Thương Dương trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một sừng húc tan đao mang.

Hai người bỏ mặc bảo vật, bay lên không trung đại chiến.

Nhóm Phong Trạch nhìn mà cạn lời, hai vị này có phải đã quên mục đích tới đây rồi không.

Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật thừa cơ công kích hộ bảo đại trận, muốn cướp lấy bảo vật.

Phong Trạch không phải đối thủ của hai người, muốn ngăn cũng không nổi, vội vàng thông qua liên hệ với Sơn Hải Kinh truyền tin cho Đế Tân.

Đồng thời chuẩn bị sẵn tư thế đoạt bảo.

Đánh thì hắn đánh không lại hai người, nhưng hắn có tốc độ, Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật đều không giỏi về tốc độ, cướp được là chạy, hai người kia không giữ nổi hắn.

Tuy nhiên Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật không giỏi tấn công, chỉ mạnh phòng ngự, hai người liên thủ cũng không lay chuyển nổi hộ bảo đại trận.

"Xì, hai ngươi có làm được không vậy, bảy tám vạn năm qua đi vẫn dậm chân tại chỗ, không biết nâng cao khả năng tấn công chút nào." "Phòng ngự mạnh thì có ích gì, chỉ tổ làm bia cho người ta đánh." Phong Trạch khinh bỉ tào lao.

"Ngươi biết cái quái gì, tấn công mạnh thì có ích gì, năng lực bảo mạng mạnh, sống sót được mới có tương lai." "Cho nên trong Phong Thần lượng kiếp ngươi mới tử ẹo, còn hai chúng ta vẫn sống nhăn răng đấy thôi." Già Lam Phật đốp chát lại.

"Ta là bị Ma tổ La Hầu hố, nếu không với tốc độ của ta, hai ngươi chết tám kiếp ta cũng chẳng sao." Phong Trạch nghiến răng nghiến lợi, hắn uất ức nhất là chuyện này, vốn dĩ với tốc độ của hắn là kẻ khó chết nhất.

Đáng tiếc đạo tâm không vững, bị La Hầu thừa cơ dụ dỗ nhập ma,

cuối cùng tự bạo mà chết.

"Ai bảo ngươi đạo tâm không vững, lúc đó ngươi còn dám đánh lén ta, cũng may phòng ngự của ta đủ mạnh." "Lúc đó ta đã nhận ra, không gì thiết thực bằng phòng ngự mạnh, sống sót mới có tương lai." Già Lam Phật khinh bỉ nhắc lại, năm xưa bọn họ cùng gia nhập Xiển giáo, đều là Phó giáo chủ.

Trận chiến cuối cùng đó, Phong Trạch nhập ma, đầu tiên đánh lén suýt giết chết Thanh Phong đạo nhân, sau đó quay ngoắt lại tấn công môn nhân Xiển giáo, hắn là người hứng chịu đầu tiên.

Cũng may hắn thủ vững mới kháng cự được.

"Không sai!" Bạch Liên Đồng Tử thâm trầm đồng cảm, hắn cũng gặp cảnh ngộ tương tự, bị Tam Hình Thiên Tôn nhập ma đánh lén, may mà thần thông Hóa Liên bảo mạng cực mạnh.

Từ đó về sau hắn nhận ra không gì quan trọng bằng giữ mạng, bắt đầu tìm mọi cách tăng cường phòng ngự và năng lực thoát thân.

Đây cũng là lý do hắn và Già Lam Phật hợp rơ với nhau, đúng là chí đồng đạo hợp.

"Đó là Ma tổ La Hầu đấy, ta có thể làm gì, hai ngươi không bị hắn nhắm trúng thôi, chứ không cũng thảm như ta thôi." Phong Trạch không cam lòng nhưng đầy bất lực.

Trong lúc ba người trò chuyện, từng đạo lưu quang bay tới, Quảng Thành Tử, Di Lặc và những người khác lần lượt xuất hiện.

Yêu Thánh Cửu Anh của Yêu tộc và Đại Vu Hậu Nghệ cũng bị kinh động chạy đến.

Hai người vừa tới thấy Thương Dương và Xi Vưu đang đánh nhau, thế là hai người họ cũng lao vào choảng nhau luôn.

Bảo vật gì đó không quan trọng, giết chết đối phương, nợ máu trả bằng máu mới là chính sự.

Còn Quảng Thành Tử và những người khác thì thừa cơ công kích hộ bảo đại trận, làm ra vẻ như muốn cướp bảo.

Một đám Chuẩn Thánh hậu kỳ liên thủ oanh tạc suốt một khắc đồng hồ, cuối cùng cũng phá vỡ hộ bảo đại trận, một tấm gương đỏ tươi như máu bay lên, tỏa ra huyết khí ngút trời và uy áp mãnh liệt.

"Tê, thế mà lại là Tiên Thiên Chí Bảo." Phong Trạch mắt sáng rực, hít một hơi lạnh.

"Dù có là Hỗn Độn Linh Bảo cũng không liên quan đến ngươi, ngươi còn định tranh sao?" Già Lam Phật liếc trắng mắt nhìn Phong Trạch.

Phong Trạch nhíu mày, hắn đã sớm truyền tin cho Đế Tân, sao Đế Tân vẫn chưa tới.

Lúc này, hộ bảo đại trận vừa vỡ, môn nhân Xiển giáo, Tây Phương giáo và Tiệt giáo lập tức trở mặt, ai cũng muốn chiếm lấy bảo vật.

Quảng Thành Tử định lấy bảo vật, Di Lặc tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh lén, định trụ Quảng Thành Tử để đoạt bảo.

Kết quả Huyền Dương Đạo Quân ra tay, ép lui Di Lặc đồng thời đánh bay Lục Căn Thanh Tịnh Trúc giải vây cho Quảng Thành Tử.

Ngay sau đó Địa Tạng lại thừa cơ lao thẳng tới bảo vật, Ô Vân Tiên và Huyền Âm Tiên Tử liên thủ công kích.

Ba bên đánh tới đánh lui, hiện trường loạn thành một đoàn.

Cuối cùng vẫn là Quảng Thành Tử mãnh liệt hơn, một tay cầm Phiên Thiên Ấn, một tay thi triển Vạn Tượng Thiên Chỉ, ép lui tất cả

mọi người.

“Một lũ phế vật, cũng đòi tranh với ta, không biết tự lượng sức mình.” Quảng Thành Tử khinh miệt mắng một tiếng, pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay lớn chộp lấy bảo vật.

Ngay khoảnh khắc sắp chạm tay vào, Hiên Viên Kiếm từ trên trời giáng xuống, trảm nát bàn tay pháp lực, ép lui Quảng Thành Tử.

“Kiện pháp bảo này, Cô lấy.” Đế Tân đỉnh đầu Vũ Hoàng Cửu Đỉnh từ trên trời rơi xuống.

“Nhân Hoàng, ngươi đừng quá hiếp người, chúng ta vất vả phá trận, giờ ngươi ra hưởng sẵn sao?” Di Lặc giận dữ không kìm được.

“Chỉ có thể nói đến sớm không bằng đến đúng lúc.” Đế Tân nhún vai, thực ra hắn đã tới từ lâu, núp bên cạnh quan sát, xác nhận không có gì bất thường mới ra mặt.

“Muốn đoạt bảo cũng phải hỏi xem chúng ta có đồng ý hay không, chúng ta đông người thế này còn sợ ngươi chắc.” “Cùng lên, liều mạng với hắn, không tin một mình hắn có thể cân hết chúng ta.” Quảng Thành Tử một kẻ không phục hai kẻ không cam, tế ra Vạn Tượng Thiên Chỉ, Pháp Tôn tái hiện, một chưởng đập về phía Đế Tân, đồng thời Phiên Thiên Ấn cũng nện xuống.

“Còn dám ra tay với Cô, xem ra bài học lần trước vẫn chưa đủ.” Đế Tân nắm chặt Hiên Viên Kiếm, một kiếm chém ra, khí vận hạo hãn hội tụ thành một đạo kiếm khí hoàng kim trảm tới, trước tiên đánh bay Phiên Thiên Ấn, sau đó chẻ nát pháp tướng Pháp Tôn, khiến nó biến lại thành Vạn Tượng Thiên Chỉ.

Chương 785

Nhưng đúng lúc này, pháp bảo Huyết Kính phía sau dường như đột nhiên có ý thức, chủ động công kích Đế Tân.

Đế Tân hoàn toàn không phòng bị, một đạo huyết quang đánh thẳng vào người, dù có khí vận kim quang hộ thể, hắn vẫn bị đánh cho lảo đảo, khí tức bất ổn.

"Không xong, trúng kế rồi." Đế Tân lập tức phản ứng, định độn tẩu ngay.

Nhưng lúc này, một đạo kết giới đại trận đột nhiên trỗi dậy, bao trùm phạm vi trăm vạn dặm.

"Haha, Nhân Hoàng, không ngờ tới phải không, đây là cục diện chúng ta tinh tâm thiết lập cho ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý cười lớn.

"Hừ, các ngươi tưởng rằng chỉ dựa vào một tòa trận pháp mà có thể nhốt được Cô sao?" Đế Tân bá khí quét mắt nhìn mọi người.

"Á à, Nhân Hoàng không phát hiện mình đã bị đoạn tuyệt mọi cảm tri với bên ngoài sao, ví dụ như khí vận Nhân tộc." "Không điều động được khí vận Nhân tộc, chúng ta đông người thế này chẳng lẽ không làm gì được ngươi sao?" Di Lặc đắc ý cười nhạo.

Đế Tân thử cảm nhận một chút, sắc mặt lập tức biến đổi, hắn quả thực đã mất đi cảm ứng với thế giới bên ngoài, không thể điều động lực lượng khí vận.

"Hừ, để đối phó Cô, các ngươi quả là tâm cơ trùng trùng, trận pháp này chắc là Đạo Tổ truyền cho các ngươi chuyên để đối phó Cô chứ gì." Đế Tân hừ lạnh, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Không phải, là Ngọc Thanh Thánh nhân để lại trước khi rời Hồng Hoang, có lẽ Ngài đã sớm tính toán ngươi sẽ trở thành mối đe dọa lớn nên mới lưu lại trận này cho chúng ta.” Ô Vân Tiên thành thực khai báo.

Sắc mặt đám người Xiển giáo lập tức trở nên khó coi, tức giận lườm Ô Vân Tiên, tên khốn này lại thừa cơ kéo thù hận cho Xiển giáo đây mà.

“Hừ, phí tâm tổn trí như vậy, nói đi, các ngươi muốn gì?” “Giết Cô?

Các ngươi không có lá gan đó đâu.” Đế Tân bình tĩnh nhìn quanh.

Nhân tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang, mà hắn là Nhân Hoàng, lại càng là nhân vật chính của các nhân vật chính, nhân quả vô cùng lớn.

Cho dù là Thánh nhân cũng không dám giết hắn, không thể chịu nổi phản phệ nhân quả mà hắn mang lại.

Hơn nữa, giết Nhân Hoàng như hắn, Nhân tộc tất sẽ nổi giận thảo phạt, còn ai tin cái gì Phật pháp, bái cái gì chư Phật nữa.

Những ngôi chùa đó sẽ bị đốt sạch trong tích tắc, đừng hòng thu hoạch khí vận và tín ngưỡng từ Nhân tộc nữa.

Những kẻ này muốn đoạt lợi từ Nhân tộc chứ không phải muốn trở thành kẻ thù truyền kiếp.

Giết hắn đồng nghĩa với việc không còn đường lui, với Nhân tộc sẽ là cục diện một mất một còn, ảnh hưởng quá lớn, bọn họ tuyệt đối không dám.

“Quả thực chúng ta không dám giết Nhân Hoàng, chúng ta cũng không nhắm vào mạng của ngươi.” “Chúng ta chỉ muốn Xá Lợi Tử, mời Nhân Hoàng giao Thập Linh Viên Thủ cho chúng ta.” “Thập Linh

Viên Thủ chắc vẫn bị nhốt trong Vũ Hoàng Cửu Đỉnh nhỉ, nếu Nhân Hoàng không bằng lòng giao ra, chúng ta đành phải tự mình lấy thôi." "Cục diện đã định, Nhân Hoàng hà tất phải giãy giụa vô ích, tự mình giao ra còn đỡ bị nhục." Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý, ra vẻ đã nắm chắc Đế Tân trong lòng bàn tay.

"Haha, các ngươi không nghĩ rằng việc cách tuyệt cảm ứng khí vận Nhân tộc của Cô là có thể đối phó được Cô đấy chứ?" Đế Tân phát ra một tiếng cười lạnh.

"Hừ, ngươi chẳng phải dựa vào lực lượng khí vận Nhân tộc mới có thể tác oai tác phúc sao?" "Không có lực lượng khí vận gia trì, ngươi như đại bàng gãy cánh, rồng mất bốn chân, một mình ta cũng có thể đối phó ngươi." Quảng Thành Tử tràn đầy tự tin kêu gào.

"Haha, chỉ dựa vào ngươi?" "Cô dù không dùng lực lượng khí vận Nhân tộc, thu thập ngươi cũng dễ như trở bàn tay." Đế Tân như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cười vang sảng khoái.

"Cuồng vọng, vậy thì tới thử xem ai thu thập ai." Quảng Thành Tử vạn phần không phục, tế ra Phiên Thiên Ấn nện tới.

"Phiên Thiên Ấn đối phó kẻ khác thì được, trước mặt Cô chưa đủ trình đâu." Đế Tân điều khiển Vũ Hoàng Cửu Đỉnh đâm tới, trực tiếp nghiền ép đánh bay Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn dù mạnh nhưng chung quy chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo với ba mươi lăm đạo cấm chế, còn Vũ Hoàng Cửu Đỉnh là Khí Vận Chí Bảo, căn bản không thể so sánh, khoảng cách quá lớn.

"Cuồng vọng, chỉ mình ngươi có chí bảo chắc?" Quảng Thành Tử vẫn không phục, lần nữa thôi động Vạn Tượng Thiên Chỉ, Pháp Tôn tái hiện, một chưởng nặng nề, không gì không phá đập xuống đầu Đế Tân.

“Hiên Viên nhất kiếm!” Pháp lực hạo hãn của Đế Tân rót vào Hiên Viên Kiếm, thanh kiếm tỏa ra kim quang đại thịnh, phun ra kiếm mang vạn trượng.

Giây tiếp theo, Đế Tân cầm Hiên Viên Kiếm phá không lao lên, đâm thẳng vào lòng bàn tay Pháp Tôn.

Kiếm mang đâm trúng lòng bàn tay, nhất thời giằng co không dứt, Quảng Thành Tử tự tin tăng vọt, quả nhiên không có khí vận gia trì, Đế Tân bị suy yếu đi rất nhiều.

Trước đây mạnh thế nào chứ, một kiếm nhẹ nhàng chẻ đôi Pháp Tôn, giờ lại phải giằng co.

Nhưng đúng lúc này, Đế Tân đột nhiên điều khiển Hiên Viên Kiếm xoay tròn cực nhanh, sinh sinh khoan thủng lòng bàn tay Pháp Tôn.

Đế Tân cầm kiếm xuyên qua bàn tay, tiếp tục phá không lao lên, kiếm mang đâm trúng mi tâm Pháp Tôn.

Pháp Tôn lập tức nổ tung, biến lại thành Vạn Tượng Thiên Chỉ.

“Hừ, ngươi cũng chỉ có thế thôi.” Đế Tân đỉnh đầu Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, tay cầm Hiên Viên Kiếm, khinh miệt nhìn xuống Quảng Thành Tử.

“Ngươi đắc ý cái gì, ngươi chẳng qua cũng chỉ dựa vào uy lực của pháp bảo.” Quảng Thành Tử vẫn không phục, nhưng khí thế rõ ràng yếu đi nhiều, không còn sự kiêu ngạo và tự tin như trước.

“Hừ, ngươi đúng là thiếu đòn, phải bị đánh đau mới biết điều được.” Đế Tân trực tiếp cầm kiếm lao vào Quảng Thành Tử, mồm cứng phải không, hôm nay Cô sẽ đánh nát mồm ngươi.

“Cùng lên!” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi, vốn định để Quảng Thành Tử tìm lại tự tin, nhưng giờ xem ra không ổn rồi, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh cộng với Hiên Viên Kiếm trong tay, dù không có khí

vận gia trì thì Quảng Thành Tử cũng không phải đối thủ của Đế Tân.

Quảng Thành Tử cao ngạo tự đại, lần trước bại dưới tay Đế Tân đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn, luôn canh cánh trong lòng, cứ đà này rất dễ nảy sinh tâm ma.

Định mượn cơ hội này để hắn giải khai tâm kết, nhưng nhìn tình hình này, tâm kết của Quảng Thành Tử sợ rằng sẽ càng thắt chặt, càng khó gỡ hơn.

"Chỉ dựa vào đám ô hợp các ngươi mà tưởng cách tuyệt được khí vận là làm gì được Cô sao?" "Há chẳng biết Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Hiên Viên Kiếm là Khí Vận Chí Bảo của Nhân tộc ta, ngày đêm được khí vận tẩm bổ, bản thân chúng đã tự mang khí vận hạo hãn rồi." "Cái giá của việc tính kế Cô, để xem các ngươi có gánh nổi không." "Cửu Đỉnh Trấn Càn Khôn." Đế Tân ánh mắt sắc sảo, bá khí ngất trời, một tay cầm Hiên Viên Kiếm, một tay thôi động Vũ Hoàng Cửu Đỉnh.

Cửu đỉnh chia làm chín, vây quanh Đế Tân, khí vận Nhân tộc cuồn cuộn tuôn ra từ trong đỉnh, kết thành một tầng kết giới thủ hộ hắn.

Đồng thời, khí vận hạo hãn hội tụ thành một tôn Nhân Hoàng pháp tướng cao vạn trượng.

Đế Tân thôi động Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh dung hợp với Nhân Hoàng pháp tướng, tương đương với một loại Pháp Tướng Thiên Địa khác, uy áp bùng nổ.

"Nhanh, cùng ra tay, đừng nương tay nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn biến sắc mặt.

Nhóm Di Lặc lập tức tế ra những pháp bảo lợi hại nhất vây đánh Đế Tân, Đế Tân rõ ràng đã nổi giận thật sự, hôm nay nếu không trấn áp được hắn, người xui xẻo chính là bọn họ.

"Cùng lên thì đã sao, Cô sợ gì." "Nhân Hoàng Tuyệt Thiên Trảm!"

Đế Tân gầm lên một tiếng, một bên thôi động khí vận trong cửu đỉnh gia cố kết giới, một bên thôi động khí vận trong Hiên Viên Kiếm, toàn lực chém ra một đạo kiếm khí như muốn xẻ đôi thiên địa.

Cửu Đỉnh là Khí Vận Chí Bảo, lại kết thành trận pháp, năng lực phòng ngự vô cùng khủng khiếp, khí vận trong đỉnh bất tuyệt thì muốn phá được là cực khó.

Đòn tấn công của nhóm Di Lặc rơi lên kết giới khiến nó xuất hiện vết nứt, nhưng nhanh chóng được khí vận từ trong đỉnh tuôn ra sửa chữa.

Lực phòng ngự của Vũ Hoàng Cửu Đỉnh quá mạnh, đòn tấn công của bọn họ không đủ để phá vỡ ngay lập tức, tình cảnh lúc này chỉ có thể tiêu hao, đợi đến khi khí vận tích trữ trong đỉnh cạn kiệt.

Nhưng họ nhất thời không phá được phòng ngự của Đế Tân, còn Đế Tân lại có thể phá phòng ngự của họ.

Khí vận kiếm khí chém tới, Địa Tạng là người chịu trận đầu tiên, Tử Kim Bát Vu trực tiếp bị chém bay, Cẩm Lan Cà Sa cũng không kháng nổi, suýt bị chém rách.

Địa Tạng cùng với cà sa bị hất văng ra ngoài, mặt mày trắng bệch, bị thương không nhẹ.

Kiếm khí tiếp tục chém ra phía sau, Ô Vân Tiên, Văn Thù và những người khác không dám đỡ, dùng đủ mọi thủ đoạn né tránh.

Mấy kẻ né chậm liền gặp họa, như Kim Liên Tôn Giả - kẻ còn sót lại duy nhất trong Ngũ Liên Tôn Giả, pháp bảo Ma Ha Giới Đao bị trọng sang, nhục thân bị chém nát, may mà nguyên thần chạy nhanh.

Thập Đại Phật Tử giờ cũng chỉ còn lại hai, trong đó Thích Nghiệp Phật Tử cũng bị trọng thương.

Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật cậy phòng ngự mạnh liên

thủ kháng cự, nhưng cũng không trụ vững, Bạch Liên Đồng Tử vội vàng thân hóa vạn đóa sen né tránh.

Già Lam Phật không có chiêu đó, bị hất văng, phù văn đen xanh trên người đều ảm đạm đi nhiều.

Tuy nhiên tên này thực sự trâu bò, thế mà không bị thương.

Chương 786

Kiếm khí lướt qua không trung, không gì cản nổi, cuối cùng chém vào kết giới của Già Thiên Đại Trận khiến đại trận rung chuyển dữ dội.

"Trụ vững, trụ vững, đừng để hắn phá trận." Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn.

Trận pháp mà vỡ thì không ngăn được Đế Tân điều động khí vận Nhân tộc, càng đánh không lại.

Bọn họ không còn đường lui, không thể né, chỉ có thể đối đầu trực diện.

Sự đã đến nước này chỉ còn cách liều mạng, Quảng Thành Tử, Di Lặc, Địa Tạng, Huyền Dương Tôn Giả bốn vị Chuẩn Thánh đi tiên phong, Bạch Liên Đồng Tử, Già Lam Phật cùng những kẻ giỏi phòng ngự theo sát phía sau tử chiến với Đế Tân.

Những kẻ không giỏi phòng ngự thì tập trung tấn công kết giới của cửu đỉnh.

Bây giờ phải xem bọn họ tiêu hao hết lực của Đế Tân trước, hay bị Đế Tân tiễn đi trước.

Bên trong đánh đến long trời lở đất, bên ngoài thì không thấy được gì, Già Thiên Đại Trận lực phòng ngự không yếu, Phong Trạch toàn lực công kích cũng không suy suyển.

Tuy nhiên phát kiếm vừa rồi của Đế Tân đã khiến trận pháp rung chuyển mạnh, giúp Phong Trạch biết bên trong đang chiến đấu.

Bên trong chỉ có mình Đế Tân, e là sẽ chịu thiệt, nhìn Xi Vưu và Hậu Nghệ vẫn đang đánh nhau hăng máu với Thương Dương và Cửu

Anh, Phong Trạch bất lực, vội vàng quay về Triều Ca cầu viện binh.

Trong đại trận, Đế Tân liên tiếp chém ra từng đạo kiếm khí, nhóm Di Lặc nghiến răng chịu đựng, mặt mày ai nấy trắng bệch, thực sự khó lòng chống đỡ.

Cẩm Lan Cà Sa của Địa Tạng đã bị chém rách một đường, tổn hại nghiêm trọng.

Chuyển Luân Kính của Bạch Liên Đồng Tử cũng không xoay nổi nữa, Cửu Phẩm Kim Liên của Quan Âm quang mang ảm đạm, Huyền Âm Tiên Tử đầu tóc rối bời, khí tức suy sụp.

Chỉ có Tứ Lão Tiên và Quảng Thành Tử tình hình còn khá khẩm một chút.

Quảng Thành Tử biến Vạn Tượng Thiên Chỉ thành một tấm khiên, toàn lực phòng ngự.

Tứ Lão Tiên bố trí Hỗn Độn Tứ Sát Đại Trận, Địa Hỏa Thủy Phong cuồn cuộn không dứt, cực kỳ trâu bò.

Ngay khi mọi người sắp đến giới hạn, sắp không chịu nổi nữa thì khí vận tích trữ trong Hiên Viên Kiếm tiêu hao nghiêm trọng, đòn tấn công của Đế Tân bắt đầu suy yếu dần.

"Cố lên, hắn sắp hết hơi rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phấn khích hét lớn như được tiêm máu gà.

Đám người vốn bị Đế Tân đánh cho kinh hồn bạt vía lập tức sĩ khí đại chấn.

Đế Tân thì sắc mặt khó coi, không điều động được khí vận Nhân tộc gây ảnh hưởng quá lớn, thực lực của hắn bị suy yếu trực tiếp đến chín thành.

Hắn tu luyện Cửu Cửu Nhân Hoàng Kinh, chủ yếu là chơi hệ khí

vận.

Không có khí vận cũng giống như tu sĩ mất đi pháp lực vậy.

Không ngờ đám ô hợp này lại có thể trụ được trước đòn tấn công của hắn, khí vận trong Hiên Viên Kiếm chỉ còn lại hai thành, một khi hao hết, uy lực của kiếm sẽ trở về bình thường, lúc đó làm sao kháng nổi sự vây đánh của bấy nhiêu người.

Khí vận trong Vũ Hoàng Cửu Đỉnh cũng đang tiêu hao liên tục.

Đế Tân nhíu mày, giờ chỉ còn hy vọng vào Phong Trạch, mong hắn tỉnh táo lại nhanh một chút, mau chóng đi gọi cứu viện.

Tiếp tục tấn công thì lượng khí vận còn lại khó lòng lập công, Đế Tân dứt khoát từ bỏ tiến công, dồn toàn bộ khí vận còn lại vào phòng ngự.

"Không trụ nổi nữa sao, xem ngươi còn cầm cự được bao lâu, toàn lực tiến công!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phấn khích chỉ huy.

Nhất thời các loại pháp bảo bay loạn xạ, bốn năm mươi người vây đánh một mình Đế Tân, cửu đỉnh xoay quanh hắn tạo thành kết giới phòng ngự liên tục vỡ rồi lại lành.

Khí vận tích trữ trong cửu đỉnh tiêu hao phi tốc, Đế Tân sắc mặt ngày càng tệ, lôi cả Sơn Hải Kinh ra để rút khí vận bên trong đổ vào cửu đỉnh, đã đến mức sơn cùng thủy tận.

Thủ lâu tất bại, cuối cùng khí vận cũng cạn kiệt, kết giới vỡ tan, Đế Tân buộc phải dùng pháp lực để thôi động cửu đỉnh phòng ngự.

Nhưng không có khí vận gia trì, uy lực cửu đỉnh giảm mạnh, đối mặt với sự liên thủ công kích của mấy chục người, Đế Tân cùng với cửu đỉnh bị đánh bay ra ngoài.

"Phụt!" Đế Tân phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, bị

thương không nhẹ.

"Nhân Hoàng, thỏa hiệp đi, ngươi thua rồi." "Bị Già Thiên Đại Trận cách tuyệt khí vận Nhân tộc mà vẫn có thể độc chiến với chúng ta lâu như vậy, trọng thương mấy người, chiến tích như thế không ai bằng được." "Chúng ta chỉ muốn Thập Linh Viên Thủ, không muốn liều chết với ngươi." Nguyên Thủy Thiên Tôn bước lên đàm phán.

Bốn năm mươi vị Chuẩn Thánh hậu kỳ vây công, trong đó còn có bốn vị Á Thánh, Đế Tân trụ được lâu như vậy, lại còn khiến mấy người trọng thương, mười mấy người bị thương nhẹ, chiến tích này so với Khổng Tuyên năm xưa cũng không kém cạnh, thực sự hãi hùng.

Mà ngay cả khi thắng, họ cũng không dám giết Đế Tân, hắn mà chết thì toàn thể Nhân tộc sẽ xem họ là kẻ thù, không bao giờ họ có được nửa điểm khí vận Nhân tộc nữa.

Đầu tiên là Phật môn sẽ xong đời, rồi đánh nhau với Ma tộc chẳng còn ý nghĩa gì.

Hơn nữa, Nhân tộc rất có thể sẽ từ bỏ hoàn toàn Đại Thừa Phật Pháp để liên minh với Ma tộc, tín ngưỡng Đại Đồng Phật Pháp, cung cấp khí vận và tín ngưỡng cho Ma tộc lớn mạnh nhanh chóng để quay lại diệt họ.

Đại Thừa Phật Pháp bị xóa sổ, Nhân tộc thù ghét Phật môn thì Như Lai có trở về cũng vô dụng, cuộc chiến Phật Ma này sẽ kết thúc với thắng lợi của Ma tộc.

Còn nữa, Đế Tân là Nhân Hoàng, nhân vật chính của các nhân vật chính, nhân quả quá lớn, đừng nói là họ, ngay cả Thánh nhân cũng không gánh nổi phản phệ khi giết hắn.

Đế Tân thực sự là kẻ không thể giết.

Đế Tân vốn không muốn thỏa hiệp, dưới tầm Thánh nhân, ngoài

hắn ra không ai hàng phục được Thập Linh Viên Thủ, để nhóm Nguyên Thủy Thiên Tôn có được sự trợ giúp của Thập Linh Viên Thủ thì thực lực của họ sẽ tăng vọt, Ma tộc bên kia e là không trụ nổi.

Nhưng đúng lúc này, Thanh Châu Đỉnh rung lắc dữ dội, không còn khí vận trấn áp, Thập Linh Viên Thủ tự mình phá vỡ phong ấn chui ra ngoài.

"Haha, Bản tọa ra ngoài rồi!" Thập Linh Viên Thủ cuồng vọng cười lớn.

Cùng lúc đó Phong Trạch cũng mang viện quân tới, Già Thiên Đại Trận bị phá vỡ, Văn Trọng dẫn theo hơn trăm vị Chuẩn Thánh Nhân tộc giáng lâm.

Trận pháp vừa tan, Đế Tân lập tức khôi phục cảm ứng với khí vận.

"Giờ thì đến lượt Cô." "Giết, một đứa cũng không chừa." Đế Tân đằng đằng sát khí hạ lệnh, đồng thời điều động khí vận triệu hoán Khí Vận Huyền Điểu.

"Mau rút thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn biến sắc, vội hô hào mọi người bỏ chạy.

Thập Linh Viên Thủ vẫn chưa phục, muốn thừa dịp Đế Tân bị thương để kết liễu hắn.

"Ngươi không muốn bị phong ấn lần nữa thì mau chạy đi, hắn có thể gọi Khí Vận Huyền Điểu, nó có thực lực tầm Thánh nhân đấy." Quảng Thành Tử lôi Thập Linh Viên Thủ chạy thối chết.

Thập Linh Viên Thủ nghe vậy lập tức ngoan ngoãn, vội vàng chạy theo.

Vốn tưởng mình vô địch, ai dè bị Đế Tân thu phục, mà Đế Tân còn chưa thành Thánh nhân.

Thế mới biết Thánh nhân mạnh đến nhường nào.

"Giết!" Văn Trọng dẫn Chuẩn Thánh Nhân tộc đuổi theo truy sát.

Thấy tình hình này, nhóm Xi Vưu cũng ngừng đánh.

"Phụt!" Đế Tân thương thế khá nặng nên không đi truy kích, lại phun thêm ngụm máu, vội lấy mấy giọt Tam Quang Thần Thủy uống vào.

"Hai tên tiểu nhân bỉ ổi các ngươi, dám liên kết với lũ đầu trọc đó cố ý giữ chân hai chúng ta để bọn chúng tính kế Nhân Hoàng phải không?" Xi Vưu giận dữ lườm Thương Dương và Cửu Anh.

"Ngươi đừng có nói bậy, chúng ta căn bản không biết âm mưu của họ, là ngươi động thủ với ta trước, ngươi không đánh thì ta có đánh với ngươi không?" Thương Dương lập tức mắng lại, cái tên thất phu này, còn dám đổ vỏ cho lão nương.

"Được rồi, đừng cãi nữa, không liên quan đến các ngươi, ai về nhà nấy đi." Đế Tân bực bội quát, rồi bảo Phong Trạch gọi Văn Trọng đừng đuổi theo nữa, cau mày quay về thành Triều Ca gọi Tỷ Can và Thân Công Báo tới nghị sự.

"Bệ hạ, Người sao rồi, sao lại bị thương nặng thế này?" Tỷ Can và Thân Công Báo thấy Đế Tân khí tức suy sụp đều biến sắc.

Chương 787

"Không sao, trúng kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn và đám người kia, Nguyên Thủy để lại cho họ một tòa Già Thiên Đại Trận có thể cách tuyệt cảm ứng khí vận Nhân tộc của Cô, chuyên để đối phó Cô." "Hiện tại tình hình rất bất ổn, Thập Linh Viên Thủ đã bị cứu đi, ngoài Cô ra không ai trấn áp nổi hắn, kể cả Vô Thiên cũng không xong." "Một khi bọn họ liên minh với Thập Linh Viên Thủ đánh Linh Sơn, Ma tộc e là không trụ được.

Nếu Cô ra tay thì cục diện sẽ mất kiểm soát, dẫn đến toàn diện khai chiến, rất bất lợi cho chúng ta." "Đại quân Trùng tộc của Thánh phụ vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn, còn cần vạn năm nữa.

Bây giờ khai chiến toàn diện chúng ta ở thế yếu, các khanh mau nghĩ cách đối phó Thập Linh Viên Thủ đi." Đế Tân nhíu mày.

"Việc này thần có một cách, Thập Linh Viên Thủ lợi hại là nhờ điều động được lực lượng địa mạch, mà Địa Thư của Trấn Nguyên Tử Thánh nhân cũng điều động được địa mạch, có lẽ dùng Địa Thư có thể khắc chế hắn." Thân Công Báo nói.

"Ừm, có lý, đi, đi gặp Trấn Nguyên Tử Thánh nhân." Đế Tân mắt sáng lên, dẫn hai người vào Nhân Hoàng Tháp bái phỏng Trấn Nguyên Tử, kể lại mọi chuyện.

"Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, Thập Linh Viên Thủ vốn là linh thể sinh ra từ địa mạch, hay chính xác hơn là Tiên Linh chi khí hóa hình." "Lực lượng địa mạch hấp thu trọc khí thế gian, chuyển hóa thành Tiên Linh chi khí tỏa ra để tịnh hóa Hồng Hoang." "Hoa Quả Sơn là nơi mười đầu địa mạch hội tụ, lượng Tiên Linh chi khí khổng lồ tụ lại dưới núi, hóa lỏng thành Thập Châu Chi Tuyền." "Qua bao

năm tháng, cộng thêm việc trước khi Tôn Ngộ Không ra đời, nó đã hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, đoạt thiên địa tạo hóa, Thập Châu Chi Tuyền cũng hấp thu theo, từ đó sinh ra linh trí hóa hình thành Thập Linh Viên Thủ." "Thập Linh Viên Thủ giống như con của mười đầu địa mạch, nên mới mượn được một phần lực lượng địa mạch, mà Địa Thư có thể khống chế địa mạch, quả thực khắc chế được hắn." "Thập Linh Viên Thủ ứng kiếp mà sinh, định sẵn sẽ chết trong Ma Đạo lượng kiếp, vận mệnh đã an bài rồi." Trấn Nguyên Tử gật đầu, vừa nói vừa giao Địa Thư cho Đế Tân.

"Ghi nhớ, Địa Thư quan hệ trọng đại, ai có được Địa Thư sẽ chưởng khống được địa mạch, tuyệt đối không được để rơi vào tay nhóm Nguyên Thủy Thiên Tôn, với đức hạnh của họ chắc chắn sẽ dùng địa mạch để đối phó Nhân tộc." Trấn Nguyên Tử dặn dò.

"Ta hiểu rồi." "Quốc sư, khanh hãy đi Bồng Lai một chuyến, mời Lục Nhĩ Mi Hầu tới đây." Đế Tân gật đầu, suy tính một chút, Nguyên Thủy Thiên Tôn là phân thân của Nguyên Thủy, cũng coi như đồ đệ Đạo Tổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay thì đồ đệ của Tam Kim Ô ra tay Đạo Tổ cũng không nói gì được.

Môn hạ Kim Ô có Khổng Tuyên, Đại Bằng và Tam Tiêu đã thành Thánh, còn lại Lục Nhĩ Mi Hầu là ổn trọng nhất, giao Địa Thư cho hắn là thỏa đáng nhất.

Trấn Nguyên Tử gật đầu, giao cho Lục Nhĩ Mi Hầu đúng là lựa chọn tốt nhất.

Giao cho Vô Thiên ông cũng không yên tâm, dù sao cũng là người ngoài, cầm Địa Thư làm loạn thì sao.

"Dùng Địa Thư ngăn Thập Linh Viên Thủ mượn lực địa mạch, chiến lực của hắn sẽ mất ít nhất tám thành, mối đe dọa giảm đi rất

nhiều.” Trấn Nguyên Tử nói.

“Như vậy, dù nhóm Nguyên Thủy có liên minh với Thập Linh Viên Thủ cũng không đủ phá vỡ thế cân bằng hiện tại.” Đế Tân gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Tại một nơi ở Nam Thiệm Bộ Châu, sau khi chạy thoát, nhóm Nguyên Thủy Thiên Tôn vội ẩn náu tại đây.

Ván này họ thắng, ít nhất mục đích cứu Thập Linh Viên Thủ đã đạt được.

“Nói đi, các ngươi tốn bao công sức cứu Bản tọa ra là muốn gì?

Nếu muốn Bản tọa thần phục thì tuyệt đối không có chuyện đó, các ngươi không có tư cách.” Thập Linh Viên Thủ vẫn kiêu ngạo như cũ.

“Haha, chúng ta không cần ngươi thần phục, nhưng chúng ta có thể hợp tác lấy thứ mình cần.

Ngươi giúp chúng ta đối phó Ma tộc, chúng ta giúp ngươi dung hợp Hỗn Thế Tứ Hầu.” “Phục Hy nói ngươi là cơ duyên thành Thánh mà Bàn Cổ đại thần để lại cho Hỗn Thế Tứ Hầu, sau khi bốn con khỉ đạt tới Á Thánh, dung hợp ngươi sẽ thành Thánh.” “Hiện nay ba con khỉ khác đã là Á Thánh, Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không cũng đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, không còn xa Á Thánh nữa.” “Ngươi không hợp tác với chúng ta thì con đường phía trước chỉ có cái chết.” Di Lặc nói.

Ngay cả khi họ không ép, Thập Linh Viên Thủ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có hợp tác mới có một tia hy vọng nghịch thiên cải mệnh.

Nếu không chỉ có nước tuân theo túc mệnh, làm chất dinh dưỡng cho Hỗn Thế Tứ Hầu thành Thánh.

“Hừ, lũ Hỗn Thế Tứ Hầu cỏn con thì làm gì được Bản tọa?” Thập Linh Viên Thủ khinh khỉnh.

“Ngươi chớ coi thường bọn chúng, chúng là bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, bẩm sinh thiện chiến, trừ Tôn Ngộ Không ra ba con kia đều bái nhập môn hạ của Tam Kim Ô Thánh nhân, pháp bảo lợi hại và thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.” “Ngươi đã đấu với Ngao Thương, hắn là đệ tử nhỏ nhất, thực lực của ba con khỉ kia còn trên hắn, ba đứa liên thủ ngươi chưa chắc thắng nổi.” “Đế Tân cũng tính là nửa người của Kim Ô môn hạ, dù ngươi thắng được ba con khỉ thì còn Đế Tân thì sao?” “Không hợp tác, ngươi chắc chắn làm mồi cho chúng, hợp tác với chúng ta ngươi mới có cơ hội phản phệ, chúng thôn phệ ngươi để thành Thánh thì ngươi thôn phệ chúng cũng sẽ thành Thánh vậy.” Di Lặc phân tích một tràng rõ ràng mười mươi.

Thập Linh Viên Thủ không sợ bốn con khỉ, nhưng sợ Đế Tân.

Không hợp tác, quay đầu lại bị Đế Tân bắt nhốt rồi đưa cho lũ khỉ kia xơi thì tiêu.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn hỏi: “Hợp tác với các ngươi phải làm gì?” “Đối phó Ma tộc.” Di Lặc kể lại tình hình Hồng Hoang hiện nay.

“Thực lực chúng ta ngang ngửa Ma tộc, không, đúng ra là mạnh hơn, chỉ là Vạn Ma Đại Trận và việc Vô Thiên khống chế Nhược Thủy rất khó nhằn.” “Nhưng có ngươi gia nhập, chúng ta chắc chắn nghiền ép được Ma tộc.

Hồng Hoang hiện nay Thánh nhân không ra mặt, Đế Tân được coi là mạnh nhất, nhì là Vô Thiên, ngươi không muốn đấu với Vô Thiên sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn xen vào dụ dỗ, Thập Linh Viên Thủ là kẻ hiếu chiến, chắc chắn không phục việc Vô Thiên xếp thứ hai.

“Hảo, Bản tọa hợp tác với các ngươi.

Ta đánh không lại Đế Tân chẳng lẽ lại thua Vô Thiên?" "Các ngươi nói xem dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang ai mạnh nhất, Bản tọa sẽ đánh bại tất cả bọn họ." Thập Linh Viên Thủ xoa tay hầm hè.

"Thứ nhất là Đế Tân, nhì Vô Thiên, ba Chúc Long, bốn Phục Hy.

Đại trưởng lão Phượng tộc là Chu Tước chưa từng ra tay nên thực lực không rõ.

Ngũ Cực Thánh Thú ứng với Ngũ Hành trấn thủ Ngũ Cực chi địa, năm người họ liên thủ bố trí Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận có thể đánh một trận với Đế Tân." "Kế đến là Hỗn Thế Tam Hầu môn hạ Kim Ô, con gái Nhân Hoàng Hiên Viên là Nữ Bạt, rồi Quảng Thành Tử, Quy Linh Thánh Mẫu, Lăng Hư Đạo Quân, Huyền Đô của Quy Nhất Giáo, thực lực mấy vị này không chênh lệch mấy." Nguyên Thủy Thiên Tôn phân tích một lượt.

Di Lặc và Địa Tạng nhất thời ngượng ngùng, dưới Thánh nhân họ thậm chí không lọt nổi vào top 10.

Nhưng bảng xếp hạng của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất hợp lý, những người kể trên họ chẳng chắc thắng được ai.

Lăng Hư Đạo Quân mới đột phá Á Thánh, pháp bảo Đạo Phong Thiên Phiến vô cùng lợi hại.

Có lẽ chỉ có Chu Tước là họ có thể thử sức.

Tuy nhiên dù Chu Tước chưa bao giờ ra tay, nhưng Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc là Lân Thiên luôn cực kỳ kiêng dè vị này.

"Hừ, kẻ tầm cỡ như ngươi chắc chắn không phải đối thủ của Bản tọa." Thập Linh Viên Thủ khinh bỉ nhìn Quảng Thành Tử một cái.

Quảng Thành Tử suýt phun máu, ngươi không biết nói chuyện thì im mồm đi.

“Cũng chưa chắc đâu, Âm Dương Huyền Phong của Lăng Hư Đạo Quân và thi độc của Nữ Bạt ngươi chưa chắc đỡ nổi.” Quảng Thành Tử đảo mắt, bắt đầu gây chuyện.

Dùng tên mãng phu này đối phó Lăng Hư Đạo Quân và Nữ Bạt là nhất cử lưỡng tiện.

Nữ Bạt là con gái Hiên Viên, kẻ địch của họ thì không nói, còn Lăng Hư Đạo Quân có thù với hắn, trước đây hắn từng thách đấu và bị một quạt quạt bay vạn dặm, thật là sỉ nhục.

“Ngươi chẳng phải chưa có pháp bảo sao?

Lăng Hư Đạo Quân có kiện pháp bảo tên Đạo Phong Thiên Phiến rất lợi hại, đồ đệ Tả Huyền Cơ của lão có cây Mặc Tranh cũng không tồi, có bản lĩnh thì đi mà cướp lấy.” Quảng Thành Tử tiếp tục châm lửa.

“Lão ở đâu?

Bản tọa đi thu thập lão ngay.” Thập Linh Viên Thủ lập tức bị khích tướng.

“Hư Khâu Tiên Sơn ở Tây Hải, nghe nói trong Thiên Khiếu Nghịch Cảnh ở đó có một con Thất Thải Lưu Ly Bối cũng có tu vi Á Thánh, chưa từng ra tay, không rõ thực lực thế nào.” Quảng Thành Tử bồi thêm.

Thập Linh Viên Thủ hừ lạnh, trực tiếp bay về hướng Tây.

“Việc này liệu có chọc giận nhóm Lăng Hư Đạo Quân không, vạn nhất họ nổi giận mà liên minh với Ma tộc đối phó chúng ta thì sao?” Di Lặc lo lắng.

Vốn dĩ có thể tránh được rủi ro, Quảng Thành Tử lại cứ thích gây sự.

“Không sao, là Thập Linh Viên Thủ tự mình đi thách đấu, liên quan gì đến chúng ta.” “Mượn tay Lăng Hư Đạo Quân dập bớt cái tính kiêu ngạo của hắn cũng tốt, để hắn biết Hồng Hoang không phải nơi hắn muốn làm gì thì làm, lúc đó mới chịu thành tâm hợp tác.” Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay bảo vệ Quảng Thành Tử.

Địa Tạng bĩu môi, cứ bao che cho hắn đi, tới lúc xảy ra chuyện để xem ngươi ăn nói thế nào với Đạo Tổ.

Hư Khâu Tiên Sơn ở Tây Hải xưa nay bình lặng, nay bỗng đón một vị khách không mời mà đến.

“Ai là Lăng Hư Đạo Quân, ra đây đấu với Bản tọa một trận!” Giọng nói kiêu ngạo của Thập Linh Viên Thủ vang vọng trăm dặm.

Kết giới trận pháp trên tiên sơn lóe sáng, Lăng Hư Đạo Quân dẫn Tả Huyền Cơ và mọi người ra ngoài.

“Không biết đạo hữu là ai?

Bần đạo với ngươi không quen không biết, cớ gì lại muốn đấu với bần đạo?” Cảm nhận tu vi của đối phương, Lăng Hư Đạo Quân nhíu mày, họ luôn đóng cửa tu luyện ở đây nên không rõ chuyện bên ngoài, không biết Hồng Hoang từ đâu lòi ra một vị Á Thánh thế này.

Chương 788

“Bản tọa là Thập Linh Viên Thủ, mới xuất thế không lâu.

Quảng Thành Tử nói ngươi rất mạnh, pháp bảo Đạo Phong Thiên Phiến của ngươi rất cừ, cả cây đàn của đồ đệ ngươi cũng không tệ.

Ta mới ra đời đang thiếu pháp bảo, đặc biệt tới lấy đây.” Thập Linh Viên Thủ trực tiếp khai ra Quảng Thành Tử.

“Quảng Thành Tử, cái tên tiểu nhân bỉ ổi thua không chịu được đó, chính hắn tới thách đấu sư tôn, thua xong thù hằn trong lòng, khích bác xúi giục kẻ khác tới gây phiền phức cho sư tôn.” Tả Huyền Cơ nổi trận lôi đình, liếc mắt đã thấu tâm cơ của Quảng Thành Tử.

“Bần đạo không muốn tranh đấu, đạo hữu hãy rời đi đi, bần đạo không muốn động thủ với ngươi.” Lăng Hư Đạo Quân lắc đầu từ chối, thần sắc có vài phần không vui, Quảng Thành Tử đúng là kẻ tiểu nhân.

“Hừ, Bản tọa cứ tưởng ngươi mạnh thế nào, hóa ra là hạng khiếp nhược.

Đã sợ rồi thì giao pháp bảo ra đây.” “Bản tọa cho các ngươi cơ hội thần phục, ta có thể tha cho một mạng, dưới trướng ta đang thiếu vài kẻ sai vặt.” Thập Linh Viên Thủ khoanh tay, hống hách cực độ.

“Chúng ta không muốn tranh giành, chỉ muốn yên tâm tu luyện, đạo hữu hà tất phải ép người quá đáng.” Lăng Hư Đạo Quân nhíu mày.

“Không muốn tranh cái gì, nhát thì bảo là nhát, còn nói lời hoa mỹ làm gì.

Thực lực không đủ mà muốn tiêu dao thế ngoại, thật không biết tự

lượng sức.” “Không thành Thánh chung quy cũng là kiến hôi, kiến hôi thì làm gì có quyền tự lựa chọn, không phải các ngươi muốn không tranh là được đâu.

Kiên nhẫn của Bản tọa có hạn, cho các ngươi ba nhịp thở.” “Không thần phục thì phải chết, Hư Khâu Tiên Sơn sẽ bị san bằng.” Thập Linh Viên Thủ khinh bỉ nhìn xuống mọi người.

“Đã bị đạo hữu ép đến mức này, vậy thì tới đi.” Lăng Hư Đạo Quân tháo cây quạt Đạo Phong Thiên Phiến dắt bên hông xuống, quạt có hai màu xanh đỏ, tinh tế nhỏ nhắn.

Nhưng khi lão rót pháp lực vào, chiếc quạt phi tốc phóng to, luồng Âm Dương Huyền Phong xanh đỏ rít gào trên mặt quạt.

Lăng Hư Đạo Quân hiền lành nhưng không có nghĩa là không có tính khí, đã không thể nói lý lẽ thì phải đánh cho đối phương biết điều mới thôi.

Lão cầm quạt phất một cái, Âm Dương Huyền Phong lập tức cuộn trào ra ngoài tạo thành một cột gió khủng khiếp cuốn phăng về phía Thập Linh Viên Thủ.

Một nửa xanh là Âm, một nửa đỏ là Dương, âm dương giao hòa thôn phệ mọi thứ giữa trời đất, mây trắng trên trời, nước biển phía dưới đều bị cuốn vào, chuyển hóa thành lực lượng âm dương, cột gió ngày càng khổng lồ, uy thế ngút trời.

Đất trời biến sắc, Tây Hải chao đảo.

“Chiêu phế vật này làm gì được ta.” “Lạc Địa Sinh Căn!” Thập Linh Viên Thủ khoanh tay khinh bỉ, câu thông với lực lượng địa mạch dưới đáy Tây Hải.

Lực lượng địa mạch như một sợi dây thừng buộc chặt hắn với đại địa dưới lòng biển, đồng thời tạo ra một lớp bảo hộ quanh người.

Mặc cho Âm Dương Huyền Phong gào thét cuốn lấy, Thập Linh Viên Thủ vẫn sừng sững bất động.

Lăng Hư Đạo Quân khẽ nhíu mày, tiếp tục phất quạt, từng đạo huyền phong gia trì vào cột gió khiến uy thế càng thịnh, cột gió to lớn nối liền trời đất.

Trên tầng không tạo thành một vòng xoáy khổng lồ điên cuồng nuốt chửng linh khí thiên địa.

Phía dưới Tây Hải cũng hình thành một xoáy nước lớn nuốt lấy vô lượng nước biển.

Cả Tây Hải chấn động, ngay cả Tiểu Nghiệt Long đang ở trong Long cung cũng cảm nhận được.

"Quy Huyền Phong, đi tra xem có chuyện gì?" Tiểu Nghiệt Long truyền âm.

Không lâu sau Quy Huyền Phong nhận được tin báo từ thủy tộc: "Vương, tin tức từ Đông Hải truyền tới nói về Thập Linh Viên Thủ, hắn đã xuất hiện ở Tây Hải và đang đại chiến với Lăng Hư Đạo Quân, chúng ta có nên đi giúp không?" "Nếu giúp đỡ sẽ có được thiện cảm của nhóm Lăng Hư Đạo Quân, dù không lôi kéo được cũng sẽ không thành kẻ thù." Tiểu Nghiệt Long nhíu mày nói: "Thương thế của ta chưa lành, thực lực các ngươi cũng chẳng giúp được gì nhiều, ngươi mau đến Linh Sơn báo cho Phật Tổ, đây quả thực là cơ hội để lôi kéo Lăng Hư Đạo Quân." "Rõ!" Quy Huyền Phong nhận lệnh, lập tức lên đường tới Linh Sơn.

"Theo tin tức từ Đông Hải, Thập Linh Viên Thủ này không đơn giản, liên tiếp đánh bại Dương Tiễn, Tôn Đại Thánh, Quảng Thành Tử, Di Lặc, Ngao Thương, Quy Linh Thánh Mẫu, chỉ có Nhân Hoàng mới thu phục được hắn." "Chẳng phải bảo Thập Linh Viên Thủ bị Nhân Hoàng trấn áp trong Vũ Hoàng Cửu Đỉnh sao, sao lại hiện hồn ở

Tây Hải thế này?" Ngao Thuận bước tới hỏi.

"Chắc là có biến cố gì đó để hắn trốn thoát rồi.

Quảng Thành Tử có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay còn không địch nổi, Lăng Hư Đạo Quân e cũng không phải đối thủ." "Nhưng thế này cũng tốt, để nhóm Lăng Hư Đạo Quân nợ Ma tộc ơn cứu mạng thì không sợ không lôi kéo được họ." Tiểu Nghiệt Long ánh mắt thâm thúy, từ nhỏ trải qua bao gian khổ, nếu không có chút trí tuệ thì hắn đã chết từ lâu rồi.

Ma tộc giỏi công tâm, dù khát máu hiếu chiến nhưng cũng đầy mưu mẹo, hắn mà không có não thì đã chẳng làm nổi Ma Thánh.

Tại Hư Khâu Tiên Sơn, Âm Dương Huyền Phong đã mở rộng đến đường kính vạn trượng nhưng vẫn không làm gì được Thập Linh Viên Thủ.

"Cứ thế thôi sao?

Tên phế vật Quảng Thành Tử kia còn nổ là ngươi lợi hại lắm." "Chiêu phế, không chịu nổi một kích." Thập Linh Viên Thủ đứng giữa phong ba vẫn bất động, cất tiếng cười nhạo.

"Vậy sao?" "Âm Dương Liệt Biến!" Lăng Hư Đạo Quân bình thản phất quạt, luồng gió đột nhiên chia làm hai, âm dương phân liệt tạo thành hai cột gió xanh đỏ xoay ngược chiều nhau cực nhanh.

Âm dương giao hòa thì thôn phệ dung hợp mọi thứ, âm dương phân liệt thì xé nát phá hủy tất cả giữa trời đất.

Lần này Thập Linh Viên Thủ hết cười nổi, vì hắn phát hiện lực lượng địa mạch cũng không kháng cự được, liên tục bị xé rách.

"Hảo, thú vị lắm." Thập Linh Viên Thủ không những không hoảng mà còn hưng phấn hơn, có thể đe dọa được hắn chứng tỏ Lăng Hư Đạo Quân là đối thủ đáng gờm.

“Để xem ngươi làm được tới mức nào!” “Pháp Tướng Thiên Địa!” Thập Linh Viên Thủ điên cuồng điều động địa mạch thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một tôn cự viên sừng sững trên Tây Hải bị hai cột gió vây khốn xé xác dữ dội.

Thập Linh Viên Thủ hai tay đấm ngực, mười cái đầu cùng gầm thét vang dội trời đất.

Đám người Tả Huyền Cơ tu vi không đủ bị âm ba chấn cho đầu óc choáng váng, thậm chí thất khiếu chảy máu.

Nhưng âm ba không có tác dụng với gió.

Thập Linh Viên Thủ vung nắm đấm muốn đánh nát cột gió, nhưng gió vốn vô hình vô tướng không có thực thể, hắn có sức mà không có chỗ dùng, uất ức gầm thét liên hồi.

Dù Thập Linh Viên Thủ không phá được cột gió, nhưng Lăng Hư Đạo Quân cũng không làm gì được địa mạch, lực lượng địa mạch cuồn cuộn không dứt, tốc độ xé rách của Âm Dương Huyền Phong không nhanh bằng tốc độ phục hồi, không thể quật ngã được hắn.

“Đạo hữu đã lĩnh giáo uy lực của Thiên Phiến, vậy hãy thử thêm năng lực của Đạo Phong.” Lăng Hư Đạo Quân nắm lấy chuôi quạt rút mạnh ra, thì ra cái chuôi đó lại là một thanh kiếm, một nửa đỏ một nửa xanh, đẹp đẽ mà quỷ dị.

Lão nắm lấy Đạo Phong bay lên vòng xoáy trên tầng không, hai cột gió bắt đầu thu nhỏ lại như bị thứ gì đó kéo vào trong xoáy nước phía trên, rồi tất cả dung hợp vào thanh kiếm Đạo Phong.

Vòng xoáy ngừng xoay, một mũi kiếm xanh đỏ từ từ nhô ra từ đó.

Thiên địa biến động, mây tan gió lộng, bát phương kinh hãi.

Một luồng uy áp túc sát khủng khiếp bao trùm không trung Tây Hải.

Tiểu Nghiệt Long đang quan sát từ xa cũng phải co rụt đồng tử, ai bảo Lăng Hư Đạo Quân là người hiền lành chứ, người hiền mà nổi giận thì sát uy thật là kinh thiên động địa.

Lăng Hư Đạo Quân không kết oán với ai, tỉ thí với người khác cũng chỉ dùng Thiên Phiến để quạt đối phương đi vạn dặm.

Thiên hạ cứ tưởng Đạo Phong Thiên Phiến là tên một kiện pháp bảo.

Không ngờ Đạo Phong Thiên Phiến thực chất là hai kiện pháp bảo lồng vào nhau, và Đạo Phong mới chính là đại sát khí thực sự.

Hơn nữa, Đạo Phong và Thiên Phiến này đều là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có ba mươi lăm đạo cấm chế.

Lăng Hư Đạo Quân trước đó chỉ dùng Thiên Phiến đã liệt vào hàng ngũ đệ nhất dưới Thánh nhân, không ngờ lão còn giấu một đại sát chiêu, mạn thiên thần phật vẫn là coi thường Lăng Hư Đạo Quân rồi.

Rốt cuộc là khách hồng trần của Tử Tiêu cung, chính là lão đạo này, giấu một chiêu đại sát, vào thời khắc mấu chốt có thể bảo mệnh.

Lúc này để lộ ra, hiển nhiên là muốn lập uy, cảnh cáo mạn thiên thần phật đừng tới trêu chọc.

Ngay cả những người khác cùng là khách hồng trần của Tử Tiêu cung như Ất Mộc Đạo Quân đều vô cùng chấn hạm, Lăng Hư Đạo Quân bình thường không tiếng không tăm, không ngờ lại cường hãn tới mức này.

Tả Huyền Cơ cùng Lăng Hư Thất Tiên ánh mắt cuồng nhiệt, bọn họ đều là lần đầu tiên thấy sư tôn hỏa lực toàn khai.

Bất quá, điều này cũng từ một phía nói lên Thập Linh Viên Thủ cường đại, bức bách sư tôn phải dốc toàn lực.

Chương 789

"Thế này mới có chút ý tứ." Thập Linh Viên Thủ ánh mắt hưng phấn, Lăng Hư Đạo Quân càng mạnh, càng làm y thêm hứng thú chinh phục.

Đạo Phong Thiên Phiến này quả thực không tệ, y muốn rồi, Lăng Hư Đạo Quân cũng phải thần phục, thực lực như thế mới có tư cách làm nô bộc của y.

Thập Linh Viên Thủ điên cuồng thúc động lực lượng địa mạch hội tụ trên nắm đấm, lại muốn cứng đối cứng với Đạo Phong.

Đạo Phong hoàn toàn từ trong vòng xoáy nhô ra, cao tới mười vạn trượng, sát uy chấn thiên, cả Tây Hải đều bị luồng khí túc sát này trấn áp.

Thủy tộc trong biển sợ hãi run lẩy bẩy, nhao nhao trốn xuống đáy biển.

Ánh mắt Lăng Hư Đạo Quân sắc lẹm, thúc giục chuôi kiếm Đạo Phong từ trên trời giáng xuống, mũi kiếm chỉ thẳng Thập Linh Viên Thủ, những nơi đi qua không gian đều hiện lên vết nứt, có thể thấy uy lực chiêu này cường đại phảng phất muốn hủy thiên diệt địa. "Tới đi!" Thập Linh Viên Thủ ánh mắt đầy hưng phấn và điên cuồng, giơ nắm đấm lao vút lên trời, lực lượng địa mạch bàng bạc bao bọc lấy nắm đấm.

Những người quan chiến đều co rụt đồng tử, tên này lại muốn tay không tấc sắt cứng đối cứng với Đạo Phong, đúng là một kẻ điên. "Oanh!" Rất nhanh, Đạo Phong và nắm đấm của Thập Linh Viên Thủ va chạm vào nhau, luồng xung kích khủng bố lan tỏa ra xung quanh, không gian trong vòng mấy chục vạn dặm vỡ nát, hỗn độn tứ sát địa

hỏa thủy phong tràn vào.

Có thể thấy sức mạnh va chạm của hai người khủng bố đến mức nào, nhi làm mọi người chấn hạm hơn là Thập Linh Viên Thủ lại có thể chống đỡ được, cùng Đạo Phong giằng co không hạ.

Một đòn khủng bố như vậy, Thập Linh Viên Thủ lại có thể tay không chống đỡ, thật là ly phổ.

Đặc biệt là Ất Mộc Đạo Quân và những người khác, trước đó vẫn luôn ở trong Hư Khâu tiên sơn không hỏi thế sự, không biết Thập Linh Viên Thủ, lúc này suýt chút nữa kinh hãi đến rơi cả mắt.

Thứ quỷ quái gì thế này, mạnh đến mức ly phổ rồi.

Đồng tử Lăng Hư Đạo Quân cũng chợt co rụt, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, bởi vì lão vẫn còn hậu chiêu, vẫn chưa đến mức cùng đường mạt lộ. "Càn khôn bát quái, Âm dương nghịch chuyển, Đạo uy vô cực." Lăng Hư Đạo Quân tay bắt pháp quyết, một đạo huyền quang đánh vào Đạo Phong, tức thì ánh sáng hồng lam đại thịnh, mũi kiếm hiện ra một đạo hư huyễn âm dương bát quái đồ.

Lão và Thần Nông, cũng chính là Hồng Vân thị vốn là lão hữu, bát quái chi đạo lão cũng biết đôi chút.

Âm dương bát quái nghịch chuyển, giống như cối xay điên cuồng nghiền nát lực lượng địa mạch, thực chất chính là vận dụng lực phân giải của âm dương đến cực hạn.

Chiêu này thực sự mạnh, tốc độ nghiền nát vượt xa tốc độ Thập Linh Viên Thủ điều động lực lượng địa mạch.

Rất nhanh, lực lượng địa mạch hộ thể của Thập Linh Viên Thủ bị bóp nát, không còn lực lượng địa mạch ngăn cản, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân của y thì căn bản không ngăn nổi Đạo Phong, trực tiếp bị một kiếm đâm xuyên, mẫn diệt. "Sư tôn uy vũ!" Lăng Hư Thất Tiên

cuồng nhiệt hô hoán.

Tuy nhiên, Lăng Hư Đạo Quân lại không vui mừng nổi, bởi vì vào phút cuối cùng, một cỗ lực lượng thần bí đã bao bọc nguyên thần Thập Linh Viên Thủ chạy trốn, hoàn toàn không ngăn cản được. "Ha ha, thú vị, ngoài Đế Tân ra, ngươi là kẻ thứ hai đánh nát nhục thân của bản tọa.

Nhưng có tác dụng gì chứ, nhục thân bản tọa là do lực lượng địa mạch chuyển hóa thành, địa mạch bất tuyệt, bản tọa bất tử.

Đế Tân còn giết không chết bản tọa, ngươi lại làm gì nổi bản tọa?" Tiếng cười cuồng vọng của Thập Linh Viên Thủ vang lên, thần quang lóe lên, Thập Linh Viên Thủ lại lần nữa xuất hiện, lại là trạng thái sung sức, khí tức không hề dao động. "Sao có thể?" Tiếng hoan hô của Lăng Hư Thất Tiên im bặt, không thể tin nổi trợn tròn mắt.

Đây rốt cuộc là quái vật gì, như vậy cũng không chết, thậm chí không bị thương. "Y là Địa Mạch chi linh, giết không chết, trừ phi địa mạch đoạn tuyệt, Nhân Hoàng cũng không có cách nào với y, chỉ có thể phong ấn trấn áp y trong Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, không biết đã xảy ra chuyện gì mà để y trốn thoát." Tiểu Nghiệt Long trầm trọng giải thích, thứ quỷ này mạnh đến ly phổ, e rằng Vô Thiên Phật Tổ tới đây cũng không có cách nào.

Nghe thấy lời này, sắc mặt Lăng Hư Đạo Quân trở nên ngưng trọng, Thiên Phiến và Đạo Phong đều không chứa lực lượng phong ấn, lão không có pháp bảo nào phong ấn được Thập Linh Viên Thủ cả.

Thứ quỷ quái này thực sự khó chơi, pháp bảo bình thường không phong ấn nổi. "Thực lực của ngươi không tồi, mạnh hơn Quảng Thành Tử và Quy Linh Thánh Mẫu kia, nhưng cũng chỉ đến đây thôi.

Lực lượng địa mạch cuồn cuộn không dứt, mà ngươi lại có bao

nhiêu pháp lực để dùng chứ, thực lực của ngươi có tư cách làm nô bộc của bản tọa, ngoan ngoãn dâng lên Đạo Phong Thiên Phiến, bản tọa ban cho ngươi không chết." Thập Linh Viên Thủ ngạo mạn nói. "Phóng tứ, nếu không có lực lượng địa mạch, ngươi căn bản không phải đối thủ của sư tôn ta, có tư cách gì đòi sư tôn ta thần phục." Tả Huyền Cơ không nhịn nổi quát lên. "A a, lão sẽ thần phục thôi, bản tọa xử lý các ngươi trước, lão không thần phục cũng phải thần phục." Thập Linh Viên Thủ khinh miệt cười một tiếng, trực tiếp sát hướng nhóm Tả Huyền Cơ. "Tốn Khảm vi tư, Bách Trọng Thiên Khuyết." Tả Huyền Cơ sắc mặt đại biến, vội vàng tế ra pháp bảo Mặc Tranh, biến ảo thành trăm tầng thiên khuyết trấn áp về phía Thập Linh Viên Thủ.

Nhưng gã vài ngày trước mới vừa đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, Mặc Tranh không tệ, nhưng tu vi chênh lệch quá lớn, trăm tầng thiên khuyết trực tiếp bị Thập Linh Viên Thủ một quyền đấm vỡ.

Những người khác cũng lần lượt tế ra pháp bảo công kích, Lăng Hư Thất Tiên ngoại trừ Tả Huyền Cơ ra thì sáu người còn lại đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, cộng thêm Ất Mộc Đạo Quân cùng bảy vị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Tử Tiêu cung.

Tuy nhiên, bấy nhiêu người vây công cũng hoàn toàn không làm gì được Thập Linh Viên Thủ.

Tiểu sư muội trong Lăng Hư Thất Tiên, thê tử của Tả Huyền Cơ là Mai Huyền Anh suýt chút nữa bị Thập Linh Viên Thủ bắt được, Tả Huyền Cơ sắc mặt đại biến, liều mạng lao qua cứu người. "Khặc khặc!" Thập Linh Viên Thủ phát ra một trận cười quái dị, một cái đầu trong đó há mồm phun ra một đạo quang trụ do lực lượng địa mạch hóa thành, trực tiếp trọng thương Tả Huyền Cơ.

Thập Linh Viên Thủ cười lớn biến thái, không hề vội vàng đánh

chết ngay, mà tận hưởng khoái cảm săn giết này, bức bách Lăng Hư Đạo Quân thần phục.

Ngay lúc Mai Huyền Anh sắp bị bắt, vào ngàn cân treo sợi tóc, Tiểu Nghiệt Long tế ra Ma Long Hồn cuốn lấy Mai Huyền Anh mang đi. "Ngươi tìm chết!" Thú vui bị phá hỏng, Thập Linh Viên Thủ đại nộ, nhìn chằm chằm vào Tiểu Nghiệt Long.

Tiểu Nghiệt Long sắc mặt đại biến, gã trọng thương chưa lành, không trụ nổi hai chiêu là tiêu đời.

Ngay lúc này, Lăng Hư Đạo Quân từ trên trời giáng xuống, ngăn cản Thập Linh Viên Thủ, Thiên Phiến lại xuất, Âm Dương huyền phong gào thét tuôn ra, vây khốn Thập Linh Viên Thủ.

Giết lại giết không chết, cũng không có cách trấn áp, lão chỉ có thể dùng Âm Dương huyền phong tạm thời vây khốn y, nhưng trị ngọn không trị gốc.

Âm Dương huyền phong cần lão dùng pháp lực duy trì, cực kỳ tiêu hao pháp lực, lão không trụ được bao lâu. "Ngươi thật sự cho rằng bản tọa không phá nổi chiêu này của ngươi sao?" Thập Linh Viên Thủ khinh miệt cười một tiếng, mười cái miệng đột ngột hút mạnh, lực lượng địa mạch cuồn cuộn kéo đến, sau đó hóa thành từng đạo quang trụ, đánh cho cột gió do Âm Dương huyền phong hóa thành nát bấy.

Tiếp đó y lấy đà lao vút tới, một quyền trực kích Lăng Hư Đạo Quân, Lăng Hư Đạo Quân dùng Đạo Phong đỡ một nhát, cả người lẫn kiếm bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này Thập Linh Viên Thủ mới thực sự bắt đầu nghiêm túc, khi y phản kích Lăng Hư Đạo Quân căn bản không chống đỡ nổi, chỉ có thể lợi dụng Âm Dương huyền phong hóa thành đôi cánh, phi tốc di động né tránh. "Ngươi tưởng như vậy thì bản tọa không có cách nào với ngươi sao?" Thập Linh Viên Thủ khinh miệt cười một tiếng, địa

mạch kết giới tái hiện, đồng thời thao túng kết giới không ngừng thu hẹp, ép không gian di động của Lăng Hư Đạo Quân.

Lăng Hư Đạo Quân thần sắc ngưng trọng, mưu toan phá khai kết giới, nhưng Thập Linh Viên Thủ sao có thể cho cơ hội, vẫn luôn dây dưa không để Lăng Hư Đạo Quân công kích kết giới.

Không gian di động ngày càng nhỏ, ưu thế tốc độ không còn thể hiện được nữa.

Rất nhanh, địa mạch kết giới thu hẹp chỉ còn vạn trượng, trong không gian nhỏ hẹp như thế, tốc độ có nhanh đến mấy cũng vô dụng.

Vì bị hạn chế bởi không gian nhỏ hẹp, Lăng Hư Đạo Quân không cách nào né tránh, trúng trực tiếp tám quyền của Thập Linh Viên Thủ, bị trọng thương. "Sư tôn!" Lăng Hư Thất Tiên cuống quýt hô hoán, ở bên ngoài điên cuồng công kích địa mạch kết giới, nhưng tập hợp lực lượng của bọn họ cũng không thể đánh vỡ được kết giới này. "Cơ hội cuối cùng, thần phục, hoặc là chết." Thập Linh Viên Thủ hùng hổ dọa người bức bách Lăng Hư Đạo Quân.

Lăng Hư Đạo Quân thở dài một tiếng, vào lúc này rốt cuộc hiểu ra một đạo lý: thân bất do kỷ.

Không thành Thánh, chung quy là sâu kiến, không được siêu thoát, không nhảy ra khỏi bàn cờ được, không phải lão không muốn tham dự là có thể không tham dự.

Thập Linh Viên Thủ nói không sai, không có đủ thực lực, nói gì đến siêu nhiên vật ngoại.

Chương 790

Không tranh, sao có được sức mạnh cường đại, không có sức mạnh cường đại, sao có thể siêu thoát.

Nếu có thêm một cơ hội lựa chọn nữa, lão sẽ không chọn trốn ở Hư Khâu tiên sơn.

Đáng tiếc, tất cả đã muộn.

Lăng Hư Đạo Quân bình tĩnh nhắm mắt chờ chết, là khách hồng trần của Tử Tiêu cung, lão có kiêu ngạo của riêng mình, sao có thể thần phục hạng hung bạo như Thập Linh Viên Thủ. "Hừ, không biết điều, vậy thì đi chết đi!" Thấy Lăng Hư Đạo Quân thà chết không hàng, Thập Linh Viên Thủ nổi giận, một quyền trực kích đầu lâu Lăng Hư Đạo Quân, muốn khiến lão hình thần câu diệt.

Ngay ngàn cân treo sợi tóc, ma khí ngập trời bao bọc một viên lệnh bài đầy những ma văn quỷ dị bắn tới, xuyên thủng địa mạch kết giới, va chạm với nắm đấm của Thập Linh Viên Thủ.

Lệnh bài bị đánh bay, nhưng Thập Linh Viên Thủ cũng bị chấn lui. "Ai?" Thập Linh Viên Thủ nheo mắt, kẻ có thể trực diện đánh lui y thì thực lực không hề yếu. "Ma La Vô Thiên!" Một đoàn ma khí từ phương xa cuộn trào mà đến, ma khí tiêu tán, lộ ra một thân hắc y, tọa thiền trên Diệt Thế Hắc Liên chính là Vô Thiên. "Đa tạ đạo hữu!" Lăng Hư Đạo Quân hướng Vô Thiên hành lễ, Vô Thiên đã tới, lão không phải chết nữa, nhưng cũng nợ Vô Thiên nhân quả cứu mạng.

Lão vốn không muốn dính dáng nhân quả nên mới một mực nhượng bộ, cuối cùng lại nợ một nhân quả ngập trời.

Xem ra Tam Kim Ô mới đúng, nhất định phải tranh, tranh với Thiên, tranh với Địa, tranh với Đạo Tổ.

Trước đây lão luôn cho rằng Tam Kim Ô là hạng người tham lam vô yếm, Đạo Tổ muốn biến Hồng Hoang thành nông trường cung cấp khí vận, Tam Kim Ô chẳng lẽ lại không phải, đánh bại Đạo Tổ thì Hồng Hoang sẽ trở thành nông trường của Tam Kim Ô.

Đều chẳng phải hạng tốt lành gì, dã tâm bừng bừng, tham lam khôn cùng.

Nhưng hiện tại lão đã hiểu, Tam Kim Ô đã cấu thành uy hiếp đối với Đạo Tổ, không tranh thì phải chết, thối lui là vô dụng.

Khoảnh khắc này, trong lòng lão đã hạ quyết định, nếu thối lui không có tác dụng, vậy lão cũng sẽ đi tranh.

Quảng Thành Tử khinh người quá đáng, lợi dụng Thập Linh Viên Thủ để đối phó bọn họ, vậy thì đừng trách bọn họ giúp đỡ Ma tộc. "Ngươi chính là Vô Thiên, tốt lắm, nghe nói dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang, ngoại trừ Đế Tân ra thì ngươi mạnh nhất, bản tọa chính đang muốn cùng ngươi một chiến.

Đánh thắng bản tọa, bọn họ đều có thể sống, đánh không thắng, bản tọa sẽ giết sạch tất cả các ngươi." Thập Linh Viên Thủ lộ ra một nụ cười dữ tợn, ánh mắt đầy bạo liệt và điên cuồng lao về phía Vô Thiên.

Vô Thiên bình tĩnh vung tay lên, ba nghìn Nhược Thủy tuôn ra, Thập Linh Viên Thủ không biết lợi hại của Nhược Thủy, cứ thế lao đầu vào.

Nhược Thủy vô cùng mềm mại, có khả năng hóa giải lực lượng khủng bố, lông vũ rơi trên đó cũng sẽ chìm xuống, bị kịch độc ăn mòn thành hư vô.

Nhu khắc cương, cương đến cực hạn cũng có thể phá nhu, cường đại đến mức có thể phá hủy tất cả thì mềm yếu đến đâu cũng vô

dụng.

Nhưng hiển nhiên, Thập Linh Viên Thủ tuy cương mãnh nhưng vẫn chưa đạt đến mức lực phá vạn pháp.

Y đâm đầu vào trong Nhược Thủy, sau đó bị vây khốn trong đó, có sức mà không dùng được, không có chỗ mượn lực, bơi không ra nổi.

Dù có ra sức vung quyền thế nào thì sức mạnh đều bị Nhược Thủy hóa giải, căn bản vô dụng. "Khốn kiếp, đây là thứ quỷ gì, có giỏi thì đường đường chính chính chiến đấu với bản tọa, đừng dùng thứ quỷ quái này làm ghê tởm bản tọa." Thập Linh Viên Thủ uất ức mắng to.

Thứ quỷ này không ra được thì thôi đi, lại còn có kịch độc cực kỳ khủng bố, ngay cả lực lượng địa mạch cũng có thể ăn mòn. "A a, đúng là hạng mãng phu chỉ có sức mạnh, đây là Ba Nghìn Nhược Thủy trong mười đại thần thủy của Hồng Hoang, triển hiện thủy chi nhu thuật đến cực hạn.

Nhược Thủy đã được Phật Tổ luyện hóa, là một trong những thủ đoạn của Phật Tổ, sao lại không tính là chiến đấu chính diện?

Nhân Hoàng còn chẳng dám sa vào trong Nhược Thủy, ngươi thì hay rồi, đâm đầu vào, tự tìm diệt vong." Tiểu Nghiệt Long đắc ý giễu cợt ở bên cạnh.

Nếu Thập Linh Viên Thủ né tránh, không để sa vào Nhược Thủy thì Nhược Thủy cũng không làm gì được y.

Ai mà ngốc đến mức đứng yên cho Nhược Thủy dìm chứ.

Vô Thiên cũng chỉ muốn dùng Nhược Thủy để bức lui Thập Linh Viên Thủ.

Nhưng ai ngờ tên ngốc này lại tự mình lao đầu vào Nhược Thủy, cuồng vọng quá độ, tự tìm diệt vong.

Tả Huyền Cơ và những người khác đều cạn lời, Thập Linh Viên Thủ lợi hại thì có lợi hại thật, chỉ là đầu óc không được linh hoạt cho lắm.

Cũng là do xuất thế chưa lâu, lịch luyện chưa đủ, đối với Hồng Hoang không đủ hiểu rõ.

Mạn thiên thần phật, ngoại trừ Trư Bát Giới ra, kẻ nào thấy Nhược Thủy mà chẳng vội vàng né tránh.

Chư phật trước đó đều bị Nhược Thủy ép đến mức phải bỏ Linh Sơn chạy trốn.

Vô Thiên mà thành Thánh, Thánh nhân đối mặt với Nhược Thủy cũng phải thoái lui ba thước. "A~ a~" Thập Linh Viên Thủ bị khốn trong đó không vùng vẫy thoát ra được, uất ức gào thét liên hồi, Nhược Thủy không thể cách tuyệt y thúc động lực lượng địa mạch, có lực lượng địa mạch bảo vệ thì Nhược Thủy không độc chết được y, nhưng y cũng không thoát ra nổi. "Ngươi tưởng như vậy thì bản tọa không làm gì được sao?" Ánh mắt Thập Linh Viên Thủ lóe lên hung quang, không điên cuồng không sống nổi, khí tức toàn thân đều bạo phát, lại muốn tự bạo.

Sắc mặt mọi người đại biến, vội vàng lùi ra xa, tên này đúng là một kẻ điên, điên cuồng đến cực hạn. "Oanh!" Một tiếng nổ vang động thiên địa, Thập Linh Viên Thủ dùng tự bạo để đánh tan một góc Nhược Thủy, nguyên thần thừa cơ trốn thoát.

Lực lượng địa mạch điên cuồng hội tụ về phía nguyên thần của y, nhục thân nhanh chóng được tái tạo, lại khôi phục trạng thái sung sức.

Mọi người nhìn mà da đầu tê dại, thứ quỷ này đúng là không hợp lẽ thường, không đánh được, căn bản không thể đánh nổi.

Làm thế nào cũng không chết, chơi tự bạo mà không mất mát gì,

đánh kiểu gì được? "Cậy bản tọa xuất thế chưa lâu, chưa từng thấy qua Nhược Thủy.

Cái giá của việc lừa gạt bản tọa, để xem ngươi có gánh nổi không." Thập Linh Viên Thủ giận không nhịn nổi, khai triển Pháp Tướng Thiên Địa sát hướng Vô Thiên.

Vô Thiên ngồi trên Diệt Thế Hắc Liên, thần sắc bình tĩnh, thao túng Nhược Thủy quét qua.

Đã chịu thiệt một lần, Nhược Thủy quả thực khó chơi, Thập Linh Viên Thủ sắc mặt khó coi lùi lại né tránh, y cũng không phải thực sự không tổn hao gì, mỗi lần chết đi đều sẽ gây ảnh hưởng đến y.

Mỗi lần chết, mạch văn trên người y sẽ ảm đạm đi một chút, việc rút lấy lực lượng địa mạch bị giảm đi, sức mạnh bị suy yếu.

Nhược Thủy này có chút khắc chế y, khiến y có sức mà không dùng được.

Thập Linh Viên Thủ tức giận đấm ngực gào thét, mười cái miệng phun ra quang trụ địa mạch, mưu toan công kích tầm xa với Vô Thiên.

Mà Vô Thiên biết tên này giết không chết, căn bản không muốn tốn sức, khống chế Nhược Thủy để ngăn chặn, công kích của Thập Linh Viên Thủ cương mãnh vô cùng, nhưng Nhược Thủy lại chẳng sợ những công kích cương mãnh đó.

Quang trụ địa mạch rơi vào Nhược Thủy, sức mạnh nhanh chóng bị suy yếu, rồi bị phân giải đi.

Sức mạnh của một mình Thập Linh Viên Thủ vẫn chưa đủ để đánh phá giới hạn chịu đựng của Nhược Thủy.

Dựa vào Nhược Thủy, Vô Thiên tuy không có cách nào với Thập Linh Viên Thủ, nhưng Thập Linh Viên Thủ cũng không làm gì được Vô Thiên. "Khả ác, bản tọa không làm gì được ngươi thì sẽ giết sạch

bọn chúng, xem ngươi làm thế nào." Thập Linh Viên Thủ uất ức gào lên một tiếng, địa mạch kết giới lại hiện, vây khốn bọn người Tiểu Nghiệt Long bên trong rồi lao tới. "Lại đây." Vô Thiên thốt ra hai chữ.

Chương 791

Lăng Hư Đạo Quân dùng Âm Dương huyền phong hóa thành đôi cánh, cuốn lấy mọi người, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tới sau lưng Vô Thiên.

Thập Linh Viên Thủ vồ hụt, bạo nộ lao tới Vô Thiên lần nữa, mưu toan công kích những người khác.

Nhưng Vô Thiên thao túng Nhược Thủy bảo vệ tất cả mọi người, khiến y không có chút cách nào. "Đến đây kết thúc thôi, ngươi không phá giải được Nhược Thủy đâu." Vô Thiên bình tĩnh nói. "Ngươi cứ đợi đấy cho ta, đợi bản tọa tìm được pháp bảo rồi sẽ quay lại chiến với ngươi." Thập Linh Viên Thủ phẫn nộ để lại một câu, uất ức hóa thành luồng sáng rời đi.

Quả thực y không phá giải được Nhược Thủy, nhưng hiện tại vẫn chưa phải hình thái mạnh nhất của y, y không có pháp bảo, không có vật phẩm Tiên Thiên thần thai.

Đợi y tìm được pháp bảo và vật phẩm Tiên Thiên thần thai gia trì, chiến lực chắc chắn sẽ đại tăng, nhất định có thể đánh vỡ giới hạn của Nhược Thủy. "Đa tạ đạo hữu tương cứu." Thấy kẻ điên này cuối cùng cũng rời đi, nhóm người Lăng Hư Đạo Quân đều thở phào nhẹ nhõm. "Không sao, cùng là lân cận ở phương Tây, không thể khoanh tay đứng nhìn." Vô Thiên xua tay. "Phật Tổ, vừa rồi sao không thừa cơ trấn áp y, để y tìm được pháp bảo vừa tay chắc chắn sẽ càng khó đối phó hơn." Tiểu Nghiệt Long trầm trọng nói. "Ta cũng chỉ có thể dựa vào Nhược Thủy để chống đỡ, không thể trấn áp được y, cũng không có pháp bảo trấn áp được y, Diệt Thế Hắc Liên sợ là cũng không đè nổi y.

Bất quá không sao, Lục Nhĩ Mi Hầu đã mang Địa Thư tới Linh Sơn, chuyên môn để thu phục y, chuyến này ta một mình tới đây cũng là muốn xem y rốt cuộc mạnh đến mức nào." Vô Thiên đạm định nói. "Ồ, Kim Ô môn hạ đã xuất động rồi sao, cũng phải, tên kia mạnh là nhờ lực lượng địa mạch, Địa Thư cũng có thể thao túng địa mạch, chắc chắn sẽ khắc chế được y." Mắt Tiểu Nghiệt Long sáng lên, môn hạ Kim Ô đã xuất động rồi, sắp náo nhiệt rồi đây. "Chư vị đạo hữu bảo trọng." Vô Thiên ra hiệu với bọn người Lăng Hư Đạo Quân rồi định rời đi. "Khoan đã, bần đạo nguyện tùy đạo hữu đồng hành tới Linh Sơn." Lăng Hư Đạo Quân đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người đều sững sờ. "Sư tôn, người..." Tả Huyền Cơ không hiểu nhìn sư tôn, sư tôn chẳng phải là người không muốn tham gia tranh đấu nhất sao. "Ai, trước đây là chúng ta nghĩ quá tốt đẹp, tưởng rằng không muốn tham gia là có thể không tham gia, có thể tiêu dao siêu nhiên vật ngoại.

Thập Linh Viên Thủ nói không sai, không thành Thánh chung quy là sâu kiến, không có thực lực đủ mạnh, sao có được tiêu dao, chẳng thấy ngay cả Tam Kim Ô Thánh nhân và Đạo Tổ cũng không được siêu thoát sao.

Tranh mới là chân lý của Đạo, chỉ khi mạnh đến mức không ai dám trêu chọc mới có được chân tiêu dao, chân tự tại, trước đây là chúng ta nghĩ sai rồi.

Quảng Thành Tử khinh người quá đáng, lúc đầu y chủ động tới khiêu khích, bần đạo không nỡ hạ thủ nặng với y, y lại ghi hận trong lòng, lợi dụng Thập Linh Viên Thủ tới tìm ta gây phiền phức.

Y đã muốn dồn bần đạo vào chỗ chết, vậy bần đạo sẽ giúp Ma tộc đoạt lấy thắng lợi cuối cùng trong Ma Đạo lượng kiếp này, các ngươi tự mình lựa chọn đi, tuân theo bản tâm, cùng bần đạo giúp đỡ Ma tộc,

hoặc tìm nơi khác tiếp tục tị thế." Lăng Hư Đạo Quân thái độ kiên định, khinh người quá đáng, bức bách bần đạo nhập cuộc phải không, vậy bần đạo sẽ nhập cuộc tranh.

Thông thường mà nói, đoạt được thắng lợi cuối cùng của lượng kiếp đều sẽ nhận được chúc phúc của Lục Đạo.

Vu Yêu lượng kiếp, cuối cùng Vu tộc thảm thắng, nhận được Địa Đạo chúc phúc, Thập Nhị Tổ Vu đều thành Thánh.

Phong Thần lượng kiếp, Nhân tộc đoạt được thắng lợi cuối cùng, nhận được Nhân Đạo chúc phúc, Tam Tiêu, Nhân tộc Tam Hoàng, Thường Hi, Hi Hòa đều lần lượt thành Thánh.

Tây Du lượng kiếp, nếu không phải khí vận Phật Đạo bị Đạo Tổ rút đi quá nửa, Phật môn tuyệt đối không chỉ có một mình Như Lai thành Thánh.

Mà nay lão chọn giúp đỡ Ma tộc, Ma tộc nếu đoạt được thắng lợi cuối cùng, biết đâu lão sẽ có cơ duyên thành Thánh.

Dù không được thì cũng có thể mượn khí vận Ma tộc để tu luyện. "Sư tôn đi đâu, chúng ta đi đó." Lăng Hư Thất Tiên không chút do dự đứng bên cạnh Lăng Hư Đạo Quân, chuyến này nếu không có Vô Thiên cứu giúp, bọn họ e rằng đều đã chết.

Sư tôn đi tranh cũng là đi hoàn trả nhân quả, bọn họ tự nhiên phải đi theo.

Mấy chục vạn năm nay, bọn họ luôn theo sát sư tôn không rời, không theo sư tôn thì bọn họ cũng không biết đi đâu. "Ai, chúng ta liên hợp lại trốn ở Hư Khâu tiên sơn cũng không xong, còn có thể trốn đi đâu được nữa.

Quảng Thành Tử quả thực quá đáng, lần này chúng ta coi như đều nợ Vô Thiên đạo hữu một nhân quả.

Liều vậy, Lăng Hư đạo hữu nói đúng, không có đủ thực lực sao có được siêu thoát, biết đâu lượng kiếp lần này cũng là cơ duyên của chúng ta.

Đúng thế, so với Đạo môn và Đại Thừa Phật môn lục đục với nhau, Vô Thiên đạo hữu càng tỏ rõ nhân nghĩa và khoan hồng đại lượng, chúng ta nguyện giúp đỡ Ma tộc." Ất Mộc Đạo Quân và những người khác nhìn nhau một cái, đều đứng sang một bên.

Vô Thiên quả thực rất có mị lực cá nhân, tuy là Ma nhưng khoan hồng đại lượng, đối đãi với bọn họ có lễ, chưa từng làm khó bọn họ.

Trước đây tới mời bọn họ, bị từ chối cũng không làm khó, ngược lại còn dặn dò Tiểu Nghiệt Long quản lý tốt thủy tộc Tây Hải, đừng làm phiền tới bọn họ, nể mặt bọn họ đủ đường.

Khí lượng này vượt xa đám tiểu nhân lục đục của Đạo môn và Đại Thừa Phật môn. "Tốt, chư vị tin tưởng ta, ta cùng Ma tộc, Đại Đồng Phật môn định không phụ chư vị." Vô Thiên đại hỉ.

Thực lực Lăng Hư Đạo Quân quả thực không yếu, đã đánh chết Thập Linh Viên Thủ được một lần.

Dưới Thánh nhân, nếu Nhân Hoàng, y và Thập Linh Viên Thủ là thê đội thứ nhất, vậy Lăng Hư Đạo Quân chính là kẻ nổi bật trong thê đội thứ hai.

Nhị Lang đã nói, đồ đệ Lăng Hư Thất Tiên của Lăng Hư Đạo Quân cũng không yếu, liên thủ có thể chiến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mà bảy người Ất Mộc Đạo Quân đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, năm đó là khách hồng trần của Tử Tiêu cung, vượt qua Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, sao có thể là kẻ yếu.

Có những người này gia nhập, thực lực Ma tộc đại tăng.

Tiểu Nghiệt Long cũng vui mừng, Quảng Thành Tử đúng là phúc

tinh của Ma tộc, lòng dạ hẹp hòi như thế lại giúp thực lực Ma tộc tăng mạnh.

Vô Thiên cũng nói được làm được, sau khi về Linh Sơn liền triệu hồi tất cả Ma Thánh và Ma Quân ở bên ngoài, công khai biểu thái, sắc phong tất cả bọn người Ất Mộc Đạo Quân và Lăng Hư Thất Tiên làm Phật, cùng hưởng khí vận Đại Đồng Phật môn.

Cũng không bắt mấy người phải nhập ma hay gieo ma chủng khống chế, dành cho họ sự tôn trọng và tin tưởng tuyệt đối.

Lăng Hư Đạo Quân càng được phong làm Quá Khứ Phật, hiệu Lăng Hư Phật Tổ. "Phật Tổ, không nên, ta tấc công chưa lập, sao có thể làm Phật Tổ." Sự tin tưởng và khí lượng của Vô Thiên khiến Lăng Hư Đạo Quân có chút thụ sủng nhược kinh, không nỡ tiếp thụ. "Đạo hữu không cần khiêm tốn, Ma tộc ta thực lực vi tôn, thực lực đạo hữu đã đủ, bối phận cũng cao, tự nhiên đáng làm Phật Tổ.

Còn về lập công, Phật Ma chi tranh mới vừa bắt đầu, sau này còn nhiều cơ hội.

Đại Đồng Phật pháp cũng giảng tiền thế, kim sinh, lai thế, nên có Tam Thế Phật, đạo hữu chớ từ chối nữa." Vô Thiên vô cùng chân thành.

Đây là chân thiện mỹ khắc sâu trong xương tủy, cho dù nhập ma cũng không hề mất đi.

Đại Đồng Phật pháp giảng chúng sinh đều là Phật, khí lượng của Vô Thiên quả thực hiếm có người bì kịp.

Cũng chính khí lượng này khiến bọn người Tiểu Nghiệt Long bái phục, nguyện vì Vô Thiên cống hiến tất cả. "Phật Tổ, Ma tộc chúng ta thực lực vi tôn, chúng ta chưa từng thấy qua thực lực Lăng Hư Đạo Quân, thuộc hạ xin thỉnh chiến." Sát Tâm Ma Thánh đứng ra.

Trước đó nhận được Thất Tinh Trấn Hồn Đinh, cộng thêm Sát Tâm Kính và Trảm Tiên Tru Thần bảo đao vốn có, y hiện tại tự tin tràn trề. "Ta cũng..." Cự Hạt cũng không phục, muốn đứng ra khiêu chiến.

Tiểu Nghiệt Long vội vàng cản Cự Hạt lại: "Ngươi tem tém lại đi, đừng có tìm ngược, ngươi thật sự tưởng danh tiếng của người ta là tự thổi ra chắc, Phật Tổ công chính nhất, nếu thực lực người ta không đủ sao có thể phong làm Phật Tổ.

Chương 792

Thập Linh Viên Thủ mạnh thế nào ngươi cũng nghe nói rồi, Phật Tổ còn chẳng làm gì được, Lăng Hư Đạo Quân đã đánh chết Thập Linh Viên Thủ một lần, ta tận mắt chứng kiến, vô cùng mạnh.

Ngươi đừng có góp vui nữa, xem Sát Tâm bị ngược là được rồi." "Thật sự mạnh vậy sao?" Cự Hạt có chút không tin, Phật Tổ có Diệt Thế Hắc Liên, Ma Thần Lệnh, Ba Nghìn Nhược Thủy và Ngục Hồn Huyết Thổ trong tay, ngược bọn họ như ngược rau.

Phật Tổ còn chẳng làm gì được Thập Linh Viên Thủ, Lăng Hư Đạo Quân lại có thể đánh chết Thập Linh Viên Thủ một lần. "Dưới Thánh nhân, ngoại trừ Nhân Hoàng, Phật Tổ, Thập Linh Viên Thủ ra, chưa thấy Phục Hy và Chúc Long ra tay, nhưng những người còn lại ta thấy Lăng Hư Đạo Quân là mạnh nhất, tóm lại Quảng Thành Tử tuyệt đối không phải đối thủ.

Ngươi đánh lại Quảng Thành Tử không?" Tiểu Nghiệt Long vẻ mặt khẳng định.

Quảng Thành Tử tuy có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay nhưng cũng là hạng mãng phu, Âm Dương huyền phong của Lăng Hư Đạo Quân rất khắc chế hạng mãng phu này.

Mà công kích của Đạo Phong lại cực mạnh, dưới sự gia trì của Âm Dương huyền phong, tốc độ Lăng Hư Đạo Quân phi cực nhanh.

Tiến có thể công, lui có thể thủ, Quảng Thành Tử thực sự không làm gì nổi Lăng Hư Đạo Quân.

Quan trọng là Tiên Thiên Chí Bảo của Quảng Thành Tử cũng không phải Hỗn Độn Chung hay Thí Thần Thương loại đặc biệt mạnh.

Tiên Thiên Linh Bảo giới hạn là ba mươi sáu đạo cấm chế, Tiên Thiên Chí Bảo giới hạn là bốn mươi chín đạo cấm chế.

Vạn Tượng Thiên Chỉ của Quảng Thành Tử cũng chỉ có bốn mươi đạo cấm chế, không mạnh đến mức ly phổ, không đến mức không thể kháng cự.

Nếu là cấp bậc như Hỗn Độn Chung đưa cho Quảng Thành Tử thì y không nghi ngờ gì là mạnh nhất, Thập Linh Viên Thủ chỉ là hạng em út, tuyệt đối bị đánh tới mức không kịp trở tay. "Nếu không phải hai ta quan hệ thân thiết nhất, ta đã chẳng cản ngươi, để ngươi lên chịu ngược rồi." Tiểu Nghiệt Long lôi Cự Hạt về.

Ở bất cứ cảnh giới nào cũng có kẻ nổi trội và kẻ yếu, ví như hạng như Đế Tân, một mình đánh mười người cùng cảnh giới cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa Cự Hạt còn chưa đột phá Á Thánh, đánh với hạng yếu nhất trong Á Thánh như Địa Tạng còn chẳng xong, đòi đánh với hạng nổi trội trong Á Thánh như Lăng Hư Đạo Quân, chẳng phải là tìm ngược sao. "Đạo hữu chớ trách, đây là thói quen của Ma tộc, cường giả vi tôn, ngươi thể hiện ra sức mạnh đủ mạnh, bọn họ tự nhiên sẽ phục ngươi." Vô Thiên giải thích. "Ai, được rồi, đạo hữu mời." Lăng Hư Đạo Quân bất lực thở dài, Phật Tổ này lão không làm cũng phải làm, đây cũng là nhân quả, sau này lão không liều mạng vì Đại Đồng Phật môn không được rồi.

Đại Đồng Phật môn là Ma tộc, nói cách khác là liều mạng vì Ma tộc.

Thôi vậy, đã quyết định tranh thì cứ buông tay mà làm, nghĩ nhiều vậy làm gì. "Tới đi, đạo hữu cẩn thận." Sát Tâm Ma Thánh nhắc nhở một tiếng, tế ra Thất Tinh Trấn Hồn Đinh và Trảm Tiên Tru Thần bảo đao lao tới, hai kiện pháp bảo công kích đều rất mạnh.

Thất Tinh Trấn Hồn Đinh nhắm vào nguyên thần, Trảm Tiên Tru Thần bảo đao nhắm vào nhục thân, phối hợp với nhau quả thực hoàn mỹ.

Sau đó, Lăng Hư Đạo Quân tế ra Thiên Phiến, Âm Dương huyền phong gào thét tuôn ra, Âm Dương liệt biến, trực tiếp phân giải sức mạnh công kích của hai kiện pháp bảo, Âm Dương huyền phong tiếp tục cuốn tới, hất văng hai kiện pháp bảo cùng Sát Tâm Ma Thánh bay đi. "Thu!" Lăng Hư Đạo Quân hạ thủ lưu tình, phe phẩy Thiên Phiến thu hồi Âm Dương huyền phong lại, nếu không Sát Tâm Ma Thánh không biết sẽ bị thổi bay tới đâu. "Thấy rồi chứ, người ta đã nương tay, một nửa thực lực cũng chưa dùng." Tiểu Nghiệt Long đắc ý ăn dưa. "Thế này còn chưa dùng tới một nửa thực lực?" Cự Hạt khó mà tin nổi, chỉ riêng chiêu vừa rồi, ngoại trừ Phật Tổ ra, ước chừng chỉ có Dục Chức Tâm mới né được.

Thần thông ác mộng của Dục Chức Tâm rất khó chơi, nơi nào càng nhiều sinh linh càng khó chơi, có thể thao túng sinh linh nhập mộng, xuyên qua tự do trong mộng cảnh, thông qua mộng cảnh thao túng sinh linh.

Căn bản không tìm thấy Dục Chức Tâm, chỉ có thể bị động chịu đòn.

Mà Dục Chức Tâm cũng chỉ có thể né tránh, không thể trực diện đối kháng.

Mạnh như thế mà còn chưa dùng tới một nửa thực lực, vậy xuất toàn lực thì mạnh đến mức nào? "Ta nói cho ngươi biết, Đạo Phong Thiên Phiến không phải một kiện pháp bảo mà là hai kiện, Đạo Phong và Thiên Phiến, cả hai đều có ba mươi lăm đạo cấm chế.

Dùng Thiên Phiến là không muốn hạ sát thủ, Đạo Phong mới là đại sát khí, ta tận mắt thấy người ta dùng Đạo Phong chém Thập Linh

Viên Thủ.

Nếu không phải Thập Linh Viên Thủ có thể mượn lực lượng địa mạch phục sinh thì căn bản không cần Phật Tổ ra tay, cũng chính vì thế người ta mới nguyện ý giúp đỡ Ma tộc.

Quảng Thành Tử và Di Lặc bị Thập Linh Viên Thủ ngược tơi bời, mà người ta một mình chém Thập Linh Viên Thủ một lần, dù không địch lại Phật Tổ cũng không kém là bao." Tiểu Nghiệt Long cũng không che giấu, tiếng không hề nhỏ, nói thẳng cho mọi người cùng nghe.

Lăng Hư Thất Tiên mới gia nhập nhìn nhau ngơ ngác, ngươi tâng bốc sư tôn chúng ta như vậy chúng ta rất vui, nhưng trước mặt Vô Thiên Phật Tổ mà ngươi có ý dìm hàng Phật Tổ, ngươi không sợ bị ăn đòn sao? "Nghiệt Long Ma Thánh nói không sai, nếu không có Nhược Thủy, ta chưa chắc là đối thủ của Lăng Hư Phật Tổ, dù có Nhược Thủy, Lăng Hư Phật Tổ muốn đi ta cũng không ngăn được." Vô Thiên thản nhiên đánh giá, vô cùng công nhận thực lực Lăng Hư Đạo Quân. "Phật Tổ quá khen, ta kém Phật Tổ xa lắm." Lăng Hư Đạo Quân cũng có chút ngượng ngùng, Vô Thiên quả thực đánh giá lão rất cao. "Phật Tổ sao người không nói sớm, làm thuộc hạ bị bêu xấu." Sát Tâm Ma Thánh hậm hực bay trở lại. "Không cho các ngươi trực tiếp cảm nhận một chút thì sao các ngươi tâm phục khẩu phục được." Vô Thiên cười cười.

Lăng Hư Thất Tiên nhìn mà ngây người, phận thuộc hạ mà dám nói chuyện với Vô Thiên như vậy, quan trọng là Vô Thiên còn không giận, ngôn ngữ lại bình dị gần gũi.

Cảm giác này giống như Vô Thiên không hề coi đám Ma Thánh, Ma Quân này là thuộc hạ, mà giống như một người huynh trưởng, dẫn theo đám huynh đệ thề phải xông pha làm nên sự nghiệp.

Vô Thiên tuy là Ma nhưng không có vẻ bạo ngược của Ma, ngược lại lòng dạ còn rộng lớn hơn mạn thiên thần phật, khí độ hơn hẳn.

Dưới sự dẫn dắt của Vô Thiên, lại còn có lời thề ước thúc bản thân, chưa từng làm chuyện lạm sát vô tội, có quy củ, giữ quy củ, so với mạn thiên thần phật cũng chẳng khác biệt mấy.

Những sinh linh yếu nhỏ kia thật sự phải cảm ơn Vô Thiên, nếu không có Vô Thiên quản thúc, với tính khí của Ma chắc chắn sẽ đại khai sát giới, sinh linh đồ thán.

Bất quá không quy củ không thành phép tắc, chính vì Vô Thiên lãnh đạo có phương pháp nên Ma tộc mới có thể thành sự.

Nếu không nơi nào cũng đồ sát, sớm đã dẫn tới việc tất cả sinh linh Hồng Hoang liên hợp thảo phạt, Ma tộc căn bản không sống nổi ở Hồng Hoang.

Có thể ước thúc được đám Ma tộc tàn bạo, bản thân điều này đã thể hiện năng lực của Vô Thiên. "Sát Tâm bái kiến Lăng Hư Phật Tổ." Mà Sát Tâm Ma Thánh cũng không phải hạng người không chịu thua, thua thì nhận, hướng Lăng Hư Đạo Quân hành lễ, đổi cách xưng hô thành Phật Tổ. "Bái kiến Lăng Hư Phật Tổ." Những ma tộc khác cũng theo đó bái kiến, không còn ai không phục.

Một vị Á Thánh, bảy vị Chuẩn Thánh đỉnh phong và Lăng Hư Thất Tiên gia nhập, thế lực Ma tộc tăng vọt.

Nhìn thấy đám ma tộc và Lăng Hư Thất Tiên trò chuyện vui vẻ, dành cho nhau sự tôn trọng đầy đủ, Nam Cực Tiên Ông cùng Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Mục Liên Tôn Giả ghen tị không thôi.

Bọn họ không có được đãi ngộ này, đám ma tộc căn bản không thèm nhìn mặt bọn họ, hay nói đúng hơn là coi thường bọn họ, không ít lần sai bảo.

Tuy giữ được tính mạng nhưng sống rất uất ức.

Dương Tiễn đi bế quan rồi, Na Tra cũng không ra ngoài chơi nữa, thấy Nam Cực Tiên Ông ba người trong mắt lộ vẻ bất mãn thì khinh miệt bĩu môi.

Các người còn bất mãn cái gì, các người so được với người ta chắc?

Người ta tương đương với hợp tác với Ma tộc, còn các người là tù binh, sống được thì thầm cảm ơn đi.

Từng kẻ cao cao tại thượng đã lâu, tưởng gia nhập Ma tộc thì Ma tộc cũng phải lễ đãi các người chắc.

Nếu không phải thực lực Ma tộc không đủ, đang lúc dùng người, thì đã sớm hồn phi phách tán rồi.

Ba kẻ này đều là hạng không an phận, Linh Cát và Hoa Quang phật tử thì rất thức thời, ngoan ngoãn bế quan không ra, đợi sắp xếp, lão lão thực thực, không nghĩ ngợi lung tung.

Bên phía Ma tộc vui vẻ, Thập Linh Viên Thủ thì uất ức không thôi, vốn dĩ tới để lập uy chứng minh bản thân.

Chương 793

Tính cách cuồng vọng như y, có thể chấp nhận thua Đế Tân, nhưng không thể chấp nhận lại thua thêm kẻ khác, y muốn chứng minh ngoại trừ Đế Tân ra thì y mạnh nhất.

Kết quả bị Nhược Thủy khắc chế hoàn toàn.

Thập Linh Viên Thủ càng nghĩ càng giận, không được, nhất định phải trút cơn giận này ra, bị Đế Tân trấn áp đối với y là sỉ nhục, nhất định phải đánh bại kẻ khác để rửa sạch sỉ nhục này.

Sát kê cảnh hầu chứng minh sự cường đại của y, khiến sinh linh Hồng Hoang nghe danh mà mất mật, đều phải kính sợ y.

Tạm thời không phá giải được Nhược Thủy, không làm gì được Vô Thiên và Lăng Hư Đạo Quân, vậy thì tìm kẻ khác.

Ngay lập tức, Thập Linh Viên Thủ tiến về tinh không, đi tìm Nữ Bạt gây phiền phức.

Xuất thế chưa lâu, nghé con không sợ hổ, Thập Linh Viên Thủ sao hiểu được nhân tình thế thái, cuồng vọng tự đại trực tiếp công kích Thái Dương Tinh Chân Hỏa đại trận. "Kẻ tiểu nhân phương nào, dám công kích đạo trường của Thánh nhân, xem ra ngươi không muốn sống nữa rồi." Thập Kim Ô và Nữ Bạt phẫn nộ bay ra. "Hừ, các ngươi cũng tính là Thánh nhân?" Thập Linh Viên Thủ thăm dò tu vi một chút, rất là khinh miệt, Nữ Bạt là Á Thánh, Thập Kim Ô chẳng qua là Chuẩn Thánh hậu kỳ. "Từ đâu tới tên ngốc này, ngươi không biết Thái Dương Tinh là đạo trường của Tam Kim Ô Thánh nhân sao?" Đại Kim Ô nhíu mày, nhìn lướt qua Thập Linh Viên Thủ, bọn họ vẫn luôn bế quan ở Thái Dương Tinh, không hề biết chuyện của Thập Linh Viên Thủ. "Tam Kim Ô Thánh nhân!" Sắc mặt Thập Linh

Viên Thủ biến hóa, điều này y đã nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói qua, Tam Kim Ô đã đạt đến cảnh giới trên Thánh nhân là Hợp Đạo Cảnh, đang cùng kẻ mạnh nhất Hồng Hoang là Đạo Tổ bác dịch, thuộc về siêu cấp đại lão đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Trước đây y không có khái niệm gì, tưởng mình thiên hạ vô địch, sau khi bị Đế Tân ngược cho một trận mới có khái niệm.

Đế Tân ngược y nhẹ nhàng thoải mái, mà Đế Tân đối diện Thánh nhân cũng không thể thắng, dưới Thánh nhân đều là sâu kiến, câu này đúng là không phải chỉ nói chơi.

Mà Tam Kim Ô càng là tồn tại vượt qua cảnh giới Thánh nhân, e rằng một ngón tay cũng đủ đâm chết y.

Công kích đạo trường tương đương với khiêu khích, Thập Linh Viên Thủ nảy sinh sợ hãi, vạn nhất Tam Kim Ô Thánh nhân ra tay với y thì phải làm sao.

Nhất thời không dám cử động, đợi một lát thấy không có chuyện gì, Thập Linh Viên Thủ thở phào nhẹ nhõm, y tuy cuồng vọng nhưng không phải không có não, người ta Tam Kim Ô Thánh nhân không phải không dám động vào y, e là không thèm chấp nhặt y.

Lấy lớn hiếp nhỏ, nói ra cũng mất mặt.

Nghĩ đến đây, Thập Linh Viên Thủ lại cuồng lên, hiên ngang nhìn Nữ Bạt: "Bản tọa Thập Linh Viên Thủ, ngươi chính là Nữ Bạt?

Nghe nói ngươi rất mạnh, tới đây tỉ thí với bản tọa xem nào." "Từ đâu tới tên ngốc này, chạy tới đây khiêu chiến Nữ Bạt, chẳng phải tìm ngược sao?" Thập Kim Ô vui mừng, Nữ Bạt dung hợp ba luồng nguyên thần của Hống, ba luồng nguyên thần mỗi cái chứa một loại đại đạo pháp tắc: Thi đạo pháp tắc, Nhiệt chi pháp tắc, Độc chi pháp tắc.

Tương Thần sở hữu Thi đạo pháp tắc và Độc chi pháp tắc trong đó, hai người mỗi người kế thừa một nửa, kẻ nào có thể thôn phệ đối phương thì sẽ có được pháp tắc hoàn chỉnh, từ đó chứng đạo thành Thánh.

Hai bên đều có ưu thế, Tương Thần kế thừa nhục thân của Hống, phòng ngự vô địch, cũng chỉ có Khổng Tuyên mới có thể dùng Ngũ Hành nghịch chuyển gây ra thương tổn.

Nhục thân của Tương Thần thuộc hạng chỉ kém một chút là có thể nhục thân thành Thánh, chỉ cần có được Thi đạo pháp tắc và Độc chi pháp tắc hoàn chỉnh là có thể dùng hai loại pháp tắc tôi luyện, từ đó nhục thân thành Thánh.

Theo lời La Hầu nói, nhục thân của Hống từng đạt đến Đại Đạo Cảnh, trong chiến tranh khai thiên bị Bàn Cổ trọng thương phá phòng mới bị rớt cấp.

Mà so với Tương Thần, Nữ Bạt lại có thêm một loại pháp tắc là Nhiệt chi pháp tắc.

Đạt được một loại pháp tắc đến tiểu thành là có thể nhập Á Thánh, mà Nữ Bạt sở hữu ba loại, lĩnh ngộ được năm thành đại đạo pháp tắc, vì thế trở thành kẻ nổi bật trong các Á Thánh.

Thi đạo pháp tắc và Độc chi pháp tắc đang đợi thôn phệ Tương Thần để viên mãn, nên những năm nay Nữ Bạt vẫn luôn ở Thái Dương Tinh lĩnh ngộ Nhiệt chi pháp tắc.

Mà Hồng Hoang không có nơi nào nóng hơn Thái Dương Tinh, ở đây Nữ Bạt có thể mượn dùng nhiệt năng của Thái Dương Tinh.

Động thủ với Nữ Bạt ở đây đúng là tìm ngược, Quảng Thành Tử có được Tiên Thiên Chí Bảo cũng chẳng dám tới đây làm loạn. "Đại ngôn bất tàm." Thập Linh Viên Thủ vẫn cuồng vọng như cũ, nhưng

lần này đã khôn ra, vừa lên đã dùng toàn lực, trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, một quyền nặng nề nện về phía Nữ Bạt.

Nữ Bạt không giỏi cận chiến, hóa thành luồng sáng né tránh. "Ngươi chẳng phải rất cuồng sao, có giỏi thì đừng né." Thập Linh Viên Thủ gào thét.

Nữ Bạt cạn lời, đây đúng là một hạng mãng phu. "Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi, đừng làm lỡ việc tu luyện của chúng ta." Nữ Bạt vung tay, thúc động Nhiệt chi pháp tắc, mượn nhiệt năng Thái Dương Tinh hóa thành vạn ngàn trường mâu hư huyễn hồng nhạt, dày đặc bắn về phía Thập Linh Viên Thủ. "Chiêu vô dụng, ngươi dám coi thường bản tọa, hậu quả tự gánh lấy." Thập Linh Viên Thủ giận không nhịn nổi, Nữ Bạt ngay cả pháp bảo cũng không dùng, chỉ dùng thuật pháp, rõ ràng là khinh thường y.

Cuồng vọng như y sao có thể chấp nhận được sự khinh miệt này.

Nếu Nữ Bạt biết suy nghĩ của Thập Linh Viên Thủ chắc chắn sẽ kêu oan, chẳng lẽ cô không muốn dùng pháp bảo sao?

Là cô không có pháp bảo để dùng.

Pháp bảo lợi hại đều đã có chủ, pháp bảo thông thường như Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì còn không lợi hại bằng thi độc của cô, lấy làm gì.

Pháp bảo lợi hại không kiếm được, pháp bảo thường là gánh nặng, dẫn đến việc cô không có pháp bảo dùng, hoặc dùng thi độc đối địch, hoặc dàn trận cùng Thập Kim Ô.

Mà Thập Linh Viên Thủ vừa mới mắng xong đã phát hiện Nữ Bạt không phải coi thường y, chiêu này của người ta cực kỳ lợi hại.

Trường mâu nhiệt năng đâm vào hộ tráo lực lượng địa mạch, nhiệt năng ngập trời kia lại có thể nung chảy lực lượng địa mạch.

Hơn nữa, trường mâu đâm vào hộ tráo địa mạch vỡ ra nhưng không hề tiêu tán, mà hóa thành nhiệt năng cuồn cuộn, hình thành một cái kết giới bao bọc lấy y.

Nóng, cái nóng chết người, tốc độ y thúc động lực lượng địa mạch lại không nhanh bằng tốc độ bị nung chảy.

Thập Linh Viên Thủ đại hãi, đây mới là thiên địch khắc chế y, Nhược Thủy chỉ làm y không có chỗ ra tay, còn thứ này có thể lấy mạng y, thiên khắc lực lượng địa mạch.

Cái nóng này khác với lửa, lửa không đốt được đại địa, nhưng nhiệt năng có thể làm đại địa khô héo, tứ phân ngũ liệt, phá hủy kết cấu đại địa.

Dùng lên lực lượng địa mạch cũng là đạo lý tương tự.

Thiên khắc, thế này còn đánh đấm gì nữa, sự cường đại của y đều nhờ vào lực lượng địa mạch mà.

Cái nóng này đối với thứ khác có thể sức phá hoại không mạnh như thế, nhưng gặp phải lực lượng địa mạch thì hoàn toàn không có sức đánh trả. "Khốn kiếp!" Thập Linh Viên Thủ uất ức mắng một tiếng, dốc toàn lực đánh vỡ kết giới nhiệt năng, không thèm ngoảnh đầu lại mà rời đi: "Đợi bản tọa tìm được pháp bảo vừa tay sẽ lại tới thỉnh giáo." Phục thì không thể phục, đợi y tìm được pháp bảo ngăn được nhiệt năng sẽ quay lại gỡ gạc.

Tuy không phục nhưng cũng không dám coi thường Nữ Bạt nữa, ngữ khí không còn hung hăng như lúc đầu. "Y có bệnh sao, Hồng Hoang từ bao giờ chui ra một vị Á Thánh thế này, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thập Kim Ô mặt đầy cạn lời, hiếu kỳ thúc giục, chạy tới thành Triều Ca tìm Đế Tân hỏi thăm. "A, tên đó cuồng không biên giới, vừa xuất thế đã ra vẻ thiên hạ vô địch, không coi ai ra gì, bị ta dạy cho một bài học xong chạy tới phương Tây tìm Lăng Hư Đạo Quân và Vô

Thiên gây phiền phức, nhưng không làm gì nổi Nhược Thủy.

Chạy tới tinh không tìm Nữ Bạt gây hấn, lại bị đánh cho bỏ chạy, ước chừng giờ đang sắp phát điên vì tức rồi." Đế Tân nghe xong cười một tiếng, với tính tâm cao khí ngạo của Thập Linh Viên Thủ chắc chắn không chịu nổi.

Lúc mới xuất thế uy phong biết bao, đầu tiên đánh Dương Tiễn và Na Tra, sau đánh Quảng Thành Tử và Di Lặc, rồi đánh Quy Linh Thánh Mẫu, chiến tích lẫy lừng.

Sau đó hiện tại liên tục chịu đả kích, cảm giác hụt hẫng quá lớn, chắc chắn tức đến phát điên. "Bất quá, tên đó quả thực lợi hại, nếu không phải tinh không cách xa đại địa, mượn dùng lực lượng địa mạch khó khăn, Nữ Bạt lại mượn được nhiệt năng Thái Dương Tinh thì Nữ Bạt không phải đối thủ của y đâu." Đế Tân đổi giọng, vẫn rất công nhận thực lực của Thập Linh Viên Thủ.

Sau đó đem chuyện của Thập Linh Viên Thủ kể cho Thập Kim Ô. "Ngươi cũng có lúc sơ sẩy, bị đám người kia lừa." "Bất quá, với tính cách của ngươi, nuốt trôi được cơn giận này sao?" Đại Kim Ô nói.

Đế Tân tên này hay thù dai lắm, sau khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, những chư hầu quốc làm phản đều bị giết sạch sành sanh, ngay cả thường dân không tham gia cũng không tha.

Chương 794

Quý tộc Tây Kỳ càng thảm, hồn phách bị trấn vào tường thành Triều Ca vĩnh thế không được siêu sinh, vĩnh viễn bị đóng đinh trên cột sỉ nhục của Nhân tộc. "Cái giá của việc tính kế cô rất đắt, nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc, chúng ta cũng chưa chuẩn bị xong, không phải lúc khai chiến toàn diện.

Cứ để Ma tộc và bọn chúng giằng co, đợi thời cơ đến, bọn chúng sẽ biết cái giá của việc tính kế cô." Đế Tân lạnh lùng nói.

Hiện tại đánh nhau, Thiên Đình và Tiệt giáo, Quy Nhất giáo tham chiến, bên họ sẽ chịu thiệt.

Thiên định ngũ thánh mỗi người đều để lại một thi ở Tử Tiêu cung, vẫn luôn không xuất hiện, không biết đang mật mưu chuyện gì.

Còn có Ngũ Cực Thánh Thú cũng là người của Hồng Quân.

Trong mắt y, uy hiếp của Thập Linh Viên Thủ còn xa mới bằng Ngũ Cực Thánh Thú.

Ngũ Cực Thánh Thú lần lượt tham gia Vu Yêu lượng kiếp và Phong Thần lượng kiếp, lại còn là chủ lực, cuối cùng đều toàn thân nhi thối, thậm chí thu lợi không ít, đủ để chứng minh thực lực.

Ngũ Cực Thánh Thú liên thủ tuyệt đối có thể ngược tơi bời Thập Linh Viên Thủ, có thể đấu với y một trận.

Năm đó Khổng Tuyên đối mặt Ngũ Cực Thánh Thú cũng vô cùng gian nan.

Hậu Thiên Ngũ Hành đại trận của Ngũ Cực Thánh Thú quả thực không yếu, là trận pháp hạng nhất dưới thánh trận, dù không đánh lại y thì cũng có thể kìm chân y.

Còn có Tương Thần tên đó nữa, cũng không biết giờ đang làm gì.

Hiện tại Tam Tiêu, Khổng Tuyên, Đại Bằng đã thành Thánh, không thể ra tay, một khi y bị kìm chân thì sẽ rất khó giải quyết.

Chiến lực cấp cao, y đối mặt Ngũ Cực Thánh Thú, Lục Nhĩ Mi Hầu dùng Địa Thư kiềm chế Thập Linh Viên Thủ, Nữ Bạt đối đầu Tương Thần.

Vu tộc bảy vị Đại Vu, Yêu tộc sáu vị Yêu Thánh cộng thêm Phục Hy là Yêu Hoàng, vừa vặn cũng bảy vị.

Quảng Thành Tử cộng thêm Quy Linh Thánh Mẫu kiềm chế Vô Thiên thì vẫn làm được.

Chiến lực cấp cao tương đương, thậm chí bên họ còn ưu thế nhẹ, dù sao bên họ còn có Chúc Long và Chu Tước.

Nhưng số lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong và Chuẩn Thánh hậu kỳ của đối phương vượt xa bên họ.

Nhân tộc tuy được trời ưu ái nhưng khởi thế muộn, sau Phong Thần lượng kiếp mới bắt đầu quật khởi.

Hiện tại số lượng Chuẩn Thánh không ít, nhưng Chuẩn Thánh hậu kỳ và đỉnh phong không nhiều.

Dù sao cũng khởi thế muộn hơn Đạo môn và Tây Phương giáo hai mươi vạn năm, muốn đuổi kịp đâu có dễ như vậy.

Hiện tại khai chiến, bên họ yếu thế không ít, chỉ là Đạo Tổ cũng không biết bọn họ có bài tẩy gì nên không dám mạo hiểm khai chiến toàn diện.

Chủ yếu là Đạo Tổ không có sai số, một khi thất bại, Ma Đạo quật khởi, ảnh hưởng tới Thiên Đạo và Đạo Tổ quá lớn, nên Đạo Tổ phải cẩn thận.

Hiện tại đôi bên đều đang tìm mọi cách nâng cao chiến lực bên mình, tăng thêm bài tẩy.

Lấy bất biến ứng vạn biến, Nhân tộc không động, cứ để Đạo Tổ đoán già đoán non đi.

Tuy bị tính kế rất bực mình, nhưng vì đại cục, y phải nhẫn nhịn.

Sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, lúc đó sẽ thanh toán một thể. "Đại hỉ, đại hỉ a, Quảng Thành Tử khích bác Thập Linh Viên Thủ đi đối phó Lăng Hư Đạo Quân, kết quả phản tác dụng, khơi dậy nộ hỏa của đám người Lăng Hư Đạo Quân, gia nhập Ma tộc rồi.

Vô Thiên phong Lăng Hư Đạo Quân làm Phật Tổ, là Quá Khứ Phật của Đại Đồng Phật môn.

Thực lực Lăng Hư Đạo Quân quả thực lợi hại, dốc toàn lực đánh nổ Thập Linh Viên Thủ được một lần." Thân Công Báo vui mừng chạy tới báo cáo. "Ồ, còn có chuyện tốt này sao, Quảng Thành Tử đúng là thành sự bất túc bại sự hữu dư.

Cô quả nhiên không nhìn lầm, Lăng Hư Đạo Quân không đơn giản." Đế Tân cười lớn, việc Lăng Hư Đạo Quân rất mạnh chính là do y truyền ra.

Cùng lúc đó, tại Nam Thiệm Bộ Châu, bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhận được tin Lăng Hư Đạo Quân gia nhập Ma tộc. "Hừ, ta đã nói đừng có trêu chọc đám người Lăng Hư Đạo Quân, ngươi nhất quyết không nghe, mặc kệ Quảng Thành Tử khích bác Thập Linh Viên Thủ, còn nói cái gì mà không sao, giờ có sao chưa?

Thành sự bất túc bại sự hữu dư." Di Lặc giận không nhịn nổi, Quảng Thành Tử cứ hễ động não là hỏng việc.

Khổ nỗi Nguyên Thủy Thiên Tôn cực kỳ thiên vị Quảng Thành Tử, hết lần này tới lần khác dung túng. "Ngươi nói ai thành sự bất túc

bại sự hữu dư?" Quảng Thành Tử bạo nộ, trừng mắt nhìn Di Lặc, ra vẻ sắp động thủ. "Nói ngươi đấy, sao, ngươi còn muốn động thủ chắc?

Ngươi không khích bác Thập Linh Viên Thủ đi đối phó Lăng Hư Đạo Quân thì người ta có gia nhập Ma tộc không?

Vốn dĩ có Thập Linh Viên Thủ giúp sức, đợi chúng ta dưỡng thương xong là có thể đi công đánh Ma tộc, chắc chắn đại bại Ma tộc.

Giờ bị ngươi quấy nhiễu thế này, bọn người Lăng Hư Đạo Quân gia nhập Ma tộc, thực lực Ma tộc tăng mạnh, còn đánh kiểu gì nữa?

Ngươi không phải thành sự bất túc bại sự hữu dư thì là ai?" Di Lặc tâm thái sụp đổ, mắng thẳng vào mặt Quảng Thành Tử.

Cơ hội đoạt lại Linh Sơn tốt như vậy cứ thế bị Quảng Thành Tử phá hỏng mất.

Các ngươi thì không quan tâm, nhưng Linh Sơn là Tây Phương giáo của bọn ta, là gốc rễ của Phật môn, ý nghĩa vô cùng trọng đại. "Ngươi nói lại lần nữa xem?" Quảng Thành Tử thẹn quá hóa giận, vô lý cũng muốn ngang ngược. "Ngài hiện tại còn thấy Quảng Thành Tử không sai sao?" Di Lặc nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Thập Linh Viên Thủ và Vô Thiên vốn không oán không thù, chưa chắc đã dốc toàn lực đối phó Vô Thiên, nhưng hiện tại, Ma tộc tuy có đám người Lăng Hư Đạo Quân gia nhập, nhưng cũng khiến Thập Linh Viên Thủ kết cừu với Vô Thiên.

Đám người Lăng Hư Đạo Quân tuy không yếu, nhưng không bằng Thập Linh Viên Thủ, Ma tộc thực lực tăng mạnh, chúng ta tăng còn nhiều hơn." Nguyên Thủy Thiên Tôn bào chữa cho Quảng Thành Tử, miệng lưỡi cực cứng, dù sao cũng không nhận lỗi, tuyệt đối không hạ thấp cái đầu cao ngạo của mình.

Cao ngạo, tự đại, coi thường tất cả vốn là đặc sản Nguyên Thủy để lại cho Xiển giáo. "Được, các ngươi mãi mãi không sai, mãi mãi đúng, mãi mãi chẳng làm nên trò trống gì, các ngươi đi mà nói với Đạo Tổ ấy." Di Lặc giận không nhịn nổi, trực tiếp tới Tử Tiêu cung cáo trạng.

Ô Vân Tiên bĩu môi, cãi đi cãi lại, tốt nhất là tan rã luôn, già chết không tương tác.

Hợp tác với đám ô hợp chi chúng, hạng thành sự bất túc bại sự hữu dư này đúng là ghê tởm, rước họa vào thân.

Đám Tây Phương giáo này còn đỡ, mặt dày thì mặt dày nhưng ít ra còn có tự tri chi minh.

Đám Xiển giáo này thì suốt ngày chẳng biết cao ngạo cái gì, rõ ràng chẳng có bản lĩnh gì, chưa làm nên hồn việc gì, suốt ngày mắt cao hơn đỉnh đầu, coi thường tất cả.

Không có bản lĩnh lại còn ngạo mạn thành tính, khổ nỗi Đạo Tổ vẫn cứ tin tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn, để Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chủ.

Suốt ngày mượn oai hùm, sai bảo người khác, gã cũng lo lắng không biết lúc nào nhịn không được mà đánh nhau với đám này.

Di Lặc vừa đi, sắc mặt bên Xiển giáo khó coi vô cùng, bọn họ không muốn nhận lỗi, nhưng việc Quảng Thành Tử làm quả thực có lỗi, Đạo Tổ e rằng sẽ nổi giận.

Và lúc này, Thập Linh Viên Thủ trở về. "Ngươi đi đâu thế, có người vì ngươi mà suýt chút nữa đánh nhau đấy." Ô Vân Tiên mỉa mai một câu.

Chương 795

"Vì ta mà đánh nhau?" Thập Linh Viên Thủ ngẩn ra. "Chứ sao, ngươi không những không xử lý được Lăng Hư Đạo Quân, còn bức người ta gia nhập Ma tộc, trộm gà không thành còn mất nắm gạo, có người không chấp nhận được." Ô Vân Tiên nhún vai. "Hừ, sợ cái gì, Lăng Hư Đạo Quân chẳng qua là bại tướng dưới tay ta thôi, Vô Thiên nếu không có Nhược Thủy cũng chẳng đáng lo." Thập Linh Viên Thủ rất khinh miệt. "Ngươi không sợ, nhưng Lăng Hư Đạo Quân đối với chúng ta uy hiếp rất lớn đấy." Ô Vân Tiên dang tay. "Ta có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, đối phó Lăng Hư Đạo Quân thừa sức." Quảng Thành Tử miệng rất cứng, đối với việc năm đó bại dưới tay Lăng Hư Đạo Quân vẫn luôn canh cánh trong lòng. "Không, ngươi đánh không lại lão đâu, lão có thể đánh nổ nhục thân của bản tọa một lần, mà ngươi thì còn xa mới có năng lực đó.

Cách chiến đấu của ngươi quá đơn điệu, không khó chơi bằng lão." Thập Linh Viên Thủ đánh giá rất công tâm.

Đối đầu trực diện, Quảng Thành Tử cậy vào Tiên Thiên Chí Bảo có thể chiếm thượng phong, nhưng nếu không bàn đến thủ đoạn, Quảng Thành Tử chắc chắn đánh không lại Lăng Hư Đạo Quân, Âm Dương huyền phong kia quả thực rất khó chơi.

Quảng Thành Tử suýt chút nữa hộc máu mồm, có ai vạch trần như ngươi không.

Khổ nỗi y còn chẳng dám cãi lại, vì Thập Linh Viên Thủ cũng là hạng nóng tính, tính khí còn nóng hơn cả y, mà y lại đánh không lại Thập Linh Viên Thủ.

Cãi nhau với Thập Linh Viên Thủ dễ bị ăn đòn lắm. "Này, ngươi

có cách gì khắc chế Nhược Thủy không?" Thập Linh Viên Thủ nhìn về phía Ô Vân Tiên hỏi, dường như cảm thấy Ô Vân Tiên đáng tin hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Quảng Thành Tử. "Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Thổ khắc Thủy, ngươi là Địa Mạch chi linh, chắc chắn có thể luyện hóa nhiều loại Tiên Thiên thần thai Thổ để dùng, trước đây chúng ta đã thử qua, chỉ cần thần thổ đủ nhiều đủ mạnh chắc chắn có thể ngăn được Nhược Thủy.

Này, vị Hoan Hỉ Phật kia có Cửu Thiên Hoang Nhưỡng và Mậu Tuất Lưu Thổ bản nguyên, sư đệ ta là Diễm Trung Tiên La Tuyên trong tay có Ma Ha Tịnh Thổ bản nguyên, nhưng đệ ấy không ở đây.

Ngục Hồn Huyết Thổ ở trong tay Vô Thiên, Cửu U Minh Thổ và Đại Hoang Vu Thổ ở Nhân tộc Thần Đình.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Nhâm Thổ không có gia trì gì cho chiến đấu.

Hỗn Nguyên Sát Thổ ở trong tay vị Địa Sát Đạo Quân kia, còn có Nhất Nguyên Trọng Thổ ở Thiên Đình.

Hiện tại ngươi có thể lấy được ba loại Tiên Thiên thần thai Thổ bản nguyên, tự vệ trong Nhược Thủy chắc chắn không vấn đề gì." Ô Vân Tiên cố ý chọc gậy bánh xe Xiển giáo.

Mười đại Tiên Thiên thần thai Thổ, trong tay Xiển giáo có tới tận ba loại.

Nuôi dưỡng vật phẩm Tiên Thiên thần thai cần thời gian dài đằng đẵng và lượng lớn tài nguyên.

Ví như Mậu Tuất Lưu Thổ, chủ thể ở Kỳ Lân tộc, Hoan Hỉ Phật chỉ có được một luồng, uy lực có hạn, phải như nuôi con nhỏ mà nuôi dưỡng cho nó lớn lên.

Phải dùng Thổ hành chi khí làm dinh dưỡng nuôi dưỡng, rất tốn

thời gian và công sức.

Với tính bá đạo của Thập Linh Viên Thủ thì làm gì có kiên nhẫn nuôi dưỡng từ từ, chẳng lẽ không cướp hết về sao. "Giao thần thổ cho bản tọa." Thập Linh Viên Thủ lập tức nhìn về phía Hoan Hỉ Phật và Địa Sát Đạo Quân. "Sao ngươi không bảo lão gọi La Tuyên tới, đưa Ma Ha Tịnh Thổ cho ngươi?" Hoan Hỉ Phật đương nhiên không cam lòng, đùn đẩy cho Ô Vân Tiên. "Như Lai sư huynh để La Tuyên sư đệ âm thầm hộ trì chuyển thế thân của ngài, nhiệm vụ nặng nề, vì an toàn nên chúng ta đều không biết đệ ấy ở đâu, gọi kiểu gì?" Ô Vân Tiên dang tay, bọn họ đúng là không biết La Tuyên ở đâu thật. "Ý gì đây?

Không muốn bản tọa giúp các người đối phó Vô Thiên sao?" Thập Linh Viên Thủ nhíu mày, phảng phất giây tiếp theo sẽ phủi mông bỏ đi. "Giao cho y." Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm nhìn Ô Vân Tiên một cái, hận không thể giết chết tên này.

Hoan Hỉ Phật không tình nguyện lấy ra một luồng Cửu Thiên Hoang Nhưỡng và Mậu Tuất Lưu Thổ bản nguyên giao cho Thập Linh Viên Thủ.

Địa Sát Đạo Quân cũng vậy. "Chỉ đưa có một luồng thế thôi, các người đang bôi bác Thập Linh đạo hữu đấy à, nuôi dưỡng thần thổ cần thời gian đằng đẵng.

Một luồng thế này, nuôi đến lúc Ma Đạo lượng kiếp kết thúc sợ là cũng chưa thành hình." Ô Vân Tiên cố ý thêm dầu vào lửa. "Ngươi câm miệng cho ta, ngươi tin ta giết chết ngươi không?" Hoan Hỉ Phật nhịn không nổi nữa. "Ta chỉ nói thật thôi, giết chết ta, ngươi có bản lĩnh đó không?" Ô Vân Tiên khinh bỉ cười một tiếng, gã đánh không lại Hoan Hỉ Phật thật, nhưng khả năng bảo mệnh của gã mạnh, gã mà không đánh với Hoan Hỉ Phật thì Hoan Hỉ Phật cũng chẳng làm gì

được gã. "Xem ra hai người các ngươi muốn bản tọa tự tay động thủ rồi." Ánh mắt Thập Linh Viên Thủ không thiện nhìn về phía Hoan Hỉ Phật và Địa Sát Đạo Quân.

Sắc mặt hai người biến hóa, không tình nguyện lại giao ra thêm một ít thần thổ bản nguyên.

Tiệt giáo vốn đã không ưa bọn họ, vừa rồi lại vừa xích mích với Tây Phương giáo.

Nếu đánh nhau, Tiệt giáo và Tây Phương giáo chắc chắn không giúp, chỉ dựa vào Xiển giáo hình như thực sự đánh không lại Thập Linh Viên Thủ. "Thật mà, ngươi dù sao cũng phải để lại cho chúng ta một chút chứ.

Thần Thổ chủ thể nằm ở Kỳ Lân tộc, ta cũng chỉ xin từ Kỳ Lân tộc một luồng, uẩn dưỡng mấy chục năm rồi đó." Hoan Hỉ Phật bày ra vẻ mặt vô tội.

Thập Linh Viên Thủ hiện tại khá tin tưởng Ô Vân Tiên, liền quay sang nhìn y. "Không, hắn nói dối, chỉ có Mậu Tuất Lưu Thổ là như vậy, còn Cửu Thiên Hoang Nhưỡng gần như toàn bộ bản nguyên đều ở trong tay hắn." "Hỗn Nguyên Sát Thổ toàn bộ bản nguyên đều nằm trong tay Địa Sát Đạo Quân, nhiều lời không nói, lấy ra một nửa chắc không quá đáng đâu nhỉ?" Ô Vân Tiên hạ quyết tâm đâm một nhát sau lưng thật đau.

Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên cùng các đệ tử Tiệt Giáo nỗ lực mím chặt môi, sợ rằng không nhịn được mà cười ra tiếng, vẫn là Ô Vân Tiên sư huynh biết chơi nha.

Dù sao cứ thấy Xiển Giáo chịu thiệt là bọn họ thấy sảng khoái rồi. "Xem ra các ngươi rất không thành thật nha." "Án theo lời hắn nói, giao ra một nửa bản nguyên.

Nếu để bản tọa ra tay, các ngươi đừng hòng giữ lại một chút nào." Thập Linh Viên Thủ ánh mắt ngày càng bất thiện nhìn Hoan Hỉ Phật và Địa Sát Đạo Quân, dường như giây sau sẽ ra tay cướp đoạt, áp bách cảm tràn trề. "Ngươi là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, ngươi cứ đợi đấy cho ta." Hoan Hỉ Phật nghiến răng nghiến lợi, hung tợn trừng mắt nhìn Ô Vân Tiên, đau lòng đến mức không thở nổi, đành lấy ra một nửa bản nguyên Cửu Thiên Hoang Nhưỡng giao cho Thập Linh Viên Thủ.

Địa Sát Đạo Quân cũng vậy, ánh mắt hung ác hận không thể nuốt sống Ô Vân Tiên. "A, luận về bỉ ổi, ai có thể so được với Xiển Giáo các ngươi?" "Thời điểm Phong Thần lượng kiếp, tứ giáo các ngươi vây công Tiệt Giáo ta, Tiệt Giáo ta chưa từng nao núng, huống chi hiện tại Xiển Giáo các ngươi dở sống dở chết, chỉ còn lại mấy con cá thối tôm nát các ngươi mà cũng dám lên mặt với Tiệt Giáo ta?" Ô Vân Tiên đầy mặt khinh miệt.

Xiển Giáo toàn dựa vào mồm mép, còn Tiệt Giáo là cứng thật sự.

Xiển Giáo chính là loại khinh mềm sợ cứng, ví như đối diện với Thập Linh Viên Thủ thì liên tục thỏa hiệp.

Nhi Tiệt Giáo là thật sự dám liều mạng, chết cũng phải cắn hạ của ngươi một miếng thịt. "Dám nhục nhã Xiển Giáo ta, ngươi tìm chết!" Quảng Thành Tử nộ bất khả át. "Nói thật mà cũng gọi là nhục nhã sao?" Ô Vân Tiên châm chọc cười một tiếng. "Chết đi!" Quảng Thành Tử tế ra Phiên Thiên Ấn đập tới.

Ô Vân Tiên tự biết không phải đối thủ của Quảng Thành Tử, vừa định thi triển thuật pháp né tránh, lại thấy Thập Linh Viên Thủ đấm bay Phiên Thiên Ấn, bá khí đạo: "Hắn sau này do bản tọa bảo vệ, ai dám động đến hắn chính là đối đầu với bản tọa." Ô Vân Tiên vui vẻ, không ngờ lại có chuyện tốt này.

Nhi Xiển Giáo bên kia suýt thì hộc máu, lập tức mất hết tính nóng

nảy. "Nơi nào có thể tìm được pháp bảo lợi hại để đối kháng với nhiệt năng của Nữ Bạt?" Thập Linh Viên Thủ tiếp tục hỏi Ô Vân Tiên.

Chương 796

"Đối kháng Nữ Bạt?

Ngươi đi Thái Dương Tinh tìm nàng sao?" "Chuyên môn đối kháng Nữ Bạt thì không cần thiết, ở Thái Dương Tinh, nàng có thể mượn dùng nhiệt năng Thái Dương Tinh, chiến lực bùng nổ, đừng đánh với nàng ở gần Thái Dương Tinh là được." "Còn về pháp bảo, ta thấy Hỗn Thế Tứ Hầu và Hắc Lị thánh sứ, lũ viên hầu các ngươi dường như đều thích dùng loại pháp bảo dạng côn." "Pháp bảo dạng côn mạnh nhất Hồng Hoang nằm trong tay Ngũ Hầu bọn họ, còn Đạo Tổ có hay không thì ta không biết, hay là ta dẫn ngươi tới Tử Tiêu Cung hỏi thử?" Ô Vân Tiên nói. "Đi!" Thập Linh Viên Thủ nóng lòng muốn thử, Ô Vân Tiên nói đúng tâm ý của hắn, hắn vốn muốn pháp bảo dạng côn, một gậy phá vạn pháp, một gậy đập xuống thiên băng địa liệt, vô kiên bất tồi.

Hai người vừa đến Tử Tiêu Cung, liền thấy Di Lặc cầm Tử Tiêu Cung Lệnh giận dữ đi ra.

Ô Vân Tiên vui vẻ, xem ra Đạo Tổ cũng bị chọc giận rồi, muốn bãi miễn Nguyên Thủy Thiên Tôn, để Di Lặc phụ trách lãnh đạo đối kháng Ma tộc.

Nhưng với tính cách cao ngạo của môn nhân Xiển Giáo, liệu có ngoan ngoãn nghe lời Di Lặc không. "Các ngươi đến đây làm gì?" Di Lặc nhíu mày. "Thập Linh đạo hữu đến tìm Đạo Tổ xin pháp bảo." Ô Vân Tiên giải thích một chút.

Di Lặc cũng không đi nữa, muốn xem Đạo Tổ sẽ ban cho Thập Linh Viên Thủ pháp bảo gì. "Đứng lại, ngoại nhân không có pháp dụ của Đạo Tổ không được vào Tử Tiêu Cung." Thập Linh Viên Thủ cao

ngạo dẫn đầu muốn tiến vào Tử Tiêu Cung, lại bị Tứ Hung Thần chặn lại. "Lũ canh cổng mà cũng dám chặn bản tọa, ngươi tính là cái thứ gì?" Ô Vân Tiên vừa định giải thích, Thập Linh Viên Thủ đã thốt ra lời đó.

Ô Vân Tiên khóe miệng giật giật, liếc nhìn Di Lặc một cái, vội vàng kéo giãn khoảng cách với Thập Linh Viên Thủ.

Tứ Hung Thần tính tình cũng chẳng tốt đẹp gì, bị nhục mạ như thế chắc chắn sẽ nổi điên. "Tìm chết!" Quả nhiên, Tứ Hung Thần đại nộ, Đào Ngột trong miệng phun ra một căn Hủy Diệt Chi Liên.

Thập Linh Viên Thủ vốn tự hào với địa mạch chi lực, vậy mà mỏng manh như tờ giấy, nháy mắt bị đâm thủng, nhục thân cường đại kia cũng tức khắc bị xuyên thấu.

Hủy Diệt chi lực nhập thể, phong ấn Nguyên Thần, muốn triệt đẹat sát Thập Linh Viên Thủ.

Hắn hoảng hốt, lần đầu cảm nhận được nguy cơ tử vong, lũ 'tứ bất tượng' không đáng chú ý này lại cường đại như vậy, cường đại đến mức hắn hoàn toàn không có sức hoàn thủ. "Xin Tứ Hung Thần Thánh nhân thủ hạ lưu tình, hắn không thể giết, là ta dẫn tới, xin hãy nể mặt sư tôn ta một chút." Ô Vân Tiên vội vàng ra mặt cầu tình, vì y biết cho dù y không cầu tình, Đạo Tổ cũng không để Thập Linh Viên Thủ chết.

Loại chuyện tích lũy hảo cảm miễn phí này, không làm thì uổng.

Di Lặc uất ức nha, hắn cũng muốn làm vậy nhưng chậm một bước, bất quá kệ đi, tích được chút nào hay chút nấy, lập tức phụ họa: "Đúng vậy, xin Thánh nhân thủ hạ lưu tình." Lúc này Thập Linh Viên Thủ mới biết mình đã chọc vào tồn tại như thế nào, lần đầu thiết thân cảm nhận được sự cường đại của Thánh nhân, quả thực đáng sợ đến cực điểm. "Cho hắn vào đi." Lúc này, giọng nói của Đạo Tổ truyền

tới, Tứ Hung Thần không tình nguyện thu tay.

Thập Linh Viên Thủ thở hồng hộc, vội vàng hành lễ với Tứ Hung Thần, sợ đến mức không dám kiêu ngạo nữa. "Đó là ai vậy?

Thánh nhân mà lại đi gác cổng sao?" Thập Linh Viên Thủ truyền âm hỏi Ô Vân Tiên. "Đó là Tứ Hung Thần, bốn đại hung thú thượng cổ hợp thể, Thánh Nhân cửu trọng thiên đỉnh phong, năm đó họa loạn Hồng Hoang bị Đạo Tổ hàng phục." "Vào trong ngươi hãy tôn trọng Đạo Tổ một chút, chọc giận Đạo Tổ thì không ai cứu được ngươi đâu." Ô Vân Tiên đáp.

Phải nói thật lòng, Thập Linh Viên Thủ đúng là vô tri nên cuồng vọng, chẳng hiểu biết gì mà ai cũng dám đắc tội.

Năm đó Tứ Hung Thần xuất thế, đánh cho Thiên Đình Lục Thánh nhảy lên nhảy xuống cũng không cuồng vọng như hắn.

Thánh Nhân cửu trọng thiên đỉnh phong gác cổng, Thập Linh Viên Thủ đầy mắt chấn kinh, dù Ô Vân Tiên không dặn dò hắn cũng chẳng dám ngông cuồng nữa. "Bái kiến Đạo Tổ, sư tôn." Tiến vào Tử Tiêu Cung đại điện, Ô Vân Tiên cung kính hành lễ, Thập Linh Viên Thủ vội vàng bắt chước, ngoan ngoãn vô cùng.

Đạo Tổ liếc nhìn Thập Linh Viên Thủ một cái, gật gật đầu, quả thực không tệ. "Đạo Tổ, Thập Linh Viên Thủ chưa có pháp bảo thuận tay, đặc biệt tới tìm Đạo Tổ cầu một món pháp bảo dạng côn." Ô Vân Tiên nói. "Bần đạo hiện tại trong tay cũng không có pháp bảo dạng côn, trăm năm sau hãy đến Tử Tiêu Cung nhận lấy." Hồng Quân phất tay một cái, một đạo bảo quang bay về phía Thập Linh Viên Thủ, là một bộ ngân sắc chiến giáp có ba mươi bốn đạo cấm chế: "Bảo vật này là bần đạo dùng Tử Tiêu Thần Lôi bản nguyên luyện chế thành Lôi Chi Chiến Giáp, công thủ nhất thể, ngươi hãy dùng tạm." "Tạ Đạo Tổ!" Thập Linh Viên Thủ đại hỉ, ba mươi bốn đạo cấm chế,

cũng chẳng kém Vạn Phong Thiên Phiến của Lăng Hư đạo quân bao nhiêu.

Dưới Thánh nhân, pháp bảo mạnh nhất là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chỉ có vài món: Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử, Ma Thần Lệnh của Vô Thiên, Huyền Hoàng Vạn Linh Sách của Quy Linh Thánh Mẫu, Không Gian Thần Chu của Dương Tiễn, còn Tru Tiên Tứ Kiếm thì hắn chưa thấy bao giờ.

Sau đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo với ba mươi sáu đạo cấm chế, cũng chỉ có khoảng mười món.

Loại ba mươi lăm đạo cấm chế cũng không nhiều, ba mươi bốn đạo thực sự không hề yếu.

Vốn dĩ lực phòng ngự của hắn đã rất mạnh, cộng thêm Lôi Chi Chiến Giáp này, phòng ngự của hắn gần như vô địch, giờ chỉ thiếu một món pháp bảo tấn công.

Sau khi bị Tứ Hung Thần giáo huấn một trận, lại biết sư tôn của Ô Vân Tiên đang ở Tử Tiêu Cung, ánh mắt Thập Linh Viên Thủ giờ đã thanh triệt hơn nhiều, thái độ với Ô Vân Tiên cũng khách khí hơn hẳn. "Nói về pháp bảo dạng côn, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc của Di Lặc cũng tính là gậy nhỉ?" Ô Vân Tiên lại bắt đầu gây sự. "Lục Căn Thanh Tịnh Trúc chủ yếu dùng để phong bế lục thức, không thể dùng để cận chiến bạo lực." Di Lặc đầy đầu hắc tuyến, tên này đúng là không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để hố Xiển Giáo và Tây Phương Giáo. "Cửu Hoàn Tích Trượng cũng được mà, dù sao Địa Tạng pháp bảo nhiều, thiếu Cửu Hoàn Tích Trượng cũng không sao." Ô Vân Tiên tiếp tục. "Ngươi..." Di Lặc suýt nữa tức chết, thật sự rất muốn đấm Ô Vân Tiên một trận.

Thập Linh Viên Thủ khá tin tưởng Ô Vân Tiên, sau khi trở về đã ép Địa Tạng giao ra Cửu Hoàn Tích Trượng.

Môn nhân Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đều hận không thể giết chết Ô Vân Tiên, hiềm nỗi hiện tại Thập Linh Viên Thủ lại đang bảo vệ y.

Thập Linh Viên Thủ cuối cùng cũng yên tĩnh lại, bế quan luyện hóa bản nguyên Thần Thổ.

Hắn vốn là Địa Mạch chi linh, từ trong địa mạch rút ra thổ hành chi lực để uẩn dưỡng Thần Thổ, hiệu suất cực cao.

Trong khi đó, Di Lặc dùng Tử Tiêu Cung Lệnh cưỡng ép mệnh lệnh môn nhân Xiển Giáo, quan hệ đôi bên vô cùng căng thẳng, môn nhân Xiển Giáo trực tiếp tản đi tìm nơi chữa thương, không muốn nghe theo Di Lặc sai bảo.

Hồng Hoang tạm thời bình lặng trở lại.

Tuy nhiên, Nam Thiệm Bộ Châu lại chẳng hề yên ả.

Đại Thừa Phật Môn ác ý bôi nhọ Đại Đồng Phật Pháp, Vô Thiên cũng phái người lấy gậy ông đập lưng ông, bôi nhọ Đại Thừa Phật Môn.

Hai bên đấu đá không ngớt, hỗn loạn thành một đoàn, khiến tín đồ phật pháp đều trở nên ngơ ngác.

Giai cấp thống trị tại các quốc gia Nam Thiệm Bộ Châu đều muốn trấn áp phật pháp, rất vui mừng khi thấy cảnh này, thậm chí còn âm thầm thêm dầu vào lửa.

Tín đồ hai bên có lúc còn đại chiến với nhau.

Nam Thiệm Bộ Châu càng lúc càng loạn.

Di Lặc và những người khác không tiện ra tay, vì tín đồ Vô Thiên phái tới đều là phàm nhân.

Vốn dĩ bọn họ đã đắc tội Đế Tân, nếu còn ra tay với phàm nhân,

Đế Tân sẽ có danh chính ngôn thuận để xử lý bọn họ.

Đạo Tổ hiện tại cũng chưa muốn khai chiến toàn diện, vẫn đang tích lũy quân bài tẩy.

Ví dụ như đợi Băng Diễm tiên tử của Tiệt Giáo, Lôi Trạch, Triệu Công Minh và Hỏa Linh Thánh Mẫu đều đột phá đến Á Thánh, bốn vị Á Thánh hợp lực bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí có thể uy hiếp đến Thánh nhân.

Vì thế, Đạo Tổ thậm chí bảo Ngọc Đế dốc toàn lực cung cấp khí vận Thiên Đình cho bốn người.

Hai bên đều đang khắc chế, chỉ lợi dụng tín đồ để tranh đấu.

Chương 797

Trăm năm thời gian trôi qua, hơn nửa Nam Thiệm Bộ Châu rơi vào hỗn loạn, hai loại phật pháp xung kích lẫn nhau.

Vốn dĩ Đại Đồng Phật Pháp chiếm ưu thế, nhưng Di Lặc chơi không nổi, âm thầm dùng độ hóa chi lực để khống chế tư tưởng tín đồ.

Còn Thập Linh Viên Thủ cũng đã đến Tử Tiêu Cung nhận được pháp bảo Kình Thiên Bạch Ngọc Côn do Hồng Quân dốc tâm huyết luyện chế, có ba mươi bốn đạo cấm chế, Hồng Quân còn thêm vào một chút Thiên Đạo chi lực, so với ba mươi lăm đạo cấm chế cũng không hề kém cạnh.

Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ chủ yếu là nặng, Thổ chi pháp tắc là chính, quả thực là đo ni đóng giày cho Thập Linh Viên Thủ.

Có được pháp bảo thuận tay, Thập Linh Viên Thủ lại bắt đầu 'bay', chạy tới Bất Tử Hỏa Sơn khiêu khích, muốn thách thức Chu Tước.

Tất Phương ra mặt nói Chu Tước đang bế quan, không rảnh, Thập Linh Viên Thủ không tin, cho rằng Chu Tước sợ hãi, đòi xông vào Bất Tử Hỏa Sơn lôi Chu Tước ra.

Sau đó vạn phượng đồng loạt phun ra Nam Minh Ly Hỏa, che trời lấp đất, Thập Linh Viên Thủ bị thiêu đến mức chịu không nổi, mắng nhiếc một trận rồi xám xịt rời đi.

Nhưng dường như viên hầu đều cực kỳ hiếu chiến, Thập Linh Viên Thủ chưa phục, lại chạy tới Bắc Câu Lô Châu thách thức Phục Hy.

Phục Hy cũng lười để ý tới kẻ liều mạng này, trực tiếp dùng vạn yêu bố trí Thiên Cương Địa Sát đại trận đánh đuổi hắn đi.

Thập Linh Viên Thủ đứng ngoài Bắc Câu Lô Châu chửi rủa, ép Phục Hy ra đấu đơn, Phục Hy phớt lờ.

Hắn mắng suốt mười ngày mười đêm, rồi bực bội đi tới Đông Hải tìm Chúc Long.

Chúc Long thì chịu đánh với hắn, Thời Gian Chi Nhãn mở ra, các loại thời gian hồi tố liên tục.

Thập Linh Viên Thủ giây trước sắp đánh trúng Chúc Long, giây sau Chúc Long dùng thời gian hồi tố, hắn lại trở về điểm xuất phát.

Sức mạnh của hắn không phá được sức mạnh thời gian của Thời Gian Chi Nhãn, suýt chút nữa bị hành hạ phát điên, mắng mỏ rời đi.

Tuy nhiên, liên tiếp thất bại cũng khiến Thập Linh Viên Thủ nhận ra Hồng Hoang ngọa hổ tàng long, sức mạnh cá nhân của hắn không đủ để hoành hành vô kỵ.

Hắn mạnh, nhưng chưa đến mức vô địch.

Người ta đấu đơn không lại hắn thì có thể dùng trận pháp.

Bị kích thích, Thập Linh Viên Thủ nảy ra một ý niệm điên cuồng: không đủ mạnh thì phải làm mình mạnh hơn nữa.

Hỗn Thế Tứ Hầu nuốt chửng hắn có thể thành thánh, vậy hắn nuốt chửng Hỗn Thế Tứ Hầu chắc chắn sẽ mạnh lên.

Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng và Vô Chi Kỳ ở Bồng Lai, hắn không chạm tới được, bèn nhắm mục tiêu vào Tôn Ngộ Không, muốn nuốt chửng y, bắt đầu khắp Hồng Hoang tìm kiếm Tôn Ngộ Không.

Còn việc mất đi Tôn Ngộ Không thì Ma Đạo lượng kiếp sẽ ra sao, chẳng liên quan gì đến hắn.

Trong khi đó, Tôn Ngộ Không và những người khác không có việc gì làm, đang ở trong miếu Ngọc Diện Hồ Ly vừa tu luyện vừa giúp nàng thu thập hương hỏa.

Hiện tại miếu Ngọc Diện Hồ Ly hương hỏa vô cùng thịnh vượng, dù sao thật sự có thần tiên giúp thực hiện nguyện vọng, dân chúng tự phát góp sức tu sửa miếu thờ, từ một ngôi miếu nhỏ nát lúc trước giờ đã trở nên trang nghiêm túc mục.

Một ngày nọ, Thập Linh Viên Thủ tìm tới, sự yên bình bị phá vỡ. "Linh Minh Thạch Hầu, lũ Hỗn Thế Tứ Hầu các ngươi muốn nuốt chửng bản tọa để thành thánh, hôm nay bản tọa sẽ nuốt ngươi trước." Thập Linh Viên Thủ trực tiếp lao về phía Tôn Ngộ Không.

Nhóm Tôn Ngộ Không đã chứng kiến sự lợi hại của hắn, sắc mặt đại biến, bọn họ chắc chắn đánh không lại, dù có Á Thánh như Đường Tăng ở đây cũng không xong.

Chiến lực của Đường Tăng trong hàng Á Thánh không mấy nổi bật, một không pháp bảo lợi hại, hai không thần thông thuật pháp mạnh mẽ, chỉ dựa vào đặc tính bất tử bất diệt để chống đỡ. "Muốn nuốt chửng lão Tôn ta, phải xem ngươi có bản lĩnh đó không, trước tiên đuổi kịp ta rồi hãy nói." Tôn Ngộ Không không muốn liên lụy Trư Bát Giới bọn họ, trực tiếp hóa thành độn quang chạy trốn. "Tôn hầu tử, ngươi không thoát được đâu, ngoan ngoãn dung hợp với bản tọa đi." Thập Linh Viên Thủ thấy tốc độ Tôn Ngộ Không không nhanh hơn mình, lập tức đuổi theo, phớt lờ Trư Bát Giới và những người khác.

Và đó chính là điều Tôn Ngộ Không muốn, dụ Thập Linh Viên Thủ đi, để Đường Tăng và những người khác khẩn trương quay về Nữ Nhi Quốc.

Biết rằng liên thủ cũng không đánh lại Thập Linh Viên Thủ,

Đường Tăng bọn họ không cố chấp, biết Tôn Ngộ Không giỏi Lôi Độn thuật, Thập Linh Viên Thủ muốn bắt y cũng không dễ dàng.

Vì vậy tất cả vội vàng rời đi, dời cả miếu Ngọc Diện Hồ Ly sang Nữ Nhi Quốc.

Thập Linh Viên Thủ nếu không đuổi kịp Tôn Ngộ Không, rất có thể sẽ quay lại bắt bọn họ để uy hiếp y, bọn họ không giúp được gì thì thôi, tuyệt đối không thể liên lụy Tôn Ngộ Không.

Sau khi dẫn dụ Thập Linh Viên Thủ đi xa, Tôn Ngộ Không thi triển Lôi Độn thuật lao đi vun vút, tốc độ tăng vọt. "Không xong, mắc mưu rồi." Thập Linh Viên Thủ lập tức phản ứng lại, rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Giờ đuổi theo Tôn Ngộ Không thì không kịp, quay lại tìm Đường Tăng uy hiếp thì có khả năng bọn họ đã chạy mất.

Hắn nghiến răng, chọn tiếp tục truy đuổi Tôn Ngộ Không, y dù sao cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, pháp lực kém xa hắn.

Tôn Ngộ Không chạy nhanh như vậy, pháp lực chắc chắn tiêu hao cực lớn, hắn không tin y có thể kiên trì được bao lâu.

Hai người một chạy một đuổi, quanh quẩn khắp Hồng Hoang được hai vòng, thấy Thập Linh Viên Thủ bám đuổi không buông, Tôn Ngộ Không đảo mắt một vòng, chạy về hướng Triều Ca thành.

Thấy Tôn Ngộ Không chạy về Triều Ca, mặt Thập Linh Viên Thủ đen lại, nơi này là ác mộng của hắn, bởi vì Đế Tân ở đây. "Tôn hầu tử, có giỏi thì ngươi đừng ra ngoài, bản tọa xem ngươi mặt dày ở lại nhà người ta được bao lâu." Thập Linh Viên Thủ không dám tới gần, cũng không muốn rời đi, cứ đứng ngoài canh giữ.

Hiện tại hắn không còn là 'tân binh' như lúc mới xuất thế, mọi phương diện của Hồng Hoang hắn đều đã tìm hiểu kỹ từ Ô Vân Tiên.

Tôn Ngộ Không và Đế Tân không có nhiều giao thiệp, không thân, với các thần linh Nhân tộc Thần Đình cũng không quen, hắn không tin y có thể mặt dày ở mãi trong nhà người khác. "Vậy thì ngươi cứ canh đi, lão Tôn ta đúng là sẽ ở lại Triều Ca thành không đi nữa." Tôn Ngộ Không đáp một câu, lấy lý do bái phỏng Nhân Hoàng để tiến vào Triều Ca. "Nhân Hoàng sư huynh, lão Tôn ta xin chào." Tôn Ngộ Không vừa vào Nhân Hoàng cung đã nịnh nọt Đế Tân, một tiếng sư huynh gọi vô cùng ngọt ngào.

Chỉ một số ít người biết y thực chất là đồ đệ của Tam Kim Ô, Đế Tân tính ra là một nửa đệ tử của sư tôn Lăng Tiêu, y gọi sư huynh là hợp tình hợp lý. "Cái đồ khỉ này, lúc này cái miệng lại ngọt thế." Đế Tân bị chọc cười. "Ăn của người thì miệng ngắn mà, lão Tôn sợ rằng phải ở lại chỗ sư huynh một thời gian, còn phải phiền sư huynh phái người đến Nữ Nhi Quốc báo một tiếng, để sư phụ ta và mọi người khỏi lo lắng." Tôn Ngộ Không ngoan ngoãn vô cùng. "Được, sư huynh cũng đã gọi rồi, ta chẳng lẽ lại đuổi ngươi đi, hãy đi gặp Tam Tiêu sư tỷ và hai vị sư nương của ngươi đi, chắc ngươi chưa gặp bọn họ bao giờ." Đế Tân cười lắc đầu. "Được lặc!" Tôn Ngộ Không gãi gãi tay.

Đế Tân gọi Ân Hồng dẫn Tôn Ngộ Không đi bái kiến Tam Tiêu cùng Thường Hi, Hi Hòa.

Khi Tôn Ngộ Không đến Nhân Hoàng Tháp, một câu sư nương, hai câu sư tỷ, cái miệng không thể ngọt hơn.

Bích Tiêu được bảo hộ quá tốt, tính tình hoạt bát đơn thuần, rất thích làm sư tỷ, hơn nữa Tôn Ngộ Không toàn thân vàng óng ánh, rất đẹp mắt, rất được lòng nàng.

Bích Tiêu mắt cười như trăng khuyết, gọi tiểu sư đệ vô cùng thân thiết, lấy ra một đống pháp bảo tặng Tôn Ngộ Không. "Sư tỷ, ta không thiếu pháp bảo." Tôn Ngộ Không rất cảm động nhưng không

nhận, y thực sự không thiếu pháp bảo. "Vậy tặng ngươi một luồng Cửu Thiên Thanh Phong vậy, lần sau bị người ta truy đuổi có thể chạy nhanh hơn một chút." Bích Tiêu cười hì hì nói. "Sư tỷ, tỷ nói vậy làm ta mất mặt lắm nha." Tôn Ngộ Không uất ức che mặt, cứ như thể y ngày nào cũng bị truy sát không bằng. "Dù sao cứ đưa cho ngươi đó." Bích Tiêu trực tiếp nhét một luồng bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong cho Tôn Ngộ Không.

Luồng Cửu Thiên Thanh Phong này là sau Phong Thần lượng kiếp, nàng thành thánh rồi chạy đi 'tống tiền' Thanh Phong đạo nhân mang về.

Chương 798

Nguyên nhân là vì Thanh Phong đạo nhân từng đả thương Quy Linh Thánh Mẫu, mà nàng với Quy Linh Thánh Mẫu quan hệ rất tốt.

Thanh Phong đạo nhân lúc đó suýt thì hộc máu, còn dám thu nợ sau cơ à, muốn Cửu Thiên Thanh Phong thì cứ nói thẳng.

Năm đó khi tế ma, lão suýt bị Nhập Ma Phong Trạch tập kích đánh chết, lúc chạy trốn đâm sầm vào Quy Linh Thánh Mẫu, dùng Cửu Thiên Thanh Phong cuốn bay nàng, thế mà cũng gọi là đả thương sao?

Quy Linh Thánh Mẫu có mai rùa đen mà, lão lại không giỏi tấn công, liệu có đánh nổi không?

Nhưng vì người ta đã thành thánh, cuối cùng lão vẫn bị 'vặt' mất một phần ba bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong.

Trong thập đại Tiên Thiên Thần Thai Phong, Cửu Thiên Thanh Phong tấn công yếu nhất, phòng ngự cũng không có gì, nhưng tốc độ lại đứng đầu.

Trong Phong Thần lượng kiếp, Thanh Phong đạo nhân nhiều lần thoát chết đều nhờ vào tốc độ của nó.

Bích Tiêu nhắm trúng điểm này, ba chị em nàng là Tiên Thiên Bạch Vân hóa hình, có được Cửu Thiên Thanh Phong như hổ mọc thêm cánh, không nói gì khác, năng lực tự vệ sẽ tăng mạnh.

Dù sao nàng cũng thích Tôn Ngộ Không, muốn tặng món quà cho tiểu sư đệ này, pháp bảo không nhận thì tặng bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong vậy.

Tôn Ngộ Không lần này không từ chối, cái này quả thực rất có dụng với y.

Vật phẩm Tiên Thiên Thần Thai, hiện tại y đã có ba loại: Thần Hỏa, Thần Lôi, và bản nguyên Thần Phong.

Y không có thể chất đặc thù như Na Tra hay Hồng Hài Nhi để tương thích đồng thời cùng một loại Tiên Thiên Thần Thai.

Ví dụ như Thần Hỏa, nếu không có thể chất tương thích thì dù là Thánh nhân cũng không thể luyện hóa đồng thời hai loại Thần Hỏa.

Tuy nhiên, nếu mỗi loại Tiên Thiên Thần Thai chỉ có một cái, gom đủ cũng khá thú vị.

Tốc độ nhanh cũng là một loại chiến lực mà.

Sau khi ở lại chơi với Bích Tiêu một thời gian, Tôn Ngộ Không đi bái phỏng Trấn Nguyên Tử. "Trấn Nguyên Tử đại tiên, ta có thể xem Thiên Địa Bảo Giám của ngài không?" "Ta không biết tìm Xá Lợi Tử ở đâu." Tôn Ngộ Không gãi đầu. "Tiên đoán tương lai là phải trả giá đắt, một khi biết trước tương lai thì tương lai sẽ phát sinh thay đổi.

Dù là vì vậy mà thay đổi tương lai của chính mình hay của người khác, đều sẽ bị đại nhân quả quấn thân." "Chuyện Xá Lợi Tử tự có định số, lúc cần xuất hiện tự khắc sẽ xuất hiện.

Con đường thành thánh của Hỗn Thế Tứ Hầu các ngươi, Bàn Cổ đại thần đã sớm an bài xong, ngươi căn bản không cần phải dòm ngó tương lai làm gì." Trấn Nguyên Tử lắc đầu.

Dù sao cũng là đồ đệ của Tam Kim Ô, lão thấy cần thiết phải nhắc nhở một chút, không đáng đánh đổi.

Hơn nữa còn một việc, nếu bị Tôn Ngộ Không nhìn thấy, Ma Đạo lượng kiếp sẽ loạn.

Bản thân lão xem Thiên Địa Bảo Giám không ít, biết rất nhiều bí mật, ví dụ như Tôn Ngộ Không chính là viên thứ mười bảy trong mười bảy viên Xá Lợi Tử, cũng là chìa khóa mở ra mười sáu viên

khác - Vô Cốt Xá Lợi.

Nếu Tôn Ngộ Không hiện tại biết rằng muốn bình định Ma Đạo lượng kiếp cần phải hy sinh chính mình, Ma Đạo lượng kiếp chắc chắn sẽ rối loạn.

Cái gọi là 'bất phá bất lập', hy sinh tiểu ngã thành toàn đại ngã, chứng đạo bằng niệm lực của chúng sinh, phải dựa vào chính Tôn Ngộ Không tự ngộ ra.

Biết trước rất có thể sẽ hại y, hủy hoại cơ duyên thành thánh này. "Ta muốn thử xem liệu có thể thấy cơ duyên thành thánh của sư phụ ta là gì không." Tôn Ngộ Không gãi gãi đầu, vẫn muốn xem.

Biết rõ sẽ trả giá đắt, nhưng thế gian này có mấy ai kiểm soát được sự hiếu kỳ muốn biết tương lai chứ. "Không được, ngươi không thể xem.

Ai cũng có thể xem, duy độc ngươi thì không.

Ngươi gánh vác thiên mệnh, thiên mệnh bất khả vi, một khi biết trước tương lai, thiên mệnh biến động sẽ hại chết ngươi." "Cơ duyên thành thánh của Đường Tăng nằm ngay trong Ma Đạo lượng kiếp, thời gian đến, cơ duyên tự hiện." "Xá Lợi Tử ở đâu, Huyền Đô biết rõ, thời cơ chín muồi hắn tự khắc sẽ nói cho ngươi." Trấn Nguyên Tử lắc đầu, nghiêm túc từ chối.

Như Lai đã xem Thiên Địa Bảo Giám, biết tung tích Xá Lợi Tử, trước khi đầu thai chuyển thế đã nói cho Huyền Đô. "Dừng lại tại đây thôi, tặng ngươi một thứ tốt này." Trấn Nguyên Tử không để Tôn Ngộ Không hỏi tiếp, phất tay một cái, một đạo thần quang bay về phía y, là một cái dùi màu vàng đất. "Đây là Địa Mạch Trùy ta dùng địa mạch chi lực luyện chế, chuyên dùng để phá địa mạch kết giới của Thập Linh Viên Thủ." "Ngươi không cần lo bị nhốt nữa, cứ bồi hắn chơi đi.

Ngươi muốn đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong còn phải nhờ vào hắn, bất phá bất lập." Trấn Nguyên Tử chỉ điểm cho Tôn Ngộ Không một con đường.

Ánh mắt Tôn Ngộ Không sáng lên, Thập Linh Viên Thủ tốc độ không nhanh bằng y, địa mạch kết giới lại không nhốt được y, vậy y còn sợ cái gì?

Còn về phương thức đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, Dương Tiễn đã làm gương cho y, đây là con đường tất yếu khi tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc.

Đặt vào chỗ chết rồi mới sống lại, nở rộ giữa nghịch cảnh, chính là bất phá bất lập.

Giống như một thanh đao, phải trải qua ngàn vần trăm luyện mới có thể trở thành thần binh lợi khí.

Ý của Trấn Nguyên Tử là để Thập Linh Viên Thủ làm đá mài đao cho y. "Đa tạ Trấn Nguyên Tử đại tiên chỉ điểm." Tôn Ngộ Không lập tức không còn chấp nhất vào việc xem tương lai qua Thiên Địa Bảo Giám nữa, sau khi tạ ơn Trấn Nguyên Tử, y liền bế quan luyện hóa bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong và Địa Mạch Trùy.

Một ngày nọ, sau khi đã chuẩn bị kỹ càng, Tôn Ngộ Không rời khỏi Triều Ca thành. "Khặc khặc, sao vậy, bị đuổi ra ngoài rồi hả?" "Ngoan ngoãn để bản tọa nuốt chửng đi." "Lần này xem ngươi chạy đường nào." Thập Linh Viên Thủ phát ra tiếng cười gằn, trực tiếp thúc động địa mạch kết giới vây khốn Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không cũng không nói nhảm, tế ra Hỗn Nguyên Tinh Thần Côn chủ động lao vào Thập Linh Viên Thủ. "Chết đi!" Thập Linh Viên Thủ tế ra Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ nghênh chiến.

Một viên một hầu triển khai đại chiến, Tôn Ngộ Không dốc toàn

lực, Pháp Tướng Thiên Địa, Thân Ngoại Hóa Thân, cùng tất cả pháp bảo đều thúc động hết mức.

Nhưng thực lực chênh lệch quá lớn, chỉ qua một hiệp, Tôn Ngộ Không đã bị đánh bay ra ngoài.

Tuy nhiên, nhục thân Tôn Ngộ Không đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, cộng thêm sự phòng ngự của Đấu Chiến Thánh Khải, tuy bị đánh bay nhưng vẫn trụ được, tiếp tục xông lên chiến đấu.

Cố gắng cầm cự được mười hiệp, dùng hết thủ đoạn mà vẫn không làm tổn thương được Thập Linh Viên Thủ, trong khi bản thân y đã trọng thương. "Ha ha, có giãy giụa thế nào cũng vô ích thôi, ngoan ngoãn dung hợp với bản tọa đi." "Đánh không lại bản tọa, lại bị nhốt trong địa mạch kết giới, ngươi chạy không thoát đâu, không còn đường sống cho ngươi nữa." Thập Linh Viên Thủ cười vang.

Đúng lúc này, Tôn Ngộ Không thu hồi Pháp Tướng Thiên Địa, lau vết máu khóe miệng, tế ra Địa Mạch Trùy đập vào địa mạch kết giới.

Hai bên vừa tiếp xúc, địa mạch kết giới dường như bị điện giật, nháy mắt tan nát lộ ra một lỗ hổng lớn, y liền thi triển Lôi Độn thuật chạy thoát.

Tiếng cười của Thập Linh Viên Thủ im bặt, ngẩn người tại chỗ, rồi mới phản ứng lại, chắc hẳn đại năng trong Triều Ca thành đã nghiên cứu ra cách phá địa mạch kết giới rồi dạy cho Tôn Ngộ Không.

Nhất thời, hắn càng thêm kỵ đạn Triều Ca thành, vội vàng rời đi tiếp tục truy đuổi Tôn Ngộ Không.

Đối với hắn, khổ tu chẳng có ý nghĩa gì, không bằng nuốt chửng Hỗn Thế Tứ Hầu cho thực tế.

Hắn không tin Tôn Ngộ Không khu khu Chuẩn Thánh hậu kỳ mà có thể xoay chuyển trời đất, kiểu gì cũng có lúc y chạy không thoát.

"Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn nghịch thiên cải mệnh, thật không biết lượng sức." Trong Nhân Hoàng Tháp, Trấn Nguyên Tử lắc đầu, Thập Linh Viên Thủ chỉ là một 'công cụ nhân', sinh ra để tôi luyện Dương Tiễn và Tôn Ngộ Không, định sẵn sẽ là đá kê chân cho Hỗn Thế Tứ Hầu chứng đạo thành thánh.

Hiện tại Thập Linh Viên Thủ lại muốn phản khách vi chủ, vọng tưởng nuốt chứng Hỗn Thế Tứ Hầu thành thánh, quả là không tự lượng sức.

Ngay cả Tam Kim Ô năm đó cũng không thể nghịch thiên cải mệnh, chỉ có thể 'trộm xà thay cột', không làm Yêu Hoàng mà làm Tinh Hoàng mới ứng được thiên mệnh hoàng giả kia.

Chương 799

Tam Kim Ô còn phải dùng mưu mẹo mới tránh được sát kiếp, Thập Linh Viên Thủ lấy cái gì để nghịch thiên cải mệnh?

Sự giãy giụa bất cam hiện tại chẳng qua cũng là đang tôi luyện Tôn Ngộ Không, ứng với thiên mệnh mà thôi.

Sự tồn tại của Thập Linh Viên Thủ định sẵn là một bi kịch.

Cuộc dây dưa giữa Tôn Ngộ Không và Thập Linh Viên Thủ kéo dài suốt năm ngàn năm.

Tôn Ngộ Không thảm hại bị truy sát năm ngàn năm, Cửu Thiên Thanh Phong lập công lớn.

Vốn dĩ chỉ dựa vào Lôi Độn thuật không đủ để cắt đuôi Thập Linh Viên Thủ, luồng Cửu Thiên Thanh Phong Bích Tiêu tặng tuy nhỏ bé nhưng cung cấp tốc độ gia trì, cộng thêm Lôi Độn thuật, vừa vặn có thể bứt phá khỏi hắn.

Tôn Ngộ Không hết lần này đến lần khác trọng thương, hết lần này đến lần khác chạy thoát, vết thương hồi phục xong lại chủ động tìm Thập Linh Viên Thủ chiến đấu.

Thông qua chiến đấu để tham ngộ Chiến Đấu Pháp Tắc, đồng thời mượn lực của đối phương để rèn luyện nhục thân.

Thập Linh Viên Thủ cũng đã hăng máu, thề không đội trời chung với Tôn Ngộ Không.

Trong khi đó, Ma tộc và Đại Thừa Phật Môn cũng không rảnh rỗi, hai bên đấu trí đấu dũng, tuy không khai chiến quy mô lớn nhưng cũng vô cùng kịch liệt.

Ma tộc phái Dạ Kiêu ma quân cùng bốn người khác đến Địa Phủ

Mông Giới tu luyện đã thành công đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực Ma tộc lại tăng lên.

Nhờ mượn khí vận của Đại Đồng Phật Môn, Lăng Hư thất tiên cũng đều đột phá đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, từng liên thủ bố trận tỉ thí với Hắc Lị thánh sứ, kết quả Hắc Lị thánh sứ bại.

Hắc Lị thánh sứ cùng Doanh Yêu liên thủ mới đánh hòa được với Lăng Hư thất tiên.

Nghĩa là Lăng Hư thất tiên liên thủ có thể đối phó với hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phía Đại Đồng Phật Môn cũng không kém cạnh, tiểu đồ đệ Đế Thích Thiên của Chuẩn Đề đã đi sau vượt trước, ngộ được Độ Hóa Pháp Tắc, đột phá Á Thánh.

Còn có ba người Ma Ha, Phù Đồ, Tịnh Lưu Ly học theo chiêu 'tam nguyên quy nhất' của Hậu Thổ, sáng tạo ra trận pháp 'Tam Tài Quy Nhất', thông qua trận pháp hợp thể thành Ba Tuần, hoàn toàn có thể đối đầu với Á Thánh.

Xiển Giáo bên này cũng không chịu thua kém, Huyền Âm tiên tử đã đột phá Á Thánh.

Lũ đồ đệ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng đám Xiển Giáo kia, tuy không có đạo đức nhưng tư chất thì thực sự không phải bàn.

Thực lực hai bên đều thăng tiến rất lớn, giữa chừng đánh nhau vài lần, Hắc Bào trấn thủ Nam Hải bị tập kích bắt sống.

Hai bên trao đổi con tin, Linh Cát được hoán đổi trở về.

Ma tộc không chịu thua kém, có tọa độ do Nhân tộc âm thầm cung cấp, Tiếp Dẫn thân truyền đệ tử Bàn Nhược thượng phật bị bắt.

Nhưng ngay sau đó, Cự Hạt lại gặp họa, hai bên lại trao đổi con

tin một lần nữa.

Đôi bên cọ xát không ngừng nhưng vẫn khá khắc chế.

Tuy nhiên Nam Thiệm Bộ Châu thì đã triệt để loạn lạc, hai đại phật pháp cùng tồn tại, tín đồ hai bên đấu đá nhau cực gắt, thậm chí tự phát tổ chức thành quân đội đại chiến vài lần.

Các giai cấp thống trị quốc gia nhận được chỉ thị từ Nhân tộc Thần Đình, âm thầm thúc đẩy, tọa sơn quan hổ đấu.

Phật pháp khống chế lòng người thực sự có nghề, nếu không dùng thuốc mạnh thì khó mà triệt để quét sạch phật pháp khỏi Nhân tộc.

Phải để mọi người tự hiểu rằng, Phật môn không cứu rỗi được ai, cũng chẳng cứu rỗi được chính mình, mọi sự vẫn phải dựa vào tự thân tự lập tự cường.

Quản chế chung quy cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc, phải khiến người ta tự nguyện không tin Phật nữa, tẩy chay phật pháp, mới đoạn tuyệt được từ gốc rễ.

Con người mà, chỉ có bản thân thấy đau mới nhớ được giáo huấn.

Cứ nội đấu như vậy, Nhân tộc tất yếu cũng hy sinh thảm trọng, nhưng Đế Tân và Lăng Tiêu đều không can thiệp, để Nhân tộc tự mình tổng kết giáo huấn trong máu và lửa, tự do diễn biến.

Thập Linh Viên Thủ cũng không ngốc, năm ngàn năm không giết được Tôn Ngộ Không, chung quy là vì tốc độ không bằng y, bèn âm thầm tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp đỡ, cũng kiếm được một luồng bản nguyên Cửu Thiên Thanh Phong.

Đối với bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn, bọn họ ủng hộ Thập Linh Viên Thủ nuốt chửng Tôn Ngộ Không, vì so với y, bọn họ cảm thấy Thập Linh Viên Thủ dễ khống chế hơn.

Theo lý mà nói, Thập Linh Viên Thủ và Tôn Ngộ Không cũng tính là cùng một mạch, sau khi nuốt chửng y, thiên mệnh rất có thể sẽ chuyển sang Thập Linh Viên Thủ.

Nhưng bọn họ lại sợ bị thiên mệnh nhân quả phản phệ, nên tuy ủng hộ nhưng không muốn tự mình ra tay, để Thập Linh Viên Thủ tự đấu với Tôn Ngộ Không.

Đến lúc đó vạn nhất có phản phệ thì cũng không liên quan đến bọn họ.

Năm ngàn năm thời gian, Tôn Ngộ Không tiến bộ không nhỏ, đã có thể đấu với Thập Linh Viên Thủ đến bốn mươi hiệp.

Ngày hôm đó, Tôn Ngộ Không lại một lần nữa bại trận chạy trốn, tuy nhiên, Thập Linh Viên Thủ cũng đã dùng Cửu Thiên Thanh Phong hóa cánh, tốc độ tăng vọt, bám đuổi không buông. "Tôn hầu tử, xem lần này ngươi chạy đằng nào." Thập Linh Viên Thủ cười gằn.

Tôn Ngộ Không sắc mặt đại biến, sự gia trì của Cửu Thiên Thanh Phong bị san bằng, tuy dựa vào Lôi Độn thuật thì tốc độ vẫn nhanh hơn hắn một chút nhưng không thể bứt xé hoàn toàn để có cơ hội nghỉ ngơi.

Thập Linh Viên Thủ có thể truy đuổi đến khi y kiệt sức mà chết.

Hiện tại đang trong trạng thái trọng thương, Tôn Ngộ Không không còn cách nào, thấy địa phận gần Đông Hải, y đảo mắt định chạy tới Đông Hải Long Cung để hố Chúc Long.

Chẳng còn cách nào, ai bảo y quan hệ rộng cơ chứ, nhờ Chúc Long chặn Thập Linh Viên Thủ một lát để y lấy hơi.

Đúng lúc này, một chiếc ngân sắc thần chu đột nhiên xuất hiện chặn đường Tôn Ngộ Không. "Dương Tiễn." Tôn Ngộ Không nheo mắt, chiếc ngân sắc thần chu này quá quen thuộc, chính là Không Gian

Thần Chu của Dương Tiễn.

Ngước mắt nhìn lên, một bóng dáng quen không thể quen hơn hiện ra trước mắt, một thân ngân sắc chiến giáp, áo choàng màu đen, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, tuấn lãng bá khí, không phải Dương Tiễn thì còn ai vào đây. "Vừa xuất quan đã thấy bộ dạng chật vật này của ngươi, năm ngàn năm không gặp, ngươi vẫn phế vật như vậy." Đối diện với Tôn Ngộ Không, Dương Tiễn theo thói quen lại độc miệng. "Ngươi bị ai đánh tới mức phải đi bế quan, trong lòng không tự hiểu rõ sao?" Tôn Ngộ Không đầy đầu hắc tuyến, ngươi chẳng phải cũng bị Thập Linh Viên Thủ đánh cho trọng thương đó sao, có tư cách gì mà lải nhải. "Thập Linh Viên Thủ, lại đây đánh tiếp nào." Dương Tiễn bị chặn họng một cái, thấy Thập Linh Viên Thủ đuổi tới phía sau, lập tức trút hết hỏa khí lên người hắn. "Bại tướng dưới tay mà cũng dám nói mạnh mồm." Thập Linh Viên Thủ vô cùng khinh miệt. "Năm ngàn năm trước bại dưới tay ngươi, hôm nay chưa chắc sẽ bại lần nữa." Dương Tiễn trực tiếp thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lao vào Thập Linh Viên Thủ. "Không tự lượng sức, đại ngôn bất tàm." "Năm ngàn năm trước bản tọa có thể ngược ngươi, hôm nay cũng vậy thôi." Thập Linh Viên Thủ vung Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ đập tới.

Hai đại thần binh va chạm, sóng xung kích khủng bố khuếch tán ra xung quanh, không gian trực tiếp bị chấn vỡ, uy lực một kích khủng khiếp đến mức này.

Năm ngàn năm trước, Dương Tiễn bị áp đảo hoàn toàn, nhưng lần này, tuy y vẫn bị chấn lui nhưng Thập Linh Viên Thủ cũng bị chấn lui tương tự.

Bế quan năm ngàn năm, tu vi và nhục thân của y đều đã đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực tăng vọt.

Chiến Đấu Pháp Tắc chỉ còn một bước nữa là viên mãn để bước vào Á Thánh cảnh.

Chiến Đấu Pháp Tắc cộng thêm lực nhục thân gia trì khiến chiến lực của y bùng nổ. "Có chút ý tứ." Thập Linh Viên Thủ thu lại vẻ khinh thường, từ khi hắn xuất thế đến nay, Dương Tiễn là người đầu tiên chứng minh có thể cứng đối cứng với hắn mà không rơi vào thế hạ phong. "Nhưng cũng chỉ có thế thôi." "Pháp Tướng Thiên Địa." Thập Linh Viên Thủ thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, chiến lực tăng vọt, lao về phía Dương Tiễn.

Hai người lại lần nữa giao thủ, dưới sự gia trì của Pháp Tướng Thiên Địa, Dương Tiễn bị đánh lui.

Chương 800

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh, khai!" Dương Tiễn dốc toàn lực, ba cái phân thân hiện ra, một cầm Khai Sơn Phủ, một cầm Hỏa Thần Kích, một thao túng Lôi Đình Tử Liên, hợp lực nghênh chiến Thập Linh Viên Thủ.

Với Nhất Khí Hóa Tam Thanh cùng hàng loạt pháp bảo hỗ trợ, đôi bên lại rơi vào thế cân bằng, kích chiến điên cuồng, đánh xa tới ba ngàn vạn dặm, những nơi đi qua không gian đều bị dư ba chấn nát.

Cũng may là hiện tại Hồng Hoang Lục Đạo đã phục hồi năm đạo, không gian ổn định, tốc độ phục hồi nhanh, các luồng địa hỏa thủy phong tràn vào đều nhanh chóng bị ngũ đạo tịnh hóa.

Nếu đặt vào thời Vu Yêu lượng kiếp, Thánh nhân đã sớm ra tay ném hai người này ra ngoài hỗn độn mà đánh rồi.

Sức mạnh của hai người đã vượt qua Chuẩn Thánh, thuộc hàng top trong đám Á Thánh, thời Vu Yêu lượng kiếp chỉ có một đạo Thiên Đạo hộ trì, Hồng Hoang khó mà chịu nổi sự phá hoại như thế này.

Tôn Ngộ Không đi theo sau quan chiến mà uất ức nha, vừa mới đuổi kịp Dương Tiễn thì kết quả lại bị Dương Tiễn nới rộng khoảng cách, lúc nào cũng bị Dương Tiễn đè đầu một bậc, thật phiền phức. "Thống khoái, thống khoái!" Thập Linh Viên Thủ cười vang, thứ hắn khao khát chính là kiểu chiến đấu cứng đối cứng như thế này, chưa bao giờ hắn được đánh một trận sảng khoái như hôm nay.

Hai người chiến ý sôi trào, đánh từ ven Đông Hải tới Cửu Trọng Thiên, kinh động đến cả thần tiên Thiên Đình.

Giờ đây ai mà không biết đại danh của Thập Linh Viên Thủ, dưới cấp Thánh nhân, mọi người công nhận Đế Tân số một, Thập Linh

Viên Thủ số hai.

Dương Tiễn bế quan năm ngàn năm ra đã có thể đánh ngang ngửa với Thập Linh Viên Thủ.

Tuy nói là dựa vào nhiều đỉnh cấp pháp bảo và Nhất Khí Hóa Tam Thanh mới đạt tới cường độ đó, nhưng đừng quên Dương Tiễn hiện tại mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu đột phá Á Thánh, không cần pháp bảo hỗ trợ e rằng cũng chẳng kém Thập Linh Viên Thủ. "Chiến Đấu Pháp Tắc quả nhiên lợi hại, không hổ là pháp tắc sinh ra để chiến đấu." Gia Tiên phát ra tiếng cảm khái.

Chiến Đấu Pháp Tắc là số ít pháp tắc đỉnh cấp có thể so kè với mười đại chí cao pháp tắc.

Thập Linh Viên Thủ không tu pháp tắc, toàn dựa vào địa mạch chi lực gia trì, nếu hắn nuốt chửng Hỗn Thế Tứ Hầu, tự nhiên sẽ có được Chiến Đấu Pháp Tắc.

Khi đó Thập Linh Viên Thủ nắm giữ Chiến Đấu Pháp Tắc cộng thêm địa mạch chi lực, sẽ mạnh đến mức nào thật khó tưởng tượng.

Hiện tại Dương Tiễn và Thập Linh Viên Thủ đánh ngang tay, nhưng chung quy Thập Linh Viên Thủ vẫn mạnh hơn vì hắn có bất tử chi thân, Dương Tiễn không có năng lực diệt sát hắn.

Thập Linh Viên Thủ có thể mắc sai lầm vô số lần, còn Dương Tiễn chỉ cần sai một lần là xong đời.

Hai người tiếp tục kích chiến, đánh từ Cửu Trọng Thiên xuống Nam Hải.

Động tĩnh quá lớn kinh động đến bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn và Ma tộc, tất cả đều đổ xô về Nam Hải.

Thấy Vô Thiên không dẫn theo Ma tộc đại quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác thừa cơ ra tay, đôi bên trực tiếp triển

khai đại chiến tại Nam Hải.

Quảng Thành Tử liên thủ với Đế Thích Thiên đấu với Vô Thiên, Huyền Dương đạo quân và Huyền Âm tiên tử âm dương hợp bích đối đầu với Âm Dương Huyền Phong của Lăng Hư phật tổ.

Di Lặc đối đầu với lão đối thủ Dục Chức Tâm, Địa Tạng đối đầu với Điệu Hồn ma quân.

Ma Ha, Phù Đồ, Tịnh Lưu Ly hợp thể hóa thân Ba Tuần, giữ chân Sát Tâm ma thánh và Huyết Lôi ma thánh.

Tứ Sát lão tiên liên thủ bố trí Tứ Sát trận, vây hãm vị Á Thánh cuối cùng là Thị Hồn ma thánh.

Những người khác tự tìm đối thủ để sát phạt.

Đôi bên đánh đến thiên băng địa liệt tại Nam Hải, biển cả đảo lộn.

Một bên số lượng Chuẩn Thánh đông hơn, một bên chiến lực đơn thể mạnh hơn.

Nổi bật nhất chính là Cự Hạt, một mình cân cả bốn người Ngọc Đỉnh chân nhân, Thái Ất chân nhân, Văn Thù, Phổ Hiền.

Tiểu Nghiệt Long và Hắc Bào vốn cũng rất mạnh, hiềm nỗi Tiểu Nghiệt Long bị Bạch Liên đồng tử khắc chế, Hắc Bào bị Vi Đà và Thiên Tích khắc chế, có sức mà không dùng được.

Nam Cực Tiên Ông, Hoa Quang phật tử không muốn chết, hóa thân thành những 'kẻ làm thuê' chuyên nghiệp, giúp Ma tộc đánh lại các sư huynh đệ cũ.

Cứ dốc sức mà đánh để bảo toàn tính mạng là trên hết.

Nhỡ đâu cao tầng Ma tộc bị bắt thì bọn họ còn có giá trị để hoán đổi.

Năm ngàn năm trôi qua, tu vi Na Tra tuy chưa đột phá nhưng Hỗn

Độn Thần Hỏa thăng tiến rất lớn, uy lực cực đại, đã không kém gì đệ tử đời đầu của Xiển Giáo, đánh ngang ngửa với Quan Âm.

Biểu hiện của Lăng Hư thất tiên cũng rất sáng chói, bố trí Lăng Hư Thất Tinh trận, lực chiến với Xích Tinh Tử và Bàn Nhược thượng phật - hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Những người còn lại mạnh nhất là Hoan Hỉ Phật bị Doanh Yêu và Ất Mộc đạo quân liên thủ vây công.

Hắc Lị thánh sứ độc chiến với Thích Nghiệp phật tử và Thiền Tâm phật tử - niềm vinh quang cuối cùng của mười đại phật tử, cộng thêm Kim Liên tôn giả - hậu duệ cuối cùng của Ngũ Liên tôn giả.

Dương Giao tuy vẫn là Chuẩn Thánh hậu kỳ nhưng ở trong Thất Kiếp tháp của Kỳ Lân tộc đã tham ngộ được hai kiếp trong Nghịch Thần Thất Kiếp là Tranh Nanh Liệt và Thao Thiết Phong, chiến lực bùng nổ.

Linh Cát có chút không tự lượng sức, tư chất Linh Cát vốn không quá mạnh, hiện tại vẫn là Chuẩn Thánh hậu kỳ, đấu đơn với Dương Giao kết quả bị y triệu hoán hư ảnh hung thú Tranh Nanh đánh cho trọng thương trong một kích.

Nếu không có Già Lam phật kịp thời cứu ứng, Linh Cát lại bị bắt lần nữa rồi.

Vô Thiên một mình địch hai, Quảng Thành Tử có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, Đế Thích Thiên có pháp bảo Khổ Hải Ấn thu thập nỗi khổ của chúng sinh hóa thành biển khổ vô biên, thao thao bất tuyệt, thực sự khó nhằn.

Vô Thiên tuy có thể áp chế hai người nhưng trong thời gian ngắn cũng khó làm gì được họ.

Di Lặc và Địa Tạng nhờ vào Tạo Thiên Bích và Tịnh Hà Châu mà

áp chế được Dục Chức Tâm và Điệu Hồn ma thánh.

Toàn là đối thủ cũ cả.

Lăng Hư phật tổ chơi chiêu âm dương, Huyền Dương đạo quân và Huyền Âm tiên tử cũng vậy, Đạo Phong Thiên Phiến rất mạnh nhưng đối phương có hai người, Lăng Hư phật tổ tuy áp chế được họ nhưng ngắn hạn khó phân thắng bại.

Kịch liệt nhất vẫn là Thập Linh Viên Thủ và Dương Tiễn, hai người đánh từ ven Đông Hải tới tận đây, chiến ý càng lúc càng hăng, đánh đến mức mất sạch lý trí, não người đánh thành não chó, hôm nay nhất định phải đánh phục đối phương mới thôi, mắt đã đỏ ngầu.

Chiến đấu nửa ngày, hai người ăn ý tung chiêu cuối phân thắng bại.

Dương Tiễn thúc động Thiên Nhãn, Thập Linh Viên Thủ dốc toàn lực địa mạch chi lực, mười cái miệng đồng thời phun ra quang trụ địa mạch hội tụ lại một chỗ bắn về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn Thiên Nhãn cũng phóng ra một luồng huyết sắc quang thúc.

Chí cường đối chí cường, Thiên Nhãn tấn công mạnh hơn nhưng Thập Linh Viên Thủ có nguồn cung địa mạch chi lực vô tận, cuối cùng đánh thành bất phân thắng bại. "Ba mắt, bản tọa thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng thì sao chứ?

Đòn tấn công như vậy ngươi thi triển được mấy lần, còn bản tọa có thể dùng mãi mãi." Thập Linh Viên Thủ đắc ý nhìn Dương Tiễn.

Dương Tiễn hận không thể chửi thề, tên này đúng là bật hack, không đánh nổi, căn bản không thể đánh nổi chút nào.

Đúng lúc này, một chiến trường khác đã phân thắng bại, Dục Chức Tâm bị Di Lặc dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đánh trọng

thương, nhưng Di Lặc cũng chẳng khá hơn, bị Dục Chức Tâm dùng Toái Không Toa tập kích trúng, cũng trọng thương theo. "Nương!" "Đại sư huynh!" Na Tra sắc mặt đại biến, bỏ mặc Quan Âm vội vàng tới cứu Dục Chức Tâm.

Bạch Liên đồng tử cũng bỏ qua Tiểu Nghiệt Long, chạy tới cứu Di Lặc.

Biến cố này khiến hai bên tạm thời đình chiến, kéo giãn khoảng cách.

Cả hai bên đều bị trọng thương một chủ lực, cục diện vẫn là cân bằng.

Không, bên Tam Giáo lợi thế về quân số rất lớn, chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu đánh tiếp Ma tộc tất bại. "Đánh tiếp đi, tên ba mắt kia không chống đỡ được lâu đâu, đợi bản tọa giải quyết xong hắn sẽ tới giúp các ngươi dẹp lũ Ma tộc." Thập Linh Viên Thủ chiến ý đang thịnh, không muốn kết thúc như vậy.

Chương 801

"Tiếp tục!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không muốn từ bỏ, Di Lặc trọng thương, lão đương nhiên tiếp quản quyền chỉ huy. "Thập Linh Viên Thủ đúng không, để ta chơi với ngươi một lát." Đúng lúc này, một giọng nói truyền tới, thần quang lóe lên, Lục Nhĩ Mi Hầu hiện thân. "Lục Nhĩ Mi Hầu, môn hạ Kim Ô cũng muốn nhúng tay vào sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày. "Không, ta chỉ vì Thập Linh Viên Thủ mà tới.

Môn hạ Kim Ô ta xưa nay bao che khuyết điểm, hắn làm thương sư điệt của ta, ta dù sao cũng phải tới đòi lại công đạo cho sư điệt chứ." Lục Nhĩ Mi Hầu cười đầy ẩn ý.

Mấy ngàn năm qua, Thập Linh Viên Thủ ngạo mạn cực điểm, y đã sớm muốn dạy dỗ tên này một trận vì tội không biết trời cao đất dày.

Đã quá lâu không ra tay, thế gian dường như sắp quên mất bọn họ, thật sự nghĩ rằng môn hạ Kim Ô không trị được Thập Linh Viên Thủ sao.

Từ sau khi đột phá Á Thánh y vẫn chưa thực chiến, cái bảng xếp hạng Á Thánh kia, y cùng Viên Hồng và Vô Chi Kỳ thậm chí không lọt nổi top 10.

Môn hạ Kim Ô ai mà chẳng tâm cao khí ngạo, bị khinh thường như thế thật sự rất khó chịu. "Cuồng vọng!

Chỉ bằng ngươi?

Bản tọa hôm nay sẽ nuốt ngươi trước." Thập Linh Viên Thủ vung Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ lao về phía Lục Nhĩ Mi Hầu, dù sao Hỗn Thế Tứ Hầu hắn đều muốn nuốt, nuốt ai trước cũng thế cả. "Cái thứ không biết trời cao đất dày, chỉ bằng ngươi?" "Thật sự nghĩ rằng

không có ai trị được ngươi sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu lấy ra Hỗn Nguyên Vô Cực Côn, thi triển Pháp Tướng Thiên Hai lao lên nghênh chiến.

Hỗn Nguyên Vô Cực Côn được luyện chế từ Phân Bảo Nham, chứa đựng hai loại pháp tắc Kim và Mộc, Kim giỏi tấn công, Mộc có khả năng mượn lực.

Hai con cự viên va chạm vào nhau, Hỗn Nguyên Vô Cực Côn và Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ tông mạnh vào nhau, lực xung kích khủng bố tản ra khiến không gian trong phạm vi mấy chục vạn dặm vỡ nát.

Cả hai đều bị chấn lui, ngang tài ngang sức. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh, khai!" Lục Nhĩ Mi Hầu dốc toàn lực, ba phân thân hiện ra, tay cầm bản giản hóa của Hỗn Nguyên Vô Cực Côn.

Lúc trước bọn họ đi du lịch trong hỗn độn tìm được không ít đồ tốt, y đã đặc biệt nhờ Khai Dương Tinh Thần giúp đỡ chế tác để phối hợp với Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Năm xưa trận chiến khai thiên quy mô cực rộng, Hồng Hoang chỉ là một phần khu vực hạt nhân.

Những mảnh vỡ pháp bảo hỗn độn, tàn hài Ma Thần hỗn độn thất lạc trong hỗn độn vô biên, qua thời gian uẩn dưỡng dần trở thành các loại thiên tài địa bảo.

Đồ tốt ở Hồng Hoang đã bị chia chác hết rồi, muốn kiếm đồ xịn thì vào hỗn độn tìm bảo vật là lựa chọn tốt nhất.

Tuy nhiên, nếu thực lực không đủ thì đi du lịch hỗn độn là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Hồng Hoang hung thú đã tuyệt diệt nhưng trong hỗn độn thì vẫn còn.

Hung thú chính là do oán khí, lệ khí bất cam của Ma Thần hỗn độn sau khi chết, kết hợp với mảnh vỡ nguyên thần hoặc tàn hài uẩn

dưỡng mà thành.

Mảnh vỡ nguyên thần hoặc tàn hài càng nhiều thì căn nguyên càng thâm hậu, thực lực càng mạnh, lại còn có thể nuốt chửng lẫn nhau để tiến hóa.

Trong hỗn độn thậm chí có cả hung thú cấp Thánh Nhân.

Ba cây gậy Hỗn Nguyên Vô Cực Côn giản hóa đều đạt cấp bậc Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Viên Hồng và Vô Chi Kỳ cũng có, Viên Hồng tuy không đi nhưng quan hệ giữa họ cực tốt, chắc chắn phải mang đồ tốt về chia phần.

Ba người bọn họ tuy pháp bảo không nhiều như Dương Tiễn, cũng không có Thiên Nhãn thần thông nhưng tu vi cao hơn Dương Tiễn, nhục thân cũng đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong từ sớm, mạnh hơn Dương Tiễn nhiều.

Tổng hợp lại, phòng ngự của bọn họ không bằng Dương Tiễn nhưng tấn công thì mạnh hơn.

Năm đó vì chờ Tôn Ngộ Không xuất thế để gom đủ Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh, bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian, đến mức sư điệt Dương Tiễn thực lực sắp đuổi kịp họ luôn rồi.

Dương Tiễn may mắn hơn họ, chỉ chờ mấy vạn năm là có được Chiến Đấu Pháp Tắc hoàn chỉnh.

Sắc mặt Thập Linh Viên Thủ trở nên ngưng trọng, lần thứ hai cảm nhận được áp lực, lần đầu tiên là khi đối mặt với Đế Tân.

Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ dựa vào bản thể đã có thể đánh ngang tay với hắn, cộng thêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hắn chắc chắn sẽ bị áp chế.

Thực tế đúng là như vậy, Lục Nhĩ Mi Hầu cùng ba phân thân xông

tới, bản thể tấn công chính, phân thân hỗ trợ.

Thập Linh Viên Thủ cứng đối cứng một kích liền bị Lục Nhĩ Mi Hầu đánh lui.

Khả năng phòng ngự của Lục Nhĩ Mi Hầu không bằng Dương Tiễn nhưng tính tấn công khi Dương Tiễn không mở Thiên Nhãn thì mạnh hơn nhiều.

Trong kiểu chiến đấu cứng đối cứng này, phòng ngự chỉ là thứ yếu, lấy công làm thủ mới là thượng sách.

Khi đối mặt với Dương Tiễn, tuy nhất thời không hạ được nhưng hắn không thấy áp lực mấy.

Còn lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu lại khiến hắn thấy áp lực đè nặng.

Đòn tấn công của Lục Nhĩ Mi Hầu liên miên bất tuyệt, ép Thập Linh Viên Thủ liên tục bại lui.

Tuy y chưa đánh phá được phòng ngự của hắn nhưng khiến hắn bị áp chế đến mức không kịp trở tay, thực sự rất uất ức.

Người của hai bên xem đến đờ đẫn cả người.

Thập Linh Viên Thủ kiêu ngạo mấy ngàn năm, ngoài Đế Tân ra chưa ai có thể áp chế hắn thảm hại như vậy.

Hóa ra không phải không ai trị được hắn, mà là người ta lười ra tay mà thôi. 'Hàm lượng vàng' của môn hạ Kim Ô trong khoảnh khắc này được thể hiện rõ nét nhất.

Dương Tiễn năm ngàn năm trước thảm bại, bế quan xong đã có thể đánh ngang ngửa Thập Linh Viên Thủ.

Đệ tử đời đầu của Kim Ô vừa xuất hiện đã toàn diện áp chế hắn.

Ma tộc kính trọng cường giả, lúc này ai nấy đều lộ vẻ sùng kính.

Lục Nhĩ Mi Hầu ở Linh Sơn năm ngàn năm, vẫn luôn bế quan, không hiển lộ gì, không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Phía Tam Giáo sắc mặt ngưng trọng, không ngờ sau khi đột phá Á Thánh, Lục Nhĩ Mi Hầu lại mạnh đến thế.

Trước kia Lục Nhĩ Mi Hầu đánh ngang tay với Quảng Thành Tử đã cho bọn họ một ảo giác rất lớn.

Khiến bọn họ quên mất lúc đó y mới chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong và cũng chưa luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Cứ tưởng lôi kéo được Thập Linh Viên Thủ thì Đế Tân không ra mặt họ có thể đi ngang.

Kết quả môn hạ Kim Ô vừa ra tay, Thập Linh Viên Thủ liền biến thành 'đệ đệ'.

Sau màn ra tay này của Lục Nhĩ Mi Hầu, bảng xếp hạng Á Thánh chắc chắn phải xếp lại rồi.

Trong Hỗn Thế Tứ Hầu, kẻ thiện chiến nhất không phải Lục Nhĩ Mi Hầu mà là Thông Tí Viên Hầu Viên Hồng.

Lục Nhĩ Mi Hầu, Xích Khảo Mã Hầu và Linh Minh Thạch Hầu thiên phú thần thông đều thuộc loại hỗ trợ, duy chỉ có Thông Tí Viên Hầu thiên phú là loại chiến đấu, đôi thiết tí kia đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, lực đại vô cùng, trích tinh nã nguyệt tuyệt đối không phải nói ngoa.

Nếu là Viên Hồng tới, Thập Linh Viên Thủ chắc chắn còn bị áp chế thảm hơn.

Chương 802

Và khi Thập Linh Viên Thủ bị áp chế, ưu thế của bọn họ lập tức tan thành mây khói. "Địa Mạch Chi Quang!" Thập Linh Viên Thủ bị áp chế chịu không nổi, trực tiếp tung chiêu cuối, quang trụ địa mạch bắn về phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu tế ra Côn Luân Kính, vượt qua thời không dễ dàng né tránh. "Có giỏi thì đừng có né!" Thập Linh Viên Thủ tức giận gầm rống liên hồi. "Ngươi tưởng ta cũng không có não như ngươi sao?

Ta có năng lực đó thì tội gì không né?" Lục Nhĩ Mi Hầu châm chọc. "Hừ, ngươi cũng chỉ làm được thế thôi.

Bản tọa bất tử bất diệt, địa mạch còn thì bản tọa còn, ta có thể tiêu hao đến khi ngươi chết thì thôi." Thập Linh Viên Thủ cứng miệng không chịu thua. "Thế sao?

Ta đúng là không giết được ngươi, nhưng dạy dỗ ngươi thì vẫn dư sức." Lục Nhĩ Mi Hầu cười đầy ẩn ý. "Đại ngôn bất tàm!

Ngươi cùng lắm chỉ áp chế được ta, không phá được phòng ngự, ngay cả làm ta bị thương cũng không làm được, mà đòi dạy dỗ ta?" Thập Linh Viên Thủ khinh khỉnh. "Ngươi tưởng chỉ có mình ngươi thao túng được địa mạch chi lực sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu cười cười, lấy Địa Thư ra. "Địa Thư!" Bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đại biến. "Nếu không thể mượn dùng địa mạch chi lực, ngươi tính là cái thứ gì?" Lục Nhĩ Mi Hầu thúc động Địa Thư phong tỏa địa mạch chi lực.

Thập Linh Viên Thủ lập tức biến sắc, vì hắn cảm giác địa mạch chi lực biến mất, chính xác là không thể điều động được nữa.

Vẫn cảm ứng được nhưng chúng không còn nghe lời hắn. "Ta là địa mạch chi linh, sao ta có thể không điều động được địa mạch chi lực chứ?" Giọng của hắn trở nên the thé, lúc trước bị Đế Tân đánh cũng không hoảng sợ như thế này.

Địa mạch chi lực là căn bản sức mạnh của hắn nha, không mượn được nó, hắn thậm chí còn không bằng Quảng Thành Tử. "Địa mạch chi linh cái thá gì, ngươi chẳng qua chỉ là tiên linh chi khí do địa mạch phun ra hóa hình, cùng lắm tính là 'con' của địa mạch thôi." "Ngươi chỉ có thể mượn dùng địa mạch chi lực, còn Địa Thư có thể thao túng địa mạch, chính là 'tổ tông' của ngươi đó." "Không có địa mạch chi lực gia trì, Quảng Thành Tử cũng có thể dễ dàng ngược ngươi, liệu có đỡ nổi một chiêu của ta không?" Lục Nhĩ Mi Hầu bỉ di nói.

Quảng Thành Tử đầy đầu hắc tuyến, nói như thể lão yếu lắm không bằng, sao ai cũng lấy lão ra làm vật tham chiếu vậy.

Còn Thập Linh Viên Thủ thì tái mặt, hắn hiện tại thực sự không đỡ nổi một chiêu.

Địa mạch chi lực vẫn tồn tại nhưng hắn không điều động được, chết thì không chết ngay được nhưng trùng sinh phải trả giá đắt, mỗi lần như vậy hắn sẽ yếu đi một phần.

Sợ Lục Nhĩ Mi Hầu thừa cơ đánh nát mình, Thập Linh Viên Thủ thúc động Cửu Thiên Thanh Phong hóa cánh, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, thi khí ngập trời cuồn cuộn kéo tới, Tướng Thần hiện thân chặn đường. "Mới thế đã sợ chạy mất rồi, phế vật!

Lục Nhĩ Mi Hầu giao cho ta, ngươi đi xử lý những người khác đi." Tướng Thần chê bai nhìn Thập Linh Viên Thủ. "Ngươi tính là cái thứ gì mà dám mắng bản tọa?" Thập Linh Viên Thủ nộ bất khả át, bị Lục Nhĩ Mi Hầu sỉ nhục thì thôi, ngươi là cái thá gì?

Một gậy hung hãn đập thẳng vào Tướng Thần.

Tướng Thần thậm chí chẳng thèm phòng ngự, mặc cho Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ đập trúng, cả người bị đánh bay đi nhưng chẳng hề hấn gì.

Thập Linh Viên Thủ suýt rớt cả mắt ra ngoài, đây là quái vật gì vậy, dùng nhục thân đỡ đòn của hắn mà không mảy may thương tổn, có cần vô lý như vậy không.

Đầu tiên là Dương Tiễn, sau là Lục Nhĩ Mi Hầu, giờ lại lòi ra thêm một kẻ không sợ hắn nữa.

Hồng Hoang rốt cuộc còn giấu bao nhiêu cường giả nữa đây?

Thập Linh Viên Thủ bị đả kích nặng nề, tâm thái bắt đầu sụp đổ. "Đây là Phó giáo chủ Xiển Giáo ta - Tướng Thần, cùng phe với chúng ta.

Tướng Thần tới rồi, hôm nay chúng ta tất thắng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lướt tới, đương nhiên cho rằng Đạo Tổ biết môn hạ Kim Ô ra mặt nên phái Tướng Thần tới trợ chiến.

Tướng Thần đúng là do Hồng Quân phái tới, vừa về đã bị sai đi trợ chiến ngay.

Nhưng sâu xa hơn là Vĩnh Hằng Ma Thần đã hồi phục, trừ bỏ được tai ách chi lực trong người, chuẩn bị mưu đồ Hồng Hoang nên phái hắn về âm thầm nhúng tay vào.

Nhục thân hắn vô địch, nhưng cũng chỉ là so với cấp dưới Thánh nhân mà thôi, có lẽ Thánh Nhân cảnh sơ kỳ cũng không giết nổi hắn, vì đây là nhục thân Ma Thần hỗn độn thực sự, từng đạt tới Đại Đạo cảnh.

Tuy bị Bàn Cổ trọng thương khiến cảnh giới rơi rụng nhưng nền tảng vẫn còn đó.

Nhưng Vĩnh Hằng Ma Thần là tồn tại Đại Đạo cảnh, muốn mạt sát hắn dễ như trở bàn tay, trong người và nguyên thần hắn đều bị chủng hạ Tru Thế Chi Mặc, nếu không nghe lời sẽ bị khiến cho tan thành mây khói ngay lập tức.

Vì muốn sống, hắn chỉ có thể nghe theo lời sai bảo của tên điên Vĩnh Hằng Ma Thần kia, số hắn đúng là khổ mà, sao lại đụng trúng tên điên đó chứ.

Hắn thà bị trấn áp vĩnh viễn trong Trấn Thiên Quan còn hơn bị tên điên đó khống chế.

Ai biết được hơn năm ngàn năm qua hắn đã sống thế nào, sống không bằng chết, sắp bị tên điên đó hành hạ đến phát điên luôn rồi. "Tướng Thần, ngươi còn dám hiện thân, xem ra khế cơ thành thánh của Nữ Bạt đã tới rồi." Lục Nhĩ Mi Hầu có chút hưng phấn nhìn Tướng Thần, bắt được tên này cho Nữ Bạt nuốt chửng, phe họ sẽ có thêm một vị Thánh nhân, mà còn là Đại Đạo Thánh Nhân. "Hừ, ai nuốt ai, ai thành thánh còn chưa biết được đâu." "Lúc Phong Thần lượng kiếp ngươi chỉ là lũ kiến hôi mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy.

Hôm nay nếu ta bắt được ngươi, không biết Tam Kim Ô sẽ cứu ngươi hay cứu Nữ Bạt đây?" Tướng Thần khinh miệt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Thời Phong Thần, Lục Nhĩ Mi Hầu trong mắt hắn chỉ là hạt bụi, ngay cả tư cách nói chuyện với hắn cũng không có.

“Nay đã khác xưa, cứ mãi đắm chìm trong vinh quang quá khứ chỉ khiến ngươi trông thật nực cười.” “Thời Thượng Cổ, ngươi tung hoành vô địch, được xưng là đại hung, kết quả thì sao?

Giờ đây lại luân lạc thành một con chó của Đạo Tổ - kẻ vốn cùng thời đại với ngươi.” “Đạo Tổ đã là Hợp Đạo cảnh, còn ngươi đến cả Thánh Nhân cũng không phải.” “Thụ hạn bởi căn nguyên, ngươi

không dung hợp với Nữ Bạt để hoàn thiện căn nguyên thì vĩnh viễn không thể thăng tiến.

Mà ta trong mấy vạn năm qua vẫn luôn đề thăng, còn ngươi thì mãi dậm chân tại chỗ." "Ngươi, đã lạc hậu rồi!" Lục Nhĩ Mi Hầu thản nhiên nói.

Tướng Thần xác thực rất mạnh, đáng tiếc căn nguyên bị hạn chế, đã đạt đến cực hạn, mấy vạn năm qua vẫn luôn dậm chân tại chỗ, thăng tiến cực kỳ ít ỏi.

Giống như một cái thùng nước, dù có xoay xở thế nào thì lượng nước chứa được cũng chỉ có bấy nhiêu, giới hạn đã bị đóng chết.

Mà bọn hắn lại là đầm nước, có thể không ngừng khai thác, dung nạp thêm nhiều nước hơn.

Nữ Bạt và Tướng Thần tình huống y hệt nhau.

Nhưng cả hai chỉ cần dung hợp, trong khoảnh khắc là có thể nhục thân và nguyên thần song song thành Thánh.

Có điều ai cũng không muốn trở thành kẻ hy sinh, phương bị dung hợp sẽ bị ma diệt ý thức, tan thành mây khói, không còn tồn tại nữa.

"Đại ngôn bất tàm, bản tọa cho dù dậm chân tại chỗ thì cũng không phải kẻ như ngươi có tư cách khiêu khích." Tướng Thần dù sao cũng từng xưng bá thời Thượng Cổ, vô cùng kiêu ngạo, sao có thể nhẫn nhịn được sự khiêu khích của Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ngay lập tức, y khai mở trạng thái chiến đấu, lớp da trên người nhanh chóng thi hóa, khô héo như vỏ cây, kiên cố không thể phá vỡ.

Chương 803

Trong miệng mọc ra răng nanh, mười ngón tay mọc ra bộ móng quỷ dị đen kịt.

Răng nanh và móng tay tương đương với pháp bảo của Tướng Thần, không chỉ cứng rắn mà còn chứa kịch độc, lực sát thương cực mạnh, chạm vào là bị thương, dính phải là chết.

Thuở xưa Thập Thiên Quân chính là chết dưới móng tay của Tướng Thần.

Pháp bảo đối với Tướng Thần mà nói cũng chỉ là gân gà, trừ phi là Tiên Thiên Chí Bảo trở lên, bằng không còn chẳng lợi hại bằng nhục thân của y.

Tướng Thần ngửa mặt lên trời nộ hống một tiếng, sóng triều thi khí cuồn cuộn sát hướng Lục Nhĩ.

Có câu vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Tướng Thần và Thập Linh Viên Thủ vốn kẻ tám lạng người nửa cân, một kẻ nhục thân vô địch, một kẻ có thể không ngừng mượn địa mạch chi lực, giết không chết.

Nhưng đối với Lục Nhĩ Mi Hầu, hắn không sợ Thập Linh Viên Thủ nhưng lại rất kiêng kỵ Tướng Thần.

Thập Linh Viên Thủ chỉ giỏi đánh cận chiến, lĩnh vực am hiểu cũng giống như Hỗn Thế Tứ Hầu bọn hắn, luận về đánh cứng thì bọn hắn sợ ai bao giờ.

Nhưng thi độc của Tướng Thần vô cùng lợi hại, còn mãnh liệt hơn cả độc của Cự Hạt, lại có khả năng hủ thực cực mạnh, hủ thực được cả pháp lực, pháp tắc chi lực, thậm chí là pháp bảo, cực kỳ khó chơi.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng thôi động khả năng phòng ngự của Địa Thư, mượn địa mạch chi lực để phòng ngự, ngươi muốn hủ thực thì ta có địa mạch chi lực bổ sung không ngừng.

Sau đó hắn nắm chặt Hỗn Nguyên Vô Cực Côn sát phạt tới.

Tướng Thần dùng nhục thân ngạnh kháng, móng tay phản kích, hai người đại chiến một chỗ, nhất thời bất phân thắng bại.

Nếu không có Địa Thư, Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không sợ Thập Linh Viên Thủ, nhưng thật sự là không đánh lại Tướng Thần.

Địa Thư là số ít pháp bảo không sợ thi khí của Tướng Thần.

"Giết!" Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu bị Tướng Thần cầm chân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hạ lệnh tấn công.

Dương Tiễn vừa rồi nhân lúc Lục Nhĩ Mi Hầu đại chiến với Thập Linh Viên Thủ đã tranh thủ phục dụng Cửu Chuyển Hồi Nguyên Đan bổ sung pháp lực, lúc này trạng thái đã khôi phục tám phần, chiến ý lại bùng phát, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, khai mở Pháp Tượng Thiên Địa và Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tái đấu với Thập Linh Viên Thủ.

Lục Nhĩ Mi Hầu và Tướng Thần, hai bên viện binh kiềm chế lẫn nhau, Di Lặc và Dục Chức đều trọng thương mất đi chiến lực.

Tính tới tính lui, hai bên thực chất vẫn là kỳ phùng địch thủ.

Nam Hải vừa yên bình được một lát lại bị đánh cho thiên băng địa liệt, biển cả đảo lộn.

Trong tình huống Yêu tộc, Thiên Đình, Tiệt giáo và Quy Nhất giáo không ra tay, phía Tam giáo đã không còn viện binh.

Nhưng phía Ma tộc thì có, Kỳ Lân tộc và ức vạn Ma binh đã kéo đến tương trợ.

“Bố Vạn Ma Đại Trận.” Vô Thiên dùng Nhược Thủy bức lui Quảng Thành Tử và Đế Thích Thiên, dẫn dắt ức vạn Ma binh bố trận, mượn sức mạnh của ức vạn quân đội thông qua Ma Thần Lệnh ngưng tụ ra hư ảnh Ma Thần.

“Bố Kỳ Lân Đại Trận.” Lân Thiên cũng đã đánh ra chân hỏa, bị Ô Vân Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên - ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong vây đánh, hắn liền phá vây, triệu tập đại quân Kỳ Lân tộc bố trận.

Vạn lân gào thét, Lân Thiên lấy pháp bảo Kỳ Lân Châu làm trận nhãn, tập hợp sức mạnh đại quân triệu hoán thủy Kỳ Lân hư ảnh, tuy chỉ là một đạo hư ảnh nhưng dù sao cũng là hư ảnh của Thánh Nhân.

Ba người Ô Vân Tiên chỉ trong một hiệp đã bị đánh bay.

Đây chính là nội hàm của Kỳ Lân tộc, dù sao cũng từng là bá chủ đại địa, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa.

Phía Vô Thiên, Quảng Thành Tử trước đó đã nếm mùi đau khổ, thấy hư ảnh Ma Thần xuất hiện thì không hề do dự, quay đầu bỏ chạy.

Đế Thích Thiên phản ứng cũng không chậm hơn Quảng Thành Tử là bao.

“Rút, mau rút!” Đại quân Ma tộc và Kỳ Lân tộc kéo tới, không thể đánh tiếp được nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rút lui vừa hét lớn.

“Thi Hóa Thiên Hạ!” Tướng Thần chặn hậu, cuồng thôi thi khí, sóng triều thi khí cuồn cuộn nhấn chìm đại quân Ma tộc và Kỳ Lân tộc.

“Cẩn thận, tuyệt đối đừng để thi khí nhập thể, bằng không tất chết.” Lục Nhĩ Mi Hầu lớn tiếng nhắc nhở, toàn lực dùng Địa Thư thôi động địa mạch chi lực chống đỡ sóng triều thi khí.

Dương Tiễn cũng bay đến phía trước đại quân, toàn lực thôi động Tịnh Thế Bạch Liên, ánh sáng tịnh thế tỏa rạng, thi khí nhanh chóng tiêu tan.

Mà ánh sáng tịnh thế này cũng khiến Ma tộc vô cùng khó chịu, lũ lượt lùi lại, bao gồm cả Vô Thiên.

Tịnh Thế Bạch Liên thực sự quá khắc chế Ma tộc.

Đợi khi sóng triều thi khí tan đi, bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm chạy mất dạng.

Đây là điều khó chịu nhất, phía Tam giáo có thể tùy ý đến công kích bọn hắn, tình hình không ổn là chạy.

Mà bọn hắn chỉ có thể canh giữ phương Tây, vô cùng bị động.

Không còn cách nào, phía Tam giáo tuy ít người nhưng năng lực tác chiến đơn thể lại mạnh hơn.

Vừa rồi nếu đại quân không tới chi viện, tiếp tục đánh xuống thì phía bọn hắn tất thua.

Bọn hắn chỉ có thể dựa vào đại quân dùng trận pháp mới chiếm được thượng phong.

Thực lực đại quân thượng thượng hạ hạ không đều, nếu truy sát thì tu vi thấp sẽ bị rớt lại, trận hình dễ loạn, đại quân sẽ bị Tam giáo đồ sát ngược lại.

Một khi trận hình loạn, những kẻ dưới Chuẩn Thánh đối với Tam giáo mà nói chẳng khác gì kiến hôi, căn bản không có sức kháng cự, số lượng có nhiều đến mấy cũng bị giết sạch.

Một khi đại quân không còn, không bố được trận pháp thì bọn hắn sẽ gặp rắc rối to.

Thấy náo nhiệt đã kết thúc, Tôn Ngộ Không cũng âm thầm chuồn

đi tìm nơi trị thương.

Quan sát cách Dương Tiễn và Lục Nhĩ Mi Hầu vận dụng chiến đấu pháp tắc, hắn ẩn ước chạm tới cơ hội đột phá, cần phải tiếp tục tìm Thập Linh Viên Thủ để ấn chứng.

Phía Ma tộc rút về Linh Sơn, Vô Thiên hạ lệnh mở tiệc khánh công, một là chúc mừng Dương Tiễn đột phá, hai là cảm tạ Lục Nhĩ Mi Hầu ra tay tương trợ, ba là Kỳ Lân tộc lần này biểu hiện không tệ, có công thì phải thưởng.

Lần này ra tay, Kỳ Lân tộc coi như đã tuyệt hết mọi đường lui, từ nay về sau chỉ có thể cùng tiến cùng lùi với Ma tộc.

Giữ vững trung lập là điều không thể từ khoảnh khắc họ ra tay.

Hiện tại, đâm lén Ma tộc để gia nhập Tam giáo cũng không khả thi.

Kỳ Lân tộc vốn dĩ thân cận với Tam giáo hơn, nhưng trong tình huống Thủy Kỳ Lân không thể ra tay, Kỳ Lân tộc chỉ có mỗi Lân Thiên là đủ tầm, phía Tam giáo nhìn không lọt mắt.

Trước đó tại ranh giới Tây Ngưu Hạ Châu và Nam Thiệm Bộ Châu đại chiến, Tam giáo ra tay không hề nương tình, đã giết chết mấy vị Chuẩn Thánh của Kỳ Lân tộc.

Hiện tại Kỳ Lân tộc xuất động đại quân toàn lực hiệp trợ Ma tộc đối kháng Tam giáo, hai bên đã triệt để trở mặt.

Mà sự nhập cuộc của Lục Nhĩ Mi Hầu và Tướng Thần cũng đồng nghĩa với việc tranh đấu Phật Ma bắt đầu kịch liệt hơn.

Sau này hai bên sẽ có thêm nhiều cường giả nhập cuộc.

Mặt ngoài là tranh đấu Phật Ma, thực chất là ván cờ giữa ba anh em Kim Ô và Đạo Tổ, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Như Kỳ Lân tộc, không muốn dính líu cũng không được, bị cuốn phăng vào cuộc chiến.

Kỳ Lân tộc quả thực có chút thảm, vốn dĩ an cư tại Thiên Ngoại Hỗn Độn thì có khả năng tránh được Ma Đạo lượng kiếp.

Thời Phong Thần lượng kiếp bị Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa dụ vừa gạt quay về Hồng Hoang, liên minh với Tây Phương giáo.

Từ đó bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu, không thể thoát thân được nữa.

Chương 804

Hai kẻ đào hố lớn nhất Hồng Hoang chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thời Phong Thần lượng kiếp cổ động Nguyên Thủy, Lão Tử và Nữ Oa nhắm vào Tiệt giáo, kết quả Tiệt giáo không sụp đổ hẳn, Tây Phương giáo tổn thất không lớn, kẻ bị cổ động là Xiển giáo, Quy Nhất giáo và Yêu tộc suýt nữa thì tiêu tùng.

Nguyên Thủy, Lão Tử, Nữ Oa vẫn có thể vui vẻ chơi cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thì đúng là cạn lời.

Tại Nam Thiệm Bộ Châu.

"Phế vật, lũ phế vật các ngươi, chạy cái gì?" Tại Nam Thiệm Bộ Châu, Thập Linh Viên Thủ phẫn nộ mắng chửi xối xả, không thể hạ được Dương Tiễn và Lục Nhĩ Mi Hầu khiến hắn cảm thấy mất mặt.

Đặc biệt là còn bị Tướng Thần nhục mạ một phen, hắn không làm gì được Tướng Thần nên chỉ có thể trút giận lên người khác.

"Cả hai loại trận pháp đều là Chuẩn Thánh trận, có thể bộc phát uy lực tiếp cận Thánh Nhân, không chạy thì đợi chết sao?" "Ngươi có thể mượn địa mạch chi lực để phục sinh, ngươi đương nhiên không sợ, chúng ta thì sao?" Quảng Thành Tử nóng nảy không nhịn được, chủ yếu là hiện tại có Tướng Thần chống lưng nên tự tin hẳn lên.

Trên danh nghĩa, Tướng Thần là Phó giáo chủ Xiển giáo mà.

Thập Linh Viên Thủ chỉ là một tên mãng phu không não, lại còn thịnh khí lăng nhân, kiêu căng hống hách, lão đã chịu đựng đủ rồi.

Nếu không phải đánh không lại, lão đã sớm trở mặt với Thập Linh Viên Thủ.

“Dám quát bản tọa, xem ra ngươi lại ngứa đòn rồi.” “Thứ phế vật cũng dám quát bản tọa.” Thập Linh Viên Thủ cũng không nhịn được tính nóng, định ra tay với Quảng Thành Tử.

“Được rồi, cãi nhau cái gì, bắt nạt người nhà thì có bản sự gì, tất cả im miệng cho ta.” “Hiện tại tình hình thế nào?” Tướng Thần lên tiếng mắng cả hai một trận rồi nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tướng Thần vẫn rất có uy tín, hai người kia tuy vẫn đầy lửa giận nhưng rốt cuộc không cãi nữa.

Đối với Thập Linh Viên Thủ, thực lực Tướng Thần cũng tương đương hắn, mặt mũi vẫn phải cho một chút.

Quảng Thành Tử thì không dám cãi lại Tướng Thần, Tướng Thần cũng là một kẻ tàn bạo.

Thập Linh Viên Thủ là cuồng, cái cuồng của kẻ không não, cái gì cũng phơi bày ra mặt.

Tướng Thần thì khác, âm hiểm xảo trá, bất chấp thủ đoạn.

Thập Linh Viên Thủ là hiếu chiến, Tướng Thần đơn thuần là thị sát, thích cảm giác khoái lạc khi giết chóc.

Tướng Thần nguy hiểm hơn Thập Linh Viên Thủ nhiều.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kể lại tình hình Hồng Hoang hiện tại cho Tướng Thần nghe một lượt.

“Bây giờ tính sao?

Vốn dĩ Ma tộc không đánh lại chúng ta, có kẻ ngu xuẩn sái tâm nhãn ép bọn Lăng Hư đạo quân gia nhập Ma tộc, dẫn đến Ma tộc hiện tại cân sức ngang tài với chúng ta.” Địa Tạng một chút mặt mũi cũng không chừa cho Quảng Thành Tử.

Di Lặc bị thương rất nặng đã bế quan trị thương, giao Tử Tiêu

Cung Lệnh cho hắn.

Có Tử Tiêu Cung Lệnh trong tay, hắn không sợ Quảng Thành Tử.

"Tính sao là việc của các ngươi, ta chỉ phụ trách đối phó Lục Nhĩ Mi Hầu." Tướng Thần trưng ra thái độ việc không liên quan đến mình, Hồng Quân đúng là chỉ bảo y đến giúp đối phó Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hơn nữa y hiện tại bị tên điên Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế, chẳng có tâm trí đâu mà quản những chuyện vặt vãnh này, y phải nghĩ cách khiến cả hai bên Phật Ma nhiễm phải Tru Thế Chi Mặc, biến cả hai bên thành quân cờ cho Vĩnh Hằng Ma Thần sai khiến.

Vĩnh Hằng Ma Thần đặt một luồng nguyên thần trong nguyên thần của y, có thể giám sát mọi cử động của y bất cứ lúc nào, y vô cùng bất mãn nhưng không thể làm gì được.

Tuy đều là làm thuộc hạ cho người ta, nhưng nếu được chọn, y tuyệt đối không chọn Vĩnh Hằng Ma Thần, đó là một tên điên, biến thái, lấy việc hành hạ người khác làm vui.

Vĩnh Hằng Ma Thần mà không thả y đi, y thật sự sẽ sụp đổ mất.

Hồng Quân và ba anh em Kim Ô ít nhất không biến thái, còn có thể giảng lý lẽ.

"Nếu nói vậy thì ta đi thôn phệ con khỉ họ Tôn đây, cũng chẳng rảnh mà hùa theo các ngươi." Thập Linh Viên Thủ không vui, hắn mà không có chút tính khí nào thì làm như hắn kém cạnh Tướng Thần không bằng.

"Hừ, năm ngàn năm còn không hạ được Tôn Ngộ Không, thành sự bất túc, thêm năm ngàn năm nữa ngươi cũng chẳng xong đâu." "Tôn Ngộ Không và Dương Tiễn đi cùng một con đường, pháp thể song tu, đều tu luyện chiến đấu pháp tắc." "Dương Tiễn đột phá Chuẩn Thánh

đỉnh phong xong ngươi đánh không lại, đợi Tôn Ngộ Không cũng đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, ngươi cũng vậy thôi." Quảng Thành Tử không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để mỉa mai Thập Linh Viên Thủ.

"Nói nhảm, bản tọa lại không đánh lại Dương Tiễn?

Nếu không phải các ngươi rút lui, tiếp tục đánh xuống bản tọa tất hạ được Dương Tiễn." "Huống hồ con khỉ kia không có Thiên Nhãn thần thông, cũng chẳng biết Nhất Khí Hóa Tam Thanh, bản tọa sao lại không đánh lại nó?" Thập Linh Viên Thủ giận lôi đình, dám nói hắn không đánh lại Dương Tiễn chẳng khác nào sỉ nhục hắn.

Quảng Thành Tử bĩu môi, bảo Thập Linh Viên Thủ không não nhưng đôi khi hắn lại khá tinh ranh.

Xác thực, Tôn Ngộ Không không phải môn hạ Kim Ô nên không luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Hỏa Nhãn Kim Tinh là thần thông loại phụ trợ, gia trì chiến đấu kém xa Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Pháp bảo cũng không bằng Dương Tiễn, dù đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó đánh lại Thập Linh Viên Thủ.

"Đánh thắng thì đã sao, không tìm thấy Tôn Ngộ Không thì có tác dụng gì." "Người ta có pháp bảo chuyên phá địa mạch kết giới của ngươi, cho dù ngươi luyện hóa Cửu Thiên Thanh Phong bản nguyên thì tốc độ người ta vẫn nhanh hơn ngươi." Quảng Thành Tử trước nay miệng lưỡi cứng cỏi, giờ có Tướng Thần chống lưng nên càng tự tin, dường như muốn trút hết mọi bất mãn đối với Thập Linh Viên Thủ, điên cuồng bóc phốt, đập tan cảm giác ưu việt và sự cuồng ngạo của hắn.

"Ngươi muốn giúp hắn?" Thập Linh Viên Thủ sao chịu nổi, nảy sinh sát tâm, lạnh lùng nhìn về phía Tướng Thần.

"Ta là Phó giáo chủ Xiển giáo." Tướng Thần đạm mạc nói.

Tuy không nói thẳng nhưng cũng biểu lộ thái độ, Phó giáo chủ hay không y chẳng quan tâm, giúp Xiển giáo chỉ vì y nợ Nguyên Thủy một ân tình.

Dù là lợi dụng hay tính toán, rốt cuộc cũng là Nguyên Thủy thả y ra khỏi Trấn Thiên Quan.

"Được, bản tọa vô năng, các ngươi giỏi giang thì tự đi mà đối phó Ma tộc, bản tọa không tiễn." Thập Linh Viên Thủ giận quá hóa cười, trực tiếp quay người bỏ đi.

Nhục thân Tướng Thần mạnh đến vô lý, ngạnh kháng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn có thể phục sinh, hai người họ đánh nhau thì kết quả chỉ có một, chẳng ai làm gì được ai.

Chế giễu ta, hạ thấp ta chứ gì, vậy các ngươi tự chơi đi.

Sự thật là hắn đã sớm bất mãn với thái độ của Tam giáo, hắn đã tận lực giúp đối phó Ma tộc nhưng Tam giáo lại không chịu giúp hắn vây bắt Tôn Ngộ Không.

Địa Mạch Chùy chuyên nhắm vào địa mạch kết giới, đối với các trận pháp kết giới khác vô dụng.

Chỉ cần Tam giáo giúp hắn bố trận khốn trụ Tôn Ngộ Không, hắn đã sớm thôn phệ xong rồi.

Nhưng Tam giáo sợ bị thiên mệnh nhân quả phản phệ nên không chịu ra tay.

Hắn giúp Tam giáo nhưng Tam giáo không chịu giúp hắn, dựa vào cái gì?

Hắn vẫn nhẫn nhịn là vì nể tình Đạo Tổ tặng pháp bảo.

Hiện tại Quảng Thành Tử lại dám công khai hạ nhục hắn.

Thật là con giun xéo mãi cũng quằn.

“Ngươi...” “Thôi đi, chứng nào tật nấy, nói cũng bằng thừa, ngươi đi mà giải thích với Đạo Tổ.” Địa Tạng không thể nhịn thêm, trực tiếp hướng Thiên Ngoại Hỗn Độn mà đi, hắn không nhớ nổi đây là lần thứ mấy Quảng Thành Tử làm hỏng việc.

Không có não, miệng độc, kiêu ngạo hơn bất cứ ai, không chịu thiệt chút nào, lại còn đố kỵ, thù dai.

Quảng Thành Tử tuy căn nguyên thâm hậu nhưng tính cách đầy lỗ hổng.

Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng không quản, không, Quảng Thành Tử là học theo y hệt tính cách của Nguyên Thủy, chẳng phải Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng có đức hạnh tồi tệ đó sao.

Cao ngạo, thiện đố, chẳng coi ai ra gì, chẳng phục ai, cái miệng đó gây bao nhiêu chuyện.

Ngòi nổ khiến Tam Thanh phân gia chẳng phải là do cái miệng của Nguyên Thủy Thánh Nhân sao, lời khó nghe nào cũng nói, hoàn toàn không nể nang cảm xúc của Thông Thiên, mắng đồ đệ người ta là lũ súc sinh, khiến Thông Thiên không thể nhịn nổi.

Chương 805

Quảng Thành Tử chính là bản sao lỗi của Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Thời Tam Thanh, Lão Tử một mực dung túng, thiên vị Nguyên Thủy, cuối cùng dẫn đến Tam Thanh phản mục, tan đàn xẻ nghé.

Giờ đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một mực dung túng Quảng Thành Tử, sĩ diện hão, không chịu cúi đầu cao ngạo, dù Quảng Thành Tử làm sai cũng không nhận, không quản, không nói.

Cứ thế dung túng, Quảng Thành Tử hết lần này đến lần khác làm hỏng việc.

Bọn hắn nói cũng chẳng ích gì, người ta không nghe, thậm chí còn cậy pháp bảo lợi hại, vô lý cũng hung hăng, trừng mắt muốn động thủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không những không quản mà còn dẫn theo môn nhân Xiển giáo chống lưng cho Quảng Thành Tử, như thể đang thị uy với bọn hắn, rằng bọn hắn phải thấp cổ bé họng mà chịu nhục, Xiển giáo là tôn quý nhất, ưu việt nhất.

Hắn thực sự chịu đủ rồi.

Lần trước sái tâm nhãn khiến Lăng Hư đạo quân gia nhập Ma tộc.

Lần này chọc giận Thập Linh Viên Thủ bỏ đi, tăng cường thực lực đối phương, suy yếu thực lực bên mình, hắn nghi ngờ Quảng Thành Tử là phản đồ, cố ý phá hoại.

Ngươi thì vô tư rồi, Ma Đạo lượng kiếp dù cuối cùng bọn hắn thua thì thua là Phật đạo, đối với Xiển giáo ảnh hưởng không quá lớn, nhưng Phật môn bọn hắn thì tiêu tùng.

Bọn hắn đang sốt ruột như lửa đốt, lo lắng khôn nguôi, còn ngươi cứ hết lần này đến lần khác gây chuyện.

Đạo Tổ lần này mà còn không quản, không nghiêm trị Quảng Thành Tử thì hắn sẽ dẫn theo Tây Phương giáo mặc kệ tất cả, muốn ra sao thì ra, Đạo Ma tương sinh tương khắc, Phật Đạo tiêu tùng thì Đạo môn các ngươi cũng đừng hòng yên ổn.

"Hừ, lũ phế vật chỉ biết mách lẻo." Quảng Thành Tử khinh bỉ bĩu môi, chẳng hề sợ hãi, trước đây Đạo Tổ cũng chẳng làm gì lão, lần này chắc chắn cũng vậy.

Tướng Thần không rảnh quan tâm mấy chuyện vặt này, lão nhắm vào Linh Cát.

Linh Cát đầu óc linh hoạt, lại từng đầu hàng Ma tộc, đã đầu hàng được Ma tộc thì cũng có thể đầu hàng Vĩnh Hằng Ma Thần.

Trước tiên lôi Linh Cát về phe mình, để Linh Cát bày mưu tính kế hại những kẻ khác.

Chúng ta là một lũ Ma, có chịu tội thì cùng chịu, cùng bị Vĩnh Hằng Ma Thần hành hạ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

Cùng lúc đó, trên Thái Dương Tinh, Lục Nhĩ Mi Hầu phái người đi báo cho Nữ Bạt rằng Tướng Thần đã trở lại.

Nữ Bạt đã chờ Tướng Thần mấy vạn năm, ngay lập tức rời khỏi Thái Dương Tinh, mười anh em Kim Ô cũng đi theo giúp sức, chuẩn bị săn lùng Tướng Thần.

Phía bên kia, Địa Tạng đầy giận dữ đến Tử Tiêu Cung cáo trạng, kể lại sống động việc Quảng Thành Tử chọc giận Thập Linh Viên Thủ bỏ đi.

Thông Thiên nghe xong liền cười: "Nguyên Thủy đúng là dạy được một đồ đệ tốt, y hệt như lão, thành sự bất túc bại sự hữu dư,

hậu sinh khả úy nột.” Nói đoạn, trong mắt lại xẹt qua một tia dị sắc.

Nguyên Thủy thực sự tệ hại như vậy sao?

Dạy đồ đệ thành cái đức hạnh này, là thực sự không cứu nổi hay là cố ý?

Nguyên Thủy cao ngạo, xảo trá; Lão Tử thâm trầm, âm hiểm, sau khi biết Hồng Quân thu bọn họ làm trò là để lợi dụng, liệu có cam tâm tiếp tục bị lợi dụng không?

Hoặc giả không muốn tin rằng Nguyên Thủy và Lão Tử cùng là Tam Thanh lại tệ hại đến thế, lão ẩn ước có cảm giác Lão Tử và Nguyên Thủy đang mưu tính điều gì đó, đang chơi một ván cờ lớn.

Cũng có thể là lão nghĩ nhiều quá.

Nhưng lão hy vọng là vế trước, dù sao cũng từng có một phần huynh đệ tình nghĩa, vì Tam Thanh, vì uy danh Phụ Thần.

“Đây là Thánh Cô, ba cái vòng trong tay Quan Âm chính là mô phỏng Thánh Cô mà luyện chế thành.” “Ba cái vòng kia chỉ có thể chế ngự dưới Chuẩn Thánh, còn Thánh Cô có thể chế ngự tất cả Tiên Phật dưới Thánh Nhân.” “Ngươi đem đeo cho Quảng Thành Tử, bần đạo truyền ngươi pháp quyết khống chế Thánh Cô để chế ngự hắn.” Hồng Quân lần này thực sự bị Quảng Thành Tử chọc giận, đã hạ thủ đoạn nặng nề.

Địa Tạng đại hỷ, Đạo Tổ tuy thiên vị Đạo môn, thiên vị Xiển giáo nhưng Quảng Thành Tử thực sự quá đáng, hiển nhiên đã khiến Đạo Tổ nổi trận lôi đình.

Tự làm tự chịu thôi, để xem sau này ngươi còn đắc ý thế nào.

Thuở xưa Tây Du, ba anh em Tôn Ngộ Không đều không bị đeo vòng, kết quả giờ lại để Quảng Thành Tử đeo.

Quay lại Nam Thiệm Bộ Châu.

"Đạo Tổ pháp dụ, bắt ngươi phải đeo Thánh Cô." Địa Tạng cười lạnh, một tay cầm Tử Tiêu Cung Lệnh, một tay đưa Thánh Cô về phía Quảng Thành Tử.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, thuở xưa bản thể chính là mô phỏng Thánh Cô cấp cho Quan Âm luyện chế ba cái vòng pháp bảo, y vô cùng rõ ràng tác dụng của Thánh Cô.

Một khi đeo Thánh Cô, Quảng Thành Tử sẽ không còn tự do, bị Địa Tạng chế ngự khống chế như bị xích cổ.

"Đợi đã, ta đi Tử Tiêu Cung một chuyến." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngăn Địa Tạng lại, hướng Tử Tiêu Cung mà đi.

Chỉ là lần này Đạo Tổ không còn tiếp tục dung túng bọn họ nữa.

Không lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn quay lại với sắc mặt khó coi, bất lực nói với Quảng Thành Tử: "Đeo vào đi." "Sư tôn, Đạo Tổ thực sự đối xử với con như vậy sao?" Quảng Thành Tử vốn vẫn cậy thế không sợ, nghe vậy sắc mặt liền đại biến.

Loại pháp bảo vòng cổ này cơ bản đều dùng để khống chế người, chắc chắn chẳng phải thứ tốt lành gì.

"Đeo vào đi, Đạo Tổ lần này thực sự tức giận rồi, không đeo hậu quả ngươi không gánh nổi đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt vừa khó coi vừa bất lực lắc đầu.

"Đeo đi, để ta đeo giúp ngươi." Địa Tạng cười lạnh, trực tiếp lồng Thánh Cô vào đầu Quảng Thành Tử.

Pháp quyết khắp động, Thánh Cô tỏa ra thần quang, một luồng cấm cố chi lực dung nhập vào nhục thân và nguyên thần của Quảng Thành Tử, Thánh Cô và Quảng Thành Tử dung hợp làm một.

Trừ phi Đạo Tổ niệm Tùng Cô Chú để tháo Thánh Cô ra, bằng không Quảng Thành Tử tuyệt đối không thể tháo xuống.

Cho dù bỏ nhục thân, Thánh Cô vẫn sẽ bám theo nguyên thần Quảng Thành Tử, cấm cố lấy y.

Mà Tùng Cô Chú thì Địa Tạng cũng không biết, Đạo Tổ không truyền cho hắn, nghĩa là một khi đã đeo vào thì chỉ có Đạo Tổ mới tháo ra được.

Đương nhiên chuyện này đối với Địa Tạng chẳng hề gì, dù sao người chịu tội cũng chẳng phải hắn.

Địa Tạng thử niệm động chú ngữ thôi động Thánh Cô, Thánh Cô lập tức bắt đầu thu hẹp, luồng cấm cố chi lực kia bóp nghẹt đầu và nguyên thần của Quảng Thành Tử, luồng lực đó còn hóa thành vô số mũi kim đâm vào nguyên thần y, cảm giác đau đớn bị phóng đại gấp trăm lần.

Quảng Thành Tử đau đớn hét thảm một tiếng, còn đâu hình tượng và nghi thái, ôm đầu lăn lộn trên đất, húc đầu mạnh xuống đất như thể làm vậy sẽ vơi bớt đau đớn.

"Ngươi đừng quá đáng quá." Một Quảng Thành Tử kiêu ngạo nhất, chú trọng nghi thái nhất lúc này vô cùng chật vật, vứt bỏ mọi kiêu hãnh lăn lộn trên đất, môn nhân Xiển giáo đều không nỡ nhìn, phẫn nộ trừng mắt nhìn Địa Tạng.

Đây rõ ràng là đang nhục mạ Xiển giáo, vỗ mặt Xiển giáo.

"Hừ hừ, Đạo Tổ giao Thánh Cô cho ta chưởng quản ý tứ đã quá rõ ràng rồi, nếu ngươi không quản Quảng Thành Tử thì để ta giúp ngươi quản giáo cho tốt." "Quảng Thành Tử, cuồng vọng là phải trả giá đắt, giờ ta giao cho ngươi nhiệm vụ đầu tiên, đi xin lỗi Thập Linh Viên Thủ, cầu hắn quay lại." Địa Tạng cười lạnh.

Quảng Thành Tử ngày nào cũng cuồng vô biên, chẳng coi ai ra gì, tư thái cao ngạo đó thực sự khiến người ta chán ghét, hết lần này đến lần khác ỷ mạnh hiếp yếu khiến người ta mất hết mặt mũi.

Môn nhân Tây Phương giáo bọn hắn bị Quảng Thành Tử sỉ nhục không ít, đều đang nhịn một cục tức, giờ có cách đối phó Quảng Thành Tử, sao có thể không thu thập cho ra trò.

Sướng, thật hả dạ.

Quảng Thành Tử không phải cao ngạo sao, tự phụ cao quý, mắt cao hơn đầu, chẳng coi ai ra gì, vậy thì hắn sẽ đập tan sự kiêu ngạo đó, ép Quảng Thành Tử phải cúi đầu đi cầu Thập Linh Viên Thủ.

Chuyện này chẳng có vấn đề gì cả, dù Xiển giáo có kiện đến trước mặt Đạo Tổ thì hắn vẫn có lý.

"Bảo ta đi cầu Thập Linh Viên Thủ là chuyện tuyệt đối không thể." Quảng Thành Tử đã quen cao ngạo, đâu dễ dàng khuất phục như thế.

"Vậy thì đừng trách ta." Địa Tạng cười nhạt, tiếp tục niệm động chú ngữ.

"Á..." Quảng Thành Tử đau đớn hét thảm liên hồi, lăn lộn không ngừng trên đất, mặt mũi mất sạch, chật vật vô cùng.

Chương 806

"Khi người quá đáng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi trận lôi đình, nhẫn nhịn không nổi, dẫn theo môn nhân Xiển giáo định ra tay với mạch Tây Phương giáo.

Mạch Tây Phương giáo lập tức toàn bộ quy tụ quanh Địa Tạng.

Tây Phương giáo hiện tại có mấy vị Á Thánh: Di Lặc, Địa Tạng, Đế Thích Thiên, còn có Ba Tuần do ba người Tịnh Lưu Ly hợp thể cũng tương đương Á Thánh, thế lực vô cùng mạnh mẽ.

Phía Xiển giáo có Á Thánh là Tướng Thần, Quảng Thành Tử, Huyền Dương đạo quân và Huyền Âm tiên tử.

Trong tình huống Di Lặc trọng thương, Tướng Thần không can dự, hai bên đều có ba vị Á Thánh nhưng Tây Phương giáo mạnh hơn Xiển giáo nhiều.

Thứ nhất, Địa Tạng dùng chú ngữ có thể dễ dàng khống chế Quảng Thành Tử, khiến y mất chiến lực đồng thời ra tay đối phó những kẻ khác.

Thứ hai, số lượng Chuẩn Thánh của Tây Phương giáo gấp mấy lần Xiển giáo.

Nếu đánh nhau mà Tướng Thần không ra tay, Xiển giáo tất bại.

Mà nhìn thái độ Tướng Thần, hoàn toàn không có ý định nhúng tay vào.

"Ô Vân Tiên, đừng quên Xiển giáo, Tiệt giáo đều là Đạo môn, Phật môn nhục mạ Đạo môn như vậy, Tiệt giáo các ngươi cứ đứng nhìn sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển mục tiêu sang Ô Vân Tiên, muốn lôi kéo Tiệt giáo.

“Ân oán giữa các ngươi đừng lôi Tiệt giáo ta vào.” Ô Vân Tiên bĩu môi, đứng ngoài xem kịch chẳng phải sướng sao, chó cắn chó một mồm lông, lão mong còn chẳng được.

Lượng kiếp Ma Đạo này ai thua ai thắng Tiệt giáo bọn họ căn bản không quan tâm, điều bọn họ quan tâm là Sư tôn có thể thoát khỏi sự khống chế của Đạo Tổ để quay về Tiệt giáo hay không.

Còn nữa là tiêu diệt Xiển giáo và Tây Phương giáo báo thù thời Phong Thần lượng kiếp.

Nếu không vì Sư tôn bị Đạo Tổ khống chế, bọn họ ném chuột sợ vỡ bình thì đã sớm quay lại tiêu diệt lũ vương bát đản của hai giáo này rồi.

Vở kịch chó cắn chó giữa hai giáo này chính là tiết mục bọn họ thích xem nhất.

Mong cho hai giáo đánh nhau đến mức đồng quy vu tận.

Đương nhiên, có Đạo Tổ trấn áp, lại có kẻ thù chung là Ma tộc, hai giáo đánh nhau thật là chuyện không thể, tối đa cũng chỉ là võ mồm.

Sự thực cũng đúng là như thế, Tướng Thần không ra tay, Tiệt giáo không giúp đỡ, đơn độc Xiển giáo không làm gì được Tây Phương giáo, cuối cùng không thể không thỏa hiệp.

Mà Quảng Thành Tử rốt cuộc cũng không chịu nổi sự hành hạ của Thánh Cô, đành khom lưng cúi đầu đi tìm Thập Linh Viên Thủ xin lỗi.

Tướng Thần cũng bắt đầu hành động, mục tiêu đầu tiên là Linh Cát.

Linh Cát cũng là một lão đen đủi, thời Tây Du bị Ngọc Đế và Dương Tiễn hành, trước đó bị Ma tộc bắt làm tù binh, khó khăn lắm mới được chuộc về lại bị Tướng Thần hại thành con rối của Vĩnh

Hằng Ma Thần.

Khoảnh khắc bị Tướng Thần gieo Tru Thế Chi Mặc vào người, Linh Cát hoàn toàn ngơ ngác.

"Ngươi cũng đừng trách ta, chết đạo hữu chứ không chết bần đạo, Tru Thế Chi Mặc đã làm ô nhiễm nguyên thần của ngươi, Vĩnh Hằng Ma Thần chỉ cần một ý niệm là có thể khiến ngươi hồn phi phách tán." "Hiệu trung với ai mà chẳng là hiệu trung." Tướng Thần nỗ lực an ủi Linh Cát như thể làm vậy y cũng thấy dễ chịu hơn.

Linh Cát oán hận nhìn Tướng Thần, ngươi nghe xem mình có nói tiếng người không, hiệu trung với ai chẳng là hiệu trung, Tây Phương giáo là sư môn của lão, có thể giống nhau sao.

Trước kia đầu hàng Ma tộc là vì lão biết giữ được mạng thì còn cơ hội quay về Tây Phương giáo.

Hiệu trung với Vĩnh Hằng Ma Thần thì khác hẳn, sẽ trở thành công địch của Hồng Hoang, mà bọn họ lại không có năng lực đe dọa Vĩnh Hằng Ma Thần, không còn đường lui.

Giúp ngươi âm thầm mưu hại các sư huynh đệ khác, đây là việc người làm sao?

Tên vương bát đản này.

"Bao nhiêu người như thế, đám Tiệt giáo kia còn có thù với ngươi, tại sao ngươi lại chọn ta?" Linh Cát phẫn hận nhìn Tướng Thần.

"Bởi vì ngươi thông minh, có thể giúp ta bày mưu tính kế lôi kẻ khác xuống nước." Chính Tướng Thần nói xong cũng thấy chột dạ.

"Ngươi nghe xem mình có nói tiếng người không?" Linh Cát tâm lý sụp đổ, đầu óc nhanh nhạy cũng thành cái tội rồi.

"Dù sao sự đã rồi, còn sống mới có hy vọng chứ." "Ngươi có thể

không hại những người khác của Tây Phương giáo, kẻ nào có thù với ngươi thì ngươi kéo kẻ đó xuống nước." Tướng Thần chỉ chỉ về hướng Thiên Ngoại Hỗn Độn.

Cứ sống đã, ngộ nhỡ Đạo Tổ và ba anh em Kim Ô bắt được Vĩnh Hằng Ma Thần, bọn họ vẫn còn hy vọng khôi phục tự do.

"Ngươi cứ đợi đó cho ta." Linh Cát nghiến răng nghiến lợi, nhưng Tướng Thần nói cũng không sai, sự đã rồi, phẫn nộ cũng vô ích, sống mới có hy vọng.

Đám vương bát đản Xiển giáo và Tiệt giáo đều không ưa lão, lôi tất cả xuống nước, cả Ma tộc nữa.

Mà người lão ghét nhất chính là Vân Trung Tử, tư chất lão cao hơn Vân Trung Tử nhưng hóa hình muộn, thời Phong Thần không phải đối thủ của Vân Trung Tử, bị hắn ức hiếp không ít.

Vân Trung Tử là hạng tiểu nhân trăm phần trăm, bản sự chẳng bao nhiêu nhưng cứ cậy thế hiếp người, ỷ mạnh hiếp yếu, trưng ra bộ mặt cao ngạo, thông qua việc nhục mạ người khác để tìm cảm giác ưu việt.

Thế là không lâu sau, Vân Trung Tử bị Linh Cát lôi xuống nước.

"Tên vương bát đản nhà ngươi, ngươi dám hại ta." Vân Trung Tử sau khi trúng chiêu cũng giống Linh Cát lúc đầu, phẫn nộ, uất ức, hận không thể ăn tươi nuốt sống Linh Cát.

"Tướng Thần hại ta trước, ngươi muốn tìm thì tìm lão đi." Linh Cát đổ hết trách nhiệm cho Vân Trung Tử.

Cùng một công thức, Vân Trung Tử hận nhất là Vũ Dực Tiên, thời Phong Thần suýt nữa bị Vũ Dực Tiên đánh chết, lão tốc độ nhanh nhưng Vũ Dực Tiên còn nhanh hơn, đúng là thiên địch.

Thời Phong Thần lão từng bị Vũ Dực Tiên truy sát đến mức trời

không đường đi, đất không cửa vào, từng quỳ lạy xin tha, nhục nhã vô cùng.

Chỉ có tiêu diệt Vũ Dực Tiên mới rửa sạch được nỗi nhục này, nhưng lão đánh không lại, Vũ dực Tiên là đệ tử thân truyền của Tiệt giáo, hơn nữa còn đứng tốp đầu, lợi hại vô cùng.

Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, kẻ có thể nổi bật thì tư chất tuyệt đối không phải bàn.

Tốp đầu là đệ tử thân truyền dẫn đầu bởi Đa Bảo, có Tứ Đại Thánh Mẫu, Tùy Thị Thất Tiên, Thập Thiên Quân, La Tuyên, Vũ Dực Tiên, Ôn Thần Lữ Nhạc...

Đệ tử thân truyền Tiệt giáo tổng cộng bốn mươi chín người, trừ những kẻ lên bảng thời Phong Thần, hiện tại tệ nhất cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đa Bảo và Tứ Đại Thánh Mẫu không có ở đây nên Ô Vân Tiên - đứng đầu Tùy Thị Thất Tiên trở thành đại ca, nhưng Ô Vân Tiên chưa chắc đánh bại được Vũ Dực Tiên.

Dưới đệ tử thân truyền là đệ tử nòng cốt, tổng cộng tám mươi mốt người dẫn đầu bởi Pháp Giới, có Hàm Chi Tiên, Hồng Nhiễm Tiên, Ma Gia Tứ Tướng, Cửu Long Đảo Tứ Thánh...

Trong Phong Thần lượng kiếp thương vong thảm trọng nhưng những kẻ sống sót đều là Chuẩn Thánh, như Pháp Giới đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, trước đó tại Kim Ngao Đảo hiệp trợ Băng Diễm tiên tử quản lý Tiệt giáo.

Băng Diễm tiên tử tuy là Phó giáo chủ nhưng không giỏi quản lý, Đa Bảo nhập Tây Phương, Lôi Trạch và Triệu Công Minh tới Thiên Đình, những người còn lại chỉ có Pháp Giới giỏi quản lý.

Mấy vạn năm qua Pháp Giới đã quản lý Tiệt giáo đâu vào đấy.

Sau đó là đệ tử ngoại môn dẫn đầu bởi Triệu Công Minh, Thông Thiên giáo chủ đã nhìn nhầm khi không nhận Triệu Công Minh làm đệ tử thân truyền.

Nhưng vàng thì ở đâu cũng tỏa sáng, Triệu Công Minh dựa vào năng lực bản thân trỗi dậy mạnh mẽ, trở thành kẻ có thể tranh phong với Đa Bảo, địa vị chỉ đứng sau Đa Bảo trong đám đệ tử.

Thông Thiên đặc cách lập chức Ngoại Môn Đại Sư Huynh cho Triệu Công Minh.

Tuy không phải thân truyền hay nòng cốt, nhưng khi Đa Bảo vắng mặt, đệ tử Tiệt giáo đều phải nghe lệnh Ngoại Môn Đại Sư Huynh này.

Như Dư Nguyên, Mã Nguyên, Thạch Cơ, Thải Vân tiên tử đều là đệ tử ngoại môn.

Phong Thần lượng kiếp cũng thương vong nặng nề, những kẻ sống sót nay cơ bản đều là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tổng kết lại, đệ tử thân truyền Tiệt giáo cơ bản đều có thể đột phá Á Thánh cảnh, một số ít còn có thể đột phá Thánh Nhân cảnh.

Đệ tử nòng cốt giới hạn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, may mắn thì lên được Á Thánh, đệ tử ngoại môn giới hạn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, may mắn thì lên được Chuẩn Thánh.

Chương 807

Vân Trung Tử vẫn có tự biết mình, tư chất lão đặt vào Tiệt giáo cũng chỉ tầm đệ tử nòng cốt, mà còn là hạng trung hạ, không thể so với Vũ Dực Tiên.

Vũ Dực Tiên bản thể là Tam Thủ Đại Bằng Điêu, Hồng Hoang chỉ có ba con chim đại bàng tiên thiên, con đầu là Kim Sí Đại Bằng, con thứ hai là Côn Bằng (về lý cũng tính là đại bằng), con thứ ba chính là Vũ Dực Tiên.

Kim Sí Đại Bằng và Côn Bằng đều là những tồn tại cực kỳ nghịch thiên, cùng là giống đại bằng, Vũ Dực Tiên có kém cũng chẳng kém bao nhiêu.

Thế nên Vân Trung Tử dù hận Vũ Dực Tiên cũng phải nhẫn nhịn.

Nhưng giờ cơ hội đã tới, phải lôi Vũ Dực Tiên xuống nước.

Có Tướng Thần giúp sức, việc tuy thành nhưng Vân Trung Tử suýt nữa bị đánh chết.

Mỗi giáo trong Tam giáo đều bị lôi xuống một người, đạt tới sự cân bằng.

Chủ yếu là Vũ Dực Tiên tuyên bố, kẻ nào còn dám hại đệ tử Tiệt giáo, lão sẽ lôi toàn bộ Tây Phương giáo và Xiển giáo xuống nước.

Dù sao Xiển giáo và Tây Phương giáo đều ở đây, mà Tiệt giáo chỉ có một phần ba ở đây.

Hy sinh một phần ba bọn lão để đổi lấy việc Xiển giáo và Tây Phương giáo toàn quân bị diệt cũng xứng đáng.

Tiệt giáo nổi tiếng là điên cuồng, nói được làm được, Tướng Thần cũng không dám ép quá đáng.

Tên điên Vũ Dực Tiên này mà tự bạo làm hỏng mưu đồ quay lại Hồng Hoang của Vĩnh Hằng Ma Thần thì y chết chắc.

Cuối cùng nhất trí quyết định nhắm vào các giáo và chủng tộc khác.

Mục tiêu chính là Yêu tộc, Quy Nhất giáo, Thiên Đình và Ma tộc.

Phượng tộc co cụm ở Bất Tử Hỏa Sơn nên không làm gì được.

Long tộc cơ bản đã phế, không đáng nhắm tới, Chuẩn Thánh của Nhân tộc Thần Đình đều co cụm ở Triều Ca thành, khó ra tay, nhắm vào những kẻ đã lên bảng thì chẳng có ý nghĩa gì.

Vu tộc thì là một lũ điên thà chết không hàng.

Yêu tộc thì thực sự thảm, bị nhắm vào đủ kiểu.

"Nhắm vào Huyền Đô trước, hạ được Huyền Đô thì sợ gì Quy Nhất giáo không thần phục?" Vân Trung Tử đề nghị, trước đó khi tính kế Độ Ách chân nhân lão suýt bị Huyền Đô đánh chết, mối thù này lão vẫn nhớ.

"Không được, nhắm vào Huyền Đô thì không nhắm được những người khác của Quy Nhất giáo, ngươi tưởng lão là Quảng Thành Tử chắc, Huyền Đô mà xuống nước thì tuyệt đối không cho phép chúng ta động vào đệ tử Quy Nhất giáo khác." "Ba chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của lão, cứ hạ những đệ tử khác trước, cuối cùng mới hạ Huyền Đô, lôi toàn bộ Quy Nhất giáo xuống nước." Vũ Dực Tiên triệt để điên cuồng, lão đã không định sống nữa, thuở xưa kẻ nào ức hiếp Tiệt giáo thì một kẻ cũng đừng hòng chạy thoát.

Hy sinh lão để hủy diệt Quy Nhất giáo và Yêu tộc cũng đáng.

Đồng tử Vân Trung Tử và Linh Cát co rụt lại, tên điên này lại muốn Quy Nhất giáo toàn quân bị diệt.

“Ngưu Ma Vương và Hồng Hài Nhi tạm thời không thể động vào, hai cha con họ hận Vĩnh Hằng Ma Thần thấu xương, tuyệt đối không khuất phục, thà chết cũng không.” “Chúng ta tốt nhất nên hạ Thanh Phong đạo nhân và Chân Võ Thiên Tôn trước, hai người họ được Thái Thanh Thánh Nhân mời về làm Phó giáo chủ Quy Nhất giáo nên tình cảm không quá sâu đậm.” Vũ Dực Tiên vô cùng tích cực mưu tính, trong mắt đầy vẻ điên cuồng.

Vĩnh Hằng Ma Thần nô dịch lão, vậy lão sẽ mượn tay y báo thù cho Tiệt giáo.

Vì Vĩnh Hằng Ma Thần can thiệp, bề ngoài Phật Ma tranh đấu ngày càng liệt, bên trong cũng sóng ngầm cuồn cuộn.

Thập Linh Viên Thủ tính khí rất lớn, Quảng Thành Tử không khuyên nổi hắn quay lại, Thập Linh Viên Thủ quyết tâm thôn phệ Tôn Ngộ Không, không ngừng truy sát.

Vì Thập Linh Viên Thủ cũng luyện hóa Cửu Thiên Thanh Phong nên tốc độ tăng vọt, Tôn Ngộ Không áp lực ngày càng lớn.

Nhưng cũng nhờ vậy mà Tôn Ngộ Không cảm ứng được cơ hội đột phá.

Ngày hôm đó, Tôn Ngộ Không tử chiến với Thập Linh Viên Thủ, ôm tâm thế không thành công thì thành nhân.

Tôn Ngộ Không đã thành công, tu vi đột phá tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng vẫn không phải đối thủ của Thập Linh Viên Thủ, nhục thân đầy vết thương bị đánh nát.

Nguyên thần cũng bị trọng thương, đến chạy trốn cũng không làm nổi.

Cảnh tượng này giống hệt Dương Tiễn thuở trước.

Lúc mấu chốt, Dương Tiễn giá ngự Không Gian Thần Chu xuất

hiện, ném Tôn Ngộ Không vào Địa Phủ, truyền âm bảo Tôn Ngộ Không mượn Bàn Cổ huyết trì của Vu tộc để đột phá nhục thân.

Tôn Ngộ Không bước đi trên con đường giống Dương Tiễn, mượn Bàn Cổ huyết trì bế quan.

Mà đối thủ của Thập Linh Viên Thủ cũng từ Tôn Ngộ Không chuyển thành Dương Tiễn.

Cách tốt nhất để tu luyện chiến đấu pháp tắc là không ngừng chiến đấu, mà một đối thủ tốt như Thập Linh Viên Thủ thì không có người thứ hai.

Dương Tiễn chủ động cầu chiến, địa mạch kết giới của Thập Linh Viên Thủ không đủ sức nhốt được y.

Mỗi khi chiến đấu kiệt sức, Dương Tiễn lại dùng Không Gian Thần Chu xuyên không bỏ chạy, Thập Linh Viên Thủ căn bản vô phương làm gì.

Đợi khi khôi phục, Dương Tiễn lại mò tới tìm Thập Linh Viên Thủ cầu chiến.

Lúc đầu Thập Linh Viên Thủ giận lôi đình thề phải giết Dương Tiễn.

Nhưng dần dần nhận ra có Không Gian Thần Chu, hắn chỉ có thể đánh bại chứ không thể giết được y.

Hơn nữa Dương Tiễn càng đánh càng hăng, ngày càng khó chơi, rõ ràng là coi hắn như đá mài dao để rèn luyện chiến đấu pháp tắc.

Sau đó Thập Linh Viên Thủ bắt đầu né tránh Dương Tiễn, vai trò đảo ngược, Dương Tiễn đuổi theo Thập Linh Viên Thủ khắp Hồng Hoang, ép hắn phải ra tay.

Thập Linh Viên Thủ bị Dương Tiễn làm phiền đến phát điên.

Ở một diễn biến khác, Tam giáo và Ma tộc cũng không ngồi yên, ma sát liên tục.

Hai bên cũng không hạ thủ đoạn chết chóc, không ngừng trao đổi con tin, đều không muốn tổn thất quá lớn lúc này.

Hai bên lấy ranh giới giữa Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu làm mốc, không ngừng triển khai chiến tranh công phòng.

Ma tộc điều chủ lực ra tiền tuyến, Vô Thiên đích thân tới trấn thủ, việc tại Linh Sơn giao toàn quyền cho Dương Giao điều phối.

Đại Đồng Phật Pháp đã đứng vững gót chân tại Nam Thiệm Bộ Châu, Vô Thiên đã không thể chờ đợi thêm, muốn hạ gục Nam Thiệm Bộ Châu để triệt để cắt đứt gốc rễ của Đại Thừa Phật Pháp.

Phía Tam giáo đương nhiên không đồng ý, trọng tâm Phật pháp nằm ở đó.

Một khi Nam Thiệm Bộ Châu thất thủ, chư Phật sẽ mất đi khí vận gia trì, tu luyện khó khăn hơn nhiều, càng khó đột phá.

Đáng sợ hơn là một khi để Ma tộc đoạt được Nam Thiệm Bộ Châu, để họ có được khí vận và tín ngưỡng của ức vạn vạn nhân tộc gia trì, thực lực sẽ thăng tiến với tốc độ bùng nổ.

Bên này tiêu hao bên kia tăng trưởng, bọn họ sẽ rơi vào thế bị động tuyệt đối.

Thế nên Tam giáo nói gì cũng không nhường.

Hai bên giằng co đánh nhau kịch liệt, Ma tộc nhiều lần tiến đánh Nam Thiệm Bộ Châu rồi lại bị đánh lui.

Phía Tam giáo cũng tìm cơ hội phản công vào Tây Ngưu Hạ Châu hoặc đánh vào Nam Hải và Bắc Hải.

Hai bên cơ bản mặc định: Dương Tiễn kiềm chế Thập Linh Viên

Thủ, Tướng Thần và Lục Nhĩ Mi Hầu cầm chân nhau, ai động thủ thì người kia cũng động thủ.

Cuộc chiến chính vẫn là giữa Ma tộc và Tam giáo.

Từ Chuẩn Thánh trở lên Tam giáo mạnh hơn, nhưng Ma tộc có đại quân hỗ trợ, có thể dùng trận pháp.

Chương 808

Tuy nhiên đại quân không thể mãi mãi tụ tập một chỗ.

Cuộc đấu này kéo dài năm ngàn năm, hai bên qua lại, đa phần đều từng làm tù binh và liên tục trao đổi con tin.

Thần tiên đánh nhau nhưng đều mặc định không làm phiền phàm nhân, chủ yếu là kiêng dè Đế Tân.

Ngoài ra cũng sợ ảnh hưởng đến việc truyền bá Phật pháp.

Kỳ hạn ba vạn ba ngàn năm đã trôi qua được một vạn năm.

Vũ khí bí mật mà bọn Lăng Tiêu chuẩn bị cho Ma tộc đã thành hình - Trùng tộc đại quân.

Tổng cộng có ba loại: Phệ Linh Trùng mạnh nhất, tiến hóa tới Chuẩn Thánh hậu kỳ; Kim Giáp Thánh Trùng và Ngũ Linh Trùng là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nghe có vẻ chẳng thấm vào đâu, nhưng nếu mỗi người trang bị mười con, năng lực tác chiến đơn thể sẽ tăng vọt.

Mỗi loại nuôi dưỡng được ba trăm con, thứ này thực sự rất khó luyện, tiêu tốn lượng tài nguyên khổng lồ.

Ngao Thương đích thân đưa Trùng tộc tới Ma tộc, dạy họ cách ngự trùng cũng như năng lực của chúng.

Thực ra ngự trùng rất đơn giản, chỉ cần gieo vào nguyên thần, dùng nguyên thần khống chế.

Ba loại trùng: Phệ Linh Trùng chuyên tấn công, Kim Giáp Thánh Trùng chuyên phòng ngự, Ngũ Linh Trùng dùng để bố Ngũ Cực Trận - một loại trận pháp cao cấp uy lực không nhỏ, đủ sức đe dọa mọi

Chuẩn Thánh.

Phệ Linh Trùng có thể thôn phệ mọi thứ, bao gồm pháp lực đối phương, thậm chí làm hỏng cả Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Kim Giáp Thánh Trùng thì cực kỳ lì đòn, tương đương với một món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Ma tộc có vừa đúng sáu mươi vị Chuẩn Thánh, mỗi người có thể trang bị mười lăm con trùng, năm con một tổ, mỗi Chuẩn Thánh nhận một tổ.

Ma tộc bắt đầu huấn luyện thuật hợp kích: Phệ Linh Trùng công chính, Kim Giáp Thánh Trùng phòng ngự bảo vệ Phệ Linh Trùng, Ngũ Linh Trùng bố trận hỗ trợ.

Còn huấn luyện khống chế toàn bộ Ngũ Linh Trùng hợp lực bố trận, Ngũ Cực Đại Trận bố ra uy lực cực mạnh, đủ sức đe dọa cả Á Thánh.

Ma tộc thu hẹp phòng ngự, yên ắng suốt mười năm.

Tam giáo thừa cơ phản công, chiếm lại Bắc Hải và Nam Hải, ba mặt giáp công vây đánh Tây Ngưu Hạ Châu, thu hẹp phạm vi hoạt động của Ma tộc.

Đối với những tín đồ Đại Đồng Phật Pháp, họ dùng lực lượng độ hóa cưỡng chế, ép buộc họ cải tín theo Đại Thừa Phật Pháp.

Khí vận Đại Thừa Phật Pháp tăng mạnh, Tam giáo chiếm trọn ưu thế, Ma tộc liên tục bại lui.

Ngày hôm đó, Ma tộc bị ép lùi về Linh Sơn.

Phe Tam giáo sĩ khí đại chấn, mưu đồ phát động tổng công kích, thừa thắng xông lên đoạt lại Linh Sơn.

Mà cuộc phản kích của Ma tộc cũng bắt đầu.

Hai bên triển khai đại chiến ngay dưới chân núi Linh Sơn.

Vô Thiên và Lân Thiên dẫn đại quân bố trận, Tam giáo vẫn dùng bài cũ là tản ra để trận pháp của Ma tộc và Kỳ Lân tộc không có đất diễn.

Tuy nhiên đây chính là điều Ma tộc muốn, ép Tam giáo phải tản ra.

Trước đây mỗi lần Tam giáo làm vậy Ma tộc đều ngừng tấn công.

Nhưng lần này Ma tộc lại khác thường, chọn phái Chuẩn Thánh tiến hành truy kích.

Tam giáo thấy Ma tộc dám tản ra truy kích liền dẫn dụ đi xa rồi lập tức phản kích.

Vô Thiên bị Quảng Thành Tử và Địa Tạng vây đánh, Lăng Hư phật tổ bị vợ chồng Huyền Dương đạo quân kẹp chém.

Đấu nhau một vạn năm đã là đối thủ cũ, quá hiểu rõ nhau.

Bọn Quảng Thành Tử bốn người không cầu thắng, chỉ cầu kiềm chế được Vô Thiên và Lăng Hư phật tổ.

Những người còn lại đủ sức thu dọn đám Chuẩn Thánh và Á Thánh của Ma tộc.

Thật khéo, Vô Thiên và Lăng Hư đạo quân lần này cũng nghĩ thế.

Tây Ngưu Hạ Châu đâu đâu cũng đánh nhau kịch liệt.

Từ góc nhìn của phàm nhân, nơi nào cũng thấy thần tiên đấu pháp trên không.

Tiểu Nghiệt Long đối đầu Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật, Hắc Bào đối đầu Thiên Tích và Vi Đà, đều là đối thủ cũ.

Hai bên đánh nhau dữ dội gần Nữ Nhi Quốc, bọn Đường Tăng đều chạy ra xem náo nhiệt.

Thủ đoạn mạnh nhất của Tiểu Nghiệt Long là Ma Long Hồn, lúc trước thành hôn, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc mỗi bên tặng một đạo Chuẩn Thánh cấp long hồn được Tiểu Nghiệt Long luyện vào Ma Long Giáp, giờ có mười một đạo, thực lực tăng vọt.

Nhưng Ma Long Hồn bị Tử Kim Mộc Ngư của Bạch Liên Đồng Tử khắc chế chặt chẽ.

Hắc Bào cũng chẳng khá khẩm gì, lợi hại ở Hư Vô Thôn Viêm nhưng lại bị Thiên Quang thần thông của Vi Đà và Thiên Tích khắc chết.

Hai người bị đánh áp đảo, có sức mà không dùng được, uất ức vô cùng.

Ngay lúc hai người sắp không chịu nổi, Bạch Liên Đồng Tử và đồng bọn đang đắc ý buông lỏng cảnh giác thì cả hai đột nhiên phóng Trùng quân phản kích.

Già Lam Phật da dày thịt béo đánh không thủng, Tiểu Nghiệt Long liền nhắm thẳng Bạch Liên Đồng Tử mà đánh.

Phệ Linh Trùng tập kích làm Bạch Liên Đồng Tử bị thương, nhưng hắn có năng lực bảo mệnh cực mạnh, kịp thời hóa thành vạn đóa bạch liên tản ra, giãn khoảng cách.

Ngay khi Bạch Liên Đồng Tử vừa tụ lại, năm con Ngũ Linh Trùng từ bốn phương tám hướng bao vây tới, bố thành Ngũ Cực Đại Trận trực tiếp hóa thành một lớp kết giới ngũ hành nhốt chặt hắn.

Tiếp đó, Tiểu Nghiệt Long thao túng Kim Giáp Thánh Trùng kiềm chế Già Lam Phật.

Già Lam Phật phòng ngự vô địch nhưng công kích thì quá kém.

Vừa hay Kim Giáp Thánh Trùng cũng lì đòn, Già Lam Phật nhất thời không làm gì được năm con Kim Giáp Thánh Trùng này.

“Ta xem lần này ngươi chạy đi đâu.” Tiểu Nghiệt Long cầm Ma Long Thương, trên đầu lơ lửng Huyễn Hải Châu sát vào trong kết giới ngũ hành.

Dù không dùng Ma Long Hồn thì đấu đơn Bạch Liên Đồng Tử cũng không phải đối thủ của y, thế nên dù có Tử Kim Mộc Ngư khắc chế Ma Long Hồn, Bạch Liên Đồng Tử vẫn cần Già Lam Phật phối hợp mới ép được y.

Có điều tên Bạch Liên Đồng Tử này cũng lì đòn, tế xuất Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chuyển Luân Kính để phòng ngự, mặc cho Tiểu Nghiệt Long tấn công thế nào cũng không hề lay chuyển.

“Ngươi không thể dùng Ma Long Hồn, trong thời gian ngắn cũng chẳng làm gì được ta, đợi Già Lam Phật thoát khốn ngươi vẫn thua thôi.” Bạch Liên Đồng Tử ngẩng cao đầu, ra vẻ chẳng sợ gì.

Tuy bị đánh bất ngờ nhưng với năng lực phòng ngự và bảo mệnh, họ sẽ sớm ổn định lại cục diện.

“Hừ, hôm nay chúng ta tất phải có một kẻ chết.” Tiểu Nghiệt Long giả vờ điên cuồng, bất chấp tất cả tế ra Ma Long Hồn.

Bạch Liên Đồng Tử khinh bỉ cười nhạt, tế Tử Kim Mộc Ngư gõ mạnh, Ma Long Hồn bị sóng âm tấn công liền bay loạn xạ mất kiểm soát.

Nhưng Tiểu Nghiệt Long chờ chính là khoảnh khắc này, y điên cuồng tấn công thu hút sự chú ý, âm thầm tung Phệ Linh Trùng tập kích lần nữa.

Chuyển Luân Kính có thể phản phản đòn tấn công, nhưng không phản được việc Phệ Linh Trùng nuốt chửng pháp lực mà hắn truyền vào để thôi động kính.

Chương 809

Phệ Linh Trùng bám lên Chuyển Luân Kính điên cuồng nuốt pháp lực, suýt chút làm kính mất kiểm soát.

Bạch Liên Đồng Tử bị bất ngờ, toàn bộ chú ý bị Phệ Linh Trùng thu hút.

Mà mục tiêu của Tiểu Nghiệt Long ngay từ đầu không phải Bạch Liên Đồng Tử mà là Tử Kim Mộc Ngư, chỉ cần đập nát thứ đó là Ma Long Hồn không bị ảnh hưởng, hai người kia cộng lại cũng không đánh lại y.

Tiểu Nghiệt Long toàn lực thôi động Huyễn Hải Châu hóa thành nước biển vô lượng, hình thành kết giới vô lượng nhốt chặt Bạch Liên Đồng Tử, cách tuyệt cảm ứng và khống chế của hắn với Tử Kim Mộc Ngư.

Bị thứ này ép chế suốt năm ngàn năm, Tiểu Nghiệt Long hận nó thấu xương.

Tử Kim Mộc Ngư chỉ có hai mươi bảy đạo cấm chế, phẩm chất chẳng cao gì nhưng lại khắc được Ma Long Hồn của y.

Mất đi sự khống chế và pháp lực truyền vào, Tử Kim Mộc Ngư thu lại thần quang, ngừng gõ.

Tiểu Nghiệt Long nộ hống một tiếng, trực tiếp điều khiển mười một đạo Ma Long Hồn lao tới xé nát Tử Kim Mộc Ngư.

"Ha ha, không còn thứ này nữa, các ngươi lấy gì đấu với ta." "Bạch Liên Đồng Tử, ngươi cậy thứ này ép ta năm ngàn năm, hôm nay phải trả giá." Tiểu Nghiệt Long ngửa mặt cười vang, thu hồi Huyễn Hải Châu, thả Bạch Liên Đồng Tử ra.

Bạch Liên Đồng Tử tuy thoát được Phệ Linh Trùng nhưng thấy Tử Kim Mộc Ngư bị hủy, sắc mặt liền cực kỳ khó coi.

Hắn vội tìm cách phá kết giới Ngũ Cực Đại Trận để chạy trốn.

Tuy nhiên trận pháp ngũ hành lưu chuyển có khả năng hóa giải cực mạnh, phòng ngự rất kiên cố.

Bạch Liên Đồng Tử toàn lực một kích vậy mà không phá nổi.

Tiểu Nghiệt Long sao có thể cho hắn cơ hội tấn công tiếp, không còn cái mõ gỗ kia ép chế, y hỏa lực toàn khai, điều khiển mười một đạo Ma Long Hồn tấn công toàn diện.

Bạch Liên Đồng Tử vội thôi động Cửu Phẩm Kim Liên và Chuyển Luân Kính, phòng ngự tối đa.

Tiểu Nghiệt Long điều khiển Ma Long Hồn không ngừng tông bay Bạch Liên Đồng Tử như đá quả bóng, tuy không phá được thủ nhưng tính nhục mạ cực cao.

Tiếng cười sảng khoái của y vang vọng bầu trời, trút hết uất ức năm ngàn năm qua.

"Ngươi tưởng ta thực sự không có cách phá cái Chuyển Luân Kính rách của ngươi sao?" "Nó phản được tấn công, vậy có phản được trọng lực vô tận không?" Tiểu Nghiệt Long cười tà mị, toàn lực thôi động Huyễn Hải Châu hóa thành nước biển vô lượng, điên cuồng hấp thu thủy hành chi khí trong thiên địa.

Nước từ sông ngòi hồ ao trong vòng mấy ngàn vạn dặm đều bị hút tới, cuồn cuộn nhấn chìm nửa bầu trời.

Dưới sự điều khiển của Tiểu Nghiệt Long, nước hóa thành một cột trụ xuyên thiên, tất cả đè nặng lên người Bạch Liên Đồng Tử.

Chuyển Luân Kính phản được đòn đánh, nhưng đối diện với sức

nặng nghìn nghịt này lại vô phương.

Bạch Liên Đồng Tử đỏ mặt tía tai, liều mạng thôi động pháp lực chống đỡ.

Mười một đạo Ma Long Hồn hổ thị đam đam, lại thêm lũ Phệ Linh Trùng quỷ dị đang rình rập.

Dùng cách tấn công này, chức năng phản đòn của Chuyển Luân Kính hoàn toàn vô dụng.

Dù phòng ngự vẫn còn đó nhưng dưới áp lực trọng lực này, pháp lực của hắn sẽ tiêu hao cực nhanh.

"Già Lam Phật, mau cứu ta." Không còn Tử Kim Mộc Ngư, Bạch Liên Đồng Tử hoàn toàn bị Tiểu Nghiệt Long áp đảo, không còn cách nào khác liền hét lớn cầu cứu.

"Gào..." Già Lam Phật nộ hống hiện nguyên hình là Già Lam Hắc Văn Mãng, quất đuôi quét bay năm con Kim Giáp Thánh Trùng phiền phức.

Thủ đoạn tấn công của lão ngoài thuật pháp thần thông thì chỉ có Tử Vi Thiên Hỏa.

Nhưng Kim Giáp Thánh Trùng tốc độ rất nhanh, lửa không thiêu tới được.

Hơn nữa lũ quỷ này khả năng khôi phục vô lý, lão vốn không giỏi tấn công, vất vả lắm mới đánh thương được thì chúng lại sớm khôi phục, cực kỳ phiền phức.

Nhưng lão cũng nhận ra lũ quỷ này tuy lì đòn nhưng không có khả năng tấn công đáng kể.

Quét bay chúng xong, lão mặc kệ, lao tới cứu Bạch Liên Đồng Tử.

Tiểu Nghiệt Long liền điều mười một đạo Ma Long Hồn bay ra

vây đánh Già Lam Phật, năm con Phệ Linh Trùng cũng bám theo ẩn mình trong đám long hồn chờ cơ hội.

Già Lam Phật cực kỳ lì đòn nhưng công kích hạn chế, Ma Long Hồn nhất thời không phá được phòng ngự của lão nhưng lão cũng không thoát ra được vòng vây.

Chẳng mấy chốc, năm con Kim Giáp Thánh Trùng cũng bay trở lại, Già Lam Phật càng thêm bế tắc.

Tiểu Nghiệt Long vừa dùng Huyễn Hải Châu áp chế Bạch Liên Đồng Tử, vừa dùng Kim Giáp Thánh Trùng yểm hộ cho Phệ Linh Trùng nuốt chửng pháp lực của Già Lam Phật.

Không phá được thủ chứ gì, vậy ta hút khô ngươi xem ngươi còn lì đòn được không.

Không có Tử Kim Mộc Ngư, cả hai bị Tiểu Nghiệt Long một mình áp chế chặt chẽ.

"Ha ha, mất cái mõ đó rồi thì hai con cá thối tôm nát các ngươi cũng đòi đấu với ta." Tiểu Nghiệt Long đắc ý cười vang, vô cùng hả dạ.

Phải biết rằng trong phe Ma tộc, ngoài Á Thánh và Dương Tiễn thì y và Cự Hạt là mạnh nhất.

Hắc Bào và Hắc Liên Thánh Sứ đều phải xếp sau.

Nếu không phải bị Tử Kim Mộc Ngư khắc chế, năm ngàn năm qua sao y lại bị hai lão rùa rụt cổ này áp chế được.

Uất ức năm ngàn năm, hôm nay mới được bung lụa.

Bạch Liên Đồng Tử bị đè nén không động đậy nổi, Già Lam Phật cảm nhận pháp lực trôi đi nhanh chóng bị Phệ Linh Trùng ngốn ngấu.

Lũ quỷ này ngay cả Tử Vi Thiên Hỏa cũng không sợ, thậm chí còn

chuyển hóa lửa thành hỏa linh khí để nuốt.

“Thiên Tích, mau cứu ta.” Già Lam Phật liều mạng tăng cường phòng ngự vì sợ chết, lúc này hoảng loạn cầu cứu Thiên Tích.

Thiên Tích và Vi Đà thì ổn hơn, cả hai đều có Thiên Quang thần thông khắc chế được Hắc Bào, khả năng tấn công lại cực mạnh.

Tuy cũng bị Hắc Bào dùng Trùng quân đánh lén gây thương tích nhưng đã ổn định lại.

Khả năng tấn công của họ mạnh nên Trùng quân không đe dọa được nhiều, dù Hắc Bào có Trùng giúp sức vẫn bị họ áp chế.

Nghe tiếng Già Lam Phật cầu cứu, Thiên Tích và Vi Đà vội vàng đến cứu viện.

“Muốn cứu người, phải hỏi ta có đồng ý không đã.” Lần này đến lượt Hắc Bào hừng hực ma diễm, hỏa lực toàn khai, toàn lực thôi động Luân Hồi Đồ, từng đạo luân hồi thần quang quét về phía hai người.

Lại thêm Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ làm tâm thần họ dao động.

Hắc Bào cũng không mong đánh thắng được hai người, chỉ cần cầm chân là đủ, đợi Tiểu Nghiệt Long xử lý xong hai kẻ kia rồi tới giúp.

Có điều hai người này thực lực rất mạnh, một mình lão không thể cầm chân cả hai.

“Vi Đà Hoa Khai, Bạch Quang Liên Thiên.” Vi Đà tìm được cơ hội thi triển thần thông, ánh sáng trắng rực rỡ chiếu rọi thiên địa khiến Hắc Bào mất tập trung.

Vi Đà thừa cơ thoát thân đi cứu người.

Khi ánh sáng tan đi, Hắc Bào muốn ngăn cản cũng không kịp, chỉ

biết vung Lục Ngọc Trượng lao lên kẹp lấy Thiên Tích.

"Đừng hòng!" Phía này, thấy Vi Đà lao tới, Tiểu Nghiệt Long điều mười một đạo Ma Long Hồn sát phạt qua.

Già Lam Phật vội vàng thừa cơ thoát khốn.

Chương 810

Mười một đạo Ma Long Hồn bay lượn cộng thêm Phệ Linh Trùng và Kim Giáp Thánh Trùng, dù Vi Đà và Già Lam Phật liên thủ nhất thời cũng không làm gì được.

Hai bên kịch chiến nửa ngày, một mình Thiên Tích không áp chế nổi Hắc Bào, hai bên ngang ngửa đều bị thương không nhẹ.

Phía này Tiểu Nghiệt Long lấy một chọi ba, áp lực cực lớn.

Ma Long Hồn bị trọng thương ba đạo phải thu vào giáp.

Ngay lúc các long hồn khác sắp không trụ nổi thì Bạch Liên Đồng Tử lại là kẻ gục trước, bị ép đến mức không thở nổi, dù có uống kim đan liên tục thì tốc độ hồi pháp lực cũng không kịp tốc độ tiêu hao.

Phòng ngự bị phá, hắn bị cột trụ nước khổng lồ đánh trọng thương.

Bạch Liên Đồng Tử còn cố vùng vẫy dùng Hóa Liên chi thuật định chạy nhưng bị kết giới ngũ hành nhốt lại, không thoát được.

Tiểu Nghiệt Long thôi động nước biển vô lượng càn quét, một lần nữa đánh trọng thương hắn.

Lần này trực tiếp khiến Bạch Liên Đồng Tử mất khả năng phản kháng, bị Tiểu Nghiệt Long phong tỏa cả nguyên thần và pháp lực. "Giết sạch các ngươi!" Tiểu Nghiệt Long cười gằn đầy hưng phấn và khát máu.

Sau khi bắt sống Bạch Liên Đồng Tử, giờ đây hắn có thể rảnh tay toàn lực đối phó với Vi Đà và Già Lam Phật.

Ánh sáng thiên quang của Vi Đà khắc chế được Hắc Bào nhưng lại chẳng làm gì được hắn.

Vẫn dùng phương pháp cũ, Tiểu Nghiệt Long thao túng vô lượng nước biển áp chế Già Lam Phật, tay cầm Ma Long Thương, phối hợp với Ma Long hồn sát hướng về phía Vi Đà.

Đồng thời, hắn điều khiển Ngũ Linh Trùng dàn trận Ngũ Cực Đại Trận, dùng trận pháp thúc đẩy sức mạnh Ngũ Hành để hỗ trợ tấn công.

Phệ Linh Trùng và Kim Giáp Thánh Trùng ở bên kia hành hạ Già Lam Phật.

Có Tiểu Nghiệt Long gia nhập, áp lực đè nặng lên Vi Đà.

Y vẫn ổn, đánh không lại thì vẫn có thể chạy, chỉ sợ Già Lam Phật và Thiên Tích không chống đỡ nổi, đến lúc đó y bị Tiểu Nghiệt Long và Hắc Bào vây công thì muốn chạy cũng không xong.

Tình hình hiện tại, tiếp tục đánh tiếp cũng chẳng thu được lợi lộc gì, Bạch Liên Đồng Tử chắc chắn không cứu được.

Dẫu sao cũng không chết được, để xem những người khác có bắt được Chuẩn Thánh nào của Ma tộc không, khi đó sẽ đổi Bạch Liên Đồng Tử về. "Vi Đà Hoa Khai, Bạch Quang Liên Thiên!" Vi Đà thi triển thần thông, luồng bạch quang này tuy không có sức sát thương lớn nhưng có thể khiến nguyên thần người ta thất thần trong chốc lát, giống như mắt bị cường quang chiếu vào sẽ bị mù tạm thời. "Đi!" Vi Đà đánh tan vô lượng nước biển, cứu ra Già Lam Phật.

Phía bên kia, Hắc Bào và Thiên Tích đều đã trọng thương sau khi liều mạng với nhau.

Sự điên cuồng của Ma tộc được Hắc Bào thể hiện rõ nét nhất lúc này, hoàn toàn là muốn liều mạng đồng quy vu tận với Thiên Tích.

Thiên Tích đương nhiên không muốn liều mạng, nhưng bị Hắc Bào quấn chặt không thể thoát thân, chỉ có thể bị ép buộc liều mạng.

Vi Đà mắt sáng lên, ra tay tập kích Hắc Bào, muốn bắt lấy Hắc Bào để đổi lấy Bạch Liên Đồng Tử.

Vi Đà một kích đánh nát nhục thân của Hắc Bào, ngay khi định ra tay bắt lấy nguyên thần của y thì Tiểu Nghiệt Long đã kịp định thần lại và giết tới.

Hắc Bào liều chết phản kích, toàn lực thúc động Hư Vô Thôn Viêm, ngọn lửa phủ thiên cái địa quét qua, mở ra một con đường để chạy tới bên cạnh Tiểu Nghiệt Long. "Chết đi cho ta!" Tiểu Nghiệt Long mang theo Ma Long hồn lao tới, phía trên Huyễn Hải Châu huyễn hóa ra vô lượng nước biển cuồn cuộn quét ngang. "Đi!" Thấy không còn cơ hội, Vi Đà vội vàng mang theo Già Lam Phật và Thiên Tích đang trọng thương độn tẩu.

Tuy rằng Hắc Bào trọng thương gần như mất đi sức chiến đấu, bọn họ ba đánh một, nhưng Thiên Tích cũng bị thương rất nặng, không giúp được gì nhiều.

Sau khi mất đi sự áp chế của Tử Kim Mộc Ngư, Tiểu Nghiệt Long thực sự rất mạnh.

Tiểu Nghiệt Long cũng không đuổi theo, việc liên tục thúc động nhiều kiện pháp bảo khiến pháp lực và nguyên thần chi lực của hắn tiêu hao rất lớn.

Nguyên thần chi lực cũng giống như thể lực, thúc động quá độ sẽ mệt mỏi, thể lực thấu chi sẽ hại thân, nguyên thần thấu chi cũng sẽ thương tổn đến nguyên thần.

Hắc Bào bị thương rất nặng, tình hình không mấy khả quan, Tiểu Nghiệt Long vội vàng vận chuyển ma khí giúp Hắc Bào ổn định nguyên thần. "Đa tạ, ta làm đệ vướng chân rồi." Hắc Bào có chút hổ thẹn. "Giữa chúng ta không cần nói chuyện đó, Vi Đà và Thiên Tích đều là những kẻ kiệt xuất trong hàng Chuẩn Thánh đỉnh phong, quả

thực khó đối phó." "Bắt được Bạch Liên Đồng Tử, thu hoạch của chúng ta đã rất lớn rồi, đi thôi." Tiểu Nghiệt Long xua tay, thu nguyên thần của Hắc Bào vào Ma Long Giáp, rồi dẫn theo Bạch Liên Đồng Tử trở về Linh Sơn.

Luận về chiến lực, Bạch Liên Đồng Tử và Già Lam Phật không bằng Thiên Tích và Vi Đà, hai người kia chỉ có khả năng phòng ngự và bảo mệnh mạnh, còn tấn công thì rất yếu.

Trong khi Thiên Tích và Vi Đà đều rất toàn diện, nếu đổi lại là hắn chiến đấu với bọn họ thì có lẽ cũng chẳng làm gì được. "Tiểu Nghiệt Long ngày càng lợi hại, dưới Á Thánh sợ là không mấy ai là đối thủ của hắn." Trư Bát Giới cảm thán. "Các ngươi nói xem Ma Ngang có nhìn thấy không?" Sa Tăng chỉ xuống phía dưới.

Hiện tại Nam Thiệm Bộ Châu cũng loạn thành một đoàn, cả Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu giờ chỉ còn Tây Lương Nữ Quốc là mảnh tịnh thổ, Ma Ngang chạy đến đây để trốn tránh, ngày ngày sống mơ màng, hoàn toàn đã phế rồi.

Tu hành không tiến ắt lùi, tu vi của y đã rớt xuống Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tiểu Bạch Long đã khuyên bảo vài lần nhưng vô dụng, Ma Ngang căn bản không nghe lọt tai, thậm chí còn cãi nhau một trận lớn với Tiểu Bạch Long, sau đó Tiểu Bạch Long cũng không thèm quản y nữa. "Động tĩnh lớn như thế, y lại không mù, bản thân đổi phế thành dạng này, nhìn thấy tình địch ngày càng mạnh mẽ, ý khí phong phát, tùy ý trương cuồng, uy chấn Hồng Hoang, e rằng đạo tâm sẽ càng băng hoại hơn." "Dù sao hiện tại ta lại thấy Ngao Mộ Tâm thật may mắn, Tiểu Nghiệt Long coi như đã cứu nàng.

Với tâm tính của Ma Ngang, nếu không có Tiểu Nghiệt Long thì gặp phải trắc trở cũng sẽ sụp đổ, khi đó Ngao Mộ Tâm còn khổ hơn."

"Cũng may gặp được Tiểu Nghiệt Long, giờ Ngao Mộ Tâm được hắn cưng chiều hết mực." Nữ vương bĩu môi cười duyên.

Trước đây chê bai xuất thân của Tiểu Nghiệt Long thấp kém, còn Ma Ngang được tâng bốc lên tận trời.

Kết quả thực tế là Ma Ngang chỉ là kẻ trung khán bất trung dụng, Tiểu Nghiệt Long mới là chân trượng phu.

Ngày nay Hồng Hoang ai mà không biết uy danh của Tiểu Nghiệt Long, đó là uy danh do hắn từng bước một đánh ra.

Còn Ma Ngang từ lâu đã bị lãng quên, nếu có ai nhớ đến thì cũng chỉ là để cười nhạo y.

Ngao Mộ Tâm gặp được Tiểu Nghiệt Long quả thực rất may mắn, Tiểu Nghiệt Long thực lòng yêu nàng đến tận xương tủy, cưng chiều nàng lên tận trời.

Đã không còn ai cười nhạo Ngao Mộ Tâm nữa, giờ đây nhắc đến nàng đều là sự ngưỡng mộ, biết bao nữ tiên, thậm chí là nam tiên cũng cầu mà không được việc được gả cho Tiểu Nghiệt Long để được hắn yêu chiều.

Nhưng trong lòng Tiểu Nghiệt Long chỉ có mình Ngao Mộ Tâm.

Từng có một nữ tiên chạy tới Tây Hải quyến rũ Tiểu Nghiệt Long, suýt chút nữa bị hắn đánh chết.

Phía dưới, Ma Ngang không muốn nhìn nhưng vẫn không nhịn được mà liếc mắt nhìn qua, thấy Tiểu Nghiệt Long oai phong như vậy, lại nhìn lại chính mình.

Tuy nhiên, đấu chí của y vẫn không thể kích hoạt, y tự giễu một tiếng rồi lại tiếp tục sống mơ màng.

Ở một bên khác, khi Tiểu Nghiệt Long mang theo Hắc Bào trở về

Linh Sơn, không ít Ma Thánh và Ma Quân cũng đã trở về, bắt được không ít người của Tam giáo, như Thích Nghiệp Phật Tử của Tây Phương giáo, Văn Thù của Xiển giáo, Hàm Chi Tiên của Tiệt giáo.

Còn có cả Nam Cực Tiên Ông đen đủi kia, không lâu trước đó vừa được đổi về.

Lão già xui xẻo này liên thủ với Thích Nghiệp Phật Tử đối kháng với Hắc Ly Thánh Sứ, kết quả bị Hắc Ly Thánh Sứ dùng trùng quân tập kích làm bị thương, gã này liền bỏ mặc Thích Nghiệp Phật Tử mà chạy.

Kết quả lại đen đủi đụng phải Dương Tiễn đang tìm kiếm Thập Linh Viên Thủ, bị Dương Tiễn bắt trở về.

Chương 811

Thích Nghiệp Phật Tử cũng không chạy thoát được, bị Hắc Ly Thánh Sứ bắt giữ.

Thích Nghiệp Phật Tử hoàn toàn là bị Nam Cực Tiên Ông hại, lúc này đang phẫn nộ trừng mắt nhìn lão, hận không thể xé xác lão ra.

Trùng quân lần này lập công lớn, dưới sự bất ngờ, Tam giáo bị đánh cho luống cuống tay chân, tổn thất thảm trọng.

Nghe nói nếu không phải Tướng Thần phát hiện điểm bất thường, ra tay dùng thi khí che chở thì bọn người Di Lặc cũng không rút lui được.

Đương nhiên, phía Ma tộc cũng có không ít người bị thương không nhẹ, nhưng nhờ có trùng quân yểm trợ nên rút lui kịp thời, không có ai bị bắt.

Người bị thương nặng nhất là Hắc Bào, Vô Thiên đã thu nguyên thần của Hắc Bào vào Diệt Thế Hắc Liên để giúp y chữa thương.

Đợi đến khi mọi người rút lui hết, lần này tổng cộng bắt được bảy tù binh, và con cá lớn nhất chính là Bạch Liên Đồng Tử.

Nam Cực Tiên Ông địa vị cao nhưng thực lực không bằng Bạch Liên Đồng Tử.

Nhưng thực tế thu hoạch lớn nhất chính là Tử Kim Mộc Ngư bị hủy, không còn thứ gì có thể khắc chế Tiểu Nghiệt Long nữa.

Còn nữa, pháp bảo Chuyển Luân Kính và Cửu Phẩm Kim Liên của Bạch Liên Đồng Tử đều là những pháp bảo đỉnh cấp.

Cửu Phẩm Kim Liên là Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm với hai mươi chín đạo cấm chế, Chuyển Luân Kính lại càng là Tiên Thiên Chí

Bảo cực phẩm.

Suốt năm ngàn năm qua, hai bên có thắng có thua, không ít người của hai bên từng bị bắt làm tù binh.

Đã bị bắt thì pháp bảo tự nhiên đều bị thu giữ làm chiến lợi phẩm.

Pháp bảo của hai bên đều đã đổi đi đổi lại nhiều lần.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên một món Tiên Thiên Chí Bảo cực phẩm bị đoạt mất.

Những ai sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo cực phẩm đều là tầng lớp cao tầng tuyệt đối. "Nam Cực Tiên Ông, nhanh như vậy đã trở lại, xem ra ngươi rất không nỡ rời xa chúng ta nha, hãy làm gương đi thôi." Cự Hạt trêu chọc một cách không tử tế.

Nam Cực Tiên Ông mặt đầy vạch đen, nhưng lão rất có tự giác của một tù binh, ngoan ngoãn giao ra pháp bảo, mở ra thức hải để Dục Chức Tâm gieo xuống ma chủng.

Có Nam Cực Tiên Ông dẫn đầu, những người khác cũng không phản kháng.

Sau này nếu Tam giáo đánh thắng, bắt được người của Ma tộc thì có thể đổi bọn họ về, không cần thiết phải phản kháng.

Thu hoạch được một đống lớn pháp bảo, tốt nhất là Chuyển Luân Kính, Cửu Phẩm Kim Liên và Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu.

Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu vốn dĩ được ban cho Dạ Kiêu Ma Quân, trước đó Dạ Kiêu Ma Quân bị Tam giáo bắt nên bị cướp đi, sau đó được đưa cho Nam Cực Tiên Ông dùng, giờ đây nó lại quay về phía Ma tộc. "Dạ Kiêu Ma Quân, Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu vốn là pháp bảo của ngươi, ngươi cầm lại đi." Vô Thiên phẩy tay một cái, Phong Hỏa Quạt Ba Tiêu bay về phía Dạ Kiêu Ma Quân. "Tạ Phật Tổ." Dạ Kiêu Ma Quân nhận lấy, cúi người bái tạ. "Nghiệt Long Ma Thánh, Bạch

Liên Đồng Tử là do ngươi bắt được, pháp bảo của y ngươi hãy chọn lấy một món đi." "Những người khác cũng vậy, ai bắt được tù binh thì có thể chọn lấy một món pháp bảo của kẻ đó." Vô Thiên nói. "Tạ Phật Tổ." Tiểu Nghiệt Long bước lên phía trước, hắn không chọn Chuyển Luân Kính hay Cửu Phẩm Kim Liên, vì hắn đã có Ma Long Giáp và Huyễn Hải Châu, không thiếu phòng ngự, cuối cùng hắn chọn Bạch Liên Phiên.

Thứ này là pháp bảo bản mệnh của Bạch Liên Đồng Tử, không hề yếu.

Bạch Liên Đồng Tử vốn là Tiên Thiên Bạch Liên hóa hình, Bạch Liên Phiên được luyện chế từ cánh sen bản mệnh của y cộng thêm một luồng nhuệ kim chi khí và một luồng Tam Muội Chân Hỏa, là Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm.

Thúc động Bạch Liên Phiên có thể huyễn hóa ra vô số đóa sen trắng, kết hợp ba thuộc tính Kim, Mộc, Hỏa, muôn vàn đóa sen trắng tự bạo, uy lực cực kỳ đáng gờm, rất khó đối phó.

Cuối cùng, Chuyển Luân Kính được Vô Thiên ban cho Lăng Hư Thất Tiên, có thứ này để phản đòn tấn công, thực lực của Lăng Hư Thất Tiên sẽ tăng thêm một bậc.

Cửu Phẩm Kim Liên thì trao cho Lăng Hư Phật Tổ, ngồi trên đài sen, phật vận lập tức tăng lên, càng có khí thế của Phật Tổ. "Hôm nay đại thắng, nhưng tiệc khánh công phải gác lại sau." "Thập đại Ma Thánh hãy dẫn đội, trước hết thu phục Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Hải và Bắc Hải." Vô Thiên hạ lệnh. "Rõ!" Sĩ khí của quân ma dâng cao, lập tức điểm binh điểm tướng, dẫn người đi thu phục những vùng đất đã mất.

Vô Thiên và Lăng Hư Phật Tổ đích thân dẫn đại quân tiến về phía Đông, xua đuổi người của Tam giáo.

Người của Tam giáo không phản kháng nhiều, trực tiếp rút lui về Nam Thiệm Bộ Châu.

Lần này bọn họ bị đánh cho trở tay không kịp, ngoài việc bị bắt làm tù binh, số người bị trọng thương cũng không ít.

Bại cục đã định, nếu cố gắng chống cự chỉ khiến tổn thất thảm trọng hơn.

Vô Thiên cũng không đuổi theo đến Nam Thiệm Bộ Châu, trước hết phải ổn định bên trong, tái kiểm soát Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Hải và Bắc Hải rồi mới tính tiếp.

Các Ma Thánh và Ma Quân dẫn đội đến các nơi, phá giải sức mạnh độ hóa trong cơ thể các tín đồ, giúp bọn họ thoát khỏi sự khống chế của Đại Thừa Phật Pháp để quay lại tín ngưỡng Đại Đồng Phật Pháp.

Phía Tam giáo thì bị trùng quân đánh cho choáng váng, liền chạy tới Tử Tiêu Cung để thỉnh giáo Đạo Tổ. "Thông Thiên, ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân nhíu mày nhìn về phía Thông Thiên.

Thuật ngự trùng này lão chưa từng nghe tới, hơn nữa những con trùng đó còn có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh, có tới mấy trăm con, thật khó mà tưởng tượng nổi. "Chắc chắn là kiệt tác của ba huynh đệ Kim Ô, nhưng không biết bọn họ làm thế nào nuôi dưỡng ra một đội quân Trùng tộc như vậy." "Có đội quân này trợ giúp, thực lực Ma tộc tăng mạnh, tương đương với việc có thêm mấy trăm vị Chuẩn Thánh.

Đội quân này tuy không biết sử dụng pháp bảo nhưng lại có thiên phú rất mạnh, không thể coi thường." "Chỉ dựa vào thực lực hiện tại của chúng ta, e rằng đã không ngăn nổi Ma tộc, lão sư nên cân nhắc phái Thiên Đình hoặc Yêu tộc đi chi viện." Thông Thiên bình tĩnh phân tích.

Trong thâm tâm, ông hy vọng ba huynh đệ Kim Ô thắng lợi, nên tự nhiên không có dao động cảm xúc gì lớn.

Lăng Tiêu đã thay đổi sự phát triển của Hồng Hoang, làm ra chuyện gì ông cũng không ngạc nhiên.

Hồng Quân chìm vào suy tư, lão cũng chuẩn bị một con bài tẩy, nhưng đó là con bài đơn thể, dùng để đối phó với Đế Tân, không thích hợp để lộ ra lúc này. "Vật này là tim của Yêu chi Ma Thần Thiên Yêu, thủy tổ của Yêu tộc.

Trong tim Thiên Yêu chứa đựng yêu khí Đại Đạo bản nguyên, hấp thụ nó có thể giúp Yêu tộc nâng cao căn nguyên, giúp Yêu tộc nhanh chóng trỗi dậy một lần nữa." "Di Lặc, ngươi hãy mang tim Thiên Yêu này đến cho Phục Hy, bảo hắn dẫn dắt Yêu tộc hỗ trợ Tam giáo." Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân lấy ra một bảo vật đưa cho Di Lặc.

Thuở xưa trong trận chiến Khai Thiên, lão khi bỏ chạy cũng đã tiện tay vơ vét không ít bảo bối. "Tướng Thần, Trấn Thiên Quan đối với ngươi quen thuộc hơn bất cứ ai, cầm lấy nó tìm cơ hội trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu." Hồng Quân lại lấy ra một trọng bảo để tăng cường thực lực cho Tướng Thần.

Trấn Thiên Quan đối với lão hiện nay không còn nhiều tác dụng.

Trước đây vốn ban cho Nguyên Thủy, sau đó để trấn áp Hỏa Lân và Thủy Lân nên lão đã thu hồi lại, rồi ban cho Nguyên Thủy Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Giờ đây Thủy Lân và Hỏa Lân đã bị lão rút cạn bản nguyên luyện hóa thành Lân Tinh để ban cho Quảng Thành Tử và những người khác thăng tiến thực lực, Trấn Thiên Quan lại một lần nữa để trống. "Rõ!" Ánh mắt Tướng Thần sáng rực.

Bị Trấn Thiên Quan trấn áp mấy triệu năm, không ai hiểu rõ món

bảo vật này hơn y.

Pháp bảo bình thường y không thèm để ý, nhưng Trấn Thiên Quan là một trong mười đại Tiên Thiên Chí Bảo đỉnh cấp với bốn mươi chín đạo cấm chế.

Nó cùng đẳng cấp với Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Có Trấn Thiên Quan trong tay, Lục Nhĩ Mi Hầu làm sao đấu lại y?

Chương 812

Y thậm chí còn có cơ hội trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu vào trong quan tài để phong ấn.

Trấn áp Lục Nhĩ Mi Hầu đối với y không có tác dụng gì lớn, nhưng nếu có thể trấn áp Nữ Bạt, thôn phệ nàng thì y có thể lập tức thành Thánh.

Tướng Thần càng nghĩ càng hưng phấn.

Những người khác thì ánh mắt đầy ghen tị, loại trọng bảo này ai mà không muốn có. "Đạo Tổ, nếu Yêu tộc nhập cuộc, e rằng Vu tộc cũng sẽ tham chiến.

Có hàng trăm con trùng cấp Chuẩn Thánh kia, chúng ta vẫn không chiếm được ưu thế." Địa Tạng nhíu mày nói.

Yêu tộc và Vu tộc là kẻ thù truyền kiếp, loại không đội trời chung.

Nếu không có Đạo Tổ ép xuống, Vu tộc đã sớm tiêu diệt sạch Yêu tộc rồi.

Vu tộc có Thập Nhị Tổ Vu hiện diện, đủ để nghiền nát Yêu tộc, ngay cả khi Thập Nhị Tổ Vu không ra tay thì Vu tộc cũng không yếu hơn Yêu tộc.

Vu tộc vốn luôn khổ vì không tìm được lý do để đánh Yêu tộc, một khi Yêu tộc tham chiến, Vu tộc sẽ hưng phấn hơn bất cứ ai và chắc chắn sẽ nhập cuộc.

Không phải để giúp Ma tộc, mà đơn giản là danh chính ngôn thuận để tẩn Yêu tộc. "Không sao, bần đạo đã sớm có chuẩn bị.

Các ngươi hãy đến Oa Hoàng Cung gặp thiện thi của Nữ Oa, nàng tự khắc sẽ giao cho các ngươi pháp bảo để đối phó Ma tộc." Hồng

Quân điềm tĩnh nói.

Ba huynh đệ Kim Ô mưu tính nhiều hậu chiêu, lão cũng không hề ngồi không, hãy xem thủ đoạn của ai nhiều và mạnh hơn.

Cho dù có Hậu Bạt và Tai Ách giúp đỡ ba huynh đệ Kim Ô, lão cũng không sợ.

Hậu Bạt chỉ có tu vi suông, không còn gì khác.

Tai Ách trong trận chiến Khai Thiên suýt chút nữa hồn phi phách tán, thần hồn chìm vào giấc ngủ, ngoài việc tìm lại được Tai Ách Chi Kiếm thì cũng chẳng còn gì.

Tuy có Côn Bằng, Minh Hà và Thượng Cổ Ngũ Trùng đầu quân, nhưng tất cả đều đã thành Thánh, không được phép can thiệp.

Trong tình huống Thánh nhân không ra mặt, thực tế ưu thế vẫn thuộc về lão.

Bởi vì trận chiến Khai Thiên năm xưa, lão vốn dĩ không muốn ra tay.

Đánh thắng Bàn Cổ thì với tư cách một Ma Thần trung cấp như lão, có thể chia được cái gì chứ?

Việc gì phải liều mạng?

Những Ma Thần sơ cấp, trung cấp và cao cấp khác lúc đó cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bọn họ bị những Chí Cường Ma Thần và Đỉnh Cấp Ma Thần ép buộc phải ra tay để tiêu hao sức mạnh của Bàn Cổ.

Cũng là vì sợ sau khi bọn họ đại chiến với Bàn Cổ bị trọng thương sẽ bị đám Ma Thần cấp thấp đâm sau lưng.

Mà lão có một món pháp bảo có thể ẩn giấu khí tức hoàn hảo, khi đại chiến nổ ra, lão đã trốn kỹ ở phía sau để nhặt đồ, nhặt được không

ít thứ tốt.

Nào là di hài Ma Thần Hỗn Độn, mảnh vỡ pháp bảo, các loại thiên tài địa bảo, nhặt được rất nhiều.

Đáng lẽ lão phải là người chiến thắng cuối cùng, kết quả là Bàn Cổ quá mạnh, nhát rìu cuối cùng tung ra một đòn vượt qua cả Đại Đạo Cảnh.

Thời Thần, Dương Mi và các Siêu Cấp Ma Thần khác đều bị trọng thương sắp chết, phải dùng đủ mọi thủ đoạn để giữ lại một luồng nguyên thần chạy trốn.

Còn lão lúc đó đứng ở rất xa, vậy mà chỉ một luồng dư chấn quét qua cũng khiến lão trọng thương, nhục thân bị hủy, nguyên thần tổn hại nặng nề phải chìm vào giấc ngủ sâu.

Vốn dĩ lão đã nghĩ mình chắc chắn phải chết.

Kết quả là Bàn Cổ cũng đã đến mức sức cùng lực kiệt, chút sức lực cuối cùng dùng để khai thiên tích địa, không còn dư lực để giết tận gốc bọn họ.

Lão tuy cũng bị trọng thương nhưng tình hình tốt hơn La Hầu nhiều, hồi phục nhanh hơn.

Đó cũng là lý do tại sao trong thời kỳ Hung Thú lượng kiếp và Long Hán lượng kiếp lão có thể tranh hùng với bọn người La Hầu.

Tu vi mọi người ngang ngửa nhau, pháp bảo của bọn La Hầu đều mất hết, còn lão nhờ nhặt được một đống trang bị đỉnh cấp.

Bên này tiêu hao bên kia tăng trưởng, lão tự nhiên không sợ bọn La Hầu.

Thời Hung Thú lượng kiếp, Thần Nghịch bị vây đánh mà chết, lão cướp được một món pháp bảo là Hung Thú Tháp.

Hiệu quả của Hung Thú Tháp tương tự như Chiêu Yêu Phiên của Yêu tộc, dùng để khống chế bộ tộc Hung Thú và ngưng tụ khí vận của bọn chúng.

Sau này khi thanh trừng Hung Thú tộc, lão đã giấu đi một tay, bắt giữ một lượng lớn hung thú phong ấn trong tháp.

Sau Phong Thần lượng kiếp, Ngũ Thánh đi vào Hỗn Độn tìm kiếm cơ duyên đột phá, mỗi người để lại Thiện, Ác nhị thi ở Hồng Hoang, các Ác thi đều ở Tử Tiêu Cung để chuẩn bị đối phó Ma Đạo lượng kiếp.

Thiện thi của Nữ Oa trấn thủ Oa Hoàng Cung, lão giao Hung Thú Tháp cho nàng, bảo nàng luyện chế đám hung thú đó thành khôi lỗi, đồng thời nâng cao tu vi cho chúng.

Luyện chế gần mười vạn năm, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Đám người Địa Tạng không nén nổi tò mò, lần lượt kéo đến Oa Hoàng Cung để xem con bài tẩy mà Đạo Tổ giao cho là gì. "Đây là Hung Thú Tháp, Đạo Tổ đã phong ấn vô số hung thú vào trong, bản tọa luyện chế gần mười vạn năm, dùng sức mạnh Tạo Hóa dung hợp bản nguyên của hàng tỷ hung thú thành một ngàn con." "Năm trăm con Chuẩn Thánh sơ kỳ, ba trăm con Chuẩn Thánh trung kỳ, hai trăm con Chuẩn Thánh hậu kỳ." "Đây là Tạo Hóa Niệm Châu, mỗi viên tương ứng với một con hung thú, thông qua nó có thể điều khiển chúng." Thiện thi Nữ Oa giao tháp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi lấy ra một ngàn viên niệm châu.

Mọi người mắt sáng rực, cái này có công hiệu tương tự như đội quân trùng của Ma tộc.

Có đội quân hung thú này gia nhập, bọn họ và Ma tộc lại quay về vạch xuất phát.

Mọi người đại hỷ, vội vàng trở về chia chác, à không, là phân phối hung thú khôi lỗi.

Phía bên kia, Di Lặc đến Vạn Yêu Sơn ở Bắc Câu Lô Châu bái kiến Phục Hy. "Vật này là tim của Yêu chi Ma Thần Thiên Yêu, thủy tổ Yêu tộc.

Trong tim chứa đựng yêu khí Đại Đạo bản nguyên, có thể giúp Yêu tộc nâng cao căn nguyên để nhanh chóng trỗi dậy." "Đạo Tổ bảo ta giao nó cho ngươi, yêu cầu Yêu tộc hỗ trợ chúng ta đối phó Ma tộc." Di Lặc giao vật đó cho Phục Hy, cũng không sợ y nuốt lời.

Quỵt đồ của Đạo Tổ thì Phục Hy chưa có cái gan đó, trừ phi muốn Yêu tộc bị diệt vong.

Đồng tử Phục Hy co rụt lại, y thử hấp thụ yêu khí bản nguyên bên trong, quả thực có thể nâng cao căn nguyên.

Đối với y thì hiệu quả rất nhỏ, vì căn nguyên của y vốn đã rất thâm hậu, là Tiên Thiên cửu phẩm tiên căn, cả Hồng Hoang không mấy ai bì kịp, cùng đẳng cấp với Côn Bằng, Minh Hà.

Nếu không phải trận đại chiến Vu Yêu khiến y tử trận, chỉ còn lại một luồng nguyên thần chuyển thế trọng tu làm bản nguyên tổn hại nặng nề, lãng phí quá nhiều thời gian thì y đã sớm thành Thánh.

Như Lai, Đế Tân, kể cả Ngọc Đế đều không đủ tư cách ngồi ngang hàng với y.

Đối với y hiệu quả không đáng kể, nhưng đối với các yêu tộc khác thì vô cùng khủng khiếp.

Vấn đề lớn nhất của Yêu tộc hiện nay là sự đứt gãy nhân tài, những kẻ có căn nguyên thâm hậu hầu như đều đã chết trong hai đại lượng kiếp Vu Yêu và Phong Thần.

Ngày nay số lượng yêu tộc tuy vẫn nhiều nhưng căn nguyên lại

kém cỏi.

Hiện tại thiên địa sinh ra sinh linh quá ít, yêu tộc bẩm sinh càng không có, chỉ có thể dựa vào sinh sản tự nhiên.

Chương 813

Căn nguyên cấp thấp kết hợp với nhau thì xác suất sinh ra căn nguyên cao cấp là cực kỳ thấp.

Yêu tộc có tài nguyên, có nội hàm, cái gì cũng có, duy chỉ không có thiên tài để bồi dưỡng, đúng là khéo nấu cũng khó làm nên cơm khi không có gạo.

Long tộc cũng rơi vào tình cảnh như vậy, sau Long Hán lượng kiếp, cho dù không có kiếp khí quấy nhiễu thì Long tộc cũng phải đóng vai phụ, mất đi tư cách tranh bá.

Những kẻ căn nguyên mạnh mẽ hầu như đã chết sạch trong trận đại quyết chiến tam tộc.

Sau Long Hán lượng kiếp, Long tộc vẫn luôn hoạt động mạnh mẽ, đến nay đã hai triệu năm mà thiên tài xuất hiện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chuyện căn nguyên này không liên quan gì đến kiếp khí.

Yêu tộc hiện tại đang đi vào vết xe đổ của Long tộc, nhân tài đứt đoạn, sống dở chết dở, hoàn toàn dựa vào y và Bạch Trạch cùng vài lão già còn sót lại chống đỡ.

Mà trái tim Thiên Yêu này có thể nói là giải dược hoàn hảo cho cảnh ngộ của Yêu tộc, nâng cao căn nguyên cho chúng yêu, thiên tài sẽ xuất hiện lớp lớp, chỉ cần vài thế hệ là Yêu tộc có thể trỗi dậy.

Trái tim Thiên Yêu quá quan trọng đối với Yêu tộc, liên quan đến tương lai của cả chủng tộc, y không thể từ chối.

Nhưng nếu nhập cuộc tham gia Ma Đạo lượng kiếp, Yêu tộc chắc chắn sẽ lại bị tổn thương nặng nề.

Có được ắt có mất. "Chuyện này hệ trọng, ngươi hãy đợi một lát, ta và Bạch Trạch sẽ bàn bạc lại." Phục Hy nói một tiếng rồi đi tìm Bạch Trạch và những người khác để bàn bạc, thông báo tình hình.

Sáu đại Yêu Thánh đều nhíu mày, tim Thiên Yêu liên quan đến tương lai Yêu tộc, đến việc tái thiết hào quang năm xưa.

Nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn, dùng sự hy sinh nặng nề để đổi lấy tương lai.

Thậm chí bọn họ cũng có thể chết trong lượng kiếp này. "Bạch Trạch, huynh nói gì đi chứ." Kế Mông nhìn Bạch Trạch.

Trong lòng gã, Bạch Trạch là người thông minh nhất, lời Bạch Trạch nói chắc chắn không sai.

Từ đầu, phong thái, sức hút và trí tuệ của Bạch Trạch đã khiến gã nể phục.

Đạo Tổ hay ba huynh đệ Kim Ô rất mạnh, nhưng gã chỉ sùng bái Bạch Trạch, chỉ nghe lời Bạch Trạch, thề chết đi theo, Bạch Trạch đi đâu gã theo đó, bảo làm gì gã làm nấy.

Lời Phục Hy nói gã chưa chắc đã nghe, nhưng Bạch Trạch nói gã chắc chắn sẽ nghe.

Anh Chiêu, Thương Dương cũng đều nhìn về phía Bạch Trạch.

Trong lòng bọn họ, Phục Hy là Hoàng, có khí phách khiến họ nể phục, là vị Hoàng vĩnh cửu.

Nhưng về phương diện hiến kế thì phải trông cậy vào Bạch Trạch.

Phục Hy là Hoàng, Bạch Trạch là quân sư, bọn họ là tướng quân, Bạch Trạch hiến kế, Phục Hy quyết định, bọn họ thực hiện.

Từ thời Vu Yêu lượng kiếp đã như vậy, bọn họ đã quen rồi.

Mỗi người có sở trường riêng, luận chiến lực thì Bạch Trạch đánh không lại bọn họ, nhưng luận trí tuệ thì bọn họ không bằng Bạch Trạch. "Tim Thiên Yêu nhất định phải lấy, nó liên quan đến tương lai Yêu tộc." "Điều chúng ta cần nghĩ bây giờ là làm sao để sự hy sinh của Yêu tộc là nhỏ nhất." "Có thể hiểu là làm thế nào dùng sự hy sinh nhỏ nhất để đổi lấy tim Thiên Yêu." "Kẻ thù lớn nhất của chúng ta luôn là Vu tộc, hãy cứ đồng ý với Di Lặc đi, ta sẽ đại diện Yêu tộc đi thương lượng với Vu tộc." Ánh mắt Bạch Trạch sâu thẳm. "Huynh đi thương lượng với Vu tộc, ngộ nhỡ bọn chúng thừa cơ ra tay với huynh thì sao?" Thương Dương nhíu mày, hiện tại Yêu tộc hoàn toàn dựa vào vài lão già này chống đỡ, mất đi một người cũng khiến Yêu tộc đại thương nguyên khí. "Sẽ không đâu, sự kiêu ngạo của Vu tộc sẽ không cho phép bọn họ làm chuyện đó." "Hơn nữa, ta và Kế Mông có chút quan hệ với ba vị Thánh nhân Kim Ô, Vu tộc không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật." Bạch Trạch tự tin lắc đầu. "Được rồi, cứ theo lời Yêu sư mà làm." Phục Hy gật đầu, y cũng không còn cách nào khác.

Phục Hy đi thông báo cho Di Lặc, còn Bạch Trạch hóa thành một luồng lưu quang đi về phía Đông, đến Phong Đô quỷ vực để bái phỏng Xi Vưu.

Thập Nhị Tổ Vu đang bế quan, Vu tộc do Thất Đại Vu dẫn dắt, mà trong số đó chỉ có Xi Vưu là bớt nóng nảy, có thể thương lượng được. "Gớm, dám một mình đến Phong Đô quỷ vực, ngươi không sợ ta để ngươi ở lại đây mãi mãi sao?" Xi Vưu nhìn Bạch Trạch đầy ẩn ý. "Sự kiêu ngạo của Vu tộc sẽ không cho phép ngươi làm thế." Bạch Trạch tự tin mỉm cười. "Ha, ngươi quả nhiên hiểu rõ Vu tộc ta." Xi Vưu bật cười. "Người hiểu rõ ngươi nhất thường là kẻ thù của ngươi, các ngươi chẳng phải cũng rất hiểu Yêu tộc ta sao?" Bạch Trạch cười đáp. "Cả cái Yêu tộc này, người khiến Vu tộc ta công

nhận cũng chỉ có ngươi và Phục Hy, nói đi, đến gặp ta có chuyện gì?" Thái độ của Xi Vưu dịu đi đôi chút. "Ma tộc tung ra một con bài tẩy lớn, chính xác là Thánh nhân Kim Ô đã trao cho Ma tộc một chiêu sát thủ, Tam giáo không địch lại, Đạo Tổ muốn Yêu tộc ta nhập cuộc." Bạch Trạch nói. "Thế thì tốt quá, Yêu tộc giúp Tam giáo, Vu tộc ta giúp Ma tộc, thanh toán nốt món nợ từ thời Vu Yêu lượng kiếp." Xi Vưu nhún vai. "Trong tình huống Thánh nhân không ra tay, thực lực hai tộc ta ngang nhau, đánh nhau thì kết quả chỉ có một là lưỡng bại câu thương, hà khổ chứ?" Bạch Trạch lắc đầu. "Ngang nhau?

Chưa chắc, đừng quên Vu tộc ta còn có hai phân thân của Hậu Thổ Tổ Vu là Mạnh Bà và Bình Tâm Nương Nương, Yêu tộc lấy gì đấu với Vu tộc ta?" Xi Vưu bất tiết nói. "Nhưng Bình Tâm Nương Nương cần trấn áp Luân Hồi, không thể rời khỏi Địa Phủ, còn Yêu tộc ta có thể dàn trận, các ngươi số lượng Á Thánh không đủ, không dàn được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." "Vu tộc các ngươi tuy hơn một vị Á Thánh, nhưng Yêu tộc ta có đại trận, tính ra vẫn là ngang tài ngang sức." Bạch Trạch cười nói. "Vậy ý ngươi là sao?" Xi Vưu nhíu mày. "Ý của ta là hai tộc chúng ta kìm chế lẫn nhau, xuất công không xuất lực, để mặc bọn họ đấu với nhau.

Cả hai tộc hiện nay đều đại thương nguyên khí, hà tất phải làm khó lẫn nhau nữa." Bạch Trạch nói rõ ý đồ. "Không thể nào, lượng kiếp tiếp theo là Yêu Đạo lượng kiếp, Yêu tộc trỗi dậy, nếu giờ không đánh phế Yêu tộc thì sau này Vu tộc ta còn con đường sống nào?" Giọng Xi Vưu trở nên sắc lạnh, thái độ vô cùng kiên quyết. "Sai rồi, Hồng Hoang hiện nay không còn do chúng ta làm chủ, thậm chí không phải do lượng kiếp làm chủ nữa." "Thánh nhân Kim Ô và Đạo Tổ đang phân thắng thua trong Ma Đạo lượng kiếp.

Thánh nhân Kim Ô muốn giúp Ma Đạo trỗi dậy để kìm hãm Thiên Đạo." "Đạo Tổ thì muốn ngăn cản Ma Đạo, không để Thiên Đạo bị

khống chế, cuối cùng chắc chắn sẽ đánh nhau to." "Chúng ta chẳng thể thay đổi được gì, thắng phụ cuối cùng nằm trong tay Đạo Tổ và Thánh nhân Kim Ô." "Nếu cuối cùng Đạo Tổ thắng, chưa nói đến Yêu tộc, Vu tộc cũng chẳng có đường sống." "Còn nếu Thánh nhân Kim Ô thắng, ngài ấy làm sao để Yêu tộc động đến Vu tộc, hơn nữa Yêu Đạo lượng kiếp cũng không nhắm vào Vu tộc, tuyệt đối không thể xảy ra đại chiến Vu Yêu lần thứ hai." "Hơn nữa, lượng kiếp là không thể đảo ngược, chúng ta bây giờ có đánh chết đi sống lại thì khi Yêu Đạo lượng kiếp giáng lâm, Yêu tộc cần trỗi dậy vẫn cứ trỗi dậy thôi." "Ngươi chắc cũng biết, ta vốn là thiên sinh thụy thú, có thể nhìn thấy một số thiên cơ mà người khác không thấy." "Nhân vật chính của Yêu Đạo lượng kiếp không phải Yêu tộc hiện tại, mà đến từ bên ngoài Hồng Hoang." Bạch Trạch vừa nói vừa chỉ lên thiên ngoại Hỗn Độn.

Hồng Hoang nằm trong Hỗn Độn, bị Hỗn Độn bao quanh, nhưng bên ngoài Hồng Hoang chính là Hỗn Độn Châu.

Trận chiến Khai Thiên đã làm Hỗn Độn Châu bị tổn hại, những chỗ bị hỏng đó tương ứng với thiên ngoại Hỗn Độn.

Vì vậy những nơi khác của Hồng Hoang có Hỗn Độn Châu bảo vệ, chỉ có thiên ngoại Hỗn Độn là có thể ra vào.

Đó cũng là lý do Đạo Tổ đặt đạo tràng tại thiên ngoại Hỗn Độn, để nếu có ngoại địch xâm nhập có thể phát hiện sớm nhất. "Đến từ bên ngoài Hồng Hoang?

Ý ngươi là Hỗn Độn?

Sao có thể chứ?" Đồng tử Xi Vưu co rụt lại. "Không có gì là không thể, ngươi đừng quên trong Hỗn Độn có Tam Thiên Thế Giới, không chỉ có mỗi Hồng Hoang." "Hồng Hoang là trung tâm của Hỗn Độn, cũng là tổ địa của Tam Thiên Thế Giới." "Vu tộc các ngươi là do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần sinh ra, là độc nhất vô nhị, nhưng Yêu

tộc thì không, Yêu tộc là thiên sinh địa dưỡng, các thế giới khác tất nhiên cũng sẽ có yêu tộc tồn tại." "Những Ma Thần Hỗn Độn mạnh mẽ đó vẫn chưa chết hẳn, bọn họ sẽ thống trị sinh linh của các thế giới khác để mưu đoạt khí vận, biết đâu một ngày nào đó sẽ tìm đến Hồng Hoang." Bạch Trạch giải thích. "Chuyện này ta không quyết định được, ngươi cứ đợi ở đây, ta về Địa Phủ thỉnh thị." Xi Vưu nhíu mày trầm tư một hồi rồi hóa thành luồng sáng rời đi.

Trở về Địa Phủ, Xi Vưu bái kiến Thập Nhị Tổ Vu, kể lại đầu đuôi sự việc.

Chương 814

"Ngươi hãy đi hỏi Thánh nhân Lăng Tiêu đi, cứ theo lời ngài ấy mà làm." Hậu Thổ lên tiếng.

Các Tổ Vu khác cũng không có ý kiến, bọn họ tin tưởng Lăng Tiêu một trăm phần trăm.

Nếu không có Lăng Tiêu thì Vu tộc đã xong đời lâu rồi, bọn họ cũng chẳng thể thành Thánh, ngoại trừ Hậu Thổ thì ai cũng phải chết.

Hơn nữa bọn họ đều là hậu duệ của Phụ Thần, tóm lại là bọn họ tin Lăng Tiêu.

Bọn họ cũng tự nhận đầu óc mình không nhanh nhạy, nhưng Lăng Tiêu thì có, cứ nghe theo Lăng Tiêu là được.

Ngay từ sau Vu Yêu lượng kiếp, bọn họ đã coi ba huynh đệ Kim Ô như anh em ruột thịt.

Xi Vưu cũng không thấy có gì sai khi nghe lời Lăng Tiêu, liền đến đảo Bồng Lai bái phỏng ngài, thuật lại những gì Bạch Trạch đã nói. "Đến từ Hỗn Độn?

Chẳng lẽ là tên Thiên Yêu kia?" "Nhưng Bàn Cổ làm sao đảm bảo Thiên Yêu sẽ tìm đến Hồng Hoang?" Lăng Tiêu và mọi người đều nhíu mày. "Ta có một ý tưởng táo bạo." Quỷ Đạo Chi Chủ lại bắt đầu những suy nghĩ kỳ quái của mình. "Nói nghe thử xem." Mọi người nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ, ý tưởng của gã này luôn rất táo bạo nhưng kiến thức cũng là cao nhất, vì gã là người duy nhất từng đi ra ngoài Hỗn Độn. "Các ngươi nghĩ xem, theo suy đoán của chúng ta, Thế Giới Thụ kết ra ba ngàn quả thực, bên trong chứa đựng ba ngàn vùng Hỗn Độn, cuối cùng quả chín rụng xuống, ba ngàn vùng Hỗn Độn dung hợp thành Hồng Mông đại thế giới." "Vậy thì có khả năng hiện tại

Hồng Hoang chưa hoàn chỉnh, ba ngàn thế giới dung hợp lại mới là Hồng Hoang thực sự." "Cơ chế kích hoạt dung hợp chính là lượng kiếp.

Hồng Hoang có chín đại lượng kiếp, sau khi hoàn thành vài cái sẽ kích hoạt cơ chế, thông qua Đại Đạo dẫn động các thế giới khác áp sát Hồng Hoang, cuối cùng dung hợp vào." "Mà thế giới gần Hồng Hoang nhất chính là thế giới do quy tắc Yêu chi pháp tắc chủ đạo, cho nên Bàn Cổ mới có thể đảm bảo Yêu Đạo lượng kiếp diễn ra." Quỷ Đạo Chi Chủ nói ra suy đoán táo bạo của mình. "Nghe rất vô lý, nhưng dường như lại rất hợp lý." Lăng Tiêu và mọi người nhìn nhau, quả thực nghe rất lạ tai nhưng lại logic.

Tam Thiên Thế Giới tương ứng với ba ngàn quy tắc Đại Đạo, mỗi thế giới đều có một pháp tắc chủ đạo.

Ví dụ như Hồng Hoang, Bàn Cổ dùng Lực chi pháp tắc khai thiên tích địa, nên chủ pháp tắc của Hồng Hoang là Lực chi pháp tắc.

Hồng Hoang có thể có đầy đủ ba ngàn quy tắc Đại Đạo hoàn toàn là vì Hỗn Độn Châu và việc Bàn Cổ thân hợp Hồng Hoang.

Ba quy tắc Thiên, Địa, Nhân của Hồng Hoang hợp lại chính là ba ngàn quy tắc Đại Đạo hoàn chỉnh.

Đó không phải là do Đại Đạo ban cho, mà là do Bàn Cổ hóa thân thành.

Pháp tắc thực sự ẩn chứa và hoàn chỉnh nhất của Hồng Hoang chính là Lực chi pháp tắc.

Có lẽ phương pháp phục hồi Đại Đạo chính là sự dung hợp của Tam Thiên Thế Giới, tái hiện ba ngàn pháp tắc Đại Đạo hoàn chỉnh.

Hoặc có lẽ, Đại Đạo thực ra đã hóa thành ba ngàn pháp tắc, dung hợp vào Tam Thiên Thế Giới.

Khi các thế giới dung hợp, Đại Đạo phục hồi, hoàn toàn hòa nhập với Hồng Hoang, khi đó Hồng Hoang chắc chắn sẽ cực kỳ huy hoàng, đó có lẽ mới là Hồng Hoang thực sự. "Nếu đúng là như vậy thì thú vị rồi đây, Thời Thần, Dương Mi, Thần Nghịch, bọn họ đều sẽ quay trở lại, mọi người tụ họp, náo nhiệt lắm đây." La Hầu chỉ mong thiên hạ càng loạn càng tốt. "Những kẻ sống sót sau trận chiến Khai Thiên không có ai là kẻ yếu, không ai chịu cúi đầu xưng thần, hơn nữa ai cũng có dã tâm ngất trời, đều muốn kiểm soát Hồng Hoang." "Khi đó sẽ là chư thần tranh bá, đối thủ của chúng ta không chỉ có mỗi Hồng Quân." Quỷ Đạo Chi Chủ nheo mắt nói. "Cho nên chúng ta phải bảo tồn thực lực để đối phó với những Ma Thần quay trở lại.

Trong Ma Đạo lượng kiếp, chúng ta không chỉ phải thắng Hồng Quân mà còn phải cố gắng bảo toàn thực lực đến mức tối đa." "Đề nghị của Yêu tộc, ta thấy được đấy." Tai Ách Ma Thần nói.

Mọi người thảo luận sôi nổi nhưng không thấy Lăng Tiêu lên tiếng. "Đệ nghĩ gì thế, nói cho mọi người biết xem." Quỷ Đạo Chi Chủ thúc giục Lăng Tiêu đang thẩn thờ. "Ta đang nghĩ, liệu nàng có ở trong Tam Thiên Thế Giới không, và liệu cuối cùng nàng có theo sự dung hợp của các thế giới mà đến Hồng Hoang không." Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên vẻ nhớ nhung sâu đậm. "Ôi, đừng nói nữa, thực sự có khả năng đấy.

Chỉ cần nàng còn sống, nếu suy đoán của chúng ta không sai thì nàng chắc chắn sẽ đến Hồng Hoang, đệ căn bản không cần phải vượt thời gian để tìm kiếm làm gì." "Thời gian pháp tắc có thể nói là pháp tắc khó lĩnh hội nhất, năm xưa thực sự lĩnh hội được nó chỉ có Thời Thần, Bàn Cổ và Dương Mi." "Ba người chúng ta cũng chỉ mới đạt đến mức Đại Thành rồi dừng bước, đệ muốn vượt qua dòng sông thời gian thì dù có Thời Thần Chung giúp sức cũng phải lĩnh hội Thời gian pháp tắc đến mức Viên Mãn." "Mà chúng ta chỉ có thể giúp đệ đạt đến

Đại Thành, thay vì lãng phí thời gian vào đó, chi bằng đợi nàng đến Hồng Hoang.

Các ngươi có ký ức của tương lai, đệ lại đang xưng vương xưng bá ở đây, chắc chắn nàng ở thế giới kia sống cũng không tệ đâu." "Năm xưa trong dòng sông thời gian, mốc thời gian nàng bị cuốn đi là trước chúng ta, ta đã tính toán rồi, đại khái là vào lúc Khai Thiên." "Nếu nàng bị cuốn vào thế giới khác, chắc nàng cũng giống Hồng Quân, là người đầu tiên hóa hình, biết đâu nàng cũng giống lão, coi thế giới đó là trang trại để thu hoạch khí vận thì sao." Quỷ Đạo Chi Chủ bỗng nhiên hào hứng hẳn lên, đây là nút thắt trong lòng Lăng Tiêu, lão hy vọng sự việc diễn ra như thế.

Tên của cô gái đó lão vẫn chưa biết, Lăng Tiêu cũng không chịu nói.

Tóm lại nếu Lăng Tiêu không tìm được cô gái đó, chắc chắn hắn sẽ phát điên mà làm thịt lão mất. "Không đâu, nàng quá lương thiện, chẳng có chút tâm cơ nào, là một kẻ ngốc đại hỉ.

Ta lo lắng nhất chính là nàng không có tâm cơ, bị người ta lừa gạt lợi dụng." Lăng Tiêu lắc đầu, nhớ đến cô gái ngốc nghếch ấy, khóe miệng bất giác nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy nỗi nhớ nhung mãnh liệt.

Dù đã trải qua hàng triệu năm, ký hức của hơn hai mươi năm kiếp trước vẫn sâu sắc như vậy, dáng vẻ của cô gái ngốc ấy vẫn rõ mồn một.

Có lẽ đó chính là yêu đến tận xương tủy, không bị thời gian mài mòn.

Nàng chắc chắn cũng nhớ rõ như vậy. "Lại một tên trúng độc tình, gương của Hậu Bạt còn đó mà không biết rút kinh nghiệm." La Hầu bĩu môi. "Ngươi suốt ngày chỉ biết đâm đâm sát sát, ngươi vĩnh viễn không hiểu được đâu." Quỷ Đạo Chi Chủ khinh khỉnh mắng. "Nói

như thể ngươi hiểu lắm vậy." La Hầu lập tức vặc lại. "Suốt ngày chỉ biết cãi nhau, lần nào nói chuyện chính sự các ngươi cũng có thể lái sang chuyện khác, có thể nghiêm túc chút không?" Đông Hoàng Thái Nhất không chịu nổi nữa.

Ba lão già này ngày nào cũng đấu khẩu không dứt, lần nào thảo luận chính sự ba lão cũng nhảy vào quấy rối, trong phút chốc là lạc đề.

Xi Vưu nhìn mà ngây người, đến cả Ma Thần Hỗn Độn cũng dám mắng, đúng là ba huynh đệ Kim Ô các ngươi có khác. "Này, nói đi cũng phải nói lại, lần này là Lăng Tiêu lái đề trước nhé." "Ngươi có mắng thì mắng hắn đi, đừng có lôi bọn ta vào." Ba lão già không hài lòng. "Khụ, Tam đệ, đệ thấy nên làm thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức đổi sắc mặt hỏi Lăng Tiêu. "Xì." Ba lão già một trận khinh bỉ, nói đi, chẳng phải ngươi giỏi nói lắm sao, đúng là đồ không biết xấu hổ.

Đông Hoàng Thái Nhất coi như không nghe thấy, đây là Tam đệ của ta, ba lão già các ngươi bì được sao? "Nghe theo Tai Ách Ma Thần đi, đừng có liều mạng với Yêu tộc, hãy bảo tồn thực lực." "Đợi chúng ta thu thập xong Hồng Quân, lôi kéo luôn Yêu tộc về phía mình, khi đó hai tộc các ngươi hãy ngồi lại đàm phán tử tế." "Vu Yêu lượng kiếp là do Phụ Thần định đoạt, không tránh khỏi được, Vu tộc tử thương thảm trọng, kẻ chủ mưu thực sự là Hồng Quân, lão đã sửa đổi lượng kiếp dẫn đến kết cục đó." "Yêu tộc thực ra cũng là nạn nhân, các ngươi hoàn toàn không cần phải ôm hận sâu sắc với Yêu tộc như vậy, kẻ đáng hận là Hồng Quân." Lăng Tiêu nói. "Ta hiểu rồi." Xi Vưu gật đầu rồi hóa thành luồng sáng rời đi.

Trở về Phong Đô quỷ vực. "Ý tưởng của ngươi, Vu tộc ta có thể đồng ý, thậm chí ân oán giữa hai tộc chúng ta cũng có thể hóa giải." "Tuy nhiên, Yêu tộc các ngươi phải hứa với chúng ta một chuyện." Xi

Vưu nói. "Chuyện gì?" Bạch Trạch lấy làm thú vị, Vu tộc hận bọn họ thấu xương mà lại đồng ý hòa giải. "Vu Yêu lượng kiếp là do Phụ Thần định đoạt, không có gì để nói, nhưng hai tộc chúng ta tử thương thảm trọng đều là do Hồng Quân sửa đổi lượng kiếp gây ra." "Lão muốn thâu tóm Hồng Hoang, tiêu diệt tất cả hậu duệ Phụ Thần, xóa sạch mọi dấu vết Phụ Thần để lại, lợi dụng Yêu tộc để trừ khử Thập Nhị Tổ Vu, khiến hai tộc chúng ta không đội trời chung." "Nếu không nhờ Thánh nhân Lăng Tiêu nhìn thấu âm mưu của Hồng Quân, vào phút cuối giúp Vu tộc ta một tay để đưa lượng kiếp trở lại đúng quỹ đạo, hai tộc chúng ta chắc chắn đã đồng quy vu tận rồi." "Kẻ thù thực sự của hai tộc là Hồng Quân, hãy cùng Vu tộc ta tẩn lão, ân oán giữa hai tộc chúng ta xóa bỏ hết, thấy thế nào?" Xi Vưu nói. "Ngươi muốn Yêu tộc ta làm nội gián?" Đồng tử Bạch Trạch co rụt lại, ông và Kế Mông ở đảo Bồng Lai hai mươi vạn năm, đương nhiên cũng từng nghe Lăng Tiêu nói về chuyện này.

So với người khác, bọn họ sẵn lòng tin tưởng Lăng Tiêu hơn. "Đúng vậy, hai tộc chúng ta bề ngoài cứ như không đội trời chung, kìm hãm lẫn nhau, thực tế thì xuất công không xuất lực, tự bảo toàn thực lực." "Âm thầm, các ngươi hãy lén báo cho chúng ta những động thái của Hồng Quân, giúp Thánh nhân Kim Ô chiến thắng Hồng Quân, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau báo thù." Xi Vưu gật đầu.

Chương 815

"Được, ta sẽ thuyết phục Yêu Hoàng." Bạch Trạch không do dự quá lâu.

Chưa nói đến chuyện khác, Yêu tộc đã bị Nữ Oa làm cho khốn khổ đủ đường, mà những gì Nữ Oa làm đều là do Hồng Quân chỉ thị.

Đã có cơ hội, bọn họ đương nhiên muốn báo thù. "Tốt, vậy quyết định thế đi, phía Vu tộc ta sẽ thuyết phục mọi người." Xi Vưu gật đầu.

Bạch Trạch lập tức trở về Vạn Yêu Sơn, Xi Vưu cũng phái người liên lạc với các Đại Vu khác về Địa Phủ nghị sự.

Phía Vu tộc, hễ nghe đến việc tẩn Hồng Quân là ai nấy đều hăng máu.

Hồng Quân lợi dụng Nữ Oa để hại Yêu tộc, còn đối với Vu tộc, lão chẳng thèm che đậy, cứ thế mà ra tay.

Điển hình như hồi Phong Thần lượng kiếp, để ngăn cản Vu tộc can thiệp, lão đã dùng sức mạnh Thiên Đạo phong ấn Vu tộc trong Địa Phủ.

Nếu không phải Hậu Thổ Tổ Vu dùng việc hủy hoại Luân Hồi để đe dọa, Hồng Quân đã sớm đại khai sát giới rồi.

Vu tộc vốn rất kiêu ngạo, bị Hồng Quân sỉ nhục như vậy, từ trên xuống dưới đều nén một cục tức.

Phía Yêu tộc, dưới sự khuyên bảo của Bạch Trạch và Kế Mông, Phục Hy và Thương Dương cũng nghiến răng quyết định hành động.

Ngày hôm đó, Tam giáo đột nhiên phát động tập kích Ma tộc, đại chiến lại nổ ra.

Lúc đầu, nhờ có sự hiện diện của trùng quân, phía Tam giáo bị ép đánh.

Bất ngờ, Tam giáo tung ra đội quân hung thú, cộng thêm Phục Hy dẫn dắt sáu đại Yêu Thánh đến trợ trận, khiến phía Ma tộc trở tay không kịp.

Vô Thiên kịp thời phát động Vạn Ma Đại Trận để ổn định cục diện, nhưng mấy vị Chuẩn Thánh của Ma tộc đã bị bắt.

Ngay lúc đó, Thất Đại Vu của Vu tộc cũng kéo đến trợ trận.

Kẻ thù truyền kiếp gặp mặt, mắt đỏ bừng bừng, Vu tộc và Yêu tộc cứ nhắm thẳng vào nhau mà đánh, trận chiến diễn ra vô cùng kịch liệt như thể không chết không thôi, bỏ mặc cả Ma tộc và Tam giáo.

Tam giáo hiện tại có đội quân hung thú hỗ trợ, đánh ngang ngửa với Ma tộc, hai bên lại quay về trạng thái cân bằng kỳ lạ.

Những người khác thì diễn kịch, nhưng Hình Thiên và Phục Hy thì đánh thật.

Hình Thiên muốn xem liệu có thể chiến thắng Phục Hy không, tay cầm Hình Thiên Rìu, phát huy bạo lực đến cực hạn.

Phục Hy thực sự lợi hại nhất ở trận pháp, nếu không dùng trận pháp thì chiến lực không mạnh đến thế.

Chủ yếu là trong tay không có pháp bảo nào phá được phòng ngự nhục thân của Hình Thiên, vì Đồ Vu Kiếm đang nằm trong tay Nữ Oa.

Phục Hy không đánh cận chiến với Hình Thiên mà dùng Phục Hy Cầm để kìm hãm, Hình Thiên cũng chẳng có cách nào.

Kỳ lạ nhất vẫn là Dương Tiễn đối đầu với Thập Linh Viên Thủ, Lục Nhĩ Mi Hầu đối đầu với Tướng Thần.

Bốn người này đánh đến mức trời long đất lở, không ai dám lại

gần.

Kết quả là chẳng ai làm gì được ai. "Đổi người, đổi người!" Lục Nhĩ Mi Hầu không chịu nổi nữa, Tướng Thần gã này đánh mãi không đau, nhưng hắn có thể dùng Địa Thư để xử lý Thập Linh Viên Thủ mà. "Chúng ta cũng đổi!" Thập Linh Viên Thủ cũng không muốn đối đầu với Lục Nhĩ Mi Hầu, liền đổi đối thủ với Tướng Thần.

Hai bên cứ như chơi đồ hàng, ngươi đổi ta cũng đổi.

Cuối cùng cả bốn người đều không chịu nổi, quay lại như cũ: Dương Tiễn đối đầu Thập Linh Viên Thủ, Lục Nhĩ Mi Hầu đối đầu Tướng Thần.

Hai bên đánh nhau bất phân thắng bại, ngang tài ngang sức.

Kẻ phá cục cuối cùng chính là Tướng Thần.

Y đột nhiên tế ra Trấn Thiên Quan, Lục Nhĩ Mi Hầu trở tay không kịp, bị Trấn Thiên Quan trấn áp chặt chẽ.

Dẫu sao cũng là một trong mười đại Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Địa Thư cũng không ngăn nổi, Lục Nhĩ Mi Hầu không thể khống chế bị hút vào trong quan tài. "Lục Nhĩ Mi Hầu, ngươi xong đời rồi!" Tướng Thần đắc ý cười lớn.

Nhưng ngay lúc đó, biến cố xảy ra, Nữ Bạt và Thập Kim Ô - những người vốn luôn tìm cơ hội săn lùng Tướng Thần - đã ra tay, trực tiếp dàn trận Thập Phương Kim Ô Đại Trận vây khốn Tướng Thần.

Dương Tiễn thừa cơ bỏ mặc Thập Linh Viên Thủ, điều khiển Không Gian Thần Chu xuyên qua không gian cứu Lục Nhĩ Mi Hầu ra khỏi Trấn Thiên Quan. "Khốn khiếp, ngươi hãy chặn Thập Linh Viên Thủ lại, hôm nay ta nhất định phải tẩn chết gã này." Lục Nhĩ Mi Hầu giận dữ, vung Hỗn Nguyên Vô Cực Côn lao vào Thập Phương Kim Ô

Đại Trận.

Trong trận, Tướng Thần vừa thấy Nữ Bạt là đã hoảng thần.

Người khác không giết được y nhưng Nữ Bạt thì có thể.

Đánh một chọi một y không sợ, nhưng giờ Nữ Bạt có thêm Thập Kim Ô và Lục Nhĩ Mi Hầu giúp sức. "Thi Hóa Thiên Hạ!" Tướng Thần phun ra thi độc tấn công Thập Kim Ô, muốn phá trận chạy trốn.

Nhưng trò thi độc này Nữ Bạt cũng rành, nàng trực tiếp hút sạch thi độc của Tướng Thần.

Tướng Thần muốn dùng nhục thân phá trận lại bị Lục Nhĩ Mi Hầu chặn lại. "Dám đánh lén ta, ngươi xong rồi." Lục Nhĩ Mi Hầu cười gằn đắc thắng. "Đại ngôn bất tàm, lực phòng ngự của Trấn Thiên Quan là hàng đầu, các ngươi có năng lực phá không?" Tướng Thần đội Trấn Thiên Quan trên đầu, thần quang tỏa xuống bảo vệ bản thân. "Cứ mài từ từ, thế nào cũng tiêu hao hết sức của ngươi." "Thúc động Tiên Thiên Chí Bảo cần lượng lớn pháp lực, ngươi trụ được bao lâu?" Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh lùng cười. "Mau đến cứu ta!" Tướng Thần không còn cứng họng nổi nữa, gào to ra bên ngoài.

Bọn người Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hoảng hốt, nếu Tướng Thần tiêu đời thì thực lực bên họ sẽ tổn thất lớn.

Ma tộc cũng hiểu điều đó nên liều chết ngăn chặn bọn họ.

Nhưng Quảng Thành Tử có Vô Cực Trạc có thể xuyên không, đột phá được sự ngăn cản của Vô Thiên, toàn lực thúc động Vạn Tượng Thiên Chỉ và Phiên Thiên Ấn phá mở Thập Phương Kim Ô Đại Trận, cứu thoát Tướng Thần.

Cái giá phải trả là Đế Thích Thiên suýt bị Vô Thiên đánh chết. "Mau rút!" Thập Linh Viên Thủ kịp thời chặn Vô Thiên lại, cứu Đế Thích Thiên đi.

Quảng Thành Tử mang theo Tướng Thần xuyên không vội vã chạy trốn. "Đuổi theo!" Cơ hội tốt như vậy, bọn người Dương Tiễn đương nhiên không bỏ qua, Dương Tiễn điều khiển Không Gian Thần Chu chở Nữ Bạt và những người khác truy sát gắt gao.

Quảng Thành Tử hết cách, đành mang theo Tướng Thần chạy thẳng ra thiên ngoại Hỗn Độn.

Ở bên này, Vô Thiên cũng dẫn đại quân Ma tộc truy sát người của Tam giáo.

Đế Thích Thiên trọng thương, Quảng Thành Tử đi vắng, Thập Linh Viên Thủ bị Nhược Thủy khắc chế hoàn toàn.

Gã hiện tại mới chỉ luyện hóa được hai loại thần thổ bản nguyên, vẫn chưa chống đỡ nổi Nhược Thủy.

Chương 816

Tam giáo thất bại thảm hại, may mà Phục Hy ra tay, chỉ huy mọi người dàn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận mới ổn định được cục diện.

Đại quân Ma tộc và Kỳ Lân tộc không đuổi kịp, không dàn được trận, mà Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận vốn chẳng hề yếu, Vô Thiên và mọi người buộc phải tạm rút lui.

Nhờ vậy, Phục Hy đã giành được sự tin tưởng tuyệt đối của Tam giáo.

Nếu không có y ra tay, lần này bọn họ chắc chắn thương vong nặng nề. "Khốn khiếp, môn hạ Kim Ô không giảng võ đức, ra tay tập kích." Người của Tam giáo ai nấy đều nghiến răng căm hận, vốn dĩ bọn họ đã chiếm ưu thế.

Tại thiên ngoại Hỗn Độn, Quảng Thành Tử và Tướng Thần thảm hại vô cùng.

Thiên nhãn của Dương Tiễn có tầm tấn công cực xa, Quảng Thành Tử bị trúng một đòn, pháp bảo phòng ngự bị xuyên thủng, y lập tức trọng thương. "Mau, mau chạy đi, ta đỡ cho ngươi." Tướng Thần leo lên lưng Quảng Thành Tử, dùng nhục thân che chắn cho y.

Nhục thân của Tướng Thần đúng là kinh hồn, trúng hai đòn thiên nhãn mà vẫn chẳng hề hấn gì.

Ngay khi sắp bị đuổi kịp, cả hai cuối cùng cũng chật vật chạy được vào Tử Tiêu Cung.

Quảng Thành Tử ngã rạp xuống đất, nôn ra mấy ngụm máu, suýt chút nữa là đứt hơi. "Dương Tiễn tiểu nhi đáng ghét, ngươi cứ đợi đấy cho ta!" Quảng Thành Tử nghiến răng kèn kẹt.

Tướng Thần gượng cười ngượng nghịu, định nói một câu: Ngươi có để người ta đợi thì ngươi cũng chẳng đánh lại.

Quảng Thành Tử hiện nay dù có Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thắng nổi Dương Tiễn.

Pháp bảo đỉnh cấp của Dương Tiễn quá nhiều, Tiên Thiên Chí Bảo người ta cũng có Không Gian Thần Chu, thứ đó xuyên không cực nhanh, đòn tấn công của Quảng Thành Tử dù mạnh nhưng rất vụng về, chẳng chạm nổi vào người Dương Tiễn.

Thấy Quảng Thành Tử thảm hại như vậy, Hồng Quân nhìn cũng không nỡ, vẫy tay một cái, một giọt Tam Quang Thần Thủy bay vào cơ thể y. "Tạ Đạo Tổ." Quảng Thành Tử vội vàng ngồi thiền luyện hóa thần thủy để chữa thương. "Đạo Tổ, môn hạ Kim Ô không giảng võ đức, con vốn đã dùng Trấn Thiên Quan tập kích thành công, sắp bắt được Lục Nhĩ Mi Hầu rồi." "Nữ Bạt và Thập Kim Ô lại bất ngờ đánh lén con." Tướng Thần uất ức mách tội. "Ngươi mách với Đạo Tổ thì Đạo Tổ làm gì được chứ, chẳng lẽ lão phải đích thân ra tay phá vỡ quy tắc Thánh nhân không can thiệp sao?" "Ngươi và Nữ Bạt là thiên mệnh định sẵn, muốn thành Thánh chỉ có một người được sống, nàng muốn nuốt ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn nuốt nàng sao?" "Người ta là nhắm vào ngươi đấy, ngươi không trốn kỹ trong Hỗn Độn đi, còn quay lại làm gì." Thông Thiên hả hê nói.

Tướng Thần đã giết Thập Thiên Quân, có huyết hải thâm thù với Tiệt giáo, ông chỉ mong Nữ Bạt sớm làm thịt tên này.

Hồng Quân quả thực bất lực, lão tự định ra quy tắc, chẳng lẽ giờ lại tự vả vào mặt mình.

Nữ Bạt rõ ràng là nhắm vào Tướng Thần, lão chẳng có lý do gì để can thiệp.

Ai bảo ngươi không có sư huynh đệ giúp đỡ chứ?

Ngươi nói với ta thì có ích gì, ta cũng đâu thể ra tay, có ban cho ngươi Hỗn Độn Linh Bảo thì với tu vi này ngươi cũng chẳng dùng nổi. "Ngươi tạm thời lánh ở Tử Tiêu Cung đi." Hồng Quân bất lực nói.

Tướng Thần uất ức tột cùng, nhưng Đạo Tổ đã phán vậy thì biết làm sao. "Đây là Vũ Trụ Toa, có thể xuyên không, ngươi cầm lấy đi.

Có bảo vật này, Nữ Bạt và Thập Kim Ô sẽ không giữ nổi ngươi." Hồng Quân thấy dáng vẻ đáng thương của Tướng Thần nên mủi lòng ban thêm bảo vật. "Tạ Đạo Tổ." Tướng Thần nhạt nhẽo cảm ơn một câu.

Có ích gì đâu chứ, Dương Tiễn và Nữ Bạt là một hội, thứ này chắc gì đã nhanh hơn Không Gian Thần Chu của Dương Tiễn.

Thứ này so với Vô Cực Trạc của Quảng Thành Tử cũng chẳng khác bao nhiêu, vừa rồi bọn họ suýt chút nữa đã bị đuổi kịp đó thôi.

Nhưng thôi, có vẫn hơn không.

Nữ Bạt, Thập Kim Ô và Dương Tiễn túc trực ngoài Tử Tiêu Cung, canh chừng Tướng Thần.

Lục Nhĩ Mi Hầu tranh thủ quay về để xử lý Thập Linh Viên Thủ.

Nhưng khi quay về thì thấy hai bên đã tách ra, Phục Hy vào phút cuối đã ra tay, dẫn dắt Tam giáo dàn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận bức lui bọn Vô Thiên.

Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không trách cứ, vì gã từng chứng kiến Vu Yêu đại chiến, Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận vốn là Bán Thánh Trận.

Kết hợp với Thiên Cương Địa Sát Đại Trận do Phục Hy tự sáng tạo và Ngũ Cực Thánh Thú Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, ba tòa Bán Thánh Trận này gộp lại có thể đối kháng trực diện với Thánh Trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Năm xưa Thập Nhị Tổ Vu đã dùng Thánh Trận đó để đánh lui cả Nguyên Thủy đã thành Thánh.

So sánh như vậy đủ thấy Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận lợi hại nhường nào.

Vạn Ma Đại Trận của Ma tộc và Vạn Lân Đại Trận của Kỳ Lân tộc chỉ được coi là trận pháp đỉnh cấp, còn kém Bán Thánh Trận một chút.

Hồng Hoang chỉ có bốn tòa Thánh Trận: Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận.

Bán Thánh Trận cũng không nhiều: Thiên Cương Địa Sát Đại Trận, Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, Vạn Tiên Trận của Tiệt giáo, Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận, Vạn Long Đại Trận của Long tộc thì miễn cưỡng được tính vào.

Vạn Long Đại Trận lấy Long Vương Châu làm trận nhãn, thực sự tập hợp được sức mạnh của cả chủng tộc.

Long Vương Châu vốn là Tiên Thiên Chí Bảo.

Vạn Lân Đại Trận của Kỳ Lân tộc chỉ là mô phỏng, dùng pháp bảo thường làm trận nhãn nên không hiệu quả bằng.

Phục Hy và Thông Thiên là hai vị tông sư trận pháp, mỗi người cũng chỉ sáng tạo ra được một tòa Bán Thánh Trận.

Sư tôn của Đế Tuấn cũng là tông sư trận pháp, dung hợp hai tòa Bán Thánh Trận, thông qua Chu Thiên Tinh Thần Quả Thụ tập hợp sức mạnh các vì sao mới tạo ra được Thánh Trận Chu Thiên Tinh Đấu Hà Lạc Đại Trận.

Ba vị tông sư này về trình độ trận pháp quả thực ngang tài ngang sức.

Kiểm kê lại, Ma tộc lần này cũng bị bắt mất bảy người.

Vô Thiên phái người thông báo cho Tam giáo để trao đổi con tin.

Nam Cực Tiên Ông, Bạch Liên Đồng Tử và những người khác lại được đổi về.

Còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì vội vã ra thiên ngoại Hỗn Độn xem tình hình.

Thấy người của Tam giáo kéo đến, Dương Tiễn đành phải dẫn Nữ Bạt và Thập Kim Ô rút lui. "Tiếc quá, vẫn để Tướng Thần chạy thoát, sau này khó mà có cơ hội tốt như vậy nữa." Đại Kim Ô vô cùng nuối tiếc.

Không ngờ kẻ phá đám cuối cùng lại là Quảng Thành Tử vốn luôn bị bọn họ coi thường.

Gã này lần này lại nghĩa khí đến thế, suýt chút nữa mất mạng để cứu Tướng Thần, đúng là chuyện lạ.

Thực tế thì Quảng Thành Tử cũng chẳng còn cách nào, lúc đó đầu óc nóng lên nên xông vào, khi bị truy sát thì đã hối hận rồi.

Nhưng lúc đó đã cưỡi hổ khó xuống, dù có bỏ mặc Tướng Thần thì Dương Tiễn chắc chắn cũng không tha cho y, mang theo Tướng Thần trái lại còn an toàn hơn, ít ra có thể dùng gã làm bia đỡ đạn.

Vốn dĩ Tướng Thần chẳng có chút tình cảm nào với Xiển giáo, nhưng lần này thấy Quảng Thành Tử liều chết cứu mình, y thực sự cảm động.

Chương 817

"Từ nay về sau, ai dám động đến Quảng Thành Tử là đối đầu với ta!" Tướng Thần thề thốt tại chỗ, rồi lườm Địa Tạng đầy cảnh cáo, ý bảo nếu sau này còn dám dùng thần chú Thánh Cô bắt nạt Quảng Thành Tử thì đừng trách y không khách sáo. "Ngươi chỉ thấy Quảng Thành Tử cứu ngươi, mà không thấy Đế Thích Thiên suýt chết vì giúp y chặn Vô Thiên à?" Địa Tạng nghiến răng nói.

Tướng Thần quay đầu nhìn lại, thấy Đế Thích Thiên còn bị thương nặng hơn cả Quảng Thành Tử. "Còn cả Đế Thích Thiên nữa, ai dám động đến y và Quảng Thành Tử là đối đầu với ta!" Tướng Thần lập tức đổi giọng.

Địa Tạng hài lòng, đến lúc đó y sẽ giao chú ngữ cho Đế Thích Thiên để y bắt nạt Quảng Thành Tử, xem Tướng Thần làm được gì. "Đạo Tổ, môn hạ Kim Ô quá ức hiếp người, vốn dĩ chúng ta đang chiếm ưu thế lớn." "Hay là chúng ta cũng phái người xuống xử lý Nữ Bạt và Thập Kim Ô?" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nghĩ càng giận. "Cùng là Đạo môn, Quy Nhất giáo cũng không thể đứng nhìn mà không giúp chứ?" Ô Vân Tiên mỉa mai.

Bọn họ ở dưới đánh nhau sống chết, Quy Nhất giáo thì cứ ở Thiên Đình xem kịch, thật không công bằng chút nào. "Tạm thời chưa cần thiết, Quy Nhất giáo tham chiến thì Phượng tộc bên kia cũng sẽ không ngồi yên.

Như Lai chưa hoàn thành lịch kiếp thăng vị, hiện tại khai chiến toàn diện với Ma tộc là vô nghĩa." Hồng Quân lắc đầu.

Nghe vậy, người của Xiển giáo và Tiệt giáo đều rất khó chịu.

Đạo Tổ bề ngoài có vẻ thiên vị Xiển giáo, nhưng thực tế lại ưu ái

Quy Nhất giáo nhất.

Còn Tiệt giáo thì cứ như con ghẻ vậy.

Đạo Tổ dường như rất kiêng kị Lão Tử, không dám quá khắt khe với Quy Nhất giáo, hầu như rất ít khi can thiệp vào chuyện của họ, ngay cả bọn họ cũng cảm nhận được điều đó.

Đối với Xiển giáo và Tiệt giáo thì toàn là mệnh lệnh trực tiếp, mặc kệ có muốn hay không.

Nhưng chưa bao giờ đối xử như thế với Quy Nhất giáo.

Lần trước Huyền Đô định giết Quảng Thành Tử, Đạo Tổ cũng chỉ phạt cấm túc trăm năm, nhẹ như không.

Thật kỳ lạ.

Tuy nói Thiên định Lục Thánh, Lão Tử mạnh nhất, nhưng cũng có giới hạn, so với Đạo Tổ chắc chắn là kém xa.

Thực sự không hiểu Đạo Tổ kiêng kị Lão Tử ở điểm nào.

Lão Tử bình thường luôn tỏ ra là người hiền lành, không tranh giành, sao lại khiến Đạo Tổ phải e dè như thế?

Thông Thiên nheo mắt, trước đây ông không để ý, nhưng sau khi bị giam ở Tử Tiêu Cung, ông cảm nhận rõ rệt sự kiêng dè của Đạo Tổ đối với Lão Tử.

Với bọn ông thì lão toàn sai bảo, duy chỉ với Lão Tử là có sự thương lượng.

Điển hình như lần trước, Xiển giáo âm mưu đoạt khí vận Nhân tộc, Quy Nhất giáo đột nhiên đổi ý, Thái Thượng Lão Quân và Huyền Đô từ chối giúp đỡ Xiển giáo, vậy mà Đạo Tổ cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Thử là Tiệt giáo hay Xiển giáo xem, lão đã dùng lệnh bài Tử Tiêu

Cung cưỡng ép rồi, nếu không nghe thì đã phái Tứ Hung Thần bắt về rồi.

Cho nên, phải chăng suy đoán trước đây của ông là đúng?

Dù không cam lòng, bọn họ cũng chỉ có thể nén giận, bởi vì Đạo Tổ quá mức cường đại, cường đại đến mức có thể dễ dàng diệt sát tất cả bọn họ.

Tất nhiên, bọn họ vẫn còn giá trị lợi dụng nên Đạo Tổ sẽ không giết, nhưng Đạo Tổ ngay cả Thông Thiên Thánh nhân cùng Tứ Hung Thần đều có thể khống chế, thì khống chế bọn họ càng là chuyện dễ như trở bàn tay.

May mắn là lần này bọn họ vì Nữ Bạt và Thập Kim Ô nhúng tay mà đại bại, người bị thương không ít, nhưng nhờ Phục Hy kịp thời ra tay, ngoại trừ Quảng Thành Tử và Đế Thích Thiên trọng thương, những người khác đều không sao, không lay động đến căn cơ của bọn họ.

Có điều sau này Tương Thần phải cẩn thận, không thể tùy ý ra tay, tránh cho Nữ Bạt và Thập Kim Ô có cơ hội động thủ.

Sau liên tiếp hai lần đại chiến, Hồng Hoang lại rơi vào bình tĩnh, Ma tộc bên kia bận rộn thu phục Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Hải và Nam Hải, Tam Giáo bên này thì bế quan trị thương.

Nhưng sự bình tĩnh này chỉ kéo dài vài thập kỷ, sau khi Ma tộc thu phục ba nơi, bắt đầu tiến quân về phía Nam Thiệm Bộ Châu.

Hai bên đối trì tại biên giới hai châu, ba ngày một trận nhỏ, mười ngày một trận lớn.

Ma tộc bên này có Trùng tộc đại quân, Tam Giáo bên kia có Hung thú đại quân, hai bên lại trở về cùng một vạch xuất phát.

Phục Hy dẫn dắt bộ chúng Tam Giáo bày trận Bán Thánh, đối

kháng với Vạn Ma Đại Trận và Vạn Lân Đại Trận.

Không hổ là trận pháp cấp Bán Thánh, nghênh chiến trực diện hai tòa đỉnh cấp trận pháp mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Đây cũng là vì phía Yêu tộc chỉ có thất tôn Chuẩn Thánh lâm trận.

Nếu Yêu tộc toàn quân xuất kích, bố trí Thiên Cương Địa Sát Đại Trận phối hợp với Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, Ma tộc tuyệt đối không chống đỡ được, Tam Giáo sẽ một lần nữa chiếm thượng phong.

Tuy nhiên, Phục Hy không muốn Yêu tộc hoàn toàn nhập cuộc, trước đó nếu không có Phục Hy ra tay, bọn họ nhất định thương vong thảm trọng, Tam Giáo bên này cũng không tiện ép buộc Phục Hy.

Bên phía Bồng Lai có ba vị lão bất tử, đặc biệt là Quỷ Đạo Chi Chủ tinh thông Trận pháp chi đạo, đã cùng Đế Tuấn và La Hầu liên thủ suy diễn, cải tiến Vạn Ma Đại Trận và Vạn Lân Đại Trận.

Một ngàn năm sau, hai tòa trận pháp này thăng cấp thành trận pháp Bán Thánh.

Thế cục xoay chuyển, Ma tộc chiếm thượng phong.

Hồng Quân lập tức gây áp lực, ép buộc Yêu tộc toàn bộ lâm trận, bố trí Thiên Cương Địa Sát Đại Trận phối hợp Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận.

Vu tộc bên này cũng toàn bộ xuất quân.

Lăng Tiêu và mọi người ở Bồng Lai nghiên cứu cải tiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thứ này vốn là trận pháp chuyên thuộc của Thập Nhị Tổ Vu, những người khác dù là Hỗn Thiên, căn nguyên không đủ cũng không thể chống đỡ nổi đại trận này.

Trong năm trăm năm, Lăng Tiêu và cộng sự đã tạo ra phiên bản giản hóa của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lấy mỗi vị Tổ Vu một giọt tinh huyết luyện thành Vu Huyết Châu để thay thế Tổ Vu làm trận cơ.

Uy lực chắc chắn nhỏ đi nhiều, nhưng dù sao cũng là trận pháp Thánh cấp giản hóa mà thành, vẫn đạt tới cấp bậc Bán Thánh.

Hư ảnh Bàn Cổ tái hiện, còn có Thiên Cương Địa Sát Đại Trận của Yêu tộc triệu hoán ra hư ảnh Thất Thải Thôn Thiên Mãng, phảng phất như trở lại thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp năm xưa.

Yêu tộc và Vu tộc bây giờ thực lực không chênh lệch bao nhiêu, đôi bên đều có trận pháp Bán Thánh, đánh đến hăng hái, trời đất mù mịt nhưng lạ là không có mấy thương vong.

Yêu tộc bị Vu tộc cầm chân, Tam Giáo bên này đối mặt với hai tòa trận pháp Bán Thánh thì không trụ được, bắt đầu bại lui, Ma tộc đánh vào Nam Thiệm Bộ Châu.

Nam Thiệm Bộ Châu là nơi cực kỳ quan trọng, là đất binh gia tất tranh, nguồn cung cấp tín ngưỡng và khí vận chủ yếu.

Nếu để Ma tộc chiếm cứ Nam Thiệm Bộ Châu, dưới sự gia trì của tín ngưỡng và khí vận, thực lực nhất định sẽ đột phi mãnh tiến, tuyệt đối không thể để Ma tộc đắc ý.

Hồng Quân ngồi không yên nữa, trực tiếp tung ra quân bài chưa lật, để Ngũ Cực Thánh Thú nhập cuộc.

Năm lão già này thực sự rất mạnh, không chỉ chiến đấu đơn thể cực cường mà liên thủ bố trí Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận cũng khó nhằn vô cùng.

Dù sao đây cũng là những nhân vật hung hãn tung hoành qua hai đại lượng kiếp mà vẫn toàn mạng rút lui.

Nếu tính cả Long Hán lượng kiếp thì đã là ba đại lượng kiếp.

Thời Phong Thần lượng kiếp, năm người này dùng Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận đánh ngang ngửa với Khổng Tuyên.

Hiện nay năm người đều là tồn tại cấp Á Thánh, mạnh hơn thời Phong Thần rất nhiều.

Chương 818

Mà Khổng Tuyên đã thành Thánh, không thể ra tay nữa.

Ma tộc bên này bị đánh tới mức liên tục bại lui.

Bất đắc dĩ, Lăng Tiêu chỉ đành để Viên Hồng, Vô Chi Kỳ và Ngao Thương đi trợ chiến.

Lăng Tiêu giao Tiên Thiên Chí Bảo Táng Thiên Quan cho Vô Chi Kỳ dùng, Khổng Tuyên cũng đưa Đô Thiên Đấu Chiến Tháp cho Viên Hồng.

Đại Bằng lấy ra Phong Lôi Châu, nhờ Viên Hồng mang cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Ngao Thương vẫn chưa đột phá Á Thánh, không phát huy được nhiều uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, Khổng Tuyên liền đưa Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho Ngao Thương.

Tam hầu dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo cầm chân Ngũ Cực Thánh Thú, Lục Nhĩ Mi Hầu đưa Địa Thư cho Ngao Thương dùng, dựa vào Địa Thư và Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng có thể cầm chân Tương Thần.

Tương Thần không dám tấn công toàn lực vì sợ bị Nữ Bạt và Thập Kim Ô tập kích.

Dương Tiễn vẫn đấu với Thập Linh Viên Thủ, mỗi khi khai chiến, hai bên đều ăn ý lao vào đối phương.

Thập Linh Viên Thủ hiện tại cũng trở nên khôn khéo, không cầu có công, chỉ cầu bản thân vô sự, cầm chân Dương Tiễn là được, không nghĩ ngợi lung tung.

Thực sự là không còn cách nào khác, Tôn Ngộ Không không biết đã trốn đi đâu, ba con khỉ còn lại mỗi người một món Tiên Thiên Chí

Bảo, đánh đấm gì nữa, hắn không bị bắt là tốt rồi.

Trước đó Lục Nhĩ Mi Hầu không có Tiên Thiên Chí Bảo còn có thể áp chế hắn, giờ có bảo vật thì thu thập hắn dễ như bỡn.

Trước kia vì vô tri nên cuồng vọng, không sợ trời không sợ đất, nhưng theo sự hiểu biết về Hồng Hoang ngày càng sâu, hắn nhận ra nơi này đúng là ngọa hổ tàng long.

Ngay cả Ngũ Cực Thánh Thú vừa xuất hiện hắn cũng đánh không lại.

Hắn vẫn có thể đứng đầu trong hàng Á Thánh hoàn toàn nhờ vào khả năng bất tử bất diệt.

Nếu đơn đấu, Ngũ Cực Thánh Thú không phải đối thủ của hắn nhưng cũng có thể đánh một trận.

Các cao thủ dưới Thánh nhân ở Hồng Hoang, phần lớn hắn đều đã đơn đấu qua.

Mạnh nhất là Đế Tân, kế đến là Thông Tý Viên Hầu, Vô Chi Kỳ, Lục Nhĩ Mi Hầu, rồi đến Chúc Long, Vô Thiên, Lăng Hư Đạo Quân, Tương Thần, Nữ Bạt, Phục Hy, Dương Tiễn, Ngũ Cực Thánh Thú.

Chúc Long nhờ vào Thời Gian Chi Nhãn, đùa giỡn hắn trong lòng bàn tay, mang lại cảm giác thâm bất khả trắc, hắn cũng không biết chiến lực mạnh nhất của vị này là bao nhiêu.

Ngũ Cực Thánh Thú chiến đấu đơn thể chỉ ở mức trung thượng, nhưng khi ngũ thú hợp lực bày trận, hắn cảm giác có thể đấu một trận với Đế Tân.

Ba con khỉ Vô Chi Kỳ, nếu không có Tiên Thiên Chí Bảo thì mỗi người đều có thể áp chế hắn.

Vậy mà hiện tại hắn lại có thể giữ thế cân bằng với cả ba con khỉ

sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Đúng là mạnh đến ly phổ.

Hồng Hoang nhiều cường giả như vậy, hắn không khiêm tốn một chút chắc chắn sẽ bị ăn đòn.

Hai bên đánh nhau ngày càng kịch liệt, Ma Đạo lượng kiếp dần bước vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Chớp mắt năm ngàn năm trôi qua, Tôn Ngộ Không xuất quan, Nguyên Thần và nhục thân đều đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hắn đi tìm Thập Linh Viên Thủ báo thù nhưng kết quả vẫn đánh không lại.

Tôn Ngộ Không so với Dương Tiễn chủ yếu thua kém ở thần thông Thiên Nhãn và Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Thực ra Tôn Ngộ Không đã âm thầm tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nhưng thứ này không dễ luyện thành như vậy.

Dương Tiễn, Lục Nhĩ Mi Hầu bọn họ ai mà không phải tu luyện mấy vạn năm mới luyện thành.

Tuy nhiên, một ngày nọ, Tôn Ngộ Không tâm sinh cảm ứng, đến Đấu Ngưu Cung trên Thiên Đình, thành công tìm được bốn viên Xá Lợi Tử.

Minh minh trung phảng phất có thứ gì đó chỉ dẫn, Tôn Ngộ Không nuốt bốn viên Xá Lợi Tử vào cơ thể, tức thì Phật quang tỏa sáng rực rỡ, thân thể và Nguyên Thần đều được tịnh hóa và tẩy rửa.

Năng lượng trong Xá Lợi Tử thế mà có thể gia tăng tốc độ tu luyện của hắn rất nhiều, pháp lực cũng được tăng cường mạnh mẽ.

Hơn nữa còn có thể ôn dưỡng Nguyên Thần, giúp hắn đẩy nhanh tốc độ tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh. "Đúng là bảo bối tốt." Tôn

Ngộ Không có dự cảm, nếu thu thập đủ mười bảy viên Xá Lợi Tử, hắn sẽ đón nhận một sự thăng hoa về chất, đó có lẽ là cơ duyên để đột phá thành Thánh.

Hiện tại mười viên Xá Lợi Tử đã xuất hiện, Di Lặc có một viên, trong người Thập Linh Viên Thủ có bốn viên, hắn cầm năm viên.

Một viên thì không thấy biến hóa rõ rệt, nhưng năm viên cộng lại hiệu quả rất hiển nhiên.

Còn một vạn tám ngàn năm nữa mới đến lúc Như Lai lịch kiếp viên mãn, Tôn Ngộ Không cũng không vội, trực tiếp chạy về Hoa Quả Sơn bế quan, tĩnh đợi những viên Xá Lợi Tử khác xuất thế.

Đường Tăng bọn họ ở Nữ Nhi Quốc rảnh rỗi không có việc gì làm, chạy đến biên giới hai châu xem Ma tộc và Tam Giáo đánh nhau.

Họ không ra tay nên cũng không ai quản.

Trầm Hương dù sao tư chất cũng ở đó, tu luyện Chiến Đấu Pháp Tắc, nhìn đôi bên đánh nhau một vạn năm liền tâm sinh cảm ngộ, đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tiểu Ngọc cũng không chịu thua kém, thường xuyên trao đổi cảm ngộ về Huyết Chi Pháp Tắc với Dương Tiễn nên cũng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngao Xuân rốt cuộc vẫn kém một chút.

Đinh Hương sau khi bị Đế Tân rút đi khí vận Nhân Giáo, tổn thương đến căn cơ, tư chất giảm sút không ít, kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, điểm cuối của đời này có lẽ chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tư chất tương đương Ngao Xuân.

Hoan Muội ở Thiên Đình bầu bạn với cha mẹ, nay Kim Ca cũng đã nhập cuộc, bởi vì đại tiểu thư Vũ Linh của Địa Phủ đã lâm trận.

Để theo đuổi Vũ Linh, hắn truy đuổi đến tận chiến trường.

Nói là cùng Vũ Linh kề vai chiến đấu, nhưng dường như là đến để kéo chân Vũ Linh.

Vũ Linh ở Địa Phủ được vạn phần sủng ái, tài nguyên tu luyện nhiều không dùng hết, sớm đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí sắp chạm đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Vũ Linh thức tỉnh Huyết Chi Pháp Tắc, ở nơi chiến trường đại hỗn chiến này chẳng khác nào cá gặp nước.

Kim Ca cứ bám lấy Vũ Linh, đắc ý chân truyền của Trư Bát Giới, mặt dày vô cùng.

Ngoài ra còn có Nữ Vương của Nữ Nhi Quốc, nay đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, có bà mẹ đại lão hằng ngày giảng đạo, tốc độ tu luyện muốn chậm cũng không được.

Con gái của hai vị Hỗn Độn Ma Thần, tư chất không nghịch thiên mới là lạ.

Có điều, Nữ Vương được bảo vệ quá kỹ, tuy có tu vi nhưng năng lực thực chiến gần như bằng không.

Quan trọng là Nữ Vương lại đặc biệt thích hóng hớt, ghét nhất là Quan Âm, thường xuyên chạy tới đòi đơn đấu với Quan Âm.

Ai dám động vào tổ tông này chứ, nếu làm Nữ Vương bị thương, Hậu Bạt đại thần sẽ chẳng màng đến quy tắc Đạo Tổ định ra đâu.

Quan Âm sắp phát điên rồi, không dám làm bị thương Nữ Vương, lại bị Nữ Vương ép phải động thủ, chỉ có thể dỗ dành Nữ Vương chơi đùa, lần nào cũng hòa.

Thế là Nữ Vương nảy sinh ảo giác rằng mình rất lợi hại.

Hai bên đánh nhau ngày càng kịch liệt, đều đánh ra chân hỏa.

Đặc biệt là ngày hôm ấy, La Sát Ma Quân bị Hoan Hỷ Phật đánh chết, hồn phi phách tán, mâu thuẫn hai bên hoàn toàn kích hóa.

Chương 819

La Sát Ma Quân là nữ giới, ngày thường quan hệ rất tốt với Dương Thiền.

Dương Thiền giận dữ, chạy về thành Triều Ca tìm ba vị sư thúc Tam Tiêu mượn Hỗn Nguyên Kim Đấu và Xuyên Tâm Tỏa, hai món đại sát khí.

Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể bày Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, gọt sạch Ngũ khí trong ngực, Tam hoa trên đỉnh, tước đoạt tu vi, trực tiếp đánh rớt xuống dưới Đại La Kim Tiên.

Xuyên Tâm Tỏa cũng có năng lực này, hai thứ phối hợp lực sát thương cực mạnh.

Thời Phong Thần lượng kiếp, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đại hiển thần uy, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên suýt chút nữa thì tiêu đời, Nguyên Thủy phải tốn công đức cầu xin Tam Tiêu mới cứu ra được họ.

Ngày hôm đó, đôi bên lại đại chiến, Cự Hạt vẫn như cũ bị Văn Thù, Phổ Hiền, Quan Âm vây công.

Đang đánh, Cự Hạt đột nhiên tế ra Xuyên Tâm Tỏa tập kích, Văn Thù không kịp né tránh, bị Xuyên Tâm Tỏa đâm trúng.

Tuy được Phổ Hiền và Quan Âm kịp thời cứu đi, nhưng tu vi đã bị Xuyên Tâm Tỏa tước mất, tu vi Văn Thù trực tiếp rơi xuống cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Thấy Xuyên Tâm Tỏa, phía Tam Giáo biến sắc mặt.

Táng Thiên Quan là hung sát dị bảo trong Hỗn Độn Linh Bảo, Thí Thần Thương là hung sát dị bảo trong Tiên Thiên Chí Bảo, vậy thì

Xuyên Tâm Tỏa chính là hung sát dị bảo trong Tiên Thiên Linh Bảo.

Nó còn độc hơn cả Hỗn Nguyên Kim Đấu, Hỗn Nguyên Kim Đấu thu đi tu vi vẫn có thể lấy lại, còn Xuyên Tâm Tỏa là trực tiếp làm tan biến tu vi, không còn đường lui, không có cơ hội cứu vãn.

Như Văn Thù hiện tại, tu vi đã bị tán đi, đã thành định cục, mấy chục vạn năm khổ tu một sớm đổ sông đổ biển, còn ác độc và hành hạ người hơn cả trực tiếp hạ sát thủ.

Văn Thù sụp đổ, suýt chút nữa phát điên, suýt chút nữa nhập ma. "Ha ha, phế bỏ tu vi người khác, ta thích cảm giác này, thật là tuyệt diệu." Cự Hạt điều khiển Xuyên Tâm Tỏa, phấn khích cười lớn.

Ai cũng không muốn mấy chục vạn năm khổ tu tan thành mây khói, phía Tam Giáo lạnh cả người, Cự Hạt đi tới đâu, tất cả đều quay đầu bỏ chạy.

Tu vi không còn thì tranh giành Phật Ma còn ý nghĩa gì nữa.

Ở phía bên kia, Doanh Yêu cũng tế ra Hỗn Nguyên Kim Đấu, điên cuồng rót pháp lực, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận thành hình, Thích Nghiệp Phật Tử của Tây Phương Giáo và Hạm Chi Tiên của Tiệt Giáo bị nhốt trong đó.

Hai người chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, vốn không phải đối thủ của Doanh Yêu, giờ lại bị khốn trong trận nên không có khả năng phản kháng, nhanh chóng bị tước đi Tam hoa trên đỉnh và Ngũ khí trong ngực, tu vi rơi xuống Thái Ất Kim Tiên.

Tuy nhiên, tình hình vẫn khá hơn Văn Thù một chút, tu vi của họ bị thu vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, vẫn còn cơ hội khôi phục.

Còn Văn Thù thì tu vi đã bị Xuyên Tâm Tỏa làm tan biến, không còn hy vọng khôi phục, chỉ có thể khổ tu lại từ đầu.

Đúng là hai món đại sát khí.

Tam Giáo bị đánh cho trở tay không kịp, một lúc ba vị Chuẩn Thánh bị phế, buộc phải rút lui.

Nhưng lần này vì La Sát Ma Quân hồn phi phách tán, Ma tộc đều nén một cục tức, thề sống chết không tha, truy đuổi gắt gao.

Vu tộc cầm chân Yêu tộc, Ngũ Cực Thánh Thú cũng bị Tam hầu giữ lại, Tương Thần và Thập Linh Viên Thủ cũng bị Ngao Thương và Dương Tiễn lôi kéo, yểm trợ Ma tộc truy sát.

Ngươi bày trận, ta cũng bày trận, mọi người đều có trận pháp Bán Thánh, chẳng ai sợ ai.

Quan trọng nhất là Dương Tiễn mượn Không Gian Thần Chu cho Vô Thiên, Ma binh dưới cấp Chuẩn Thánh không theo kịp tốc độ sao?

Vậy thì dùng Không Gian Thần Chu chở đi.

Lần này là muốn một mẻ hốt gọn Tam Giáo.

Tam Giáo hoàn toàn bị áp chế, đại bại thảm hại, ai chạy chậm bị bắt được là bị tước Tam hoa Ngũ khí, phế bỏ trước rồi tính sau.

Hồng Quân nhận thấy tình hình bất ổn, trực tiếp gây áp lực buộc Ngọc Đế để Thiên Đình ra tay cứu người.

Ngọc Đế không còn cách nào, nhưng nếu đã xuống nước thì mọi người cùng xuống, không ai được yên ổn.

Ông phái các môn nhân của Quy Nhất Giáo và Xiển Giáo ở Thiên Đình ra tay.

Một vạn năm ngàn năm qua đi, Triệu Công Minh, Lôi Trạch, Kim Linh Thánh Mẫu, Băng Diễm Tiên Tử, Chân Võ Đại Đế và những người khác đều đã thành công đột phá đến cảnh giới Á Thánh.

Tiệt Giáo mạnh đến mức ly phổ, Quy Linh Thánh Mẫu cầm Huyền Hoàng Vạn Linh Sách độc chiến Vô Thiên, bốn người Triệu

Công Minh cầm Tru Tiên Tứ Kiếm lập trận Tru Tiên, nhốt Lăng Hư Đạo Quân, Điệu Hồn Ma Quân, Tiểu Nghiệt Long và Hắc Bào.

Tru Tiên Kiếm Trận dù sao cũng là Thánh trận, dù không phải do Thánh nhân bày ra nhưng Thánh trận vẫn là Thánh trận.

Bốn người Lăng Hư Đạo Quân không chống đỡ được bao lâu đã bị kiếm khí vô tận trọng thương, pháp bảo phòng ngự đều bị kiếm khí đánh thủng, không thể chống đỡ nổi.

Tam Giáo phối hợp phản kích, phía Ma tộc trong nháy mắt bị đánh tan, toàn diện hội bại.

Tru Tiên Kiếm Trận do bốn vị Chuẩn Thánh bày ra, đối với những kẻ dưới Thánh nhân mà nói, đúng là tồn tại vô địch.

Quy Linh Thánh Mẫu cũng cực kỳ mạnh mẽ, thúc động Huyền Hoàng Vạn Linh Sách, một lần triệu hoán ra bốn tôn Á Thánh chân linh, điều khiển bày ra Tứ Linh Trận, nhốt Vô Thiên khiến hắn không có kế sách nào.

Hồng Hoang giỏi trận pháp nhất chính là Tiệt Giáo, từ trên xuống dưới không ai không thông trận pháp.

Các đệ tử còn lại do Hỏa Linh Thánh Mẫu đứng đầu, tự mình bày trận, Chân Võ Thất Tiệt Trận, Tru Tà Thất Diệu Trận, v.v., đánh cho Ma tộc bại lui liên tục.

Phải nói rằng tố chất chiến đấu của đệ tử Tiệt Giáo thực sự rất mạnh.

Huyết Lôi Ma Thánh bị Tru Tà Thất Diệu Trận của Hỏa Linh Thánh Mẫu làm trọng thương, nhưng nàng không truy sát.

Bọn họ với Ma tộc vốn không oán không thù, họ cũng chẳng muốn giúp Đạo Tổ.

Nếu không phải lão sư bị Đạo Tổ khống chế, vì lão sư bọn họ buộc phải khuất phục, bằng không họ thậm chí còn liên thủ với Ma tộc để tiêu diệt Tây Phương Giáo và Xiển Giáo.

Nhưng có người không muốn bỏ qua, Thanh Phong đạo nhân cậy vào tốc độ nhanh đã tiệt sát Huyết Lôi Ma Thánh.

Huyết Lôi Ma Thánh cũng rất cương quyết, liều mạng tự bạo làm trọng thương Thanh Phong đạo nhân.

Từ khi Ma Đạo lượng kiếp bắt đầu, vị Á Thánh đầu tiên đã ngã xuống.

Ma tộc đỏ mắt, không sợ chết, mấy vị Ma Quân dùng tự bạo để kéo kẻ địch chết chùm.

Ví dụ như Vân Trung Tử, gã này trước đây luôn rụt rè, thấy chiếm ưu thế tuyệt đối thì đánh chó mù trời hăng hái nhất, kết quả bị một vị Ma Quân liều chết ôm lấy, kích nổ tất cả pháp bảo và Nguyên Thần, kéo Vân Trung Tử cùng chôn thây.

Còn có Thị Huyết Ma Thánh và Phệ Hồn Ma Thánh bị Quảng Thành Tử, Di Lặc vây công, thà chết không hàng, cả hai tự bạo làm trọng thương Đế Thích Thiên, suýt nữa kéo Huyền Dương Đạo Quân chết theo.

Phút cuối cùng là thê tử Huyền Âm Tiên Tử liều chết cứu Huyền Dương Đạo Quân, cả hai vợ chồng đều bị trọng thương, nhục thân bị hủy, Nguyên Thần thương nặng, không có vài vạn năm tu dưỡng thì không lành.

Ma tộc cùng lúc mất đi ba vị Á Thánh, sáu vị Chuẩn Thánh, nguyên khí đại thương.

Nhưng đối với Ma tộc, điều đáng sợ nhất không phải là cái chết, cảnh tượng này ngược lại kích phát tính hung hăng của Ma tộc, càng

thêm điên cuồng, hôm nay dù toàn quân bị diệt cũng phải khiến đối phương trả giá thảm trọng.

Trong lúc Ma tộc lâm nguy, Đế Tân dẫn theo Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên của Nhân tộc chạy tới.

Nhân tộc lần đầu tiên thực sự nhe nanh múa vuốt, có tới hơn một trăm vị Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên có hàng vạn.

Giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh có sự khác biệt về chất, nhưng nếu số lượng đủ nhiều, trang bị đủ mạnh thì sao?

Hàng vạn Đại La Kim Tiên của Nhân tộc, mỗi người cầm một khẩu Tiên Thiên Linh Bảo trung phẩm đỉnh cấp mang tên Nam Vô Gatling.

Đây là loại súng máy phiên bản tiên khí do Lăng Tiêu chế tạo, đạn là tiên hạch do các Chuẩn Thánh tốn nhiều thời gian hấp thu linh khí thiên địa ngưng tụ thành, dung hợp sát khí Địa Hỏa Thủy Phong trong Hỗn Độn.

Chương 820

Uy lực vô cùng đáng nể, một khẩu không đe dọa được Chuẩn Thánh, nhưng hàng vạn khẩu thì sao?

Đế Tân dẫn các Chuẩn Thánh xông tới, Thân Công Báo chỉ huy đại quân Đại La Kim Tiên liệt trận chờ đợi thời cơ.

Nhân tộc hiện tại chỉ có hai vị Á Thánh là Đế Tân và Tỷ Can, Tỷ Can không giỏi chiến đấu nên không đến.

Nhưng một mình Đế Tân có thể cân cả một đám Á Thánh.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh xuất hiện, trực tiếp trấn áp đám Á Thánh Quảng Thành Tử.

Hiên Viên Kiếm chém ra một đạo kiếm khí ngút trời, trực tiếp chém nổ mấy vị Chuẩn Thánh của Tây Phương Giáo, cuối cùng chém về phía Thanh Phong đạo nhân, may nhờ Thanh Phong tốc độ nhanh mới khó khăn né được.

Nhưng Chân Võ Đại Đế thì không may mắn như vậy, bị một kiếm chém trọng thương, nếu không có Quy Xà nhị tướng giúp gánh đỡ một phần sát thương, Chân Võ Đại Đế đã có thể bị giết.

Đế Tân quá mạnh, một mình chấn nhiếp toàn trường.

Lại thêm một kiếm chém tan Tứ Linh Trận của Quy Linh Thánh Mẫu, giải phóng Vô Thiên. "Bày trận!" Vô Thiên đỏ mắt gầm thét.

Đế Tân giao bên ngoài cho Vô Thiên, xách Hiên Viên Kiếm xông vào Tru Tiên Kiếm Trận cứu bốn người Lăng Hư Phật Tổ.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận tràn ngập sát phạt chi khí vô tận, kiếm khí tung hoành, mỗi đạo kiếm khí tương đương với một đòn của Á Thánh.

Vũ Hoàng Cửu Đỉnh để lại bên ngoài trấn áp Quảng Thành Tử, Đế Tân lấy Không Động Ấn hộ thân, dẫn khí vận Nhân tộc giáng xuống bảo vệ bản thân, xuyên qua kiếm khí vô tận.

Khi tìm thấy bốn người Lăng Hư Phật Tổ, họ đã thoi thóp, sắp mất khả năng chống đỡ.

Đế Tân dẫn khí vận Nhân tộc bảo vệ bốn người. "Nhân Hoàng, hôm nay xem thử rốt cuộc là ngươi mạnh hơn hay Tru Tiên Kiếm Trận mạnh hơn." Giọng Triệu Công Minh vang lên.

Đế Tân được công nhận là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân hiện nay, Tiệt Giáo cũng nổi tiếng hiếu chiến, tự nhiên muốn thách thức Đế Tân. "Nhân Hoàng Khai Thiên Trảm." Đế Tân trực tiếp dùng hành động trả lời.

Kiếm khí chém lên Tru Tiên Trận Đồ, khiến đại trận rung chuyển.

Bốn người Triệu Công Minh kinh hãi, đối mặt với từng đạo kiếm khí của Đế Tân, họ vội vàng thúc động kiếm khí Tru Tiên để chống đỡ, không dám để Đế Tân tấn công trận đồ nữa.

Hai bên nhất thời rơi vào thế giằng co, nhưng Đế Tân không có nhiều thời gian tiêu hao ở đây.

Một tiếng hót trong trẻo vang vọng, Đế Tân trực tiếp triệu hoán Khí Vận Huyền Điểu, uy áp Thánh nhân cảnh lan tỏa.

Khí Vận Huyền Điểu há miệng phun ra một đạo cột sáng khí vận khủng khiếp, trực tiếp xuyên thủng Tru Tiên Kiếm Trận.

Đế Tân túm lấy bốn người Lăng Hư Phật Tổ, cưỡi Khí Vận Huyền Điểu bay ra ngoài.

Không phải Tru Tiên Kiếm Trận không mạnh, mà là sức mạnh Thánh nhân cảnh quá lớn.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, tuyệt đối không phải nói chơi, bốn người Triệu Công Minh thúc động Tru Tiên Kiếm Trận chỉ có thể phát huy năm phần sức mạnh của Thánh nhân cảnh nhất trọng thiên, nhưng bản thân Khí Vận Huyền Điểu đã là tồn tại cấp Thánh nhân rồi.

Bên ngoài, trận chiến đang kịch liệt vô cùng, những người của Đạo môn và Phật môn đang muốn tiêu diệt Ma tộc thấy ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không nhốt nổi Đế Tân, lại thêm uy áp Thánh nhân của Khí Vận Huyền Điểu thì biến sắc mặt. "Rút!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ lệnh.

Đạo môn và Phật môn vội vàng thoát khỏi chiến cục rồi rút lui.

Bốn người Triệu Công Minh hỗ trợ Quảng Thành Tử và mọi người phá vỡ sự trấn áp của Vũ Hoàng Cửu Đỉnh, vội vàng rút chạy. "Khai hỏa!" Thấy Đạo môn và Phật môn tách khỏi Ma tộc, Thân Công Báo lập tức hạ lệnh, đại quân Đại La Kim Tiên Nhân tộc thúc động Nam Vô Gatling quét sạch bầu trời.

Những viên đạn hội tụ linh khí và tứ sát chi khí phát ra ánh trắng, bắn tới tấp, gặp vật cản là nổ tung.

Uy lực của một viên đạn nổ có hạn, nhưng hàng vạn viên cùng nổ một lúc thì vô cùng khủng khiếp.

Tiếng nổ liên miên vang vọng trên bầu trời Nam Thiệm Bộ Châu, che lấp cả mặt trời, sóng xung kích cuồng bạo nhấn chìm cả nhật nguyệt tinh thần, bầu trời như bị thiêu đỏ.

Cách tấn công này chưa từng thấy bao giờ, Đạo môn và Phật môn đều bị đánh cho choáng váng, chỉ có thể vừa chống đỡ vừa tháo chạy.

Dưới hỏa lực dày đặc, không ai thoát được, một số kẻ xui xẻo bị tập trung hỏa lực, thực lực không đủ chống đỡ trực tiếp bị bắn nát như tổ ong, nhục thân và Nguyên Thần đều bị đánh nổ.

Ví dụ như những vị Phật tử cuối cùng của Thập Đại Phật tử: Vinh Quang Hoa Quang Phật tử, Thích Nghiệp Phật tử và Thiền Kiếm Phật tử trực tiếp mất mạng, hồn phi phách tán.

Thập Đại Phật tử của Tây Phương Giáo chính thức trở thành quá khứ.

Chỉ còn lại bốn vị trên bảng, ba vị ở Nhân Tộc Thần Đình, một vị ở Thiên Đình, nhưng đều sớm không còn thuộc về Tây Phương Giáo.

Vô Thiên điều khiển Không Gian Thần Chu bay tới, chở đại quân Nhân tộc truy kích ráo riết.

Chưa dừng lại ở đó, Chu Tước dẫn đại quân Phượng tộc che kín bầu trời kéo đến như một ráng đỏ rực rỡ. "Ly Hỏa Đại Trận." Các Đại La Kim Tiên trở lên của Phượng tộc đều đã tới, hiện ra nguyên hình Phượng hoàng, phun ra Nam Minh Ly Hỏa cuồn cuộn, hội tụ thành một con hỏa phượng khổng lồ lao về phía Đạo môn và Phật môn.

Quảng Thành Tử tế ra Vạn Tượng Thiên Chỉ hóa thành tấm khiên lớn chống đỡ.

Hỏa phượng đâm vào tấm khiên, lập tức biến thành biển lửa ngút trời nhấn chìm đám đông.

Nam Minh Ly Hỏa hung hũng như thế, sức phá hoại cực lớn, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng bị thiêu không chịu nổi, vội vàng tháo chạy, trận hình đại loạn.

Phượng tộc truy sát, Nhân tộc bắn quét liên tục.

Hồng Quân khơi mào toàn diện khai chiến, đòn phản công của ba anh em Kim Ô cũng cực kỳ mạnh mẽ và mãnh liệt.

Chúc Long dẫn đại quân Long tộc từ phía Đông tiến tới.

Có lẽ do quãng đường xa nên đến chậm một bước, không kịp hình thành vòng vây, để Đạo môn và Phật môn thoát ra.

Nhưng vì đã toàn diện khai chiến nên không cần lưu thủ, Đế Tân và Vô Thiên dẫn đại quân truy sát thẳng đến Thiên Đình, trực tiếp công đánh Thiên Đình.

Ngọc Đế đã thành Thánh, không tiện ra tay phá vỡ quy tắc, chỉ có thể chỉ huy chư thần mở đại trận phòng ngự Thiên Đình. "Để ta." Vô Thiên thả toàn bộ Nhược Thủy ra, Nhược Thủy dâng ngập Thiên Đình, tấn công các cứ điểm phòng thủ, Nhược Thủy thực sự rất hữu dụng.

Nhược Thủy điên cuồng ăn mòn đại trận phòng ngự.

Nhưng Thiên Đình giàu có, năng lượng được rót vào đại trận không ngừng, nhất thời giằng co không hạ. "Bày trận." Đại quân Ma tộc vừa tới, Vô Thiên lập tức tổ chức bày Vạn Ma Đại Trận tấn công Thiên Đình.

Chúc Long dẫn đại quân Long tộc bày Vạn Long Đại Trận, Lân Thiên dẫn Kỳ Lân tộc bày Vạn Lân Đại Trận, cộng thêm Ly Hỏa Đại Trận của Phượng tộc, từ bốn phía vây đánh Thiên Đình.

Đế Tân dẫn đại quân Nhân tộc chờ thời cơ.

Tại biên giới Nam Thiệm Bộ Châu và Tây Ngưu Hạ Châu, Dương Tiễn, Thập Linh Viên Thủ cùng các mãnh tướng vẫn đang kịch chiến.

Hai bên đều đánh ra chân hỏa, hôm nay nhất định phải phân thắng bại.

Chương 821

Vu tộc và Yêu tộc vẫn đang diễn kịch, sấm to mưa nhỏ, nhìn thì kịch liệt nhưng đánh suốt năm ngàn năm chẳng có lấy một chút thương vong.

Nhận thấy bên kia đã đánh tới tận Thiên Đình. "Chuyện gì vậy, chẳng lẽ Thiên Đình đã nhập cuộc, đi xem thử." Phục Hy đề nghị.

Sau đó Vu Yêu hai tộc vừa đánh vừa áp sát về phía Thiên Đình.

Nhóm Dương Tiễn cũng làm tương tự.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn và Kình Thiên Bạch Ngọc Trụ của Thập Linh Viên Thủ đánh ra tia lửa tứ tán, hai bên giáp lá cà kịch liệt, nhìn thôi cũng thấy kích thích.

Phía Tương Thần và Ngao Thương thì Tương Thần tấn công, Ngao Thương phòng ngự bằng Địa Thư và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hai món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chuyên về phòng ngự, cứ để mặc cho đối phương đánh.

Tương Thần không dám dùng Trấn Thiên Quan vì cảm nhận được Nữ Bạt và Thập Kim Ô luôn nhìn chằm chằm, chỉ cần hắn toàn lực xuất thủ, tế ra Trấn Thiên Quan, họ sẽ lập tức động thủ.

Phía Tam hầu và Ngũ Cực Thánh Thú đánh nhau kịch liệt nhất, thay nhau thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, công thủ liên tục.

Viên Hồng hung hãn nhất, hình ảnh va chạm mạnh mẽ nhất, hiện ra chân thân Thông Tý Viên Hầu, đôi tay thần lực vô song cầm Đô Thiên Đấu Chiến Tháp cuồng đập vào Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Khổng Tuyên mà biết Viên Hồng dùng tháp như thế chắc đã chẳng cho mượn.

Vô Chi Kỳ cũng cầm Hoàng Tuyền Thiên Bia đập túi bụi.

Chỉ có Lục Nhĩ Mi Hầu là văn nhã hơn, điều khiển Phong Lôi Châu tấn công.

Đám hung nhân này đi đến đâu, không gian bị chấn vỡ đến đó, nếu không gian Hồng Hoang có linh hồn chắc đã mắng chửi bọn này thậm tệ.

Đánh tới Thiên Đình, hai bên đều ngẩn người, Ma tộc không chỉ đánh tới đây mà ngay cả Nhân tộc, cả Đế Tân cũng tham chiến.

Trong Thiên Đình, Ngọc Đế sắc mặt khó coi, Ma tộc đã mất ba vị Á Thánh, mấy vị Chuẩn Thánh, hôm nay chắc chắn không thể kết thúc êm đẹp.

Ông không muốn khai chiến với Ma tộc, dù sao Vô Thiên cũng là người thân của ông, là em rể cơ mà.

Sau Phong Thần lượng kiếp, ông đã tốn mấy vạn năm mới xóa bỏ được hiềm khích với Dương Tiễn và Dương Thiền, khiến họ chịu gọi một tiếng cậu.

Giờ đây tất cả đều tan thành mây khói.

Nhưng ông không còn cách nào, sau lưng ông là một ngọn núi lớn áp chế, ông chỉ là một con rối, không có quyền tự chủ, quyền lựa chọn hay quyền quyết định, chỉ có thể nghe lệnh hành sự.

Tiệt Giáo cũng vậy, họ không muốn đối địch với Ma tộc, càng không muốn đánh nhau với Nhân tộc và môn hạ Kim Ô, thời Phong Thần họ là đồng đội kề vai chiến đấu.

Khi đó nếu không có môn hạ Kim Ô trợ giúp, Tiệt Giáo đã bị diệt.

Nhưng lão sư bị Đạo Tổ khống chế ở Tử Tiêu Cung, họ không thể không quản lão sư ơn trọng như sơn.

Vì lão sư, họ chỉ có thể chọn cách bội tín khí nghĩa.

Mọi sự đều không do người.

Ở Hồng Hoang, chung quy kẻ mạnh mới có quyền quyết định, thực lực không đủ thì không có tiếng nói, chỉ có thể ngoan ngoãn làm con rối, vô cùng tàn khốc. "Cứ thủ mãi thế này chắc chắn sẽ mất, Thiên Đình sớm muộn gì cũng bị công phá, chúng ta sẽ càng bị động hơn." "Chi bằng chủ động xuất kích, liều mạng với bọn họ, chúng ta đông người, chỉ cần cầm chân được Đế Tân, chúng ta nhất định thắng." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Phía Nhân tộc, Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc gần như có thể bỏ qua, chỉ có Phượng tộc khá hơn chút, cả ba tộc cộng lại Chuẩn Thánh trở lên không quá hai mươi người.

Vu tộc bị Yêu tộc cầm chân, Ma tộc đã nguyên khí đại thương, chủ lực là Nhân tộc.

Hiện tại toàn bộ phe Nhân tộc cộng lại, Chuẩn Thánh trở lên cũng không tới hai trăm người, trong khi phe họ cộng lại có hơn hai trăm năm mươi vị Chuẩn Thánh.

Tây Phương Giáo, Tiệt Giáo, Thiên Đình, đệ tử ba nhà rất đông đảo. "Cầm chân thế nào?

Khí Vận Huyền Điểu vừa ra, ai địch nổi, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không cản được." Triệu Công Minh chán ghét liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, lão già này nói thì nhẹ nhàng lắm. "Nếu có thể cầm chân Hỗn Thế Tam Hầu, thêm Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận, có lẽ sẽ được." Nguyên Thủy nói. "Ngươi nói dễ nghe quá, ai cầm chân được ba vị đó?

Nay cả ba đều là Á Thánh, đã khác xưa, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo, chiến lực thông thiên, ta tối đa chỉ có thể miễn cưỡng cầm chân

một người." Quy Linh Thánh Mẫu liếc xéo Nguyên Thủy.

Triệu Công Minh, Lôi Trạch, Kim Linh Thánh Mẫu, Băng Diễm Tiên Tử cần duy trì Tru Tiên Kiếm Trận.

Những người còn lại của Tiệt Giáo chỉ có nàng là đủ sức chiến đấu, Hỏa Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu vẫn kém một chút, chưa đột phá Á Thánh.

Những người khác còn kém hơn nữa.

Nói đến Lục Nhĩ Mi Hầu, trước khi đột phá Á Thánh đã có thể áp chế Quảng Thành Tử.

Bây giờ để Quảng Thành Tử đi thử xem, không bị đánh cho thê thảm mới lạ.

Ngọc Đế không thể ra tay, những người còn lại thực sự không ai địch nổi Hỗn Thế Tam Hầu.

Vương Mẫu cũng kém một chút, nếu Vương Mẫu đột phá Á Thánh, nhờ khí vận Thiên Đình mới có thể đánh một trận.

Đáng tiếc Vương Mẫu kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chuẩn Thánh đỉnh phong và Á Thánh chỉ cách nhau một sợi chỉ nhưng lại là một trời một vực, tuy không cách biệt khủng khiếp như Á Thánh và Thánh nhân nhưng người có thể vượt cấp chiến đấu rất ít, chỉ có vài vị có căn nguyên và nội hàm nghịch thiên mới làm được.

Vương Mẫu đối phó Á Thánh bình thường thì được, gặp phải quái vật như Hỗn Thế Tam Hầu thì không đủ nhìn.

Còn Quảng Thành Tử, Di Lặc, Địa Tạng thì cũng chỉ ở mức trung thượng trong hàng Á Thánh, chưa đạt tới cấp độ nghịch thiên.

Phe bên kia còn có Chúc Long, Chu Tước, Lân Thiên, Vô Thiên, cũng cần người đối phó.

Nếu dồn hết vào vây đánh Đế Tân và Tam hầu thì ai đối phó nhóm Vô Thiên? "Còn một cách nữa: Vạn Tiên Trận." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Vạn Tiên Trận của Tiệt Giáo là mạnh nhất dưới Thánh trận, nếu Thánh trận là mười điểm thì Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận đạt sáu điểm, Thiên Cương Địa Sát Đại Trận cũng khoảng sáu điểm, còn Vạn Tiên Trận có thể đạt tám điểm. "Không được, Vạn Tiên Trận muốn thành hình ít nhất cần năm ngàn người, Tiệt Giáo hiện tại đào đâu ra năm ngàn người?" Quy Linh Thánh Mẫu nổi giận, lão già này muốn ép Tiệt Giáo và Nhân Tộc Thần Đình vào thế không chết không thôi đây mà.

Vạn Tiên Trận vừa ra, đôi bên sẽ không còn đường hòa giải. "Chúng ta cộng thêm chư thần Thiên Đình là đủ." Nguyên Thủy vẫn khăng khăng. "Không bày được, trận đồ Vạn Tiên Trận khắc trong Lục Hồn Phiên, sau trận chiến Phong Thần, sư tôn bị nhốt ở Tử Tiêu Cung đã giao Lục Hồn Phiên cho Đa Bảo đại sư huynh quản lý." "Nay Đa Bảo đại sư huynh đã đi luân hồi lịch kiếp, không giao Lục Hồn Phiên cho chúng ta, có lẽ đã giao cho La Tuyên sư đệ, nhưng chúng ta không biết sư đệ ở đâu." Quy Linh Thánh Mẫu nghiêm giọng từ chối, nhưng đó cũng là sự thật.

Có lẽ đại sư huynh đã tính trước sẽ có ngày này, không muốn họ khó xử, không muốn Tiệt Giáo mang danh vong ơn phụ nghĩa nên mới không để lại Lục Hồn Phiên, để họ có cái cớ không phản mục với Nhân tộc.

Ô Vân Tiên ánh mắt thoáng lay động, thực ra đại sư huynh đã âm thầm giao Lục Hồn Phiên cho hắn bảo quản, dặn rằng chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng lấy ra.

Tiệt Giáo cảm kích Nhân Tộc Thần Đình, chưa từng muốn đối

địch, nay chỉ vì bị Đạo Tổ ép buộc.

Nhân Tộc Thần Đình có thể hiểu cho họ, nhưng nếu họ dùng Lục Hồn Phiên để bày Vạn Tiên Trận thì tình hình sẽ khác.

Chương 822

Họ không nương tay thì Nhân tộc cũng sẽ không nương tay, tình nghĩa đôi bên tan vỡ.

Đại sư huynh làm vậy là muốn gánh vác tất cả, không muốn họ khó xử.

Ô Vân Tiên nắm chặt nắm đấm, đại sư huynh tự mình dấn thân vào kiếp nạn, tiền đồ chưa rõ mà vẫn nghĩ cho họ. "Ngươi không phải là không muốn đối địch với Nhân tộc nên mới lấy cớ đấy chứ?" Nguyên Thủy nghi ngờ. "Thiên đạo chứng giám, ta Quy Linh Thánh Mẫu hôm nay thề tại đây, không biết tung tích Lục Hồn Phiên, nếu có nửa lời gian dối nguyện chịu Thiên Tru." Quy Linh Thánh Mẫu trực tiếp thề với Thiên Đạo.

Chờ một lúc không thấy thiên phạt giáng xuống, chứng tỏ lời nàng nói là thật. "Lão già, đến ngày hôm nay vẫn còn bắt nạt Tiệt Giáo ta, hậu quả tự gánh lấy đi." "Tiệt Giáo, Thiên Đình, đi theo ta đến Tử Tiêu Cung." Quy Linh Thánh Mẫu nhìn Nguyên Thủy với ánh mắt đầy sát ý, tế ra mai rùa Huyền Quy.

Đệ tử Tiệt Giáo lập tức hiểu ý, bay vào trong mai rùa. "Đi đi." Ngọc Đế ra hiệu.

Vương Mẫu Nương Nương lập tức dẫn tiên gia Thiên Đình bay vào mai rùa.

Đế Tân đích thân ra tay, Nhân Tộc Thần Đình mạnh hơn họ tưởng tượng.

Chủ yếu là Đế Tân quá mạnh, không ai cản nổi, Thiên Đình không thủ được.

Hơn nữa họ cũng có tư tâm, không muốn khai chiến lúc này gây tử thương lớn, họ khó khăn lắm mới gây dựng được Thiên Đình quy mô như hiện nay.

Ngọc Đế trực tiếp đóng đại trận Thiên Đình.

Quy Linh Thánh Mẫu một tay nâng mai rùa Huyền Quy, một tay điều khiển Huyền Hoàng Vạn Linh Sách.

Bốn người Triệu Công Minh bày Tru Tiên Kiếm Trận, chọn hướng Kỳ Lân tộc yếu nhất để đột phá, kiếm khí vô tận bắn ra xối xả.

Vạn Lân Đại Trận bị phá, Lân Thiên bất lực dẫn đại quân nhường đường.

Quy Linh Thánh Mẫu nâng mai rùa khổng lồ vạn trượng theo chân bốn người Triệu Công Minh đột phá ra ngoài.

Vô Thiên điều khiển hư ảnh Ma Thần tấn công, một đạo ma quang khủng khiếp đánh lên mai rùa.

Vậy mà không đánh vỡ được, đây chính là mai rùa Bắc Hải Huyền Quy, lại có thêm công đức bổ thiên gia trì, bên trong tự thành không gian, phòng ngự ngang ngửa Tiên Thiên Chí Bảo.

Thứ này không phải pháp bảo chính tông vì có thể dung hợp với Quy Linh Thánh Mẫu, nên gọi là dị bảo.

Tuy nhiên, dù mai rùa không sao nhưng Quy Linh Thánh Mẫu là chủ nhân phải chịu chấn động cực lớn, nàng hừ nhẹ một tiếng, phun ra một ngụm huyết, khí tức yếu đi rõ rệt. "Sư muội!" Triệu Công Minh xót xa.

Cô sư muội nhỏ từng được cả Tiệt Giáo cưng chiều, hoạt bát đáng yêu, nay lại phải ép mình trưởng thành để gánh vác cả tông môn. "Không sao, đi nhanh." Quy Linh gượng cười. "Tiểu sư muội." Trong mai rùa, đệ tử Tiệt Giáo đều đỏ hoe mắt.

Thái Thượng Lão Quân thở dài, đệ tử Quy Nhất Giáo rất ưu tú nhưng rốt cuộc vẫn không bằng đệ tử Tiệt Giáo.

Tam đệ à, đệ dạy được một đám đồ đệ tốt, thực sự rất tốt, đoàn kết yêu thương nhau, người này xuất sắc hơn người kia, luôn có người gánh vác được Tiệt Giáo.

Điểm này Quy Nhất Giáo không bì kịp, chỉ có Huyền Đô là gánh nổi đại lương.

Có lẽ giáo nghĩa 'hữu giáo vô loại' của Tiệt Giáo mới là đúng đắn nhất.

Quy Linh Thánh Mẫu dẫn người của Tiệt Giáo và Thiên Đình xông ra ngoài.

Phe Xiển Giáo và Tây Phương Giáo ngẩn ngơ, họ phải làm sao đây? "Chạy mau!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn, vội vàng chạy trốn, lúc này ai chạy chậm người đó xui xẻo.

Ngọc Đế chắp tay đứng nhìn, ông đã thành Thánh nên không ra tay, cũng không ai ngu đến mức tìm ông nạp mạng.

Dù sao với ông, chư thần Thiên Đình không thương vong là đủ rồi.

Hiện tại ông chỉ mong đám khốn kiếp Xiển Giáo bị giết sạch.

Hút khí vận Thiên Đình rồi quay lại tính kế Thiên Đình, nhìn xem Tiệt Giáo kìa, biết ân đồ báo, dẫn cả chư thần Thiên Đình cùng ra ngoài.

So sánh như vậy mới thấy Xiển Giáo thực sự vô sỉ, làm ô nhiễm cả Hồng Hoang, hạ thấp đạo đức tối thiểu.

Đám cẩu tạp chủng này không có đạo đức mà suốt ngày lấy đạo đức ra ép người khác.

Vô Thiên đã đỏ mắt, ra tay toàn lực, điều khiển hư ảnh Ma Thần

giết chết vài kẻ.

Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân đều bị trọng thương. "Sư phụ, sư thúc!" Na Tra tế ra Hỗn Thiên Lăng cuốn lấy hai người, đây là hai người duy nhất trong Xiển Giáo mà hắn công nhận.

Xiển Giáo có lỗi với hắn và mẹ, nhưng hai người này thì không. "Giết!" Đế Tân lạnh lùng hạ lệnh.

Ngay lúc này Hồng Quân ra tay, quân bài dự phòng của lão vẫn chưa hoàn thành, còn thiếu một chút. "Dừng tay đi, đến đây thôi." "Đế Tân đã có thực lực Thánh nhân cảnh, không được ra tay can dự lượng kiếp." Hồng Quân đột nhiên xuất hiện, ngăn cản mọi người truy kích, có chút mặt dày khi thấy đánh không lại thì không cho người ta đánh. "Hừ, cô là đường đường Cửu Cửu Nhân Hoàng, ngang hàng với trời đất, Hồng Hoang là do Bàn Cổ đại thần khai tịch, không phải của ngươi, ngươi không có tư cách chỉ tay năm ngón với cô." Đế Tân giơ Hiên Viên Kiếm chỉ thẳng Hồng Quân, bá khí vô cùng. "Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng!" Đại quân Nhân tộc nhiệt huyết dâng trào, giơ tay hô vang.

Các tộc khác cũng thấy máu nóng sôi trào, không hổ là học trò của ba anh em Kim Ô, cường thế, vô pháp vô thiên.

Giá như có lúc nào đó họ cũng có thể nói chuyện với Đạo Tổ như vậy, được sống một cách tôn nghiêm. "Phóng tứ!" Hồng Quân mất mặt, phẩy tay một cái, một đạo đại thủ ấn khủng khiếp trấn áp về phía Đế Tân.

Ngay lúc đó, Thí Thần Thương và Hồng Mông Lượng Thiên Xích đồng thời bay tới, đánh nát đại thủ ấn.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đã ra tay. "Sao vậy, ngươi muốn phá vỡ quy tắc chính mình định ra?" "Nếu muốn khai chiến

Thánh nhân, chúng ta sẵn sàng tiếp đến cùng." Giọng nói bá đạo của hai người truyền đến.

Thần quang lóe lên, ba anh em Kim Ô xuất hiện trước mặt Đế Tân. "Năm đó ngươi coi ta là Thánh nhân, không cho phép ta tham gia Phong Thần lượng kiếp, ta chấp nhận, vì lúc đó chúng ta đánh không lại ngươi." "Nhưng hiện tại, Hồng Hoang không còn là lời nói một phía của ngươi nữa, ngươi không có tư cách một lời quyết định tất cả." "Đế Tân chưa từng thành Thánh, Khí Vận Huyền Điểu cũng không phải Thánh nhân, không thể vận dụng pháp tắc chi lực, ngươi có tư cách gì hạn chế?" "Đạo Tổ nếu muốn ra tay, chúng ta sẵn sàng tiếp đến cùng." Lăng Tiêu bá khí nhìn chằm chằm Hồng Quân, lần này họ có đủ tự tin, không nhường nửa bước. "Thánh chiến khai mở, Thánh nhân Nhân tộc và Thánh nhân Địa Đạo ra tay, đám con cháu đồ đệ này của ngươi sẽ tiêu đời trong nháy mắt." "Lão giun đất, nghĩ kỹ chưa?" Tai Ách Ma Thần giễu cợt bay tới.

Sắc mặt Hồng Quân thay đổi thất thường, cuối cùng cứng giọng: "Hưu chiến năm ngàn năm." "Ngươi nói hưu chiến là hưu chiến sao?

Chương 823

Tại sao chúng ta phải nghe ngươi?" "Không có quy củ không thành vuông tròn, ngươi đã phá vỡ quy tắc thì phải trả giá, bồi thường đi, chẳng phải ngươi rất giàu có sao?" "Giải quyết xong việc này rồi hãy bàn chuyện hưu chiến." Tai Ách Ma Thần khinh miệt nói.

Hồng Quân u ám nhìn Tai Ách Ma Thần.

Lăng Tiêu lấy thanh Hồng Mông Thánh Kiếm (vốn của Trùng Mẫu mà Quỷ Đạo Chi Chủ đoạt được) ra rung lắc.

Ý đe dọa không lời mà dụ, ngươi không bồi thường thì khai chiến, chúng ta có Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, tử chiến đến cùng, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

Nếu không dùng Hồng Mông Thánh Kiếm, họ thực sự đánh không lại Hồng Quân vì lão có vài món Hỗn Độn Linh Bảo, tu vi lại cao hơn.

Họ cộng thêm Hậu Bạt đại thần, năm đánh một cũng không xong.

Nhưng có thêm Hồng Mông Thánh Kiếm thì khác.

Hồng Quân biến sắc một hồi lâu, cuối cùng chọn thỏa hiệp, ném một món pháp bảo cho Đế Tân, nhìn khí tức thì là một món Tiên Thiên Chí Bảo.

Lão khó khăn lắm mới leo lên được vị trí siêu nhiên ngày nay, tự nhiên không muốn từ bỏ, lão rất sợ chết, thậm chí không muốn mạo hiểm.

Lão hiện có tư cách xung kích Đại Đạo cảnh, thậm chí cao hơn, chưa thấy được phong thái Đại Đạo cảnh sao có thể cam lòng ngã xuống đây. "Đình chiến là không thể, chúng ta đang chiếm thượng phong, bên các ngươi ra tay độc thủ trước, tại sao bên ta phải đình

chiến?" Tai Ách Ma Thần châm chọc. "Giết!

Giết!

Giết!" Vô Thiên dẫn đầu Ma tộc hô vang.

Đúng lúc này, Hỗn Độn ngoài thiên ngoại đột nhiên rung động dữ dội.

Năm đạo lưu quang cực tốc bắn tới, hóa ra là nhóm Nguyên Thủy trở về, tất cả đều đã Hợp Đạo thành công nhưng trông rất chật vật, như thể bị thứ gì đó truy sát. "Lão sư không xong rồi, Thần Nghịch giết trở lại!" Nguyên Thủy vội vã nói. "Cái gì!" Hồng Quân biến sắc, thời Hung Thú lượng kiếp, họ liên thủ vây công Thần Nghịch, lão cũng tham gia, có huyết hải thâm cừu với Thần Nghịch.

Thần Nghịch trở về không giết lão mới lạ. "Trên đường về chúng ta gặp một thế giới, phảng phất bị sức mạnh nào đó kéo về phía Hồng Hoang." "Chúng ta vào xem, thế giới đó rất giống Hồng Hoang nhưng linh khí kém xa, chỉ tương đương Hồng Hoang thời Vu Yêu lượng kiếp." "Nơi đó vốn là nơi sinh sống của chủng tộc gọi là Elf, sau đó bị Thần Nghịch chiếm cứ, dẫn hung thú trong Hỗn Độn vào." "Nữ vương Elf rất lợi hại, không biết là vị Hỗn Độn Ma Thần nào, thế giới đó gọi là Tinh Linh Giới, hung thú và tộc Elf mỗi bên chiếm một nửa." "Bản lẽ chúng ta định giúp tộc Elf tiêu diệt hung thú, kết quả Sinh Tử Ma Thần cũng tới, liên thủ với Thần Nghịch, chúng ta đánh không lại nên phải chạy về." "Tinh Linh Giới e rằng mười năm nữa sẽ tới Hồng Hoang." Chuẩn Đề kể lại sự việc.

Lăng Tiêu và Tai Ách Ma Thần nhìn nhau, xem ra dự đoán táo bạo của Quỷ Đạo Chi Chủ không sai, các thế giới khác thực sự sẽ đến dung hợp với Hồng Hoang.

Ba ngàn thế giới dung hợp mới là Hồng Hoang chân chính. "Tạm thời đình chiến, về nghỉ ngơi dưỡng sức." Lăng Tiêu dặn dò đám

người Đế Tân, rồi nói với Hồng Quân: "Đi, xem thử xem, chiến hỏa bùng lên ở Hồng Hoang, chúng ta có thể sẽ rơi vào thế bị động, ít nhất chúng ta đều không muốn Hồng Hoang bị hủy, hãy liên thủ giải quyết ngoại địch trước rồi tính sau." "Được." Hồng Quân gật đầu.

Tức khắc, năm người cùng bay vào trong Hỗn Độn.

Năm người Nguyên Thủy cũng đi theo dẫn đường.

Trong Tử Tiêu Cung, Thông Thiên và Tứ Hung Thần cũng đi theo hóng hớt.

Xuyên qua Hỗn Độn hai năm, họ thấy được Tinh Linh Giới mà nhóm Nguyên Thủy nói.

Họ cảm ứng được khí tức của Sinh Mệnh Pháp Tắc, đây là một thế giới do Sinh Mệnh Pháp Tắc chủ đạo.

Nó có hình cầu tròn, bề mặt được bảo vệ bởi một lớp sức mạnh Đại Đạo pháp tắc, ngăn cản Địa Phong Thủy Hỏa của Hỗn Độn xâm nhập.

Tiến lại gần, họ cảm nhận được dao động chiến đấu, dao động của cấp bậc Hợp Đạo cảnh. "Chắc là Thần Nghịch và Sinh Tử Ma Thần đang vây công Tinh Linh Nữ Vương." "Thần Nghịch tìm thấy nửa mảnh vỡ Hỗn Độn Chí Bảo Diệt Thế Đại Ma, luyện thành Hỗn Độn Linh Bảo Diệt Thế Thương, Sinh Tử Ma Thần tay cầm nửa khối Sinh Tử Bi cũng đạt cấp Hỗn Độn Linh Bảo." "Tinh Linh Nữ Vương có một món Hỗn Độn Linh Bảo hoàn chỉnh là Sinh Mệnh Tinh Luân." Nguyên Thủy giới thiệu sơ qua.

Diệt Thế Đại Ma là chí bảo bầu bạn của Thần Nghịch, một trong mười đại Hỗn Độn Chí Bảo, đã bị Bàn Cổ đánh nát trong trận chiến khai thiên.

Sinh Tử Bi, một trong mười đại Hỗn Độn Linh Bảo, tám mươi

mốt đạo cấm chế, cùng cấp bậc với Táng Thiên Quan và Tai Ách Chi Kiếm. "Hoàng Tuyền Thiên Bia của ngươi và Thất Bảo của Địa Phủ cộng lại chính là nửa kia của Sinh Tử Bi." Tai Ách Ma Thần nhắc nhở.

Hoàng Tuyền Thiên Bia thì dễ nói, nhưng Thất Bảo của Địa Phủ như đường Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà đối với Địa Phủ là chí quan trọng yếu, không thể trả lại cho Sinh Tử Ma Thần.

Nhưng Sinh Tử Bi là pháp bảo cộng sinh của Sinh Tử Ma Thần, lão chắc chắn sẽ muốn đoạt lại để tái hiện bảo vật, không có gì để thương lượng. "Sinh Mệnh Tinh Luân là pháp bảo của Sinh Mệnh Ma Thần, vậy Tinh Linh Nữ Vương không lẽ là Sinh Mệnh Ma Thần?" Hồng Quân hỏi. "Không phải, Nữ vương đó có tên là Lục Tuyết Ly." Nguyên Thủy lắc đầu. "Cái gì?

Lục Tuyết Ly!" Lăng Tiêu biến sắc mặt, hiện ra bản thể Kim Ô, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía trước.

Cái tên mà hắn giấu sâu trong lòng, ngày đêm mong nhớ, cô gái ngốc sẵn lòng chết cùng hắn, cùng hắn bị cuốn vào dòng sông thời gian chính là Lục Tuyết Ly.

Trong Hỗn Độn này, cái tên này quá đột ngột, không thể là trùng hợp được.

Ba người Đế Tuấn dường như cũng nghĩ ra điều gì đó, vội vàng theo sau. "Chuyện gì vậy?

Hắn kích động cái gì?

Chẳng lẽ hắn quen biết?" Nguyên Thủy thắc mắc.

Hồng Quân cũng không biết, chỉ có thể đuổi theo xem.

Phía này, Lăng Tiêu đến được trung tâm trận chiến, một nữ tử mặc trường quần xanh nhạt, tóc búi cao, tinh tế tuyệt mỹ đang bị hai

gã cường tráng dùng pháp bảo áp chế, khổ sở chống đỡ, khóe miệng rướm máu, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Lăng Tiêu lập tức đỏ hoe mắt, dù đã thay đổi diện mạo, hắn vẫn nhận ra ngay cô gái ngốc Lục Tuyết Ly đó.

Bởi vì bộ trường quần kia chính là món quà đầu tiên hắn tặng nàng, Lục Tuyết Ly thích vô cùng, mỗi lần hẹn hò với hắn đều mặc.

Tuy không còn là bộ đồ hắn tặng năm xưa nhưng kiểu dáng y hệt, không phải là sản vật của thời đại này. "Cút ngay cho ta!" Thấy Lục Tuyết Ly lâm vào cảnh ngập ngừng nguy cấp, khóe miệng rướm máu, sát khí trên người Lăng Tiêu ngút trời, trực tiếp tế ra Táng Thiên Quan va mạnh tới, đánh bay Diệt Thế Thương và Sinh Tử Bi. "Táng Thiên Quan, Quỷ Đạo chi chủ." "Không đúng, ngươi không phải Quỷ Đạo chi chủ, trên người ngươi có hơi thở của Bàn Cổ, ngươi là ai?" Thần Nghịch và Sinh Tử Ma Thần nghi hoặc không thôi, đánh giá Lăng Tiêu. "Tuyết Ly." Lăng Tiêu không thèm để ý đến hai người, đôi mắt đỏ hoe bay về phía Lục Tuyết Ly. "Tiêu ca ca, là huynh sao?" Dù dáng vẻ Lăng Tiêu đã thay đổi, nhưng Lục Tuyết Ly vẫn nhận ra ngay lập tức.

Ngữ khí khi gọi tên nàng, nàng vĩnh viễn không quên được.

Lăng Tiêu từ nhỏ đã gọi nàng như vậy, mà nàng cũng gọi Tiêu ca ca từ nhỏ đến lớn. "Là ta." Hai hàng nước mắt Lăng Tiêu lăn dài, giọng nói nghẹn ngào, run rẩy.

Lục Tuyết Ly nước mắt rơi lã chã, run rẩy đưa tay chạm vào gương mặt Lăng Tiêu.

Chương 824

"Ta rốt cuộc cũng tìm được muội." Lăng Tiêu không kìm nén được nữa, ôm chầm lấy Lục Tuyết Ly.

Lục Tuyết Ly cũng ôm chặt lấy Lăng Tiêu, ôm thật chặt. "Tìm chết!" Thần Nghịch và Sinh Tử bị phớt lờ, nổi trận lôi đình, tế ra pháp bảo sát phạt tới. "Cút ra!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tiên phong chạy đến.

Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh về phía Diệt Thế Thương, nhưng thứ này là Hỗn Độn Linh Bảo, vả lại Thần Nghịch đã khôi phục đến Hợp Đạo Cảnh tam trọng thiên.

Chỉ dựa vào Lượng Thiên Xích thì không chống đỡ nổi, Đế Tuấn vội vàng tế ra cả Hồng Mông Ngũ Hành Sơn mới chặn đứng được.

Tuy tu vi của hắn chưa đủ để phát huy toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng Thần Nghịch cũng tương tự như vậy.

Bên kia, Đông Hoàng Thái Nhất thúc động Đại Đạo Pháp Tướng, cầm Hỗn Độn Chung và Thí Thần Thương, hai kiện đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, lực kháng Sinh Tử Bi.

Thần Nghịch và Sinh Tử Ma Thần vẫn chưa dùng toàn lực, hai bên tạm thời cầm cự. "Ngũ Hành...

Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, La Hầu Thí Thần Thương, trên người các ngươi cũng có hơi thở của Bàn Cổ." Thần Nghịch và Sinh Tử Ma Thần cau mày. "Thần Nghịch, Sinh Tử, đã lâu không gặp." Lúc này, Tai Ách Ma Thần cũng đuổi tới. "Tai Ách, ngươi cũng chưa chết?

Ngươi cùng hội cùng thuyền với bọn chúng sao?

Bọn chúng là hạng người nào?" Thần Nghịch hỏi. "Bọn họ là hậu

duệ Bàn Cổ, Hồng Hoang Tam Kim Ô." Tai Ách Ma Thần đáp. "Nói vậy, nơi này cách Hồng Hoang rất gần rồi?" Đôi mắt Thần Nghịch lóe lên tinh quang. "Không sai, Hồng Hoang đã trải qua Khai Thiên lượng kiếp, Hung Thú lượng kiếp, Long Hán lượng kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, Phong Thần lượng kiếp, Tây Du lượng kiếp, hiện nay chính là Ma Đạo lượng kiếp." "Xem ra suy đoán của chúng ta không lầm, theo sự tiến hóa không ngừng của Hồng Hoang, sẽ chạm đến một loại gông xiềng nào đó, dẫn động các thế giới khác tìm đến để dung hợp với Hồng Hoang." "Ba ngàn thế giới dung hợp, mới là Hồng Hoang chân chính." Tai Ách Ma Thần thong dong nói. "Xem chừng ngươi ở Hồng Hoang sống khá tốt, tình hình Hồng Hoang hiện nay thế nào?

La Hầu, Hồng Quân, Dương Mi, Càn Khôn, bọn chúng khôi phục đến tu vi gì rồi?" Thần Nghịch sát khí ngút trời, đám khốn kiếp đó năm xưa vây công hắn, suýt chút nữa khiến hắn hình thần câu diệt.

Hắn trở lại, đám khốn kiếp đó đều phải chết. "Sau Hung Thú lượng kiếp, Hung Thú nhất tộc bị diệt môn, sau đó xảy ra Long Hán lượng kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tranh bá, La Hầu và Hồng Quân tính kế tam tộc." "Hai kẻ đó đạt được Tạo Hóa Ngọc Điệp, thôi diễn thiên cơ, đều muốn thông qua Hồng Hoang Thiên Đạo để chưởng khống Hồng Hoang, dẫn phát Đạo Ma chi tranh." "Càn Khôn, Âm Dương, Ngũ Hành và Dương Mi bị Hồng Quân tính kế, bị tập kích trọng thương từ phía sau, Dương Mi mang theo tàn hồn của bọn Âm Dương trốn khỏi Hồng Hoang." "La Hầu cuối cùng cũng không tính kế lại Hồng Quân, bị Hồng Quân chơi khăm, tuy nhiên ở Hồng Hoang, La Hầu chỉ là một luồng nguyên thần, bản thể của hắn chưa từng ở Hồng Hoang." "Hậu Bạt chưa chết, cũng đã tỉnh rồi, hiện giờ năm người chúng ta liên thủ đối kháng Hồng Quân." "Kìa, Hồng Quân cũng tới rồi, ngươi đi giết lão đi.

Nhưng ta thấy ngươi đánh không lại lão đâu, lão giun đất này dung

hợp Hồng Hoang Thiên Đạo, đã đạt tới Hợp Đạo tứ trọng thiên, không còn như xưa nữa." "Pháp bảo cực nhiều, Càn Khôn Hồng Mông Xích của Càn Khôn, Thời Không Thiên Luân của Thời Thần, Âm Dương Luyện Thiên Lò của Âm Dương đều ở trong tay lão." Tai Ách chỉ tay về phía Hồng Quân đang đi tới.

Sắc mặt Hồng Quân khó coi đến cực điểm, rõ ràng đã nói là liên thủ đồng lòng chống kẻ thù bên ngoài cơ mà. "Thần Nghịch đại nhân." Tứ Đại Hung Thần thấy Thần Nghịch, thế mà lại bật khóc. "Tứ Hung Thú, các ngươi dung hợp thành công rồi, chỉ là... chỉ là muộn quá." Thấy những bộ hạ từng theo mình chinh chiến Hồng Hoang năm xưa, Thần Nghịch cũng đỏ hoe mắt. "Thần Nghịch, mị lực của ngươi không nhỏ đâu, có thể khiến Hung Thú nhất tộc năm xưa luôn nhớ mãi không quên, thề chết đi theo." "Lúc Tứ Hung Thần xuất thế, việc đầu tiên là tìm kiếm ngươi, biết ngươi bị đám Hồng Quân hãm hại liền xông đến Tử Tiêu Cung đòi giết Hồng Quân báo thù cho ngươi." "Sau đó bọn chúng bị Hồng Quân dùng Vẫn Thánh Đan khống chế, còn có Thượng Cổ Ngũ Trùng cũng nhớ mong ngươi, tìm mọi cách muốn tái hiện huy hoàng của Hung Thú nhất tộc." "Tiếc thay, Hung Thú nhất tộc đã triệt để trở thành quá khứ rồi." Tai Ách cảm thán. "Không, ta đã trở lại, mang theo Hung Thú nhất tộc trở lại." "Hồng Quân, lập tức thả Tứ Hung Thần cho ta!" Thần Nghịch bá khí cầm thương chỉ vào Hồng Quân. "Ngươi hiện tại không có tư cách uy hiếp bần đạo." Hồng Quân ngạo nhiên tế ra ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo, uy áp Hợp Đạo tứ trọng thiên giải phóng ra ngoài. "Tai Ách, cùng ta và Sinh Tử liên thủ giết Hồng Quân, chúng ta bình phân Hồng Hoang." Thần Nghịch khẽ cau mày, mời Tai Ách cùng liên thủ.

Hồng Quân có ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo, quả thực rất khó nhằn.

Đã từng chịu thiệt thòi lớn do bị vây công, suýt nữa hồn siêu phách tán, nên giờ hắn bình tĩnh và thận trọng hơn nhiều, không còn kiêu

ngạo hung hăng như trước.

Nếu lại thất bại một lần nữa, hắn có lẽ sẽ không may mắn thoát được như vậy. "Thật xin lỗi nhé, ta đã hứa liên thủ với Tam Kim Ô rồi, trong tay bọn họ có thứ ta cần, không thể liên thủ với các ngươi được." Tai Ách Ma Thần lắc đầu.

Đối với bọn họ, ai cũng cần Tam Quang Thần Thủy và Khí Vận, cả hai đều có thể gia tốc quá trình khôi phục, mà Tam Quang Thần Thủy hiệu quả còn tốt hơn.

Bọn họ tồn tại xung đột lợi ích, nhưng hắn với Tam Kim Ô thì không.

Hắn có thể không tranh đoạt Khí Vận, mà chỉ cần giảng đạo cho Tam Kim Ô để đổi lấy Tam Quang Thần Thủy cũng rất tốt.

Giữa hắn và Tam Kim Ô thuộc về kiểu đôi bên cùng có lợi, hơn nữa còn rất ổn định.

Giảng đạo cho Tam Kim Ô hai vạn năm, số Tam Quang Thần Thủy kiếm được đã giúp hắn khôi phục đến Hợp Đạo tam trọng thiên.

Cứ ổn định như vậy không tốt sao?

Hợp tác với Thần Nghịch và Sinh Tử, tranh đoạt Tam Quang Thần Thủy và Khí Vận, chẳng biết lúc nào sẽ trở mặt thành thù hoặc bị đâm lén sau lưng. "Vậy hợp tác với chúng ta tiêu diệt Hồng Quân thì được chứ?" Thần Nghịch nhíu mày. "Chúng ta hiện giờ đang cùng hội cùng thuyền, ít nhất chúng ta đều không hy vọng Hồng Hoang bị hủy diệt.

Chúng ta hiện tại chia nhau Hồng Hoang cũng rất tốt." "Quan trọng hơn là, ta cảm thấy các ngươi còn nguy hiểm hơn lão nhiều.

Lão dung hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo, lão chết cũng đồng nghĩa với việc Thiên Đạo bị phế, Hồng Hoang cũng phế luôn." "Chúng ta đến đây là để ngăn cản các ngươi vào Hồng Hoang, thêm các ngươi

vào nữa thì Hồng Hoang không đủ chia đâu." Tai Ách cười nhạt nói. "Ta cũng chẳng muốn động thủ với các ngươi, các ngươi tự mình rời đi đi.

Ta đã tìm lại được Tai Ách Chi Kiếm hoàn chỉnh, mọi người đều là Hợp Đạo tam trọng thiên, Sinh Tử không phải đối thủ của ta." "Còn một mình ngươi cũng chẳng làm gì được Hồng Quân, bên phía chúng ta còn có Tam Kim Ô, à, còn cả nương tử của Lăng Tiêu nữa, các ngươi không có cơ hội thắng đâu." Tai Ách tế ra Tai Ách Chi Kiếm.

Nghe Tai Ách Ma Thần gọi như vậy, Lục Tuyết Ly khẽ nở một nụ cười xinh đẹp: "Lần này, muội nhất định phải gả cho huynh, huynh không được phép bỏ muội nữa." "Được, trở về chúng ta liền thành thân." Lăng Tiêu tràn đầy tình ý nắm lấy tay Lục Tuyết Ly. "Đệ muội, ta là đại ca Đế Tuấn." "Ta là nhị ca Đông Hoàng Thái Nhất." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng giới thiệu. "Muội biết các huynh, ở hậu thế nơi muội và Tiêu ca ca từng sống có những truyền thuyết thần thoại về các huynh." "Tiêu ca ca vận khí thật tốt, xuyên không thành Kim Ô, đó là thần thú nha." Lục Tuyết Ly đôi mắt đẹp long lanh nhìn Lăng Tiêu. "Còn muội, muội đã gặp chuyện gì?

Muội bây giờ còn lợi hại hơn huynh đấy." Lăng Tiêu vô cùng tò mò.

Lục Tuyết Ly hiện giờ đã là Hợp Đạo tam trọng thiên, còn hắn mới Hợp Đạo nhị trọng thiên, Đế Tuấn và Thái Nhất thì kẹt ở đỉnh phong Hợp Đạo nhất trọng thiên.

Lục Tuyết Ly chắc chắn cũng đã có kỳ ngộ gì đó. "Muội xuyên không đến Tinh Linh giới, rơi vào nguyên thần đang ngủ say của Sinh Mệnh Ma Thần, vô tình dung hợp với nguyên thần đó.

Bọn muội tranh đoạt quyền chủ đạo, bà ta rất suy yếu nên muội đã thắng." "Từ ký ức nguyên thần của bà ta, muội biết đây là thế giới

Hỗn Độn, chỉ cần khôi phục nguyên thần chi lực thì tu vi có thể không ngừng thăng tiến.

Muội đã dẫn dắt Tinh Linh tộc chinh phục Tinh Linh giới." "Tinh Linh tộc tôn muội làm Nữ vương, muội mượn khí vận của họ để khôi phục nguyên thần.

Sau khi thành Thánh, muội đi khắp nơi tìm huynh, nhưng Hỗn Độn quá lớn, muội tìm không thấy." "Cho đến một ngày, Thần Nghịch mang theo rất nhiều hung thú đến Tinh Linh giới, tranh giành với muội, muội đã đấu với lão mấy chục vạn năm rồi." Lục Tuyết Ly giản lược nói lại trải qua của mình.

Chương 825

"Thần Nghịch, vốn dĩ ta cũng có chút hảo cảm với ngươi, nhưng ngươi dám bắt nạt nương tử ta thì không xong rồi." "Còn cả ngươi nữa, Sinh Tử Ma Thần." Hơi thở của Lăng Tiêu tích tắc trở nên sắc lạnh. "Hừ, một tiểu bối mà cũng dám nói lời ngông cuồng." Sinh Tử Ma Thần khinh miệt. "Thế sao?

Vậy thì để ngươi mở mang tầm mắt xem hậu duệ Bàn Cổ chúng ta lợi hại thế nào." "Nhị đệ, Tam đệ, bố trận!" Đế Tuấn bá khí quát.

Tam huynh đệ tâm ý tương thông, đồng thời thúc động Đại Đạo Pháp Tướng, tế ra Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bày thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Dưới sự trợ lực của trận pháp, họ cùng thúc động Hồng Mông Ngũ Hành Sơn trấn áp về phía Sinh Tử Ma Thần.

Sinh Tử Ma Thần dốc toàn lực thúc động Sinh Tử Bi để chống đỡ.

Nhưng Sinh Tử Bi bị sứt mẻ, không lợi hại bằng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, tam huynh đệ hợp lực có thể phát huy tám thành uy lực của nó.

Tuy nhiên tu vi Sinh Tử Ma Thần cao hơn, ở Hợp Đạo Cảnh, mỗi một trọng thiên chênh lệch đều rất lớn, hai bên nhất thời rơi vào thế giằng co.

Thần Nghịch cau mày, tế ra Diệt Thế Thương đánh tới. "Hồng Quân, ngươi còn chưa động thủ sao?" Tai Ách nói.

Tuy nhiên, Hồng Quân vẫn bất động thanh sắc.

Thần Nghịch và Sinh Tử muốn giết lão, nhưng bọn Lăng Tiêu lại chẳng phải cũng vậy sao?

Vốn dĩ các bên cân sức cân tài, nhưng giờ có thêm Tinh Linh Nữ vương Lục Tuyết Ly gia nhập, cán cân đã bị phá vỡ.

Diệt Thần Nghịch và Sinh Tử xong, lão cũng chẳng dễ chịu gì. "Lão giun đất, bản tọa biết ngay lão không đáng tin mà." Tai Ách phẫn nộ, xông lên chặn đứng Thần Nghịch. "Hồng Quân, ngươi và ta liên thủ thì sao?" Ngay lúc này, Vĩnh Hằng Ma Thần xuất hiện, cục diện trở nên phức tạp hơn bao giờ hết.

Nhóm Lăng Tiêu đồng loạt dừng tay, kéo giãn khoảng cách, hình thành thế chân vạc. "Được." Hồng Quân đồng ý.

Vĩnh Hằng Ma Thần là một kẻ điên, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng hiện tại lão không còn lựa chọn nào khác.

Thần Nghịch và Sinh Tử muốn khử lão, bọn Lăng Tiêu muốn khống chế lão, lão sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Chỉ có liên thủ với Vĩnh Hằng Ma Thần, tạo thành thế chân vạc kiềm chế lẫn nhau, lão mới an toàn. "Lão âm hiểm, tính lão giỏi thật, hợp tác với kẻ điên này chính là tự tìm đường chết." Tai Ách Ma Thần tức giận.

Hiện giờ thật khó giải quyết, Thần Nghịch và Sinh Tử có thù với Lục Tuyết Ly, cũng có thù với Hồng Quân, nhưng Hồng Quân lại không muốn liên thủ với họ.

Tiếp tục đánh với Thần Nghịch chỉ khiến Hồng Quân hưởng lợi.

Họ liên thủ với Thần Nghịch cũng không xong, vì họ không thể giết Hồng Quân, mà Thần Nghịch thì chỉ muốn Hồng Quân chết, chẳng quan tâm Hồng Hoang sẽ ra sao. "Hồng Quân, lập tức thả Tứ Hung Thần cho ta, nếu không ta sẽ hợp tác với Tai Ách giết chết ngươi.

Ta có thể thề với Đại Đạo, sau khi giết ngươi xong, ta sẽ không

bao giờ xâm phạm Hồng Hoang, ta thà để bọn chúng hưởng lợi còn hơn." Thần Nghịch giận dữ chỉ vào Hồng Quân. "Bọn họ sẽ không hợp tác với ngươi đâu, vì họ sẽ không để ta chết." Hồng Quân tự đắc không sợ hãi gì. "Thần Nghịch, chúng ta không phải là không thể hợp tác, giết lão thì vô vị quá, giữ lão lại mà hành hạ chẳng phải tốt hơn sao?" Tai Ách nở nụ cười đầy ẩn ý. "Được, ta chỉ cần Tứ Hung Thần và Thượng Cổ Ngũ Trùng, những thứ khác thuộc về các ngươi, Hồng Hoang ta cũng không cần." Thần Nghịch chém đinh chặt sắt nói. "Thần Nghịch đại nhân." Tứ Đại Hung Thần nước mắt lưng tròng, đây chính là lý do vì sao họ sẵn sàng thề chết đi theo Thần Nghịch đại nhân.

Thần Nghịch đại nhân thực sự coi họ như huynh đệ, sẵn sàng vì họ mà từ bỏ tất cả. "Đừng cử động, nếu không bần đạo sẽ phế Tứ Hung Thần." Hồng Quân đồng tử co rụt, dùng Tứ Hung Thần để uy hiếp.

Tứ Hung Thần bất tử bất diệt, giết không chết, nhưng lão có thể phế bỏ bọn họ. "Thần Nghịch đại nhân, động thủ đi, đừng quản chúng ta!

Phế thì phế, chỉ cần được đi theo ngài, chúng ta sẵn sàng bắt đầu lại từ đầu." Tứ Hung Thần quyết tuyệt nói.

Dứt lời, Tứ Hung Thần cương liệt định tự bạo. "Ta hỏi lại lần cuối, ngươi có thả người không?" "Nếu bọn họ tự bạo, ngươi sẽ không còn đường lui đâu." Thần Nghịch mạnh mẽ ép sát.

Sắc mặt Hồng Quân khó coi vô cùng.

Nếu Tứ Hung Thần thực sự tự bạo, với sự điên cuồng bất chấp của Thần Nghịch, sẽ thực sự không còn chỗ để vãn hồi, Thần Nghịch thà để Lăng Tiêu hưởng lợi cũng sẽ tử chiến với lão đến cùng. "Thượng Cổ Ngũ Trùng ở trong tay bọn họ, họ thả thì bần đạo thả."

Hồng Quân đổ dồn sự chú ý sang phía Lăng Tiêu. "Lão âm hiểm, chúng ta chưa từng khống chế Thượng Cổ Ngũ Trùng, chưa từng hạn chế tự do của họ, thậm chí còn giúp Kim Thiền Tử cưới con gái Hậu Bạt nữa." "Họ muốn trở về đi theo Thần Nghịch, chúng ta sẽ không ngăn cản.

Ngươi tưởng chúng ta cũng âm hiểm vô sỉ như ngươi sao?" Tai Ách mắng xối xả. "Nói thì hay lắm, các ngươi không âm hiểm vô sỉ mà lại tính kế bần đạo từ Vu Yêu lượng kiếp đến tận bây giờ sao?" "Đừng nói mấy lời vì Hồng Hoang đường hoàng đó nữa, chẳng ai trong chúng ta sạch sẽ cả đâu." "Bây giờ ta thả Tứ Hung Thần, quay đi các ngươi lại dùng Thượng Cổ Ngũ Trùng uy hiếp Thần Nghịch ra tay với ta, ta không tin các ngươi." Hồng Quân bực bội nói.

Mọi người đều đấu đá nhau mấy chục vạn năm rồi, các ngươi còn mặt mũi mắng ta âm hiểm à. "Được rồi, vậy thì đợi Tinh Linh giới dung hợp với Hồng Hoang, quay về Hồng Hoang rồi tính tiếp." "Đi, đi xem Tinh Linh giới trông thế nào nào." Lăng Tiêu lười tranh luận, nắm tay Lục Tuyết Ly tiến vào Tinh Linh giới. "Nhỏ hơn Hồng Hoang một chút, linh khí kém xa Hồng Hoang, nhưng sinh mệnh chi khí rất nồng đậm." Thần thức quét qua, Tinh Linh giới có hai lục địa, Tinh Linh tộc và Hung Thú nhất tộc mỗi bên chiếm một nửa, đại dương cũng chia đôi. "Linh khí mỏng manh thế này mà vẫn có mấy vị Thánh Nhân Cảnh sao?" Đế Tuấn kinh ngạc. "Sinh mệnh chi khí nồng đậm, đồng nghĩa với việc sinh linh nơi này sống rất thọ, có thể từ từ tu luyện lên được." Tai Ách nói. "Đúng vậy, Tinh Linh tộc thọ mệnh rất dài, một phần mười trong số họ có thể đạt đến Đại La Kim Tiên Cảnh, Tinh Linh tộc có ba vị trưởng lão Thánh Nhân Cảnh." "Hung Thú tộc cũng vậy, những hung thú đó là do Thần Nghịch mang từ Hỗn Độn đến, lúc đến đã có hai vị Thánh Nhân Cảnh, sau này có thêm một vị đột phá." Lục Tuyết Ly giới thiệu.

Dưới sự dẫn dắt của Lục Tuyết Ly, họ đi dạo quanh Tinh Linh tộc, đặc điểm chung là: Đẹp.

Nam thanh nữ tú, có Thú hệ và Mộc hệ, tức là động vật hóa hình và thực vật hóa hình.

Sau khi hóa hình đều có dáng vẻ Tiên Thiên Đạo Thể, rất giống Nhân tộc nhưng vẫn giữ lại một số đặc trưng bản thể như tai dài, cánh trên lưng, v.v.

Nhân tộc là Tiên Thiên Đạo Thể hoàn mỹ nhất, là điểm cuối tiến hóa của các tộc, nên sau khi hóa hình đều sẽ hướng về Nhân tộc.

Mọi chủng tộc mạnh mẽ tồn tại đều có giá trị và ưu thế riêng.

Ví dụ như Vu tộc có thể phách cường đại, Nhân tộc sinh ra đã là Tiên Thiên Đạo Thể, chỉ cần có tiên căn thì tốc độ tu luyện sẽ vượt xa các tộc khác, Phượng tộc bẩm sinh khống hỏa, v.v.

Tinh Linh tộc cũng rất mạnh, ưu thế của họ là sinh mệnh lực cực kỳ dồi dào, khả năng khôi phục rất cao.

Chương 826

Hung Thú nhất tộc thì càng khỏi phải bàn, là sản vật hình thành từ sát khí Hỗn Độn, oán niệm sau khi các Ma Thần Hỗn Độn bị giết, hoặc do tàn hồn, tàn hài của Ma Thần Hỗn Độn hóa thành.

Họ kế thừa một số năng lực của Ma Thần Hỗn Độn nên rất lợi hại.

Tuy nhiên, hung thú cấp thấp chỉ biết giết chóc, phải đạt đến Đại La Kim Tiên mới bắt đầu có ý thức tự ngã, thậm chí một số kẻ lệ khí quá nặng thì thành Thánh cũng không sinh ra được ý thức hoàn chỉnh.

Chẳng hạn như những Hỗn Độn Hung Thú lang thang trong Hỗn Độn, theo bản năng đi khắp nơi tìm sinh linh để giết chóc.

Điểm biến thái nhất của hung thú là có thể thôn phệ lẫn nhau để tiến hóa.

Đều là tàn khu Ma Thần hóa thành, bản thân đều không hoàn chỉnh, nên thôn phệ nhau để nâng cao và hoàn thiện căn nguyên.

Còn một điểm nữa là hung thú không thể sinh sản, số lượng chỉ bấy nhiêu, chết là hết.

Điều này dẫn đến số lượng Hung Thú nhất tộc bên đối diện kém xa Tinh Linh tộc, đó cũng là lý do Tinh Linh tộc cầm cự được đến nay.

Tinh Linh tộc có hàng ngàn tỷ người, trong khi Hung Thú nhất tộc chỉ có hơn một tỷ.

Nhưng Hung Thú nhất tộc chiến đấu lực rất mạnh, nhục thân cường hoành hoặc thần thông quảng đại, lại còn hiếu chiến khát máu.

Tinh Linh tộc tính tình ôn hòa, vốn không giỏi chiến đấu, chỉ là bị

Hung Thú tộc ép đến đường cùng.

Sáu vị Thánh Nhân Cảnh của hai tộc đều dưới ngũ trọng thiên, thực lực tương đương nhau.

Hiện nay thế chân vạc đã hình thành, không ai dám manh động.

Lăng Tiêu luôn ở bên Lục Tuyết Ly, kể chi tiết cho nàng nghe về những tao ngộ khi xuyên không đến Hồng Hoang, trải nghiệm của hắn thú vị hơn của nàng nhiều.

Lục Tuyết Ly xuyên đến đây, trước khi Thần Nghịch tới thì không có quá nhiều tranh đấu, nơi này vốn là một mảnh tịnh thổ, Tinh Linh tộc sống an bình hòa hợp.

Tính toán thời gian, Lục Tuyết Ly hóa hình cùng thời điểm với bọn Hồng Quân, tu luyện nhiều hơn hắn mấy triệu năm.

Nếu hóa hình cùng thời điểm với hắn, với linh khí mỏng manh ở Tinh Linh giới, e rằng giờ nàng vẫn chưa thành Thánh.

Lục Tuyết Ly dung hợp với Sinh Mệnh Ma Thần, tương đương với việc trở thành Sinh Mệnh Ma Thần, phương thức tu luyện giống các Ma Thần Hỗn Độn khác là tu phục nguyên thần.

Nhưng dưới Thánh Nhân Cảnh vẫn phải tự tu luyện, ví dụ như Đại La Kim Tiên phải tự ngưng luyện ngũ khí trong lồng ngực.

Dưới Thánh Nhân Cảnh coi như là trúc cơ, cơ sở vững chắc mới có thể bước vào quỹ đạo chính.

Sinh Mệnh Ma Thần là một trong những Ma Thần cao cấp.

Sinh Tử Ma Thần là sự kết hợp giữa Sinh Mệnh và Tử Vong Ma Thần, cả hai quy luật này đều là cao cấp, dung hợp thành quy luật Sinh Tử thì tiến hóa thành quy luật đỉnh cấp.

Giống như quy luật Ngũ Hành, từng cái riêng lẻ là cao cấp, nhưng

dung hợp lại thì thành một trong mười quy luật chí cường.

Điểm cuối của Ma Thần cao cấp cũng chỉ là Hợp Đạo Cảnh đỉnh phong, tuy nhiên, linh hồn nguyên thần của Lục Tuyết Ly dung hợp với Sinh Mệnh Ma Thần nên đã phá vỡ hạn chế căn nguyên của bà ta.

Nàng có cơ hội xung kích Đại Đạo Cảnh.

Ngày hôm đó, Tinh Linh giới đã đến Hồng Hoang.

Nhóm Lăng Tiêu cứ ngỡ sẽ có một màn kinh thiên động địa, mang tất cả sinh linh Tinh Linh giới vào Hỗn Độn.

Kết quả là việc dung hợp diễn ra vô cùng bình tĩnh, giống như bèo dạt trên biển, một miếng bèo nhỏ trôi đến cạnh miếng bèo lớn rồi lặng lẽ kết nối lại với nhau.

Tinh Linh giới rơi vào trong Tây Hải, tiếp giáp và dung hợp với Tây Hải, diện tích Hồng Hoang tăng vọt.

Hồng Hoang ban tặng cho Tinh Linh giới linh khí thiên địa nồng đậm, Tinh Linh giới mang đến cho Hồng Hoang sinh mệnh chi khí dồi dào, đôi bên cùng có lợi.

Sau khi dung hợp, Hồng Hoang lại được thăng hoa thêm một lần nữa, linh khí thiên địa càng thêm đậm đặc.

Tinh Linh giới chỉ có một Đạo là Thiên Đạo.

Sau khi dung hợp, Thiên Đạo của Tinh Linh giới bị Thiên Đạo Hồng Hoang nuốt chửng.

Thiên Đạo Hồng Hoang mạnh lên, căn nguyên của Hồng Quân cũng theo đó mà tăng cường.

Lăng Tiêu, Thần Nghịch và những người khác đều nhìn Hồng Quân với ánh mắt dè chừng, nếu dung hợp Thiên Đạo của ba ngàn thế giới, căn nguyên của Hồng Quân sẽ nghịch thiên đến mức nào?

Hồng Quân thì đầy vẻ phấn khích, không ngờ lại có chuyện tốt như vậy. "Các thế giới khác mỗi nơi có một Đạo, nhưng không thể toàn bộ đều là Thiên Đạo, ước chừng có năm trăm Thiên Đạo, năm trăm Địa Đạo như vậy." "Nếu không dung hợp vào Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ độc bá, sự cân bằng bị phá vỡ." "Lão âm hiểm, lão cũng đừng đắc ý, lão có mạnh đến đâu cũng bị ngũ đạo khác chế ước.

Nói cách khác, chúng ta có thể dùng ngũ đạo khác để kiềm chế lão." "Từ lúc lão dung hợp Hồng Hoang Thiên Đạo, lão đã định sẵn chỉ có thể làm con chó canh cửa cho Hồng Hoang.

Biết đâu tất cả những điều này đều là do Bàn Cổ tính kế sẵn để lão làm kẻ trông giữ Hồng Hoang đấy." Tai Ách bực mình mắng. "Trông giữ Hồng Hoang thì đã sao, ít nhất ta có cơ hội đạt đến đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, thậm chí là Sáng Đạo Cảnh.

Chỉ cần đủ mạnh, chưa chắc không thể siêu thoát." "Còn ngươi, tối đa cũng chỉ khôi phục lại đỉnh phong Đại Đạo Cảnh thất trọng thiên mà thôi." Hồng Quân phản kích. "Thần Nghịch đại nhân." Đúng lúc này, Thượng Cổ Ngũ Trùng cảm ứng được hơi thở của Thần Nghịch liền bay ra, đôi mắt rưng rưng nhìn hắn. "Ta đã trở lại, đã lâu không gặp." Thần Nghịch nở một nụ cười, ôn hòa nhìn Ngũ Trùng. "Thần Nghịch, Sinh Tử, đã lâu không gặp." Hậu Bạt cũng tới, chào hỏi hai người.

Hai người gật đầu với Hậu Bạt.

Hậu Bạt do Sáng Tạo Ma Thần tạo ra, không hẳn là Ma Thần Hỗn Độn, nhưng với họ nàng cũng là cố nhân. "Ta đã gặp Sáng Tạo trong Hỗn Độn, chúng ta có thể liên thủ giết chết lão ta, thấy thế nào?" Thần Nghịch trực tiếp mời gọi Hậu Bạt, công khai lôi kéo.

Sáng Tạo và Hủy Diệt vốn đối lập, hắn và Sáng Tạo Ma Thần sinh ra đã định sẵn không ưa nhau.

Mà những gì Sáng Tạo đã làm với Hậu Bạt, nàng chắc chắn còn muốn giết lão ta hơn cả hắn, bọn họ có cơ sở để hợp tác.

Hiện tại trong ba phe, phía hắn là yếu nhất, lôi kéo được Hậu Bạt qua thì sẽ khác ngay. "Thần Nghịch, chúng ta chưa từng làm khó Thượng Cổ Ngũ Trùng, ngươi lại công khai lôi kéo người trước mặt chúng ta, không hợp lý lắm đâu." "Thượng Cổ Ngũ Trùng có thể đột phá Thánh Nhân Cảnh, có tu vi như hiện nay đều là do ta và La Hầu giúp đỡ, ngươi cứ hỏi họ xem ta và La Hầu có điểm nào có lỗi với họ không." "À đúng rồi, lão tặc Hồng Quân không chỉ ngược đãi Tứ Hung Thần, mà còn suýt chút nữa phế mất Kim Thiền Tử và Văn Đạo Nhân, nếu không hai người họ lẽ ra đã đạt tới đỉnh phong Thánh Nhân Cảnh rồi." "Ngươi chắc chắn không báo thù cho họ sao?" Tai Ách đầy hắc tuyến, ngươi lôi kéo người của ta thì ta ly gián người của ngươi. "Lời lão nói có thật không?" Thần Nghịch hỏi Thượng Cổ Ngũ Trùng. "Vâng, con vốn đã đạt Thánh Nhân ngũ trọng thiên, nhưng bị lão tặc Hồng Quân đánh nát Thánh Ngân, khó lòng thành Thánh lại được." "Lão trọc đó còn dùng quy luật Độ Hóa khống chế con, bắt con làm nô bộc trong Phật môn." "Con cũng vậy, bị lão tặc trọng thương, bị lão trọc Chuẩn Đề dùng quy luật Độ Hóa khống chế, mãi đến khi Ma Đạo lượng kiếp bùng phát mới thoát khỏi Linh Sơn được." Đường Tăng và Văn Đạo Nhân tủi thân mách tội với Thần Nghịch.

Sắc mặt Chuẩn Đề biến đổi, vội vàng nấp sau lưng Hồng Quân.

Ai mà ngờ được lại có màn này, Thần Nghịch lại có ngày trở về chứ. "Hồng Quân, lập tức thả Tứ Hung Thần ra, nếu không đừng trách bản tọa cá chết lưới rách với ngươi.

Bản tọa cùng lắm là bắt đầu lại từ đầu, còn ngươi thì không có cơ hội làm lại đâu." Thần Nghịch sát ý ngút trời nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân bất đắc dĩ, vỗ một chưởng lên đầu Tứ Hung Thần để

hóa giải dược lực của Vẫn Thánh Đan.

Không còn cách nào khác, Thần Nghịch là một kẻ mãng phu, nói được làm được.

Chương 827

"Tứ Hung Thần bái kiến Thần Nghịch đại nhân, nguyện theo đại nhân chinh chiến Hồng Hoang một lần nữa." "Kim Thiền Tử nguyện theo đại nhân chinh chiến Hồng Hoang một lần nữa." "Cửu Đầu Trùng nguyện theo đại nhân chinh chiến Hồng Hoang một lần nữa." "..." Tứ Hung Thần và Thượng Cổ Ngũ Trùng không hề do dự, quỳ lạy trước mặt Thần Nghịch.

Ngay cả Đường Tăng cũng quyết nhiên gia nhập phe Thần Nghịch. "Tốt, chúng ta lại một lần nữa sát cánh chiến đấu." Thần Nghịch hào khí ngút trời, đỡ bọn Đường Tăng dậy. "Hậu Bạt, ngươi và ta đều có thù với Sáng Tạo, giờ con gái ngươi lại kết hôn với bộ hạ của ta, chúng ta cũng coi như người một nhà, hãy cân nhắc liên thủ với ta." "Hồng Hoang quả là có khí vận kinh người, hủy diệt đi thì thật đáng tiếc, mượn khí vận Hồng Hoang để trị thương cũng coi như là sự bồi thường của Bàn Cổ." "Liên thủ với ta, khí vận Hồng Hoang sẽ có một phần của ngươi.

Có khí vận gia trì, ngươi có lẽ sẽ tiến xa hơn được, nếu không với căn nguyên của ngươi, Hợp Đạo lục trọng thiên đã là cực hạn, căn bản không đối phó nổi Sáng Tạo đâu." Thần Nghịch không nể nang gì tiếp tục lôi kéo. "Thần Nghịch, không ngờ ngươi cũng trở nên vô liêm sỉ như vậy, vong ơn phụ nghĩa, công khai lôi kéo người ngay trước mặt." Tai Ách tức giận. "Quyền lựa chọn nằm ở bà ấy, ta đâu có ép buộc, phải không?" "Ta mời gọi quang minh chính đại, sao gọi là vô liêm sỉ được?

Bà ấy không chọn ta thì ta cũng không cưỡng cầu." Thần Nghịch nhún vai.

Hậu Bạt do dự một hồi, trả lại Thương Ngô Kiếm cho Lăng Tiêu, dắt tay Nữ vương đi về phía Thần Nghịch.

Nàng không phải bị Thần Nghịch thuyết phục, mà là vì con gái.

Tam Kim Ô chắc chắn sẽ đối đầu với Thần Nghịch, Đường Tăng đã quyết tâm theo Thần Nghịch, nếu nàng đứng về phía Tam Kim Ô thì con gái nàng phải làm sao?

Lăng Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tâm tư của Hậu Bạt hắn cũng hiểu, giữa bọn họ vốn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không có gì để nói.

Hậu Bạt có thể trả lại Thương Ngô Kiếm cho hắn cũng coi như nhân chí nghĩa tận rồi.

Sắc mặt Tai Ách trở nên khó coi, vốn dĩ họ đang chiếm ưu thế, giờ ưu thế đã mất sạch.

Vốn dĩ họ đối phó với Thần Nghịch và Sinh Tử là quá dư sức, thậm chí đối đầu với Hồng Quân và Vĩnh Hằng cũng đánh được.

Nhưng giờ đây, họ giỏi lắm chỉ ngang ngửa với phe Thần Nghịch, còn Hồng Quân và Vĩnh Hằng lại trở thành phe mạnh nhất.

Hồng Quân rất hài lòng với kết quả này, quyền chủ động lớn nhất vẫn nằm trong tay lão. "Xin Đạo Tổ cũng giúp con giải trừ Vẫn Thánh Đan." Đúng lúc này, Thông Thiên đột nhiên đứng ra, ánh mắt sắc bén nhìn Hồng Quân. "Thông Thiên, ngươi có thái độ gì vậy, sao lại nói chuyện với lão sư như thế?" Chuẩn Đề nịnh bợ quát mắng Thông Thiên. "Tam đệ." Lão Tử nhíu mày, ông vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, giờ chưa thể trở mặt với Hồng Quân được.

Thông Thiên vờ như không nghe thấy, ánh mắt rực lửa nhìn thẳng vào Hồng Quân. "Nếu bần đạo không đồng ý thì sao?" Ánh mắt Hồng Quân dần lạnh xuống.

Môn nhân Tiệt giáo đều căng thẳng, sư tôn định lật bài ngửa với

Đạo Tổ sao?

Sư tôn có thắng nổi không? "Vậy thì đừng trách đồ đệ không khách khí." "Lão Tử, Nguyên Thủy, ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng.

Chúng ta là hậu duệ Bàn Cổ, lão Hồng Quân kia năm xưa chẳng qua chỉ là một Ma Thần trung cấp, sao xứng làm sư phụ của chúng ta." "Lần này, các ngươi chọn cùng ta chấn hưng uy nghiêm của Phụ thần, hay tiếp tục nhu nhược để lão chưởng khống?" Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy. "Tam đệ." Vẻ mặt Lão Tử khó coi, thực ra ông cũng muốn phản kháng Hồng Quân, nhưng giờ ông chưa chuẩn bị kỹ, không thể thắng được.

Nguyên Thủy không nói gì, ông biết đại huynh đã nảy sinh dị tâm, ông chọn ủng hộ đại huynh, đại huynh chọn thế nào ông sẽ chọn thế ấy. "Xem ra các ngươi đã có lựa chọn của mình.

Đừng gọi ta là tam đệ, ngươi không xứng!

Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt." "Nguyên Thủy, ngươi tự phụ cao quý, chẳng coi ai ra gì, lại không biết chính mình mới là kẻ đáng thương nhất.

Ngay từ đầu ngươi đã sống trong lừa dối mà không hay biết, bị Hồng Quân lừa, bị đại huynh tốt của ngươi lừa." Thông Thiên triệt để điên cuồng, không còn chút cố kỵ nào nữa, mỉa mai nhìn Nguyên Thủy. "Ngươi có ý gì?" Nguyên Thủy nhíu mày.

Sắc mặt Lão Tử xám ngoét, ông biết không ngăn nổi Thông Thiên nên bất lực nhắm mắt lại. "Phụ thần để lại truyền thừa cho chúng ta, Cửu Chuyển Nguyên Công, thuật luyện đan của Lão Tử, thuật luyện khí của ngươi, trận pháp chi đạo của ta, giúp chúng ta bớt đi nhiều đường vòng, nhanh chóng nâng cao thực lực." "Thế nhưng, điều ngươi không biết là, ngoài những thứ đó ra, Phụ thần còn ban cho mỗi

người chúng ta một quân bài tẩy riêng." Thông Thiên nói dõng dạc. "Bài tẩy?

Bài tẩy gì?

Tại sao ta không có?" Nguyên Thủy cau mày. "Bởi vì quân bài tẩy của ngươi đã bị vị đại huynh tham lam của ngươi đoạt mất rồi." "Phụ thần ban cho lão thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh, mà Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vốn dĩ phải là của ngươi.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không đơn thuần chỉ là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo đâu." "Nó do răng của Phụ thần dung hợp với công đức Khai Thiên luyện thành, chỉ cần không ngừng hấp thu công đức là có thể không ngừng tiến hóa, tiến hóa thành Hỗn Độn Chí Bảo cũng không phải là không thể." "Đó chính là vị đại huynh mà ngươi luôn tôn sùng đấy." Thông Thiên cười lạnh. "Đại huynh, những gì hắn nói có thật không?" Nguyên Thủy không thể tin nổi nhìn sang Lão Tử. "Haizz!" Lão Tử thở dài một tiếng, trực tiếp lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trả lại cho Nguyên Thủy. "Đại huynh, huynh thực sự đã lừa dệ sao?" Nguyên Thủy không thể chấp nhận được. "Vẫn chưa hết đâu.

Ngươi có biết tại sao Lão Tử luôn có thể áp chế được ta và ngươi không?

Là vì lão đã đoạt lấy căn nguyên của chúng ta." "Trước khi chúng ta sinh ra ý thức, vị lão sư Hồng Quân kính yêu của ngươi đã tìm đến nơi chúng ta được dục dưỡng.

Lão muốn đoạt lấy công đức Khai Thiên nhưng không thành, cũng không dám giết chúng ta vì không gánh nổi nhân quả phản phệ từ Khai Thiên." "Nhưng lão lại sợ sau này chúng ta sẽ đe dọa đến lão, thế là lão nảy ra ý định ly gián chúng ta.

Lão giúp Lão Tử sinh ra ý thức, xúi giục Lão Tử đoạt lấy chí bảo

của ngươi, chiếm đoạt căn nguyên của hai chúng ta để làm mạnh thêm bản thân lão." "Sau khi hóa hình, lão tặc Hồng Quân vì chột dạ sợ bị vạch trần nên đã dẫn chúng ta đi nhận kẻ thù làm thầy, bắt chúng ta nghe lời Hồng Quân răm rắp.

Lão luôn che giấu tâm địa, ngấm ngầm ly gián khiến ta và ngươi trở mặt thành thù, Tam Thanh phân gia, từ đó không còn đe dọa được Hồng Quân nữa." "Ngươi tưởng lão thực sự tốt với ngươi sao?

Lão chẳng qua chỉ luôn tính kế lợi dụng ngươi thôi.

Ngươi tự phụ cao quý, thực chất lại là một kẻ đáng thương bị người ta lợi dụng trêu đùa mà không hay biết." Thông Thiên cười nhạo vang trời. "Đại huynh, những gì hắn nói có thật không?" Nguyên Thủy không dám tin, đôi mắt đỏ hoe nhìn Lão Tử.

Vị đại huynh mà ông kính trọng nhất hóa ra lại là người hại ông sâu đậm nhất.

Bấy lâu nay, hình ảnh đại huynh để lại cho ông luôn là thanh cao siêu nhiên, kết quả lại là một kẻ đạo đức giả. "Haizz, giây phút Tam Thanh phân gia, ta đã hối hận rồi, muốn bù đắp cho các đệ, nhưng thực lực chúng ta không đủ để phản kháng Đạo Tổ." "Ta vốn muốn ẩn nhẫn, đợi khi chúng ta có đủ thực lực sẽ nói rõ với các đệ." "Tam đệ à, đệ quá nôn nóng rồi." Lão Tử thở dài bất lực. "Hừ, bần đạo biết ngươi tâm cơ thâm trầm, nhìn thì có vẻ không tranh giành nhưng thực ra đã sinh lòng phản trắc.

Bần đạo ép Thông Thiên uống Vẫn Thánh Đan chính là để ngăn ba người Tam Thanh các ngươi hợp thể, cũng là để ngươi không dám làm loạn." "Bần đạo đã nể mặt ngươi lắm rồi, không hề làm khó Quy Nhất Giáo, ngươi đừng có mà không biết điều.

Giờ hối hận thì muộn rồi." "Từ lúc các ngươi dung hợp Hồng Mông Tử Khí để thành Thánh, các ngươi đã không còn đường lui

nữa." "Các ngươi mang trên mình công đức Khai Thiên nên bần đạo không động vào các ngươi được, nhưng bần đạo chỉ cần một ý niệm là có thể phế bỏ thánh vị của các ngươi, đánh các ngươi trở lại Chuẩn Thánh, vĩnh viễn không thể thành Thánh lần nữa." "Nếu muốn làm Thánh nhân cao cao tại thượng thì hãy ngoan ngoãn nghe lời bần đạo." Bị Thông Thiên vạch trần, Hồng Quân cũng lột mặt nạ hoàn toàn. "Ngài...

Chương 828

ngài ban cho chúng con Hồng Mông Tử Khí là có vấn đề sao?" Đám Chuẩn Đề, Nữ Oa biến sắc. "Thiên Đạo và bần đạo dung hợp, Hồng Mông Tử Khí là Thánh Ngân do Thiên Đạo sản sinh, bần đạo muốn giở trò trong đó là chuyện dễ như trở bàn tay." "Bàn Cổ ban cho các ngươi thiên mệnh, các ngươi định sẵn sẽ thành Thánh.

Bần đạo có thể cho phép các ngươi thành Thánh, nhưng phải thần phục bần đạo, không được đe dọa đến bần đạo." Hồng Quân lạnh lùng nói.

Đám Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, Thánh nhân chí cao vô thượng đồng nghĩa với siêu thoát, vậy mà họ lại trở thành con rối của Hồng Quân, không hề có tự do.

Nhưng sức mạnh cường đại của Thánh nhân khiến người ta mê muội, họ đã trải qua muôn vàn gian khổ mới Hợp Đạo thành công, trở thành tồn tại chí cường vượt trên Thánh Nhân Cảnh.

Giờ bảo họ từ bỏ sức mạnh đó, họ không làm được.

Nhưng nếu không từ bỏ thì sẽ vĩnh viễn bị Hồng Quân chưởng khống. "Lão tặc Hồng Quân, ngươi vẫn âm hiểm như ngày nào." "Tam Thanh, ta đã nói rồi, các ngươi không xứng làm hậu duệ Phụ thần, nhận giặc làm thầy, làm nhục mặt Phụ thần." "Cùng là hậu duệ Phụ thần, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta, Tam Kim Ô, Thái Âm Nữ Thần, kể cả Hồng Vân và Minh Hà đều đang đối kháng lão tặc Hồng Quân để đoạt lại Hồng Hoang mà Phụ thần đã khai mở." "Chỉ có Tam Thanh các ngươi là thị phi bất phân, còn giúp lão tặc Hồng Quân đối phó chúng ta.

Hồng Hoang là gia nghiệp Phụ thần để lại cho chúng ta, vậy mà

các ngươi lại đem dâng cho giặc ngoài." "Vậy mà các ngươi còn mặt mũi tự xưng là Bàn Cổ chính tông, thật nực cười." Giọng nói thô kệch của Đế Giang vang lên, Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt xuất quan, trên người tỏa ra uy áp Hợp Đạo Cảnh mạnh mẽ, tất cả đều đã Hợp Đạo thành công. "Chúc mừng Vu phụ Hợp Đạo thành công." Đám Xi Vưu đại hỷ, đồng loạt quỳ lạy.

Họ do tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu tạo ra, tương đương với con cái nên thường gọi là Vu phụ, Vu mẫu. "Đứng lên cả đi, mười vạn năm bế quan vừa qua, các ngươi làm tốt lắm." Đế Giang cười sảng khoái, nam nhi Vu tộc đều là những hảo hán.

Còn Tam Thanh bị Đế Giang mắng cho xấu hổ vô cùng. "Không hổ là Bàn Cổ, đám hậu duệ này cũng khá đấy, chỉ là lời ra ba đứa con bất hiếu." Thần Nghịch và Sinh Tử thích thú xem kịch hay, vừa về Hồng Hoang đã được xem màn kịch đặc sắc thế này.

Hồng Quân ti tiện, nhưng đủ ti tiện và đạt được mục đích cũng là một loại bản lĩnh. "Giờ nói những điều này chẳng có ý nghĩa gì nữa, bần đạo đã đạt được thứ mình muốn." "Thông Thiên, đồ nhi ngoan của ta, giờ trong người ngươi có Hồng Mông Tử Khí ta ban cho, lại còn có Vẫn Thánh Đan, giờ vạch trần chuyện này thì có ích gì chứ?" "Ngươi nghĩ bọn chúng có nỡ từ bỏ thánh vị để thoát khỏi sự khống chế của bần đạo không?" Hồng Quân mỉa mai nhìn Thông Thiên. "Không đâu, năm người bọn họ đứa nào cũng ti tiện vô sỉ, tư lợi cá nhân, chẳng có khí tiết gì cả." Thông Thiên bình tĩnh lắc đầu.

Đệ tử Tiệt giáo đều căng thẳng, họ không biết sư tôn định làm gì, sư tôn liệu có đấu nổi Hồng Quân không. "Ừm, ngươi nói đúng lắm, năm đứa đó dù sao cũng là đồ đệ của bần đạo, giống bần đạo cũng là lẽ đương nhiên thôi." "Ngươi có khí tiết, cương liệt bất khuất, là mầm mống họa lớn nhất, cho nên bần đạo mới mặc kệ bọn chúng chèn ép ngươi, để các ngươi tiêu hao lẫn nhau." "Nếu ngươi cũng

nghe lời như bọn chúng thì vi sư đã chẳng ép ngươi uống Vẫn Thánh Đan." "Ngươi có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi vi sư đâu.

Cái giá của việc phản kháng vi sư rất đắt, đám đồ đệ của ngươi sẽ phải trả giá thay ngươi." Ánh mắt Hồng Quân dần trở nên sắc lạnh. "Ha ha, lão sư không phải luôn muốn biết quân bài tẩy Phụ thần để lại cho con là gì sao?" "Đồ nhi giờ sẽ mời lão sư thưởng thức." Thông Thiên mỉm cười nhạt, quy luật chi lực nồng đậm quanh thân tuôn trào.

Ông gầm lên một tiếng, bạch quang bừng sáng, chiếu rọi khắp Hồng Hoang.

Tiếp theo đó, Địa Đạo, Nhân Đạo, Phật Đạo, Ma Đạo, ngay cả quy luật Yêu Đạo chưa phục hưng cũng hội tụ vào người Thông Thiên.

Kể cả quy luật Thiên Đạo trong người Hồng Quân cũng bị Thông Thiên rút ra ngoài không thể kiểm soát.

Sắc mặt Hồng Quân biến đổi lớn, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, vội vàng thúc động Vẫn Thánh Đan. "Ha ha, muộn rồi!

Thần vận của Phụ thần, gia trì thân ta!" Thông Thiên cười điên cuồng, bạch quang tỏa rạng khắp nơi, chiếu rọi lên Lăng Tiêu và tất cả hậu duệ Bàn Cổ.

Lăng Tiêu và mọi người cảm thấy có thứ gì đó bị rút ra khỏi người một cách không kiểm soát, hội tụ về phía Thông Thiên.

Đột nhiên, một luồng uy áp khủng khiếp đến cực điểm, khiến người ta phát khiếp nổ tung từ người Thông Thiên, hư ảnh Bàn Cổ lại hiện thế ở Hồng Hoang một lần nữa.

Đám Ma Thần Hỗn Độn như Thần Nghịch biến sắc, theo bản năng lùi lại thật nhanh.

Hoàn toàn là phản ứng tự nhiên, tuy miệng luôn nói muốn tìm Bàn Cổ báo thù nhưng nỗi sợ hãi Bàn Cổ đã khắc sâu vào tận xương tủy

họ.

Hư ảnh Bàn Cổ không tồn tại lâu mà nhanh chóng thu lại vào trong người Thông Thiên, dung hợp làm một với ông.

Đồng thời, sức mạnh của Hồng Hoang lục đạo cũng dung hợp với Thông Thiên. "Lão sư, đây chính là quân bài tẩy mà Phụ thần để lại cho con: Lục Đạo Chi Tâm." "Hôm nay, ta - Thượng Thanh Thông Thiên, hiến tế bản thân để gánh vác Lục Đạo Chi Tâm, hóa thành trật tự Hồng Hoang, thủ hộ Hồng Hoang, duy trì lục đạo vận chuyển." "Tiết chế chư tiên lục đạo, phàm là tiên của Hồng Hoang lục đạo đều phải nghe lệnh ta, chế tài tất cả những kẻ mưu đồ hãm hại Hồng Hoang." "Thứ mà lục đạo không khống chế được, ta tới; lục đạo bất công, ta tự phạt." "Lão sư, lục đạo chưởng khống Hồng Hoang, Lục Đạo Chi Tâm chưởng khống lục đạo.

Đây chính là bài tẩy Phụ thần để lại cho con, cũng là để lại cho Hồng Hoang." "Ngươi đã là Thiên Đạo thì phải chịu sự chưởng khống của Lục Đạo Chi Tâm.

Hôm nay đồ nhi hiến tế chính mình để hoàn thiện Lục Đạo Chi Tâm, xin lão sư hãy làm nô bộc cho Hồng Hoang, từ nay yên tâm thủ hộ Hồng Hoang, trả lại cho Thiên Đạo sự công bằng." Thông Thiên ánh mắt điên cuồng. "Sư tôn!" Đệ tử Tiệt giáo đồng loạt quỳ xuống khóc lóc.

Hiến tế đồng nghĩa với việc biến mất, từ nay về sau Hồng Hoang chỉ còn Lục Đạo Chi Tâm, không còn Tiệt giáo Thông Thiên giáo chủ nữa.

Sư tôn định đồng quy vu tận với Đạo Tổ sao. "Đừng khóc, vi sư đã sớm an bài mọi thứ.

Phụ thần ban cho ta Lục Đạo Chi Tâm, đó chính là nơi quy túc của ta." Thông Thiên nở một nụ cười từ ái. "Tam đệ." Lão Tử và Nguyên

Thủy lúc này cũng đỏ hoe mắt.

Họ dù có chèn ép Thông Thiên thế nào đi nữa cũng chưa từng muốn Thông Thiên phải chết. "Đạo hữu!" Đúng lúc này, một thân ảnh áo xanh từ phương xa đi tới, dáng vẻ y hệt Thông Thiên, khoác đạo bào xanh, đeo Thanh Liên Kiếm sau lưng.

Chính là Thanh Liên Kiếm Tiên, chuyển thế thân nguyên thần của Thông Thiên. "Đạo hữu, sau này Tiệt giáo giao lại cho ngươi.

Từ nay trên đời không còn Thượng Thanh Thông Thiên, chỉ có Thanh Liên Kiếm Tiên Thông Thiên." Thông Thiên mỉm cười, tách công đức Khai Thiên, trận pháp chi đạo và kiếm đạo trong người mình ra, truyền vào trong người Thanh Liên Kiếm Tiên. "Đừng khóc, Thanh Liên đạo hữu chính là vi sư, vi sư vẫn luôn ở đây, vẫn luôn bên cạnh các con." Thông Thiên mỉm cười từ ái, nhìn Lão Tử và Nguyên Thủy: "Ta đã cho các ngươi cơ hội, nếu các ngươi cùng ta phản kháng, ta đã giúp các ngươi giải trừ sự khống chế của Hồng Mông Tử Khí rồi." Thông Thiên thất vọng lắc đầu, sau đó gầm lên một tiếng, lục đạo chi lực tuôn trào, ông hiến tế bản thân dung hợp với lục đạo, hóa thành Lục Đạo Chi Tâm.

Hình thái vẫn là Thông Thiên, vẫn có ý thức tự ngã nhưng trở nên hư ảo, không còn chút tu vi nào, tương đương với việc hóa thành linh hồn của lục đạo, tồn tại để duy trì sự công minh và trật tự của Hồng Hoang.

Nếu nảy sinh tư tâm, ông cũng sẽ bị lục đạo phản phệ. "Lão sư, người làm hại Hồng Hoang đã lâu, đến lúc chịu phạt rồi." "Lục Đạo Chi Liên, thẩm phán!" Linh hồn hư ảo của Thông Thiên giơ tay lên, một sợi xích hư ảo do lục đạo chi lực hội tụ phóng về phía Hồng Quân.

Hồng Quân biến sắc, vội vàng tế ra Âm Dương Luyện Thiên Lò

để chống đỡ.

Nhưng vô ích, Lục Đạo Chi Liên là hư ảo, nó xuyên thẳng qua Âm Dương Luyện Thiên Lò, đâm vào trong người Hồng Quân, trói chặt nguyên thần lão rồi bốc cháy ngọn lửa đạo hỏa hừng hực.

Nó xóa bỏ ý thức tự ngã của Thiên Đạo, thiêu đốt nguyên thần Hồng Quân, đó là hình phạt dành cho kẻ hãm hại Hồng Hoang.

Tất cả thần tiên trong lục đạo đều không thoát khỏi sự thẩm phán của Lục Đạo Chi Tâm.

Hồng Quân tuy tu luyện quy luật Đại Đạo nhưng đã dung hợp với Thiên Đạo, bản thân lão chính là Thiên Đạo, nên cũng có thể coi đây là hình phạt dành cho Thiên Đạo.

Chỉ có Đại Đạo Thánh Nhân thực sự mới thực sự siêu thoát, đã vượt ra ngoài lục đạo Hồng Hoang nên không tính là Thánh nhân lục đạo, Lục Đạo Chi Tâm đương nhiên không khống chế được.

Hồng Quân phát ra tiếng gào thét thảm thiết. "Các ngươi mang danh Thiên Đạo Thánh Nhân nhưng không có công tâm, tư lợi cá nhân, coi Hồng Hoang là bãi chăn thả, vì dục vọng riêng mà hỗ trợ Hồng Quân làm trái thiên mệnh, sửa đổi đại thế Hồng Hoang, đáng phạt!" Thông Thiên phất tay, năm sợi xích lục đạo phóng về phía ngũ thánh.

Chương 829

Ngũ thánh lập tức gào thét thảm thiết.

Ngọc Đế run bần bật, lão cũng là tay sai của Đạo Tổ, trong Tây Du lượng kiếp đã nghe lệnh Đạo Tổ tranh đoạt công đức.

Nhưng Thông Thiên không thèm ngó ngàng đến lão.

Vĩnh Hằng Ma Thần thấy Hồng Quân tiêu đời liền lập tức bay đến bên cạnh đám Thần Nghịch, yêu cầu liên thủ.

Thần Nghịch đương nhiên vui mừng, thế lực bên họ lại một lần nữa tăng mạnh. "Còn không mau qua đây!" Vĩnh Hằng Ma Thần cũng không giả vờ nữa, niệm thần chú, khiến Tương Thần, Linh Cát, Vũ Dực Tiên đồng loạt ôm đầu thảm thiết, vội vã bay về phía lão.

Tiệt giáo và Xiển giáo còn đỡ, chỉ có Vũ Dực Tiên dính chiêu, còn Vân Trung Tử của Xiển giáo thì đã tàn đời.

Quy Nhất Giáo, Yêu tộc và Tây Phương Giáo thì thảm hại.

Quy Nhất Giáo trừ Huyền Đô và Độ Ách Thiên Tôn, còn lại đều trúng chiêu như Thanh Phong đạo nhân, Chân Vũ đại đế, Thanh Huy Tử, Kế Đô tinh quân, v.v.

À, còn Trư Bát Giới và cha con Ngưu Ma Vương vì không tham gia nên may mắn thoát nạn.

Tây Phương Giáo một nửa sụp đổ, ngay cả Địa Tạng, Bạch Liên đồng tử, Vi Đà, Đế Thích Thiên, Tịnh Lưu Ly đều trúng chiêu, cao tầng chỉ còn mỗi Di Lặc. "Khốn khiếp, chẳng phải đã hứa là không động đến ba giáo chúng ta sao?" Linh Cát phẫn nộ trừng mắt nhìn Vũ Dực Tiên và Tương Thần.

Yêu tộc cũng tổn thất nặng nề, khó khăn lắm mới bồi dưỡng được

Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, giờ cơ bản đều gặp họa.

Vũ Dực Tiên không động tay với nhóm Bạch Trạch vì biết họ cương liệt, thà chết không chịu nhục.

Thiên Đình cũng không ngoại lệ, Hoàng Giác đại tiên, Bắc Cực Chiến Thần - hai đại tướng do Ngọc Đế dày công bồi dưỡng đều trúng chiêu.

Còn có Ba Xà, Cổ Điêu - những thần linh trên bảng cũng không thoát khỏi, hai phần ba cao tầng đã sụp đổ.

Ma tộc cũng dính đòn, do việc trao đổi tù binh trước đó nên đã bị Tương Thần gieo Tru Thế Chi Mặc.

Dạ Kiêu ma quân và hơn mười ma quân khác, cùng hàng trăm Đại La Kim Tiên, Kỳ Lân tộc cũng dính một mớ, thật là phòng không xuể. "Vũ Dực sư huynh, chuyện này là sao?" Quy Linh Thánh Mẫu kinh hãi hỏi. "Tương Thần bị Vĩnh Hằng Ma Thần khống chế, gieo Tru Thế Chi Mặc cho chúng ta.

Ban đầu ta, Linh Cát và Vân Trung Tử trúng chiêu, chúng ta đã thỏa thuận không động đến những người khác trong ba giáo." "Nhưng, mối thù Phong Thần lượng kiếp làm sao quên được." "Hy sinh một mình ta mà kéo theo được từng đó kẻ xuống nước, xứng đáng lắm." "Ha ha, Vĩnh Hằng Ma Thần, Tiệt giáo ta không có gì khác, chỉ có cốt khí là không thiếu!

Đệ tử Tiệt giáo ta việc gì cũng dám làm, chỉ có thần phục là không!" "Muốn ta làm nô lệ cho ngươi sao?

Mơ đi!" Vũ Dực Tiên cười điên cuồng, sau đó ầm một tiếng tự bạo. "Vũ Dực sư huynh!" Đệ tử Tiệt giáo đều đau đớn gào lên.

Thông Thiên thấy cảnh này, ông không thể tư lợi làm trái pháp luật, chỉ có thể đau đớn nhắm mắt lại.

Cảnh tượng bất ngờ này chấn động tất cả mọi người.

Hành động của Vũ Dực Tiên khiến những kẻ trúng chiêu khác lâm vào thế khó xử.

Khó khăn lắm mới tu luyện được đến nay, ai mà muốn bỏ mạng vì cái gọi là cương liệt bất khuất chứ.

Nhưng nếu khuất phục thì lại quá mất mặt, không có cốt khí.

Vốn dĩ nếu ai cũng khuất phục thì chẳng ai nói được ai.

Nhưng giờ bị Vũ Dực Tiên làm thế này, họ thấy rất ngượng ngùng.

Ngươi không sợ chết thì thôi, cũng phải nghĩ cho chúng ta chứ.

Không đúng, họ chính là bị Vũ Dực Tiên chơi khăm, tên khốn này. "Ma chủ, xin lỗi, chúng tôi không muốn chết." Phía Ma tộc, Gia Ma trúng chiêu hổ thẹn cúi đầu.

Sống là khát vọng bản năng nhất. "Không trách các ngươi, ta sẽ tìm cách cứu các ngươi." Vô Thiên bình tĩnh lắc đầu.

Trên đời này có mấy ai dám thà chết không chịu nhục đâu, có thể hiểu được.

Dù sao chính ông nếu không có ham muốn cầu sinh mãnh liệt thì đã không có ngày hôm nay.

Sự độ lượng của Vô Thiên khiến Gia Ma càng thêm hổ thẹn.

Ngọc Đế tức đến nghiến răng nghiến lợi, thầm mắng Vũ Dực Tiên.

Ngươi chơi Tây Phương Giáo, Quy Nhất Giáo thì ta hiểu được, nhưng Thiên Đình ta có thù oán gì với Tiệt giáo ngươi đâu.

Phong Thần lượng kiếp ta đâu có tham gia, liên quan gì đến ta chứ.

Hoàng Giác đại tiên và Bắc Cực Chiến Thần cũng không tham gia, ngươi hại họ làm gì, hai đại chiến tướng mạnh nhất của Thiên Đình mất sạch rồi.

Còn cả chư thần trên bảng nữa, người ta đã chết một lần rồi mà ngươi vẫn không tha.

Chiến lực Chuẩn Thánh trở lên của Thiên Đình gần như sụp đổ hoàn toàn, Thiên Đình tiêu đời rồi.

Đáng thương nhất chính là chư thần trên bảng, họ đã thử tự sát nhưng phát hiện không thể thoát khỏi sự khống chế của Tru Thế Chi Mặc.

Không thoát khỏi Tru Thế Chi Mặc mà lại còn chịu sự khống chế của Phong Thần Bảng, thật sự tuyệt vọng.

Tây Phương Giáo cũng tàn rồi, Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên trừ Di Lặc ra đều mất sạch.

Di Lặc cô độc đứng nhìn sư đệ sư muội bay về phía Vĩnh Hằng Ma Thần.

Phía Yêu tộc, Phục Hy và lục đại yêu thánh mắt đỏ sọc, hận không thể băm vằn Tiệt giáo.

Yêu tộc khó khăn lắm mới khởi sắc được chút ít, giờ lại tiêu tùng.

Còn Tiệt giáo lúc này cũng không thấy khoái chí vì trả thù được, mà đều đau buồn vì sự hy sinh của Vũ Dực Tiên.

Nhìn các bên phẫn nộ hoặc đau thương, Vĩnh Hằng Ma Thần rất hài lòng với kiệt tác này, nở một nụ cười hưởng thụ biến thái. "Hồng Quân, giao Tạo Hóa Ngọc Điệp ra đây!" Lăng Tiêu bay đến bên cạnh Hồng Quân. "Đừng hòng!" Hồng Quân bị Lục Đạo Chi Liên hành hạ đau đớn chết đi sống lại nhưng vẫn rất cứng rắn. "Ngươi hiện giờ không còn lựa chọn nào khác.

Ngươi không muốn làm chó canh cửa cho Hồng Hoang cũng phải làm, ít nhất mục đích của chúng ta là giống nhau, đều không muốn Hồng Hoang gặp chuyện." "Hồng Hoang do chúng ta làm chủ, ngươi không được nảy sinh dị tâm nữa, chúng ta sẽ không làm gì ngươi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp chúng ta có thể cùng tham ngộ, ngươi vẫn có thể theo đuổi tận cùng của Đạo." "Nhưng nếu Hồng Hoang bị bọn Thần Nghịch chưởng khống, ngươi nghĩ ngươi còn sống tốt được không?" Lăng Tiêu nói. "Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Đám Thần Nghịch đồng tử co rụt, thứ đó họ cũng cần, vì năm xưa họ chưa tu luyện đến đỉnh phong Đại Đạo Cảnh, vẫn còn nhiều quy luật Đại Đạo chưa tham ngộ xong.

Chương 830

Đợi họ khôi phục lại đỉnh phong, họ sẽ cần Tạo Hóa Ngọc Điệp để giúp tham ngộ những quy luật còn thiếu.

Quan trọng hơn là nếu Lăng Tiêu có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng vọt.

Một khi vượt qua họ, chắc chắn hắn sẽ ra tay với họ. "Động thủ!" Thần Nghịch quyết định ngay lập tức, dẫn đầu xông tới cướp Tạo Hóa Ngọc Điệp. "Đừng hòng!" Đám Đế Giang lập tức tiến lên chặn đánh, mở màn cho trận thánh chiến.

Thập Nhị Tổ Vu đối đầu với Sinh Tử Ma Thần, Lục Tuyết Ly đấu với Hậu Bạt, Tai Ách Ma Thần không còn cách nào khác đành đi chặn Thần Nghịch.

Vĩnh Hằng Ma Thần quá khó nhằn, hắn thà đánh với Thần Nghịch còn hơn, kẻ khó đối phó nhất là Vĩnh Hằng Ma Thần để cho Tam Kim Ô lo. "Các ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, có trách nhiệm duy hộ Hồng Hoang, lập tức ra tay trợ giúp!

Ta cũng có khả năng phế bỏ tu vi của các ngươi đấy." Thông Thiên thu hồi Lục Đạo Chi Liên, ép buộc Hồng Quân và thiên đình ngũ thánh ra tay.

Ngũ thánh không còn cách nào khác, đành ra tay giúp Tai Ách Ma Thần.

Thần Nghịch dù sao cũng là một trong mười Ma Thần chí cường, dù pháp bảo không bằng Tai Ách nhưng vẫn áp đảo được Tai Ách Ma Thần.

Tuy nhiên, Cửu Đầu Trùng, Tứ Hung Thần, Đa Mục Ngô Công,

Cửu Vĩ Địa Hạt đã xông ra chặn đánh, cả bốn đều đã đột phá Hợp Đạo Cảnh.

Văn Đạo Nhân hiện giờ mới Thánh Nhân thất trọng, không thể tham gia vào trận chiến cấp bậc Hợp Đạo này.

Đường Tăng thì càng khỏi nói.

Minh Hà và Côn Bằng cũng đã Hợp Đạo thành công.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Nguyên Thủy bị bọn Tứ Hung Thần chặn đứng.

Minh Hà, Côn Bằng và Lão Tử hỗ trợ Tai Ách Ma Thần, mới tạm thời chống đỡ được thế tấn công mạnh mẽ của Thần Nghịch.

Hung Thú nhất tộc và ba vị Thánh nhân, cùng Tinh Linh tộc và ba vị Thánh nhân cũng lao vào đánh nhau.

Nhân tộc Tam Hoàng, Khổng Tước cũng đều ra tay.

Trận chiến cấp Thánh nhân thế này, những kẻ dưới Thánh nhân căn bản không thể tham gia, chỉ cần dư chấn thôi cũng đủ khiến họ hồn siêu phách tán.

Đế Tân cũng không có tư cách tham gia, đã giao Hiên Viên Kiếm, Vũ Hoàng Cửu Đỉnh và Không Động Ấn cho Tam Hoàng sử dụng.

Bên này, Hồng Quân không muốn khuất phục, đặc biệt là không muốn khuất phục trước Thông Thiên. "Nếu đã vậy, ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi!" Thông Thiên lạnh lùng nói. "Ngươi đừng có quá đáng, ép bần đạo cá chết lưới rách hủy hoại Thiên Đạo!" Hồng Quân dùng Thiên Đạo để uy hiếp. "Nếu không vì Hồng Hoang, Thiên Đạo giữ lại cũng chẳng ích gì!" Thông Thiên trực tiếp tế ra Lục Đạo Chi Liên.

Hồng Quân giận dữ nhìn Thông Thiên, đánh cược rằng Thông Thiên không dám.

Nhưng nghĩ đến sự điên cuồng của kẻ điên này, cuối cùng lão vẫn phải khuất phục.

Dù sao ý thức của lão vẫn còn, lỡ kẻ điên này làm thật thì sao.

Lão vất vả lắm mới leo lên được vị trí hôm nay, có cơ hội xung kích Đại Đạo tối thượng, sao có thể cam lòng kết thúc như vậy được. "Được, bần đạo ra tay." Cuối cùng Hồng Quân vẫn phải khuất phục, liên thủ với Tam Kim Ô một lần nữa đối đầu với Vĩnh Hằng Ma Thần.

Đều là đối thủ cũ, họ hiểu rõ chiêu số của nhau.

Vĩnh Hằng Ma Thần có hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo là Đản Quỷ Vong Bút và Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, cộng thêm dị bảo Tru Thế Chi Mặc.

Phải đề phòng bị lão nhốt vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, lần trước họ đã suýt chịu thiệt lớn trong đó.

Một khi bị nhốt vào, họ sẽ rơi vào ảo cảnh, Vĩnh Hằng Ma Thần còn có thể dùng Đản Quỷ Vong Bút và Tru Thế Chi Mặc kết hợp với oán khí vô tận trong đồ để sao chép ra ảo ảnh của họ.

Còn phiền phức hơn nữa là Vĩnh Hằng Ma Thần ẩn núp trong đó, họ căn bản không tìm thấy.

Oán khí bên trong quá nặng, có thể làm ô nhiễm nguyên thần của họ, thần thức không thể triển khai được.

Lần trước ở trong đó, Hồng Quân suýt nữa đã bị Vĩnh Hằng Ma Thần đánh lén thành công. "Mau dùng Táng Thiên Quan cùng Âm Dương Luyện Thiên Lò của ta hợp lực trấn giữ Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, lão ta sẽ dễ đối phó hơn!" Hồng Quân truyền âm cho Lăng Tiêu.

Cả hai cùng ra tay.

Tuy nhiên, Vĩnh Hằng Ma Thần dường như đã sớm thấu hiểu ý đồ của họ, không thèm đánh với họ mà điều khiển Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ cuốn về phía các sinh linh Hồng Hoang ở phía sau. "Những kẻ dưới Thánh nhân mau lui về Hồng Hoang, đừng có ra ngoài!" Lăng Tiêu lớn tiếng nhắc nhở, điều khiển Táng Thiên Quan đuổi theo.

Sinh linh Hồng Hoang vội vàng lùi bước.

Đúng lúc này, Vĩnh Hằng Ma Thần đột nhiên biến mất không thấy đâu. "Không xong, trúng kế rồi!" Sắc mặt bốn người Lăng Tiêu biến đổi, đây là phân thân do Vĩnh Hằng Ma Thần dùng Đản Quỷ Vong Bút và Tru Thế Chi Mặc tạo ra.

Thứ quỷ quái này thật sự khó nhằn, hoàn toàn không thể phân biệt được.

Đến khi phản ứng lại thì đã muộn, họ đã bị cuốn vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ. "Cẩn thận, đừng để rơi vào ảo cảnh!" Lăng Tiêu tế ra Chư Thiên Khánh Vân, Hồng Quân cũng thúc động Âm Dương Luyện Thiên Lò để phòng ngự.

Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn có Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Bốn người đứng tựa lưng vào nhau, cẩn thận cảnh giác.

Bên trong là núi thây biển máu, oán khí vô biên vô tận, hoàn toàn không thấy bóng dáng Vĩnh Hằng Ma Thần đâu.

Đúng lúc này, oán khí biến động, hóa thành bốn ảo ảnh y hệt bọn họ xông tới, ngay cả pháp bảo cũng có thể mô phỏng, tu vi cũng y chang.

Những thứ quái quỷ này thực sự có sức sát thương, họ buộc phải ra tay chống đỡ, đồng thời phải đề phòng Vĩnh Hằng Ma Thần đánh lén.

Đối kháng trực diện, Vĩnh Hằng Ma Thần tuyệt đối không phải đối thủ của họ, nhưng lão không thèm đánh chính diện, mà dựa vào ba kiện chí bảo quỷ quyệt khôn lường, khiến họ vô cùng đau đầu, phòng không nổi.

Đấu với Vĩnh Hằng Ma Thần, sức mạnh chỉ là thứ yếu, chủ yếu là xem ai tâm cơ sâu hơn, ai âm hiểm hơn.

Bên trong đang đấu trí, bên ngoài thì đánh đến thiên băng địa liệt.

Thập Nhị Tổ Vu không địch lại Sinh Tử Ma Thần, bị Sinh Tử Bi đánh cho không kịp trở tay.

Dù sao cũng là Ma Thần Hỗn Độn, Sinh Tử Ma Thần điều khiển quy luật vô cùng điêu luyện, dùng đủ mọi chiêu trò để trêu đùa Thập Nhị Tổ Vu vốn tính tình thẳng thắn. "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Thập Nhị Tổ Vu tức tối, cùng nhau lập trận, hư ảnh Bàn Cổ lại hiện ra.

Thập Nhị Tổ Vu ở Hợp Đạo Cảnh lập trận triệu hoán ra hư ảnh Bàn Cổ trông thực hơn nhiều, áp lực cũng đầy rẫy.

Chương 831

Vì sợ hãi Bàn Cổ, Sinh Tử Ma Thần không dám đối đầu trực diện, bị Thập Nhị Tổ Vu điều khiển hư ảnh Bàn Cổ đuổi theo chém.

Nhìn thì có vẻ hung mãnh nhưng thực chất không gây ra được thương hại thực sự, mà Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lại tiêu hao rất nhiều sức lực của Thập Nhị Tổ Vu.

Nguyên nhân chính là Sinh Tử Ma Thần đã khôi phục khả năng điều khiển quy luật Không Gian, trong tay lại có pháp bảo không gian nên có thể xuyên không linh hoạt vô cùng.

Hỗn Độn Ma Thần khôi phục, tương đương với việc đi lại con đường tu luyện từng trải qua một lần nữa.

Khi Hỗn Độn Ma Thần sinh ra đều đã là Thánh Nhân cảnh, tham ngộ pháp tắc để tăng lên cảnh giới.

Tuy nhiên, không có vị Hỗn Độn Ma Thần nào có thứ tự tham ngộ pháp tắc giống nhau cả.

Trong trận chiến Khai Thiên, những Hỗn Độn Ma Thần may mắn sống sót đều bị trọng thương, Nguyên Thần chỉ còn sót lại một luồng, tương đương với việc bị chém đứt pháp tắc tu luyện trước kia.

Tùy theo Nguyên Thần được tu phục, dựa theo thứ tự tham ngộ pháp tắc ban đầu, bọn họ dần khôi phục việc sử dụng các loại pháp tắc.

Sinh Tử Ma Thần chắc hẳn lúc ban đầu tham ngộ pháp tắc, tại thời điểm Hợp Đạo Cảnh tam trọng đã tham ngộ một chút Không Gian pháp tắc.

Giờ đây khôi phục đến Hợp Đạo Cảnh tam trọng, y cũng khôi

phục khả năng ngự sử Không Gian pháp tắc.

Cộng thêm trong tay có một kiện Không Gian pháp bảo, tự do xuyên toa không gian, Thập Nhị Tổ Vu không có Nguyên Thần, không cách nào dùng thần thức khóa định Sinh Tử Ma Thần, có một thân sức mạnh nhưng lại đánh không trúng.

Phải nói rằng, Hỗn Độn Ma Thần rốt cuộc vẫn là Hỗn Độn Ma Thần, vô cùng lão luyện, nhanh như vậy đã phát hiện ra tệ đoan không có Nguyên Thần của Thập Nhị Tổ Vu.

Phía Lục Tuyết Ly và Hậu Bạt, Hậu Bạt ở Hợp Đạo Cảnh tứ trọng thiên, tu vi cao hơn Lục Tuyết Ly, nhưng không có pháp bảo.

Lục Tuyết Ly tuy tu vi thấp hơn Hậu Bạt một trọng, nhưng trong tay có Hỗn Độn Linh Bảo Sinh Mệnh Tinh Luân.

Nhờ vào lực lượng pháp bảo, Lục Tuyết Ly áp đảo Hậu Bạt mà đánh, nhưng Hậu Bạt chủ tu Sáng Tạo pháp tắc, sáng tạo ra các loại phương thức tấn công kỳ quái.

Lục Tuyết Ly tuy chiếm được chút thượng phong, nhưng cũng không thể làm gì được Hậu Bạt.

Năm đó Hồng Quân đối mặt với Hậu Bạt, nắm trong tay một đống pháp bảo lợi hại cũng phải khổ chiến hồi lâu mới áp chế được y.

Mạnh nhất phải kể đến Thần Nghịch, không hổ là một trong mười đại Ma Thần chí cường, cho dù hiện tại mới khôi phục đến Hợp Đạo Cảnh tam trọng, nhưng đã lộ ra tư thế bá chủ.

Hủy Diệt pháp tắc hẳn là pháp tắc bạo lực nhất ngoài Lực chi pháp tắc.

Dưới sự gia trì của Hủy Diệt pháp tắc, mỗi một kích của Thần Nghịch dường như đều có thể hủy thiên diệt địa.

Lại thêm các loại thần thông hủy diệt bạo lực từng sáng tạo trước kia, dù bị vây công nhưng y càng đánh càng mạnh.

"Ha ha, tới đi, một lũ ô hợp, dù có tới bao nhiêu đi nữa thì làm gì được bản tọa?" Thần Nghịch chiến ý dâng cao, cười lớn cuồng phóng, tiêu sái trương dương, khí thế bá giả trấn áp thiên địa.

"Thú Hoàng, Thú Hoàng..." Tứ Hung Thần hưng phấn hô cao, Hoàng của bọn họ đã trở lại, vẫn bá khí vô song, vô địch thiên hạ, thần thái phi dương như trước.

Dưới sự cảm nhiễm của Hoàng, từng kẻ như được tiêm máu gà, cậy vào bất tử chi thân, càng đánh càng hăng.

Thần Nghịch là một kẻ cuồng chiến đấu, dưới sự cảm nhiễm của luồng điên cuồng đó, tất cả những kẻ đi theo đều biến thành những kẻ điên, đây có lẽ chính là mị lực của Thần Nghịch.

Hào khí ngút trời, tứ vô kỵ đạn, cuồng ngạo vô biên, nghĩa bạc vân thiên.

Đặc biệt là Tứ Hung Thần, điên cuồng nhất, đánh cho Nguyên Thủy cầm trong tay Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên và Hồng Mông Đồ phải liên tục bại lui.

Lão Tử không còn cách nào khác, chỉ đành đi trợ giúp Nguyên Thủy, bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo liên hợp lại nhưng vẫn bị áp chế, cũng may trong đó có ba kiện phòng ngự cực mạnh mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Năm đó tu vi không bằng Tứ Hung Thần, Thiên Định Lục Thánh liên thủ đều bị Tứ Hung Thần đè ra đánh.

Giờ đây tu vi bằng nhau, Tứ Hung Thần vẫn có thể một chọi hai.

Thực ra cũng không phải Thiên Định Lục Thánh quá yếu, mà là Tứ Hung Thần vốn là bốn hợp một, Nguyên Thủy và Lão Tử tương

đương với việc hai đánh bốn.

Nữ Oa đối mặt với Cửu Vĩ Địa Hạt, Cửu Vĩ Địa Hạt tuy không có pháp bảo lợi hại, nhưng nhục thân lại cực kỳ cường hãn, khi hiện ra nguyên hình, vỏ bọ cạp cứng rắn đến cực điểm, đôi càng bọ cạp trông đầy sức phá hoại.

Đáng sợ nhất là chín chiếc đuôi bọ cạp bay múa, kịch độc vô cùng.

Nữ Oa từ Oa Hoàng Cung triệu hoán Hồng Tú Cầu, Tiên Thiên Linh Bảo có công kích lực hàng đầu, nhưng Cửu Vĩ Địa Hạt lại có thể dùng càng cứng đối cứng mà không rơi vào thế hạ phong.

May mà trước đó Hồng Quân đã ban cho Nữ Oa một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Điên Đảo Chung, có thể điên đảo càn khôn, khiến đòn tấn công từ đuôi bọ cạp bị thác loạn, khó mà đánh trúng nàng.

Nếu không, Tạo Hóa Thanh Liên chưa chắc đã phòng thủ được.

Hai người xem như thế quân lực địch, đánh nhau kịch liệt vô cùng.

Đa Mục Ngô Công đối đầu với Tiếp Dẫn, Đa Mục Ngô Công cũng là kẻ có lực phòng ngự nổ tung và ẩn chứa kịch độc, toàn thân mọc đầy những con mắt dày đặc, thần thông Đa Mục Thần Quang chuyên thương tổn Nguyên Thần của người khác.

Tuy nhiên, y bị Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn khắc chế, điểm mạnh nhất của Công Đức Kim Liên chính là hộ trì Nguyên Thần.

Tiếp Dẫn sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo Đô Thiên Đấu Chiến Thương ẩn chứa Chiến Đấu pháp tắc và Trọng Lực pháp tắc, vô cùng trầm trọng, ngược lại có chút áp chế được Đa Mục Ngô Công.

Đô Thiên Đấu Chiến Tháp và Đô Thiên Đấu Chiến Thương đều được hình thành sau khi cộng sinh pháp bảo Đô Thiên Đấu Chiến Côn của Hỗn Độn Ma Viên bị vỡ nát.

Chuẩn Đề đối đầu với Cửu Đầu Trùng, sau khi Đô Thiên Đấu Chiến Tháp bị Khổng Tuyên cướp mất, Hồng Quân lại ban cho Chuẩn Đề một kiện Tiên Thiên Chí Bảo U Minh Tu La Sơn.

Vật này do đầu lâu của U Minh Ma Thần hóa thành, ẩn chứa vô tận Tu La oán hồn, tiếng oán chú phát ra có thể hình thành âm ba công kích Nguyên Thần.

Tu La Sơn ẩn chứa oán niệm vô biên, có thể áp chế Nguyên Thần, đồng thời oán hồn vô tận có thể trọng tổ, biến hóa thành các loại hình thái.

Lúc này Chuẩn Đề thao túng Tu La Sơn biến thành một tôn Cự Đại Khô Lâu Vương tư sát với Cửu Đầu Trùng, thúc động Thất Bảo Diệu Thụ và Gia Trì Thần Chử hỗ trợ tấn công.

Mà Cửu Đầu Trùng cũng có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Hồng Quân ban tặng năm xưa là Cửu Thiên Bản Nguyên Lôi Châu, do trái tim của Lôi chi Ma Thần hóa thành, ẩn chứa chí cường Hỗn Độn Diệt Thế Thần Lôi.

Thứ này chính là khắc tinh của Tu La Sơn.

Cộng thêm Cửu Đầu Trùng có chín cái đầu, mỗi đầu sở hữu một loại đỉnh cấp thần thông, đánh cho Chuẩn Đề khổ không thấu nổi, Thất Bảo Diệu Thụ phải quét liên tục để vạn pháp bất xâm.

Tất cả đều đang tư sát kịch liệt, nhưng kịch liệt nhất vẫn là chư Thánh vây công Thần Nghịch, lấy Tai Ách Ma Thần làm chủ, Minh Hà và Côn Bằng phụ trợ, hai người đều có Tiên Thiên Chí Bảo là Hóa Huyết Thần Trì và Càn Khôn Châu.

Nhân Tộc Tam Hoàng, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Trấn Nguyên Tử hỗ trợ, hiện nay đều đã là Thánh Nhân lục trọng thiên trở lên.

Tuy nói Thánh Nhân cảnh và Hợp Đạo cảnh có khoảng cách cực lớn, nhưng ít nhiều cũng có thể phân tán tinh lực của Thần Nghịch.

Cho dù như thế, Thần Nghịch càng đánh càng dũng mãnh, vẫn chiếm cứ thượng phong.

Tình hình vô cùng bất lợi, tại ba chiến trường chính, Thập Nhị Tổ Vu bị Sinh Tử Ma Thần nắm thóp yếu điểm nên bị trêu đùa.

Thần Nghịch một mình chọi nhiều người vẫn chiếm thượng phong, Lục Tuyết Ly tuy chiếm ưu thế nhưng cũng khó lòng đạt được chiến quả.

Mà hung hiểm nhất phải kể đến trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, kẻ nào lộ ra sơ hở kẻ đó sẽ tiêu đời.

"Cứ thế này mãi không phải là cách, chúng ta luyện hóa oán khí bên trong đi, ta không tin oán khí này là vô tận." Bốn người Lăng Tiêu vừa tiêu diệt xong huyễn tượng, tụ lại một chỗ.

"Được." Hồng Quân gật đầu, toàn lực thúc động Âm Dương Luyện Thiên Lô luyện hóa oán khí.

Lăng Tiêu tế ra Táng Thiên Quan điên cuồng hấp thụ oán khí, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phụ trách cảnh giới.

Vĩnh Hằng Ma Thần không ngồi yên được nữa, tiếng nói truyền đến từ tứ diện bát phương: "Các ngươi thua rồi, nhìn cho kỹ bên ngoài đi." Dứt lời, một bức tranh hiện ra, bối cảnh là thiên ngoại Hỗn Độn, Thập Nhị Tổ Vu đã chiến tử sáu người, thi thể của Khổng Tuyên, Hi Hòa đang trôi nổi giữa hư không, thảm liệt vô cùng.

Chương 832

Chỉ còn lại Lục Tuyết Ly và Tai Ách đang bị Thần Nghịch, Sinh Tử và Hậu Bạt vây công.

Sáu vị Tổ Vu còn lại bị lũ Cửu Đầu Trùng đè ra đánh.

"Giả đấy, đây là huyễn tượng hắn tạo ra để nhiễu loạn tâm thần chúng ta, tuyệt đối đừng tin." Hồng Quân nhắc nhở.

"Vậy sao?

Ngươi chắc chắn đây là giả chứ?

Các ngươi ra ngoài bây giờ, họa chăng còn cứu được những người còn lại." Giọng nói trêu đùa của Vĩnh Hằng Ma Thần vang lên.

"Đừng tin, hắn đang cổ hoặc chúng ta." Hồng Quân sốt sắng nhắc lại.

Nhưng Đế Tuấn nhìn thấy cảnh Thường Hi và Hi Hòa chiến tử trong tranh, tâm thần vẫn xuất hiện dao động.

"Phu quân, thiếp đau quá, thiếp chết thảm quá." "Phu quân, chàng phải báo thù cho chúng thiếp!" Tâm thần Đế Tuấn vừa dao động, hồn thể hư huyễn của Thường Hi và Hi Hòa liền bay ra, tiếng nói đầy đau đớn khiến sự dao động trong lòng Đế Tuấn không ngừng phóng đại.

"Phu nhân!" Đế Tuấn tâm thái sụp đổ, đỏ mắt muốn ôm chầm lấy hai người.

"Đại ca, là giả đấy, đừng mắc mưu!" Lăng Tiêu vội vàng ngăn Đế Tuấn lại.

"Vạn nhất là thật thì sao?" Đế Tuấn tâm thần dao động càng dữ dội, bắt đầu tranh biện với Lăng Tiêu.

Ngay lúc đó, ánh mắt của Hi Hòa giả xuất hiện một thoáng dao động.

"Tìm thấy ngươi rồi!

Hỗn Độn Chung, Thời Không Phong Cấm!" Ngay lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Đông Hoàng Thái Nhất, Hỗn Độn Chung bay tới định trụ Hi Hòa giả.

Thần thái của Lăng Tiêu và Đế Tuấn lập tức thay đổi, liên hợp cùng Hồng Quân phát động công kích mạnh nhất đánh tới.

Hóa ra, kẻ đứng cùng bọn họ chỉ là một đạo hóa thân Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Đông Hoàng Thái Nhất, chân thân của y đã sớm ẩn nặc từ lâu.

Đế Tuấn và Lăng Tiêu cố ý lộ ra sơ hở để dẫn dụ Vĩnh Hằng Ma Thần ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất thừa cơ dùng Hỗn Độn Chung định trụ hắn.

Đòn tấn công của ba người đánh thật mạnh lên người Hi Hòa giả.

Huyễn tượng tan vỡ, lộ ra Vĩnh Hằng Ma Thần bị đánh trọng thương.

Tên này có Vĩnh Hằng pháp tắc gia trì, bất hủ bất diệt, trong trận chiến Khai Thiên đến cả Bàn Cổ cũng không giết được hắn, bọn họ càng không làm được.

Tuy nhiên có thể phong ấn.

Lăng Tiêu thúc động Táng Thiên Quan muốn trấn áp hắn.

"Khốn kiếp, mối thù này bản tọa ghi nhớ kỹ!" Vĩnh Hằng Ma Thần nhìn bốn người Lăng Tiêu với ánh mắt âm hiểm, rồi biến mất không dấu vết.

Tiếp đó cảnh tượng trước mắt đại biến, Vĩnh Hằng Ma Thần thu

hồi Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, bọn họ trở lại thiên ngoại Hỗn Độn.

"Mau rút!" Vĩnh Hằng Ma Thần đang trọng thương hô hoán bọn Thần Nghịch.

"Giết!" Lăng Tiêu thao túng Táng Thiên Quan trấn áp về phía Hậu Bạt để giúp Lục Tuyết Ly.

Hồng Quân tế ra Thời Không Thiên Luân giết hướng Sinh Tử Ma Thần.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giết hướng Thần Nghịch.

"Rút!" Thấy tình hình không ổn, Thần Nghịch phát ra tiếng gào thét chấn thiên động địa, miệng phun ra luồng khí hủy diệt ngập trời, tràn ngập khắp thiên ngoại Hỗn Độn.

Thiên Hoàng Toại Nhân Thị không cẩn thận dính phải một chút liền bị thiêu đốt, khí hủy diệt xâm nhập vào cơ thể, lao thẳng về thức hải Nguyên Thần.

Toại Nhân Thị vội vàng ngồi xuống vận chuyển pháp lực, điều động nhân tộc khí vận để trấn áp.

"Tất cả cẩn thận, mau lùi lại!" Tai Ách Ma Thần khá rõ thủ đoạn của Thần Nghịch, vội vàng yểm hộ chư Thánh rút lui.

Sinh Tử Ma Thần xuyên toa không gian tẩu thoát, Hồng Quân vồ hụt.

Thần Nghịch đánh lui Lăng Tiêu bằng một kích, đưa Hậu Bạt rút đi, sau đó dẫn theo đại quân Hung Thú tộc thối lui vào sâu trong Hỗn Độn.

"Thắng một trận nhỏ chưa tính là thắng, Hồng Hoang sớm muộn gì cũng là của bản tọa!" Thần Nghịch để lại một câu bá khí.

Đám người Lăng Tiêu đều trầm lòng xuống.

“Phiền phức rồi, Thần Nghịch bọn họ hổ thị đam đam trong Hỗn Độn, bất cứ lúc nào cũng có thể tập kích giết vào Hồng Hoang, hoặc tiềm nhập vào quấy rối.” “Đặc biệt là tên Vĩnh Hằng Ma Thần kia, khó mà phòng bị, chúng ta phòng tới phòng lui vẫn để hắn lén vào Hồng Hoang nô dịch nhiều người như vậy.” “Nếu lại xảy ra lần nữa, Hồng Hoang chắc chắn sẽ bị đứt đoạn thế hệ, Chuẩn Thánh và Á Thánh đều bị hắn nô dịch hết.” Tai Ách nghiêm trọng nói.

“Tên này thật khốn kiếp!” Chuẩn Đề tức đến nghiến răng nghiến lợi, Tây Phương Giáo tổn thất thảm trọng quá, Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên chỉ còn lại mỗi Di Lặc, thật đáng chết.

Ừm, Quy Nhất Giáo cũng thảm chẳng kém, chỉ còn lại Huyền Đô và Độ Ách Chân Nhân.

Nhưng Quy Nhất Giáo vốn dĩ cũng chẳng có mấy đệ tử.

Ngọc Đế lại càng sụp đổ tâm thái, Thiên Đình dày công gây dựng, chỉ sau một đêm liền trở về con số không, còn chơi bời gì nữa.

“Kế sách hiện giờ, cách tốt nhất là lập một tòa đại trận bao phủ thiên ngoại Hỗn Độn, tất cả Thánh Nhân đều ra đây trấn giữ.” “Nhưng cái khó là sau này chắc chắn sẽ có các thế giới khác dung hợp vào Hồng Hoang, các Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót khác tìm đến, chắc chắn sẽ liên thủ với Thần Nghịch, bọn họ sẽ ngày càng mạnh hơn.” “Nếu ngươi muốn an ổn truy cầu đạo chi chung cực, thì hãy đem Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, mọi người cùng tham ngộ, nhanh chóng nâng cao thực lực.” Lăng Tiêu nhìn về phía Hồng Quân.

“Đúng thế, là Hồng Hoang đã thành tựu ngươi, giờ là lúc ngươi báo đáp Hồng Hoang rồi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là vật của Phụ Thần, lý ra phải do hậu duệ Phụ Thần chưởng quản, đưa nó cho Lăng Tiêu đi.” Lục Đạo Thông Thiên đi tới, Lục Đạo Tỏa Liên trên tay lấp lánh, uy hiếp Hồng Quân.

Bị chính đồ đệ mình uy hiếp, Hồng Quân uất ức vô cùng, vốn tưởng đã nắm giữ Tam Thanh trong lòng bàn tay, không ngờ Bàn Cổ lại để lại cho Tam Thanh một con bài tẩy lớn như vậy.

Đáng ghét nhất là từ nay về sau, lão thực sự chỉ có thể phục vụ cho Hồng Hoang, biến thành chó giữ nhà.

Thậm chí, tên Thông Thiên này còn có thể khống chế vận mệnh của lão.

Giờ đây lão có chút nghi ngờ tất cả đều là do Bàn Cổ thiết kế sẵn, lão vẫn luôn nằm trong tính toán của Bàn Cổ.

Sự tồn tại của Lục Đạo Chi Tâm khiến việc dung hợp Thiên Đạo trở thành một cái hố lớn, dung hợp rồi sẽ bị Lục Đạo Chi Tâm khống chế, biến thành chó giữ nhà cho Hồng Hoang.

Nhưng nếu không dung hợp, lão vĩnh viễn không thấy được phong cảnh phía trên Hợp Đạo Cảnh.

Giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, lão đương nhiên không cam lòng, nhưng giờ không do lão quyết định nữa.

Nếu Hồng Hoang rơi vào tay Thần Nghịch, chúng chắc chắn sẽ hành hạ lão đủ kiểu.

"Ngươi phải thề với Đại Đạo, sau khi lấy được Tạo Hóa Ngọc Điệp không được ra tay với ta, và phải để ta cùng tham ngộ." Hồng Quân cực kỳ không tin tưởng Lăng Tiêu, dù sao đấu với nhau mấy chục vạn năm, Lăng Tiêu tính cách thế nào lão quá rõ.

Lăng Tiêu có nguyên tắc hơn lão, nhưng không nhiều.

"Được." Lăng Tiêu gật đầu, lập tức thề với Đại Đạo.

Thiếu đi Hồng Quân, bọn họ khó mà địch lại Thần Nghịch, hơn nữa hiện tại Hồng Quân đã hoàn toàn trở thành chó giữ nhà cho Hồng

Hoang, y cũng chẳng cần động vào lão làm gì.

Hồng Quân miễn cưỡng giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mắt Lăng Tiêu sáng lên, cuối cùng cũng có được món đồ hằng mong ước.

Chương 833

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề mấy người thèm muốn không thôi.

Nhưng giờ bọn họ đã không còn tư cách tranh giành, đến Đạo Tổ cũng phải khuất phục rồi.

Giờ ngoại địch xâm lăng, nếu tiếp tục nội đấu thì tất cả đều tiêu đời.

Đám Lăng Tiêu là Đại Đạo Thánh Nhân, cùng lắm thì rời đi, nhưng bọn họ không được, bọn họ là Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang, gốc rễ đã gắn chặt vào đây rồi.

"Nhìn cái gì mà nhìn, các ngươi còn muốn cướp chắc?" "Không nghe Lục Đạo Thông Thiên nói sao, Tạo Hóa Ngọc Điệp là của Phụ Thần, lý nên do hậu duệ Phụ Thần quản lý." "Hai tên trọc kia, cả Nữ Oa nữa, các ngươi không có cửa.

Lão Tử, Nguyên Thủy còn mặt mũi nào mà tranh?" Đế Giang mắng Thiên Định Ngũ Thánh không ra gì, nếu không có ba anh em Kim Ô, đám hậu duệ Bàn Cổ như bọn họ đã sớm bị Hồng Quân chơi chết.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu bọn họ cũng thiết tha ủng hộ ba anh em Kim Ô là Bàn Cổ Chính Tông.

Mà ba anh em Kim Ô lấy Đế Tuấn làm đầu, nhưng thực tế hạt nhân chính là Lăng Tiêu, Tạo Hóa Ngọc Điệp do Lăng Tiêu quản lý là đúng đạo lý.

Ngũ Thánh bị Đế Giang mắng mà không dám ho he một lời.

Không cách nào khác, Đạo Tổ đã khuất phục, bọn họ lấy đâu ra tự tin.

Hơn nữa, bọn họ đều bị Đạo Tổ chơi khăm nên giờ chẳng ai dám tin lão nữa.

"Đi thôi, về Tử Tiêu Cung thương nghị xem tiếp theo nên làm thế nào." Lăng Tiêu lên tiếng.

Lần đầu tiên, chư Thánh Hồng Hoang tụ tập đầy đủ tại Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân dẫu sao cũng là chủ nhân Tử Tiêu Cung nên ngồi ở vị trí cao nhất.

Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, ba vị bá chủ năm xưa giờ chỉ có thể ngồi ở hàng cuối.

Hiện tại sau khi Hồng Quân khuất phục, người mất mặt nhất chính là Ngọc Đế.

Thiên Định Ngũ Thánh ít ra bản lĩnh thực lực vẫn còn cứng, Ngọc Đế thì chẳng có gì.

Ngồi ở hàng đầu không nghi ngờ gì chính là Tam Kim Ô, Lục Tuyết Ly, Tai Ách Ma Thần và Thanh Liên Thông Thiên.

Thanh Liên Thông Thiên hiện tại chỉ có tu vi Thánh Nhân ngũ trọng thiên, nhưng người ta có Lục Đạo Thông Thiên chống lưng.

Tiếp đến là Thập Nhị Tổ Vu, sau đó là Thiên Định Ngũ Thánh, rồi đến Nhân Đạo Thánh Nhân, Khổng Tuyên, Đại Bằng.

Đại diện các tộc như Phục Hy và Vô Thiên cũng được gọi tới.

"Đại ca ta đề nghị rất hay, bố trí một tòa đại trận bao phủ thiên ngoại Hỗn Độn, từ nay về sau Thánh Nhân Hồng Hoang đều phải ra đây trấn thủ." "Bắt buộc phải làm thế, không thể để bọn Thần Nghịch có cơ hội thừa cơ, đặc biệt là tên Vĩnh Hằng Ma Thần kia, Hồng Hoang không thể loạn." "Giờ mọi người nói xem, trận pháp này nên

bố trí thế nào.” Lăng Tiêu phát biểu trước.

“Thiên ngoại Hỗn Độn rộng lớn như vậy, một tòa trận pháp không bao phủ hết được, kiến nghị của ta là dùng nhiều tòa đại trận kết nối lại, mỗi tộc trấn thủ một phương.” “Khi đánh nhau còn có thể mượn lực lượng trận pháp.” Phục Hy nói.

“Ừm, lấy Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận làm trung tâm, dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn làm trận nhãn.” “Chúng ta có lẽ có thể thử dung hợp đại trận của các tộc, cấu thành một tòa siêu cấp Ngũ Hành đại trận.” “Vừa có thể thúc động đơn độc, vừa có thể dung hợp lại với nhau, tập hợp sức mạnh của các tộc các giáo Hồng Hoang.” Ý tưởng của Đế Tuấn càng điên cuồng và táo bạo hơn.

“Nếu như vậy, các trận pháp cũ đều phải thay đổi.” Thanh Liên Thông Thiên trầm tư.

Những người khác đều im lặng lắng nghe, không còn cách nào, ba vị này là chuyên gia trận pháp mạnh nhất, trước mặt bọn họ thì ai có quyền lên tiếng.

Cuối cùng ba người thương định, thử làm theo thiết tưởng của Đế Tuấn.

“Được rồi, tiếp theo nói về chuyện Ma Đạo Lượng Kiếp đi.” “Hiện giờ Tây Phương Giáo, Thiên Đình, Quy Nhất Giáo đều nguyên khí đại thương, nếu cứ tiếp tục đánh như trước thì căn bản không thể thắng nổi Ma tộc.” “Giờ ngoại địch xâm lăng, đối phó ngoại địch quan trọng hơn.

Nếu Hồng Hoang luân hãm thì thắng thua còn ý nghĩa gì.” “Nhưng lượng kiếp cũng phải bình tức, ý kiến của ta là tất cả Đại La Kim Tiên trở lên đều ra thiên ngoại Hỗn Độn bố trí đại trận, để Vô Thiên và Tôn Ngộ Không ở lại Hồng Hoang tiếp tục hoàn thành lượng kiếp.” “Chờ Như Lai lịch kiếp viên mãn trở về, ai về vị trí nấy rồi

mới quyết định hướng đi cuối cùng của lượng kiếp.” Lăng Tiêu nói.

“Quyết định thế nào đây?

Phật môn chúng ta giờ sao đấu lại Ma tộc?” Chuẩn Đề nghiến răng nhìn Thanh Liên Thông Thiên, lần này Tây Phương Giáo bị Vũ Dực Tiên hại thảm rồi.

Vũ Dực Tiên thực sự đã dùng sức một mình để báo thù Phong Thần Lượng Kiếp cho Tiệt Giáo.

“Đừng nhìn ta, Xiển Giáo cũng chẳng hy sinh gì, chuyện này chắc chắn có Xiển Giáo tham gia, không phải một mình Vũ Dực Tiên làm được.” “Hơn nữa nguồn cơn là Tướng Thần của Xiển Giáo.” Thanh Liên Thông Thiên thản nhiên nói.

“Tây Phương Giáo cộng thêm Thiên Đình, Quy Nhất Giáo, Xiển Giáo thì thực lực cũng tương đương Ma tộc, đến lúc đó cứ để bọn họ đấu với nhau, những người khác không được can thiệp.” Lăng Tiêu chốt hạ.

Tây Phương Giáo vốn có hàng trăm Chuẩn Thánh, thực lực hùng hậu, nhưng Như Lai vì gom đủ 17 viên xá lợi tử đã làm chết không ít, trận đại hỗn chiến trước đó cũng chết thêm một mớ.

Đệ tử nòng cốt thì bị Vĩnh Hằng Ma Thần dắt đi mất hơn phân nửa, giờ chỉ còn khoảng ba bốn mươi Chuẩn Thánh, nhưng Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên chỉ còn mỗi Di Lặc.

Thiên Đình vốn có bảy tám chục Chuẩn Thánh, thực lực cũng mạnh, nhưng giờ Tiệt Giáo rút đi, lại bị Vĩnh Hằng Ma Thần dắt đi mất quá nửa nên coi như phế rồi, Chuẩn Thánh trở lên chỉ còn hơn mười người.

Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên cũng chỉ còn Vương Mẫu.

Quy Nhất Giáo còn thảm hơn, Thanh Phong Đạo Nhân, Cửu

Huyền Thiên Tôn đều bị dắt đi, Thái Thượng Lão Quân là Thiện thi của Lão Tử nên không tính.

Môn nhân Quy Nhất Giáo chỉ còn lại Huyền Đô, Độ Ách Chân Nhân, cha con Ngưu Ma Vương và Trư Bát Giới, năm người này may mà không ở Thiên Đình, nếu không cũng chung số phận.

Giờ đây lực lượng trung kiên lại biến thành Xiển Giáo, Xiển Giáo tuy ít người nhưng chất lượng cao.

Tính ra bốn phương cộng lại, Á Thánh có Di Lặc, Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Huyền Dương Đạo Quân, Huyền Âm Tiên Tử, tổng cộng năm vị.

Phía Ma tộc tuy chết mất ba vị, nhưng vẫn còn Vô Thiên, Lăng Hư Phật Tổ, Dục Chức Tâm, Diệu Hồn Ma Quân, cũng bốn vị.

Tính kỹ ra thực lực thực sự ngang ngửa.

Ma tộc có cao tầng chiến đấu mạnh hơn, nhưng Chuẩn Thánh hậu kỳ trở xuống chết mất quá nửa nên số lượng ít.

"Được." Chuẩn Đề gật đầu mà lòng đau như cắt, lão và sư huynh tốn bao tâm huyết kinh doanh mấy chục vạn năm mới có quy mô như hôm nay, vậy mà bị Vĩnh Hằng Ma Thần đánh một phát xuống vực sâu.

Tu vi càng cao thì khí vận ẩn chứa càng sâu, khí vận Tây Phương Giáo ngưng tụ càng nhiều thì cung dưỡng cho bọn lão càng lớn.

Giờ khí vận mất đi hơn phân nửa, làm sao không đau lòng cho được, tên Vĩnh Hằng Ma Thần đáng chết!

Ngọc Đế cũng nghĩ vậy, bao nhiêu công lao mười mấy vạn năm giờ đổ sông đổ biển.

Phía Quy Nhất Giáo, Lão Tử có vẻ bình tĩnh hơn, có lẽ với lão chỉ

cần Huyền Đô không sao là được.

Phục Hy tức giận nhìn chằm chằm Nữ Oa, như muốn nói: "Muội xem muội đã làm chuyện tốt gì kìa, nếu muội không can thiệp vào Phong Thần Lượng Kiếp thì Tiệt Giáo làm sao hận Yêu tộc đến thế, Yêu tộc làm sao gặp phải kiếp nạn này".

Vì Thiên Yêu Tâm nên tình hình Yêu tộc vừa mới khởi sắc, giờ lại bị đánh cho đứt đoạn thế hệ, Yêu tộc đúng là đa tai đa nạn nhất Hồng Hoang.

Bao nhiêu Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên cực khổ bồi dưỡng đều mất sạch.

Tiệt Giáo và Xiển Giáo không sao, nghĩa là hai giáo này cùng tính kế.

Yêu tộc có thù Phong Thần với Tiệt Giáo, Tiệt Giáo hại Yêu tộc còn hiểu được, nhưng Xiển Giáo các ngươi dựa vào cái gì, chuyện này chưa xong đâu.

Mọi việc đã thương nghị xong, vì ngoại địch xâm lăng nên cả Hồng Hoang đều bận rộn.

Các giáo, các tộc không còn dám giấu nghề, đem hết vốn liếng ra, đủ loại thiên tài địa bảo được mang tới để bố trí đại trận.

Nếu Hồng Hoang luân hãm thì ai cũng đừng mong sống tốt, giấu giếm chẳng có ý nghĩa gì.

Hung Thú tộc không vào được Hồng Hoang nên bị Thần Nghịch dẫn đi, Tinh Linh Giới dung hợp vào có hai khối đại lục, Tinh Linh đại lục là của tộc Elf, có Lục Tuyết Ly bảo vệ nên không ai dám đụng vào.

Chương 834

Nhưng Hung Thú đại lục thì trống không, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, Xiển Giáo giờ không có chỗ cắm dùi, đạo trường đều bị Vô Thiên cướp sạch đem bán cho Nhân tộc, Long tộc, Phượng tộc.

Thế là ba giáo chạy tới chia chác Hung Thú đại lục, Kỳ Lân tộc cũng xí một phần, đại lục bị chia làm bốn.

Khổ nhất là Trư Bát Giới, Tôn Ngộ Không, Đường Tăng chẳng thèm hỏi bọn họ lấy một câu, dứt khoát đi theo Thần Nghịch, ngay cả Nữ Vương và Hậu Bạt đại thần cũng đi.

Bọn họ sinh trưởng ở Hồng Hoang, chẳng có quan hệ gì với Thần Nghịch, không thể bỏ mặc Hồng Hoang mà đi theo hắn được.

Mấy sư huynh đệ có chút tổn thương, Trư Bát Giới về Quy Nhất Giáo, Sa Tăng về Thiên Đình, Tiểu Bạch Long và Ngao Xuân đưa Đinh Hương về Long tộc.

Trầm Hương và Tiểu Ngọc gia nhập Ma tộc.

Đội ngũ chống lại Dương Tiễn tan rã.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề còn muốn lôi kéo Tôn Ngộ Không vào giáo phái của mình.

Hồng Quân đã khuất phục nên Tôn Ngộ Không cũng chẳng thèm diễn nữa, tuyên bố mình thuộc môn hạ Kim Ô.

Tam Nhãn Thần Hầu mất tích bấy lâu nay cũng xuất hiện, tuyên bố mình là phân thân của Lăng Tiêu, đồng thời giao Công Đức Kim Liên cho Lăng Tiêu.

Đây là pháp bảo trấn áp khí vận của Phật môn, cực kỳ quan trọng, giờ nằm trong tay người ngoài thì đúng là chuyện lớn.

Tương đương với việc khí vận Phật môn bị người ngoại bang nắm giữ.

Trước đây Tiếp Dẫn dùng Công Đức Kim Liên vốn không phải hàng thật, mà là dùng hạt sen của nó hấp thụ lượng lớn công đức, cộng thêm thiên tài địa bảo luyện thành vật thay thế, đạt tới Thập Nhất phẩm, có ba mươi lăm đạo cấm chế.

Công năng giống hệt Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nhưng không bằng về chất lượng và không có khả năng trấn áp khí vận.

Tiếp Dẫn nổi đóa, ngoài Đô Thiên Đấu Chiến Thương thì Công Đức Kim Liên là pháp bảo lợi hại nhất của lão, tầm quan trọng còn vượt cả cây thương kia.

Thế là lão chạy tới Tử Tiêu Cung cầu Hồng Quân làm chủ.

Dù biết Hồng Quân đã chơi khăm mình nhưng biết làm sao được, bọn lão không phản kháng nổi Hồng Quân, chỉ đành ngoan ngoãn phụ thuộc.

Lão mà đi tìm Lăng Tiêu đòi thì y chắc chắn chẳng thèm đoái hoài.

Nhưng Hồng Quân thì khác, ít nhất hiện tại Hồng Hoang không thể thiếu lão, Hồng Quân vẫn có tiếng nói.

Tuy Hồng Quân đã khuất phục nhưng không phải là thần phục, chỉ là liên thủ chống ngoại địch.

Bên trong, bọn họ vẫn là quan hệ cạnh tranh vì ai cũng muốn có thêm khí vận.

Hiện tại là Ma Đạo Lượng Kiếp, Phật - Ma tranh đấu, mỗi bên ủng hộ một phía cũng không tính là phá hoại đại thế Hồng Hoang.

Đại thế là cuộc chiến Phật Ma, Tam Kim Ô ủng hộ Ma đạo, lão ủng hộ Phật đạo, ngược lại tạo thành một sự cân bằng.

Lục Đạo Thông Thiên biết lão muốn đè ép Ma đạo nhưng lão không thừa nhận thì Thông Thiên cũng chẳng bắt bẻ được gì.

Hồng Quân dẫn theo Thiên Định Ngũ Thánh đến Bồng Lai Tiên Sơn đòi lại công đạo.

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là vật trấn áp khí vận Phật đạo, trước đây chúng ta đã ước định không ra tay, giờ ngươi đoạt lấy nó là đã vượt giới rồi." Hồng Quân nói.

"Ta không định dùng nó để khống chế khí vận Phật đạo.

Năm tòa sen mười hai phẩm và Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đều là mảnh vỡ của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, cùng gốc cùng nguồn." "Chẳng lẽ các ngươi không muốn xem thử, nếu dung hợp chúng lại có thể hóa thành một kiện Hỗn Độn Linh Bảo hay không?" "Hiện giờ Công Đức Kim Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Tịnh Thế Bạch Liên và Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đều ở trong tay ta, chỉ thiếu mỗi Tạo Hóa Thanh Liên thôi." Lăng Tiêu nhìn Nữ Oa với ánh mắt đầy thâm ý, như muốn hỏi nàng tự nguyện giao ra hay để y ra tay cướp.

Sắc mặt Nữ Oa rất khó coi, đã đến Hợp Đạo cảnh rồi mà cái tính thổ phỉ hễ không vừa ý là cướp vẫn chẳng đổi.

"Ta không cần biết, mất Công Đức Kim Liên rồi chúng ta lấy gì trấn áp khí vận Phật môn?" Tiếp Dẫn không đồng ý, pháp bảo trấn áp khí vận ở Hồng Hoang đã dùng sạch rồi, không có vật thay thế.

Hơn nữa nếu dung hợp thành công y cũng chẳng đời nào đưa lại cho lão, mắc mớ gì lão phải ủng hộ.

"Không thể thành công đâu, năm tòa sen mười hai phẩm đều có thiên mệnh riêng, không thể dung hợp, làm hỏng chúng sẽ phải gánh nhân quả lớn, nếu không Bần đạo đã chẳng ban Tạo Hóa Thanh Liên

và Công Đức Kim Liên cho bọn họ.” “Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ không có thiên mệnh gia trì, các ngươi có thể thử xem.” Hồng Quân lắc đầu, lão đã thử từ lâu rồi, căn bản không được.

Lăng Tiêu cau mày, đúng là bọn y đã quên mất yếu tố thiên mệnh.

Chỉ riêng Ngũ Phương Kỳ dung hợp thì chắc chắn không thành được Hỗn Độn Linh Bảo.

Thôi xong, uổng công mưu tính.

Lăng Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, trả lại kim liên cho Tiếp Dẫn, khiến lão mừng rỡ.

“Hồng Quân lão tặc, ngươi vẫn muốn áp chế Ma đạo, mưu đoạt khí vận, có bản tọa ở đây ngươi đừng hòng thành công.” Lúc này, La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ hiện thân.

Thượng Cổ Ngũ Trùng chắc chắn sẽ báo cho Thần Nghịch về sự tồn tại của bọn họ.

Hồng Quân hiện tại bị Lục Đạo Thông Thiên chế hành, bọn họ không cần phải kiêng dè hay lẩn trốn nữa.

“La Hầu, ngươi vẫn chưa chết!” Sắc mặt Hồng Quân đại biến, tuy lão có thù với bọn Thần Nghịch, nhưng La Hầu mới chính là túc địch thực sự.

“Hừ, bản tọa là Ma Tổ đường đường chính chính, làm sao dễ chết thế được.” “Ngươi dung hợp Thiên Đạo, bản tọa cũng nên dung hợp Ma đạo để chế hành Thiên Đạo, đây là xu thế tất yếu, ngươi không ngăn cản được đâu.” La Hầu nói.

Nghe vậy Hồng Quân lại bình tĩnh lại: “Có Lục Đạo Chi Tâm ở đó, ngươi dung hợp Ma đạo cũng sẽ bị Lục Đạo Thông Thiên hạn chế, trở thành chó giữ nhà cho Hồng Hoang, ngươi ham hố cái gì?” “Có thể xử ngươi là được rồi!” La Hầu cười nanh ác.

Hồng Quân suýt nữa phun ra một ngụm máu già, đây là loại người gì vậy, thù dai đến mức bất chấp tất cả, mất đi tự do để làm chó giữ nhà cũng phải chơi lão cho bằng được.

"Đừng nghe hắn nói bậy, hắn là kẻ không có lựa chọn nào khác.

Hắn chỉ là một phân thân của La Hầu nảy sinh ý thức riêng, thoát ly khống chế chứ không phải chân thân.

Gốc rễ chỉ có bấy nhiêu, nếu không dung hợp Ma đạo để tăng cường bản nguyên thì vĩnh viễn không thể tăng tu vi." "Ngày nào La Hầu chân thân trở lại Hồng Hoang, kết cục của hắn chỉ có thể là bị thôn phệ." Lăng Tiêu nói.

"Ha ha, hóa ra là vậy." Hồng Quân cười đầy châm chọc.

"Lão cẩu, ngươi lấy tư cách gì mà trào phúng bản tọa?

Lục Đạo Chi Tâm xuất hiện mà ngươi vẫn chưa hiểu sao?

Thực ra chúng ta đều không có lựa chọn, đều là quân cờ được Bàn Cổ chọn trúng, luôn đi theo vận mệnh mà Bàn Cổ đã an bài." "Lượng kiếp là do Bàn Cổ thiết định, còn vận mệnh chúng ta cũng đã sớm được định đoạt, cuối cùng đều sẽ trở thành kẻ giữ nhà cho Hồng Hoang mà thôi." La Hầu khinh bỉ nói.

"Đúng thế, Lục Đạo Chi Tâm tồn tại là để hạn chế Lục Đạo, duy trì cân bằng cho Hồng Hoang.

Điều này nói lên cái gì?

Việc ngươi dung hợp Thiên Đạo không phải là ngẫu nhiên, nếu không Bàn Cổ tạo ra Lục Đạo Chi Tâm làm gì?" "Bàn Cổ đã tính toán trước rằng Lục Đạo sẽ nảy sinh vấn đề, hay nói cách khác là do Người an bài.

Việc ngươi dung hợp Thiên Đạo là do Bàn Cổ một tay thúc đẩy,

ngươi tưởng mình thoát được Khai Thiên lượng kiếp, thực chất là Người cố ý để ngươi sống, chọn ngươi làm quân cờ, sắp đặt sẵn vận mệnh cho ngươi rồi." Quỷ Đạo Chi Chủ phụ họa.

"Thực ra ngươi căn bản không có lựa chọn.

Ngươi chỉ là một Ma Thần trung cấp, bản nguyên cũng chỉ ngang bằng ta hiện tại, không dung hợp Thiên Đạo thì vĩnh viễn không đột phá nổi Hợp Đạo cảnh.

Dung hợp rồi thì bị Lục Đạo Chi Tâm hạn chế.

Dù ngươi biết từ đầu thì ngươi vẫn sẽ chọn dung hợp Thiên Đạo, giống hệt ta hiện giờ thôi, không phải sao?" La Hầu châm chọc.

Hồng Quân không cười nổi nữa, ngẫm kỹ lại đúng là như vậy.

Chương 835

Bọn lão vẫn quá xem thường sức mạnh của Bàn Cổ, làm sao đấu lại Người được.

“Ta hiện giờ còn nghi ngờ liệu Bàn Cổ đã thực sự chết chưa, Người thật sự không giết nổi bọn Thần Nghịch sao?

E rằng bọn chúng cũng là quân cờ Người cố ý để lại, Bàn Cổ có mưu đồ lớn lao hơn.” “Ví dụ như, giữ lại bọn Thần Nghịch làm đá mài dao, tôi luyện Hồng Hoang, ép Hồng Hoang phải trở nên mạnh mẽ.” Quỷ Đạo Chi Chủ lại bắt đầu đưa ra những giả thuyết táo bạo.

“Có lẽ trước trận chiến Khai Thiên, Bàn Cổ đã thôi diễn và tính toán hết thảy.” “Thậm chí bao gồm cả việc ta đi tới các Hỗn Độn khác.

Bàn Cổ đã vượt qua Đại Đạo cảnh, có lẽ Người đã cảm ứng được điều gì đó.” “Lăng Tiêu đến từ tương lai xa xôi, nơi lưu truyền truyền thuyết Hồng Hoang.

Ở thời đại của y, ngươi đã thành công biến Hồng Hoang thành một trang trại, sửa đổi lượng kiếp, chơi nát cả Hồng Hoang.” “Giờ ta thậm chí nghi ngờ chính mình cũng là một quân cờ của Bàn Cổ, vai trò của ta là đưa một 'dị số' trở lại Hồng Hoang để đưa nơi này về đúng quỹ đạo.” “Bàn Cổ đã sắp đặt tất cả, để lại vô số hậu thủ.

Bất kể các ngươi vùng vẫy thế nào, khi Hồng Hoang chệch hướng sẽ kích hoạt các hậu thủ đó, vấn đề nảy sinh ở đâu sẽ được giải quyết từ đó, mọi thứ đều quay về đúng quỹ đạo.” “Giờ ta còn nghi ngờ việc Lăng Tiêu xuất hiện cũng nằm trong tính toán của Bàn Cổ.

Nếu không tại sao ta từ thế giới Hỗn Độn khác trở về lại tình cờ gặp đúng y?” “Tiền kiếp của Lăng Tiêu chỉ là một phàm nhân bình

thường, tại sao tư chất lại vượt xa cả những hậu duệ Bàn Cổ chân chính như Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?" Quỷ Đạo Chi Chủ suy đoán.

Đồng tử Hồng Quân co rụt lại.

Hóa ra lão tưởng mình nỗ lực để siêu thoát, trở thành người đánh cờ, nhưng thực tế lão vẫn luôn là quân cờ trên bàn cờ đó.

Cứ như thể Bàn Cổ đã bày ra một ván cờ, khi quân cờ không nghe lời làm loạn ván đấu thì sẽ kích hoạt hậu thủ để đưa ván cờ về vị trí cũ.

Đây là thủ đoạn thông thiên gì vậy?

Trên cả Đại Đạo cảnh lại có thể mạnh mẽ đến mức đáng sợ như thế sao?

"Đương nhiên, đây cũng là cơ hội Bàn Cổ cho các ngươi.

Hãy bảo vệ Hồng Hoang cho tốt.

Tuy Người hạn chế các ngươi nhưng cũng ban cho cơ duyên cực lớn, khiến các ngươi có khả năng đột phá lên trên Đại Đạo cảnh." "Có lẽ khi các ngươi đạt đến cảnh giới đó mới có thể thực sự giải thoát." Quỷ Đạo Chi Chủ tiếp tục.

"Đợi đã, ngươi nói ngươi đã từng đi đến thế giới Hỗn Độn khác là ý gì?" Hồng Quân bắt được điểm mấu chốt.

"Trong trận Khai Thiên ta không tham dự.

Khi Bàn Cổ đại chiến với các Ma Thần đã đánh vỡ Hỗn Độn tạo ra vết nứt, ta đã xuyên qua đó mà ra ngoài." "Ta thấy một cái cây rất lớn, cái gọi là Hỗn Độn của chúng ta chẳng qua chỉ là một quả trên cái cây đó, và những quả như thế còn rất nhiều." "Chúng ta gọi đó là Thế Giới Thụ, suy đoán có khoảng ba ngàn quả như vậy, tức là ba ngàn

thế giới Hỗn Độn.” “Có lẽ khi ba ngàn quả chín rụng, dung hợp lại với nhau sẽ tạo thành thế giới Hồng Mông trong truyền thuyết.” “Ta đã vào các thế giới khác, ở đó cũng có Hỗn Độn Ma Thần, có Hỗn Độn Chí Bảo.

Thanh Hồng Mông Thánh Kiếm trong tay Lăng Tiêu chính là món đồ ta cướp được từ thế giới đó.” “Thế giới đó do Trùng Tộc làm chủ, Trùng Hoàng và Trùng Mẫu đẻ ra ba ngàn Trùng Tử, tương ứng với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.” “Ta đã chiến thắng Trùng Mẫu, trấn áp ả trong Táng Thiên Quan nhưng không giết nổi.

Hồng Mông Thánh Kiếm là pháp bảo của Trùng Mẫu.

Sau đó ta bị Trùng Hoàng đánh trọng thương, phải dùng Thời Thần Chung trốn vào dòng sông thời gian.” “Sau đó ta đến thời đại của Lăng Tiêu.

Hai con Hỏa Lân và Thủy Lân từng kích thích ngươi chính là do chúng ta dùng vảy nghịch của Trùng Mẫu hóa thành, cấy vào tư tưởng coi ngươi là tử địch.” “Đại quân Trùng Tộc của Ma tộc cũng là do chúng ta dùng bản nguyên Trùng Mẫu nuôi cấy ra.” Quỷ Đạo Chi Chủ kể lại.

Lăng Tiêu phối hợp tế ra Táng Thiên Quan, thi triển thuật pháp chiếu ra hình ảnh Trùng Mẫu bên trong.

Hồng Quân và Ngũ Thánh xem mà chấn động không thôi, hóa ra bấy lâu nay bọn lão chẳng biết gì cả, ếch ngồi đáy giếng, trong mắt chỉ có mỗi Hồng Hoang.

“Những chuyện này Thượng Cổ Ngũ Trùng cũng biết, chúng chắc chắn sẽ kể cho Thần Nghịch.

Nhưng với tính cách của hắn, hắn sẽ càng điên cuồng muốn chiếm đoạt Hồng Hoang.” “Chiếm lấy khí vận Hồng Hoang để nhanh chóng

khôi phục thực lực, rồi đi cướp đoạt Chí Bảo ở các thế giới khác, hoặc để đối phó với việc các thế giới dung hợp trong tương lai, nhằm xưng vương xưng bá ở thế giới Hồng Mông." La Hầu nói.

Thực tế đúng là vậy, trong Hỗn Độn, Thượng Cổ Ngũ Trùng đã kể những bí mật này cho Thần Nghịch.

Hắn chấn động xong thì càng quyết tâm chiếm Hồng Hoang.

Chỉ có điều Vĩnh Hằng Ma Thần lần này bị thương không nhẹ, thiếu đi một chiến lực lớn như vậy thì không đối phó nổi bọn Lăng Tiêu, đành phải chờ Vĩnh Hằng khôi phục.

"Đương nhiên đó là chuyện xa xôi, giờ chúng ta phải tập trung vào thế giới Hỗn Độn này đã." "Thực ra chẳng cần tranh giành nữa, khi các thế giới khác dung hợp vào Hồng Hoang, khí vận sẽ đại tăng, sinh linh cũng nhiều vô kể, các ngươi còn sợ thiếu khí vận để chia sao?" "Ví dụ như Xiển Giáo, có thể thu nhận đồ đệ từ các sinh linh thế giới khác, đừng có cứ nhìn chằm chằm vào Nhân tộc mãi." "Giống như bây giờ, tộc Elf tu luyện Thiên Đạo, họ tin tưởng Thiên Đạo, là chủng tộc Thiên Đạo.

Khi dung hợp vào Hồng Hoang chẳng phải khí vận Thiên Đạo của các ngươi tăng mạnh đó sao?" "Tương lai sẽ có các chủng tộc Nhân đạo, Phật đạo, Ma đạo từ các thế giới khác tới, khí vận Lục Đạo đều sẽ bùng nổ, chúng ta chẳng cần tranh, cứ quản lý tốt đạo của mình là được." "Ít nhất trước khi đạt tới Đại Đạo cảnh thì khí vận chắc chắn đủ dùng, muốn tranh thì để sau đi." Lăng Tiêu nói.

Đám Hồng Quân mặt đầy vạch đen, ngươi nói hay lắm, sau này đừng nói nữa.

Nói thì nghe lọt tai đấy, nhưng vấn đề là giờ bọn lão không có khí vận để dùng, các ngươi thì không lo vì có Nhân tộc cung cấp khí vận liên tục.

Trước khi các thế giới khác dung hợp thì bọn lão biết làm sao.

"Ma Đạo Lượng Kiếp chúng ta đừng can thiệp nữa, cứ để bọn họ tự quyết định." "Chúng ta mà nhúng tay làm đại thế thay đổi, kích hoạt thêm hậu thủ của Bàn Cổ thì ai cũng đừng mong yên ổn." Lăng Tiêu buông lời đe dọa.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn dù giận nhưng không dám nói gì, giờ tình hình có lợi cho các ngươi thì các ngươi nói gì chẳng được.

Giờ tộc Elf đã gia nhập nên tình hình Thiên Đạo cũng khá hơn, chỉ có Phật đạo bọn lão là thảm nhất.

Nhưng giờ Hồng Hoang không còn do bọn lão làm chủ nữa, biết làm sao đây.

Ngày hôm đó, Lăng Tiêu và Lục Tuyết Ly đại hôn, tất cả những nhân vật có máu mặt ở Hồng Hoang đều tới Bồng Lai chúc hạ.

Phu thê đồng lòng, khí vận cộng hưởng, Lăng Tiêu hưởng được khí vận từ tộc Elf, Lục Tuyết Ly cũng hưởng được khí vận từ Nhân tộc và Tinh không.

Hai người cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện tiền kiếp, không còn gì ràng buộc, mở lòng kết thành một thể.

Đế Tuấn có Hi Hòa và Thường Hi, Lăng Tiêu có Lục Tuyết Ly, chỉ còn mỗi Đông Hoàng Thái Nhất lẻ bóng một mình, trông có chút thảm.

Nhưng mỗi người một chí hướng, Thái Nhất hoàn toàn không hứng thú với chuyện đó, mục tiêu của y chỉ có Đại Đạo và chiến đấu.

Đế Tuấn có Hỗn Độn Linh Bảo Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, Lăng Tiêu có Táng Thiên Quan, y đem Thương Mang Kiếm tặng cho Đông Hoàng Thái Nhất, vậy là cả ba anh em đều có Hỗn Độn Linh Bảo.

Sau đại hôn, tất cả Thánh Nhân đều chuyển ra thiên ngoại Hỗn Độn để trấn giữ Hồng Hoang.

Mỗi người tự xây cung điện riêng, như Kim Ô Cung của ba anh em, Tinh Linh Cung của Lục Tuyết Ly.

Ở trung tâm xây dựng một tòa Thánh Cung để các Thánh Nhân cùng bế quan tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tuy nhiên hiện giờ chưa ai bế quan cả vì còn bận bố trí đại trận.

Tất cả Đại La Kim Tiên trở lên đều được huy động, bao gồm cả người của Ma tộc và Phật môn.

Giải quyết thù ngoài trước rồi mới nội chiến sau.

Trận pháp do Đế Tuấn, Phục Hy và Thanh Liên Thông Thiên chủ trì, Ngũ Cực Thánh Thú hỗ trợ.

Ngũ Cực Thánh Thú cũng chuyên về Ngũ Hành nên tạo nghệ trận pháp cũng không thấp.

Trong biến cố lần này, thảm nhất là Thập Linh Viên Thủ, tên này gắn bó quá sâu với địa mạch Hồng Hoang nên không thể rời đi.

Kết quả bị Trấn Nguyên Tử dùng Địa Thư trấn áp, để dành cho Hỗn Thế Tứ Hầu thành thánh sau này.

Mất năm ngàn năm, Chung Cực Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận mới hoàn thành, được dung hợp từ rất nhiều đại trận khác nhau.

Ví dụ như Vạn Long Đại Trận của Long tộc được cải tạo thành thuộc tính Thủy, có thể hoạt động độc lập hoặc phối hợp cùng đại trận chính.

Vạn Ma Đại Trận, Vạn Tiên Trận, Ly Hỏa Đại Trận của các tộc cũng vậy, mỗi tộc trấn giữ một hướng.

Đại trận lấy Hồng Mông Ngũ Hành Sơn làm trận nhãn, khi toàn

lực vận hành đủ sức đe dọa cả Thánh Nhân Hợp Đạo cảnh.

Chương 836

Các tộc còn chung sức xây dựng một tòa Thiên Quan hoành tráng vắt ngang hỗn độn thiên ngoại theo hình chữ "Mễ", như một lớp phong ấn bảo vệ Hồng Hoang.

Các Chuẩn Thánh trấn giữ trên đó, dù địch xâm nhập từ hướng nào cũng sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Sau khi bố trí xong, ngoại trừ Ma tộc, Thiên Đình, Tây Phương Giáo, Quy Nhất Giáo và Xiển Giáo trở về tiếp tục Ma Đạo Lượng Kiếp, các Chuẩn Thánh khác đều ở lại Thiên Quan bế quan.

Dương Tiễn không tham gia tranh đấu Ma Đạo Lượng Kiếp nhưng vẫn tiếp tục cuộc chiến định mệnh với Tôn Ngộ Không.

Dương Tiễn chê Tôn Ngộ Không quá yếu, thậm chí chủ động giúp y tìm xá lợi tử để nâng cao thực lực, nhằm có một trận đấu công bằng.

Vu tộc cần trấn giữ Địa Phủ và Luân Hồi nên ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu, những người khác không ra thiên ngoại Hỗn Độn.

Các tộc khác và Tiệt Giáo đều tuyên bố bế quan, tất cả Chuẩn Thánh trở lên đều tiến về Thiên Quan.

Yêu tộc thảm nhất, chỉ còn Phục Hy và Lục Đại Yêu Thánh.

Nhờ Tinh Linh Giới dung hợp nên Hồng Hoang cũng náo nhiệt hẳn lên, tộc Elf hiếu kỳ đi du lịch khắp nơi, người bản địa Hồng Hoang cũng kéo sang Tinh Linh đại lục tham quan.

Tộc Elf tính tình ôn hòa, ngoại hình tuấn mỹ nên cực kỳ được săn đón, số người đến cầu hôn không đếm xuể.

Thiên ngoại Hỗn Độn thì bình lặng trở lại, chư Thánh tụ tập tại

Thánh Cung bế quan.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy không có tác dụng với Địa Đạo Thánh Nhân nhưng lại rất hữu ích cho Thiên Đạo và Nhân Đạo Thánh Nhân, giúp họ nhìn thấu toàn mạo pháp tắc.

Gặp bình cảnh thì có bọn Tai Ách Ma Thần giải đáp ngay, coi như thuê họ làm thầy, thù lao trả bằng Tam Quang Thần Thủy.

Ngoài thứ đó ra họ cũng chẳng cần gì khác, Hồng Quân không có nhiều nên Tam Kim Ô phải chi trả.

Tam Kim Ô rất giàu có.

Lăng Tiêu đem tám phần mười số Tam Quang Thần Thủy của mình cho Lục Tuyết Ly, nàng bế quan một mình ở Tinh Linh Cung.

Dù chỉ còn lại hai phần nhưng Lăng Tiêu vẫn có tới hàng ức giọt.

Đế Tuấn và Thái Nhất mỗi người có vài tỷ giọt.

Có lẽ phân nửa lượng Tam Quang Thần Thủy trong Hỗn Độn đều nằm trong tay họ.

Tìm được Lục Tuyết Ly rồi nên Lăng Tiêu không còn vướng bận gì, đạo tâm viên mãn, hoàn toàn chìm đắm vào tu luyện.

Năm ngàn năm trôi qua, Đế Tuấn và Thái Nhất thành công đột phá Hợp Đạo cảnh nhị trọng, Quỷ Đạo Chi Chủ cũng sắp khôi phục lại cảnh giới Hợp Đạo.

Thanh Liên Thông Thiên kế thừa bản nguyên và pháp tắc của Thông Thiên, bản nguyên đại tăng lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp hỗ trợ nên tu vi thăng tiến thần tốc, chỉ trong năm ngàn năm đã đạt đến Thánh Nhân cảnh đỉnh phong.

Ngày hôm đó, Vĩnh Hằng Ma Thần khôi phục, bọn Thần Nghịch lại một lần nữa kéo đến đánh Hồng Hoang.

Chúng biết Tam Kim Ô có nhiều Tam Quang Thần Thủy giúp phe đối phương khôi phục nhanh, lại có Tạo Hóa Ngọc Điệp nên càng để lâu càng bất lợi cho chúng.

Tuy nhiên, đã muộn rồi.

Hai bên khai chiến thánh chiến lần thứ hai giữa Hỗn Độn.

Lục Tuyết Ly khôi phục đến Hợp Đạo cảnh tứ trọng thiên, ngang hàng với Hậu Bạt, hai người tái đấu nhưng Tuyết Ly có Hỗn Độn Linh Bảo nên hoàn toàn áp chế đối phương.

Hậu Bạt đúng là bị gã con rể hờ Đường Tăng hại thê thảm, nếu không vì hắn chắc nàng đã chẳng đứng về phe Thần Nghịch.

Thập Nhị Tổ Vu lại đối đầu Sinh Tử Ma Thần, tuy vẫn ở thế hạ phong nhưng ngắn hạn thì không ai làm gì được ai.

Thần Nghịch vẫn vậy, bị vây công, tuy Tai Ách, Côn Bằng và Minh Hà không đột phá lớn nhưng đám Khổng Tuyên đã tiến bộ nhiều, gây ra không ít đe dọa.

Ba anh em Lăng Tiêu và Hồng Quân lại đấu với kẻ khó nhằn nhất là Vĩnh Hằng Ma Thần.

Lần này Vĩnh Hằng đổi chiến thuật, không đánh khô máu mà chỉ tìm cách cầm chân bọn y.

Cuộc chiến lan rộng toàn diện, cả cấp Chuẩn Thánh cũng lâm trận tư sát.

Đại quân Hung Thú dưới sự dẫn dắt của ba tôn Thánh Nhân lập ra Hung Thú đại trận định giết vào Hồng Hoang.

Đế Tuấn để lại Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ cho Ngũ Cực Thánh Thú dẫn dắt sinh linh trấn giữ.

Tuy không có Hồng Mông Ngũ Hành Sơn áp trận nên uy lực giảm

sút nhưng đây vẫn là siêu cấp Thánh trận.

Trận pháp đối công đã khiến Hung Thú tộc trọng thương.

Ba con hầu tử vây đánh Tướng Thần, đè hắn ra nện tơi bời.

Dương Tiễn, Quy Linh Thánh Mẫu chiến đấu với Địa Tạng, Chân Võ Đại Đế, đánh nhau không rời.

Khi Hung Thú tộc bại trận, phe Hồng Hoang ở dưới cấp Thánh Nhân chiếm ưu thế và bắt đầu cuộc truy sát quy mô lớn.

Ở cấp độ Thánh Nhân, Lục Tuyết Ly thành công phá cục, đánh trọng thương Hậu Bạt.

"Rút!" Bại cục đã định, Thần Nghịch không còn cách nào khác đành phun ra khí hủy diệt để yểm hộ và rút lui.

Cấp dưới đánh không lại, cấp trên cũng thua, bọn chúng đã hoàn toàn thất thế.

"Ta nghĩ chúng ta nên đổi sách lược, vì các thế giới khác sẽ dung hợp vào Hồng Hoang nên chúng ta cứ đóng đô ngay trong Hỗn Độn này." "Lối vào Hồng Hoang chỉ có thiên ngoại Hỗn Độn, các thế giới khác muốn dung hợp tất phải qua đây.

Chúng ta cứ ở đây mà chinh phục họ để tăng cường thực lực." "Nếu có Ma Thần khác tới, chúng ta lôi kéo họ về phe mình.

Phe kia chỉ có thể tự cường, còn chúng ta có thể kéo thêm đồng minh số lượng lớn." "Chỉ cần tốc độ mạnh lên của họ không kịp chúng ta thì sớm muộn Hồng Hoang cũng sẽ thất thủ." Vĩnh Hằng Ma Thần đề nghị.

"Ừm, hiện tại chỉ có thể làm thế." Thần Nghịch gật đầu, đánh không lại thì chẳng còn cách nào khác.

"Khốn kiếp, Tai Ách, Quỷ Đạo Chi Chủ và La Hầu đúng là nỗi sỉ

nhục của Ma Thần, lại đi đứng cùng hàng với lũ tiểu bối để chống lại chúng ta." "Hợp tác với chúng ta cùng thống trị Hồng Hoang không tốt sao?" Sinh Tử Ma Thần không hiểu nổi bọn Tai Ách nghĩ gì, Ma Thần đường đường chính chính lại đi tự hạ thấp bản thân như thế.

"Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là vì Tam Quang Thần Thủy của Tam Kim Ô thôi, ba kẻ không có tiền đồ." Vĩnh Hằng Ma Thần cũng bỉ di.

Nhưng sự thực là bọn Tai Ách đã quá chán việc đấu đá với bọn Thần Nghịch từ thời Hỗn Độn rồi.

Hơn nữa nếu tiêu diệt phe Lăng Tiêu thì khi Ma Thần thống trị Hồng Hoang, ai tranh lại được Thần Nghịch?

Giờ Vĩnh Hằng cũng rất mạnh.

Bọn họ hoàn toàn không có ưu thế, Thần Nghịch thì còn nói chuyện được chứ tên điên Vĩnh Hằng kia thì bọn họ đã kết thù, hắn chắc chắn sẽ ra tay với họ.

Nếu lúc đó Thần Nghịch không giúp thì họ chỉ có nước biến khỏi Hồng Hoang.

Quyền chủ động nằm trong tay Thần Nghịch và Vĩnh Hằng, Thần Nghịch chắc chắn mong họ đi sớm để bớt đối thủ cạnh tranh.

Như vậy bọn họ sẽ trắng tay.

Vậy thì tại sao không liên thủ với Lăng Tiêu để vừa được ở lại Hồng Hoang vừa có Tam Quang Thần Thủy?

Bọn Thần Nghịch giờ chỉ vì có kẻ thù chung mới đoàn kết, chứ vào được Hồng Hoang rồi thì chắc chắn sẽ nội đấu ngay, ai cũng kiêu ngạo chẳng phục ai đâu.

Hồng Hoang lại một lần nữa đại thắng, đám Lục Nhĩ Mi Hầu còn

bắt được Tướng Thần.

Chương 837

Lăng Tiêu dùng Thái Dương Thần Hỏa luyện hóa Tru Thế Chi Mặc trong người hắn và xóa sổ ý thức của Tướng Thần.

Giờ chỉ cần Nữ Bạt dung hợp với hắn là có thể thi đạo thành thánh.

Ba ngàn năm sau, Nữ Bạt thành công thành thánh, Hồng Hoang có thêm một tôn Thánh Nhân.

Ma Đạo Lượng Kiếp cũng đến giai đoạn cuối.

Như Lai lịch kiếp viên mãn ở kiếp cuối cùng là Kiều Linh Nhi.

Lăng Tiêu và Tuyết Ly rảnh rỗi đi xem thử, quả nhiên có Bạch Liên Hoa và Bích Du Tiên Tử.

Bích Du là con lai giữa Nhân tộc và tộc Elf, tư chất tốt, được Huyền Đô thu nhận rồi bị Kiều Linh Nhi hớp hồn.

Kiều Linh Nhi chỉ lo yêu đương làm khổ La Tuyên và Tôn Ngộ Không.

Ma Đạo Lượng Kiếp thực sự bắt đầu, Tôn Ngộ Không luyện thành Nhất Khí Hóa Tam Thanh và gom đủ mười sáu viên xá lợi tử, cuộc chiến định mệnh với Dương Tiễn bùng nổ.

Hai bên đấu trí đấu dũng.

Dương Tiễn muốn giết thân chuyển thế của Như Lai, Ngộ Không thì bảo vệ.

Mười sáu viên xá lợi tử giúp Ngộ Không có thần thông Vạn Phật Pháp Tướng, có thể hấp thu phật đạo chi lực giống như cách Thập Linh Viên Thủ mượn lực địa mạch.

Pháp tướng phòng ngự cực mạnh, kháng được cả Thiên Nhãn của Dương Tiễn.

Cả hai đều dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đều có thần thông một công một thủ cực mạnh.

Cùng xuất thân môn hạ Kim Ô nên thuật pháp và pháp bảo cũng tương đương.

Đấu vô số trận không phân thắng bại, cả hai cùng đột phá Á Thánh.

Võ lực ngang nhau nên giờ họ đấu trí, xem Ngộ Không giữ được Linh Đồng hay Dương Tiễn giết được hắn.

Di Lặc cũng đang tư sát trận cuối với Ma tộc.

Tôn Ngộ Không rơi vào cảnh ngặt nghèo, chư thần phật bị Vô Thiên tính kế bắt sạch.

Nếu không phải Lăng Tiêu dặn trước chắc Vô Thiên đã giết hết rồi.

Vô Thiên dùng Nguyên Thần Hắc Liên áp chế Nguyên Thần của họ, nhốt vào Mông Giới ở Địa Phủ.

Hắn lệnh cho A Y Na Phạt xây một nhà tù đầy cơ quan ở đó.

Phe thần phật chỉ còn bốn sư huynh đệ Ngộ Không, La Tuyên và Huyền Đô.

Ngộ Không vào cứu người bị phục kích, bị Vô Thiên dùng Nhược Thủy vây khốn rồi bỏ vào Bát Quái Lô để luyện lấy xá lợi tử.

Trư Bát Giới tỏa sáng rực rỡ, nhờ không sợ Nhược Thủy đã dùng mưu cứu được sư huynh.

Cùng lúc đó A Y Na Phạt phản bội, thả hết thần phật ra.

Ngày cuối cùng của thời hạn ba vạn ba ngàn ba trăm ba mươi ba năm đã tới, nếu hôm nay Như Lai không trở về thì Ma tộc sẽ tiếp tục cai trị Phật môn thêm một kỳ hạn nữa.

Hai bên đại chiến tại Linh Sơn.

Dương Tiễn tử chiến với Ngộ Không, Vô Thiên dùng ma khí định phá hộ thể thần quang của Linh Đồng để giết hắn.

Giây phút cuối, Huyền Đô mới tiết lộ tin quan trọng nhất: Tôn Ngộ Không chính là viên xá lợi thứ mười bảy - Vô Cốt Xá Lợi.

Giờ phải xem Ngộ Không chọn thế nào.

Tôn Ngộ Không lúc này triệt để ngộ ra thiên mệnh, hiểu rõ Chiến Đấu pháp tắc của mình: đại vô úy, không sợ hy sinh, chiến đấu để bảo vệ chúng sinh.

Y hô vang câu "Ta không vào địa ngục thì ai vào", tự thiêu bản thân hóa thành xá lợi để giúp Như Lai.

Chư thần phật đều chấn động.

Dương Tiễn đốn ngộ, đạo của y cũng giống Ngộ Không, là để bảo vệ.

Như Lai trở về sau ba trăm ba mươi kiếp, đại triệt đại ngộ, sáng tạo ra Chúng Sinh Phật Pháp, hướng chúng sinh hành thiện, trong lòng có phật thì ai cũng là phật.

Vô Thiên cũng ngộ ra, buông bỏ chấp niệm, khai sáng Ma giới.

Kẻ làm ma cũng có thể tạo phúc, hắn phát đại nguyện rằng sau này chúng sinh Hồng Hoang khi đột phá đều phải trải qua Tâm Ma Kiếp.

Kẻ tâm tính tốt mới đột phá được để giúp đời, kẻ không tốt sẽ đọa ma.

Làm ma sẽ phải gánh nhân quả lớn, dễ bị phản phệ tiêu tan hồn

phách.

Chỉ có hành thiện tích đức mới giảm được nhân quả.

Phật dẫn dắt người ta làm thiện, Ma ép người ta làm thiện, cả hai bổ trợ cho nhau.

Như Lai và Vô Thiên đều đại triệt đại ngộ, thành chân phật chân ma, hoàn thành thiên mệnh chứng đạo thành thánh.

Dương Tiễn cũng đốn ngộ pháp tắc riêng của mình và thành thánh.

Chỉ còn Tôn Ngộ Không hy sinh.

Tinh thần của y khiến thần phật cảm động, bỏ qua hiềm khích cũ.

"Kẻ hy sinh vì chúng sinh cũng sẽ vì chúng sinh mà sống, kẻ bảo vệ chúng sinh cũng sẽ được chúng sinh bảo vệ." Như Lai và Vô Thiên nhìn nhau, tách thiên mệnh trên người mình ra dung hợp lại, kim quang lóe lên, ngưng tụ tín niệm của chúng sinh giúp Ngộ Không trở lại.

"Lão Tôn ta lại trở về rồi!" "Dương Tiễn, ta thắng rồi.

Sự thực chứng minh Đấu Chiến Thánh Nhãn rất lợi hại, nhưng vì có Hỗn Độn Ma Viên nên mới càng lợi hại hơn." Ngộ Không nói xong liền cảm ứng được gì đó, hóa thành luồng sáng bay về Bồng Lai Tiên Sơn.

"Đúng, ngươi thắng rồi.

Nhờ ngươi mà ta mới thành thánh, cũng giống như có Ma Viên mới có Thánh Nhãn vậy." Dương Tiễn buông bỏ chấp niệm, tâm phục khẩu phục.

"Hắc hắc, ngươi thua rồi, trả vợ con lại cho ta đi." Bát Giới cười hì hì tiến lại gần Dương Tiễn.

"Phu quân!" "Cha ơi!" Hai tiếng gọi trong trẻo vang lên, Bát Giới quay lại thấy Noãn Nhị Tỷ dắt Hồng Hồng đang rưng rưng nhìn mình.

“Ơi!” Bát Giới nghẹn ngào đáp lời rồi lao tới ôm hai mẹ con vào lòng, gia đình cuối cùng đã đoàn tụ.

Ai mà ngờ Ma Đạo Lượng Kiếp lại kết thúc có hậu như vậy.

Phật pháp chân chính xuất hiện, Ma giới khai tịch khiến Hồng Hoang hoàn chỉnh hơn.

Thiện niệm của thần phật như được kích hoạt, ánh mắt ai nấy đều thanh triệt, như được thay da đổi thịt.

Tuy nhiên kiếp khí vẫn chưa tan biến hết, dường như vẫn thiếu bước cuối cùng.

“Thiên mệnh Ma Tổ của ta vẫn chưa ứng nghiệm, Ma Đạo Lượng Kiếp sao kết thúc được.” “Đến lượt chúng ta rồi.” Trong Thánh Cung, La Hầu nhìn bọn Lăng Tiêu với ánh mắt đầy mong đợi.

Chương 838

Đã tới lúc hắn dung hợp Ma đạo, nhưng hắn cần sự giúp đỡ của bọn y.

Lăng Tiêu và mọi người khẽ gật đầu, lập tức giúp La Hầu dung hợp Ma đạo.

La Hầu chính là một kẻ điên cuồng, một nhân tố bất định, trước đó bọn họ thực sự không muốn để La Hầu dung hợp Ma đạo, lo lắng y sẽ dùng Ma đạo làm quân bài để làm loạn.

Nhưng hiện tại đã có Lục Đạo Chi Tâm tồn tại, đủ để khống chế La Hầu, bọn họ không cần phải lo lắng y làm loạn nữa.

Vì Ma đạo chưa từng sinh ra ý thức tự ngã, quá trình dung hợp diễn ra vô cùng thuận lợi.

Ba trăm năm sau, La Hầu dung hợp Ma đạo thành công, kiếp khí cũng theo đó triệt để tiêu tán.

Từ đây, Ma đạo quy về Ma tộc, Thiên đạo quy về Thiên, Địa đạo quy về Địa, Nhân đạo cư ngụ ở giữa, Phật đạo thuộc về Tây Phương.

Lục đạo của Hồng Hoang chỉ còn thiếu đạo cuối cùng là Yêu đạo.

Như Lai một lần nữa thành Thánh, cũng trở thành Chân Phật, nhưng lại chẳng thể quay về Tiệt giáo được nữa, bởi đạo của Như Lai nằm ở Phật môn.

Lại qua hai trăm năm, Hỗn Thế Tứ Hầu thôn phệ Thập Linh Viên Thủ, lần lượt chứng đạo thành Thánh.

Từ đó, môn hạ Kim Ô có mười đại đệ tử, chỉ còn lại Ngao Thương là chưa thể thành Thánh, tuy nhiên cũng sắp rồi, Ngao Thương hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Á Thánh.

Ngoài ra, Thập Kim Ô cũng đã đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng với tư chất của bọn họ, Á Thánh đã là cực hạn, nếu không có nghịch thiên cơ duyên thì không thể nào thành Thánh được, vì hạn mức tối đa không đủ.

Giống như một chiếc thùng gỗ, chứa đầy nước cũng chỉ là cảnh giới Á Thánh, có đổ thêm nước vào cũng không chứa nổi.

Mà biến cách ở Hồng Hoang vẫn chưa dừng lại, đầu tiên chính là Nhân tộc, Đại Thừa Phật Pháp và Đại Đồng Phật Pháp không ngừng xung kích, khiến những tín đồ Phật môn của Nhân tộc đều mờ mịt, rối thành một đoàn.

Hiện tại ở Phật môn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thực sự đã trở thành Thái Thượng Hoàng, không có thực quyền, bị Như Lai làm cho rỗng tuếch.

Bởi vì người phát ngôn được Phật đạo công nhận là Như Lai, là Chúng Sinh Phật Pháp do Như Lai sáng tạo.

Chúng tăng Phật môn đều phải chuyển sang tu tập Chúng Sinh Phật Pháp, thông qua việc tích lũy tín ngưỡng và hương hỏa của chúng sinh để gia nhập tu luyện.

Bất kể là Đại Thừa Phật Pháp hay Đại Đồng Phật Pháp, thực chất đều đang nô dịch tư tưởng sinh linh, còn Chúng Sinh Phật Pháp là dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, để chúng sinh tự phát tín ngưỡng Phật pháp, hiến dâng tín ngưỡng và hương hỏa thực sự thuần túy.

Trước kia là chúng sinh phục vụ Phật, hiện tại là Phật phục vụ chúng sinh.

Đại Đồng Phật Pháp của Vô Thiên đã dùng sự thực chứng minh rằng nó quá xa rời thực tế, nghiêm trọng phá hoại sự cân bằng.

Ví như thần tiên tín phụng Đại Đồng Phật Pháp, Thiên Tiên và

Đại La Kim Tiên đều bình đẳng, vậy nỗ lực tu luyện còn ý nghĩa gì.

Còn có Nhân tộc, Đại Đồng Phật Pháp ảnh hưởng nghiêm trọng đến lợi ích của giai cấp thống trị, căn bản không thể truyền bá rộng rãi, thậm chí đã bộc phát vô số cuộc đại chiến giữa giai cấp thống trị và tín đồ Phật pháp.

Đó chính là vận động diệt Phật, giai cấp thống trị vì củng cố quyền cai trị đã đại tứ đồ sát tín đồ Phật pháp.

Nam Thiệm Bộ Châu bị quấy đến chướng khí mù mịt, số lượng Nhân tộc trực tiếp mất đi một phần ba.

Cái giá phải trả vô cùng thảm khốc, nhưng cũng đại đại suy yếu ảnh hưởng của Phật pháp đối với Nhân tộc.

Nhân lúc Như Lai bận rộn chỉnh đốn nội bộ Phật môn, khi ảnh hưởng của Phật pháp tại Nhân tộc ở mức thấp nhất, Tỷ Can đã ra tay, lập ra Nho pháp giáo hóa Nhân tộc, tạo nên tư tưởng thực sự thuộc về Nhân tộc.

Được Nhân đạo công nhận, Tỷ Can chứng đạo thành Thánh.

Đồ đệ của Tỷ Can là Quỷ Cốc Tử Vương Hủ lập ra Tung Hoành thuật để cường hóa Nhân tộc.

Nho pháp dùng để giáo hóa tư tưởng, Tung Hoành thuật dùng để cường hóa bản chất tự lập tự cường của Nhân tộc, muốn thứ gì thì phải tự mình tranh thủ, tung hoành bãi hạp, ngạo lập Hồng Hoang, không cần phải đi cầu khẩn mạn thiên thần Phật.

Từ đó, Tỷ Can thoái ẩn, nhập vào Nhân Hoàng Tháp chuyên tâm tu luyện, Vương Hủ tiếp thế Tỷ Can trở thành Thừa tướng của Thần đình Nhân tộc.

Tỷ Can mang khí chất văn nhân ôn hòa, tác phong hành sự cũng như vậy, nhưng Vương Hủ thì khác, thủ đoạn sắt máu, cải cách quyết

liệt.

Y dùng thủ đoạn sắt máu thúc đẩy truyền bá tư tưởng Nho pháp và Tung Hoành thuật, việc đầu tiên làm chính là truyền bá tư tưởng Nhân tộc là vĩ đại nhất, Phật không có tư cách nhận được tín ngưỡng của Nhân tộc.

Y thúc đẩy vận động diệt Phật quy mô lớn, phá hủy toàn bộ tự miếu trong lãnh thổ Nhân tộc.

Nhân tộc có thể có tín ngưỡng, nhưng chỉ có thể tín ngưỡng Thánh Phụ, Thánh Mẫu, Thánh Sư và Nhân Hoàng.

Đối với những tín đồ ngoan cố không chịu sửa đổi, y trực tiếp khai trừ nhân tịch, lưu đày đến Tây Ngưu Hạ Châu, nếu đã quỳ lâu không đứng dậy nổi thì cút khỏi Nhân tộc.

Dưới thủ đoạn sắt máu của Vương Hủ, Phật pháp bị triệt để quét sạch khỏi Nhân tộc, diện mạo Nhân tộc đổi mới hoàn toàn, khí chất cũng thay đổi, trở nên cứng rắn, mạnh mẽ, lấy việc mình là người của Nhân tộc làm vinh quang.

Mạn thiên thần Phật đều phải nghe theo Nhân tộc, chứ không phải Nhân tộc đi cung phụng mạn thiên thần Phật.

Đến khi Phật môn phản ứng lại thì đã muộn, Phật pháp muốn truyền vào Nhân tộc lần nữa là khó càng thêm khó.

Tuy nhiên, Phật môn cũng nhanh chóng nghĩ ra biện pháp, Tây Ngưu Hạ Châu có rất nhiều tín đồ Phật pháp trung thành, đó là những người thuộc Tây Phương Nhân tộc không được chính thống Nhân tộc công nhận.

Bọn họ có thể đại tứ phát triển Tây Phương Nhân tộc, đợi đến khi các thế giới khác dung hợp vào Hồng Hoang, bọn họ sẽ đi chiếm lĩnh đất đai, phát triển Tây Phương Nhân tộc.

Phật pháp dù biến cách thế nào, chung quy vẫn không rời khỏi tín ngưỡng của chúng sinh, bọn họ cần tín đồ.

Nho pháp giảng về quân tử lục nghệ, cường đại bản thân, tạo phúc cho Nhân tộc, giảng về trung hiếu.

Còn Tung Hoành thuật chính là dạy Nhân tộc đánh nhau, đi tranh đi đoạt.

Tỷ Can chủ trương Nhân tộc phát triển ổn định, Vương Hủ chủ trương tiến thủ, trải qua tôi luyện của máu và lửa, Nhân tộc mới có thể ngày càng cường đại, cường đại từ nội tại ra bên ngoài.

Nhân tộc đã an ổn quá lâu, cộng thêm ảnh hưởng của Phật pháp, huyết tính sắp bị mài mòn hết rồi.

Đế Tân ủng hộ tư tưởng của Vương Hủ, Nhân tộc tràn đầy huyết tính mới thực sự làm được tự lập tự cường.

Không lâu sau, Đế Tân cũng thành Thánh, nhưng hắn vẫn chưa tìm được truyền nhân có thể gánh vác trọng trách Nhân tộc, nên vẫn phải tiếp tục thủ hộ.

Mà việc Tỷ Can lập Nho pháp chứng đạo thành Thánh đã mở ra một con đường chứng đạo thành Thánh mới.

Huyền Đô, Quảng Thành Tử cùng các Á Thánh khác tranh nhau mô phỏng, phong tồn tu vi, chuyển thế nhập vào Nhân tộc truyền bá tư tưởng.

Như Huyền Đô lập ra tư tưởng Đạo pháp, xướng đạo nhân ái, lấy nhân làm bản, vô vi mà trị.

Quảng Thành Tử vì Vạn Tượng Thiên Chỉ thiên biến vạn hóa, ngộ ra Cơ Quan thuật, nhập vào Nhân tộc lập ra tư tưởng Mặc gia, chủ trương nhân ái phi công, đồng thời truyền thụ Cơ Quan thuật cho Nhân tộc.

Khác với Phật pháp mưu lợi cho mình, những tư tưởng này đều là vì Nhân tộc, có lợi cho sự phát triển của Nhân tộc.

Có người tin tưởng tư tưởng bọn họ lập ra, bọn họ liền có thể nhận được tín ngưỡng và khí vận gia trì, nhưng điểm khác biệt là, tín ngưỡng tư tưởng của bọn họ có trợ giúp cho Nhân tộc phát triển lớn mạnh, đôi bên là quan hệ hỗ huệ hỗ lợi.

Đế Tân cũng thấy được những tư tưởng như vậy có thể khai trí cho Nhân tộc, có lợi cho sự phát triển nên không hề ngăn cản.

Từ đó, Nhân tộc mở ra thời đại Bách Gia Tranh Minh.

Mà bọn người Huyền Đô tuy chưa thể chứng đạo thành Thánh, nhưng xác thực đã có thể hưởng thụ khí vận Nhân tộc gia trì, tốc độ và xác suất thành Thánh tăng lên rất nhiều.

Quảng Thành Tử từ sau khi thấy được tinh thần đại vô úy hy sinh của Tôn Ngộ Không, bị kích thích mạnh mẽ, giống như biến thành một người khác, tâm hung cởi mở hơn nhiều, cảm xúc cũng ổn định hơn rất nhiều.

Đối với sư đệ sư muội cũng không còn hà khắc, bắt đầu ra dáng một vị đại sư huynh.

Mà Nguyên Thủy và Lão Tử cũng không hề trở mặt, vì Nguyên Thủy biết Lão Tử thực sự muốn phản kháng Hồng Quân.

Chương 839

Nguyên Thủy bị Thông Thiên kích thích sâu sắc, cái kiêu ngạo bất khuất của Thông Thiên mới là cái kiêu ngạo thực sự, cái kiêu ngạo của lão chẳng qua chỉ là một trò cười tự mình đa tình mà thôi.

Nguyên Thủy cũng thay đổi, bắt đầu bước đi vững chãi, từng có lúc lão khát khao đỉnh cao trên mây tầng, mà lại xem nhẹ lớp bụi trần dưới chân thật gần gũi.

Giờ đây Nguyên Thủy cũng học được cách khiêm tốn, thừa nhận Thông Thiên mạnh hơn lão, nhưng cái kiêu ngạo của lão không cho phép lão nhận thua, lão bắt đầu dạy bảo lại tâm tính của môn nhân, quán triệt giáo nghĩa thực sự của Xiển giáo là giải thích thiên đạo, giáo hóa Hồng Hoang.

Ban đầu Huyền Dương đạo quân và Huyền Âm đạo quân muốn rời khỏi Xiển giáo, nhưng thấy hiện tại phong khí Xiển giáo đã đổi thay, liền chọn ở lại.

Đạo môn tam giáo và Tây Phương giáo đều bắt đầu thu nhận môn đồ lần nữa, phát triển vững chắc.

Những nơi khác đều ổn, duy chỉ có Quy Nhất giáo là thực sự thảm hại, không còn lại mấy người, chỉ còn Huyền Đô, Độ Ách chân nhân, gia đình Ngưu Ma Vương và gia đình Trư Bát Giới.

Hơn ba vạn năm trôi qua, Ngọc Diện Hồ Ly và Ngọc La Sát đã tỉnh lại, chỉ là Ngọc Diện Hồ Ly mất hết ký ức.

Ngọc La Sát cũng biết không thể trách Ngọc Diện Hồ Ly, kẻ thù thực sự là Vĩnh Hằng Ma Thần, Ngọc Diện Hồ Ly mới là kẻ bị hại lớn nhất.

Hồng Hài Nhi đã triệt để tiếp nhận Ngọc Diện Hồ Ly, từng tiếng 'Nhị nương' gọi vô cùng thân thiết.

Mà Ngưu Ma Vương trở thành kẻ không được chào đón nhất trong nhà, ôm lòng áy náy, thống cải tiền phi, ngoan ngoãn làm một kẻ sợ vợ.

Cả gia đình đều đến Thủ Dương Sơn của Quy Nhất giáo, giúp Huyền Đô thu đồ, dạy đệ tử, kinh doanh Quy Nhất giáo.

Trước đó nể mặt bọn người Trầm Hương, Vô Thiên không đoạt lấy đạo trường Quy Nhất giáo, nhưng Lão Tử vẫn đem tổ địa Quy Nhất giáo là Thủ Dương Sơn dời đến Tinh Linh đại lục.

Tiệt giáo cũng chuộc lại Kim Ngao đảo, dời đến phía Tinh Linh đại lục.

Xiển giáo thì nghèo, cộng thêm Đế Tân thu thuế cực cao, Xiển giáo chỉ có thể đem mấy ngọn tiên sơn ở phía Tinh Linh đại lục dời lại một chỗ, tu sửa thành hình dạng giống như Côn Luân Sơn, đặt tên là Tây Côn Luân Sơn.

Nguyên gốc Côn Luân Sơn ở Đông Thắng Thần Châu tự nhiên trở thành Đông Côn Luân Sơn.

Tam giáo dời đi, Đông Thắng Thần Châu triệt triệt để để trở thành địa bàn của Nhân tộc.

Tây Ngưu Hạ Châu vốn là địa bàn của Phật môn, nhưng nhiều tiên sơn đạo trường đã bị Vô Thiên bán cho Nhân tộc, Thiên Đình và Long tộc, ba bên cử người đến trú thủ, giống như những chiếc đinh cắm sâu vào nội bộ Phật môn, khiến Phật môn vô cùng khó chịu.

Muốn chuộc lại nhưng người ta không bán.

Cùng với việc Đạo môn tam giáo rút đi, Thiên Đình cũng sa sút vô cùng thảm hại.

Ngọc Đế cũng thực thi biến cách ở Thiên Đình, quảng chiêu tiên thần, từ từ bồi dưỡng.

Ít nhất hiện tại, Thiên Đình vẫn là lõi của Đạo môn.

Quy Nhất giáo còn phế tích nghiêm trọng hơn cả Thiên Đình, hơn nữa Tam Thanh sinh dị tâm, lại bị Thông Thiên chơi một vố, Đạo Tổ không thể không đề phòng, không dám trọng dụng Xiển giáo và Quy Nhất giáo.

Tiệt giáo thì càng không cần nói, tuy vẫn thuộc về Đạo môn, tu Thiên Đạo pháp tắc, nhưng đã thoát khỏi sự khống chế của Đạo Tổ.

Đạo Tổ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể trọng điểm nâng đỡ Thiên Đình.

May mà hiện tại toàn bộ Hồng Hoang đã đạt thành liên minh, các phương đều yên tĩnh lại, nếu không Thiên Đình e là tiêu đời.

Hiện tại đấu tranh chủ yếu tập trung ở phía Thiên Ngoại Hỗn Độn, nhất trí đối ngoại.

Sinh Tử Ma Thần cảm ứng được một nửa khác của Sinh Tử Bi đang ở Hồng Hoang, mấy lần muốn lẻn vào Hồng Hoang đều không thành công, thực tế chứng minh đại trận và Thiên Quan được xây dựng vô cùng thành công.

Ma tộc lui về Ma giới, lấy Diệt Thế Hắc Liên trấn áp khí vận, Tạo Vật Tiên Đỉnh bị Côn Bằng lấy đi.

Côn Bằng cũng muốn khí vận, nhưng Yêu tộc lại không ưa lão, người ta như Minh Hà ít ra còn có A Tu La tộc cung cấp khí vận, lão thì cái gì cũng không có.

Thế là lão chạy đến Bắc Minh thành lập Vạn Yêu Cung, lấy Yêu Tộc Tiên Đỉnh trấn áp khí vận, tương tự như Tiên Đình mà Đông Vương Công lập ra năm xưa, cái gốc gác gì cũng thu, là một đống hỗn

tạp.

Vậy mà thực sự có người đến, tội nhân của các tộc bị thông nã, không có nơi nào để đi, toàn bộ chạy đến Vạn Yêu Cung ở Bắc Minh.

Côn Bằng vì đoạt lấy khí vận nên ai đến cũng không từ chối, Vạn Yêu Cung chẳng khác nào trại thu dung tội nhân.

Côn Bằng triệu hồi tam thi từng trảm xuống để tọa trấn Vạn Yêu Cung.

Minh Hà cũng vậy, phóng tam thi ra tọa trấn Huyết Hải, đại lực phát triển A Tu La tộc để giành lấy khí vận.

Côn Bằng là thu dung những hạng đại gian đại ác của Hồng Hoang.

Minh Hà thì làm liên minh hôn nhân, cho A Tu La tộc liên hôn với các phương.

Đại vu tộc Vu là Phi Liêm đã toại nguyện, thành công ôm được mỹ nhân về, cưới Hồng Liên Vương của A Tu La tộc.

Hoan Hỷ Phật, không, người ta hiện tại đã rời khỏi Phật môn quay về Xiển giáo, đổi lại tên cũ là Câu Lưu Tôn, tức đến suýt chết mà lại chẳng làm gì được.

Đánh không lại Phi Liêm, Xiển giáo hiện tại cũng không có thực lực đó để khiêu chiến với Vu tộc.

Cho dù Thánh nhân không ra tay cũng đánh không lại.

Người ta có bảy vị đại vu cảnh giới Á Thánh, bên này chỉ có ba vị Á Thánh, lấy cái gì mà đánh.

Số Chuẩn Thánh còn lại cũng không nhiều, tuy Ma Đạo lượng kiếp chỉ có Vân Trung Tử và Văn Thù bỏ mạng, nhưng Xiển giáo vốn dĩ cũng chẳng còn lại bao nhiêu người.

Nhiên Đăng để lại một luồng nguyên thần, chuyển thế quay về, nhưng tu vi mất hết, phải tu luyện lại từ đầu.

Số còn lại chỉ còn lão, Ngọc Đỉnh chân nhân, Thái Ất chân nhân, Nam Cực Tiên Ông, Phổ Hiền, Quan Âm tức Từ Hàng đạo nhân, Xích Tinh Tử, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Già Lam đạo quân, Tứ Lão Tiên, Thiên Tích.

Toàn bộ đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nghe có vẻ nhiều, nhưng khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Á Thánh là rất lớn.

Tứ Lão Tiên dùng Hỗn Độn Tứ Sát Trận có thể vây khốn một vị Á Thánh, nhưng những người còn lại thực sự đánh không lại ba vị Á Thánh.

Hiện tại Thánh nhân đều đi trú thủ Thiên Ngoại Hỗn Độn, không được tùy ý tiến vào Hồng Hoang.

Á Thánh và Chuẩn Thánh tuy cũng ở Thiên Ngoại Hỗn Độn, nhưng có thể tùy ý tiến vào Hồng Hoang, Á Thánh đã trở thành chủ lực tuyệt đối của Hồng Hoang.

Vu tộc và Yêu tộc có nhiều Á Thánh nhất, hiện tại là phe hưởng lợi lớn nhất.

Nhân tộc sau khi Tỷ Can và Đế Tân thành Thánh, thực lực bị suy yếu rất nhiều, nhưng người ta đã liên minh với tộc Elf, Á Thánh tộc Elf cũng không ít, có ba vị.

Mà La Hầu cũng đang nâng cao thực lực Ma tộc.

Trong tay La Hầu có ba đạo Hồng Mông Tử Khí, năm đó La Hầu dẫn nổ địa mạch Tây Phương, trảm xuống một luồng Thiên Đạo, gọi là 'Một đường sinh cơ'.

Một đường sinh cơ ẩn chứa ba đạo Hồng Mông Tử Khí, sau này La Hầu đem một đường sinh cơ luyện hóa thành Ngụy Ma Đạo dùng để đối phó Hồng Quân.

Ngụy Ma Đạo tuy đã bị La Hầu hiến tế, nhưng ba đạo Hồng Mông Tử Khí lại được La Hầu giữ lại.

Đạo Ma tương sinh, La Hầu đem ba đạo Hồng Mông Tử Khí luyện hóa thành Ma Đạo Thánh Ngân, ban cho Dục Chức Tâm, Điệu Hồn Ma Thánh và Lăng Hư Ma Chủ.

Chứng là Ma Đạo Thánh Nhân, nhưng tu là Thiên Đạo pháp tắc, Đạo Ma vốn dĩ là một thể.

Lăng Hư đạo quân và mọi người gia nhập Ma tộc, sau khi Ma giới thành lập, liền đi theo đến Ma giới.

Bọn họ tuy chưa thành Ma, nhưng sớm đã được Ma tộc công nhận, hưởng thụ khí vận Ma tộc gia trì.

Chương 840

Vô Thiên và Lăng Hư làm Ma Chủ, quản lý Ma giới.

Phương hướng phát triển của Ma tộc cũng đã thay đổi, không còn tàn sát lẫn nhau, cũng không còn đại tứ sát lục, mà hóa thân thành tâm ma đi hành hạ những người độ kiếp.

Cùng với việc Lục Đạo không ngừng phục tô, trật tự hoàn thiện, mỗi khi đột phá một đại cảnh giới đều phải độ kiếp, ví dụ Địa Tiên lên Thiên Tiên, Thiên Tiên đột phá Huyền Tiên.

Kẻ hóa thân tâm ma đi hành hạ người độ kiếp, nếu không chịu nổi sẽ đọa lạc thành Ma.

Số lượng Ma tộc không ngừng tăng lên, khí vận Ma tộc cũng ngày càng mạnh.

Đồng thời Ma tộc cũng học theo các thế lực khác, khai tịch bí cảnh cung cấp cho tu sĩ lịch luyện.

Ma tộc đã được Hồng Hoang tiếp nhận, sinh linh Hồng Hoang đã quen với sự tồn tại của Ma tộc.

Hơn nữa Ma khí bí cảnh còn đặc biệt được hoan nghênh, thích ứng với sự xâm thực của ma khí có thể nâng cao xác suất vượt qua tâm ma kiếp.

Đọa lạc thành Ma là quá mạo hiểm, Ma tộc giống như thể tụ hóa của nhân quả, đầy mình nhân quả, không biết khi nào sẽ bị nhân quả phản phệ, tự mình làm mình chết.

Nếu có lựa chọn, ai muốn thành Ma để gánh chịu rủi ro chứ.

Khi Ma Đạo lượng kiếp kết thúc, Ma Đạo giáng xuống công đức, Hắc Bào, Tiểu Nghiệt Long và Cự Hạt đột phá Á Thánh.

Khi Hắc Bào và Cự Hạt đột phá liền bị nhân quả phản phệ, nếu không có Vô Thiên ra tay giúp đỡ, dùng lượng lớn công đức giúp hai người tẩy rửa nhân quả, hai người đã tiêu đời rồi.

Tóm lại, cùng với việc Ma Đạo lượng kiếp kết thúc, Tinh Linh giới dung hợp với Hồng Hoang, Hồng Hoang đón nhận sự phân chia lợi ích mới.

Thiên Đình ngụ tại Thiên, Vu tộc ngụ tại Địa Phủ, Nhân tộc ngụ tại Đông Thắng Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu, vươn tay tới Tây Ngưu Hạ Châu.

Ma tộc ngụ tại Ma giới, Yêu tộc ngụ tại Bắc Câu Lô Châu, Phật môn ngụ tại Tây Ngưu Hạ Châu, Phượng tộc vẫn ngụ tại Bất Tử Hỏa Sơn, Đạo môn tam giáo và Kỳ Lân tộc dời đến Tinh Linh đại lục, cùng tộc Elf mỗi bên chiếm nửa đại lục.

Côn Bằng mới tạo ra Vạn Yêu Cung ngụ tại Bắc Minh, A Tu La tộc ngụ tại Huyết Hải, bắt đầu phát triển ra bên ngoài.

Địa bàn được phân chia mới, tạm thời mọi người không có xung đột lợi ích.

Mà phe hưởng lợi lớn nhất là Long tộc, Tinh Linh giới cũng là biển lớn hơn đất liền, mà thủy sinh tinh linh số lượng không nhiều.

Thế là vùng nước đều thuộc về Long tộc, mỗi năm Long tộc cấp cho tộc Elf một ít tài nguyên tu luyện, tương đương với việc tộc Elf cho Long tộc thuê vùng nước, mỗi bên lấy thứ mình cần.

Tộc Elf là chủ nhân của Tinh Linh giới, quyền phân phối vốn thuộc về tộc Elf.

Hơn nữa tộc Elf có đại lão Lục Tuyết Ly chống lưng, người ta còn thành thân với Lăng Tiêu, ai dám bắt nạt tộc Elf.

Mà cùng với việc dung hợp Ma đạo, căn nguyên của La Hầu tăng

mạnh, giống hệt như Hồng Quân, La Hầu bắt đầu tham ngộ pháp tắc nâng cao tu vi.

La Hầu có bản thể cảm ngộ đối với pháp tắc nên tốc độ tham ngộ rất nhanh.

Có thể nói thế này, La Hầu biết đáp án, nhưng nếu y cũng rập khuôn chủ tu Sát Lục pháp tắc, chắc chắn đánh không lại bản thể Sát Lục Ma Thần La Hầu.

La Hầu chọn chủ tu Ma Đạo pháp tắc, thứ tự đáp án bị đánh loạn, không thể đi lại con đường tu luyện cũ.

Mỗi loại pháp tắc phải ngộ ra sự lý giải thích ứng với Ma Đạo pháp tắc, tức là thêm vào thuộc tính của riêng mình, mới có thể dung hợp với Ma Đạo pháp tắc.

Nhưng tám phần lý giải pháp tắc ban đầu vẫn có thể dùng được, nên tốc độ tu luyện của La Hầu cực nhanh.

Đặc biệt là dưới cảnh giới Hợp Đạo.

Thời gian năm trăm năm, La Hầu đã từ Thánh Nhân cảnh lục trọng thiên lên tới Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, tuy nhiên Hợp Đạo cần lượng lớn thời gian.

Lăng Tiêu năm đó Hợp Đạo cũng phải mất mấy vạn năm mới thành công.

Hiện tại La Hầu, Thanh Liên Thông Thiên, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, Tam Tiêu toàn bộ đều kẹt ở Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, đều đang bận rộn Hợp Đạo.

Tam Tiêu vì đi theo con đường Nhân Đạo Thánh Nhân, yêu cầu thấp, có thể tiến tới cảnh giới Hợp Đạo, nhưng giới hạn cũng chỉ là cảnh giới Hợp Đạo.

Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, căn nguyên của bọn họ vốn thuộc về tầng lớp thứ nhất của Hồng Hoang, tiến tới cảnh giới Đại Đạo không thành vấn đề.

Khổng Tuyên và Đại Bằng tư chất vô cùng nghịch thiên, không kém Lăng Tiêu, có thể đi rất xa.

Hiện tại Hồng Hoang phân chia tầng thứ rõ rệt: Tầng thứ nhất là cảnh giới Hợp Đạo, có Tam Kim Ô, Lục Tuyết Ly, Tai Ách Ma Thần, Hồng Quân, Thiên Định Ngũ Thánh, Côn Bằng, Minh Hà, Thập Nhị Tổ Vu.

Tầng thứ hai là Thánh Nhân cảnh đỉnh phong, có La Hầu, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Tam Tiêu, Thanh Liên Thông Thiên, Trấn Nguyên Tử, Nhân tộc Tam Hoàng, Thường Hi, Hi Hòa, Quỷ Đạo Chi Chủ hiện tại cũng đã khôi phục tới Thánh Nhân cảnh đỉnh phong.

Tầng thứ ba là Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Tây Vương Mẫu và Ngọc Đế, Hồ Mị, Thánh Nhân cảnh tứ trọng thiên trở xuống.

Nguyên Phượng và Hồ Mị mạnh nhất, vì trước đó luôn ở Bồng Lai nghe Tai Ách giảng đạo, hiện tại là Thánh Nhân cảnh lục trọng thiên.

Tai Ách Ma Thần ước chừng có quan hệ mờ ám với Mị Hoặc Ma Thần, trước đó trốn vào trong Hỗn Độn, nhặt được di hài của Mị Hoặc Ma Thần, mà Hồ Mị lão tổ của Hồ tộc này trên người lại có huyết mạch của Mị Hoặc Ma Thần.

Tai Ách Ma Thần để Hồ Mị dung hợp với di hài Mị Hoặc Ma Thần, chứng đạo thành Thánh, còn là Đại Đạo Thánh Nhân, Tai Ách Ma Thần còn đích thân dạy Hồ Mị Mị Hoặc pháp tắc, muốn bồi dưỡng Hồ Mị thành Mị Hoặc Ma Thần mới.

Với sự chiếu cố và thể thiếp của Tai Ách đối với Hồ Mị, nếu nói không có quan hệ với Mị Hoặc Ma Thần, dù sao Lăng Tiêu cũng không tin.

Còn Nguyên Phượng thì giải thích rõ thế nào gọi là mẹ quý nhờ con, tuy xếp ở tầng thứ ba nhưng quyền lên tiếng rất cao, ai bảo người ta có hai đứa con trai giỏi chứ.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân thường xuyên bị Nguyên Phượng mắng, hai người lăng lăng không dám cãi nửa lời, vì Khổng Tuyên và Đại Bằng đang ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

Tầng thứ tư chính là Như Lai, Vô Thiên, Dương Tiễn, Hỗn Thế Tứ Hầu, Đế Tân, Tỷ Can mới thành Thánh.

Tầng thứ năm chính là Á Thánh.

Thánh nhân và Á Thánh ngày càng nhiều, địa vị của Chuẩn Thánh ngày càng thấp.

Cùng với việc Lục Đạo không ngừng phục tô, Hồng Hoang luôn tiến hóa và tăng cường.

Hồi Tử Tiêu Cung tam giảng, Đại La Kim Tiên là cốt lõi, đến thời Vu Yêu lượng kiếp, Chuẩn Thánh là cốt lõi, kéo dài cho đến khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc.

Đến thời Tây Du lượng kiếp, Á Thánh bắt đầu xuất hiện, đến Ma Đạo lượng kiếp, Á Thánh trở thành cốt lõi.

Ma Đạo lượng kiếp kết thúc, cộng thêm tộc Elf hòa nhập, Thánh nhân đột nhiên tăng thêm hơn mười vị, số lượng Á Thánh cũng tăng lên.

Chuẩn Thánh đã không còn được trọng vọng như trước, không thể tác động đến cục diện chiến tranh được nữa.

Đại La Kim Tiên càng sớm đã trở thành quá khứ.

Đương nhiên, đây là đối với toàn bộ Hồng Hoang, đối với sinh linh phổ thông, Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh vẫn là tồn tại xa vời, cao cao tại thượng.

Tiểu Nghiệt Long và cậu em vợ Ngao Khâm thực sự không tệ, bái Ngũ Cực Thánh Thú là Đông Phương Thanh Long làm sư phụ, hiện tại đã đạt tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mà Ma Ngang thì triệt để phế rồi, ở Nữ Nhi Quốc sống mơ mơ màng màng, tu vi tụt dốc không phanh, hiện tại đã tụt xuống Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một khi rớt khỏi Đại La Kim Tiên, không còn Đại La đạo quả sẽ bị hạn chế tuổi thọ, cái chết không còn xa.

Tâm tính của Ma Ngang quá kém, vô phương cứu chữa, mọi người cũng đều từ bỏ Ma Ngang, để mặc hắn tự sinh tự diệt.

Thảm nhất là Ngao Thốn Tâm và Tiểu Long Nữ, Tiểu Long Nữ bị Tiểu Nghiệt Long ép gả cho biểu đệ Lại Bì Xà, hoàn toàn trở thành công cụ sinh sản, hơn ba vạn năm trôi qua, con cháu của Lại Bì Xà đầy đàn.

Tuy nhiên, tu vi của Lại Bì Xà chẳng ra sao, nhưng đối với Tiểu Long Nữ lại khá tốt.

Giờ đây Lại Bì Xà sắp hết thọ nguyên, Tiểu Long Nữ thực sự đã nảy sinh tình cảm với hắn, tận tâm chăm sóc, Tiểu Nghiệt Long cũng không làm khó Tiểu Long Nữ nữa.

Chương 841

Thảm nhất là Ngao Thốn Tâm, tuy gả cho Quy Huyền Phong, nhưng hắn hoàn toàn là để báo thù, đánh nát sự kiêu ngạo của nàng.

Đến nay Ngao Thốn Tâm vẫn bị tù túng, không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, làm bạn với sự cô độc vô tận, hiện tại tinh thần đã không bình thường.

Một ngày nọ, Lại Bì Xà thọ chung chính tẩm, Tiểu Long Nữ gia nhập Phật môn, từ đó không hỏi thế sự, Như Lai phong cho chức Long Mẫu Bồ Tát.

Như Lai cũng đi tới Thiên Ngoại Hỗn Độn, nhưng Như Lai tu Thiên Đạo Thánh Nhân, có tam thi, để lại Thiện thi tọa trấn Linh Sơn.

Như Lai là người đứng đầu Phật môn nhưng vẫn thừa nhận mình là đệ tử Tiệt giáo, khiến hai phần khí vận của Phật môn chảy về Tiệt giáo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn muốn ngăn cản nhưng vô năng vi lực, vì hiện tại người đại diện cho Phật đạo không còn là bọn họ mà là Như Lai.

Bọn họ bị Như Lai làm cho rỗng tuếch, thực sự trở thành Thái Thượng Hoàng, tuy có danh tiếng, cũng được hưởng khí vận Phật môn nhưng không có thực quyền quản lý.

Có lẽ đây chính là nhân quả tuần hoàn, năm xưa khiêu khích Xiển giáo, Quy Nhất giáo và Yêu tộc vây công Tiệt giáo, giờ báo ứng đến rồi, lấy khí vận cung dưỡng Tiệt giáo.

Tiệt giáo hiện tại là giáo phái sống tốt nhất, từ sau Phong Thần lượng kiếp, chỉ có Vũ Dực Tiên hy sinh, nhưng là do hắn tự nguyện.

Hắn dùng sức một mình trọng thương Tây Phương giáo, Quy Nhất giáo và Thiên Đình, trả thù cho Tiệt giáo trận Phong Thần.

Vũ Dực Tiên không có gì hối tiếc.

Hiện tại, Thông Thiên quay về Tiệt giáo, đại sư huynh Như Lai thành Thánh, Quy Linh Thánh Mẫu cũng sắp thành Thánh.

Thực lực tổng thể ở Hồng Hoang cũng tính là hàng đầu.

Kẻ mừng người lo.

Na Tra và Dục Chức Tâm rất uất ức, không thể báo thù, tên khốn Lý Tịnh dẫn theo Kim Tra và Mộc Tra chủ động đầu hàng Thần Nghịch.

Lý Tịnh giỏi nhất trò nịnh bợ, nghe nói ở bên đó sống khá tốt.

Na Tra chỉ thiếu chút nữa là thôn phệ được Mộc Linh Châu cuối cùng, gom đủ ngũ hành, căn nguyên tăng mạnh, có tư chất thành Thánh.

Mà Mộc Linh Châu cũng đã xuất hiện, nằm trong tay Thần Nghịch, trận thánh chiến thứ hai đã giao cho Bách Nhãn Ngô Công dùng.

Thoáng chốc vạn năm trôi qua, sau khi nhận được Thánh Ngân, Dục Chức Tâm, Điệu Hồn Ma Thánh và Lăng Hư Ma Chủ đã thành Thánh, Ma tộc hiện tại có năm vị Thánh nhân.

Còn có Quy Linh Thánh Mẫu của Tiệt giáo và Huyền Đô của Quy Nhất giáo, Yêu Hoàng Phục Hy cũng đã thành Thánh.

Lục Đạo không ngừng hoàn thiện, việc thành Thánh cũng đơn giản hơn trước rất nhiều, hạn chế không còn lớn như vậy.

Một ngày nọ, Phượng tộc thám thính trong Hỗn Độn quay về báo cáo, thấy có thế giới khác đến dung hợp với Hồng Hoang, bọn người Thần Nghịch đã tới thế giới đó.

Vì Phượng tộc toàn là loài chim bay, tốc độ nhanh, nên được sắp xếp vào Hỗn Độn thám thính động tĩnh của bọn Thần Nghịch.

"Xem ra, bọn họ muốn chỉnh hợp sinh linh trong thế giới sắp dung hợp đó để nâng cao thực lực đối kháng với chúng ta." "Những ai từ Thánh nhân trở lên đều theo ta đi xem thử, việc này quan hệ tới việc nâng cao khí vận Hồng Hoang, quan hệ tới lợi ích của mọi người, không thể để bọn họ đắc thế." Lăng Tiêu dẫn theo tất cả Thánh nhân đi ngăn cản.

"Muốn tới ngăn cản chúng ta?

Muộn rồi." "Các ngươi nên cảm thấy may mắn vì thế giới này không có Hỗn Độn Ma Thần nào ở đây." Thần Nghịch cũng không đánh với bọn Lăng Tiêu, dẫn người rút lui.

Bọn Lăng Tiêu tiến vào, đây là một thế giới Địa đạo, đầy rẫy lôi đình, gọi là Lôi Giới, sinh sống trong đó chỉ có một chủng tộc là Lôi Linh tộc.

Những kẻ từ Đại La Kim Tiên trở lên có thể chống lại sức mạnh của tứ sát địa hỏa thủy phong trong Hỗn Độn đều bị bọn Thần Nghịch bắt đi, chỉ để lại những Lôi Linh tộc yếu ớt.

Nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt.

Bọn Lăng Tiêu hộ trì Lôi Giới để đề phòng bọn Thần Nghịch điên cuồng hơn trực tiếp phá hủy Lôi Giới.

Qua thẩm vấn Lôi Linh tộc được biết, Lôi Giới có năm vị Thánh nhân, đều dưới Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Không có Hỗn Độn Ma Thần dẫn dắt, toàn tự mình mày mò, tu luyện rất khó.

Trong tình hình đó mà tu luyện thành Thánh, tư chất và căn nguyên tuyệt đối không cần bàn cãi.

Đáng tiếc, tới muộn một bước.

Trăm năm sau, Lôi Giới dung hợp với Hồng Hoang, rơi xuống phương Nam, lôi đình cuồn cuộn, có thể nói là thánh địa luyện thể, mà Lôi Linh tộc vốn tu luyện nhục thân, tương tự như Vu tộc.

Thế giới lấy Địa đạo pháp tắc làm chủ tất nhiên đều tu luyện nhục thân.

Địa đạo Lôi Giới dung hợp với Địa đạo Hồng Hoang, Địa đạo khí vận tăng mạnh, dưới sự gia trì của Địa đạo khí vận, Lôi Linh tộc và Vu tộc đều cảm thấy tốc độ tu luyện tăng vọt.

Bảy đại vu của Vu tộc thậm chí cảm ứng được khế cơ thành Thánh.

Mà cùng tu luyện nhục thân, Lôi Linh tộc bẩm sinh đã thân cận với Vu tộc.

Hiện tại những kẻ trên Đại La Kim Tiên của Lôi Linh tộc đều bị bắt đi, Lôi Linh tộc tỏ ra vô cùng yếu ớt, biết quy luật sinh tồn cá lớn nuốt cá bé nên chủ động yêu cầu phụ thuộc vào Vu tộc.

Vu tộc đương nhiên là cầu còn không được, đại lục Lôi Giới cũng được phân chia cho Vu tộc.

Chẳng ai muốn đi tranh, toàn bộ đại lục bị lôi đình bao phủ, hoang vu cuồng bạo, các thế lực khác không thể cư trú ở đó, tranh giành làm gì.

"Đầu tiên là Thiên đạo thế giới, hiện tại là Địa đạo thế giới, theo quy luật này, cái tiếp theo chắc là Nhân đạo thế giới, sau đó là Phật đạo thế giới, Ma đạo thế giới, Yêu đạo thế giới." "Có lẽ khi Yêu đạo thế giới đến cũng là lúc Yêu Đạo lượng kiếp giáng lâm." Lăng Tiêu suy đoán.

"Cũng chưa chắc, đừng quên, bản tọa thức tỉnh Ma đạo trước cả

ngươi, cái tiếp theo nói không chừng là Ma đạo thế giới." "Có lẽ quy luật dung hợp thế giới là theo thứ tự thức tỉnh của Lục đạo." La Hầu phản bác.

Thế giới dung hợp này, ai dung hợp trước người đó có lợi.

Quan trọng nhất là y có thể thôn phệ Ma đạo của các thế giới Ma đạo khác để nâng cao căn nguyên, Hợp Đạo cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn.

"Quy luật thế nào không quan trọng, quan trọng là chúng ta không thể để bọn Thần Nghịch hớt tay trên, nếu không thực lực của bọn họ sẽ ngày càng mạnh mẽ, rất bất lợi cho chúng ta." "Ta nghĩ chúng ta nên chủ động xuất kích, dù không tiêu diệt được bọn họ thì cũng phải làm suy yếu bọn họ." "Số lượng Thánh nhân hiện tại của chúng ta nhiều hơn bọn họ, ưu thế thuộc về chúng ta." "Để mặc bọn họ hớt tay trên ngày càng nhiều Thánh nhân của các thế giới khác, ưu thế của chúng ta sẽ ngày càng nhỏ, thậm chí biến thành yếu thế, chúng ta sẽ vô cùng bị động." Quỷ Đạo Chi Chủ đề nghị.

"Ân, không tệ, ta ủng hộ lão Quỷ." Tai Ách Ma Thần gật đầu tán thành, Quỷ Đạo Chi Chủ giỏi nhất là chơi âm mưu quỷ kế, có thể làm quân sư.

"Ân, Nguyên Phượng, bảo Phượng tộc đi thám thính xem bọn Thần Nghịch ở nơi nào, chúng ta đi tập kích, làm suy yếu bọn họ." Lăng Tiêu gật đầu.

Hiện tại bọn họ ở ngoài sáng, Thần Nghịch ở trong tối, bọn họ đã là bên bị động, phải xoay chuyển tình thế, không thể cứ bị động chờ đợi như vậy.

"Đến lúc đó ta sẽ cầm chân Thần Nghịch, Tai Ách ngươi đối phó Sinh Tử, Lục Tuyết Ly đối phó Hậu Bạt, Tam Kim Ô cầm chân Vĩnh Hằng." "Chúng ta không cầu thắng, chỉ cần cầm chân bọn họ." "Thiên

Định Ngũ Thánh và Côn Bằng, Minh Hà cầm chân Thượng Cổ Ngũ Trùng và Tứ Hung Thần, Thập Nhị Tổ Vu các ngươi dẫn theo các Thánh nhân khác đại khai sát giới, giết được bao nhiêu hay bấy nhiêu." Hồng Quân phân phối.

Tuy Thần Nghịch là một trong mười đại chí cường ma thần, các loại thủ đoạn lợi hại tầng tầng lớp lớp, nhưng hiện tại tu vi của lão cao hơn Thần Nghịch, pháp bảo lợi hại hơn Thần Nghịch, không nói là đánh thắng được nhưng cầm chân Thần Nghịch chắc chắn không vấn đề.

"Ba huynh đệ các ngươi có ổn không?" Lục Tuyết Ly hơi lo lắng cho ba anh em Lăng Tiêu.

Có câu thương sáng dễ tránh tiễn ngầm khó phòng, Vĩnh Hằng Ma Thần chưa chắc đã là đối thủ của Thần Nghịch, nhưng tuyệt đối khó nhằn hơn Thần Nghịch.

Pháp bảo của Vĩnh Hằng Ma Thần không hề yếu, có thể so bì được với Hồng Quân, Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ và Đản Quỷ Vọng Bút là một bộ, một trong mười đại chí cường Hỗn Độn linh bảo, tách ra cũng đạt cấp độ Hỗn Độn linh bảo, quỷ dị khó lường, kết hợp lại càng khó đối phó hơn.

Cộng thêm Tru Thế Chi Mặc do Vĩnh Hằng Ma Thần tạo ra cũng quỷ dị khó lường, ba kiện chí bảo trong tay, khó nhằn vô cùng.

Đối mặt với Vĩnh Hằng Ma Thần còn nguy hiểm hơn đối mặt với Thần Nghịch.

"Không sao, ba chúng ta đều có Hỗn Độn linh bảo trong tay, đã giao thủ với Vĩnh Hằng Ma Thần nhiều lần, có kinh nghiệm." "Chúng ta có Đại Đạo Pháp Tướng và Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hai đại chí cường thần thông trong tay, chỉ cần không đánh khô máu với y, y cũng không làm gì được chúng ta." "Nếu có đánh cứng đối cứng, chúng ta

cũng không sợ y.” Lăng Tiêu tự tin mỉm cười.

Tuy bọn họ đều là Hợp Đạo nhị trọng thiên, thấp hơn Vĩnh Hằng Ma Thần một tầng, nhưng Đại Đạo Pháp Tướng và Nhất Khí Hóa Tam Thanh tăng phúc chiến đấu lực rất lớn.

Chương 842

Vĩnh Hằng Ma Thần chiến đấu chính diện không mạnh lắm, chủ yếu là quỷ dị khó nhằn.

"Hay là chúng ta đi đối phó Thần Nghịch." Đế Giang hăm hở muốn thử, phong cách chiến đấu của Thần Nghịch là cứng đối cứng, rất hợp khẩu vị của bọn họ.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy lợi hại, nhưng mỗi một tầng Hợp Đạo cảnh chênh lệch đều vô cùng lớn, Thần Nghịch đã sắp khôi phục tới Hợp Đạo tứ trọng thiên, các ngươi không phải đối thủ của lão." Tai Ách Ma Thần lắc đầu.

Lão đã giao thủ với Thần Nghịch hai lần, rất hiểu đối thủ này.

Nếu không có bọn Côn Bằng giúp đỡ phân tán tinh lực của Thần Nghịch, lão tuyệt đối không phải đối thủ, cầm chân cũng không làm được.

Một ngày nọ, tại một nơi trong Hỗn Độn, sau khi Phượng tộc xác định được nơi ẩn náu của bọn Thần Nghịch, bọn Lăng Tiêu lặng lẽ tìm đến.

Để đối phó Sinh Tử Ma Thần, Tai Ách đã mượn Không Gian Thần Chu của Dương Tiễn.

Lăng Tiêu cùng các Thánh nhân cưỡi Không Gian Thần Chu xuyên toa không gian mà tới.

"Ai?" Hỗn Độn Ma Thần không hổ là Hỗn Độn Ma Thần, vừa tiếp cận đã bị bọn Thần Nghịch phát giác.

Bọn Lăng Tiêu cũng không giả vờ nữa, Không Gian Thần Chu phá vỡ không gian xuất hiện giữa Hỗn Độn bao la.

“Thần Nghịch, các ngươi không chạy thoát được đâu.” Hồng Quân trực tiếp thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cầm Càn Khôn Hồng Mông Xích, Âm Dương Luyện Thiên Lô, Thời Không Thiên Luân, ba kiện Hỗn Độn linh bảo lao vào Thần Nghịch.

“Lão giun đất, chỉ dựa vào ngươi?” Thần Nghịch bá khí tiết lộ, cầm Diệt Thế Thương chủ động lao tới Hồng Quân.

“Định.” Hồng Quân thao túng Thời Không Thiên Luân, định khống chế Thần Nghịch.

Nhưng thời Hỗn Độn, Thần Nghịch nổi danh hiếu chiến, thường đi khiêu chiến Thời Thần và Dương Mi, có rất nhiều thủ đoạn ứng phó Thời Gian pháp tắc và Không Gian pháp tắc.

“Thời không nghịch loạn.” Thần Nghịch há miệng phun ra hủy diệt chi khí, tạo thành một vòng xoáy khủng khiếp, quấy động cả Hỗn Độn như thể đất rung núi chuyển, muốn hủy diệt tất cả.

Sức mạnh hủy diệt khủng khiếp xé rách thời không, khiến thời không hỗn loạn, Thời Không Thiên Luân căn bản không định trụ được Thần Nghịch.

“Hủy diệt chi vực.” Thần Nghịch lại thi triển thần thông, sức mạnh hủy diệt khủng khiếp tạo thành một lãnh địa, bao trùm Hồng Quân vào trong.

Đây chính là điểm mạnh của Hỗn Độn Ma Thần, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, các loại siêu cấp thần thông tiện tay thi triển, dù không dựa vào pháp bảo cũng có thể mạnh đến cực điểm.

Đáy mắt Hồng Quân lóe lên vẻ hưng phấn, vì lão cũng lấy Hủy Diệt pháp tắc làm pháp tắc chính.

Luận về việc vận dụng Hủy Diệt pháp tắc, Thần Nghịch chính là tổ tông, lão đứng trước mặt Thần Nghịch chỉ là một đứa trẻ non nớt.

Nhưng lão vừa hay có thể trộm sư, học lỏm cách Thần Nghịch vận dụng Hủy Diệt pháp tắc.

Thần Nghịch tuy có nhiều thần thông cường đại, nhưng lão học được Nhất Khí Hóa Tam Thanh từ Lão Tử cũng không yếu, hơn nữa pháp bảo mạnh hơn Thần Nghịch rất nhiều, chống đỡ được công kích của Thần Nghịch vẫn có thể làm được.

Hai kẻ mạnh nhất của đôi bên bắt đầu kịch chiến, sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc điên cuồng va chạm, Hồng Quân bị chèn ép đủ đường.

"Lão giun đất, chơi Hủy Diệt pháp tắc trước mặt bản tọa là tự tìm đường chết." Thần Nghịch ngạo mạn vô cùng, coi thường Hồng Quân đủ kiểu.

"Bần đạo vận dụng Hủy Diệt pháp tắc thực sự không bằng ngươi, nhưng pháp bảo của bần đạo lợi hại hơn ngươi, ngươi cũng không phá được phòng ngự của Âm Dương Luyện Thiên Lô.

Bần đạo không cần quyết sinh tử với ngươi, chỉ cần cầm chân ngươi là đủ rồi.

Hủy diệt chi vực." Hồng Quân vừa học vừa hành, ngưng tụ sức mạnh Hủy Diệt pháp tắc tạo thành lãnh địa.

Hai đại hủy diệt lãnh địa chồng lên nhau, sức mạnh hủy diệt cuồng bạo đến mức khủng khiếp, dường như muốn phá hủy cả Hỗn Độn.

Dưới cảnh giới Hợp Đạo, nếu tiếp cận sẽ ngay lập tức bị phá hủy, xé nát thành tro bụi, căn bản không thể chống đỡ được sự xung kích của sức mạnh hủy diệt khủng khiếp đó.

Ngay cả cảnh giới Hợp Đạo cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Đám người Côn Bằng đều co rụt đồng tử, loại cường giả đối đầu này bọn họ ngay cả tư cách xen vào cũng không có, quá mạnh mẽ.

Đừng nhìn Hồng Quân bị ép phải thần phục, nhưng thực lực của lão vẫn còn đó.

Nếu không phải Bàn Cổ đại thần để lại Lục Đạo Chi Tâm làm quân bài cuối cùng, bọn họ căn bản không thể chế ngự được Hồng Quân, ít nhất là hiện tại không được.

Hồng Quân và Thần Nghịch đánh nhau kịch liệt vô cùng, Lục Tuyết Ly cũng một lần nữa tìm đến Hậu Bạt.

Đã đánh hai lần, bọn họ cũng tính là đối thủ cũ.

Thần sắc Hậu Bạt khó coi, từ khi Lục Tuyết Ly đột phá tới Hợp Đạo tứ trọng thiên, bà đã không còn là đối thủ của nàng, lần trước còn bị Lục Tuyết Ly đánh trọng thương.

Thực ra bà đã hối hận vì chọn liên thủ với bọn Thần Nghịch, nhưng không có cách nào, Đường Tăng đã quyết tâm đi theo Thần Nghịch, bà không thể ép con gái và Đường Tăng mỗi người một ngả, phản mục thành thù được.

Đường Tăng không hề làm điều gì có lỗi với mẹ con bà, thề chết đi theo Thần Nghịch càng chứng minh Đường Tăng là người có tình có nghĩa, bà không có lý do ngăn cản hắn.

Chẳng trách được Đường Tăng, chỉ có thể trách thực lực bọn họ không bằng người.

Hậu Bạt không còn cách nào, chỉ có thể chọn không đánh cứng đối cứng với Lục Tuyết Ly, cố gắng cầm chân nàng.

“Sinh Tử, tới đi.” Tai Ách Ma Thần cầm Tai Ách Chi Kiếm, điều khiển Không Gian Thần Chu lao tới Sinh Tử Ma Thần.

“Tai Ách, ngươi thực sự vì hậu duệ của Bàn Cổ mà muốn không chết không thôi với ta?

Bàn Cổ là kẻ thù chung của chúng ta, chúng ta nên liên thủ tiêu diệt hậu duệ của hắn mới đúng.” Sinh Tử Ma Thần cau mày.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu, không cần nói nhiều.” Tai Ách Ma Thần lắc đầu, tế ra Tai Ách Chi Kiếm sát tới.

Chưa nói đến việc lão không có ân oán trực tiếp với bọn Lăng Tiêu, hơn nữa lão còn phải dựa vào chỗ bọn Lăng Tiêu để kiếm Tam Quang Thần Thủy mà khôi phục.

So với loại cố nhân thế này, dù sao lão cũng thấy bọn Lăng Tiêu đáng tin cậy và an toàn hơn nhiều.

Ít nhất hiện tại không cần lo bị bọn Lăng Tiêu đâm sau lưng, nhưng nếu liên thủ với bọn Sinh Tử, thực sự phải lúc nào cũng đề phòng bị đâm sau lưng, quá mệt mỏi.

Còn có điều Quỷ Đạo Chi Chủ nói, Lăng Tiêu rất có thể là quân bài hậu thủ của Bàn Cổ để lại, có lẽ Lăng Tiêu có thể trưởng thành thành Bàn Cổ thứ hai, một lần nữa khai mở Hỗn Độn.

Hiện tại ánh mắt của bọn họ đã bắt đầu hướng tới các thế giới Hỗn Độn khác, đi theo Lăng Tiêu có lẽ càng có tiền đồ.

“Không thể lý giải, vậy thì đừng trách ta không niệm tình cũ.” Sinh Tử Ma Thần bạo nộ, tế ra nửa bộ Sinh Tử Bi lao tới Tai Ách Ma Thần.

Thời Hỗn Độn, Sinh Tử Ma Thần mạnh hơn Tai Ách Ma Thần không ít, nhưng hiện tại tu vi hai người tương đương, pháp bảo của Tai Ách Ma Thần mạnh hơn.

Sinh Tử Ma Thần nhất thời không thể chiếm được ưu thế.

“Vĩnh Hằng Ma Thần, tới đây.” Ba anh em Lăng Tiêu vây lấy Vĩnh Hằng Ma Thần.

“Chỉ dựa vào ba đứa các ngươi?

Không có Hồng Quân, các ngươi không chịu nổi một kích.” Vĩnh Hằng Ma Thần khinh miệt.

“Vậy thì thử xem.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Đại Đạo Pháp Tướng, trấn.” Ba anh em Lăng Tiêu dốc toàn lực, thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh pháp tắc lĩnh ngộ được hóa thành Đại Đạo Pháp Tướng.

Mười hai tôn Đại Đạo Pháp Tướng trang nghiêm nguy nga sừng sững giữa Hỗn Độn bao la, mười hai bàn tay khổng lồ trấn áp về phía Vĩnh Hằng Ma Thần.

Lăng Tiêu chủ tu Lực chi pháp tắc, nhất lực phá vạn pháp, sức mạnh vô cùng, trực diện dứt khoát.

Chương 843

Đông Hoàng Thái Nhất chủ tu Sát Lục pháp tắc, dùng sát khí vô tận cường hóa, có sức phá hoại cực mạnh.

Đế Tuấn chủ tu Thôn Phệ pháp tắc, khả năng duy trì năng lượng cực cao, thậm chí có thể thôn phệ sức mạnh pháp tắc của đối thủ làm của mình.

Vì sao dưới Thánh nhân đều là kiến hôi?

Vì dưới Thánh nhân dùng pháp lực, trên Thánh nhân dùng sức mạnh pháp tắc, pháp lực chỉ có tác dụng phụ trợ, đã hình thành sự chênh lệch về chất.

Vĩnh Hằng Ma Thần thấy không có Hồng Quân thì ba anh em Lăng Tiêu không chịu nổi một kích, nên chọn đánh cứng đối cứng, dùng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ phòng ngự, kết hợp Đản Quỷ Vọng Bút và Tru Thế Chi Mặc phản kích.

Mười hai bàn tay khổng lồ rơi lên Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Vĩnh Hằng Ma Thần lập tức cảm thấy không ổn, bị ép tới mức liên tục lùi bước.

Đản Quỷ Vọng Bút vừa xuất, Lăng Tiêu tế ra Táng Thiên Quan, Đế Tuấn tế ra Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, hai anh em không cần làm gì được Đản Quỷ Vọng Bút, chỉ cần trấn áp được là xong.

Sắc mặt Vĩnh Hằng Ma Thần thay đổi, Nhất Khí Hóa Tam Thanh cộng thêm Đại Đạo Pháp Tướng mạnh đến mức phi lý.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh không hổ là quân bài tẩy Bàn Cổ để lại cho Lão Tử, tu vi càng cao càng mạnh mẽ.

Đánh lên chẳng khác nào một đánh bốn, căn bản không thể đánh

nổi.

Hơn nữa thần thông Đại Đạo Pháp Tướng này cũng thật nghịch thiên.

Mà y không biết rằng, thần thông Đại Đạo Pháp Tướng cũng do Bàn Cổ sáng tạo, truyền lại cho Lăng Tiêu.

Có hai đại chí cường thần thông trong tay, lại thêm pháp bảo cũng vô cùng lợi hại, tuy tu vi y cao nhưng người ta đông, lăng lăng không thể chiếm được ưu thế.

"Hỗn Độn Chung vang, Thời Không Phong Cấm.

Thương Mang Nhất Kiếm." Đông Hoàng Thái Nhất mới là người phụ trách tấn công chính.

Lăng Tiêu và Đế Tuấn thao túng Hỗn Độn linh bảo áp chế Đản Quỷ Vọng Bút và Tru Thế Chi Mặc, Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung và Thương Mang Kiếm tập kích Vĩnh Hằng Ma Thần.

Thí Thần Thương đã bị La Hầu mặt dày đòi lại rồi.

May mà Vĩnh Hằng Ma Thần phản ứng nhanh, chui vào trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ để tránh né.

Sau đó Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ triển khai, cuốn lấy ba anh em Lăng Tiêu vào trong.

Mà lần này, Vĩnh Hằng Ma Thần không chọn lẩn trốn để tập kích nữa, mà thao túng oán khí vô tận trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, kết hợp Tru Thế Chi Mặc, dùng Đản Quỷ Vọng Bút sao chép ra ba anh em Lăng Tiêu, ngay cả chín phân thân cũng được sao chép ra.

Sau đó phối hợp với mười hai tôn sao chép giả mạo cùng vây công ba anh em Lăng Tiêu.

Ba anh em lập tức cảm thấy áp lực như núi, đẩy sức mạnh pháp

tắc tới cực hạn, rơi vào khổ chiến.

"Đấu!

Hành!" Ba anh em điên cuồng vận dụng Tam Tự Bí, Đại Đạo Pháp Tướng mở mắt, thần quang ngưng tụ từ sức mạnh pháp tắc quét ngang hủy thiên diệt địa.

Đại Đạo Pháp Tướng không ngừng nhấp nháy thuấn di tấn công Vĩnh Hằng Ma Thần.

Vĩnh Hằng Ma Thần trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ cũng có thể thuấn di, đôi bên không ngừng nhấp nháy truy kích, đánh nhau vô cùng kịch liệt, một sai sót là có thể mất mạng.

Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ rất nghịch thiên, nhưng có một nhược điểm là oán khí bên trong phải đủ mới lợi hại, một khi oán khí không đủ, uy lực sẽ giảm sút.

Lăng Tiêu mở Táng Thiên Quan, điên cuồng thôn phệ oán khí.

Đế Tuấn cũng dốc toàn lực vận dụng Thôn Phệ pháp tắc, điên cuồng nuốt chửng oán khí bên trong, tích trữ vào Hà Đồ Lạc Thư.

Loại âm ám tà khí này Ma tộc rất thích, quay đầu lại đem tặng cho Ma tộc.

Chiến đấu lâu dần, ba anh em Lăng Tiêu điên cuồng vận dụng hai đại chí cường thần thông nên nguyên thần chi lực tiêu hao nghiêm trọng.

Nhưng Vĩnh Hằng Ma Thần cũng chẳng khá khẩm gì, oán khí trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ bị hút đi thì chiến đấu lực cũng giảm xuống.

Trong lúc kịch chiến, Vĩnh Hằng Ma Thần đánh nát một phân thân của Đế Tuấn, phân thân trọng thương thì nguyên thần bên trong cũng

sẽ bị trọng thương, mỗi phân thân đều có nguyên thần tách ra từ bản thể khống chế, có quan hệ lệ thuộc với bản thể.

Hơi giống với tam thi trảm ra, nhưng cao cấp hơn, có thể cộng hưởng sức mạnh bản thể.

Một khi bị trọng thương cần phải uẩn dưỡng nguyên thần khôi phục, trong thời gian ngắn không thể chiến đấu tiếp.

Nếu nguyên thần bị đánh nát thì coi như xong, bản thể phải tách nguyên thần mới để khôi phục, tốn thần tốn lực tốn cả Tam Quang Thần Thủy.

Tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh hoặc là dựa vào thời gian mài dũa, hoặc là tiêu hao lượng lớn Tam Quang Thần Thủy.

Nguyên Thủy tu luyện mấy chục vạn năm còn chưa luyện thành, Thanh Liên Thông Thiên trực tiếp bỏ cuộc.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh mạnh thì mạnh thật, nhưng quá tốn tinh lực và tài nguyên.

Một phân thân bị đánh nát, Đế Tuấn kịp thời thu hồi nguyên thần bị trọng thương.

Nhưng Vĩnh Hằng Ma Thần cũng chẳng dễ chịu, trúng trọn một quyền của bản thể Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vốn tu luyện Lực chi pháp tắc, sức mạnh vô cùng, phá hoại cực kỳ cường đại, cộng thêm nhục thân cũng đã đạt tới Hợp Đạo cảnh, sức mạnh từ nhục thân cộng với sức mạnh của Lực chi pháp tắc khiến phá hoại lực đạt mức tối đa.

Vĩnh Hằng Ma Thần điều động sức mạnh pháp tắc phòng ngự, kết quả sức mạnh pháp tắc bị đánh tan, Vĩnh Hằng Ma Thần bị đánh bay đi, một quyền trọng thương.

“Các ngươi tìm chết.” Vĩnh Hằng Ma Thần nổi trận lôi đình, điều động toàn bộ oán khí trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, ngay cả mười hai kẻ giả mạo tạo ra cũng đánh tan.

Oán khí vô tận dung nhập vào cơ thể Vĩnh Hằng Ma Thần, y hóa thành hình dạng của Bàn Cổ đại thần, áp lực cực lớn, khí tức cường đại đến đáng sợ.

“Bản tọa xem các ngươi làm sao hấp thu oán khí nữa, tất cả chết hết cho ta.” Giọng nói hung bạo của Vĩnh Hằng Ma Thần vang lên, Đản Quỷ Vọng Bút hóa thành hình dạng Khai Thiên Phủ, chém xuống ba anh em Lăng Tiêu.

“Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Ngũ hành lưu chuyển.

Sinh sinh bất diệt.” Ba anh em vội vàng tế ra Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bày Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, dùng đại trận hợp lực thúc động Hồng Mông Ngũ Hành Sơn.

Hồng Mông Ngũ Hành Sơn hóa thành một tôn ngũ hành luân bàn to lớn vô cùng, chậm rãi xoay chuyển, ngũ hành lưu chuyển.

Khai Thiên Phủ giả chém lên trên đó, ba anh em Lăng Tiêu bị chấn tới mức liên tục lùi bước, nhưng lực phòng ngự của ngũ hành luân bàn cực kỳ kinh người, ngũ hành lưu chuyển sinh sinh bất diệt, hơn nữa còn có thể phân giải lực tác động, lăng lăng chống đỡ được toàn lực công kích của Vĩnh Hằng Ma Thần.

Trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Vĩnh Hằng Ma Thần và ba anh em Lăng Tiêu dùng hết mọi thủ đoạn, không phải ngươi chết thì là ta mất mạng.

Bên ngoài thì cuộc đại đồ sát bắt đầu diễn ra.

Thiên Định Ngũ Thánh đối đầu với Thượng Cổ Tam Trùng và Tứ

Hung Thần.

Đường Tăng dưới sự trợ giúp của Thần Nghịch đã tu phục Thánh Ngân, một lần nữa thành Thánh nhưng mới là Thánh Nhân sơ kỳ.

Văn Đạo Nhân hiện tại cũng mới khôi phục tới Thánh Nhân bát trọng thiên.

Cốt lõi của Tứ Hung Thần là Hủy Diệt Chi Tâm, cũng chính là trái tim từ ma thần chi khu của Thần Nghịch.

Giờ đây được Thần Nghịch cải tạo thêm một bước, có thể cộng hưởng một phần sức mạnh của Thần Nghịch.

Tu vi của Tứ Hung Thần tuy vẫn là Hợp Đạo cảnh nhất trọng, nhưng chiến đấu lực bộc phát ra mạnh đến phi lý.

Chương 844

Lão Tử và Nguyên Thủy liên thủ, dù lực phòng ngự tối đa cũng không chống đỡ nổi.

Không còn cách nào, Côn Bằng và Minh Hà đành phải qua giúp đỡ.

Bốn đánh bốn, lúc này mới chống đỡ được.

Đôi bên đánh nhau ngang tài ngang sức.

Các vị từ Hợp Đạo cảnh trở lên của đôi bên đều đang khổ chiến, ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu.

Mà khi Thập Nhị Tổ Vu rảnh tay, đối với những người khác thì đó là sự tồn tại vô địch.

Hung thú nhất tộc và Lôi Linh tộc liên hợp bày thành Hung Thú Vạn Lôi Đại Trận, kết quả Thập Nhị Tổ Vu bày thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hư ảnh Bàn Cổ tái hiện, một rìu chém nát Hung Thú Vạn Lôi Đại Trận, đồng thời chấn chết vô số hung thú và Lôi Linh.

Cuộc đại đồ sát bắt đầu.

Thanh Liên Thông Thiên và Đại Bằng là nổi bật nhất.

Thanh Liên Thông Thiên cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, bày thành Tru Tiên Kiếm Trận, sức mạnh Kiếm Đạo pháp tắc gia trì khiến uy lực càng thêm khủng khiếp.

Kiếm khí vô tận chém ra dày đặc như phủ kín cả Hỗn Độn, thỏa sức đồ sát hung thú nhất tộc và Lôi Linh tộc.

Tiếng thảm thiết vang vọng Hỗn Độn.

Đại Bằng tốc độ nhanh như quỷ mị, Phong Lôi Châu bao quanh,

xuyên toa trong mưa kiếm để săn giết các Thánh nhân của hung thú nhất tộc và Lôi Linh tộc.

Trước tốc độ kinh hoàng đó của Đại Bằng, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Thanh Liên Thông Thiên ra tay không chút lưu tình, đối với đám Linh Cát, Hoàng Giác đại tiên bị Vĩnh Hằng Ma Thần nô dịch, lão cũng hạ sát thủ, dù sao cũng không phải đệ tử Tiệt giáo của lão.

Chuẩn Đề, Ngọc Đế thấy vậy mà xót xa, nhưng không có lý do ngăn cản Thông Thiên, đã bị Vĩnh Hằng Ma Thần nô dịch thì còn tính là sinh linh Hồng Hoang sao?

Vĩnh Hằng Ma Thần ở ngay bên cạnh, bọn họ căn bản cứu không được.

Kẻ nào nảy sinh dị tâm hoặc bị bắt làm tù binh, Vĩnh Hằng Ma Thần lập tức có thể điều khiển kẻ đó tự bạo, bọn họ không ngăn được.

Phục Hy nhìn không nổi nữa, tế ra Phục Hy Cầm, gảy bản thần thông tự sáng tác là Phục Hy Thần Thiên Hưởng, muốn thử xem có thể dùng âm ba phá giải Tru Thế Chi Mặc trong nguyên thần của những yêu tộc bị nô dịch hay không.

Kết quả căn bản không được, Tru Thế Chi Mặc hễ bị tấn công là Vĩnh Hằng Ma Thần cảm ứng được ngay, lập tức điều khiển kẻ bị nô dịch tự bạo.

Mọi người đều biết thần hỏa có thể giải Tru Thế Chi Mặc, nhưng cần thời gian, thần hỏa thiêu đốt Tru Thế Chi Mặc thì Vĩnh Hằng Ma Thần cũng cảm ứng được, rồi điều khiển tự bạo, không cho bọn họ cơ hội cứu người.

"Khốn kiếp." Phục Hy giận dữ vô cùng, chạy đi dùng âm ba tấn

công từ xa vào Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ.

Nhưng cái món này là Hỗn Độn linh bảo, lão mới vừa thành Thánh, làm sao lay chuyển được.

"Các ngươi tìm chết." Thấy hung thú nhất tộc bị đồ sát, Thần Nghịch nổi trận lôi đình, đánh lui Hồng Quân lao ra cứu người.

Hồng Quân ngăn không được, vội vàng gọi người: "Thập Nhị Tổ Vu, cùng bần đạo liên thủ chặn lão lại." "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Khai Thiên Thất Thức." Thập Nhị Tổ Vu sớm đã muốn so tài với Thần Nghịch, đúng ý bọn họ, lập tức bày trận thao túng hư ảnh Bàn Cổ, chém một rìu về phía Thần Nghịch.

"Diệt Thế Kích!" Thần Nghịch thực sự mạnh, thế mà trực diện chống đỡ được toàn lực nhất kích của Thập Nhị Tổ Vu.

Hơn nữa còn tránh được đòn truy kích từ phía sau của Hồng Quân.

Thần Nghịch dường như không có giới hạn, càng đánh càng hăng, đối thủ càng mạnh thì chiến đấu lực bộc phát càng mạnh.

"Tru Tiên Nhất Kiếm!" Đúng lúc này, Thanh Liên Thông Thiên ra tay, dưới sự gia trì của Kiếm Đạo pháp tắc, Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất, cực kỳ chính xác, mang theo khí thế không gì không phá nổi, thoáng chốc đã tới.

Luồng kiếm mang sắc lẹm mang theo sát thế tất sát, thế mà phá được sức mạnh pháp tắc ngoại phóng của Thần Nghịch, làm bị thương cánh tay của lão.

Chư thánh kinh hãi, Kiếm Đạo pháp tắc mạnh như vậy sao?

Tuy chỉ là vết thương nhẹ nhưng rốt cuộc đã làm Thần Nghịch bị thương.

Thần Nghịch lần lượt đối chiến với Tai Ách Ma Thần, Hồng Quân, Thập Nhị Tổ Vu, bị vây công nhiều lần đều không bị thương, kết quả lại để Thông Thiên giành được chiến công đầu.

Đặc biệt là bọn người Khổng Tuyên là kinh hãi nhất.

Sức mạnh pháp tắc của Thần Nghịch ngoại phóng tạo thành một hộ tráo tương tự như lãnh địa, trước đó chư thánh phải hợp lực vây công mới miễn cưỡng lay chuyển được để đe dọa Thần Nghịch.

Khổng Tuyên dốc toàn lực thi triển Ngũ Sắc Thần Quang cũng chỉ lay chuyển được chứ không thể tự mình phá khai, vậy mà Thông Thiên lại làm được.

Không thể nào, Kiếm Đạo pháp tắc làm sao mạnh hơn Ngũ Hành pháp tắc được.

"Ngũ Sắc Thần Quang!" Khổng Tuyên vốn vô cùng kiêu ngạo, không phục Thông Thiên, dốc toàn lực thi triển Ngũ Sắc Thần Quang tấn công Thần Nghịch.

"Chết đi!" Bị thương là nỗi sỉ nhục lớn đối với Thần Nghịch, lão phẫn nộ đến cực điểm, Khổng Tuyên lúc này còn tới khiêu khích, lão trực tiếp tế ra Diệt Thế Thương đâm tới.

Ngũ Sắc Thần Quang bị một kích đánh tan.

Khổng Tuyên biến sắc, lão không thể chống đỡ nổi một kích của Thần Nghịch, vội vàng liều mạng thúc động Đô Thiên Đấu Chiến Tháp phòng ngự.

Nhưng chẳng có tác dụng gì, Đô Thiên Đấu Chiến Tháp bị đánh bay, Khổng Tuyên lập tức trọng thương.

"Đại ca!" Đại Bằng cực tốc lao tới, đưa Khổng Tuyên lùi nhanh.

Nhưng Khổng Tuyên đã bị nguyên thần của Thần Nghịch khóa

chặt, Diệt Thế Thương bám sát không rời.

"Khai Thiên Thất Thức." "Trấn!" Thập Nhị Tổ Vu lại chém thêm một rìu, đánh bay Diệt Thế Thương, giúp Khổng Tuyên hóa giải nguy cấp.

Đồng thời, Hồng Quân thao túng Âm Dương Luyện Thiên Lô, định trấn áp Thần Nghịch.

"Diệt Thế Chi Đào!" Quanh thân Thần Nghịch bùng nổ hủy diệt chi khí, hóa thành một biển hủy diệt, sóng triều quét ngang, lăng lăng chống đỡ được sự trấn áp của Âm Dương Luyện Thiên Lô.

Tiếp đó lão triệu hồi Diệt Thế Thương, một thương đánh lui Hồng Quân, lại một thương đâm bay Âm Dương Luyện Thiên Lô, mạnh đến không tưởng.

"Cùng lên đi." Hồng Quân bị khí thế vô địch của Thần Nghịch ép tới mức hơi nao núng, gọi mọi người cùng lên.

Chư thánh lại vây công Thần Nghịch nhưng không chặn nổi, lão lăng lăng phá vòng vây giết ra ngoài.

Nhưng lúc này hung thú nhất tộc và Lôi Linh tộc đã bị đám người Phục Hy mới thành Thánh cùng những Thánh nhân tứ ngũ trọng không xen vào được trận chiến Hợp Đạo cảnh như Thủy Kỳ Lân giết gần hết.

Nếu không phải Hậu Bạt liều mạng chống đỡ một kích của Lục Tuyết Ly rồi chạy tới cứu viện, Đường Tăng và Nữ Vương đều đã tiêu đời.

Từ khoảnh khắc Hậu Bạt chọn Thần Nghịch, bọn họ đã là kẻ thù, không cần nương tay, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình.

Hậu Bạt trúng một kích, thương thế không nhẹ, bại cục đã định.

Nếu là trước kia, Thần Nghịch chắc chắn sẽ triệt để điên cuồng, cá chết lưới rách.

Nhưng nhìn thấy Thượng Cổ Ngũ Trùng và những kẻ khác đang liều mạng chiến đấu, thề chết theo mình, cuối cùng lão vẫn giữ lại một chút lý trí.

Lão không muốn thấy thuộc hạ phải vì mình mà tử trận lần nữa.

"Rút!" "Hồng Quân, các ngươi cứ đợi đó cho bản tọa, bản tọa thề báo thù này, nhất định lấy máu các ngươi tế điện bộ hạ của ta.

Chương 845

Vĩnh Hằng, rút.” Thần Nghịch lại phóng ra bản nguyên hủy diệt chi khí yểm trợ, trước tiên giúp Sinh Tử Ma Thần đánh lui Tai Ách Ma Thần, hai người hợp lực đánh lui Lục Tuyết Ly, cứu Hậu Bạt rồi hô gọi Vĩnh Hằng Ma Thần rút lui.

Ngoại trừ bốn tôn Hỗn Độn Ma Thần, cũng chỉ còn lại Nữ Vương, Thượng Cổ Ngũ Trùng và Tứ Hung Thần, những kẻ khác đều bị giết sạch.

Kể cả đám Linh Cát bị Vĩnh Hằng Ma Thần nô dịch cũng đều bỏ mạng.

Thần Nghịch và Vĩnh Hằng Ma Thần trực tiếp trở thành những tướng không quân.

Bảy tám vị Thánh nhân của hung thú nhất tộc và Lôi Linh tộc đều bị tiêu diệt.

Vĩnh Hằng Ma Thần thu hồi Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, không dây dưa với Tam Kim Ô nữa, hội hợp với bọn Thần Nghịch rồi rút lui.

Khóe miệng Vĩnh Hằng Ma Thần rỉ máu, một nửa thân xác đã mất, khí tức trồi sụt dữ dội.

Tam Kim Ô cũng chẳng khá hơn, ba anh em đều hộc máu, khí tức uể oải đi nhiều, các phân thân từ Nhất Khí Hóa Tam Thanh đều bị trọng thương, trong thời gian ngắn không thể thi triển lại, phải tiêu tốn lượng lớn Tam Quang Thần Thủy để uẩn dưỡng.

Có thể thấy trận chiến trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ thảm khốc đến mức nào.

“Các ngươi thế nào rồi?” Lục Tuyết Ly xót xa bay tới đỡ lấy Lăng

Tiêu.

“Không sao, chưa tổn hại tới căn bản, tu dưỡng một thời gian là ổn.” Lăng Tiêu lau vết máu bên khóe miệng.

“Đi, về Hồng Hoang trước.” Lăng Tiêu gọi chư thánh, nhục thân hắn cường hãn nên chịu đòn tốt, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất bị thương nặng hơn hắn nhiều.

Tên Vĩnh Hằng Ma Thần đó thực sự khó nhằn, nhưng y cũng chẳng tốt đẹp gì, cũng bị thương rất nặng, oán khí trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ tiêu hao nghiêm trọng, thực lực đại hạ.

Hai bên lưỡng bại câu thương, tám lạng nửa cân, chẳng ai chiếm được lợi lộc gì.

Tam Tiêu báo cáo chiến tích với Lăng Tiêu, chủ yếu là Khổng Tuyên bị trọng thương.

“Ba ngàn đại đạo pháp tắc mỗi cái có sở trường riêng, luận về khả năng xuyên thấu điểm nhất định, Kiếm Đạo pháp tắc xếp thứ nhất, ngươi so bì với Thông Thiên làm gì.” Lăng Tiêu lườm Khổng Tuyên một cái.

“Đáng tiếc bản mệnh kiếm thai của ta vẫn chưa thành hình, nếu không chắc chắn có thể trọng thương Thần Nghịch.” Thanh Liên Thông Thiên lạnh lùng nói.

Tuy đều là Thông Thiên nhưng tính cách khác hẳn với Thượng Thanh Thông Thiên, chỉ giống ở điểm hiếu chiến.

Thanh Liên Thông Thiên vô cùng lạnh lùng, cả người mang theo sát khí 'người lạ chớ gần', cả người lão như một thanh kiếm lạnh lẽo, sắc sảo.

Thông Thiên lấy thân làm kiếm, uẩn dưỡng kiếm thai trong cơ thể.

Dùng kiếm thai tạo ra một thanh bản mệnh chi kiếm có thể đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, phát huy hoàn toàn uy lực của Kiếm Đạo pháp tắc.

Thứ Thông Thiên thiếu hiện nay chính là một thanh kiếm, hoặc là dược liệu đỉnh cấp để tạo ra bản mệnh chi kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm tuy không tệ nhưng không phù hợp.

Người tu kiếm đạo dùng kiếm thì độ khế hợp còn quan trọng hơn phẩm chất.

Vốn dĩ Thanh Bình Kiếm là khế hợp nhất với Thông Thiên, nhưng năm xưa bị Tam Kim Ô đoạt đi giao cho Vân Tiêu trảm thi dùng mất rồi.

Khổng Tuyên ngoan ngoãn nghe mắng, nhưng trong lòng lại nghĩ đợi dưỡng thương xong phải cùng Thông Thiên so tài một trận.

Pháp tắc loại binh khí có rất nhiều như Đao pháp tắc, Thương pháp tắc, Côn pháp tắc..., tuyệt đại bộ phận đều là trung cấp pháp tắc, đạt tới cao cấp đã là hiếm như lông phượng sừng lân.

Duy chỉ có Kiếm Đạo pháp tắc đạt tới đỉnh cấp pháp tắc, thực sự rất mạnh. "Tuy nhiên, bất kể Thần Nghịch và bọn họ ra sao, lần này chúng ta cũng coi như đạt thành mục đích, suy yếu cực đại sự phát triển của bọn hắn." "Ngay cả khi thế giới tiếp theo đến dung hợp, sinh linh trong đó vẫn bị bọn hắn cướp đi, chỉ cần không có Hỗn Độn Ma Thần khác tới, bọn hắn vẫn không gây ra được uy hiếp cho Hồng Hoang." Hồng Quân tổng kết đạo. "Chỉ là không thể triệt để tiêu trừ uy hiếp, thủy chung vẫn là một ẩn họa." "Vạn nhất có Hỗn Độn Ma Thần khác tới, cùng bọn hắn liên thủ, chúng ta sẽ rất nguy hiểm." Đế Tuấn đạo. "Cũng là chuyện không có cách nào, chiến đấu lực tổng thể của chúng ta mạnh hơn bọn hắn, nhưng cũng không mạnh tới mức nghiền ép, bọn hắn muốn đi, chúng ta lưu không được." Lăng Tiêu bất

lực lắc đầu, chủ yếu là Thần Nghịch thực sự hung hãn, trước đây so sánh với Tai Ách Ma Thần, La Hầu - những đỉnh cấp Ma Thần này, cảm giác không mạnh liệt đến thế.

Chủ yếu là căn nguyên của bọn họ không yếu, hạn mức cao nhất cũng có thể đạt tới đỉnh cấp Ma Thần, cho nên không cảm giác ra được Tai Ách những đỉnh cấp Ma Thần này có bao nhiêu cường đại.

Cường đại thì có cường đại, nhưng không mạnh đến mức vô địch, cho người ta cảm giác áp bách và kính sợ không thể địch lại.

Cảm giác là có thể liều một phen, thế là sinh ra một loại ảo giác, Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ như vậy thôi.

Cho đến nay cùng Thần Nghịch giao thủ, mới biết được những siêu cấp Ma Thần đứng tại đỉnh đoan Hỗn Độn Ma Thần có bao nhiêu cường đại, quả thực mạnh đến mức ly phổ.

Hồng Quân đủ mạnh rồi chứ, tu vi, pháp bảo đều mạnh hơn Thần Nghịch, mà vẫn không làm gì được Thần Nghịch.

Trong miêu tả của Tai Ách, La Hầu là có thể cùng thập đại chí cường Ma Thần đối địch, chẳng qua hiện tại La Hầu ở Hồng Hoang không phải là La Hầu thực sự.

Cũng vì thế đã cho bọn họ ảo giác, cảm thấy thập đại chí cường Ma Thần cũng chỉ có thế.

Một đám Thánh Nhân vây đánh Thần Nghịch, mà vẫn không giữ được, bọn họ tuy có thể chiếm ưu thế, nhưng lại không thể làm được hoàn thắng.

Tử chiến đến cùng, Thần Nghịch tuyệt đối có thể liều mạng kéo theo một đám chết chung.

Hỏa nạn Hung Thú lượng kiếp năm đó, có bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần vây đánh Thần Nghịch mới đánh bại được hắn.

Tên này thật sự rất mạnh nha, nếu để Thần Nghịch tìm lại pháp bảo Diệt Thế Đại Ma và Diệt Thế Tháp, không biết sẽ cường đại đến mức nào.

Cảm giác như vây đánh Thần Nghịch là thao tác bình thường, ngay cả Dương Mi Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ cũng không cảm thấy mất mặt.

Có lẽ là đã quen rồi, ngay cả chính Thần Nghịch cũng thấy bị vây đánh mới là bình thường.

Mấy lần giao thủ, Thần Nghịch đều bị vây đánh, nhưng Thần Nghịch chưa bao giờ nói lời như lấy nhiều bắt nạt ít, thắng không anh hùng.

Tuy cùng là thập đại chí cường Ma Thần, nhưng cũng có cao thấp, có kẻ thiện chiến, có kẻ không.

Như Dương Mi Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ là loại không thích tranh đấu, một lòng khổ tu truy cầu đạo chi chung cực.

Mà Thần Nghịch là loại cực kỳ hiếu chiến, một ngày không đánh nhau là ngứa ngáy trong lòng, dẫn đến năng lực chiến đấu cực mạnh.

Luận chiến đấu lực, nếu nói Bàn Cổ là độc nhất đẳng, thì Thần Nghịch tuyệt đối là hạng tiếp theo ngay sau Bàn Cổ.

Như Dương Mi Lão Tổ, không giỏi chính diện ngạnh kháng, nhưng năng lực tự vệ cực mạnh, cực kỳ nan giải, Thần Nghịch không làm gì được bọn họ, nhưng nếu chính diện đối đầu, khẳng định đánh không lại Thần Nghịch.

Luận năng lực chiến đấu chính diện ngạnh kháng, Thần Nghịch có lẽ là tồn tại chỉ sau Bàn Cổ. "Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc có bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót?" Lăng Tiêu nhìn về phía Tai Ách Ma Thần. "Ta không biết, khi đó ta bị tiêu diệt khá sớm, ngươi

phải đi hỏi La Hầu và Lão Quỷ, La Hầu là kẻ cuối cùng gục xuống, Lão Quỷ thì vẫn luôn đứng bên cạnh xem, hai người bọn họ chắc chắn rõ ràng." Tai Ách Ma Thần nhún vai.

Trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, Bàn Cổ độc nhất đẳng.

Thời Thần và Dương Mi hạng hai, bảy đại chí cường Ma Thần còn lại cộng thêm La Hầu, Hỗn Độn Ma Viên, Thi Đạo Ma Thần, Ma Đạo Ma Thần, Thôn Phệ Ma Thần, Huyết Chi Ma Thần, Sáng Tạo Ma Thần là hạng ba.

Hắn, Sinh Tử Ma Thần, Quỷ Đạo Chi Chủ những kẻ này chỉ có thể xếp vào hạng bốn.

Đợi đến lúc Khai Thiên chi chiến đánh về sau, chỉ còn hạng hai và hạng ba Ma Thần vây công Bàn Cổ, những kẻ khác chết thì chết, trốn thì trốn.

Khi đó hắn chỉ bảo tồn được một luồng nguyên thần, chưa chạy được bao xa đã vì thương thế quá nặng mà lâm vào trầm thùy, không biết tình hình phía sau.

Để đề phòng ý ngoại phát sinh, La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ ở lại Hồng Hoang, không đi cùng bọn họ.

Chương 846

Trở lại Hồng Hoang, Lăng Tiêu hỏi thăm La Hầu và Quỷ Đạo Chi Chủ. "Cụ thể không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không quá năm mươi tôn Hỗn Độn Ma Thần sống sót." "Có thể sống sót, hoặc là vận khí tốt, hoặc là thực lực đủ mạnh, có năng lực bảo mệnh cực cường." "Vận khí tốt thì có được mấy kẻ." La Hầu nói, liếc nhìn Tai Ách Ma Thần và Hồng Quân.

Tai Ách Ma Thần cũng là nhờ vận khí tốt mới sống sót, thực lực Tai Ách Ma Thần không tính là quá nổi bật, trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ ở mức trung thượng. "Ta là dựa vào thực lực." Tai Ách Ma Thần quật cường cãi chày cãi cối. "Dẹp đi, sống sót được thì ngươi lo mà cười thầm đi." La Hầu cho một ánh mắt khinh bỉ. "Theo ta biết những kẻ đào tẩu có Dương Mi, Thời Thần, Vận Mệnh, Nhân Quả, Luân Hồi, Thần Nghịch, Ngũ Hành, Âm Dương, Tạo Hóa, Càn Khôn, Sinh Tử, La Hầu, Sinh Mệnh, Túc Mệnh, Tử Vong, Vĩnh Hằng, Sáng Tạo, Huyết Chi Ma Thần..." "Những kẻ mạnh nhất đại bộ phận đều sống sót, chắc khoảng ba mươi vị." "Cũng không loại trừ có Hỗn Độn Ma Thần trước khi khai chiến đã để lại hậu thủ, ví như Băng Chi Ma Thần, tên đó trước khi khai chiến đã chém xuống một luồng nguyên thần dùng Băng chi pháp tắc phong ấn giấu đi." "Giống như La Hầu nói, tối đa không quá năm mươi tôn Hỗn Độn Ma Thần sống sót." Quỷ Đạo Chi Chủ đạo.

Khi đó hắn vẫn luôn nấp một bên quan chiến, nhìn thấy dù sao cũng rõ ràng hơn.

Cuối cùng Bàn Cổ chém ra một rìu chí cường, đại thắng toàn diện, hắn cuốn đi mấy kiện pháp bảo cấp Hỗn Độn chưa bị đánh nát, đuổi theo đạo rìu mang chí cường kia rời đi.

Hỗn Độn bị đạo rìu mang đó chém nứt, hắn xuyên qua khe hở chạy ra bên ngoài. "Hơi nhiều nha, nếu toàn bộ hội tụ tới đây, chúng ta chắc chắn không gánh nổi." Lăng Tiêu cau mày, có thể sống sót, trừ Hồng Quân ra, ít nhất cũng là tồn tại Đại Đạo Cảnh.

Bên này của bọn họ số người có thể xung kích Đại Đạo Cảnh không nhiều, cũng chỉ có hậu duệ Bàn Cổ cộng thêm Hồng Quân, Ma tộc La Hầu, Quỷ Đạo Chi Chủ, Tai Ách, Lục Tuyết Ly, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hỗn Thế Tứ Hầu, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Phục Hy, Nữ Bạt, Nữ Oa.

Như Tam Tiêu, Tây Vương Mẫu, Long Vương, Nhân tộc Tam Hoàng, đạt tới Hợp Đạo Cảnh đã là cực hạn rồi.

Nhìn thì thấy không ít, nhưng Hỗn Thế Tứ Hầu, Nữ Bạt bọn họ mới vừa đạt tới Thánh Nhân Cảnh.

Lỡ như những Hỗn Độn Ma Thần đó kéo đến trước khi bọn Nữ Bạt trưởng thành thì tính sao.

Hơn nữa, tu vi là một chuyện, chiến đấu lực lại là chuyện khác.

Như Thường Hi, Hi Hòa, không quá thiện chiến.

Thực sự có thể đơn đả độc đấu với Hỗn Độn Ma Thần lại càng ít, cũng chỉ có ba huynh đệ bọn hắn cộng thêm Hồng Quân, Lục Tuyết Ly, Tai Ách Chi Chủ, La Hầu, Quỷ Đạo Chi Chủ, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Thanh Liên Thông Thiên, Lão Tử, Thập Nhị Tổ Vu.

Bọn Chuẩn Đề đều kém một bậc, không có pháp bảo lợi hại, cũng không có thủ đoạn gì đặc biệt.

Không bằng mấy người Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên có Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Bằng tốc độ cực nhanh, Côn Bằng tốc độ cũng nhanh nhưng thể hình quá lớn, năng lực né tránh không ổn.

Thanh Liên Thông Thiên tu Kiếm đạo pháp tắc, Lão Tử có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Thiên Cang Tam Thập Lục Biến, Thập Nhị Tổ Vu có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

So sánh ra, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề bọn họ cái gì cũng không có. "Vậy có thể làm gì chứ, hiện tại biện pháp duy nhất là khẩn trương tu luyện, Khổng Tuyên các ngươi mau chóng hợp đạo thành công đi." Tai Ách Ma Thần đạo. "Xác thực, hiện tại lo lắng cũng vô dụng, mau chóng tu luyện." Lăng Tiêu gật đầu, vội vàng bắt đầu liệu thương.

Trong Hỗn Độn, Thần Nghịch sắc mặt khó coi đến cực điểm, đại quân Hung thú của hắn toàn quân bị diệt, bọn hắn hiện tại biến thành tướng quân không quân. "Hậu Bạt, dùng Sáng Tạo pháp tắc của ngươi trợ ta, ta muốn trọng tố đại quân Hung thú chân chính." Thần Nghịch lấy ra một kiện pháp bảo. "Hung Thú Tháp!" "Chẳng lẽ Thần Nghịch đại nhân muốn triệu hoán các huynh đệ ngày xưa trở về?" Bọn Văn Đạo Nhân mắt sáng lên, Hung Thú Tháp là pháp bảo do Thần Nghịch đại nhân năm đó luyện chế, dùng để trấn áp khí vận Hung thú nhất tộc.

Tương tự như Chiêu Yêu Phiên của Yêu tộc, bên trong chứa một luồng nguyên thần và chân linh của Hung thú nhất tộc.

Sau Hung Thú lượng kiếp, Hung Thú Tháp cũng biến mất không thấy đâu, bọn họ cứ ngỡ là bị đánh nát, không ngờ lại được Thần Nghịch đại nhân mang đi.

Có một luồng nguyên thần và chân linh ở đây, hy vọng phục sinh các huynh đệ ngày xưa là rất lớn. "Không sai, Sáng Tạo pháp tắc ẩn chứa lực lượng tạo hóa, có thể trợ Tranh Nanh, Diệt Mông bọn hắn trọng sinh." Thần Nghịch gật đầu, đối với hắn mà nói, những hung thú từng theo hắn chinh chiến, vì hắn mà chết đó mới là huynh đệ chân chính, luôn khiến hắn canh cánh trong lòng. "Vĩnh Hằng, Hậu Bạt, hai

người ở đây liệu thương." "Những người khác theo ta vào Hỗn Độn bắt giữ Hỗn Độn Hung thú, quay lại để Hậu Bạt dùng Sáng Tạo pháp tắc, đem nguyên thần và chân linh của bọn Tranh Nanh dung hợp với Hỗn Độn Hung thú, đồng thời để ý thức bọn Tranh Nanh làm chủ đạo." "Ta muốn tái hiện đại quân Hung thú chân chính, hơn nữa là đại quân Hung thú cường đại vô cùng, cố gắng tìm những con Hỗn Độn Hung thú tu vi cao." Ánh mắt Thần Nghịch lộ vẻ điên cuồng. "Rõ!" Bọn Văn Đạo Nhân hưng phấn đồng thanh đáp ứng, bọn họ cũng muốn một lần nữa sát cánh chiến đấu cùng những huynh đệ năm xưa.

Hung thú nhất tộc ngày xưa cực kỳ cường đại, vì hung thú là do tàn hồn hoặc di hài Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, căn nguyên không hề yếu.

Thượng Cổ Tứ Hung Thú, Thượng Cổ Ngũ Trùng, Diệt Thế Thất Hung, Thú Vũ Cửu Hung, v.v., không ai yếu hơn ai.

Thời Hung Thú lượng kiếp, Thần Nghịch tự xưng Thú Hoàng, bọn họ là Thú Vương, có tới bốn mươi chín tôn Thú Vương.

Khi đó La Hầu, Càn Khôn bọn họ sáng lập từng hoàng triều, Hung thú nhất tộc cũng gọi là Hung Thú hoàng triều.

Tất cả các hoàng triều khác phải liên thủ mới diệt được Hung Thú hoàng triều, đủ thấy khi đó nó mạnh thế nào.

Nếu có thể tái chiến bên nhau, công phạt Hồng Hoang, chết cũng không hối tiếc.

Hồng Hoang thái bình được năm ngàn năm, Lăng Tiêu bọn họ hồi phục thương thế, Thần Nghịch bọn họ cũng không đến quấy nhiễu.

Phượng tộc phụ trách giám sát Hỗn Độn, kể từ sau đại chiến, Thần Nghịch bọn hắn liền biến mất không thấy, Phượng tộc tìm năm ngàn năm cũng không phát hiện ra.

Thần Nghịch bọn hắn không thể nào từ bỏ công đánh Hồng Hoang, hiện tại thái bình chẳng qua là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Không giữ được Thần Nghịch bọn hắn, Lăng Tiêu bọn hắn chỉ có thể toàn lực tu luyện nâng cao thực lực, chỉ cần bản thân đủ mạnh thì không sợ bất cứ khiêu chiến nào.

Thoắt cái ba vạn năm trôi qua, Khổng Tuyên, Đại Bằng, Quỷ Đạo Chi Chủ đã hợp đạo thành công.

Quỷ Đạo Chi Chủ không cần nói nhiều, người ta chỉ là đang khôi phục tu vi.

Mà từ đây cũng có thể thấy thiên tư cao thấp, Khổng Tuyên, Đại Bằng cùng Trấn Nguyên Tử, Tam Tiêu bọn họ gần như đồng thời đạt tới Thánh Nhân Cảnh đỉnh phong.

Hơn nữa Khổng Tuyên và Đại Bằng còn là Đại Đạo Thánh Nhân, khó khăn hơn tu luyện Nhân đạo pháp tắc nhiều, nhưng hai huynh đệ lại hợp đạo thành công trước.

Trấn Nguyên Tử cùng Thường Hi, Hi Hòa, Thần Nông cũng sắp rồi, bốn người căn nguyên không yếu, Thường Hi, Hi Hòa, Thần Nông chính là Hồng Vân, dù sao cũng là hậu duệ Bàn Cổ, Trấn Nguyên Tử là thân cây Nhân Sâm Quả hóa hình, tư chất chẳng hề kém hậu duệ Bàn Cổ.

Tử Tiêu cung hồng trần khách, ai sống đến hiện tại đều không yếu.

Còn có Thông Thiên, La Hầu cũng đang hợp đạo.

Mà hai cái Hỗn Độn thế giới dung hợp, Hồng Hoang khí vận tăng mạnh, thành thánh ngày càng dễ dàng.

Giống như trước đây thành thánh là bị Hồng Hoang hạn chế, Hồng Hoang chỉ có thể chịu đựng bấy nhiêu Thánh Nhân, cho nên yêu cầu

thành thánh đặc biệt cao.

Nay hai Hỗn Độn thế giới dung hợp, đề cao đáng kể hạn mức của Hồng Hoang, yêu cầu thành thánh cũng nới lỏng.

Ngũ Cực Thánh Thú và Chúc Long thành thánh, còn có Bạch Trạch cùng Hình Thiên cũng thành thánh rồi.

Mà sau khi thành thánh, tư chất của Hỗn Thế Tứ Hầu và Phục Hy được thể hiện cực lớn.

Thời gian ba vạn năm, năm người đã đạt tới Thánh Nhân ngũ trọng thiên, đồng thời thành thánh là Vô Thiên và Như Lai cũng đã đạt tới Thánh Nhân tam trọng thiên.

Hơn nữa Vô Thiên và Như Lai tu luyện đều là Thiên Đạo pháp tắc, còn Hỗ Thế Tứ Hầu và Phục Hy tu luyện là Đại Đạo pháp tắc.

Phục Hy là người có đại nghị lực, sau khi chuyển thế trọng tu không đi theo lộ tuyến Thiên Đạo Thánh Nhân nữa, dứt khoát đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, không muốn bị Hồng Quân khống chế nữa.

Mị lực cá nhân của Phục Hy không có gì để bàn, danh tiếng không tốt lắm đều là bị Nữ Oa làm hại.

Chương 847

Thực tế, danh tiếng Nữ Oa còn thúi hơn Nguyên Thủy và Chuẩn Đề.

Ít ra Nguyên Thủy và Chuẩn Đề sẽ không đem mạng môn nhân ra mưu lợi.

Nhưng Nữ Oa thì khác, căn bản không thèm quan tâm Yêu tộc sống chết, chỉ quan tâm lợi ích, hoàn toàn quên mất năm đó nếu không có khí vận Yêu tộc chống đỡ thì làm sao thành thánh nhanh như vậy.

Thậm chí hiện tại, Chư Thánh Liên Minh đều không ưa Nữ Oa, chỉ có Lão Tử bọn họ thỉnh thoảng mới đáp lời.

Nữ Oa đúng nghĩa là tự mình làm cho danh tiếng thối nát cả phố.

Ngày hôm đó, lại một thế giới nữa dung hợp với Hồng Hoang, chỉ là trên đó không có một sinh linh nào, chắc chắn là bị bọn Thần Nghịch bắt đi rồi.

Đây là một Ma Đạo thế giới, chứng minh suy đoán của La Hầu là đúng, quy luật dung hợp là theo thứ tự Hồng Hoang Lục Đạo phục tô.

La Hầu không chờ kịp liền thôn phệ Ma đạo của thế giới này, cũng đã hợp đạo thành công.

Đồng thời, các đại thế lực Hồng Hoang phân chia đại lục Hỗn Độn thế giới này, đặt tên là Ma La đại lục.

Trên đó không có sinh linh, cũng tức là vật vô chủ, ai tranh được là của người đó, dưới Thánh Nhân đánh nhau sứt đầu mẻ trán.

Hiện tại các phương thế lực, loại trừ Thánh Nhân không tính, thì Ma tộc và Tiệt giáo mạnh nhất.

Hai nhà mỗi bên chiếm một phần ba, một phần ba còn lại thì Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Quy Nhất Giáo lập nhóm nhỏ chiếm đóng.

Như Lai đem một bộ phận Ngụy Nhân tộc ở Tây Ngưu Hạ Châu di cư đến Ma La đại lục phát triển.

Cái gọi là Ngụy Nhân tộc là được Nhân Đạo công nhận, nhưng Nhân Hoàng không nhận, tước đoạt nhân tịch.

Những người này không có khí vận Nhân tộc, nhưng có khí vận Nhân Đạo.

Tình hình Hồng Hoang hiện tại là nhất trí đối ngoại, nhưng không cấm tranh đấu nội bộ, có cạnh tranh mới có động lực.

Các Thánh Nhân đều ở thiên ngoại Hỗn Độn trấn thủ Hồng Hoang.

Dưới Thánh Nhân thì ở nội bộ Hồng Hoang tranh giành đến máu chảy thành sông, vì tranh đoạt tài nguyên, tranh đoạt khí vận, thủ đoạn tung ra hết mức.

Ma tộc cùng Kỳ Lân tộc, Long tộc tụ lại một nhóm.

Long tộc đặc biệt thực tế, sau khi Đế Tân thành thánh, Nhân tộc không có ai trấn được trường diện, hiện tại Ma tộc cường thế, Long tộc chạy qua ôm đùi Ma tộc.

Tuy nhiên, phía Nhân tộc vẫn mạnh nhất, tụ nhóm với Phượng tộc, Vu tộc và tộc Elf.

Sau đó là Phật môn, Quy Nhất Giáo, Thiên Đình và Xiển Giáo, Yêu tộc tụ nhóm, lập ra một cái Thiên Đạo Minh.

Yêu tộc rất bất lực, thực lực bản thân không đủ, bắt buộc phải tụ nhóm sưởi ấm với người khác, mà kẻ thù của Yêu tộc hơi nhiều, Vu tộc, Tiệt giáo, thậm chí với Ma tộc cũng có chút thù.

Yêu tộc không có lựa chọn, chỉ có thể liên thủ với Xiển Giáo, Phật môn.

Tiệt giáo vô cùng ngạo khí, không kết minh, tự thành một nhà, cũng không quá tranh giành với thế lực khác, nhưng kẻ nào đánh Thiên Đạo Minh thì Tiệt giáo chắc chắn giúp một tay, hơn nữa còn hạ thủ cực độc.

Thiên Đạo Minh bên kia sắp phát điên rồi, Phong Thần lượng kiếp qua bao nhiêu năm rồi, các giáo bọn họ cũng đã trả giá thảm trọng, nên cho qua rồi chứ.

Nhưng Tiệt giáo thì không, mối thù này không qua được, nhất định phải bất tử bất hưu, đặc biệt là Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, Tiệt giáo tuyên bố phải diệt đạo thống hai giáo.

Thấy Tiệt giáo thù dai như vậy, các thế lực khác đều không muốn trêu chọc Tiệt giáo.

Tiệt giáo cực kỳ đoàn kết, hơn nữa huyết tính mười phần, nói đánh ngươi là đánh thật, loại hạ thủ không lưu tình.

Quan trọng là những kẻ mạnh trước đây đều thành thánh rồi, chỉ có Quy Linh Thánh Mẫu chưa thành thánh, Quy Linh Thánh Mẫu hiện tại trở thành kẻ mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Thực ra Quy Linh Thánh Mẫu đã có thể thành thánh, nhưng vì Tiệt giáo nên vẫn luôn áp chế không thành thánh.

Tiệt giáo chỉ nhắm vào Thiên Đạo Minh, Nhân tộc, Ma tộc rất vui lòng đứng xem, khi Thiên Đạo Minh cùng các Thánh Nhân khiển trách Quy Linh Thánh Mẫu, Nhân tộc, Ma tộc còn đặc biệt đứng ra nói giúp Tiệt giáo.

Làm cho Lão Tử bọn họ muốn giúp Thiên Đạo Minh cũng không giúp được.

Không thể không nói Thiên Đạo Minh tính dẻo dai thật sự mạnh, tâm thái vẫn chưa sụp đổ, dị thường hoạt bát, chuyện lớn chuyện nhỏ đều muốn góp vui.

Còn có hai kẻ phản phúc, Côn Bằng Vạn Yêu Cung cùng A Tu La tộc liên minh, tụ nhóm sưởi ấm.

Ai mà ngờ được chứ, trước đây Côn Bằng và Minh Hà đánh nhau sống chết, Côn Bằng thậm chí suýt bị Minh Hà giết chết, kết quả cuối cùng hai người lại thành hảo hữu.

Hai người nói ra thì cũng có chút đồng bệnh tương lân, đều không được ưa chuộng, Côn Bằng vì Hồng Mông Tử Khí phản bội Yêu tộc, vốn là Yêu sư của Yêu tộc lại không màng Yêu tộc sống chết, một lòng muốn có Hồng Mông Tử Khí để thành thánh, kết quả bị Yêu tộc đuổi đi.

Minh Hà thì không làm chuyện gì thất đức, chủ yếu Minh Hà do máu bẩn của Bàn Cổ hóa thành, lại sinh ra ở nơi ô uế như Huyết Hải, ai cũng chê Minh Hà bẩn, không ai muốn chơi cùng.

Minh Hà năm đó chỉ làm ba việc: tu luyện, nghe đạo, đánh Côn Bằng.

Từ lúc Côn Bằng có được Hồng Mông Tử Khí, ngày nào cũng bị Minh Hà truy sát.

Cuối cùng bị Minh Hà bức đến không còn cách nào, phải chia cho Minh Hà một nửa Hồng Mông Tử Khí.

Cũng nhờ thế mà cứu được Côn Bằng, nếu không Côn Bằng chắc chắn cũng sẽ bị Hồng Quân khống chế.

Hoặc có lẽ cũng chính vì vậy, Côn Bằng mới bỏ qua hiềm khích xưa, trở thành hảo bằng hữu với Minh Hà.

Hai người đúng là đã cùng nhau trải qua rất nhiều, cùng bế quan

liên hợp tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, cùng đầu quân cho La Hầu và Tai Ách mưu đồ Ma Đạo Phong Thần, cùng đánh lén Hồng Quân, cùng bị Hồng Quân truy sát chạy vào Hỗn Độn.

Cũng coi như là sinh tử có nhau.

Ba vạn năm sau, lại một thế giới đến dung hợp với Hồng Hoang, lần này là Nhân Đạo thế giới, sinh linh trên đó cũng bị bọn Thần Nghịch bắt đi hết.

Lăng Tiêu bọn họ đối với chuyện này cũng không có cách nào, bọn họ tổng không thể chạy vào Hỗn Độn đi tìm bọn Thần Nghịch được.

Chưa nói đến việc có tìm được hay không, vạn nhất bọn họ không có ở đó, Thần Nghịch bọn hắn chơi chiêu hồi mã thương công kích Hồng Hoang thì sao.

Hơn nữa, bọn họ còn phải tu luyện.

Lại một thế giới vô chủ, các phương thế lực Hồng Hoang tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, Vương Hủ đi thuyết phục Tiệt giáo liên thủ, thành công chiếm được hai phần ba, Nhân tộc, Vu tộc, Tiệt giáo, Phượng tộc, tộc Elf chia nhau.

Để ngưng tụ khí vận Hồng Hoang tốt hơn, Trấn Nguyên Tử ra tay, dùng Địa Thư thao túng địa mạch, đem những đại lục này dung hợp với tứ đại châu của Hồng Hoang.

Sau khi dung hợp, lục địa trở nên vô cùng rộng lớn.

Khí vận ẩn chứa trong lục địa nhiều hơn đại dương rất nhiều, việc dung hợp này khiến khí vận đại địa trở nên nồng đậm hơn nhiều, càng có lợi cho tu sĩ tu hành.

Tứ đại châu đều được Trấn Nguyên Tử kết nối lại, tuy nhiên người ta đã quen gọi là tứ đại châu.

Làm như vậy, khí vận thì nồng đậm nhưng tranh đoan cũng nhiều lên.

Nhưng đối với tổng thể Hồng Hoang, lợi nhiều hơn hại.

Mà Lăng Tiêu bọn họ cũng phát hiện ra một quy luật, khoảng cách thời gian các Hỗn Độn thế giới đến dung hợp với Hồng Hoang ngày càng ngắn lại.

Hai vạn năm ngàn năm sau, lại một thế giới khác đến, Phật Đạo thế giới, sinh linh cũng toàn bộ bị bọn Thần Nghịch bắt đi.

Cũng không biết bọn Thần Nghịch dùng những sinh linh này làm gì, nhưng chắc chắn là một âm mưu to lớn.

Chương 848

Khoảng cách từ Ma Đạo thế giới sau đó đến Nhân Đạo thế giới dung hợp là ba vạn năm, kể từ Nhân Đạo thế giới sau đó đến Phật Đạo thế giới dung hợp là hai vạn năm ngàn năm, rút ngắn hẳn năm ngàn năm.

Theo quy luật này, những thế giới sau đó sẽ đến nhanh hơn.

Phía Yêu tộc bắt đầu kích động, theo quy luật này, thế giới tiếp theo sẽ là Yêu Đạo thế giới, lúc đó chắc là Yêu Đạo lượng kiếp, lượng kiếp cuối cùng của Hồng Hoang sẽ giáng lâm.

Đến lúc đó chính là lúc Yêu tộc trỗi dậy.

Trong gần mười vạn năm qua, tu vi của Lăng Tiêu bọn họ đều có nâng cao rất lớn, Lăng Tiêu đột phá tới Hợp Đạo Cảnh tứ trọng, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất Hợp Đạo Cảnh tam trọng.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa cũng đột phá tới Hợp Đạo Cảnh tam trọng.

Thập Nhị Tổ Vu Hợp Đạo Cảnh nhị trọng, tu luyện nhục thân khó hơn tu luyện nguyên thần, không phải Thập Nhị Tổ Vu không ổn, nhục thân Lăng Tiêu cũng mới tu luyện tới Hợp Đạo Cảnh nhị trọng.

Mạnh nhất là Hồng Quân và Lục Tuyết Ly, đều đạt tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng, Lăng Tiêu cho Lục Tuyết Ly rất nhiều Tam Quang Thần Thủy, Lục Tuyết Ly đã vượt qua Hồng Quân, đạt tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng hậu kỳ rồi.

Tai Ách cũng đạt tới Hợp Đạo Cảnh tứ trọng.

Lăng Tiêu có chút nới tay để tăng cường thực lực Hồng Hoang, cho Quỷ Đạo Chi Chủ không ít Tam Quang Thần Thủy, Quỷ Đạo Chi

Chủ hiện tại cũng khôi phục tới Hợp Đạo Cảnh tam trọng.

La Hầu tu vi thăng tiến nhanh nhất, sau khi hợp đạo thành công, tu vi đột phi mãnh tiến, hiện tại cũng đã đạt tới Hợp Đạo Cảnh tam trọng.

Côn Bằng, Minh Hà hiện tại cũng là Hợp Đạo Cảnh tam trọng.

Nhị trọng có Đại Bằng, Khổng Tuyên, Trấn Nguyên Tử, Thông Thiên, Thường Hi, Hi Hòa, Thần Nông.

Tam Tiêu có chút cảm giác tiềm lực cạn kiệt, sau khi hợp đạo thành công, tham ngộ pháp tắc ngày càng khó, tu vi thăng tiến chậm chạp, có chút chạm trần, hiện tại vẫn kẹt ở Hợp Đạo Cảnh nhất trọng thiên.

Toại Nhân Thị và Hiên Viên cũng như vậy.

Ngoài ra, Tây Vương Mẫu, Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân mấy vị này bắt đầu hợp đạo.

Hỗn Thế Tứ Hầu và Phục Hy, Dương Tiễn đã đạt tới Thánh Nhân Cảnh bát trọng, Đế Tân căn nguyên thực ra không mạnh như vậy, ngang với Như Lai, Vô Thiên, hạn mức ngang với Tam Tiêu, hiện tại Thánh Nhân Cảnh ngũ trọng thiên.

Người thành thánh ngày càng nhiều, Hồng Hoang thực sự bước vào thời đại Thánh Nhân.

Thánh Nhân dù nhiều nhưng đại bộ phận hạn mức cũng chỉ ở Thánh Nhân Cảnh, Hợp Đạo đã là cực hạn, như Quảng Thành Tử, Di Lặc, Dục Chức Tâm, Tiểu Nghiệt Long những kẻ này.

Chỉ có Ngao Thương, Quy Linh Thánh Mẫu, Lăng Hư là có thể kỳ vọng một chút.

Ngọc Đế hiện tại rất lúng túng nha, thành thánh từ sớm, kết quả bị

bọn Vô Thiên đi sau vượt trước, hiện tại mới Thánh Nhân tam trọng thiên, kẹt ở đây luôn rồi, dường như đã đạt tới cực hạn.

Ba vị Thánh Nhân của tộc Elf cũng vậy.

Thực tế chứng minh, sinh linh các Hỗn Độn thế giới khác, căn nguyên kém xa sinh linh Hồng Hoang.

Hiện tại Hồng Hoang từ mạnh đến yếu, Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng thiên có Lục Tuyết Ly và Hồng Quân, tứ trọng thiên có Lăng Tiêu và Tai Ách Ma Thần, tam trọng thiên có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, La Hầu, Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Minh Hà, Tai Ách Chi Chủ.

Hợp Đạo nhị trọng thiên có Khổng Tuyên, Đại Bằng, Thông Thiên, Trấn Nguyên Tử, Thường Hi, Hi Hòa, Thần Nông, Thập Nhị Tổ Vu.

Hợp Đạo nhất trọng thiên có Tam Tiêu, Toại Nhân Thị và Hiên Viên.

Đây chính là chiến lực mạnh nhất hiện tại của Hồng Hoang.

Kinh qua mười vạn năm, số lượng chiến lực cao tầng Hợp Đạo Cảnh tăng mạnh, thực lực tổng thể tăng lên mấy lần.

Bây giờ bọn Thần Nghịch quay lại, chắc chắn không phải đối thủ của bọn họ.

Nhưng Thần Nghịch bọn hắn mười vạn năm không xuất hiện, không biết đang ủ mưu cái gì.

Trong Hỗn Độn, mấy chục cỗ quan tài lớn hoành hành, tỏa ra uy áp cường đại, hung khí tràn ngập.

Phía trên, một tòa Diệt Thế Đại Ma đen kịt chậm rãi xoay chuyển, tỏa ra diệt thế chi uy khủng bố, hủy diệt chi khí không ngừng tràn ra,

rót vào quan tài bên dưới.

Bọn Thần Nghịch tọa trấn bên dưới, Hậu Bạt không ngừng rót lực lượng tạo hóa vào quan tài.

Thần Nghịch vận khí rất tốt, trong Ma Đạo thế giới đó tìm được một nửa khác của Diệt Thế Đại Ma, đúc lại Diệt Thế Đại Ma.

Hơn nữa, trong Phật Đạo thế giới đó, bọn hắn thu được không ít Tam Quang Thần Thủy, Phật Đạo thế giới an bình tường hòa, ít tranh đấu nên Tam Quang Thần Thủy tiêu hao ít.

Hiện tại Thần Nghịch, Vĩnh Hằng Ma Thần, Sinh Tử Ma Thần đều khôi phục tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng, Hậu Bạt cũng đột phá đạt tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng.

Cửu Vĩ Địa Hạt, Đa Mục Ngô Công, Cửu Đầu Trùng, Tứ Hung Thần đều đạt tới Hợp Đạo Cảnh tam trọng, Văn Đạo Nhân Hợp Đạo nhất trọng thiên, Đường Tăng Thánh Nhân Cảnh bát trọng thiên.

Ngay cả Nữ Vương cũng đạt Á Thánh.

Mà bốn mươi cỗ quan tài trước mặt là dùng tinh phách sinh linh đúc thành, bên trong phong ấn bốn mươi đầu Hỗn Độn Hung thú cấp Thánh Nhân trở lên, thậm chí có nhiều đầu cấp Hợp Đạo Cảnh.

Những con Hỗn Độn Hung thú này ý thức tự ngã bạc nhược, chỉ biết sát lục, thôn phệ lẫn nhau để tiến hóa.

Thần Nghịch đem nguyên thần và chân linh Thú Vương từng phong tồn trong Hung Thú Tháp thả vào trong cơ thể những con Hỗn Độn Hung thú này, cùng Hậu Bạt hợp lực trợ kỳ tam giả dung hợp.

Để ý thức Thú Vương thôn phệ ý thức bạc nhược của Hỗn Độn Hung thú, chính là đoạt xá những con hung thú này.

Mọi người đều là hung thú, cùng chung nguồn gốc, chỉ cần đoạt

xá thành công là có thể thay thế, cộng thêm Thượng Cổ Ngũ Trùng và Tứ Hung Thần, bốn mươi chín vị vua của Hung Thú hoàng triều năm xưa tái hiện.

Hơn nữa có thể biến tu vi của Hỗn Độn Hung thú thành của mình, thấp nhất cũng là Thánh Nhân Cảnh.

Cộng thêm bốn tôn Hỗn Độn Ma Thần Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng của bọn hắn, bọn Lăng Tiêu lấy gì đấu với bọn hắn.

Vĩnh Hằng Ma Thần cũng đang đợi tìm ba huynh đệ Lăng Tiêu báo thù, sinh linh của các thế giới đó bị Thần Nghịch dùng một thế giới để đúc quan tài, sinh linh của hai thế giới còn lại đều bị hắn ném vào Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ để chiết xuất oán khí.

Hiện tại oán khí trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ còn nặng hơn trước, tu vi của hắn cũng khôi phục tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng thiên.

Lần nữa đối mặt ba huynh đệ Lăng Tiêu, nhất định giết chết.

Ngày hôm đó, bốn mươi cỗ quan tài nổ tung, các Thú Vương của Hung thú năm xưa toàn bộ trở lại.

Tranh Nanh, Diệt Mông, Họa Đấu, Hung Ngoan, Áp Du, Đại Phong, Ngao Nhân, Long Điệt, Trệ, Triều Thiên Hống, Gia Hoài, Phỉ, Tu Xà, v.v. "Bái kiến Thần Nghịch đại nhân." Bốn mươi tôn Thú Vương đồng loạt quỳ lạy, thần tình kích động, bọn họ đã phục sinh, Hoàng của bọn họ cũng đã trở lại. "Ha ha, tốt, đều làm quen với sức mạnh hiện tại đi, theo bản tọa tái chiến Hồng Hoang." Thần Nghịch cười lớn, hào khí vạn trượng. "Lão bằng hữu, không ngờ chúng ta còn có ngày gặp lại." Tứ Hung Thần kích động đi tới khoác vai bá cổ, cũng kể cho chư vương nghe tình hình hiện tại.

Chư vương phục sinh có tới mười tôn đạt tới Hợp Đạo Cảnh, yếu

nhất cũng là Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Với thực lực này, chư thánh Hồng Hoang lấy gì đấu với bọn họ.

Điều duy nhất không tốt là không có pháp bảo, dưới Tiên Thiên Chí Bảo thì đối với Hợp Đạo Cảnh căn bản vô dụng, còn không có uy lực bằng sức mạnh pháp tắc.

Bọn họ vơ vét ba Hỗn Độn thế giới, thu được hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo là Thanh Liên Kiếm và Vạn Phật Châu, đưa cho Hậu Bạt dùng.

Tuy nhiên, nhục thân Hung thú rất mạnh, hơn nữa đều có thần thông lợi hại, ngay cả không có pháp bảo chiến đấu lực cũng không yếu.

Vạn năm sau, chư vương đã thích ứng với sức mạnh hiện tại, Thần Nghịch dẫn theo chư vương tái chiến Hồng Hoang.

Chương 849

Ngày hôm đó, tu vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đột phá tới Hợp Đạo Cảnh tứ trọng thiên.

Mà người của Phượng tộc thám thính trong Hỗn Độn trở về báo cáo: "Thần Nghịch bọn hắn đã xuất hiện, dẫn theo rất nhiều Thánh Nhân khí tức cường đại đang tiến về Hồng Hoang." "Xem ra mười vạn năm qua, Thần Nghịch bọn hắn quả nhiên không nhàn rỗi, tất cả Thánh Nhân tập hợp, chuẩn bị chiến đấu." Lăng Tiêu thần tình ngưng trọng hẳn lên.

Rất nhanh, Thần Nghịch bọn hắn giáng lâm bên ngoài thiên ngoại Hỗn Độn. "Tê, Thần Nghịch đem bốn mươi chín tôn Hỗn Độn Thú Vương năm đó phục sinh toàn bộ rồi, đều là Thánh Nhân Cảnh, thậm chí còn có Hợp Đạo Cảnh, chuyện này làm sao có thể." Hồng Quân từng trải qua Hung Thú lượng kiếp, lập tức nhận ra ngay. "Không có gì là không thể, Sáng Tạo pháp tắc của Hậu Bạt ẩn chứa lực lượng sáng tạo, Thần Nghịch chắc là đã để những Thú Vương đó dung hợp với Hỗn Độn Hung thú rồi." "Gắt gao nhất là bốn kẻ Thần Nghịch, thế mà đều đã khôi phục tới Hợp Đạo Cảnh ngũ trọng thiên." La Hầu sắc mặt ngưng trọng. "Hồng Quân lão nhi, chịu chết đi." "Bản tọa trước đây tu vi không bằng ngươi, pháp bảo không bằng ngươi, vẫn có thể áp chế ngươi, nay ngươi lấy gì đấu với ta?" Thần Nghịch tế ra Diệt Thế Đại Ma, khí tức khủng bố lan tỏa, chư thánh Hồng Hoang đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu, sinh ra một luồng cảm giác sợ hãi, đây chính là Hỗn Độn Chí Bảo nha.

Thần Nghịch một tay nâng Diệt Thế Đại Ma, ngạo lập trong Hỗn Độn, bá khí vô song, khí trường một người áp chế chư thánh Hồng Hoang.

Hồng Quân nhụt chí, ngay cả lời cũng không dám đáp lại.

Trước đây hắn mọi mặt chiếm ưu thế mà còn không làm gì được Thần Nghịch, hiện tại tu vi Thần Nghịch không kém hắn, lại tìm lại được bạn sinh Hỗn Độn Chí Bảo Diệt Thế Đại Ma, hắn căn bản không thể là đối thủ của Thần Nghịch.

Hơn nữa hắn chọn tu luyện Hủy Diệt pháp tắc giống Thần Nghịch, luận về vận dụng Hủy Diệt pháp tắc, hắn trước mặt Thần Nghịch chỉ là hạng em út.

Hiện tại biến thành Thần Nghịch toàn diện áp chế hắn. "Ba huynh đệ chúng ta cùng Tai Ách đối phó Thần Nghịch, Tuyết Ly, ngươi đối phó Sinh Tử Ma Thần được không?" Lăng Tiêu thấy Hồng Quân nhụt chí, lập tức thay đổi phương án tác chiến. "Được, ta đã sắp đột phá Hợp Đạo lục trọng thiên, cầm chân Sinh Tử Ma Thần vẫn có thể làm được." Lục Tuyết Ly gật đầu.

Năng lực chiến đấu của nàng không hề yếu, đều là bị Thần Nghịch và Sinh Tử Ma Thần bức ép ra lúc ở Tinh Linh giới.

Thủ đoạn của Sinh Tử Ma Thần nàng cũng vô cùng hiểu rõ, không nhất định thắng được nhưng có thể cầm chân. "La Hầu, Lão Quỷ, hai người cầm chân Hậu Bạt được không?" Lăng Tiêu hỏi. "Hậu Bạt không có pháp bảo gì lợi hại, ta và La Hầu cũng không có, tu vi Hậu Bạt cao hơn chúng ta hai trọng, e là khó." "Thập Nhị Tổ Vu cùng chúng ta liên thủ chắc là được." Quỷ Đạo Chi Chủ không cậy mạnh.

Thập Nhị Tổ Vu vẫn chưa đột phá Hợp Đạo tam trọng thiên, nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của người ta lợi hại nha. "Tốt." Thập Nhị Tổ Vu gật đầu. "Ngươi cầm chân Vĩnh Hằng Ma Thần được chứ?" Lăng Tiêu nhìn về phía Hồng Quân. "E là không ổn." Đơn độc đối mặt Vĩnh Hằng Ma Thần, Hồng Quân thấy chùn bước.

Suy cho cùng thời kỳ Hỗn Độn bị những Ma Thần cường đại này áp chế vô số kỷ nguyên, tạo thành bóng ma tâm lý cực lớn, thiên sinh có loại cảm giác sợ hãi.

Cho dù hiện tại đột phá hạn mức trở nên mạnh mẽ, nhưng đối mặt những Ma Thần cường đại này vẫn thấy sờ sợ. "Ta thật phục ngươi luôn, ngươi có ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo trong tay, ngươi sợ hắn cái gì?" "Ngươi dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô và Thời Không Thiên Luân phòng ngự, không đánh với hắn, hắn có thể làm gì ngươi?" "Không được thì ngươi đưa ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo cho ta, ta đi đánh với hắn." La Hầu không nhịn được mắng một câu.

Phế vật đúng là phế vật, nhát gan đến thế này, đây chính là lý do hắn luôn xem thường Hồng Quân.

Kẻ nghèo mới phất, dù giàu có đến đâu thì tâm hung nhãn giới cũng chỉ đến thế, căn bản không thể so với quý tộc chân chính. "Ta thử xem." Đưa pháp bảo cho La Hầu thì Hồng Quân đời nào chịu, chỉ đành bấm bụng đồng ý. "Tam Kim Ô, ra đây, bản tọa hôm nay nhất định giết các ngươi báo thù." Vĩnh Hằng Ma Thần sát khí ngút trời nhìn ba huynh đệ Lăng Tiêu, cộng dồn lại hắn đã bị ba huynh đệ Lăng Tiêu đánh bị thương ba lần, thật là kỳ sỉ đại nhục. "Bại tướng dưới tay cũng dám kêu gào." Đông Hoàng Thái Nhất khinh miệt. "Đại ngôn bất tàm, hai lần đầu là Hồng Quân cùng các ngươi liên thủ vây đánh bản tọa, thắng không anh hùng." "Lần trước bản tọa tuy trọng thương, nhưng ba huynh đệ các ngươi cũng chẳng khá khẩm gì, cũng dám đại ngôn bất tàm nói bản tọa là bại tướng dưới tay." "Ra đây, hôm nay quyết một trận tử chiến." Vĩnh Hằng Ma Thần xù lông, chuyện này đối với hắn là nỗi nhục lớn lao. "Thua ba lần liên tiếp, ngươi đã không còn tư cách giao thủ với chúng ta, để Hồng Quân chơi với ngươi đi." "Thần Nghịch, ba huynh đệ chúng ta tới chiến ngươi." Lăng Tiêu điên cuồng kích động Vĩnh Hằng Ma Thần, làm loạn tâm

thần hắn, sau đó chiến ý sục sôi nhìn về phía Thần Nghịch.

Bọn họ biết Thần Nghịch rất mạnh, nhưng vẫn chưa tự thân giao thủ lần nào, hai lần trước đều lo đối phó Vĩnh Hằng Ma Thần rồi. "Tốt, để ta xem hậu duệ Bàn Cổ thực lực thế nào." "Vĩnh Hằng, ngươi đi thu thập Hồng Quân, ba đứa bọn hắn giao cho ta." Thần Nghịch cũng sớm muốn đấu với Tam Kim Ô một trận, có thể đấu với Vĩnh Hằng Ma Thần đến lưỡng bại câu thương, đủ để chứng minh thực lực Tam Kim Ô.

Thời kỳ đỉnh phong, hắn căn bản không để Vĩnh Hằng Ma Thần vào mắt.

Nhưng hiện tại, Vĩnh Hằng Ma Thần có ba kiện chí bảo trong tay, đủ để uy hiếp được hắn. "Vĩnh Hằng, tới đi." Hồng Quân xuất chiến trước, cùng Vĩnh Hằng Ma Thần kẻ trước người sau bay vào thâm xứ Hỗn Độn giao thủ.

Hai bên hiện tại đều muốn chiếm Hồng Hoang làm của riêng, ngầm hiểu ý không muốn giao thủ gần Hồng Hoang, không muốn đánh nát Hồng Hoang. "Sinh Tử Ma Thần, tới đây." Lục Tuyết Ly bay ra, tế ra Sinh Mệnh Tinh Luân, khiêu chiến Sinh Tử Ma Thần.

Hai người cũng kẻ trước người sau bay vào thâm xứ Hỗn Độn. "Hậu Bạt, tới đây." La Hầu, Quỷ Đạo Chi Chủ và Thập Nhị Tổ Vu khiêu chiến Hậu Bạt.

Thiên Định Ngũ Thánh cùng Minh Hà, Côn Bằng cũng xuất trận, đối diện là Tứ Hung Thần cùng Cửu Vĩ Địa Hạt, Đa Mục Ngô Công và Cửu Đầu Trùng cũng ngầm hiểu ý xuất trận, đều là đối thủ cũ rồi.

Còn lại bốn mươi tôn Thú Vương cũng cùng Thông Thiên, Khổng Tuyên bọn họ bắt cặp tử sát.

Phía Hồng Hoang số lượng Thánh Nhân nhiều hơn, nhưng Thú

Vương tu vi tổng thể cao hơn.

Ba huynh đệ Lăng Tiêu cùng Tai Ách Ma Thần cũng vây trụ Thần Nghịch. "Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Đại Đạo Pháp Tướng." Ba huynh đệ Lăng Tiêu vừa lên đã lập tức mở ra hai đại thần thông. "Tới đi, Hủy Diệt Lãnh Địa, Hủy Diệt Pháp Tướng." Thần Nghịch cũng mở ra hình thái mạnh nhất, Hủy Diệt Pháp Tướng tương tự như Đại Đạo Pháp Tướng, chuyên thuộc về Hủy Diệt pháp tắc thần thông.

Mà Đại Đạo Pháp Tướng thần thông thích hợp với các loại pháp tắc.

Phải lĩnh ngộ, vận dụng pháp tắc đến cực hạn mới có thể hình thành lãnh địa, ba huynh đệ Lăng Tiêu đều chưa hình thành được.

Tai Ách Ma Thần thì có thể, cũng biết Tai Ách Pháp Tướng thần thông. "Bản tọa liền bồi các ngươi chơi đùa chút." Thần Nghịch giơ tay chiêu một cái, Diệt Thế Đại Ma thần quang lấp lánh, biến thành Hủy Diệt Chi Thương.

Thần Nghịch khá thích cận chiến, cầm Hủy Diệt Chi Thương sát hướng Tai Ách Ma Thần. "Tai Ách Chi Liên." Tai Ách Ma Thần thúc động Tai Ách Chi Kiếm, Tai Ách Chi Kiếm bắn ra từng dải Tai Ách pháp tắc chi liên, từ bốn phương tám hướng quét về phía Thần Nghịch.

Thần Nghịch múa Hủy Diệt Chi Thương, đánh nát toàn bộ xích sắt bắn tới.

Nhưng Tai Ách pháp tắc chi liên quá nhiều, cuối cùng hình thành một quả cầu, nhốt Thần Nghịch vào trong.

Tai Ách pháp tắc sẽ khiến đòn tấn công của đối phương bị loạn, vận rủi quấn thân, tự mình làm mình bị thương.

Nhưng hiện tại tu vi Thần Nghịch cao hơn Tai Ách Ma Thần, lại

có Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, toàn phương vị nghiền ép Tai Ách Ma Thần, đủ để trấn áp ảnh hưởng của Tai Ách pháp tắc.

Rất nhanh, quả cầu Tai Ách đã bị Thần Nghịch đánh tan, Thần Nghịch toàn thân chiến ý ngút trời. "Trấn!" Ba huynh đệ Lăng Tiêu cùng chín tôn phân thân đồng thời thúc động Trấn Tự Bí, mười hai bàn tay Đại Đạo Pháp Tướng trấn áp về phía Thần Nghịch. "Có chút ý tứ." Thần Nghịch cầm Hủy Diệt Chi Thương nghịch hành xông lên, chọn chính diện ngạnh cương.

Chương 850

Dưới sự xung kích của lực lượng hủy diệt khủng bố đó, mười hai tôn Đại Đạo Pháp Tướng toàn bộ bị đánh lui. "Còn thủ đoạn gì nữa, cứ việc dở ra." Thần Nghịch cười vang cuồng ngạo, chiến ý ngút trời, tóc gáy dựng ngược, hiển tận dáng vẻ cuồng thái. "Đấu!" Ba huynh đệ thi triển Đấu Tự Bí, pháp tướng mở mắt, từng đạo pháp tắc thần quang bắn về phía Thần Nghịch. "Tai Ách Chi Liên.

Trấn!" Tai Ách Ma Thần đồng thời ra tay, Tai Ách Chi Kiếm hóa thành liên đài, Tai Ách Ma Thần tọa trấn bên trên, hướng về Thần Nghịch trấn áp xuống, lực lượng tai ách điên cuồng trút xuống.

Thần Nghịch bị vây công ở giữa, lùi không được lùi, tránh không thể tránh.

Nhưng đối với Thần Nghịch mà nói, chưa bao giờ có từ lùi bước. "Diệt Thế Ma Quang!" Thần Nghịch thúc động Hủy Diệt Chi Thương, lực lượng hủy diệt khủng bố bộc phát, hình thành ma quang đen kịt hộ trụ toàn thân, đòn tấn công của Đại Đạo Pháp Tướng rơi lên trên liền bị phá hủy, hóa giải ngay tức khắc. "Cút đi!" Tiếp đó, Thần Nghịch vung một thương đánh lên liên đài Tai Ách, đánh bay Tai Ách Ma Thần ra ngoài. "Chết!" Thần Nghịch tiếp tục cầm thương truy sát tới.

Tai Ách Ma Thần vội vàng tái hóa ra Tai Ách Chi Kiếm, gượng đỡ một kích, bị đánh bay vạn dặm, vô cùng chật vật. "Hành!" Ba huynh đệ Lăng Tiêu vội vàng thi triển Hành Tự Bí chạy đến cứu Tai Ách Ma Thần.

Mười hai tôn Đại Đạo Pháp Tướng cực tốc lấp lánh, một lần nữa bao vây Thần Nghịch, không ngừng di chuyển, từ bốn phương tám

hướng tấn công Thần Nghịch.

Ba huynh đệ cũng tự mình tế ra pháp bảo tấn công, Lăng Tiêu dùng Táng Thiên Quan phụ trách trấn áp, Đế Tuấn dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn và Đông Hoàng Thái Nhất dùng Thương Mang Kiếm phụ trách tấn công.

Đột phá tới Hợp Đạo Cảnh tứ trọng thiên, đã có thể độc lập phát huy ra mười thành uy lực của Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng đáng tiếc pháp bảo không tương hợp, chủ pháp tắc không phối hợp.

Như Tai Ách Ma Thần và Tai Ách Chi Kiếm, chủ pháp tắc đều là Tai Ách pháp tắc, có thể phát huy ra hai trăm phần trăm uy lực.

Thần Nghịch và Diệt Thế Đại Ma càng không cần nói.

Thần Nghịch thực sự quá mạnh, tuy hiện tại tu vi chưa phát huy được toàn bộ uy lực của Diệt Thế Đại Ma, nhưng sự phối hợp hoàn hảo khiến uy lực bộc phát vô cùng cường đại.

Táng Thiên Quan căn bản không áp chế được Thần Nghịch, bị Thần Nghịch vung thương hất văng. "Mở!" Lăng Tiêu thao túng Táng Thiên Quan mở ra, dày đặc xích sắt tử vong bắn về phía Thần Nghịch, đồng thời tử khí vô cùng vô tận tuôn ra, hóa thành đủ loại yêu ma quỷ quái tập kích Thần Nghịch.

Hồng Mông Ngũ Hành Sơn tỏa xuống vô tận ngũ hành thần quang, tẩy rửa lực lượng hủy diệt đang cuồng phóng quanh người Thần Nghịch.

Đồng thời Ngũ Hành Sơn hóa thành ngũ hành luân bàn vây khốn Thần Nghịch, ngũ hành nghịch chuyển, nghiền ép diệt thế thần quang quanh thân hắn.

Đông Hoàng Thái Nhất chém ra từng đạo kiếm khí thương mang

đầy sát ý.

Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng đều sát hướng Thần Nghịch.

Tai Ách Ma Thần ngăn lại đà lui, cùng Tai Ách Chi Kiếm nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đám mây đen, sấm sét tai ách không ngừng đánh về phía Thần Nghịch. "Thống khoái, thống khoái!" Cuối cùng cũng cảm nhận được chút áp lực, Thần Nghịch cười lớn, một tay giơ cao Hủy Diệt Chi Thương, tái hóa lại thành Diệt Thế Đại Ma.

Đại ma xoay chuyển, Hỗn Độn chấn động, dường như không chịu nổi sắp sụp đổ đến nơi, hủy diệt thần quang bắn tứ tung, bức bốn người Lăng Tiêu phải né tránh hoặc chống đỡ.

Phải dùng hết toàn lực mới kham nổi, bị đánh cho chật vật lùi lại.

Đồng thời, hủy diệt chi khí vô cùng tận từ Diệt Thế Đại Ma tuôn ra, hình thành biển hủy diệt.

Diệt Thế Đại Ma thần quang đại phóng, hình thành một lãnh địa, nhốt bọn Lăng Tiêu vào trong. "Các ngươi đánh đủ rồi, đến lượt bản tọa, xem các ngươi có gánh nổi không." Thần Nghịch đứng lơ lửng trên biển hủy diệt, khí thế ngất trời, tựa như chúa tể vùng hỗn độn này, quanh thân hủy diệt thần quang lấp lánh.

Đáng ra hủy diệt thần quang đã sắp bị đòn tấn công của bọn Lăng Tiêu đánh vỡ, nhưng biển hủy diệt dâng lên vô tận hủy diệt chi khí, hòa vào quanh người Thần Nghịch, khiến hủy diệt thần quang rực rỡ trở lại, thậm chí còn mạnh hơn trước. "Vạn Kiếp Bất Phục!" Thần Nghịch hai tay kết ấn, dẫn động biển hủy diệt, dày đặc tiễn hủy diệt chứa đầy lực lượng hủy diệt bắn về phía những yêu ma quỷ quái ngưng tụ từ tử khí trong Táng Thiên Quan của Lăng Tiêu.

Yêu ma quỷ quái vô cùng vô tận, nhưng tiễn hủy diệt cũng vậy,

mà lực sát thương của tiễn hủy diệt rõ ràng mạnh hơn, toàn diện áp chế lũ yêu ma.

Nếu nhìn từ trên cao, giống như hai đội quân đang giao chiến, lũ yêu ma bị áp chế lùi bước liên tục.

Thần Nghịch một chiêu trước tiên chặn đứng đòn tấn công của Lăng Tiêu, lại thêm một chiêu, biển hủy diệt dâng lên sóng dữ vạn trượng, đem vạn thiên kiếm khí thương mang của Đông Hoàng Thái Nhất đánh chặn hết thảy. "Yên Diệt!" Đôi mắt Thần Nghịch ngưng lại, hai đạo thần quang bắn lên tầng mây tai ách phía trên.

Tầng mây tai ách lôi quang đại tác, hội tụ thành hai đạo sấm sét tai ách uy thế khủng bố đánh xuống hai đạo hủy diệt thần quang.

Dưới ảnh hưởng của lực lượng tai ách, một đạo hủy diệt thần quang bị loạn đường đánh, quay ngược lại bắn về phía Thần Nghịch.

Một đạo thì đánh tan sấm sét tai ách, bắn vào trong tầng mây, Tai Ách bị đánh hiện ra nguyên hình bay ngược ra ngoài.

Thần Nghịch cũng bị hủy diệt thần quang của chính mình chấn lui, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tiếp đó, Thần Nghịch thao túng Diệt Thế Đại Ma rơi xuống, trực tiếp đánh bay Hồng Mông Ngũ Hành Sơn. "Ngũ Hành Tề Xuất!" Đế Tuấn toàn lực thúc động Hồng Mông Ngũ Hành Sơn, một đạo cột sáng ngũ hành khủng bố kẹp theo lực lượng thôn phệ bắn về phía Thần Nghịch.

Lực lượng thôn phệ điên cuồng nuốt chửng hủy diệt chi khí gia trì vào cột sáng ngũ hành.

Uy thế cột sáng ngũ hành ngày càng mạnh. "Hủy Thiên Diệt Địa!" Thần Nghịch thúc động Diệt Thế Đại Ma, cũng bắn ra một đạo cột sáng hủy diệt khủng bố.

Cột sáng hủy diệt đối đầu với cột sáng ngũ hành, sóng xung kích cuồng bạo bộc phát, tựa như muốn hủy diệt cả Hỗn Độn.

May mà trong Hỗn Độn là một mảnh hư vô, ngoài lực lượng tứ sát địa phong thủy hỏa ra thì không có gì khác.

Nếu ở Hồng Hoang, sóng xung kích từ đòn này đủ để đánh vỡ nát Hồng Hoang.

Chư thánh bên ngoài đều cảm nhận được chấn động khủng bố bộc phát từ trong Hủy Diệt Lãnh Địa, ai nấy đều kinh tâm động phách, luồng chấn động cuồng bạo đó đủ sức dễ dàng hủy diệt bọn họ, trận chiến bên trong rốt cuộc kịch liệt đến mức nào.

Chư thánh hai bên đều ngầm hiểu ý mà lùi ra xa, đều sợ đột nhiên bộc phát ra một luồng tấn công khủng bố đánh bọn họ tan thành mây khói.

Trong Hủy Diệt Lĩnh Vực, hai cột sáng khủng bố đối đầu nhau, lực tấn công của lực lượng hủy diệt rõ ràng mạnh hơn, suýt chút nữa đánh nát cột sáng ngũ hành.

Đế Tuấn liều mạng thúc động lực lượng pháp tắc và Hồng Mông Ngũ Hành Sơn mới kham nổi.

Ngũ hành chi lực không phải có lực tấn công mạnh nhất, nhưng độ khó chịu và năng lực phòng ngự lại trên cả lực lượng hủy diệt.

Ngũ hành lưu chuyển, sinh sinh bất diệt, cột sáng ngũ hành nhanh chóng ổn định lại, dù vẫn bị cột sáng hủy diệt đánh lui từng bước.

Đế Tuấn toàn lực thúc động Thôn Phệ pháp tắc, không ngừng thôn phệ suy yếu cột sáng hủy diệt, sau đó gia trì vào cột sáng ngũ hành.

Đồng thời, Tai Ách Ma Thần từ phía sau đánh lén Thần Nghịch, một lần nữa nhân kiếm hợp nhất, mang theo uy thế không thể cản phá bắn vào sau lưng Thần Nghịch. "Thần Ma Mạt Hàng!" Tuy nhiên,

Thần Nghịch sớm đã có phòng bị, từ trong biển hủy diệt đột nhiên lao ra một con cá kình khổng lồ hình thành từ lực lượng hủy diệt, nuốt chửng Tai Ách Ma Thần, lặn xuống đáy biển hủy diệt.

Chương 851

"Trấn!" Thần Nghịch thúc động biển hủy diệt, vô tận hủy diệt chi khí hội tụ dưới chân, hình thành một tòa Hủy Diệt Chi Tháp, thông thẳng xuống đáy biển hủy diệt.

Thần Nghịch đứng trên đỉnh tháp, sức mạnh không ngừng trút xuống, trấn áp Tai Ách Ma Thần dưới đáy biển. "Phá!" Bên này, Lăng Tiêu toàn lực thúc động Táng Thiên Quan, dày đặc xích sắt tử vong bắn ra, xoay chuyển cực nhanh tạo thành một cơn lốc khổng lồ, nghiền nát toàn bộ tiễn hủy diệt bắn tới.

Tuy nhiên, những tiễn hủy diệt này sau khi bị nghiền nát lại hội tụ lại với nhau, hình thành một mũi đại tiễn khổng lồ vạn trượng, mang theo uy thế hủy diệt tất cả một lần nữa bắn về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vội vàng thúc động xích sắt tử vong, hình thành một cái mũi khoan xoay tròn không ngừng.

Mũi khoan đối đầu với mũi tiễn, cái khoan xoay tròn nghiền nát mũi đại tiễn.

Tuy nhiên, đại tiễn sau khi vỡ tan lại tái hóa thành cơn mưa kiếm dày đặc, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thúc động Chư Thiên Khánh Vân và Đại Đạo Pháp Tướng phòng ngự, thành công chống đỡ được, lại thúc động xích sắt tử vong đánh nát những tiễn hủy diệt này.

Nhưng sau khi đánh nát, chúng lại tụ hợp lại một chỗ, hình thành đại tiễn bắn tới.

Chu nhi phục thủy, không dứt không thôi.

Lăng Tiêu cuối cùng nhận ra, đây căn bản không phải thần thông,

hắn đã rơi vào trong trận pháp.

Không phá trận thì đòn tấn công tiễn hủy diệt sẽ lặp đi lặp lại không dứt.

Tiễn hủy diệt bắn ra từ biển hủy diệt bên dưới, trận cơ chắc chắn nằm trong biển hủy diệt.

Lăng Tiêu lập tức để ba cụ phân thân lặn xuống biển hủy diệt phá trận.

Ở một phía khác, biển hủy diệt cuộn lên ngàn tầng sóng, hóa thành đủ loại hung thú, lao ầm ầm về phía Đông Hoàng Thái Nhất và ba cụ phân thân.

Đông Hoàng Thái Nhất cùng ba cụ phân thân gian nan chống đỡ.

Chính diện, Đế Tuấn dựa vào Hồng Mông Ngũ Hành Sơn đối kháng với Thần Nghịch, ba cụ phân thân cùng lúc hỗ trợ, mới kham nổi chống đỡ được, hai cột sáng khủng bố giằng co không dứt.

Không phải Đế Tuấn và Thần Nghịch ngang kèo, mà là ba người Lăng Tiêu giúp đỡ phân tán sức mạnh của Thần Nghịch, Đế Tuấn mới có thể kháng cự nổi.

Một đánh bốn, Thần Nghịch chỉ bằng sức mình thế mà áp chế được bốn người Lăng Tiêu.

Bên trong Hủy Diệt Lãnh Địa đánh đến trời đất mù mịt, bên ngoài cũng không kém cạnh.

Lục Tuyết Ly và Sinh Tử Ma Thần cũng là đối thủ cũ, Sinh Tử pháp tắc vốn trên tầm Sinh Mệnh pháp tắc.

Nhưng tu vi Lục Tuyết Ly cao hơn Sinh Tử Ma Thần, pháp bảo cũng mạnh hơn, hai người ai cũng không làm gì được ai, giằng co mãi.

Ở một phía khác, La Hầu, Quỷ Đạo Chi Chủ, Thập Nhị Tổ Vu vây

đánh Hậu Bạt.

Hậu Bạt tu vi cao nhưng pháp bảo không ổn.

Quỷ Đạo Chi Chủ cũng chẳng có pháp bảo gì, vốn dĩ khá nhiều nhưng đều bị Lăng Tiêu lừa đi hết rồi, Táng Thiên Quan, Thương Mang Kiếm, Thời Thần Chung, Hồng Mông Thánh Kiếm vốn toàn bộ là của hắn, Lăng Tiêu không để lại cho hắn kiện nào.

Hậu Bạt dùng Vạn Phật Châu sáng tạo vạn phật, tấn công bốn phương tám hướng, tụng đọc kinh văn lạ lùng, cầm chân Quỷ Đạo Chi Chủ.

Lại dùng Thanh Liên Kiếm sáng tạo vô tận thanh liên, bố thành trận pháp, sinh sinh bất diệt, khiến Thập Nhị Tổ Vu khốn khổ không ít.

Thập Nhị Tổ Vu lập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lực tấn công cực mạnh, nhưng Sáng Tạo pháp tắc của Hậu Bạt thực sự khó nhằn.

Bọn họ đánh nát thanh liên, Hậu Bạt trong khoảnh khắc lại có thể sáng tạo ra vạn thiên thanh liên khác.

La Hầu trở thành lực lượng tấn công chính, La Hầu tuy tu vi thấp hơn Hậu Bạt hai trọng, nhưng hắn thiện chiến, trong tay lại có Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên.

Thêm vào đó Quỷ Đạo Chi Chủ và Thập Nhị Tổ Vu đã kiềm chế phần lớn tinh lực của Hậu Bạt.

Dẫn đến việc La Hầu đối đầu với Hậu Bạt không hề rơi vào thế hạ phong.

Thủ đoạn tấn công của Hậu Bạt chính là dùng Sáng Tạo pháp tắc tạo ra đủ loại sinh linh, tấn công kẻ địch vô cùng tận.

La Hầu dùng Diệt Thế Hắc Liên phòng ngự, Thí Thần Thương tấn công, không ngừng tiêu diệt những sinh linh do Hậu Bạt tạo ra, áp sát về phía nàng.

Hậu Bạt liên tục di chuyển, giữ khoảng cách, không cho La Hầu tiếp cận.

Ở một diễn biến khác, bên trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Hồng Quân tuy nhát nhưng lại rất biết nghe lời khuyên.

Hồng Quân dùng Âm Dương Luyện Thiên Lô và Thời Không Thiên Luân để phòng ngự, bản thân tựa như bàn thạch bất động, không hề giao thủ với Vĩnh Hằng Ma Thần.

Công kích của Vĩnh Hằng Ma Thần thiên về quỷ dị, sức phá hoại không quá mạnh, không tài nào phá được lớp phòng ngự của Hồng Quân.

Hồng Quân cứ thế làm rùa đen rút đầu, dù đối phương có khích tướng thế nào y cũng không nhúc nhích, khiến kẻ địch hoàn toàn bất lực.

Chẳng khác nào cá sấu đối mặt với rùa đen, cắn không nát mai rùa, nếu cố quá còn có khi gãy cả răng.

Các chiến trường thánh cấp khác cũng vô cùng đặc sắc.

Ngũ Cực Thánh Thú đối đầu với Trệ.

Trệ có ngoại hình y hệt heo rừng nhưng toàn thân tỏa ra hung khí ngùn ngụt, da dày thịt béo, thủ đoạn công kích chỉ có tông thẳng vào đối thủ, đôi răng nanh già có sức phá hoại cực lớn.

Thần thông Vực Sâu Cự Khẩu huyễn hóa ra một cái miệng khổng lồ như muốn nghiền nát cả thiên địa.

Trệ ở cảnh giới Thánh Nhân thất trọng thiên, Ngũ Cực Thánh Thú

ở Thánh Nhân tam trọng thiên, nhờ vào số đông và Hậu Thiên Ngũ Hành Đại Trận với đủ loại công kích kỳ quái mới khó khăn lắm mới cầm chân được Trệ.

Tại một chiến trường khác, Phỉ cũng ở Thánh Nhân thất trọng thiên.

Như Lai dẫn theo Quảng Thành Tử, Ngọc Đế và Lăng Hư Ma Chủ chặn đánh.

Phía Hồng Hoang có nhiều Thánh Nhân, nhưng các Hung Thú Vương lại có tu vi cao hơn.

Thế nhưng, đáng kinh ngạc nhất phải kể đến Hỗn Thế Tứ Hầu liên thủ cùng Dương Tiễn đối chiến Diệt Mông.

Diệt Mông là một con vượn khổng lồ, vốn là một luồng tàn hồn mất đi ý thức của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành.

Tính ra y và Hỗn Thế Tứ Hầu cùng Dương Tiễn vốn cùng gốc cùng nguồn, đều là một bộ phận của Hỗn Độn Ma Viên.

Diệt Mông ở Hợp Đạo cảnh nhất trọng thiên, vậy mà Hỗn Thế Tứ Hầu và Dương Tiễn lại có thể chống đỡ được.

Ban đầu bọn họ đánh không lại, nhưng sau khi Hỗn Thế Tứ Hầu hợp thể, tái hiện Hỗn Độn Ma Viên, Dương Tiễn cũng hóa thân thành Đấu Chiến Thánh Nhãn hòa nhập vào.

Hai con vượn khổng lồ liều mạng nhục bác, thần thông của Diệt Mông cuồng bạo thế nào thì Hỗn Thế Tứ Hầu cũng biết thế ấy, cộng thêm Pháp Tượng Thiên Địa, Thiên Nhãn thần thông và pháp bảo, bọn họ đã cầm hòa được Diệt Mông.

Tuy rằng đến tầng thứ này, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo gần như không còn tác dụng lớn, nhưng có vẫn hơn không.

Hơn nữa, gậy của Hỗn Thế Tứ Hầu và Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn đều là pháp bảo cận chiến, hiệu quả mang lại vẫn rất rõ rệt.

Khác với các loại pháp bảo thuật pháp như Công Đức Kim Liên vốn có giới hạn phòng ngự nhất định trước công kích của Hợp Đạo cảnh, pháp bảo cận chiến khi vung lên vẫn tạo ra sát thương thực tế.

Nhờ sự gia trì của chiến đấu quy tắc và nhục thân cường hãn, bọn họ thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay, vung bốn cây gậy cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao đánh cho Diệt Mông tối tăm mặt mũi.

Diệt Mông phải thôi động pháp tắc chi lực để phòng ngự và dùng nắm đấm chống trả.

Chương 852

Ở phía khác, Đại Bằng đối đầu với Cốt Điêu, cả hai đều có tốc độ cực nhanh và ở Hợp Đạo cảnh nhị trọng thiên.

Đại Bằng tuy sau này chuyển sang tu luyện chính là Âm Dương pháp tắc, nhưng cũng đã tu luyện viên mãn Phong chi pháp tắc và Điện chi pháp tắc để dung nhập vào Âm Dương.

Tuy không chủ tu Phong chi pháp tắc nhưng tốc độ của y không hề kém cạnh Cốt Điêu.

Đại Bằng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo Phong Lôi Chử, cộng thêm Âm Dương pháp tắc nên sức tấn công không thể xem thường.

Tuy nhiên Cốt Điêu quá nhanh, đánh mãi không trúng, hai bên điên cuồng so bì tốc độ, chẳng ai chạm được vào ai.

Khổng Tuyên đối đầu với Tranh Nanh.

Tranh Nanh đã đạt tới Hợp Đạo cảnh tam trọng thiên nhưng không có pháp bảo, còn Khổng Tuyên có Tiên Thiên Chí Bảo Đô Thiên Đấu Chiến Tháp vốn có phần khắc chế đối thủ.

Thần thông của Tranh Nanh là Tranh Nanh Liệt, có thể xé rách không gian để tập kích.

Nhưng Đô Thiên Đấu Chiến Tháp uẩn chứa Trọng Lực pháp tắc cực kỳ nặng nề, hễ Tranh Nanh bước vào phạm vi trấn áp liền bị trọng lực đè nặng, tốc độ chậm lại nên khó lòng tập kích được Khổng Tuyên.

Cộng thêm Ngũ Sắc Thần Quang biến hóa khôn lường, Khổng Tuyên chủ tu Ngũ Hành pháp tắc kết hợp hoàn hảo với thần thông Ngũ Sắc Thần Quang tạo ra hiệu quả vượt bậc.

Dù tu vi thấp hơn một trọng thiên, y vẫn đánh ngang ngửa, thậm chí có phần lấn lướt Tranh Nanh.

Thông Thiên đối đầu với Tu Xà, cả hai đều là Hợp Đạo nhị trọng thiên.

Công kích từ Kiếm Đạo pháp tắc của Thông Thiên thực sự đáng sợ.

Tu Xà vốn có lớp vảy cứng như thép nhưng vẫn bị Thông Thiên đánh cho thương tích đầy mình.

Kiếm đạo của Thông Thiên chủ đạo là Nhanh - Chuẩn - Hiểm.

Một đòn không phá được phòng ngự thì đánh thêm nhiều lần.

Thông Thiên nhắm thẳng vào một điểm mà tấn công liên tiếp khiến Tu Xà phát điên.

Tu Xà thi triển thần thông Xà Minh, dùng âm ba công kích trực tiếp vào nguyên thần.

Nhưng ý chí của Thông Thiên quá kiên định, y cứng rắn chống đỡ, bản thân lãnh đạm như một thanh bảo kiếm, không hề bị ảnh hưởng mà tiếp tục vung kiếm với quyết tâm tiêu diệt đối thủ.

Tu Xà không có pháp bảo, chỉ có thể dùng nhục thân chống chọi.

Thân xác này chủ tu Thổ chi pháp tắc nên không giỏi tấn công, trọng về phòng ngự và hành động có phần vụng về, dẫn đến việc chỉ biết đứng yên chịu trận.

Nhờ nhục thân cường hãn và Thổ chi pháp tắc, Tu Xà tuy bị đánh thê thảm nhưng vẫn trụ vững.

Hai bên đánh đến trời đất mù mịt, đều là tử chiến không có đường lui.

Sau nửa ngày khổ chiến, cả hai phe đều có người bị trọng thương.

Đến cảnh giới Thánh Nhân, nguyên thần đã lột xác nên không còn yếu ớt, muốn giết chết một Thánh Nhân không hề dễ dàng, hễ không trụ nổi là bọn họ lập tức cho nguyên thần độn tẩu.

Lại có người cùng phe yểm hộ nên việc hình thần câu diệt là rất khó.

Tuy hai bên đánh nhau sống chết, nhưng thực tế kẻ quyết định thắng bại lại là những người ở Hợp Đạo cảnh tam trọng thiên trở lên.

Đặc biệt là trận chiến giữa ba anh em Kim Ô, Tai Ách Ma Thần đối đầu với Thần Nghịch.

Thần Nghịch mạnh mẽ thế nào ai cũng rõ, việc đánh bại hắn là điều không tưởng, ngay cả chư thánh Hồng Hoang cũng không tin nhóm Lăng Tiêu có thể thắng, họ chỉ hy vọng nhóm có thể cầm chân hắn bao lâu hay bấy lâu.

Trong vùng hủy diệt, ba phân thân của Lăng Tiêu đã tìm thấy trận cơ và phá hủy trận pháp.

Nhưng trận nhãn chính là Diệt Thế Đại Ma, việc phá hủy trận cơ không mang lại nhiều ý nghĩa vì Thần Nghịch có thể nhanh chóng sửa chữa.

Tai Ách Ma Thần bị trấn áp, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang chật vật chống đỡ.

Lăng Tiêu cũng bị trận pháp hành hạ không nhẹ, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ hỏng bét.

Thần Nghịch như vị chúa tể của thế giới này, ngự trị trên biển hủy diệt, vận dụng Hủy Diệt pháp tắc đến cực hạn để áp chế ba anh em Kim Ô và Tai Ách Ma Thần.

Hắn nhận ra theo thời gian, sức mạnh của bọn họ đang dần suy yếu.

La Hầu từng nói, trong lãnh địa pháp tắc, chiến lực của bản thân sẽ được tăng cường đáng kể.

Trong lãnh địa Hủy Diệt này, Thần Nghịch như hổ mọc thêm cánh, mọi đòn đánh đều được gia tăng uy lực, còn các loại sức mạnh khác đều bị áp chế.

Giống như bốn người bọn họ là nước bùn, còn lãnh địa này là một hồ nước trong, nước bùn rơi vào hồ sẽ dần bị pha loãng và thanh lọc.

Lãnh địa thực chất là một loại thần thông cao cấp, mạnh hơn Pháp Tượng Thiên Địa ở khả năng áp chế đối thủ.

Tai Ách Ma Thần cũng có thể mở ra lãnh địa Tai Ách nhưng tu vi kém hơn nên bị lãnh địa của Thần Nghịch đè bẹp.

Tai Ách Ma Thần không thể phản kháng, chỉ có thể cố giữ cho bản thân không bị ảnh hưởng, nhưng y vẫn không phải là đối thủ của Thần Nghịch.

Không ổn, cứ thế này bọn họ chắc chắn sẽ bại.

Lăng Tiêu không do dự nữa, canh chuẩn thời cơ lấy ra Hồng Mông Thánh Kiếm.

Hồng Mông Thánh Kiếm có độ tương thích rất cao với y, trong số các đại đạo pháp tắc uẩn chứa bên trong có cả Lực chi pháp tắc, tuy không phải chủ đạo nhưng cũng rất vừa tay. "Đại ca, Nhị ca, giúp đệ!" Lăng Tiêu quát lớn, nắm chặt Hồng Mông Thánh Kiếm, dùng Lực chi pháp tắc thôi động sức mạnh bên trong.

Hồng Mông Thánh Kiếm lập tức biến hóa thành hình dạng một cây rìu.

Hình thái rìu tương thích nhất với Lực chi pháp tắc, có thể phát huy tối đa uy lực của nó, điển hình nhất chính là Rìu Khai Thiên.

Hỗn Độn Chí Bảo mạnh hơn Hỗn Độn Linh Bảo không chỉ ở uy lực mà còn ở khả năng biến hóa hình thái tùy ý, đạt tới cảnh giới khí thần hợp nhất với chủ nhân.

Trước đó Thần Nghịch cũng đã biến Diệt Thế Đại Ma thành hình dạng thương.

Cầm rìu trong tay, vận dụng Lực chi pháp tắc, Lăng Tiêu trông như Bàn Cổ tái thế.

Y vung rìu, một đạo phủ mang xé toạc không gian như muốn khai thiên lập địa lần nữa.

Phủ mang dễ dàng phá tan trận pháp, chém thẳng về phía Thần Nghịch.

Lăng Tiêu cầm thánh phủ theo sát phía sau, dồn toàn bộ sức mạnh nhục thân và Lực chi pháp tắc bổ xuống một nhát kinh thiên động địa.

Ba phân thân cùng hợp lực thao túng Táng Thiên Quan, vô số sợi xích tử vong bắn ra tạo thành một mũi khoan nhằm xuyên thủng hào quang hủy diệt của Thần Nghịch.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tâm ý tương thông, điên cuồng tấn công để kiềm chế sự chú ý của Thần Nghịch.

Đông Hoàng Thái Nhất bỏ mặc phòng ngự, điều khiển Hỗn Độn Chung bay về phía đối phương: "Thời không phong cấm!

Thời không nghịch loạn!" Thần Nghịch buộc phải phân tâm, dùng Hủy Diệt pháp tắc làm loạn thời không để Hỗn Độn Chung không thể định trụ mình. "Phá!" Đế Tuấn cũng tung Hồng Mông Lượng Thiên Xích ra tấn công.

Đạo phủ mang của Lăng Tiêu chém tới trước khiến Thần Nghịch loạng choạng.

Chương 853

"Lực chi pháp tắc sao?

Thú vị đấy, xem ra ngươi đã nhận được chân truyền của Bàn Cổ.

Nhưng so với Bàn Cổ, ngươi còn kém xa lắm.

Hủy Diệt Vô Lượng!" Thấy Lăng Tiêu sát khí đằng đằng lao tới, Thần Nghịch chuyển từ công sang thủ.

Diệt Thế Đại Ma xoay tròn tỏa hào quang vạn trượng hóa thành một đồ hình Bát Quái.

Bát Quái xoay ngược tỏa ra hơi thở hủy diệt vạn vật.

Lăng Tiêu bổ rìu lên đó, cảm nhận rõ ràng sức mạnh mình tung ra liên tục bị nghiền nát.

Khi Thần Nghịch chuyển sang phòng thủ, cột sáng hủy diệt bị cột sáng ngũ hành của Đế Tuấn phá hủy, oanh kích lên Bát Quái đồ nhưng vẫn không tài nào phá được lớp phòng ngự.

Ngũ hành sinh sôi không ngừng, bị hủy lại sinh, cuộc chiến lại rơi vào thế giằng co. "Sát!" Đông Hoàng Thái Nhất cầm Thương Mang Kiếm xông tới.

Do bỏ phòng ngự nên y bị hung thú do hủy diệt chi khí ngưng tụ làm bị thương, khóe miệng rỉ máu.

Nhưng điều này càng kích phát chiến ý của y, Thương Mang Kiếm hóa thành vạn trượng, y cầm chuôi kiếm đâm mạnh vào Hủy Diệt Vô Lượng Bát Quái Đồ.

Sát Lục pháp tắc tuôn trào, y điều khiển thanh kiếm xoay tròn điên cuồng như muốn khoan thủng đồ hình.

Táng Thiên Quan cũng phối hợp công kích, những sợi xích tử vong cũng nhắm thẳng vào đó mà khoan.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích oanh kích liên hồi.

Các phân thân khác của ba anh em cũng thôi động Đấu Chữ Bí đánh tới tấp.

Thế nhưng Thần Nghịch vẫn sừng sững bất động, Diệt Thế Đại Ma có sức công kích và phòng ngự mạnh đến vô lý. "Chưa đủ, chưa đủ đâu!

Tầm này thì không phá nổi phòng ngự của Diệt Thế Đại Ma đâu!" Thần Nghịch ngạo nghễ cười lớn.

Lăng Tiêu thấy không ổn liền chuyển hướng tấn công lãnh địa hủy diệt, nhằm phá vỡ sự gia trì của nó đối với Thần Nghịch.

Y liên tiếp vung ba nhát rìu xé nát lãnh địa.

Chư thánh bên ngoài chỉ thấy lãnh địa hủy diệt ầm ầm sụp đổ, một đạo phủ mang khủng khiếp bay ra như muốn chia đôi hỗn độn.

Bọn họ sợ hãi vội né tránh, cũng may là đứng xa nên kịp phản ứng, nếu bị chém trúng thì chỉ có nước hình thần câu diệt.

Phủ mang bay vào sâu trong hỗn độn, tình cờ chém trúng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ khiến nó chấn động dữ dội, một lượng lớn oán khí tràn ra ngoài.

Vĩnh Hằng Ma Thần hoảng hốt chui ra kiểm tra, chỉ thấy lãnh địa của Thần Nghịch đã tan rã, ba anh em Kim Ô đang vây đánh hắn.

Lăng Tiêu chiến ý sục sôi, tay cầm rìu cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, thấp thoáng bóng dáng của Bàn Cổ. "Phá cho ta!" Lăng Tiêu không đánh Thần Nghịch mà đánh vào tòa tháp do hủy diệt chi lực ngưng tụ dưới chân hắn.

Tai Ách Ma Thần đang bị trấn áp bên dưới, khổ sở chống đỡ bằng lãnh địa tai ách.

Lăng Tiêu vung ba rìu chém nát tòa tháp, cứu Tai Ách Ma Thần ra.

Vừa thoát thân, Tai Ách Ma Thần lập tức gia nhập vòng vây.

Tai Ách Chi Kiếm diễn hóa ra tám sợi xích định trụ tám cửa của Hủy Diệt Vô Lượng Bát Quái Đồ. "Đế Tuấn, Thái Nhất, đánh vào Âm Dương Ngư!" Tai Ách Ma Thần biết rõ thủ đoạn của Thần Nghịch, y liều chết khống chế không cho Bát Quái đồ xoay chuyển.

Đế Tuấn và Thái Nhất không chút do dự, tung đòn mạnh nhất đánh vào hai mắt Âm Dương Ngư.

Lăng Tiêu tích súc lực lượng, chờ phòng ngự vừa vỡ sẽ tung đòn chí mạng. "Tai Ách, ngươi tìm chết!" Thần Nghịch nổi trận lôi đình vì cảm thấy bị đe dọa, hắn lập tức điều khiển Diệt Thế Đại Ma lặn sâu vào biển hủy diệt rồi biến mất.

Ba anh em Kim Ô và Tai Ách lập tức tụ lại một chỗ, cảnh giác cao độ, cho các phân thân đứng ngoài cảnh giới.

Đột nhiên biển hủy diệt lóe sáng, sóng dâng ngút trời, vô số hung thú và mưa tên hình thành từ hủy diệt chi khí lao đến từ mọi phía.

Khi bốn người đang đối phó thì Thần Nghịch từ bên dưới vọt lên, Diệt Thế Đại Ma lại hóa thành Hủy Diệt Chi Thương, biển hủy diệt hóa thành chín con Hủy Diệt Thần Long cùng hắn lao thẳng lên.

Đòn này quá mạnh, bốn người dù dốc sức chống đỡ vẫn bị đánh tan đội hình.

Chín con rồng quấn lấy Đế Tuấn, Thái Nhất và Tai Ách, còn Thần Nghịch nhắm thẳng vào người đe dọa nhất là Lăng Tiêu. "Diệt Thế Kích!" Thần Nghịch gầm lên, Hủy Diệt Chi Thương tỏa sáng vạn trượng đâm về phía Lăng Tiêu với uy thế phá hủy tất cả. "Khai Thiên

Thất Thức!" Lăng Tiêu nhập thân vào Đại Đạo Pháp Tượng, vung rìu chém xuống.

Cả hai bị chấn lùi lại, Lăng Tiêu lùi xa hơn do chênh lệch tu vi nên không thể đọ sức mạnh đơn thuần với Thần Nghịch.

Thần Nghịch cũng dung hợp với Hủy Diệt Pháp Tượng của mình. "Tiểu tử, hôm nay bản tọa cho ngươi thấy cảnh giới cao nhất của việc vận dụng pháp tắc: Vô Di Hóa Liễm!" Toàn bộ khí thế và uy áp của Thần Nghịch đột nhiên thu lại, hào quang hủy diệt cũng không còn phát tán, trông hắn bình thường như không có chút đe dọa nào. "Cẩn thận, Vô Di Hóa Liễm là nén toàn bộ sức mạnh vào trong cơ thể không lãng phí một chút nào.

Tiếp theo mỗi chiêu thức của hắn đều mang sức mạnh hủy thiên diệt địa đấy!

Đạo chi cực chính là phản phác quy chân, chiến pháp nguyên thủy nhất lại mạnh nhất, không ngờ hắn ở Hợp Đạo cảnh đã làm được điều này!" Tai Ách Ma Thần vội vàng nhắc nhở. "Sát!" Thần Nghịch cầm thương lao tới, không có thuật pháp hào nhoáng, chỉ có những chiêu thức võ kỹ nguyên thủy nhất. "Lấy lực phá vạn pháp!" Lăng Tiêu vung rìu bổ xuống, Thần Nghịch vung thương quét ngang.

Nhìn thì đơn giản nhưng khi va chạm, Lăng Tiêu cảm nhận được một luồng sức mạnh cuồng bạo tuôn đến như muốn nghiền nát mình thành tro bụi.

Nhờ phòng ngự mạnh nên y chỉ bị đánh bay đi.

Đòn đánh tầm thường này lại có sát thương không kém gì thần thông Diệt Thế Kích lúc trước.

Thần Nghịch không cho y thở dốc, đuổi theo sát nút, Lăng Tiêu đành phải liều mạng đánh cận chiến.

Đúng như Tai Ách Ma Thần nói, trong trạng thái Vô Di Hóa Liễm, mỗi đòn của Thần Nghịch đều có sức mạnh kinh người.

Lăng Tiêu không thua về chiêu thức nhưng uy lực kém hơn, sức mạnh của y bị hủy diệt chi lực của đối phương phá tan, liên tục thất thế.

Sau mười chiêu y đã bắt đầu bị thương, hủy diệt chi lực xâm nhập phá hoại cơ thể và đe dọa nguyên thần.

Cũng may Đại Đạo Pháp Tượng và cơ thể pháp thể song tu đủ mạnh, cộng thêm Chư Thiên Khánh Vân che chở mới trụ được mười chiêu.

Thấy tình hình bất ổn, Đế Tuấn và Thái Nhất cho phân thân tới cứu viện.

Chương 854

Các phân thân của Lăng Tiêu cũng lao tới. "Thời không phong cấm!" Phân thân của Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung định trụ Thần Nghịch, nhưng hắn chỉ cần liếc mắt, hai đạo hủy diệt thần quang bắn ra đã đánh bay Hỗn Độn Chung.

Phân thân của Đế Tuấn cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích xông lên cũng bị một thương đánh trọng thương bay đi.

Phân thân của Lăng Tiêu dùng Táng Thiên Quan bắn xích tử vong tạo thành cầu giam cầm Thần Nghịch, định kéo hắn vào trong quan tài.

Thế nhưng ngay giây sau, Thần Nghịch đánh nát xích lao ra. "Táng Thiên Quan không tệ, quy về bản tọa đi!" Thần Nghịch vậy mà lại muốn cướp bảo vật.

Lăng Tiêu vội dùng Không Gian pháp tắc xuất hiện trước các phân thân để ngăn cản. "Cút đi!" Thần Nghịch đâm ba thương đánh lùi Lăng Tiêu, đối phó với đám xích tử vong như múa hoa sen, đánh nát tất cả rồi lao tới.

Ngay khi hắn định giết phân thân cướp bảo, Lăng Tiêu lại dùng Không Gian Na Di đưa tất cả vào trong cơ thể. "Thu lại mà giữ được sao?

Táng Thiên Quan ta muốn, Hỗn Độn Chí Bảo trong tay ngươi ta cũng muốn!

Chết đi!" Thần Nghịch đâm thương tới, Lăng Tiêu đã bị thương không nhẹ nên không dám đánh vỗ mặt mà dùng không gian na di để quần thảo. "Múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình.

Không gian pháp tắc ta còn rành hơn ngươi!" Thần Nghịch dự

đoán chính xác vị trí của Lăng Tiêu, đánh văng y ra khỏi dị không gian.

Hắn từng tham ngộ viên mãn không gian pháp tắc, tuy giờ không dùng được nhưng hắn biết cách đối phó.

Không gian pháp tắc cấp bậc đại thành của Lăng Tiêu trong mắt hắn đầy rẫy sơ hở.

Lăng Tiêu cảm thấy bất lực, trước mặt một trong mười Ma Thần mạnh nhất, một lão quái vật sống không biết bao nhiêu năm, y hoàn toàn bị áp chế.

Trước đây y tự thấy mình mạnh, giờ mới thấy mình còn quá non nớt.

Tuy nhiên, y vẫn còn một chiêu.

Ngay khi Lăng Tiêu sắp không trụ nổi, nhóm Đế Tuấn đã đánh tan rồng hủy diệt tới cứu viện. "Đại ca, Nhị ca, hợp thể!" Lăng Tiêu gầm lớn, hào quang tỏa sáng, ba anh em hợp làm một.

Chiêu này bọn họ học từ Hỗn Thế Tứ Hầu, vì ba người cũng cùng gốc gác.

Sau khi hợp thể, sức mạnh tăng vọt, bọn họ thi triển Ba Đầu Sáu Tay trên nền Đại Đạo Pháp Tượng.

Lăng Tiêu chủ công, Thái Nhất hỗ trợ, Đế Tuấn dùng Hồng Mông Ngũ Hành Sơn phòng ngự và Thôn Phệ pháp tắc phụ trợ.

Đại Đạo Pháp Tượng tỏa hào quang ngũ hành, không ngừng hóa giải hủy diệt chi lực của Thần Nghịch.

Lăng Tiêu vung thánh phủ tấn công điên cuồng, Thái Nhất dùng Thương Mang Kiếm và Sát Lục pháp tắc hỗ trợ.

Hai bên đánh nhau bất phân thắng bại.

Tai Ách Ma Thần không xen vào được vì dư chấn quá mạnh, y bèn

quay sang giúp La Hầu vây đánh Hậu Bạt. "Ngươi mạnh thì ngươi mạnh, ba anh em ta đông người hơn!

Vô Di Hóa Liễm của ngươi giỏi, hợp thể của ba anh em ta cũng không kém!" Lăng Tiêu chiến ý ngất trời, trút bỏ mọi uất ức bị áp chế nãy giờ. "Thống khoái!

Đã lâu không đánh trận nào ra trò như vậy, ba đứa các ngươi được lắm, không làm mất mặt Bàn Cổ.

Nhưng bản tọa có thể sai lầm nhiều lần, còn các ngươi dốc hết sức mới cầm cự được, chỉ cần sai một li là chết chắc.

Sẽ đến lúc các ngươi lộ sơ hở thôi!" Thần Nghịch khí thế không giảm mà còn tăng, tấn công dồn dập bằng kỹ năng chiến đấu điêu luyện để ép đối phương lộ sơ hở. "Muốn tụi ta lộ sơ hở đâu có dễ, ba anh em ta tâm ý tương thông, kinh nghiệm thực chiến cũng chẳng kém ngươi đâu.

Đánh đến bao giờ mới xong thì không biết, nhưng người của ngươi thì sắp không trụ nổi rồi đó.

Tai Ách Ma Thần đã đi giúp người khác, tụi ta chỉ cần giữ chân ngươi là đủ!" Lăng Tiêu bắt đầu dùng tâm lý chiến.

Quả nhiên Thần Nghịch bắt đầu sốt ruột, có Tai Ách Ma Thần tham chiến, Hậu Bạt đang rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

Một khi Hậu Bạt ngã xuống, đám La Hầu, Thập Nhị Tổ Vu sẽ rảnh tay, phe hắn sẽ sụp đổ như núi lở. "Cút ra!" Thần Nghịch tung đòn toàn lực ép lui ba anh em để đi cứu Hậu Bạt. "Ở lại đây!

Ngươi không phải phá được không gian pháp tắc của ta sao?

Phá tiếp đi!

Tốc độ của ta nhanh hơn ngươi, muốn đi đâu có dễ!" Lăng Tiêu

chặn đường.

Thần Nghịch nổi điên, Diệt Thế Đại Ma biến lại thành đồ hình nguyên thủy đập thẳng vào ba anh em.

Không gian bị trấn định khiến Lăng Tiêu không thể né tránh, đành cầm rìu nghênh chiến.

Cả hai bên đều bị chấn lùi, Thần Nghịch lập tức lao về phía Hậu Bạt.

Lăng Tiêu lại dùng không gian na di chặn đánh.

Cuộc chiến biến thành một bên muốn cứu viện, một bên quyết liệt ngăn cản.

Thần Nghịch rất vội vì Hậu Bạt đã bị Tai Ách Ma Thần đánh bị thương nặng.

Trong lúc nóng nảy lại bị Lăng Tiêu tấn công dồn dập, Thần Nghịch lộ sơ hở và bị Thái Nhất đánh trọng thương.

Tuy nhiên hắn vẫn điên cuồng xông tới. "Khai Thiên Thất Thức!" Thập Nhị Tổ Vu dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tung đòn mạnh nhất.

Hư ảnh Bàn Cổ vung rìu chém tới như muốn xẻ đôi hỗn độn.

Thế nhưng đòn đánh kinh hồn ấy lại bị Thần Nghịch dùng Diệt Thế Đại Ma tông nát.

Thập Nhị Tổ Vu bị phản phệ trọng thương cả lũ.

Không cách nào khác, chênh lệch tu vi quá lớn, bọn họ chỉ ở Hợp Đạo nhị trọng thiên đỉnh phong, trong khi Thần Nghịch là ngũ trọng thiên.

Trận pháp không bù đắp nổi khoảng cách ấy.

Mỗi trọng thiên ở Hợp Đạo cảnh là một trời một vực, chênh lệch cả trăm loại pháp tắc gia trì.

Chương 855

Ngay cả nhóm Lăng Tiêu và Tai Ách chỉ kém một trọng thiên cũng đã bị hành cho ra bã.

Ba anh em nhờ hợp thể, cộng hưởng pháp tắc và số lượng pháp bảo mới đánh huề được.

Cũng may nhục thân Tổ Vu cường hãn, nếu không đòn vừa rồi đã khiến bọn họ hồn phi phách tán.

Lăng Tiêu thấy không cản được Thần Nghịch liền dùng kế vây Ngụy cứu Triệu: Ngươi động vào Tổ Vu thì ta động vào Hậu Bạt.

Y dịch chuyển ra sau lưng Hậu Bạt, khóa chặt nguyên thần rồi chém một rìu.

Hậu Bạt đang khổ sở chống đỡ đám La Hầu, bị ép đến đường cùng.

Thần Nghịch muốn cứu nhưng bị hai anh em kia liều chết giữ chân.

Cuối cùng hắn cũng đánh lui được bọn họ nhưng đã muộn. "Khặc khặc!" Tiếng cười quái dị của La Hầu vang lên, y thôi động Thí Thần Thương đâm thẳng vào Hậu Bạt.

Trước có rìu sau có thương, Hậu Bạt tiến thoái lưỡng nan.

Thí Thần Thương có khả năng ô nhiễm nguyên thần cực kỳ đáng sợ, một khi dính phải thì rất khó chữa trị.

Hậu Bạt chọn chống đỡ Thí Thần Thương, cái giá phải trả là nhục thân bị phủ mang của Lăng Tiêu chém nát, nguyên thần trọng thương.

Thần Nghịch tới nơi chỉ kịp cứu được nguyên thần của ả. "Khốn

kiếp, rút!" Thần Nghịch đỏ mắt ra lệnh.

Hậu Bạt đã mất sức chiến đấu, ba anh em Kim Ô lại quá dai dẳng.

Tuy Tổ Vu đã gục nhưng Tai Ách Ma Thần, La Hầu, Quỷ Đạo Chi Chủ vẫn còn đó, phe hắn đã bại.

Hắn không ngờ thực lực Hồng Hoang tăng nhanh thế, chủ yếu là do có thêm Tai Ách Ma Thần.

Muốn đánh Hồng Hoang lần nữa, hắn cần tìm một Ma Thần khác đủ sức kiềm chế Tai Ách Ma Thần.

Lăng Tiêu muốn thừa cơ diệt gọn nhưng ba anh em đã thấm mệt.

La Hầu và những người khác tranh thủ săn giết các Hung Thú Vương.

Đúng lúc này Vĩnh Hằng Ma Thần bỏ mặc Hồng Quân, thoát ra khỏi Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ để cứu viện.

Hắn căm thù Lăng Tiêu và Hồng Hoang đến xương tủy nên phối hợp với Thần Nghịch rất nhiệt tình.

Hắn phóng thích toàn bộ oán khí, dùng Đản Quỷ Vọng Bút và Tru Thế Chi Mặc điểm hóa ra vô số yêu ma quỷ quái lao về phía chư thánh rồi tự bạo để yểm hộ Hung Thú Vương rút lui.

Nhiều Thánh Nhân Hồng Hoang bị nổ bị thương.

Trước sự liều mạng của Vĩnh Hằng Ma Thần, đám La Hầu cũng không cản nổi.

Phút cuối, La Hầu chém chết Đa Mục Ngô Công, cướp đi Mộc Linh Châu.

Hiện tại Na Tra là người của Ma tộc, chỉ cần nuốt viên châu này là đủ ngũ hành, Ma tộc sẽ có thêm một Thánh Nhân.

Phía Hồng Hoang cũng có người điên cuồng, bất chấp thương thế để giết thêm vài con Hung Thú Vương.

Hỗn Thế Tứ Hầu hợp thể cùng Dương Tiễn, phối hợp với Thông Thiên và Khổng Tuyên.

Dương Tiễn phóng Thiên Nhãn Thần Quang xuyên thủng lớp vảy của Tu Xà, Thông Thiên bồi thêm một kiếm vào trong cơ thể đối phương khiến nhục thân Tu Xà nổ tung.

Khổng Tuyên định dùng Ngũ Sắc Thần Quang diệt tận gốc nguyên thần nhưng Cốt Điêu đã liều chết cứu Tu Xà đi, đổi lại nhục thân của chính mình cũng bị đánh nát.

Đó là tình nghĩa giữa các Hung Thú Vương.

Hung Thú tộc tu nhục thân nên mất đi thân xác là tổn thất cực lớn, phải tu luyện lại từ đầu, không giống Quan Âm chỉ cần ngưng tụ xác mới là dùng được ngay.

Vĩnh Hằng Ma Thần yểm hộ đồng bọn rút sâu vào hỗn độn.

Sinh Tử Ma Thần biết không gian pháp tắc nên muốn đi là không ai cản nổi. "Ba con Kim Ô kia, bản tọa ghi nhớ mối thù này, ngày sau chắc chắn sẽ giết các ngươi!" Thần Nghịch buông lời đe dọa rồi biến mất.

Nhóm Lăng Tiêu không đuổi theo vì hỗn độn vô biên, rời xa đại bộ đội rất nguy hiểm.

Giải trừ hợp thể, Lăng Tiêu và Thái Nhất đều đổ máu, Đế Tuấn tuy không trầy xước nhưng bị hỏng một phân thân.

Bọn họ tuy thắng nhưng cũng không dễ dàng gì, Thần Nghịch cũng bị trọng thương không nhẹ.

Dương Tiễn thì suy yếu do quá tải thiên nhãn, Thập Nhị Tổ Vu và

nhiều thánh nhân khác cũng bị thương nặng.

Duy chỉ có Hồng Quân là thong dong, vạt áo không chút bụi trần. "Ta phục ngươi thật đấy, có ba món Hỗn Độn Linh Bảo mà nhát như cáy.

Nếu ngươi chịu ra tay thì phe Thần Nghịch đã nguyên khí đại thương rồi!" La Hầu tức điên người mắng chửi.

Hồng Quân thản nhiên đáp: "Vĩnh Hằng có Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Đản Quỷ Vọng Bút và Tru Thế Chi Mặc, cũng coi như có ba món linh bảo.

Đánh nhau lỡ ta thua thì sao?

Ta chỉ đang lo cho đại cục, cầm chân hắn ổn định là tốt nhất rồi." "Ngươi có biết xấu hổ không?

Đùn hết việc nặng cho người khác!

Đường đường là Ma Thần mà nhát hơn cả hậu bối Kim Ô.

Ngươi cứ rụt rè thế này thì đừng hòng chạm tới Đại Đạo!" Tai Ách Ma Thần cũng không nhịn được mà mắng lão già khốn kiếp này.

Quỷ Đạo Chi Chủ cũng bồi thêm: "Hồng Hoang mà trông chờ vào loại như ngươi thì mất nước lâu rồi." Chư thánh đều ngán ngẩm, lúc bình thường thì hống hách, lúc cần thì nhát như thỏ đế.

Hồng Quân chẳng quan tâm, y chỉ muốn sống để đạt tới đỉnh cao, không muốn mạo hiểm hay bị thương làm chậm tiến độ tu luyện.

Y biết Hồng Hoang vẫn cần mình để cầm chân các cường giả như Vĩnh Hằng nên chẳng sợ ai làm gì mình.

Chư thánh nhìn bộ dạng trơ tráo của y mà vừa giận vừa bất lực.

Ngay cả đồ đệ của y là Lão Tử và Nguyên Thủy cũng thấy xấu hổ thay.

Bọn họ tuy có lúc xấu xa nhưng chưa bao giờ hèn nhát như vậy.

Nguyên Thủy thầm hối hận vì lúc trước không chọn đứng về phía Thông Thiên để được giải trừ khống chế của Hồng Quân.

Trở về Thiên Quan Thánh Cung, Lăng Tiêu nhắc nhở mọi người về việc vận dụng pháp tắc.

Trận chiến với Thần Nghịch cho thấy Vô Di Hóa Liễm lợi hại thế nào, không kém gì pháp bảo.

Quỷ Đạo Chi Chủ giải thích rằng Vô Di Hóa Liễm là cảnh giới kiểm soát sức mạnh đến mức tuyệt đối, tập trung vào một điểm không lãng phí chút nào.

Chương 856

Chỉ những Ma Thần cao cấp có ngộ tính cực cao mới làm được.

Lăng Tiêu hỏi có cách nào đạt được cảnh giới đó nhanh không.

Quỷ Đạo Chi Chủ nói có một lối tắt, đó là thông qua Lực chi đại đạo.

Mà biểu tượng của nó chính là Bàn Cổ.

Nếu có thể rèn lại Rìu Khai Thiên, Lăng Tiêu sẽ có thể nắm bắt được cảnh giới này.

Tuy nhiên Khai Thiên Phủ đã hóa thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Lăng Tiêu đề nghị mọi người giúp thu thập xác Ma Thần và linh bảo thừa để nuôi dưỡng rìu.

Chư thánh đồng lòng giúp đỡ vì đại cục.

Thái Nhất đưa Hỗn Độn Chung cho em trai.

Lăng Tiêu sau đó đối mặt với Lão Tử và Nguyên Thủy để lấy hai bảo vật còn lại.

Y cam kết sẽ đền đáp bằng Tiên Thiên Chí Bảo khác và giúp họ thoát khỏi sự kiểm soát của Hồng Quân.

Trước sức ép của đại cục và sự hứa hẹn của Lăng Tiêu, hai người đồng ý giao bảo vật.

Hồng Quân thấy vậy cũng đành phải thu hồi cấm chế vì nếu Hồng Hoang sụp đổ, y cũng không yên ổn.

Có đủ ba món bảo vật, Lăng Tiêu bắt đầu bế quan để dung hợp chúng thành phôi thai của Rìu Khai Thiên.

Di Đế và những người khác lo việc canh phòng, chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Sâu trong Hỗn Độn, tại một phương Đại Thiên thế giới hoang vu.

Nơi này tử khí trầm trầm, vạn vật im lìm, mọi sinh linh đều đã bị luyện hóa, ngay cả Đại Đạo cũng tàn khuyết không đầy đủ.

Giữa sự tĩnh mịch ấy, mấy cỗ khí tức cường hoành vô cùng giáng lâm, theo sau đó là từng đạo thân ảnh xuất hiện.

Thần Nghịch, các Hung Thú Vương, Sinh Tử Ma Thần, Vĩnh Hằng Ma Thần cùng đông đảo cường giả lần lượt hiện thân.

Lúc này, không ít kẻ trên thân vẫn còn mang theo thương thế, bọn hắn nhìn nhau với ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Dẫu sao bọn hắn cũng không phải là chư Thánh của Hồng Hoang, chẳng qua chỉ là một liên minh tạm thời kết hợp lại vì lợi ích khi tấn công Hồng Hoang mà thôi.

Lần lượt tiến vào phương thế giới này, bọn hắn lập tức tách ra, duy trì một khoảng cách nhất định.

Trong số những cường giả này, Thần Nghịch hiển nhiên là người đặc biệt nhất.

Hắn không chỉ nắm giữ thất thất bốn mươi chín tôn Hung Thú Vương và Tứ Đại Hung Thần, mà thực lực bản thân cũng là cao nhất.

Nhìn đám cường giả đang kiêng dè lẫn nhau này, Thần Nghịch cười lạnh một tiếng rồi lên tiếng: "Chư vị, trận chiến lần này chúng ta vẫn chưa thể công phá được Hồng Hoang, không biết mấy vị nghĩ sao về việc này?" Lời vừa dứt, hiện trường lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Dù là Sinh Tử Ma Thần hay Hậu Khôi, lúc này đều không muốn mở miệng, bởi lẽ chẳng ai muốn gánh lấy cái danh thất bại lên đầu

mình. "Hừ, một lũ ô hợp." Thần Nghịch cười khinh bỉ, thầm nghĩ nếu không có mình, dù đám người này có dốc toàn lực cũng tuyệt đối không có cơ hội oanh phá được Hồng Hoang.

Trầm tư một lát, ánh mắt Thần Nghịch chuyển động, lại nói: "Lần này ta không muốn trách tội ai.

Trước đó vì để chiến thắng, ta đã lật ra át chủ bài của mình là Vô Ngân Hóa Liễm, hừ, lão già xảo quyệt Quỷ Đạo kia nhất định đã nhận ra điều gì đó." "Hắn nhận ra thì đã sao?" Sinh Tử Ma Thần lên tiếng: "Lão già Quỷ Đạo đó hiện tại chỉ khôi phục đến Hợp Đạo cảnh tam trọng thiên, chính hắn còn chưa chắc đã khôi phục được đến cảnh giới đó." Đa số những kẻ ở đây đều là Hỗn Độn Ma Thần, đương nhiên biết rõ sự lợi hại của Quỷ Đạo chi chủ năm xưa.

Ngoại trừ Thần Nghịch và Bàn Cổ, đó là vị cường giả duy nhất nắm giữ được Vô Ngân Hóa Liễm, hoàn toàn làm chủ được sức mạnh quy tắc của bản thân!

Nhưng lúc này, Bàn Cổ đã chết khi khai thiên, Quỷ Đạo chi chủ chỉ có thực lực tam trọng thiên, sao có thể là đối thủ của Thần Nghịch. "Đúng vậy!" Vĩnh Hằng Ma Thần cười âm hiểm: "Chỉ cần chúng ta tìm thêm được một vị Hỗn Độn Ma Thần nữa, trận này tất thắng!

Đến lúc đó chẳng qua là chia thêm một chút lợi ích, chỉ cần công phá được Hồng Hoang, thứ tốt gì mà không có?" "Hừ, ngươi tưởng ta không nghĩ đến điều đó sao?" Thần Nghịch cười lạnh, khí tức chấn động nhẹ như một ngọn núi lửa sắp bùng phát. "Được, ngươi nói đi." Vĩnh Hằng Ma Thần hừ lạnh, không nói nữa. "Các ngươi chớ có xem thường Quỷ Đạo chi chủ, hắn tuy đã mất đi cảnh giới cũ nhưng vẫn biết rõ những bí ẩn của nó." Thần Nghịch thần sắc ngưng trọng nói: "Cảnh giới này đúng là chỉ có ba người chúng ta từng nắm giữ, nhưng

có lẽ vẫn còn một người nữa có thể lĩnh hội được." "Là ai!?" Đám Ma Thần kinh hãi.

Cảnh giới này ngay cả lúc đỉnh cao bọn hắn còn chưa chạm tới, rốt cuộc là ai có thể đạt được? "Lăng Tiêu, con Kim Ô kia!" "Cái gì?

Chỉ dựa vào hắn?" "Đám Hỗn Độn Ma Thần chúng ta còn chưa chắc thành công, huống chi là hắn?" "Hủy Diệt đạo hữu, ngươi không phải đang đùa đấy chứ?" Các Ma Thần nhao nhao kinh ngạc.

Bọn hắn biết con Kim Ô kia đúng là lợi hại, căn nguyên của một sinh linh Tiên thiên mà có thể so bì được với Hỗn Độn Ma Thần, nhưng cũng không đến mức đáng sợ như vậy. "Ta không hề đùa." Thần Nghịch đảo mắt nhìn đám đông rồi nói: "Trên người hắn có di sản của Bàn Cổ.

Hơn nữa, tu thành cảnh giới đó không phải là không có đường tắt, nhưng con đường đó chỉ có kẻ tu luyện Lực chi đạo mới có thể đi được." Nghe xong, các Ma Thần đều đại kinh thất sắc.

Lần này đánh nhau ngang ngửa, nguyên nhân lớn nhất chính là Tam Kim Ô hợp lực đã ngăn cản được Thần Nghịch mạnh nhất!

Nếu lần tới con Kim Ô kia cũng tu thành cảnh giới đó, chẳng lẽ bọn hắn phải tìm thêm người để đối kháng với Đế Tuấn và Thái Nhất sao?

Đó không phải là điều mà một tôn Hỗn Độn Ma Thần bình thường có thể chống đỡ được. "Vậy phải làm sao?" Một tôn Hung Thú Vương hỏi: "Thần Nghịch đại nhân, nếu lần sau chúng ta vẫn không công phá được Hồng Hoang, để mặc bọn hắn trưởng thành thì e là không còn cơ hội nữa." "Hừ, ta đương nhiên biết bọn hắn muốn làm gì.

Tân Lực Chi Ma Thần không thể xuất hiện, vậy biện pháp duy

nhất chính là bổ toàn thanh Bàn Cổ Phủ kia!" Thần Nghịch ngồi xếp bằng trên hư không nói: "Tiếp theo, bọn hắn chắc chắn sẽ săn giết Hỗn Độn Ma Thần để tìm kiếm Hỗn Độn thế giới, nhất định phải ngăn cản bọn hắn!" "Đương nhiên rồi." "Vận mệnh như vậy, bản tọa tuyệt đối không cho phép." "Tuyệt đối không thể để tiểu tử kia tu thành cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm!" Thần Nghịch đã đủ đáng sợ rồi, nếu lại có thêm một người tu thành cảnh giới đó, chẳng phải sẽ đảo lộn cả trời đất sao? "Ân, chính là như vậy." Thần Nghịch định nói thêm gì đó, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hư không, gầm lên: "Kẻ nào?

Kẻ nào đang rình mò ở đó, còn không mau cút ra cho ta?" Mọi người rùng mình kinh hãi.

Lại có kẻ rình mò ở đây mà bọn hắn không hề hay biết, đó là loại cường giả hạng nào?

Gần như ngay khắc sau, khí tức của Thần Nghịch thu liễm đến cực hạn, mỗi cử động của hắn dường như đều khiến phương Đại Thiên thế giới này vỡ vụn. "Oanh long!" Trong chớp mắt, càn khôn vỡ tan, một đạo thân ảnh lộ ra trước mắt các Ma Thần! "Hóa ra là ngươi!" "Ngươi muốn làm gì?" "Chẳng lẽ ngươi đã đầu quân cho phía Hồng Hoang?" Các Ma Thần kinh ngạc nhìn thấy trên hư không có một vị lão giả.

Lão giả mặc trường bào màu lục, thần sắc bình tĩnh, phía sau lưng sừng sững một cây Không Tâm Dương Liễu.

Mà cú đánh bộc phát Vô Ngân Hóa Liễm vừa rồi vậy mà không hề làm tổn thương được lão, như thể lão đã cách biệt hoàn toàn với không gian! "Thần Nghịch đạo hữu, uy phong thật lớn, nếu không phải lão phu đã chuẩn bị từ trước, e là cú đánh này đã làm ta bị thương rồi." Lão giả mỉm cười lên tiếng.

Đám đông lập tức nhận ra thân phận của lão.

Không Gian Hỗn Độn Ma Thần, Dương Mi Lão Tổ!

Cảm ứng khí tức một chút, vậy mà cũng có tu vi Hợp Đạo cảnh tứ trọng thiên! "Không ngờ nha, lão dương liễu ngươi tu vi tăng lên cũng khá nhanh đấy." Thần Nghịch thu hồi khí tức, nhàn nhạt nói.

Chương 857

"Đó là vì lão phu am hiểu Không Gian chi đạo, việc tìm kiếm Hỗn Độn thế giới dễ dàng hơn nhiều." Dương Mi Lão Tổ cười hì hì đáp. "Đúng là vậy thật." Thần Nghịch nhìn cây dương liễu trước mặt, khẽ gật đầu.

Bản thân hắn từng tu luyện qua Không Gian chi đạo viên mãn, nhưng dù ở thời đỉnh cao cũng không thể so sánh được với Dương Mi Lão Tổ vốn là hóa thân của Không Gian Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần trong một số tình huống chính là sự hiển hóa của Đại Đạo!

Nhìn Dương Mi Lão Tổ, Thần Nghịch chợt nảy ra ý định, liền nói: "Đạo hữu, với tu vi của ngươi, chi bằng gia nhập với chúng ta, đến lúc giết vào Hồng Hoang chắc chắn sẽ có một phần công lao của ngươi!" Liên hợp với Dương Mi Lão Tổ?

Đám Ma Thần ngẩn ra, sau đó vui mừng khôn xiết.

Bọn hắn hiện tại chính là thiếu một tôn Hỗn Độn Ma Thần để công phá Hồng Hoang.

Nếu vậy, dù tiểu tử Kim Ô kia có cơ hội tu thành Bàn Cổ Phủ, bước vào cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm thì đã sao?

Thực lực của Dương Mi Lão Tổ thuộc hàng đỉnh tiêm trong các Hỗn Độn Ma Thần. "Định mời lão phu đánh vào Hồng Hoang sao?" Dương Mi Lão Tổ cười hỏi.

Thần Nghịch gật đầu, bước tới: "Chỉ cần ngươi đồng ý, khi công phá được Hồng Hoang, dù ngươi có muốn Chí Bảo chúng ta cũng chia cho ngươi!" "Nghe có vẻ rất hấp dẫn đấy." Dương Mi Lão Tổ cười

ha hả.

Các Ma Thần mừng rỡ, chuyện này sắp thành rồi sao?

Nhưng ngay lúc này, Dương Mi Lão Tổ lại lắc đầu: "Để đạo hữu thất vọng rồi, lão phu vốn quen nhàn tản, không thích tranh đấu với người khác.

Ta chỉ tu hành trong Hỗn Độn này, không có ý định thù địch với các ngươi hay Hồng Hoang." "Ồ, vậy là ngươi không đồng ý?" Giọng nói của Thần Nghịch đột nhiên trở nên nguy hiểm. "Đạo hữu tự hiểu là được rồi." Dương Mi Lão Tổ cười nói, sau đó bồi thêm: "Hôm nay tới đây cũng là tình cờ, không ngờ mấy vị cũng tới trước, lão phu xin cáo từ." "Muốn đi?

Đâu có dễ như vậy!?" Thấy Dương Mi Lão Tổ muốn rời đi, Sinh Tử Ma Thần, Vĩnh Hằng Ma Thần và các Hung Thú Vương lập tức định ra tay!

Nếu ngươi không muốn hợp tác, vậy thì ở lại đi!

Nếu có thể nuốt chửng Dương Mi Lão Tổ, thực lực của bọn hắn chắc chắn sẽ tăng vọt! "Tất cả dừng tay cho ta!" Thần Nghịch lạnh lùng liếc nhìn đám người này rồi quát: "Các ngươi nghĩ mình có thể bắt được lão già khôn ngoan này sao?" "Cái gì?" Sinh Tử và đám Ma Thần ngẩn ngơ.

Bọn hắn đông thế mạnh, lại có Chí Bảo trong tay, chẳng lẽ không giữ nổi một Dương Mi Lão Tổ? "Ha ha ha, vẫn là Thần Nghịch hiểu lão phu nhất!" Dương Mi Lão Tổ thản nhiên nói: "Nếu không có nắm chắc, sao lão phu dám nói thẳng ra như vậy.

Chư vị đạo hữu, chuyện của các ngươi lão phu không muốn nhúng tay, xin hãy tìm cao nhân khác vậy." Dương Mi Lão Tổ quay người bước đi, dần dần biến mất.

Đám Hỗn Độn Ma Thần trố mắt nhìn mà hoàn toàn không cảm nhận được lão đã đi về hướng nào!

Không gian vô định! "Nếu thực sự có thể giữ được lão già đó, ta đã ra tay từ lâu rồi, lúc đó ép lão phải lựa chọn chẳng phải hữu dụng hơn lời hứa sao?" Thần Nghịch cười lạnh, trong lòng thở dài. "Nếu không phải chư Thánh Hồng Hoang đông thế mạnh, ta việc gì phải liên hợp với lũ ô hợp các ngươi, một mình tiêu diệt Hồng Hoang mới là sảng khoái nhất.

Nghe lệnh của ta, ngoại trừ tìm kiếm Hỗn Độn thế giới, cũng phải tìm kiếm những Hỗn Độn Ma Thần yếu kém khác, cẩn thận đừng để bọn hắn bị phía Hồng Hoang bắt đi làm tế phẩm phục hồi Bàn Cổ Phủ." Các cường giả Ma Thần gật đầu.

Tại Hồng Hoang, bên trong phòng bế quan của Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, khí tức bình thản, trong tay lơ lửng ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo: Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung!

Trong những trận chiến sinh tử với Hỗn Độn Ma Thần hiện nay, bảo vật cấp bậc Tiên Thiên đã không còn phát huy được tác dụng lớn, quan trọng hơn là Đại Đạo ẩn chứa bên trong pháp bảo! "Khởi!" Lăng Tiêu quát nhẹ một tiếng, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo như những vệ tinh, không ngừng xoay chuyển quanh thân hắn!

Lăng Tiêu dốc toàn lực vận chuyển pháp lực, thi triển Lực Chi Pháp Tắc, thấp thoáng phía sau lưng hắn xuất hiện một tôn hư ảnh!

Hư ảnh kia cao lớn đội trời đạp đất, khí thế thương mang vô hạn, mang theo một sự hào hùng khó tả, dường như chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ để trấn định Hỗn Độn!

Lực Chi Ma Thần, hư ảnh Bàn Cổ!

Hư ảnh này vừa xuất hiện, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo đang xoay chuyển bỗng chấn động mạnh, như thể cảm ứng được khí tức của chủ nhân! "Quả nhiên là thần khí của Bàn Cổ đại thần!" Lăng Tiêu thầm nghĩ, dấu ấn trong ba kiện pháp bảo đã bị xóa bỏ, nếu không hắn cũng không thể mang ra luyện chế.

Lăng Tiêu đứng dậy khỏi bồ đoàn, giơ tay vẫy một cái.

Cùng lúc đó, hư ảnh Bàn Cổ phía sau cũng thực hiện động tác tương tự.

Một tiếng "oanh" vang lên, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo cùng lúc rung động, sau đó hóa thành những đạo lưu quang hội tụ lại một chỗ! "Hợp nhất!" Lăng Tiêu quát lớn, Lực Chi Pháp Tắc mà hắn lĩnh ngộ được đã phát huy đến cực hạn!

Trong chớp mắt, tôn hư ảnh Bàn Cổ kia bước lên một bước, đột ngột hòa làm một với hắn! "Oanh!" Khoảnh khắc này, một cỗ khí thế hạo hãn vô ngần, hùng vĩ khôn cùng bùng phát, mang theo hơi thở cổ xưa nhanh chóng quét sạch toàn bộ Hồng Hoang!

Trên núi Côn Luân, Lão Tử và Nguyên Thủy đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc kia. "Huynh trưởng, hắn đã bắt đầu rồi." "Thở dài, hy vọng có thể hợp thành món thần binh đó của Phụ Thần.

Có lẽ chúng ta giao Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên cho hắn đúng là một lựa chọn chính xác." Tại Tử Tiêu Cung trên Hỗn Độn thiên, Hồng Quân đang ngồi xếp bằng tham ngộ Đại Đạo bỗng mở mắt, chân mày khẽ nhướng lên. "Quả nhiên bắt đầu rồi, không biết cái gọi là Lực Chi Đại Đạo mà lão quỷ kia nói có thực sự đạt được cảnh giới đó không?" Nói rồi Hồng Quân lắc đầu: "Mặc kệ hắn đi, chỉ cần có thể bảo vệ lão đạo tu hành trong Hồng Hoang này, không bị Hỗn Độn Ma Thần săn giết là được." Hồng Quân nhắm mắt lại, tiếp tục cảm ngộ Đại Đạo.

Thứ hắn muốn chỉ là tu thành cảnh giới tối cao!

Trên Thái Dương Tinh, Thái Nhất, Đế Tuấn, Tuyết Ly và Hi Hòa vui mừng cảm nhận luồng khí tức đó. "Ha ha, tuy rằng không còn Hỗn Độn Chung, nhưng chắc chắn Tam đệ sẽ tìm cho ta một kiện pháp bảo tốt hơn." "Đó là đương nhiên!" Đế Tuấn đắc ý gật đầu: "Chỉ cần Tam đệ đạt đến cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm đó, sau này muốn pháp bảo gì mà không được." "Cũng tốt, nhân cơ hội này ta cũng sẽ cảm ngộ kỹ lưỡng Thời Gian Pháp Tắc, không dựa dẫm vào pháp bảo nữa." Đông Hoàng Thái Nhất hạ chân mày, khí tức trở nên huyền diệu hơn.

Hắn từng thấy Kiếm Chi Ma Thần không dùng bất kỳ pháp bảo nào, chỉ dựa vào một thanh kiếm mà uy hiếp đáng sợ!

Nếu vị Ma Thần đó làm được, hắn tu hành Thời Gian Pháp Tắc tự nhiên cũng có thể làm được!

Đây cũng là một phần lý do hắn từ bỏ Hỗn Độn Chung!

Bảo vật tuy tốt, nhưng mạnh nhất vẫn phải là chính bản thân mình!

Luồng khí tức hạo hãn man hoang đó hoành tảo Tam Giới, các cường giả lần lượt hướng ánh mắt về phía nơi Lăng Tiêu bế quan.

Nơi đó đã bị trận pháp bao phủ tầng tầng lớp lớp, cách thông thường không thể nào dòm ngó được, còn nếu dùng bạo lực phá trận thì chẳng khác nào trực tiếp khiêu khích!

Lúc này trong nơi bế quan, Lăng Tiêu vẫn ngồi xếp bằng, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo trước mắt đã dung hợp quá nửa, chỉ còn lại một chút xíu nữa là hoàn toàn tan chảy!

Nhưng lúc này, nó đã hiển hóa ra hình dáng của một chiếc búa! "Lại đây!" Lăng Tiêu trầm giọng lên tiếng, khí thế đột ngột tăng vọt, pháp bảo hình búa kia lập tức tỏa ra hỗn độn vô tận, cuối cùng bị hắn

nắm chặt trong tay!

Trong chớp mắt, thiên địa chấn động!

Chương 858

Năm đó Bàn Cổ khai thiên lập địa, kiện pháp bảo này trước hết phải chịu Khai Thiên Đại Kiếp, sau đó lại bị Đại Đạo và Thiên Đạo không dung thứ, từ đó mới phân tán thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo!

Mà bây giờ, trong tay Lăng Tiêu, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo đã được đúc lại vào hôm nay, một lần nữa hóa thành Bàn Cổ Khai Thiên Phủ!

Khoảnh khắc Khai Thiên Phủ được đúc lại, từng đạo lưu quang từ khắp nơi trong Hồng Hoang lao tới, ai nấy đều cảm nhận được khí tức hùng hồn đó.

Các cường giả chỉ thấy Lăng Tiêu tay cầm Khai Thiên Phủ, từng bước một từ nơi bế quan bước ra, tu vi của hắn vẫn là Hợp Đạo cảnh tầng thứ tư như trước, nhưng khí tức thì đã trở nên đáng sợ hơn gấp bội. "Chúc mừng đạo hữu đúc lại Khai Thiên Phủ!" Hồng Quân hiện thân trên bầu trời từ lúc nào không hay, ánh mắt nhìn xuống Khai Thiên Phủ với vẻ hơi kiêng dè.

Lăng Tiêu liếc nhìn lão già xảo quyệt này một cái, rồi chuyển ánh mắt sang hai vị huynh trưởng của mình. "Sao rồi, Đại Đạo của đệ thế nào?" Đế Tuấn lên tiếng hỏi, hắn lờ mờ cảm thấy thực lực của đệ đệ mình so với trước kia còn khủng bố hơn, nhưng dường như vẫn chưa đạt đến cái gọi là cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm, hình như vẫn còn thiếu một chút gì đó. "Bản thân thanh Bàn Cổ Khai Thiên Phủ này đã là một phần di lưu của Bàn Cổ Tổ Thần, ta lại mang trong mình truyền thừa của Bàn Cổ, lấy Bàn Cổ Ngọc Tủy đúc thân thành thánh, nó suy cho cùng là một trong những pháp bảo phù hợp nhất với ta!"

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó nói: "Về uy lực sao!" Nói đoạn, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Hồng Quân trên trời, cười nói: "Đạo Tổ, có hứng thú cùng ta qua vài chiêu không?" "Qua chiêu với ngươi?" Hồng Quân khẽ híp mắt lại, rồi gật đầu: "Được thôi, sẵn tiện để ta thử xem tu vi của ngươi đến đâu!" "Thật sự định đánh với lão già đó sao?" "Tất nhiên rồi, trong cả Hồng Hoang này, còn ai chịu đòn giỏi hơn lão sao?" Lăng Tiêu nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt. "Đến đi, chúng ta ra ngoài thiên ngoại đánh một trận, tránh làm hư hại thiên địa Hồng Hoang!" "Được!" Hồng Quân khẽ gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang, đi tới vùng biển Hỗn Độn bên ngoài màng chắn Hồng Hoang.

Không lâu sau, Lăng Tiêu cũng đuổi tới, hắn không lấy ra các bảo vật như Hồng Mông Thánh Kiếm, mà chỉ cầm thanh Khai Thiên Thần Phủ vừa đúc lại. "Ngươi không dùng bảo vật khác sao?" Hồng Quân híp mắt nhìn thanh thần phủ, cười nói: "Món pháp khí này tuy chứa đựng Lực Chi Đại Đạo, nhưng mới vừa đúc lại không lâu, hoàn toàn không có uy năng của Hỗn Độn Chí Bảo, cùng lắm chỉ được coi là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo thôi!" "Đánh lão, thế là đủ rồi!" Lăng Tiêu tràn đầy tự tin nói, khẽ nhấc thần phủ lên.

Cùng lúc đó, chư Thánh Hồng Hoang cũng đã đến nơi để xem trận chiến này.

Hồng Quân lão già này tuy hay giấu nghề, nhưng trong tay vẫn có ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo, lại còn là cường giả Hợp Đạo cảnh tầng thứ năm chuyên tu Hủy Diệt Quy Tắc. "Tự tin vậy sao?" "Đương nhiên rồi!" Khóe miệng Lăng Tiêu khẽ nhếch lên: "Có bản lĩnh gì cứ giở ra hết đi!" "Khá khen cho tiểu tử ngươi!" Hồng Quân cười lạnh, thân hình rung lên, từ sau lưng bước ra ba đạo nhân ảnh. "Đạo hữu, chúng ta tới trợ giúp ngươi!" Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

Trong chớp mắt, ba vị hóa thân cùng lúc ra tay, mỗi người cầm một món gồm Âm Dương Luyện Thiên Lô, Càn Khôn Lưỡng Nghi

Xích, Hỗn Độn Thiên Luân.

Ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo hợp lực khiến biển Hỗn Độn dao động dữ dội, lờ mờ có thế như muốn nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Thấy cảnh này, không ít Thánh nhân Hồng Hoang chấn động tâm can. "Quả nhiên lão già này lại giấu thêm mấy chiêu!" Tuy nhiên, dù có ẩn giấu thì thủ đoạn này cũng cực kỳ kinh người, trong Hồng Hoang người có thể ngăn cản được chiêu này không có mấy ai.

Và tình cờ thay, Lăng Tiêu lại là một trong số đó. "Vậy thì để xem thanh Bàn Cổ Khai Thiên Phủ trong tay ta có cản được ba món thần binh của lão không!" Lăng Tiêu nhướn mày, không dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, cũng không thi triển bất kỳ thần thông nào, hai tay nắm chặt thần phủ, hệt như một gã tiều phu đốn củi bình thường.

Ngay lúc đó, khí tức của hắn bỗng nhiên thu liễm, nhưng lại không thu liễm hoàn toàn.

Thấp thoáng, cả người Lăng Tiêu như biến thành một người khác.

Mọi sự chú ý của hắn dường như tập trung cực độ, đại bộ phận sức mạnh được dồn nén vào bên trong, toàn bộ tu vi hội tụ tại một điểm.

Cảm nhận được vận vị dị thường này, không ít cường giả từng tham gia chinh chiến Hỗn Độn đều giật mình. "Vô Ngân Hóa Liễm?!" Nghe vậy, Quỷ Đạo chi chủ khẽ lắc đầu: "Không phải, đây mới chỉ là nửa bước thôi!" Nửa bước tiến vào cảnh giới hoàn mỹ của Vô Ngân Hóa Liễm.

Tuy nói vậy nhưng Quỷ Đạo chi chủ lại tỏ ra cực kỳ trịnh trọng, dường như dù chỉ là nửa bước cũng đã vô cùng đáng sợ. "Đây chính là Vô Ngân Hóa Liễm sao?!" Hồng Quân híp mắt, trong lòng vạn phần cảnh giác.

Ngày đó hắn đã thấy sự đáng sợ của Thần Nghịch ở cảnh giới này, gần như áp đảo con Kim Ô trước mắt mà đánh.

Nếu không nhờ Tam Kim Ô hợp thể, e là Hồng Hoang ngày đó đã bị công phá rồi. "Để ta thử xem cái cảnh giới nửa bước này có gì kỳ diệu!" Ý niệm vừa động, ngọn lửa Âm Dương Thiên Hỏa bùng cháy dữ dội trên người lão, ba đạo hóa thân đồng thời ra tay, tấn công với tư thế cường hoành nhất. "Lão cứ thử xem!" Lăng Tiêu nắm chặt thần phủ, từng bước tiến lên.

Phủ tùy tâm động, lực tùy niệm chí, chiêu phủ bình thường nhờ vào nửa bước Vô Ngân Hóa Liễm mà chứa đựng uy lực khai thiên tích địa. "Phá cho ta!" Khai Thiên Thần Phủ mạnh mẽ chém xuống, nện lên Càn Khôn Lưỡng Nghi Xích.

Một cú đánh thoạt nhìn bình thường như vậy, nhưng ngay khoảnh khắc đó, Hồng Quân bỗng cảm thấy không ổn.

Lão cảm nhận được một lực lượng vô cùng kinh khủng trút xuống từ lưỡi búa.

Đó là sức mạnh thuần túy, không có bất kỳ thuộc tính nào, vô cùng đơn thuần nhưng đủ để hủy diệt mọi thứ, thậm chí sức tàn phá còn mạnh hơn Hủy Diệt Quy Tắc của lão vài phần.

Lực Chi Pháp Tắc!

Gần như ngay lập tức, Càn Khôn Lưỡng Nghi Xích bị đánh cong như trăng rằm, phân thân cầm món linh bảo này cũng bị chấn bay đi.

Cùng lúc đó, hai món linh bảo khác của lão cũng đang phải chịu sự tấn công kịch liệt, thần quang ảm đạm vô cùng, dường như sắp bị đánh văng ra ngoài!

Hồng Quân kinh hãi tột độ, tim đập thình thịch: 'Thằng nhóc Kim Ô này, chẳng lẽ định mượn cơ hội này trảm luôn bần đạo sao?!' Nghĩ

đoạn, lão lại thấy không đúng: 'Chư Thánh đang ở đây, hắn sao dám làm chuyện tuyệt tình như thế?

Nếu không thì sao phục chúng được?!' "Vẫn chưa đủ, chưa đủ!" Lăng Tiêu cười lớn tiến tới, Khai Thiên Thần Phủ trong tay liên tục chém xuống hết lần này đến lần khác.

Mỗi phát búa đều mộc mạc không chút hoa mỹ, nhưng lại ẩn chứa sự kiểm soát và bộc phát cực hạn đối với Lực Chi Đại Đạo từ cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm. "Oanh oanh oanh!" Trong chớp mắt, biển Hỗn Độn như muốn bị xẻ đôi một lần nữa, thấp thoáng như có một phương Đại Thiên thế giới sắp được hình thành dưới lưỡi búa kia.

Mỗi phát búa giáng xuống đều như một phương thế giới đập vào, tượng trưng cho sức mạnh thuần túy và kinh hồn.

Mới chỉ va chạm bảy tám chiêu, ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo trong tay Hồng Quân đã lung lay sắp đổ, dường như khó mà chống đỡ nổi. "Đây chính là cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm sao?!" Đến lúc này Hồng Quân mới hiểu được sự đáng sợ mà Lăng Tiêu phải đối mặt ngày đó.

Mới chỉ là nửa bước cảnh giới thôi đã đánh cho lão đến mức chật vật khi không dùng át chủ bài, nếu là cảnh giới thực sự thì sẽ mạnh đến mức nào?

Ngay khi Hồng Quân còn đang kinh hãi, Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, chủ động thu lại Khai Thiên Thần Phủ. "Hôm nay dừng ở đây thôi!" "Dừng ở đây?

Ồ, được!" Hồng Quân miễn cưỡng ổn định thân hình, trấn áp sức mạnh đang hỗn loạn trong cơ thể.

Ngay cả lão khi đối mặt với cảnh giới như vậy cũng thấy vô cùng gian nan.

Lăng Tiêu và Hồng Quân tổng cộng chỉ giao đấu mười chiêu,

nhưng mười chiêu này đã trấn động toàn bộ các Thánh nhân có mặt tại đó!

Đó là Hồng Quân đấy!

Vậy mà cũng bị đánh cho chật vật trong vòng mười chiêu!

Cảnh giới như vậy rốt cuộc là phong thái hạng nào?

Các Thánh nhân không khỏi kinh ngạc tán thán.

Phải biết rằng Hồng Quân dù có tham sống sợ chết hay lão luyện xảo quyệt đến đâu thì tu vi của lão vẫn là đỉnh tiêm tại Hồng Hoang, không ai có thể chắc chắn thắng được lão.

Nếu không thì bao nhiêu năm qua ở Hồng Hoang, lão già này e là đã bị người ta tính kế từ lâu rồi.

Chương 859

"Thu!" Lăng Tiêu cười nhẹ, Khai Thiên Thần Phủ hóa thành lưu quang chui vào cơ thể hắn.

Lúc này, kiện Hỗn Độn Chí Bảo này vẫn chưa hoàn toàn đúc xong, Lăng Tiêu muốn duy trì sự tồn tại của nó cũng cần tiêu tốn không ít sức mạnh.

Trận chiến kết thúc, các vị Thánh nhân liền vây quanh. "Trận chiến vừa rồi cảm thấy thế nào?

Có cảm ngộ gì không?" Quỷ Đạo chi chủ cười híp mắt hỏi. "Cảm giác này rất kỳ diệu, như thể Lực Chi Đại Đạo giáng lâm ngay lúc đó vậy.

Nếu thực sự để ta từ từ khổ tu thì e rằng phải tốn hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn năm ánh sáng mới có thể tu thành triệt để!" Lăng Tiêu không hề giấu diếm, nếu không thì đám Hỗn Độn Thần Ma đã sớm đạt đến cảnh giới này rồi, sao có chuyện để Thần Nghịch độc chiếm ngôi đầu. "Tốt lắm!" Quỷ Đạo chi chủ khẽ gật đầu nói: "Cảnh giới này của ngươi tương đương với nửa bước, nhưng nửa bước cuối cùng này cũng chính là vực sâu vạn trượng!

Với cái thứ nửa nạc nửa mỡ hiện tại mà đi quyết chiến với Thần Nghịch, tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, thậm chí còn có nguy cơ gậy ông đập lưng ông!" "Ta hiểu!" Lăng Tiêu cười sảng khoái đáp: "Nhưng đã có biện pháp thì cứ tranh thủ mà làm thôi!

Chúng ta chẳng phải vẫn có thể đúc lại Khai Thiên Thần Phủ sao?" "Đúng vậy!" Thái Nhất lên tiếng: "Trong luồng Lực Chi Đại Đạo vừa rồi, ta cảm ứng được một chút khí tức Thời Gian Đại Đạo của mình?" "Không sai!" Lăng Tiêu gật đầu.

Sau đó hắn ngồi xuống ngay trong Hỗn Độn bắt đầu giảng đạo: "Lần đúc lại Khai Thiên Thần Phủ này, ta có chút sở đắc!

Lực Chi Đại Đạo không giống với các đại đạo khác, sức mạnh chính là sự kiểm soát, lực bản nguyên của nó vốn dĩ phải do ta thống ngự, giống như Âm Dương Đại Đạo trên Thái Cực Đồ, Sát Phạt Chi Đạo trên Bàn Cổ Phiên, hay Thời Gian Chi Đạo trên Hỗn Độn Chung, tất cả đều là một khía cạnh thể hiện của nó!" Lăng Tiêu dõng dạc lên tiếng, đạo âm của hắn dù là Hỗn Độn cũng không thể ngăn trở.

Mặc cho thủy triều Hỗn Độn vẫn đang cuồn cuộn mãnh liệt, giọng nói của Lăng Tiêu vẫn truyền rõ mồn một vào tai mỗi người nghe đạo.

Buổi giảng đạo cấp bậc này đối với chư vị Thánh nhân Hồng Hoang cũng là cực kỳ hiếm có.

Các Thánh nhân đều ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, lắng nghe vị cường giả Hợp Đạo cảnh tầng thứ tư này giảng bài!

Nhất thời, Hỗn Độn dậy sóng, vô số hào quang hội tụ về đây, vô biên dị tượng hiện ra!

Đại năng giảng đạo vốn dĩ chính là đang diễn dịch Đại Đạo!

Trong phút chốc, dường như Lực Chi Đại Đạo đang hội tụ ngay lúc này, phơi bày trước mặt mọi người!

Sự hiểu biết của Lăng Tiêu về con đường này đương nhiên không sâu sắc được như Bàn Cổ Tổ Thần năm xưa.

Nhưng nhìn khắp toàn bộ Hồng Hoang hay Hỗn Độn vô tận, e là cũng không có ai mạnh hơn hắn.

Dù là Thập Nhị Tổ Vu kế thừa nhục thân của Bàn Cổ Tổ Thần cũng còn kém xa!

Buổi giảng đạo này kéo dài gần ba nghìn năm!

Lăng Tiêu không giảng về những điều kỳ diệu của Lực Chi Đại Đạo cho bọn họ, bởi nếu lúc này mà kiêm tu thêm đạo khác thì chẳng khác nào lãng phí thời gian và tự sát.

Thứ Lăng Tiêu giảng hiện nay chỉ là cách vận dụng tốt Đại Đạo của bản thân.

Năm đó Kiếm Chi Thần Ma Kiếm Tôn chỉ chuyên tu vào Đại Đạo của mình, không mượn ngoại vật, thực lực cường hoành của ông ta có lẽ còn trên cả Lăng Tiêu và Quỷ Đạo chi chủ ngày trước!

Lăng Tiêu lờ mờ đoán được vị đó có lẽ cũng đã chạm tới cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm.

Cái gọi là Hỗn Độn Linh Bảo hay Hỗn Độn Chí Bảo thực chất cũng chỉ là một đặc điểm của Đại Đạo, giúp con người vận dụng Đại Đạo tốt hơn mà thôi.

Buổi giảng đạo này khiến đông đảo Thánh nhân, ngay cả Hồng Quân vốn là Đạo Tổ năm xưa, cũng nghe đến mê mẩn.

Bởi lẽ trên đời này, kẻ có thể giảng giải về cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm ngoài Thần Nghịch ra thì chỉ có Lăng Tiêu của ngày hôm nay!

Buổi giảng đạo kéo dài suốt ba ngàn năm. "Hôm nay mới biết uy thế của Quy Tắc!" Sau khi kết thúc, các vị Thánh nhân thở phào một hơi, trong mắt đầy vẻ cảm khái.

Dường như đến tận hôm nay bọn họ mới thấy được cách vận hành Đại Đạo thực sự.

Hóa ra Đại Đạo thuần túy cũng có uy năng không hề thua kém việc dựa vào Linh Bảo!

Sự vi diệu của việc ứng dụng đều nằm ở tâm!

Khi lời giảng kết thúc, Lăng Tiêu nhíu mày, định thu lại đạo âm thì tâm đầu bỗng nhiên chấn động, một luồng khí tức thế giới bàng bạc khác hẳn Hồng Hoang từ sâu trong Hỗn Độn truyền đến, và đang từ từ áp sát!

Hắn đột ngột mở thần mục, nhìn xuyên qua lớp sương mù Hỗn Độn vô tận!

Cùng lúc đó, các Thánh nhân khác cũng nảy sinh cảm ứng, sắc mặt nghiêm nghị nhìn về cùng một hướng.

Những người có mặt đều là Thánh nhân Hồng Hoang, nếu Hồng Hoang có biến dị gì bọn họ đương nhiên cảm nhận được!

Ngay lúc này, Lăng Tiêu nhìn ra xa, lờ mờ thấy được một phương thiên địa sâu trong Hỗn Độn, một phương Đại Thiên thế giới đang từ từ tiếp cận thiên địa Hồng Hoang! "Không ngờ nha, vận khí đúng là không tệ, lại còn gặp được một phương Đại Thiên thế giới!" Lăng Tiêu nhếch môi nói: "Để ta đi dò đường trước cho chư vị!" Dứt lời, Lăng Tiêu hóa thành một đạo lưu quang lao về phía sâu trong Hỗn Độn.

Chư Thánh không có ý kiến gì.

Bởi hiện tại phần lớn chiến lực của Hồng Hoang đều ở đây, dù Thần Nghịch có đích thân tới hay tìm thêm được một vị Hỗn Độn Ma Thần Hợp Đạo tầng năm nữa cũng tuyệt đối không thể tóm gọn bọn họ một mẻ được.

Với ý nghĩ đó, các vị Thánh nhân cũng nối gót Lăng Tiêu bước vào phương Đại Thiên thế giới kia!

Vừa tiến vào, Lăng Tiêu liền dừng thân hình, ý niệm quét ngang ra ngoài, cảm nhận được đông đảo cường giả của thế giới này. "Thú vị, vậy mà còn có sự tồn tại cấp bậc Thánh nhân, nhưng không có tầng

thứ Hợp Đạo...

Chờ đã, dường như cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc!" Lăng Tiêu nhướn mày, ngay sau đó giẫm mạnh chân xuống.

Trong chớp mắt, phía sau hắn đột nhiên hiện ra một tôn pháp tướng nguy nga, rực rỡ như một cảnh tượng diệt thế đang chiếu sáng.

Ngay lập tức, các cường giả của thế giới này kinh hãi, ai nấy đều cảm nhận được sự tồn tại khủng bố đủ sức hủy diệt thiên địa này! "Ai?

Rốt cuộc là hạng tồn tại nào đã xông vào thế giới của chúng ta!?" "Chẳng lẽ là đám Hỗn Độn Thần Ma đó sao!?" "Chư vị mau lui lại!

Chúng ta sẽ chặn hậu cho các ngươi!" Giữa lúc thế giới này đang vô cùng hoảng loạn, pháp tướng nguy nga do Lăng Tiêu huyễn hóa ra lãng thanh lên tiếng: "Ta không đến để hủy diệt thế giới của các ngươi, mà vì chuyện khác!

Cường giả của thế giới này có thể tới gặp ta, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi!" Dứt lời, pháp tướng khổng lồ tan biến thành màn ánh sáng lung linh, sau đó mất hút không tăm tích.

Cảnh tượng này khiến các cường giả nơi đây chấn động, rồi không nhịn được mà suy ngẫm. "Thủ bút lớn như vậy nhưng không có sát ý, hay là tới xem thử đi!" "Có lý, chẳng lẽ bọn họ chính là Hồng Hoang thế giới trong lời đồn ở Hỗn Độn sao, có lẽ họ có thể bảo vệ chúng ta!" "Người của thế giới này vậy mà còn biết đến Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần, xem ra không đơn giản nha." Lăng Tiêu híp mắt, trầm ngâm suy nghĩ.

Những Hỗn Độn thế giới mà bọn họ gặp trước đây, hoặc là cường giả sinh linh đã bị Hỗn Độn Ma Thần bắt đi quá nửa để làm chất dinh dưỡng, hoặc là mù tịt không biết gì, không chịu ảnh hưởng

từ cuộc đại chiến Hỗn Độn rồi nhờ vận may mà gia nhập Hồng Hoang. "Chư vị đạo hữu, các ngươi thấy sao?" Lăng Tiêu quay đầu lại, các cường giả của Hồng Hoang đều đã đuổi tới.

Những kẻ đến đây ít nhất cũng là cấp bậc Thánh nhân, đương nhiên cảm ứng được tâm niệm của chúng sinh trong phương thiên địa này. "Có vấn đề, thật sự có vấn đề." Quỷ Đạo chi chủ bước đi trên hư không, nhìn xuống vùng đất này, cau mày nói: "Bọn hắn biết được những điều này, e là đám Hỗn Độn Thần Ma kia đã từng ghé qua đây rồi." "Nhưng nếu đã đến, tại sao không bắt hết chúng sinh đi mà lại để mặc họ tự do?" Nghe vậy, Thông Thiên đang đứng trên hoa sen xanh, toàn thân lờ mờ kiếm khí sắc bén lên tiếng: "Chẳng lẽ phương thế giới này ẩn giấu thứ gì đó sao?" "Không biết được, nhưng chư vị hãy cẩn thận." Đế Tuấn lắc đầu: "Đến cả đám Hỗn Độn Ma Thần kia còn không muốn dính líu vào, e là vấn đề không nhỏ đâu." "Rốt cuộc thế nào cứ hỏi là biết." Lăng Tiêu vung tay lên, vô số Tiên Thiên linh lực hội tụ về đây, sau đó ngưng tụ thành một tòa cung điện rực rỡ. "Chúng ta cứ vào ngồi trước đi, chờ bọn hắn tìm tới cửa." "Như vậy cũng tốt." Chư Thánh Hồng Hoang gật đầu đồng ý.

Chương 860

Hồng Hoang là bên mạnh hơn, tự nhiên phải để bọn hắn tới bái kiến.

Chỉ một lát sau, đông đảo cường giả của phương thiên địa này lần lượt kéo đến.

Khí tức của những kẻ này rất khác nhau, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh, yếu nhất cũng tầm Đại La. "Khí tức thật đáng sợ, đây chính là Hồng Hoang sao?" Đám cường giả hội tụ trước cửa cung điện, chờ đợi một lát rồi cùng bước vào bên trong.

Khi vào đến cung điện, bọn họ mới thực sự cảm nhận được sự khủng bố của các cường giả Hồng Hoang!

Đừng nói đến các chí cường giả Hợp Đạo cảnh, ngay cả các Thánh nhân cũng đủ khiến bọn họ không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Chốc lát sau, những cường giả của thế giới Hỗn Độn này hoảng sợ đi tới giữa đại điện, quỳ lạy dưới sự chứng kiến của bao nhiêu ánh mắt. "Chúng tôi là sinh linh của Vạn Huyền Đại Thế Giới, bái kiến chư vị." Nghe vậy, Hồng Quân định giơ tay bảo đứng dậy thì thấy Lăng Tiêu lên tiếng trước: "Đứng lên đi, không cần đa lễ." "Hừ." Hồng Quân lạnh hừ một tiếng nhưng không nói thêm gì. "Đa tạ các vị tiền bối." Lúc này, sinh linh mạnh nhất của Vạn Huyền Đại Thế Giới - một tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh đứng dậy. "Ngươi tên là gì?" "Tại hạ... tại hạ Vạn Vân, bái kiến tiền bối." Vạn Vân liên tục gật đầu nói: "Đông đảo cường giả phương thế giới của chúng tôi đều đã có mặt, xin tiền bối cứ dặn dò." Trong khi nói, lão khẽ run rẩy.

Tai Ách Ma Thần cười nói: "Ha ha, không sao đâu, chúng ta đâu phải kẻ ác, không có hứng thú hủy diệt các ngươi." Nghe vậy, Vạn

Vân càng run rẩy dữ dội hơn.

Lão cảm thấy người vừa lên tiếng như thể là hiện thân của tai họa, có lẽ chỉ cần mình sơ suất một chút thôi là thảm họa ngập đầu sẽ giáng xuống ngay lập tức.

Mà bản thân lão chỉ như một cọng cỏ dại hèn mọn, dường như gió thổi qua là gãy ngay tức khắc. "Đa tạ tiền bối, đa tạ tiền bối." Vạn Vân liên tục cúi đầu. "Được rồi, Tai Ách tiền bối, ngài đừng dọa lão nữa." Lăng Tiêu cười nhẹ rồi nói: "Ta gọi các ngươi tới thực sự là có vài chuyện muốn hỏi." "Tiền bối cứ hỏi, vãn bối biết gì nói nấy, không dám giấu giếm nửa lời." "Tốt lắm." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, hài lòng nói: "Khá khen cho tiểu tử ngươi.

Ta hỏi ngươi, dường như ngươi có biết về Hỗn Độn Ma Thần?" Nghe thấy bốn chữ "Hỗn Độn Ma Thần", không chỉ Vạn Vân mà các cường giả khác cũng biến sắc, dường như nhớ lại chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng.

Một lát sau, Vạn Vân nuốt nước bọt rồi thưa: "Tiền bối minh giám, chúng tôi quả thực có biết một chút về Hỗn Độn Thần Ma.

Ngay vạn năm trước, phương thiên địa này của chúng tôi từng gặp phải một vị Hỗn Độn Ma Thần.

Lúc đó, một đôi bàn tay khổng lồ từ ngoài thiên ngoại vươn tới, cưỡng ép xé rách màng chắn thế giới của chúng tôi.

Khí tức của thực thể đó hạo hãn vô biên, chúng tôi thậm chí còn không dám nảy sinh ý định phản kháng.

Đôi tay đó dường như muốn bắt đi toàn bộ sinh linh và hủy diệt luôn phương thiên địa này." Lăng Tiêu gật đầu, đó đúng là hành động thường thấy của đám Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu không có thế lực Hồng Hoang ngăn cản, chúng thường sẽ bắt

đi tất cả chúng sinh và phá hủy thế giới để hấp thu lực lượng chân linh. "Vậy tại sao bọn chúng lại không ra tay triệt để?" "Lúc đó bọn chúng đúng là định làm vậy, nhưng dường như vì động tác quá lớn khiến cả vùng đại địa này đều nứt toác ra.

Bản thân chúng tôi cũng không ngờ rằng sâu bên dưới mảnh đất này lại ẩn chứa một biển máu vô tận.

Vạn Vân với thần sắc phức tạp kể tiếp: "Từng có những cường giả thử tiếp cận sâu dưới lòng đất nhưng đều bị lạc đường, phải mất hàng chục, hàng trăm, thậm chí hàng ngàn năm mới thoát ra được.

Mà vị Hỗn Độn Ma Thần đó ra tay đã trực tiếp xé toạc lớp vỏ địa cầu, khiến biển máu đó lộ ra ngoài." Lăng Tiêu tò mò hỏi: "Chỉ vì biển máu xuất hiện mà Hỗn Độn Ma Thần dừng tay sao?" Điều này dường như hơi trái với lẽ thường.

Bởi lẽ đối với Hỗn Độn Thần Ma, biển máu gì đó cũng chỉ là nguồn dinh dưỡng thôi, nếu có thì lại càng tốt chứ sao. "Đúng vậy!" Vạn Vân vội vàng đáp rồi kể tiếp: "Biển máu vừa xuất hiện, vị Hỗn Độn Thần Ma đó liền dừng tay rồi rời đi, thậm chí còn thả lại những cường giả đã bắt trước đó." "Chuyện này..." Nghe Vạn Vân kể, các cường giả Hồng Hoang đều ngơ ngác không hiểu gì.

Mặt trời mọc ở hướng Tây rồi sao?

Đám Hỗn Độn Thần Ma vốn tính ăn sạch sành sanh mà lại từ bỏ một phương Hỗn Độn Đại Thế Giới?

Thậm chí còn trả lại cả người đã bắt đi!?

Thật đúng là chuyện hoang đường.

Nếu thực sự có loại Hỗn Độn Ma Thần như vậy thì Hồng Hoang đã chẳng phải lo lắng đến thế này. "Ngươi nói cho ta nghe, khí tức của vị Hỗn Độn Ma Thần đó như thế nào?" Quỷ Đạo chi chủ lên

tiếng hỏi. "Rất... rất đáng sợ, vừa xuất hiện đã khiến âm dương sinh tử của phương thiên địa này bị đảo lộn.

Người chết sống lại, người sống lăn đùng ra chết, ngay cả trời đất cũng lờ mờ đi vào ngày tận thế." Như để chứng minh lời mình nói, Vạn Vân lấy ra một cái xác, trên cái xác đó lờ mờ tỏa ra đạo vận mà chư vị Thánh nhân Hồng Hoang rất quen thuộc.

Sinh Tử Quy Tắc!

Sinh Tử Ma Thần!

Một tồn tại Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên! "Xem ra thế giới này thực sự là một miếng xương khó gặm, Hỗn Độn Ma Thần không dám lấy, ngược lại lại quẳng cho chúng ta." Lăng Tiêu nhíu mày, sau đó nhìn về phía mọi người chung quanh: "Vị đạo hữu nào có hứng thú thu nạp Vạn Huyền thế giới này, chắc chắn sẽ có lợi lớn cho tu vi." Tuy nhiên, lời vừa dứt, cả đại điện chìm vào tĩnh lặng. "Có lẽ, mảnh đất này có thể thuộc về lão tổ ta." Sự im lặng kéo dài hồi lâu rồi bị một giọng nói phá vỡ.

Chư Thánh quay đầu nhìn lại, thấy một người mặc trường bào màu huyết, lưng đeo song kiếm, đang ngồi cạnh La Hầu chính là Minh Hà Lão Tổ đứng dậy. "Phương thế giới này có biển máu, thiết nghĩ trong Hồng Hoang này chỉ có ta là đủ sức đối phó thôi." Minh Hà Lão Tổ tự tin khẳng định.

Lão là hóa thân của biển máu Hồng Hoang, trời sinh bất tử bất diệt, nổi danh với câu nói biển máu không cạn, Minh Hà không chết.

Hiện giờ lão đã tiến vào Hợp Đạo cảnh, tham ngộ Huyết Quy Tắc, càng khó có thể bị giết. "Ngươi phải cẩn thận đấy, trong biển máu này có lẽ ẩn chứa thứ gì đó khiến cả Sinh Tử Ma Thần cũng phải kiêng dè." Lăng Tiêu nhíu mày nhắc nhở một câu.

Tuy hắn không thích Minh Hà Lão Tổ và trước kia cũng có chút xích mích, nhưng dù sao hiện tại mọi người đều cùng phe Hồng Hoang.

Đến Thái Thanh, Nguyên Thủy, Hồng Quân hắn còn tiếp nhận được, huống chi là một Minh Hà Lão Tổ không có thâm thù đại hận gì. "Dù có rủi ro, ta cũng sẵn lòng thử một phen." Minh Hà Lão Tổ lên tiếng, giọng nói đầy vẻ kiên định!

Năm đó lão cũng là tiên thiên sinh linh sinh ra cùng với Hồng Hoang mà!

Cho nên dù hiện tại đã vượt qua Thánh nhân, đạt tới Hợp Đạo cảnh!

Nhưng nói cho cùng, ở Hồng Hoang lão cũng chỉ ở mức hạng ba trong đám Hỗn Độn Thần Ma thôi.

Lão không cam tâm!

Và bây giờ có lẽ là một cơ duyên cực lớn bày ra trước mắt, làm sao lão không động tâm cho được.

Biết đâu sâu trong biển máu kia đang giấu kín bí mật giúp thực lực của lão tăng vọt.

Nghe Minh Hà giáo chủ nói vậy, các đại năng nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

Đã có người tự nguyện đi gỡ bom thì đương nhiên không ai phản đối.

Chương 861

Nghe đến đây, đám Vạn Vân - những sinh linh bản địa của Vạn Huyền Đại Thế Giới lại hoảng sợ, không ngừng suy nghĩ. "Chẳng lẽ các vị tiền bối định quẳng chúng ta cho gã áo đỏ kia sao?" "Minh Hà Lão Tổ kia nhìn chẳng giống người tốt lành gì, liệu có phải định dùng chúng ta để luyện đan không?" "Thế là xong đời rồi, xong đời rồi..." Mà đám Chuẩn Thánh, Đại La như bọn họ làm sao giấu nổi suy nghĩ trước mặt các đại năng. "Yên tâm đi, chúng ta sẽ không ra tay với các ngươi đâu.

Nếu các ngươi bằng lòng gia nhập Hồng Hoang, đó chính là thời cơ tốt nhất." Lúc này Đế Tuấn đứng dậy nói: "Phương thiên địa các ngươi đang ở có lẽ mang một bí mật lớn nên mới được bỏ qua, nhưng nếu đây là một ngọn núi lửa sắp phun trào thì sao?

Chẳng lẽ các ngươi thực sự muốn chết chùm cùng phương Đại Thế Giới này sao?" Nghe vậy, Vạn Vân cùng các cường giả nhìn nhau.

Dường như đây đúng là biện pháp tốt nhất hiện nay.

Bởi lẽ bọn họ sao có thể đối phó nổi với sự tồn tại đáng sợ đến mức Sinh Tử Ma Thần còn chẳng muốn dây vào? "Cảm... cảm vấn tiền bối, nếu chúng tôi gia nhập Hồng Hoang thì phải trả giá bằng điều gì?" Vạn Vân cẩn thận hỏi. "Không cần trả giá gì cả, nếu là thế giới bình thường thì thiên địa sẽ hợp nhất với Hồng Hoang, nhưng các ngươi thì..." Đế Tuấn trầm ngâm một lát rồi nói: "Trước khi làm rõ bí mật đó, tạm thời đừng hòa nhập vào Hồng Hoang, nhưng nếu các ngươi muốn, có thể mang theo sinh linh tiến vào trước." "Hô!" Nghe vậy, chúng sinh của Vạn Huyền Đại Thế Giới đều mừng rỡ.

Hồng Hoang là một thế giới hùng mạnh hiếm có!

Nếu được tiến vào đó, tu vi của bọn họ chắc chắn sẽ tăng vọt! "Đa tạ tiền bối, vậy chúng tôi đồng ý!" Vạn Vân vội vàng nói, đây quả là một cơ hội ngàn năm có một.

Phía sau lão, đông đảo Chuẩn Thánh và Đại La cũng đồng thanh tán thưởng. "Như vậy rất tốt." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, chỉ cần Vạn Huyền Đại Thế Giới gia nhập Hồng Hoang, tự nhiên sẽ có một luồng khí vận hòa vào trời đất. "Đến lúc đó ta đúc lại Bàn Cổ Phủ cũng sẽ nhanh chóng hồi phục hơn." Sau đó, sự việc đã định, các vị đại năng Hồng Hoang cũng lần lượt tản đi, lúc này Minh Hà giáo chủ lại tìm đến Côn Bằng. "Côn Bằng đạo hữu, xin hãy giúp ta một tay." "Chẳng lẽ muốn đi thám hiểm biển máu sao?" Khóe miệng Côn Bằng giật giật, bản năng không muốn đi. "Có đạo hữu đi cùng ta là được rồi." Minh Hà giáo chủ nói.

Lão không thân thiết lắm với các đại năng Hồng Hoang khác, người duy nhất có thể nói chuyện được chính là Côn Bằng, dù sao trước kia cũng từng làm việc lớn cùng nhau, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí, rồi đầu quân cho La Hầu.

Theo một nghĩa nào đó, hai người đúng là cùng hội cùng thuyền. "Lần này ta chỉ định đi thăm dò một chút, nếu có gì bất ổn, đạo hữu chỉ cần đưa ta rời đi là được." "Thật chứ?" Côn Bằng nhướn mày hỏi. "Chắc chắn." Minh Hà giáo chủ gật đầu: "Ta tuy nói là bất tử bất diệt nhưng cũng rất quý mạng, không dám dấn thân vào nguy hiểm đâu, cứ từ từ mà làm thôi." Theo tình hình lần trước, e là phải vài nghìn năm nữa Thần Nghịch mới lại đánh tới.

Thời gian đối với những đại năng như bọn họ không dài cũng chẳng ngắn, chắc là đủ dùng. "Nếu vậy..." Côn Bằng cau mày một lát rồi nói: "Được thôi, nhưng nói trước, nếu thực sự có thu hoạch gì,

bản tọa phải được chọn trước." "Không vấn đề gì, miễn là đừng chọn vật thành đạo của ta là được." "Thành giao." Côn Bằng sảng khoái đồng ý.

Thứ Minh Hà giáo chủ cần chắc chắn liên quan đến Huyết Quy Tắc, mà Côn Bằng đâu có tu luyện môn đó nên tự nhiên thấy chẳng có tác dụng gì.

Giao dịch xong xuôi, thân hình Côn Bằng rung lên, đưa Minh Hà Lão Tổ tiến về sâu trong Vạn Huyền Đại Thế Giới.

Chỉ trong chớp mắt, họ đã đến bên trên một vết nứt dài hàng vạn dặm.

Phía dưới vết nứt đó cuồn cuộn vô số dòng máu đỏ tươi, huyết khí bốc lên ngùn ngụt, xung quanh vẫn còn lờ mờ tàn dư khí tức của Sinh Tử Quy Tắc. "Chính là chỗ này?" Minh Hà giáo chủ cau mày, giơ tay chộp một cái, một thân ảnh y hệt lão từ sau lưng bước ra.

Huyết Thần Tử phân thân! "Xuống dưới thăm dò xem thế nào." "Tại sao bản tôn không tự đi đi?" Phân thân lẩm bẩm một câu nhưng vẫn nhảy xuống dưới.

Vết nứt sâu thăm thẳm, lại bị bàn tay của Sinh Tử Ma Thần xé toạc ra, Huyết Thần Tử phân thân không dám xuống quá nhanh mà chỉ từ từ rơi xuống. "Kỳ lạ, bên tai ngươi sao lại có tiếng động lạ lùng thế nhỉ?" Huyết Thần Tử này đi một mạch mất gần mấy canh giờ.

Minh Hà giáo chủ và Côn Bằng ngồi bên trên vách vực, kiên nhẫn chờ đợi.

Đối với bọn họ, vài canh giờ trôi qua chỉ như một cái chớp mắt. "Không gặp phải nguy hiểm nào cả, chỉ lờ mờ nghe thấy vài âm thanh kỳ quái nhưng rất mơ hồ." Minh Hà giáo chủ cau mày, lão biết càng cổ quái bất thường thì càng ẩn chứa nhiều nguy cơ.

Tuy nhiên, dù lão có thao túng Huyết Thần Tử thế nào cũng vẫn không nhận ra được điều gì. "Thôi bỏ đi, gọi nó về trước đã." Ý niệm vừa động, Minh Hà giáo chủ liền điều khiển Huyết Thần Tử leo lên, lần này không cần dè chừng nên chỉ loáng một cái, Huyết Thần Tử đã lên đến bờ vực. "Có thu hoạch gì không?" Minh Hà giáo chủ nhìn Côn Bằng rồi lắc đầu: "Không có, đừng vội, chúng ta có thể..." Nhưng lời lão chưa dứt, gã Huyết Thần Tử nãy giờ vẫn đang ngơ ngác đứng bên cạnh bỗng ánh mắt trở nên linh động, lao tới đánh lén lão! "Ông!" Gần như ngay khoảnh khắc Huyết Thần Tử đánh lén, biển máu bên dưới đột nhiên sôi sùng sục, trong chớp mắt, thời gian dường như bị kéo dài ra.

Ngay cả hai tồn tại Hợp Đạo cảnh như Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng cũng không kịp phòng bị!

Thời Gian Quy Tắc!

Ở đây vậy mà lại có Thời Gian Quy Tắc!

Chưa đầy một phần vạn chớp mắt, Huyết Thần Tử đã đột kích đến trước mặt bản thể, nụ cười dữ tợn hiện rõ trên khuôn mặt. "Đa tạ nha!" Trong chớp mắt, Huyết Thần Tử trực tiếp hòa vào cơ thể Minh Hà Lão Tổ.

Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ đột ngột biến đổi, lúc thì hiện ra khuôn mặt người đàn ông trung niên nhợt nhạt ban đầu, lúc lại biến thành bộ dạng một gã thanh niên tà mị.

Không chỉ ngoại hình, khí tức cũng đang chuyển đổi chóng mặt, hệt như hai bên đang tranh giành quyền kiểm soát nhục thân. "Ngươi... sao có thể, trong biển máu đó vậy mà lại là ngươi!" "Bỏ cuộc đi, giao nhục thân này cho ta!" "Ngươi nằm mơ đi, lão phu thà tự nổ cái nhục thân này cũng tuyệt đối không để lại cho ngươi!" "Vậy thì tới đi!" Hai cỗ khí tức quấn lấy nhau, nhìn như sắp nổ tung đến nơi nhưng lại bị

một luồng sức mạnh trấn áp lại.

Thấp thoáng, sự cân bằng giữa đôi bên dường như đang dần mất kiểm soát. "Chuyện này..." Đồng tử Côn Bằng co rút mạnh, vẻ mặt đầy sự khó tin.

Đây là Minh Hà Lão Tổ đấy, tuy thực lực không phải mạnh nhất nhưng luận về thủ đoạn bảo mạng thì trong Hồng Hoang này chẳng mấy ai bì kịp.

Vậy mà chỉ trong nháy mắt, lão đã bị kẻ khác chiếm mất nửa nhục thân, hơn nữa dường như còn đang ở thế bại.

Lúc này thấy Côn Bằng đang nghi hoặc không định thần được, Minh Hà Lão Tổ miễn cưỡng áp chế ý thức kia, gào lên: "Mau ra tay, giết ta đi!

Hắn là Huyết Chi Ma Thần!" Huyết Chi Ma Thần!?

Côn Bằng kinh hãi, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Minh Hà Lão Tổ chuyên tu Huyết Quy Tắc, nhưng dù lão có đạt đến trình độ nào thì cũng tuyệt đối không thể so bì được với hóa thân của quy tắc đó. "Được!" Thân hình Côn Bằng rung lên, hóa thành Cự Bằng và Côn Ngư, gần như dốc toàn lực như một thiên thạch rơi xuống, định đánh tan xác Minh Hà Lão Tổ cùng với phương thiên địa này!

Dẫu sao dù Minh Hà Lão Tổ có chết thì vẫn có thể hồi sinh trong biển máu Hồng Hoang!

Chương 862

"Nằm mơ!" Ngay lúc đó, khuôn mặt trên nhục thân lại biến về gã thanh niên tà tính, hắn mạnh mẽ nắm lấy song kiếm sau lưng, tiếng "thương" vang lên khi kiếm ra khỏi bao!

A Tỳ, Nguyên Đồ song kiếm chém ra, biển máu sôi trào, càn khôn tan vỡ!

Hắn không định liều mạng với Côn Bằng mà là muốn chém rách không gian để cưỡng ép bỏ trốn! "Đừng hòng!" Côn Bằng tu luyện đến Thành Đạo cảnh nên tự nhiên cũng hiểu biết đôi chút về không gian pháp, lập tức thi triển thần thông để khóa chặt vùng không gian này!

Nhưng ngay khi hắn ra tay, Thời Gian Quy Tắc dường như lại thấp thoáng xuất hiện.

Điều này không chỉ ảnh hưởng đến Côn Bằng mà ngay cả Huyết Chi Ma Thần dường như cũng bị quy tắc thời gian này tác động đến.

Khi cả hai bên cùng chậm lại, ý định khóa chặt không gian của Côn Bằng đã bị phá vỡ! "Hẹn gặp lại!" Lúc này khuôn mặt trên thân thể Minh Hà Lão Tổ càng trở nên chân thực, dường như sắp hoàn toàn chiếm được nhục thân.

Ngay khi đó, Minh Hà Lão Tổ lao về phía vết nứt không gian, định trốn vào Hỗn Độn.

Nhưng đúng lúc ấy, một giọng nói vang lên từ trong vết nứt: "Ngươi định đi đâu?" Lời vừa dứt, vết nứt không gian đó đột nhiên vỡ vụn, không chỉ chỗ đó mà bầu trời trong vòng nghìn dặm cũng nứt toác ngay lập tức!

Mọi thứ như kính vỡ, vô cùng mong manh, dường như bị một cỗ cự lực khủng bố đè xuống đến mức phát ra tiếng răng rắc, sắp không chống đỡ nổi nữa! "Không xong rồi!" Huyết Chi Ma Thần dường như nhận ra điều gì đó, quay người định chạy trốn, nhưng ngay lúc này, một chiếc búa đột ngột vươn ra từ vết nứt không gian trước đó!

Khai Thiên Thần Phủ!

Ngay khắc sau, Lăng Tiêu bước ra từ vết nứt, hai tay nắm chặt cán búa, không chút do dự chém xuống một phát! "Oanh!" Trong chớp mắt thiên địa tan vỡ, dù là địa thủy hỏa phong hay các loại quy tắc đều bị cú đánh này đánh thành hỗn độn!

Nhục thân của Minh Hà Lão Tổ khi vừa tiếp xúc với phát búa này đã bị oanh thành tro bụi.

Giữa đám bụi mịt mù đó, có một giọt máu định bỏ trốn nhưng đã bị bàn tay to của Lăng Tiêu nắm chặt lấy. "Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu." Lăng Tiêu bước đi trên hư không, chân phải khẽ cử động, thiên địa xung quanh lập tức khôi phục lại trạng thái cũ.

Hắn mở lòng bàn tay ra, giọt máu đó nhảy nhót điên cuồng nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi sự trói buộc. "Huyết Chi Ma Thần, tại sao ngươi lại ở đây?" Lăng Tiêu nhìn biển máu bên dưới, nhíu mày, lờ mờ cảm nhận được sức mạnh thời gian ở dưới đó. "Hừ, ngươi sẽ mãi mãi không biết được đâu!" Giọng nói âm u truyền đến, ngay khoảnh khắc đó, giọt máu tan biến ngay lập tức, hóa thành Tiên Thiên linh khí thuần túy. "Chà, cũng cứng đầu đấy, thà tự sát cũng không chịu nói cho ta biết." Lăng Tiêu tùy ý vung tay xua tan đám linh khí đó. "Haizz, mấy người tu luyện biển máu đúng là phiền phức, e là phải giết hàng trăm hàng nghìn lần mới có thể tiêu diệt triệt để." Lăng Tiêu thầm nghĩ, nếu mình mà đối phó với Minh Hà Lão Tổ thì cũng phải tốn kha khá công sức mới giết sạch được lão.

Hơn nữa chỉ cần một tên Huyết Thần Tử thoát được thôi là coi như không thể giết tận gốc.

Trong số các đại năng Hồng Hoang, lão được coi là một trong những kẻ khó giết nhất.

Huống chi đây lại là Huyết Chi Ma Thần mạnh mẽ hơn. "Đạo hữu, chuyện này là sao?" Côn Bằng đuổi tới, trong mắt đầy vẻ kiêng dè. "Về Hồng Hoang trước đã, gã Minh Hà Lão Tổ kia lúc này chắc đã hồi sinh rồi." Lăng Tiêu không lo Huyết Chi Ma Thần sẽ chiếm mất biển máu Hồng Hoang, đó là một ý nghĩ hoang đường.

Thực tế biển máu Hồng Hoang mới là bản tôn của Minh Hà Lão Tổ, kẻ vừa rồi chỉ là một đạo phân thân mà thôi. "Được." Lăng Tiêu giơ tay ném một cái, Khai Thiên Thần Phủ phân ra một đạo tàn ảnh rơi xuống biển máu, cưỡng ép đóng lên một lớp phong ấn.

Ngay sau đó, Lăng Tiêu đưa Côn Bằng nhảy vọt không gian trở về Hồng Hoang.

Không dừng lại, cả hai tiến thẳng vào biển máu Hồng Hoang.

Đúng như dự đoán, họ nhanh chóng tìm thấy Minh Hà Lão Tổ vừa mới hồi sinh sâu trong lòng biển máu.

Lúc này sắc mặt Minh Hà Lão Tổ âm trầm, vẻ không cam lòng và uất ức hiện rõ trên mặt.

Từ trước tới nay toàn là lão luyện người khác thành Huyết Thần Tử, chiếm đoạt nhục thân người ta.

Có bao giờ chính mình lại bị cướp mất quyền kiểm soát nhục thân đâu, nếu không có Lăng Tiêu ra tay kịp thời chắc lão đã tiêu đời rồi. "Lần này đa tạ đạo hữu." Minh Hà Lão Tổ cúi người hành lễ với Lăng Tiêu. "Không sao, đều là người Hồng Hoang cả." Lăng Tiêu tỏ ra khá phóng khoáng, đối với hắn đó chỉ là chuyện nhỏ, dù sao kẻ bị hắn giết

vừa rồi cũng không phải bản thể Huyết Chi Ma Thần mà chỉ là một đạo phân thân. "Nhưng khi ngươi tranh đoạt nhục thân với Huyết Thần Tử đó, có phát hiện ra điều gì không?" Điều Lăng Tiêu muốn biết nhất vẫn là bí mật của biển máu kia. "Chuyện này..." Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ biến đổi thất thường, suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Huyết Chi Ma Thần bị phong ấn trong biển máu đó." "Phong ấn!?" Côn Bằng giật mình kinh hãi.

Có thể phong ấn một vị Hỗn Độn Thần Ma vào lõi của một phương Đại Thiên thế giới, e rằng chỉ có những Ma Thần đỉnh tiêm mới có năng lực bực này!

Trong thoáng chốc, Lăng Tiêu nhớ tới Thời Gian pháp tắc vừa rồi.

“Chẳng lẽ, là Thời Gian Ma Thần Thời Thần?” Lăng Tiêu đưa ra suy đoán này, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

Nếu nói trong Hỗn Độn Thần Ma, kẻ mạnh nhất là Bàn Cổ, chiến lực đơn độc là tồn tại khủng bố nhất!

Thì kẻ mạnh nhất dưới trướng Bàn Cổ chính là Thời Gian Ma Thần Thời Thần, và Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch!

Trong lòng Lăng Tiêu nhất thời cảm thấy khó khăn.

Một mình Thần Nghịch đã khiến Hồng Hoang khó lòng đối phó, nếu cộng thêm một Thời Gian Ma Thần Thời Thần, vậy Hồng Hoang cơ hồ không cần đánh nữa.

“Phải.” Minh Hà Lão Tổ gật gật đầu, mở miệng nói: “Lúc Huyết Chi Ma Thần tranh đoạt nhục thân của ta, ta cũng đối kháng với hắn, thu được một ít ký ức của hắn.

Hắn hiện tại là tồn tại cảnh giới Hợp Đạo tầng thứ ba, hơn hai vạn năm trước, hắn ở trong Hỗn Độn không ngừng thôn phệ các loại thiên địa.

Kết quả đâm đầu vào Thời Gian Ma Thần!

Sau đó hắn liền bị phong ấn?" Minh Hà Lão Tổ đáp lời: "Đúng, bất quá trong ký ức của hắn, trạng thái của Thời Gian Ma Thần Thời Thần dường như rất không tốt, giống như bị trọng thương.

Huyết Chi Ma Thần muốn nhân cơ hội này nuốt chửng Thời Thần, nhưng lại không phải đối thủ, bị Thời Gian Ma Thần dùng một bàn tay trấn áp." "Bị một bàn tay trấn áp?" Lăng Tiêu chậc chậc hai tiếng, nhớ tới Tôn Ngộ Không.

"Trách không được chỉ có thể lợi dụng Huyết Thần Tử của ngươi để lén lút tập kích, hóa ra bản tôn của hắn bị phong ấn." Suy nghĩ như vậy, điều này cũng hợp lý.

Huyết Chi Ma Thần đích xác không có cách nào dọa chạy Sinh Tử Ma Thần.

Nhưng Thời Gian Ma Thần có tư cách đó.

Ở thời đại hiện nay, cũng chỉ có Thần Nghịch mới có thể đối kháng với vị Thời Thần kia.

Trong tình huống địch ta không rõ, Sinh Tử Ma Thần cũng không dám mạo muội ra tay có ý đồ với Huyết Chi Ma Thần.

Lăng Tiêu trầm tư, mở miệng hỏi: "Trong ký ức của hắn, có từng ghi lại hướng đi của Thời Gian Ma Thần không?" "Không có." Minh Hà Lão Tổ chậm rãi lắc đầu, "Hoặc là nói, những ký ức ta thôn phệ được đều không có, nếu có thể trợ ta thôn phệ Huyết Chi Ma Thần, ta liền có thể đạt được toàn bộ ký ức của hắn." "Ồ, muốn hợp tác với ta?" Lăng Tiêu hứng thú nhìn Minh Hà Lão Tổ.

"Không sai, Lăng Tiêu đạo hữu, ngươi muốn trọng đúc Bàn Cổ Phủ chẳng lẽ không cần nguyên lực của Hỗn Độn Ma Thần sao?" Minh Hà Lão Tổ ngồi xếp bằng trên huyết liên, nhìn thẳng vào Lăng

Tiêu mà nói: “Nếu chỉ có một mình ngươi, Ma Thần này đích xác không phải đối thủ của ngươi, nhưng cũng rất dễ khiến hắn đào tẩu.

Chương 863

Nhưng nếu bản thể của ta giáng lâm, lấy huyết hải đối huyết hải, đủ để vây khốn hắn.

Đến lúc đó ta chỉ cần huyết hải của hắn, bản nguyên quy về ngươi, thậm chí cả cánh tay của Thời Gian Ma Thần kia cũng có thể thuộc về ngươi." "Như vậy sao?" Ánh mắt Lăng Tiêu hơi nheo lại, lộ vẻ suy tư.

Nếu có thể đạt được bản nguyên của Huyết Chi Ma Thần, Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ trong tay hắn tất nhiên có thể phục nguyên thêm một bước.

Huống chi Thời Thần Chung trong tay hắn vẫn còn trạng thái khuyết tổn, nếu có thể có được thân thể của Thời Gian Ma Thần để phục nguyên, uy lực của kiện Hỗn Độn Chí Bảo này định có thể tăng thêm vài phần!

Bất quá hắn vẫn có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc là thứ gì còn có thể khiến Thời Gian Ma Thần bị trọng thương.

Lăng Tiêu khẽ nhướng mày, suy nghĩ một lát rồi nói: "Được thôi, bất quá ta phải đi tìm người giúp đỡ." "Không sao." Nghe thấy lời này, Minh Hà Lão Tổ coi như thở phào nhẹ nhõm.

Tâm tưởng chỉ cần Lăng Tiêu giúp đỡ, Huyết Chi Ma Thần này coi như đã nắm chắc trong lòng bàn tay!

Đến lúc đó hắn liền có thể thay thế, trở thành một trong những tồn tại có chiến lực mạnh nhất Hồng Hoang.

Hắn mới không quan tâm Thời Gian Ma Thần là ai, hắn chỉ cần

vùng huyết hải vô tận kia!

"Ta ở nơi này thi triển phong ấn, chờ một lát." Lăng Tiêu ý niệm khẽ động, bước ra một bước, từ địa hạ huyết hải đi tới trước mặt hai vị đại ca nhị ca của mình.

"Ồ, sao đệ lại tới đây?" Thái Nhất và Đế Tuấn đang định bế quan, thấy huynh đệ mình tới liền dừng lại.

"Lại thêm một trận đại cơ duyên!" Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên, cười nói: "Đặc biệt là Nhị ca, cơ duyên của huynh tới rồi!" "Cơ duyên của ta?" Thái Nhất ngẩn ra, nói: "Ý gì thế, chúng ta gần đây không phải vừa mới gặp được một cái Đại Thiên thế giới sao?" "Không, đệ ở nơi đó phát hiện ra tung tích của Huyết Chi Ma Thần và Thời Gian Ma Thần." "Cái gì!?" Lời này vừa nói ra, cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều bị chấn động tâm thần, đó là Thời Gian Ma Thần đấy, tồn tại chỉ đứng sau Bàn Cổ Tổ Thần.

"Chuyện là thế này..." Lăng Tiêu đem những chuyện mình vừa biết được nói chi tiết một lần.

Lời vừa dứt, mắt của Đế Tuấn và Thái Nhất sáng rực lên, đối với bọn họ đây cũng là một trận đại cơ duyên.

"Được, chuyện này có thể làm." Đế Tuấn liên tục gật đầu, nói: "Ta dùng trận pháp cưỡng ép phong tỏa luồng càn khôn đó, không để hắn trốn thoát." "Như vậy là tốt nhất." Lăng Tiêu gật đầu, sau đó ném Thời Thần Chung cho Thái Nhất.

"Nhị ca, do huynh tới chấp chưởng kiện Hỗn Độn Chí Bảo này." "Không vấn đề." Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên gật đầu đồng ý, hắn tinh tu Thời Gian chi đạo, tự nhiên có thể ngự trị kiện Hỗn Độn Chí Bảo này.

Ba người bàn bạc một phen, sau đó phá không mà đi, trở lại vùng

không trung phía trên huyết hải kia.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ và Côn Bằng đã vào vị trí, nhưng cách nhau rất xa, thành thực ở bên ngoài phong ấn mà Lăng Tiêu thiết lập trước đó.

"Các đạo hữu, rốt cuộc các ngươi cũng tới rồi." Thấy Tam Kim Ô đến, Minh Hà Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, trong lòng nhất thời có thêm tự tin.

Ba con Kim Ô liên thủ, dù là Thần Nghịch cũng có thể đối kháng đôi chút, huống chi là Huyết Chi Ma Thần đang bị phong ấn.

"Vậy thì động thủ đi." "Không vấn đề." Minh Hà Lão Tổ gật đầu, sau đó thân thể nháy mắt khuếch tán, hóa thành triệu dặm huyết hải trút xuống, bao vây chỗ này.

"Nào, phong ấn sắp giải trừ rồi." Lăng Tiêu mở tay ra, phong ấn thiết hạ trước đó nháy mắt giải khai.

Cùng lúc đó, một tiếng chuông ngân vang dội đột nhiên vang lên, vang vọng khắp Đại Thiên thế giới này.

"Boong boong boong..." Kiện Hỗn Độn Chí Bảo này tỏa ra linh quang vô tận, thời gian tại khắc này nháy mắt hỗn loạn, lúc thì quay về thời điểm thiên địa sơ khai, lúc thì hiện ra cảnh tượng thiên địa tận diệt.

Ngay trong thời không hỗn loạn này, mơ hồ có một bàn tay hốt nhiên phù hiện!

Bàn tay kia lóe lên hào quang óng ánh, giống như không tồn tại ở thời điểm này.

Chính là bàn tay như vậy đã trấn áp vùng huyết hải vô biên bên dưới.

Mỗi khi huyết hải thử trốn khỏi nơi này, thời gian tại khắc này liền bị cưỡng ép đảo ngược, quay về thời điểm trước đó.

"Giải trừ đi." Lăng Tiêu liếc nhìn Đông Hoàng Thái Nhất.

Có Thời Thần Chung trong tay, bọn họ muốn giải khai phong ấn này không phải chuyện gì khó khăn.

"Được!" Lại một tiếng chuông ngân vang lên, trong chớp mắt, thời gian vặn xoẹo quanh bàn tay kia nháy mắt bị vuốt phẳng!

Khắc tiếp theo, bàn tay kia hóa thành lưu quang, quy nhập vào trong Thời Thần Chung.

Ngay lúc này, Huyết Chi Ma Thần phóng lên trời, chạy trốn về phía xa!

Hắn sao có thể không biết những người này muốn làm gì cơ chứ?!

"Muốn chạy, ngươi có thể chạy đi đâu?" Lăng Tiêu đã sớm dự liệu, hai tay nắm chặt cán rìu, dùng tư thái phá vỡ hỗn độn cưỡng ép oanh xuống!

"Oanh!" Cự phủ quấn quanh hỗn độn khí tức mãnh liệt chém xuống, giống như mang theo cả một Đại Thiên thế giới ầm ầm rơi xuống!

"Tiểu bối, dám ngăn cản ta!" Nhìn thấy thanh cự phủ kia, vô số thi thể chìm nổi trong huyết hải cuồn cuộn đồng thanh nộ hống.

Trong đó thậm chí có không ít cường giả đạt tới cấp bậc Thánh Nhân!

Tuy nhiên, bọn họ vẫn lún sâu trong huyết hải, khó lòng tự dứt.

"Rơi xuống cho ta!" Khóe miệng Lăng Tiêu đột nhiên nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng muốt, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ đột nhiên bổ xuống!

Sức mạnh cực hạn từ thiên khung trút xuống, vạn vật đối mặt với

hủy diệt, nếu không phải bọn họ đã sớm thanh lý chiến trường, e rằng ngay lúc hắn ra tay, cả một phương thiên địa này đã sụp đổ rồi!

"Chặn cho ta!" Trong chớp mắt, vô số tử giả trong huyết hải đồng loạt giơ tay, huyết hải cuồn cuộn ngút trời!

Hai luồng sức mạnh cấp bậc Hợp Đạo bộc phát, trung tâm của sự va chạm khiến các Tiểu Thiên thế giới không ngừng khai tịch rồi lại nháy mắt băng hủy!

Ngay cả như vậy, huyết hải cuồn cuộn khi đối kháng với Khai Thiên Thần Phủ, những chi lưu phát tán của nó vẫn hướng về thiên ngoại đào tẩu!

Minh Hà Lão Tổ ở trong Hồng Hoang vốn là một trong những đại năng khó bị giết chết nhất.

Huyết Chi Ma Thần với tư cách là tồn tại tinh thông Huyết chi pháp tắc còn mạnh hơn, sao có thể dễ dàng bị ngăn lại?

Nhất hóa vi vạn, vạn quy về nhất, đối với hắn đều là chuyện bình thường.

"Phong!" Bất quá, Huyết Chi Ma Thần phải đối kháng không chỉ có mình Lăng Tiêu.

Đế Tuấn và Thái Nhất chân đạp hỗn độn hợp lực, đồng thời thôi động Thời Thần Chung!

"Boong!" Tiếng chuông ngân vang lại lần nữa hồi đãng, ngưng cố thời không, một phương đại trận hùng vĩ trải ra, cưỡng ép ngăn đoạn đường lui của Huyết Chi Ma Thần!

"Đạo hữu, đại trận chúng ta cấu kiến lúc vội vã này không cầm cự được bao lâu đâu, đến lượt ngươi ra tay rồi." Đế Tuấn vừa thao túng đại trận, vừa quay đầu nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ.

“Đó là tự nhiên!” Minh Hà Lão Tổ mặt mang nụ cười, bước lên phía trước một bước, thân ảnh nháy mắt tan ra thành Hồng Hoang huyết hải vô biên vô tận!

Lần trước hắn suýt chút nữa bị Huyết Chi Ma Thần đoạt xá, một là vì bản thể chưa tới, hai là vì đột nhiên bị tập kích.

Nhưng nay bản thể Minh Hà Lão Tổ giáng lâm, đã có đề phòng, lại có đồng minh cường lực giúp đỡ, sao có thể dễ dàng bị đánh bại?

Khắc tiếp theo, huyết hải ngập trời từ thiên khung rơi rụng, vồ về phía nhục thân Huyết Chi Ma Thần bên dưới!

Hắn muốn cưỡng ép bao dung Huyết Chi Ma Thần vào trong đó, sau đó tiến hành thôn phệ!

Nếu hai bên cùng tu hành Huyết chi pháp tắc, đó chính là cuộc đánh cược thuần túy về linh hồn, kẻ thắng sẽ thu hoạch tất cả, kẻ bại sẽ không còn gì cả.

“Tốt, tốt cho một tên tiểu bối!” Thân thể Huyết Chi Ma Thần cuộn trào, sao có thể không nhìn ra ý đồ của Minh Hà Lão Tổ.

Chương 864

Nếu ở tình hình khác, Minh Hà Lão Tổ chủ động đưa tới cửa như vậy, hắn nhất định sẽ mừng rỡ quá mức.

Tích lũy huyết hải vô số năm của Hồng Hoang đủ để khiến hắn đột phá lần nữa!

Nhưng lúc này hắn vừa mới thoát khỏi phong ấn không lâu, lại bị Lăng Tiêu áp chế, căn bản không rảnh phân thần đối kháng.

Quả nhiên, sau khi Minh Hà Lão Tổ gia nhập chiến cục, bắt đầu dùng thân thể đồ sộ của mình thôn phệ từng luồng chi lưu của Huyết Chi Ma Thần.

Giống như trăm sông đổ về một biển!

"Đáng chết!" Nháy mắt, lực lượng giãy dụa của Huyết Chi Ma Thần càng mạnh hơn, ngay cả trận pháp do Bàn Cổ Khai Thiên Phủ và Thời Thần Chung hợp thành nhất thời cũng có chút khó lòng áp chế.

"Lại tới!" Lăng Tiêu tay trái khẽ chiêu, Hồng Mông Thánh Kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, Hồng Mông Thánh Kiếm không ngừng trọng tổ biến hình, rất nhanh đã biến thành dáng vẻ của Diệt Thế Đại Ma!

"Cái này, Hồng Mông Thánh Kiếm, thứ này sao có thể ở trong tay ngươi!" Nhìn Diệt Thế Đại Ma hung dũng lao tới, như muốn hủy diệt tất cả kia, trong lòng Huyết Chi Ma Thần kinh hãi đại biến.

Nếu nói có vị Ma Thần nào là khắc tinh của hắn, thì không nghi ngờ gì chính là Thần Nghịch!

Trước sức mạnh hủy diệt cực đoan, huyết hải cũng không cách nào ngăn cản, không cách nào đề kháng!

“Ngươi đoán xem!” Lăng Tiêu nhếch môi, lúc này hắn đã xuất động hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, có thể nói là dốc hết vốn liếng!

Huyết Chi Ma Thần vừa mới thoát khốn không lâu, trên tay ngay cả một kiện linh bảo cũng không có, lấy cái gì tranh đấu với bọn họ?

Quả nhiên, sau khi Hồng Mông Thánh Kiếm huyễn hóa thành Diệt Thế Đại Ma, Huyết Chi Ma Thần càng thêm bước vào bại cục.

Đa số các chi lưu định đào thoát khỏi nơi này đều bị Minh Hà Lão Tổ thôn phệ vào cơ thể, chỉ còn lại chủ thể huyết hải mênh mông vẫn đang khổ sở triền đấu với Lăng Tiêu.

“Đáng chết, lẽ nào thật sự muốn bất tử bất hưu với ta sao?!” “Cá lớn nuốt cá bé, đạo hữu, mời lên đường!” Lăng Tiêu hào không lưu tình, thao túng Khai Thiên Thần Phủ, Diệt Thế Đại Ma hai kiện linh bảo không ngừng mài mòn sức mạnh của Huyết Chi Ma Thần.

“Tốt, tốt lắm, chúng ta cùng cá chết lưới rách!” Bại cục đã định, giọng nói của Huyết Chi Ma Thần mang theo sự điên cuồng, sau đó vô số huyết hải đột ngột thu nhỏ, không còn đề kháng nữa.

“Cẩn thận, hắn sắp liều mạng rồi!” Thấy cảnh này, Minh Hà Lão Tổ đang không ngừng trấn áp các chi lưu huyết hải trong cơ thể và thôn phệ sức mạnh kinh hãi hét lên.

“Liều mạng?” Lăng Tiêu vung tay, hai kiện bảo vật bay về bên cạnh, sau đó sau lưng hiện ra pháp tướng vạn trượng!

“Đều chết hết đi cho ta!” Cơ thể huyết hải mênh mông của Huyết Chi Ma Thần lúc này đã ngưng tụ thành một viên tinh thể huyết sắc óng ánh long lanh.

“Rắc rắc...” Vô số vết nứt như mạng nhện nháy mắt lan tràn trên tinh thể, ngay sau đó, huyết quang ngập trời tại khắc này mãnh liệt nổ

tung!

Một vị đại năng cái thế cảnh giới Hợp Đạo tầng thứ ba tại khắc này tự bạo rồi!

"Không xong!" Trong lòng Lăng Tiêu rúng động, hắn liệu định Huyết Chi Ma Thần sẽ liều mạng, nhưng không ngờ lại là kiểu chơi này!

Chân phải hắn mạnh mẽ đạp xuống đất, thiên địa sắp tan vỡ nháy mắt ngưng cố, Lăng Tiêu mãnh liệt ném một cái, Hồng Mông Thánh Kiếm lần nữa huyễn hóa, sau đó biến thành Không Gian Chi Tâm của Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ!

Đương nhiên, chí bảo mà Lăng Tiêu huyễn hóa ra không phải để phòng ngự uy lực!

Ngay cả hắn cũng phải cân nhắc lợi hại.

Vô số sinh linh của phương thiên địa này chắc chắn không một ai sống sót!

Lăng Tiêu không phải là những Hỗn Độn Ma Thần coi chúng sinh như thức ăn kia!

Khắc tiếp theo, trái tim không gian mô phỏng kia hơi rung động, phối hợp với Thời Thần Chung bị tổn hại, ngưng tụ ra một luồng sức mạnh thời không to lớn!

Luồng lực lượng này khiến huyết hải hơi ngưng cố, nhanh chóng đem phạm vi mấy vạn dặm na di ra khỏi thiên địa, ném vào trong Hỗn Độn!

"Oanh!" Cho đến khi loạt thao tác này hoàn thành, uy áp khủng bố mới nháy mắt bộc phát, thiên địa tan vỡ, trận pháp sụp đổ.

Lăng Tiêu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà Lão Tổ đẳng cường giả

bị ném vào sâu trong Hỗn Độn, trên thân đều mang theo thương thế.

Nhưng hầu như ngay khi phản ứng lại, bọn họ liền nhanh chóng quay trở về, chỉ thấy trong không gian tàn phá, huyết hải mênh mông vẫn phập phồng không định, nhưng quy mô so với trước đó đã thu hẹp lại gần bốn thành.

"Ồ, vẫn coi như có thu hoạch." Lăng Tiêu thở phào nhẹ nhõm, thương thế do Huyết Chi Ma Thần gây ra, dưới sự trợ giúp của Hồng Hoang Thiên Đạo, tối đa mười năm, thậm chí chỉ cần mấy năm là có thể chữa khỏi.

Nhưng nếu không có thu hoạch thì lỗ lớn rồi.

Không chỉ hắn, các cường giả còn lại cũng âm thầm thở phào.

Chuyến săn lùng này rốt cuộc không phải tay trắng ra về, thậm chí có thể nói là thu hoạch lớn.

"Vậy thì theo như lời đã nói trước đó, ta chỉ cần huyết hải." Minh Hà Lão Tổ vội vã chạy tới, nhìn huyết hải bên dưới, mắt tràn đầy vẻ tham lam.

"Không vấn đề." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, huyết hải đối với hắn cũng không có tác dụng gì, cùng lắm là lấy chút sức mạnh này đi luyện đan.

Nhưng muốn luyện đan dược từ huyết hải này, ai biết phải chờ đến năm nào tháng nào.

"Đa tạ!" Minh Hà Lão Tổ cười tạ một tiếng, liền muốn thôn phệ huyết hải vô biên bên dưới.

Mà lúc này, vì duyên cớ tự bạo vừa rồi, đại bộ phận ý thức của Huyết Chi Ma Thần ẩn chứa trong đó đã bị hủy diệt, Minh Hà Lão Tổ hấp thu cực kỳ dễ dàng.

“Ước chừng chỉ cần một hai trăm năm, thực lực của ta sẽ tăng mạnh!” Trong lòng Minh Hà Lão Tổ cuồng hỷ!

Tuy nói Huyết Chi Ma Thần bị phong ấn vô số tuế nguyệt, nhưng tích lũy khủng bố này cũng đủ để hắn bước lên cảnh giới Hợp Đạo nhị trọng thiên, thậm chí là tam trọng thiên.

Cảnh giới như vậy, tính trong Hồng Hoang, e rằng cũng chẳng có mấy vị.

Hai vùng huyết hải hội tụ dung nạp lẫn nhau, chỉ trong chốc lát, từng đạo lưu quang huyết sắc từ trong huyết hải không ngừng hội tụ ra.

“Đây là?” Lăng Tiêu hơi cảnh giác, hắn nhanh chóng phản ứng lại, đây là bản nguyên của Huyết Chi Ma Thần.

“Chính là thù lao đã chia trước đó, vật này quy về ngươi.” Dứt lời, vô số huyết quang hội tụ lẫn nhau, biến hóa thành một viên hạt châu màu đỏ sậm, bề mặt như thể đang chậm rãi chuyển động mềm mại.

“Được, vậy ta thu hạ.” Lăng Tiêu thu lấy bản nguyên, tâm tưởng bản nguyên Huyết Chi Ma Thần tuy có tổn thất, nhưng trọng đúc Bàn Cổ Khai Thiên Phủ sẽ có thể tiến thêm một bước dài.

Thu kỹ bản nguyên, Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía thâm không, chỉ chốc lát sau, Côn Bằng, Thái Nhất, Đế Tuấn liền từ sâu trong Hỗn Độn đi tới.

Mà Thái Nhất một tay cầm Thời Thần Chung, một tay cầm một cánh tay đứt.

Cánh tay của Thời Gian Ma Thần!

“Tam đệ, tìm thấy rồi.” Lăng Tiêu gật đầu, tâm tưởng mục đích lần này đều coi như đạt thành.

“Bất quá, sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng...” Lông mày Lăng Tiêu khẽ nhướng lên, chuyện này dường như quá thuận lợi rồi.

“Vừa rồi lúc ta ngưng cố thời không, không chỉ vì hành động của ta, dường như chính Huyết Chi Ma Thần cũng đã ngăn cản tiến trình tự bạo.” Vừa rồi hắn đã nhận ra điều này.

Chỉ là tình huống khẩn cấp, nếu không nhanh chóng chuyển di, không chỉ bọn họ bị thương, mà tất cả sinh linh ở phương thiên địa này đều sẽ bị hủy diệt.

“Kỳ lạ?” Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía Minh Hà Lão Tổ, mở miệng nói: “Ngươi khoan hãy thôn phệ luồng sức mạnh đó, nhanh chóng phân tích những ký ức kia, xem Huyết Chi Ma Thần có để lại hậu thủ gì không.” “Được.” Minh Hà Lão Tổ cũng không vội, hắn đã đạt được thứ mình muốn nhất.

Mà muốn thôn nạp hết thảy những thứ này, ít nhất phải mất mấy trăm năm.

“Lão tổ ta sẽ nhanh chóng làm.” Dứt lời, huyết hải vô biên bên dưới nháy mắt cuộn trào sóng dữ, giống như đang tìm kiếm vật phẩm nào đó dưới đáy biển.

Chương 865

"Làm thêm một tầng bảo hiểm nữa." Lăng Tiêu vung tay lên, toàn bộ không gian nơi huyết hải tọa lạc cho đến hỗn độn xung quanh đều bị phong tỏa...

Bên ngoài Hồng Hoang thiên địa.

Dưới sự tiếp dẫn của đông đảo cường giả, Vạn Vân dẫn theo đông đảo cường giả Chuẩn Thánh và Đại La của Vạn Huyền Đại Thế Giới vượt qua hỗn độn, chuẩn bị tiến vào trong đó.

Hỗn độn hải rộng lớn vô biên, cũng chỉ có cường giả Đại La mới có tư cách tiến vào, dù là Chuẩn Thánh mà muốn vượt qua thiên địa khác cũng là si tâm vọng tưởng.

Nhưng lúc này, bọn họ đã có tư cách tiến vào Hồng Hoang Đại Thế Giới.

"Đó chính là Hồng Hoang thiên địa, quả thực là rộng lớn vô biên!" "Đợi đến khi thiên địa của chúng ta hòa nhập vào trong đó, chúng ta cũng có khả năng thành thánh!" "Phải đó, mau chóng tiến vào, đừng chần chừ!" Các vị Chuẩn Thánh, Đại La hớn hở cuồng nhiệt.

Bọn họ ở lại Vạn Huyền Đại Thế Giới, dù có tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong thì cũng chẳng qua chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh giới Thánh Nhân kia mà không cách nào bước lên một bước.

Nay tiến vào Hồng Hoang, rốt cuộc đã có khả năng tiến thêm một bước!

Ngay khi cả nhóm sắp tiến vào Hồng Hoang, Vạn Vân đang dẫn đầu ở phía trước thần sắc hốt nhiên biến đổi, trong mắt có vô số

huyết quang!

"Hừ, coi như các ngươi giỏi, lão tổ ta không dây vào được các ngươi, nhưng còn không chạy được sao?" Chỉ trong nhịp thở, Vạn Vân cấp bậc Chuẩn Thánh cả người bỗng chốc khô héo, một luồng huyết quang tinh thuần đến cực điểm vọt ra từ miệng hắn!

"Chuyện gì xảy ra thế?" "Vạn Vân tiền bối, ngài..." Cảnh tượng này khiến các cường giả đi cùng kinh hồn bạt vía.

Vạn Vân vốn là cường giả mạnh nhất Vạn Huyền Đại Thế Giới, sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Nhưng ngay khắc tiếp theo, luồng huyết quang kia hốt nhiên nổ tung, điên cuồng thôn phệ tinh khí pháp lực của những cường giả còn lại.

Những người khác muốn phản kháng, lại phát hiện nhục thân và nguyên thần của mình không thể cử động dù chỉ một chút.

Tại khắc này, bọn họ đã trở thành miếng thịt béo trên thớt, mặc người xẻ thịt.

"Kẻ nào dám ở Hồng Hoang ta làm loạn!" Một giọng nói như sấm rền vang lên, ngũ sắc huyền quang từ Hồng Hoang lao tới, muốn nháy mắt cuốn luồng huyết sắc kia vào trong đó.

Khổng Tuyên ra tay rồi!

Phượng tộc với tư cách là đội ngũ thăm dò, cũng chịu trách nhiệm tiếp ứng cường giả của các thiên địa khác.

Ngay khi nhận thấy nơi này có chuyện, Khổng Tuyên hào không do dự ra tay.

"Đáng chết!" Giọng nói âm trầm vang lên, luồng huyết quang kia không chút do dự, trực tiếp độn vào trong hỗn độn.

Ngay sau đó, Khổng Tuyên đi tới xung quanh các vị Chuẩn Thánh và Đại La, không ngừng quan sát bọn họ.

"Chuyện gì xảy ra thế, luồng huyết quang vừa rồi rốt cuộc là thứ gì, sao ta trước đó không cảm nhận được chút nào?!" Luồng huyết quang đó cho hắn cảm giác rất giống Minh Hà Lão Tổ, nhưng dường như còn lợi hại hơn một chút.

"Tiền bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, vẫn còn Đại La của Vạn Huyền thế giới lên tiếng hỏi.

"Ta không biết, bất quá các ngươi tạm thời đừng tiến vào Hồng Hoang, hãy ở lại không gian này trước." Khổng Tuyên vừa dứt lời, ngũ sắc trong lòng bàn tay lưu chuyển, trực tiếp khai tịch ra một phương Ngũ Hành tiểu thiên địa.

"Mời." ...

"Ta tìm thấy rồi!" Sau khi dung nạp được mười ngày, trong huyết hải rốt cuộc vang lên giọng nói của Minh Hà Lão Tổ.

"Lão già đó có để lại hậu thủ gì không?" Lăng Tiêu liền vội vàng truy hỏi.

Hắn luôn cảm thấy Huyết Chi Ma Thần không thể nào chết dứt khoát như vậy, hơn nữa còn để lại cho bọn họ một khoản di sản lớn như thế.

"Chưa chết, vẫn còn hậu thủ!" Minh Hà Lão Tổ chém đinh chặt sắt nói.

"Lão già đó đã ở phương thiên địa này vô số vạn năm, sức mạnh phong ấn cũng suy yếu theo thời gian.

Chỉ trong vòng vạn năm trở lại đây, phong ấn đã nứt ra một khe hở, hắn đã tung Huyết Thần Tử của bản thân ra, dung hợp với đông đảo sinh linh của phương thiên địa này." "Cái gì?!" Trong lòng Lăng

Tiêu chấn động, đột nhiên hiểu ra một số chuyện.

"Trách không được, hèn gì Sinh Tử Ma Thần rõ ràng đã bắt được những sinh linh này, lại chủ động thả bọn họ về, hóa ra là có độc." Lăng Tiêu trước đó đã nghi hoặc, sở dĩ nói phương thiên địa này có Huyết Chi Ma Thần, thậm chí có phong ấn của Thời Gian Ma Thần.

Sinh Tử Ma Thần hoàn toàn có thể không động vào phong ấn, đem toàn bộ sinh linh thiên địa này mang đi.

Nhưng hắn lại không có chút động tĩnh nào, ngược lại trả sinh linh về.

"Hèn gì, hóa ra trong những sinh linh đó có Huyết Thần Tử." Lăng Tiêu buông tay, giải khai phong ấn của phương thiên địa này.

"Đi, chúng ta lập tức tới Vạn Huyền Đại Thế Giới xem xem." Rẽ lối hỗn độn, Lăng Tiêu đẳng cường giả trở về Vạn Huyền Đại Thế Giới.

Chỉ trong một ý niệm, thần niệm của Lăng Tiêu nháy mắt quét ngang toàn bộ Đại Thiên thế giới như cuồng phong.

Với tu vi của hắn hiện nay, tuy vẫn chưa thể nắm rõ thế giới Hồng Hoang như lòng bàn tay, nhưng đối với Vạn Huyền Đại Thế Giới thì chỉ là chuyện nhỏ.

Ý niệm thoáng qua, Lăng Tiêu nhíu mày, chậm rãi nói: "Minh Hà, ta nhận thấy phương thế giới này dường như vẫn còn khí tức tàn lưu của Huyết Thần Tử." Minh Hà Lão Tổ khoác hắc bào, lặng lẽ nhìn xuống vùng đại địa này.

Một lát sau, hắn lắc đầu.

"Không có, lão tổ ta đã thôn phệ hết phần huyết hải còn lại, nếu nơi này thực sự có Huyết Thần Tử tàn lưu, ta không thể không cảm ứng được." "Hừ, có lẽ lão già đó..." Minh Hà Lão Tổ ngẩng đầu nhìn

về phía hỗn độn hải, cười lạnh nói, “E là đã trốn vào hỗn độn hải rồi.” “Vẫn chậm một bước.” Lăng Tiêu khẽ lắc đầu.

Trong hỗn độn hải đạo pháp không tồn tại, ngay cả những cường giả cảnh giới Hợp Đạo như bọn họ, muốn tìm kiếm vài giọt tiên huyết trong đó cũng chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Nếu để lão già đó bắt liên lạc được với Thần Nghịch, thì sẽ thế nào nhỉ?” Côn Bằng cau mày hỏi.

Lần này bọn họ không thể triệt để diệt sát Huyết Chi Ma Thần, e rằng đã kết xuống mối thù bất tử bất hưu với đối phương.

Nếu Huyết Chi Ma Thần gia nhập phe Thần Nghịch, cục diện chiến tranh e là sẽ bị nghiêng lệch.

“Vô duyên, hắn lần này không chỉ là cắt đuôi trốn chạy, mà gần như bỏ lại nửa thân mình ở đây.” Lăng Tiêu xua xua tay, “Hắn muốn phục nguyên, e rằng phải thôn phệ vài phương thiên địa, thậm chí tiêu tốn mấy ngàn, thậm chí vạn năm quang âm.” Nếu thực sự có nhiều thời gian như vậy, nói không chừng Lăng Tiêu đã trọng đúc hoàn toàn Khai Thiên Phủ, đến lúc đó dù đối phương có thêm một Huyết Chi Ma Thần cũng không đáng ngại.

“Được.” Thái Nhất gật đầu, vung tay áo lên, một bàn tay óng ánh long lanh như mỹ ngọc và tỏa ra vận vị Thời Gian Đại Đạo xuất hiện.

Đây chính là cánh tay đứt của Thời Gian Ma Thần Thời Thần để lại nơi này trấn áp Huyết Chi Ma Thần.

Lúc Huyết Chi Ma Thần tự bạo trước đó, Đông Hoàng Thái Nhất đã nhanh chóng chộp lấy thứ này để tránh nó rơi vào trong hỗn độn.

“Thứ này nên xử trí thế nào?” “Tự nhiên là dùng để tu bổ Thời Thần Chung.” Lăng Tiêu nói một cách lý sở đương nhiên.

Hiện nay Thời Gian Ma Thần thần bí khó lường, căn bản không

biết tìm ở đâu, chi bằng trực tiếp lấy vật này luyện chế pháp bảo.

Một Thời Thần Chung hoàn chỉnh, ngoại trừ vị Thời Gian Ma Thần đỉnh phong nhất ra, cơ hồ chính là hóa thân của Thời Gian pháp tắc, thậm chí có thể thao túng quá khứ đôi chút, quả là diệu dụng vô cùng.

"Vẫn nên cẩn thận một chút, thứ này dường như có vấn đề." Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày, vung tụ, bàn tay kia hơi chuyển động, lộ ra một vết ấn ký màu đỏ rực trên mu bàn mặt sau.

"Đây là gì?" Vài vị đại năng vây lại, mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vết ấn trên cánh tay đó giống như bị thứ gì đó cắn một miếng vậy.

Lộ ra xương trắng, ẩn ẩn có xu thế rỉ máu.

Nhưng rốt cuộc là thứ gì có thể cắn một miếng lên cánh tay của Thời Gian Ma Thần, hơn nữa còn không thể phục nguyên được?

"Cái này, e rằng mấy con sâu trong tay Thần Nghịch cũng không làm được." Côn Bằng khẽ lắc đầu.

Chương 866

Hắn nghĩ thầm, Thời Gian Thần Ma cùng Thần Nghịch tịnh xưng là tồn tại mạnh nhất dưới trướng Bàn Cổ.

Trong Hỗn Độn, thứ có thể gây ra nguy cơ sinh tử cho Thời Thần là cực kỳ hiếm hoi.

"Khí tức này?" Lăng Tiêu lập tức chú ý tới, tiến lại gần quan sát kỹ, mắt hơi nheo lại.

Trên ấn ký đó còn tàn lưu một ít khí tức, hắn cảm thấy mơ hồ có chút quen thuộc.

"Trở về Hồng Hoang trước đã, chuyện này để sau hãy bàn." "Được." Vài vị đại năng tự nhiên không có ý kiến gì, lúc này việc quan trọng nhất của bọn họ vẫn là tiêu hóa thu hoạch lần này.

Vạn Huyền Đại Thế Giới đã áp sát Hồng Hoang, nhóm Lăng Tiêu rời khỏi thiên địa này, sau khi tiến vào hỗn độn, rất nhanh đã tới gần màng thế giới Hồng Hoang.

"Ơ, đây không phải sư điệt sao?" Đang trên đường trở về, Đế Tuấn giữ vững thân hình, phát hiện Khổng Tuyên đang tiềm phục trong hỗn độn.

"Kiến quá Sư phụ, Sư bá, hai vị tiền bối." Khổng Tuyên cũng phát hiện ra bọn họ, chắp tay hành lễ.

"Ngũ Hành tiểu thế giới này là thế nào vậy?" Lăng Tiêu liếc mắt một cái, tự nhiên thấy được Ngũ Hành tiểu thế giới do Khổng Tuyên khai tịch, ánh mắt ngưng lại, phát hiện ra đám Chuẩn Thánh và Đại La đang trốn trong đó.

"Đây không phải người của Vạn Huyền Đại Thế Giới sao, con

nhốt bọn họ ở đây làm gì?" Lăng Tiêu khẽ nhướng mày.

"Sư phụ, vừa rồi con chỉ đi ngang qua, phát hiện trên người bọn họ có khí tức Huyết chi pháp tắc tương tự như Minh Hà Lão Tổ.

Thậm chí có một vị Chuẩn Thánh trực tiếp bị hút cạn nhục thân, nếu không phải con tình cờ đi ngang qua, e rằng bọn họ đều đã chết rồi." "Huyết chi pháp tắc?!" Lăng Tiêu, Minh Hà Lão Tổ đẳng đại năng nhìn nhau, đều lộ ra nụ cười khổ.

Hóa ra Huyết Chi Ma Thần tiềm tàng trên người những đại năng này!

Nghe thấy chuyện này, sau lưng Minh Hà Lão Tổ đổ mồ hôi lạnh.

Phong ấn Huyết Chi Ma Thần từ lâu đã lỏng lẻo, nếu thật sự để hắn lẻn vào Hồng Hoang, đến lúc đó e rằng không phải hắn dẫn người đi săn lùng Huyết Chi Ma Thần, mà ngược lại bị Huyết Chi Ma Thần săn lùng rồi.

Nếu thực sự đơn đấu một chọi một, hắn Minh Hà Lão Tổ tuyệt đối không phải đối thủ của Huyết Chi Ma Thần.

"May mà ra tay kịp thời." Minh Hà Lão Tổ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ôi, thứ đó chính là Huyết Chi Ma Thần." "Cái gì?!" Khổng Tuyên thần sắc ngẩn ngơ, không ngờ bản thân lại để sổng mất một con cá lớn như vậy!

"Không trách con được, vừa rồi..." Lăng Tiêu đem những chuyện mình và mọi người vừa trải qua nói sơ lược một chút.

"Hóa ra là thế, vậy bọn họ tính sao?" Lăng Tiêu nháy mắt với Minh Hà Lão Tổ, lão ma đầu này liền lẻn vào Ngũ Hành tiểu thế giới.

Mà lúc này, đám Chuẩn Thánh của Vạn Huyền Đại Thế Giới ai nấy đều lo lắng không yên.

“Chưa nói đến Hỗn Độn Ma Thần đã đến rồi lại đi, lại thêm Hồng Hoang giáng lâm, bây giờ tiền bối Vạn Vân đều đã chết rồi.

Chúng ta phải làm sao đây, lẽ nào thiên địa của chúng ta không dung hợp được với Hỗn Độn?

Điều này thì phải làm sao đây.” Ngay lúc đó, thiên khung của phương Ngũ Hành thế giới này hốt nhiên nứt ra, một dòng huyết hà cuồn cuộn trút xuống, chỉ trong một nhịp thở đã thôn tính hết bọn họ.

“Không xong rồi, mau chạy thôi!” Cảnh tượng này lập tức khiến đám cường giả sợ đến hồn phi phách tán.

Vừa rồi Vạn Vân chính là bị hút cạn như vậy!

Mà ngay lúc đó, một giọng nói âm trầm quỷ dị vang lên bên tai bọn họ.

“Yên tâm, lão tổ ta không định làm gì các ngươi đâu, thành thực ở yên đó!” Giọng nói đó vừa vang lên, đám cường giả của Vạn Huyền thế giới cả người run lên, cơ thể trở nên cứng đờ.

Bọn họ trơ mắt nhìn vô số huyết thủy thấm vào trong cơ thể, sau đó lại chảy ra, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tuy nhiên một lát sau, những huyết thủy đó chủ động rời khỏi cơ thể bọn họ, thậm chí cả Ngũ Hành tiểu thế giới này cũng ầm ầm sụp đổ.

“Xảy, xảy ra chuyện gì thế?” Bọn họ đầy mặt ngơ ngác.

Ngay lúc đó, bọn họ nhìn thấy Khổng Tuyên, Lăng Tiêu đẳng cường giả bên ngoài Ngũ Hành tiểu thế giới.

Bọn họ vừa rồi đều đã thấy những người này, thế là lần lượt sụp lạy.

“Bái kiến tiền bối.” “Vừa rồi là vị Minh Hà này ra tay tìm soát,

không phải cố ý làm khó đâu.” Khổng Tuyên cao giọng giải thích chuyện vừa rồi.

Nghe vậy, đám cường giả của thế giới Vạn Vân lộ vẻ bừng tỉnh.

“Hóa ra là thế, hóa ra là đang tìm kiếm Huyết Chi Ma Thần!” Huyết Chi Ma Thần!

Thời Gian Ma Thần!

Khi mọi người ở Vạn Huyền Đại Thế Giới biết được chân tướng thế giới của mình, ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Hóa ra, thế giới mà bọn họ vẫn luôn dựa vào để tồn tại lại là một phong ấn khổng lồ, bọn họ giống như sống trên một thùng thuốc nổ, có thể đối mặt với tai họa diệt vong bất cứ lúc nào.

Có vị Chuẩn Thánh nuốt nước bọt, lấy can đảm hỏi: “Cho, cho hỏi tiền bối, vậy sinh linh của phương thế giới chúng ta sẽ như thế nào?” “Không có gì.” Minh Hà Lão Tổ lạnh lùng đáp lại.

Sau khi thôn phệ xong vùng huyết hải kia, hắn lập tức tiến hành tìm soát Vạn Huyền Đại Thế Giới, nhưng không phát hiện ra manh mối nào.

Trừ phi cảnh giới của Huyết Chi Ma Thần cao đến mức có thể qua mặt tất cả mọi người có mặt tại đây trong tình huống bị lộ diện, nhưng rõ ràng, hắn đang ở cảnh giới Hợp Đạo tầng thứ ba vẫn chưa làm được điều đó.

“Hóa ra là thế.” Vị Chuẩn Thánh kia thở phào nhẹ nhõm.

“Tiếp theo, Vạn Huyền Đại Thế Giới của các ngươi có thể hoàn toàn hòa nhập vào Hồng Hoang, có tư cách tiếp tục phát triển đi lên rồi.” Lăng Tiêu bình tĩnh nói.

“Đa tạ tiền bối!” Mọi người lần lượt hành lễ.

“Được rồi, chuyện này đến đây kết thúc, ta phải mau chóng đi dung hợp bản nguyên, khôi phục thương thế đây.” Lăng Tiêu chắp tay với mấy người, thân ảnh lóe lên, hóa thành một đạo hồng quang lao nhanh về phía nơi bế quan của mình.

“Đa tạ vài vị đã giúp đỡ.” Minh Hà Lão Tổ gật đầu trí tạ.

Khoản thu hoạch khổng lồ này, hắn cần tiêu tốn trăm năm quang âm mới có thể hoàn toàn tiêu hóa.

Chỉ cần có thể hấp thu triệt để, tu vi của hắn có thể chen chân vào đội ngũ thứ nhất của Hồng Hoang, chuyện này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“Vậy chúc đạo hữu may mắn.” Chỉ trong chốc lát, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn liền lần lượt rời đi. ...

Nơi bế quan.

Thân ảnh Lăng Tiêu xuất hiện ở đây, vung tay áo lên, bốn món vật phẩm từ trong ống tay áo bay ra.

Khai Thiên Thần Phủ, bản nguyên Huyết Chi Thần Ma, Thời Thần Chung cùng với cánh tay Thời Gian Ma Thần, mỗi một món đều là vật vô cùng trân quý.

“Thời Thần Chung không vội, dường như vẫn còn chút bí mật, trước tiên luyện hóa bản nguyên đã!” Lăng Tiêu vung tay, Khai Thiên Phủ liền rơi vào trong lòng bàn tay phải của hắn.

“Kiện Hỗn Độn Thần Ma bản nguyên đầu tiên!” Lăng Tiêu khẽ búng tay, bản nguyên Huyết Chi Thần Ma liền huyền phù trong không trung.

“Ong!” Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ vung lên, trực tiếp chém về phía bản nguyên Thần Ma giống như thủy tinh huyết sắc kia.

“Rắc!” Nháy mắt, vô số vết nứt như mạng nhện lan tràn ra, sau đó bản nguyên đó nháy mắt vỡ tan.

Tuy nhiên, khác với cảnh tượng khủng bố lúc tự bạo trước đó, sức mạnh bản nguyên còn chưa kịp bộc phát đã bị một luồng sức mạnh cực kỳ cường hoành nháy mắt đánh tan.

Vô số huyết quang nổ ra, huyền phù trong không trung như những vì sao.

Chương 867

Khắc tiếp theo, tượng trưng cho đạo vận của Huyết chi pháp tắc bị phá trừ, những điểm sáng đó đại diện cho sức mạnh thuần túy.

"Đến!" Lăng Tiêu quát nhẹ một tiếng, những sức mạnh thuần túy đó giống như vô số con đom đóm, bị Bàn Cổ Phủ thu hút, nườm nượp kéo vào.

"U u..." Trong nháy mắt, thanh Hỗn Độn Chí Bảo tàn khuyết trong tay Lăng Tiêu kêu u u, tham lam thôn phệ luồng sức mạnh thuần túy đó.

Ma Thần bản nguyên cũng giống như Thiên Đạo bản nguyên, đối với Bàn Cổ Khai Thiên Phủ mà nói là bảo vật cực kỳ trân quý.

"Chính là như vậy!" Khóe miệng Lăng Tiêu khẽ nhếch lên.

Hắn cảm nhận rõ ràng uy năng của thanh Hỗn Độn Chí Bảo này đang chậm rãi thăng tiến.

"Có lẽ nếu có thể chém giết thêm ba bốn cái Hỗn Độn Thần Ma nữa, chắc là có thể khôi phục uy năng của Khai Thiên bảo vật!" Rất lâu sau đó, sức mạnh bản nguyên bị hút cạn hoàn toàn, Khai Thiên Phủ tỏa ra bảo quang óng ánh.

"Uy lực so với trước đó tăng thêm khoảng hai thành, nếu cầm phủ này trong tay, ta thi triển Vô Di Hóa Liễm chi thuật sẽ mạnh hơn trạng thái dở dở ương ương trước đó một chút." Trong lòng Lăng Tiêu thầm mừng.

Nếu lần nữa đối mặt với Thần Nghịch dốc toàn lực, Tam Kim Ô hợp thể sẽ không còn gian nan như lần trước, thậm chí có lẽ còn dư lực.

“Quả nhiên, con đường này là đúng đắt!” Chỉ cần Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ triệt để đúc thành, Lăng Tiêu sẽ có thể cùng Thần Nghịch đứng ngang hàng ở cảnh giới Vô Ngân Hóa Liễm.

“Không vội, đợi ta cảm ngộ Đại Đạo ẩn chứa trong đó.” Lăng Tiêu lặng lẽ ngồi xuống, đặt ngang Bàn Cổ Phủ lên đùi, mặc mặc tham ngộ. ...

“Trên cánh tay của Thời Thần có một vết cắn?” Quỷ Đạo Chi Chủ mạnh mẽ ngồi bật dậy, thần sắc hơi hiển hoảng hốt.

“Sao thế?

Lẽ nào ông biết nguồn gốc của thương thế đó?” Trên Thái Dương Tinh, Quỷ Đạo Chi Chủ sắc mặt khó coi ngồi trước mặt Đế Tuấn và Thái Nhất.

Lăng Tiêu và những người khác không hề che giấu thiên cơ, sau khi bọn họ rời đi, các đại năng có hứng thú khác tự nhiên có thể thông qua thuật thôi toán mà biết được chuyện này.

Chỉ là Thái Nhất và Đế Quân không ngờ, Quỷ Đạo Chi Chủ vốn luôn trấn định tự nhược lại hớt hải chạy tới cửa như vậy.

“Ta, ta có lẽ thật sự biết.” Khóe miệng Quỷ Đạo Chi Chủ giật giật, thần sắc khó coi nói: “Có lẽ, bọn họ không cần lo lắng chuyện của Thần Nghịch nữa đâu.” “Hả?” Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa đẳng đại năng đều trợn mắt há mồm.

“Quỷ Đạo Chi Chủ, ngài nói thế có ý gì?” Thái Nhất vội vàng truy hỏi.

Cái gì gọi là không cần khảo lự Thần Nghịch?

Đó không phải là đại địch hiện tại của Hồng Hoang sao?

“Ôi, chuyện này ta cũng nói không rõ, ta phải tận mắt nhìn thấy

cánh tay Thời Thần mới có thể hạ kết luận.

Chỉ hy vọng thằng nhóc kia nghìn vạn lần đừng đem cánh tay đó luyện hóa, nếu không thì phiền phức lớn rồi." "Được." Nếu là chuyện khác, Thái Nhất và Đế Tuấn tuyệt đối không thể quấy rầy Lăng Tiêu bế quan.

Nhưng Quỷ Đạo Chi Chủ đã lên tiếng, đây là một trong số ít đại năng đã sống sót qua Khai Thiên đại kiếp, thậm chí còn từng đi tới các thế giới hỗn độn khác, e rằng vẫn còn chuyện gì đó luôn ẩn giấu chưa từng nói ra.

"Rốt cuộc chuyện gì còn có thể đáng sợ hơn cả Thần Nghịch chứ?!" Không dám chờ lâu, Đế Tuấn và Thái Nhất vội vàng đưa Quỷ Đạo Chi Chủ tới nơi bế quan của Lăng Tiêu.

Vài người không hề ẩn giấu khí tức, vừa mới tiếp cận, liền có giọng nói từ sâu trong nơi bế quan truyền ra: "Hai vị huynh trưởng, lão quỷ, các người tìm đệ có việc gì?" "Thằng nhóc ngươi xưng hô với ta như thế hả?" Quỷ Đạo Chi Chủ thở dài, vội vàng hỏi: "Cánh tay Thời Thần, ngươi đã luyện hóa chưa, mau lấy ra cho ta xem." "Ông cần thứ đó làm gì?" Lăng Tiêu ý niệm khẽ động, lấy cánh tay đó ra.

Hắn cũng không tiếc của, dù sao vài kiện Hỗn Độn Chí Bảo trong tay hắn đều là do vị Quỷ Đạo Chi Chủ trước mắt này đưa cho.

"Ngươi mau lấy ra đi!" "Được." Lăng Tiêu giơ tay lên, cửa động phủ tự động mở ra, hắn hóa thành một đạo lưu quang bước ra, đi tới trước mặt Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Này, cho ông." Quỷ Đạo Chi Chủ vồ lấy cánh tay Thời Thần, sau khi thấy vết cắn trên đó, sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng bệch.

"Xong rồi, xong rồi." Lăng Tiêu thần sắc đờ đẫn.

Dù Thần Nghịch có đánh tới tận cửa, hắn cũng chưa từng thấy lão hồ ly này hoảng hốt như vậy.

"Lão quỷ, ông nói đi chứ, đã xảy ra chuyện gì!" "Ta, ta có lẽ đã dẫn một rắc rối lớn tới đây rồi." "Ông nói đi chứ, đừng có úp úp mở mở nữa!" Lăng Tiêu không khỏi có chút cạn lời.

"Cái đó, ngươi còn nhớ lý do tại sao ban đầu ta bị trọng thương, phải trốn vào Táng Thiên Quan không?" Quỷ Đạo Chi Chủ có chút ngượng ngùng mở miệng.

"Nhớ chứ, sao ta lại không nhớ được." Lăng Tiêu gật đầu đáp, "Ban đầu ông giả chết mới thoát được Bàn Cổ Khai Thiên đại kiếp, còn thu hoạch được đông đảo Hỗn Độn Chí Bảo.

Ta nhớ ban đầu ông đã rời khỏi hỗn độn, đi tới bên ngoài Thế Giới Thụ, tiến vào một thế giới hỗn độn đầy rẫy lũ sâu bọ." "Phải." Nói đến đây, mặt Quỷ Đạo Chi Chủ đầy vẻ cười khổ.

"Lúc đó ta lẻn vào thế giới hỗn độn kia, bị Trùng Mẫu phát hiện, mụ ta muốn nuốt chửng ta, nhưng lại bị ta phản chế, đem mụ ta phong ấn vào trong quan tài.

Chỉ tiếc là ta không phải đối thủ của Trùng Hoàng, bị đánh thành trọng thương, đành phải nhờ vả Thời Thần Chung trôi vào dòng sông thời gian, quay trở về thế giới hỗn độn của chúng ta." "Vậy chuyện này có liên quan gì đến cánh tay Thời Thần?" Lăng Tiêu cau mày hỏi.

"Cái này..." Quỷ Đạo Chi Chủ giơ tay nắm lấy cánh tay đó, chỉ vào vết thương một cách bất lực nói: "Ta bị Trùng Hoàng đánh thành trọng thương, đối với khí tức của mụ ta vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Trên vết thương của cánh tay Thời Thần mang theo khí tức của Trùng Hoàng đó!" "Cái gì?!" Lăng Tiêu giật nảy mình.

Điều này cũng không trách hắn nhát gan, thực tế là thông tin này

hàm chứa lượng thông tin quá mức đáng sợ.

Thế giới hỗn độn của lũ sâu kia đã phát hiện ra Hồng Hoang, thậm chí là vị trí của thế giới hỗn độn này!

Phải biết rằng, hiện tại kẻ mạnh nhất trong thế giới hỗn độn này là Thần Nghịch cũng mới chỉ là cảnh giới Hợp Đạo tầng thứ năm, khoảng cách để khôi phục lại cảnh giới Đại Đạo e rằng còn xa lắm.

Mà theo lời Quỷ Đạo Chi Chủ, thực lực của thế giới hỗn độn lũ sâu kia tuy rằng xa xa không bằng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thời kỳ đỉnh thịnh, nhưng thực lực của Trùng Hoàng quả thực là cảnh giới Đại Đạo hậu kỳ.

Dù là người mạnh như Lăng Tiêu hiện nay cũng cơ hồ không thể tìm được tồn tại đối kháng với mụ ta.

Chỉ cần Trùng Hoàng tới đây, phương thiên địa này đều sẽ biến thành sân chơi của lũ sâu.

"Cho nên, ngươi hẳn là hiểu tại sao ta lại hoảng hốt như vậy rồi chứ?" Khóe miệng Quỷ Đạo Chi Chủ giật giật.

Ông ta vốn dĩ tưởng rằng trôi vào dòng sông thời gian là có thể triệt để thoát khỏi, nhưng không ngờ sau nghìn vạn năm, Trùng Hoàng đó lại thuận theo dòng sông thời gian mà đuổi tới.

Đó là tồn tại cảnh giới Đại Đạo đấy.

Lăng Tiêu day day huyệt thái dương, nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ nói: "Chuyện này là do ông gây ra, ông phải nghĩ cách giải quyết." "Ta thì có cách gì chứ?" Quỷ Đạo Chi Chủ xòe hai bàn tay ra, "Hiện tại ta cũng là tấm thân tàn phế, lũ sâu đó mà bò tới đây thật thì mọi người cùng làm thức ăn cho chúng đi." Cuộc trò chuyện giữa hai người khiến Thái Nhất và Đế Tuấn nghệt mặt ra.

Thế Giới Thụ!

Thế giới Hỗn Độn!

Trùng Hoàng cảnh giới Đại Đạo!

Không có cái nào là thứ bọn họ có thể đụng vào.

"Lần này phiền phức rồi." Lăng Tiêu đập đầu một cái, u u nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ nói: "Ông nói xem nếu bây giờ ta đem ông cùng Táng Thiên Quan quăng trả lại dòng sông thời gian thì còn có khả năng cứu vãn không?" "Chắc là không đâu." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu, hốt nhiên mặt lộ ra nụ cười, "Bất quá cũng đừng quá lo lắng." Lăng Tiêu liếc lão gia hỏa này một cái, nói: "Ông còn cười được, bộ chuẩn bị sẵn sàng làm thức ăn cho sâu rồi hả?" "Hiện tại chẳng phải vẫn chưa tới bước đó sao, vẫn còn cơ hội." Quỷ Đạo Chi Chủ ngồi xuống một bên, nói: "Chuyện này khoan hãy truyền ra ngoài, thiên tri địa tri, chỉ có bốn người chúng ta biết mà thôi." Lăng Tiêu suy nghĩ một lát, thần sắc cũng hơi thả lỏng một chút.

"Vừa rồi bị ông chọc tức không nhẹ, hiện tại mới phản ứng lại, Trùng Hoàng đó chắc hẳn không thể tới ngay được.

Mụ ta ra tay với Thời Gian Ma Thần chắc là từ khoảng hai ba vạn năm trước." Lăng Tiêu đã ở Vạn Huyền Đại Thế Giới một thời gian, vì duyên cớ của bàn tay Thời Gian Ma Thần mà tốc độ thời gian ở đó nhanh hơn Hồng Hoang không ít.

Mà huyết hải đã tồn tại ở đó gần mấy chục vạn năm, nghĩa là mấy vạn năm trước, Trùng Hoàng trong thế giới hỗn độn kia đã phát hiện ra thế giới hỗn độn nơi Hồng Hoang tọa lạc, đồng thời cách không tung cho Thời Gian Ma Thần một kích.

Một kích này uy lực không mạnh, thậm chí chỉ là đánh bị thương Thời Gian Ma Thần.

"Thời Gian Ma Thần lúc đó tu vi khẳng định không mạnh bằng

Thần Nghịch.” Thời gian gia tốc thuần túy đối với cường giả cấp bậc này mà nói không có ý nghĩa quá lớn, thực lực cảnh giới Hợp Đạo tăng cường cần dựa vào sự lĩnh ngộ pháp tắc của bản thân.

Chương 868

"Nghĩa là có lẽ Trùng Hoàng đó là ra tay cách dòng sông thời gian, cũng không thể triệt để tỏa định vị trí." Quỷ Đạo Chi Chủ trầm thanh nói, "Lúc đó ta nhờ vào Thời Thần Chung để chạy trốn, lũ sâu đó có lẽ là ghi nhớ mùi vị của Hỗn Độn Chí Bảo, nên mới nhận ra." "Vậy tại sao mụ ta lại đánh Thời Gian Ma Thần Thời Thần?" Nói tới đây, Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được phát vấn.

Theo tình theo lý, người mà Trùng Hoàng đối phó phải là lão hồ ly trước mắt này mới đúng.

"Cái này..." Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

"Có thể là vì ta dùng Thời Thần Chung chạy trốn, mà kiện chí bảo này là bản mệnh pháp bảo của Thời Thần, có thể coi như là một nửa thân thể của hắn." "Ồ!" Lăng Tiêu, Thái Nhất, Đế Tuấn Tam Kim Ô lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Thời Gian Ma Thần là chịu nhát đao thay Quỷ Đạo Chi Chủ, nợ của người sau thì người trước phải trả, có thể coi là kẻ xui xẻo nhất trong ba ngàn Ma Thần.

Nghĩ đến đây, Tam Kim Ô không nhịn được tránh xa Quỷ Đạo Chi Chủ một chút.

Chuyện này không chỉ dừng lại ở mức độ đứng gần sẽ bị sét đánh đâu.

"Này, mấy vị có phải nghĩ quá nhiều rồi không?" Khóe miệng Quỷ Đạo Chi Chủ giật giật.

"Ông bắt vợ người ta về, đến lúc đó chắc chắn người ta sẽ tìm ông báo thù, chúng ta vẫn nên cách ông xa một chút." "Táng Thiên

Quan bây giờ chẳng phải đang ở trong tay ngươi sao?" Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức phản bác.

"Người đâu phải do ta bắt đâu?" Lăng Tiêu xòe hai tay ra, nói một cách lý sở đương nhiên.

"Vậy lão phu không quan tâm, dù sao pháp bảo cũng đưa cho ngươi rồi." Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức giở trò vô lại.

"Ông..." Lăng Tiêu khẽ chậc một tiếng, cũng thấy khá bất lực.

Lúc đó trong lòng hắn đã nghi hoặc, tại sao Quỷ Đạo Chi Chủ gần như đem toàn bộ gia sản giao cho mình.

Sau này mới biết, hóa ra lão gia hỏa này đem tội nghiệt mình gây ra đùn đẩy cho người khác.

Thời Gian Ma Thần chả làm gì cả, chỉ vì bản mệnh pháp bảo bị Quỷ Đạo Chi Chủ đem đi xài mà phải chịu một kích xuyên thế giới của Trùng Hoàng, quả thực là xui xẻo thấu trời.

Lăng Tiêu cũng hiểu tại sao Quỷ Đạo Chi Chủ muốn lập tức ngăn thông tin truyền ra ngoài.

Nếu thực sự dẫn Trùng Hoàng tới, Hồng Hoang và phe Thần Nghịch e rằng phải tạm thời gác lại mâu thuẫn, liên thủ giết chết Quỷ Đạo Chi Chủ trước rồi tính sau.

"Ông đúng là không phải thứ tốt lành gì!" Lăng Tiêu cảm thán một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Dù sao bản thân cũng đã nhận bảo vật, nhận bảo vật của người ta thì phải gánh vác nhân quả của người ta, đây cũng là thường lý ở Hồng Hoang.

Chỉ là nhân quả mà Quỷ Đạo Chi Chủ gây ra thực sự quá lớn.

"Vậy tốt rồi, lão phu đi trước đây." Quỷ Đạo Chi Chủ thay đổi vẻ

vội vàng lúc trước, cười hì hì rời khỏi nơi bế quan.

"Hừ, lão già." Lăng Tiêu nhìn theo bóng lưng của Quỷ Đạo Chi Chủ, thấp giọng mắng một câu.

Thân ảnh Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ run lên, giống như không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi.

Hỗn độn vô biên, trật tự hoàn toàn không tồn tại.

Hỗn độn hải là một tập hợp hỗn loạn, trong đó chứa đựng vô số khả năng, ở đây thời gian và không gian giao thoa hỗn loạn.

Có lẽ chỉ cần bước ra một bước là có thể tận mắt chứng kiến một phương đại thế giới, hoặc giả vẫn là hư không vô tận!

Muốn xuyên qua hỗn độn, bắt buộc phải có tu vi tương ứng, đồng thời lấy đại đạo của bản thân làm chỉ dẫn.

Lúc này, trong hỗn độn hải, một đạo thân ảnh đạp sóng đi tới.

Thân ảnh đó mặc một bộ hắc y, sau lưng đeo giỏ trúc, tay trái cầm một cây bút khắc đầy phù văn cổ lão, tay phải thì nắm một bức họa thần bí.

Trong bức họa đó hiện ra một phương thiên địa huyết sắc, hoàn toàn không có chút sinh cơ nào, thi sơn huyết hải chồng chất vô số, tràn ngập hơi thở tử tịch, quỷ dị, điên cuồng cùng tuyệt vọng đến cực hạn.

Đây chính là một trong ba ngàn thần ma – Vĩnh Hằng Ma Thần.

Hắn là một kẻ dị loại, ngay cả Thần Nghịch cùng phe cũng không muốn giao thiệp nhiều với hắn.

Dù sao trong số Hỗn Độn Ma Thần, có kẻ thiện, kẻ ác, nhưng kẻ điên thì không nhiều.

Mà Vĩnh Hằng Thần Ma chính là một kẻ điên.

Lúc này, hắn chân đạp hỗn độn hải, tay cầm họa quyển, nhưng không hề động bút, mà là đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Kỳ lạ, bao nhiêu vạn năm qua đi, tại sao ta lại muốn thêm vài nét bút lên bức họa này nhỉ?" Mỗi bức họa hắn vẽ ra đều đại diện cho một thế giới quỷ dị, một tương lai do hắn ấn định.

Mỗi khi vẽ xong một bức, Vĩnh Hằng Ma Thần vốn rất ít khi thêm nét, vì điểm kết thúc của bi kịch chính là hư vô, sau hư vô chính là sự định hình.

Mà ngày hôm nay, hắn bỗng thấy bức họa quyển này dường như thiếu chút gì đó, thậm chí vì thế mà tiến vào hỗn độn hải để tìm kiếm.

"Nghĩ lại thì đây có lẽ là một loại dự cảm nào đó." Vĩnh Hằng Ma Thần khẽ cười, không mấy để tâm.

Trong ba ngàn Ma Thần, hắn không chỉ có tính cách đặc thù, mà Đại Đạo mà hắn đại diện cũng đặc thù – Vĩnh Hằng Đại Đạo, vạn kiếp bất hủ.

Chính vì có Vĩnh Hằng pháp tắc tồn tại, sinh linh tu luyện đến một mốc nào đó mới có thể trường tồn bất hủ.

Hắn cũng chính nhờ sự đặc thù này mà thoát được một kiếp trong Khai Thiên đại kiếp năm đó.

Trong khi hắn đang suy nghĩ, sâu trong hỗn độn hải dường như có ánh sáng huyết sắc lóe lên.

"Ồ, ngươi ở đó sao!" Mắt Vĩnh Hằng Ma Thần đột nhiên sáng lên, giơ tay chộp một cái, trong chớp mắt, hỗn độn hải tại khắc này sôi sục hẳn lên.

Khắc này, giống như có một cây bút vẽ hạ xuống, thời gian bị quy định, không gian bị tỏa định, vùng hỗn độn vô biên này giống như bị định hình thành một bức họa.

Mà giữa vùng hỗn độn mênh mông đó, có một vệt màu đỏ cực kỳ nổi bật.

"Ta đã nói tại sao lại có ý nghĩ đó mà, hóa ra là thiếu nguyên liệu!" Thấy vệt màu đỏ kia, Vĩnh Hằng Ma Thần tỏ ra cực kỳ vui mừng, cười ha hả nói: "Đã bao nhiêu năm không gặp bọn họ rồi, sao bây giờ lại thê thảm thế này?" Chỉ thấy bức họa hỗn độn hải rung lên, một khối huyết sắc lớn bị bật ra.

Khắc tiếp theo, khối huyết sắc đó nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một nam tử tà mị với ngũ quan sâu thẳm, thần sắc âm trầm, khoác huyết bào – Huyết Chi Ma Thần.

Hắn thoát khỏi sự truy kích của Khổng Tuyên, độn vào hỗn độn hải, không ngờ lại đâm đầu trực tiếp vào Vĩnh Hằng Ma Thần.

"Đúng là đã lâu không gặp." Sắc mặt Huyết Chi Ma Thần cực kỳ khó coi.

Nếu gặp phải Ma Thần khác, ít nhất còn có thể trò chuyện đôi câu, nhưng hắn biết Vĩnh Hằng Ma Thần là một kẻ điên.

Có lẽ trải qua sự diễn biến vô số năm qua, sự điên cuồng đó e rằng còn nặng nề hơn.

"Sao ngươi lại ở đây?

Ta nghe Sinh Tử nói trước đó ngươi bị Thời Thần phong ấn rồi mà." Vĩnh Hằng Ma Thần đặt bút xuống, đầy hứng thú hỏi.

"Hừ, Hồng Hoang ngươi biết chứ?" "Hóa ra ngươi đụng phải bọn họ, vậy thì giải thích được rồi." Vĩnh Hằng Ma Thần hốt nhiên cười lớn, trong tiếng cười dường như mang theo chút trào phúng.

"Nếu không phải ta bị cái tên Thời Thần khốn khiếp đó phong tỏa, sao có thể không thoát ra được?" Huyết Chi Ma Thần cười lạnh một tiếng, sau đó nói: "Hiện tại ta đã rơi vào tay ngươi, muốn giết muốn

mổ, tùy ý ngươi.” “Ha ha ha, lão già ngươi nói nghe cũng khí phách lắm.” Vĩnh Hằng Ma Thần mặt vẫn mang nụ cười, nói: “Ai mà chẳng biết lão già ngươi vốn là kẻ xảo quyệt.

Hiện tại kẻ bị ta bắt được chắc hẳn là phân thân Huyết Thần Tử lớn nhất của ngươi, dù ta có thịt ngươi thì ý thức bản thể cũng sẽ chuyển di đúng không?” Biểu cảm của Huyết Chi Ma Thần cứng đờ, nhưng không lập tức đáp lời.

Rõ ràng, sự thực đúng là như vậy.

Sau khi chịu trọng thương, sao hắn có thể phó thác tính mạng vào một cơ thể duy nhất được.

Chương 869

"Có hứng thú đánh cược một ván không?" "Ý gì hả?" Huyết Chi Ma Thần lạnh lùng hỏi.

"Hắc hắc, bức họa của ta vẫn còn thiếu một vệt huyết sắc đẹp nhất, nếu ngươi sẵn lòng giúp đỡ thì tốt quá rồi." Vĩnh Hằng Ma Thần rung rung họa quyển, cười nói: "Ngươi làm nguyên liệu cho ta ba ngàn năm, ta trợ ngươi khôi phục, thế nào?" "Cái gì?" Huyết Chi Ma Thần nghe vậy thì ngẩn ra.

"Lời này có thật không?" "Thật." Vĩnh Hằng Ma Thần cười híp mắt trả lời.

"Làm nguyên liệu?" Biểu cảm của Huyết Chi Ma Thần có chút ngây ngô, chuyện này không phải hắn không muốn làm nguyên liệu.

Dù sao đối với hắn lúc này, khao khát lớn nhất chính là sống sót và khôi phục lại thời kỳ toàn thịnh.

Đừng nói là làm nguyên liệu, dù có bắt hắn biến thành một con thú, hắn cũng sẵn lòng.

"Ta không thể tin ngươi." Huyết Chi Ma Thần khẽ gật đầu, tiếp đó nói: "Bất quá, ta muốn cùng các ngươi làm một cuộc giao dịch, có lẽ các ngươi sẽ thấy hứng thú." "Giao dịch gì?" Vĩnh Hằng Ma Thần đầy hứng thú hỏi.

"Các ngươi có muốn biết tung tích của Thời Thần không?" "Hắn sao?" Nhắc đến vị Ma Thần đáng sợ có thể sánh ngang với Thần Nghịch này, ngay cả kẻ suốt ngày điên khùng như Vĩnh Hằng cũng lập tức trở nên ngưng trọng hơn nhiều.

"Ngươi biết tung tích của hắn?" "Đương nhiên, ta đã làm bạn với

hắn không biết bao nhiêu vạn năm rồi!" Nhắc tới Thời Thần, Huyết Chi Ma Thần lập tức nghiến răng nghiến lợi.

"Nói nghe xem." "Đây là một cuộc giao dịch, ngươi phải đưa ra thêm thứ khác." "Ái chà, ngươi vẫn tham lam như ngày nào." Vĩnh Hằng Ma Thần lật tay một cái, trực tiếp thu Huyết Chi Ma Thần vào trong họa quyển.

"Ngươi định làm gì?" "Dẫn ngươi đi gặp Thần Nghịch, hắn sẽ trả thù lao cho ta." Vĩnh Hằng Ma Thần khẽ cười, men theo minh ước đã kết trước đó, đi về phía thế giới hư vô nơi Thần Nghịch đang ở.

Không lâu sau, bọn họ liền tới một nơi hoang vu.

Sinh linh thậm chí cả pháp tắc ở đây đều đã bị hủy diệt, nơi này chính là lãnh địa của Thần Nghịch.

"Vĩnh Hằng, ngươi bước vào lãnh địa của ta định làm gì?" Vừa bước vào, một giọng nói lạnh lùng liền truyền đến từ sâu trong thế giới.

"Không phải ta, có người muốn gặp ngươi." Vĩnh Hằng Ma Thần bước vào, đi tới trước mặt Thần Nghịch.

Lúc này, so với lúc đại chiến ở Hồng Hoang, khí tức của vị từng là kẻ mạnh nhất này dường như lại có sự thăng tiến.

"Ngươi mạnh hơn rồi." "Đó là tự nhiên." Thần Nghịch trả lời một cách lý sở đương nhiên, sau đó liền nhìn thấy họa quyển trong tay Vĩnh Hằng cùng vệt huyết sắc kia.

"Ồ, là ngươi muốn gặp ta sao?" "Không sai." Dứt lời, Huyết Chi Ma Thần liền bước ra từ trong họa quyển.

"Ngươi muốn đàm luận gì với ta?

Ngươi lại có tư cách gì đàm luận với ta?" Thần Nghịch đầy mặt

khinh miệt nhìn Huyết Chi Ma Thần.

Lúc này Huyết Chi Ma Thần quá mức yếu ớt, Thần Nghịch cảm giác chính mình chỉ cần động một chút ý niệm là có thể dễ dàng diệt trừ đối phương.

"Có chứ, tung tích của Thời Thần ngươi có muốn biết chăng?" "Hắn sao?" Thần sắc Thần Nghịch hơi có biến hóa, hỏi: "Ngươi thật sự biết?" "Tất nhiên, hơn nữa phía sau chuyện này còn ẩn chứa một bí mật!

Bí mật này thậm chí có thể khiến thực lực của ngươi tăng tiến thần tốc." "Khiến thực lực của ta tăng tiến?" Trên mặt Thần Nghịch lộ ra một tia thần tình buồn cười.

"Nếu thật sự có cơ duyên như vậy, tại sao ngươi không tự mình đi tìm mà lại nói cho ta?" "Nếu ta không bị trọng thương, ta tuyệt đối sẽ không chia sẻ bí mật này cho bất kỳ ai, nhưng hiện tại chỉ có thể làm thế thôi." Huyết Chi Ma Thần nghiến răng nói.

"Được rồi, nhưng nếu ngươi dám lừa ta, ta sẽ khiến tất cả Huyết Thần Tử của ngươi đồng thời hủy diệt!" "Yên tâm, ta còn chưa có gan đó để đi lừa gạt Hủy Diệt Ma Thần." "Vậy ngươi nói đi." ...

Trăm năm sau, trong thiên địa Hồng Hoang.

Lăng Tiêu ngồi xếp bằng trên mặt đất, bên trái và bên phải thân thể phân biệt lơ lửng một đạo quang mang.

Một bên là Thời Thần Chung, bên kia là đoạn tay của Thời Gian Ma Thần.

"Đem hai thứ này dung hợp với nhau, chắc là có thể tu phục được Thời Thần Chung rồi!" Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cùng Thái Nhất, Đế Tuấn và Quỷ Đạo Chi Chủ thương lượng một hồi, vẫn quyết định dùng thân thể Thời Gian Ma Thần để

phục nguyên món Hỗn Độn Chí Bảo này.

Dù cho Thời Thần đã bị rớt cảnh giới nhưng hắn vẫn là Ma Thần bản mệnh của bảo vật này.

"Đi!" Lăng Tiêu khẽ quát một tiếng, cánh tay đứt lìa kia run rẩy một chút, ngay sau đó xung quanh lập tức dâng trào từng đạo liệt diễm vàng óng.

Muốn luyện hóa cánh tay này để tu bổ Thời Thần Chung không đơn giản thô bạo như việc đánh nát bản nguyên của Huyết Chi Ma Thần.

Bởi vì thứ trước mắt cần là quy luật Thời Gian, thứ sau cần là sức mạnh thuần túy.

Vì vậy Lăng Tiêu điều động Thái Dương Chân Hỏa của bản thân và Tam Quang Thần Thủy để tiến hành luyện hóa.

Theo pháp lực cuồn cuộn không ngừng rót vào, cánh tay Thời Gian Ma Thần dần tan chảy, hòa vào trong Tam Quang Thần Thủy, hình thành một đoàn quang mang tỏa ra ý vị của thời gian.

"Thành rồi." Lăng Tiêu thở phào một hơi, quá trình luyện hóa này phải vô cùng thận trọng, chỉ cần sai sót một chút là có thể công cốc.

Lăng Tiêu giơ tay đưa ra, đoàn quang mang kia liền bay về phía Thời Thần Chung.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi cả hai gặp nhau, quy luật Thời Gian hòa trong Tam Quang Thần Thủy như có linh trí, thấm đẫm toàn bộ Thời Thần Chung.

Trong nhất thời, những vết nứt tồn tại trên món Hỗn Độn Chí Bảo này suốt không biết bao nhiêu vạn năm đang chậm rãi liền lại.

"Đoong!

Đoong!

Đoong!" Tiếng chuông du dương vang lên không dứt, thời gian lúc nhanh lúc chậm.

Điều này chứng tỏ thời gian đã bị khuấy động, món Hỗn Độn Chí Bảo này đang dần khôi phục hoàn chỉnh.

Trong mơ hồ, món Hỗn Độn Chí Bảo này khẽ run một cái, khí tức trong nháy mắt tràn ngập khắp Hồng Hoang Tam Giới.

Luồng khí tức này chỉ có cường giả cấp bậc Đại La trở lên mới có thể cảm nhận được.

Gần như ngay lập tức, từng đôi mắt liền phóng tới, họ tự nhiên có thể nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

"Ái chà, sao lại là trọng chú Thời Thần Chung?" "Ta còn tưởng là Bàn Cổ Phủ chứ." "Xem ra Lăng Tiêu đi Vạn Huyền Đại Thế Giới một chuyến đã thu hoạch được không ít thứ tốt nha." ...

Những ánh mắt này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Dù sao thực lực Lăng Tiêu tăng cường cũng có lợi cho việc thủ vệ Hồng Hoang.

"Thành rồi!" Lăng Tiêu vui mừng nhìn Thời Thần Chung khôi phục nguyên trạng trước mắt, cảm nhận uy năng mạnh mẽ của một Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh.

Uy năng này vượt xa những món Tiên Thiên bảo vật thông thường.

"Trước kia mượn nhờ Thời Thần Chung tàn phá ta đã có thể chạm tới quá khứ mờ ảo, vậy bây giờ thì sao?" Ý niệm Lăng Tiêu vừa động, cầm lấy món Hỗn Độn Chí Bảo này xuất quan.

"Yêu, tiểu tử ngươi xuất quan rồi à?" Nhìn thấy bóng người trước

mắt, khóe miệng Lăng Tiêu giật một cái, không ngờ người đầu tiên nhìn thấy sau khi xuất quan lại là Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Lão quỷ, lại tới tìm ta làm gì?" "Tất nhiên là tìm ngươi có việc." Quỷ Đạo Chi Chủ hắc hắc cười một tiếng, nói: "Thời Thần Chung chắc hẳn ngươi đã trọng chú xong rồi chứ?" "Đúng vậy." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó hỏi: "Ngươi muốn làm gì?" "Hải, không có gì, thật ra ta ở đây còn có một đại cơ duyên đang chờ ngươi đấy." "Đại cơ duyên?" Lăng Tiêu hơi ngẩn ra, có chút không hiểu.

"Chỉ cần làm xong vụ này, ngươi có lẽ có thể lập tức trọng chú Bàn Cổ Phủ, sở hữu thủ đoạn đối kháng Thần Nghịch." "Thật sao?" Lăng Tiêu lập tức giật mình, hiếu kỳ hỏi.

"Thật!" Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng nói: "Ta lúc nào lừa ngươi chưa?" "Hừ!" Lăng Tiêu lạnh lười cười một tiếng, không nói gì.

"Khụ khụ, trước kia không tính." Quỷ Đạo Chi Chủ ngượng ngùng cười một chút, tiếp tục nói: "Ta muốn ngươi dùng Thời Thần Chung xuyên không về quá khứ, xem xem năm đó Huyết Chi Ma Thần rốt cuộc đã nhìn thấy gì." "Ồ, Minh Hà lão tổ không nói cho ngươi sao?" Lăng Tiêu nhướng mày, dù sao sau khi tiêu hóa toàn bộ Huyết Hải, Minh Hà lão tổ hẳn phải có tất cả ký ức của Huyết Chi Ma Thần.

"Không có, chính xác là đoạn ký ức đó dường như bị cắt bỏ rồi." "Bị cắt bỏ?" Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ gật đầu nói: "Minh Hà lão tổ không hề biết gì về việc gặp Thời Thần, chắc là lão gia hỏa kia cố ý làm vậy vì sợ các ngươi phát hiện ra chuyện quan trọng." "Thì ra là thế?" Lăng Tiêu hít sâu một hơi.

Chương 870

Lúc đó Huyết Chi Ma Thần sắp bị tiêu diệt rồi mà vẫn còn tâm trí phong tỏa ký ức của chính mình, xem ra việc Thời Gian Ma Thần phong ấn hắn không hề đơn giản như vậy.

Thậm chí đối với bản thân Huyết Chi Ma Thần, đây cũng là chuyện cực kỳ quan trọng.

"Huyết Chi Ma Thần đã bỏ trốn, muốn biết từ miệng hắn là không thể nào, biện pháp duy nhất chúng ta có thể làm hiện tại là thao túng Thời Thần Chung trở về quá khứ." Quỷ Đạo Chi Chủ đề xuất phương án, đây cũng là phương án khả thi nhất hiện nay.

"Nếu thật sự phải làm vậy thì ta có thể thử một chút." Xuyên hành về quá khứ không phải chuyện đơn giản.

"Vậy thì tốt, chuyện đó cách chúng ta cũng chỉ khoảng hai ba vạn năm, chỉ cần ngươi không làm gì quá đáng thì sẽ không dẫn tới thời gian phản phệ." "Được." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, cầm lấy Thời Thần Chung trong tay, đưa theo Quỷ Đạo Chi Chủ trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang, đi tới thiên ngoại Hỗn Độn.

"Ngươi trước tiên hãy để thời gian đảo ngược, xem thử những hình ảnh trong quá khứ." Muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì thì phải tới được vùng Hỗn Độn đó trước.

Hắn không biết quỹ tích của Vạn Huyền Đại Thế Giới, nên chỉ có thể dùng Thời Thần Chung huyễn hóa thành quỹ tích năm đó, sau đó ngược dòng thời gian truy tìm về quá khứ.

Thời Thần Chung gõ vang, tiếng chuông cao vút vang lên, dường như mang theo ý vị của thời gian truyền tới từ tận cùng năm tháng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Hỗn Độn bỗng nhiên hiện lên hư ảnh của một phương đại thế giới.

Đó chính là Vạn Huyền Đại Thế Giới.

"Chúng ta đi theo quá khứ, tổng sẽ tìm được thôi!" Ý niệm Lăng Tiêu vừa động, tốc độ thời gian trong nháy mắt gia tăng, hư ảnh Vạn Huyền Đại Thế Giới bay về phía xa Hồng Hoang.

Quỷ Đạo Chi Chủ và Lăng Tiêu vội vàng đuổi theo, muốn xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Giữa Hỗn Độn vô ngần, tiếng chuông không ngừng gõ vang.

Vạn Huyền Đại Thế Giới hư ảo có quỹ tích kéo dài về phía sâu trong Hỗn Độn, Quỷ Đạo Chi Chủ và Lăng Tiêu dọc theo quỹ tích này đi ngược thời gian.

Trong Hỗn Độn tuế nguyệt khó lường, sau khi Lăng Tiêu truy đuổi hồi lâu thì tới một vùng phế tích thế giới.

Lúc này, hư ảnh bị hắn triệu hoán từ trường hà thời gian cũng dừng lại.

"Chắc là ở đây rồi!" Lăng Tiêu nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ một cái.

Quỷ Đạo Chi Chủ gật đầu nói: "Những di tích thế giới này không có sinh mệnh, quy luật cũng tàn khuyết không đầy đủ, chắc là bị Huyết Chi Ma Thần hút cạn rồi." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, đã tìm được nơi thì chuyện sau đó dễ giải quyết rồi.

Ngay sau đó, Thời Thần Chung lại lần nữa gõ vang.

"Đoong đoong đoong!" Một con sông hư ảo từ trong hư không sâu thẳm lan tỏa ra, xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu và Quỷ Đạo Chi Chủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thời gian của Vạn Huyền Đại Thế Giới bắt đầu đảo ngược.

Hai ba vạn năm trước, một vùng huyết hải vô tận vắt ngang hư không, xông thẳng vào Vạn Huyền Đại Thế Giới, thỏa sức cắn nuốt.

Huyết Chi Ma Thần!

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, gia tăng tốc độ trôi chảy của thời gian.

Ngay khi Huyết Chi Ma Thần sắp xâm nhập Vạn Huyền Đại Thế Giới để nuốt chửng sinh linh, một luồng đạo vận huyền chi hữu huyền từ sâu trong Hỗn Độn truyền tới.

Cảm nhận được luồng lực lượng này, Huyết Chi Ma Thần đang định xâm nhập bỗng nhiên mở miệng: "Thời Thần, hóa ra là ngươi?" Giữa lời nói của Huyết Chi Ma Thần đầy vẻ kiêng kị.

"Là ta." Trong không gian thời gian hỗn loạn vô biên kia, một bóng người bước ra.

Đó là một nam tử, mặc trường bào màu xám cổ phác, thần thái bình tĩnh, ngũ quan bình thường.

Nhưng hắn lại hiện ra cực kỳ hư ảo, giống như một hình chiếu đến từ quá khứ hoặc tương lai.

Hắn chính là Thời Gian Ma Thần, Thời Thần!

Huyết Chi Ma Thần hỏi: "Ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ muốn tranh đoạt con mồi với ta?" "Không phải, ta chỉ có một vài dự cảm thôi." Thời Thần bình tĩnh đáp.

"Ồ, cái tên thần thần bí bí nhà ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?" Huyết Chi Ma Thần cười nhạo một tiếng, bóng người thuận thế bành trướng, gần như bao trùm toàn bộ Vạn Huyền Đại Thế Giới.

Vì Thời Thần trước mắt không phải tới tranh đoạt con mồi, hắn cũng lười quan tâm đối phương muốn làm gì, cứ nuốt trôi đống thức

ăn trước mắt đã rồi tính sau.

Chứng kiến cảnh này, Thời Gian Ma Thần Thời Thần thần thái bình tĩnh, không có ý định ngăn cản chút nào.

Ngay khi Huyết Chi Ma Thần định đánh chén một bữa no nê, bỗng nhiên toàn thân run lên, trên Huyết Hải của chính mình nổi lên sóng lớn ngập trời.

Có thứ gì đó đang tới!

Ý niệm Huyết Chi Ma Thần vừa động, mạnh mẽ nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn.

Không, không phải Hỗn Độn!

Nơi đó ngay cả Hỗn Độn cũng không tồn tại.

Đó là một dòng sông thời gian cuồn cuộn.

Chỉ thấy phía xa dòng sông thời gian, một đạo bóng đen khủng bố lan tỏa tới, giống như đang truy tìm thứ gì đó.

"Đây là thứ gì vậy?

Đại Đạo cảnh giới!" Toàn thân Huyết Chi Ma Thần run rẩy, trong lòng khó giấu nổi sự sợ hãi.

"Dù là Hỗn Độn Thần Ma, đa số đều vì Bàn Cổ mà vẫn lạc trọng tu, làm sao bây giờ có thể có người đặt chân lên Đại Đạo cảnh giới được?!" Tuy nhiên, mục tiêu của bóng đen kia không phải Huyết Chi Ma Thần, nhưng chỉ một chút khí tức tán phát ra cũng đủ khiến Huyết Chi Ma Thần run rẩy không thôi.

Khoảnh khắc tiếp theo, một ánh mắt rủ xuống.

Đi kèm với ánh mắt đó là sức mạnh chân thực không hư ảo.

"Oanh!" Sức mạnh vô biên bộc phát, ngay cả dòng sông thời gian

cũng dậy sóng.

Đối mặt với cảnh này, Thời Gian Ma Thần Thời Thần vốn dĩ phong khinh vân đạm cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

"Rắc rắc rắc..." Dường như có thứ gì đó bị đánh nát, một luồng sức mạnh cực kỳ cường hoành từ quá khứ giáng xuống, lao về phía Thời Thần.

Ngay cả khi luồng lực lượng này đã yếu đi nhiều khi đi qua dòng sông thời gian, nhưng nó vẫn cực kỳ đáng sợ.

Ngay lúc đó, một dòng sông thời gian hư ảo cũng từ trong cơ thể Thời Thần lan tỏa ra.

Hai luồng sức mạnh mạnh mẽ va chạm.

Hỗn Độn quay cuồng, vạn vật hủy diệt.

Cũng may Vạn Huyền Đại Thế Giới đã bị Huyết Chi Ma Thần dày vò qua nên mới may mắn thoát chết.

Sau khi sức mạnh vô biên bộc phát, chờ đến khi mọi thứ bình ổn lại, Huyết Chi Ma Thần thăm dò xung quanh, phát hiện luồng sức mạnh cấp bậc Đại Đạo kia đã biến mất.

"Rốt... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?" Ngay khi hắn còn đang kinh thán không thôi, một vật bỗng nhiên thu hút ánh mắt của hắn.

Chỉ thấy khi dòng sông thời gian tiêu tan, có một vật thuận theo dòng nước trôi tới.

Đó là một phiến lá xanh.

Chương 871

Một phiến lá xanh quấn quýt khí tức Hỗn Độn, dường như ẩn chứa Đại Đạo vô biên.

"Bảo vật!" Toàn thân Huyết Chi Ma Thần run lên, lòng tham trong lòng trỗi dậy không thể ức chế.

"Thứ này e là bảo vật có thể sánh ngang với Hỗn Độn Chí Bảo!" Hắn lập tức nhận ra Thời Gian Ma Thần Thời Thần vẫn còn ở bên cạnh.

Lúc này so với trước đó, Thời Thần toàn thân đẫm máu, khí tức suy yếu đến cực điểm.

"Nuốt ngươi xong, bảo bối sẽ là của ta!" Huyết Chi Ma Thần kích động trong lòng, không cần suy nghĩ liền lao tới tấn công Thời Gian Ma Thần.

Tuy nhiên đối mặt với đòn đánh lén của Huyết Chi Ma Thần, Thời Thần thần sắc bình tĩnh, giơ cánh tay lên mạnh mẽ chém một nhát.

"Phập!" Toàn bộ cánh tay phải của hắn đột nhiên đứt lìa.

Mà dòng sông thời gian hư ảo trước đó hòa vào trong cánh tay phải, sau đó thân hình hắn vung lên, một Thời Thần ở thời kỳ toàn thịnh xuất hiện.

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Tiêu thầm động tâm.

"Tiền bối, đây là thần thông gì, dường như còn lợi hại hơn cả Nhất Khí Hóa Tam Thanh không ít nhỉ?" Trên mặt Quỷ Đạo Chi Chủ lộ ra mấy phần cảm thán nói: "Đây chính là lý do Thời Thần có thể sánh vai với Thần Nghịch.

Hắn là Thời Gian Ma Thần, chưởng khống quá khứ, hiện tại,

tương lai, cánh tay hắn chém xuống phân hóa ra chính là Quá Khứ Thân của chính hắn." Quá Khứ Thân?

Lăng Tiêu thầm suy tư.

"Thần thông này rất khó đối phó, quá khứ quyết định tương lai, mà tương lai cũng định vị quá trình." Quỷ Đạo Chi Chủ lắc đầu nói tiếp: "Trừ khi có thể đồng thời chém giết quá khứ, hiện tại, tương lai của hắn, nếu không Thời Thần là bất tử." "Hóa ra là vậy." Lăng Tiêu thầm cảnh giác, hèn gì Thời Gian Ma Thần lại khó đối phó như thế.

"Thủ đoạn như vậy, dù không có Vô Ngân Hóa Liễm, hắn cũng có thể đối phó Thần Nghịch." Lúc này trong quá khứ hư ảo, Huyết Chi Ma Thần không ngoài dự đoán bị Thời Gian Ma Thần Thời Thần trấn áp, bị phong ấn tại địa tâm của Vạn Huyền Đại Thế Giới.

Mà những cảnh tượng sau đó dường như chịu phải loại can nhiễu nào đó, khó có thể thăm dò tình hình quá khứ.

Lăng Tiêu cũng không lấy làm lạ, dù sao nếu Thời Gian Ma Thần muốn che giấu thứ gì đó thì dùng pháp khí của hắn làm sao có thể tra ra được.

Xem xong tất cả, Lăng Tiêu phẩy tay một cái, hình ảnh quá khứ biến mất.

"Tiền bối, phiến lá xanh kia là thứ gì vậy?" "Cái này..." Nói tới đây, Quỷ Đạo Chi Chủ do dự một chút.

Một lát sau, Quỷ Đạo Chi Chủ mới mở miệng nói: "Nếu ta nói không lầm thì thứ đó chắc là Lá Của Quả Thực Hỗn Độn!" Lá Của Quả Thực Hỗn Độn!

Lăng Tiêu giật mình kinh hãi.

"Tiền bối, chuyện này không phải đùa đâu!" Ánh mắt Lăng Tiêu ngưng trọng mở miệng nói: "Nếu thật sự là Lá Của Quả Thực Hỗn

Độn thì chuyện này lớn chuyện rồi!" Quả Thực Hỗn Độn là gì?

Phải biết Hồng Hoang hiện nay thật ra cũng chính là một quả thực thế giới lớn nhất!

Tuy nói phiến lá chắc chắn không bằng một quả thực, nhưng tuyệt đối cũng được tính là một món chí bảo!

Tuyệt đối sẽ không thua kém Hỗn Độn Linh Bảo thông thường, thậm chí còn có thể tiếp cận Chí Bảo!

Lăng Tiêu hít sâu một hơi mở miệng nói: "Tiền bối à, lúc trước ngươi tới một Quả Thực Hỗn Độn khác, có phát hiện cái gọi là Lá Hỗn Độn kia có tác dụng gì không?" "Tác dụng?" Quỷ Đạo Chi Chủ liếc hắn một cái, chậc một tiếng mở miệng: "Cái tên nhà ngươi, có việc thì gọi ta là tiền bối, không có việc gì thì gọi ta là lão quỷ." "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ." Lăng Tiêu đùa giỡn mở miệng.

Quỷ Đạo Chi Chủ cười ra tiếng, mở miệng nói: "Bỏ đi, vậy ta nói cho ngươi biết, thứ này tự nhiên là vô cùng hữu dụng.

Ngươi có biết quan hệ giữa Tạo Hóa Thanh Liên và Thí Thần Thương không?" "Tất nhiên là biết." Lăng Tiêu gật đầu, Thí Thần Thương này hắn quen thuộc vô cùng, không phải là bảo vật của La Hầu sao.

Còn Tạo Hóa Thanh Liên thì hắn không biết rõ lắm, nhưng đó tuyệt đối cũng là bảo vật bậc nhất, dù sao cũng là Hỗn Độn Chí Bảo đã thai nghén ra Bàn Cổ đại thần!

"Bàn Cổ sinh ra đã mang theo Lực Chi Đại Đạo, tự nhiên đã mang sứ mệnh khai thiên tích địa, hay nói cách khác, cũng chỉ có hắn mới có tư cách hàng phục các Ma Thần khác, đạt được Khai Thiên Đạo Quả!

Vì vậy Hỗn Độn Thanh Liên chính là Khai Thiên Chi Bảo!

Thế tại sao căn hành của Hỗn Độn Thanh Liên huyễn hóa ra lại là Tiên Thiên Linh Bảo chí hung chí sát?" "Ta không biết." Lăng Tiêu lắc đầu.

"Thiên địa Đại Đạo trong ngươi có ta, trong ta có ngươi." Quỷ Đạo Chi Chủ thở dài một tiếng mở miệng nói: "Trong đó chính là duyên cớ của Âm Dương Đại Đạo, có chính thì có phụ, đó chính là đạo lý tồn tại trong Thái Cực Đồ.

Nếu đổi thành Quả Thực Hỗn Độn do Thế Giới Thụ ngưng tụ thì lại là một cách nói khác.

Nếu phương thiên địa này của chúng ta từng sợi từng sợi Đại Đạo là chính đạo, vậy phiến lá xanh của Quả Thực Thế Giới kia chính là..." Quỷ Đạo Chi Chủ tạm dừng một chút như đang suy nghĩ từ ngữ, một lát sau mới thốt ra hai chữ.

"Đạo Phản!" "Đạo Phản?" Trong mắt Lăng Tiêu xẹt qua mấy phần mờ mịt, có chút không hiểu hai chữ này có nghĩa là gì, dù sao hắn cũng chưa từng đột phá thế giới Hỗn Độn để đi tới phương thiên địa khác.

"Đơn giản thôi, đó chính là mặt phản diện của Đại Đạo!" Quỷ Đạo Chi Chủ vuốt cằm mở miệng nói: "Lấy một ví dụ không thích hợp lắm, nó giống như nước với lửa, có thể triệt tiêu lẫn nhau.

Nếu ngươi có thể lấy được phiến lá xanh Đại Đạo kia, khi đối phó với một cường giả, ngươi có thể dùng nó để triệt tiêu Đại Đạo của hắn." "Hiệu quả như vậy sao!?" "Tất nhiên, bất kể là ngươi, ta hay Thần Nghịch, đạo mà chúng ta dùng đều là Đạo Chính, mà phiến lá Thanh Liên Hỗn Độn kia chính là Đạo Phản." Nói đoạn Quỷ Đạo Chi Chủ lộ ra vài phần sợ hãi nói: "Lúc đó ta từng chạm tới đạo pháp của phương thế giới sâu bọ kia, kết quả Đại Đạo thai nghén trên người lại bị triệt tiêu lẫn nhau, suýt chút nữa là ăn quả đắng rồi." "Thì ra là thế."

Lăng Tiêu kích động trong lòng, nếu hắn có thể lấy được phiến lá xanh kia, dù không tu thành Bàn Cổ Phủ hoàn chỉnh cũng có thể ngăn cản được Thần Nghịch.

"Chúng ta tiếp tục!" Lăng Tiêu giơ tay lên, Thời Thần Chung lập tức sáng lên, tiếng chuông khẽ vang không dứt, Hỗn Độn lại lần nữa bị khuấy động, từng màn hình ảnh lại hiện ra!

Trong hình ảnh đó, Thời Thần sau khi giơ tay trấn áp Huyết Chi Ma Thần liền nhìn phiến lá Hỗn Độn màu xanh trong tay, sắc mặt hơi biến đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thời Thần đột ngột suy yếu xuống, khí tức từ chỗ khiến Hỗn Độn cũng phải run rẩy biến thành Hợp Đạo cảnh giới bình thường.

"Chuyện này là sao?" Lăng Tiêu hơi ngẩn ra, nghĩ thầm vừa rồi Thời Thần vẫn còn sức mạnh thiên ngoại, ngự trị dòng sông thời gian, thần uy lẫm lẫm mà.

"Đó là Quá Khứ Thân." Quỷ Đạo Chi Chủ lại giải thích: "Thủ đoạn của Thời Thần có thể khiến hắn trở về thời điểm trong quá khứ.

Tất nhiên với thực lực hiện tại của hắn chắc chắn không thể trở về chiến lực đỉnh phong, nhưng trong lúc đối kháng với phương thiên địa khác và trấn áp Huyết Chi Thần Ma, phần sức mạnh này e là cũng tiêu hao sạch rồi." "Thì ra là vậy." Lăng Tiêu nghiêm túc suy nghĩ.

Nghĩ thầm bất kỳ một loại Đại Đạo nào khi nghiên cứu tới cực hạn đều có không ít thủ đoạn.

Thời Thần cũng không hổ là Thời Chi Ma Thần, Quá Khứ Thân, Hiện Tại Thân, Tương Lai Thân đều có thủ đoạn như vậy.

"Cũng hèn gì hắn có thể lâm thời bộc phát ra trận chiến cấp bậc Đại Đạo, hóa ra là thu hồi sức mạnh quá khứ." Lăng Tiêu thầm suy

tư, sau đó mở miệng nói: "Đã như vậy, Thời Thần e là đã lấy được phiến lá xanh kia, chúng ta làm sao tìm được tung tích của hắn?" Thời Thần đã xóa sạch toàn bộ dao động của bản thân, hay nói cách khác là không thể dùng dòng sông thời gian để tìm hắn.

Vậy thì chỉ có thể dùng thủ đoạn khác.

"Tìm tung tích sao?

Cái này thì vô cùng phiền phức." Quỷ Đạo Chi Chủ chìm vào suy tư, một lát sau mở miệng nói: "Có một chủ ý này, xem tiểu tử ngươi có dám không." "Nói thẳng đi, đừng úp úp mở mở nữa." "Táng Thiên Quan!" Quỷ Đạo Chi Chủ chém đinh chặt sắt mở miệng: "Ngươi phải biết phiến lá xanh kia có thể không phải của thế giới Hỗn Độn chúng ta mà tới từ phương thế giới sâu bọ kia.

Trong món bảo vật ta đưa ngươi có tồn tại Trùng Mẫu, có thể dùng Đại Đạo của nó để cảm ứng theo đó." "Được." Lăng Tiêu giơ tay lấy Táng Thiên Quan ra, búng ngón tay một cái, bên trong ẩn hiện phóng ra một luồng khí tức tràn đầy sinh cơ đến cực điểm.

Khí tức Trùng Mẫu!

Phong ấn Quỷ Đạo Chi Chủ thiết lập năm đó vẫn còn hiệu lực, rò rỉ một chút tin tức như vậy sẽ không gây ra vấn đề gì.

Trùng Mẫu dù năm đó bại trận nhưng vẫn là khí tức cấp bậc Đại Đạo, không chịu tổn thương quá lớn, chỉ bị Quỷ Đạo Chi Chủ lúc đỉnh phong phong ấn không thể đào thoát.

Luồng khí tức này rò rỉ ra, ngay cả Hỗn Độn cũng không thể mài mòn nó.

Trùng Mẫu dù sao vẫn là khí tức cấp bậc Đại Đạo.

Lăng Tiêu nhịn không được mở miệng hỏi: "Tiền bối, Đại Đạo của Trùng Mẫu là loại Đại Đạo gì vậy?" Cường giả cấp bậc Đại Đạo

đều không đơn thuần là Đại Đạo thiên địa thuần túy nữa mà là đã dung hợp các loại Đại Đạo khác nhau cùng với sự hiểu biết của bản thân.

"Ách..." Quỷ Đạo Chi Chủ thân hình rung lên, mở miệng nói: "Ta khuyên ngươi nên đứng xa một chút." "Đứng xa một chút?" Lăng Tiêu giật mình, sau đó vội vàng lùi lại, nghĩ thầm chẳng lẽ cái này còn có nguy hiểm gì sao.

Chỉ trong lát sau, luồng khí tức của Trùng Mẫu trôi dạt trong Hỗn Độn, không lâu sau vừa vặn chạm phải một khối Hỗn Độn Thần Kim.

Đây được coi là bảo vật trong Hỗn Độn, cứng rắn vô cùng, đã có thể dùng để rèn đúc Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 872

Luồng khí tức đó và thần kim hòa vào nhau, sau đó Lăng Tiêu liền thấy trên khối thần kim kia nhô lên một cái túi nhỏ.

Túi nhỏ!?

Biểu tình Lăng Tiêu ngây ra, dường như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt bỗng chốc trở nên quỷ dị.

"Cái này không lẽ..." Biểu tình Lăng Tiêu lập tức vô cùng đặc sắc.

"Không sai." Quỷ Đạo Chi Chủ bất đắc dĩ gật đầu.

"Đại Đạo của Trùng Mẫu chính là 'Sinh' Chi Đại Đạo." Quỷ Đạo Chi Chủ mở miệng nói: "Ngươi tưởng Trùng Hoàng tại sao phải cùng Trùng Mẫu phồn dục thiên địa Hỗn Độn Ma Thần, chính là vì con đường Đại Đạo này.

Nó tượng trưng cho sinh sinh bất diệt, tượng trưng cho sự tồn tại, càng tượng trưng cho việc sinh sản!" "Nói cách khác, ở gần luồng khí tức này là có khả năng sinh con?" Quỷ Đạo Chi Chủ im lặng một lát, cuối cùng gật đầu.

"Gần như vậy." Lăng Tiêu nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ trước mắt, biểu tình bỗng nhiên cổ quái, mở miệng nói: "Lão quỷ à, ngươi từng đại chiến với Trùng Mẫu, chắc hẳn đã nếm trải qua Đại Đạo của nàng, ngươi không lẽ đã..." "Câm miệng!" Quỷ Đạo Chi Chủ gầm nhẹ một tiếng, dường như có chút thẹn quá hóa giận!

"Ha ha ha!" Lăng Tiêu cười cuồng loạn: "Ngươi không lẽ lúc đánh nhau với người ta đã trúng phải ảnh hưởng của Đại Đạo mà mang thai sinh con đấy chứ?

Đúng rồi, là ngươi sinh hay nàng giúp ngươi sinh?" Quỷ Đạo Chi

Chủ mặt đen như nhọ nồi chằm chằm nhìn Lăng Tiêu, một lúc sau mới thốt ra mấy chữ: "Cả hai đều có." "Cả hai đều có?" Biểu tình Lăng Tiêu lập tức ngây ngốc.

Cảnh tượng gì hắn chưa thấy qua?

Cảnh tượng này đúng là chưa thấy bao giờ!

"Được rồi, nhặt thứ đó lên đi." Quỷ Đạo Chi Chủ thở dài một hơi dài mở miệng nói.

"Được thôi." Lăng Tiêu gượng nén nụ cười trên mặt, giơ tay chộp một cái, khối Hỗn Độn Thần Kim đằng xa liền bị hắn bóp trong tay.

Chỉ trong chốc lát, phía trên khối thần kim kia ngày càng phình to, giống như bụng của sản phụ đang lớn dần.

"Thời gian gia tốc!" Lăng Tiêu vận dụng thủ đoạn, tốc độ trôi qua dần dần gia tăng nhanh chóng tại thời điểm này, không lâu sau, Lăng Tiêu đã chứng kiến vật chết sinh con!

"Thuận sản." Lăng Tiêu giơ tay chộp lấy khối thần kim đang nhảy nhót tưng bừng kia vào tay mình.

"Tiếp theo phải làm sao?" "Nếu phiến lá xanh kia là đạo pháp phương thiên địa của Trùng Mẫu thì có thể dùng thứ này để thăm dò nơi ở." Quỷ Đạo Chi Chủ giơ tay bóp khối thần kim nhảy nhót trong tay, sau đó từng đạo khí tức quy luật lưu chuyển phong ấn nó vào trong.

"Chỉ cần cầm vật này là có thể tìm kiếm xung quanh, đến lúc đó sẽ có cơ hội tìm được Thanh Liên Hỗn Độn." "Như vậy rất tốt, cũng coi như có thu hoạch lớn." Lăng Tiêu gật đầu, sau đó cùng Quỷ Đạo Chi Chủ quay về Hồng Hoang.

Vừa mới đặt chân tới Hồng Hoang, Lăng Tiêu liền triệu tập các vị đại lão, đem tình hình mình dùng Thời Thần Chung tìm kiếm được nói

qua một lượt.

Khi biết phương thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang này có khả năng bị một vị cường giả cấp Đại Đạo xâm nhập, mọi người đều lạnh lùng chằm chằm nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ.

Thần Nghịch còn chưa giải quyết xong, Quỷ Đạo Chi Chủ lại mang tới cho mọi người một rắc rối lớn hơn!

Lần trước Trùng Hoàng có thể ra tay cách dòng sông thời gian, ai biết lần tới có phải đích thân tới hay không.

"Ha ha, ta cũng không muốn vậy, ai biết hắn còn có thể truy sát tới đây chứ?" Quỷ Đạo Chi Chủ bất đắc dĩ mở miệng.

Theo một ý nghĩa nào đó, Trùng Hoàng chính là Bàn Cổ của phương thiên địa khác, tuy nói yếu hơn một chút nhưng tuyệt đối là kẻ mạnh trong Đại Đạo cảnh giới.

Dù sao lúc đó Quỷ Đạo Chi Chủ đang ở thời kỳ toàn thịnh, hơn nữa trong tay nắm giữ một loạt di vật của Hỗn Độn Ma Thần, có thể nói là vũ trang tới tận răng mà vẫn bị Trùng Hoàng đánh bại.

Từ đó có thể thấy được phần nào.

"Được rồi, mọi người cũng đừng chấp nhất với lão gia hỏa này nữa." Lăng Tiêu lắc đầu.

"Đề nghị của ta là đem Táng Thiên Quan, Thời Thần Chung, chi bằng quẳng hết vào dòng sông thời gian, như vậy cho rảnh nợ, khỏi có người tìm tới cửa." Hồng Quân hừ nhẹ một tiếng mở miệng.

"Giờ nói những điều này có ích gì không?" Lăng Tiêu cười ha hả một tiếng.

"Lão đạo ta cũng đoán ngươi sẽ không làm thế." Hồng Quân lắc đầu mở miệng nói: "Đại Đạo cảnh giới cách chúng ta còn quá xa, chi

bằng tiên phái một người đi tìm Thời Thần, những người khác việc ai nấy làm." "Lão gia hỏa, lần này ngươi nói được tiếng người đấy." Thông Thiên khoanh tay đứng một bên mở miệng.

"Hừ!" Hồng Quân cười lạnh không thôi nhưng không có động tác gì khác.

"Việc này giao cho ai làm?" Lăng Tiêu cầm lấy vật ngưng tụ từ một luồng khí tức Trùng Mẫu kia, "Thực lực phải mạnh, hơn nữa còn phải chạy nhanh, lỡ bị bắt được thì không ổn đâu." "Hay là để ta đi." Khổng Tuyên đứng bên cạnh mở miệng.

"Ngươi?" Đế Tuấn liếc nhìn đồ đệ nhà mình một cái: "Được đó." "Các ngươi thấy sao?" Lăng Tiêu nhìn về phía các đại năng khác.

Tuy nhiên đáp lại là một mảnh im lặng, dù sao việc này thực sự hung hiểm, thực lực bình thường mà xông pha thì nói không chừng là đi nộp mạng.

"Này, thứ này quy về ngươi." "Đa tạ sư tôn." Khổng Tuyên gật đầu đón lấy vật đó. ...

Sâu trong Hỗn Độn, tại một phương đại thiên thế giới.

Thần Nghịch ngồi trên bảo tọa, thần sắc căng thẳng đến cực điểm, mở miệng nói: "Ngươi chắc chắn không nhầm chứ, thật sự có cường giả Đại Đạo xuất hiện sao?" "Chắc chắn trăm phần trăm, tuyệt không có nửa lời gian dối!" Huyết Chi Ma Thần gật đầu.

"Lúc đó tuy ta bị phong ấn nhưng tuyệt đối không nhìn lầm, lúc đó Thời Thần thi triển Quá Khứ Thân đối chọi với hắn một kích mới không bị đánh chết." "Quá Khứ Thân?" Thần Nghịch trầm giọng mở miệng.

Thân là Hỗn Độn Thần Ma từng cùng vai sát cánh với Thời Thần năm xưa, hắn tự nhiên biết sự đáng ghét của vị Thời Chi Ma Thần

này.

Dù có tốn bao công sức đánh hắn trọng thương, Thời Thần cũng có thể thoái lui bản thân, thu hồi lại thời kỳ đỉnh phong nhất trong quá khứ.

Mà cho dù có phong cấm Quá Khứ Thân này thì Thời Thần vẫn có thể vận dụng Tương Lai Thân để chữa trị thương thế theo kết quả định sẵn.

Cho dù Thần Nghịch dùng Hủy Diệt Đại Đạo cũng không làm gì được gã Thời Gian Ma Thần trơn tuồn tuột này.

"Cũng chỉ có Bàn Cổ, sức mạnh của hắn mạnh đến mức đủ để phá vỡ quá khứ hiện tại tương lai, nhất dĩ quán chi (một nhát xuyên suốt), lúc này mới triệt để đánh bại Thời Thần khiến hắn thực sự vẫn lạc." "Ngươi nói sau đó hắn mất dấu tung tích?" "Đúng vậy!" Huyết Chi Ma Thần liên tục gật đầu.

"Mặc dù vậy, chúng ta phải làm sao để tìm được Thời Thần?" Thần Nghịch ngưng trọng mở miệng.

"Đơn giản thôi, chỗ ta có một thứ có thể định vị vị trí của Thời Thần!" Huyết Chi Ma Thần mở miệng nói: "Thứ này nằm ở một phân thân Huyết Thần Tử khác của ta, ngươi phải đảm bảo giúp ta khôi phục ta mới đưa cho ngươi." "Được." Thần Nghịch gật đầu, hắn đã biết sự tồn tại của phiến lá xanh Hỗn Độn.

"Vậy ta tin ngươi." Huyết Chi Ma Thần thở phào một hơi, Thần Nghịch tuy chủ tu Hủy Diệt Đại Đạo nhưng uy tín của vị này xưa nay rất tốt, hắn cũng có nhiều thủ đoạn để đảm bảo.

Một lát sau, Huyết Chi Ma Thần tạo ra một tầng huyễn ảnh.

Huyễn ảnh đó là một phiến giáp nhỏ đến cực hạn.

Thế nhưng chính phiến giáp đó lại khiến đông dảo thần linh tại

hiện trường kinh hãi, thậm chí đây mới chỉ là một đạo huyễn ảnh!

Phía trên miếng giáp đó vương vấn khí tức của Đại Đạo cảnh giới!

Đây chính là một phần thân thể của tồn tại đã vượt qua dòng sông thời gian để tập kích Thời Chi Ma Thần Thời Thần năm đó!

"Các ngươi trước tiên giúp ta khôi phục, đến lúc đó sẽ đưa đồ!" "Được." Thần Nghịch trực tiếp đồng ý.

Sau khi Lăng Tiêu và Quỷ Đạo Chi Chủ thâm nhập Hỗn Độn truy tìm hành tung của Thời Thần, đến nay đã gần vạn năm trôi qua.

Và ngày hôm nay, trong lúc đang tu hành, khí tức của Kim Sí Đại Bàng Điểu giáng lâm nơi này.

"Đồ nhi, ngươi có việc gì?" Lăng Tiêu từ trong trạng thái bế quan tu hành tự nhiên tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

"Lão sư, thế giới Yêu Đạo mà chúng ta chờ đợi cuối cùng đã tới rồi!" Kim Sí Đại Bàng Điểu cúi người hành lễ, cung kính nói.

Thế giới Yêu Đạo!?

Chương 873

Lăng Tiêu lập tức cảnh giác, ánh mắt sâu thẳm lóe lên mấy phần lãnh liệt.

Cuối cùng cũng tới rồi!

Trải qua năm phương đại thiên thế giới Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, Phật Đạo, Ma Đạo, thiên địa Hồng Hoang cuối cùng lại đón nhận thêm một phương đại thế giới nữa!

Mà trước đó Lăng Tiêu đã có dự đoán, một khi thế giới Yêu Đạo dung hợp vào Hồng Hoang, lượng kiếp cuối cùng của Hồng Hoang là Yêu Đạo Lượng Kiếp sẽ giáng lâm.

Hoặc có thể nói thế giới Yêu Đạo chính là phương đại thiên thế giới quan trọng nhất đối với Hồng Hoang trong Lục Đạo, tuyệt đối không được sơ suất!

"Có phát hiện động tĩnh của Thần Nghịch không?" "Bẩm báo lão sư, hiện vẫn chưa phát hiện." Kim Sí Đại Bàng Điểu vội lắc đầu.

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, lần trước các phương thiên địa đều bị phe Thần Nghịch trực tiếp nẫng tay trên, sinh linh đại bộ phận đều bị bắt đi, tuy Hồng Hoang có được thiên địa nhưng vẫn mất đi một phần khí vận!

"Vi sư đi trước một bước, ngươi lập tức dẫn người tới ngay, nhớ kỹ, nhất định phải nhanh!" "Rõ, lão sư." Kim Sí Đại Bàng Điểu chưa dứt lời, Lăng Tiêu đã hóa thành một đạo trường hồng biến mất khỏi nơi bế quan, hướng về phía ngoài thiên khung Hồng Hoang.

Theo tọa độ thế giới mà Kim Sí Đại Bàng Điểu vừa chia sẻ, chỉ trong tích tắc, Lăng Tiêu đã phát hiện ra phương đại thế giới hạo hãn

đang dần tiếp cận Hồng Hoang.

"Chắc hẳn là nơi này!" Ánh mắt Lăng Tiêu khẽ ngưng lại, phát hiện trong phương thiên địa này vạn thú đang sôi sục, dường như đang diễn ra một cuộc tranh đấu trường kỳ hiếm thấy.

"Đây là?" Lăng Tiêu khẽ giơ tay, sau đó thân hình rung lên, biến hóa thành bản tướng Kim Ô của chính mình!

Thân là một trong ba đại Kim Ô của Hồng Hoang, Lăng Tiêu cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn năm xưa tuy chưa từng thống lĩnh Yêu tộc xưng Hoàng, nhưng với thân phận là một trong những chính tông do Bàn Cổ để lại, vốn dĩ đã chiếm giữ lượng lớn khí vận của Yêu tộc.

Lúc này hắn rung mình một cái liền trực tiếp tiến vào trong đó.

Gần như trong sát na, màng thai thế giới tự phát nứt ra một khe hở để Lăng Tiêu bước vào.

Trong chốc lát, một vầng mặt trời hiện ra từ thế giới này.

Bản tướng Kim Ô xuất hiện trên thiên khung, vạn trượng quang hoa bao phủ toàn bộ thiên địa.

Từng đạo, từng đạo ánh mắt đột nhiên nhìn về phía trên thiên khung!

"Đó là thứ gì vậy?!" "Khí tức thật đáng sợ, nóng rực đến cực điểm, thậm chí đủ để chiếu sáng cả thiên địa!" "Khí tức này, thực lực e là đã vượt xa cảnh giới Thánh Nhân rồi!" Ánh mắt Lăng Tiêu chuyển động, ý niệm đã nhanh chóng quét qua vùng thế giới Yêu Đạo này.

"Thú vị đấy, tuy có sáu vị Thánh Nhân, hàng chục vị Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng có tới hàng trăm, chất lượng của thế giới Yêu Đạo này có chút vượt ngoài dự kiến của ta!" Lăng Tiêu quan sát kỹ

lưỡng và phát hiện nơi này không có thủ đoạn tàn lưu của Hỗn Độn Ma Thần, nghĩa là những sinh linh này dựa vào chính mình mới tu luyện tới cảnh giới Thánh Nhân!

Tư chất và tâm tính e là đều thuộc hàng bậc nhất!

Ngay lúc này, từng đạo ánh mắt tập trung tới, sau đó sáu luồng khí tức đáng sợ trong thiên địa bay vút lên, lao về phía Lăng Tiêu!

Khoảnh khắc tiếp theo, sáu vị Thánh Nhân trực tiếp thi triển thần thông, sức mạnh hạo đãng gào thét tuôn ra, dường như muốn trục xuất Lăng Tiêu ra khỏi phương thế giới Yêu Đạo này!

"Muốn động thủ với ta sao?" Lăng Tiêu khẽ mỉm cười nói: "Được thôi, đã muốn động thủ với ta thì hãy để các ngươi xem thử." Không vận dụng bất kỳ bảo vật nào, cũng không thi triển bất kỳ thần thông nào, Lăng Tiêu chỉ khẽ dang rộng đôi cánh!

Oanh!

Đôi cánh vàng óng vút lên trời, trong nháy mắt che phủ toàn bộ thiên khung, sức mạnh của sáu vị Thánh Nhân trực tiếp va chạm với sức mạnh thuần túy chí cực của Lăng Tiêu!

Bành bành bành bành...

Một chuỗi tiếng nổ vang dội đột ngột vang lên, trong ánh mắt kinh hãi tột độ của sáu vị Thánh Nhân, họ thấy thần thông của chính mình bị đánh tan một cách dễ dàng, giống như bóp chết một con kiến vậy.

Khoảnh khắc sau, giọng nói hào hùng vang vọng khắp thiên địa!

"Chư vị, ta đợi các ngươi ở trung tâm vùng thiên địa này." Dứt lời, bóng dáng Lăng Tiêu biến mất không dấu vết, giống như bóng hình vừa rồi nghiền ép thần thông Thánh Nhân, chiếu sáng cả thiên địa chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Chỉ lát sau, sáu đại Thánh Nhân của thế giới Yêu Đạo hội tụ lại một chỗ, nhìn nhau.

"Thế nào?" "Đi gặp vị tiền bối kia một chút đi." "Đúng vậy, dù sao đối phương cũng không có ác ý gì." ...

Chỉ trong chốc lát, sáu vị Thánh Nhân dẫn theo nhiều Chuẩn Thánh và vô số Đại La đã tới điểm trung tâm nhất của thiên địa.

Ngay lúc này, từ lúc nào không biết đã xuất hiện một tòa cung điện hùng vĩ.

Sáu vị Thánh Nhân vừa tới nơi, đại môn cung điện tự nhiên mở rộng, nhóm người cũng hiểu ý bước tới.

Đát đát đát!

Tiếng bước chân không ngừng vang lên, nhóm người tiến lên phía trước, lát sau liền thấy một nam tử diện mạo trẻ tuổi đang ngồi ở trung tâm.

"Chúng ta, bái kiến tiền bối!" Sáu vị Thánh Nhân mỗi người giơ tay hành lễ.

Lúc này họ cũng ngưng tụ ra Tiên Thiên Pháp Thể, không khác gì Nhân tộc Hồng Hoang.

Tuy nhiên Lăng Tiêu liếc nhìn qua liền phát hiện bản tướng của họ vẫn là những đại yêu tuyệt thế có hình thù kỳ dị, hay có thể nói là thuộc Hồng Hoang vạn tộc!

Yêu tộc vốn xuất thân từ Hồng Hoang vạn tộc mà ra.

"Quả nhiên, không hổ là thế giới Yêu Đạo." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Chư vị, có lẽ các ngươi rất thắc mắc ta từ đâu tới, ngay bây giờ ta sẽ đưa ra lời giải thích." Dứt lời, Lăng Tiêu búng tay bắn ra một đạo lưu quang, đạo lưu quang đó tán ra giữa

không trung, hóa thành quầng sáng vô biên bay về phía các cường giả thế giới Yêu Đạo.

Đám Yêu tộc bản năng cảnh giác trong lòng nhưng nhận ra đó chỉ là thông tin, liền bắt đầu đọc nội dung trong đó, sau đó từng người một lộ ra thần sắc kinh hãi.

Hồng Hoang!

Hỗn Độn!

Ba ngàn Đại Đạo Ma Thần! ...

Đó là lượng thông tin vô biên, vượt xa nền tảng của phương thế giới Yêu Đạo này.

Mọi người ở đây thấp nhất cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, rất nhanh đã hiểu được nội dung bên trong.

"Tiền bối, ngài muốn chúng ta gia nhập thiên địa Hồng Hoang sao?" Một trong sáu vị Thánh Nhân, một nam tử khoác trên mình bộ vũ y bước ra, cung kính hành lễ.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu: "Đúng vậy, ta sẽ không làm gì các ngươi, sự tồn tại của các ngươi chính là khí vận của Yêu Đạo.

Đệ tử dưới trướng chúng ta cũng có không ít người xuất thân từ mạch Yêu tộc, cùng căn cùng nguồn với các ngươi, các ngươi thấy thế nào?" Lăng Tiêu bình tĩnh mở miệng.

Sáu đại Thánh Nhân nhìn nhau, nghĩ thầm nếu thông tin vừa nhận được không sai, họ ở phương thế giới này tuy được các tộc tôn sùng, thống ngự một phương, nhưng theo thông tin Lăng Tiêu đưa, trong phương thiên địa Hồng Hoang kia, họ đều có thể được gọi là Yêu tộc!

Mà vị trước mắt này chính là một trong những tồn tại mạnh nhất của thiên địa Hồng Hoang hiện nay.

Nếu họ có thể nương nhờ Lăng Tiêu và Hồng Hoang, không nghi ngờ gì nữa chính là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

"Không cần lo lắng, ta cũng không cưỡng ép các ngươi, hôm nay tới đây chỉ để xác định một chuyện." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng.

Xác định một chuyện?

Các cường giả Yêu tộc đều ngẩn ra, sau đó thấy Lăng Tiêu khẽ chỉ một cái.

Trong sát na, một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm đột ngột bộc phát, mà mục tiêu của hắn hiên nhiên là một trong sáu vị Thánh Nhân của thế giới này.

"Đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?!" Vị Thánh Nhân đó lập tức hoảng loạn khôn cùng.

Chương 874

"Ta có ý gì, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao, Họa Đấu, không ngờ quân hung thú nhà ngươi đã ẩn nấp ở đây rồi!" Lăng Tiêu thần tình bình tĩnh, chỉ trong cái phất tay đã dễ dàng oanh nát nhục thân của vị Thánh Nhân đó!

Và chính trong khoảnh khắc ấy!

Từ trong mảnh xác tàn của vị Thánh Nhân kia, bỗng nhiên xông ra một con hung thú!

Con hung thú đó hình thù kỳ quái đến cực điểm, toàn thân phủ đầy lông đen, quấn quýt những ngọn lửa đỏ rực, tỏa ra khí tức hung mãnh đến cực độ, giống như muốn thiêu rụi tất cả những gì nó nhìn thấy!

Lại là một con hung thú cảnh giới Thánh Nhân!

Hung thú Họa Đấu!

Một trong những thuộc hạ của Thần Nghịch!

"Đã bị ngươi nhìn thấu thì ta cũng không giả vờ nữa!" Họa Đấu thấy chân thân bị lộ, gầm nhẹ một tiếng nói: "Ngao du giữa Hỗn Độn tình cờ gặp được phương thiên địa này, ta đã báo vị trí của thế giới này cho đại nhân rồi!" "Lấy Thần Nghịch ra áp ta sao?" Lăng Tiêu cười, thản nhiên mở miệng: "Vậy ngươi đi chết đi!" Năm ngón tay Lăng Tiêu khẽ mở, sau đó dễ dàng bóp chết con hung thú này.

Tuy nhiên khi bị bóp chết, Họa Đấu lại không có bất kỳ sự phản kháng nào, thần sắc cũng không chút biến hóa, chân linh của hắn vẫn tồn tại trong Hung Thú Tháp, chỉ cần Thần Nghịch đại nhân còn đó, hắn có thể tái sinh một lần nữa!

"Có chút gai góc đấy!" Lăng Tiêu nhíu mày, nhìn về phía đám Yêu

tộc phía dưới mở miệng: "Xem ra sắp có người tới tranh đoạt các ngươi rồi, hiện tại các ngươi không có thời gian để lựa chọn đâu!" Lăng Tiêu cho phép đám Yêu tộc thế giới Yêu Đạo này lựa chọn, bất kể là quy phục dưới trướng thế lực nào thì thật ra cũng là sự tăng cường cho Hồng Hoang.

Nhưng hắn tuyệt đối không cho phép sinh linh phương thiên địa này lại bị Thần Nghịch cưỡng ép đưa đi một lần nữa!

Gần như trong tích tắc, Lăng Tiêu bước ra, rời khỏi phương thiên địa này, đi tới giữa Hỗn Độn!

Liền thấy Hỗn Độn vô biên bị xé rách, một ngọn trường thương từ trong đó đâm ra, nhắm thẳng vào Lăng Tiêu, dường như muốn đóng đinh hắn giữa chốn Hỗn Độn này!

Thần Nghịch!

Diệt Thế Thần Thương!

Lăng Tiêu thần tình bình tĩnh, giơ tay chộp một cái, Thời Thần Chung liền xuất hiện trong tay hắn.

Đoong!

Tiếng chuông du dương đột ngột vang lên, vọng lại trong vùng Hỗn Độn này, khoảnh khắc tiếp theo, mọi thứ xung quanh dường như bị cưỡng chế đình chỉ, bất kể là ngọn Diệt Thế Thần Thương kia hay là Thần Nghịch sắp vượt qua Hỗn Độn tiến tới!

"Thật xin lỗi, phương thiên địa này thuộc về ta rồi!" Lăng Tiêu bình tĩnh mở miệng!

Hai bên lúc này đều chỉ có một người, hay nói cách khác là chỉ kịp có một người tới nơi!

"Hừ, nhiều năm không gặp, thần thông đạo pháp tăng tiến không

ít, chỉ là không biết khi đấu với ta có còn phải lấy đông hiếp ít nữa không!" Từng đại chiến với Thời Thần nhiều lần, Thần Nghịch chỉ trong lát sau đã đột phá được sự trì hoãn của thời gian, đi tới trước mặt Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vốn không trông mong mấy thủ đoạn nhỏ này có thể ngăn cản đối phương, chỉ là để hắn tranh thủ chút thời gian ngắn ngủi.

Tới cảnh giới như họ, dù chỉ là trong hơi thở cũng đủ làm được vô số việc!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu tùy tay vỗ một cái, thế giới Yêu Đạo liền bị từng tầng Hỗn Độn che lấp, giống như bị chôn vùi dưới đáy đất, khó lòng phát hiện!

"Tới chiến đi!" "Sợ ngươi chắc?" Thần Nghịch thao túng Diệt Thế Đại Ma gào thét lao tới, dưới món bảo vật bản nguyên của quy luật hủy diệt này, mọi thứ dường như quy về đổ nát, ngay cả Hỗn Độn cũng không ngoại lệ!

"Tới!" Lăng Tiêu quát nhẹ một tiếng, Khai Thiên Tam Bảo hội tụ làm một, hình thành nên một thanh Bàn Cổ Cự Phủ!

Lực Chi Đại Đạo trong khoảnh khắc này giáng lâm, dung nhập vào trong cơ thể hắn!

Sự hủy diệt thuần túy đối chọi với sức mạnh cực hạn, trong sát na, trên biển Hỗn Độn nổi lên sóng lớn ngập trời.

Tuy nhiên trong lần va chạm này, Lăng Tiêu chiếm thế yếu, nhưng cũng không chịu tổn thương gì đáng kể.

"Xem ra tên mãng phu Bàn Cổ kia để lại cho các ngươi không ít thứ tốt đấy!" Thần Nghịch lạnh lùng chằm chằm nhìn Lăng Tiêu, mở miệng nói: "Ngươi rốt cuộc có phải là hậu thủ do lão gia hỏa đó để

lại không?" "Hay nói cách khác, ngươi cũng giống như chúng ta, là một lũ thần hồn do lão gia hỏa năm đó để lại, chờ đợi hậu thế tái hiện?" "Không phải!" Lăng Tiêu chém đinh chặt sắt mở miệng.

Hắn không phải là bất kỳ ai, hắn chính là chính mình.

Điểm này Lăng Tiêu vô cùng xác định và khẳng định!

"Lại tới!" Thần Nghịch há miệng phun ra luồng khí hủy diệt, trong sát na, dường như vùng Hỗn Độn vô ngần xung quanh lúc này cũng đang tiến tới sự hủy diệt sụp đổ!

Sức mạnh hủy diệt thuần túy dường như muốn xé nát tất cả!

"Hủy Diệt Chi Vực!" "Lại là mấy chiêu cũ rích này, ngươi không phiền nhưng ta phiền rồi!" Lăng Tiêu đã sớm thấy qua thủ đoạn này, để đề phòng vạn nhất, tất nhiên hắn cũng đã nghiên cứu các thủ đoạn đối địch tương ứng!

"Tới!" Lăng Tiêu gầm nhẹ một tiếng, thanh Bàn Cổ Phủ chưa viên mãn rơi vào tay hắn, phía sau cũng xuất hiện một tôn hư ảnh Bàn Cổ, cùng hắn nắm giữ thanh Bàn Cổ Phủ!

"Thử xem chiêu này, Hồng Hoang Khai Thiên Tích Địa!" Sức mạnh kinh khủng bộc phát, tôn Pháp tướng Bàn Cổ phía sau Lăng Tiêu cũng vung rìu lên!

Thần sắc Thần Nghịch hơi biến đổi, dường như nhớ lại đoạn ký ức bị Bàn Cổ đánh chết, cuối cùng phải nhờ vào hậu thủ mới có thể quay lại.

"Không đúng, hắn đã giở trò gì rồi!" "Hừ!" Hai bên lại lần nữa đối chọi, chỉ trong một sát na đã đối chọi hàng chục vạn lần.

Thần Nghịch liên tục thi triển thủ đoạn, các loại thần thông quy luật hủy diệt giơ tay là tới, giống như cơn mưa lớn lả tả rơi xuống.

Tuy nhiên điều này tạm thời vẫn chưa làm gì được Lăng Tiêu!

Chỉ thấy thanh Bàn Cổ Phủ hư ảo bổ xuống, phá tan từng tầng hủy diệt, nhưng trước tầng sức mạnh cuối cùng lại miễn cưỡng bị khựng lại.

"Nếu ngươi có thể thu thập đủ Bàn Cổ Phủ hoàn chỉnh, đồng thời để bản thân hoàn toàn dung hợp, đuổi kịp ta về cảnh giới, nói không chừng còn có vài phần khả năng giết được ta!" Thần Nghịch cười lạnh mở miệng.

"Không cần đâu!" Lăng Tiêu khẽ lắc đầu.

"Ý ngươi là gì?" Thần Nghịch đang nghi hoặc thì sắc mặt hơi biến đổi, liền lập tức cảm nhận được vô số tồn tại đang hướng về phía này!

Hồng Quân, Thiên Định Ngũ Thánh, Lục Đạo Thông Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất...

Kim Sí Đại Bàng Điểu tự nhiên đã có chuẩn bị sớm, lúc này các đại năng Hồng Hoang đồng loạt xuất hiện, khí thế hạo đãng, Thần Nghịch không khỏi nhíu chặt mày.

"Hừ, lần sau sẽ chém chết con súc sinh lông vũ nhà ngươi!" Giọng nói lạnh lẽo vang lên, sau đó thân hình Thần Nghịch giống như bị cục tẩy xóa đi, từng chút một biến mất.

"Đi thong thả!

Không tiễn!" Lăng Tiêu không thèm để ý, khẽ cười một tiếng.

Hiện tại ta đánh không lại ngươi, ta thừa nhận!

Nhưng ngươi tới cửa nhà ta mở giao tranh, chẳng phải là hơi bất lịch sự sao?

Cả hai bên đều vì thế giới Yêu Đạo bất ngờ xuất hiện nên mới vội

vàng tới đây!

Lăng Tiêu là nhờ Kim Sí Đại Bàng Điểu tình cờ phát hiện, còn Thần Nghịch là nhờ thuộc hạ Họa Đấu.

Dẫn đến việc không kịp thông báo triệu tập các cường giả khác.

Lăng Tiêu có thể chờ.

Dù sao hiện nay các đại năng Hồng Hoang tự nhiên là cùng hội cùng thuyền giúp đỡ lẫn nhau.

Còn Thần Nghịch?

Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, không hy vọng gì vào việc các Ma Thần khác sẽ vượt qua Hỗn Độn tới giúp.

Chương 875

Nếu các Đại Đạo Ma Thần này thực sự đoàn kết như vậy thì trận chiến khai thiên năm xưa cũng không đến mức nhiều người vẫn lạc dưới tay Bàn Cổ như thế!

Lúc này kết quả đối chọi giữa hai bên không có nghĩa là thắng bại, mà là xem người của ai có thể tới trước!

Không nghi ngờ gì, Lăng Tiêu đã thắng!

"Tam đệ, đệ không sao chứ?" Đế Tuấn vội vàng đi tới, sau đó bình tĩnh hỏi.

"Không sao, cũng may đệ hành động nhanh, giữ được đại thế giới Yêu Đạo này!" "Thế giới Yêu Đạo?!" Nghe thấy bốn chữ này, trong số các đại năng, mắt Phục Hy bỗng sáng lên!

Trong Lục Đạo của thiên địa Hồng Hoang, Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, Ma Đạo, Phật Đạo – năm đạo này đều đã phục tô, chỉ còn sót lại Yêu Đạo vẫn chưa khai mở!

Mà hiện nay cũng chỉ còn lại Yêu Đạo Lượng Kiếp là chưa giáng lâm!

Chỉ cần giáng lâm!

Đó chính là Yêu Đạo hưng thịnh!

Điều này đối với một cựu Yêu Hoàng như Phục Hy mà nói là cơ duyên trời ban.

"Đúng vậy, phương thiên địa này chính là Yêu Đạo." Lăng Tiêu nhìn sâu Phục Hy một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Hy vọng sau phiên Yêu Đạo Lượng Kiếp này, thiên địa Hồng Hoang chúng ta có thể có thêm vài vị Hợp Đạo Giả." Nghe thấy lời này, mọi người sao

không hiểu ý của Lăng Tiêu là gì.

Cho dù Lăng Tiêu có được khí vận của Yêu Đạo Lượng Kiếp cũng sẽ không có trợ lực quá lớn, hiện tại thứ Lăng Tiêu muốn vẫn là trọng chú Bàn Cổ Phủ!

Sau khi đảm bảo thế giới Yêu Đạo có thể dung hợp vào Hồng Hoang, sinh linh không bị cướp đoạt, Lăng Tiêu tự nhiên cũng buông tay.

"Đi theo ta." Lăng Tiêu giơ tay, biển Hỗn Độn cuộn trào, thế giới Yêu Đạo vốn bị Lăng Tiêu dùng đại thần thông giấu đi hiện ra trước mặt mọi người, trôi nổi giữa biển Hỗn Độn.

"Đi thôi." Lăng Tiêu dẫn đầu bước vào, các đại năng sau đó lần lượt theo sát.

Bước vào trong đó, mọi người liền cảm nhận được khí tức Yêu Đạo nồng đậm.

Cùng lúc đó, các vị Thánh của Yêu Đạo trong phương thiên địa này giật mình, lập tức nhận ra sự xuất hiện của nhiều cường giả Hợp Đạo.

"Chúng ta, bái kiến các vị tiền bối!" Các cường giả trong phương thiên địa này lần lượt hành lễ.

Phục Hy cùng sáu vị Thánh của Yêu tộc giáng lâm, ánh mắt đột nhiên có chút phức tạp.

Họ không ngờ số lượng cường giả trong thế giới Yêu Đạo này lại nhiều như vậy!

Tuy nói số lượng Chuẩn Thánh và Á Thánh ít đến thảm thương, nhưng ở cấp bậc Thánh Nhân thì chỉ kém một vị.

Họa Đấu tuy trước đó trà trộn vào thế giới này, chiếm giữ một

Thánh vị, nhưng khi bị Lăng Tiêu ra tay xóa sổ đã thuận tay rút lấy khí vận mà Họa Đấu đã cướp đoạt, dung nhập vào cơ thể của một vị Chuẩn Thánh trong thế giới này.

Vì vậy hiện nay thế giới Yêu Đạo vẫn có sáu đại Thánh Nhân tọa trấn.

Cùng lúc đó, mấy vị Thánh Nhân của thế giới Yêu Đạo chuyển ánh mắt, cũng nhìn về phía Phục Hy và sáu Thánh của Yêu tộc có khí tức tương tự.

"Chẳng lẽ họ cũng là người trong Yêu Đạo sao?" Nhìn cảnh này, mọi người đều thắc mắc.

"Ca ca..." Trong mắt Nữ Oa lóe lên một tia cấp thiết.

"Không sao." Phục Hy giơ tay, sau đó nhìn về phía mấy vị Thánh Nhân Yêu Đạo đằng xa, mở miệng nói: "Tại hạ Phục Hy, Yêu Tộc Chi Hoàng của Hồng Hoang." Yêu Tộc Chi Hoàng?

Nghe thấy bốn chữ này, sáu vị Thánh Nhân trong thế giới Yêu Đạo nhìn nhau, đều thấy rõ vẻ cảnh giác.

Trong mơ hồ, từng đạo thần hồn bắt đầu va chạm.

"Vị này tự xưng là Yêu Tộc Chi Hoàng, nhưng tu vi này chưa chắc đã cao hơn chúng ta bao nhiêu." "Đúng thế, nếu là vị tiền bối vừa rồi, quy thuận dưới trướng hắn cũng là chuyện đương nhiên." "Nhưng nếu là tên Phục Hy gì đó, hừ, vẫn phải đấu một trận đã!" "Nói không sai, vị tiền bối vừa rồi có nói, phương thiên địa này của chúng ta dung hợp vào Hồng Hoang sẽ dẫn động Yêu Đạo Lượng Kiếp, mang tới khí vận công đức, khi đó sẽ có cơ hội đặt chân vào Hợp Đạo cảnh giới." "Tranh, chúng ta nói gì cũng nhất định phải tranh một phen!" "Dương Hữu, ngươi là người mạnh nhất trong chúng ta, ngươi hãy làm người dẫn đầu." Các Thánh Nhân giao lưu cực nhanh,

chỉ trong lát sau, một người đàn ông trung niên, mặc trường bào vàng óng, thần thái uy nghiêm bước ra hành lễ.

"Tại hạ Dương Hữu, bái kiến chư vị đạo hữu." Còn năm vị Thánh Nhân khác, hàng chục vị Chuẩn Thánh, hơn trăm vị Đại Lo cũng đứng sau lưng hắn, mơ hồ lấy vị Dương Hữu này làm chủ.

Thấy cảnh này, nhiều đại năng Hồng Hoang đều thầm suy tư.

Đây là muốn đấu đài với Phục Hy đây mà!

"Nữ Oa sư muội, xem ra vị huynh trưởng kia của muội chưa chắc đã đạt được vị trí Yêu Đạo Chí Tôn đâu." Chuẩn Đề ẩn ý mở miệng.

Vị Dương Hữu kia dường như cũng có tu vi Thánh Nhân ngũ trọng thiên, là kẻ mạnh nhất trong phương thế giới Yêu Đạo này!

Tu vi này ở Hồng Hoang không tính là mạnh nhất, nhưng trong Yêu Đạo chưa phục tô thì đã là tầng thứ đỉnh tiêm rồi!

Trong mắt Nữ Oa lóe lên mấy phần lo lắng.

Chứng kiến đám cường giả thế giới Yêu Đạo quy tụ lại một chỗ, sáu Thánh của Yêu tộc cũng đứng sau lưng Phục Hy.

Lăng Tiêu ung dung ngồi xếp bằng giữa không trung, khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Chư vị, chi bằng hãy nói cho chúng ta nghe một chút về phương thế giới Yêu Đạo này." "Được." Dương Hữu khẽ gật đầu.

"Các vị tiền bối, đạo hữu, các ngươi gọi chúng ta là thế giới Yêu Đạo, còn chúng ta gọi là Vạn Thú Càn Nguyên Giới.

Phương thiên địa này có tổng cộng ba lục địa lớn, vô số hòn đảo, biển cả vô biên." Hắn bắt đầu kể về phương thế giới Yêu Đạo này, mọi người đều gật đầu.

Một lát sau, Dương Hữu kể xong, mở miệng hỏi: "Không biết

chúng ta muốn dung hợp vào Hồng Hoang thì nên làm thế nào?" "Cái này sao..." Lăng Tiêu suy nghĩ một lát, sau đó nhìn về phía các vị đại năng: "Sau khi thế giới dung hợp tất nhiên sẽ dẫn phát Yêu Đạo Lượng Kiếp, chi bằng cứ dung hợp với Bắc Câu Lô Châu, đến lúc lượng kiếp bùng nổ, chúng ta cũng dễ dàng đứng ngoài quan sát." "Nói rất đúng." La Hầu đứng bên cạnh gật đầu: "Chuyện của Yêu tộc thì để Yêu tộc tự giải quyết." Nói đoạn, La Hầu đầy thâm ý liếc nhìn Nữ Oa một cái.

"Ta tu Thiên Đạo, tự nhiên sẽ không can thiệp vào Yêu Đạo." Nữ Oa lạnh mặt, trầm giọng lên tiếng.

"Như vậy rất tốt." La Hầu gật đầu.

So với việc Phục Hy trở thành Yêu Đạo Chi Chủ, La Hầu và một số đại năng Hồng Hoang thà rằng để kẻ mạnh nhất thế giới Yêu Đạo là Dương Hữu thành công còn hơn.

Còn trong số các đại năng, Côn Bằng nhìn mà lòng không khỏi khó chịu.

"Nếu năm xưa ta không phản bội Yêu tộc, chỉ dựa vào tu vi Hợp Đạo cảnh giới của ta là đã có thể vững vàng trở thành Yêu Đạo Chi Chủ rồi!" Nghĩ tới chuyện này, Côn Bằng không khỏi hối tiếc!

Mà càng khiến hắn đau lòng hơn là Minh Hà lão tổ đã có được đại cơ duyên!

Phải biết trước đó Minh Hà lão tổ hợp tác với Lăng Tiêu tiến vào Vạn Huyền Đại Thế Giới, hai bên liên thủ đã trực tiếp diệt sạch Huyết Chi Ma Thần!

Thân xác tích lũy vô số năm của Hỗn Độn Ma Thần đã trực tiếp bị Minh Hà lão tổ nuốt chửng!

Đó là đại cơ duyên trời ban!

Một khi Minh Hà lão tổ tiêu hóa hoàn toàn, chắc chắn sẽ bước chân vào nhóm dẫn đầu!

Bản thân bình thường cố nhiên khiến người ta hối tiếc, nhưng thấy hảo hữu thành công lại càng khiến lòng người đau xót hơn!

Côn Bằng thật là ghen tị quá đi!

Nhưng hiềm nỗi hắn lại không gặp được kỳ ngộ tốt như vậy!

Dù sao cũng không có gã Ma Thần Hỗn Độn Yêu Đạo nào bị phong ấn ở nơi nào đó cho hắn nuốt chửng cả!

Cùng lúc đó, ý niệm của Lăng Tiêu, Hồng Quân, Quỷ Đạo Chi Chủ và các đại năng khác va chạm nhau, chỉ trong lát sau đã đưa ra một phương án.

"Yêu Đạo Lượng Kiếp sau này, ngoại trừ các cường giả Yêu Đạo, mọi người đều không được nhúng tay vào.

Nếu muốn nhúng tay thì bắt buộc phải đích thân nhập kiếp, và tối đa chỉ được sử dụng tu vi trong vòng Thánh Nhân ngũ trọng thiên.

Chương 876

Cứ để mặc thế cục lượng kiếp tự phát triển, sau đó phân định thắng bại, chư vị thấy thế nào?" Lăng Tiêu mở miệng nói.

Các đại năng đều đồng ý.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn Dương Hữu và các cường giả thế giới Yêu Đạo: "Các ngươi thấy thế nào?!" "Vậy xin nghe theo lời tiền bối!" Dương Hữu chắp tay hành lễ.

Đối với họ, gia nhập Hồng Hoang có trăm lợi mà không một hại, dù sao cho dù không trở thành Yêu Đạo Chi Chủ thì thực lực bản thân chắc chắn cũng sẽ được tăng cường do giới hạn tu vi được nâng cao!

Huống chi còn có cơ hội tranh đoạt vị trí Yêu Đạo Chi Chủ kia!

Sao họ lại không muốn chứ?

Phải biết đó là vị trí Lục Đạo duy nhất còn trống trong thiên địa Hồng Hoang!

"Đã là như vậy, chúng ta hãy ra tay đi." Lăng Tiêu mở miệng nói.

Các vị đại năng lần lượt gật đầu.

Giây lát sau, các cường giả Hợp Đạo cảnh bước ra khỏi Yêu Đạo thế giới, thi triển thủ đoạn, nung chảy lớp màng thế giới của phương thiên địa này, sau đó từng chút từng chút một đẩy vào trong Hồng Hoang thiên địa.

Trong sát na, phương Yêu Đạo thế giới này được đông đảo đại năng nâng lên, đưa vào Hồng Hoang, hướng về phía Bắc Câu Lô Châu mà đi.

Chỉ trong chốc lát, ba tòa đại lục cùng vùng uông dương vô biên

trong Yêu Đạo thế giới đã xuất hiện ở vị trí hơi chệch về phía bắc của Bắc Câu Lô Châu.

Ba nơi đại lục này tự nhiên không thể so sánh được với Bắc Câu Lô Châu, vì thế được đổi tên thành Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo.

Oanh!

Trong nháy mắt, thiên địa chấn động dữ dội, vô số đại đạo pháp tắc của Hồng Hoang hội tụ mà thành!

"Sắp bắt đầu rồi!" Nhãn mâu Lăng Tiêu minh lượng, mà đông đảo đại năng xung quanh cũng không khỏi kích động trong lòng.

Hồng Hoang Lục Đạo đã tề tựu đầy đủ!

Nguyên khí cuồn cuộn từ sâu trong Hồng Hoang thiên địa tuôn trào ra, tràn ngập mỗi một ngóc ngách!

Mà nổi bật nhất chính là yêu khí gần như bao phủ cả bầu trời!

"Đây chính là Hồng Hoang sao!?" Ngay cả khi đã biết trước, đám người Dương Hữu cùng các vị Thánh nhân của Yêu Đạo thế giới vẫn chấn động khôn cùng, cảm nhận được tu vi không ngừng tăng cao theo cấp bậc của thiên địa!

Ngay lúc này, một vị Đại La Kim Tiên trong Yêu Đạo thế giới nhãn mâu co rút, thiên địa nguyên khí nồng đậm như uông dương quán nhập vào cơ thể y.

"Ta sắp đột phá rồi!?" Vị Đại La Kim Tiên kia không kìm được mà mở miệng, giây tiếp theo, khí tức của y liền bước thẳng tới Chuẩn Thánh cảnh giới!

Không chỉ một người, các Đại La khác cũng lần lượt đột phá tu vi, thậm chí một số Chuẩn Thánh cũng bắt đầu hướng tới Á Thánh cảnh giới!

Những cường giả Yêu Đạo thế giới này vốn dĩ nội hàm đã đủ, chỉ là trước kia cấp bậc thế giới quá thấp, nay tới Hồng Hoang lập tức nhận được phản hồi!

Chứng kiến cảnh này, Phục Hy và Yêu tộc Lục Thánh nhãn mâu đều hơi ngưng lại.

Phải biết rằng, về số lượng Thánh nhân, bọn họ không chênh lệch bao nhiêu với đối phương.

Nhưng ở cấp độ Chuẩn Thánh và Á Thánh thì vượt xa, thế mà lúc này, cục diện dường như đang thay đổi.

Một lát sau, thiên địa nguyên khí ngừng tuôn trào, hai đạo khí vận và công đức từ trên không rơi xuống, lần lượt dung nhập vào cơ thể Yêu Hoàng Hồng Hoang Phục Hy cùng cường giả mạnh nhất Yêu Đạo thế giới là Dương Hữu.

Điều này tượng trưng cho việc đại bộ phận khí vận Yêu tộc của phương thiên địa này đều nằm trên người hai vị này!

"A, tiếp theo chủ nhân của Yêu Đạo e rằng sẽ sinh ra giữa hai người bọn họ thôi." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng.

Đế Tuấn vuốt cằm, định mở miệng tán đồng, nhưng đột nhiên một giọng nói vang lên.

"Ta, Côn Bằng, thống lĩnh Vạn Yêu Cung, cũng là một phần tử của Yêu tộc!

Trận lượng kiếp này tự nhiên cũng phải tham dự một chút!

Yêu Đạo tại thượng, ta nguyện tự phong ấn tu vi, chỉ giữ lại Thánh nhân ngũ trọng thiên, lấy thân nhập cục, tham gia vào Yêu tộc lượng kiếp lần này!" Lời này vừa thốt ra, Hồng Hoang chấn động, Yêu Đạo vừa mới phục tô gần như lập tức lại giáng xuống một đoàn công đức và khí vận.

Tất nhiên phần công đức và khí vận này yếu hơn Phục Hy và Dương Hữu rất nhiều.

Thấy cảnh này, khóe miệng Lăng Tiêu giật giật, nghĩ bụng mình vừa mới khẳng định xong thì Côn Bằng đã trực tiếp nhảy ra.

Các đại năng Hồng Hoang khác cũng có sắc mặt khác nhau.

Thật quá vô sỉ!

Quá hèn hạ!

Côn Bằng này đúng là một chút mặt mũi cũng không cần!

Cảm nhận được từng ánh mắt đổ dồn vào mình, Côn Bằng ho khan một tiếng, mở miệng nói: "Chư vị, chẳng lẽ Vạn Yêu Cung dưới trướng ta không phải là Yêu tộc sao?

Huống hồ ta hiện tại cũng không còn Hợp Đạo cảnh giới, tu vi đã bị Yêu Đạo phong ấn." "Chậc." Lăng Tiêu thở dài một tiếng, thầm nghĩ phong cách không biết xấu hổ này quả thực đúng là Côn Bằng.

Còn cái Vạn Yêu Cung kia, phần lớn đều là những tên Yêu tộc mang đầy tội nghiệt trên người.

Những trận lượng kiếp trước đó không gây ra sóng gió thế này, tự nhiên là vì vị trí Đạo Chủ gần như đã được xác định.

Giống như Hồng Quân đã sớm chuẩn bị thôn phệ Thiên Đạo, tuy nói bị Lục Đạo Chi Tâm chơi khăm một vố nhưng cũng tính là Thiên Đạo Đạo Chủ.

La Hầu?

Hồng Hoang Ma Đạo không ai dám tranh vị trí Ma Đạo Đạo Chủ với lão.

Còn về Nhân Đạo, Phật Đạo, Địa Đạo thì từ sớm đã có những tồn tại như Nhân Hoàng, Như Lai, Thập Nhị Tổ Vu trấn giữ, tự nhiên

không tồn tại tranh chấp.

Yêu Đạo xem ra thật sự sắp náo nhiệt rồi.

Yêu tộc Hồng Hoang lấy cựu Yêu Hoàng Phục Hy làm chính thống, Vạn Yêu Cung của Côn Bằng tập hợp những kẻ bại loại, cùng với Yêu Đạo thế giới liên kết với nhau, tạo thành thế chân vạc giữa ba phương thế lực.

"Thế này mới đúng chứ, để ta xem một vở kịch hay nào, Ma Đạo lượng kiếp lần trước thật chẳng có ý nghĩa gì." Lăng Tiêu thầm lắc đầu.

"Hiện tại kiếp khí còn đang ủ mầm, có lẽ còn cần khoảng trăm năm thời gian, chư vị hãy giải tán đi." Lăng Tiêu lên tiếng.

"Đi thôi, trăm năm sau lại tới xem náo nhiệt." "Đặc sắc, quả thật là đặc sắc!" Chỉ một lát sau, đông đảo đại năng Hồng Hoang lần lượt tản đi.

"Đây chính là Yêu Đạo lượng kiếp sao?" Các vị Yêu Thánh trong Yêu Đạo thế giới như có điều suy nghĩ, cũng chuẩn bị rời đi, muốn tranh đoạt một vị trí tốt hơn.

Ngay lúc này, một giọng nói nhã nhặn đột nhiên truyền vào tai đám người Dương Hữu cùng các vị Yêu Thánh.

"Chư vị, xin hãy dừng bước!" "Ân?" Đám người Dương Hữu quay đầu lại, nhìn thấy Phục Hy vẫn chưa rời đi.

"Đạo hữu, có chuyện gì sao?" Các vị Yêu Thánh nhìn nhau, Dương Hữu mở miệng hỏi.

Hiện tại lượng kiếp vẫn chưa chính thức bắt đầu, bọn họ cũng không lo lắng đối phương sẽ ra tay lúc này.

"Ha ha ha, tại hạ muốn liên minh với các ngươi." "Liên minh?"

Dương Hữu cùng các Yêu Thánh đều sửng sốt, sau đó nói: “Phục Hy đạo hữu không phải đang nói đùa chứ?” “Ta tự nhiên không phải nói đùa.” Phục Hy gật đầu, tùy ý búng ra một đạo lưu quang, phân tán đến tay các vị Yêu Thánh.

Chương 877

Giây lát sau, các vị Yêu Thánh nhận lấy luồng lưu quang này, cảm nhận thông tin ẩn chứa bên trong, biểu hiện lập tức trở nên cổ quái.

"Đây, đây chính là vị Côn Bằng kia sao?" "Không sai, lão tích tụ đầy vết đen, nhiều lần phản bội, chi bằng đợi lượng kiếp bắt đầu, ngươi và ta hãy liên thủ trừ khử lão trước?" Phục Hy lập tức mở lời.

Năm đó y đã bị Côn Bằng hại thê thảm, làm sao có thể để cho Côn Bằng có thêm một cơ hội tọa sơn quan hổ đấu lần nữa.

"Chúng ta sẽ cân nhắc." Dương Hữu gật đầu, sau đó dẫn theo đông đảo cường giả trở về Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo.

Tuy nhiên ngay lúc này, nhiều thế lực cường đại trong Hồng Hoang bao gồm Tiên Cung, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo cũng ra tay, định chiêu mộ những cường giả này.

Tuy nói không tham gia vào Yêu Đạo lượng kiếp, nhưng lợi ích thì vẫn phải tranh thủ một chút.

Trong nhất thời, không ít bản thổ Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh trên Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo đã đầu quân cho các thế lực.

Còn sáu vị Yêu Thánh do Dương Hữu cầm đầu vẫn định liên kết với nhau, muốn tranh đoạt vị trí Yêu Đạo Đạo Chủ.

Ngoài ra, cùng với việc Hồng Hoang Lục Đạo đã tề tựu, chân chính thiết lập trạng thái cân bằng, giới hạn của Hồng Hoang lại một lần nữa được nâng cao!

Ngưỡng cửa trở thành Thánh nhân lại hạ thấp xuống lần nữa.

Đông đảo Chuẩn Thánh, Á Thánh trong thiên địa cũng liều mạng tu

hành, đặc biệt là các Á Thánh và Chuẩn Thánh của Yêu tộc, muốn thử xem có thể đột phá thành Thánh nhân trong vài trăm năm trước khi lượng kiếp kéo đến hay không.

Hồng Hoang thiên địa.

Vèo một cái đã mấy trăm năm trôi qua.

Kiếp khí của thiên địa lượng kiếp ngày càng nồng đậm, gần như bao phủ toàn bộ Tam Giới Lục Đạo.

Trong trận lượng kiếp lần này, Bắc Câu Lô Châu giống như Nam Chiêm Bộ Châu trong Phong Thần lượng kiếp và Tây Ngưu Hạ Châu trong Tây Du lượng kiếp, kiếp khí nồng đậm đến cực điểm.

Ngay cả những cường giả của Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo đã được chiêu mộ trước đó, lúc này cũng lần lượt rút khỏi cuộc tranh đấu, chỉ vì không muốn vướng phải kiếp khí của lượng kiếp.

Lúc này, ánh mắt của đông đảo đại năng trong Hồng Hoang thiên địa đều đổ dồn về khu vực Bắc Hải.

Tại Bắc Minh nơi đó, huyền khí mịt mù bao phủ bầu trời, giống như có từng lớp từng lớp đại trận trấn áp thiên địa.

Phục Hy!

Sau lưng y là sáu vị Yêu Thánh cùng đông đảo Chuẩn Thánh, Đại La hội tụ, cuối cùng tạo thành một đại trận cuồn cuộn kéo tới!

Càn Thiên Thất Cực Đại Trận!

Sáu vị Thánh nhân hợp lực, hùng dũng hướng về Vạn Yêu Cung ở Bắc Minh mà đi.

"Phục Hy, ngươi thật sự muốn đối đầu với lão tổ ta sao!?" Côn Bằng bạo nộ, tiếng gầm thét không dứt.

"Côn Bằng, không cần phải thế, dù sao chuyện này cũng không tổn

hại tính mạng, ngươi nếu có bản lĩnh thì cứ việc tới!" Phục Hy chủ trì đại trận, hùng dũng lao trực tiếp về phía Vạn Yêu Cung!

Ong!

Trong Vạn Yêu Cung cũng có trận pháp dâng lên, từng đạo lưu quang lan tỏa, tuy nhiên khi chạm vào Phục Hy, trận pháp vỡ vụn từng chút một, giống như lấy trứng chọi đá!

"Khốn kiếp, đáng tiếc theo quy tắc ta chỉ có thể dùng chiến lực Thánh nhân ngũ trọng thiên." Sắc mặt Côn Bằng khá âm trầm.

Lão điều khiển thuộc hạ không ngừng đại chiến phản kích, miễn cưỡng chống đỡ được cuộc tấn công của Phục Hy.

Lúc này trong Vạn Yêu Cung sĩ khí đã thấp kém, một mảnh bi thảm.

"Chúng ta làm sao có thể là đối thủ của Yêu Hoàng." "Haiz, chủ thượng hà tất phải tranh giành làm gì, còn tự phong ấn tu vi của mình nữa chứ." "Cũng may lượng kiếp lần này không tổn hại tính mạng, ngày mai đánh vài cái là được, coi như xứng đáng với sự che chở bình thường."...

Nghe thấy lời của những Chuẩn Thánh và Đại La Yêu tộc dưới trướng, Côn Bằng tức đến không chịu nổi.

Vạn Yêu Cung dưới trướng lão tuy là thế lực Yêu tộc, nhưng kỳ thực chính Yêu tộc cũng vô cùng ghét bỏ.

Bởi vì đại lượng Yêu tộc trong Vạn Yêu Cung nói thẳng ra chỉ là những kẻ phạm sự ở Hồng Hoang dẫn đến cùng đường bí lối, tìm đến dưới trướng Côn Bằng để cầu xin sự che chở mà thôi.

Nay Côn Bằng tự hạ tu vi, còn muốn dẫn bọn họ bước vào lượng kiếp?

Thật đúng là làm khó bọn họ.

"Một lũ phế vật, đúng là phế vật!" Côn Bằng giận dữ mắng một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang bay vọt lên trời, trực tiếp xông trận!

"Đến hay lắm!" Phục Hy hô lên một tiếng, lập tức dùng lực lượng đại trận áp chế Côn Bằng.

Tu vi hiện tại của Côn Bằng chỉ là ngũ trọng thiên, tự nguyện bị Yêu Đạo phong ấn đại bộ phận sức mạnh, dù vẫn còn cảm ngộ và cảnh giới nhưng lúc này tuyệt đối không phá nổi sự ngăn cản của đại trận.

Tuy vậy, nhờ vào cảnh giới cao thâm, Côn Bằng vẫn cố sức cầm cự được cục diện đại chiến.

Ngay lúc này, trên không trung, từng vị đại năng cường đại đang quan sát nơi đây.

Lăng Tiêu chậc lưỡi một tiếng nói: "Haiz, đúng là nhân duyên không tốt, Côn Bằng dù sao cũng là cường giả Hợp Đạo cảnh giới, thế mà dưới trướng ngay cả một Thánh nhân cũng không có." "Không sai." Thông Thiên đứng bên cạnh gật đầu, cười nhạo một tiếng: "Đã là thời đại nào rồi, thực lực thuộc hạ của lão e là ngay cả Tiệt Giáo của ta thời Phong Thần đại chiến cũng không so nổi." "Mấy vị, có muốn đánh cược một chút xem khi nào Côn Bằng sẽ lật ngược thế cờ không?" La Hầu mặc hắc bào cũng đang quan chiến lên tiếng.

"Không, lão thua chắc rồi!" Minh Hà Lão Tổ chậc lưỡi, mở miệng nói: "Côn Bằng hôm nay tất bại." Hôm nay tất bại?

Nghe vậy, vị Quỷ Đạo Chi Chủ bên cạnh lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Dù sao cũng là cường giả Hợp Đạo cảnh giới, nếu ngay đầu lượng kiếp đã thất bại thảm hại, đó quả là một trò cười lớn." "Các

ngươi nhìn kìa, bọn họ tới rồi.” Lăng Tiêu giơ tay chỉ, từ xa lập tức truyền đến mấy đạo khí tức cấp bậc Thánh nhân!

Đó là các cao thủ bản thổ của Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo, cũng có sáu vị Thánh nhân và đông đảo cường giả Chuẩn Thánh.

Trải qua hàng trăm năm, những cường giả này cũng đã tiêu hóa được lợi ích từ việc giới hạn tu vi đột ngột nâng lên khi tới Hồng Hoang!

Lúc này thực lực dù không bằng Phục Hy thì cũng đã xấp xỉ.

Khắc này, sáu vị Thánh nhân của Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo vừa ra tay đã lập tức ngưng tụ đại trận, ép về phía Côn Bằng!

“Khốn kiếp, bọn họ đánh ta làm gì, không biết môi hở răng lạnh sao!?” Côn Bằng gần như chửi đổng.

“Chúng ta thấy, đạo hữu nên rời khỏi cuộc chơi trước thì tốt hơn.” Dương Hữu lớn tiếng nói.

“Hỗn chướng!” Côn Bằng bị sức mạnh của hai bên nhắm vào, lập tức có chút chống đỡ không nổi, dù cảnh giới lão có cao đến đâu, trong tình trạng bị hạn chế tu vi cũng không phải là đối thủ.

Chỉ trong chốc lát, hai luồng sức mạnh hợp lực, ép chặt Côn Bằng xuống vùng Bắc Hải.

Giây tiếp theo, phía trên truyền đến những tiếng cười giễu cợt.

“Lão hữu à, hay là ngươi mau nhận thua đi, đánh tiếp chỉ tổ mất mặt thôi!” Nghe vậy, sắc mặt Côn Bằng đen kịt lại.

Đúng là có sự chứng kiến của các vị cường giả Thánh nhân, lượng kiếp này sẽ không mất mạng, nhưng sẽ mất mặt!

Ngay lúc này, cả hai bên đều nhận ra điều gì đó, đồng loạt rút lại sức mạnh.

Cùng lúc đó, Côn Bằng bay vọt lên trời, lúc này đã khôi phục tu vi Hợp Đạo cảnh giới, mặt mày đen thui đi tới trước mặt các vị đại năng.

"Lão hữu à, sao tranh đoạt một vị trí Yêu Đạo Đạo Chủ mà lại thê thảm thế này, hay là về đi theo ta đi." Minh Hà Lão Tổ cười hì hì nói, mang theo vài phần châm chọc.

Sau mấy trăm năm tiêu hóa, lão cũng coi như nhận được một phần nội hàm của Huyết Chi Ma Thần, thực lực cảnh giới tu vi đều tiến bộ vượt bậc!

Lúc này Minh Hà Lão Tổ đã là cường giả thuộc hàng ngũ đứng đầu của Hồng Hoang.

Chương 878

"Hừ!" Côn Bằng lạnh lùng hừ một tiếng, không đáp lời.

"Quả nhiên, cưỡng cầu cũng chẳng có ích lợi gì." Lăng Tiêu ở đằng xa chậc lưỡi một tiếng, nhìn xuống dưới nơi hai bên đang dàn trận sẵn sàng sau khi Côn Bằng rút lui.

"Đại ca, huynh thấy ai trong số bọn họ có thể giành chiến thắng?" Lăng Tiêu lắc đầu cười, nhìn về phía Đế Tuấn bên cạnh hỏi.

"Năm ăn năm thua." Đế Tuấn thong dong đáp: "Tuy Phục Hy là đại năng Hồng Hoang lão làng, thủ đoạn không tệ, sau lưng còn có Nữ Oa và những người khác trợ giúp, nhưng đối phương cũng không kém cạnh.

Tên Dương Hữu kia thiên phú tư chất quả thực không tồi, có thể gọi là tiên thiên sinh linh đỉnh tiêm, huống hồ..." Đế Tuấn liếc nhìn La Hầu đang ra vẻ đạo mạo, nói tiếp: "Còn có kẻ nào đó đứng sau lưng tiếp tay nữa." "Đế Tuấn đạo hữu, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" La Hầu vẻ mặt vô tội nói: "Chẳng lẽ không cho phép ta giúp đỡ đồng đạo sao?" "Ha ha." Đế Tuấn cười hai tiếng, không nói thêm nữa.

"Dù ai thắng ai bại, trận lượng kiếp trước mắt này cũng sẽ quyết định ra Yêu Đạo Đạo Chủ, và vị đó cũng sẽ nhanh chóng có được cơ hội Hợp Đạo." Nay Hồng Hoang có thêm một cường giả Hợp Đạo thì càng có thêm cơ hội chiếm ưu thế trong các cuộc phòng thủ sau này.

Cùng với việc Côn Bằng rút khỏi chiến trường, chỉ còn lại hai bên Phục Hy và Dương Hữu.

"Để xem ai có thể giành chiến thắng nào." Lăng Tiêu ngồi xếp bằng, nhướn mày nói: "Nhưng mà, tên Dương Hữu này lại dám liên thủ với Phục Hy để đối phó Côn Bằng, chẳng lẽ hắn không sợ thất

bại sao?" Phải biết tu vi Phục Hy đã đạt tới tầng thứ Thánh nhân bát trọng thiên!

Dù Dương Hữu sau khi bước vào Hồng Hoang thiên địa đã nhận được sự che chở, tu vi thăng tiến thần tốc, từ ngũ trọng thiên chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã đột phá tới thất trọng thiên, nhưng e là vẫn không phải đối thủ của Phục Hy.

"Điều đó chưa chắc đâu." La Hầu đứng bên cạnh cười hì hì nói.

"Thế sao?" Lăng Tiêu nhìn La Hầu với ánh mắt đầy thâm ý.

Cùng lúc đó, trên Bắc Minh, sau khi Côn Bằng thất bại, thế lực lão dẫn theo cũng ngoan ngoãn rút khỏi chiến cục.

Dù sao hiện tại trên đỉnh đầu Hồng Hoang đã có các vị đại năng, dù là thiên địa lượng kiếp thì cũng có thể miễn cưỡng rút ra, tự mình kiếm lấy một chút khí vận làm vốn liếng cần thiết!

Chỉ trong chốc lát, khí vận Yêu Đạo mà Côn Bằng gánh vác đã bị tước đoạt, rót vào cơ thể của hai bên còn lại.

"Đạo hữu, chẳng lẽ còn muốn đánh tiếp?" Phục Hy mỉm cười, nhẹ nhàng ấn lên Phục Hy Cầm, nói: "Nếu đánh tiếp, ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta." "Bất kể là bảo vật hay tu vi, e là chưa chắc đâu!

Những lời này Phục Hy đạo hữu không cần phải nói nữa!" Dương Hữu ở phía xa thản nhiên đáp, sau đó giơ tay lên, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện từng đạo lưu quang lấp lánh.

Giây tiếp theo, một bóng thương đen kịt xuất hiện trong tay hắn.

Khi nhìn thấy thứ này, biểu tình của từng vị đại năng đều trở nên quỷ dị, đặc biệt là Nữ Oa càng kinh nộ nhìn La Hầu.

"Lão già không chết này, ngay cả Thí Thần Thương cũng đưa cho

hắn sao?" "Hống, các ngươi không được ngậm máu phun người!" La Hầu xua tay giải thích: "Ta có ý kết giao với tiểu tử này nên mượn bảo vật cho hắn tham ngộ thôi!

Thật không ngờ hắn lại trộm lấy một tia uy năng linh bảo của ta, thật là đáng hận, sau này định phải tìm hắn tính sổ!" Tuy nói vậy nhưng không một ai trong Hồng Hoang tin lời lão cả.

Lừa quỷ chắc!

Tôn Ngộ Không đang quan sát trong nhóm đại năng có biểu cảm quỷ dị.

"Nghe có vẻ rất giống ngữ khí của những đại năng trên đường Tây Du." Tuy nhiên mọi người chỉ hơi ngạc nhiên chứ không biểu hiện quá nhiều.

Trong tay Dương Hữu không phải là bản thể Thí Thần Thương, chỉ là một tia uy năng, thực lực không mạnh.

Phục Hy ở xa cũng nhận ra điều này, thở dài một tiếng nói: "Quả nhiên các đại năng thiên địa khác cũng ra tay rồi.

Vậy thì chúng ta hãy chiến một trận đi!" Dứt lời, Phục Hy ấn lên Phục Hy Cầm, tiếng đàn thần thánh vang lên rộn rã.

Trong sát na, Hồng Hoang thiên địa rung chuyển dữ dội, ngay cả Bắc Minh địa, nơi sinh ra Côn Bằng, cũng mập mờ chịu ảnh hưởng!

Dương Hữu thần thái sững sờ, giống như bị công kích trực diện vào nguyên thần, không chỉ hắn mà ngay cả mấy vị Thánh nhân sau lưng hắn cũng vậy!

"Ra tay!" Phục Hy lập tức hạ lệnh, sáu vị Yêu Thánh gần như đồng thời ra tay, hào hùng vô biên, dường như muốn trực tiếp hạ gục Dương Hữu.

Nhưng ngay lúc này, nhãn mâu Dương Hữu đột nhiên khôi phục một tia thanh minh, sau đó ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, Thái Dương Chân Hỏa rực cháy từ trong cơ thể lan tỏa ra.

Thái Dương Chân Hỏa?

Thấy thứ này, mọi người có mặt đều biến sắc, không ít người thậm chí còn nhìn về phía ba anh em Lăng Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

"Khụ khụ, người này không có bất kỳ quan hệ nào với ta hết." Đế Tuấn nhẹ giọng ho khan, tùy tiện nói.

"Không liên quan đến ta, ta mới gặp hắn vài lần thôi." Lăng Tiêu lắc đầu.

Ánh mắt mọi người liền khóa chặt lên người Đông Hoàng Thái Nhất.

"Không sai, là ta dạy đấy, thì sao nào?" Đông Hoàng Thái Nhất khoanh tay trước ngực, trực tiếp thừa nhận, vô cùng bá khí nói: "Hắn tới cửa cầu giáo, ta tự nhiên dốc túi truyền thụ, chẳng lẽ không được sao?" Mọi người đều im lặng.

Dù sao cũng chỉ liên quan đến việc truyền dạy thần thông, lại không phải đại năng Hợp Đạo cảnh đích thân ra tay, không thật sự ảnh hưởng đến sự biến hóa của Yêu Đạo.

Ngay lúc đó, trận đại chiến phía dưới đã bắt đầu!

Dương Hữu hóa thân thành một vầng thái dương chói lọi, thấp thoáng còn tỏa ra khí tức Thời Gian Đại Đạo!

Thái Dương Kim Ô Biến!

Hai bên đột ngột va chạm vào nhau, dao động pháp lực khủng bố lập tức đánh thức mấy vị Yêu Thánh ở đằng xa, sau đó đôi bên lao vào

chém giết hỗn loạn.

Từng đòn thần thông bùng nổ quét ngang bầu trời, sau đó hai bên không ngừng động thủ, rời khỏi Bắc Minh, thậm chí đánh tới tận Nam Minh!

Các đại năng Hồng Hoang còn lại đi theo phía sau, thỉnh thoảng ra tay bảo vệ Hồng Hoang thiên địa để tránh xảy ra sự cố.

"Bại cho ta!" Dương Hữu gầm nhẹ một tiếng, giơ tay nắm lấy Thí Thần Thương, cuối cùng mạnh mẽ ném về phía trước!

Một tiếng 'ong' vang lên, bóng thương đen kịt xé rách thương khung, nhắm thẳng về phía Phục Hy mà tới!

Giây tiếp theo, vô số âm luật hiện ra từ hư không, sau đó giống như từng lớp lưới lớn chặn đứng một thương kia!

Thần thông của hai bên đấu đá giằng co, nhờ những thần thông được truyền thụ từ Đông Hoàng Thái Nhất và La Hầu, trận chiến dường như đang dần nghiêng về phía Dương Hữu chiến thắng.

"Haiz, không ngờ lại có nhiều người sẵn sàng đứng sau lưng ngươi như vậy." Phục Hy thở dài, nói: "Đã như vậy, thì tới đây đi." Dứt lời, trong tay Phục Hy cũng xuất hiện một hư ảnh!

Đó là một quả Hồng Tú Cầu, cũng tỏa ra khí tức Hợp Đạo cảnh giới!

Sự trợ giúp của Nữ Oa!

Nhưng mọi người đều không thấy bất ngờ, vì nếu Nữ Oa không giúp Phục Hy thì ai giúp Phục Hy nữa?

"Vậy thì tới đi." Dương Hữu lập tức đáp lời, sức mạnh hai bên lại một lần nữa va chạm kịch liệt, từng đợt từng đợt một, chỉ trong nháy mắt đã có thể tung ra hàng nghìn hàng vạn sát chiêu.

Oanh oanh oanh!

Cục diện chiến đấu lại một lần nữa được vãn hồi, hai bên tiếp tục tranh đấu, Lăng Tiêu bình tĩnh quan sát, liếc nhìn mọi người đang đầy hứng thú, khẽ gật đầu.

"Xem ra chư vị đều khá hứng thú." Chỉ cần sức mạnh mà hai bên bỏ ra không vượt quá một tầng thứ nhất định thì sẽ không thu hút sự chú ý của Yêu Đạo, ngược lại còn làm cho kiếp khí lần này ngày càng nồng đậm.

Trong khoảnh khắc, hơn mười vị Thánh nhân trong Hồng Hoang đấu pháp, kiếp khí Yêu Đạo ngày càng nồng đậm, từ trong Hồng Hoang thiên địa không ngừng thấm ra, sau đó dung hợp với năm đạo Thiên, Địa, Nhân, Phật, Ma.

Từng đạo đại đạo pháp thuật bùng nổ, chiến lực của hai bên không ngừng leo thang!

Tu vi của Phục Hy đã hoàn toàn đạt tới đỉnh phong Thánh nhân cửu trọng thiên!

Mà sức mạnh của Dương Hữu, đối thủ của y, lúc này cũng không ngừng thăng tiến, thế mà cũng leo tới tu vi Thánh nhân cửu trọng thiên.

Chương 879

Các vị đại năng đều biết rõ phần tu vi này chỉ là tạm thời, sau này khi lượng kiếp qua đi, tất nhiên sẽ tụt trở lại!

Nhưng dù vậy, bất kể là người thắng hay kẻ bại, sau đại chiến chắc chắn tu vi sẽ nhờ đó mà đột phá mạnh mẽ!

Tu vi của hai bên dần xích lại gần nhau, các vị Yêu Thánh và Thánh nhân của Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo cũng dần giằng co, từng người một mất đi năng lực chiến đấu.

Sau một hồi đại chiến, chỉ còn lại hai người Phục Hy và Dương Hữu.

"Đạo hữu, đòn tiếp theo này hãy để chúng ta quyết định thắng thua đi!" Phục Hy lớn tiếng nói.

"Được, đúng ý ta!" Dương Hữu lập tức gật đầu.

Lúc này, dưới sự gia trì của khí vận Yêu Đạo, tu vi của hai bên gần như đã leo tới đỉnh cao nhất dưới Hợp Đạo cảnh giới!

Chỉ cần ai có thể trở thành Yêu Đạo Đạo Chủ thì có thể mượn nhờ khí vận Hồng Hoang hạo hãn này để hoàn toàn lột xác thành rồng, trở thành chí cường giả Hợp Đạo cảnh giới!

"Đại chiến với đạo hữu lâu như vậy, tại hạ lại khai phá thêm một khúc nhạc, xin đạo hữu lắng nghe!" Phục Hy lãng thanh nói, hai tay ấn lên Phục Hy Cầm, chỉ nghe tiếng đàn 'tranh tranh' vang lên, một luồng đạo vận huyền bí khôn lường lan tỏa ra.

Trong sát na, âm thanh đó vang vọng giữa trời xanh, leng keng va chạm, thấp thoáng có một phương vô thượng đại trận lan tỏa ra, đột ngột muốn nhốt chặt Dương Hữu trong đó!

“Thủ đoạn hay!” Dương Hữu lớn tiếng tán thưởng, sau đó nói: “Tuy nhiên, vẫn chưa đủ!” Khí tức của hắn cũng tức thì bùng nổ, sau đó, phía sau hắn xuất hiện hình chiếu của Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo!

Hắn vốn là kẻ mạnh nhất thiên địa đó!

Giờ đây, toàn bộ thiên địa dung nhập vào Hồng Hoang, lúc đại đạo đang sục sôi này, đại bộ phận khí của Yêu Đạo ở tam đảo cũng hội tụ lên cơ thể Dương Hữu.

“Vậy thì tới đòn cuối cùng!” Hai bên đột ngột đối chọi một vố, lực lượng kinh khủng quét ngang tứ phương tám hướng, gào thét rạch trời, cuộn trào thương khung.

“Tới rồi!” “Để xem ai có thể kiên trì tới cuối cùng.” “Không sai, hiện tại tu vi hai người thực sự không chênh lệch.”...

Các đại năng Hợp Đạo cảnh lần lượt bình luận, theo cái nhìn của bọn họ, dưới sự gia trì của khí vận Yêu Đạo, hai bên gần như đã đạt tới cực hạn của cảnh giới Thánh nhân!

Ngay lúc này, dưới sự va chạm của hai bên, chiến trường trong phạm vi trăm dặm đều hiện lên một màu hỗn độn, như muốn phá nát cả thiên địa!

Đúng lúc này, tam đảo phía sau Dương Hữu đột nhiên lóe lên một cái, giống như là kiệt sức.

“Sơ hở rốt cuộc cũng lộ ra rồi sao?” Phục Hy lãng thanh cười một tiếng, sau đó đột ngột ra tay, đích thân bước tới, muốn trực tiếp đánh bại Dương Hữu.

“Ta chính là đang đợi ngươi tới đây!” Dương Hữu đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, lập tức lao thẳng về phía Phục Hy trước mặt!

Oanh động!

Đòn tấn công mạnh nhất dưới Hợp Đạo cảnh giới bùng nổ, uy lực lớn đến mức dường như muốn lan đến toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng may mắn thay nơi này đã được Lăng Tiêu kịp thời trấn an, không để xảy ra sơ hở nào.

Không biết qua bao lâu, vầng sáng trắng chói lòa cực điểm mới biến mất, sau đó nhìn thấy hai đạo thân ảnh.

Một ngồi một đứng!

Phục Hy ngồi xếp bằng, hai tay vẫn đang tấu lên âm luật tuyệt diệu vô cùng, nhưng trước ngực y lại xuất hiện một vết thương đẫm máu, giống như bị thứ gì đó xuyên qua, trong miệng cũng không ngừng ứa máu.

Dương Hữu đứng lặng bên cạnh, khắp người đầy những vết nứt, giống như món đồ sứ mỏng manh nhất, vừa chạm vào là vỡ.

Trong hai tai, thậm chí máu vẫn không ngừng rỉ ra, dường như đã làm tổn thương đến nguyên khí.

Chứng kiến cảnh này, đông đảo đại năng có mặt đều thầm hiểu.

Kết cục đã định rồi.

Chỉ một lát sau, Dương Hữu thở dài một tiếng, sau đó giơ tay hành lễ: "Đa tạ đạo hữu, trận đại chiến này quả thực ta đã bại." "Không sao." Phục Hy cười lớn đứng dậy, không màng đến thương thế, tùy tay ném mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan qua.

"Thử xem đi, rất có ích cho thương thế của ngươi." "Đa tạ." Dương Hữu khẽ gật đầu.

Thắng bại đã phân!

Phục Hy thắng, Dương Hữu đã bại.

Trong sát na, khí vận Yêu Đạo vô cùng vô tận trực tiếp quán nhập

vào cơ thể Phục Hy, hào hùng vô biên, thúc đẩy tu vi của y không ngừng cuộn trào mãnh liệt.

Cùng lúc đó, một luồng linh lực tinh thuần cực điểm bộc phát từ sâu trong Hồng Hoang, lập tức quét qua toàn bộ thiên địa!

Yêu Đạo đã hoàn toàn hoàn thiện, Hồng Hoang thiên địa biến thành một ngôi nhà lớn được chống đỡ bởi sáu cây cột trụ, tự nhiên trở nên to lớn và hùng vĩ hơn nhiều.

"Hô!" Phục Hy thở phào một cái, từng bước từng bước bước ra, không kiêng nể gì mà thôn phệ những luồng khí tức đó.

Một lúc sau, Phục Hy ngừng hấp thu, nói: "Chư vị đạo hữu, trận chiến hôm nay kết thúc tại đây, ta đi đột phá đây." Mọi người lần lượt gật đầu, để mặc cho nhân vật chính hôm nay rời đi!

"Không ngờ thế mà vẫn thua?" La Hầu khẽ chậc một tiếng, vẻ mặt bình thường, lão can thiệp vào lượng kiếp lần này chẳng qua cũng là để gây chút khó khăn cho Phục Hy, giờ thất bại rồi thì tự nhiên cũng không sao cả.

"Đa tạ tiền bối ban tặng." Lúc này Dương Hữu bay lên bầu trời bái tạ từng người!

"Tốt lắm." Các vị đại năng gật đầu khen ngợi.

Lúc này tu vi của Dương Hữu dưới sự gia trì vừa rồi cũng đã đạt tới bán bộ Hợp Đạo cảnh giới, cũng có cơ hội đột phá tầng bình cảnh này.

Cùng với việc lượng kiếp kết thúc, mọi người tản đi, một số chuyện bắt đầu lan truyền trong Hồng Hoang.

Đầu tiên, chuyện lớn nhất không gì khác ngoài việc Yêu Đạo lượng kiếp kết thúc, Bắc Câu Lô Châu lại có thể tiến vào.

Chuyện lớn tiếp theo chính là Dương Hữu dẫn theo thế lực thuộc về mình trên Vạn Linh Càn Nguyên tam đảo đầu quân cho Phục Hy.

Hai bên đều là Yêu tộc, vả lại trước đó trong lượng kiếp cũng không kết huyết cừu, thấy Phục Hy sắp đột phá cảnh giới, Dương Hữu dứt khoát dẫn theo đám đạo hữu đầu hàng luôn.

Thực lực tổng thể của Yêu tộc Hồng Hoang tăng mạnh!

Tính ra đã có thêm bảy vị Thánh nhân, trong đó một người còn có khả năng thăng tiến Hợp Đạo cảnh giới!

Điều này lập tức khiến các thế lực khác thèm nhỏ dãi.

Dù sao cũng là đại thế lực, Thánh nhân là chiến lực nòng cốt, huống hồ còn có một người như Dương Hữu.

Sau đó, Hồng Hoang thiên địa yên tĩnh suốt cả ngàn năm, khí vận thiên địa bộc phát, khí tức Yêu Đạo bừng lên!

Một luồng khí tức Hợp Đạo cảnh giới lan tỏa ra, hoàn toàn mới mẻ!

Chính là Phục Hy!

Nay Yêu Hoàng cũng đã hoàn toàn đột phá Hợp Đạo cảnh giới!

Đại năng đỉnh cấp trong Hồng Hoang lại có thêm một người!

Nếu lần trước phe công kích Hồng Hoang lại kéo đến thì cũng sẽ không quá thê thảm nữa.

Một cách mập mờ, do thực lực Yêu tộc tăng vọt, vấn đề cân bằng thế lực trong Thiên Đạo Minh lại một lần nữa xuất hiện.

Vốn dĩ Thiên Đạo Minh do Tiệt Giáo nhắm vào Phật môn và Xiển Giáo nên cục diện đã có phần nghiêng lệch.

Chương 880

Nhưng bây giờ, với việc Yêu tộc có thêm một vị Yêu Hoàng Hợp Đạo cảnh giới, cộng thêm Nữ Oa cũng thấp thoáng đứng sau lưng Phục Hy, Yêu tộc vốn dĩ được cho là thực lực yếu nhất nay thậm chí có khả năng áp chế cả Thiên Đình, Phật môn và những thế lực khác.

Đối với điều này, các đại năng Hồng Hoang khác tự nhiên rất vui vẻ chứng kiến.

Dù sao vẫn là câu nói cũ của Hồng Hoang: Đạo hữu chết chứ bần đạo không chết!

Và không còn nghi ngờ gì nữa, kẻ thất bại lớn nhất trong trận Yêu Đạo lượng kiếp này chính là Côn Bằng.

Bởi vì tự mình vác mặt dày tự phong tu vi đi tham gia lượng kiếp, kết quả bị đá văng ra ngoài, mất sạch mặt mũi!

Cùng với việc Phục Hy trở thành Yêu Đạo Đạo Chủ, nhiều Yêu tộc trong Vạn Yêu Cung cũng nảy sinh ý định khác, không ít kẻ thậm chí trực tiếp phản đào.

Dẫn đến việc Côn Bằng vốn có thực lực xấp xỉ Minh Hà Lão Tổ nay chỉ đành ôm lấy cái chân của người bạn cũ này.

Lại thêm gần vài ngàn năm quang âm trôi qua, Hồng Hoang thiên địa vô cùng yên tĩnh.

Cùng với sự viên mãn của Lục Đạo, ngày càng nhiều sự kiện trôi dạt từ trong hỗn độn dung nhập vào Hồng Hoang.

Lúc này, Hồng Hoang đã hoàn thiện giống như một khối nam châm, không ngừng thu hút một số mảnh vỡ thiên địa dung hợp, nâng cao bản chất.

Vào năm thứ chín ngàn sau khi Yêu Đạo lượng kiếp kết thúc, lại có một phương thiên địa từ sâu trong hỗn độn trôi tới, khí tức bàng đại, thậm chí có thể chứa đựng tồn tại cấp bậc Thánh nhân.

Các đại năng Hồng Hoang đánh hơi thấy mùi vị liền kéo tới, muốn lập tức chia chác lợi ích.

Tuy nhiên, trong phương thiên địa này không hề có lấy một bóng người, tất cả dường như đều bị hủy diệt hoàn toàn, chỉ còn lại một cái vỏ không!

"Lại là như vậy." Trấn Nguyên Tử nhíu chặt mày nói: "Mấy phương thiên địa dung hợp gần đây đều không có bất kỳ sinh linh nào, đám Hỗn Độn Ma Thần đó làm việc cũng quá sạch sẽ rồi." Không nghi ngờ gì nữa, kẻ có thể cướp đoạt từ tay các cao thủ Hồng Hoang hiện nay chỉ có thể là phe Hỗn Độn Ma Thần.

Trấn Nguyên Tử năm xưa nắm giữ Địa Thư, nên việc dung hợp thiên địa bên ngoài vào Hồng Hoang thường do lão đứng ra lo liệu.

Lão đã liên tiếp chứng kiến bảy cái thiên địa gần đây không có lấy một sinh linh.

"Bỏ đi, tạm thời cứ dung hợp những thứ này vào Hồng Hoang." Các đại năng kiểm tra một lượt, sau đó dung hợp thiên địa vào Hồng Hoang.

So với mấy vạn năm trước, Hồng Hoang thiên địa nay đã rộng lớn hơn nhiều, đông đảo cường giả cũng nhờ đó mà nhận được lợi ích, không ngừng mạnh lên.

Tại đạo tràng của mình, Lăng Tiêu ngồi xếp bằng, trước mặt là Quỷ Đạo Chi Chủ đang mỉm cười.

"Thế nào rồi, thanh Bàn Cổ Phủ này sửa chữa đến đâu rồi?" "Còn thiếu một chút, có lẽ còn thiếu một món tế phẩm." Lăng Tiêu ngồi xếp

bằng, rủ mắt nói.

Vạn năm qua, y nói tu hành Lực Chi Đại Đạo cũng như tu sửa Bàn Cổ Phủ, hiệu quả của vế trước luôn có hạn, còn vế sau chính là vì thiếu tế phẩm!

Muốn tu sửa món Khai Thiên thần khí của Bàn Cổ này, dù chỉ là khôi phục tới dạng sơ khai, ít nhất cũng phải chém giết cường giả Hợp Đạo cảnh mới làm được.

"Không vội." Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ cười, nói: "Đệ tử Khổng Tước của ngươi hiện giờ có tin tức gì chưa?" "Chưa." Lăng Tiêu thở dài, khẽ lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa phát hiện tung tích, hỗn độn quá mức rộng lớn, dù ta có cầm Thời Thần Chung trong tay thì nhất thời bán hội cũng không tìm được." "Hóa ra là vậy." Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ gật đầu, nói: "Chỉ cần lấy được Đạo Phản, chúng ta mới có cơ hội đánh bại đối phương." Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

Đây chính là việc bọn họ đã dự liệu từ sớm.

Một khi phát hiện sự tồn tại của Thời Thần sẽ lập tức lên đường, cố gắng đoạt lấy nguồn sức mạnh Đạo Phản đó.

"Chỉ là không biết lão già đó hiện tại đang ở trạng thái nào." Quỷ Đạo Chi Chủ thở dài.

Không ai đoán được Thời Thần hiện giờ ra sao, mà lão lại là một trong những Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất!

Thậm chí nhờ vào đại đạo của bản thân, lão có thể tái hiện vài phần tu vi đỉnh phong năm xưa.

"Không sao." Lăng Tiêu thần tình bình tĩnh, ngồi xếp bằng: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn!" Dứt lời, trong tay Lăng Tiêu xuất hiện Bàn Cổ Phủ, món Hỗn Độn Chí Bảo này hơi tỏa ra vầng sáng, dường như đang tiếp dẫn Lực Chi Đại Đạo.

Nói tới đây, Lăng Tiêu nhíu mày, sau đó ngẩng đầu lên.

"Chuyện mấy phương thiên địa gần đây, chắc ngươi cũng biết rồi chứ?" "Tất nhiên." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó giơ Thời Thần Chung lên, một đạo lưu quang từ trong đó bay ra, phản chiếu trên bầu trời.

Trong từng thước phim đó là cảnh tượng như diệt thế!

Từng bóng người khủng bố đến cực điểm bước vào thiên địa, nhanh chóng đồ diệt thương sinh, chỉ có những cường giả cấp Thánh nhân mới được tha.

Khi những sinh linh đó bị đồ sát, bọn họ sẽ hóa thành vô số máu tươi, dung nhập vào một dòng huyết hải cuồn cuộn.

Đây chính là cảnh tượng Lăng Tiêu dùng Thời Gian Đại Đạo đảo ngược thời gian mà có được.

"Huyết hải?" Quỷ Đạo Chi Chủ thần sắc hơi co lại, nói: "Chẳng lẽ lão gia hỏa kia vẫn chưa chết sao?" "Chắc là vậy rồi." Lăng Tiêu khẽ gật đầu: "Không ngờ nha, ta lúc đó đã ra tay như vậy mà Huyết Chi Ma Thần thế mà vẫn chưa chết." "Đây là một trong những Hỗn Độn Ma Thần khó giết nhất." "Đúng vậy." Trên mặt Quỷ Đạo Chi Chủ lộ ra một tia cười khổ: "Năm đó Bàn Cổ giết hắn còn tốn sức hơn giết các Hỗn Độn Ma Thần khác một chút." "Xem ra hắn đã đầu quân cho Thần Nghịch rồi."...

Sâu trong hỗn độn, trong một phương đại thiên thế giới.

Vô số thi thể rơi xuống từ bầu trời, dường như vô cùng vô tận, vừa có những dã thú yếu ớt nhất, vừa có những tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, Á Thánh.

Lúc này, những sinh linh này chỉ là nguyên liệu cung phụng cho sự dưỡng lão của một tồn tại nào đó.

Vĩnh Hằng Ma Thần ngồi xếp bằng, tay cầm bút vẽ, ghi lại cảnh tượng vạn thi huyết hải này vào trong tranh.

“Ha ha, nếu có thể vẽ ngươi thành một bức tranh thì quả thật không tệ.” Vĩnh Hằng Ma Thần cười trầm thấp.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền tới từ trong huyết hải: “Ngươi muốn ra tay với ta sao?

Hiện tại ta đã khôi phục được một chút chiến lực, dù không phải đối thủ của ngươi thì cũng có thể giữ được mạng.” “Ha ha, thật muốn thử một phen.” Ánh mắt Vĩnh Hằng Ma Thần rực cháy nhìn về phía bóng người sâu nhất trong huyết hải!

Một lát sau, cùng với tiếng máu chảy róc rách, một bóng người từ trong đó bước ra.

Đó là một bóng người áo đỏ, khí thế hào hùng, đã khôi phục tới Hợp Đạo cảnh giới.

Huyết Chi Ma Thần!

Pháp tướng tiên thiên của hắn mặc một bộ trường bào màu huyết sắc, diện mạo vô cùng yêu diễm, trông trẻ trung hơn nhiều so với Minh Hà Lão Tổ ở Hồng Hoang.

Giây lát, Huyết Chi Ma Thần bước ra khỏi huyết hải, sau đó giơ tay gật đầu về phía xa.

“Kính chào đạo huynh!

Lời hứa ta đã nói, ngươi đã thực hiện, còn ngươi thì sao?” Bóng dáng Thần Nghịch xuất hiện không biết từ lúc nào, khắp người tỏa ra khí tức hủy diệt, khiến Huyết Chi Ma Thần vừa mới khôi phục chưa hoàn toàn cảm thấy nghẹt thở.

Trong lòng khẽ động, nhưng Huyết Chi Ma Thần vẫn bình tĩnh

nói: "Tự nhiên không thất hứa, giao dịch ta đã hứa chắc chắn sẽ không làm trái." Dứt lời, Huyết Chi Ma Thần nhìn về phía sâu trong hỗn độn nói: "Cũng sắp tới rồi." Tới rồi?

Ngay giây tiếp theo, một luồng lưu quang màu huyết sắc bay tới.

Đó chính là một đạo phân hồn phân thân của Huyết Chi Ma Thần!

Lúc này y đang nâng một mảnh vảy, hiện ra trước mặt mọi người.

"Chính là vật này, đây chính là một phần cơ thể còn sót lại của kẻ đã vượt qua dòng sông thời gian để truy sát Thời Thần năm đó." Huyết Chi Ma Thần trịnh trọng nói.

"Ồ?" Thần Nghịch giơ tay chộp lấy, nắm thứ đó trong lòng bàn tay, lập tức cảm nhận được lực lượng đại đạo rõ rệt!

"Không sai, chính là nó, và sâu trong hỗn độn chắc hẳn vẫn còn thứ gì đó đang thu hút." Thần Nghịch hài lòng gật đầu nói: "Rất tốt, vậy chúng ta hãy đi tìm Thời Thần thôi, xem trong tay lão rốt cuộc có bảo vật gì." Trong hỗn độn.

Khổng Tuyên bay lượn trên không, rảo bước trong biển hỗn độn, tay nắm lấy Hỗn Độn Thần Kim, dò xét sự hỗn độn vô hình.

"Thứ thầy cần rốt cuộc ở đâu." Khổng Tuyên cau mày.

Chương 881

Y đã tìm kiếm trong hỗn độn này hơn vạn năm, tuy nhiên vẫn chưa tìm thấy tin tức gì.

"Liệu có thật sự tìm được không?" Dù tâm thái ổn định như Khổng Tuyên, lúc này trong lòng cũng nảy sinh chút nghi ngờ.

"Không vội, cứ từ từ." Hít sâu một hơi, Khổng Tuyên tiếp tục tìm kiếm, không biết bao nhiêu năm nữa trôi qua, tinh thần y bỗng chấn động, cảm nhận được phía trước có một phương thiên địa!

"Một phương thiên địa?" Khổng Tuyên thầm động tâm, hiện ra bản thể Khổng Tước, lập tức lao về phía thiên địa đó.

Chỉ trong chốc lát, ngũ sắc lưu quang trực tiếp xuyên qua lớp màng thế giới.

"Chính là nơi này sao?" Khổng Tuyên nhìn xuống phương thiên địa này, lập tức ngẩn ngơ, chỉ thấy linh khí nơi đây dồi dào đến cực điểm, bao quanh là khí tức Càn Khôn Đại Đạo khó có thể diễn tả bằng lời.

"Cái này..." Đồng tử Khổng Tuyên co lại, nơi này tuyệt đối không giống như nơi vô chủ.

"Ồ, người trẻ tuổi, ngươi lạc vào nơi này sao?" Đột nhiên, một giọng nói già nua vang lên trong lòng Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên lập tức kinh hãi, phải biết y cũng là đại năng Hợp Đạo cảnh giới, hiện giờ trong Hồng Hoang hay thậm chí toàn bộ hỗn độn, kẻ có tu vi cao hơn y e là không có bao nhiêu.

Đột ngột quay đầu lại, một bóng người lọt vào mắt Khổng Tuyên.

Đó là một lão giả mặc lục bào, khí thế bình thản, phong thái hào

hùng, nhìn qua cứ như đang đối diện với hư không vô tận, thậm chí Khổng Tuyên còn có một loại bản năng rằng mình không thể chống lại đối phương.

Hỗn Độn Ma Thần!

Một Hỗn Độn Ma Thần ở đẳng cấp cực cao!

Không Tâm Dương Liễu, Dương Mi Lão Tổ!

"Chuyện gì thế này, sao lại gặp phải vị này?" Khổng Tuyên kinh hãi, lập tức vội vàng hành lễ.

Phải biết Không Gian Chi Đạo và Thời Gian Chi Đạo là hai pháp tắc đỉnh tiêm chỉ dưới Lực Chi Đại Đạo.

Vị này năm xưa cùng với Thời Thần được xưng là những kẻ mạnh nhất dưới quyền Bàn Cổ!

Dường như Dương Mi Lão Tổ nhận ra sự nghi ngại trong lòng y nên mở lời: "Yên tâm, lão phu không có ý định quấy rầy ngươi.

Chỉ là muốn gặp ngươi một chút mà thôi." "Gặp ta?" Trong mắt Khổng Tuyên lộ vẻ cảnh giác, sau đó nói: "Lão tổ, nếu có chuyện gì, hoàn toàn có thể quay về Hồng Hoang, chắc hẳn ba vị thầy của ta và các vị cường giả sẽ đồng ý thôi." "Quay về Hồng Hoang?

Hừ!

Chuyện thường tình thì ta tự nhiên sẽ không muốn gặp ngươi." Dương Mi Lão Tổ cười hì hì: "Nhưng ta khuyên ngươi nha, hãy mau chóng rời đi, nếu không lát nữa Thần Nghịch tìm tới, e là tính mạng ngươi phải bỏ lại đây đấy." Thần Nghịch?!

Nghe thấy hai chữ này, Khổng Tuyên chấn kinh trong lòng.

"Làm sao có thể, tại sao hắn lại tới đây, chẳng lẽ hắn phát hiện ra ta?" "Không phải." Dương Mi Lão Tổ lắc đầu nói: "Ngươi không

phải đang tìm thứ gì đó sao, hắn cũng giống ngươi, cũng đã tìm suốt mấy ngàn năm rồi.

Tuy nhiên hắn chắc chắn sẽ sớm tìm được tới đây thôi." "Cái này..." Khổng Tuyên kinh hãi, sau đó lập tức nhận ra ý tứ trong lời nói của Minh Hà Lão Tổ.

"Chẳng lẽ thứ ta đang tìm chính là ở đây!" "Không sai." Dương Mi Lão Tổ liếc nhìn Khổng Tuyên nói: "Ngươi không cần phải che che giấu giấu, cứ nói thẳng đi.

Thời Thần đang ngủ say ở gần đây, nếu tìm được lão thì sẽ tìm được thứ các ngươi muốn." "Hóa ra là vậy, thế tại sao ngài không ra tay?" "Ngươi đoán xem." Dương Mi Lão Tổ nhẹ nhàng vuốt râu dài cười nói: "Được rồi, chuyện này không liên quan tới ta, phải đi thôi." Chỉ trong chốc lát, bóng dáng Dương Mi Lão Tổ đột ngột biến mất, ngay cả hỗn độn cũng không thể ngăn cản lão rời đi.

"Hóa ra là thế." Khổng Tuyên tâm tư bất định, lập tức ra tay, tu vi Hợp Đạo cảnh giới tức khắc bùng nổ, khuấy động biển hỗn độn xung quanh.

Và trong những đợt sóng cuộn trào đó, Khổng Tuyên thấp thoáng nhìn thấy một phương đại thế giới đang trôi nổi trong biển hỗn độn.

"Quả nhiên ở đây!" Khổng Tuyên thầm động tâm, lập tức theo tọa độ quay về Hồng Hoang.

Hồng Hoang thiên địa.

Ngũ sắc lưu quang tỏa sáng, gần như trong tích tắc đã trực tiếp tới nơi Lăng Tiêu đang bế quan tu hành.

"Thầy, con có việc hệ trọng cần báo cáo." Nhận ra khí tức của Khổng Tuyên, Lăng Tiêu lập tức tỉnh lại.

Phải biết Khổng Tuyên là do y phái đi thám thính Thời Thần.

Nay y vội vã quay về, e là đã tìm thấy tung tích đối phương.

"Thế nào?" "Thầy, con e là đã tìm thấy Thời Thần, phát hiện ra tiểu thiên địa lão khai tịch trong biển hỗn độn." "Ồ?!" Lăng Tiêu lập tức nảy sinh hứng thú.

Không chút do dự, Lăng Tiêu lập tức thi triển thần thông, truyền tin tức cho các đại năng trong Hồng Hoang.

Chỉ một lát sau, đông đảo đại năng đã tề tựu.

"Đã phát hiện nơi ở của Thời Thần, chúng ta có nên chủ động xuất kích không?" "Nếu chủ động xuất kích thì lần này cần bao nhiêu người?" "Khó khăn nhất vẫn là đối phó Thần Nghịch, ngươi có nắm chắc không Lăng Tiêu?" Các đại năng bàn tán xôn xao.

Lăng Tiêu trầm tư một lát rồi nói: "Với tu vi hiện tại của ta, tuy vẫn chưa phải đối thủ của Thần Nghịch, nhưng nếu đánh xáp lá cà, hắn muốn đánh bại ta cũng là chuyện cực kỳ khó khăn." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Bọn họ đều hiểu rõ tiến triển tu vi hiện nay của Lăng Tiêu.

"Đã như vậy, chúng ta hãy đi một chuyến xem sao." "Không sai, nếu thật sự có loại bảo vật đó thì tuyệt đối không thể rơi vào tay Thần Nghịch." "Chúng ta vào đó xem sao, nếu gặp phải Thần Nghịch, thật sự phải đại chiến một trận thì cứ việc giết ngược trở lại." La Hầu lạnh lùng cười một tiếng.

"Đúng vậy, ta có thể thực hiện một số bố trí trước, đến lúc đó có thể hỗ trợ chúng ta quay về!" Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức gật đầu.

"Đã như vậy, chư vị thấy thế nào?" Lăng Tiêu quay đầu nhìn mọi người.

Nghe vậy, nhiều đại năng có mặt đều rùng mình trong lòng.

Chuyện này quan hệ trọng đại!

Dị thế Trùng Hoàng, Thời Gian Ma Thần, Thiên Địa Đạo Phản... các sự vật liên quan đều ở tầng thứ cực cao, ngay cả các đại năng có mặt cũng cảm thấy tặc lưỡi kinh ngạc.

Nhưng ngược lại mà nói, chuyện này chắc chắn ẩn chứa vô vàn lợi ích!

Nếu có cơ hội tham gia, lấy được một số lợi ích trong đó thì chắc chắn là vô giá!

"Nếu đã như vậy, bần đạo có thể ra tay giúp đỡ." Hồng Quân vẻ mặt đạo mạo lên tiếng.

"Hừ, cũng không ai trông chờ ngươi ra tay, đến lúc đó ngươi cứ cầm chân đối phương cho tốt, đừng để bị đánh chết là được." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó nhìn về phía Lăng Tiêu: "Dù thế nào đi nữa, bản giáo chủ chắc chắn phải tham gia." "Lão tổ ta chắc chắn cũng phải góp một tay." Minh Hà Lão Tổ hắc hắc cười một tiếng.

Lão định dựa vào chuyện này để bước chân từ hàng ngũ đại năng hạng hai sang hạng nhất của Hồng Hoang.

"Chuyện này e là vẫn có liên quan tới Huyết Chi Ma Thần, trong lòng ta tự có cảm giác, có lẽ hắn vẫn chưa chết.

Nếu có thể thôn phệ hắn một lần nữa, tu vi của ta chẳng phải sẽ lại đột phá mạnh mẽ sao!" Nghe Minh Hà Lão Tổ nói vậy, Côn Bằng ngồi bên cạnh cũng trực tiếp gật đầu.

"Chuyện này, Côn Bằng ta cũng định tham gia." Chỉ một lát sau, đông đảo đại năng Hồng Hoang đều tỏ ý đồng ý.

Lăng Tiêu tuyển chọn một số đại năng, cuối cùng để Trấn Nguyên Tử cùng những người khác ở lại trấn áp Hồng Hoang, rồi dẫn theo

đoàn đại năng tiến sâu vào hỗn độn.

"Chính là nơi này sao?" Thần Nghịch khoanh tay, đứng vững trong hỗn độn.

Bên cạnh hắn là Vĩnh Hằng Ma Thần, Sinh Tử Ma Thần, Hậu Bạt cùng các cường giả khác.

Huyết Chi Ma Thần bên cạnh nhìn chằm chằm vào sự hỗn độn trước mắt nói: "Chính là chỗ này." "Chắc hẳn không sai đâu." Thần Nghịch gật đầu, ánh mắt vi diệu: "Ở đây ta cảm nhận được khí tức của lão già Dương Mi Lão Tổ để lại." "Không Gian Ma Thần sao?" Vĩnh Hằng Ma Thần lên tiếng.

Chương 882

"Không sai, cũng không biết lão già đó đang âm thầm mưu tính điều gì." Thần Nghịch khẽ lắc đầu, không mấy để tâm.

Phe họ đông người, dù Thần Nghịch thật sự có ý đồ gì thì cũng không thể gây ảnh hưởng lớn tới bọn họ.

"Vậy thì bắt đầu thôi!" Thần Nghịch đột nhiên ra tay, biển hỗn độn tức khắc sục sôi, sau đó rẽ sang hai bên, một phương đại thiên thế giới hiện ra trước mắt mọi người.

So với những đại thiên thế giới trước đó, phương thiên địa này rõ ràng tràn đầy sinh cơ, ẩn chứa vô số cường giả.

Thần Nghịch nhìn chằm chằm một lát rồi nói: "Ở đây thời gian trôi nhanh gấp mười lần bên ngoài, lão rốt cuộc đang làm cái gì thế?" Bao phủ tốc độ thời gian cho cả một phương đại thiên thế giới, dù là Hỗn Độn Ma Thần thì đó cũng là một sự tiêu hao không hề nhỏ.

"Giờ tính sao?" Sinh Tử Ma Thần hỏi.

"Đánh vào!" Diệt Mông đứng bên cạnh nói.

"Đúng vậy." Thần Nghịch giơ tay lên, búng ngón tay một cái, trong sát na, khí hủy diệt vô tận hội tụ dưới chân, một biển hủy diệt hạo hãn cũng theo đó hiện ra!

"Phá cho ta!" Chỉ một cái búng tay, một đạo lưu quang hủy diệt gào thét lao ra, sau đó đột ngột oanh tạc lên lớp màng thế giới.

Chỉ trong tích tắc, trên màng thế giới xuất hiện một lỗ hổng, nhóm Thần Nghịch định vội vàng tiến vào.

Đúng lúc này, từ xa trong biển hỗn độn, một ý niệm đột nhiên truyền tới.

“Mấy vị đến cũng sớm thật đấy, xin hãy dừng bước.” Đó là ý niệm của Lăng Tiêu!

Hồng Mông Thánh Kiếm đột ngột chém ra, đuổi thẳng tới mấy người phía xa!

“Hừ, đến cũng nhanh đấy.” Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, tung thêm một đòn nữa.

Lực hủy diệt và Hồng Mông kiếm khí triệt tiêu lẫn nhau.

Giây tiếp theo, Lăng Tiêu cùng đông đảo đại năng Hồng Hoang đã tới nơi, sau đó cùng lao vào phương đại thiên thế giới này.

Vừa bước chân vào, các đại năng đã cảm nhận được tốc độ thời gian trôi đi đáng sợ bên trong.

Cùng lúc đó, các sinh linh vốn có của thế giới này đồng loạt bị kinh động.

“Chuyện gì thế này, sao lại có nhiều cường giả giáng lâm như vậy?” “Nhiều quá, thậm chí còn có nhiều Hợp Đạo cảnh như vậy.” “Chẳng lẽ phương thiên địa này của chúng ta sắp diệt vong rồi!” “Mau chạy đi!” Các sinh linh hoảng hốt không biết làm sao, định lập tức rút lui.

Đúng lúc này, Vĩnh Hằng Ma Thần nhếch mép cười, bức tranh trong tay khẽ rung lên, vô số sinh linh bị cưỡng ép hút vào trong đó!

Nhưng chưa đợi lão kịp hành động, một luồng sức mạnh khác đã ập tới.

Đương!

Một tiểu thiên địa được khai mở, bị Hồng Quân nắm gọn trong tay, sau đó vô số sinh linh cũng được lão thu nạp hết vào.

Các sinh linh tượng trưng cho khí vận, cả hai bên đều không dễ

dàng bỏ qua.

Chỉ trong chốc lát, sinh linh của phương đại thiên thế giới này bị đưa đi sạch sành sanh, lập tức trở nên trống rỗng.

"Cũng coi như là dọn dẹp chiến trường, tránh để sinh linh nơi này bị diệt sạch." Sinh Tử Ma Thần lạnh lùng nói, sau đó nhìn chằm chằm vào Lục Tuyết Ly.

Hai bên cũng được coi là đối thủ cũ rồi.

"Hừ!" Lăng Tiêu giơ tay chộp lấy, Khai Thiên Tam Bảo hội tụ trong tay y, Lực Chi Đại Đạo giáng lâm, sau đó hóa thành một thanh Bàn Cổ Phủ hơi có chút hư ảo.

"Ồ, ngươi định dùng cái rìu của Bàn Cổ để đối phó ta sao?" Thần Nghịch từng bước tiến lên, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu nói: "Lần này chắc hẳn sẽ không còn cảnh lấy đông hiếp ít nữa chứ." "Không cần phải đấu khẩu." Lăng Tiêu hai tay siết chặt Khai Thiên Phủ, nhếch mép cười: "Mời đạo hữu nếm thử một rìu của ta!" Dứt lời, Lăng Tiêu lập tức kích hoạt Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Đại Đạo Pháp Tướng, Bàn Cổ Chân Thân.

Trong tích tắc, khí tức của y phình to tới cực điểm, dường như có thể dễ dàng lay động cả càn khôn, dù là hỗn độn cũng không thể ngăn cản y!

"Tới đi, cho ngươi mở mang tầm mắt." Thần Nghịch cười lạnh, cũng thi triển Hủy Diệt Lãnh Địa, Hủy Diệt Pháp Tướng!

Trong sát na, dưới chân hắn hiện ra biển hủy diệt, nước biển cuồn cuộn không dứt, đột ngột dâng lên sóng dữ, trực tiếp gào thét lao về phía Lăng Tiêu!

"Chỉ bằng mấy thứ này sao?" Tay kia của Lăng Tiêu nắm Hồng Mông Thánh Kiếm đột ngột rung lên, biến thành một chiếc rìu Bàn Cổ

khác, cuối cùng dung hợp với chiếc rìu kia.

Thấp thoáng, thanh Bàn Cổ Phủ này thực sự mang vài phần uy năng toàn thịnh năm xưa!

"Tới!" Bàn Cổ Phủ đột ngột bổ xuống, oanh kích dữ dội lên Hủy Diệt Thương.

Cả hai bên đều chọn cách đánh xáp lá cà.

Giây tiếp theo, Lăng Tiêu lùi lại một chút, tuy nhiên khí tức quanh thân vẫn bình ổn.

Thần Nghịch đứng tại chỗ, nhắm mắt lại rồi nói: "Ngươi bây giờ ngày càng mang đậm phong thái quân cờ dự phòng của lão già Bàn Cổ rồi đấy." "Ha ha ha, đánh không thắng nên định nói mấy lời nhảm nhí sao?" Lăng Tiêu khinh miệt cười lạnh.

Hai bên lại lao vào chiến đấu, chỉ trong sát na đã va chạm hàng nghìn hàng vạn lần, vô số vầng sáng bao phủ, Lăng Tiêu múa may Bàn Cổ Phủ, cưỡng ép đối đầu trực diện với Hủy Diệt Liên và Hủy Diệt Thương.

Lúc này, Lăng Tiêu hơi rơi vào thế hạ phong.

Nhưng so với việc trước đây phải dựa vào ba anh em cùng Tai Ách Ma Thần mới cầm chân được Hồng Quân thì nay y đã mạnh hơn rất nhiều.

"Tiểu tử này cảnh giới thăng tiến có hơi quá nhanh." Thần Nghịch trong lòng cũng thầm nhủ đối phương thật khó đối phó.

Cùng lúc đó, khi Lăng Tiêu và Thần Nghịch đang chém giết, các cường giả do hai bên mang tới cũng lao vào nhau.

Minh Hà Lão Tổ sải bước tiến vào chiến trường, khí thế ngất trời, bao phủ thương khung, lập tức nhắm thẳng vào vị Huyết Chi Ma

Thần mới chỉ có nhị trọng thiên Hợp Đạo cảnh giới kia.

"Quả nhiên tiền bối vẫn chưa chết!

Tới đây nào, ngươi và ta hãy dung hợp làm một!" Nghe vậy, sắc mặt Huyết Chi Ma Thần âm trầm nói: "Muốn thôn phệ ta?

Vậy để xem ngươi có đủ tư cách hay không!" Dứt lời, đông đảo hung thú bên cạnh hắn cũng xông lên.

"Hầu tử, chúng ta lên." Dương Tiễn cùng gật đầu, sau đó Hỗn Thế Tứ Hầu cùng xông tới, sức mạnh bùng nổ, cũng ngăn chặn đám hung thú đó.

Ở một phía khác của chiến trường, nhãn mâu Phục Hy sâu thẳm.

Cục diện chính của chiến trường không phải là nơi mà một kẻ nhất trọng thiên nhỏ nhoi như y có thể tham gia.

"Tuy vậy, ta cũng có thủ đoạn của mình." Tiếng đàn Phục Hy đột ngột vang lên rộn rã, hai loại hiệu ứng tức thì lộ ra.

Phe Hồng Hoang ai nấy tinh thần chấn hưng, nhận được sự gia trì, còn phe Thần Đế ở xa thì cau mày, một số kẻ tu vi thấp hơn lộ rõ vẻ khó khăn.

"Phục Hy ta tuy không giỏi sát phạt nhưng can thiệp vào chiến cục thì vẫn làm được." Phục Hy thầm nghĩ.

Hai bên lập tức lao vào xâu xé lẫn nhau, từng cặp đối đầu kịch liệt, nếu không phải trước đó đã thu hết sinh linh đi thì e rằng sinh linh của phương đại thế giới này đã bị dư chấn nghiền nát hết rồi.

Oanh!

Ngay tại trung tâm chiến trường, Lăng Tiêu và Thần Nghịch một lần nữa đối đầu kịch liệt.

Cả người Lăng Tiêu bị đánh bay ra ngoài, nhưng vẫn vững vàng

đứng trụ.

Lúc này, trên thân y đã tràn ngập khí tức của quy tắc Hủy Diệt, tuy nhiên, muốn hủy diệt y thì bấy nhiêu đây vẫn còn xa mới đủ.

"Nhiều năm như vậy, tiến bộ của ngươi đúng là rất lớn," Thần Nghịch từng bước bước tới, mở miệng nói: "Bất quá, vẫn không phải là đối thủ của ta." "Ha ha ha, không sao cả, chỉ cần có thể kéo chân ngươi là được." Lăng Tiêu nhếch môi cười một tiếng, đáp lời.

Chương 883

“Thủ hạ của ngươi, e rằng cũng chưa chắc ngăn được đồng bạn của ta đâu.” “Hừ!” Sắc mặt Thần Nghịch hơi lạnh xuống, hắn biết Lăng Tiêu nói quả thực không sai.

Thủ hạ cùng với đông đảo minh hữu của hắn, cho dù cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của chư vị đại năng Hồng Hoang trước mắt.

Lần trước sở dĩ có thể đánh hòa, đó là vì Thần Nghịch lấy một địch bốn, kìm chân được bốn vị cường giả Hợp Đạo tầng thứ cao.

“Tới đi!

Để ta xem năm nay ngươi lại có bao nhiêu tinh tiến?” Ánh mắt Thần Nghịch trở nên nguy hiểm.

Ai cũng biết, vị Hủy Diệt Ma Thần năm xưa này e rằng sắp sửa động chân cách!

Mọi người trong lòng chấn kinh, ngay cả những thuộc hạ và minh hữu của Thần Nghịch cũng nhịn không được khẽ lui bước, sợ bị dư chấn chiến đấu của vị này vây khốn.

Ngay lúc đó, đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, lập tức quát lớn: “Đạo hữu, ngươi muốn liều mạng với ta, vậy thì tới đi!” Y không hề sợ hãi, cũng chuẩn bị ra tay.

Có Lực Chi Đại Đạo gia thân, Lăng Tiêu cũng có thể làm đến trình độ vô ngân hóa liễm nhất định.

Ánh mắt Thần Nghịch sáng lên, đang định trực tiếp ra tay.

Khắc tiếp theo, hai bên toàn lực huy động, Lăng Tiêu múa Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, toàn lực vận dụng Lực Chi Pháp Tắc, một đạo phủ

mang đột nhiên chém ra, phảng phật như Bàn Cổ một lần nữa khai thiên lập địa!

Một kích như thế thậm chí cưỡng ép xé rách biển hủy diệt, lao thẳng về phía bản thể Thần Nghịch.

Thần Nghịch ánh mắt ngưng lại, chợt nhớ tới năm đó Bàn Cổ cũng dùng cách này cường sát mình.

"Được lắm, hôm nay ta sẽ giết chết hậu nhân truyền thừa của ngươi!" Thần Nghịch ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, Diệt Thế Đại Ma xoay tròn, vô số khí tức hủy diệt bộc phát, sau đó mang theo món Hỗn Độn Chí Bảo này nghênh khó mà lên!

Oanh!

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, hai luồng pháp tắc cực đoan đáng sợ va chạm lẫn nhau, đại thiên thế giới này lung lay sắp đổ, phảng phật mỗi một tấc không gian đều bị căng thẳng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nổ tung!

Nếu như trước đó hai bên khi giao đấu còn có ý tránh né, thì giờ đây toàn lực ra tay, có chút khó mà duy trì sự ổn định.

Ngay lúc hai bên sắp toàn lực bộc phát, một chuyện mà không ai lường trước được đã xảy ra!

Hoa lạp lạp!

Ngay tại đại thiên thế giới sắp bị sự đối đầu của hai bên hủy diệt, một dòng sông quang âm đột nhiên hiện lên, giống như mãnh thú thoát khỏi lồng giam, cuồn cuộn mãnh liệt, hào hùng dài dằng dặc!

Nước sông kích động, sóng đào dữ dội!

Trông thấy cảnh này, ngoại trừ Lăng Tiêu và Thần Nghịch, cả hai bên đều nhịn không được dừng tay lại!

Thời Gian Trường Hà!

Chẳng lẽ Thời Thần sắp ra tay?!

Ngay lúc đó, Thời Gian Trường Hà cuộn trào không ngừng, cuối cùng cưỡng ép định trụ thiên địa này, để tránh bị cuộc tranh đấu của hai bên hủy diệt.

"Thời Thần?

Ngươi muốn ra tay sao!" Một kích đối đầu của hai bên biến mất, Lăng Tiêu bị bắn ngược ra ngoài, hơi có chút chật vật, Thần Nghịch thì lùi lại mấy bước, ánh mắt ngưng trọng.

Cảnh tượng như thế, e rằng chỉ có vị Thời Gian Ma Thần kia mới làm được.

Tuy nhiên, lúc này đây, ngoại trừ tiếng nước sông thời gian hào hùng, không có bất kỳ động tĩnh nào truyền đến.

"Sao còn chưa đi ra?" Lăng Tiêu cau mày.

Đúng lúc này, một vị đại năng trong trường đột nhiên lên tiếng: "Các ngươi nhìn xem, có thứ gì đó từ thượng du Thời Gian Trường Hà bị cuốn xuống dưới kìa!" Nghe thấy lời này, những đại năng còn lại đều kinh hãi.

"Chẳng lẽ là Trùng Hoàng?" "Hay là đại đạo cường giả truy sát Thời Thần đã tới!" Mọi người mỗi người một tâm tư, mãnh liệt nhìn về phía thượng du Thời Gian Trường Hà, sau đó sững sờ.

"Không đúng!" Tại thượng du Thời Gian Trường Hà, một đạo thân ảnh bị cuốn trôi xuống.

Thân ảnh kia lộ vẻ cực kỳ hư huyễn, trắng bệch không thôi, phảng phất như là ký ức của quá khứ.

Nhìn thấy thứ đó, đông đảo đại năng có mặt đều thần sắc quỷ dị.

“Đó...

đó là Kiếm Chi Ma Thần?!” Vĩnh Hằng Ma Thần nhịn không được kinh hô một tiếng, mở miệng nói: “Hắn sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ là bị Thời Thần bắt tới đây?” Tuy nhiên chỉ trong chốc lát, Kiếm Chi Ma Thần kia đã bị cuốn đến trước mặt mọi người.

Cảm thụ được khí tức của y, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Đại Đạo cảnh giới!

Kiếm Chi Ma Thần này vậy mà là tầng thứ Đại Đạo!

“Đợi đã, đây không phải là Kiếm Chi Ma Thần hoàn chỉnh, đây là một tàn ảnh quá khứ, là thứ mà Thời Thần lộng ra!” Trong mắt Thần Nghịch hắc mang ngưng tụ, lập tức mở miệng.

Tàn ảnh Kiếm Chi Ma Thần?

Mọi người nghi hoặc, làm ra thứ này có tác dụng gì?

Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh đột nhiên ra tay, không ai lường trước được.

Thông Thiên giáo chủ!

Hành động của ngài cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đem hư ảnh Kiếm Chi Ma Thần từ trong Thời Gian Trường Hà vớt ra.

“Ngài ấy muốn làm gì?” “Thông Thiên, ngươi lấy thứ đó làm gì!” “Đó chẳng qua chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi.” Tuy nhiên, Thông Thiên giáo chủ nắm chặt lấy tàn ảnh Kiếm Chi Ma Thần, đôi mắt sáng rực đến cực điểm, sau đó hít sâu một hơi.

Trong sát na, hư ảnh Kiếm Chi Ma Thần ẩn ước tỏa ra một luồng khí tức pháp tắc, sau đó vậy mà bị Thông Thiên giáo chủ từng chút từng chút hấp thu!

Trông thấy cảnh này, các vị đại năng Ma Thần kinh hãi vô cùng!

Hư ảnh này có thể hấp thu?

Lúc này, toàn trường chú mục, không có ai quấy rầy Thông Thiên giáo chủ.

Thực tế trong lòng Thông Thiên giáo chủ cũng không nắm chắc, ngài chỉ là mơ hồ có loại cảm giác, thôn phệ hư ảnh Ma Thần có pháp tắc chủ tu tương tự bản thân, nhất định sẽ có lợi ích vô cùng to lớn!

Thế nên, Thông Thiên giáo chủ vừa rồi mới ra tay.

Chỉ thấy Thông Thiên giáo chủ không ngừng thôn thổ hư ảnh Ma Thần kia, khí tức bản thân cũng ngày càng sâu thẳm, chỉ trong sát na đã đạt tới cảnh giới tu vi Hợp Đạo ngũ trọng thiên!

Thấy cảnh này, mọi người có mặt gần như phát điên.

Vậy mà có thể nâng cao tu vi?!

Ngay lúc đó, tất cả đại năng đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở thượng du Thời Gian Trường Hà phía xa, lại có một luồng tàn ảnh trôi dạt tới!

Tàn ảnh kia to lớn vô cùng, bao phủ từng tầng từng tầng màn đen, dòng sông quang âm xung quanh dường như cũng bị nó thu hút, sau đó chảy vào trong cơ thể nó!

Chỉ cần nhìn vào nó, thậm chí còn có một loại cảm giác ánh mắt cho đến thần hồn ý chí đều sắp bị cắn nuốt sạch sẽ!

Chương 884

Thôn Phệ Ma Thần!

Một vị Ma Thần đã sớm triệt để vẫn lạc trong trận đại kiếp khai thiên của Hồng Hoang.

Sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhưng mọi người không kịp suy nghĩ nhiều, có tấm gương của Thông Thiên giáo chủ trước đó, mọi người gần như lập tức ra tay!

"Thứ này thuộc về ta!" Thần Nghịch giơ tay chộp một cái, một bàn tay đen khổng lồ từ trên không trung rơi xuống.

"Cút!" Lăng Tiêu hét lớn một tiếng, huy động Bàn Cổ Phủ trực tiếp nghênh đón.

Đế Tuấn chính là tu luyện Thôn Phệ Pháp Tắc, nếu như có thể lấy được thứ này, tu vi nhất định sẽ đại tiến!

Không chỉ Lăng Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ở phía xa cũng phản ứng lại, lập tức muốn tranh đoạt tàn ảnh Thôn Phệ Ma Thần.

"Chỉ dựa vào ngươi?

Thứ này nên thuộc về Đại ca của ta!" Lăng Tiêu cười nhạo một tiếng, sải bước tiến lên, trực tiếp cùng Đông Hoàng Thái Nhất hợp lực một kích, sát hướng Thần Nghịch!

"Vướng chân vướng tay!" Thần Nghịch nhịn không được nộ mắng một tiếng, đột nhiên ra tay.

Khắc tiếp theo, Bàn Cổ Phủ hư huyễn cùng Thời Thần Chung hợp lực một kích, sau đó đột ngột va chạm với Hủy Diệt Chi Thương thần

bí!

Oanh!

Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, thậm chí khiến Thời Gian Trường Hà dấy lên sóng dữ ngập trời!

Lúc này đây, những Hỗn Độn Ma Thần và đại năng khác cũng chuẩn bị thu thập thân thể Thôn Phệ Ma Thần kia!

Cho dù công pháp chủ tu của bọn họ không phải là Thôn Phệ Pháp Tắc, nhưng nếu lấy được hư ảnh đó rồi dung hợp, cũng có thể khiến Đại Đạo chủ tu của bản thân cường đại hơn!

Dù sao cảnh giới Hợp Đạo chính là đem Đại Đạo chủ tu của bản thân cùng các Đại Đạo khác dung hợp làm một!

Đông đảo đại năng giao chiến lẫn nhau, tranh đấu không ngừng, Đế Tuấn gầm nhẹ một tiếng, lập tức ném ra Hồng Mông Ngũ Hành Sơn trong tay, trấn áp về phía trung tâm chiến trường!

Trong sát na, món Hỗn Độn Linh Bảo này đã đánh ra một mảnh chân không trên không trung, những cường giả khác đều không dám tới gần.

Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời!

Uy lực Hỗn Độn Linh Bảo bộc phát luôn có giới hạn thời gian.

"Đế Tuấn, để ta đấu với ngươi một trận!" Vĩnh Hằng Ma Thần cười lạnh nói, đột nhiên ra tay muốn cùng nhau hạ gục Đế Tuấn!

"Hừ!" Những đại năng Hồng Hoang khác cũng truy đuổi hỗ trợ.

Nhưng đúng lúc này, thượng du Thời Gian Trường Hà phía xa đột nhiên lại xuất hiện mấy đạo thân ảnh!

"Đó...

đó không phải là thân ảnh của ta sao?" Vĩnh Hằng Ma Thần thần sắc sững lại, ngay cả việc ứng phó sự tấn công của Đế Tuấn cũng chậm trễ cực kỳ!

Chỉ thấy trên thượng du Thời Gian Trường Hà trôi dạt mấy đạo hư ảnh, trong đó một đạo chính là Vĩnh Hằng Thần Ma!

Ngoài ra, đồng tử La Hầu co rụt lại khi nhìn thấy hư ảnh bản thể Sát Lục Ma Thần của chính mình!

"Nhất định phải đoạt lấy nó!" Gần như trong nháy mắt, số lượng cường giả vây công Đế Tuấn ít đi không ít, dù sao lúc này đã có thu hoạch lớn hơn!

Bây giờ ở đây tranh đấu với Đế Tuấn sẽ chỉ mất đi nhiều thứ hơn, giống như Vĩnh Hằng Thần Ma, trực tiếp từ bỏ Đế Tuấn, lao thẳng về phía hư ảnh của chính mình.

"Dù sao đi nữa, trước tiên phải lấy được hư ảnh của chính ta!" Không chỉ hắn nghĩ vậy, La Hầu cũng thế!

Nhất thời, đại năng hai bên đại chiến xoay quanh dòng Thời Gian Trường Hà kia.

Tuy nhiên lúc này, Lăng Tiêu, Đông Hoàng Thái Nhất và Thần Nghịch lại dừng hành động, đối trì lẫn nhau.

"Hừ, xem ra ta đã biết đây là thứ gì rồi." Thần Nghịch nhìn dòng Thời Gian Trường Hà kia, như có điều suy nghĩ mà nói: "Đây chính là thủ đoạn của lão gia hỏa kia, thủ đoạn vượt qua thời gian." "Thời gian?" Trong lòng Lăng Tiêu lúc này cũng nảy sinh vô số nghi hoặc.

Rốt cuộc Thời Thần đã làm gì mà tạo ra được những hư ảnh có thể trực tiếp dung hợp và nâng cao cảnh giới tu vi như vậy.

Ngay lúc đó, một giọng nói đột nhiên truyền vào tai y.

“Đệ nên nhìn cho kỹ, xem đó là thứ gì.” “Nhị ca, huynh nhìn thấu rồi sao?” Lăng Tiêu nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh.

“Thứ này, hẳn là hình chiếu của một loại Đại Đạo nào đó trong Thời Gian Trường Hà, chính vì những Hỗn Độn Ma Thần này từng đạt tới cảnh giới Đại Đạo nên mới xuất hiện dưới hình dáng của bọn họ.” “Điều này tương đương với việc cắt đứt dòng chảy của Đại Đạo trong quá khứ đem tới hiện tại, là hư huyễn Đạo Quả, một khi hấp thu sẽ tương đương với việc dung nhập Đạo Quả vào cơ thể, lĩnh ngộ Đại Đạo.” Đông Hoàng Thái Nhất nói, trên mặt mang theo mấy phần kinh thán.

“Vậy mà có thể sử dụng thủ đoạn như thế này, thật là thâm bất khả trắc!” “Cái này...” Lăng Tiêu kinh hãi, mở miệng nói: “Nếu là như vậy, thì Thời Gian Ma Thần kia hiện giờ là cảnh giới gì?” Hiện giờ thực sự là có chút thần hồ kỳ thần.

“Nếu ta có thủ đoạn như vậy, có thể tạo ra loại hư ảnh này, ta nhất định sẽ lần lượt dung hợp, đợi sau khi đạt tới cảnh giới Đại Đạo mới đi ra.” Lăng Tiêu ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía Thần Nghịch ở xa.

Quả nhiên, thần sắc Thần Nghịch dường như cũng cực kỳ phức tạp.

Hai bên đều nhìn nhau một cái, thấy được sự kiêng dè trong mắt đối phương.

Ngay lúc đó, từng luồng tàn ảnh từ thượng du Thời Gian Trường Hà trôi xuống.

Đều là tàn ảnh của những Hỗn Độn Ma Thần năm đó.

Sinh Tử, Nhân Quả, Tai Ách...

Đó là hình chiếu của từng vị Hỗn Độn Ma Thần, lúc này đều

thuận dòng mà xuống, xuất hiện trước mắt đông đảo cường giả.

Đại chiến bùng nổ, tranh đoạt lẫn nhau, tuy nhiên Lăng Tiêu sau đó lại không ra tay, những thứ y muốn đều không phải là những thứ này.

Thứ y muốn vẫn luôn chưa xuất hiện, mà cũng chưa chắc đã có.

Không biết qua bao lâu, thần tình Thần Nghịch chấn động, đồng tử co rụt lại, mãnh liệt nhìn về phía thượng du Thời Gian Trường Hà.

Khắc tiếp theo, ở nơi đó cảm thụ được một luồng khí tức!

Không chỉ có hắn.

Hồng Quân cũng tu luyện Hủy Diệt Pháp Tắc, cùng đông đảo hung thú cũng từng người ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng rực nhìn thượng du Thời Gian Trường Hà!

Mọi người chỉ thấy ở nơi đó, một đạo thân ảnh hùng vĩ to lớn từ phía trên trôi xuống.

Thân ảnh như thế đạp trên một vùng biển hủy diệt, tay cầm trường thương, vô số xiềng xích hủy diệt quấn quanh thân thể, đỉnh đầu lơ lửng Diệt Thế Đại Ma Bàn, khí thế hùng vĩ tới cực điểm!

Không nghi ngờ gì nữa, chính là Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch!

"Đó là hư ảnh của ta!" Ánh mắt Thần Nghịch khẽ co lại, lập tức thi triển thủ đoạn càn khôn, đi tới thượng du Thời Gian Trường Hà, định vớt hư ảnh của chính mình lên.

Tuy nhiên hắn bỗng nhiên phát hiện, có một đạo thân ảnh tốc độ còn nhanh hơn hắn, lặng lẽ không một tiếng động lẻn tới thượng du Thời Gian Trường Hà, định vớt hư ảnh kia ra.

Hồng Quân!

Đạo Tổ vừa giơ tay xâm nhập vào Thời Gian Trường Hà, định cưỡng hành vớt tàn ảnh ra.

Chương 885

"Muốn chết!" Thần Nghịch gần như lập tức đại nộ, không chút do dự ra tay, chính là thủ đoạn mạnh mẽ nhất, phảng phất như một kích tiêu diệt Hồng Quân.

"Đỡ cho ta!" Hồng Quân giơ tay ném một cái, Thời Không Thiên Luân sau lưng ngài không ngừng xoay chuyển, càn khôn biến hóa, cưỡng ép khai tịch ra từng tầng từng tầng mê cung càn khôn chắn trước mặt Thần Nghịch.

"Chỉ bằng những thủ đoạn này mà cũng muốn khiến ta vô công nhi phản?" Thần Nghịch phẫn nộ đại mắng, sau đó đột nhiên ra tay!

Oanh!

Hủy Diệt Chi Thương đột nhiên bộc phát, dưới sự toàn lực ra tay, gần như trực tiếp xuyên thủng từng tầng mê cung càn khôn kia!

"Hảo cường!" Hồng Quân đồng tử co rụt, mặc dù ngài đã dự liệu được Thần Nghịch mạnh bao nhiêu, nhưng khi thực sự đối diện vẫn có mấy phần kinh hãi.

"Khởi!" Không có chút do dự, khắc tiếp theo, hai kiện Hỗn Độn bảo vật khác của Hồng Quân là Âm Dương Luyện Thiên Lô và Càn Khôn Lưỡng Nghi Xích bay vút lên không trung, cùng với Thời Không Thiên Luân mỗi thứ hóa thành một đoàn lưu quang, sau đó trực tiếp lao về phía Thần Nghịch!

Oanh!

Hai luồng sức mạnh va chạm quấn quýt lấy nhau, ba kiện bảo vật của Hồng Quân bị ép tới mức liên tục thối lui, pháp lực bản thân tiêu hao cực lớn.

Nhưng dù vậy, Thần Nghịch lúc này cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của lão rùa đen Hồng Quân này, lâm vào trạng thái giằng co!

"Đại ca, đệ tới giúp huynh!" Vừa dứt lời, từng tôn hung thú ùn ùn kéo đến, trực tiếp xông tới.

"Các ngươi còn không tới giúp lão phu, thật sự muốn nhìn Thần Nghịch thực lực ngày càng mạnh sao?" Hồng Quân gào thét lên tiếng!

"Tuy nói Hồng Quân lão gia hỏa này làm người ta chán ghét, nhưng dù sao cũng có thể ngăn cản được Thần Nghịch." "Thứ này tuyệt đối không thể rơi vào tay Thần Nghịch!" "Một khi thực lực hắn tăng lên, chúng ta e rằng vĩnh viễn không được yên ổn!" Các đại năng Hồng Hoang cũng hiểu rõ đạo lý này, sau đó cũng lần lượt ra tay chi viện Hồng Quân.

Nhất thời, thượng du Thời Gian Trường Hà đánh thành một đoàn, mục tiêu tranh đoạt tự nhiên chính là đạo hư ảnh kia của Thần Nghịch.

"Thứ này, ta nhất định phải lấy được!" Trong mắt Thần Nghịch loé lên mấy phần hung lệ, trong sát na, khí thế phảng phật muốn hủy thiên diệt địa nháy mắt thu liễm, hết thảy đều trở nên cổ phác vô ba, sau đó vị Hủy Diệt Ma Thần này lạnh lùng nhìn về phía Hồng Quân!

Gần như chỉ trong nháy mắt này, Hồng Quân cả người nổi da gà, cảm giác bị một thứ gì đó cực đoan đáng sợ nhìn chằm chằm!

Không chỉ có ngài, những đại năng Hồng Hoang khác cũng cảm thấy chấn động tâm can!

Vô ngân hóa liễm!

"Chết!" Chỉ là khắc tiếp theo, Thần Nghịch hóa thành một đạo kinh thiên trường hồng lao tới, nhắm thẳng Hồng Quân.

“Lăng Tiêu, cứu ta!” Hồng Quân đưa tay ra đại thanh gào thét, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

“Tới đây.” Lăng Tiêu đồng tử co rụt, y trịnh trọng vô cùng, đã sớm chờ đợi một kích này, sau lưng đột nhiên xuất hiện hư ảnh Bàn Cổ Tổ Thần, Bàn Cổ Phủ hào quang đại phóng, hào quang rơi vào trong cơ thể y!

Lực Chi Đại Đạo!

“Khai cho ta!” Trong sát na, Lăng Tiêu toàn lực ra tay, vô số hào quang thu lại, cũng đồng dạng là vô ngân hóa liễm.

“Tiểu tử!” Trong mắt Thần Nghịch lộ ra mấy phần lãnh mang, lập tức ra tay!

Oanh!

Sức mạnh kinh khủng va chạm, một bên là hủy diệt thuần túy cực đoan, còn bên kia là sức mạnh thuần túy cực đoan!

Mức độ khủng khiếp của cuộc giao tranh khiến tất cả đại năng Hồng Hoang và Thiên Địa Ma Thần có mặt đều phải biến sắc!

Chỉ mới một kích giao thủ của hai bên đã suýt chút nữa đánh nát cả Thời Gian Trường Hà lẫn thiên địa này!

Nếu không phải Thần Nghịch và Lăng Tiêu đều rất ăn ý thu hồi một phần sức mạnh, nếu không Thời Gian Trường Hà e rằng đã sụp đổ.

Trong khoảnh khắc va chạm, hai vị cường giả đều bị bắn ngược ra ngoài, trên người Lăng Tiêu hiện lên từng tia vết nứt, ánh mắt hưng phấn vô cùng.

Thần Nghịch ở cách đó không xa bị đẩy lùi, thần sắc phức tạp.

Cả hai đều dùng cảnh giới vô ngân hóa liễm đối chọi một kích, tuy

nhiên Lăng Tiêu rõ ràng yếu hơn một chút, tu vi vẫn chưa bằng Thần Nghịch.

Khắc tiếp theo, Thần Nghịch chuyển ánh mắt, tiếp tục truy sát Hồng Quân.

"Lăng Tiêu, còn không mau tới giúp ta!" Hồng Quân lập tức gào thét, hai tay vươn vào Thời Gian Trường Hà, đã sắp chạm vào hư ảnh thần bí để cưỡng hành kéo nó ra.

"Ta giúp không được ngài, ta cũng không phải đối thủ." Lăng Tiêu khóe miệng giật giật, lần này trận doanh Hồng Hoang chỉ có một bộ phận cường giả xuất chiến, nhân số hữu hạn, mà phía Hỗn Độn Thần Ma gần như là dốc toàn bộ lực lượng.

Mặc dù Lăng Tiêu đã lĩnh ngộ được thủ đoạn vô ngân hóa liễm, nhưng hiện tại vẫn chưa theo kịp Thần Nghịch.

"Ai!" Hồng Quân sắc mặt khó coi, cũng đành phải thu hồi ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo rồi lùi sang một bên.

Thần Nghịch thực sự chọc không nổi!

"Hừ!

Lão sâu bọ!" Thần Nghịch đắc ý cười một tiếng, sau đó chộp lấy hư ảnh của chính mình, lôi nó ra khỏi Thời Gian Trường Hà!

Gần như trong một sát na, Thần Nghịch đã tóm lấy hư ảnh, cuối cùng cưỡng ép nạp nó vào trong cơ thể mình!

Những luồng hắc trào cuồn cuộn từ trong thể chất vị Hỗn Độn Ma Thần này tuôn ra, khủng bố tới cực điểm, khí hủy diệt tràn lan khắp nơi, gào thét giữa thiên không!

Hư ảnh đó chính là dáng vẻ của hắn!

Thần Nghịch tương đương với việc thu hồi lại Đạo Quả quá khứ

của chính mình!

Việc này tự nhiên là dễ như trở bàn tay!

"Hống!" Ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, khí hủy diệt càng thêm bàng bạc lan tỏa, những con hung thú đi theo lúc này đều hưng phấn không thôi!

"Thấy chưa, không giúp lão phu lấy được thứ đó, giờ xem các ngươi tính sao." Hồng Quân sắc mặt đen kịt quay trở lại giữa đông đảo đại năng.

"Tu vi của lão gia hỏa kia, e rằng càng mạnh hơn rồi." Ánh mắt Lăng Tiêu thâm thúy, nhưng y tin chắc Thần Nghịch tuyệt đối sẽ không ra tay với y ở đây, hoặc là liều mạng hạ tử thủ với đông đảo đại năng Hồng Hoang.

Nguyên nhân không có gì khác.

Vị Thời Gian Ma Thần Thời Thần bí ẩn nhất vẫn chưa xuất hiện.

Ai mà biết được vị kia đang tính toán điều gì.

Điều này không chỉ mình y, đông đảo đại năng và Hỗn Độn Ma Thần có mặt đều nhận thức được điểm này, thế nên vừa rồi ngoại trừ tranh đoạt hư ảnh Ma Thần liên quan tới mình, gần như đều không hạ tử thủ liều mạng.

Quả nhiên, Thần Nghịch thu liễm khí tức bản thân, cười lạnh không thôi nhưng không tiếp tục tấn công.

Hai bên rất mực ăn ý xuất hiện ở thượng hạ du Thời Gian Trường Hà, không ai ra tay.

Sau đó lại xuất hiện đông đảo tàn ảnh.

Khổng Tuyên dưới sự trợ giúp của ba anh em Kim Ô đã lấy được hư ảnh Ngũ Hành Ma Thần.

Trong thiên định Ngũ Thánh, Lão Tử dưới sự giúp đỡ của các Thánh nhân khác đã cưỡng ép vớt được hư ảnh Âm Dương Ma Thần.

Hậu Bạt thì gồng mình chống đỡ mọi người cưỡng ép xông pha, vớt được hư ảnh Sáng Tạo Ma Thần.

Hai bên tranh đoạt không ngừng, va chạm lẫn nhau, lần này đều lấy được lợi ích không nhỏ!

Chương 886

Nếu lần này trở về hấp thu tốt những gì có được, tu vi hai bên e rằng đều sẽ tăng vọt tương ứng.

Lăng Tiêu đứng chân tại thượng du Thời Gian Trường Hà, ánh mắt sâu thẳm, trong lòng mơ hồ có một loại suy đoán.

Cùng lúc đó, tốc độ hư ảnh trôi dạt trên Thời Gian Trường Hà ngày càng chậm, thường phải một hai ngày mới xuất hiện một đạo.

Tuy nhiên đối với các vị đại năng mà nói, chẳng qua chỉ là trong chớp mắt.

Kể từ lúc hư ảnh Ngũ Hành Ma Thần được vớt lên, mười mấy ngày đã trôi qua, nhiều vị cường giả đại năng trong lòng đều có những suy đoán thầm kín!

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh hạo hãn xuất hiện từ thượng du Thời Gian Trường Hà, chỉ cần đứng ở đó thôi đã phảng phất khiến càn khôn xung quanh ngưng cố, ngũ hành chậm lại, vũ trụ định vị!

Đó là một tôn nhân hình hư ảnh, hay nói đúng hơn là Tiên Thiên Pháp Tướng, khí thế hùng hồn, phảng phất tượng trưng cho cực hạn của sức mạnh, thân hình vạm vỡ phảng phất cao lớn vô cùng, trong tay cầm một cây đại phủ!

Bàn Cổ!

Hư ảnh của Bàn Cổ!

Nhìn thấy đạo huyết ảnh này, đông đảo đại năng và Hỗn Độn Ma Thần có mặt đều chấn kinh.

Tuy trước đó đã có suy đoán nhưng khi thực sự nhìn thấy hư ảnh Bàn Cổ, mọi người đều kinh hãi trong lòng!

Hư ảnh Bàn Cổ tỏa ra khí tức cảnh giới Đại Đạo!

Không ít Hỗn Độn Ma Thần đều nảy sinh nỗi sợ hãi bản năng.

Ai bảo năm xưa bọn họ bị Bàn Cổ đánh giết, nếu không phải dùng đủ mọi thủ đoạn kéo dài hơi tàn thì căn bản không có cơ hội sống sót.

Giờ đây, thân ảnh tượng trưng cho sức mạnh cực hạn lại xuất hiện, dù biết đó là hư ảnh Thời Gian Trường Hà, mọi người lúc này cũng nhịn không được kinh hãi.

"Đây chính là khí phách của Bàn Cổ đại thần năm xưa?" Kim Sí Đại Bằng ánh mắt nóng rực, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Quỷ Đạo Chi Chủ cảm khái nói: "Không sai, năm xưa nhìn thấy Bàn Cổ giết chóc điên cuồng trong Hỗn Độn, ta ngay cả gan quay đầu lại cũng không có." "Chư vị, ra tay đi." Lăng Tiêu nắm chặt Bàn Cổ Khai Thiên Phủ trong tay, sải bước tiến lên, đuổi theo hư ảnh tượng trưng cho Bàn Cổ!

Hư ảnh tượng trưng cho Lực Chi Đại Đạo này y nhất định phải đoạt được!

"Đừng hòng!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, trực tiếp ra tay.

"Tốc độ trưởng thành của tiểu tử này ngày càng nhanh, tuyệt đối không thể để nó lấy được hư ảnh Bàn Cổ, nếu không, tất nhiên sẽ là hậu họa khôn lường!" Thần Nghịch không chút do dự ra tay!

Mục tiêu lần này là cả dòng Thời Gian Trường Hà cùng với thiên địa này!

Hắn lười ngăn cản hư ảnh Bàn Cổ bị đoạt đi, thứ hắn muốn chính là hủy diệt tất cả những thứ này!

"Lấy được những Đạo Quả quá khứ kia, cảnh giới của ta cũng xấp xỉ đạt tới bước đó rồi!" Hủy Diệt Đại Đạo!

Chính là tượng trưng cho sự hủy diệt!

Thời Gian Trường Hà cho đến thiên địa tự nhiên cũng có thể bị hủy diệt!

"Ngăn cản hắn!" "Nhất định phải đoạt lại hư ảnh Bàn Cổ Tổ Thần!" "Tuyệt đối không thể để hắn đắc thủ!" "Bằng các ngươi mà cũng muốn ngăn cản Thần Nghịch đại nhân?" Nhất thời, hai bên lại lao vào xâu xé.

Lục Tuyết Ly đối đầu với Sinh Mệnh Ma Thần, Hồng Quân ngăn cản Vĩnh Hằng Ma Thần...

Từng vị cường giả lần lượt kiềm chế lẫn nhau, trong nháy mắt, Lăng Tiêu một lần nữa xông đến trước mặt Thần Nghịch.

"Ngươi ngăn không được ta, ta sẽ đem nơi này thống thống tiêu diệt hết!" Thần Nghịch cuồng tiếu, Diệt Thế Đại Ma phía sau không ngừng xoay chuyển, phảng phật muốn cuốn cả thiên địa thế giới trường hà vào trong đó để triệt để ma diệt!

"Vậy thì tới đi!" Lăng Tiêu đang định dốc toàn lực liều mạng.

Đúng lúc này, hai người định đối đầu cùng với cả hai bên trên chiến trường đều chấn động mãnh liệt, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía hư ảnh Bàn Cổ.

Lúc này đây, tất cả cường giả đại năng đều dừng các thủ đoạn tấn công mà nhìn chằm chằm vào hư ảnh Bàn Cổ kia!

Chỉ thấy đạo hư ảnh kia từ từ quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu và Thần Nghịch trên không trung.

Quay đầu lại...

Thấy cảnh này, chúng sinh sinh ra ở Hồng Hoang thì còn đỡ, nhưng những Hỗn Độn Ma Thần kia lúc này đều như muốn ngạt thở!

Chuyện gì thế này?!

Hư ảnh Bàn Cổ vậy mà còn có linh trí!

Ngài ấy sẽ làm gì?

Gần như trong nháy mắt, đám Hỗn Độn Ma Thần bất kể địch ta đều điên cuồng rút lui, thậm chí bao gồm cả Thần Nghịch mạnh nhất!

Bàn Cổ năm đó tạo cho bọn họ áp lực quá lớn, một mình đấu ba nghìn Ma Thần, quan trọng là ngài ấy thực sự đã thắng!

Lúc này dù chỉ là một đạo hư ảnh của Bàn Cổ, đông đảo Ma Thần có mặt cũng không dám tới gần!

Thần Nghịch nháy mắt rời khỏi đại thế giới này, thậm chí bước vào trong Hỗn Độn, ánh mắt nhìn chòng chọc vào hư ảnh Bàn Cổ, miệng mắng: "Mẹ kiếp, Thời Thần rốt cuộc đã làm cái quái gì thế!" Nếu như Bàn Cổ vào lúc này sống lại!

Ước chừng tất cả mọi người cùng xông lên cũng chỉ là lặp lại cảnh tượng đại kiếp khai thiên năm đó.

Lúc này đông đảo sinh linh Hồng Hoang cũng đang chú thị Bàn Cổ Tổ Thần.

"Hư ảnh này có linh trí?" Lăng Tiêu kinh hãi, sau đó y thấy hư ảnh Bàn Cổ Tổ Thần từng bước từng bước đi về phía mình.

"Điều này là muốn làm gì?" Lăng Tiêu kinh ngạc, nhưng mơ hồ cảm thấy ngài ấy dường như không có ác ý.

Khắc tiếp theo, thân ảnh Bàn Cổ Tổ Thần tới trước mặt y, nhìn chòng chọc Lăng Tiêu, sau đó hài lòng gật gật đầu!

Trong một sát na, thân thể vị Hỗn Độn Ma Thần mạnh nhất này bỗng nhiên tan biến, hóa thành vô số quầng sáng chảy vào trong cơ thể Lăng Tiêu!

Ngay khoảnh khắc đó, Lực Chi Đại Đạo của Lăng Tiêu thăng tiến thần tốc, phảng phất như tiếp dẫn được Đạo Quả tương lai hoặc quá khứ của chính mình.

Không chỉ có thế, Bàn Cổ Phủ trong tay Lăng Tiêu cũng nhanh chóng tỏa sáng, từng tấc từng tấc trở nên hoàn chỉnh, chỉ còn sót lại một chút tì vết nhỏ nhoi!

Vô lượng quang, vô lượng nhiệt bùng nổ, không biết qua bao lâu, mọi thứ mới bình tĩnh trở lại.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, cảm nhận được Lực Chi Đại Đạo gần như vô thượng trong cơ thể mình!

"Lúc này với tu vi của ta, hẳn cũng có thể thi triển ra vô ngân hóa liễm hoàn chỉnh!" Khắc tiếp theo, Lăng Tiêu nhếch môi, sau đó nhìn về phía Thần Nghịch vừa bước lại vào thiên địa này, cười nói: "Chạy cũng thật nhanh, nếu ngươi vừa rồi ở lại đây, có lẽ còn được xem một màn kịch hay." "Hừ!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, đánh giá Lăng Tiêu, nói: "Xem ra đã nhận được di tặng của gia hỏa Bàn Cổ kia." "Không sai." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó nắm chặt Bàn Cổ Phủ trong tay, y nói: "Có muốn chiến một trận không?" "Sợ ngươi chắc?" Ánh mắt Thần Nghịch sâu thẳm, hắn lúc này cũng muốn thử xem tu vi của Lăng Tiêu rốt cuộc đã đạt tới mức nào.

Nghe thấy lời này, mọi người hai bên đều chấn động, đúng lúc đó, Lăng Tiêu và Thần Nghịch cùng lúc nhìn về phía Thời Gian Trường Hà!

Lúc này đây, dòng Thời Gian Trường Hà kia giống như mãnh thú sổng chuồng, cuồn cuộn kích động, tự ý tuôn chảy!

Ngay lúc đó, một đạo thân ảnh tiêu sái tự tại bước ra từ Thời Gian Trường Hà.

Đông đảo đại năng trong trường nghe thấy giọng nói kia vang lên sảng khoái: “Chư vị, đã lâu không gặp!” Giọng nói kia thanh triệt vô cùng, vang dội toàn trường!

Đó là một thanh niên tuấn mỹ, mặc bạch bào, xung quanh có Thời Gian Trường Hà chảy xuôi, khí tức hào hùng, vậy mà đạt tới tầng thứ Đại Đạo!

Hắn vừa xuất hiện, khí tức khủng bố đã áp đảo tứ phương bát cực, khiến những cường giả vừa mới bước vào cảnh giới Hợp Đạo như Phục Hy thậm chí có chút không thở nổi!

Chương 887

Thời Gian Ma Thần!

Thời Thần!

Cảm nhận khí tức của hắn, mọi người đều kinh hãi vô cùng.

Thời đại này lại có vị Đại Đạo tầng thứ đầu tiên sao?

"Làm sao có thể, cho dù ngươi là Thời Gian Ma Thần, nhưng cũng không thể nhanh như vậy được." Thần Nghịch không thể tin được, đánh giá Thời Thần trước mắt, dường như đang rơi vào sự nghi hoặc nào đó.

Lăng Tiêu cũng kinh hãi trong lòng.

Khí tức cấp bậc Đại Đạo đúng là không thể nghi ngờ!

"Đợi đã, khí tức của hắn lúc này có gì đó rất kỳ quái!" Quỷ Đạo Chi Chủ kinh nghi bất định nói.

Có gì đó rất kỳ quái?

Mọi người ngẩn ra, nhưng đều không nhìn ra vấn đề gì.

Tuy nhiên nghe thấy lời này, Thời Thần khẽ cười một tiếng, nói: "Nói không sai, quả thực là có gì đó rất kỳ quái." "Hay là, mấy vị có thể tới thử một chút." "Hừ, được." Thần Nghịch ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Tiêu, nói: "Ngươi và ta cùng ra tay, hiện tại cũng chỉ có ngươi và ta mới có tư cách." Không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bạn bè vĩnh viễn.

Lăng Tiêu trước đó đối đầu với Thần Nghịch là vì muốn tranh đoạt thiên địa Hồng Hoang!

Nhưng Thời Thần trước mắt quá mạnh!

Tỏa ra khí tức tầng thứ Đại Đạo!

Chỉ trong nháy mắt, Thần Nghịch và Lăng Tiêu cùng liên thủ, vừa ra tay đã trực tiếp là vô ngân hóa liễm!

Hủy Diệt Đại Đạo và Lực Chi Đại Đạo hợp nhất, sau đó ăn ý hội tụ thành một sát chiêu phảng phất có thể kinh thiên động địa!

Tuy nhiên Thời Thần lúc này khẽ mỉm cười, dễ dàng hóa giải đòn tấn công đó.

Lăng Tiêu và Thần Nghịch tâm chấn động, tiếp tục tấn công.

Tuy nhiên Thời Thần chỉ thủ không công, sau vài hiệp, Thần Nghịch mạnh nhất và Lăng Tiêu vậy mà không thể làm gì được hắn.

"Lui xuống đi!" Thời Thần khẽ cười, giơ tay đẩy một cái, sức mạnh kinh khủng tản ra tứ diện bát phương, trực tiếp đẩy lùi cả hai bên.

Nhất thời, xung quanh Thời Thần không có bất kỳ ai, chỉ có một mình hắn.

Mọi người kinh hãi.

Mạnh!

Mạnh mẽ chưa từng có!

Lăng Tiêu thần sắc ngưng trọng.

Thần Nghịch ánh mắt thâm thúy.

Các vị đại năng hai bên mỗi người một vẻ mặt.

Thời Gian Ma Thần vừa xuất hiện đã gần như uy áp toàn trường, khiến bọn họ cảm nhận được áp lực khó diễn tả bằng lời!

Chỉ bằng thực lực vừa rồi, e rằng muốn đồ sát toàn bộ bọn họ cũng không phải việc khó.

“Chẳng lẽ nói, sự huyền diệu của Thời Gian Pháp Tắc có thể khiến tốc độ khôi phục của hắn vượt xa các Ma Thần khác!” Lăng Tiêu cảm nhận rõ ràng lúc này mình đối diện với Thời Thần giống như phàm nhân đối diện với núi cao vực thẳm, biển cả vô tận.

Đây chính là cảnh giới Đại Đạo?

Tuy nhiên lúc này, Thời Thần không ra tay với tất cả mọi người, vẫn khẽ mỉm cười nói: “Chư vị, ta không có ý định đối địch với các ngươi, đây chỉ là một sự thử nghiệm mà thôi.” “Ngươi lại đang làm cái quái gì vậy, Thời Thần?” Thần Nghịch lên tiếng hỏi.

“Chư vị hãy xem!” Thời Thần khẽ nghiêng người, dòng Thời Gian Trường Hà hào hùng bên cạnh cuộn trào tới, mơ hồ có thể thấy vô số thần vận chảy xuôi trong đó.

Là Thời Gian Ma Thần, Thời Gian Trường Hà này bẩm sinh chính là lãnh địa của hắn.

Bao gồm cả quá khứ, hiện tại và tương lai!

Lúc này đây bọn họ đang ở vị trí trung du, mà thượng du và hạ du cũng đồng dạng hiện ra một tôn Thời Thần.

Tuy nhiên lúc này, hai vị Thời Thần kia gần như bị Thời Gian Trường Hà nuốt chửng, từ cổ trở xuống đều bị nhấn chìm!

“Cái này...” Thần Nghịch ánh mắt khẽ co, nhìn ra được điều gì đó.

Hắn là vị Tiên Thiên Ma Thần hiếu chiến nhất, từng vì muốn đại chiến với Dương Mi mà chủ động tu luyện hai môn đại đạo Thời Gian và Không Gian!

Khắc tiếp theo, Lăng Tiêu thốt lên một tiếng kinh hô: “Ngươi muốn quá khứ, hiện tại, tương lai tam thân hợp nhất?” “Không sai.” Thời Thần gật gật đầu, lộ ra vẻ tán thưởng, nói: “Tuy rằng Bàn Cổ chém giết ta, nhưng ta dựa vào tương lai sinh vẫn sống đến tận bây

giờ." "Ngươi là truyền nhân của ngài ấy, kiến thức quả thực không tệ." "Sau khi trọng sinh, ta luôn suy nghĩ làm sao để nhanh chóng khôi phục thực lực, tự nhiên là dựa vào Thời Gian Đại Đạo của ta!" "Ta muốn tiếp dẫn quá khứ chi thân, tái hiện thực lực, các ngươi vừa rồi vớt lấy những hư ảnh Ma Thần kia chính là thành quả của ta." Thời Thần thở dài nói.

Nghe thấy lời này, đông đảo đại năng đều vỡ lẽ.

Thủ đoạn này quả thực huyền diệu vô cùng, có thể vớt lấy Đạo Quả quá khứ gia trì vào hiện tại, trực tiếp nâng cao cảnh giới Đại Đạo!

"Nếu có thể lôi kéo Thời Thần, để hắn giúp chúng ta, vậy chẳng phải có thể nhanh chóng nâng cao tu vi?" Nhất thời, ánh mắt đông đảo đại năng Ma Thần trở nên vô cùng nóng bỏng!

"Thời Thần, nếu ngươi giúp ta trở lại đỉnh phong, lấy được Đạo Quả quá khứ, sau này Hồng Hoang ta và ngươi chia đôi!" Thần Nghịch lập tức lên tiếng!

"Lão gia hỏa!" Lăng Tiêu mắng thầm một câu, sau đó giơ tay hành lễ: "Tiền bối, người này e rằng chỉ muốn hủy diệt Hồng Hoang." "Mong tiền bối giúp bọn ta một tay, chuyện này qua đi, bọn ta tự nhiên sẽ cùng tiền bối chia sẻ thiên địa Hồng Hoang này." Nhất thời hai bên đều đưa ra điều kiện, tuy nhiên Thời Thần lại lắc đầu.

"Không cần đâu, ta cũng không có cách nào vớt lấy Đạo Quả quá khứ thêm lần nữa." "Tại sao?" Lăng Tiêu hiếu kỳ hỏi.

"Bởi vì thứ cần thiết đã hết rồi." Thời Thần lắc đầu nói: "Hành vi như thế tất nhiên sẽ nghênh chịu Đại Đạo phản phệ, theo lý thường ta hẳn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi." "Bất quá nhờ có thứ này mà tránh được hết lần đại kiếp này đến lần đại kiếp khác." Thời Thần giơ tay lên, trong tay xuất hiện từng mảnh lá xanh mang theo vận vị

khó tả!

Lăng Tiêu và Quỷ Đạo Chi Chủ nhìn nhau.

Đạo Phản!

"Trước đó không biết vì sao, có đại năng từ bên ngoài Hồng Hoang Hỗn Độn cách dòng Thời Gian Trường Hà ra tay với ta." "Nhưng may mà cách quá xa, tuy bị trọng thương nhưng vẫn chưa chết." "Còn lấy được thứ này." Thời Thần khẽ vê mảnh lá xanh, cảm khái nói.

"Đó rốt cuộc là thứ gì?" Thần Nghịch nhịn không được hỏi: "Có thể triệt tiêu Đại Đạo phản phệ, thật là không thể tin nổi." "Ta cũng không biết." Thời Thần lắc đầu đáp: "Tuy nhiên, thứ này có thể triệt tiêu Đại Đạo, ta cũng là nhờ nó mới dám thử nghiệm." "Chỉ tiếc là trước đó để tính toán phương pháp, ta đã lãng phí rất nhiều, và thành quả chính là những hư huyễn Đạo Quả kia." "Nhưng ta đã tìm đúng đường, mạo hiểm tam thân hợp nhất để triệt để trở về trạng thái đỉnh phong, thứ này ta đã tiêu hao sạch sẽ rồi." Nói đến đây, Thời Thần thở dài một tiếng, sau đó khẽ ném mảnh lá xanh trong tay ra.

"Thứ này còn sót lại một chút, nhưng đã không đủ dùng nữa." Nghe thấy vậy, mọi người đều kinh hãi, sau đó nhìn chằm chằm vào mảnh lá xanh kia!

"Sau này ngươi sẽ thế nào?" Quỷ Đạo Chi Chủ lên tiếng hỏi.

"Thì tự nhiên là vẫn lạc dưới sự phản phệ của Đại Đạo thôi." Thời Thần tiêu sái đáp.

"Nhưng không cần lo lắng, ta đã để lại hậu thủ, sau này vẫn sẽ gặp lại chư vị, Thời Gian Ma Thần ta đây không dễ chết vậy đâu." Thời Thần cười hì hì nói.

"Được rồi, đến lúc rồi." Theo việc hắn ném mảnh lá xanh trong

tay đi, một luồng vận luật huyền chi hựu huyền giáng lâm!

Dòng Thời Gian Trường Hà hào hùng nháy mắt thôn phệ Thời Thần, luồng khí tức cảnh giới Đại Đạo kia cũng trực tiếp tiêu biến.

Thời Thần, chết!

Một vị Đại Đạo cường giả cứ như vậy vẫn lạc ngay trước mắt, mọi người đều kinh hãi khôn nguôi.

Chương 888

Đúng lúc đó, Lăng Tiêu và Thần Nghịch gần như cùng lúc ra tay, mục tiêu chính là mảnh lá xanh Đạo Phản mà Thời Thần để lại trên không trung!

"Đạo Pháp Thanh Diệp, nhất định phải đoạt được!" Khắc tiếp theo, hai người vừa nãy còn kề vai chiến đấu lập tức ra tay với đối phương, Lực Chi Đại Đạo và Hủy Diệt Đại Đạo va chạm, sức mạnh hào hùng quét sạch bát hoang!

Ngay khoảnh khắc đó, mọi người lập tức phản ứng lại, vội vàng ra tay đánh giết lẫn nhau!

"Tới đây, để xem các ngươi đấu với chúng ta thế nào!" Vĩnh Hằng Ma Thần sát khí ngập trời, khí thế leo thang đến cực điểm, hắn vừa rồi thông qua việc dung hợp Đạo Quả quá khứ, thực lực đã tăng cường đáng kể.

"Hồng Quân, ngài cùng ta ngăn cản hắn." Đế Tuấn lạnh giọng nói, sau đó cả người tỏa ra Thôn Phệ Pháp Tắc, cái gì cũng nuốt, cuối cùng hóa thành một phương kinh thế đại trận!

"Được!" Hồng Quân chỉ đành gật đầu.

Vừa rồi trong cuộc tranh đoạt hư huyễn Đạo Quả, ngài không đoạt được bảo bối gì tốt, mà thực lực bản thân trước đó cũng xấp xỉ Vĩnh Hằng Ma Thần, giờ e rằng không phải đối thủ.

Khắc tiếp theo, ba bên va chạm!

Vĩnh Hằng Ma Thần mặc dù đã nâng cao thực lực, tuy nhiên đối diện với hai vị đại năng Hồng Hoang, lúc này lại bị cưỡng ép áp chế.

"Lấy được hư huyễn Đạo Quả thì đã sao, ai mà không có?"

“Ngươi trước đó bại dưới tay chúng ta ba lần, hôm nay vẫn sẽ bại!” Đế Tuấn cười lớn nói.

“Tốt, tốt, tốt, vậy hôm nay liều chết một chiến!” Vĩnh Hằng Ma Thần triệt để nổi giận, muốn cùng Đế Tuấn và Hồng Quân liều mạng không thôi!

“Hai cái người này phát điên tìm ta?” Hồng Quân sắc mặt khó coi, nhưng vẫn thi triển ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo ngăn cản Vĩnh Hằng Ma Thần.

Đúng lúc đó, Minh Hà Lão Tổ gào thét lao ra, hóa thành một vùng huyết hải, đột nhiên ép về phía Huyết Chi Ma Thần!

“Không ngờ các hạ còn có nội hàm như vậy, hay là đưa hết cho lão tổ ta đi!” Minh Hà Lão Tổ cười lớn, sau đó áp chế Huyết Chi Ma Thần!

“Lần trước nếu không có Lăng Tiêu, ngươi đã sớm bị ta một ngụm nuốt vào bụng rồi!” Huyết Chi Ma Thần lập tức đại nộ!

Minh Hà Lão Tổ về tạo nghệ huyết đạo căn bản không phải đối thủ của hắn!

Nhưng khổ nỗi huyết đạo là như vậy, kẻ thắng có tất cả, kẻ bại không còn gì!

Hắn trước đó nội hàm đã bị thua sạch sành sanh!

Lúc này đối diện với Minh Hà Lão Tổ, cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn không bại mà thôi!

Lục Tuyết Ly đối đầu với Sinh Tử Ma Thần.

Thiên định Ngũ Thánh, Côn Bằng, Quỷ Đạo Chi Chủ... các cường giả Hồng Hoang cùng nhau đối chiến tứ hung thần và hơn bốn mươi tôn thú vương.

Nhất thời cục thế vô cùng căng thẳng, giằng co lẫn nhau!

Tuy nhiên bọn họ đều biết, lúc này quyết định chiến cục chính là hai đạo thân ảnh trên không trung kia!

Lăng Tiêu!

Thần Nghịch!

"Tiểu tử, tu vi của ngươi đúng là tinh tiến không ít, để xem có thủ đoạn gì!" Thần Nghịch gào thét không thôi.

Sau khi hấp thu Đạo Quả quá khứ, tu vi của hắn tăng vọt, đạt tới tầng thứ Hợp Đạo cảnh giới lục trọng thiên!

"Sợ ngươi chắc?" Lăng Tiêu cười lạnh, được Bàn Cổ Tổ Thần di tặng, tu vi của y cũng tăng mạnh, bước vào cảnh giới ngũ trọng thiên!

Tuy nói cảnh giới tu vi của y không bằng Thần Nghịch trước mắt, nhưng y có nhiều pháp bảo trong tay!

"Đi!" Y giơ tay phất một cái, các pháp bảo trên thân gào thét lao ra!

Táng Thiên Quan, Bàn Cổ Phủ, Hồng Mông Thánh Kiếm, ba kiện bảo vật quấn quanh, huyễn hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp đâm sầm vào Thần Nghịch!

Khí tức Đại Đạo nhanh chóng lan tỏa, sức mạnh cực đoan va chạm với sự hủy diệt cực đoan.

Lúc này đây, không còn sự gia trì của Thời Gian Trường Hà, hai bên cũng không kiêng kị, thiên địa này gần như nhanh chóng bị phá diệt!

Cùng lúc đó, từng chiêu từng chiêu đối đầu giết chóc, uy năng khủng bố!

Lúc này Lăng Tiêu vẫn ở thế hạ phong, nhưng khoảng cách giữa hai bên đã khó có thể phân định trong thời gian ngắn!

Đột ngột, khí tức Thần Nghịch thu liễm vô cùng, tất cả uy năng phảng phất ngưng tụ thành một điểm, bỗng nhiên gào thét dữ tợn!

Khí tức Lăng Tiêu cũng tương tự, hơi rò rỉ ra một chút, sau đó cũng bùng nổ tương tự!

Oanh!

Hai bên một lần nữa đối đầu một kích, trên người Lăng Tiêu chằng chịt vết thương, mà Thần Nghịch cũng đồng dạng bị thương một chút.

"Khá lắm tiểu tử!" Ánh mắt Thần Nghịch âm trầm, trong thời gian ngắn hắn không hạ được Lăng Tiêu.

"Vừa rồi có đông đảo hư ảnh Ma Thần xuất hiện, phía Hồng Hoang lấy được không ít lợi ích, lần này có chút rắc rối rồi." Hắn mặc dù có thể áp chế được Lăng Tiêu, nhưng các thủ hạ Hậu Bạt, Sinh Tử Ma Thần, Vĩnh Hằng Ma Thần... lại không có cách nào áp chế được chư thánh Hồng Hoang!

"Chiến cục kéo dài e rằng ngày càng bất lợi cho ta!" Ánh mắt khẽ ngưng, Thần Nghịch lập tức truyền tin cho đông đảo thủ hạ đồng bạn.

Gần như trong nháy mắt, mọi người đã có phán đoán.

"Sát!" Thần Nghịch lập tức toàn lực bộc phát.

Hủy Diệt Chi Hải, Hủy Diệt Tỏa Liên, Hủy Diệt Chi Thương, Diệt Thế Đại Ma, bốn món này lần lượt hiện ra, sau đó dung nhập vào cơ thể hắn!

Cùng lúc đó, các Hỗn Độn Ma Thần và hung thú cũng toàn lực bùng nổ, uy năng hào hùng gào thét.

Cục thế chiến trường lập tức đi đến đỉnh điểm.

Lăng Tiêu nhịn không được nhướng mày, lập tức hiểu ra vấn đề.

"Đây là không định kéo dài nữa sao?" Không chút do dự, Lăng Tiêu lao thẳng về phía Đạo Phản Thanh Diệp!

Cùng lúc đó, mục tiêu của Thần Nghịch cũng chính là thứ đó!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Hai bên không ngừng áp sát mảnh lá xanh kia, đồng thời cũng đối kháng kịch liệt, uy năng hạo hãn gào thét trong hỗn độn, gần như muốn cưỡng ép đánh xuyên cả vùng hỗn độn này!

Cuộc chiến giữa hai người kịch liệt đến mức áp chế tất cả những thứ khác!

Không biết đã đối đầu bao nhiêu vạn chiêu, Lăng Tiêu và Thần Nghịch gần như cùng lúc ra tay, sau đó chộp lấy mảnh Đạo Phản Thanh Diệp.

Mỗi người chộp lấy một bên.

Chương 889

Khắc tiếp theo, hai người nhìn nhau một cái, sau đó đột ngột dùng lực!

Tê lạp!

Mảnh Đạo Phản Thanh Diệp này lập tức rách làm đôi, mỗi bên đoạt được một phần!

Một lát sau, khi đã đạt được mục tiêu, hai bên gần như lập tức giãn ra khoảng cách.

"Thế nào rồi?" Quỷ Đạo Chi Chủ tiến lên hỏi.

"Lấy được rồi, nhưng chỉ có một nửa." Lăng Tiêu bình tĩnh đáp, sau đó chú thị Thần Nghịch ở xa.

"Đạo hữu, thứ này chúng ta đều đã lấy được, có cần tiếp tục đánh nữa không?" "Hừ!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, trong lòng không ngừng tính toán.

"Tiểu tử này tuy thực lực tăng mạnh, có thể ngăn cản được ta, dù cảm thấy không phải đối thủ của ta và hiện giờ trên người hẳn còn nhiều thương tích.

Nhưng thủ hạ của ta thì chưa chắc ngăn được chư thánh Hồng Hoang.

Nếu thực sự đánh tiếp, thắng phụ mấu chốt nằm ở việc ta có thể đánh bại Lăng Tiêu trước, hay lũ thủ hạ khốn khiếp của ta bị chư thánh Hồng Hoang đánh bại trước." Suy tư hồi lâu, Thần Nghịch lạnh giọng nói: "Đã như vậy, ta chờ xem, tạm thời hưu chiến, đợi lần sau nói sau." "Được." Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

"Chúng ta đi." Thần Nghịch lập tức lên tiếng, sau đó hóa thành

một đoàn quang ảnh kịch liệt, mang theo các Ma Thần và hung thú lập tức rời đi.

Nhìn bóng dáng đại địch biến mất, Lăng Tiêu mãnh liệt phun ra một ngụm máu, khí tức lập tức bất ổn.

"Lăng Tiêu, huynh không sao chứ?" Lục Tuyết Ly vội vàng tiến lên đỡ lấy Lăng Tiêu, sau đó Sinh Mệnh Pháp Tắc không ngừng lan tỏa, bắt đầu trị liệu thương thế cho y.

"Không sao." Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười, nói: "Bị thương một chút, ta dù sao vẫn chưa phải đối thủ của hắn, nhưng có thể ép hắn lùi bước đã là chuyện đại hảo rồi!" Vỗ vỗ bàn tay ngọc của thê tử, Lăng Tiêu đứng dậy, cuối cùng trưng ra nửa mảnh lá xanh kia.

Gần như lập tức, ánh mắt chư thánh Hồng Hoang đều đổ dồn vào nửa mảnh lá xanh đó!

"Đây rốt cuộc là vật gì?" Hồng Quân vuốt cằm nói, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

"Thứ này là Đạo Phản Thanh Diệp, là sự phản chiếu của Đại Đạo, có thể ở mức độ nào đó triệt tiêu Đại Đạo." Quỷ Đạo Chi Chủ lên tiếng giải thích.

Tuy nhiên, lập tức có từng đạo ánh mắt phẫn nộ tập kích tới.

"Lão phu giải đáp nghi hoặc cho các ngươi, mà từng người lại nộ thị lão phu?" Nghe thấy lời này, Đế Giang trong Thập Nhị Tổ Vu khinh bỉ nói: "Lão gia hỏa ngươi xấu xa lắm, nói chuyện toàn nói một phần giấu chín phần.

E là thứ này cũng là do ngươi dẫn tới chứ gì?

Trước đó sao không bảo bọn ta, giờ lại nói." Lời này vừa thốt ra, trên mặt Quỷ Đạo Chi Chủ lập tức lộ vẻ ngượng ngùng.

“Lão phu cũng là nhất thời quên mất, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó!” “Còn có lần sau?” “Không có, tuyệt đối sẽ không có!” Quỷ Đạo Chi Chủ vội vàng lắc đầu.

Nghe những lời này, ánh mắt mọi người mới rời khỏi lão già khôn lỏi này.

“Tuy nhiên, thứ này có tác dụng gì?” Đông Hoàng Thái Nhất cầm lấy nửa mảnh lá xanh từ tay Lăng Tiêu, hiếu kỳ hỏi.

“Tự nhiên là có rồi.” Quỷ Đạo Chi Chủ lại lên tiếng giải thích: “Nếu đấu pháp với người khác, có thể ném nó ra, đối phương cho dù tu luyện tới cảnh giới Đại Đạo thì pháp tắc tu luyện ra cũng sẽ bị triệt tiêu ở một mức độ nhất định.

Ngoài ra, nó cũng có thể dùng để chống lại sự trừng phạt của Đại Đạo.” Nghe Quỷ Đạo Chi Chủ giải thích, ánh mắt chư thánh chợt sáng lên.

Nếu đúng như vậy, giá trị của mảnh lá xanh này đơn giản là không thể đong đếm!

“Lão quỷ, thứ này từ đâu mà có, có thể hái thêm chút nữa không?” Thông Thiên giáo chủ hỏi.

“Lão quỷ cái gì mà lão quỷ, ngươi hỏi lão phu thì thái độ tốt chút đi chứ.” Quỷ Đạo Chi Chủ râu tóc dựng ngược, sau đó tiếp tục nói: “Vô dụng thôi, nếu ngươi muốn hái thứ này, nhất định phải ra ngoài Hỗn Độn.

Lúc đó ta cũng phải nhờ vào uy lực một rìu của Bàn Cổ mới có thể thuận lợi đào tẩu.” Nghe vậy, mọi người cũng coi như hết hy vọng.

“Nói vậy là chỉ có thể dùng nửa mảnh này thôi sao?” Thái Thanh nhịn không được lên tiếng, “Đã thế thì dùng được bao lâu?” “Ta đoán chừng chắc cũng chỉ được một lần thôi.” Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ lắc

đầu.

"Thời Thần muốn nghiên cứu tam thân hợp nhất, số lượng Đạo Phản Thanh Diệp cần thiết e rằng không ít, thế nên mới vứt cho chúng ta." Nhắc tới Thời Gian Ma Thần, mọi người đều cảm thán trong lòng!

Tài hoa kinh diễm vô cùng!

Nếu số lượng Đạo Phản Thanh Diệp nhiều thêm một chút, e rằng vị Thời Thần này đã trở thành cường giả mạnh nhất, chúa tể vận mệnh của cả Hỗn Độn và Hồng Hoang.

Nhất thời, sự may mắn hiện lên trong lòng.

May mà Thời Thần không thành công.

"Hô!" Lăng Tiêu hít sâu một hơi, lúc này thương thế cũng đã khôi phục, nói: "Đã vậy, chúng ta trước tiên rời khỏi đây thôi.

Nơi này không nên ở lâu, vả lại Hồng Hoang hiện giờ đang rất trống trải." Nghe lời này, chư thánh Hồng Hoang đều gật đầu.

Nếu Thần Nghịch chơi chiêu hồi mã thương, trực tiếp đánh vào Hồng Hoang thì bọn họ lỗ to rồi!

Một đám thánh nhân lập tức quay về, chỉ trong chốc lát đã trở lại Hồng Hoang, màng thai Hồng Hoang vẫn hoàn chỉnh không có dấu vết bị tổn thương, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hỗn Độn ngoài thiên ngoại bình tĩnh vô cùng, chư vị thánh nhân tề tựu tại Thánh Cung.

Lúc này không ít người đều có được lợi ích lớn!

Hư ảnh Hỗn Độn Ma Thần, Đạo Quả quá khứ!

Sự tích lũy vô số năm đã hóa thành lương thực cho bọn họ!

Mà muốn tiêu hóa những Đạo Quả pháp tắc đó vẫn cần thời gian, các vị thánh nhân cùng nhau luận đạo, tự mình lĩnh ngộ pháp môn.

Lăng Tiêu không tham gia mà đi vào nơi bế quan.

Lăng Tiêu trước tiên dành một khoảng thời gian dài để loại bỏ sạch khí tức hủy diệt trên người, sau đó khoanh chân ngồi xuống, từng chút một thôn thổ khí tức.

Việc này tiêu tốn của y ròng rã mấy chục năm quang âm!

Dù sao thủ đoạn của Hủy Diệt Ma Thần cũng không dễ chơi, trước đó ba anh em Kim Ô cùng Tai Ách Ma Thần hợp lực mới miễn cưỡng chống đỡ được vị Hủy Diệt Ma Thần kia.

Giờ đây Lăng Tiêu dù có được di lưu của Bàn Cổ, trước là Bàn Cổ Phủ, sau là hư ảnh Bàn Cổ, miễn cưỡng có thể chống đỡ Thần Nghịch toàn lực bộc phát trong một khoảng thời gian, nhưng thương thế vẫn không nhẹ.

Và mơ hồ sau lưng y hiện ra một tôn pháp tượng!

Bàn Cổ Pháp Tượng!

Bàn Cổ Pháp Tượng kia cũng khoanh chân ngồi xuống, động tác giống hệt y, tỏa ra khí tức uy nghiêm.

Đây chính là hư ảnh Bàn Cổ mà y có được từ trong hư huyễn Đạo Quả kia!

Mặc dù nó khiến tu vi y nhảy vọt lên lục trọng thiên nhưng vẫn chưa tiêu hóa hoàn toàn!

"Hơn nữa ta mơ hồ cảm thấy đạo hư ảnh này không đơn giản như vậy." Lúc đang truy đuổi, đạo hư ảnh Bàn Cổ kia đã chủ động tìm đến Lăng Tiêu, dung hợp làm một với y.

"Chẳng lẽ đây lại là sự sắp xếp của vị Tổ Thần kia?" Lăng Tiêu

cảm thán.

Hoặc giả Bàn Cổ Tổ Thần thực sự đã chạm tới tầng thứ trên cảnh giới Đại Đạo, dù sau khi vẫn lạc những thủ đoạn ngài để lại vẫn có thể khiến Hỗn Độn Hồng Hoang diễn biến theo hướng ngài muốn.

"Tiếp tục thôi." Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, đạo tâm viên mãn, bắt đầu tiêu hóa những cảm ngộ Lực Chi Đại Đạo có được.

Chương 890

Trong khi tu vi của y không ngừng nâng cao thì tại Hỗn Độn ngoài thiên ngoại, trong một phương đại thiên thế giới nào đó.

Thần Nghịch đang ngồi xếp hàng giữa không trung, trước mặt là nửa mảnh Đạo Phản Thanh Diệp kia.

"Quả nhiên là huyền diệu vô cùng!" Thần Nghịch cảm khái trong lòng, có sở lĩnh ngộ.

"Hóa ra đây chính là cảnh tượng bên ngoài Hỗn Độn, một phương Hỗn Độn thế giới khác." Hắn đã dùng đủ mọi thủ đoạn tham ngộ, nhìn thấy được một số cảnh tượng bên ngoài thiên ngoại, thấy được phương thế giới của lũ sâu bọ kia.

"Đây chính là thiên địa mà lão già khôn lỏi Quỷ Đạo Chi Chủ đi ra nhìn thấy sao?" Trong lòng Thần Nghịch chợt dấy lên mấy phần hiếu kỳ.

"Chỉ cần ta đánh bại Hồng Hoang, có thể nhờ sức mạnh của bọn họ bước vào cảnh giới Đại Đạo!

Đến lúc đó sẽ đi khám phá thế giới vô tận!" Thần Nghịch hít sâu một hơi, định tiếp tục tham ngộ.

Đúng lúc đó, một con hung thú đi vào cung điện.

"Chủ nhân, Hỗn Độn ngoài thiên ngoại dường như có biến!" "Chẳng lẽ bọn chúng đánh tới?" Thần Nghịch cười lạnh.

Đây là đại bản doanh hắn đã an trí vô số năm, chiến lực của hắn tự nhiên được tăng cường, nếu Hồng Hoang đánh tới, Thần Nghịch cũng không ngại để bọn chúng nếm mùi thất bại thảm hại.

"Không, bọn chúng cũng không đến." "Ồ?" Thần Nghịch lộ vẻ

ngạc nhiên, cuối cùng bay vút lên không.

Chỉ trong lát sau, hắn đã tới ranh giới của đại thiên thế giới này.

Lúc này Vĩnh Hằng Ma Thần, Hậu Bạt cho đến các hung thú vương khác đều hội tụ, nhìn chằm chằm vào vùng Hỗn Độn trước mắt!

Biển Hỗn Độn bình thường chỉ đơn thuần là sự hỗn loạn vô tự, thôn phệ tất cả mọi thứ hữu hình vô hình.

Tuy nhiên, sự hỗn loạn trước mắt lại đang sôi sục vô cùng, đầy rẫy sát khí, giống như yêu quỷ đang chờ chực nuốt chửng người khác.

"Đây là tình huống gì?" Thần Nghịch lên tiếng hỏi.

"Ta cũng không biết, đại thiên thế giới của chúng ta khi trôi dạt đã đi ngang qua nơi này." "Để ta xem xem rốt cuộc có thứ gì." Thần Nghịch hít một hơi, sải bước tiến lên.

Không ai biết trong Hỗn Độn rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, có lẽ vùng Hỗn Độn trước mắt đang chôn vùi một vị Hỗn Độn Ma Thần, cũng có thể là một cuộc phục kích, hoặc cũng có thể là một số bảo vật nào đó, không biết chừng.

Thần Nghịch và mọi người tiến lên, giơ tay chính là một kích!

Diệt Thế Đại Ma đột ngột oanh ra, vùng Hỗn Độn này cũng bị cưỡng ép ma diệt, cuối cùng lộ ra hư không vô tận.

Và ngay trong hư không này, đột nhiên lan tỏa một màu huyết sắc!

Huyết sắc?

Đông đảo Ma Thần hung thú lập tức kinh hãi, một số người nhịn không được nhìn về phía Huyết Chi Ma Thần, nghi ngờ đó là thủ đoạn của hắn.

Khắc tiếp theo, mọi người liền phản ứng lại, trong màu huyết sắc

kia không hề có lấy một chút huyết đạo nào, ngược lại mang theo sát ý kinh thiên!

Chủ nhân của sát ý đó dường như muốn giết sạch bọn họ!

"Là hắn?!" Đồng tử Thần Nghịch co rụt lại, nhận ra chủ nhân của luồng sát ý đó là ai.

Ngay lúc đó, một đạo sát khí đủ để phá diệt Hỗn Độn đột nhiên hiện lên, trực tiếp chém về phía Thần Nghịch.

"Không xong!" Thần Nghịch vội vàng hồi phòng.

Tuy nhiên một kích kia sắc bén đến cực điểm, cưỡng ép phá vỡ phòng ngự mà Thần Nghịch vội vàng thiết lập, đánh lên cơ thể hắn!

"Là ai?!" "Rốt cuộc là ai dám đánh lén ta!" "Còn không mau cút ra đây?" Đông đảo hung thú và tứ hung thần lập tức đại nộ vô cùng.

Đúng lúc này, từ trong Hỗn Độn đột nhiên truyền đến một tiếng cười khe khẽ.

"A a, vô số năm rồi, không ngờ ta thức tỉnh sau giấc ngủ dài, sinh linh đầu tiên nhìn thấy lại là ngươi." "Ra đây đi, với trạng thái hiện tại của ngươi, chẳng thể làm gì được ta đâu." Thần Nghịch tung một kích trảm, thần sắc vẫn bình thản như cũ, cứ như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát.

Thậm chí y còn giơ tay trấn an Hung Thần bên cạnh và đám đông hung thú. "Lão bằng hữu của chủ thượng?" "Một vị Hỗn Độn Ma Thần nào đó sao?" Ngay khi mọi người đang cảnh giác, một bóng người chậm rãi bước ra từng bước từ trong Hỗn Độn.

Gần như ngay khoảnh khắc sau đó, đám đông đại năng có mặt bao gồm Vĩnh Hằng Ma Thần, Hậu Bạt, cho đến Huyết Chi Ma Thần đều biến sắc, đồng thanh lên tiếng: "La Hầu?!" Chính xác là như vậy, bóng người bước ra từ Hỗn Độn kia toàn thân lưu chuyển sát lục khí tức,

dường như không gì không trảm, không vật không sát, thậm chí ánh mắt y nhìn các Hỗn Độn Ma Thần cũng giống như đang nhìn đám súc sinh. "La Hầu?" Tuy nhiên, 'La Hầu' vừa bước ra kia khẽ nheo mắt lại, sau đó mỉm cười nói: "Cái tên thật quen thuộc, đáng tiếc thay, ta không phải là La Hầu mà các ngươi muốn tìm.

Thật trùng hợp, ta cũng đang muốn đi tìm hắn." Đám Ma Thần và hung thú đều nghi hoặc trong lòng, sau đó Vĩnh Hằng Ma Thần khẽ nhướng mày: "Không đúng, ngươi là Sát Lục, không phải La Hầu!" "Tất nhiên!" Sát Lục dang rộng hai tay, mỉm cười nói: "Đó chỉ là một luồng phân thần của ta mà thôi, kết hợp với oán khí sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên, cuối cùng giáng lâm một luồng phân hồn đặc thù.

Không ngờ nha, trải qua vô số tuế nguyệt, phân hồn này dường như đã trưởng thành đến mức có thể sánh vai với ta.

Thật tốt, thực sự là quá tốt!" Y ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn, đôi mắt tràn đầy kỳ vọng!

Trong khi nói chuyện, trên thân y tỏa ra một luồng sát ý thuần túy khó diễn tả bằng lời, khiến đám cường giả xung quanh đều rùng mình ớn lạnh. "Người này chính là bản thể của La Hầu trong truyền thuyết, Sát Lục Ma Thần sao?!" Nhìn bộ dạng hưng phấn vô cùng của Sát Lục Ma Thần trước mắt, mọi người đều cảm thấy kỳ quái trong lòng. "Chủ thượng, La Hầu kia đã hoàn toàn độc lập rồi, điều này đối với Sát Lục Ma Thần chẳng lẽ không phải là chuyện xấu sao, vì sao y lại kinh hỉ như vậy?" "Kẻ điên này." Thần Nghịch thở dài một tiếng, suy tư hồi lâu mới trả lời thuộc hạ: "Có lẽ y vì có cơ hội giết chết chính mình mà cao hứng." "Giết chết chính mình mà cao hứng?" Nghe thấy lời này, rất nhiều hung thú và Hung Thần đều ngơ ngác.

Cùng lúc đó, giọng của Vĩnh Hằng Ma Thần và Huyết Chi Ma Thần truyền đến: "Sát Lục vốn là dị loại duy nhất trong đám Hỗn Độn

Ma Thần chúng ta.

Ngay từ lúc bắt đầu, y đã vô cùng chán ghét việc Bàn Cổ giết chết các Hỗn Độn Ma Thần khác để làm mạnh bản thân." Ngay lúc này, tiếng cười của Sát Lục Ma Thần đột ngột dừng lại, sau đó y nhìn Thần Nghịch đầy hứng thú, lên tiếng nói: "Được rồi, ngươi hãy sống cho tốt vào, sau này ta nhất định sẽ tới giết ngươi." "Chống mắt chờ đợi." Thần Nghịch gật đầu, không hề để tâm.

Chỉ chốc lát sau, huyết quang bỗng nhiên biến mất, không còn tăm hơi. "Chủ nhân, Hỗn Độn Ma Thần này quá vô lễ rồi!" "Không cần để tâm, tu vi của Sát Lục thực tế không chênh lệch với ta là bao.

Hiện tại thực lực không đủ phần lớn là vì thức tỉnh quá muộn." Thần Nghịch sau đó hứng thú lên tiếng: "Yên tâm, y sẽ đứng về phe chúng ta thôi." "Thật sao?" Mọi người đều nghi hoặc, thậm chí hoài nghi dù Sát Lục có gia nhập, e rằng cũng chẳng an phận thủ kỷ gì cho cam. "Người này đi ra ngoài thì định đi đâu?" "Không biết nữa, chắc là đi tìm Hồng Hoang gây rắc rối rồi." Thần Nghịch lộ ra vài phần ý cười trên mặt. ...

Biên giới Hồng Hoang.

Một mạt đen kịt phù không mà tới, trông thấy Hồng Hoang hạo hãn, không kìm được cảm thán: "Chính là thiên địa mà Bàn Cổ không tiếc chém giết chúng ta để khai tịch ra sao, thật thú vị.

Luồng phân hồn kia chắc hẳn đang ở bên trong.

Đáng sát!

Đáng sát!" Ngay lúc này, trong ý thức bàng bạc phân ra một luồng, lặng lẽ tiềm nhập vào thiên địa bên dưới.

Luồng ý thức kia thực sự quá nhỏ bé, trực tiếp xông vào Hồng Hoang thiên địa mà không ai hay biết. ...

Tinh Linh đại lục.

Trong một sơn trại bình thường, một thanh niên mở bừng mắt, đôi mắt đỏ rực một mảnh, sau đó lại âm thầm nhạt đi.

Thanh niên kia ngẩng đầu lên, lập tức tiếp nhận vô số ký ức trong não hải.

Chương 891

"Ta thế mà nhận được một phần thiên ngoại truyền thừa, chỉ cần không ngừng giết chóc là có thể không ngừng đề thăng bản thân sao!?" Cạch!

Ngay lúc này, đại môn đột nhiên mở ra, mấy kẻ còn chưa thành tiên cầm cương đao kinh hãi bước ra ngoài. "Đi thôi A Tứ, có một vụ làm ăn lớn rồi, làm xong vụ này chúng ta sẽ không thiếu tài nguyên tu hành nữa!" "Tài nguyên tu hành?" Thanh niên kia ngẩng đầu lên, đột nhiên lộ ra một nụ cười, đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm bọn họ. "A Tứ, ngươi bị làm sao thế, đừng có lề mề như đàn bà vậy!" Một tên trong đó mắng chửi, "Nhanh lên nhanh lên, đoàn thương đội kia sắp đi rồi." Khoảnh khắc sau, thanh niên rút ra một thanh trường kiếm đặt trên bàn.

Thương!

Tiếng kiếm minh vang lên, mấy người trước mắt lập tức sững sờ. "Ngươi lúc này còn múa may cái gì..." Lời còn chưa dứt, tên đó đã đổ rầm xuống đất, sinh cơ toàn thân cho đến nguyên thần cũng bị chém giết cùng một lúc. "Ồn ào quá..." Động tác này lập tức chấn động mấy người trước mắt. "Chung A Tứ, ngươi thế mà lại giết nhị ca!" Thanh niên được gọi là Chung A Tứ vung tay một kiếm, mấy người trước mắt nháy mắt bị chém giết, mặt đất đầy rẫy huyết sắc. "Ta đã trở nên thật mạnh!

Ta thật sự cảm nhận được sức mạnh cuồn cuộn không ngừng tuôn trào!" Chung A Tứ hưng phấn đến cực điểm!

Y từng bước bước ra khỏi căn nhà nhỏ, lập tức nghe thấy tiếng thảm thiết của những tên thổ phỉ còn lại đang bao vây tới.

Chung A Tứ tùy tay một kiếm trảm tới, huyết quang bùng nổ. "Trong Hỗn Độn chẳng có nhiều sinh linh cho ta tàn sát như vậy đâu." Chỉ chốc lát, vô số sinh linh bị y chém giết, trong thần hồn và huyết nhục dường như có sức mạnh cuồn cuộn không ngừng tuôn về phía y.

Trong nháy mắt, khí tức của thanh niên triệt để đột phá đến tầng thứ Tiên nhân!

Ầm đùng đùng!

Trên thiên không lôi quang dập dềnh, thành tiên thiên kiếp giáng lâm.

Thiên kiếp giáng lâm, vô số lôi quang rít gào, nhưng lại bị một đạo kiếm quang sắc bén vô cùng nháy mắt đánh tan!

Sau gần một canh giờ, tu vi của Chung A Tứ vững vàng tiến vào Tiên nhân cảnh giới. "Ta thế mà đã thành tiên, truyền thừa thế mà là thật, thứ này có thể giúp ta tăng cường vô hạn, quá tốt rồi!" Chung A Tứ không ngừng cười lớn, đôi mắt hưng phấn đến cực điểm.

Ngay lúc này, sắc mặt y biến đổi, rồi lại khôi phục như thường. "Các hạ đang độ thành tiên thiên kiếp sao?" Một giọng nói vang lên từ đằng xa.

Chung A Tứ quay đầu lại, trông thấy vài bóng người mặc bào rộng tay lớn, tiên khí phiêu phiêu đạp không mà tới. "Không sai, chính là ta đang độ kiếp." Chung A Tứ khẽ gật đầu. "Hóa ra là vậy." Kẻ dẫn đầu tỏa ra khí tức cấp Kim Tiên, không ngừng đánh giá Chung A Tứ, sau đó hài lòng gật đầu: "Tiểu huynh đệ, tuổi tác bất phàm đã có thể đột phá Chân Tiên cảnh giới, có hứng thú bái nhập Đạo môn của ta không?" "Đạo môn?" Chung A Tứ hiếu kỳ lên tiếng. "Phải, Đạo môn ta chính là thiên địa chính tông, tu hành thiên đạo, môn phái chúng ta tên gọi Thiên Minh Phái, chưởng môn là một vị Đại La Kim Tiên lừng lẫy." Trung niên đạo sĩ suy tư một lát, vẻ mặt tán thưởng mời gọi.

Xem ra thiếu niên trước mắt tư chất tốt đến cực điểm, trông cũng chỉ mới mười mấy tuổi mà đã trực tiếp đột phá cảnh giới Tiên nhân!

Tuy nói Hồng Hoang thiên địa hiện nay đã tốt hơn trước rất nhiều, nhưng phàm nhân muốn đột phá thành tiên vẫn là chuyện khá khó khăn. "Không biết ý ngươi thế nào?" "Đồng ý." Chung A Tứ gật đầu, đôi mắt thoáng hiện một tia huyết sắc, "Không biết môn phái chúng ta có đông người không?" "Tất nhiên là đông!" Kim Tiên kia trọng trọng gật đầu. ...

Trăm năm sau. "Chết!" Kiếm quang âm trầm băng lãnh hạ xuống, nháy mắt chém giết mấy con yêu thú, không chỉ trảm sát nhục thân, mà ngay cả nguyên thần cũng bị diệt sạch.

Chung A Tứ đã đổi tên thành Chung Huyễn thu kiếm lại, có thể cảm nhận rõ ràng một luồng pháp tắc chi lực trong hư không.

Theo việc y chém giết mấy con yêu vật cảnh giới Kim Tiên trước mắt, tu vi ngày càng tăng cường! "Hô!

Phải như vậy, phải như vậy mới đúng!" Cảnh tượng trước mắt này khiến đám cường giả Thiên Minh Phái ở đằng xa nhìn mà kinh tâm động phách. "Quá tàn nhẫn." "Kẻ này ra tay sắc bén, không chút lưu tình!" "Sợ là có chút quá cực đoan!" Bọn họ tu hành Thiên Đạo, mà tâm sát phạt của thiếu niên kia thực sự quá nặng, mỗi khi gặp kẻ địch nếu không cần thiết, tất nhiên sẽ trảm tận giết tuyệt.

Chỉ chốc lát sau, vị Đại La Kim Tiên của Thiên Minh Phái bước tới trước mặt Chung Huyễn. "Đệ tử bái kiến chưởng môn." Chung Huyễn vung tay hành lễ, lên tiếng nói. "Tốt." Chưởng môn Thiên Minh Phái khẽ gật đầu, nói tiếp: "Chúng ta là truyền thừa từ Xiển Giáo.

Đồ nhi, Xiển Giáo là xiển minh ý nghĩa của Thiên Đạo, ta thấy tính tình ngươi thực sự có chút cực đoan, e rằng sau này sẽ bất lợi cho việc tu hành." Vị chưởng môn kia uyển chuyển lên tiếng. "Cực đoan?"

Chung Huyễn cau mày: "Những yêu thú này đã ăn thịt không biết bao nhiêu người, những người này vốn là cùng Tam Giáo chúng ta tới Tinh Linh đại lục này.

Sao có thể không sát?" Giọng y lãnh liệt vô cùng, thậm chí trước mặt vị chưởng môn này, y vẫn tràn đầy sát ý. "Không phải nói không được làm vậy, chỉ là có chút quá cực đoan do tâm tính mà ra." Đại La Kim Tiên chưởng môn lên tiếng. "Chưởng môn, có gì là không được chứ?" Chung Huyễn thoáng lộ vẻ không vui, sau đó nói: "Nếu gặp yêu loại, trực tiếp giết chết là xong, dù sao phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị (không phải giống loài của ta, ắt có lòng khác)." "Haiz." Vị Đại La Kim Tiên kia thở dài một tiếng, định bụng sau này sẽ dạy dỗ lại hạt giống này cho tốt. ...

Ngàn năm sau.

Tinh Linh đại lục, cách Thiên Minh Phái vạn dặm.

Đám người Thiên Minh Phái đang đối trì với một nhóm đạo sĩ đằng xa. "Linh mạch này là do Thiên Minh Phái chúng ta phát hiện, đương nhiên phải do chúng ta chiếm giữ." "Nói là của các ngươi thì là của các ngươi sao?" "Đánh một trận là biết ngay thôi!" Hai bên đối trì, không ai chịu nhường ai.

Tinh Linh đại lục tuy rộng lớn vô biên, nhưng Tam Giáo cũng chỉ chiếm giữ một nửa không gian mà thôi.

Huống hồ dưới trướng Tam Giáo còn có vô số môn phái nhỏ lâm lập, tài nguyên mà các môn phái nhỏ này giành được lại càng ít ỏi.

Nhưng rốt cuộc nể tình đồng đạo, đôi bên vẫn chưa thực sự ra tay.

Khi hai bên đang đối trì, trao đổi để giải quyết sự việc, phía Thiên Minh Phái bỗng có người lãnh thanh lên tiếng: "Cướp thì cướp rồi, các ngươi làm gì được nào?" Nghe thấy lời này, người của môn phái

đối diện vừa định phản bác, liền thấy một đạo kiếm quang lãnh liệt vô cùng từ xa lao tới!

Phập!

Một kiếm này nháy mắt đánh giết hàng chục vị Tiên nhân, không chỉ trảm nhục thân, mà ngay cả nguyên thần cũng bị diệt.

Cảnh tượng này khiến người của Thiên Minh Phái đại kinh, không ngờ lại có người trực tiếp ra tay.

Tông phái đối diện lập tức đại nộ, không ngờ đối phương lại dám ra tay trực diện. "Sư đệ, ngươi quá mãng chàng rồi!" Một vị sư huynh vừa chống đỡ đợt tấn công vừa nói với Chung Huyễn.

Chương 892

"Hừ!" Chung Huyễn cười lạnh một tiếng: "Nếu không động thủ, bảo địa này chẳng phải bị bọn chúng cướp mất sao, chi bằng giết hết bọn chúng đi." "Ngươi!" Mấy vị sư huynh lập tức bất lực, lúc này đại chiến nổ ra, cũng chỉ có thể tự mình ra tay.

Sau đó Thiên Minh Phái và một tông phái tương đương phát sinh đại chiến, Thiên Minh Phái đã phải trả giá cực lớn để đánh lui đối phương, chiếm giữ linh mạch này. ...

Lại thêm mấy ngàn năm trôi qua.

Trên thiên không lôi thanh cuồn cuộn, rít gào không dứt.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Vô số đại kiếp giáng lâm từ thiên không, nguyên nhân là vì vị Tiên nhân trẻ tuổi đang cầm trường kiếm kia.

Trông thấy cảnh này, người của Thiên Minh Phái đều thầm cầu nguyện. "Nhất định phải thành công nha, Chung sư huynh!" "Chỉ cần huynh thành công, tông môn chúng ta sẽ có thêm một vị Đại La Kim Tiên!" "Nhanh nhanh nhanh, mọi người mau giúp Chung sư huynh một tay!" Toàn bộ nội để của tông môn đều đang phối hợp để giúp Chung Huyễn đột phá Đại La Kim Tiên.

Gần như mỗi giây mỗi phút, nội để của môn phái đều đang tiêu hao phi tốc.

Lại trôi qua một hồi, Đại La Kim Tiên đạo kiếp dần tan biến, khí tức bồng bột bành trướng lan tỏa, phát tán ra khắp thiên địa!

Cảm nhận được tất cả những điều này, đám người Thiên Minh Phái đều hoan hỉ cổ vũ.

Tông môn bọn họ cuối cùng cũng sắp có thêm một vị Đại La Kim Tiên!

Chỉ chốc lát, Chung Huyễn mặc bạch bào từng bước đi ra từ nơi sâu nhất của tông môn, sau đó nhìn vô số ánh mắt kỳ vọng, trong lòng không những không có niềm vui mà ngược lại còn tràn đầy chán ghét.

Đúng lúc này, tiếng ho khẽ vang lên, một bóng người chậm rãi tới bên cạnh Chung Huyễn. "Chung Huyễn." Vị chưởng môn kia nhìn Chung Huyễn đầy hân hoan, sau đó nói: "Từ nay về sau ngươi cũng là Đại La Kim Tiên, hãy cùng ta thủ vững đạo thống này, làm lớn mạnh Thiên Minh Phái chúng ta." "Làm lớn mạnh môn phái?

Thủ vững đạo thống?" Chung Huyễn bỗng nhiên cau mày. "Sao vậy, chẳng lẽ lúc nãy tu hành gặp trục trặc gì sao?" Chưởng môn hiếu kỳ lên tiếng, định liệu thương cho Chung Huyễn.

Tuy nhiên, Chung Huyễn lại lạnh lùng nhìn chằm chằm lão, lên tiếng nói: "Chưởng môn, tông môn chúng ta có một thứ có lẽ có thể trợ ta tu vi đại thành, không biết chưởng môn có thể ban cho ta không?" "Thứ gì mà không thể cho chứ, cứ lấy đi." Chưởng môn lập tức gật đầu. "Đó chính là tính mạng của chưởng môn ngươi!" Giọng Chung Huyễn lập tức lạnh đi vài phần, vung tay một cái, tiên kiếm đột nhiên trảm ra, còn chưa đợi chưởng môn kịp phản ứng, nhục thân cấp bậc Đại La Kim Tiên đã bị trực tiếp trảm nát!

Bành!

Ngay khoảnh khắc sau đó, nguyên thần ly thể bay ra.

Chưởng môn không thể tin được Chung Huyễn lại làm ra chuyện như vậy. "Điên rồi sao, cư nhiên lại ra tay với ta!" "Thủ vững môn

đình cái gì, bảo vệ môn phái cái gì, hừ!" Trong mắt Chung Huyễn thoáng qua một tia chán ghét, lên tiếng nói: "Nếu không phải vì tài nguyên tu hành, ta có coi lũ cổ hủ các ngươi là đồng loại không?

Chết hết đi cho ta!" Lời vừa dứt, kiếm khí lại xuất hiện, trực tiếp diệt sát luôn nguyên thần của vị chưởng môn vốn đã bị trọng thương!

Chứng kiến cảnh này, đám đồng môn vừa mới nãy còn đồng lòng giúp Chung Huyễn đột phá Đại La Kim Tiên đều sững sờ! "Chung Huyễn, lương tâm của ngươi bị chó tha rồi sao!?" "Chung sư huynh, sao huynh có thể như vậy!?" "Đó là vị chưởng môn vẫn luôn truyền thụ đạo pháp cho huynh mà!" ...

Từng tiếng chửi rủa vang lên, thần tình Chung Huyễn bình tĩnh, hồi tưởng lại quãng thời gian dài đằng đẵng học đạo tại Thiên Minh Phái.

Không phải là không có thu hoạch gì, y cũng đã gặp không ít người mình trân quý, bao gồm cả đám người bên dưới và vị chưởng môn đã dạy dỗ mình.

Nhưng mà, thì đã sao? "Ha ha ha ha..." Y phóng thanh cười lớn, lạnh lùng nhìn đám người bên dưới, "Các ngươi chẳng phải muốn giúp ta cùng tu hành, giúp ta đột phá cảnh giới sao!

Vậy thì tới đi!" Chung Huyễn lập tức đột nhiên ra tay, đòn tấn công cấp bậc Đại La Kim Tiên bộc phát, đám đồng môn căn bản không có lực chống đỡ!

Chỉ trong chốc lát, cả môn phái đã bị y tàn sát sạch sành sanh, không một ai sống sót!

Dùng sát chứng đạo!

Giết chết nhiều người như vậy, thậm chí bao gồm cả một vị Đại La Kim Tiên, cảnh giới của Chung Huyễn cũng đang từng chút từng

chút đề thăng, tiến tới tầng thứ cao hơn.

Tốc độ nhanh đến mức gần như vượt ngoài sức tưởng tượng.

Ngay lúc này, sau khi đạt tới sự sảng khoái đó, đôi mắt Chung Huyễn đột nhiên đỏ rực, biến thành xích hồng vô cùng, sau đó thần thái đôi mắt trở nên bình tĩnh lạ thường, cứ như thể đã hoán đổi thành một người khác. "Đây là Hồng Hoang sao?" Chung Huyễn ngẩng đầu lên, dường như đang đối diện với một đôi mắt nào đó ngoài thiên ngoại, sau đó phóng thanh cười lớn. "Đám người đó vẫn chưa phát hiện ra ta đã tới rồi sao?!" Hít sâu một hơi, Chung Huyễn vung tay, mọi dấu vết bên dưới đều bị che đậy biến mất.

Chỉ chốc lát sau, Chung Huyễn hóa thành một đạo lưu quang rời khỏi nơi này.

Không lâu sau đó, Xiển Giáo liền phát lệnh truy nã. "Chung Huyễn tội đại ác cực, đồ lục sạch sành sanh tông môn xuất thân, tội không thể dung!

Kẻ này không phải môn nhân Xiển Giáo, nay hạ lệnh truy nã, kẻ nào trảm sát hoặc bắt được sẽ nhận được Hậu Thiên thượng phẩm linh bảo..." Đại La Kim Tiên dù ở bất kỳ thế lực siêu cấp nào cũng được coi là tầng lớp nòng cốt.

Mà Chung Huyễn phản bội sư môn, thậm chí đồ sát toàn bộ môn phái, sự việc gây ra thực sự quá lớn.

Nhân Giáo, Xiển Giáo gần như liên hợp tiến hành truy sát!

Lần đầu tiên, lưỡng giáo tập hợp sáu vị Đại La Kim Tiên, sau đó chặn đứng Chung Huyễn tại một địa điểm linh mạch trong Tinh Linh đại lục.

Sáu vị Đại La Kim Tiên này đều là những lão bài cường giả thành danh đã lâu, lại mang theo linh bảo, quả nhiên Chung Huyễn không

phải đối thủ của họ, cuối cùng bị đánh trọng thương rồi dùng bí thuật đào thoát!

Sau đó lại qua hai trăm năm.

Bóng dáng Chung Huyễn lại xuất hiện lần nữa.

Lần này, y đánh giết một vị cường giả từng vây công y năm xưa!

Điều này lập tức kích phát sự phẫn nộ của đám đông cường giả!

Lúc này, Xiển Giáo cũng bị Chung Huyễn triệt để chọc giận, phái ra tới mười mấy vị Đại La Kim Tiên đi truy sát kẻ phản đồ này.

Rất nhiều cường giả đều nghĩ rằng chỉ với hai trăm năm ngắn ngủi, dù Chung Huyễn có chữa khỏi thương thế cũng đã là tốt lắm rồi, nhưng chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Chỉ trong hai trăm năm, Chung Huyễn dường như đã trải qua một loại lột xác nào đó.

Tuy thực lực vẫn chưa đủ mạnh để đối đầu trực diện với mười mấy vị Đại La Kim Tiên, nhưng y đã có thể đến đi tự do.

Trong lần vây công thứ hai, y chấp nhận trọng thương để giết chết ba vị Đại La Kim Tiên rồi toàn thân trở lui.

Điều này khiến Nhân Giáo và Xiển Giáo mất hết mặt mũi.

Chương 893

Đối phó với một tên Chung Huyễn mới mấy ngàn tuổi mà liên tục thất bại, ngược lại còn tự chuốc lấy tổn thất.

Sau đó các Tiên nhân của Xiển Giáo, Nhân Giáo lại một lần nữa liên thủ, tập hợp tới hơn ba mươi vị Đại La Kim Tiên!

Số lượng Đại La Kim Tiên khổng lồ như vậy gần như lật tung mọi ngóc ngách, điên cuồng tìm kiếm tung tích Chung Huyễn trên Tinh Linh đại lục.

Cuộc tìm kiếm này duy trì suốt trăm năm, mỗi lần Chung Huyễn bị phát hiện đều bị đám đông Tiên nhân vây công.

Nhưng mọi thứ dường như đều biến hóa theo một hướng khác.

Mỗi lần sau khi bị vây công, thực lực của Chung Huyễn so với lần trước đều mạnh thêm vài phần, trong vài trăm năm, thực lực của Chung Huyễn tăng vọt theo đường thẳng với tốc độ vô lý!

Không ít người đã thử dùng Thiên Đạo chi pháp để thôi toán tung tích Chung Huyễn, tuy nhiên trên người y dường như có một sức mạnh vô hình nào đó che chở, các phương pháp bói toán thông thường căn bản không thể tìm ra.

Thậm chí nếu tìm thấy thì thường cũng là cạm bẫy hoặc các phương pháp đánh lạc hướng. ...

Tinh Linh đại lục.

Trong sơn môn của Xiển Giáo.

Tại một tòa đại điện, từng bóng người đang khoanh chân ngồi, khí tức đều đạt tới tầng thứ Đại La!

Ngay lúc này, phía trên cung điện có một bóng người huyền phù mà ngồi, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Người nọ tỏa ra tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Nhìn thấy người này, trong lòng đám đông Đại La Kim Tiên đều tràn đầy kính ngưỡng.

Một trong tứ đại đệ tử của Xiển Giáo - Phong Vân chân nhân, tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, có hy vọng đột phá đến tầng thứ Chuẩn Thánh!

Lúc này, Phong Vân chân nhân cười khẽ, lên tiếng nói: "Lần này chúng ta bố cục, nhất định phải bắt gọn tên tặc tử kia!

Cục diện này đã được gầy dựng suốt mấy trăm năm, thứ tên tặc tử kia muốn chính là Tam Quang Thần Thủy, năm xưa sư tổ từng ban xuống một ít.

Ta đã đem Tam Quang Thần Thủy đặt vào trong bí cảnh đó, không sợ y không tới!" Nói xong lời này, Phong Vân chân nhân lập tức lộ ra vài phần đắc ý trên mặt.

Cùng lúc đó, đám đệ tử bên dưới đều lên tiếng tán tụng. "Phong Vân sư huynh nói rất phải." "Đúng vậy, chúng ta đã bắt đầu bố trí từ mấy trăm năm trước, tung tin đồn, sau đó mới tạo thế, tên tặc tử Chung Huyễn kia nhất định sẽ tới!" "Y cũng có phải Hỗn Độn Ma Thần đâu, sao lại nôn nóng thu thập Tam Quang Thần Thủy như vậy làm gì?" Sau mấy trăm ngàn năm truy sát, đám cường giả Đại La của Xiển Giáo và Nhân Giáo cũng hiểu rằng Chung Huyễn đang truy cầu và tìm kiếm Tam Quang Thần Thủy này.

Nên họ cố ý lập ra cục diện này! "Đám đạo hữu bên Nhân Giáo chắc hẳn cũng đã bố cục hoàn tất, chúng ta xuất phát thôi!" Theo lời của Phong Vân đạo nhân, gần hai mươi vị Đại La Kim Tiên nơi này

ùa ra, hướng về một bí cảnh nào đó trên Tinh Linh đại lục mà đi.

Thiên Quan bí cảnh.

Nơi này là một bí cảnh sinh ra do sự vặn xoắn của các quy luật thiên địa sau khi Tinh Linh thế giới dung hợp với Hồng Hoang thiên địa.

Các vật phẩm Hỗn Độn sẽ thông qua nơi này trôi vào Hồng Hoang, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một số Hỗn Độn chi bảo, nhưng phần lớn đều là những mảnh vụn tàn tích hoặc vật phẩm vô dụng.

Ngay lúc này, một bóng người xé không mà tới, sau đó bước vào trong Thiên Quan bí cảnh này!

Trên bóng người kia bao phủ tầng tầng lớp lớp pháp thuật che mắt, lẩm bẩm tự nói. "Dựa theo ký ức của kẻ bị ta sưu hồn, Tam Quang Thần Thủy chắc hẳn ở nơi này, chắc không xa đâu." Bóng dáng y nhanh chóng truy tìm hồi lâu trong bí cảnh này, rồi đột ngột dừng bước.

Y vung tay trảm ra một kiếm, không gian hỗn loạn vặn xoắn bị một kiếm bổ khai, lộ ra không gian ẩn giấu bên trong.

Sau đó, Chung Huyễn liền cảm nhận được một luồng khí tức thấm ra từ trong không gian đó. "Chính là chỗ này rồi!" Trong mắt Chung Huyễn lập tức thoáng qua vài phần hỉ sắc, vội vàng bước vào, sau đó trông thấy một lượng nhỏ Tam Quang Thần Thủy! "Tốt, có thể dùng số Tam Quang Thần Thủy này để trị thương cho bản thể!" Chung Huyễn tâm niệm khẽ động, y không tiếp cận ngay lập tức mà đứng tại chỗ lạnh lùng lên tiếng: "Chư vị, các ngươi đã tới rồi thì cần gì phải mai phục ở đây, ra hết cả đi!" Không gian xung quanh lặng ngắt như tờ, dường như không có ai lên tiếng. "Chết tiệt!" Chung Huyễn cười lạnh một tiếng, thanh Hậu Thiên linh bảo nháy mắt chém ra vô số đạo kiếm mang.

Kiếm khí tứ ý, va chạm vào tầng tầng lớp lớp không gian xung quanh.

Rắc rắc!

Từng mảng không gian vỡ nát, sau đó lộ ra các vị Đại La Kim Tiên đang ẩn giấu bên trong! "Chung Huyễn, không ngờ lại bị ngươi phát hiện!" "Lần này ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!" "Chúng ta lưỡng giáo hợp lực, lại mời tới các đạo hữu của Thiên Đạo Minh, có tới hơn bốn mươi vị Đại La Kim Tiên, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Mọi người đồng thanh lên tiếng, nhìn chằm chằm Chung Huyễn. "Tuyệt cảnh sao?" Nhìn đám cừu địch trước mắt, Chung Huyễn đột nhiên hưng phấn cười lớn một tiếng, rồi đôi mắt tràn đầy sát ý! "Điên rồi sao?" Hành động này lập tức khiến đám Đại La Kim Tiên xung quanh có chút hoang mang. "Mọi người cùng lên, trực tiếp diệt trừ ma đầu này!" Phong Vân chân nhân cười lạnh một tiếng, vung thanh Hậu Thiên thượng phẩm linh bảo Thanh Ngọc Phù Trần trên tay ra tay trước! "Đối phó với ma đầu này, mọi người không cần nương tay, cùng lên đi!" Vô số cường giả lập tức vây công, Chung Huyễn dường như đang lâm vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc!

Ngay lúc này, một đạo kiếm quang đột nhiên lóe lên, rồi trực tiếp trảm vào thanh Thanh Ngọc Phù Trần của Phong Vân chân nhân.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, món Hậu Thiên linh bảo này bị đánh văng ra xa.

Sau đó chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc, từng vết nứt kinh người bắt đầu lan rộng trên bảo vật!

Trông thấy cảnh này, đám đông Đại La Kim Tiên đều kinh hãi.

Hiện nay, ở thời đại này, Tiên Thiên linh bảo từ sớm đã bị các

cường giả cao tầng của các thế lực chiếm giữ, ngay cả Đại La Kim Tiên thông thường cũng chỉ sử dụng Hậu Thiên linh bảo, chẳng qua uy lực có mạnh hơn một chút.

Phong Vân chân nhân có địa vị khá cao trong tứ đại đệ tử Xiển Giáo, món Hậu Thiên linh bảo trong tay uy năng bất phàm, thậm chí có thể sánh ngang với một số Tiên Thiên linh bảo, vậy mà lại bị Chung Huyễn một kiếm trảm nát! "Tưởng rằng ta không biết các ngươi mai phục ta ở đây sao?" Chung Huyễn phóng thanh cười lớn, rồi đôi mắt âm trầm vô cùng nhìn chằm chằm đám người trước mắt, lên tiếng nói: "Ta là cố ý để các ngươi tới đây, cho các ngươi cơ hội vây công ta đó!" "Không thể nào!" Nghe thấy lời của Chung Huyễn, sắc mặt Phong Vân chân nhân đại biến. "Dù ngươi có mạnh đến đâu cũng không thể một mình đánh thắng được hơn bốn mươi vị Đại La Kim Tiên chúng ta." "Ồ, vậy sao?" Chung Huyễn cười lạnh một tiếng, ngay lúc này, khí tức trên người y triệt để không còn che giấu nữa!

Tầng thứ Chuẩn Thánh!

Khí tức hạo hãn như biển cả nháy mắt tràn ngập toàn bộ bí cảnh, cuồn cuộn mãnh liệt, như một ngọn núi khổng lồ đè nặng lên tâm trí đám đông Đại La Kim Tiên!

Chuẩn Thánh, Á Thánh gần như là cực hạn chiến lực có thể xuất hiện tại Hồng Hoang thiên địa hiện nay.

Do tồn tại của minh ước, bất luận là thế lực nào, chỉ cần trở thành Thánh nhân đều phải đi tới bên ngoài Hồng Hoang thiên địa trấn thủ.

Cho nên năm xưa Tiệt Giáo có đại năng vì muốn liều mạng với Đạo môn lưỡng giáo và Tây Phương Giáo, đã cố ý kìm hãm không tấn thăng Thánh nhân cảnh giới, mục đích là để vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi đột phá Thánh nhân sẽ cưỡng ép ở lại Hồng Hoang thiên địa đánh kích đạo thống của đối phương.

Lúc này!

Không ít Đại La Kim Tiên tham gia vây công Chung Huyễn đều giật mình nhận ra một điều. "Chung Huyễn cư nhiên chỉ mất có năm ngàn năm đã đột phá tới tầng thứ Chuẩn Thánh!" "Chuyện này sao có thể?" "Dù Hồng Hoang hiện nay theo sự dung hợp của nhiều thiên địa trong Hỗn Độn mà linh khí nồng đậm hơn trước nhiều, cũng không thể thăng tiến Chuẩn Thánh với số tuổi như vậy được." Đối diện với những ánh mắt kinh hãi tột độ kia, Chung Huyễn cười lạnh một tiếng: "Chư vị, nghĩ ra gì chưa?

Chương 894

Các ngươi bây giờ có thể đi chết được rồi!" Trường kiếm vung trảm ra.

Tu vi cấp bậc Chuẩn Thánh triệt để bộc phát.

Sát khí ngút trời!

Gần như chỉ trong nháy mắt, trên trán vị Đại La Kim Tiên đứng hàng đầu xuất hiện một vệt máu!

Phập!

Pháp thân nháy mắt bị chém giết, vô số huyết vụ trực tiếp bùng nổ!

Chung Huyễn lúc này dứt khoát không che giấu nữa, hoặc có thể nói là khinh thường việc che giấu!

Trên người y lưu chuyển ma đạo khí tức nồng đậm, sát khí ngất trời.

Chỉ chốc lát, y gần như nghiền ép đám đông Đại La Kim Tiên trước mắt! "Chư vị, truy sát ta bấy nhiêu năm, thật là đáng chết!" Chung Huyễn phóng thanh cười lớn.

Đám Đại La bên cạnh đều có sắc mặt khó coi. "Vậy thì liều mạng với y, y dù có là Chuẩn Thánh cũng tuyệt đối không thể diệt sát chúng ta trong thời gian ngắn!" "Xiển Giáo, Nhân Giáo chúng ta cũng có Chuẩn Thánh đại năng tọa trấn, đợi bọn họ tới, tên này tất chết!" Nghĩ đến đây, đám Đại La Kim Tiên này lập tức có thêm vài phần dũng khí, tay cầm pháp bảo thi triển thần thông tiến lên!

Ầm!

Cuộc chiến giữa một vị Chuẩn Thánh và hơn bốn mươi vị Đại La Kim Tiên bùng nổ, gần như muốn xé nát toàn bộ bí cảnh này.

Chiến lực của Chung Huyễn đẩy lên tới cực hạn, thanh trường kiếm Hậu Thiên linh bảo trong tay y đại sát đặc sát, liên tục chém giết hơn mười vị Đại La Kim Tiên, trọng thương những cường giả còn lại!

Nếu không phải Chuẩn Thánh và Á Thánh của lưỡng giáo sắp tới nơi, trận đại chiến này sẽ kết thúc bằng một cuộc đồ sát một chiều!

Trận đại chiến này truyền ra ngoài lập tức chấn kinh toàn bộ Tinh Linh đại lục, thậm chí cả Hồng Hoang thiên địa.

Một địch bốn mươi.

Chuẩn Thánh năm ngàn tuổi!

Chiến tích này lập tức làm kinh động các phương thế lực.

Gần như ngay lập tức, Xiển Giáo và Nhân Giáo phát lệnh tuyệt sát, bằng mọi giá phải đánh giết Chung Huyễn để báo thù này!

Ngay cả ở Tinh Linh đại lục cũng không chỉ có Xiển Giáo và Nhân Giáo độc bá.

Thậm chí không ít thế lực đã bắt đầu nảy sinh ý định chiêu lãm Chung Huyễn, bọn họ nhìn thấy trên người đối phương tràn ngập ma đạo khí vận nồng đậm!

Đối với các vị Thánh nhân, cường giả Hợp Đạo cảnh giới ở thiên ngoại mà nói, Đại La cảnh giới tuy là sức mạnh nòng cốt của các thế lực, nhưng thực tế cũng không quá quan trọng, bị bọn họ xem như chuyện nhỏ nhặt của đám trẻ con.

Cùng lúc đó, tại Bắc Hải.

Vạn Yêu Cung.

Kể từ khi tham gia Yêu Tộc đại kiếp năm xưa, kết quả lại là kẻ bị loại sớm nhất, mặt mũi của Côn Bằng mất sạch sành sanh.

Mà không ít cường giả Vạn Yêu Cung nếu không phải có đại cừu nhân, hoặc là bắt buộc cần sự che chở, cũng chưa chắc muốn đi theo vị thiên địa đại năng này. "Phiền phức nha, không những chẳng chia được chút yêu đạo khí vận nào, ngược lại còn làm suy yếu một phần khí vận của chính mình!" Ác thi của Côn Bằng đấm mạnh xuống mặt bàn, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đối với những đại năng Hợp Đạo cảnh giới như bọn họ, khí vận là thứ không thể thiếu.

Tuy nhiên ngoại trừ Lăng Tiêu, Hồng Quân - những cường giả hạng nhất, những kẻ hạng hai hạng ba như Côn Bằng muốn có đủ khí vận lại là chuyện khó khăn.

Ai cũng muốn sớm đột phá cảnh giới, điều này bắt buộc phải chiếm giữ và thu nạp nhiều khí vận hơn. "Phiền phức thật." Hiện nay, trong số các đại năng Hợp Đạo của Hồng Hoang, nghiễm nhiên trạng thái của Côn Bằng là khó xử nhất.

Giống như người anh em cùng cảnh ngộ trước đây là Minh Hà lão tổ, dù có sa sút thế nào thì trong tay lão vẫn có tộc Asura, có thể cung cấp khí vận nguồn gốc không dứt.

Còn lão thì sao?

Tuy sáng lập ra Vạn Yêu Cung, nhưng ai chẳng biết Vạn Yêu Cung thực tế chỉ là một mớ hỗn tạp.

Đại bộ phân đại yêu tới đầu quân cho Vạn Yêu Cung đa số là vì phạm lỗi lớn hoặc có đại nhân quả bất khả kháng, mới phải tới dưới trướng Côn Bằng tìm kiếm sự che chở.

Mà khí vận của những kẻ này dù có cao đến đâu, đối với việc tu

hành và tiến trình Hợp Đạo của Côn Bằng cũng chẳng thấm tháp vào đâu.

Đúng lúc này, bên ngoài cung điện, một giọng nói đột nhiên vang lên. "Chủ thượng, Hồng Hoang thiên địa có tình hình mới." "Bây giờ Hồng Hoang chẳng qua cũng chỉ là một lũ Chuẩn Thánh, Á Thánh đang nhảy nhót, có thể có tình hình gì chứ?" Ác thi Côn Bằng bĩu môi, vẻ mặt thờ ơ lên tiếng. "Thực sự có đại sự!" Vị trưởng lão Vạn Yêu Cung kia giơ tay, điểm ra một tấm thủy kính. "Gần đây Nhân Giáo, Xiển Giáo xuất hiện một tên phản đồ, trên người ma đạo khí vận nồng hậu, thiên tư phi phàm, chiến lực nghịch thiên." Vừa nghe thấy lời này, Ác thi Côn Bằng lập tức hứng thú, lên tiếng nói: "Chuyện thế nào, ngươi mau kể rõ xem nào!" "Rõ." Vị trưởng lão kia gật đầu lia lịa, sau đó kể lại sự việc của Chung Huyễn một lượt.

Chỉ một lát sau, mắt của Ác thi Côn Bằng gần như phát sáng! "Xuất thân từ Nhân tộc, chỉ mất năm ngàn năm có thể trở thành Chuẩn Thánh, thiên phú này có chút nghịch thiên rồi!

Tên nhóc này trên người quấn quanh ma đạo khí tức nồng đậm, nếu có thể thu vào dưới trướng..." Thiết lập một thế lực thu nạp khí vận, chính là phải hội tụ những kẻ có khí vận nồng hậu.

Côn Bằng nhìn thế nào cũng thấy tên Chung Huyễn kia tuyệt đối là hạng người có ma đạo khí vận nồng đậm!

Một khi thu y vào dưới trướng, khí vận của Vạn Yêu Cung cũng sẽ theo đó mà tăng mạnh lên nhiều! "Tên nhóc này hiện tại bị ép tới mức không còn đường lui, nếu nói cả Hồng Hoang này, e rằng cũng chỉ có lão tổ ta dám che chở cho y." Ác thi Côn Bằng trong lòng tính toán, lập tức có kế hoạch. "Người này ta nhất định phải thu phục, ngươi mang người tới địa bàn tộc Elf cứu y một mạng, mang y về đây cho ta." "Rõ!" Vị trưởng lão kia gật đầu liên tục.

Vạn Yêu Cung dưới trướng Côn Bằng, tuy không có Thánh nhân tọa trấn, nhưng Chuẩn Thánh, Á Thánh thì vẫn có vài vị, cùng được gọi là Thập Đại Trưởng Lão.

Nay nhận được mệnh lệnh của Côn Bằng, các cường giả còn thủ lại Vạn Yêu Cung không dám chậm trễ, lập tức rầm rộ kéo tới Tinh Linh đại lục.

Lúc này Chung Huyễn đánh giết nhiều Đại La Kim Tiên của lưỡng giáo, đã triệt để chọc giận Xiển Giáo và Nhân Giáo, bọn họ trực tiếp cử vài vị Chuẩn Thánh và Á Thánh xuất sơn truy sát Chung Huyễn.

Dù Chung Huyễn có mạnh đến đâu, chiến lực nghịch thiên cỡ nào, dưới sự vây công của nhiều cường giả lưỡng giáo cũng dần kiệt sức, sau đó chỉ có thể bại thoái bỏ chạy.

Tại một bí địa trên Tinh Linh đại lục.

Một đạo lưu quang xé gió bay qua.

Trường kiếm trong tay Chung Huyễn liên tục phá mở không gian phía trước, mỗi bước đi đều vượt qua vạn dặm lộ trình.

Phía sau y tám vị Chuẩn Thánh, một vị Á Thánh cũng có tốc độ không kém, truy đuổi sát nút! "Nếu không phải để tránh dẫn khởi sự chú ý của đám đại năng Hồng Hoang kia, tu vi của lão tử bây giờ sớm đã đột phá lên trên Chuẩn Thánh, dù là Thánh nhân cũng chẳng phải là không thể." Trong mắt Chung Huyễn tràn đầy sát ý, không ngừng khắc chế sát ý đang âm ỉ bộc phát trong lòng, nhưng vẫn chưa thể động dụng các thủ đoạn sát lục.

Tuy rằng y tại Hồng Hoang thiên địa còn để lại nhiều hậu thủ, nhưng hiện tại chủ thể phân hồn này của y vẫn chưa thể bại lộ.

Chương 895

Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau truyền tới: "Chung Huyễn tiểu nhi, ngoan ngoãn chịu chết đi, với tu vi của ngươi thì tuyệt đối không trốn thoát được đâu!

Chúng ta mang theo Tiên Thiên linh bảo loại càn khôn tới rồi!

Nếu ngươi ngoan ngoãn nộp mạng, chúng ta còn có thể cho chân linh ngươi đi luân hồi!" Nghe những âm thanh hỗn tạp phía sau, mắt Chung Huyễn lộ ra vài phần phiền táo.

Ồn ào!

Đáng sát! "Vậy thì tới mà giết, cùng lắm là động dụng thủ đoạn bản thể, xem xem bọn chúng có đổi nổi mạng của ta không!" Trong mắt Chung Huyễn tràn đầy sát ý nồng đậm!

Thấy y dừng thân hình lại, mấy vị Chuẩn Thánh, Á Thánh lập tức bao vây tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chung Huyễn. "Chư vị, chúng ta cùng lên diệt trừ tên này!" "Tới đi, muốn giết lão tử, thì để xem có bao nhiêu kẻ phải bỏ mạng dưới kiếm của lão tử!" Chung Huyễn âm lãnh nhìn đám đông cường giả trước mắt, khí thế toàn thân sâm lãnh tới cực điểm, hóa thành một đạo kiếm quang đột nhiên bùng nổ!

Nên biết, y tuy là phân hồn, nhưng bản thể lại chưởng khống Sát Lục chi đạo, tính tình vốn cực kỳ khát máu!

Nay bị ép vào tuyệt cảnh, cũng triệt để kích phát hung tính trong thể nội Chung Huyễn.

Sức mạnh cấp bậc Chuẩn Thánh va chạm, lập tức dẫn tới phong vân kích đãng, thiên địa sinh ra vô biên dị tượng!

Đấu pháp ở tầng thứ này ngay lập tức thu hút các Đại La Kim Tiên

khác đi theo.

Đại La Kim Tiên của lưỡng giáo thấy Chung Huyễn bị chặn lại, cũng lập tức ra tay trợ giúp.

Ngay từ đầu, Chung Huyễn đã rơi vào tuyệt cảnh, bị vô số cường giả vây công!

Tuy nhiên dù vậy, Chung Huyễn vẫn chưa động dụng thủ đoạn sát đạo thực sự, nhưng chiến tích vẫn cực kỳ khoa trương, đại chiến đến nay đã chém giết một vị Chuẩn Thánh, bảy vị Đại La Kim Tiên!

Có điều cái giá Chung Huyễn phải trả cũng không nhỏ, bộ dạng thê thảm chí cực, gần như sắp bị giết chết! "Thằng nhóc này thực lực quá đáng sợ, tuyệt không thể giữ lại!

Nhất định phải giết y!" Lúc này, vị Á Thánh dẫn đầu trên người cũng có thương thế, chưa từng nghĩ tới việc mình lấy đa đánh ít, thậm chí là lấy cảnh giới cao đánh cảnh giới thấp mà lại chật vật như vậy! "Giết ta?" Chung Huyễn cười lớn, dữ tợn nhìn đám người trước mắt: "Tới đây, ta bình sinh thích nhất là sát lục, cũng muốn trải nghiệm cảm giác bị người khác giết là thế nào!" "Tốt!" Đám đông cường giả đồng loạt ra tay, định tung đòn kết liễu!

Đúng lúc này, từ trên Bắc Hải, vài luồng khí tức đột nhiên giáng lâm.

Vài luồng khí tức đó vừa giáng lâm đã trực tiếp phá vỡ cấm cố càn khôn, xông thẳng vào vòng vây của đám Tiên nhân Xiển Giáo, Nhân Giáo. "Các ngươi là hạng người nào!" "Gỗn xược!" "Chặn bọn chúng lại, bọn chúng tới để cứu người!" ...

Trong Ma Giới.

La Hầu cảm giác được điều gì đó, khẽ mở mắt, lập tức cảm thấy tâm thần bất an, như có mây mù bao phủ trên đỉnh đầu. "Sao lại như

vậy?" Suy tư một lát, La Hầu câu động Hồng Hoang ma đạo, tự mình gieo một quẻ.

Vô số ma đạo pháp tắc chậm rãi ngưng tụ trong không trung, tạo thành một bức họa tượng. "Hả...

Bản tọa đại kiếp tương chí (sắp gặp đại kiếp)?" La Hầu khẽ cau mày.

Y đã là Hợp Đạo tứ trọng thiên đỉnh phong cảnh giới, tuyệt đối là thê đội đứng đầu Hồng Hoang, sao có thể như vậy được?

Là ai định ra tay với y? "Nội bộ Hồng Hoang không thể ngu ngốc đến mức động thủ với ta, lẽ nào là Thần Nghịch?" La Hầu nhíu chặt mày, sau đó rời khỏi Ma Giới, chỉ trong chốc lát, y đã trực tiếp tới Thánh cung. "Lăng Tiêu đạo hữu có ở đây không?" Y cao giọng lên tiếng, giọng nói vang vọng tứ phía.

Chỉ một lát sau, bóng dáng Lăng Tiêu đã tới nơi. "Ồ, lão đông tây này hôm nay sao lại rảnh rỗi tới tìm ta thế?" Lăng Tiêu lập tức có chút hiếu kỳ.

Hắn từng đối đầu với La Hầu, thậm chí song phương đã giao đấu không dưới một lần, nếu không phải mâu thuẫn bên ngoài khó điều hòa, e rằng bọn họ cũng chẳng đứng chung một chiến tuyến. "Lão già ta hôm nay tâm thần bất an, sau đó tự bói cho mình một quẻ." "Quẻ tượng thế nào?" Cường giả như La Hầu tự mình bói toán, tự nhiên không phải dùng Thiên Đạo, Ma Đạo thông thường, mà còn pha tạp nhiều nhân quả chi pháp. "Đại kiếp tương chí." La Hầu lập tức nói. "Đại kiếp tương chí?" Lăng Tiêu chỉ trong chốc lát đã tới cạnh Ma Tổ, giơ tay cũng tự bói cho mình một quẻ.

Mọi thứ bình thường, mệnh do tự thân!

Hắn ngẩng đầu hiếu kỳ nhìn La Hầu, chẳng lẽ là dẫn tới đại địch

nào sao? "Ta không thấy có vấn đề gì cả." Lăng Tiêu nhíu mày nói. "Xem ra là nhắm vào kiếp nạn của ta nha." La Hầu lúc này cũng chỉ đành gật đầu, cười lạnh một tiếng: "Muốn động thủ với ta thì cũng phải nghĩ xem mình có bị giết ngược lại không!" Đối với cảnh giới như bọn họ, nhân quả vận mệnh vẫn hiện ra vô cùng huyền diệu, khó lòng nắm bắt.

Đàm luận một hồi, La Hầu liền xoay người rời đi. "Vạn Yêu Cung các ngươi muốn tìm cái chết sao!?" Đạo môn Chuẩn Thánh nộ hống chấn động hư không. "Tên tặc tử này thù sâu tựa biển với Đạo môn ta, nếu các ngươi nhất quyết che chở, tức là đối địch với chúng ta!" "Ha ha ha..." Chuẩn Thánh của Vạn Yêu Cung cười lạnh đáp lại, giọng nói đanh thép không chút nghi ngờ: "Người này là do Côn Bằng lão tổ đích thân điểm tên, hôm nay nhất định phải đưa đi!

Chư vị đạo hữu, hãy tạo thuận lợi một chút đi!" Nghe cuộc tranh chấp kiếm bạt nỗ trương của đôi bên, Chung Huyễn nháy mắt hiểu ra.

Trong mắt y thoáng qua một tia ngoan lệ của kẻ tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức cười lớn: "Đồng ý!

Tại hạ nguyện quy thuận dưới trướng Côn Bằng lão tổ!" Tiếng cười mang theo sự điên cuồng sau kiếp nạn và sự khiêu khích trần trụi đối với Đạo môn, như muốn nói: 'Có giỏi thì tới thử xem!' "Cuồng vọng!" "Không biết sống chết!" Các Chuẩn Thánh Đạo môn chưa từng chịu nhục nhã như vậy, nháy mắt bừng bừng nổi giận như sấm. "Hôm nay đừng nói là Côn Bằng, dù Ma Tổ La Hầu có thân chinh tới đây cũng không giữ nổi cái mạng chó của ngươi!" Hàng chục đạo khí tức khủng bố ầm ầm bộc phát, Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đồng loạt ra tay, sát ý ngút trời, định mạt sát luôn cả mấy vị cường giả Vạn Yêu Cung! "Mấy vị đạo hữu, nếu không có thủ đoạn thoát thân, hôm nay e rằng phải cùng chôn thây tại đây rồi!" Chung Huyễn ngữ khí mỉa mai, nhưng ánh mắt lại khóa chặt vào đám người Vạn

Yêu Cung. "Hừ!

Tiểu bối, chớ có coi thường thủ đoạn của Vạn Yêu Cung ta!" Vị Chuẩn Thánh Vạn Yêu Cung dẫn đầu lạnh hừ một tiếng, lật tay lấy ra một chiếc lông vũ đen kịt lưu chuyển Hỗn Độn khí tức!

Ong!

Chiếc lông vũ run khẽ, quang hoa rực rỡ, nháy mắt hóa thành một quầng sáng khổng lồ, bao bọc chắc chắn mấy vị Chuẩn Thánh Vạn Yêu Cung cùng Chung Huyễn vào bên trong! "Chặn bọn họ lại!" Đám vây công nháy mắt nhận ra điều bất thường, các loại thần thông pháp bảo trút xuống như mưa, mưu toan xé rách quầng sáng.

Đáng tiếc, rốt cuộc vẫn chậm một bước!

Chỉ thấy chiếc lông vũ đột nhiên xòe rộng, một tiếng chim hót xuyên thủng mây đá, hùng hồn bá đạo vang vọng khắp thiên địa!

Một hư ảnh Côn Bằng che trời lấp đất hiển hóa ra, đôi cánh vỗ mạnh!

Bành!

Chương 896

Bành!

Bành!

Quầng sáng cùng mấy người bên trong, dưới sự bao phủ của hư ảnh, hóa thành một đạo lưu quang xé rách không gian, độn tẩu với tốc độ vượt xa tưởng tượng!

Tại chỗ chỉ còn lại những luồng năng lượng bạo ngược và những gương mặt tái mét của các Tiên nhân Đạo môn. "Đáng chết!

Kẻ này nhất định đã có dự mưu từ trước, cấu kết ngầm với Vạn Yêu Cung!" "Cả gan thông đồng với lão ma Côn Bằng, tiên đạo cùng diệt trừ chi!" "Mau mau báo cáo tổ sư!" Đám Tiên nhân vừa kinh vừa nộ, lần lượt hóa thành độn quang rời đi. ...

Bắc Minh chi hải, Vạn Yêu Cung.

Đạo trường hồng quấn lấy đám người Chung Huyễn nháy mắt đã tới, đáp xuống trước một tòa cung điện hùng vĩ tỏa ra yêu khí bàng bạc như thực chất.

Yêu khí sâm nhiên, đè nén khiến người ta không thở nổi. "Tiểu tử, nơi này chính là đạo trường của chủ nhân ta - Côn Bằng, Vạn Yêu Cung!" Vị Chuẩn Thánh vừa cứu người lạnh lùng lên tiếng, ngữ khí mang theo sự thẩm thị từ trên cao nhìn xuống, "Đã nhập Vạn Yêu Cung thì phải tuân thủ quy củ nơi đây!" "Quy củ?" Chung Huyễn cười nhạo một tiếng, không chút che giấu sự kiêu ngạo trong mắt, "Ai mà chẳng biết, Vạn Yêu Cung thu nhận kẻ liều mạng hoặc kẻ phản tộc, so với ta thì có gì khác biệt?

Việc gì phải giả nhân giả nghĩa!" "Phóng tứ!" Sắc mặt mấy vị

Chuẩn Thánh nháy mắt âm trầm như nước, sát ý dâng trào.

Chung Huyễn lại chẳng hề để tâm, bước thẳng vào đại môn cung điện, ánh mắt sắc sảo đảo qua ma quật truyền thuyết này. "Đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang... hiện nay là cảnh tượng thế nào?" Y thầm niệm trong lòng, nhanh chóng hồi tưởng lại tình báo mà bản thể nhận được từ Thần Nghịch.

Chung Huyễn nhớ rõ tình báo mà bản thể dò hỏi từ chỗ Thần Nghịch.

Luồng phân hồn La Hầu kia ở Hồng Hoang tương đương với đại năng hạng nhất.

Mà Côn Bằng này, chẳng qua cũng chỉ là hạng hai đỉnh tiêm.

Y muốn xem xem, vị Bắc Minh chi chủ truyền thuyết này rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của mấy vị Chuẩn Thánh đang kìm nén nộ hỏa, Chung Huyễn tới một điện đường rộng lớn như một thế giới độc lập.

Vừa mới bước vào, một luồng uy áp khủng bố hạo hãn như vực sâu, lạnh lẽo thấu xương đột ngột giáng lâm!

Nháy mắt!

Cứ như trọng lượng của toàn bộ Bắc Hải nháy mắt đè lên sống lưng Chung Huyễn!

Vượt xa uy năng của Chuẩn Thánh thông thường!

Rắc rắc!

Xương cốt toàn thân Chung Huyễn kêu răng rắc, dường như khoảnh khắc sau sẽ bị nghiền nát.

Y hừ lạnh một tiếng, dùng trường kiếm tử thủ chống xuống mặt

đất, mặc cho khóe miệng rỉ máu, thân thể run rẩy dữ dội nhưng vẫn cứng cỏi không quỳ xuống!

Trong mắt là sự chấp niệm gần như điên cuồng. "Ồ?" Một tiếng hừ nhẹ mang theo chút kinh ngạc vang lên.

Khoảnh khắc sau, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Chung Huyễn.

Hắc bào bao thân, khí chất u thâm tựa biển, đôi lông mày dường như uẩn tàng hàn băng vạn cổ.

Chính là hóa thân Ác thi của Côn Bằng lão tổ! "Ngươi chính là Chung Huyễn?" Giọng nói băng lãnh, không mang theo chút cảm xúc nào.

Chung Huyễn gồng mình dưới áp lực như núi thái sơn, gian nan gật đầu một cái, từ cổ họng thốt ra âm thanh khàn đặc: "Phải!" "Rất tốt." Ánh mắt Ác thi Côn Bằng như thực chất đâm thẳng vào Chung Huyễn, "Chỉ vài ngàn năm đã đăng lâm Chuẩn Thánh chi cảnh... nhanh đến mức không tưởng.

Nói, ngươi làm thế nào mà đạt được?" Tốc độ như vậy, dù là sinh linh tiên thiên cũng được coi là nghịch thiên!

Trong đại hoàn cảnh linh khí Hồng Hoang khôi phục như hiện nay, điều này vẫn quá đỗi chói mắt!

Chung Huyễn trong lòng đã có sẵn bản thảo, cưỡng cầu một hơi thở, chống lại uy áp, giọng nói mang theo một loại ý vị chém đinh chặt sắt: "Trong lòng đệ tử, đại đạo đã sáng tỏ!

Ý niệm thông đạt, tu hành tự nhiên dũng mãnh tiến tới!" Lời nói này ẩn chứa một loại ý chí thuần túy nào đó, khiến ánh mắt băng lãnh của Ác thi Côn Bằng khẽ lay động. "Đại đạo đã sáng tỏ?

Ha ha." Ác thi nhếch môi tạo thành một đường cong băng lãnh,

"Vậy nói xem, ngươi muốn chủ tu đạo nào?" "Sát đạo!" Chung Huyễn không chút do dự, chém đinh chặt sắt!

Giọng nói dưới áp lực vẫn vô cùng rõ ràng. "Ồ?

Vì sao?" Ác thi Côn Bằng nhíu mày nhẹ đến mức khó nhận ra, ánh mắt khóa chặt Chung Huyễn. "Duy sát khả chỉ qua!

Duy sát khả chứng đạo! (Chỉ có sát phạt mới dừng được binh đao!

Chỉ có sát phạt mới chứng được đạo!)" Trong mắt Chung Huyễn huyết quang lóe lên, giọng nói mang theo một sự lạnh lùng tàn khốc: "Hồng Hoang thiên địa, có cuộc đại kiếp nào không phải do xương trắng máu đào tạo nên?

Trảm địch, đoạt lấy khí vận của chúng!

Người thân nằm xuống, cũng có thể kích phát huyết dũng, thay họ phục thù, đột phá trong sinh tử!

Cái gọi là đại kiếp, suy cho cùng chính là con đường giết chóc mà ra!" Ác thi Côn Bằng nhất thời trầm mặc.

Bàn Cổ khai thiên, tàn sát Hỗn Độn Ma Thần.

Long Hán sơ kiếp, tam tộc huyết chiến.

Vu Yêu lượng kiếp, càng giết tới mức thiên địa băng liệt...

Lời Chung Huyễn nói tuy cực đoan, nhưng lại chỉ thẳng vào bản chất tàn khốc nhất của Hồng Hoang: sức mạnh là trên hết, kẻ thắng viết nên quy tắc!

Giọng Chung Huyễn càng thêm lãnh liệt, như đang tuyên cáo chân lý: "Mạnh như Bàn Cổ đại thần, cũng là đồ sát sạch sành sanh ba ngàn Ma Thần mới có được tài nguyên khai thiên!

Thiên địa này, mọi tranh chấp cuối cùng cũng chỉ gói gọn trong một chữ: Sát!" "Cuồng vọng!" Ác thi Côn Bằng cười lạnh trong lòng,

nhưng ngoài mặt vẫn không động thanh sắc, đột nhiên hỏi đầy ẩn ý: "Nói như vậy, trên dưới Vạn Yêu Cung ta, cho tới chính lão tổ ta, nếu thực lực ngươi đủ mạnh, đều nằm trong danh sách chém giết của ngươi?" Lão tỏa ra một tia sát cơ lăng lệ hơn, ý đồ ép gãy ý chí của Chung Huyễn, buộc y phải khuất phục nhận sai.

Chung Huyễn nhe răng, để lộ hàm răng nhuốm máu, nụ cười tranh nanh mà thản nhiên, ánh mắt hào bất tị húy (không hề né tránh) nghênh đón tầm mắt băng lãnh của Ác thi Côn Bằng, từng chữ từng câu nói: "Nếu thực sự có ngày đó, thực lực của ta lăng giá trên chư vị cho tới lão tổ... tự nhiên là: Đáng sát!

Chương 897

Đáng trảm!" Ầm!

Lời này vừa thốt ra, cả đại điện dường như đóng băng!

Mấy vị Chuẩn Thánh dẫn Chung Huyễn vào càng hít sâu một hơi khí lạnh, nhìn Chung Huyễn như nhìn một kẻ đã chết!

Sao y dám ở trước mặt lão tổ nói thẳng chuyện thí sư diệt tổ chứ?!

Đồng tử Ác thi Côn Bằng cũng hơi co rút lại, trên gương mặt như băng vạn năm cư nhiên hiện lên một tia... hứng thú khó tả?

Lão nhìn chằm chằm đôi mắt không chút sợ hãi, chỉ có sát ý thuần túy và dã tâm của Chung Huyễn, trầm mặc trong vài nhịp thở.

"Tốt!

Khá cho một tên tiểu bối vô pháp vô thiên!" Ác thi của Côn Bằng lên tiếng, giọng điệu không nghe ra buồn vui, nhưng lại mang theo một loại vận luật kỳ dị: "Vô số nguyên hội qua đi, chưa từng thấy qua nhân vật như ngươi..." Lời nói vừa dứt, nhiệt độ bên trong Vạn Yêu Cung đột ngột hạ thấp, sát khí sâm nhiên thấu xương như thủy triều lan tỏa khắp nơi.

Uy áp khủng bố từ đỉnh phong Á Thánh khiến toàn bộ Yêu tộc tại tràng đều run lẩy bẩy, gần như nghẹt thở!

Đây tuyệt đối không phải là uy thế mà Chuẩn Thánh bình thường, thậm chí là Thánh nhân sơ giai có thể dễ dàng so bì!

Thân thể Chung Huyễn bỗng nhiên trầm xuống, thất khiếu lần nữa rỉ máu, nhưng hắn vẫn tử thủ chống kiếm, lưng đứng thẳng tắp, ngọn lửa trong ánh mắt ngược lại càng thêm rực cháy.

Khoảnh khắc sau, sát khí và uy áp ngập trời kia như thủy triều rút đi, biến mất không còn tăm hơi.

Ác thi Côn Bằng phát ra một tiếng cười lạnh không rõ ý vị: "Tốt!

Tâm tính như thế... ta liền thu ngươi làm đồ!" Ánh mắt y quét qua chúng yêu đang cấm nhược hàn thiền trong điện, giọng nói vang dội tứ phương: "Ta có thể truyền ngươi vô thượng yêu pháp, trợ ngươi khấu khai thánh đạo chi môn!

Tương lai vị trí chủ nhân Vạn Yêu Cung này, chưa chắc không thể do ngươi chấp chưởng!" "Cái gì?!" "Lão tổ tam tư!" "Kẻ này lang tử dã tâm, thiên sinh phản cốt!

Hắn đã phản Đạo môn, sao biết được sẽ không phản Vạn Yêu Cung ta?" "Nhân tộc sao có thể làm chủ Yêu tộc ta?

Hoang mậu!

Hoang mậu chí cực!" Trong điện nháy mắt nổ tung!

Quần yêu kinh hãi tột độ, nhao nhao ai oán khuyên ngăn.

Quyết định này đơn giản là điên đảo nhận thức của bọn chúng!

Một kẻ Nhân tộc, một kẻ vừa mới thốt ra cuồng ngôn muốn thí sư, thế mà lại được Lão tổ coi trọng như thế, thậm chí hứa hẹn cả vị trí Cung chủ?

"Quát tháo!" Ác thi Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, uy áp băng lãnh lần nữa giáng xuống, nháy mắt áp chế mọi âm thanh phản đối: "Lão tổ ta ý đã quyết!

Ai tán thành?

Ai phản đối?" Ánh mắt băng lãnh quét qua, chúng yêu không ai không đảm hàn cúi đầu, không còn ai dám nói nửa lời.

Lúc này Ác thi Côn Bằng mới quay sang Chung Huyễn, giọng nói

bình thản không chút gợn sóng: "Ngươi, ý hạ thế nào?" Chung Huyễn không chút do dự, khom người hành lễ, giọng nói rõ ràng: "Đệ tử Chung Huyễn, bái kiến sư tôn!" Tư thái cung kính, nhưng ánh mắt vẫn duệ lợi như đao.

"Thiện!" Ác thi Côn Bằng hơi gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang tính kế đã thành.

Trong mắt y, Chung Huyễn chính là một thanh hung nhận sắc bén vô cùng và tràn đầy hoạt lực!

Tiềm lực của hắn cực đại, quan trọng hơn chính là hung tính tứ vô kỵ đạn kia, đủ để khuấy động vũng nước đọng đã lâu tại Vạn Yêu Cung này!

"Đây là lễ gặp mặt vi sư ban cho ngươi, hãy đi tu hành đi." Côn Bằng búng ngón tay, một luồng lưu quang ẩn chứa sinh mệnh tinh nguyên bàng bạc và đạo vận huyền ảo nhập vào cơ thể Chung Huyễn.

Thương thế khắp người Chung Huyễn lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, khí tức cũng bình ổn xuống, nhưng bên trong những ám thương và đạo ngân do thần thông Đạo môn để lại thì không phải nhất thời có thể khỏi hẳn, chỉ là tạm thời bị áp chế.

"Tạ sư tôn!" Chung Huyễn chắp tay tạ ơn, cảm nhận sức mạnh dâng trào trong cơ thể và đạo thương vẫn còn ẩn hiện đau đớn.

Rất nhanh, Chung Huyễn dưới ánh mắt phức tạp của mấy vị Chuẩn Thánh đã theo bọn họ rời khỏi chủ điện.

Trong đó, một vị Chuẩn Thánh hóa hình thành Thanh Ngọc Bạch Hổ có ánh mắt oán độc nhất, hừ lạnh một tiếng định rời đi.

"Đạo hữu, xin dừng bước." Giọng nói băng lãnh của Chung Huyễn đột ngột vang lên.

Thanh Ngọc Bạch Hổ và các cường giả khác bước chân dừng lại,

cảnh giác quay đầu nhìn hắn.

Thương lang!

Trường kiếm Hậu Thiên Linh Bảo của Chung Huyễn hãn nhiên xuất vỏ!

Hắn từng bước tiến lên phía trước, huyết sắc sát khí nồng đậm quanh thân cuồn cuộn tuôn ra, trên mặt mang theo nụ cười hưng phấn khiến người ta tâm quý, ánh mắt khóa chặt vào tên Thanh Ngọc Bạch Hổ kia.

"Vừa rồi... chính là đầu súc sinh ngươi kêu gào 'Nhân tộc không thể làm Yêu chủ', 'Kẻ phản bội tất sẽ phản lại', kêu đến vui vẻ nhất đúng không?" Lời nói cực kỳ vũ nhục.

"Hỗn chướng!

Ta là đường đường Bạch Hổ tộc Chuẩn Thánh!

Ngươi..." Thanh Ngọc Bạch Hổ tức đến toàn thân lông dựng đứng, nộ bất khả át.

Tuy nhiên, hai chữ "Hưu quái" còn chưa kịp ra khỏi miệng!

Một đạo kiếm quang ngưng tụ sát ý thuần túy và huyết sắc sát khí đã không chút báo trước, nhanh như kinh lôi xẹt qua trước mắt!

Kiếm này xảo quyệt tàn nhẫn, chỉ thẳng vào nơi yêu lực hộ thể mỏng manh nhất của Thanh Ngọc Bạch Hổ do đang phẫn nộ mà sơ hở!

Xuy lạp!

Tiếng xé rách chói tai vang lên!

Thần quang hộ thể của Thanh Ngọc Bạch Hổ bị xé toạc, trên cơ thể cường hoành nháy mắt xuất hiện một vết thương khổng lồ sâu thấy xương, tiên huyết cuồng phún!

Tuy không nổ tung như trước đó, nhưng trọng thương đột ngột này đủ để chiến lực của gã tổn hại đại bộ phận!

"Hống!" Thanh Ngọc Bạch Hổ phát ra tiếng gào thét đau đớn và bạo nộ, lảo đảo lùi lại, trong mắt đầy vẻ kinh hãi không thể tin nổi.

Cảnh tượng này khiến toàn bộ cường giả Vạn Yêu Cung chấn động kịch liệt!

Thật là kiêu trương!

Thật là bạo liệt!

Thế mà dám ở trong Vạn Yêu Cung, trước mặt mọi người, hãn nhiên ra tay với cường giả đồng giai!

"Ngươi... ngươi dám đánh lén?!" Thanh Ngọc Bạch Hổ vừa kinh vừa nộ.

Chương 898

"Đánh lén?" Chung Huyễn vẩy vẩy máu yêu bám trên kiếm, nụ cười tàn nhẫn và khinh miệt: "Sinh tử tương bác, lấy đâu ra đánh lén?

Lũ các ngươi năm đó ở tộc quần của mình, không phải cũng là nhờ giết người phóng hỏa, phản tộc bội chủ mới trốn đến đây sao?

Còn bày đặt thanh cao cái gì!" Những lời này như con dao độc địa nhất, đâm trúng tử huyệt của đại bộ phận cường giả trong điện!

Sắc mặt bọn chúng nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, trong mắt đan xen tu phẫn và sát ý.

Hồng Hoang tuy lấy thực lực vi tôn, nhưng chung quy vẫn có những rào cản đạo nghĩa cơ bản.

Lũ phản đồ này, trừ Vạn Yêu Cung của Côn Bằng ra thì gần như không còn nơi nào dung thân.

Thiên ngoại Hỗn Độn?

Đối với bọn chúng chính là tử địa!

"Lại đây!

Vừa nãy không phải kêu rất hung sao?

Không phải coi thường kẻ phản đồ Nhân tộc này sao?" Chung Huyễn trạng thái như điên cuồng, huyết sát chi khí ngút trời, không đợi đối phương phản ứng, thân ảnh đã như tia chớp huyết sắc chủ động lao đến!

"Chiến một trận cho thống khoái!

Để ta xem cân lượng của lũ 'tiền bối' các ngươi thế nào!" "Tiểu bối cuồng vọng!" "Cùng tiến lên!

Trấn áp tên điên này!" "Giết!" Đám Chuẩn Thánh, Đại La Yêu tộc bị chọc giận triệt để, không nhịn nổi nữa, mỗi người triển thần thông, một trận hỗn chiến bùng nổ oanh liệt tại quảng trường ngoài điện!

Chung Huyễn tuy mạnh, nhưng đối mặt với số lượng gấp mấy lần cường giả đồng giai thậm chí mạnh hơn, nháy mắt rơi vào khổ chiến.

Tuy nhiên hắn không sợ chết, lấy thương đổi thương, phong cách chiến đấu hung tàn bạo liệt đến cực điểm, cộng thêm Thanh Ngọc Bạch Hổ bị trọng thương từ trước, nhất thời hắn lại dựa vào sự liều mạng và khả năng nắm bắt thời cơ chiến đấu chuẩn xác mà tả xung hữu đột, không bị áp chế ngay lập tức, ngược lại còn kéo chiến cục vào thế giằng co đẫm máu!

Tiếng gầm thét, tiếng pháp bảo va chạm, tiếng nổ năng lượng vang thành một mảnh...

Sâu trong đại điện, ngồi cao trên vân đài, Ác thi Côn Bằng chậm rãi mở mắt, thần niệm quét qua chiến huống kịch liệt bên ngoài, khóe miệng nhếch lên một độ cong lạnh lẽo hài lòng.

"Kẻ này... quả nhiên không làm lão tổ thất vọng." Đấu!

Thứ cần chính là chữ "Đấu" này!

Thanh hung nhận Chung Huyễn này đã thành công đâm thủng sự tĩnh mịch và tê dại kéo dài từ lâu của Vạn Yêu Cung.

Những năm qua, Vạn Yêu Cung thu lưu quá nhiều cường giả đường cùng, bọn chúng đa số đã mất đi nhuệ khí, chỉ xem nơi này là cảng tránh gió, sống tạm bợ qua ngày!

Nhưng đó đâu phải là tâm nguyện khi Côn Bằng sáng lập Vạn Yêu Cung?

"Lão tổ ta cần là những lợi nhận có thể không ngừng mạnh lên, trùng kích cảnh giới cao hơn, hội tụ khí vận bàng bạc cho ta!

Chứ không phải một đám phế vật ăn không ngồi rồi!" Ác thi Côn Bằng hừ lạnh trong lòng.

Hơn nửa cường giả dưới trướng lão đã sớm mục nát trong sự an dật.

"Hừ, bất quá... có tên tiểu tử họ Chung điên khùng này khuấy đảo, vũng nước đọng này cũng nên sống lại rồi!" Trên mặt Côn Bằng lộ ra vẻ đắc ý kiểm soát mọi thứ.

Có uy áp của lão trấn nhiếp, đám gia hỏa này không dám thật sự hạ tử thủ đồng quy vu tận, nhưng loại tranh đấu kịch liệt mang theo huyết cừu này chính là đá mài dao tốt nhất!

Chỉ dưới áp lực của biên giới sinh tử mới có thể bức ra tiềm lực chân chính.

"Nếu áp lực bên ngoài không đủ... vậy thì dùng sự tư sát nội bộ để tôi luyện thanh đao cùn các ngươi!" Ác thi Côn Bằng nhắm mắt lại, trong lòng đã có tính toán...

Không quá nửa ngày, tin tức Chung Huyễn bái nhập môn hạ Côn Bằng và ngay khi vừa tới Vạn Yêu Cung đã hãn nhiên ra tay trọng thương đồng liêu, như một cơn cuồng phong quét sạch toàn bộ Hồng Hoang!

Chuẩn Thánh năm nghìn tuổi đã là kinh thế hãi tục.

Bị Đạo môn truy sát mà không chết, lại càng là truyền kỳ.

Giờ đây còn khiến Côn Bằng lão tổ không tiếc đắc tội Nhân, Xiển nhị giáo, thân tự thu làm đệ tử, thậm chí ẩn ẩn có ý lập làm người kế thừa!

Lại còn ngay ngày đầu nhập môn đã dấy lên tinh phong huyết vũ!

Tất cả những điều này cộng dồn lại, chấn động gây ra khó có thể

tưởng tượng.

Toàn bộ Hồng Hoang vì thế mà xôn xao, nghị luận sôi nổi!

“Điên rồi!

Tên Chung Huyễn kia chính là một tên điên triệt đầu triệt đuôi!

Côn Bằng lão ma lại dám thu hắn làm đồ?

Đúng là dẫn sói vào nhà!” “Vạn Yêu Cung quả nhiên tàng ô nạp cấu, thu toàn hạng vô tình vô nghĩa, hung tàn bạo liệt như vậy!” “Côn Bằng đây là đồng thời vỗ mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Xem lão ta thu dọn tàn cuộc thế nào!” “Hừ, hung tính của kẻ này đã ngấm vào xương tủy, đến cả lời thí sư cũng dám thốt ra, ta thấy Côn Bằng sớm muộn gì cũng tự thực ác quả!

Cứ chờ mà xem!” “Kẻ này... tuyệt đối không phải vật trong ao!

Hồng Hoang e là lại sắp vì hắn mà nổi lên ba đào rồi!” Ngàn năm quang âm, loáng cái đã qua.

Ngoài dự liệu của nhiều cường giả Đạo môn, sau khi Chung Huyễn gia nhập Vạn Yêu Cung, hiếm có tin tức truyền ra, dường như thật sự an phận thủ kỷ, đầu nhập vào môn hạ Côn Bằng.

Đám cường giả Đạo môn dù lòng có bất cam cũng hiểu rõ hiện giờ cường giả thực thụ của mình đều đang trấn thủ thiên ngoại Hồng Hoang, đám cường giả còn lưu lại thế giới Hồng Hoang tuyệt đối không phải đối thủ của Côn Bằng lão tổ, cuối cùng chỉ đành hậm hực rời đi.

Thời gian như thoi đưa, búng tay một cái lại hơn ngàn năm trôi qua.

Trong Vạn Yêu Cung.

Ác thi của Côn Bằng lão tổ khá hài lòng nhìn Chung Huyễn trước

mặt.

"Không tệ, không làm vi sư thất vọng!" Côn Bằng đối với tên đồ đệ Chung Huyễn này càng ngày càng hài lòng.

Khi mới nhập môn, Chung Huyễn đã tranh phong với đông đảo cường giả Vạn Yêu Cung, dựa vào chiến lực cường hoành vô song mà đánh phục toàn bộ Vạn Yêu Cung.

Nhưng sau đó, Chung Huyễn lại tự thu liễm phong mang, thâm cư giản xuất, việc thường ít khi ra tay, huống chi là trực tiếp chém giết đối thủ.

Tất cả những điều này đều đúng như Côn Bằng dự liệu, tên đồ đệ này lão không thu sai!

"Hắc, ta đã biết đám Xiển giáo, Nhân giáo kia không có mắt nhìn tài năng!" Ác thi Côn Bằng đắc ý nghĩ thầm: "Giờ đây Chung Huyễn vào tay ta, chẳng phải rất ngoan ngoãn biết điều sao?" Tâm niệm chuyển động, Côn Bằng bỗng thấy đạo tâm minh mẫn, bình cảnh vây khốn bấy lâu lại có dấu hiệu buông lỏng.

Ngay trong một ngày sau hơn ngàn năm đó, sâu trong Vạn Yêu Cung, một luồng khí tức khủng bố đột nhiên giáng xuống!

Chương 899

Toàn bộ Vạn Yêu Cung đều rung chuyển nhẹ!

Khí tức kia hạo hãn vô ngần, mạnh mẽ không thể kháng cự, khiến người ta sinh ra cảm giác nhỏ bé như đối diện với tứ hải Hồng Hoang!

Ngay cả những cường giả Chuẩn Thánh, trước mặt khí tức này cũng như giọt nước so với đại dương!

"Chuyện này là sao?" "Lão tổ bản tôn giáng lâm rồi?" "Mau qua đó xem thử!"...

Khi đám cường giả chạy đến cung điện hạch tâm, liền thấy một nam tử trung niên thần thái tương tự Ác thi Côn Bằng nhưng vẻ ung dung đạm định hơn nhiều.

Luồng khí tức khiến thiên địa run rẩy kia chính là từ trên người y lưu lộ ra!

Chúng nhân trong lòng đều kinh hãi!

"Bái kiến Lão tổ!" "Đứng lên đi." Côn Bằng lão tổ bản tôn cười nhẹ, ánh mắt quét qua chúng nhân: "Chư vị, có biết bản tôn vì sao giáng lâm không?" Lời này vừa nói ra, tâm đầu các đại năng cường giả tại tràng đều chấn động kịch liệt.

Bản thể Côn Bằng giáng lâm!

Một tồn tại Hợp Đạo cảnh tam trọng thiên khủng bố!

"Chúng thần thật sự không rõ." Lập tức có một đám đông cường giả quỳ sụp xuống.

Côn Bằng lão tổ a a cười một tiếng, ánh mắt rơi vào phân thân Ác

thi đang đứng hầu một bên và Chung Huyễn.

"Chung Huyễn, ngươi có nhìn ra điều gì không?" Chung Huyễn đưa tay ấn nhẹ lên bội kiếm ngang hông, lãng thanh nói: "Sư phụ bản tôn là đại năng Hợp Đạo cảnh, theo minh ước phải trấn thủ thiên ngoại.

Hôm nay hiện thân tất có duyên do!" Hắn dừng một chút, tinh quang trong mắt lóe lên: "Chẳng lẽ sư phụ sắp đột phá?" "Không sai!" Côn Bằng lão tổ gật đầu, giọng nói mang theo một tia tự đắc: "Quay về thiên địa Hồng Hoang chính là để đột phá tới cảnh giới đệ tứ trọng thiên!" Chúng nhân nghe vậy đều kinh hãi trong lòng.

Đệ tứ trọng thiên, đó chính là ngưỡng cửa để bước vào hàng ngũ đại năng hạng nhất!

Một khi Côn Bằng lão tổ thuận lợi tấn thăng, thanh thế địa vị của Vạn Yêu Cung chắc chắn sẽ nước nổi thuyền dâng!

"Chúc mừng chủ thượng!

Hạ hỷ chủ thượng!" "Chủ thượng lần này nhất định sẽ thành công rực rỡ, tiến nhập tứ trọng thiên!" "Chúng thần xin chúc mừng chủ thượng trước!"...

"Được rồi, mấy lễ tiết hư danh này miễn đi." Côn Bằng lão tổ xua tay: "Ta đã để lại một bản đồ lục trận pháp, các ngươi mau đi bố trí cho thỏa đáng.

Đợi trận pháp hoàn thành, ta sẽ nhập nội bế quan!" Các cường giả tại tràng phân phân lĩnh mệnh, nhưng trong lòng lại không mấy để tâm, cảm thấy việc này thực sự không cần thiết.

Hiện giờ biên cảnh thiên địa Hồng Hoang có rất nhiều cường giả trấn thủ, thực lực ngoại ma thiên ngoại dù mạnh cũng khó lòng xâm nhập.

Đại trận này chẳng qua chỉ là một lớp bảo hiểm có cũng được không có cũng không sao thôi.

Mệnh lệnh nhanh chóng truyền đạt xuống dưới, lượng lớn tài nguyên được điều động, từng tòa trận cơ bắt đầu mọc lên tại khắp nơi ở vùng Bắc Minh.

"Trận pháp?" Chung Huyễn nhìn những đạo phù văn huyền ảo trong tay, trong mắt lại lộ ra vài phần hứng thú.

Hắn tiến lên một bước, cung kính nói: "Sư phụ, đệ tử có một đề nghị, không biết có nên nói hay không?" "Cứ nói đừng ngại." Côn Bằng lão tổ đối với tên đồ đệ này càng nhìn càng yêu thích.

"Chi bằng thỉnh thêm một vị đại năng Hồng Hoang tới hộ pháp cho sư phụ?

Vừa thêm phần ổn thỏa, vừa có thể nhân cơ hội này kéo gần quan hệ." "Âm..." Côn Bằng lão tổ hơi trầm ngâm, gật đầu nói: "Lời đồ nhi nói có lý.

Nếu có được một vị đại năng Hồng Hoang hộ trì thì đúng là vạn toàn chi sách.

Ngươi có nhân tuyển nào không?" "Đệ tử đã nghĩ xong!" Chung Huyễn nhếch miệng cười: "Chi bằng thỉnh La Hầu Ma Tổ ra tay, thế nào?" "La Hầu?" Côn Bằng lão tổ hơi chau mày, nhưng nghĩ lại thì đây đúng là lựa chọn tốt nhất.

"Phục Hy tuy cùng thuộc Yêu đạo nhưng năm đó tranh đoạt ngôi vị Yêu đạo chi chủ ta từng thảm bại dưới tay y, cái mặt này không bỏ xuống được.

Tam Thanh Đạo môn?

Trước đó vì chuyện của ngươi đã đắc tội rồi.

Còn về Minh Hà...” Trong đầu lão lướt qua thân ảnh ở Huyết Hải kia, lắc đầu: “Lão già này tính tình càng ngày càng quái đản khó lường, thôi đi.

La Hầu thực lực cường hoành, đúng là một nhân tuyển thích hợp.” Tính toán đã định, Côn Bằng lão tổ ứng lời: “Được!

Vậy thì đi mời La Hầu đi.” “Rõ!

Đệ tử sẽ sắp xếp người đi thỉnh ngay.” Thần sắc Chung Huyễn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dâng lên một chút vui sướng: “Cuối cùng cũng có thể thấy được phân hồn của vị kia rồi!”...

“Ồ?

Côn Bằng mời ta tới hộ pháp cho lão?” La Hầu nhìn ngọc phù truyền tin do sứ giả Yêu tộc trình lên, đôi lông mày khẽ nhếch.

“Tính toán thời gian, lão ta đúng là cũng đến lúc trùng kích tứ trọng thiên rồi.

Chuyện này cũng bình thường.” Lão thầm suy tính, ánh mắt không tự chủ được hướng về phương xa, quái tượng dự báo đại kiếp hơn ngàn năm trước đến nay vẫn khiến lão thấy như có gai ở sau lưng.

Ngàn năm qua kiếp ảnh không hiện, lão vốn đã nghi ngờ kẻ đứng sau màn liệu có phải đã từ bỏ, nhưng lời mời này lại khiến tia cảnh giác kia trong lòng lão lần nữa trỗi dậy.

“Cũng được, coi như ra ngoài đi dạo một chuyến xem thực hư thế nào.” La Hầu suy nghĩ một lát, gật đầu với sứ giả Yêu tộc: “Chuyện này ta nhận lời.” “Đa tạ Ma Tổ!” Vị sứ giả Chuẩn Thánh đại hỷ, liên tục hành lễ rồi cáo lui.

Sau khi sứ giả rời đi, La Hầu đưa tay ấn nhẹ mi tâm, một tia cảnh triệu như có như không không xua đi được.

“Hy vọng... không giống như ta nghĩ.” Lão lẩm bẩm một câu, thân hình hóa thành một luồng ám hồng trường hồng, nháy mắt vượt qua không gian vô tận, giáng lâm Bắc Hải.

La Hầu không cố ý thu liễm khí tức, uy áp thuộc về Ma Tổ đỉnh tiêm khoảnh khắc lan tỏa khắp vùng Bắc Minh!

“Cung nghênh Ma Tổ!” Đông đảo cường giả Vạn Yêu Cung phân phân hiện thân, cung kính hành lễ.

“Ừm.” La Hầu đạm nhiên ứng một tiếng, ánh mắt lại không tự chủ được bị một vị Chuẩn Thánh trẻ tuổi đang đứng chầu thu hút.

“Ngươi?” Lông mày La Hầu nhíu lại một cách khó nhận ra, lão không phải lần đầu nghe danh Chung Huyễn, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy, lại ẩn ẩn cảm thấy trên người kẻ này có loại cảm giác quen thuộc khó tả, không phải vì tích cũ của hắn, mà giống như... một góc của kiếp ảnh mờ mịt trong quái tượng ngàn năm trước?

Ý niệm này thoáng qua nháy mắt khiến trong lòng lão dâng lên một tia cảnh giác khó diễn tả thành lời.

“Tại hạ là đệ tử của Côn Bằng lão sư, tiền bối có thể gọi ta là Chung Huyễn.” Chung Huyễn cười nhẹ, đưa tay hành lễ, thần thái tự nhược.

“Hóa ra là ngươi.” La Hầu trong lòng hiểu ra, ngoài mặt vẫn không động thanh sắc: “Chính là kẻ đại náo Xiển giáo, Nhân giáo, khiến hàng chục Đại La, mấy vị Chuẩn Thánh thậm chí Á Thánh phải vây công - Chung Huyễn?

Quả nhiên bất phàm.” “Tiền bối quá khen.” Chung Huyễn khiêm tốn một câu, sau đó nghiêng mình dẫn đường: “Ma Tổ xin đi theo ta, lão sư đã đợi sẵn trong điện.” Không lâu sau, La Hầu tại tĩnh thất sâu trong Vạn Yêu Cung đã thấy bản tôn Côn Bằng lão tổ.

“Ma Tổ thân lâm, bồng tất sinh huy.” Côn Bằng lão tổ chủ động chào hỏi.

“Cũng không ngờ rằng ngươi lại mời ta tới hộ pháp.” Ngữ khí La Hầu bình đạm.

“Chẳng lẽ Ma Tổ không bằng lòng?” Côn Bằng lão tổ cười hỏi.

“Nếu thật sự không bằng lòng thì ta đã không tới rồi.” La Hầu đáp lại, ánh mắt quét qua tĩnh thất.

Chuyến này lão cố nhiên có ý kết giao với Côn Bằng, nhưng nguyên nhân sâu xa hơn vẫn là muốn nhân cơ hội quan sát vùng Bắc Minh này, nghiệm chứng mối nghi ngờ về kiếp nạn trong lòng.

Chương 900

Nghĩ đến mối đe dọa từ bản thể Sát Lục Ma Thần có thể mang lại, La Hầu liền thấy đứng ngồi không yên.

Chính vì thế, để đề phòng bản thể tìm đến, lão mới nghị nhiên từ bỏ Sát Lục đại đạo vốn thiện trường nhất, chuyển sang tham ngộ Ma đạo, đưa vào thêm nhiều quy tắc bàng chi.

Hai vị đại năng hàn huyên đôi câu, dưới áp lực khổng lồ từ cường địch thiên ngoại Hồng Hoang đang rình rập, đôi bên đều hiểu rõ cái giá của việc trở mặt, nên đàm luận một lát đã đạt thành mặc khế, nhìn nhau mỉm cười.

Mấy ngày sau, Côn Bằng lão tổ điều chỉnh trạng thái bản thân lên đỉnh phong, chính thức bước vào cấm địa bế quan được bố trí tinh vi kia!

Thiên địa nguyên khí hạo hãn, nhật nguyệt tinh hoa bàng bạc được trận pháp dẫn dắt như trăm sông đổ về một biển hối tụ lại, được tồn tại sâu trong cấm địa chậm rãi thôn thổ.

Đột phá Hợp Đạo cảnh trọng ở cảm ngộ đại đạo và dung hợp pháp tắc, linh khí chẳng qua chỉ là nền móng mà thôi.

Thời gian trôi đi, khí tức tỏa ra từ cấm địa càng lúc càng cường hoành như núi lửa đang sục sôi, không ngừng trùng kích vào vách ngăn cảnh giới tứ trọng thiên!

Oanh!

Một luồng khí thế bàng bạc chưa từng có bỗng nhiên ngút trời, lan tỏa khắp thiên khung, sóng động không dứt, che phủ vạn dặm!

Uy áp khủng bố khiến toàn bộ cường giả Vạn Yêu Cung đều phải

run rẩy.

Cùng lúc đó, tại thiên ngoại Hồng Hoang, từng đạo ý niệm mạnh mẽ vượt qua Hỗn Độn vô tận phóng tới, mang theo sự tò mò và thẩm thị.

Tuy nhiên, những ý niệm này khi chạm tới ma ảnh La Hầu đang đứng như núi thái sơn bên ngoài Vạn Yêu Cung liền vô cùng thức thời lặng lẽ rút lui.

"Côn Bằng lại mời đạo hữu La Hầu hộ pháp sao?" "Cứ tưởng lão ta sẽ tìm Minh Hà chứ..." "Hắc hắc, nếu lần này lão thành công, trong chúng ta lại có thêm một vị đại năng hạng nhất rồi." Vô số thần niệm giao thoa, va chạm trong hư không, đều đang quan tâm liệu Côn Bằng có thể bước ra bước ngoặt quan trọng kia không.

Chính vào lúc này, tại một thiên điện gần cấm địa bế quan ở Vạn Yêu Cung, Chung Huyễn vốn luôn ngồi xếp bằng tĩnh tọa, thần thái bình hòa, chậm rãi mở mắt.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn cuồn cuộn thiên ngoại, khóe miệng nhếch lên một độ cong khó nhận ra.

"Chắc là... cũng sắp tới rồi." Cùng lúc đó, bên ngoài thai mô thiên địa Hồng Hoang.

Luồng khí lưu Hỗn Độn vô tận bị một sức mạnh mang tính hủy diệt gạt sang hai bên, một thân ảnh khủng bố bước ra!

Hắn cầm trong tay trường thương đen kịt mang theo quy tắc hủy diệt, trên đầu lơ lửng hư ảnh Diệt Thế Ma Bàn đang chậm rãi xoay tròn, dưới chân đạp lên biển hủy diệt đang gào thét cuồn cuộn!

Chỉ cần thân ảnh của hắn áp sát, thai mô Hồng Hoang liền chấn động kịch liệt như thể có thể băng liệt bất cứ lúc nào!

Hung Thú chi hoàng Thần Nghịch!

Gần như không có bất kỳ triệu chứng báo trước nào, Thần Nghịch bỗng nhiên ra tay!

Một đạo lưu quang hủy diệt ngưng luyện đến cực hạn xé rách Hỗn Độn, mang theo khí tức yên diệt vạn vật như dòng thác lũ mãnh liệt oanh tạt vào thai mô Hồng Hoang!

"Hỗn chướng!

Ngươi muốn đánh thủng Hồng Hoang, dẫn Hỗn Độn đổ ngược vào sao?!" Một tiếng giận dữ vang dội hoàn vũ bỗng vang lên!

Chỉ thấy từ trong thiên địa Hồng Hoang, một thân ảnh vĩ ngạn đỉnh thiên lập địa bước ra, trong tay hách nhiên cầm một chiếc Khai Thiên cự phủ!

Oanh!

Cự phủ vung lên, bao hàm vĩ lực khai tịch hồng mông, chém mạnh lên dòng thác hủy diệt kia!

Hai luồng sức mạnh mạnh mẽ không thể kháng cự oanh nhiên đối chạm, tương hỗ yên diệt!

Thân ảnh cầm cự phủ - Lăng Tiêu, bị chấn lui ra phía sau hai ba bước, đôi mày nhíu chặt.

"Lão già kia, ngươi khôi phục cũng nhanh thật đấy!" Lăng Tiêu lạnh giọng nói.

"Lăng Tiêu, tốc độ tu hành của ngươi cũng không chậm." Thần Nghịch mỉm cười nhẹ, nhưng trong mắt không chút ý cười.

Hắn vung tay lên, sau lưng Hỗn Độn cuồn cuộn, từng đạo thân ảnh tỏa ra khí tức mạnh mẽ liên tiếp hiện ra!

Vĩnh Hằng Ma Thần!

Sinh Tử Ma Thần!

Hậu Bạt!

Tứ Hung Thần!

Cùng đông đảo cổ lão hung thú mang hung diễm ngập trời...

Những đỉnh tiêm cường giả thuộc về phe Thần Nghịch vừa hiện thân liền không chút do dự phát động thần thông công phạt mạnh mẽ nhất của mình vào thiên địa Hồng Hoang!

"Bọn họ thật sự muốn hủy diệt Hồng Hoang sao?!" Khoảnh khắc sau, các đại năng trấn thủ thiên ngoại của phe Hồng Hoang cũng phân phân hiện thân, triển khai thần thông nghênh tiếp những đòn tấn công hủy diệt kia!

Sát na gian, Hỗn Độn thiên ngoại liền hóa thành chiến trường khủng bố, cường giả hai bên lao vào giết chóc, thần quang ma khí tung hoành giao thác, đánh cho Hỗn Độn cuồn cuộn, pháp tắc băng loạn!

Không ai ngờ rằng Thần Nghịch lại đột ngột phát động tập kích vào thời điểm tưởng chừng như không có ưu thế này!

Lăng Tiêu vung Bàn Cổ Khai Thiên Phủ đối hám một kích với Thần Nghịch, mượn lực thối lui một chút.

Ánh mắt hắn như điện quét qua chiến trường hỗn loạn, vô số ý niệm xoay chuyển, nháy mắt liền liên tưởng đến Côn Bằng đang đột phá ở Bắc Minh!

"Chẳng lẽ... mục tiêu của lão già này là Côn Bằng?" Tâm trí Lăng Tiêu bỗng nhiên sáng tỏ.

Côn Bằng là đại năng Hợp Đạo cảnh tam trọng thiên, trong cuộc đối kháng giữa Hồng Hoang và Thiên Ngoại Ma Thần đủ để ảnh hưởng đến cục diện chiến trường cục bộ.

Thừa dịp lão đột phá ở thời khắc mấu chốt mà diệt sát, đối với phe Thần Nghịch thực sự là thượng thượng sách!

"Thật là bỉ ổi!

Chuyên chọn lúc này hạ thủ!" Lăng Tiêu giận dữ mắng.

"Bên tám lạng người nửa cân thôi." Thần Nghịch cười âm lãnh.

"Ai thèm cùng ngươi tám lạng nửa cân!" Lăng Tiêu quát lên một tiếng, lại vung phủ công tới.

Tuy nhiên thực lực hai bên cân bằng, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại.

Chiến cục thiên ngoại Hồng Hoang nhất thời rơi vào thế giằng co.

Lăng Tiêu vừa triển đấu với Thần Nghịch vừa quan sát chiến trường, mối nghi ngờ trong lòng càng đậm: "Lão già này mang hết át chủ bài Ma thần và Hung thú tới, ngay cả Huyết chi Ma thần cũng tham chiến...

Hắn rốt cuộc đang đồ mưu chuyện gì?

Chẳng lẽ chỉ để kiềm chế chúng ta để tiện ra tay với Côn Bằng?

Cái giá phải trả có quá lớn không?". ...

Chương 901

"Rốt cuộc đang đồ mưu chuyện gì?" Trong Vạn Yêu Cung, La Hầu chắp tay đứng đó, ánh mắt dường như xuyên thấu không gian vô tận, thu trọn chiến huống Hỗn Độn thiên ngoại vào tầm mắt.

"Chẳng lẽ thật sự nhắm vào Côn Bằng mà tới?" Trong lòng lão cũng dâng lên một chút mê hoặc và cảnh giác.

Quái tượng ngàn năm trước vẫn như bóng ma bao phủ tâm trí khiến lão không thể hoàn toàn thả lỏng.

Chính vào lúc này, bên ngoài cấm địa bế quan, Chung Huyễn vốn đang tĩnh tọa bỗng nhiên mở mắt!

Trên mặt hắn hiện ra một nụ cười băng lãnh và thỏa mãn.

"Chính là lúc này!" Thân hình Chung Huyễn như tia chớp, một tay mạnh mẽ ấn lên trận bàn hạch tâm của một tòa trận pháp phụ trợ quan trọng gần đó!

Ông!

Gần như cùng lúc, mạng lưới đại trận thủ hộ vốn đang vận hành ổn định bỗng chấn động kịch liệt, trở nên cực kỳ bất ổn, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ!

Khoảnh khắc sau, thân hình Chung Huyễn lắc mạnh, một luồng khí tức khủng bố vượt xa phàm tục, lăng giá chúng sinh oanh nhiên bộc phát, hách nhiên đạt tới cấp bậc Thánh nhân!

Hắn chỉ tay như kiếm, đối với tâm điểm cấm địa nơi Côn Bằng đang bế quan mà chém ra một kiếm không chút do dự!

Kiếm này dường như dẫn động một loại vĩ lực bất khả tư nghị nào đó trong cõi u minh gia trì, kiếm quang ngưng luyện như luồng

sáng đầu tiên lúc khai thiên, xé rách không gian, bỏ qua trận pháp thủ hộ đang dao động bên ngoài, với tốc độ vượt qua thời không trảm thẳng về phía sâu trong cấm địa, nơi Côn Bằng lão tổ vốn không chút phòng bị, đang ở vào quan đầu đột phá mấu chốt nhất!

Nhát kiếm của Thánh nhân bình thường không thể làm bị thương Côn Bằng.

Côn Bằng dù sao cũng là cường giả Hợp Đạo cảnh, thế nhưng lúc này lão lại đang ở vào thời điểm mấu chốt nhất!

Ngộ đạo tấn thăng!

Lúc này Côn Bằng cực kỳ yếu ớt!

Chung Huyễn không cần chém giết lão, chỉ cần đẩy lão một cái.

Điều này đủ để khiến Côn Bằng nguyên khí đại thương!

Tuy nhiên đạo kiếm khí này còn chưa kịp trảm trúng đã bị một thân ảnh chặn lại trước mặt, cuối cùng nhẹ nhàng bóp nát.

La Hầu!

Khoảnh khắc sau, La Hầu bước ra một bước, sau đó một tay trực tiếp bóp cổ Chung Huyễn.

"Là ai phái ngươi tới?" La Hầu vẻ mặt âm sầm chằm chằm nhìn tên chuột nhắt trước mắt.

"Ha ha ha!" Chung Huyễn phóng thanh đại cười.

"Tiền bối thật sự muốn biết?" "Nói mau!" Vẻ mặt La Hầu lộ rõ vài phần thiếu kiên nhẫn: "Nếu ngươi không nói, ta sẽ trực tiếp làm cho ngươi tan xác!" "Ta nói, ta nói!" Chung Huyễn vô cùng gian nan mở miệng, lúc này pháp lực toàn thân đã bị La Hầu triệt để hạn chế, dường như căn bản không thể đưa ra bất kỳ sự kháng cự hiệu quả nào.

Nhìn thấy bộ dạng này của Chung Huyễn, trong lòng La Hầu mơ hồ nảy sinh vài phần dự cảm bất tường, dường như có thứ gì đó đang âm lãnh rình rập lão!

"Thực ra mục tiêu lần này không phải nhắm vào Côn Bằng, chỉ là tiện tay thôi!" "Tiện tay?" La Hầu hơi sững sờ, nhíu mày nói: "Ngươi rốt cuộc muốn đối phó với ai?" "Muốn đối phó với ai?

Câu hỏi hay đấy!" Trên mặt Chung Huyễn bỗng lộ ra một nụ cười quỷ dị, khoảnh khắc sau, nhục thân vốn nên bị La Hầu phong cấm rung lên nhẹ, nguyên thần sực tỉnh phi xạ ra ngoài!

"Mục tiêu của chúng ta chính là ngươi nha!" Chung Huyễn cuồng tiếu thét lên!

Cú va chạm từ việc nguyên thần tự bạo này đến thực sự quá quỷ dị và nhanh chóng, ẩn chứa một luồng trớ chú chi lực âm lãnh, khiến ngay cả La Hầu cũng thấy nguyên thần chấn động kịch liệt, mắt tối sầm lại, ý thức nháy mắt rơi vào hỗn độn ngắn ngủi.

Ông!

Chính lúc này, trong Hỗn Độn thiên ngoại, một đạo ý chí vô hình bỗng nhiên thức tỉnh!

Một luồng đạo vận vô hình lập tức lan tỏa, phủ khắp toàn bộ thiên địa Hồng Hoang!

Luồng khí tức đó hạo đãng đến cực điểm khiến vô số cường giả phải ghé mắt, tâm kinh đảm chiến!

"Luồng khí tức này?!" Trong biển Hỗn Độn, một thân ảnh huy hoàng bỗng hiện ra!

Ẩn giấu quá tốt!

Dường như từ mấy ngàn năm trước đã ẩn nấp tại nơi này, trong

trận đại chiến vừa rồi thế mà không ai có thể phát giác ra sự tồn tại của hắn!

Thấy cảnh này, cường giả Hồng Hoang lập tức đại nộ, vội vàng tiến lên ngăn chặn.

Tuy nhiên đông đảo cường giả tại tràng lại bị đối thủ của mình tử thủ ngăn lại, căn bản không thể áp sát!

Bọn họ vốn định dựa vào lợi thế chủ sân để áp chế đối thủ, không ngờ lúc này hình thế hoàn toàn nghịch chuyển, ngược lại bị đối phương kiềm chế chặt chẽ!

"Đáng chết!" Đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, điên cuồng ra tay như muốn cưỡng ép áp phục Thần Nghịch trước mắt.

"Người trẻ tuổi, ngươi vẫn còn non lắm!" Thần Nghịch cười một tiếng, sau đó tử thủ giữ chân Lăng Tiêu tại đây!

Sở dĩ hắn đồng ý với Sát Lục Ma Thần làm như vậy chính là để cho Hồng Hoang trước mắt một vố đau!

Bây giờ cơ hội này cuối cùng đã tới!

Trong lúc mọi người không rảnh phân thân, bị kiềm chế chặt chẽ!

Sát Lục Ma Thần lúc này cuối cùng đã ra tay, khí tức hắn hạo đãng vô cùng, tay cầm một thanh sát kiếm đỏ tươi, đôi mắt một màu đỏ thẫm!

"Đáng sát!

Đáng sát!" Nhát kiếm đó chém ra, trên thai mô Hồng Hoang bỗng bị xé rách một vết nứt khổng lồ!

Vô số khí Hỗn Độn đổ ngược vào như muốn triệt để hủy diệt Hồng Hoang!

Cùng lúc đó, Sát Lục Ma Thần bước vào chiến trường, toàn tràng

chú mục, im phăng phắc!

"Hắn không sợ Hồng Hoang thực sự bị hủy sao?!" Trong Ngũ Trang Quán, sắc mặt Trấn Nguyên Tử khó coi tột độ, không chút do dự tế ra Địa Thư.

Quang huy của Đại Địa Thai Mô nháy mắt bao phủ đại địa Hồng Hoang, sức mạnh của sơn xuyên hà nhạc được điều động, kiệt lực ổn định căn cơ thế giới Hồng Hoang, trì hoãn sự băng hoại và xâm thực do khí Hỗn Độn đổ vào gây ra để tranh thủ thời gian cho các đại năng khác.

Cùng lúc đó, các đại năng trong thiên địa Hồng Hoang có thể xuất chiến Hỗn Độn đổ xô ra ngoài.

Cường giả các thế lực như Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo, Yêu tộc...

đổ xô ra, đa phần đều ở cấp bậc Thánh nhân, ý đồ chặn đứng Sát Lục Ma Thần trước mắt!

"Hắc hắc, trước khi thưởng thức đại tiệc, chi bằng nếm trước chút món khai vị!" Sát Lục Ma Thần phóng thanh đại cười, tùy tay vung kiếm chém ra, mấy vị Thánh nhân xông lên phía trước nhất nháy mắt bị diệt sát!

Khoảng cách giữa hai bên lại lớn đến như thế!

Lại mấy nhát kiếm chém ra, từng vị Thánh nhân Hồng Hoang vẫn lạc, thế mà không một ai có thể ngăn được phong mang của hắn!

Chỉ trong chốc lát, Sát Lục Ma Thần đã sát tới trên Bắc Hải.

Cùng lúc đó, một đạo kinh thiên sát ý chém thẳng về phía Côn Bằng đang đột phá!

Ngay trong tích tắc nghìn cân treo sợi tóc, La Hầu cưỡng ép nhẫn

nhịn đau đớn như xé rách nguyên thần, dựa vào phản ứng bản năng đối với sát lục khí tức và cảm ứng đối với nguy cơ của Côn Bằng, miễn cưỡng ngưng tụ một chút sức mạnh, Thí Thần Thương như hắc long gào thét lao ra, kham kham đỡ được huyết kiếm chí mạng kia!

Chương 902

Sau khi đỡ được đòn này, sự hỗn loạn trong mắt La Hầu mới triệt để tan đi, bạo nộ hoàn toàn bùng cháy, lão gầm nhẹ một tiếng, năm ngón tay mạnh mẽ siết chặt, 'phốc xuy' một tiếng trực tiếp bóp nát tàn khu của Chung Huyễn đã khí tuyệt trong tay thành tro bụi!

Khi bị bóp chết, trên mặt Chung Huyễn vẫn ngưng đọng vẻ đắc ý và cuồng vọng đúng như dự liệu.

"Ha ha!" Sát Lục Ma Thần cũng cười thành tiếng.

"Ngươi chạy không thoát đâu, tới đây đi, bọn chúng hiện giờ vẫn chưa thể kết thúc chiến trường!" Sát Lục Ma Thần vẻ mặt hưng phấn nhìn La Hầu trước mắt!

"Theo một nghĩa nào đó, ngươi chính là ta!" "Chưa từng trải nghiệm cảm giác tự tay giết chết chính mình!" "Tạ ơn ngươi đã giúp Sát Lục pháp tắc của ta tinh tiến thêm!" "Nói nhiều vô ích, tới đi!" La Hầu lạnh lùng mở miệng, Thí Thần Thương ma diễm ngợp trời.

"Chiến!" Gần như ngay lập tức, đôi bên bùng nổ đại chiến!

Khí tức khủng bố rít gào trên thiên khung, sát kiếm trong tay Sát Lục Ma Thần bộc phát ra vô số đạo kiếm quang đỏ thẫm, đi tới đâu, ngay cả một số pháp tắc đại đạo trong thiên địa Hồng Hoang cũng bị trảm diệt!

Sát Lục pháp tắc có thể chém giết vạn vật, tự nhiên bao gồm cả các pháp tắc khác!

"Hống!" La Hầu gầm nhẹ một tiếng, sức mạnh Ma đạo Hồng Hoang cuồn cuộn quán chú vào thân, tay cầm Thí Thần Thương bước tới!

Đôi bên lập tức phát sinh cuộc bác sát thảm khốc như hai vị cự thần diệt thế liên tục xuyên thấu va chạm trong thiên địa Hồng Hoang.

Trong lúc đôi bên giao sát, có đại năng Hồng Hoang cấp bậc Thánh nhân muốn ra tay chi viện La Hầu.

Tuy nhiên còn chưa kịp áp sát, một đạo huyết sắc kiếm quang lóe lên, nháy mắt liền bị chém giết, toàn bộ tu vi sức mạnh đều dung nhập vào trong cơ thể Sát Lục Ma Thần!

Sát!

Dấy sát chỉ sát!

Dấy sát dưỡng sát!

La Hầu nhìn cảnh này sắc mặt khó coi tột độ.

Lão tự nhiên hiểu rõ thủ đoạn của bản thể, mạnh mẽ vung tay lên, Ma đạo Hồng Hoang hạo hãn bỗng nhiên bộc phát!

Sát Lục đại đạo pháp tắc mà Sát Lục Ma Thần triển khai trong khoảnh khắc này bị cưỡng ép vặn vẹo, hỗn loạn, xuất hiện từng lỗ hổng chí mạng!

Ma đạo Hồng Hoang!

La Hầu lão đã kinh doanh vô số tuế nguyệt, đối với việc bản thể đánh tới cửa, sao có thể không phòng bị?

Ngay lập tức bùng nổ đại chiến, thứ La Hầu dựa vào chính là vị cách Ma Đạo Đạo Chủ của mình trong Hồng Hoang, còn Sát Lục Ma Thần thì thuần túy dựa vào Hỗn Độn Sát Lục Đại Đạo mà hắn lĩnh ngộ!

Đôi bên đại chiến không ngừng, gần như chỉ trong nháy mắt, thiên địa pháp tắc xung quanh chấn động kịch liệt, cảnh tượng biến đổi lớn!

Từng đòn sát chiêu va chạm, đại dương Bắc Hải bị dư ba hất lên

sóng dữ ngút trời, lao thẳng vào mây xanh.

Cảnh tượng này như thể bi kịch trời nghiêng tây bắc đất sụt đông nam năm xưa sắp sửa tái diễn!

Mà lần này sẽ không có vị Huyền Quy khổng lồ nào hiến chân để chống trời nữa!

"Giết giết giết!

Dù có phá diệt thiên địa Hồng Hoang này cũng không tiếc!" Sát Lục Ma Thần cuồng khiếu.

Sát Lục Ma Thần cuồng tiếu, sát kiếm trong tay từng nhát từng nhát chém ra, đi đến đâu pháp tắc Hồng Hoang ở đó đều bị phá toái, yên diệt!

"Lão gia hỏa!" La Hầu thống mạ một tiếng, Thí Thần Thương lại cùng thanh sát kiếm kia va chạm dữ dội, ma hỏa và huyết quang bắn tứ tung.

"Diệt Đạo Thương của ngươi đâu?

Thanh cựu vật từng theo ngươi chinh phạt trong Hỗn Độn vẫn chưa tìm lại được sao?" Sát Lục Ma Thần ngữ mang cơ phúng.

"Hừ!

Đối phó ngươi, Thí Thần Thương là đủ rồi!" La Hầu lạnh lùng đáp trả, ma quang trong mắt bùng nổ.

Chỉ trong khoảnh khắc, đôi bên liên tục đối đầu không biết bao nhiêu chiêu!

Sát Lục pháp tắc ẩn chứa trong Ma đạo Hồng Hoang và Sát Lục đại đạo pháp tắc thuần túy từ Hỗn Độn tương hỗ chèn ép, yên diệt.

"Năm đó tách ngươi ra, không ngờ lại có ngày hôm nay!" La Hầu thương thế như rồng.

“Bản thể, hôm nay ta nhất định phải trảm ngươi dưới thương!” “Ngươi cứ việc đến thử xem!” Sát Lục Ma Thần phóng thanh đại cười, khí tức lần nữa đề thăng, hách nhiên đạt tới tu vi Hợp Đạo ngũ trọng thiên!

Nhờ vào sự lĩnh ngộ thuần túy đối với Sát Lục đại đạo, Sát Lục Ma Thần dường như muốn triệt để áp chế La Hầu.

“Hừ, lão gia hỏa!” La Hầu trầm giọng chú mạ.

Nếu không phải lão cải hoán môn đình, chiếm cứ vị trí Ma Đạo Đạo Chủ Hồng Hoang, đồng thời dung hợp áo nghĩa Ma đạo vào Sát Lục pháp tắc của bản thân thì e rằng lúc này đã sớm bị bản thể thuần túy trước mắt áp chế rồi!

“Đến chiến!” Sức mạnh Ma đạo Hồng Hoang khôi hoành gia thân, khí tức La Hầu dưới sự gia trì của thiên địa Hồng Hoang hách nhiên bùng nổ, cũng triệt để bước vào tầng thứ Hợp Đạo ngũ trọng thiên!

Hai bên lần nữa thế quân lực địch!

Kiếm ảnh thương quang tung hoành giao thác, xé rách thương khung, hai đạo thân ảnh rít gào từ Bắc Hải chiến đấu tới nội lục Hồng Hoang, gần như toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được sát lục cuồng khí khiến thần hồn run rẩy đang lan tỏa khắp thiên địa!

“Chính là như vậy!

Chính là như vậy!” Sát Lục Ma Thần không ngừng cuồng tiếu.

Trong lúc đôi bên đối sát, không biết bao nhiêu sinh linh vô tội bị dư ba khủng bố quét trúng, nháy mắt hóa thành tro bụi.

Sự tổn thất khổng lồ này ngược lại khiến hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái!

“Hỗn chướng!” Sắc mặt La Hầu xanh mét.

Lão không phải bi mẫn đám sinh linh kia, mà là hiểu rõ sức mạnh của Hồng Hoang Nhân đạo, Ma đạo...

đều liên quan mật thiết đến sự mạnh yếu của sinh linh.

Sát Lục Ma Thần ở đây đại sát đặc sát, thứ bị suy yếu chính là nội để của toàn bộ Hồng Hoang, cũng chính là căn cơ của La Hầu lão!

Ngay trước khi La Hầu và Sát Lục Ma Thần đối đầu, tại chiến trường Hỗn Độn kia, từng đạo thân ảnh khủng bố cũng đang bác sát kịch liệt.

“Đáng chết!” Lăng Tiêu mắng thấp một tiếng, phủ quang Bàn Cổ trong tay phải bùng nổ, hóa thành một đạo phủ mang vạn trượng như khai thiên tích địa đột nhiên bộc phát, cưỡng ép chém khai biển hủy diệt cuồn cuộn!

Thương!

Khoảnh khắc sau, phủ mang kinh thiên của Bàn Cổ Phủ bị Diệt Thế Đại Ma kia cưỡng ép chống đỡ được.

Đôi bên lần nữa va chạm mãnh liệt, mỗi bên bị chấn lùi lại, Thần Nghịch tỏ ra thong dong có dư.

“Tiểu tử, bây giờ ngươi còn làm gì được nữa?

Chỉ có thể đợi bên trong phân thắng bại thôi!” “Hừ!” Ánh mắt Lăng Tiêu thâm trầm như vực thẳm, hít sâu một hơi, quyết nhiên nói: “Đã như vậy thì đừng trách ta!” Khoảnh khắc sau, trên cơ thể Lăng Tiêu huyền quang lưu chuyển, nháy mắt phân hóa ra ba đạo thân ảnh khí tức bàng bạc - Nhất Khí Hóa Tam Thanh!

“Muốn để phân thân chạy trốn sao?

Chương 903

Đúng là si tâm vọng tưởng!" Thần Nghịch bất tiết cười lạnh, gần như cùng lúc đó, Hỗn Độn Chí Bảo bản mệnh của hắn kèm theo uy thế hủy diệt oanh nhiên rơi xuống, ý đồ nhất cử diệt sát hóa thân của Lăng Tiêu!

Phanh!

Khí Hỗn Độn vô biên bị chấn cuồn cuộn không dứt, bản thể Lăng Tiêu cưỡng ép chống đỡ đòn chí mạng này, khí tức không những không giảm mà ngược lại bùng nổ đến cực hạn!

Ba đạo hư ảnh vừa mới phân hóa không hề tản ra mà nháy mắt dung hợp quy nhất, hóa thành một đạo cự ảnh khủng bố huy hoàng vô cùng, dường như chấp chưởng sự sinh diệt của vạn vật trong Hỗn Độn!

Hư ảnh Bàn Cổ!

Đạo hư ảnh đỉnh thiên lập địa kia vừa ngưng thực liền bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt băng lãnh xuyên thấu Hỗn Độn, khóa chặt vào tồn tại đang triền đấu với Hồng Quân kia!

"Hư ảnh Bàn Cổ?

Đến tìm ta sao?" Vĩnh Hằng Ma Thần quanh thân tỏa ra hào quang bất hủ bất diệt nhướng mày, lộ ra vài phần sững sờ.

Hắn đang dùng vĩnh hằng quang huy áp chế Thời Không Thiên Luân của Hồng Quân.

"Ngươi đi đối phó Sát Lục Ma Thần, dùng Thiên Đạo khu trục hắn ra khỏi Hồng Hoang!

Hai kẻ này giao cho ta đối phó!" Giọng nói của Lăng Tiêu truyền

thấu qua hư ảnh Bàn Cổ, mang theo sự quyết tuyệt.

"Ngươi?" Hồng Quân kinh nghi trong lòng.

Có người nguyện thay lão kiềm chế Vĩnh Hằng Ma Thần, lão tự nhiên cầu còn không được.

Nhưng lúc này bản thể Lăng Tiêu vẫn đang huyết chiến với Thần Nghịch, lại còn phân thần đối phó Vĩnh Hằng Ma Thần, không khác gì tự tìm đường chết!

Cùng lúc đó, tại chiến trường xa xôi, Thái Nhất, Đế Tuấn đang đối sát với Hung thú cũng mỗi người thi triển thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh, các hóa thân phân ra cũng khí thế hung hăng sát tới chỗ Vĩnh Hằng Ma Thần!

Qua đợt điều chỉnh này, cục diện chiến trường hơi giãn ra, phe Hồng Hoang cuối cùng cũng dồn ra được một bộ phận chiến lực mấu chốt.

Tuy tổng thể vẫn ở thế hạ phong nhưng nhờ lợi thế sân nhà, trong thời gian ngắn ứng không đến mức bị công phá triệt để!

"Được!" Hồng Quân không do dự nữa, thay vì ở đây tiêu hao với Vĩnh Hằng Ma Thần, thà quay về Hồng Hoang khu trục tên Sát Lục Ma Thần có sức phá hoại kinh người kia!

Lão lập tức toàn lực thôi động Thời Không Thiên Luân, thân ảnh nháy mắt biến mất khỏi Hỗn Độn, quay về trong thiên địa Hồng Hoang!

"Là ngươi?" Sát Lục Ma Thần đang cùng La Hầu tư sát đến khó phân thắng bại liền dừng lại một chút, đầy hứng thú nhìn Hồng Quân vừa đột nhiên xuất hiện.

"Sát Lục Ma Thần cũng nhận ra bần đạo sao?" Hồng Quân cười lạnh một tiếng, không còn lời thừa thãi!

Càn Khôn Lượng Thiên Xích hóa thành Lượng Thiên chi phong, Âm Dương Luyện Thiên Lô phun ra Luyện Thế chi hỏa, đồng thời tế ra trấn áp Sát Lục Ma Thần!

"Ha ha ha!

Hồng Quân!

Thực ra ta luôn rất tán thưởng ngươi nha!" Sát Lục Ma Thần cuồng tiếu phóng túng, đối mặt với sự giáp kích, cơ thể bỗng nhiên dị biến!

Chỉ thấy trên cổ hắn lại mọc thêm hai cái đầu lâu dữ tợn, dưới nách lập tức mọc ra hàng trăm hàng ngàn cánh tay cơ bắp cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh hủy diệt!

Tam đầu thiên tí!

Mỗi một cánh tay đều nắm chặt một món thần binh lợi khí tỏa ra sát phạt chi khí khủng bố!

"Trở thành người đại diện Thiên Đạo, ngươi đã đánh tan phân thân của ta, sau đó lợi dụng Thiên Đạo Hồng Hoang tính kế giết chết Âm Dương, Càn Khôn, thậm chí ngay cả Dương Mi cũng suýt nữa bại dưới tay ngươi!" Thiên tí của Sát Lục Ma Thần tề vũ, như một cơn bão hủy diệt nháy mắt nghênh tiếp sự giáp kích của Hồng Quân và La Hầu: "Nếu ta thắng, bọn chúng cũng sẽ chết như vậy thôi!" "Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh, uy năng ba món chí bảo toàn mở.

Đồng thời, một luồng khí tức hạo hãn, thương mang, dường như che phủ hết thảy quy tắc thiên địa Hồng Hoang, bao dung vạn vật vạn pháp từ hư không buông xuống, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Hồng Quân!

Thiên Đạo Hồng Hoang!

Tại trong thiên địa Hồng Hoang này, triệt để dung hợp Thiên Đạo,

Hồng Quân với tư cách Thiên Đạo Đạo Chủ mới thực sự xưng là mạnh nhất!

"Lão gia hỏa, cùng ta ra tay diệt hắn!" La Hầu gào thét dữ tợn, ma diễm trên Thí Thần Thương lại bùng lên, đạp nát hư không sát tới!

"Tự đương như thế!" Hồng Quân cũng bước lên phía trước, dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo, khí thế như vực như ngục.

Nhất thời, Đạo Tổ và Ma Tổ Hồng Hoang - hai kẻ vốn dĩ thế đồng thủy hỏa này, lại đồng thời vây công Sát Lục Ma Thần đến từ Hỗn Độn kia!

Lúc này, Hồng Quân dưới sự gia trì của Thiên Đạo sở hữu tu vi lục trọng thiên, La Hầu nhờ vào Ma đạo Hồng Hoang cũng có uy thế ngũ trọng thiên!

Sát Lục Ma Thần vốn đang chiếm ưu thế nhẹ nhàng mắt rơi vào cảnh ngập nghé nguy hiểm!

"Hừ!

Không hổ là sân nhà của các ngươi!" Sát Lục Ma Thần gầm lên đầy máu, liều chết bác sát.

Những cánh tay trên người hắn dưới sự hợp kích của Đạo - Ma lần lượt bị oanh đoạn, phấn toái, phát ra tiếng răng rắc ghê người.

Tuy nhiên hung tính của hắn càng cháy bỏng, đội lên vĩ lực Thiên Đạo của Hồng Quân và sát phạt Ma đạo của La Hầu, thế mà vẫn có thể phản kích điên cuồng!

Cảnh tượng này khiến chúng thánh đang quan chiến ngoài thiên ngoại nóng lòng như lửa đốt.

Hai đại cường giả đỉnh phong Hồng Hoang vây công mà mãi vẫn chưa hạ được Sát Lục Ma Thần kia!

Sắc mặt Hồng Quân càng thêm âm trầm như có thể vắt ra nước.

Lão gầm thét một tiếng, không còn giữ lại, một luồng hủy diệt chi khí thuần túy đến cực điểm, đen kịt như mực, không lẫn chút tạp sắc nào từ trong cơ thể bùng phát khôi hoành, mang theo ý chí chung kết tất cả quét về phía Sát Lục Ma Thần, muốn triệt để xóa sổ hắn khỏi tầng diện tồn tại!

"Chết cho ta!" Hồng Quân gào thét một tiếng, luồng sáng hủy diệt thuần đen đi đến đâu gần như hủy diệt tất cả ở đó.

Sát Lục Ma Thần đưa ra mấy chục cánh tay cũng bị luồng sáng hủy diệt quét qua nghiền nát một cách dễ dàng!

Đồng thời nhìn cảnh này, tại thiên ngoại Hồng Hoang, cường giả mỗi phe đều không nhịn được thầm nghĩ: "Lão già này quả nhiên là có để lại hậu thủ!" Cùng lúc đó, Sát Lục Ma Thần cũng hốt hoảng lui về phía sau, ánh mắt chuyển động, làm bộ như muốn hướng về vết nứt Hồng Hoang kia mà đi.

"Hắn muốn chạy!" Thấy cảnh này, hai người La Hầu, Hồng Quân coi như thở phào một cái, định bụng phải bức thối Sát Lục Ma Thần!

Nhưng chính trong lúc rút lui, Sát Lục Ma Thần bỗng nhiên dừng động tác, sau đó đột ngột ra tay, sát ý cuồn cuộn không dứt hối tụ trong tay thành một ngọn trường thương đỏ thẫm!

Nhìn thấy cảnh này, hai vị La Hầu, Hồng Quân trong lòng lập tức kinh hãi.

Không chút do dự, hai bên lập tức ra tay, sức mạnh Thiên Đạo và Ma đạo đan xen thành vô số tầng phong tỏa, chặn chặt trước mặt Sát Lục Ma Thần!

"Tử!" Mà Sát Lục Ma Thần lại không chút cố kỵ, cuồng tiếu điên cuồng, bỗng nhiên ném ra Sát Lục chi thương trong tay!

Sát!

Phốc!

Chỉ trong thoáng chốc, Sát Lục chi thương đã xuyên thủng hết tầng phòng hộ này đến tầng phòng hộ khác.

Sát Lục Ma Thần có thủ đoạn chém giết ngay cả Đại đạo, tuy nói với tu vi hiện tại của hắn cũng chỉ có thể khiến Đại đạo tạm thời mất hiệu lực trong chốc lát, nhưng cũng đã đủ rồi!

Trường thương xé gió, mục tiêu của nó hách nhiên là vùng Bắc Minh của Bắc Hải, chính là Côn Bằng đang cố gắng đột phá tấn thăng!

Tuy nhiên, ngọn thương thanh thế hạo đại này dưới sự ngăn cản toàn lực của hai vị Đạo Tổ, vô biên sát lục chi khí ẩn chứa bên trong chung quy đã bị cưỡng ép chặn lại, không thể trực tiếp bắn trúng bản thể Côn Bằng.

Chương 904

Thế nhưng, tính toán của Sát Lục Ma Thần còn xa mới chỉ dừng lại ở đó!

Chính lúc này, đám Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cho đến Thái Ất Kim Tiên đang thủ vệ Vạn Yêu Cung sắc mặt đều hãi nhiên đại biến!

Cơ thể bọn họ từng kẻ một oanh nhiên nổ tung, tản ra thành từng đạo huyết quang quỷ dị, những đạo huyết quang này cấp tốc hối tụ dung hợp, cuối cùng hình thành một đoàn quang vựng xích hắc cuồn cuộn!

Khoảnh khắc sau, tinh huyết toàn thân của những Chuẩn Thánh, Đại La các cấp bị đánh giết kia triệt để bị dẫn động, dung nhập vào trong quang vựng, hóa thành một đạo thương ảnh đen kịt ngưng luyện đến cực hạn!

Minh tu sầm đạo, ám độ trần thương!

Phân thân Chung Huyễn của Sát Lục Ma Thần đã sớm gieo xuống những ám thủ chí mạng trên người những Chuẩn Thánh và Đại La kia!

Ông!

Ngọn tinh huyết sát lục chi thương này xé gió lao đi!

Thiên địa nguyên khí mà nó điều động không nhiều, dưới sự thao túng cách không của Sát Lục Ma Thần, uy lực cũng chỉ tương đương với Hợp Đạo cảnh nhất trọng thiên.

Tuy nhiên, lúc này chính là sát na tấn thăng hung hiểm nhất, yếu ớt nhất của Côn Bằng!

Côn Bằng giống như đang đứng bên bờ vực thẳm, đòn tấn công âm độc này như thể từ phía sau lưng giáng cho lão một cú đẩy mạnh!

Oanh!

Khí tức tấn thăng bàng bạc bao trùm trên Bắc Hải bỗng nhiên rơi vào trạng thái cực độ hỗn loạn!

Vạn Yêu Cung theo đó chấn động kịch liệt.

Cùng lúc đó, sắc mặt Côn Bằng nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, lão cảm giác rõ ràng quá trình thuế biến đại đạo của bản thân bị luồng sát lục chi lực khủng bố từ bên ngoài này cưỡng ép cắt đứt, xé rách!

Phốc!

Lão mạnh mẽ phun ra một ngụm đạo huyết màu vàng ẩn chứa những mảnh vỡ đạo tắc, thân thể to lớn oanh nhiên đổ gục xuống đất, sức mạnh đại đạo trên người vặn vẹo xung đột, phản phệ bản thân, đạo cơ chịu trọng sang, muốn tu phục phục nguyên e rằng ít nhất cũng cần tới vạn năm quang âm!

"Sát Lục Ma Thần!!!" Côn Bằng gào thét tê dại, giọng nói tràn đầy hận ý thấu trời và sự bất cam.

Lão vạn vạn không ngờ rằng bản thân lại bị Sát Lục Ma Thần tính kế âm hiểm đến nhường này.

Tên gia hỏa hóa danh Chung Huyễn ẩn nấp trong Vạn Yêu Cung kia lại chính là phân thân của hắn!

Cơ nghiệp Vạn Yêu Cung lão đã kinh doanh vô số tuế nguyệt gần như trong khoảnh khắc đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

"Ta với ngươi không chết không thôi!" Tiếng nộ hống này gần như xé rách cổ họng của lão.

Cùng lúc đó, sau khi chịu thêm vô số trọng kích từ Hồng Quân, La

Hầu khiến thương thế trên người càng thêm trầm trọng, Sát Lục Ma Thần phóng thanh đại cười.

Phân thân Chung Huyễn của hắn vì chuyện này đã ẩn nấp kinh doanh bấy lâu chính là vì thời khắc hôm nay!

Giờ đây mục tiêu đã đạt được.

Không còn chút do dự, Sát Lục Ma Thần lập tức quay người hóa thành một đạo huyết quang lao thẳng về phía vết nứt Hồng Hoang!

Gần như trong nháy mắt, Sát Lục Ma Thần đã xông phá thai mô thiên địa Hồng Hoang, triệt để rời khỏi nơi này.

"Đáng chết!" "Cuối cùng cũng đuổi được hắn ra ngoài." Trong ngoài Hồng Hoang, đông đảo tiên thần tu sĩ cũng như các vị đại năng đỉnh tiêm chứng kiến cảnh này, sắc mặt tuy khác nhau nhưng đa số đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có thể đuổi được Sát Lục Ma Thần ra khỏi thiên địa Hồng Hoang đã là vạn hạnh trong cảnh bất hạnh!

"Phù!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử hơi giãn ra, lập tức mở miệng: "Hai vị đạo hữu, mau tới trợ ta tu bổ vết nứt thiên địa Hồng Hoang!

Nếu không khí Hỗn Độn đổ ngược vào, hậu quả khôn lường!" "Được!" "Tới đây!" Đạo - Ma nhị tổ lúc này cũng không màng tới việc truy kích ngoài Hỗn Độn thiên ngoại, lập tức liên thủ với Trấn Nguyên Tử toàn lực tu bổ vết nứt thiên địa Hồng Hoang, khu trục khí Hỗn Độn tràn vào.

Hiện giờ thiên địa Hồng Hoang vẫn chưa mạnh đến mức có thể thôn phệ Hỗn Độn mà không bị tổn thương.

Cùng lúc đó, các đại năng trên chiến trường Hỗn Độn thiên ngoại nhìn cảnh này từ xa, thần sắc mỗi người một vẻ.

“Đã đuổi được tên tặc tử kia ra ngoài rồi!” Thái Nhất thở phào một cái, ra tay càng thêm hung hãn.

Lúc này lão cùng Đế Tuấn liên thủ đối đầu với Vĩnh Hằng Ma Thần, nhờ thực lực tinh tiến mà đã ẩn ẩn chiếm được thượng phong.

Sát Lục Ma Thần thoát thân từ thiên địa Hồng Hoang không hề dừng lại, lập tức mang theo lệ khí khắp người lao thẳng về phía Kim Sí Đại Bàng Điểu, Khổng Tuyên, Dương Tiễn... là những cường giả Hồng Hoang tương đối yếu hơn!

“Giết!” Những hàn quang âm sầm lãnh liệt rít gào lao tới, mục tiêu chỉ thẳng vào những “quả hồng mềm” này!

“Chặn!” Khổng Tuyên gầm nhẹ một tiếng, ngũ sắc thần quang phun trào hóa thành một tầng quang vựng cuồn cuộn không dứt, miễn cưỡng chống đỡ được đòn sát chiêu chí mạng kia!

“Hợp thể với ta!

Liều mạng với hắn!” Tôn Ngộ Không bỗng nhiên lên tiếng.

Vô Chi Kỳ, Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng ba kẻ nghe vậy không chút do dự hóa thành ba đạo lưu quang dung nhập vào cơ thể Tôn Ngộ Không!

Dương Tiễn cũng thân hóa một đạo thần quang ngưng tụ thành một con thiên nhãn dựng đứng, khảm trên trán đạo hư ảnh cự viên khủng bố vừa bành trướng!

Một luồng khí tức cực đoan bạo ngược dường như đến từ hồng mông hỗn độn bỗng nhiên bùng phát!

Sức mạnh bản nguyên của bốn kẻ Tôn Ngộ Không, Vô Chi Kỳ, Lục Nhĩ Mi Hầu, Viên Hồng oanh nhiên hội tụ, một tôn thân ảnh khổng lồ tỏa ra khí tức Hỗn Độn Ma Viên khủng bố sừng sững hiện ra!

Hư ảnh cự viên một tay quét sạch hung thú cản đường, mang theo khí thế hủy thiên diệt địa xông thẳng tới công sát Sát Lục Ma Thần!

"Hóa ra mấy đứa các ngươi là những kẻ kế thừa mảnh vỡ bản nguyên của con khỉ đó!" Sát Lục Ma Thần phóng thanh đại cười, dù đang bị trọng thương nhưng trong lúc đối sát vẫn cưỡng ép áp chế được sự liên thủ của hư ảnh Hỗn Độn Ma Viên và thiên nhãn do Dương Tiễn hóa thành trước mắt.

Hắn tuy chiếm thượng phong nhưng vì thương thế kéo dài nên không thể thực sự nắm bắt cơ hội để triệt để chém giết đối phương.

Chiến cục lại rơi vào thế giằng co, phe Hồng Hoang dần rơi vào thế yếu, đã bắt đầu cân nhắc liệu có nên tạm thời rút về thiên địa Hồng Hoang cố thủ hay không.

Chính lúc này, vết nứt Hồng Hoang bị Sát Lục Ma Thần đâm thủng dưới sự hợp lực của ba người Hồng Quân, La Hầu, Trấn Nguyên Tử cuối cùng đã triệt để khép lại.

Gần như ngay khi vết nứt đóng lại, thân ảnh La Hầu và Hồng Quân liền từ thiên địa Hồng Hoang bước ra, mang theo cơn giận ngút trời lao thẳng vào tâm điểm chiến cục thiên ngoại!

Với sự gia nhập của một vị Hợp Đạo cảnh tứ trọng thiên và một vị ngũ trọng thiên đỉnh tiêm, chiến cục vốn đang ngập nghé nguy hiểm lập tức được xoa dịu cực lớn.

Quan trọng hơn là nơi này sát cạnh thiên địa Hồng Hoang, cường giả phe Hồng Hoang có thể nhận được sự bổ sung thiên địa nguyên khí và gia trì quy tắc đại đạo nguồn nguồn không dứt.

Thế là chiến cục nháy mắt nghịch chuyển!

Chư thánh Hồng Hoang vốn bị bức lui dần dần, đang gấp gáp muốn kết thúc chiến đấu thì lúc này ngược lại chủ động làm chậm

nhịp độ, ý đồ lợi dụng ưu thế sân nhà để cưỡng ép kéo sụp, làm tiêu hao đám Ma thần Hỗn Độn này!

"Cút!" Lăng Tiêu tay cầm Bàn Cổ Phủ, từng nhát phủ cuồng bạo chém ra, lần nữa đánh lui Thần Nghịch!

Trên người cả hai đều đầy rẫy vết thương, tuy nhiên chiến ý trong mắt Lăng Tiêu hừng hực, dù có thiên địa Hồng Hoang không ngừng bổ sung sinh cơ nhưng sự phản phệ của Bàn Cổ Phủ cộng với những vết thương khủng bố do Thần Nghịch gây ra đã khiến khí tức của hắn dao động kịch liệt, hiển nhiên phụ tải cực nặng.

"Phù!" Hung quang trong mắt Thần Nghịch lóe lên, sát ý sôi sùng sục, vốn định thừa thế thử xem có thể triệt để chém giết kẻ thù mạnh tiềm lực vô cùng trước mắt hay không.

Nhưng ý niệm xoay chuyển nhanh chóng, hắn lập tức từ bỏ ý nghĩ đầy cám dỗ này.

Chương 905

"Với trạng thái của ta lúc này, trong thời gian ngắn e rằng khó có thể chém giết hắn." "Nhãn hạ tuy hơi chiếm thượng phong, nhưng Hồng Quân, La Hầu đã xuất hiện, viện binh Hồng Hoang không dứt, cứ dây dưa tiếp sẽ cực kỳ bất lợi cho ta!" "Huống hồ... nhiệm vụ tiếp ứng đã hoàn thành, chỗ tốt cần lấy cũng đã tới tay, không cần thiết phải ở đây liều mạng!" Vô số suy nghĩ lướt qua não hải Thần Nghịch như tia điện, hắn lập tức quyết đoán.

Hủy Diệt Cực Quang lại hiện ra, hóa thành từng đạo lưu quang xé rách hỗn độn, phát động dương công mãnh liệt nhất hướng về Lăng Tiêu!

Cùng lúc đó, khí tức Thần Nghịch đột nhiên trở nên phiêu miểu khó đoán, phảng phất dung hòa làm một với hỗn độn, trong nháy mắt leo đến đỉnh phong!

Vô Ngân Hóa Liễm!

Cảm nhận được luồng khí tức khủng bố khiến Đại Đạo cũng phải run rẩy này, chư thánh Hồng Hoang và các Hỗn Độn Ma Thần tại trường đều kinh hãi thất sắc, vội vàng lùi lại!

Lúc này, kẻ có thể chính diện ngăn cản Thần Nghịch ở trạng thái này, hoặc là dựa vào lượng lớn cường giả liên thủ kết trận kháng cự, hoặc là chỉ có Lăng Tiêu mới miễn cưỡng địch nổi!

Thần Nghịch phóng thanh cuồng tiếu, lập tức ra tay!

Mục tiêu không phải Lăng Tiêu, mà là hãn nhiên oanh hướng chư thánh Hồng Hoang đang triển đấu với các hung thú Ma Thần khác!

Đồng thời, đám hung thần, hung thú, Ma Thần dưới trướng hắn

cũng phảng phất nhận được mệnh lệnh, đồng thời phát khởi những đòn tấn công cuồng mãnh nhất!

Chư thánh Hồng Hoang trong phút chốc phải thừa chịu áp lực khổng lồ chưa từng có!

Ngay tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lăng Tiêu cứng rắn đập tan Hủy Diệt Cực Quang tập kích, Bàn Cổ Phủ mang vạn trượng, cũng tiến vào trạng thái Vô Ngân Hóa Liễm chín thành, nhân phủ hợp nhất, hóa thành một đạo phủ mang khai thiên tích địa, lao thẳng về phía Thần Nghịch!

"Hừ!

Không tiễn!" Thần Nghịch lãnh tiếu một tiếng, phảng phất đã sớm dự mưu, mượn lực phản chấn khi đối oanh với Lăng Tiêu, thân hình như quỷ mị thối lui về phía sau, căn bản không cho Lăng Tiêu bất kỳ cơ hội truy kích dây dưa nào!

Hỗn Độn Hải vào lúc này kịch liệt sôi trào, dòng khí hỗn độn hung mãnh trong nháy mắt nhấn chìm Thần Nghịch và đám cường giả dưới trướng, khí tức chuyển mắt đã biến mất trong thâm không hỗn độn mênh mông.

"Đáng chết!" Lăng Tiêu hít sâu một hơi, cưỡng ép đè nén xúc động truy kích, lập tức xoay người, thủ hộ bên cạnh chư thánh Hồng Hoang đang có khí tức hỗn loạn, hơi vẻ chật vật!

Lúc này, chư thánh Hồng Hoang ai nấy đều mang thương tích, chật vật không chịu nổi, trong mắt lại bùng cháy ngọn lửa phẫn nộ!

Nếu thật sự luận thực lực cứng đối cứng, bọn họ tự nhiên không sợ Thần Nghịch.

Ngặt nỗi Thần Nghịch lần này chọn thời cơ đột kích cực kỳ xảo quyệt, phối hợp với Sát Lục Ma Thần tập kích, đánh bọn họ một vố

trở tay không kịp!

Trong cuộc sinh tử bác sát cấp độ này, tâm thần bị kiềm chế, thực lực tự nhiên không thể phát huy hoàn toàn.

"Sát Lục Ma Thần... mối thù này, Thông Thiên ta ghi nhớ rồi!" Thanh Bình kiếm chủ Thông Thiên giáo chủ sắc mặt xanh mét, bên cạnh Tru Tiên Tứ Kiếm vang lên vù vù, sát khí trùng tiêu.

Vừa rồi khi ra tay ngăn cản Sát Lục Ma Thần, đệ tử Tiệt giáo của ông thương vong thảm trọng.

Không chỉ ông, sắc mặt Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khó coi vô cùng.

Hai người bọn họ bị Sát Lục Ma Thần tính kế, môn hạ Đại La Kim Tiên thậm chí Chuẩn Thánh cũng tổn thất không ít.

Trận chiến này, Hồng Hoang rụng rơi hơn mười vị tân tấn Thánh nhân, cùng với số lượng lớn Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên.

Hầu như tất cả đại thế lực Hồng Hoang đều bị liên lụy.

Mà tổn thất thảm trọng nhất, không nghi ngờ gì chính là Yêu sư Côn Bằng!

Tinh nhuệ dưới trướng Vạn Yêu Cung gần như bị phân thân của Sát Lục Ma Thần là Chung Huyễn dẫn nổ ám thủ đồ lục sạch sành sanh, bản thân Côn Bằng còn bị trọng sang cắt ngang vào thời khắc tấn thăng mấu chốt nhất, cảnh giới rơi rớt thê thảm, đạo cơ bị tổn hại.

Trong vạn năm tới, e rằng y chỉ có thể trải qua trong bế quan liệu thương, triệt để vô duyên với bất kỳ đại chiến nào tiếp theo.

Tuy nhiên, thứ gây ra thương hại sâu xa nhất cho Hồng Hoang thiên địa không chỉ là sự đồ lục sinh linh, mà là khí hỗn độn tràn vào sau khi Sát Lục Ma Thần cường hành xé rách thiên địa thai mô!

Những luồng khí hỗn độn này khuếch tán bên trong Hồng Hoang thiên địa, dẫn đến một bộ phận khu vực bắt đầu diễn biến theo hướng hỗn độn.

Nếu không phải Hồng Quân, La Hầu kịp thời liên thủ trục xuất Sát Lục Ma Thần, tổn hại gây ra sẽ còn không thể lường được!

"Rắc rối lớn rồi!" Lăng Tiêu nhìn Hồng Hoang đầy rẫy vết thương, thở dài một tiếng.

Lúc này Hồng Hoang thiên địa bị Sát Lục Ma Thần quấy đảo đến long trời lở đất, một mảnh bừa bãi.

Nếu bọn họ không phản ứng kịp thời, tổn thất sẽ còn thảm trọng hơn nữa.

"Chỗ hỗn độn này, giao cho ta xử lý đi." Lăng Tiêu bước ra một bước, đi tới khu vực trên Đông Hải đang bị khí hỗn độn xâm thực chuyển hóa.

May mắn nơi này không phải lõm lõi Tứ Đại Bộ Châu, mà là vùng hẻo lánh của Đông Hải, sinh linh thưa thớt, thương vong không tính là quá lớn.

Hít sâu một hơi, Bàn Cổ Phủ trong tay Lăng Tiêu tái hiện, hướng về khu vực hỗn độn đang cuồn cuộn kia, hãn nhiên hạ một phủ!

Oanh!

Khai thiên chi lực giáng lâm!

Khu vực hỗn độn kia ứng thanh vỡ vụn!

Lực chi đại đạo pháp tắc hiển hóa, khí hỗn độn cuồng bạo dưới sức mạnh chí cường này bị cường hành nghiền nát, nhào nặn, cuối cùng hóa thành mười hai vạn chín ngàn sáu trăm loại thiên địa nguyên khí tinh thuần!

Những nguyên khí này như cơn mưa lành, trong nháy mắt dung nhập vào Hồng Hoang thiên địa, tư dưỡng Đông Hải đang bị tổn thương.

Đây chính là thủ đoạn của Lăng Tiêu!

Hắn đã từng thể ngộ đạo vận hư ảnh Bàn Cổ khai thiên tích địa, am hiểu sâu sắc sức mạnh pháp tắc chí cao đó.

Lúc này tuy không phải khai thiên thực sự, nhưng cũng là dựa theo ký ức đó, đem hỗn độn hỗn loạn vô tự chuyển hóa thành thiên địa nguyên khí hữu tự.

Tuy nhiên, dù chỉ là 'ngụy khai thiên', cũng tiêu hao của Lăng Tiêu lượng lớn tu vi, dù là bản lĩnh như hắn, khí tức cũng không khỏi trì trệ, hiện lên vài phần mệt mỏi.

"Phù..." Miễn cưỡng ổn định thân hình, Lăng Tiêu nhìn Đông Hải đã khôi phục bình tĩnh, xoay người trở lại hạt nhân Hồng Hoang.

Lúc này, các đại năng Hồng Hoang khác cũng tự mình động thủ, xử lý hậu quả.

Việc chủ yếu chính là thu gom tàn hồn của những Thánh nhân, Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên bị đánh giết khi ngăn cản Sát Lục Ma Thần.

Sát Lục Ma Thần giáng lâm vội vã, mục tiêu chính là La Hầu và phá hoại sự tấn thăng của Côn Bằng, không cố ý triệt để ma diệt chân linh của những cường giả này.

Dưới sự hộ hữu minh minh của Hồng Hoang thiên địa, đại bộ phận hồn phách của các cường giả vẫn còn tồn tại, chỉ là không ít kẻ bị sát lục chi lực xâm thực mà tàn khuyết không toàn vẹn.

Dẫu sao, kẻ mà bọn họ chính diện ngăn cản chính là bản tôn Sát Lục Ma Thần thực sự!

Nếu không phải Sát Lục Ma Thần có đồ mưu khác, gấp rút thoát thân, bọn họ e rằng đã sớm hồn phi phách tán, chân linh mẫn diệt.

"Hồn phách... liệu có thể phục nguyên?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hồn phách ấn ký mờ nhạt, tàn khuyết của Nam Cực Tiên Ông trong tay, thở dài một tiếng, nhìn về phía Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu.

Vu tộc nắm giữ Địa Phủ luân hồi, chuyển thế tất phải qua cửa của bà.

Hậu Thổ thần sắc hơi ngưng trọng, sau khi xem xét kỹ lưỡng, chậm rãi lắc đầu: "Hồn phách bản nguyên của Nam Cực đạo hữu thiếu hụt quá nhiều, dù dùng địa đạo luân hồi chi lực cũng khó có thể trực tiếp phục nguyên.

Chương 906

E rằng... chỉ có thể nhờ cậy lục đạo luân hồi, chuyển thế tu lại thôi." "Chỉ có thể chuyển thế thôi sao..." Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia đau xót, cuối cùng vẫn trịnh trọng hành lễ với Hậu Thổ, "Vẫn xin Hậu Thổ đạo hữu tạo thuận lợi, hộ trì chân linh hắn nhập luân hồi." "Đây là việc nội phận." Hậu Thổ gật đầu.

Bà cùng Thập Nhị Tổ Vu vốn đối với Nguyên Thủy, Lão Tử thái độ không tốt lắm, nhưng Nam Cực Tiên Ông lần này là vì Hồng Hoang thiên địa lực chiến mà vong, xứng đáng được hưởng sự tôn trọng này.

Mấy vị Tổ Vu liên thủ thi pháp, cùng với các tàn hồn khác được thu gom, cẩn thận đưa vào trong lục đạo luân hồi.

Luân hồi chi lực lưu chuyển, sẽ chậm rãi tư dưỡng, tu bổ những hồn phách nguyên thần bị tổn thương này, bù đắp phần thiếu hụt.

Tuy nhiên, quá trình tu bổ này tất nhiên đi đôi với luân hồi chuyển thế, nghĩa là mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu!

Ngay cả Thánh nhân cũng cần trọng nhập luân hồi, bắt đầu tu hành lại!

Chỉ có cực ít kẻ may mắn hồn phách tổn thương nhẹ mới có thể dưới địa đạo luân hồi chi lực nhanh chóng bổ toàn, rồi nhờ bí pháp trọng tố thân thể, nhưng loại tình huống này ít chi lại ít.

"Aizz..." Tận mắt chứng kiến hảo hữu, môn đồ hồn phách đầu nhập luân hồi, không biết bao nhiêu đại năng Hồng Hoang đã phát ra hơi thở dài nặng nề.

"Sát Lục Ma Thần!" Lúc này, bốn chữ này như dấu ấn, khắc sâu

vào lòng mỗi một vị đại năng Hồng Hoang, trở thành lời thề tất sát!

"Thật là thời buổi rối ren!" Lăng Tiêu nhíu chặt mày, sau đó cùng chư vị đại năng đỉnh tiêm Hồng Hoang tương hỗ câu thông, đại đạo ý niệm đan xen.

Mục tiêu của bọn họ, tự nhiên chỉ hướng về kẻ phản đồ đang tiềm phục là Chung Huyễn!

Chính Sát Lục Ma Thần đã phái phân thân này ra, nội ứng ngoại hợp, mới gây ra họa lớn ngày hôm nay!

"Chung Huyễn này... rốt cuộc là thâm nhập như thế nào?

Lại là lúc nào, dùng thủ đoạn gì mà gieo xuống ám thủ trên thân đông đảo cường giả Vạn Yêu Cung?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chư thánh Hồng Hoang đạo vận lưu chuyển, thần niệm đan xen, cùng nhau câu thông bản nguyên Hồng Hoang Đại Đạo chí cao vô thượng.

Trong phút chốc, thiên địa giao cảm, thời không hồi tố, một bức họa quyển hùng vĩ vượt qua số nghìn năm tuế nguyệt từ từ trải ra trong tâm thần chư thánh.

Tại nơi bắt đầu của họa quyển, một luồng khí tức yếu ớt đến cực điểm, gần như dung hợp làm một với khí hỗn độn, giống như hạt bụi không đáng chú ý nhất, lặng lẽ thẩm thấu từ thâm không hỗn độn, vô thanh vô tức thâm nhập vào vách lũy Hồng Hoang thiên địa.

Luồng khí tức này suy yếu không chịu nổi, năng lượng ba động chứa đựng trong đó chỉ tương đương với một tiên nhân tầm thường.

Nó suy bại quá nhanh, quá triệt để, đến mức mạng lưới thiên đạo quy tắc vốn đang vận hành bản năng để giám sát vạn vật của Hồng Hoang thiên địa cũng không thể bắt được tia ba động dị thường vi diệu này.

Nó như ngọn nến tàn trước gió, sau khi vào Hồng Hoang chẳng những không được tư dưỡng, ngược lại dưới sự áp chế của thiên địa pháp tắc tiếp tục cấp tốc suy lạc, sự tồn tại của bản thân nó cũng trở nên ngàn cân treo sợi tóc, phảng phật khoảnh khắc sau sẽ triệt để yên diệt vô hình!

Tuy nhiên, ngay khi sắp sửa tiêu tán, luồng khí tức đó phảng phật tuân theo bản năng nào đó, trong dòng lũ ức vạn sinh linh, chuẩn xác tìm được một phàm nhân có mệnh cách khế hợp, khí vận bình thường.

Không có sự đoạt xá xung kích kinh thiên động địa, chỉ có một loại dung hợp ẩn bí như nước chảy thành sông.

Luồng khí tức đó vô thanh vô tức dung nhập vào thâm sâu thần hồn kẻ đó, chập phục xuống, phảng phật chưa từng xuất hiện qua.

"Nguyên lai là như thế!" Trong huyết mâu của Minh Hà Lão Tổ lóe lên một tia hiểu rõ, huyết hải hư ảnh cuộn trào sau lưng lão: "Chung Huyễn không phải hậu thiên tu hành nhập ma, mà là bị luồng khí hỗn độn này... trực tiếp đoạt xá, chiếm cứ bản nguyên khu xác!" "Không phải vậy!" Ma Tổ La Hầu chắp tay nhi lập, hắc bào không gió tự động, đôi mắt thâm thúy phảng phật có thể động xuyên mọi hư vọng.

Lão khẽ lắc đầu, giọng nói trầm thấp mang theo một loại sức xuyên thấu thấu triệt bản chất: "Đây không phải đoạt xá thô bạo.

Thủ đoạn của hắn còn âm độc quỷ quyệt hơn, nhuần nhuyễn không tiếng động.

Hắn không phải cường hànhạt sát để thay thế, mà giống như loại độc dược chí mạng nhất, ngấm ngầm hòa tan, vặn vẹo tâm chí, trọng tố đạo cơ, khiến kẻ đó từng chút một, từ trong ra ngoài tiến gần đến bản chất 'Sát Lục'.

Pháp này nhìn qua có vẻ chậm chạp ẩn tế, sơ kỳ cực khó sát giác, nhưng đợi đến khi tu vi tiệm thâm, đạo hạnh ổn cố, rốt cuộc sẽ để lại sát lục lạc ấn khó có thể ma diệt, cuối cùng cũng có lúc bị đại năng nhìn thấu.

Đây gọi là...

Đồng hóa!" Đồng hóa?

Nghe thấy lời này, mọi người tại trường đều kinh hãi.

Sau đó, bọn họ liền thấy Chung Huyễn ra tay giết người, và hấp thu sức mạnh của kẻ bị giết.

"Đây chính là điểm đặc thù của Sát Lục Đại Đạo, phàm là kẻ chết dưới tay hắn, đều sẽ bị hắn cường hành cướp đi một bộ phận sức mạnh!" La Hầu lên tiếng giải thích, sau đó, lão liếc nhìn Côn Bằng đang trọng thương.

Không nghi ngờ gì.

Nếu hôm nay vận khí của Côn Bằng tệ hơn chút nữa, thực sự bị Sát Lục Ma Thần chém giết, tu vi của hắn nhất định sẽ lại lần nữa bùng nổ!

Lúc đó, e rằng không ai có thể chế ngự!

Cùng lúc đó, chư thánh Hồng Hoang đều cảm thấy lạnh lòng.

Nếu thật sự để Sát Lục Ma Thần đại tứ sát lục trong Hồng Hoang thiên địa, tu vi của hắn e rằng sẽ đề thăng không có điểm dừng!

Sau đó, chư thánh chứng kiến Chung Huyễn bái nhập tu tiên môn phái, từng chút một trở nên cực đoan, điên cuồng.

Mà vào khoảnh khắc thành tựu Đại La Kim Tiên đạo quả, Chung Huyễn triệt để hóa thành phân hồn của Sát Lục Ma Thần!

Hắn lập tức đồ diệt tông môn xuất thân của chính mình, ngay lập

tức chiêu trí sự truy sát vô tận của đạo môn.

Trong cuộc truy sát gần như không có điểm dừng đó, Chung Huyễn nhiều lần gặp dữ hóa lành, lấy yếu thắng mạnh, thủ đoạn tinh diệu tuyệt luân.

Mỗi một lần tìm đường sống trong cõi chết, thực lực của hắn đều đề thăng ổn định, cuối cùng ngạnh sinh dựa vào việc không ngừng sát lục mà bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Sau đó, hắn liền được Côn Bằng để mắt tới, chiêu lãm vào Vạn Yêu Cung!

Nhìn thấy chân tướng mà Hồng Hoang thiên địa triển hiện, Côn Bằng tức đến mức đạo tâm chấn động, suýt nữa tại trường rụng rơi!

Kẻ dẫn sói vào nhà, lại chính là Côn Bằng hắn!

Trong mấy nghìn năm sau đó, Chung Huyễn không ngừng bố cục, cuối cùng lợi dụng thủ đoạn của Sát Lục Ma Thần, qua mặt ác niệm của Côn Bằng, che đậy đại đạo thiên cơ, lần lượt hạ gục các cường giả Vạn Yêu Cung.

Mà tất cả chuyện này, đối với sự thất bại thảm hại và trọng thương cuối cùng của Côn Bằng, có thể nói là 'công lao hàng đầu'!

Tuy nhiên, trong lòng chư thánh tại trường lại dấy lên nghi hoặc.

Trong mấy nghìn năm này, Chung Huyễn từng có vài lần ra tay thêm, nhưng bất luận động dụng loại đại đạo chi lực nào, dấu vết của hắn đều bị cường hành che đậy!

Điều này dường như là đang bố trí loại hậu thủ ẩn giấu nào đó, nhưng chư thánh lại không thể phân biệt được nội dung cụ thể của nó!

“Rốt cuộc đã làm gì?” Lăng Tiêu hơi nhíu mày, gật đầu với Thái

Nhất.

Thời Thần Chung hóa thành lưu quang rơi vào tay hắn.

"Khởi!" Khắc sau, dòng trường hà thời gian hư ảo cực điểm chảy xuôi ra, Lăng Tiêu tay cầm Thời Thần Chung đi ngược dòng nước.

Một lát sau, liền phát hiện tại một điểm nút quá khứ của Hồng Hoang thiên địa, Chung Huyễn đang định giở trò.

"Hắn muốn làm gì?" Ngay khi Lăng Tiêu đang ngưng thần quan sát, một tiếng cười lạnh âm trầm đột nhiên vang lên!

Trong khoảnh khắc, tất cả cảnh tượng hắn nhìn thấy đều rơi vào mờ mịt, phảng phật bị một bàn tay khổng lồ vô hình xóa sạch!

Chương 907

"Ai?!" Lăng Tiêu nhíu chặt mày, toàn lực thôi động Thời Thần Chung, nhưng bất luận hắn thi triển thế nào, đều không thể xua tan lớp sương mù ẩn bí bao phủ trên trường hà thời gian.

"Rốt cuộc là ai?!" Lăng Tiêu chìm vào trầm tư.

Cần biết, ngoại trừ Thời Thần đã sớm rụng rơi, kẻ có năng vi này chỉ có vài người!

Mà một trong số đó, chính là đối tượng nghi vấn lớn nhất trong lòng Lăng Tiêu: Thần Nghịch!

Tử địch của chư thánh Hồng Hoang.

Thần Nghịch cũng thiệp túc Thời Gian Đại Đạo!

Chỉ có điều Thời Gian Chi Đạo của hắn lấy Hủy Diệt pháp tắc làm căn cơ, coi như con đường phụ tu!

"Nếu là hắn làm, thì cũng có thể giải thích được!" Lăng Tiêu nhíu chặt mày, một lát sau liền thoát ly khỏi trường hà thời gian.

"Thế nào?" La Hầu nóng lòng truy vấn.

Lão cấp thiết muốn biết Sát Lục Ma Thần liệu có còn để lại hậu thủ hay không.

Dù sao, đó cũng là bản thể của lão!

Bản thể tất nhiên muốn ma diệt hoặc thu hồi triệt để đạo phân hồn này của lão!

"Nhìn không rõ ràng, trường hà thời gian cũng bị mông tế!" Lăng Tiêu khẽ lắc đầu.

Lời này vừa thốt ra, chư thánh Hồng Hoang đều rùng mình.

Ngay cả Thời Thần Chung cũng không thể truy tố chân tướng...

"E rằng, lại là thủ bút của đám Hỗn Độn Ma Thần đó!" Khổng Tuyên lạnh hừ một tiếng, "Sư tôn, đệ tử kiến nghị triệt tra tất cả những kẻ có nhân quả khiên liên với Chung Huyễn, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!" "Thiện!" Lăng Tiêu gật đầu, ánh mắt lướt qua chư thánh tại trường, "Bạch Trạch, ngươi cùng Đế Thính liên thủ giám sát Hồng Hoang, thấy thế nào?" Yêu thánh Bạch Trạch bị gọi tên trong lòng hơi kinh hãi, nghe tin chỉ là triệt tra hậu thủ, vội vàng khom người ứng đạo: "Bạch Trạch lĩnh mệnh, định không phụ sự ủy thác!" "Chư vị cũng xin lưu ý thêm!" Ánh mắt Lăng Tiêu thâm viễn, "Thủ đoạn của đám Hỗn Độn Ma Thần đó, e rằng ngày càng âm hiểm quỷ quyệt!" Đối với điều này, chư thánh Hồng Hoang đều nghiêm túc gật đầu.

Lúc này, chư thánh không ai dám có chút lòng khinh thị nào nữa.

Đợi chư thánh rời đi, tại một thung lũng hoang vắng nào đó ở Nam Thiêm Bộ Châu, vài đạo thân ảnh lặng lẽ tiềm phục.

Những đạo thân ảnh đó đều là phàm nhân tầm thường, thậm chí chưa từng thành tiên, nhưng lại tự mình dựa vào thủ đoạn đặc biệt, lặng lẽ tránh thoát hết lớp trinh tra này đến lớp trinh tra khác.

Trong đó một kẻ mặc hồng bào tiên phong mở miệng: "Chư vị, chúng ta đã tụ họp, hãy bàn lại hành chỉ bước tiếp theo!" "Hừ, không ngờ ngươi còn có loại phân hồn hóa niệm chi pháp này, sau khi bị trọng sang lại vẫn có thể phân hóa lần nữa!" Thân ảnh hắc bào lạnh lùng tiếp lời.

"Hê, chẳng qua là thủ đoạn tầm thường thôi!" Thân ảnh tử bào ở bên cạnh thản nhiên đạo, "Hiện nay tu vi của chúng ta đều thấp vi vạn phần, bọn họ tự nhiên sẽ không để ý đến đám sâu kiến bên đường!" "Không sai, con đường trước kia e rằng không đi thông được nữa!" Thân ảnh hắc bào lãnh tiếu, "Nếu muốn bái nhập đại tông môn lần

nữa, e rằng lập tức sẽ bị truy tra nghiêm ngặt.

Cần biết Chung Huyễn đã thành công một lần, sau này các trọng địa đại tông môn nhất định sẽ dùng bí pháp nghiêm tra thần hồn, đỗ tuyệt loại ẩn họa này.

Cục diện này, trong thời gian ngắn khó mà thay đổi!" "Tán tu thì tán tu vậy!" Kẻ mặc hắc bào khẽ cười một tiếng, "Bằng nội hàm của ngươi và ta, dù làm tán tu, thành tựu tiên đạo cũng không phải chuyện khó, thậm chí vấn đỉnh Đại La Kim Tiên cũng không phải là không thể!" Ngay khi mấy người đang thương thảo, một cô bé mặc lục y bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Hừ, nói thì nhẹ nhàng, việc này sợ là thiên nan vạn nan.

Hay là... chúng ta mỗi người âm thầm thành lập một tổ chức thế nào?" "Hảo!" Kẻ mặc hắc bào gật đầu, nhìn về phía chúng nhân đạo: "Chúng ta tạm thời phân khai, mỗi người mượn sức Hồng Hoang Đại Đạo tu hành đề thăng.

Đại đạo các ngươi ngộ được còn chưa tinh thâm bằng Thời Thần, nên tuyệt đối đừng để lộ hành tích quá sớm!" Nghe lời này, chúng nhân đều gật đầu xưng thị.

"Hay là lấy màu sắc làm đại hiệu?" Cô bé lục y đề nghị.

"Rất tốt!" Kẻ mặc hồng bào gật đầu, "Vậy ta sẽ là 'Hồng'!" "Ta là 'Hắc'!" Kẻ mặc hắc bào đạo.

"Tử!" Kẻ mặc tử bào ngôn giản ý cai.

"Bạch!" Một người khác tiếp lời.

"Vậy ta... có thể gọi là 'Thải' không?" Một giọng nói hơi nhảy nhót vang lên.

Khóe miệng thân ảnh hắc bào khẽ giật một cái: "...

Tùy ngươi!" "Hảo!

Vậy sau này ta là 'Thải'!" Người đó dường như chẳng hề để ý, vui vẻ đáp ứng.

Mấy người lại bàn định phương pháp liên lạc và ngày hội hợp, rồi mỗi người hóa thành lưu quang lặng lẽ tản đi.

Mà đại năng Hồng Hoang thậm chí ý chí Thiên Đạo, Địa Đạo cũng không sát giác được luồng nhân quả khủng bố tiềm tàng trên thân những phàm nhân còn cách xa tiên thiên kiếp này.

Cùng lúc đó, tại thâm không hỗn độn ngoại thiên, bên trong một phương đại thế giới.

Thần Nghịch mang theo Sát Lục Ma Thần đang trọng thương giáng lâm.

Thần Nghịch tùy tay vung lên, Sát Lục Ma Thần bị ném mạnh xuống đất, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nhưng chỉ một lát sau, Sát Lục Ma Thần ngẩng đầu lên, khá lạnh lùng nhìn chúng nhân: "Phiên giao dịch này, coi như đạt thành!" Thần Nghịch lại cười chặn trước mặt hắn: "Khoan đã, lần hợp tác này cũng tính là vui vẻ.

Nếu không có ngươi, bản tọa cũng khó mà trọng thương Côn Bằng, càng diệt sát được thêm nhiều cường giả Vạn Yêu Cung!" "Hừ!" Sát Lục Ma Thần lãnh tiếu, "Tự nhiên.

Nếu không có bản tọa, các ngươi sao có thể thành sự?" Nói đoạn, Sát Lục Ma Thần lại đạo: "Tuy nhiên, ngươi và ta liền tại đây quyết biệt.

Bản tọa muốn thâm nhập Hỗn Độn Hải!" "Ồ?" Trong mắt Thần Nghịch lóe lên một tia ngạc nhiên, "Hỗn Độn Hải hung hiểm mạc trắc, đạo hữu sao không tạm lưu lại?" "Không liên quan đến ngươi!"

Sát Lục Ma Thần ngữ khí mỉa mai, thân hình nhoáng một cái, đã hóa thành một đạo huyết quang độn nhập vào hỗn độn mênh mông, biến mất không thấy.

Chỉ một lát, vẻ nghi hoặc kinh ngạc trên mặt Thần Nghịch liền hóa thành hiểu rõ.

Lúc này, một vị hung thú tướng lĩnh là Cùng Kỳ vội vàng bước lên hỏi: "Chủ thượng, có cần thuộc hạ đề tiền ra tay ngăn chặn?" "Không cần!" Thần Nghịch khẽ lắc đầu, "Lão đông tây này muốn làm gì, bản tọa cũng có thể đoán được tám chín phần mười!" Nghe lời này, đám hung thú, hung thần phía sau càng thêm kính sợ và kích động: Chủ thượng quả nhiên thần cơ diệu toán!

"Bạn sinh chí bảo của Sát Lục, món Tiên Thiên Linh Bảo 'Diệt Đạo Thương' đó đã thất lạc.

Hắn chưa từng lấy lại, nhất định là vẫn đang trôi dạt trong Hỗn Độn Hải!" Thần Nghịch thản nhiên nói ra nguyên do.

Lời này vừa thốt ra, trong mắt không ít hung thú nhất thời lóe lên vẻ tham lam.

"Nếu ta có thể nhanh chân đoạt được bảo vật đó..." Có hung thần thầm tự tính toán.

Ánh mắt Thần Nghịch như điện, trong nháy mắt động xuyên tâm tư của một bộ phận thủ hạ, lạnh giọng cảnh cáo: "Bản tọa khuyên các ngươi đừng có nảy sinh tham niệm với Diệt Đạo Thương.

Cảm ứng của Sát Lục đối với bạn sinh chí bảo vượt xa tưởng tượng của các ngươi.

Nếu dám nhiễm chỉ, tất sẽ chịu sự truy sát bất tử bất hưu của hắn!

Lúc đó nếu tên điên ấy chấp ý truy sát các ngươi, bản tọa cũng

chưa chắc cản được!

Nếu không, e rằng sẽ có họa thân tử đạo tiêu!" Đám thuộc hạ rùng mình, tham niệm vừa trỗi dậy lập tức tiêu tán, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Bảo vật có tốt đến mấy cũng phải có mạng mà hưởng dụng.

Sâu trong Hồng Hoang, tại một nơi ẩn bí tuyệt đối được bao bọc bởi từng tầng không gian điệp trứu.

Vài đạo thân ảnh khoanh chân nhi tọa, khí tức hoặc cổ xưa, hoặc hối sáp.

Trong đó một người mặc lục bào rộng lớn, thần thái thương lão, chính là Không Gian Ma Thần Dương Mi.

Chương 908

Tay phải lão nắm một cây trường thương màu đỏ sậm, thân thương tán phát ra sát lục khí tức ngợp trời khiến người ta kinh hãi, thậm chí ẩn ẩn có hiệu quả mê hoặc lòng người, chính là món bạn sinh chí bảo mà Sát Lục Ma Thần khổ tâm tìm không được, Diệt Đạo Thương!

"Sắp xong rồi!" Dương Mi chậm rãi đứng dậy.

"Xem ra bản thể đó của La Hầu quả nhiên khó có thể triệt để đánh bại!" Một thân ảnh hư ảo lung tráo trong âm dương nhị khí nồng đậm lên tiếng, nhìn kiểu dáng đạo bào, nếu Hồng Quân ở đây chắc chắn sẽ kinh hô 'Âm Dương'!

Đây chính là Âm Dương Ma Thần rụng rơi năm đó!

Chỉ có điều so với trước khi rụng rơi, lúc này khí tức lão suy sụp, bản nguyên hư phù, phảng phất vừa bị cường hành gọi về từ trong tịch diệt chưa lâu!

"Tự nhiên.

Năm đó chúng ta hợp lực còn không thể hạ được hắn, huống chi hiện nay?" Càn Khôn Lão Tổ ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa, "Lần này tuy đồ lục vô số tiểu yêu, nhưng quan trọng nhất vẫn là chưa thể hạ được mấy con cá lớn đó.

Đám tạp nham Hồng Hoang đó, trừ phi Tam Túc Kim Ô còn có thể lọt mắt, đám còn lại đều không đáng nói!" Nơi đây tụ hội vài vị Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp, cùng với vài vị môn đồ bọn họ thu thập được từ hỗn độn.

Ngay lúc đó, tiếng nước hoa lạt lạt vang dội, một con sông quang

âm hư ảo đột nhiên hiển hóa trước mắt mọi người!

Trường hà quang âm hiển hóa!

Giữa sóng nước cuộn trào, một đạo thân ảnh từ trong sông chậm rãi bước ra.

Người tới mặc bạch y, khí tức phiêu miểu bất định, lúc mạnh lúc yếu.

Khảnh khắc thân ảnh lão hiện ra, đồng tử mọi người tại trường đều co rụt lại!

Người này, hách nhiên chính là Thời Gian Ma Thần Thời Thần vốn đã rụng rơi trước sự chứng kiến của vô số cường giả!

Tuy nhiên, trạng thái của lão lúc này cực kỳ quỷ dị, phảng phất siêu thoát ra ngoài đại thiên thế giới này, cũng không tồn tại bên trong trường hà quang âm, mà giống như một đạo... thời gian lạc ấn được dự lưu lại từ một thời khắc quan trọng nào đó.

"Chư vị, chuẩn bị thế nào rồi?" Thời Thần lạc ấn lên tiếng, giọng nói phảng phất truyền tới từ vạn cổ trước.

"Vạn sự câu bị!" Dương Mi đáp lời, vung vung Diệt Đạo Thương trong tay, "Chỉ đợi thời cơ.

Có hai đạo hậu thủ ngươi để lại năm đó, đủ rồi!" "Ban đầu các ngươi bản nguyên thụ sang, suy yếu bất kham, mới bị Thiên Đạo và Hồng Quân thừa cơ!" Giọng nói Thời Thần lạc ấn mang theo tiếng vọng tuyên cổ, "Nay có hậu thủ của ta trợ giúp, các ngươi muốn trọng chưởng quyền hành, chắc không phải chuyện khó!" Nói đến đây, Thời Thần lạc ấn hơi lắc đầu: "Nhưng ta lúc này chưa thể thoát ly trạng thái này, nếu không lập tức sẽ dẫn động Đại Đạo phản phệ, bị triệt để mạt trừ!" Nghe thấy lời này, Dương Mi Lão Tổ hơi thở dài một tiếng.

"Không sai, tung những Ma Thần hư ảnh kia ra làm mồi nhử,

ngươi có thể che đậy hành tung của chúng ta là đã thành công rồi!" Dương Mi Lão Tổ khẽ gật đầu.

"Ban đầu Hồng Hoang Thiên Đạo toán kế các ngươi, nay chúng ta nhất định phải toán kế lại!" Thời Thần khẽ cười một tiếng.

"Sau chuyện này, việc ngươi hứa với ta tuyệt đối không được nuốt lời!" "Yên tâm!" Dương Mi Lão Tổ khẽ gật đầu.

"Chỉ cần việc này thành công, đợi ngươi từ trong trường hà thời gian bước ra, ta nhất định trợ ngươi một tay!" "Hảo, ta tin ngươi!" Thời Thần trọng trọng gật đầu, sau đó mấy người tại trường liền thấy trường hà thời gian hung dũng, từng chút một nuốt chửng Thời Gian Ma Thần Thời Thần xuống dưới.

Một lát sau, Dương Mi Lão Tổ nắm chặt cây Diệt Đạo Thương đó, trong lòng không khỏi chìm vào hồi ức quá khứ.

Ban đầu lão cùng Hồng Quân, Âm Dương, Càn Khôn ba người cùng liên thủ đối phó La Hầu, cuối cùng dưới sự thiên vị của Hồng Hoang Thiên Đạo, La Hầu đã bại.

Sau đó trong một phen câu tâm đấu giác, Âm Dương, Càn Khôn chỉ còn lại tàn hồn, Dương Mi Lão Tổ toàn thân nhi thối, nhưng Hỗn Độn bảo vật Thời Không Thiên Luân của Thời Thần cũng bị cường hành đoạt mất.

Ngay lúc chật vật cực đoan đó, Dương Mi Lão Tổ lưu lạc hỗn độn, cực kỳ bất ngờ phát hiện ra Diệt Đạo Thương.

Lần này là nhân họa đắc phúc!

Nhờ vào món Hỗn Độn Linh Bảo đó cùng với bản lĩnh không gian của chính mình, Dương Mi Lão Tổ đã bảo toàn được bản thân cùng với hai vị Âm Dương, Càn Khôn.

"Hồng Quân, chúng ta hãy tính toán món nợ từ thời thượng cổ đó

đi!" "Côn Bằng thế nào rồi?" Tại di chỉ Vạn Yêu Cung, chư thánh Hồng Hoang lần lượt giáng lâm, nhìn thấy Côn Bằng đang trọng thương thoi thóp, trong mắt đều lộ ra vài phần thương cảm.

Thảm!

Quá thảm!

Nguyên bản chỉ là muốn thu một đồ đệ, kết quả không ngờ thu phải một lão tổ tông.

Chung Huyễn một đợt trực tiếp quét sạch Vạn Yêu Cung, khí vận nhất thời tiêu tán!

Mà bản thân Côn Bằng cũng vì trùng kích tầng trời thứ tư đột phá thất bại, thân thụ trọng thương!

Lục Tuyết Ly hơi thở dài một tiếng, lên tiếng nói: "Ta đã đang tận lực duy trì rồi, dù ta toàn lực trợ giúp, Côn Bằng e rằng cũng cần một hai vạn năm mới có thể triệt để thuyên dũ!" Nghe lời này, chư vị Thánh nhân Hồng Hoang đều lộ ra thần sắc đồng tình.

Tuy nói đối với những đại năng như bọn họ thì một hai vạn năm chẳng tính là gì, có khi chỉ là thời gian một giấc ngủ trưa.

Nhưng trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ.

Thời đại này là tranh phân đoạt giây, cũng không biết lúc nào sẽ bùng nổ ra những cơ duyên tốt khiến người ta một bước lên mây.

Giống như vô số ma thần tàn ảnh trước đó, Minh Hà Lão Tổ đã tìm thấy Huyết Chi Ma Thần.

Chỉ cần có thể nắm bắt được một hạng kỳ ngộ, liền có thể một bước lên mây.

Mà tình hình này của Côn Bằng, hưu dưỡng ở Bắc Hải một hai vạn năm, không nghi ngờ gì sẽ bỏ lỡ lượng lớn cơ duyên!

Nói không chừng ngay cả địa vị đại năng nhị lưu cũng không giữ được, trực tiếp luân lạc xuống tam lưu.

"Còn có cách nào không, cứu cứu ta với!" Côn Bằng nằm trên di chỉ Vạn Yêu Cung, gian nan mở miệng.

Mọi người tại trường đều lộ ra thần sắc bất lực.

"Hoặc là, ta có cách!" "Ai?" Ánh mắt mọi người lập tức hướng về phía giọng nói phát ra, chỉ một lát sau, liền thấy Minh Hà Lão Tổ trong bộ huyết bào.

"Có cách sao?" Lục Tuyết Ly hiếu kỳ lên tiếng.

Cô dung hợp Sinh Mệnh Ma Thần, tay cầm Sinh Mệnh Tinh Luân, cũng chỉ có thể xoa dịu thương thế, tận lực để Côn Bằng phục nguyên.

"Cũng coi như là có đi!" Minh Hà Lão Tổ gật đầu đạo: "Côn Bằng đạo hữu nếu nguyện trầm mình vào trong Huyết Hải của ta hảo sinh hưu dưỡng một phen, hoặc là chỉ cần ba bốn ngàn năm là được!" Nghe thấy lời này, biểu tình chư thánh Hồng Hoang đều có chút cổ quái.

Đây đâu phải là trị liệu gì, phân minh là muốn kiêm tính Côn Bằng!

Đến lúc đó Côn Bằng sợ là phải làm công cho Minh Hà Lão Tổ.

"Cái này!" Sắc mặt Côn Bằng nhất thời âm tình bất định, không biết qua bao lâu, mãnh liệt nghiến răng, sau đó lên tiếng nói: "Ta đáp ứng rồi!" "Hảo!" Minh Hà Lão Tổ lập tức lộ ra một khuôn mặt tiếu dung, lên tiếng nói: "Hảo hảo hảo, Côn Bằng đạo hữu quả là thân bằng chí ái, huynh đệ thủ túc của ta, ta tất nhiên là phải giúp một tay rồi!" "Theo ta đi!" Minh Hà Lão Tổ hướng về phía mọi người chắp tay, sau đó xách lấy cánh Côn Bằng, kéo hắn vào lòng đất Huyết Hà.

Biểu tình mọi người nhất thời càng thêm cổ quái.

“Lão đông tây này động tác thật nhanh nha, ta còn muốn lôi Côn Bằng về bên Thiên Đạo hiệu lực đây!” Hồng Quân vuốt cằm, đầy vẻ tiếc nuối lên tiếng.

“Lôi hắn về Thiên Đạo?” La Hầu lãnh tiếu một tiếng, lên tiếng nói: “Đó không phải là bắt hắn vừa bán mạng vừa bán thân sao?

Thế thì thà để hắn từ từ khôi phục còn hơn!” “Lão phu tự nhiên sẽ không đưa ra hạn chế lớn như vậy!” Hồng Quân nói đoạn, sau đó lại liếc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng với Nữ Oa một cái.

Dưới tay lão có thể trực tiếp điều động Thiên Định Thánh Nhân chỉ có ba vị này.

Đây còn là vì Lăng Tiêu muốn có được Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, nên đã làm những trao đổi linh bảo tương ứng với lão.

“Làm công dưới tay Minh Hà Lão Tổ, tuy chắc chắn sẽ bị bóc lột, nhưng cũng không đến nỗi trắng tay!” “Phải đó phải đó, Minh Hà Lão Tổ vẫn còn có một chút xíu lương tâm đó!” Nghe thấy lời này, sắc mặt Hồng Quân nhất thời đen lại.

Chương 909

Những người trước mắt này chẳng phải đang âm dương quái khí lão sao?

"Hừ!" Hồng Quân lãnh tiếu một tiếng, sau đó lên tiếng nói: "Hảo hảo hảo, bần đạo ta đi còn không được sao?" Dứt lời, Hồng Quân liền xoay người rời đi.

Ngay lúc đó, La Hầu hơi nhíu mày, sau đó thế mà trực tiếp đuổi theo Hồng Quân.

"Hai vị này là muốn làm gì?" Lăng Tiêu hơi nhướng mày, lộ ra vài phần hiếu kỳ.

Nhưng hắn tạm thời không chọn đi theo.

"Chư vị, lần này Hồng Hoang cũng coi như gặp phải đại kiếp, chúng ta vẫn nên đi an phủ các nơi trong Hồng Hoang trước, giảm ảnh hưởng của kiếp nạn xuống mức thấp nhất!" Lăng Tiêu lãng thanh khai khẩu.

Chư thánh Hồng Hoang đều gật đầu.

Có lẽ bọn họ chẳng bận tâm đến sự sống chết của đám sinh linh như kiến hôi đó.

Nhưng Hồng Hoang mới là căn cơ của bọn họ, tuyệt đối không thể có chuyện!

Chư thánh Hồng Hoang mỗi người đi về các phương trời đất, bắt đầu bình phục những phá hoại do Sát Lục Ma Thần gây ra.

Cùng lúc đó, tại ngoại thiên Hồng Hoang, giữa hỗn độn.

Một đạo thân ảnh xuyên hành qua đó, nơi đi qua, hỗn độn phá diệt,

không gian phảng phất cũng bị hắn từng cái trảm diệt.

"Ở đâu?" Thân ảnh đó toàn thân đầy thương tích, khí tức cực kỳ suy yếu, ánh mắt không ngừng đánh giá xung quanh!

Đây hách nhiên chính là Sát Lục Ma Thần đã đại náo một phen trong Hồng Hoang!

Sau khi sát ra khỏi Hồng Hoang, vội vã cáo biệt Thần Nghịch, không chỉ vì bản thân kỵ đạn Thần Nghịch, lo lắng đối phương sẽ bỏ đá xuống giếng.

Mà nguyên nhân thứ hai, chính là lão ở ngoại thiên hỗn độn đã cảm nhận được khí tức của món bạn sinh linh bảo Diệt Đạo Thương của chính mình!

Ban đầu khi lão bị Bàn Cổ trọng sang sắp chết, để tránh linh bảo của mình trực tiếp vỡ vụn, lão đã dứt khoát ném bảo vật vào trong hỗn độn.

Tuy nhiên từ khi tỉnh lại, qua vô số tuế nguyệt, Sát Lục Ma Thần vẫn luôn không tìm thấy Diệt Đạo Thương, phảng phất như có một luồng sức mạnh đã ẩn nặc nó đi, hoặc giả là ở cách xa vạn dặm trong hỗn độn!

Nay lão cuối cùng lại cảm nhận được rồi!

Theo luồng khí tức đó, Sát Lục Ma Thần xuyên hành trong hỗn độn, tuy nhiên mỗi khi lão sắp sửa tiếp cận, khí tức Diệt Đạo Thương liền đột nhiên biến mất.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế này!?" Sát Lục Ma Thần lúc này gần như rơi vào bạo nộ.

Bất luận lão tìm kiếm thế nào, truy đuổi thế nào, vẫn không thấy tung tích Diệt Đạo Thương.

“Nhất định là có kẻ lấy được món bảo vật đó, sau đó dẫn dụ ta trong hỗn độn!” Trong mắt Sát Lục Ma Thần lóe lên hàn quang.

Lão cảm nhận được, đối phương khiến lão không thể nắm bắt, thủ đoạn không gian của người đó nhất định cực kỳ lợi hại!

“Dương Mi?

Hay là cường giả tu hành Không Gian Chi Đạo khác?” Sát Lục Ma Thần lúc này hơi không chắc chắn, vì vậy không lập tức mạo nhiên động thủ.

Dù lợi ích trước mắt có lớn đến đâu, lão cũng sẽ không khinh suất hành động, bởi ai biết được hậu quả gì sẽ ập tới.

Lão sở dĩ ra tay với Hồng Hoang là vì lão đã sớm nắm rõ tình hình Hồng Hoang đó.

Cộng thêm có Thần Nghịch ở bên ngoài tiếp ứng, lão mới dám trực tiếp đại đảm đạp nhập vào thâm sâu Hồng Hoang, đại náo một phen, suýt chút nữa đã đánh giết được Côn Bằng.

“Rắc rối, rốt cuộc là ai?” Sát Lục Ma Thần dừng bước, trong lòng luôn có một dự cảm: Kẻ ẩn nấp đang lợi dụng Diệt Đạo Thương của lão để mưu đồ chuyện gì đó.

“Không được, vẫn nên khôi phục về trạng thái toàn thịnh rồi hãy cân nhắc việc này!” Chỉ một lát, Sát Lục Ma Thần dừng bước, sau đó vừa liệu thương vừa đi về nơi tụ tập của đám người Thần Nghịch.

“Lão đông tây ngươi đuổi theo làm gì?” Hồng Quân đang định quay về Tử Tiêu Cung dừng bước lại, đầy hứng thú nhìn La Hầu đang bám đuôi theo sau.

“Tìm lão đông tây ngươi hợp tác!” La Hầu hắc hắc lãnh tiếu một tiếng.

“Hợp tác?” Hồng Quân lông mày từng chút một nhíu lại, lên tiếng nói: “Nói cụ thể xem hợp tác gì, nói cho rõ ràng chút!” “Giúp ta đoạt lấy Diệt Đạo Thương!” La Hầu chém đinh chặt sắt mở miệng.

“Diệt Đạo Thương?!” Nghe thấy ba chữ này, Hồng Quân cũng kinh hãi trong lòng.

Cần biết đây là bản mệnh linh bảo của Sát Lục Ma Thần, món Hỗn Độn Linh Bảo được Sát Lục Đại Đạo dựng dục ra, nếu có thể đoạt được vật này, cảnh giới người nắm giữ nhất định có thể đại tăng!

Mà La Hầu vốn là một luồng phân thần của Sát Lục Ma Thần kết hợp với Ma Đạo của Hồng Hoang thiên địa mà dựng dục ra một cá thể sinh linh thực thụ.

Ở một mức độ nào đó, nếu La Hầu có thể lấy được Diệt Đạo Thương, liền có thể bước vào đội ngũ đệ nhất lưu Hồng Hoang, chen chân vào tầng thứ tuyệt đối đỉnh phong!

“Làm sao ngươi sát giác được?” Hồng Quân nhịn không được lên tiếng hỏi.

“Ngay vừa rồi, khi giao chiến với bản thể của ta, Hồng Hoang Ma Đạo cùng Sát Lục Đại Đạo của hắn tương hỗ kích đãng, khiến ta ẩn ước sát giác được cảm ứng của Diệt Đạo Thương!” La Hầu đạo.

“Liệu có phải là cái bẫy không?” Hồng Quân tức khắc hỏi.

“Chắc là không!” La Hầu khẳng định lắc đầu, “Đó là bản thể của ta, ta hiểu rõ chắc chắn sâu hơn ngươi!” “Nếu Diệt Đạo Thương thực sự bị hắn tìm lại được, e rằng chúng ta thực sự phải nếm thử uy lực chiến thương trong tay hắn rồi!” Nói đến đây, La Hầu khinh bỉ liếc Hồng Quân một cái, lên tiếng nói: “Không giống như một lão già nào đó, nắm giữ ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo của các đại đạo khác nhau,

kết quả chẳng phát huy được cái nào ra hồn!" "Hừ, vật này đã ở trong tay ta, ai cũng đừng hòng đoạt mất!" Hồng Quân mặt không đổi sắc nói, lại chuyển niệm nói: "Nếu ngươi có thể đoạt được Diệt Đạo Thương đó thì cũng là chuyện tốt, nhưng chỉ dựa vào hai chúng ta, sức mạnh không phải hơi thiếu sao?" Tu vi Sát Lục Ma Thần đã là ngũ trọng thiên, dù hai người bọn họ cùng lên cũng chưa chắc đã đắc thủ!

Nghe lời này, La Hầu tức khắc gật đầu: "Ta không tìm ngươi để cùng ta ra tay, mà là để ngươi ủng hộ ta phía sau!" Trên mặt La Hầu hiện lên một nụ cười, lập tức lên tiếng nói: "Cũng nhờ Sát Lục Ma Thần đã ra tay giết chóc một trận trong Hồng Hoang!" "Hiện tại không biết có bao nhiêu cường giả cảnh giới Hợp Đạo muốn trừ khử hắn cho rảnh nợ!" Ban đầu Sát Lục Ma Thần ra tay, hầu như gây ra tổn thất thảm trọng tương đương cho các thế lực.

Nếu thực sự có một cơ hội khanh được đối phương, thậm chí có cơ hội diệt sát hắn, La Hầu quả thực có vài phần nắm chắc có thể thuyết phục bọn họ.

"Hảo!" Hồng Quân gật đầu, rồi lộ ra một nụ cười: "Nếu đã như thế, lão đông tây định cho ta chỗ tốt gì?" "Ngươi muốn chỗ tốt gì?" La Hầu trực tiếp hỏi ngược lại.

"Lần tới nếu có tranh đoan liên quan đến hỗn độn ngoại thiên Hồng Hoang, đạo hữu cần đứng về phía ta!" Hồng Quân lập tức mở miệng.

Tuy nói đại đạo của Hồng Hoang thiên địa đã quân hành, lão chỉ là một vị Thiên Đạo chi chủ tầm thường.

Nhưng khổ nỗi lão bị đám Tam Túc Kim Ô đó áp chế quá dữ dội.

Cho nên lão cần sự ủng hộ của người khác.

“Hảo!” La Hầu không chút do dự gật đầu.

Cũng không cần thực sự phải phó xuất lợi ích thực chất gì.

Sau đó đôi bên lấy danh nghĩa Ma Đạo và Thiên Đạo tiến hành khế ước kiến chứng, cuối cùng xoay người rời đi.

Lại thêm vạn năm quang âm trôi qua, Hồng Hoang thiên địa cũng dần tu phục được những vết thương do thiên địa thai mô bị phá vỡ, hỗn độn đổ ngược gây ra.

Một số ít Thánh nhân rụng rơi đã trọng tân ngưng tụ thân thể trọng sinh.

Đại bộ phận Thánh nhân thì đã bắt đầu luân hồi chuyển thế, bước lên con đường trọng tân tu hành.

Hồn phách bị tổn thương nặng, Mạnh Bà thang là không thể tránh khỏi.

Dù vậy, tốc độ tu hành của những Thánh nhân này sau khi chuyển thế vẫn nhanh tới cực điểm, chỉ cần có thể thành tiên là sẽ được các tông môn đón về ngay!

Vào khoảng chừng hai nghìn năm sau, ý chí của La Hầu truyền đạt tới tai chư vị đại năng trong Hồng Hoang thiên địa.

“Chư vị, ta có việc trọng yếu cần thương nghị với chư vị, mời đến Thánh Cung ngoại thiên hội họp!” La Hầu có việc?

Chương 910

Chư vị Thánh nhân Hồng Hoang nhất thời đều nảy sinh chút hứng thú.

Từng đạo khí tức khủng bố tề tụ tại Thánh Cung.

Lăng Tiêu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Lục Tuyết Ly bốn người liên thủ đến nơi, sau đó thấy La Hầu đã đợi sẵn tại trường.

"Lão đông tây này định mưu đồ chuyện gì đây?" Lăng Tiêu cười mở miệng.

"Lát nữa sẽ biết!" La Hầu khẽ gật đầu.

Một lát sau, Thái Thanh và Nguyên Thủy hai người liên thủ đến nơi.

Kể từ khi giao ra Khai Thiên Tam Bảo, hai vị Thiên Định Thánh Nhân này đã thoát khỏi sự trói buộc của Hồng Quân, hợp tác cộng tồn trên tinh linh đại lục.

Kết quả lần trước Sát Lục Ma Thần phái phân thần tiềm nhập vào trong, Nhân giáo, Xiển giáo tổn thất cực kỳ thảm trọng!

Bọn họ cũng muốn đi truy cứu trách nhiệm của Vạn Yêu Cung, ngặt nỗi Côn Bằng đã thảm đến mức chẳng còn gì, bản thân còn nợ Minh Hà Lão Tổ một đống nợ, bọn họ cũng không nỡ nói thêm gì.

Dẫu sao Côn Bằng còn thảm hơn bọn họ.

Còn về đám đệ tử môn nhân, cùng lắm lại đi luân hồi là được.

Hai vị Bàn Cổ Chính Tông này ngồi xuống một bên, lạnh lùng quan sát.

Sau đó, một đạo thanh sắc kiếm mang đột ngột giáng lâm, Thượng

Thanh Thông Thiên bước vào điện.

Liếc nhìn hai vị huynh trưởng nhà mình một cái, rồi lạnh lùng quay đầu đi, tới ngồi xuống một vị trí gần Lăng Tiêu.

Tiếp đó, Phục Hy mang theo cường giả Yêu tộc cũng đã đến.

Ngoài dự liệu của mọi người, sau khi bại trận trong đại chiến Yêu tộc, Dương Hữu vẫn nhận được sự trọng dụng của Phục Hy, vài trăm năm sau khi Sát Lục Ma Thần giáng lâm, hắn đã triệt để đột phá cảnh giới, cũng bước vào tu vi Hợp Đạo cảnh giới nhất trọng thiên!

"Kiến quá chư vị tiền bối!" Dương Hữu chắp tay hành lễ với chư thánh Hồng Hoang.

"Dương Hữu đạo hữu nay đã bước vào cảnh giới Hợp Đạo, chính là đồng đạo của chúng ta, xưng một câu đạo hữu là được." Lăng Tiêu cười nói bên cạnh.

"Đa tạ đạo hữu." Dương Hữu từ thiện như lưu, sau đó cũng theo Phục Hy ngồi xuống một bên.

Yêu Đạo tuy nói là vừa mới phục tô không lâu, nhưng trong Hồng Hoang thiên địa cũng coi như là một phương thế lực độc lập.

Một lát sau, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Như Lai Phật Tổ, Nữ Oa nương nương bốn vị cũng lần lượt giáng lâm, ngồi xuống trong Thánh Cung.

Hồng Quân đã sớm đợi ở đây.

"Đạo hữu, nếu thực có chuyện gì trọng yếu thì hãy nói nhanh đi." "Lão đông tây, chỉ có ngươi là nôn nóng." La Hầu lãnh tiếu một tiếng, sau đó nói với mọi người: "Còn nhớ Sát Lục Ma Thần giáng lâm mấy nghìn năm trước không?" "Làm sao có thể không nhớ!" Một giọng nói nghiến răng nghiến lợi vang lên, Côn Bằng ngồi sau lưng Minh Hà Lão Tổ, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Khổ chủ!

Nghe La Hầu nhắc tới Sát Lục Ma Thần, mọi người đều nhịn không được nảy sinh một tia hiếu kỳ, tâm tưởng vị Ma Đạo chi chủ này rốt cuộc muốn làm gì.

La Hầu diện sắc ngưng trọng, sau đó lên tiếng nói: "Chư vị đều biết hỗn độn có mười đại linh bảo." "Ngay cách đây không lâu, ta đã cảm ứng được sự tồn tại của món bạn sinh chi vật của bản thể ta, Diệt Đạo Thương!" Diệt Đạo Thương?!

Lời này vừa thốt ra, các cường giả Thánh nhân đều kinh hãi.

Cần biết hiện nay vật dụng trong tay các cường giả Hồng Hoang đa phần chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo hoặc Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngay cả La Hầu, hiện nay vẫn đang sử dụng Thí Thần Thương năm đó.

Lúc này lại xuất thế thêm một món Hỗn Độn Linh Bảo!

"Chẳng lẽ ngươi có thể cảm ứng được vị trí của nó?" "Không sai." La Hầu trọng trọng gật đầu, "Ta có thể cảm nhận được khí tức Diệt Đạo Thương không ngừng hiện ra rồi lại biến mất trong Hỗn Độn Hải ngoài Hồng Hoang." Hiện ra rồi lại biến mất?

Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của các cường giả tại trường.

"Ý là nói, đó có thể là một cái bẫy." Thanh Liên Thông Thiên lên tiếng.

"Không sai," La Hầu tiếp lời, "Bởi vì bản thể đó của ta chắc cũng chưa đắc thủ, ta có thể cảm ứng được Diệt Đạo Thương vẫn chưa bị trọng tân luyện hóa." Sắc mặt lão trầm ngưng vô cùng: "Chư vị, kẻ có thể làm được bước này mà lại đi lại tự như trong Hỗn Độn Hải, ngoại trừ chúng ta và Thần Nghịch, e rằng cũng chỉ có một hai vị

thôi.” Gần như ngay lập tức, trong lòng chư vị Thánh nhân đều hiện lên một cái tên.

Dương Mi Lão Tổ!

Cũng chỉ có vị Không Gian Ma Thần này mới có thể dễ dàng băng qua hỗn độn như vậy.

“Ngươi muốn nói Dương Mi Lão Tổ đã đặt ra một cái bẫy, và mồi nhử chính là Diệt Đạo Thương?” “Không sai.” La Hầu gật đầu, ngữ khí hơi ngưng trọng, “Bất luận thế nào, bản thể đó của ta nhất định sẽ đi tranh đoạt.” “Cho nên, ta muốn thỉnh chư vị trợ ta một tay.

Lúc đó nếu có thể đoạt được Diệt Đạo Thương này, dù Sát Lục Ma Thần có giáng lâm lần nữa, cũng đừng hòng dễ dàng thắng được ta.” La Hầu tự tin nói.

Lão chuyển phong thái, kiệt kiệt tiếu đạo: “Huống hồ, lần đại chiến trước chẳng phải còn có không ít cường giả tử thương sao?

Chư vị chẳng lẽ không muốn báo thù?” Dứt lời, ánh mắt La Hầu quét qua chư thánh Hồng Hoang trước mắt.

“Nếu thực sự là phục kích bọn họ đặt ra, chúng ta lập tức rút lui, La Hầu ta thề tuyệt không tham đồ bảo vật, thấy sao?” “Thỉnh quân nhập úng, dù sao cũng không phải thượng sách.” Lăng Tiêu ngồi một bên, hơi nhíu mày, mở miệng đạo, “Bất luận thế nào, cũng cần phái nhân thủ bảo vệ Hồng Hoang.” “Kẻ tranh đoạt Diệt Đạo Thương nhất định không ít.

Hay là thế này, một bộ phận ra tay tranh đoạt, một bộ phận khác lưu thủ Hồng Hoang thiên địa.” Nghe lời này, các vị đại năng phân phân gật đầu.

Sát Lục Ma Thần là một tên điên!

Bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy thảm cảnh thiên địa thai

mô của Hồng Hoang bị đánh vỡ, hỗn độn tràn vào bên trong một lần nữa.

"Nếu đã như thế, để bần đạo lưu thủ nơi này thế nào?" Hồng Quân mở miệng, "Dùng thiên đạo chi lực thủ vệ Hồng Hoang thiên địa, bần đạo cũng coi như có kinh nghiệm phong phú." "Lần này không giống đột kích lần trước, chúng ta chuẩn bị trước, nội hàm toàn khai.

Dù có nội ngoại câu kết, cũng có thể cường hành chống đỡ được." Hồng Quân chậm rãi nói.

Hồng Hoang thiên địa chính là điểm tựa lớn nhất của bọn họ.

Phương thiên địa này vừa là nơi thừa tải chúng sinh, cũng là pháo đài to lớn nhất.

Nếu không phải như vậy, ban đầu Thần Nghịch e rằng đã trực tiếp công nhập Hồng Hoang, chiếm cứ một phương rồi.

"Lần này lão đông tây nói không sai, hay là đánh cược một phen?" La Hầu cũng lên tiếng tán đồng.

Chúng nhân tương hỗ đối thị một cái, đều cảm thấy kế này khá thỏa đáng.

"Nếu đã vậy, quyết định thế đi." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó cùng mọi người bắt đầu thương thảo xem những cường giả nào nên ở lại.

Sau một phen tranh luận thương thảo, quyết định để Đế Tuấn, Hồng Quân, Thập Nhị Tổ Vu... các cường giả ở lại thủ vệ Hồng Hoang thiên địa.

Lăng Tiêu, Thái Nhất, La Hầu... các cường giả giỏi công phạt thì đích thân đi tới Hỗn Độn Hải.

Thương nghị đã định, chư vị đại năng không trì hoãn nữa, sau đó mỗi người rời đi.

Sau vài ngày chuẩn bị, Lăng Tiêu, La Hầu... những người khác trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang thiên địa, hướng về hỗn độn ngoại thiên.

Chương 911

Cùng lúc đó, trên thiên địa thai mô của Hồng Hoang sáng lên từng lớp từng lớp hào quang, sức mạnh của Thiên Địa Nhân tam đạo bắt đầu hiện ra, thủ vệ vững chắc toàn bộ Hồng Hoang.

Trong tình huống không bị thâu tập và được chuẩn bị đầy đủ, dù là Thần Nghịch trong thời gian ngắn cũng không thể công phá, dù cường hành sấm nhập cũng sẽ bị thiên địa chi lực áp chế.

Giữa hỗn độn.

Sát Lục Ma Thần, Thần Nghịch, Sinh Tử Ma Thần... các cường giả đang không ngừng tìm kiếm trong hỗn độn.

"Ngay phía trước, khí tức lại xuất hiện!

Thần Nghịch, lập tức cấm tuyệt không gian nơi này!" Sát Lục Ma Thần cấp bách đạo.

"Hảo!" Thần Nghịch tức khắc ứng hạ.

Lão tự nhiên đã sớm biết Diệt Đạo Thương sẽ bị Càn Khôn Na Di truyền tống đi, nên Sát Lục Ma Thần mới tìm tới lão.

"Luận tạo nghệ không gian, ta tuy không bằng Dương Mi, nhưng năm đó từng đánh những trận đấu cứng với lão, lĩnh ngộ không gian của ta cũng tuyệt đối không phải tầm thường!" Thần Nghịch tâm trung vi động, phất tay một cái, hủy diệt chi lực trong nháy mắt bộc phát.

Sự soán cải không gian sắp xảy ra ở phía xa đột nhiên chấm dứt, từng điểm quy về hủy diệt.

"Ngay phía trước, mau ra tay!" Thần Nghịch không chút do dự quát lên.

Lời còn chưa dứt, Sát Lục Ma Thần đã là người đầu tiên lao ra, vồ thẳng về phía món bảo vật đó.

Ngay lúc đó, từ thâm sâu hỗn độn đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thấp: "Sát Lục Ma Thần!

Vật này là của ta!" Giọng nói đó lạnh lẽo vô cùng.

Ngay sau đó, thấy một đạo Thí Thần Thương mang xé rách từng tầng Hỗn Độn Hải, rít gào lao tới!

"Thí Thần Thương?!" Đồng tử Sát Lục Ma Thần co rụt lại, không phải sợ hãi, mà là trong nháy mắt nhận ra thân phận của kẻ tới.

"Ngươi cũng cảm ứng được!" Sát Lục Ma Thần đột ngột ra tay, chỉ một kích đã đánh nát đạo thương mang đó.

Cùng lúc đó, bọn người Thần Nghịch, Sát Lục Ma Thần thấy ở phía xa trong hỗn độn, từng tôn thân ảnh bước ra.

"Không ngờ lại trùng hợp thế này." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, trong lòng thầm thở phào.

Xem ra đối phương cũng không phải dốc toàn bộ lực lượng, Thần Nghịch ở phía xa dường như không mang theo toàn bộ đại quân hung thú và tứ đại hung thần.

Thực lực đôi bên vẫn còn có thể liều một phen!

"Ra tay!" Lăng Tiêu không chút do dự, hai tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ, mục tiêu của hắn chỉ thẳng vào Thần Nghịch.

Một trận đại chiến đột ngột bùng nổ!

Cách trận hỗn chiến hỗn độn lần trước đã qua vạn năm đằng đẵng.

Lục Tuyết Ly một lần nữa đối đầu với Sinh Tử Ma Thần.

Thái Nhất, Thanh Liên Thông Thiên... các cường giả thì nhắm vào Vĩnh Hằng Ma Thần cùng với một số hung thú mà Thần Nghịch mang tới.

Song phương lập tức kịch chiến tại thâm xứ Hỗn Độn Hải, nhất thời dấy lên sóng dữ ngập trời!

Lúc này chiến trường chủ yếu chia làm hai đại hạt nhân.

Một là cuộc đối đầu quyết định thắng phụ giữa Lăng Tiêu và Thần Nghịch.

"Tiểu tử, tiến cảnh của ngươi càng ngày càng nhanh, thật khiến bản tọa muốn trừ khử ngươi cho thống khoái!" Giọng nói của Thần Nghịch lạnh lẽo.

"Tiền bối, e rằng ngươi vẫn chưa có thủ đoạn đó đâu!" Lăng Tiêu khẽ cười, Bàn Cổ Phủ trong tay không ngừng vung vẩy, Hỗn Độn xung quanh liên tục bị chém khai, song phương kích chiến đã đạt đến mức bạch nhiệt hóa!

Tại một chiến trường hạt nhân khác, chính là La Hầu đối trận Sát Lục Ma Thần.

Lúc này, ngay tại nơi không xa họ, ẩn giấu bên trong một hư không giữa Hỗn Độn Hải, một cây trường thương hiên ngang cắm trên hoang thổ, tỏa ra sát khí hủy diệt và bạo ngược cực đoan!

Diệt Đạo Thương!

Đại đạo mà Sát Lục Ma Thần tượng trưng có thể sát lục vạn vật, tiến thêm một bước, thậm chí có thể sát diệt cả Đại Đạo!

Tuy nhiên năm đó Sát Lục Ma Thần mạnh nhất cũng còn xa mới làm được điều này.

Gần như trong nháy mắt, Sát Lục Ma Thần đã ra tay!

Vô cùng sức mạnh hội tụ, hóa tác một tôn thiên thủ thiên tí Ma Thần pháp tướng, vô số cánh tay cùng lúc chộp về phía Diệt Đạo Thương!

"Đừng hòng!" La Hầu gào thét một tiếng, hãn nhiên ra tay ngăn cản.

Lúc này y đã chẳng màng đến việc thực lực bản thể của Sát Lục Ma Thần mạnh hơn mình một bậc, từng đạo thương ảnh Thí Thần Thương chợt bùng nổ!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Một loạt tiếng va chạm điếc tai nhức óc vang lên, trên thiên thủ thiên tí Ma Thần pháp tướng, từng cánh tay bị thương ảnh lăng lệ đánh gãy.

Tuy nhiên, khí thế của y vẫn hùng hồn như cũ, những cánh tay còn sót lại vẫn kiên định bất di chộp lấy Diệt Đạo Thương!

"Ta thà để Diệt Đạo Thương này trở lại Hỗn Độn, cũng tuyệt đối không để nó rơi vào tay ngươi!" La Hầu cười lạnh, nói ra ý quyết tuyệt.

Y thừa hiểu rằng, muốn cưỡng ép đoạt lấy Diệt Đạo Thương từ tay bản thể là điều không thực tế!

Cho nên, y chọn một con đường khác: Nếu không có được, thì hủy nó đi!

Sát Lục Ma Thần lập tức thấu triệt ý niệm điên cuồng này của phân thân, không khỏi phát ra trận trận cười lạnh: "Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn toại nguyện?

Nằm mơ!" Phân thân và bản thể triển khai cuộc liều mạng kịch liệt nhất, khí thế chấn động Hỗn Độn, thẳng tiến cực điểm!

Ngay khi phương chiến trường này đang đánh đến hăng say, tại một nơi vô tận xa xôi giữa Hỗn Độn, một đôi mắt đang xuyên qua tầng tầng không gian, chú thị đại chiến nơi đây.

"Đánh hay lắm!

Đánh diệu lắm!" Dương Mi Lão Tổ hài lòng nhìn cuộc tranh đấu đúng như dự liệu này.

Lão ném Diệt Đạo Thương ra, chính là để dẫn phát cuộc tư sát giữa hai phương thế lực Hồng Hoang và Thần Nghịch!

Giờ đây, quả nhiên đã thành công!

"Hồng Hoang thiên địa kia lại ứng đối ra sao?" Bên cạnh, hư ảnh Âm Dương Ma Thần không kìm được lên tiếng, "Nay Hồng Hoang thiên địa có sức mạnh Thiên, Địa, Nhân tam đạo gia trì, thai mô ổn cố, chúng ta muốn cưỡng ép xông vào là chuyện không thể." Nghe vậy, Dương Mi Lão Tổ cười lạnh một tiếng: "Âm Dương, chẳng lẽ ngươi quên những hậu thủ ta bố hạ trước khi rời khỏi Hồng Hoang thiên địa năm xưa sao?" "Hậu thủ?" Âm Dương Ma Thần và Càn Khôn Ma Thần bên cạnh sắc mặt đều biến đổi, "Chẳng lẽ... là nơi đó?" "Không sai!" Trong mắt Dương Mi Lão Tổ lóe lên một tia hàn mang lệ khí, "Sau Khai Thiên đại kiếp, Thời Không Chi Tâm của ta vốn đã bị tổn hại.

Chương 912

Sau đó lại đối đầu với Hồng Hoang Thiên Đạo mới bại trận chạy trốn!" "Được rồi, không cần thi triển thần thông nhìn trộm nữa, hai lão gia hỏa các ngươi cũng chuẩn bị sẵn bài tẩy đi." Dương Mi Lão Tổ trầm giọng nói, "Thời cơ đã đến, chuẩn bị động thủ!

Chính là chỗ đó!" Dương Mi Lão Tổ khẽ nhắm mắt, quy tắc không gian cuộn trào như nước sôi, lão đang sinh ra cộng minh với một không gian ẩn bí nào đó trong Hồng Hoang thiên địa!

Ong!

Một cảm giác cảm ứng quỷ dị, sâu thẳm như liên thông thượng hạ xoáy ốc truyền tới.

Vô Đề Động!

Khi xưa lúc Dương Mi Lão Tổ rời khỏi Hồng Hoang, đã đem mảnh vỡ hạt nhân của Hỗn Độn Chí Bảo "Thời Không Chi Tâm" bị vỡ vụn mai táng tại đây.

Sau này đám người Lăng Tiêu tuy cũng phát hiện ra nơi này, và bố hạ đủ loại cấm chế thủ đoạn, nhưng trên Không Gian chi đạo, rốt cuộc không ai có thể sánh ngang với Dương Mi Lão Tổ.

Bỗng nhiên, cảnh tượng Hỗn Độn trước mặt lão như bị hoán đổi, hiện ra một vùng càn khôn quỷ dị bên trong Hồng Hoang.

"Chính là nơi này!" Dương Mi Lão Tổ đoạn nhiên lên tiếng.

Khắc sau, một nhóm ba vị Hỗn Độn Ma Thần vô thanh vô tức biến mất, trực tiếp đạp bước vào không gian tiết điểm thuộc phúc địa Hồng Hoang đó.

Động tĩnh nhỏ đến mức ngay cả Hồng Hoang thiên địa cũng chưa

từng phát giác.

Bởi lẽ lúc này đại bộ phận sức mạnh thiên địa đều tập trung tại biên duyên thai mô để phòng ngự uy hiếp từ Hỗn Độn Hải, chứ không phải tứ đại bộ châu nơi phúc địa.

"Động thủ!" Dương Mi Lão Tổ lãng thanh hạ lệnh.

Âm Dương, Càn Khôn hai vị lão tổ cũng gật đầu, súc thế đợi phát.

Ngay sau đó, Dương Mi Lão Tổ đột nhiên đưa tay ra!

Toàn bộ không gian thiên địa nơi Tây Ngưu Hạ Châu, trong lòng bàn tay lão dường như biến thành một tờ giấy bạc có thể tùy ý gấp nếp đùa giỡn!

Vô số sinh linh của Tây Ngưu Hạ Châu trong sự mờ mịt không hay biết đã bị nạp vào trong "tờ giấy không gian" này.

Và gần như ngay khi biến cố phát sinh, sức mạnh Thiên Đạo, Nhân Đạo, Địa Đạo lập tức bị kinh động, phát giác được có tồn tại cường đại trực tiếp xâm nhập vào hạt nhân Hồng Hoang thiên địa!

"Là ai?

Cánh có thể trực tiếp xâm nhập phúc địa?" "Chẳng lẽ lại là Hỗn Độn Ma Thần?" "Hồng Hoang thai mô phòng ngự vẫn còn mà!" Hồng Quân cùng các cường giả lưu thủ vừa kinh vừa nộ.

Đối với việc này, Dương Mi Lão Tổ đã sớm dự liệu.

Lão hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay hiện ra một đạo hư ảnh cực kỳ mơ hồ nhưng tỏa ra khí tức khủng bố!

Luân khuếch của hư ảnh đó y hệt như bản thân lão!

Hỗn Độn Ma Thần bản nguyên hư ảnh!

So với những hư ảnh kém chất lượng mà hai bên Hồng Hoang và

Thần Nghịch có được trước đó, đạo hư ảnh trong tay Dương Mi Lão Tổ lúc này có thể xưng là bản nguyên chân phẩm!

"Vật này cực kỳ quý giá, có thể khiến ta đoản tạm thi triển ra chiến lực tương đương một thành thậm chí hai thành của bản thể!" Trong mắt Dương Mi Lão Tổ lóe lên một tia quyết nhiên, "Tuy rằng cái giá rất lớn, nhưng...

đủ rồi!" Lão không chút do dự, nạp bản nguyên hư ảnh đó vào trong thể nội!

Trong sát na, khí tức của Dương Mi Lão Tổ điên cuồng bạo trướng!

Uy áp khủng bố hạo hãn vô biên ngút trời nhi khởi, thuấn gian bao trùm toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu, thậm chí áp chế cả một phần sức mạnh thiên địa!

"Hồng Quân!

Bản tọa tới đây!" Một tiếng cười vang chấn động Hồng Hoang chợt vang lên!

Kế đó, vô số sinh linh kinh hãi nhìn thấy, một ngón tay khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng, dường như có thể kéo động ức vạn dặm vân khí, từ Tây Ngưu Hạ Châu dâng lên, ẩn chứa vĩ lực xé rách càn khôn, hung hăng điểm về phía Tử Tiêu Cung bên trên!

Tử Tiêu Cung quang hoa đại phóng, một đạo lưu quang rực rỡ ngưng tụ sức mạnh Thiên Đạo bắn ra, mưu đồ ngăn cản.

Bành!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Lưu quang chỉ vừa cương trì một thuấn liền oanh nhiên vỡ nát!

Ngón tay khổng lồ kia dư thế không giảm, đánh trúng Tử Tiêu

Cung!

"Phốc!" Hồng Quân Đạo Tổ như bị trọng chùy đánh vào, thân hình kịch chấn, mãnh liệt phun ra một ngụm đạo huyết, sắc mặt thuấn gian trắng bệch, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi!

Sức mạnh ẩn chứa trong đòn này thực sự quá mức bàng đại!

Vượt xa dự tính của lão!

Cánh trực tiếp trọng thương lão!

Toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu đều kịch liệt run rẩy dưới dư uy của ngón tay này!

Dương Mi Lão Tổ cùng Âm Dương, Càn Khôn sừng sững trên Tây thổ, khí tức ngợp trời!

Cuộc đột kích được hoạch định tinh vi này mắt thấy sắp đại hoạch thành công!

Tuy nhiên, ngay khi Tử Tiêu Cung thụ thương, Hồng Quân trọng thương văng ra ngoài, hình chiếu phân thân của Lăng Tiêu lưu lại Hồng Hoang thuấn gian ngưng tụ bên cạnh Hồng Quân, chộp lấy vạt áo Hồng Quân, gấp giọng quát: "Mau!

Có bảo vật trấn hòm nào thì đem ra hết đi!

Ổn định thiên địa!" Nhưng lúc này, không gian Tây Ngưu Hạ Châu đã kịch biến, một phần khu vực dường như bị "gấp nếp" tách rời, đã có không ít sinh linh và tiên thần bị "ngón tay không gian" của Dương Mi Lão Tổ cưỡng ép nhiếp đi!

Hồng Quân trọng thương mất vị trí, sức mạnh Thiên Đạo tức thì xuất hiện hỗn loạn, quang mang phòng ngự của thai mô Hồng Hoang thiên địa cũng theo đó dao động kịch liệt!

"Thì ra mục tiêu của ngươi là những bảo vật đó!" Giọng nói của

Hồng Quân mang theo sự kinh nộ khó lòng tin nổi, xuyên thấu tầng tầng không gian.

"Không sai." Dương Mi Lão Tổ khẽ gật đầu, "Cây Diệt Đạo Thương kia chính là do ta quăng ra, cốt để bắt lấy lão hồ ly là ngươi." "Quả nhiên, rốt cuộc cũng thành công." Cùng lúc đó, khí tức của Dương Mi Lão Tổ phi tốc tụt dốc.

Lão rốt cuộc cũng chỉ dựa vào sự chuẩn bị của Thời Thần để lâm thời nâng cao đến tầng thứ này.

Giờ đây hậu thủ đã hết, cảnh giới cũng theo đó phi tốc rơi xuống.

Tuy nhiên, dù là vậy, đối mặt với Hồng Quân đã bị đánh trọng thương, Dương Mi Lão Tổ cũng chẳng hề sợ hãi.

"Hừ!" Hồng Quân nghiến răng, trên thân mấy đạo lưu quang chợt bay ra, bắn về phía xa.

Càn Khôn Ma Thần đang ẩn nấp bên cạnh thấy vậy lập tức đại hỷ, vội vàng đón lấy bản mệnh chi bảo của mình là Càn Khôn Lượng Thiên Xích!

Không chỉ có lão, Âm Dương Luyện Thiên Lô cũng hóa tác một đạo hoa quang, bị cưỡng ép đoạt đi!

Tiếng đại tiếu truyền đến, chỉ thấy Âm Dương Luyện Thiên Lô rơi vào tay Âm Dương Ma Thần ở phía xa.

Chỉ trong chốc lát, nhãn mâu Âm Dương Ma Thần khẽ chuyển, hai luồng khí tức một âm một dương từ cơ thể y lan tỏa ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Món Hỗn Độn Linh Bảo Âm Dương này tỏa ra quang mang rực rỡ, uy năng tuy không bằng lúc toàn thịnh, nhưng rơi vào tay chủ nhân nguyên thủy, phát huy một phần uy lực cũng chẳng phải chuyện khó.

Chương 913

Không chỉ vậy, Dương Mi Lão Tổ định ra tay, mưu đồ trực tiếp đoạt lấy cả Thời Không Thiên Luân từ trên thân Hồng Quân!

"Không xong!" Sắc mặt Hồng Quân kịch biến.

Lão vạn vạn không ngờ Dương Mi Lão Tổ còn có hậu thủ cỡ này!

Không chút do dự, cơ thể Hồng Quân chợt trương phồng lên, sau đó cấp kịch thu nhỏ!

Tu vi Hợp Đạo ngũ trọng thiên khủng bố thuấn gian bùng nổ, khí tức hủy diệt hạo đãng quét ngang thiên địa!

Hồng Quân tự bạo rồi!

Động tác tự bạo của Hồng Quân nhanh vô cùng, ngay cả Dương Mi Lão Tổ cũng không kịp phản ứng!

Cùng lúc đó, tại hạt nhân Thiên Đạo, một đạo thân ảnh vội vã ngưng tụ, sau đó sừng sững tại Hồng Hoang thiên địa, đây chính là bản thể của Hồng Quân!

Lão vì phòng hờ vạn nhất đã cưỡng ép tự bạo, mang theo Thời Không Thiên Luân quay về Tử Tiêu Cung.

Nếu không phải Hồng Quân quyết đoán, ba món bảo vật lúc này đã rơi hết vào tay Dương Mi!

Hồng Quân khoanh chân ngồi xuống, trên mặt vẫn còn vài phần sợ hãi, lạnh lùng lên tiếng: "Suýt nữa thì để tên đó đắc thủ!" Kế đó, lão cưỡng ép áp chế khí huyết đang cuộn trào và sự phản phệ của Thiên Đạo, thần niệm câu thông Thiên Đạo, giọng nói thuấn gian truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang: "Cùng ta đánh bại chúng!

Tuyệt không thể để Hỗn Độn Ma Thần sinh hung thêm nữa!" Trấn Nguyên Tử cùng các cường giả lão bài phân phân ra tay!

Lúc này, cường giả Hồng Hoang không còn dám ngồi yên nhìn Ma Thần tàn phá!

Tuy nhiên nhìn thấy cảnh này, Dương Mi Lão Tổ lại cười lạnh một tiếng: "Dù sao hai món đồ đã tới tay.

Cùng các ngươi dây dưa ở đây chẳng có ý nghĩa gì." Chỉ chốc lát sau, Dương Mi Lão Tổ xoay người rời đi.

Hai vị Ma Thần đã đoạt lại linh bảo cũng theo sát phía sau, không chút do dự nhảy trở lại Vô Đề Động!

Trong nháy mắt, khí tức của ba người triệt để biến mất không dấu vết, không tìm thấy chút tung tích nào!

"Đáng chết!

Đáng chết!" Hồng Quân gắng gượng hít một ngụm Thiên Đạo bản nguyên chi khí, thân ảnh thuấn gian na di tới bên cạnh Vô Đề Động, sắc mặt âm trầm đến cực điểm!

Lão đã tưởng tượng ra vô số khả năng, nhưng vạn vạn không ngờ tới, bảo vật năm đó lão đoạt được với tư cách kẻ chiến thắng, lại bị Dương Mi đoạt lại theo phương thức này!

"Phong cho ta!" Hồng Quân hàm nộ ra tay, tầng tầng phong ấn từ ý chí Thiên Đạo giáng lâm, chồng chất lên nhau, ngạnh sinh sinh áp chế lên Vô Đề Động!

Chỉ chốc lát sau, trên miệng động đã tích tụ gần nghìn tầng phong ấn cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân!

Mà hạt nhân phong ấn mạnh nhất là do lão cách không quán chú đại thần thông ngưng tụ thành!

“Khả hận!” Hồng Quân nhìn phong ấn, sắc mặt thiết thanh, “Nay cánh chỉ có thể ở nơi này vô năng cuồng nộ!” Cùng lúc đó, tại thiên ngoại Hỗn Độn.

Nhờ vào đặc tính của Vô Đề Động, Dương Mi Lão Tổ vội vã chạy về đạo tràng, trên mặt lộ ra vài phần đắc ý.

“Thành công rồi!

Tuy không lấy được Thời Không Thiên Luân, nhưng cũng coi như đại công cáo thành.

Đạo hữu, tĩnh dưỡng nghìn năm, chắc hẳn có thể khôi phục như xưa.” Dương Mi Lão Tổ ha ha cười nói.

Âm Dương Ma Thần và Càn Khôn Ma Thần sau khi bảo vật quay về, thân thể tức thì ngưng thực thêm vài phần, dường như đã có chỗ dựa.

Chỉ chốc lát sau, khí tức của họ liền trở nên cực kỳ ổn định và ngưng thực!

Nhục thân của hai vị Ma Thần năm đó đã bị Thiên Đạo Hồng Hoang mượn tay Hồng Quân trảm diệt, vốn đã trọng thương nguyên khí, lại thêm trúng đạo thương do La Hầu để lại, sau đó trong nội hồng Ma Thần nhục thân triệt để băng hội, cuối cùng đành phải nhờ Dương Mi Lão Tổ cứu đi.

Nay, hai món bản mệnh pháp bảo chí quan trọng yếu này cuối cùng đã đoạt lại được.

“Hô!” Âm Dương Ma Thần ngẩng đầu, hít sâu một hơi, “Có nhị bảo này dẫn dắt, y chiếu bí pháp, khôi phục nhục thân chỉ là chuyện sớm muộn.” “Không sai!” Càn Khôn Ma Thần trọng trọng gật đầu.

“Hồng Hoang thiên địa có vấn đề rồi!” Gần như trong nháy mắt, Lăng Tiêu đã phát giác được điều dị thường.

Vận khí của Hồng Hoang thiên địa triệt để liên kết với hắn, bất kỳ biến cố trọng đại nào cũng khó lòng qua mắt được cảm tri của hắn.

Không chỉ có hắn, các cường giả đỉnh cấp khác của Hồng Hoang cũng vậy.

Ngay cả Thần Nghịch cũng đình chỉ động tác.

Họ đều cảm nhận được một luồng khí tức Đại Đạo cảnh giới chợt giáng lâm!

"Chắc chắn có gian trá!" Dưới sự chú thị của song phương chiến trường, khí tức của Dương Mi Lão Tổ vốn bùng nổ uy áp Đại Đạo bỗng nhiên như quả bóng bị đâm thủng, phi tốc rơi xuống!

"Chiêu này quả nhiên không thể duy trì lâu!

Ta biết ngay là hư trương thanh thế mà." Bàn Cổ Phủ trong tay Lăng Tiêu không chút do dự chém ra, đồng thời hét lớn với La Hầu đang còn tranh đoạt quyền khống chế Diệt Đạo Thương ở phía xa: "Sao rồi?" Lúc này La Hầu đã bị bức vào tuyệt lộ.

Do tu vi vốn không bằng bản thể Sát Lục Ma Thần, y bị đánh cho liên tiếp thối lui.

Tuy mấy lần chạm được vào Diệt Đạo Thương, nhưng đều bị bức phải buông tay.

Thấy Sát Lục Ma Thần sắp đoạt lại thần binh, công thế của y chợt gia kịch, ma uy gào thét ngạnh sinh sinh đánh bay La Hầu, khiến y đập mạnh vào thâm xứ Hỗn Độn Hải!

"Lăng Tiêu, mau tới giúp ta!

Ta thà hủy cây thương này cũng tuyệt không để y đắc thủ!" Tiếng nộ hống của La Hầu truyền tới từ thâm xứ Hỗn Độn Hải.

"Nên như vậy từ sớm!" Lăng Tiêu thấp giọng quát một tiếng, Bàn

Cổ Phủ trong tay chợt bùng nổ uy thế khai thiên tích địa, cự phủ hư ảnh xé rách Hỗn Độn, hãn nhiên chém về phía Diệt Đạo Thương, cánh muốn oanh toái món Hỗn Độn Linh Bảo này ngay tại chỗ!

"Đáng chết!" Sát Lục Ma Thần lập tức chửi ầm lên.

Để bảo vệ bạn sinh linh bảo và minh ước với Thần Nghịch, y đành phải ngạnh sinh sinh chắn trước Bàn Cổ Phủ!

Oanh!

Cơn lốc sức mạnh khủng bố quét sạch Hỗn Độn!

Trên thân thể Sát Lục Ma Thần tức thì xuất hiện vô số vết rạn dày đặc!

Kể từ Khai Thiên đại kiếp của Bàn Cổ đến nay, đây là lần đầu tiên y cảm nhận rõ rệt nguy cơ vẫn lạc như vậy!

Dù vậy, Hỗn Độn Ma Thần cũng khó lòng tru diệt triệt để.

Lăng Tiêu định tiến lên bồi thêm một đao.

"Đừng hòng đắc thắng!" Thần Nghịch nộ hắc vang lên, thân ảnh bàng bạc lại hiện, cưỡng ép bảo vệ tàn khu của Sát Lục Ma Thần!

"Muốn giết y, trước hết phải hỏi ta đã!" "Ta muốn giết ai, cần gì phải hỏi ngươi?" Lăng Tiêu và Thần Nghịch lại một lần nữa hãn nhiên đối bính, sức mạnh đôi bên đều leo thang đến đỉnh phong, tư sát triền đấu cùng một chỗ.

Ngay lúc này, động tác của song phương trên chiến trường chợt đình trệ!

Lại một luồng khí tức nữa giáng lâm!

Chương 914

Uy áp cấp bậc Đại Đạo!

“Làm sao có thể?!

Hiện nay sao lại có người đột phá Đại Đạo cảnh?!” “Khí tức đó là lão quỷ Dương Mi!” “Không đúng!

Khí tức Đại Đạo cảnh đó chợt lóe rồi tắt!” Uy áp Đại Đạo lâm thân, tâm đầu của tất cả cường giả đều kịch chấn!

Khiến mọi người kinh tâm hơn chính là, cội nguồn của luồng khí tức kia hách nhiên chính là Hồng Hoang thiên địa!

“Nội bộ...

Hồng Hoang?!” Tâm của Lăng Tiêu trầm mạnh xuống đáy cốc, sắc mặt thuấn gian biến nên vô cùng khó coi!

Hắn lập tức nghĩ đến khả năng xấu nhất: địch kích!

Nội bộ Hồng Hoang trống rỗng, bị kẻ địch thừa cơ lẻn vào!

Nhưng Hồng Hoang thiên địa đã sớm được hắn kinh doanh như thùng sắt, bích lũy Thiên Đạo sâm nghiêm, dẫu Thần Nghịch muốn cưỡng ép công nhập cũng tuyệt không dễ dàng, cần phải trả giá đắt và tốn nhiều thời gian!

Mà lúc này, đám người Thần Nghịch, Vĩnh Hằng rõ ràng đang tử chiến với mình giữa Hỗn Độn.

Ai có thể vô thanh vô tức tiềm nhập Hồng Hoang, lại còn bùng nổ uy áp Đại Đạo cảnh?

Trong sự tử tịch và kinh nghi khiến người ta ngạt thở này, phía thai mô Hồng Hoang, một đạo thân ảnh bao bọc trong vụ khí quỷ dị

xám xịt, như mũi tên rời cung tật tốc lao ra!

Y phớt lờ uy áp khủng bố đang ngưng đọng trên chiến trường, mục tiêu xác định, lao thẳng về phía hạt nhân chiến trường nơi Lăng Tiêu và Thần Nghịch đang đối trì!

"Quỷ Đạo Chi Chủ!" Ánh mắt của tất cả cường giả, bất luận là phe Hồng Hoang hay phe Hỗn Độn Ma Thần, đều như bị nam châm thu hút, thuấn gian tụ tiêu trên đạo hôi ảnh đột nhiên xuất hiện này!

Hôi ảnh do Quỷ Đạo Chi Chủ hóa thành tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua khu vực chiến trường đang ngưng trệ, tới giữa trung ương Lăng Tiêu và Thần Nghịch.

Y gấp gáp nói: "Dương Mi!

Là lão gia hỏa Dương Mi ra tay rồi!" Nghe thấy lời này, song phương chiến trường đều kinh hãi trong lòng!

Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ!

Tồn tại đệ nhất đẳng dưới trướng Bàn Cổ năm xưa, chỉ có Thời Thần mới có thể đứng ngang hàng với lão.

Ngay cả những cường giả như Thần Nghịch, Sát Lục năm xưa cũng chỉ có thể cúi đầu dưới trướng hai người họ!

Chư thiên vạn đạo, Lực đạo vi tôn!

Lực đạo không xuất, Thời Không xưng tôn!

Mọi người đều biết đến sự tồn tại của vị Ma Thần cổ lão này, cũng chưa từng dám khinh thị, nhưng vạn vạn không ngờ lão lại hãn nhiên ra tay vào lúc này, theo phương thức này!

"Lão ta đã làm gì?!" Giọng của Lăng Tiêu lạnh như băng giá.

Bên cạnh, các Ma Thần Thần Nghịch, Vĩnh Hằng cũng đều nín thở tập trung, dựng lỗ tai lên nghe!

Họ cũng muốn biết Dương Mi rốt cuộc muốn làm cái gì!

"Chuyện này..." Biểu tình của Quỷ Đạo Chi Chủ trở nên càng thêm cổ quái, dường như chính y cũng cảm thấy có chút hoang mậu.

"Lão gia hỏa Dương Mi đó... lợi dụng hậu thủ tọa độ không gian cực kỳ ẩn bí để lại trong Vô Đề Động của Hồng Hoang năm xưa... trực tiếp bước nhảy không gian từ thâm xứ Hỗn Độn vào nội bộ Hồng Hoang thiên địa!" Quỷ Đạo Chi Chủ tăng nhanh ngữ tốc: "Lão không biết đã dùng thủ đoạn cấm kỵ nào, cánh ở nội bộ Hồng Hoang đoản tạm bùng nổ... thực lực Đại Đạo cảnh chân chính!

Sau đó... trực tiếp ra tay, thuấn gian liền bóp nghẹt Hồng Quân!" "Bóp nghẹt Hồng Quân?!" Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, "Lão ra tay với Hồng Quân làm gì?!" Trong Hồng Hoang thiên địa, người khó giết nhất không phải Lăng Tiêu, bởi lẽ chỉ cần có Thần Nghịch ra tay, phối hợp với đủ nhiều cường giả, thực sự là có thể giết được hắn!

Mà Lực chi đại đạo cũng không có diệu dụng gì trong việc phục sinh!

Nếu một khi bị giết mà không có hậu thủ, thì đó chính là cái chết thật sự.

Nếu nói trong Hồng Hoang ai khó giết nhất, thực tế chính là Hồng Quân!

Bởi lẽ thực lực của Hồng Quân ở Hồng Hoang thuộc tầng thứ đỉnh tiêm, hơn nữa dẫu có thân tử cũng có thể lợi dụng thân phận Thiên Đạo Đạo Chủ để phục sinh!

Năm xưa Thiên Đạo Thánh Nhân chính là như vậy, dẫu bị giết vẫn có thể phục sinh lần nữa.

"Lão đã cướp mất Càn Khôn Lượng Thiên Xích và Âm Dương Luyện Thiên Lô trên thân Hồng Quân!" Quỷ Đạo Chi Chủ trực tiếp

tung ra đáp án.

"Sau đó thì sao?" Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe những tin tức tồi tệ hơn!

"Hết rồi." Quỷ Đạo Chi Chủ nhún vai, ngữ khí mang theo một loại cảm giác hoang đường nhẹ nhõm, "Lão chắc hẳn còn muốn tiện tay cướp luôn cả món đồ trấn hòm là Thời Không Thiên Luân của Hồng Quân.

Có điều lão hồ ly Hồng Quân đó phản ứng đủ nhanh, trực tiếp tự bạo thánh khu đó, mang theo Thời Không Thiên Luân phục sinh trong bản nguyên Thiên Đạo.

Dương Mi thấy không cướp được món thứ ba, cũng lười dây dưa, mang theo hai lão gia hỏa Âm Dương và Càn Khôn vừa lấy được bảo bối, trực tiếp chạy qua Vô Đề Động rồi!

Giờ chắc là chuồn thẳng về sào huyệt thâm xứ Hỗn Độn rồi." "Hả?" Biểu tình của Lăng Tiêu thuấn gian ngưng đọng, cứ như nghe thấy chuyện thiên phương dạ đàm nào đó.

Hắn đã dự tưởng vô số hậu quả thảm khốc, nhưng duy độc không ngờ tới kết cục này.

Thần Nghịch ở đằng xa, vẻ thác ngạc trên mặt lại càng khó che giấu.

Trên gương mặt đầy ma tính uy nghiêm đó, lần đầu tiên xuất hiện thần tình ngơ ngác.

Sát Lục Ma Thần thân thể tứ phân ngũ liệt trực tiếp sững sờ, lẩm bẩm: "Lão già đó mang bạn sinh chi bảo của ta đi dạo trong Hỗn Độn nghìn năm, dẫn cả ta và La Hầu ra, mẹ nó... chỉ là để... cướp lại hai món...

Hỗn Độn Linh Bảo bị Hồng Quân cướp đi năm xưa thôi sao?!"

Trong nhất thời, toàn bộ chiến trường Hỗn Độn rơi vào một sự tĩnh lặng quỷ dị.

Bất luận là đại năng phe Hồng Hoang hay cường giả Hỗn Độn Ma Thần, biểu tình trên mặt đều vô cùng phong phú.

Ai mà không biết ba món Hỗn Độn Linh Bảo trên tay Hồng Quân thực ra đều là sau thời kỳ Đạo Ma đại chiến, lão cướp từ tay Dương Mi Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ về!

Cho nên, Dương Mi Lão Tổ bố cục nghìn năm, ẩn nhẫn vạn cổ, không tiếc ném ra bạn sinh chí bảo Diệt Đạo Thương của Sát Lục Ma Thần dẫn phát đại chiến Hỗn Độn, điều động gần như tất cả sức mạnh đỉnh cấp của cả hai phương Hồng Hoang và Hỗn Độn... mục tiêu cuối cùng, cánh nhiên chỉ là để đoạt lại hai món pháp bảo bị cướp đi?

Điều này quả thực... quả thực khiến người ta không biết nên bình luận thế nào!

"Mẹ kiếp!" Thần Nghịch chửi thầm trong lòng.

Chương 915

"Dương Mi có phải bị thần kinh không, nếu hợp tác với ta, đem ta trực tiếp tống vào trong, bọn họ ở bên ngoài kiềm chân Lăng Tiêu, không phải ta có thể thắng một mẻ sao!

Lúc đó cả ba món bảo vật đều là của lão!" Tuy nhiên, Thần Nghịch muốn mắng người cũng không mắng nổi!

Lúc này lúc nọ, Dương Mi đã chẳng biết chạy đi đâu rồi.

"Đợi đã, khẳng định có vấn đề!

Không Gian Ma Thần không thể nào nông cạn đơn giản như vậy!" Thần Nghịch cưỡng ép nén nộ hỏa, rơi vào trầm tư.

Chẳng ai lường được Dương Mi sẽ đột kích Hồng Hoang!

Càng chấn hạm vì lão cánh có thể thành công!

Ngay khoảnh khắc Thần Nghịch phân thần suy nghĩ, một đạo sát ý kinh thế không chút chinh triệu bùng nổ!

Chính là lúc này!

Ma Tổ La Hầu của Hồng Hoang ra tay rồi!

Y vốn trọng thương bị đánh vào Hỗn Độn Hải, nay cưỡng nhẫn trọng sang, thiêu đốt bản nguyên ma nguyên, cơ thể miễn cưỡng ngưng tụ được một phần sức mạnh, hóa tác một đạo ma ảnh tinh hồng, hãn nhiên vồ lấy Sát Lục Ma Thần đang trọng thương!

"Thần Nghịch cứu ta!" Sát Lục Ma Thần hồn xiêu phách lạc, xé họng kêu gào!

"Ngươi dám!" Thần Nghịch thấy vậy đồng tử co rụt, nộ hống một tiếng, thân ảnh cấp động định tới ngăn cản!

Tuy nhiên, Bàn Cổ Phủ của Lăng Tiêu đã chắn ngang phía trước!

"Lão gia hỏa, lần này có bản lĩnh thì xông qua đây!" Lăng Tiêu phóng thanh đại tiếu, tử tử kiềm chế Thần Nghịch!

Thừa cơ hội tốt này, La Hầu dốc hết tàn lực đánh ra một kích, nện thật mạnh lên tàn khu vốn đã tứ phân ngũ liệt của Sát Lục Ma Thần!

Oanh!

Sát Lục Ma Thần thương càng thêm thương, khí tức thuấn gian héo rũ đến cực điểm!

"Lại đây!" Ma diễm trong mắt La Hầu rực cháy, không một chút do dự, tia chớp chộp lấy chuôi Diệt Đạo Thương!

Sát Lục Ma Thần vừa kinh vừa nộ, bản năng nắm chặt lấy đầu thương!

Do song phương cùng tu Sát Lục đại đạo, bản nguyên tương cận, khí linh của Diệt Đạo Thương nhất thời cánh chưa thể sản sinh kháng cự kịch liệt!

Hai người dốc toàn lực điên cuồng giằng co, thề phải đoạt được món Hỗn Độn Linh Bảo này vào tay!

"Thứ này là của lão tử rồi!" "Ngươi đừng hòng!" "Cút!" Sắc mặt Thần Nghịch chợt biến.

La Hầu là một mối uy hiếp, để y lấy được Diệt Đạo Thương, thực lực tất nhiên sẽ càng thêm cường đại!

Thần Nghịch đem khí tức ngợp trời cực độ thu liễm vào trong thể nội, sau đó đấm ra một quyền!

Uy lực của đòn này, ngay cả Lăng Tiêu cũng không dám đón đỡ!

Lăng Tiêu giơ tay tế ra Bàn Cổ hư ảnh phòng hộ, thân hình bị chấn văng ra ngoài!

Cùng lúc đó, tay của La Hầu đã gần như chạm tới Diệt Đạo Thương trong tay Sát Lục Ma Thần.

Thương thế của Sát Lục Ma Thần thực sự quá nặng, đòn đánh trước đó của Lăng Tiêu dung hợp sức mạnh đỉnh phong Hợp Đạo cảnh lục trọng thiên, cửu thành Vô Ngân Hóa Liễm cảnh giới, sự liên thủ của Lực chi đại đạo và Bàn Cổ hư ảnh, uy lực trực bức chí cường nhất kích của Thần Nghịch!

"Tuyệt đối không thể để La Hầu đắc thủ!" Thần Nghịch trong lòng hạ quyết tâm, sức mạnh hủy diệt cực hạn hóa thành dòng lũ hung dữ, cánh bất chấp tất cả, muốn đem cả La Hầu, Sát Lục Ma Thần cùng Diệt Đạo Thương hủy diệt toàn bộ!

"Không xong!" Sắc mặt La Hầu kịch biến, thuấn gian từ bỏ tranh đoạt, rút thân bạo thối!

"Thần Nghịch, ngươi dám?!" Sát Lục Ma Thần trọng thương cũng hồn xiêu phách lạc, đối diện với công kích mang tính hủy diệt này, y căn bản vô lực chưởng khống Diệt Đạo Thương, bản năng buông tay né tránh ra sau.

Oanh!

Một kích hủy diệt chứa đựng uy năng Diệt Thế Đại Ma, hung hăng nện lên món Hỗn Độn Linh Bảo không người thao túng và đã trải qua vô tận tuế nguyệt chưa từng được ôn dưỡng kia — Diệt Đạo Thương!

Rắc rắc!

Tiếng nứt vỡ chói tai vang lên, trên thân Diệt Đạo Thương chợt nứt ra vô số vết rạn như mạng nhện!

"Đáng chết!" Sắc mặt La Hầu khó coi vô cùng, vịt nấu chín còn bay mất!

Trong lòng Sát Lục Ma Thần lại thoáng qua một tia mừng thầm, ít nhất không để La Hầu lấy được món đồ hoàn chỉnh!

Khắc sau, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cây Diệt Đạo Thương đầy vết nứt oanh nhiên gãy làm đôi!

"Cướp!" Giây phút đoạn thương xuất hiện, cường giả của cả hai phe Thần Nghịch và Lăng Tiêu gần như đồng thời động thủ!

Thân hình Lăng Tiêu như điện, một chưởng đánh văng Vĩnh Hằng Ma Thần định ngăn cản, tia chớp đưa tay ra, nắm chặt lấy nửa đoạn chuôi thương!

Biển hủy diệt quanh thân Thần Nghịch mãnh liệt khuếch trương, sức mạnh cuồng bạo cưỡng ép bức lui các cường giả Thái Nhất, đại thủ quơ một cái, nắm chắc lấy đầu thương đang lấp lánh hàn mang!

Mỗi bên cướp được nửa đoạn Diệt Đạo Thương, song phương lập tức cảnh giác hậu triệt, giãn ra khoảng cách.

"Ha ha, hôm nay tới đây thôi!

Hẹn gặp lại!" Thần Nghịch đại tiếu một tiếng, biển hủy diệt như một tấm bình phong chắn ngang phía trước, yểm hộ y cùng thủ hạ nhanh chóng độn nhập hư không.

"Hừ!" Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, cúi đầu nhìn đoạn chuôi thương trầm nặng trong tay, thân hình lóe lên, đi tới trước mặt La Hầu.

"Này." Lăng Tiêu giơ tay đưa nửa đoạn chuôi thương qua.

"Đa tạ!" La Hầu hít sâu một hơi, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, nắm chặt lấy nửa đoạn Hỗn Độn Linh Bảo này.

"Tốt!

Tốt!

Cuối cùng cũng tới tay rồi!" Tuy rằng chỉ là chuôi thương, nhưng sự cuồng hỷ trong lòng La Hầu còn vượt xa dự kiến!

"Đi, về Hồng Hoang!" Lăng Tiêu trầm giọng nói, hộ tống mọi người nhanh chóng rời khỏi vùng Hỗn Độn hỗn loạn này.

Một lát sau, mọi người đã đặt chân vào Hồng Hoang thiên địa, không chút dừng lại, thẳng tiến đến Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

"Lão già, còn sống không?" La Hầu cưỡng nén thương thế đang cuộn trào trong người, đẩy mạnh cánh cửa đại môn nặng nề của Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt trắng bệch như giấy, khí tức quanh thân hỗn loạn bất kham, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

"Hả!" Trên mặt La Hầu lập tức hiện lên vẻ hả hê không chút che giấu.

"Ngươi lão ma đầu này!" Hồng Quân nhìn thấy bộ dạng này của La Hầu, tức đến mức suýt chút nữa phun ra một ngụm lão huyết, "Nếu không phải ngươi trúng kế điệu hổ ly sơn, bần đạo há đến mức lang bái thế này?" Lão gian nan chống người dậy, chậm rãi nói: "Các ngươi đoán xem, vừa rồi ta còn thấy ai?" "Ngoài Dương Mi ra, còn có người khác?" Lăng Tiêu nhướng mày hỏi.

"Không sai." Hồng Quân gian nan gật đầu, "Còn có Càn Khôn, Âm Dương.

Tuy nhiên thực lực của bọn họ vẫn chưa khôi phục, chỉ là thừa cơ đoạt lấy hai món bảo vật của ta." "Cái gì gọi là 'đoạt lấy'?

Chương 916

Rõ ràng là vật về chủ cũ.” Lăng Tiêu không nhịn được châm dầu vào lửa, “Năm xưa vốn là ngươi ‘mượn’ từ tay người ta rồi không trả.” “Khụ khụ!” Lão mặt Hồng Quân đỏ bừng, kịch liệt ho khan vài tiếng, ngượng ngùng xua tay, “Chuyện cũ đừng nhắc lại, đừng nhắc lại!

Phía Vô Đề Động, ta đã đích thân bố hạ phong ấn, dẫu Dương Mi có để lại hậu thủ, cũng đừng hòng dễ dàng xâm nhập nữa.” “Như vậy là tốt nhất.” Thái Nhất gật đầu, đôi mày vẫn nhíu chặt, “Lần này Dương Mi tập kích dị thường đột ngột, nhưng lại chỉ nhắm vào Đạo Tổ.

Nếu lão liên thủ với Thần Nghịch, chúng ta e là đã tổn thất thảm trọng.” Lời này vừa thốt ra, chư thánh trong điện đều rùng mình, lập tức nhận ra một điểm then chốt.

“Dương Mi Lão Tổ... dường như không muốn triệt để đối địch với chúng ta?” Thông Thiên Giáo Chủ trầm ngâm nói.

Lăng Tiêu cũng rơi vào suy tư.

Đúng lúc này, mấy đạo khí tức cường đại giáng lâm Tử Tiêu Cung, chính là các đỉnh tiêm đại năng Hồng Hoang được triệu tập tới.

Dương Tiễn bước chân vội vã tiến vào đại điện, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Lăng Tiêu, chắp tay bái kiến: “Khởi bẩm sư tổ, đệ tử phụng mệnh thăm dò Vô Đề Động, có phát hiện!” “Ồ?

Phát hiện được gì?” Ánh mắt của mọi người thuẫn gian tụ tiêu lên y.

Sau khi Hồng Quân bị tập kích, lập tức phái người tường tra Vô

Đề Động, Dương Tiễn chính là một trong những chủ lực.

"Đệ tử tìm thấy vật này ở thâm xứ động quật." Dương Tiễn giơ tay hư trảo, một luồng quang đoàn mông lung cực kỳ hư ảo, dường như dung làm một thể với không gian hiện ra trong lòng bàn tay.

"Có dao động quy tắc không gian mãnh liệt." Quỷ Đạo Chi Chủ tiến lên một bước, tiếp lấy quang đoàn cảm ứng một lát rồi trầm giọng nói.

"Quy tắc không gian?" Mọi người nhìn nhau, đều thấy ngoài ý muốn.

Lăng Tiêu với tu vi cao nhất bước ra khỏi đám đông, chỉ tay một cái vào quang đoàn đó.

Ong!

Quang đoàn chợt bừng sáng, như sóng nước dập dềnh tản ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một đạo hư ảnh mặc lục bào cổ phác, chính là Dương Mi Lão Tổ!

"Chư vị đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Dương Mi Lão Tổ trong quang ảnh vuốt râu khẽ cười, thần thái tiêu sái.

Nhìn thấy khuôn mặt này, lão mặt Hồng Quân triệt để đen như nhọ nồi, nộ đạo: "Dương Mi!

Lão thất phu ngươi, chuyến này là chuyên trình tới báo thù năm xưa sao?!" "Không sai!" Dương Mi Lão Tổ thu lại nụ cười, ánh mắt sắc lẹm như đao, đâm thẳng vào Hồng Quân, "Bần đạo chuyến này, chính là nhắm vào ngươi mà tới!" Lời này vừa thốt ra, biểu tình của các Hồng Hoang thánh nhân khác trong điện đều dị thường.

Có thể đem báo thù làm ra trận thế lớn nhường này, cũng coi như độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang rồi.

“Phốc xuy...” La Hầu bên cạnh rốt cuộc không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Nhìn thấy Hồng Quân ăn quả đắng, không ai vui hơn kẻ túc địch như y.

Năm xưa y ma lâm Hồng Hoang, mắt thấy sắp thành công, chính Hồng Quân đã lôi kéo Dương Mi, Âm Dương, Càn Khôn tới vây đánh khiến y thất bại.

Nay Dương Mi trở tay đâm Hồng Quân một nhát, lòng La Hầu vô cùng sướng khoái.

“Nhìn ra rồi.” Lăng Tiêu thở dài một hơi, đưa chủ đề trở lại quỹ đạo, “Ngươi lần này chỉ nhắm vào đạo hữu Hồng Quân mà ra tay, hẳn là cũng vô ý đối địch với chúng sinh Hồng Hoang chúng ta?” “Nhiên dã (Đúng vậy).” Dương Mi Lão Tổ khẽ gật đầu, khôi phục lại dáng vẻ vân đạm phong khinh, chắp tay sau lưng nói: “Thực ra, bần đạo muốn cùng chư vị làm một cuộc giao dịch, không biết ý chư vị thế nào?” “Ngươi muốn đổi vật gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm giọng hỏi.

“Thời Không Thiên Luân!” Dương Mi Lão Tổ không chút do dự, chém đinh chặt sắt.

“Ngươi đừng hòng!” Hồng Quân thuấn gian bạo nộ, râu tóc dựng ngược, “Đưa hết cho ngươi, bần đạo dùng cái gì?

Chẳng lẽ đường đường Thiên Đạo Chi Chủ, sau này cứ cầm cái búa đi tư sát với người ta sao?!” Lão theo bản năng nắm chặt Tử Tiêu Diệt Thế Chùy còn sót lại trong tay áo.

Dương Mi Lão Tổ lại hoàn toàn phớt lờ cơn nộ hỏa của Hồng Quân, đạm nhiên nói: “Yên tâm, bần đạo tự sẽ đưa ra bù đắp.

Chỉ cần các ngươi giao ra Thời Không Thiên Luân, ta nguyện ý

dùng ba món vật phẩm để trao đổi.” Các đại năng trong điện nghe vậy, tinh thần đều rung động.

Vật phẩm trong miệng Dương Mi Lão Tổ tuyệt đối không tầm thường, ít nhất cũng phải cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo!

Một kiện đổi ba kiện, nghe qua đúng là lời to!

Ngay cả khi một kiện phải quy về Hồng Quân, hai kiện còn lại cũng có dư địa để hành sự!

Sắc mặt Hồng Quân vẫn thiết thanh, nhưng nộ ý trong mắt đã giảm đi đôi chút, hiển nhiên cũng bị điều kiện “một đổi ba” này làm cho lung lay.

“Dám hỏi lão tổ, là ba món vật phẩm nào?” Lăng Tiêu đại diện mọi người phát vấn.

“Ha ha...” Dương Mi Lão Tổ nhẹ vuốt râu dài, lãng thanh tiếu đạo: “Ngày đó bị tiểu nhi Hồng Quân trục xuất khỏi Hồng Hoang, cũng coi như nhân họa đắc phúc.

Bần đạo cậy vào thần thông không gian này, du lịch vạn tải trong Hỗn Độn mênh mông, cũng được kiến thức không ít kỳ trân dị bảo.

Trong đó có một kiện, ha ha, bần đạo dám đoạn ngôn, không chỉ các ngươi khát vọng, mà ngay cả Thần Nghịch kia chắc chắn cũng là mộng mị dĩ cầu (mơ ước bấy lâu)!” Lão cố ý dừng lại, khơi gợi trí tò mò của mọi người, rồi mới tiêu sái tiết lộ đáp án: “Đó chính là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo khác mà Thần Nghịch năm xưa cậy vào để hoành hành Hỗn Độn — Diệt Thế Tháp!” “Diệt Thế Tháp?!” Trong điện vang lên một loạt tiếng kinh hô bị kìm nén!

Hỗn Độn Linh Bảo thuộc Hủy Diệt đại đạo!

Thần Nghịch thuở xưa chính là cầm trong tay Diệt Thế Đại Ma và Diệt Thế Tháp mới thành tựu được hung danh của một trong thập đại

chí cường Ma Thần!

Nếu có thể lấy được tháp này...

Hơi thở của Hồng Quân đã gấp gáp thêm vài phần!

"Nếu lấy được Diệt Thế Tháp... cũng không tính là quá lỗ!" Ý niệm trong lòng lão xoay chuyển cực nhanh.

Bảo vật này hoàn mỹ khế hợp với Hủy Diệt đại đạo mà lão tu luyện, có được nó không chỉ chiến lực tiêu thăng, mà còn trợ ích cho đạo hạnh tinh tiến!

Nhưng vừa nghĩ đến việc Dương Mi có lẽ đã biết tung tích tháp này, thậm chí đang nắm giữ nó, Hồng Quân lại không nhịn được mắng chửi: "Dương Mi!

Tên khốn ngươi!

Đã có tin tức Diệt Thế Tháp, trực tiếp tới tìm bần đạo trao đổi là được!

Hà tất phải làm ra loại hành vi hạ tác thâu tập này, khiến chí bảo của bần đạo bị đoạt, nhan diện mất sạch?!" "Hừ!" Dương Mi Lão Tổ nghe vậy cười lạnh một tiếng, ngữ khí châm biếm: "Chỉ dựa vào tín dự của Hồng Quân ngươi?

Bán khối linh thạch cũng đừng hòng ghi nợ!

Thượng cổ đại chiến vừa mới dứt, là ai kẻ đầu tiên trở mặt vô tình, đâm sau lưng?" Hồng Quân tức thì nghẹn lời, sắc mặt một trận xanh trắng, rốt cuộc không phản bác lại.

"Vậy kiện thứ hai là gì?" Lăng Tiêu cắt đứt oán cũ của hai người, tiếp tục truy vấn.

"Đô Thiên Đấu Chiến Côn." Ánh mắt Dương Mi Lão Tổ chuyển hướng về phía Hỗn Thế Tứ Hầu và Dương Tiễn đang đứng nép trong

góc điện.

"Đô Thiên Đấu Chiến Côn?!" Hỗn Thế Tứ Hầu và Dương Tiễn nghe vậy, tâm đầu đều đại chấn!

Món Hỗn Độn Linh Bảo thuộc Chiến Đấu chi đạo này, quả thực là đo ni đóng giày cho họ!

Người khác có lẽ phải tranh đoạt quy thuộc, nhưng giữa họ lại dễ giải quyết — tứ hầu vốn có thể hợp thể, chia ra cộng dụng tham ngộ là được!

Ánh mắt của tứ hầu và Dương Tiễn thuẫn gian bùng cháy ngọn lửa khát vọng, không hẹn mà cùng nhìn về phía Lăng Tiêu, ý tứ không lời mà dụ.

"Khụ khụ..." Lăng Tiêu khẽ khụ một tiếng, trấn áp sự xôn xao trong điện vì linh bảo, "Vậy kiện thứ ba?" "Nhân Quả Thư!" Dương Mi Lão Tổ chậm rãi thốt ra ba chữ.

"Bảo vật của Nhân Quả Ma Thần?!" "Một trong thất đại chí cường Ma Thần!" Trong điện lại vang lên một trận tiếng hít lạnh khí.

Chương 917

Nhân Quả Ma Thần, tồn tại sánh ngang với Thần Nghịch, Vận Mệnh, thần bí khôn lường, bạn sinh chi bảo "Nhân Quả Thư" của y lại càng là đại đạo chi khí liên lụy đến vô số nhân quả tuyến!

"Thì ra là di trạch của lão gia hỏa đó..." Quỷ Đạo Chi Chủ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó nắm bắt điểm mấu chốt, "Lão tổ vừa nói ba kiện, nhưng chỉ có Đô Thiên Đấu Chiến Côn là có sẵn?

Còn hai kiện kia chỉ là biết tung tích?" "Không sai." Dương Mi Lão Tổ nhún vai ra vẻ không quan tâm, "Đô Thiên Đấu Chiến Côn ta có thể trực tiếp giao phó.

Còn về hạ lạc của Diệt Thế Tháp và Nhân Quả Thư, thì cần chư vị tự mình đi tìm." Vừa nghe thấy lời này, Hồng Quân vừa mới có chút ý động bởi "Diệt Thế Tháp" liền lập tức nguội lạnh, sắc mặt lại trầm xuống.

Tay không bắt giặc, lấy một cây côn không có tác dụng lớn với lão mà muốn đổi đi Thời Không Thiên Luân của lão?

Coi Hồng Quân lão là thằng ngu sao?

Tuy nhiên, không đợi lão lên tiếng phản đối, La Hầu đã thay lão "làm chủ": "Hay là thế này!" La Hầu tiến lên một bước, trong mắt lấp lánh quang mang tinh minh, "Lão tổ có thể đem 'Đô Thiên Đấu Chiến Côn' giao cho một vị trung gian mà cả hai bên đều tin tưởng bảo quản trước.

Sau đó, ngươi đưa chúng ta đi tìm Diệt Thế Tháp đó!

Chỉ cần Diệt Thế Tháp tới tay, Thời Không Thiên Luân lập tức phụng thượng!

Thấy sao?" Y trực tiếp gác "Nhân Quả Thư" sang một bên, tập trung vào Diệt Thế Tháp mà Hồng Quân khát vọng nhất.

"Thiện!" Dương Mi Lão Tổ sảng khoái gật đầu, ánh mắt lướt qua Lăng Tiêu, Tam Thanh, hiển nhiên đang lựa chọn người trung gian thích hợp.

"Các ngươi...!" Hồng Quân tức đến mức toàn thân phát run, lão vừa bị cướp mất hai kiện chí bảo, đám "hảo đạo hữu" này đã không thể chờ đợi được mà muốn lấy trọng bảo cuối cùng của lão đi giao dịch rồi?!

Còn có thiên lý nữa không?!

Ngay khi Hồng Quân tức giận đến mức sắp bùng nổ, Quỷ Đạo Chi Chủ đưa tay ấn lên vai lão, truyền âm khuyên nhủ: "Lão hữu, bình tĩnh!

Hãy nghĩ tới Diệt Thế Tháp!

Đó mới là chí bảo chân chính khế hợp đại đạo của ngươi, giá trị vượt xa Thời Không Thiên Luân.

Dù sao Thời Không Thiên Luân của ngươi cũng là... khụ, cũng coi như vật về chủ cũ, nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền mà!" "Ngươi!" Hồng Quân bị lời "an ủi" này làm cho nghẹn họng suýt ngất.

Lăng Tiêu thấy vậy, vội vàng ra giảng hòa: "Chuyện này quan hệ trọng đại, hãy để chúng ta thương nghị thêm.

Chi tiết giao dịch, lần tới bàn thảo cũng chưa muộn." "Tốt." Dương Mi Lão Tổ cũng không dây dưa, cười ha hả gật đầu, ánh mắt lại một lần nữa giao hội với La Hầu, hai người tâm chiếu bất tuyên nhìn nhau cười.

Cái gọi là kẻ địch của kẻ địch, lúc này phối hợp với nhau cánh

nhiên khá là ăn ý.

"Ấn ký không gian này có hiệu lực trong mười năm, chư vị nếu có quyết định, cứ tùy lúc dùng cái này liên hệ bần đạo." Dương Mi Lão Tổ nói xong, chắp tay sau lưng, thân ảnh như sóng nước chậm rãi tiêu tán trong Tử Tiêu Cung.

Thân ảnh vị Không Gian Ma Thần này vừa biến mất, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng các thánh nhân khác liền "ào" một cái vây quanh Hồng Quân đang thiết thanh mặt mày.

"Đạo Tổ bớt giận, bớt giận đi mà!" "Phải đó Đạo Tổ, ngài hãy nghĩ thoáng ra, cứ coi như là... vật về chủ cũ, liễu kết một thâm nhân quả đi." "Không sai không sai, ngài thử nghĩ xem, năm xưa ngài đã 'thỉnh' đi pháp bảo của người ta, dùng chừng ấy năm rồi, giờ trả lại cũng coi như sòng phẳng..." "Chính thế, năm xưa ngài còn... khụ, còn 'siêu độ' người ta hai lần nữa mà, giờ người ta chỉ khanh ngài một lần, đoạt lại hai kiện, tính ra ngài vẫn hời một lần đó chứ..." Nghe những lời xem ra là khuyên giải thực chất lại từng câu đâm vào tim gan như thế, sắc mặt Hồng Quân từ xanh chuyển đen, từ đen chuyển tím, cuối cùng suýt nữa chảy ra mực.

"Tất cả im mồm cho bần đạo!" Hồng Quân rốt cuộc bùng nổ, nộ hống: "Cảm tình người bị thâu tập, mất chí bảo không phải các ngươi!

Đứng nói chuyện không đau eo sao!" Chư thánh vây quanh lão nghe vậy không những không giận, ngược lại còn nhao nhao gật đầu với vẻ mặt "thành khẩn": "Đạo Tổ giáo huấn phải lắm!", "Chúng con lỡ lời, lỡ lời...", nhưng cái nhìn trêu chọc trong mắt đó lại không cách nào giấu giếm.

"Hừ!" Lăng Tiêu nhìn cảnh gà bay chó sủa này, bất lực lắc đầu,

xoay người đi về phía Thập Nhị Tổ Vu vốn vẫn đứng tĩnh lặng bên sườn điện, chưa từng tham gia tranh luận.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại nơi Hậu Thổ.

"Lăng Tiêu đạo hữu, tìm chúng ta có chuyện gì?" Hậu Thổ Tổ Vu đôi mày liễu khẽ nhướng, ánh mắt phức tạp, ngữ khí vẫn ôn hòa hỏi.

Các Tổ Vu còn lại cũng ném tới ánh mắt nghi hoặc.

Trong tay Lăng Tiêu, có thể có cơ duyên gì liên quan mật thiết đến Vu tộc bọn họ sao?

Khóe môi Lăng Tiêu hơi giếch lên, lộ ra một nụ cười đầy thâm ý, ánh mắt hờ hững liếc nhìn Hồng Quân vẫn đang giận dỗi, sau đó lấy từ trong tay áo ra một vật.

Đó là một tấm gương đồng thanh cổ phác, khung gương khắc những thái cổ vân văn huyền ảo, mặt gương như nước, quang hoa nội liễm, tỏa ra khí tức thương mang u viễn.

"Đặc biệt đến đây, để tặng một phần cơ duyên cho các vị Tổ Vu." Lăng Tiêu nâng kính đồng, chậm rãi nói.

Tiên Thiên Chí Bảo linh bảo Thái Hư Kính!

Đây là món Tiên Thiên Chí Bảo lão bài của Hồng Hoang, có điều chủ yếu là năng lực phụ trợ, có thể gia tốc thời gian lưu tốc, tham tra nhân quả quá khứ tương lai.

Trước đó nó luôn nằm trong tay hắn dùng để nghiên cứu các loại pháp bảo thực tiễn, nay có Thời Thần Chung trong tay, kiện này không còn cần thiết nữa.

"Vật này?!" Mắt Hậu Thổ chợt sáng lên!

Nàng ngưng thị Thái Hư Kính trong tay Lăng Tiêu, lòng dâng lên dòng ấm áp khó tả.

Hắn thực sự đã tìm được món bảo vật chí quan trọng yếu này cho Vu tộc.

Lục Đạo Luân Hồi một khi dung hợp làm một với Thái Hư Kính trước mắt này, liền có thể huyễn hóa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mà Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là một trong các Hỗn Độn Linh Bảo!

Vu tộc nếu có thể sở hữu một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, thực lực tất sẽ tăng cường cực đại.

"Thực sự cho ta sao?" Giọng của Hậu Thổ so với bình thường dịu dàng hơn vài phần, mang theo một tia mong đợi khó nhận ra, ánh mắt long lanh nhìn về phía Lăng Tiêu.

"Đương nhiên." Biểu tình của Lăng Tiêu mang theo một vẻ cổ quái, thâm xứ ánh mắt lại thoáng qua một tia tình tự phức tạp, là áy náy, cũng là liên tích.

Hắn né tránh ánh mắt chú thị quá đỗi rạng rỡ của Hậu Thổ.

Trước đây, hắn đã sớm nghĩ đến việc giao vật này cho Hậu Thổ, chẳng qua lúc đó hắn chưa phải đối thủ của lão quỷ Hồng Quân.

Nếu khi đó tặng ra Tiên Thiên Chí Bảo này, đợi đến khi Lục Đạo Luân Hồi Bàn hợp nhất, e rằng cuối cùng lại làm lợi cho lão quỷ Hồng Quân.

Sự cố lự đó khiến hắn trì trì chưa hành động, mỗi lần nghĩ đến áp lực mà Hậu Thổ phải gánh chịu để ổn định Luân Hồi, chống đỡ Vu tộc, lòng hắn lại cảm thấy nợ nàng.

Nhưng giờ đã khác rồi.

Hồng Quân bị đánh cho mất sạch hai kiện Hỗn Độn Linh Bảo, vả lại trong Hồng Hoang thiên địa lúc này, tu vi lão cũng không còn là cao nhất nữa!

Lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

Huống hồ, Thập Nhị Tổ Vu nay đều đã đạp nhập Hợp Đạo cảnh giới, đã có năng lực cưỡng ép luyện hóa món Hỗn Độn Linh Bảo bậc này.

"Đa tạ!" Hậu Thổ chân thành tạ ơn, vẻ cảm kích trong mắt càng nồng, thậm chí còn mang theo một mạt tình tố nhu hòa mà chính nàng cũng chưa từng nhận thấy.

Hắn luôn xuất hiện vào những thời khắc quan trọng nhất, mang lại hy vọng.

"Không ngại gì.

Có cần ta ra tay trợ giúp không?" Lăng Tiêu hỏi, ngữ khí mang vài phần quan thiết.

Hắn lưu ý thấy sự mệt mỏi khó che giấu giữa chân mày Hậu Thổ, đó là cái giá của việc trường kỳ chống đỡ Địa Đạo, bình hành Luân Hồi.

Chương 918

"Đã như vậy thì tốt quá, cầu còn không được!" Chúc Dung giành trước một bước đáp ứng.

"Tốt." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó theo chân Thập Nhị Tổ Vu đi về phía thâm xứ Địa Phủ.

Hắn cố ý tụt lại nửa bước, ánh mắt rơi trên bóng lưng thẳng tắp nhưng có chút đơn bạc của Hậu Thổ, cảm giác áy náy đó lại âm thầm trỗi dậy.

Nếu không phải hắn cố kỵ quá nhiều, nàng có lẽ đã không cần gánh vác trọng trách nặng nề lâu đến vậy.

Chỉ lát sau, Lăng Tiêu đã cùng Thập Nhị Tổ Vu bước vào nơi sâu nhất của Địa Phủ.

"Đây chính là Lục Đạo Luân Hồi hiện nay." Lăng Tiêu huyền phù giữa không trung, trầm tư suy nghĩ, nhưng ánh mắt lại theo bản năng lướt qua Hậu Thổ để xác nhận trạng thái của nàng.

Tại nơi sâu nhất của u minh, chỉ thấy sáu luồng quang mang không ngừng luân chuyển, đan xen lẫn nhau, tỏa ra khí tức đạo pháp khác biệt!

Chính là Lục Đạo Luân Hồi!

Luân hồi chia làm Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo lục đạo.

Lục đạo này luân chuyển không ngừng, mỗi phân mỗi giây đều đưa vô số hồn phách sinh linh đầu nhập Hồng Hoang thiên địa.

Lăng Tiêu quan sát với vẻ đầy hứng thú một lát, sau đó giơ tay chộp một cái, Thái Hư Kính liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Bảo vật này được hắn nắm giữ bấy lâu, nay Lăng Tiêu dễ dàng xóa đi lạc ấn thuộc về mình trên đó.

Ngón tay hắn mân mê mặt gương trơn nhẵn một chút như đang cáo biệt một vật cũ, sau đó không chút do dự ném tấm gương cho Hậu Thổ.

"Đa tạ." Hậu Thổ khẽ gật đầu, đưa tay đón lấy Thái Hư Kính một cách vững chãi.

Đầu ngón tay tiếp xúc với mặt gương lạnh lẽo, nhưng nàng dường như cảm nhận được một tia khí tức còn sót lại của Lăng Tiêu, khiến tim nàng khẽ rung động, trên mặt thoáng hiện một mạt ửng hồng khó nhận ra.

Nàng nhanh chóng thu liễm tâm thần, tập trung chú ý vào bảo kính.

Ong!

Mặt gương lóe sáng, hình ảnh thuẫn gian biến thành một vùng đen kịt!

"Đi!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, giơ tay chỉ một cái, tấm Thái Hư Kính đó tức thì khuếch trương, rộng lớn như một phương thiên địa!

Cùng lúc đó, Lục Đạo Luân Hồi bên trên dường như nhận được sức hút, bắt đầu chậm rãi chìm xuống.

Ong!

Quang mang nhấp nháy, thứ đầu tiên dung nhập vào Thái Hư Kính tự nhiên là Thiên Nhân đạo đứng đầu lục đạo!

Sau đó là Nhân đạo!

Kế đến là A Tu La đạo, Súc sinh đạo, Ngạ quỷ đạo, Địa ngục đạo lần lượt dung nhập vào trong Thái Hư Kính!

Toàn bộ Địa Phủ cũng theo đó kịch liệt rung chuyển, vô số âm khí tinh thuần từ đó dũng hiện, tư dưỡng vạn thiên âm hồn quỷ quái trong Địa Phủ!

Tuy nhiên, cùng với sự dung hợp sâu sắc, phản phệ từ luân hồi chi lực bàng đại ẩn chứa trong Lục Đạo Luân Hồi cũng ngày càng mãnh liệt.

Hậu Thổ là người chủ đạo, phải chịu đòn tấn công đầu tiên, sắc mặt hơi trắng bệch, vầng trán trơn bóng lấm tấm mồ hôi mịn.

Lăng Tiêu vẫn luôn mật thiết quan chú, nhìn thấy dáng vẻ cưỡng nén sự khó chịu của nàng, mày hắn hơi nhíu lại, bản năng bước tới nửa bước, suýt chút nữa đã ra tay trợ giúp, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Đây là cơ duyên và khảo nghiệm thuộc về nàng, can thiệp quá mức ngược lại sẽ không tốt.

Chỉ là sự áy náy sinh ra vì mình đã "đến muộn", khi thấy nàng vất vả, lại tăng thêm vài phần.

Chẳng mấy chốc, một kiện chí bảo cấp Hỗn Độn Linh Bảo đã trình hiện trước mặt mọi người!

Đó là một bàn tròn cổ phác, tỏa ra đạo vận hạo hãn khó có thể diễn tả bằng lời.

Chỉ cần nhìn vào một cái, liền dường như có thể thấu thị quỹ tích luân hồi của chúng sinh thậm chí cả thiên địa!

Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

"Thành rồi!" Trong mắt Hậu Thổ lóe lên niềm vui sướng không thể ức chế, nàng thở phào một hơi dài, nụ cười rạng rỡ nở trên môi.

Nàng giơ tay nhẹ nhàng nâng lấy chiếc Lục Đạo Luân Hồi Bàn

đang huyền phù, đầu ngón tay ngưng tụ pháp lực, bắt đầu thi triển lạc ấn của chính mình.

Ngay lúc đó, nàng cảm nhận được một luồng thần niệm nhu hòa nhưng kiên cường lặng lẽ tiến tới, không phải để can nhiễu, mà giống như một hậu thuẫn vững chắc nhất, ổn định nâng đỡ thần hồn đang có chút hư phù do tiêu hao quá lớn của nàng.

Lòng nàng ấm áp, không cần ngoảnh đầu lại cũng biết đó là Lăng Tiêu đang âm thầm thủ hộ.

Sự ủng hộ không lời này khiến sợi tơ tình cảm trong lòng nàng thầm quấn chặt thêm vài phần.

Cùng lúc đó, các Tổ Vu còn lại có mặt cũng đồng thời ra tay, lần lượt rót vào khí tức của bản thân!

Trong chốc lát, Lục Đạo Luân Hồi Bàn này đã triệt để ràng buộc với tộc vận Vu tộc cũng như khí tức Địa Đạo!

"Rất tốt." Lăng Tiêu hài lòng gật gật đầu, thấy Hậu Thổ đã thành công chưởng khống Luân Hồi Bàn, sắc mặt cũng đã khôi phục hồng nhuận, hòn đá trong lòng hắn mới coi như rơi xuống.

"Không ngoài dự liệu, các ngươi rất nhanh sẽ có thể thử trùng kích cảnh giới tứ trọng thiên rồi." Câu nói này hắn dành cho Thập Nhị Tổ Vu, nhưng ánh mắt lại dừng lại trên thân Hậu Thổ, mang theo một tia cổ vũ và hân hoan.

Một khi Thập Nhị Tổ Vu đều đạp nhập tứ trọng thiên, chiến lực tất sẽ tăng cường cấp kịch!

Bởi lẽ riêng khoảng cách giữa tam trọng thiên và tứ trọng thiên đã vô cùng đáng sợ, huống chi là mười hai vị Tổ Vu?

"Vậy ta xin cáo lui." Lăng Tiêu thu liễm tâm thần, chuẩn bị rời đi.

“Đa tạ Lăng Tiêu đạo hữu!” Hậu Thổ cùng các Tổ Vu khác đồng thanh tạ ơn.

Giọng nói của nàng đặc biệt rõ ràng, mang theo sự cảm kích chân thành, ánh mắt truy tùy theo bóng dáng Lăng Tiêu, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ hóa thành một câu: “...Ơn này, Hậu Thổ khắc ghi trong lòng.” Tình ý trong ánh mắt đó tuy không nói ra bằng lời, nhưng đã thắng vạn ngữ thiên ngôn.

Bước chân Lăng Tiêu hơi khựng lại, đối diện với đôi mắt trong trẻo nhưng uẩn hàm thâm tình của Hậu Thổ, sự áy náy trong lòng hắn lại một lần nữa dâng trào.

Hắn nở một nụ cười ôn hòa, gật đầu: “Giữa nàng và ta, không cần lời tạ.

Bảo trọng.” Nói đoạn, xoay người rời đi, bóng lưng mang theo một tia phức tạp khó nhận ra.

Hậu Thổ nhìn theo hướng hắn biến mất, nắm chắc Lục Đạo Luân Hồi Bàn ôn nhuận trong tay, đầu ngón tay dường như còn vương vấn hơi ấm từ thần niệm lướt qua của hắn khi nãy, hồi lâu vẫn chưa rời mắt.

Các Tổ Vu xung quanh đang đắm chìm trong niềm vui có được bảo vật, nên không nhận ra những biến hóa tâm tư tinh vi của nàng.

Sự xuất hiện của Lục Đạo Luân Hồi Bàn đã tăng cường cực đại nội hàm của Vu tộc.

Thậm chí, ngay cả khi rời khỏi Hồng Hoang vào Hỗn Độn, bằng vào bảo vật này, bọn họ cũng có thể trực tiếp điều động Địa Đạo chi lực gia trì cho mình, thực lực tự nhiên đại tăng!

Mà hạt nhân của sức mạnh này sẽ được nắm giữ chặt chẽ trong tay Hậu Thổ, cũng khiến nàng và Lăng Tiêu dường như có thêm một

sợi dây liên kết vô hình và khăng khít.

Cùng lúc đó, phía ngoài thiên ngoại của Hồng Hoang, bên trong một phương tiểu thiên địa nào đó.

Dương Mi lão tổ tĩnh lặng mở mắt, khóe miệng khẽ mỉm cười: "Hồng Quân lão già kia e là sắp tức nổ phổi rồi, nghĩ thôi đã thấy vui vẻ!" Vị Không Gian Ma Thần này đứng dậy, bước vào nơi sâu nhất của thế giới này.

Chỉ chốc lát sau, y đã tìm thấy hai vị Ma Thần đang trọng đúc nhục thân là Càn Khôn Ma Thần và Âm Dương Ma Thần!

Chương 919

Hai người khoanh chân ngồi đó, Càn Khôn Lượng Thiên Xích cùng Âm Dương Luyện Thiên Lô không ngừng cộng minh với bọn họ, tỏa ra sức mạnh trợ giúp dung hợp nhục thân.

Càn Khôn và Âm Dương đều thuộc hàng Ma Thần có thực lực khá mạnh trong Hỗn Độn, chỉ là quá đen đủi, năm đó bị Hồng Hoang Thiên Đạo cùng Hồng Quân liên thủ tính kế, dẫn đến kết cục nhục thân băng diệt.

"Hai vị đạo hữu." Dương Mi lão tổ khẽ thở dài lắc đầu, lập tức ra tay trợ giúp bọn họ một tay.

Sau một hồi lâu, Âm Dương và Càn Khôn mới ngẩng đầu lên, tò mò nhìn về phía Dương Mi lão tổ: "Đàm phán bên kia thế nào rồi?" Âm Dương hỏi.

"Chỉ cần bọn họ có thể thuyết phục được Hồng Quân thì sẽ nắm chắc." Dương Mi lão tổ bình tĩnh đáp.

"Hóa ra là thế." Càn Khôn cười lạnh một tiếng, "Hắn hiện tại dù không muốn chịu thiệt thòi này cũng phải cắn răng mà nuốt xuống!

Bởi vì người nắm quyền chủ động là chúng ta, chứ không phải Hồng Quân!" Đối với chuyện này, Càn Khôn và Âm Dương vẫn khá tự tin.

Dù sao, dưới sự cám dỗ của ba kiện Hỗn Độn Linh Bảo, cho dù Hồng Quân không muốn đáp ứng, các đại năng khác của Hồng Hoang e là cũng sẽ bức hắn phải đồng ý!

Bởi vì ba kiện bảo vật kia dù có hoàn trả cũng là về tay Hồng Quân, nhưng nếu đổi thành hai kiện khác, tình hình sẽ khác hẳn, biết

đâu chừng các thánh nhân Hồng Hoang khác cũng có cơ hội chấp chưởng Hỗn Độn Linh Bảo.

Đang nói chuyện, chân mày Dương Mi lão tổ khẽ nhướng lên: "Bọn họ gửi tin tới rồi." "Thế nào?" "Tự nhiên là đồng ý rồi." Dương Mi lão tổ cười ha hả gật đầu, "Lão phu đi một lát rồi về." Dứt lời, Dương Mi lão tổ bước tới, thân ảnh đột nhiên biến mất trong phương tiểu thiên địa này.

Gần như trong nháy mắt, Dương Mi lão tổ đã xuất hiện tại biên duyên Hồng Hoang.

Trong tay y đã cầm một món bảo vật như được rèn đúc từ nham thạch, đó là một cây thiết côn, thân côn khắc đầy phù văn lưu kim như nham thạch nóng chảy, tỏa ra hơi thở cực đoan khủng bố.

Chỉ cần nhìn vào cây côn đó, dường như có thể thấy một tôn hung ảnh Hỗn Độn đang chiến thiên đấu địa!

Đó chính là bản mệnh chí bảo năm xưa của Hỗn Độn Ma Viên — Đô Thiên Đấu Chiến Côn!

Theo sự hiện thân của Dương Mi lão tổ, phía xa trong Hỗn Độn cũng có ba đạo thân ảnh đi tới: Lăng Tiêu, La Hầu và Hồng Quân.

"Đạo hữu đến thật sớm." Lăng Tiêu cười ha hả lên tiếng, ánh mắt lập tức rơi vào cây côn kia, chắp tay nói: "Đây chính là Đô Thiên Đấu Chiến Côn sao?

Quả nhiên bất phàm." "Đó là đương nhiên, dù sao cũng là một trong số ít Hỗn Độn Linh Bảo còn hiện thế." Dương Mi lão tổ cười nói, "Năm đó chúng ta cùng vây công Bàn Cổ, Hỗn Độn Ma Viên là kẻ cương liệt bá đạo nhất, thậm chí chủ động ra tay với Bàn Cổ.

Đáng tiếc thực lực của hắn kém xa Bàn Cổ, nhanh chóng bị chém diệt.

May mắn thay, nhát rìu cuối cùng của Bàn Cổ chỉ chém đứt hai cánh tay hắn, mà hai tay hắn nắm chặt bảo vật này, cuối cùng món bảo vật này cùng với di cốt hai tay lạc lối giữa Hỗn Độn." Nói đoạn, Dương Mi lão tổ lại từ trong ống tay áo lấy ra hai khúc thủ cốt vàng óng như được đúc từ vàng ròng!

Trên xương tỏa ra khí tức khủng bố của cảnh giới Đại Đạo!

Hài cốt Hỗn Độn Ma Viên!

Đồng tử Lăng Tiêu hơi co lại.

Y tâm niệm điện chuyển, nếu có thể lấy được vật này, sau này cho bốn con khỉ nhà mình dung hợp, sức mạnh tất nhiên sẽ đại tăng!

"Lão tổ, hai khúc thủ cốt này bán thế nào?" Lăng Tiêu lập tức tiến lên, nhìn kỹ đôi thủ cốt kia.

"Không bán." Dương Mi lão tổ lắc đầu.

"Không bán?" Lăng Tiêu nhất thời thấy hơi khó xử.

Đôi thủ cốt này có tác dụng cực lớn với y, nếu không lấy được thì thật đáng tiếc.

Tuy nhiên, khắc sau Dương Mi lão tổ lại nói: "Tuy bảo không bán, nhưng có thể trực tiếp tặng ngươi.

Coi như là lễ vật bồi tội vì trước đó lão đạo đã tự ý xông vào Hồng Hoang." "Tốt tốt tốt!

Vậy chuyện đó coi như xóa bỏ!" Lăng Tiêu vội vàng thu đôi thủ cốt vào túi, trong lòng lại thầm tính toán: "Lão gia hỏa này cậy vào thủ đoạn không gian, không biết đã vơ vét bao nhiêu năm trong Hỗn Độn hải, đồ tốt định là không ít..." Tuy nhiên, Lăng Tiêu không hề nảy sinh ý định trấn lột Dương Mi lão tổ.

Không phải vì đánh không lại, mà thuần túy là đánh không trúng,

đuổi không kịp!

Bốn chữ "Không Gian Ma Thần" đâu phải để nói chơi?

Thật sự gặp hung hiểm, thế gian e là không vật gì có thể vây khốn được y.

Ở phía xa, sắc mặt Hồng Quân xanh mét, uất nghẹn dâng trào trong lòng: "Thật là quá đáng!

Lão tặc này lần trước rõ ràng là đến đánh ta, cướp bảo vật của ta, thậm chí suýt chút nữa san bằng Tử Tiêu Cung của ta!

Giờ bồi lễ xin lỗi lại không tìm ta, trái lại đi bồi lễ cho tên Lăng Tiêu kia?" Hắn cảm thấy một luồng ác khí nghẹn ở lồng ngực, gần như không thể nuốt trôi!

Lăng Tiêu thấy vậy, trong lòng vô cùng mãn ý.

Với y mà nói, Dương Mi lão tổ lần trước xông vào Hồng Hoang có mục tiêu rõ ràng, đánh xong là chạy, không gây ra phá hoại quy mô lớn.

Với các đại năng Hồng Hoang khác mà nói, càng là việc không liên quan đến mình: "Y đánh Hồng Quân, liên quan gì đến ta?" Thu hồi bảo vật, Lăng Tiêu đưa mắt ra hiệu với Hồng Quân ở phía xa, ý tứ rất rõ ràng: "Đạo Tổ, ngài cũng không muốn bội ước mà không lấy lại được Diệt Thế Tháp chứ?" Hồng Quân hít sâu một hơi, cố đè nén nộ hỏa, lấy ra Thời Không Thiên Luân suýt chút nữa bị đoạt mất.

Lăng Tiêu tiếp nhận bảo vật, lập tức mở miệng: "Đồ vật tạm thời để trong tay ta, thế nào?" "Chuyện này..." Dương Mi lão tổ suy nghĩ một chút rồi gật đầu, "Hồng Quân lão nhi tuyệt đối không thể tin.

Còn La Hầu?" Y liếc nhìn Ma Tổ một cái, "Cũng không thể tin được.

Lần trước tin hắn mà Long Vương, Nguyên Phượng, Tổ Kỳ Lân đều rơi xuống hố không bò lên nổi." Một lát sau, Dương Mi lão tổ gật đầu, vung tay ném Đô Thiên Đấu Chiến Côn cho Lăng Tiêu: "Được rồi, giờ đến lúc thực hiện giao dịch thứ hai.

Ta dẫn các ngươi đi lấy Diệt Thế Tháp." Lăng Tiêu cùng La Hầu, Hồng Quân nhìn nhau một cái, liền bám sát sau lưng Dương Mi lão tổ.

Ngay sau đó, thân ảnh bốn vị đại năng đột nhiên biến mất.

Một đạo lưu quang xông vào Hỗn Độn, cấp tốc xuyên hành!

Hỗn Độn hải cực đoan vô tự, cũng chỉ có hạng Ma Thần Hỗn Độn như Dương Mi lão tổ mới có thể định vị chuẩn xác.

Trong lưu quang, Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, như có điều suy nghĩ, tự tại cảm ngộ thủ đoạn không gian mà Dương Mi lão tổ thi triển.

Ước chừng một ngày trôi qua, Dương Mi lão tổ dừng động tác.

"Chính là chỗ này." Dương Mi lão tổ giơ tay chỉ một cái.

Lăng Tiêu, La Hầu, Hồng Quân nhìn theo hướng đó, chỉ thấy phía xa lơ lửng một phương Đại Thiên Thế Giới!

"Ồ?

Lại là một phương thiên địa?" Lăng Tiêu lập tức thấy hứng thú.

Nếu có thể thôn phệ giới này, chia sẻ khí vận của nó, đối với Hồng Hoang lại là một chuyện tốt cực lớn.

Ba người nhìn nhau, không hẹn mà cùng xông về phía thế giới đó.

"Ai, dù không phải là hố thì cũng phải phòng bọn họ một tay." Dương Mi lão tổ khẽ lắc đầu, cũng bám sát bên cạnh Lăng Tiêu.

Chỉ chốc lát sau, bốn người bước vào thiên địa này.

Lăng Tiêu nhíu mày: “Không đúng, hoàn toàn không có sinh cơ!” Y nhìn Dương Mi lão tổ với thần sắc cổ quái.

“Đừng nhìn ta.” Dương Mi lão tổ lắc đầu nói, “Không phải lão phu làm.

Khi lão phu tình cờ tới đây, trận chiến đã kết thúc từ lâu, nơi này sinh cơ đã tuyệt.” “Chiến đấu?” Ba người Lăng Tiêu trong lòng đều chấn động.

Chương 920

"Đi theo ta." Dương Mi lão tổ tăng tốc độ, lát sau đã tới trung tâm thiên địa.

Chỉ thấy nơi đó sừng sững một tòa tế đàn quỷ dị.

Thân đàn điêu khắc vô số văn lộ vặn vẹo, phía trên đang ngủ say một đạo thân ảnh bàng đại và vặn vẹo.

Con quái vật kia trên người mọc ra hàng chục khuôn mặt quỷ dị, mỗi khuôn mặt đều tỏa ra khí tức Đại Đạo hoàn toàn khác biệt.

Dù đang trong giấc ngủ say, Lăng Tiêu vẫn có thể cảm nhận được hận ý và bạo nộ kinh người ẩn chứa trong cơ thể nó.

"Đây là vật gì?" Lăng Tiêu kinh nghi, ẩn ước cảm giác khí tức này có vài phần tương tự với La Hầu bên cạnh.

"Lại có loại thứ này sao!" La Hầu hít vào một ngụm khí lạnh.

"Sao thế?

Chẳng lẽ ngươi biết?" Lăng Tiêu truy vấn.

"Biết đôi chút, nhớ lại một vài truyền thuyết cổ xưa." La Hầu trầm giọng nói, "Vật này chính là tà niệm thao thiên, oán hận cùng bất cam tàn lưu khi Bàn Cổ chém giết ba ngàn Ma Thần, tái dung hợp với tội nghiệt bàng đại diễn sinh từ lúc khai thiên tích địa, cuối cùng dựng dục ra quái vật!" "Lại có loại quái vật phức hợp kỳ đặc như thế sao?" Lăng Tiêu cũng tắc lưỡi xưng kỳ.

"Nếu đã như thế, tại sao ngươi không diệt nó, ngược lại lưu nó ở đây?" La Hầu quay sang hỏi Dương Mi lão tổ.

"Lão phu không nuôi dưỡng nó, chỉ là giam giữ nó ở đây." Dương

Mi lão tổ giải thích, “Trong cơ thể nó ẩn giấu Diệt Thế Tháp.

Một khi thả nó ra hoặc giết chết nó, tất sẽ kinh động đến Thần Nghịch.

Lão phu còn trông chờ dùng tháp để giao dịch, tự nhiên không thể khinh động.” “Tiền bối, đây cũng là hậu thủ của ngài sao.” Lăng Tiêu nhìn đầu quái vật kia lên tiếng, “Tuy nhiên, chắc là cũng rất khó giết.” “Đúng là có chút khó khăn.” Dương Mi lão tổ không phủ nhận, sau đó nhắc nhở: “Muốn đối phó quái vật đó, khuyên các ngươi vạn lần cẩn thận!

Khi ta tìm thấy nó, nó đã tàn sát sạch sành sanh toàn bộ sinh linh của một phương thiên địa.

Ta phải dùng phân thân của chính mình làm mồi nhử mới dẫn được nó vào nơi này phong ấn.” “Được.” Lăng Tiêu, La Hầu, Hồng Quân nhìn nhau, không hẹn mà cùng phân ra một phân thân đi lên thăm dò!

Nếu Dương Mi lão tổ đã nói khó tiêu diệt, tự nhiên không thể khinh suất.

Chỉ lát sau, ba đạo phân thân cấp bậc Thánh Nhân lao về phía quái vật đang ngủ say.

Lúc này, quái vật vẫn chìm trong giấc ngủ sâu, khó lòng tỉnh lại.

Xung quanh có sức mạnh trận pháp do Dương Mi lão tổ bố trí khóa chặt nó, khiến nó không thể động đậy.

“Ra tay!” Lăng Tiêu quát khẽ một tiếng.

Ba đạo phân thân tức khắc bùng phát sức mạnh Đại Đạo của riêng mình!

Lực chi Đại Đạo!

Hủy diệt Đại Đạo!

Sát lục Đại Đạo!

Ba loại quy tắc pháp tắc cực đoan đáng sợ và bá đạo lan tỏa, oanh kích dữ dội lên người quái vật.

Oành!

Trong tiếng nổ lớn, trên bề mặt quái vật đột nhiên lan tỏa ra từng tầng từng tầng pháp tắc Đại Đạo hỗn tạp, chồng chất nhào trộn vào nhau, hình thành một tấm lưới lớn vô hình!

Đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, y lại có thể cảm nhận được hàng chục loại khí tức pháp tắc hoàn toàn khác nhau trên người con quái vật này!

Những pháp tắc này đan xen vào nhau, ngạnh sinh sinh triệt tiêu tới chín thành uy lực tấn công của bọn họ!

"Làm sao có thể?!" La Hầu thất thanh kinh hô.

Lăng Tiêu trong lòng đã minh ngộ: "Hiểu rồi!

Quái vật này là thực thể hội tụ oán khí của đông đảo Ma Thần và tội nghiệt khai thiên, bản thân nó thừa tải rất nhiều sức mạnh pháp tắc.

Thay vì nói nó là sinh linh, chẳng bằng nói nó là một thực thể thiên tai hỗn hợp giữa pháp tắc và oán khí!" "Không sai," Hồng Quân gật đầu tán thành, "Kẻ này có thể có chiến lực Hợp Đạo cảnh, hoàn toàn dựa vào số lượng pháp tắc và oán khí cưỡng ép chồng chất lên nhau, lại hành sự theo bản năng tàn lưu của Đại Đạo." Ba người tức khắc thấu hiểu mấu chốt.

Lăng Tiêu thu hồi phân thân, quyết nhiên nói: "Để ta phá phòng thủ, hai vị theo sau tấn công!" "Được!" La Hầu và Hồng Quân đáp lời.

Hiện giờ đã đạt đến Hợp Đạo lục trọng thiên, nắm giữ chín thành ‘Vô Di Hóa Liễm’, Lăng Tiêu không nghi ngờ gì chính là chiến lực mạnh nhất Hồng Hoang!

Hít sâu một hơi, Lăng Tiêu bước tới, thanh Bàn Cổ Phủ tàn phá rơi vào tay.

Lực chi Đại Đạo đột nhiên giáng lâm, nhưng khí tức toàn thân y lại thu liễm sạch sành sanh, rìu và người đều trở nên giản dị tự nhiên, dường như không có chút uy áp nào — chính là Vô Di Hóa Liễm, đem sức mạnh nén đến cực hạn trong cơ thể, không để rò rỉ một phân!

Tuy rằng vẫn chưa đạt đến mức độ vi diệu như Thần Nghịch, nhưng thủ đoạn này đã khiến lực công kích của Lăng Tiêu tăng vọt gấp bội!

Thân hình y hóa thành lưu quang, trong nháy mắt áp sát quái vật đang ngủ say, một rìu chém xuống!

Oành!

Phập!

Lưỡi rìu Bàn Cổ như cắt đậu hũ, tức khắc phá mở thân thể kiên nhận của quái vật!

Tiên huyết phun trào như thác lũ, một vết thương khổng lồ như hẻm vực nứt toác ra dữ tợn!

Kịch thống ập đến, quái vật mạnh mẽ mở bừng đôi mắt khổng lồ đỏ ngầu, thoát khỏi giấc ngủ dài bất tận!

Ngay khoảnh khắc nó mở mắt, đòn tấn công của Hồng Quân và La Hầu đã tới!

Tử Tiêu Diệt Thế Chùy cùng Thí Thần Thương mang theo hồng lưu của hủy diệt và sát lục, chuẩn xác oanh kích vào vết thương

khổng lồ mà Lăng Tiêu vừa chém ra!

Phập!

Oành!

Pháp tắc hủy diệt màu đen điên cuồng lan tỏa trên bề mặt quái vật, xé rách, tạo ra thêm nhiều vết nứt; pháp tắc sát lục đỏ tươi thì đâm xuyên vào sâu trong huyết nhục, điên cuồng xoay chuyển giết sạch sinh cơ!

Tam Thánh phối hợp, vi diệu đến cực điểm!

Quái vật vừa tỉnh dậy đã chịu trọng thương, thân thể bàng đại gần như bị chém ngang lưng, huyết nhục văng tung tóe!

Tuy nhiên, nó dường như chẳng hề bận tâm đến thương thế, ngược lại ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét chấn vỡ hư không, trong âm thanh đó tràn ngập thống khổ vô tận và hận ý thao thiên.

Thấp thoáng, hai âm tiết đầy oán độc gầm rống ra từ miệng nó: "Bàn!

Cổ!" Con quái vật được hình thành từ oán khí của các Tiên Thiên Ma Thần bị chém và tội nghiệt khai thiên này có một sự căm hận khắc cốt ghi tâm đối với hơi thở của Bàn Cổ!

Cảm ứng được uy năng của Bàn Cổ Phủ, nó triệt để rơi vào điên cuồng, bất chấp tất cả lao về phía Lăng Tiêu!

Khắc sau, hàng chục loại pháp tắc hỗn tạp cưỡng ép ngưng tụ quanh thân nó, hóa thành một đoàn hỏa lưu pháp tắc hỗn loạn chói mắt, bắn thẳng về phía Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu lại chẳng hề sợ hãi!

Nguyên nhân không gì khác, con quái vật này tuy có nhiều pháp tắc nhưng chỉ biết dùng bản năng thúc động, các pháp tắc xung đột triệt

tiêu lẫn nhau, uy lực giảm mạnh, càng đừng nói đến việc thao túng tinh tế!

Chương 921

Y dễ dàng né tránh hỏa lưu, bản thể quái vật đã đè xuống như núi lớn!

"Cút!" Lăng Tiêu nộ hống như sấm, Bàn Cổ Phủ chém từ dưới lên trên, hung hãn vung rìu!

Bùm!

Vĩ lực khai thiên tích địa bùng nổ, quái vật tội nghiệt bị đánh bay thẳng lên thiên không, thân thể bàng đại một lần nữa nứt vỡ ra vô số vết thương, huyết đen như mưa trút xuống.

"Phá cho ta!" Quái vật bị thương gầm thét, hàng chục loại pháp tắc ẩn chứa sinh cơ trên người cưỡng ép tụ hợp, thương thế lại bắt đầu hồi phục phi tốc!

"Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh, Tử Tiêu Diệt Thế Chùy dẫn động Âm Dương Thiên Hỏa, ầm ầm đập vào nơi đang hồi phục của quái vật!

Oành!

Âm Dương Thiên Hỏa bùng cháy hừng hực, vết thương vừa khép lại lại một lần nữa nứt toác, huyết nhục trong ngọn lửa cháy đen vụn nát!

Quái vật phát ra tiếng kêu thê lương!

"Chết đi cho ta!" La Hầu sát ý sôi trào, như lưu tinh trụy địa dẫm lên cổ quái vật!

Thí Thần Thương bùng phát huyết mang thao thiên, hung hãn đâm thấu vào trong cơ thể nó!

Oành đoành!

Phập!

Mũi thương xuyên thấu cơ thể!

Cùng lúc đó, đòn tấn công của Lăng Tiêu và Hồng Quân một lần nữa giáng xuống!

Quái vật bị đánh tới mức liên tục bại thoái, thương thế trên người không ngừng xé rách mở rộng, tốc độ hồi phục hoàn toàn không theo kịp tốc độ phá hoại!

Lúc này, Lăng Tiêu cuối cùng đã hiểu vì sao Dương Mi lão tổ chỉ phong ấn mà không chém giết — sinh cơ của con quái vật này thực sự quá đỗi bàng bạc hạo hãn!

Cho dù ba vị tuyệt đỉnh Hồng Hoang liên thủ có thể áp chế nó, nhưng muốn triệt để xóa sạch bản nguyên sinh cơ của nó vẫn cần tiêu tốn thời gian dài đằng đẵng!

"Khặc khặc!" Trong mắt La Hầu lóe lên hung quang, để đẩy nhanh tiến trình, hắn lại cầm Thí Thần Thương, hung hãn phá mở vết thương của quái vật, chủ động xông vào trong thân xác bàng đại của nó!

Phập!

Quái vật lập tức giãy dụa kịch liệt, huyết nhục trong cơ thể điên cuồng nhu động ép tới, mưu toan luyện hóa kẻ xâm nhập!

"Đừng hòng đắc ý!" Lăng Tiêu và Hồng Quân nhìn nhau, tâm ý tương thông.

Hai người liên thủ, pháp lực hạo hãn hóa thành gông xiềng vô hình, cưỡng ép trấn áp sự phản kháng của quái vật!

Nhất thời, quái vật chỉ có thể bị trấn áp chết cứng, trừng mắt chịu đựng La Hầu tàn sát bên trong cơ thể mình!

Nếu là đơn đả độc đấu, bất kỳ ai trong bọn họ muốn đánh tan quái vật tội nghiệt này đều khó như lên trời, phải tốn đến ngàn năm thậm chí mấy ngàn năm khổ công.

Nhưng lúc này, là ba vị đại năng Hợp Đạo hợp lực vây tiễu!

Trong cuộc công phạt kịch liệt, bọn họ đã phát hiện ra một nhược điểm chí mạng — nguyên thần của quái vật này hỗn loạn đến cực điểm!

Ngoại trừ bản năng sát lục và ham muốn thôn phệ, gần như không có bất kỳ lý trí nào.

Mà điều này, lại vừa vặn bị Thí Thần Thương của La Hầu khắc chế hoàn hảo!

Thí Thần Thương dù mới chỉ tu phục đến tầng thứ Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng lại sở hữu uy năng quỷ dị mà ngay cả Hỗn Độn Linh Bảo cũng chưa chắc đã có — ô nhiễm, xâm thực nguyên thần!

Đối với những cường giả cùng tầng thứ như Vĩnh Hằng, Hậu Bạt, hiệu quả này cần thời gian để lan tỏa, một khi thành công sẽ như dòi bám xương, cực khó xua đuổi.

Mà con quái vật trước mắt này, nguyên thần của nó vốn đã hỗn loạn yếu ớt, giống như đồ sứ đầy vết nứt!

Sức mạnh huyết sát của Thí Thần Thương xâm nhập vào trong đó, chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, khiến sự hỗn loạn của nó gia tăng, tự mình băng hoại!

Thời gian trôi qua, dưới sự trấn áp và công kích từ trong ra ngoài của ba đại cường giả, sức mạnh của con quái vật tội nghiệt đáng sợ này cuối cùng cũng bắt đầu suy yếu phi tốc!

Oành đoành!

Không biết đã kích chiến bao lâu, kèm theo một tiếng ai minh không cam lòng, thân thể bàng đại như dãy núi của quái vật ầm ầm đổ gục!

Sức mạnh quanh thân bị phong tỏa triệt để, rơi vào cảnh trọng thương hấp hối, không còn sức phản kháng!

Ánh mắt Lăng Tiêu như điện, xuyên thấu qua lớp xác tàn tạ của quái vật, nhìn thấy ở sâu trong lõi của nó một tòa bảo tháp tỏa ra khí tức bất tường!

"Diệt Thế Tháp, chính là ở đó!" Lăng Tiêu giơ tay chỉ.

"Vật này, thuộc về lão phu!" Trong mắt Hồng Quân bộc phát tinh quang rực rỡ chưa từng có, Tử Tiêu Diệt Thế Chùy nắm chặt trong tay, hủy diệt tiên lực bùng nổ không chút giữ lại!

Chùy ảnh như núi, ầm ầm đập xuống!

Tàn khu vốn đã chi ly phá toái của quái vật lại càng không thể chịu đựng thêm, triệt để tan rã!

Phập!

Mảnh vụn huyết nhục và pháp tắc bắn tứ tung, một tòa bảo tháp tỏa ra khí tức hủy diệt cực đoan lộ diện!

Tháp chia làm chín tầng, toàn thân u ám, khắc đầy đạo văn hủy diệt của thời hoang sơ cổ xưa, chỉ cần sự tồn tại của nó đã khiến không gian xung quanh ẩn ẩn sụp đổ!

Diệt Thế Tháp!

Hỗn Độn Linh Bảo được dựng dục từ Hủy Diệt Đại Đạo!

Hơi thở của Hồng Quân trở nên dồn dập, nhìn chằm chằm vào món chí bảo hằng mơ ước này!

Ngay khoảnh khắc Diệt Thế Tháp thoát khỏi sự trói buộc của quái

vật, nó mạnh mẽ chấn động, u quang bùng nổ, lại muốn phá vỡ hư không độn tẩu, trở về bên cạnh chủ nhân cũ!

"Còn muốn chạy?!" Hồng Quân lệ hát một tiếng, bàn tay lớn như che trời tỏa ra pháp lực vô thượng, lòng bàn tay như lồng giam tóm chặt lấy Diệt Thế Tháp!

Đã phải trả giá thảm trọng, thậm chí bị Dương Mi lão tổ tính kế mới đoạt được, hắn sao có thể để món bảo vật này chạy thoát?

Không chút do dự, Hồng Quân lập tức khoanh chân ngồi xuống, hủy diệt tiên lực hạo hãn như biển điên cuồng dũng nhập vào trong tháp, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa trấn áp!

Hắn muốn dùng Đại Đạo của bản thân để triệt để xóa sạch dấu ấn tàn lưu của Thần Nghịch trong đó!

Lăng Tiêu và La Hầu nhìn nhau, ăn ý chuyển ánh mắt về phía tàn hài của quái vật tội nghiệt.

Tuy là quái vật, nhưng huyết nhục xương cốt của nó đều chứa đựng tinh hoa bàng bạc và pháp tắc hỗn loạn, thực sự là bảo vật hiếm có!

Dù sao, khi còn sống nó cũng tương đương với tồn tại Hợp Đạo ngũ trọng thiên!

Hai người không hề khách sáo, giống như đang phân chia thần tài hiếm thế, kiếm quang phủ ảnh lập lòe, nhanh chóng phân cắt và thu lấy tàn hài quái vật đồ sộ như núi.

"Đồ tốt!" Mắt Lăng Tiêu thần quang rực rỡ, há miệng phun ra một đạo Thái Dương Chân Hỏa tinh luyện, bao bọc lấy khối huyết nhục vừa nhận được, bắt đầu luyện hóa sức mạnh pháp tắc hỗn tạp bên trong.

La Hầu thì càng bá đạo trực tiếp hơn, cắm Thí Thần Thương vào

khối huyết nhục lớn.

Chương 922

Thân thương huyết mang lưu chuyển, giống như sinh vật tham lam thôn phệ tinh hoa huyết nhục và oán khí sát lục hỗn loạn, những vết nứt trên thân thương lại có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang tu phục, hào quang càng thêm thâm thúy!

Không biết qua bao lâu, sự chấn động của Diệt Thế Tháp trong tay Hồng Quân dần lắng xuống, u quang nội liễm, tuy chưa hoàn toàn luyện hóa nhưng đã sơ bộ trấn áp, sẽ không tự mình độn tẩu nữa.

"Đi thôi." Thấy Hồng Quân thành công, Dương Mi lão tổ hơi gật đầu, giơ tay khẽ ấn.

Ong!

Đạo vận không gian vô hình tức khắc lan tỏa, bao bọc lấy bốn người.

Khoảnh khắc sau, pháp tắc không gian phát động!

Thân ảnh Dương Mi lão tổ, Lăng Tiêu, Hồng Quân, La Hầu biến mất tại chỗ, được dịch chuyển ra khỏi phương thiên địa tù lung tàn phá này, nhảy vọt về phía một tọa độ nào đó sâu trong Hỗn Độn.

Lại không biết qua bao lâu... phương thiên địa tàn phá vừa trải qua đại chiến, nay tĩnh mịch như tờ này, màng thế giới đột nhiên vặn vẹo kịch liệt!

Xoẹt!

Một cây trường thương khủng bố tỏa ra hơi thở hủy diệt vô tận, giống như đâm thủng một tờ giấy mỏng, dễ dàng xé rách vách ngăn thế giới kiên cố, hung hãn đâm vào!

Thần Nghịch!

Hắn từ trong Hỗn Độn bước ra, giáng lâm xuống giới này.

Ánh mắt lạnh lẽo quét qua mặt đất đầy rẫy vết thương bên dưới, chân mày nhíu chặt.

Hắn ở sâu trong Hỗn Độn, đột nhiên cảm ứng được khí tức Diệt Thế Tháp dao động kịch liệt mới bất chấp tất cả xé rách không gian chạy tới.

Tuy nhiên, rốt cuộc vẫn chậm một bước!

Khí tức Diệt Thế Tháp đã hoàn toàn biến mất!

"Đáng chết!

Bị nẫng tay trên rồi?!" Sắc mặt Thần Nghịch âm trầm như nước, thần niệm cường hoành tức khắc bao phủ toàn bộ thiên địa tàn phá để tìm kiếm kỹ lưỡng.

Rất nhanh, vài luồng khí tức Đại Đạo vừa quen thuộc vừa khiến hắn chán ghét còn sót lại đã bị hắn bắt thớt được.

"Lăng Tiêu!

Hồng Quân!

La Hầu!" Thần Nghịch nộ hống như vạn sấm nổ vang, ý chí hủy diệt khủng bố tuôn trào!

Răng rắc... thiên địa vốn đã bên bờ sụp đổ dưới uy áp này càng gia tốc vụn vỡ, tan rã!

"Cả gan thâm nhập Hỗn Độn, đoạt chí bảo của ta!" Sát ý trong mắt Thần Nghịch gần như ngưng tụ thành thực chất.

Hỗn Độn Linh Bảo Diệt Thế Tháp mà hắn đã phải trả giá cực lớn để luyện chế, lại bị ba con "chuột nhắt" này thừa cơ lấy trộm!

"Đừng để ta bắt được các ngươi... nếu không, nhất định sẽ khiến

các ngươi hình thần câu diệt, vĩnh thế không được siêu sinh!" Thần Nghịch nghiến răng nghiến lợi, mỗi một chữ đều chứa đựng hận ý thao thiên.

Khí tức tàn lưu vốn đã bị Dương Mi lão tổ xóa sạch quá nửa khi nhảy vọt không gian, manh mối truy tìm triệt để đứt đoạn.

Hắn chỉ có thể mang theo nộ hỏa và bất cam thao thiên, Hủy Diệt Chi Thương vung mạnh một cái, một lần nữa xé rách Hỗn Độn, hậm hực rời đi...

Không gian biến đổi, khi đám người Lăng Tiêu xuất hiện lần nữa thì đã đứng ở phía ngoài màng thế giới Hồng Hoang, bên trong một tiểu thiên địa bí ẩn được đặc ý khai tịch ra.

Lăng Tiêu cảm ứng một chút liền biết nơi này cực gần Hồng Hoang.

"Dịch chuyển thật nhanh!" Lăng Tiêu thầm tán thưởng, lên tiếng: "Không hổ là Không Gian Ma Thần, thủ đoạn như vậy, truy lùng khó tới." "Đó là đương nhiên!" Dương Mi lão tổ vuốt râu, mặt lộ vẻ đắc ý.

"Hừ, nhanh đến mấy thì sao?

Năm đó chạy nhanh thế mà chẳng phải vẫn bị Bàn Cổ một rìu chém nát bản thể sao?" Hồng Quân thu hồi Diệt Thế Tháp, lạnh lùng mỉa mai.

"À, tổng vẫn tốt hơn con địa long nào đó, lúc đầu chỉ dám trốn trong kẽ hở Hỗn Độn nhìn trộm đại chiến, đến đầu cũng không dám ló ra." Dương Mi lão tổ nụ cười không đổi, phản pháo lại.

"Nói rất đúng." La Hầu hiếm khi gật đầu phụ họa, sau đó nhìn về phía Lăng Tiêu, "Theo giao ước, đưa đồ cho lão." "Ừ." Lăng Tiêu gật đầu, lấy Thời Không Thiên Luân ra ném cho Dương Mi lão tổ.

“Đa tạ.” Dương Mi lão tổ phất tay áo cuộn lấy, thu hồi món bảo vật ẩn chứa bí mật thời không này, vẻ mãn ý hiện rõ trên mặt.

“Chờ đã,” Hồng Quân bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm Dương Mi lão tổ, “Lão Dương Mi, lão phu vẫn luôn muốn hỏi, tại sao ngươi lại cố chấp với cái Thời Không Thiên Luân này?

Âm Dương Châu, Càn Khôn Đỉnh có thể giúp Âm Dương, Càn Khôn khôi phục, ngươi muốn Thời Không Thiên Luân, chẳng lẽ là muốn giúp tên Thời Thần kia?” Lời vừa nói ra, ánh mắt của Lăng Tiêu và La Hầu cũng tức khắc tập trung lên người Dương Mi lão tổ.

Thời Gian Ma Thần — Thời Thần!

Vị cường giả được công nhận là mạnh nhất dưới trướng Bàn Cổ, hành tung khó lường, tâm tư khó đoán.

Dù là phe Lăng Tiêu hay phe Thần Nghịch, chưa ai từng thực sự nhìn thấu ý đồ của y.

“Ha ha,” Dương Mi lão tổ vẫn cười tủm tỉm, “Lão hủ chẳng qua là muốn tham ngộ một phen huyền bí của thời không hợp nhất mà thôi, không được sao?” “Hừ!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, biết có truy vấn cũng vô ích, không nói thêm nữa.

Thu lại Diệt Thế Tháp, Hồng Quân lạnh lùng hỏi: “Kiện linh bảo thứ ba đã hẹn trước — Nhân Quả Thư, phải đi đâu tìm?” “Ha ha...” Dương Mi lão tổ khẽ vuốt râu dài, thong thả nói: “Kiện Hỗn Độn Linh Bảo này năm đó chia làm hai, lần lượt gọi là ‘Chủng Nhân Thư’ và ‘Chứng Quả Lục’.” “Hai kiện bảo vật này, lão hủ chỉ thoáng thấy trong Hỗn Độn, lúc đó chúng hiển hóa trong một phương Phật Đạo thế giới.” Nói đoạn, Dương Mi lão tổ giơ tay gửi đi một đoàn quang vựng oánh oánh, “Đây chính là tọa độ ấn ký của phương thế giới đó.” “Dựa vào tọa độ này có thể tìm thấy sao?” Lăng Tiêu tò mò truy vấn.

“Lão hủ cũng không biết rõ.” Dương Mi lão tổ lắc đầu, “Phương thế giới đó dường như đã nhận ra sự hiện diện của ta, ngay lập tức ẩn mình trong Hỗn Độn mênh mông, không còn tung tích.

Ai, có thể có thủ đoạn như vậy, tất là do vị Ma Thần Hỗn Độn nào đó làm, nhưng không biết là vị cố hữu nào.” “Cố hữu?” Lăng Tiêu, Hồng Quân, La Hầu ba người nhìn nhau, đều như có điều suy nghĩ.

“Chỉ cần hai kiện linh bảo trước ngươi nói không phải là giả, chuyện Nhân Quả Thư này chúng ta tự nhiên tin ngươi.” Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

“Nếu đã như thế, lão phu cáo từ!” Dương Mi lão tổ giơ tay chắp lại, thân hình hóa thành một đạo lưu quang, tức khắc đi xa.

“Về thôi.” Lăng Tiêu khẽ thở dài, xoay người muốn đi.

Hồng Quân mày nhướng lên, chợt lên tiếng: “Cái ‘Đô Thiên Đấu Chiến Côn’ kia phân phối thế nào?” “Lão già kia, ngươi có tu đấu chiến chi đạo đâu, lấy cây gậy đó làm gì?” La Hầu mỉa mai.

“Hừ!

Đó là dùng ‘Thời Không Thiên Luân’ của lão đạo đổi về!” Hồng Quân hừ lạnh một tiếng, không nhường bước.

Lăng Tiêu thấy vậy đành bất lực nói: “Vật này phù hợp nhất với mấy con khỉ dưới trướng ta và Dương Tiễn, cùng nguồn đại đạo, cầm bảo vật này tu hành tất sẽ đạt được kết quả gấp đôi.

Coi như ta nợ ngươi một ân tình, thấy thế nào?” Ánh mắt Hồng Quân lóe lên, trầm ngâm một lát rồi chậm rãi gật đầu: “Thôi được, coi như ngươi nợ lão đạo một ân tình.

Sau này nếu gặp đại cơ duyên, ngươi không được tranh giành với lão đạo nữa.” “Được.” Lăng Tiêu khá bất lực đáp ứng.

La Hầu ở bên cạnh hoàn toàn không hứng thú với chuyện này, mất kiên nhẫn nói: "Mấy lão quỷ các ngươi cứ thong thả mà kì kèo, lão tử đi trước một bước!" Lời chưa dứt, thân ảnh đã hóa thành một đạo hắc mang, lao thẳng xuống Hồng Hoang, độn nhập vào sâu trong Ma Giới.

Lăng Tiêu cũng không dừng lại, bước ra một bước, thân ảnh đã trở về Thánh Cung.

Chương 923

"Lão sư!" "Tam đệ!" Y vừa hiện thân, Khổng Tuyên, Thái Nhất, Đế Tuấn, Lục Tuyết Ly cùng những người khác liền vây quanh, thần sắc cấp thiết.

Việc giao dịch với Dương Mi lão tổ, các đại năng đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều đã biết rõ.

"Thế nào rồi?" Đế Tuấn lên tiếng hỏi trước.

"Đã thành." Lăng Tiêu gật đầu, "Diệt Thế Tháp đã rơi vào tay lão quỷ Hồng Quân.

Tuy nhiên, vật này thuộc về ta rồi." Y giơ tay chộp vào hư không, một cây gậy khổng lồ toàn thân như được nung nấu từ nham thạch hỏa lưu hiện ra trong lòng bàn tay, tỏa ra chiến ý khủng bố khiến người ta tim đập chân run — chính là Đô Thiên Đấu Chiến Côn!

Cây côn này vừa xuất hiện, Dương Tiễn cùng Hỗn Thế Tứ Hầu (Linh Minh Thạch Hầu, Xích Khảo Mã Hầu, Thông Tí Viên Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu) đang hờ hững lập tức co rụt đồng tử, ánh mắt dán chặt vào thân côn, không tài nào rời đi được.

"Lão sư!" Vô Chi Kỳ (Xích Khảo Mã Hầu) cổ họng chuyển động, kích động đến mức lông xanh trên mặt cũng run rẩy.

"Các ngươi đều tu đấu chiến chi đạo, bảo vật này là phù hợp nhất." Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, tùy tay ném đi.

Đô Thiên Đấu Chiến Côn vững vàng lơ lửng trước mặt Tứ Hầu và Dương Tiễn.

"Đa tạ sư tôn!" "Bái tạ sư tổ!" Năm người lập tức mừng rỡ như điên.

Trong Hồng Hoang có mấy người được chấp chưởng Hỗn Độn Linh Bảo?

Mà vật họ có được lại còn là chí bảo hoàn mỹ khế hợp với đại đạo của bản thân!

"Hãy lo mà tham ngộ." Lăng Tiêu khích lệ một câu, liền ra hiệu cho họ lui xuống tu hành.

Phân phối xong bảo vật này, Lăng Tiêu mới nhìn về phía mọi người trong điện, thuật lại chi tiết tin tức về Nhân Quả Thư và phương Phật Đạo thế giới thần bí mà Dương Mi lão tổ đã kể.

"Lại còn có một phương Phật Đạo thế giới tồn tại trong Hỗn Độn sao?" Mọi người nghe vậy đều cảm thấy kinh ngạc, lần lượt gật đầu.

Lăng Tiêu lấy ra đoàn quang tọa độ kia, triển thị trước mắt mọi người.

Quang đoàn lưu chuyển, ẩn chứa ấn ký không gian huyền ảo.

Nhiều cường giả Hồng Hoang tập trung cảm ứng, ghi nhớ ấn ký.

"Có thể cử người theo tọa độ này tới thăm dò một phen." Lăng Tiêu phân phó.

Sau khi thu xếp ổn thỏa việc trong nhà, y đi thẳng về mật thất bế quan của mình.

Kể từ sau bài học với Côn Bằng, Lăng Tiêu đặc biệt cẩn thận.

Y bố trí thêm nhiều tầng pháp trận cường đại quanh mật thất, xác nhận đi xác nhận lại vạn vô nhất thất mới khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Bàn Cổ Phủ!

Rìu này do Khai Thiên Tam Bảo (Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung) dung hợp làm một, lại được mượn sức mạnh bản nguyên của Huyết Chi Ma Thần miễn cưỡng đúc thành, uy năng tuy

kém xa Thần Phủ Khai Thiên hoàn chỉnh năm xưa, nhưng đã là chí bảo sát phạt mạnh nhất trong tay Lăng Tiêu.

"Hiện giờ cuối cùng cũng tìm được vật để tu phục rồi." Lăng Tiêu khẽ nói, lật tay lấy ra tàn khu khổng lồ của quái vật tội nghiệt kia.

Đạo tắc lưu chuyển giữa các ngón tay y, chấn nát tàn khu từng chút một, kế đó dẫn động Thái Dương Chân Hỏa, bắt đầu quá trình luyện hóa dài đằng đẵng.

Việc luyện hóa khó khăn hơn nhiều so với việc đánh nát, những mẩu hài cốt chứa đựng sức mạnh Hợp Đạo cảnh kia tan chảy chậm chạp trong chân hỏa.

Lăng Tiêu tâm không tạp niệm, tiêu tốn mấy chục năm thời gian mới triệt để luyện hóa tàn khu đồ sộ như núi thành một đoàn năng lượng bản nguyên tinh thuần bàng bạc.

Ngay sau đó, y cẩn thận dẫn dắt đoàn bản nguyên này, từ từ dung nhập vào trong Bàn Cổ Phủ.

Ong!

Thân rìu Bàn Cổ khẽ run rẩy, giống như nắng hạn gặp mưa rào, tham lam thôn phệ luồng sức mạnh cùng nguồn và cường đại này.

Theo thời gian trôi qua, những vết nứt li ti vốn còn sót lại trên thân rìu, dưới sự nuôi dưỡng của năng lượng bàng bạc, đã khép lại và biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Toàn bộ quá trình trọng chú tu phục này kéo dài ròng rã cả trăm năm.

"Thành rồi!" Lăng Tiêu thu hồi Bàn Cổ Phủ, cảm nhận vĩ lực càng thêm viên dung bành phái truyền tới từ thân rìu, mặt lộ vẻ hân hoan.

Chuyến tu phục này khiến uy năng của Bàn Cổ Phủ khôi phục

được một đoạn lớn.

Y thầm ước lượng: "Nếu có thể lấy thêm bản nguyên của một tôn Ma Thần Hỗn Độn nữa, chiếc rìu này có lẽ sẽ tái hiện được bảy tám phần phong thái của Thần Phủ Khai Thiên ngày trước!" "Nhưng Ma Thần Hỗn Độn đâu phải hạng dễ đối phó?" Lăng Tiêu chìm vào suy tư, "Hoặc là... phương Phật Đạo thế giới mà Dương Mi lão tổ nói có ẩn chứa cơ duyên?" Y khẽ lắc đầu, nén lại tâm tư, chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ lưỡng.

Cùng lúc đó, sâu trong Hỗn Độn, bên trong một phương Đại Thiên Thế Giới ẩn dật.

Thân ảnh Dương Mi lão tổ lặng lẽ hiện ra, bước chậm về phía hai đạo thân ảnh đang điều tức — chính là Âm Dương Ma Thần và Càn Khôn Ma Thần đã trọng đúc ma khu.

"Hai vị khôi phục thế nào rồi?" Dương Mi lão tổ lên tiếng hỏi.

"Tạm ổn." Âm Dương Ma Thần khẽ thở dài, "Nhờ 'phúc' của lão quỷ Hồng Quân, ta và Càn Khôn hiện giờ vừa vặn khôi phục đến tu vi Hợp Đạo nhị trọng thiên." "Hừ!

Nếu không phải hắn thường xuyên tế luyện hai kiện bạn sinh chí bảo kia khiến bản nguyên của chúng không bị mất đi, giữ lại được một phần đạo lực tinh thuần, chúng ta e là đến Thánh cảnh cũng khó mà duy trì." Càn Khôn Ma Thần nói với giọng điệu đầy may mắn xen lẫn một tia bất lực.

Bọn họ có thể khôi phục tới nhị trọng thiên phần lớn là nhờ luyện hóa pháp lực tàn dư mà Hồng Quân để lại trong pháp bảo.

Dương Mi lão tổ khẽ gật đầu, kết quả này y đã dự liệu từ trước.

Y phất tay áo một cái, hàng chục cái xác quái vật tội nghiệt tương đối hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt.

Trong trận đại chiến trước đó, y đã âm thầm giữ lại không ít chiến lợi phẩm, Lăng Tiêu, La Hầu, Hồng Quân dù có nhận ra cũng không tính toán làm gì.

"Luyện hóa những thứ này chắc đủ để giúp các ngươi củng cố cảnh giới và thử đột phá tam trọng thiên." Dương Mi lão tổ nói.

Âm Dương Ma Thần và Càn Khôn Ma Thần nghe vậy liền tự mình lấy đi một phần thi thể quái vật, bắt đầu nhắm mắt dung hợp tu luyện.

Dương Mi lão tổ năm xưa giam giữ con quái vật kia vốn đã có ý định dành dụm chút "lương khô" cho hai vị lão hữu này.

"Được rồi, đến lúc làm chính sự thôi." Dương Mi lão tổ tự nhủ, lật lòng bàn tay, Thời Không Thiên Luân cổ phác huyền ảo hiện ra.

Ấn ký mà Hồng Quân để lại trên đó đã sớm bị chủ động thu hồi, thần niệm của Dương Mi lão tổ quét qua, trong khoảnh khắc đã triệt để luyện hóa và chưởng khống nó.

"Đi!" Y quát khẽ một tiếng, quán chú pháp lực.

Thời Không Thiên Luân đột nhiên tăng tốc xoay tròn, phù văn trên luân thân sáng rực, những gợn sóng thời không vô hình lan tỏa.

Dương Mi lão tổ không phải muốn gia tốc hay làm chậm thời gian, mà là muốn lấy Thiên Luân làm dẫn, triệu hoán tồn tại đang ngủ say trong dòng sông tuế nguyệt!

Ào ào ào!

Giống như tiếng nước chảy cuồn cuộn từ thời tuyên cổ vang lên, một dòng sông hư ảo hạo hãn vô ngần, mang theo quá khứ hiện tại tương lai được cưỡng ép dẫn ra từ hư không vô tận, nằm vắt ngang trước mặt Dương Mi lão tổ — Thời Gian Trường Hà hiển hóa!

Dương Mi lão tổ tay cầm Thời Không Thiên Luân, pháp lực quanh thân như triều cường dâng trào rót vào trong đó.

Thiên Luân ong ong chấn động, bùng phát hào quang thời không chói lọi, hóa thành một cột sáng thông thiên triệt địa, oanh kích dữ dội xuống dòng trường hà bên dưới!

Oành đoành!

Dòng sông thời gian vốn đã hung dữ cuộn trào, dường như bị ném vào một tảng đá vạn quân, tức khắc dâng cao những con sóng khổng lồ!

Chương 924

Một luồng khí tức khủng bố không thể diễn tả bằng lời lan tỏa từ tận đáy sông, giống như có một vật khổng lồ nào đó đang ngủ say vạn cổ sắp sửa thức tỉnh!

Khắc sau, một bàn tay khổng lồ bao phủ những phù văn thời gian huyền ảo, như được ngưng tụ từ chính quang âm, mạnh mẽ phá tan mặt sông!

Tiếp đó, một đạo thân ảnh đạp trên sóng dữ thời gian chậm rãi trồi lên.

Quanh thân y bao phủ sương mù thời gian mịt mờ, khí tức cổ xưa và thương tang, chính là Hỗn Độn Ma Thần Thời Gian Chi Chủ — Thời Thần!

"Đồ vật... lấy được chưa?" Giọng của Thời Thần như đến từ vạn cổ trước, mang theo tiếng vang kỳ dị.

"Hết lòng vì việc, không phụ sự mong đợi." Dương Mi lão tổ mỉm cười gật đầu, không chút do dự đem Thời Không Thiên Luân lấy được với cái giá cực lớn ném thẳng về phía Thời Gian Trường Hà.

Phập!

Thời Không Thiên Luân rơi vào dòng nước thời gian cuồn cuộn nhưng không hề chìm nghỉm, trái lại tỏa ra dao động thời không càng mãnh liệt, vững vàng bay vào trong bàn tay khổng lồ của Thời Thần.

Khi món chí bảo thời không này thực sự tiếp xúc với bản nguyên của Thời Gian Ma Thần, dị biến nảy sinh!

Ong!

Một luồng vĩ lực thời không không thể tả xiết bùng nổ, dòng sông

thời gian vào khắc này lại vì thế mà ngưng trệ, đứt dòng trong thoáng chốc!

"Rất tốt." Giọng nói của Thời Thần lộ ra một tia mãn ý, "Có vật này, kế hoạch của chúng ta có thể đẩy mạnh lên nhiều rồi." Nghe thấy hai chữ "kế hoạch", trong mắt Dương Mi lão tổ lóe lên u quang, trên mặt lần đầu tiên lộ ra nụ cười chân thành, đầy khát khao: "Hy vọng có thể sớm một chút.

Lão phu...

đã không chờ nổi để thoát khỏi cái lồng chim này rồi!" "Yên tâm." Thời Thần gật đầu, ánh mắt quét qua Dương Mi lão tổ, "Ngươi đã dùng mất 'Quá Khứ Thân' mà ta đưa cho ngươi rồi sao?" "Phải." Dương Mi lão tổ bất lực nói, "Nếu không có vật đó kiềm chế quá khứ của Hồng Quân, ta khó mà chiếm được tiên cơ ở tầng diện thời không." "Cũng đúng." Thời Thần hiểu ra, lại hỏi, "Cái 'Chìa Khóa' kia của ngươi thu thập thế nào rồi?" "Ta đã thu hồi mảnh vỡ phong tồn trong Vô Đáy Động và bố trí ngụy trang, tạm thời chắc không ai nhận ra." Dương Mi lão tổ khẽ lắc đầu, "Tuy nhiên, để hoàn chỉnh thì vẫn cần thêm một khoảng thời gian nữa." "Không sao.

Đợi ngô dùng Thời Không Thiên Luân trọng chú 'Thời Không Chi Tâm', triệt để phục hồi bản nguyên; đợi ngươi tập hợp đủ Chìa Khóa... kế hoạch có thể bắt đầu." Thời Thần nói xong, thân ảnh bắt đầu chậm rãi chìm xuống, nắm chặt Thời Không Thiên Luân, tái nhập vào dòng sông thời gian chảy xiết không ngừng kia, chỉ để lại những lời cuối cùng vang vọng trong Hỗn Độn...

Thiên địa Hồng Hoang.

Kể từ cuộc giao dịch đó với Dương Mi lão tổ, thời gian thấm thoát, chớp mắt đã qua ba ngàn năm.

Trong ba ngàn năm này, tam giới yên bình, trật tự ngay ngắn.

Các thánh nhân đã vẫn lạc trong đại kiếp năm xưa, chân linh của họ phần lớn cũng tìm được cơ duyên trọng sinh, dưới sự tu hành khổ cực, phổ biến đã khôi phục tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên thậm chí Đại La Kim Tiên.

Tuy nhiên, vào chính ngày hôm nay, một luồng sát khí thuần túy, lẫm liệt đến cực hạn đột ngột quét qua toàn bộ Hồng Hoang không một lời cảnh báo!

Sát khí này cuồn cuộn không dứt, xông thẳng lên chín tầng trời, giống như một tôn tồn tại chí cao chấp chưởng sát lục đã mở mắt, coi cả Hồng Hoang là bãi săn và lò sát sinh của mình!

Trong nháy mắt, tất cả đại năng Hồng Hoang đều cảm ứng được, kinh hãi tột độ!

"Luồng uy áp Đại Đạo này... là Sát Lục Đại Đạo!" "Là La Hầu!

Ma đầu đó... chẳng lẽ đã thành công rồi?" "Nhất định là thế!

Cái Thí Thần Thương kia..." "Ròng rã ba ngàn năm, hắn rốt cuộc cũng dung hợp thành công rồi!" Những đạo thần niệm cường hoành va chạm trao đổi trong hư không.

Kế tiếp, từng đạo thánh ảnh xé toạc chân trời, không hẹn mà cùng hội tụ về phía Ma Giới.

Bên ngoài đạo trường của La Hầu, khí tức sát lục kia đặc quánh như thực chất, cắt xẻ hư không.

Lăng Tiêu cùng hai anh em Đế Tuấn, Thái Nhất đứng song vai trên hư không, đầy hứng thú nhìn vào sâu trong đạo trường.

"Đại ca, ngài nói xem lão ma đầu kia sau khi trọng chú thần binh, thực lực có thể tiến bộ bao nhiêu?" Thái Nhất nắm đấm xoa vào nhau, chiến ý dâng cao trong mắt.

“Khó đoán.” Đế Tuấn trầm ổn lắc đầu, “Uy của Hỗn Độn Linh Bảo không phải chuyện đùa.

Hay là... lát nữa ai lên thử phong mang của hắn xem?” “Ý hay đấy!” Thái Nhất nhếch miệng cười, Thái Dương Chân Hỏa ẩn hiện quanh thân.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Thông Thiên, Hồng Quân, Như Lai Phật Tổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng các đại năng đỉnh tiêm khác của Hồng Hoang cũng lần lượt kéo đến, tề tựu bên ngoài Ma Giới.

Ngay khi mọi người đang chờ đợi, từ sâu trong Ma Giới bỗng vang lên một tràng cười ngông cuồng đặc trưng: “Khặc khặc khặc... bản tọa xuất quan, lại có nhiều đạo hữu nghênh đón như thế, thật là... thịnh tình khó khước a!” Tiếng cười chưa dứt, một đạo thân ảnh áo xám đã như quỷ mị xuất hiện trước mặt chúng thánh, chính là Ma Tổ La Hầu!

Mà trong tay hắn, thình lình cầm một cây trường thương!

Cây thương này kiểu dáng y hệt Thí Thần Thương ngày trước, toàn thân đen kịt, mũi thương có một điểm đỏ tươi như vết máu ma cô đọng.

Tuy nhiên, tất cả đại năng có mặt đều rùng mình — cây Thí Thần Thương hoàn toàn mới này tỏa ra đạo vận sát lục thuần túy đến mức nghẹt thở, hung lệ chi khí vượt xa ngày trước, đó rõ ràng là một kiện Hỗn Độn Linh Bảo thực sự, hoàn chỉnh!

Đôi mắt ma đỏ ngầu của La Hầu quét qua quần hùng, khóe miệng nhếch lên một độ cong đầy bỡ nghễ: “Không biết đạo hữu nào có hứng thú cùng bản tọa... ‘thí’ một phen?” Thái Nhất vừa định bước ra, chợt nghe một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên cùng tiếng cười sảng khoái: “Bần đạo bất tài, nguyện hướng Ma Tổ giáo huấn một phen!” Tiếng nói vừa dứt, Thanh Liên Thông Thiên đã rẽ đám đông

bước ra.

Tru Tiên Tứ Kiếm vây quanh thân y, phát ra tiếng kiếm reo tranh tranh, kiếm ý vô song va chạm không trung với sát ý của La Hầu, không hề rơi vào thế hạ phong!

"Tốt!

Thống khoái!" Trong mắt La Hầu ma quang đại thịnh, "Hỗn Độn thiên ngoại, mời!" Hai đạo thân ảnh gần như không phân biệt trước sau, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc sau, họ đã đứng giữa cõi hư không Hỗn Độn quảng mạo vô ngần phía ngoài Hồng Hoang.

Các đại năng khác cũng lần lượt xé rách không gian, bám sát theo sau, muốn tận mắt chứng kiến cuộc quyết đấu đỉnh cao này.

"Chậc, đáng tiếc." Thái Nhất có chút tiếc nuối lắc đầu.

Lăng Tiêu cười nói: "Nhị ca hà tất phải vội, hắn đã ở Hồng Hoang, sau này thiếu gì cơ hội giao thủ." "Cũng đúng." Thái Nhất gật đầu.

Ngay lúc này, một giọng nói có phần nhí nhảnh vang lên giữa đám đông: "Mở bát rồi!

Mở bát rồi!

Đi ngang qua đừng bỏ lỡ!

Đặt Ma Tổ La Hầu thắng, một ăn hai!

Đặt Thanh Liên Thông Thiên thắng, một ăn mười!

Già trẻ không gạt, mau mau đặt cược nào!" Chỉ thấy Kim Sí Đại Bàng không biết từ lúc nào đã len lên hàng đầu, tay bưng một cái mâm ngọc, hưng phấn kêu gào.

Không ít đại năng bật cười, hoặc để góp vui, hoặc thực sự có phán đoán, lần lượt lấy ra vài linh vật tiên tinh đặt cược lên đó.

Chương 925

Trong hư không Hỗn Độn, La Hầu và Thanh Liên Thông Thiên đứng đối diện nhau.

La Hầu dang hai tay, ma uy khủng bố của Hợp Đạo ngũ trọng thiên không chút giữ lại phóng thích ra, khuấy động vạn dặm Hỗn Độn!

Hắn khặc khặc cười nói: "Thông Thiên, tu vi của bản tọa rốt cuộc cao hơn ngươi một bậc, có cần bản tọa áp chế vài phần không?" "Không cần." Thanh Liên Thông Thiên thần sắc lãnh tuấn, lời ít ý nhiều.

Tay phải y nắm lấy hư không, thanh kiếm Tru Tiên hung sát cổ phác đã rơi vào lòng bàn tay, ba thanh kiếm Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên thì lơ lửng bên cạnh, ẩn ẩn cấu thành Tam Tài Kiếm Trận.

Ngay khi lời vừa dứt, Thông Thiên đã ra tay!

"Trận khởi!" Một tiếng quát ngắn gọn, Tru Tiên Kiếm Trận đồ khoát nhiên triển khai giữa Hỗn Độn!

Trong nháy mắt, hàng tỷ đạo kiếm khí khủng bố xé rách Hỗn Độn, diệt tuyệt vạn vật sinh ra từ trong trận, hội tụ thành một luồng hồng lưu hủy diệt không thể ngăn cản, chém thẳng xuống đầu La Hầu!

Uy thế đó dường như muốn chia đôi cả biển Hỗn Độn!

"Đến hay lắm!" La Hầu cuồng tiếu, trong mắt là sự hưng phấn khi gặp được đối thủ thực thụ.

Thí Thần Thương trong tay hắn đâm mạnh ra, điểm đỏ tươi trên mũi thương đột nhiên phóng đại, hóa thành vô số đạo thương ảnh sát lục được ngưng luyện đến cực hạn, như những ngôi sao băng màu

huyết nghịch dòng lao lên!

Đinh đinh đinh đinh!

Tiếng kim thiết va chạm dày đặc như mưa rào vang dội Hỗn Độn!

Thương ảnh và kiếm khí hung hãn va vào nhau!

Điều khiến người ta kinh dị là, những đạo kiếm khí Tru Tiên vốn đủ để chém đứt pháp tắc, khi tiếp xúc với thương ảnh huyết sắc kia lại như băng tuyết gặp nắng xuân, lần lượt tan rã, hội diệt, tiêu tán vào vô hình!

"Ồ?" Thanh Liên Thông Thiên mày hơi nhíu, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

"Khặc khặc..." Tiếng cười của La Hầu mang theo ý vị thấu hiểu tất cả, "Đây chính là cực ý của Sát Lục Đại Đạo — vô vật bất sát!

Đừng nói là kiếm khí của ngươi, ngay cả bản thân pháp tắc Đại Đạo cũng nằm trong danh sách bị mũi thương ta chém giết!" Nói đoạn, La Hầu bước một bước đạp nát hư không, cầm Thí Thần Ma Thương hóa thành một đạo chớp màu huyết xé toạc Hỗn Độn, đâm thẳng vào diện môn Thông Thiên!

Thanh Liên Thông Thiên không hề sợ hãi, Tru Tiên Kiếm vung lên vạn trùng kiếm lãng nghênh đón!

Hai đại đỉnh phong cường giả, một người ma diễm ngợp trời chấp chưởng sát lục, một người kiếm ý thông huyền phá diệt vạn pháp, ngay giữa hư không Hỗn Độn này triển khai cuộc cận chiến bác sát nguyên thủy và hung hiểm nhất!

Thương ảnh như rồng, kiếm quang tựa điện, mỗi một lần va chạm đều khiến Hỗn Độn đảo điên, Đại Đạo ai minh.

Trong chớp mắt, đôi bên đã giao thủ hàng nghìn hiệp, những chỗ

hung hiểm kịch liệt khiến chư thánh đứng xem đều phải nín thở tập trung!

Hỗn Độn hải Hồng Hoang.

Mũi thương đối kiếm mang, đôi bên hỗ tương bính sát, mỗi người đều mang theo khí thế vô kiên bất tồi, chuyển nháy mắt đã qua đi, mỗi một chiêu đều sát hướng yếu hại của đối phương!

Nếu không phải mọi người có mặt đều biết rõ nguyên do, rằng đây chỉ là một trận thiết tha, có lẽ sẽ trực tiếp coi đây là một trận sinh tử tương bác!

Các vị thánh nhân ở phía xa lúc này đều có chút kinh ngạc.

La Hầu mạnh lên mọi người đều biết, hắn vừa hỗn hợp Ma Đạo Hồng Hoang lại có được một nửa Diệt Đạo Thương, thực lực tiêu thăng là chuyện đương nhiên!

Nhưng tư thái của Thanh Liên Thông Thiên lại khiến mọi người kinh dị!

Kiếm quang lăng lệ, vô vật bất trảm, chân đạp Tru Tiên Kiếm Trận ngạnh hám La Hầu, rõ ràng tu vi kém La Hầu khá nhiều, chỉ ở tầng thứ tứ trọng thiên, vậy mà cũng không để đối phương chiếm được bao nhiêu tiện nghi!

"Tê!" Quỷ Đạo Chi Chủ như có điều suy nghĩ, lên tiếng nói: "Thực sự giống hệt như những gì hắn thỉnh giáo ta lần trước!" "Nếu Kiếm Tôn có ở đây, e là sẽ vui mừng đến cực điểm!" Nghe thấy lời này, Lăng Tiêu sáp lại gần, tò mò hỏi: "Lão quỷ, Thông Thiên còn thỉnh giáo cả ngươi sao?" "Đó là đương nhiên!" Quỷ Đạo Chi Chủ cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi có hiểu cái giá trị của việc có thể sống sót sau Khai Thiên Đại Kiếp ở trạng thái toàn thịnh không!" Khóe miệng Lăng Tiêu giật giật, nói: "Ta đâu phải không biết, ngươi

mau nói cho ta nghe, lão quỷ, Thông Thiên đã thỉnh giáo ngươi những gì?" Nói thật, Lăng Tiêu đúng là rất tò mò.

Nếu chỉ luận chiến lực, e là Quỷ Đạo Chi Chủ còn không phải đối thủ của Thanh Liên Thông Thiên!

"Hắn trước đó từng hướng ta thỉnh giáo thủ pháp của Kiếm Tôn." Quỷ Đạo Chi Chủ đáp.

Mọi người đều rùng mình trong lòng.

Kiếm Tôn!

Kiếm Chi Ma Thần, trong ba ngàn Ma Thần Đại Đạo đều thuộc loại tồn tại cực kỳ đặc thù!

Không có bạn sinh linh bảo, nhưng nhờ vào sự lĩnh ngộ của bản thân đối với pháp tắc Kiếm Đạo, đã ngạnh sinh sinh trở thành một trong bảy chí cường Ma Thần dưới trướng Bàn Cổ, Thời Thần, Dương Mi.

Cho dù là Thần Nghịch năm xưa cũng không có bả ác tuyệt đối có thể thắng được đối phương.

"Có thể nói chi tiết hơn không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng.

Hiện giờ, trong số đông đảo đại năng Hồng Hoang, vị thế của hắn khá là khó xử.

Cùng là Tam Thanh, Lão Tử có Nhất Khí Hóa Tam Thanh khiến thực lực bạo tăng, Thông Thiên cũng có Kiếm Chi Pháp Tắc, chỉ có hắn hiện giờ là mờ nhạt nhất.

"Hắn thỉnh giáo ta, làm sao để cực kỳ chuyên tâm vào kiếm." Quỷ Đạo Chi Chủ cười nói, "Ta lúc đầu quan hệ với Kiếm Tôn cũng khá tốt, Kiếm Tôn từng kể cho ta nghe về đại đạo của hắn.

Từ bỏ tất cả, buông bỏ bảo vật, đem tất cả những gì mình có khuynh chú vào trong kiếm.

Thậm chí dùng bản thân để dựng dục một thanh sát kiếm, đợi đến ngày nó đại thành, một kiếm có thể phá vạn pháp!" Nghe lời này, không ít đại năng Hồng Hoang đều kinh hãi trong lòng.

Bởi vì trước đây họ đều nhất mực muốn tìm được pháp bảo lợi hại, chẳng hạn như Ma Tổ La Hầu dù mạnh đến thế cũng nhất tâm muốn có được Diệt Đạo Thương.

Nhưng phương pháp tu hành mà Quỷ Đạo Chi Chủ kể lại cực kỳ hung hiểm bá đạo, nếu có sơ suất là có khả năng tự mình đả thương chính mình.

Mà trong lúc mọi người đang nghị luận, trận chiến trong sân đã tiến tới giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Ngay giữa lúc giao tranh, Thanh Liên Thông Thiên giơ tay, Tru Tiên Tứ Kiếm đột nhiên ngưng tụ thành một thanh sát kiếm, kiếm ý thao thiên xông thẳng lên trời, sau đó chỉ thẳng vào La Hầu!

Ong!

Trong phút chốc, dù tu vi đã đại tăng nhưng La Hầu cũng cảm thấy da đầu tê dại, như bị một thứ cực kỳ khủng bố nhắm vào!

"Không xong!" Đồng tử La Hầu co rụt lại.

Hắn nhớ lần đại chiến trước, tu vi Thanh Liên Thông Thiên còn kém xa hiện tại, vậy mà dựa vào Tru Tiên Tứ Kiếm hợp nhất đã phá được phòng ngự của Thần Nghịch và khiến đối phương bị thương!

Khắc sau, sát kiếm lao tới, La Hầu gầm lên một tiếng, chiến thương trong tay bất chấp tất cả đâm ra!

Đinh!

Đôi bên đột nhiên va chạm một thương, La Hầu bị đánh bay ngược ra ngoài, trên thân thể tức khắc bị chém ra vô số thương khẩu, trông khá là chật vật.

Tuy nhiên Thanh Liên Thông Thiên lúc này thương thế còn nặng hơn, trên cánh tay phải đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng xuyên thấu do mũi thương gây ra, dù ở cảnh giới này có khả năng không ngừng hồi phục cũng không cách nào khép miệng vết thương lại được!

Thắng phụ đã phân?

Mọi người đều sững sờ, không hiểu ai thắng ai thua.

Mà đúng lúc này, La Hầu ngẩng đầu lên, nhíu mày nói: "Ta cảm giác ngươi hình như vẫn còn một kiếm chưa sử ra.

Một khi thi triển kiếm đó, ta cũng chưa chắc đã đỡ nổi." Nghe vậy, Thông Thiên gật đầu: "Tu vi ta không bằng ngươi, muốn giao đấu với cường giả ngũ trọng thiên thì chỉ có thể dốc hết vốn liếng một lần.

Nếu kiếm đó chém ra, ta e là cũng chỉ có thể mặc người chém giết." "Nói nghe hay đấy." La Hầu hừ lạnh một tiếng, giơ chiến thương trong tay lên.

Chương 926

Khắc sau, từ vết thương trên cánh tay Thanh Liên Thông Thiên tuôn ra từng luồng từng luồng hắc khí, sau đó lại chảy ngược vào Thí Thần Thương!

"Lợi hại, nếu là ta ứng phó thì chỉ có nước thử chặt đứt cánh tay đi thôi." Thanh Liên Thông Thiên như có điều suy nghĩ mà nói.

Thủ đoạn xâm thực nguyên thần, y cũng không có cách nào hay.

Cùng lúc đó, Thanh Liên Thông Thiên và La Hầu bước về phía chư thánh Hồng Hoang.

"Chuyện này rốt cuộc là ai thắng ai thua?" Tôn Ngộ Không không nhịn được lên tiếng hỏi thăm.

"Chắc là ta thua rồi." Thanh Liên Thông Thiên lãnh đạm nói, thần thái bình thường.

Kim Sí Đại Bàng tức khắc cười thành tiếng, nói: "Lần này các ngươi thua rồi, ai bảo đặt cửa dưới!" Không ít đại năng Hồng Hoang bĩu môi, thua thì cũng chỉ là tặng mấy món Hậu Thiên Linh Bảo.

Hậu Thiên Linh Bảo ở Hồng Hoang hiện giờ đã hoàn toàn không còn đáng giá, bởi vì tu vi mọi người ngày càng cao, chờ khi hậu thiên phản thiên tiên, những cường giả Hợp Đạo cảnh giỏi luyện khí như Thái Thanh thậm chí có thể sản xuất hàng loạt Hậu Thiên Linh Bảo.

Trong lúc mọi người đang hồi tưởng lại trận chiến này, phía ngoài Hỗn Độn bỗng nhiên hiện ra một đạo thân ảnh quen thuộc.

Khổng Tuyên!

"Đồ nhi, ngươi về rồi sao?" Ánh mắt Lăng Tiêu chuyển động, tò mò lên tiếng.

Trước đó Khổng Tuyên nhận tọa độ của phương Phật Đạo thế giới kia liền lao vào trong Hỗn Độn hải.

"Chẳng lẽ tìm thấy rồi?" "Tìm thấy rồi." Biểu tình Khổng Tuyên trở nên khá cổ quái, lại bổ sung một câu: "Chắc là tính là tìm thấy rồi!" Chư thánh Hồng Hoang đều ngẩn người.

"Không tìm thấy là không tìm thấy, cái gì gọi là chắc là tìm thấy?" Một lát sau, Khổng Tuyên đã đưa ra câu trả lời của mình.

Y giơ tay chộp một cái, trong tay liền xuất hiện một xâu chuỗi hạt Phật.

"Khi tới tọa độ đó, quả nhiên thấy một phương Đại Thiên Thế Giới huy hoàng, nhưng khi ta tới gần, phương Đại Thiên Thế Giới đó liền trực tiếp hóa thành thứ này đây." Khổng Tuyên biểu tình cổ quái nói: "Chẳng lẽ một cái Đại Thiên Thế Giới còn có thể thu nhỏ lại thành một xâu chuỗi hạt Phật sao?

Trong lòng nghi hoặc nên ta mang thứ này về luôn." "Đây là vật gì?" Lăng Tiêu giơ tay chộp lấy, xâu chuỗi hạt rơi vào tay y, y cũng không nhìn ra có vấn đề gì.

Nhưng chỉ lát sau ánh mắt mọi người chuyển động, rồi dừng lại ở một đạo nhân ảnh.

Thích Ca Mâu Ni — Như Lai Phật Tổ!

"Vậy để bần tăng thử xem." Như Lai cầm xâu chuỗi hạt Phật trong tay, mắt khẽ chuyển, trên người tỏa ra phật quang phật vận vàng rực, từng chút từng chút thấm nhuần vào xâu chuỗi hạt này.

Một lát sau, Như Lai mở mắt, lên tiếng nói: "Vật này ẩn chứa Nhân Quả Đại Đạo, chính là cánh cửa dẫn vào phương Phật Đạo Đại Thế Giới kia!" Nhân Quả Đại Đạo!?

Cánh cửa thế giới!?

Chốc lát sau, Như Lai xòe hai tay, trong lòng bàn tay hách nhiên xuất hiện một cánh cửa thế giới tỏa ra ánh sáng thần bí.

Ông thần sắc bình hòa, chậm rãi mở miệng nói: "Các vị tiền bối, đây là một cánh cửa thế giới, chỉ có người tu hành Phật pháp, đồng thời lĩnh ngộ Nhân Quả chi đạo mới có thể lĩnh hội được huyền diệu bên trong." Bản thân Như Lai vừa vặn phù hợp với hai tiêu chuẩn này, ông dùng ánh mắt bình hòa quét qua mọi người, tiếp tục nói: "Nếu có thể thông qua vật này, liền có thể tiến vào phương thế giới Phật đạo kia, chỉ cần tâm sinh hướng vãng, liền có thể bước chân vào trong đó." "Có pháp môn thần diệu như thế sao?" Tôn Ngộ Không ở bên cạnh trừng lớn Hỏa Nhãn Kim Tinh, vẻ mặt đầy kinh ngạc mở miệng nói: "Như Lai lão nhi, ngươi chớ có ở đây nói hươu nói vượn." "Ngộ Không, ta sao có thể nói bừa trước mặt các vị tiền bối." Như Lai khẽ lắc đầu, thần sắc bình tĩnh, trong ánh mắt lộ ra một tia quả quyết.

Tuy nhiên, đông đảo Thánh nhân Hồng Hoang có mặt tại đó lại cảm thấy chuyện này vượt xa mức bình thường.

Chỉ dựa vào một viên châu mà có thể giáng lâm thế giới?

Họ quan sát kỹ lưỡng, phát hiện viên châu này không hề có dao động pháp tắc Không Gian đại đạo nào.

Ngay khi họ còn đang đầy nghi hoặc, Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ ho một tiếng, cố tỏ ra cao thâm nói: "Nghe hắn nói như vậy, ta cũng đại khái biết được đây là thủ bút của ai rồi." "Ai?" Lăng Tiêu hiếu kỳ truy vấn, trong mắt lóe lên ánh sáng cầu tri.

"Chẳng qua là một vị lão bằng hữu của ta, một vị trong ba ngàn Đại Đạo Ma Thần năm đó mà thôi." Quỷ Đạo Chi Chủ khẽ cười một tiếng, cố làm ra dáng vẻ tiền bối cao nhân.

Đúng lúc này, Tai Ách Ma Thần ở bên cạnh bĩu môi, khinh miệt nói: "Là Nhân Quả, đúng, chính là thủ bút của lão gia hỏa Nhân Quả

kia." Nghe thấy lời này, khóe miệng Quỷ Đạo Chi Chủ giật mạnh, trong lòng thầm bực mình vì bầu không khí mình dày công tạo ra bị phá hỏng, nhưng lão vẫn chuẩn bị tự mình hoàn thành quá trình công bố đáp án này.

Tuy nhiên, mọi người có mặt lúc này đều không tâm trí đâu mà để ý đến sự lúng túng của Quỷ Đạo Chi Chủ.

La Hầu vuốt cằm, trầm tư nói: "Ta và lão gia hỏa kia quan hệ không sâu, lão rốt cuộc có thủ đoạn gì?" Ba ngàn Ma Thần không phải ai cũng biết rõ thủ đoạn của nhau, họ luôn ẩn giấu những bản lĩnh đáy hòm của mình.

Tai Ách Ma Thần từ trong tay Như Lai cầm lấy xâu chuỗi hạt kia, thần sắc ngưng trọng nói: "Nhân Quả và Vận Mệnh là hai tồn tại thần bí và khó nắm bắt nhất trong số các Hỗn Độn Ma Thần chúng ta." "Thủ đoạn Nhân Quả ta từng lĩnh giáo qua một chút, vô cùng thần bí, cũng vô cùng quỷ dị..." Lão vừa nói vừa kỹ lưỡng đo lường viên phật châu trong tay, "Giống như viên châu này, e rằng chính là thủ bút của lão, hòa nhập vào đó sự nắm giữ độc đáo đối với nhân quả." "Ví dụ như, muốn tiến vào viên châu này, chỉ cần thỏa mãn việc 'muốn vào', hễ đáp ứng điều kiện này là có thể vào được." "Còn có thủ đoạn như vậy sao?" Chư Thánh Hồng Hoang đều chấn động trong lòng, tự nhiên nghe hiểu được điểm thần diệu trong lời miêu tả của Ma Thần.

"Còn không chỉ có thế." Tai Ách Ma Thần lắc đầu, tiếp tục nói, "Đó mới chỉ thuộc về phần 'Nhân', lão gia hỏa kia còn có thể thao túng 'Quả'." "Ví dụ như nếu xảy ra một sự việc nào đó, lão có thể trực tiếp định đoạt kết quả, mà trong quá trình đó dù có chuyện gì xảy ra, đều sẽ phát triển theo hướng kết quả này." "Cái này cũng quá nghịch thiên rồi đi!?" La Hầu tặc lưỡi, thân là Hỗn Độn Ma Thần mà lão cũng cảm thấy thủ đoạn này quá mức hoang đường, khó lòng tin nổi có thể hoàn thành.

“Tại sao ngươi lại không biết thủ đoạn này sao?” Tai Ách Ma Thần cười ha hả hỏi.

“Tại sao?” Trí tò mò của đông đảo đại năng Thánh nhân đều bị khơi dậy, thi nhau truy vấn.

“Bởi vì sử dụng thủ đoạn này sẽ bị phản phệ.” Tai Ách Ma Thần lắc đầu, thần sắc nghiêm túc nói, “Lão từng nói với ta, đùa giỡn nhân quả tất nhiên cũng sẽ bị nhân quả đùa giỡn!” “Nếu như ‘Nhân’ hoặc ‘Quả’ mà lão định ra quá mức ly phổ, thì tất nhiên không pháp thực hiện, nó sẽ thực hiện dưới một hình thái vặn vẹo mà lão tuyệt đối không muốn thấy, đồng thời còn phải chịu phản phệ.” “Đương nhiên, loại phản phệ này cũng có thể tác dụng lên thân thể kẻ địch, nếu vi phạm một loại nhân quả đặc thù nào đó mà lão chỉ định, sẽ bị Đại Đạo phản phệ!” Hồng Quân hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng nói: “Đại Đạo phản phệ?

Trước đó Thời Thần chính là vì Đại Đạo phản phệ mà vẫn lạc.” “Không ngờ lại còn có thủ đoạn như vậy, chỉ cần nhân quả nằm trong một hạn độ nhất định, Nhân Quả Ma Thần chẳng phải là vô địch sao?” Mọi người không khỏi bàn tán xôn xao.

“Cái đó thì không hẳn.” Tai Ách Ma Thần lắc đầu, ánh mắt không kìm được liếc nhìn Lăng Tiêu một cái, mở miệng nói: “Các ngươi có biết Nhân Quả chết như thế nào không?” “Ta làm sao mà không biết, chẳng phải là bị Bàn Cổ chém một rìu chết tươi sao.” La Hầu nhún vai, vẻ mặt đầy bất cần nói.

Chư vị Thánh nhân Hồng Hoang hướng mắt về phía Quỷ Đạo Chi Chủ, ánh mắt đầy mong đợi.

“Khụ khụ...” Lúc này, người duy nhất đánh mãn toàn trường trong Khai Thiên đại kiếp trừ Bàn Cổ ra, Quỷ Đạo Chi Chủ lên tiếng: “Nhân Quả, đúng là bị Bàn Cổ một rìu đánh gục.” “Đúng thế.” Tai Ách gật

đầu, "Chỉ cần ngươi đủ mạnh, đỉnh trụ Đại Đạo chi phạt mà lão dẫn tới, là có thể nện chết lão!" "Thực lực của Nhân Quả chủ yếu tập trung vào nhân quả, ngạnh báng ngạnh (đối đầu trực diện) căn bản không phù hợp với lão." Nghe thấy lời này, mọi người một lần nữa không kìm được chấn kinh trước thủ đoạn của Bàn Cổ đại thần.

"Nhất lực phá vạn pháp, nên là như vậy!" Ánh mắt Lăng Tiêu lộ ra vài phần hướng tới, lại mở miệng nói: "Nếu đã như thế, Vận Mệnh Ma Thần chết như thế nào?" "Lão ta à..." Lần này là Quỷ Đạo Chi Chủ mở miệng trả lời.

"Gia hỏa này thần thần thao thao, lúc nào cũng nói là vận mệnh chỉ dẫn, túc mệnh đã định." "Dù có người tìm lão gây phiền phức, cũng không cách nào tìm được lão, không phải vì ý ngoại này thì cũng vì nguyên nhân kia mà bỏ lỡ." "Còn có thủ đoạn như vậy sao?" Các Hỗn Độn Ma Thần khác không có cách nào tìm thấy Vận Mệnh Ma Thần, chẳng phải nghĩa là Vận Mệnh Ma Thần có thể thay đổi vận mệnh của những cường giả cùng là Đại Đạo cảnh giới sao?

"Đương nhiên, nhưng lão chết cũng rất uất ức." Quỷ Đạo Chi Chủ nói, "Trước đại kiếp, ta từng gặp lão một lần, vận mệnh đã thôi toán ra chú định sẽ có người đến khai thiên lập địa, mà lão sẽ chết trong đó, cái giá để thay đổi lớn đến mức lão không thể gánh vác nổi." Đông đảo đại năng nhất thời không biết nói gì cho phải, hiện trường rơi vào một khoảng tịch tĩnh.

"Được rồi, chuyện giữa các Hỗn Độn Ma Thần tạm thời không bàn tới nữa." Lăng Tiêu chỉ tay vào viên châu kia, mở miệng nói: "Vậy chúng ta làm sao để vào được?" Nghe vậy, ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đều nhìn qua.

Chỉ cần muốn là có thể thông qua hạt châu này tiến vào thế giới Phật đạo kia, không ít đại năng đều muốn trải nghiệm cảm giác nhân

quả chú định này một phen.

Lần này, Quỷ Đạo Chi Chủ lại lắc đầu.

"Đừng nghĩ nữa, các ngươi không vào được đâu." "Vì sao?" Lăng Tiêu cau mày, nhịn không được lên tiếng hỏi.

"Viên châu này tương đương với một cánh cửa, có thể dung nạp cường giả tầng thứ Thánh nhân tiến vào, các ngươi là Hợp Đạo cảnh giới, làm cửa nứt toác ra cũng không vào được." Quỷ Đạo Chi Chủ giải thích.

"Có thể để Thánh nhân và cường giả dưới tầm đó tiến vào?" Nhất thời, chư vị đại năng Hồng Hoang đều có chút nghi hoặc khó hiểu.

"Hay là, trước tiên phái một người vào xem tình hình thế nào." Phục Hy ở bên cạnh lên tiếng đề nghị.

"Nói không sai, chúng ta tổng không thể cứ nhìn trừng trừng thế này." Hồng Quân gật đầu, tán đồng nói, "Hay là cứ trưng tập một nhóm Thánh nhân tiến vào." Mọi người đều gật đầu.

Hảo xứ trong thế giới Phật đạo tuyệt đối không ít, không chỉ có Nhân Quả Thư, mà còn có thể có tung tích của Nhân Quả Ma Thần.

Mọi người suy tư một hồi, cuối cùng một đạo thanh âm vang lên.

"Bần tăng nguyện đi!" Như Lai chắp hai tay, thần sắc thành kính mở miệng.

Mọi người đều thầm gật đầu.

Thế giới Phật đạo tự nhiên là phái Như Lai đi là hợp nhất, dù sao Như Lai cũng là tu vi Thánh nhân cảnh hậu kỳ kỷ trọng thiên, thực lực cường kình, đủ để ứng phó với những nguy hiểm chưa biết.

"Nếu đã như vậy, bọn ta cũng đi thôi!" Tôn Ngộ Không bỗng nhiên giơ tay, tiếng như hồng chung, lập tức nói.

Bên cạnh, Hỗn Đế Tứ Hầu cũng thần sắc khác nhau, mỗi người trong mắt đều lóe lên ánh sáng hưng phấn, còn Dương Tiễn thì chắp tay đứng đó, lẳng lặng đứng bên cạnh họ.

Chương 927

"Các ngươi?" Ánh mắt Lăng Tiêu quét qua bọn họ một vòng, sau khi khẽ đánh giá liền gật đầu.

Thực lực của Hỗn Thế Tứ Hầu và Dương Tiễn đều ở vào Thánh nhân cảnh đại hậu kỳ, cách Chân Chính Hợp Đạo cảnh giới chỉ còn một bước ngắn.

Nếu tứ hầu hợp thể, Hỗn Độn Ma Viên sẽ tái hiện thế gian, chiến lực đó đủ để sánh ngang với cường giả Hợp Đạo nhị trọng thiên!

"Không tệ, không hổ là mạch Kim Ô ta." Trên mặt Đế Tuấn lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu nói: "Sau khi các ngươi có được Đô Thiên Đấu Chiến Côn, cách tầng thứ cảnh giới cao hơn kia chỉ còn thiếu một bước chân.

Đi lịch luyện một chút đối với tu hành có ích lợi lớn.

Nếu có bất kỳ vấn đề gì, chúng ta tự sẽ ra tay, bảo đảm các ngươi vô ưu." "Đa tạ Đại sư phụ!" "Đa tạ Đại sư tổ!" Mấy con khỉ hớn hở gật đầu đáp lời.

"Như vậy, mở ra đi." La Hầu cười quái dị lên tiếng.

"Được." Như Lai Phật Tổ khẽ gật đầu, đem quang môn do phật châu huyễn hóa ra ném đi, sau đó bước một bước vào trong.

Chỉ chốc lát sau, bốn con khỉ cùng Dương Tiễn cũng theo sát phía sau, nối đuôi nhau mà vào.

Ánh mắt Lăng Tiêu khẽ thu hẹp, chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đúng lúc này, La Hầu bỗng nhiên kêu lên một tiếng "A", mở miệng nói: "Ta hình như ở bên trong cảm nhận được khí tức của Ma

đạo.” “Ma đạo?” Chư vị đại năng đều ngẩn ra.

Chẳng phải nói đây là một phương thế giới Phật đạo sao?

Sao lại có Ma đạo tồn tại?

Tuy nhiên, chỉ dựa vào một chút khí tức Ma đạo thì cũng không cần thiết phải chấm dứt việc này ngay bây giờ.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, thần sắc bình tĩnh nhìn cánh cửa kia, trong lòng suy tính xem trong tình huống nguy cấp nên ra tay thế nào.

Các đại năng còn lại cũng vậy.

Dù sao, mỗi khi Hồng Hoang thiên địa dung hợp thêm một phương thiên địa sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn, họ cũng có thể từ đó thu được không ít lợi ích và bảo vật!

Trước đó Yêu đạo thế giới dung hợp chính là một ví dụ điển hình!

Cho dù là bị Thần Nghịch cướp sạch nhân khẩu, mỗi một phương đại thiên thế giới dung hợp đều sẽ khiến Hồng Hoang thêm phần rộng lớn, kiên cố và sâu thẳm! ...

Bên ngoài Hồng Hoang, tại một nơi đại thiên thế giới khác.

Hình bóng của Như Lai, Hỗn Thế Tứ Hầu, Dương Tiễn chậm rãi hiện ra.

Vừa mới xuất hiện, tai của Lục Nhĩ Mi Hầu liền khẽ rung động, hắn đang vận dụng thiên phú thần thông, lắng nghe vô số ý niệm xung quanh.

Nếu tu vi chênh lệch đủ lớn, thậm chí là tiếng lòng hắn cũng có thể cưỡng ép nghe được.

Một lát sau, Lục Nhĩ Mi Hầu mở mắt, kỳ quái nói: “Dường như chúng ta rơi vào một tòa đại thành.” “Thành trì?” Như Lai chắp tay,

khẽ hỏi: "Nơi này là chủng tộc gì?" Tuy nhiên, đây chính là nguyên nhân khiến biểu tình của Lục Nhĩ Mi Hầu trở nên quỷ dị.

"Nhân tộc." Hắn chậm rãi thốt ra hai chữ này.

"Nhân tộc?" Những người còn lại đều lộ vẻ mê hoặc.

Nhân tộc khởi nguồn từ Hồng Hoang thiên địa, do Nữ Oa sáng tạo ra, nhưng trong những thế giới họ dung hợp trước đây không hề có nhân tộc.

Cho dù có hình người, đó cũng là cường giả hiển hóa Tiên Thiên pháp tướng.

"Cứ đi xem thử rồi nói." Dương Tiễn lên tiếng đề nghị.

Chỉ lát sau, một phật bốn hầu một người bước ra khỏi nơi đó, trước mắt liền xuất hiện một tòa đại thành tiếng người huyên náo!

Trong thành phố, ngay cả những tiểu thương ven đường trên thân cũng có chút tu vi, phật quang nhu hòa dập dềnh tại nơi đây.

"Có gì đó không đúng..." Như Lai cau mày, nhận ra nơi này dường như vừa trải qua một trận tai kiếp.

Một lát sau, tai Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ động, dường như nghe được nhiều tình báo hơn, sau đó quay người nói: "Thế giới này có chút cổ quái, tuy là Phật môn, nhưng không có La Hán, không có Bồ Tát, thế giới này chỉ có Phật môn Thiên Long Bát Bộ: Thiên nhân bộ, Dạ xoa, A tu la, Ca lâu la..." Lục Nhĩ Mi Hầu càng nói càng thấy cổ quái, hơn nữa phương thiên địa này ngoại trừ Phật môn ra, không ngờ còn có Ma đạo!

"Ma đạo?" Mấy người đều kinh hãi trong lòng.

Không đúng chứ!

Trong nhận thức của họ, phương thiên địa này cùng lắm cũng chỉ

có một đạo trong lục đạo mà thôi.

Làm sao có thể có Ma đạo và Phật đạo cùng tồn tại?

Ngay khi họ còn đang nghi hoặc, tòa đại thành dưới chân họ bỗng nhiên rung chuyển.

"Ong ong ong..." Trời đất chao đảo, rung động không ngừng, dường như có vô số bóng người đang lao tới từ phía xa.

"Yêu tộc." Dương Tiễn cau mày, cảm nhận được một luồng yêu khí khó tả, nhưng ngoài ra, trong luồng yêu khí đó dường như lại cảm nhận được ma khí nồng đậm.

Yêu ma hỗn hợp?

Và ngay lúc này, đất rung núi chuyển, rung chấn không ngừng, từng đạo thanh âm vang lên khắp thành trì: "Yêu ma tới công thành, cảnh giới, cảnh giới!" Yêu ma công thành?

Bầu không khí trong thành lập tức trở nên giương cung bạt kiếm, từng tiếng kêu gào vang lên, cả thành phố dường như bừng tỉnh, những khí tức khổng lồ từ đó tuôn trào, thậm chí Dương Tiễn còn cảm nhận được một vị Đại La Kim Tiên!

"Đại La Kim Tiên?" Khí tức Đại La Kim Tiên khiến Dương Tiễn rùng mình trong lòng.

"Theo ta cùng ra tay, thủ vệ thành trì!" Một giọng nam tử oai nghiêm hùng hồn vang lên, hàng chục bóng người bay vút lên không trung, tỏa ra phật quang nồng đậm, trong đó một vị còn hóa thành một con chân long bay vọt lên.

Như Lai, Hỗn Thế Tứ Hầu, Dương Tiễn sáu người nhìn nhau, đều thấy lúc này tạm thời không ra tay là thượng sách.

Ngay lúc này, vô số yêu ma ùn ùn kéo đến, nhìn qua có đến hàng

triệu con.

Mà ngoài thành quả thực có một luồng yêu ma chi khí ngút trời, một con cự hổ khủng bố vĩ ngạn như dãy núi!

Bên cạnh con cự hổ đó hiện ra vô số quỷ hồn, đều là những lệ quỷ bị nó nuốt chửng!

Bùm!

Theo từng bước tiến lên của con cự hổ đó, trong những tiếng nổ vang rền không dứt, vô cùng vô tận mãnh thú như thủy triều hướng về phía thành trì lao tới!

Đồng thời, thành trì dâng lên một luồng quang huy rực rỡ che phủ tất cả!

"Hôm nay phải công phá thành này, đánh một bữa no nê!" Con cự hổ kia gầm thét một tiếng, tỏa ra khí tức cấp bậc Đại La cảnh giới đỉnh phong!

Khắc sau, con cự hổ đó đột nhiên vươn móng vuốt, giống như hái sao nuốt trăng tát xuống một góc tường thành!

Gần như trong nháy mắt, tường thành vốn được tạo ra như bằng vàng ròng tức thì vặn vẹo, từng đạo văn lộ Phật giáo cũng vỡ nát tan tành!

Chưa đầy chốc lát, một tôn hư ảnh liền xuất hiện trên không trung thành trì.

Đó dường như là một vị La Hán, toàn thân quấn quanh chân long, bốn mặt tám tay, mỗi tay đều kết Kim Cương ấn, là một vị tôn giả vô cùng cường hãn!

"Một con chân long tu hành đến cảnh giới Bồ Tát Phật môn sao?" Dương Tiễn trầm tư.

Chương 928

Khắc sau, vị tôn giả đó bước tới, lập tức cùng con yêu ma cự hổ kia lao vào xâu xé nhau.

"Bình cũ rượu mới, pháp trận này của ngươi lại có thể chống đỡ được bao lâu, chết đi!" Con hổ yêu kia gầm thét, toàn thân tỏa ra yêu khí ma khí rực rỡ, sau đó đột nhiên húc mạnh về phía tường thành phía trước!

Bùm!

Pháp tượng Long Chúng tôn giả kia tức khắc bị húc nứt, con yêu hổ này quả nhiên có thể sánh ngang cường giả Đại La cảnh giới!

Khắc sau, con yêu hổ gầm lên một tiếng, vô số âm hồn lệ quỷ từ trong cơ thể nó bay ra, bị nó thao túng!

Mà trong những lệ quỷ này, không ngờ bao gồm cả đông đảo người trong Phật môn!

"Phá cho ta!" Cự hổ ngửa mặt lên trời gầm dài, tiếng vang chấn động bốn phía.

Trong nháy mắt, vô số âm hồn lệ quỷ giống như thủy triều đen ngòm hú hét lao đi, vây chặt lấy tôn pháp tướng chân thân nguy nga kia.

Những lệ quỷ này phát ra tiếng thét thê lương, mỗi một luồng đều giống như kim thép đâm vào linh thức pháp tướng, cứng nhắc trói buộc hành động của nó.

"Chính là lúc này!" Hung quang trong mắt cự hổ bùng lên, thân thể đồ sộ như núi bỗng nhiên bạo khởi, như một đạo tia chớp đen lao về phía tường thành rực rỡ ánh kim đằng xa!

Tường thành dưới cú va chạm của nó phát ra tiếng "răng rắc" ghê người, cả tòa thành trì dường như đều đang run rẩy.

"Bùm!" Thân thể vốn đã khổng lồ của cự hổ trước khi va chạm lại phình to thêm vài phần, sau đó tông mạnh vào tường thành!

Trên tường thành lập tức xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện, gạch đá sụp đổ, bụi mù mịt.

Tiếng nổ oanh oanh đó như trời sụp đất nứt, làm màng nhĩ của tất cả sinh linh có mặt đều đau nhức.

"Cũng không biết Đại La Kim Tiên ở phương thiên địa này nằm ở vị trí nào." Dương Tiễn chắp tay đứng đó, cau mày, trong lòng trầm tư.

Hắn cùng mấy vị cường giả khác lúc này đều chưa ra tay, mà đang chờ đợi một thời cơ đặc thù, một thời khắc mấu chốt có thể xoay chuyển chiến cục chỉ bằng một chiêu.

Trên chiến trường tình thế đã ngàn cân treo sợi tóc, các chân long cấp bậc Đại La của nhân tộc liều mạng xâu xé, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản hung uy của con yêu ma cự hổ kia.

Trong những lần đối đầu thảm khốc, các chân long dần rơi vào thế hạ phong, trên thân không ngừng xuất hiện những vết thương sâu thấy xương, tiên huyết nhuộm hồng nửa bầu trời.

"Chẳng lẽ hôm nay tòa thành trì này phải bị phá sao!" Trong mắt chân long đầy vẻ bất cam, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm vang chấn thiên địa, sau đó bất chấp tất cả lao về phía cự hổ.

Thân thể dài ngoẳng của nó giống như một đạo tia chớp vàng, trong nháy mắt quấn chặt lấy con cự hổ hung tàn kia, thậm chí bất chấp sự phản kháng và cào xé điên cuồng của đối phương.

"Ngươi muốn cùng ta đồng quy vu tận sao!?" Trong mắt cự hổ lóe

lên một tia kinh nộ.

"Bảo nó đi chết đi, ta cũng phải lôi ngươi theo cùng!" Chân long nộ hống đáp lại, giọng nói tràn đầy sự quyết tuyệt.

"Kéo ngươi chết chung, nguy cơ của tòa thành này sẽ được giải!" Chân long tiếp tục gào thét, trong mắt lóe lên ánh sáng điên cuồng.

"Chỉ dựa vào ngươi sao?

Đạo hạnh của ta cao hơn ngươi không chỉ vạn năm đâu?" Cự hổ lãnh tiếu một tiếng, mỗi một sợi lông đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sáng rực đến cực điểm, dường như bản thân nó chính là một vầng thái dương nhỏ.

"Oành!" Một luồng khí tức cực đoan nguy hiểm bỗng nhiên hiện ra, thân thể con chân long kia đột nhiên phình to, quanh thân bắt đầu hiện ra những phù văn quỷ dị.

Nó muốn tự bạo!

Thề phải kéo con cự hổ kia chết chùm!

"Ngươi hưu tưởng!" Cự hổ phát ra tiếng gào thét sắc nhọn, khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong tức khắc bộc phát, hai cái móng vuốt sắc bén như đao mạnh mẽ chộp tới, chuẩn xác nắm chặt lấy một bên thân thể chân long.

"Phốc xuy!" Chỉ trong sát na, thân thể chân long bao la như núi liền bị xé sống thành hai nửa, động tác tự bạo kia cũng bị cắt đứt đoạn tuyệt!

Tiên huyết phun trào như thác đổ, nhuộm hồng mảnh đất bán kính trăm trượng.

"Cái này..." Trong mắt chân long đầy vẻ bất cam và tuyệt vọng.

Rõ ràng nó muốn kéo đầu yêu ma trước mắt đồng quy vu tận để

kết thúc tất cả, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

"Thằng nhãi ranh!

Ngươi có biết ta phải tiêu tốn bao nhiêu tu vi mới tu luyện được đến cảnh giới ngày nay không!" Cự hổ gào thét, giọng nói đầy tàn nhẫn và khinh miệt.

Nó cuồng bôn tới, muốn trực tiếp xé nát con chân long thoi thóp này.

Trong nhất thời, cả chiến trường lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người đều nín thở, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng máu me sắp sửa xảy ra.

"Hết rồi, hết thật rồi, Thiên Long đại nhân đều đã bại trận, chúng ta làm sao có thể chiến thắng đối phương đây?" Một vị binh sĩ tuyệt vọng hét lên.

"Dù có liều mạng này, cũng phải giết thêm vài tên yêu ma!" Một vị chiến sĩ khác nộ hống, giơ vũ khí lao về phía yêu ma.

"Sợ chúng làm gì, liều mạng với chúng đi!" Càng nhiều người gia nhập vào hàng ngũ hò hét, không khí bi tráng lan tỏa khắp chiến trường.

Nhìn thấy khí thế nhân tộc sắp sụp đổ, triệt để rơi vào trạng thái điên cuồng, con cự hổ kia sắp xé xác Thiên Long.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một chuyện ngoài dự tính của tất cả mọi người đã xảy ra!

"Oành!" Bỗng nhiên trên chiến trường xuất hiện vô số phật quang rực rỡ đến cực điểm, giống như mặt trời mọc ở phương đông chiếu sáng cả chiến trường.

Sau đó những luồng phật quang này trong nháy mắt khóa chặt lấy

con cự hổ không ai bì nổi kia!

"U u!" Dưới sự chiếu rọi của phật quang, con hổ yêu Đại La Kim Tiên đỉnh phong toàn thân cứng đờ, giống như một bức tượng tinh xảo, nặng nề ngã rầm xuống đất, thậm chí ngay cả một tia ý niệm cũng không thể cử động!

Ánh mắt vốn dĩ hung tàn của nó giờ đây đầy vẻ sợ hãi và không hiểu nổi, dường như đã gặp phải tồn tại nào đó vượt xa nhận thức.

Nhìn thấy cảnh này, cả hai bên lập tức chấn động đến mức không nói nên lời.

"Chuyện gì đã xảy ra?" "Chẳng lẽ có tiền bối cao nhân ra tay!" "Chúng ta được cứu rồi, được cứu rồi!" Mọi người reo hò nhảy múa, giọng nói đầy niềm vui sướng sau khi thoát chết.

Không còn nghi ngờ gì nữa, có phật quang giáng lâm tất nhiên là phía Phật môn nhân tộc này rồi!

Vô số tướng sĩ nhân tộc quỳ sụp xuống đất, lệ rơi đầy mặt, hướng về phía phật quang đảnh lễ mô bái.

Khắc sau, một đạo pháp tướng kim thân cao vạn trượng từ trên thiên khung chậm rãi hiện ra, rực rỡ như mặt trời, phổ chiếu vạn vật.

Kim thân đó mày mắt từ bi, bảo tướng trang nghiêm, chính là Như Lai kim thân!

"Phật môn?" Trong mắt cự hổ lập tức hiện lên vẻ sợ hãi, bản năng giãy giụa muốn bỏ chạy.

Tuy nhiên, một bàn tay khổng lồ dường như có thể che trời lấp đất kia lại dễ dàng nhấc bổng nó lên, nắm trong tay giống như bóp một con kiến.

Không giết sao?

Đông đảo yêu tộc đều ngẩn ra.

Sau đó, bọn chúng lại cảm nhận được một luồng khí tức còn khủng bố hơn từ trên trời giáng xuống!

Đó là một cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương!

Chương 929

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương như sao băng từ trên thiên khung rơi xuống, sau đó đột ngột cắm vào mặt đất, trong những tiếng ầm ầm long trời lở đất, vô số vết nứt lan ra như mạng nhện.

Những yêu ma không kịp chạy trốn ngay lập tức bị nuốt chửng vào trong khe nứt, biến mất tăm tích!

Dương Tiễn ra tay rồi!

Chỉ trong chốc lát, vô số yêu tộc đó liền bị thanh lý sạch sành sanh!

Trên chiến trường thây chất thành núi, máu chảy thành sông, nhưng không còn thấy bóng dáng một con yêu ma nào còn sống.

Sau đó, kèm theo vô số phật quang, vô số bách tính sinh linh liền nhìn thấy vài bóng người từ trên trời rơi xuống.

Tự nhiên chính là Như Lai Phật Tổ, Hỗn Thế Tứ Hầu cùng Dương Tiễn, mấy vị cường giả Hồng Hoang.

Lại một đạo phật quang nhu hòa rơi xuống, Thiên Long vốn bị xé làm đôi bắt đầu từng chút một lành lại, vết thương đứt lìa như có linh tính kết nối trở lại, vảy mọc lại, tràn đầy sinh cơ.

"Đây là Phật môn cao nhân!" Thiên Long bay vọt lên không, hiện ra trước mặt mọi người, lắc mình một cái hóa thành một người trung niên mặc hoa phục.

Khí chất người này cao quý, giữa lông mày lộ ra khí tức bất phàm.

"Tại hạ Ngao Khôn, bái kiến mấy vị cao nhân!" Ngao Khôn cung kính hành lễ nói.

"Đa tạ ơn cứu mạng!" Ngao Khôn lại hành lễ lần nữa, trong mắt

đầy vẻ cảm kích.

"Đây vốn là chức trách của Phật môn." Như Lai mỉm cười nói, sau đó ánh mắt ông như điện, quét qua chiến trường, hỏi: "Vừa rồi là tình huống gì?" "Vừa rồi?" Ngao Khôn ngẩn ra một lát, sau đó nói: "Yêu ma công thành, chúng đã thèm muốn tòa thành trì này của chúng ta từ lâu rồi, chỉ dựa vào nội nhuận trước đây, chúng ta mới có thể không ngừng ngăn cản.

Nhưng hôm nay nếu không có đại sư giúp đỡ, e rằng thực sự bị công phá rồi." "Yêu ma?" Dương Tiễn nhạy bén nắm bắt được từ này.

Phải biết rằng, tuy hai chữ này thường dùng chung với nhau, nhưng Yêu đạo và Ma đạo trong thế giới Hồng Hoang là hai loại con đường tu luyện hoàn toàn khác biệt.

Nhưng khi hắn cảm nhận vừa rồi, yêu khí và ma khí đó hòa quyện vào nhau, dường như là một thể thống nhất!

"Còn có ma đầu nào khác không?" Dương Tiễn truy vấn.

"Tự nhiên là có." Ngao Khôn gật đầu, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, sau đó nói: "Ma đầu chia làm Thiên ma, Địa ma, Nhân ma, Phật ma, Yêu ma năm loại, mỗi loại tu luyện đến cực hạn đều là tồn tại cực kỳ khó đối phó." "Giống như con yêu ma ta đối phó vừa rồi, dưới sự gia trì của ma khí, thiên phú thần thông vô cùng đáng sợ, ngay cả ta cũng không phải đối thủ." Tuy nhiên, nghe thấy lời này, Như Lai, Hỗn Thế Tứ Hầu, thậm chí là Dương Tiễn biểu tình càng thêm quỷ dị!

Có vấn đề!

Vấn đề rất lớn!

Phải biết rằng Hồng Hoang lục đạo lần lượt là Thiên đạo, Địa

đạo, Nhân đạo, Ma đạo, Phật đạo, Yêu đạo!

Mỗi đạo về bản chất thực ra là ngang hàng, chỉ là tốc độ khôi phục có trước có sau mà thôi.

Thế nhưng phương thiên địa này dường như có sự khác biệt lớn!

Thiên Địa Nhân Yêu Phật toàn bộ đều bị Ma đạo bao phủ, còn diễn hóa ra cái gì Thiên ma Địa ma!

"Chuyện gì xảy ra, chẳng phải là thế giới Phật đạo sao?" Như Lai trong lòng nghi hoặc khó hiểu, lông mày nhíu chặt.

Một lát sau, Như Lai lên tiếng hỏi: "Ngao Khôn đạo hữu, ta hỏi một câu!" "Đại sư cứ nói đừng ngại." Ngao Khôn cung kính trả lời.

"Ma đạo lưu phái là do ai truyền thừa xuống?" Như Lai vô cùng hiếu kỳ, vấn đề này liên quan đến an nguy của cả trời đất.

"Cái này..." Ngao Khôn cũng nhất thời ngẩn người, hắn suy nghĩ hồi lâu, sau đó nói: "Có không ít thuyết pháp, có cái nói là do nghịch đồ Phật môn sáng tạo, có cái nói là cảm ngộ thiên địa mà phát ra, cũng có cái nói là thiên ngoại truyền pháp." "Tuy nhiên, thuyết pháp được chúng sinh tiếp nhận nhất là một loại khác." Ngao Khôn tiếp tục.

"Loại nào?" Ngộ Không nóng nảy gãi gãi má, thiếu kiên nhẫn thúc giục: "Con chạch nhỏ nhà ngươi đừng có thừa nước đục thả câu, mau nói ra xem!" "Dạ." Ngao Khôn liên tục gật đầu, nói: "Nghe nói đó là một tôn Ma Thần bị phong ấn tại phương thiên địa này khai sáng ra." "Truyền thuyết nói nếu tu luyện ngũ đạo đến cực hạn, là có thể đoạt lấy một phần sức mạnh của vị Ma Thần kia!" Ma Thần!?

Nghe thấy hai chữ này, một phật bốn hầu một người có mặt đều chấn động trong lòng.

"Chẳng lẽ là Hỗn Độn Ma Thần bị phong ấn tại đây?" "Chờ đã, nếu là Hỗn Độn Ma Thần, vậy người phong ấn hắn là ai?" "Đó tất

nhiên là một vị Hỗn Độn Ma Thần khác!”.

Trong lúc suy tư không ngừng, Như Lai lại lên tiếng: “Nếu đã như vậy, là ai phong ấn vị đại Ma Thần đó?” “Vị này...” Ngao Khôn suy nghĩ rồi nói, “Nghe nói là vị Phật môn chi tổ của phương chúng ta.” “Ông ấy dùng bản thân cưỡng ép phong ấn Ma Thần.” “Nghe nói phong ấn này sẽ không ngừng suy giảm, tổng có một ngày sẽ triệt để phá trừ!” “Hóa ra là thế.” Như Lai, Hỗn Thế Tứ Hầu, Dương Tiễn trong lòng còn không ít nghi hoặc, nhưng đều chưa từng mở miệng nói ra.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc!

Lúc này Ngao Khôn hồi phục tinh thần, cười nói: “Hỏi nhiều như vậy, còn chưa biết mấy vị ân công xưng hô thế nào.” “Đại ân đại đức hôm nay, tử dân Thiên Long thành tất nhiên vĩnh thế khó quên!” “Như Lai.” “Dương Tiễn.” “Tôn Ngộ Không.” “Lục Nhĩ.”...

Họ lần lượt báo tên, Ngao Khôn khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt vô định.

Hắn chưa từng nghe nói qua những cường giả này, chẳng lẽ là hắn cô lậu quả văn?

Một lát sau Ngao Khôn liền lắc đầu.

Những người trước mắt này đã cứu bách tính cả thành và cả chính mình, vậy tự nhiên chính là ân nhân, đối với ân nhân thì không cần phải phỏng đoán nhiều như vậy.

“Mời, ta đã phái người thiết yến, kính mong mấy vị nể mặt.” “Được thôi.” Chốc lát sau, một phật bốn hầu một người liền hướng về trung tâm Thiên Long thành mà đi.

Cùng lúc đó, tại trung tâm nhất của phương thiên địa này, một nơi thâm thúy vô cùng, giống như trong ảo cảnh đại hỏa sơn, không biết

từ lúc nào xuất hiện mấy bóng người.

Người dẫn đầu là một nam tử cao lớn mạnh mẽ, khí thế bất phàm đến cực điểm, mỗi động tác đều mang vẻ long tu hổ phách, thần thái lãnh mạc ngạo nhiên, dường như phương thiên địa này mọi thứ đều không được hắn để vào mắt.

Mà phía sau nam tử này thần thái mỗi người mỗi khác, có văn sĩ tuấn lãng cầm bút vẽ và giấy vẽ, cũng có thanh niên mặc huyết y cầm ngược trường kiếm tỏa ra sát khí âm u, còn có một nam tử trung niên cầm một cây đoạn thương thần thái khó coi.

Chỉ một lát, nam tử mạnh mẽ dẫn đầu đã đến sâu trong Đại Tuyết Sơn.

"Chính là chỗ này sao?" Nam tử mạnh mẽ lên tiếng.

"Chính là chỗ này." Vị họa sĩ liên tục gật đầu, sau đó nhìn nhìn tác phẩm trên bản vẽ của mình, lập tức lộ ra mấy phần hưng phấn đắc ý.

Nghe thấy lời này, nam tử mạnh mẽ gật đầu, cuối cùng tiếp tục dẫn mọi người tiến lên.

Chốc lát sau liền đến đỉnh Đại Tuyết Sơn, mà nơi này đang ngồi một vị hòa thượng toàn thân bị tuyết phủ kín!

"Lui xuống đi, nơi này không phải nơi ngươi nên tới!" Hòa thượng lạnh lùng lên tiếng, khí thế trang nghiêm vô cùng.

"Vì sao?" "Phía trước có họa hoạn lớn nhất của phương thiên địa này, ngươi không thể qua đó!" Tuy nhiên, còn không đợi hòa thượng nói hết lời, nam tử cao lớn kia đã dẫn mọi người đi thẳng về phía trước, trực tiếp lướt qua ông ta.

"Đứng lại cho ta!" Người đó đột nhiên ra tay, khí thế bàng bạc, tỏa ra khí tức Đại La cảnh giới đỉnh phong, thậm chí là cấp bậc Chuẩn Thánh!

Trong nhất thời, dường như cả thiên địa đều trở nên tĩnh lặng.

“Hừ!” Nam tử huyết y lãnh tiếu một tiếng, trường kiếm vung ra, khắc sau huyết quang sôi trào.

Hòa thượng toàn thân run rẩy, máu trong người không ngờ bị cưỡng ép hút đi, từng chút một hòa vào trong cơ thể của thanh niên huyết bào kia!

“Sảng khoái, máu tươi đúng là sảng khoái!” Thanh niên huyết bào cảm thán một tiếng, tiếp tục đi theo nam tử mạnh mẽ kia về phía trước.

Chốc lát sau, nhóm người chậm rãi leo lên núi, liền phát hiện trên đỉnh núi có một ngôi miếu nhỏ, trong đó đặt một tôn thần tượng được tô màu đen kịt?!

“Lão bằng hữu, đã lâu không gặp.” Nam tử mạnh mẽ kia mở miệng nói.

“Thần Nghịch?

Đúng là đã lâu không gặp, sao vậy, ngươi đến đây làm gì?” “Tìm kiếm một kiện bảo vật, chỉ là tình cờ phát hiện ra ngươi.” Nam tử mạnh mẽ lên tiếng.

Chính là Thần Nghịch!

Chương 930

Hắn dùng phân thân thuật đem một phần nhục thân của mình đưa vào phương thiên địa này, tuy nhiên chỉ là một tia mà thôi, sợ rằng sẽ xuất hiện hạn chế dẫn đến vấn đề gì đó.

"Tìm kiếm bảo vật gì, không lẽ là Nhân Quả Thư?" "Điểm này quả thực không sai, ngươi đoán đúng rồi, lão gia hỏa." Thần Nghịch lên tiếng, sau đó nói: "Sao ngươi lại bị phong ấn ở nơi này?" "Chẳng phải là vì Nhân Quả sao?" "Các ngươi nếu bây giờ thả ta ra, coi như ta nợ các ngươi một ân tình." "Một ân tình?" Vĩnh Hằng Ma Thần khẽ cười một tiếng nói: "Giá ngươi đưa ra quá ít rồi, rất khó giúp ngươi làm việc." "Vậy các ngươi muốn cái gì?" Giọng nói đó lại vang lên.

"Ta muốn ngươi đi giúp chúng ta đối phó với một số người, gia nhập với chúng ta." "Ồ?

Xem ra đối phương rất khó nhằn nha, ngay cả kẻ cao ngạo như ngươi cũng không thể không đi tìm đồng bọn giúp đỡ sao?" "Đương nhiên, đối phương nhân đa thế chúng, ta cũng không phải đối thủ." Thần Nghịch bất đắc dĩ nói.

"Đối phương chiếm cứ phương thiên địa do Bàn Cổ khai tịch kia, chúng ta muốn đoạt nó lại." "Thiên địa do Bàn Cổ khai tịch?" Nghe thấy mấy chữ này, giọng nói đó lập tức kích động vài phần, dường như đối với chuyện này rất khát khao.

"Được, ta đồng ý." "Mau mau mau, chỉ cần các ngươi đồng ý có thể thả ta ra, ta nguyện ý hợp tác với các ngươi." "Yên tâm, chỉ là hiện tại vẫn chưa phải lúc." Thần Nghịch lắc đầu, "Chúng ta vì sự hạn chế của nhân quả, chỉ có thể đưa một phần thân thể vào trong, không làm được quá nhiều việc." "Vậy ngươi có thể giao dịch với ta cái quái

gì!?" Giọng nói đó lạnh lẽo thêm vài phần.

"Yên tâm, chúng ta khẳng định là có thể giúp ngươi." "Vậy bảo vật ở đâu?" Thần Nghịch lên tiếng hỏi.

Nhân Quả Thư được đánh giá là Hỗn Độn Linh Bảo mạnh nhất dưới Táng Thiên Quan, uy lực bất phàm, đặc biệt thích hợp sử dụng khi đang mưu tính!

"Hừ, một nửa ở chỗ ta, một nửa khác ở chỗ mấy tên đầu trọc kia!" Giọng nói đó lập tức lạnh lùng oán thán.

"Thứ ta nắm giữ là một phần của khống chế 'Quả'." "Ta đem việc mình thoát khỏi phong ấn thiết định thành cái 'Quả' cuối cùng, chỉ cần thời gian đủ dài, phần nhân quả này sớm muộn gì cũng tới." "Mấy lão hòa thượng ở thế giới này thật khó nhằn, để không cho ta phân cát thoát ra, họ lợi dụng bản chấp chưởng 'Nhân' kia, tăng thêm vô số điều kiện cho việc phục sinh của ta, dẫn đến thời gian phục sinh của ta chỉ có thể không ngừng kéo dài." Giọng nói đó lập tức mang theo mấy phần âm hiểm ngoan lạt.

"Cho nên các ngươi đi đoạt cuốn sách đó về, ta liền có thể trực tiếp thoát khỏi phong ấn." "Hóa ra là như vậy." Thần Nghịch và những người khác khẽ gật đầu, nói: "Ngươi đem phần tượng trưng cho 'Quả' đưa cho ta trước." "Mơ đi!

Ta làm sao biết ngươi có phải đến để lừa bảo bối của ta không?" Giọng nói đó lập tức từ chối ngay.

"Được thôi." Thần Nghịch bất đắc dĩ gật đầu, trong tay bỗng nhiên búng ra một đạo lưu quang, nói: "Thực ra còn có một cách." "Ồ, cách gì?" "Chính là làm cho nhân quả của phương thiên địa này sụp đổ, ngươi tự nhiên sẽ thoát ra được." "Nhân quả sụp đổ?" "Nhân quả sụp đổ?" Giọng nói đó có chút kinh ngạc.

“Đơn giản!” Thần Nghịch ngẩng đầu lên, lãnh tiếu nói: “Đợi ta ra tay phá diệt phương thiên địa này, nhân quả này tự nhiên sẽ sụp đổ, đến lúc đó ngươi tự nhiên cũng có thể giải thoát.” Chủ nhân của giọng nói dường như ngẩn ra, sau đó liên tục gật đầu.

“Không tệ, nhưng mà, ngươi làm sao để phá hủy đây, ta thấy bản thể ngươi chắc chưa tới nơi này.” “Đó là đương nhiên.” La Hầu gật đầu nói: “Phương thiên địa này ẩn giấu cực sâu, e rằng ở nơi sâu nhất của Hỗn Độn Hải, phân thân của ta muốn chạy tới cần có thời gian!!” “Được, thứ ta không thiếu nhất chính là thời gian!” Giọng nói đó đáp lại một câu rồi mờ nhạt đi, dường như đã rơi vào trầm thụy.

Đúng lúc này, phân thân Hậu Bạt phía sau Thần Nghịch không nhịn được lên tiếng.

“Chủ thượng, hắn là người phương nào!” “Chẳng lẽ ngươi còn chưa phát hiện ra phương thiên địa này cổ quái sao?” Thần Nghịch lãnh tiếu, trực tiếp nói: “Rõ ràng là thế giới Phật đạo lại bị cưỡng ép chen vào Ma đạo.” “Làm được đến bước này, còn có thể là ai nữa?” “Là hắn!?” Hậu Bạt kinh hãi trong lòng, lập tức lên tiếng. ...

“Ma Đạo Ma Thần!” Với tình báo trong tay, La Hầu trịnh trọng vô cùng lên tiếng, sắc mặt âm trầm đến cực điểm!

Lão năm đó muốn thoát khỏi Sát Lục Ma Thần, đã tham khảo thủ đoạn của Ma Đạo Ma Thần, đưa Ma đạo vào trong Sát Lục đại đạo của mình, sau đó mới có tư cách bước vào vị trí Ma Đạo Chi Tổ của Hồng Hoang.

Chỉ là không ngờ lại một lần nữa đụng độ Ma Đạo Ma Thần!

“Ma Đạo Ma Thần?” Đông đảo đại năng Hồng Hoang trong lòng đều hiện ra sự khốn hoặc.

Chưa từng nghe nói đến cái gì Ma Đạo Ma Thần.

Nghe thấy lời đó, Quỷ Đạo Chi Chủ thở phào một hơi, nói: "Hồng Hoang lục đạo là do ai sắp xếp?" "Đó tất nhiên là Bàn Cổ tổ thần." Thập Nhị Tổ Vu không chút do dự lên tiếng.

"Bàn Cổ lại thiết kế lục đạo như thế nào?" Quỷ Đạo Chi Chủ trực tiếp hỏi ngược lại.

Mấy vị Tổ Vu lập tức á khẩu.

"Rất đơn giản, cũng là tham khảo các Hỗn Độn Ma Thần tượng trưng cho đại đạo.

Ma Đạo Ma Thần chính là một trong số đó." "Nếu lão có thể xuất hiện ở Hồng Hoang, mà vị trí Ma Đạo Đạo Chủ lại không có người kế thừa, không còn nghi ngờ gì nữa, lão chính là ứng cử viên tốt nhất." Quỷ Đạo Chi Chủ lên tiếng thuyết minh.

"Dã tâm của lão không nhỏ, không ngờ lại muốn dùng Ma đạo để bao hàm cả năm đạo khác!" "Chúng ta có thể lôi kéo lão không?" Hồng Quân thử mở lời.

"Sao hả?

Lão đông tây, ngươi muốn tìm người thay thế vị trí của ta?" Sắc mặt La Hầu lập tức lạnh xuống, trầm giọng nói.

"Đương nhiên không phải, chỉ là thêm người thêm sức thôi." Hồng Quân nói.

"Lão đông tây!" La Hầu hừ lạnh.

"Cuối cùng vẫn phải xem thái độ của đối phương." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, "Cho nên muốn tìm được cuốn Nhân Quả Thư kia, chắc chắn phải giao thiệp với Ma Đạo Ma Thần." "Bảo Như Lai và bọn họ nhanh chóng hành động, tìm đến nơi phong ấn Ma Đạo Ma Thần." Lúc này, trong thành.

“Người từ thiên ngoại?

Ngày nay giới này cũng có Phật môn truyền thừa sao!?” Thiên Long nhìn Như Lai, tứ hầu và Dương Tiễn trước mặt, trong mắt lóe lên vài phần kinh ngạc.

Sáu người trước mắt này đã cứu cả thành của hắn, cũng coi như cứu hắn một mạng.

Tuy nhiên lời nói của đối phương lại khiến hắn trực tiếp ngẩn người.

Cường nhân từ thiên ngoại giáng lâm!?

Họ lại muốn tìm nơi phong ấn tà ma?

Điều này lại là có ý gì?

“Cái này...” Thiên Long khẽ cau mày, sau đó hỏi: “Dám hỏi chư vị, tìm kiếm nơi phong ấn tà ma đó là vì chuyện gì?” “Nơi đó có lẽ phong ấn một vị Hỗn Độn Ma Thần, đó là tồn tại hùng mạnh do Hỗn Độn dựng dục từ trước khi khai thiên lập địa...” Như Lai bình tĩnh lên tiếng, đem nguyên do sự việc giảng thuật sơ qua một biến.

“Hỗn Độn Ma Thần, vượt xa Thánh nhân?!” Trong mắt Thiên Long lập tức lóe lên vẻ kinh hãi, “Thậm chí có thể coi Thánh nhân là kiến hôi?” “Không sai!” Như Lai trọng trọng gật đầu.

“Phương thiên địa này bản ứng chỉ có Phật đạo mới phải, nhưng Ma đạo nảy sinh, căn nguyên chính là do Ma Đạo Ma Thần kia giáng lâm.” Dương Tiễn ở bên cạnh bổ sung, “Nếu muốn giải cứu giới này, hoặc là phải giết chết hắn, hoặc là phải trục xuất hắn đi.” “Cho nên nơi phong ấn tà ma ở đâu?” Thiên Long rơi vào trầm mặc.

Nếu không phải sáu người trước mắt này đã cứu cả thành, đồng thời trên người Như Lai tỏa ra khí tức Phật đạo thuần chính, hắn thực sự sẽ không tin chuyện ly kỳ như vậy.

“Chuyện này ta không biết tường tận, tuy nhiên nghĩ lại ở Phật Đô chắc có người biết.” “Phật Đô?” Dương Tiễn lộ ra mấy phần hiếu kỳ.

“Phật Đô chính là trung khu của Phật môn chúng ta, cường giả như mây, thậm chí có Thánh nhân tọa trấn.” Thiên Long giải thích, “Tương truyền nơi đó chính là khởi nguồn Phật pháp của giới này.” “Khởi nguồn Phật pháp?” Biểu tình của Như Lai trở nên vô cùng cổ quái.

“Vậy Phật Đô ở đâu?” “Ta sẽ chỉ đường cho chư vị.” ...

Ở nơi cách đó hàng ngàn vạn dặm.

“Quả nhiên sắp tới rồi.” “Thánh tăng” Thiên Độ chậm rãi mở mắt, xung quanh là đông đảo La Hán, Bồ Tát bảo tướng trang nghiêm.

“Tới rồi?

Phải chăng là những người thiên ngoại mà Thánh tăng ngài đã nói trước đó?” Một vị Bồ Tát bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Không sai.” Thiên Độ khẽ gật đầu, “Hiện tại ta âm thầm dẫn dắt đưa họ tới đây, vận khí cũng coi như không tệ.

Trong số những người đến cũng có người trong Phật môn, xem ra là Phật môn thiên ngoại.” “Ồ?” Nghe thấy lời này, mọi người có mặt đều tinh thần chấn hưng.

Theo như lời dự ngôn do khởi nguồn Phật môn để lại, chỉ có Phật môn thiên ngoại thực sự mới có thể thay đổi cục diện nguy nan của giới này!

Bỗng nhiên, một tăng nhân mặc tro bào xuất hiện bên cạnh Thiên Độ, chắp hai tay cung thân vội vã nói: “Thánh tăng, nơi phong ấn tà ma xảy ra vấn đề rồi!

Những người trấn thủ đều bị giết sạch, phong ấn tuy còn tồn tại

nhưng ma khí bạo động, e rằng khó duy trì lâu...” Thiên Độ nhìn về phía tăng nhân tro bào, ánh mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

Nơi trấn áp tà ma đó là một nơi cực kỳ ẩn mật, họ thậm chí đã động dụng nhiều thủ đoạn như Chủng Nhân Thư để che giấu thiên cơ.

Đối phương vậy mà có thể tìm thấy và phá hoại việc trấn thủ, thực lực vượt xa dự liệu!

Chương 931

"Xem ra không chỉ có chúng ta mới có người thiên ngoại tương trợ." Thiên Độ trầm giọng nói, lập tức bước ra một bước.

Trong sát na, thiên địa đảo lộn, ông đã xuất hiện trước mặt Như Lai và những người khác.

"Ồ?" Trên kim thân của Như Lai lộ ra mấy phần trịnh trọng.

Lão tăng trước mắt này có tu vi Thánh nhân ngũ trọng thiên, tuy không bằng cửu trọng thiên của ông, nhưng khí tức lại dị thường cổ quái.

Đồng thời, trong lòng bàn tay lão tăng đang lơ lửng một cuốn sách tỏa ra kim quang nhạt.

Nhất thời, hai vị đại năng Phật môn nhìn nhau.

Tôn Ngộ Không ở bên cạnh gãi đầu, hỏi Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh: "Lão hòa thượng này xuất hiện quỷ dị thật, hoàn toàn không có dao động không gian na di." "Cẩn thận một chút, nếu lão dám động thủ, chúng ta liền liên thủ nện cho lão một trận!" Vô Chi Kỳ không chút do dự tiếp lời.

Họ vừa mới nhận được Đô Thiên Đấu Chiến Côn, đang ngứa ngáy tay chân, chỉ mong lập tức hợp thể tìm một đối thủ thử nghiệm uy lực.

Cảm nhận được chiến ý rục rịch của bốn con khỉ, "Thánh tăng" Thiên Độ khẽ ho một tiếng, lên tiếng: "Chư vị chính là người của Phật môn Hồng Hoang sao?" "Không không không," Tôn Ngộ Không chỉ chỉ Như Lai, "Chỉ có lão hòa thượng này thôi, mấy huynh đệ chúng ta và Dương Tiễn đại ca không phải người của Phật môn."

“Hóa ra là thế.” Thiên Độ gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói: “Cầu xin chư vị giúp đỡ, cứu lấy vô số sinh linh phương thiên địa này khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng.” “Dám hỏi Ma Đạo Ma Thần ở đâu?” “Vẫn đang ở trong phong ấn tại Đại Tuyết Sơn.” Thiên Độ đáp, “Ma Thần này là do Thiên Địa Chi Tổ của giới chúng ta phong ấn.

Vị tồn tại đó tự hiệu là ‘Nhân Quả’, tương truyền chúng sinh giới này, bất luận Long tộc, Nhân tộc, A Tu La tộc, đều là do vị Phật môn chi tổ Nhân Quả Ma Thần đó mang ra từ Hồng Hoang, khai tịch giới này.” “Cho nên các ngươi vốn là sinh linh Hồng Hoang?” Như Lai lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng nghi hoặc trong lòng cũng đã giải khai được đại bộ phận.

Thảo nào giới này có nhiều chủng tộc Hồng Hoang như vậy!

“Thế nhưng Nhân Quả Ma Thần tại sao lại làm vậy?” Trong lòng mọi người vẫn còn mối nghi hoặc này.

Thiên Độ lại cấp thiết nói: “Chư vị, dám hỏi các ngươi tìm vật gì?” “Vốn dĩ là vì Chủng Nhân Thư mà đến.” Như Lai liếc nhìn cuốn sách trong tay Thiên Độ.

“Chắc hẳn là vật này.” “Chủng Nhân Thư?” Thiên Độ lắc đầu, “Trong tay ta chỉ có nửa bộ Chủng Nhân Thư.” “Nửa bộ còn lại ở đâu?” “Ở trong tay vị Ma Đạo Ma Thần kia!” Thiên Độ nói ra lời kinh người.

“Đã như vậy, sự việc không nên chậm trễ, chư vị xin theo ta nhanh chóng tới Đại Tuyết Sơn!” Như Lai, Hỗn Thế Tứ Hầu cùng Dương Tiễn nhìn nhau, đều gật đầu đồng ý.

Trước khi đi, các đại năng Hợp Đạo cảnh Hồng Hoang đã chuẩn bị sẵn các thủ đoạn bảo mệnh cho họ.

“Đi thôi!” Thiên Độ quát khẽ một tiếng, đầu ngón tay khẽ điểm.

Phía trước hư không bỗng nhiên mở ra, tỏa ra phật quang rực rỡ, cuốn Chủng Nhân Thư trong tay ông cũng theo đó nhanh chóng lật mở!

Đồng thời, Như Lai, Dương Tiễn và những người khác đều cảm thấy một luồng khí tức Nhân Quả đại đạo huyền ảo lan tỏa.

Thiên Độ giải thích: "Vật này chính là Chủng Nhân Thư.

Muốn đến được hạt nhân phong ấn của Đại Tuyết Sơn cần phải thỏa mãn những điều kiện nhất định, như tìm được lộ trình chính xác, vào đúng thời điểm.

Ta cầm bảo vật này có thể ẩn đi một cái 'Tiền nhân' then chốt.

Nếu không có bảo vật này dẫn đường, kẻ tầm thường tuyệt đối không thể nào tìm thấy nơi phong ấn đó." Nghe vậy, mấy con khỉ đều không khỏi hít sâu một hơi lạnh.

"Không hổ là kẻ được Lão Quân đánh giá là Hỗn Độn Ma Thần quỷ dị nhất, thủ đoạn này thật tà môn!" Chốc lát sau, một cánh cổng ánh sáng hiện ra trước mặt mọi người.

"Phải rồi!" Thiên Độ thần sắc ngưng trọng bổ sung, "Trước đó đã có cường giả không rõ thân phận cưỡng hành xông vào nơi phong ấn, tuyệt đối không phải hạng tầm thường!" "Có người xông vào trong đó?" Tai Lục Nhĩ Mi Hầu khẽ rung, trầm giọng nói, "Nơi đó bị quy tắc Chủng Nhân Thư cưỡng chế hạn chế, kẻ có thể xông vào chắc chắn là cường giả cực đoan khủng bố." "Chẳng lẽ... là người bên phía Thần Nghịch?" Dương Tiễn thốt ra.

Nghe đến danh hiệu "Thần Nghịch", sắc mặt Như Lai và những người khác lập tức trầm xuống.

Nếu đúng là Thần Nghịch hoặc thuộc hạ của hắn, với thực lực hiện tại của họ, e rằng chỉ một lần chạm mặt là đã có nguy cơ vẫn

lạc!

Thiên Độ thấy vậy lại lắc đầu nói: "Không cần quá lo sợ, những người đó dường như đã rời đi.

Khu vực hạt nhân phong ấn hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu bị phá hoại mới." Nghe thấy lời này, mấy người trong lòng hơi yên tâm.

Cả nhóm bước vào cổng ánh sáng.

Trong nháy mắt, cảnh tượng thay đổi, gió lạnh thấu xương cuốn theo tuyết rơi đầy trời ập vào mặt.

Vừa mới đặt chân tới thế giới băng tuyết này, lông mày Như Lai liền nhướn lên.

Nhờ vào Nhân Quả chi đạo sở tu, ông cảm nhận rõ ràng sâu trong Đại Tuyết Sơn bên dưới, một luồng khí tức cực đoan khủng bố đang bị phong ấn mạnh mẽ trấn áp, nhưng sức mạnh phong ấn đó đã lộ vẻ không ổn định.

Mọi người bay vút lên không, trong khoảnh khắc đã kề vai đứng trên đỉnh Đại Tuyết Sơn.

"Đây chính là nơi phong ấn sao?" Tôn Ngộ Không hít sâu một hơi khí lạnh, Hỏa Nhãn Kim Tinh đã lờ mờ nhìn thấy tồn tại khủng bố đang ẩn nấp bên dưới!

Tu vi của nó tuyệt đối không kém hơn Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên!

"Chính xác." Thiên Độ gật đầu, đầy vẻ ưu tư, "Ma đạo của nó đã tẩm nhiễm phương thiên địa này, thiên địa càng tráng đại, sức mạnh nó hấp thu càng mạnh, ngày nó thoát khỏi phong ấn càng gần." "Vị Nhân Quả Ma Thần kia đâu?

Ông ấy ở đâu?" Dương Tiễn không nhịn được truy vấn.

“Không biết.” Thiên Độ lập tức lắc đầu, “Theo điển tịch truyền thừa ghi chép, Nhân Quả Ma Thần dường như bị Ma Đạo Ma Thần đánh lén trọng thương, sau khi dốc hết sức tàn bố hạ phong ấn này liền không rõ tung tích.” “Hóa ra là thế...” Ngay khi mọi người đang giao đàm, sâu trong phong ấn bên dưới bỗng nhiên truyền đến một đạo thanh âm âm u vặn vẹo, dường như có thể xâm thực thần hồn: “Chỉ dựa vào lũ kiến hôi các ngươi mà cũng muốn gia cố phong ấn sao?

Đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!” “Nếu không phải nhờ cái phong ấn Nhân Quả bố hạ trước khi chết, cùng với nửa cuốn sách nát kia, lũ các ngươi làm sao có thể nhốt được bản tọa?!” Giọng nói như ác mộng khoan vào thức hải của tất cả sinh linh có mặt, mang theo sức mạnh ô nhiễm cường liệt.

Trong sát na, một mảnh đen kịt như mực, cuồn cuộn vô tận ác niệm và làn sóng pháp tắc Ma đạo hiện ra từ hư không, hung hãn vồ về phía những người trên đỉnh núi, muốn triệt để nuốt chửng và ma hóa họ!

“Cút!” Sắc mặt Vô Chi Kỳ biến đổi, quanh thân tức khắc bùng lên ngọn lửa vàng óng rực rỡ vô cùng, tạo thành một hộ tráo, đốt sạch toàn bộ triều cường ma khí quét tới!

Đây chính là thần hỏa hộ thân mà Lăng Tiêu đã ban cho họ trước khi đi!

Xích kim thần diễm va chạm với ma triều, chỉ trong chớp mắt liền thiêu rụi đống hắc triều ô uế kia không còn một mảnh!

“Ồ, còn có thủ đoạn do trưởng bối ban cho sao?” Giọng nói của Ma Đạo Ma Thần mang theo một tia ngạc nhiên và giễu cợt.

“Chết tiệt!” Tôn Ngộ Không chằm chằm nhìn xuống tuyết sơn bên dưới, Kim Cô Bổng trong tay rung lên ong ong, hận không thể lập tức

phá tan phong ấn, lôi tên Ma Thần kia ra đánh cho một trận tơi bời.

"Không ngờ tới," Sắc mặt Thiên Độ trở nên cực kỳ khó coi, "Kể từ khi những cường giả không rõ lai lịch xông vào, phong ấn lỏng lẻo thêm trầm trọng, tên ma này không ngờ đã có thể cách không thi pháp!

Xem ra sự thái đã khắc bất dung hoãn!" Dứt lời, ông mạnh mẽ quay người, hướng về phía Như Lai và những người khác vái một vái thật sâu: "Khẩn thỉnh chư vị đạo hữu Hồng Hoang ra tay trì viện!

Giới của ta nguyện cử giới quy phụ Hồng Hoang!" Thế giới Phật đạo này vốn luôn du ly trong hỗn độn để tránh nhân quả bên ngoài.

Khi xưa gặp gỡ Dương Mi Lão Tổ, cũng nhờ động dụng di pháp của Nhân Quả Ma Thần mới hốt hoảng độn tẩu.

Nhưng lúc này đã khác!

Phong ấn sắp vỡ, một khi Ma Thần xuất thế, giới này tất sẽ trời sụp đất nứt, sinh linh đồ thán!

"Phong ấn còn có thể duy trì bao lâu?" Dương Tiễn gấp rút hỏi.

"Chúng ta dốc toàn lực, trợ giúp gia trì của nửa cuốn Chủng Nhân Thư này, chắc có thể duy trì thêm... một hai ngày." Giọng Thiên Độ khàn đặc, mặt xám như tro.

Một hai ngày đối với phàm trần là sự chờ đợi, đối với họ lại là tai họa ngập đầu!

"Nhưng cường giả Hợp Đạo cảnh giới không thể thông qua lối vào để tiến vào đây được!" Viên Hồng không nhịn được nói.

"Không sao!

Chương 932

Ta có thể lệnh cho thiên địa giới này 'thượng phù', hiển hóa tọa độ trong Hỗn Độn Hải!" Thiên Độ không chút do dự nói, "Xin hãy mau chóng truyền tọa độ về Hồng Hoang!" "Nhanh lên!" Thiên Độ lập tức báo tọa độ hỗn độn của thế giới này cho Như Lai và những người khác.

Tuy nhiên, trong lòng ông lại trào dâng sự nghi hoặc sâu sắc: Tại sao tốc độ thoát khỏi phong ấn của Ma Đạo Ma Thần lại đột nhiên gia tăng nhanh như vậy?

Rõ ràng lợi dụng Chủng Nhân Thư vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì sự phong tỏa nhân quả...

Bỗng nhiên sắc mặt Thiên Độ kịch biến!

Không chỉ có ông, mà tất cả cường giả từ cảnh giới Đại La Kim Tiên trở lên của giới này đều đồng loạt ngẩng đầu, hãi hùng nhìn ra bầu trời hỗn độn bên ngoài!

Chỉ thấy bên ngoài hư không hỗn độn vô tận, một đạo thân ảnh huyết sắc khôi hoằng khủng bố bỗng nhiên hiển hiện!

Thân ảnh đó nhìn chằm chằm vào phương thiên địa này, phát ra một tràng cười cuồng loạn chấn động hỗn độn: "Ha ha ha... tìm thấy ngươi rồi!" Thân thể của nó tùy đó bành trướng vô hạn, hóa thành một biển máu ngút trời mênh mông vô ngần, cuồn cuộn vô tận oán hồn và khí tức hủy diệt, thôn phệ phương thế giới Phật đạo này!

"Hóa ra là vậy!

Hóa ra là vậy!" Thiên Độ trong chốc lát minh ngộ, thất thanh kinh hô, "Thảo nào phong ấn mất hiệu lực nhanh như thế!

Lão tặc này là muốn trực tiếp hủy diệt thiên địa giới này!

Thiên địa một khi diệt vong, phong tỏa nhân quả tự nhiên thành không!" Ầm ầm ầm!

Biển máu bao la hung hãn ập đến, sức mạnh xâm thực khủng bố trong nháy mắt thấm thấu vách ngăn thế giới!

Cả thế giới Phật đạo rung chuyển kịch liệt, đại địa nứt toác, bầu trời nhuốm máu, dường như tận thế giáng lâm, đang bị biển máu kia từng chút một thôn phệ, hủy diệt!

Huyết Chi Ma Thần!

Như Lai, Dương Tiễn, Thiên Độ và những người khác nhìn nhau hãi hùng.

Phải ngăn chặn ngay!

Nếu không giới này trong khoảnh khắc sẽ bị triệt để thôn phệ!

"Không có thời gian chờ nữa rồi!

Chỉ có một tên Huyết Chi Ma Thần, chúng ta lên!" Tôn Ngộ Không nhe răng gầm lên, chiến ý trong mắt sôi trào!

"Được!" Bốn con Hỗn Thế Thần Hầu tâm ý tương thông, đồng thanh ứng hòa!

Trong sát na, bốn luồng khí tức cuồng bạo vô song, đồng căn đồng nguyên oanh nhiên bộc phát, tức khắc bành trướng tới cực hạn, và dung hợp hội tụ một cách hoàn mỹ!

Hống!

Một tôn hư ảnh Hỗn Độn Ma Viên đội trời đạp đất, tỏa ra khí tức phá diệt hoàn vũ, dường như bước ra từ thuở khai thiên lập địa, giáng lâm xuống phương thiên địa này!

“Hợp!” Dương Tiễn cũng hét lớn một tiếng, thiên nhãn giữa lông mày tỏa ra thần quang chói lọi, hóa thành một đạo thánh nhãn phù ấn chứa đựng ý chí đấu chiến vô cùng, hòa vào giữa lông mày của Hỗn Độn Ma Viên kia!

Tuy nhiên, dù có hợp lực tứ hầu, dung hợp thánh nhãn của Dương Tiễn, thì Hỗn Độn Ma Viên ngưng tụ lúc này tu vi khí tức cũng chỉ miễn cưỡng leo lên đến ngưỡng cửa sơ nhập Hợp Đạo cảnh.

Với căn cơ tu vi hiện nay của họ, chiêu này cùng lắm chỉ có thể chu toàn với tồn tại Hợp Đạo cảnh nhất trọng thiên.

Nhưng lúc này, trong tay Hỗn Độn Ma Viên đang nắm chặt cây Đô Thiên Đấu Chiến Côn thần quang vạn trượng!

Ong!

Hỗn Độn Linh Bảo vào tay, một luồng chiến ý và sức mạnh vô thượng có nguồn gốc từ thời đại khai thiên Hồng Hoang oanh nhiên bộc phát!

Khí tức Hỗn Độn Ma Viên giống như được châm ngòi hỗn độn thần hỏa, điên cuồng bạo trướng, khuếch trương, khí thế bá đạo tuyệt luân trong chốc lát tràn ngập thiên địa, thậm chí bức lui được mấy phần uy áp của biển máu ngút trời kia!

“Cút ra khỏi giới này cho ta!” Hỗn Độn Ma Viên phát ra tiếng gầm thét chấn nát hư không, Đô Thiên Đấu Chiến Côn trong tay hóa thành một đạo kim quang hủy diệt xé toạc hỗn độn, mang theo vĩ lực như muốn khai thiên lập địa, hãn nhiên nện xuống biển máu vô ngần đang thôn phệ thiên địa kia!

Oành đoàng!

Côn ảnh đi tới đâu, pháp tắc băng toái đến đó!

Trong biển máu bao la lập tức dâng lên những con sóng cuồng

loạn diệt thế, hải lượng huyết thủy ô uế bị một côn chứa đựng ý chí đấu chiến vô thượng này trực tiếp chưng phát, yên diệt!

"Hỗn Độn Ma Viên?!

Đô Thiên Đấu Chiến Côn?!" Ý niệm kinh nộ xen lẫn của Huyết Chi Ma Thần chấn động hỗn độn, "Hồng Hoang dư nghiệt sao dám ở đây tác oai tác quái?!" Biển máu kịch liệt cuồn cuộn, vô lượng huyết thủy trong nháy mắt ngưng tụ, hóa thành ức vạn tầng huyết sắc bích lũy dày như núi nhạc, khắc sâu những ma văn quỷ dị, tầng tầng lớp lớp chắn trước côn ảnh hủy thiên diệt địa kia!

Oành!!!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc giống như tiếng sét khai thiên!

Nơi đầu côn chạm tới, ức vạn tầng huyết sắc bích lũy giống như lưu ly vỡ vụn từng thốn, lượng lớn huyết thủy trong chốc lát hóa thành hư vô!

"Ngươi muốn nuốt chửng phương thiên địa này, đã hỏi qua chúng ta có đồng ý hay chưa!?" Thân hình Hỗn Độn Ma Viên chợt cao vọt lên nghìn trượng, lông đen toàn thân dựng đứng như kim thép, trong đồng tử vàng rực cuộn trào hung quang diệt thế.

Luồng khí thế bạo ngược đến cực điểm kia như làm nứt toác Thái Cổ Thần Sơn, ầm ầm ép xuống tứ phương.

Trong sát na!

Vân hải ngưng trệ thành băng, đại địa nứt ra những vết rạn như mạng nhện, sinh linh xung quanh ngay cả hơi thở cũng run rẩy, ngũ tạng lục phủ như sắp bị luồng uy áp này nghiền nát!

"Chỉ dựa vào các ngươi?" Huyết chi Ma Thần trong tiếng cười mang theo cái lạnh thấu xương.

Lời còn chưa dứt, huyết hải sau lưng đã dâng lên sóng dữ vạn trượng.

Giữa những đợt sóng máu cuộn trào, y hư nắm hai tay, hai thanh trường kiếm đúc từ máu đặc chợt hình thành, trên lưỡi kiếm nhảy nhót ngọn lửa máu xì xì tiếng vang, chiếu rọi nửa bầu trời thành huyết sắc luyện ngục!

Chiến!

Trong mắt Hỗn Độn Ma Viên lóe qua mấy phần sát ý, trực tiếp nhảy vào trong huyết hải, một côn đánh nát mấy chục đầu huyết thú!

"Phiền phức!" Trong lòng Huyết chi Ma Thần nhất thời lóe lên sự phẫn nộ cùng chán ghét.

Y khó khăn lắm mới tìm được cơ hội này, sao có thể bỏ qua?

Tuy nhiên cách đây không lâu, sau khi phân thân của họ truyền tin tức đi, Thần Nghịch đã phái vô số cường giả tiến vào Hỗn Độn Hải để tranh đoạt phương Phật Đạo thế giới này.

Không ngờ trong Hỗn Độn Hải lại ẩn giấu vô số bẫy không gian, ngạnh sinh kéo chân những kẻ khác, khiến bọn họ phải kẹt lại trong Hỗn Độn Hải.

Ngoại lệ duy nhất chính là Huyết chi Ma Thần y!

Thế nhưng còn chưa kịp thôn phệ thiên địa này, cư nhiên lại nhảy ra một con Hỗn Độn Ma Viên!

"Xem ra đám người Hồng Hoang cũng phát hiện ra nơi này rồi?" Trong lòng Huyết chi Ma Thần thắt lại, nhất thời dâng lên nộ hỏa và tăng hận cực độ!

Nếu không phải đám người Hồng Hoang kia, đặc biệt là Lăng Tiêu và Minh Hà Lão Tổ, y lúc này sao có thể trọng thương, không thể

không tu hành lại từ đầu?

Nếu nói Huyết chi Ma Thần hiện giờ muốn giết ai nhất, ngoài Minh Hà ra chính là Lăng Tiêu!

"Đã như vậy, ngươi đi chết đi cho ta!" Huyết chi Ma Thần nổi trận lôi đình, lập tức lao vào tử chiến với Hỗn Độn Ma Viên trước mắt.

Chương 933

Cùng lúc đó, trong phương thiên địa này, Như Lai thần sắc cực kỳ ngưng trọng, cuối cùng nhìn thoáng qua Thiên Độ ở bên cạnh.

"Bần tăng phải mau chóng đi cầu viện thôi!" Cho dù là Ma Đạo Ma Thần xông ra phong ấn, hay là Huyết chi Ma Thần xông vào thiên địa này, e rằng bọn họ chỉ có một con đường chết!

Như Lai lấy ra chuỗi tràng hạt trước đó, truyền tin tức vào trong đó...

"Cái gì!?

Thần Nghịch đã phát hiện rồi!" Hồng Hoang.

Lăng Tiêu sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Những đại năng Hồng Hoang xung quanh cũng có thần sắc khác nhau.

Họ khó khăn lắm mới tìm được một đại thiên thế giới vô chủ, không ngờ lại bị những kẻ đó nhắm vào!

"Thế nào?" La Hầu ở một bên không nhịn được mở miệng hỏi.

"Phương thiên địa đó..." Lăng Tiêu lập tức thuật lại sự việc một biến, sau đó nói: "Dù thế nào đi nữa, phải mau chóng tới đó, nếu không sự việc tất nhiên sẽ nảy sinh vấn đề!" Trong lúc nói chuyện, trong lòng bàn tay Lăng Tiêu hiện ra một đoàn quang mang, đó chính là vị trí của phương thiên địa kia trong Hỗn Độn Hải.

Hỗn Độn Hải bao la vô biên, những Lục Đạo đại thế giới mà Hồng Hoang tiếp nhận lúc trước đều chỉ có thể bị động chờ đợi!

Đó là bởi vì những Lục Đạo đại thế giới này tất nhiên sẽ hồi quy,

mà khi xưa Bàn Cổ Tổ Thần khai thiên tích địa, vô số mảnh vỡ rơi rớt trong hỗn độn, không ai biết có bao nhiêu mảnh vỡ và rơi rớt ở nơi nào...

"Đáng chết!" Thần Nghịch thần sắc khó coi, cảm nhận được vô số biến hóa không gian, cùng với những đợt sóng triều đột nhiên dâng cao trong Hỗn Độn Hải.

Y bị tính kế rồi!

Có tồn tại cùng cấp bậc đã đặt bẫy trên con đường tất yếu của y.

Đương nhiên, những cái bẫy này căn bản không làm gì được y, nhưng sẽ trì hoãn thời gian của y.

Tọa độ Hỗn Độn Hải cần thôi toán từng khắc, chậm trễ một lát e rằng sẽ dịch chuyển đi rất xa.

"Có thủ đoạn loại này, rốt cuộc là ai?" "Dương Mi hay là Nhân Quả Ma Thần?" Trong lòng y đầy rẫy nghi hoặc...

Cùng lúc đó, bên ngoài Phật Đạo thế giới, ba mắt Hỗn Độn Ma Viên điên cuồng xuất thủ bác sát, Đô Thiên Đấu Chiến Côn trong tay hết lần này đến lần khác vung ra, khí thế gào thét đến cực điểm!

Dù là Hỗn Độn Ma Viên hay Đô Thiên Đấu Chiến Côn đều tượng trưng cho Đấu Chiến Chi Đạo!

Pháp Tượng Thiên Địa, Thiên Nhãn thần thông, cuồng bạo vô tình...

Ngay lúc này, Hỗn Độn Ma Viên càng chiến càng mạnh, không ngừng vung gậy.

Trên người Hỗn Độn Ma Viên hiện ra một tầng huyết quang, đây không phải bị Huyết chi Ma Thần xâm thực, mà là một loại thần thông, ngược lại chống đỡ được từng đợt tấn công của huyết hải!

Không chỉ có vậy, huyết hải xung quanh cuộn trào, từng đợt vỗ vào hộ thân thần thông của Hỗn Độn Ma Viên.

Tuy nhiên khi liên tục chịu đựng công kích, ba con mắt của Hỗn Độn Ma Viên chuyển động, chợt vung Hỗn Độn Linh Bảo trong tay, đánh ra sát chiêu về một phía huyết hải!

Ầm!

Nhát kích này cư nhiên đánh ra một vết nứt trong huyết hải, khiến hỗn độn tràn vào!

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh buộc phải bị nhát kích này ép ra ngoài!

Chính là Huyết chi Ma Thần!

Nhìn Hỗn Độn Ma Viên cuồng bạo trước mắt, Huyết chi Ma Thần lúc này hận đến nghiến răng nghiến lợi!

"Làm sao có thể, lâm trận mà lại khai sáng ra một loại thần thông châm đối với huyết hải chi thuật của ta!?" Không sai, là lâm trận khai sáng thần thông.

Hai bên đánh nhau mới chỉ ngắn ngủi một ngày, Huyết chi Ma Thần ban đầu còn có thể dựa vào tu vi và kinh nghiệm lão đạo của Ma Thần để áp chế con khỉ này.

Nhưng càng đánh, Huyết chi Ma Thần càng cảm thấy gai tay!

Ba nghìn đại đạo mỗi loại mỗi khác!

Giống như Huyết chi đại đạo của y, giúp y trở thành một trong những kẻ cân bằng nhất trong ba nghìn Ma Thần.

Lấy huyết hải tự thân hóa ra, không chỉ có thể tự trị thương, mà còn có thể tạo ra sinh mệnh như Sinh chi Ma Thần.

Công phạt, phòng ngự hay xâm thực đều cực kỳ ưu tú, nhưng

cũng không phải không có khuyết điểm!

Mà Đấu Chiến Chi Đạo vốn giỏi nhất là đấu pháp chiến đấu sát phạt.

Chỉ qua một ngày chiến đấu, Huyết chi Ma Thần liền nhận ra tiểu bối trước mắt dường như đã ngộ đạo, nhìn thấu các loại thủ đoạn của y, thậm chí lâm trận phát triển ra thần thông khắc chế y.

Cũng chính vì vậy, Hỗn Độn Ma Viên thời kỳ toàn thịnh mới được công nhận là một trong mười Ma Thần mạnh nhất sau Bàn Cổ, Thời Thần, Dương Mi!

Ngay khi Huyết chi Ma Thần còn đang dây dưa, một đạo âm thanh chợt truyền đến từ thiên địa bên dưới.

"Đồ ngu xuẩn, ngươi mau tới cứu ta, đừng có dây dưa với con khỉ đó nữa!" Giọng nói kia tức giận đến mất bình tĩnh, chính là Ma Đạo Ma Thần đang ở trạng thái phong ấn bị giải khai một nửa!

Lúc này, trạng thái của Ma Đạo Ma Thần cũng không tốt lắm!

Phải nói là vận khí của Ma Đạo Ma Thần cũng đủ tệ!

Năm đó y đi trêu chọc Thời Thần, kết quả suýt chút nữa bị đối phương trảm sát tại chỗ.

Nếu không phải vào phút cuối y giả chết chạy thoát, e là đã vẫn lạc từ vô số tuế nguyệt trước!

Chỉ là không ngờ, còn chưa kịp khôi phục đỉnh phong để tìm Thời Thần gây phiền phức, y lại đi trêu chọc Nhân Quả Ma Thần, kết quả là lại bị Nhân Quả Ma Thần gài bẫy... bị phong ấn ở phương đại thiên thế giới này vô số tuế nguyệt.

Cũng khó trách tính khí Ma Đạo Ma Thần ngày càng bạo táo!

"Đáng chết." Huyết chi Ma Thần sắc mặt khó coi.

Y đương nhiên biết, với thủ đoạn của mình, trực tiếp công kích phong ấn là có thể giải cứu được Ma Đạo Ma Thần.

Nhưng y đâu có phải đến để cứu người, y đến để vơ vét lợi ích!

Nguyên bản kế hoạch của Huyết chi Ma Thần là: giết sạch toàn bộ sinh linh phương thiên địa này, ném vào huyết hải của mình, vơ vét lợi ích lớn nhất rồi mới đi cứu Ma Đạo Ma Thần.

Kết quả bây giờ hay rồi, không biết từ đâu mọc ra một con khỉ, ngạnh sinh dây dưa với mình lâu như vậy, lại còn đánh mãi không chết!

Điều này thật sự rất khó nhằn!

"Ngươi mau thả ta ra, chỉ cần sức của một mình ta là có thể dễ dàng giết chết con khỉ này!" Ma Đạo Ma Thần lại thúc giục.

"Được!" Huyết chi Ma Thần sắc mặt khó coi, lúc này cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Ngay khoảnh khắc Huyết chi Ma Thần đồng ý, huyết hải chợt dâng lên sóng triều.

Tiếp đó, một Huyết chi Ma Thần khác xuất hiện tại đây!

Chương 934

Huyết chi đại đạo cũng có thể phân thân!

Cùng lúc đó, bản thể Huyết chi Ma Thần lần nữa lao về phía Hỗn Độn Ma Viên, toàn lực giao đấu.

"Khỉ con, chúng ta phải phân ra sức mạnh để ngăn cản y!" Lúc này trong đầu Hỗn Độn Ma Viên, ý niệm của Dương Tiễn hiện lên!

"Không có cách nào, tạm thời ngăn không nổi!

Phân thân pháp của chúng ta đỉnh điểm cũng chỉ phân ra được phân thân tầng thứ Thánh Nhân.

Cái tên ma đầu kia vốn mạnh hơn chúng ta, phân thân phân ra có tu vi Hợp Đạo nhất trọng thiên!" Hỗn Độn Ma Viên lúc này cũng vô kế khả thi, dù sao bọn họ cũng không biết những cái thế thần thông như "Nhất Khí Hóa Tam Thanh".

Ngay lúc này, phân thân Huyết chi Ma Thần chỉ có tu vi Hợp Đạo nhất trọng thiên trực tiếp xông vào thiên địa bên dưới!

Sau đó, càng nhiều phân thân khỉ tầng thứ Thánh Nhân bay tới, muốn chặn đạo phân thân này lại.

"Mau mau mau, mau tới giải trừ phong ấn cho ta!" "Tới đây." Huyết chi Ma Thần đáp một tiếng, trong sát na đã tới đỉnh Đại Tuyết Sơn.

"Không xong rồi!" Thấy cảnh này, Thiên Độ sắc mặt tái mét, chợt đưa tay ra, quyển 《Chủng Nhân Thư》 trong tay tỏa sáng rực rỡ.

Trong chớp mắt, nhờ vào món Tiên Thiên Chí Bảo này, nhân quả trên người Huyết chi Ma Thần dường như đã phát sinh biến hóa.

Tuy nhiên, khoảng cách tầng thứ giữa hai bên thực sự quá lớn, phân thân Huyết chi Ma Thần cưỡng ép chịu đựng luồng phản phệ lực đó, đi tới nơi phong ấn ở Đại Tuyết Sơn.

Y tham lam nhìn quyển 《Chủng Nhân Thư》 một cái, mạnh mẽ thu hồi ánh mắt, cơ thể bỗng nhiên phình to, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, chợt nổ tung!

Ầm!

Sức mạnh đơn thuần phát nổ vốn không thể phá vỡ nhân quả phong ấn, cùng lắm chỉ có thể gia tốc sự sụp đổ của nó.

Nhưng lúc này, sức mạnh phân thân của Huyết chi Ma Thần lại nhằm vào toàn bộ thiên địa thế giới!

Trong nhất thời, cả Phật Đạo thế giới như muốn sụp đổ, hiệu quả của nhân quả phong ấn lại một lần nữa suy kiệt!

Cùng lúc đó, sâu trong Đại Tuyết Sơn, tại một nơi u ám vô nhân vô quả được đặc biệt khai tịch ra, chợt có một đôi mắt mở ra.

Nơi bóng tối sâu nhất, có một đạo thân ảnh đang tọa trấn, xung quanh vô số nhân quả thần liên trực tiếp xuyên thấu cơ thể y, cưỡng ép trói buộc y tại chỗ!

Hủy diệt, âm trầm, xâm thực... các loại vận vị quỷ dị vây quanh cơ thể y!

Ma đạo!

Ma có thiên diện, có thể cương trực bá đạo hủy diệt hết thảy, cũng có thể vô ảnh vô hình, âm trầm quỷ dị.

Cũng chính vì thế, ma đạo gần như tương đương với mặt phản diện của vạn vật thế gian, Bàn Cổ mới đặt nó vào một trong Hồng Hoang Lục Đạo.

Lúc này, từng sợi nhân quả thần liên bắt đầu vỡ vụn, nghe thấy những tiếng vỡ tan lạch cạch, đạo thân ảnh kia chậm rãi đứng dậy!

"Nhân Quả à, ta ra ngoài rồi!" Đồng thời, trong tay y cầm một quyển sách khác!

Đó chính là phần thứ hai của Nhân Quả Thư —— 《Chứng Quả Lục》!

Năm đó khi y đánh lén Nhân Quả Ma Thần, quyển Nhân Quả Thư kia bị vỡ nát, phần có thể thao túng kết quả đã rơi vào tay y!

Nhân Quả Ma Thần dốc toàn lực phong ấn y tại đây, y lại mượn đó để luyện hóa phần kết quả của Nhân Quả Thư.

Sau đó, y tự định ra cho mình một kết cục: Tất nhiên sẽ phá vỡ phong ấn!

Chỉ là vì những bố trí của đám hòa thượng và Nhân Quả Ma Thần để lại, thời gian này bị kéo dài vô hạn!

Cho đến khi đám người Thần Nghịch tới, cuộc đánh cược vô vị này cuối cùng cũng sắp kết thúc.

"Nhân Quả nha, thế giới mà ngươi tốn bao tâm tư vun trồng, hôm nay cuối cùng cũng đến ngày thu hoạch!" Phong ấn ở Đại Tuyết Sơn hoàn toàn sụp đổ, gần như trong sát na, cả thế giới đều nảy sinh phản ứng.

Lúc này, những người tu hành Phật pháp hoặc chính thống pháp môn, thực lực bị áp chế cực lớn, dường như bị cả thế giới bài xích.

Mà cùng lúc đó, đám thiên ma, địa ma, nhân ma, yêu ma, phật ma, thực lực đều tăng vọt, dường như nhận được sự gia trì của cả thiên ý!

"Thủy Tổ trở về rồi?" "Thật sự có thể phá vỡ phong ấn!" Lúc này,

vô số cường giả Phật môn và luyện khí sĩ đều kinh hãi trong lòng.

Phương thiên địa này lưu truyền một thuyết pháp từ lâu: Một khi vị Ma Thần kia phá vỡ phong ấn, Ma Đạo sẽ đại hưng! ...

"Ta ra ngoài rồi!" Trên Đại Tuyết Sơn, Ma Đạo Ma Thần bước đi giữa thiên địa, khí tức toàn thân tràn ra xung quanh không chút kiêng dè.

Gần như thiên ý của cả thế giới đều đang bị y nhanh chóng soán cải!

"Khí vận và hết thảy của phương thiên địa này đều thuộc về ta!" Khắc tiếp theo, Ma Đạo Ma Thần nhìn về phía Hỗn Độn Ma Viên ở xa, tu vi Hợp Đạo ngũ trọng thiên chợt bùng nổ, sau đó giáng xuống một đòn mãnh liệt!

Một đạo lưu quang rực rỡ bùng phát!

Hỗn Độn Ma Viên đang dây dưa với Huyết chi Ma Thần râu tóc dựng ngược, gào thét tê dại, tức khắc nắm chặt Đô Thiên Đấu Chiến Côn trong tay, đánh ra một đòn tàn khốc!

Ầm!

Dưới đòn này, Hỗn Hộn Hải dâng lên sóng lớn ngập trời, ngay cả hỗn độn cũng không ngừng bị chôn vùi, chỉ còn lại hư không.

Sau một đòn, Hỗn Độn Ma Viên bay ngược ra ngoài, toàn thân trọng thương, sau đó tức khắc tan rã thành Hỗn Thế Tứ Hầu và Dương Tiễn.

Nếu không phải có Đô Thiên Đấu Chiến Côn ở đó, đòn vừa rồi e là họ đã vẫn lạc rồi!

"Ha ha!" Huyết chi Ma Thần cười lớn, sau đó mang theo vài phần kỵ đạm nói: "Bọn chúng thuộc về ta, ta muốn dìm chúng xuống huyết

hải!" "Tùy ngươi." Ma Đạo Ma Thần bình tĩnh mở miệng, ma đạo khí thế trên người càng thêm khủng bố, các loại cảnh tượng đại thiên phá diệt, vạn vật suy kiệt đều khắc sâu trên từng tấc da thịt của y.

Bây giờ, y phải đi lấy quyển 《Chủng Nhân Thư》 còn lại!

"Hai quyển sách hợp nhất, ta sẽ có thể nắm giữ thủ đoạn của nhân quả." Trong sát na, Ma Đạo Ma Thần đã tới trước mặt Thiên Độ.

Đối mặt với một vị Hỗn Độn Ma Thần Hợp Đạo ngũ trọng thiên như vậy, Thiên Độ gần như không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Ma Đạo Ma Thần giơ tay chộp một cái, liền lấy đi quyển 《Chủng Nhân Thư》 từ tay vị Thánh Cẩu này!

Khắc tiếp theo, hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo chợt hợp nhất, hóa thành một đoàn hào quang nồng đậm!

Điều này tượng trưng cho việc Nhân Quả Thư đang ngưng tụ, một kiện Hỗn Độn Linh Bảo sắp sửa ra đời!

Làm xong những việc này, Ma Đạo Ma Thần thậm chí lười để ý tới Thiên Độ, y hiện tại phải đi tìm lại thi thể Nhân Quả Ma Thần.

"Ngươi tự sắp xếp nhân quả phục sinh cho mình, vậy ta sẽ dùng Hỗn Độn Linh Bảo bản mệnh của ngươi để ngăn chặn hết thảy chuyện này!" "Trái ngọt ngươi kinh doanh bấy lâu nay đều phải thuộc về ta rồi." Ma Đạo Ma Thần đầy mặt cười lạnh.

Năm đó khi Nhân Quả Ma Thần tỉnh lại, Hồng Hoang đã bắt đầu phục tô, khi đó Nhân Quả Ma Thần cũng chỉ là cảnh giới Thánh Nhân tầm thường.

Y dứt khoát lợi dụng tính đặc thù của mình, trộm lấy rất nhiều sinh linh từ Hồng Hoang mang tới phương thiên địa này.

Tiêu tốn vô số tuế nguyệt, thậm chí dung hợp mấy phương thiên

địa trôi dạt trong hỗn độn, Nhân Quả Ma Thần mới tạo ra phương Phật Đạo thế giới này, tích lũy đủ nội hàm và khí vận.

Chương 935

Điều này cũng thu hút sự chú ý của Ma Đạo Ma Thần đang du đãng trong hỗn độn!

"Năm đó khi ngươi tái tạo thiên địa, đã bị ta nắm lấy cơ hội bước chân vào ma đạo." "Ta nhờ vào sự tích lũy của ngươi mới đạt đến cảnh giới như ngày nay!" Ma Đạo Ma Thần lúc này cười cực kỳ đắc ý.

Y niệm động một cái, nhờ sức mạnh của Nhân Quả Thư, tức khắc tới nơi sâu nhất của thiên địa phong ấn này.

Nơi đây nằm một thân xác tràn đầy sinh cơ, dường như chỉ đang chìm vào giấc ngủ.

Đó là một nam tử cực kỳ trẻ tuổi, diện dung tuấn lãng, mặc trường bào trắng đen, quanh thân bao quanh một loại vận vị kỳ lạ liên quan tới vạn sự vạn vật.

Đây chính là Nhân Quả Ma Thần!

Sau khi bị đánh lén năm đó, Nhân Quả Ma Thần đã dùng Nhân Quả đại đạo của mình định ra một tương lai nghịch thiên trở lại.

Ma Đạo Ma Thần không ra tay hủy diệt thi thể này, y hiểu rõ làm vậy chẳng có ý nghĩa gì.

Mà ngay lúc này, 《Chủng Nhân Thư》 và 《Chứng Quả Lục》 đã dung hợp, hóa thành Nhân Quả Chi Thư hoàn chỉnh!

"Ta bây giờ sẽ dùng thủ đoạn của ngươi để giết ngươi!" Ma Đạo Ma Thần cười cuồng loạn, đang định ra tay kết thúc hết thảy, một giọng nam tử thanh lãng đột nhiên vang lên bên tai y: "Đây chính là thi thân của Nhân Quả Ma Thần, cũng có chút thú vị." Nơi bảo tồn thi

thân của Nhân Quả Ma Thần là nơi ẩn bí nhất thiên địa, Ma Đạo Ma Thần cũng phải nhờ vào Nhân Quả Thư mới tìm thấy nơi này.

Vậy mà tại đây, cư nhiên có người có thể lặng lẽ xuất hiện.

"Ai!?" Gần như ngay khi âm thanh vang lên, Ma Đạo Ma Thần đã động, ma khí quỷ dị lan tỏa ra tứ diện bát phương.

"Chút thủ đoạn này còn chẳng làm gì được ta!" Lời còn chưa dứt, hư không xung quanh chợt rách toác, một thanh cự phủ quấn quanh hỗn độn khí tức, dường như tượng trưng cho sức mạnh cực hạn từ trong đó bay ra!

Nhìn thấy cây rìu này, Ma Đạo Ma Thần tức khắc sợ đến hồn phi phách tán: "Bàn Cổ Khai Thiên Phủ!?" Trong sát na, ký ức bị Bàn Cổ chém giết trong hỗn độn năm xưa dường như lại vang vọng trong lòng.

Nhưng khắc tiếp theo, y liền phản ứng lại, Bàn Cổ vì chứng đạo đã sớm thân vẫn, kẻ ra tay hiện tại chẳng qua chỉ là kẻ nắm giữ bảo vật của Bàn Cổ mà thôi!

Ngay lúc này, tầng tầng lớp lớp ma khí ùn ùn kéo ra, chặn trước cự phủ!

Răng rắc!

Một tiếng động giòn tan đâm xuyên hư không, tầng tầng ma chướng mà Ma Đạo Ma Thần bố hạ vỡ vụn như lưu ly.

Y nhờ vào khoảnh khắc đệm này, thân hình như quỷ mị dời đi bách trượng, hiểm hóc tránh khai dư uy của phủ mang xé rách hỗn độn kia.

Cho đến lúc này, y mới nhìn rõ chân dung kẻ đến.

Đó là một nam tử trẻ tuổi diện dung tuấn lãng, khoác kim bào rực

rỡ, trên vạt áo còn vương lại hỗn độn trọc khí chưa tan, dường như vừa đạp sóng bước ra từ Hỗn Độn Hải sâu thẳm của Hồng Mông.

Khí tức quanh thân y tuy không hiển lộ vẻ cuồng bạo, nhưng lại mang một sự trầm ngưng phủ vọng vạn cổ, dường như các quy tắc thiên địa đều phải cúi đầu trước mặt y.

"Ngươi là ai!?" Ma Đạo Ma Thần lệ thanh quát hỏi, cảnh báo trong lòng nhảy loạn.

Kẻ trước mắt tuy trông có vẻ trẻ tuổi, nhưng luồng uy áp mơ hồ vượt trên hỗn độn kia cư nhiên khiến y nhớ tới vị Thủy Tổ khai thiên tích địa năm đó.

"Ngươi đoán xem?" Khóe môi Lăng Tiêu cong lên một nụ cười nhạt, lời còn chưa dứt, tay phải khẽ nhấc.

Sát na gian, ba đạo lưu quang từ trong cơ thể y bắn ra: một thanh thánh kiếm toàn thân lưu chuyển thanh huy của thuở sơ khai Hồng Mông, tiếng kiếm ngân vang như đại đạo ngâm xướng; một cỗ huyền quan lơ lửng hư không, thân quan khắc sâu ức vạn luân hồi ấn ký, tỏa ra tử khí táng diệt chư thiên; một tòa cổ chung lơ lửng bên cạnh, thân chung loang lổ nhưng ẩn hiện quỹ tích tinh thần, mỗi lần rung động nhẹ đều tựa như đang gảy vào mạch đập của thời gian.

Ba kiện chí bảo lơ lửng trước thân, quang mang rực rỡ đan xen thành lưới, chiếu rọi hư không xung quanh như ban ngày.

Mà hai tay y nắm chặt Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, lúc này đang tỏa ra hỗn độn uy áp nặng nề đến cực điểm, u quang lưu chuyển trên lưỡi rìu dường như có thể chém khai quá khứ tương lai, khiến cả phiến thiên địa đều phải im tiếng.

"Cái này..." Đồng tử Ma Đạo Ma Thần co rụt lại, y nhìn nhìn Nhân Quả Thư đơn độc trong tay mình, lại nhìn nhìn đám hỗn độn bảo

vật xung quanh người kia, lòng chùng xuống.

"Chờ đã!

Ngươi và ta không oán không thù, hà tất phải tử chiến!" "Ồ, ngươi muốn hòa giải?" Lăng Tiêu xách Bàn Cổ Phủ từng bước tiến lại gần, mở miệng nói: "Vừa rồi ngươi đánh bốn con khỉ đó là đồ đệ của ta; còn kẻ kia là đồ tôn của ta." "Chờ đã!" Ma Đạo Ma Thần còn muốn nói thêm gì đó, Lăng Tiêu đã ra tay.

Cây cự phủ chém khai hỗn độn chợt giáng xuống, cảm giác áp bách quen thuộc lại ập đến.

"Đánh thì đánh, lẽ nào ta còn sợ ngươi không thành!?" Ma Đạo Ma Thần sắc mặt trầm xuống, sau đó giơ tay, sau lưng tức khắc hiện ra năm đạo nhân ảnh.

Năm đạo nhân ảnh này cực kỳ giống y, đều lạnh lùng chằm chằm nhìn Lăng Tiêu.

"Ồ?" Lăng Tiêu lộ ra vài phần hiếu kỳ, sau đó lắc đầu: "Ta còn tưởng là thủ đoạn có thể trực tiếp nhân gấp năm lần chiến lực, hóa ra chỉ là hóa thân đặc thù." Thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh đã rất cường hãn, có thể nâng cao chiến lực gấp ba lần.

Cho nên khi thấy phân ra năm cái hóa thân, Lăng Tiêu thực sự có chút kinh ngạc.

"Hừ!" Ma Đạo Ma Thần lạnh tiếu một tiếng, sau đó năm đạo thân ảnh sau lưng đồng thời ra tay, một luồng vận vị huyền diệu chí cực bùng phát ra.

Sức mạnh ngũ đạo Thiên Địa Nhân Yêu Phật cuối cùng hội tụ vào cơ thể y, trong mơ hồ, trên người y cư nhiên ủ ra vài phần khí tức viên mãn giống như Hồng Hoang năm đó!

"Dùng ma đạo thống ngự năm đạo còn lại?" Lăng Tiêu liếc mắt

liền nhìn thấu thủ đoạn của đối phương.

"Không sai!" Ma Đạo Ma Thần chủ động sát hướng Lăng Tiêu, tu vi Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên triển lộ vô di.

Đòn này dường như mang theo một phương tiểu thiên địa tương tự Hồng Hoang rơi xuống, mục tiêu chính là Lăng Tiêu.

Ào ào ào!

Ngay lúc này, Táng Thiên Quan khẽ run lên, vô số xích sắt tử vong chợt bắn ra, dệt thành một tấm lưới dày đặc trước mặt Lăng Tiêu!

Thế giới lấy ma đạo làm chủ đạo kia của Ma Đạo Ma Thần đập mạnh vào tấm lưới!

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu giơ tay ném một cái, Hồng Mông Thánh Kiếm trực tiếp dung nhập vào Bàn Cổ Phủ trong tay, Lực chi đại đạo chợt bùng nổ!

"Muốn chạy!" Đã thật sự lĩnh giáo qua uy lực của Bàn Cổ Phủ, Ma Đạo Ma Thần không muốn nghênh tiếp đòn này.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị độn tẩu, một tiếng chuông du dương vang lên —— Đương!

Tiếng chuông vang vọng không ngừng, mọi biến hóa xung quanh vào lúc này dường như bị nhấn nút tạm dừng, thời gian gần như đình trệ!

Là Thời Thần Chung!

Lăng Tiêu nắm lấy cơ hội này, giơ rìu chém ra một nhát!

Xoẹt...

Tiếng vỡ vụn chợt vang lên, thân ảnh Ma Đạo Ma Thần tức khắc tan vỡ, hóa thành vô số mảnh vụn hỗn độn.

Nhưng sau một hai nhịp thở, thân ảnh y liền tái ngưng tụ, chỉ là một phân thân trong đó đã vỡ nát.

Thần thông này của y không chỉ giúp các hóa thân tự xuất thủ, mà còn có thể khiến hóa thân chết thay mình.

Kẻ vừa chết chính là Thiên Đạo phân thân của y.

"Có chút thủ đoạn." Lăng Tiêu từng bước tiến lại gần, khí thế bàng bạc như ngục, dường như triệt để áp chế Ma Đạo Ma Thần trước mắt.

"Giao ra Nhân Quả Thư trong tay ngươi, ta thả ngươi rời đi!" "Nằm mơ!" Ma Đạo Ma Thần lập tức từ chối, Nhân Quả Thư trong tay không ngừng lật mở.

Lăng Tiêu mơ hồ nhận ra có thứ gì đó đang âm thầm bị soán cải.

"Chết!" Lăng Tiêu không chút do dự, Thời Thần Chung, Bàn Cổ Phủ, Hồng Mông Thánh Kiếm ba kiện Hỗn Độn chi bảo đồng thời ra tay, thề phải trọng thương Ma Đạo Ma Thần!

Chương 936

"Không giết được ta đâu!" Thân hình Ma Đạo Ma Thần quỷ mị, dường như độn vào các khe hở của cửu thiên thập địa, không ngừng di chuyển né tránh.

Trong chốc lát, trong hư không vô tận trước mắt xuất hiện rất nhiều xiềng xích, mưu đồ chặn đường lui của y.

"Muốn chạy?

Không dễ thế đâu!" Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, cùng lúc đó, Hồng Mông Thánh Kiếm chợt biến hóa, hóa thành một quả tim dường như đang không ngừng đập —— Không Gian Chi Tâm!

Hồng Mông Thánh Kiếm có thể mô phỏng các loại bảo vật, đương nhiên cũng bao gồm kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia của Dương Mi Lão Tổ.

Chính vì vậy, Lăng Tiêu sau khi có được tọa độ mới có thể nhanh chóng tới nơi này như vậy.

"Thủ đoạn của Dương Mi!?" Đồng tử Ma Đạo Ma Thần co rụt, lập tức nhận ra càn khôn xung quanh đã phát sinh biến hóa, dường như mình bị một đôi bàn tay vô hình nhốt vào một cái hộp, dù thế nào cũng không thể đột phá.

"Ở lại đây cho ta!" Lăng Tiêu cười lớn, cầm Bàn Cổ Phủ tức khắc áp sát Ma Đạo Ma Thần!

"Đáng chết!" Ngay khi cự phủ sắp đánh trúng, Nhân Quả Thư trong tay Ma Đạo Ma Thần lật mở ào ào, một đạo quang mang rực rỡ chợt lan tỏa ra!

"Chuyện gì thế này!?" Lăng Tiêu sắc mặt hơi biến, nhận ra một tia

bất ổn, nhưng y không quan tâm, mạnh mẽ vung Bàn Cổ Phủ, chỉ cần đánh trúng, Ma Đạo Ma Thần tất nhiên sẽ bị trọng thương!

"Đi!" Cùng lúc đó, một đạo ma đạo phân thân tỏa ra khí tức Thiên Đạo gào thét lao ra, trực tiếp chặn trước mặt Ma Đạo Ma Thần!

Ầm!

Một rìu giáng xuống, phân thân này tức khắc bị chém nổ.

Nhưng cũng chính vì phân thân nổ tung, sức mạnh kinh khủng bùng phát, các hạn chế mà Lăng Tiêu thiết lập trước đó không ngừng bị phá vỡ!

Khắc tiếp theo, Lăng Tiêu nắm lấy cơ hội, Bàn Cổ Phủ trong tay tiếp tục tấn công như cuồng phong bão táp.

Tuy nhiên, chuyện quỷ dị đã xảy ra: thân ảnh Ma Đạo Ma Thần dưới sự tấn công điên cuồng của y liên tục lóe lên, lần nào cũng khéo léo tránh thoát trong tình huống hiểm nghèo nhất, Lăng Tiêu cư nhiên không chém trúng phát nào!

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ ta thành đại sư hụt rồi?" Lăng Tiêu nhận ra có điều không ổn.

Tu vi y cao hơn Ma Đạo Ma Thần, pháp bảo cũng nhiều hơn đối phương, nhưng thủy chung không thể đánh trúng, dường như mệnh trung chú định là như vậy!

Thấy cảnh này, Ma Đạo Ma Thần trong lòng mừng rỡ, đây chính là thủ đoạn của y!

Nhân Quả Thư!

Y nhờ vào kiện Hỗn Độn Linh Bảo này khiến việc "Lăng Tiêu tấn công không thể đánh trúng mình" trở thành kết quả định sẵn.

Vì thế y đã phải trả cái giá là Thiên Đạo phân thân bị diệt, các hạn chế xung quanh bị phá, mới tránh được những đợt truy sát chí mạng hết lần này đến lần khác.

"Ta hiểu rồi, là Nhân Quả Thư trong tay ngươi!" Ánh mắt Lăng Tiêu khẽ ngưng, trầm tư.

Trước đó Quỷ Đạo Chi Chủ từng nói với y, Nhân Quả Ma Thần và Vận Mệnh Ma Thần là những tồn tại quỷ dị nhất, ngay cả Bàn Cổ Tổ Thần khi xưa đối phó với họ cũng cực kỳ khó khăn.

"Đây là đang sửa đổi nhân quả?" Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng.

Khéo quá, y cũng biết một loại thủ đoạn có thể cưỡng ép làm trái nhân quả —— lực đại chuyên phi (sức mạnh lớn thì bay cao)!

Khi thực lực và sức mạnh của bản thân leo thang đến cực hạn, ngay cả nhân quả cũng không thể trói buộc, thủ đoạn này tự nhiên sẽ mất hiệu lực.

Năm xưa Bàn Cổ Tổ Thần chính là chém giết Nhân Quả Ma Thần như vậy!

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, trong sát na, khí tức toàn thân thu liễm hết thảy, dường như hóa thành tượng gỗ đất nặn.

"Tình huống gì vậy?

Y không định tiếp tục truy sát sao?" Ma Đạo Ma Thần trong lòng ngẩn ngơ, sau đó bốn chữ chợt hiện lên trong đầu —— Liễm Khí Quy Nguyên!

"Ngay cả trong các Hỗn Độn Ma Thần, kẻ có thể làm được bước này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, y làm sao có năng lực này!" Ma Đạo Ma Thần trong lòng nghi hoặc không giải, quay người muốn bỏ chạy.

Y từng chứng kiến thủ đoạn này, đó là tuyệt kỹ của Hủy Diệt Ma Thần, Thú Hoàng Thần Nghịch.

Năm đó khi hai bên cùng là đỉnh phong Đại Đạo cấp Ma Thần, trận đấu đó y đã thảm bại thu trường.

Không chút do dự, Ma Đạo Ma Thần quay đầu bỏ chạy, căn bản không muốn nghênh tiếp.

Nhưng lúc này đã không kịp nữa rồi!

Không Gian Chi Tâm do Hồng Mông Thánh Kiếm hóa ra tỏa sáng đến cực hạn, cưỡng ép phong tỏa phiến thiên địa này.

Ngay cả Ma Đạo Ma Thần dốc toàn lực ra tay, trong thời gian ngắn cũng không thể đánh tan hạn chế của không gian giới bích.

"Chết!" Lăng Tiêu hai tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ, khí thế hung mãnh đến cực điểm.

Nhất thời, Ma Đạo Ma Thần dường như lại thấy cảnh tượng năm xưa Bàn Cổ lao về phía mình!

"Đáng chết!" Y mới thoát khốn chưa lâu, thực lực vốn chưa khôi phục đỉnh phong, lại gặp phải cường địch nghiền ép cả về cảnh giới lẫn thực lực, tức khắc rơi vào tuyệt cảnh.

Trên người y không có mấy bảo vật, ngay cả một kiện Tiên Thiên Chí Bảo có thể miễn cưỡng sử dụng cũng không có, ngoại trừ Nhân Quả Thư!

"Động lên cho ta!" Nhân Quả Thư trong tay Ma Đạo Ma Thần không ngừng lật mở, kêu ào ào.

Y toàn lực thôi động Nhân Quả Thư, gào thét: "Cố định tương lai cho ta!

Cố định tương lai ta được sống sót!" Trong chớp mắt, kiện Hỗn

Độn Linh Bảo này bắt đầu không ngừng thôn phệ sức mạnh của y, dốc toàn lực soán cải tương lai.

Cùng lúc đó, ba cụ phân thân còn lại của y cũng tụ lại, dung hợp làm một với y, dốc toàn lực ra tay với Lăng Tiêu!

"Vô ích thôi, đi chết đi cho ta!" Lăng Tiêu đã áp sát tới trước mặt y, chiến phủ trong tay chợt vung động.

Sát na gian, ba cụ phân thân trước mắt liền bị diệt sát trực tiếp!

Phập!

Phập!

Phập!

Sau khi chém giết phân thân, nhát Khai Thiên Phủ này trực tiếp chém về phía cổ Ma Đạo Ma Thần!

"Sát!" Nhát kích này tức khắc phá tan hộ thân chi lực của Ma Đạo Ma Thần.

Ngay lúc này, Nhân Quả Thư tỏa ra quang mang cực hạn, những dao động luật nhân quả nồng đậm lan tỏa ra!

Lăng Tiêu cau mày, nhưng vẫn chém xuống!

Ầm!

Nhát kích này trúng thẳng vào hộ thân chi lực của Ma Đạo Ma Thần, trảm ra một vết thương khổng lồ trên nhục thân của y!

Phập!

Chương 937

Khắc tiếp theo, bàn tay y nắm Nhân Quả Thư bị chém đứt, Nhân Quả Thư cũng bị đánh bay ra ngoài!

"Không xong rồi!" Ma Đạo Ma Thần sắc mặt cực kỳ khó coi.

Y vốn thực lực chưa hồi phục, lại gặp cường địch cấp độ nghiền ép, lập tức rơi vào tuyệt cảnh.

"Tiếp theo, để xem ngươi còn thủ đoạn gì!" Lăng Tiêu từng bước tiến lại gần, khoảng cách hai bên không ngừng thu hẹp.

Không Gian Chi Tâm vẫn đang cưỡng ép cố định khu vực này, khiến y không thể đào thoát.

"Đáng chết, rốt cuộc đã thay đổi nhân quả gì!?" Ma Đạo Ma Thần sắc mặt tái mét, chỉ có thể ký thác vào việc sức mạnh Nhân Quả Thư vừa rồi có thể cứu mạng mình! ...

Cùng lúc đó, trong hỗn độn, Thần Nghịch mắt sáng lên, lập tức nhận ra dao động luật nhân quả lan tràn trong không khí.

"Đã xảy ra chuyện gì?

Trong hỗn độn dường như có thứ gì đó đang truyền đi." Ngay khoảnh khắc y nhận ra, những trở ngại xung quanh nhanh chóng biến mất, dường như có một đôi bàn tay vô hình đang vuốt phẳng hết thảy.

Đồng thời, Thần Nghịch cảm giác được có thứ gì đó đang chỉ dẫn mình ở đằng xa!

"Chính là ở đó!" Thần Nghịch tâm động, vận dụng không gian pháp tắc mình lĩnh ngộ được, lập tức lên đường.

Ngay lúc này, không chỉ Thần Nghịch, mà Sát Lục Ma Thần, Vĩnh

Hằng Ma Thần cũng nhận ra dao động nhân quả, phân phân chạy về phía được chỉ dẫn.

Không còn trở ngại, tốc độ của các Hỗn Độn Ma Thần nhanh đến cực điểm.

Họ nhanh chóng nhìn thấy phương Ma Đạo thế giới kia.

"Ma Đạo Ma Thần cư nhiên lại tới nhanh như vậy?" Thần Nghịch nhướn mày, kinh hãi phát hiện Ma Đạo Ma Thần không biết bị ai trọng thương.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thần Nghịch lập tức truyền âm hỏi.

"Lăng Tiêu, hắn tới rồi!" Huyết chi Ma Thần có phần gian nan mở miệng truyền âm, "Ta đã thả Ma Đạo Ma Thần ra rồi.

Lăng Tiêu không có cách nào giết ta trong thời gian ngắn, nên đã trực tiếp đi tìm Ma Đạo Ma Thần.

Đây là địa bàn của Nhân Quả, hắn đã lấy được Nhân Quả Thư!" Nghe thấy những lời này, ánh mắt đám người Thần Nghịch khẽ chuyển động, lập tức có chủ ý.

"Chỉ có một mình hắn!?" "Đúng!" Huyết chi Ma Thần không chút do dự mở miệng, "Đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta vây giết hắn!" "Được!" Không chút do dự, đám Ma Thần lập tức lên đường, đối với họ đây đơn giản là cơ hội ngàn năm có một!

Chỉ cần có thể vây sát đánh chết Lăng Tiêu, thì Hồng Hoang sẽ không còn ai có thể cản được Thần Nghịch!

Đến lúc đó cả Hồng Hoang tự nhiên sẽ nằm trong tay họ tùy ý nhào nặn!

"Ở đằng kia!" Thần Nghịch cảm thụ luồng chỉ dẫn kia, giơ tay đánh một đòn, dễ dàng đánh xuyên càn khôn ẩn giấu, chỉ trong sát na

đã tới nơi ẩn bí cất giữ thi thể Nhân Quả Ma Thần!

Mà ngay lúc này, chiến trường bên trong đã thảm hại đến cực điểm.

Ma Đạo Ma Thần thân thể tàn khuyết, trên người mang theo từng đạo thương ngân, khí tức suy vi đến cực điểm, vô cùng yếu ớt!

Cơ thể bị chém thành những mảnh vụn, dường như đã trải qua một trận đại chiến dài, có lẽ nếu đám người Thần Nghịch tới muộn một chút, y đã trực tiếp vẫn lạc rồi!

"Hừ!" Thần Nghịch bước chân vào trong, Diệt Thế Đại Ma trên đỉnh đầu chợt xoay chuyển, mang theo uy năng đủ để phá diệt đại thiên thế giới chợt áp xuống!

"Đến nhanh thật!" Lăng Tiêu sắc mặt căng thẳng, trực tiếp ném Thời Thần Chung trong tay ra chống đỡ nhát kích này!

Đương!

Hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo va chạm vào nhau, gần như làm chấn động cả thiên địa!

"Ngoan ngoãn chết ở đây đi tiểu tử!" Sát Lục Ma Thần bước tới, thân mình rung lên, trực tiếp hóa thành một Ma Thần nghìn tay khủng phố, nhất thời cầm cán Diệt Đạo Thương không ngừng xung sát!

"Đi!" Lăng Tiêu giơ tay ném một cái, Hồng Mông Thánh Kiếm vốn hóa thành Không Gian Chi Tâm phong tỏa nơi này chợt chuyển đổi, hóa thành một cây cự phủ!

Lăng Tiêu hai tay cầm Bàn Cổ Phủ, khí tức Lực chi đại đạo chợt lan tỏa, sôi trào khủng bố, đánh ra từng đòn mãnh liệt!

Bành bành bành!

Gần như chỉ trong nháy mắt đã đối chọi hàng nghìn hàng vạn lần!

Trong mắt Sát Lục Ma Thần đầy vẻ vui mừng, dường như cực kỳ muốn thu gặt hồn phách và tính mạng của Lăng Tiêu!

Ngay khi Lăng Tiêu lấy một địch hai, Vĩnh Hằng Ma Thần cười hì hì, chợt ném ra Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ trong tay!

Một bức họa cuộn tròn chợt lan rộng trên không trung, sau đó vô số thân ảnh ùn ùn kéo ra, đó là những quái vật ngưng tụ từ vô số oán khí.

Lấy một địch ba, Lăng Tiêu vô cùng chật vật, dường như chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ bị kẻ địch nắm lấy cơ hội trọng thương trực tiếp!

Nơi này cô lập không có chi viện, Lăng Tiêu không có cách nào ngăn cản họ!

Nhận được sự giúp đỡ, Ma Đạo Ma Thần coi như đã hồi phục lại đôi chút, nếu Thần Nghịch tới muộn hơn, y e là đã trực tiếp vẫn lạc tại đây rồi!

"Đáng chết, may mà có Nhân Quả Thư!" Ma Đạo Ma Thần hít sâu một hơi, ý niệm động một cái, cánh tay bị Lăng Tiêu chém rụng bay trở về, nối liền vào cơ thể y!

"Qua đây!" Y mạnh mẽ chộp một cái lần nữa, muốn lấy Nhân Quả Thư vào tay.

Với trạng thái hiện tại của y, tham gia vào chiến cục chẳng khác nào tìm cái chết!

Nhưng y còn thủ đoạn tham gia khác, đó chính là Nhân Quả Thư!

Dùng kiện Hỗn Độn Linh Bảo này, Ma Đạo Ma Thần hoàn toàn có thể ra tay từ bên ngoài, liên tục quy định nhân quả để can thiệp vào Lăng Tiêu.

Ngay lúc này, Lăng Tiêu đã ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần Ma Đạo

Ma Thần đẩy thêm một cái sau lưng, Lăng Tiêu tất nhiên sẽ rơi vào tuyệt cảnh!

Và chỉ sau chốc lát, Nhân Quả Thư đã rơi trực tiếp vào tay Ma Đạo Ma Thần!

"Soán cải nhân quả cho ta!" Ma Đạo Ma Thần lập tức lật mở, nhưng ngay lúc đó, y kinh hoàng phát hiện kiện Hỗn Độn Linh Bảo này cư nhiên không nghe theo sự sai bảo của mình!

"Tình huống gì vậy!?" Ong!

Một luồng sóng vô hình chợt lan tỏa ra, mọi người đều kinh hãi, dường như nhận ra thứ gì đó đang sửa đổi nhân quả!

"Đây là cái gì!?" Thần Nghịch gần như bản năng dừng tay lại.

"Kệ nó đi, bảo vật này cũng đang trong tay chúng ta!" Sát Lục Ma Thần vẫn không ngừng nói, nhất thời đánh cho Lăng Tiêu liên tục bại lui!

Vĩnh Hằng Ma Thần căn bản không nói gì, chỉ muốn thử xem nếu dùng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ luyện hóa Lăng Tiêu thì sẽ có những phản ứng tuyệt diệu thế nào!

Đồng thời, Lăng Tiêu cũng nhận ra một số tình huống không ổn!

Ma Đạo Ma Thần sắc mặt hơi biến, định ném kiện Hỗn Độn Linh Bảo trong tay đi!

Tuy nhiên ngay lúc đó, cơ thể Ma Đạo Ma Thần bỗng nổ tung, toàn thân run rẩy, vết thương chồng chất, thương thế trên người càng nặng hơn!

Mà thứ gây thương tích cho y hiện giờ chính là những đạo hỗn độn phủ mang mà Lăng Tiêu vừa đánh ra.

Chương 938

Những thủ đoạn này trước đó luôn ẩn phục trong cơ thể y, nhưng đến bây giờ không biết vì sao lại đột nhiên bộc phát!

Một khi bộc phát đã trực tiếp đánh y trọng thương, rơi vào trạng thái gần chết!

"Đã xảy ra chuyện gì!?" "Lão già Ma Đạo này ngay cả thương thế cũng không áp chế nổi." "Không đúng!

Có gì đó không ổn!" Ngay khi mấy vị có mặt ở đây đều cảm thấy có chỗ kỳ quái, liền thấy quyển Nhân Quả Thư rơi lại trên đất khẽ chấn động, sau đó lật mở ào ào, hiện lên từng dòng văn tự!

"Sau khi ta chết, Nhân Quả Chi Thư sẽ chia làm hai phần, một phần nắm giữ 'Nhân', phần còn lại nắm giữ 'Quả'." "Để phá vỡ phong ấn của ta, Ma Đạo Ma Thần nhất định sẽ bất chấp thủ đoạn, y lại không thể trực tiếp ra tay, nên sẽ lợi dụng Chứng Quả Lục để xác định kết quả mình có thể thoát ra!" "Kết quả một khi đã xác định thì không thể làm trái, phương thiên địa Phật môn này sẽ lợi dụng Chủng Nhân Thư liên tục trì hoãn kết quả!" "Hai bên sẽ lợi dụng nhân quả tương hỗ bác sát, kéo dài ngày qua ngày, khiến nhân quả dây dưa của phương thiên địa này vượt xa những nơi khác!" "Mà vô số nhân quả dây dưa này tự nhiên cũng sẽ nuôi dưỡng ta phục sinh, đồng thời thúc đẩy tu vi của ta!" "Vào ngày Ma Đạo Ma Thần có lại tự do, ngày mang theo Nhân Quả Thư giáng lâm, phần nhân quả này sẽ bị ta đoạt lấy!" Những dòng chữ này từng cái hiện ra, tỏa ra quang mang rực rỡ, dường như mọi chuyện đã được chú định từ trước!

Trong mơ hồ, luân hồi nhân quả dây dưa vô số năm của phương Phật Đạo thế giới này vào lúc này hội tụ thành một quả thực hư

huyễn vô hình!

Thấy cảnh này, ánh mắt Thần Nghịch ở đằng xa lập tức thâm trầm, hít sâu một hơi.

"Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy!" Thần Nghịch lúc này mới nhìn ra vì sao phương thiên địa này không cho phép cường giả trên mức Thánh Nhân tiến vào!

"Bởi vì bố trí của Nhân Quả chính là để dây dưa nhân quả, mà bố trí sau khi chết của y không có cách nào hạn chế những cường giả Hợp Đạo cảnh giới khác ngoại trừ Ma Đạo Ma Thần.

Phương thiên địa này thực chất chính là một viên Đạo Quả mà Nhân Quả tự vun trồng cho mình!" Nghe thấy lời này, Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần ở bên cạnh đều giật mình kinh hãi.

"Cái gì, ta bị Nhân Quả tính kế rồi!?" Ma Đạo Ma Thần sắc mặt chợt khó coi, hốt hoảng lùi lại, tới bên cạnh Thần Nghịch.

"Ngươi rốt cuộc còn biết cái gì nữa, mau nói đi!" Thần Nghịch mở miệng nói.

"Ta cũng không biết!" Ma Đạo Ma Thần lập tức đáp, "Nhưng dù thế nào đi nữa, cứ lấy được quyển Nhân Quả Thư kia rồi tính sau!" "Ngươi không phải đã luyện hóa kiện Hỗn Độn Linh Bảo đó rồi sao?" Vĩnh Hằng Ma Thần nhíu mày nói.

"Ta chỉ mới luyện hóa được một nửa, một nửa còn lại vẫn chưa..." Đang nói dở, biểu tình Ma Đạo Ma Thần trở nên dị thường phức tạp.

Y cảm nhận được ấn ký mình để lại trên Nhân Quả Thư đã bỗng nhiên biến mất!

Ánh mắt Lăng Tiêu khẽ ngưng, sau đó lùi sang một bên để phòng tránh có thủ đoạn nào đó ảnh hưởng tới mình!

Và khắc tiếp theo, Nhân Quả Thư tức khắc huyễn hóa, hóa thành một trái tim dường như đang đập thình thịch!

Ong!

Trái tim kia tỏa ra quang mang cực hạn, sau đó lao về phía cơ thể Nhân Quả Ma Thần!

"Không xong rồi, y muốn phục sinh!" "Ngăn cản y lại!" Ngay lúc này, đám người Thần Nghịch gần như lập tức ra tay!

Họ đã chọn thả Ma Đạo Ma Thần ra, tức là đã chọn xong phe cánh, tự nhiên phải lập tức ngăn cản Nhân Quả Ma Thần phục sinh!

Tuy nhiên, dù là Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, hay là nửa đoạn Diệt Đạo Thương, hay Diệt Thế Đại Ma đều chẳng làm gì được Nhân Quả Thư!

Có thể nói trong thời gian ngắn, không ai làm gì được kiện Hỗn Độn Linh Bảo này!

Nhân Quả Ma Thần để chuẩn bị cho lần phục sinh thứ hai này không biết đã tốn bao nhiêu thời gian, lúc này đây, xung quanh Nhân Quả Thư tỏa ra nhân quả vô cùng tận, tuy rằng bị mài mòn đi nhiều nhưng vẫn tồn tại!

Khắc tiếp theo, Nhân Quả Thư ngay trước mắt Thần Nghịch trực tiếp dung nhập vào cơ thể Nhân Quả Ma Thần!

Thình thịch!

Thình thịch!

Tiếng tim đập lại vang lên, trong cơ thể Nhân Quả Ma Thần dường như có sự vật gì đó đang dần thức tỉnh!

Khắc tiếp theo, dưới sự chứng kiến của các vị Ma Thần cường giả, cụ thi thể đã chết từ vô số năm trước chợt mở mắt ra!

Nhân Quả Ma Thần hoàn toàn phục sinh!

Một luồng khí tức Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên chợt lan tỏa ra, trực tiếp quét ngang bốn phía!

"Đạo hữu, đây quả nhiên là mưu hoạch của ngươi." Lăng Tiêu khoanh tay trước ngực, đứng giữa sự vây quanh của ba kiện bảo vật, mở miệng nói.

"Đa tạ đạo hữu, nếu không phải vậy, ta cũng không dễ dàng lấy lại nhân quả thân như thế." Một giọng nam tử thanh lãng vang lên, khắc tiếp theo, Nhân Quả Ma Thần đứng dậy, khí thế ung dung, Nhân Quả Thư trong tay lại hiện ra!

"Chư vị, vẫn khỏe chứ?" Nhân Quả Ma Thần mở miệng cười một tiếng, khí tức không còn che giấu, tuy nói vẫn là tu vi ngũ trọng thiên như cũ, nhưng khí thế bàng bạc lại vượt xa đồng giai!

Thần Nghịch nhíu mày, cuối cùng mở miệng nói: "Ngươi đã thâm canh ở nơi này vô số năm, đây chính là lãnh địa của ngươi, chúng ta sẽ bị áp chế tại đây!" "Không sai." Nhân Quả Ma Thần không chút giấu giếm gật đầu, sau đó hành lễ với Lăng Tiêu, "Vừa rồi đa tạ đạo hữu đã giúp đỡ, tiếp theo đạo hữu gặp nguy cấp, hãy để ta tới giúp một tay." "Được!" Lăng Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Một mình y đánh ba người thì tuyệt đối là sẽ chiến tử!

Nhân Quả Ma Thần trước mắt tuyệt đối không đơn giản, có lẽ có thể giúp y kiềm tỏa Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần!

"Quá coi thường chúng ta rồi!" Sát Lục Ma Thần sắc mặt âm trầm xuống, sau đó chợt xuất hiện, vô số đạo thương ảnh bỗng nhiên đâm ra, hư không bị giảo sát, chỉ chốc lát đã bao vây chặt chẽ Nhân Quả Ma Thần!

Tuy nhiên giữa vô số sát cơ này, dường như có một đạo thương

ảnh mất đi khống chế, đâm trúng vào một đạo khác bên cạnh.

Và sau đó sự hỗn loạn bắt đầu lan rộng, đòn tấn công này của Sát Lục Ma Thần nhanh chóng tan rã, sau đó vỡ vụn vô hình!

"Chuyện gì thế này!?" Sát Lục Ma Thần thần sắc biến đổi, mở miệng nói: "Ngươi đã sửa đổi một số nhân quả, khiến chiêu này của ta tự mình chôn vùi?" "Không sai!" Nhân Quả Ma Thần gật đầu, sau đó dang rộng hai tay, vô số dao động nhân quả bàng bạc lan tỏa ra, y dường như đang cưỡng ép soán cải một số sự việc!

"Ra tay!" Thần Nghịch không chút do dự mở miệng nói, Hủy Diệt Chi Hải lan tỏa tại đây.

Y đương nhiên biết rằng, chỉ cần dùng thực lực tuyệt đối nghiền ép, thì cái gọi là Nhân Quả Chi Đạo cũng không thành vấn đề!

Ngay lúc này, một đạo hỗn độn phủ mang từ trên không chém xuống, sau đó đập mạnh lên Hủy Diệt Chi Hải, dâng lên vô số kình đào hải lãng!

Lăng Tiêu đạp sóng mà đi, trong ánh mắt mang theo vài phần tiếu ý.

"Đạo hữu, đối thủ của ngươi là ta!" Tuy nói vừa rồi bị ba kẻ vây công chịu không ít thương thế, nhưng muốn cầm chân Thần Nghịch thì đối với Lăng Tiêu vẫn không thành vấn đề!

"Cút!" Thần Nghịch tức giận, Diệt Thế Đại Ma, Hủy Diệt Chi Hải, Hủy Diệt Chi Thương... các loại thủ đoạn toàn bộ bộc phát.

"Sợ ngươi chắc!" Lăng Tiêu nhếch môi cười, trực tiếp nghênh đón!

Hai bên lúc này đều mở ra trạng thái đỉnh phong nhất, giao đấu với nhau, nhất thời Thần Nghịch dù có thể áp chế Lăng Tiêu cũng tuyệt đối không có cách nào đột phá trong thời gian ngắn!

Ngay lúc này, Thần Nghịch càng nhận ra một số điểm không ổn.

Mỗi khi y định ra tay làm bị thương Lăng Tiêu, kẻ hậu nhân của Bàn Cổ trước mắt này luôn có thể dùng các loại thủ đoạn và lý do để thoát thân, trùng hợp đến cực điểm!

"Nhân quả!" Thần Nghịch tức giận gầm lên một tiếng!

"Hắc, có bản lĩnh thì tới đánh ta đi." Nhân Quả Ma Thần hắc hắc cười một tiếng, sau đó nhìn Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần lao lên.

"Muốn giết ta không dễ vậy đâu!" Nhân Quả Ma Thần lùi ra sau, Nhân Quả Thư trong tay lật mở ào ào, trong mơ hồ dường như có từng dòng văn tự hiện lên.

"Tới!" Vĩnh Hằng Ma Thần lập tức động dụng Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, trực tiếp cưỡng ép thu Nhân Quả vào trong.

Cùng lúc đó, Sát Lục Ma Thần bước chân vào trong.

Tức khắc, Nhân Quả Ma Thần bị vô số oán niệm cùng Sát Lục Ma Thần nhắm vào!

"Sát!" Sát Lục Ma Thần cầm thương xông tới, cơ thể hóa thành một đạo kinh thế trường hồng, trực tiếp đâm trúng Nhân Quả Ma Thần!

Chương 939

Ầm!

Sức mạnh kinh khủng bùng phát, Nhân Quả Ma Thần lùi lại, trên người chợt bị thương.

Tuy nhiên, Sát Lục Ma Thần không hề có một chút buông lỏng, y vốn luôn biết tên lão quái Nhân Quả này giỏi nhất là các thủ đoạn quỷ dị!

"Hóa ra là vậy!" Nhân Quả Ma Thần đắc ý cười một tiếng, sau đó trên Nhân Quả Thư chợt hiện lên một dòng văn tự.

"Diệt Đạo Thương bị chia làm hai, khí linh thụ tổn, hiện nay sau khi trải qua một chuỗi bác sát và bạt thiệp qua Hỗn Độn Hải, linh tính đại tổn, phải chịu thương thế khó nói hết!" Chỉ trong sát na, đạo Diệt Đạo Thương tàn khuyết trong tay Sát Lục Ma Thần khẽ run lên, khí linh không thể kìm nén được mà chìm vào giấc ngủ.

"Đáng chết!" Sát Lục Ma Thần phá khẩu đại mạ.

"Ngay cả một chút nhân quả cũng có thể bị tên hỗn trướng trước mắt này lợi dụng!" "Vĩnh Hằng, giúp ta!" "Được!" Giọng của Vĩnh Hằng Ma Thần truyền tới, cả bức họa cuộn tròn đều khẽ rung lên, sức mạnh cuồn cuộn đổ xuống, dường như là một dòng sông U Minh xối xả chảy tới muốn không ngừng luyện hóa Nhân Quả Ma Thần.

"Ngươi muốn luyện hóa ta?" Nhân Quả Ma Thần cười ha ha một tiếng, "Món bảo vật sinh tử này không nắm giữ được nhân quả đâu." Y dang tay ra, sau lưng tức khắc hiện ra một phù hiệu đặc thù, trong mơ hồ y lại một lần nữa câu thông với những biến hóa của nhân quả.

Cảm nhận được dao động luật nhân quả, Sát Lục và Vĩnh Hằng

đều giật mình.

Nếu hai bên cùng ở đẳng cấp cảnh giới như nhau, các điều kiện khác tương đồng, đều là Hỗn Độn Ma Thần, tự nhiên sẽ không sợ Nhân Quả Ma Thần.

Nhưng ngặt nỗi, Nhân Quả Ma Thần đã tích lũy nhân quả ở phương thế giới này vô số năm, chẳng khác nào đang tranh đấu với đối phương tại đại bản doanh, có được nguồn bổ sung không bao giờ dứt!

"Đừng cho y cơ hội phát động nhân quả, mau!" Vĩnh Hằng Ma Thần lập tức mở miệng.

Tốc độ của Sát Lục Ma Thần còn nhanh hơn y, gần như trong sát na, đoạn Diệt Đạo Thương kia đã trực tiếp đâm thẳng về phía Nhân Quả Ma Thần, những dao động nhân quả xung quanh dường như đều bị xóa bỏ!

Y đang dùng Sát Lục pháp tắc của bản thân cưỡng ép sát diệt những nhân quả này!

"Vô dụng thôi!" Nhân Quả Ma Thần hai tay mạnh mẽ dang rộng, phóng túng mở miệng, "Nhân quả đã gieo xuống, trừ phi ngay từ đầu đã sát diệt được chúng, nếu không sẽ vô dụng, ít nhất là hiện tại không làm được!" "Hừ!" Sát Lục và Vĩnh Hằng nhìn nhau một cái, sau đó tiếp tục liên thủ, không ngừng ra tay với Nhân Quả Ma Thần.

Sau đó họ càng đánh càng thấy không ổn, Nhân Quả Ma Thần chỉ đang soán cải một số tiểu nhân quả để né tránh sát thương hoặc tránh bị trọng thương.

Mà đòn đả kích nhân quả mà họ dự liệu lại không hề tới!

"Nhân Quả rốt cuộc đã an bài chuyện gì!?" ...

Ngay lúc này, bên ngoài Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, Lăng Tiêu

cầm Bàn Cổ Phủ, Hồng Mông Thánh Kiếm, Thời Thần Chung ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo mới miễn cưỡng đánh hòa với Thần Nghịch.

Hai bên càng đánh càng đáng sợ, không gian dùng để ẩn giấu thi thân của Nhân Quả Ma Thần cũng dần sụp đổ.

Nếu còn đánh tiếp, e rằng cả Phật Đạo thế giới đều sẽ trực tiếp tan vỡ!

Tuy nhiên, hai bên lúc này cũng đã không còn bận tâm được nhiều như vậy!

"Đương!" Tiếng chuông Thời Thần Chung du dương vang lên, hết thảy chợt ngưng cố, động tác của Thần Nghịch đình trệ trên không trung, chậm chạp tới cực điểm.

Cùng lúc đó, Hồng Mông Thánh Kiếm và Bàn Cổ Phủ đồng thời xuất hiện, kiếm phủ hợp kích, Bàn Cổ hư ảnh sau lưng Lăng Tiêu cũng đồng thời ra tay, một nhát kích có thể dễ dàng trảm phá hỗn độn chợt bùng nổ!

Ầm!

Ngay khoảnh khắc này, Thần Nghịch phá vỡ sự cấm cố của thời gian, mang theo Hỗn Độn Chi Hải bao la cùng Diệt Thế Đại Ma đón đánh!

Cuộc tranh đấu giữa hai vị chí cường giả vô cùng đáng sợ, cả Phật Đạo thế giới không ngừng rung chuyển, những vết nứt lan rộng ở khắp mọi nơi trên thiên địa!

Va chạm vào nhau một đòn, nếu không phải sức mạnh của cả hai bên đều đã đạt đến một cảnh giới khống chế nhất định, thì chỉ riêng dư ba thôi dường như cũng đủ để hủy diệt cả thiên địa này!

Hai bên chạm nhau rồi lùi lại, Lăng Tiêu rơi xuống cực đông của phương thiên địa này, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Bởi vì trận chiến một chọi ba trước đó nên trên người y vốn đã bị thương, huống chi tu vi thực sự không bằng Thần Nghịch.

"Nếu không phải có ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, e là đã bại trận rồi." Ánh mắt Lăng Tiêu sâu thẳm vô cùng.

Tuy nói thực lực Thần Nghịch tuyệt đối có thể chiến thắng y, nhưng việc đó cần một khoảng thời gian nhất định, mà chiến thắng không có nghĩa là có thể giết chết được y.

"Tiểu tử, cho dù Nhân Quả có phục sinh thì y cũng chưa chắc là đối thủ của hai kẻ kia." "Cứ thử xem, chư thánh Hồng Hoang e là sẽ sớm tới chi viện cho ta." "Hừ!" Thần Nghịch lay lay Hủy Diệt Đại Đạo trong tay, sau đó mở miệng nói: "Ta có thể thử xem, trước khi trảm sát ngươi, bọn chúng rốt cuộc có tới kịp hay không!" "Tới đi." Lăng Tiêu vô cùng trịnh trọng, chuẩn bị tiếp tục ra tay.

Nhưng khi cả hai bên đều định trịnh trọng nghênh chiến, thì bỗng nhiên sững lại, cảm nhận được trong hư không vô tận dường như có sự vật gì đó vượt qua thời gian theo dòng sông chảy tới!

"Đây là thủ đoạn của Nhân Quả Ma Thần?" "Luật nhân quả bị soán cải?" Lăng Tiêu, Thần Nghịch đều cực kỳ ngưng trọng.

Ngay lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên sững sờ, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Bàn Cổ hư ảnh sau lưng mình.

Không chỉ y, Thần Nghịch cũng nhìn thấy đạo Bàn Cổ hư ảnh đó!

"Nhân Quả đã làm gì?" Trong đầu cả hai đồng thời hiện lên câu hỏi này...

Vô số tuế nguyệt trước đây, trong hỗn độn vô tận, một đạo thân ảnh to lớn cao ngạo, tay cầm Khai Thiên Phủ, đỉnh đầu Hỗn Độn Châu, thân đạp đất trời, khí thế vĩ đại tới cực điểm, dường như có thể chống đỡ cả hỗn độn!

Bàn Cổ!

Lúc này, vị Tổ Thần hậu thế này, hiện tại là Lực chi Ma Thần, giơ tay chộp một cái, một thân xác Hỗn Độn Ma Thần trực tiếp bị bóp nát, nguyên thần cũng bị trảm phá, chết không thể chết thêm.

"Cũng hòm hòm rồi, chắc là Thời Thần, Dương Mi bọn họ đã liên hợp lại với nhau, may mà ta đã đánh giết Nhân Quả và Vận Mệnh trước." Giọng nói trầm thấp vang lên, cả phiến hỗn độn đều bắt đầu chấn động.

Chỉ là Bàn Cổ Tổ Thần vừa định lên đường thì bỗng khựng lại, trong mơ hồ nhìn thấy một sợi dây nhân quả nhỏ xíu lan tới từ dòng sông thời gian.

"Đây là cái gì?" Bàn Cổ chằm chằm nhìn đoàn nhân quả đó.

Tuy y là Lực chi Ma Thần, nhưng đối với các đại đạo khác tự nhiên là có hiểu biết, thậm chí từng thử tu luyện qua.

Đối với Nhân Quả và Vận Mệnh quỷ dị nhất, y tự nhiên cũng đã từng học qua.

"Ở hậu thế, có ai đang lợi dụng nhân quả để mượn sức mạnh của ta?" Bàn Cổ hơi ngẩn ra rồi cười lớn.

"Lấy đi, lấy đi!" Sức mạnh cần thiết dưới sự nhân quả đó không nhiều, chỉ là cảnh giới Hợp Đạo, đối với Bàn Cổ đã đạt tới đỉnh phong thì chẳng thấm vào đâu.

"Ta cũng muốn xem thử, nhân quả đời sau rốt cuộc muốn làm cái gì." Sức mạnh cuồn cuộn không dứt lan tỏa ra, vượt qua dòng sông thời gian, theo sức mạnh nhân quả hạo đãng chảy tới...

"Bàn Cổ hư ảnh sao tự mình cử động rồi?" Lăng Tiêu hơi ngẩn ra, sau đó liền thấy đạo Bàn Cổ hư ảnh đó đang không ngừng quan sát mình, sau đó hài lòng gật đầu.

“Cái này...” Đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, thầm nghĩ tại sao Bàn Cổ hư ảnh lại có trí tuệ?

Trong khi y còn đang ngây người, Bàn Cổ hư ảnh hướng về phía y mạnh mẽ chộp một cái, pháp lực Hợp Đạo trong cơ thể Lăng Tiêu liền cuồn cuộn rót vào trong Bàn Cổ hư ảnh.

Ngay lúc này, Thần Nghịch trong lòng tức khắc hãi hùng, cảm nhận được sự khủng bố cực đoan như lúc bị Bàn Cổ chém giết năm xưa!

“Chuyện gì thế này, chẳng lẽ có ai đó đã vượt qua thời gian dài đằng đẵng mang ý thức của Bàn Cổ trở lại?” Thần Nghịch chỉ cảm thấy dường như toàn thân đều đang bị đe dọa.

Không chút do dự, Thần Nghịch quay người bỏ chạy.

Nếu thứ trước mắt thật sự là ý thức của Bàn Cổ giáng lâm, Thần Nghịch thậm chí không nảy sinh ý nghĩ đối kháng.

Tuy nhiên, Bàn Cổ hư ảnh sau lưng Lăng Tiêu lại nhếch môi, giơ tay chộp một cái, Bàn Cổ Phủ trong tay Lăng Tiêu liền tự nhiên rơi vào tay y.

“Đoạn cho ta!” Bàn Cổ hư ảnh chợt ra tay, vạn vật tầng tầng lớp lớp bộc phát vào lúc này, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ tỏa sáng cực hạn, một nhát kích đã oanh kích trên thân thể Thần Nghịch.

Và khắc tiếp theo, thân thể Thần Nghịch từng chút một tan rã, tuy nhiên trước khi nửa đời sau của y hoàn toàn bị hủy diệt, hết thảy chuyện này đã dừng lại.

Chương 940

Thần Nghịch sắc mặt khó coi, giơ tay giữ chặt thân thể, cưỡng chế ngăn chặn sự hủy diệt của mình.

Chỉ trong một đòn, y suýt chút nữa đã bị diệt sát, hơn nữa cần một thời gian rất dài mới có thể khôi phục hoàn chỉnh. "Không đuổi theo ư?" Thần Nghịch quay đầu nhìn lại, nhưng Lăng Tiêu lại ngã vật trên đất, khí tức suy yếu, mà Hư Ảnh Bàn Cổ phía sau cũng đã hư ảo đến cực hạn.

Không nghi ngờ gì nữa, Lăng Tiêu ở Lục Trọng Thiên muốn một đòn diệt sát Thần Nghịch ở Thất Trọng Thiên là điều không thể, ít nhất hiện tại tuyệt đối không làm được!

Cho dù có Hư Ảnh Bàn Cổ trợ giúp cũng vậy. "Đây cũng là cơ hội của ta!" Thần Nghịch trong lòng khẽ động, nhưng một tia bất an chợt lóe qua, y vẫn không nhân cơ hội cuối cùng này ra tay, mà trực tiếp bỏ chạy!

Nhìn Thần Nghịch lập tức bỏ chạy, Lăng Tiêu trong lòng thở dài một hơi. "Không ngờ, y lại không có chút ý niệm nào." Mặc dù Hư Ảnh Bàn Cổ đã điều động phần lớn sức mạnh của y, nhưng Lăng Tiêu vẫn giữ lại một ít, lúc nãy thật sự chỉ là giả vờ yếu đuối.

Chỉ là không ngờ, Thần Nghịch có lẽ đã nhìn thấu sự ngụy trang của y, và trực tiếp bỏ chạy. "Tặc." Lăng Tiêu hít sâu một hơi, sau đó nhìn về phía Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ trên không, rồi giơ tay chém về phía món Hỗn Độn Linh Bảo kia!

Oanh!

Một kích này lập tức đã làm lung lay món Hỗn Độn Linh Bảo kia.

Chỉ trong khoảnh khắc, Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần đang tập trung toàn lực truy sát Nhân Quả Ma Thần đều trong lòng chấn động, lập tức cảm nhận được pháp bảo của mình đang bị người khác công kích. "Chuyện gì vậy?!" "Bị Thần Nghịch giữ chân, Lăng Tiêu còn có thể ra tay với chúng ta sao?" Vĩnh Hằng Ma Thần ý niệm khẽ động, cuối cùng lập tức cảm nhận được thế giới bên ngoài, sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến.

Lúc này, bên ngoài Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, chỉ còn lại một mình Lăng Tiêu, còn Thần Nghịch thì đã không thấy tăm hơi.

Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần nhìn nhau một cái.

Trong ý niệm của bọn họ, đồng thời hiện lên một câu nói. "Mẹ nó, chẳng lẽ Thần Nghịch đã bị đánh bại?" Bọn họ đều không dám tin, phải biết rằng vừa rồi Lăng Tiêu còn bị bọn họ liên thủ đánh trọng thương, hơn nữa vốn dĩ không phải đối thủ của Thần Nghịch.

Sao có thể Thần Nghịch lại bại dưới tay Lăng Tiêu.

Nhưng đúng lúc này, bọn họ mới chợt nhớ đến Nhân Quả Ma Thần đã dẫn động dao động của Luật Nhân Quả. "Chẳng lẽ Nhân Quả đã làm gì đó?" "Phải, trách nào y chỉ dùng chút thủ đoạn nhỏ, e rằng y chỉ có thể làm được như vậy." Và đúng như bọn họ nghĩ, sau khi triệt để dẫn động can nhiễu nhân quả, Nhân Quả Ma Thần đã gần như tiêu hao cạn kiệt tích lũy vô số năm của mình.

Nếu không phải vậy, y cũng không cần phải liên tục trốn tránh né tránh. "Haha!" Nhân Quả Ma Thần cười ha hả nói, "Xem ra, ta đã cược không sai, nhân quả mà ta can thiệp đã có hiệu lực!" Nói thật, chính Nhân Quả Ma Thần cũng không biết nhân quả mà mình can thiệp sẽ diễn biến thế nào.

Nhưng Nhân Quả Ma Thần biết, nhân quả mà mình can thiệp sẽ khiến mình đi theo hướng thích hợp nhất! "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì?" Nhưng trong khoảnh khắc, từ trong Vong Xuyên Điểm Hồn Đồ, ba đạo thân ảnh bị phun ra, trong đó có một đạo chính là Nhân Quả Ma Thần.

Lăng Tiêu đột nhiên nhìn qua, đôi mắt sâu thẳm, toàn thân tràn ngập sát ý đáng sợ. "Thần Nghịch đi đâu rồi?" "Bị ta chém rồi, sao, mấy vị không tin ư?" Lăng Tiêu một tay nắm Bàn Cổ Phủ, từng bước tiến lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai vị ma thần. "Bây giờ, đến lượt các ngươi." Cảm nhận được khí tức này, Sát Lục Ma Thần và Vĩnh Hằng Ma Thần nhìn nhau một cái.

Bọn họ không biết Lăng Tiêu rốt cuộc đã làm sao, nhưng trong trận còn có một Nhân Quả Ma Thần, bọn họ tạm thời cũng không có cách nào giải quyết đối phương!

Chỉ trong khoảnh khắc, Vĩnh Hằng Ma Thần và Sát Lục Ma Thần lập tức bỏ chạy, rời khỏi thế giới Phật Đạo này. "Cuối cùng cũng đi rồi!" Lăng Tiêu thở phào một hơi, toàn thân khẽ run, sau đó ngồi phịch xuống đất. "Hô!" "Suýt chút nữa bị nhìn thấu." Lăng Tiêu khẽ thở phào nhẹ nhõm, pháp lực trong cơ thể y đã tiêu hao phần lớn, nếu thật sự giao chiến, y cũng chỉ miễn cưỡng có thể giữ mạng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhân Quả Ma Thần tiến lại gần, cười ha hả nói: "Đa tạ Đạo hữu, nếu không phải Đạo hữu trước đó cứu mạng, e rằng giờ đây đối mặt với ba người vây công, e rằng sẽ là ta." "Không sao." Lăng Tiêu ho khan một tiếng, sau đó nói: "Tiền bối, vừa rồi tất cả những gì ta cảm nhận được là do ngài đã ra tay phải không?" "Ngươi cảm nhận được điều gì?" Nhân Quả Ma Thần không khỏi tò mò hỏi. "Ngài không biết sao?" "Ta sao biết được." Nhân Quả Ma Thần nhún vai, nói: "Ta còn chưa khôi phục đến thời kỳ toàn thịnh để chưởng khống nhân quả, nên vẫn chưa thể triệt để minh bạch." "Nhưng ta có thể cảm nhận được, nhân quả mà ta vừa tác động, tuyệt đối là có lợi nhất cho chúng ta." "Thì ra là vậy." Lăng Tiêu trầm ngâm,

nói: "Hèn chi ta vừa rồi cảm nhận được ý chí của Bàn Cổ Đại Thần giáng lâm." "Bàn Cổ?" Nhân Quả Ma Thần khóe miệng giật giật, nói: "Ý của ngươi là, vì thủ đoạn của ta, nên mới dẫn con quái vật kia đến đây sao?" "Coi như vậy." Lăng Tiêu khẽ gật đầu. "Thì ra là vậy, hèn chi ngươi có thể đánh thắng tên biến thái đó, hóa ra là có Bàn Cổ còn lợi hại hơn giáng lâm." Nhân Quả Ma Thần chợt hiểu ra, sau đó cười ha hả nói: "Ai nha, xem ra ngươi hẳn là truyền nhân của Bàn Cổ rồi." "Hẳn là vậy." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, thầm nghĩ, với Hư Ảnh Bàn Cổ, Bàn Cổ Chân Huyết, Bàn Cổ Thần Binh này của mình, cho dù y có nói không phải, Nhân Quả Ma Thần cũng sẽ không tin. "Nếu đã như vậy, liệu có thể cho phép ta và thế giới cùng thuộc hạ này của ta sáp nhập vào Hồng Hoang không?" "Ngươi biết Hồng Hoang?" Lăng Tiêu hỏi. "Đương nhiên rồi!" Nhân Quả Ma Thần gật đầu, nói: "Chân Long, A Tu La, Thiên Nhân của ta đây đều là do ta trộm từ Hồng Hoang ra." "Ta đương nhiên biết Hồng Hoang, nhưng lúc đó thực lực của ta không mạnh, cũng chỉ có thể đưa một số người ra ngoài mà thôi." "Rất tốt, ta muốn lợi dụng bọn họ để tích lũy nhân quả, nhưng không ngờ lại bị Ma Đạo Ma Thần ngửi thấy mùi mà tìm đến." "Y tập kích ta, khiến ta trọng thương, ta đành phải chìm vào ngủ say, thậm chí Nhân Quả Thư cũng bị y cướp mất một nửa." "Nhưng, đó cũng là trong họa có phúc." Nhân Quả Ma Thần cười híp mắt gật đầu, "Y bị phong ấn, để thoát ra, y không từ thủ đoạn, thậm chí dùng ma đạo để ô nhiễm thế giới này." "Vì vậy, đã tạo thành một thế giới có Phật và Ma hai đạo này, một chính một tà tranh đấu kịch liệt, nhân quả mà ta thu hoạch được còn vượt xa dự kiến ban đầu." "Điều này mới khiến ta thuận lợi phục sinh, hơn nữa tu vi còn ổn định hơn cả Ma Đạo một bậc." Nói đến đây, Nhân Quả Ma Thần bản năng đi tìm Ma Đạo Ma Thần.

Tuy nhiên, Ma Đạo Ma Thần kia đã sớm bị mang đi, Nhân Quả Ma Thần dù muốn báo thù, lúc này cũng căn bản không làm được. "Thì ra

là vậy." Lăng Tiêu thở dài, nói: "Nhưng đây là họa phúc tương y." Y bao quanh thế giới này, đã phát hiện ra nội hàm của thế giới này, e rằng còn sâu sắc hơn bất kỳ Đại Thiên Thế Giới nào mà y từng thấy trước đây! "Chỉ riêng cường giả cấp Thánh Nhân, thế giới này đã không dưới mười vị, hơn nữa Phật và Ma hai đạo gần như cân bằng." "Đây cũng coi như một loại cân bằng nhỏ, tự nhiên đã cao hơn các thế giới khác một bậc." "Dưới đó, Chuẩn Thánh, Á Thánh, Đại La Kim Tiên thì càng nhiều vô số kể." Lăng Tiêu tặc lưỡi một tiếng. "Tiền bối, ngài có muốn cùng ta sáp nhập vào Hồng Hoang thiên địa không, đến lúc đó chắc chắn sẽ có ghế của ngài!" Y trực tiếp tiến hành mời. "Được." Nhân Quả Ma Thần đáp ứng cực kỳ dứt khoát, cứ như thể đã suy nghĩ kỹ từ lâu, bây giờ chỉ chờ một câu trả lời này.

Y và Ma Đạo Ma Thần gần như có thể nói là bất tử bất hưu, đối phương đã đầu dựa vào Thần Nghịch, vậy y chỉ có thể đến bên Hồng Hoang này.

Dù sao, khi không có thực lực tuyệt đối che chở, một Hỗn Độn Ma Thần đơn độc chính là đối tượng bị săn lùng. "Vậy thì tốt quá rồi." Lăng Tiêu cười ha hả gật đầu, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta sẽ ngự trị thế giới lớn này và di chuyển về phía Hồng Hoang." "Không vấn đề." Nhân Quả Ma Thần gật đầu, sau đó đưa tay ra, trong lòng bàn tay lập tức hiện lên một ấn ký! "Đây chính là Thiên Tâm Ấn Ký của thế giới này, chỉ cần nắm giữ vật này, liền có thể thao túng tất cả của thế giới này." Trong lúc nói chuyện, Nhân Quả Ma Thần tiện tay ném Thiên Tâm Ấn Ký cho Lăng Tiêu. "Đa tạ." Lăng Tiêu một tay nắm chặt Thiên Tâm Ấn Ký, ý chí của Đại Thiên Thế Giới này lập tức tuôn trào, sau đó liền bị y trong khoảnh khắc luyện hóa.

Sau khi luyện hóa Thiên Tâm Ấn Ký này, Lăng Tiêu không lập tức dịch chuyển Đại Thiên Thế Giới, điều này tiêu hao pháp lực rất lớn!

Lăng Tiêu vội vàng khôi phục trước rồi tính sau.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau đó, từng đạo khí tức cường hãn bay lên, cuối cùng giáng lâm đến thế giới này, chính là chư Thánh Hồng Hoang.

Tuy nhiên, khi bọn họ nhìn thấy giữa thiên địa một mảnh bình tĩnh, đều hơi ngẩn người. "Chuyện gì vậy, không phải nói sẽ tranh đoạt Đại Thế Giới này với Thần Nghịch sao?" Đế Tuấn, Hồng Quân và các Đại Năng khác đều trong lòng bỗng chốc trống rỗng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, từ trong thế giới Phật Đạo này, từng đạo thân ảnh bước ra!

Dẫn đầu đương nhiên là Lăng Tiêu và Nhân Quả, còn phía sau hai vị bọn họ là vô số cường giả Ma Đạo và Phật Đạo của thế giới này, bao gồm Thích Ca Mâu Ni, Dương Tiễn, Hỗn Thế Tứ Hầu. "Tam đệ, đây là..." Đế Tuấn không kìm được hỏi. "Thần Nghịch, Vĩnh Hằng, Sát Lục đã bị ta đánh lui rồi, phải cảm tạ Nhân Quả đã giúp đỡ." "Chỉ bằng hai người các ngươi?" Hồng Quân biểu cảm lập tức trở nên kỳ quái, nói: "Chẳng lẽ đang lừa lão phu?" "Sao có thể chứ." Lăng Tiêu búng tay một cái, một đạo lưu quang bắn ra, chính là cảnh tượng Lăng Tiêu bị ý chí của Bàn Cổ Đại Thần giáng lâm, một đòn trực tiếp đánh Thần Nghịch trọng thương! "Xì!" Trong khoảnh khắc, tiếng hít khí lạnh vang lên, nhiệt độ của thế giới Phật Đạo này đều giảm đi không ít. "Không thể nào!?" La Hầu không kìm được hỏi: "Rốt cuộc chuyện này là sao?" "Phải đó!

Chẳng lẽ ngươi đã tìm được phương pháp đột phá cảnh giới cao hơn sao?" Thái Nhất kích động hỏi.

Chương 941

Đối với y mà nói, trừ huynh đệ ra, việc đề thăng thực lực gần như là quan trọng nhất. "Không phải, ta cũng muốn đạt đến cảnh giới cao hơn." Lăng Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Thực tế, là Nhân Quả Ma Thần tiền bối ra tay, câu động nhân quả, khiến một tia ý chí của Bàn Cổ Đại Thần giáng xuống thân thể ta." Nghe lời này, mọi người lập tức hiểu ra, sau đó không khỏi nhìn về phía Nhân Quả Ma Thần.

Chỉ trong khoảnh khắc, Khổng Tuyên không kìm được nuốt nước bọt, sau đó nói: "Lão sư, sau này ngài còn có thể tiếp tục làm vậy không?" "Nếu còn có thể thỉnh Bàn Cổ Đại Thần, ý chí của lão nhân gia người giáng lâm, chẳng phải chúng ta có thể trực tiếp giết chết Thần Nghịch sao." "Cái này..." Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía Nhân Quả Ma Thần, nhưng đối phương lại lắc đầu. "Không có cách nào, ta đã tiêu hao hết nhân quả không thể đùa giỡn, vẫn cần tích lũy vô số năm, huống chi..." Nhân Quả Ma Thần biểu cảm hơi bất đắc dĩ, "Loại chuyện này không thể làm quá nhiều, nếu không sẽ dẫn đến Đại Đạo Chi Phạt, đến lúc đó ta e rằng thật sự sẽ chết." Nghe lời này, chư Thánh Hồng Hoang đều một trận thất vọng. "Không cần phải vậy, tự cứu thì tự cường, Bàn Cổ Đại Thần lão nhân gia người có thể ra tay giúp chúng ta một lần đã là may mắn lắm rồi." Lăng Tiêu có tâm thái cực tốt.

Nếu trước đó không có Bàn Cổ Đại Thần ra tay, y cũng đã có ý định phá nát hư không, trực tiếp lao vào Hỗn Độn.

Đối với y mà nói, cho dù có Bàn Cổ Đại Thần ra tay hay không, y cũng sẽ liều hết toàn lực. "Nói cũng phải." Đế Tuấn gật đầu, quay đầu nhìn về phía Nhân Quả Ma Thần: "Thật sự phải đa tạ Đạo hữu." "Vừa rồi Đạo hữu cũng đã giúp ta một tay." Nhân Quả Ma Thần lắc

đầu: "Vậy xin chư vị hãy cùng ngự trị thế giới này và sáp nhập vào Hồng Hoang." "Đến lúc đó ta cũng có thể nhập trú Hồng Hoang." Nghe lời này, chư Thánh Hồng Hoang đều trong lòng vui mừng.

Cho dù bọn họ không thể trực tiếp phân chia lợi ích, nhưng chỉ riêng việc thế giới Phật Đạo này sáp nhập vào Hồng Hoang thiên địa, nội hàm của Hồng Hoang thiên địa sẽ sâu sắc hơn, bọn họ cũng có thể thu được lợi ích tương ứng.

Chỉ trong khoảnh khắc, dưới sự gia trì của chư Thánh Hồng Hoang, thế giới Phật Đạo này chậm rãi di chuyển về phía Hồng Hoang thiên địa.

Và trong quá trình này, Lăng Tiêu đã dùng đủ loại thủ đoạn, bao gồm cả việc dùng Hồng Mông Thánh Kiếm để mô phỏng Không Gian Chi Tâm.

Tuy nhiên, cho dù là vậy, cũng đã mất đúng một trăm năm!

Nếu là lúc khác, chư Thánh Hồng Hoang tuyệt đối sẽ không như vậy!

Dù sao đây là một giai đoạn trống rải, nếu phe Thần Nghịch nắm bắt cơ hội này, Hồng Hoang nhất định sẽ chịu thiệt hại lớn.

Bây giờ thì không cần lo lắng nữa.

Thần Nghịch đã bị trọng thương, loại vết thương hủy diệt nửa thân thể này, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng có thể khôi phục!

Cho dù mất mấy trăm năm, hàng ngàn năm, thậm chí hàng vạn năm cũng có khả năng!

Đến nỗi chư Thánh Hồng Hoang lúc này tâm thái rất tốt.

Mất mấy trăm năm, thế giới Phật Đạo này sau đó đã đến gần rìa

thai mô Hồng Hoang thiên địa. "Chuẩn bị đi." Lăng Tiêu hít sâu một hơi, giơ tay lên, ngự trị thế giới này, chậm rãi tiến gần về phía Hồng Hoang thiên địa.

Và vừa mới tiếp cận, thai mô của thế giới Phật Đạo này đã từng chút một dung giải vào rìa Hồng Hoang, cứ như thể bị Hồng Hoang nuốt chửng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau đó, từng luồng pháp tắc Lục Đạo khác nhau ập đến!

Thích Ca Mâu Ni và La Hầu hai bên hợp lực từng chút một tiêu hóa Phật Đạo và Ma Đạo trong thế giới Phật Đạo này!

Trong khoảnh khắc, Phật và Ma hai đạo trong Hồng Hoang thiên địa đều tăng cường rất nhiều, không chỉ vậy, La Hầu mượn sức Ma Đạo của thế giới kia, đối với cảm ngộ Ma Đạo của Hồng Hoang lại tinh tiến thêm vài phần!

Và chỉ trong khoảnh khắc, Đại Thiên Thế Giới này đã sáp nhập vào Tây Ngưu Hạ Châu, cuối cùng hóa thành một khu vực rộng lớn không nhỏ hơn một nửa Tây Ngưu Hạ Châu!

Và trong thế giới này, những người Ma Đạo tự nhiên trực tiếp đầu quân vào các thế lực khác nhau, ví dụ như Thiên Ma nhất tộc trực tiếp đầu quân vào Thiên Đạo Minh.

Địa Ma nhất tộc trực tiếp hướng về Địa Phủ tìm kiếm sự che chở của Vu tộc.

Cứ như vậy, không nhất thiết phải bàn luận.

Còn thế lực Phật Đạo Thăng Long Bản kia, tự nhiên cũng do Nhân Quả Ma Thần thống lĩnh.

Sâu trong Hỗn Độn, tại một Tiểu Thiên Địa ẩn mình.

Thần Nghịch khoanh chân ngồi, vô số Hỗn Độn xung quanh bị hủy diệt, sau đó bị nghiền nát hóa thành linh khí không ngừng tuôn vào cơ thể y.

Không biết đã tu dưỡng bao lâu, y chậm rãi mở mắt, thở dài thật sâu. "Haizz, không ngờ, đến thời đại này còn có thể cảm nhận được một kích đỉnh phong của Lực Chi Đại Đạo." Y hồi tưởng lại một kích mà mình phải chịu trăm năm trước, cho dù là bây giờ, vẫn cảm thấy một trận tâm kinh thịt nhảy.

Đáng sợ!

Không thể chống cự!

Bá đạo tuyệt luân! ...Vô số ý niệm hiện lên trong đầu Thần Nghịch, trong khoảnh khắc, dường như y lại nhớ đến cảnh tượng bị Bàn Cổ chém giết vào thời kỳ đỉnh phong.

Thần Nghịch vô cùng xác tín, trăm năm trước, Bàn Cổ đã mượn thân thể Lăng Tiêu bạo phát ra một kích kia.

Đó là đỉnh phong của Lực Chi Đại Đạo! "Nếu không phải Lăng Tiêu tu vi không đủ, hơn nữa ý niệm của Bàn Cổ không thể thật sự giáng lâm, e rằng ta thật sự đã chết rồi." "Hô!" Thở ra một hơi, vết thương của Thần Nghịch đã khôi phục không ít.

Không giống như Huyết Chi Đại Đạo và Hủy Diệt Đại Đạo cùng các thủ đoạn khác, cho dù đại nạn bất tử, cũng sẽ gây ra trọng thương tựa như xương cốt đã mục nát.

Lực Chi Đại Đạo từ trước đến nay đều là chống đỡ được thì sống, không chống đỡ được thì chết.

Trong trăm năm này, Thần Nghịch để ngăn chặn bị những tên khốn đó đâm lén, vẫn luôn trốn trong Tiểu Thiên Địa này.

Cũng may y đã sớm lo liệu trước, bố trí đủ tài nguyên, e rằng nếu

không thì bây giờ vẫn chưa chắc đã khôi phục được.

Và đúng lúc Thần Nghịch chuẩn bị tiếp tục khôi phục, lông mày y khẽ nhướng, sau đó giơ tay lên, Tiểu Thiên Thế Giới này lập tức xuất hiện một cánh cửa.

Chỉ trong khoảnh khắc, một đạo thân ảnh từ phía sau cánh cửa đó bước ra.

Đạo thân thể đó vô cùng vĩ ngạn, khí thế hùng vĩ, có đến tu vi Hợp Đạo Cảnh giới Đỉnh phong Tam Trọng Thiên!

Chính là Hung Thú dưới trướng Thần Nghịch. "Đại ca, có vấn đề rồi." Diệt Mông từ trong cánh cửa lớn đó bước ra, thần sắc kích động. "Sao vậy, chẳng lẽ bọn họ lại nội chiến?" Thần Nghịch thần sắc bình tĩnh, không hề bất ngờ.

Kể từ khi y biến mất để khôi phục vết thương, Vĩnh Hằng, Sát Lục, cùng với Ma Đạo vừa mới gia nhập suýt chút nữa đã trực tiếp nội chiến.

Nếu không phải mấy kẻ kia vẫn xác tín Thần Nghịch còn tồn tại, e rằng tất cả đã trực tiếp giải tán và mỗi người một ngả. "Không, Đại ca, không phải vậy!" Diệt Mông vội vàng lắc đầu, nói: "Là chuyện lớn khác, chúng ta đã phát hiện ra một nơi rất quỷ dị trong Hỗn Độn Hải, có lẽ, đó là vết nứt do một kích của Bàn Cổ Đại Thần năm xưa tạo ra." "Cái gì!?" Thần Nghịch sắc mặt biến đổi, chợt đứng dậy, nói: "Vết nứt do Bàn Cổ tạo thành?" Gần như ngay lập tức, Thần Nghịch đã nghĩ đến vết nứt mà Quỷ Đạo Chi Chủ đã trải qua khi rời khỏi Hỗn Độn thiên địa này. "Chẳng lẽ là nơi đó?" "Có khả năng." Diệt Mông liên tục lắc đầu: "Nhưng vết nứt đó dường như đang khuếch trương." Trong lúc nói chuyện, Diệt Mông giơ tay lên, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra vô số quang hoa, cuối cùng cấu thành một khung cảnh!

Đó là một khu vực đặc biệt trong Hỗn Độn Hải, Hỗn Độn xung

quanh bị sức mạnh vô hình bóp méo cách ly, trong không gian trống rỗng đó có vô số vết nứt đang lan rộng! "Cái này..." Đồng tử Thần Nghịch co rút lại, nói: "Ta bây giờ sẽ đi xem." "Đại ca, vết thương của ngài?" Diệt Mông biểu cảm ngẩn ra, cuối cùng vội vàng nói: "Ta đưa phân thân của ngài đi nhé?" "Không cần." Thần Nghịch chậm rãi lắc đầu: "Vết thương của ta đã đỡ nhiều rồi, bây giờ đi luôn!" "Được!" Diệt Mông cũng không dài dòng nữa, hai người lập tức khởi hành, và ngay khi rời đi, Tiểu Thiên Thế Giới này cũng bị triệt để hủy diệt.

Thần Nghịch cảm nhận được tọa độ của Hỗn Độn Hải kia, lập tức thao túng Pháp Tắc Không Gian, cưỡng hành tiến hành Càn Khôn Khiêu Dược!

Cả hai lập tức dịch chuyển với tốc độ cực nhanh, chỉ trong khoảnh khắc, Thần Nghịch đã cảm nhận được từng luồng khí tức hùng mạnh, bành trướng. "Lão hỏa kế đều ở đây." Chỉ trong khoảnh khắc, thân ảnh Thần Nghịch hiện ra, xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chương 942

"Ngươi quả nhiên không chết." Sát Lục Ma Thần bĩu môi, nói: "Tên tiểu tử kia thật sự một kích trọng thương ngươi, thật khiến ta không ngờ." "Vết thương đã lành rồi sao?" "Ngươi cuối cùng cũng lộ diện rồi." Vĩnh Hằng Ma Thần, Sát Lục Ma Thần và những người khác lần lượt tránh đường, không nghi ngờ gì nữa, kẻ mạnh nhất tại chỗ vẫn là vị Hủy Diệt Ma Thần này. "Cái này..." Thần Nghịch lúc này mặc dù chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng vẫn là người mạnh nhất tại chỗ.

Y từng bước tiến lên, đến trước vết nứt kia.

Lúc này, không gian Hỗn Độn này có vô số vết nứt, dày đặc đến cực điểm, khiến người ta trong lòng bản năng sợ hãi.

Trong mơ hồ, những vết nứt này vẫn đang không ngừng lan rộng. "Cái này..." Đồng tử Thần Nghịch khẽ co rút, đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào vết nứt kia.

Ong!

Toàn bộ vết nứt khẽ rung động, trong mơ hồ, dường như có thứ gì đó đã phát hiện ra Thần Nghịch, không ngừng ra tay từ phía sau, hòng đột phá. "Không ổn rồi." Thần Nghịch cau mày, giơ tay túm lấy, nửa phiến Đạo Phản Thanh Diệp mà y có được trước đó lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cảm nhận khí tức trên bảo vật này và quá khứ, thần sắc Thần Nghịch khẽ biến, sau đó buông tay ra, nói: "Xem ra, có đại phiền phức rồi." "Đại phiền phức?" Ma Đạo Ma Thần tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy, chẳng lẽ trong Hỗn Độn này còn có phiền phức mà ngay cả ngươi cũng không dám chọc vào?" "Không!" Thần Nghịch lắc đầu: "Là bên

ngoài Hỗn Độn!" "Ngươi mới gia nhập chúng ta không lâu, có lẽ còn chưa biết." "Năm xưa khi chúng ta vây công Bàn Cổ, Quỷ Đạo Chi Chủ Trang Tử đã trốn thoát khỏi Đại Kiếp Khai Thiên, sau đó cầm mấy món Hỗn Độn Chí Bảo, theo một con đường do Bàn Cổ khai sáng mà rời khỏi thế giới Hỗn Độn này." "Người đó đã đi đến một thế giới Hỗn Độn khác, kết quả bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết, cuối cùng mang theo bảo vật, và một sinh vật Đại Đạo còn sống trở về." "Vật này chính là có được từ thế giới kia." "Xì!" Ma Đạo Ma Thần trong lòng kinh hãi, chỉ vài câu, y đã lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Thần Nghịch. "Thì ra là vậy.

Vậy thì..." Thần Nghịch khẽ gật đầu, thần sắc ngưng trọng, nói: "Phía sau đó, có lẽ có thứ gì đó muốn tới." Nghe lời này, vô số Ma Thần và Hung Thú trong trận đều trong lòng đột nhiên rùng mình.

Nếu bọn họ ở thời kỳ toàn thịnh, chưa nói đến việc lười bận tâm, thậm chí còn có thể trực tiếp phản công xông vào!

Nhưng, tiếc thay sau khi trải qua Đại Kiếp Khai Thiên, thực lực của bọn họ đều suy yếu nhanh chóng, thậm chí không ai có thể khôi phục đến Đại Đạo Cảnh giới! "Cái này, cái này phải làm sao đây??" Hậu Bạt không kìm được hỏi.

Bọn họ phải biết, lần trước vị Trùng Hoàng kia đã ra tay với Thời Thần qua dòng sông thời gian, thực lực cũng tuyệt đối là Đại Đạo Cảnh giới! "Hừ!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, nói: "Thế giới Hỗn Độn này, đâu phải chỉ có mình chúng ta." "Là lão quỷ kia gây họa, cứ để bọn họ đến xử lý!" "Ý của ngươi?" "Hừ!" Thần Nghịch cười lạnh không ngừng: "Cử một người, đi Hồng Hoang truyền tin, bảo bọn họ cũng đến đây xem thử." "À?" Vô số Ma Thần và Hung Thú trong trận, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Đi Hồng Hoang truyền tin?

Lỡ đối phương còn chưa đợi bọn họ mở miệng, đã trực tiếp xử lý bọn họ thì sao? "Hay là chúng ta cùng đi?" Hung Thú Tranh Nanh nói. "Cùng đi sao?" Ma Đạo Ma Thần cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy nếu ngươi là mấy vị của Hồng Hoang, ngươi sẽ tin chúng ta là đi truyền tin, hay là đại cử tấn công?" Nghe lời này, Tranh Nanh lập tức ngậm miệng. "Hay là, để Huyết Chi Ma Thần đi đi, dù sao phân thân của y nhiều, cho dù chết một hai cái cũng không ảnh hưởng gì lớn." Sát Lục Ma Thần nói. "Nói không sai!" Vĩnh Hằng Ma Thần gật đầu: "Ta còn có thể cung cấp vài nô lệ." Nghe lời này, sắc mặt Huyết Chi Ma Thần khó coi.

Để y phái ra một phân thân có thể vượt qua Hỗn Độn mà không bị giết chết ngay lập tức, thì sẽ phải hao tổn rất nhiều. "Chúng ta bồi thường cho ngươi không được sao?" Sinh Tử Ma Thần nói.

Các cường giả Ma Thần còn lại tại chỗ đều gật đầu. "Nếu đã như vậy, vậy ta đáp ứng." Huyết Chi Ma Thần miễn cưỡng gật đầu.

Và vài ngày sau, bên ngoài Hỗn Độn thiên địa Hồng Hoang, một vệt huyết quang đột nhiên lóe lên, xuyên thấu Hỗn Độn, sau đó đến Hồng Hoang thiên địa.

Thân ảnh Huyết Chi Ma Thần hiện ra, nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa ở đằng xa.

Và đột nhiên, một đạo ngũ sắc lưu quang tỏa ra, sau đó hóa thành một bàn tay khổng lồ, vỗ mạnh xuống phía dưới!

Ngũ Sắc Thần Quang!

Huyết Chi Ma Thần trong lòng khẽ động, trên người lập tức hiện ra từng đạo huyết quang, cưỡng hành kháng cự Khổng Tuyên.

Tu vi của y đã khôi phục đến Hợp Đạo Cảnh giới Tứ Trọng Thiên, tuy nhiên, đây rốt cuộc chỉ là một phân thân.

Và trong lúc liều mạng chống cự, Huyết Chi Ma Thần lập tức nói. "Dừng tay, mau dừng tay!" "Ta có chuyện quan trọng muốn thông báo với các ngươi!" "Cử một phân thân lén lút đến đây, rốt cuộc ngươi muốn làm gì, thông báo tin tức sao?" Trong Hỗn Độn, thân ảnh Khổng Tuyên hiện ra, sau đó đến trước mặt phân thân Huyết Chi Ma Thần. "Chúng ta và ngươi không có gì đáng nói." "Vậy nếu là chuyện liên quan đến ngoại thiên, và nguồn gốc của Đạo Phản Thanh Diệp thì sao?" Huyết Chi Ma Thần cười lạnh nói. "Ta chỉ là một phân thân tu vi Nhất Trọng Thiên mà thôi, ta có thể mặc ngươi phong ấn, chẳng lẽ với tu vi hiện tại của ta có thể gây sóng gió?" "Cái này..." Khổng Tuyên khẽ cau mày, nói: "Liên quan đến Đạo Phản Thanh Diệp." "Đúng, Thần Nghịch bảo ta đến." Huyết Chi Ma Thần nói. "Được." Khổng Tuyên gật đầu, giơ tay lên, Ngũ Sắc Thần Quang bay ra, sau đó từng tầng từng tầng phong ấn Huyết Chi Ma Thần.

Khổng Tuyên cưỡng hành phong ấn phân thân Huyết Chi Ma Thần thành một quả cầu nhỏ, một tay tóm lấy nó, sau đó bay về phía Hồng Hoang thiên địa.

Chỉ trong khoảnh khắc, Khổng Tuyên đã trở về Thánh Cung, tỏa ra khí tức của mình.

Đồng thời, trong Hồng Hoang thiên địa, những Đại Năng không có việc quan trọng đang bế quan đều cảm nhận được, sau đó lần lượt bay về phía Thánh Cung.

Không nghi ngờ gì, những người đến nhanh nhất, tự nhiên là Tam Kim Ô. "Đã gặp ba vị lão sư." Khổng Tuyên vội vàng hành lễ.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lập tức bị khối cầu tròn trong tay Khổng Tuyên thu hút. "Đây là?" "Phân thân của Huyết Chi Ma Thần." "Ồ?" Lăng Tiêu lập tức kinh ngạc trong lòng, nói: "Thứ này ngươi có thể bắt được sao?" "Không phải." Khổng Tuyên vội

vàng kể lại sự việc vừa rồi. "Liên quan đến bên ngoài thế giới Hỗn Độn?" Lăng Tiêu, Đế Tuấn, Thái Nhất ba người nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Chỉ trong khoảnh khắc, các Đại Năng Hồng Hoang khác cũng lần lượt đến, thần sắc đều có chút kỳ quái, mỗi người đều hơi tò mò, hôm nay tập hợp bọn họ ở đây, rốt cuộc là vì chuyện gì.

Chỉ trong khoảnh khắc sau đó, trong Thánh Cung, từng đạo sức mạnh truyền đến, phong tỏa nơi này.

Và chỉ trong khoảnh khắc, Khổng Tuyên liền nới lỏng phong ấn trong tay mình, một đạo huyết quang từ trong đó rơi ra, ngưng tụ giữa không trung.

Huyết Chi Ma Thần!

Ngay tại khoảnh khắc đó, Minh Hà Lão Tổ đột nhiên đứng dậy, trong đôi mắt lập tức tràn ngập sát khí. "Muốn giết ta?

Chỉ là một phân thân, huống hồ chỉ cần ta tự bạo, ngươi sẽ không thể thôn phệ được gì." Huyết Chi Ma Thần không ngừng cười lạnh. "Hừ!" Minh Hà Lão Tổ hừ một tiếng, không nói nhiều lời. "Ngươi đến đây, là để thông báo tin tức gì?" Lăng Tiêu hỏi. "Nhất thời cũng khó nói rõ, cứ để các ngươi xem." Huyết Chi Ma Thần nói, một đạo lưu quang bay nhanh ra, sau đó lan tỏa trong không trung, huyễn hóa thành một quang ảnh!

Chỉ trong khoảnh khắc, cảnh tượng vừa rồi trong Hỗn Độn Hải hiện ra! "Cái này..." Kẻ đầu tiên không thể ngồi yên là lão già Quỷ Đạo Chi Chủ, ánh mắt y khẽ ngưng, nói: "Cái này, cái này... sao có thể?" "Lão già, ngươi biết nơi đó sao?" Hồng Quân bên cạnh hỏi.

Chương 943

"Đâu chỉ là biết." Quỷ Đạo Chi Chủ biểu cảm khó coi, sau đó nói: "Khu vực đó, chính là nơi vết nứt mà ta đã rời khỏi thế giới Hỗn Độn này năm xưa!" Nghe lời này, mọi người trong trận đều trong lòng kinh hãi. "Ta từng quay lại đó, vết nứt đó đã sớm khép lại, không còn tồn tại..." Quỷ Đạo Chi Chủ trong lòng đầy nghi hoặc, không hiểu vì sao vết nứt này lại một lần nữa mở ra. "E rằng vì một rìu của Bàn Cổ, nơi đó đã trở thành điểm yếu của thế giới Hỗn Độn này." "Nhưng..." Lăng Tiêu đột nhiên nói, sau đó nhìn chằm chằm vô số vết nứt kia, nói: "Điều này e rằng không phải do bình thường có thể tạo thành, xem ra có thứ gì đó không ngừng công kích từ phía sau, xé nát không gian, muốn xâm nhập vào thế giới của chúng ta?" Lời này vừa thốt ra, chư Thánh Hồng Hoang trong trận đều trong lòng kinh hãi.

Có thứ gì đó muốn xâm nhập vào sao?

Phải biết rằng trong toàn bộ Hỗn Độn, vẫn chưa ai có thể đột phá đến Đại Đạo Cảnh, nếu kẻ đến là vị Trùng Hoàng cường đại kia, e rằng bọn họ đều phải chết!

Sắc mặt mọi người trong trận đều khác nhau.

Hơn nữa, lúc này, Quỷ Đạo Chi Chủ vội vàng nói: "Điều này thì không cần lo lắng, các ngươi có biết vì sao năm xưa ta phải quay về thông qua dòng sông thời gian, mà không phải trực tiếp bước vào thai mô thế giới không?" "Năm xưa ngươi không phải bị đánh đến mức rơi vào dòng sông thế giới sao?" Đế Tuấn hỏi. "Tự nhiên là vì không thể vào được." Quỷ Đạo Chi Chủ sắc mặt tối sầm, sau đó nói: "Kể từ khi ta đi ra, muốn một lần nữa bước vào là thiên nan vạn nan, dường như toàn bộ thế giới Hỗn Độn đang bài xích." "Nếu không phải vậy,

thì vị Trùng Hoàng kia không cần thiết phải đột kích Thời Thần qua dòng sông thời gian." Nghe lời này, mọi người trong trận đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Trùng Hoàng cấp bậc Đại Đạo đỉnh phong tiến vào Hỗn Độn thiên địa này, bọn họ thà trực tiếp tự sát cho xong, ít ra còn có thể chết một cách tôn nghiêm. "Vậy nên, Thần Nghịch bảo ngươi đến cầu viện chúng ta?" "Đương nhiên rồi!" Huyết Chi Ma Thần đương nhiên gật đầu, lập tức nói: "Đương nhiên, nếu thật sự có quái vật cấp Đại Đạo Cảnh giới xông vào, chúng ta đều sẽ không có kết cục tốt đẹp." Nghe lời này, sắc mặt Lăng Tiêu lập tức tối sầm.

Bọn họ dù muốn đứng ngoài cuộc, cũng không được! "Ta nhớ, lão quỷ hình như đã nói, những con côn trùng đó dường như thích thôn phệ và sinh sôi nảy nở nhất, không gì là không ăn..." "Không sai." Quỷ Đạo Chi Chủ che mặt, nói: "Không phải ta khoa trương đâu, trong một thế giới Hỗn Độn, cứ đi vài bước là có thể thấy vài con côn trùng, nếu không phải tài nguyên có hạn, những con côn trùng đó e rằng hận không thể lấp đầy cả Hỗn Độn Hải!" Nghe lời này, mọi người trong trận đều trong lòng kinh hãi.

Nếu những Trùng Tộc ngoại thiên kia thật sự đánh vào, e rằng toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ trở thành lương thực của bọn chúng! "Xem ra là không thể không đi." Lăng Tiêu đảo mắt nhìn mọi người, vẫn mang theo vài phần chần chừ. "Ta sẽ dẫn vài người đi xem tình hình trước, nếu là cạm bẫy, muốn giết trở về cũng không khó." Lăng Tiêu nhìn mọi người, nói: "Ai nguyện ý cùng ta đi xem, những người còn lại phụ trách tiếp ứng." "Ta sẽ cùng ngươi đi xem." La Hầu nói, y liếc nhìn Hồng Quân bên cạnh, nói: "Lão già, ngươi có đi không?" "Hừ!" Hồng Quân khẽ cau mày, nói: "Chuyện này liên quan đến an nguy của ngươi và ta, đương nhiên là phải đi, nhưng..." "Không có gì 'nhưng' cả." Lăng Tiêu tặc lưỡi một tiếng: "Ngươi là sợ Diệt Thế

Tháp bị Thần Nghịch phát hiện, linh bảo bị người ta cướp đi chứ gì?" "Ngươi!" Sắc mặt Hồng Quân lập tức nổi giận. "Ngươi xem, lại nóng giận rồi." Lăng Tiêu tùy miệng nói mấy câu đùa giỡn, sau đó nhìn về phía mọi người trong trận: "Còn có vị nào nguyện ý cùng ta đi nữa không?" "Ta và Đại ca đương nhiên sẽ cùng ngươi đi." Đông Hoàng Thái Nhất nói.

Trải qua vô số vạn năm tu hành, tu vi của bọn họ lúc này đều có tiến triển, Lăng Tiêu nhờ đủ loại cơ duyên đã đạt đến tu vi Lục Trọng Thiên, còn Thái Nhất thì là Tứ Trọng Thiên đỉnh phong, Đế Tuấn cũng có tầng thứ Tứ Trọng Thiên.

Nếu Tam Kim Ô lúc này hợp thể, không nghi ngờ gì, thực lực có lẽ có thể đề thăng đến mức áp chế Thần Nghịch.

Lăng Tiêu chọn lựa một số cường giả Hồng Hoang, cuối cùng mỗi người đều gật đầu.

Sau khi Lục Đạo không ngừng bổ sung, thực lực Hồng Hoang kỳ thực đã có phần vượt qua phe Thần Nghịch.

Nhưng kẻ đi giày thường không đấu lại kẻ chân trần, bọn họ có Hồng Hoang cần phải bảo vệ, nếu không sẽ có khả năng xảy ra vấn đề lớn, nên mỗi lần phái người ra tay số lượng đều không quá nhiều. "Các ngươi đủ can đảm, đến đây đi." Phân thân Huyết Chi Ma Thần nói: "Ta có thể đưa các ngươi vào, Thần Nghịch quả thật đang ở đó." "Sợ y làm gì." Lăng Tiêu khẽ cười lắc đầu, lần này đâu phải chỉ có một mình, cùng lắm thì ba đánh một Thần Nghịch cho công bằng.

Chỉ trong khoảnh khắc, chư vị Đại Năng Hồng Hoang liền dưới sự dẫn dắt của phân thân Huyết Chi Ma Thần, trực tiếp tiến vào sâu trong Hỗn Độn!

Một nhóm Đại Năng dịch chuyển càn khôn Hỗn Độn, vượt qua Hỗn Độn, chỉ trong khoảnh khắc, và thông qua tọa độ do Huyết Chi

Ma Thần cung cấp, đã tìm thấy nơi thiên địa bị phá tổn đó.

Lúc này, Thần Nghịch, Ma Đạo, Sát Lục, Vĩnh Hằng cùng vài vị Hỗn Độn Ma Thần đều đang ở đây, nếu không phải gần như không có bất kỳ động thái công kích nào, Lăng Tiêu e rằng đã nghĩ đây là một cái bẫy lớn. "Trăm năm không gặp, vẫn khỏe chứ?" Lăng Tiêu cười hì hì vẫy tay với Thần Nghịch. "Nhờ hồng phúc của Đạo hữu, trăm năm nay thu hoạch không ít." Thần Nghịch cười lạnh một tiếng.

Lăng Tiêu liếc mắt một cái rồi không thèm để ý đến các cường giả và ma thần có mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía không gian dày đặc ở đằng xa. "Chính là thứ đó sao?" Lăng Tiêu trong lòng hiện lên một phần tò mò.

Y tiến lên vài bước cẩn thận quan sát vô số vết nứt kia, mơ hồ cảm nhận được từng luồng khí tức đáng sợ từ trong đó tràn ra.

Đó là khí tức không giống với bất kỳ Hỗn Độn Ma Thần và sinh linh nào thuộc chính diện!

Cảm nhận được luồng sức mạnh này, Lăng Tiêu trong lòng đột nhiên chấn động, y nói: "Chuyện gì vậy, có thứ gì đó bên trong muốn đột phá phong ấn sao?" "Không sai." Thần Nghịch gật đầu nói, cuối cùng giơ tay ấn lên vết nứt: "Vừa rồi khi ta đến gần đây, có thứ gì đó cảm nhận được khí tức của ta, điên cuồng công kích khe nứt." "Nếu không phải đã có phòng bị, cẩn thận, e rằng cũng sẽ chịu thiệt không nhỏ." Thần Nghịch nói.

Nghe vị Hủy Diệt Ma Thần này nói vậy, Lăng Tiêu lập tức tin tưởng.

Không nghi ngờ gì, thứ có thể khiến hai bên thù địch liên hợp lại, cũng là một thế lực thứ ba mạnh hơn.

Trước đó đã từng hợp tác một lần, đó là khi Thời Thần từ dòng

sông thời gian phục hồi, bước ra và triển lộ khí tức Đại Đạo vào khoảnh khắc đó. "Hẳn là có thứ gì đó muốn đột phá thai mô thế giới Hỗn Độn của chúng ta, muốn xông vào." "Nhưng, khí tức không quá mạnh." Thần Nghịch lắc đầu: "Có lẽ chỉ có tu vi Đại Đạo Nhất Nhị Trọng Thiên." Lăng Tiêu đương nhiên hiểu, Nhất Nhị Trọng Thiên mà Thần Nghịch nói không phải là Hợp Đạo Cảnh giới, mà là Đại Đạo Cảnh giới! "Có lương sách nào không?" Thần Nghịch hỏi: "Có lẽ chỉ cần phong tỏa nơi này là được." "Chưa chắc." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, nói: "Vừa rồi lão quỷ cũng đã nói, hiện tại không gian rất ổn định, lúc đó y cũng không thể mở ra!" "Ngay cả khi y ở thời kỳ toàn thịnh cũng chưa từng phá vỡ được, chỉ có thể bất đắc dĩ đi qua dòng sông thời gian." Nghe lời này, Thần Nghịch không khỏi nhìn về phía Quỷ Đạo Chi Chủ!

Vị Hỗn Độn Ma Thần giỏi về thuật pháp, đạo pháp này lập tức lộ ra nụ cười gượng gạo! "Đúng vậy, nhưng chuyện này cũng không thể đổ lỗi cho ta, vì sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải cường địch Hỗn Độn, không bằng ngay bây giờ giải quyết thứ đó!" Quỷ Đạo Chi Chủ vội vàng nói.

Nghe vậy, các cường giả tại chỗ cũng đành gật đầu, dù sao thì cũng phải vượt qua kiếp nạn này trước rồi tính sau. "Cái này..." Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn vết nứt trước mắt, trong lòng trầm ngâm.

Và trong lúc hai bên đang suy tư cách bù đắp lỗ hổng này, một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, như thể có thể lật đổ cả Hỗn Độn Hải, bắt đầu lan tràn!

Đại Đạo Cảnh giới!

Cảm nhận được luồng khí tức kia, các cường giả tại chỗ đều trong lòng thắt chặt.

Nhìn thấy không gian dày đặc vô số vết nứt kia đang từng chút

một vặn vẹo, dường như có thứ gì đó đang cố gắng từ từ đột phá vào Hỗn Độn thiên địa này.

Trong nháy mắt, xuyên qua lớp vảy đó, mơ hồ có thể thấy đó là một con côn trùng có vẻ ngoài hung tợn! "Ra tay!" Lăng Tiêu không chút do dự nói, toàn lực chống đỡ lên vết nứt kia.

Thần Nghịch liếc y một cái, cũng làm y hệt.

Hai cường giả mạnh nhất đồng thời ra tay, các cường giả còn lại trong lòng khẽ động.

Một khi để tồn tại cấp Đại Đạo Cảnh giới kia bước vào thế giới Hỗn Độn này, hậu quả nhất định là khó có thể tưởng tượng.

Vì mạng sống, trong khoảnh khắc, các cường giả còn lại cũng lần lượt thi triển sức mạnh, cưỡng hành phong tỏa nơi đây.

Và dường như vì bị cách một tầng thai mô thế giới, tồn tại cấp Đại Đạo kia không thể thực sự thi triển toàn bộ sức mạnh, chỉ có thể gián tiếp đấu sức với bọn họ. "Rắc rắc!" Vô số vết nứt nứt ra, chư Thánh Hồng Hoang xuyên qua từng khe nứt, mơ hồ có thể thấy một thân ảnh hung tợn!

Đó dường như là một con côn trùng, một con côn trùng muốn xông vào Hỗn Độn Hải!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người tại chỗ đều vô cùng kinh hãi!

Đây chính là tồn tại cấp Đại Đạo Cảnh giới!

Cùng với sự giằng co của hai bên, những vết nứt kia không ngừng lan rộng, mơ hồ có dấu hiệu muốn phá nát.

Có lẽ một khi hoàn toàn phá nát, con côn trùng cấp Đại Đạo Cảnh giới kia, có thể sẽ trực tiếp xông vào trong.

Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Hồng Quân cùng các cường giả đỉnh cấp

khác nhìn nhau, đều thấy sự bất lực trong đáy mắt đối phương.

Chương 944

Nếu là đấu pháp giữa cùng tầng thứ, tuyệt đối sẽ không hư.

Nhưng tiếc thay, tình hình hiện tại không phải là đấu pháp có thể giải quyết được!

Lúc này, vết nứt không gian này bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra, và một khi nứt ra, toàn bộ Hỗn Độn e rằng sẽ xong đời. "Làm sao bây giờ?" Lăng Tiêu hỏi. "Ta sao biết được?

Nói cứ như đây là phiền phức do ta gây ra vậy." Thần Nghịch quay đầu liếc nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ, ánh mắt vô cùng âm lãnh. "A a..." Quỷ Đạo Chi Chủ bây giờ chỉ muốn tự vả mình một cái, tự hỏi năm xưa mình vì sao lại muốn đi ra ngoài?

Bây giờ thì hay rồi, lát nữa các Hỗn Độn Ma Thần và chư Thánh Hồng Hoang cần trưởng thành thì chưa trưởng thành, cần khôi phục thì chưa khôi phục.

Giờ đây, đại địch tìm đến tận cửa, đây mới thật sự gọi là kích thích!

Và đúng lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên truyền đến từ đằng xa: "Chư vị Đạo hữu, ta đến tương trợ đây." Chư Thánh Hồng Hoang, vô số Ma Thần và Hung Thú ngẩng mắt nhìn, liền thấy Dương Mi Lão Tổ trong bộ đạo bào lục sắc bước đi trên không trung, trong tay người đang nắm giữ một vật trông như trái tim, đang không ngừng đập.

Hỗn Độn Chí Bảo Không Gian Chi Tâm. "Lão già này đã gom đủ từ lúc nào?" Lăng Tiêu trầm ngâm, nhưng y vội vàng nói: "Vẫn thỉnh Lão Tổ mau đến giúp, chúng ta đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi." Sức mạnh của bọn họ tuy còn rất nhiều, nhưng lúc này không gian

sắp vỡ nát!

Điều này giống như hai nắm đấm cùng lúc đánh vào một tờ giấy, so đấu sức mạnh với nhau, nhưng lúc này tờ giấy đó sắp nát rồi! "Ta đến!" Dương Mi Lão Tổ đột nhiên ra tay, chỉ nghe Không Gian Chi Tâm không ngừng đập, từng đạo quang mang huyền diệu lưu chuyển, không gian vỡ nát kia, vào khoảnh khắc này lại miễn cưỡng được bù đắp.

Và cùng với việc không gian vỡ nát kia được Dương Mi Lão Tổ một lần nữa vá lại, các cường giả cũng có thể phóng thích ra nhiều sức mạnh hơn, liều mạng duy trì.

Đồng thời, cùng theo Dương Mi Lão Tổ đến còn có Càn Khôn Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, và cả Ngũ Hành Lão Tổ mà không ai ngờ tới.

Dưới sự hợp lực chung của ba bên, vết nứt kia lúc này mới từng chút một được bù đắp, con côn trùng cấp Đại Đạo Cảnh giới kia dường như cũng bị đánh bật trở lại!

Chứng kiến càn khôn thiên địa một lần nữa trở về bình tĩnh, các cường giả tại chỗ lúc này mới miễn cưỡng thở phào một hơi. "Sợ chết ta rồi!

Suýt chút nữa thì xong đời." Kim Bằng ngồi phịch xuống Hỗn Độn, sắc mặt khó coi. "Không phải vì Quỷ Đạo Chi Chủ của phe Hồng Hoang các ngươi, sao lại bị người ta để mắt đến?" Vĩnh Hằng Ma Thần khoanh tay trước ngực, sắc mặt trắng bệch nói.

Quỷ Đạo Chi Chủ cúi đầu, thậm chí không dám phản bác.

Chuyện này quả thật cũng là do y mà ra.

Mọi người trong trận, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời đều có chút lòng vẫn còn sợ hãi.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, giơ tay chắp lại với Dương Mi Lão Tổ: "Đa tạ Lão Tổ đã đến giúp." "Không sao." Dương Mi Lão Tổ lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng, nói: "Nhưng mà, thứ đó e rằng sẽ rất nhanh cuốn đất trở lại." "Nếu cứ giằng co qua lại như vậy, chúng ta chưa chắc đã có thể thành công." Nghe lời này, mọi người đều lòng vẫn còn sợ hãi, đầy lo lắng.

Dù sao nếu thật sự muốn giải quyết chuyện này, e rằng cần phải có một tồn tại cấp Đại Đạo Cảnh giới thật sự xuất hiện!

Nhưng cho dù bọn họ hiện tại tập hợp tất cả tài nguyên, cũng không thể trong thời gian ngắn bồi dưỡng ra cấp bậc Đại Đạo, ngay cả Hỗn Độn Ma Thần khôi phục cũng là không thể. "Lão già, ngươi có cách nào không?" Hồng Quân hỏi Dương Mi Lão Tổ. "Hừ!" Dương Mi Lão Tổ liếc mắt qua Hồng Quân, sau đó nhìn về phía các cường giả tại chỗ, nói: "Kỳ thực, cũng không phải không có cách." "Mau mau nói ra!" Thần Nghịch hỏi.

Y quả thật tu hành Hủy Diệt Đại Đạo, thậm chí muốn hủy diệt Hồng Hoang để thành tựu Đạo Quả của mình.

Nhưng điều này tuyệt đối không có nghĩa là y muốn bị những con côn trùng đó hủy diệt, thậm chí bị ăn thịt. "Chỉ cần giết chết con côn trùng cấp Đại Đạo Cảnh giới kia, thì hẳn là có thể kéo dài thời gian sử dụng." Dương Mi Lão Tổ nói.

Nghe lời này, vô số cường giả Ma Thần đều trong lòng ngây người. "Không Gian, ngươi có phải đã hồ đồ rồi không?" Tai Ách Ma Thần biểu cảm kỳ quái, lập tức nói: "Nếu chúng ta có thể giết chết đối phương, có đến nỗi phải sầu não không thể triển khai thế này sao?" "Phải đó phải đó?" Sinh Tử Ma Thần gật đầu: "Đừng đùa nữa." "Không sai, nếu thật sự có cách nào, thì mau nói ra đi, đừng có úp mở nữa." Hồng Quân cũng thúc giục.

Nghe lời này, Lăng Tiêu và Thần Nghịch lại không nói nhiều, bọn họ chỉ mơ hồ cảm thấy, Dương Mi Lão Tổ sẽ không vô duyên vô cớ mà nói.

Và quả nhiên, Dương Mi Lão Tổ liếc bọn họ một cái, sau đó nói: "Lão phu đã nói vậy, tự nhiên là có sự chuẩn bị." "Các ngươi còn nhớ năm xưa Thời Thần vì sao có thể nắm giữ Đại Đạo Cảnh giới không?" Nghe lời này, mọi người tại chỗ đều ngẩn ra, sau đó Lăng Tiêu hạ giọng nói: "Vì Quá Khứ Thân?" "Không sai, Thời Thần chính là vì trở về quá khứ, mới thu hồi được tu vi Đại Đạo Cảnh giới." Dương Mi Lão Tổ gật đầu. "Vậy thì sao, cuối cùng chẳng phải cũng bị Đại Đạo Chi Phạt diệt sát?" Thần Nghịch lạnh lùng nói. "Kỳ thực, Đại Đạo Chi Phạt cũng không phải không thể tránh né." Dương Mi Lão Tổ nói: "Nếu có đủ số lượng cường giả Hợp Đạo Cảnh giới, cùng nhau phân chia tổn hại của Đại Đạo Chi Phạt, lợi dụng thần thông Quá Khứ Thân, Tương Lai Thân, đủ để tạo ra hai tồn tại cấp Đại Đạo Cảnh giới." "Quá Khứ Thân, Tương Lai Thân?" Nghe lời này, các cường giả tại chỗ đều không ngừng chìm vào trầm tư.

Điều này gần như chính là sự dựa dẫm lớn nhất mà Thời Thần năm xưa có thể quét ngang các Hỗn Độn Ma Thần. "Ngươi quả nhiên và Thời Thần là một giuộc." Thần Nghịch lạnh lùng nói. "Haha...

Lúc này, vẫn đừng tính toán quá nhiều!" Dương Mi Lão Tổ lớn tiếng nói, sau đó nhìn mọi người, nói: "Nếu có thể có hai cường giả cấp Đại Đạo Cảnh giới, lại tập hợp vô số Chí Bảo, Linh Bảo, đủ để diệt sát cường nhân cấp Đại Đạo Cảnh giới sơ kỳ thông thường." Trong số đó, không ít Hỗn Độn Ma Thần trong lòng cũng thầm tán đồng.

Và đúng lúc này, Thần Nghịch đột nhiên nói: "Nếu ngươi đã kế hoạch xong rồi, vậy Tương Lai Thân, Quá Khứ Thân này nên do ai sử dụng." "Đơn giản, Tương Lai Thân này tuy do Lăng Tiêu thi triển, y là

truyền nhân của Bàn Cổ, tương lai cũng đã định là rộng mở!" Dương Mi Lão Tổ nói. "Quá Khứ Thân thì do ngươi thao túng, Thần Nghịch." Dương Mi Lão Tổ ánh mắt chuyển sang Thần Nghịch, trong ngữ khí mang theo một tia không thể nghi ngờ.

Thần Nghịch khẽ nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia thần sắc phức tạp.

Y tự nhiên biết Quá Khứ Thân và Tương Lai Thân lợi hại, nhưng điều này cũng có nghĩa là y phải gánh chịu rủi ro cực lớn.

Tuy nhiên, đối mặt với đại địch trước mắt, có lẽ đây cũng là biện pháp duy nhất. "Được, ta đáp ứng." Thần Nghịch cuối cùng gật đầu. "Nhưng..." Thần Nghịch khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, sau đó nói: "Xem ra ngươi hẳn là thích hợp hơn, lúc đó tu vi của ngươi đã mạnh hơn ta rồi." "Ta cũng muốn chứ." Dương Mi Lão Tổ lộ ra một nụ cười khổ, trong ngữ khí mang theo một tia bất đắc dĩ, nói. "Trước đây ta đã từng thi triển Quá Khứ Thân một lần trong Hồng Hoang thiên địa.

Nếu ta dám sử dụng lần nữa, Đại Đạo Chi Phạt sẽ đến nhanh hơn, và cũng mạnh hơn." Thần Nghịch hơi trầm mặc, y tự nhiên biết lời Dương Mi Lão Tổ nói không phải hư.

Thần thông Quá Khứ Thân và Tương Lai Thân tuy mạnh mẽ, nhưng sau khi sử dụng nhất định sẽ dẫn đến Đại Đạo Chi Phạt.

Mà Dương Mi Lão Tổ đã sử dụng một lần, lần thứ hai sử dụng rủi ro cực cao. "Đương nhiên cũng có khả năng Đạo hữu cảm thấy ta đang tính kế ngươi, vậy ta cho ngươi mượn vật này thì sao?" Dương Mi Lão Tổ giơ tay lên, đưa Không Gian Chi Tâm trong tay qua.

Đây là một món Hỗn Độn Chí Bảo, vật bẩm sinh của Không Gian Ma Thần, mức độ quý giá của nó không cần phải nói cũng biết.

Thần Nghịch suy tư một lát, sau đó giơ tay một chưởng nắm chặt Không Gian Chi Tâm, trong ngữ khí mang theo một tia trịnh trọng: "Nếu đã như vậy, vậy ta tạm thời nhận lấy, đến lúc đó sẽ trả lại ngươi." "Được, tính cách của Đạo hữu vẫn đáng tin cậy, dù sao cũng tốt hơn không ít so với một số kẻ vô sỉ." Dương Mi Lão Tổ khẽ mỉm cười, sau đó quay đầu liếc nhìn Hồng Quân.

Ánh mắt này nhìn qua, sắc mặt Hồng Quân trở nên cực kỳ khó coi, hiển nhiên là bị lời của Dương Mi Lão Tổ châm chọc. "Thần thông Tương Lai Thân cho ta?" Lăng Tiêu trong lòng trầm ngâm, sau đó nói: "Cái này thì nên thi triển thế nào." "Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ hiểu." Dương Mi Lão Tổ khẽ lắc đầu, sau đó quay người nhìn về phía các Hỗn Độn Ma Thần và cường giả Hồng Hoang khác, nói: "Ngoài hai vị này ra, còn cần chư vị có thể cùng nhau gánh vác Đại Đạo Chi Phạt.

Chỉ có như vậy, mới có thể chống đỡ để hai người họ đánh giết kẻ xâm nhập kia." "Nhưng mà, cái này thì phải gánh vác thế nào?" Nhân Quả Ma Thần cau mày hỏi, hiển nhiên cảm thấy bối rối về kế hoạch này.

Chương 945

"Tự nhiên cần Đạo hữu giúp một tay, ngoài ra, còn cần khai sáng ra một đại trận." Dương Mi Lão Tổ nói, sau đó, ánh mắt người nhìn về phía Quỷ Đạo Chi Chủ. "Chuyện đại trận, cứ giao cho ta đi." Quỷ Đạo Chi Chủ tuy nói trong số các Hỗn Độn Ma Thần, chiến lực không tính là đỉnh tiêm, nhưng lại cực kỳ giỏi về Đạo Trận Pháp Biến Hóa.

Thậm chí Đại Trận Hộ Giới của Hồng Hoang, cũng là do y khai sáng.

Và sau đó, Dương Mi Lão Tổ thao thao bất tuyệt nói, dường như đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho chuyện này từ lâu.

Các cường giả tại chỗ đều hơi ổn định lại.

Nếu có kế hoạch có thể thực hiện, vậy còn có thể cứu vãn, thì chưa tính là tuyệt vọng!

Vô số ma thần trong trận đều trong lòng khẽ động.

Chỉ trong khoảnh khắc, các cường giả tại chỗ đều tản đi, chỉ để lại một phần những kẻ có thực lực cường hãn canh giữ vết nứt.

Lăng Tiêu đang định rời đi, thì nhận được một đạo truyền âm bất ngờ. "Có thể qua đây gặp một chút không?" Thần Nghịch?

Lăng Tiêu khẽ nhướng mày, sau đó chào hỏi mọi người, liền độn nhập vào Hỗn Độn.

Chỉ trong khoảnh khắc, y đã tìm thấy một thế giới trong Hỗn Độn, và Thần Nghịch đang chờ đợi y ở đó.

Nói cũng lạ, trăm năm trước hai người còn phải sinh tử bác sát, bây giờ lại phải hội tụ cùng nhau mật mưu. "Thần Nghịch Đạo hữu, ngươi bảo ta đến trước, có chuyện gì không?" Lăng Tiêu hỏi. "Ngươi

có cảm thấy, chuyện có chút không ổn không?" Giọng Thần Nghịch mang theo một tia ngưng trọng. "Đương nhiên." Lăng Tiêu lập tức gật đầu.

Nếu y không cảm nhận được điều bất ổn, thì cũng không cần phải ở Hồng Hoang thiên địa làm gì. "Dương Mi Lão Tổ!" Hai bên gần như đồng thanh nói, cùng lúc chỉ vào Dương Mi Lão Tổ.

Lời vừa dứt, hai bên lại trầm mặc.

Lăng Tiêu hạ giọng nói: "Nhưng lão già này tuy có mưu tính một chút, nhưng con côn trùng kia, hẳn không phải do y tìm đến." "Ta cũng nghĩ vậy." Thần Nghịch gật đầu.

Hiện tại bất kể là Hỗn Độn Ma Thần nào, cũng không có tư cách đàm phán điều kiện với những con côn trùng đó.

Dù sao những con côn trùng đó đâu có trải qua Đại Kiếp Khai Thiên nào, cường giả Đại Đạo e rằng không ít, kẻ yếu không có tư cách giảng điều kiện với cường giả. "Vậy nên, lão già kia hẳn là thuận thế mà làm, y hẳn là đang mưu tính điều gì đó." Lăng Tiêu xoa cằm, nói. "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng y và Thời Thần mật mưu, nghiên cứu Quá Khứ Thân, Tương Lai Thân, rốt cuộc là vì điều gì?" Thần Nghịch cau mày, đây là điểm y không thể hiểu rõ.

Nếu không thể biết mục đích của đối phương, thì cũng không có cách nào suy đoán bước tiếp theo đối phương muốn làm gì.

Mặc dù hiện tại ba bên đều là đồng minh công khai, nhưng Thần Nghịch thà tìm Lăng Tiêu, người mà trước đây mình đã không ngừng chém giết tranh đấu, để hợp tác, cũng không đi tìm Dương Mi.

Mặc dù sau khi hợp tác kết thúc, hai bên nhất định sẽ trở thành tử địch.

Lý do không gì khác, biết rõ gốc rễ, muốn làm gì đều rất rõ ràng.

Dương Mi Lão Tổ cho đến nay chỉ mới ra tay một lần, đó là để báo thù thượng cổ, cướp lại Âm Dương Luyện Thiên Lô, Càn Khôn Lượng Thiên Xích, sau đó lập tức đạt thành giao dịch và hòa giải với phe Hồng Hoang.

Cả hai bên đều không đoán được Dương Mi Lão Tổ và Thời Thần rốt cuộc muốn làm gì. "Rốt cuộc vẫn phải cẩn thận một chút, có thể để lão quỷ từ pháp trận quan sát." Lăng Tiêu đề nghị. "Sau khi thần thông Quá Khứ Thân, Tương Lai Thân đạt được, ngươi và ta cũng nên trao đổi với nhau một phen." Thần Nghịch bổ sung. "Không sai." Lăng Tiêu gật đầu.

Hai bên lại trò chuyện một lát, sau đó mỗi người quay người rời đi.

Trong một thế giới nào đó, Dương Mi Lão Tổ nhìn dòng sông thời gian không ngừng cuồn cuộn chảy trước mắt, và Thời Thần đang chậm rãi bước ra từ trong đó, nói: "Ta cũng không ngờ, kế hoạch của chúng ta lại phải tiến hành sớm hơn." "Ài, nhưng điều này chưa chắc đã là chuyện xấu, có ngoại lực tương trợ, những người khác không thể không ràng buộc với chúng ta." Thời Thần đã hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, sau đó tán đồng gật đầu. "Đúng là đạo lý này." Dương Mi Lão Tổ khẽ mỉm cười, nhưng ngay sau đó thần sắc trở nên ngưng trọng: "Nhưng, không thể xảy ra vấn đề, chuyện này liên quan đến an nguy của ngươi và ta." Thần Thần sắc mặt khá ngưng trọng, cho dù thế giới này bị xâm nhập, kỳ thực vô số cường giả Ma Thần vẫn còn một con đường sống, đó chính là trốn chạy!

Nhưng chỉ riêng y thì không được!

Thời Thần đã sớm bị con Trùng Hoàng kia để mắt tới, căn bản không thể trốn thoát. "Trước tiên hãy đảm bảo bọn họ không bị ăn thịt, sau đó mới tiến hành kế hoạch tiếp theo của chúng ta." Thời Thần

nói. "Yên tâm." Dương Mi Lão Tổ gật đầu, nói: "Điều gì quan trọng trước, sau, ta tự nhiên cũng phân biệt rõ.

Nhưng mà, với những Ma Thần kia, e rằng vẫn không đủ, ta vẫn phải đi giúp bọn họ một tay." "Ồ?" Trong mắt Thời Thần lóe lên vài phần nghi hoặc, cuối cùng lập tức hiểu ra.

“Hóa ra là vậy.” Thời Thần khẽ gật đầu.

“Vậy ta đi trước đây.” Dương Mi lão tổ lên tiếng, sau đó xoay người hóa thành một đạo lưu quang, lần này, y hướng về phía Hồng Hoang thiên địa mà đi.

Chỉ chốc lát sau, Dương Mi lão tổ đã đến gần thai mô của Hồng Hoang.

Nhìn thấy vị Không Gian Ma Thần này lại xuất hiện, Khổng Tuyên từ bên trong bước ra, giơ tay hành lễ: “Kiến quá Dương Mi tiền bối, không biết đạo hữu có điều gì sai bảo?” “Không có gì, ta biết rõ trong thâm không Hỗn Độn có vài lão già đang ẩn náu, nên đến chỉ đường cho các ngươi.” Dương Mi lão tổ khẽ cười, ngữ khí mang theo một chút tùy ý.

“Lão già?” Khổng Tuyên hơi ngẩn người, sau đó lập tức hiểu ra, kẻ có thể được vị Không Gian Ma Thần này gọi là lão già, tự nhiên chỉ có thể là ba ngàn Đại Đạo Ma Thần năm xưa!

“Chỉ riêng những kẻ ta biết, có Kiếm chi Ma Thần Kiếm Tôn, Băng chi Ma Thần, Yêu đạo Ma Thần...” Dương Mi lão tổ như đếm bảo vật trong nhà, lần lượt xướng tên từng người.

Nghe thấy vậy, Khổng Tuyên trực tiếp sững sờ.

“Không ngờ vẫn còn nhiều Ma Thần chưa chết, ẩn nấp trong Hỗn Độn như vậy, không hổ là Không Gian Ma Thần.” Khổng Tuyên thầm kinh thán trong lòng, sau đó vội vàng chắp tay nói: “Đa tạ Dương Mi

tiền bối chỉ điểm.” Dương Mi lão tổ khẽ cười, rồi xoay người rời đi.

Thân ảnh y dần biến mất trong Hỗn Độn, còn Khổng Tuyên lập tức truyền tin tức này về Hồng Hoang thiên địa.

“Tuy nhiên, các ngươi cũng đừng hy vọng quá cao.” Dương Mi lão tổ khẽ lắc đầu, giọng nói mang theo một chút bất lực, “Bọn họ một lòng khổ tu, nghiên cứu thần thông pháp tắc, không hề tham gia tranh đấu.

Giống như lão hữu Ngũ Hành của ta vậy, nếu không phải lần này náo động quá lớn, e rằng tuyệt đối không chịu nhảy ra.” Nghe vậy, Khổng Tuyên như suy tư điều gì rồi gật đầu.

“Hóa ra là thế, đa tạ lão tổ.” Hắn hiểu rõ, những Hỗn Độn Ma Thần này đa phần ẩn thế tu hành, không dễ dàng can dự vào tranh đấu thế tục.

“Ừm.” Dương Mi lão tổ khẽ gật đầu, sau đó rời đi.

Mục tiêu của y chính là đại bản doanh của Thần Nghịch.

Lúc này, Khổng Tuyên lập tức trở về Hồng Hoang thiên địa, thông báo sự việc cho chư vị đại năng.

“Hóa ra là vậy, xem ra Dương Mi lão tổ cũng đã sốt ruột rồi.” Lăng Tiêu nghe tin tức này, trong lòng thầm suy tính.

Hắn thừa hiểu tính cách của Dương Mi lão tổ, nếu không phải tình hình ép buộc, y tuyệt đối không dễ dàng tiết lộ những thông tin này.

“Nếu lão già đó nói không sai, chúng ta nên nhanh chóng phái người đi mời những Hỗn Độn Ma Thần đó.” Hồng Quân lên tiếng, giọng nói có phần cấp thiết.

Chương 946

"Vậy phái ai đi đây?" Quỷ Đạo Chi Chủ vừa định mở miệng, thấy những người khác đang lạnh lùng nhìn chằm chằm mình, liền ngậm miệng lại.

Hắn nghĩ thầm nếu không phải hiện tại còn cần hắn để hoàn thiện đại trận của Dương Mi, e rằng hai phe Hồng Hoang và Thần Nghịch đã cùng hội đồng một mình hắn trước rồi.

"Mẹ nó, biết thế thà bị Bàn Cổ chém chết cho xong, ít nhất với thủ đoạn của ta còn có thể phục sinh." Trong lòng Quỷ Đạo Chi Chủ chỉ còn lại sự hối hận!

Hắn hận không thể dùng Thời Thần Chung quay về quá khứ, để Bàn Cổ cho một rìu để được thanh tịnh.

Nhưng nay ván đã đóng thuyền, hắn cũng không còn cách nào khác.

"Chi bằng, để ta đi bái phỏng vị Kiếm chi Ma Thần kia." Thanh Liên Thông Thiên lên tiếng.

Nghe lời này, chư thánh Hồng Hoang đều gật đầu tán thành.

Bởi lẽ Thanh Liên Thông Thiên chủ tu Kiếm chi pháp tắc, nếu hắn đi tiếp xúc với Kiếm chi Ma Thần Kiếm Tôn, có lẽ sẽ dễ nói chuyện hơn.

"Yêu đạo Ma Thần có chút thâm giao với ta, cứ để ta đi." Nhân Quả Ma Thần nói.

"Vậy ta đi tìm Túc Mệnh, hắn chắc hẳn không muốn bị lũ sâu bọ kia ăn thịt đâu." Tai Ách Ma Thần lắc đầu.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

Hắn đã hỏi qua Quỷ Đạo Chi Chủ, phát hiện trận đồ Dương Mi lão tổ đưa ra đúng là dùng để phân tán sự trừng phạt của Đại Đạo.

Đã như vậy, tự nhiên cường giả càng nhiều càng tốt.

Bởi vì với tư cách là người chủ trì Tương Lai Thân, Lăng Tiêu không muốn bị Đại Đạo chi phạt đánh chết.

Cần biết rằng chỉ một mình gánh chịu, ngay cả vị Không Gian Ma Thần Thời Thần năm xưa cũng vì Đại Đạo chi phạt mà vẫn lạc.

Tất nhiên, đối với việc những cường giả cấp bậc này có thực sự chết hay không, Lăng Tiêu vẫn giữ thái độ hoài nghi.

Năm đó ngay cả Bàn Cổ Tổ Thần cũng không chém chết sạch được đám người này, một chút Đại Đạo chi phạt đơn giản chắc chưa đủ để Thời Thần triệt để tiêu biến.

Chỉ một lát sau, từ Hồng Hoang bay ra đông đảo cường giả, hướng về phía Hỗn Độn.

Thanh Liên Thông Thiên dùng Tru Tiên Tứ Kiếm phá khai Hỗn Độn, đạp không mà hành, liên tục thôi toán tọa độ mà Dương Mi lão tổ cung cấp.

"Nếu đã như vậy, chắc hẳn là ở phương vị kia!" Thanh Liên Thông Thiên vốn không giỏi Không Gian chi đạo, ước chừng mất hai ngày thời gian mới đến được thâm không Hỗn Độn.

Sau đó, hắn nhìn thấy một phương Tiểu Thiên Thế Giới ẩn bí ở đó.

"Chính là nơi này?" Thanh Liên Thông Thiên thầm nghĩ, vừa định bước vào, đột nhiên lông tơ dựng đứng, cảm nhận được một ánh mắt sắc lẹm khó tả đang chằm chằm nhìn mình.

"Khí tức của Bàn Cổ, ngươi là ai?" Một giọng nói thản nhiên vang

lên, sau đó, Thanh Liên Thông Thiên thấy một đạo thân ảnh từ trong thiên địa bước ra.

Người đó cũng giống như Bàn Cổ Tổ Thần, ngưng tụ Tiên Thiên pháp thể, mặc một thân thanh y, môi mỏng, mũi cao, trong mắt tràn đầy vẻ lăng lệ.

Đó chính là Kiếm chi Ma Thần Kiếm Tôn, lúc này đang có tu vi Hợp Đạo cảnh Tứ trọng thiên đỉnh phong!

"Tại hạ là do một phần ba nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành." Thanh Liên Thông Thiên khẽ chắp tay, ngữ khí mang theo một chút cung kính.

"Hóa ra là vậy..." Nam tử thanh y lạnh lùng quét mắt qua Thông Thiên, hỏi: "Ngươi cũng tu Kiếm chi pháp tắc?" "Không sai." Thông Thiên gật đầu, lúc này đã dần thích nghi được với cỗ ý chí lăng lệ kia.

"Rất tốt, vậy ta thử một chút." Trong mắt Kiếm Tôn lóe lên vẻ hứng thú, một tay đặt trước ngực, tay kia thản nhiên hướng về phía Thông Thiên!

Khảnh khắc tiếp theo, một luồng kiếm khí lẫm liệt bùng nổ!

Tuy nhiên, một kiếm này lại bị Thông Thiên nhẹ nhàng né tránh.

"Tiền bối, tại hạ tới tìm ngài là có việc hệ trọng!" Thông Thiên vội vàng nói.

"Không gấp một thời một khắc, đánh xong rồi nói!" Hứng thú trong mắt Kiếm Tôn càng đậm, y liên tục ra tay, từng đạo kiếm quang hoành quán Hỗn Độn rít gào lao ra.

"Được rồi." Thông Thiên gật đầu, giơ tay nắm lấy Tru Tiên Kiếm, còn Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm ba thanh tiên kiếm khác vây quanh xung quanh.

Trong sát na, hai vị cường giả tu Kiếm chi pháp tắc giao đấu với nhau, vạn phần giây lát, nơi đây lóe lên vô tận kiếm quang, ngay cả vùng Hỗn Độn này cũng bị chém vụn tức khắc!

Tiếng va chạm đinh tai nhức óc không dứt!

Không biết đã đối chọi bao nhiêu chiêu, hai bên đột nhiên tách ra.

Kiếm Tôn nhíu mày, mở miệng nói: "Đây không phải kiếm của ngươi, nó không hợp với ngươi, sát khí quá nặng." "Kiếm tại thể nội, huống hồ tiền bối cũng chỉ xuất quyền chứ chưa xuất kiếm." Thông Thiên bình tĩnh đáp, nhưng trong mắt cũng lóe lên sự khoái ý.

Đây là lần đầu tiên hắn giao đấu với cường giả tu luyện cùng loại Đại Đạo.

Cảm giác này thật huyền diệu!

"Được rồi, giờ nói chuyện hệ trọng của ngươi đi.

Nể tình ngươi là phân thân của Bàn Cổ, lại hợp khẩu vị của ta, ta sẽ giúp ngươi." Kiếm Tôn hào sảng lên tiếng.

"Thực ra là toàn bộ thiên địa Hỗn Độn gặp nạn." Thông Thiên nhanh chóng kể lại chuyện Quỷ Đạo Chi Chủ lẩn trốn qua vết nứt, bắt cóc Trùng Mẫu, chọc giận Trùng Hoàng, cuối cùng bị kẻ địch đánh tới tận cửa.

"Cái gì!?" Nghe xong, ngay cả Kiếm Tôn vốn thản nhiên cũng trợn mắt hốc mồm.

"Làm sao có loại Hỗn Độn Ma Thần gây ra họa lớn như vậy chứ!?" Y không thể tin nổi nói.

"Sao ngươi không nói sớm!?" Kiếm Tôn có chút cấp thiết hỏi.

Thông Thiên bất lực: "Tiền bối, ngài có cho ta cơ hội nói không?" Kiếm Tôn ngẩn ra, sau đó cười ngượng nghịu.

“Cho nên các ngươi hiện tại đang tìm kiếm cường giả để cùng gánh chịu Đại Đạo chi phạt?” Kiếm Tôn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Không sai, hay là tiền bối định thay thế Thần Nghịch thi triển Quá Khứ Thân?” Thông Thiên hỏi vặn lại.

“Cũng không cần thiết.” Kiếm Tôn lắc đầu, “Đã như thế, ta sẽ về Hồng Hoang một chuyến.” Y hiểu rõ, đối mặt với đại nạn như vậy, chỉ dựa vào sức một người là không đủ.

“Được.” Thông Thiên gật đầu, dẫn Kiếm Tôn quay về Hồng Hoang.

Ở một nơi khác ngoài Hỗn Độn, Nhân Quả Ma Thần cảm nhận được những nhân quả vẫn tồn tại trong Hỗn Độn, bước tới, chẳng mấy chốc đã tiến vào một phương thiên địa.

“Đây là nơi Thiên Yêu Ma Thần cư ngụ?” Nhân Quả Ma Thần thầm suy tính.

Nếu thế giới y khai tịch là Phật đạo thế giới, thì thế giới của Thiên Yêu chính là Yêu đạo thế giới!

Hoặc có thể nói giống như Ma đạo Ma Thần, lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa đã tham khảo rất nhiều Hỗn Độn Ma Thần.

Thiên Yêu chính là cội nguồn của Yêu đạo.

Đương nhiên, thế giới này do Thiên Yêu khai tịch mạnh hơn nhiều so với Yêu đạo thế giới đã dung hợp với Hồng Hoang trước kia.

Yêu đạo thế giới hòa nhập vào Hồng Hoang là ứng vận mà sinh, tuy không thiếu sự thúc đẩy của Thiên Yêu phía sau, nhưng chưa phát triển đến cực hạn.

Còn thế giới này, dưới sự kinh doanh của Thiên Yêu, đẳng cấp vượt xa cái kia.

Nhân Quả vừa tới gần, một luồng yêu khí ngút trời ập đến, vô số yêu tộc dõi mắt nhìn chằm chằm.

Chương 947

"Hắc, ta nói ngươi không ở Phật đạo thế giới của mình, tới chỗ ta làm gì?" Một giọng nói âm trầm vang lên, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Nhân Quả.

Khác với các Ma Thần khác chọn Tiên Thiên pháp thể của Bàn Cổ để hóa hình, Thiên Yêu chọn hiển hiện bằng bản thể.

Có thể nói Thiên Yêu chính là thủy tổ của Yêu tộc, trên người y có thể tìm thấy dấu vết của bất kỳ loài yêu nào, kể cả Kim Ô hay Côn Bằng.

"Thiên Yêu, ta đã gia nhập Hồng Hoang rồi." Nhân Quả Ma Thần bất lực nói.

"Ồ?" Thiên Yêu tò mò, "Vị trí Phật đạo đạo chủ chẳng phải đã bị người khác chiếm rồi sao?

Ngươi gia nhập Hồng Hoang làm gì?" "Ai!" Nhân Quả cười khổ, "Nợ nhân quả, không thể không trả." Y thở dài kể lại: "Năm đó ta khai tịch Phật đạo thế giới, kết quả bị Ma đạo đánh lén, ta rơi vào trầm thụy, cũng nhân đó mà tiến thêm một bước..." Chỉ một lát, Nhân Quả đã kể hết quá khứ vô số năm của mình.

Thiên Yêu suy tư: "Xem ra là vì Ma đạo đã chọn phe trước, nên ép ngươi cũng phải chọn phe." "Đúng là đạo lý này." Nhân Quả gật đầu.

"Vậy lần này ngươi định mời ta gia nhập Hồng Hoang sao?" Thiên Yêu hắc hắc cười, "Thực ra không cần, xét theo góc độ nào đó, ta vẫn luôn đứng về phía Hồng Hoang." Nhân Quả ngơ ngác: "Hả???" "Ngươi đoán xem, Yêu đạo đạo chủ hiện tại là ai?" Thiên Yêu thần bí hỏi.

“Phục Hy.” Nhân Quả không chút do dự đáp, đây cũng là điểm y thắc mắc.

Y và Thiên Yêu quan hệ khá tốt, tự nhiên biết Yêu đạo đạo chủ mặc định phải là Thiên Yêu.

Thế nhưng, khi thấy Phục Hy – một sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang – chiếm giữ vị trí đó, y đã rất kinh ngạc.

“Vậy ngươi có biết sau Vu Yêu đại kiếp, Phục Hy làm thế nào để tái tạo căn cơ không?” Thiên Yêu tiếp tục.

“Cái này...” Nhân Quả lắc đầu, y thật sự không rõ.

Y chỉ biết sau khi yêu tộc suy tàn, dường như Hồng Quân đã ra tay giúp đỡ điều gì đó.

“Hắn dùng Thiên Yêu Tâm để tái tạo căn nguyên.” Thiên Yêu cười nói.

“Thiên Yêu Tâm?” Nhân Quả ngẩn người, rồi sực hiểu ra, “Phục Hy dùng tim của ngươi?” “Không sai.” Thiên Yêu gật đầu, “Ta là thủy tổ của loài yêu, trong tim vốn đã dựng dục Đại Đạo bản nguyên yêu khí.

Nếu không có yêu khí của ta, Phục Hy sao có thể thuận lợi quay lại ngôi vị Thánh nhân như vậy?” Nhân Quả nhìn vẻ mặt hớn hở của Thiên Yêu, nói: “Vậy đây chính là thủ đoạn của ngươi?” “Đúng thế.” Thiên Yêu cười, “Xét về ý nghĩa nào đó, một nửa mông ta đã ngồi lên ghế Yêu đạo đạo chủ, mà còn không phải gánh vác trách nhiệm của đạo chủ.

Việc tốt như vậy sao không làm?” Thiên Yêu cười hà hà, rồi triển lộ khí tức.

Nhân Quả kinh hãi, cảnh giới của Thiên Yêu lúc này cũng là Hợp Đạo Ngũ trọng thiên!

“Nếu không nhờ vào khí vận Yêu đạo của Hồng Hoang, dù có tọa trấn phương thế giới này, tu vi của ta cũng không tăng tiến như vậy.” Thiên Yêu nói tiếp.

Nhân Quả gật đầu cảm thán.

Y nhờ vào việc sinh tử dây dưa với Ma đạo Ma Thần, mượn nhân quả khổng lồ mới lên được Ngũ trọng thiên, không ngờ Thiên Yêu lại thành công dễ dàng như thế.

“Chỉ vì đạo chủ có tâm huyết của ngươi sao?” Nhân Quả tò mò.

“Không chỉ vậy.” Thiên Yêu lắc đầu, “Quan trọng là năm xưa ta đã dùng tâm huyết của mình để tái tạo triệt để căn cơ cho cả Yêu tộc!

Ta tương đương với một nửa nền móng của Yêu tộc, hưởng chút khí vận thì có gì quá đáng đâu?” “Không quá đáng.” Nhân Quả cảm thán, thầm nghĩ nhân quả đúng là kỳ diệu.

“Hèn chi, ngươi vốn luôn thích theo đuổi tự do.” “Tất nhiên rồi.” Thiên Yêu vỗ vai Nhân Quả, “Đa tạ Phục Hy đã gánh vác trách nhiệm đạo chủ hộ ta, ta mới có thể tiêu dao tự tại thế này.

Nói đi, tìm ta có việc gì?” Thiên Yêu đổi giọng nghiêm túc.

“Ngươi còn nhớ Quỷ Đạo Chi Chủ không?” “Nhớ chứ, cái tên nhát chết đã trốn suốt trận Khai Thiên đại kiếp đó.” Thiên Yêu cười trêu chọc.

“Hắn đã dẫn tới một kẻ địch cấp bậc Đại Đạo Cảnh!” Nhân Quả nói tiếp.

“Hả?” Thiên Yêu sững sờ, “Chờ đã, ta không nghe nhầm chứ, hiện tại Thần Nghịch mạnh nhất và cả Bàn Cổ kia tu vi cũng chỉ cỡ lục thất trọng thiên, tên đó làm cách nào mà kéo được kẻ cấp Đại Đạo tới?” “Đây là một câu chuyện dài...” Nhân Quả thở dài, kể lại chuyện của Quỷ Đạo Chi Chủ khiến Thiên Yêu nghe mà trợn mắt hốc mồm.

“Cứ tưởng ta là kẻ ham chơi nhất đám Ma Thần, không ngờ còn có kẻ chơi liều hơn ta.” Thiên Yêu cảm thán.

“Tại sao chúng ta phải đi chùi đít cho hắn?” “Không còn cách nào khác.” Nhân Quả bất lực, “Giờ không đoàn kết để gánh cái đại trận kia, e rằng tất cả đều thành mồi cho sâu bọ.” “Cái thằng khốn nạn này thật hại người không ít!” Thiên Yêu lập tức chửi đổng, không ngờ mình lại bị hố một vố đau thế này.

“Đi thôi.” Nhân Quả nói.

“Được rồi.” Thiên Yêu đành gật đầu, y có không muốn đi thì cũng không xong.

Cùng lúc đó, Tai Ách Ma Thần tìm thấy một phương thiên địa trong Hỗn Độn.

“Đây là nơi Dương Mi nói sao, Túc Mệnh thật sự ở bên trong?” Nhướng mày, Tai Ách Ma Thần chỉ tay một cái, thế giới trước mặt liền nứt ra một khe hở cho y tiến vào.

Chỉ lát sau, Tai Ách Ma Thần cảm nhận được phương thiên địa này đang bùng phát từng trận tai nạn!

Mà những tai nạn này đều là do con người tạo ra!

Lúc này, khắp nơi vang lên vô số tiếng hô hoán: “Nhất định phải tiêu diệt Túc Mệnh!” “Vô số năm rồi, chúng ta từ chối mang theo xiềng xích của định mệnh!” “Hôm nay phải đánh tan Thiên Đình, phá hủy Túc Mệnh Tháp!” Thiên Đình?

Túc Mệnh?

Tai Ách Ma Thần khoanh tay nhìn xuống, thấy vô số cường giả hiện ra, thậm chí có cả cấp bậc Thánh nhân.

Họ chia làm hai phe.

Một phe trấn giữ nơi giống như Thiên Đình Hồng Hoang, cao cao tại thượng.

Phe kia dường như đến từ khắp nơi trong thiên địa.

"Chúng sinh làm phản Thiên Đình sao?" Tai Ách Ma Thần bắt đầu thấy hứng thú.

Tại trung tâm chiến trường là hai đạo thân ảnh hồng và lam, tỏa ra khí tức Thủy Hỏa đại đạo, đều đã đạt tới cấp bậc Thánh nhân!

Nữ tử mặc lam y ngồi bệt dưới đất, thương tích đầy mình, dù Thủy chi đại đạo có tác dụng trị liệu cũng không thể chữa lành.

"Ngươi thắng rồi." "Là chúng ta thắng!" Nam tử mặc hồng y sảng khoái nói: "Tránh ra đi, để ta phá hủy Túc Mệnh, ta sẽ không làm khó ngươi." "Vô ích thôi." Lam y nữ tử buồn bã lắc đầu: "Dù là ngươi, là ta, hay chúng sinh thiên địa này, không ai có thể phá hủy được Túc Mệnh!" "Không thử sao biết!?" Hồng y nam tử cao ngạo nói.

"Thiên Đình mục nát là vì những kẻ như các ngươi, chính các ngươi cản trở sự tiến bộ!" "Vậy sao?" Lam y nữ tử cười khổ nhìn hắn: "Mười vạn năm trước, ta cũng giống như ngươi, nghịch thiên chứng đạo, cuối cùng đánh lên Thiên Đình.

Thế nhưng, vẫn không làm gì được Túc Mệnh." "Ta sẽ là ngoại lệ!" Hồng y nam tử tuyên bố.

"Được thôi, nếu ngươi không tin, cứ việc thử xem." Lam y nữ tử nhường đường.

Dưới sự chứng kiến của vạn quân, vị Thánh nhân hồng y tiến đến tòa tháp tượng trưng cho Túc Mệnh.

"Phá cho ta!" Tu vi hạo hãn bộc phát, hỏa diễm Thánh cấp nhấn chìm Túc Mệnh Tháp!

Chẳng mấy chốc, trung tâm Thiên Đình bị thiêu thành tro bụi!

"Viêm Thiên đại nhân vô địch!" "Hôm nay túc mệnh của chúng ta cuối cùng đã bị phá vỡ!" "Từ nay về sau, có thể tự nắm bắt vận mệnh của mình!" Chúng sinh hò reo vang trời!

Hồng y nam tử dang tay tận hưởng ý chí của thương sinh, nhưng khi hắn định hô lớn một tiếng để diệt tận Thiên Đình, tòa tháp vừa bị thiêu rụi đột nhiên tái tụ lại trong nháy mắt, ngọn lửa Thánh nhân cũng bị dập tắt tức khắc!

"Cái này..." Hồng y nam tử sững sờ, không thể tin vào mắt mình.

Hắn đã dùng cả bản mệnh chi hỏa, hao tổn bản nguyên, vậy mà không lay chuyển nổi tòa tháp này!

Lúc này, lam y nữ tử bật khóc.

Chương 948

"Vô ích thôi, Túc Mệnh không thể bị phá hủy!

Làm sao các ngươi biết việc các ngươi đến đây ngày hôm nay không phải là do túc mệnh an bài?" "Sao có thể!?" Hồng y nam tử phản bác: "Nếu vậy, tại sao nó lại để ta phản kháng túc mệnh?" Lam y nữ tử cười thảm: "Bởi vì nó không quan tâm.

Đối với Túc Mệnh, dù chúng ta có lên ngôi Thánh nhân, cũng chỉ là những con sâu nhỏ mà thôi." Hồng y nam tử đờ người.

Chúng sinh tam giới cũng chết lặng.

Túc mệnh!

Không thể làm trái!

Giữa lúc thiên địa chìm vào tử tịch, một giọng nói đột ngột vang lên: "Bao nhiêu năm không gặp, Túc Mệnh, ngươi vẫn thích chơi trò gia đình này sao?" Ai?!

Cả tam giới kinh hãi.

Một thân ảnh xuất hiện, từng bước tiến vào chiến trường Thiên Đình.

Toàn trường nín thở dõi theo!

Tai Ách Ma Thần đứng trước Túc Mệnh Tháp, khóe miệng nhếch lên: "Sao vậy, sao không ra gặp ta?

Chẳng lẽ ngủ quên rồi?" Vừa dứt lời, Tai Ách Ma Thần đưa tay chộp tới phía trước.

Oanh!

Tòa tháp vừa phục nguyên lại sụp đổ lần nữa, một bóng người áo

trắng từ bên trong bước ra.

“Ngươi quấy rầy giấc ngủ của ta làm gì?” “Túc mệnh, túc mệnh, ai cũng sẽ có một túc mệnh.” Khi bóng áo trắng xuất hiện, chúng sinh tam giới đều run rẩy, như thấy rõ định mệnh của chính mình!

Túc Mệnh Ma Thần!

“Có việc lớn cần ngươi giúp, nếu không túc mệnh của chúng ta sẽ là bị lũ sâu bọ gặm chết.” “Cái gì?” Túc Mệnh Ma Thần kinh ngạc.

Ma Thần Hỗn Độn Túc Mệnh bị sâu bọ ăn?

“Ai bảo ngươi ta ở đây, chắc chắn là lão già Dương Mi rồi.

Tai Ách, ngươi muốn bịa chuyện thì cũng phải bịa cái gì giống thật chút chứ.” Túc Mệnh Ma Thần bất lực nhìn Tai Ách.

“Ngươi nghĩ ta nói đùa sao?” Tai Ách búng tay, một đạo lưu quang bay tới trước mặt Túc Mệnh.

Cảm nhận ký ức bên trong, sắc mặt Túc Mệnh trầm xuống: “Không phải chứ, lão Quỷ gây ra họa lớn thế này sao?” “Chứ còn gì nữa, giờ đang cần người giúp đây.” Tai Ách nói: “Túc Mệnh, ngươi cũng không muốn mình thành thức ăn cho sâu chứ?” “Ách...” Túc Mệnh ngẩn ra rồi gật đầu: “Được rồi, ta biết rồi.

Đi ngay thôi.” Tai Ách giục giã.

Túc Mệnh nhìn xuống đám tiên nhân Thiên Đình và nam tử hồng y đang run rẩy, cười khẽ: “Sau này, các ngươi không còn túc mệnh nữa.

Chúc mừng các ngươi, triệt để tự do rồi.” Dứt lời, hai vị Ma Thần hóa thành lưu quang rời đi.

Đám tiên nhân ngơ ngác.

“Chúng ta... tự do rồi sao?” Hồng y nam tử lẩm bẩm, không dám tin rằng thứ áp chế thiên địa vô số tuế nguyệt lại biến mất dễ dàng

như vậy.

Tại Hồng Hoang, Lăng Tiêu nhướng mày, cảm nhận được mấy đạo khí tức đáng sợ từ bên ngoài tới.

"Mấy vị Hỗn Độn Ma Thần này tu vi đều đã đạt tới Tứ trọng thiên cảnh giới sao?" Lăng Tiêu thầm nghĩ.

Hỗn Độn Ma Thần không giống như sinh linh bình thường, cảnh giới của họ vốn vẫn còn đó, chỉ là năm xưa vì trốn chạy Bàn Cổ mà vứt bỏ quá nhiều, giờ chỉ còn một tia sức mạnh tồn tại.

Không chỉ Lăng Tiêu, các cường giả khác cũng cảm nhận được sự giáng lâm của ba vị Ma Thần: Kiếm Đạo, Túc Mệnh và Thiên Yêu.

Thiên Yêu đảo mắt nhìn quanh, lập tức thấy Phục Hy đang ở Hợp Đạo Nhị trọng thiên, liền nhe răng cười: "Thiên Yêu Tâm của ta dùng tốt chứ?" Nghe vậy, Phục Hy chấn động, cúi đầu hành lễ: "Đa tạ tiền bối đã ban cho đạo bản nguyên chi khí năm đó, nếu không có nó, ta không cách nào tái tạo bản thân và căn nguyên Yêu tộc." "Không sao..." Thiên Yêu lắc đầu, liếc nhìn Hồng Quân ở đằng xa: "Cũng nhờ cái tên chạch nào đó đã nhặt mất trái tim tàn phá của ta lúc ấy." Hồng Quân vẫn bình tĩnh như không nghe thấy gì.

"Chỉ có ba vị này thôi sao?" Lăng Tiêu quay đầu hỏi.

"Hỗn Độn bao la, ngay cả Không Gian Ma Thần cũng không thể quản hết được, những kẻ khác thì có lẽ vị kia cũng không biết." "Hóa ra là thế." Lăng Tiêu gật đầu, suy ngẫm một lát rồi nói: "Vậy mời ba vị tiền bối qua thảo luận với lão Quỷ để cấu kiến đại trận." Đang nói, trong Hỗn Độn lại có mấy đạo lưu quang tiến vào Hồng Hoang.

"Lão sư!" Kim Bằng đã về.

"Thế nào rồi?" Lăng Tiêu nhíu mày.

"Con đi tìm Băng chi Ma Thần, sau đó đụng độ Vĩnh Hằng Ma

Thần...” Kim Bằng kể lại việc bên đó đã nhanh chân tìm thấy Băng chi Ma Thần trước.

“Họ có ra tay không?” “Dạ không.” Lăng Tiêu gật đầu, thầm nghĩ Vĩnh Hằng vẫn chưa điên đến mức ra tay vào lúc đại nạn sắp đến.

“Sao rồi?” “Xem ra lão già Dương Mi giấu kỹ thật, biết nhiều đồng đạo như vậy.” Thần Nghịch khoanh tay đứng trong Hỗn Độn, uy thế khiến vạn vật không dám lại gần.

Trước mặt Thần Nghịch là một nữ tử áo trắng, tóc như pha lê.

Băng chi Ma Thần!

Năm đó bị Bàn Cổ chém, nàng dùng một khối băng bảo vệ sinh cơ rồi trọng sinh.

Vị Ma Thần này thích yên tĩnh, không tham gia tranh đấu, hiện tại tu vi là Hợp Đạo Tam trọng thiên đỉnh phong.

Tu vi này có lẽ chỉ bằng một con hung thú dưới trướng Thần Nghịch, nhưng hắn không tin Băng chi Ma Thần chỉ có bấy nhiêu.

Đang lúc đàm thoại, một tiếng cười từ xa vọng lại: “Đã lâu không gặp, lão hữu.” Thần Nghịch quay đầu, thấy một luồng hắc ám nồng đậm đang tới.

Luồng hắc ám đó tỏa ra khí tức đáng sợ, ngay cả Hỗn Độn xung quanh cũng bị nó nuốt chửng.

Tiếng nhai nuốt râm ran khiến Thần Nghịch nhíu mày.

“Thôn Phệ, ta cứ tưởng ngươi chết lâu rồi chứ.” “Sao mà chết được.” Luồng hắc ám méo mó hóa thành một nhân ảnh mờ ảo, không mắt mũi tai, chỉ có một cái miệng khổng lồ kỳ quái!

Thôn Phệ Ma Thần!

Một trong các Ma Thần có thể nuốt chửng vạn vật để tăng cường

bản thân, năm xưa từng vây công Bàn Cổ rồi tử trận.

"Kỳ lạ..." Thần Nghịch nhíu mày, hắn nhớ rõ trong đại kiếp năm đó đã thấy đối phương chết hẳn rồi mà.

"Bởi vì, có ta giúp hắn..." Một giọng nói u minh vang lên, Thần Nghịch giật mình vì có kẻ xuất hiện mà hắn không hề hay biết!

Khảnh khắc sau, sắc mặt Thần Nghịch thay đổi, hắn nhìn vào bụng của Thôn Phệ Ma Thần.

Vẻ mặt hắn lộ rõ sự nghi hoặc khó hiểu.

"Ha ha..." Thôn Phệ Ma Thần cười hắc hắc, xoa bụng nói: "Lúc ta vừa phục sinh, đói đến phát điên, tình cờ gặp Vận Mệnh, thế là nuốt luôn hắn vào bụng.

Ài, năm đó cũng nhờ hắn giúp ta che giấu hành tung, để lại một đạo phân thân làm hậu thủ." Thần Nghịch đờ người, Vận Mệnh cũng là một trong mười Ma Thần mạnh nhất như hắn, sao có thể bị Thôn Phệ nuốt dễ dàng vậy?

Giọng nói của Vận Mệnh lại vang lên: "Không sao, dù bị hắn nuốt cũng chẳng làm gì được ta.

Nói đi, tình hình hiện tại thế nào, ta cảm nhận được vận mệnh đang có biến hóa khác thường." "Nếu không phải lão già Dương Mi ra tay lần trước, e rằng vết nứt kia đã vỡ rồi." Thần Nghịch kể lại những gì mình biết về vết nứt.

Chương 949

"Hóa ra là vậy, thật thú vị, không biết bị lũ sâu bọ đó ăn thịt sẽ có cảm giác thế nào nhỉ." Nghe Vận Mệnh nói vậy, mặt Thần Nghịch đen lại.

Hắn đã hiểu ra.

Có lẽ cuối trận Khai Thiên đại kiếp, Vận Mệnh đã tiên liệu được điều gì đó nên hợp tác với Thôn Phệ.

Cả hai cùng trọng sinh, Thôn Phệ nuốt Vận Mệnh nhưng không tiêu hóa được.

Lăng Tiêu cảm nhận được thông tin, giơ tay hiện ra từng đạo lưu quang.

"Đại ca, vết nứt lại có vấn đề!" Tiếng của Diệt Mông vang lên!

Nghe thấy vậy, ngay cả Thôn Phệ Ma Thần cũng khựng lại.

"Đi xem sao!" Thần Nghịch không chút do dự.

Hai bên đều có cường giả trấn giữ, giờ có biến chứng tỏ vấn đề rất nghiêm trọng.

Ngoài vết nứt, một con sâu khổng lồ đỏ rực như kiến nhưng kích thước to lớn vô cùng, tỏa ra khí tức khủng bố đang hiện ra.

Đồng thời, từng luồng sức mạnh từ bên kia không ngừng bơm vào cơ thể nó để tu dưỡng và sửa chữa.

"Tấn công thêm lần nữa!" Một giọng nói uy nghiêm truyền tới.

Xung quanh con sâu khổng lồ là dày đặc các bóng hình, không ít kẻ tỏa ra khí tức Đại Đạo Cảnh.

Ở giữa bọn chúng là một thân ảnh mạnh nhất, tu vi đã đạt tới Đại

Đạo Cửu trọng thiên!

Nếu hắn xuất hiện ở Hỗn Độn này, có thể dễ dàng giết sạch các Ma Thần hiện tại.

Trên người vị cường giả Đại Đạo Cửu trọng thiên này đầy những vết thương hung tợn, dường như do đối thủ cùng cấp gây ra!

Trùng Hoàng!

Bá chủ của thế giới mà Quỷ Đạo Chi Chủ từng tới, ở nơi sâu bọ làm chủ đó, hắn là chí tôn tương đương với Bàn Cổ Tổ Thần.

Lúc này, Trùng Hoàng khao khát nhìn về phía vết nứt dẫn tới Hồng Hoang.

"Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng tìm thấy lai lịch của tên trộm đó!

Trong thế giới kia... có khả năng vượt qua Đại Đạo Cảnh!" Năm xưa Quỷ Đạo Chi Chủ mang theo nhiều Hỗn Độn linh bảo tới, đánh một trận với Trùng Mẫu rồi trấn áp nàng.

Lúc đó Trùng Hoàng đã rất chấn động vì không ngờ có sinh linh không phải con cháu mình lại mạnh như vậy!

Sau khi Trùng Mẫu bị bắt, Trùng Hoàng ra tay!

Kẻ ngoại lai kia không phải đối thủ của hắn dù có bảo vật đỉnh cấp.

Trong lúc giao đấu, Trùng Hoàng nuốt một phần cơ thể Quỷ Đạo Chi Chủ và biết được bí mật: Thế giới của hắn chỉ là một quả thực Hỗn Độn, còn Quỷ Đạo Chi Chủ đến từ một quả thực khác.

Ngoài Hỗn Độn còn có những thiên địa khác!

Trùng Hoàng phấn khích tột độ!

Ở cảnh giới này, hắn chỉ muốn tiến thêm bước nữa nhưng đã tìm khắp Hỗn Độn của mình mà không thấy cách.

Cho đến khi Quỷ Đạo Chi Chủ xuất hiện!

Qua ký ức của kẻ xâm lược, Trùng Hoàng thấy chiến trường Hỗn Độn đại kiếp năm xưa, nơi có nhiều kẻ mạnh không kém gì hắn, thậm chí có kẻ khiến hắn phải run sợ!

"Bàn Cổ?

Đó là tên của vị tồn tại kia.

Thật ngu ngốc, đã đột phá trên cả Đại Đạo Cảnh mà còn đi khai thiên lập địa để rồi tự mình bỏ mạng." Trùng Hoàng cười nhạo.

Sau khi biết về thế giới khác, Trùng Hoàng tìm mọi cách để tới đó.

Và hắn đã tìm thấy cơ hội!

Sau khi đánh đuổi Quỷ Đạo Chi Chủ mấy chục triệu năm, một khe hở mở ra dẫn tới một phương Hỗn Độn khác.

Nhưng đó không phải thế giới của Quỷ Đạo Chi Chủ mà là một đại thế giới kỳ lạ khác.

Thế là chiến tranh bùng nổ!

Vô số cường giả ngã xuống.

Đối phương cũng có một vị Đại Đạo Cửu trọng thiên ngang ngửa hắn.

Chiến sự vốn sẽ giằng co, nhưng mấy chục vạn năm trước, khi đang du hành trong dòng sông thời gian, Trùng Hoàng cảm nhận được khí tức của Thời Thần Chung!

Ngay lập tức, hắn bất chấp Đại Đạo chi phạt ra tay, vượt thời gian để tìm thế giới đó.

Dù thất bại nhưng hắn nắm được thông tin: Thế giới đó đang suy yếu, thậm chí không có lấy một vị Đại Đạo Cảnh!

Thiên trợ hắn rồi!

Vì vậy Trùng Hoàng muốn nuốt chửng Hỗn Độn Hồng Hoang để rồi tiêu diệt luôn đại địch kia.

Nhưng mọi chuyện không như ý, thế giới đó bị một sức mạnh nào đó bảo vệ, hắn không thể mở được khe hở.

"Chẳng lẽ là thủ đoạn của vị vượt qua Đại Đạo Cảnh kia?" Đang định bỏ cuộc thì bất ngờ ập tới.

Hắn phát hiện ở một góc của Hỗn Độn đó có một lỗ hổng!

Dù còn nhiều hạn chế nhưng dễ xâm nhập hơn nhiều.

Hắn dốc toàn lực cùng đàn con ra tay, đưa một con sâu Đại Đạo Nhất trọng thiên vào.

Đó đã là cực hạn, nếu mạnh hơn sẽ kích hoạt sức mạnh bảo vệ.

Trùng Hoàng gầm lên, sức mạnh Đại Đạo Cửu trọng thiên bộc phát đánh vào vết nứt!

Các cường giả khác cũng tiếp sức để đưa con sâu kia qua.

"Lần này nếu thành công, ngươi phải thiết lập thông đạo ổn định cho ta." "Tuân lệnh!" Con sâu khổng lồ gật đầu, lao mạnh vào vết nứt.

Rắc rắc...

Lực xung kích lần này mạnh hơn bao giờ hết!

"Lại tới rồi!" Trong thâm không Hỗn Độn, các Ma Thần nhìn vết nứt đang lan rộng với sắc mặt khó coi.

Trăm năm qua vốn yên bình, giờ nó đột nhiên bùng phát.

Chương 950

Càn Khôn Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ và các cường giả khác đang dốc sức phong ấn.

“Lần này e là phải dốc toàn lực, chưa chắc chúng ta trụ nổi.” Càn Khôn Lão Tổ nghiêm trọng nói.

“Hai tên kia thế nào rồi?” Ngũ Hành Lão Tổ đang trấn áp phía trên hỏi.

“Trăm năm cộng với gia tốc của Thời Thần Chung, đáng lẽ phải tham ngộ xong rồi.” Dương Mi nhìn về phía hai phương đại thế giới lâm thời.

Lăng Tiêu và Thần Nghịch đang ở đó tu luyện pháp môn Tương Lai Thân và Quá Khứ Thân.

Hai thần thông này liên quan đến Thời Gian pháp tắc, dù được Thời Thần tinh giản vẫn cần nhiều thời gian lĩnh ngộ.

Đột nhiên, hư ảnh dòng sông thời gian hiện ra, khí tức đáng sợ lan tỏa, các Ma Thần cảm giác như quay lại thời điểm trước Khai Thiên đại kiếp.

Thần Nghịch!

Để tránh bị Đại Đạo phát hiện Quá Khứ Thân, Thần Nghịch lập tức thu lại khí tức về Hợp Đạo Thất trọng thiên.

Hắn bước ra nói: “Bản tọa đã tham ngộ xong.” Nghe vậy, Vĩnh Hằng Ma Thần và những người khác an tâm hơn.

Chiến lực đỉnh phong của Thần Nghịch đủ để đánh nhau với Bàn Cổ một thời gian dài, thuộc hàng top đầu trong các Ma Thần.

“Tiểu tử kia chắc chưa xong đâu nhỉ?” Quỷ Đạo Chi Chủ nghi ngờ.

Không ngờ Thần Nghịch lại nói: “Đừng coi thường hậu thủ của Bàn Cổ, hắn có Thời Thần Chung, tốc độ không chậm hơn ta đâu.” Vừa dứt lời, từ thế giới của Lăng Tiêu cũng phát ra khí tức tràn đầy sự bất định của tương lai.

Lăng Tiêu cầm Thời Thần Chung bước ra: “Ta cũng lĩnh ngộ xong rồi.” Mọi người đều thở phào.

Đây là hai cường giả mạnh nhất hiện nay, nếu không có kẻ xâm lược, chắc chắn họ đã sinh tử chiến với nhau rồi.

“Vậy giờ hành động luôn chứ?” Quỷ Đạo Chi Chủ hỏi.

Hắn đã bị ép hoàn thiện trận pháp suốt trăm năm qua, nếu không vì hắn hiểu rõ thế giới bên kia nhất thì chắc đã bị diệt từ lâu.

“Cần chúng ta khôi phục trạng thái toàn thịnh đã.” Càn Khôn Lão Tổ nói.

“Để chúng ta áp chế.” Lăng Tiêu đưa tay ra, một bàn tay khổng lồ như đại thiên thế giới đè xuống phong ấn.

“Nhanh lên!” Thần Nghịch cũng ra tay trấn áp.

Dù dốc sức, họ cũng chỉ có thể làm chậm quá trình vỡ nứt.

Trận chiến sắp tới sẽ dùng Tương Lai Thân và Quá Khứ Thân – tức là mượn lực lượng từ quá khứ và tương lai chứ không tiêu hao hiện tại, nên họ không ngại lãng phí pháp lực lúc này.

Những người khác vội vàng khôi phục.

Sau nửa canh giờ, Lăng Tiêu và Thần Nghịch đồng thời lùi lại, nhìn vết nứt vỡ tan thành một cánh cổng hư ảo!

“Ta cuối cùng cũng vào được!” Một tiếng cười cuồng hỉ vang lên,

một sinh vật khổng lồ như đại thiên thế giới bước ra từ cánh cổng.

Khí tức Đại Đạo Cảnh đè ép khiến các cường giả Hợp Đạo Nhất, Nhị trọng thiên khó thở!

Ở chiến trường Khai Thiên năm xưa, kẻ này có thể bị dư chấn của Bàn Cổ giết chết, nhưng giờ là đại địch của các Ma Thần.

"Ồ, chỉ có cấp bậc Hợp Đạo thôi sao, yếu quá, thật thất vọng!" Con sâu khổng lồ cười lớn.

Chênh lệch một đại cảnh giới là sức mạnh tăng gấp bội, huống chi là cấp bậc này.

"Phụ thân quá cẩn thận rồi, một mình ta đủ giết sạch bọn chúng!

Lần này nhất định phải cứu mẫu thân về!" Ánh mắt nó không dừng lại ở Lăng Tiêu hay Thần Nghịch mà khóa chặt Quỷ Đạo Chi Chủ!

"Trả mẫu thân lại đây!" Nó gầm lên, bộc phát sức mạnh Đại Đạo tấn công Quỷ Đạo Chi Chủ vì thù cũ năm xưa.

Các Ma Thần khác lộ vẻ mặt cổ quái.

Họ định đánh lén nhưng con sâu này lại tự chọn mục tiêu cho mình.

Quỷ Đạo Chi Chủ kinh hãi, dùng thủ đoạn thoát thân, cơ thể bị đánh nát nhưng lại phục sinh ở nơi khác.

Con sâu đuổi theo, không thèm để ý những người khác vì tự tin có thể nghiền nát tất cả.

Không ai cứu Quỷ Đạo Chi Chủ, Dương Mi và các lão tổ khác tranh thủ vá lại vết nứt.

"Chết tiệt, sao nó cứ đuổi theo ta!" Quỷ Đạo Chi Chủ tái mặt, vừa rồi suýt chút nữa là hắn đã thành Ma Thần đầu tiên tử trận rồi.

Con sâu khổng lồ há miệng nuốt chửng mọi thứ trong Hỗn Độn.

Thôn Phệ Ma Thần thấy vậy sáng mắt lên: "Pháp tắc thôn phệ của nó khác ta, nếu ta nuốt được nó thì chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc, thậm chí tiêu hóa được cả kẻ trong bụng..." Vận Mệnh lãnh hanh trong bụng Thôn Phệ: "Lo mà giúp đi!" Thôn Phệ há miệng nuốt lấy những pháp tắc dị dạng tràn ra từ vết nứt, giúp nhóm Dương Mi vá lỗ hổng nhanh hơn.

Cuối cùng một phong ấn mỏng cũng được thiết lập, ngăn cản sự xâm nhập thêm.

Quỷ Đạo Chi Chủ đã bị giết ba lần, con sâu nhai nát tàn thân của hắn rồi nhìn sang Lăng Tiêu.

"Mẫu thân ta bị nhốt trong bảo vật của ngươi?" "Ngươi nói cái này sao?" Lăng Tiêu giơ Táng Thiên Quan ra.

"Trả mẫu thân cho ta!" Con sâu lao tới.

Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh mỉm cười.

Khi nó định nuốt chửng Lăng Tiêu, Hỗn Độn hải đột nhiên lặng ngắt như tờ!

Một sức mạnh kinh hồn áp chế sự hỗn loạn của Hỗn Độn hải!

"Có gì đó không ổn!?" Con sâu cảm thấy sợ hãi.

Một biển hủy diệt thuần túy hiện ra.

"Sâu nhỏ mà cũng kiêu ngạo vậy sao!?" Thần Nghịch bước ra từ biển hủy diệt, khí tức đạt tới Đại Đạo Nhất trọng thiên!

Diệt Thế Đại Ma rơi xuống đè nát lớp vảy của con sâu, sinh cơ bị mài mòn.

Con sâu không tin nổi, kẻ vừa rồi chỉ có Thất trọng thiên giờ lại vọt lên Đại Đạo Cảnh!

Thần Nghịch cười sướng khoái, dùng Quá Khứ Thân áp đảo đối phương.

Con sâu bị đánh tan tác nhưng vẫn cố lao về phía Lăng Tiêu để giải thoát Trùng Mẫu.

"Đến chỗ ta sao?" Lăng Tiêu tỏa ra khí tức bá đạo, Hỗn Độn hải dậy sóng dữ dội.

"Chết đi!" Con sâu nghĩ Lăng Tiêu chỉ có Lục trọng thiên nên không sợ.

Lăng Tiêu vung Bàn Cổ Phủ, Lực chi đại đạo giáng xuống!

Con sâu kinh hoàng nhận ra Lăng Tiêu cũng đã đạt tới Đại Đạo Nhất trọng thiên!

Nhát rìu xẻ đôi thân hình khổng lồ của nó!

Chương 951

Lăng Tiêu bước tới, trông thật nhỏ bé so với con sâu nhưng uy phong lẫm liệt không ai sánh bằng.

"Vỡ vụn cho ta!" Lăng Tiêu vung tay múa rìu, ngay sau đó đột nhiên đem một kiện Hỗn Độn Chi Bảo trực tiếp ném vào bên trong đầu lâu cự trùng kia!

Phập!

Giáp xác trong nháy mắt vỡ vụn, vô số thần huyết đột nhiên tuôn ra.

Trong phút chốc, thân hình Lăng Tiêu biến ảo khổng lồ đến cực điểm, thậm chí không hề thua kém một chút nào so với đầu cự trùng trước mắt này, hắn mạnh mẽ tóm lấy nửa thân trên của nó!

"Ngươi muốn làm gì!?" "Tất nhiên là xé xác ngươi!" Lăng Tiêu cười lạnh đáp lời, mười đầu ngón tay trực tiếp đâm sâu vào thân thể cự trùng, đột nhiên siết chặt, sau đó mạnh bạo xé nát!

Phập!

Vô số tiên huyết vẩy ra, Lăng Tiêu dùng sức mạnh áp đảo ngược sát con cự trùng này, thân thể Đại Đạo cảnh giới bị cưỡng ép xé nát một lần nữa!

Ngay lúc đó, vốn là đối thủ cũ của Lăng Tiêu, Thần Nghịch cực kỳ ăn ý xông lên, Hủy Diệt Chi Lực bao phủ từng mảnh từng mảnh thân xác, khiến cho Bất Diệt Chi Thể không ngừng bị hủy diệt vỡ vụn!

Giây tiếp theo, khi Lăng Tiêu và Thần Nghịch cùng liên thủ, vô số mảnh thi thể tàn khuyết kia trong nháy mắt biến mất, sau đó ở nơi vô cùng xa xôi một lần nữa hội tụ lại thành một!

Hỗn Độn cự trùng lại hiện ra, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

"Làm sao có thể, vừa rồi chính là thủ đoạn phụ thân cho ta bảo mệnh, bọn hắn lại có thể...!?" Trong lúc tử chiến vừa rồi, Hỗn Độn cự trùng hoàn toàn đại ý, nó không ngờ rằng những kẻ yếu này lại có thể qua mắt nó một cách hoàn mỹ như vậy!

"Vừa rồi thế mà không thể một kích giết chết được nó, thật là đáng tiếc." Lăng Tiêu nắm chặt Bàn Cổ Phủ, thân hình trong Hỗn Độn tựa như một vị cự thần.

Ở bên cạnh, thân hình Thần Nghịch tuy nhỏ hơn nhiều, nhưng lại tọa trấn trên một vùng uông dương đen kịt, khí thế hung mãnh đến cực điểm!

"Lại ra tay đi!" Hai bên truyền âm cho nhau, sau đó lập tức xuất thủ, Lực Chi Đại Đạo cùng Hủy Diệt Đại Đạo tương trợ kết hợp, tựa như hóa thành một đạo thiên thạch va chạm về phía cự trùng!

"Đỡ cho ta!" Trên thân thể cự trùng kia lập tức lan tràn ra vô số hỗn độn, nó há to miệng nuốt chửng hỗn độn, Thôn Phệ Đại Đạo trong nháy mắt bộc phát.

Lăng Tiêu và Thần Nghịch từng đợt thần thông oanh kích lên thân cự trùng, phá hủy nhục thân của nó, tuy nhiên, con sâu này không ngừng thôn thổ hỗn độn, ngạnh sinh chịu đựng sự vây công của hai người.

"Đáng chết!" Đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, sau đó ném ra Hồng Mông Thánh Kiếm, Thời Thần Chung... cùng các loại bảo vật không ngừng vây đánh Hỗn Độn cự trùng.

Thần Nghịch khí thế phi phàm, tay cầm Không Gian Chi Tâm, Diệt Thế Đại Ma cũng tấn công dồn dập như cuồng phong bão táp.

Nhất thời, Hỗn Độn cự trùng này phải gồng mình chịu đựng sự vây công của hàng loạt Hỗn Độn Chí Bảo.

"Cút cho ta!" Cự trùng gào thét một tiếng, vô số hỗn độn lưu quang từ trong cơ thể nó tuôn ra, Lăng Tiêu và Thần Nghịch nhìn nhau một cái, sau đó mỗi người tự rút lui.

Cùng lúc đó, sáu kiện bảo vật kia hóa thành lưu quang, cưỡng hành trấn áp trên thân cự trùng.

"Luyện hóa cho ta!" Lăng Tiêu gầm nhẹ một tiếng, theo Bàn Cổ Phủ đột nhiên rơi xuống, đập mạnh lên thân thể cự trùng.

Hai bên đều dốc toàn lực, không ngừng oanh sát con sâu Hỗn Độn kia.

Dưới sự tiêu hao khủng khiếp như vậy, dù là Hỗn Độn cự trùng lúc này cũng có chút không chống đỡ nổi, trên thân thể đầy rẫy vết thương!

Khoảnh khắc tiếp theo, cự trùng đột nhiên há to miệng, một đạo lưu quang từ trong miệng nó liên tục rơi ra!

Nhìn thấy thứ đó, đồng tử của Lăng Tiêu và Thần Nghịch đều co rụt lại!

Hỗn Độn Linh Bảo!

Hỗn Độn Linh Bảo của một thế giới khác.

Linh bảo kia là một ngọn minh đăng, rực rỡ vô cùng, tỏa ra hào quang như thái dương.

Uỳnh!

Trong minh đăng kia hỏa quang đột nhiên lưu chuyển, đào đào chân hỏa hung mãnh tuôn ra, gần như trong nháy mắt đã thôn phệ cả Lăng Tiêu và Thần Nghịch.

Cùng lúc đó, ngọn lửa này vô khổng bất nhập, nó thôn phệ cả nguyên thần pháp lực lẫn huyết nhục của bọn họ.

"Cái này cũng có Thôn Phệ Pháp Tắc!?" Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên vài phần kinh hãi.

Hắn từng nghe Dương Mi lão tổ nói qua, thế giới của lũ sâu kia chỉ giảng cứu một chữ "ăn" và "ngủ".

Mà các thế giới xa lạ có cấu tạo khác nhau, cho nên cũng có những Đại Đạo khác nhau.

Không nghi ngờ gì, ở phương Hỗn Độn thế giới này của Lăng Tiêu, Lực Chi Đại Đạo là cường hãn nhất.

Tuy nhiên, trong thế giới của lũ sâu kia, tựa hồ Sinh Mệnh và Thôn Phệ Chi Đạo mới chiếm vị trí chủ chốt.

Ngay lúc ba bên đang điên cuồng tư sát, Hỗn Độn cự trùng bị đánh nát từng tấc một, thì một luồng khí tức cực đoan cường đại lan tỏa ra, trực tiếp tác động lên những cường giả ở phía xa!

Vạn Biến Di Tai Đại Kiếp!

Đại Đạo chi phạt!

Một đạo Đại Đạo chi phạt có thể tiêu diệt Thánh Nhân tầm thường, đồng thời có thể trọng thương cường giả Hợp Đạo cảnh giới.

May mắn thay lúc này đang ở Hồng Hoang, có đến mấy chục vị cường giả đỉnh tiêm, uy lực của Đại Đạo chi phạt bị phân tán, tạm thời một kích vẫn chưa thể giết chết bọn họ.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn cự trùng cũng chú ý tới hướng này, bắt đầu liều mạng cử động, ngăn cản từng đòn tấn công của hai người, lao về phía các vị Thánh Nhân đang thôi động đại trận viện trợ.

“Hai tên gia hỏa này quả nhiên có vấn đề, có thể biến thành Đại Đạo cảnh giới chân chính, tuyệt đối không phải là không có cái giá phải trả!” Lúc này, Lăng Tiêu và Thần Nghịch cũng phát hiện dị động của nó.

Kẻ có thể thăng tiến đến Đại Đạo cảnh giới đều không phải hạng ngu xuẩn.

Lăng Tiêu bước ra một bước, tay giơ lên chộp lấy, Hồng Mông Thánh Kiếm đột nhiên biến thành Không Gian Chi Tâm.

Cùng lúc đó, Thần Nghịch cũng giơ cao Không Gian Chi Tâm vốn có.

Ong!

Trong nháy mắt, càn khôn thiên địa nơi Hỗn Độn cự trùng đứng bị phóng đại vô số lần, tựa như rơi vào một cái lồng giam không thấy điểm cuối!

Đồng thời, chỉ nghe một tiếng “Boong” vang lên, Thời Thần Chung hơi rung động, cưỡng hành định cách Hỗn Độn Ma Thần kia!

Thời gian tạm dừng, không gian kéo dài, lúc này Hỗn Độn cự trùng hoàn toàn bị khốn trụ, không cách nào thao tác.

Tuy nhiên, trong không thời gian ngưng cố vô cùng kia, Hỗn Độn cự trùng mạnh mẽ há miệng bắt đầu gặm nhấm không thời gian nơi này!

Đối với lũ sâu này, không thời gian cũng là một loại thức ăn đặc biệt.

Cùng lúc đó, trong hư không hỗn độn, một đạo Đại Đạo chi phạt nữa lại rơi xuống!

Uỳnh uỳnh!

Đại Đạo chi lực giáng lâm, lần này, một lượng lớn cường giả Hợp Đạo cảnh giới nhất trọng thiên không chống đỡ nổi, lần lượt rút lui.

Cho dù Đại Đạo chi phạt đã bị mấy chục người cùng phân tán, cũng không phải là thứ họ có thể dễ dàng đối kháng.

Chương 952

Năm đó Thời Thần tu vi tuyệt đối ở dưới ngũ trọng thiên, vậy mà vẫn bị một kích đánh chết!

Biết rõ thời gian không còn nhiều, Lăng Tiêu và Thần Nghịch dốc hết sức tung ra những đòn tấn công mãnh liệt cuối cùng.

Lực Chi Đại Đạo cùng Hủy Diệt Đại Đạo đồng thời tác động lên thân thể cự trùng, từng cú va chạm toàn lực khiến thân thể nó bắt đầu chân chính mẫn diệt vỡ vụn!

Rắc rắc!

"Làm sao có thể!?" Tuy nhiên, con cự trùng này đâu có biết.

Mặc dù nói Hỗn Độn thế giới của Hồng Hoang thực lực hiện tại chưa đủ, nhưng thực tế có rất nhiều cường giả đang tu luyện và khôi phục, căn bản chưa đạt đến thời kỳ toàn thịnh.

"Sát!" Lăng Tiêu tay cầm ba kiện pháp bảo tiến lên, thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, ngạnh sinh áp chế cự trùng trước mắt!

Thấy cảnh này, Thần Nghịch cũng ra tay bộc phát, Hủy Diệt Chi Lực đen kịt như vực thẳm hoàn toàn bao phủ lên thân xác bất hủ kia!

Hai người bọn họ, một người là trọng tu trở về, một người kế thừa phần lớn di lưu của Bàn Cổ Tổ Thần.

Hai bên không ngừng tư sát, thân xác bất hủ vỡ vụn từng tấc.

"Không, không!" Con cự trùng điên cuồng gào thét, nó đã đoán được hai người trước mắt dùng thủ đoạn khác mới có chiến lực như vậy.

Nhưng lúc này nó đã vô lực để ngăn cản!

Bảo vật của đối phương thực sự quá nhiều!

Ngay cả khi lần này nó mang theo một kiện Hỗn Độn Linh Bảo, thì dưới sự áp chế của cả hai bên, nó vẫn bị đánh tới mức không còn chút khí thế nào!

"Chết đi cho ta!" Lăng Tiêu gầm thét, ba đạo phân thân cùng bản thể đồng thời thi triển thủ đoạn thần thông!

Không chỉ có vậy, Thần Nghịch cũng dốc toàn lực, trực tiếp cầm bản mệnh pháp bảo của mình đập xuống!

Uỳnh!

Lần này, ngoài trừ đầu lâu, phần lớn thân thể của cự trùng đã bị mẫn diệt hoàn toàn!

Ngay khi con sâu này hoảng sợ tột độ muốn bỏ chạy, một bàn tay đột nhiên vươn tới, bóp chặt lấy đầu nó!

"Ta phải xem xem, đầu của ngươi rốt cuộc cứng đến mức nào." Lăng Tiêu lạnh lùng lên tiếng, Hồng Mông Thánh Kiếm đã nắm trong tay, đâm thẳng xuống dưới!

Tựa như có vô số xương cốt và gông xiềng bị đâm xuyên, thân thể cự trùng vỡ vụn đến cực điểm, từng mảnh rơi lả tả.

Đúng lúc này, Đại Đạo chi phạt đã giáng xuống đạo thứ bảy, những Hỗn Độn Ma Thần còn chống đỡ được trong trường đấu chỉ còn lại Dương Mi lão tổ, Hồng Quân, Ngũ Hành...

"Nhất kích diệt sát!" Lăng Tiêu đột nhiên ra tay, đem mảnh vụn nhục thân cùng nguyên thần cuốn vào trong Diệt Thế Đại Ma, trong nháy mắt nghiền nát.

Sau đó dưới sự vây công của hai người cùng năm kiện Hỗn Độn Chí Bảo, con Hỗn Độn cự trùng cấp Đại Đạo cảnh giới vượt giới mà

tới này mới bị tiêu diệt hoàn toàn!

Thấy cảnh này, bọn người Dương Mi lão tổ, Hồng Quân ở phía xa mới giải trừ được hạn chế.

Trong nháy mắt, Lăng Tiêu và Thần Nghịch mỗi người đều thối lui khỏi trạng thái huyền diệu Tương Lai Thân và Quá Khứ Thân.

Tuy nhiên gần như ngay sau đó, hai bên không hề bắt tay giảng hòa hay cùng nhau chúc mừng, mà lập tức vừa ra tay với đối phương, vừa thu thập những mảnh vụn xung quanh!

Ăn ý đến cực điểm!

Cho dù bọn họ vừa mới liều chết đánh con cự trùng kia thành từng mảnh vụn.

Tuy nhiên, đó chung quy là sức mạnh mượn từ quá khứ và tương lai!

Trước mắt lại vừa vặn có một thi thể cự trùng cấp Đại Đạo cảnh giới xuất hiện.

"Thứ này bị ta và Thần Nghịch đánh thành vô số mảnh vụn, tuy nói đã có bảy phần bị mẫn diệt hoàn toàn, nhưng phần còn lại vẫn còn tới ba phần!" Lăng Tiêu cười lạnh.

"Muốn tranh đoạt với ta sao!?" Thần Nghịch không ngừng ra tay.

Hai bên từ những chiến hữu sát cánh chiến đấu, trong nháy mắt biến thành kẻ thù truyền kiếp sinh tử tư sát.

Một khi ngoại giới không còn mâu thuẫn đe dọa lớn, hai bên lập tức nội đấu!

Uỳnh!

Thấy cảnh này, đông đảo cường giả ở xa không hề ngạc nhiên, thậm chí đã dự liệu từ sớm.

Gần như ngay lập tức, những Hỗn Độn Ma Thần bị thương thối lui cũng lao vào những mảnh vụn kia như chó đói.

Những mảnh vụn này cũng có thể chữa trị thân thể bọn họ, thậm chí gia tốc tu vi!

Cho dù Hỗn Độn cự trùng bị đánh nát, sức mạnh ẩn chứa trong nhục thân vẫn cực kỳ bàng đại khủng bố!

Trong lúc phía Hồng Hoang và Thần Nghịch đang chia chác chiến lợi phẩm, Dương Mi lão tổ hít sâu một hơi, quay đầu nhìn xung quanh.

Cùng lúc đó, Càn Khôn, Âm Dương và cả Ngũ Hành cũng đi tới bên cạnh lão.

"Có thể chuẩn bị rồi." Càn Khôn Ma Thần truyền âm, trong mắt lộ ra vài phần hưng phấn.

Không chỉ lão, Âm Dương Ma Thần và Ngũ Hành Lão Tổ cũng vậy.

"Nếu đã như thế, ra tay đi." Hai bên nhìn nhau, trong nháy mắt trực tiếp hợp lực ra tay, tuy nhiên, mục tiêu không phải là hai bên đang tranh đoạt chiến lợi phẩm, mà là đạo vết nứt vừa mới bị phong ấn lại kia!

Uỳnh uỳnh!

Sức mạnh kinh khủng bộc phát, không ai ngờ rằng, một kích kia lại có thể đánh xuyên qua vết nứt!

Điều này ngay lập tức làm kinh động mọi người trong trường đấu.

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!?" Lăng Tiêu kinh nộ lên tiếng.

Thần Nghịch cũng dừng tay lại, sát khí đằng đằng nhìn Dương Mi lão tổ.

Bọn họ chưa từng ngờ tới, Dương Mi lão tổ lại trực tiếp đánh xuyên vết nứt.

Nhưng ngay tại đó, Dương Mi lão tổ đứng trước vết nứt, mọi nguy hiểm đều bị lão cưỡng ép chặn lại.

Lão nhìn mọi người, sau đó lên tiếng: "Thật sự xin lỗi, đã lợi dụng chư vị.

Hôm nay vết nứt Hỗn Độn này, chúng ta nhất định phải đánh xuyên qua." "Tại sao?!" Nhân Quả Ma Thần ở xa kinh hãi lên tiếng, "Nếu dẫn đến những quái vật Đại Đạo cảnh giới khác, thì phải làm sao?" "Sẽ không đâu, sẽ không đâu!" Dương Mi lão tổ ha ha đại tiếu, sau đó nói: "Chư vị, chờ đợi khoảnh khắc này đã vô số năm rồi, đây chính là điều ta muốn làm!" "Ý ngươi là gì!?" "Không có ý gì, chỉ đơn thuần là hướng tới tự do mà thôi!" Dương Mi lão tổ nhìn những người đang mê hoặc không hiểu, nói tiếp: "Cảnh giới như chúng ta, thiên địa chung quy vẫn là quá nhỏ hẹp, trong vô số tuế nguyệt này, Hỗn Độn này còn nơi nào mà ta chưa từng đi qua!" "Nói thật lòng, ta cũng có chút chán rồi." Nói đến đây, Dương Mi lão tổ cười híp mắt nhìn mọi người.

"Bất quá, lão quỷ kia có cho ta một đề nghị!

Nếu đã như vậy, tại sao không ra ngoài xem thử?

Tam thiên thế giới rộng lớn dường nào, ta muốn đi xem một chút!".

Nghe thấy lời này, đông đảo cường giả có mặt đều vô cùng kinh ngạc, đúng lúc này, Thần Nghịch lập tức lên tiếng: "Ngươi chưa chắc đã tìm được thế giới khác, đừng có làm bừa, Không Gian Chi Tâm của ngươi còn ở trong tay ta!" "Thì đã sao." Dương Mi lão tổ ha ha cười lớn, sau đó giơ tay chộp một cái: "Lại đây!" Lời vừa dứt, Không Gian Chi Tâm vốn đang ngoan ngoãn nằm trong tay Thần Nghịch hơi run

rẩy, cuối cùng trực tiếp bay về tay chủ nhân.

"Đi!" Dương Mi lão tổ vung tay, Không Gian Chi Tâm trong tay tỏa ra vạn trượng quang huy, cuối cùng trực tiếp dung nhập vào đạo vết nứt kia.

Chương 953

Thấp thoáng, đạo vết nứt kia chậm rãi vặn vẹo biến hóa, hiện ra hình dáng của một cánh cửa!

"Ngươi, ngươi muốn chế tạo ra một cánh cửa!?" Thần Nghịch kinh ngạc lên tiếng.

Tuy nhiên Lăng Tiêu lại lắc đầu, nói: "Không, muốn hình thành một cánh cửa có thể ra vào thiên địa của chúng ta, sức mạnh của Không Gian Chi Tâm vẫn vĩnh viễn không đủ!" Ngay lúc đó, trong Hỗn Độn vô tận này, một luồng khí tức khủng bố lan tỏa, dòng sông Thời Gian mênh mông cuồn cuộn hiện ra trước mặt mọi người!

"Thời Gian Trường Hà??" "Thứ này sao lại xuất hiện ở đây!" "Không đúng, hoàn toàn không đúng!".

Vô số cường giả kinh ngạc vô cùng, thậm chí vạn phần khó hiểu.

Lăng Tiêu tâm tình bình tĩnh, đã dự liệu từ sớm, lên tiếng: "Thời Thần sao, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Hắn lên tiếng hỏi, mọi người đều kinh hãi.

Thời Gian Ma Thần Thời Thần?

Lão không phải đã chết dưới Đại Đạo chi phạt rồi sao?

Nhưng khi các cường giả nhìn lại, Thần Nghịch cũng có vẻ mặt khẳng định, tựa như đã biết trước.

Lăng Tiêu sờ sờ cằm, suy tư.

Chỉ thấy dòng sông Thời Gian cuồn cuộn đổ về, sau đó, trong đó hiện ra một đạo thân ảnh!

Thời Thần!

Thấy vị Thời Gian Ma Thần phục sinh trở lại này, Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, nói: "Như vậy mà cũng không chết, cái tên gia hỏa ngươi, cũng không biết rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì." "Ha ha..." Thời Thần vẻ mặt bình tĩnh, cười ha ha nói: "Ta và Dương Mi hợp tác, vì chính là tự do của ngươi và ta.

Chư vị, hãy cứ xem đi." Lời vừa dứt, lão hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ: "Có thể hay không đem Hỗn Độn Chí Bảo của tại hạ trả lại cho tại hạ?" "Trả lại cho ngươi?" Lăng Tiêu giơ tay nắm chặt Thời Thần Chung, sử dụng các loại thủ đoạn thi triển từng tầng từng tầng phong ấn, cưỡng ép giữ kiện bảo vật này trong tay mình.

"Vật này đã rơi vào tay ta, giao cho ngươi thì không vấn đề gì, nhưng phải xem ngươi có thể trả cái giá gì đây?" Ý chí của Thời Thần trong Thời Thần Chung sớm đã bị xóa sạch, bên trong chỉ còn lại thủ đoạn của Lăng Tiêu, cho dù vị Thời Gian Ma Thần này còn có phương pháp thao túng, cũng tuyệt đối không có cách nào từ tay hắn cướp đi.

Nhìn sâu vào mắt Lăng Tiêu, Thời Thần lên tiếng: "Tuy nói đây vốn là đồ của ta, nhưng nếu đã như vậy, cũng sẽ không để ngươi phải chịu thiệt!" Lời vừa dứt, Thời Thần búng ngón tay một cái, một đoàn lưu quang xé không lao ra, sau đó lơ lửng trước mặt Lăng Tiêu.

"Đây là cảm ngộ tu hành Thời Gian Đại Đạo của ta, đủ chưa?" "Đủ rồi." Lăng Tiêu gật đầu, sau đó vung tay ném Thời Thần Chung trong tay ra.

Thời Thần bắt lấy kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, mượn tu vi bản thân, nhanh chóng luyện hóa nó, chỉ trong chốc lát, bảo vật đã có thể sử dụng.

Thấy cảnh này, đông đảo cường giả chú mục.

"Bọn họ định làm gì?" Hồng Quân cau mày, nhìn về phía Lăng Tiêu.

“Nếu không đoán sai, bọn họ chắc là muốn mở ra một cánh cửa, đi đến các Hỗn Độn thế giới khác.” Lăng Tiêu mâm mê cằm, suy đoán.

“Cái gì?!” Nghe thấy lời này, Hồng Quân lập tức sững sờ, biểu cảm kinh ngạc vô cùng, nói: “Điên rồi sao, hiện tại không có một vị Đại Đạo cảnh giới nào, nếu như Hỗn Độn thế giới khác xâm nhập vào thì tính sao?!” “Lẽ nào ngươi đã quên sự hung hiểm vừa rồi?” Nghe lời này, không ít Hỗn Độn Ma Thần và cường giả đều kinh ngạc vô cùng.

Vĩnh Hằng Ma Thần trong lòng chấn động, mạnh mẽ nhìn về phía Thần Nghịch bên cạnh, nói: “Mau ra tay ngăn cản lão đi, nếu thật sự dẫn tới tồn tại Đại Đạo cảnh giới nào, thì làm sao bây giờ!?” Tuy nhiên Thần Nghịch không trả lời, mà chăm chú nhìn chằm chằm cánh cửa kia, trong mắt hiện lên một chút dị sắc.

“Cái này, trên cánh cửa này có phong ấn của Bàn Cổ?!” Nghe lời này, mọi người có mặt đều kinh hãi.

Phong ấn của Bàn Cổ?

Làm sao có thể.

Bàn Cổ năm đó không phải đã vẫn lạc rồi sao, làm sao có thể tham dự vào chuyện này.

Đúng lúc đó, một đạo thân ảnh vội vàng chạy tới, chỉ có tu vi nhất trọng thiên, suy yếu đến cực điểm.

Chính là Quỷ Đạo Chi Chủ vừa mới bị lũ Hỗn Độn cự trùng kia không ngừng cắn xé hủy diệt.

Vì là mục tiêu chính nên lão đã chết đi sống lại mấy lần, nếu không phải chuẩn bị kỹ càng, e là Quỷ Đạo Chi Chủ hiện tại đã vẫn lạc, chờ đợi lần phục sinh tiếp theo.

“Bọn họ chỉ là mượn nhờ sự bố trí của Bàn Cổ mà thôi.” Quỷ Đạo

Chi Chủ vội vàng đi tới, nói: "Sau khi khai thiên tích địa, cảnh giới của Bàn Cổ chắc hẳn đã đột phá lên trên Đại Đạo cảnh giới, hoặc có lẽ chỉ là trong nhất thời.

Hắn đã bố trí một loại thủ đoạn trên toàn bộ Hỗn Độn thế giới này, nếu không, các ngươi nghĩ vì sao con sâu kia liều mạng cũng không xông ra nổi." Nghe lão nói vậy, Dương Mi lão tổ đang ở trên cánh cửa quỷ dị kia khẽ gật đầu: "Không sai, đây chắc hẳn là một chỗ sơ hở, với thủ đoạn của chúng ta, hiện tại khẳng định là không lấp được rồi.

Chi bằng dứt khoát dùng hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo ở đây khai tịch một cánh cửa." Trong lúc Dương Mi lão tổ nói chuyện, Thời Thần cũng giơ tay lên, Thời Thần Chung hóa thành một đạo lưu quang bay vào lòng bàn tay lão.

"Muốn định vị được một Hỗn Độn thế giới khác trong hư vô, cần có tọa độ kép của Thời Gian và Không Gian." Lời vừa dứt, Thời Thần Chung trong tay Thời Thần khoảnh khắc sau trực tiếp treo lên cánh cửa kia.

Ong!

Quang ảnh luân chuyển, Thời Gian pháp tắc cùng Không Gian pháp tắc hội tụ trên cánh cửa, hơi thở Đại Đạo tràn ngập, hiện ra rõ rệt.

Lăng Tiêu chú thị cảnh này, thấp thoáng nhận ra, áp chế cánh đại môn này không chỉ có Dương Mi, Thời Thần, mà còn có cả Đại Đạo pháp tắc của toàn bộ thế giới này.

"Trách không được các ngươi có lòng tin có thể áp chế được, thì ra là dẫn động Đại Đạo pháp tắc." Hỗn Độn Ma Thần, Hỗn Độn Chí Bảo ở một khía cạnh nào đó đã đại diện cho Đại Đạo của toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Chỉ là vì trải qua Khai Thiên Đại Kiếp, các Hỗn Độn Ma Thần lần lượt vẫn lạc, mất đi tu vi Đại Đạo cảnh giới.

Nhưng Hỗn Độn Chí Bảo vẫn còn hoàn chỉnh, trong một số tình huống, chung quy vẫn có thể dẫn động Đại Đạo chi lực!

Đông đảo cường giả Hỗn Độn Ma Thần bắt đầu cảm ứng lĩnh ngộ luồng Thời Không Đại Đạo đó.

"Khí tức thật mạnh, hoàn toàn đạt tới tầng thứ Đại Đạo cảnh giới." "Tương đương với hai vị Đại Đạo cường giả trấn giữ cửa ở đây, lại phối hợp với phòng hộ mà Bàn Cổ để lại, chắc là sẽ không có việc gì." "Nếu đã như thế, vì sao vừa rồi không ra tay?" Kiếm Chi Ma Thần trầm ngâm lên tiếng.

"Cũng coi như họa đi đắc phúc, ha ha ha..." Dương Mi lão tổ cười nói, trực tiếp lên tiếng: "Nếu để chúng ta tự khai tịch cánh cửa này, trước tiên chưa nói đến việc phải mượn hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo của ngươi.

Đầu tiên phải đánh thông hoàn toàn khe nứt này đã.

Đánh xuyên qua phong ấn do Bàn Cổ để lại, ít nhất phải ở tầng thứ Đại Đạo cảnh giới, hơn nữa nói không chừng còn cần chiến lực của thập đại Ma Thần thời kỳ đỉnh phong." Dương Mi lão tổ nhìn mọi người một cái, cười ha ha một tiếng, nói: "Chư vị nghĩ lúc đó ta có thể gom đủ nhân thủ và sức mạnh sao?

Cũng nhờ lũ sâu kia giúp ta một tay, từ ngoại giới đánh ra cánh cửa này, mới có thể miễn cưỡng hội đủ điều kiện." Trong lúc lão giải thích, cánh cửa tập hợp hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo kia không ngừng ngưng tụ, sau đó đột nhiên phóng đại thành một cánh cửa hùng vĩ bao phủ vạn dặm!

Thấp thoáng, cánh cửa này tỏa ra hơi thở Đại Đạo kép.

“Nếu đã như thế, cánh cửa này có thể cho người tự do ra vào Hỗn Độn thiên địa?” Lăng Tiêu cau mày nói.

“Không, chỉ có những người như ngươi và ta mới có thể tiến vào.” Dương Mi lão tổ khẽ lắc đầu, nói: “Sinh linh của các Hỗn Độn thiên địa khác muốn xông vào, sẽ bị phong ấn của Bàn Cổ trực tiếp chặn lại, trừ phi điều động lượng lớn cường giả vây công, nếu không không thể xông vào được.” “A... nói không sai, phải biết rằng vết rách này vốn là do chính Bàn Cổ năm đó chém ra.” Quỷ Đạo Chi Chủ thở dài, lên tiếng.

Lăng Tiêu từng bước tiến đến trước cánh cửa, cau mày nhìn: “Nếu đã như thế, ngươi mở cánh cửa này là muốn rời khỏi phương Hỗn Độn thế giới này sao?” “Không sai.” Dương Mi lão tổ chắp tay sau lưng, nhìn cánh cửa, lập tức nói: “Tự nhiên là muốn đi xem một chút, ở lại trong phương thiên địa này, chẳng qua là tranh đoạt tư sát lẫn nhau.

Nếu ta không đoán sai, thì phương Hỗn Độn thế giới này cũng được coi là đỉnh tiêm, vả lại các thế giới khác nhau có Đại Đạo khác nhau.

Chẳng lẽ chư vị không muốn đi xem sao?” Dương Mi lão tổ nhìn về phía mọi người.

Nhất thời, đông đảo cường giả có mặt liền nhớ tới Thôn Phệ Đại Đạo trên thân con sâu kia.

Phải biết rằng Thôn Phệ Đại Đạo ở Hỗn Độn thế giới này thậm chí không lọt vào được top 10, Thôn Phệ Ma Thần căn bản không được tính là mười đại chí cường Ma Thần.

Tuy nhiên ở phương Hỗn Độn thế giới của lũ sâu kia, kẻ mạnh nhất chính là Trùng Hoàng nắm giữ Thôn Phệ Đại Đạo!

“Nếu đã như thế, ngươi có phát hiện Hỗn Độn thiên địa nào khác không?” Đế Tuấn tràn đầy hiếu kỳ lên tiếng.

Các Hỗn Độn thiên địa khác nói không chừng sẽ có pháp môn giúp bọn họ tiến thêm một bước, con đường tu luyện càng mạnh hơn.

“Tạm thời chỉ có thể tìm thấy Hỗn Độn thế giới nơi lũ sâu kia ở...” Dương Mi lão tổ bất đắc dĩ lên tiếng, sau đó nói: “Muốn tìm thấy các Hỗn Độn thế giới khác, chẳng khác nào mò kim đáy bể, chư vị cứ chờ đợi đi.” Nghe lời này, các vị cường giả cũng đều đã dự liệu được.

Chương 954

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ, đột nhiên trong lòng chấn động, liền thấy cánh cửa vừa mới được khai tịch ra kia, tựa như có vật gì đó đang không ngừng va chạm vào đại môn, muốn cưỡng ép xông vào!

Uỳnh!

Khí tức kinh khủng tột cùng va chạm, nhất thời, cánh cửa hư huyễn kia không ngừng rung chuyển ong ong, tùy lúc đều có khả năng bị đánh tan.

"Cái này, không bị đánh tan chứ!?" Đại Bằng sững sờ, nhịn không được lên tiếng.

"Yên tâm, đương nhiên là không!" Dương Mi lão tổ lập tức khẳng định.

Quả nhiên, lúc này cánh đại môn được hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo trấn áp, câu động Thời Gian và Không Gian Đại Đạo hiện hữu khắp nơi, lập tức cưỡng hành trấn áp nơi này!

Ánh mắt Lăng Tiêu sáng quắc, khen ngợi: "Không tệ, thủ đoạn thật tài tình." "Chủ yếu là mượn nhờ thần phong của Bàn Cổ, chính là câu thông hai đạo thiên nhiên đại đạo trấn áp, bất quá e là vẫn có chút thiếu hụt." "Đúng vậy, cho nên vẫn cần có người trấn thủ ở đây, thường xuyên điều chỉnh hai kiện bảo vật này." Dương Mi lão tổ nói.

"Hóa ra là thế." Lăng Tiêu giơ tay lên, pháp lực hạo hãn trong cơ thể tuôn ra, cuồn cuộn không dứt trấn áp lên đại trận.

Tuy nhiên so với trước đó, việc duy trì quả thực nhẹ nhàng hơn nhiều, quan trọng hơn là vì Đại Đạo chi lực đã giáng lâm...

Tại một phương thiên địa khác.

Trùng Hoàng vô số con mắt đồng loạt mở ra, mỗi con mắt đều chứa đựng cơn giận dữ khó có thể diễn tả bằng lời.

"Phụ thân, làm sao vậy?" Một nhóm Ma Thần do Trùng Hoàng, Trùng Mẫu sinh dục ra lần lượt lên tiếng.

"Nó chết rồi." Trùng Hoàng lạnh lùng nói, sau đó tiếp tục: "Xem ra là ta có chút coi thường phương thiên địa kia rồi, vốn tưởng rằng các cường giả ở đó đều đã vẫn lạc, chỉ còn lại một lũ yếu ớt.

Xem ra, không giống như ta nghĩ.

Vậy thì thử lại một lần nữa, vết nứt vừa mới mở ra, cho dù có nhanh chóng được khôi phục, nói không chừng vẫn còn cơ hội!" Phần lớn vật chất của phương Hỗn Độn thế giới này đã bị bọn chúng thôn phệ, nó đã không thể chờ đợi được nữa muốn tìm kiếm các Hỗn Độn thiên địa khác để nuốt chửng.

"Đi theo ta!" Trùng Hoàng gầm thét một tiếng, Thôn Phệ Đại Đạo Chi Lực đột nhiên bộc phát, tu vi đủ cửu trọng thiên dồn nén trong một kích, oanh kích thẳng vào vị trí vết nứt ban đầu!

Uỳnh!

Hư không chấn động, vết rách lan rộng, nhưng trong hư không lại hiện ra một cánh cửa, dập dềnh hai loại Thời Không Đại Đạo khí tức, trực tiếp chắn trước mặt Trùng Hoàng!

"Cái gì đây, đáng chết!" Trùng Hoàng nhịn không được chửi thề một tiếng, điều động sức mạnh của bản thân điên cuồng va chạm, nhưng luồng sức mạnh vượt qua tầng thứ Đại Đạo cảnh giới kia lại một lần nữa lan tỏa tới, chặn đứng Trùng Hoàng.

Sau khi liên tục oanh kích một hồi lâu, Trùng Hoàng vẫn không thể cưỡng ép đánh tan, vết nứt vẫn sừng sững chắn trước mặt nó!

Nó tạm thời không làm gì được cánh cửa kia.

Vừa rồi để đột phá vết nứt, đưa con Hỗn Độn cự trùng kia vượt giới đã tiêu hao quá lớn, lúc này Trùng Hoàng không còn năng lực để tiếp tục phá vỡ.

Nó cũng không phải là không có đại địch ở thiên ngoại.

"Tạm thời dừng tay." Nghe lời này, các Hỗn Độn Ma Thần đều đồng loạt gật đầu...

Cùng lúc đó.

"Nếu đã như thế, chúng ta nên xử trí cánh cửa này thế nào?" Lăng Tiêu liếc nhìn Dương Mi lão tổ và Thần Nghịch, lên tiếng hỏi.

Nghe lời này, những ánh mắt trong trường đấu lập tức trở nên sắc bén.

Những kẻ có thể tu luyện tới cảnh giới này đều không phải hạng ngu xuẩn.

Nếu cánh cửa này thực sự giống như lời Dương Mi lão tổ nói, có thể thông tới các thiên địa khác, thì đó tuyệt đối là lợi ích to lớn!

Tiền đề là phải chiếm được nó.

Thần Nghịch ngồi ngay ngắn một bên, ánh mắt mang theo vài phần thú vị, sau đó nói: "Thứ này nằm ở trong Hỗn Độn, ta không ngại đem đại bản doanh dời đến đây." "Hừ!" Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Thần Nghịch, nói: "Chúng ta cũng có thể điều khiển Hồng Hoang thiên địa tới đây.

Nếu thực sự có thể lợi dụng vật này để đạt được lợi ích, thì tuyệt đối không thể bỏ qua!" Thái Nhất ánh mắt rực cháy nhìn xem, dường như cũng rất có hứng thú với tất cả những gì bên ngoài Hỗn Độn thế giới.

Sinh Tử Ma Thần cười ha ha nói: “Ha, đạo hữu, kẻ khai tịch ra vật này còn chưa nói gì, quyết đoán như vậy, e là hơi quá sớm rồi chăng.” Lời vừa dứt, từng đạo ánh mắt sau đó đều rơi vào Dương Mi lão tổ, cùng với thân thể Thời Thần hơi có chút hư huyễn.

Không nghi ngờ gì, bất kể cánh cửa này có bí mật gì, hai vị kẻ khai tịch chủ yếu này tuyệt đối là người hiểu rõ nhất.

Mà về điều này, cả hai phía Lăng Tiêu và Thần Nghịch đều không rõ lắm.

“Khụ...” Dương Mi lão tổ vung ống tay áo xanh, ung dung lên tiếng: “Chư vị, đã khai tịch thứ này ra, thì tự nhiên là để lợi dụng.

Nhưng giữa ngươi và ta, ba phương thế lực, lẽ nào có một phương có thể độc chiếm thứ này?

Ta tuy khai tịch vật này, nhưng cũng không dám chắc có thể giành được lợi ích quá lớn.

Dù sao giữa ngươi và ta chưa có một vị nào đạt tới Đại Đạo cảnh giới cả.” Nói đến chuyện này, cả hai phía Lăng Tiêu và Thần Nghịch đều thầm gật đầu.

Lúc này hai bên đều không có tâm tư đối đầu trực diện, trong trường ngoại trừ Lăng Tiêu và Thần Nghịch đã thi triển Quá Khứ, Tương Lai Thân, đa số đều đã bị Đại Đạo chi phạt làm cho bị thương.

Dù có đánh nhau thật, thì cũng là thương binh đánh nhau, chẳng được bao nhiêu.

“Chi bằng tạm thời nhượng bộ, tu dưỡng một phen, trăm năm sau ở Hồng Hoang thiên địa, ngươi và ta lại tới đây thương nghị.” Dương Mi lão tổ dõng dạc nói, “Nếu không tin, các ngươi có thể tự mình an bài một số cường giả tài năng canh giữ ở đây, cũng thuận tiện để trấn áp.” “Được.” Lăng Tiêu đáp ứng một tiếng, hiện tại chưa phải lúc

đàm phán.

Thần Nghịch khẽ gật đầu, sau đó liếc nhìn Vĩnh Hằng, nói: "Ngươi hãy ở lại đây canh giữ." "Ta?" Vĩnh Hằng thần tình hơi ngưng lại, sau đó gật đầu, "Nếu đã như vậy, để ta ở đây canh giữ vậy." Lăng Tiêu truyền đi ý niệm, cùng các vị đại năng bên cạnh nhìn nhau một cái, lập tức có chủ ý.

"Nếu đã như thế, để lão phu tới đây canh giữ đi." Quỷ Đạo Chi Chủ thần tình kích động lên tiếng.

Đương nhiên, không phải lão muốn đóng góp gì cho Hồng Hoang.

Chỉ đơn giản là không muốn bị đánh nữa mà thôi.

"Lần này gây ra chuyện lớn như vậy, suýt chút nữa hại chết tất cả cường giả và Hỗn Độn Ma Thần, lão phu mà còn ở lại Hồng Hoang thiên địa, thì thực sự rắc rối to!" "Được." Dương Mi lão tổ biểu tình cổ quái gật đầu, lão tự nhiên hiểu ý của Quỷ Đạo Chi Chủ.

"Nếu đã như vậy, trăm năm sau chư vị hãy lại tới đây." Các cường giả đều gật đầu, không có dị nghị, hiện tại họ muốn nhất vẫn là dưỡng thương.

Bàn xong những chuyện này, Lăng Tiêu gần như lập tức ra tay, tiếp tục thu thập di thể của con Hỗn Độn cự trùng kia.

Thần Nghịch cũng bám sát theo sau.

Hai người trên thân không có thương thế gì lớn, dưới sự liên thủ, ba phần di thể còn lại của Hỗn Độn cự trùng bị chia chác sạch sẽ.

Hạn ngạch hai bên chiếm được không chênh lệch là bao.

"Nếu đã như thế, trăm năm sau gặp lại." Lăng Tiêu vung tay lên, vô số quang hoa bay tán loạn, hộ tống chư thánh Hồng Hoang rời khỏi nơi này.

Thần Nghịch cũng dẫn theo thuộc hạ và các cường giả đi xa, biến mất không dấu vết.

“Ha, kế hoạch của chúng ta coi như thành rồi.” Dương Mi lão tổ nhìn Thời Thần bên cạnh, an ủi nói.

“Cũng không biết bao giờ mới phát hiện được một phương Hỗn Độn thế giới khác.” Thời Thần nghe vậy gật đầu.

Bên cạnh bọn họ là Càn Khôn, Âm Dương và Ngũ Hành.

Năm vị có mặt ở đây vào thời kỳ toàn thịnh đều là những tồn tại top 10 Hỗn Độn Ma Thần, so với việc tiếp tục chém giết lẫn nhau, rõ ràng, dựa vào cánh cửa này để giành được nhiều tài nguyên hơn mới là lựa chọn tốt hơn...

Bàn Cổ Phủ ảnh xẻ đôi Hỗn Độn, Lăng Tiêu sau đó dẫn theo nhóm đại năng quay trở lại Hồng Hoang.

Chương 955

"Chư vị, tới rồi." Từng vị đại năng hiện ra, sau khi thực sự trở về Hồng Hoang, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù!" Thái Thanh toàn thân cháy sém, mang trọng thương, thở dài nói: "Thương thế này, e là phải dưỡng ngàn năm mới có thể khỏi hẳn." "Đại sư huynh, huynh có Nhất Khí Hóa Tam Thanh, gánh đòn giỏi hơn bọn đệ, đừng nói nữa." Tây Phương Nhị Thánh sắc mặt khó coi, thương thế của bọn họ lúc này còn nặng hơn.

Không chỉ có vậy, thương thế của chư thánh Hồng Hoang tuy khác nhau, nhưng đều cực kỳ nghiêm trọng, đều đã tới mức không thể chịu đựng nổi, nên mới rút khỏi đại trận.

"Tam đệ?" Đế Tuấn lên tiếng gọi.

"Yên tâm, lần này định nhiên sẽ không để chư vị đi tay không đâu." Lăng Tiêu cười ha ha, búng tay một cái, từ trong ống tay áo hắn lập tức bay ra một lượng lớn huyết nhục, chính là huyết nhục của con Hỗn Độn cự trùng kia.

Thấy những thứ này, các vị đại năng có mặt đều lộ vẻ khát khao.

Nếu có thể thôn phệ những thứ này, bọn họ không chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ khôi phục thương thế, mà tuyệt đối còn có thể tiến thêm một bước!

Dù sao, đây cũng là huyết nhục của tồn tại cấp Đại Đạo.

"Nếu đã như vậy, phân phối thế nào?" Minh Hà Lão Tổ nuốt nước miếng, đã không thể chờ đợi được muốn lợi dụng Huyết Chi Đại Đạo để tinh luyện huyết nhục.

"Tự nhiên là chia theo công lao vừa rồi." Lăng Tiêu búng tay một

cái, huyết nhục kia chậm rãi ngưng tụ, tinh hoa từng chút một được chiết xuất ra.

Bản thân con Hỗn Độn cự trùng này tu hành Thôn Phệ Đại Đạo, sức mạnh ẩn chứa bên trong thậm chí còn vượt qua Đại Đạo nhất trọng thiên cảnh giới thông thường.

"Cứ dựa theo thời gian chống đỡ vừa rồi mà nói, ai gánh được lâu thì lĩnh nhiều hơn một chút." Lăng Tiêu dõng dạc nói.

"Không sai, đây cũng không phải là so tu vi." La Hầu ở bên cạnh cười hắc hắc một tiếng.

Trạng thái của lão lúc này cũng rất tệ, tay chân đều bị Đại Đạo chi phạt đánh nát, toàn thân đầy thương tích.

"Ta cũng thấy như vậy là tốt nhất." Hồng Quân cũng gật đầu.

So sánh thời gian chống đỡ Đại Đạo chi phạt thực chất chính là so xem ai thực lực mạnh hơn, cái này tự nhiên liên quan đến tu vi, thần thông, pháp bảo.

Nghe thấy lời này, trong mắt Côn Bằng lập tức hiện lên vài phần không cam tâm.

"Tên Sát Lục Ma Thần chết tiệt, nếu không phải tại ngươi!" Nếu lão năm đó đột phá được tới tu vi Đại Đạo tứ trọng thiên, phần công lao này chắc chắn có thể nhiều thêm một chút!

"Mấy vị đạo hữu, chúng ta hãy tranh thủ một chút, dù sao chúng ta cũng đã bỏ ra sức lực!" Côn Bằng hướng về phía Thập Nhị Tổ Vu bên cạnh nói.

"Hừ, ngươi muốn tìm người phản đối thì tìm người khác đi, chúng ta thì thôi." Tổ Vu Đế Giang lập tức lên tiếng từ chối.

"Tại sao?" Côn Bằng lập tức bị dội một gáo nước lạnh.

“Tại sao ư...” Hậu Thổ khẽ mỉm cười.

Vu tộc bọn họ không chỉ có Lục Đạo Luân Hồi Bàn, mà sau khi kết thành đại trận còn tương đương với một thể, thực lực thậm chí tiếp cận tu vi ngũ trọng thiên.

Thời gian chống chọi Đại Đạo chi phạt tự nhiên lâu hơn so với mười hai vị cường giả tam trọng thiên thông thường!

Chỉ trong chốc lát, Côn Bằng vẫn không tìm đủ người để cùng lão phản đối.

“Nếu đã như thế, đây chính là thù lao của chư vị.” Lăng Tiêu vung tay lên, những tinh hoa đã được hắn luyện hóa hóa thành từng đạo lưu quang rơi vào tay các vị cường giả có mặt.

Nhất thời, từng đôi mắt đều sáng rực lên.

Tinh hoa thân thể tầng thứ Đại Đạo cảnh giới.

Cho dù bảy phần thân thể của Hỗn Độn cự trùng đã bị Lăng Tiêu, Thần Nghịch xóa sạch, thần hồn câu diệt, nhưng phần còn lại vẫn vô cùng bàng đại.

Sau khi phân phát xong, các vị cường giả lần lượt rời đi, tìm nơi bế quan khôi phục trị thương.

Lăng Tiêu nhìn mọi người rời đi, khóe miệng nhếch lên.

“Ta khẳng định cũng đã chia cho mình một phần, xấp xỉ khoảng một phần mười.” Lần này hắn là chủ lực, nếu không có hắn, e là con cự trùng kia chưa chắc đã bị giết trước khi chịu đựng Đại Đạo chi phạt.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía Thái Nhất, Đế Tuấn... cùng vài người thân cận.

“Ta đi bế quan trước đây.” “Được.” Chỉ một lát sau, Lăng Tiêu đã

trở về nơi bế quan của mình, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Bàn Cổ Phủ.

Trên thân hắn không bị thương quá nặng, nên không cần cố ý khôi phục, giơ tay chộp một cái, lượng lớn huyết nhục tinh hoa được hắn lấy ra, sau đó từng chút từng chút dung nhập vào Bàn Cổ Phủ.

Ong!

Thôn thổ những huyết nhục tinh hoa Đại Đạo kia, khí tức của Bàn Cổ Phủ không ngừng lớn mạnh, những vết nứt và tì vết ít ỏi còn sót lại cũng đang được tu phục từng chút một.

Thấm thoát gần mười năm trôi qua, một luồng sức mạnh bàng đại cường hoành đột nhiên lan tỏa khắp cả Tam Giới.

Bàn Cổ Phủ đã hoàn toàn được bổ khuyết!

Lăng Tiêu nắm chặt kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, cảm nhận rõ rệt Lực Chi Đại Đạo!

"Ta hiện tại đã có thể sử dụng Vô Di Hóa Liễm hoàn chỉnh không chút khiếm khuyết!" Tâm thần Lăng Tiêu hơi động.

Điều này tượng trưng cho việc khoảng cách giữa hắn và Thần Nghịch lại được thu hẹp thêm vài phần.

"Bất quá, lão đông thế kia có được những huyết nhục này, thực lực chắc chắn cũng sẽ được nâng cao.

Hơn nữa lão cũng chưa chắc đã phân chia công bằng như ta." Lăng Tiêu nhắm mắt lại, tiếp tục tu hành Lực Chi Đại Đạo của bản thân!

Vội vã trôi qua, trăm năm quang âm ở Hồng Hoang đã vụt mất.

Đối với chư thánh Hồng Hoang, đây chỉ là một cái búng tay.

Tuy nhiên, cái búng tay này đối với họ lại là một trăm năm mang ý nghĩa phi phàm.

Các cường giả trước tiên đã khôi phục tu vi, sau đó lợi dụng huyết nhục Hỗn Độn cự trùng để tiến hành tham ngộ.

Con Hỗn Độn cự trùng này đã thôn phệ vô số bảo vật trong thiên địa cũ của nó, trong đó còn bao gồm cả pháp tắc của một phương Hỗn Độn thế giới khác.

Nhờ việc suy luận và lĩnh ngộ, tốc độ tu hành của các cường giả đặc biệt nhanh chóng!

Huynh trưởng của Lăng Tiêu là Đế Tuấn tu luyện chính là Thôn Phệ Pháp Tắc, tốc độ tu hành cực nhanh, lập tức đột phá tới Hợp Đạo cảnh giới ngũ trọng thiên, và còn có khả năng tiến xa hơn nữa.

Thái Nhất cũng vừa vặn chạm tới ngưỡng cửa ngũ trọng thiên.

Trước đó đã có phần dẫn trước nên Hồng Quân, Lục Tuyết Ly đều song song đột phá lục trọng thiên cảnh giới.

Cả hai vẫn là những tồn tại đỉnh phong nhất của Hồng Hoang về tu vi cảnh giới.

Các Hỗn Độn Ma Thần như Tai Ách Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần, Kiếm Chi Ma Thần cũng nhờ cơ duyên này đạt tới tu vi ngũ trọng thiên.

Thập Nhị Tổ Vu cũng lần lượt đạt tới tam trọng thiên đỉnh phong, có lẽ chỉ thiếu một bước nữa là có thể đột phá lên tứ trọng thiên.

Những cường giả còn lại cũng ít nhất có tu vi tam trọng thiên!

Lúc này, sự tiến bộ của Lăng Tiêu chắc chắn là lớn nhất, hắn lợi dụng huyết nhục của Hỗn Độn Ma Trùng chân chính bổ khuyết Bàn Cổ Phủ, đồng thời tận dụng các tài nguyên còn lại để đột phá tới tu vi Hợp Đạo cảnh giới thất trọng thiên.

Chương 956

Gần một phần rưỡi tinh hoa huyết nhục của Hỗn Độn Ma Trùng đã giúp toàn bộ cường giả của Hồng Hoang thiên địa thực hiện một lần lột xác.

Các vị cường giả có mặt đều trở nên mạnh mẽ hơn, thực lực so với trước đó đã tăng gấp đôi có dư.

Nhưng Lăng Tiêu thấp thoáng nhận ra, sau một trăm năm này, e là sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Ngay khi thời gian trăm năm sắp đến, Lăng Tiêu dùng thần niệm truyền âm cho các cường giả Hồng Hoang.

"Sắp đến lúc rồi, chúng ta hiện tại cũng nên khởi hành, đi xem cánh cửa kia thế nào rồi." Chỉ một lát sau, những cường giả từng tham gia chinh chiến Hỗn Độn Ma Trùng cấp Đại Đạo cảnh giới đều lần lượt có mặt, ai nấy đều tỏ ra rất hứng thú.

Không nghi ngờ gì, cánh cửa xuyên giới do Dương Mi lão tổ và Thời Thần - hai vị Ma Thần mạnh nhất dưới thời Bàn Cổ - liên thủ khai tịch, chắc chắn có giá trị hơn nhiều so với đống huyết nhục Đại Đạo kia!

"Đúng đúng đúng!" "Hôm nay chính là lúc chia chác lợi ích." "Đại Đạo chi môn tất nhiên phải nằm trong tay chúng ta." Sau một hồi tập hợp, Lăng Tiêu dẫn theo các Ma Thần cường giả khởi hành, tiến về phía sâu trong Hỗn Độn.

Lúc này, họ đã khóa định được vị trí đó, huống hồ trong trăm năm qua cũng không ngừng phái người qua lại thăm dò.

Chỉ một lát sau, Lăng Tiêu đã dẫn theo các cường giả tới gần cánh

cửa kia.

"Đến cũng nhanh đấy." Vừa tiếp cận, một giọng nói lạnh lùng truyền tới.

Là Thần Nghịch!

Lúc này trong Hỗn Độn, vị Hủy Diệt Ma Thần này đang ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế, nhìn xuống Lăng Tiêu từ trên cao.

Lúc này, khí tức của lão lộ ra một cách vô kỵ.

Hợp Đạo cảnh giới bát trọng thiên!

Ánh mắt Lăng Tiêu hơi ngưng lại, hiện lên vài phần cảnh giác.

Người hắn kiêng kỵ nhất chắc chắn là vị Hủy Diệt Ma Thần này.

Không nghi ngờ gì, sự tiến bộ của Hủy Diệt Ma Thần trong trăm năm qua cũng thực sự không nằm ngoài dự đoán, lại một lần nữa tiến thêm một bước lớn!

Không chỉ có vậy, Vĩnh Hằng Ma Thần, Hậu Bạt và những người khác cũng đã thăng lên tu vi ngũ trọng thiên đỉnh phong.

Còn lũ Hung thú cũng phổ biến có tu vi tứ trọng thiên, Hung thần trực tiếp đạt tới tu vi ngũ trọng thiên.

Nhất thời, thực lực hai bên thực ra không phân cao thấp.

Đang lúc đối trì, trên cánh cửa ở đằng xa, một đạo thân ảnh mặc áo xanh đang ngồi khoanh chân cười nói: "Chư vị đạo hữu, xin hãy đừng ra tay, coi như nể mặt lão phu một chút." "Được!" Thần Nghịch lạnh lùng lên tiếng.

Mặc dù họ đã liên thủ chống lại kẻ địch trong trận chiến với Hỗn Độn cự trùng, nhưng điều đó tuyệt đối không có nghĩa là có thể hóa thù thành bạn.

Ngược lại chỉ cần có cơ hội, dù là Lăng Tiêu hay Thần Nghịch, đều không ngại đâm cho đối phương một đao.

Lăng Tiêu dẫn theo các cường giả tới một phía của Hỗn Độn, khai tịch ra một phương không gian, sau đó lại nhìn về phía cánh cửa kia.

Cùng lúc đó, bên cạnh Dương Mi lão tổ còn có Âm Dương, Càn Khôn, Ngũ Hành cùng đông đảo thần ma khác đang ngồi.

"Thời Thần tiền bối đâu?" Lăng Tiêu hiếu kỳ hỏi.

"Vẫn chưa khôi phục, vẫn đang chìm nổi trong dòng sông Thời Gian." Dương Mi lão tổ cười nói, "Không cần quản lão, chúng ta sẽ thay lão đưa ra quyết định." "Hóa ra là vậy." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, hắn sớm đã cảm thấy trạng thái của Thời Thần lúc đó không bình thường.

Chỉ một lát sau, ba phía Hồng Hoang, Dương Mi lão tổ, và Thần Nghịch đều đã an tọa trong Hỗn Độn.

"Khụ khụ..." Dương Mi lão tổ ho nhẹ một tiếng, chỉ tay vào cánh cửa xuyên giới được liên thủ chế tạo ra, nói: "Hôm nay, lão phu mời chư vị đạo hữu tới đây là để quyết định quyền sở hữu vật này." "Lão phu và các đồng đạo tuy nói đã khai tịch ra cánh cửa này, nhưng cũng không dám nhận toàn bộ công lao, tự nhiên phải thương nghị một phen với chư vị." Nghe lời này, Vĩnh Hằng Ma Thần cười một tiếng, sau đó nói: "Thương nghị cái gì, chi bằng chúng ta đánh một trận sinh tử, đến lúc đó ai thắng thì người đó sở hữu cánh cửa này." "Ha ha, Vĩnh Hằng đạo hữu xin hãy cẩn trọng lời nói!" Ngũ Hành Lão Tổ bình tĩnh lên tiếng, thể hiện rõ tu vi Hợp Đạo cảnh giới lục trọng thiên của bản thân.

"Hừ!" Vĩnh Hằng Ma Thần cười lạnh một tiếng rồi im lặng.

Một lúc sau, Dương Mi lão tổ mới tiếp tục: "Cánh cửa này được

chế tạo từ hai loại Đại Đạo pháp tắc Thời Gian và Không Gian, có thể thông tới các Hỗn Độn thế giới khác, chư vị chắc hẳn đều hiểu được lợi ích to lớn ở đây.

Vì vậy, lão phu hy vọng chư vị có thể cùng chia sẻ cánh cửa này." Cùng chia sẻ cánh cửa này!

Lời vừa dứt, các cường giả có mặt đều nhìn nhau, không ít người trong mắt tràn đầy địch ý.

"Nếu đã như thế, Dương Mi lão tổ định bảo chúng ta từ bỏ những ân oán trong quá khứ sao?" Thanh Liên Thông Thiên và Kiếm Chi Ma Thần Kiếm Tôn ngồi cạnh nhau, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn hai vị huynh trưởng của mình.

Thái Thanh, Nguyên Thủy đều không nhịn được mà khẽ động đậy thân hình.

Từ khi Thanh Liên Thông Thiên nghiên cứu sâu hơn về kiếm đạo, lấy thân dưỡng kiếm, tu vi kiếm đạo của lão giờ đây đã cực kỳ thâm hậu, thậm chí có tư cách tranh đấu với Kiếm Tôn.

Nhìn thoáng qua, nói không chừng có người sẽ tưởng Kiếm Tôn mới là huynh trưởng của Thanh Liên Thông Thiên.

"Tự nhiên là không phải." Nghe lời của Thanh Liên Thông Thiên, Dương Mi lão tổ khẽ lắc đầu, nói: "Lão phu không có bản lĩnh, cũng không có tâm tư hóa giải ân oán cho chư vị.

Chỉ hy vọng chư vị trong lúc cùng khám phá các Hỗn Độn đại thiên thế giới khác có thể tương trợ lẫn nhau.

Ví dụ như lão phu, thực ra cũng có thể không tính toán chuyện xấu xa mà lão tặc Hồng Quân đã làm để sử dụng cánh cửa xuyên giới này." Tuy nói vậy, nhưng biểu cảm của các cường giả đều trở nên cổ quái, ai nấy đều nhìn về phía Hồng Quân đang có vẻ mặt cứng nhắc.

Các cường giả trong trường, ai mà không biết khi Hồng Quân cùng ba vị lão tổ khác vây đánh La Hầu, lão đã đâm sau lưng Dương Mi lão tổ cùng các đồng bạn.

Một lúc sau, các cường giả mới dời mắt khỏi người Hồng Quân.

"Tương trợ lẫn nhau?" Lăng Tiêu khẽ cười, nói: "Chẳng qua là tập trung nhiều sức mạnh hơn để đánh giết và đối phó với chúa tể của các Hỗn Độn thiên địa khác mà thôi." "Không sai, thực sự muốn giành được tài nguyên từ ngoại giới, thì nhất định phải thường xuyên đoàn kết." Vận Mệnh Ma Thần trong bụng Thôn Phệ Ma Thần lên tiếng cười nói.

Lời vừa dứt, Thôn Phệ Ma Thần có biểu cảm cổ quái, cuối cùng mạnh mẽ vỗ bụng một cái.

"Ngươi sao vẫn còn ở đó vậy?

Ta đã ăn con sâu kia rồi, mà vẫn không giáo hóa được ngươi sao?" "Ngươi ăn con sâu đó, chẳng phải đại diện cho việc ta cũng ăn rồi sao?" Giọng của Vận Mệnh Ma Thần lại truyền tới.

"Yên tâm, hiện tại vẫn phải ở lại đây thêm một lát, năm đó lừa gạt Bàn Cổ và Đại Đạo không phải là chuyện tầm thường, tự nhiên là phải trả một cái giá nào đó." Các cường giả trong trường đều hiểu rõ, gật đầu.

Trong số các cường giả có mặt ở đây, không ít kẻ đã thoát khỏi tay Bàn Cổ.

Nhưng có thể dẫn theo các Hỗn Độn Ma Thần khác cùng phục sinh thì chỉ có duy nhất trường hợp của Vận Mệnh Ma Thần.

"Chi bằng, coi như chúng ta ký kết một bản minh ước, thế nào?" Dương Mi lão tổ dõng dạc nói, rồi tiếp tục: "Trong thế giới của mình, chỉ cần có năng lực thì ân oán tùy ý.

Nếu đi tới các Hỗn Độn thế giới khác thì tuyệt đối không được hãm hại lẫn nhau." "Lấy gì để bảo đảm?" Thần Nghịch khẽ cười, rồi quay đầu nhìn Nhân Quả và Vận Mệnh - hai vị Ma Thần bên cạnh.

"Ta đối với việc này không có ý kiến gì, nếu thực sự có thể kề vai sát cánh thì cũng tốt.

Tuy nhiên, nếu trong lúc tranh đoạt bảo vật mà không được tranh đấu sao?" Ở các tình huống khác, nếu có thể vơ vét lợi ích, họ chắc chắn sẽ không ký kết bản minh ước chết tiệt nào cả.

Nhưng ngặt nỗi lợi ích từ một Hỗn Độn thế giới khác quá lớn, một phương thế lực tuyệt đối không thể nuốt trôi, nên đành phải tạm thời liên hợp.

Ma sát lớn nhất giữa hai bên cơ bản là ma sát về các loại tài nguyên tu hành.

Cho dù là khí vận, số lượng cường giả hay nội hàm của thế giới đều như vậy.

"Chuyện đó tự nhiên là một chuyện khác." Dương Mi lão tổ tất nhiên đã có chuẩn bị cho việc này.

Một lúc sau, các Hỗn Độn Ma Thần và hậu thiên cường giả bắt đầu tranh cãi gay gắt, suýt chút nữa là trực tiếp đánh nhau.

Cũng nhờ cả hai phía lúc này đều đang kiềm chế, nên không thực sự xảy ra xung đột.

Chương 957

Chỉ một lát sau, Nhân Quả Ma Thần giơ tay lên, Nhân Quả Thư liền lật mở xào xạc, trên các trang sách hiện ra từng dòng từng dòng văn tự.

Đồng thời, trong bụng Thôn Phệ Ma Thần cũng truyền ra một luồng vận vị của Vận Mệnh pháp tắc, tựa như có vật gì đó đang giao đổi với vận mệnh.

Chỉ trong chốc lát, từng dòng văn tự hiện ra trong Hỗn Độn, chính là bản minh ước vừa mới được bàn bạc xong.

Lăng Tiêu giơ tay điểm một cái, một đạo ấn ký được khắc lên đó.

Thần Nghịch cũng vậy, trực tiếp vung một chưởng ấn lên bản minh ước.

Ong!

Gần như trong nháy mắt, luật nhân quả và dao động vận mệnh lan tỏa ra, sau đó quấn lấy bất kỳ vị cường giả Hợp Đạo cảnh giới nào của cả hai phía.

"Được rồi, minh ước đã thành." Dương Mi lão tổ hài lòng gật đầu, nói: "Nếu đã như thế, ta sẽ ra tay, chư vị cũng nên có thể thôi động pháp tắc Thời Gian và Không Gian chứ." "Chỉ là pháp tắc Thời Gian và Không Gian thôi mà, ta tự nhiên có nghiên cứu qua." Lăng Tiêu bước tới một bước, rồi đặt tay lên cánh cửa.

Những cường giả khác kiêm tu pháp tắc Thời Gian hoặc Không Gian cũng lần lượt ra tay, thôi động cánh cửa kia.

Đúng lúc đó, Dương Mi lão tổ cười giải thích.

"Dòng sông Thời Gian có thể kết nối với tất cả các Hỗn Độn thế

giới, cho nên năm đó lão quỷ kia có thể từ dòng sông Thời Gian trốn về Hồng Hoang, con Trùng Hoàng kia cũng có thể xuyên qua dòng sông Thời Gian để tấn công Thời Thần.

Vì vậy chúng ta dùng dòng sông Thời Gian để định vị, dùng Không Gian Chi Đạo để dịch chuyển." Trong nhất thời, khí tức của thời không dao động trập trùng, cảm giác tựa như đang tìm kiếm trong vùng Hỗn Độn vô biên vô tận.

Nhưng sau một hồi lâu, cánh cửa kia vẫn không có thay đổi gì, Dương Mi lão tổ cười nói: "Chư vị cũng không cần nôn nóng, ta và lão quỷ đã bàn bạc qua, năm đó lão tìm được thế giới của lũ sâu kia cũng là do cơ duyên xảo hợp.

Muốn tìm được các Hỗn Độn thế giới khác, có khi phải mất cả vạn năm..." Lời vừa nói xong, biểu cảm của Dương Mi lão tổ hơi sững sờ, dường như hoàn toàn không ngờ tới.

Những người có mặt cũng đều chấn động tâm can, có sở cảm nhận.

Ong!

Trong tích tắc, cánh cửa xuyên giới hơi biến đổi, sau đó bên trong hiện lên vô số phù quang lược ảnh!

Thấp thoáng, đồng tử của Lăng Tiêu hơi co rụt lại, hắn nhìn thấy vô số hình ảnh cảnh tượng bên trong.

"Thú vị, không ngờ nhanh như vậy đã phát hiện ra một nơi Hỗn Độn thế giới!" Không sai!

Họ chỉ mới thôi động cánh cửa này có vài tháng, vậy mà thu hoạch đã quá lớn, phát hiện ra một nơi Hỗn Độn thế giới!

Lăng Tiêu sờ cằm, sau đó nói: "Tốt nhất vẫn là đừng hành động mạo hiểm, nếu không lỡ bị phát hiện thì thật là mất cả chì lẫn chài."

“Nói rất đúng...” Thần Nghịch lập tức gật đầu, giơ tay lên điểm nhẹ vào giữa lông mày của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hư ảnh được lão kéo ra!

Phân hồn!

Lăng Tiêu lập tức hiểu ra, rồi liếc nhìn Sát Lục Ma Thần.

Vị này chính là nhờ thủ đoạn phân hồn mà lặng lẽ lẻn vào Hồng Hoang, sau đó đại sát đặc sát, khiến nhiều Thánh Nhân vẫn lạc và Côn Bằng trọng thương.

“Muốn phân tách hồn phách, thủ đoạn này không khó.” Lăng Tiêu giơ tay điểm nhẹ, sau đó cũng búng một cái về phía cánh cửa kia!

Không nghi ngờ gì, các cường giả khác tự nhiên cũng không muốn đưa chân thân vào trong đó, mỗi người đều dùng thủ đoạn phân hồn để lẻn vào.

“Phương Hỗn Độn đại thế giới này, cũng không biết có xu hướng gì.” Dương Mi lão tổ khẽ vuốt râu, vừa rồi lão cũng nhìn thấy một vài phù quang lược ảnh từ dòng sông Thời Gian.

“Có vẻ như, hoặc có lẽ phương thế giới này cũng có Nhân tộc tồn tại, điều này thật thú vị.” Dương Mi lão tổ cũng phân ra một đạo hồn phách, rồi lẻn vào trong đó.

Thủ đoạn của chư thánh Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần đều hết sức cẩn thận, thậm chí căn bản không cho đạo phân hồn của mình bao nhiêu sức mạnh, chỉ như một người phàm bình thường.

Trốn tránh Thiên Đạo Hồng Hoang còn phải cẩn thận, huống chi là nơi có thể tồn tại cường giả Đại Đạo cảnh giới.

“Ta sẽ xem xem, đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào.” Sự hứng thú trong lòng Lăng Tiêu ngày càng nồng đậm...

“Trương Vân, Trương Vân, mau dậy đi, trắc nghiệm tư chất sắp bắt đầu rồi!” Vân Thiên Châu, dưới chân một ngọn tiên sơn mây mù bao phủ, một thiếu niên có diện mạo bình thường không ngừng lay đồng bạn của mình.

“Chuyện gì vậy?” Thiếu niên đang ngủ kia lẩm bẩm, dường như vẫn chưa tỉnh táo hẳn.

“Ngươi mau lên chút, nếu lỡ mất ngày hôm nay thì lại phải đợi thêm mười năm nữa đấy!” Thiếu niên có diện mạo bình thường vội vàng nói.

Thiếu niên tên Trương Vân kia ngẩng đầu lên, thần sắc mê ly, nhưng trong mắt lại lóe lên một đạo tinh quang.

“Đây là thiên địa phương nào?” Lăng Tiêu nhìn thân thể này, không nhịn được tặc lưỡi một cái.

“Yếu, quá yếu, e rằng ngay cả một đứa trẻ phàm nhân chưa từng tu luyện ở Hồng Hoang cũng đánh không lại.” Lúc này hắn đã chiếm giữ thân xác của thiếu niên tên là Trương Vân.

“Theo ký ức của tiểu tử này, hắn đến đây để cầu tiên, hay nói cách khác là tìm kiếm thực lực.” Lăng Tiêu trầm tư, đáp lời thiếu niên bên cạnh một tiếng, sau đó từng bước từng bước leo lên đường núi.

Tốc độ của hắn không chậm, chẳng mấy chốc đã đến nghênh khách đình ở lưng chừng núi.

Nơi này đã vây kín những thanh niên nam tử đến thử linh tính, mà trong đình lúc này đang có một vị lão giả tóc trắng xóa ngồi đoan tọa.

“Vị kia chính là tiền bối cao nhân khảo thí tư chất của chúng ta.” “Thật hy vọng ta có thể có tư chất Giáp đẳng.” “Nằm mơ cái gì thế, Giáp đẳng?

Đó là tuyệt thế thiên kiêu vạn người có một!”...

Lăng Tiêu nghe vậy thì lộ vẻ suy tư, tuy nhiên lúc này vì biết chưa nhiều nên cũng không có cách nào thôi toán ra điều gì.

Đúng lúc này, lão giả kia bỗng nhiên mở mắt, dường như cảm thấy có chút không kiên nhẫn, sau đó lạnh lùng lên tiếng: "Khảo thí tư chất bắt đầu ngay bây giờ, nếu không muốn bị đào thải thì câm miệng cho lão phu!" Lời vừa dứt, hiện trường lập tức trở nên tĩnh lặng như tờ, không ai dám nói thêm lời nào nữa.

Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, cảm thấy khá thú vị.

Một lát sau, lão giả đứng dậy, ngoắc ngoắc tay với mọi người.

"Qua đây đi.

Để lão phu đo thử tư chất của các ngươi, bắt đầu từ ngươi!" Lão giả tùy tiện chỉ vào một thiếu nữ.

"Ta?" Nữ tử vội vàng chạy lên, đưa tay ra.

Lão giả bắt mạch, sau đó khẽ lắc đầu: "Ngươi không có tư chất, ngay cả Đinh đẳng thấp nhất cũng không tính." Nghe lời này, sắc mặt nữ tử trắng bệch.

"Người kế tiếp." Chỉ trong chốc lát, từng người phàm chưa tu hành tiến lên phía trước để đo tư chất.

Lăng Tiêu xoa cằm, tâm trung nhược hữu sở tư.

"Xem ra dường như chỉ có người sở hữu tư chất mới có thể tu hành, hơn nữa còn chia làm bốn loại Giáp, Ất, Bính, Đinh." "Vẫn là nhân tộc Hồng Hoang được thiên độc hậu (ưu ái đặc biệt) hơn." Ở Hồng Hoang có một câu nói: Phàm kẻ có chín khiếu đều có thể thành tiên!

Ngoại trừ một số kẻ đen đủi sinh ra đã khiếm khuyết, chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với tiên đạo thì đều có thể tu tiên!

Thậm chí ở thời đại Hồng Hoang hiện nay, xác suất thành tiên vẫn rất cao.

Đang lúc Lăng Tiêu suy nghĩ, lão đầu trong đình giơ tay chỉ một cái, sau đó nói: "Tiểu tử kia, ngươi qua đây, lão phu xem ngươi tư chất thế nào." "Ta?" Lăng Tiêu buồn cười chỉ chỉ chính mình, tiến lên vài bước, đến trước mặt lão đầu kia.

Vẫn là động tác bắt mạch như trước, lão đầu thần sắc như thường: "Không có tư chất, phàm nhân một kẻ..." Thế nhưng, chưa đợi lão đầu nói tiếp, sắc mặt lão bỗng nhiên đại biến.

"Không đúng, không đúng lắm!" Lão hít sâu một hơi, sau đó nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, một lúc sau mới run rẩy nói: "Tư chất Giáp đẳng!?

Chương 958

Làm sao có thể, vừa rồi ta còn thấy ngươi hầu như không có tư chất, sao bây giờ lại biến thành Giáp đẳng?" Lão có chút không dám tin, sau đó lại đo thêm hai lần nữa, tuy nhiên kết quả vẫn y như cũ, tư chất Giáp đẳng như thiên kiêu!

Chỉ trong chốc lát, lão đầu này hít sâu một hơi, tự đổ lỗi cho việc phán đoán sai lầm lúc nãy của mình.

"Tốt, tốt, tốt, đã là tư chất Giáp đẳng, ngươi hãy theo ta lên núi!" "Được." Lăng Tiêu nhếch môi, khẽ gật đầu.

Không nghi ngờ gì nữa, cái gọi là tư chất Giáp đẳng kia là do hắn ngụy tạo ra.

Lăng Tiêu làm vậy là để thông qua môn phái này mà nắm bắt tình hình của thế giới.

"Cũng không biết phương thiên địa này có tồn tại Đại Đạo cảnh giới hay không." Lăng Tiêu thầm nghĩ.

Một ngày sau, phân thân này của Lăng Tiêu đã trở thành đệ tử cốt cán của môn phái.

Sau đó tự nhiên có người đến giáo đạo một vị thiên tài tư chất Giáp đẳng như hắn.

"Trước đây ngươi chưa từng tu hành, e rằng hiểu biết về tu hành giới không sâu." "Ta sẽ giảng giải cho ngươi một chút!" "Được." Lăng Tiêu lập tức gật đầu, tỏ vẻ hưng phấn.

Cái hắn muốn chính là nghe kể về lịch sử khai thiên của phương thiên địa này.

"Thiên địa của chúng ta là do Thần và Ma khai tịch mà ra, Thần và

Ma mỗi bên có chín vị tồn tại, mỗi một vị đều sống sót từ thuở khai thiên tích địa." "Những sinh vật này mỗi vị đều sở hữu sức mạnh đáng sợ mà nhân loại hay yêu tộc, những hậu thiên sinh linh chúng ta khó lòng tưởng tượng được."...

Tại một nơi xa xăm vô tận.

Thiên Ma Giới.

Vạn Thiên Ma Cung.

Tiếng trẻ con khóc chào đời bỗng nhiên vang lên.

Đứa bé kia khác hẳn với nhân tộc, toàn thân trắng bệch, nhưng trên da lông lại lưu động màu sắc như dung nham, tỏa ra hào quang màu tím đỏ.

Đứa bé này vừa rơi xuống đất, đôi mắt khẽ đảo, dường như không có ý định khóc lớn.

Thần Nghịch nhìn xung quanh, trong lòng có chút nghi hoặc.

"Đây là đoạt xá một hài nhi?" Hắn thầm nghĩ, cũng không cảm thấy có vấn đề gì lớn.

Một lát sau, đám nô bộc xung quanh vội vàng bế Thần Nghịch chuyển thế lên, đưa đến trước mặt mẫu thân của thân thể này.

"Con của ta." Người mẫu thân kia không phải nhân tộc, trên đầu mọc hai sừng, khí thế bất phàm, tỏa ra uy thế nhàn nhạt, ma khí quanh quẩn toàn thân.

"Đây là..." Một đạo phân hồn này của Thần Nghịch lộ vẻ suy tư.

Lúc này, mẫu thân của phân thân Thần Nghịch ôm lấy hắn, sau đó cười tươi nói: "Con ta đã sinh ra, nên đi phụng thờ Tổ Ma, cảm tạ lão nhân gia đã ban cho mẹ sự hiện diện của con." Tổ Ma?

Tâm thần Thần Nghịch khẽ động.

“Tổ Ma?

Chẳng lẽ là Ma Đạo chi tổ của hỗn độn thế giới này?

Có khả năng, khí tức của nữ nhân này tương đương Kim Tiên.” “Chỉ là không biết Tổ Ma rốt cuộc mạnh đến mức nào.”...

Thần Uy Thiên Giới.

Vô số linh khí thiên địa đậm đặc đến cực điểm gào thét kéo đến, sau đó chui vào thân thể một thiếu niên vừa mới nghỉ ngơi không lâu.

Xung quanh thiếu niên có vài vị tiền bối đang ngồi, đều kinh ngạc nhìn hắn.

Diện mạo của họ rất giống nhân tộc, nhưng sau lưng lại mọc thêm đôi cánh, thực lực càng mạnh thì số cánh càng nhiều.

Kẻ mạnh nhất ở đây sau lưng mọc ra tới ba cặp cánh.

“Tư chất này đúng là không tồi, e rằng là người mạnh nhất trong vòng trăm năm qua.” Nam tử có ba cặp cánh sau lưng khẽ gật đầu.

“Không tồi, không tồi, tu vi của tiểu Vạn e rằng chẳng mấy chốc sẽ mọc ra cặp cánh thứ hai.” “Có tiểu Vạn ở đây, bộ tộc của chúng ta nhất định sẽ hưng thịnh, đến lúc đó biết đâu có thể dựa vào Tổ Thần Đình.” Mọi người bàn tán xôn xao, tâm tình kích động.

Tuy nhiên, vị thiếu niên kia trong lòng lại bắt đầu suy tính.

“Hóa ra phương thiên địa này có tổng cộng chín vị Thần minh, chín vị Ma thần, thực lực phi đồng tầm thường.” “Mỗi một vị đều có thể khai tịch một đại thiên thế giới rộng lớn.” “Chỉ không biết những Thần minh và Ma thần này rốt cuộc là Hợp Đạo cảnh giới, hay là Đại Đạo cảnh giới.” Dương Mi lão tổ chiếm giữ thân thể thiếu niên, không nhịn được thầm nghĩ.

Vân Thiên Châu, Thái Huyền Sơn.

Trong một gian tu luyện thất khá tốt, Lăng Tiêu khoanh chân đo tọa, trong tay cầm một cuốn sách thong thả lật xem.

"Hóa ra là vậy, thế giới này là như thế." Hắn gia nhập tông môn tu hành tên là Thái Huyền Sơn này đã được một thời gian, coi như tạm thời hiểu được quy tắc của thiên địa này.

Căn cứ vào thần thoại khai thiên mà hắn thu thập được, nơi này cũng là do một vị Khai Thiên Tổ Thần tạo ra.

Tuy nhiên, vị Tổ Thần kia không trực tiếp khai thiên tích địa mà lại chết đi trong hỗn độn.

Sau đó từ trong thi thể của lão, xuất hiện chín vị Chân Thần cùng chín vị Chân Ma.

Có lẽ chính vì vậy, chín là số cực, số lượng Chân Thần và Chân Ma đều là chín.

Cảnh giới tu hành của thế giới này cũng chia từ Nhất Chuyển đến Cửu Chuyển, Cửu Chuyển chính là cảnh giới thành Ma và thành Thần.

Thần và Ma đối lập nhau.

Chân Thần mỗi người tự khai tịch Thiên Giới của mình.

Tương ứng với đó, Ma cũng tự khai tịch Ma Uyên.

Còn nhân gian mà Lăng Tiêu đang ở thì được diễn hóa dần dần trong hỗn độn.

Nhân gian này rộng lớn tối đa cũng chỉ bằng một Thiên Giới hay một Ma Uyên.

Tuy nhiên, sinh linh ở đây lại yếu ớt vô cùng, căn bản không thể so sánh với Chân Thần hay Chân Ma bẩm sinh đã mạnh mẽ.

Ở nhân gian này, vạn tộc cùng trỗi dậy, nhân tộc cũng chỉ là một chủng tộc chiếm ưu thế, không tính là bá chủ.

Pháp môn tu hành của phương thiên địa này cũng là mô phỏng Thần hoặc Ma mà tạo ra.

Một khi những hậu thiên tu hành giả này đạt tới cảnh giới nhất định, họ sẽ chọn gia nhập Thiên Giới hoặc rơi vào Ma Uyên để tiến hành chuyển hóa thân phận.

"Cũng thú vị đấy." Lăng Tiêu khẽ cười.

Từ khi xuyên không tới đây hắn đã trực tiếp hóa thành Kim Ô, căn nguyên bẩm sinh bất phàm, nhỏ yếu như thế này đúng là chưa từng trải qua.

"Thái Huyền Sơn này cũng chỉ là nơi tá túc tạm thời, sau này vẫn phải từ bỏ." Lăng Tiêu khẽ động tâm niệm, đứng dậy.

"Thiên địa này chia làm Nhất đến Cửu Chuyển, muốn trở thành Cửu Chuyển thì mới có tư cách vào Thiên Giới hoặc Ma Uyên để chuyển hóa thân phận." Hiện tại công pháp hắn có được chỉ mới tới Tam Chuyển.

Nhưng Lăng Tiêu không quan tâm.

Với nội hàm tu vi của hắn, chỉ cần làm quen với thiên địa này, muốn thôi diễn ra cảnh giới cao hơn đều là việc dễ như trở bàn tay.

Chương 959

Nhưng hắn vẫn cần một lượng vốn liếng nhất định.

Lăng Tiêu vừa hít thở vừa đi tới bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ mặt trời vừa ló rạng, những tia sáng rực rỡ chiếu rọi đại địa, Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn chằm chằm vào vầng thái dương kia, không ngừng hít thở.

Từng tia tinh hoa thái dương bị hắn nuốt vào bụng.

Muốn thăng lên Nhất Chuyển bắt buộc phải qua trăm ngày trúc cơ, Lăng Tiêu không có thời gian lãng phí như vậy.

Chỉ một lát sau, thông qua việc nuốt tinh hoa thái dương, Lăng Tiêu nhắm mắt lại, khí cơ trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, chỉ trong khoảng ngàn hơi thở đã đột phá tới cấp độ Nhất Chuyển.

"Hù!" Khẽ thở ra một ngụm trọc khí, Lăng Tiêu hài lòng gật đầu.

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng tu luyện, trong đầu tiếp tục hồi tưởng lại những loại công pháp mình đã học được.

"Ở phương thiên địa này, tất cả căn cơ tu hành thực chất đều là sự mô phỏng của kẻ yếu đối với kẻ mạnh." "Tiên thiên sinh linh mô phỏng chín vị Chân Thần, chín vị Chân Ma; còn nhân tộc, yêu tộc thì mô phỏng những tiên thiên sinh linh mạnh mẽ kia." Sau khi đạt tới Tam Chuyển, bắt buộc phải chọn một loại pháp tướng để mô phỏng.

Đương nhiên, Lăng Tiêu cũng có thể tu hành tiên đạo Hồng Hoang.

Nhưng trong tình trạng chưa rõ ràng, tu hành tiên đạo Hồng Hoang chẳng khác nào tìm chết, ai biết được có bị thiên ý, thiên đạo hay ý chí Tổ Thần gì đó để mắt tới hay không?

Chỉ một lát sau, Lăng Tiêu lặng lẽ rời khỏi Thái Huyền Sơn.

Đây cũng chỉ là một tiểu hàn môn, kẻ mạnh nhất cũng không quá Ngũ Chuyển đỉnh phong, Lăng Tiêu lười lãng phí thời gian ở đây.

"Đã đến lúc đi ra ngoài xem một chút." Lăng Tiêu trở mình rời đi, mất nửa canh giờ để đến Thiên Cổ Thành ở bên ngoài Thái Huyền Sơn.

Thiên Cổ Thành là một tòa đại thành, thành chủ là một cường giả Cửu Chuyển, chọn gia nhập Thiên Giới, hiệu là Thần Quân.

Cũng chính vì vậy, có một vị Thần Quân trấn giữ, nơi này ngư long hỗn tạp, tài nguyên cũng rất nhiều.

"Hiện tại, trước tiên phải kiếm một ít tài nguyên tu hành." Lăng Tiêu vừa đi vừa tu hành, trong lúc không ngừng nuốt nguyên khí thiên địa và tinh hoa thái dương, tu vi toàn thân đã đạt tới cấp độ Nhị Chuyển.

Một lát sau, Lăng Tiêu đến một góc khuất, lấy ra những tờ phù chỉ trống vừa mới tiện tay lấy được từ Thái Huyền Môn.

"Hiện tại phải ẩn giấu thân phận, không thể trực tiếp vô trung sinh hữu (tạo ra vật từ hư không), thế này thì hơi phiền phức..." Lăng Tiêu suy nghĩ một lát, giơ tay bắt lấy, những tờ phù chỉ trống kia bay lên không trung, từng tờ từng tờ huyền phù trước mặt hắn.

Khắc sau, Lăng Tiêu búng tay một cái, từng đạo Thái Dương Kim Triện hiện lên trên tờ giấy trống.

Ánh thái dương xung quanh lập tức gay gắt thêm vài phần, cuối cùng từng chút một dung nhập vào phù chỉ.

Chỉ trong chốc lát, ba mươi sáu tấm Thái Dương Kim Phù đã được chế tác xong.

Lăng Tiêu thần sắc như thường, thứ hắn vừa vẽ lên giấy chính là Thái Dương chi lực do hắn dẫn dắt tới.

Dù Lăng Tiêu tu hành Lực chi đại đạo, nhưng bản thể của hắn vẫn là một con Kim Ô, dù chỉ là một luồng ý chí giáng lâm, không mang theo bao nhiêu sức mạnh nhưng vẫn có thể thao túng Thái Dương Thần Quang.

Chốc lát sau, Lăng Tiêu cầm mấy chục tấm Thái Dương Kim Phù đi tới một sản nghiệp của vị Thần Quân kia trong Thiên Cổ Thành.

"Bái kiến đạo hữu, không biết đạo hữu muốn bán thứ gì?" Vừa bước vào trong, đã có người nghênh đón.

"Bán đồ." Lăng Tiêu bình thản lên tiếng, sau đó trưng ra ba mươi sáu tấm Thái Dương Kim Phù trong tay.

"Tê!" Người nghênh khách kinh hãi, biết ngay đây không phải là mối làm ăn mình có thể quyết định, một lát sau đã có một nữ tử bước tới.

Nữ tử kia mặc một bộ y phục màu hồng phấn, ánh mắt quyến rũ như tơ, khuôn mặt rạng rỡ như làn nước mùa thu, lấp lánh vô số mị lực.

"Phù lục cấp độ Tứ Chuyển?" Nữ tử kia liếc nhìn một cái, sau đó gật đầu: "Mỗi một tấm có thể đưa ngươi một trăm khối nguyên thạch." "Không vấn đề gì." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, tỏ vẻ không quan tâm, tùy tay ném ba mươi sáu tấm Thái Dương Kim Phù ra.

Trong mắt nữ tử hiện lên vài phần kinh ngạc, sau đó nhận lấy, hoàn thành giao dịch này.

"Tiền cứ để đó đã, ta muốn chọn một số thứ để tu luyện, tạm thời cứ đưa danh sách cho ta." "Được." Nữ tử cũng không lấy làm lạ, đưa một bản danh sách cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu xem qua một lượt, quét mắt một lúc rồi chọn rất nhiều tài nguyên tu hành đưa qua.

"Đổi cho ta những thứ này." "Được!" Nữ tử gật đầu, sảng khoái giao dịch, họ là người dưới trướng vị Thần Quân kia, cũng không cần vì mấy món đồ cấp độ Tứ Chuyển mà phải tốn tâm tư.

Một lát sau, Lăng Tiêu mang theo đầy đủ tài nguyên rời khỏi nơi này.

Rời khỏi cửa tiệm kia, Lăng Tiêu tùy ý chọn một quán trọ trong thành, chọn một gian phòng có trận pháp che chở.

Sau đó hắn lấy ra từng phần dược liệu, đây chính là các loại bảo vật mà hắn đã chọn.

"Hệ thống tu hành của thế giới này đúng là dị hợm." "Lại lấy mô phỏng làm chủ, thật nực cười." Lăng Tiêu không nhịn được cười thành tiếng.

Hệ thống tiên đạo Hồng Hoang dù có thô sơ đến đâu, chỉ cần có thể tu hành tiếp, có lẽ tu luyện đến Đại Đạo cảnh giới đệ cửu trọng thiên vẫn không thấy điểm dừng.

Vậy mà Lăng Tiêu tra cứu điển tịch tu hành của phương thiên địa này, nhất thời cũng thấy nực cười.

Phàm vật mô phỏng tiên thiên sinh linh tu hành, còn tiên thiên sinh linh lại mô phỏng Chân Thần, Chân Ma tu hành.

Đã là mô phỏng thì tự nhiên không thể nào vượt qua được.

Đây là điều mà mỗi cường giả tu hành Hồng Hoang đều biết rõ.

Bởi vì nếu thật sự muốn mô phỏng, điểm cuối của một số hệ thống tu hành chính là các Hỗn Độn Ma Thần.

"Hệ thống tu hành thế giới này dị hình vô cùng, không có tiền đồ."

Lăng Tiêu thở dài một hơi, nhưng để ẩn giấu thân phận ẩn nấp, vẫn bắt buộc phải tu hành hệ thống của hỗn độn thế giới này.

Khoanh chân đo tọa, Lăng Tiêu không ngừng hô hấp, vô số tài nguyên tu hành vừa mua được từng khối từng khối vỡ vụn, sau đó bị hắn hóa thành nguyên khí thiên địa thuần túy nhất.

Trong từng nhịp thở, trên người Lăng Tiêu có khí tức hỗn độn tùy ý lưu động, sau đó lại nhanh chóng tiêu tán.

Chỉ trong nháy mắt, một đạo hư ảnh hiện lên sau lưng Lăng Tiêu, chậm rãi ngưng tụ thành hình!

Cấp độ Tam Chuyển ở phương thiên địa này còn được gọi là Pháp Tướng cảnh giới.

Nghĩa là dùng đối tượng mô phỏng làm pháp tướng của bản thân.

Đối tượng mô phỏng càng mạnh, nội hàm tu hành tự nhiên cũng càng mạnh.

Lăng Tiêu lười làm theo cái bài bản đó, nếu nói một cách ngạo mạn, ngay cả Bàn Cổ Tổ Thần thì Lăng Tiêu cũng không thèm mô phỏng.

Trong nháy mắt, trên người Lăng Tiêu hiện ra vô số thần quang, sau lưng bỗng nhiên hiện ra một vầng mặt trời cùng Kim Ô!

Đó chính là chính hắn!

Lăng Tiêu tự nhiên lấy chính mình làm pháp tướng, trong không trung ẩn hiện một trận chao đảo, vô số thái dương quang hoa bị hắn hấp thụ vào trong cơ thể, chỉ trong chớp mắt, pháp tướng sau lưng Lăng Tiêu đã triệt để ngưng tụ thành hình!

Mặt Trời Kim Ô Pháp Tướng!

Cũng có thể gọi là Lăng Tiêu Pháp Tướng.

“Cũng không biết mấy lão già kia sẽ ngưng tụ pháp tướng thế nào.” Lăng Tiêu mở mắt, khóe miệng lộ ra vài phần ý cười.

Lúc đầu cùng hắn tiến vào thế giới này ẩn nấp không chỉ có hai ba người.

Chương 960

"Nếu có người thật sự mô phỏng Chân Thần, Chân Ma của thế giới này thì đúng là có chuyện vui để xem rồi." Lăng Tiêu khẽ cười lắc đầu, sau đó tiếp tục khoanh chân đo tọa tu hành.

Sau khi ngưng tụ Mặt Trời Kim Ô Pháp Tướng, khoảng cách đến cái gọi là tu vi Tứ Chuyển, đối với Lăng Tiêu cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Tính từ lúc hắn rời khỏi Thái Huyền Sơn đến khi tu thành Nhất Chuyển cũng chỉ mới nửa ngày trời. ...

Phương Bắc tuyết nguyên.

Phịch!

Một xác chết ngã xuống, tay vẫn nắm chặt cán thương cắm trên ngực mình, mặt đầy vẻ không thể tin nổi!

"Ta, ta là cha ngươi mà.

Tại sao ngươi lại làm vậy!?" Nhìn người trung niên ngã xuống, gã trẻ tuổi đầu đội mũ sói, mặc thú bì, tay cầm trường thương khẽ cười lạnh một tiếng.

"Ngươi cũng dám tự xưng là cha ta?

Giết đi cho sạch gốc gác." Lời vừa dứt, gã trẻ tuổi mặt trắng bệch rút trường thương ra, trực tiếp đánh chết người trung niên kia.

Cùng lúc đó, khí tức của hắn tăng vọt điên cuồng, cũng trong nháy mắt đạt đến cấp độ Tam Chuyển, sau lưng thấp thoáng hiện lên một tôn Ma Thần ngửa mặt lên trời cười điên dại!

Thấy cảnh này, đám dân mục súc của bộ lạc du mục đồng loạt cúi

đầu, không dám nhìn thẳng.

"Hừ, phàm nhân." La Hầu nắm chặt trường thương, đá văng cái xác của người cha này, sau đó lên tiếng: "Từ nay về sau, ta sẽ là thủ lĩnh của các ngươi." "Bái kiến thủ lĩnh!" "Thủ lĩnh được Trường Sinh Thiên che chở!" "Chúng ta nhất định sẽ như lũ cừu theo sát thủ lĩnh như chó chăn cừu!"...

Nhìn những phàm nhân đang quỳ lạy dưới đất, La Hầu chỉ cười lạnh một tiếng, sau đó hỏi: "Nói cho ta biết các bộ lạc khác ở đâu?" Nghe vậy, một lão già trong tộc ngẩng đầu lên nói: "Cách đây ba dặm, người của bộ lạc Hắc Lang đang ở đó, đại tuyết chưa tới nên họ tạm thời đi ngang qua đây." "Rất tốt." La Hầu gật đầu, không thèm nhìn cái xác dưới đất, nói tiếp: "Ta đưa các ngươi đi cướp bóc, giết người!" Nghe lời này, đám phàm nhân có mặt đều kinh hãi, tim đập loạn xạ.

Giết người?

Cướp bóc?

Bộ lạc nhỏ bé của họ cũng có thể làm được sao?

Lão già vừa lên tiếng sắc mặt trắng bệch.

"Xong rồi, số lượng bộ lạc Bạch Lang gấp mười lần chúng ta, thủ lĩnh còn là một cường giả Tứ Chuyển." "Làm sao có thể được chứ!?" Nhìn vị thủ lĩnh mới với hư ảnh Ma Thần quỷ dị khủng bố sau lưng, bọn họ đều chọn gật đầu thần phục.

Chỉ lát sau, La Hầu đã dẫn đám phàm nhân yếu ớt này ra nghênh chiến, tung ngựa đi tới.

Chẳng mấy chốc, họ thấy một bộ lạc đang di cư qua đây.

"Bạn hữu bộ lạc Bách Điểu, các ngươi muốn làm gì?" Nghe tiếng vó ngựa của La Hầu, trong bộ lạc Lang lập tức có người bước ra.

Đó là một lão già đầu quấn vải đen, đang định lên tiếng thì một tia kiếm quang lóe lên, một cái đầu bay cao.

"Hắn giết tộc trưởng!?" Gần như ngay lập tức, những chiến sĩ có chiến lực Nhị Chuyển, Tam Chuyển ùa lên, nhưng họ làm sao có thể là đối thủ của La Hầu, chỉ vài đường kiếm, từng cái đầu cứ thế rơi rụng.

Nhất thời, La Hầu giết đến đầu người lăn lóc, những chiến sĩ cùng bộ lạc đi theo đều sững sờ tại chỗ.

"Chúng ta nhận thua, chúng ta nguyện ý thần phục!" Và khi La Hầu một mình trảm xuống cái đầu thứ một trăm lẻ ba, bộ lạc Hắc Lang không chịu nổi nữa, một lão già đứng ra dẫn đầu cả bộ lạc đầu hàng thần phục.

"Rất tốt." La Hầu nhe răng cười, cảm nhận được việc giết chóc vừa rồi dường như khiến tu vi của hắn tăng thêm một chút.

"Thật sự giết vẫn chưa đã đời!" Khi nói ra lời này, dù là bộ lạc Hắc Lang hay bộ lạc Bách Điểu, từng người đều tâm kinh đảm chiến.

"Hiện tại đám phế vật các ngươi đều là người dưới trướng ta." La Hầu bình thản nói, "Giờ ta muốn các ngươi hợp nhất lại thành một bộ lạc." "Giờ nói cho ta biết, nơi nào còn có bộ lạc khác?" Nghe vậy, người của hai bộ lạc sợ hãi đến cực điểm, đặc biệt là bộ lạc Bách Điểu.

"Thiếu tộc trưởng từ lúc nào lại trở nên khủng bố như vậy?" Tuy nhiên, họ không dám phản bác, cũng không dám giữ im lặng.

"Cách đây mười ba dặm có một thảo trường, bộ lạc Nham Bạt đang thả ngựa ở đó." "Cách đây sáu dặm, bộ lạc Đông Hùng sẽ đi ngang qua." "Cách đây hai mươi dặm là bộ lạc Thác Bạt, nhưng người của họ rất đông."...

Lúc này đại tuyết trên thảo nguyên sắp tới, các bộ lạc đều lên đường về phương nam, cho nên mật độ bộ lạc ở đây cực lớn.

"Tốt tốt tốt!

Vậy thì cứ giết dọc đường xuống, giết ra một đại thế lực thực sự!" Trong mắt La Hầu sát ý hiện rõ, giọng nói lạnh lùng như băng: "Ta cho các ngươi một ngày để chỉnh đốn bộ lạc, một ngày sau, đi theo ta đến bộ lạc Nham Bạt!" Dân chúng bộ lạc xung quanh nghe thấy lời này, ai nấy đều thắt tim lại, cái lạnh chạy dọc sống lưng lên tận đỉnh đầu.

Ai cũng hiểu rõ vị hung nhân nói một không hai này chưa bao giờ nói suông.

Lúc này, tộc nhân của bộ lạc Bạch Lang cũng cuối cùng cũng tỉnh ngộ, sắc mặt không còn một giọt máu.

Hóa ra vị sát thần này tìm đến cửa căn bản không phải là ngẫu nhiên!

"Không lẽ... hắn là Thiên Thần do Trường Sinh Thiên phái tới đồ sát chúng sinh?

Nếu không sao lại tàn nhẫn như vậy!" Có người không nhịn được thầm kinh hô, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Thời gian hơn mười ngày trôi qua trong chớp mắt, đồ đao của La Hầu chưa từng dừng lại.

Mỗi một lần nhuốm máu, khí tức của hắn lại cường thịnh thêm một phần, tu vi như lửa gặp rơm, thăng tiến nhanh chóng.

Chỉ trong nửa tháng, La Hầu đã vững vàng bước vào Ngũ Chuyển đỉnh phong, sát khí quanh thân đến gió thổi qua cũng mang theo sát ý thấu xương.

Dưới lưỡi đao nhuốm máu của hắn, đã có hàng chục bộ lạc buộc phải cúi đầu.

Những bộ lạc này không phải là thần phục, mà là bị hắn dùng bạo lực tuyệt đối nghiền nát mọi thứ, cưỡng ép nhào nặn thành một siêu cấp bộ tộc khiến cả vùng phải chú ý.

Nhưng La Hầu nhìn thế lực dưới trướng đã bước đầu có quy mô, chỉ giơ tay lau đi vết máu trên đao.

Ham muốn như sói đói nơi đáy mắt La Hầu không hề thuyên giảm, gầm nhẹ như đang nỉ non: "Không đủ... vẫn còn xa mới đủ!"...

Cùng lúc đó, Vân Thiên Châu, Thiên Cổ Thành.

Lăng Tiêu mặc bạch bào, thong thả bước đi.

Khí tức của hắn đã áp sát Ngũ Chuyển đỉnh phong, lúc này đang đi tới cửa tiệm quen thuộc kia.

"Hôm nay ngài vẫn tới bán phù sao?" "Phải." Lăng Tiêu tùy tiện đáp một tiếng, đưa một tấm Thái Dương Kim Phù qua.

Tấm Thái Dương Kim Phù rực rỡ hào quang, huyền phù trong lòng bàn tay hắn như một mặt trời thu nhỏ.

Những cường giả có mặt chỉ đứng từ xa quan sát đã thấy tâm kinh đảm chiến, như thể nhìn thấy vật cấm kỵ không nên chạm vào.

Cửu Chuyển Thiên Phù!

Nữ tử tiếp đãi đồng tử co rụt lại, không tự chủ được mà liên tục nuốt nước bọt.

Mười mấy ngày trước, nam tử trước mắt này chỉ có tu vi Nhị Chuyển, vậy mà mỗi lần gặp lại, thực lực của hắn đều có thể đột phá tới cảnh giới mới.

Chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi, hắn thế mà đã đạt tới Ngũ

Chuyển!

Chương 961

Chuyện này nhanh chóng làm kinh động tới giới cao tầng của Thiên Cổ Thành.

Họ thật sự không thể tin được có người có thể từ Nhị Chuyển đột phá lên Ngũ Chuyển trong mười mấy ngày.

Và khi họ tra rõ lai lịch của Lăng Tiêu thì lại càng chấn kinh hơn.

Hai ngày trước khi tới Thiên Cổ Thành bán kim phù, người này vẫn chỉ là một phàm nhân!

"Làm sao có thể chứ!?" Lão giả đứng cạnh nữ tử run rẩy toàn thân, nhìn trừng trừng vào tấm Cửu Chuyển Thiên Phù kia.

"Không thể nào, người thường tuyệt đối không thể lấy ra Thiên Phù cấp độ Cửu Chuyển, trừ phi... trừ phi kẻ trước mắt này là một vị Cửu Chuyển Thần Quân hoặc Ma Quân!" Lăng Tiêu thần sắc bình tĩnh, lên tiếng hỏi: "Phù lục cấp độ Cửu Chuyển, các ngươi có thu không?" Nghe vậy, lão giả lại nuốt nước bọt thêm một cái.

Quyết định trọng đại như thế này làm sao lão có thể làm chủ được?

Ngay lúc này, một tiếng cười sảng khoái từ xa truyền tới: "Thu, đương nhiên là thu!" Một lúc sau, một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu thanh kim bước tới.

Khuôn mặt hắn tuấn lãng, khí độ bất phàm, sau lưng huyền phù một vòng thần hoàn tỏa ra kim quang rực rỡ.

Thần hoàn này tượng trưng cho việc hắn đã nhận được sự công nhận của vị Chân Thần nào đó.

Lăng Tiêu quay đầu nhìn lại, khẽ cười một tiếng: "Các hạ có thực

lực Cửu Chuyển, hẳn chính là Thần Quân nơi này nhỉ?" "Phải, tại hạ là Thương Mộc Thần Quân.

Tấm Cửu Chuyển Thiên Phù này của các hạ, ta thu." "Ngươi muốn đưa ra mức giá nào?" "Ta không muốn đưa giá." Thương Mộc Thần Quân nhìn Lăng Tiêu chằm chằm bằng ánh mắt rực cháy, nói tiếp: "Đạo hữu, chắc hẳn ngươi là một cường giả nào đó trọng tu sau khi mất đi nhục thân đúng không?

Nhưng dù vậy, cũng không thể khôi phục tu vi nhanh như thế được." "Ồ?" Lăng Tiêu tỏ vẻ hứng thú nhìn hắn, "Thì sao, mà không phải thì sao?" "Đều không quan trọng." Thương Mộc Thần Quân lắc đầu, giọng điệu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, "Hôm nay tấm phù này ta muốn thu, mà người của ngươi ta cũng muốn thu.

Chỉ cần bắt được ngươi, tấm phù này tự nhiên mặc ta chi phối." Đang nói chuyện, trên người Thương Mộc Thần Quân tỏa ra một tia sát ý: "Nói, rốt cuộc ngươi thuộc về Thiên Giới hay Ma Uyên?

Hay là một kẻ tản nhân Cửu Chuyển?" "Điều này có gì khác biệt sao?" Lăng Tiêu cảm thấy có chút buồn cười.

"Đương nhiên là có." Thương Mộc Thần Quân gật đầu, "Nếu ngươi thuộc về Thiên Giới, vậy những người chứng kiến việc này ở đây ta đều phải diệt khẩu; nếu ngươi là người của Ma Uyên hoặc tản nhân, thì không cần rắc rối như vậy, chỉ cần giết mình ngươi là đủ." "Ha ha ha!" Lăng Tiêu cười lớn, một lúc sau mới gật đầu nói: "Cái logic này cũng tính là rõ ràng đấy.

Đến đi, cứ việc thử, ta chỉ là một tản nhân mà thôi." "Tốt." Thương Mộc Thần Quân cười lạnh một tiếng, sức mạnh lục giai lập tức lan tỏa, trong nháy mắt kéo Lăng Tiêu vào một không gian tràn ngập thảo mộc trời xanh.

"Nơi này là Thần vực của ta, nếu ngươi chưa khôi phục tới Cửu

Chuyển thì tuyệt đối không thể thoát ra được!" Thương Mộc Thần Quân lạnh lùng nói.

"Không tồi không tồi, với tu vi của ngươi, thực chất đã có thể đạt tới Kim Tiên cảnh giới." Lăng Tiêu tắc lưỡi tán thưởng, sau đó giơ tay, Mặt Trời Kim Ô Pháp Tướng hiện ra sau lưng, phất phơ múa may, "Để ngươi mở mang tầm mắt về pháp tướng của ta." "Chẳng phải chỉ là pháp tướng con quạ ba chân rực lửa thôi sao, có gì ghê gớm chứ?" Thương Mộc Thần Quân đang định lên tiếng mỉa mai thì bỗng nhiên toàn thân lạnh toát.

"Ngươi nói gì?" Vẻ thong dong trên mặt Lăng Tiêu lập tức biến mất, lạnh lùng hỏi: "Ngươi vừa rồi bảo pháp tướng này của ta là cái gì?" "Ta..." Thương Mộc Thần Quân run rẩy toàn thân, lờ mờ nhận ra điềm chẳng lành, nhưng vẫn cứng đầu đáp: "Mắng ngươi thì sao nào?" "Được, vậy ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của cái 'pháp tướng con quạ' này." Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên một tia lạnh lẽo.

Từ khi Hồng Hoang khai thiên tích địa tới nay, chưa từng có ai dám đánh giá chân thân của hắn như vậy!

"Nếu ngươi có gan bước lên đại đạo này, có lẽ đã sớm hợp đạo rồi." Trong nháy mắt, Kim Ô pháp tướng trong lòng bàn tay Lăng Tiêu vỗ cánh, vô số Thái Dương Chân Hỏa tuôn ra ào ạt.

Thương Mộc Thần Quân cười lạnh trong lòng, nghĩ thầm: Dù thuộc tính tương khắc thì đã sao?

Ta chính là Cửu Chuyển Thần Quân!

Nhưng giây tiếp theo, lão run rẩy cả người.

Ngọn lửa màu vàng óng kia chỉ một tia thôi đã nhanh chóng lan rộng như lửa đồng nội!

Chỉ trong một hai nhịp thở, đại đạo pháp vực của lão đã bị biển

lửa bao trùm!

Ầm!

Khoảnh khắc này, Thương Mộc Thần Quân cảm nhận rõ ràng pháp vực của mình đang từng chút một sụp đổ.

Lão mạnh mẽ cúi đầu, lại phát hiện từ lúc nào không hay, trên người mình đã phủ đầy ngọn lửa màu vàng óng.

"Chuyện gì thế này!?" "Một tiểu tử Ngũ Chuyển sao có thể có tu vi như vậy!?" "A!" Trong nháy mắt, Thương Mộc Thần Quân bị Thái Dương Chân Hỏa nuốt chửng hoàn toàn, hóa thành một nắm tro bụi.

"Hừ!" Lăng Tiêu khẽ hừ một tiếng, tùy tay phất một cái liền trở về thực tại.

Lúc này, những người quản lý cửa tiệm vẫn đứng tại chỗ, há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu không mảy may thương tổn cùng với đám tro tàn dưới đất.

"Thần Quân đâu!?" Lão giả run rẩy toàn thân, dự cảm chẳng lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

"Thần Quân?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, giơ tay chỉ vào đống tro tàn đang bị gió thổi bay tứ tán trong tiệm: "Đấy không phải đều ở kia sao?" Nghe lời này, mấy người có mặt đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bỗng nhiên phản ứng lại, trên mặt viết đầy vẻ không thể tin nổi.

"Đấy không phải đều ở kia sao?" Giọng nói của Lăng Tiêu phiêu hốt rơi xuống đất, mấy người có mặt ban đầu sững sờ, dường như chưa phản ứng kịp ý nghĩa trong lời nói đó.

Giây tiếp theo, như bị một quả tạ đập mạnh vào tim, sắc mặt mọi người biến đổi dữ dội, trợn trừng mắt nhìn hắn đầy vẻ không thể tin nổi, rồi lại nhìn về phía đống tro tàn đang bay tứ tán.

Đống tro mạt ấy vẫn còn mang theo hơi nóng chưa tan, dường như đang minh chứng cho một sự thật kinh hoàng nào đó.

"Không lẽ... vị này đã thiêu một vị Cửu Chuyển Thần Quân thành tro bụi?" Có người răng đánh lập cập, giọng nói tràn đầy kinh hãi.

Nên biết rằng Thương Mộc Thần Quân là nhân vật có thể bước vào Thiên Giới, được Chân Thần để mắt tới, là tồn tại mà họ ngay cả ngước nhìn cũng không dám.

Vậy mà hiện tại vị Thần Quân cao cao tại thượng này lại hóa thành đống tro tàn nơi đầu ngón tay của người trước mặt?

Trong nhất thời, sự chấn động như thủy triều nuốt chửng tất cả, ngay cả nhịp thở cũng trở nên nặng nề.

Lăng Tiêu quét mắt nhìn khuôn mặt sợ hãi của mọi người, cũng không có hứng thú diệt khẩu.

Hắn hiểu rõ trong lòng, giết mấy kẻ không liên quan này cũng vô dụng, Thiên Giới hay Ma Uyên muốn tra việc Thương Mộc Thần Quân bị giết thì có đầy thủ đoạn, chi bằng tiết kiệm chút công sức.

Lát sau, hắn xoay người rời đi, trong lòng đã có tính toán: "Nơi này không nên ở lâu, phải đổi chỗ khác.

Tuy nhiên cũng không vội, tìm một nơi tĩnh lặng tiếp tục tu luyện là được." Hắn khẽ lắc đầu, khóe miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt gần như không thấy rõ.

Với tu vi hiện nay, thần thông che giấu khí tức của hắn đã sớm thành thục, đừng nói là tu sĩ Cửu Chuyển như Thương Mộc Thần Quân, cho dù là Thiên Quân mạnh hơn vài phần cũng chưa chắc đã nhìn thấu được thực hư của hắn.

Nơi tu luyện mới, trong lòng hắn đã có hướng đi đại khái.

Thế nhưng ngay khi bước chân chuẩn bị bước ra khỏi cửa tiệm, tiếng gió xung quanh bỗng nhiên thay đổi.

Đây không phải tiếng gió luồn qua khe cửa bình thường, mà là tiếng hú đầy linh động.

Tiếp đó, một tiếng cười trong trẻo êm tai truyền đến, mang theo vài phần trêu chọc và ẩn giấu sự tán thưởng chân thành: "Các hạ hảo thủ đoạn, thế mà có thể dễ dàng chém một vị Cửu Chuyển Thần Quân như vậy." Lời vừa dứt, một bóng dáng thanh mảnh mặc bạch y đã lướt tới trước mặt Lăng Tiêu.

Dáng người nàng nhẹ như một phiến vân, dường như gió thổi là bay.

Đôi mắt nàng thanh lệ như hoa đào mới nở đầu xuân, sáng đến mức có thể soi rõ bóng người.

Trên người nàng quấn một lớp lụa trắng mỏng như cánh ve, thấp thoáng hiện ra những đường cong cơ thể tuyệt mỹ, nhìn qua chỉ mới tuổi đôi mươi nhưng lại toát ra khí vận linh động vượt xa những người cùng lứa.

Lăng Tiêu dừng bước, mỉm cười lên tiếng: "Chẳng phải bảo Cửu Chuyển Thần Quân cực kỳ hiếm gặp sao?

Sao ta đi vài bước đã đụng phải một người thế này." Giọng điệu hắn mang theo vài phần trêu chọc, nhưng ánh mắt lại ẩn giấu sự cảnh giác, tỉ mỉ đánh giá nữ tử trước mặt.

"Ai!" Lăng Tiêu khẽ thở dài, giọng điệu chuyển lạnh, "Đã vậy thì ta đành chịu khó diệt sát luôn cả ngươi vậy." Lời chưa dứt, trong mắt hắn đã lóe lên một tia sát ý.

Chương 962

Tuy nói hắn chỉ có tu vi Ngũ Chuyển, nhưng cảnh giới không hề sụt giảm, muốn giết một vị Cửu Chuyển Thần Quân đối với hắn mà nói chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

"Đợi đã!" Nghe Lăng Tiêu muốn giết mình, sắc mặt nữ tử biến đổi dữ dội, vội vàng nói: "Ta tới đây không phải để làm kẻ địch của các hạ, mà là muốn thương lượng chuyện hợp tác!" "Hợp tác?" Lăng Tiêu nhướn mày, "Ngươi có thể hợp tác gì với ta?

Ta muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay." Giọng điệu hắn mang theo một tia tò mò, muốn nghe xem đối phương rốt cuộc có lý lẽ gì.

"Không phải lúc nãy ngài nói mình là tản nhân sao?

Chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ!" Nữ tử vội vàng nói.

"Ồ?" Cánh tay đang giơ lên của Lăng Tiêu khẽ khựng lại, "Nói tiếp đi, biết đâu ta sẽ tha cho ngươi một mạng." "Tổ chức của chúng ta tên là 'Nghịch'." Nữ tử khẽ khom người, giọng điệu mang theo vài phần kích ngang và kiên định, "Đây là tổ chức được tạo ra để phản kháng Chân Thần và Chân Ma!

Nhân gian giới không hề nhỏ hơn bất kỳ Ma Uyên hay Thiên Giới nào, tại sao chúng ta chỉ có thể tín phụng Thần Ma, quỳ lạy bọn họ!" Nàng khẽ cười, nói tiếp: "Với tu vi của ngài, chắc hẳn là từng gặp đại nạn nên tu vi mới sụt giảm tới mức này đúng không?

Tổ chức chúng ta có thể giúp ngài khôi phục tới thời kỳ đỉnh cao, còn có thể cung cấp đủ loại yểm hộ cho ngài." Lăng Tiêu tỏ vẻ hứng thú nói: "Nói không tồi, ta quả thực có chút hứng thú.

Ngươi tên là gì?" "Suýt chút nữa quên mất tự giới thiệu." Nữ tử

lại khom người lần nữa, "Ngài có thể gọi ta là Minh Ngọc." "Được." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, "Rất tốt, bây giờ đưa ta đi xem tổ chức của các ngươi." "Không được, chúng ta cần tiến hành khảo sát đối với ngài..." Minh Ngọc định từ chối nhưng lại đối mắt với Lăng Tiêu trong chốc lát.

Cái nhìn ấy như thể nhìn thẳng vào thái dương, đôi mắt nàng đau nhói, không tự chủ được mà cúi đầu xuống, trong lòng trào dâng một nỗi sợ hãi vô danh.

"Lẽ nào ta không thể đi?" Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, ánh mắt mang theo vài phần ngoạn vị.

"Tự nhiên là được!" Minh Ngọc bản năng gật đầu đồng ý.

Không biết vì sao, đối mặt với nam tử trước mặt này, trong lòng nàng lại nảy sinh sự phục tùng và sợ hãi bản năng, dường như đối phương là tồn tại mà mình tuyệt đối không thể dây vào, không thể từ chối.

Lát sau, cuồng gió cuốn đi, xóa sạch dấu vết xung quanh, Lăng Tiêu cùng Minh Ngọc rời đi.

Trong lòng hắn đã có kế hoạch, muốn xem tổ chức "Nghịch" này rốt cuộc có thực lực và bối cảnh ra sao.

"Thành viên tổ chức chúng ta ít nhất cũng ở cấp độ Cửu Chuyển." Minh Ngọc lên tiếng, giọng điệu mang theo vài phần tự hào.

"Đã như vậy, trên Cửu Chuyển rốt cuộc là cảnh giới gì?" Lăng Tiêu hỏi.

Hắn chưa hiểu rõ về hệ thống tu hành của phương thiên địa này, muốn dò hỏi thêm tin tức để quy hoạch lộ trình tu luyện của mình tốt hơn.

"Phàm nhân, yêu tộc chúng ta tu hành chia làm Cửu Chuyển.

Sau Cửu Chuyển là cảnh giới Thiên Quân, cao hơn nữa là Chân Quân, Đế Quân, Đạo Quân." Minh Ngọc kiên nhẫn giải thích.

"Vậy sau Đạo Quân thì sao?" Lăng Tiêu truy vấn, ánh mắt mang theo một tia tò mò và mong đợi.

"Sau Đạo Quân?" Minh Ngọc lắc đầu, "Ta không rõ, nhưng nghe nói đó là tầng thứ của Chân Thần, Chân Ma, có thể gọi là Thần Ma cảnh giới." "Hóa ra là vậy." Lăng Tiêu gật đầu suy tư, trong lòng đã có chút hiểu biết.

Hiện tại hắn tuy chỉ có tu vi Ngũ Chuyển, nhưng dựa vào cảnh giới đạo pháp của bản thân cũng đủ để đứng vững ở thế giới này.

Lát sau, hai người đến một góc vắng vẻ, nơi này thế mà có đặt một tọa truyền tống trận.

Oong!

Truyền tống trận khẽ rung động, trong nháy mắt nuốt chửng hai người.

Sau khi vượt qua hành trình vạn dặm, họ xuất hiện ở một ngọn núi hoang.

Lăng Tiêu quan sát xung quanh, thầm nghĩ: "Nơi này chính là tổng đà của tổ chức Nghịch sao?" Minh Ngọc định lên tiếng bảo Lăng Tiêu đợi ở đây để nàng đi thông báo trước.

Nhưng trước mắt bỗng nhòa đi, Lăng Tiêu đã thong dong bước đi, tiến thẳng về phía tổng đà.

"Đợi đã!" Minh Ngọc kinh hãi khôn xiết, vội vàng đuổi theo, sợ Lăng Tiêu gây ra đại họa.

Trong lòng nàng đầy vẻ lo lắng, tại sao người này lại gan dạ như vậy, dám trực tiếp xông vào tổng bộ của tổ chức Nghịch?

Quả nhiên, hai người vừa tiếp cận đại trận ngoài tổng đà, một tiếng chất vấn uy nghiêm đã vang vọng: "Minh Ngọc, người này là ai?

Tại sao ngươi lại dẫn hắn tới đây?" Hiển nhiên người nói chuyện là cao tầng của tổ chức Nghịch.

"Tổng đà chủ, người này..." Minh Ngọc đang định giải thích, Lăng Tiêu đã đi xuyên qua trận pháp một cách không gặp trở ngại gì, trực tiếp bước vào trong tổng bộ tổ chức Nghịch.

Ánh mắt hắn mang theo vài phần ngoạn vị và tò mò, dường như đang thưởng thức cảnh tượng trước mắt.

Trong nhất thời, những Thần Quân, Thiên Quân đang ẩn mật quan sát lối vào đồng loạt đứng hình, mắt đầy vẻ ngỡ ngàng.

Cái cách bóng hình kia phá đại trận vừa rồi quá đỗi nhẹ nhàng, nhẹ như thể phủi đi một hạt bụi, tạo nên sự tương phản chói mắt với "Khốn Thần Tỏa Thiên Trận" mà họ đã dày công bố trí.

"Kẻ này rốt cuộc là ai?!" Một tiếng kinh nộ vang lên trước tiên, vị Thần Quân vừa nói siết chặt nắm đấm, khớp xương trắng bệch.

Đại trận kia là do bảy vị Thiên Quân, mười hai vị Thần Quân liên thủ lập ra, ngay cả Chân Quân bình thường cũng phải tốn không ít công sức mới phá được, sao có thể bị một kẻ nhìn có vẻ tầm thường xuyên qua dễ dàng như vậy?

"Chúng ta đã tốn ba ngày ba đêm để lập trận, hắn thế mà không hề dừng lại, trực tiếp xuyên qua!" Một đạo thần niệm khác mang theo sự chấn động khó tin lan tỏa trong hư không.

Điều này căn bản không hợp lẽ thường!

"Đáng chết!

Không thể để hắn đi tiếp vào trong!

Mau ngăn hắn lại!" Có Thiên Quân không kìm được cơn giận, lòng bàn tay đã lóe lên hào quang thần lực, sẵn sàng ra tay ngăn cản...

Vô số đạo thần niệm giao thoa va chạm trong hư không, những cung bậc cảm xúc phẫn nộ, kinh nghi, kiêng dè lan tỏa như thủy triều, khiến không khí xung quanh dường như cũng bị hơi thở áp bách này làm cho đông đặc lại.

Thế nhưng Lăng Tiêu vẫn làm ngơ, bước chân không dừng lại phân hào, vẫn đi thẳng vào trong theo cảm ứng về phía cốt lõi nhất.

Ánh mắt hắn quét qua những cấm chế ám tàng, những thủ vệ ẩn nấp dọc đường, nhưng ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, như thể những thủ đoạn có thể đe dọa đến Thần Quân kia chỉ là những hòn đá vụn bên đường.

Lát sau, một tòa đại điện nguy nga hiện ra trước mắt.

Thân điện được xây từ kỳ thạch màu vàng sẫm, góc mái điêu khắc những hoa văn huyền thú sống động như thật, cửa điện đóng chặt nhưng lại tỏa ra một áp lực nặng nề, chính là Tụ Nghĩa Điện - cốt lõi của tổ chức Nghịch.

Khoảnh khắc đẩy cửa điện ra, một luồng khí tức bàng bạc hơn ập thẳng vào mặt.

Bên trong đại điện, hơn hai mươi bóng người ngồi chia ra hai bên, bên trái là những Thần Quân với khí tức cương mãnh, bên phải là những Thiên Quân với uy áp thâm sâu hơn, mỗi bóng người đều đại diện cho chiến lực đỉnh phong của một phương thế lực.

Mà bóng người ngồi ở vị trí chủ tọa cao nhất, mặc một bộ trường bào màu huyền, quanh thân bao quanh bởi linh lực gần như thực chất, khí tức nồng hậu như biển sâu không thể đo lường.

Đó là tu vi Thiên Quân đỉnh phong, chỉ còn cách ngưỡng cửa

“Chân Quân” một bước ngắn ngủi!

Lăng Tiêu quét mắt nhìn mọi người trong điện, đáy mắt thoáng qua một tia ngoạn vị, thầm gật đầu: “Mười sáu kẻ Kim Tiên cảnh giới, năm kẻ Thái Ất cảnh giới...

Tổ chức Nghịch này xem ra cũng có chút vốn liếng.” Hắn hiểu rõ trong lòng, hệ thống tu hành của hỗn độn thế giới này hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang - Cửu Chuyển tương đương Chân Tiên, Thiên Quân sánh ngang Kim Tiên, Chân Quân gần như Đại La.

Những từ “Kim Tiên”, “Thái Ất” trong miệng hắn chỉ là dựa trên cảnh giới Hồng Hoang để so sánh sơ lược, còn về sự khác biệt cảnh giới chi tiết hơn, hắn cũng không hơi đâu mà đào sâu nghiên cứu.

“Ngươi là ai?” Thấy Lăng Tiêu trực tiếp xông vào, cường giả Thiên Quân đỉnh phong (Tổng đà chủ tổ chức Nghịch) ngồi trên cao lên tiếng hỏi, đôi mày hơi nhíu lại, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc và cảnh giác, “Ngươi trông có vẻ chỉ có tu vi phàm nhân Ngũ Chuyển, nhưng tuyệt đối không chỉ dừng lại ở đó đúng không?” “Làm sao có thể chứ?” Lăng Tiêu gật đầu một cách đương nhiên, nói tiếp, “Ta thực sự chỉ có tu vi Ngũ Chuyển, chỉ là về cảnh giới đạo pháp thì cao hơn các ngươi một chút xíu thôi.” Ánh mắt hắn như điện lạnh quét qua mọi người, sau đó nhẹ nhàng nói: “Chậc, đám người các ngươi thật là thượng vàng hạ cám, thôi thì coi như ta chịu thiệt chút, thu nhận hết thảy các ngươi vậy.” Nghe lời này, các Thần Quân, Thiên Quân có mặt đều ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ vẻ chấn kinh và phẫn nộ.

Thượng vàng hạ cám?

Thu nhận chúng ta?

Chương 963

Họ đều là những cường giả một phương, từ khi nào lại bị khinh miệt như vậy?

Từng đạo thần niệm kích động trong hư không, cảm xúc phẫn nộ ngày càng nồng đậm.

"Tiểu tử, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Một vị Thần Quân cao lớn đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, "Ngươi có thể được Minh Ngọc dẫn tới đây, còn có thể xuyên qua đại trận, có lẽ thực sự có chút thủ đoạn, nhưng hiện tại ngươi chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Ngũ Chuyển!" "Ồ?

Chẳng lẽ ngươi có ý kiến gì sao?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, "Không vấn đề gì, nếu các ngươi không muốn thì cứ việc quay đầu rời đi." Giọng điệu hắn thoải mái tùy ý, như thể đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng quan tâm.

"Chỉ là, nếu sau này các ngươi bị người ta giết sạch thì đừng trách ta." Lăng Tiêu bổ sung thêm.

"Bị người ta giết sạch?" Vị cường giả Thiên Quân đỉnh phong ngồi trên cao bỗng nhiên lên tiếng.

"Không sai." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, giơ tay chỉ về phía đông, "Họ đã tới rồi." Lời vừa dứt, một luồng khí tức khủng bố từ xa gào thét kéo đến.

Khí tức ấy bàng bạc hạo hãn, uy nghiêm như biển cả, khiến sắc mặt các Thần Quân, Thiên Quân có mặt biến đổi dữ dội.

Không chỉ vậy, đại điện khẽ rung chuyển, ngay cả đại trận yểm hộ và thủ hộ tổng đà cũng phát ra tiếng kêu "răng rắc", dường như có

thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

"Tới rồi!" Khắc sau, Tổng đà chủ tổ chức Nghịch - Khoát Hải mạnh mẽ đứng dậy, quay đầu nhìn về phía xa.

Hàng chục bóng người đang gào thét lao tới, mà kẻ dẫn đầu thế mà lại là một cường giả cảnh giới Chân Quân!

"Đám phản nghịch các ngươi, hóa ra trốn ở đây!" Một giọng nói lạnh lùng vang lên, vạn trượng quang mang từ trời hạ xuống, một bóng người sau lưng mang thần hoàn phức tạp, chậm rãi bước xuống từ trên không.

Nhìn thấy bóng người này, sắc mặt Khoát Hải khó coi, nghiến răng nói: "Vạn Vân, là ngươi!" "Không sai, Khoát Hải." Vạn Vân trong ánh kim quang vạn trượng gật đầu, giọng điệu lạnh lùng như băng, như thể đang kể một chuyện không liên quan tới mình, "Mấy ngàn năm không gặp, ngươi thế mà vẫn dừng lại ở Thiên Quân đỉnh phong, thật khiến ta thất vọng.

Nếu năm đó ngươi theo ta gia nhập Thiên Giới, triều bái Chân Thần, có lẽ giờ này cũng đã đạt tới cảnh giới Chân Quân rồi." "Là ngươi dẫn họ tới đây!" Gần như ngay lập tức, mọi người trong tổ chức Nghịch đồng loạt giận dữ nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

"Chuyện này không thể trách ta được." Lăng Tiêu xòe tay ra, giơ tay chỉ về phía Vạn Vân, "Tiểu tử, chúng ta trước đây đã gặp nhau chưa?" "Chưa từng gặp qua." Vạn Vân khẽ lắc đầu, tràn đầy hiếu kỳ về thân phận của Lăng Tiêu, "Ngươi lại là kẻ nào?

Chỉ có tu vi Ngũ Chuyển, tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Không, ta không phải Ngũ Chuyển." Lăng Tiêu lại cười lắc đầu.

"Ngươi không phải Ngũ Chuyển?

Chẳng lẽ là một vị Thiên Quân?" Vạn Vân nhìn thẳng Lăng Tiêu,

trong lòng nảy sinh dự cảm mơ hồ rằng kẻ trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí có thể mang lại nguy cơ sinh tử cho mình.

"Không, cũng không phải Thiên Quân." Lăng Tiêu vừa cười vừa bước tới, khí tức trong cơ thể bỗng nhiên sôi trào.

Trước sự chú ý của đám Thần Quân, Thiên Quân, tu vi của hắn thế mà lại đột phá lần nữa, bước vào cảnh giới Lục Chuyển!

Nhìn thấy cảnh này, không ít cường giả có mặt trực tiếp đờ người, trên mặt viết đầy vẻ chấn kinh và khó tin - tu vi Lục Chuyển?

Chỉ có thế thôi sao?

"Đây thực sự là tu vi thật của ngươi?" Vạn Vân trừng mắt nhìn Lăng Tiêu, thực sự không thể tin được một tu sĩ Lục Chuyển có thể đe dọa được mình.

"Phải." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Khoát Hải: "Ta có thể cứu các ngươi một mạng, nhưng sau đó, các ngươi phải nghe theo hiệu lệnh của ta." "Ngươi..." Khoát Hải sững sờ, sau đó tức giận đến phát cười, "Cứ cho là ngươi từng là Đạo Quân, giờ đây tu vi sụt giảm tới mức này, sao có thể đánh lại một vị Chân Quân?" "Chỉ là tầm mắt ngươi hạn hẹp mà thôi." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, chậm rãi đi về phía Vạn Vân, "Lại đây, để ta xem cái gọi là Chân Quân của phương thiên địa này rốt cuộc có bao nhiêu thực lực." "Hừ, ngươi đúng là chán sống!" Vạn Vân cười lạnh, "Bất kể ngươi đến từ Thiên Giới hay Ma Uyên nào, hôm nay đều phải chết!" Khắc sau, Vạn Vân ra tay.

Chỉ thấy muôn vàn dặm cuồng phong gào thét tuôn ra, vạn trượng kim quang ngưng tụ hóa thành một ngón tay khổng lồ, nhấn về phía đám người bên dưới!

Ngón tay này hạo đãng vạn dặm, như muốn nghiền nát tất cả đám

phản nghịch cùng núi sông đại địa bên dưới thành tro bụi!

Cuồng phong hú hét, kim quang rực rỡ, cả đất trời dường như bị ngón tay này bao phủ, mang lại một cảm giác áp bách không thể kháng cự.

"Đại Hoang Tù Thiên Chỉ?

Có chút ý vị.

Vậy ta trả lại cho ngươi một chỉ!" Lăng Tiêu khẽ cười, tay phải giơ lên, xòe ngón tay giữa, hướng về phía ngón tay khổng lồ như thiên trụ trên bầu trời kia, khẽ nhấn một cái!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn chấn động trời đất bỗng nhiên vang lên!

Một chỉ của Vạn Vân kẹp theo uy lực hạo đãng, như dòng thác vỡ đê trong nháy mắt quét sạch vạn dặm, cuồng phong hú hét cuốn theo đá vụn và cát bụi trên mặt đất hóa thành màn sương mù che khuất bầu trời.

Ánh kim quang rực rỡ càng đâm xuyên qua mây tầng, nhuộm cả bầu trời thành màu vàng chói mắt, ngay cả không khí cũng dường như bị lực lượng này ép đến mức biến dạng nữu khúc.

Giữa đất trời tràn ngập uy áp của một chỉ này, nặng nề đến mức khiến người ta cảm thấy ngạt thở, như thể giây tiếp theo sẽ bị lực lượng này nghiền nát thành mảnh vụn.

Tuy nhiên, ngay lúc ngón tay kim quang khổng lồ kia cách mặt đất chưa đầy trăm trượng, sắp sửa oanh tạc cả đám người tổ chức Nghịch cùng núi sông thành mảnh vụn, ngón giữa của Lăng Tiêu chậm rãi nhấn ra.

Không có khí thế bàng bạc, không có quang hoa diệu nhãn, thậm

chí ngay cả một tia linh lực ba động cũng gần như ẩn nặc.

Vạn Vân sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm vào ngón tay đang giơ lên kia, trong lòng lại dấy lên sự nghi hoặc kỳ lạ - hắn thế mà không cảm thấy nửa phần áp bách từ trên người Lăng Tiêu, đối phương đứng với tư thế tùy ý, đầu ngón tay khẽ nhấc, trông y hệt một tu sĩ Lục Chuyển đang đứng xem náo nhiệt, lấy đâu ra nửa phần dáng vẻ của kẻ muốn kháng cự Chân Quân?

"Giả thần giả quỷ!

Xem ta một chỉ nghiền chết ngươi!" Vạn Vân hừ lạnh một tiếng, sự nghi hoặc trong lòng lập tức bị vẻ khinh miệt thay thế, lập tức thúc động chín phần thần lực trong cơ thể, muốn ngón tay khổng lồ này bộc phát uy lực mạnh hơn để nghiền nát hoàn toàn tên tiểu tử không biết trời cao đất dày trước mắt.

Thế nhưng ngay sát na thần lực của lão vừa định quán chú vào, sắc mặt bỗng nhiên kịch biến.

Trong tầm mắt của lão, trên chính ngón tay kim quang ngưng tụ đại bộ phận sức mạnh của mình, thế mà xuất hiện một vết nứt không hề có điềm báo trước!

Vết nứt kia như một hòn đá ném vào mặt hồ, lan rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt đã bò đầy khắp ngón tay như mạng nhện, trong những vết nứt chằng chịt ấy, ánh kim quang vốn rực rỡ bắt đầu nhanh chóng ảm đạm, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Khắc sau!

Phanh!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc lại vang lên lần nữa!

Vô số vòng sáng kim sắc nổ tung từ những vết nứt của ngón tay,

sức mạnh hung hãn như mãnh thú mất kiểm soát muốn lao ra tứ phía, nhưng ngay khi chạm phải một đạo bình chướng vô hình nào đó, chúng bỗng nhiên đổi hướng.

Như trăm sông đổ về một biển, lại như chim mỏi về tổ, tất cả đều bị một lực lượng vô hình kéo lại, hội tụ, cuối cùng co rút thành một khối quang mang màu vàng óng.

Khối quang mang kia to khoảng nắm đấm, bề mặt lưu chuyển những hoa văn ngọn lửa nhỏ vụn, như một vầng thái dương thu nhỏ bị ép chặt, rõ ràng thể tích không lớn nhưng lại tỏa ra khí tức rực nóng có thể thiêu rụi vạn vật.

Tiếp đó, một bàn tay thon dài trắng trẻo vươn tới, khớp xương phân minh, lòng bàn tay như ngọc, khinh miêu đạm tả nắm lấy khối quang mang màu vàng óng đủ khiến Thiên Quân phải kiêng dè kia vào lòng bàn tay, như thể thứ hắn nắm không phải là sức mạnh hủy thiên diệt địa mà chỉ là một viên hạt châu lưu ly bình thường.

"Đa tạ nhé." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, ánh mắt mang theo vài phần ngoạn vị - sau khi bổ toàn Bàn Cổ Phủ, hắn đã triệt để lĩnh ngộ thủ đoạn "Vô di hóa liễm", quyền chưởng khống sức mạnh đã đạt tới đỉnh phong!

Đúng vậy, hiện tại hắn chỉ có tu vi Lục Chuyển, quy đổi sang Hồng Hoang thì khoảng Chân Tiên cảnh đỉnh phong.

Mà Vạn Vân trước mắt có thực lực sánh ngang tầng thứ Đại La.

Nếu thuần túy so bì pháp lực, Lăng Tiêu tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng về cảnh giới quy luật, khoảng cách giữa Lăng Tiêu và Vạn Vân còn xa vời hơn cả khoảng cách pháp lực!

Cho nên hắn có thể dễ dàng đánh tan ngón tay của Vạn Vân, còn

có thể chưởng khống hoàn toàn pháp lực uẩn hàm trong đó vào lòng bàn tay!

"Hiện tại, ta cái gì cũng không thiếu nữa rồi." Lăng Tiêu giơ tay điểm một cái, từ khối quang đoàn rực rỡ trong lòng bàn tay rút ra một luồng pháp lực, hóa thành một đạo lưu quang bắn ra!

Trong chớp mắt, đầu lâu của một vị Thần Quân bị lưu quang xuyên thủng, hình thần câu diệt.

Một vị Thần Quân cứ thế tử vong dưới một đòn nhìn có vẻ tùy ý, không hề có uy thế nào.

Chương 964

“Tiếp tục.” Lăng Tiêu thần sắc bình tĩnh, liên tiếp điểm ra mấy đạo lưu quang, như gặt lúa mạch mà đồ sát đám Thiên Quân và Thần Quân có mặt.

Động tác của hắn nhẹ nhàng thanh thoát, như thể đang làm một việc bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng mỗi một cường giả bị hắn điểm trúng đều sẽ trong nháy mắt hình thần câu diệt, không có chút sức phản kháng nào.

“Mau chạy đi!

Mau chạy đi!

Kẻ này tuyệt đối có vấn đề!” “A!” “Mau đi bẩm báo Đạo Quân!” Theo những luồng lưu quang không ngừng bắn ra từ đầu ngón tay Lăng Tiêu, đám Thần Quân, Thiên Quân trên bầu trời như cỏ dại mùa thu, từng người từng người bị thu hoạch dễ dàng.

Thân thể họ hóa thành tro bụi dưới ánh lưu quang, ngay cả tiếng thét thảm cũng không kịp phát ra.

Chỉ trong chốc lát, đám Thần Quân, Thiên Quân có mặt đã bị giết sạch, chỉ còn lại một mình Chân Quân Vạn Vân.

Vạn Vân nhìn xung quanh một mảnh tĩnh mịch, toàn thân lạnh toát, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi kẻ trước mặt rốt cuộc ở cảnh giới nào - có thể hấp thụ đòn tấn công của mình, chuyển hóa thành pháp lực bản thân, còn có thể dễ dàng thu hoạch Thần Quân, Thiên Quân như vậy...

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Giọng nói của Vạn Vân run rẩy, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi và cầu xin, “Nếu ngươi cần gì, ta đều có thể đưa cho

ngươi!

Ta thậm chí có thể tiến cử ngươi với Đạo Quân!

Chỉ cần ngươi có thể tha cho ta!" Nghe lời này, Lăng Tiêu chỉ khẽ lắc đầu, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: "Không cần thiết.

Cho nên, vẫn xin các hạ đi chết đi." Đang nói chuyện, Lăng Tiêu lại điểm ra một chỉ, lưu quang như tia chớp bắn thẳng về phía mi tâm của Vạn Vân.

"Muốn giết ta?

Nằm mơ!" Vạn Vân vung thân một cái, liều mạng né tránh lưu quang, đồng thời lấy ra từ trong ngực một tấm phù lục vô cùng phức tạp!

"Không xong rồi!

Đó là Đại Na Di Phù, có thể khiến người ta trốn xa tới một phương đại thiên thế giới khác!" Khoát Hải của tổ chức Nghịch kinh hô.

"Vấn đề không lớn." Lăng Tiêu tùy miệng nói, lại búng ra thêm mấy đạo lưu quang, dường như căn bản không để tâm đến việc Vạn Vân bỏ trốn.

Khắc sau, Vạn Vân xé rách Đại Na Di Phù, sức mạnh không gian dao động mãnh liệt, lão định nhờ vào sức mạnh của phù lục để trốn đi, cũng không quên buông lời đe dọa: "Ta sẽ đem chuyện của ngươi kể cho Đạo Quân!

Ngươi chết chắc rồi!" "Đúng là ngây thơ." Lăng Tiêu cười lắc đầu, sau đó đưa tay ra, hướng về hư không phía trước khẽ bóp một cái.

Oong!

Trong nháy mắt, càn khôn bị phong cấm, vạn vật bị khóa chặt.

Vạn Vân đang muốn chạy trốn bỗng cứng đờ người, thế mà không thể điều động được bất kỳ sức mạnh không gian nào!

"Trùng hợp quá, ta đối với quy luật không gian cũng có đôi chút nghiên cứu tạo nghệ." Lăng Tiêu vừa nói, lưu quang đã đuổi kịp Vạn Vân, giết chết lão hoàn toàn, hình thần câu diệt.

Phịch!

Xác của Vạn Vân ngã xuống đất, triệt để tắt thở.

Lăng Tiêu giơ tay bắt lấy, đem toàn bộ pháp lực, linh lực tán lạc trong sân hội tụ thành một khối lưu quang trong lòng bàn tay.

Làm xong những công việc dọn dẹp này, Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía mọi người trong tổ chức Nghịch, giọng điệu bình tĩnh nhưng mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ: "Bây giờ, các ngươi có thể chọn thần phục, hoặc chết." Mọi người trong tổ chức Nghịch nhìn nhau, sau đó lần lượt cúi đầu, trên mặt đầy vẻ bất lực và khuất phục - họ hiểu rõ, phản kháng là vô nghĩa.

"Rất tốt.

Từ giờ trở đi, ta là thủ lĩnh của các ngươi, quy tắc của ta chính là quy tắc lớn nhất.

Bây giờ, rời khỏi đây." Lăng Tiêu vừa nói vừa phác họa trên không trung theo những hoa văn của tấm Đại Na Di Phù của Vạn Vân lúc nãy.

Giây tiếp theo, một tấm Đại Na Di Phù mới hiện ra, ngay lập tức bao phủ tất cả mọi người có mặt.

Hào quang lấp lánh, mọi người bị sức mạnh phù lục nuốt chửng.

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu thi triển thuật Càn Khôn Lưu Chuyển, hỗn

hào thiên cơ, xóa sạch hoàn toàn mọi dấu vết ở nơi này.

Tuy nhiên, chỉ trong vòng nửa nén nhang sau, ở một nơi khác, một bóng người tỏa ra khí tức vượt xa cấp độ Chân Quân đã xuất hiện - đó là một nam tử trung niên mặc hắc bào, khí độ uy nghiêm.

Lão nhìn khung cảnh trống rỗng xung quanh, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ và khó hiểu: "Chuyện gì thế này?

Những người ta phái ra đều chết ở đây rồi sao?" Nhưng dù lão có dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không tìm thấy một chút manh mối nào.

"Lẽ nào tổ chức Nghịch này còn có thủ đoạn ẩn giấu gì sao?" Nghĩ đến đây, nam tử hắc bào lập tức nổi trận lôi đình - lần này lão có thể nói là đã chịu thiệt thòi lớn, nhiều cường giả dưới trướng ngã xuống khiến lão mất hết thể diện.

"Đừng để ta tìm thấy các ngươi!" Nam tử hắc bào nghiến răng nghiến lợi nói.

Nhân gian giới, tại một góc khuất.

Hơn trăm đạo nhân ảnh bằng không xuất hiện, chính là bọn người Lăng Tiêu, Khoát Hải, Minh Ngọc vừa triệt thoái khỏi tổng bộ Nghịch tổ chức.

"Đây chính là Đông Hải sao?!" Khoát Hải cảm ứng hoàn cảnh xung quanh, trợn mắt há hốc mồm nói: "Đại thủ bút cỡ này, gần như vượt qua cả nhân gian giới!" "Đừng có ra vẻ chưa từng thấy qua sự đời như thế." Lăng Tiêu đạm mạc lên tiếng, đoàn quang mang do vô số pháp lực tạo thành trong tay khẽ lóe lên.

Ong!

Quang vựng lưu chuyển, một cỗ khí tức vô hình vô tướng phóng thẳng lên trời, trong nháy mắt hòa vào cõi u minh.

“Được rồi.” Lăng Tiêu khẽ gật đầu, thu hồi phân nửa pháp lực đã tiêu hao vào trong cơ thể.

“Tiền... tiền bối, ngài vừa mới làm gì vậy?” Khoát Hải nhịn không được hỏi.

“Che đậy thiên cơ, thay đổi nhân quả, triệt để ẩn giấu tung tích của chúng ta.” Lăng Tiêu ngữ khí bình thản, “Nếu không, trong khoảnh khắc các ngươi sẽ bị tìm ra, sau đó bị diệt sát.” Ực!

Đám đông cường giả hiện trường nhao nhao nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu tràn đầy kính sợ.

Ngày thường bọn hắn hành sự cẩn thận từng li từng tí như chim sợ cành cong, chỉ sợ bị cường giả Thiên Giới hoặc Ma Uyên chú ý tới.

Nếu không phải do thực lực bọn hắn quá yếu, lại chưa từng gây ra động tĩnh gì lớn, e rằng sớm đã bị cường giả Thần Ma cảnh giới mạt sát.

Chờ đợi thêm một lát, thấy thật sự không có cường giả cấp Chân Quân trở lên giáng lâm, chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu càng thêm kính sợ, vị này không chỉ tùy tay diệt sát Chân Quân, mà còn có thể mang bọn hắn toàn thân trở ra!

Cảm nhận được sự chú ý của mọi người, Lăng Tiêu liếc mắt nhìn bọn hắn, nói: “Cứu mạng các ngươi, không phải vì ta phát thiện tâm.” Dứt lời, Lăng Tiêu búng ngón tay một cái, vô số đạo lưu quang bắn ra, rơi vào mi tâm chúng nhân.

“Tuân theo mệnh lệnh của ta mà hành sự, trong thời gian này, các ngươi sẽ không bị thiên cơ hay các thủ đoạn tầm thường tra xét ra.” Khoát Hải, Minh Ngọc nhìn nhau, sau đó nhao nhao hành lễ gật đầu: “Tuân mệnh.” Sau khi mọi người lui đi, Lăng Tiêu tùy tay điểm một

cái, khai tịch ra một phương tiểu thiên địa độc lập rồi bước vào trong đó, khoanh chân mà tọa.

"Tiếp theo, có đám này chạy vặt, sự tình sẽ thuận tiện hơn nhiều." Lăng Tiêu nhắm mắt, cảm ứng sự biến hóa của bản thân: "Động tĩnh vừa rồi náo loạn đã đủ lớn, tiếp theo không thể có động tác gì lớn nữa, phải chờ những người khác ra tay trước." Lẻn vào phương Hỗn Độn đại thế giới này không chỉ có một mình hắn.

Dương Mi lão tổ, Thần Nghịch, Nhân Quả cùng các Hỗn Độn Ma Thần khác, cùng với các cường giả Hồng Hoang đều đã tới đây.

Giống như hắn, dù những người này không mang theo nửa điểm sức mạnh, nhưng chỉ bằng vào cảnh giới bản thân cũng có thể nhanh chóng quật khởi, dù là leo lên đỉnh phong thế giới này cũng không phải việc khó.

"Việc ta cần làm tiếp theo là khiến những người này thu thập tài nguyên thay ta." Nghĩ vậy, Lăng Tiêu chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu luyện hóa vô số pháp lực vừa lược đoạt được.

Chương 965

"Haiz, những pháp lực này quá mức tạp loạn, nếu cứ thế dung nhập vào cơ thể thì đúng là tự hủy căn cơ." Lời này nếu để đám Thần Quân, Thiên Quân bị hắn đánh chết nghe thấy, chắc chắn sẽ chết không nhắm mắt.

Pháp lực bọn hắn khổ tu cả đời, trong mắt Lăng Tiêu lại không đáng một đồng như thế.

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, sau lưng hiện ra Thái Dương Kim Ô pháp tướng tượng trưng cho chân thân của mình.

Pháp tướng há miệng nuốt lấy đoàn pháp lực hạo hãn vào bụng, bắt đầu cưỡng ép luyện hóa.

Chỉ trong chốc lát, đoàn pháp lực như mặt trời thu nhỏ kia đã bị luyện hóa thần tốc, loại bỏ đến bảy thành tạp chất.

Lăng Tiêu miễn cưỡng gật đầu hài lòng.

"Lại đây." Lăng Tiêu giơ tay chộp một cái, nắm lấy tinh túy pháp lực đã luyện hóa trong tay, từng chút một dung nhập vào cơ thể.

Ong!

Khi đã hấp thu đủ tài nguyên, cơ thể Lăng Tiêu khẽ chấn động, nhục thân và ý chí vốn như phàm nhân kia nhanh chóng thuế biến.

Thấp thoáng có vô số Hỗn Độn chi khí lan tỏa, hội tụ vào lòng bàn tay hắn.

Luồng khí lưu Hỗn Độn chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một thanh cự phủ phảng phất có thể bổ ra thiên địa — Bàn Cổ Phủ!

Khí tức Lăng Tiêu tức khắc trở nên mờ ảo bất định.

Hắn nắm chặt Bàn Cổ Phủ, hướng về phía chính mình chém mạnh một nhát!

Gần như ngay lập tức, sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt đi vài phần như vừa chịu trọng thương.

Nhưng trong cõi u minh, những liên hệ nhân quả hư huyễn đang trói buộc hắn đã bị cưỡng ép chém đứt!

"Hô!" Lăng Tiêu thở phào một hơi.

Hắn vừa chém đứt liên hệ giữa bản thân và phương thiên địa này, tương đương với việc triệt để đoạn tuyệt nhân quả.

"Được rồi, ẩn họa cuối cùng cũng đã giải quyết xong.

Muốn thông qua thiên cơ để tìm ta ư, đúng là nằm mơ." Lăng Tiêu khẽ cười, đưa tay ấn lên lồng ngực.

Khắc tiếp theo, cơ thể hắn bắt đầu sụp đổ từng chút một, huyết nhục và sức mạnh không ngừng thu nhỏ ngưng tụ, giống như đang trải qua một cuộc thuế biến thoát thai hoán cốt!

"Tư chất và căn nguyên của nhục thân này quá kém, phải triệt để cải tạo, nếu không tương lai khó thành Đại Đạo." Vô số Hỗn Độn chi khí lan tỏa, Lăng Tiêu bắt đầu trọng tố cơ thể của chính mình...

Tại Đại Xích Thiên Giới, Vạn Hỏa Thiên Cung.

Đây là nơi ở của Xích Viêm Thiên Chủ, một trong mười tám vị Ma Thần được phân hóa từ Vạn Vật Tổ Thần!

Lúc này, một bóng người mặc hắc bào đang vội vã bước lên bậc thang dài vô tận trước thiên cung.

Mỗi bước chân đạp xuống, xung quanh lại bùng lên thiên địa linh hỏa hừng hực, phảng phất nơi đây chính là nguồn gốc của vạn hỏa!

Ánh mắt hắc bào nhân đầy vẻ thành kính, y biết rõ đây là nơi ở

của vị Ma Thần thống lĩnh Hỏa chi Đại Đạo.

Một lát sau, hắc bào nhân đi tới cuối bậc thang, cung thân hành lễ trước thiên cung hùng vĩ: "Kiến quá ngã Thần!" "Thiên Ưu, ngươi tới đây có việc gì?

Ta không phải đã bảo ngươi đi kinh doanh nhân gian giới sao?" Một giọng nói đạm mạc từ trong thiên cung truyền ra.

Nam tử hắc bào tên Thiên Ưu quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: "Chủ thượng, có chuyện lớn rồi!

Một vị Chân Quân dưới trướng của ta trong lúc truy sát đám phản nghịch chống lại Thiên Giới và Ma Uyên đã bị người diệt sát!" "Hửm?" Nghe vậy, giọng nói đạm mạc có thêm vài phần nghi hoặc: "Chỉ là một tên bạn nghịch cấp Thiên Quân, chẳng lẽ là người của Thiên Giới hay Ma Uyên phương nào ra tay?" "Chúc hạ không rõ." Thiên Ưu vội vã lắc đầu, ngữ khí mang theo vài phần cấp thiết: "Chủ thượng, dường như có kẻ đã che đậy thiên ý của nhân gian giới, chúc hạ dù hao phí bản nguyên tu vi cũng không cách nào tra ra tung tích hung thủ!" "Ồ?" Đến lúc này, giọng nói đạm mạc mới lộ ra một chút hứng thú: "Có chút ý tứ.

Phương phàm gian giới kia, theo lý mà nói vốn nên đản sinh ra tồn tại có thể đứng ngang hàng với chúng ta.

Chỉ vì nó sinh ra quá muộn, năm đó mới bị chúng ta liên thủ áp chế, ngăn cản thiên ý kia trưởng thành đến cấp bậc tương đương với chúng ta." "Kẻ có thể che đậy thiên ý, hoặc giả là một vị đồng đạo nào đó cũng nên." "Thú vị, kẻ này rốt cuộc muốn làm gì?

Có lẽ đây sẽ là một chuyện cực kỳ thú vị." "Ngươi đợi một chút." Nghe lời này, Thiên Ưu lập tức đại hỷ quá vọng.

Ngay khi Xích Viêm Thiên Chủ đáp ứng, từ sâu trong Vạn Hỏa

Thiên Cung bỗng nhiên dấy lên sóng nhiệt ngút trời, đó không phải là hơi ấm của linh hỏa tầm thường, mà là nhiệt độ khủng bố đủ để làm vặn vẹo hư không, nung chảy kim thạch!

Kế đó, vô số đạo chân hỏa màu vàng óng phun trào ra từ các khe hở điện vũ, lương trụ, thậm chí là dưới gạch lát của thiên cung.

Mỗi một đạo ngọn lửa đều mang theo uy thế thiêu rụi đại thiên thế giới, quanh thân ngọn lửa bao phủ làn khói đen mờ nhạt, đó là dấu vết để lại sau khi hư không bị thiêu đốt.

Những đạo chân hỏa này không tán loạn mà giống như có linh trí, thuận theo sợi dây nhân quả kết nối với nhân gian giới mà cực tốc lan đi.

Lưỡi lửa liếm láp bức tường không gian vô hình, phát ra tiếng kêu "xèo xèo", phảng phất muốn thiêu xuyên mọi ngăn cách giữa thiên địa, đốt sạch mọi sương mù che đậy chân tướng.

Dù là bình chướng thiên cơ hay cấm chế ẩn nặc, trước mặt chân hỏa bắt nguồn từ Ma Thần này đều trở nên mỏng manh như tờ giấy.

Ngọn lửa cứ thế thiêu đốt suốt nửa canh giờ, cả bầu trời Đại Xích Thiên Giới bị nhuộm thành một màu xích hồng chói mắt, mây tầng bị nung thành tro bụi, đại địa nứt nẻ như mạng nhện.

Nhưng sâu trong Vạn Hỏa Thiên Cung vẫn tĩnh lặng đến đáng sợ, không có nửa phân âm thanh truyền ra.

Không có lời tuyên cáo uy nghiêm khi tra xét thành công của Xích Viêm Thiên Chủ, cũng không có tiếng kinh nghi khi phát hiện dị thường, chỉ có tiếng chân hỏa thiêu đốt hư không "xèo xèo" đặc biệt chói tai giữa thiên địa tử tịch.

Thiên Ưu phủ phục trên mặt đất, ngay cả ý niệm thúc giục cũng không dám có.

Lại qua hồi lâu, vô số chân hỏa dần tắt lịm, một giọng nói đầy vẻ nghi hoặc vang lên: "Kỳ quái, thật là kỳ quái, tại sao ta không phát hiện ra bất kỳ điều gì dị thường?" "Có thể che giấu được sự tra xét của ta, ít nhất cần hai vị Ma Thần trở lên liên thủ mới làm được." Nghe vậy, Thiên Ưu trong lòng kinh hãi: "Hai vị cao thủ cấp bậc Ma Thần ra tay sao?!" Ngay cả khi y đã là Đạo Quân cảnh giới, lúc này cũng cảm thấy kinh tâm động phách, chẳng lẽ bản thân vô ý đã bị cuốn vào một cuộc kinh thế đồ mưu?

Sự tử tịch quỷ dị kéo dài một lát, một tràng cười sảng khoái bỗng từ trong thiên cung truyền đến: "Thú vị, xem ra trước trận Thần Ma đại chiến lần này, có vài kẻ muốn giở trò sau lưng." "Thiên Ưu." "Chúc hạ có mặt." Thiên Ưu vội vàng đáp lời.

"Chuyện này toàn quyền giao cho ngươi xử lý, nhất định phải tra cho rõ, rốt cuộc là lão gia hỏa nào đứng sau giở trò." "Thị!" Thiên Ưu kích động gật đầu, trong lòng bùng lên ý chí chiến đấu sục sôi.

Thần Ma đại chiến!

Cứ cách vô số vạn năm, Thần và Ma sẽ bùng nổ một trận đại chiến xuyên suốt cửu phương Thiên Giới, cửu phương Ma Uyên, ngay cả nhân gian giới cũng không thể miễn nhiễm!

"Tất cả những đại nhân vật cảnh giới Thần Ma, tu vi sớm đã hằng định.

Muốn tiến thêm một bước, cơ hội duy nhất chính là giành chiến thắng trong mỗi lần Thần Ma đại chiến!

Ta nhất định sẽ tra rõ chân tướng cho chủ thượng!" "Đi đi." Giọng nói uy nghiêm đạm mạc vừa dứt, một đạo lưu quang từ thiên cung bay ra, rơi xuống trước mặt Thiên Ưu.

Đó là một đoàn chân hỏa ngưng tụ vạn hỏa trong thiên hạ, tán phát

khí tức khủng bố!

"Đế Viêm!" Thiên Ưu nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Y nhanh chóng nhận ra đây không phải bản thể Đế Viêm có thể làm bị thương cường giả Thần Ma, mà chỉ là một sợi phân thân, nhưng uy lực cũng đã đủ xưng là khủng bố!

"Đa tạ chủ thượng ban bảo!" Thiên Ưu cung kính hành lễ, sau đó nhanh chóng rời khỏi Vạn Hỏa Thiên Cung, trở lại nhân gian giới.

"Ta sẽ lùng sục khắp nhân gian giới, lôi đám chuột nhắt của Nghịch tổ chức ra!

Để xem rốt cuộc là kẻ nào đứng sau giở trò!" Y không lo lắng hành động này sẽ dẫn đến Chân Thần hay Chân Ma trực tiếp ra tay, bởi nhân gian giới có thiên ý mơ hồ, sẽ chủ động bài xích Thần Ma giáng lâm...

Tuy nhiên, sau khi Thiên Ưu trở lại nhân gian giới lùng sục khắp nơi, vẫn không tìm thấy tung tích của Nghịch tổ chức, phảng phất bọn hắn đã biến mất không dấu vết.

Thỉnh thoảng nghe được chút manh mối, nhưng khi y chạy tới nơi thì mọi dấu vết đã bị che đậy hoàn toàn, như có một bàn tay vô hình đang âm thầm xóa sạch tất cả.

Chương 966

“Không cam tâm!

Chắc chắn là do tốc độ của ta không đủ nhanh!” Thiên Ưu không ngừng tìm kiếm, thoáng chốc đã qua mấy chục năm.

Đối với cường giả từ cấp Thần Quân trở lên, mấy chục năm chỉ như cái búng tay.

Nhưng Thiên Ưu biết rõ, Thần Ma đại chiến vô số vạn năm mới nổ ra một lần sắp tới gần, y phải sớm tìm được những kẻ đó.

Y không biết rằng, ngoài Thần Ma đại chiến, tại cửu phương Thiên Giới, cửu phương Ma Uyên và nhân gian giới, đang có những chuyện kinh thiên động địa khác âm thầm diễn ra...

Trong cửu phương Thiên Giới, có một phương gọi là “Nhân Duyên Thiên Giới”.

Lúc này, ba đạo thân ảnh chậm rãi mở mắt.

Một người cảm nhận khí tức của bản thân và đồng bạn, thở dài một tiếng: “Quả nhiên, sau khi rời khỏi phương Hỗn Độn thế giới nơi Hồng Hoang tọa lạc, chúng ta không còn chịu sự hạn chế như trước nữa.” “Đó là đương nhiên.

Rời khỏi Hỗn Độn thế giới kia, tương đương với việc thoát khỏi túc mệnh nơi đó.” Một người khác nói.

Nghe đối thoại của hai người, người thứ ba khà khà cười: “Được rồi, tu vi của chúng ta cũng khôi phục hòm hòm rồi, mỗi người đều có thực lực tương đương với Cửu Chuyển của thiên địa này, có thể bắt đầu động thủ được rồi.” Ba người nhìn nhau, sau đó thu liễm khí tức, bắt đầu âm thầm ảnh hưởng đến Nhân Duyên Thiên Giới, thậm chí

lan sang cả các Thiên Giới, Ma Uyên và nhân gian giới khác.

Nhân quả!

Túc mệnh!

Vận mệnh!

Ba loại Đại Đạo tương tự nhưng khác biệt khuếch tán ra, thuận theo vô số sợi tơ mịn màng lan tỏa đến khắp mọi nơi!

Thấp thoáng tại nơi sâu nhất của Nhân Duyên Thiên Giới, một đôi mắt phảng phất có thể phản chiếu cả thiên giới chậm rãi mở ra, lóe lên sự nghi hoặc sâu sắc: "Không đúng, dường như có thứ gì đó vừa vụt qua." Nhưng dù dùng bất cứ thủ đoạn nào, đôi mắt ấy vẫn không thể phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu...

Thiên Ma Giới.

Một thiếu niên vừa mới trưởng thành nhưng đã sở hữu tu vi Cửu Chuyển bỗng ngẩng đầu lên.

Một sợi dây nhân quả mờ ảo từ trên trời rơi xuống, kết nối vào người y.

"Cuối cùng cũng tới." Trên mặt thiếu niên lộ rõ vẻ không vui.

Khắc tiếp theo, một giọng nói cổ quái vang lên bên tai y: "Chao ôi, đây chẳng phải là Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch mạnh nhất của chúng ta sao?

Sao lại biến thành tiểu oa oa thế này?

Chẳng lẽ lúc đầu thai tư thế không đúng?" Nghe giọng nói này, vẻ không vui trên mặt thiếu niên (Thần Nghịch) càng đậm: "Vận Mệnh, ngươi không sợ bản thể của ta ra tay với bản thể của ngươi sao?" "Chỉ là đùa chút thôi mà, chẳng lẽ ngươi không có chút lòng dạ nào sao?" "Hừ!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, không truy cứu nữa.

Đồng thời, y lờ mờ cảm nhận được các cường giả Hồng Hoang khác cùng thâu độ tới phương Hỗn Độn thế giới này với mình cũng đã thức tỉnh tại nơi đây...

Nhân gian giới, Bắc Nguyên.

Một bóng người đứng vững trên vô số xác chết nhìn về phía xa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Y phục toàn thân đã thấm đẫm máu tươi, chính là La Hầu!

"Cuối cùng cũng bắt đầu, làm ta đợi quá lâu." Dứt lời, dưới ánh mắt sợ hãi và kính sợ của đám chiến sĩ bộ lạc, hắn tung chân đá văng một xác chết Thần Quân bên cạnh.

Trong biển máu núi thây dưới chân hắn, những xác chết Thần Quân tương tự ít nhất còn hơn mười cái!

"Từ hôm nay trở đi, thảo nguyên Amạc Bắc Nguyên này chính là lãnh thổ của La Hầu ta!" Giọng nói lạnh lẽo vang dội tứ phương!

Đám dân du mục phàm nhân cùng những Thần Quân, Thiên Quân đang âm thầm quan sát đều giật mình kinh hãi.

"La Hầu này rốt cuộc từ đâu chui ra?" "Vừa thăng cấp Thần Quân không lâu mà đã có thể nghiền ép các Thần Quân khác, thậm chí đánh bại cả Thiên Quân!" "Trên người kẻ này chắc chắn có trọng bảo, nếu không chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi tuyệt đối không thể thăng tiến đến cảnh giới này!" "Dù chúng ta liên thủ cũng chưa chắc giữ được hắn, ai giết nổi hắn đây?" Những lời nghị luận này tự nhiên không lọt qua được tai La Hầu, nhưng lúc này hắn chẳng mảy may để ý.

"Tạm thời chơi trò gia đình với mấy thứ nhỏ nhoi này đi, vẫn nên tiếp tục ẩn giấu thực lực thì tốt hơn." Đông Hải, nơi Nghịch tổ chức tọa lạc hiện nay, cũng là nơi phân thân Lăng Tiêu trú chân.

Lúc này đây, trên một hòn đảo hoang vắng của Đông Hải, quả thực tồn tại một phương tiểu thiên địa độc lập với nhân gian giới.

Tiểu thiên địa này giống như mặt phản chiếu của nhân gian giới, ẩn nấp trong hình ảnh phản chiếu của vạn vật.

So với mấy chục năm trước, phương tiểu thiên địa này đã hoàn toàn khác biệt.

Vô số Tiên Thiên linh khí và Hỗn Độn chi lực hội tụ về đây, nếu để các cường giả thế giới này phát giác, định sẽ dấy lên một trận tinh phong huyết vũ để tranh đoạt động thiên phúc địa này.

Ngay lúc đó, giữa hư không sâu thẳm, Lăng Tiêu đang khoanh chân ngồi, quanh thân bao phủ Tiên Thiên thanh khí mờ ảo.

Lúc này cơ thể hắn đã triệt để thuế biến thành Tiên Thiên pháp thể chân chính, làn da ánh lên sắc lưu ly nhạt, khí tức ẩn nặc ngày trước hoàn toàn tiêu tan, khôi phục tôn dung nguyên bản.

Tu vi xem chừng ổn định ở tầng thứ Cửu Chuyển, nếu quy đổi sang cảnh giới Hồng Hoang thì ước chừng là trình độ Kim Tiên.

Nhưng hai chữ "Cửu Chuyển" này trong mắt đám cường giả đang phủ phục phía dưới lại giống như một đạo mê chướng không lời giải.

Bọn hắn thừa hiểu thực lực của chủ thượng tuyệt không chỉ dừng lại ở đó.

Mấy chục năm qua đi, thủ lĩnh Khoát Hải của tổ chức năm xưa đã đột phá gông xiềng bước vào Chân Quân cảnh giới, uy áp Chân Quân đủ để chấn nhiếp một phương, nhưng mỗi khi nhìn về bóng lưng Lăng Tiêu, y vẫn cảm thấy như rơi vào sương mù, ngay cả rìa tu vi của đối phương cũng không nhìn thấu nổi.

Không biết đã qua bao nhiêu canh giờ, Lăng Tiêu cuối cùng cũng động đậy.

Lông mi hắn khẽ run rồi chậm rãi mở mắt, hai đạo thần quang từ đáy mắt bắn ra, sau đó như dòng nước chảy qua kinh mạch toàn thân, khiến linh khí Tiên Thiên xung quanh khẽ chấn động.

Giây tiếp theo, ánh mắt hắn phảng phất xuyên thấu tầng tầng hư không, nhìn rõ vô số sợi dây nhân quả màu xám bạc đang kéo dài tới từ nơi sâu thẳm vô biên.

Lăng Tiêu giơ tay dẫn dắt, những sợi tơ thanh mảnh nhưng kiên cố kia ngoan ngoãn rơi vào lòng bàn tay.

Gần như ngay khi đầu ngón tay chạm vào nhân quả, hắn đã chuẩn xác bắt được khí tức của các cường giả cùng thâu độ năm xưa, ý chí của bọn hắn đang thuận theo dây nhân quả truyền tới không ngừng.

Ý thức thuận theo nhân quả lan tỏa, thấp thoáng chạm tới một phương không gian Hỗn Độn hư vô phiêu miểu.

Bên trong sương mù cuồn cuộn, vài đạo thân ảnh quen thuộc hiện ra.

Ngay khoảnh khắc ý chí Lăng Tiêu kết nối hoàn toàn với các nhân quả này, vài luồng ý thức mang theo sự cấp thiết và kỳ vọng ùa tới bao quanh lấy hắn như chim về tổ.

"Lăng Tiêu, ngươi quả nhiên còn sống." Giọng nói của Thần Nghịch vang lên.

"Đó là đương nhiên." Lăng Tiêu khẽ cười, hỏi: "Có đạo hữu nào xui xẻo đến mức vừa tiếp đất đã thăng thiên không?" "Vừa tiếp đất đã thăng thiên?" Một luồng ý thức nghi hoặc hiện lên, đến từ Hồng Quân.

"Là chỉ việc vừa tới thiên địa này đã vì các loại nguyên nhân mà vẫn lạc." Lăng Tiêu giải thích.

"Thì ra là thế, sư phụ luôn thích nói những lời kỳ quái như vậy." Ý

chí Khổng Tuyên hiện ra.

Kế đó, giọng nói của Nhân Quả Ma Thần truyền tới: "Nguyên Thủy, Hậu Thổ, Tai Ách... vận khí bọn hắn không tốt, e rằng gặp phải sự cố, chưa kịp phát triển đã vẫn lạc rồi." "Lại có nhiều người như vậy sao." Lăng Tiêu tặc lưỡi cảm thán, thầm nghĩ không biết có ai khởi đầu còn thảm hơn hắn không.

Hắn năm đó cũng chỉ là thế chỗ cho một cái xác phàm nhân mà thôi.

"Việc này liệu có làm bại lộ thân phận của chúng ta không?" Ý chí Hồng Quân lại hiện lên đầy lo lắng.

Khắc tiếp theo, ý niệm của Túc Mệnh Ma Thần và Nhân Quả Ma Thần cùng vang lên: "Khi chúng ta tới đã định hạ minh ước, vốn có những hạn chế liên quan.

Chương 967

Nếu thật sự vẫn lạc, ký ức sẽ bị tiêu hủy trước một bước, trừ phi vận khí thực sự quá kém, tình cờ đụng phải mười tám vị cường giả Hợp Đạo cảnh kia." "Như thế lão đạo cũng yên tâm rồi." "Cái lão già ngươi, lúc nào cũng nhát gan cẩn thận như vậy." Giọng của Thanh Liên Thông Thiên chen vào không đúng lúc.

"Hừ!" Hồng Quân hừ lạnh một tiếng nhưng không phản bác.

Sau mấy chục năm thăm dò và tích lũy tại phương Hỗn Độn thế giới này, bọn hắn đã xác nhận: nơi đây không có tồn tại Đại Đạo cảnh giới, chỉ có mười tám vị Thần Ma.

Tuy nhiên Lăng Tiêu suy đoán, cái gọi là "Vạn Vật Tổ Thần" kia có lẽ chính là một vị Ma Thần cấp Đại Đạo.

"Chẳng lẽ hắn cũng giống như Bàn Cổ khai thiên lập địa mà vẫn lạc rồi sao?" Lăng Tiêu hỏi trong luồng ý thức chung.

"Không loại trừ khả năng này." Giọng của Thái Thanh vang lên: "Theo lão đạo suy tính mấy chục năm nay, thiên địa dường như đã có định số.

Mỗi một phương Thiên Giới, Ma Uyên thậm chí là nhân gian giới đều sẽ không bị hủy diệt, có thể tồn tại vạn cổ.

Thần và Ma luôn ngự trị trên vạn vật, mà nhân gian giới vốn cũng nên đản sinh một vị cường giả, nhưng vị cường giả đó chưa kịp tỉnh lại đã bị các Thần Ma khác liên thủ áp chế, giờ chỉ còn lại ý chí mông lung, chúng ta tạm gọi là 'Thiên ý'." "Thần Ma đại chiến lần tới không còn xa nữa, chúng ta có lẽ có thể bố cục trước." Trong mấy chục năm qua, các cường giả từ Bàn Cổ Hỗn Độn thế giới đều tiềm phục, tu vi ít nhất đều đạt tới Cửu Chuyển, đồng thời cũng tra xét

được không ít bí ẩn của thiên địa này.

Bất luận ở thế giới cũ bọn hắn có đối lập hay không, lúc này đều đứng chung một chiến tuyến, trao đổi tình báo với nhau.

Rất nhanh, hàng chục ý niệm va chạm trong mạng lưới đan xen bởi Nhân Quả, Vận Mệnh, Túc Mệnh.

Những ý chí này có cái đến từ Thiên Giới, có cái rơi vào Ma Uyên, cũng có cái giống Lăng Tiêu tiềm phục tại nhân gian giới.

Hỗn Độn Ma Thần cùng các lộ cường giả đều không phải hạng ngu dốt, cộng thêm mạng lưới liên lạc này vừa mới thiết lập không lâu, chúng nhân nhanh chóng đạt thành đồng thuận.

Lăng Tiêu sang sảng lên tiếng, tuyên bố kế hoạch tiếp theo trong ý chí của các cường giả: "Tiếp theo, trước khi Thần Ma đại chiến bùng nổ, những đồng bạn ở Thiên Giới và Ma Uyên hãy cố gắng leo lên tầng lớp cao nhất.

Chỉ khi phân thân của chúng ta thăng lên cảnh giới đủ cao mới có thể mở ra cánh cửa thế giới, để bản thể vượt giới mà tới.

Và trận Thần Ma đại chiến sắp tới chính là mấu chốt của mấu chốt." Nghe những lời này, đám cường giả đều không có dị nghị, nhao nhao tán đồng.

"Ngoài Thần Ma đại chiến, nhân gian giới cũng là nơi an toàn và bí mật nhất." Ý thức Thần Nghịch truyền tới: "Chỉ có hỗn loạn mới giúp chúng ta thu được đủ lợi ích.

Hiện tại cục diện chín Thần chín Ma quá mức cân bằng, hay là chúng ta giúp ý chí nhân gian giới thức tỉnh, phá vỡ sự cân bằng, khiến tất cả loạn lên." "Ta ở Thiên Ma Giới, không thể nhúng tay vào việc này, hãy để ngươi dẫn đầu đi.

Vĩnh Hằng, Sinh Tử, hai vị cũng ở nhân gian giới, có muốn hợp

tác với con Kim Ô kia không?" Lúc này, Ma Thần Vĩnh Hằng lên tiếng với vẻ không vui: "Nếu ngươi muốn hành động, ta có thể chọn cách im lặng tiềm phục, miễn là không làm phiền kế hoạch của ta." "Ta không tham gia vào hành động ban đầu, nhưng nếu đến thời khắc mấu chốt, ta cũng không ngại giúp một tay." Ma Thần Vĩnh Hằng bổ sung.

"Ta trực tiếp gia nhập, chỉ cần có đủ lợi ích." Ma Thần Sinh Tử trái lại rất sảng khoái.

Dương Mi lão tổ hư ảnh vuốt râu dài, cười nói: "Phân thân hiện tại của ta có thân phận ở Thiên Giới, không lâu nữa sẽ tới nhân gian giới một chuyến, có thể trợ ngươi một tay." "Tốt." Lăng Tiêu lập tức gật đầu, sau đó lần lượt xác nhận danh sách các cường giả đang ở nhân gian giới.

"Tiếp theo, ta sẽ trực tiếp dựng cờ tạo phản ở nhân gian giới, thử xem có thể tiếp xúc được với thiên ý nhân gian giới hay không." Thương nghị hoàn tất, không gian liên lạc tạm thời do ba vị Ma Thần Nhân Quả, Vận Mệnh, Túc Mệnh dựng lên tức khắc sụp đổ.

Với tu vi Cửu Chuyển hiện tại, bọn hắn tạm thời chưa thể chịu đựng liên hệ nhân quả trong thời gian dài.

Tại nhân gian giới, Lăng Tiêu mở mắt, khí tức đột ngột tăng vọt, bước thẳng vào tầng thứ Thiên Quân.

"Chủ thượng!" Đám người bên cạnh nhao nhao hành lễ.

"Tiếp theo, hãy chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với sức mạnh của Thần Ma." Lăng Tiêu đạm mạc nói.

Nam Cương, Vạn Cổ Sơn.

Núi non cao vút, sương mù bao quanh, linh khí nồng đậm vô cùng.

Giữa rừng núi xanh mướt, vô số cổ trùng bò lổm ngổm, mỗi một con đều có chiến lực Tam Tứ Chuyển, dày đặc che cả bầu trời.

Vạn Cổ Sơn là tông môn truyền thừa vạn năm, pháp môn tu hành trong môn đều mô phỏng các loài dị trùng hung mãnh trong thiên địa, mà môn 《Vạn Cổ Thiên Trùng Bảo Kinh》 do tông chủ tu luyện càng là mô phỏng theo một con thái cổ kỳ trùng xuất hiện ở Nam Cương từ thuở sơ khai của nhân gian giới.

Nhưng lúc này, nơi truyền thừa vạn năm này đang bị vây công.

"Thiên Trùng lão quỷ!

Cút ra đây cho lão tử!" Tiếng gầm như sấm rền nổ vang trên bầu trời Nam Cương, chấn động cả mây mù trong núi.

Tiếp đó, một tiếng quát chói tai xé toạc bầu trời: "Vạn Cổ Sơn các ngươi tang tâm bệnh cuồng, dám dùng người sống luyện cổ!

Lại còn dám hạ sát thủ với đệ tử thân truyền của tông môn ta!

Hôm nay chính là ngày diệt vong của Vạn Cổ Sơn!" Lời chưa dứt, thiên địa bỗng nhiên biến sắc.

Vô số xích hồng thiên hỏa từ tầng mây rơi xuống như lưu tinh đập vào chủ phong Vạn Cổ Sơn, đốt cháy không khí kêu xèo xèo; hàn sương thấu xương theo sát phía sau, lan tràn dọc theo sườn núi, cỏ cây nơi đi qua đều bị đóng băng tức khắc, ngay cả đá núi cũng phủ một lớp trắng bệch; lại có thiên phong cuốn theo tiếng rít gào thổi tới, khiến cung điện trên đỉnh núi lung lay sắp đổ, đá vụn gỗ vụn bay lả tả.

Các lộ cường giả Nam Cương đồng loạt ra tay, những thân ảnh xuyên thoi trong quang ảnh, các loại thần thông đổ xuống như mưa rào.

Chỉ riêng cường giả tỏa ra uy áp Thần Quân đã có hơn mười vị, thần quang quanh thân bọn hắn ngút trời, mỗi lần ra tay đều khiến sơn xuyên chấn động; lại có vài tồn tại cấp bậc Thiên Quân lơ lửng giữa

không trung, khí tức thâm sâu như vực thẳm, giơ tay nhấc chân là có thể xé rách hư không, hiển nhiên mang theo quyết tâm diệt vong Vạn Cổ Sơn mà đến.

Giữa núi non từ lâu đã là một mảnh huyết sắc luyện ngục.

Chất lỏng đỏ tươi chảy ngoằn ngoèo dọc theo sườn núi, không phân biệt được là tiên huyết của cường giả tử trận hay là dịch nhầy từ xác cổ trùng bị đánh nát, mùi tanh của máu hòa quyện với mùi hôi đặc trưng của cổ trùng lan tỏa khắp không vực Nam Cương.

Trong chủ điện Vạn Cổ Sơn trên đỉnh núi, các thế lực tàn tồn đang chật vật hội tụ.

Ai có thể ngờ đại tông phái từng xưng bá Nam Cương, giờ chỉ còn lại ba vị Thần Quân và một vị Thiên Quân khổ khổ chống giữ.

Chưởng môn Thiên Quân "Thiên Trùng lão quỷ" chống nửa cây cổ trượng, một tay bịt chặt lồng ngực, máu tươi không ngừng rỉ ra qua kẽ tay.

Tại vết thương của lão, vô số con sâu nhỏ màu xanh biếc đang điên cuồng ngọ nguậy, con thì chui vào sâu trong huyết nhục, con thì bò trên biểu bì, như đang cưỡng ép khâu vá kinh mạch đoạn liệt và huyết nhục vỡ nát, nhưng vẫn không ngăn nổi khí tức hỗn loạn và suy bại.

Cảm nhận được từng đạo khí tức đáng sợ như dao cắt ngoài điện, sắc mặt Thiên Trùng lão quỷ trầm trọng như muốn nhỏ ra nước, giọng nói đầy vẻ tuyệt vọng và không cam lòng: "Các vị, cục diện hôm nay... xem ra chúng ta e rằng phải vẫn lạc tại đây, không còn nửa phần khả năng chạy thoát." "Chưởng môn!" Đặng Hạo Dục, một trong ba vị Thần Quân miệng ứa máu, vội vàng nói: "Không, vẫn còn hy vọng!

Năm đó trong truyền thừa của tổ sư, ta còn có được truyền thừa Thượng Cổ Cổ Trùng." Lời vừa dứt, Đặng Hạo Dục đưa tay chiêu một cái, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện sáu con sâu nhỏ toàn thân xích hồng, hình dạng như bọ rùa.

Nhìn thấy những con sâu này, các Thần Quân và Thiên Quân hiện trường đều rúng động, Thiên Trùng lão quỷ thất thanh hỏi: "Đây...

đây là Đoạt Xá Cổ?" "Không sai!" Đặng Hạo Dục trọng trọng gật đầu, "Chỉ cần gửi gắm nguyên thần bản thân vào trong đó là có thể lặng lẽ rời đi, tìm cơ hội đoạt xá.

Chỉ cần đoạt xá thành công, chúng ta có thể sống thêm một đời, tuy nhiên cần phải tu hành lại từ đầu." Nghe vậy, sắc mặt mấy vị Thần Quân biến đổi liên tục, sau đó nghiến răng nói: "Phải, chỉ cần có thể sống sót, mọi thứ vẫn còn cơ hội!" Khắc tiếp theo, Thiên Trùng lão quỷ cùng hai vị Thần Quân đang định đưa tay nhận lấy Đoạt Xá Cổ để bố trí hậu thủ.

Nhưng đúng lúc này, một ngọn trường thương màu xích hồng từ trên trời rơi xuống, như thiên trụ oanh kích vào đại trận phòng hộ của cung điện!

Oành!

Đại trận phòng hộ tức khắc chằng chịt vết nứt, trong tiếng răng rắc, vô số cổ trùng cấu thành đại trận bị chấn chết hàng loạt.

Đồng thời, một tiếng quát vang lên: "Không chạy thoát được đâu!

Không ai trong các ngươi chạy thoát được, đều chết hết cho ta!" Nhìn thấy bóng người đó, đồng tử Thiên Trùng lão quỷ co rụt lại, âm trầm lên tiếng: "Xích Dương, ngươi quả nhiên vẫn tới!" Trên không trung, một lão giả mặc hồng bào bước tới, tỏa ra khí tức Thiên Quân đỉnh phong, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người bên dưới.

“Chết đi!” Dứt lời, sau lưng lão hiện ra một vầng mặt trời, trong lòng bàn tay ngưng tụ vô số xích hỏa lưu quang.

“Sợ ngươi chắc!” Thiên Trùng lão quỷ nghiến răng, từ trong ống tay áo bay ra bảy tám con cổ trùng, mỗi con đều tỏa ra khí tức pháp tắc Đại Đạo.

Đây đều là những cực phẩm cổ trùng truyền lại từ tổ tiên Vạn Cổ Sơn!

Ngay khi hai bên sắp lao vào tử chiến, Vạn Cổ Sơn dưới chân đột nhiên chấn động dữ dội, sơn băng địa liệt, địa long lật mình!

Chương 968

"Có chuyện gì vậy?" "Vị đạo hữu nào ra tay, cũng nên chào hỏi một tiếng chứ!" "Không phải người của tông môn chúng ta!" Giữa những tiếng kinh hô, một cột ánh sáng từ dưới bắn vọt lên xé tan tầng mây, cột sáng hùng vĩ đâm thẳng vào tầng mây như một cây cột chống trời.

Ngay lúc này, một giọng nói vang vọng khắp Vạn Cổ Sơn, truyền khắp phương thiên địa này: "Hồng Hoang truyền thừa sắp bắt đầu, bất luận chính tà, dành cho người hữu duyên!" Giọng nói ấy khí thế hùng hồn, hạo hãn vô biên, dù chỉ là một luồng khí tức tràn ra cũng đủ áp chế các Thần Quân và Thiên Quân tại chỗ không thể cử động.

Khắc tiếp theo, cột sáng như bị thứ gì đó thu hút, hóa thành từng đạo lưu quang hư huyễn lan tỏa về phía xa.

Nhất thời, ngay cả hai bên đang tử chiến cũng phải sững sờ.

Hồng Hoang truyền thừa?

Đó là cấp bậc truyền thừa gì?

Chỉ xét riêng khí tức này, e rằng đã đạt đến cấp bậc Đế Quân, thậm chí là Đạo Quân!

Truyền thừa cấp bậc này lại hiển hiện tung tích tại đây!

Và không chỉ có Nam Cương.

Tại Đông Hải, sóng triều đại dương vô tận cuồn cuộn dâng cao ngút trời.

Sâu trong hải nhãn, một vết nứt bỗng nhiên lan rộng, chia đôi Đông Hải ra làm hai!

Cảnh tượng này khiến cả Nhân tộc và Hải tộc đều chấn kinh khôn xiết.

Tại Bắc Nguyên, cát vàng ngập trời hóa thành từng đạo hư ảnh hùng vĩ, thấp thoáng có vô số quang ảnh ngưng tụ, hiện ra một phương thiên địa hư huyễn!

"Hồng Hoang truyền thừa sắp bắt đầu, bất luận chính tà, dành cho người hữu duyên!" Cùng một giọng nói vang lên, đông đảo cường giả Thần Quân tại hiện trường đều chấn động không thôi, trước đó không hề có nửa điểm dự báo.

Gần như cùng lúc, khắp nơi ở nhân gian giới đều hiện lên dị tượng truyền thừa sắp xuất thế!

Trong dị tượng, một phương đại thiên thế giới hạo hãn vô ngân chậm rãi mở ra, bên trong sừng sững những tồn tại vĩ ngạn đến cực điểm.

Nhất thời, vô số cường giả tâm thần kích động.

Bọn hắn phảng phất cảm nhận được một thời đại lớn sắp sửa lâm bồn!

"Đây chẳng lẽ là truyền thừa do những tiên thiên sinh linh để lại sau khi khai thiên lập địa sao?" "Không thể nào, không ít tiên thiên sinh linh vẫn còn sống, đều đã đầu quân dưới trướng Thần và Ma." "Mặc kệ lai lịch thế nào!

Biết đâu bên trong có cơ duyên để tiến thêm một bước, họ Bạch ta nói gì cũng phải tranh một chuyến!" "Nguồn gốc khí tức kia chính là ở Đông Hải!" Gần như trong nháy mắt, không gian giới thừa tải gần ngàn vị Thần Quân, hơn trăm vị Thiên Quân, mười mấy vị Chân Quân ùn ùn kéo đến, những thân ảnh hạo hạo đãng đãng xé rách bầu trời như một trận mưa sao băng.

Tu hành giả phàm gian thấy cảnh này, gần như đều tưởng rằng Thần Ma đại chiến của giới này sắp sửa bùng nổ.

Một lát sau, từng đạo thân ảnh đáp xuống bờ Đông Hải, liền nhìn thấy một tòa cung điện tràn ngập tử khí.

Cung điện phảng phất tượng trưng cho căn nguyên Đại Đạo, phía trên treo một tấm biển lớn, rõ ràng viết ba chữ "Tử Tiêu Cung"!

Từ trong cung điện, vô số Tiên Thiên linh khí và Hỗn Độn chi khí trào dâng, khiến bờ Đông Hải tầm thường này thoáng chốc biến thành động thiên phúc địa đỉnh cấp!

"Đây rốt cuộc là tiên gia bảo địa bậc nào?!" Một tiếng kinh hô xé rách bầu trời, mang theo sự chấn động không thể che giấu, "Chỉ cần tĩnh lặng tồn tại đã có thể dẫn động thiên địa linh khí hội tụ, hóa vùng xung quanh thành Tiên Thiên động thiên phúc địa.

Cảnh tượng này e rằng từ khi khai thiên lập địa tới nay đều hiếm thấy!" Lời vừa dứt, một giọng nói đầy tham lam khác liền tiếp lời, ngữ khí cực kỳ nóng bỏng: "Không xong rồi!

Bí cảnh bậc này nếu có thể độc chiếm, hấp nạp linh khí bên trong tu luyện, nói không chừng thực sự có thể phá vỡ gông xiềng, từ cảnh giới hiện tại một mạch xông lên vị trí Đế Quân, thậm chí có cơ hội chạm tay vào ngưỡng cửa Đạo Quân!" "Đợi đã, mọi người đừng kích động!" Ngay khi chúng nhân rục rịch muốn xông lên, một giọng nói bình tĩnh vang lên đầy cảnh giác, "Tử Tiêu Cung này bỗng dưng xuất hiện bên bờ Đông Hải, thật quá quỷ dị, biết đâu là cái bẫy do một tồn tại cổ lão nào đó giăng ra, chỉ đợi chúng ta tự chui đầu vào lưới thôi!" Trong tiếng nghị luận, vô số cường giả đã hội tụ, thân ảnh phủ kín cả bầu trời.

Hàng ngàn luồng lưu quang màu sắc rực rỡ sắp xếp trên không trung như ngàn sao lấp lánh, mỗi luồng lưu quang đều đại diện cho

một vị cường giả thực lực bất tục.

Ánh mắt bọn hắn khóa chặt vào tòa Tử Tiêu Cung hùng vĩ bên dưới, trong mắt hoặc là tham lam, hoặc là cảnh giác, hoặc là cấp thiết.

Cần biết rằng bờ Đông Hải này từ khi khai thiên lập địa tới nay vốn là nơi hẻo lánh, chưa bao giờ có thịnh huống như vậy.

Giờ đây các lộ cường giả tụ hội, khí tức đan xen khiến bầu trời như muốn sụp xuống.

Không khí hỗn loạn không ngừng lan tỏa, không ít cường giả cấp Thần Quân, Thiên Quân nhìn nhau đầy địch ý, khí tức quanh thân đã âm thầm phóng thích, bầu trời nồng nặc mùi thuốc súng, phảng phất chỉ một giây sau sẽ bùng nổ hỗn chiến.

Ngay tại thời khắc căng thẳng cực độ ấy, đột nhiên từ hướng chính Đông truyền tới một cỗ khí tức hạo đãng vô cùng, như sóng thần quét qua khiến người ta kinh hãi.

Điều khiến chúng nhân rúng động hơn là trong cỗ khí tức này ẩn chứa sức mạnh của không chỉ một vị cấp bậc Chân Quân, uy áp ấy như thiên uy giáng lâm, trong nháy mắt làm đông cứng bầu khí quyển.

"Người của Thiên Giới tới sao?!" Cường giả nhân gian giới kinh hãi, sau đó thấy một đạo trường hồng phá không dựng lên thần kiều, một chiếc xa giá chậm rãi đi tới.

Nhìn thấy sinh linh kéo xe, lập tức có Thần Quân nhận ra: "Huyền Nguyên Cửu Đầu Sư?

Đây là hoang thú cấp bậc Thần Quân khi trưởng thành, vậy mà lại bị dùng để kéo xe!" "Xem ra là đại nhân vật của Thiên Giới." Xa giá chậm rãi dừng lại trước cổng Tử Tiêu Cung, rèm trướng kéo lên, một thanh niên tuấn lãng mặc bạch bào bước ra.

Hắn chỉ có tu vi Thần Quân nhưng theo sau lại có không chỉ một

vị Chân Quân.

Thanh niên phạch một cái mở quạt xếp, ngẩng đầu nhìn lên Tử Tiêu Cung, cố nén nụ cười nơi khóe miệng.

"Nếu không phải đã thông báo trước, ta e rằng cũng tưởng lão già Hồng Quân thiết cục câu cá ở đây." Hóa thân của Dương Mi lão tổ nhìn cung điện, không khỏi thở dài trước trò đùa của Lăng Tiêu, "Kẻ kia muốn tái hiện lại một lần Tử Tiêu Cung giảng đạo sao?" Trong lúc Dương Mi đang phân thần suy nghĩ, một vị Thiên Quân trong đám thị tùng lên tiếng: "Thiếu chủ, hay là để chúng ta sai khiến đám kẻ yếu nhân gian giới này vào thăm dò trước để loại trừ ẩn họa?" Trong mắt bọn hắn, nếu thực sự có cơ duyên thì phải thuộc về Thiên Giới, chứ không phải đám "kẻ yếu" nhân gian này.

Mấy vị Chân Quân nói chuyện không chút kiêng dè, cường giả nhân gian giới nhìn nhau đầy phẫn nộ, đây chính là sự bá đạo của Thiên Giới.

"Không cần, để bọn hắn thăm dò thì không xứng." Dương Mi giả giọng điệu cao ngạo lên tiếng, sau đó dẫn người động thân.

Chỉ trong chớp mắt, lão đã dẫn đầu đám người Thiên Giới bước vào "Tử Tiêu Cung".

"Người Thiên Giới vào rồi, chúng ta có theo không?" "Vào xem đi!

Dù sao có bọn hắn đi trước chịu trận rồi!" Thấy Dương Mi làm gương, những người còn lại lập tức động thân, hóa thành từng đạo lưu quang xông vào Tử Tiêu Cung.

Vừa bước qua cánh cửa hoành tráng, một cảm giác trời đất quay cuồng, càn khôn na di chợt truyền tới.

Cường giả nhân gian giới kinh hãi vội vàng tra xét xung quanh, mới thấy bên ngoài Tử Tiêu Cung lại là Hỗn Độn cuồn cuộn.

“Địa điểm truyền thừa không phải ở Đông Hải sao?

Sao bỗng chốc lại tới giữa Hỗn Độn thế này?” Nhìn bộ dạng kinh ngạc của đám cường giả, Lăng Tiêu khẽ cười: “Phải xây dựng nơi truyền thừa trong Hỗn Độn thì các cường giả khác dù muốn tìm tới cửa cũng cần lượng lớn thời gian để thôi diễn.” Tuy truyền đạo ở nhân gian giới cũng khả thi, nhưng việc Lăng Tiêu sắp làm nếu để lộ tin tức, e rằng Thiên Giới và Ma Uyên sẽ lập tức phái cường giả cấp bậc Thánh Nhân giáng lâm ngay.

Lúc này, đám cường giả cũng hoàn hồn, quan sát tòa Tử Tiêu Cung này.

Lăng Tiêu hoàn toàn sao chép bố cục của Hồng Quân năm xưa, trong điện đặt hàng ngàn chiếc bồ đoàn, phía trước đặc biệt đặt bảy chiếc bồ đoàn trông cực kỳ đặc thù.

Phía trước bồ đoàn, trên một chiếc giường mây mờ ảo, một hư ảnh mờ nhạt đang ngồi khoanh chân.

“Vị này chính là chủ nhân nơi đây sao?” Một cường giả cấp Thần Quân nhìn quanh, nhịn không được nuốt nước miếng.

Trong cung điện tỏa ra uy áp khó tả khiến cường giả tại chỗ đều run rẩy, mà bóng người trên giường mây kia lại mang theo khí tức vạn kiếp bất hủ, phảng phất trường tồn vĩnh cửu.

Nhất thời, không ít cường giả từng tới Thiên Giới hoặc Ma Uyên, từng thấy qua Chân Thần Chân Ma đều rúng động: “Khí tức của vị này, nói một câu đại bất kính, e rằng không hề thua kém các cường giả cấp bậc Thần Ma!” Giữa lúc mọi người đang thầm suy đoán, hóa thân Dương Mi lão tổ đang đóng vai “Thiên Giới thiếu chủ” trong lòng dở khóc dở cười: “Haiz, diễn kịch thì diễn cho trót vậy.” Lão rảo bước lên phía trước, trực tiếp ngồi xuống chiếc bồ đoàn đặc biệt ở vị trí đầu tiên.

Hành động này khiến đám hộ vệ phía sau và các cường giả khác đều đại kinh thất sắc.

“Thiếu chủ, ngài làm gì vậy?” Một vị hộ vệ nhịn không được hỏi.

“Đồ ngu, ngươi còn không nhìn ra sao?

Bảy chiếc bồ đoàn này đặc biệt như vậy, chắc chắn có thể nhận được truyền thừa cốt lõi hơn!” Dương Mi cố ý cao giọng.

Chương 969

Nghe lời này, mắt đám cường giả lập tức sáng lên: "Đúng vậy!" "Mau đi tranh bồ đoàn!" "Chiếc bồ đoàn này, tại hạ lấy chắc rồi!" Gần như ngay lập tức, các cường giả bản năng muốn dùng thần thông tranh đoạt, nhưng khắc tiếp theo lại phát hiện đừng nói là thần thông pháp thuật, ngay cả pháp thuật đơn giản nhất hay thần niệm tra xét đều không thể sử dụng!

Lúc này, mấy vị Thiên Quân, Chân Quân đi theo Dương Mi vì ở gần nhất nên nhanh tay lẹ mắt ngồi lên những chiếc bồ đoàn đặc biệt còn lại.

Nhưng chưa đợi bọn hắn ngồi vững đã có người ra tay với bọn hắn: "Cút sang một bên!" Hóa thân của La Hầu nhếch miệng cười, tung một cước đá văng một vị Chân Quân Thiên Giới.

"Ngươi dám ra tay với ta?!" Vị Chân Quân kia lập tức bạo nộ.

"Ra tay với ngươi thì sao?" La Hầu khoanh tay trước ngực, cười lạnh: "Nơi này cấm tuyệt thần thông pháp thuật, có bản lĩnh thì ngươi đánh ta đi, chúng ta dùng nắm đấm nói chuyện!" "Ngươi!" Chân Quân giận dữ run người: "Nơi này không giết được ngươi, nhưng sau khi rời đi, ta nhất định sẽ giết ngươi!" "Thì đã sao?

Nếu ta đạt được vô thượng truyền thừa nơi này, ngươi làm gì được ta?" Câu nói này vừa thốt ra, đám cường giả tán tu vốn có chút kiêng kỵ Thiên Giới lập tức tâm động: "Phải đó!

Đều bị áp chế thành phàm nhân rồi, mình sợ hắn làm gì?" "Dù sao mình cũng là tán tu, chi bằng đánh cược một phen cơ duyên!" "Mọi người đều dùng quyền cước, việc gì mình phải tránh né hắn?" Một đám cường giả "liều mạng" lập tức ùa lên, liều chết tranh đoạt bảy

chiếc bồ đoàn kia.

Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung loạn thành một đoàn, đầu người đánh nhau suýt chút nữa thành đầu chó.

Khi bảy chiếc bồ đoàn độc nhất vô nhị, mỗi chiếc đều lấp lánh ánh trắng tinh khiết và ánh vàng nhạt hiện ra giữa Tử Tiêu Cung, một cuộc chiến dữ dội nổ ra.

Cung điện nguy nga tráng lệ do Lăng Tiêu dày công tạo ra trong chớp mắt biến thành một khung cảnh hỗn loạn.

Các Thần Quân điên cuồng xung đột khắp đại điện, kẻ vung thương, người thủ thế.

Máu tươi rỉ trên sàn ngọc nhẵn mịn, nhanh chóng tạo thành những vệt đỏ rợn người.

Các Thiên Quân lơ lửng giữa không trung, khí tức nặng nề như núi, mỗi lần vung tay đều có thể đánh lui vài vị Thần Quân, ánh mắt đăm đăm khóa chặt vào những chiếc bồ đoàn gần đó, đầy vẻ quyết tuyệt.

Các Chân Quân cũng ra tay, những đòn tấn công mang theo sức mạnh pháp tắc dễ dàng xé toạc không gian, buộc các chiến binh xung quanh phải thối lui.

Dù vậy, vẫn có những kẻ không sợ chết cố gắng tranh đoạt bồ đoàn từ tay bọn họ.

Mặc dù là kẻ khơi mào cuộc xung đột, La Hầu đã sớm rút lui khỏi chiến trường.

Hắn đứng dưới mái hiên cung điện, khoanh tay trước ngực, say sưa quan sát cảnh hỗn loạn bên dưới.

Nhìn những bóng người ngày thường lãnh lùng uy nghiêm giờ đây

lại chật vật như vậy, hắn không khỏi nhếch môi, lầm bầm một tiếng đủ để người xung quanh nghe thấy: "Chậc chậc, đúng là như vậy!

Hồi lão Hồng Quân thuyết pháp, Tử Tiêu Cung yên tĩnh đến mức nghe thấy cả tiếng kim rơi, ai nấy đều giả vờ nghiêm túc.

Sao giờ lại có thể thú vị đến thế?

Một trận chiến như thế này đáng lẽ phải diễn ra từ lâu rồi mới phải — thật mãn nhãn!" Giữa cảnh hỗn loạn, hành động của Sinh Tử Ma Thần, Thái Thanh và những người khác nổi bật hẳn lên.

Sinh Tử Ma Thần hòa lẫn vào đám đông, lách qua những chiến binh đang lao tới, ánh mắt thâm trầm nhìn về bảy chiếc bồ đoàn.

Khuôn mặt hắn vô cảm, nhưng đầu ngón tay khẽ run đã phản bội sự bồn chồn bên trong.

Thái Thanh đứng ở một góc cung điện, chắp tay vẻ phòng thủ.

Ánh mắt hắn lướt qua đám đông đang chiến đấu, cuối cùng dừng lại ở bóng người trên giường mây.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại, vẻ mặt vừa hoang mang vừa nghiêm nghị, hoàn toàn trái ngược với bầu không khí cuồng loạn xung quanh.

Nửa canh giờ trôi qua, cuộc chiến trong Tử Tiêu Cung diễn ra không ngừng nghỉ.

Ngọc bích vỡ vụn, không khí nồng nặc mùi máu tươi và chấn động năng lượng.

Ngay lúc thể lực và tinh thần của mọi người sắp cạn kiệt, cường độ chiến đấu cũng dần lắng xuống, bóng người ngồi trên giường mây cao kia đột nhiên tỏa ra một uy nghiêm đến nghẹt thở!

"Ầm!" Khí tức này lan tỏa như thực thể, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Tử Tiêu Cung.

Mỗi người đều cảm thấy như bị một ngọn núi vô hình đè nặng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ngay sau đó, một giọng nói trầm thấp, già dặn vang vọng thẳng vào tâm trí mọi người, mang theo sự nghiêm nghị từ Đại Đạo: "Giảng đạo sắp bắt đầu.

Mời ngồi." Giảng đạo?

Những cường giả ở đây đều kinh ngạc, rồi lại vui mừng khôn xiết.

Hóa ra vị này sắp đích thân thuyết pháp!

Dù không giành được bảy chiếc bồ đoàn đặc biệt, nhưng được nghe đại năng giảng pháp chắc chắn sẽ rất có lợi.

Một số người nhận ra mình không còn cơ hội tranh giành bồ đoàn đặc biệt, bèn tìm đến những chiếc bồ đoàn bình thường để ngồi xuống.

Chỉ một lát sau, hầu hết chỗ ngồi trong điện đều đã có người.

Ảo ảnh trên giường mây dần trở nên chân thực, tiếng tranh giành lắng xuống, mọi người đều ngồi vào chỗ.

Ngay sau đó, một bóng người dường như đã tồn tại từ ngàn xưa chậm rãi hiện ra.

Đó chính là pháp thân của Lăng Tiêu.

Vừa thấy bóng người đó xuất hiện, các vị cường giả đều run rẩy trong lòng: Khí tức này không hề kém cạnh Ma Thần ngang hàng với Tổ Thần!

"Chẳng lẽ ngoài chín vị Chân Thần, chín vị Chân Ma, trên đời này còn có những vị Chân Thần khác sao?" Toàn thể thính chúng đều sững sờ, im lặng.

Lăng Tiêu quét mắt nhìn các cao thủ đang có mặt, khẽ cười nói: "Các vị, ta đã quy ẩn từ lâu, giờ chỉ còn lại một chút tàn niệm trong Hỗn Độn.

Hôm nay, ta sẽ chia sẻ với các vị phương pháp đột phá cảnh giới Đế Quân, thậm chí là Đạo Quân." Vừa dứt lời, toàn trường đều sửng sốt!

Phương pháp đột phá cảnh giới Đế Quân, thậm chí là Đạo Quân, ngay cả Thiên Giới và Ma Vực cũng tuyệt đối là bí mật!

Chưa kịp để ai tiêu hóa tin tức này, Lăng Tiêu đã nói tiếp: "Ta nhận thấy các phương pháp tu luyện hiện tại có những nhược điểm rất lớn.

Trước khi ta bàn về phương pháp đột phá, ta sẽ dạy các vị cách tăng cường căn cơ!" Liệu các phương pháp tu luyện có nhược điểm gì không?

Các cao thủ đều đặt ra dấu chấm hỏi.

Ngay sau đó, họ nghe thấy Lăng Tiêu giải thích: "Các phương pháp tu luyện hiện tại về cơ bản đều là 'mô phỏng'.

Chúng sinh đắc đạo bắt chước Tiên Thiên, và Tiên Thiên bắt chước Hỗn Độn Ma Thần.

Đối tượng được bắt chước càng cao, tương lai của người tu luyện càng rộng mở.

Tuy nhiên, phương pháp tu luyện này có một khuyết điểm chí mạng.

Ta có một phương pháp có thể bù đắp cho khuyết điểm trong căn cơ của một người.

Cho dù chỉ bắt chước phàm nhân, cũng có thể đạt đến đỉnh cao

của tu luyện.” Lăng Tiêu bắt đầu giảng giải bản chất của tu luyện và truyền dạy phương pháp sửa chữa căn cơ, khiến cho những cường giả hiện tại đều chấn động!

“Sao lại có phương pháp kỳ diệu như vậy?

Thật không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi!” “Hồi trẻ, ta thiếu cơ duyên, chỉ có thể bắt chước một đại yêu.

Tiềm năng của ta đã cạn kiệt từ lâu, và ta chỉ dừng lại ở cảnh giới Thần Quân.

Nếu ta có phương pháp này, ta chắc chắn sẽ vươn lên cao hơn nữa!” “Đây...

Chương 970

đây chính là phương pháp tu sửa thiên địa!" Đột nhiên, tất cả những cường giả đều háo hức lĩnh hội.

Trong mắt Lăng Tiêu, Dương Mi lão tổ và các đại năng khác của Hồng Hoang, phương pháp tu luyện của thế giới Hỗn Độn này đã bị bóp méo và sai sót đến mức cực độ.

Kẽ hở này có lẽ là do một thế lực mạnh mẽ cố ý để lại!

Ngay từ khi bắt đầu hành trình, tất cả các tu sĩ gần như bị khóa chặt vào giới hạn tương lai của họ!

Trừ khi họ đến từ một giáo phái danh giá, hoặc từ Thiên Giới hoặc Ma Uyên, nếu không thì hầu như không có cơ hội đột phá.

Nhưng giờ đây, phương pháp mà Lăng Tiêu truyền lại đã hoàn toàn thay đổi tất cả!

Phương pháp này, được Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Dương Mi lão tổ cùng các đại năng khác của Hồng Hoang đồng sáng tạo, định hình lại căn cơ của người tu luyện, giải phóng họ khỏi những hạn chế của những đối tượng mà họ "mô phỏng".

Mặc dù phương pháp này có cái giá phải trả, nhưng nó đã phá vỡ hoàn toàn những giới hạn bị khóa chặt trước đó.

Đối với những tu sĩ này, mọi thứ đều mở ra những khả năng mới!

Đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của Lăng Tiêu và đồng bọn: phá vỡ tương lai cố định của vạn vật và trao cho chúng cơ hội tiến bộ.

Cần biết rằng, không chỉ có cường giả phàm trần bị trói buộc vào tương lai, ngay cả Thiên Giới cũng không ngoại lệ!

Lăng Tiêu thuyết giảng bảy ngày bảy đêm.

Nhờ quy luật thời gian, hơn một năm đã trôi qua trong Tử Tiêu Cung.

Khi Lăng Tiêu kết thúc bài giảng, vẻ mặt của rất nhiều cường giả trong hội trường đều bừng sáng, như vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài.

"Ta cảm nhận được!

Hahaha, ta cảm nhận được khả năng phi thăng lên Thiên Quân!" "Ta đến đây để tìm cách kéo dài tuổi thọ, không ngờ lại được ban thưởng như vậy!" "Ta đã tích lũy đủ rồi, nhưng trước đó ta đã bị trói buộc trong cảnh giới của mình.

Chỉ cần tĩnh dưỡng một trăm năm, ta nhất định sẽ phi thăng!" Ngay lúc mọi người đang cuồng hỉ, ánh mắt Lăng Tiêu lướt qua toàn trường, tiếp tục nói: "Hiện tại, bản tọa giảng thuật pháp môn tiến giai Đế Quân và Đạo Quân!" Trong trường mọi người lập tức thu liễm tâm thần, ngưng thần lắng nghe.

Lăng Tiêu bắt đầu giảng giải pháp môn tiến giai Tiên đạo của Hồng Hoang, khi giảng đạo, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, vô biên Hỗn Độn triều dâng triều xuống, chuyển hóa thành tiên thiên linh khí tinh thuần sung xích cả Tử Tiêu Cung.

Tùy theo việc giảng đạo đi sâu, tu vi của thính giả cũng ẩn ẩn đề thăng.

Trong đó không thiếu những cường giả bị kẹt tại cảnh giới hàng vạn thậm chí mười vạn năm, tích lũy của họ vốn đã đủ, nay được Lăng Tiêu điểm hóa, từng người một đột phá bình cảnh, đạp nhập tầng thứ cao hơn.

Khí tức đột phá thay nhau nổi lên, gần trăm vị cường giả trước

sau tấn cấp.

Cảnh tượng này, trước kia chỉ có trong thần ma đại chiến mới có thể nhìn thấy.

Lần giảng đạo này kéo dài mấy chục năm (thời gian trong Tử Tiêu Cung).

Khi thanh âm của Lăng Tiêu dứt hẳn, vô số cường giả trong trường như vừa tỉnh mộng, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu đầy vẻ sùng kính.

Lăng Tiêu hôm nay truyền thụ đối với họ mà nói chẳng khác nào "ơn tái tạo"!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng ho một tiếng, thân ảnh trở nên cực kỳ mơ hồ, phảng phất có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

"Đa tạ lão sư giảng đạo!" Mọi người trong trường đồng loạt hành lễ, ngay cả Dương Mi lão tổ, La Hầu đang lẫn trong đám đông cũng bất đắc dĩ phải diễn kịch theo.

Lăng Tiêu mãn ý gật đầu, mục quang rơi vào bảy thân ảnh trên bảy cái bồ đoàn đặc thù kia: "Bảy người các ngươi có thể ngồi tại đây, cũng coi như có duyên với ta.

Từ nay về sau, các ngươi chính là môn hạ đệ tử của ta." Nghe thấy lời này, những kẻ "may mắn" cướp được bồ đoàn lộ rõ vẻ cuồng hỉ, những thính giả còn lại thì đầy vẻ hâm mộ.

Lăng Tiêu tủm tỉm cười nhìn toàn trường, sau đó nhìn về phía bảy vị tân đệ tử, khai khẩu nói: "Đã là đệ tử môn hạ ta nhận, tự nhiên phải có đãi ngộ đặc thù.

Hiện tại, ta truyền thụ cho các ngươi tầng truyền thừa cao hơn, pháp môn tấn thăng Thần Ma cảnh giới." Thanh âm của Lăng Tiêu bình đạm, nhưng rơi vào tai mọi người lại giống như thiên băng địa

liệt!

Pháp môn đột phá Thần Ma cảnh giới?

Điều này sao có thể?

Theo bản năng, các cường giả tại trường đều muốn phủ nhận.

Phải biết rằng, chín vị Chân Thần, chín vị Chân Ma phủ khái thương sinh, bất luận là tại Thiên Giới, Ma Uyên hay Nhân Gian giới đều được coi là tồn tại vĩnh hằng bất hủ.

Trong lịch sử có ghi chép, chưa từng có bất kỳ tồn tại nào có thể bằng sức mình đăng lâm cảnh giới đó!

Nếu nghe thấy lời này ở nơi khác, họ chắc chắn sẽ coi kẻ nói chuyện là kẻ điên hoặc kẻ lừa đảo.

Nhưng vị trước mắt này vừa mới truyền thụ pháp môn đánh phá giới hạn cảnh giới, pháp môn tiến giai Đế Quân và Đạo Quân.

Khiến họ không thể không tin.

Tuy nhiên, bảy vị "may mắn" ngồi trên bồ đoàn đặc thù kia sắc mặt lại đại biến: đùa cái gì thế?

Họ cao nhất cũng chỉ có tu vi Chân Quân, có được bí mật lớn như vậy, làm sao mà giữ được?

Đây chẳng khác nào đứa trẻ ba tuổi ôm thỏi vàng đi giữa phố xá sầm uất!

Những kẻ tu luyện tới cảnh giới này không có ai ngu ngốc, gần như lập tức muốn mở miệng cự tuyệt phần "truyền thừa bỏng tay" này.

Nhưng Lăng Tiêu sao có thể cho họ cơ hội cự tuyệt?

"Hắc hắc, nói cho các ngươi thì nhất định sẽ cho các ngươi!" Y

búng tay một cái, bảy đạo khí tức rực rỡ như mặt trời gào thét lao ra, cưỡng ép dung nhập vào trong cơ thể bảy người.

Cùng lúc đó, trong não hải bảy người hiện ra vô số pháp môn ảo diệu.

Chính là pháp môn hoàn chỉnh để đột phá tới Hợp Đạo cảnh giới!

Nhất thời, họ không phân biệt nổi mình nên vui hay nên buồn.

Truyền xong bảy phần truyền thừa này, Lăng Tiêu khẽ cười: "Hôm nay giảng đạo tới đây là kết thúc." Nghe thấy lời này, các cường giả phân phân đứng dậy chuẩn bị cáo lui.

Nhưng thanh âm của Lăng Tiêu lại một lần nữa truyền vào tai họ: "Ngoài ra, trong Tử Tiêu Cung này còn tàng chứa không ít bảo vật.

Bần đạo đã sớm vẫn lạc, giữ lại cũng vô dụng, liền tặng hết cho chư vị đi." Còn có bảo vật?

Những người vốn định rời đi lập tức cuồng hỉ, vừa có pháp môn tu hành, lại có bảo vật tặng kèm, thiên hạ lấy đâu ra chuyện tốt như thế?

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn phản ứng của họ, trong lòng thầm nghĩ: "Đúng vậy, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế." Y không phải là đồng tử tống bảo, tất cả những gì y làm đều là để triệt để khuấy đảo Nhân Gian giới, khiến thiên địa xuất hiện biến số, mở đường cho kế hoạch tiếp theo.

Lăng Tiêu đưa tay chộp một cái, trong chưởng tâm xuất hiện một vật hình dạng như vách núi.

Bên trong vách núi ẩn chứa một phương tiểu thiên địa.

"Vật này tên là Phân Bảo Nhai, nội tàng đông đảo bảo vật, người có duyên tự mình lấy lấy!" Dứt lời, y tung Phân Bảo Nhai ra ngoài.

Cùng lúc đó, thân ảnh của y cũng phảng phật như không chống đỡ nổi, từng chút một băng liệt tiêu tán, hóa thành đầy trời quang ảnh.

Theo thân ảnh Lăng Tiêu biến mất, sức mạnh vẫn luôn áp chế trên người mọi người cũng dần thối lui.

Gần như trong nháy mắt, đông đảo cường giả đồng thời xuất thủ, chen lấn xông vào Phân Bảo Nhai.

Chương 971

Vừa đạp nhập phương tiểu thiên địa này, họ đã bị cảnh tượng trước mắt chấn hám: hàng ngàn kiện bảo vật bày ra trong đó, lưu quang dật thải, khí tức mỗi một kiện đều vượt xa tầm cỡ Thần Quân!

"Lại có nhiều bảo vật như vậy?!" "Bất khả tư nghị, thật là bất khả tư nghị!" "Mọi người mau cướp, chậm chân thì mất!" Sau khi chấn kinh ngắn ngủi, các cường giả lập tức hồi thần, điên cuồng tranh đoạt.

Nhưng những bảo vật này phảng phất như có linh trí, không ngừng né tránh; một số bảo vật loại vũ khí thậm chí chủ động phát khởi công kích với cường giả.

Oanh!

Chỉ chốc lát sau, tiểu thiên thế giới chứa Phân Bảo Nhai ầm ầm vỡ vụn, vô số bảo vật cùng các cường giả tuôn ra, xuyên qua đại môn Tử Tiêu Cung, trôi vào Nhân Gian giới.

Nhìn thấy cảnh này, những cường giả ẩn tàng trong hư không như Lăng Tiêu, Dương Mi lão tổ, Thái Thanh đều mỉm cười không nói.

Đây chính là mưu đồ của họ!

Truyền thụ pháp môn đột phá, tặng bảo vật, là để những cường giả này có thể sống sót càng lâu càng tốt, không ngừng tạo ra "biến số" mà họ cần.

Còn về những bảo vật kia?

Đại bộ phận là Kim Tiên khí, Thái Ất Tiên khí, chỉ có số ít đạt tới cấp bậc Hậu Thiên Linh Bảo.

Đối với những cường giả Hồng Hoang Hỗn Độn lén lút tới đây,

luyện chế những thứ này dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, những bảo vật này còn có diệu dụng khác, dưới sự gia trì liên thủ của đông đảo đại năng Hồng Hoang, chúng có khả năng tự mình tăng cường diễn hóa, tuy nhiên dù mạnh đến đâu giới hạn cũng chỉ là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo, không làm phá vỡ sự cân bằng sức mạnh của thiên địa này.

Những bảo vật này đối với cường giả Hợp Đạo cảnh giới không là gì, nhưng đối với tu hành giả Nhân Gian giới lại là cơ duyên cực kỳ trân quý!

"Tiếp theo nên hành động như thế nào?" Ý niệm của Dương Mi lão tổ truyền tới.

"Tĩnh quan kỳ biến." Lăng Tiêu khẽ cười, "Ta sở dĩ dám đại quy mô truyền pháp chính là vì Thiên Giới và Ma Uyên không thể can thiệp quá nhiều.

Thiên ý mơ hồ của Nhân Gian giới vẫn còn đó, cường giả cấp bậc Đế Quân (tương đương Đại La Kim Tiên) nếu lưu lại đây quá lâu tất sẽ bị thiên ý áp chế và bài xích.

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Giới, Ma Uyên lũng đoạn pháp môn đột phá Đạo Quân, Đế Quân.

Một khi Nhân Gian giới có Đạo Quân hoặc Đế Quân đột phá, dưới sự che chở của thiên ý, Thiên Giới và Ma Uyên phải trả giá thảm trọng mới có thể mạt sát được.

Cho nên trước khi thần ma đại chiến khai mở, truyền thừa ta tặng đi nhất định sẽ không ngừng lan rộng." Nhân tâm xu lợi tị hại, có lẽ một số cường giả không dám đụng tới pháp môn đột phá Hợp Đạo cảnh giới, nhưng tuyệt đối sẽ đổ xô vào pháp môn "phá bỏ giới hạn" và "đột phá Đế Quân, Đạo Quân".

“Mồi lửa đã ném xuống, bùng cháy thành lửa thảo nguyên chỉ là vấn đề thời gian.” Lăng Tiêu nói.

Một lát sau, ý chí của La Hầu, Dương Mi lão tổ, Thái Thanh lần lượt rút lui, Lăng Tiêu độc tự lưu lại Tử Tiêu Cung, phảng phất như đang chờ đợi điều gì.

Một ngày sau khi giảng đạo kết thúc, Hỗn Độn Hải bỗng nhiên sôi trào, một luồng khí tức hạo hãn vô ngần rít gào lao tới, áp sát Tử Tiêu Cung.

Hư ảnh Lăng Tiêu để lại lập tức cảm tri được đây là khí tức Hợp Đạo cảnh giới.

“Đến rồi.” Dứt lời, một đạo thân ảnh cưỡng ép đột phá Hỗn Độn, xông vào Tử Tiêu Cung.

Đó là một thân ảnh mặc tử bào, huyễn hóa thành hình dạng nhân tộc, thần thái tường hòa, thân hình mập mạp, nhìn qua giống như một lão phú hộ giàu có, hoàn toàn không giống một trong mười tám vị cường giả Hợp Đạo phủ khái Thiên Giới và Ma Uyên.

“Ha ha ha!” Một tràng đại tiếu thanh lãng vang lên, thân ảnh mập mạp kia xông thẳng vào Tử Tiêu Cung, “Rốt cuộc là vị đạo hữu nào đang mưu tính ở đây?” Dứt lời, cả Tử Tiêu Cung đều rung động nhẹ.

Lăng Tiêu khẽ bĩu môi: “Quả nhiên, cái Tử Tiêu Cung dựng tạm của ta vẫn quá yếu, chạm một cái là tan.” Y từ trên vân sàng đứng dậy, bước ra một bước, tới trước mặt thân ảnh kia.

“Ngươi là?” Thân ảnh mập mạp đánh giá Lăng Tiêu, mắt đầy vẻ mang nhiên, “Ta còn tưởng là đạo hữu của Thiên Giới hoặc Ma Uyên, không ngờ là một người bạn mới.” “Không sai, kiến quá đạo hữu!” Lăng Tiêu đưa tay hành lễ, “Các hạ tới nhanh như vậy, dường như rất sốt ruột?” “Làm sao có thể không vội?” Thân ảnh mập mạp nhìn chằm

chằm Lăng Tiêu, "Phương thiên địa này khi mới khai tịch, chúng ta vì phòng chỉ có người có thể đạp nhập Thần Ma cảnh giới, đã đào một cái hố lớn ngay tại ngọn nguồn của tu hành chi đạo.

Nay các hạ lại kéo lũ ngu ngốc kia ra khỏi hố, còn lấp luôn cái hố lại, điều này khiến chúng ta làm sao không phẫn nộ?" Trong khi nói chuyện, nhãn mâu của lão lóe lên hàn quang lăng lệ.

"Thì đã sao?" Lăng Tiêu xuy tiếu, "Chẳng lẽ Thần Ma cường giả sinh ra từ tiên thiên lại sợ hậu thiên sinh linh, tiên thiên sinh linh tu luyện tới cảnh giới ngang hàng với các ngươi?

Đúng là đồ vô dụng." "Ồ?" Thân ảnh mập mạp trừng mắt nhìn Lăng Tiêu, nhưng thủy chung không nhìn ra căn nguyên của y, "Ngươi dường như có bản chất tương tự chúng ta, chỉ là quá mức suy yếu..." "A a, ta đã sớm vẫn lạc, nay chỉ là một luồng ý niệm tàn lưu mà thôi." Lăng Tiêu đạm đạm nói.

"Đừng hòng lừa ta!" Thân ảnh mập mạp cười lạnh, "Trong thiên địa này chưa từng có cường giả Thần Ma cảnh thực sự vẫn lạc.

Hơn nữa ngươi nói mình suy yếu, chẳng lẽ..." Nói đến đây, lão đột nhiên khựng lại, mục quang biến nên duệ lợi, "Ngươi rốt cuộc là sinh linh mới sinh ra trong Hỗn Độn, hay là tồn tại bị Chủ nhân đánh giết năm đó, hay là cái Thiên ý nhân gian mê muội kia?" Lão lạnh lùng khai khẩu, trực tiếp chất nghi thân phận của Lăng Tiêu.

"Ngươi có thể thử xem." Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, lãng thanh nói.

"Không cần đâu." Thân ảnh mập mạp lắc đầu, sau đó giũ tay áo, đưa ra một bàn tay.

Trong sát na, giữa Hỗn Độn, bên ngoài Tử Tiêu Cung, một bàn tay khổng lồ do vạn đạo lôi đình ngưng tụ hiện ra, khẽ bóp một cái.

Oanh!

Tử Tiêu Cung lập tức vỡ vụn, sau đó bị lôi đình thôn phệ, xé thành hư vô.

“Không cần phải thử thăm dò.” Thân ảnh mập mạp phủi phủi tay, ngữ khí sâm lãnh.

Ngay lúc này, trong Hỗn Độn hiện ra từng đạo thân ảnh.

Trong đó có bảy vị Đạo Quân có thể so với Thánh Nhân, hàng chục vị Đế Quân tương đương Chuẩn Thánh.

Thân phận vị mập mạp này cũng không cần nói cũng biết, chính là “Cửu Tiêu Lôi Tổ” trong chín vị Thiên Giới chi chủ.

Các Đạo Quân và Đế Quân vây quanh Cửu Tiêu Lôi Tổ như nghênh tiếp chí tôn.

“Chủ thượng!” Một vị Đạo Quân cung kính tiến lên, “Có cần chúng thần tiến vào Nhân Gian giới, tiễu diệt những kẻ có được truyền thừa không?” “Không cần.” Cửu Tiêu Lôi Tổ xua tay, “Từ nay về sau, các ngươi không được tiến vào Nhân Gian giới, Thiên Giới cũng không cần can thiệp.” “Hả?

Việc này...” Đạo Quân và Đế Quân đều kinh ngạc không thôi, nhưng chốc lát sau đã hiểu rõ nguyên do.

“Thần ma đại chiến sắp tới rồi, tới lúc đó ta và các vị đồng đạo sẽ thuận tay thanh lý lũ kiến hôi kia là được.” Cửu Tiêu Lôi Tổ dứt lời, búng tay một cái, vô số lưu quang uốn lượn trong lòng bàn tay, sau đó lần lượt bay về phía các Thiên Giới và Ma Uyên khác.

Các Đạo Quân và Đế Quân không dám nói nhiều, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, Cửu Tiêu Lôi Tổ gật đầu: “Được rồi, các ngươi cùng

người của các Thiên Giới, Ma Uyên khác đi bố trí Vạn Pháp Cấm Tuyệt Đại Trận, triệt để phong cấm Nhân Gian giới, không cho phép bất kỳ ai ra vào!" "Tuân lệnh." Các Đạo Quân và Đế Quân lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của lão.

Chỉ trong vòng vài ngày, cường giả của chín phương Thiên Giới và chín phương Ma Uyên cùng lúc ra tay, không tiếc hao phí lượng lớn tài nguyên, bố hạ một tòa Vạn Pháp Cấm Tuyệt Đại Trận bao bọc cả Nhân Gian giới.

Từ đó về sau, cường giả Nhân Gian giới không thể ra ngoài, ngay cả thủ đoạn truyền tấn, truyền âm cũng triệt để mất hiệu lực.

Cùng lúc đó, bên bờ Đông Hải, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn tòa đại trận đang bao phủ thiên địa kia, khẽ cười: "Thú vị, cũng quả quyết đấy.

Phát hiện manh mối không ổn liền lập tức dùng thủ đoạn lôi đình." Trong lòng y lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương.

Mấy đạo thân ảnh bằng không xuất hiện, chính là Thái Thanh, La Hầu, Sinh Tử Ma Thần lưu lại Nhân Gian giới.

"Chư vị, vừa rồi làm rất tốt, đa thọ." Lăng Tiêu gật đầu nói.

"Cảm thụ được rồi chứ?

Lũ kia phong tử Nhân Gian giới rồi, e là muốn diệt thế." La Hầu nhìn đại trận trên thiên khung, cười lạnh không thôi.

Căn cứ theo lịch sử họ thu thập được, Nhân Gian giới đã trải qua mấy lần diệt thế, mỗi lần đều có trên chín thành chín sinh linh vẫn lạc, sau đó bắt đầu luân hồi mới.

Dù sao Nhân Gian giới cũng như Thiên Giới, Ma Uyên, đều bất hủ bất diệt, họ khi diệt thế căn bản không cần kiêng dè.

“Tuy nhiên, đây cũng chính là cơ hội cho chúng ta.” Thái Thanh khai khẩu, đưa tay bấm toán một lát, “Theo bần đạo thôi toán, chưa đầy vạn năm nữa thần ma đại chiến sẽ khai mở.” “Đó chính là cơ hội của chúng ta.” Sinh Tử Ma Thần cảm khái.

Chương 972

Tuy nói lúc ở Hồng Hoang Hỗn Độn đại thế giới, y và bọn Lăng Tiêu là đối thủ, thậm chí là sinh tử thù địch, nhưng khi tới phương Hỗn Độn thế giới xa lạ này, đứng cùng một chiến tuyến, y cũng phải thừa nhận kế hoạch của Lăng Tiêu vô cùng đáng tin, đúng là nhất tiễn hạ tam điêu: truyền pháp vừa tạo biến số cho Nhân Gian giới, vừa có thể dẫn động lòng tham của một số người, lại khiến ánh mắt của Thần Ma tạm thời rời khỏi Nhân Gian giới, tranh thủ thời gian phát triển cho họ.

"Nếu đã như thế, cứ tiếp tục theo kế hoạch hành sự." Lăng Tiêu lập tức nói.

Những cường giả Hồng Hoang Hỗn Độn này sẽ không bị cái gọi là cấm tuyệt đại trận ngăn cản, họ có thủ đoạn khác để câu thông liên lạc.

Mọi người phân phân gật đầu, sau đó từng người tán đi.

Tuy có vạn năm chuẩn bị, nhưng đối với họ vẫn vô cùng khẩn bách.

Lăng Tiêu nhìn bóng lưng họ đi xa, ngẩng đầu nhìn thiên khung, từ từ nói: "Chỉ còn vạn năm..." Tại Nhân Gian giới, hai ba tháng sau.

Theo sự xuất hiện của truyền thừa hạo hãn kia, cả Nhân Gian giới gần như sôi trào!

Pháp môn đắp đổi căn cơ!

Pháp môn đột phá Đạo Quân, Đế Quân!

Thậm chí là pháp môn đột phá tới Thần Ma cảnh giới...

Từng sự kiện khiến cả Nhân Gian giới rơi vào hỗn độn.

Nhân Gian giới vốn đã yên ổn vô số năm nay lại đại chiến liên miên, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số người ra tay giết chóc lẫn nhau.

Mà chiến tranh cấp bậc Thần Quân lại nổ ra hằng ngày!

Bởi vì lỗ hổng mà Thần Ma đã chôn vùi từ đầu, cả Nhân Gian giới vốn đã sớm xơ cứng.

Dù sao lúc đầu họ có tu vi mạnh đến đâu cũng không thể đột phá hạn chế lúc bắt đầu tu hành.

Nhưng hiện tại đã khác!

Có pháp môn đột phá hạn chế, vô số tồn tại điên cuồng vơ vét tài nguyên để cung cấp cho bản thân đắp đổi căn cơ, đột phá tới cảnh giới cao hơn!

Bởi vì một khi những kẻ tu hành vốn bị nhận định là cạn kiệt tiềm năng phát hiện ra khả năng tiến thêm bước nữa, họ sẽ trở nên điên cuồng hơn bất cứ thứ gì, muốn chạm tới cảnh giới cao hơn!

Huống chi, ngoài pháp môn giảng đạo, còn có vô số bảo vật trôi vào phương thiên địa này.

Những bảo vật này có lẽ cao nhất cũng chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, đối với những cường giả như Lăng Tiêu thì không đáng nhắc tới, nhưng trong mắt đông đảo cường giả Nhân Gian giới lại là vô giá, dẫn đến vô số người vì chúng mà dấy lên tinh phong huyết vũ, tranh đoạt lẫn nhau.

Và trong Nhân Gian giới không ngừng tranh đoạt này lại có vài khu vực chân không, không ai dám bén mảng tới!

Đó chính là nơi ở của sáu người ngồi trên sáu vị trí đặc thù, được truyền thụ pháp môn đột phá Thần Ma.

Pháp môn đột phá Thần Ma cảnh giới?!

Khi đông đảo cường giả Nhân Gian giới biết chuyện này, lúc đầu trong lòng vô cùng kích động, sau đó liền bị mồ hôi lạnh thấm đẫm: đây là thứ họ có thể đụng vào sao?

Đáp án là không thể!

Cho nên vô số cường giả Nhân Gian giới đều mặc kệ không đi tìm phiền phức với sáu người kia, sợ bị những Thần Ma cao cao tại thượng ngộ nhận là mình có tâm soán đoạt.

Cho đến khi mọi người cảm thụ được một tầng đại trận hạo hãn bao phủ bên ngoài Nhân Gian giới, phong cấm tất cả, họ mới triệt để phát điên!

Những kẻ tu luyện tới cảnh giới này đều không ngu, lập tức hiểu ra những Thần Ma kia muốn làm gì: diệt thế!

Những Thần Ma kia muốn tiêu diệt tất cả những kẻ có được pháp môn đắp đổi căn cơ, tấn thăng Thần Ma!

Chỉ cần xóa sạch tất cả những thứ này, tự nhiên sẽ không có hậu họa!

Ngay cả một số cường giả đã đầu quân cho Thiên Giới, Ma Uyên muốn nhờ quan hệ rời đi, nhưng một khi họ rời khỏi Nhân Gian giới, tới trước đại trận bên ngoài Hỗn Độn liền bị lập tức diệt sát không chút lưu tình!

Và tất cả những điều này lại càng kích thích cường giả cả Nhân Gian giới.

"Lũ Thần Ma kia muốn diệt sạch chúng ta sao?" "Ta biết ngay mà, lần Thần Ma diệt thế tiếp theo sắp tới rồi!" "Mẹ kiếp, chúng muốn diệt chúng ta thì cứ tới thử xem!

Dù thế nào đi nữa, ta cũng phải thử tiến thêm bước nữa!" Tục ngữ nói không chết trong im lặng thì sẽ điên cuồng trong im lặng.

Cường giả nhân gian từng người đều phát điên, bất chấp tất cả đi thu thập các loại bảo vật tài nguyên, dù là tát ao bắt cá, đốt núi lấy bảo cũng không tiếc.

Tài nguyên của cả Nhân Gian giới bị điên cuồng vắt kiệt, chảy vào các thế lực.

Nhất thời, gần như mỗi tháng đều có cường giả đột phá đại cảnh giới, nội uẩn tích lũy vô số năm của nhân gian đang được hiện thực hóa với tốc độ điên cuồng.

Và tất cả những điều này tự nhiên cũng nằm trong sự chứng kiến và kế hoạch của các cường giả Hồng Hoang Hỗn Độn như Lăng Tiêu.

Cho đến một ngày, một tin tức lập tức chấn động cả thiên địa: một trong những người từng nhận được sáu phần truyền thừa đặc thù đã xuất hiện tại Bắc Nguyên.

Ngay khi tin tức truyền ra, lượng lớn cường giả đổ xô tới, muốn đoạt lấy pháp môn đột phá Thần Ma cảnh giới kia.

Bắc Nguyên, Thiên Hàn Tuyệt Địa.

Một thân ảnh đơn bạc đầy vết thương bị vô số cường giả vây chặt ở giữa, y chính là một trong sáu người từng được Lăng Tiêu truyền thụ pháp môn đột phá Hợp Đạo cảnh giới – Cuồng Tiên Lữ Bá.

"Lữ Bá, chỉ cần ngươi giao ra truyền thừa, chúng ta có thể tha cho ngươi một con đường sống." "Đúng thế, mau mau giao truyền thừa ra!" "Nếu ngươi không giao thì đừng trách chúng ta ra tay!" Từng vị cường giả ánh mắt rực cháy, nhìn chằm chằm Lữ Bá.

Trước đó đã có đủ loại tin đồn thật giả lẫn lộn, nói rằng truyền thừa sáu người kia nhận được ngoài pháp môn đột phá còn có các công pháp, thần thông khác, thậm chí tương truyền trong đó có cả phương pháp trốn tránh diệt thế!

Bị vô số ánh mắt tham lam chú mục, sắc mặt Lữ Bá rất khó coi.

Y vốn là một trong số ít Chân Quân đạp nhập Tử Tiêu Cung năm đó, thực lực mạnh hãn nhất trong đám người nên mới giành được một vị trí truyền thừa, không ngờ lại rơi vào cảnh địa này.

Cảm thụ được khí tức xung quanh ngày càng ép người, sắc mặt Lữ Bá lúc đầu dần hòa hoãn, sau đó đột nhiên điên cuồng đại tiếu: "Nực cười!

Nếu ta thực sự giao ra phần truyền thừa này, các ngươi sẽ để ta rời đi sao?

Đúng là tự lừa mình dối người!" Nghe thấy lời này, một lão giả trong đám vây quanh bước ra, ngữ khí băng lãnh: "Hiện tại ngươi không giao cũng phải giao!

Dù lúc này ngươi tự diệt, ta cũng có cách bắt lấy hồn phách ngươi, cưỡng ép sưu hồn!" "Tốt, tốt!

Các ngươi muốn truyền thừa, ta cho các ngươi!" Lữ Bá lập tức khai khẩu, ánh mắt âm chí lướt qua tất cả mọi người tại trường, sau đó phóng thanh đại tiếu: "Hiện tại, ta đem phần truyền thừa này cho hết các ngươi!" Ngay khoảnh khắc lời nói dứt hẳn, y dang rộng hai tay, khí tức toàn thân đột nhiên bùng nổ, thân thể cấp bậc Chân Quân mạnh mẽ nổ tung!

Các cường giả xung quanh đã có dự liệu, lập tức đưa tay cưỡng ép trấn áp hồn phách y, nhưng ngay lúc đó, từ trong cơ thể Lữ Bá đột nhiên phi xạ ra vô số đạo lưu quang.

Những lưu quang đó huyền phù ngưng tụ trên không trung, sau đó hiển lộ ra từng chương kinh văn hùng vĩ bác đại, áo nghĩa chứa đựng trong đó vượt xa tất cả công pháp mà những người tại đây tu hành, lập tức thu hút sự chú ý của đại đa số mọi người.

“Cho các ngươi!

Những công pháp này ta đều cho các ngươi!

Ta muốn xem xem, các ngươi có thể làm gì được với chúng!” Giọng nói của Lữ Bá mang theo tiếng cười điên cuồng, sau đó nguyên thần tự diệt, triệt để vẫn lạc.

Cùng lúc đó, nhìn vô số quang ảnh kinh văn huyền phù trên không trung, vô số cường giả trong trường gần như đều phát điên, từng người nhìn chằm chằm vào những quang ảnh truyền thừa kia, hận không thể lập tức khắc sâu pháp môn đột phá trong đó vào não hải!

Và giữa cảnh hỗn loạn này, một Thiên Quân không mấy nổi bật trong trường khẽ nhếch môi.

“Rất tốt, như vậy thì những truyền thừa này chắc chắn sẽ được cả Nhân Gian giới biết tới...

Chương 973

Như thế mới đúng chứ.” La Hầu liếc nhìn những cường giả đang tranh cướp công pháp như lũ chó điên, hừ lạnh một tiếng, thân hình lặng lẽ ẩn đi, rút khỏi chiến vòng.

Rất nhanh, các cường giả tại trường cưỡng ép ghi nhớ một phần nội dung kinh văn, muốn ra tay hủy đi những lưu quang kia nhưng lại phát hiện mình căn bản không làm được!

Những lưu quang ghi chép pháp môn đột phá Thần Ma đó như có linh trí, bay thẳng tới khắp nơi trong Nhân Gian giới.

Lưu quang đi qua, ẩn ước mang theo khí tức Thần Ma cảnh giới, lập tức kinh động tới từng vị cường giả cấp bậc Đạo Quân và Đế Quân đang trầm thụy nơi sâu nhất của Nhân Gian giới.

Một trận phong bạo lớn hơn đang lặng lẽ ủ mầm.

Theo sự vẫn lạc của Lữ Bá, vô số lưu quang ghi chép pháp môn công pháp đột phá Thần Ma cảnh giới như muôn vàn tinh tú tán lạc khắp Nhân Gian giới.

Một đạo lưu quang mang theo khí tức pháp tắc bàng bạc rít gào lao tới, cuối cùng dừng lại trên không trung kinh thành Đại Viêm Hoàng Triều, một hoàng triều cường thịnh của Nhân Gian giới!

Lưu quang chiếu sáng tứ phương, khiến thiên tế vốn u ám rực sáng như ban ngày, ngay cả cấm chế nơi sâu nhất hoàng cung cũng bị khí tức này làm rung động nhẹ.

Trong hoàng cung, một đạo mục quang duệ lợi xuyên qua điện vũ, khóa chặt đạo lưu quang kia, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

“Lão tổ, việc này...

đây thực sự là pháp môn đột phá Thần Ma cảnh sao?" Trong cấm địa nơi sâu nhất hoàng cung, người hỏi là đương kim hoàng đế của Đại Viêm Hoàng Triều.

Trước mặt lão huyền phù một khối huyền thiên hổ phách tinh thạch khổng lồ, bên trong tinh thạch băng phong một vị lão giả, thân thể lão giả ngưng cố như điêu tượng, chỉ có đôi mắt có thể khẽ chuyển động, tán phát ra vẻ thương tang trải qua năm tháng trầm tích.

"Không sai, đích xác là vậy..." Thanh âm lão giả truyền ra từ trong hổ phách, suy yếu như thể có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào, hiển nhiên là đại hạn đã tới.

Nghe được đáp phúc khẳng định, trong mắt đương kim hoàng đế lóe lên một tia cấp thiết: "Nếu có thể đắc được vật này, Đại Viêm Hoàng Triều chúng ta liệu có thể..." "Không thể." Một tiếng thở dài u u cắt đứt lời hoàng đế, từ trong hổ phách từ từ truyền ra.

"Năm xưa ta dùng phương pháp bàng môn tả đạo để đột phá tới Đế Quân cảnh giới, cho dù sau này tu luyện tới Đế Quân đỉnh phong cũng đã sớm vô duyên tiến thêm bước nữa." Lời này khiến sắc mặt hoàng đế lập tức trở nên khó coi.

Lão sao lại không biết, quy tắc của phương thiên địa này đã sớm bị Thần Ma soán cải, tiến giai chi pháp lưu truyền hoặc là đầy rẫy lỗi sai, hoặc là ẩn chứa ẩn họa chí mạng, mục đích chính là không cho phép Nhân Gian giới sinh ra những Đế Quân, Đạo Quân thực sự tự chủ tu hành!

Mà lão giả trong hổ phách chính là khai quốc Thái tổ của Đại Viêm Hoàng Triều, Viêm Ly.

Năm xưa Viêm Ly tình cờ mô phỏng pháp tướng của một vị cường giả Ma Uyên tu hành, một mực đột phá tới Chân Quân đỉnh phong.

Nhưng muốn tiến thêm bước nữa thì chỉ có thể chọn đầu quân cho vị Ma Uyên chi chủ kia, trở thành phụ dung.

Viêm Ly không cam tâm như thế, âm thầm thu thập pháp môn đột phá Đế Quân, hao phí vạn năm trù mưu, cuối cùng mạo hiểm đột phá thành công.

Nhưng cuộc đột phá này cũng để lại khiếm khuyết chí mạng, Đế Quân chi khu vốn nên trường sinh bất tử lại xuất hiện hạn chế thọ mệnh!

Sống được hơn mười vạn năm, tuổi thọ sắp cạn, lão chỉ có thể tự phong trong huyền thiên hổ phách, nhờ linh lực của tinh thạch mà cẩu diên tàn suyễn, kỳ vọng tương lai có thể có một tia sinh cơ.

"Ai!

Nếu có thể có thêm vài thiên niên thọ mệnh, hoặc giả ta còn có thể nhờ vào đợt đại triều truyền thừa này mà trùng kích Đạo Quân cảnh giới..." Trong tiếng thở dài của Viêm Ly đầy vẻ không cam lòng, khiến hoàng đế bên cạnh cũng lộ vẻ ảm đạm.

"Lão tổ, vậy chúng ta hiện tại..." "Mau chóng thu thập tài nguyên đi." Thanh âm Viêm Ly khôi phục vài phần lãnh tĩnh, "Thế đạo hiện nay, những ngày thái bình e là không còn nhiều nữa." Hoàng đế gật đầu ứng lệnh, vừa định xoay người rời đi, trong đại điện cấm địa đột nhiên vang lên một tràng cười khẽ xa lạ, phá vỡ sự trầm tịch.

"Ta có cách giúp ngươi, không biết ngươi có muốn thử một chút không?" "Ai?!" Đương kim hoàng đế trong lòng kinh chấn, có thể vượt qua tầng tầng cấm chế hoàng cung và cảm tri của lão tổ để lặng lẽ tiềm nhập cấm địa, thực lực bậc này tuyệt không phải hạng tầm thường!

"Lui ra!" Ngay khi hoàng đế chuẩn bị triệu hoán thủ vệ, Viêm Ly

trong hổ phách đột nhiên khai khẩu, thanh âm mang theo một tia kích động khó nhận ra.

Hoàng đế ngẩn người, tuy lòng đầy nghi hoặc nhưng vẫn cung kính thối lui ra ngoài, không dám nán lại nửa khắc.

Trong điện nhanh chóng chỉ còn lại huyền thiên hổ phách và Viêm Ly bên trong.

"Rắc rắc rắc" Trong đại điện yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng nứt vỡ giòn giã.

Trên bề mặt khối huyền thiên hổ phách vốn tinh oánh dịch thấu lại hiện ra từng đạo vết nứt dữ tợn, phảng phật như sắp băng giải.

"Phốc!" Khắc sau, vết nứt sậu nhiên mở rộng, một thân ảnh từ trong hổ phách phá ra, đáp vững vàng trên mặt đất.

Chính là Viêm Ly!

Khí tức Đế Quân đỉnh phong trên người lão không còn bị áp ức, như triều cường lan tỏa khắp nơi, đôi mắt nhìn chừng chừng vào bóng tối trong điện, kích động tới mức giọng nói cũng run rẩy.

"Tiểu lão nhi Viêm Ly, kiến quá tiền bối!" Từ trong bóng tối, một đạo thân ảnh từ từ bước ra.

Đó là một nam tử mặc trường bào kim hồng sắc, quanh thân quấn quýt quầng sáng hỏa diễm nhàn nhạt, khí độ uy nghiêm như liệt nhật, phía sau phảng phật có hư ảnh một con Kim Ô đang từ từ xoay quanh – chính là Lăng Tiêu!

"Cảm tri của ngươi khá nhạy bén đấy." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, ánh mắt rơi vào người Viêm Ly, mang theo vài phần thẩm thị.

Viêm Ly vội vàng khom người: "Tiền bối mậu tán rồi." Lão tuy không đích thân tới Tử Tiêu Cung, nhưng đã nghe các Chân Quân

dưới trướng thuật lại về chủ nhân của Tử Tiêu Cung.

Vừa rồi cảm thụ được luồng khí tức ngự trị trên cả quy tắc thiên địa của Lăng Tiêu, lão lập tức đoán ra thân phận của đối phương.

"Ngươi cũng thông minh đấy, hèn chi có thể tu luyện tới Đế Quân đỉnh phong dưới sự phong tỏa trùng trùng của Thần Ma." Lăng Tiêu đạm đạm khai khẩu, chuyển giọng: "Ngươi có muốn đắp đổi căn cơ bản thân, lấy lại tuổi thọ sung túc không?" "Muốn!" Viêm Ly gần như không chút do dự, trong mắt bùng lên khát vọng mãnh liệt – đây là chấp niệm duy nhất của lão suốt mười mấy vạn năm qua!

"Rất tốt." Lăng Tiêu đưa tay chộp một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một viên đan dược trắng nõn.

Trên bề mặt đan dược lưu chuyển tiên thiên linh khí, khí tức tán phát ra khiến tâm thần Viêm Ly chấn động, phảng phất nhìn thấy hy vọng bổ toàn khiếm khuyết của bản thân.

"Viên đan dược này có thể bổ túc khiếm khuyết căn cơ của ngươi." Lăng Tiêu nhìn phản ứng của Viêm Ly, cười lạnh khinh miệt một tiếng, "Cái gọi là Thần Ma cảnh giới chẳng qua là một lũ phế vật sợ người khác vượt qua mình mà thôi, truyền thừa công pháp nơi nào cũng có lỗi, chính là sợ có người leo tới cùng độ cao với chúng." Viêm Ly nuốt nước bọt, không dám tiếp lời.

Lão tự nhiên hiểu rõ, vị tiền bối trước mắt này căn bản không thèm để tâm tới lũ Chân Thần, Chân Ma cao cao tại thượng kia.

"Tiền bối, phần ân tình này... tiểu lão nhi phải trả giá cái gì?" Viêm Ly không bị niềm vui làm hôn đầu, lão thừa hiểu thiên hạ không có bữa trưa miễn phí.

Lăng Tiêu nhíu mày suy tư chốc lát, sau đó khẽ lắc đầu: "Không cần đâu.

Ngươi nếu có thể đột phá tới Đạo Quân cảnh giới coi như đã trả giá rồi.” Lời này khiến Viêm Ly ngẩn ngơ – chỉ cần đột phá Đạo Quân thôi sao?

Lão nhanh chóng hồi thần, bất kể mục đích của Lăng Tiêu là gì, đây là sinh cơ duy nhất của lão.

“Dù đan dược này có là độc dược, lão phu cũng phải nếm thử mặn nhạt!” “Ngươi cũng quả quyết đấy.” Lăng Tiêu khẽ cười, ném viên đan dược cho Viêm Ly, “Hy vọng ngươi đừng làm ta thất vọng.

Ghi nhớ, tốt nhất ngươi nên tấn thăng Đạo Quân trong vòng vạn năm, bằng không sẽ không còn cơ hội nữa.” Dứt lời, thân ảnh Lăng Tiêu hóa thành một đoàn hỏa diễm kim sắc, nháy mắt tiêu tán trong đại điện, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Viêm Ly nắm chặt viên đan dược, nhìn về hướng Lăng Tiêu biến mất, đứng ngẩn ngơ rất lâu.

“Vị tiền bối này... rốt cuộc muốn làm gì?” Trong lòng lão đầy nghi hoặc, nhưng cũng biết vận mệnh của mình kể từ khoảnh khắc nhận viên đan dược đã hoàn toàn thay đổi.

“Thụ nhân ân huệ, đương hoàn ân tình... nhưng phần ân tình này không biết phải trả giá lớn thế nào mới trả xong đây.” Viêm Ly nhìn về hướng Lăng Tiêu biến mất, mặc nhiên hồi lâu.

Lão đã sớm biết từ các Chân Quân dưới trướng rằng lần truyền thừa này không chỉ có pháp môn đắp đổi căn cơ mà còn có pháp môn hoàn chỉnh để đột phá Đạo Quân, Đế Quân – đây chính là thứ lão hằng mơ ước.

“Chỉ cần tuổi thọ không còn bị hạn chế, ta có thể lập tức tu bổ căn cơ, trùng kích Đạo Quân cảnh giới!” Viêm Ly hít sâu một hơi, không do dự nữa, ném viên đan dược vào miệng.

Đan dược vào miệng liền tan, hóa thành tiên thiên linh khí vô cùng vô tận, như sông dài cuồn cuộn gột rửa tứ chi bách hài lão.

Chương 974

Phẩm chất linh khí này cao vượt xa tưởng tượng của lão, dù là năm xưa lão tình cờ vào được động thiên để lại từ lúc thiên địa sơ khai cũng chỉ đắc được một hai luồng linh khí tương tự, tuyệt không thể bàng bạc tinh thuần như lúc này.

Viêm Ly lập tức khoanh chân ngồi xuống, toàn lực dẫn đạo linh khí tu phục căn cơ bị tổn thương, cuộc tu luyện này kéo dài mấy năm trời.

Trong mấy năm này, sự hỗn loạn của Nhân Gian giới vẫn tiếp diễn.

Vô số cường giả điên cuồng tìm kiếm tài nguyên, các di tích thái cổ, động thiên ẩn bí lần lượt bị khai quật phát triển, thậm chí có người vì tranh đoạt một cây linh thảo, một khối quặng thạch mà không tiếc gây ra chiến tranh diệt môn.

Tài nguyên của cả Nhân Gian giới đang bị tiêu hao với tốc độ đáng kinh ngạc.

Cho đến ngày hôm đó, trên không trung Đại Viêm Hoàng Triều, một luồng khí tức vượt xa trước kia đột nhiên bùng nổ, hạo đãng vạn cổ, quét ngang thiên địa – đó chính là khí tức Đế Quân đỉnh phong sau khi đã triệt để bổ toàn căn cơ, không còn chút áp chế nào!

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Nhân Gian giới, vô số cường giả trong lòng chấn động: phương thiên địa này lại có thêm một vị đỉnh cấp cường giả!

“Hiện tại, ta rốt cuộc đã khôi phục căn cơ hoàn chỉnh!” Viêm Ly từng bước bước ra khỏi cấm địa hoàng cung, thân hình đĩnh bạt, dung mạo đã khôi phục vẻ trung niên, khí tức quanh thân thu liễm nhưng ẩn

chứa phong mang.

Dưới sự giao cảm của thiên địa, lão cảm nhận rõ ràng ở khắp nơi trong Nhân Gian giới cũng hiện lên vài đạo khí tức cổ lão và thương tang, trong đó có vài đạo khiến lão nhớ tới những lão hữu cùng tu hành năm xưa.

"Họ cũng đã thành công đột phá rồi sao?" Viêm Ly trong lòng hoảng nhiên, sau đó khởi thân, quyết định đích thân đi khắp Nhân Gian giới để tìm hiểu ngọn ngành.

Nhưng những gì thấy nghe được trong chuyến du lịch này lại khiến lão dị thường kinh ngạc – chỉ mới bế quan mấy năm mà cả Nhân Gian giới đã cao thủ lớp lớp: số lượng Đế Quân tăng thêm ít nhất vài chục vị, thậm chí còn mới sinh ra ba vị Đạo Quân!

Nếu không tính cường giả cấp Thần Ma, trận dung này đã có thể sánh ngang với bất kỳ phương Thiên Giới hay Ma Uyên nào, đặt tại thế giới Hồng Hoang cũng tương đương vài chục vị Chuẩn Thánh và ba vị Thánh Nhân!

Điều khiến lão kinh tâm hơn là khí tức của vài vị Đạo Quân cổ lão như thể đã tồn tại từ thời Thái Cổ Hồng Hoang.

"Chẳng lẽ đây đều là những lão quái vật từng trải qua mấy lần Thần Ma diệt thế mà may mắn sống sót?" Viêm Ly âm thầm cảm thán, lúc này mới hiểu nội uẩn của Nhân Gian giới sâu dày hơn lão tưởng tượng nhiều, chỉ là dưới sự áp chế của Thần Ma, những cường giả này chỉ có thể chọn cách tự phong trầm thụy, cẩu diên tàn suyễn, mãi tới khi truyền thừa lần này xuất hiện mới có cơ hội tái kiến thiên nhật.

Theo thời gian trôi đi, đông đảo cường giả mới đột phá bắt đầu trao đổi tâm đắc tu hành, thương thảo đối phó với Thần Ma diệt thế sắp tới.

Nhưng trong những lần luận đạo, họ phát hiện ra một chuyện càng kỳ quái hơn: "Các ngươi có phát hiện tài nguyên Nhân Gian giới dường như đang không ngừng sinh sôi không?

Ngay cả những linh căn bình thường hiếm thấy cũng mọc lên như nấm sau mưa!" "Đâu chỉ có vậy!

Đệ tử dưới trướng ta tốc độ đột phá nhanh hơn gấp mấy lần, phảng phất như có khí vận gia trì!" Những lời này vừa thốt ra, ngay cả cường giả cấp bậc Đế Quân, Đạo Quân cũng rơi vào chấn kinh – đây là dị tượng chưa từng có kể từ khi khai thiên tích địa!

Rất nhanh, có người đưa ra một suy đoán táo bạo.

Trong một hội luận đạo của đỉnh tiêm cường giả, một vị Đạo Quân lão bài quen biết với Viêm Ly trầm giọng nói: "Có lẽ đại sự sắp xảy ra rồi.

Đây là thiên ý mơ hồ của Nhân Gian giới đang giúp chúng ta mau chóng đề thăng tu vi để chuẩn bị đối phó nguy cơ!" Nếu là thời thái bình, đây tuyệt đối là chuyện tốt tột bậc.

Nhưng hiện nay Nhân Gian giới đã bị Thần Ma dùng đại trận phong cấm, nguy cơ diệt thế cận kề, thiên ý đột nhiên ra tay trợ giúp ngược lại khiến mọi người càng thêm bất an.

Ngay khi các cường giả Nhân Gian giới vừa điên cuồng trùng kích tu vi vừa vắt óc đối phó nguy cơ, mấy đạo thân ảnh đã lặng lẽ tới không gian hư không sâu nhất của Nhân Gian giới.

Lăng Tiêu dẫn theo Dương Mi lão tổ, Thái Thanh, La Hầu, Sinh Tử Ma Thần dạo bước trong vùng hư vô này.

"Lăng Tiêu, ngươi xác định là ở đây sao?" La Hầu bĩu môi, ánh mắt đảo qua hư không trống rỗng xung quanh, ngữ khí mang theo vài phần hoài nghi.

“Không sai, chính là chỗ này.” Lăng Tiêu gật đầu, đưa tay chộp một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một đoàn khí lưu mông lung – chính là khí vận của Nhân Gian giới.

Thấy khí vận ngưng tụ, Dương Mi lão tổ khẽ vuốt râu, cười nói: “Rất tốt, công sức mấy trăm năm qua tổng cộng không uổng phí.” “Đích xác.” Sinh Tử Ma Thần cũng gật đầu, ngữ khí mang theo vài phần cảm khái.

Trước đó, vì Thần Ma soán cải pháp môn tu hành, vô số cường giả Nhân Gian giới bị thúc phược bởi hạn chế tuổi thọ.

Sinh Tử Ma Thần và Thái Thanh liên thủ, hao phí tinh lực khổng lồ luyện chế lượng lớn đan dược đắp đổi căn cơ, kéo dài tuổi thọ, tuy chưa khiến mọi người hoàn toàn khôi phục nhưng gánh nặng đã giảm nhẹ, hiệu quả vượt xa dự kiến – từ tu sĩ tầng thấp nhất tới Đế Quân đỉnh cấp, “xiềng xích” trên người họ đều bị chém đứt, thực sự có được tự do tu hành.

Và sự lột xác của những sinh linh này cũng tình cờ đánh thức thiên ý mơ hồ của Nhân Gian giới, khiến nó sinh ra chút linh trí.

Hiện nay thiên ý tự phát thúc động nội uẩn thiên địa, sinh sôi tài nguyên, gia tốc sinh linh đột phá, về bản chất chính là phương thiên địa này đang tự cứu!

Nhóm người đi trong hư không không biết bao lâu, phía trước đột nhiên tỏa ra vô số quang mang thôi xán như tinh tú hội tụ.

“Đến rồi.” Lăng Tiêu dừng bước, những người bên cạnh cũng dừng lại theo.

Chỉ thấy phía xa huyền phù một đoàn quang đoàn rực rỡ đến cực hạn, hùng vĩ tráng lệ như một vầng mặt trời không bao giờ lặn, nhưng không phát ra chút nhiệt độ nào, bên trong uẩn hàm ý chí hạo hãn đến

cực điểm – chính là thiên ý mơ hồ của Nhân Gian giới!

"Thứ này tương đương với Thiên đạo của thế giới Hồng Hoang nhỉ." Dương Mi lão tổ hứng thú đánh giá quang đoàn, nói đùa: "Chư vị có hứng thú lấy thân hợp đạo không?

Biết đâu có thể trực tiếp chưởng khống phương thiên địa này." "Hừ, ta chẳng hứng thú làm cái việc bị vây hãm một phương đó." Sinh Tử Ma Thần cười lạnh một tiếng, ngữ khí khinh miệt, "Huống hồ thiên ý mông lung này vẫn còn nguyên vẹn, ý chí tuy hỗn độn nhưng cũng là Hợp Đạo cảnh giới thực sự.

Với tu vi hiện tại của chúng ta, muốn dung hợp nó căn bản không có nửa điểm khả năng." "Cũng đúng." Lăng Tiêu khẽ cười, chuyển giọng: "Tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn cản chúng ta làm chút thủ cước." Mọi người đều rõ, họ hiện nay tu vi cao nhất cũng chỉ là Chân Quân cảnh giới (tương đương Đại La Kim Tiên), muốn đối kháng với thiên ý Hợp Đạo cảnh giới chẳng khác nào si nhân thuyết mộng, huống hồ họ đều chỉ là phân thân hàng lâm, không phải bản thể.

Nhưng mục tiêu của Lăng Tiêu chưa bao giờ là mạt sát thiên ý.

"Thần Ma thực sự chúng ta không làm gì được, nhưng thiên ý mông lung này ý chí hỗn độn, giống như một tôn cường giả Hợp Đạo không có não, chính là thuận tiện để chúng ta động thủ cước." Lăng Tiêu và mọi người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Một cuộc mưu đồ nhắm vào thiên ý sắp sửa triển khai.

Một lát sau, bọn Lăng Tiêu đã tới gần thiên ý mơ hồ.

Lúc này quang đoàn thiên ý phảng phất đang chìm vào trầm thụy, quanh thân quấn quýt từng sợi xích màu sắc khác nhau, trên bề mặt xích lưu chuyển khí tức Thần Ma nhạt nhòa, giống như thiên la địa võng trói chặt thiên ý, khiến nó không thể động đậy, càng không thể tự

chủ can thiệp vào sự vận hành của Nhân Gian giới.

"Những sợi xích này chắc hẳn là phong ấn do lũ Chân Thần, Chân Ma kia thiết lập." Dương Mi lão tổ nhíu mày, tỉ mỉ quan sát vân lộ trên xích, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

Lão là sinh linh Thiên Giới duy nhất trong số mấy người, tới khu vực hạch tâm của Nhân Gian giới này tự nhiên bị quy tắc thiên địa bài xích, tu vi gần như không thể vận dụng, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm quá khứ và sự lý giải pháp tắc để phán đoán tình hình.

"Không sai." Lăng Tiêu đưa tay chạm vào một sợi xích, thử vận chuyển pháp lực lay động nhưng sắc mặt nhanh chóng thay đổi, sau đó bất đắc dĩ thu tay về.

"Vô dụng, những sợi xích này đã dung hợp làm một với vùng hư không này, với tu vi phân thân hiện tại của ta căn bản không thể lay động mảy may." Y khổ sở lắc đầu, "Nếu bản thể ở đây, vung một rìu là có thể chẻ mở, nhưng hiện tại... còn kém xa." Ngừng một chút, Lăng Tiêu bổ sung: "Huống hồ, dù chúng ta giúp nó giải khai phong ấn, vị thiên ý này cũng chưa chắc sẽ cảm tạ những 'kẻ ngoại lai' như chúng ta, biết đâu ngay khoảnh khắc phong ấn giải khai, nó sẽ khôi phục thần trí, hóa thành một tôn cường giả thiên hướng Thần Ma, ngược lại ra tay với chúng ta." Mọi người đều hiểu đạo lý này, nhất thời cũng không còn xoay quanh chuyện phong ấn, chỉ vây quanh quang đoàn thiên ý bàn bạc nhỏ tiếng.

Với cảnh giới của họ, dù tu vi không đủ, chỉ cần liếc mắt cũng nhìn thấu trạng thái của thiên ý và các khả năng trong tương lai – phong ấn này vừa là thúc phược vừa là bảo hộ, một khi giải khai, xu hướng của thiên ý sẽ rất khó dự đoán.

"Được rồi, đừng nghĩ nữa, làm chính sự trước đi." Lăng Tiêu vỗ vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

Các cường giả khác phân phân gật đầu, không do dự nữa.

Khắc sau, trong lòng bàn tay Lăng Tiêu hiện ra từng phù văn lạc ấn huyền ảo – đây đều là những mảnh vụn pháp tắc Thiên đạo nguồn từ Hồng Hoang, được y cụ hiện ra bằng thủ đoạn đặc thù.

Y phẩy tay một cái, đưa những lạc ấn đó tiến thẳng vào trong quang đoàn thiên ý mơ hồ.

Quang đoàn lập tức run rẩy kịch liệt, lúc thì bài xích những lạc ấn pháp tắc ngoại lai này, lúc thì lại bản năng hấp thu, lúc thì lại chìm vào trầm tịch, giống như một kẻ điên tư tưởng hỗn loạn.

Nhóm Lăng Tiêu không hề bận tâm, chỉ kiên nhẫn thêm vào từng đạo lạc ấn, đồng thời nhân cơ hội tham ngộ pháp tắc bản thổ ẩn chứa trong thiên ý – ở nơi này, họ có thể cảm nhận rõ ràng tu vi bản thân đang chậm rãi tăng trưởng, không lâu sau mọi người đều đã củng cố Chân Quân cảnh giới, thậm chí bắt đầu tiến tới tầm cỡ Đế Quân...

Cùng lúc đó tại Thiên Ma Uyên, Vạn Thiên Ma Cung.

Trên lôi đài khổng lồ giữa cung điện, không khí căng thẳng tới mức gần như đông cứng.

Vô số cường giả Ma tộc hội tụ về đây, ánh mắt rực cháy nhìn chừng chừng vào lôi đài, chờ đợi một trận quyết chiến định đoạt vị trí thống lĩnh Vạn Thiên Ma Quân.

“Hôm nay chính là ngày tranh đoạt vị trí thống lĩnh Vạn Thiên Ma Quân!

Ai thắng lợi không chỉ có thể chấp chưởng triệu ma quân, còn nhận được bảo vật do chính Thiên Ma Thủy Tổ ban xuống!” Theo tiếng tuyên bố dõng dạc của một vị ma tướng, hai đạo thân ảnh từ từ bước lên lôi đài.

Chương 975

Một thân ảnh bụng phệ, cơ thể béo mập như ngọn núi nhỏ, quanh thân tán phát khí tức Đế Quân cấp hậu trọng – chính là Thôn Thiên Sơn Ma.

Lão đã đột phá tới Đế Quân cảnh giới từ mấy ngàn năm trước, tuy vì mô phỏng Đạo Quân ma đầu tu hành mà tiềm lực sớm cạn kiệt, nhưng nhờ vào nội uẩn thâm hậu đã nắm giữ chức thống lĩnh Vạn Thiên Ma Quân suốt mấy ngàn năm.

Mà đối thủ của lão lại là một Thiên Ma nhìn qua cực kỳ trẻ tuổi.

Thiên Ma này hình dáng tương tự nhân tộc, thần tình đạm mạc, ngũ quan toát ra vẻ uy nghiêm – chính là phân thân của Thần Nghịch tại phương thiên địa này.

Trong mấy trăm năm qua, Thần Nghịch đã đề thăng phân thân này tới Chân Quân cảnh giới (tương đương Đại La Kim Tiên), hiện nay y muốn khiêu chiến Thôn Thiên Sơn Ma vốn cao hơn mình một đại cảnh giới.

"Tiểu tử, ta biết thiên phú của ngươi bất phàm, còn dám lấy Ma Tổ đại nhân làm pháp tướng tu hành." Thanh âm Thôn Thiên Sơn Ma như sấm rền vang vọng cả cung điện, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, "Nhưng ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của ta!

Ngươi còn quá trẻ, hãy trầm tích thêm mấy ngàn vạn năm nữa họa may mới có một tia cơ hội." "Tại sao không thử một chút?" Giọng Thần Nghịch bình tĩnh không chút sóng gợn, thậm chí còn ngoắc ngoắc tay với Thôn Thiên Sơn Ma, "Lại đây, cho ta xem thủ đoạn của ngươi." "Tiểu tử, ngươi sẽ hối hận!" Thôn Thiên Sơn Ma nộ quát một tiếng, sải bước tiến tới.

Mỗi bước chân hạ xuống, cả lôi đài đều rung chuyển kịch liệt, thân thể lão cũng không ngừng bành trướng – chỉ trong hơi thở đã từ kích thước ngọn núi nhỏ hóa thành cự nhân vạn trượng!

Khắc sau, lão không thi triển bất kỳ thần thông nào, chỉ giơ bàn tay to như cái quạt nan đánh mạnh về phía Thần Nghịch!

Một chưởng này chứa đựng Đế Quân chi lực thuần túy, cường giả tầm thường mới vào Chân Quân cảnh giới e rằng ngay cả dư ba của chưởng này cũng không chống đỡ nổi, sẽ bị tát thành thịt nát ngay lập tức.

"Chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn thôi sao?" Thần Nghịch thần sắc không đổi, đứng nguyên tại chỗ bất động, chỉ từ từ giơ tay phải, tung một quyền đối chọi với bàn tay Thôn Thiên Sơn Ma!

Thân ảnh y trước mặt cự nhân vạn trượng nhỏ bé như sâu kiến, quyền này trong mắt người ngoài chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

"Hắn điên rồi sao?

Lại dám trực tiếp so bì nhục thân!" "Thần Nghịch cố ý muốn thua à?

Nhưng kẻ bại sẽ bị Thôn Thiên Sơn Ma ăn tươi nuốt sống đấy!" "Xong rồi, tiểu tử này thiên phú tốt đến mấy cũng phải chết ở đây!" Các cường giả Ma tộc dưới đài bàn tán xôn xao, đều thấy hành động này của Thần Nghịch chẳng khác nào tự sát.

Nhưng ngay khoảnh khắc nắm đấm Thần Nghịch tiếp xúc với bàn tay Thôn Thiên Sơn Ma – "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Một chuỗi tiếng nổ điếc tai sậu nhiên bùng phát!

Một luồng hủy diệt chi lực ngưng luyện đến cực hạn từ trong

quyền của Thần Nghịch thẩm thấu ra, như lưỡi dao sắc bén trực tiếp xuyên thủng tay phải Thôn Thiên Sơn Ma, khiến ma văn trên cánh tay lão cũng vỡ vụn từng tấc!

"A!" Sự thống khổ cực hạn khiến Thôn Thiên Sơn Ma không nhịn được phát ra một tiếng ai hào, lão không thể tin nổi nhìn bàn tay phải máu chảy không ngừng của mình, mắt đầy vẻ kinh hãi.

"Tiểu tử, ngươi tìm chết!" Thôn Thiên Sơn Ma triệt để bị chọc giận, mạnh mẽ há to cái miệng khổng lồ, bên trong hiện ra từng đoàn hỗn độn chi lực đen kịt – đây chính là nguồn gốc danh hiệu "Thôn Thiên Sơn Ma" của lão, một khi bị hỗn độn chi lực này thôn phệ, ngay cả cường giả cấp bậc Chân Quân cũng sẽ bị tiêu hóa sạch sành sanh trong nháy mắt, không còn một mẩu xương vụn!

Đối mặt với hỗn độn chi lực mà Thôn Thiên Sơn Ma phun ra, Thần Nghịch không hề né tránh, ngược lại chủ động tiến tới, giơ tay tiếp tục giết chóc.

Động tác của y nhìn qua chậm chạp nhưng mỗi lần đều có thể tinh chuẩn né tránh sự xâm thực của hỗn độn chi lực, đồng thời giữa lúc giơ tay nhấc chân, quyền phong quấn quýt hủy diệt chi lực lại một lần nữa oanh trúng ngực Thôn Thiên Sơn Ma!

Oanh!

Hủy diệt chi lực khủng khiếp lập tức bộc phát như sấm nổ, trực tiếp mẫn diệt mảng lớn huyết nhục trên ngực Thôn Thiên Sơn Ma, chấn động cả ma hạch trong cơ thể lão.

Sát ý triệt để bùng nổ trong khoảnh khắc này!

Thôn Thiên Sơn Ma toàn thân chảy tràn hỗn độn chi lực đen kịt như con dã thú bị thương điên cuồng vồ sát, muốn thôn phệ thân ảnh nhỏ bé trước mắt.

Nhưng trong mắt Thần Nghịch lại đầy vẻ hứng thú, thầm nghĩ: "Quả nhiên, các thế giới Hỗn Độn khác nhau có những phong cảnh khác nhau.

Ở bên thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang kia, Chuẩn Thánh nào dám ngông cuồng há miệng nuốt Hỗn Độn?

Tại phương thiên địa này lại có kẻ làm được, đúng là thú vị." Tu vi hai bên chênh lệch một đại cảnh giới nhưng Thôn Thiên Sơn Ma trước mặt Thần Nghịch lại đầy rẫy sơ hở, Thần Nghịch chỉ cần tùy ý bắt lấy một sơ hở là có thể chiếm ưu thế tuyệt đối.

Trên lôi đài, khí tức đáng sợ lan tỏa ra bốn phía, cường giả Ma tộc dưới đài đã sớm nhìn ngây người – họ chưa từng thấy ai có thể vượt cấp chiến đấu mà còn áp chế được một Đế Quân như Thôn Thiên Sơn Ma thê thảm đến vậy!

Thân thể Thôn Thiên Sơn Ma dưới sự xâm thực của hủy diệt chi lực không ngừng tan vỡ, khí tức cũng ngày càng suy yếu; trong khi đó Thần Nghịch lại như dạo chơi trong đình vắng, thân hình linh động như quỷ mị, mỗi lần ra tay đều trúng yếu hại, như thể đang đùa giỡn với Thôn Thiên Sơn Ma.

"Ngươi... ngươi rốt cuộc là loại quái vật gì!" Những vết thương liên miên khiến Thôn Thiên Sơn Ma triệt để sụp đổ, Đế Quân chi khu của lão tuy mạnh hãn nhưng cũng không thể chịu nổi sự tàn phá trì tục của hủy diệt chi lực.

Hai bên kịch chiến suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng Thôn Thiên Sơn Ma không chống đỡ nổi nữa, thân hình đồ sộ ầm ầm đổ xuống như đống giẻ rách trên lôi đài, toàn thân đầy thương tích, ngay cả sức đứng dậy cũng không còn.

Lão ngước đầu nhìn trân trân vào Thần Nghịch, nhãn thần tràn ngập vẻ không cam lòng và tuyệt vọng.

“Điều này không thể... ta cao hơn ngươi một đại cảnh giới, sao có thể thua...” “Không có gì là không thể.” Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, sải bước tới trước mặt Thôn Thiên Sơn Ma, đặt tay lên thân thể lão, “Tu vi của ngươi chẳng qua là nhờ năm tháng bồi đắp lên mà thôi, căn cơ hư phù lắm.” Dứt lời, hủy diệt chi hỏa bùng phát từ lòng bàn tay Thần Nghịch như triều cường lan tỏa, nháy mắt thôn phệ thân thể Thôn Thiên Sơn Ma.

Vị Đế Quân tung hoành Thiên Ma Uyên suốt mấy ngàn năm nay ngay cả tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra đã bị triệt để mạt sát, ngay cả hồn phách cũng bị hủy diệt chi hỏa thiêu thành tro bụi.

Cùng lúc đó, ma nguyên, bảo vật và các mảnh vụn pháp tắc mà lão tích lũy mấy ngàn năm đều bị Thần Nghịch dùng thủ đoạn đặc thù hấp thu sạch sẽ, hóa thành nội uẩn của bản thân.

Thấy cảnh này, cường giả Ma tộc dưới đài lúc đầu tử tịch chốc lát, sau đó bùng nổ những tiếng hoan hô như sấm dậy: “Thống lĩnh!

Thần Nghịch thống lĩnh vô địch!” “Thống lĩnh đã dạy cho tên phế vật Thôn Thiên Sơn Ma một bài học nhớ đời!” “Thống lĩnh vạn tuế!” Vô số Ma tộc quỳ một gối, ánh mắt đầy vẻ kính sợ và cuồng nhiệt.

Thần Nghịch chỉ đạm đạm gật đầu, trên mặt không chút đắc ý – dùng thực lực Đại La Kim Tiên đánh giết một Đế Quân cấp Chuẩn Thánh đối với y vốn chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Và theo sự vẫn lạc của Thôn Thiên Sơn Ma, y tự nhiên trở thành thống lĩnh mới của Vạn Thiên Ma Quân.

Đội quân này là một trong những quân đoàn chủ lực của Thiên Ma Uyên với quy mô lên tới hàng triệu, cứ mỗi trăm binh sĩ lại có một vị Thần Quân, phía trên còn có ma tướng, ma soái, thực lực vượt xa bất kỳ quân đội nào ở Nhân Gian giới.

“Đây chính là nội uẩn của Thần Ma sao...” Thần Nghịch đang suy tính kế hoạch tiếp theo, đột nhiên cảm thụ được một luồng khí tức vượt xa Đế Quân từ sâu trong Thiên Ma Cung hàng lâm, nháy mắt khóa chặt lấy y.

“Ai?” Thần Nghịch ngẩng đầu nhìn lên, thấy một thân ảnh hình dạng tựa vượn khổng lồ đạp không tới, quanh thân tán phát uy áp cấp bậc Đạo Quân – chính là Huyền Nguyên, lão sư của y tại phương thế giới này.

“Kiến quá lão sư!” Thần Nghịch vội vàng khom người hành lễ, trong lòng lại nảy sinh một tia nghi hoặc: lão sư tại sao đột nhiên tới tìm mình?

Huyền Nguyên không hàn huyên nhiều, trực tiếp trầm giọng nói: “Thủy Tổ đại nhân muốn gặp ngươi, theo ta đi.” “Tuân lệnh.” Thần Nghịch ngoài mặt lộ vẻ kích động, đi theo Huyền Nguyên vào sâu trong Thiên Ma Cung, trong lòng thì nhanh chóng tư tác: “Phân thân này của ta từ tu vi tới lai lịch đều được làm giả hoàn hảo, những năm qua cũng một mực chuyên tâm tu hành, chưa từng tham dự vào sự vụ hạch tâm của Thần Ma...

Thủy Tổ đột nhiên muốn gặp ta, chẳng lẽ đã phát hiện ra điều gì?” Tuy trong lòng nghi lự nhưng Thần Nghịch không hề hoảng loạn – y đã sớm chuẩn bị đối phó, dù thân phận bị bại lộ cũng có thể nắm chắc phần toàn thân nhi thối.

Không lâu sau, hai người đã tới nơi sâu nhất của Vạn Thiên Ma Cung.

Nơi này không có cung điện lầu gác, chỉ có một vùng bùn đen vô biên vô tận, bùn đen như vật sống tự ý nhuyễn động, tán phát khí tức âm tà khiến người ta rùng mình, phảng phất ngưng tụ tất cả ác niệm trên thế gian.

Bùn đen chạm vào thân thể Thần Nghịch lập tức hóa thành vô số ý niệm quỷ dị muốn xâm nhập thức hải của y – đây là sự khảo nghiệm cực hạn đối với ý chí.

Thần Nghịch không hề bận tâm nhưng vẫn giả vờ vẻ đau đớn giãy giụa để duy trì thân phận "Thiên Ma".

"Thủy Tổ, người người cần đã dẫn tới." Huyền Nguyên cung kính hành lễ với đống bùn đen, sau đó từ từ lui xuống.

"Lui xuống đi." Một giọng nói u lãnh từ sâu trong đống bùn truyền ra như băng hàn cửu u, khiến nhiệt độ không gian xung quanh sụt giảm vài phần.

Đợi Huyền Nguyên rời đi, giọng nói đó lại vang lên, hỏi thẳng Thần Nghịch: "Ngươi chính là Thần Nghịch?" "Phải, thưa Thủy Tổ." Thần Nghịch khom người ứng đáp, tư thái cung kính.

"Rất tốt.

Chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi đã có thể đạt tới Chân Quân cảnh giới, còn chiến thắng được Đế Quân cao hơn mình một đại cảnh giới – trận đấu đó của ngươi ta đã xem qua, quả thực có vài phần bản lĩnh." Nghe thấy lời khen của Thủy Tổ, Thần Nghịch giả bộ thụ sủng nhược kinh: "Có thể nhận được lời khen của Thủy Tổ là vinh hạnh của vãn bối." "A a, không cần khiêm tốn." Bùn đen khẽ nhuyễn động, một nhân ảnh mơ hồ ngưng tụ ra, "Ngươi đã nghe qua 'Thiên Mệnh Chi Tử' chưa?" Câu hỏi này khiến Thần Nghịch tâm niệm khẽ động, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ mang nhiên: "Thưa Thủy Tổ, vãn bối chưa biết." "Vậy ta sẽ nói cho ngươi biết." Nhân ảnh từ từ khai khẩu, giọng nói mang theo một tia quỷ dị khó nhận ra, "Thần ma đại chiến chắc ngươi cũng biết chứ?

Chương 976

Đó là con đường tất yếu để những lão già tồn tại từ trước khi khai thiên tịch địa như chúng ta đề thăng tu vi." "Mà trước thềm mỗi cuộc thần ma đại chiến, các phương thiên địa đều sẽ xuất hiện một số tồn tại đặc thù – tốc độ tu hành của họ vượt xa thường nhân, chỉ trong vài trăm năm có thể ngư dược thành long, đó chính là Thiên Mệnh Chi Tử." Nói tới đây, nhân ảnh ngừng một lát, ngữ khí trở nên đầy ẩn ý: "Thiên Mệnh Chi Tử có công dụng cực lớn đối với thần ma đại chiến.

Sắp tới, Thiên Ma Uyên sẽ dồn mọi tài nguyên cho ngươi, giúp ngươi đột phá tới Đạo Quân cảnh giới trong vòng vạn năm." "Thật... thật sao?" Trong mắt Thần Nghịch lập tức bùng lên quang mang "kinh hỉ", giọng nói cũng run rẩy.

"Ta không việc gì phải lừa hạng sâu kiến." Nhân ảnh khôi phục vẻ băng lãnh, "Ngươi lui ra trước đi, tài nguyên sau này sẽ có người đưa tới tận tay.

Ghi nhớ, hãy an tâm tu luyện, thần ma đại chiến sẽ nổ ra trong vòng vạn năm – tới lúc đó chính là lúc ngươi phát huy tác dụng." "Tuân lệnh!

Vãn bối nhất định không phụ kỳ vọng của Thủy Tổ!" Thần Nghịch cung kính hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Đợi thân ảnh Thần Nghịch biến mất trong bóng tối, nơi sâu nhất Thiên Ma Cung chỉ còn lại đống bùn đen nhuyễn động.

Một giọng nói u u vang lên trong hư không, mang theo vẻ tham lam: "Hương vị của Thiên Mệnh Chi Tử nhiệm kỳ trước quả thực không tồi...

Nhiệm kỳ này chắc hẳn sẽ còn mỹ vị hơn nhiều..." Lúc này, Thần

Nghịch đã rời xa nơi sâu nhất của Vạn Thiên Ma Cung, vẻ "kinh hỉ" trên mặt đã biến mất, chỉ còn lại sự lãnh mạc.

"Bỗng dưng có miếng bánh từ trên trời rơi xuống sao?

Ngươi nghĩ ta sẽ tin chắc?" Thần Nghịch cười lạnh trong lòng, "Cái gọi là 'Thiên Mệnh Chi Tử' này e rằng không đơn giản như thế, phía sau chắc chắn ẩn chứa âm mưu gì đó." Trong Nhân Duyên Thiên Giới, tại một sơn cốc phong cảnh tú lệ.

Trong lương đình, Túc Mệnh, Vận Mệnh và Nhân Quả ba vị Hỗn Độn Ma Thần đang ngồi cùng nhau, tay cầm một ngọc giản truyền tin, chính là tin tức Thần Nghịch truyền tới từ Thiên Ma Uyên, trong đó miêu tả tường tận sự tình về "Thiên Mệnh Chi Tử".

"Thiên Mệnh Chi Tử ư?

Các ngươi trước đây đã từng thấy qua ở phương thiên địa này chưa?" Vận Mệnh Ma Thần mở lời trước, ánh mắt lướt qua hai người còn lại, ngữ khí mang theo vài phần nghi hoặc.

Theo lời của Thủy tổ Thiên Ma Giới, mỗi một phương thiên địa trước thềm đại chiến thần ma đều sẽ đản sinh Thiên Mệnh Chi Tử.

Thế nhưng ba người bọn họ đã lưu lại Nhân Duyên Thiên Giới vài trăm năm, đối với cảm tri khí vận rõ ràng như xem chỉ tay, nhưng lại chưa từng thấy qua "Thiên Mệnh Chi Tử" có khí vận nghịch thiên, nhiều lắm chỉ là gặp phải một vài tu sĩ có thực lực khá mạnh, khí vận hơi tốt mà thôi, hoàn toàn không xứng với hai chữ "Thiên Mệnh".

Túc Mệnh và Nhân Quả đồng thời lắc đầu.

"Hãy truyền tin tức này đi, để Lăng Tiêu và những người khác cũng biết sự việc này." Nhân Quả Ma Thần nhắm hai mắt lại, đầu ngón tay bao quanh những sợi chỉ nhân quả mờ nhạt, rất nhanh liền dùng thủ đoạn đặc thù truyền tin tức Thần Nghịch gửi tới cho Lăng

Tiêu cùng những người khác.

Vài trăm năm qua đi, tu vi của ba người bọn họ đều đã có sự thăng tiến không nhỏ, thủ đoạn truyền tin tức cũng cao minh hơn nhiều so với trước đây, không cần lo lắng bị thần ma phát giác.

"Tin tức đã truyền đi rồi, chúng ta tiếp tục tu hành thôi." Túc Mệnh Ma Thần thu ngọc giản lại, ngữ khí bình tĩnh, "Tranh thủ trong vòng một ngàn năm đột phá đến cảnh giới Đế Quân, đến lúc đó có thể làm được nhiều việc hơn." Vận Mệnh và Nhân Quả bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

Ở phương thiên địa này, chỉ có thực lực đủ mạnh mới có thể nắm giữ được nhiều quyền chủ động hơn.

Nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị đứng dậy quay về nơi bế quan, Nhân Duyên Thiên Giới dưới chân đột nhiên truyền đến một trận chấn động kịch liệt!

Chấn động này không phải là ba động cục bộ, mà bao trùm cả toàn bộ Thiên Giới, ngay cả linh thảo và suối chảy trong sơn cốc cũng theo đó mà lay động.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Ba vị Hỗn Độn Ma Thần trong lòng đồng thời thắt lại, lập tức cảnh giác.

Bọn họ rất rõ ràng, mỗi một phương Thiên Giới hoặc Ma Uyên, ở một mức độ nào đó đều bị ràng buộc với Chân Thần, Chân Ma tương ứng.

Chấn động kịch liệt như thế này, khả năng lớn là chủ nhân của Nhân Duyên Thiên Giới, vị Chân Thần tên là "Nhân Duyên" kia, đã xảy ra biến cố nào đó.

Ngay khi ba người nhìn nhau, suy tính đối sách, một trận tiếng bước chân chậm rãi từ xa vọng đến, dần dần tiếp cận lương đình.

“Ai?” Ba vị Ma Thần lập tức căng thẳng.

Có thể vượt qua cảm tri của bọn họ, lặng lẽ tiếp cận, trong toàn bộ Nhân Duyên Thiên Giới, e rằng chỉ có một người.

Rất nhanh, một bóng người xuất hiện ngoài lương đình.

Đó là một lão giả mặc trường bào trắng, tóc trắng râu bạc, dung mạo tiều tụy, trên ngực vẫn còn vệt máu ghê rợn, hiển nhiên là vừa mới bị trọng thương, thậm chí đã thổ huyết.

“Là ngươi?” Vừa nhìn thấy lão giả, Túc Mệnh, Vận Mệnh, Nhân Quả ba người đồng thời đứng dậy, pháp lực trong cơ thể lập tức vận chuyển, tùy thời chuẩn bị động dụng hậu thủ đã bố trí sẵn.

Một khi tình hình bất ổn, bọn họ sẽ lập tức tự hủy phân thân, tránh cho chân thân bị bại lộ.

“Khoan đã!” Lão giả dường như nhận ra ý đồ của bọn họ, liền vội vàng gấp gáp mở lời, giọng nói yếu ớt nhưng mang theo vài phần khẩn cầu: “Ba vị Đạo hữu, tại hạ không hề có ác ý, chỉ là muốn thỉnh giáo các ngươi một vài vấn đề.

Mấy trăm năm nay, ta vẫn luôn tìm kiếm tung tích của ba vị, nay rốt cuộc đã có manh mối, chẳng lẽ còn muốn ta công cốc mà về sao?” Nghe lời này, ba vị Ma Thần nhìn chằm chằm lão giả, không chút nghi ngờ, vị trước mắt này, chính là chủ nhân của Nhân Duyên Thiên Giới, Chân Thần Nhân Duyên.

“Ngươi tìm chúng ta, rốt cuộc muốn làm gì?” Túc Mệnh tiến lên một bước, ngữ khí lạnh băng, trong bóng tối đã bắt đầu điều động pháp tắc nhân quả, phong tỏa khí tức và dấu vết của bản thân, đề phòng bị Nhân Duyên dòm ngó.

Nhân Duyên không lập tức trả lời, mà chầm chậm đi vào lương đình ngồi xuống, nâng tay tự rót cho mình một ấm trà, sau đó mới mở

lời: “Mấy vị Đạo hữu, ngồi đi.

Ta nếu muốn động thủ với các ngươi, với tu vi hiện tại của các ngươi, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Dù không thể triệt để giữ lại các ngươi, cũng có thể đạt được không ít thứ hữu dụng.” Lời này tuy mang theo vài phần uy hiếp, nhưng cũng khiến ba vị Ma Thần hơi thả lỏng cảnh giác.

Bọn họ nhìn nhau một cái, một lần nữa ngồi xuống.

Dù sao, thái độ của vị Chân Thần này, xác thực không giống có địch ý.

“Không biết các hạ tìm ba người chúng ta, có việc gì quan trọng?” Vận Mệnh, người có tu vi sâu nhất, mở lời hỏi, ánh mắt khóa chặt Nhân Duyên, không dám có chút lơ là.

Nhân Duyên nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, ánh mắt mang theo vài phần mệt mỏi, khẽ thở dài: “Ta mệt rồi, không muốn chơi tiếp nữa.” Lời này khiến ba vị Hỗn Độn Ma Thần đều sững sờ.

Bọn họ đã quen với cách nói chuyện giữ lại ba phần, chưa từng nghĩ, một vị Chân Thần lại trực bạch biểu đạt sự mệt mỏi của mình như vậy.

“Ý gì?” Túc Mệnh nhíu mày truy vấn.

“Ai!” Nhân Duyên lại thở dài một tiếng, chậm rãi giải thích, “Ta đã chán ngấy với việc cứ cách mười mấy vạn năm lại bùng phát một trận đại chiến thần ma.

Thiên địa lật đổ, sinh linh diệt vong, cảnh tượng như vậy, ta đã nhìn thấy vô số lần rồi.” “Đương nhiên, những đồng loại khác lại vui vẻ với việc này.

Ta cũng từng thắng trong vài trận đại chiến thần ma, thực lực cũng quả thật được thăng tiến.

Nhưng thực lực càng mạnh, ta lại càng cảm thấy điều này không chân thực, phảng phất như tất cả những gì ta có đều là lâu đài trên không, chỉ cần bước sai một bước, sẽ triệt để sụp đổ." Giọng nói của y càng lúc càng trầm thấp, mang theo vài phần mê mang: "Sau khi trải qua mấy chục lần đại chiến thần ma, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Mà lần này, ta luôn cảm thấy, sẽ xuất hiện một vài biến số mà tất cả chúng ta đều chưa từng dự liệu." Nói đến đây, Nhân Duyên quay đầu nhìn về phía ba vị Ma Thần, ánh mắt mang theo một tia kỳ vọng: "Ta có thể cảm nhận được, ba vị cũng giỏi khống chế nhân quả, nghiền ngẫm vận mệnh, hẳn là có thể lý giải cảm giác này của ta chứ?" Túc Mệnh, Vận Mệnh, Nhân Quả ba người nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời gật đầu.

Bọn họ tuy đến từ Hồng Hoang Hỗn Độn, nhưng cũng có thể mơ hồ phát giác được, đại chiến thần ma ở phương thiên địa này, phía sau dường như ẩn chứa một loại quy tắc nào đó ít ai biết đến, tuyệt đối không đơn thuần là "thăng cấp thực lực" đơn giản như vậy.

"Không sai." Vận Mệnh mở lời, "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, trận đại chiến thần ma này có vấn đề?" "Có lẽ có, có lẽ không, ai mà nói trước được chứ?" Nhân Duyên đột nhiên ha ha cười một tiếng, sự mệt mỏi và mê mang trước đó tan biến hết, ánh mắt trở nên sắc bén, "Có điều, cũng chỉ có kẻ giỏi Nhân Quả chi đạo như ta mới có thể phát giác ra sự dị thường này.

Những kẻ đó, sớm đã bị sức mạnh tăng trưởng làm cho mưng mủ đầu óc, căn bản sẽ không nghĩ nhiều." Y lắc đầu, sau đó chuyển lời, ngữ khí trở nên thành khẩn: "Ta muốn hỏi các ngươi một vấn đề, các

ngươi, rốt cuộc là lai lịch gì?" Ba vị Ma Thần trầm mặc không nói.

Điều này liên quan đến bí mật cốt lõi của bọn họ, tuyệt đối không thể dễ dàng tiết lộ.

Nhân Duyên dường như cũng đoán được phản ứng của bọn họ, cười nói: "Suýt nữa quên, đây là bí mật của các ngươi.

Hay là thế này, ta xin thề bằng bản nguyên của bản thân, tuyệt đối sẽ không tiết lộ lai lịch của các ngươi; các ngươi cũng có thể lập bất kỳ khế ước nào với ta, chỉ cần có thể khiến các ngươi tin tưởng ta, ta đều có thể đáp ứng." "Thật sao?" Túc Mệnh trong mắt xẹt qua một tia nghi ngờ, sau đó âm thầm truyền âm cho Vận Mệnh và Nhân Quả: "Ta luôn cảm thấy, vị Nhân Duyên này không phải đang luận đạo với chúng ta, ngược lại giống như đang cầu cứu chúng ta." "Không sai." Vận Mệnh cũng truyền âm đáp lại, "Sự mệt mỏi hay tò mò đơn thuần, không đến mức khiến một vị Chân Thần làm đến mức độ này.

Trừ khi y đã cùng đường, sắp bị 'hồng thủy' nhấn chìm." Ba vị Ma Thần mơ hồ phát giác được, trên người Nhân Duyên dường như đang bao trùm một loại nguy cơ cực lớn, nhưng với tu vi hiện tại của bọn họ, vẫn chưa thể nhìn thấu bản chất của nguy cơ này.

"Chúng ta cần thương lượng một lát." Túc Mệnh mở lời nói.

"Không vấn đề gì." Nhân Duyên rất sảng khoái, "Ta có thể định ra nhân quả thệ ngôn với các ngươi trước.

Chương 977

Đồng là người của đạo này, các ngươi hẳn biết, loại thệ ngôn này, một khi vi phạm, sẽ phải chịu phản phệ đáng sợ đến mức nào." "Tốt." Sau đó, Nhân Duyên lấy bản nguyên của bản thân làm dẫn, lập ra một đạo nhân quả thệ ngôn nghiêm khắc, đảm bảo sẽ không tiết lộ bí mật của ba vị Ma Thần, cũng sẽ không gây bất lợi cho bọn họ.

Ba vị Ma Thần cảm nhận được sức mạnh pháp tắc ẩn chứa trong thệ ngôn, sự cảnh giác trong lòng lại giảm xuống vài phần.

Nhân quả thệ ngôn ở bất kỳ Hỗn Độn thế giới nào cũng có sức ràng buộc, đặc biệt là thệ ngôn được lập bằng "bản nguyên", gần như không thể vi phạm.

"Bây giờ, các ngươi có thể nói cho ta biết, lai lịch của các ngươi rồi chứ?" Nhân Duyên nhìn ba người, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Trong Hỗn Độn hư không, ba bóng người khổng lồ mà mờ mịt đứng sừng sững, quanh thân bao phủ khí tức pháp tắc khó có thể diễn tả.

Bọn họ, chính là Túc Mệnh, Vận Mệnh và Nhân Quả ba Đại Hỗn Độn Ma Thần.

Lúc này, bọn họ vừa mới hoàn thành một trận Đại Đạo Thệ Ngôn trang trọng và nguy hiểm với vị tự xưng là chủ nhân của Thiên Giới "Nhân Duyên" trước mặt.

Nội dung thệ ngôn không hề phức tạp, nhưng lại ẩn chứa sức ràng buộc đủ để xé rách thời không: Tuyệt đối không truyền ra ngoài chuyện lần gặp gỡ này, tuyệt đối không động thủ với nhau, cũng tuyệt đối không dòm ngó bí mật của đối phương.

Kẻ vi phạm, thần hồn câu diệt.

Đối với những tồn tại đã đứng trên đỉnh điểm vạn giới mà nói, thề bằng danh nghĩa Đại Đạo, là khế ước nghiêm khắc nhất, cũng khó vi phạm nhất.

Ngay cả bọn họ, cũng không muốn dễ dàng chịu đựng nỗi đau phản phệ đó.

Do đó, khi ánh sáng của thệ ngôn dần dần ảm đạm, hòa vào hư vô, ba vị Ma Thần không hẹn mà cùng khẽ thở phào.

Đôi mắt Vận Mệnh Ma Thần uyển chuyển như tinh vân lấp lánh, giọng nói của y trầm thấp và phiêu miểu, vang vọng trong không gian bị cố ý cách ly này: "Đại Đạo chứng giám, thệ ngôn đã thành.

Nhân Duyên, ngươi hẳn hiểu, nếu ngươi tâm hoài bất trắc, ý đồ cá chết lưới rách, kẻ đầu tiên hình thần câu diệt, tất sẽ là chính ngươi!" Nhân Duyên, vị chủ nhân Thiên Giới có vẻ ngoài già nua, nhưng ánh mắt sâu thẳm như vực thẳm, nghe vậy chỉ khẽ cười, những nếp nhăn trên mặt dường như cũng giãn ra, lộ ra một vẻ sáng kỳ lạ!

"Lão phu đương nhiên hiểu.

Đại Đạo phản phệ, phi cảnh giới Đại Đạo không thể chống đỡ.

Lão phu còn chưa đặt chân vào cảnh giới đó, lẽ nào lại tự tìm đường chết?" Nhân Quả Ma Thần mặc nhiên gật đầu, không nói thêm gì.

Chỉ thấy y nâng tay khẽ điểm hư không, mạng lưới nhân quả vô hình vô chất lập tức bị kích hoạt, từng luồng tin tức ẩn chứa tất cả những gì vừa xảy ra, với tốc độ vượt qua giới hạn thời không, dọc theo vô số tuyến nhân quả mà phi nhanh đi.

Trong gần như cùng một khoảnh khắc, những cường giả của thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang phân tán ở Cửu Phương Thiên Giới, Cửu

Phương Ma Uyên, thậm chí là Nhân Gian Giới rộng lớn vô ngần, sinh linh ức vạn, tâm thần đồng thời chấn động, tiếp nhận được đoạn tin tức đến từ bản nguyên nhân quả này.

Sâu bên trong Lăng Tiêu Thiên, trong một thần điện lơ lửng giữa vô tận tiên quang.

Lăng Tiêu Đạo Tôn chợt mở hai mắt đang nhắm chặt, cảnh tượng ức vạn tinh thần sinh diệt trong mắt y lóe lên rồi biến mất.

"Nhân Duyên… chủ nhân Thiên Giới lại chủ động tìm đến cửa sao?" Y thấp giọng tự ngữ, ngữ khí mang theo một tia kinh ngạc, "Nghe ý của y, tựa hồ là có điều gì muốn nhờ ta sao?" Tuy nhiên, ý niệm của y vừa dứt, một giọng nói cuồng bạo mà lạnh lẽo liền lập tức vang lên trong không gian liên kết nhân quả vô hình kia… đó là Thần Nghịch!

"Rủi ro quá lớn!" Giọng nói của Thần Nghịch tràn đầy sự cảnh giác không cho phép nghi ngờ, "Ai lại biết được, phương Hỗn Độn thế giới xa lạ này, có hay không có những thủ đoạn quỷ dị chuyên nhắm vào nhân quả, dòm ngó ý niệm?

Một bước sai lầm, liền vạn kiếp bất phục!

Theo ta thấy, cách ổn thỏa nhất, chính là lập tức tự hủy sợi dây liên hệ nhân quả này, tuân theo hậu thủ chúng ta đã bố trí trước đó mà triệt để ẩn mình!" Giọng nói vĩnh hằng mà bất biến của Vĩnh Hằng Ma Thần theo đó vang lên, lạnh lẽo mà lý trí: "Lời này có lý.

Xâm nhập dị giới, điều quan trọng nhất là ẩn mình.

Liều lĩnh tiếp xúc với cường giả đỉnh phong bản xứ của giới này, biến số quá nhiều.

Việc này, ta ủng hộ Thần Nghịch!" "A, Vĩnh Hằng, ngươi luôn cẩn thận như vậy!" Một giọng nói mang theo ý trêu chọc và sát ý chen

vào, đó là Sát Lục Ma Thần, "Rủi ro thường đi kèm với cơ duyên.

Một cường giả bản xứ cảnh giới Hợp Đạo chủ động tìm kiếm hợp tác, trong đó có lẽ ẩn chứa 'niềm vui bất ngờ' mà chúng ta khổ sở tìm kiếm.

Cứ thử xem sao?" "Niềm vui bất ngờ?

E rằng là kinh hãi bất ngờ thì đúng hơn!" Giọng nói của Băng Chi Ma Thần như vạn năm hàn băng, lạnh lẽo thấu xương mà cứng nhắc, "Đừng quên, chân thân của chúng ta chưa hoàn toàn giáng lâm, thực lực bị giới hạn bởi áp chế pháp tắc của giới này.

Với tu vi chúng ta hiện giờ có thể phát huy ở giới này, dù toàn thể liên thủ, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của một cường giả Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên.

Một khi có gian trá, làm sao ứng phó?" Trong một thời gian, trong không gian liên kết nhân quả, thần niệm của các vị Hỗn Độn Ma Thần và Đại Năng giả đỉnh cấp đến từ Hồng Hoang giao thoa, tranh luận không ngừng.

Những người tán đồng cho rằng cơ hội không thể bỏ lỡ, những người phản đối thì nhấn mạnh an toàn là trên hết.

Nếu là ở thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang ban đầu của bọn họ, một vị cảnh giới Hợp Đạo tuy mạnh, nhưng cũng không đến mức khiến nhiều Hỗn Độn Ma Thần như vậy phải chần chừ khó quyết.

Nhưng nơi đây là một Hỗn Độn dị vực hoàn toàn xa lạ, tất cả quy tắc, nội hàm, cường giả đứng sau đều không rõ ràng, khiến bọn họ không thể không vạn phần cẩn thận.

Ngay khi cuộc tranh luận càng lúc càng gay gắt, gần như sắp diễn biến thành xung đột đạo niệm, thần niệm của tất cả cường giả đột nhiên khựng lại, dường như bị một sức mạnh vô hình nhưng mênh

mông vô cùng nhẹ nhàng áp chế, không thể "phát biểu" nữa.

Ngay sau đó, giọng nói bình hòa nhưng không thể nghi ngờ của Vận Mệnh Ma Thần vang vọng khắp không gian: "Vừa rồi quá ồn ào rồi, chư vị Đạo hữu vẫn nên yên tĩnh một chút, đừng nóng nảy!" Giọng nói của Nhân Quả Ma Thần cũng theo đó vang lên, mang theo một tia bất đắc dĩ: "Vì ai cũng có chủ kiến riêng, hay là cứ theo lệ cũ, do chúng ta cùng nhau bỏ phiếu quyết định thì sao?

Dưới Đại Đạo Thệ Ngôn, Nhân Duyên tuyệt đối không thể dựa vào lần liên hệ này để truy tung đến vị trí của không gian nhân quả, điểm này, Ngô có thể đảm bảo!" Ý thức của Lăng Tiêu rút khỏi không gian nhân quả hỗn loạn kia, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên.

Lũ lão già đến từ Hồng Hoang này, học cũng nhanh thật, không chỉ tạo ra "nền tảng giao lưu nhân quả" như vậy, bây giờ ngay cả "cấm ngôn" và "bỏ phiếu" cũng chơi thành thạo đến thế.

Theo lời của Vận Mệnh và Nhân Quả hai vị Ma Thần, sự áp chế vô hình tan biến, nhưng đối với đề nghị bỏ phiếu, chư vị cường giả đều không ai phản đối.

Dù sao, nếu thật sự có sơ hở, đây cũng là quyết sách tập thể, trách nhiệm cùng gánh vác, tổng tốt hơn là do một người đơn độc gánh chịu.

Chỉ một lát sau, trong không gian nhân quả huyền diệu kia, ý niệm của mỗi một cường giả đều ngưng tụ ra một quả cầu nhỏ phát ra ánh sáng mờ.

Ánh sáng lấp lánh, lần lượt đổ về ba khu vực đại diện cho "đồng ý", "từ chối" và "bỏ quyền".

Quá trình bỏ phiếu nhanh chóng không tiếng động, kết quả rất

nhanh hiển hiện… Những người chọn đồng ý tiếp xúc với Nhân Duyên, chiếm đa số.

Tuy nhiên, ngay cả những Ma Thần đã bỏ phiếu đồng ý, cũng không ngoại lệ mà kèm theo một lượng lớn điều kiện và hạn chế, trùng trùng điệp điệp, cẩn thận đến cực điểm.

Trong hiện thực thời không, Túc Mệnh, Vận Mệnh, Nhân Quả ba vị Ma Thần gần như đồng thời mở mắt, ánh mắt một lần nữa tập trung vào Nhân Duyên đang kiên nhẫn chờ đợi trước mặt.

Với tư cách đại diện, Vận Mệnh Ma Thần chậm rãi mở lời, giọng nói hùng vĩ mà đạm mạc: "Nhân Duyên, bỏ phiếu đã có kết quả.

Chúng ta có thể hợp tác với ngươi!" Khuôn mặt già nua của Nhân Duyên lập tức bừng lên vẻ thần sắc kinh người, phảng phất như cây khô gặp xuân, ngay cả thân hình cũng dường như thẳng tắp hơn vài phần.

Đối với những tồn tại ở cảnh giới như bọn họ, "tướng do tâm sinh" tuyệt không phải hư ngôn, sự thay đổi của tâm cảnh trực tiếp phản ánh ra bên ngoài!

"Tốt!

Tốt!

Tốt!

Có điều kiện tiên quyết gì, cứ nói thẳng không sao!" "Trước tiên," Nhân Quả Ma Thần tiếp lời, "chúng ta cần biết, những thứ mà các ngươi gọi là 'Chân Thần' và 'Chân Ma' này, rốt cuộc là làm sao mà đản sinh?

Kết cấu bản nguyên của phương Hỗn Độn thế giới này, lại như thế nào?" Nhân Duyên nghe vậy, trên mặt xẹt qua một tia hồi ức và mê mang, y trầm ngâm một lát, dường như đang cố gắng lật tìm

những mảnh ký ức cực kỳ xa xưa, thậm chí mơ hồ không rõ.

"Chuyện này… nói ra cực kỳ huyền bí, ngay cả chính bản thân chúng ta cũng không hoàn toàn minh bạch!" Nhân Duyên chậm rãi nói, ngữ khí trở nên xa xăm, "Trước khi đản sinh, ý thức của ta ở trong trạng thái vô cùng mơ hồ, Hỗn Độn mông muội, khó có thể suy nghĩ, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một vài cảnh tượng to lớn!" "Chúng ta đều cảm nhận được, vị 'Tổ Thần' vĩ đại kia, dường như đã gánh vác quá nhiều, quá nhiều… Y phảng phất là tập hợp của mọi khái niệm, là nhân của vạn vật, cũng là chung điểm của vạn quả.

Cuối cùng, y dường như không thể chịu đựng được 'tồn tại' vô cùng vô tận đó nữa, thế là…!" Giọng nói của Nhân Duyên dừng lại ở đây, trên mặt lộ ra một tia chấn động khó tả, dù vô số năm tháng đã trôi qua, sự chấn động đó vẫn còn tồn tại.

"Thế là… y đã bạo tạc!" Nhân Duyên dùng một ngữ khí gần như mộng du nói.

"Bạo tạc ư?" Biểu cảm của Vận Mệnh Ma Thần trở nên cực kỳ quỷ dị, lặp lại từ này.

Chương 978

"Không sai, bạo tạc!" Nhân Duyên khẳng định gật đầu, tiếp tục miêu tả, "Đó là một trận bùng nổ khó có thể dùng lời lẽ hình dung, năng lượng, pháp tắc, khái niệm… không thể định nghĩa, càn quét vô tận hư vô.

Mà Ngô cùng những kẻ khác, chính là từ những mảnh vỡ tán lạc trong trận bùng nổ đó mà dần dần thai nghén ra.

Chúng ta là một phần thân thể phân hóa của vị Tổ Thần kia, gánh vác một phần đặc chất và quyền năng của y, cuối cùng đản sinh linh trí, và kết hợp với Hỗn Độn, khai tịch ra Cửu Phương Thiên Giới và Cửu Xứ Ma Uyên mà các ngươi biết ngày nay!" Nói đến đây, trong mắt Nhân Duyên cũng xẹt qua vài phần hoang mang và kinh ngạc đã tồn tại từ lâu: "Từ ngày đản sinh, giữa chúng ta đã có tranh đấu, tương hỗ chinh phạt, thậm chí từng thử thôn phệ đối phương, để cầu mong trở nên mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên, điều quỷ dị là, bất kể chúng ta tranh đấu thế nào, dù là những trận giết chóc thảm khốc nhất, thậm chí từng có mười bảy vị liên thủ vây công một vị, triệt để tiêu diệt y… nhưng cuối cùng, tồn tại bị tiêu diệt kia vẫn sẽ trong Thiên Giới hoặc Ma Uyên tương ứng của mình mà ngưng tụ lại, phục sinh.

Phảng phất… Thiên Giới và Ma Uyên đó, mới là bản nguyên chân chính của chúng ta, là những điểm neo không bao giờ bị tiêu diệt!" "Còn về việc làm thế nào để triệt để hủy diệt một phương Thiên Giới hoặc Ma Uyên!" Nhân Duyên lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Cho đến bây giờ, hao phí vô số kỷ nguyên, thử vô số phương pháp, đều chưa từng tìm được đáp án.

Không chỉ Thiên Giới và Ma Uyên như vậy, ngay cả Nhân Gian Giới có vẻ yếu ớt nhất, cũng tương tự không thể bị hủy diệt thực sự, luôn tự mình sửa chữa, tái sinh!" Nghe đến đây, trong lòng Vận Mệnh, Túc Mệnh, Nhân Quả ba vị Hỗn Độn Ma Thần đồng thời dấy lên sóng to gió lớn, một cảm giác quỷ dị khó tả bao trùm lấy bọn họ.

Cần biết rằng, ngay cả ở phương Hỗn Độn thế giới Hồng Hoang hùng mạnh vô cùng do Đại Thần Bàn Cổ khai tịch mà bọn họ xuất thân, bất kể là Hồng Hoang đại lục hay chư thiên tinh thần, về lý thuyết đều tồn tại khả năng bị hủy diệt.

Đại Thần Bàn Cổ bản thân đã siêu việt cảnh giới Đại Đạo, thế giới do y khai tịch vẫn có nguy cơ kết thúc.

Nhưng phương Hỗn Độn thế giới này, các bộ phận cấu thành cốt lõi của nó (Thiên Giới, Ma Uyên, Nhân Gian Giới) lại dường như có một loại đặc tính "tuyệt đối bất diệt" nào đó?

Điều này căn bản không hợp với lẽ thường!

Dù dùng logic cơ bản nhất để suy nghĩ, ba vị Ma Thần cũng có thể lập tức ý thức được rằng đằng sau điều này tất nhiên ẩn chứa một vấn đề cực lớn.

"Sức mạnh cấp bậc Chân Thần, Chân Ma cũng không thể hủy diệt…!" Giọng nói của Vận Mệnh Ma Thần mang theo sự ngưng trọng chưa từng có, "Điều đó có nghĩa là, duy trì đặc tính 'bất diệt' này, nhất định là sức mạnh ở tầng thứ cao hơn!" "Mà tồn tại siêu việt Chân Thần và Chân Ma!" Túc Mệnh Ma Thần tiếp lời, ngữ khí trầm thấp, "Chính là vị Tổ Thần 'đã bạo tạc' trong thần thoại khai thiên của các ngươi!" Ba vị Ma Thần nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy sự kinh hãi và nghi ngờ sâu sắc.

Thông qua thời gian thăm dò và tìm hiểu bí mật trong bóng tối này, bọn họ đã có sự hiểu biết đại khái về thực lực của Thần và Ma trong

Cửu Phiến Thiên Giới, Cửu Xứ Ma Uyên này.

Trong số những Thần Ma bản xứ này, kẻ mạnh nhất e rằng có tu vi Hợp Đạo cảnh ngũ trọng thiên, kẻ yếu nhất cũng ở tầng thứ tam trọng thiên.

Mà Nhân Duyên trước mắt, thực lực khoảng tứ trọng thiên, thuộc hạng trung lưu.

Sức mạnh như vậy, tuy cường đại, nhưng không phải là không thể lý giải.

Điều thực sự khiến bọn họ cảm thấy khó giải quyết, chính là ảnh hưởng còn sót lại của "Tổ Thần" dường như vẫn đang vận hành!

Một Đấng Sáng Tạo đã "bạo tạc", hóa sinh vạn vật, sức mạnh tàn dư của y lại vẫn có thể duy trì "bất diệt" các đơn vị cơ bản của toàn bộ thế giới?

Điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là vị Tổ Thần đó có thể chưa thực sự tiêu vong hoàn toàn, ý chí của y có lẽ vẫn tồn tại dưới một hình thức nào đó, và tiếp tục ảnh hưởng đến thế giới này!

Hay là, toàn bộ thế giới này, căn bản chính là một ván cờ to lớn đến không thể tưởng tượng mà y đã bày ra?

Lập tức, ba vị Hỗn Độn Ma Thần cảm thấy sự việc trở nên cực kỳ khó giải quyết.

Có lẽ, ở nơi tăm tối trong phương Hỗn Độn thế giới này đang tác động ảnh hưởng, không chỉ có những "kẻ xâm lấn" đến từ Hồng Hoang như bọn họ, thậm chí có thể còn bao gồm cả vị "Tổ Thần" từ thuở khai thiên lập địa!

Những hành động mà bọn họ tự cho là bí mật, có lẽ ngay từ đầu,

đã bị bại lộ dưới một ánh mắt chú ý ở cấp độ cao hơn nào đó?

"Thì ra là thế… lại là như vậy…!" Vận Mệnh Ma Thần chậm rãi thở ra một luồng khí Hỗn Độn, dường như là cảm thán, lại dường như là cảnh giác.

Sau đó, hai bên tiến vào giai đoạn hỏi đáp sâu sắc và tỉ mỉ hơn.

Nhân Duyên thỏa mãn sự tò mò của ba vị Ma Thần về bản chất thế giới, còn ba vị Ma Thần cũng cẩn thận tiết lộ một vài khái niệm về "Hỗn Độn thế giới", cũng như thông tin cơ bản về việc bọn họ đến từ "ngoại giới"… Đương nhiên, những bí mật cốt lõi tự nhiên sẽ không tiết lộ.

Nhân Duyên lắng nghe, ánh mắt liên tục lấp lánh, trên mặt tràn ngập vẻ ngộ ra và cực kỳ phấn khích đan xen: "Thì ra là vậy!

Thì ra nguồn gốc của tất cả những điều này, được gọi là 'Hỗn Độn thế giới'!

Mà các ngươi, lại đến từ một phương Hỗn Độn thế giới khác!" Y gần như không kịp chờ đợi mà truy vấn, ngữ khí mang theo một sự nhiệt thành kỳ lạ: "Vậy thì, các ngươi giáng lâm thế giới của chúng ta, là vì muốn cướp đoạt tài nguyên, tìm kiếm cơ hội tiến thêm một bước?" Đối mặt với vấn đề trực bạch vô cùng này, ba vị Hỗn Độn Ma Thần hơi trầm mặc, rồi lập tức thản nhiên gật đầu.

Đã đến tầng thứ này, sự che giấu giả dối không còn quá nhiều ý nghĩa.

Bọn họ vượt giới mà đến, mục đích căn bản chính là để tìm kiếm cơ duyên và tài nguyên trên con đường siêu thoát, để cường đại bản thân.

Còn việc trước đó tán bố công pháp, khai sáng dân trí, gây ra biến cách tu hành ở giới này, đều chẳng qua chỉ là thủ đoạn và quá trình để

đạt được mục đích cuối cùng mà thôi.

"Thì ra là thế… thì ra là thế…!" Nhân Duyên lại liên tục cảm thán, vẻ phấn khích trên mặt càng lúc càng nồng nhiệt.

Trong mắt y lóe lên tinh quang, phảng phất như đã hạ quyết tâm nào đó, đột nhiên mở lời nói: "Nếu đã như vậy, hai bên chúng ta đã trao đổi một phần bí mật, xem như có cơ sở hợp tác.

Vậy thì… không biết lão phu, có thể gia nhập các ngươi không?" "Ngươi?

Gia nhập chúng ta?" Lời này vừa thốt ra, dù với sự kiến thức quảng bác và tu vi tâm tính của ba vị Hỗn Độn Ma Thần, cũng không khỏi đồng loạt sững sờ, hoàn toàn ngây người ra.

"Trận đại chiến thần ma lần này, khác xa so với những lần trước đó, không chỉ vì các ngươi, có lẽ, còn liên quan đến Nhân Gian Giới.

Phàm nhân còn có ba hang thỏ, thân là một trong Cửu vị Chân Thần cao cao tại thượng, ta cũng phải tìm cho mình một đường lui." Nhân Duyên mở lời nói, thần sắc đạm nhiên.

Nhân Gian Giới có vấn đề?

Vận Mệnh, Nhân Quả, Túc Mệnh ba Ma Thần trong mắt đều xẹt qua vẻ nghi hoặc.

"Vì sao?" Vận Mệnh Ma Thần mở lời hỏi.

"Các ngươi có biết vì sao chúng ta phải phong ấn Thiên Ý của phàm gian giới không?" "Vì sao?" "Bởi vì…." Lời nói của Nhân Duyên ngừng lại, sau đó mở lời nói: "Chúng ta trên thân Nhân Gian Giới, cảm nhận được điều bất an, nếu đơn thuần chỉ là một vị đồng loại, chúng ta hoàn toàn không cần thiết phải bóp chết y ngay từ trong trứng nước." "Có lẽ, có lẽ Nhân Gian Giới còn quan trọng hơn tất cả các Thiên Giới, Ma Uyên." …..

“Nhân Gian Giới quan trọng hơn Thiên Giới, Ma Uyên?” Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, nhìn Thiên Ý mơ hồ bị phong ấn trước mặt, rơi vào nghi hoặc.

Cùng với y, Dương Mi lão tổ, Sinh Tử Ma Thần và các cường giả khác đang động thủ với Thiên Ý mơ hồ, cũng đều rơi vào nghi hoặc.

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ….” Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, trong lòng có điều lĩnh ngộ: “Có lẽ, bí mật đều nằm trong Thiên Ý mơ hồ kia.” “Thời Thần ở đâu?” Nghe lời này, Dương Mi lão tổ trong lòng có điều lĩnh ngộ, lập tức mở lời nói: “Ta có thể giúp ngươi liên hệ, có điều tu vi của ta vẫn chưa khôi phục, e rằng sẽ phải trả giá không nhỏ.” “Không sao, chẳng qua chỉ là phân thân mà thôi, đến lúc đó ta có thể hứa hẹn đủ lợi ích.” Lăng Tiêu lập tức mở lời.

Dương Mi lão tổ và Thời Thần đã hợp tác từ lâu, nếu do vị Không Gian Ma Thần này đưa ra yêu cầu, Lăng Tiêu nghĩ khả năng thành công cũng sẽ cao hơn một chút.

Chỉ một lát sau, Thời Thần ở xa Hắc Thiên Ma Uyên thông qua mạng lưới nhân quả, đã biết được những lời Nhân Duyên nói.

Đồng thời, một đạo ý niệm thuận theo mạng lưới nhân quả rời khỏi Nhân Gian Giới, dễ dàng đến trước mặt Thời Thần.

Nếu theo lẽ thường, dù là ý niệm, e rằng cũng khó mà rời khỏi đại trận cấm tuyệt bên ngoài Nhân Gian Giới.

Nhưng may mắn có Nhân Duyên, một trong Cửu vị Chân Thần, âm thầm giúp đỡ, che mắt thiên cơ, thì đó không còn là vấn đề nữa.

Bóng người Lăng Tiêu hiện ra trước mặt Thời Thần, cười mở lời: “Đã suy nghĩ thế nào rồi?” “Ta đồng ý.” Thời Thần lập tức gật đầu: “Nhớ kỹ lời hứa của ngươi.” “Yên tâm, yên tâm.” “Vậy thì đến đi.” Thời Thần nâng tay lên, lập tức một tay tóm Lăng Tiêu vào lòng bàn

tay, đồng thời, một luồng pháp tắc thời gian tương đương cấp bậc Đại La Kim Tiên lan tràn ra!

Nhưng lúc này, phân thân của Thời Thần, không phải là muốn thi triển thần thông gì.

Ý niệm của y nhanh chóng bay vút lên, đặt chân vào dòng sông thời gian.

Mỗi một Hỗn Độn thế giới đều có chung dòng sông thời gian, phương thiên địa này, cũng tuyệt không ngoại lệ.

Lúc này, trên bầu trời Hắc Thiên Ma Uyên, từng đạo sét bao phủ, dường như muốn xé rách thiên địa, vạn vật bắt đầu lay động, trở nên mơ hồ vô cùng, và trong mơ hồ, dòng sông thời gian hư ảo giáng lâm!

Trong gần như tức thì, một bóng người hư ảo trong suốt, phảng phất như tách rời khỏi vạn vật chúng sinh, bước ra từ sâu thẳm Hắc Thiên Ma Uyên, lập tức đến vị trí của Thời Thần.

"Chuyện gì đã xảy ra!?" Y cảm nhận được ở đây, dường như có một luồng sức mạnh hoàn toàn khác biệt đang tỏa ra, bản chất cao cấp, thậm chí còn mạnh hơn y vài phần.

"Có thứ gì đó tiềm nhập vào Hắc Thiên Ma Uyên của ta?" Bóng đen kia suy nghĩ một lát, liền khoanh chân ngồi xuống, ngay tại chỗ này chờ đợi.

Chương 979

Còn trong dòng sông thời gian.

Một luồng ánh sáng ngược dòng đi lên, mang theo ý chí của Lăng Tiêu hướng về quá khứ.

Và nơi đây, chính là quang âm của phương Hỗn Độn thế giới này!

Lăng Tiêu phủ khám dòng sông quang âm, nhìn thấy rất nhiều nội dung, bao gồm vô số trận đại chiến thần ma, Nhân Gian Giới bị diệt thế, vô số sinh linh bắt đầu lại… Vạn vật không ngừng luân chuyển, tốc độ tiến lên của Thời Thần càng lúc càng chậm, đến cuối cùng, càng chậm đến cực điểm, phảng phất như đang lội bùn.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng lại một lần nữa tỏa ra, Thời Thần lập tức bạo tạc, ý chí của Lăng Tiêu được bảo tồn trong đó phảng phất như được trợ lực, một lần nữa cấp tốc hướng về thượng nguồn dòng sông thời gian mà đi!

"Sắp đến rồi!" Lăng Tiêu vận dụng pháp tắc thời gian mà mình lĩnh ngộ, cố gắng đi xa nhất có thể.

Rất nhanh, ý chí của Lăng Tiêu liền đến căn nguyên thời gian, cũng chính là nơi Thiên Địa trước khi Cửu Phương Thiên Giới, Cửu Phương Ma Uyên, và Nhân Gian Giới khai tịch.

"Nơi này là…." Ý niệm của Lăng Tiêu dung nhập vào đoạn lịch sử này, nhìn thấy Hỗn Độn mênh mông, cũng nhìn thấy một bóng người hùng vĩ tồn tại trước thuở khai thiên lập địa.

Đó không phải là thân ảnh của nhân tộc, có hàng nghìn cánh tay, dung mạo mơ hồ, tản phát ra khí tức cảnh giới Đại Đạo, chỉ cần tồn tại, liền có thể định trụ càn khôn Hỗn Độn.

Chính là vị Tổ Thần khai thiên đó!

Trong khoảnh khắc, thân thể của vị Tổ Thần này khẽ run rẩy, cuối cùng đột nhiên bạo tạc, một khối máu thịt rơi vào Hỗn Độn, hóa thành luồng nguyên khí đầu tiên giữa thiên địa.

Chỉ trong tức thì, luồng nguyên khí này liền chậm rãi tỏa ra, phảng phất như cắm rễ vào Hỗn Độn, đang thai nghén điều gì đó.

Không chỉ vậy, trên thân thể của vị Tổ Thần này bắt đầu không ngừng bạo tạc ra máu thịt, cuối cùng rơi xuống Hỗn Độn, hóa thành một phương thế giới này đến phương thế giới khác.

"Đây chính là nguồn gốc của Thiên Giới và Ma Uyên?" Lăng Tiêu nhìn mà như có điều suy tư.

Trải qua rất lâu, Thiên Giới và Ma Uyên đều đã được khai tịch hoàn toàn, nhưng trên người vị Tổ Thần này lại không còn một chỗ nào nguyên vẹn, chỉ còn lại thân thể nát bươn!

"Tiếp theo, cứ để ta tĩnh tâm chờ đợi thôi!" Ong!

Sau khi khai tịch xong tất cả, vị Tổ Thần kia lung lay, sau đó cứng đờ rơi xuống Hỗn Độn!

Phốc!

Máu tươi không ngừng chảy ra, thi thể của vị Tổ Thần kia bắt đầu biến hóa từng tấc một, sâu bên trong sự u ám, phảng phất có một phương thiên địa chậm rãi hình thành!

Thì ra, Nhân Gian Giới, là do nhục thân của vị Tổ Thần này hóa thành!

Lại trải qua vô số năm, thời gian chậm rãi trôi qua, trong mỗi phương Thiên Giới và Ma Uyên đều thai nghén ra những cường giả hùng mạnh, mười tám vị Ma Thần đồng thời xuất hiện ở đây!

Trong đó, chính là vị Nhân Duyên kia.

"Quả nhiên." Lăng Tiêu trong lòng khẽ động, lập tức có điều lĩnh ngộ, sau đó liền nhìn thấy những Ma Thần kia liên thủ phong ấn Thiên Ý Nhân Gian, khiến Nhân Gian Giới cho đến bây giờ, vẫn khó mà xuất hiện một cường giả cảnh giới Hợp Đạo.

"Thì ra là thế." Ý niệm của Lăng Tiêu tồn tại trong quá khứ, sau khi có điều lĩnh ngộ, liền từ bỏ việc duy trì, mặc cho dòng sông thời gian cuốn mình trôi xuống!

Trong gần như tức thì, Lăng Tiêu đã bị cuốn đến hạ du, cũng chính là thời gian hiện tại.

"Thú vị thật, thì ra lịch sử của phương thiên địa này là như vậy." Lăng Tiêu trong lòng có điều minh bạch, ý niệm đó lập tức quay trở về hiện thực.

Ý niệm vừa hiện ra, một bàn tay hư ảo liền đánh tới, trong khoảnh khắc tóm chặt lấy sợi nguyên thần của Lăng Tiêu!

Kẻ ra tay, chính là Huyền U Cổ Ma, một trong mấy vị Chân Ma!

Tuy nhiên, còn chưa đợi y bắt lấy sợi ý niệm này, y liền mơ hồ biến mất, không rõ tung tích.

"Thì ra là thế, thì ra là thế!" Lăng Tiêu chậm rãi mở mắt, lộ ra vẻ bừng tỉnh.

"Thế nào rồi?" Những cường giả còn lại lần lượt ngẩng đầu nhìn tới, mở lời hỏi.

"Vừa rồi, ta đã đi tìm Thời Thần, muốn mượn sức mạnh của y để đi đến căn nguyên thế gian, quan sát cảnh tượng khai tịch của phương thiên địa này." "Quả nhiên không sai, ta đã tìm thấy, tìm thấy một vài manh mối liên quan đến vị Tổ Thần kia!" Lời vừa dứt, Lăng Tiêu nâng bàn tay lên, một luồng lưu quang tán ra, trong lòng của chúng

cường giả có mặt đều bừng tỉnh.

"Chỉ đáng tiếc, khi ta hồi tố thời gian đến thuở khai thiên lập địa, Thời Thần vì giúp ta, gần như đã tiêu hao hết tu vi của phân thân y." Lăng Tiêu mở lời nói.

"Chỉ cần chúng ta có thể đạt được lợi ích cuối cùng, những sự trả giá này, cũng chẳng đáng là gì." Dương Mi lão tổ khẽ vuốt râu dài, mở lời nói.

"Tự nhiên." Lăng Tiêu gật đầu, rất đồng tình.

"Được rồi, kế hoạch cần thay đổi một chút, chúng ta phải cố gắng hết sức trước trận đại chiến thần ma tiếp theo, tu luyện đến cảnh giới Đạo Quân." Lăng Tiêu lớn tiếng mở lời, mọi người đều gật đầu. …..

Thời gian thoảng qua, gần hai ngàn năm quang âm trôi đi, các loại tài nguyên ở Nhân Gian Giới vẫn không ngừng phun trào, nhiều cường giả từng giờ từng phút đều đang thăng cấp tu vi bản thân.

So với hai ngàn năm trước, số lượng cao thủ cường giả ở Nhân Gian Giới gần như tăng gấp bội!

Riêng cảnh giới Đạo Quân, đã bành trướng đến con số đáng sợ là hơn mười vị!

Bên dưới Đế Quân, Chân Quân thì không kể xiết!

"Đúng là đáng ngưỡng mộ những sinh linh của phàm gian giới này." Trong Vạn Cổ Thiên Giới, một đạo ý niệm thủy chung chú thị Nhân Gian Giới.

Hung Yêu ẩn mình trong động thiên của mình ở Vạn Cổ Thiên Giới, nhìn Nhân Gian Giới, trong lòng tràn ngập khát vọng.

Y cũng xuất thân từ Nhân Gian Giới.

Chỉ có điều mấy chục vạn năm trước, y đã đầu hàng dưới trướng

vị Chân Thần của Vạn Cổ Thiên Giới.

Đây vốn là con đường duy nhất để nhiều đại năng cường giả của phàm gian giới tiến thêm một bước.

Bây giờ, y cũng biết chuyện xảy ra ở phàm gian giới mấy ngàn năm trước: một truyền thừa tên là "Hồng Hoang" xuất hiện, khiến tất cả mọi người đều có khả năng thay đổi giới hạn tiềm lực của bản thân, thậm chí đột phá đến cảnh giới thần ma!

Tuy nhiên, điều này không nghi ngờ gì đã chọc giận ranh giới cuối cùng chung của Cửu Phương Thiên Giới và Cửu Phương Ma Uyên.

Chỉ mấy ngày sau, Thần Ma liên thủ, trực tiếp phong tỏa toàn bộ Nhân Gian Giới, chỉ cho phép đi vào, không cho phép đi ra!

"Nếu ta có thể có được pháp môn bù đắp căn cơ, tiến thêm một bước, ta nguyện ý dùng tất cả để trao đổi!" Trong mắt y xẹt qua vài phần khát vọng.

Sau khi đầu hàng dưới trướng một vị Chân Thần, đặt chân vào cảnh giới Đạo Quân, Hung Yêu vốn cho rằng mình đã đi đến cực hạn của tu hành.

Nhưng truyền thừa Hồng Hoang xuất thế, khiến y biết rằng phía trước vẫn còn đường để đi, cảnh giới vẫn có thể thăng tiến!

Điều này khiến y làm sao có thể nhẫn nhịn?

Nếu có thể, y nguyện ý không chút do dự từ bỏ tất cả, để đổi lấy khả năng đột phá.

"Chỉ đáng tiếc, bất kỳ ai dám tiếp cận Nhân Gian Giới, tất nhiên sẽ bị các bệ hạ giết chết." Hung Yêu thần sắc ngưng trọng.

Ngay lúc này, y đột nhiên ý niệm khẽ động, cảm nhận được trong Hỗn Độn bên ngoài động thiên của mình, dường như có thứ gì đó

đang trôi qua!

"Thứ gì?" Hung Yêu trong lòng kinh hãi, cảm nhận được một tia vận vị khác thường, lập tức phân ra một phần ý niệm, tiềm nhập vào Hỗn Độn.

Sau đó, y liền nhìn thấy một mảnh gạch vụn tàn phá.

"Đây…." Trong mảnh gạch vụn đó, mơ hồ có tiếng tụng kinh vang lên, tản phát ra đạo vận huyền diệu khó tả.

Chương 980

Hung Yêu toàn thân run lên, sau đó trong lòng đột nhiên hiện lên một tin đồn: "Tương truyền, truyền thừa Hồng Hoang Tử Tiêu Cung sau khi giảng đạo kết thúc, liền bị một vị bệ hạ nào đó tìm đến tận cửa, trực tiếp hủy diệt nó trong Hỗn Độn." "Chẳng lẽ, vật này chính là mảnh vỡ còn sót lại của Tử Tiêu Cung?!" Hung Yêu lập tức thăm dò xung quanh, phát hiện không có ý niệm nào khác lưu lại, trong lòng lập tức cuồng hỉ, vội vàng mang khối gạch vụn đó vào động thiên của mình.

Trong mấy năm tiếp theo, y thành kính tham ngộ, lại từ đó lĩnh ngộ ra pháp môn mà mình cần!

Trong đó, thậm chí còn có bí quyết đột phá đến cảnh giới thần ma!

"Cái này, đây là cơ duyên mà ta có thể đạt được sao?!" Lúc này, không chỉ Hung Yêu, trong Cửu Phương Thiên Giới và Cửu Xứ Ma Uyên, không ít cường giả cũng nhờ những sự trùng hợp như vậy mà đạt được pháp môn đột phá.

Tất cả đều diễn ra lặng lẽ, không hề gây ra phản ứng hay sự chú ý của những người khác.

Sau khi có được những bảo vật này, bọn họ không chút do dự mà làm cùng một việc: che giấu sự việc này, và luyện hóa bảo vật!

Ngay cả khi bọn họ có lẽ trung thành với Thần Ma, cũng đều đưa ra lựa chọn tương tự.

Không nghi ngờ gì, nếu chuyện này bị người khác biết, bọn họ chỉ có một con đường chết mà thôi!

Nhưng bọn họ không biết, có mấy đôi mắt, đang chú thị bọn họ

thu nhận những thứ đó.

Ở sâu nhất trong Nhân Duyên Thiên Giới, Nhân Duyên thao túng nhân quả, khiến tất cả diễn ra cực kỳ bình thường và hợp lý, không bị những tồn tại khác phát giác.

Và bên cạnh y, đứng là mấy vị Hỗn Độn Ma Thần khác.

Không sai!

Chính là Nhân Duyên, một trong Cửu vị Chân Thần, tự mình ra tay truyền bá những pháp môn này.

"Thú vị thật, các ngươi nói xem, liệu có ai sẽ nhân cơ hội trận đại chiến thần ma lần này, đột phá đến cảnh giới cao hơn không?" Nhân Duyên mở lời nói.

"Tự nhiên sẽ có." Túc Mệnh khẽ gật đầu: "Vì muốn thoát khỏi sự ràng buộc của số mệnh, rất nhiều người có lẽ nguyện ý trả giá tất cả." "Nếu đã như vậy, thì tốt nhất, ta cũng muốn xem, trước khi mọi thứ kết thúc, liệu có ai có thể đạt đến cảnh giới như chúng ta không." Nhân Duyên cười lớn, trong mắt tràn đầy sự tò mò, phảng phất như một người ngoài cuộc không liên quan gì. …..

Sau đó, lại mấy ngàn năm quang âm trôi đi.

Theo thời gian trôi chảy, số lượng cường giả ở Nhân Gian Giới tiếp tục phun trào, xuất hiện vài vị cường giả có tu vi đạt đến đỉnh phong cảnh giới Đạo Quân.

Phảng phất như khí vận đồng bộ, trong Thiên Giới và Ma Uyên, cũng lần lượt xuất hiện rất nhiều cường giả.

Trong một thời gian, số lượng cường giả của mười chín phương thiên địa này, đạt đến đỉnh phong từ xưa đến nay!

Lúc này, khoảng cách từ khi Lăng Tiêu và các cường giả Hỗn Độn

Ma Thần lặng lẽ tiềm nhập vào phương thiên địa này, đã gần chín ngàn năm!

Nhân Gian Giới, Đại Viêm Vương Triều.

Trong quốc đô, tất cả đại trận bao phủ nơi đây đều được kích hoạt, khí vận hoàng triều bị triệt để kích phát, những hộ vệ rõ ràng và ẩn mình cũng lần lượt ra tay giới bị.

Oanh!

Một luồng khí tức mênh mông xông thẳng lên trời, cuồn cuộn mãnh liệt, thậm chí tất cả cường giả của Nhân Gian Giới đều có cảm ứng!

Ở sâu nhất trong quốc đô, khai quốc Thái tổ Đại Viêm Vương Triều khoanh chân ngồi, vô số linh lực hội tụ vào trong cơ thể y, pháp tắc mà y lĩnh ngộ cũng lan tràn ra, vặn vẹo và can thiệp vào phương thiên địa này.

Rõ ràng và ẩn mình, vô số ánh mắt chú thị tới, nhưng lúc này, không có bất kỳ cường giả nào muốn ra tay ngăn cản!

Khí tức trong cơ thể Viêm Ly mênh mông, hiển hóa ra thiên địa nhân tộc vô biên, khí thế gần như tăng lên theo cấp số nhân!

Trạng thái này duy trì đủ chín ngày chín đêm, tất cả mới một lần nữa bình phục lại!

Lúc này, tu vi và trạng thái của Viêm Ly, đã đạt đến cảnh giới Đạo Quân đỉnh phong từ trước đến nay!

Hao phí vô số tài nguyên, trải qua gần vạn năm khổ tu, y cuối cùng đã đặt chân vào tầng thứ Đạo Quân, cảnh giới của y tương đương với Thánh Nhân thời kỳ Hồng Hoang.

Thu liễm tất cả khí tức, Viêm Ly một lần nữa khôi phục kích

thước người thường.

"Hô!" Khẽ thở ra một luồng trọc khí, vị cường giả cấp Đạo Quân này phủ thị thiên địa, trong lòng tràn ngập đắc ý.

Đã đột phá rồi!

Bức tường cảnh giới đã chế ước y vô số vạn năm cuối cùng đã bị y đột phá rồi!

Y nâng tay vung lên, tất cả phong cấm trên bầu trời Viêm Đô đều bị giải trừ.

"Chúc mừng Đạo hữu đột phá cảnh giới!" "Vạn năm có lẻ, Đạo hữu cũng đã đặt chân vào cảnh giới tương đồng với chúng ta." "Chúc mừng, chúc mừng!" …..

Nghe những âm thanh đó, trên mặt Viêm Ly lộ ra vài phần đắc ý.

"Mưu đồ bấy lâu, chỉ chờ sáng nay, đột phá Đạo Quân!" Ngay khi y định nói vài lời xã giao, một luồng sức mạnh mênh mông càn quét toàn bộ Nhân Gian Giới.

Trong gần như tức thì, tất cả cường giả từ Chân Quân trở lên ở Nhân Gian Giới đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt xẹt qua vài phần nghi hoặc.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới sự chứng kiến của vô số cường giả, đại trận cấm tuyệt đã phong tỏa Nhân Gian Giới gần vạn năm, đột nhiên từng chút một tan rã.

"Cái này, cái này đã xảy ra chuyện gì!?" Và chỉ một lát sau, không chỉ cường giả từ Chân Quân trở lên, mà phàm là tất cả sinh linh ở Nhân Gian Giới, chỉ cần ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy đại trận tan rã!

"Cái này chẳng lẽ là…." Trong mắt Viêm Ly vừa mới đột phá

cảnh giới tràn ngập vẻ kinh hãi, y lập tức, trong đầu hiện lên một đáp án!

"Đại trận cấm tuyệt đã giải trừ, vậy, vậy chẳng phải nói đại chiến thần ma đã khai mở sao?!" Đồng tử co rút lại, trong gần như tức thì, Viêm Ly chợt nâng tay lên, pháp lực gần như vô cùng vô tận từ trong cơ thể y tuôn trào ra.

Và không chỉ y, nhiều cường giả của toàn bộ Nhân Gian Giới đồng loạt ra tay, sức mạnh tích lũy vô số năm của thế gian bùng nổ, lại hình thành một tầng đại trận khác!

Và gần như trong khoảnh khắc, trong Hỗn Độn bên ngoài, lập tức có vô số liệt diễm từ trên bầu trời bùng phát, giống như vẫn thạch, bao phủ toàn bộ nhân thế!

Một giọng nói ngông cuồng đến cực điểm chợt vang vọng: "Phụng mệnh Xích Viêm Thiên Chủ, diệt tuyệt nhân thế gian!" Thiên Ưu một thân hắc bào, đứng đón gió, và bên cạnh y là nhiều cường giả khác đến từ Đại Xích Thiên Giới.

Bọn họ đồng thời ra tay, xích diễm gần như bao trùm toàn bộ nhân thế, vô số sinh linh trong khoảnh khắc này chết hàng loạt!

"Khốn kiếp!" Viêm Ly hít sâu một hơi, vô số liệt diễm bị y nuốt vào trong cơ thể.

Và ngay lúc này, ở Đông Hải Nhân Gian Giới, từng tiếng rồng gầm vang lên, gào thét trên bầu trời.

Oanh!

Mặt nước Đông Hải chợt vỡ ra, một Long Cung mênh mông vô ngần, tản phát ra vô số ánh sáng rực rỡ từ trong nước vọt lên.

Và sâu trong Long Cung, một bóng người đầu rồng thân người nhìn chằm chằm bầu trời.

Vạn Long Đạo Quân!

Một cường giả cấp Đạo Quân vẫn luôn ẩn mình trong nhân thế gian.

Và trong gần vạn năm qua, đã bù đắp căn cơ của mình, tu vi bản thân càng tiến thêm một bước!

Y nâng tay lên, thủy linh chi lực mênh mông từ Đông Hải cuồn cuộn không ngừng dâng trào ra, sau đó hóa thành một màn nước, cách ly vô số hỏa diễm kia.

"Đồ súc sinh, nhiều sinh linh như vậy, cứ để các ngươi tùy ý đồ sát sao?" Vạn Long Đạo Quân chửi rủa.

"Thì sao chứ?" Thiên Ưu khoanh tay trước ngực, cười lạnh không ngừng mở lời: "Hôm nay đại chiến thần ma khai mở, tất cả các ngươi đều phải chết, bất kể là Thiên Giới, hay là Ma Uyên, đều sẽ diệt sát các ngươi ngay lập tức!" "Cái gì!?" Nghe lời này, vô số sinh linh ở Nhân Gian Giới trong lòng lập tức tuyệt vọng.

Chương 981

Diệt thế!

Thần Ma đồng loạt ra tay diệt thế!

Và ngay lúc này, trong Hỗn Độn, từng tồn tại một mênh mông kéo đến, khí tức pháp tắc khác nhau, bao vây toàn bộ nhân thế gian.

Và số lượng cường giả đó cộng lại, riêng cường giả tầng thứ Đạo Quân, đã gần chín mươi vị.

Còn Nhân Gian Giới dù trải qua vạn năm phát triển, cũng chỉ có vỏn vẹn hơn mười vị mà thôi.

"Khốn kiếp!" Sắc mặt Viêm Ly tái nhợt, phẫn nộ đến ghê rợn.

Y không cam tâm!

Y khó khăn lắm mới đột phá đến cảnh giới Đạo Quân, cách cảnh giới thần ma kia có lẽ cũng không xa, lại thực sự phải chết ở đây!

Lúc này, không biết có bao nhiêu sinh linh quỳ rạp xuống đất, muốn cầu xin sống sót.

Tuy nhiên, đây là trận đại chiến sinh linh phổ biến nhất, vừa mới bắt đầu, đã chết hơn một nửa.

Bất kể là Thần hay Ma, đều không quan trọng.

Bọn họ tuyệt đối không cho phép pháp môn của Nhân Gian Giới lưu truyền đến Thiên Giới và Ma Uyên.

Khoảnh khắc tiếp theo, đại chiến bùng phát!

Vô số cường giả nhân thế gian tương tàn, cường giả tầng thứ Thần Quân lần lượt vẫn lạc, sao băng như mưa.

Còn những cường giả đỉnh cấp nhân thế gian, Đế Quân và Đạo Quân, lập tức bị gần gấp mấy lần kẻ địch vây công.

Nếu không phải Thiên Ý mơ hồ của Nhân Gian Giới vẫn còn hạn chế những kẻ ngoại lai kia, e rằng những cường giả bản xứ nhân thế gian này, đã vẫn lạc hơn một nửa rồi.

Đồng thời, phía sau những cường giả này, sâu trong Hỗn Độn, còn tiềm phục từng tôn tồn tại hùng vĩ cường đại đến cực điểm.

Và những kẻ đó tự nhiên chính là chủ nhân của các Đại Thiên Giới và Ma Uyên.

Xích Viêm Thiên Chủ nhìn động tĩnh nhân thế gian, cười lạnh một tiếng: "Chẳng qua chỉ là vỏn vẹn vạn năm mà thôi, lại muốn siêu thoát sự khống chế của chúng ta, thật sự là ngu không thể tả." Nghe lời này, ở Hỗn Độn xa xa, một tồn tại bị bao phủ bởi vực sâu tối tăm a a cười một tiếng, "Không sai, chúng ta tích lũy vô số năm tháng, bọn chúng dù có công pháp kia, cũng chẳng qua là châu chấu đá xe." "Không sai không sai, trận đại chiến lần này, không cần diệt sát, cũng thật sự là bọn chúng tự tìm đường chết." Nhiều Thần Ma đều có sự mặc khải riêng.

Dù sao bọn họ đều là bất tử bất diệt, dựa vào Thiên Giới hoặc Ma Uyên, thay vì mắt thấy thần ma hậu thiên xuất hiện, chi bằng tạm thời dừng tay, hủy diệt toàn bộ Nhân Gian Giới.

Và quả nhiên, theo một lượng lớn cường giả Thiên Giới và Ma Uyên tiến vào, một lượng lớn sinh linh Nhân Gian Giới bị diệt sát.

Và ngay lúc này, ở một khu vực Hỗn Độn khác, dưới sự che đậy của Nhân Duyên, Lăng Tiêu, Dương Mi lão tổ, Sinh Tử Ma Thần và các cường giả khác ngồi khoanh chân trong Hỗn Độn, tĩnh lặng chứng kiến thần ma diệt thế.

“Đúng là sốt ruột không chịu nổi, nhưng điều này cũng đúng.” Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, cười ha ha mở lời.

Lúc này bọn họ đều đã tu đến cảnh giới Thánh Nhân, tu vi thâm hậu, vả lại còn nhận được sự viện trợ của bản thể ở thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang, thủ đoạn đã vượt xa Thánh Nhân bình thường.

Và ở lần hồi tố thời gian trước, đến thuở khai thiên lập địa, bọn họ đã có kế hoạch.

Vận Mệnh Ma Thần ngẩng đầu nhìn về phía Nhân Duyên, mở lời nói: “Đã chuẩn bị thế nào rồi, có nên động thủ ngay bây giờ không?” “Được, bây giờ động thủ!” Nhân Duyên hóa thân thành lão giả bình thường lộ ra nụ cười hiểm ác, mở lời nói: “Ta muốn xem, lát nữa đối mặt với tình huống đó, mấy vị đồng liêu của ta, sẽ có hành động gì.” Đồng thời, y vươn tay ra cùng Vận Mệnh, Túc Mệnh, Nhân Quả ba vị Hỗn Độn Ma Thần cùng nhau ba động nhân quả. …..

Trong chiến trường Viêm Đô.

Viêm Ly toàn thân đẫm máu, trên người đầy những vết thương, pháp tắc hỗn loạn vô tự từng chút một xé rách thân thể y.

Lúc này, xung quanh Viêm Ly có bảy vị cường giả cấp Đạo Quân.

“Đạo hữu, chi bằng bây giờ bó tay chịu chết, biết đâu còn được chết thống khoái!” Vạn Quỷ Đạo Quân xuất hiện từ Hắc Thiên Ma Uyên lạnh lùng nhìn chằm chằm Viêm Ly, mở lời nói: “Chỉ đáng tiếc, trên có lệnh, tất cả sinh linh của Nhân Gian Giới các ngươi đều phải thần hồn câu diệt.” “Ha ha ha, ngoan ngoãn chịu chết đi!” “Chỉ đáng tiếc, đây lại là thi thể cấp Đạo Quân.” …..

Viêm Ly nghe những lời châm chọc bên tai, nghiến chặt răng.

“Lão tử thà chiến tử, cũng tuyệt đối không bó tay chịu chết!” Y chợt ra tay, trong cơ thể lập tức bay ra một vầng mặt trời, rực lửa vô

cùng, sau đó đột nhiên bành trướng ra, tản phát ra uy áp cực kỳ đáng sợ!

Y muốn tự bạo bản mệnh thần binh để liều mạng!

Và nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của mấy vị Đạo Quân còn lại vô cùng trịnh trọng, tùy thời chuẩn bị ra tay chống đỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, bảo vật tương đương Tiên Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo kia lập tức bạo tạc, vô số vầng sáng chợt bùng phát!

Bảy vị Đạo Quân đang vây công y bảo vệ bản thân, liên tục lùi về sau.

Viêm Ly thổ huyết, khí tức đột ngột suy yếu, sau đó không chút do dự mà lao về phía một trong số các Đạo Quân, giang rộng hai tay!

Tự bạo!

Y dù chết, cũng muốn kéo những kẻ chó má của Thiên Giới Ma Uyên này cùng chết!

Và lúc này, vị Đạo Quân bị y nhắm đến sắc mặt biến đổi, hoảng loạn cực độ mà lùi lại.

"Sợ rồi sao?" Viêm Ly lớn tiếng cười, và ngay khi y sắp tự bạo, đột nhiên toàn thân run lên, trên mặt lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Bởi vì vừa rồi, y cảm nhận được một tia khí tức kỳ dị!

Mà luồng khí tức đó chính là từ trên người vị Đạo Quân bị y nhắm đến truyền ra!

Và không chỉ y, các Đạo Quân khác đang vây công cũng đều sắc mặt kịch biến.

"Cự Nha, ngươi lại cũng lén lút học môn công pháp kia!" "Hay lắm, lại dám lén lút phản bội Bệ Hạ!" "Bệ Hạ có lệnh, phàm là kẻ tu hành môn công pháp đó đều phải chết!" …..

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt vị Đạo Quân tên là Cự Nha khó coi vô cùng.

Ba ngàn năm trước, y ngao du Hỗn Độn, đi đến Thiên Giới khác thăm bạn, kết quả ngẫu nhiên trong Hỗn Độn gặp được một khối mảnh vỡ.

Và trong khối mảnh vỡ đó lại ẩn chứa phương pháp bù đắp căn cơ và đột phá cảnh giới thần ma!

Sau đó, dưới sự thúc đẩy của lòng tham, Cự Nha lựa chọn tu hành những công pháp đó, bù đắp căn cơ, quả nhiên tu vi đại tăng!

"Một khi bị người khác phát hiện, tất nhiên là chết không có chỗ chôn!" Y đã đặt từng tầng phong ấn trên người mình, để đề phòng bị người khác thăm dò.

Kết quả vừa rồi Viêm Ly tự bạo thần binh của mình, dẫn đến phong ấn trên người y bị giải trừ!

"Xong rồi!" Cự Nha không chút do dự liền muốn bỏ chạy, lập tức bị những đồng bạn trước đó chặn lại.

"Ngươi không thể đi!" "Cút ngay cho lão tử!" Cự Nha chợt ra tay, sau lưng hiện ra một cái miệng khổng lồ nuốt trời, trong khoảnh khắc liền giam giữ kẻ đang chặn mình lại.

Sắc mặt của những đồng bạn còn lại đều biến đổi.

"Quả nhiên, ngươi quả nhiên tu vi đại tăng!" Những Đạo Quân Đế Quân của Thiên Giới Ma Uyên này bị kẹt cảnh giới, không biết bao nhiêu năm, một khi có được pháp môn do Lăng Tiêu và các cường giả khác khai tịch, tu vi cảnh giới sẽ lập tức tăng vọt!

Và bây giờ, Cự Nha thậm chí có thể ổn định áp chế được hai vị trong số đó!

Viêm Ly nhìn thấy cảnh này, lớn tiếng cười, cuối cùng mở lời nói: "Đạo hữu, ta đến giúp ngươi!" Y lập tức ra tay, sau đó tiến đến giúp đỡ Cự Nha!

Hai bên địch ta lập tức thay đổi, lập tức biến thành hai đánh sáu.

Chương 982

Cục diện lại một lần nữa rơi vào giằng co.

Tuy nhiên, không nghi ngờ gì, cảnh này lập tức bị các Thần và Ma đang quan chiến trong Hỗn Độn phát giác.

"Những thuộc hạ của chúng ta, có kẻ âm thầm tìm được những pháp môn kia, lén lút tu hành!?" Trong gần như tức thì, bất kể là Thần hay Ma đều đại nộ!

Lại có người lén lút tu hành những công pháp đó sau lưng bọn họ.

Chẳng phải nói, những Đạo Quân Đế Quân đó, có ý đồ lớn hơn bọn họ sao!

"Cứ để ta ra tay đi, những thứ này tuyệt đối không thể qua mắt ta!" Nhân Duyên làm ra vẻ phẫn nộ, mở lời nói: "Có ta ra tay, vận động nhân quả, liền có thể khiến bọn chúng bại lộ." Khoảnh khắc tiếp theo, Nhân Duyên lập tức dẫn động cánh cửa sau đã thiết lập sẵn.

Trong chớp mắt, sắc mặt của một số cường giả như Đạo Quân Đế Quân của nhiều Thiên Giới Ma Uyên kịch biến.

Trong số hơn chín mươi vị Đạo Quân, gần bốn mươi vị có thủ đoạn che giấu trên người mất hiệu lực, khí tức bản thân tiết lộ.

Và bọn họ, đều là vì các loại trùng hợp mà có được phương pháp tu luyện, sau đó âm thầm tiến hành tu luyện.

"Lại có nhiều như vậy sao!?" Xích Viêm Thiên Chủ lập tức bạo nộ vô cùng!

"Đồ súc sinh khốn kiếp, ta muốn diệt chúng!" Các Thần hoặc Ma khác lập tức đại nộ, nhưng lại không có ai xung phong lao vào Nhân Gian Giới để dọn dẹp môn hộ.

Thiên Ý mơ hồ của Nhân Gian Giới vẫn còn tồn tại, thứ đó đối với bọn họ uy hiếp rất lớn, không cần thiết, dù là trong thời gian chiến tranh thần ma, Thần và Ma cũng sẽ không dễ dàng đặt chân vào đó.

Đồng thời, trong Nhân Gian Giới, cục diện lập tức thay đổi.

Những Đế Quân Đạo Quân bị bại lộ tu hành trên người sắc mặt kịch biến, sau đó trong lòng đột nhiên hiện lên vài phần mừng rỡ.

"Những người lén lút tu hành lại nhiều đến vậy sao!?" Ban đầu nhiều cường giả Nhân Gian Giới đều ngớ người.

Từng người đều nghĩ chỉ có mình Nhân Gian Giới mới nghịch lại Thần Ma, chỉ là bọn họ không ngờ, những cường giả ban đầu đến để tiễu trừ bọn họ, lại có một nửa cũng là phản tặc!

Vạn Long Đạo Quân bị hơn mười vị Đạo Quân vây công điên cuồng cười lớn mở lời: "Chư vị, các ngươi đã bại lộ tu vi, chỉ cần dám ra khỏi Nhân Gian Giới, tất nhiên sẽ bị Thần Ma giết chết.

Chi bằng cùng ta liên thủ, cố thủ Nhân Gian, đến lúc đó có Thiên Ý ở đó, cũng có thể chống đỡ Thần Ma!" Và nghe lời này, sắc mặt lão giả hắc bào trước đó dẫn dắt nhiều cường giả vây công Vạn Long Đạo Quân trở nên khó coi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lão giả hắc bào đó không chút do dự mà công kích đồng bạn của mình!

Và nhìn thấy y ra tay, hơn chín mươi vị Đạo Quân lập tức tương tàn.

Cục diện Nhân Gian Giới lại một lần nữa thay đổi!

Sở dĩ bọn họ lén lút tu luyện những công pháp này, chính là khát vọng thăng tiến đến cảnh giới cao hơn.

Dù sao có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, ai lại không minh

ngộ bản thân, minh bạch khát vọng của bản thân?

Nhưng may mắn thay con đường phía trước đã bị chặn, không có cách nào tiến lên!

Nhưng khi vật phẩm có thể tiếp tục con đường tu hành xuất hiện, bọn họ lại làm sao có thể nhịn được?

Vì vậy bọn họ mới mạo hiểm tu luyện những công pháp này.

Hiện tại đã bị bại lộ, bọn họ tự nhiên cũng không ngốc, minh bạch, chỉ cần dám ra khỏi Nhân Gian Giới, tất nhiên là chết!

Ra ngoài là chết?

Vậy thì cứ cố thủ Nhân Gian, phản mẹ nó đi!

Gần như trong khoảnh khắc, cục diện Nhân Gian Giới thay đổi.

Và không nghi ngờ gì, những cường giả tu hành những công pháp kia, giải phóng tiềm lực của bản thân, mạnh hơn rất nhiều so với những Đạo Quân Đế Quân đã sớm tiêu hao.

Và trận giết chóc tranh đấu lần này gần như là một chiều, những cường giả trung thành với Thần Ma chết hàng loạt.

Lúc này, gần hàng trăm Đế Quân, hàng nghìn Chân Quân, còn Thần Quân Thiên Quân thì không kể xiết.

Điều này nếu đặt ở Hồng Hoang, đó chính là thiên địa đại kiếp thực sự, thảm liệt hơn nhiều so với chiến tranh Vu Yêu.

Dù sao chiến tranh Vu Yêu cũng sẽ không có mấy chục Thánh Nhân tương tàn.

Ngoài Hỗn Độn Thiên, chín vị Chân Thần, chín vị Chân Ma nhất thời đều ngây người.

Chuyện gì thế này, phản tặc sao mà nhiều thế?

Gần một nửa số Đế Quân Đạo Quân mà bọn họ phái đi đã lén lút tu hành công pháp đó rồi ư?

Nhất thời, mười mấy vị Thần Ma cảnh giới Hợp Đạo này đều bùng nổ phẫn nộ vô cùng!

Bọn họ đã giám sát phương thế giới Hỗn Độn này vô số năm, ở trên cao ngự trị, những cái gọi là Hậu Thiên sinh linh, Tiên Thiên sinh linh này trong mắt bọn họ, chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi.

Thế mà bây giờ, lũ kiến hôi này lại dám chống đối bọn họ!

"Hỗn xược, quả nhiên là hỗn xược!" Trong số mấy vị Chân Thần kia, một thân ảnh toàn thân dường như do vạn ngàn cây xanh tụ lại mà thành, giận dữ cất tiếng.

"Nếu đã như vậy, bọn chúng tưởng Nhân Gian có thể che chở bọn chúng ư, đó thật sự là quá nực cười!" Xích Viêm Thiên Chủ lạnh lẽo mở lời.

Đại Hắc Thiên Chủ gật đầu: "Không sai, đặc biệt là trong Thần Ma đại chiến, Thiên Ý mờ mịt của Nhân Gian giới bài xích chúng ta không đáng kể." Mấy vị Thần Ma nhìn nhau, trao đổi ý niệm, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Bọn họ nhất định phải tiêu diệt đám sinh linh vọng tưởng bước vào cảnh giới Hợp Đạo kia.

Sở dĩ bình thường bọn họ không lại gần Nhân Gian, chỉ là thuần túy không muốn bị ảnh hưởng bởi Thiên Ý mờ mịt đó mà thôi.

Điều đó đối với những Thần Ma vĩnh hằng trường tồn như bọn họ, cũng có nghĩa là đủ nguy hiểm rồi.

"Bọn chúng trốn trong Nhân Thế Gian, rất tốt, chúng ta sẽ lôi bọn chúng ra hết, rồi cùng nhau diệt thế là được!" Một vị Thần Ma tỏa ra u quang đen kịt, hấp dẫn vạn sự vạn vật xung quanh thậm chí cả Hỗn

Độn, mở miệng nói.

"Thiện." "Đúng vậy." "Tốt." … Nhân Gian giới.

Đại chiến vẫn đang bùng nổ, bốn mươi vị Đạo Quân phản loạn không ngừng xuất thủ, đại chiến liên tiếp bùng phát, những Đạo Quân chưa tu luyện được công pháp kia lúc này chỉ còn lại hơn hai mươi vị.

Tình thế đảo ngược, ban đầu các vị Đạo Quân và Đế Quân của Nhân Gian giới đã gia tăng cuộc săn lùng.

Tu luyện đến cảnh giới này, tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, phải hành động ngay trước khi các cường giả cảnh giới Hợp Đạo kịp phản ứng, nhanh chóng quét sạch Nhân Gian giới.

"Các ngươi cứ ngoan ngoãn từ bỏ nhục thân, vẫn có một tia hy vọng!" Viêm Ly nói trong số đông Đạo Quân.

"Ngươi nằm mơ đi!" Thiên Ưu tử siết chặt Viêm Ly và các cường giả phản bội phe Thần Ma, gầm lên: "Các ngươi đều sẽ chết, tưởng trốn vào Nhân Gian giới sẽ không chết sao, đợi đến khi Chủ Thượng và các tồn tại vĩ đại khác xuất thủ, các ngươi chỉ có một con đường chết!" Lời vừa dứt, Thiên Ưu lộ ra vẻ điên cuồng, sau đó dang rộng hai tay, trực tiếp tự bạo sợi Đế Viêm phân hỏa trong cơ thể.

Ầm!

Uy năng khủng bố nổ tung trong chốc lát, toàn bộ sức mạnh của một Đạo Quân cường giả bùng phát, nhưng lúc này lại bị gần mười vị đồng cấp khác trấn áp!

Đế Viêm cũng đang thể hiện cảnh giới Hợp Đạo, nhưng ngay lập tức bị Thiên Ý mờ mịt trấn áp.

Gần hai ngày một đêm sau, tình thế chiến trường Nhân Gian giới kết thúc, tất cả các Đế Quân và Đạo Quân trung thành với phe Thần Ma đều ngã xuống.

Lúc này, Vạn Long Đạo Quân, Viêm Ly và các cường giả khác đều tụ tập tại bờ Đông Hải.

Chương 983

Chỉ vì đạo trường của Vạn Long Đạo Quân mạnh nhất Nhân Gian giới đặt ở đây, cũng vì Tử Tiêu Cung lần đầu tiên hiện thân ở nơi này.

Lúc này, gần năm mươi vị Đạo Quân tụ tập ở đây, trong mắt Hồng Hoang, đó tương đương với năm mươi vị Thánh Nhân.

"Khụ khụ… Tiếp theo chúng ta nên làm gì, chư vị Đạo hữu?" Vạn Long Đạo Quân dẫn đầu các cường giả bản địa Nhân Gian giới.

"Hừ, vậy đương nhiên là mượn Thiên Ý mờ mịt, tránh né Chủ Thượng của ta, không, là công kích của Đại Hắc Thiên Chủ." Một vị Đạo Quân thân ảnh mờ mịt, giống như quỷ mị, mở miệng nói.

Nghe vậy, các cường giả Đạo Quân khác trong tràng cũng đều gật đầu đồng ý.

Bọn họ hiện tại có thể chống lại cường giả cảnh giới Hợp Đạo, thì chỉ có thể dựa vào Thiên Ý mờ mịt mà thôi.

"Chúng ta có nhiều cường giả như vậy, tuy rằng nói cùng nhau ra tay, cũng chưa chắc đã có thể đánh lui một vị Thần Ma, nhưng chúng ta có lẽ có thể cưỡi phương Đại Thiên Thế Giới này rời đi." Một vị Đạo Quân hình rắn trong tràng chậm rãi mở miệng.

"Không sai, chúng ta…" Trong số đó có một vị Đạo Quân đang định mở miệng, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngước nhìn bầu trời không vết, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Trên bầu trời xuất hiện từng vết nứt, giống như một tấm gương bị đập vỡ!

Trời vỡ rồi!

Gần như trong nháy mắt, bầu trời Nhân Gian giới lập tức vỡ vụn,

Hỗn Độn từ đó tuôn ra, điên cuồng càn quét và nuốt chửng Nhân Gian giới vô tận.

Vô số sinh linh vốn dựa vào may mắn mà sống sót lại một lần nữa gặp phải đại kiếp, tất cả sinh linh dưới Đại La Kim Tiên đều chết.

Vạn ngàn sinh linh vẫn diệt!

Và đúng lúc này, một ý chí mông lung to lớn, dường như vô sở bất tại, bùng nổ, cuồn cuộn hướng về Hỗn Độn, ẩn ước mang theo sự phẫn nộ!

Thiên Ý mờ mịt!

Nó phẫn nộ trước sự xâm nhập của thế lực ngoại lai đối với chính mình.

Nhưng còn chưa kịp để Thiên Ý mờ mịt này thiết lập lại hàng rào, từ xa trong Hỗn Độn, mười tám phương Đại Thiên Thế Giới xuất hiện!

Đó là chín chỗ Thiên Giới, chín chỗ Ma Uyên!

Khi nhìn thấy cảnh này, không ít cường giả trên Thiên Quân vẫn còn sống đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Thiên Giới và Ma Uyên cùng đến!

"Kẻ phản bội, chết!" Mấy giọng nói khác nhau, nhưng đều lạnh lẽo như băng, vang lên.

Ầm!

Từng vị Ma Thần bước ra từ Đại Thiên Thế Giới của mình, sau đó, các Thần Ma này đồng loạt ra tay, gần như ngay lập tức tấn công Nhân Gian giới.

Tiếng nổ trầm đục vang vọng khắp Nhân Thế Gian, Nhân Gian giới lập tức bị xuyên thủng.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng hỏa diễm đỏ rực từ Xích Viêm Thiên Giới bước ra, thậm chí chống lại sự phản kháng của Thiên Ý mờ mịt, trực tiếp đặt chân vào Nhân Thế Gian.

Và không chỉ có hắn, mười bảy cường giả còn lại lần lượt bước vào Nhân Thế Gian.

Vạn Long Đạo Quân và các cường giả khác nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Lúc này bọn họ đã hiểu, vì sao mình lại có hai ngày một đêm thời gian.

Nguyên nhân là các Thần Ma này muốn cưỡi Đại Thiên Thế Giới mà đến, như vậy dưới sự chống đỡ của hậu phương, sự hạn chế mà bọn họ phải chịu trong Nhân Gian giới sẽ giảm xuống mức cực hạn.

"Chết!" Thiên Ma Chân Chủ trong số chín vị Chân Ma đột nhiên xuất thủ, sau đó nắm lấy một vị Đạo Quân, chỉ khẽ nhấc tay về một cái, vô số vầng sáng lóe lên, vị Đạo Quân kia lập tức bị bóp nát, hóa thành vũng máu.

"Các ngươi tưởng đi đến đây rồi, là có thể sống sót sao?" Cùng lúc đó, các Ma Thần còn lại đã đặt chân vào Nhân Thế Gian, tàn sát Đế Quân Đạo Quân.

Và trong mắt bọn họ, những Đế Quân Đạo Quân đó yếu ớt đến cực điểm, cứ như thể một chạm là vỡ vụn.

Choang!

Xích Viêm Thiên Chủ tùy tay đánh ra một kích, Vạn Long Đạo Quân bị đánh thành mảnh vụn, phải mất mấy chục hơi thở mới miễn cưỡng tái tổ nhục thân.

"Không phải đối thủ, căn bản không phải đối thủ." Vạn Long Đạo Quân này, người đã sống sót từ khi Nhân Gian giới khai thiên lập địa,

lộ ra vẻ tuyệt vọng trong mắt.

Hắn còn chưa từng giao thủ với Thần Ma thật sự, mà đã bị trọng thương đến mức này.

"Ta không vui, ta không cam tâm!" Hắn toàn thân run rẩy, ngước nhìn trời xanh, hai mắt vàng óng chảy ra huyết lệ, toàn thân đầy thương tích.

"Vì sao bọn chúng vĩnh viễn cao cao tại thượng, còn chúng ta thì lại không thể chạm tới!" Khi Vạn Long Đạo Quân bi ai than thở, vô số cường giả ngã xuống, mất đi sinh mệnh, từng người từng người bỏ mạng.

Không chỉ nhục thân tan vỡ, ngay cả nguyên thần cũng bị nghiền nát thành mảnh vụn.

Những Thần và Ma đó tuyệt đối sẽ không dừng tay!

Bọn họ sẽ nghiền nát bất kỳ tấc Càn Khôn nào trong Nhân Gian giới, thậm chí sẽ lục soát Hỗn Độn, tuyệt đối không cho phép phương pháp tu hành được truyền ra ngoài.

Nếu thực sự không được, bọn họ cũng không ngại diệt luôn thế giới của chính mình.

"Rống!" Vạn Long Đạo Quân bi thương gầm lên một tiếng, lắc mình một cái, hóa thành Chân Long chi khu vạn trượng, sau đó cuồn cuộn lao về phía một vị Thần Ma.

"Tỳ phù hám thụ, ngu không thể tả." Vị Thần Ma kia giơ tay chỉ một ngón, ngay khoảnh khắc tiếp theo, nhục thân của Vạn Long Đạo Quân lập tức tan vỡ, sau đó nguyên thần cũng dần dần tịch diệt.

Và đúng lúc sắp hoàn toàn tan biến đó, Vạn Long Đạo Quân bật cười lớn.

“Đồ hèn, nếu là đồng cảnh giới giao chiến, ta nhất định sẽ giết ngươi!” Tuy nhiên, vị Thần Ma đã giết hắn chỉ có vẻ mặt bình thường, “Chỉ tiếc, các ngươi vĩnh viễn không thể có ngày đó.” Vị Thần Ma kia nói xong, sau đó quay người rời đi, tiếp tục đồ sát các Đạo Quân Đế Quân khác.

Cuộc chiến này còn nhanh hơn lần trước, chỉ mất gần nửa ngày, Nhân Gian giới đã không còn bất kỳ sinh mệnh nào, cho dù là các động thiên phúc địa ẩn giấu trong kẽ hở, cũng đều bị phá hủy.

Chỉ trong chốc lát, mười mấy vị Thần Ma kia đã tụ tập lại tại bờ Đông Hải.

“Những kẻ phản nghịch này đã bị diệt trừ, chúng ta có thể rời đi.” “Không sai không sai, đã đến lúc phải đi rồi.” “Đến lúc trở về thế giới của mình, quét sạch lũ phản nghịch!” … Trong hư không, các vị Thần Ma trao đổi ý niệm va chạm.

Và đúng lúc này, vị Nhân Duyên Thiên Chủ kia bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng.

“Không ổn, hình như Thiên Ý mờ mịt có vấn đề.” Nghe vậy, các Ma Thần khác trong lòng giật mình.

Nhân Duyên là tồn tại cảm ứng mọi việc một cách rõ ràng nhất trong số bọn họ, hắn nói có vấn đề, vậy nhất định là có vấn đề.

“Đã xảy ra chuyện gì?” “Cái này thì…” Nhân Duyên nhếch mép cười, dường như đang định mở miệng, nhưng đột nhiên, các Thần Ma trong tràng cũng đều cảm nhận được một luồng khí tức mênh mông.

Luồng khí tức đó hiện hữu trong toàn bộ Nhân Gian giới.

Tuy nhiên, luồng khí tức đó không nhắm vào bất kỳ vị Thần Ma nào, mà giống như sóng triều, không ngừng nổi lên rồi lại lắng xuống, cuốn theo những mảnh hồn phách và nguyên khí của các Đế Quân

Đạo Quân đã ngã xuống.

Tất cả những điều này giống như cá kình nuốt biển, cuồn cuộn không ngừng, lại giống như một sinh linh khát khao không biết bao nhiêu năm tháng, đang há miệng lớn nuốt chửng huyết nhục và dưỡng chất.

"Đây là ai làm!?" Một thân ảnh rực rỡ quang huy, giống như một mặt trời thu nhỏ, mở miệng nói.

Các tồn tại trong tràng đều cảm nhận được Thiên Ý mờ mịt vô sở bất tại kia đã biến mất, thay vào đó là một ý chí khác!

Ý chí đó không có nhiều sức mạnh, cứ như vừa mới sinh ra.

Chương 984

Tuy nhiên, chỉ cần sự tồn tại của nó, sắc mặt của các Thần Ma này đã đại biến, sau đó bọn họ nhìn thấy sự hỗn độn không ngừng lan rộng trong sâu thẳm Nhân Thế Gian!

Nhân Thế Gian sụp đổ rồi!

Từ khi khai thiên lập địa đến nay, chưa từng có cảnh tượng như vậy, Nhân Thế Gian, cùng với chín phương Thiên Giới, chín chỗ Ma Uyên, đều là vĩnh hằng bất diệt!

Không chút do dự, các Thần Ma đó lập tức rút khỏi Nhân Thế Gian, sau đó, bọn họ đứng trên cao trong Hỗn Độn, và nhìn thấy toàn bộ Nhân Thế Gian đột nhiên bị Hỗn Độn nuốt chửng, sau đó nhìn từ xa, nó giống như một phôi thai, đang nuốt lấy tất cả dưỡng chất có thể có được.

Những thứ còn lại sau sự sụp đổ của Nhân Thế Gian, không ngừng co lại rồi lại giãn nở, giống như một trái tim.

Tiếng vang khi giãn nở, giống như nhịp đập đầu tiên khi khai thiên lập địa.

Các Thần Ma đó nhìn những cảnh này, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần sợ hãi khó tả.

"Đã xảy ra chuyện gì, vì sao ta cảm thấy có gì đó không ổn!" "Không sai, có gì đó có thể khiến chúng ta sợ hãi ư?" "Không thể nào, không thể nào!" Các Thần Ma đó ngơ ngác nhìn những cảnh này, giống như những khúc gỗ.

Và cùng lúc đó, trong Hỗn Độn thiên ngoại, một góc bí mật, Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ và những người khác đang chờ

đợi.

"Thú vị." Lăng Tiêu chống cằm, hứng thú dạt dào nhìn, sau đó nói: "Vô số vạn năm tích lũy nội tình phía trước, cộng thêm những tư lương này, vị kia cũng nên tỉnh rồi." "Ha ha!" Thần Nghịch hai mắt sáng rực.

Thân là Hủy Diệt Ma Thần, sự hủy diệt của một phương Đại Thiên Thế Giới và vô số cường giả, vạn ngàn sinh linh, khiến lòng hắn vô cùng vui sướng.

"Sau đó còn có hai màn kịch hay nữa, chư vị cứ xem đi!" Dương Mi Lão Tổ khẽ vuốt chòm râu dài, cười ha ha mở lời.

Các cường giả Hồng Hoang còn lại cũng nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn, trong lòng cũng khá mong chờ cảnh tiếp theo.

Đúng lúc này, Lăng Tiêu giơ tay lên, "Xem kìa, vị kia sắp tỉnh rồi!" … "Hình như, cái gì đó sắp tỉnh rồi!?" Nhân Duyên lộ ra vẻ mặt kinh hãi, nhìn phôi thai do Nhân Thế Gian diễn hóa thành.

Và đúng lúc này hắn vừa dứt lời, phương thiên địa kia thậm chí bắt đầu nuốt chửng Hỗn Độn từng ngụm lớn.

Nếu không phải Thiên Giới Ma Uyên có chủ nhân của mình dẫn dắt, e rằng đã bị phôi thai kia hút vào trong rồi.

"Chuyện gì thế này?" Đại Hắc Thiên Chủ kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Theo tính toán của bọn họ, bọn họ đồng thời ra tay, giết chết tất cả cường giả Hậu Thiên, thì không nên có bất kỳ ẩn họa nào mới phải.

Hơn nữa Thiên Ý mờ mịt của Nhân Thế Gian đã bị bọn họ liên thủ phong ấn, cũng không thể có động tác khác.

Nhưng tất cả những gì trước mắt đã vượt ngoài dự liệu của bọn

họ.

Nói đơn giản, Thiên Ý mông lung của Nhân Thế Gian đã xảy ra lột xác.

Sau đó dùng vô số sinh linh, ức vạn cường giả, trong đó thậm chí bao gồm hơn trăm vị tồn tại cấp Thánh Nhân làm tư lương, hóa thành một phôi thai.

Và điều đáng sợ hơn là, cho dù bọn họ ra tay thế nào, cũng không cách nào làm hại phôi thai đó dù chỉ một ly.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, cả Thần lẫn Ma trong lòng đều có một ý niệm như vậy.

Và trong Hỗn Độn này, không biết đã qua bao lâu, phôi thai đột nhiên ngừng đập, chỉ nghe thấy một tiếng "phụt", phôi thai đó lập tức sụp đổ, sau đó ẩn ước giữa những vệt sáng, một thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Sau đó, dưới sự chú ý của đông đảo Thần Ma và mười tám phương Đại Thiên Thế Giới, một thân ảnh chậm rãi hiện ra!

Chỉ thấy một luồng tạo hóa chi quang uốn lượn, lan tỏa trong Hỗn Độn, cuối cùng một vầng sáng dường như ẩn chứa vạn sự vạn vật hiện ra.

Và đúng lúc thân ảnh đó hoàn toàn hiện ra, các Thần Ma đó lập tức kinh hãi trong lòng, trong đầu đột nhiên hiện lên hai chữ.

"Tổ Thần!" Tồn tại trước mắt kia, sau này chính là vị Tổ Thần đã ngã xuống vô số năm tháng trước, phân hóa thành vạn vật thế gian.

Và bây giờ, ngài ấy lại sống lại!

"Ha ha, thật là một màn đại hí hay, bây giờ, cũng nên hạ màn thôi." Vị Tổ Thần kia đứng dậy, tỏa ra khí tức Hợp Đạo, rõ ràng yếu hơn

bất kỳ Ma Thần nào trước mắt, nhưng khí tức lại dường như nghiền ép tất cả.

"Tổ Thần, ngài, ngài không phải đã ngã xuống rồi sao?" Nhân Duyên kinh hãi vạn phần nhìn vị Tổ Thần trước mắt, mở miệng nói: "Chẳng lẽ, ngài vẫn luôn chưa chết?" Nghe vậy, vị Tổ Thần phục sinh kia khẽ gật đầu.

"Không, ta thực ra đã chết rồi, chỉ là mượn hậu thủ mà sống lại mà thôi.

Thiên Ý mờ mịt của Nhân Thế Gian, thực ra chính là hóa thân của ta, một khi thời cơ chín muồi, ý chí của ta sẽ từ đó lột xác mà ra." Vị Tổ Thần kia bình thản mở lời, nhưng lọt vào tai các Thần Ma đó, lại giống như tiếng sấm sét.

"Ngươi vì sao lại làm như vậy?" Một trong số các Ma Thần không nhịn được mở miệng.

"Vì sao ư?" Vị Tổ Thần kia khẽ lắc đầu, "Bởi vì, ta muốn tiến thêm một bước, dò xét đến cảnh giới cao hơn, nhưng ta đã giết sạch tất cả đồng bạn, thôn phệ bọn chúng, cũng chẳng có cách nào." "Vì vậy, ta mới nghĩ đến việc tự mình vẫn diệt, khai tịch thiên địa, sau đó để tất cả bắt đầu, cuối cùng ta đến kết thúc, lấy đi đạo quả cuối cùng." Y bình thản mở lời, mọi chuyện đều phơi bày, nhưng các Thần Ma đó lại toàn thân run rẩy.

Đạo quả ư?

Điều này không nghi ngờ gì nữa, bọn họ chính là đạo quả mà vị Tổ Thần trước mắt này đã ấp ủ.

"Bây giờ, tất cả nên kết thúc rồi, các ngươi cũng nên trở về thể nội của ta." Đúng lúc các Ma Thần đó đang sợ hãi trong lòng, vị Tổ Thần kia đã ra tay, y vươn tay ra, trong khoảnh khắc, một phương

Thiên Giới bị y nhẹ nhàng nắm trong tay.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, phương Thiên Giới đó lập tức nổ tung, tất cả mọi vật đều giống như dòng sông cuồn cuộn chảy vào thể nội của vị Tổ Thần kia.

Cùng lúc đó, khí tức của y cũng đột nhiên tăng vọt, từ cảnh giới Hợp Đạo nhất trọng thiên đã thăng lên đến tam trọng thiên!

Nhìn thấy cảnh này, mấy vị Ma Thần khác trong lòng sợ hãi, vội vàng muốn bỏ chạy.

Bởi vì vừa rồi khi phương Thiên Giới kia bị hủy diệt, vị Chân Thần tương ứng cũng theo đó ngã xuống!

"Vô dụng thôi, các ngươi dù có phân liệt mà ra, vốn dĩ cũng là một phần của ta, căn bản không thể nào thoát được." Vị Tổ Thần kia tiếp tục ra tay, nhưng lại phát hiện một thân ảnh đứng yên tại chỗ, thậm chí không có chút ý định chạy trốn nào.

Nhân Duyên.

"Ngươi vì sao không đi?" Vị Tổ Thần này mở miệng nói.

"Ta đã sớm có dự liệu, Nhân Thế Gian có đại nguy hiểm, nay quả nhiên là như vậy, đã là nguồn gốc từ ngài, bây giờ ta trở về, có gì mà không được." Nhân Duyên dang rộng hai tay, giống như đang nhắm mắt chờ chết.

"Thuận ứng Thiên Ý, rất tốt." Vị Tổ Thần kia gật đầu, Hỗn Độn vô tận tuôn ra, sau đó nuốt chửng Nhân Duyên trong một ngụm.

Cùng lúc đó, khí tức của Tổ Thần đột nhiên thăng lên cảnh giới ngũ trọng thiên.

Nhìn thấy cảnh này, các Thần Ma đó đều chửi rủa ầm ĩ.

Bọn họ đều hận không thể lập tức chạy trốn, Nhân Duyên lại còn đi dâng sức mạnh cho Tổ Thần!

Và quả nhiên, sau khi thôn phệ hai phương Thiên Giới, thực lực của vị Tổ Thần phục sinh này càng thêm cường hãn, y giơ tay vồ một cái, biển Hỗn Độn của phương thế giới Hỗn Độn này dấy lên sóng triều cuồn cuộn.

Chỉ thấy sóng triều cuộn trào, Thiên Ma Giới bị vận chuyển tới, sau đó bị vị Tổ Thần này nuốt chửng trong một ngụm.

Phương Đại Thiên Thế Giới thứ ba bị nuốt chửng, khí tức Tổ Thần lại lần nữa bành trướng đến tu vi lục trọng thiên.

Y không ngừng hành động, liền bắt đầu săn giết Thần Ma trong Hỗn Độn.

Mục tiêu thứ tư, chính là vị Xích Viêm Thiên Chủ kia!

"Tổ Thần, chẳng lẽ không thể bỏ qua ta sao, ta nguyện ý cung phụng ngài!" Xích Viêm Thiên Chủ đốt cháy Hỗn Độn, hóa thành một dòng hồng lưu đỏ rực trong Hỗn Độn mà chạy trốn.

"Không cần đâu." Vị Tổ Thần kia đuổi sát phía sau, nhìn chằm chằm Xích Viêm Thiên Chủ, giơ tay liền vồ mạnh một cái.

Chương 985

Vô số Hỗn Độn chi khí tràn ra, diễn hóa ra Tiên Thiên ngũ đức, chỉ trong một khoảnh khắc, thân ảnh vị Tổ Thần này đã đến Xích Viêm Thiên Giới.

"Không hay rồi!" Xích Viêm Thiên Chủ trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi khó kiềm chế.

Vị Tổ Thần kia giơ tay lên, Xích Viêm Thiên Giới cũng theo đó sụp đổ, nội tình vô số năm chảy vào thể nội của vị Tổ Thần này.

Và nhìn thấy cảnh này, Xích Viêm Thiên Chủ trong lòng dâng lên cảm giác suy yếu khó tả.

Nền tảng của những Thần và Ma như bọn họ, chính là những Thiên Giới Ma Uyên đó.

Một khi Thiên Giới Ma Uyên bị hủy diệt, bọn họ đừng nói là trường tồn, ngay cả việc miễn cưỡng duy trì bản thân cũng là vạn nan.

Và sợ hãi đến cực điểm, chính là phẫn nộ!

"Tổ Thần, dù là ngài, cũng tuyệt đối không thể sỉ nhục chúng ta như vậy!" Xích Viêm Thiên Chủ trong lòng bùng nổ phẫn nộ, thân thể hóa thành một đoàn Đế Viêm hùng hùng nhiên thiêu đốt, sau đó xoay mũi nhọn, lao về phía Tổ Thần nhà mình.

"Ra tay với ta ư?" Vị Tổ Thần kia khẽ cười một tiếng, sau đó liền chỉ một ngón tay điểm ra.

Phụt!

Trong khoảnh khắc, đóa Đế Viêm kia lập tức phá diệt, tan biến trong Hỗn Độn.

Nhìn thấy cảnh này, vị Tổ Thần kia vẻ mặt bình tĩnh, sau đó liền đi săn giết các cường giả cấp Thần Ma khác để bổ sung cho bản thân.

Cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể không ngừng thăng tiến, vị Tổ Thần này trong lòng kích động.

Năm xưa y đã giết chết tất cả Hỗn Độn Ma Thần, dung hợp thành một, bước vào cảnh giới Đại Đạo.

Và vô số năm tháng tiếp theo, y đã luôn mắc kẹt ở cảnh giới Đại Đạo nhất trọng thiên, thủy chung không cách nào tiến thêm một bước.

Để tăng cường tu vi bản thân, y đã tiến hành một cuộc mạo hiểm, chia cắt bản thân thành vô số phần, lợi dụng thủ đoạn của Đại Đạo tạo hóa, trong đó bao gồm mười chín phần hóa thành Thiên Giới Ma Uyên và Nhân Thế Gian.

Thiên Giới Ma Uyên mỗi bên tự dựng dục ý chí của mình.

Nhân Thế Gian đều là thủ đoạn phục sinh của y, khi thời cơ chín muồi, sẽ trọng sinh, thu hoạch quả ngọt nhất!

Và theo vị Tổ Thần này không ngừng thu hoạch sinh mệnh Thần Ma, khí tức càng ngày càng mạnh, đáng sợ đến cực điểm!

Lúc này, trong Hỗn Độn cũng chỉ còn lại mấy phương Đại Thiên Thế Giới, khí tức của vị Tổ Thần này đã hoàn toàn bước vào cảnh giới Đại Đạo tam trọng thiên!

Và đúng lúc này trong Hỗn Độn vô tận, Lăng Tiêu đã chờ đợi đã lâu.

"Ai, cảm giác chân thân bị thôn phệ này, quả nhiên là khó chịu đến cực điểm a." Nhân Duyên đã bị thôn phệ, khoanh chân ngồi, nhìn Tổ Thần đang đại sát đặc sát trong Hỗn Độn, nhất thời thở phào một hơi.

"Nếu ngươi không tự nguyện đầu hàng, e rằng đã trở thành món

ăn trong đĩa của vị kia rồi.” Hồng Quân cười lạnh nói.

“Tuy nhiên, đây cũng coi như là trả nhân quả, nhưng Tổ Thần hẳn sẽ thích món quà mà ta tặng.” Nhân Duyên đắc ý cười cười.

“Thôi được rồi, đừng nói chuyện nữa, lát nữa là phải chuẩn bị ra tay rồi.” Thần Nghịch ở một bên mở miệng, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại đặc biệt nóng rực nhìn chằm chằm vị Tổ Thần kia.

Lúc này, bọn họ đều đang ở thời kỳ toàn thịnh, đều là bản thể vượt giới mà đến từ thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang.

Còn về phân thân của bọn họ trong các thế giới kia, tự nhiên là đã bị vị Tổ Thần kia nuốt chửng hết rồi.

Và chỉ trong chốc lát, trong Hỗn Độn, vị Tổ Thần kia đã bóp nát vị Thần Ma cuối cùng, hoàn toàn thôn phệ vào thể nội của mình!

Cùng lúc đó, khí tức của vị Tổ Thần này lại biến đổi, trực tiếp tăng tiến đến cảnh giới Đại Đạo tam trọng thiên!

“Quả nhiên, việc phân hóa bản thân, tạo hóa vạn vật quả thật hữu dụng!” Vị Tổ Thần này vui mừng mở lời.

“Bây giờ, ta đã hoàn toàn bước vào cảnh giới Đại Đạo, so với trước đây, còn mạnh mẽ hơn rất nhiều!” Vị Tổ Thần này cất tiếng cười lớn, vui sướng không thôi.

Y quay đầu nhìn Hỗn Độn mênh mông này, thầm nghĩ tiếp theo, nếu muốn tiến thêm một bước, thì nên làm thế nào?

“Lặp lại thủ đoạn trước đây ư?

Không được, thủ đoạn đó dùng một lần là đủ rồi.

Ta e rằng còn cần những thủ đoạn khác để tăng cường bản thân.” Điều này không khỏi khiến vị Tổ Thần này đau khổ.

Những gì y nhìn thấy chỉ là Hỗn Độn vô tận, căn bản không có tư

lương nào có thể khiến y tiến thêm một bước.

"Vị Đạo hữu này, xem ra ngươi vì cảnh giới không thể thăng tiến, có cần chúng ta giúp một tay không?" "Ai?!" Vị Tổ Thần này trong lòng giật mình, y nghĩ rằng sau khi thôn phệ tất cả, trong Hỗn Độn không nên có tồn tại nào có thể thoát được.

Y phóng tầm mắt nhìn ra xa, sau đó liền nhìn thấy trong Hỗn Độn vô tận, có một phương tiểu động thiên chậm rãi hướng về phía y mà tới!

Chỉ trong nháy mắt, một phương tiểu động thiên đã bay tới, xuất hiện trước mặt vị Tổ Thần này.

"Trừ phi, có người lén lút tu đến cảnh giới Hợp Đạo?" Vị Tổ Thần này trong lòng vui mừng.

Thân là Thiên Ý mông lung của Nhân Thế Gian, hơn nữa lại thôn phệ vô số thiên địa, tự nhiên biết có pháp môn để Hậu Thiên sinh linh đột phá cảnh giới cao hơn!

Có lẽ khi các Thần Ma đó lơ là, đã có sinh linh lặng lẽ siêu thoát, bước vào cảnh giới Thần Ma.

Không chút do dự, vị Tổ Thần này một chưởng vồ tới, sau đó liền muốn trực tiếp nuốt chửng phương thiên địa đó vào miệng!

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, phương tiểu thiên địa đó dường như cắm rễ vào Hỗn Độn, mặc cho y lay động thế nào, cũng không chút hoảng loạn, căn bản không nghe theo lệnh của y.

"Chuyện gì thế này!?" Vị Tổ Thần này trong lòng lóe lên vài phần nghi hoặc.

Phàm là sinh linh được sinh ra trong phương thiên địa này, thì không nên có thể siêu thoát khỏi sự khống chế của y, đáng lẽ phải bị y dễ dàng bắt giữ mới phải.

Khoảnh khắc tiếp theo, cánh cửa phương tiểu động thiên đó đột nhiên mở ra, từng thân ảnh vĩ ngạn bước ra từ trong đó.

Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ, Hồng Quân… Mấy chục vị cường giả cảnh giới Hợp Đạo lần lượt bước ra từ phương tiểu động thiên đó, khí thế cường hãn vô cùng, mỗi người đều ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Đại đa số, đều có thể dễ dàng diệt sát những cái gọi là Thần Ma kia.

"Cái này…" Vị Tổ Thần này nhất thời kinh ngạc, ngây người nhìn, hoàn toàn không ngờ sẽ có nhiều sinh linh xuất hiện như vậy, mỗi vị đều đạt đến cảnh giới Hợp Đạo!

Nhưng chỉ trong chốc lát, vị Tổ Thần này trong lòng lại một trận cuồng hỉ.

"Hay lắm, hay lắm, thực sự là hay lắm nha!" Vị Tổ Thần này vỗ tay cười lớn, sau đó liền lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lăng Tiêu và một đám cường giả, mở miệng nói: "Nếu như nuốt chửng hết các ngươi, hẳn tu vi của ta, hẳn sẽ có thể tiến thêm một bước!" Trong mắt y, những thứ không bước vào cảnh giới Đại Đạo này, chẳng qua chỉ là lương thực của y mà thôi!

Cho dù số lượng có nhiều hơn nữa, thì có thể làm gì?

Khoảng cách giữa cảnh giới Hợp Đạo và cảnh giới Đại Đạo, thật sự là một rãnh trời thực sự!

"Vừa hay các ngươi nhảy ra, nếu không, ta còn thật sự không biết phải làm thế nào để tiến thêm một bước!" Vị Tổ Thần kia giơ tay lên, đang định bắt lấy các cường giả Hồng Hoang và Hỗn Độn Thần Ma trước mắt.

"Chậm đã!" Lăng Tiêu vươn tay ra, đứng sừng sững giữa Hỗn

Độn, cười nói: “Chẳng lẽ các hạ không muốn biết chúng ta từ đâu đến sao?” “Hửm?” Nghe vậy, vị Tổ Thần này dừng bước, động tác càng nhanh hơn vài phần, “Nuốt chửng hết các ngươi, đến lúc đó ta sẽ biết!” Lời vừa dứt, vị Tổ Thần này đột nhiên ra tay.

“Đến đây!” Theo tiếng rống dài của vị Tổ Thần này, Hỗn Độn sôi trào, sau đó một đạo lưu quang từ trong Hỗn Độn thoát ra, rồi rơi vào lòng bàn tay y!

Đó là một luồng Hỗn Độn tạo hóa chi khí!

Giữa những luồng Hỗn Độn tạo hóa chi khí lan tỏa, trong khoảnh khắc, liền diễn hóa ra một phương Đại Thế Giới vĩ đại vô cùng!

Chương 986

Khoảnh khắc tiếp theo, phương Đại Thiên Thế Giới này liền trực tiếp đập về phía các cường giả Hồng Hoang!

Vị Tổ Thần này không dùng thủ đoạn khác, cực kỳ đơn thuần là lấy lực ép người!

"Cứ ra tay đi." Lăng Tiêu bình tĩnh mở lời, dường như đã sớm chuẩn bị.

"Tốt, ta cũng muốn thử xem, cái gọi là Tổ Thần rốt cuộc có thủ đoạn gì!" Thần Nghịch nhếch mép cười, sau đó bước ra, đầu đội một tòa Diệt Thế Đại Ma, tay cầm Hủy Diệt Chi Thương, đột nhiên nghênh đón phương Đại Thiên Thế Giới này!

Đại Đạo Hủy Diệt hiện ra!

Ầm!

Trong khoảnh khắc, Đại Đạo Phá Diệt lan tràn, một góc của phương Đại Thiên Thế Giới được tạo hóa ra lập tức tan vỡ, nhưng gần như ngay lập tức, chỗ tan vỡ lại tái tổ.

"Ngươi còn chưa phải đối thủ của ta!" Vị Tổ Thần này cười lạnh một tiếng, khẽ thúc thần thông.

Choang!

Phương Đại Thiên Thế Giới đó đột nhiên hoàn chỉnh trở lại, Thần Nghịch lùi lại, trên cơ thể vô số vết nứt vỡ ra, chỉ chậm rãi khôi phục!

Khoảng cách giữa cảnh giới Đại Đạo tam trọng thiên và cảnh giới Hợp Đạo bát trọng thiên, thật sự là quá lớn.

Trong khoảnh khắc, nhìn thấy phương Đại Thiên Thế Giới kia

đánh tới bọn họ, hư không Hỗn Độn xung quanh lập tức sôi trào, vô số Hỗn Độn tạo hóa chi khí lan tỏa, thậm chí trong Đại Thiên Thế Giới đó, dường như lại có từng tiểu thiên địa một!

Trong ánh sáng tạo hóa vô lượng này, khí thế của vị Tổ Thần này mênh mông vô cùng, hùng vĩ vĩ đại, mỗi cử động tay chân dường như đều khiến biển Hỗn Độn tan vỡ.

"Chết đi!" Vị Tổ Thần kia lập tức mở lời.

Nhìn thấy cảnh này, các cường giả của thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang đã đến phương thiên địa này lại có vẻ mặt bình thường, cứ như thể đã sớm dự liệu.

"Ngươi xem, chống đỡ thần thông gì chứ, tiếp theo ta chuẩn bị liên thủ bắt lấy hắn." Lăng Tiêu nhìn Thần Nghịch toàn thân bị thương, trên mặt lộ ra vài phần châm chọc.

"Chẳng qua là muốn thử xem thực lực của hắn đến đâu thôi, hừ, cũng chỉ có vậy." Thần Nghịch cười lạnh một tiếng lắc đầu.

Trong mắt vị Hủy Diệt Ma Thần này, vị Tổ Thần trước mắt thật sự là quá yếu.

Không chỉ trong mắt hắn toàn là sơ hở, mà còn ít kinh nghiệm đối đầu với cường giả cảnh giới Đại Đạo.

Trong khi đó, các cường giả của phe bọn họ có một lượng lớn Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, am hiểu nhất về cách thức đối phó giữa các cảnh giới.

"Ra tay đi, chư vị." Dương Mi Lão Tổ cười ha ha gật đầu.

"Các ngươi, đang làm gì?" Vị Tổ Thần kia nhíu mày, lạnh giọng mở lời.

"Tự nhiên là bắt lấy ngươi, để ngươi trở thành tài nguyên giúp

chúng ta tiến thêm một bước.” Lăng Tiêu cười lớn một tiếng.

“Cuồng vọng!

Thật là cuồng vọng vô cùng!

Các ngươi có tư cách gì mà nói ra những lời này, ta tùy ý một kích, cũng có thể giết chết các ngươi!” Vị Tổ Thần kia phẫn nộ mở lời, sau đó khí tức trên người càng thêm đáng sợ.

“Xem ra, ngươi vẫn không hiểu gì cả!” Lăng Tiêu khẽ cười lắc đầu, cuối cùng quay đầu nhìn về phía các cường giả khác bên cạnh.

Và khoảnh khắc tiếp theo, vị Tổ Thần kia trong lòng đột nhiên cảm thấy vài phần bất an.

Ong!

Và đúng lúc vị Tổ Thần này ra tay, toàn thân y chấn động, cảm nhận được trong cơ thể mình dường như đã có thêm thứ gì đó!

“Không ổn!” Vị Tổ Thần này trong lòng giật mình, lập tức nhận ra điều bất ổn.

“Các ngươi rốt cuộc đã làm gì!?” “Chúng ta đã làm gì ư?” Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, “Đạo hữu, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi!” Nghe những lời này, trong lòng vị Tổ Thần kia, vô cớ nhiễm lên vài tia hoảng sợ.

Vô số năm vạn vật đều nằm trong tay, hôm nay y hiếm khi cảm thấy một tia bất an, mọi thứ tuột khỏi tay, không còn nắm giữ được nữa!

“Theo kế hoạch ban đầu của ta, Thần Ma đại chiến hẳn còn phải diễn ra thêm vài lần nữa, tích lũy đủ sinh linh ngã xuống, mới có thể đánh thức ta.” “Tuy nhiên, những tồn tại này lại ở Nhân Gian giới và chín phương Thiên Giới, chín chỗ Ma Uyên truyền thụ đạo pháp,

khiến những người đó nhanh chóng tu hành, thực lực tăng cường, nhờ vậy mới có đủ cường giả để ta phục sinh." "Chẳng lẽ, đó cũng là mưu tính của bọn chúng sao?"… Vô số ý niệm hiện lên trong lòng vị Tổ Thần này.

Thực tế mà nói, mười mấy phương thiên địa này căn bản không có gì có thể che giấu được y, nhưng vì sao trong cơ thể y lại liên tiếp không ngừng truyền đến cảm giác dị thường.

"Giết chết bọn chúng trước!" Ẩn ước giữa những suy nghĩ, vị Tổ Thần kia lập tức muốn trực tiếp ra tay, tiêu diệt những cường giả này!

"Cho dù thế nào, tiêu diệt hết các ngươi thì mọi chuyện sẽ xong!" Y giơ tay lên, đang định giết chết tất cả các tồn tại trước mắt này.

Tuy nhiên, đúng lúc này, cảm giác dị thường trong cơ thể y đột nhiên truyền đến, và càng lúc càng mạnh.

Vị Tổ Thần này kinh ngạc nhận ra, trong cơ thể mình, không biết từ lúc nào đã có thêm một sinh linh ý thức thanh tỉnh!

Sinh linh đó khoác trên mình hắc y, khí thế bất phàm, phía sau dường như có một Kim Ô rực rỡ như mặt trời, mỗi cử động tay chân đều đầy vẻ uy nghi bá khí!

Lăng Tiêu!

Chính là phân thân của Lăng Tiêu ẩn giấu trong Nhân Thế Gian!

Và phân thân này, đã đạt đến Đạo Quân đỉnh phong, tương đương với tu vi Thánh Nhân cửu trọng thiên, chỉ kém nửa bước là có thể đạt đến cảnh giới Hợp Đạo!

Và sau đó, không chỉ có Lăng Tiêu.

Thần Nghịch, Minh Hà Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ, Âm Dương,

Càn Khôn… và các cường giả khác cũng đều đồng loạt phục hồi trong thể nội vị Tổ Thần này, mỗi người đều có thực lực Đạo Quân đỉnh phong.

Sức mạnh này, trong mắt vị Tổ Thần này, căn bản không đáng nhắc tới!

Tuy nhiên số lượng lại vô cùng lớn!

"Diệt các ngươi!" Vị Tổ Thần này động niệm một cái, lựa chọn dùng sức mạnh của bản thân, cường hành tiêu diệt những ký sinh trùng trong cơ thể mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, biểu cảm của y đơ ra, phát hiện mình căn bản không thể tiêu diệt được!

Nguyên nhân không gì khác, hai khu vực then chốt trong cơ thể y, lại khó có thể cảm tri và thao túng!

Hai khu vực đó lần lượt là Nhân Thế Gian, và phần thân thể do Nhân Duyên Thiên Giới tạo thành.

"Các ngươi đã giở trò sao!?" "Không sai!" Lăng Tiêu đại phương thừa nhận, lập tức mở lời: "Đạo hữu, ngươi hãy xem vị này là ai!" Lời vừa dứt, từ trong một phương tiểu thiên địa, một lão già tóc trắng râu bạc bước ra.

Lão già đó dáng vẻ ung dung tự tại, nhàn nhã đi lại, mỗi cử động tay chân đều toát ra một cỗ tiên khí.

Chính là một trong chín vị Chân Thần Nhân Duyên kia!

"Tổ Thần, đã lâu không gặp." Nhân Duyên giơ tay hành một lễ.

"Ngươi vì sao còn sống, rõ ràng ta đã thôn phệ ngươi rồi!" Vị Tổ Thần này trong mắt lộ ra một tia mờ mịt khó hiểu.

"Không sai, ngài quả thật đã thôn phệ ta, đó là một phân thân đặc

biệt của ta, ta đã ký thác phần lớn thần hồn và tu vi vào thể nội.” Nói xong, Nhân Duyên cười khẩy một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Ta đã sớm nhận ra ngài dường như muốn ra tay với chúng ta, vì vậy, ta đã chuẩn bị ‘đoạn vĩ cầu sinh’, không, phải là ‘đoạn đầu cầu sinh’.” Hắn đã từ bỏ phần lớn sức mạnh, bao gồm thân thể, tu vi, cảnh giới.

Bây giờ thân thể này, chỉ có Đại La Kim Tiên đơn thuần mà thôi.

“Tuy nhiên, thân thể kia bị ngài nuốt chửng, lại được ta và chư vị Đạo hữu giở nhiều thủ đoạn rồi.” Nhân Duyên nhếch mép cười, “Phần thân thể này, vốn dĩ là do ngươi ban cho, chẳng qua là trả lại cho ngươi, tiện thể còn tặng một phần đại lễ!” “Theo lời Lăng Tiêu Đạo hữu nói, thân thể kia của ta, là một phần độc dược mỹ vị.” “Cái này…” Đồng tử Tổ Thần co rút, phát hiện mình càng ngày càng khó khống chế phần thân thể kia.

Chương 987

Không chỉ vậy, y còn phát hiện vị trí cốt lõi nhất của mình là Nhân Gian giới, lại cũng bị động thủ chân tay!

"Không ổn, không ổn, bọn chúng ra tay khi ta vẫn còn là Thiên Ý mờ mịt!" Vị Tổ Thần này đột nhiên phản ứng lại, trong lòng kinh hãi tột độ.

Trên người mình lại có nhiều vấn đề và khuyết điểm âm thầm tiềm tàng như vậy!

"Không được, ta phải nhanh chóng xử lý!" Nếu chỉ là một phương Thiên Giới gặp vấn đề, đối với vị Tổ Thần này mà nói không phải vấn đề quá lớn, thậm chí có thể cường hành nhẫn nhịn trấn áp.

Điều cốt yếu thực sự là Nhân Gian giới.

Đó vốn là thủ đoạn phục sinh lớn nhất của y, nhưng bây giờ thủ đoạn này lại bị người ta giở trò!

Cảnh giới của thủ đoạn này cao đến mức, thậm chí còn vượt xa y, nếu không phải thủ đoạn này được phát động, y thậm chí còn chưa từng nhận ra!

Vị Tổ Thần này trong lòng khẽ động, vốn định trốn vào Hỗn Độn, cường hành trấn áp ẩn họa trong cơ thể.

"Muốn chạy trốn sao?" Minh Hà Lão Tổ phấn khích mở lời: "Chư vị Đạo hữu, chúng ta ra tay đi, cường hành xé rách hắn!" Xé rách?

Vị Tổ Thần kia trong lòng đột nhiên nghĩ đến một ý niệm không hay.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong trận doanh của thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang, lập tức bay ra từng đạo lưu quang, vạn màu sắc chuyển

động, đều là Hỗn Độn Linh Bảo và Hỗn Độn Chí Bảo!

Dù là Lăng Tiêu, kẻ tu hành Hậu Thiên, hay là Thần Nghịch, loại Hỗn Độn Thần Ma này, lúc này đều chưa khôi phục hoặc tu hành đến cảnh giới Đại Đạo.

Nhưng bản chất của những Linh Bảo này vẫn còn đó!

Từng kiện từng kiện Linh Bảo kết hợp lại, ghép thành một đại trận, trực tiếp trấn áp về phía vị Tổ Thần kia!

"Sao lại có nhiều bảo vật như vậy!?" Vị Tổ Thần này lập tức muốn ra tay, nhưng cơ thể lại lần nữa chấn động, không ngừng quấy nhiễu động tác lúc này.

Hiện tại chưa trấn áp được Nhân Duyên Thiên Giới, Nhân Gian giới lại bạo động, thực lực của vị Tổ Thần này không thể phát huy toàn bộ!

Khoảnh khắc tiếp theo, đại trận Linh Bảo kia đột nhiên thành hình, sau đó rơi xuống phía dưới!

Ầm!

Khí tức mênh mông bùng nổ, vị Tổ Thần kia bị trấn áp trong Hỗn Độn.

Nếu có thể động dụng thực lực, Tổ Thần có thể dễ dàng thoát khỏi phong ấn, nhưng lại cứ kẹt vào tình cảnh nội ưu ngoại hoạn này!

"Đến đây!" Lăng Tiêu khẽ quát một tiếng, lúc này Đại Đạo lan tràn ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hồn phách đột nhiên thoát ra từ thể nội vị Tổ Thần này, bước vào Hỗn Độn, cuối cùng bị hắn đón lấy trong tay!

Đó chính là cường giả mạnh nhất Nhân Gian giới, Vạn Long Đạo

Quân!

Ban đầu Vạn Long Đạo Quân, lẽ ra phải chết dưới tay Thần Ma, sau khi ngã xuống, hồn phách lại bị Nhân Gian giới lén lút thôn phệ.

Tuy nhiên, Nhân Gian giới lại bị Lăng Tiêu và các cường giả khác giở thủ đoạn, hồn phách liền bị cưỡng hành giữ lại!

Một đạo hồn Thánh Nhân bị rút ra, căn bản không cách nào làm hại vị Tổ Thần này, nhưng tuyệt đối không chỉ có một đạo!

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số đạo lưu quang bị cưỡng hành rút ra từ thể nội vị Tổ Thần kia, đó là từng vị Đạo Quân Đế Quân.

Hồn phách của bọn họ tuôn ra, sau đó bị cưỡng hành rút lấy.

Một lượng lớn cường giả mang theo tu vi của mình bị lôi ra ngoài, và khí tức của vị Tổ Thần này, chỉ giảm đi đôi chút.

"Màn kịch hay, đến rồi!" Đợi đến khi những hồn phách này bị cưỡng hành rút ra, khoảnh khắc tiếp theo, các cường giả trong tràng đều liên thủ, cuối cùng tụ tập vào thân thể của Nhân Duyên.

"Còn chưa đến!" Nhân Duyên đột nhiên quát lớn một tiếng, trong cơ thể hắn lập tức bùng nổ một cỗ lực hấp dẫn không ngừng.

Cùng lúc đó, thân thể vị Tổ Thần kia đột nhiên chấn động, tại chỗ mi tâm, một khối huyết nhục lập tức tan vỡ.

Thần huyết mênh mông rơi vãi vào hư không Hỗn Độn, và khoảnh khắc tiếp theo, huyết nhục đó lập tức diễn hóa ra một phương Đại Thiên Thế Giới, sau đó trực tiếp lao về phía Nhân Duyên!

Đó chính là Đại Thiên Thế Giới Nhân Duyên Thiên Giới!

Thiên địa của mình mất đi rồi lại tìm lại được, khí tức của Nhân Duyên đột nhiên tăng cường, không chỉ khôi phục đến tu vi cảnh giới Hợp Đạo tứ trọng thiên, thậm chí còn tiến thêm một bước, đạt đến

cảnh giới ngũ trọng thiên!

"Cảm giác mất đi rồi lại tìm thấy này, thật là kỳ diệu vô cùng a!" Nhân Duyên cười lớn một tiếng, sảng khoái vô cùng.

So với sự sảng khoái của hắn, Tổ Thần lại toàn thân chấn động, cảm giác này còn đáng sợ và đau đớn hơn việc nhục thân bị xé rách vô số lần!

Mỗi phương Thiên Giới Ma Uyên đều tương đương với bản nguyên của y!

Bây giờ bản nguyên của y bị cường hành xé toạc xuống, Tổ Thần suýt chút nữa không thể duy trì được cả tu vi cảnh giới Đại Đạo tam trọng thiên.

"Đã đến lúc ra tay rồi." Lăng Tiêu bình thản mở lời, sau đó cùng mọi người đồng loạt xuất thủ.

Ong một tiếng, Nhân Gian giới, nơi then chốt nhất của Tổ Thần, đột nhiên bạo động, dường như muốn cường hành thoát ly thân thể!

"Không, không!" Vị Tổ Thần này lúc này mới phát hiện thân thể của mình, không biết từ lúc nào đã sớm bị người ta chôn xuống ẩn họa, thời gian mưu tính này thậm chí kéo dài vạn năm!

Trong khoảnh khắc, Nhân Gian giới đột nhiên bất ổn, điên cuồng lay động, ẩn ước muốn thoát ly thân thể vị Tổ Thần này.

Khoảnh khắc tiếp theo, vị Tổ Thần này toàn lực thúc đẩy sức mạnh của mình, điên cuồng trấn áp tình trạng trong cơ thể.

"Ra tay!" Lăng Tiêu lập tức mở lời, trong đại trận trấn áp Tổ Thần, mấy đạo lưu quang sáng lên!

Lần lượt là Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, Hồng Mông Thánh Kiếm, Táng Thiên Quan và các Hỗn Độn Chí Bảo và Linh Bảo khác!

Những bảo vật này ào ào lao về phía Tổ Thần, điên cuồng thôn phệ thân thể y!

Không chỉ vậy, các cường giả khác trong tràng cũng bắt đầu làm theo, không ngừng thôn phệ thân thể Tổ Thần!

"A!" Vị Tổ Thần này lập tức phát ra tiếng rên ai oán trong hư không, thể nội nội ưu ngoại hoạn, bị đông đảo Ma Thần cùng nhau gặm nhấm.

Cảm giác đau đớn này còn đáng sợ hơn vạn con kiến bò khắp người.

Sức mạnh cảnh giới Đại Đạo tuyệt đối đáng sợ, nhưng nói cách khác, cũng cực kỳ nồng đậm!

Hai bên cùng thôn phệ, vị Tổ Thần này vừa phải đối phó ngoại địch, vừa phải ứng phó nội ưu, chỉ có thể miễn cưỡng giằng co.

Đông đảo cường giả thế giới Hồng Hoang không ngừng thôn phệ!

Cùng lúc đó, vô số bảo vật mà bọn họ đã luyện chế từ trước cũng đang không ngừng thôn phệ sức mạnh của Tổ Thần!

Những bảo vật đó dù có thăng cấp đến mạnh nhất, cũng chẳng qua chỉ là Hậu Thiên Thượng phẩm Linh Bảo mà thôi!

Nhưng số lượng thực sự quá nhiều!

Từng kiện từng kiện bảo vật và hồn phách trực tiếp bay ra khỏi thể nội vị Tổ Thần kia, sức mạnh nhanh chóng tiêu tán, cảm giác suy yếu không ngừng truyền đến!

Nhất thời, vị Tổ Thần này cứ như con cá bị đặt lên thớt, bị tùy ý xẻ thịt, trong chốc lát, thậm chí cảm thấy vài phần ngạt thở!

Còn chưa được bao lâu, một lượng lớn sức mạnh bị trực tiếp cướp đoạt đi, chỉ thấy tại ngực Tổ Thần đột nhiên cũng nứt ra một

vết thương, sau đó, một phương Đại Thiên Thế Giới huy hoàng mênh mông cũng bị cường hành kéo ra!

Chương 988

Nhân Gian giới!

Đó chính là phương Đại Thiên Thế Giới then chốt nhất của Tổ Thần, bây giờ cũng bị cường hành kéo ra.

Trong đó, ý thức Tổ Thần của phương thiên địa này vẫn đang điên cuồng phản kháng, nhưng lại vô năng vô lực.

Y đã bị Lăng Tiêu bày bố cục diện từ khi còn là Thiên Ý mờ mịt, và bây giờ nhất triều bùng phát!

Và khoảnh khắc này, Nhân Gian giới quan trọng nhất bị lấy đi, khí tức Tổ Thần đột nhiên rớt thảm, cuối cùng trực tiếp từ tam trọng thiên rớt xuống nhất trọng thiên.

Không chỉ vậy, ngay cả nguyên thần của y cũng bất ổn!

Bởi vì nguyên thần chính là tồn tại trong Nhân Gian giới!

"Chư vị, chúng ta liên thủ phong ấn!" Lăng Tiêu lập tức mở lời, sau đó Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ và những người khác, các cường giả cùng hưởng ứng.

Mấy chục điều Đại Đạo phối hợp với nhau, chỉ trong chốc lát, liền tạo thành một phong ấn trực tiếp giáng xuống Nhân Gian giới!

"Hỗn xược, thả ta ra, các ngươi cùng ta đồng quy vu tận!" Tuy nhiên, mặc cho ý thức Tổ Thần trong Nhân Gian giới gào thét thế nào, vẫn cứ không thể thoát ra, không thể thoát khỏi!

Chỉ trong chốc lát, Nhân Gian giới liền bị triệt để phong ấn!

"Ha ha ha, vật này cứ giao cho lão phu bảo quản đi." Dương Mi Lão Tổ cười ha hả, sau đó giơ tay một chưởng, Nhân Gian giới mênh

mông sau đó rơi vào lòng bàn tay hắn, cứ như một viên châu nhỏ bé bị thu vào ống tay áo.

"Thành công rồi!" "Đại thu hoạch, thật sự là đại thu hoạch!" "Cũng không biết ta có thể chia được bao nhiêu!" … Trong Hỗn Độn, thân thể vị Tổ Thần kia nằm trong đó, cảnh giới tuy rằng đã rớt xuống, nhưng phần lớn sức mạnh vẫn đã được bảo tồn!

Và cỗ thân thể ẩn chứa sức mạnh Đại Đạo cảnh giới tam trọng thiên này, chính là thu hoạch lớn nhất của bọn họ trong chuyến đi này!

Cần biết rằng lần trước bọn họ thu được một cỗ thi thể Đại Đạo nhất trọng thiên, và chỉ có được một phần thân thể, đã khiến Lăng Tiêu, Dương Mi Lão Tổ, Thần Nghịch ba phe thế lực thu được lợi ích cực kỳ to lớn!

Và bây giờ, cỗ thi thể này là Đại Đạo cảnh giới tam trọng thiên, hơn nữa lại cực kỳ hoàn chỉnh.

Lời to rồi!

Thật sự là lời to rồi!

"Tiếp theo, nên làm gì đây?" Thần Nghịch ánh mắt quét qua các cường giả trong tràng, mở miệng nói.

"Tự nhiên là mang cỗ thân thể này về thế giới Hỗn Độn của chúng ta!" Quỷ Đạo Chi Chủ đương nhiên mở lời.

"Ta đương nhiên biết." Thần Nghịch lại không nói tiếp.

Chỉ trong chốc lát, các cường giả trong tràng cùng nhau liên thủ, sau đó cường hành kéo Tổ Thần đến gần một cánh cổng lớn!

Cánh cửa xuyên giới mở ra, một nhóm cường giả bước vào trong đó, còn thi thể của Tổ Thần quá lớn, để vượt giới ra ngoài, cần rất nhiều thời gian.

Gần mất trăm năm, cỗ thân thể đó mới được đưa vào thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang.

Chỉ trong chốc lát, các vị cường giả đỉnh cấp đồng loạt ra tay, sau đó luyện chế một lò luyện đan to lớn vô cùng, dường như có thể chứa đựng cả thiên địa!

Trước đây thi thể Ma Trùng Hỗn Độn mà bọn họ thu được căn bản chưa được xử lý đúng cách, mà là trực tiếp thôn phục hấp thu!

Quá lãng phí!

Và bây giờ cỗ thân thể này hoàn chỉnh vô cùng, ẩn chứa rất nhiều sức mạnh, tự nhiên phải luyện hóa thật tốt, dùng nó làm tư lương cho thế giới.

Trăm năm thời gian trôi qua, thân thể Tổ Thần bị cường hành ném vào trong lò luyện đan kia, các phe thế lực đồng loạt ra tay, cùng nhau luyện hóa tôn Tổ Thần thân thể này, muốn biến y thành một viên đại đan kinh thế!

Dùng cường giả cảnh giới Đại Đạo để luyện chế một viên đan dược, dù là Hỗn Độn Ma Thần năm xưa, cũng tuyệt đối không xa xỉ như bây giờ!

Lục Đinh Thần Hỏa, Âm Dương Thiên Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Thần Hỏa… Vô số thần hỏa bắt đầu hùng hùng nhiên thiêu đốt, lò luyện đan từng chút một dung hợp luyện hóa, sức mạnh mênh mông từ lò luyện đan này được luyện hóa, thân thể tan rã thành vô số tạo hóa linh khí!

“Thôi được rồi, thân thể vị Tổ Thần này đã được đem đi luyện đan rồi, tiếp theo, chúng ta nên xử lý ý thức của y.” Sinh Tử Ma Thần phấn khích mở lời.

Có thể dùng cảnh giới Hợp Đạo quyết định sinh tử của một

cường giả cảnh giới Đại Đạo, khiến hắn đặc biệt phấn khích.

"Đến đây!" Dương Mi Lão Tổ giơ tay vồ một cái, Nhân Thế Gian từ trong ống tay áo hắn bay ra, sau đó bị nắm chặt trong lòng bàn tay.

Năm xưa trong suốt vạn năm, Thiên Ý mờ mịt kia không ngừng bị Lăng Tiêu, Dương Mi Lão Tổ và các cường giả khác động thủ chân tay.

Nếu là cường giả dưới cảnh giới Hợp Đạo bình thường, giở trò với Thiên Ý mờ mịt, gần như không thể che giấu được, sẽ bị vị Tổ Thần này phát hiện ngay khoảnh khắc đầu tiên y tỉnh lại.

Nhưng khổ nỗi các cường giả giở trò với y, hoặc là Hỗn Độn Ma Thần cảnh giới Đại Đạo cửu trọng thiên năm xưa, hoặc là có liên quan đến Bàn Cổ, tồn tại duy nhất siêu thoát cảnh giới.

Vì vậy, vị cường giả cảnh giới Đại Đạo nhất trọng thiên vừa mới tỉnh lại, cứ thế mà trúng chiêu, hơn nữa còn hồn nhiên không hay biết.

Trong chốc lát, vị Tổ Thần chỉ lấy Nhân Thế Gian làm căn cơ, chỉ có tu vi cảnh giới Hợp Đạo tam trọng thiên đáng thương, yếu ớt đến cực điểm.

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Tổ Thần giãy giụa mở lời.

"Không có gì, chỉ là muốn từ trong nguyên thần của ngươi lấy được một số thứ." Quỷ Đạo Chi Chủ cười nói, sau đó vươn tay ra, một chưởng nhiếp lấy vị Tổ Thần này.

Trong chốc lát, mặc cho vị Tổ Thần kia giãy giụa thế nào, đều bị cường hành trói buộc.

Bây giờ mọi người đều đang ở trạng thái suy yếu, cho dù y giãy giụa thế nào, cũng không phải đối thủ của Quỷ Đạo Chi Chủ cảnh giới cửu trọng thiên năm xưa.

Vị Tổ Thần kia không ngừng ai oán, nhưng căn bản không thể thoát khỏi.

Chốc lát sau, ký ức vô số năm của vị Tổ Thần này liền bị Quỷ Đạo Chi Chủ cường hành rút ra.

"Các ngươi xem đi, chư vị." Quỷ Đạo Chi Chủ búng tay một cái, trước mắt hư không, liền xuất hiện một khối quang mạc, trong đó chính là ký ức của vị Tổ Thần kia.

Trong khoảnh khắc, phần ký ức đó lập tức bị rút lấy.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, thể ngộ phần ký ức này, trong lòng lập tức có điều minh ngộ, cùng lúc đó, trên người hắn lan tỏa một cỗ khí tức Đại Đạo sức mạnh khác với thế giới Hỗn Độn Hồng Hoang.

Không chỉ vậy, các cường giả khác cũng lần lượt tiến hành tham ngộ, lợi dụng phần ký ức này để suy diễn cảnh giới của bản thân.

Dòng chảy thời gian xuyên suốt tất cả các thế giới quả thực Hỗn Độn, vì vậy đại đa số thời gian đều không khác biệt nhiều.

Nhưng các Đại Đạo khác lại không giống!

Hai phương thế giới Hỗn Độn có cùng một Đại Đạo, có lẽ lại có hiệu quả Nam Viên Bắc Triệt.

Giống như thế giới trùng tộc kia, thôn phệ và sinh mệnh không nghi ngờ gì là Đại Đạo đỉnh cấp nhất.

Nhưng hai Đại Đạo này ở thế giới Đại Hỗn Độn Hồng Hoang, lại ngay cả mười Đại Hỗn Độn Ma Thần đứng đầu cũng không xếp được.

Vị Tổ Thần này đã trải qua cuộc tranh bá của Hỗn Độn Ma Thần trong thế giới của mình năm xưa, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Và lợi dụng Đại Đạo tạo hóa của bản thân, thôn tính các sinh linh Hỗn Độn khác, cảm ngộ và ghi chép lại Đại Đạo của bọn họ.

Nếu không phải như vậy, vị Tổ Thần này cũng không thể tạo ra chín phương Thiên Giới, chín chỗ Ma Uyên, và mười tám vị cường giả tu hành Đại Đạo khác nhau.

Và bây giờ không nghi ngờ gì nữa, tất cả những gì vị Tổ Thần này đã thu được trong quá khứ, đều trở thành tư liệu và dưỡng liệu cho nhiều cường giả của thế giới Đại Hỗn Độn Hồng Hoang.

Không biết đã qua bao lâu, Lăng Tiêu ung dung mở hai mắt, khẽ thở dài một tiếng.

Chương 989

“Hắc, quả nhiên là một phần quà lớn, không chỉ tặng tài nguyên còn tặng cảnh giới, quả thật phải cảm ơn Đạo hữu.” Nghe hắn nói vậy, vị Tổ Thần kia dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm các cường giả khác trong tràng.

“Các ngươi tốt nhất là giết chết ta ngay lập tức, nếu không có ngày nào đó ta thoát khỏi hiểm cảnh, ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá.” “Lời hăm dọa này các hạ không cần nói nhiều nữa.” Thần Nghịch vẻ mặt lạnh lùng, vươn tay ra, giữa kẽ ngón tay tràn ra lực hủy diệt, đang định tiêu diệt vị Tổ Thần này.

“Khoan đã!” Dương Mi Lão Tổ vội vàng ngăn Thần Nghịch lại, mở miệng nói: “Bây giờ không thể giết hắn.” “Vì sao?” Thần Nghịch nhíu mày.

“Đó là bởi vì, hắn là nguyên liệu chính của viên đan dược cấp Đại Đạo kia, và cũng là đan dược chi linh, ngươi bây giờ giết hắn, đến lúc đó chúng ta ăn gì?” Thôn Phệ Ma Thần ở một bên nhìn Tổ Thần, nước dãi chảy ròng ròng.

Nếu không phải vị Thôn Phệ Ma Thần này còn vương vấn bữa tiệc lớn sau đó, e rằng đã không nhịn được mà lao tới gặm nhấm rồi.

“Thì ra là vậy.” Thần Nghịch nhếch môi, cũng không nhịn được cười một tiếng, thương hại nhìn vị Tổ Thần kia một cái, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống.

Các vị Ma Thần và cường giả trong tràng đều vô cùng kích động.

Quả nhiên!

Đi đến các thế giới Hỗn Độn khác để cướp đoạt tài nguyên, thu

được sức mạnh, có tiền đồ hơn rất nhiều so với việc nội đấu trong thế giới Đại Hỗn Độn Hồng Hoang!

Nếu ở thế giới Đại Hỗn Độn Hồng Hoang, bọn họ không biết phải tích lũy bao nhiêu vạn năm, mới có thể tích lũy được một phần tư liệu đan dược cấp Đại Đạo tam trọng thiên.

"Cũng không biết bao giờ, chúng ta mới có thể tìm thấy một phương thế giới Hỗn Độn khác." "Đến lúc đó nói không chừng sẽ có thể thu được nhiều tài nguyên hơn." Lúc này, các cường giả trong tràng không khỏi nghĩ vậy. … Cùng lúc đó, Vạn Trùng Đại Thế Giới.

Trong Hỗn Độn vô tận, một vết nứt đột nhiên vỡ tan, một không gian bị cưỡng hành xuyên thủng đột nhiên hiện ra!

Và trong Hỗn Độn phía dưới, vô số đôi mắt nhìn qua, tràn đầy tham lam và khát vọng.

Đó là vô số đàn trùng lan tràn trong Hỗn Độn.

Thực lực của bọn chúng có lẽ chỉ có Đại La, nhưng số lượng thật sự quá khủng bố, liên sơn thành hải, gần như muốn lấp đầy cả vùng Hỗn Độn này!

Và trên vùng Hỗn Độn này, vô số ánh mắt của cự trùng tỏa ra khí tức cảnh giới Hợp Đạo, cảnh giới Đại Đạo co lại, lạnh lẽo nhìn chằm chằm vết nứt kia!

Và trên vạn trùng, chỉ có một con cự trùng toàn thân lay động đạo vân, dường như Đại Đạo Thôn Phệ giáng lâm.

Trùng Hoàng!

Cường giả mạnh nhất của phương thế giới Hỗn Độn Vạn Trùng này, cảnh giới Đại Đạo cửu trọng thiên.

"Gào!" Con Trùng Hoàng này gầm lên một tiếng, chỉ bằng khí thế

liền có thể khuấy động toàn bộ Hỗn Độn.

Trong khoảnh khắc, vô số Hỗn Độn chảy vào miệng nó, thậm chí bao gồm cả con cháu của nó, nhưng vị Trùng Hoàng này không hề để tâm!

Ầm!

Sau khi thôn phệ đủ sức mạnh, vị Trùng Hoàng này dường như cảm nhận được điều gì đó, lập tức ra tay, khí tức mênh mông cuồn cuộn, một đạo tử quang dường như có thể diệt sạch mọi thứ đột nhiên bắn về phía vết nứt kia!

Nhưng đúng lúc này, từ trong vết nứt, một cây quyền trượng đột nhiên vươn ra.

Cây quyền trượng đó đột nhiên chống đỡ trên vết nứt kia, sau đó đỡ lấy đòn công kích cực mạnh của Trùng Hoàng!

Lực lượng khủng bố va chạm, bất kể là trong hay ngoài thế giới, đều là cường giả cảnh giới Đại Đạo cửu trọng thiên!

Hai bên giao chiến giằng co, chấn động toàn bộ Vạn Trùng Đại Thế Giới.

Cùng lúc đó, xuyên qua vết nứt kia, ẩn ước nhìn thấy một tòa điện thờ hùng vĩ vô tận, dường như có thể trấn áp dòng chảy thời gian, vạn vật đều là một Đại Điện tráng lệ!

Trong cung điện đó dường như có vô số thần linh!

Và lúc này những thần linh đó đang cùng nhau ra tay, muốn cưỡng hành đánh vào thế giới Đại Hỗn Độn Vạn Trùng!

Đây là cuộc chiến tranh giành giữa hai phương thế giới Hỗn Độn, thảm liệt và khủng bố đến cực điểm.

Cuộc chiến giữa hai Hỗn Độn Đại Thế Giới đã kéo dài suốt mấy

ngàn năm.

Kết cục cuối cùng, Trùng Hoàng dẫn theo vô số trùng con công kích khe nứt, cưỡng ép đẩy lùi Vạn Thần Điện hùng vĩ kia.

Theo khe nứt của Hỗn Độn Đại Thế Giới khép lại, chiến tranh kết thúc, dù là những con trùng chỉ biết ăn và sinh sôi nảy nở kia, nhất thời cũng có chút chán ghét chiến tranh.

"Mấy ngàn năm chém giết, cuối cùng cũng kết thúc." Trùng Hoàng toàn thân bị thương, trên người đầy rẫy các vết nứt, thảm thiết đến cực điểm!

"Sao lại thế này?

Lại biến hóa đến mức này!" Trùng Hoàng bùng nổ lửa giận, vô số hàm răng cắn xé nghiền nát lẫn nhau, phát ra tiếng cắn rắc rắc khiến ngay cả những cự trùng Đại Đạo cảnh giới xung quanh cũng phải run sợ.

Mà điều này tượng trưng cho sự phẫn nộ của phụ thân chúng.

Phẫn nộ thường đồng nghĩa với việc nuốt chửng.

Quả nhiên, vô số cái miệng khổng lồ trên cơ thể con Trùng Hoàng này mở ra, sau đó kéo từng cường giả vào trong miệng, nghiền nát.

Sau khi nuốt chửng một thời gian dài, Trùng Hoàng mới kiềm chế được cảm xúc của mình.

"Ta vạn vạn không ngờ, trong cái Vạn Thần Điện kia, lại xuất hiện thêm một cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên." "Vốn dĩ là một đối một, ta sẽ không e ngại, thậm chí còn có thể chiếm thượng phong." "Nếu là một đối hai, ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bất bại."...

Vô số suy nghĩ lan tràn trong đầu Trùng Hoàng.

Đại Đạo Cảnh giới Cửu Trọng Thiên, và các Đại Đạo cảnh giới khác không giống nhau.

Điều này tương đương với việc suy diễn Đại Đạo mà bản thân tu hành đến cực hạn, còn nếu muốn tiến thêm một bước, vậy thì chỉ có thể thử một số thủ đoạn đặc biệt.

"Cũng không biết tồn tại tên Bàn Cổ kia, rốt cuộc đã đột phá thế nào." Trong đầu Trùng Hoàng suy nghĩ không ngừng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, điều y cần cân nhắc nhất hiện tại không phải là đột phá đến cảnh giới cao hơn, mà là bồi dưỡng hoặc tìm kiếm cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên thứ hai.

"Nếu y còn ở đó, sao ta lại bị động đến vậy?" Khi xưa Trùng Mẫu, cũng là một cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên.

Cà cà cà!

Vô số hàm răng cắn xé ma sát, trong lòng Trùng Hoàng bỗng nhiên dâng trào một cỗ lửa giận, hận không thể lập tức xông vào Hỗn Độn thế giới kia, nuốt chửng mọi thứ, triệt để phóng thích Trùng Mẫu.

"Nhất định phải trùng khai cánh cửa lớn kia!" Khoảng vạn năm trước, Trùng Hoàng đã phát hiện khe nứt kia biến mất, thay vào đó là một cánh cửa lớn tỏa ra khí tức Thời Không Đại Đạo!

Thế nhưng, bất luận y công kích thế nào, cũng không thể cưỡng ép phá tan cánh cửa lớn kia.

Bởi vì, cánh cửa thời không kia được tạo thành từ hai Hỗn Độn Chí Bảo là Thời Thần Chung và Không Gian Chi Tâm, tương đương với nửa cường giả cấp Đại Đạo.

Một khi Trùng Hoàng muốn xông vào cánh cửa kia, sẽ bị Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo của Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới cưỡng ép ngăn cản, không thể tiến vào trong đó.

Nghĩ như vậy, trong lòng Trùng Hoàng càng thêm phẫn nộ.

Và đúng lúc này, giữa Hỗn Độn xa xăm, một con cự trùng có hình dáng giống hệt rết, nhưng thân thể lại lan dài mấy vạn dặm, mọc vô số tay chân, toàn thân phủ giáp xác đen tuyền, đang từ từ tiến đến.

"Sao vậy, Trùng Thời?" Nhìn con cự trùng kia, Trùng Hoàng cố kìm nén lửa giận không nuốt chửng nó.

Con trùng này là cường giả tu hành Thời Gian Đại Đạo đạt đến Đại Đạo Nhất Trọng Thiên, rất quan trọng đối với y.

Chương 990

Nếu khi xưa không phải con trùng này dẫn đường, Trùng Hoàng cũng không thể định vị Đại Thế Giới kia trong Trường Hà Thời Gian.

"Phụ thân, con đã định vị được một Hỗn Độn thế giới nữa thông qua Trường Hà Thời Gian!" Trùng Thời mở miệng nói.

"Lại tìm được một Hỗn Độn thế giới nữa?" Trùng Hoàng vốn đang lửa giận ngút trời, nghe lời này, trong lòng bỗng chốc bình tĩnh trở lại, thậm chí còn có chút cuồng hỉ.

Nếu y có thể tìm thêm một Hỗn Độn thế giới nữa, nuốt chửng mọi thứ trong đó, thực lực nhất định sẽ lại tăng trưởng!

Dù sao, phương pháp đột phá Đại Đạo cảnh giới mà Trùng Hoàng tự suy diễn ra rất đơn giản, đó chính là tự ăn!

Nuốt chửng mọi thứ, bao gồm vạn vật!

Thế nhưng một Hỗn Độn thế giới không đủ!

Ngay cả khi y nuốt sạch Vạn Trùng thế giới của mình, cũng tuyệt đối không đủ!

"Cần bao lâu mới có thể định vị?" "Con cũng không rõ, khoảng mấy vạn năm, nhưng khẳng định là có thể phát hiện!" Trùng Thời vội vàng nói.

"Được." Trùng Hoàng lập tức đồng ý, mở miệng nói: "Ngươi có thể sử dụng bất cứ tài nguyên nào, đều phải định vị Hỗn Độn thế giới kia cho ta, ta muốn nuốt chửng bọn chúng." Nhìn dáng vẻ hung tợn của phụ thân mình, Trùng Thời cũng không nhịn được nuốt nước miếng.

Nó tu hành Thời Gian Đại Đạo, nên không thể lý giải những huynh

đệ cùng phụ thân tu hành Đạo Thôn Phệ kia.

"Liệu bọn họ có coi ta là lương thực mà nuốt chửng không?" Trong lòng Trùng Thời xẹt qua một tia sợ hãi, nhưng vẫn vội vàng gật đầu, bơi lượn rời khỏi Hỗn Độn này, bước vào Trường Hà Thời Gian, tiếp tục định vị thế giới kia.

Hồng Hoang.

Lăng Tiêu, Hồng Quân, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và các cường giả khác đã quay trở lại Hồng Hoang Thiên Địa.

Lúc này, kể từ khi bọn họ bước vào một Hỗn Độn Thiên Địa khác, đã hơn mấy ngàn năm trôi qua, nhưng Hồng Hoang vẫn không có gì đáng ngại.

"Được rồi, bây giờ có thể tiến hành phân chia chiến lợi phẩm cuối cùng." Lăng Tiêu nhếch môi cười.

Y nâng tay vung lên, trong ống tay áo lập tức bay ra vô số nguyên thần, mà những nguyên thần này đều là tinh hoa của các cường giả Cửu Phương Thiên Giới, Cửu Xứ Ma Uyên, và Nhân Thế Gian.

Nhân tài chính là tài nguyên!

Điều này đối với giới tu hành cũng là một chân lý Đại Đạo.

Đương nhiên, những hồn phách này Lăng Tiêu và Thần Nghịch mỗi bên chia một nửa, Dương Mi lão tổ cùng nhóm Thời Thần không có hứng thú với những hồn phách nguyên thần này, nên không tham gia phân chia.

Những nguyên thần kia lúc này đang nhắm mắt, vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Cùng lúc đó, các Đại Năng Hồng Hoang khác cũng nhìn chằm chằm vào những thứ này với ánh mắt rực sáng!

Lúc này, trong gần vạn hồn phách này, yếu nhất cũng là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh cũng có gần mấy trăm vị, còn Đạo Quân tương đương Thánh Nhân cảnh giới thì có đến mấy chục vị.

Còn về những Thần Ma cảnh giới kia, trừ những kẻ may mắn sống sót, còn lại đều đã bị vị Tổ Thần kia một hơi nuốt chửng, hóa thành dưỡng chất cho bản thân y.

"Để bọn họ tỉnh lại đi." Lăng Tiêu nhìn sang Lục Tuyết Ly.

"Yên tâm, ta đã bảo tồn hồn phách của bọn họ, tạm thời để bọn họ sống lại, không thành vấn đề." Lục Tuyết Ly mở rộng hai tay, khí tức Sinh Chi Đại Đạo lan tràn ra, cuối cùng, thấm đẫm vào những hồn phách này, tạo ra cho bọn họ một cơ thể tạm thời.

Chỉ chốc lát, những cường giả này từ từ tỉnh lại.

Thế nhưng khi ý chí của bọn họ trở về, khi nhìn thấy và cảm nhận được Hồng Hoang Thiên Địa hùng vĩ, từng người đều ngây người.

"Đây là đâu?" "Khi xưa ta không phải bị một Thần Ma giết chết sao, ta vẫn còn sống?" "Khoan đã, vị kia không phải là tiền bối cao nhân từng truyền thụ Đạo Pháp cho chúng ta ở Tử Tiêu Cung sao?"...

Nhất thời, những cường giả này tỉnh lại, nhìn nhau, lập tức nhận ra trước mắt là một nhóm cường giả Hồng Hoang có thực lực không hề thua kém Thần Ma.

"Tử Tiêu Cung truyền Đạo?" Nghe những cường giả này nói, Hồng Quân liếc nhìn Lăng Tiêu, "Ngươi dường như đã lấy lão phu làm mẫu để làm việc gì đó rồi." Cảm nhận ánh mắt của Hồng Quân, Lăng Tiêu cười ha ha, "Thời gian quá gấp, không kịp thiết kế tỉ mỉ, đành lấy Tử Tiêu Cung khi xưa ra dùng tạm." "À, ngươi thật sự coi trọng bần đạo đấy." Hồng Quân cười lạnh một tiếng, nhưng lúc này y cũng lười truy cứu.

Và lúc này, những cường giả kia đều trầm mặc, chờ đợi Lăng Tiêu và những người khác mở miệng giải thích.

"Chư vị, để ta nói cho các ngươi nghe." Nhân Quả Ma Thần đứng ra, búng ngón tay một cái, giữa hư không lập tức hiện ra từng đạo Nhân Quả.

Cảm nhận được những Nhân Quả này, các Đạo Quân Đế Quân kia trong lòng chấn động, sau đó lập tức hiểu ra, nhất thời cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Thiên Địa của chính mình từ đầu, hóa ra đều chỉ là một Đạo Quả mà Tổ Thần đã chờ đợi vô số năm.

Mà bản thân mình cũng chỉ là một tia dưỡng chất để Tổ Thần thai nghén.

Ngay cả những Thần Ma kia, cũng chỉ là những con rối bị thao túng.

Ngược lại, những kẻ ngoại lai trước mắt này, trực tiếp một hơi phá nát Đạo Trường của Tổ Thần, thậm chí kéo Tổ Thần ra luyện thành đan dược, lại còn bảo toàn được từng người bọn họ.

Điều này quả thực có chút châm biếm.

"Chư vị, ý các ngươi thế nào?" Hồng Quân nhìn những hồn phách trước mắt, mở miệng nói.

"Không biết, chúng ta có thể lựa chọn gì?" Vạn Long Đạo Quân mở miệng hỏi.

"Các ngươi có hai con đường, một là lựa chọn đầu hàng một phe thế lực, bảo tồn ký ức, sau đó bắt đầu lại từ đầu, lần nữa chuyển sinh." "Và con đường khác, đó là trực tiếp đi luân hồi, bản thân đã tích lũy vô số nội tình sẽ luân hồi một phần sức mạnh." Hậu Thổ Nương Nương mở miệng nói.

Vu Tộc nắm giữ Địa Đạo Hồng Hoang, và không nghi ngờ gì, hồn phách của các cường giả mang lại lợi ích lớn cho họ.

Dù sao, việc Hồng Hoang đột nhiên mất đi mấy chục vị Thánh Nhân, mấy trăm vị Chuẩn Thánh, gần vạn Đại La Kim Tiên, đó là chuyện mà hiện nay không dám tưởng tượng.

Đối với Địa Phủ Luân Hồi mà nói, đó là một món quà lớn khó có được!

Nghe lời này, các cường giả tại chỗ nhìn nhau.

Lập tức đã có lựa chọn!

Hầu như tất cả đều chọn bảo tồn ký ức, bắt đầu tu hành lại từ đầu.

Chỉ cần bọn họ thuận lợi, Hồng Hoang sẽ có thêm một lượng lớn cường giả, hơn nữa vì bọn họ là khôi phục, chứ không phải trưởng thành, tốc độ sẽ vượt xa các sinh linh khác.

"Ta nguyện ý!" Viêm Ly lập tức mở miệng gật đầu.

Vừa rồi y đã hiểu rõ Hồng Hoang rốt cuộc có bao nhiêu thế lực, sau đó gật đầu nhìn về phía Lăng Tiêu, mở miệng nói: "Tiền bối, không biết tại hạ có thể đầu quân cho ngài không, nếu khi xưa không phải ngài, e rằng ta đã bỏ mạng rồi." "Được." Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, chấp thuận.

Chỉ chốc lát, đông đảo cường giả tại chỗ cũng đều tự lựa chọn thế lực mà mình muốn đầu quân.

Còn về vị mạnh nhất trong trường, Vạn Long Đạo Quân tương đương đỉnh phong Thánh Nhân Cửu Trọng Thiên, lại khiến mọi người kinh ngạc khi đầu quân cho Long Tộc Hồng Hoang, tu hành lại trong thân thể Long Tộc Hồng Hoang.

Chỉ chốc lát, Thiên Đạo Minh, Tiệt Giáo, Yêu Tộc, Tam Kim Ô, và thậm chí Tinh Linh Đại Lục đều thu hoạch được một lượng lớn cường giả đầu quân.

Các đại thế lực nhất thời đều thỏa mãn.

"Theo ta đi một chuyến luân hồi." Hậu Thổ Nương Nương nâng tay lên, Lục Đạo Luân Hồi Bàn xoay tròn trong lòng bàn tay, nuốt trọn vô số hồn phách trước mắt vào trong Hỗn Độn Linh Bảo.

"Chư vị giải tán đi, sau này khi bọn họ luân hồi tỉnh lại, Địa Phủ ta tự nhiên sẽ thông báo tình hình của bọn họ cho các ngươi." Hậu Thổ mở miệng nói.

Chủ các đại thế lực đều gật đầu, vui vẻ rời đi.

Đối với bọn họ mà nói, có lẽ chỉ trong vạn năm, thế lực của mình liền có thể nhanh chóng bành trướng.

Chương 991

Huống hồ, sau khi bước vào luân hồi, không phải vừa chuyển sinh là có ký ức kiếp trước, mà là phải trải qua tu vi triệt để thành tiên mới có thể giác tỉnh.

Và quá trình này, các đại thế lực cũng có đủ thời gian để tạo hình bọn họ, khiến bọn họ thân cận với mình.

Minh Hà Lão Tổ, Thanh Liên Thông Thiên, Hồng Quân và các chủ thế lực khác đều tự mình rời đi, Lăng Tiêu tặc lưỡi một tiếng, sau đó cười mở miệng: "Đi thôi, Nương Nương." "Ừm." Hậu Thổ gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Đạo hữu, rốt cuộc ngươi đã thu thập được bao nhiêu hồn phách bình thường ở chỗ đó?" "Số lượng quá nhiều, không kịp đếm." Lăng Tiêu nhếch môi cười, mở miệng nói.

Phàm Gian Giới của thế giới kia diễn hóa không biết bao nhiêu năm tháng, vô số sinh linh vẫn lạc, hồn phách trong đó tự nhiên cũng bị ý trời mơ hồ kia nuốt chửng làm lương thực.

Thế nhưng, hiện tại vị Tổ Thần kia đã bị y lôi ra đánh tơi bời, những hồn phách kia tự nhiên cũng bị cưỡng ép đẩy ra, mà nay liền bị Lăng Tiêu nắm giữ.

Số lượng hồn phách này nhiều đến mức, thậm chí vượt ngoài dự liệu của Lăng Tiêu, thậm chí có thể đạt đến ba bốn phần mười tổng số sinh linh hiện tại của Hồng Hoang!

Số lượng này, ngay cả Địa Phủ Luân Hồi nhất thời cũng chưa chắc có thể tiêu hóa hết!

Lăng Tiêu ung dung theo sau Hậu Thổ, cười ha ha mở miệng: "Cái Lục Đạo Luân Hồi Bàn này dùng thế nào?" "Tự nhiên là không tệ, nội tình luân hồi tăng mạnh." Hậu Thổ gật đầu, sau đó cười nói: "Điều

này lại phải cảm tạ Lăng Tiêu đạo hữu, đã tặng tấm Hư Thiên Kính kia đến." "Ha ha, vốn dĩ sớm đã muốn tặng cho Nương Nương, chỉ là trước đó vẫn luôn lo lắng lão tặc kia giở trò, nên đành giữ lại trong tay." Lăng Tiêu mở miệng giải thích.

"Thì ra là vậy." Hậu Thổ thầm gật đầu, vẫn giữ dáng vẻ một Từ Ái Mẫu Thần.

Và đúng lúc này, một câu nói của Lăng Tiêu bỗng nhiên truyền vào tai Hậu Thổ.

"À phải rồi, Nương Nương, người đã 'lạc địa thành hạp' thế nào vậy?" Lăng Tiêu tò mò hỏi.

"Lạc địa thành hạp?" Trên khuôn mặt đoan trang tuyệt mỹ của Hậu Thổ hiện lên chút nghi hoặc.

"Chính là vừa mới hạ phàm, liền trực tiếp bị diệt." Nghe lời này, biểu tình Hậu Thổ trở nên cổ quái, sau đó cũng liếc xéo Lăng Tiêu một cái, mở miệng nói: "Đều là số phận không may." "Ta chiếm cứ một cơ thể thai nhi chết yểu, còn chưa kịp thai nghén lại sinh cơ, thì mẫu thân của thai nhi kia lại khó sinh, phân thân của ta không có chỗ dựa, liền vẫn lạc." "Phụt!" Lăng Tiêu nhất thời cũng bật cười thành tiếng.

Điều này vạn vạn không ngờ Hậu Thổ Nương Nương lại chết trong bụng mẹ!

"Đạo hữu, vẫn là đừng trêu chọc ta nữa." Trên mặt Hậu Thổ lộ ra vài phần ngượng ngùng, "Lần này, ngược lại là nhờ phúc của các đạo hữu, mới có thể nhận được nhiều hồn phách đến vậy." "Chuyện nhỏ thôi mà, ngoài Địa Đạo ra, những người khác chúng ta cũng chẳng làm gì được với những hồn phách này." Hai vị Đại Năng Hồng Hoang vừa nói chuyện vừa cười đùa, liền đi sâu vào U Minh Địa Phủ, đến nơi luân hồi sâu nhất.

Lúc này, mười một vị còn lại đã sớm chờ đợi ở đây, từng người nét mặt căng thẳng, thần sắc ngưng trọng, thậm chí đã kết thành một loại trận pháp nào đó.

"Như lâm đại địch vậy, chư vị." Lăng Tiêu tặc lưỡi một tiếng, trêu chọc nói!

"Đột nhiên có thêm nhiều hồn phách như vậy, nếu luân hồi thông đạo bị tắc thì sao?" Nghe Lăng Tiêu nói đùa, Đế Giang liền đáp trả.

"Trước hãy để những hồn phách cường giả kia luân hồi chuyển thế đi." Lăng Tiêu thu lại nụ cười trên mặt.

"Được." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nâng tay vung lên, vạn hồn phách cường giả đã được thu lại trước đó liền từng cái một bay về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Ong!

Hỗn Độn Linh Bảo này khẽ rung lên, Luân Hồi Đại Đạo giáng lâm, bắt đầu từ từ nuốt những hồn phách cường giả này vào trong.

Những hồn phách này, gần như là một nửa sự tích lũy của Thần Ma Hỗn Độn Thiên Địa trong vô số năm.

Mấy ngàn vị Đại La Kim Tiên, mấy trăm vị Chuẩn Thánh, cùng với khoảng sáu mươi vị hồn phách Thánh Nhân, đều được đưa vào Lục Đạo Luân Hồi.

Khoảnh khắc này, khí tức Địa Phủ đột nhiên bùng phát, dường như đã đổ thêm dầu nóng, khí tức luân hồi không ngừng tăng cường.

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu cảm nhận rõ ràng khí tức của mười hai vị Tổ Vu trước mắt không ngừng bạo tăng.

Chỉ trong hơi thở, đã đạt đến tầng thứ Hợp Đạo Cảnh giới Đệ Tứ Trọng Thiên.

“Thật đáng chúc mừng chư vị.” Lăng Tiêu nâng tay chắp lại.

Mấy Tổ Vu còn lại đều vui mừng hiện rõ trên mặt, đối với họ mà nói, đây quả thực là một món quà trời ban cực lớn!

Phải biết rằng toàn bộ Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới, có vô số tài nguyên bị bọn họ một hơi nuốt chửng.

Hồn phách về Địa Phủ.

Tội nghiệt nhập Ma Giới.

Các Động Thiên hòa vào Hồng Hoang.

Mỗi phe thế lực của Hồng Hoang đều gần như bội thu, gần như có thể nói là cảnh tượng chưa từng có từ trước đến nay.

Phải mất đến mấy chục ngày, những hồn phách cường giả này mới hoàn toàn bị luân hồi nuốt chửng, chuyển thế đầu thai đi.

Lăng Tiêu phỏng chừng nếu không có gì ngoài ý muốn, trong vòng hơn trăm năm, tuyệt đại bộ phận các cường giả này đều có thể giác tỉnh ký ức kiếp trước.

“Được rồi, hồn phách của các cường giả này đã xong, giờ đến lượt những chúng sinh bình thường kia.” Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

“Được.” Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

Y nâng tay lên, trong ống tay áo, đột nhiên xuất hiện một Trường Hà Hồn Phách cuồn cuộn, hiện lên giữa vòm trời.

Đây là lượng hồn phách khổng lồ của phàm nhân và sinh linh bình thường.

Trong Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới kia, bất luận là Thiên Giới Ma Uyên hay Nhân Gian Giới, hồn phách của những phàm nhân này đều đã được lưu trữ.

Chỉ chờ đợi vị Tổ Thần kia từ giấc ngủ sâu tỉnh lại, một hơi nuốt chửng.

Thế nhưng, vị Tổ Thần kia lại xui xẻo đến cực điểm, ý trời mơ hồ trước khi y giác tỉnh đã bị động tay động chân, tỉnh lại không bao lâu, căn bản không cách nào tiêu hóa được những hồn phách này.

Thôi thì tiện cho phe Hồng Hoang.

Lăng Tiêu nâng tay lên, lượng hồn phách phàm tục khổng lồ dũng vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn, số lượng gần như có thể nói là bốn năm phần mười sinh linh hiện tại của Hồng Hoang.

Nhìn cảnh tượng này, bất luận là Thập Nhị Tổ Vu, hay các Địa Phủ Thần Linh khác, đều vô cùng hưng phấn.

Hồn phách đầu nhập quy mô lớn như vậy, Địa Đạo tất nhiên sẽ tăng mạnh!

Đến lúc đó thực lực của bọn họ, tự nhiên cũng là nước lên thuyền lên.

Phần hồn phách này quả thực quá mức khổng lồ, hơn nữa cực kỳ yếu ớt, Lăng Tiêu và các Tổ Vu còn lại hợp lực, cũng phải mất gần một năm thời gian.

Rất lâu sau, lượng thần hồn khổng lồ này mới được luân hồi Hồng Hoang nuốt chửng, Lăng Tiêu cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Xong rồi, nhưng mà, ta có một vấn đề muốn hỏi chư vị." Lăng Tiêu ha ha cười một tiếng, nét mặt lộ vẻ tò mò.

"Muốn hỏi thì cứ hỏi đi, chúng ta còn có thể không nói cho ngươi sao?" Tổ Vu Chúc Dung hùng dũng nói.

"Lục Đạo Luân Hồi tiếp nhận nhiều sinh linh như vậy, Hồng Hoang nhất thời có sinh ra được nhiều sinh linh đến thế không, rốt

cuộc sẽ mất bao lâu?" Hồn phách Hồng Hoang đầu thai, cũng cần danh ngạch.

Dù sao cũng cần các sinh linh khác hoài thai, Luân Hồi Pháp Tắc mới tiện để những hồn phách này chiếm cứ thai thân.

"Cái này thì..." Chúc Dung nhất thời ngây người, gãi gãi đầu, quay đầu nhìn sang những đồng bạn khác.

Thế nhưng, các Tổ Vu khác cũng nét mặt mờ mịt, dường như chưa từng cân nhắc chuyện này.

"À à..." Ngay lúc này, Hậu Thổ khẽ cười một tiếng.

"Thực ra, Luân Hồi Pháp Tắc cũng có thể điều khiển việc này, có lẽ chỉ tính riêng Nhân Tộc, trong mấy trăm năm tiếp theo của Hồng Hoang, song thai, tam thai đều sẽ tăng lên đáng kể." "Tặc lưỡi, thì ra là vậy." Lăng Tiêu cười một tiếng, sau đó nâng tay chắp lại, "Chư vị đạo hữu, tại hạ cáo từ." Lời vừa dứt, Lăng Tiêu liền hóa thành một đạo cầu vồng, trong chớp mắt đã rời khỏi Địa Phủ, quay trở về Thánh Cung của mình.

"Những hồn phách đó thế nào rồi?" Vừa bước vào Thánh Cung, Lục Tuyết Ly đã cười tủm tỉm nhìn Lăng Tiêu.

Chương 992

"Đã toàn bộ dũng nhập luân hồi." Lăng Tiêu tùy tiện giải thích một lượt.

"Thì ra là vậy, xem ra bất luận là Hồng Hoang Đại Địa, hay là Tinh Linh Đại Lục của ta, sinh linh đều có thể nhanh chóng sinh trưởng." Lục Tuyết Ly khẽ cười, khuôn mặt tuyệt mỹ không thể tả, "Sinh Mệnh Đại Đạo của ta, e rằng có thể mạnh hơn vài phần." "Vậy thì tốt quá rồi." Lăng Tiêu gật đầu khen ngợi.

Khí vận Hồng Hoang Thiên Địa sẽ phản hồi lại trên người các cường giả bọn họ, lượng sinh linh Hồng Hoang tăng lên đáng kể, tự nhiên cũng sẽ thúc đẩy tu vi của Lục Tuyết Ly.

Và lúc này, tu vi của Lục Tuyết Ly đã đạt đến Hợp Đạo Cảnh giới Lục Trọng Thiên, được coi là đội ngũ hàng đầu chỉ dưới Lăng Tiêu và Thần Nghịch.

Lăng Tiêu cùng thê tử mình ôn tồn một lát, sau đó liền bước vào bế quan thất, bắt đầu tu hành.

"Thần Ma Hỗn Độn thế giới kia, cũng có Lực Chi Đại Đạo, vừa hay có thể tham khảo một chút." Trước đó cưỡng ép rút lấy ký ức của vị Tổ Thần kia, bất quá chỉ là cảm ngộ qua loa, nay Lăng Tiêu muốn triệt để dung nhập Lực Chi Đại Đạo đó vào hệ thống của mình.

Và sau đó, thời gian không ngừng trôi đi.

Giữa Hồng Hoang Thiên Địa, đã trôi qua gần ba vạn năm hơn.

Suốt mấy vạn năm qua, bất luận là Lăng Tiêu, Thần Nghịch, hay các cường giả phe Dương Mi lão tổ, đều đạt được sự thăng tiến cực lớn.

Lăng Tiêu sau vạn năm khổ tu, tu vi lại một lần nữa tiến lên một bước, bước vào cảnh giới Bát Trọng Thiên.

Đế Tuấn và Thái Nhất theo sát phía sau, cũng đều có tu vi đỉnh phong Lục Trọng Thiên.

Mười hai Tổ Vu cũng nhờ vào lượng lớn tài nguyên, Địa Đạo phản hồi, cùng nhau bước vào cảnh giới Ngũ Trọng Thiên.

Nếu liên thủ lại, ngay cả một hai cường giả Thất Trọng Thiên cũng tuyệt đối không phải đối thủ.

Hồng Quân lão tặc này cũng thu hoạch lớn, cảnh giới chỉ kém Lăng Tiêu một chút, đạt đến tầng thứ đỉnh phong Thất Trọng Thiên.

Còn về các cường giả tuyến hai như Thái Thanh, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cũng đều đạt đến tu vi Ngũ Lục Trọng Thiên.

Ngoài dự liệu, tu vi của Thanh Liên Thông Thiên lại thăng tiến vô cùng nhanh chóng, gần như đã thăng lên đỉnh phong Lục Trọng Thiên, cách Thất Trọng Thiên, cũng chỉ còn một bước.

La Hầu, Minh Hà Lão Tổ, Côn Bằng và các Yêu Ma khác, cũng đều có tiến bộ lớn, bước vào tu vi Lục Trọng Thiên.

Và các Hỗn Độn Ma Thần sau này gia nhập Hồng Hoang Thiên Địa như Thiên Yêu, Nhân Quả, Túc Mệnh, cũng đều có tiến triển lớn, đã được hưởng 'bánh gato' của Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Còn như các cường giả đội ba như Đại Bằng, Khổng Tuyên, Thần Nông, Phục Hy, cũng đa số ở tu vi Tam Tứ Trọng Thiên.

Lúc này, Hồng Hoang Thiên Địa dường như đã bước vào một thời đại mới.

Lượng lớn các Thánh Nhân lão bài đều thăng tiến bản thân, bước vào cảnh giới Hợp Đạo Nhất Trọng Thiên.

Ngay lúc này, Hợp Đạo cảnh giới trở thành dòng chảy chính của tầng lớp cao thủ Hồng Hoang, thực lực tăng vọt gấp bội.

Và trong mấy vạn năm này, lượng lớn cường giả vốn đến từ Thần Ma Hỗn Độn thế giới dần dần trưởng thành, không ít người đã khôi phục tu vi kiếp trước.

Sau khi dung hợp pháp môn tu hành của hai Hỗn Độn thế giới, những cường giả này dường như được giải phóng tiềm lực, tốc độ nhanh kinh người.

Trong gần ba vạn năm, vì tài nguyên sung túc, ba phe Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Dương Mi lão tổ đều không bùng phát đại chiến nào.

Ngay cả khi có tranh đấu, thì cũng bị dập tắt dưới sự phối hợp ngầm của ba phe.

Nguyên nhân không gì khác!

Tiếp tục nội đấu ở đây hoàn toàn vô nghĩa.

Đi cướp đoạt các Hỗn Độn Đại Thế Giới khác mới là con đường tốt hơn!

Giữa hư không.

Một lò đan khổng lồ như Đại Thiên Thế Giới ngự trị, tỏa ra khí tức Đại Đạo cảnh giới, mênh mông vô cùng!

Và xung quanh, đông đảo cường giả của ba phe Thiên Địa đều tụ tập, tự mình dùng thủ đoạn liên thủ thao túng lò luyện đan.

Trong lò luyện đan này, chính là vị Tổ Sư đã bị bắt.

Mặc dù đã bị phân cắt ra khỏi Đại Thế Giới chủ chốt, nhưng thân thể của vị Tổ Thần kia, vẫn còn ẩn chứa sức mạnh của Đại Đạo cảnh giới.

Và không nghi ngờ gì, muốn luyện chế một viên Đại Đan cấp Đại

Đạo cảnh giới Tam Trọng Thiên, cũng không phải dễ dàng đến vậy!

Ngay cả khi đã dùng mấy vạn năm thời gian, thân thể của vị Tổ Tiên kia vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa.

Lăng Tiêu dẫn phe Hồng Hoang từ Hỗn Độn đi tới, nhìn lò luyện đan kia, thầm gật đầu.

Lúc này, lò luyện đan này gần như là mệnh căn của ba phe thế lực, đều luân phiên cử người đến canh giữ, đề phòng hai phe còn lại nhân cơ hội trộm đi.

"Đến lúc đó, nếu viên Đại Đan này luyện chế thành công, cho dù là chia đều, ta cũng hẳn có khả năng trực tiếp bước vào Đại Đạo cảnh giới." Lăng Tiêu khóe miệng nhếch lên.

Ngay lúc này, thèm muốn viên đan dược Đại Đạo cảnh giới này đến ba thước, tuyệt đối không chỉ có một mình Lăng Tiêu.

Y vừa đến gần, liền có một ánh mắt lạnh lùng nhìn tới.

Thần Nghịch!

Vị Hủy Diệt Ma Thần này đánh giá Lăng Tiêu, sau đó mở miệng nói: "Lâu rồi không gặp, tu vi của ngươi mạnh hơn vài phần rồi." "Đó là đương nhiên." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Có muốn vào Hỗn Độn chiến một trận không?" "Đánh một trận?" Trong mắt Thần Nghịch cũng lộ ra vài phần khát vọng.

Mấy vạn năm khổ tu, y cũng đang muốn tìm một cơ hội để kiểm chứng thành quả của bản thân.

Không nghi ngờ gì, Dương Mi lão tổ, Thời Thần, Ngũ Hành lão tổ và những người khác sẽ không tranh đấu với y.

Mục tiêu thích hợp nhất, tự nhiên chính là Lăng Tiêu trước mắt.

"Được, chiến thì chiến!" "Thoải mái!" Lăng Tiêu và vị Hỗn Độn

Thần Ma kia nhìn nhau một cái, sau đó liền dưới sự chú ý của các cường giả khác, độn nhập vào sâu trong Hỗn Độn.

"Tiểu tử, đừng có chết ở đây đấy!" Thần Nghịch cười lạnh một tiếng, vươn tay ra, bình thản nhẹ nhàng ấn về phía trước, dường như chỉ là một động tác bình thường.

Oanh!

Đột nhiên, Hỗn Độn cuồn cuộn cuộn trào, Hỗn Độn vô biên bị một kích này đẩy ra, cưỡng ép tạo thành một vùng chân không trong biển Hỗn Độn này!

Hủy diệt!

Sự hủy diệt thuần túy đến cực hạn!

"Không hổ là ngươi, nhanh như vậy đã khôi phục đến tu vi Hợp Đạo cảnh giới Cửu Trọng Thiên." Lăng Tiêu tặc lưỡi một tiếng, nâng tay liền một trảo, Bàn Cổ Phủ bị y nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó hai tay nắm chặt, bổ về phía trước!

Oanh!

Đột nhiên, biển Hỗn Độn nổi lên sóng to gió lớn.

Hai bên đối chọi một kích, Lực Chi Đại Đạo và Hủy Diệt Đại Đạo va chạm lẫn nhau, vô số hào quang tỏa sáng, tại chỗ va chạm, dường như có từng Tiểu Thiên Địa khai tịch rồi lại hủy diệt.

Ngay lúc này, khí cơ to lớn, hùng vĩ đối kháng lẫn nhau, chỉ trong nháy mắt, hai bên đã có thể đối chọi thành hàng vạn lần!

Mà ở bên ngoài chỉ là một sát na, hai bên đã trực tiếp tách ra.

Lăng Tiêu lùi lại, trên cơ thể tràn ngập khí tức hủy diệt, không ngừng xâm thực Đạo Khu của y, dường như muốn cơ thể y tan rã.

Chương 993

Cùng lúc đó, vị Hủy Diệt Ma Thần Thần Nghịch bay ngược ra, trên ngực đột nhiên có một vết nứt hung tợn, hệt như bị cự phủ bổ trúng.

"Tay cầm Bàn Cổ Phủ, cho dù kém một Trọng Thiên tu vi, ta cũng đủ sức chém giết với y." Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng.

Và chỉ trong một thoáng, Thần Nghịch dừng thân thể lại, vươn tay ra, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra Diệt Thế Đại Ma, vừa ra đòn, Hỗn Độn dường như muốn bị đánh tan!

"Đến đây!" Lăng Tiêu phóng thanh cười lớn, một tay nắm Hồng Mông Thánh Kiếm, trực tiếp xông lên.

Oanh!

Hai bên đột nhiên chém giết trong Hỗn Độn, khí tức mênh mông cuồn cuộn.

Và đúng lúc này, đông đảo cường giả Hợp Đạo cảnh giới đang quan chiến bên cạnh cũng trong lòng kinh ngạc.

Không ít cường giả Nhất Trọng Thiên, Nhị Trọng Thiên vừa mới bước vào cảnh giới này càng run rẩy không thôi.

Mặc dù hai bên đều là Hợp Đạo cảnh giới, nhưng hiển nhiên Lăng Tiêu và Thần Nghịch mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần.

Cùng lúc đó, Thời Thần chậm rãi đến, vừa ngẩng đầu liền thấy cuộc chiến giữa Lăng Tiêu và Thần Nghịch.

"Đây lại là chiến đấu sao?" Thời Thần đầy hứng thú khoanh chân ngồi xuống, cứ thế yên lặng quan sát.

Vạn Trọng Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Một Trường Hà Thời Gian hư ảo mênh mông cuồn cuộn, trong đó ẩn chứa vô số quang sương, mỗi giọt nước sông đều dường như tượng trưng cho một thời đại.

Nhìn Trường Hà Thời Gian kia, Trùng Hoàng không nhịn được nuốt nước miếng.

"Nếu một ngày kia ta có thể đột phá trên Đại Đạo cảnh giới, nói không chừng ngay cả Trường Hà Thời Gian cũng có thể một hơi nuốt chửng, đến lúc đó, ta thật sự muốn nếm thử mùi vị đó." Giữa lúc Trùng Hoàng suy tư, liền thấy một con rết đang xuyên hành trong Trường Hà, nhanh chóng tiến về hạ du.

Trùng Thời!

Và ngay lúc này, con cự trùng Đại Đạo Nhất Trọng Thiên chuyên tu Thời Gian Đại Đạo này, đang bơi lội trong Trường Hà Thời Gian, đang kéo theo một thứ gì đó.

Không biết qua bao lâu, Trùng Thời từ từ bò tới, trên người nó luôn cõng theo một khối vật thể giống băng cứng.

Phụt!

Không biết bò bao lâu, Trùng Thời từ Trường Hà Hỗn Độn bò ra, sau đó phịch một tiếng đổ sập xuống Hỗn Độn, không ngừng thở dốc.

"Thế nào rồi?" Trùng Hoàng lập tức mở miệng.

"Phụ thân, con đã tìm thấy tọa độ của thế giới này." Trùng Thời khó khăn nói, sau đó quay đầu nhìn khối băng cứng kia.

Chỉ thấy vô số xúc tu bám trên khối băng cứng, khối băng trôi kia từng chút một tan chảy, trong đó liền nổi lên một luồng thông tin.

Đồng tử Trùng Hoàng co lại, sau đó há miệng liền nuốt luồng khí

tức kia vào trong miệng.

Chỉ chốc lát, y cảm nhận được nội dung ẩn chứa bên trong.

"Quả nhiên là lại tìm thấy một Hỗn Độn Đại Thế Giới!" Trùng Hoàng mừng rỡ đến cực điểm.

Mất mấy vạn năm thời gian, tiêu hao lượng lớn tài nguyên, cuối cùng bọn họ cũng lại tìm được một Hỗn Độn Đại Thế Giới nữa!

Hỗn Độn Đại Thế Giới này không có cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, vậy thì cứ mặc bọn chúng nuốt chửng, hóa thành thức ăn!

Trùng Hoàng lúc này đã nóng lòng muốn đại khoái nuốt chửng Hỗn Độn thế giới kia.

Ong!

Và đúng lúc này, một đạo khí tức lan tràn khắp Thiên Địa đột nhiên tản ra, mênh mông cuồn cuộn, hùng vĩ vô bờ!

Cùng lúc đó, biên giới Hỗn Độn của Vạn Trùng Đại Thế Giới lại một lần nữa xuất hiện một vết nứt vỡ tan!

Sau đó cánh cổng ánh sáng hiện ra, một tòa Vạn Thần Điện dường như gánh vác vạn vật, mênh mông vô vết tích từ từ bay ra từ trong đó, dường như muốn cưỡng ép chen vào Vạn Trùng Đại Thế Giới này!

Và trong mờ ảo, trong Vạn Thần Điện kia dường như có hai thân ảnh đang tọa trấn, tỏa ra ánh sáng như mặt trời!

Chính là hai vị cường giả Đại Đạo cảnh giới Cửu Trọng Thiên kia.

Vạn Thần Điện xâm nhập!

"Chết tiệt, sao lại đúng lúc này chứ!?" Trùng Hoàng trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Vốn dĩ y muốn trực tiếp giết sang Hỗn Độn Đại Thế Giới kia, không kiêng nể gì mà nuốt chửng.

Kết quả lại phát hiện lão đối thủ kia lại đánh tới!

"Bản thể của ta không thể khinh suất, nhất định phải đi ứng phó, nếu không, sào huyệt của ta sẽ gặp vấn đề lớn!" Thôn Phệ Đại Đạo của y đã bố trí khắp Hỗn Độn thế giới của mình, đó là căn cơ của y!

Nếu y từ bỏ Hỗn Độn thế giới này, đi nuốt chửng một thế giới khác, mà ở thế giới kia cũng tồn tại một cường giả Đại Đạo cảnh giới Cửu Trọng Thiên, vậy thì y sẽ thực sự tiến thoái lưỡng nan, bị kẹp ở giữa.

Trùng Hoàng tức giận nghiến răng ken két, nhưng lúc này, vẫn không thể không bay lên, lao về phía Vạn Thần Điện!

Cùng lúc đó, vô số Trùng Tộc Đại Đạo cảnh giới của Vạn Trùng Hỗn Độn Đại Thế Giới cũng theo sát phía sau, hệt như lần trước, muốn dùng số lượng để cưỡng ép áp chế.

Nhìn bầy trùng gần như tràn ngập cả biển Hỗn Độn, trong Vạn Thần Điện, một thân ảnh nam tử lại cười lạnh một tiếng.

"Vô dụng thôi, các ngươi lần này thua chắc rồi, thời gian có lẽ sẽ rất dài, nhưng kết cục đã định sẵn!" Nam tử kia vươn tay ra, vô lượng quang mang tụ tập trong lòng bàn tay y, đột nhiên bùng phát!

Oanh!

Khí tức khủng bố mênh mông cuồn cuộn, gào thét trên không, chỉ thấy một đạo quang mang cực kỳ chói chang xẹt qua, lượng lớn Trùng Tộc bị trực tiếp yên diệt, trong đó thậm chí bao gồm cả trùng tử Đại Đạo cảnh giới.

Trùng Hoàng gầm thét một tiếng, đón đánh, sau đó cưỡng ép đứng chắn trước Vạn Thần Điện kia!

“Vô dụng thôi, ngươi cuối cùng rồi cũng sẽ bị chúng ta nuốt chửng!” Một nữ tính khác ngồi cạnh nam tử kia mở miệng.

Cũng là tu vi Đại Đạo cảnh giới Cửu Trọng Thiên.

“Cút!” Trùng Hoàng gầm thét, tiếp tục chém giết.

Và đúng lúc này, ý niệm của Trùng Hoàng khẽ động, liền truyền âm cho đông đảo trùng tử Hợp Đạo cảnh giới còn chưa xuất thủ tham chiến.

“Đi, chui vào Hỗn Độn Thiên Địa kia cho ta, nếu có tình huống gì, lập tức thông báo cho ta!” Trùng Hoàng lúc này căn bản không thể phân tán tinh thần dư thừa, chỉ có thể phái khiển thủ hạ.

Còn vì sao không phải những trùng tử Đại Đạo cảnh giới kia, nguyên nhân rất đơn giản, nếu những trùng tử này ăn trước, y có thể làm gì?

Huống hồ, nếu cự trùng Đại Đạo cảnh giới vượt giới mà đi, nói không chừng sẽ gây ra sự chú ý của hai lão đối thủ của y.

Và nghe hiệu lệnh của y, không ít trùng tử Hợp Đạo cảnh giới liền trực tiếp chui vào thế giới kia, vượt qua đó.

Oanh!

Hỗn Độn nổi lên sóng to gió lớn, Lăng Tiêu và Thần Nghịch đối chọi lẫn nhau, lúc này hai bên trên người đều có vết thương, nhưng đều không tổn thương đến căn bản.

“Hậu bối của Bàn Cổ, còn muốn đánh tiếp sao?” “Tiền bối à, sợ người không thành?” Lăng Tiêu ánh mắt rực sáng, chăm chú nhìn Thần Nghịch.

Chương 994

Hai bên đối chọi chém giết, động dùng các loại thủ đoạn trên bề mặt, nhưng đều không hạ sát thủ.

Thời Thần ở một bên vui vẻ xem, nhưng đột nhiên, y ngẩng đầu lên, nhìn về phía cánh cửa liên giới kia.

"Không đúng!" Thời Thần nâng tay một trảo, một Trường Hà Thời Gian đột nhiên bị y kéo ra từ giữa hư không.

Thấy y động thủ như vậy, những người đang quan chiến xung quanh đều trong lòng chấn động.

"Chẳng lẽ Thời Thần cũng muốn động thủ?" Ngay cả Lăng Tiêu và Thần Nghịch đang chiến đấu ở Hỗn Độn xa xăm cũng dừng tay lại, muốn xem vị Thời Gian Ma Thần này có động tĩnh gì.

"Lại đây!" Thời Thần một tay kéo Trường Hà Thời Gian, không ngừng quan sát, sau đó nâng tay vung lên, trên Trường Hà Thời Gian đột nhiên nổi lên sóng triều.

Vị Thời Gian Ma Thần này thì nhìn chằm chằm vào một đạo gợn sóng nổi lên từ sóng triều, đồng tử hơi co lại.

"Ở đó, đúng, nhất định ở đó!" Giữa lời nói, trên mặt Thời Thần lộ ra vẻ cuồng hỉ.

"Xảy ra chuyện gì rồi, Thời Thần!" Thần Nghịch từng bước đi tới, nhìn chằm chằm vị Thế Giới Ma Thần trước mắt.

Lăng Tiêu theo sau, trong mắt cũng lộ ra vài phần nghi hoặc.

Theo bọn họ thấy, Thời Thần cũng không phải muốn gia nhập cuộc chém giết giữa bọn họ.

“Vừa rồi, Trường Hà Thời Gian dường như nổi sóng, ta đã cảm nhận được sự tồn tại của một Hỗn Độn Đại Thế Giới khác.” Thời Thần mở miệng đáp lời.

Nghe lời này, nhất thời, Hỗn Độn đều vì đó mà tĩnh lặng.

Ngay cả các cường giả đang luyện chế viên đan dược cấp Đại Đạo kia, cũng đều lần lượt đưa mắt nhìn sang.

“Thật sao!?” Thần Nghịch lập tức mở miệng hỏi, ánh mắt rực sáng.

“Không thể sai được, không thể sai được, dường như có thứ gì đó đang tìm kiếm trong Trường Hà Thời Gian, vừa vặn có nhân quả với ta, nên bị ta bắt được.” Thời Thần mở miệng nói.

Và nghe được lời này, đông đảo cường giả trong trường đều trong lòng vui mừng, lại là một Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới nữa!

Nếu có thể chiếm lấy, nhất định sẽ thu hoạch được lượng tài nguyên khổng lồ!

“Đại Bằng, bây giờ truyền tin tức này về Hồng Hoang.” “Vâng, Sư Tôn.” Kim Sí Đại Bàng Điểu liên tục gật đầu, sau đó hai cánh dang ra, liền trực tiếp lao về phía Hồng Hoang.

Không chỉ vậy, hai phe thế lực còn lại cũng đều phái khiển nhân thủ.

Chỉ chốc lát, lượng lớn cường giả liền từ các đại bản doanh của mình gấp rút tới, từng người đều vô cùng hưng phấn.

Đó là một Hỗn Độn Đại Thế Giới mới!

“Thời Thần?

Có thể định vị được không?” “Có thể.” Thời Thần lập tức gật đầu, bước đến trước cánh cửa kia, nâng tay ấn vào.

Cùng lúc đó, Trường Hà cuồn cuộn không ngừng chảy, thời gian trôi cuồn cuộn, Thời Thần lại lợi dụng cánh cửa này để định vị.

Các cường giả khác đều trầm mặc, không dám phân tâm.

Trong Hỗn Độn qua rất lâu, khí tức của Thời Thần đột nhiên suy giảm mạnh, sức mạnh toàn thân cũng như lũ lụt, chảy vào trong cánh cửa kia!

Chỉ nghe thấy tiếng ong ong vang lên, giữa khe cửa lớn, mơ hồ truyền đến từng đạo khí tức Đại Đạo hoàn toàn khác biệt với Hồng Hoang.

Thành công rồi!

Thấy cảnh tượng này, mọi người lập tức vui mừng như điên.

Thời Thần lùi lại hai bước, không ngừng thở dốc, mở miệng nói: "Được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục dùng phương pháp hồn xuyên." "Ai biết bên trong có cường giả Đại Đạo cảnh giới hoàn chỉnh hay không." Đối với điều này, các vị tại chỗ đều lần lượt gật đầu.

Bọn họ có thể phát hiện Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới, đó thực sự là may mắn đến cực hạn!

Trong Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới, chỉ có tồn tại Hợp Đạo cảnh giới, bọn họ cũng không cần quá mức khép nép, chỉ cần có thể vượt qua giai đoạn khởi đầu, liền có thể ngầm ra tay.

Nhưng nếu xuyên việt đến một Thiên Địa có tất cả cường giả Đại Đạo cảnh giới thanh tỉnh và hoàn chỉnh, vậy thì nhất định phải khép nép, cẩn thận từng li từng tí.

Nghe lời này, không ít cường giả đều mang vẻ đồng cảm nhìn thoáng qua lò luyện đan kia.

"Vẫn như trước, tiếp tục hồn xuyên đi." Lăng Tiêu mở miệng nói.

Các cường giả còn lại không có ý kiến gì lớn.

Mặc dù điều này sẽ rất chậm và kéo dài thời gian, nhưng không nghi ngờ gì là phương pháp ổn thỏa nhất.

Dù sao tổn thất cũng chỉ là tổn thất một tia thần hồn, sẽ không có rủi ro lớn.

Lăng Tiêu nâng tay lên, ấn vào mi tâm, liền phân ly ra một đạo thần hồn của mình.

Các cường giả khác cũng đều như vậy.

Nhất thời, gần trăm đạo thần hồn suy yếu, lặng lẽ vượt qua cánh cửa kia, bay về phía Hỗn Độn Đại Thế Giới đối diện.

Nguyên Huyền Giới.

Trời cao đất rộng, vô biên vô tận.

Giữa Thiên Địa mênh mông, vạn tộc san sát, Đại Hoang cũng chỉ là một góc của Nguyên Huyền Giới mà thôi.

Và ngay giữa Đại Hoang, dưới chân núi Vân Thiên Sơn, một thanh niên mở mắt, từ từ vươn vai.

"Đại mộng ai thức tỉnh trước, bình sinh ta tự biết, thảo đường...

Ai, đây là cái quỷ quái gì thế này!?" Thanh niên kia mở mắt, biểu tình mờ mịt, phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá, và lần này là gần ngàn người bình thường đang ngáy ngủ trên mặt đất.

Hai tay thanh niên nâng lên, phát hiện mình toàn thân xám đen, da thô ráp, toàn thân cũng một trận đau nhói, hệt như vừa đào khoáng cả ngày.

"Không đúng, đây lại là màn mở đầu gì đây..." Chỉ chốc lát sau, khóe miệng thanh niên giật giật, biểu tình cổ quái.

Chỉ chốc lát, y trích xuất ký ức của bản thân, lập tức hiểu rõ tình hình.

Hiện tại y, chỉ là một tên thợ mỏ khốn khổ.

Cơ thể này mấy năm trước, đã bị ma đạo cưỡng ép bắt đến đây, cùng với ngàn người khác đến đây đào nguyên thạch.

Và cơ thể này, cho dù có tu hành, nhưng trải qua ba năm bị vắt kiệt, đã sớm gần như đèn cạn dầu.

"Không phải chứ, không lẽ, ta cũng phải 'lạc địa thành hạp' khi mở đầu sao?" Thanh niên biểu tình cổ quái, nhớ lại trước đó mình còn trêu chọc Hậu Thổ, bây giờ thì hay rồi, báo ứng đến!

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh.

Thiên Địa này tên là Nguyên Huyền Giới, có vô số Đại Tộc, mà Nhân Tộc cũng chỉ là một trong số những chủng tộc bình thường, không hề nổi bật giữa Thiên Địa.

Thế nhưng ngay cả địa giới của Nhân Tộc, cũng vẫn rộng lớn vô bờ.

Lăng Tiêu thở dài một tiếng, cảm nhận cơ thể này của mình, khẽ lắc đầu.

Chương 995

Hệ thống tu hành của Thiên Địa này tổng cộng có sáu tầng, phân thành Bàn Huyết Cảnh, Động Thiên Cảnh, Hóa Linh Cảnh, Linh Văn Cảnh, Liệt Trận Cảnh, Tôn Giả Cảnh.

Hiện nay cơ thể này của y, chỉ vừa mới đột phá Bàn Huyết cảnh giới, liền bị ma đạo nơi đây cưỡng ép bắt đến, sung làm thợ mỏ.

"Thật sự là quá thảm..." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, cảm khái một phen.

Và đúng lúc y tự lẩm bẩm, một hán tử trung niên bên cạnh dụi mắt: "Nhanh ngủ đi, đừng có ồn ào ở đó, mỗi ngày chỉ có một canh giờ nghỉ ngơi thôi." "Được." Lăng Tiêu cười ha ha gật đầu, khóe miệng lại giật một cái.

Đợi đến khi hán tử trung niên bên cạnh ngủ say, Lăng Tiêu khẽ lắc đầu.

"Xem ra phải nghĩ cách tăng cường bản thân thôi." Lăng Tiêu hồi tưởng lại pháp môn tu hành trong Thiên Địa này, sau đó liền bắt đầu suy tính.

Cơ thể này của y vốn dĩ chỉ học qua công pháp đơn giản nhất, có thể tiến vào Bàn Huyết Cảnh, cũng là nhờ may mắn.

Hiện nay đào khoáng ba năm, khí huyết hao hụt, căn cơ đã sắp nát bét.

"Để lại cho ta cái bãi lầy lội này." Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, điều động chút khí huyết ít ỏi của bản thân bắt đầu vận chuyển.

Y vẫn không trực tiếp tu hành Hồng Hoang Tiên Đạo, dù sao nếu

Thiên Địa này có ý trời hay số mệnh gì đó quỷ quái, chẳng phải y sẽ bại lộ sao?

Chỉ chốc lát, đầu Lăng Tiêu choáng váng, chập chờn muốn ngủ.

"Ai, cơ thể này quá yếu rồi, chỉ suy tính một lát, đã suýt chút nữa khí huyết không đủ." Lăng Tiêu thở dài một hơi.

Trong lòng nghĩ đây chính là kết quả của việc phần mềm đỉnh cấp đi kèm với phần cứng rác rưởi.

Vừa rồi chỉ suy tính sơ qua, đã suy diễn pháp môn cơ bản nhất đến cảnh giới thứ ba, sau đó liền không chịu nổi nữa.

"Nhưng cũng đủ rồi." Lăng Tiêu thấp giọng mở miệng, sau đó nhắm mắt lại, từ từ nuốt thổ Thiên Địa nguyên khí.

Cũng may nơi đây là linh thạch khoáng mạch, linh khí không thiếu thốn, Lăng Tiêu trong lúc hô hấp, thôn thổ Thiên Địa nguyên khí.

Nguyên khí nuốt vào bụng, sau đó từng chút một tưới nhuận cơ thể.

Lăng Tiêu lông mày nhíu chặt.

Vẫn không đủ!

Chỉ chút linh khí này, sao mà đủ dùng?

"Cơ thể này của ta đã sắp nát bét, nhất định phải dùng thuốc mạnh." Suy nghĩ một lát, Lăng Tiêu rời khỏi chỗ nghỉ ngơi này, sau đó từng bước đi về phía khoáng động.

Y nâng tay cầm dụng cụ khai thác khoáng, từng bước đi vào hầm mỏ, các ma đạo tu sĩ canh giữ nơi đây ngược lại cũng không ai ngăn cản.

"Thằng nhóc này có phải bị bệnh không, còn chưa đến một canh giờ mà đã trực tiếp đi đào khoáng rồi." "Chắc là đầu óc có vấn đề, nói

không chừng, là một lòng tìm chết." "Chậc chậc chậc, nhìn dáng vẻ thằng nhóc kia, e rằng cũng chẳng sống được bao lâu."...

Thế nhưng, Lăng Tiêu không phải đi đào khoáng.

Lăng Tiêu bước vào hầm mỏ, lập tức, liền cảm nhận được nồng độ linh khí hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài.

"Nơi đây tạm ổn." Lăng Tiêu há miệng, lập tức linh khí tinh thuần dũng vào miệng, khoảnh khắc này, y cưỡng ép rót những linh khí kia vào miệng, không kiêng nể gì mà nuốt chửng hấp thực.

Nếu là người bình thường dám loạn như vậy, thì hẳn sẽ trực tiếp nổ tung.

Thế nhưng, những linh khí này rót vào cơ thể Lăng Tiêu, liền như dòng nước đổ vào con sông đã cạn khô từ lâu, nhanh chóng bắt đầu cuồn cuộn vận chuyển.

Trong lúc hô hấp, cơ thể này của Lăng Tiêu bắt đầu từ từ phục hồi, linh khí chuyển hóa thành khí huyết, căn cơ của cơ thể từng chút một được bù đắp.

Gần như chỉ trong hơi thở, linh khí trong cả khoáng sơn bị y hấp thu cực nhanh, hệt như lũ lụt.

Trong chớp mắt, gần nửa ngày thời gian trôi qua, cường giả canh giữ nơi đây kinh hãi phát hiện, linh khí ở đây dường như bị một tay rút cạn.

Những gì khai quật được đều là phế thạch, không có một khối linh thạch nào!

Dường như có thứ gì đó đã triệt để hút cạn linh khí!

Đỉnh núi Vân Thiên Sơn, một nam tử thân mặc hắc bào ánh mắt ngưng trọng.

Y chính là cường giả Hóa Linh cảnh giới của Ma La Môn canh giữ nơi đây.

"Linh khí nơi đây sao lại nhanh chóng biến mất?" Y nhất thời hoảng hốt, đây là một điểm khai thác khoáng tạm thời quan trọng của tông môn, nếu xảy ra chuyện trong tay y, e rằng cũng sẽ trở thành kẻ phung phí của tông môn!

"Không đúng, nhất định có vấn đề!" "Tạo thành cảnh tượng như vậy, nếu không phải là tiền bối cường giả, thì là bảo vật xuất thế!" Nghĩ đến đây, trong lòng nam tử hắc bào đột nhiên rung động.

"Cho dù có tiền bối cường giả, cũng không thể dễ dàng hấp cạn như vậy, trừ phi là cảnh giới Tôn Giả, nhưng cường giả Tôn Giả làm chuyện này để làm gì!" "Chẳng lẽ là bảo vật xuất thế?" Nghĩ đến đây, nam tử hắc bào này đột nhiên tim đập thình thịch.

Nếu y có thể đoạt được bảo vật, nói không chừng liền có thể thoát ly Ma La Môn, trở thành một phương cường giả.

"Ta đây muốn xem!" Y một bước đạp ra, sau đó nhanh chóng truyền xuống phân phó, bảo thủ hạ mọi người tản đi, tạm thời không được lại gần khoáng sơn.

Và khoảnh khắc tiếp theo, nam tử hắc bào liền tự mình dẫn theo thợ mỏ cùng đệ tử môn hạ tiến vào trong khoáng sơn.

Chỉ một hồi tìm kiếm, y liền cảm nhận rõ ràng lực hút khủng khiếp kia đến từ đâu.

"Ngay bên trong!" Với vài phần kích động, nam tử hắc bào dẫn người đi lên, dưới sự chỉ dẫn của thợ mỏ, đi lòng vòng phía dưới, cuối cùng đến một đường hầm mỏ đã bị bỏ hoang.

Và trong đường hầm mỏ này, trống rỗng không có gì, chỉ có một thân ảnh đang khoanh chân ngồi, trong lúc hô hấp, thổ nạp Thiên Địa

linh khí, toàn thân khí huyết nồng đậm vô cùng, dường như phía sau đã hóa thành một cột khói khí huyết!

"Thằng nhóc này là ai?" Nam tử hắc bào lông mày nhíu chặt, không hiểu vì sao lại xuất hiện một tiểu tử Bàn Huyết cảnh ở đây.

Nam tử hắc bào nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, thần niệm quét ngang, thế nhưng chỉ có thể thấy được thực lực Bàn Huyết cảnh mà thôi.

"Ta đoán không sai, chắc chắn là có bảo vật gì đó xuất hiện ở đây, nếu không thì Bàn Huyết cảnh không thể có động tĩnh như vậy!" Nam tử hắc bào trong lòng cuồng hỉ, mở miệng nói: "Các ngươi có ai nhận ra thằng nhóc này không?" Mọi người nhìn nhau, sau đó, hán tử trung niên gầy gò tối qua ngủ bên cạnh Lăng Tiêu mở miệng.

"Lai lịch thế nào?" Nam tử hắc bào tùy tiện hỏi một câu, không mong đối phương có liên quan gì.

Dù sao, có thể bị cưỡng đoạt đến cái nơi khai khoáng tồi tàn này, cũng chỉ là tu hành giả tầng dưới.

"Chủ nhân tên Lý Tiêu, nghe hắn nói qua, hình như là được một lão đạo sĩ truyền công pháp, tu thành Bàn Huyết cảnh, cuối cùng bị người đánh ngất, bán đến đây." Nam tử trung niên mở miệng nói.

"Ồ, vậy thì tốt." Lời vừa dứt, nam tử hắc bào kia lộ ra vài phần đắc ý cười, cuối cùng đột nhiên vươn tay, trên không trung hình thành một ấn tay khổng lồ, liền muốn trực tiếp động thủ với Lăng Tiêu.

Ấn tay đen tuyền kia vừa định nắm chặt, Lăng Tiêu đang khoanh chân ngồi từ từ mở mắt, một ánh mắt nhìn sang.

"Tiểu tử, ngươi tỉnh rồi càng tốt, rốt cuộc đã đạt được bảo vật gì, mau giao ra đây!" "Bảo vật?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, lập tức hiểu ra ý của người này.

“Thật ra không có bảo vật gì.” Lời vừa dứt, Lăng Tiêu vươn một ngón tay, toàn thân khí huyết ngưng tụ trên đầu ngón tay, liền nhẹ nhàng điểm về phía ấn tay đen tuyền kia!

Phụt!

Trong khoảnh khắc, ấn tay kia đột nhiên nổ tung, cuồng phong tùy ý cuốn về bốn phía, nam tử kia liên tục lùi lại, sắc mặt khó coi.

Cái quỷ gì thế này là Bàn Huyết cảnh giới sao?

Một ngón tay đã điểm nát đại thủ ấn của y!

Thằng nhóc này nhất định đã đạt được bảo vật phi phàm nào đó!

Chương 996

Nghĩ đến đây, trong mắt nam tử càng thêm tham lam, mở miệng nói: "Được, có muốn ta cho ngươi nếm thử bảo thuật của ta không!" "Bảo thuật?" Trong mắt Lăng Tiêu lộ ra vài phần hứng thú.

Trong chút ký ức ít ỏi của tiền thân, có nhắc đến một số nội dung về bảo thuật.

Vạn vật sinh linh của Thiên Địa này đều có linh, không ít sinh linh tiên thiên đã vận, có thủ đoạn tương tự thần thông tiên thiên, chỉ cần sinh ra, liền có thể thi triển.

Mà thủ đoạn này liền được gọi là Bảo thuật!

Và pháp môn tu hành của Nhân Tộc, cũng đa số là từ việc nghiên cứu bảo thuật của các chủng tộc khác mà ra.

"Tiểu tử, nếu ngươi sợ hãi, thì mau giao bảo vật ra, nhưng sau đó đừng trách ta!" Nam tử hắc bào kia mở miệng nói.

"Yên tâm, ta tuyệt đối không trách ngươi, mau đưa bảo thuật của ngươi ra đây xem nào!" Lăng Tiêu xoa xoa tay, cười nói.

Trong tình huống chưa rõ ràng, y tuyệt đối sẽ không thi triển bất kỳ thủ đoạn nào liên quan đến Hồng Hoang Tiên Đạo.

Vậy nên nếu đối phương có thể thi triển bảo thuật, Lăng Tiêu thuận thế khai thác ra một số thủ đoạn khác, ít nhất cũng coi như hợp lý!

"Thằng nhóc tốt, lại còn dám nói lời cuồng ngôn!" Nam tử hắc bào kia cười lạnh một tiếng, nâng tay nắm lại, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh báo gấm bao quanh bởi lôi điện!

Bóng báo gấm kia sống động như thật, chăm chú nhìn Lăng Tiêu,

toàn thân lôi quang chỉ hơi tản ra ngoài, liền trực tiếp đánh chết mấy thợ mỏ xui xẻo đến gần.

Lăng Tiêu lúc này cũng ánh mắt rực sáng nhìn chằm chằm con báo gấm kia, sau đó mở miệng nói: "Đến đây, để ta xem thủ đoạn của ngươi." "Tìm chết!" Lời vừa dứt, con báo gấm bao quanh lôi quang kia liền dung nhập vào thể nội nam tử hắc bào.

Trong chớp mắt, tốc độ của nam tử hắc bào kia đột nhiên bạo tăng, toàn thân bao quanh bởi lôi quang, chỉ trong nháy mắt, liền đến trước mặt Lăng Tiêu một chưởng vỗ xuống.

"Đánh ngất thằng nhóc này, liền có thể ép hỏi ra bảo vật!" Ngay khi nam tử hắc bào này trong lòng đắc ý, đã bắt đầu tính toán làm sao để đoạt được bảo vật, thì trong mắt Lăng Tiêu lộ ra vài phần suy tư.

"Thì ra là vậy." Lăng Tiêu khẽ nâng tay lên, sau lưng cũng đồng dạng xuất hiện một con báo gấm bao quanh lôi quang.

Mà hư ảnh báo gấm này, lớn hơn ba lần so với con mà nam tử hắc bào kia triệu hoán!

Không chỉ vậy, lôi điện trên thân báo gấm gần như đã ngưng tụ thành màu tím!

Gầm!

Trong chớp mắt, hư ảnh báo gấm kia ngửa mặt lên trời gầm thét, lại trực tiếp vồ lấy nam tử hắc bào.

Oanh!

Hai đạo lôi quang trắng và tím va chạm, nam tử hắc bào nét mặt lộ vẻ không thể tin nổi, sau đó con dã báo mà Lăng Tiêu triệu hoán ra một chưởng vỗ xuống, ấn vào ngực y.

Và khoảnh khắc này liền đột phá từng tầng phòng thủ của y.

Rắc!

Ngực nam tử hắc bào vỡ nát, bay ngược ra, ngã mạnh xuống đất, trong miệng không ngừng phun ra tiên huyết.

"Cái này, cái này sao có thể, ngươi sao lại biết Lôi Quang Báo Bảo thuật?" Nam tử kia nét mặt lộ vẻ không thể tin nổi.

Thằng nhóc trước mắt này rõ ràng gần đây chỉ có Bàn Huyết cảnh, nhưng thực lực lại quỷ dị vô cùng, không chỉ thi triển ra bảo thuật giống y, mà hư ảnh do bảo thuật này triệu hoán ra còn có thể thực chất đối địch, mạnh hơn y rất nhiều.

"Cái này khó lắm sao, không phải nhìn một cái là học được rồi à." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, nét mặt lộ vẻ hài lòng.

Học được Lôi Quang Báo Bảo thuật này, y lại hiểu thêm vài phần về thế giới này.

"Cũng có chút thú vị..." Lăng Tiêu từng bước đi đến trước mặt nam tử hắc bào kia, mở miệng nói: "Ta hỏi, ngươi đáp, nếu dám che giấu dù chỉ một chút, ngươi chết." "Vâng, vâng." Nam tử hắc bào liên tục gật đầu.

"Thế lực nào canh giữ khoáng sơn nơi đây?" "Ma La Tông, một trong Lục Tông Ma Đạo của Nhân Tộc, thực lực phi phàm, Tông Chủ là cường giả Tôn Giả cảnh giới, ta chỉ là một tiểu chấp sự..." "Im miệng, đưa tất cả điển tịch tu hành trên người ngươi cho ta." Lăng Tiêu lười nghe lai lịch của y, mở miệng nói.

"Vâng!" Nam tử áo đen kia hoảng hốt từ ống tay áo lấy ra từng khối xương phiến, sau đó đưa cho Lăng Tiêu.

"Xương phiến?" Lăng Tiêu xoa cằm, đầy hứng thú.

Y nhìn khối xương phiến này, ánh mắt sáng lên, lập tức có vài phần vui mừng.

Công pháp ghi lại trên mảnh xương phiến này, cũng là cảnh giới Bàn Huyết, thế nhưng, lại không biết tốt hơn công pháp mà tiền thân đã đạt được bao nhiêu lần!

"Là công pháp gì?" "Cổ họng... (tiếng nuốt nước miếng)." Nam tử hắc bào nuốt nước miếng, "Công pháp này tên là Khởi Nguyên Đạo Kinh, tương truyền là do một vị Chí Tôn Đại Đế nào đó khai sáng." "Ồ?" Lăng Tiêu lập tức hứng thú, mở miệng nói: "Chỉ bằng ngươi, ngươi có tư cách học tập công pháp Đại Đế nào, hơn nữa, Đại Đế Chí Tôn lại là cảnh giới gì?" "Ta cũng không biết ạ." Nam tử hắc bào muốn khóc không ra nước mắt, sau đó tiếp tục mở miệng: "Công pháp này truyền bá rất rộng, nếu là môn phái có chút thực lực, đều có thể đạt được thiên chương Bàn Huyết cảnh giới, đến phía sau thì hiếm khi xuất hiện." "Thì ra là vậy." Lăng Tiêu tiếp tục mở miệng truy hỏi, thỉnh thoảng hỏi thêm một số người bên cạnh.

Phải hỏi ròng rã một canh giờ, Lăng Tiêu mới hài lòng gật đầu.

"Rất tốt, kẻ thức thời là tuấn kiệt mà." "Đa tạ tiền bối khen ngợi!" Nam tử áo đen phịch một tiếng quỳ xuống đất, khẩn cầu nói.

"Ừm, nhưng ta vẫn không định tha cho ngươi." Lăng Tiêu khẽ cười lắc đầu, chỉ cần khẽ một ngón tay, trực tiếp điểm nổ đầu nam tử hắc bào này.

Phốc!

Một đầu lâu to lớn nổ tung, những người xung quanh nhất thời kinh hãi vô cùng.

Một cường giả Hóa Linh cảnh giới cứ thế bị một ngón tay nghiền nát!

Lúc này, bất kể là đám đệ tử canh giữ hay những người thợ mỏ, từng người đều run rẩy hai chân, nhưng lại không dám bỏ chạy.

Lăng Tiêu liếc nhìn bọn họ, tiện miệng nói: "Các ngươi giải tán đi, linh khí ở đây đã bị ta hút cạn, các ngươi dù có đào xuyên cả địa tâm, cũng sẽ không đào được một khối linh thạch." Dứt lời, Lăng Tiêu ung dung bước ra khỏi khoáng động.

Những người còn lại đều tự động nhường cho hắn một con đường. "Vậy, vậy chúng ta phải làm sao đây, Lý Tiêu?" Một người thợ mỏ không nhịn được mở miệng. "Làm sao thì làm, dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ta, các ngươi tự do rồi." Lăng Tiêu tùy tiện khoát tay, chỉ chốc lát sau đã rời khỏi khoáng động.

Nghe thấy lời này, đám thợ mỏ nhìn nhau, rồi lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Bọn họ được tự do rồi!

Còn đám đệ tử ma đạo kia càng không dám ra tay, vị tiền bối kia đã nói là tự do.

Bọn họ còn dám ngăn cản ư?

Chẳng phải là tìm chết sao?!

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tiêu đã rời khỏi phạm vi Thiên Vân Sơn. "Tiếp theo, ta sẽ nhanh chóng phát triển thực lực, tranh thủ để phân thân này sớm có được chiến lực cấp Thánh Nhân." "May mắn thay, phân thân này của ta không bị 'lạc địa thành hạp', chắc sẽ không bị chê cười." "Tạm thời không vội đột phá đến cảnh giới cao hơn, vẫn cần phải rèn luyện một phen." Khi Lăng Tiêu thôi diễn công pháp cảnh giới, hắn liền phát hiện Phàm Huyết cảnh dường như có một cực hạn.

Một khi tu luyện đến cực hạn này, tiềm lực sẽ tăng cường rất nhiều khi đột phá lên trên.

Sau khi xem nửa bộ Khởi Nguyên Đạo Kinh, hắn càng thêm khẳng định điều này. "Không vội, từ từ thôi, phải bồi dưỡng cẩn thận phân thân này." Hắn vừa đi vừa bắt đầu suy tính các pháp môn tu hành.

Về công pháp tu hành, hắn định trực tiếp tu luyện Khởi Nguyên Đạo Kinh.

Chỉ cần quan sát sơ qua, Lăng Tiêu liền phát hiện công pháp này có lẽ thật sự do cường giả nào đó sáng tạo, với điều kiện hiện tại của hắn, cũng không cách nào sửa đổi quá nhiều.

Chương 997

Còn về các thủ đoạn khác...

Tâm niệm Lăng Tiêu vừa động, liền nghĩ đến một số bảo thuật mà hắn đã cướp được từ người nam tử áo đen kia! "Trên người nam tử áo đen này tổng cộng có hai loại bảo thuật, một loại là Lôi Quang Bạo, đây là thủ đoạn dùng để sát phạt.

Còn loại thứ hai là Huyết Kinh Cức bảo thuật, chuyên dùng để khôi phục." Lăng Tiêu xoa cằm, sau đó lấy ra mảnh xương cốt ghi chép Huyết Kinh Cức bảo thuật. "Hai loại bảo thuật này có thể nói là sơ cấp nhất, loại trước chỉ có thể tạo thành chút thương hại, còn loại sau thì chịu trách nhiệm hồi phục, có thể hấp thụ huyết dịch của sinh linh khác để khôi phục bản thân, bất kể là nhân tộc hay yêu tộc đều được." Lăng Tiêu chỉ suy nghĩ một lát, giơ tay lên, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất hiện từng cây gai máu xoắn xuýt! "Đi!" Lăng Tiêu búng ngón tay một cái, gai máu phóng ra, xuyên thủng một con sói xám đang nhìn chằm chằm hắn trong bụi cỏ.

Con sói xám toàn thân run rẩy, phát ra tiếng kêu đau đớn, đồng thời, toàn bộ huyết dịch trong cơ thể bị rút ngược ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã biến thành một bộ xác khô. "Cũng có chút thú vị." Đồng thời, một giọt huyết dịch đỏ tươi hiện ra trên đỉnh gai máu, chỉ là tản ra một mùi tanh nồng. "Dùng thủ đoạn này để nhanh chóng hồi phục vết thương nhẹ, không thể chữa trị những trọng thương như đứt lìa chân tay, không đủ dùng..." Lăng Tiêu xoa cằm, đã có tính toán.

Chỉ trong khoảnh khắc, giọt huyết dịch đỏ tươi kia liền nhanh chóng mất đi màu đỏ, sau đó hiện ra màu trắng sữa.

Đồng thời, Lăng Tiêu không ngừng thôi động khí huyết trong cơ

thể, tạp chất yêu khí trong huyết dịch bị từng chút loại bỏ, sau đó một mùi hương thanh khiết lan tỏa ra. "Xong rồi." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, khá hài lòng với việc cải tạo môn bảo thuật này.

Hắn đã sửa đổi Huyết Kinh Cức bảo thuật một chút.

Từ nay về sau, huyết dịch do gai máu này nuốt vào không chỉ có thể chữa thương, mà còn có thể trực tiếp dùng để tu luyện.

Hiệu quả cũng rất đơn giản, dùng gai máu xuyên thủng toàn thân địch nhân, triệt để luyện hóa nguyên thần cùng tinh hoa huyết nhục của đối phương thành tư lương (nguyên liệu) cho bản thân.

Nhất thời, trong đầu Lăng Tiêu lại có thêm vài ý niệm khác.

Nhưng tất cả đều bị hắn lần lượt lắc đầu phủ quyết. "Tạm thời cứ như vậy đi." Đối với số lượng sinh linh, Lăng Tiêu không quá lo lắng.

Xung quanh Thiên Vân Sơn có không ít yêu thú chiếm cứ, trong đó có một số lượng không nhỏ sở hữu thiên sinh bảo thuật.

Những thứ này đều có thể dùng làm tư lương để Lăng Tiêu đề thăng tu vi.

Lăng Tiêu ung dung đi sâu vào, chỉ chốc lát sau liền phát hiện một đàn chó sói.

Đám chó sói kia nhìn thấy Lăng Tiêu, nhất thời từng con chảy nước dãi, xông tới.

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Nhưng còn chưa đợi đám chó sói này đến gần, chúng lập tức bị từng sợi gai máu xuyên thủng, sau đó bị cưỡng ép hút cạn tinh hoa

huyết nhục trong cơ thể.

Chỉ chốc lát, trong tay Lăng Tiêu lại có thêm hơn mười giọt tinh hoa màu trắng sữa.

Nhưng đối với Lăng Tiêu mà nói, đây chỉ là muối bỏ biển.

Muốn hoàn thành tu hành Phàm Huyết cảnh đến cực hạn, số lượng này vẫn còn quá ít.

Hắn tiếp tục tiến lên, đại lượng yêu thú không có đầu óc bị hắn dễ dàng đồ sát, trích lấy tinh hoa huyết nhục.

Khi tinh hoa trong tay hắn vượt quá hơn trăm giọt, Lăng Tiêu nhếch môi cười, chủ động phát tán khí tức.

Mùi hương thanh khiết từ sinh mệnh tinh khí lan tỏa ra, chỉ chốc lát sau, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng gầm thét!

Một con đại ưng sải cánh dài đến bảy tám trượng gào thét bay tới.

Toàn thân đại ưng kia tuôn chảy cuồng phong màu xanh, hiển nhiên là thiên sinh bảo thuật! "Rất tốt, con đầu tiên đã cắn câu." Lăng Tiêu vung tay, một đạo lôi quang màu tím gào thét bay ra, đánh về phía bầu trời.

Con đại ưng kia đồng tử co rút, đôi cánh vươn ra, sau đó kịp thời né tránh.

Nhưng lôi quang bỗng nhiên nổ tung trên không trung, vô số điện xà lan tràn, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân con đại ưng.

Điện xà lan tràn, chạy loạn khắp nơi, con đại ưng kia ai oán một tiếng, sau đó liền rơi xuống.

Nó đã chết.

Lăng Tiêu chậm rãi đi qua, búng ngón tay một cái, lưng con đại ưng bị vỡ ra, lộ ra xương trắng lởm chởm.

Chỉ thấy trên xương trắng kia có khắc từng phù văn sáng chói.

Đây chính là bảo thuật của đại ưng.

Từ miệng nam tử áo đen kia, Lăng Tiêu biết muốn có được bảo thuật, cách đơn giản nhất chính là giết chết yêu thú tương ứng.

Nếu may mắn, sẽ tìm thấy bảo thuật trên xương cốt của đối phương.

Đương nhiên, tu hành giả bình thường muốn tu luyện thì tự nhiên là muôn vàn khó khăn, cần tiến hành suy tính và lĩnh ngộ trong thời gian dài.

Tuy nhiên, điều này đối với Lăng Tiêu lại không thành vấn đề.

Chỉ cần quét mắt một cái, Lăng Tiêu liền hiểu rõ thiên sinh bảo thuật của con đại ưng này. "Có thể khống chế gió một chút, cũng có chút thú vị." Lăng Tiêu vươn tay ra, trong lòng bàn tay hiện lên một làn gió nhẹ, làn gió này xoay tròn trên không trung, không ngừng khuếch trương, chỉ trong bảy tám hơi thở đã đột nhiên hình thành một cơn lốc xoáy cuồng phong dài hơn mười trượng.

Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, sau đó trực tiếp rút lấy tinh hoa của con đại ưng kia, cũng để lộ ra trong không khí. "Cứ thế này dụ yêu thú đến tận cửa, ta cũng không cần phải đi tìm chúng nữa, thật tiện lợi." Đại Hoang vô biên vô tận, hung thú hoành hành.

Nhân tộc, chẳng qua chỉ là một tộc không đáng chú ý trong vạn tộc mà thôi.

Gian nan cầu sinh, cũng chỉ là chuyện thường tình. "Chạy mau, chạy mau, con báo một sừng kia sắp đuổi kịp rồi!" Trương Nham kéo lê hai chân, vừa gào thét vừa điên cuồng chạy, toàn thân phát sáng, liều mạng bỏ chạy.

Phía sau hắn còn có năm sáu người phàm nhân tộc mặc áo da thú,

cũng đang chạy trốn.

Nguyên nhân của tất cả những điều này, chính là con báo đen tuyền từ xa đang bám riết lấy họ, toàn thân có khắc những hoa văn lưu động, trên trán mọc ra một chiếc sừng dài màu tím. "Gầm!" Trong tiếng gầm rống, chiếc sừng dài của con báo phát ra một tia sáng tím, tốc độ đột nhiên tăng thêm mấy phần.

Chỉ trong nháy mắt, báo một sừng đã sắp đuổi kịp một đứa bé bảy tám tuổi ở cuối cùng đoàn người! "Tiểu Mộc Đầu!" Trương Nham đang chạy ở phía trước nhất đồng tử hơi co lại, cắn răng một cái thật mạnh, sau đó đột nhiên quay người lại, đuổi theo con báo một sừng kia!

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, con báo một sừng dừng lại, trong miệng phát ra tiếng gầm rít, một đạo tử quang từ đỉnh đầu bắn ra!

Chương 998

Bang!

Trương Nham toàn thân chấn động, cơ thể đột nhiên hiện ra khí huyết cuồn cuộn, hai tay hai chân đều hiện ra một Động Thiên!

Cảnh giới Tứ Động Thiên!

Nhưng ngay sau đó, Trương Nham cả người bị đánh bay ra, ngã mạnh xuống đất.

Oành! "Nham thúc!" Đứa trẻ được gọi là "Tiểu Mộc Đầu" mặt đầy vẻ lo lắng, nhưng chỉ riêng dư chấn của cú đối kích vừa rồi cũng đã hất văng nó xa năm sáu trượng. "Đừng lo cho ta, mau đi đi, ta tự có cách thoát thân!" Trương Nham lập tức bò dậy, cắn răng thật chặt, khí huyết toàn thân bành trướng, một lần nữa lao về phía con báo một sừng. "Gầm!" Trong mắt hung thú này lóe lên một tia đói khát, bốn móng vuốt, đầu và thậm chí sau lưng đều hiện ra một Động Thiên!

Cảnh giới Lục Động Thiên!

Hung thú này nắm giữ bảo thuật, bản thân vốn đã mạnh hơn không ít so với nhân tộc cùng cảnh giới, nay thêm sự áp chế của cảnh giới, dù Trương Nham liều chết chiến đấu, cũng nhanh chóng bị đối thủ áp chế. "Nham thúc..." Tiểu Mộc Đầu mắt ngấn lệ, tay phải nắm chặt một khối ngọc bội, không ngoảnh đầu lại mà chạy về phía thôn. "Ta phải nhanh chóng gọi người đến cứu Nham thúc..." Tiểu Mộc Đầu hoảng loạn chạy trốn, và đúng lúc này, bên tai nó vang lên một giọng nói già nua. "Tiểu tử, nếu ngươi đi, Trương Nham thúc của ngươi chắc chắn không còn đường sống, có cần ta ra tay không?" "Tiền bối?!

Ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi!" Tiểu Mộc Đầu nhất thời kinh hỉ vô

cùng mở miệng. "Phải, lần trước ngươi tìm cho ta một ít bảo dược, miễn cưỡng giúp ta hồi phục được một chút." Giọng nói già nua kia lại lần nữa truyền đến, "Ta sẽ truyền thụ cho ngươi một thủ đoạn, có thể giúp ngươi trong thời gian ngắn đạp nhập Động Thiên cảnh giới, hai người hợp lực, có thể đánh lui con báo kia." "Được!" Tiểu Mộc Đầu lập tức gật đầu, dừng bước, chuẩn bị để vị lão sư kia tạm thời tăng cường thực lực cho mình.

Nhưng thời gian từng phút từng giây trôi qua, Trương Nham đã lâm vào tình thế nguy hiểm, tứ bề đều là nguy cơ, nhưng trong cơ thể nó vẫn không có chút động tĩnh nào. "Lão sư, lão sư, vì sao ngài còn chưa hành động?" Tiểu Mộc Đầu vô cùng sốt ruột hỏi.

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói khàn khàn bỗng vang lên sau lưng Tiểu Mộc Đầu. "À à, đừng gọi nữa, vị lão sư của ngươi lúc này đang co rúm lại, sợ bị ta phát hiện." "Ai ở sau lưng ta?!" Tiểu Mộc Đầu trong lòng giật mình, mạnh mẽ quay đầu lại, sau đó liền thấy một nam tử dung mạo tuấn lãng, phong thái xuất chúng đứng bên cạnh mình. "Ngươi?" "Yên tâm, ta không phải kẻ ác." Lăng Tiêu mỉm cười nhìn tiểu gia hỏa trước mặt, mở miệng nói: "Cũng có chút thú vị, tiểu gia hỏa ngươi chỉ là một phàm nhân nho nhỏ, trên người lại ký túc một tàn hồn cấp Thánh Nhân, chậc chậc, xem ra ngươi là nhân vật chính." Nhân vật chính?

Thánh Nhân?

Tiểu Mộc Đầu nói năng lắp bắp, và đúng lúc này, Lăng Tiêu khẽ giơ một ngón tay lên, một đạo lôi quang đột nhiên bùng nổ!

Hô!

Tiếng gió rít vang lên xung quanh, đạo lôi quang trong nháy mắt nuốt chửng con báo một sừng kia, chỉ trong một khoảnh khắc, nhục thân con báo một sừng toàn bộ vỡ vụn, chỉ còn lại một khối bảo cốt

lấp lánh linh quang!

Trương Nham ngã trên mặt đất, nhìn con báo một sừng ở gần ngay trước mắt bị một đòn đánh chết, hai chân không ngừng run rẩy. "Đến đây!" Khối bảo cốt của báo một sừng rơi vào lòng bàn tay Lăng Tiêu, hắn cười khà khà nói: "Hài tử, ta dùng thứ này đổi ngọc bội trong tay ngươi, đổi không?" "Ngọc bội, ngọc bội gì..." Tiểu Mộc Đầu vội vàng giấu tay ra sau lưng, thậm chí nhét ngọc bội vào cạp quần sau, sợ bị nhìn thấy. "Nếu ngươi không đổi thì thôi, thứ này cho ngươi." Lăng Tiêu ha ha cười một tiếng, tiện tay ném khối bảo cốt cho Tiểu Mộc Đầu. "Thật sự cho ta sao?" Tiểu Mộc Đầu nhìn khối bảo cốt, nhất thời nuốt nước miếng, vẻ mặt đầy khao khát.

Bảo cốt của hung thú trong Đại Hoang là bảo vật cực kỳ hiếm có, nhân tộc nếu có thể sở hữu một khối, liền có thể lĩnh ngộ bảo thuật trong đó!

Nhưng một khối bảo cốt chỉ có thể sử dụng có hạn. "Chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi nhỏ mà thôi." Lăng Tiêu khẽ cười lắc đầu, nhìn khối ngọc bội, mở miệng nói: "Đạo hữu, đừng trốn nữa, ta nhìn thấy ngươi rồi." Chốc lát sau, một bóng dáng hư ảo mới từ sau lưng Tiểu Mộc Đầu bay ra, xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu.

Đó là một nữ tử, phong thái tuyệt thế, dung mạo tinh xảo không tì vết, khoác một thân y phục màu đen huyền, giữa lông mày tự mang theo một vẻ cao ngạo. "Đã gặp đạo hữu." "Ừm." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Ai nha, đạo hữu dù sao cũng là cảnh giới Thánh Nhân, sao lại đến nông nỗi này?

Có thể kể lại lai lịch chăng?" Có thể gặp được một vị Thánh Nhân của vùng đất này, hơn nữa còn chỉ còn lại tàn phá nguyên thần, đối với Lăng Tiêu mà nói thì quá tốt rồi!

Đây đối với Lăng Tiêu chẳng khác nào một kho thông tin! "Tại hạ

là Huyền Nhạc, chính là vào mấy vạn năm trước, đã trải qua hắc ám đại kiếp, nên mới vẫn lạc đến cảnh địa này..." Huyền Nhạc thở dài một hơi, giữa lông mày cũng lộ ra vài phần ai thương. "Đại kiếp?" Lăng Tiêu hứng thú hỏi. "Phải, chính là đại kiếp, trường đại kiếp đó được gọi là Hắc Triều, nơi nó đi qua đều trở thành hư không, không biết trong hư không có bao nhiêu đại thiên thế giới đã bị thôn phệ..." Nói đến đây, Huyền Nhạc khẽ lắc đầu, "Khi ta toàn thịnh, ta không phải Thánh Nhân gì, mà là Tiên Vương." "Những quái vật bước ra từ Hắc Triều có thực lực cường đại, hơn nữa số lượng còn vượt xa chúng ta.

Nếu không phải vận khí tốt, e rằng ta đã vẫn lạc ngay trên chiến trường năm xưa rồi." "Ngay cả Chuẩn Tiên Đế tu vi cao hơn cũng có người vẫn lạc trong đại kiếp đó, chỉ là không biết Tiên Đế, có thể đối kháng được nguồn gốc đại kiếp này chăng." "Thì ra là vậy?" Lăng Tiêu giơ tay chống cằm, vẻ mặt suy tư. "Xem ra phương thiên địa này đang ở trong hỗn loạn, vậy thì không tệ..." Lăng Tiêu khóe miệng nhếch lên, có chút hứng thú.

Không nghi ngờ gì nữa, thế giới càng hỗn loạn, bọn họ càng dễ dàng chiếm lấy lợi ích.

Giống như Thần Ma Đại Thế Giới trước kia, mọi thứ đều lâm vào đình trệ, Thần Ma vĩnh viễn ở trên cao, bọn họ muốn động tay động chân gì cũng phải cẩn thận từng li từng tí, đề phòng bị phát hiện. "Nếu đã vậy, hiện tại đại kiếp ra sao rồi?" Lăng Tiêu hỏi. "Không rõ." Bóng dáng nữ tử hư ảo kia lắc đầu, thở dài nói: "Khi ta vẫn lạc, đại chiến vẫn đang bùng nổ." "Nhưng vì phương thiên địa này vẫn chưa bị hủy diệt hoàn toàn, hoặc là chúng ta đã thắng, hoặc là đại kiếp vẫn đang giằng co." "Ai." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài.

Không nghi ngờ gì nữa, hắn không thể lấy được quá nhiều thông tin từ tàn hồn trước mắt này.

Và trong lúc hai bên đang thương thảo, Tiểu Mộc Đầu, Trương Nham, thậm chí vài người nhân tộc khác đều tụ lại một chỗ. "Tiểu Mộc Đầu, người phụ nữ kia là ai vậy, sao lại từ người ngươi bay ra?" "Cái này..." Tiểu Mộc Đầu há miệng muốn nói, nhưng nhớ ra mình đã thề, liền nói: "Ta không thể nói." "Cái này có gì mà không thể nói?" Một người bạn thiếu niên bên cạnh đang định truy hỏi, thì bị Trương Nham vỗ tay cắt ngang. "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!" "Được rồi." Người kia nhất thời lộ ra vài phần ủy khuất, nhưng Trương Nham lại hiểu rõ, trong Đại Hoang này có một kiểu chết gọi là "ngươi biết quá nhiều rồi". "Tiểu tử trước mặt này một đòn đã có thể đánh chết báo một sừng, nữ quỷ kia chắc chắn cũng phi thường lợi hại." Trương Nham vội vàng cúi đầu, không dám mở miệng.

Lúc này, Lăng Tiêu cũng đã sơ bộ đạt thành giao lưu với Huyền Nhạc trước mắt. "Đa tạ." Lăng Tiêu búng ngón tay một cái, một đạo lưu quang bay ra, sau đó dung nhập vào cơ thể Huyền Nhạc.

Khoảnh khắc tiếp theo, hồn phách Huyền Nhạc đang lung lay sắp đổ, dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào, ngưng thực lại vài phần. "Đa tạ đạo hữu!" Huyền Nhạc cảm kích nói, hồn phách hiện tại quá suy yếu, ngay cả việc hồi ức cũng vô cùng khó khăn. "Ngươi hãy đi ngủ say đi, đợi khi ngươi khôi phục, ta còn có vài chuyện muốn hỏi." "Được." Huyền Nhạc gật đầu, sau đó lại bay vào khối ngọc bội của Tiểu Mộc Đầu. "Hừm hừm..." Lăng Tiêu xoa cằm, mở miệng nói: "Tiểu gia hỏa, các ngươi hẳn là có bộ tộc đúng không, dẫn ta đến bộ tộc các ngươi xem sao." "Phải." Trương Nham thay Tiểu Mộc Đầu đáp lời, mở miệng nói: "Tiền bối, không biết lão nhân gia ngài đến bộ lạc chúng ta có việc gì?" "Đi dạo thôi." Lăng Tiêu mắt hơi híp lại, đánh giá mấy người nhân tộc trước mặt, sau đó dừng lại trên người Tiểu Mộc Đầu. "Tiểu gia hỏa, tư chất của ngươi dường như không tồi, chỉ tiếc là..." Lăng Tiêu ngừng lại một chút, "Dường như đã bị tổn

thương, bị người ta cưỡng ép lấy đi thứ gì đó, ta nói có đúng không?" "Đúng ạ!" Tiểu Mộc Đầu gật đầu, biểu cảm ảm đạm, mở miệng nói: "Nghe tộc trưởng gia gia nói, khi con còn là hài nhi, hình như đã bị người ta rút lấy huyết mạch..." "Chẳng lẽ ngươi thật sự là khí vận chi tử của phương thiên địa này..." Lăng Tiêu cười ha ha một tiếng, mở miệng nói: "Đi thôi, đến trại của ngươi." "Được." Trương Nham đáp một tiếng, sau đó cứng rắn gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, một nhóm người đi về phía đông, rất nhanh đã đến một trại dựa vào núi.

Lăng Tiêu quét mắt một cái, ước chừng nhận thấy trong trại này có khoảng ngàn người, và cường giả mạnh nhất là một lão giả Hóa Linh cảnh sơ kỳ. "Các ngươi về rồi?" Mấy người vừa đến cổng trại, lão giả Hóa Linh cảnh kia liền bước ra.

Chương 999

"Ngoài trại có tình huống gì, các ngươi đã dò la được gì?" Mấy ngày nay, xung quanh toàn bộ trại thỉnh thoảng lại có hung thú xông qua, may mà những hung thú đó không có hứng thú gì với trại, chỉ vội vàng đi ngang qua.

Nhưng số lượng quá nhiều!

Trong đó thậm chí còn có cả thú vương Linh Văn cảnh giới!

Chỉ cần sơ suất một chút, trại này cũng có thể bị san bằng. "Tộc trưởng, chúng ta không dò la được gì cả, hơn nữa còn bị một con báo một sừng truy sát, may mà được vị tiền bối này ra tay cứu một mạng." Trương Nham vội vàng nói. "Vị này là?" Lúc này, vị lão tộc trưởng cũng chú ý đến Lăng Tiêu, nheo mắt hỏi.

Ông ta có chút tò mò về thân phận của người trước mắt. "Chỉ có Động Thiên cảnh giới, nhìn có vẻ rất bình thường, là người của bộ lạc khác chạy tán loạn đến..." Trong lúc lão giả nghi ngờ, Trương Nham vội vàng đi tới, ghé sát tai kể lại sự việc một lần.

Lão giả nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi.

Chốc lát, vị tộc trưởng này nuốt nước miếng, cung kính hành lễ: "Đã gặp vị tiền bối này, không biết lão nhân gia ngài đến Trương thôn chúng ta có việc gì?" "Chỉ là đi dạo thôi." Lăng Tiêu cười nói, sau đó chỉ vào Tiểu Mộc Đầu bên cạnh, mở miệng nói: "À phải rồi, tiểu tử này có tình huống gì, kể cho ta nghe xem." "Cái này..." Vị tộc trưởng thở dài, mở miệng nói: "Vậy ngài hãy theo ta trước đã." "Được!" Lăng Tiêu khẽ gật đầu.

Theo vị tộc trưởng này đến một căn nhà đá đơn sơ. "Hài tử này mệnh khổ, tuy nó ở Trương gia thôn chúng ta, nhưng vốn không phải

họ Trương." "Cái gì?" Tiểu Mộc Đầu chính nó cũng lộ ra vài phần kinh ngạc! "Không sai." Lão tộc trưởng gật đầu, "Mẫu thân nó là người Trương gia trại chúng ta, vì một vài cơ duyên xảo hợp, đã gả cho một đại nhân vật làm thiếp, cuối cùng sinh ra nó." "Vị đại nhân vật kia đến từ Lý gia, tu luyện đến Liệt Trận cảnh giới, tương truyền trong gia tộc còn có cường giả Tôn Giả cảnh giới trấn giữ." "Cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu, Tiểu Mộc Đầu thiên sinh tư chất bất phàm, truyền thừa một loại thể chất gọi là Hoang Cổ Thần Thể." "Nhưng không có ai che chở, sau đó liền bị ca ca cùng cha khác mẹ rút toàn bộ thần huyết trong người, để gia trì cho bản thân hắn, nếu không phải vận khí tốt, e rằng đã chết rồi." "Chẳng trách." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, thầm nghĩ phán đoán của mình quả nhiên không sai. "Vậy mẫu thân con đâu?" Tiểu Mộc Đầu dường như là lần đầu tiên nghe thấy thân thế của mình, liền vội vàng hỏi. "Bà ấy, bà ấy..." Lão tộc trưởng há miệng, nhất thời không biết nói gì, nghĩ rằng Tiểu Mộc Đầu trước mắt đã biết rồi, vẫn nói: "Bà ấy đi rồi, đã phải trả giá rất lớn mới đưa được con về thôn." "Nương..." Tiểu Mộc Đầu mặt biến sắc trắng bệch, hai mắt đỏ hoe, nhất thời bật khóc.

Lăng Tiêu ngồi một bên yên lặng nhìn, không nói nhiều lời.

Chốc lát sau, Tiểu Mộc Đầu ngất xỉu xuống đất.

Lão tộc trưởng đang định đứng dậy, chuẩn bị ôm Tiểu Mộc Đầu lên. "Khoan đã." "Tiền bối, ngài muốn nói gì?" "Ta muốn thu tiểu tử này làm đồ đệ, ngươi thấy thế nào?" Lăng Tiêu xoa cằm, mở miệng nói.

Phải biết Lăng Tiêu thu đồ đệ không tùy tiện, tất nhiên phải coi trọng chất lượng!

Nhưng tiểu tử trước mắt này, bao hàm các yếu tố "thiên tài vẫn lạc", "thần huyết bị rút", "ngọc bội lão sư"...

Hơn nữa Lăng Tiêu còn nhận thấy, thần huyết trong cơ thể tiểu tử dường như đang từng chút một phục hồi, có một ngày nào đó, thậm chí có cơ hội phá rồi lại lập! "Nếu đây không phải là khí vận chi tử, ta sẽ ăn!" Dù Lăng Tiêu không có thủ đoạn của ba vị Hỗn Độn Ma Thần Vận Mệnh, Túc Mệnh, Nhân Quả, hắn cũng có thể nhìn ra, trên người tiểu tử trước mắt này đang bao quanh một luồng khí vận khổng lồ, giống như một hạt giống cây đại thụ chọc trời. "Thật sao?" Lão tộc trưởng mắt trợn trừng, lộ ra vài phần không thể tin được và kinh hỉ. "Đương nhiên rồi..." Lăng Tiêu khẽ gật đầu. "Tốt, thật sự quá tốt rồi!" Lão tộc trưởng mừng rỡ gật đầu, một lời đáp ứng.

Trong mắt ông ta, Tiểu Mộc Đầu sau khi bị rút thần huyết, chỉ là một đứa trẻ khỏe mạnh hơn một chút mà thôi.

Huống hồ gia tộc của phụ thân nó càng không thừa nhận.

Nếu được vị tiền bối trước mắt này thu làm đệ tử, đó tự nhiên là kết quả tốt nhất! "Vị tiền bối này một đòn đã có thể đánh chết một hung thú Lục Động Thiên, thực lực tuyệt đối phi phàm!" Vị lão tộc trưởng này trong lòng vui mừng, sau đó vội vàng lay Tiểu Mộc Đầu dậy. "Tộc trưởng..." Tiểu Mộc Đầu hai mắt đỏ hoe vì khóc, nhưng vẫn đứng vững. "Không sao, không sao, Tiểu Mộc Đầu, vị tiền bối này nguyện ý thu con làm đồ đệ, mau đáp ứng đi." Lão tộc trưởng vội vàng nói. "Thu con làm đồ đệ?" Tiểu Mộc Đầu nhất thời ngớ người, sau đó liền lộ ra vài phần khó xử, "Con đã bái sư phụ rồi, cái này, e rằng không hay lắm." "Không sao, ta không để ý là được." Lăng Tiêu vô vị lắc đầu, lại cười nói: "Ngươi không muốn báo thù cho mẫu thân mình sao, bái ta làm sư, báo thù cũng chỉ là chuyện dễ dàng mà thôi." "Còn về cái gì Lý gia, trước mặt ta không đáng nhắc tới." "Thật sao?" Tiểu Mộc Đầu lập tức hiện lên vẻ kinh hỉ, vội vàng dập đầu xuống đất, mở miệng nói: "Đồ nhi bái kiến sư phụ." "Rất tốt, sau này ngươi chính là đồ đệ ta thu rồi, ngươi còn có vài sư huynh sư tỷ, đến lúc đó

sẽ giới thiệu cho ngươi." "Được." Tiểu Mộc Đầu vui vẻ gật đầu. "Tiểu gia hỏa, rốt cuộc ngươi tên là gì, không thể cứ gọi ngươi là Tiểu Mộc Đầu mãi được?" "Con tên là, con tên là..." Tiểu Mộc Đầu há miệng, nhưng nhất thời cũng quên mất mình tên gì, lão tộc trưởng bên cạnh vội vàng nói: "Con tên Trương Lâm, đây là tên mẫu thân con đặt cho con." "Con tên Trương Lâm!" Tiểu Mộc Đầu gật đầu. "Cũng không tệ, đã thu ngươi làm đồ đệ, vậy lễ gặp mặt tạm thời không thể thiếu." Lăng Tiêu suy tư một lát, liền búng ngón tay một cái.

Một đạo lưu quang bay ra, đột nhiên đánh trúng mi tâm Tiểu Mộc Đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, hài tử này trực tiếp phịch một tiếng ngã xuống đất, nhưng cơ thể lại tản ra kim sắc quang mang, lấp lánh sinh huy.

Đồng thời, hai người có mặt đều dường như có thể nghe thấy tiếng nước chảy cuồn cuộn.

Không!

Đó không phải tiếng nước chảy.

Đó là tiếng huyết dịch cuồn cuộn. "Đây, đây là..." Tộc trưởng trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, dường như cảm nhận được điều gì đó. "Thần huyết trong cơ thể hài tử này đang từng bước phục hồi, ta đã giúp nó một tay, nhưng việc phục hồi thật sự, vẫn phải dựa vào chính nó." Lăng Tiêu ung dung nói. "Không hổ là tiền bối!" Lão tộc trưởng kinh hỉ gật đầu.

Gần ba ngày ba đêm trôi qua, Tiểu Mộc Đầu mới tỉnh lại, toàn thân khí huyết bành trướng, tựa như thoát thai hoán cốt.

Nó lập tức bật dậy, vui vẻ nhìn hai tay mình, mở miệng nói: "Lão sư, con cảm thấy mình dường như mạnh hơn rất nhiều!" "Không,

không mạnh đến mức đó, huyết mạch của ngươi cũng chỉ vừa mới bắt đầu phục hồi." Lăng Tiêu ung dung lắc đầu, liền mở miệng nói: "Tiếp theo, ta sẽ dạy ngươi một khóa." "Vâng." Tiểu Mộc Đầu vội vàng gật đầu.

Nghe thấy lời này, lão tộc trưởng cũng ngầm hiểu mà rời khỏi nơi đây. "Ngươi có biết, tu hành là tu cái gì không." "Không biết ạ." Tiểu Mộc Đầu lớn tiếng trả lời. "Là mượn nhờ thiên địa vạn vật, chúng sinh vạn đạo, tu luyện bản thân!" Lăng Tiêu tự nhiên cũng không hy vọng tiểu tử trước mặt này có nhiều kiến thức, tiện miệng giải thích một câu, sau đó nói: "Vậy ngươi có biết, vì sao hung thú thiên sinh đã có bảo thuật, còn người bình thường lại không có không?" "Không biết ạ." "Đó là vì chúng thuận theo tự nhiên mà thi pháp, tự nhiên đã khắc ấn thần thông bảo thuật vào cơ thể chúng, đương nhiên..." Lăng Tiêu ngừng lại một chút, sau đó nói: "Nếu lúc trước ngươi không bị rút huyết mạch, về một ý nghĩa nào đó, ngươi cũng được coi là hung thú thiên sinh sở hữu bảo thuật." "À!" Tiểu Mộc Đầu dường như đã hiểu đôi chút, gật đầu. "Cho nên, hiện tại chính là muốn mượn nhờ thiên địa tu hành, đạp nhập Động Thiên cảnh giới, cách tốt nhất tự nhiên là tham ngộ các loại bảo thuật khác nhau." "Nhưng, nhưng con chỉ có một khối bảo cốt." Tiểu Mộc Đầu vung vẩy khối xương cốt Lăng Tiêu vừa đưa cho nó. "Cái này ngươi không cần lo lắng!" Lăng Tiêu nhếch môi cười, khẽ vung tay, nghe thấy tiếng lách cách không ngừng vang lên, cuối cùng gần trăm khối bảo cốt rơi xuống đất!

Mỗi khối đều tản ra thần quang khác lạ, ghi lại một loại bảo thuật! "Cái này..." Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Mộc Đầu há hốc mồm, mặt đầy vẻ không thể tin được. "Đây đều là bảo cốt sao?" "Không thì sao?" Lăng Tiêu đương nhiên nói, "Chẳng lẽ là xương thịt để ngươi ăn sao?" "Ở đây tổng cộng có một trăm hai mươi bốn khối bảo cốt, vi sư giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi phải học qua tất cả trong

vòng hai năm." "Học được nhiều bảo thuật như vậy, sẽ kích thích thần huyết trong cơ thể ngươi, khiến nó tiến thêm một bước nữa." "Cái này, cái này có phải quá nhiều rồi không ạ..." Đó chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, Tiểu Mộc Đầu cũng cảm thấy có gì đó không ổn. "Ngươi còn muốn báo thù cho mẫu thân không?" "Muốn ạ!" "Vậy thì xong rồi, học cho tốt." Lăng Tiêu đương nhiên nói. "Vâng." Có mối cừu hận mới làm chỗ dựa, ánh mắt Tiểu Mộc Đầu kiên định hơn rất nhiều, nắm lấy một khối bảo cốt lớn bằng bàn tay, liền khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tham ngộ tu hành. "Con nhất định phải trong vòng hai năm, học qua tất cả những khối bảo cốt này!" Đồng thời, ở một nơi khác trong phương thiên địa này.

Trường Sinh Giáo!

Đây là một thánh địa tu hành của Nguyên Huyền Giới không biết đã truyền thừa bao nhiêu vạn năm, tương truyền thậm chí còn có liên quan đến truyền thừa của Thượng Giới!

Chương 1000

Và ngay hôm nay, Thánh Nữ đương đại của Trường Sinh Giáo đã được chọn ra.

Vượt ngoài dự liệu của mọi người, người được chọn không phải đại sư tỷ có tu vi sâu nhất, đạt đến Minh Văn cảnh giới, cũng không phải tiên tử được mệnh danh Vạn Cổ Nan Ngọc, Ngọc Hư Tiên Thể.

Mà nay trở thành Thánh Nữ, chỉ là một đệ tử bình thường không mấy nổi bật trong Trường Sinh Giáo, Giang Bình Tâm. "Đã gặp Thánh Nữ!" "Bái kiến Thánh Nữ!"...

Nghe tiếng hoan hô bên tai, Giang Bình Tâm nhìn những người của Trường Sinh Giáo, trong lòng suy tư. "Lần trước ở Thần Ma thế giới đã vấp phải một cú ngã lớn, lần này, chắc sẽ không có vấn đề gì." Không sai, Giang Bình Tâm chính là một phân thân của Hậu Thổ.

Tiền thân vốn chỉ là một đệ tử bình thường, vì ngoài ý muốn tẩu hỏa nhập ma mà chết, sau đó liền bị một sợi thần hồn của Hậu Thổ chiếm giữ thân thể.

Và theo tiếng hoan hô, Giang Bình Tâm đến một đại điện.

Lúc này, các trưởng lão Liệt Trận cảnh và Thái Thượng trưởng lão Tôn Giả cảnh của Trường Sinh Giáo đều đang chờ đợi ở đây. "Vào đi." Một giọng nói già nua vang lên, Hậu Thổ gật đầu, sau đó bước vào trong cung điện.

Chỉ thấy vị Thái Thượng trưởng lão Tôn Giả cảnh đang ngồi ở vị trí cao nhất. "Rất tốt, không ngờ ngươi lại có thể ở Hóa Linh cảnh chiến thắng hai đối thủ Linh Văn cảnh, quả nhiên có tư cách trở thành Thánh Nữ của giáo ta." "Hôm nay sẽ truyền thụ Trường Sinh Kinh cho ngươi, hy vọng đừng làm chúng ta thất vọng." Hai năm sau, thời

gian thoi đưa, lặng lẽ trôi đi.

Trong Đại Hoang, Trương gia trại.

Trên không Trương gia trại, tiếng gió gào thét, từng đạo hào quang xông thẳng lên trời, linh khí không ngừng từ bốn phương tám hướng hội tụ về, như thủy triều tuôn vào sâu nhất trong Trương gia trại.

Tiểu Mộc Đầu Trương Lâm khoanh chân ngồi, theo mỗi lần hắn hô hấp, hai tay, hai chân, ngực trước, ngực sau và các bộ phận khác đều lần lượt sáng lên một Động Thiên.

Cảnh giới Cửu Động Thiên!

Khoảnh khắc này, cơ thể Trương Lâm dường như trở thành một vòng xoáy khổng lồ, không ngừng hấp dẫn linh khí xung quanh tuôn vào.

Đồng thời, mỗi tấc da thịt trên người hắn đều bao phủ bởi những văn lộ sâu sắc khó tả, đó là từng con hung thú, lúc ẩn lúc hiện, dường như có thể phá thể mà ra bất cứ lúc nào.

Lăng Tiêu ung dung khoanh chân ngồi, yên lặng nhìn đồ đệ của mình đột phá tu vi.

Giọng hắn bình tĩnh mà kiên định: "Tiếp tục đi, mỗi một đại cảnh giới đều phải rèn luyện đến cực hạn, mới có thể tiến vào cảnh giới tiếp theo, tương lai của ngươi mới có thể càng thêm rộng mở.

Cực hạn của Động Thiên cảnh giới không phải Cửu Động Thiên, ngươi cần tiến thêm một bước nữa, khai tịch Thập Động Thiên, sau đó dung hợp chúng thành một!" "Vâng." Một giọng nói kiên nghị vang lên, Tiểu Mộc Đầu Trương Lâm trong mỗi lần hô hấp, hấp dẫn linh khí càng thêm khổng lồ tiến vào cơ thể.

Cơ thể hắn hơi run rẩy, dường như đang chịu đựng áp lực cực lớn, nhưng ánh mắt hắn lại vô cùng kiên định.

Theo hơi thở của hắn, ngay trên đỉnh đầu, một Động Thiên càng thêm to lớn đột nhiên hiện ra!

Ong!

Khoảnh khắc này, toàn bộ Trương gia trại đều chấn động, dòng quang lưu màu vàng trong nháy mắt trở nên hung mãnh hơn, dường như toàn bộ linh khí thiên địa đều bị hấp dẫn tới.

Nhìn thấy cảnh này, những người Trương gia thôn đang đứng xem đều trợn mắt há hốc mồm, vị lão thôn trưởng kia cũng lẩm bẩm nói: "Thì ra còn có cảnh giới như vậy, thật sự không thể tin được." Ông ta hiện tại đã đạp nhập Hóa Linh cảnh giới, nhưng đối mặt với đột phá của Trương Lâm, ông ta chỉ có thể cảm thán cảnh giới của mình vẫn còn quá thấp, không cách nào lý giải tầng thứ tu luyện cao hơn này.

Và theo Tiểu Mộc Đầu Trương Lâm không ngừng đột phá tu vi, từng Động Thiên trên toàn thân hắn hội tụ lại, sau đó, liền bắt đầu dung hợp vào Động Thiên lớn nhất kia!

Gần nửa ngày trôi qua, khí huyết màu vàng cuồn cuộn từ trong cơ thể hắn tuôn ra, như ngọn lửa đang cháy rực, chiếu sáng toàn bộ Trương gia trại.

Những khí huyết màu vàng này như từng con cự long vàng rực, không ngừng chảy cuồn cuộn trong cơ thể Trương Lâm, cuối cùng hội tụ vào Động Thiên trên đỉnh đầu hắn.

Và cũng thắp sáng Động Thiên cuối cùng của hắn!

Nhất thời, đủ loại dị tượng hiện ra sau lưng Trương Lâm, vừa có chân thần phủ xuống, vừa có ma thần gào thét, lại có vạn vật tinh thần...

Điều này càng khiến Trương Lâm trẻ tuổi dường như là một thiếu niên quân vương, khí thế của hắn trong khoảnh khắc này đạt đến đỉnh

phong.

Chốc lát sau, tất cả hào quang thu lại, Trương Lâm hít sâu một hơi, kinh hỉ vô cùng đứng dậy.

Trong ánh mắt hắn lấp lánh sự kích động và vui sướng khó che giấu: "Đa tạ lão sư!" Hắn cảm nhận rõ ràng thực lực của mình đang thăng hoa, đã đề thăng một đại cảnh giới.

Mặc dù vẫn chưa bước vào Hóa Linh cảnh giới, nhưng hắn biết, mình đã mạnh hơn bất kỳ tu sĩ Động Thiên cảnh giới nào. "Không tệ, coi như đã đạt đến yêu cầu thấp nhất của ta." Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, "Ngươi là người duy nhất trong số các đồ đệ ta từng thu, đạt đến cảnh giới này!" Giọng hắn mang theo một tia tự hào, dường như đang tuyên bố một thành tựu vĩ đại. "Thật sao ạ?" Tiểu Mộc Đầu Trương Lâm nhất thời vui mừng vô cùng.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ mình là đệ tử có tiềm lực nhất mà lão sư từng dạy dỗ sao?

Trong lòng hắn tràn đầy kỳ vọng và tự hào. "Đương nhiên rồi." Lăng Tiêu đương nhiên gật đầu, "Bọn họ vừa mới sinh ra, ít nhất cũng có tu vi Tôn Giả cảnh giới trở lên, làm sao có thể bước vào cảnh giới này chứ." "À?" Trương Lâm nhất thời ngớ người, lập tức khổ sở mặt mày. "Lão sư, lại trêu con." "Tiểu hài tử..." Lăng Tiêu tặc lưỡi hai tiếng, mở miệng nói: "Thôi được rồi, ngươi đã tu thành Đại Động Thiên, có thể rời khỏi nơi này đi ra ngoài xông pha rồi." "Ta cũng đi, nên làm việc của mình thôi." "Lão sư..." Trương Lâm ngừng lại một chút, mở miệng nói: "Con có thể đi cùng ngài không?" Trong ánh mắt hắn mang theo một tia chờ mong và không nỡ. "Không được, cấp bậc còn quá thấp." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, "Giao cho ngươi một nhiệm vụ, trong vòng ba năm, hãy tự mình báo thù." "Được!" Trương Lâm gật đầu thật mạnh, mặt đầy vẻ kiên định.

Trong ba năm này, Trương Lâm tự nhiên biết giáo dục mà hắn nhận được quý giá đến nhường nào, có thể nói là một hệ thống tu hành được một đại năng lượng thân tùy chỉnh.

Trong lòng hắn tràn đầy cảm kích và quyết tâm. "Đừng để bị đánh thảm quá, nếu thật sự như vậy, thì đừng nói ra tên của vi sư." "Ngài yên tâm, lão sư!" Trương Lâm lập tức nói, nhìn tiểu tử này, Lăng Tiêu chậc một tiếng, mở miệng nói: "Có Huyền Nhạc ở bên cạnh ngươi, tự mình liệu mà làm đi." Dứt lời, Lăng Tiêu bay vút lên không, liền rời khỏi nơi đây.

Thân ảnh hắn lướt qua trên không trung một đường cong tuyệt đẹp, như một sao băng xé toạc bầu trời. "Vâng, lão sư!" Trương Lâm trịnh trọng gật đầu.

Đồng thời, Lăng Tiêu hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Trương gia trại.

Tốc độ của hắn cực nhanh, gần như hóa thành một cầu vồng dài trên bầu trời, căn bản không thể dùng mắt thường bắt kịp.

Trong lòng hắn tràn đầy kỳ vọng vào tương lai: "Trong hai năm này, ta đã tu luyện cảnh giới đến Tôn Giả, tiếp theo lại là cảnh giới gì đây?" Lăng Tiêu đã tu luyện hết sáu cảnh giới hạ giới mà hắn có được, còn về việc Thượng Giới có cảnh giới gì, hắn cũng không tiện đoán mò.

Dù sao nếu hắn tự sáng tạo cảnh giới, nếu bị người ta nhìn ra manh mối, thì cũng không hay.

Nguyên Huyền Giới cực kỳ rộng lớn, nhưng trong mắt một đại năng cấp bậc như Lăng Tiêu, cũng chẳng qua chỉ là một cái ổ nhỏ mà thôi.

Chỉ chốc lát, Lăng Tiêu liền đến Trung Châu Nguyên Huyền Giới,

tại một ngọn núi.

Vọng Đình Sơn!

Nơi đây nguyên khí thiên địa nồng đậm, mấy năm trước đã bị một cường giả chiếm giữ, các đại giáo và gia tộc cường giả khác đều đến đây khiêu chiến, nhưng đều lần lượt thất bại mà về.

Nơi này dường như là một thánh địa tu hành tự nhiên, hấp dẫn vô số tu sĩ đến.

Chỉ chốc lát, Lăng Tiêu ung dung đến đỉnh núi, sau đó ngồi xuống trong đình, vắt chân chữ ngũ chờ đợi.

Trong ánh mắt hắn mang theo một tia bình tĩnh và thản nhiên, dường như đang chờ đợi một nhân vật quan trọng nào đó.

Gần nửa canh giờ sau, một đạo lưu quang từ xa bay đến, sau đó đạp vào đỉnh núi này.

Chương 1001

"Lăng Tiêu đạo hữu, đến cũng nhanh thật đấy." Người đến là một lão giả tóc bạc da mồi, mặt đầy nụ cười ha hả, tùy ý ngồi xuống một bên. "Nhân Duyên, lần này thật sự đa tạ ngươi, nếu không ta thật sự không cách nào luyện tập." "Chuyện nhỏ thôi." Lão giả khoát tay, tự nhiên chính là Nhân Duyên Chân Thần đã đầu quân Hồng Hoang từ Thần Ma Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Cơ duyên xảo hợp, Lăng Tiêu và Nhân Duyên cùng đến phương thiên địa này.

Và một năm trước, Nhân Duyên đã tu luyện đến Tôn Giả cảnh giới, phát tán khí tức nhân quả, cường giả Hồng Hoang của phương thiên địa này cũng liền có thể nhờ đó mà hội tụ.

Đạo Nhân Quả, có lẽ không giỏi trực tiếp chiến đấu, nhưng về mặt phụ trợ, tương lai sẽ cực kỳ hữu dụng.

Thời gian tiếp tục trôi đi, sau đó đạo thân ảnh thứ ba từ xa bay đến. "Lão đạo sĩ đến rồi à?" Lăng Tiêu vắt chân chữ ngũ, nhìn Hồng Quân một thân áo bào tím, nhưng vẫn là dáng vẻ lão giả. "Đương nhiên rồi, lão phu tự nhiên đúng giờ." Hồng Quân cũng bước vào đình, tùy ý ngồi xuống. "Bên Thiên Khuyết Giáo thế nào rồi?" Lăng Tiêu hứng thú hỏi. "Bần đạo đã trở thành cao tầng của Thiên Khuyết Giáo, cũng coi như một trong các trưởng lão, đã có chút xác định, xem ra lần này vận khí của chúng ta không tốt." Hồng Quân khẽ lắc đầu.

Nghe lời này, Lăng Tiêu và Nhân Duyên đều gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, vị cuối cùng cũng đến đây.

Đó là một thân ảnh mặc bạch y, trên mặt mang mạng che mặt mờ ảo, ánh mắt u thúy lại trong suốt, giữa cử chỉ hành động, tự có một

loại khí chất thánh khiết. "Hậu Thổ, đã lâu không gặp." Lăng Tiêu khẽ gật đầu. "Đã lâu không gặp." Lúc này Hậu Thổ mang tên Giang Bình Tâm khẽ cười, sau đó gỡ mạng che mặt xuống, mở miệng nói: "Mấy vị đạo hữu, có thu hoạch gì không?" "Đương nhiên là có." Hồng Quân gật đầu, sau đó trịnh trọng mở miệng: "Đã xác định rồi, phương thiên địa này e rằng đã bị phong tỏa, không thể tiến thêm một bước, không thể đi lên Thượng Giới." Thiên địa phong tỏa!

So với một phương Hỗn Độn thiên địa, Nguyên Huyền Giới thật sự quá nhỏ!

Thậm chí ngay cả một góc Hồng Hoang cũng không tính là gì.

Cùng lắm thì chỉ là một Tiểu Thiên Thế Giới bình thường.

Không nghi ngờ gì, Lăng Tiêu và bọn họ khi vượt giới đã mơ hồ cảm nhận được trong phương Hỗn Độn Đại Thế Giới này có cường giả chân chính, nhưng Nguyên Huyền Giới mạnh nhất cũng chỉ là Tôn Giả cảnh giới.

Kết luận đã rất rõ ràng.

Muốn tiếp tục tăng cường, vậy thì chỉ có phi thăng.

Tuy nhiên, bốn vị cường giả Hồng Hoang tìm kiếm đã lâu, nhưng lại thiếu chút nữa mới phát hiện con đường phi thăng của phương thiên địa này, sớm đã bị cắt đứt, hoặc có thể nói là bị phong tỏa rồi.

Hồng Quân quét mắt nhìn ba người, sau đó thản nhiên mở miệng: "Theo ta được biết, vào mấy vạn năm trước, phương thiên địa này vẫn có thể tự do tiến xuất, nhưng dường như đã xảy ra chuyện gì đó, đại lượng cường giả của phương thiên địa này bị diệt sát, các chi lưu của đại phái và đại giáo Thượng Giới đã tiến vào nơi đây." "Bất kể là Thiên Khuyết Giáo nơi ta ở, hay Trường Sinh Giáo mà Hậu Thổ gia nhập, danh nghĩa là truyền đạo giáo hóa, thực chất là giám sát thao

túng." "Xem ra, cũng không khác lắm với những chuyện ngươi làm ở Hồng Hoang đâu." Lăng Tiêu chậc một tiếng, tiện miệng trêu chọc Hồng Quân. "Lăng Tiêu, đừng có khoe khoang nữa." Hồng Quân cười lạnh một tiếng, mở miệng nói. "Nếu vậy, mấy vị tiền bối có biện pháp tốt nào không?" Nhân Duyên vừa mới gia nhập thế lực Hồng Hoang chưa lâu, tự nhiên sẽ không chỉ trỏ, mở miệng và tìm kiếm ý kiến của mọi người. "Nếu con đường phi thăng có thể phong tỏa, thì cũng có thể động mở lại, chúng ta phải làm chút thủ đoạn." Lăng Tiêu ung dung nói, "Để những người Thượng Giới đó tự mình xuống, chúng ta mới tiện theo đó mà đi ra ngoài." Không nghi ngờ gì, thực lực của bọn họ đều có thể coi là đỉnh phong nhân gian của phương thiên địa này, nhưng điều đó có ý nghĩa gì?

Khi thật sự đạt đến đỉnh cao nhất của phương thiên địa này, Lăng Tiêu tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay lộ diện.

Điều này cần phải cẩn thận! "Hoặc là, chúng ta có thể tạo ra một cái bẫy." Lăng Tiêu xoa cằm nói. "Cái bẫy?" Hồng Quân biểu cảm cổ quái, "Chẳng lẽ lại muốn tái tạo một Tử Tiêu Cung, rồi lại làm tổn hại danh tiếng của bần đạo sao?" "Danh tiếng của ngươi còn có gì để tổn hại nữa sao?" Lăng Tiêu hừ một tiếng, sau đó mở miệng nói, "Vậy thì, có lẽ có thể tạo ra một truyền thừa bảo địa, cuối cùng có thể đặt vào đó một số bảo vật được chế tạo, biên soạn công pháp, tốt nhất là làm cho động tĩnh lớn một chút." "Để những tên trên kia cũng không nhịn được mà tìm kiếm ở đây, điều này đối với chúng ta mà nói, không phải chuyện gì khó." "Ồ, ngươi muốn câu cá sao?" Nhân Duyên lập tức hỏi. "Không sai." Lăng Tiêu khẽ gật đầu. "Cũng có chút thú vị, ta tham gia!" Nhân Duyên lập tức cảm thấy thú vị phi phàm, trực tiếp gật đầu đáp ứng, thất bại đối với bọn họ mà nói, cũng chẳng qua chỉ là hao phí chút thời gian. "Ta tham gia." Hậu Thổ gật đầu, giơ tay đặt lên tay phải Lăng Tiêu. "Thôi được rồi, bần đạo cũng tham gia." Hồng

Quân bất đắc dĩ gật đầu.

Thực ra tu vi của mỗi người bọn họ, dù chỉ là Tôn Giả cảnh giới, cũng có thể cưỡng ép đánh xuyên thiên địa, đi đến Thượng Giới.

Và đây là thực lực thuần túy.

Sở dĩ không làm như vậy, chính là để đề phòng ánh mắt của kẻ hữu tâm chiếu tới. "Nếu đã vậy, chúng ta hãy cùng nhau tính toán thêm một chút..." Lăng Tiêu giơ tay lên, búng ngón tay một cái, một đạo lưu quang liền đến không trung không ngừng tái tổ chức vặn vẹo, cuối cùng hóa thành một màn sáng.

Mấy vị kia đều gật đầu đáp ứng, đối với điều này, đều không có ý kiến gì.

Lại ba năm trôi qua.

Phương thiên địa này vẫn như bình thường, và điều duy nhất tạo nên chút sóng gió, chính là trong số những thiên tài xuất hiện hàng năm, có một tiểu tử tên Trương Lâm.

Trong Tấn Đô, Đại Tấn.

Trương Lâm cưỡi một cỗ thần xa ngự không mà đi, lúc này chỉ nhìn dung mạo, cũng đã khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Lúc này nhìn hắn, vô số cường giả trong tối ngoài sáng đều bàn luận. "Tiểu tử đó chính là Trương Lâm sao?

Thực lực quả nhiên phi phàm, tuổi còn trẻ mà đã đạt đến đỉnh phong Hóa Linh cảnh giới?" "Đây quả là một nhân vật lợi hại." "Đúng vậy.

Huynh trưởng của hắn, cái tên ca ca cùng cha khác mẹ kia trước đây còn kẹt ở cảnh giới này, nghe nói đây còn là sau khi rút đi hơn nửa thần huyết của tiểu tử này." "Tàn nhẫn vậy sao?" "Chẳng lẽ không

phải sao, ngươi không biết đấy thôi, tiểu tử đó từng đơn độc chiến đấu với hoang thú cấp Linh Văn, mà hắn khi đó mới chỉ Hóa Linh sơ kỳ, vậy mà lại cứng rắn xé nát con hoang thú đó!" "Đương nhiên là ghê gớm rồi." Trong tiếng bàn luận đó, Trương Lâm từng bước đi đến đây, phía sau cũng có không ít bằng hữu đi theo. "Nương, con nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người." "Lão sư, tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng!" Trương Lâm kiên định vô cùng, sau đó dẫn mọi người đến trước cổng Hộ Quốc Lý gia.

Kể từ khi hắn bước ra khỏi Đại Hoang, đã hơn ba năm.

Có thể nói là đã xảy ra biến hóa long trời lở đất!

Và lúc này, những người của Lý gia đã sớm chờ đợi ở đây, và ngay giữa trung tâm những người Lý gia, đứng một thanh niên, y phục phấp phới, tóc đen tung bay, trong mắt tản ra quang mang u thúy khó tả!

Lúc này, thanh niên kia cũng toàn thân tản ra kim quang rực rỡ, dường như cực kỳ giống với Tiểu Mộc Đầu Trương Lâm. "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi, ta đã đợi ngươi rất lâu rồi." Nam thanh niên kia, chính là Lý Thương Thiên, huynh trưởng cùng tộc đã cưỡng ép rút thần huyết toàn thân Trương Lâm. "Ta đến rồi." Trương Lâm khẽ gật đầu, đã trở nên trầm ổn hơn rất nhiều, ánh mắt lạnh lẽo cực độ, hoàn toàn không để vị huynh trưởng kia vào mắt. "Hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ chết dưới tay ta!" "Vậy thì thử xem." "Vậy thì đến đi!" Lý Thương Thiên quát khẽ một tiếng, một chân đạp đất, dưới chân đột nhiên kéo dài ra một con đường vàng rực thông thẳng lên trời.

Hắn liền từng bước từng bước đi về phía bầu trời. "Hoa mỹ lòe loẹt!" Trương Lâm cười lạnh một tiếng, dứt khoát nhanh gọn bay vút lên không, nhanh chóng đuổi kịp vị huynh trưởng kia của mình.

Các cường giả khác cũng ngự bảo vật, theo sau lên cao, không

muốn bỏ lỡ kết quả của trận chiến này.

Chỉ chốc lát, hai bên một đường bay lên, liền đến một chiến trường hoang nguyên bên ngoài thành trì.

Chương 1002

"Được rồi chưa đệ đệ, ngươi có thể ra tay rồi, ta niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi, có thể nhường ngươi một lần." "Được, vậy ta không khách khí nữa!" Trương Lâm nhếch môi cười, đột nhiên ra tay, toàn thân huyết khí cuồn cuộn, thần quang bành trướng, giữa cử chỉ hành động, dường như có một vùng biển mênh mông hiện ra sau lưng hắn!

Lý Thương Thiên cười lạnh, liền đột nhiên ra tay!

Hai người cứ như sao băng chấn động thế gian va vào nhau, thiên địa xung quanh vẫn tiếp tục bình thường, không ít cường giả quan chiến cũng bị cuốn bay ra.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hai bên trên không trung giao chiến, liên tục chuyển đổi, cũng đã đối chọi hơn mấy ngàn chiêu!

Mọi người kinh hãi, thầm nghĩ nếu mình lên đó, e rằng chưa qua mấy hơi thở đã bị đánh thành nát bấy! "Thấp hơn ta một đại cảnh giới, vậy mà vẫn có thể theo kịp?" "Đương nhiên rồi!" Trương Lâm lập tức gật đầu, liền mở miệng nói: "Lão sư nhà ta từng nói, một đại cảnh giới đều phải đi đến cực hạn mới có thể tấn thăng." "Nếu không rèn luyện cảnh giới đến cực hạn, ta sớm đã đứng ngang hàng với ngươi rồi, nhưng mà, cái này cũng không sao!" Nói đến đây, Trương Lâm khiêu khích nói, "Dù thấp hơn ngươi một đại cảnh giới, ta cũng có thể sống sờ sờ đánh chết ngươi!" "Có chí hướng." Lý Thương Thiên gật đầu, dáng vẻ cao cao tại thượng. "Thật muốn xé nát cái miệng ngươi!" Trương Lâm một tay lột bỏ y phục của mình, lộ ra cơ thể rắn chắc tráng kiện, trên đó có vô số thần văn không ngừng di chuyển, điều này dường như tượng trưng cho chí lý thiên địa.

Và đây, chính là Vạn Tượng Chân Giải, công pháp do Lăng Tiêu

đo ni đóng giày, chuyên môn khai sáng cho hắn! "Ăn nói ngông cuồng." Lý Thương Thiên cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, mi tâm lập tức nứt ra, đột nhiên lại mọc ra một con mắt.

Thiên sinh tam đồng!

Hai người đều lâm vào tĩnh lặng, dường như đang dùng khí tức đối kháng.

Và đồng thời, tại một Động Thiên bí ẩn bên cạnh chân trời.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, hứng thú theo dõi trận chiến này. "Sao vậy, chẳng lẽ ngươi sợ đồ đệ ngươi dạy không đánh lại tên họ Lý kia?" Hồng Quân ngồi đoan chính một bên, hai mắt hơi nhắm lại. "Đương nhiên không phải." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, "Vậy mà nó còn có thể thua, thì không xứng được ta coi trọng." "Không tệ." Nhân Duyên bên cạnh gật đầu, "Hài tử này tư chất siêu phàm, nội tâm kiên định, hơn nữa khí vận nồng hậu đến mức không thể tin được." Việc chuyên nghiệp tự nhiên phải giao cho người chuyên nghiệp làm.

Nhân Duyên đối với chuyện nhân quả khí vận, tự nhiên là hiểu rõ như lòng bàn tay.

Trong mắt hắn, Trương Lâm tản ra một luồng khí vận bàng bạc, tựa như một ngọn lửa mới sinh, có thể xua tan bóng tối! "Tiếp tục xem đi." Lăng Tiêu ung dung nói.

Và ngay khoảnh khắc lời hắn dứt, hai người phía dưới đã động thủ.

Vừa động thủ, đã là kinh thiên động địa, giữa cử chỉ hành động, cả hai đều nhanh đến cực điểm!

Trương Lâm hiển hóa vô số thần văn, đó vừa là vô số bảo thuật hắn học được từ Lăng Tiêu, lại vừa là những gì hắn thu được khi du lịch.

Lúc này vô số thần văn hội tụ, liền hiện ra sau lưng hắn một tôn tượng vàng rực rỡ, dường như Tiên Vương giáng thế.

Song thân! "Hừ, lại thì sao?!" Lý Thương Thiên cười lạnh một tiếng, con mắt thứ ba quang mang đại phóng, dường như đang theo dõi bất kỳ sơ hở nào của Trương Lâm.

Hai bên liên tục va chạm, mỗi người thi triển đại thần thông, những người quan chiến đều hoa mắt thần hồn, không thể theo kịp. "Giết!" Trương Lâm gào thét xông tới, tốc độ cực nhanh, cứng đối cứng với vị huynh trưởng kia, không có chút ý thoái nhượng nào.

Hai bên liên tiếp đại chiến, vô số phù văn hiện ra trên bầu trời, chiến trường đều đang rung chuyển!

Liên tiếp đối chọi hàng ngàn, thậm chí vạn chiêu!

Đúng lúc này, Trương Lâm đột nhiên dang rộng hai tay, "cái ta" được hình thành từ thần thông và bản thân hắn dung hợp lại, sức mạnh đột nhiên lại bạo tăng!

Lý Thương Thiên tóc đen tung bay, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Từng chiêu sát chiêu đối chọi, hai bên đều không cho đối phương cơ hội hồi khí, đúng lúc này, hai luồng kim sắc bùng nổ!

Đây là tác dụng của thánh thể!

Tuy nhiên Trương Lâm hiển nhiên nổi bật hơn Lý Thương Thiên vài phần! "Cho ta đi chết!" Trương Lâm gào thét nói, vừa khéo một kích đánh trúng lòng bàn tay phải của Lý Thương Thiên!

Khoảnh khắc này, dường như là hai ngôi sao nổ tung, cả hai đều lùi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lý Thương Thiên nhìn về bàn tay phải của mình, trong mắt lại lóe lên vài phần không thể tin được.

Chỉ thấy hổ khẩu tay phải của hắn đã nứt toác, dù thôi động thần thông để phục hồi, cũng căn bản không có tác dụng gì! "Cái này..." "Giết!" Trương Lâm lại một lần nữa lao tới, sát khí ngút trời.

Hai bên từng kích đối chọi, nhưng lần này, Trương Lâm lại ổn định chiếm thượng phong.

Lúc này sau khi dung hợp với "cái tôi" kia của thần thông, Trương Lâm trở nên cường đại khủng bố, chỉ bằng sức một người đã trực tiếp trấn áp vị huynh trưởng kia của mình!

Hai bên liên tục đại chiến, Lý Thương Thiên nổi giận ra tay, một quyền đánh vào ngực Trương Lâm!

Rắc rắc!

Xương ngực vỡ vụn, máu tươi chảy lênh láng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, vết thương do cú đấm đó gây ra lại biến mất như thể thời gian đảo ngược. "Vô dụng thôi!" Trương Lâm bị đánh trúng một quyền, sau đó lập tức nắm lấy cơ hội này, trực tiếp kìm chặt tay phải của Lý Thương Thiên!

Rắc!

Với lòng bàn tay cứng rắn như thần kim thái cổ đối chọi, tay phải Lý Thương Thiên nhất thời đau nhức, liền bị đánh bay ra, mặt tái nhợt. "Không thể nào?!" "Có gì mà không thể nào!" Trương Lâm lại một lần nữa xông lên, "Ai có thể bất bại, ai có thể vô địch?

Cho ta đi chết!" Lúc này sau khi trải qua vạn chiêu đối chọi trước đó, khí tức Trương Lâm đã leo đến cực điểm. "Một kích cuối cùng, định đoạt sống chết ngươi và ta!" "Được!" Lý Thương Thiên miệng tràn máu, nhưng khí thế vẫn ngút trời.

Khoảnh khắc này, hai bên nhìn nhau, vạn người chú mục, cuối cùng mỗi người bùng nổ ra sát chiêu mạnh nhất! "Vạn Tượng Nhất

Kích!" Trương Lâm gào thét nói.

Đây là thần thông Lăng Tiêu truyền thụ cho hắn, có thể dung hợp tất cả các bảo thuật đã học được vào một lò, bùng nổ mà ra! "Phá Thiên Nhất Quyền!" Lý Thương Thiên cũng ra tay, khí thế bá đạo cường hoành, đột nhiên đối chọi một kích với Trương Lâm.

Trong một khoảnh khắc, thiên địa vạn vật dường như đều muốn bị ma diệt, vô số cường giả bị đánh bay ra, sắc mặt kinh hoảng, không dám đến gần.

Và đúng lúc này, trong Động Thiên phúc địa ẩn giấu kia.

Lăng Tiêu búng tay một cái, mở miệng nói: "Được rồi, kế hoạch của chúng ta có thể bắt đầu rồi." Nhân Duyên, Hậu Thổ, Hồng Quân và hắn nhìn nhau, đều gật đầu.

Vẫn còn bên ngoài trường, đòn cuối cùng triệt để kết thúc, vô số lưu quang tán đi, dư chấn tiêu tan, một thân ảnh đột nhiên từ trên trời rơi xuống, sau đó nặng nề đập xuống đất.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, là Lý Thương Thiên mắt ba con đã bại trận!

Chương 1003

Rầm!

Tam nhãn Lý Thương Thiên nặng nề ngã xuống đất, mặt đất xung quanh nứt toác, từng mảng lớn vỡ vụn!

Toàn thân hắn đầy rẫy vết nứt, tiên huyết trào ra, vẻ cuồng vọng trước đó lập tức biến mất không dấu vết.

"Sao có thể, ngươi, một tên súc sinh tiểu tử không thầy không phái, sao có thể là đối thủ của ta!?" Lý Thương Thiên vừa rồi đã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Trương Lâm.

"Hừ, sao ta lại không có lão sư chứ?" Trương Lâm từng bước đạp lên, vươn bàn tay, định trực tiếp bóp nát đầu Lý Thương Thiên!

"Tiểu tử, ngươi dám!" Đột nhiên, vô số cường giả vây xem xung quanh lập tức ra tay, muốn ngăn cản tất cả, thậm chí muốn tiêu diệt cả Trương Lâm.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, những cường giả đứng về phía Trương Lâm cũng tự mình ra tay, ngăn chặn nguy cơ.

Khi hai bên đang giao chiến hỗn loạn, nắm đấm phải của Trương Lâm nhanh như điện, sau đó đột nhiên nện trúng đầu Lý Thương Thiên!

Phụt!

Chỉ trong chớp mắt, đầu lâu nứt toác, thần huyết vàng kim rực rỡ không ngừng chảy ra, trong khoảnh khắc, từ vết nứt trên đầu lâu tuôn tràn khắp mặt đất.

"Đại cừu đã báo!" Trương Lâm vung ra một quyền này, lòng vô cùng bình tĩnh, chỉ muốn nhanh chóng quay về, tìm thấy sư tôn của

mình.

Trương Lâm khẽ động thân, chuẩn bị rời đi, chợt đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau!

Rầm rầm rầm!

Thần huyết vàng kim trên người Lý Thương Thiên nhanh chóng bị nuốt chửng, thấm sâu vào lòng đất và các dãy núi bên dưới.

Có thứ gì đó bên dưới ngọn núi đang hấp thụ thần huyết… Đồng tử Trương Lâm khẽ co lại, hoảng hốt lùi lại phía sau, sợ hãi có thứ gì đó đang nhắm vào mình.

Tuy nhiên, ngoài dự liệu của hắn, cùng với việc thần huyết trên người Lý Thương Thiên bị nuốt chửng, dãy núi kia đột nhiên nứt ra, một đạo thần quang vàng kim xông thẳng lên trời, bao phủ cả bầu trời!

Một tầng hư ảnh hư ảo hiện lên, ngưng đọng giữa vạn vật.

Đó là một tòa tiên điện bằng đồng xanh, rộng lớn vô biên, tựa hồ ẩn chứa một phương thế giới, nguy nga rộng lớn, mênh mông vô vết!

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là thượng cổ truyền thừa tái hiện thế gian!?" "Có khả năng, nói không chừng đây là động phủ của một vị thần thể thượng cổ nào đó, chịu kích thích của thần huyết mà hiển hiện ra!" "Bên trong e rằng có chí bảo!" Đám cường giả vừa rồi còn đang hỗn chiến, hận không thể liều mạng sống chết, giờ đây đều dừng tay, kinh hãi vô cùng nhìn tòa tiên điện bằng đồng xanh!

Ngay lúc này, lại có một đạo thần quang khác hiện lên, phù hiện giữa thiên địa.

"Động thiên phúc địa, lưu lại cho kẻ hữu duyên!" Tám chữ này xông thẳng lên trời, khí tức mênh mông cuồn cuộn, vô số cường giả của phương thiên địa này đều chuyển ánh mắt nhìn lại, kinh hãi cảm

nhận uy áp của tám chữ ấy!

Đây chỉ là thủ đoạn được bố trí từ không biết bao nhiêu năm trước, uy áp đã vượt xa cảnh giới Tôn Giả, mênh mông vô vết!

Trương Lâm nhìn cảnh này, lập tức ngẩn người.

Hắn không phải vì truyền thừa này mà kinh ngạc vô cùng, mà là vì, hắn đột nhiên cảm thấy tám chữ kia hình như rất quen thuộc, dường như đã từng thấy ở đâu đó rồi?

"Đúng rồi, cái này hình như chính là nét chữ của Sư tôn!" Trương Lâm giật mình trong lòng, sau đó biểu tình trở nên có chút kỳ quái.

Cùng lúc đó, bên tai Trương Lâm vang lên tiếng của Huyền Nhạc.

"E rằng đúng là vậy, nét chữ này chính là của Sư tôn ngươi." Và ngay lúc Trương Lâm đang ngẩn người, cánh cửa động phủ thời gian chậm rãi mở ra, vô số vầng sáng từ bên trong bắn ra, xông thẳng lên trời, thậm chí lay động cả phong cấm của phương thiên địa này!

Không biết bao nhiêu đại năng cường giả đều đang chú mục… Trường Sinh Đạo Giới.

Huyền Vũ Thần Điện.

Đây là nơi quản lý một phần tư tiểu thiên thế giới trực thuộc Trường Sinh Đạo Giới.

Trong Huyền Vũ Điện, hàng nghìn tinh đoàn liên tiếp lấp lánh, sáng tối bất định.

Và mỗi tinh đoàn này đều đại biểu cho một phương tiểu thiên thế giới, trong số các tiểu thiên thế giới này, tồn tại mạnh nhất cũng không quá cảnh giới Tôn Giả.

Bên dưới vô số tinh đoàn, một lượng lớn cường giả hội tụ, tuần tự quản lý vô số tiểu thiên thế giới.

Cánh cửa tiên điện rộng mở, một bóng người bước vào Huyền Vũ Điện.

"Kính chào Trưởng lão!" Vô số cường giả trong điện đều hành lễ, nhưng lão giả áo đen chỉ khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Giờ đây, những tiểu thiên thế giới thuộc quyền quản lý của chúng ta, liệu có dị biến nào xảy ra không?" Lời nói vừa dứt, một người bước ra, cung kính hành lễ: "Bẩm Trưởng lão, không hề có dị biến, cho dù là thiên địa bình thường, hay là tội vực, đều như vậy." "Ừm." Lão giả chỉ khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Cẩn thận giám sát những kẻ ở tội vực kia, không được để bọn họ phi thăng lên thượng giới." "Hơn nghìn năm trước, tên Du Thu khách lén lút phi thăng kia, đã gây cho chúng ta bao nhiêu phiền phức, đến giờ vẫn chưa kết thúc." Lão giả nói vậy, những người trong Huyền Vũ Tiên Điện đều lòng đầy áy náy, dường như đang hồi tưởng lại một trận đại kiếp nạn nào đó.

Du Thu khách, một nghìn năm trăm sáu mươi hai năm tự Nguyên Huyền Giới lén lút phi thăng, một đường tăng tiến tu vi, dưới sự vây giết của vô số cường giả, không những không vẫn lạc, mà thực lực càng thêm cường hãn, đánh thẳng vào Chí Tôn Giới.

Ngay cả ở Trường Sinh Đạo Giới, y cũng là một tội nhân và ma đầu hạng nhất.

Mọi người đều gật đầu nhiều lần, lòng đầy áy náy.

Vị Trưởng lão kia khẽ gật đầu, đang chuẩn bị rời đi, đúng lúc này, một ngôi sao không mấy nổi bật trên tinh đồ đột nhiên bừng sáng.

Vạn thiên quang hoa tràn ngập tiên điện, dường như có thứ gì đó đang thức tỉnh trong ngôi sao đó!

"Đây…" Lão giả và vô số cường giả khác đều ngẩn người, nhất thời đứng sững tại chỗ.

Chỉ một lát sau, lão giả đột nhiên phản ứng lại, gào thét mở miệng: "Lại là Nguyên Huyền Giới, mau đi điều tra cho ta, đem tất cả vấn đề ở đó đều tra ra cho lão tử!" Nghe lời này, mọi người không dám chậm trễ, vội vàng rời đi.

Sắc mặt lão giả quỷ dị, y biết, Nguyên Huyền Giới là một trong những đại tội vực, ngay trong phương thiên địa này, thậm chí có cự đầu Tiên Vương bước ra từ đó.

"Đáng chết, chẳng lẽ có đại nhân vật nào đó đã để lại hậu thủ bên trong!" Nhất thời, lão giả này thậm chí không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì.

Và sau đó ba ngày, tin tức từ các giáo phái được cài cắm ở Nguyên Huyền Giới truyền về, không phải có cường giả thức tỉnh trong thiên địa, mà là một phần truyền thừa sắp hiển hiện giữa thiên địa!

Phần truyền thừa đó, rất có khả năng là do cự đầu Tiên Vương lưu lại.

Nghe được tin tức này, trong khoảnh khắc, không biết bao nhiêu người trong Trường Sinh Đạo Giới chìm trong cuồng hỉ.

Truyền thừa Tiên Vương?

Đây chính là một cơ hội tốt để một bước lên trời!

Nếu có thể đoạt được, sau này tu hành tự nhiên viên mãn vô cùng!

"Phần truyền thừa này, e rằng là do tội nhân nào đó lưu lại bên trong, vậy thì phải do Trường Sinh Đạo Giới chúng ta thu lấy!" "Không sai, phu vô tội, hoài bích kỳ tội, những phế vật thậm chí còn chưa đạt Tôn Giả này, có tư cách gì mà thu nạp truyền thừa Tiên Vương." "Ha, ta là tuyệt thế thiên kiêu, phần truyền thừa Tiên Vương này đương nhiên nên thuộc về ta!" … Nhất thời, Thượng giới chấn động.

Không biết bao nhiêu đại nhân vật đều dồn ánh mắt nhìn xuống.

Tuy nhiên, giữa Thượng giới và Hạ giới tồn tại sự ngăn cách, Hạ giới nhiều nhất cũng chỉ có thể chịu đựng cường giả cấp Tôn Giả, cường giả mạnh hơn hạ phàm, nhẹ thì sẽ bị trục xuất khỏi thiên địa, nặng thì thiên địa sẽ hủy diệt.

Nhất thời, các đại thế lực đều phái Thánh Tử, Thánh Nữ của mình, đi đến phương thiên địa kia để đoạt truyền thừa.

Tấn Đô.

Đây là thủ đô của Đại Tấn Vương Triều ở Huyền Nguyên Giới, trải qua hàng nghìn năm tang thương biến đổi, nhờ có Tôn Giả tọa trấn, vẫn ổn định như lúc đầu, vô số đại giáo Thánh địa cùng tồn tại.

Và một tháng trước, đại chiến Lý gia bùng nổ, hai thiếu niên thiên kiêu đấu sống mái, cuối cùng kết thúc bằng sự bại vong của một kẻ.

Tuy nhiên, không ai ngờ tới, sau khi tắm rửa thần huyết, một di tích cổ hoang dã lại hiện lên!

Được xưng là sở hữu truyền thừa cấp Tiên Vương!

Chương 1004

Cùng lúc đó, từ vô số Tôn Giả cho đến tán tu bình thường, đều ồ ạt đổ xô đến địa điểm truyền thừa đó, muốn thử vận may để đoạt được truyền thừa.

Lúc đầu, Tấn quốc còn muốn độc chiếm truyền thừa, tuy nhiên, dưới sự liên thủ chống đối của các thế lực khác, cũng không thể không mở cửa hiện trường, để mặc người khác ra vào.

Và tòa tiên điện bằng đồng xanh đó tổng cộng chia làm chín tầng, nhưng ngay cả khi vô số cường giả cùng ra tay, cũng chỉ vừa vặn đặt chân vào ba tầng đầu mà thôi.

Không ai biết sáu tầng còn lại, rốt cuộc còn có bảo vật gì tồn tại.

Và cùng với việc các đại thế lực nhập cuộc, cường giả đóng giữ, một số kẻ tham bảo càng không nhịn được cảm thán nơi đây bảo vật quá nhiều! … "Các ngươi có gặp được bảo bối nào tốt không?" Ngoài động phủ truyền thừa, Trương Lâm khoanh chân ngồi trên một tảng đá, bên cạnh hắn còn có không ít người vây quanh.

"Không có sao?" Một đạo sĩ béo mặc áo vàng bên cạnh Trương Lâm lắc đầu, "Ai, bần đạo ta đã vào đó mấy lần rồi, kết quả chẳng có gì cả, còn tốn không ít bảo vật!" "Ai bảo ngươi lần nào cũng dám đi tầng thứ nhất." Một tiểu cô nương mặc cẩm y trắng, sau lưng búi hai chỏm tóc, bất đắc dĩ nói.

"Ai da, ngay cả tiểu cô nương nhà ngươi cũng bắt đầu trào phúng ta rồi!" "Trào phúng ngươi thì sao nào?" "Ai, hai vị đừng cãi nhau nữa." Cảm thấy ồn ào, Trương Lâm khẽ lắc đầu, sau đó liền cảm thấy bất đắc dĩ.

"Cũng không biết Sư tôn rốt cuộc muốn làm gì, ai, lại phóng ra

nhiều thứ tốt như vậy.” Trương Lâm rất tỉnh táo.

Hắn biết sư tôn của mình không phải là một đại thiện nhân gì.

Hắn có thể trở thành đệ tử của sư tôn, chỉ có thể nói là tam sinh hữu hạnh.

“Sư tôn có thể để lại nhiều bảo bối như vậy ở đây, e rằng là muốn làm gì đó, không phải bày cục bẫy cá, thì cũng đang âm mưu gì đó.” Trương Lâm xoa xoa cằm, trong lòng bất đắc dĩ.

Còn về việc hắn mấy ngày nay thăm dò, vẫn luôn ở ba tầng đầu, căn bản chưa từng nghĩ đến việc đi xuống tầng thứ tư.

Trương Lâm tiếp tục nhìn động phủ truyền thừa đó, liền thấy trên dãy núi đó quang mang lưu chuyển, dường như có từng cánh cửa dẫn vào bên trong!

Mặc dù nói là một động phủ, nhưng thực tế, bên trong quả thực ẩn chứa chín trọng thiên địa, lại càng rộng lớn vô biên!

“Nghỉ ngơi một lát, chúng ta lại đi.” Trương Lâm vừa định mở miệng, chợt nhận thấy linh khí trên bầu trời biến đổi, khí tức mênh mông cuồn cuộn từ trên trời giáng xuống!

Chỉ thấy nguồn gốc của khí tức đó, là một đoàn xe ngựa mênh mông cuồn cuộn, thú kéo xe tựa hình mã, toàn thân bao phủ lông trắng, lại có từng vảy lân, lửa cháy bao quanh, vừa nhìn đã biết không phải phàm vật.

Thấy cảnh này, vô số cường giả trong trường đều hơi kinh hãi.

Bởi vì ngay cả yêu thú kéo ngựa, vậy mà đều có tu vi Tôn Giả.

Sao có thể?

Giới hạn của phương thiên địa này nhiều nhất cũng chỉ là tu vi Tôn Giả mà thôi.

Và ngay lúc vô số cường giả kinh ngạc, đoàn xe ngựa kia dừng lại trên không trung, sau đó một thanh niên tuấn lãng phong thần bước ra.

Chàng thanh niên đó khinh thường lướt nhìn những người bên dưới, mở miệng nói: "Ta là Thánh Tử Ngọc Nguyên Môn của Thiên giới phía trên." "Các ngươi những phế vật này nếu có tự biết mình, thì mau cút ngay cho ta." Âm thanh vừa dứt, đột nhiên chấn động vô số cường giả trong trường.

Rốt cuộc là ai?

Tự xưng là Thiên giới phía trên?

"Hồ ngôn loạn ngữ, Thượng giới và Nhân gian cách biệt đã hàng nghìn năm, ngươi không phải đang lừa gạt chúng ta chứ?" Trước động phủ, một cường giả cảnh giới Liệt Trận lạnh lùng mở miệng.

Hắn không tin, phương thiên địa này có thể có người dùng yêu thú cấp Tôn Giả làm tọa kỵ.

"Không tin?" Chàng trai tuấn lãng cười lạnh một tiếng, vươn tay chỉ một cái.

Y không ra tay, mấy con long mã kéo xe phi nước đại về phía trước, đột nhiên xông về phía trước!

Gầm!

Tiếng gầm thét vang lên, không phải tiếng ngựa hí, mà giống như tiếng rồng ngâm.

Uy áp chân thực ập đến, sắc mặt người đàn ông vừa nãy mở miệng nói chuyện biến đổi kịch liệt, hoảng loạn lui lại, đột nhiên bị một con long mã tông trúng, thân thể tứ phân ngũ liệt, trực tiếp hóa thành huyết vụ!

"Chẳng qua chỉ là đám hạ giới nhân thấp kém." Chàng trai trẻ cười

lạnh một tiếng, lướt nhìn những người khác có mặt, đang định ra tay.

"A a… Trần Thánh Tử quả thực khí tính thật lớn a, chỉ một câu nói thôi, chẳng lẽ không phải ai cũng sẽ bị giết sao?" Tiếng cười duyên dáng vang lên bên cạnh, sắc mặt vị Trần Thánh Tử kia ngưng lại, sau đó nhìn về phía xa, thấy trong đám đông, không biết từ lúc nào lại có thêm một nữ tử áo trắng chân trần, chắp tay sau lưng, hơi cúi eo, cười tủm tỉm nhìn y.

"Yêu nữ, ngươi cũng đến rồi sao?" "Không có cách nào, Trưởng lão tông môn thúc giục." Thiếu nữ kia khẽ thẳng người lên, lộ ra vòng eo yểu điệu một nắm tay.

"Hừ." Vị Trần Thánh Tử kia cười lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục điều khiển cỗ xe, xông vào động phủ truyền thừa phía trước.

"Quả nhiên là vội vàng a…" Nữ tử cười nói, gót chân khẽ nhón, cũng nhẹ nhàng bay vào động phủ.

Và chứng kiến cảnh này, những người xung quanh không dám hé răng nửa lời.

Yêu thú cấp Tôn Giả làm tọa kỵ!\nTùy ý chém giết cường giả cảnh giới Liệt Trận.

Chẳng lẽ thực sự là người của Thượng giới?

Nhất thời, càng nhiều cường giả Hạ giới nhìn về phía sâu trong động phủ, càng thêm cuồng nhiệt.

Lợi ích lớn lao trong động phủ này, thậm chí có thể hấp dẫn cả người của Thượng giới!

"Trong đó rốt cuộc ẩn chứa cái gì?" Và lúc này, Trương Lâm cũng hơi ngẩn người.

"Tiểu tử, ngươi sao không đi vào?" "Hả!?" Âm thanh quen thuộc

truyền vào tai, Trương Lâm đột ngột quay đầu lại, sau đó liền thấy một nam tử áo đen kim văn đang ngồi bên cạnh mình.

"Sư tôn!?" Mắt Trương Lâm sáng lên, chợt phát hiện Lăng Tiêu xuất hiện từ lúc nào, "Phốc" một tiếng quỳ xuống đất.

Những người bạn đồng hành bên cạnh hắn cũng lộ vẻ kinh ngạc, tự nhiên là sớm đã nghe nói Lăng Tiêu là sự tồn tại của sư phụ.

"Đây là Sư tôn của ngươi sao?" Đạo sĩ béo không nhịn được mở miệng.

"Không sai." Trương Lâm liên tục gật đầu, lại mở miệng nói: "Sư tôn, lão nhân gia người sao lại đến đây?" "Đến chờ một vở kịch hay." Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, thong dong nói.

"Vở kịch hay?" Mọi người có mặt đều biến sắc, sau đó quay đầu nhìn về phía động phủ dường như ẩn chứa vô số lợi ích kia.

"Ước chừng rất nhanh sẽ có vở kịch hay, các ngươi tạm thời chờ một chút." Lăng Tiêu xoa cằm, mở miệng nói.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, trên bầu trời đột nhiên nứt ra một khe hở, một bóng người vàng kim bắn ra, trực tiếp xông vào động phủ này!

Đó dường như là một con đại bàng vàng kim khổng lồ, tốc độ nhanh đến mức, ngay cả vô số cường giả có mặt cũng chưa kịp phản ứng.

Không chỉ có vậy, sau đó hai ba ngày, vô số cường giả Tấn Đô phát hiện các Tôn Giả đột nhiên xuất hiện ngày càng nhiều, hơn nữa đa số đều vô cùng trẻ tuổi, thẳng tiến đến động phủ.

Thượng giới quả thực đã có người đến!

"Tính từ đầu, e rằng đã có hai ba mươi truyền thừa từ Thượng

giới đến, Sư tôn, rốt cuộc người muốn làm gì!?" Trương Lâm vẫn luôn chứng kiến, và khi nhìn thấy có cả trăm Tôn Giả, mấy chục môn phái Thượng giới bị cuốn vào, nhất thời cũng vô cùng hoảng sợ.

"Sợ cái gì." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn Trương Lâm: "Dù ta có giết chết tất cả bọn họ ở đây, đó cũng là số mệnh của bọn họ bất định." "Huống chi Tôn Giả, chẳng qua cũng chỉ mới thành tiên mà thôi, cảnh giới sau này còn xa lắm, ngươi phải nắm bắt thật tốt." "À đúng rồi, vừa hay cho ngươi một thử thách." Thử thách… Trương Lâm nuốt nước bọt, sau đó nhìn về phía những người bạn đồng hành của mình.

Hắn đối với thử thách của sư tôn mình, là hiểu cực kỳ rõ.

Thử thách đó, có khả năng chính là để hắn vượt qua một đại cảnh giới, đi chiến đấu với yêu thú.

"Yên tâm, ta cũng không phải ma quỷ gì, mặc dù sẽ không giết chết ngươi." Lăng Tiêu khẽ xoa cằm, mở miệng nói: "Được rồi, không gì hơn là để ngươi đạp vào sâu nhất, lấy đi bảo vật lớn nhất mà ta cất giấu ở đó thôi." "Hả?" Chuyện này không chỉ Trương Lâm, ngay cả những người bạn đồng hành của hắn cũng lập tức ngẩn người.

Chương 1005

Cô thiếu nữ yếu ớt kia nhìn Lăng Tiêu, kinh hãi mở miệng: "Tiền bối, động thiên phúc địa kia là do người khai phá?" "Không sai." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, "Được rồi, đương nhiên cũng sẽ không để các ngươi đi đối đầu trực diện, các ngươi cách đó hai ba đại cảnh giới." Lời vừa dứt, Lăng Tiêu tùy tay ném ra một ngọc giản.

"Trong đó ghi chép đủ loại cửa ngầm cạm bẫy của động thiên phúc địa, có những thứ này, các ngươi đối kháng những thứ đó cũng không thành vấn đề." "Vâng!" Trương Lâm coi như thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng thầm nghĩ vị sư tôn này quả thực không đến mức để mình vượt hai đại cảnh giới đối đầu trực diện.

Hắn lướt nhìn những người bạn đồng hành của mình, lập tức dẫn đội xông vào trong.

"Cứ từ từ, bắt giữ hết bọn họ, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đến cứu người." Lăng Tiêu mỉm cười nói. … Trường Sinh Đạo Giới.

Thanh Long Tiên Vực, khu vực biên giới.

Đây là khu vực biên giới của cuộc hỗn loạn tối tăm trước đây, cũng là biên cương của Trường Sinh Đạo Giới, tương truyền nơi đây từng có vô số tiên nhân vẫn lạc, thậm chí cự đầu Tiên Vương cũng không phải chưa từng thất bại ở đây.

Và lúc này, nơi đây lại xuất hiện mười mấy bóng người.

Bọn họ đều mặc y phục màu đen, nhưng một số thì thuần đen, một số có hoa văn xanh lam, rất ít thì có hoa văn vàng kim.

Và điều này chính là tượng trưng cho thân phận của bọn họ.

Thiên Uyên Môn!

Môn phái này là ma đạo tông môn vang danh lẫy lừng của Trường Sinh Đạo Giới, và Tôn Chủ trong môn, thậm chí đã đạt đến Chí Tôn Giới, chỉ còn nửa bước là có thể thành tiên.

"Đại sư huynh, đây chính là di tích chiến trường ngày xưa." Một đệ tử có hoa văn xanh lam trên người vội vàng đi đến trước mặt đệ tử có hoa văn vàng kim.

Chàng trai được gọi là "Đại sư huynh" kia mặt mày lạnh lùng tuấn tú, thần thái cao ngạo, toàn thân toát ra một cỗ sát khí khó tả.

"Rất tốt." Vị Đại sư huynh kia gật đầu, mở miệng nói: "Đi cùng ta thăm dò chiến trường." Nghe lời này, những đệ tử Thiên Uyên Môn khác toàn thân run rẩy, chỉ có thể đáp ứng.

Ma đạo là kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, kẻ yếu chỉ có thể phục tùng kẻ mạnh.

Vị Đại sư huynh kia bước đi, đi sâu vào chiến trường, liền thấy hư không vô vết bị sức mạnh vô biên phá nát.

Và trong hư không, tọa lạc từng ngôi mộ lớn, sau khi nứt ra, lại có khí tức cực mạnh tràn ra, hà quang xông thẳng lên trời.

Hiển nhiên, trong những ngôi mộ này chôn vùi từng cường giả đã vẫn lạc trong năm tháng.

Đại sư huynh cúi đầu nhìn những ngôi mộ đó, sau đó giơ tay vung lên.

Một luồng công kích đen kịt, tựa vực sâu bùng phát!

Rầm!

Trong khoảnh khắc, một ngôi mộ hoàn toàn nứt ra, lộ ra một thi thể!

Không, không chỉ là một thi thể!

Mà là hai thi thể!

Trong đó một thi thể đầu rồng thân hươu, toàn thân phủ vảy, khí tức mênh mông, rõ ràng là một con Kỳ Lân!

Tuy nhiên, một thi thể khác quấn quýt với Kỳ Lân này, nhìn qua lại giống như một con trùng.

Vô số xúc tu của con trùng đó trực tiếp cắm vào thịt và máu, cứ như đang nuốt chửng xâm thực, nhưng nuốt chửng được một nửa, liền bị con Kỳ Lân kia kéo theo cùng chết.

"Trùng tử?" Đại sư huynh cau mày chặt chẽ, cuối cùng trong lòng bàn tay hiện lên lực lượng hủy diệt.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Từng ngôi mộ bị trực tiếp bạo lực lật tung, những đệ tử Thiên Uyên Môn đi theo sau toàn thân run rẩy, sợ hãi có quái vật bất tường toàn thân mọc lông đỏ bước ra từ trong mộ.

Tuy nhiên, trong những ngôi mộ này quả thực có quái vật bất tường.

Và những quái vật đó sau khi bị lực lượng hủy diệt đánh trúng, liền tan rã, hoàn toàn bị tiêu diệt, bị lực lượng hủy diệt xóa sạch không còn gì!

"Chết thì đã chết, đào lên làm gì…" Đại sư huynh cười lạnh một tiếng, lười biếng để ý.

Sau đó y cúi đầu, đi kiểm tra những thi thể trong mộ, thậm chí mạo hiểm đi sâu vào hư không, tìm kiếm di tích chiến trường.

“Trùng tử, sao lại có nhiều trùng tử như vậy…” Sắc mặt Đại sư huynh khó coi, khoanh chân ngồi trên tảng đá, trong đầu không ngừng suy tư.

Và vị Đại sư huynh này, tự nhiên chính là Thần Nghịch đã xuyên toa đến phương thiên địa này.

Y đến phương thiên địa này sau, liền chiếm giữ thân thể của một đệ tử bình thường của ma đạo Thiên Uyên Môn.

Đối với ma đạo tông môn này, Thần Nghịch vẫn khá hài lòng.

Không lâu sau, thông qua “trình diễn tài năng thích hợp”, Thần Nghịch tùy tay chém giết Đại sư huynh ban đầu, thay thế đối phương, trở thành Thánh Tử của Thiên Uyên Môn.

Sau đó, y cũng nhận thấy mấy vị Trưởng lão của Thiên Uyên Môn và Chưởng môn, dường như rất có hứng thú với y, muốn luyện hóa y.

Thần Nghịch cũng đang chuẩn bị phản sát, từ Thánh Tử leo lên vị trí Thánh Chủ của Thiên Uyên Môn.

“Trong con hỗn độn cự trùng kia trước đây, hình như có ký ức về loại trùng tử này, dường như được gọi là Hỗn Độn Tế Trùng.” Thần Nghịch không ngừng suy tư.

Hỗn Độn Tế Trùng, là loại binh chủng có thể bồi dưỡng và bùng nổ trong thế giới hỗn độn trùng tộc.

Loại Hỗn Độn Tế Trùng này được Trùng Mẫu sinh sản ra, chỉ cần có đủ thức ăn, có thể nhanh chóng trưởng thành đến cảnh giới Đại La.

Đương nhiên muốn tiến thêm một bước nữa, điều đó tự nhiên là không thể!

Nhưng thắng ở số lượng nhiều!

Khi thế giới hỗn độn trùng tộc nội đấu trước đây, thường dùng

Hỗn Độn Tế Trùng làm binh lính.

"Nhưng, loại trùng tử này sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ cái gọi là hắc ám đại kiếp, hắc triều trước đây, chính là do những con trùng tử kia phát động?" Thần Nghịch càng nghĩ, sắc mặt càng khó coi.

Và không nghi ngờ gì nữa, thế giới hỗn độn Hồng Hoang hiện nay, còn xa mới đủ mạnh để đánh bại thế giới đại thiên hỗn độn trùng tộc.

Rốt cuộc, trong thế giới hỗn độn Hồng Hoang, vị Tổ Thần bất hạnh kia đang bị luyện thành đan dược, không có ai đột phá đến cảnh giới Đại Đạo.

Nếu những trùng tộc kia cũng cùng nhắm vào phương thế giới hỗn độn này, Thần Nghịch ước chừng phương mình, chưa chắc có thể đoạt được đủ lợi ích.

"Chuyện này trọng đại, nhất định phải nhanh chóng nói cho bọn họ." Thần Nghịch giơ tay lên, ấn vào mi tâm, ý niệm trong khoảnh khắc liền theo mạng lưới nhân quả do Nhân Quả Ma Thần xây dựng mà lan tỏa ra.

Và mấy đệ tử Thiên Uyên Môn bên cạnh run rẩy bần bật, căn bản không dám ngăn cản vị Đại sư huynh này.

Đó là một kẻ hung hãn đến mức ngay cả phần mộ của Thánh hiền thượng cổ, Chí Tôn cũng dám đào.

Trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang, một khu vực hỗn độn hội tụ vô số cường giả.

Chương 1006

Bọn họ vây quanh trước tôn Thái Sơ Đan Lô kia, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào đan lô, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng và khát vọng.

Nơi đây, không nghi ngờ gì nữa đã trở thành vùng cơ duyên lớn nhất trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang.

Trong đan lô, đang thai nghén một viên đan dược được luyện hóa từ cường giả cảnh giới Đại Đạo Tam Trọng Thiên.

Lúc này, sức mạnh cường đại như vậy đã vượt xa tổng hòa của tất cả cường giả có mặt.

Quá trình luyện chế viên đan dược này cực kỳ dài, trải qua hàng vạn năm quang âm, mới miễn cưỡng luyện thành.

Chỉ thấy trong đan lô kia, lúc thì lấp lánh một loại hỗn độn Thái Sơ tạo hóa chi quang, lúc lại là vạn thiên lưu quang hỗn tạp giao thoa.

Trong mơ hồ, dường như có từng đại thiên thế giới, tiểu thiên thế giới sinh ra, trưởng thành, thậm chí là hủy diệt trong đó.

Bể dâu, một cái chớp mắt chính là vạn vạn năm, và mọi thứ trong khoảnh khắc này đều chân thực đến vậy.

"Viên đan dược này, e rằng sắp luyện thành rồi." Một Tổ Thần đến từ thế giới hỗn độn Thần Ma mắt sáng rực nhìn chằm chằm đan lô, trong lòng thầm nghĩ, "Kẻ này tu hành đạo nghỉ ngơi chính là đạo tạo hóa, tạo hóa vạn vật cũng có thể phân hóa thành vạn vật, chúng ta đều có thể cùng hưởng viên đại đan này!" Vị Tổ Thần này ban đầu chỉ có tu vi cảnh giới Đại Đạo Tam Trọng Thiên, nhưng dưới sự hợp lực diễn hóa của vô số Hỗn Độn Ma Thần và cường giả Hồng Hoang, vậy mà ở bước cuối cùng, đã cứng rắn nâng cấp viên đan dược này

lên cảnh giới Đại Đạo Tứ Trọng Thiên.

Điều này đối với vô số cường giả có mặt mà nói, không nghi ngờ gì là tài nguyên tốt nhất.

Nếu ai có thể nuốt chửng viên đan dược cảnh giới Đại Đạo Tứ Trọng Thiên này, và cân bằng sức mạnh trong đó, liền có thể một bước lên trời, kế thừa Đại Đạo Tạo Hóa, đạp vào cảnh giới Đại Đạo Tứ Trọng Thiên.

Tuy nhiên, điều này đối với vô số cường giả Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần mà nói, gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Trừ những cường giả cá biệt cũng tu hành Đại Đạo Tạo Hóa ra, vô số cường giả đều có Đại Đạo mà mình tu hành.

Bọn họ nhiều nhất là đem các Đại Đạo khác thu vào hệ thống của mình, tăng cường bản thân, chứ không dễ dàng thay đổi môn đình.

"Tuy rằng Đại Đạo khác nhau, nhưng nuốt ngươi, tất nhiên sẽ có thu hoạch lớn!" Thần Nghịch nuốt nước bọt, lạnh lùng nhìn chằm chằm viên đại đan kia, trong mắt lóe lên quang mang tham lam.

"Đến bước cuối cùng rồi, có thể ra tay rồi." Lăng Tiêu nhìn chằm chằm viên đan dược đang nổi lên chìm xuống trong lò luyện đan, dường như nó đang tạo hóa vạn vật.

Hắn mở miệng nói, trong giọng nói toát lên một tia hưng phấn và mong chờ.

"Được." Thái Thanh và các cường giả giỏi luyện đan khác đều gật đầu, giơ tay vồ một cái.

Trong khoảnh khắc, Nhân gian giới liền bị bọn họ mạnh mẽ kéo đến, ý chí của vị Tổ Thần kia liền bị phong tỏa trong đó.

"Đi!" Vô số cường giả Hồng Hoang đều ra tay, hoàn toàn cấm cố

ý chí Tổ Thần kia, cùng nhau ném vào lò luyện đan.

Rầm một tiếng, lò luyện đan đột nhiên bùng cháy dữ dội, ném cả ý chí của vị Tổ Thần kia vào trong.

Bất kể y giãy giụa thế nào, cũng vô ích.

Gần như ngay khoảnh khắc tiếp theo, viên Tạo Hóa Đại Đan kia khẽ rung động, đột nhiên bùng phát vạn thiên Tạo Hóa chi quang, điểm hóa ra vô số cường giả.

Những cường giả này thậm chí có tầng thứ cảnh giới Hợp Đạo.

Tuy nhiên, những cường giả này vừa xuất hiện, liền bị vô số đại năng Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần cùng nhau luyện hóa, trở thành món phụ trợ cho viên đại đan này.

Và trong lò luyện đan, thậm chí có Thời Thần không tiếc hao phí bản thân, thi triển thuật gia tốc thời gian.

Trong nháy mắt ngàn năm không phải chuyện đùa, thời gian ở đây dường như đã được gia tốc vô số lần.

Không biết qua bao lâu, sự phản kháng của viên đại đan này dần dần suy yếu, dường như thần hồn hoàn toàn bị tiêu diệt, vẫn lạc biến mất.

Và ngay khoảnh khắc này, vạn vật thiên địa triều lên triều xuống, hỗn độn hải cuộn trào không ngừng, vạn đạo cùng minh.

Ánh sáng tạo hóa mênh mông dường như vượt qua quang âm càn khôn, gần như bao phủ toàn bộ thế giới hỗn độn Hồng Hoang.

Thành công rồi!

Viên đan dược tầng thứ Đại Đạo Tứ Trọng Thiên này cuối cùng đã luyện thành!

Trong một khoảnh khắc, vô số cường giả trong trường đều nhìn

chằm chằm viên đại đan kia, mỗi người đều lộ ra sắc thái tham lam và khát vọng.

Chỉ cần có thể đoạt được nhiều lợi ích hơn, Đại Đạo có thể thành!

"Đúng, đan dược đã luyện thành rồi, có thể tiến hành hấp thu sức mạnh trong đó." Thái Thanh, Hồng Quân, Dương Mi Lão Tổ và các cường giả phụ trách luyện chế mở miệng nói, sau đó tự mình buông tay.

Lò luyện đan hỗn độn được luyện chế tinh xảo kia trong khoảnh khắc tan rã, hóa thành một cỗ sức mạnh dung nhập vào đan dược.

"Cuối cùng cũng thành công rồi!" Lăng Tiêu mắt tràn đầy hưng phấn, trong khoảnh khắc đã đến trước viên đại đan kia, lập tức há miệng mạnh mẽ hít một hơi.

Trong khoảnh khắc, sức mạnh Đại Đạo Tạo Hóa mênh mông cuồn cuộn như hồng thủy quán nhập vào thân thể Lăng Tiêu, sau đó trong cơ thể hắn diễn biến thành Đại Đạo Sức Mạnh.

Lăng Tiêu không kiêng kỵ gì mà nuốt chửng, sức mạnh nhanh chóng tăng lên, từng luồng từng luồng quang mang đều dung nhập vào trong thân thể hắn.

Dường như có vô số ngôi sao cự nhật dâng lên, quang mang đột nhiên bùng phát, khí tức của Lăng Tiêu nhanh chóng tăng vọt, tiến vào phương hướng Cửu Trọng Thiên.

Và ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, vô số cường giả đều chú mục.

Cường giả Thánh Nhân đều lộ ra vẻ khát vọng và hâm mộ.

Chưa đạt đến cảnh giới Hợp Đạo, ngay cả tư cách chia sẻ chiếc bánh cũng không có.

Trong chớp mắt, vô số cường giả trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang, ồ ạt xông tới.

Bọn họ đều cười lớn thôi phát uy lực của bản thân, không ngừng nuốt chửng viên đan dược cảnh giới Đại Đạo Tứ Trọng Thiên kia.

Rầm một tiếng, lúc này khắc này, ngay cả Tôn Ngộ Không có tu vi thấp nhất là Nhất Trọng Thiên, thực lực cũng đang không ngừng tăng lên, tu vi không ngừng đề thăng.

Và ngay lúc vô số cường giả, thiên lôi gào thét, kiếp hỏa tràn ngập, vô số cảnh tượng thiên địa hủy diệt phản chiếu ra, dị tượng quanh Thần Nghịch mênh mông cuồn cuộn, thậm chí còn kéo theo sự sụp đổ và hủy diệt của các hỗn độn khác.

Lúc này khắc này, đoạt được vô số tài nguyên đề thăng, tu vi của Thần Nghịch đang lao về phía đỉnh phong cảnh giới Hợp Đạo, và còn tiến thêm một bước nữa.

Trong số vô số cường giả có mặt, tu vi của Thần Nghịch là gần nhất với cường giả cấp Đại Đạo.

Lúc này, khí thế của y cũng là mênh mông nhất, trừ Lăng Tiêu, thậm chí không ai có thể sánh kịp với y.

Và sau lưng y, Sinh Tử, Vĩnh Hằng và các Ma Thần khác khoanh chân ngồi, lặng im không nói.

"Nhưng tốc độ ta nuốt chửng, tuyệt đối sẽ không chậm hơn ngươi." Lăng Tiêu nhếch môi, khí thế mênh mông, tốc độ nuốt chửng lực lượng của viên đại đan kia lại càng nhanh thêm mấy phần.

Dưới sự gia trì của Đại Đạo Sức Mạnh, khả năng khống chế sức mạnh và tốc độ hấp thu của hắn còn nhanh hơn Thần Nghịch không ít.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, trong cơ thể hắn truyền đến từng trận sấm trầm, vang dội không ngừng, vọng khắp bầu trời.

Tu vi Hợp Đạo Cảnh Cửu Trọng Thiên!

Lúc này, cảnh giới của Lăng Tiêu không ngừng leo lên, gần như đã sánh vai với Thần Nghịch, khoảng cách giữa hai bên không ngừng rút ngắn.

Vô cùng vô tận, vô biên vô tế.

Động thái này đột nhiên không biết đã ảnh hưởng đến bao nhiêu hỗn độn rộng lớn.

Chương 1007

Hai vị cường giả cảnh giới Hợp Đạo Cửu Trọng Thiên không hề tán phát khí tức của bản thân, mà là thu liễm vạn bàn sức mạnh, đang co rút, đang sụp đổ.

Hai bên không ngừng lao về phía cảnh giới Đại Đạo.

Ai nếu có thể giành chiến thắng, không nghi ngờ gì, sẽ có được quyền lực chi phối tất cả sau này.

Trở thành cường giả cảnh giới Đại Đạo đầu tiên trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang!

Trong lúc hai bên lao về phía trước, ngay cả hỗn độn cũng trực tiếp bị nuốt chửng, điều này thậm chí bao gồm một số sinh linh hỗn độn cực kỳ bất hạnh, bị nuốt chửng trong một hơi.

"Được rồi!" Lăng Tiêu khoanh chân ngồi, thân thể ngưng tụ đến cực điểm.

Sức mạnh hắn nuốt chửng đã đạt đến cực hạn, có thể thử tiến hành bước nhảy cuối cùng.

Ở sâu trong hỗn độn, Lăng Tiêu và Thần Nghịch cách nhau vô tận hỗn độn mà đối mặt, trong mắt hai người lóe lên quang mang không thể miêu tả.

Trong phiến hỗn độn này, dường như trật tự của cả thế giới đều bị phá vỡ, nhưng bọn họ lại đang tìm kiếm cơ hội đột phá trong sự hỗn loạn này.

Cùng với ánh mắt của hai người giao hội, sức mạnh trong cơ thể bọn họ bùng phát như núi lửa, tiến lên cảnh giới cao hơn.

Đó là sự thể hiện cực hạn của sức mạnh, vạn vật trước sức mạnh

của bọn họ đều trở nên yếu ớt không chịu nổi một kích, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hủy diệt.

Hai loại sức mạnh ý niệm hoàn toàn khác biệt cùng lúc ra đời, Lăng Tiêu và Thần Nghịch dường như mỗi người đều ẩn chứa vạn vạn thiên mặt trời, quang mang vô cùng vô tận ồ ạt tuôn ra, chiếu sáng toàn bộ không gian hỗn độn.

Và ngay lúc này, thân thể Lăng Tiêu khẽ rung lên, sức mạnh vô cùng vô tận trong cơ thể hắn trong khoảnh khắc hội tụ, dường như chỉ một giọt máu, có thể hóa thành một phương thiên địa.

Một cỗ khí tức dường như có thể phá vỡ hỗn độn, đánh nát Hồng Mông đột nhiên bùng phát, đó là uy nghiêm của Đại Đạo Sức Mạnh.

Sau khi hấp thu viên đại đan kia, tu vi Lăng Tiêu bạo tăng, thành công đạp vào cảnh giới Đại Đạo Nhất Trọng Thiên.

Hắn trở thành tồn tại cảnh giới Đại Đạo đầu tiên trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang sau đại kiếp hỗn độn.

Gần như cùng một lúc, một cỗ khí tức khủng bố hủy diệt vạn vật, thậm chí ngay cả hỗn độn cũng không thể ngăn cản từ trên người Thần Nghịch bùng phát ra, nhuộm đen tất cả xung quanh, thậm chí khiến các Hỗn Độn Ma Thần xung quanh cũng cảm nhận được một loại khí tức chung yên, dường như ngày tận thế đã đến.

Đây là sức mạnh Đại Đạo Hủy Diệt, cũng đạt đến cảnh giới Đại Đạo Nhất Trọng Thiên.

"Hắc, không ngờ ngươi lại nhanh hơn một bước, thật đáng tiếc." Ánh mắt Thần Nghịch thong dong, thần sắc bình tĩnh nhìn Lăng Tiêu.

"Có gì mà đáng tiếc hay không đáng tiếc." Lăng Tiêu nhếch môi cười, tỏ vẻ không hề để ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người không chút do dự tiếp tục nuốt

chửng viên đan dược Đại Đạo kia, điên cuồng nâng cao tu vi của bản thân.

Cảnh giới Lăng Tiêu không ngừng leo lên, mỗi khi nuốt chửng một phần sức mạnh, tu vi của hắn lại tiến thêm một bước.

Sau khi đạp vào cảnh giới Đại Đạo, hai bên lại lần nữa đạp vào một đại cảnh giới mới, dù có tranh đấu, cũng không thể kéo giãn khoảng cách.

Bọn họ không hẹn mà cùng tiếp tục nuốt chửng sức mạnh, tu vi của một đời nhanh chóng leo lên, thậm chí đạt đến cảnh giới Đại Đạo Nhị Trọng Thiên.

"Gần đủ rồi." Lăng Tiêu trong lòng khẽ động, sau đó dừng lại tốc độ hấp thu.

Không chỉ hắn, Thần Nghịch cũng vậy.

Sức mạnh ẩn chứa trong viên đại đan này tuy khổng lồ, nhưng vẫn chưa đủ để chống đỡ sự ra đời của hai vị cảnh giới Đại Đạo Tam Trọng Thiên.

Hai người đều dừng lại việc nuốt chửng, những cường giả còn lại cũng thở phào nhẹ nhõm, liền bắt đầu tiếp tục nuốt chửng sức mạnh.

Lúc này, sức mạnh của viên đại đan kia còn lại gần một phần ba, vô số cường giả tranh nhau hấp thu nuốt chửng.

Và trong phiến hỗn độn này, trường hà thời gian mênh mông, ào ào chảy xiết.

Thời Thần khoanh chân ngồi trong đó, thời gian trong khoảnh khắc này được gia tốc, khí tức của y dường như hoàn toàn dung nhập vào trường hà thời gian.

Hợp Đạo Thất Trọng Thiên!

Hợp Đạo Bát Trọng Thiên!

Hợp Đạo Cửu Trọng Thiên!

Dường như nội tình mà y nuốt vào trong cơ thể trước đây lập tức bùng phát, chỉ trong vài hơi thở, y lập tức liên tục đột phá ba trọng cảnh giới, đạt đến cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo.

Và không chỉ Thời Thần, Dương Mi Lão Tổ, Hồng Quân, Lục Tuyết Ly, Sinh Tử Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần cũng đều đạt đến cảnh giới như vậy.

Không ít cường giả này, lúc trước vốn đã có cảnh giới như vậy, nay khôi phục lại tốc độ tự nhiên là nhanh chóng vô cùng.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi trong hư không, nhìn về phía Thần Nghịch ở xa, "Có muốn đánh cược một ván không, xem ai sẽ là người tiếp theo đột phá cảnh giới Đại Đạo." "Cược gì?" Thần Nghịch nói ngắn gọn.

"Ai thua, người đó sẽ giúp đối phương làm ba chuyện ở phương thiên địa mới phát hiện kia." Lăng Tiêu nói.

"Được." Thần Nghịch một câu đáp ứng ngay lập tức.

Ngay lúc này, sức mạnh còn lại của viên đại đan kia, thậm chí còn chưa đến một phần mười so với ban đầu, nhưng đối với những cường giả còn lại mà nói, vẫn là hải lượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, những cường giả đã đột phá đến đỉnh phong cảnh giới Hợp Đạo Cửu Trọng Thiên kia, cũng đồng loạt bắt đầu xung kích cảnh giới Đại Đạo.

Thời gian, Hủy diệt, Không gian, Sinh tử, Sinh mệnh… Vô số pháp tắc trong hư không giao thoa rực rỡ, tung hoành giao cắt, diễn hóa ra vạn ức khí tượng.

“Đến rồi!” Thần Nghịch hưng phấn nhìn.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại có một cỗ khí tức cấp Đại Đạo lan tràn ra.

Thời Thần!

Vị Thời Gian Ma Thần này trở thành cường giả thứ ba đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Và theo sát phía sau là Dương Mi Lão Tổ, sau đó là Vận Mệnh Ma Thần… Từng vị đại lão trong thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang đều hoàn thành đột phá, hoặc là tu luyện hoặc là khôi phục đến cảnh giới Đại Đạo.

“Chư vị, giờ đây, chúng ta thăm dò các thiên địa khác, sẽ thong dong hơn nhiều rồi!” Chân thân Lăng Tiêu đứng dậy trong hỗn độn, mỉm cười nhìn mọi người.

Sở dĩ thăm dò các thiên địa khác, lén lút, chỉ có thể lặng lẽ tiềm nhập, không phải vì thực lực không đủ sao?

Giờ đây, thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang đã có hai vị cường giả cảnh giới Đại Đạo Nhị Trọng Thiên, không dưới một bàn tay số cường giả Nhất Trọng Thiên!

Và lúc này hiệu quả của viên đại đan kia vẫn còn lại một hai phần, vô số cường giả vẫn đang không ngừng nuốt chửng, muốn tiêu hóa.

Thần Nghịch đang định mở miệng nói gì đó, chợt nhìn về phía cánh cửa xuyên giới kia.

“Có chút thú vị, chư vị, ở phương thiên địa kia, dường như đã phát hiện ra trùng tộc.” Trùng tộc!?

Vô số cường giả đại năng đều hơi ngẩn người, sau đó đều lần lượt nhìn nhau.

“Sợ bọn chúng làm gì, trực tiếp đánh với lũ trùng tử này là được!” “Nói không sai, giờ đây, chúng ta đã có cường giả Đại Đạo tọa trấn, đối đầu trực diện với chúng, dù sao bọn chúng cũng không vào được!” “Không sai không sai!

Có thể đoạt được nhiều tài nguyên hơn!” … Một khi đã vượt qua đại cảnh giới, cùng đặt chân vào cảnh giới Đại Đạo, chỉ cần không đụng phải con Trùng Hoàng kia, thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang căn bản không sợ đối đầu.

Rốt cuộc, mặc dù thực lực của vô số cường giả vẫn chưa đủ, nhưng nội tình vẫn còn đó!

Phải biết rằng, trong thế giới đại thiên hỗn độn trùng tộc, kỳ thực cũng chỉ có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo!

Chương 1008

Và bọn họ ở đây có đến mười kiện!

Một khi đạp vào cảnh giới Đại Đạo, những nội tình này liền có thể hóa thành chiến lực chân thực!

Toàn thân Lăng Tiêu sở hữu Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo đối với sự tăng phúc chiến lực, tuyệt đối là khoa trương đến cực hạn!

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Thần Nghịch ánh mắt nhìn sang.

"Sợ bọn chúng làm gì." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, "Giờ đây ngươi và ta cùng đạp trên lãnh địa Đại Đạo, đối đầu trực diện là được, ai sợ ai." "Rất tốt." Thần Nghịch hài lòng gật đầu, "Ta muốn thử cảm giác hủy diệt những trùng tử kia rốt cuộc là gì." Cùng lúc đó, ở một phương thế giới đại thiên hỗn độn khác, Huyền Nguyên Giới, Tấn Đô.

Cách nơi truyền thừa do Lăng Tiêu bố trí dần dần bị người ta mở ra, các loại bảo vật công pháp hiển hiện trước mắt mọi người, vô số sinh linh trong đó được hưởng phúc.

Có người đoạt được một viên đan dược, bình bộ thanh vân, trực tiếp tấn thăng thành Tôn Giả.

Tuy rằng sau khi người đó tấn thăng Tôn Giả, liền bị các cường giả khác liên thủ giết chết, nhưng sự cám dỗ một bước lên trời, gần như đã khiến chúng sinh phát điên.

Một lượng lớn cường giả đổ xô vào trong truyền thừa, điên cuồng tranh đoạt và tàn sát lẫn nhau, và vì truyền thừa mà thực lực ngày càng cường đại.

Những thiếu niên cường giả đến từ Thượng giới này cũng không ngờ tới, có người trong số họ đã vì thế mà vẫn lạc, thậm chí chúng sinh Huyền Nguyên Giới, lại nhắm vào những kẻ ngoại lai này, sau đó cướp đoạt những cơ duyên vốn có trên người bọn họ!

Tàn sát bắt đầu!

Truyền thừa Cửu Trọng Thiên Địa, mười mấy vị Thánh Tử, Thánh Nữ đến từ Thượng giới tụ tập lại một chỗ, toàn thân đều là vết thương, sắc mặt khó coi, khí tức vô cùng suy yếu.

Đối diện với bọn họ, là số lượng gấp mười, thậm chí gấp trăm lần vô số cường giả của phương thiên địa này.

"Chư vị, chỉ cần các ngươi có thể giao ra truyền thừa mà mình đã đoạt được, chúng ta có thể để các ngươi rời đi!" Tấn Hoàng từ trong đám cường giả bước ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm những kẻ đến từ Thượng giới kia.

"Nằm mơ!" Vị Trần Thánh Tử đầu tiên đến đây lạnh lùng mở miệng.

Tuy nhiên, lúc này y đã không còn vẻ phong độ ban đầu, những con long mã được y dùng để kéo xe đã bị giết, bản thân y cũng rách rưới, toàn thân đầy vết thương, máu chảy đầm đìa!

"Chỉ bằng cái lũ hỗn trướng các ngươi, những kẻ thuộc tội vực, có tư cách gì mà tranh đoạt truyền thừa với chúng ta ở Thượng giới!" Y gào thét mở miệng.

Tuy nhiên, ở Hạ giới xa xa, mọi người lại càng tức giận hơn.

"Cái rắm Thượng giới gì chứ?" "Cho ngươi mặt mũi, gọi ngươi một tiếng khách đến từ Thượng giới, không cho ngươi mặt mũi, ta bây giờ sẽ giết ngươi!" "Được được được, vậy thì chúng ta sẽ diệt các ngươi, cũng tránh cho người khác biết chuyện này!" … "Cứ đến

đi!" Sắc mặt Trần Thánh Tử khó coi.

Chiến lực của y dưới sự bồi dưỡng của Thánh địa Thượng giới, có thể nói là vô cùng khoa trương, một mình y thậm chí có thể chống lại mười mấy vị đồng cấp.

Tuy nhiên, vô dụng!

Số lượng người đối diện là gấp mấy chục thậm chí gấp trăm lần bọn họ.

Và phần lớn đều là cường giả cấp Tôn Giả!

Truyền thừa ở đây thực sự quá phong phú, chỉ cần vận khí tốt hơn một chút, liền có thể lập tức trở thành Tôn Giả.

Thậm chí không ít cường giả cũng đến từ Thượng giới, bị số lượng người đè bẹp, tài nguyên truyền thừa cả đời cũng bị cướp đoạt!

"Trần huynh!" Bên cạnh Trần Thánh Tử vang lên một âm thanh, chỉ thấy cô thiếu nữ chân trần ban đầu đến cùng y khi truyền thừa mở ra, mở miệng nói.

Nhưng lúc này, cô thiếu nữ chân trần kia không còn chút khí chất tinh quái yêu mị nào, cũng là thảm hại vô cùng, bị đánh cho tóc tai bù xù, thà nói là tiên tử yêu nữ, không bằng nói giống một nữ ăn mày hơn!

Không có cách nào.

Truyền thừa của cô ta đặc biệt giỏi về mị hoặc yêu thuật!

Tuy nhiên, những cường giả phàm gian này là hạng người gì?

Họ đều là những kẻ đã phát điên vì muốn tăng cường thực lực, cái gì mà yêu nữ tiên tử, còn không bằng một viên đan dược trực tiếp thăng cấp Tôn Giả thực tế hơn!

Phụ nữ chỉ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của bọn họ!

Nhìn thấy vô số cường giả phàm gian giới chuẩn bị hợp lực, muốn tiêu diệt bọn họ, sắc mặt những Thánh Tử, Thánh Nữ này khó coi đến cực điểm.

"Chẳng lẽ chúng ta phải chết ở hạ giới không ai để ý này sao?" "Không thể tin được, vẫn còn thủ đoạn!" Vị Trần Thánh Tử kia cắn răng, sau đó lập tức từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội.

Khối ngọc bội đó quang hoa lưu chuyển, lập tức bị y một tay bóp nát!

Rắc!!

Ngọc bội vỡ nát, lưu quang từ trong đó bắn ra, rung chuyển bầu trời, cùng lúc đó, thiên địa càn khôn này đột nhiên phát sinh ba động!

Vô số cường giả Huyền Nguyên Giới lập tức hiểu ra, cái tên Thánh Tử chó má này là định gọi người!

"Giết hắn!" Gần ngàn Tôn Giả lúc này đồng thời ra tay, muốn tiêu diệt Trần Thánh Tử.

Và ngay lúc này, sâu trong truyền thừa Cửu Trọng đột nhiên bùng phát từng đạo quang mang rực rỡ, từng cỗ từng cỗ khí tức vượt xa tầng thứ Tôn Giả hung hãn tuôn ra!

Nhìn thấy những thứ đó, vô số cường giả trong trường đều mắt đỏ bừng!

Truyền thừa!

Đây là truyền thừa của động thiên phúc địa này!

Mọi người đang định hưởng phúc, nhưng ngay lúc này, một tiếng "Rắc" vang lên!

Không gian vỡ nát, càn khôn tiêu diệt, chỉ thấy một bàn tay tán phát

khí tức vượt xa Tôn Giả cắm vào động thiên phúc địa này, suýt chút nữa khiến phương thiên địa này hủy diệt!

Một vị Thánh Chủ của Thượng giới đã ra tay!

Lúc này khắc này, vô số Tôn Giả kinh hãi vô cùng, hoảng loạn định chạy trốn, tuy nhiên bàn tay kia không động đến bọn họ, mà vồ lấy truyền thừa đang bay đầy trời kia!

Đó là truyền thừa đủ sức khiến Thánh Chủ Thượng giới cũng thèm thuồng!

Và sau đó không chỉ vị này, các Thánh Chủ Thượng giới khác cũng theo đó ra tay.

Trước đây bọn họ không ra tay, chẳng qua là vì lợi ích không đủ lớn, có khả năng sẽ bị phản phệ vì sự cách biệt giữa Thượng và Hạ giới.

Khi lợi ích đủ lớn xuất hiện, bọn họ cũng giống như những cường giả phàm gian kia, bắt đầu điên cuồng tranh đoạt.

Và ngoài động thiên phúc địa này, phân thân Lăng Tiêu thong dong khoanh chân ngồi, mỉm cười nhìn Hậu Thổ bên cạnh, "Đến lúc rồi." "Không sai." Khuôn mặt đoan trang tuyệt mỹ của Hậu Thổ gật đầu, vươn một ngón tay ngọc thon dài!

Rầm!

Trong khoảnh khắc, động thiên phúc địa đang sóng gió kia khẽ rung lên, cứ như một cái bẫy, giam cầm tất cả sức mạnh của các Thánh Tử, Thánh Chủ ở đây!

Hư không nổ tung, càn khôn ma lộng!

Cùng lúc đó, phân thân Lăng Tiêu, Hậu Thổ, Hồng Quân, Nhân Duyên bốn vị cường giả nắm lấy cơ hội này, sau đó hóa thành một

đạo lưu quang, thuận theo những khe nứt giữa Thượng và Hạ giới do chính các Thánh Chủ kia đánh ra, rời khỏi Huyền Nguyên Giới. … Trường Sinh Đạo Giới.

Thanh Long Tiên Vực.

Trong vạn dặm hoang nguyên, một khe nứt đột nhiên mở ra, Lăng Tiêu, Hậu Thổ và bốn vị cường giả khác bước ra từ trong đó, lập tức cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt giữa Thượng giới và Hạ giới.

Chương 1009

"Có chút thú vị." Nhân Duyên hưng trí bừng bừng nhìn phương thiên địa này, "Phương thiên địa này dường như đã bị đánh nát, có một số Đại Đạo không toàn vẹn, muốn đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, vô cùng khó!" "Ta nhớ, trong phương thiên địa này, Đại La Kim Tiên nên được gọi là Chân Tiên." Lăng Tiêu xoa cằm.

Hắn nhớ Huyền Nhạc đã từng nói, khi y còn sống, được gọi là Tiên Vương, trong Hồng Hoang tương đương tầng thứ Thánh Nhân.

Và trên Tiên Vương còn có hai tầng cảnh giới lớn là Chuẩn Tiên Đế, Tiên Đế.

"Tiên Đế, e rằng chính là đại biểu cho cảnh giới Đại Đạo." Lăng Tiêu xoa cằm, đang định có mưu đồ gì đó, đột nhiên khẽ rung lên, nhận được tin tức từ bản thể từ Hồng Hoang xa xôi truyền đến.

"Bản thể của ta đột phá đến cảnh giới Đại Đạo Nhị Trọng Thiên!?" Mắt Lăng Tiêu sáng lên.

Không chỉ hắn, Hậu Thổ, Hồng Quân, Nhân Duyên cũng cảm nhận được tin tức từ bản thể của mình truyền đến.

"Rất tốt, cực kỳ tốt, tiếp theo không cần lén lút nữa rồi." Lăng Tiêu nhếch môi.

Đột phá cảnh giới Đại Đạo.

Trước đây hắn lén lút, đó cũng là không còn cách nào khác.

Nếu sau khi đột phá cảnh giới Đại Đạo, phân thân của hắn vẫn còn lén lút.

Thế thì cảnh giới này chẳng phải đột phá vô ích sao??

“Chư vị cảm thấy thế nào?” Lăng Tiêu quay đầu nhìn về phía Hồng Quân, Hậu Thổ, Nhân Duyên và những người khác, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, thong dong chờ đợi phản ứng của bọn họ.

“Thiện!” Nhân Duyên gật đầu, trên mặt lộ ra thần tình hưng trí bừng bừng.

Y vừa mới nhận được tin tức từ bản thể của mình, thông qua việc nuốt chửng sức mạnh của vị Tổ Thần kia, y đã bành trướng đến tầng thứ Hợp Đạo Bát Trọng Thiên!

Điều này đối với y mà nói, không nghi ngờ gì là sự thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Cường giả vốn dĩ rất thực tế, nếu có đủ thực lực chống đỡ, sao có thể lén lút?

Nếu ban đầu khi tiềm nhập vào thế giới đại thiên hỗn độn Thần Ma, bọn họ đã sở hữu chiến lực cấp Đại Đạo, căn bản không cần phải mưu tính kế hoạch hàng vạn năm, trực tiếp ra tay nuốt chửng mạnh mẽ!

Còn về việc có bị phát hiện không?

Vô số đại năng không cho là vậy.

Ngày xưa, ngay cả Trùng Hoàng cảnh giới Đại Đạo Cửu Trọng Thiên của y cũng không thể xông vào thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang, huống chi hiện tại thế giới đại thiên hỗn độn Hồng Hoang đã sở hữu tồn tại cấp Đại Đạo!

Có bản lĩnh thì cứ đánh vào đây đi!

“Vậy thì cứ chơi lớn một phen đi!” Ngữ khí Nhân Duyên mang theo một tia hưng phấn, dường như đã nóng lòng muốn hành động.

Sau đó Nhân Duyên dùng các thủ đoạn như nhân quả, vận mệnh,

liên hệ được với hai ba mươi vị cường giả thế giới hỗn độn Hồng Hoang đang phân tán trong đại thiên thế giới.

Sau một chuỗi mưu tính, Lăng Tiêu đối với Trường Sinh Đạo Giới này, đã có nhiều hiểu biết hơn!

Sau cảnh giới Tôn Giả, đó chính là cảnh giới Thần Hỏa.

Sau đó tuần tự là cảnh giới Đạo Nhất, cảnh giới Chân Thần, cảnh giới Hư Đạo, cảnh giới Trảm Ngã, Chí Tôn Giới!

Và Chí Tôn Giới, đã tương đương với Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, thực lực không tầm thường.

"Hiện tại toàn bộ Trường Sinh Đạo Giới, cũng chỉ có mấy chục vị Chí Tôn, tuy nhiên, không có một vị nào trên Chí Tôn Giới." Lăng Tiêu khẽ cau mày, trong lòng thầm suy nghĩ.

"Nhưng tuy nói là Trường Sinh Đạo Giới, nhưng Thiên giới ở biên giới lại có không ít tiên nhân, thậm chí còn có Tiên Vương, tức là tồn tại cấp Thánh Nhân!" Từng thế giới một, bao gồm cả trong hỗn độn hải, Lăng Tiêu trong lòng khẽ động, hít sâu một hơi.

Hắn tu hành chính là Đại Đạo Sức Mạnh, đối với bản nguyên sức mạnh của thiên địa vạn vật, nắm giữ cực kỳ tinh thâm!

Huống hồ đã đột phá đến cảnh giới Đại Đạo, đối với việc khống chế sức mạnh càng thêm huyền diệu, lúc này gần như đạt đến Đạo!

Cùng với hắn há miệng hít một hơi, trong khoảnh khắc, mấy vạn thậm chí mấy chục vạn, hàng trăm vạn dặm nguyên khí thiên địa ồ ạt kéo đến!

Những nguyên khí thiên địa đó trong khoảnh khắc, đều rơi vào trong miệng Lăng Tiêu.

Cùng lúc đó, cảnh giới của Lăng Tiêu tăng vọt không ngừng, chỉ

trong vài hơi thở đã đạp vào Chí Tôn Giới!

Không diễn nữa, vạch mặt thôi!

Cùng lúc đó, Hậu Thổ, Thần Nghịch, Nhân Duyên bên cạnh hắn cũng đều tự mình hấp thu, tu vi không ngừng bạo tăng, trong khoảnh khắc, cũng lần lượt đột phá đến cảnh giới Chí Tôn.

"Nếu đi lên nữa, phương thiên địa này dường như không cho phép." Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó liền cảm nhận được phương thiên địa này dường như là tàn khuyết, vô số Đại Đạo tàn khuyết không đầy đủ, thậm chí ngay cả Chí Tôn cũng không thể trường sinh bất lão.

"Chẳng trách gọi là Trường Sinh Đạo Giới, hóa ra thiếu gì thì gọi tên đó." Lăng Tiêu khẽ nhếch môi, ý niệm của bản thân truyền ra.

Cùng lúc đó, ở khu vực biên giới của Trường Sinh Đạo Giới, Thần Nghịch mặc áo đen, khí thế như vực sâu buông lỏng tay ra.

Rắc!

Chưởng môn Chí Tôn Giới của Ma đạo Thiên Uyên Môn bị một tay bóp nát, nhục thân băng hội, hóa thành vô số nguyên khí thiên địa chảy vào trong cơ thể y.

"Không tệ, thực sự không tệ!" Thần Nghịch lộ ra thần sắc hơi hưởng thụ, cuối cùng, khí hủy diệt cuồn cuộn không ngừng tuôn ra, trong khoảnh khắc liền nuốt chửng Thiên Uyên Môn động thiên này, hủy diệt tất cả mọi thứ của nó!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thần Nghịch cũng đến Trường Sinh Đạo Giới!

Sau khi biết bản thể của mình đột phá đến cảnh giới Đại Đạo Nhị Trọng Thiên, Thần Nghịch cũng không giả vờ nữa!

Phân thân Thần Nghịch trực tiếp nâng cao tu vi, trực tiếp bóp chết toàn bộ môn phái ma đạo này từ trên xuống dưới.

"Tiếp theo, có thể tiếp tục rồi!" Phân thân Thần Nghịch, lúc này không tiếp tục nuốt chửng nguyên khí thiên địa, mà là khoanh chân ngồi, trong cơ thể, dường như đang thai nghén vật chất tượng trưng cho sự trường sinh bất hủ.

Thiên địa tàn phá đến cực điểm, không thể chống đỡ cường giả thành tiên nhân bất tử bất diệt, vậy thì sao chứ?

Cứ tự thành một thể trong cơ thể mình, vẫn có thể vạn kiếp bất hủ.

Và trong khoảnh khắc, trong Trường Sinh Đạo Giới, một lượng lớn cường giả bắt đầu nuốt chửng chân nguyên thiên địa, không kiêng kỵ gì mà hiển lộ khí tức của bản thân.

Những người này đều là cường giả đến từ thế giới hỗn độn Hồng Hoang!

Đằng sau có hậu thuẫn là cường giả cảnh giới Đại Đạo!

Vậy thì còn sợ cái rắm gì?

Trong khoảnh khắc, những cường giả bản địa của Trường Sinh Đạo Giới kia, đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ kinh ngạc vô cùng phát hiện, trong những năm qua, hàng nghìn năm không xuất hiện một vị Chí Tôn nào, giờ lại cứ như nấm mọc sau mưa mà không ngừng xuất hiện!

Gần như cứ cách mấy ngày, lại có một vị xuất hiện.

"Đây là tình huống gì, chẳng lẽ Thiên địa huyễn cảnh đã khôi phục rồi sao?" Một vị cường giả bản địa không nhịn được nói.

"Đúng vậy, chỉ có tình huống như vậy, mới có nhiều cường giả

Chí Tôn đột phá như vậy!" Một vị cường giả khác cũng phụ họa nói.

"Không đúng, rất không đúng, nếu là thiên địa khôi phục, tu vi của chúng ta sao lại không tiến bộ chút nào!?" Một vị cường giả khác nghi hoặc nói. … Những cường giả Chí Tôn bản địa đó đều kinh hãi đến mức cứng lưỡi, không hiểu tại sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả như vậy, một khi đạp vào Chí Tôn Giới, lại có thể trong thời gian cực ngắn từ sơ kỳ trực tiếp tiến vào hậu kỳ thậm chí là đỉnh phong!

Chương 1010

Trong Trường Sinh Đạo Giới, trung tâm nhất.

Tứ Tượng Thần Điện.

Trường Sinh Đạo Giới tổng cộng chia làm bốn phương, lần lượt được đại chỉ bằng tên Tứ Tượng, Tứ Tượng Thần Điện đã sừng sững hàng vạn năm, gần như tất cả mọi người đều cho rằng nó chỉ là một biểu tượng.

Tuy nhiên, cảm nhận được vô số khí tức cường đại không ngừng xuất hiện, sau đó lại nhanh chóng mạnh lên giữa thiên địa này, ba đạo khí tức mạnh nhất đang ngủ say trong Tứ Tượng Thần Điện đột nhiên thức tỉnh.

Chỉ thấy nơi đó đặt ba cỗ quan tài, tán phát thần quang u thâm, cùng với ba đạo khí tức kia chậm rãi thức tỉnh, nắp quan tài từng chút một mở ra!

Một bóng người già nua đến cực điểm từ trong đó bò ra!

Ba bóng người này phục sức vô cùng cổ xưa, toàn thân gầy gò khô héo vô cùng, tuy nhiên khí tức của bọn họ lại vượt xa Chí Tôn, lại bị đánh bại, là tầng thứ tiên nhân chân chính!

Ba người nhìn nhau, thấy được sự hiếu kỳ trong mắt đối phương.

Vì sao lại có nhiều cường giả như vậy?

"Chuyện gì thế này, vì sao Trường Sinh Đạo Giới lại có thêm gần trăm vị Chí Tôn?" Một lão bà tóc trắng mặt nhăn, da dẻ chảy xệ, răng cũng sắp rụng hết, từ trong cỗ quan tài bên trái bò ra, giọng nói của bà ta khàn đặc và trầm thấp.

"Chẳng phải rất tốt sao, có lẽ là đoạt được cơ duyên gì đó, chúng

ta cũng có thể sống lại một kiếp nữa!" Cỗ quan tài ở giữa khẽ chấn động, cuối cùng một đại hán thân hình vô cùng to lớn, tay cầm một thanh đoạn kiếm, tuy nhiên lại gầy đến mức da bọc xương mà ngồi dậy, giọng nói của hắn mang theo một tia mong chờ.

"Hắc hắc hắc, ta đang đói khát, nghĩ đến nhanh như vậy đã có thể tẩm bổ!" Thanh âm già nua vang lên từ một cỗ quan tài bên phải.

Nơi đó, một nam tử trung niên tóc đen xõa vai, mắt sáng như điện đang ngồi!

Bọn họ là các cường giả tàn tiên mạnh nhất Trường Sinh Đạo Giới: Tiên Thiên Mẫu Mẫu!

Vạn Linh Hoàng!

Thương Thiên Giáo Chủ!

"Chúng ta hiện tại nên xuất thế rồi, đi thôi!" Tiên Thiên Mẫu Mẫu âm trầm nói, giọng mang theo chút hưng phấn.

"Không sai." Ngay khắc sau, ba đạo khí tức cuồn cuộn bùng lên, hướng về phía gần trăm vị Chí Tôn trong Trường Sinh Đạo Giới mà đi.

"Không ngờ chỉ hơn mười vạn năm, lại có thể no bụng một bữa!"

.....

Lăng Tiêu ung dung ngồi khoanh chân, mỗi nhịp hô hấp đều dẫn động lực lượng thiên địa, phảng phất vạn vật đất trời đều theo nhịp thở của y mà lên xuống.

Nếu các Chí Tôn khác nhìn thấy cảnh y tu hành, e rằng sẽ kinh hãi quỳ sụp xuống tại chỗ.

Theo mỗi nhịp hô hấp của y, thiên địa xung quanh lại dần trở nên hoàn thiện, phảng phất được một loại sức mạnh vô hình nào đó tạo

nên.

Tu hành giả thông thường đều noi theo thiên địa, thông qua học hỏi đại đạo trời đất để bù đắp khuyết thiếu của bản thân, tăng cường tu vi.

Tuy nhiên, ở Lăng Tiêu, mọi thứ dường như ngược lại.

Ngược lại là thiên địa noi theo Lăng Tiêu, bù đắp khuyết điểm của chính nó.

Bên cạnh y, là Hậu Thổ, Hồng Quân và Nhân Duyên ba người.

Tu vi của họ đều đã kẹt ở Chí Tôn đỉnh phong, nhưng vẫn đang hướng tới cảnh giới cao hơn nữa.

Đây là ở Thần Ma Hỗn Độn Thế Giới, hay ở đây, trừ phi họ chủ động ẩn giấu thân hình, áp chế tu vi, bằng không thì họ sẽ nhanh chóng khôi phục đến tầng thứ cực cao.

Dù sao thì bản chất của họ đã ở đó rồi.

Vào lúc Lăng Tiêu sắp đột phá đến cảnh giới cao hơn, y chợt ngẩng đầu lên, sau đó thấy một đạo lưu quang lao về phía họ.

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ hiếu kỳ.

"Thứ gì vậy?" Lăng Tiêu nói với giọng điệu nghi hoặc.

Ngay sau đó, y thấy một bóng người xuất hiện trước mặt thị vệ của họ.

"A a a..." Một trận thanh âm tựa như quạ đêm gáy vang lên, sau đó giữa vạn trượng thần quang bao phủ, một bóng người xuất hiện trước mặt họ.

Bóng người đó chống gậy, thân thể còng xuống, tóc tai bù xù, trông như một lão phụ nhân sắp chết.

Mặt bà ta khô héo, ánh mắt toát ra vẻ âm lãnh.

“Không tệ, không ngờ vừa ra ngoài đã gặp được bốn con mèo con tốt đẹp sắp bước vào đại đạo thành tiên.” Tiên Thiên Mẫu Mẫu nhìn bốn người Lăng Tiêu, sau đó nuốt nước bọt, nói: “May mà hành động riêng rẽ, bằng không e rằng phải tranh giành trường sinh vật chất trong cơ thể các ngươi với bọn chúng.” “Tiểu đông tây, ngươi muốn làm gì?” Lăng Tiêu vẫn ngồi khoanh chân trên tảng đá lớn, đầy hứng thú nhìn lão phụ nhân này.

Trong mắt y toát ra vẻ trêu tức, phảng phất đang xem một vở kịch.

“Tiểu đông tây?

Ngươi có biết ta là ai không?” Tiên Thiên Mẫu Mẫu âm lãnh trừng Lăng Tiêu một cái, nói: “Ngươi đã ngưng tụ tiên thể của bản thân, ta có lẽ sẽ coi trọng ngươi một chút, nhưng ngươi mới chỉ vừa bước lên con đường Hồng Trần Tiên mà thôi.

Nghĩ đến năm xưa, ta cũng giống như các ngươi, niên thiếu khinh cuồng, chỉ là con đường Hồng Trần Tiên này quá khó đi, nhưng dù chỉ vừa mới đặt chân lên con đường này, các ngươi cũng là vật đại bổ tuyệt vời!” Tiên Thiên Mẫu Mẫu nói với giọng khàn khàn, như thể đang hồi tưởng điều gì đó.

“Cũng có chút thú vị, vậy ngươi muốn ăn thịt chúng ta sao?” Lăng Tiêu như thể đang nghe một câu chuyện cười.

“Vậy thì sao?” Tiên Thiên Mẫu Mẫu âm trầm nói, “Nếu các ngươi tự nguyện từ bỏ nhục thân, ta vẫn có thể bảo toàn một luồng nguyên thần của các ngươi, nói không chừng các ngươi còn có thể từ đầu trở lại.” Lời vừa dứt, khí tức vượt qua cảnh giới Chí Tôn, đạt đến tầng thứ Tàn Tiên đột nhiên bùng nổ, trực tiếp áp chế lên bốn người Lăng Tiêu.

“Thiên địa này còn có nhiều đại dược trường sinh, ta không thể để bốn người bọn chúng cản chân được.” Tiên Thiên Mẫu Mẫu thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, cảm nhận được uy hiếp của bà ta, Lăng Tiêu, Hậu Thổ, Hồng Quân, Nhân Duyên nhìn nhau một cái, đều có chút không nhịn được.

Hậu Thổ trực tiếp bật cười, nói: “Nếu ngươi bây giờ rời đi, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng.” “Cuồng vọng!” Tiên Thiên Mẫu Mẫu tức thì nổi trận lôi đình, rồi trợn cặp mắt già nua đục ngầu, nói: “Các ngươi mấy tên trẻ tuổi, phi thường kinh tài tuyệt diễm, đáng tiếc hôm nay các ngươi nhất định phải chết!” Ngay khắc sau, Tiên Thiên Mẫu Mẫu trong tay xuất hiện một cây ngọc như ý, sau đó trực tiếp đập về phía Lăng Tiêu.

Chỉ thấy một kích này hung mãnh vô cùng, lướt qua không trung tạo thành một quỹ tích tuyệt đẹp, vạn loại phù văn cùng lúc hiện lên, tạo thành áp chế đại đạo!

Pháp tắc Tiên đạo!

Mà thấy Tiên Thiên Mẫu Mẫu lại chọn Lăng Tiêu làm đối thủ, ngay cả Hậu Thổ cũng nhất thời không cười nổi, trong lòng còn mang theo vài phần thương hại.

“Thật xui xẻo!” “Chọn ta làm đối thủ ư?” Lăng Tiêu vẫn không rời khỏi tảng đá, cảm khái nói: “Ngươi cái tiểu đông tây này, cũng thật biết chọn đối thủ.” Lời vừa dứt, Lăng Tiêu đưa tay ra, khẽ búng ngón tay!

Một kích này không có bất kỳ thần quang nào, cũng không có cái gọi là phù văn đại đạo, phảng phất chỉ là tùy tay mà làm.

Ngay khắc sau, cây ngọc như ý đó liền va chạm vào ngón giữa mà

Lăng Tiêu búng ra!

"Ngay cả pháp hộ thân cũng không dùng, lại dám nghênh đón một kích của ta!" Tiên Thiên Mẫu Mẫu dường như đã thấy nửa thân Lăng Tiêu bị mình chọc nát!

Giữa hư không bùng nổ một mảnh điện mang xán lạn, cuối cùng mọi thứ đột nhiên tối sầm, chỉ nghe thấy một tiếng "cát sát" vang lên!

Đột nhiên, vô số vết nứt lan tràn trên cây ngọc như ý đó, sau đó nghe thấy một tiếng "phanh", lập tức vỡ nát!

Ngay khắc sau, Tiên Thiên Mẫu Mẫu đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, trong đáy mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

"Chỉ búng một ngón tay, lại trực tiếp làm nát ngọc như ý của bà ta!

Không thể nào!

Hoàn toàn không thể nào!" Tuy nhiên, Lăng Tiêu căn bản lười để ý, đưa một ngón tay ra, sau đó lại điểm vào giữa trán Tiên Thiên Mẫu Mẫu!

Chương 1011

Phốc!

Một vị Tàn Tiên trong nháy mắt nổ tung!

"Ai, cái vẻ không phân rõ phải trái đã xông lên đánh nhau này.

Ta còn tưởng ngươi ăn vạ chứ." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, nhắm mắt tiếp tục tu hành. .....

Cùng lúc đó, Vạn Linh Hoàng, một trong ba Tàn Tiên, xông vào một Thánh Địa, ra tay tàn sát, sau đó nuốt chửng một vị Chí Tôn Thánh Chủ vào bụng, thân thể tức thì bão hòa rất nhiều!

"Sảng khoái!" Vạn Linh Hoàng cười vang một tiếng, đang định tiếp tục hành động, đồ sát tất cả sinh linh trong Thánh Địa này.

Vào lúc này, một bóng người đột nhiên truyền tống đến.

"Đồ sát sinh linh, giết chóc vô độ, chỉ vì thỏa mãn khẩu phúc chi dục, ngươi thật sự đáng chết!" "Lão Tôn ta cũng thấy vậy!" "Thứ tiểu tử này đã gầy trơ xương, đây là bao lâu chưa ăn cơm rồi?" Đó là những trận trêu chọc, Vạn Linh Hoàng nghĩ thầm, chẳng lẽ còn có ai có thể tránh thoát khỏi sự cảm ứng thăm dò của y sao?

Sau đó y đột ngột quay đầu lại, liền thấy trên đỉnh núi Thánh Địa này, đã xuất hiện bốn con khỉ, một người tộc.

Đồng tử Vạn Linh Hoàng co rút lại, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng!

"Tốt tốt tốt, đều là cảnh giới Chí Tôn, bây giờ thì lấy các ngươi làm lương thực vậy!" Ngay khắc sau, Vạn Linh Hoàng đột nhiên ra tay, trên bầu trời cũng hiện lên một móng rồng!

Chân Long Bảo Thuật!

Mà thấy cảnh này, Vô Chi Kỳ bĩu môi, "Một món điểm tâm phế vật, lười động thủ quá, các ngươi ai lên?" Lục Nhĩ Mi Hầu nằm trên đất, khẽ lắc đầu: "Ta cũng chẳng có hứng thú." Viên Hồng cũng lắc đầu, "Ta cũng vậy!" Vào lúc Tôn Ngộ Không đang định mở miệng nhận việc, Dương Tiễn đã nhanh tay ra tay trước!

Phốc!

Cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương mà y vừa chế tạo chưa lâu đã phá không mà đi, trực chỉ Vạn Linh Hoàng.

"Bảo vật mới vừa chế tạo chưa lâu, binh khí Chí Tôn bé nhỏ thì làm gì được ta..." Nhưng còn chưa đợi y nói hết lời, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Thương đã trực tiếp xuyên thủng mọi thủ đoạn hộ thân của y, làm y đau thấu tim gan.

Phốc!

Thân thể Vạn Linh Hoàng tức thì trọng thương, sau đó liền trực tiếp rơi xuống, lao về phía mặt đất bên dưới.

Cùng lúc đó, nhục thân và nguyên thần của y đều đang dần tan rã.

"Làm sao có thể, một kích đã giết chết ta!?

Ta tuy nói không phải tiên nhân hoàn chỉnh, nhưng cũng là Tàn Tiên siêu việt Chí Tôn!" Mà ở một bên khác của Trường Sinh Đạo Giới, vị Tàn Tiên duy nhất còn lại là Thương Thiên Giáo Chủ, đang vội vã chạy về phía bắc.

Trong lòng y tràn đầy khát vọng, bởi vì y cảm nhận được lượng lớn tinh khí đang tuôn trào phía trước.

"Ta cảm nhận được, có lượng lớn tinh khí!" Thương Thiên Giáo Chủ không ngừng nuốt nước bọt, cố gắng áp chế khát vọng sinh cơ

của mình.

Yết hầu của y khẽ nuốt lên xuống, trong mắt lóe lên tia sáng tham lam.

Trong ba vị Tàn Tiên, chỉ có y là khao khát sinh cơ nghiêm trọng nhất.

Nguyên nhân không gì khác, tu vi của y thấp nhất, đối với lý giải trường sinh cũng thấp nhất.

Do đó, tinh khí tiên thiên mà y cần, tự nhiên cũng càng nhiều.

Vào lúc này, Thương Thiên Giáo Chủ nhạy bén nhận thấy, gần mười vị Chí Tôn đang lao về phía y.

Trong mắt Thương Thiên Giáo Chủ lóe lên tia kinh hỉ, y tức thì mừng rỡ đến cực điểm, thầm nghĩ, chẳng lẽ có Chí Tôn không muốn sống mà muốn dẹp yên cuộc hắc ám động loạn này của y sao?

"Tốt tốt tốt, đúng là trời giúp ta!" Khóe miệng Thương Thiên Giáo Chủ khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý.

Y cảm thấy tất cả điều này thật sự nực cười đến cực điểm.

Trừ phi những Chí Tôn kia có thể trong hơn vạn năm sống sót mà đột phá đến cảnh giới Hồng Trần Tiên, bằng không thì tuyệt đối không thể nào chu toàn với y.

"Vừa hay sẽ nuốt chửng từng người bọn họ!" Thương Thiên Giáo Chủ tốc độ cực nhanh, như một tia chớp xẹt qua chân trời.

Y rất nhanh đã thấy mười mấy đạo lưu quang lao về phía mình.

Trong mắt y lóe lên vẻ hưng phấn, phảng phất đã thấy cảnh mình sắp được đại khoái khẩu.

"Dê vào miệng cọp, vừa hay ta sẽ ăn hết các ngươi!" Thương Thiên Giáo Chủ hưng phấn đến cực điểm, đang định há to miệng,

nhưng đúng lúc này, một đạo thương ảnh màu máu đột nhiên từ xa bùng nổ mà đến.

Đạo thương ảnh đó tựa như sấm sét, trong nháy mắt đã xuyên thủng thân thể một vị Chí Tôn.

Phốc xuy!

Vị Chí Tôn thân thể rộng lớn, toàn thân ẩn chứa pháp tắc Thổ, vừa nhìn đã thấy thiện trường phòng ngự đó trong nháy mắt bị xuyên thủng, sau đó nổ tung thành máu thịt văng tung tóe khắp trời.

Vô số máu tươi và nội tạng bùng nổ, thiên địa xung quanh cũng đồng thời bị nhuộm đỏ.

Ngay sau đó, một tiếng "oanh" thật lớn vang lên, mặt đất dường như cũng đang rung chuyển.

Mà còn chưa đợi Thương Thiên Giáo Chủ kịp phản ứng, lại có mấy đạo thương quang bay tới, sau đó liên tiếp đánh trúng mấy vị Chí Tôn.

Bất kể những Chí Tôn đó là sơ kỳ hay hậu kỳ, đều gần như không có bất kỳ thủ đoạn kháng cự nào, dễ dàng bị giết chết.

Máu tươi và thịt nát văng tung tóe, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Ngay khắc sau, lại một đạo thương ảnh gào thét bay tới, cuối cùng cứng rắn đánh xuyên thiên địa, giết vào trong Hỗn Độn.

Thấy cảnh này, Thương Thiên Giáo Chủ kinh hãi không thôi, trong mắt y tràn ngập sự chấn kinh và không thể tin nổi.

"Chuyện gì thế này??

Rốt cuộc là ai đang ra tay, lại giết Chí Tôn như giết gà, chẳng lẽ là cường giả Tàn Tiên mà y không biết?" Ngay lúc Thương Thiên Giáo

Chủ đang ngây người, những Chí Tôn đang lao về phía y vội vàng mở miệng.

"Mau chạy đi, có một ma đầu sắp đến rồi, nếu không chạy nữa, ngươi cũng phải chết cùng chúng ta!" "Cái gì??

Ma đầu?" Thương Thiên Giáo Chủ cũng lập tức ngây người, trong mắt y lóe lên vẻ mê mang.

Vào khắc sau, một bóng người từ xa cấp tốc lướt đến.

Đó là một nam tử áo đen cầm trường thương, khí thế sát phạt, giữa mỗi cử chỉ nhấc tay nhấc chân phảng phất như vang vọng tiếng ai oán của vạn ngàn sinh linh.

"Chẳng lẽ y chính là Tàn Tiên mà ta không biết?" Thương Thiên Giáo Chủ đang định mở miệng chào hỏi, liền thấy nam tử áo đen kia lướt thẳng qua những thân thể Chí Tôn đầy tinh khí, mà truy đuổi về phía bọn họ.

"Những thân thể kia y không cần sao?" Thương Thiên Giáo Chủ trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Vào lúc y suy tư, nam tử ở xa kia tùy tay giơ trường thương lên, thương ảnh tựa như cột chống trời đột nhiên bùng nổ, sau đó, cùng với Thương Thiên Giáo Chủ và những Chí Tôn kia đều bị diệt sát.

Sau khi giết chết đám "côn trùng" này, trên mặt Sát Lục Ma Thần lộ ra nụ cười chân thành, sau đó y không nhịn được lẩm bẩm một tiếng.

"Dường như có thứ gì đó chạm vào rất kỳ lạ, thôi kệ, dù sao cũng đã giết rồi!" Sát Lục Ma Thần cũng lười để ý đến cảm giác kỳ lạ vừa rồi, tiếp tục đi truy tìm những cường giả khác để sát lục.

Sát Lục Chi Đạo của y vốn là càng giết càng mạnh.

Chương 1012

Phương thiên địa này đường trường sinh đã đoạn tuyệt, tiên lộ không còn, cũng có thể lấy sát mà chứng đạo.

Chỉ chốc lát sau, Sát Lục Ma Thần đã khóa chặt hai Thánh Địa, chuẩn bị tiện tay giết chết các Chí Tôn của hai Thánh Địa đó. .....

Chỉ nửa ngày công phu, ba vị cường giả Tàn Tiên từng một lần lại một lần phát động đại kiếp hắc ám ở Trường Sinh Đạo Giới, cứ thế vẫn lạc.

Vào lúc này, Thiên Giới!

Đã có không ít cường giả cảm nhận được ba vị Tàn Tiên kia bị diệt sát.

Tin tức như cuồng phong nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Thiên Giới, gây ra sự chú ý của vô số cường giả.

Thiên Giới, Trung Ương Thái Cực Thiên Cung.

Một bóng người toàn thân bao phủ khí tức hỗn độn, phảng phất vạn kiếp bất ma, vĩnh cửu trường tồn đột nhiên mở đôi mắt ra.

Ánh mắt y thâm thúy mà lạnh lẽo, phảng phất có thể thấu rõ mọi thứ trên thế gian.

Và y chính là Trung Thiên Tiên Vương của Thiên Giới!

Có thể xưng là cường giả ba người đứng đầu Thiên Giới!

"Kỳ lạ, ba phế vật kia, sao lại bị diệt rồi?" Trong lòng Trung Thiên Tiên Vương hơi nghi hoặc.

Y khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ khó hiểu.

Y rõ ràng nhớ mình đã đặc biệt sắp xếp ba phế vật đó ở Trường

Sinh Đạo Giới, chuyên dùng để thu hoạch những Hồng Trần Tiên có khả năng tồn tại trong Trường Sinh Đạo Giới.

"Theo lý mà nói, cứ mỗi mười vạn năm, những phế vật đó sẽ phát động một lần hắc ám động loạn, không thể nào có sự tồn tại siêu việt Hồng Trần Tiên của bọn chúng mới đúng!" Trong mắt Trung Thiên Tiên Vương lóe lên vài phần vẻ bối rối.

Y suy tư một lát, sau đó khẽ nói: "Người đâu." "Vâng." Chỉ chốc lát, một vị Tiên Nhân tương đương với Chuẩn Thánh Hồng Hoang liền ung dung đến trước mặt vị Tiên Vương nhà mình.

"Ngươi đi Trường Sinh Đạo Giới một chuyến, nếu có thể gặp được người có tiềm lực thành tiên, thì cứ diệt sát y." Giọng Trung Thiên Tiên Vương mang theo chút lạnh lẽo, phảng phất đang ban ra một mệnh lệnh không thể làm trái.

"Vâng." Vị Tiên Nhân kia khẽ gật đầu, sau đó hóa thành một đạo lưu quang biến mất, không thấy tăm hơi.

Thấy cảnh này, trong lòng Trung Thiên Tiên Vương an ổn không ít.

Y khẽ gật đầu, thầm nghĩ, có lẽ, Trường Sinh Đạo Giới có thể sẽ xuất hiện một nhân vật thiên kiêu như vậy, một địch ba, không lộ vẻ yếu kém, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của một Tiên Nhân chân chính!

Tàn Tiên và Tiên Nhân, đó chính là khác biệt một trời một vực.

Mà đúng lúc Trung Thiên Tiên Vương trong lòng hơi thả lỏng, y chợt giật mình, sau đó cảm nhận được vị Chân Tiên mà mình phái đi, dường như đã bị chém giết rồi.

"Không thể nào!?" Lúc này trên mặt Trung Thiên Tiên Vương mới lộ ra vài phần vẻ kinh hãi.

Trong mắt y lóe lên tia chấn kinh, phảng phất không dám tin vào tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Vị Tiên Nhân dưới trướng y đi đến Trường Sinh Đạo Giới cần thời gian, dù có bị thiên địa hạn chế, cũng tuyệt đối không phải Tàn Tiên có thể đối phó được.

Kết quả trong thời gian ngắn ngủi này, lại trực tiếp bị chém giết rồi!

"Chẳng lẽ có lão đông tây nào sống sót từ thượng cổ đã hoạt động trở lại rồi?" Ý niệm này lóe lên trong đầu Trung Thiên Tiên Vương.

.....

Trong Trường Sinh Đạo Giới.

Lăng Tiêu tùy tay bóp chết một Chuẩn Thánh, liền khẽ lắc đầu.

"Ai u, không ngờ bên kia nhanh như vậy, ước chừng rất nhanh sẽ có Tiên Vương ra tay." "Chẳng lẽ ngươi sợ sao?" Hồng Quân bên cạnh cười lạnh không ngớt.

Tu vi của họ đã sắp hoàn toàn đột phá, bước vào tầng thứ Chuẩn Thánh.

Hơn nữa, với tầng thứ tu vi của họ, muốn dùng tu vi Chuẩn Thánh để đối kháng Thánh Nhân, tự nhiên cũng có thể làm được.

"Làm sao có thể?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, nói: "Chỉ là phải nhanh chóng ra tay thôi." Y đưa tay ra, khí tức toàn thân lại bùng nổ, chỉ trong khoảnh khắc, phân thân này đã trực tiếp trở thành Chân Tiên của phương thiên địa này.

"Hô!" Lăng Tiêu thở ra một ngụm trọc khí, giơ tay lên, búng ngón tay một cái!

Một đạo lưu quang đột nhiên lan tỏa khắp nơi, truyền động bát

phương, hầu như tất cả cường giả trong Trường Sinh Đạo Giới đều có thể cảm nhận được một luồng khí tức hùng vĩ vô cùng!

"Lục đạo luân hồi, bắt đầu từ ngày hôm nay!" Lục đạo luân hồi!?

Trong lòng các cường giả Trường Sinh Đạo Giới đều mờ mịt, thầm nghĩ, cái gọi là luân hồi chẳng lẽ không phải do phàm nhân cố ý bịa đặt ra sao?

Mà bên cạnh Lăng Tiêu, Hậu Thổ khẽ giơ tay lên, trong lòng bàn tay liền hiện ra một hư ảnh.

Hư ảnh đó phát ra vầng sáng mông lung, là một đĩa tròn không ngừng xoay tròn, mỗi cái đều chia thành sáu phần, luân chuyển không ngừng, vĩnh viễn không dừng lại!

Hư ảnh Bàn Lục Đạo Luân Hồi!

"Bắt đầu đi." Lăng Tiêu và Hậu Thổ nhìn nhau cười một tiếng, liền bắt đầu theo kế hoạch.

Ngay khắc sau, Bàn Lục Đạo Luân Hồi kia xoay tròn, sau đó liền từng chút một chìm xuống lòng đất bên dưới, càng tỏa ra một luồng pháp tắc hoàn toàn khác biệt với phương thiên địa này!

Pháp tắc Luân Hồi!

Nếu là thiên địa khác, dưới ảnh hưởng của pháp tắc như vậy, tất nhiên sẽ có sự phản phệ, thậm chí là liều mạng chống cự.

Tuy nhiên, Trường Sinh Đạo Giới vốn dĩ cực kỳ tàn khuyết, nay có người bổ sung một loại đạo pháp khác, thậm chí còn được hoan nghênh nồng nhiệt.

Cùng lúc đó, bốn phương thiên địa của Trường Sinh Đạo Giới đều có người ra tay, theo kế hoạch đã định từ trước, từng đạo pháp tắc Luân Hồi được thêm vào trong thiên địa!

Gần trăm vị Chí Tôn, mấy vị Chân Tiên cùng lúc ra tay!

Và trong Hỗn Độn, Trường Sinh Đạo Giới phát ra quang mang rực rỡ, không ngừng thôn phệ lực lượng Hỗn Độn hư không vào trong cơ thể, chuyển hóa thành các loại linh lực.

Hô!

Giờ khắc này, phương thiên địa này phảng phất đã sống lại, bắt đầu từng chút một trở nên hoàn chỉnh, có thể dung nạp cảnh giới cao hơn.

Các cường giả Trường Sinh Đạo Giới vốn càng kinh hãi vô cùng, cảm nhận được sự áp chế của thiên địa đối với mình không ngừng giảm bớt, hy vọng đột phá đến cảnh giới cao hơn! .....

Thiên Giới.

“Chuyện gì thế này, rốt cuộc là chuyện gì!?” Từng vị Tiên Vương tìm đến Trung Thiên Tiên Vương, đều cảm nhận được sự biến hóa của Trường Sinh Đạo Giới.

“Sao lại như vậy, Trường Sinh Đạo Giới không phải vào thời thượng cổ đã bị đám 'côn trùng' kia đánh nát sao, sao lại có thể hoàn chỉnh trở lại?” “Ta cảm nhận được một luồng pháp tắc dị biệt, gọi là Luân Hồi!” “Luân Hồi?

Trên đời này làm gì có luân hồi?” “Dù sao đi nữa, nếu Trường Sinh Đạo Giới một lần nữa trở nên hoàn chỉnh, tất nhiên là những lão đông tây kia đã sống lại.

Vào thời thượng cổ, những lão đông tây đó bị chúng ta hãm hại đến chết, bây giờ, e rằng hận không thể nghiền xương thành tro chúng ta.” Từng vị Tiên Vương ý niệm va chạm giao thoa, đều lộ ra vài phần vẻ kiêng dè.

Chương 1013

“Trung Thiên, phương thiên địa đó vẫn luôn do ngươi quản lý, ngươi thấy thế nào?” Một trong số các Tiên Vương nhìn về phía Trung Thiên Tiên Vương.

“Ta e rằng là người biết chuyện này sớm nhất, ngươi cứ phái người đi can thiệp, kết quả...” Trung Thiên Tiên Vương cúi thấp mày, sau đó nói: “Những Tàn Tiên ta sắp xếp ở đó phụ trách thu hoạch cường giả đã vẫn lạc rồi, Chân Tiên ta vừa phái đi, cũng bị trực tiếp giết chết.” Các Tiên Vương đều trong lòng cả kinh.

“Chân Tiên cũng vẫn lạc?” “Không thể đợi thêm nữa, nhất định là thủ đoạn do những lão đông tây thời thượng cổ để lại!” Một vị Tiên Vương toàn thân bao phủ xích hỏa tức khắc mở miệng nói, khí thế bạo nộ.

Nghe y nói vậy, các Tiên Vương có mặt đều gật đầu.

“Vào lúc này, chợt có người mở miệng: “Nếu đã vậy, vậy ai trong chúng ta sẽ đi?”” Nghe lời này, trong tràng đột nhiên trở nên tĩnh lặng.

Tuy nói họ là Tiên Vương, nhưng nếu bước vào đó, tất nhiên sẽ chịu sự áp chế của Trường Sinh Đạo Giới, cũng chưa chắc đã là đối thủ của đám lão đông tây kia!

Vào lúc này, vị Trung Thiên Tiên Vương kia đột nhiên mở miệng: “Hay là, chúng ta mở phong ấn kia ra, thả một ít 'côn trùng' ra ngoài?” Nghe lời này, các đại năng trong tràng chợt trầm mặc.

“'Côn trùng'?” Vào thời thượng cổ xa xưa, không biết vì sao, trong hỗn độn hải dũng hiện ra vô số đàn 'côn trùng'.

Sức mạnh của 'côn trùng' mạnh mẽ đến không thể tin được, ngay

cả 'côn trùng' tầng thứ Tiên Vương, cũng tuyệt đối không ít.

Không biết có bao nhiêu cường giả chết dưới tay những 'côn trùng' đó, một lượng lớn thế giới và cường giả vẫn lạc.

Trong số đó, một phần đã rơi vào Hỗn Độn nơi Trường Sinh Đạo Giới và Thiên Giới tọa lạc.

Trải qua từng trận đại chiến, những 'côn trùng' đó mới bị cưỡng chế trấn áp xuống, nhưng cũng chỉ đến thế, căn bản không nghĩ ra cách nào để triệt để tiêu diệt chúng.

"Thật sự sẽ không có ảnh hưởng gì sao, nếu thả những 'côn trùng' đó ra, e rằng ta muốn phong ấn lại, sẽ càng khó khăn gấp bội!" Một vị Tiên Vương mặc thanh y đột nhiên mở miệng.

"Không cần lo lắng, những 'côn trùng' này bị phong ấn nhiều năm như vậy, gần như đã chết đói rồi, tu vi không còn như trước, vừa hay dùng chúng để thăm dò thử!" Vị Trung Thiên Tiên Vương kia phất tay, nói.

Một vị Tiên Vương khác khoác hắc bào âm trầm nói: "Huống hồ, nếu phương thiên địa đó vẫn diệt, chúng ta hoàn toàn có thể trốn vào Hỗn Độn, xử lý tàn cục, cũng xem như kết thúc chiến tranh thượng cổ." Mười mấy vị Tiên Vương đó nhìn nhau, cuối cùng đều đồng ý.

Trường Sinh Đạo Giới chi trung.

Cùng với pháp tắc Luân Hồi không ngừng lan tràn, bao phủ toàn bộ thiên địa, vạn vật luân hồi, luân chuyển không ngừng.

Tại một khu hoang nguyên nào đó, Hậu Thổ ngồi khoanh chân, sau lưng Bàn Lục Đạo Luân Hồi gần như hóa thành thực chất, sáu góc treo lơ lửng, chậm rãi chuyển động.

Ánh mắt Hồng Quân khẽ chuyển, nhìn cảnh này, cuối cùng nhíu mày nói: "Pháp tắc Luân Hồi, thật sự khả thi sao?" "Đương nhiên."

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, tức thì nói: "Nguyên thần của cường giả, dù tan rã nhưng không biến mất, có lẽ vẫn tồn tại giữa thiên địa vạn vật.

Bất kể là nguyên thần của phương thiên địa này, hay của đám 'côn trùng' kia, nếu chỉ tính bằng vạn năm, sẽ không triệt để tiêu tán." Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, mắt hơi híp lại.

Vào khoảnh khắc họ đến phương thiên địa này, Hậu Thổ đã cảm nhận được giữa thiên địa này, tồn tại lượng lớn hồn phách của cường giả.

Đa số những hồn phách đó vẫn luôn tan rã, cường giả bình thường căn bản khó mà thấy được, trừ phi có pháp tắc đặc thù.

Đó chính là Lục Đạo Luân Hồi.

Khí tức Hậu Thổ càng trở nên rộng lớn, dễ dàng đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, tương đương với Chuẩn Thánh Hồng Hoang, hơn nữa đại bộ tiến bước hướng tới cảnh giới Tiên Vương tương đương với Thánh Nhân!

Dĩ thân hợp đạo!

Lúc này, luồng nguyên thần của Hậu Thổ, tương đương với việc hợp nhất với thiên địa, bổ sung một chút tàn khuyết của Trường Sinh Đạo Giới.

"Không tệ, trong những nguyên thần đó, có lẽ có thứ mà chúng ta cần." Nhân Duyên "a a" nói.

Lúc này, xung quanh Hậu Thổ cũng chỉ có bốn người họ hộ đạo, còn các cường giả khác của Hồng Hoang Hỗn Độn Thế Giới thì đang bố trí pháp tắc Luân Hồi trong Trường Sinh Đạo Giới.

Đây là việc họ đã sắp xếp ngay từ khi mới tiến vào phương hỗn độn thiên địa này.

Cho đến khi Hậu Thổ đến thượng giới, những chuẩn bị này mới được bắt đầu lại.

Vào lúc này, Hậu Thổ đột nhiên mở mắt, khẽ nắm lại, hư ảnh Bàn Lục Đạo Luân Hồi liền bị bà nắm trong lòng bàn tay, khẽ rung động.

Ông!

Pháp tắc Luân Hồi đột nhiên lan tràn ra, quét sạch bốn phương.

"Hồn hề quy lai!" Hậu Thổ khẽ mở miệng, giọng nói du dương lan tỏa ra, và hầu như trong nháy mắt, Trường Sinh Đạo Giới gần như đều khẽ rung chuyển, phảng phất có thứ gì đó bị hấp dẫn, nghịch dòng về trời, lao về phía Hậu Thổ!

Đó là hồn phách, đó là nguyên thần!

Giờ khắc này, phàm là cường giả trên Tôn Giả trong Trường Sinh Đạo Giới, đều cảm nhận được pháp tắc thiên địa thay đổi, thế giới được bổ sung.

Ngay khắc sau, cùng với lượng lớn nguyên thần hồn phách hội tụ, một số hồn phách phảng phất mang theo khí tức trường sinh bất hủ chậm rãi tụ tập.

"Đây là đâu, ta không phải năm xưa đã vẫn lạc sao?

Nhưng lại có người hoán tỉnh ta?" Một nam tử phát ra vạn trượng thần quang, bao phủ khí tức hỗn độn chậm rãi từ vạn ngàn hồn phách tỉnh lại.

Nam tử đó mở đôi mắt ra, liền thấy Lăng Tiêu, Hậu Thổ và các cường giả khác.

"Mấy vị là người nào?" "Người hoán tỉnh ngươi." Lăng Tiêu bình tĩnh nói, sau đó hỏi: "Ngươi lại là người nào?" "Ha ha, chẳng lẽ hậu thế đã không còn nhớ tên ta?" Nam tử đó trong mắt lóe lên tia nghi

hoặc, sau đó nói: “Ta chính là Huyền Thiên Tiên Vương, đã đạt đến tu vi Bát Trọng Thiên, chỉ kém một bước, liền có thể đột phá đến cảnh giới Chuẩn Tiên Đế.

Năm xưa khi đại chiến, ta đã kéo theo bảy tám con 'côn trùng' đồng tộc cùng chết, không ngờ, lại còn có thể sống lại.” Nam tử tự xưng Huyền Thiên Tiên Vương đó lộ vẻ cảm khái.

“Thì ra là vậy.” “Được rồi, các ngươi đã giúp bản Tiên Vương tỉnh lại, sau này tự nhiên sẽ có lợi ích, ta muốn đi ngưng tụ nhục thân lại...” Vị Huyền Thiên Tiên Vương đang định rời đi, liền thấy một bàn tay lớn đột nhiên chộp về phía y.

“Ngươi còn chưa thể đi, đừng vội, vở kịch hay còn ở phía sau!” Lăng Tiêu giơ tay lên khẽ nắm chặt hồn phách của Huyền Thiên Tiên Vương, giam cầm y trong tay.

“Ngươi dám!?” Huyền Thiên Tiên Vương tức thì bạo nộ, lập tức muốn phản kháng, nhưng bất kỳ sức mạnh nào của y đều như trâu đất xuống biển, không có bất kỳ phản hồi nào.

“Chuyện gì thế này?” “Mau đứng yên một bên đi.” Lăng Tiêu khẽ búng một cái, liền ném Huyền Thiên Tiên Vương này sang một bên.

Ngay khắc sau, càng ngày càng nhiều nguyên thần cường giả chậm rãi hội tụ, kèm theo linh khí thiên địa mênh mông quán nhập.

Vốn dĩ Huyền Thiên Tiên Vương không hề để ý, tuy nhiên, y lại thấy từng vị tồn tại bước ra từ vô số hồn phách!

“Cái này, sao lại có nhiều người phục sinh như vậy!?” Huyền Thiên Tiên Vương tức thì chấn động, y thấy từng vị cố nhân hoặc kẻ địch sống lại, đó là vô số thiên kiêu và nhân kiệt bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử chậm rãi của tuế nguyệt!

“Ai đã hoán tỉnh ta, ta Lục Thiên Tiên Vương trọng sinh!” Một

nam tử khoác hắc bào, mắt đỏ rực bước ra, toàn thân phảng phất phát ra sát ý ngút trời.

Oanh long long!

Lại một nguyên thần cường giả cổ lão hội tụ, vừa xuất hiện, liền trực tiếp cùng thiên địa cộng minh, "Thú vị, là ta đã khai sáng một đạo pháp tắc, khiến chúng ta phục sinh." "Đây là vô số cường giả nhân kiệt đã vẫn lạc giữa thiên địa!?" Huyền Thiên Tiên Vương tức thì chấn động.

Lăng Tiêu đứng bên cạnh, khẽ gật đầu, "Không tệ, bọn họ chính là nội tình khi phương thiên địa này ở thời kỳ đỉnh phong." Trường Sinh Đạo Giới từ khi khai tịch đến nay, trải qua ức vạn năm, tuy nhiên, giờ đây những cường giả đã chiến tử này đều được triệu hoán ra.

Đây chính là vì pháp tắc Luân Hồi!

Và chỉ có Chuẩn Thánh trở lên, mới có thể phục sinh, bởi vì nguyên thần có đặc tính bất diệt nhất định.

Trong chớp mắt, lượng lớn hồn phách Tiên Vương và Chân Tiên trọng sinh.

Cùng lúc đó, Bàn Lục Đạo Luân Hồi tám góc treo lơ lửng kia lúc này đã ảm đạm đi rất nhiều.

"Các ngươi, rốt cuộc là người nào!?" Giờ khắc này, một vị Tiên Vương nhìn chằm chằm Lăng Tiêu và những người khác.

Tuy nói trên người Lăng Tiêu và những người khác cũng chỉ mang khí tức Chuẩn Thánh, nhưng lại khiến họ trong lòng kinh hãi, họ thầm nghĩ ngay cả những Chuẩn Tiên Đế kia, cũng tuyệt đối không làm ra được chuyện như vậy.

Chương 1014

“Đừng vội.” Lăng Tiêu giơ tay lên, an ủi mọi người.

Vào lúc này, Lăng Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hỗn Độn bên ngoài Trường Sinh Giới, khẽ “chậc” một tiếng, “'Côn trùng' từ bên kia đến rồi.” “'Côn trùng'?” Các nguyên thần cường giả trong tràng bản năng nhìn qua, lần này đều lộ vẻ kinh hãi.

“Những 'côn trùng' đó chúng ta không phải đã phong ấn rồi sao, ai lại thả chúng ra!?” “Đại chiến thượng cổ vẫn chưa kết thúc sao?” “Chúng ta xả thân quên mình, lại vì điều gì?” Lăng Tiêu liếc mắt qua, nói: “Vào thời thượng cổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nghe y mở miệng, trong tràng phảng phất một vị Tiên Vương thuần túy do lôi đình ngưng tụ mà thành mở miệng.

“Ban đầu vào thời thượng cổ, những 'côn trùng' kia giết mãi không hết, cục diện dần dần xoay chuyển.

Chúng ta liền xả thân quên mình, động dụng vô số bảo vật, tạo ra một Hắc Lao trong Hỗn Độn Hải, phong ấn những 'côn trùng' đó vào trong.” Nói đến đây, vị Tiên Vương kia nhíu mày chặt lại, “Không nên nha, những 'côn trùng' đó đáng lẽ đã bị phong ấn rồi chứ, vừa rồi rõ ràng cảm nhận được Hắc Lao đã bị mở ra!” “Đó là đến đối phó chúng ta.” Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, vừa hay hứng thú nổi lên, trong chớp mắt, y liền xuất hiện ở Hỗn Độn bên ngoài giới.

Ngoài Hỗn Độn, Hắc Lao mở ra, đàn 'côn trùng' như hồng thủy cuồn cuộn tràn ra, dày đặc bên ngoài Trường Sinh Đạo Giới.

Trong số đó, không ít 'côn trùng' đều tương đương với cường giả Đại La Chuẩn Thánh.

Hắc Lao được chế tạo tinh xảo chỉ trong chớp mắt, giờ dưới ý

niệm của những cường giả ẩn mình kia, lại bắt đầu hợp long.

Trung Thiên Tiên Vương thu tay lại, nhìn về phía Trường Sinh Đạo Giới, "Hừ, vậy phải xem các ngươi đối phó với những 'côn trùng' này thế nào." Lời vừa dứt, dưới sự chỉ dẫn của các cường giả biên giới, đàn 'côn trùng' hỗn độn mênh mông vô bờ liền lao về phía Trường Sinh Đạo Giới.

Trong thời gian này, những 'côn trùng' này thậm chí còn bắt đầu thôn phệ Hỗn Độn, khôi phục bản thân.

Đàn 'côn trùng' hỗn độn, không gì không ăn!

Vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên ngoài Trường Sinh Đạo Giới.

Lăng Tiêu!

Y đứng vững giữa Hỗn Độn, thần sắc bình tĩnh, tu vi tầng thứ Chuẩn Thánh trước đàn 'côn trùng' vô biên kia, căn bản không đáng là gì, tựa như một con kiến hôi.

"Lão gia hỏa sao lại để một tiểu tử như vậy đi ra?" Trong không gian ẩn giấu của Hỗn Độn, các Tiên Vương Thiên Giới nhíu mày chặt lại, quay đầu nhìn qua.

Họ không hiểu, vì sao Trường Sinh Đạo Giới không phái ra một vị Tiên Vương?

Vào lúc này, ánh mắt Lăng Tiêu khẽ chuyển, sau đó liền thấy các Tiên Vương ẩn giấu trong Hỗn Độn.

"Rất tốt, cuối cùng cũng thấy 'côn trùng'!" Mắt Lăng Tiêu khẽ sáng lên, hít sâu một hơi, vô số hỗn độn tiến vào cơ thể y, nhanh chóng hóa thành sức mạnh cuồn cuộn.

Sau khi bước vào cảnh giới Đại Đạo, khả năng khống chế sức

mạnh của y đã đạt đến cực điểm, có thể xưng là tinh diệu đến cực hạn!

Trong chớp mắt, một con 'côn trùng' tương đương Đại La lao tới, vô số con mắt lóe lên cảm xúc khát vọng thôn phệ.

Phốc!

Lăng Tiêu tùy ý giơ tay, trong nháy mắt đánh xuyên đầu 'côn trùng', cưỡng ép diệt sát nó!

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu bước đi, tiến vào trong đàn 'côn trùng' kia, giữa mỗi cử chỉ nhấc tay nhấc chân liền đánh nát từng mảng lớn 'côn trùng', chấn nát huyết nhục hồn phách của chúng, hóa thành sức mạnh thôn phệ!

Trong chớp mắt, tu vi của phân thân Lăng Tiêu này không ngừng bành trướng, chỉ trong khoảnh khắc, đã đạt đến Thánh Nhân, cũng chính là Tiên Vương của phương thiên địa này!

Thấy cảnh này, các vị Tiên Vương Thiên Giới đang ẩn nấp đều trợn mắt há mồm.

"Làm sao có thể, người này sao có thể nhanh như vậy, tấn thăng đến cảnh giới Tiên Vương!?" "Chẳng lẽ y là tu hành lại từ đầu?" "Những 'côn trùng' này ngay cả chúng ta muốn thu thập, cũng phải tốn không ít công sức, y làm sao làm được?" Lăng Tiêu xông vào giữa đàn 'côn trùng', nhục thân của đàn 'côn trùng' hỗn độn dễ dàng bị đánh nát, nguyên thần hồn phách cũng bị cưỡng ép rút ra.

"Phương thiên địa đó là như vậy." Lăng Tiêu dùng đủ mọi thủ đoạn, cưỡng ép cướp đoạt ký ức, xem xét tình báo hiện tại về thế giới Hỗn Độn Trùng Tộc đó.

"Thì ra là vậy, thì ra là vậy!" Lăng Tiêu tùy tay vung một cái, lần nữa chấn nát lượng lớn đàn 'côn trùng', hóa thân thể của chúng thành

sức mạnh thuần túy, sau đó từng chút một thu lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hỗn Độn liền khẽ rung động, những đàn 'côn trùng' được thả ra từ Hắc Lao đã bị diệt sát một mảng lớn!

"Xong rồi." Lăng Tiêu hài lòng gật đầu, đang định hành động.

Những Tiên Vương kia nhìn đến trợn mắt há mồm, họ đã cố ý thả ra một đàn 'côn trùng' vượt xa dự liệu của một Tiên Vương.

Một đàn 'côn trùng' nhiều như vậy lại bị người trước mắt này dễ dàng nghiền nát.

Ánh mắt Trung Thiên Tiên Vương sáng rực nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, kinh hãi nói: "Chẳng lẽ người này là Chuẩn Tiên Đế tu hành lại từ đầu?" Chuẩn Tiên Đế!?

Các Tiên Vương Thiên Giới khác đều trong lòng cả kinh, sau đó trong lòng dâng lên sự tham lam khó tả.

Cảnh giới Chuẩn Tiên Đế, Thiên Giới và Trường Sinh Đạo Giới đã không biết bao nhiêu năm không có ai có thể đặt chân đến.

"Sức mạnh của người trước mắt này cường hãn, hiển nhiên không phải ở trạng thái toàn thắng!" "Nếu chúng ta có thể bắt được y, nói không chừng sẽ có được pháp môn tiến giai!" "Nói không sai!" Trong mắt những Tiên Vương kia đều phát ra ánh mắt tham lam. .....

Lăng Tiêu một lần nữa quay lại Trường Sinh Đạo Giới, trở lại bên cạnh Hậu Thổ, Giờ khắc này, những Tiên Vương được phục sinh từng người một trợn mắt há mồm nhìn Lăng Tiêu, dù họ chưa triệt để phục sinh, nhưng ánh mắt lúc này cũng xuyên thấu Hồng Hoang, nhìn thấy bên ngoài Hỗn Độn.

Nơi đó là một đống đổ nát lớn của đàn 'côn trùng'.

Lăng Tiêu lười để ý đến họ, đi đến trước mặt Hậu Thổ mấy

người, “Rất tốt, có chút thu hoạch, đã có được tình báo về thế giới Hỗn Độn Trùng Tộc kia.” “Được gì?” Mắt Hồng Quân sáng lên, tức thì mở miệng hỏi.

Hiện nay kẻ địch lớn nhất của Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới, không nghi ngờ gì chính là phương Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thế Giới kia.

“Cũng khá tốt, Trùng Tộc Đại Thế Giới tổng cộng có Trùng Hoàng cảnh giới Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, và các cảnh giới dưới đó.” “Cuối cùng cũng biết vì sao chúng vẫn luôn không thể đến cửa.” Lăng Tiêu “chậc chậc” một tiếng, nói: “Thật ra, những 'côn trùng' của chúng ta đã phát hiện ra một Hỗn Độn Đại Thế Giới, và sau đó, chúng thám hiểm dòng sông thời gian Hỗn Độn, tìm thấy một phương khác.

Một trận đại chiến bùng nổ, trong thiên địa đó cũng có một cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, hai bên đã tàn sát lẫn nhau nhiều năm.

Tuy nhiên, trong mấy vạn năm gần đây, những 'côn trùng' kia đã rơi vào thế suy tàn, bởi vì Hỗn Độn Đại Thế Giới xưng là Vạn Thần Điện kia, lại có thêm một cường giả Cửu Trọng Thiên.

Cũng chính vì áp lực, chúng đã ngoài ý muốn phát hiện ra phương thiên địa này, nên đã thả ra lượng lớn trùng tộc tiến vào trong đó, muốn thu hoạch thêm nhiều lương thực.” Lăng Tiêu nói, kể lại một lượt chuyện của Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thế Giới.

“Hèn chi sau khi tiễn con 'côn trùng' kia đi, con Trùng Hoàng Đại Đạo đó lại không có bất kỳ hành động nào, tốt quá!” Hồng Quân đột nhiên cười lớn.

Mà Hậu Thổ bên cạnh cũng như trút được gánh nặng mà mỉm cười.

Trùng Hoàng Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, đối với cường giả Hồng

Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới mà nói, vẫn luôn là một thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu.

Mà giờ đây, con Trùng Hoàng kia tự mình khó lo, không cách nào phái cường giả ra, điều này đối với Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới mà nói, là tin tức tốt không thể tốt hơn!

"Còn thăm dò được tình báo nào khác không?" Nhân Duyên hăng hái mở miệng.

"Có!" Lăng Tiêu tức thì gật đầu, "Trùng tộc đạt đến Lục Trọng Thiên trở lên, đều bị Vạn Thần Điện kìm chân, cường giả chúng ta lần này gặp phải, nhiều nhất cũng chỉ là Ngũ Trọng Thiên!" Nghe lời này, mọi người đều thở phào một hơi thật sâu.

Cường giả cảnh giới Ngũ Trọng Thiên mà thôi, bất kể là Lăng Tiêu, hay Thần Nghịch, tay cầm các loại bảo vật đều có thể giữ vững bất bại, liên thủ lại, thậm chí có cơ hội chém giết y!

Vào lúc này, những cường giả Trường Sinh Đạo Giới trong lòng mờ mịt, vị Huyền Thiên Tiên Vương kia hiếu kỳ mở miệng: "Các ngươi rốt cuộc đang nói gì, cái gì cảnh giới Đại Đạo, cái gì Trùng Hoàng, cái gì Hỗn Độn Thế Giới?" "Xem ra, các ngươi vẫn chưa biết." Lăng Tiêu búng ngón tay một cái, truyền tin tức mà y biết cho những cường giả trước mắt này.

Trong chớp mắt, những cường giả hồn phách trọng tụ kia, tức thì ngây người, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao những 'côn trùng' đó lại đến.

"Thì ra ngoài Hỗn Độn Hải, còn có những Hỗn Độn Thế Giới khác." Một vị Tiên Vương thì thầm nói.

"Đó là đương nhiên, ngoài Hỗn Độn, còn có vô số thiên địa này, phương thiên địa của các ngươi cũng coi như rộng lớn rồi." Lăng Tiêu

nhìn về phía hồn phách vị Tiên Vương đang cảm khái, nói.

“Nói vậy, các hạ muốn đến cũng là người ngoài thiên?” “Không tệ.” Lăng Tiêu tức thì đáp ứng một tiếng, lại cười nói: “Nhưng, chúng ta không giống con 'côn trùng' kia, cái gì cũng có thể nuốt xuống.

Không biết chư vị có muốn phục sinh không?” Phục sinh?!

Vừa nghe lời này, những hồn phách nguyên thần Tiên, Tiên Vương được hoán tỉnh kia, tức thì tinh thần chấn động!

Chương 1015

Tuy họ được hoán tỉnh, nhưng nếu muốn tự mình phục sinh, tất nhiên phải hao phí lượng lớn đại giới, hơn nữa còn có khả năng bị người khác quấy nhiễu.

Mà nếu người trước mắt này nguyện ý giúp đỡ họ, họ có lẽ thật sự có khả năng lớn phục sinh.

"Chúng ta cần phải trả giá gì?" Vị Huyền Thiên Tiên Vương kia mở miệng nói.

"Ngoan ngoãn nghe lời, ta đều không có hứng thú làm hại những sinh linh yếu ớt kia, mục tiêu của chúng ta là một số cường giả và những 'côn trùng' đó." Lăng Tiêu vuốt cằm nói.

Một viên đan dược Tứ Trọng Thiên do vị Tổ Thần kia luyện thành, hầu như đã khiến toàn bộ Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới đều đề thăng một tầng!

Và không chút nghi ngờ, nếu có thể lại bắt được cường giả cấp Đại Đạo, săn giết hoặc đổi thành các loại tài nguyên tu luyện, không chút nghi ngờ, tất nhiên sẽ có thể lại lần nữa đại tăng thực lực!

Để phòng ngừa những người này không tin, Lăng Tiêu búng ngón tay một cái, liền trực tiếp truyền tình huống lần trước y bước vào Thần Ma Hỗn Độn Thế Giới cho những cường giả trước mắt này.

Chỉ chốc lát, những Chân Tiên, Tiên Vương này đã lĩnh ngộ hoàn tất.

"Đồng ý hay không!

Cho một lời dứt khoát." Lăng Tiêu khoanh tay, nói.

Những hồn phách Tiên Vương thật sự kia nhìn nhau, sau đó vị

Huyền Thiên Tiên Vương kia tức thì gật đầu: "Ta đồng ý, chỉ cần có thể phục sinh, dù không thể khôi phục đến tu vi đỉnh phong nhất khi còn sống, ta cũng có thể trọng tu trở lại!" "Ta cũng vậy." "Không tệ không tệ, lần này nhất định phải oanh oanh liệt liệt!" Tiên Vương và Tiên Nhân đều đồng ý, Lăng Tiêu khẽ gật đầu, phát ra lượng lớn tiên thiên linh lực tinh thuần, ổn định thần hồn của họ.

"Đừng vội, sẽ nhanh chóng có người đến giúp các ngươi." Gần mấy ngày sau, hai bóng người đã đến đây, lần lượt là Lục Tuyết Ly, Sinh Tử Ma Thần.

"Lâu rồi không gặp?" Lăng Tiêu mở rộng hai tay, ôm lấy phân thần của thê tử một cái, nói: "Vừa hay cần ngươi giúp, bọn họ trọng hoạch tân sinh." "Nếu chỉ là tu vi không cao, chuyện nhỏ mà thôi." Lục Tuyết Ly khẽ gật đầu.

Sinh Tử Ma Thần hơi liếc mắt qua, lười nhìn thêm.

Hai người này đều tu hành pháp tắc Sinh, Sinh Tử Ma Thần lại càng dung hợp pháp tắc Tử, sinh tử điên đảo, trọng sinh phục sinh, đối với họ mà nói, tự nhiên là chuyện đơn giản!

Lúc này, tu vi của hai vị phân thần, đã lần lượt đạt đến Chí Tôn đỉnh phong.

"Chính là bọn họ?" Một vị Tiên Vương hồn phách bao phủ vô số hỏa diễm, thân thể như ngọn núi nhỏ nghi ngờ mở miệng.

"Thế thì xem ra, hai người này thậm chí còn chưa đạt đến cảnh giới Chân Tiên, thì làm sao giúp họ phục sinh được?" "Tự nhiên là có thể, chỉ là kiến thức của các ngươi thiển cận mà thôi." Sinh Tử Ma Thần cười lạnh một tiếng, sau đó đưa tay ra, điểm vào thân thể của vị Tiên Vương vừa nói kia.

Ngay khắc sau, thân thể vị Tiên Vương kia khẽ rung động, tức thì

sinh tử bắt đầu đảo lộn, trên hồn phách hơi tan rã, bắt đầu xuất hiện từng vết tích huyết nhục, chỉ chốc lát, cuối cùng cũng hoàn nguyên trở lại.

Các cường giả trong tràng chú mục nhìn tất cả điều này.

Sinh tử nghịch chuyển!

Đơn giản đến thế ư!

Ta biết họ khi ở thời kỳ toàn thịnh muốn phục sinh người khác, trừ phi thi thể bảo tồn hoàn chỉnh, hơn nữa chưa chết quá lâu, bằng không cũng là thiên nan vạn nan!

Tuy nhiên, trong tay Sinh Tử Ma Thần, quả thật đơn giản đến thế.

Chỉ chốc lát, vị Hỏa Diễm Tiên Vương kia đã trọng hoạch tân sinh.

"Lại nhanh như vậy, ta đã sống lại rồi sao?" Vị Hỏa Diễm Tiên Vương kia trợn mắt há mồm, nhìn nhục thân của mình, nói: "Thật không thể tin nổi!" Tu vi của y hiện giờ, cũng chỉ có Tôn Giả cảnh giới đỉnh phong mà thôi.

Nhưng với cảnh giới tu vi của y, tốc độ khôi phục thực lực lại vô cùng nhanh chóng, dù sao cũng đã từng đi qua con đường tu hành một lần rồi.

"Kế tiếp, bắt đầu." Sinh Tử Ma Thần không có vẻ mặt gì tốt, nói.

Ngay khắc sau, lại một vị Tiên Vương bước tới, sau đó bắt đầu từ tử chuyển sinh, bắt đầu trọng sinh phục sinh.

Lục Tuyết Ly cũng ở một bên bắt đầu vận dụng thủ đoạn, khiến những hồn phách kia trọng sinh.

Lăng Tiêu đứng một bên nhìn thầm gật đầu, tức thì nói: "Nếu đã vậy, vậy ta đi trước một chuyến." "Ngươi muốn đi đâu?" Hồng Quân

nhíu mày, nói.

"Tất nhiên là Thiên Giới!" Lăng Tiêu nhe răng cười, nói: "Để đối phó những 'côn trùng' kia, bọn họ hiểu rất rõ, ta tự nhiên sẽ đi một chuyến, hỏi xem đại chiến năm xưa kết thúc thế nào, và bọn họ đã phong ấn những 'côn trùng' này ra sao." "Thâm nhập Thiên Giới?" Hồng Quân thất thần một lát, "Thôi, ngươi tự mình đi đi." Lăng Tiêu khẽ gật đầu, tức thì liền phát bố tin tức trong mạng lưới nhân quả, "Ta muốn đi Thiên Giới một chuyến, hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vị đạo hữu nào có hứng thú?" Và hầu như ngay khắc sau, mấy đạo ý niệm liền tìm đến y.

Trong số đó bao gồm La Hầu, Thần Nghịch, Minh Hà Lão Tổ ba người.

"Không tệ, đều là sát tài." Lăng Tiêu "chậc chậc" một tiếng, đang định hành động, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

"Ta đi cùng ngươi vậy, có lẽ, sẽ có chút thu hoạch khác biệt." Lăng Tiêu dừng bước, kinh ngạc nhìn Hậu Thổ.

"Hiện tại, pháp tắc Luân Hồi của phương thiên địa này mới vừa được thiết lập, không ra tay duy trì, thật sự không sao chứ?" "Không sao, thiên địa tự nhiên sẽ duy trì." Hậu Thổ mỉm cười ôn nhã, sau đó liền phất tay.

"Được." Lăng Tiêu tức thì gật đầu đồng ý.

Từ Hồng Hoang thiên địa có tư cách hàng lâm đến phương thiên địa này, đều là cường giả, có thể dẫn thêm một vị tự nhiên cũng là chuyện tốt.

Lăng Tiêu vung tay một cái, liền trực tiếp mang theo Hậu Thổ rời khỏi nơi này.

Vào lúc này, Lục Tuyết Ly đang giúp một nữ Tiên Nhân trọng sinh

phục sinh đột nhiên ngẩng đầu lên, khẽ nhíu mày, không biết đang nghĩ gì. .....

Hỗn Độn bên ngoài thiên.

Lăng Tiêu bước chân ra, quả nhiên, liền thấy Thần Nghịch, La Hầu, Minh Hà Lão Tổ ba vị đã sớm đợi ở đây.

"Đi thôi, chúng ta đến cái gọi là Thiên Địa kia một chuyến." Lăng Tiêu cất tiếng nói vang dội, càng giống như đi về một nơi nào đó trong Hỗn Độn.

Trước đó, bất kể là đánh giết Tàn Tiên, hay vị Chân Tiên kia, họ đều đã có được tọa độ tương ứng, tìm đến Thiên Giới không hề khó khăn.

Một hàng mấy người vượt qua hư không, sau đó liền tại một nơi sâu trong Hỗn Độn, thấy một phương thế giới hùng vĩ tráng lệ.

Trong đó có một Đại Thiên Thế Giới khí độ vạn thiên.

"Ừm, không tệ, e rằng hẳn là có cường giả đang chứng đạo ở nơi này, nếu có thể thôn phệ y." Thần Nghịch "a a" cười một tiếng, hiển nhiên đã động sát cơ, "Vậy chúng ta cứ xông vào đi." Lăng Tiêu giơ tay lên, vung quyền trong Hỗn Độn.

Oanh!

Trong chớp mắt, bức tường phòng thủ vô biên vạn dặm của Thiên Giới bị y một quyền cứng rắn đánh xuyên!

Thiên Giới.

Giờ khắc này, các Tiên Vương tụ tập tại đây, nhưng vẫn còn kinh ngạc về trận chiến vừa rồi.

"Người đó rốt cuộc là ai, lại một thân một mình hủy diệt nhiều 'côn trùng' như vậy, thực lực e rằng phi phàm." "Không biết, chẳng lẽ

là vị lão bằng hữu nào đó mượn thân thể trọng sinh?" "Phong cách chiến đấu không giống lão bằng hữu, quá bá đạo rồi!" Những Tiên Vương này thu hồi ý chí của mình, hồi tưởng lại trận chiến vừa rồi, trong lòng tức thì chấn động.

Phải biết rằng những yêu 'côn trùng' mà họ vừa thả ra, e rằng cần một vị Tiên Vương mới có thể giải quyết, nam tử kia chỉ mới cảnh giới Chí Tôn đã có thể đơn độc tiêu diệt, không thể không khiến họ trong lòng nghi ngờ.

Vào lúc các Tiên Vương Thiên Giới đang suy tư.

Đột nhiên, toàn thân họ chấn động, mỗi người đều nghe thấy một tiếng nổ lớn, đó là tiếng rên rỉ ai oán của thiên địa.

Trung Thiên Tiên Vương đột nhiên đứng bật dậy, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

"Lại dám tiến công Thiên Giới của bọn họ lần nữa!" "Cái gì!?" "Không biết, ngay cả những 'côn trùng' kia cũng không có cái gan và thực lực này!" Từng vị Tiên Vương lập tức hành động, hướng về phía phương hướng thiên khung bị phá nát, mà khi họ thấy hung thủ là ai, tức thì cũng ngẩn người.

"Là ngươi!?" Trung Thiên Tiên Vương trân trối nhìn Lăng Tiêu, nói: "Ngươi lại dám đến mạo phạm Thiên Giới của ta!?" "Sao lại không dám?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, sau đó nói: "Cái đó dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc trốn trong Hỗn Độn, làm kẻ tiểu nhân hèn mọn!" "Trong Hỗn Độn?" "Kẻ tiểu nhân hèn mọn?" Các Tiên Vương có mặt tức thì trên mặt lộ ra vẻ tức giận.

Chương 1016

Tiên Vương không thể nhục!

Tuy nói vừa rồi họ quả thật đã trốn trong Hỗn Độn, tuy nhiên, họ lại không ngờ, tiểu tử trước mắt này lại vô lễ đến thế.

“Tiểu tử, chẳng qua là giải quyết một đợt 'trùng triều' mà thôi, phải biết rằng phần lớn những ổ 'côn trùng' đó đều do chúng ta ra tay phong ấn!” Trung Thiên Tiên Vương lạnh giọng nói.

“Ngươi đã đến đây, nghĩ đến cũng là vì muốn tiến thêm một bước phải không, Trường Sinh Đạo Giới đã nát bét, chúng ta có thể cho ngươi một cơ hội!” “Một cơ hội?” La Hầu nghe lời này, tức thì cười phá lên, sau đó, một tay nắm chặt Thí Thần Thương đã dung hợp Diệt Đạo Thương, nói: “Kẻ này chính là con mồi của ta rồi, các ngươi ai cũng không được giành với ta!” “Lão phu chỉ cần thi thể và máu của bọn họ!” Minh Hà Lão Tổ âm trầm nói.

“Ta đối với những kẻ yếu này không có hứng thú.” Thần Nghịch nhàn nhạt nói.

“Rất tốt, mọi người không cần tranh nữa.” Lăng Tiêu nhe răng cười, nói.

Những lời này lọt vào tai các Tiên Vương ở xa, đó không nghi ngờ gì là sự khinh miệt cực lớn.

Họ là Tiên Vương!

Vương giả thành Tiên!

Những phế vật từ Trường Sinh Đạo Giới này, lại dám sỉ nhục họ đến vậy, quả thật là muốn chết!

“Đáng ghét, lại dám coi thường chúng ta, bất luận thực lực ngươi

mạnh đến đâu, cũng phải biết Tiên Vương không thể nhục!" Một tiếng quát giận đột nhiên vang lên.

Sáu luồng khí tức cường đại lan tràn ra, mặt trời, mặt trăng, tinh tú phảng phất cũng bị chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nhóm Lăng Tiêu.

Đó là sáu vị Tiên Vương!

Họ không chút che giấu phóng thích khí tức, tất cả cường giả Thiên Giới đều có thể cảm nhận rõ ràng.

"Rốt cuộc là ai, sáu vị Tiên Vương lại đồng thời ra tay, rốt cuộc là ai!?" "Vô số năm qua, đã lâu chưa từng xảy ra chuyện như vậy!" "Chẳng lẽ là kẻ địch mạnh mẽ nào sao!?" Vô số người nhất thời khó mà tin nổi.

Nhóm Lăng Tiêu thì lại một vẻ bình thản, cười nói: "Sáu củ khoai tây thối trứng thối này, ai đi giải quyết đây?" "Ta đi giải quyết!" Ánh mắt La Hầu lóe lên một tia hung quang, nói.

"Huyết Trì lão tổ ta mới khai tịch còn có chút trống rỗng, vừa hay có huyết nhục của bọn họ đến lấp đầy!" Minh Hà Lão Tổ cũng tùy thời mở miệng.

"Ta không có ý kiến." Thần Nghịch khoanh tay, đạm nhiên nói.

Họ nói chuyện như vậy, không chút che giấu nào, lập tức khiến mấy vị Tiên Vương ở xa trong lòng bạo nộ.

Họ là Tiên Vương!

Ngay cả trong vô số thế giới của Hỗn Độn Hải, họ cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất, há từng chịu sự khinh miệt như vậy!

"Chết!" Đột nhiên, một vị Tiên Vương ra tay, một cây chiến thương vàng kim ngang nhiên bay đến, tựa như có thể phá nát vạn vật,

mục tiêu trực chỉ bốn người.

"Đến đúng lúc lắm!" Trong mắt La Hầu lóe lên một tia hung tàn, đột nhiên ra tay, Thí Thần Thương đã dung hợp nửa đoạn Diệt Đạo Thương đột nhiên đâm ra!

Lần này y vì muốn có được nhiều lợi ích hơn, tuy không hàng lâm bản thể, nhưng quả thật đã mang linh bảo của mình đến!

Oanh!

Mũi nhọn của hai cây trường thương đối đầu, chỉ kiên trì trong chốc lát, cây chiến thương vàng kim kia trực tiếp bị đâm gãy, tan nát như hủ mục!

"Không thể nào!" Sắc mặt vị Tiên Vương ra tay kia tức thì tái nhợt, bản mệnh bảo vật bị thương, y cũng đồng dạng chịu đựng phản phệ nhất định!

"Chư vị, cứ để lão tổ ta đến chơi với các ngươi một phen vậy!" Minh Hà Lão Tổ bước tới, thân thể không ngừng tỏa ra huyết quang ngập trời, chỉ trong chớp mắt, một mảnh hư ảnh huyết hải mênh mông liền hiện ra!

Chỉ trong một thoáng, liền trực tiếp nuốt chửng cả sáu vị Tiên Vương vào trong huyết hải.

Hoa lạp hoa lạp!

Nước máu cuộn trào, hung mãnh không ngừng, thậm chí còn không ngừng xâm thực thân thể, nguyên thần của họ, mê loạn thần trí của họ.

"Cút đi, nước máu này làm sao có thể quấy nhiễu tư tưởng của bản Vương!" "Rốt cuộc là thứ gì, bản chất e rằng còn cao hơn cảnh giới Tiên Vương rất nhiều!" "Mở!" Hơn nữa ngay lúc mấy vị Tiên Vương kia đang khổ sở chống đỡ, La Hầu cười lạnh xông vào trận.

Thí Thần Thương đột nhiên giơ lên, sát khí ngút trời bộc lộ, cứng rắn cùng sáu vị Tiên Vương trước mắt đại chiến thành một đoàn, mạnh mẽ lấy một địch sáu!

"Giết!" La Hầu gầm lên một tiếng, Thí Thần Thương đột nhiên đâm ra, thiên địa thời không chấn động, vô số pháp tắc thiên địa rung chuyển, Hỗn Độn bên ngoài Thiên Giới đột nhiên xuất hiện một khoảng chân không!

"Không hay rồi!?" Hầu như trong nháy mắt, sắc mặt các Tiên Vương đang chống cự đột nhiên biến đổi, một đạo hung quang lóe qua, trong đó một vị Tiên Vương không kịp tránh né, ngực liền bị đâm xuyên!

Phốc!

Huyết quang trong nháy mắt nổ tung, vị Tiên Vương xui xẻo kia toàn thân chấn động, sau đó tinh huyết tu vi toàn thân liền lập tức bị La Hầu và Minh Hà Lão Tổ hai người chia nhau.

"Sảng khoái!" Minh Hà Lão Tổ hét lớn một tiếng, sau đó liền âm khí âm trầm nhìn về phía các Tiên Vương khác.

Đại chiến tiếp tục bùng nổ, sau khi tổn thất một vị Tiên Vương, năm vị Tiên Vương còn lại cũng có chút không chống đỡ nổi, hầu như từng người một bị chém giết!

Phốc!

Phốc!

Phốc!

Chỉ chốc lát, sáu vị Tiên Vương toàn bộ vẫn lạc, toàn bộ tu vi sức mạnh của họ đều bị cướp đoạt, khiến toàn bộ Thiên Giới trong lòng chấn động!

Trong Trung Ương Thiên Cung kia, vẻ mặt Trung Thiên Tiên Vương ngây ra, mà các Tiên Vương khác ở đây đều thần sắc khó coi.

Phái ra sáu vị Tiên Vương, lại chỉ chống đỡ được một lát, liền bị trực tiếp chém giết, họ ngay cả cơ hội cứu viện cũng không có!

Ban đầu là hai vị.

Hai vị khác đâu?

Những Tiên Vương kia không nhịn được nhìn về phía Lăng Tiêu và Thần Nghịch hai người, khí thế hiển nhiên cường đại hơn, thầm nghĩ thực lực của hai người này hẳn là mạnh đến mức nào.

Rốt cuộc là quái vật dạng gì?

"Cho dù thực lực bọn hắn có cường thịnh đến mấy, cũng chỉ có bốn người mà thôi, chúng ta cùng nhau xuất thủ, đồng dạng có thể diệt trừ bọn hắn!" "Hơn nữa..." Trung Thiên Tiên Vương dừng lại một lát, mở miệng nói: "Hãy đi đánh thức Lão tổ, để lão nhân gia ngài ra tay.

Hoặc giả, kẻ trước mắt này là cường giả đã chuyển tu cảnh giới cao hơn." Nghe lời này, các Tiên Vương trong tràng đều gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, từng đạo lưu quang phóng ra, sau đó xuất hiện trong Hỗn Độn bên ngoài Thiên Giới, cường ngạnh chặn đường Lăng Tiêu cùng bốn người tiến vào Thiên Giới.

"Cũng khá thú vị, hơn hai mươi vị Tiên Vương..." Lăng Tiêu ánh mắt chuyển động, lạnh nhạt mở miệng: "Xem ra các ngươi là muốn tìm chết.

Ai, thực ra ta chỉ muốn hỏi rõ rốt cuộc các ngươi làm sao mà quen biết lũ trùng tộc kia." "Hừ, chuyện này ngươi không cần biết!" Trung Thiên Tiên Vương lạnh lẽo cười một tiếng, ánh mắt quỷ dị, mở miệng nói: "Quả nhiên là đến hỏi chuyện này." "Ai, đây là có đường

lên trời ngươi không đi, vô môn địa ngục ngươi lại tự xông vào...” Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, thân thể hơi lay động, “Thế nào, có muốn hoạt động gân cốt một chút không?” “Được.” Thần Nghịch gật đầu, giơ tay vồ một cái, một đạo Diệt Thế Đại Ma hư ảo liền xuất hiện trong lòng bàn tay y.

“Đi!” Khoảnh khắc tiếp theo, Diệt Thế Đại Ma tựa như bánh xe ma kia bỗng chấn động, sau đó bùng phát vô lượng tiên quang, mênh mông cuồn cuộn lao thẳng về phía đám Tiên Vương kia!

Đạo Hủy Diệt!

Chỉ trong nháy mắt, lực lượng hủy diệt thuần túy kia liền trực tiếp va chạm với thần thông mà các Tiên Vương thi triển!

Oanh!

Bên ngoài Hỗn Độn, tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng bùng phát, gào thét bốn phương.

Chương 1017

Thủ đoạn phòng ngự liên thủ của các Tiên Vương vậy mà lại bị dễ dàng đánh xuyên, Thần Nghịch xuyên thủng cứ như thể xé một tờ giấy trắng!

"Chúng ta ra tay, lấy công làm thủ!" Một vị Tiên Vương trong đó bỗng gào thét, sau đó dang rộng hai tay, thần quang mênh mông cuồn cuộn bỗng tỏa ra từ trong cơ thể hắn, sáng chói mắt, khó mà che giấu.

Ánh sáng này dường như xuyên thủng Cửu Thiên Thập Địa, hình thành một Đại Thiên Thế Giới bao la, bỗng nhiên va chạm về phía bốn người.

Cùng lúc đó, các Tiên Vương khác cũng đồng thời điều khiển và gia trì cho một kích này, khiến uy lực của nó đạt đến cực điểm!

Trên Hỗn Độn Hải, sóng nước cuồn cuộn, Lăng Tiêu nhếch môi cười, đạp bước tiến lên, chính là mãnh liệt tung ra một quyền!

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, hư ảnh toàn bộ thế giới kia lập tức bị đánh nát.

Lăng Tiêu đạp bước tiến lên, phong thái tiêu sái, cứ như một ngôi sao băng giáng trần!

Trong khoảnh khắc, không biết bao nhiêu thần thông tức khắc đánh lên người hắn.

Kiếm mang, lôi quang, vô số pháp tắc...

Những công kích này giáng xuống thân thể Lăng Tiêu đã đại thành sức mạnh, không hề tạo thành dù chỉ một chút ảnh hưởng, ngược lại còn bị cưỡng ép hấp thu!

“Vô dụng thôi, các ngươi vận dụng sức mạnh quá kém cỏi rồi!” Lăng Tiêu không ngừng lạnh lẽo cười, một quyền đánh ra, dễ dàng đánh xuyên một vị Tiên Vương, ngay lập tức, nắm nát trái tim hắn.

“Vỡ!” Lăng Tiêu tùy tay một kích, liền đánh nát thân thể Tiên Vương kia.

Nhìn thấy cảnh này, Minh Hà Lão Tổ ra tay, thu lấy cả huyết nhục và nguyên thần để tránh lãng phí.

Lăng Tiêu tiếp tục ra tay, liên tục đại chiến, sau đó cường ngạnh áp chế mười mấy vị Tiên Vương, thực lực càng cường hãn đến cực điểm!

Cùng lúc đó, Thần Nghịch thỉnh thoảng đánh ra một kích, hủy diệt chi quang lóe lên, tất nhiên sẽ diệt sát một vị Tiên Vương.

Rốt cuộc, Tiên Vương cũng chỉ tương đương với chiến lực của Thánh Nhân mà thôi.

Cho dù thực lực Lăng Tiêu, Thần Nghịch và những người khác chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng dựa vào cảnh giới cao, cũng có thể dễ dàng áp chế bọn họ, thậm chí là sát tử!

Cảnh giới tầng thứ Đại Đạo, đó không phải là nói đùa!

Sở dĩ trước kia lũ trùng tộc kia, Tổ Thần chưa từng thắng về cảnh giới, thuần túy là vì trong Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới, mỗi người đều là “vua cuộn”, trong tình huống tu vi không thể đề thăng, mỗi người đều điên cuồng cuộn cảnh giới.

Cho dù là Lăng Tiêu, một Kim Ô Tiên Thiên như vậy, đã nhận được vô số chỉ điểm của Bàn Cổ Tổ Thần, đơn thuần xét về cảnh giới hoàn toàn không kém cạnh Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ chốc lát sau, những Tiên Vương từ trong Thiên Giới đi ra đều lâm vào nguy hiểm.

Sự bùng nổ này lập tức thu hút sự chú ý của một số cường giả trong Thiên Giới.

Sau đó, khi bọn họ thấy Tiên Vương cũng bị Lăng Tiêu và những người khác chém giết như gà con, đều vô cùng thông minh mà ngậm miệng lại, không dám lộ diện.

Cùng lúc đó, nơi sâu nhất của Thiên Giới, Tiên Cổ Cấm Địa.

Một vị Tiên Vương vội vã hành tẩu, liền đến Tiên Cổ Cấm Địa này, cuối cùng trực tiếp "phịch" một tiếng quỳ xuống.

"Lão tổ, có đại địch giáng lâm, xin Lão tổ ra tay!" Theo lời hắn dứt, trong Tiên Cổ Cấm Địa này, một ý chí hoang mang bỗng nhiên thức tỉnh, sau đó liền truyền ra một giọng nói già nua.

"Đã xảy ra chuyện gì?

Cần gì phải để lão tổ tông ta ra tay?" Giọng nói nhàn nhạt, mang theo vài phần nghi hoặc.

"Là đám tàn nghiệt của Trường Sinh Đạo Giới phục sinh, thực lực phi phàm, Chí Tôn Cảnh đã có thể chém Tiên Vương!" "Cái gì?" Giọng nói già nua rõ ràng mang theo vài phần kinh hãi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cấm địa này bỗng nhiên mở ra cánh cửa, một thân ảnh xuất hiện trước mặt vị Tiên Vương kia.

Thế nhưng, khi nhìn thấy thân ảnh đó, vị Tiên Vương kia toàn thân run rẩy.

Kẻ đến mặc một thân bạch y, khí thế mênh mông cuồn cuộn, có thể dễ dàng nghiền ép Tiên Vương như hắn.

Thế nhưng, ở vị trí đầu lại không phải con người, mà thay vào đó là một cái đầu trùng hung tợn.

Trên cái đầu trùng đó mọc ra vô số khí quản hung tợn, bất cứ lúc

nào cũng có thể nuốt chửng.

"Rốt cuộc đã..." Vị Lão tổ này vừa định tiếp tục hỏi, bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, sau đó cảm nhận được trận đại chiến bùng phát trong Hỗn Độn bên ngoài Thiên Giới.

Từng vị Tiên Vương một ngã xuống, kẻ đến ung dung tự tại, cứ như đang đồ sát gà con.

"Tu vi như thế này!?" Vị Lão tổ kia thần sắc cứng lại, sau đó lẩm bẩm mở miệng, "Chẳng lẽ cũng giống như ta, đều là Chuẩn Tiên Đế." "Chuẩn Tiên Đế!?" Vị Tiên Vương kia trong lòng kinh hãi, trong đầu tràn ngập vẻ sợ hãi.

Thiên Giới bọn họ tại sao lại chọc tới Chuẩn Tiên Đế?!

Trường Sinh Đạo Giới lại có Chuẩn Tiên Đế tồn tại?

Chuyện này sao có thể?!

Ngay khi đang suy tư, vị Lão tổ trước mặt đột nhiên ra tay, một kích liền trực tiếp đánh vào mặt hắn!

Oanh!

Sức mạnh Chuẩn Tiên Đế tức khắc bùng phát, vị Tiên Vương kia trở tay không kịp, bị một kích đánh trúng, sau đó thân thể trực tiếp nổ tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số khí quản trên đầu lâu của vị Chuẩn Tiên Đế kia há ra, cứ như loài Trớ Tước, nuốt chửng cỗ lực lượng kia vào miệng.

Chỉ chốc lát sau, vị Chuẩn Tiên Đế kia lạnh lẽo cười một tiếng, mở miệng nói: "Xem ra đồng loại của ta đã đến rồi." Lời vừa dứt, vị Chuẩn Tiên Đế này liền xuất hiện trong Hỗn Độn Hải.

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu đang tiện tay nắm nát đầu Trung Thiên

Tiên Vương, thuận tay diệt luôn nguyên thần của hắn.

"Ngươi là ai?" Lăng Tiêu tùy tay vung một cái, nhìn về phía vị Chuẩn Tiên Đế đột nhiên xuất hiện, trong mắt bỗng lóe lên vài phần chán ghét.

"Vì sao đầu các hạ lại mọc một cái đầu trùng?" "A a a..." Vị Chuẩn Tiên Đế kia cười "a a" một tiếng, mở miệng nói: "Tại hạ Thiên Trùng, kính chào vài vị đạo hữu!" "Thiên Trùng?" Lăng Tiêu nhìn chằm chằm Chuẩn Tiên Đế Thiên Trùng trước mặt, mở miệng nói: "Các hạ vẫn chưa trả lời vấn đề của ta, cái đầu trùng này, từ đâu mà có." Trong ký ức của con trùng tộc Đại Đạo Nhất Trọng Thiên mà bọn họ bắt được trước đó, có nội dung liên quan.

Trong đó có một loại tên là Thôn Thiên Hung Trùng, và đầu lâu của Thiên Trùng trước mặt gần như giống hệt.

Con Thôn Thiên Hung Trùng kia là hậu duệ trực hệ của Trùng Hoàng, thực lực phi phàm, hơn nữa đều đã lĩnh ngộ một phần pháp tắc thôn phệ.

"Ồ..." Nghe Lăng Tiêu truy vấn cái đầu trùng này từ đâu đến, sắc mặt Thiên Trùng kia lập tức biến đổi, mở miệng nói: "Liên quan gì đến ngươi?" "Quả thực không liên quan đến ta, bất quá, nếu ngươi không nói, ta liền chém ngươi, đến lúc đó thu lấy hồn phách, cũng vậy thôi." Lăng Tiêu bình thản mở miệng.

"Đạo hữu cũng quá mức kiêu ngạo rồi!" Thiên Trùng kia trên đầu há to mấy cái miệng, vô cùng hung tợn, lạnh lùng nhìn về phía Lăng Tiêu, mở miệng nói: "Các ngươi e rằng là độ kiếp trọng sinh, cho dù các ngươi là nhân vật cấp Tiên Đế, nhưng hiện tại chỉ có chút tu vi này, làm sao tranh đấu với ta?" "Ngươi quá đề cao bản thân rồi." Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, "Chưa bước vào Đại Đạo Cảnh Giới, tức là cảnh giới Tiên Đế mà các ngươi nói, thì các ngươi vĩnh viễn không biết

cảnh giới này đáng sợ đến mức nào." "Chẳng lẽ thật sự muốn dây dưa không dứt!?" Thiên Trùng lập tức trở nên âm lãnh, bỗng nhiên duỗi một ngón tay, trực tiếp vào trong Hỗn Độn, sóng triều cuồn cuộn.

Hắn chưa từng nghĩ tới, tiểu tử mượn thể phục sinh trước mắt này còn chưa khôi phục đến đỉnh phong, bất quá chỉ là Chân Tiên Cảnh Giới, vậy mà dám khiêu khích hắn.

"Dây dưa không dứt?" Lăng Tiêu bật cười thành tiếng, mở miệng nói: "Nghiền chết một con kiến, đó cũng gọi là dây dưa không dứt sao?" "Hừ, ra tay đi!" Mặc dù nói vậy, Thiên Trùng kia lại là kẻ ra tay trước, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ vang vọng truyền đến, Đại Đạo chấn minh, một cỗ sức mạnh đáng sợ khó có thể diễn tả giáng xuống.

Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn Hải hung mãnh cuồn cuộn, cứ như muốn nuốt chửng Lăng Tiêu và những người khác trong một ngụm, trực tiếp nghiền nát giữa thiên địa.

"Một kích cũng khá thú vị." Thần Nghịch bình luận mở miệng, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lăng Tiêu duỗi tay ra, lấy tay thay búa, sau đó liền gọn gàng dứt khoát trực tiếp chém về phía trước!

Chương 1018

Phốc!

Trong nháy mắt, sóng triều Hỗn Độn Hải bị một kích mổ xẻ, lực lượng khủng bố giáng xuống, không gian thời gian khu vực càn khôn xung quanh hỗn loạn, Đại Đạo hóa thành tro tàn.

Trong nháy mắt, Lăng Tiêu liền trực tiếp giết vào trong Thiên Giới, đến trước mặt Thiên Trùng kia.

"Ngươi..." Đồng tử Thiên Trùng co lại, không ngờ tới.

Lăng Tiêu vậy mà lại có thể nhanh chóng tiếp cận hắn như vậy!

"Đến đây!

Cùng ta nới lỏng gân cốt một chút." Lăng Tiêu thuận thế mà đến, một chưởng vỗ xuống, trên không trung liền xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời chậm rãi áp xuống!

Oanh!

Trên người Thiên Trùng lập tức bùng phát một cỗ vĩ lực, xông thẳng lên trời, đánh nát bàn tay khổng lồ kia.

Hơn nữa đúng lúc này, thân ảnh Lăng Tiêu như quỷ mị xuất hiện bên cạnh hắn, sau đó giơ tay khẽ nắm, một đạo lưu quang liền dễ dàng xuyên thủng hộ thân chi quang của Thiên Trùng, đánh xuyên thân thể hắn.

Hai bên giao thủ, không hề che giấu khí tức, vô số cường giả Thiên Giới lập tức ồn ào.

Lần này, cho dù không cần nhìn, bọn họ cũng có thể cảm nhận được trận đại chiến cực kỳ đáng sợ!

Một số cường giả không chút do dự rút lui khỏi Thiên Giới!

Đại chiến cấp độ này, cho dù là triệt để đánh sập, đánh phế tất cả, cũng không phải chuyện gì khó khăn.

"Thật là một đám nhát gan..." Lăng Tiêu liếc nhìn những cường giả Thiên Giới muốn bỏ chạy, ngay lập tức không chút do dự ra tay, đột nhiên một đạo phủ mang bổ ra, chiếu rọi thiên địa Hỗn Độn.

Thiên Trùng toàn thân chấn động mạnh, lập tức bay ngược ra, rơi vào trong Hỗn Độn.

"Cái gì, kẻ đến vậy mà lại cường đại đến thế!" "E rằng là cường giả từ thiên địa Hỗn Độn khác!" "Thế nhưng khí tức của bọn họ rõ ràng chỉ là Chân Tiên Cảnh Giới..." Trong khoảnh khắc, từ sâu trong Thiên Giới truyền đến từng tiếng kinh hô.

Thậm chí ngay cả những Tiên Vương ẩn cư cũng ngây người.

Phải biết rằng, bọn họ là người của Thiên Giới, hiểu rõ nhất Lão tổ nhà mình rốt cuộc có tu vi đẳng cấp nào.

Ban đầu, những cường giả chuẩn bị ra tay muốn giúp sức lập tức khựng lại, sau đó dừng hành động.

Bọn họ tuy mạnh, nhưng bọn họ cũng sợ chết mà!

Lăng Tiêu một chiêu đánh bay Thiên Trùng kia, thần tình bình tĩnh, từng bước một đi tới.

Nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi có tu vi Hợp Đạo Cảnh Giới Tam Trọng Thiên, quả thật không tệ, bất quá trước mặt ta, còn kém xa lắm." Khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Trùng từ trong Hỗn Độn Hải bò ra, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, mở miệng nói: "Rốt cuộc là ai!" "Rốt cuộc là nhân vật nào trong thời cổ đại, là Xích Đế, hay Phi Vũ Tiên Đế, hoặc là vị nào khác?" "Ngươi không cần biết." Lăng Tiêu thần tình cực kỳ lạnh nhạt, duỗi một tay ra, bỗng nhiên ra

tay!

Trong khoảnh khắc, trong Hỗn Độn thiên băng địa liệt, thời không phá diệt, vị Chuẩn Tiên Đế kia lập tức bị đánh cho đau đớn không chịu nổi, toàn thân tan nát.

Và khoảnh khắc này, những cường giả chuẩn bị quan sát càng ngây người, bọn họ ngay cả tư cách quan chiến cũng không có!

Chúng cường giả trầm mặc.

Thiên Trùng nổi giận, liều hết toàn lực phản kháng, thậm chí là vận dụng thần thông từ cái đầu trùng của mình, bắt đầu nuốt chửng Hỗn Độn vạn dặm.

Thế nhưng, bất luận hắn tu phục bản thân thế nào, thôn phệ xung quanh ra sao, điều này vẫn không thể chống lại từng cú đấm cực kỳ đơn giản kia!

Oanh!

Lăng Tiêu đã đạt tới cảnh giới Đại Đạo Chí Giản, giơ tay nhấc chân, liền khiến Thiên Trùng này không có chút sức phản kháng nào, sau đó bị hắn một tay thu vào trong tay, giam cầm ở sâu trong lòng bàn tay.

"Thả ta ra, ta thà chết trận, tuyệt không muốn chết như vậy!" Thiên Trùng gào thét không ngừng, điên cuồng nổi giận.

Lăng Tiêu thần tình bình tĩnh, nhìn chằm chằm con Thiên Trùng kia, trên mặt bỗng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, "Thú vị, thật sự thú vị." Cùng lúc đó, Thần Nghịch bên cạnh hắn nhìn ra vấn đề, mở miệng nói.

"Ngay cả sinh tử của bản thân cũng không biết, thật là ngu xuẩn." "Sinh tử?" Trong mắt Thiên Trùng lóe lên vẻ mờ mịt, nhưng còn chưa kịp hành động, ngón tay Lăng Tiêu đã điểm lên đầu hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, phi lưu chi quang hiện ra, cuối cùng hiển thị toàn bộ Thiên Giới!

Trong ánh sáng đó, hiện ra từng khung cảnh một, và trong những khung cảnh đó, không thiếu những hình ảnh kinh khủng.

Trong đó có cảnh Thiên Trùng kia bao quát thiên địa, tìm kiếm trong Hỗn Độn, tìm hết thế giới này đến thế giới khác, sau đó trực tiếp nuốt chửng.

Hoặc giả là trong Thiên Giới, hắn đại tứ thôn phệ cường giả, thậm chí Tiên Vương cũng bị nuốt chửng trong một ngụm.

Và cũng không ít Tiên Vương sẵn lòng quỳ phục cầu xin tha thứ, sẵn lòng đầu hàng Thiên Trùng, sẵn lòng vì hắn mà chăn dắt chúng sinh, cung cấp lương thực.

Trong những ký ức đó, Thiên Trùng gần như đã ăn sạch cả thiên địa một lần, vạn năm thì ăn một lần, lương thực thậm chí bao gồm cả những Tiên Vương mới nổi, cường giả các đại chủng tộc.

Gần như toàn bộ Thiên Giới đều trở thành bàn ăn của vị Chuẩn Tiên Đế này, chúng sinh vạn vật cũng chỉ là lương thực biết đi mà thôi.

"Cái gì, thủy tổ của chúng ta vậy mà lại coi chúng ta là lương thực!" "Vậy đây chính là chân tướng của Thiên Địa Đại Kiếp vạn năm một lần!" "Thì ra là vậy!

Thì ra là vậy!"...

Toàn bộ Thiên Giới lúc này đều đã phát điên.

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn những cảnh tượng này, hắn trích xuất những ký ức này, ngoài việc muốn khiến Thiên Trùng thân bại danh liệt, đồng thời còn có ý định đoạt lấy toàn bộ Thiên Giới.

Có thể thấy, Thiên Giới có tài nguyên phong phú, thậm chí có thể cung ứng cho một cường giả Hợp Đạo Cảnh Giới.

Dù sao cũng là tài nguyên, không lấy thì phí.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, cho dù là để đám ngu xuẩn kia tỉnh ngộ, hành động như vậy, chỉ cần dựa vào thực lực, cũng có thể khiến đám phế vật kia quỳ xuống." Thiên Trùng hung tợn mở miệng.

"Hừ, chuyện này ngươi không cần biết." Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, sau đó tiếp tục sưu hồn.

Chẳng bao lâu, lại một cảnh tượng nữa xuất hiện.

Chỉ thấy trong khung cảnh đó là một chiến trường hùng vĩ.

Trên chiến trường, Thiên Trùng lúc này toàn thân trọng thương, gần như sắp chết, khí tức tà ác cũng chỉ ở Tiên Vương Cửu Trọng Thiên, cách xa đỉnh phong hiện tại.

"Đây là..." Thiên Trùng nhìn thấy cảnh này, chính mình cũng ngây người, "Đây là khi nào, tại sao ta không có bất kỳ ký ức nào?" Ngay khi hắn đang nghi hoặc, cảnh tượng trong khung hình tiếp tục hiện ra.

Trong khung cảnh đó, Thiên Trùng ngã trên chiến trường Hỗn Độn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Hỗn Độn triệt để nuốt chửng.

Và đúng lúc này, một tôn vật thể khổng lồ, từ trong Hỗn Độn lao ra.

Vật thể khổng lồ đó có vô số khí quản, xúc tu, chiến giáp, toàn thân màu đen kịt, vô cùng hung tợn, nhìn qua đáng sợ dị thường.

Vật thể khổng lồ kia dường như cũng đang hấp hối, sâu sắc nhìn một cái "Thiên Trùng" trong khung cảnh, sau đó chậm rãi kéo lại gần.

"Nó muốn làm gì!?" Trên mặt Thiên Trùng lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy vật thể khổng lồ kia đến trước mặt hắn, sau đó vài xúc tu duỗi ra, trực tiếp rút cái đầu lâu của vị Tiên Vương này.

Phốc!!!

Chương 1019

Thần huyết bắn tung tóe, đầu lâu vỡ nát.

Thế nhưng Thiên Trùng lại không lập tức phục nguyên, cũng không trực tiếp hôn mê, mà là cứng đờ đứng trong hư không, cứ như một cỗ thi thể tàn phế.

"Cái này..." Lăng Tiêu cau mày, sau đó liền thấy vật thể khổng lồ kia, từ trên người xé xuống một khối huyết nhục, hóa thành một cái đầu lâu có vô số miệng lớn.

"Cái này, cái này hình như là đầu lâu của ta!?" Thiên Trùng toàn thân run rẩy.

Hắn cũng không dám tin nhìn cảnh này.

Hắn rõ ràng nhớ rằng, cái đầu lâu này của mình là do hắn tình cờ thu hoạch được trong Hỗn Độn, hắn tự mình thay một cái đầu lâu cho mình.

Thế nhưng chân tướng dường như quả thật là như trước mắt, cái đầu lâu này của hắn, là do một cường giả cực kỳ đáng sợ khác đích thân thay cho hắn.

"Không đúng, không đúng..." Thiên Trùng không ngừng gào thét, hắn bỗng nhiên nhớ ra, chính mình căn bản không gọi là Thiên Trùng, hắn tên là...

"Huyền Không!

Ta tên là Huyền Không!" Thế nhưng, lời vừa dứt, cái đầu lâu của hắn lập tức nổ tung, máu thịt vương vãi, ngay cả năng lực phục hồi của Chuẩn Tiên Đế cũng không thể ngăn cản.

Lăng Tiêu nhìn thấy cảnh này, thần tình bình tĩnh, dường như đã

sớm đoán trước.

"Cứ nghĩ thủ đoạn như vậy có thể qua mắt ta sao?" Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn, khóe miệng nhếch lên, "Tìm thấy ngươi rồi, xem ra, đại thu hoạch đang ở đó a!" Lời vừa dứt, Thần Nghịch khẽ gật đầu: "Thứ đó hẳn là chưa hoàn toàn khôi phục, tu vi của chúng ta, hẳn là cũng miễn cưỡng đủ rồi." "Không tệ không tệ!" La Hầu, Minh Hà Lão Tổ hai người trong mắt tản ra huyết quang, vô cùng hưng phấn!

Dường như đã không thể chờ đợi mà muốn kiếm một món hời lớn!

Thế nhưng khi bọn họ đang mưu tính đối với vật thể khổng lồ kia, chúng sinh Thiên Giới phía dưới lúc này sắp phát điên rồi.

Bọn họ không dám tin rằng, thủy tổ mà mình sùng bái, vậy mà chỉ là con rối bị người ta thao túng, còn bản thân mình cũng chỉ là lương thực trên bàn ăn.

"Ai!" Hậu Thổ thở dài một tiếng.

Nàng là từ bi nữ thần trong Hồng Hoang, cũng chưa từng thấy cảnh trêu đùa như vậy.

"Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta chuẩn bị thâm nhập Hỗn Độn, tổ chức nhân thủ, chém giết con quái vật kia, nàng có muốn cùng đi không?" Lăng Tiêu cười nói.

"E rằng không được.

Thiên Giới này dường như cũng không yên bình, có đại lượng tàn hồn vương vãi, ta có thể tại đây thi triển Lục Đạo Luân Hồi." "Được." Lăng Tiêu lập tức đáp ứng, "Nếu cần giúp đỡ, cứ việc mở miệng." Hậu Thổ khom người hơi cúi chào.

Đối với nàng mà nói, ở lại đây bố trí Lục Đạo Luân Hồi, ổn định

và thu hoạch được nhiều hơn nhiều so với việc thâm nhập Hỗn Độn chém giết cường địch.

Dù sao nơi này chỉ có một mình nàng, còn thâm nhập Hỗn Độn, cho dù thắng lợi, cũng chỉ có thể chia một phần trong đó.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tiêu đạp vào Hỗn Độn, rất nhanh liền quay trở lại Trường Sinh Đạo Giới.

Khi vào trong Đạo Giới, hắn lập tức truyền đạt tin tức, lợi dụng nhân quả võng lạc gửi những gì vừa thu hoạch được cho những người còn lại.

Chỉ chốc lát sau, Hồng Quân, Dương Mi Lão Tổ, Khổng Tuyên và các cường giả khác đều tụ họp lại, không ít người đều hăng hái bừng bừng.

"Lăng Tiêu, những tin tức ngươi thu được, đương nhiên là thật chứ?" Côn Bằng không nhịn được mở miệng, "Là thật, đó có lẽ thật sự là một đại thu hoạch." "Đương nhiên." Lăng Tiêu đương nhiên gật đầu, khuất ngón tay một điểm, trong Hỗn Độn liền hiện ra một tọa độ.

"Ban đầu, trong trận đại chiến thượng cổ của thế giới này, từng có một con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới thân bị trọng thương, không thể không dùng thủ đoạn thao túng khôi lỗi, khống chế một tiểu tử Hợp Đạo Cảnh Giới, để đồ lục và thôn phệ sinh linh khác mà khôi phục bản thân." "Thời gian đại khái không quá trăm vạn năm, hẳn là cũng chỉ hai ba mươi năm mà thôi." Nghe lời này, chúng đại năng trong tràng đều có chút dự liệu, ánh mắt càng trừng lớn.

Bên bọn họ có không ít Hỗn Độn Ma Thần, tự nhiên biết sau khi cảnh giới như vậy bị thương, thời gian dùng để khôi phục và chữa thương, khoa trương đến mức khó tin.

Cho đến khi bọn họ ban đầu bị Bàn Cổ đánh trọng thương, cho dù

có người kéo lê thân thể trọng thương bỏ chạy, thì cảnh giới cũng đã tụt dốc, tu vi suy yếu đến cực điểm.

Bọn họ hiện giờ khôi phục lại, là nhờ vào điều này ban cho.

Cho nên bọn họ không tin con trùng tộc kia có thể nhanh chóng phục nguyên.

"Chúng ta tu hành thêm vài năm, đợi tất cả mọi người đột phá đến Chân Tiên Cảnh Giới, rồi hãy bước vào Hỗn Độn." Mọi người đều không có ý kiến gì.

Sau đó, lại gần mười năm trôi qua, chúng cường giả bước vào phương thiên địa này, cũng đều tự mình tu thành Chân Tiên Cảnh Giới, cũng tương đương với Chuẩn Thánh của Hồng Hoang.

"Đi, chúng ta ra tay." Khi vị cường giả cuối cùng của Hồng Hoang đột phá Chân Tiên Cảnh Giới, chúng cường giả mênh mông cuồn cuộn liền thâm nhập vào Hỗn Độn.

Tập hợp sức lực của mọi người ngang qua hư không, vượt qua càn khôn, tốn không ít công phu.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy một nơi không ngừng luân chuyển, thậm chí ngay cả Hỗn Độn xung quanh cũng đang thôn phệ hắc động!

Không sai, chính là Hắc Động!

"Cũng khá thú vị, muốn nuốt chửng thứ đó sao!" Thôn Phệ Ma Thần nuốt nước bọt, mở miệng nói.

Và không nghi ngờ gì nữa, Hắc Động Hỗn Độn trước mắt mọi người, chính là con trùng tộc Đại Đạo bị đánh trọng thương năm xưa!

Và quả nhiên không ngoài dự liệu!

Cho dù con trùng tộc này đã trải qua vô số vạn năm tu dưỡng, cũng

chỉ nhiều nhất là khôi phục đến Bán Bộ Đại Đạo Cảnh Giới.

“Ra tay đi.” Lăng Tiêu.

“Cuối cùng cũng gặp được lương thực thích hợp.” Thần Nghịch duỗi bàn tay ra, một cái ma bàn lấp lánh khí hủy diệt xuất hiện, tản mát ra khí tức bất hủ.

Cùng lúc đó, các cường giả các loại đều tự cầm hư ảnh pháp bảo hoặc thi triển bản thân.

Thí Thần Thương, Hỗn Độn Châu, Bàn Cổ Phủ...

Vô số bảo vật Hồng Hoang xuất hiện, tản phát uy áp khủng bố, trong khoảnh khắc, khiến Hắc Động ở xa đã đạt đến Bán Bộ Đại Đạo Cảnh Giới có chút kinh động.

Nhưng còn chưa đợi con cự trùng kia kịp phản ứng, một cỗ khí tức khủng bố bỗng nhiên hiện ra.

Oanh!

Trong nháy mắt, Bàn Cổ Phủ Nhận kia bỗng nhiên chém lên trên Hắc Động do con cự trùng kia hóa thành.

Rắc!

Trong nháy mắt, Hắc Động kia bỗng nhiên vỡ vụn, xuất hiện từng mảng vết nứt lớn.

Gần như là tức khắc, một cỗ ý chí khủng bố lan tràn ra, đó là cự trùng sắp tỉnh lại!

Và đúng lúc này, ma bàn tản mát khí tức hủy diệt từ trên trời rơi xuống, nặng nề đập lên trên Hắc Động kia!

Sau đó lại có đại lượng bảo vật bay ra!

Oanh!!!

Hắc Động kia nhanh chóng chấn động, cuối cùng chậm rãi hóa thành một vật thể khổng lồ màu đen kịt trong Hỗn Độn!

Thôn Thiên Hung Trùng!

Con cự trùng đã rớt cảnh giới kia hung quang tột độ, từng cái, khủng bố đến cực điểm, đôi mắt sâu thẳm nhìn tới.

"Tỉnh lại rồi, đây là báo thức!" Lăng Tiêu nhếch môi cười, sau đó lần nữa cầm lấy hư ảnh Bàn Cổ Phủ, trực tiếp đánh tới!

Chương 1020

Và khoảnh khắc tiếp theo, con cự trùng kia lập tức phản ứng lại, tương hỗ tranh sát, va chạm với chúng cường giả.

Lúc này khắc này, hai bên đều không phải ở đỉnh phong.

Một bên là đại lượng phân thân, còn bên kia là thân thể Đại Đạo bị trọng thương còn chưa lành.

Trong Hỗn Độn, đại chiến đột nhiên bùng phát!

Từng kích từng kích uy năng khủng bố bùng phát, giáp phiến trên thân thể cự trùng bỗng bị đánh nát từng mảng lớn, nó ngẩng đầu gào thét, phát tiết sự bất mãn trong lòng, "Các ngươi đều phải chết, đám phế vật này đều phải chết!" "Có bản lĩnh thì đến đây?" Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng, tiếp tục dẫn người đại chiến.

Gần trăm vị cường giả Hồng Hoang cùng nhau ra tay, sau đó kết thành một phương đại trận, từng chút từng chút đối kháng với con cự trùng kia.

Nếu là cường giả tầm thường, cho dù có thể kết thành đại trận, thì e rằng sẽ bị con trùng tộc này nhanh chóng thôn phệ sạch sẽ.

Thế nhưng, bọn họ không phải là Chân Tiên Cảnh tầm thường, mà là từng cường giả Đại Đạo chân chính đã rớt cảnh giới hợp thành.

Và cảnh giới của Lăng Tiêu, Thần Nghịch hai người, thậm chí còn xa hơn con cự trùng kia!

Chiếm tiên cơ, hai bên tiếp tục đại chiến.

Trong Hỗn Độn, càn khôn vỡ nát, vạn vật tránh xa, ngay cả Hỗn Độn cũng bị quét sạch!

“Phân thân của ta bị giết, xem ra chính là do các ngươi làm.” “Không sai!” Lăng Tiêu lập tức gật đầu, cất tiếng cười lớn.

Phần lớn sức mạnh của con cự trùng này đều dùng để khôi phục bản thân, bản thân nó đã rất trống rỗng, vừa mới tỉnh dậy, chưa kịp thôn thực, đã bị cuốn vào trong đại chiến!

“Chém giết!” Lăng Tiêu tay trái cầm hư ảnh Hồng Mông Thánh Kiếm, tay phải cầm Bàn Cổ Phủ, hai tay múa lên, dễ dàng đánh xuyên thân thể con cự trùng kia.

Cùng lúc đó, các cường giả khác cũng ào ào ra tay, thân thể cự trùng lại lần nữa bị thương, vết thương càng lúc càng nghiêm trọng khủng bố.

Oanh!

Oanh!

Trận chiến này có thể xem là trận chiến đáng sợ nhất trong Hỗn Độn suốt mấy vạn năm qua.

Mãi đến hơn nửa năm sau, thân thể cự trùng khi đó mới run lên, có chút kiệt sức, hơn nữa một cây cự phủ rơi xuống, chém nó thành hai nửa.

Không chỉ có thế, con cự trùng kia vừa định giãy giụa, dù sao muốn giết chết tồn tại cấp bậc này, chỉ là chém đứt thân thể, thì làm sao có thể??

Nhưng còn chưa đợi con cự trùng này kịp phản ứng, trên vòm trời, một tôn Diệt Thế Đại Ma khủng bố rơi xuống, nặng nề đập vào mặt con trùng tộc kia!

Lực lượng hủy diệt lan tràn!

Cùng lúc đó, các cường giả khác cũng đều ra tay, lập tức đánh cho

con trùng tộc kia thân thể tan nát, suy yếu đến thê thảm.

"Các ngươi muốn mạng của ta, vậy thì cùng chết đi." Con cự trùng kia gào thét mở miệng, thân thể bỗng nhiên bành trướng, rõ ràng là muốn tự bạo.

Một khi tự bạo, Lăng Tiêu và những người này đừng nói là thu hoạch gì, e rằng chẳng thể thu được gì.

Và đúng lúc này, trong Hỗn Độn, xung quanh bỗng nhiên hiện ra một cánh cửa, và sau cánh cửa đó chậm rãi duỗi ra một bàn tay, bỗng nhiên vỗ lên con cự trùng kia!

Cự thủ!

Bàn tay khổng lồ kia tản mát khí tức Đại Đạo Cảnh Giới, đáng sợ đến cực điểm, cứ thế cường ngạnh oanh lên thân thể con trùng tộc kia!

Trong khoảnh khắc, cự trùng toàn thân run lên, khí tức vốn đang muốn tự bạo bỗng nhiên dừng lại.

"Ngươi cho rằng, chúng ta không thể dự liệu được sao?" Thần Nghịch lạnh lẽo cười nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng cường giả xông lên, bắt đầu chia cắt máu thịt trên thân cự trùng, làm chiến lợi phẩm của bản thân.

Phốc xuy!

Phốc xuy!

Đại lượng huyết nhục bị cắt xuống.

Thân thể con cự trùng này bị thương, cho dù tu vi thấp, nhưng thân thể cũng là dược liệu cực tốt!

Lăng Tiêu từng chút một ra tay, áp chế con cự trùng này, tiến lên chia phần bánh ngọt.

Lúc này khắc này, cho dù nguyên thần hồn phách của con cự trùng này không bị thương nặng, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị phân chia.

Chỉ chốc lát sau, con cự trùng này liền bị cắt thành phần lớn huyết nhục, bộ xương trắng bệch nằm ngang trong hư không.

"Thành công rồi!" Lăng Tiêu tranh đoạt đại lượng huyết nhục, cũng hài lòng gật đầu, vô cùng vui mừng!

Sau đó, mọi người trấn áp nguyên thần con cự trùng kia, lúc này mới quay người rời đi.

Chúng cường giả mang theo thân thể cự trùng quay về Trường Sinh Đạo Giới, bắt đầu hấp thu và thôn phệ sức mạnh trong đó.

Và quả nhiên không ngoài dự liệu, nhục thân của con cự trùng này đã ấp ủ vô số năm tháng.

Tuy vết thương còn chưa lành, nhưng làm lương thực, quả thật đã cực kỳ đủ rồi!

Sau khi phân phó cho đồng bạn một phen, Lăng Tiêu liền quay người trở về, đến động phủ ở phương thiên địa này, bắt đầu tu hành thôn phệ.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, có tài nguyên tu hành cấp bậc này, thân thể Lăng Tiêu tu hành không ngừng đề thăng, gần như với tốc độ khoa trương mà từ Chuẩn Thánh Cảnh Giới, bước vào Chân Chính Thánh Nhân Cảnh Giới!

Thực lực đại tăng!

Và sau đó, cỗ thân thể này của hắn muốn bước vào cảnh giới Hợp Đạo cao hơn, thì càng thêm khó khăn.

Bất quá Lăng Tiêu không nghĩ đến việc để phân thân tiếp tục tĩnh

tâm nghiên cứu.

Rốt cuộc cũng chỉ là phân thân mà thôi.

Sau đó cũng trong khoảng trăm năm, phân thân của chúng cường giả đều tự mình thực lực bạo tăng, cao nhất cũng giống như Lăng Tiêu, đều có thực lực cấp Tiên Vương.

Cùng lúc đó, Thiên Giới cũng bị bọn họ nắm trong tay, chỗ Hậu Thổ cũng đã kiến tạo Lục Đạo Luân Hồi, đạt được một phần bản nguyên của Thiên Giới.

Sau khi thu hoạch được hai phương thiên địa, Lăng Tiêu càng phái chúng cường giả ngao du trong Hỗn Độn, thám hiểm các thế giới khác.

Dựa vào đồ trận cổ xưa của hai thế giới này, quả nhiên tìm được thêm nhiều thiên địa, sau đó từng cái một đều đưa vào sự khống chế của mình.

Lúc này khắc này, chúng cường giả của Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới, gần như đã triệt để nắm giữ vùng Hỗn Độn Hải này trong tay, các Đại Thế Giới cũng đã quy phục sự khống chế của bọn họ.

Gần trăm năm sau, ngoài ý muốn đã xảy ra.

Gầm!

Trong Hỗn Độn Hải, vô số đàn trùng tộc ào ào lao ra, dày đặc như vừng, gần như chiếm cứ toàn bộ phạm vi cảm ứng.

Số lượng quá nhiều, đã đạt đến mức khiến người ta sinh lòng sợ hãi!

Trong đó thậm chí không thiếu trùng tộc cấp Đại La Kim Tiên, số lượng cực kỳ nhiều.

Chương 1021

Lúc này khắc này, Thiên Giới, Trường Sinh Đạo Giới cùng với các thiên địa đã tìm được trong những năm qua tụ họp lại một chỗ, trước mặt trùng tộc, lúc này dường như cũng trở nên cực kỳ bé nhỏ.

"Cũng khá thú vị." Lăng Tiêu đạp chân đến biên giới Hỗn Độn, cùng các vị Hỗn Độn Thần Ma, Hồng Hoang Đại Năng nhìn xa xăm.

"Tê!

Vậy mà lại có nhiều trùng tộc như vậy, quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi." Minh Hà Lão Tổ nhìn cảnh tượng ở xa, hít một ngụm khí lạnh.

Trong số chúng đại năng, cũng chỉ có hắn là giỏi quần công nhất.

Thế nhưng, những Huyết Hải Tu La Huyết Thần Tử của hắn, trước mặt đám trùng tộc này, quả thực yếu ớt đến đáng thương.

"Cái này tính là gì, ta từng xông vào phương thiên địa kia, thấy qua đàn trùng tộc còn khủng bố hơn ở đây..." Quỷ Đạo Chi Chủ "chậc chậc" một tiếng, mở miệng nói: "Để ta kể cho các ngươi nghe, con Trùng Mẫu ban đầu kia, ta và nó gần như vừa đánh vừa sinh, mỗi lần sinh một lứa, số lượng đều đáng sợ!" "Đừng nói nữa!" Hồng Quân lạnh lẽo liếc nhìn Quỷ Đạo Chi Chủ, "Lão quỷ nhà ngươi, không thể nói điều gì tốt lành hơn sao?

Cứ mãi nói những chuyện này." "Sớm muộn gì cũng phải đối phó con Trùng Mẫu kia, chẳng lẽ không thể nói sao?" Quỷ Đạo Chi Chủ nhếch môi cười, mở miệng nói.

"Thôi được rồi, lũ trùng tộc này thực sự đến chỗ chúng ta rồi, kỳ lạ quá..." Lăng Tiêu mở miệng hòa giải, chau mày.

“Đúng vậy, chúng ta nhiều năm nay cũng thu phục không ít thế giới, nhưng trong ghi chép của những thế giới đó, đại kiếp trùng tộc này đáng lẽ đã kết thúc từ lâu rồi mới phải.” Thần Nghịch nhàn nhạt mở miệng, trong mắt cũng lóe lên vài phần nghi hoặc.

“Ai ra tay?

Lũ trùng tộc kia sắp đến rồi.” Dương Mi Lão Tổ ho khan một tiếng, mở miệng nhắc nhở.

Bất quá tuy nói lũ trùng tộc kia thực lực cường đại, nhưng Chư Thánh Hồng Hoang, phân thân Hỗn Độn Ma Thần cũng phổ biến đã có Thánh Nhân Cảnh Giới.

Phân thân của Lăng Tiêu, Thần Nghịch và những người mạnh nhất, càng đã tu luyện đến Hợp Đạo Cảnh Giới.

Thấy mọi người không ai mở miệng, Dương Mi Lão Tổ ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, vậy để lão phu ra tay đi.” Y chậm rãi đi đến trước Chư Thánh Hồng Hoang, duỗi bàn tay ra, về phía đàn trùng tộc vô biên vô hạn ở xa mà vồ một cái.

Hoa lạp!

Hỗn Độn Hải ở xa tức khắc sụp đổ, tất cả Hỗn Độn lẫn đàn trùng tộc, lúc này cứ như một bức họa trên giấy, bị nắm trong lòng bàn tay!

Không Gian Ma Thần!

Hàng Duy!

Thao tác này của Dương Mi Lão Tổ, lập tức khiến chúng cường giả có mặt, đồng tử cũng đột nhiên co rút lại.

Hiển nhiên cảnh giới mà Dương Mi Lão Tổ cộng hưởng từ bản thể của mình, phi phàm bất thường.

“Thủ đoạn này, có chút giống Sơn Hà Xã Tắc Đồ?” Nữ Oa bên

cạnh không nhịn được mở miệng nói một tiếng.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng chỉ là mô phỏng đơn giản thủ đoạn này của ta thôi." Dương Mi Lão Tổ mỉm cười mở miệng, bức họa cuộn giấy ở xa liền rơi vào lòng bàn tay y.

Vĩnh Hằng Ma Thần bên cạnh ánh mắt phát sáng, mở miệng nói: "Thứ này đưa ta, được không?" "Đưa ngươi đó." Dương Mi Lão Tổ tùy tay ném một cái, bức họa cuộn giấy kia liền bay đến trong tay Vĩnh Hằng Ma Thần.

"Vừa đúng lúc, để bọn chúng toàn bộ hóa thành khôi lỗi phân thân, bản thể của ta nhất định sẽ thích." Vĩnh Hằng Ma Thần khóe miệng nhếch lên, duỗi một ngón tay, một giọt mực đen liền chậm rãi bắt đầu thấm lên họa quyển.

Và theo sau khi Dương Mi Lão Tổ một phen quét sạch đại lượng trùng tộc, đột nhiên, sâu trong Hỗn Độn, bỗng nhiên mở ra một con mắt hung tợn, trực tiếp nhìn chằm chằm bọn họ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại là vô số trùng tộc ào ào lao ra, xông về phía quần thể thế giới.

Thế nhưng số lượng trùng tộc tuy nhiều, nhưng còn chưa kịp tới gần, đã bị Huyết Hải nuốt chửng, thủ đoạn tước đoạt sinh cơ, triệt để hủy diệt quét sạch.

"Đây là thăm dò, ra tay chứ?" Sát Lục Ma Thần liếm môi, vẻ mặt hưng phấn mở miệng.

Y vừa rồi đã giết không ít trùng tộc, có thể nói là đại tứ đồ sát.

"Được!" Mọi người đều gật đầu.

Xem ra đối phương muốn dựa vào số lượng để cưỡng ép tiêu hao bọn họ đến chết!

Thế nhưng điều này không thể nào!

Nếu bọn họ đều chỉ là Thánh Nhân chân chính hoặc Hợp Đạo Cảnh Giới, thì thật sự có khả năng.

Nhưng bọn họ không phải.

Lăng Tiêu duỗi một tay ra, hư ảnh Bàn Cổ Phủ rơi vào lòng bàn tay, ngay lập tức lợi dụng cảnh giới tầng thứ Đại Đạo, khiến Đại Đạo Lực của phương thiên địa này cùng hưởng ứng.

Thân thể Lăng Tiêu bành trướng, cao lớn vạn phần, tay cầm Bàn Cổ Phủ, bỗng nhiên vung về phía trước!

Lực!

Lực!

Lực!

Sức mạnh của Lăng Tiêu tại khoảnh khắc này, trực bức Đại Đạo Cảnh Giới, cuối cùng chính là một kích oanh ra.

Oanh!

Trong nháy mắt, vầng sáng mênh mông cuồn cuộn lao thẳng về phía trước, vô số đàn trùng tộc tức khắc bị diệt sát, chỉ còn lại một chút tro tàn!

Thế nhưng điều này không hề dừng lại, phủ nhận mạnh mẽ và hùng vĩ đến cực điểm kia tiếp tục tiến lên, cuối cùng nhắm thẳng vào con mắt phía sau!

Phốc!

Trong nháy mắt, cho dù cách một mảng lớn Hỗn Độn, cũng có thể cảm nhận được máu tươi chảy ngang!

Cùng lúc đó, Chư Thánh Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần đồng

thời ra tay, các loại thủ đoạn đánh ra, sau đó mới bức thân ảnh ẩn sâu bên trong xuất hiện!

Đó là mấy con cự trùng to lớn đến cực điểm, tản mát khí tức khủng bố, ngang dọc trong Hỗn Độn, cứ như từng Đại Thiên Thế Giới đang du hành!

Và trong số đó, một con chỉ mọc một con mắt độc lớn!

Trên con mắt độc đó có một vết thương không ngừng chảy máu, hiển nhiên chính là do Lăng Tiêu vừa rồi đánh ra.

"Các ngươi... chết chắc rồi!" Giọng nói u tối vang lên trong Hỗn Độn.

Những con trùng tộc kia há miệng, phóng thích khí tức Đại Đạo Cảnh Giới.

Những con trùng tộc này không giống con mà bọn họ đã đánh giết trước đó, hoàn toàn đang ở thời kỳ toàn thịnh, trên người cũng không có bất kỳ ràng buộc nào, thực lực tự nhiên cường hãn vô cùng.

"Quả nhiên ở đây." Thần Nghịch khẽ gật đầu, "Chúng ta đã tìm các ngươi nhiều năm như vậy, giờ đây, các ngươi cũng xem như đã xuất hiện rồi." "Tìm chúng ta?

Chỉ bằng đám phế vật tầng thứ thấp như các ngươi sao?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên, chính là con cự trùng ở giữa có đôi cánh che phủ thương thiên đại địa, khí quản dài, hình dạng giống như một con bướm.

"Đương nhiên!" Lăng Tiêu khóe miệng mỉm cười, "Cảnh giới của các ngươi, bất quá chỉ là Đại Đạo Nhị Tam Trọng Thiên mà thôi." "Thế nhưng các ngươi, lại chỉ có Hợp Đạo Cảnh Giới..." Lại một con cự trùng khác mở miệng, vô số sợi lông màu đỏ tản mát mùi hôi ẩm ướt, trông cực kỳ quỷ dị!

“Thương thế của chúng ta đã sớm lành lặn, sẽ không giống tên ngu xuẩn kia, bị các ngươi đánh bại.” Tu vi hoàn chỉnh, những con cự trùng này không hề coi Lăng Tiêu và các cường giả khác ra gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Hỗn Độn lại lần nữa sinh ra vô số con trùng tộc, chúng từ trong hang ổ bò ra, hung tợn lao về phía Lăng Tiêu.

Chương 1022

Cùng lúc đó, ba con cự trùng Đại Đạo Cảnh Giới kia, cũng đều tự mình bò tới, mục tiêu cũng chính là bọn họ!

Thôn phệ!

Những con trùng tộc này muốn thôn thực Lăng Tiêu và các cường giả khác.

"Vậy thì, hãy để bản thể của ta trợ giúp." Lăng Tiêu mở miệng.

Theo lời Lăng Tiêu dứt, ở sâu trong Trường Sinh Đạo Giới, từng cánh cửa lớn chậm rãi mở ra.

Khóa Giới Chi Môn!

Những cánh cửa lớn này có hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo gia trì, sau khi hoàn thành định vị, đã huyễn hóa ra từng cánh cửa một!

Rắc!!

Nghe thấy cánh cửa "phanh" một tiếng mở ra, một bàn tay duỗi ra.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, tràn đầy cảm giác sức mạnh, cứ như thường xuyên cầm kiếm cầm đao!

Khoảnh khắc tiếp theo, một nam tử khoác trường bào màu kim hồng, khí độ bất phàm bước ra từ trong đó.

Bản thể Lăng Tiêu!

Hắn một tay nắm Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, còn một tay thì nắm Hồng Mông Thánh Kiếm, khí tức mênh mông bành trướng, bước vào trong chiến trường!

Lúc này khắc này, cảnh giới tu vi của Lăng Tiêu rõ ràng đã đạt đến tầng thứ Đại Đạo Cảnh Giới Tam Trọng Thiên.

Khí tức của hắn, lập tức khiến mấy con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới kia cảm nhận được một trận bất an.

"Làm sao có thể, Tiên Đế của phương thế giới này đáng lẽ đều đã chết rồi mới phải, các ngươi làm sao có thể!?" Con cự trùng mọc đôi cánh kia hung tợn mở miệng.

"Ai nói chúng ta là Tiên Đế?

Chúng ta là cường giả Đại Đạo Cảnh Giới." Lăng Tiêu khá khó khăn bước ra từ Khóa Giới Chi Môn, ý niệm khẽ động, liền trực tiếp thu phân thân vào trong cơ thể mình.

Phân thân chỉ có Hợp Đạo Cảnh Giới, chỉ có thể đề thăng chút ít tu vi cho hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu từng bước một đi vào trong Hỗn Độn.

Nơi nào hắn đi qua, vô số trùng tộc cứ như bị sức mạnh cực kỳ đáng sợ nghiền nát, bị rút cạn mọi sức mạnh.

Hắn đến trước mặt ba con cự trùng kia, sau đó vung bản thể Bàn Cổ Cự Phủ!

"Chặn hắn lại!" Con cự trùng giương đôi cánh bay lượn đến, lập tức va chạm tới.

Đôi cánh đó lập tức hiện lên huyền quang mênh mông, phá toái hư không, băng hủy vạn đạo.

Thế nhưng khi va chạm với cây Bàn Cổ Cự Phủ kia, đôi cánh đó cứ như cánh bướm giấy mà bị dễ dàng đánh nát!

"Cái gì!?" Tiếng kinh hô đầy vẻ đau đớn truyền đến.

Và khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu bỗng nhiên duỗi tay ra, Thánh Kiếm mãnh liệt liền bổ ra!

Phốc!

Kiếm quang lạnh lẽo sắc bén, chiếu rọi vạn thiên.

Lăng Tiêu không tu hành kiếm đạo như Thông Thiên, Kiếm Chi Ma Thần, đạo lộ mà hắn tu hành chính là lấy lực phục người!

Trong kiếm quang này cũng là sát khí và sức mạnh cuồn cuộn!

Phốc!

Khoảnh khắc tiếp theo, con cự trùng kia bị trực tiếp bổ đôi từ giữa, vô số huyết nhục bắn tung tóe, dường như muốn từ đó mà ghép lại.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Cổ Phủ Mang tức khắc nổ tung, sức mạnh thuần túy lần nữa bùng phát, phía dưới là cự trùng bị nghiền nát!

"Chỉ bằng ngươi, cũng muốn ra tay với ta?" Lăng Tiêu lạnh lẽo cười nói, cuối cùng một tay nắm lấy, con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới Tam Trọng Thiên kia trực tiếp bị nắm trong lòng bàn tay.

Khoảng cách giữa hai bên vậy mà lại rõ ràng như vậy!

Nhìn thấy cảnh này, hai con cự trùng Hỗn Độn khác lao đến.

Thế nhưng còn chưa đợi hai con cự trùng này ra tay, tốc độ của hai con cự trùng bỗng nhiên chậm lại rất nhiều, cứ như chậm lại nghìn ức vạn lần!

Thời gian trôi chảy!

Thời Thần từng chút một bước ra khỏi Khóa Giới Chi Môn, mạnh mẽ nắm chặt.

Tốc độ lưu chuyển của quang âm tại khoảnh khắc này gần như đình trệ!

Cùng lúc đó, một cánh cửa Khóa Giới Chi Môn mở ra, người còn chưa xuất hiện, một tôn Diệt Thế Đại Ma tản mát khí tức khủng bố bay ra, sau đó bỗng nhiên va chạm với một trong số những con cự trùng!

Oanh!

Con cự trùng kia tức khắc từng tấc từng tấc vỡ vụn, băng hủy vào vô hình.

Cho dù lại phục nguyên, cũng lại từng tấc từng tấc lần nữa bị nghiền nát!

Và khoảnh khắc tiếp theo, Thần Nghịch lúc này mới xuyên qua cánh cửa vỡ nát mà đến!

Đồng dạng là Đại Đạo Cảnh Giới Tam Trọng Thiên!

Cùng lúc đó, Chư Thánh Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần từng tôn một xuất hiện, khí tức khủng bố lan tràn khắp Hỗn Độn.

Con cự trùng còn lại đồng tử co lại, có chút không dám tin nhìn thấy cảnh này.

"Tiên Đế của phương thiên địa này đáng lẽ đều đã vẫn lạc rồi mới phải, bọn họ là cường giả đến từ một phương thế giới Hỗn Độn khác!?" Gần như là tức khắc, con cự trùng này liền đoán ra thân phận của Lăng Tiêu và những người khác.

Thế nhưng đã không kịp rồi.

Lăng Tiêu xử lý con Phi Trùng song cánh đối đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía con còn sống, tùy tay ném một cái, Bàn Cổ Phủ bị hắn trực tiếp ném ra!

Phốc!

Hỗn Độn Chí Bảo dễ dàng phá vỡ thân thể con cự trùng này, lực

lượng khủng bố bùng phát, cường ngạnh nghiền nát con cự trùng này thành thịt nát!

Và đợi đến khi con cự trùng này lần nữa phục nguyên, Lăng Tiêu lại một chưởng vỗ ra, trực tiếp nghiền nát nó thành mảnh vụn, ngay cả nguyên thần cũng không buông tha.

Cùng lúc đó, những đại năng còn lại cũng xông lên, bắt đầu vây giết lũ trùng tộc kia, đại lượng tiêu diệt chúng.

Trong khoảnh khắc, đại lượng trùng tộc bị trực tiếp nghiền nát.

Lăng Tiêu nắm giữ hồn phách của ba con cự trùng kia, mở miệng nói: "Cưỡng ép thu lấy ý chí của bọn chúng đi." Hắn giơ tay ném một cái, liền trực tiếp ném hư ảnh ba con cự trùng kia cho Hậu Thổ.

"Được." Hậu Thổ gật đầu, Lục Đạo Luân Hồi Bàn trong lòng bàn tay khẽ chuyển động, trực tiếp khiến nguyên thần của ba con cự trùng kia hấp thụ vào trong!

Chương 1023

Nguyên thần trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới lập tức khiến Lục Đạo Luân Hồi hơi chấn động, đó vẫn là đang cưỡng ép vận chuyển.

Trong Hồng Hoang và Hỗn Độn, kẻ giỏi nhất thủ đoạn này, không nghi ngờ gì chính là Vu Tộc chiếm giữ Địa Đạo!

Trong khoảnh khắc, thời gian gia tốc.

Nguyên thần của ba con cự trùng kia bị thu lấy, cho dù bọn chúng đã sớm thi triển đủ loại pháp môn, cũng căn bản không thể kháng cự pháp tắc luân hồi không ngừng công kích.

Cùng lúc đó, sâu trong Hỗn Độn.

Một con cự trùng bỗng nhiên mở đôi mắt, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

"Chết rồi, đều chết rồi!" Trong giọng nói của con cự trùng này bỗng nhiên tràn ngập vẻ hoảng loạn.

Nó lay động thân thể, thân thể như rết bò quanh, tiếng nước sông Quang Âm Trường Hà gợn sóng vang lên.

"Để ta xem xem, đã xảy ra chuyện gì." Trùng Thời muốn lợi dụng đạo Quang Âm mà mình tu hành, muốn xem rốt cuộc là cường giả nào đã đến.

"Không đúng, đợi đã!" Trong khoảnh khắc, con cự trùng này hơi lộ vẻ hoảng trương, bởi vì trên Quang Âm Trường Hà một mảnh hỗn loạn, cứ như có người ném đại lượng đá vào trong, nổi lên đại lượng gợn sóng, căn bản không thể xuyên qua trường hà mà nhìn thấy chân tướng.

"Có người đã lợi dụng trường hà, ngăn cản sự chú thị của ta..."

Trùng Thời lập tức hoảng sợ.

Nó nhớ rằng trong Vạn Thần Điện, dường như có một vị cường giả chấp chưởng quang âm, đã đạt đến Đại Đạo Cảnh Giới Thất Trọng Thiên.

"Sẽ không phải là người của Vạn Thần Điện đuổi tới chứ?" Trùng Thời hoảng sợ mà định rời đi.

Đúng lúc này, từng đôi từng đôi ánh mắt nhìn chằm chằm tới, và trong số đó, một vị khí tức càng bành trướng hung ác.

Đại Đạo Cảnh Giới Ngũ Trọng Thiên!

Đó là một con cự trùng cực kỳ giống Trùng Hoàng, trên người có vô số vết nứt, lúc này đang thôn phệ từng cỗ từng cỗ thi thể.

Trùng Thôn!

Nó chết chóc nhìn chằm chằm Trùng Thời, mở miệng nói: "Ngươi sẽ không phải, muốn lén lút rời đi chứ?" "Không, không..." Trùng Thời hoảng trương, vội vàng lắc đầu mở miệng: "Ba tên ngu xuẩn mà chúng ta phái đi đã chết rồi, e rằng có cường địch đã đến." "Cường địch!" Lời vừa dứt, Trùng Thôn bỗng nhiên chảy nước dãi, cứ như cường địch đối với nó mà nói chính là mỹ thực.

"Ở đâu, ở đâu!?" Trùng Thôn vẻ mặt hưng phấn mở miệng. (Ta luôn cảm thấy đám hỗn trướng này sẽ có một ngày ăn thịt ta...

Trùng Thời trong lòng không nhịn được nghĩ.) "Đã có manh mối gì?" Lăng Tiêu bình đạm mở miệng.

Dưới sự gia tốc của thời gian, ba con cự trùng kia đã luân hồi hơn vạn lần, ký ức cũng đồng dạng bị tẩy rửa vô số lần.

"Thành công rồi!" Hậu Thổ khẽ thở dốc một lát.

Tu vi hiện tại của nàng cũng chỉ là Bán Bộ Đại Đạo Cảnh Giới,

muốn khiến ba con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới Tam Trọng Thiên rơi vào luân hồi, cũng tốn rất nhiều công phu.

"Vào thời thượng cổ, những con trùng tộc này xâm lược đến.

Số lượng của bọn chúng rất lớn, tuy thực lực bình thường, nhưng lại gây khó khăn cho những cường giả Tiên Đế nguyên bản của phương thiên địa này." "Những cường giả này từng người một ngã xuống, nhưng cũng để lại rất nhiều phiền toái và vết thương cho lũ trùng tộc kia, đến nỗi lũ trùng tộc kia mãi đến tận bây giờ mới có thể khôi phục." "Trong số những con trùng tộc đó, kẻ cầm đầu là hai con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới Ngũ Trọng Thiên, một kẻ tu hành pháp tắc thời gian, một kẻ tu hành pháp tắc thôn phệ.

Ngoài ra, còn có gần mười mấy con cự trùng Đại Đạo Nhất Nhị Trọng Thiên." Hậu Thổ thao thao bất tuyệt nói ra những tình báo quý giá thu được nhờ luân hồi.

Hai con Đại Đạo Ngũ Trọng Thiên!

Còn có mười mấy con Đại Đạo Nhất Nhị Trọng Thiên!

Chúng cường giả Hồng Hoang nhìn nhau, đều thấy được vẻ ngưng trọng trong đáy mắt đối phương.

Toàn bộ Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới đã trải qua vô số năm tu dưỡng và tu hành, cũng chỉ tập hợp được bảy vị cường giả Đại Đạo Cảnh Giới.

"Các ngươi cảm thấy thế nào?" Hồng Quân chau mày, "Lão đạo cảm thấy có chút không thỏa đáng, e rằng vẫn hơi miễn cưỡng." "Sợ gì chứ!" Lăng Tiêu nhếch môi cười, "Chiến lực của ta và tên đó, đều vượt xa đồng giới.

Lại phối hợp với linh bảo cần thiết của bản thân, khiêu chiến cường giả Ngũ Trọng Thiên, không thành vấn đề." "Còn về mười

mấy con trùng tộc Đại Đạo Nhất Nhị Trọng Thiên kia, đơn giản!" Lăng Tiêu chỉ chỉ những mảnh vụn kia.

"Trong này cũng có sức mạnh thuần túy, mọi người cứ việc tiêu hóa.

Trùng tộc ăn phương thiên địa này, vậy chúng ta sẽ ăn bọn chúng." Nghe lời này, ánh mắt của những người trong Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới còn chưa đột phá đến Đại Đạo Cảnh Giới đều sáng rực lên!

Đại cơ duyên a!

Lần trước viên Đại Đan Hợp Đạo Cảnh Giới Tứ Trọng Thiên kia, đã tạo nên sự thăng cấp tổng thể của Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới!

Có những thứ này tất nhiên có thể tạo ra nhiều cường giả hơn!

"Ta đến!" Thời Thần duỗi một tay ra, lập tức tạo ra một phương không gian gia tốc!

Tốc độ lưu chuyển của quang âm tức khắc tăng nhanh vạn lần!

Sau khi bước vào Đại Đạo Cảnh Giới, phong thái của Thời Gian Ma Thần lúc này mới chân chính hiển hiện ra.

Và sau khi làm xong những động tác này, Thời Thần bỗng nhiên "ồ" một tiếng, "Có người đang rình mò Thời Gian Trường Hà, ta đến thêm chút liệu cho hắn." Lời vừa dứt, Thời Thần bắn ra một đạo lưu quang, lập tức khuấy động toàn bộ Thời Gian Trường Hà, gợn sóng từng tầng từng tầng!

"Được rồi, thời gian đã đủ." Lúc này Thời Thần đã gia tốc lưu tốc thời gian ở đây vạn lần, đủ để chúng cường giả hấp thu những tài nguyên này.

Lăng Tiêu giơ tay vồ một cái, ném những tài nguyên vừa thu thập được vào trong phương thiên địa kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng vị cường giả Hồng Hoang tiến vào trong đó, bắt đầu hấp thu những tài nguyên này.

Lăng Tiêu và các cường giả Đại Đạo Cảnh Giới khác đợi ở bên ngoài, không tranh đoạt.

Thời gian hai bên không ngừng trôi qua, từng cỗ từng cỗ khí tức từ trong đó tản ra, sau đó không ngừng tăng cường.

"Đến rồi!" Lăng Tiêu mắt mạnh mẽ sáng lên, "Cũng khá thú vị, không ngờ ngoài chúng ta ra, kẻ đầu tiên đột phá Đại Đạo Cảnh Giới, vậy mà lại là hắn." Lúc này khắc này, các cường giả khác cũng đều gật đầu.

Trong tích tắc, một luồng kiếm quang màu xanh từ trong đó tản ra, chỉ thấy thân ảnh khẽ lay động, sau đó liền xuất hiện ở bên ngoài.

Đó là một vị cường giả thân mặc thanh y, tay cầm một thanh trường kiếm, thần tình bình tĩnh.

Thanh Liên Thông Thiên!

Ai cũng chưa từng nghĩ tới, hắn là cường giả đầu tiên đột phá Đại Đạo Cảnh Giới ngoài sáu người kia.

"Chúc mừng đạo hữu!" Lăng Tiêu giơ tay hành một lễ, mở miệng nói.

"May mắn, may mắn." Thanh Liên Thông Thiên mở miệng từ chối, nhưng trong lời nói tràn đầy vẻ hân hoan.

Có thể đột phá đến cảnh giới này, tự nhiên là một đại hỷ sự!

Và sau đó, trong phương thiên địa bị quang âm gia tốc kia, lại có một cường giả từ trong đó bước ra.

“Chư vị, hắc!” Thái Nhất thần tình bình tĩnh, từng bước một đi ra, sau đó đến bên cạnh Lăng Tiêu ngồi xuống.

“Đại ca đâu rồi?” Lăng Tiêu mở miệng hỏi một câu.

“Hắn vẫn đang tu hành, ước chừng còn thiếu chút hỏa hầu.” Thái Nhất khẽ lắc đầu.

Chương 1024

Hiện giờ cũng đã triệt để đạt đến tu vi Đại Đạo Nhất Trọng Thiên!

Cùng lúc đó, lại là từng tôn cường giả từ trong đó bước ra.

La Hầu, Sát Lục Ma Thần, Nhân Quả Ma Thần, Kiếm Chi Ma Thần.

Thông qua việc thôn phệ máu thịt của ba con quái vật kia, chúng cường giả đã có đủ lương thực, tu vi thăng tiến nhanh chóng.

Trong khoảnh khắc, lại thêm sáu vị cường giả Đại Đạo Cảnh Giới Nhất Trọng Thiên.

"Đủ rồi, lên đường thôi." Lăng Tiêu lập tức mở miệng.

Thế giới bên ngoài lúc này cũng đã trôi qua mấy năm.

Bọn họ cũng không chắc chắn sâu trong Hỗn Độn có gì.

"Đi." Lăng Tiêu mở miệng thông báo một tiếng, liền dẫn chúng cường giả mênh mông cuồn cuộn tiến về sâu trong Hỗn Độn.

Dưới uy áp của rất nhiều cường giả Đại Đạo Cảnh Giới, Hỗn Độn Hải tức khắc bị đẩy ra, một nhóm cường giả thâm nhập vào trong.

Và lợi dụng ký ức của mấy con cự trùng kia, rất nhanh, bọn họ liền cảm nhận được từng cỗ từng cỗ khí tức cực kỳ cường hãn!

Đại Đạo Trùng Tộc!

"Đến thăm khách, hẳn là phải có lễ phép, để ta ra chào hỏi một tiếng." Lăng Tiêu nhếch môi cười, nắm chặt Bàn Cổ Phủ, bỗng nhiên oanh ra một kích về phía xa.

Oanh!

Phủ nhận có thể dễ dàng hủy diệt Đại Thiên Thế Giới hội tụ xuất ra, trong khoảnh khắc, Lăng Tiêu cuối cùng dường như xuất hiện một tôn hư ảnh Bàn Cổ, cùng hắn đồng loạt ra tay!

Và gần như là tức khắc, đại chúng trùng tộc ở xa bị kinh động, mạnh mẽ quay đầu lại, chết chóc nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

"Gầm!" Tiếng gào thét sắc nhọn vang lên, Trùng Thôn toàn thân bao phủ vảy đen kịt, cực kỳ giống Trùng Hoàng, lập tức ra tay, trực tiếp nhào tới!

Đại Đạo Cảnh Giới Ngũ Trọng Thiên!

Đồng dạng là tu hành Thôn Phệ Đại Đạo!

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Hỗn Độn Phủ Nhận oanh kích lên thân thể nó, chỉ thấy vảy đen kịt từng tầng từng tầng vỡ nát, thần huyết nhỏ giọt xuống phía Hỗn Độn!

Và Trùng Thôn mạnh mẽ há miệng, nuốt chửng những thần huyết mà mình đã làm rơi xuống vào miệng.

"Gầm!" Nó ngẩng đầu gào thét một tiếng, vô số trùng tộc kia lập tức tuân theo mệnh lệnh của nó, đàn trùng mênh mông cuồn cuộn ào ào kéo đến, cứ như muốn nhấn chìm những cường giả này.

"Hắc, bất quá chỉ là một đám lâu nghĩ mà thôi!" Sát Lục Ma Thần lạnh lẽo cười một tiếng, ngay lập tức ra tay, vô số đạo huyết quang Đại Đạo bùng phát, dễ dàng xé nát những trùng tộc kia, hơn nữa còn dung nhập máu thịt thân thể chúng vào trong cơ thể mình!

La Hầu cũng theo đó mà xông lên, không kém chút nào bắt đầu tùy ý đồ sát.

Hai kẻ đều đi trên Sát Lục Đại Đạo, giết càng nhiều, thu hoạch càng nhiều, tu vi cũng càng mạnh!

Vô số trùng tộc dồn dập ngã xuống, và trong chiến trường, chỉ có mấy con trùng tộc Đại Đạo Cảnh Giới mới có thể bảo toàn được tính mạng.

Trong nháy mắt, Lăng Tiêu liền cùng con cự trùng Thôn Phệ Ngũ Trọng Thiên kia giao đấu, hai bên tương hỗ tranh sát, thuần túy là cận thân nhục bác!

Cùng lúc đó, Thần Nghịch thì nhắm vào Trùng Thời!

"Ực!" Trùng Thì nuốt nước bọt, không nhịn được nhìn về phía Thần Nghịch, người đang mặt đầy sát khí, tựa hồ muốn hủy diệt toàn bộ Hỗn Độn Thiên Địa.

"Các hạ, có lẽ..." "Không có gì để nói cả." Thần Nghịch lạnh lùng mở miệng, Đại Ma Diệt Thế chợt lao xuống, mang theo khí tức hủy diệt cực đoan, va thẳng vào Trùng Thì!

"Cản lại!" Gần như ngay lập tức, Trùng Thì đã thiết lập từng tầng từng tầng kết giới Quang Âm trước mặt mình, nhưng chỉ trong chốc lát, những kết giới Quang Âm này đã bị Thần Nghịch mạnh mẽ đánh nát!

Cảnh giới của Thần Nghịch cao hơn Trùng Thì rất nhiều!

Hai bên không ngừng đại chiến, Trùng Thì sử dụng các loại thủ đoạn Quang Âm, hoặc là nghịch chuyển quá khứ, hoặc là triệu hoán tương lai, thậm chí còn muốn trực tiếp xuyên vào khe hở thời gian.

Chiêu số nhiều đến mức khiến Thần Nghịch cảm thấy có chút phiền phức.

Thế nhưng, bên cạnh lại đang đứng một Thời Thần, người từng đạt tới đỉnh phong Thời Gian Pháp Tắc Cửu Trọng Thiên.

"Ta đến giúp ngươi!" Thời Thần đưa một tay ra, cưỡng chế nhiễu loạn bất kỳ hành động nào của Trùng Thì, thậm chí còn dùng cảnh

giới khuấy động Trường Hà Quang Âm, ngăn cản mọi hành động của y!

"Đáng chết!" Lúc này, Trùng Thì muốn khóc mà không ra nước mắt, căn bản không cách nào thoát khỏi tay Thời Thần.

Y không ngừng ra tay, nhưng cơ thể lại từng chút một bị khí tức hủy diệt bao trùm, y có cảm giác nếu mình không tự cứu, e rằng sẽ bị Thần Nghịch đánh chết!

"Không được, không được!" Trùng Thì lúc này hoảng loạn không ngừng, nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự tấn công của Thần Nghịch.

Còn ở một chiến trường khác, các cường giả Đại Đạo cảnh Nhất Trọng Thiên của Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới vừa thăng cấp, lần lượt xông về phía những con trùng tộc Đại Đạo cảnh Nhất Nhị Trọng Thiên kia.

Lượng lớn cường giả tranh đấu, hơn hai mươi vị cường giả Đại Đạo cảnh chém giết lẫn nhau, Hỗn Độn Hải xung quanh cũng tựa hồ phải chịu đả kích hủy diệt, bị phá nát hư không!

Lúc này, cường giả Hợp Đạo cảnh chỉ có thể đánh phụ trợ.

Trận chiến lúc này đang nghiêng hẳn về phía Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Cùng lúc đó, chiến trường kịch liệt nhất không nghi ngờ gì là của Lăng Tiêu và Trùng Thôn!

"Gầm!" Trùng Thôn chợt há to cái miệng khổng lồ, mạnh mẽ xé toạc một mảng huyết nhục trên cơ thể Lăng Tiêu.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu vung Bàn Cổ Phủ, trực tiếp bổ trúng đầu con trùng khổng lồ kia!

Trùng Thôn xé toạc huyết nhục, liều mạng muốn khôi phục trọng

tổ, nhưng chỉ trong chốc lát, y đã phát hiện ra vị trí bị Bàn Cổ Phủ kích thương căn bản không thể phục hồi!

"Phát hiện ra rồi sao?

Nếu nhanh như vậy mà có thể phục hồi, thì năm xưa những Hỗn Độn Thần Ma kia đã sớm khôi phục thương thế rồi!" "Ta giết ngươi!" Trùng Thôn không biết chuyện Bàn Cổ khai thiên tích địa, đánh giết Hỗn Độn Ma Thần, y chỉ nghĩ đến việc giết chết Lăng Tiêu.

Hai bên đại chiến không ngừng, Lăng Tiêu dựa vào mấy món Linh Bảo, cùng sự bảo vệ của Chí Bảo, chịu đựng thương thế, mạnh mẽ đè Trùng Thôn xuống mà đánh.

Phốc!

Lăng Tiêu thi triển Bàn Cổ Chân Thân, mỗi một khối huyết nhục đều tản phát khí tức Lực Chi Đại Đạo, một tay mạnh mẽ ấn chặt đầu Trùng Thôn, bóp nát cái đầu lâu tan nát của y, sau đó chợt vung Bàn Cổ Phủ đánh vào bụng dưới!

Phốc!

Lại là lượng lớn thần huyết văng tung tóe, con trùng này đầy rẫy những cái miệng khổng lồ trên cơ thể không ngừng thôn phệ, thế nhưng Lăng Tiêu tiếp tục ra tay, lại mọc thêm hai cánh tay, không ngừng bắt giữ nhục thân Trùng Thôn, mặc cho những cái miệng khổng lồ kia thôn phệ xé toạc.

"Đứt cho ta!" Lăng Tiêu cười lớn ra tay, cuối cùng còn mạnh mẽ phân Trùng Thôn thành hai nửa, xé nát thành hai mảnh!

Lực Chi Đại Đạo!

Uy lực đứng đầu Tam Thiên Hỗn Độn Pháp Tắc!

Trùng Thôn giãy giụa muốn trọng tổ cơ thể, thế nhưng Lăng Tiêu

liền lại ra những đòn tấn công liên miên bất tuyệt.

Không để lộ dấu vết!

Chương 1025

Cảnh giới cực cao đối với Lực Chi Đại Đạo cho phép Lăng Tiêu dốc toàn bộ sức mạnh, từng chút từng chút một, trút hết lên con súc sinh này, không hề ảnh hưởng đến Hỗn Độn Hải xung quanh dù chỉ một li!

Trong chớp mắt, Trùng Thôn đã bị đánh cho thảm thiết vô cùng, những mảng huyết nhục vừa bị xé ra cũng bị cưỡng ép giật lấy!

Nhìn thấy cảnh này, Trùng Thì, người vẫn đang không ngừng tránh né sự tấn công của Thần Nghịch, sợ đến run rẩy, lập tức mở miệng: "Đợi đã, đợi đã, ta nguyện ý đầu hàng, chỉ cần có thể tha cho ta một mạng!" Đầu hàng?

Thần Nghịch nghe thấy lời này, không hề dao động một ly.

Không tin một cường giả Ngũ Trọng Thiên lại có thể đầu hàng!

Ngay lập khắc, Thần Nghịch ra tay càng lợi hại hơn, gầm gào không ngừng trong Hỗn Độn.

Và đúng lúc này.

Trùng Thì thê khổ mở miệng, "Ta thật sự không có ác ý, cầu xin các ngươi tha cho ta, cho ta đầu hàng đi." "Ta có thể nói cho các ngươi tình báo Trùng Tộc, cầu xin các ngươi tha cho ta một mạng!" Y lải nhải không ngừng, Thần Nghịch chỉ một mực tung quyền.

Và đợi đến khi con trùng tu luyện Thời Gian Chi Đạo này đã hấp hối, Thần Nghịch đang định tung đòn cuối cùng, Thời Thần vội vàng nhảy ra, ngăn chặn đòn tấn công này.

"Không vội, con trùng này có lẽ thật sự muốn đầu hàng chúng ta." "Ngươi vì sao vừa nãy không nói?" Thần Nghịch hơi nhíu mày, mở

miệng nói.

“Lý do không nói, tự nhiên là vì đã đánh cho y phục tùng thì sẽ không có hậu họa.” Thời Thần nhếch miệng cười.

Sau đó nhìn về phía Trùng Thì, mở miệng nói: “Con trùng kia, ngươi muốn đầu hàng chúng ta như thế nào?” “Ta tu luyện Thời Gian Đạo có thể giúp các ngươi tìm kiếm thế giới khác, hơn nữa thực lực của ta cũng đủ, cầu xin các ngươi tha cho ta!” Trùng Thì không ngừng run rẩy.

“Ồ?” Ánh mắt Thần Nghịch lóe lên, phát hiện một vấn đề, mở miệng nói: “Vì sao trên người ngươi chỉ có một cái miệng?” “Ta không có tu luyện Thôn Phệ Đại Đạo.” Trùng Thì run rẩy mở miệng, “Tên đó tu luyện Thôn Phệ Chi Đạo, thôn phệ vạn vật, đáng sợ lắm, sợ bọn chúng thôn phệ cả ta, cho nên ta dứt khoát tu luyện Thời Gian Pháp Tắc.” “Ồ?” Các cường giả xung quanh ai nấy đều lộ ra vài phần hứng thú, tò mò nhìn Trùng Thì, thầm nghĩ, nếu thật sự có thể chiêu nạp một cường giả Ngũ Trọng Thiên, thì quả thực không tệ.

Cùng lúc đó, chiến trường bên phía Lăng Tiêu đã rơi vào đỉnh điểm.

“Chết!” Lăng Tiêu gầm thét một tiếng, một quyền mạnh mẽ đánh trúng cơ thể con trùng khổng lồ Ngũ Trọng Thiên kia.

Sau khi đánh trúng cơ thể, Lăng Tiêu tiếp tục không ngừng, Trùng Thôn kêu khổ không dứt, cơ thể y bị xé toạc từng tấc từng tấc!

“Chết cho ta!” Bàn Cổ Phủ lại lần nữa vung lên, mạnh mẽ đập nát đầu con trùng khổng lồ này!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, con trùng khổng lồ chậm rãi động đậy, Nguyên Thần xuất khiếu, nhưng còn chưa chạy thoát được bao xa đã bị một bàn tay mạnh mẽ túm lấy.

“Ngươi muốn đi đâu?” Lăng Tiêu nhếch miệng cười, tóm lấy Nguyên Thần Trùng Thôn, cùng với lượng lớn huyết nhục, mang y đến trước mặt các cường giả.

“Tốt rồi, có thêm tài nguyên để tiến xa hơn!” Lăng Tiêu nhếch miệng cười, mở miệng nói!

Nhìn thấy cảnh này, Thần Nghịch ánh mắt lóe lên vẻ không thiện ý, lạnh lùng nhìn chằm chằm con trùng Trùng Thì kia, mở miệng nói: “Ngươi tốt nhất là nên nói ra một số điều có giá trị, nếu không tài nguyên mà ta cần để đột phá tới Tứ Trọng Thiên, sẽ lấy từ trên người ngươi!” Ực!

Trùng Thì nuốt nước bọt, sau đó, không chút do dự dốc hết những gì mình biết, bao gồm Vạn Thần Điện, bao gồm tình báo cao tầng Trùng Tộc, và cả việc y làm thế nào để tìm kiếm con mồi trong Trường Hà Thời Gian.

“Thì ra là vậy, điều này quả thực có chút thú vị.” Trong chiến trường, Thời Thần, một trong hai người duy nhất tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, lộ ra vài phần hứng thú, lĩnh ngộ pháp môn thời không mà Trùng Thì vừa giảng giải!

Không lâu sau, Trùng Thì lại nuốt nước bọt, “Ta còn có thể giúp các ngươi tìm kiếm các sự kiện khác trong Trường Hà Thời Gian, chỉ cầu xin các ngươi đừng giết ta.” “Không cần!” Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, sau đó cười nói: “Yên tâm, có lúc trùng sống hữu dụng hơn trùng chết, ta bây giờ muốn phong ấn toàn bộ tu vi của ngươi, có đồng ý không?” “Đồng ý, tuyệt đối đồng ý!” Trùng Thì gật đầu như gà mổ thóc.

Chốc lát sau, từng tầng từng tầng phong ấn đã được thi gia lên cơ thể Trùng Thì.

Thiết lập xong những điều này, Lăng Tiêu khẽ thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói: “Ta phải tu luyện trước, nhanh chóng đề cao tu vi này

lên cảnh giới cao hơn." Nghe thấy lời này, trong mắt Thần Nghịch lóe lên vài phần hiểm độc.

Trùng Thôn là do Lăng Tiêu một mình đánh giết, theo quy tắc mà mọi người đã ước định trước đó, con trùng tộc Đại Đạo Ngũ Trọng Thiên này, tự nhiên cũng là do Lăng Tiêu nuốt gọn.

Những người khác không có tư cách phân chia.

Điều này lập tức khiến Thần Nghịch vô cùng không thoải mái!

Tuy nhiên, vừa rồi Lăng Tiêu và y đã thương lượng một phen, tốt nhất là tạm thời để con trùng này lại.

Cùng lúc đó, những con trùng tộc Nhất Nhị Trọng Thiên còn lại đã bị tiêu diệt hoàn toàn, những thân thể trùng tộc này đều là dược liệu thượng hạng!

"Tiếp tục luyện thành đan dược!" Thái Thanh và các cường giả khác bắt đầu ra tay, số tài nguyên còn lại bắt đầu được luyện thành từng viên đại đan.

Những viên đan này đủ để các cường giả khác tiến hành thăng cấp, thậm chí còn tiến xa hơn.

Lăng Tiêu giơ tay tóm một cái, triệu hồi ra một đoàn Thái Dương Chân Hỏa, bắt đầu chậm rãi luyện hóa nhục thân Trùng Thôn.

Đối với thuật luyện đan, Lăng Tiêu cũng có chút nghiên cứu, lúc này không ngừng luyện hóa, nhục thân Trùng Thôn từng chút một bị luyện hóa.

Tuy nhiên lúc này y chỉ dùng thủ đoạn thô sơ nhất, chưa luyện hóa thành đan dược thực sự!

Y còn phải nhanh chóng thôn phệ triệt để phần sức mạnh này.

Lại hai nghìn năm thời gian trôi qua, các cường giả Hồng Hoang

Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới lập tức được hưởng lợi lớn, lại có thêm bốn người thăng cấp lên Đại Đạo cảnh giới!

Ngoài ra, còn có ba người đột phá đến cảnh giới Nhị Trọng Thiên.

Về phần Lăng Tiêu, người thu hoạch được phần bảo vật lớn nhất, thông qua việc thôn phệ Trùng Thôn, và Lực Chi Đại Đạo của phương thiên địa này, tu vi lại lần nữa bạo tăng, đạt tới cảnh giới Tứ Trọng Thiên!

Tu vi của y cũng đạt tới đỉnh phong của toàn bộ Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới!

Lúc này, các cường giả đều đã tiêu hóa xong, sau đó dưới sự dẫn dắt của Lăng Tiêu, lại một lần nữa tìm thấy Trùng Thì.

"Các ngươi muốn làm gì, ta sẽ toàn lực phối hợp, chỉ cần không ăn thịt ta!" Trùng Thì mặt đầy sợ hãi, dường như bị thôn phệ là điều y sợ hãi nhất.

"Yên tâm, sẽ không giết ngươi, chỉ cần ngươi truyền một tin." "Truyền tin?

Truyền cho ai?" Trùng Thì không nhịn được mở miệng nói.

"Đó là Trùng Hoàng!" Lăng Tiêu nhếch miệng cười, mở miệng nói.

"A?" Trùng Thì lập tức ngẩn người ra. ...

Chỉ trong chốc lát, Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới.

Oanh!

Trùng Hoàng dốc toàn lực, mạnh mẽ đẩy Vạn Thần Điện ra khỏi Hỗn Độn Đại Thế Giới của mình, toàn thân đã đầy rẫy trọng thương, thảm hại tột cùng.

Y một mình chống hai, đã phải trả một cái giá lớn, miễn cưỡng

mới đẩy lùi được hai vị cường giả đồng cấp Cửu Trọng Thiên kia ra khỏi Đại Thiên Thế Giới của mình.

Tuy nhiên, đây chỉ là tạm thời.

Đợi đến khi hai vị cường giả Cửu Trọng Thiên kia lại tìm được cơ hội, sẽ lại xâm nhập vào đó!

Nhưng cái giá phải trả cũng đủ để Trùng Hoàng hận đến mức muốn ăn tươi nuốt sống vài nghìn năm!

Và đúng lúc y đang giận dữ không thôi, chuẩn bị thôn phệ thi thể của các cường giả Vạn Thần Điện kia.

Thì ngay lúc này, một con trùng đưa thư bò tới, vội vàng đến trước mặt vị Trùng Hoàng này.

"Thủy Tổ, bên Trùng Thì có tin tức rồi." "Tin tức gì?" Trùng Hoàng miễn cưỡng phấn chấn tinh thần một chút, mở miệng nói.

"Trùng Thì nói đã gần giải quyết xong phương thế giới đó rồi, phương thế giới đó dường như xuất hiện một Khí Vận Chi Tử, thực lực đã đột phá, đạt tới cảnh giới Lục Trọng Thiên, bọn họ không phải đối thủ." "Cho nên hy vọng ngài có thể phái khiển cường giả Lục Trọng Thiên, Thất Trọng Thiên qua giúp đỡ!" "Đến lúc đó bọn họ sẽ có thể mang toàn bộ vật tư của thế giới Hỗn Độn đó cống hiến cho ngài!" Nghe thấy lời này, Trùng Hoàng rơi vào sự nghi hoặc.

Chương 1026

Chiến sự trước mắt vẫn vô cùng gay cấn, nếu không, y đã trực tiếp ngự giá thân chinh, đích thân đi ăn sạch sành sanh những cường giả kia.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại là không thể!

Trùng Hoàng không thể đảm bảo, ngay khoảnh khắc mình rời đi, hai kẻ địch kia sẽ không xông vào lại, hủy diệt đại bản doanh của mình!

Tuy nhiên, lúc này đại chiến sắp nổ ra, cường giả Lục Trọng Thiên, Thất Trọng Thiên thực sự khó mà rời đi được.

Trầm tư một lát, Trùng Hoàng nghiến răng, mở miệng nói: "Mang Trùng Thú, Trùng Vân qua đây, bảo bọn chúng đi đến phương Hỗn Độn Đại Thế Giới kia." "Vâng, Thủy Tổ." Trùng Thú, Trùng Vân là hai vị cường giả Lục Trọng Thiên có thực lực siêu phàm trong Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới.

Trùng Hoàng cho rằng dù Khí Vận Chi Tử có mạnh đến mấy, cũng không phải đối thủ của hai con này.

Chỉ trong chốc lát, hai con trùng này liền hành động dọc theo con đường Trường Hà Thời Gian, phải trả không ít cái giá, mới miễn cưỡng chống chịu được sự xói mòn của thời gian, bò đến phương Hỗn Độn Đại Thế Giới kia!

Hai con trùng khó khăn lắm mới lên bờ, khí tức đều tổn thất không ít, bọn chúng đang chuẩn bị liên lạc với Trùng Thì, và khôi phục một chút rồi lại đi tác chiến, đột nhiên nhìn thấy bên bờ Trường Hà Thời Gian, đang đứng mấy bóng người!

Lăng Tiêu, Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần...

Gần như toàn bộ những kẻ khó nhằn của Hồng Hoang đều ở đây!

"Mọi người cùng lên!

Đừng nói gì về đạo nghĩa giang hồ với lũ tà ma ngoại đạo này!" Lăng Tiêu là người đầu tiên xông lên, vung Bàn Cổ Phủ, chợt va vào hai con trùng tộc Lục Trọng Thiên kia.

Ngay lập tức, Hỗn Độn Chí Bảo lại hiển uy năng, trực tiếp đánh nát giáp ngực của một con trùng!

Phải biết rằng hai con trùng này đã phải trải qua muôn vàn khó khăn, mới miễn cưỡng bò lên được, lúc này tu vi đã suy yếu đi không ít, còn chưa kịp khôi phục, lập tức bị đoàn người Hồng Hoang nửa đường tập kích!

Cùng lúc đó, Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ và các cường giả khác cũng vây quanh, điên cuồng vây đánh!

"Đáng chết, tại sao bọn chúng biết chúng ta sẽ lên bờ ở đâu!" "Tại sao vết thương do bảo vật gây ra lại không thể lành lại!" "Ta ăn tươi nuốt sống các ngươi!" ...

Hai con trùng kia điên cuồng giãy giụa, liều mạng tranh đấu, mà vết thương trên người chúng ngày càng nhiều, thương thế ngày càng nặng.

Ngay trong lúc tranh đấu, hai con trùng kia chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang nhìn chằm chằm bọn chúng từ xa.

Trùng Thì!

Gần như ngay lập tức, hai con trùng này đã hiểu ra, Trùng Thì đã bán đứng bọn chúng!

"Trùng Thì, lão tử nhất định phải ăn tươi nuốt sống ngươi!"

“Ngươi tuyệt đối đừng để chúng ta tìm được cơ hội!” Hai con trùng này gần như phát điên, sau đó bản năng liền muốn lại rơi vào Trường Hà Thời Gian để chạy trốn về!

“Muốn đi thì đã hỏi ta chưa!?” Thời Thần đưa tay ra, tu vi Đại Đạo cảnh Nhị Trọng Thiên bạo phát, sau đó khiến Trường Hà Thời Gian dấy lên sóng thần cuồn cuộn!

Với tu vi hiện tại của y, một chọi một tuyệt đối không phải đối thủ.

Nhưng nếu ở trong Trường Hà Thời Gian, y có thể thực hiện nhiều thao tác.

Trường Hà Thời Gian dấy lên vô số con sóng, cuồn cuộn mãnh liệt, rì rào vang dội.

Trùng Vân, Trùng Thú hai con trùng khổng lồ lập tức không thể tiến thêm một bước.

Trường Hà Thời Gian không dễ dàng xâm nhập như vậy.

Nếu Trường Hà Thời Gian thuận dòng không sóng gió, bọn chúng còn có thể từ từ di chuyển, tức là sẽ phải trả một cái giá nhất định, nhưng vẫn có thể thoát ra được.

Nhưng bây giờ Trường Hà Thời Gian đã bị Thời Thần dấy lên sóng thần cuồn cuộn, nếu bọn chúng muốn rời đi nữa, thì e rằng sẽ phải chấp nhận cái giá bị chết chìm!

“Thay vì chết chìm trong Trường Hà Thời Gian, chi bằng chúng ta cùng nhau phản kích lại!” “Tốt!” Hai con trùng khổng lồ lập tức phản ứng, mạnh mẽ xông tới, lúc này trên người bọn chúng đều đang ẩn chứa Hỗn Độn Thôn Phệ Pháp Tắc!

“Hừ, quả đúng là một lũ trùng không có não.” Lăng Tiêu lạnh lùng nói, một tay nắm chắc Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, xông lên phía trước

lại bổ một nhát!

Cùng lúc đó, các Đại Năng Hỗn Độn Ma Thần khác cũng theo sát phía sau, khi Lăng Tiêu mạnh mẽ chống lại hai con trùng khổng lồ Đại Đạo cảnh Lục Trọng Thiên, bọn họ không ngừng lén lút ra tay, âm thầm tấn công.

Những đòn tấn công Nhất Nhị Trọng Thiên không gây ra thương thế quá lớn cho con trùng khổng lồ kia, nhưng lại không ngừng không dứt, gây ra thương thế trên người chúng.

Người chủ công thực sự vẫn là Lăng Tiêu, Thần Nghịch.

Lực Chi Đại Đạo và Hủy Diệt Đại Đạo đều là những thủ đoạn giỏi nhất trong việc phá diệt sát phạt!

Lý do mà đa số trùng tộc trong Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới đều tu luyện Thôn Phệ Chi Đạo, nguyên nhân đều là vì vị Trùng Hoàng kia!

Khi xuất hiện một cường giả Cửu Trọng Thiên!

Các cường giả khác bản năng đi theo con đường đã thành công, nhưng càng đi theo con đường thành công của người khác, thì càng không thể đi ra con đường của chính mình!

Vị trí Cửu Trọng Thiên Đại Đạo của một thế giới Hỗn Độn đều có hạn!

Sau khi Trùng Hoàng chiếm giữ vị trí Cửu Trọng Thiên của Thôn Phệ Đại Đạo, các cường giả khác, muốn đột phá nữa là điều không thể, trừ phi Trùng Hoàng vẫn lạc!

Nhưng điều này cũng là không thể!

Trừ phi có ngoại địch xâm lăng.

Hai con trùng khổng lồ không ngừng lợi dụng các loại Thôn Phệ

Đại Đạo, nhưng Lăng Tiêu đã sớm có chuẩn bị.

Dù sao thì bên Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới này còn có Thôn Phệ Ma Thần!

Đối với những thủ đoạn này của bọn chúng tự nhiên là rõ như lòng bàn tay!

Phải biết rằng Thôn Phệ Ma Thần năm đó là tồn tại cùng cấp bậc với Trùng Hoàng.

Tuy nhiên trong Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới, Cửu Trọng Thiên cũng không phải mạnh nhất, cường giả mạnh nhất là Bàn Cổ, người đã đột phá mọi giới hạn!

Dưới sự vây công của các cường giả, hai con trùng khổng lồ kia dần dần bị áp chế, thương thế trên người chúng cũng không ngừng tăng lên!

Dù bọn chúng dùng các loại thủ đoạn thôn phệ Hỗn Độn, thậm chí xé nát Ma Thần chân thân, cũng không thể chữa lành thương thế của mình dù chỉ một chút.

Oanh!

Bên bờ Trường Hà Thời Gian, hai bên đại chiến không ngừng, thương thế của hai con trùng khổng lồ kia quá nghiêm trọng, vốn dĩ đã bị Trường Hà Thời Gian xói mòn, thực lực bản thân đã không đủ.

Liên tục đại chiến vài năm sau, hai cường giả Đại Đạo cảnh Lục Trọng Thiên này mới triệt để ngã xuống, mất đi bất kỳ sinh cơ nào!

"Thành công!" Lăng Tiêu nhếch miệng cười, vô cùng hân hoan.

Các cường giả chân chính của Hồng Hoang Hỗn Độn Thế Giới vượt xa các thế giới Hỗn Độn khác, vì sao không thể phát triển lên được?

Nguyên nhân không gì khác!

Thật sự là sói nhiều thịt ít!

Nếu có một người có thể triệt để thống nhất Hồng Hoang, thôn phệ tất cả sức mạnh, thực lực e rằng đã quay trở lại Đại Đạo Cửu Trọng Thiên.

Nhưng lại không ai có thể làm được, và các phe còn kìm hãm lẫn nhau.

Ví dụ như vị Tổ Thần của thế giới Thần Ma kia, thôn phệ tất cả, e rằng phương thế giới Hỗn Độn đó kém xa Hồng Hoang, y cũng đã bước vào tầng thứ Tam Trọng Thiên cảnh giới Đại Đạo.

Chương 1027

Và giờ đây, Trùng Tộc Đại Thế Giới chính là tài nguyên của bọn họ!

Hai cường giả Lục Trọng Thiên kia ngã xuống đất, đã hoàn toàn mất đi sức phản kháng.

"Rất tốt!" Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên, hai tay cầm Bàn Cổ Phủ, từng bước từng bước tiến lên, mở miệng nói: "Ta đến chia thịt đây." Đến cảnh giới cường giả như vậy mà lại nói "chia thịt", nhưng Lăng Tiêu vẫn nói như vậy, giống hệt như phàm nhân đang chia sẻ chiến lợi phẩm!

Các Đại Năng Hồng Hoang đều vô cùng phấn khích, đặc biệt là Thần Nghịch.

Các cường giả đã thương lượng không giết Trùng Thì, để bù đắp cho Thần Nghịch, cho nên lần chia sẻ chiến lợi phẩm này sẽ dành riêng một phần để bồi thường.

Lăng Tiêu hai tay cầm Bàn Cổ Phủ, không ngừng bổ chém, hai con trùng khổng lồ Đại Đạo cảnh Lục Trọng Thiên kia trực tiếp bị phân thây, chỉ bằng thân thể của bọn chúng, làm sao có thể địch lại Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ?

Chỉ trong chốc lát, hai con trùng khổng lồ kia đã chết không thể chết hơn được nữa.

"Chư vị tu luyện!" Lăng Tiêu cất tiếng nói vang, nghiễm nhiên đã thành dáng vẻ thủ lĩnh của các phe.

Thần Nghịch lạnh lùng hừ một tiếng, không phản đối, y bây giờ muốn nhanh chóng thôn phệ sức mạnh, để tu vi của mình đề cao đến

cảnh giới sánh ngang Lăng Tiêu.

"Vậy, vậy ta phải làm sao đây!?" Trùng Thì sắc mặt khó coi, không nhịn được mở miệng nói.

Y vô cùng sợ hãi đám người này sẽ thôn phệ mình.

Điều y sợ hãi nhất chính là bị người khác thôn phệ.

"Phát chiến báo, cứ nói là chiến sự bên này giằng co, khó phân thân, nhưng có hy vọng rất lớn có thể giành chiến thắng." Lăng Tiêu cất tiếng nói vang.

Bọn họ bây giờ cần thời gian để tiêu hóa tài nguyên, đề thăng thực lực, tự nhiên không thể để Trùng Hoàng tiếp tục phái người qua.

"Được được được!" Trùng Thì thở phào nhẹ nhõm, sau đó dưới sự giám sát của Thời Thần, đã phát một bản "chiến báo đại bản doanh của phe ta đang rất tốt". ...

Trùng Tộc Hỗn Độn Thế Giới.

Trùng Hoàng nhìn bức thư đến từ Trường Hà Thời Gian, lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Tốt tốt tốt, thật sự là quá tốt!" Nếu cứ thế này mà có thể diệt sát phương thế giới Hỗn Độn kia, để y có đủ thức ăn để bổ sung, không nghi ngờ gì, y sẽ có thể tuyệt đối cản lại Vạn Thần Đại Thế Giới, và còn có thể phản công trở lại!

Thế nhưng y không biết, hai vị cường giả Lục Trọng Thiên mà y phái đi, đã trở thành thức ăn của chư thánh Hồng Hoang và Hỗn Độn Ma Thần.

Sau đó lại gần ba nghìn năm trôi qua.

Lăng Tiêu đã tiêu hóa xong phần tài nguyên của mình, tu vi đã đề thăng đến cảnh giới khủng bố Ngũ Trọng Thiên!

“Nếu như ta hiện tại ra tay, ta có chắc chắn có thể một mình đánh chết hai con trùng khổng lồ đó!” Khóe miệng Lăng Tiêu mạnh mẽ nhếch lên.

Theo y được biết, một phương thế giới trùng khổng lồ lúc ban đầu không chỉ có trùng khổng lồ, chỉ là vị Trùng Hoàng kia quá nghịch thiên, đã ăn cả những Hỗn Độn Ma Thần khác, ngay cả những Hỗn Độn Linh Bảo kia cũng không tha!

Và chỉ có một kiện Hỗn Độn Chí Bảo bẩm sinh của Trùng Hoàng còn sót lại.

Điều đó cũng có nghĩa là, trong Trùng Tộc Đại Thế Giới, chỉ có Trùng Hoàng là cường giả có bảo vật, còn những người khác đều là tay trắng!

Mà ở Hồng Hoang, nơi lưu giữ lượng lớn bảo vật từ thời Hỗn Độn Ma Thần, nếu cảnh giới tu vi không chênh lệch quá lớn, hoàn toàn có thể nghiền ép.

Sau đó lại gần nghìn năm thời gian trôi qua, các cường giả cũng lần lượt tiêu hóa sạch tài nguyên của mình.

Thần Nghịch cũng đột phá, đột phá đến đỉnh phong Đại Đạo Tứ Trọng Thiên!

Vận Mệnh, Hồng Quân, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần, Lục Tuyết Ly, Sinh Tử cũng lần lượt đột phá đến tầng thứ Tam Trọng Thiên.

Rất nhanh Lăng Tiêu lại tìm thấy Trùng Thì, “Nhanh, lại phát thêm một bức thư nữa, cứ nói là khí vận thiên địa phát sinh bạo phát, cục diện lại lần nữa bất ổn.” Trùng Thì: “A?” “Cái gì, còn cần ta phái khiển Trùng Thú!?” Trong Hỗn Độn Trùng Tộc Đại Thiên Thế Giới, Trùng Hoàng nhìn nội dung bức thư kia, lập tức nổi trận lôi đình!

Trùng Thì đã lại một lần nữa gặp phải cảnh khốn cùng, thậm chí

Trùng Thú, Trùng Vân đã gần như không thể chống đỡ được nữa.

Trùng Hoàng bản năng không muốn tin.

Tuy nhiên, y lại nhìn thấy cảnh tượng trong bức thư này, đang hiển thị hai con trùng khổng lồ mà y phái đi đang bị nhiều cường giả vây công.

Những cường giả này cầm các loại bảo vật vô cùng kỳ lạ, mà y chưa từng thấy bao giờ.

Đương nhiên, những hình ảnh này tự nhiên đều là do Lăng Tiêu ngụy tạo ra.

Nhưng tiếc là Trùng Hoàng không thể đích thân vượt qua càn khôn, nếu không, khi cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên rời đi, chắc chắn sẽ bị Vạn Thần Điện bên ngoài thế giới trùng tộc phát giác.

Đến lúc đó y không những không được lợi ích, ngược lại còn bị đánh chiếm bản doanh!

"Đáng chết!" Trùng Hoàng nghiến răng ken két, gầm thét mở miệng: "Trùng Thú, ngươi đến đây cho lão tử!" "Vâng, phụ thân!" Lời vừa dứt, một con trùng khổng lồ dường như được ngưng tụ từ vô số cái miệng khổng lồ xuất hiện trước mặt Trùng Hoàng.

Đây là một cường giả Thất Trọng Thiên của Thôn Phệ Đại Đạo.

Cũng là một trong số ít những người chưa bị thôn phệ chết của Trùng Hoàng lúc này.

"Ngươi đi một chuyến Trường Hà Thời Gian, đi diệt các cường giả của phương thế giới kia cho ta!" "Vâng!" Trùng Thú gật đầu, sau đó cảm ứng Trường Hà Thời Gian, bước vào trong đó, ngược dòng đi đến Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới nơi Lăng Tiêu đang ở.

Và ngay khi Trùng Hoàng định giúp Trùng Thú một tay, để y có thể

nhanh chóng đột phá Trường Hà Thời Gian, thuận dòng mà đi xuống, thì từ trong đó chợt vang lên từng trận oanh minh!

Oanh long long!

Trong khoảnh khắc, khe nứt thiên địa đã lành lại lại một lần nữa mở ra, chỉ thấy một cung điện khủng bố từ trong đó bước ra!

Vạn Thần Điện!

"Lão già, ta lại đến rồi!" Hai vị cường giả Cửu Trọng Thiên kia lại một lần nữa phá nhập phương thiên địa này, muốn giành được tất cả tài nguyên của phương thiên địa này.

"Đến đây!" Trùng Hoàng nhất thời cũng không kịp giúp đỡ nữa, gầm thét một tiếng, liền như trước đó trực diện đối đầu với kẻ địch!

Và ngay lúc này, từ xa trong Vạn Thần Điện, vạn thần lâm lập, từng đạo từng đạo bóng người xuất hiện ở nơi này!

Hai người ngồi ở trên cùng, một người tản ra Lôi Đình Đại Đạo, người kia thì tản ra Thổ Chi Đại Đạo!

Đây chính là hai vị Thần Vương hiện tại của Vạn Thần Điện!

Cùng lúc đó, sau khi bọn họ phá nhập phương Đại Thiên Thế Giới này, chợt phát hiện một số dao động trên thế gian!

"Dường như có trùng tộc xâm nhập vào Trường Hà Thời Gian!" Thân ảnh khổng lồ như mây sấm, toàn thân lượn lờ tia sét kia mở miệng.

"Không sai." Khoảnh khắc tiếp theo, một thân ảnh phiêu diêu hư ảo bước ra.

"Quả thật là vượt qua thiên địa mà đi, người đi, dường như là một cường giả Thất Trọng Thiên." Thất Trọng Thiên?

Nghe thấy lời này, tất cả các thần linh có mặt đều trong lòng chấn

động.

Cường giả Thất Trọng Thiên dù ngay cả trong chiến trường hiện nay, cũng có thể vãn hồi cục diện!

Mà những cường giả này, lại bị phái đi đến Trường Hà Thời Gian!

Điều này có ý nghĩa gì?

Chương 1028

Các thần linh này lập tức hiểu ra lũ trùng tộc này lại phát hiện ra một phương thế giới Hỗn Độn!

Nghe thấy lời này, thân ảnh người phụ nữ tản ra Thổ Chi Đại Đạo mở miệng: "Có cách nào để đi theo không, chúng ta tuyệt đối phải phá hủy âm mưu của lũ trùng tộc này!" "Có!" Vị Thời Gian Chi Thần kia mở miệng nói, "Ta bây giờ có thể dẫn người đuổi theo!" Lời nói của y tràn đầy tự tin!

Thực ra không có gì lạ, tu vi của vị Thời Gian Chi Thần này rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Thất Trọng Thiên!

"Tốt, ngươi dẫn hai vị cường giả Lục Giai đi truy đuổi, nhất định phải giết chết con trùng đó, nếu có thể thôn tính phương thiên địa đối diện kia, tất sẽ có trọng thưởng!" "Tốt!" Thời Gian Chi Thần lập tức gật đầu, giơ tay vẫy một cái, Trường Hà Thời Gian liền xuất hiện trước mặt y!

Khoảnh khắc tiếp theo, Thời Gian Chi Thần liền dẫn theo hai vị cường giả Lục Trọng Thiên xông vào Trường Hà Thời Gian, thuận theo khí tức đi truy đuổi Trùng Thú. ...

Cùng lúc đó, trong một Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới khác.

Lăng Tiêu và các cường giả khác khoanh chân ngồi bên bờ Trường Hà Thời Gian, chờ đợi Trùng Giới mang đồ ăn tới, à không, là chờ đợi cường địch đến!

Và đúng lúc này, Trùng Thì toàn thân run rẩy, mở miệng nói: "Đến rồi đến rồi, đó là một cường giả Thất Trọng Thiên, còn tu luyện Thôn Phệ Đại Đạo!" Nghe thấy lời này, các cường giả ai nấy đều mắt sáng như sao!

“Đợi đã!” Thời Thần chợt mở miệng, trực tiếp ngăn chặn các cường giả.

“Ngươi có ý gì?” Dương Mi Lão Tổ mở miệng hỏi.

“Trừ con trùng tộc Thất Trọng Thiên kia ra, Trường Hà Thời Gian không thể nói cho ta biết, phía sau còn có thứ gì đó đang đuổi theo!” Còn có thứ gì đó!?

Các cường giả nhìn nhau một cái, Lăng Tiêu đề nghị mở miệng: “Hay là chúng ta giả vờ yếu thế trước?” “Tốt!” “Diễn một lúc đã.” Các cường giả đều gật đầu, sau đó thu liễm khí tức bản thân, cất tất cả các loại Linh Bảo và Chí Bảo trên người đi.

Chỉ trong chốc lát, một vật thể khổng lồ, từ thượng nguồn Trường Hà Thời Gian xa xôi trôi dạt đến!

Trùng Thú!

Hoa Lạp Lạp!

Trường Hà Thời Gian nổi sóng, Trùng Thú bò ra khỏi sông, giũ bỏ khí tức Thời Gian Đại Đạo trên người, lập tức nhìn thấy Lăng Tiêu và các cường giả khác.

“Nhiều món ngon quá!” Y nhìn ra được, trong số những ‘thứ nhỏ’ này, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Ngũ Trọng Thiên, y lại là Thất Trọng Thiên!

Những ‘thứ’ này đối với y mà nói cũng chỉ là thức ăn mà thôi!

Khoảnh khắc tiếp theo, Trùng Thú liền trực tiếp xông ra, va thẳng vào Lăng Tiêu, người mạnh nhất.

“Cút!” Lăng Tiêu gầm thét mở miệng, vung nắm đấm, khí tức Lực Chi Đại Đạo chợt bạo phát, một quyền đánh vào cơ thể con trùng khổng lồ này!

Cát Sát Cát Sát!

Vẩy vỡ vụn, con trùng khổng lồ này bay ngược ra, nhưng y lại chống cự được, những đòn này tự nhiên vẫn không làm y bị thương.

"Đến đây đến đây, chúng ta tiếp tục ra tay!

Để ta xem thức ăn có thể mạnh đến mức nào!" Trùng Thú không nhịn được nuốt nước bọt, xông lên!

Ngay lập tức, không sử dụng bất kỳ bảo vật nào, không sử dụng thần thông cường hãn nào, các cường giả cũng chỉ có thể đảm bảo bản thân không bị ăn thịt mà thôi.

Và ngay lúc này, cục diện của Trùng Thú vô cùng tốt, y thậm chí còn lười để ý Trùng Thì đã đi đâu.

Và đúng lúc này, Trường Hà không ngừng cuồn cuộn, ba bóng người chợt từ thượng nguồn Trường Hà Thời Gian trôi dạt đến!

Thời Gian Chi Thần!

Phong Chi Thần!

Hỏa Chi Thần!

Ba bóng người kia trực tiếp xông tới, vừa nhìn đã thấy thế giới Hỗn Độn bên bờ, trong mắt lập tức hân hoan tột cùng.

"Tốt tốt tốt, quả nhiên là có thế giới mới!" Bọn họ vô cùng phấn khích, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ chiếm giữ phương Hỗn Độn Đại Thế Giới này mà không quay về Vạn Thần Điện.

Nhưng dù thế nào đi nữa.

Bọn họ cũng phải giết chết con Trùng Thú kia trước!

"Là ngươi!?" Trùng Thú lập tức kinh hãi, sau đó trong mắt tràn đầy bạo nộ.

“Không sai!” Thời Gian Chi Thần dẫn theo hai vị cường giả Lục Trọng Thiên lên bờ, lập tức nhìn thấy chiến trường, nhưng y không để ý đến Lăng Tiêu và những người đang bị đánh ép.

“Chắc là thổ dân của phương thế giới này, không sao, cứ đối phó với con trùng kia trước đã!” Lời vừa dứt, Thời Gian Chi Thần liền thi triển các loại sát chiêu, thời gian vào khoảnh khắc này trở nên ngưng đọng.

“Hỗn trướng!” Trùng Thú lập tức bạo nộ, đây đã không phải lần đầu y động thủ với Thời Gian Chi Thần.

Tuy nhiên, y cũng biết mình muốn thoát khỏi trạng thái này, cũng không phải chuyện bình thường.

Cùng lúc đó, hư không chợt phóng ra Trường Hà Thời Gian, cuồn cuộn mãnh liệt, rộng lớn vô biên, trong nháy mắt đã đánh trúng Trùng Thú!

Nếu không có sự giúp đỡ của cường giả thời gian, muốn vượt qua Trường Hà Thời Gian tự nhiên phải trả cái giá!

Mà cường giả thời gian đỉnh cấp, tự nhiên có thể vận dụng uy lực của dòng Trường Hà này!

Lăng Tiêu và các cường giả Hồng Hoang Hỗn Độn Thế Giới sở dĩ có thể vượt qua các thế giới, tự nhiên là nhờ Thời Thần ra tay.

Và lúc này, thấy hai bên đã đánh nhau, Lăng Tiêu và các đồng bạn nhìn nhau một cái, sau đó chậm rãi lùi lại.

Bọn họ đánh nhau mặc bọn họ.

Chúng ta xem kịch!

Đây chính là tâm tư của bọn họ lúc này.

Và quả nhiên, những cường giả Thất Trọng Thiên kia không hề để

mắt đến những cường giả Ngũ Trọng Thiên trở xuống của bọn họ.

Hai bên lập tức đánh nhau vô cùng kịch liệt.

"Kẻ bại tướng dưới tay, ngươi nghĩ lần này mang theo hai kẻ Lục Trọng Thiên là có thể cản được ta sao?" Trùng Thú lập tức bạo nộ, trong miệng thôn phệ tất cả, thậm chí còn hút cả dòng nước Trường Hà Thời Gian.

"Đến đây!" Thời Gian Chi Thần lạnh lùng cười một tiếng, "Trước đây ta bại dưới tay ngươi ở đâu, chẳng qua là vì ngươi có ưu thế sân nhà mà thôi, bây giờ mọi người đều không có, ai sợ ai chứ!" Lời vừa dứt, vị Hỏa Chi Thần kia liền ngự xe lửa Đại Đạo ra tay, lượn lờ ngọn thánh hỏa rực rỡ bùng phát mãnh liệt, hóa thành một phương Đại Thiên Thế Giới trực tiếp va thẳng vào Trùng Thú!

Con trùng khổng lồ này mạnh mẽ chống chịu, sau đó còn nuốt gọn ngọn lửa này!

Y vừa chịu đựng ngọn lửa thiêu đốt, vừa thôn phệ ngọn lửa!

"Cuồng phong, đến!" Vị Phong Chi Thần kia cũng dang rộng hai tay, cuồng phong có thể dễ dàng hủy diệt thế giới thiên địa càn quét đến, ngay cả hư không xung quanh Hỗn Độn này cũng bị từng tấc từng tấc hủy diệt!

Các cường giả Đại Đạo cảnh chém giết tranh đấu, khủng bố vô cùng!

Vị Thời Gian Chi Thần kia thì thỉnh thoảng ra tay, từng chút từng chút thi triển sức mạnh, lợi dụng Trường Hà Quang Âm, không ngừng tấn công Trùng Thú!

Ba chọi hai!

Thương thế trên người Trùng Thú nhanh chóng tăng lên, thậm chí vì lý do thời gian hỗn loạn, thương thế trên người y tích lũy nhanh

chóng một cách bất thường!

Chương 1029

"Không được, tuyệt đối không được!" Lăng Tiêu, Thần Nghịch và những người khác lập tức sốt ruột!

Nếu Thời Gian Chi Thần thật sự tiêu diệt Trùng Thú, thì bọn họ e rằng sẽ phải tốn sức!

"Ra tay!" Thời Thần gật đầu, cuối cùng lập tức tìm đến Trùng Thì.

"Ngươi muốn làm gì!?" Trùng Thì vô cùng sợ hãi mở miệng.

"Muốn dùng nhục thể của ngươi, đừng nói nhảm nữa!" "Muốn ăn thịt ta!?" Trùng Thì lập tức hoảng sợ tột cùng, bản năng liền muốn chạy, nhưng trên người y đã bị đặt đủ loại phong ấn, căn bản không thể thoát được.

"Ai muốn ăn thịt ngươi, cho ta mượn dùng một chút, đến lúc đó trả lại ngươi!" Thời Thần lập tức mở miệng, sau đó cưỡng ép chiếm giữ nhục thân Trùng Thì!

Đây cũng là một quân bài tẩy của bọn họ!

Trùng Thì là cường giả Đại Đạo Tứ Trọng Thiên, đương nhiên dù Thời Thần chỉ có Nhị Trọng Thiên, cũng có thể cưỡng ép áp chế y!

Nguyên nhân không gì khác, Thời Thần dù thế nào đi nữa, thời kỳ đỉnh phong đó cũng là cường giả Cửu Trọng Thiên chân chính, một tồn tại khủng bố chiếm giữ tận cùng Thời Gian Đại Đạo!

Dễ dàng trong chớp mắt, cơ thể Trùng Thì bị chiếm giữ.

"Gầm!" Trùng Thì bay lên, trực tiếp lao vào chiến trường.

"Ta đến giúp ngươi!" "Trùng Thì?" Trong mắt Trùng Thú lóe lên một tia mừng rỡ.

Đừng hiểu lầm.

Y không hề hy vọng Trùng Thì giúp y đánh lui cường địch, y chỉ muốn Trùng Thì giúp y chống đỡ một lúc, y liền có thể nhanh chóng chạy trốn khỏi đây!

"Hừ, một con trùng tộc chỉ có Tứ Trọng Thiên trên Thời Gian Pháp Tắc, ngươi dám tranh đấu với ta sao?" Thời Gian Chi Thần lạnh lùng cười một tiếng!

Khoảnh khắc tiếp theo, y đưa tay ra, Trường Hà Thời Gian cuồn cuộn liền trực tiếp xông thẳng vào Trùng Thì.

Nếu thật sự chỉ là Trùng Thì, thì quả thực không phải đối thủ của y, nhưng lúc này người đang chiếm cứ lại là Thời Thần, một trong những cường giả mạnh nhất của Hồng Hoang Hỗn Độn Thế Giới, trừ Bàn Cổ ra!

Đang!

Tiếng chuông du dương vang lên, trong khoảnh khắc, Trường Hà Thời Gian mà Thời Gian Chi Thần triệu hoán ra chợt ngưng đọng, tựa như đóng băng!

"Gầm!" Thời Thần tiếp tục ra tay, giơ tay vẫy một cái, cưỡng ép tiêu hao tu vi bản nguyên Trùng Thì, mạnh mẽ làm vỡ vụn dòng Trường Hà Thời Gian kia!

"Làm sao có thể!?" Trong mắt Thời Gian Chi Thần lóe lên vài phần kinh hãi, vội vàng lùi lại, y không thể tin được hai bên cách nhau ba tiểu cảnh giới, đối phương lại vẫn có thể tranh đấu với y!

"Ha ha ha, ngươi làm không tệ, ngươi làm rất tốt!" Trùng Thú lập tức mừng rỡ vô cùng, sau đó lập tức lao lên, điên cuồng xé toạc!

Cục diện lập tức thay đổi, cường giả Thất Trọng Thiên bị Thời Thần kìm hãm, điều này lập tức tạo cơ hội cho Trùng Thú đối phó với

Hỏa Chi Thần và Phong Chi Thần!

Đại chiến lại lần nữa bùng phát, cục diện trong nháy mắt trở nên ngang tài ngang sức!

Trùng Thú không ngừng tranh đấu thôn phệ, dù thương thế Quang Âm trên người y ngày càng nghiêm trọng, y lại đã trọng thương Hỏa Chi Thần!

Nhìn thấy cảnh này, các cường giả Hồng Hoang từ xa mới hài lòng gật đầu.

"Đúng là như vậy, nếu cục diện không cân bằng, chúng ta sẽ phải ra tay!" Lăng Tiêu nhếch miệng cười.

Lúc này, dù là Thần Nghịch bình thường ít nói ít cười, trên mặt cũng mang theo vài phần nụ cười.

Dù sao thì đối diện càng đánh dữ dội!

Bọn họ có thể thu hoạch được tài nguyên càng nhiều, ai lại không vui chứ?

"Ta đã chuẩn bị sẵn sàng lên sân rồi!" Thôn Phệ Ma Thần phấn khích vô cùng mở miệng.

Với tu vi của y để giả mạo một con trùng tộc Ngũ Trọng Thiên khác của Thôn Phệ Đại Đạo, không phải vấn đề.

Tuy nói y chỉ có Nhị Trọng Thiên, nhưng nếu cộng thêm Lăng Tiêu, thì không phải vấn đề.

Tuy nhiên, lúc này sự cân bằng lại xuất hiện vấn đề!

Mà là phe Thời Gian Chi Thần rơi vào thế yếu!

Thời Thần có hiệu quả áp chế lớn đối với bất kỳ cường giả Thời Gian Đại Đạo nào, huống hồ y còn trực tiếp tiêu hao bản nguyên của Trùng Thì.

“Phốc!” Gần như trong nháy mắt, Trùng Thú cắn một ngụm xuống một hư ảnh của Thời Gian Chi Thần, xé nó ra.

Vô số cái miệng lớn trên người y không ngừng xé rách thôn phệ, lập tức phấn khích vô cùng mở miệng.

“Ngon quá, thật sự là quá ngon rồi, quả nhiên Thất Trọng Thiên phải ngon hơn Lục Trọng Thiên!” Nghe thấy cảnh này, Thời Gian Chi Thần lập tức đại nộ.

“Tốt tốt tốt, ta diệt tên Tứ Trọng Thiên kia trước đã!” Và ngay khi y định ra tay, Thời Thần lập tức nhận thấy sự cân bằng cần phải được đảo ngược, sau đó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, khí tức trên người y bạo giảm.

“Ta không được rồi, ta không thể giúp ngươi phụ trợ nữa, Trùng Thú ngươi tự lo liệu đi!” Lời vừa dứt, Thời Thần thao túng cơ thể Trùng Thì rời khỏi chiến trường.

“Ngươi!” Trùng Thú lập tức bạo nộ, sau đó thậm chí còn muốn trực tiếp tóm lấy Trùng Thì, coi y như một món pháp bảo mà sử dụng bất chấp cái giá phải trả!

Tuy nhiên nhìn thấy cảnh này, Thời Gian Chi Thần làm sao có thể để y như ý nguyện?

Thấy Trùng Thú không cách nào quấy nhiễu được, Thời Gian Chi Thần lập tức ra tay, triệu hồi ra một dòng Trường Hà Thời Gian, trực tiếp vây lấy Trùng Thú.

“Y đã trọng thương rồi, không cách nào giúp ngươi nữa, ngươi cứ chết ở đây đi!” Thời Gian Chi Thần điên cuồng cười nói.

Hai bên tiếp tục đại chiến, kéo dài gần vài năm.

Trùng Thú tuy nói ở vào thế hạ phong, nhưng dựa vào việc không ngừng thôn phệ, miễn cưỡng chống đỡ được, không ngừng tranh đấu

với ba vị Thời Gian Chi Thần.

Và ngay trong lúc giao chiến, thương thế trên người y ngày càng nặng, vô số máu tươi không ngừng văng ra, càng lúc càng khó khăn tột cùng!

Tuy nhiên đại chiến lâu như vậy, trận chiến giữa hai bên cuối cùng cũng sắp kết thúc!

Lúc này, trạng thái của phe Thời Gian Chi Thần cũng tuyệt đối không tốt!

Những mảng bóng tối lớn trên người y đều bị Trùng Thú thôn phệ, cánh tay Phong Chi Thần bị ăn, còn Hỏa Chi Thần thì bị nuốt gọn cả người!

Nhưng bọn họ cũng có chiến quả.

Thời Gian Chi Thần lợi dụng Quang Âm Chi Đạo, cưỡng ép cố định thương thế hiện tại của Trùng Thú, không cho phép y chữa trị, chỉ khi thương thế càng nghiêm trọng hơn mới tiếp tục thúc đẩy.

Quả nhiên, theo cục diện ba chọi hai không ngừng bùng phát!

Trùng Thú triệt để đi đến đường cùng!

"Chết cho ta!" Thời Gian Chi Thần gầm thét mở miệng, sau đó liền một đòn đánh xuyên qua cơ thể Trùng Thú, diệt sát y!

Hai bên không ngừng tranh đấu, Thời Gian Chi Thần cuối cùng vẫn chiếm ưu thế, dựa vào số đông mà mạnh mẽ tiêu hao cho Trùng Thú đến chết!

Phù thông!

Thân thể nặng nề vô cùng rơi xuống đất.

Chương 1030

Trùng Thú chết rồi!

Chết không thể chết hơn được nữa!

"Ha ha ha, thành công rồi, cuối cùng cũng nghiền chết con trùng này!" Thời Gian Chi Thần lập tức cất tiếng cười lớn, sau đó y lại diệt sát Trùng Thú, đoạt lấy sức mạnh của kẻ địch lớn này để dùng cho mình.

Và ngay lúc này, trong hư không, chợt một lưỡi búa từ trời giáng xuống, trực tiếp nhằm vào Thời Gian Chi Thần lúc này!

Bàn Cổ Phủ!

Gần như trong nháy mắt, Thời Gian Chi Thần toàn thân run rẩy, cảm nhận được nguy cơ, vội vàng lùi lại, đồng thời y triệu hồi ra Trường Hà Thời Gian!

Nhưng ngay lúc này, Thời Thần đưa một tay ra, mạnh mẽ cố định vị cường giả này!

Y mạnh mẽ cố định quang âm của Thời Gian Chi Thần, dù chỉ chưa đến một phần vạn giây, nhưng đối với cường giả đỉnh cấp mà nói, đã đủ rồi!

Dưới sự yểm hộ của Dương Mi Lão Tổ, Lăng Tiêu một đòn bổ xuống!

Phốc!

Thời Gian Chi Thần mạnh mẽ bị bổ thành hai nửa, cơ thể tan nát.

Chợt phá diệt!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Trường Hà Thời Gian lưu chuyển,

Thời Gian Chi Thần liền từ trong quang âm một lần nữa bước ra!

Phục sinh!

Đây chính là thủ đoạn dự phòng mà y đã chuẩn bị cho mình!

So với lũ trùng tộc này, các thủ đoạn của cường giả đến từ Vạn Thần Điện đa dạng và hùng hậu hơn rất nhiều, thế nhưng y lại cố tình gặp phải Thời Thần còn mạnh hơn y!

"Muốn từ Trường Hà Quang Âm bước ra phục sinh, nằm mơ đi!" Khóe miệng Thời Thần nhếch lên, chỉ thấy Trường Hà Quang Âm dấy lên sóng lớn, chợt đánh vào Thời Gian Chi Thần!

Cảnh tượng vốn dĩ khí phách hiên ngang nghịch thiên trở về, trong nháy mắt đã biến thành gà mắc mưa!

Phanh!

Thời Gian Chi Thần bị đánh văng vào trong Trường Hà, khoảnh khắc tiếp theo, Lăng Tiêu cũng đạp vào Trường Hà Thời Gian, dưới sự yểm hộ của Thời Thần, lại một búa bạo phát!

"Thời Gian!" Phong Chi Thần lập tức vô cùng cấp bách, vội vàng muốn xông lên ngăn cản, nhưng ngay lúc này, một bóng người tản ra khí tức hủy diệt xuất hiện trước mặt y.

Thần Nghịch!

"Ngươi cũng chết cho ta đi." Khoảnh khắc tiếp theo, Đại Ma Diệt Thế bay vụt ra, sau đó mạnh mẽ va vào cơ thể Phong Chi Thần!

Phanh!

Thân thể Đại Đạo cuồng phong kia trong nháy mắt bị phá vỡ, các cường giả ẩn nấp xung quanh lập tức ra tay, cưỡng ép phân chia thân thể Phong Chi Thần!

Ngay lập tức, vị Phong Chi Thần này bị tập kích, trực tiếp rơi vào

tuyệt cảnh.

"Không, ta sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không chết ở đây!" Y gầm thét mở miệng, tư thái vô cùng điên cuồng.

Tuy nhiên còn chưa kịp nói xong, lại một đòn Đại Ma Diệt Thế giáng xuống, phá diệt thần hồn của y, đánh nát thành một phần nhỏ hơn!

Trong chớp mắt, vị Phong Chi Thần này tan nát càng thêm tan nát!

Và ngay lúc này, trạng thái của Thời Gian Chi Thần cũng tuyệt đối không tốt.

Lăng Tiêu đạp vào Trường Hà Thời Gian, quang âm xung quanh vây quanh thân mà đi, Bàn Cổ Khai Thiên Phủ trong nháy mắt bổ xuống, mạnh mẽ bổ đôi thân thể Thời Gian Chi Thần!

"Cút!" Lăng Tiêu bạo hát một tiếng, mạnh mẽ ném Thời Gian Chi Thần lên!

Ngay lập tức, vị Thời Gian Chi Thần này chật vật như chó.

Lăng Tiêu dẫm chân lên, sức mạnh lại lần nữa bạo phát!

Cùng lúc đó, Thời Gian Chi Thần cũng nhận thấy vấn đề nằm ở đâu, điên cuồng giãy giụa.

Nhưng ngay lúc này.

Từ xa chợt xuất hiện một cánh cửa!

Mà trên cánh cửa đó đang lơ lửng một chiếc chuông lớn!

Thời Thần Chung!

Chỉ nghe thấy một tiếng 'đang' vang lên, kiện Hỗn Độn Chí Bảo này, cưỡng ép cách hư không không dấu vết can nhiễu hành động của Thời Gian Chi Thần!

“Ngươi hôm nay chỉ có thể chết ở đây!” Lăng Tiêu gầm thét, hung ác tột cùng mở miệng!

Y dẫm chân bước lên, lại một lần nữa vung Bàn Cổ Phủ!

“Đừng hòng giết chết ta!” Thời Gian Chi Thần gầm thét mở miệng, sau đó tiếp tục muốn trọng sinh trong Trường Hà Thời Gian!

Nhưng ngay lúc này, lại một tiếng chuông vang lên, mà tiếng chuông này lại rõ ràng vô cùng, tựa như vang vọng bên tai.

Thời Thần Chung!?

Không!

Thời Thần Chung được mô phỏng từ Hồng Mông Thánh Kiếm, uy lực tự nhiên yếu hơn rất nhiều, nhưng bây giờ được Thời Thần thao túng, lại vừa vặn hoàn hảo!

Khoảnh khắc tiếp theo, Trường Hà Thời Gian dấy lên sóng thần kinh thiên.

“Ngươi vừa nãy đã phục sinh một lần trước mặt ta rồi, làm sao ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội nữa, phương pháp phục sinh của ngươi, hẳn là để lại dấu ấn trong Trường Hà Thời Gian phải không?” Thời Thần nắm giữ Thời Thần Chung, mỉm cười mở miệng.

Thủ đoạn phá giải của y, đơn giản tột cùng!

Bởi vì y đã từng dùng qua.

“Nhưng Bàn Cổ tên biến thái kia quá mạnh, không chỉ đánh giết ta, mà tất cả những dấu ấn của ta cũng bị đánh giết, may mắn là ta còn có thủ đoạn phục sinh sâu hơn và tốt hơn, nếu không thì thật sự thảm rồi!” Dù thế nào đi nữa, những tâm tư nhỏ nhoi này của Thời Gian Chi Thần trước mặt Thời Thần, chính là đang tìm chết!

Quả nhiên, những lạc ấn kia toàn bộ bị phá hủy!

Trong mắt Thời Gian Chi Thần lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Y đã hoàn toàn không còn đường lui nữa rồi!

"Giết!" Trong khoảnh khắc, Thời Gian Chi Thần bạo nộ, liều mạng chém giết với Lăng Tiêu.

Tuy nhiên, có Thời Thần ở một bên phong tỏa phần lớn năng lực của y, chỉ bằng nhục thân chém giết, y làm sao có thể là đối thủ của Lăng Tiêu, người tu luyện Lực Chi Đại Đạo?

Vị Thời Gian Chi Thần này vốn đã bị thương, bây giờ thương càng thêm thương, càng trở nên nghiêm trọng.

Chỉ kiên trì được hơn mười ngày, liền trực tiếp bị Lăng Tiêu chém giết.

Chương 1031

Cùng lúc đó.

Phong Chi Thần từ xa lợi dụng tốc độ cực nhanh của mình dây dưa một lúc, nhưng tiếc là vừa nãy bị tập kích, cơ thể bị phá nát lớn, cũng không thể chống đỡ được, chết ở đây!

Ngay lập tức, phương Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới này lại có thêm hai vị cường giả Thất Trọng Thiên, hai vị cường giả Lục Trọng Thiên bỏ mạng!

"Thu hoạch lớn, đây chính là thu hoạch lớn nha!" Lăng Tiêu cất tiếng cười lớn, mở miệng nói.

Bốn cỗ thi thể này đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là tài nguyên khổng lồ!

Giờ đây tất cả đã thuộc về tay bọn họ.

"Đến đây đến đây, chúng ta bắt đầu phân phối!" Lăng Tiêu lập tức kéo các Hỗn Độn Thần Ma và Đại Năng Hồng Hoang lại với nhau, và bắt đầu phân chia tài nguyên.

"Trong trận đại chiến vừa rồi, ta lúc đầu bảo vệ chư vị không bị thôn phệ, sau đó trực diện Thời Gian Chi Thần, công lao lớn nhất, không có ý kiến gì chứ?" Lăng Tiêu mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, các cường giả không nói gì.

Về điều này, chư vị không có quá nhiều ý kiến.

Lăng Tiêu trong trận đại chiến này, quả thực đã cống hiến lượng lớn sức mạnh, công lao đứng đầu, những người khác không có gì để nói.

Thấy không ai phản đối, Lăng Tiêu lại lần nữa cất tiếng nói vang: "Thứ hai không bằng là hai vị đi, Thần Nghịch, Thời Thần." "Thần Nghịch ra tay chém giết Phong Chi Thần kia, Thời Thần thì giúp ta diệt trừ Thời Gian Chi Thần, công lao đều gần như tương đương." Lời nói này vẫn không ai phủ quyết.

Sau đó Lăng Tiêu tiếp tục mở miệng.

Tuy nhiên đến sau đó mọi người liền bắt đầu tranh giành lợi ích, ngươi tranh ta đoạt, ai cũng không nhường, dù sao thì lợi ích này thực sự quá khổng lồ, ai cũng không muốn bỏ lỡ!

Phần lợi ích này, bao gồm thi thể của hai vị cường giả Thất Trọng Thiên, hai vị cường giả Lục Trọng Thiên!

Thôn phệ sức mạnh trên người bọn họ, đủ để tu vi của bọn họ đại tăng!

Ngay lập tức, lại là một trận khẩu chiến.

Nhưng các cường giả đều không quá tranh đấu thậm chí là đại đánh, hiện tại còn cần cố gắng tập trung tài nguyên để phục hồi bản thân.

Tuy nhiên chỉ trong một ngày công phu, mọi người đã thương lượng ra phương thức phân phối lợi ích.

Lăng Tiêu nắm Bàn Cổ Phủ, chém đứt những thi thể cường giả này, sau đó một đòn ném vào lò luyện đan!

Lần này vẫn là luyện đan!

Mọi người lần lượt ra tay, lợi dụng cảnh giới Đại Đạo của bản thân để phụ trợ luyện đan.

Và lần này càng có gia tốc quang âm của Thời Thần.

Khác với việc luyện chế vị Tổ Thần kia, trong Hồng Hoang Thiên

Địa không có một cường giả Đại Đạo cảnh nào, luyện hóa vị Tổ Thần kia thực sự tốn thời gian và công sức!

Cứ như kiến giết voi vậy!

Điều này tất nhiên phải tốn lượng lớn thời gian.

Nhưng bây giờ đã hoàn toàn khác!

Dưới sự gia tốc quang âm, viên đan dược này chỉ mất vài chục năm đã hoàn thành!

Bọn họ biến viên đan dược này thành sức mạnh thuần túy, cùng nhau chia nhau ăn.

Một mình Lăng Tiêu, đã trực tiếp thôn phệ hơn hai thành rưỡi dược lực, liền trực tiếp tiến vào bế quan.

Thần Nghịch, Thời Thần mỗi người chia một thành rưỡi.

Bốn thành còn lại thì thuộc về các cường giả khác!

Các cường giả không ngừng thôn phệ chia sẻ lẫn nhau, sẽ lại một lần nữa bùng phát!

Và lần này sau khi tiêu hóa một nghìn năm, Lăng Tiêu liền thôn phệ sạch sẽ phần dược lực kia của mình, cảnh giới cũng nhanh chóng thăng lên Lục Trọng Thiên!

Mà tu vi mỗi khi tăng thêm một trọng, Lăng Tiêu liền cảm nhận được sức mạnh của mình càng ngày càng khổng lồ khủng bố!

Mà các cường giả còn lại cũng lần lượt ra tay, chia sẻ phần sức mạnh này.

Gần một nghìn năm trăm năm, các cường giả mới chia xong.

Sau đó, Lăng Tiêu và các cường giả khác đương nhiên không chút do dự, lập tức mang theo tất cả thu hoạch của phương thiên địa này

tiến vào Hồng Hoang Thiên Địa!

Đùa cái gì vậy?

Vạn Thần Hỗn Độn Đại Thế Giới đã phát hiện ra phương thế giới Hỗn Độn này rồi, bọn họ nếu còn ở lại đây, lỡ như vị Thần Vương Cửu Trọng Thiên kia tìm đến, thì bọn họ không phải là chết chắc rồi sao?

Không chút do dự, Lăng Tiêu liền mang theo gần trăm phương thiên địa đã đến trong phương thiên địa này cùng nhau dời đi!

Nếu là trước đây, bọn họ tuyệt đối không thể làm được chuyện này!

Tuy nhiên, nhờ vào Vạn Trùng Đại Thế Giới và Vạn Thần Đại Thế Giới, bọn họ đã thu hoạch được lượng lớn tài nguyên, tu vi đều đã đại tăng.

Và quả nhiên, gần nghìn năm sau đó.

Một bóng người khủng bố tột cùng, miễn cưỡng theo Trường Hà Thời Gian đăng nhập phương thiên địa này!

Thần Vương Cửu Trọng Thiên cảnh giới!

Là vị Nữ Thần Vương tu luyện Thổ Chi Đại Đạo kia!

Tuy nhiên, khi y nhìn thấy phương Đại Thế Giới trống rỗng chỉ còn lại Hỗn Độn này, lập tức rơi vào bạo nộ!

"Quả nhiên, nơi trùng tộc đi qua, không để lại bất cứ thứ gì, lại không chừa cho ta một chút tài nguyên nào!" Tuy nhiên y đâu biết, tài nguyên thực ra đều đã được chuyển đến Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Không chỉ vậy, sở dĩ y phải mất nghìn năm thời gian, là vì Thời Thần đã lợi dụng Thời Thần Chung được mô phỏng từ Hồng Mông

Thánh Kiếm, làm nhiễu loạn dấu vết trong Trường Hà Thời Gian, khiến y không thể không tốn lượng lớn thời gian để tìm kiếm. ...

Trong Hồng Hoang Hỗn Độn Đại Thế Giới.

Từng đạo từng đạo bóng người bước ra khỏi Cửa Khóa Giới.

Các cường giả xuất hiện ở nơi này, tuy nhiên, chỉ trong vài nghìn năm thời gian ngắn ngủi, lại có một cảm giác cảnh vật như xưa nhưng người đã khác.

Thu hoạch thực sự quá lớn!

Quả nhiên!

Tìm kiếm lợi ích từ các thế giới Hỗn Độn bên ngoài phải lớn hơn rất nhiều so với tranh đấu nội bộ!

Lăng Tiêu ngầm hiểu nhìn Dương Mi Lão Tổ, Thần Nghịch một cái, liền điều khiển lượng lớn thiên địa tiến vào Hồng Hoang Thiên Địa.

Chỉ trong chốc lát, Lăng Tiêu liền mang theo các thế giới đến bên ngoài Hồng Hoang Thiên Địa.

Chương 1032

"Đến đây!" Lăng Tiêu giơ tay tóm một cái, những thế giới kia không ngừng luân chuyển, sau đó hóa thành sức mạnh thuần túy dung nhập vào trong Hồng Hoang!

Ông!

Sức mạnh khủng bố tột cùng chậm rãi tụ hợp, Tứ Đại Bộ Châu của Hồng Hoang, Tam Giới Lục Đạo vào khoảnh khắc này nhanh chóng mở rộng.

Vạn sự vạn vật đều cảm nhận được nội tình Hồng Hoang đang nhanh chóng dày thêm và sâu hơn!

Sự biến hóa này kéo dài gần nghìn năm!

Điều này tương đương với việc một cường giả Hợp Đạo cảnh đột phá đến Đại Đạo cảnh!

Tất cả đều khác rồi!

Một đại thời đại khác đã đến!

Và quả nhiên, những thiên địa được mang về này từng chút từng chút dung nhập vào Hồng Hoang Thiên Địa, phẩm chất và nội tình Hồng Hoang tăng cường đáng kể.

Trong đó Lăng Tiêu và các cường giả khác, còn tìm thấy từng cỗ từng cỗ thi thể Tiên Đế cấp, cũng tương đương với Đại Đạo cảnh giới.

Những thi thể này dung nhập vào trong Hồng Hoang Thiên Địa, nội tình Hồng Hoang lại lần nữa bạo tăng, sau đó, thực sự biến thành một thiên địa có thể dung nạp cường giả Đại Đạo cảnh!

Hồng Hoang Thiên Địa phát sinh thuế biến!

Lúc này, sự ra đời của Thánh Nhân đã không còn bị thiên địa hạn chế nữa!

Chỉ cần thực lực của mình đủ mạnh, thiên tư tài tình đủ cao, là có thể đạt tới cảnh giới Thánh Nhân!

Điều này khác hoàn toàn so với việc trước đây cần Thiên Đạo công nhận, cần khí vận dung hợp!

Lăng Tiêu nhìn thấy cảnh này, lập tức mừng rỡ như điên.

Phải là như vậy!

Thiên càng cao Địa càng dày, thực lực của những chủ nhân Hồng Hoang như bọn họ cũng càng cao!

Và ngay khi y đang suy tư, chợt có người tìm đến.

"Sư phụ, có người đến tìm người." Khổng Tuyên đến bên ngoài phòng bế quan của Lăng Tiêu.

Lúc này, Lăng Tiêu đang thôi diễn biến hóa của thiên địa, trong lòng tự hỏi không biết là ai đang tìm mình.

Y dứt khoát đi ra ngoài.

Sau đó y liền nhìn thấy một Tổ Vu!

Hậu Thổ!

"Hậu Thổ đạo hữu, không biết đạo hữu đến tìm ta, có việc gì quan trọng?" Lăng Tiêu khẽ mỉm cười.

"Có một cơ duyên lớn muốn tặng cho đạo hữu!" Hậu Thổ mở miệng nói.

"Ồ?" Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, y muốn biết rốt cuộc là cơ duyên lớn gì, đủ để Hậu Thổ đích thân đến tìm y.

“Chẳng lẽ Thời Thần bọn họ lại tìm thấy thế giới Hỗn Độn mới?” “Không phải.” Hậu Thổ cười cười, “Đạo hữu theo ta đến Địa Phủ thì sẽ biết.” “Được.” Lăng Tiêu khẽ gật đầu, y và Tổ Vu coi như là minh hữu, huống hồ, trước đây sự hợp tác giữa hai bên vẫn luôn rất vui vẻ, y cũng không cảm thấy những Tổ Vu này sẽ ám hại y.

Sự tự tin lớn nhất của y chính là thực lực bản thân!

Thực lực Lục Trọng Thiên cảnh giới Đại Đạo của Lăng Tiêu, đủ để trấn áp mọi sự không phục trong Hồng Hoang Thiên Địa!

“Sư phụ, có cần đệ tử đi cùng không?” Khổng Tuyên mở miệng nói.

Lăng Tiêu đang định đồng ý, Hậu Thổ lại lắc đầu: “Đạo hữu, tốt nhất vẫn là một mình ngươi theo ta đi.” “Ân?” Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, dứt khoát gật đầu.

“Đồ nhi, con ở đây đợi vi sư, không cần lo lắng.” “Vâng.” Khổng Tuyên tuy nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao y rất hiểu rõ thực lực của lão sư mình.

Có thể nói là cường giả mạnh nhất trong phương Hồng Hoang Hỗn Độn thế giới này!

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tiêu đã theo Hậu Thổ đến Địa Phủ.

Càng đi sâu vào Địa Phủ, Lăng Tiêu càng cảm nhận được nội tình của Hồng Hoang gia tăng, hắn thậm chí còn nhìn thấy hồn linh cấp Đại La Kim Tiên tự nhiên sinh thành!

Thiên sinh Đại La Kim Tiên!

Nếu là vào thời khắc thiên địa mới khai tịch, những tồn tại này đã được xưng là đại năng, mười hai Tổ Vu vừa mới ra đời cũng chỉ đến thế.

“Thời đại đã thay đổi rồi nha!” Lăng Tiêu khẽ cảm khái.

“Đó là đương nhiên, bởi vì có những người như chúng ta đang ở phía trước khai phá thời đại.” Hậu Thổ khẽ cười, cất lời nói.

“Lời nói chí lý!” Lăng Tiêu cười ha hả.

Chỉ chốc lát sau, Lăng Tiêu liền theo Hậu Thổ đi tới sâu trong Địa Phủ.

Khi tiến vào Luân Hồi Đại Điện, Lăng Tiêu cũng giật mình, bởi vì ngoài Hậu Thổ, tất cả các Tổ Vu khác đều đang đợi hắn ở đây.

“Lăng Tiêu huynh đệ đã đến, mau ngồi!” Trong số các Tổ Vu, Đế Giang, người có uy vọng cao nhất, được xưng là đại ca, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

“Đa tạ, đa tạ!” Lăng Tiêu cười hì hì gật đầu, thầm nghĩ những người trước mắt này, không giống như muốn đối phó hắn.

“Không biết chư vị tìm ta đến, có chuyện gì quan trọng?” “Kỳ thực, có một bí mật lớn muốn thông tri Lăng Tiêu đạo hữu ngươi.” “Đại bí?” Lăng Tiêu từ từ nhấm nháp hai chữ này, mở miệng nói: “Có ý gì, chẳng lẽ có chuyện gì ẩn giấu?” Trong Hồng Hoang thiên địa có vô số bí mật, theo thời gian trôi qua, hoặc trở nên không còn quan trọng, hoặc đã được vạch trần.

Đối với Lăng Tiêu mà nói, tuyệt đại đa số bí mật đều có thể coi là chuyện cười mà bỏ qua.

“Đích xác!” Đế Giang phất tay một cái, lực lượng Địa Đạo giáng lâm, sau đó phong tỏa toàn bộ nơi này.

Không chỉ riêng hắn, các Tổ Vu khác cũng tự mình ra tay, dường như muốn phong tỏa mọi tin tức, không để bất kỳ tồn tại nào biết được dù chỉ một nửa.

“Ân?” Lăng Tiêu nhíu chặt mày, hắn không có bất kỳ hành động ngăn cản nào.

Chỉ chốc lát sau, Đế Giang mới mở miệng nói, “Đạo hữu, ta xin hỏi ngươi một vấn đề.” “Cứ hỏi đi!” “Xin hỏi thế nào là Bàn Cổ Chân Thân chân chính?” “Bàn Cổ Chân Thân?” Trong lòng Lăng Tiêu hiện lên vài phần mờ mịt, sau đó lắc người một cái, liền hóa thành vạn trượng Bàn Cổ chi thân.

Cùng lúc đó, phía sau hắn cũng hiện lên một đạo hư ảnh Bàn Cổ!

“Đây chính là Bàn Cổ Chân Thân!” Lăng Tiêu mở miệng nói.

“Không phải!” Hậu Thổ lắc đầu, mở miệng nói: “Đây không phải Bàn Cổ Chân Thân, nhiều nhất cũng chỉ là pháp thân diễn hóa từ một giọt máu.” “Vậy ngươi có ý gì?” Lăng Tiêu thu liễm thân hình, mở miệng hỏi.

Hắn có chút hiếu kỳ, vì sao các Tổ Vu trước mắt này lại muốn hỏi hắn thế nào là Bàn Cổ Chân Thân?

Chẳng lẽ các Tổ Vu trước mắt này lại không biết rõ bằng hắn sao?

“Vậy các ngươi nói xem, thế nào là Bàn Cổ Chân Thân chân chính.” Lăng Tiêu mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ khom người cười, sau đó đưa hai ngón tay ra, một ngón chỉ lên trời, một ngón chỉ xuống đất.

“Ân?” Lăng Tiêu nhíu mày, cuối cùng đồng tử co rút lại, chợt lĩnh ngộ ý tứ của bọn họ!

Chương 1033

"Ý của các ngươi là, Bàn Cổ Chân Thân chân chính, hắn là…" Lăng Tiêu ngừng lời, sau đó mở miệng nói: "Chính là phương thiên địa này!" "Không sai." Đế Giang đồng ý gật đầu.

Mà khoảnh khắc kế tiếp, còn chưa đợi các Tổ Vu này mở miệng, Lăng Tiêu đã tự mình nói ra.

"Bàn Cổ khai thiên tích địa xong, mắt trái hóa thành mặt trời, mắt phải hóa thành mặt trăng, thân thể hóa thành đại địa Hồng Hoang, máu huyết hóa thành sông biển hồ ao, thanh khí tản ra thăng lên thành trời, xương cốt hóa thành thần kim, nơi ô uế hóa thành huyết hải…" Lăng Tiêu càng nói, mắt càng sáng.

Ngay cả trái tim cũng đập thình thịch.

Hắn đã hiểu rồi!

Hóa ra đây chính là cái gọi là Bàn Cổ Chân Thân!

"Thì ra, bí mật tối thượng của Hồng Hoang thiên địa, lại luôn ẩn chứa trong thần thoại khai thiên mà ngay cả phàm nhân cũng biết!" Đồng tử Lăng Tiêu chợt co rút, cuối cùng mạnh mẽ nhìn về phía các Tổ Vu trước mắt, sắc bén vô cùng mở miệng.

"Chẳng lẽ là vì Hồng Hoang thiên địa phát sinh thuế biến, các ngươi đã ý thức được điều gì?" "Không sai!" Hậu Thổ, với quan hệ tốt nhất với Lăng Tiêu trong số các Tổ Vu, mở miệng nói: "Bàn Cổ Chân Thân chân chính, chính là Hồng Hoang thiên địa!

Đây mới là Tiên Thiên Đạo Thể chân chính mà nhân tộc nhục thân mô phỏng!" "Mãi đến khi chúng ta từ phương thiên địa kia mang về một lượng lớn thế giới, dung nhập vào Hồng Hoang thiên địa, khiến

Hồng Hoang phát sinh thuế biến, những hậu duệ Tổ Thần như chúng ta mới hiểu ra một chút!" Hậu Thổ thở dài một tiếng.

"Đã như vậy, các ngươi định thế nào?" Lăng Tiêu trong lòng khẽ động, mở miệng hỏi.

"Ngươi nói xem, Hậu Thổ muội tử chẳng phải đã nói rồi sao, có một lợi ích lớn cho ngươi, được xưng là thiên đại lợi ích!" Chúc Dung mở miệng nói.

"Thiên đại lợi ích?" Lăng Tiêu nheo mắt, bạo dạn mở miệng: "Chẳng lẽ, có cách nào có thể lợi dụng Bàn Cổ Chân Thân này do Hồng Hoang thiên địa hình thành?" "Không có cách nào, nếu chúng ta có thể lợi dụng được, còn tìm ngươi làm gì?" Cộng Công, người có tính khí nóng nảy như Chúc Dung, lắc đầu.

"Nếu thật sự có thể lợi dụng được, chúng ta đã tự mình dùng rồi, nếu có thể thao túng thân thể Tổ Thần, phương Hỗn Độn thế giới này gần như vô địch rồi!" "Lời nói chí lý." Lăng Tiêu khẽ cười, "Đã như vậy, mấy vị muốn xử lý thế nào?" "Để ta nói đi, cỗ Bàn Cổ Chân Thân này, có thể nhập chủ vào!" "Ồ?" Hô hấp của Lăng Tiêu lập tức trở nên dồn dập.

"Không sai, chúng ta tìm ngươi đến, chính là hy vọng ngươi có thể dung hợp cỗ Bàn Cổ Chân Thân này, chỉ cần ngươi có thể dung hợp, ngươi sẽ có thể kế thừa căn cơ của Bàn Cổ Thần, trở thành một loại Hỗn Độn Ma Thần khác!" Hậu Thổ lập tức mở miệng nói.

"Ồ?" Lăng Tiêu thầm gật đầu, "Đã như vậy, vì sao lại tìm ta?" "Bởi vì trong Hồng Hoang thiên địa, chỉ có một mình ngươi tu luyện Đại Đạo Lực, hơn nữa còn dung nhập thần huyết của Bàn Cổ Thần, nắm giữ Bàn Cổ Phủ khai thiên, thậm chí còn tu thành công pháp mà Bàn Cổ Thần truyền lại cho hắn." Huyền Minh hóa thành dáng vẻ một cô bé, ngồi trên ghế, hai chân lắc lư.

“Là như vậy sao?” Lăng Tiêu trong lòng thầm gật đầu, điều này quả thực rất có khả năng.

Hắn cũng đã suy nghĩ một phen, liệu đây có phải là thủ đoạn phục sinh của Bàn Cổ Tổ Thần?

Nhưng sau một lát suy tư, Lăng Tiêu liền khẽ lắc đầu.

Trong những cảm ngộ ban đầu đạt được, Bàn Cổ Thần là thật sự vẫn lạc, dùng bản ngã để khai tịch Hồng Hoang Hỗn Độn, truy cầu cảnh giới cao hơn!

Thế nhưng tuy thất bại, Lăng Tiêu vẫn có thể cảm nhận được ý chí hào hùng mênh mông đó!

“Bàn Cổ Tổ Thần không giống như vị Tổ Thần kia ở Thần Ma thế giới.” Lăng Tiêu suy tư một lát, sau đó mở miệng nói: “Đã như vậy, phải làm thế nào để nhập chủ cỗ Bàn Cổ Chân Thân này?” “Ngươi đã đủ tư cách rồi, chỉ cần triệt để dung hợp với Hồng Hoang, là có thể chiếm cứ cỗ thân thể này.” “Hòa nhập triệt để với Hồng Hoang thiên địa, cảm ngộ Bàn Cổ Chân Thân, ta thử một lần xem sao.” Lăng Tiêu khẽ gật đầu, mở miệng nói.

Lời vừa dứt, Lăng Tiêu liền khoanh chân ngồi xuống, hai tay buông thõng trên đầu gối, giữa mỗi lần hít thở, tản ra Đại Đạo Lực của chính mình!

Ông!

Từ khi tu hành đến nay, Lăng Tiêu không biết đã cảm ngộ Hồng Hoang thiên địa bao nhiêu lần, sớm đã hiểu thấu đến cực hạn!

Mà theo Hồng Hoang thiên địa một lần nữa thuế biến, tương đương với sau cảnh giới Đại Đạo, Lăng Tiêu mỗi thời mỗi khắc đều có thể cảm nhận được những trải nghiệm mới lạ hơn.

Cùng lúc đó, mười hai Tổ Vu nhìn thấy Lăng Tiêu đang trong quá

trình thuế biến, hít sâu một hơi, sau lưng mỗi người đều đưa tay ra.

Trên mặt họ không ít người lộ vẻ đau đớn, dường như phải trả một cái giá khó bù đắp.

Nhưng lúc này, họ vẫn quyết định thử một lần, giúp Lăng Tiêu một tay.

Không chỉ vì họ có quan hệ tốt với Lăng Tiêu, mà bản thân họ cũng không thể dung hợp Bàn Cổ Chân Thân này.

Càng hơn nữa là vì Lăng Tiêu là người kế thừa của Bàn Cổ Thần!

Sự bố cục tinh diệu của tồn tại siêu việt cảnh giới Đại Đạo, vượt xa sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Lăng Tiêu xuất hiện đã ngăn chặn sự suy tàn của Hồng Hoang, và đưa Hồng Hoang lên một trình độ cường thịnh hơn.

Mà trong quá trình tu hành sau này, hắn đã có được một giọt Bàn Cổ chân huyết, đạt được Bàn Cổ truyền pháp, đạt được Bàn Cổ Phủ… Từng chuyện từng chuyện này, nếu chỉ nói là trùng hợp, thì ngay cả một phàm nhân cũng tuyệt đối sẽ không tin!

Bố cục của đại năng, tinh diệu đến mức nào?

Đầu ngón tay của mười hai Tổ Vu đều rịn ra xích hồng sắc tinh huyết!

Bàn Cổ chân huyết!

Phần chân huyết này không nhiều, thế nhưng dưới sự góp sức của đông đảo Tổ Vu, đã tương đương với một giọt Bàn Cổ chân huyết hoàn chỉnh!

Tách!

Một giọt chân huyết rơi xuống trán Lăng Tiêu, toàn thân Lăng Tiêu run lên, khí tức của hắn chợt bạo tăng, càng cảm nhận được mạch lạc

sâu trong Hồng Hoang!

Đó chính là khí tức Bàn Cổ Chân Thân!

Trong khoảnh khắc, khí tức của Lăng Tiêu tức thì lan tỏa, dung nhập vào Hồng Hoang thiên địa!

Nếu như trước đây hắn cũng từng có trải nghiệm tương tự, nhưng lúc đó Hồng Hoang thiên địa còn chưa phát triển đến trình độ như hiện nay.

Nếu nói Hồng Hoang thiên địa trước kia, giống như một phôi thai!

Thì Hồng Hoang thiên địa hiện tại đã tương đương với việc ra đời!

Đây chính là một cỗ Bàn Cổ Chân Thân vừa mới đản sinh!

Ông!

Sóng gợn vô hình lan tỏa khắp bốn phương tám hướng, mênh mông cuồn cuộn, huy hoàng vô biên, trong khoảnh khắc đã bao trùm tứ phương bát cực!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân chợt mở hai mắt, cảm nhận được Thiên Đạo chấn động!

"Chuyện gì đã xảy ra, cảm giác có thứ gì đó sắp thức tỉnh rồi!" Một cỗ khí tức Đại Đạo Nhất Trọng Thiên lan tỏa, thậm chí còn yếu hơn Hồng Quân rất nhiều, thế nhưng Hồng Quân vẫn cảm thấy kinh hãi, trong nháy mắt, Hồng Quân đứng dậy cảm ứng Thiên Đạo Hồng Hoang.

Lại phát hiện Thiên Đạo tạm thời rơi vào trầm mặc, dù hắn có thúc giục thế nào cũng không thể sử dụng được.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hồng Quân chìm vào trầm tư.

Ngay lúc này, một cỗ khí tức chợt áp sát, Hồng Quân lập tức cảnh

giác, sau đó, mới phát hiện là La Hầu đến.

“Lão đông tây, Thiên Đạo của ngươi bây giờ còn có thể điều động không?” La Hầu không khách khí mở miệng.

“Không thể.” Hồng Quân lập tức lắc đầu.

Mà hắn lúc này cũng lập tức hiểu ra, Ma Đạo của La Hầu e rằng cũng không thể điều động!

Chuyện gì đã xảy ra?

Có thể khiến Thiên Đạo và Ma Đạo đồng thời không thể điều động!

Không chỉ có vậy, Hỏa Vân Động, Yêu Tộc Thiên Đình, Kim Ngao Đảo… những nơi tập trung cường giả đều cảm nhận được Hồng Hoang thiên địa đang chấn động!

Gần như trong nháy mắt, vô số cường giả ùn ùn tụ tập tại nơi nghị sự ngoài trời.

Chương 1034

"Chuyện gì đã xảy ra?" Thái Thanh nhíu mày, mở miệng hỏi.

Hắn vừa rồi đang luyện đan, trực tiếp bị cỗ lực lượng kia chấn động làm nổ lò!

Không chỉ hắn, rất nhiều cường giả đều bị đánh thức!

Nhưng chỉ chốc lát sau, mọi người đã nhận ra có người vắng mặt!

"Lăng Tiêu đi đâu rồi?" La Hầu nhíu mày hỏi, "Chẳng lẽ là hắn động chạm đến Hồng Hoang thiên địa sao?" "Không biết, hắn rốt cuộc đã đi đâu?" Khổng Tuyên, Thái Nhất, Đế Tuấn, Lục Tuyết Ly và những người khác đương nhiên biết Lăng Tiêu đã đi đâu, nhưng lúc này đều cực kỳ ăn ý ngậm miệng lại, không muốn nói nhiều.

Sự tụ họp của đông đảo đại năng, cỗ lực lượng kia càng thêm khổng lồ!

Mênh mông vô biên, vĩ đại hùng tráng, bên trong còn xen lẫn một đạo Đại Đạo Lực tựa như trụ cột!

Mà cảm nhận được khí tức cảnh giới Đại Đạo đó, đông đảo cường giả một lần nữa xác định, đó tuyệt đối là do Lăng Tiêu gây ra!

Cỗ khí tức kia mênh mông cuồn cuộn, trong nháy mắt, chư thánh Hồng Hoang đều không nhịn được nhìn về phía thế giới thai mô!

Họ liền thấy thai mô của Hồng Hoang thiên địa trong nháy mắt tan rã, sau đó chính là từng chút một sụp đổ!

"Trấn Nguyên Tử, vừa rồi chuyện gì đã xảy ra!?" Minh Hà Lão Tổ lập tức lớn tiếng hỏi Trấn Nguyên Tử.

Bức tường thai mô Hồng Hoang trước nay vẫn do Trấn Nguyên

Tử nắm giữ Địa Thư phụ trách duy trì.

"Bần đạo cũng không biết nha!" Trấn Nguyên Tử lúc này cũng hoảng loạn vô cùng.

Hỗn Độn đối với những đại năng như họ không đáng là gì!

Nhưng đối với chúng sinh trong Hồng Hoang thiên địa mà nói, đó tuyệt đối là chí mạng!

Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn liền tràn vào Hồng Hoang thiên địa, đối với Hồng Hoang thiên địa lúc này quá đỗi rộng lớn mênh mông, đông đảo cường giả ra tay muốn ngăn cản những Hỗn Độn này cũng không làm được!

Thế nhưng, những Hỗn Độn này tràn vào Hồng Hoang thiên địa, lại không làm tan rã thiên địa, mà bị hấp thu nhanh chóng như thể là thức ăn!

Cùng lúc đó, linh khí tiên thiên và linh khí hỗn độn không ngừng tuôn trào từ sâu trong Hồng Hoang.

Cảm nhận được cảnh tượng này, đông đảo đại năng Hồng Hoang đều chấn động trong lòng, thậm chí có chút không dám tin!

Đây là Hỗn Độn nha!

Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn thận kẻo bị tan rã.

Thế nhưng, lúc này những Hỗn Độn kia lại bị dễ dàng nuốt chửng như thức ăn.

Chẳng lẽ trong Hồng Hoang có giấu một con trùng cảnh giới Đại Đạo sao?

Không thể nào!

Nếu Hồng Hoang thiên địa thật sự có một con trùng như vậy, thì đã sớm bị hắn lôi ra đánh chết rồi!

Cỗ lực lượng kia mênh mông cuồn cuộn, Hồng Hoang thiên địa cũng bắt đầu không ngừng tái tạo, thế nhưng, vô số sinh linh kia lại không hề bị tổn thương, trái lại còn bị cuốn ngược vào trong đó, tiến vào từng phương thiên địa hùng vĩ.

Gần như trong nháy mắt, trong thiên địa, một số tán tu mặc y phục màu sắc khác nhau ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau thông báo cho bản thể!" Gần như trong nháy mắt, sâu trong Hỗn Độn.

Thần Nghịch chợt mở hai mắt, trong mắt lóe lên vài phần mờ mịt không hiểu.

"Hồng Hoang thiên địa đã xảy ra chuyện gì?" Phân thân của hắn vừa rồi động dụng thủ đoạn truyền đến một bức họa, thế nhưng bức họa đó thật sự quá mức chấn động.

Không chút do dự, Thần Nghịch điều động chân thân, hướng về phía Hồng Hoang thiên địa mà đi.

Thủ hạ Vĩnh Hằng Ma Thần và Sinh Tử Ma Thần cũng đi theo. … Khóa Giới Chi Môn.

Bàn Khê đang ở đây cảm ứng pháp tắc vực ngoại, Thời Thần, Dương Mi Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ và các đại năng khác cũng đều cảm nhận được cỗ khí tức kia!

"Đi!" Dương Mi Lão Tổ gần như trong nháy mắt, đưa một tay ra, mang theo đông đảo cường giả đến bên ngoài Hồng Hoang thiên địa.

Sau đó, họ chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ kinh hãi!

Chỉ thấy trong Hỗn Độn vô ngấn kia, Hồng Hoang thiên địa đang từ từ biến hóa, thai mô đã biến mất.

Đông đảo cường giả đã ùn ùn kéo đến trong Hỗn Độn, đề phòng

xảy ra bất trắc.

Mà ngay lúc này, mười hai Tổ Vu vội vàng từ Địa Đạo chạy ra!

Vừa xuất hiện, họ liền bị các đại năng khác truy vấn.

"Vừa rồi các ngươi ở cùng Lăng Tiêu phải không?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói ra đi, Hồng Hoang thiên địa sao lại biến thành bộ dạng này?" "Chẳng lẽ sẽ xảy ra vấn đề gì sao?" "Thằng nhóc đó rốt cuộc đi đâu rồi!"… Mọi người bắt đầu nhao nhao truy hỏi, mười hai Tổ Vu không ai đáp lời, chỉ có Hậu Thổ khẽ cười, mở miệng nói: "Chư vị đạo hữu, các ngươi có biết vì sao biên giới Hồng Hoang được xưng là thai mô không?" "Thai mô?" Đông đảo đại năng cường giả trong lòng mờ mịt.

Danh xưng này là từ thời đại viễn cổ cực kỳ xa xưa truyền lại, đến nỗi đông đảo cường giả đã quen gọi như vậy.

"Thai mô thai mô, tự nhiên là thai mô của hài nhi." Trong mắt Hậu Thổ lóe lên vài phần thần sắc phức tạp, mở miệng nói: "Hiện giờ, dưới sự tưới tắm đầy đủ dưỡng chất, hài nhi kia sắp ra đời." Ra đời rồi!?

Đông đảo cường giả trong lòng giật mình, sau đó, họ mạnh mẽ nhìn về phía Hồng Hoang thiên địa đang không ngừng thuế biến kia!

"Ý gì đây, chẳng lẽ không thể biến Hồng Hoang thành tinh linh sao?" Âm thanh lạnh lùng của Thần Nghịch truyền đến, "Đây lại đang giở trò quỷ gì?" Thần Nghịch bước tới, mọi người không ngăn cản.

Mặc dù hai bên có mâu thuẫn lớn, nhưng trước lợi ích khổng lồ của việc chinh phạt ngoại giới, mọi người đều lựa chọn tạm thời gác lại thù oán.

Dù sao, thù oán lớn đến mức nào, có thể lớn hơn những nguồn tài nguyên kia sao?

Chỉ chốc lát sau, Dương Mi Lão Tổ dẫn theo một nhóm cường giả Hỗn Độn đến.

Họ đều kinh ngạc vạn phần nhìn Hồng Hoang thiên địa hiện tại.

Trước đó trong thiên địa, thai mô vỡ vụn, Hồng Hoang thiên địa không ngừng mở rộng, nhanh chóng lớn mạnh, từ nay về sau một tôn Hỗn Độn Ma Thần vẫn còn đang thai nghén trong Hỗn Độn!

"Hỗn Độn Ma Thần Chân Thân!?" Dương Mi Lão Tổ hít sâu một hơi, mở miệng nói.

Một đạo Hỗn Độn Ma Thần chi thân chính là thân thể do Đại Đạo trực tiếp thai nghén ra.

Hỗn Độn Ma Thần chi thân đã sớm bị Bàn Cổ đánh nát, thân thể hiện tại là do ý niệm ban đầu, kí túc vào các vật chất khác mà dung hợp thành.

Thế nhưng, Hồng Hoang thiên địa trước mắt, chính là Hỗn Độn Ma Thần chi thân chân chính!

"Có nên ngăn cản không?" Thần Nghịch, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần, những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh cấp này cũng nhìn ra manh mối, nhìn nhau.

Chỉ chốc lát, họ liền từ bỏ ý niệm ngăn cản.

Điều này không phải vì họ có quan hệ tốt với Lăng Tiêu.

Kỳ thực nguyên nhân cũng vô cùng đơn thuần – họ không thể ngăn cản!

Quá trình này đã bắt đầu, thậm chí liên quan đến thủ đoạn mà Bàn Cổ năm xưa lưu lại, cảnh giới hiện tại của họ căn bản là không thể can thiệp!

Chương 1035

Theo thai Hỗn Độn Ma Thần điên cuồng nuốt chửng Hỗn Độn bên ngoài, thân thể kia nhanh chóng bành trướng, sau đó lại hóa thành một hình dáng rõ ràng!

Đó là một thanh niên tuấn lãng, hai mắt nhắm chặt, thế nhưng lại tự mang theo một cỗ khí chất hoành hành thiên hạ, coi thường vạn vật!

Lăng Tiêu!

Thế nhưng lúc này thân thể của hắn không phải là Kim Ô, mà là cả Hồng Hoang thiên địa, mà là Ma Thần chi khu do Bàn Cổ năm xưa lưu lại!

Ngay lúc mọi người đang chấn động, Lăng Tiêu mở mắt!

Oanh!

Một cỗ khí tức cực kỳ cường hoành chợt bùng nổ, Đại Đạo Lục Trọng Thiên!

Mặc dù cùng là Đại Đạo Lục Trọng Thiên, khí tức lúc này lại vượt xa hắn khi quay về Hồng Hoang Hỗn Độn trước đó!

Chân chính Hỗn Độn Thần Ma chi khu!

Ngay lúc này, Lăng Tiêu chính là Lực Chi Ma Thần!

Nhưng hắn không phải Bàn Cổ!

Ý niệm từ vạn vật trong Hồng Hoang thức tỉnh, Lăng Tiêu ý niệm vừa động, sức mạnh mênh mông thu liễm hết, sau đó thân thể co rút lại vạn lần, hóa thành kích thước của một nhân tộc bình thường.

"Thành công rồi!" Lúc này, Lăng Tiêu, Hỗn Độn Ma Thần, nhìn về

phía đông đảo đại não Hỗn Độn đang ngây người, mỉm cười nói: "Đương chân là quấy rầy chư vị, Lăng Tiêu tại đây xin lỗi." "Ngươi đã làm gì!?" Hồng Quân không nhịn được mở miệng nói.

"Ta đã làm gì?" Lăng Tiêu cười hì hì mở miệng, "Không gì hơn là kế thừa ý chí của Bàn Cổ Thần, đạt được thân thể Ma Thần Hỗn Độn của ngài." "Chỉ là lão nhân gia người quả thật quang minh lỗi lạc, cũng không như vị Tổ Thần kia giở trò đoạt xá trọng sinh tiểu xảo." Lăng Tiêu một bước đạp ra, liền đến trước mặt đông đảo cường giả, khí tức mênh mông, khiến các Hỗn Độn Ma Thần có mặt hồi tưởng lại cảnh tượng năm xưa bị Bàn Cổ chém giết!

"Tiếp theo, ngươi định làm gì?" Thần Nghịch hít sâu một hơi, giữ vẻ mặt lạnh lùng.

"Ta muốn làm gì?" Lăng Tiêu khẽ cười, nhìn thân thể mình, mở miệng nói: "Ta định tặng chư vị một phần đại lễ, giúp chư vị đề thăng tu vi!" "Ngươi chẳng lẽ muốn ăn chúng ta, rồi chúng ta sẽ biến thành ngươi sao?" Ma Đạo Chi Chủ La Hầu không nhịn được mở miệng.

Mà khoảnh khắc kế tiếp, từng đôi mắt lạnh lẽo nhìn sang.

Đùa cợt, cũng không đùa như vậy!

Lỡ như thành thật thì sao?!

Họ cảm nhận được thực lực tu vi của Lăng Tiêu lúc này, không phải họ có thể chống cự, cường đại đến cực điểm!

Muốn tiêu diệt bọn họ, dễ như trở bàn tay!

"La Hầu ngươi thật biết đùa, ta khi nào làm loại chuyện này?" Lăng Tiêu sách một tiếng, lại quay sang Quỷ Đạo Chi Chủ, sau đó nói: "Tiện thể giúp ngươi lau mông." "Lau mông?" Từng đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Quỷ Đạo Chi Chủ.

Mà khoảnh khắc kế tiếp Lăng Tiêu lấy ra Táng Thiên Quan!

Tất cả mọi người đều biết bên trong đó giấu một vị trùng mẫu Đại Đạo Cửu Trọng Thiên!

"Ngươi chẳng lẽ muốn…" "Không sai!" Lăng Tiêu nói lớn, khuất ngón tay búng một cái, giải khai trọng trọng phong ấn của Táng Thiên Quan!

Rắc!

Một cỗ khí tức khổng lồ mênh mông chợt tuôn ra từ Táng Thiên Quan!

"Vô số năm rồi, cuối cùng cũng xảy ra chuyện, Quỷ Đạo Chi Chủ ta muốn giết…" Thế nhưng, còn chưa đợi trùng mẫu thoát khốn từ Táng Thiên Quan, Lăng Tiêu một tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ, liền trực tiếp chém tới!

Phốc!

Trong nháy mắt, trùng mẫu vốn đã suy yếu kia bị chặt đứt vô số cánh tay!

"A!" Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, gần như ngay lập tức, trùng mẫu liền thoát thân khỏi Táng Thiên Quan.

Nó gần như ngay lập tức muốn thoát khỏi Hỗn Độn này.

"Đợi ta khôi phục tu vi, sẽ chém giết tất cả các ngươi!" Nó quá suy yếu, cần khôi phục sức mạnh của bản thân.

"Với ngươi hiện tại, làm sao có thể thoát khỏi sự truy sát của ta!" Lăng Tiêu tự tin vô cùng mở miệng.

Hắn lợi dụng Hồng Mông Thánh Kiếm mô phỏng ra Không Gian Chi Tâm, trực tiếp phong tỏa đường đi của trùng mẫu, sau đó lại một lần nữa vung phủ đầu chém ra!

Phốc xuy!

Nhất kích này một lần nữa trọng thương trùng mẫu!

Khiến vị cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên này đau đớn không thôi!

"Chưa xong đâu." Lăng Tiêu ra chiêu hết lần này đến lần khác, sau đó cưỡng ép phong tỏa không gian, cấm tuyệt tất cả!

Mỗi đòn của Lăng Tiêu đều cực kỳ đơn giản, nhưng lại bá đạo lăng lệ đến cực điểm, trùng mẫu lợi dụng pháp tắc sinh mệnh của bản thân không ngừng tái sinh, thế nhưng Lăng Tiêu lại không ngừng công kích.

Tái sinh đúng không?

Phục sinh đúng không?

Ngươi phục sinh một lần, ta sẽ giết ngươi một lần!

Lăng Tiêu không ngừng đánh giết, mỗi phút mỗi giây trùng mẫu lại mất đi một mạng.

Cho dù nó là cường giả sinh mệnh Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, sức mạnh cũng đang suy yếu nhanh chóng, yếu đến cực điểm!

Mà khi đánh giết vị trùng mẫu này gần mười vạn lần, vị trùng mẫu này mới triệt để chân chính tử vong!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Quỷ Đạo Chi Chủ nuốt nước bọt, "Ta nhớ lúc trước chính là vì không có cách nào triệt để giết chết, nên mới nhét thứ này vào Táng Thiên Quan, không ngờ…" Chiến lực mà Lăng Tiêu lần này thể hiện, đã khủng bố đến cực điểm!

Lăng Tiêu một tay túm lấy thi thể trùng mẫu, trong khoảnh khắc luyện hóa!

Phải biết rằng tu vi hiện tại của hắn, khả năng khống chế sức mạnh có thể đạt đến cực hạn, sức mạnh bao gồm cả bản thân, cũng

đồng thời bao gồm cả kẻ địch!

Lăng Tiêu cưỡng ép rút ra sức mạnh của trùng mẫu, sau đó từ từ hội tụ, hóa thành một viên cái thế bảo đan!

Toàn bộ quá trình nhanh chóng vô cùng!

Luyện đan nói cho cùng chính là sự thống nhất sức mạnh của các loại dược liệu, và sau đó thăng hoa!

Đã như vậy, còn ai có thể phù hợp luyện đan hơn Lăng Tiêu, người nắm giữ bản nguyên Đại Đạo Sức Mạnh, căn bản có thể khống chế bất kỳ sức mạnh nào sao?

Trong khoảnh khắc, Lăng Tiêu đã lấy đi chín thành phần lượng trong viên đan dược này, sau đó đưa một thành còn lại cho những đồng bạn trước mắt.

Cảnh tượng này không ai nói thêm lời nào.

Cho dù Lăng Tiêu có không cho họ, họ cũng không dám nói một chữ.

Huống chi còn cho một thành!

Đây chính là một thành của một cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, thậm chí còn vượt xa tổng lượng đan dược mà họ đã từng dùng trước đây!

Gần như trong nháy mắt, Thần Nghịch liền xông lên tranh đoạt, những người khác dường như bị đánh thức, cũng bắt đầu hấp thu dược lực bên trong.

Chương 1036

Tinh thuần vô cùng, không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Sức mạnh thuần túy!

Đông đảo cường giả Hồng Hoang hít thở nuốt chửng, tu vi điên cuồng tăng trưởng.

Ăn thịt một vị cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên, trước đây ngay cả trong Hồng Hoang thiên địa, cũng chỉ có Bàn Cổ làm được kỳ tích như vậy!

Chỉ chốc lát công phu, Lăng Tiêu đã tiêu hóa sức mạnh của bản thân, sau đó chính thức tiến vào Đại Đạo Cửu Trọng Thiên!

Cảnh giới của bản thân hắn vốn đã đủ rồi, cách việc chân chính đứng trên đỉnh phong lực đạo, chỉ còn thiếu một chút tích lũy!

Bây giờ Lăng Tiêu đã giết chết trùng mẫu, đạt được tích lũy của đối phương, tự nhiên cũng đã đủ rồi.

Thế nhưng, những người khác lại vô cùng khó khăn, phải mất gần vạn năm quang âm mới miễn cưỡng tiêu hóa xong một thành dược lực kia, hơn nữa là do hàng trăm vị cường giả cùng nhau hấp thu!

Ngay lúc này, Thần Nghịch mạnh nhất cũng đã đặt chân vào cảnh giới Đại Đạo Bát Trọng Thiên!

Còn Hồng Quân, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần những cường giả hàng đầu này cũng đã đặt chân vào Thất Trọng Thiên!

Còn những người như Tôn Ngộ Không, thế hệ vừa mới khám phá thế giới không lâu mà đã thành cảnh giới Hợp Đạo, gần như đều thăng lên cảnh giới Đại Đạo!

Lúc này có thể nói là trùng mẫu ngã xuống, Hồng Hoang no bụng!

"Đi, ra ngoài, lại diễn một màn Bàn Cổ chém giết Ma Thần Hỗn Độn nữa!" Lăng Tiêu cười toe toét.

Nghe lời này, đông đảo cường giả đều tâm lĩnh thần hội mà cười.

Lần trước Bàn Cổ chém giết Ma Thần Hỗn Độn, họ là những Ma Thần Hỗn Độn bị chém giết.

Mà lần này họ đã khác, lần này họ là khách xem, thậm chí là thực khách!

Trong nháy mắt, Khóa Giới Chi Môn mở ra, Lăng Tiêu dẫn theo đông đảo cường giả trực tiếp xông vào Trùng Tộc Hỗn Độn Đại Thiên Thế Giới! … Mà ngay lúc này, trong chiến trường.

Trùng Hoàng vẫn còn đang dây dưa với hai vị Thần Vương Cửu Trọng Thiên kia.

Ngay giữa lúc sinh tử dây dưa, Trùng Hoàng chợt ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, trong đó tràn đầy ưu thương và ai thống.

Cảm nhận được cảnh tượng đó, hai vị Thần Vương nhìn nhau, đều thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương?

Con trùng này chỉ biết ăn mà lại còn biết bi thương sao?

Thế nhưng họ nào biết, đây là Trùng Hoàng cảm ứng được trùng mẫu vẫn lạc, chân chính bị giết chết!

"Không, không!" Trùng Hoàng rơi vào điên cuồng, tâm trí mê loạn, trong nháy mắt, không thể khống chế Đại Đạo của bản thân, bắt đầu điên cuồng nuốt chửng mọi thứ xung quanh, bao gồm cả những hậu duệ của nó và Hỗn Độn!

Nhìn thấy cảnh tượng này, hai vị Thần Vương đều chấn động trong lòng, sau đó liền muốn rút lui.

Oanh!

Trong Hỗn Độn chợt mở ra một cánh cửa lớn.

Ngay sau đó, đông đảo cường giả theo sau một thân ảnh khổng lồ vĩ ngạn đi tới!

"Lại đến một vị cường giả Đại Đạo Cửu Trọng Thiên nữa!?" Hai vị Thần Vương đồng tử co rút, không chút do dự ra tay, sau đó muốn công sát Lăng Tiêu.

Cảm nhận được Lăng Tiêu dường như vừa mới đột phá, cảnh giới cũng căn bản không ổn định!

Họ muốn đánh lui Lăng Tiêu, để ngăn hắn đến tranh giành miếng bánh lớn của Trùng Tộc này.

Thế nhưng Lăng Tiêu chỉ tùy ý nâng tay lên, liền dễ dàng ngăn cản mấy chiêu này!

Nhưng ngay lúc này, Trùng Hoàng hoàn toàn điên cuồng dường như đã cảm nhận được kẻ thù ở đâu, mạnh mẽ lấy lại ý thức.

"Là ngươi!

Ta muốn ăn ngươi, ta nhất định phải từ từ xé nát ngươi nuốt xuống!" Trùng Hoàng điên cuồng vô cùng lao tới, mà phía sau nó hiện lên một luân hắc động đen kịt!

Chính là Hỗn Độn Chí Bảo Vạn Vật Thôn Động bẩm sinh của nó!

"Không phải đối thủ của ta!" Lăng Tiêu nâng tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ, chợt chém ra, một tay nắm chặt Hồng Mông Thánh Kiếm, cũng theo đó giết vào!

Trận chiến đầu tiên sau khi đặt chân vào cảnh giới Đại Đạo Cửu Trọng Thiên!

Hai bên chợt bùng nổ đại chiến, trong nháy mắt, lực lượng khủng

bố bùng nổ, gần như chỉ trong khoảnh khắc, hai bên đã va chạm hàng ức vạn lần, gần như toàn lực ra tay, ngay cả hai vị Thần Vương kia cũng không nhịn được lùi lại.

Mà ngay giữa lúc hai bên giao chiến, một thân ảnh khổng lồ bị đánh bay, rơi vào Hỗn Độn Hải!

Trùng Hoàng!

Vị cường giả chiếm giữ vị trí chúa tể của Vạn Trùng Đại Thế Giới, lại bị dễ dàng đánh bại, trực tiếp thảm bại!

"Không thể nào, ăn ngươi!

Ta nhất định phải ăn ngươi!" Trùng Hoàng tiếp tục lao tới, Lăng Tiêu thần sắc bình tĩnh, một tay nắm chặt Bàn Cổ Phủ, chợt lại một lần nữa vung ra!

Phốc!

Nhục thân Trùng Hoàng trực tiếp bị bổ đôi, Đại Đạo Lực bá đạo tuyệt luân, lúc này căn bản không cho Trùng Hoàng bất kỳ cơ hội nuốt chửng nào!

Nhục thân băng hội, máu thịt tan nát, Trùng Hoàng bại rồi!

Mà nhìn thấy cảnh tượng này, hai vị Thần Vương đồng tử co rút, tràn đầy vẻ không thể tin được!

Vị cường giả đã dây dưa với họ vô số vạn năm, cứng rắn đánh họ ra khỏi Vạn Trùng Đại Thế Giới – Chí Tôn Trùng Hoàng, lại bại rồi, hơn nữa bại một cách dứt khoát nhanh chóng như vậy!

"Người này rốt cuộc là ai, tu vi lại cường đại đến mức này!" Trong lòng họ kinh ngạc, thậm chí tràn đầy vẻ không dám tin, nhưng sự thật chính là như vậy!

Tàn thân của Trùng Hoàng vẫn đang không ngừng cố gắng nuốt

chửng vật chất để khôi phục lại, Lăng Tiêu không cho nó cơ hội này.

Oanh!

Lăng Tiêu lại một lần nữa đánh ra một kích, triệt để đánh giết Trùng Hoàng!

Một vị cường giả cảnh giới Đại Đạo Cửu Trọng Thiên như vậy đã vẫn lạc!

Lăng Tiêu nâng tay túm lấy, vô số tài nguyên nắm chặt trong tay, sau đó ánh mắt chuyển động, nhìn về phía vô số Trùng Tộc tràn ngập trong Hỗn Độn Hải.

Cùng lúc đó, trong mắt hắn lóe lên vài phần chán ghét.

"Tiếp theo, lại đến lượt các ngươi!" Gần như trong nháy mắt, Trùng Tộc ùn ùn kéo đi, dường như sợ Lăng Tiêu chú ý tới, trốn vào sâu trong Hỗn Độn, muốn ngăn chặn việc bị Lăng Tiêu đánh giết.

"Chạy?

Các ngươi chạy thoát sao!" Lăng Tiêu thần sắc bình tĩnh, đạm mạc mở miệng, sau đó lại một lần nữa vung Bàn Cổ Phủ!